

Đại Đường Đạo Soái

Contents

Đại Đường Đạo Soái	15
1. Chương 0 Tự Chương!	15
2. Chương 2: Trình Quán Thập Niên	18
3. Chương 3: Khả Bi Khả Thán	20
4. Chương 4: Phụ Ái Mẫu Ái	23
5. Chương 5: Lục Mạo Đồng Chí	26
6. Chương 6: Học Đường Tỏa Sự	28
7. Chương 7: Thay Mỹ Thụ Phạt	31
8. Chương 8: Trưởng Tôn Tiểu Hồ Ly	34
9. Chương 9: Hí Lộng Tiểu Hồ Ly	38
10. Chương 10: Uy Lực Hoàn Khố Của Đỗ Hà	40
11. Chương 11: Thự Pháp Của Đỗ Hà	43
12. Chương 12: Khổng Dinh Đạt Bái Sư	46
13. Chương 13: Danh Chấn Trường An	49
14. Chương 14: Đại Tông Sư Đỗ Hà	53
15. Chương 15: Đỗ Thể Tự	55
16. Chương 16: Đối Chiến La Thông	59
17. Chương 17: Ta Muốn Tập Võ	61
18. Chương 18: Một Phòng Di Ái Hoàn Toàn Mới	64
19. Chương 19: Trường An Trong Mộng	67
20. Chương 20: "thiên Khả Hân" Là Cái Rắm	69
21. Chương 21: Dưỡng Trung Sơn Lang	72
22. Chương 22: Trầm Khán Hảo Giá Tiểu Tử	74
23. Chương 23: Dữ Mỹ Hữu Ước	77
24. Chương 24: Cường Sấm Hoàng Cung	79
25. Chương 25: Cáo Nhi Phỉ Báng	81
26. Chương 26: Vì Quốc Hiệu Lực, Vạn Tử Bất Hối	84
27. Chương 27: Trầm Phục Người	87
28. Chương 28: Nỗi Vui Ngoài Ý Muốn	90
29. Chương 29: Thiên Cổ Nhất Đế Mài Mực Cho Ta	92
30. Chương 30: Nghi Đêm Trong Hoàng Cung	96
31. Chương 31: Trường Nhạc Công Chúa (thượng)	99
32. Chương 32: Trường Nhạc Công Chúa (hạ)	101
33. Chương 33: Bi Kịch Của Trưởng Tôn Trùng	104
34. Chương 34: Mã Cầu Thịnh Hành	108
35. Chương 35: Cáo Cá Cầu Đội Ngoạn Ngoạn	111
36. Chương 36: Hẹn Hồ	113
37. Chương 37: Hòa Bạo Nữ	116
38. Chương 38: Quân Thần Chi Tôn	119
39. Chương 39: Móng Ngựa Sắt	121
40. Chương 40: Khai Cường Bàn Long Kiếm	124
41. Chương 41: Chọc Người Đồ Kỵ	126

42. Chương 42: Trưởng Tôn Lão Hồ Ly	129
43. Chương 43: Trần Khai Mạc Thi Đấu Mã Cầu	132
44. Chương 44: Người Huấn Luyện Là Đại Đường Chiến Thần	135
45. Chương 45: Mã Trường Kích Đấu	138
46. Chương 46: Quyết Thắng	141
47. Chương 47: Trưởng Tôn Hoàng Hậu	144
48. Chương 48 : Trí Thắng Hồng Phát Nữ	147
49. Chương 49 : Để Ta Ôm Một Lát	149
50. Chương 50 : Có Thể Gọi Lão Công Hay Không?	152
51. Chương 51 : Hai Nữ Mật Đàm	155
52. Chương 52 : Kiểm Món Lớn	158
53. Chương 53 : Ăn Trộm Gà Bất Thành Còn Mất Năm Gạo	160
54. Chương 54 : Đối Cầu	163
55. Chương 55: Lão Công	166
56. Chương 56 : Văn Thành Công Chúa	169
57. Chương 57 : Nàng Chỉ Có Thể Gả Cho Ta	172
58. Chương 58 : Tư Tưởng Thuế Biến	175
59. Chương 59 : Đêm Tham Cơ Mật	178
60. Chương 60 : Bắt Giữ Thổ Phiên Đại Tướng	181
61. Chương 61 : Ác Mộng Của Đường Quân	184
62. Chương 62 : Có Thể Giết Thì Giết	186
63. Chương 63: Con Rể Của Trình Giảo Kim	189
64. Chương 64: Ta Lấy Là Được Chứ Gì	193
65. Chương 65 : Quyết Định Của Đỗ Hà	196
66. Chương 66 : Làm Tiểu Binh Dưới Trưởng Người	199
67. Chương 67: Rượu Một Trăm Tám Mươi Sáu Năm	201
68. Chương 68: Thiếu Nữ Vũ Chiêu	203
69. Chương 69 : Cầu Nhiêm Khách Cùng Khương Tùng	206
70. Chương 70: Là Giấy Lộn Hay Là Bảo Bối	208
71. Chương 71 : Phiên Toái Của Quyển Sách Nhỏ	211
72. Chương 72 : Đỉnh Cấp Chính Khách	214
73. Chương 73 : Thiếu Nữ Hoài Xuân	217
74. Chương 74 : Cầm Địch	220
75. Chương 75 : Bí Mật Kinh Thiên	223
76. Chương 76: Nữ Hoàng Tài Chính?	225
77. Chương 77 : Đến Đất Phong	228
78. Chương 78: Có Qua Có Lại	231
79. Chương 79: Luyện Binh Kiểu Mới	234
80. Chương 80: Đạp Nguyệt, Lưu Hương	236
81. Chương 81: Trường Nhạc Thì Sao?	238
82. Chương 82: Hoàng Đế Tới Phong Quan	240
83. Chương 83: Kiểm Hàn Cửu Châu	243
84. Chương 84: Muốn Kết Hôn Hai Người	245
85. Chương 85 : Ta Có Hai Sách Có Thể Phá Thổ Phiên	248
86. Chương 86 : Dự Địch Xâm Nhập	251
87. Chương 87 : Đỗ Hà Đại Tướng Quân	254
88. Chương 88 : Lửa Đốt Không Cháy	256
89. Chương 89 : Đại Chiến Sắp Đến	260
90. Chương 90 : Phòng Di Ái Trở Về	263
91. Chương 91 : Xe Tăng Hình Người	266
92. Chương 92 : Xuất Chinh Sắp Tới	269
93. Chương 93 : Đến Tiên Tuyến	272
94. Chương 94 : Phỏng Đoán Địch Ý	275
95. Chương 95 : Cơ Hội Duy Nhất	278

96. Chương 96 : Sơ Lâm Chiến Trận	281
97. Chương 97 : Thần Lai Nhất Tiễn	283
98. Chương 98 : Gậy Ông Đập Lưng Ông	286
99. Chương 99 : Cá Trong Châu	289
100. Chương 100 : Đánh Chết Đại Tướng Của Địch	291
101. Chương 101 : Quyền Đô Đốc	293
102. Chương 102 : Thủ Đoạn Huyết Tinh	296
103. Chương 103 : Ngàn Dặm Đuổi Giết	299
104. Chương 104 : Công Xếp Thứ Nhất	302
105. Chương 105 : Thăng Quan	305
106. Chương 106 : Thi Đấu Dũng Giả	308
107. Chương 107 : Ấm Áp	310
108. Chương 108 : Nhân Nghĩa Đạo Đức Đáng Giá Sao?	313
109. Chương 109 : Thái Tử Trộm Trâu	316
110. Chương 110 : Không Thể	318
111. Chương 111 : Dao Trì Công Chúa	321
112. Chương 112 : Cáo Trạng	324
113. Chương 113 : Đạo Soái Lưu Thiếp	326
114. Chương 114 : Thỏ Phiên Cầu Hoà	329
115. Chương 115 : Cắt Đất Đền Tiền	332
116. Chương 116 : Cắt Đất Bồi Thường	334
117. Chương 117 : Hùng Tâm Của Lý Thế Dân	337
118. Chương 118 : Hoàng Qua Cùng Đông Qua (dựa Leo Cùng Bí Đạo)	340
119. Chương 119 : Thượng Nguyên Sai Mê (đoán Câu Đố)	343
120. Chương 120 : Không Biết Múa Lân, Nhưng Biết Đánh Nhau	346
121. Chương 121 : Đấu Lân	349
122. Chương 122 : Thỉnh Cầu Cuộc Hẹn	353
123. Chương 123 : Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó	355
124. Chương 124 : Thỏ Phiên Sự Định	359
125. Chương 125 : Dung Mạo Như Thiên Tiên	361
126. Chương 126 : Xin Xăm	364
127. Chương 127 : Ông Trời Tác Hợp	367
128. Chương 128 : Oan Gia Ngõ Hẹp	371
129. Chương 129 : Giáo Huấn Thỏ Nhân Gia (sủng Nam)	375
130. Chương 130 : Đại Độ Thiết Khiêu Khích	378
131. Chương 131 : Lão Tướng Tâm	381
132. Chương 132 : Cuộc Thi Dũng Giả Khai Mạc	385
133. Chương 133 : Đoạn Bối Đích Ái	390
134. Chương 134 : Nhẹ Nhàng Nhấn Xuống	394
135. Chương 135 : Dã Tâm Sói Lang	398
136. Chương 136: Luận Võ Ấm Sát	402
137. Chương 137: Người Kháng Nhật Mạnh Nhất	407
138. Chương 138: Ấm Hại Thái Tử	410
139. Chương 139: Huy Chương Vàng Đầu Tiên Trong Lịch Sử	414
140. Chương 140: Công Kích Tinh Thần	419
141. Chương 141: Đưa Môi Hôn	423
142. Chương 142: Đỗ Hà Vs Lý Nghiệp Tự	429
143. Chương 143: Hiệp Ước Không Bình Đẳng	432
144. Chương 144: Mỹ Nhân Tắm Rửa	436
145. Chương 145: Trong Nước Đấu Hồ	440
146. Chương 146: Một Núi Có Hai Hồ	443
147. Chương 147: Tiểu Anh Hùng Đả Hồ	448
148. Chương 148: Đề Nghị Duyệt Binh	452
149. Chương 149: Tự Cao Tự Đại	456

150. Chương 150:	Lực Đấu Cự Vô Bá	461
151. Chương 151:	Bi Kịch Của Người Cao Ly	465
152. Chương 152:	Đến Thanh Lâu	468
153. Chương 153:	Tiểu Bá Vương Động Tĩnh	471
154. Chương 154:	Ở Thanh Lâu Vô Tình Gặp Hai Nương Tử	475
155. Chương 155:	Công Chúa Quận Chúa Tối Thanh Lâu Bất Gian	478
156. Chương 156:	Một Chữ Tình	482
157. Chương 157:	Trái Ôm Phải Ấp	485
158. Chương 158:	Tài Tử Phong Lưu	489
159. Chương 159:	Cường Thế Duyệt Binh	492
160. Chương 160:	Thuyền Túy Tiên	495
161. Chương 161:	Túy Tửu Ca	499
162. Chương 162:	Nguyên Lai Là Nàng	502
163. Chương 163:	Gặp Lại Nữ Hoàng Tương Lai	506
164. Chương 164:	Lại Bị Nữ Hoàng Khiêu Khích	509
165. Chương 165:	Dạ Trộm Bát Gia	513
166. Chương 166:	Tai Ương Huyết Quang Vô Tận	517
167. Chương 167:	Thám Tử Lừng Danh -- Đỗ Hà	520
168. Chương 168:	Tổ Tình	524
169. Chương 169:	Chuyện Ma Quái	527
170. Chương 170:	Vòng Xoáy Khổng Lồ	531
171. Chương 171:	Truy Đuổi Manh Mối	535
172. Chương 172:	Bóc Tơ Lấy Kén	538
173. Chương 173:	Bảo Tàng Kinh Người	542
174. Chương 174:	Tay Cầm Quyền Sinh Sát	545
175. Chương 175:	Gặp Khó Dằn Nổi	548
176. Chương 176:	Hít Thuốc Phiện Quang Minh Chính Đại	551
177. Chương 177:	Trường Nhai Kịch Đấu	555
178. Chương 178:	Lửa Cháy Ngập Trời	559
179. Chương 179:	Cơ Hội Duy Nhất	563
180. Chương 180:	Rắn Đẽ Móc Câu	567
181. Chương 181:	Tất Cả Đều Là Mưu Kế	571
182. Chương 182:	Gỗ Cửa Mượn Con Của Trường Tôn Vô Kỳ	575
183. Chương 183:	Tất Cả Đều Nằm Trong Lòng Bàn Tay	578
184. Chương 184:	Tìm Được Kẻ Trộm	582
185. Chương 185:	Một Mẻ Hốt Gọn	585
186. Chương 186:	Cùng Lý Thế Dân Dạ Đàm	588
187. Chương 187:	Trường Nhạc Cùng Cao Dương	591
188. Chương 188:	Mang Theo Mỹ Nữ Đạp Thanh	595
189. Chương 189:	Đỗ Hà Xa Xỉ Cực Độ	599
190. Chương 190:	Gặp Lại Vũ Mị Nương	602
191. Chương 191:	Bồng Diệc Lương Cùng Tạo Giấy	605
192. Chương 192:	Lợi Tại Thiên Thu Muôn Đời	609
193. Chương 193:	Công Thành	613
194. Chương 194:	Giấy Là Một Lưỡi Dao Sắc Bén Ẩn Tàng	617
195. Chương 195:	Hết Thảy Do Người Đi Xử Lý	621
196. Chương 196:	Dạy Học Cho Hai Tể Tướng	624
197. Chương 197:	Thuật In Ấn	628
198. Chương 198:	Viện Trưởng Viện Khoa Học Kỹ Thuật Đại Đường - Đỗ Hà	631
199. Chương 199:	Vũ Mị Nương Đột Kích	634
200. Chương 200:	Luận Binh Khí	638
201. Chương 201:	Thử Dao	641
202. Chương 202:	Trình Giáo Kim Phát Uy	644

203. Chương 203:	Hổ Dực, Lang Nha, Nhạn Linh	648
204. Chương 204:	Một Chữ Yêu	651
205. Chương 205:	Cửa Ải Khó	655
206. Chương 206:	Hiếu Đại Như Thiên	658
207. Chương 207:	Cực Phẩm Cao Dương	662
208. Chương 208:	Đêm Động Phòng Hoa Chúc	665
209. Chương 209:	Hiền Thê Trường Nhạc Nội Công Đột Phá	668
210. Chương 210:	Bồi Trường Nhạc Hồi Môn	671
211. Chương 211:	Dư Nghiệt Chưa Bình	674
212. Chương 212:	Giả Thiết Lớn Mật, Không Cần Tang Chứng Vật Chứng	678
213. Chương 213:	Rối Loạn Chụp Vào	682
214. Chương 214:	Đỗ Hà Muốn Lấy Tây Vực	686
215. Chương 215:	Trò Chuyện Với Lý Thế Dân	690
216. Chương 216:	Thiết Chủy Thần Toán	693
217. Chương 217:	Lý Thừa Càn Miệng Đầy Đạo Đức	697
218. Chương 218:	Công Lao Lưu An Long Mã	700
219. Chương 219:	Đỗ Nhị Lang Khẩu Chiến Đàn Nho	704
220. Chương 220:	Giương Thương Múa Kiếm	707
221. Chương 221:	Đỗ Hà Tung Luận Cao Xương	711
222. Chương 222:	Phụ Tá Là Tể Tướng Tương Lai	714
223. Chương 223:	Hỏa Dược Quân Dụng	718
224. Chương 224:	Trưởng Tôn Lão Hồ Ly Lại Dùng Âm Chiêu	722
225. Chương 225:	Vũ Khí Nóng Đầu Tiên Trong Lịch Sử Ra Đời	725
226. Chương 226:	Ai Là Tiên Phong?	729
227. Chương 227:	Đấu Một Trận Với Hầu Quân Tập	732
228. Chương 228:	Khe Núi Tinh Tinh	736
229. Chương 229:	Gặp Nạn Ở Đại Sa Mạc	739
230. Chương 230:	Đến Tây Vực	742
231. Chương 231:	Hai Người Hối Hận	745
232. Chương 232:	Định Kế	748
233. Chương 233:	Bảy Ngàn Người Không Là Gì	752
234. Chương 234:	Kế Trong Lòng	755
235. Chương 235:	Ta Có Mười Vạn Thiên Binh	758
236. Chương 236:	Vạn Mã Đạp Doanh	761
237. Chương 237:	Thắng Lợi Huy Hoàng	764
238. Chương 238:	Chiến Bại Hù Chết Cao Xương Vương	768
239. Chương 239:	Khuyên Hàng Cao Xương	772
240. Chương 240:	Đầu Hàng Cùng Túc Chết Ta	775
241. Chương 241:	Hầu Quân Tập Luống Cuống, Nóng Nảy	779
242. Chương 242:	Bất Sứ Giả Của Hầu Quân Tập	782
243. Chương 243:	Giết, Giết, Giết	786
244. Chương 244:	Bình Định Cao Xương	790
245. Chương 245:	Ngàn Dặm Đến Chỉ Để Đánh Nước Tương	794
246. Chương 246:	Hầu Quân Tập Cuối Cùng Phát Uy	797
247. Chương 247:	Tin Chiến Thắng Báo Tới Trường An	800
248. Chương 248:	Con Rể Bảo Bối	804
249. Chương 249:	Người Thần Bí Lấy Một Địch Một Ngàn?	807
250. Chương 250:	Tao Ngộ Đàn Sói	810
251. Chương 251 :	Thác Bạt Vô Song	813
252. Chương 252 :	Cao Xương Đại Biến	817
253. Chương 253 :	Đỗ Hà Là Người Nắm Quyền Đứng Đầu Cao Xương	821
254. Chương 254 :	Ai Dám Đánh Binh Của Hầu Quân Tập Ta?	825
255. Chương 255 :	Ta Dám	828
256. Chương 256:	Đỗ Hà Ngâm Báo Thủ	831

257. Chương 257: Lật Ngược Phải Trái	835
258. Chương 258: Bi Kịch Cửa Hầu Quân Tập	837
259. Chương 259: Bi Kịch Bên Trong Bi Kịch	840
260. Chương 260: Thống Trị Cao Xương, Bỏ Tù Hầu Quân Tập	843
261. Chương 261: Đồ Hà Khoan Hồng Độ Lượng	846
262. Chương 262: Phản Hồi Trường An	849
263. Chương 263: Trường Nhạc Cùng Vũ Mị Nương	853
264. Chương 264: Ôn Nhu Thể Thiếp	856
265. Chương 265: Thăng Quan, Thăng Đại Quan	859
266. Chương 266: Đùa Giỡn Thiên Diện Tiểu Giai Nhân	861
267. Chương 267 : Thuật Dịch Dung Thần Kỳ	867
268. Chương 268 : Hoạch Tặng Bách Chiến Kính Lữ	872
269. Chương 269 : Tặng Kính Lữ Lại Tặng Danh Tướng	878
270. Chương 270 : Dược Vương Tôn Tư Mạc	882
271. Chương 271 : Chữa Bệnh Cho Tần Quỳnh	884
272. Chương 272 : Gặp Mặt Vũ Mị Nương	889
273. Chương 273 : Vu Oan Giá Họa	892
274. Chương 274 : Từ Trên Trời Giáng Xuống	896
275. Chương 275 : Âm Thầm Mưu Đồ	898
276. Chương 276 : Kéo Trưởng Tôn Vô Kỵ Xuống Nước	903
277. Chương 277 : Tính Toán Lẫn Nhau	906
278. Chương 278 : Vũ Mị Nương Ôm Ấp Tình Cảm	909
279. Chương 280 : Độc Kế Của Lão Hồ Ly	915
280. Chương 281 : Đại Náo Kỳ Viện	918
281. Chương 282 : Nhỏ Răng Của Trưởng Tôn Lão Hồ Ly	921
282. Chương 283 : Khắc Tinh Của Lão Hồ Ly – Vũ Mị Nương	925
283. Chương 284 : Tình Thâm Ý Trọng	929
284. Chương 285 : Bắt Đầu Bố Cục	932
285. Chương 286 : Áp Dụng Kế Sách	935
286. Chương 287 : Tất Cả Hiện Lộ	938
287. Chương 288 : Đầu Đường Phục Kích	942
288. Chương 289 : Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	945
289. Chương 290 : Đáng Trừng Phạt	948
290. Chương 291 : Mọi Sự Đã Thành	950
291. Chương 292 : Đồ Hà Thật Lợi Hại	953
292. Chương 293 : Thuốc Tiên Chữa Thương	957
293. Chương 294 : Bò Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi	960
294. Chương 295 : Tin Tức Giang Nam	963
295. Chương 296 : Vũ Mị Nương Muốn Lấy Phần Thưởng	967
296. Chương 297 : Thành Hôn	970
297. Chương 298 : Quà Sinh Nhật	974
298. Chương 299 : Bảo Noãn Sinh Dâm Dục	978
299. Chương 300 : Cải Trang Hạ Giang Nam	981
300. Chương 301: Kỳ Ngộ	985
301. Chương 302: Mượn Xác Hoàn Hồn	988
302. Chương 303: Trường Tương Tư	992
303. Chương 304: Trên Biển Gặp Cướp.	995
304. Chương 305: Sát Cơ Trong Đêm	998
305. Chương 306: Chém Giết Sinh Tử	1001
306. Chương 307: Im Ắng Sát Nhân	1003
307. Chương 308: Chính Diện Tiến Công	1006
308. Chương 309: Hàm Ý Ẩn Sau	1010
309. Chương 310: Chiến Đấu Trên Tàu	1012

310. Chương 311:	Vũ Mị Nương Xuôi Giang Nam	1015
311. Chương 312:	Chuẩn Bị Lễ Gặp Mặt	1019
312. Chương 313:	Lễ Vật	1022
313. Chương 314:	Đỗ Hà Ngửa Tay	1025
314. Chương 315:	Lần Sơ Ngộ Xấu Hổ Cùng Giai Nhân	1029
315. Chương 316:	Vô Tình Gặp Vũ Mị Nương	1032
316. Chương 317:	Lấy Trộm Dạ Minh Châu	1035
317. Chương 318:	Vũ Mị Nương Nhớ Nhung	1038
318. Chương 319:	Chuyện Phiếm Trên Thuyền Chở Khách	1041
319. Chương 320:	Hồ Hấp Nhân Tạo	1045
320. Chương 321:	Ăn Trộm Gà Không Thành Còn Mất Năm Gạo	1048
321. Chương 322:	Đỗ Hà Là Thần Tượng Của Mỹ Nữ	1051
322. Chương 323:	Kỳ Kỳ Dâm Xảo Chi Biện	1054
323. Chương 324:	Bồng Nhiên Nổi Tiếng	1057
324. Chương 325:	Trường Giang Cuồn Cuộn Chảy Về Đông	1059
325. Chương 326:	Chấn Uy Vô Quán	1063
326. Chương 327 - 328:	Phục Kích	1065
327. Chương 329:	Xác Chết Trôi Trên Biển	1069
328. Chương 330:	Địch Nhân Là...oa Khẩu?	1072
329. Chương 331:	Oa Khẩu Đầu Tiên Trong Lịch Sử Xuất Hiện	1076
330. Chương 332:	Tiểu Đỗ Phi Dao	1079
331. Chương 333:	Giết Giặc Oa	1082
332. Chương 334:	Cá Lọt Lưới	1085
333. Chương 335:	Toàn Diệt Oa Khẩu	1088
334. Chương 336:	Bị Theo Dõi?	1091
335. Chương 337:	Phát Hiện Trọng Đại	1094
336. Chương 338:	Triển Khai Hành Động	1097
337. Chương 339:	Liên Thủ Với Vũ Mị Nương	1101
338. Chương 340:	Thôn Trà Long Tĩnh	1104
339. Chương 341:	Tin Tức Thạch Phá Thiên Kinh	1107
340. Chương 342:	Thí Nghiệm Cơ Thể Sống	1110
341. Chương 343:	Đả Thảo Kinh Xà	1114
342. Chương 344:	Ẩn Long Cốc	1117
343. Chương 345:	Dư Nghiệt Tề Tụ	1121
344. Chương 346:	Đường Quân Đánh Tới	1124
345. Chương 347:	Đại Sự Định Vậ	1127
346. Chương 348:	Chăm Đồ Quỷ Dị	1131
347. Chương 349:	Dịch Bệnh	1134
348. Chương 350:	Tin Tức Kinh Người	1138
349. Chương 351 :	Tại Nạn Giáng Xuống	1141
350. Chương 352 :	Lấp Kín Chi Bằng Khai Thông	1145
351. Chương 353 :	Gian Thương Kiểm Lờ	1148
352. Chương 354 :	Chuẩn Bị Hậu Sự Đi	1152
353. Chương 355 :	Tôn Tư Mạc Cuối Cùng Đã Tới	1155
354. Chương 356 :	Độc Cùng Dịch Bệnh	1158
355. Chương 357 :	Tra Tìm Độc Thủ Phía Sau Màn	1161
356. Chương 358 :	Nguyên Do Bên Trong	1165
357. Chương 359 :	Đừng Làm Cho Trầm Thất Vọng	1168
358. Chương 360 :	Chui Đầu Vô Lưới	1172
359. Chương 361 :	Y Đức Vô Thượng	1176
360. Chương 362 :	Tiểu Đạo Soái	1179
361. Chương 363 :	Lấy Được Bản Chép Tay	1182
362. Chương 364 :	Giải Được Sê Thành	1185
363. Chương 365 :	Tiểu Tử Này Thật Có Bản Lĩnh	1188

364. Chương 366: Thu Làm Trợ Thủ	1190
365. Chương 367: Một Kịch Hữu Lực	1193
366. Chương 368: Nhất Long Song Phượng	1196
367. Chương 369: Tác Chiến Thất Bại	1199
368. Chương 370: Thăng Quan, Chức Vị Nghịch Thiên	1202
369. Chương 371 : Ai Dám Không Phục	1206
370. Chương 372 : Trầm Động Tâm Rối	1209
371. Chương 373 : Chân Tính Tình	1212
372. Chương 374 : Hào Phú Mưu Đồ Bí Mật	1216
373. Chương 375 : Thịnh Yển Độc Nhất Vô Nhị	1219
374. Chương 376 : Bóng Lưng Làm Người Trầm Mê	1223
375. Chương 377 : Lễ Vật Đến Từ Phương Xa	1226
376. Chương 378 : Tưởng Niệm Phương Xa	1229
377. Chương 379 : Thiên Mã Thần Câu	1232
378. Chương 380 : Thần Câu Cao Ngạo	1236
379. Chương 381 : Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn	1238
380. Chương 382 : Xem Trò Cười Của Lý Thế Dân	1241
381. Chương 383 : Thọ Yển Bắt Đầu, Nghi Ngờ Nảy Sinh	1244
382. Chương 384+385: Hạ Lễ	1246
383. Chương 386 : Bay Lượn	1250
384. Chương 387 : Lý Thế Dân Chân Mềm Nhũn	1253
385. Chương 388 : Tìm Gấu Gan Báo	1257
386. Chương 389 : Sư Lang Tranh Giành	1259
387. Chương 389 : Sư Lang Tranh Giành	1265
388. Chương 390 : Tay Không Bác Sư	1271
389. Chương 391: Đỗ Hà Đùa Giỡn Sư Tử	1274
390. Chương 392: Dũng Sĩ Đỗ Hà	1277
391. Chương 393: Yển Hội Kinh Biên	1280
392. Chương 394: Tìm Tung Tích	1283
393. Chương 395: Chỗ Ẩn Thân Của Giai Nhân	1286
394. Chương 396: Thân Phận Thật Sự	1290
395. Chương 397: Uống Làm Tiểu Nhân	1293
396. Chương 398: Công Tôn Dạ Nguyệt	1296
397. Chương 399: Thuộc Tính “ngạo Kiêu”	1300
398. Chương 400: Chứng Cứ Phạm Tội Của Đỗ Hà	1302
399. Chương 401: Sẽ Rất Bi Kịch Đây	1306
400. Chương 402: Thái Tử Ca Bi Kịch	1309
401. Chương 403 - 405: Đỗ Hà Thay Đổi Quyết Sách Đại Đường	1312
402. Chương 406: Ta Nhớ Hắn	1321
403. Chương 407: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị	1324
404. Chương 408: Tề Vương Lý Hữu	1327
405. Chương 409: Đường Dục Loại Củ Của Ngàn Vạn Bách Tính	1330
406. Chương 410: Vũ Mị Nương Làm Nũng	1333
407. Chương 411: Phong Lăng Độ Khẩu	1335
408. Chương 412: Câu Chuyện Của Khách Điểm	1338
409. Chương 413: Bản Án Cũ Năm Mười Năm Trước	1341
410. Chương 414: Hành Trình Gian Nan	1344
411. Chương 415: Chuyện Ma Quái Trong Tào Gia	1347
412. Chương 416: Binh Đến Tướng Ngăn	1351
413. Chương 417: Danh Tướng Truyền Kỳ Tiết Nhân Quý	1354
414. Chương 418: Đỗ Hà Và Tiết Nhân Quý	1358
415. Chương 419: Thắng Hiểm	1362
416. Chương 420: Cúi Đầu Nhận Tội	1365
417. Chương 421: Mục Đích Đạt Thành	1368

418. Chương 422: Thu Được Tiết Nhân Quý	1370
419. Chương 423 : Hiệu Ủy Tiết Nhân Quý	1373
420. Chương 424 : Phiên Toái Cửa Vũ Mị Nương	1376
421. Chương 425 : Nhị Thiếu Vũ Gia	1379
422. Chương 426 : Lâu Ngày Không Gặp, Lão Hồ Ly Trưởng Tôn	1382
423. Chương 427 : Ra Sức Đánh Nhị Vũ	1386
424. Chương 428 : Tề Vương Và Nhị Vũ	1389
425. Chương 429: Đỗ Hà Và Tiết Nhân Quý	1391
426. Chương 430: Chưởng Đập Vũ Nguyên Khánh	1395
427. Chương 431: Hạ Được Cùng Âm Sát	1399
428. Chương 432: Ôn Tình	1402
429. Chương 433: Hảo Cầu Thang	1406
430. Chương 434 435: Đỗ Hà Yếu Thận	1411
431. Chương 436: Hạnh Phúc Chân Chính	1416
432. Chương 437: Đầu Đường Gặp Chuyện	1419
433. Chương 438: Ai Là Độc Thủ?	1423
434. Chương 439: Tề Vương, Người Đã Tới Muộn	1425
435. Chương 440: Đối Chọi Gay Gắt	1428
436. Chương 441: Lý Thế Dân Tự Giấu	1431
437. Chương 442: Lý Cổ Choáng Váng	1436
438. Chương 443: Bi Kịch Nhị Vũ	1439
439. Chương 444: Lão Hồ Ly Giống Như Phật Di Lặc	1443
440. Chương 445: Quan Tâm Sẽ Bị Loạn, Mị Nương Há Là Người Dễ Dàng Lấn Hiếp	1446
441. Chương 446: Sơ Tiến Đồ Phưởng	1450
442. Chương 447: Đồ Bài Cử	1453
443. Chương 448: Bữa Tiệc Lớn Mới Chính Thức Bắt Đầu	1458
444. Chương 449: Món Ăn Khai Vị - Ba Mươi Vạn Lượng	1461
445. Chương 450: Đại Sát Tứ Phương	1465
446. Chương 452 + 453: Thống Hạ Sát Thủ	1469
447. Chương 454: Cầm Đánh Bạc Để Thoát Thân	1474
448. Chương 455: Hồ Ly Đổi Nghề Tạm Làm Con Rùa Đen	1477
449. Chương 456: Lên Vu Sơn Với Vũ Mị Nương	1479
450. Chương 457: Biến Hóa Ở Giang Nam	1482
451. Chương 458: Thượng Hải Hoang Vu	1484
452. Chương 459: Vương Huyền Sách Một Minh Diệt Một Quốc Gia	1487
453. Chương 460: Gây Sự Trong Hôn Lễ	1490
454. Chương 461: Hết Thảy Vì Mị Nương	1493
455. Chương 462: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	1496
456. Chương 463: Tâm Linh Khủng Hoảng	1499
457. Chương 464: Phong Vũ Dục Lai	1502
458. Chương 465: A Sử Na Xã Nhĩ	1505
459. Chương 466: Quỷ Dị Chi Tâm	1508
460. Chương 467: Nữ Hoàng Trở Thành Đầu Linh Tình Báo	1511
461. Chương 468: Có Tất Cả Tính Toán	1514
462. Chương 469: Tử Thi Mang Đến Mạnh Mối	1517
463. Chương 470: Khai Mạc Đại Hội Đi Săn	1520
464. Chương 471: Chưa Biết Ai Thắng Ai	1523
465. Chương 472 + 473: Thần Câu Tặng Anh Hùng	1526
466. Chương 474: Thần Câu Sính Uy	1532
467. Chương 475: Đỗ Hà Xuất Mã	1535
468. Chương 476: Tranh Đấu Kịch Liệt	1538
469. Chương 477: Phục Tùng Thiên Mã	1540
470. Chương 478 : Một Chiêu Bại Tiết Lễ	1544
471. Chương 479 + 480: Hai Ngày, Hai Ngày Sau Đó	1547

472. Chương 481:	Giáo Huấn Người, Vậy Là Đủ Rồi	1553
473. Chương 482:	Phòng Di Ái Dương Oai	1555
474. Chương 483:	Đổi Chiến Dã Thú Hình Người	1559
475. Chương 484:	Đỗ Hà Vs A Sử Na Kết Xã Suất	1562
476. Chương 485:	Dùng Công Phá Công	1565
477. Chương 486:	Tự Bạt Tai	1568
478. Chương 487:	Cao Minh Hơn Một Ít	1570
479. Chương 488:	Một Đêm Khó Lòng Ngủ Yên	1573
480. Chương 489:	Khách Không Mời Mà Đến	1576
481. Chương 490:	Đến Vô Ảnh, Đi Vô Tung	1579
482. Chương 491:	Kêu Gọi Lương Tướng Dị Tộc	1582
483. Chương 492 - 494:	Đại Kế Diệt Tộc Của Đỗ Hà	1584
484. Chương 495:	Xảo Ngôn Du Thuyết	1595
485. Chương 496:	Phản Kích	1598
486. Chương 497 + 498:	Bàn Tay Đen Phía Sau Màn	1600
487. Chương 499 + 500:	Ám Sát Cùng Bảo Hộ	1606
488. Chương 501 :	Nhân Tài Tập Trung Tính Tiểu Nhân, Giảo Hoạt, Âm Độc Trên Một Thân	1612
489. Chương 502 :	Con Của Hiệt Lợi	1616
490. Chương 503 :	Nguy Cơ Tiến Đến	1619
491. Chương 505 :	Dùng Ít Địch Nhiều	1622
492. Chương 506 :	Đều Hiển Kỳ Năng	1625
493. Chương 507 :	Thiêm Thiêm Phiến Tử	1628
494. Chương 508 :	Về Trường An	1630
495. Chương 509 :	Đi Sứ Tiết Duyên Đà	1633
496. Chương 510 :	Phong Vân Sạ Khởi	1636
497. Chương 511 :	Khả Hãn Tiết Duyên Đà	1638
498. Chương 512 :	Luận Bàn	1640
499. Chương 513 :	Tư Duy Tình Báo Của Đỗ Hà	1642
500. Chương 514 :	Khiêu Lương Tiểu Sứ Xuất Hiện	1645
501. Chương 515 :	Có Đắm Khí Hay Quá Vô Tri	1648
502. Chương 516:	Mục Đích Là Khai Chiến	1652
503. Chương 517 + 518 :	Đều Có Quỷ Kế	1655
504. Chương 519 :	Cho Người Mười Ba Vạn Đại Quân	1661
505. Chương 520:	Sát Cơ Dấu Diêm	1664
506. Chương 521:	Song Phương Bố Cục	1666
507. Chương 522:	Chiêu Bài Tươi Cười	1670
508. Chương 523:	Nhất Kế Phục Chúng	1672
509. Chương 524:	Ai Cao Hơn Một Tầng	1675
510. Chương 525:	Lửa Cháy Ngập Trời	1677
511. Chương 526:	Bị Tập Kích	1680
512. Chương 527:	Nhàn Nhã Xem Trận	1683
513. Chương 528:	Thần Dũng Đỗ Hà, Mượn Dao Giết Người	1686
514. Chương 529 530:	Thả Hổ Về Rừng	1689
515. Chương 531:	Tổn Thất Thảm Trọng	1693
516. Chương 532:	Cao Câu Lệ Tiểu Sứ	1697
517. Chương 533:	Giáo Huấn Cao Câu Lệ Tiểu Sứ	1700
518. Chương 534:	Tâm Sự Của Trường Nhạc	1704
519. Chương 535:	Lý Thế Dân Nhường Rượu Nho	1707
520. Chương 536:	Tiết Duyên Đà Gặp Phải Bi Kịch	1711
521. Chương 537:	Tâm Của Võ Giả	1713
522. Chương 538:	Một Chiêu Bại Trận	1716
523. Chương 539:	Vạn Biến Bất Ly Tông	1720
524. Chương 540:	Cảnh Giới Vô Ngã	1724
525. Chương 541 - 543:	Long Hồ Tranh Phong	1727

526. Chương 544:	Tình Hình Hạm Hán Ổ Định Châu	1735
527. Chương 545:	Yêu Thương Nữ Nhi	1737
528. Chương 546:	Cao Dương Công Chúa Cự Hôn	1739
529. Chương 547:	Bảo Tiêu Đỗ Hà	1742
530. Chương 548 549:	Phật Cũng Nhận Tiền	1745
531. Chương 550:	Tội Ác Tày Trời	1750
532. Chương 551:	Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước Cửa Cao Dương	1753
533. Chương 552:	Hòa Thượng Xinh Đẹp...biện Cơ Đại Sư	1757
534. Chương 553:	Vợ Chồng Đồng Tâm	1759
535. Chương 554:	Vợ Người Khác	1763
536. Chương 555:	Phương Thức Hạ Dược Tuyệt Diệu	1766
537. Chương 556:	Án Kiện Hung Sát	1769
538. Chương 557:	Một Hiểu Lâm “mỹ Lệ”	1769
539. Chương 558:	Đập Bãi	1772
540. Chương 559:	Cao Tăng Chân Chính	1776
541. Chương 560:	Lý Thừa Càn Méo Xẹo	1779
542. Chương 561:	Trường Nhạc Phần Nộ	1782
543. Chương 562 563:	Khẩu Chiến Với Hòa Thượng Gian Trá	1785
544. Chương 564:	Một Bài Thơ	1789
545. Chương 565:	Cương Trục Hay Không	1793
546. Chương 566:	Nhúng Tay Hung Án	1795
547. Chương 567:	Bác Ti Trừu Kiến (gỡ Rối)	1799
548. Chương 568:	Một Thầy Hai Mạng	1802
549. Chương 569:	Hung Phạm Xuất Hiện?	1805
550. Chương 570:	Máu Chốt Phá Án	1809
551. Chương 571:	Lộ Mặt Hung Phạm	1813
552. Chương 572:	Chuyện Kỳ Quái	1816
553. Chương 573:	Phòng Mưu Đỗ Đoạn	1819
554. Chương 574:	Bách Chiến Tiên Phong	1823
555. Chương 575:	Lý Thừa Càn	1826
556. Chương 576 :	Phật Nho Tranh Cháp	1829
557. Chương 577 :	Văn Hóa Há Có Thể Nói Diệt Là Diệt?	1831
558. Chương 578 :	Trị Phần Ngọn, Không Bằng Trị Tận Gốc	1834
559. Chương 579 :	Khai Thông Độc Hồn Lấp Kín	1836
560. Chương 580 :	Quốc Chi Hiền Hậu	1838
561. Chương 581 :	Hòa Thượng Bệnh Hoa Liễu	1841
562. Chương 582 :	Ta Là Xử Nam, Ta Oan Uống	1845
563. Chương 583 :	Viết Không Được, Nói Thẳng Thôi	1848
564. Chương 584 :	Thần Tượng Của Lý Thế Dân	1852
565. Chương 585 :	Tài Nữ Giá Lâm	1855
566. Chương 586:	Tìm Tới Tận Cửa	1858
567. Chương 587:	Đáng Tiếc, Đáng Tiếc	1861
568. Chương 588:	Thất Bại Thảm Hại	1865
569. Chương 589:	Đến Vì Đỗ Hà	1868
570. Chương 590:	Thân Ảnh Quen Thuộc	1871
571. Chương 591:	Cơ Tình Bắn Ra Bốn Phía	1874
572. Chương 592:	Giá Họa Đạo Soái	1876
573. Chương 593:	“lan Đình Tập Tự” Mất Trộm	1879
574. Chương 594:	Đạo Soái	1881
575. Chương 595:	Phúc Hắc Nữ Vương	1883
576. Chương 596:	Mạng Lưới Tình Báo Của Nữ Vương	1885
577. Chương 597:	Dò Xét	1889
578. Chương 598:	Huỳnh Dương Trịnh Thị	1892
579. Chương 599:	Tin Tức Chấn Kinh	1895

580. Chương 600: Gừng Càng Già Càng Cay	1899
581. Chương 601: Sát	1902
582. Chương 602: Tặng Quân Dị Bảo	1906
583. Chương 603: Chuyện Vui Lớn	1909
584. Chương 604: Khởi Nguyên Cải Trang Vi Hành	1912
585. Chương 605: Chân Ái Vô Cương	1915
586. Chương 606: Đêm Thất Tịch, Thả Hà Đăng, Làm Thơ	1918
587. Chương 607: Tài Hoa Vô Song, Sao Xứng So Sánh	1921
588. Chương 608: Biện Cơ, Thiên Cổ Đệ Nhất Nhân	1924
589. Chương 609: Trêu Ghẹo Hoàng Hậu	1927
590. Chương 610: Ta Là Người Của Thái Tử	1929
591. Chương 611: Thái Tử Ca, Tức Sùi Bọt Mép	1932
592. Chương 612: Chỉ Còn Một Con Đường Có Thể Đi	1935
593. Chương 613: Phong Vân Nổi Lên	1938
594. Chương 614: Tính Sai	1942
595. Chương 615: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn	1944
596. Chương 616: Đông Cung Huyết Chiến	1948
597. Chương 617: Trường Nhạc Dừng Mưa	1950
598. Chương 618: Dũng Mãnh Trình Giáo Kim	1953
599. Chương 619: Tâm Phục Khẩu Phục	1955
600. Chương 620: Vô Tình, Sau Lưng Thâm Tình	1958
601. Chương 621 + 622: Cái Gì Cũng Không Phải	1961
602. Chương 623: Trầm Lột Da Ngươi	1964
603. Chương 624: Quân Thần Chỉ Điểm	1966
604. Chương 625: Âm Hiểm Nhất Vẫn Là Lý Thế Dân	1968
605. Chương 626 + 627: Tàn Sát Hàng Loạt Dân Trong Thành	1970
606. Chương 628 + 629: Một Người Một Ngựa Đạp Doanh	1975
607. Chương 630: Phục Kích Thủ Thắng	1979
608. Chương 631: Sát Phu, Hoạt Quả	1982
609. Chương 632: Hội Nghị Quân Sự	1985
610. Chương 633: Mỗi Câu, Oan Đại Đầu Đồ Hà	1988
611. Chương 634: Hội Nghị Quân Sự Tiết Duyên Đà	1992
612. Chương 635: Quân Cờ	1995
613. Chương 636: Hai Tiết Hiến Kế	1997
614. Chương 637: Mở Màn Quyết Đấu	2001
615. Chương 638: Dạy Tập	2003
616. Chương 639: Chiêu Số Không Thể Tưởng Tượng	2006
617. Chương 640: Công Thủ Huyết Chiến, Tam Tướng Hiến Uy	2009
618. Chương 641: Tùy Cơ Hội Mà Hành Động	2011
619. Chương 642 + 643: Đòn Sát Thủ Cuối Cùng	2013
620. Chương 644: Phòng Di Ái Dương Oai	2018
621. Chương 645 + 646: Biến Cố Ngoài Ý Muốn	2020
622. Chương 647: Trận Chiến Mở Màn Giành Thắng Lợi	2025
623. Chương 648: Trời Cũng Giúp Ta	2027
624. Chương 649: Nhìn Rõ Nguy Cơ	2031
625. Chương 650: Chiến Thuật Nguyên Thủy Ngu Ngốc Nhất	2034
626. Chương 651 : Thắng Bại Trời Định	2037
627. Chương 652 : Một Mũi Tên Quyết Thắng	2041
628. Chương 653 : Mật Thám Trọng Yếu	2044
629. Chương 654 : Trưởng Tôn Vô Kỵ Tái Xuất Giang Hồ	2047
630. Chương 655 : Bình Sa Lạc Nhạn	2050
631. Chương 656 : Dừng Lời Đồn Làm Thế Công	2052
632. Chương 657 : Thắng Hắn, Cũng Không Bằng Bại	2056
633. Chương 658 : Sống Là Người Đại Đường, Chết Là Quỷ Của Đại Đường (thượng)	2058

634. Chương 659 : Sống Là Người Đại Đường, Chết Là Quỷ Của Đại Đường (hạ)	2060
635. Chương 660 : Thừa Cơ Xuất Âm Mưu	2063
636. Chương 661 : Oán Niệm Của Lý Tuyết Nhạn (thượng)	2065
637. Chương 662 : Oán Niệm Của Lý Tuyết Nhạn (hạ)	2067
638. Chương 663 : Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai (thượng)	2069
639. Chương 664 : Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai (hạ)	2072
640. Chương 665 : Kỳ Chiêu Khó Giải Của Đỗ Hà	2074
641. Chương 665 : Kỳ Chiêu Khó Giải Của Đỗ Hà	2077
642. Chương 666 : Triệt Quân, Đối Quyết	2079
643. Chương 667 : Bối Thủy Quyết Chiến	2083
644. Chương 668 : Quyết Định Chủ Đạo Thắng Lợi	2085
645. Chương 669 : Di Chứng Thả Cọc Về Núi	2088
646. Chương 670 : Tù Trưởng Hồi Hột Tới Chơi	2091
647. Chương 671: Chỗ Tốt Của Việc Đọc Qua [tam Quốc Diễn Nghĩa]	2094
648. Chương 672: Tiết Duyên Đà Bị Diệt	2096
649. Chương 673: Chỗ Ổ Của Hầu Quân Tập	2099
650. Chương 674: Ban Đêm Bắt Hầu Quân Tập	2101
651. Chương 675: Ngày Chuyển Dạ	2105
652. Chương 676: Tên Là Bách Hợp	2107
653. Chương 677: Luật Lễ, Đấu Hồ Ly	2109
654. Chương 678 + 679: Tiểu Chính Thái Và Đại Mập Mạp	2112
655. Chương 680 +681: Máu Chốt Lý Thế Dân Lập Thái Tử (thượng+hạ)	2115
656. Chương 682 : Ngày Chiến Thắng Trở Về, Chịu Cáo Buộc	2120
657. Chương 683 : Công Lớn, Không Thể Không Thưởng	2123
658. Chương 684 : Dụng Tâm Của Lý Thế Dân	2127
659. Chương 685 : Lửa Giận Của Vũ Mị Nương	2130
660. Chương 686 : Cường Nhân Chính Trị Vũ Mị Nương Chỉ Điểm	2134
661. Chương 687 : Phòng Di Ái Cùng Lý Khắc	2137
662. Chương 688 : Đùa Với Hoàng Đế	2140
663. Chương 689 : Chấn Động Vì Chế Độ Vượt Thời Đại	2144
664. Chương 690 : Phòng Di Ái Thỉnh Tội	2147
665. Chương 691 : Triều Đình Chấn Động	2150
666. Chương 692 : Khẩu Chiến Trên Triều Đình	2153
667. Chương 693 : Khí Thế Hùng Hực (thượng)	2155
668. Chương 694 : Khí Thế Hùng Hực (hạ)	2157
669. Chương 695 : Đường Luật Sơ Nghị	2159
670. Chương 696 : Tây Nam, Chuyện Đông Bắc (thượng)	2161
671. Chương 697 : Tây Nam, Chuyện Đông Bắc (hạ)	2163
672. Chương 698 : Không Phải Đỗ Hà Không Thể (thượng)	2165
673. Chương 699 : Không Phải Đỗ Hà Không Thể (hạ)	2167
674. Chương 700 : Hương Ba Lão Vào Thành	2170
675. Chương 701: Cầu Giảo Cầu Kế	2173
676. Chương 702: Khu Sói Nuốt Hổ	2176
677. Chương 703: Ấm Mả Hoàng Hà, Trục Thủ Trường An	2180
678. Chương 704: Cơ Hội	2183
679. Chương 705: Vô Duyên Xuất Chinh	2186
680. Chương 706 : Cấp Báo Tám Trăm Dặm	2189
681. Chương 707 : Tính Kế Sứ Giả Đường Triều - Thu Phục Liêu Đông	2192
682. Chương 708 : Cả Gan Làm Loạn	2195
683. Chương 709 : Tự Đề Cử Mình	2199
684. Chương 710 : Trưởng Tôn Vô Kỵ Hổ Thẹn	2202
685. Chương 711 : Phép Khích Tướng Khác Thường (thượng)	2204
686. Chương 712 : Phép Khích Tướng Khác Thường (hạ)	2206
687. Chương 713 : Xuất Chinh, Tính Toán	2209

688. Chương 714 : Đến Tiền Tuyền (thượng)	2211
689. Chương 715 : Đến Tiền Tuyền (hạ)	2213
690. Chương 716 : Lời Thề Không Cách Nào Quên (thượng)	2215
691. Chương 717 : Lời Thề Không Cách Nào Quên (hạ)	2217
692. Chương 718 : Nội Gian, Lợi Dụng	2219
693. Chương 719 : Lại Gặp Dao Trì Đi Tắm	2223
694. Chương 720 : Ăn Trong Doanh Trường Của Ta	2226
695. Chương 721 : Cùng Ngủ Chung Giường	2230
696. Chương 722 : Không Phải Cừu Nhân Không Tự Đầu	2233
697. Chương 723 : Người Không Quan Tâm Ta, Ta Muốn Người	2237
698. Chương 724 : Ngược Lại	2241
699. Chương 725 : Dựa Thế	2244
700. Chương 726: Binh Trần Chúng Long Dịch	2247
701. Chương 727: Dã Tâm Thật Lớn	2250
702. Chương 728: Dự Định Xâm Nhập	2252
703. Chương 729+730: Át Chủ Bài Lớn Nhất 1+2	2255
704. Chương 731 : Mưu Đồ Bí Mật (thượng)	2259
705. Chương 732 : Mưu Đồ Bí Mật (hạ)	2261
706. Chương 732 : Mưu Đồ Bí Mật (hạ)	2263
707. Chương 733 : Toàn Bộ Bố Cục (thượng)	2265
708. Chương 734 : Toàn Bộ Bố Cục (hạ)	2267
709. Chương 735 : Cái Chết Của Quân Thần Thổ Phiên (thượng)	2270
710. Chương 736 : Cái Chết Của Quân Thần Thổ Phiên (hạ)	2272
711. Chương 737 : Một Viên Tiểu Tướng	2274
712. Chương 738 : Người Không Lo Xa, Tất Có Sầu Gắn	2278
713. Chương 739 : Đoạn Lương	2282
714. Chương 740 : Thắng Bại Đã Định	2285
715. Chương 741: Suy Nghĩ Của Đạo Tông	2289
716. Chương 742: Binh Phạt Nam Chiếu Quốc	2292
717. Chương 743: Dự Định Đến Chiến	2295
718. Chương 744: Dẫn Dự Từng Bước	2298
719. Chương 745: Ý Niệm Đáng Sợ	2302
720. Chương 746: Công Tâm, Đoạn Hết Mạnh Mối	2305
721. Chương 747: Mượn Dao Giết Người	2307
722. Chương 748: Mượn Dao Giết Người (2)	2309
723. Chương 749: Muốn Chạy Trốn?	2312
724. Chương 750: Từ Xưa Đến Nay, Còn Có Một Người?	2314
725. Chương 751: Từ Xưa Đến Nay, Còn Có Một Người? (2)	2316
726. Chương 752: Ái Quốc, Nhưng Càng Yêu Hắn	2318
727. Chương 753: Ái Quốc, Nhưng Càng Yêu Hắn (2)	2320
728. Chương 754: Chiến Thắng Trở Về, Hiến Phụ, Phong Thưởng	2322
729. Chương 755: Quốc Công Gia Trẻ Tuổi Nhất Triều Đại	2325
730. Chương 756 : Kinh Tế Cùng Khai Phát	2329
731. Chương 757 : Là Nàng Làm Sao?	2332
732. Chương 758 : Hồ Thẹn Khó An	2335
733. Chương 759 : Trưởng Tôn Vô Kỵ Bồi Tội	2338
734. Chương 760 : Cùng Chung Nhận Thức	2342
735. Chương 761 : Đệ Nhất Thế Gia	2344
736. Chương 762 : Hơi Có Thu Hoạch	2348
737. Chương 763 : Thái Nguyên Vương Thị	2351
738. Chương 764 : Một Trái Cây Dẫn Phát Bí Mật Kinh Thiên	2354
739. Chương 765 : Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực	2357
740. Chương 766 : Đại Sự Đã Định (thượng)	2360
741. Chương 767 : Đại Sự Đã Định (hạ)	2362

Đại Đường Đạo Soái

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dungnhi Nguồn: Vipvandan.vn Giới Thiệu Sau biến cố Huyền Vũ môn, Lý Thế Dân lên n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-dao-soai>

1. Chương 0 Tự Chương!

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Giới Thiệu

Sau biến cố Huyền Vũ môn, Lý Thế Dân lên ngôi hoàng đế Đại Đường, mở đầu thời thịnh trị Trinh Quán nổi danh trong lịch sử Trung Hoa.

Ở thế kỷ 21, đệ tử cách thế Đỗ Trường Thiên của Đạo Soái Sở Lưu Hương trong lúc vô tình đã dẫn động lực lượng thần bí của quốc bảo Trung Hoa - ngọc tỷ truyền quốc – khiến bản thân xuyên việt đến vương triều Đại Đường trong những năm Trinh Quán, trở thành con trai thứ hai có tên Đỗ Hà của danh tướng Đỗ Như Hối.

Trong thời đại phồn hoa nhất của lịch sử Trung Hoa, Đỗ Trường Thiên dựa vào kiến thức đời sau khởi đầu môn Pô-lo (mã cầu) kiểu mới, tổ chức đại hội thể dục thể thao, phát minh ra giấy, ngành in ấn, những loại danh trà...

Dựa vào chữ viết, hắn được tôn làm đại sư thư pháp, một chữ ngàn vàng, thêm vào những bài thơ, những danh ngôn bất hủ đời sau nên được xưng tụng Đại Đường đệ nhất tài tử phong lưu...

Với tư cách là một người xuyên việt, hắn hội tụ tài năng quân sự kiệt xuất của các danh tướng cổ đại như Lý Tĩnh, Lý Tích, Tần Quỳnh để tạo nên một vương triều Đại Đường huy hoàng...

Bộ truyện Đại Đường Đạo Soái kể về chuyến phiêu lưu của người đệ tử cách thế Đỗ Trường Thiên của Đạo Soái Sở Lưu Hương tới nhà Đường, viết tiếp truyền kỳ về Ông vua của những tên trộm. Truyện có kết cấu khá chặt chẽ, đan xen hợp lý giữa những màn đấu trí, đấu mưu, những chiến dịch hoành tráng nhưng không thiếu những tình tiết hài hước nhẹ nhàng đem lại tiếng cười sảng khoái, dĩ nhiên bên cạnh đó là các dáng hình giai nhân tuyệt sắc, là những vị công chúa sắc nước hương trời, quận chúa thanh lệ khả ái, đặc biệt là nữ hoàng đế duy nhất trong lịch sử Trung Quốc Võ Tắc Thiên...là món quà mà nhóm dịch Dung Nhi gửi tới các bạn đọc giả trong những ngày đầu năm. Về tiến độ, nhóm đã bổ sung nhân sự để đảm bảo cho tiến độ 15 chương/ngày. Chúc các bạn vui vẻ và tìm thấy những phút giây thư giãn khi thưởng thức bộ truyện thú vị này...

“Nghe nói ngài có Ngọc tỷ truyền quốc, văn vật thiên cổ, quốc bảo Trung Hoa, thật là mong mỏi. Hẹn 0 giờ ngày mai sẽ tới lấy, báo cho ngài biết để khỏi làm ta phí công đi tới đi lui.” Bức thư chỉ ngắn gọn vắn vắn mười mấy chữ lúc này đang đặt trên mặt bàn gỗ đồ sộ, được ánh đèn soi rõ khiến màu giấy lam biến thành màu tím nhạt càng làm nổi nét chữ phiêu dật, trong thư không ký tên, thoang thoảng mang theo hương hoa Tulip nhưng lại làm cho người đọc thư run rẩy.

Người nhận được bức thư này chính là thủ lĩnh Y Cái của gia tộc Rothschild, lúc này đang ngồi bên bàn, gương mặt được bảo dưỡng rất tốt đang méo mó, trợn trừng nhìn vào bức thư lộ vẻ không thể tin, còn có cả nỗi sợ hãi sâu sắc.

Trong đại sảnh trang nhã chỉ có ba người, tướng mạo không kém bao nhiêu, đều là người một nhà, theo thứ tự là ba thế hệ của gia tộc. John Rothschild, thành viên trẻ nhất gầm gừ:

- Đến tột cùng là ai, ai để lộ bí mật trong tộc ?

Gia tộc Rothschild đã từng một thời khi nói ra sẽ khiến cả thiên hạ chấn động. Hiện giờ có lẽ đối với tuyệt đại đa số người bình thường mà nói thì đây là một điều lạ lẫm vì mọi người đang sống trong một thời đại truyền thông đại chúng, ánh mắt mọi người chỉ biết chú ý những gia tộc hiển hách đương thời như gia tộc Khổng Ni Dịch, gia tộc Rockefeller hay gia tộc Ma Căn. Nước Mỹ vào trước chiến tranh thế giới thứ hai của thế kỷ 20 đã có một câu nói kinh điển hình dung hoàn cảnh đất nước lúc bấy giờ “Đảng Dân Chủ là thuộc về gia tộc Ma Căn còn đảng Cộng Hòa là thuộc về gia tộc Rockefeller”, kỳ thật phía sau còn có một câu là cả hai gia tộc Rockefeller cùng Ma Căn đều đã từng thuộc về Rothschild!

Gia tộc khổng chế nghiêm mật, thao tác hoàn toàn trong bóng tối, chính xác như một chiếc đồng hồ, tin tức có được luôn sớm hơn thị trường, chính xác lạnh lùng, cộng với thiên phú đối với tiền tài đã khiến cho Rothschild bách chiến bách thắng trong vòng xoáy lịch sử hai trăm năm của tài chính, chính trị cùng chiến tranh tàn khốc, tạo nên đế quốc tài chính lớn nhất trong lịch sử nhân loại.

Thế kỷ mười chín, Châu Âu có sáu đại cường quốc! Theo thứ tự là đại đế quốc Anh, Phổ (về sau là Đức), đế quốc Áo Hung, Pháp, nước Nga..... Còn có..... gia tộc Rothschild! Gia tộc Rothschild còn có một ngoại hiệu hiển hách là “đế quốc thứ sáu”.

Đế quốc thứ sáu có một bí mật chỉ có thủ lĩnh mới nắm được.

Ngọc tỷ truyền quốc!

Ngọc tỷ truyền quốc vốn là vật báu vô giá của Trung Quốc.

Ngọc tỷ truyền quốc ở Trung Quốc mang ý nghĩa hoàng quyền còn ở gia tộc mang ý nghĩa thủ lĩnh Rothschild.

Năm đó, thủ lĩnh đời thứ nhất của gia tộc Rothschild, trong lúc vô tình đã nhận được Ngọc tỷ truyền quốc, về sau sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, đã trở thành người quản lý tài chính của vương tử William, đặt nền móng cho tài sản của gia tộc. Từ đó về sau, Ngọc tỷ truyền quốc trở thành biểu tượng quyền uy của Rothschild, hơn nữa còn có tên là quyền trượng tài phú.

Bởi vì chiến tranh thế giới lần thứ hai mà gia tộc Rothschild có nguồn gốc Do Thái phải chịu đả kích mang tính hủy diệt nhưng Ngọc tỷ truyền quốc vẫn trở thành tín vật của gia tộc, chỉ là thế nhân chỉ biết nó là Quyền trượng tài phú mà không ai biết nó đã từng là Ngọc tỷ truyền quốc của Trung Quốc thất lạc ngàn năm, điều mà lá thư vừa vạch rõ lúc này.

Ngồi bên trên John là một người trung niên có xương gò má nhô lên, ánh mắt như ưng, hung ác nham hiểm tên là Nievella, là người thừa kế thứ hai của gia tộc Rothschild, tính cách tài trí nhưng hết sức tàn nhẫn. Sắc mặt y cũng thập phần trầm trọng, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chú vào màn hình lập thể trên bức tường đối diện.

Trên bức tường to bằng một sân bóng rổ có gần một trăm màn hình nhỏ, từ đó có thể quan sát toàn bộ hình ảnh gia tộc Rothschild. Theo quan sát trên màn hình, toàn bộ gia tộc Rothschild vốn được xưng tụng ba bước có một người, năm bước một trạm canh gác quả thật không chút nào khoa trương. Trong tay mỗi hộ vệ đều có súng tiểu liên, bên hông treo lựu đạn, cơ hồ mỗi người đều có khí lực của Arnold Schwarzenegger, số lượng chừng ngàn người hộ vệ toàn bộ lối đi tiến vào gia tộc Rothschild. Những người này đều là tử sĩ

thân kinh bách chiến, mỗi một người đều là tinh anh trong tinh anh, cả ngàn người có thể chiếm ưu thế trước một đội hải quân lục chiến của nước Mỹ.

Có được sự hộ vệ như thế nhưng cả ba người Y Cái, Nievella, John đều không thể bảo trì trấn định, chỉ vì đối thủ quá mạnh mẽ, quá quỷ dị.

Đạo soái Sở Lưu Hương!

Cái tên này là một nhân vật truyền kỳ trong thế giới võ hiệp Trung Quốc. Hắn là một kỳ sĩ quý tộc lãng mạn. Hắn lướt đi như gió, trong không khí chỉ để lại mùi hương Tulip nhàn nhạt, làm việc có nguyên tắc riêng, cho dù là trộm cắp cũng quang minh lỗi lạc, cái gọi là trộm cũng có đạo.

Một nhân vật truyền kỳ như vậy là xuất hiện ở thế gian.

Đồng dạng như Sở Lưu Hương, hắn cũng lướt đi như gió, không ai biết hình dạng, tuổi tác, duy nhất biết được là hắn chưa bao giờ thất bại.

Không hỏi mà lấy là trộm, hỏi mà lấy là cầm.

Vào năm năm trước, hắn bằng không xuất hiện thế gian, không cầm vàng bạc, chỉ lấy quốc bảo, chỉ lấy đồ cổ Trung Quốc bị thất lạc ra thế giới, sau đó lấy giá một nhân dân tệ bán cho bảo tàng Cố cung, vật quy nguyên chủ.

Sau 5 năm hắn ra thế giới, bất luận đồ cổ Trung Quốc nào truyền lưu thế giới đều không thể đào thoát khỏi ma chướng của hắn. Mạnh mẽ như gia tộc Ma Cẩn, Rockefeller nhưng bảo khối gia tộc đều bị đã bị hắn bầy lần ra vào như chỗ không người.

Trước mỗi lần động thủ, hắn đều như Sở Lưu Hương, gửi tới một bức thư ngắn thông tri thời gian địa điểm cùng đồ lấy trộm, mặc cho chủ nhân phòng bị thế nào, kết quả cũng giống nhau.

Đáng buồn nhất chính là cho đến tận giờ vẫn không ai nhìn thấy bóng dáng của hắn, thậm chí không biết hắn là nam là nữ.

Bất cứ đồ công nghệ cao nào trước mặt hắn cũng như phế phẩm.

- Đông..... Đông..... Đông.....

Tiếng chuông cổ chợt nhắc đã tới một ngày mới.

- Đã đến giờ rồi!

Y Cái, Nievella, John đều nhin không được khê quát một tiếng.

Nievella, John nhìn Y Cái.

Trong truyền thuyết hắn chưa từng thất thủ, hơn nữa hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nói lấy là lấy, có người thậm chí mất đi bảo vật còn chưa biết. Vào thời khắc mấu chốt, ý nghĩ duy nhất của bọn họ là xác định Ngọc tỷ truyền quốc còn hay không.

Y Cái khê lau mồ hôi trên trán, trong lòng hơi run rẩy lấy ra một chiếc hộp cổ rồi mở khóa. Vào lúc chiếc Ngọc tỷ truyền quốc bên trên có năm con rồng quấn quanh xuất hiện trước mặt ba người thì Y Cái khê thở phào, định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên một chuyện quỷ dị xảy ra.

Ngọc tỷ truyền quốc cứ vậy tiêu thất trong hư không, còn trên tờ thư lại nổi lên một dòng chữ:

Phụ thương Y Cái mất Ngọc tỷ, Đạo soái Lưu Hương.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

2. Chương 2: Trình Quán Thập Niên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Trường Thiên đột nhiên tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, nhìn thấy mình không phải đang ở trong nhà trọ mà là một gian phòng theo phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã. Giường và bàn ghế đều bằng gỗ lim, hắn giống như vừa lạc vào một thế giới lạ lẫm. Đây là nơi nào?

Đỗ Trường Thiên đưa tay sờ ngực, Truyền quốc ngọc tỷ đã biến mất, ánh mắt hắn đầy nghi hoặc nhìn xung quanh, nơi cổ quái như thế này, không nên ở lâu.

Vừa nghĩ đến đây, tay phải của hắn liền vô xuống giường, định xoay người từ ngoài cửa sổ chui lên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống, xem xét hoàn cảnh xung quanh. Nhưng hắn vừa nhảy lên giữa không trung, do chịu ảnh hưởng của quán tính, cả người lại ngã xuống trên mặt đất. Cơn đau kịch liệt từ sau lưng truyền đến khiến cả người hắn đỡ ra, lòng thầm suy nghĩ: Chuyện này là thế nào?

Trong nháy mắt, Đỗ Trường Thiên kinh hãi gần chết, trong đầu còn lưu lại cảnh tượng trước khi ngủ say.

Đỗ Trường Thiên vốn là một đạo tặc, hơn nữa còn là một đạo tặc trong truyền thuyết.

Đạo Soái Sở Lưu Hương đối với giới võ hiệp mà nói chỉ là một tồn tại trong thần thoại, chỉ có Đỗ Trường Thiên biết rõ Sở Lưu Hương là một nhân vật có thật trên đời. Bởi vì Đỗ Trường Thiên chính là đệ tử cách thế của Sở Lưu Hương. Khi còn nhỏ, trong một lần tình cờ, Đỗ Trường Thiên đã có được “Lưu Hương bảo giám” do Sở Lưu Hương lưu lại, do đó tập được tuyệt kỹ của Sở Lưu Hương, nhất là khinh công của Sở Lưu Hương.

Đỗ Trường Thiên là cử nhân tốt nghiệp khoa lịch sử đại học nhất lưu, biết rất rõ lịch sử 5000 năm của Trung Quốc. Mỗi khi hắn ôn tập lịch sử Trung Quốc, trong lòng đều chứa đầy đủ loại cảm xúc.

Hắn điên cuồng vì Đại Hán hùng phong, tức giận cho Ngũ Hồ loạn hoa, vui mừng vì Đại Đường hưng thịnh, ca thán cho Thành Đường sa sút; vui mừng cho Phú Tống phồn hoa, căm hận cho căm thú thảo nguyên; quang vinh cho Đại Minh cường liệt, hổ thẹn vì Nô Thanh bán nước. Chỉ hận mình không thể sinh ra ở thời đại của bọn họ, có thể cống hiến một phần sức lực cho tiến bộ Trung Hoa, chứ không phải nhàm chán chỉ có thể đọc tiểu thuyết YY tự tiêu khiển.

Cho đến một ngày, Đỗ Trường Thiên nhìn thấy trong cuộc bán đấu giá đồ cổ văn vật của Tây Phương có bán quốc bảo Trung Quốc trên mạng. Nhìn thấy cảnh này, một hồi lâu Đỗ Trường Thiên vẫn không thể bình tĩnh, bởi vì nhà Thanh vô năng, khiến quốc bảo bị trộm, có trời mới biết có bao nhiêu người chứng kiến cổ vật của Hoa Hạ phồn vinh phú cường bị lưu truyền ra nước ngoài.

Đỗ Trường Thiên không dám nói khinh công của mình trò giỏi hơn thầy, nhưng ít ra tuyệt đối không thua kém cảnh giới của Sở Lưu Hương trong tiểu thuyết Cổ Long, nhảy lên bảy trượng, không cần tốn nhiều sức, tốc độ của hắn đã đạt tới cảnh giới vô ảnh vô tung, cho dù lướt qua một người khác cũng sẽ không thổi bay một cọng tóc của đối phương.

Nếu có năng lực như vậy, đối mặt với tình huống như thế, thân là binh sĩ Hoa Hạ há có thể thờ ơ.

Vì vậy, Đỗ Trường Thiên quyết định, dựa vào lực của mình, đánh cuộc một lần, cần phải đem quốc bảo đang lưu lạc ở nước ngoài trở về quốc thổ, không phụ danh tiếng “Đạo Soái” của sư phụ Sở Lưu Hương.

Từ đó trở đi, “Đạo Soái” đời mới xuất thế tung hoành. Trong năm năm, Đỗ Trường Thiên tung hoành khắp các quốc gia, lấy được trăm món văn vật.

Đỗ Trường Thiên còn nhớ rõ ngày đó, khi hắn biết được tung tích của “Truyền quốc ngọc tỷ” của gia tộc John Davison Rockefeller. Đối mặt với biểu tượng tượng trưng cho hoàng quyền Hoa Hạ “Truyền quốc ngọc tỷ”, Đỗ Trường Thiên không chút do dự lên đường.

Gia tộc Rockefeller phòng vệ rất cẩn mật, điểm ấy Đỗ Trường Thiên tuyệt đối không phủ nhận, cho dù là đội hải quân lục chiến có gần một vạn tên của Mỹ, chỉ dựa vào nhân lực muốn công phá bọn họ trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng. Nhưng đối với Đỗ Trường Thiên mà nói lại dễ như trở bàn tay.

Trong cuốn “Huyết Hải Phiêu Hương” Cổ Long đã thay Sở Lưu Hương nói một câu như vậy:

- Lần này ở kinh thành, ta thật sự đã quen biết được không ít những sắc mặt gọi là anh hùng thành danh, ngoại trừ lão nhân Ngốc Ưng kia còn có hai người nữa, còn lại đều là những kẻ vô dụng. Nghe nói Sinh Tử Phán võ công không kém, trong tay có một đôi bút phán quan, nghe nói có thể đánh vào hai trăm mười tám huyết đạo trên người, nhưng khi ta xẹt qua người hắn, hắn vẫn không biết gì.

Ngay cả người nổi danh trong võ lâm cũng không thể nhận ra thân ảnh của Sở Lưu Hương, kinh công của Đỗ Trường Thiên không thua gì Sở Lưu Hương, huống chi là những vũ khí nặng kia?

Đỗ Trường Thiên thông dong phóng qua tường vây của gia tộc Rockefeller, sau đó quang minh chính đại xẹt qua bên cạnh từng hộ vệ, cuối cùng quang minh chính đại nằm dưới nóc nhà đại sảnh nghị sự của gia tộc Rockefeller nghe ba tên ngốc nói chuyện, chờ đợi thời cơ. Đỗ Trường Thiên vốn còn định dùng một số thủ đoạn, nào ngờ tên thủ lĩnh ngu ngốc của gia tộc Rockefeller lại lấy “Truyền quốc ngọc tỷ” ra trước mặt hắn.

Lẽ nào lại như vậy...

Chủ nhân ngông cuồng như thế, chứng tỏ hắn không thèm để mắt đến Nguyên soái đạo tặc Đỗ Trường Thiên. Nếu đối phương đã khách khí như vậy, Đỗ Trường Thiên cũng chỉ có thể trực tiếp tiến vào đại sảnh lấy thứ đồ vật này đi. Từ khi hắn tiến vào đại sảnh đến lúc rời đi, thời gian trước sau chỉ có nửa giây, đủ thấy trình độ kinh công của hắn quả thật là kinh thế hãi tục. Về đến nhà, Đỗ Trường Thiên liền giấu “Truyền quốc ngọc tỷ” đi.

“Truyền quốc ngọc tỷ” là vật vô cùng quý giá, gia tộc Rockefeller cũng không phải bình thường, Đỗ Trường Thiên cũng không sợ uy hiếp của gia tộc Rockefeller, chẳng qua hắn chỉ lo lắng mang đến phiền toái không cần thiết cho quốc gia.

Mặc dù nói “Truyền quốc ngọc tỷ” là hồn bảo của Trung Hoa, nhưng dù sao đã rơi vào tay người khác thì sẽ trở thành đồ vật của người khác, mà hắn lại dùng thủ đoạn không quang minh lấy về. Cho nên Đỗ Trường Thiên quyết định, đợi sau khi gió êm sóng lặng sẽ dùng thân phận người yêu nước giả vờ mua được từ chợ đen, tặng lại cho quốc gia.

Nhiều năm sau, Đỗ Trường Thiên lấy “Truyền quốc ngọc tỷ” chôn dấu đã lâu ra cầm trong tay, nằm ở trên giường vuốt ve, ý định ngủ một giấc, hôm sau sẽ dùng thân phận người yêu nước tặng nó cho viện bảo tàng Cố Cung, để vật báu vô giá này quay về nguyên chủ.

Nhưng khi Đỗ Trường Thiên đang chìm trong giấc mộng, liền mơ thấy “Truyền quốc ngọc tỷ” trong tay hắn tản ra quang mang nhàn nhạt, tựa hồ muốn dẫn hắn đi đến nơi nào đó. Lúc hắn tỉnh dậy, bản thân tựa hồ đã ở một nơi khác.

Kinh công vô địch của hắn cũng không thể nào phát huy. Thân hình hắn trước kia chỉ khê động, đã bay xa hơn mười mét, nhưng hiện giờ thân hình hắn khê động, mới chỉ lật người mà đã từ trên người té ngã xuống đất. Nếu để thế nhân biết được, đường đường một Đạo Soái như hắn lại có bộ dạng như vậy, chẳng phải sẽ cười đến rụng răng?

- Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia, người....Người làm sao vậy?

Bên cạnh Đỗ Trường Thiên chợt vang lên một thanh âm e lệ, tựa hồ như bị hành động vừa rồi của hắn làm cho sợ hãi, ngữ khí như sắp khóc.

Nhị thiếu gia?

Đây là họ gọi ta?

Đỗ Trường Thiên run rẩy, sợ tới mức nhắm mắt lại, biểu lộ trên mặt rất quỷ dị: Lẽ nào mình đang nằm mơ?

Một bàn tay nhỏ bé lạnh buốt sờ lên trán hần. Bàn tay nhỏ bé rất mềm mại. Đỗ Trường Thiên giật mình, vội vàng mở mắt, nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo xanh, khoảng chừng mười mấy tuổi đang ngồi xổm trước người, vẻ mặt khẩn trương nhìn mình, đôi mắt mọng đỏ.

- Nàng là ai?

Đỗ Trường Thiên vô thức hỏi, trong lòng chợt xuất hiện một ý niệm đáng sợ.

Lẽ nào mình đã xuyên việt?

Trước khi trở thành Đạo soái, Đỗ Trường Thiên thường xuyên trà trộn vào không gian và thời gian, cũng không xa lạ gì với tiểu thuyết xuyên việt lưu hành đương thời.

- Nhị thiếu gia, ta là Linh Lung! Là nha hoàn của người, người..... Người không nhận ra ta sao?

Nha hoàn!

Ở thế kỷ hai mươi mốt làm gì còn tồn tại nha hoàn!

Đỗ Trường Thiên ngạc nhiên nhìn cô gái đáng yêu không khác gì mình tinh trên ti vi ở trước mắt, cố gắng trấn định lại, hỏi:

- Linh Lung, đầu ta đau quá, không nhớ ra chuyện gì cả, người nói cho ta biết, bây giờ là niên đại gì rồi? Nơi này là chỗ nào? Ta tên gì?

Nha đầu Linh Lung nức nở trả lời:

- Bây giờ là năm thứ mười niên hiệu Trinh Quán, Nhị thiếu gia tên là Đỗ Hà, nơi này là phủ Thái Quốc Công!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

3. Chương 3: Khả Bi Khả Thán

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tây viện phủ Thái Quốc Công!

Bây giờ đang là mùa xuân, vạn vật căng tràn sức sống, cảnh khô trong nội viện mới ra cảnh, hoa cỏ xung quanh cũng hé nụ, sức sống tràn trề, xuân ý dào dạt.

Đỗ Hà là cái tên hiện tại của Đỗ Trường Thiên. Lúc này hần đang im lặng đứng trong nội viện nhìn mọi thứ lạ lẫm trước mặt, trong đầu hiện lên ngàn vạn suy nghĩ rối loạn. Kể từ khi biết nơi này là Đường triều, Đỗ Hà vẫn ngơ ngác đứng như vậy.

Hần thật sự đã xuyên việt rồi. Ông trời, sao ông lại bày ra trò đùa này chứ.

Năm thứ mười niên hiệu Trinh Quán! Niên hiệu này đối với một cử nhân đại học đã tốt nghiệp khoa lịch sử mà nói là quá quen thuộc. Địa vị của hai chữ “Trinh Quán” trong lịch sử Trung Quốc, cho dù là sử quan đuôi mù cũng phải biết. Đây là niên hiệu của Thiên Khả Hân Lý Thế Dân, một trong những hoàng đế vĩ đại nhất của Trung Quốc! Câu thành ngữ “Dưới thời Trinh Quán, Đại Đường phồn thịnh” cũng từ đó mà xuất hiện. Đây là triều đại mà hần nằm mơ cũng muốn đến.

Thế nhưng nếu chuyện này thật sự phát sinh, hần tựa như Diệp Công thích rồng (chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài, còn thực chất bên trong thì không).

Cổ quốc khó bỏ, cổ thổ khó cách! Một mình đơn độc đối mặt với thế giới xa lạ, loại cảm giác bất lực này thật sự khiến cho người ta nổi điên.

- Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia.....

Thanh âm thanh thúy của Linh Lung lại vang lên bên tai hắn.

Đỗ Trường Thiên mê man nhìn nàng, cố gắng giữ vững tinh thần, cười nói:

- Linh Lung, người nói nơi này là phủ Thái Quốc Công, ta tên Đỗ Hà, người gọi ta là Nhị thiếu gia, vậy thì danh tướng Đại Đường Đỗ Như Hối chính là cha ta?

Khi Đỗ Trường Thiên lên đại học, ôn tập chủ yếu nhất chính là lịch sử thời kỳ Tùy Đường, vì vậy nắm rõ sự tích của hai danh tướng Đại Đường Phòng Đỗ rõ như lòng bàn tay. Đỗ Như Hối là mưu thần chủ yếu dưới trướng hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân, cùng với Phòng Huyền Linh hợp xưng là “Phòng mưu Đỗ đoạn”, tồn tại giống như hai trụ thủ đắc lực của Lý Thế Dân, cũng là người bày mưu đệ nhất của biến Huyền Vũ môn. Trong 24 công thần của Lăng Yên các Đỗ Như Hối đứng hàng thứ ba, xếp sau Triệu công Trướng Tôn Vô Kỵ và Hà Gian Vương Lý Hiếu Cung. Phải biết rằng vào năm Đường Vũ Đức thứ nhất Đỗ Như Hối mới trở thành phụ tá của Lý Thế Dân, Trình Quán bốn năm chết bệnh, trước sau cộng lại chỉ hơn mười năm. Trong đội hình hạch tâm của Lý Thế Dân, hắn là người gia nhập muộn, nhưng lại chết sớm nhất, căn bản không thể nào so sánh với Trướng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh đã phò tá Lý Thế Dân hơn ba mươi năm. Nhưng trong hơn mười năm ngắn ngủn, Đỗ Như Hối vậy lại lọt vào top 3 của 24 công thần Lăng Yên các, như vậy có thể thấy được hắn quan trọng với Lý Thế Dân như thế nào.

Linh Lung nơm nớp lo sợ, rụt cổ, sưng sốt khê gặt đầu, tỏ vẻ Đỗ Trường Thiên nói không sai. Sau đó nàng kinh hãi kêu lên:

- Nhị thiếu gia, người đừng dọa ta, người..... Ngay cả lão gia, người cũng không nhớ sao?

Nàng luống cuống tay chân, thần tình hốt hoảng, một hồi lâu mới kịp phản ứng, kêu lên:

- Để ta đi nói với lão phu nhân.....

Nàng vội vàng định rời đi, nhưng đã bị Đỗ Trường Thiên tóm lại.

- Linh Lung, ta không phải cố ý dọa nàng, nhưng ta thật sự không có ấn tượng nào với chuyện trước kia. Nàng hãy giúp đỡ ta? Nói chuyện của ta, có lẽ sẽ làm ta nhớ lại, đừng làm cho lão nhân gia lo lắng.

Đỗ Trường Thiên kéo tay Linh Lung an ủi nàng, hắn hoàn toàn không có ấn tượng nào với “ngôi nhà” lạ lẫm này, chuyện duy nhất hắn biết được, chính là cha hắn Đỗ Như Hối là một người rất đáng gờm, hơn nữa còn không phải đáng gờm bình thường, mà là đáng gờm siêu việt. Từ trước đến nay Đỗ Trường Thiên chưa bao giờ là nhân vật ngồi chờ chết, lúc này hắn phải hiểu rõ tất cả nguyên do, xem xem có hy vọng trở về hay không. Linh Lung đã luôn miệng nói là nha hoàn của hắn, như vậy nàng nhất định biết rất rõ chuyện của hắn. Linh Lung quả thật có chút bị hù dọa mất hồn, nhưng nghe lời này của Đỗ Hà, biểu lộ lại thả lỏng hơn nhiều, thấp giọng nói:

- Nhị thiếu gia chính là Nhị thiếu gia, cho dù bị chứng mất hồn thì vẫn là người lão phu nhân quan tâm.

Đỗ Trường Thiên cũng thầm nhẹ nhõm thở ra, hắn không sợ cái khác, chỉ sợ chủ nhân ban đầu của thân thể này là một tên hỗn trướng, tội lỗi chất đống, khiến cho mình phải chịu tiếng xấu thay cho người khác. Linh Lung nói như thế, đủ thấy đối phương là một tên hiếu tử. Một tên hiếu tử, dù xấu xa cũng không quá mức. Đỗ Trường Thiên tự an ủi mình như vậy, nhưng sau khi nghe Linh Lung nói tiếp lại cảm thấy không đúng.

Linh Lung nói quá mơ hồ, chỗ này một ít, chỗ kia một ít, hoàn toàn không đầu vào đâu, lời nói do dự, đứt quãng, rõ ràng có dấu hiệu giấu diếm.

- Linh Lung!

Đỗ Trường Thiên tức giận quát:

- Nha đầu, dám không nói thật?

Câu quát này thật sự khiến Linh Lung khiếp sợ, đôi mắt mở to hãi hùng.

Đỗ Trường Thiên thở dài, trong lòng thật ra không hề tức giận nàng, ôn nhu nói:

- Mặc kệ lúc trước ta là người như thế nào, nhưng hiện giờ ta thật sự mất trí nhớ. Những chuyện trước kia ta đã làm, những lời trước kia ta đã nói, ta hoàn toàn không nhớ. Nàng không cần giấu diếm, càng không cần lừa gạt ta, ta chỉ muốn biết ta thật ra là loại người nào?

Linh Lung ngẩng đầu nhìn Đỗ Trường Thiên, ánh mắt thanh tịnh mà trong suốt, do dự một lát, rồi cuộc mở miệng nói.

Các loại “sự tích anh hùng” trước kia của Đỗ Trường Thiên dần dần được sáng tỏ.

- Tên cận bã!

Đỗ Trường Thiên nghe xong vô cùng giận dữ, tức giận đánh một chưởng lên cột nhà bên cạnh.

- Phụt!

Linh Lung thấy Đỗ Hà nghe xong sự tích của mình, tự mắng mình là “cận bã”, lại thấy hấn tức giận phát điên, gần như muốn dốc sức liều mạng với mình, không nhịn được cười.

- Không được cười!

Đỗ Trường Thiên cũng ý thức được vấn đề, ôm mặt, thấp giọng quát.

Nếu là trước kia, Linh Lung sớm đã sợ tới mức không dám lên tiếng, nhưng khí chất hiện giờ của Đỗ Trường Thiên đã hoàn toàn thay đổi, không còn vênh váo hung hăng như trước, trên mặt hấn mang theo nụ cười thần nhiên, giống như gió xuân ôn hòa, thổi qua mặt đất, khiến cho lòng người thư thái.

Linh Lung cũng không biết tại sao, khi nhìn thấy nụ cười của hấn, nàng lại cảm thấy quan hệ giữa hai người gần gũi hơn rất nhiều, sự sợ hãi đối với hấn cũng không còn tồn tại nữa. Khuôn mặt tức giận của Đỗ Trường Thiên, chẳng những không có hiệu quả, mà ngược lại càng đưa tới tiếng cười lớn hơn. Đỗ Trường Thiên muốn sắp xếp lại tư liệu trong đầu, cười khổ:

Đỗ Hà, con trai thứ hai của Thái Quốc Công Đỗ Như Hối là một thiếu gia ăn chơi nổi tiếng ở Trường An, là loại cả ngày chỉ biết làm những chuyện xấu xa tận cùng, ăn uống chơi gái đánh bạc, hăm hại lừa gạt kẻ trộm, đánh người mù lòa, mắng kẻ điếc đuổi người què....

Nếu loại người như hấn sống ở thế kỷ hai mươi mốt, Đỗ Trường Thiên không thể cho hấn vào hầm cầu ăn phân. Không ngờ truyền nhân Đạo soái của hấn lại rơi vào loại người hỗn đản như vậy. Ông trời này thật biết trêu người. Đỗ Trường Thiên thật sự dở khóc dở cười.

Từ miệng Linh Lung, Đỗ Trường Thiên đã nghe được một chuyện vừa buồn cười lại thật đáng buồn. Với tư cách con trai của Đỗ Như Hối, Đỗ Hà có thể nói đã nhận được ngàn vạn chiếu cố. Bốn năm trước, hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân đã gả con gái sủng ái nhất của mình là Trường Nhạc công chúa cho Đỗ Hà, chỉ chờ sau khi Đỗ Hà trưởng thành sẽ thành hôn. Chỉ là những năm gần đây, tiếng xấu của Đỗ Hà “đanh chán Trường An”. Trường Nhạc công chúa thể sống thể chết không thành thân, tỏ vẻ xa rời hồng trần, cam nguyện xuất gia.

Việc này gây ồn ào khá lớn, cho dù là Trường Tôn hoàng hậu tài đức sáng suốt cũng phải tranh cãi với Lý Thế Dân. Nghe nói việc này làm cho hoàng đế Đại Đường khâm kính của chúng ta phải ngủ suốt năm ngày trong thư phòng.

Cuối cùng Đỗ Như Hối không muốn thấy Lý Thế Dân khó xử, chủ động đưa ra đề nghị hủy bỏ hôn ước, việc này mới xem như kết thúc. Hành động này của Đỗ Như Hối đã dồn ép Đỗ Hà, nghe nói Trường Nhạc công chúa đẹp như tiên nữ, Đỗ Hà sớm đã chịu trầm mê. Hôn ước này đột nhiên giải trừ, Đỗ Hà làm sao chịu được. Kết quả tên thiếu gia tính tình dâm dăng này, bỏ lên nóc nhà, bức bách song thân, tỏ vẻ nếu không lấy được Trường Nhạc công chúa thì sẽ không sống trên cõi đời này nữa. Kết quả trượt chân trượt xuống nóc nhà, ngã xuống đất. Khi tỉnh lại, hấn đã trở thành Đỗ Trường Thiên rồi.

Đỗ Trường Thiên cười vì việc này quá hoang đường, nhưng lại khóc vì một người vô tội như mình lại dính dáng vào câu chuyện hoang đường này. Ông trời, ông có cần trêu đùa ta như vậy không?

Nếu xuyên việt vào một người dân bình thường cũng tốt, có cần để một truyền nhân Đạo soái, hiệp đạo vô địch thiên hạ xuyên việt thành một tên cận bã bị mọi người xem thường?

Không đúng, Đỗ Trường Thiên đột nhiên lộ ra thần sắc kinh hoảng, trong đầu hần nhớ mang máng Đỗ Như Hối chết bệnh vào năm Trinh Quán thứ tư, nhưng hiện giờ là năm Trinh Quán thứ mười, nghe Linh Lung nói như vậy, chứng tỏ Đỗ Như Hối đến nay vẫn chưa chết?

Chuyện này là thế nào? Lẽ nào lịch sử đã sớm có biến cố? Đỗ Như Hối xác thực chưa chết, “Truyền quốc ngọc tỷ” là thần vật, có lực lượng đặc biệt.

Đại nghiệp 14 năm, Tùy Dương Đế bị phản tặc giết tại Giang Đô, đời Tùy tiêu vong. Tiêu Hậu mang theo hoàng tôn Chính Đạo mang theo “Truyền quốc ngọc tỷ” trốn vào Mạc Bắc Đột Quyết, từ đó “Truyền quốc ngọc tỷ” lưu vong bên ngoài.

Năm Trinh Quán thứ tư, Lý Tĩnh suất quân chinh phạt Đột Quyết, Tiêu Hậu trả lại “Truyền quốc ngọc tỷ”, khiến “Truyền quốc ngọc tỷ” trở về cố thổ.

Ngàn năm sau, Đỗ Trường Thiên lại một lần nữa đem “Truyền quốc ngọc tỷ” trở về cố thổ. Ôm ấp tình cảm giống nhau, khiến cho phát sinh cộng minh bất ngờ với “Truyền quốc ngọc tỷ” cách ngàn năm. Bởi vì cộng minh với “Truyền quốc ngọc tỷ”, khiến cho lịch sử trong năm Trinh Quán thứ tư sinh ra biến cố rất nhỏ. Đỗ Như Hối chưa chết chính là một trong số đó, về sau cộng minh càng ngày càng mạnh, đưa đến chuyện Đỗ Trường Thiên xuyên việt sáu năm sau.

Đương nhiên tất cả những khúc chiết ly kỳ này, cho dù Đỗ Trường Thiên thần thông quảng đại như thế nào cũng không cách nào biết được.

Hôm nay Đỗ Trường Thiên vẫn đang đối mặt với triều đại Đại Đường, nhưng bánh răng vận mệnh sớm đã nổi lên biến cố, đi lệch quỹ đạo mà hần vốn biết.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

4. Chương 4: Phụ Ái Mẫu Ái

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trước đó Đỗ Trường Thiên còn định tìm hiểu tại sao mình lại phụ sinh trên người Đỗ Hà từ miệng Linh Lung, xem có cách nào trở lại thế giới ban đầu hay không, nhưng không ngờ lại nghe được một câu chuyện dở khóc dở cười, hoang đường như vậy, cũng vì không tìm ra manh mối, dẫn đến tâm tình của hần càng nặng nề. Linh Lung đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt hần cũng không biết nên nói cái gì.

- Hà Nhi, Hà Nhi!

Đỗ Trường Thiên đang chìm trong trạng thái trầm mặc liền bị tiếng gọi này đánh thức, nhìn theo tiếng gọi, hần thấy một vị phu nhân quý phái đẹp đẽ đang bước nhanh đến. Đỗ Trường Thiên nhú mày, không biết người này là ai?

- Đó là lão phu nhân!

Linh Lung người cũng như tên, có một trái tim lung linh, ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

Đỗ Trường Thiên còn chưa kịp phản ứng, đã bị phụ nhân kia đi đến gần, ôm chặt vào trong lòng, nàng ôm hần rất chặt, giống như đang ôm trân bảo quý trọng nhất trên đời! Nếp nhăn trên mặt bà ẩn chứa sự ân cần nồng hậu, hai tay dùng sức lực khiến Đỗ Trường Thiên tựa hồ không thở nổi.

- Con à, tại sao con lại ngu xuẩn như vậy, vì một người con gái mà muốn xa rời mẹ....Nếu con ra đi, vậy kêu mẹ phải làm sao đây? Phu nhân khóc lóc thảm thiết, thanh âm khàn khàn, đôi mắt mọng đỏ, vô cùng bi thương. Thị tì xung quanh nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi âm thầm rơi lệ.

Đỗ Trường Thiên ngơ ngác nhìn vị phu nhân hao hao giống mình ở trước mặt, lại nhìn nếp nhăn, đôi mắt mỗi một trên mặt bà. Trong nháy mắt, từ đáy lòng Đỗ Trường Thiên dâng lên một loại cảm giác chua xót, nhưng lại rất ấm áp, rất thoải mái.

Khi Đỗ Trường Thiên mới mười tuổi, song thân đều qua đời, hắn tựa hồ đã sớm quên mất cảm giác thân tình, nhưng hôm nay tựa vào người vị phu nhân này, cảm giác yêu thương đã lâu không gặp lại ủa về trong lòng, cổ họng như nghẹn lại, cảm giác xúc động như muốn khóc. Dần dần dung mạo của phu nhân và dáng vẻ của mẫu thân trong trí nhớ lại dung hợp thành một người.

- Mẹ.....

Đỗ Trường Thiên không kìm lòng được, khẽ kêu lên, nước mắt bất giác lăn xuống, cũng ôm phu nhân khóc lóc thảm thiết. Lúc này Đỗ Trường Thiên đang ở một nơi xa lạ, đối mặt với quốc gia lạ lẫm, cảm giác cô lập giống như một người may mắn sống sót phiêu đảng giữa biển rộng mênh mông, bàng hoàng bất lực. Chỉ là ở giữa thiên địa, chỉ có một mình hắn khác biệt, hắn không dám khóc, cũng không thể khóc. Phu nhân xuất hiện cùng với thâm tình ái tử chạm đến chỗ tình cảm yếu đuối nhất trong lòng Đỗ Trường Thiên, hắn giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, phát tiết tình cảm trong lòng ra ngoài. Phu nhân ôm Đỗ Trường Thiên, hai mắt đầm lệ, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng lại ở một bên an ủi:

- Con à, không thành thân thì không thành thân, mẹ nhất định sẽ tìm cho con một thê tử tốt hơn Trường Nhạc công chúa gấp 10 lần. Con hãy hứa với mẹ, đừng hành động dại dột như vậy nữa, được không? Mẹ..... Mẹ thật sự không chịu được đả kích này!

Hai tay bà ôm chặt Đỗ Trường Thiên, hai mắt đầm lệ kỳ vọng nhìn hắn, tựa hồ như phải nghe chính miệng hắn nói thì mới có thể yên tâm. Đỗ Trường Thiên không đành lòng để phu nhân thất vọng, lần đầu tiên dùng thân phận Đỗ Hà, gật đầu nói:

- Mẹ..... hài nhi hứa với mẹ, về sau tuyệt đối không để cho mẹ lo lắng, nhất định sẽ làm người tốt, hiếu thuận với cha mẹ.

Phu nhân chứa chan nước mắt, mỉm miệng cười. Có lẽ trong mắt thế nhân Đỗ Hà là một tên hỗn đản hết thuốc chữa, nhưng trong mắt mẫu thân của hắn, hắn lại là một khối thịt gắn liền với trái tim của bà. Bất luận hắn làm ra chuyện gì, phạm phải bao nhiêu sai lầm, cho dù bị người trong thiên hạ chỉ trích, thì trong mắt mẫu thân hắn đều có thể được tha thứ, đều có được cơ hội sửa đổi, đây chính là tình thương của mẹ. Tình thương của mẹ là tình cảm mù quáng, cũng là tình cảm vô tư, vĩ đại nhất.

Nhìn nụ cười vĩ đại của phu nhân, Đỗ Trường Thiên không muốn cự tuyệt thân phận mới của mình nữa, nếu ông trời đã muốn hắn trở thành Đỗ Hà, trở thành nhi tử của vị mẫu thân vĩ đại trước mắt này, để hắn một lần nữa cảm nhận được tình thương của mẹ. Như vậy hắn chính là Đỗ Hà, một Đỗ Hà không giống trước. Đỗ Trường Thiên, không, hiện tại nên gọi hắn là Đỗ Hà rồi. Đỗ Hà không muốn thấy phu nhân tiếp tục thương cảm, liền cười nói:

- Mẹ, con đói bụng rồi!

Phu nhân vội vàng lau nước mắt, cười nói:

- Đúng đúng, mẹ thật hồ đồ, Hà Nhi ngủ mê hai ngày hai đêm rồi, nhất định là rất đói bụng! Xuân Mai, Hạ Hà, mau đi làm chút đồ ăn cho Nhị thiếu gia.

Đỗ Hà xác thực đói bụng, ăn một lúc hết ba bát cháo thịt, mới lấp đầy bụng. Hắn thấy cảm xúc của phu nhân đã ổn định lúc này mới kể lại chuyện mất trí nhớ của mình cho phu nhân biết. Đỗ Hà thấy phu nhân lại có dấu hiệu thút thít nỉ non, vội nói:

- Mẹ đừng khóc, kỳ thật chuyện này đối với hài nhi mà nói cũng không hẳn chưa phải chuyện tốt. Sau khi hài nhi biết được những việc xấu xa trước kia mình đã làm, trong lòng hài nhi luôn cảm thấy hối hận. Bây giờ hài nhi đã quên hết mọi thứ, vừa vặn bắt đầu lại cuộc sống mới.

Không ai hiểu con bằng mẹ!

Phu nhân cũng cảm thấy Đỗ Hà hiện tại hoàn toàn khác với Đỗ Hà trước kia, nghe hắn nói như vậy cũng ngạc nhiên hiểu ra, tạm thấy an lòng. Bất luận trên người Đỗ Hà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không

thay đổi được chuyện thiếu niên trước mặt là núm ruột của bà. Khi đêm xuống, Đỗ Hà đã gặp phụ thân của hắn Đỗ Như Hối và đại ca Đỗ Cầu.

Đỗ Như Hối chưa quá 50 tuổi, thân hình cao gầy, tay chân cao lớn, gương mặt áp uy nghi, tướng mạo hùng dũng, đôi mắt như nhìn thấu lòng người, khiến cho cả người nhìn qua giống như có một loại mị lực siêu phàm thoát tục, mang tới cho người ta một loại cảm giác trầm mặc ít nói, nhưng lại cao thâm khó lường. Chỉ là thần thái hắn khá mệt mỏi, trong mắt có vẻ ủ rũ khó nói, sắc mặt trắng bệch. Đỗ Cầu cũng tầm 30 tuổi, mày thanh mắt sáng, dáng người to cao, đúng là điển hình cho dạng nhân vật sinh ra trong gia đình thế gia quyền quý. Hai người vừa làm xong việc trở về, thấy Đỗ Hà ngồi ngay ngắn trong phòng, cùng lộ ra sắc mặt vui mừng.

Đỗ Hà vội vàng tiến lên vấn an! Đỗ Như Hối hừ lạnh, khẽ đáp lại, nhưng thần sắc lộ ra vẻ bất ngờ, ánh mắt thâm vui mừng. Ngược lại Đỗ Cầu thân mật tiến lên hỏi thăm tình hình sức khỏe của hắn như thế nào. Đỗ Như Hối biểu thị vẻ lạnh lùng, nhưng lại dừng bước, ở bên cạnh giả bộ nghe lén. Dù sao cũng là hài nhi của mình, cho dù hắn có ngàn vạn thứ không ra gì, cũng không thể thay đổi được thân tình huyết nhục giữa hai người. Đỗ Hà nhận ra tâm tình của Đỗ Như Hối trong ánh mắt, cao giọng cười nói:

- Không ngại rồi!

Hắn cố ý dùng sức vỗ vỗ ngực cười nói:

- Ta hiện tại rất khỏe, có thể đánh chết một con trâu, phụ thân và đại ca không cần lo lắng.

Đỗ Như Hối lại hừ lạnh, tựa hồ tỏ vẻ mình không hề để ý. Đỗ Cầu lại trừng mắt nhìn hắn. Mẫu thân Chương thị tức giận nhìn Đỗ Như Hối, bất mãn kêu lên:

- Ông giả vờ cái gì, trong đầu ông có chuyện gì tôi còn không biết sao? Cũng may Hà nhi không việc gì, nếu vạn nhất có chuyện gì, ông đừng hòng yên với tôi.

Đỗ Như Hối vâng vâng đồng ý, cũng không nói gì nữa. Đỗ Hà ngạc nhiên nhìn Chương thị khí thế rộng rãi, lại nhìn Đỗ Như Hối ở bên cạnh cố gắng duy trì tôn nghiêm nam giới, âm thầm bật cười, không thể ngờ được mẫu thân mình cũng giống như phu nhân của Phòng Huyền Linh, đều muốn gắt gao ức hiếp trưởng phu của mình.

Hiền tướng Đại Đường có Phòng Đỗ, hai người chẳng những là chí sĩ tài trí tuyệt cao, mà đồng dạng cũng “bị vợ quản chế”, chẳng trách hai người lại có quan hệ mật thiết như vậy trong lịch sử, chắc chắn là đồng bệnh tương liên!

Đỗ Hà nói cho Đỗ Như Hối và Đỗ Cầu biết được tình huống của mình. Hai người đều lộ thần sắc lo lắng, nhưng đều bị Đỗ Hà mỉm cười trấn an. Thấy Đỗ Hà bất ngờ biết trấn an người khác, trên khuôn mặt cứng rắn của Đỗ Như Hối lộ ra thần sắc kích động hiếm thấy. Có lẽ Đỗ Hà trước kia đã khiến vị danh tướng này vô cùng đau đầu, biến hóa bất ngờ của hắn đã khiến ngay cả nhân vật như Đỗ Như Hối cũng không kìm được sự hưng phấn. Đỗ Như Hối thể hiện uy nghiêm của phụ thân nói:

- Con định lúc nào đến Hoảng Văn quán học?

Đỗ Hà biết rõ lịch sử, trong lòng biết Hoảng Văn quán là nơi thân thích hoàng tộc và con cháu quan lại cao cấp ở kinh thành học tập thư pháp kinh sử, phụ thân Đỗ Như Hối của hắn còn là người đứng đầu Thập bát học sĩ.

Đỗ Hà suy nghĩ một chút nói:

- Qua mấy ngày nữa, thân thể của hài nhi vừa mới khôi phục, định nghỉ ngơi thêm mấy ngày! Về phần việc học, cứ để mẫu thân dạy ta!

Thân thể Đỗ Hà không có việc gì, nhưng cần có thời gian để thích ứng với mọi chuyện, nhất là thể chất của thân thể hắn quá kém, khinh công độc bộ thiên hạ trước kia căn bản không thể thi triển. Tất cả nội dung của “Lưu Hương bảo giám” đều ghi tạc trong đầu hắn, hắn định tranh thủ thời gian tĩnh dưỡng này ôn luyện lại tuyệt thế võ công trong “Lưu Hương bảo giám”. Đỗ Như Hối thấy Đỗ Hà chủ động nhắc đến việc học, bờ môi khẽ run rẩy.

Lý Thế Dân tại vị không đến mười năm, Đỗ Như Hối là Tể tướng đương triều, công việc bận rộn, bình thường luôn vì nghịch tử Đỗ Hà này mà đau lòng, trăm sự đổ lên người, sống một ngày bằng một năm, con người từ từ già nua.

Đỗ Hà hiện giờ thay đổi ngoài dự đoán của mọi người, khiến Đỗ Như Hối vốn là người thái sơn đổ xuống cũng không biến sắc phải hai lần kích động.

Có lẽ đây chính là tình thương của cha mẹ!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

5. Chương 5: Lục Mạo Đồng Chí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian vội vàng trôi qua, đảo mắt đã qua một tháng.

Đỗ Hà đã sống ở Đại Đường hơn một tháng, lúc này đại khái cũng đã quen thuộc với tập tục sinh hoạt của Đại Đường. Cho dù chưa hoàn toàn dung nhập với thời đại này, nhưng Đỗ Hà đã xem mình như một người Đại Đường rồi. Trong một tháng này, Đỗ Hà ngoại trừ đi theo mẫu thân Chương thị học tập kinh sử thư pháp, còn thì toàn tâm tập trung vào tu luyện võ học. Thân thể Đỗ Hà quá yếu ớt, rõ ràng đã mười lăm tuổi, nhưng tổ chất thân thể lại giống như một đứa trẻ, vô cùng yếu đuối, khiến cho Đỗ Hà cảm thấy buồn rầu.

May mắn Đỗ Hà lại thuộc võ công trong “Lưu Hương bảo giám” như lòng bàn tay, dùng kinh nghiệm của bản thân lấp đầy thiếu hụt của thân thể. Lúc rảnh rỗi cũng tiến hành rèn luyện thân thể.

Thời gian một tháng nói dài cũng không dài, nhưng cũng không ngắn. Đỗ Hà dựa vào kinh nghiệm của hậu thế để có thể tự động vận chuyển “Ngũ Khí Triều Nguyên”. Vận chuyển “Ngũ Khí Triều Nguyên” nhìn như đơn giản, nhưng thật ra muôn vàn khó khăn.

- Ngũ Khí Triều Nguyên có lẽ không phải nội công mạnh nhất đương thời, nhưng là nội công quái nhất đương thời.

Sở Lưu Hương sở dĩ khinh công thiên hạ vô song, công thần lớn nhất chính là cái mũi của hắn. Khoang mũi của Sở Lưu Hương không giống với người khác, vì vậy rất khó hô hấp. Nếu một người bình thường hô hấp không thông, cả ngày sẽ cảm giác choáng váng đầu óc, thống khổ hơn bất cứ cái gì, cho nên Sở Lưu Hương tự nghĩ ra một loại nội công đặc biệt, loại công lực này không có chỗ gì đặc biệt, nhưng sau khi học được, vận chuyển lại, con người có thể dùng lỗ chân lông trên da để hô hấp. Cho nên Sở Lưu Hương vận khởi khinh công đến mức không cần thở, khinh công trên người đương nhiên là thiên hạ vô song.

Chuyện Đỗ Hà cần phải làm chính là lợi dụng lỗ chân lông thay thế mũi để hô hấp, khiến cho hô hấp bằng lỗ chân lông trở thành thói quen, khiến cho nội công tự động vận chuyển, cho dù lúc ngủ hay làm việc cũng không ngừng nghỉ. Chỉ cần biến chuyện này thành thói quen, bất luận Đỗ Hà làm gì, nội công của hắn đều vận chuyển, luyện tập không ngừng nghỉ, đương nhiên có lợi ích rất lớn đối với tinh tiến võ công. Thân thể Đỗ Hà vốn đã quen chơi bởi, ăn uống, hiện giờ khối thân thể này rất yếu đuối, nhất thời không cách nào làm được điểm này. Đỗ Hà phải tốn rất nhiều sức lực mới từ bỏ được thói quen hô hấp bằng mũi, để cho bộ tâm pháp “Ngũ Khí Triều Nguyên” tự vận chuyển trong cơ thể. Hiện giờ khinh công của hắn vẫn không kinh thể hải tục bằng trước kia, nhưng cũng có bản lĩnh nhất định.

- Bây giờ là lúc làm quen với thế giới bên ngoài rồi!

Đỗ Hà thì thảo tự nói, vì luyện công, một tháng nay hắn chỉ ở trong phủ Thái Quốc Công, không hề bước ra ngoài.

Tối hôm đó, trong lúc dùng bữa, Đỗ Hà nói với song thân:

- Cha, mẹ, hiện giờ thân thể hài nhi đã hoàn toàn khôi phục, ngày mai hài nhi định đến Hoảng Văn quán học tập!

Đỗ Hà muốn thích nghi với thế giới này, đương nhiên phải kết giao bằng hữu, nhận thức thế giới bên ngoài. Đỗ Hà hoàn toàn không biết thế giới bên ngoài như thế nào, cho nên trường học là nơi tốt nhất để tìm hiểu. Đỗ Như Hối, Chương Thị đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện ra thần sắc lo lắng.

Bọn họ làm sao không biết thân thể Đỗ Hà không việc gì, chỉ là Đỗ Hà tuyệt đối không hề đề cập chuyện đi học, bọn họ còn tưởng rằng Đỗ Hà có tâm bệnh, không dám tới Hoảng Văn quán gặp đoàn người Trường Nhạc công chúa. Hai người thấy Đỗ Hà không còn chơi bời lêu lổng, mỗi ngày có thể hoàn thành việc học Chương Thị bố trí đúng giờ, hai người cũng không có ý định cưỡng cầu Đỗ Hà, định để hắn ở trong phủ “dưỡng bệnh”. Lần này thấy hắn chủ động yêu cầu đến Hoảng Văn quán, hai người thật sự cảm thấy lo lắng. Đỗ Hà nào biết suy nghĩ của phụ mẫu lại phức tạp như vậy, còn tưởng rằng bọn họ lo lắng mình trốn học không màng chính nghiệp như trước kia, liền cười nói:

- Cha mẹ yên tâm, hài nhi biết phải làm gì, tuyệt đối sẽ không để hai người lo lắng.

Nghe Đỗ Hà nói nhẹ nhàng như vậy, nhị lão gia chỉ có thể nhận lời.

Đỗ Như Hối nói:

- Chứng mất trí của con vẫn chưa hồi phục, ngày mai vi phụ sẽ mang con đi!

Đỗ Hà xác thực không biết Hoảng Văn quán ở nơi nào, gật đầu đồng ý. Hoảng Văn quán nằm trong môn hạ tỉnh, ra đời vào năm Vũ Đức thứ tư, có tổng cộng hơn hai mươi vạn cuốn sách, đủ các thể loại, có một Thiết quán chủ, tổng lĩnh quán vụ. Đề tử mười mấy tên, đều được tuyển chọn từ hoàng thân quốc thích và con cháu quan lại cao cấp ở kinh thành, học kinh sử và thư pháp. Đỗ Như Hối đưa Đỗ Hà đến bên ngoài Hoảng Văn quán, không quên dặn dò:

- Nếu con không muốn, cha mẹ cũng không miễn cưỡng.

Đỗ Hà bình thản cười nói:

- Đây không phải đến trường đi học sao, miễn cưỡng gì chứ, hài nhi ngược lại rất thích thú.

Hoảng Văn quán giống như Thanh Hoa, Bắc Đại của Trung Quốc, là học phủ cao nhất của Đại Đường, Đỗ Hà là người đời sau, là một cử nhân tốt nghiệp khoa lịch sử, ngưỡng mộ văn hóa Đại Đường đã lâu, có thể tiến vào học phủ cao nhất của Đại Đường, học tập văn hóa Đại Đường, chính là chuyện có cầu cũng không được. Đỗ Như Hối thấy trên mặt Đỗ Hà hiện ra nụ cười, nhớ tới thay đổi những ngày qua của ái tử, khiến phụ mẫu an lòng, liền vui vẻ rời đi.

Lúc này có lẽ gần đến thời gian lên lớp, dọc đường Đỗ Hà thấy hơn mười thiếu niên đi cùng đường, nhưng tất cả đều tỏ ý tránh né Đỗ Hà, không muốn tới làm bạn, thậm chí có kẻ còn chỉ trỏ sau lưng hắn. Xem ra nhân duyên của tên khốn này cũng không phải xấu xa bình thường.

Đỗ Hà đã chịu nhiều nỗi khổ của Đỗ Hà trước kia, trong lòng thầm mắng tên hỗn đản kia mấy chục lần, nhưng tính hắn vốn cởi mở cũng không thêm để ý, một mình đi đến chỗ Đỗ Như Hối chỉ cho.

Đỗ Hà xuyên qua mấy hành lang gấp khúc, thấy trước mắt là một đại viện, có một bức tường cao hơn đầu người ôm trọn đại viện từ tây sang đông. Trong nội viện có đủ loại thúy trúc, một trận gió thổi qua, khiến lá trúc trong nội viện thi nhau rung động. Chính giữa bức tường vây có một cổng vòm hình tròn, trên cửa có khắc bốn chữ “Thính Đào thư viện”.

- Chính là chỗ này!

Đỗ Hà thấy trên phần đề chữ có viết ba chữ “Lý Thế Dân”, phía dưới danh tự còn có ấn tị của Lý Thế Dân, hắn thâm lưu luyến, nếu thứ này ở đời sau, tùy tiện có thể bán được một trăm tám mươi vạn.

- Thanh Liên huynh!

Khi Đỗ Hà còn đang quan sát bút tích của hoàng đế Đại Đường, chợt có một người đi đến vỗ vai hắn. Thanh Liên là tên tự của Đỗ Hà, bình thường, sau khi quan lễ mới được trưởng lão ban chữ, nhưng cũng có ngoại lệ, giống như Đỗ Hà. Nghe nói một đêm trước khi Đỗ Hà sinh ra, Chương thị nằm mơ thấy trên một vũng bùn mọc ra một bông hoa sen cực kỳ diễm lệ. Cổ nhân tin tưởng nhất là chuyện nằm mộng, Đỗ Như Hối cũng không ngoại lệ, lúc này ứng mộng lấy tên cho nhi tử vừa ra đời của mình là Hà, lấy chữ Thanh Liên, tựa hồ hy vọng hắn như đóa sen, mọc trên nước bùn mà không nhiễm bẩn. Nhưng xem những hành vi từ trước đến nay của Đỗ Hà, có thể thấy hắn đã làm vậy bẩn nhả danh này.

Đỗ Hà quay đầu lại nhìn người vừa đến, đối phương là một thiếu niên trạc tuổi hắn, trên người mặc áo dài màu xanh da trời, tóc tết khăn vuông, thân mật ôm hắn, nháy mắt ra hiệu, có vẻ rất thân mật.

- Người là ai?

Đỗ Hà hoàn toàn không có trí nhớ đối với thiếu niên này.

Thiếu niên kia thống khổ kêu to:

- Không thể nào, Thanh Liên huynh, ngay cả tiểu đệ mà người cũng quên? Tiểu đệ đã từng chặt đầu gà, đốt giấy vàng kết bái huynh đệ với huynh trong thanh lâu. Tiểu đệ là Phòng Di Ái!

Phòng Di Ái!

Đỗ Hà trợn trừng mắt nhìn vị nhân huynh này, vị trưởng phu của Cao Dương công chúa, một trong những nữ nhân cường hãn nhất trong lịch sử, người đại diện cho thói ngoại tình bừa bãi nhất, tấm gương của đồng chí Lục Mạo.

<1> Đồng chí Lục Mạo, đây là cách nói của người Trung Hoa ám chỉ người bị vợ cắm sừng (coi như đội mũ xanh)

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

6. Chương 6: Học Đường Tỏa Sự

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cách đây rất lâu, Đỗ Hà khi nghiên cứu sử Đường vào đời trước đã biết được chuyện Cao Dương công chúa vụng trộm nam nhân nên trong lòng rất kính ngưỡng đối với vị đồng chí Lục Mạo (ý nói bị cắm sừng) là Phòng Di Ái này.

Đó là vào một ngày x tháng x năm x, đồng chí Lục Mạo cùng Cao Dương công chúa ra ngoài săn bắn, ngay lúc đó Biện Cơ đang đọc kinh Phật tại một am cỏ vô danh. Cao Dương công chúa mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi nên đồng chí Lục Mạo cùng người hầu liền mang theo công chúa đến am cỏ. Quý nhân đột nhiên đến thăm, Biện Cơ vội bỏ hết thấy ra tiếp đón. Có lẽ là Biện Cơ quá đẹp trai, hoặc là Cao Dương công chúa có sở thích cổ quái yêu mến hòa thượng nên hai người vừa gặp nhau đã không thể dừng lại, trực tiếp làm chuyện đó trong am cỏ. Đồng chí Lục Mạo đối mặt với loại tình huống này đã dùng lòng khoan dung vô thượng để bọn họ có thể vui vầy cá nước, thậm chí còn tự mình hành động hộ vệ trước cửa.

Đỗ Hà không cách nào đoán được cảm thụ và cách nghĩ của đồng chí Lục Mạo vào lúc đó nhưng với tư cách một người nam nhân, có thể làm được điểm này thật không dễ. Cho nên đối với hắn, Đỗ Hà ngoại trừ vô hạn kính ngưỡng còn không có lời dư thừa nào. Không thể tưởng được đồng chí Lục Mạo lại cùng với hắn chặt đầu gà tại thanh lâu đốt giấy vàng kết nghĩa anh em !

Ồ! Tại thanh lâu?

Sắc mặt Đỗ Hà chợt khó coi, khó trách lúc trước cảm thấy ánh mắt bốn phía gườm gườm như vậy. Nguyên lai đồng chí Lục Mạo này với bản thân là cá mè một lứa.

Phi phi phi! Là cá mè một lứa với Đỗ Hà.

Đỗ Hà vội vàng giải thích với Phòng Di Ái về chứng mất hồn, sự tình gì đều quên của mình. Hắn cố ý cao giọng cho mọi người trong học đường đều nghe thấy, miễn phải giải thích nhiều lần phiền toái.

Đồng chí Lục Mạo thở dài:

- Nguyên lai là thật sự, đã sớm nghe ta cha nói, chỉ là một mực không muốn tin tưởng người ngay cả ta cũng quên.

Đỗ Như Hối là tể tướng đương triều, phụ tá đắc lực cho Lý Thế Dân. Bệnh tình của Đỗ Hà được Lý Thế Dân quan tâm hỏi thăm một hai nên chứng mất hồn sớm đã truyền ra cũng không phải là lạ.

- Bằng hữu quý ở thổ lộ tình cảm, trí nhớ đã mất đi nhưng tình nghĩa đã từng có được không cách nào biến mất. Di Ái huynh cũng không cần khổ tâm, dù sao chúng ta cũng đã từng kết bái!

Đỗ Hà cũng không rõ ràng Phòng Di Ái làm người thế nào, nhưng hắn là người duy nhất biểu hiện ra nhiệt tình với mình nên Đỗ Hà cũng vui vẻ tương giao, chỉ cần không cùng hắn học cái xấu là được.

Đồng chí Lục Mạo phá lên cười:

- Lời này của Thanh Liên huynh hợp với khẩu vị của ta.

Hai người đi vào phòng học, đồng chí Lục Mạo chỉ cho Đỗ Hà vị trí sau lưng hắn. Đồng chí Lục Mạo xem ra nhân duyên cũng không tốt, không để ý tới người xung quanh, chỉ lôi kéo Đỗ Hà nói chuyện nhưng hắn chỉ một mực im lặng. Bỗng nhiên học đường đang nhốn nháo trở lại yên tĩnh. Đỗ Hà hiếu kỳ nhìn về hướng cửa lớn, trong mắt lộ vẻ kinh diễm.

Một tuyệt sắc giai nhân từ ngoài cửa đi vào, nàng mặc cung trang mềm mại rộng rãi, mắt như thu thủy, mày tựa xuân sơn, tha thướt nhưng thần thái đoan trang khiến người khác không thể khinh nhờn. Khi ánh mắt của Đỗ Hà chạm vào thì có thể ẩn ước đọc trong mắt đối phương một tia chán ghét.

Đỗ Hà cảm thấy không thú vị, nhếch miệng cười nhạt, mỹ nhân này khiến người khác ưa thích nhưng hiển nhiên chán ghét mình, liền phát tiết sự khinh thường bằng cách dán mắt vào bờ mông đối phương.

- Đừng nói ngay cả nàng mà người sẽ không nhớ chứ?

Phòng Di Ái thấp giọng sau lưng.

Đỗ Hà kỳ quái hỏi:

- Nàng là ai? Vì cái gì ta phải nhớ được nàng?

- Thật đúng là quên!

Phòng Di Ái lầu bầu một câu:

- Nàng tự là Trường Nhạc công chúa, con gái cưng nhất của bộ hạ, từng là thê tử xuất giá của người.

Đỗ Hà hiểu ra, khẽ gật đầu, khó trách tiểu tử kia vì nàng mất hồn mất vía, chỉ lấy tướng mạo mà nói thì Trường Nhạc công chúa đã có tiền vốn.

- Biểu muội!

Một thanh niên nhìn hào hoa phong nhã đi tới trước mặt Trường Nhạc công chúa, thân mật:

- Nghe phụ thân ta nói biểu muội hôm qua nhiễm phong hàn, vì huynh nhớ thương trong lòng, ăn ngủ không yên.

- Dối trá!

Phòng Di Ái rửa.

- Gia hỏa này là ai, cảm giác có chút đáng ghét.

Đỗ Hà cau mày, trong lòng dâng lên một cảm giác ghen tức khó hiểu.

- Hắn tên là Trương Tôn Trùng, là con trai của Triệu quốc công Trương Tôn Vô Kỵ, rất được bộ hạ yêu thích. Người xem, miếng ngọc bội bên hông hắn là bộ hạ tặng cho. Gia hỏa này sớm đã thêm nhỏ dãi Trương Nhạc công chúa, hôm nay là tên hỗn đản có khả năng nhất ôm được mỹ nhân!

Phòng Di Ái tức giận.

Trương Nhạc công chúa cười nhạt đáp lại một câu, ngồi xuống ở một góc đối diện với Đỗ Hà. Trương Tôn Trùng tự liếc bản thân về kiêu căng rồi mới quay lại trên ghế. Đỗ Hà cười nhạt.

Phòng Di Ái quát khê nói:

- Khiêu khích, đây là khiêu khích trắng trợn.

Hắn thấy sắc mặt thản nhiên của Đỗ Hà liền thấp giọng nói:

- Huynh đệ, chẳng lẽ chứng mắt hờn của ngươi đã mài mòn tính nóng nảy, đối mặt với khiêu khích như vậy vẫn có thể ản nhẫn không phát?

- Cái này.....

Đỗ Hà cổ quái nhìn hắn một cái, đối mặt với loại khiêu khích nhảm chán như vậy, chẳng lẽ muốn đại náo một hồi hay sao? Khó trách Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái bị người khác chán ghét như thế, lúc này nếu vô duyên vô cớ nổi giận sẽ chỉ khiến người khác cảm thấy lòng dạ nhỏ mọn mà thôi, cố hết sức không nịnh nọt.

Đỗ Hà thông dong cười nói:

- Trước mặt một con kiến diều vô dương oai để ý đến hắn làm cái gì? Tĩnh táo một chút, lý trí một chút, để lộ sơ hở trước mặt người khác chỉ tổ để cho người ta nắm thóp.

Phòng Di Ái giật mình, há hốc mồm, không biết nói cái gì đó.

- Đ-A-N-G...G!

Tiếng chuông vang lên. Tiếng rì rào trong học đường lập tức biến mất, mọi người đều trở lại ngồi ngay ngắn.

- Ha ha ha!

Đỗ Hà nghe thấy một tràng cười trong trẻo như chuông bạc rồi một thiếu nữ xinh đẹp vọt vào học đường. Nàng mặc bộ xiêm y đỏ chói rộng rãi, nụ cười vũ mị, vừa vào đã khiến học đường sáng bừng.

- Tiên sinh chưa tới, chưa muộn!

Thiếu nữ như vừa chiến thắng, đắc ý vén tay áo, nụ cười cực kỳ cuốn hút.

- Tuyệt Nhận, còn không mau trở lại trên ghế ngồi đi!

Trương Nhạc công chúa không thể làm gì, trách cứ câu.

- Tốt rồi tốt rồi, tiên sinh không thể không tới sao!

Thiếu nữ tên gọi Tuyệt Nhận cười tươi tắn nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống vị trí trống bên cạnh Đỗ Hà.

Phòng Di Ái thấp giọng giới thiệu:

- Nàng là Lý Tuyệt Nhận, con gái của Giang Hạ Vương Lý Đạo Tông, cũng là một mỹ nữ khó kiếm! Chỉ là tính cách ngay thẳng như một tiểu tử, không đủ ôn nhu thể thiếp.

Hắn nói xong thất vọng lắc đầu. Đỗ Hà muốn cười, nghĩ đến lão bà Cao Dương công chúa của Phòng Di Ái, xem ra cả đời này hắn vô duyên với một lão bà ôn nhu thể thiếp mất rồi.

Sau khi Lý Tuyệt Nhận ngồi xuống không lâu thì một nho sĩ gần thất tuần đi vào học đường bắt đầu lên lớp. Phương pháp dạy học cổ đại rất nhảm chán, chủ yếu bằng cách nhớ làm chủ. Đỗ Hà tốt nghiệp đại học, chủ công văn khoa nên có bản lĩnh nhất định đối với thể văn ngôn, việc học cũng không làm khó được hắn, nghe được coi như có tư có vị. Về phần Phòng Di Ái đã sớm trốn sau lưng Đỗ Hà ngủ ngon.

Nho sĩ phát hiện Phòng Di Ái đang ngủ, chỉ là lớn tuổi nên thấy không rõ. Đỗ Hà vội vàng đánh thức hẩn khỏi giấc mộng. Nho sĩ đi đến gần, thấy Phòng Di Ái cầm quyển sách đang giả vờ giả vịt thì gõ thước lên bàn, nói:

- Cái gọi là tu thân là ở tâm, tiếp theo là gì?

Khuôn mặt Phòng Di Ái nhất thời trở thành màu gan heo, bốn phía cũng lộ ra thần thái chế giễu.

Nho sĩ lắc đầu đi trở lại bực, lắc đầu nói:

- Gỗ mục không thể gọt.....

Ông còn chưa dứt lời thì đã nghe Phòng Di Ái dứt quãng đáp:

- Cái gọi là tu thân là ở tâm, thân có chỗ phần chí thì không được chính, trong lòng sợ hãi thì không được chính, có chỗ sợ hãi thì không được chính, có chỗ gian nan khổ cực thì không được chính. Không yên lòng, nghe như không thấy, ăn chẳng biết mùi vị gì. Đây chính là tu thân tại tâm.

Đáp án chính xác cứ thế át đi lời của nho sĩ. Nho sĩ trờng mắt nói:

- Lời này giải thích thế nào?

Đỗ Hà nhẹ giọng thì thầm:

- Là ý nói tu dưỡng bản thân phải dựa vào lòng mình, bởi vì lòng có phần nộ không thể đủ đoan chính; Lòng có sợ hãi không thể đủ đoan chính; Lòng có yêu thích không thể đủ đoan chính; Lòng có sầu lo không thể đủ đoan chính. Tâm tư không đứng đắn tựa như tâm không tại trên người mình. Tuy đang nhìn, nhưng lại như không trông thấy, tuy đang nghe nhưng lại như không nghe thấy, tuy đang ăn nhưng lại không biết mùi vị. Cho nên nói, muốn tu dưỡng bản thân phải dựa vào chính mình, chỉ cần tâm vô tà niệm thì tự nhiên sẽ không đi làm những chuyện mất đạo đức.

Phòng Di Ái lại lần nữa đem đáp án nói ra. Nho sĩ tai mắt không tinh nên nghe không rõ lời của Đỗ Hà nhưng người chung quanh lại nhìn hẩn như đại tinh tinh, ngay cả Trường Nhạc công chúa vốn không hề thêm liếc hẩn nữa mắt cũng nhin không được nhìn sang.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

7. Chương 7: Thay Mỹ Thụ Phật

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người khác kinh ngạc như thế không phải bởi vì Đỗ Hà trả lời sai mà là vì hẩn hẩn trả lời thật sự quá tốt. Đoạn cổ văn này khó hiểu, cổ ý mờ ảo, nhất là thư tịch cổ thời Xuân Thu không có dấu ngắt câu, không cố định cách phiên dịch nên biến thành đủ loại học thuyết, đồng dạng một câu sẽ có ngàn vạn cách hiểu khác nhau. Tiên sinh có thể dạy cho đám con cháu quan lại cao cấp ở kinh thành dĩ nhiên là bậc đại nho đương thế, có lý giải của bản thân, căn cứ vào đó để dạy học sinh. Đáp án của Đỗ Hà lại xuất phát từ lý giải của chính hẩn, bản thân là sinh viên hệ Trung văn, lại có kinh nghiệm trải qua ngàn năm nên dĩ nhiên có chút khác với đáp án của tiên sinh dạy học. Những khác biệt này lại tựa như sửa cũ thành mới, khiến người khác sáng mắt, tựa hồ càng thêm chuẩn xác so với lý giải của tiên sinh.

Nho sĩ vuốt chòm râu dê thừa thớt, suy nghĩ một lát, ho khan:

- Ủ, không tệ, rất tốt, ngồi xuống đi!

Tuổi gần thất tuần nên ông rất khó tiếp nhận đáp án của học trò lại có lý giải sâu hơn mình nhưng cũng không tìm ra sơ hở nào để bắt bẻ, chỉ có thể lại để cho hẩn ngồi xuống.

Phòng Di Ái thở hắt ra, nói khê với Đỗ Hà để biểu lộ sự kính ngưỡng. Lý Tuyết Nhận ngồi bên cạnh cũng nghiêng đầu, thấp giọng cười nói:

- Sĩ biệt tam nhật đã phải nhìn bằng con mắt khác rồi.

Đỗ Hà vênh vang ngửa đầu ra vẻ thiên nga:

- Quá khen, quá khen!

Ách! Đến tột cùng biểu lộ được coi là thiên nga hay mòng két vẫn phụ thuộc vào mắt xanh.

- Phì!

Lý Tuyết Nhận nhin không được cười ra tiếng, lườm một cái:

- Ôi chào!

Có lẽ là tiếng cười quá lớn, lại khiến cho lão nho sĩ nghe được. Lão nho sĩ trầm mặt, quát lớn:

- Lý Tuyết Nhận, chẳng lẽ lão phu giảng bài tức cười?

Khuôn mặt tươi cười của Lý Tuyết Nhận tái đi, khê run rẩy đứng lên.

- Hắc hắc, chuyện này tiểu tử phải gặp tai ương, thập đại bản không thể thiếu!

Sau lưng Đỗ Hà truyền đến giọng có chút hả hê của Phòng Di Ái. Đỗ Hà rất muốn đem tên hỗn đản sau lưng ra đánh một trận, thấp giọng nói:

- Đánh thật sao!

- Không giả đâu, lão gia hỏa này tên là Khổng Dĩnh Đạt, nổi danh người bảo thủ. Là tể tử của ti Quốc tử, chương quân giáo dục quốc gia. Thước trong tay lão là bệ hạ tặng cho, chuyên đánh chúng ta, ngay cả thái tử đương triều cũng nhiều lần ở trước mặt mọi người bị lão đánh vào mông.

Hay cho một lão gia hỏa dũng cảm!

Đỗ Hà thấy khuôn mặt âm trầm của Khổng Dĩnh Đạt, thầm kêu không ổn, nếu không phải mình thì nha đầu Lý Tuyết Nhận kia cũng không cười ra tiếng, nghĩ một lúc chợt đứng lên:

- Tiên sinh, là ta tác quái khiến nàng bật cười đấy.

Đỗ Hà vừa đứng lên thì lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm. Lý Tuyết Nhận cảm kích mà lo lắng, nhìn hẩn một cái. Trường Nhạc công chúa cũng biểu lộ vẻ lo lắng ngoài ý muốn, liếc lại hẩn lần nữa. Trường Tôn Trùng thấy thế càng lộ vẻ âm hàn.

Phòng Di Ái hoảng sợ thấp giọng hô:

- Lão đại, người đang đùa với lửa đấy!

Khổng lão đầu cũng giật mình, Lý Tuyết Nhận thông minh lanh lợi, tài văn chương nổi bật, bình thường rất được lão tán thưởng còn Đỗ Hà là thứ sâu một trong học đường. Không có một lão sư nào không thích đệ tử tốt, cũng không có một lão sư nào không ghét sâu một.

- Ngồi xuống!

Lời này đương nhiên là nói với Lý Tuyết Nhận.

- Đưa tay ra!

Đỗ Hà âm thầm đem nội lực không nhiều lắm trong cơ thể quán chú ra bàn tay rồi đưa ra ngoài.

- Người có ai không sai lầm, sai lầm có thể thay đổi thì phục thiện nhanh chóng. Người dám dũng cảm nhận sai, lão phu hân thưởng ghi nhớ, lần sau tái phạm sẽ phạt gấp đôi!

Khổng lão đầu còn chưa dứt lời thì trong không gian lặng ngắt đã vang lên một tiếng “bép” thật lớn.

Đỗ Hà trợn trừng mắt, lão đầu này ra tay quả thực hung ác!

Dù trước đó hắn đã vận khởi nội lực nhưng nỗi đau đớn thấm vào gan bàn tay vẫn khiến hắn gần muốn kêu ra tiếng, qua một lúc cảm giác rõ lòng bàn tay như nứt ra. Chẳng trách Lý Tuyết Nhạn lúc này tái nhợt, cách xử phạt của Khổng lão đầu không giống bình thường, không biết lão gia hỏa đã đặt một chân vào quan tài này lấy đâu ra sức như vậy.

Đỗ Hà là một nam nhân, phần lớn nam nhân đều sĩ diện, cho dù Khổng lão đầu ra tay vô cùng ác độc, Đỗ Hà vẫn không kêu một tiếng. 30 lần tiếp theo khiến Khổng lão đầu thở dốc, rất có bộ dạng muốn sặc khí.

Đỗ Hà thương xót nhìn bàn tay mình, nguyên tay hắn rất đẹp, năm ngón tay thon dài nhưng búp măng nhưng giờ lại như bánh rán hành, thêm chút thuốc sắc vào là có thể mở tiệc.

- Ngồi xuống, hai người các ngươi nhiều loạn học đường, trở về chép lại hai mươi bản quy tắc học đường, ngày mai nộp lên.

Khổng lão đầu nói xong tiếp tục giảng bài. Phòng Di Ái lặng lẽ từ phía sau đưa lên một cái bình nhỏ, thấp giọng nói:

- Đây là thuốc trị thương tốt nhất đấy, giảm đau rất tốt.

Đỗ Hà nhếch miệng cười thầm, ngay cả thứ này cũng chuẩn bị, xem ra tiểu tử này bình thường cũng bị đánh không ít. Đỗ Hà đổ chút thuốc, tùy tiện lau hai cái, đau đớn quả nhiên giảm bớt rất nhiều.

Qua một lúc thì tiếng chuông lại vang lên báo hiệu đã đến giờ giải lao.

- Ngươi không sao chứ!

Bên cạnh truyền đến giọng thăm hỏi ân cần của Lý Tuyết Nhạn.

- Thể trạng ta cường tráng như trâu, chỉ ba mươi thuốc đã tính là gì?

Đỗ Hà gãi gãi bàn tay, co cẳng tay làm ra vẻ rất cường tráng nhưng chạm vào chỗ đau lại khiến hắn nhăn nhó.

- Xem ngươi thể hiện kia!

Lý Tuyết Nhạn lườm một cái rồi kéo tay xem xét, lại dùng thuốc bôi lên chỗ đau.

- Để cho ta nhận tội là được rồi, nhiều nhất chỉ là mười thuốc, sao ngươi phải đứng ra.

Đỗ Hà không chút do dự đáp:

- Như vậy sao được, ta đường đường nam tử hán đại trượng phu, sao có thể cho một nữ hài tử như ngươi chịu ủy khuất. Lão gia hỏa kia ra tay ác như vậy, nện xuống mười thuốc chẳng nát bàn tay xinh đẹp của ngươi sao!

- Ngươi cũng có chút khí khái nam tử nhĩ, sao trước kia không thấy biểu hiện..... Tốt rồi!

Lý Tuyết Nhạn nghe Đỗ Hà khen bàn tay nhỏ bé xinh đẹp của nàng thì má đỏ bừng, chột nhoe miệng cười, kêu một tiếng, phẩy tay, xem như đại công cáo thành. Nữ hài tử vẫn là thận trọng, so với việc Đỗ Hà tùy tiện bôi cho xong việc, Lý Tuyết Nhạn lại đem thuốc bột rắc lên.

- Chưa được!

Lý Tuyết Nhạn cười chưa được mười giây đã nhú mày.

Đỗ Hà kỳ quái nhìn nàng.

Lý Tuyết Nhạn nói:

- Để như vậy cử động lại rút thuốc.

Nàng nghĩ một lát lại rút ra một chiếc khăn tay buộc lại cẩn thận cho Đỗ Hà rồi mới tươi cười trở lại.

Đỗ Hà giật giật bàn tay, cười nói:

- Tay nghề không tệ, cảm giác tốt hơn nhiều.

- Đúng vậy!

Lý Tuyết Nhạn học theo bộ dạng vênh vang của Đỗ Hà lúc này:

- Cũng không nhìn là ai sao?

Đỗ Hà phá lên cười. Lý Tuyết Nhạn cũng che miệng cười theo. Lý Tuyết Nhạn cười rất dễ nghe, tựa như chim sơn ca khiến cho người say mê.

- Tuyết Nhạn, chúng ta đi thôi!

Trường Nhạc công chúa nhìn lại Lý Tuyết Nhạn, ánh mắt liếc qua Đỗ Hà hàm chứa vẻ cảnh cáo.

Đỗ Hà khinh thường nhếch miệng, hần hiểu được Trường Nhạc công chúa vì sao như thế, nhưng đáy lòng thủy chung không có cảm giác. Hần cũng không phải là Đỗ Hà thật sự, chỉ mới gặp gỡ Trường Nhạc công chúa lại bị nàng chán ghét nên dù xinh đẹp thế nào cũng không có hảo cảm. Trong mắt Trường Nhạc công chúa hiện lên một tia kỳ quái, đi theo Lý Tuyết Nhạn đã ra khỏi học đường.

- Đại ca!

Phòng Di Ái kêu về nịnh nọt, đặt tay lên vai hắn:

- Về sau Thanh Liên huynh là đại ca của Phòng Di Ái ta rồi. Đại ca chỉ điểm tiểu đệ mấy chiêu để tiểu đệ cũng học được chút tuyệt kỹ.

- Đi đi đi đi!

Đỗ Hà đẩy vai hắn ra rồi rời khỏi học đường. Phòng Di Ái vội vàng đuổi theo, không ngừng lải nhải mấy tiếng đại ca đại ca.

- Trường Tôn huynh, Đỗ Hà này thật sự rất đáng hận rồi.

Một tên nam sinh y phục trang nhã tới bên cạnh Trường Tôn Trùng, hung dữ nói.

Trường Tôn Trùng cười âm hiểm:

- Các người nghe ta, sau buổi học chúng ta sẽ dạy dỗ bọn hắn.

Đỗ Hà đi ra học đường không lâu đột nhiên ngừng lại, lạnh lùng cười nhẹ một tiếng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

8. Chương 8: Trường Tôn Tiểu Hồ Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian học của Hoàng Văn quán là cả ngày, ăn cơm trưa ở quán, đến tối mới có thể về nhà. Bên trong của Hoàng Văn quán phần lớn là hoàng tử công chúa nên đồ ăn cũng đều do ngự trù chế biến. Đỗ Hà coi như đã từng nếm nhiều mỹ vị trên thế gian nhưng so với tay nghề ngự trù Đường triều đều thua kém nhiều bậc, không chỉ là vấn đề tay nghề mà còn là chênh lệch về đồ ăn. Mượn cái trắng mà nói, cái trắng Đường triều lúc bắt đầu ăn còn có mùi vị của thịt, hoàn toàn không có một thành phần hóa học, thuần túy tự nhiên. Duy nhất đáng tiếc là không có ớt nên không có vị cay.

Đỗ Hà hăm hở ăn hết ba chén cơm rồi mới bảo Phòng Di Ái dẫn mình đi thăm Hoàng Văn quán để hiểu rõ hoàn cảnh nơi này. Đến giờ sắp vào lớp, hai người mới trở lại học đường.

Trường Nhạc công chúa cùng Lý Tuyết Nhạn đã ngồi trên ghế ngồi thấp giọng nói chuyện phiếm. Thấy Đỗ Hà bước vào, Trường Nhạc công chúa cũng không tỏ vẻ gì. Lý Tuyết Nhạn lại cười khoát tay áo coi như bắt chuyện. Đỗ Hà cũng vẫy vẫy tay, chào một câu khách sáo.

Ngồi trên mặt bàn của Phòng Di Ái, Đỗ Hà liếc về một thiếu niên bên phải cách hần ba chỗ, thấp giọng nói:

- Hần là ai?

- Ai cơ?

- Bên phải phía trên, mặc nho phục màu xanh, đang rung đùi đắc ý đọc sách kia.

Đỗ Hà thì thào.

Phòng Di Ái suy nghĩ rồi cười cười:

- Hần tên là Tiêu Hạ, trưởng tôn của Tổng công Tiêu Vũ, mọi người trong học đường đều biết hắn là ý trung nhân của Lý Tuyết Nhạn. Như thế nào, hắn làm phiền đại ca?

- Không có, chỉ là nhìn không thuận mắt!

Đỗ Hà cười nhạt.

Tổng công Tiêu Vũ!

Đỗ Hà biết rõ người này, với tư cách một học giả nghiên cứu lịch sử Tùy Đường thì không thể không biết đến 24 công thần của Lăng Yên các. Tiêu Vũ xếp thứ chín trong 24 công thần của Lăng Yên các, là đệ đệ của hoàng hậu Tiêu thị Tùy Dương Đế, ngoài thân phận ngoại thích còn là trọng thần của Tùy Dương Đế, sau khi quy Đường rất được Lý Uyên tin cậy. Khi Lý Thế Dân kế vị từng một lần đảm nhiệm Thượng thư tả Phó Xạ, trở thành một tướng quốc của quốc gia. Chỉ là người mà Lý Thế Dân tin cậy chính Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối là thủ hạ của hắn, vì thế khiến Tiêu Vũ nảy lòng bất mãn, thường xuyên làm khó hai người, dẫn đến đắc tội Lý Thế Dân, ra khỏi vòng quyền lực trung tâm.

Nghe nói Tiêu Vũ cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ rất thân cận, lên triều thường kết hợp để gây khó hai người Phòng Đỗ nên trong học đường cũng khó tránh khỏi việc Trưởng Tôn Trùng lại liên hợp Tiêu Hạ để làm khó mình và Phòng Di Ái. Đỗ Hà nheo mắt cười âm hiểm, hắn cũng không bài xích loại chuyện tranh đấu âm mưu, ngược lại có chút thích thú.

Thời gian trôi qua, chuông hết giờ học lại vang lên.

- Thanh Liên huynh, một tháng không gặp khiến cho Sài mỗ cực kỳ mong nhớ. Vì huynh ngựa tay khó nhẹn, cùng nhau chơi đùa thế nào?

Một tiểu sinh đi tới, quần áo hoa lệ có mùi son phấn, trông cực kỳ giống một “con vịt” trong quán rượu, tay làm bộ đồ xúc xắc.

Phòng Di Ái nghe có đánh bạc, lập tức như nghe mèo thấy mỡ, vui vẻ:

- Đi chỗ nào? Phú Quý đồ phường hay là Bách Vạn đồ phường?

Đỗ Hà kéo Phòng Di Ái, khề lui một bước đã thoát ra khỏi tiểu sinh kia:

- Người là ai!

- Vì huynh là Sài Lệnh Vũ, không lẽ Thanh Liên huynh ngay cả huynh cũng quên!

Tiểu sinh kia lộ vẻ thất vọng.

- Ách.....

Đỗ Hà có chút xấu hổ.

Bình Dương công chúa là nữ trung hào kiệt, Sài Thiệu coi như là một nhân vật anh hùng nhân vật, hai người bọn họ sao có thể sinh ra đứa con như vậy?

- Nguyên lai là Sài huynh!

Đỗ Hà mỉm cười đáp lễ, ánh mắt xéo qua Trưởng Tôn Trùng đang ra vẻ hờ hững, cảm thấy hiếu kỳ, nhưng lập tức lại gạt mình hiểu ra. Tiểu tử này đồng dạng với cha hắn, đều là hồ ly đả thương người sau lưng, chỉ thích sai khiến người khác xuất đầu còn bản thân ra vẻ vô tội.

- Người không đi ra, ta bức người đi ra, muốn ở một bên xem cuộc vui, không có cửa đâu!

Đỗ Hà lắc đầu cự tuyệt:

- Không được! Tiên sinh phạt ta chép lại nội quy trường học, ta chưa chép được một chữ. Để không bị phạt nên ta đành bỏ cả ngày hôm nay thôi.

Sài Lệnh Vũ cười nói:

- Ta còn nghĩ là chuyện gì, tùy tiện tìm một thư sinh nghèo, cho hắn vài đồng tiền để cho hắn viết là xong rồi.

Đỗ Hà đảo mắt, vui vẻ nói:

- Biện pháp này không tệ! Bất quá..... Vẫn chưa được, ta đã đáp ứng cha ta hôm nay phải về sớm. Không thể chậm trễ quá lâu, cho nên chơi không được nữa, thật có lỗi.

Hắn ra vẻ có lòng, vẻ mặt tiếc nuối nhưng ngẫm liếc trộm Trường Tôn Trùng, quả nhiên thấy tên kia cũng có chút khẩn trương, dùng mắt ra hiệu cho Tiêu Hạ.

Tiêu Hạ ngênh ngang đi tới, cười khẩy nói:

- Ta xem không phải là chơi không được, mà là không có gan!

Loại khích tướng trình độ này có lẽ đối với Đỗ Hà nguyên bản còn có tác dụng, nhưng đối với Đỗ Hà hiện giờ lại không có bất kỳ hiệu quả. Bất quá hắn vẫn ra vẻ phần nộ, quát khê:

- Con mẹ nó, người mới là không có gan, không đi được là không đi được, ta cũng không có biện pháp, lần sau đi.

Đỗ Hà thu xếp đồ đạc muốn đi gấp. Tiêu Hạ, Sài Lệnh Vũ mặc dù gấp, nhưng cũng không thể làm gì.

Trường Tôn Trùng lúc này đi tới, nói về đường hoàng:

- Lệnh Vũ, ta thấy người hôm nay mang xúc xắc đến học đường, trên lớp học vụng trộm trêu đùa, việc này là đại bất kính với tiên sinh. Niệm tình người vi phạm lần đầu, ta không so đo. Lần sau tái phạm, đừng trách vi huynh vô tình.

Sài Lệnh Vũ ngạc nhiên nhìn Trường Tôn Trùng, hiểu ra nói:

- Đúng rồi, ta có xúc xắc, chơi ngay đây vài ván nhé?

- Đúng đúng đúng!

Tiêu Hạ mừng rỡ, thầm giơ một ngón tay cái cho Trường Tôn Trùng.

Đỗ Hà lại lần nữa cự tuyệt khinh thường nói:

- Chỉ có mấy người, không thú vị, ta không chơi.

Trong lời của Đỗ Hà tỏ ý không phải không chơi, chỉ là ít người chơi nên không có hứng.

Tiêu Hạ nói:

- Ta và người, cộng thêm Phòng huynh, Sài huynh là đủ bốn người rồi.

Sài Lệnh Vũ cũng cao giọng khuyên bảo. Bốn hắn đã bố trí bấy rập, chỉ chờ Đỗ Hà, Phòng Di Ái chui vào nhưng Đỗ Hà hôm nay lại giở chứng nên chỉ có thể hò reo cổ vũ. Đỗ Hà thấy người trong học đường đã về gần hết, chỉ có bốn người bọn họ, cộng thêm Trường Tôn Trùng cùng Lý Tuyệt Nhận, Trường Nhạc công chúa là bảy người này.

Đỗ Hà cười nói:

- Như vậy đi, các người sẽ tìm một người tới. Kiếm đủ năm người, chúng ta tựu chơi thượng hai thanh.

Sài Lệnh Vũ nhìn quanh học đường, thấy chỉ có Trường Tôn Trùng là nam nhân nên liên tục nháy mắt hỏi ý.

Trưởng Tôn Trùng liếc mắt nhìn Trưởng Nhạc công chúa.

Đỗ Hà cười thâm, “Muốn làm hồ ly thật đúng là không dễ dàng, vừa muốn làm khó mình lại vừa muốn không lưu lại ấn tượng xấu cho Trưởng Nhạc công chúa, thật sự đáng thương.”

Đỗ Hà cũng không muốn bỏ qua lần giáo huấn này với con tiểu hồ ly Trưởng Tôn, nghĩ cách đuổi hai nàng rời đi. Đang nghĩ ngợi, Trưởng Nhạc công chúa đã kéo Lý Tuyết Nhạn ra khỏi học đường. Trưởng Nhạc công chúa vừa ly khai, Trưởng Tôn Trùng lập tức lộ ra nguyên hình, cười nói:

- Các ngươi đã thiếu một người vậy tại hạ nguyện ý liều mình tương bồi. Thêm ta là vừa vặn năm người.

- Tốt!

Đỗ Hà cười nhạt, trầm giọng nói:

- Quy củ định như thế nào?

Tiêu Hạ vội vã kêu lên:

- Đỗ huynh chỉ cần chơi vài ván sẽ thấy kích thích đến cực điểm. Một lần định thắng thua, đánh cuộc tất cả thứ có giá trị trên người.

Ánh mắt của hắn nhìn phía chiếc ngọc bội hoàn mỹ bên hông Đỗ Hà.

Đỗ Hà thâm giận dữ:

- Nguyên lai bọn này có ý với miếng ngọc bội!

Đỗ Hà từng là một đạo tặc, đạo tặc kiêng kỵ nhất đúng là để lộ tiền tài. Hôm nay lúc Linh Lung mặc y phục cho hắn đã đeo miếng ngọc bội này vào.

Đỗ Hà không muốn, Linh Lung lại nói:

- Ngọc bội này là bảo vật tổ truyền của Đỗ gia, có thể trừ tà, không thể không mang.

Đây là bảo vật tổ truyền của Đỗ gia, nếu khiến Đỗ Như Hối biết là thua nó, Đỗ Hà tất nhiên không có ngày tốt lành. Trưởng Tôn Trùng quả nhiên âm độc, nhìn như tiểu hài tử chơi đùa, lại dám mượn đao giết người.

Đỗ Hà cười nói:

- Đã như vậy, chúng ta lấy ngọc bội trên người làm tiền đặt cược đi!

Năm người đều ở đây đều mang theo ngọc bội để trừ tà, lại thêm là biểu tượng thân phận. Trưởng Tôn Trùng có chút do dự, ngọc bội trên người hắn là do Lý Thế Dân tặng cho, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng. Sài Lệnh Vũ nháy mắt ra hiệu an tâm, Trưởng Tôn Trùng lúc này mới đem ngọc bội ra.

- Ai đổ trước?

Đỗ Hà kêu một tiếng.

Phòng Di Ái vội vã cầm ba viên xúc sắc từ tay Sài Lệnh Vũ ném trên bàn. Ba con xúc sắc quay quay rồi ngừng lại, một, hai, ba một đầu long, sáu điểm!

Phòng Di Ái lập tức xì mặt.

Tiếp theo là Tiêu Hạ quăng ra ba con tứ, 12 điểm.

Tiếp theo là Trưởng Tôn Trùng, vận khí hắn không tệ, quăng ra năm năm sáu, 16 điểm, điểm số tương đối cao.

Đỗ Hà lại để cho Sài Lệnh Vũ đổ trước. Sài Lệnh Vũ vung tay lên, sáu sáu năm, mười bảy điểm. Phòng Di Ái mặt xám như tro.

Đỗ Hà cầm xúc sắc trong tay, cười lạnh. Xúc sắc nhẹ hơn bình thường một chút, bên trong nhất định có đồ chì, khó trách đám Sài Lệnh Vũ nắm chắc thắng lợi trong tay. Nếu là dĩ vãng, Đỗ Hà hôm nay chắc chắn sập bẫy, đáng tiếc Đỗ Hà hiện giờ không phải là Đỗ Hà nguyên bản. Hắn vung tay lên:

Ba mặt sáu!

Mười tám điểm!

Thông sát!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

9. Chương 9: Hí Lộng Tiểu Hồ Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Trùng, Sài Lệnh Vũ, Tiêu Hạ ngưng nhìn ba con xúc xắc trên bàn, trong lòng đều như đã chết. Ai nghĩ đến Đỗ Hà lại có thể may mắn như thế, đổ một lần ra được điểm số lớn nhất. Khuôn mặt đang méo xẹo của Phòng Di Ái lập tức nhếch miệng phá lên cười. Hắn tuyệt không cảm thấy khó chịu khi bại bởi tay bằng hữu.

Đỗ Hà cũng giả bộ phá lên cười:

- Vận may vận may, đa tạ đa tạ!

Hắn là đạo tặc, ai có thể so sánh đôi tay? Đỗ xúc sắc tự nhiên dễ như trở bàn tay. Một tay vợ lấy năm miếng ngọc bội trên bàn, thu vào miếng ngọc bội của Phòng Di Ái, đeo lại miếng ngọc bội của mình vào hông, ba miếng khác tung tung trong tay. Hắn cầm lấy miếng ngọc bội của Tiêu Hạ, lật đi lật lại thấy là thứ tốt, chế tác lại rất tinh xảo nhưng lại không biết giá tiền cụ thể:

- Phòng huynh, người nói ngọc bội này đáng giá mấy tiền?

- Cái này chất ngọc không tệ, chế tác cũng coi là tinh tế, ước chừng giá trị mười lăm cặp nén bạc.

Phòng Di Ái chỉ liếc qua đã báo giá.

- Mười lăm cặp bạc nén?

Đỗ Hà sáng mắt.

Bạc nén cũng chẳng khác nào bạc, là một loại tiền của Đại Đường. Mười lăm cặp bạc nén nghe không nhiều lắm, nhưng Đỗ Hà biết rõ lịch sử Đại Đường, biết giá hàng trong những năm Trinh Quán.

Sách sử ghi lại “Đầu Trinh Quán, hộ chưa tới ba trăm vạn, một súc lụa đổi một đấu gạo. Đến năm thứ tư, một đấu gạo chỉ bốn, năm tiền. Nhà cửa có thể bỏ không trông coi mấy tháng, trâu bò thả rông, người đi hơn mười dặm không lo lương thực. Văn minh vật chất trong những năm Trinh Quán cực kỳ phong phú, một đấu gạo chỉ bán được năm tiền, một cặp bạc nén là 1000 tiền, có thể mua 200 đấu gạo, 10 đấu làm một thạch, tức là 20 thạch. Trong thời nhà Đường, một thạch chừng 59 kg, dùng giá thông thường thì một cặp bạc nén chừng 4130 nhân dân tệ. Mười lăm cặp bạc nén tương đương 6 vạn nhân dân tệ, không thể ít hơn.

- Còn cái này?

Đỗ Hà cầm miếng ngọc bội của Sài Lệnh Vũ, có thể thấy miếng này quý hơn nhiều so với miếng của Tiêu Hạ.

- Giá thị trường có thể mua được ba mươi cặp bạc nén..... Ồ! Chờ đã, trên ngọc bội có khắc hai chữ ‘Bình Dương’, đây là ngọc bội mà cố thái thượng hoàng tặng cho Bình Dương công chúa, giá trị khó ước lượng.

Phòng Di Ái nói rõ ràng.

- Người biết sâu thế!

Đỗ Hà hiểu kỳ hỏi một câu.

Phòng Di Ái lại cười hắc hắc:

- Cái này có gì đâu, ta đem không ít đồ trong nhà đi bán nên rất rõ giá thị trường của ngọc thạch.

- Ách.....

Đỗ Hà triệt để im lặng, loại chuyện mất mặt này nhưng Phòng Di Ái lại có thể tự hào nói ra, đây đúng là một loại bốn sự.

- Tốt!

Đỗ Hà vỗ tay một cái nói:

- Ngọc bội Sài huynh bốn mươi nén bạc, ngọc bội Tiêu huynh mười lăm. Đưa tiền ra đây rồi vật quy nguyên chủ.

Sài Lệnh Vũ, Tiêu Hạ chỉ có thể ủ rũ gật đầu.

- Đỗ huynh, còn ta thì sao?

Trưởng Tôn Trùng giống như phạm nhân chờ đợi thẩm phán Đỗ Hà phán xét, nhưng thấy Đỗ Hà không báo giá đành buồn bực mặt dày hỏi một câu.

Đấu với Đỗ Hà đấu không dưới mấy mươi lần, Trưởng Tôn Trùng không một thua trận, hôm nay thảm bại khó hiểu khiến hần phiền muộn muốn chết, mặt mày như đi đại tiện không tiêu.

- Cái này sao!

Đỗ Hà cầm miếng ngọc bội của Trưởng Tôn Trùng xem xét, không hổ là vật được ban thưởng, bất luận chất ngọc hay chế tác đều vượt xa hai miếng ngọc bội của Sài Lệnh Vũ và Tiêu Hạ. Phòng Di Ái cũng ngậm miệng lại. Vật của hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân đưa tặng có thể dùng giá tiền cân nhắc hay sao?

Đỗ Hà cười ha hả:

- Miếng ngọc này ta không thích!

Nói xong hần vung tay vứt toẹt xuống đất. Ngọc bội dù sao cũng là vật mỏng manh, sao chịu nổi một lần đập mạnh của Đỗ Hà, lập tức vỡ ra mấy mảnh. Trưởng Tôn Trùng choáng váng, Sài Lệnh Vũ ngây người, Tiêu Hạ sững sốt, cả Phòng Di Ái cũng giật mình. Qua hồi lâu, Trưởng Tôn Trùng phục hồi tinh thần, túm lấy Đỗ Hà, quát lớn nói:

- Người dám đập ngọc bội của ta?

Đỗ Hà lui một bước tránh ra rồi cười khê:

- Trưởng Tôn huynh nói sai rồi, không phải là ta đập ngọc bội của ngươi mà là tự đập ngọc bội của ta. Ngọc bội của ta nên ta muốn làm thế nào thì làm, ngươi có ý kiến?

Đỗ Hà cười nói đều hết sức nhẹ nhàng, toát lên vẻ tiêu sái phiêu dật không thể diễn tả. Trưởng Tôn Trùng vừa sợ vừa giận, biểu hiện của Đỗ Hà hôm nay khiến hần lác mắt. Từ nhỏ đến lớn, hần luôn xuất sắc hơn Đỗ Hà nhưng Lý Thế Dân lại đem Trường Nhạc công chúa mà hần yêu nhất hứa gả cho Đỗ Hà. Trưởng Tôn Trùng vốn đã trở mặt với Đỗ Hà, xem hần là đại địch sinh tử. Chỉ cần có cơ hội, Trưởng Tôn Trùng sẽ ở sau lưng Đỗ Hà bôi xấu thanh danh đối phương để khiến hần trở thành một tên ác ôn cận bã, từ đó chứng minh bản thân xứng đôi hơn với Trường Nhạc công chúa.

Rất nhiều năm trôi qua, hết thấy chuyện đều như ý muốn của hần, Đỗ Hà không có sự thông minh như hần, Đỗ Hà không có được sự ưa thích của tiên sinh như hần, Đỗ Hà không được Lý Thế Dân tán thưởng như hần, về phần tài học càng kém khá xa.

Đủ loại tình huống đều chứng minh Đỗ Hà kém xa hần, Trưởng Tôn Trùng càng hoàn toàn không đem Đỗ Hà để ở trong lòng. Nhưng hôm nay Đỗ Hà lại thắng hần một bậc, thắng hần không hề qua mưu mô, ngay cả ngọc bội yêu thích nhất cũng bị đối phương công khai đập phá. Bộ dạng nói cười tự nhiên của Đỗ Hà, trong mắt của Trưởng Tôn Trùng không hề nghi ngờ trở thành chế nhạo.

Một luồng lửa phần nộ vô danh đột nhiên dấy lên trong lòng, khuôn mặt anh tuấn của Trương Tôn Trùng thoáng hiện vẻ dữ tợn. Tính cách của hắn rất dễ biến thành cực đoan, nhất thời không thể tiếp nhận sự thật, hai mắt ngầu đỏ, điên cuồng nhảy xổ vào Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhướng mày, trong lòng cực kỳ xem thường Trương Tôn Trùng, lúc đầu còn tưởng hắn là con tiểu hồ ly, chỉ với điểm khí độ ấy sao có thể đánh đồng với con lão hồ ly Trương Tôn Vô Kỵ. Hắn khề lui một bước, hai tay mượn lực quăng Trương Tôn Trùng, ngã sấp mặt xuống đất.

- Lớn mặt!

Thấy Đỗ Hà “ra tay” đánh Trương Tôn Trùng, Sài Lệnh Vũ, Tiêu Hạ cũng không thể làm ngơ, chuẩn bị nhảy vào Đỗ Hà.

Đỗ Hà đang muốn đánh trả thì Phòng Di Ái đã bước ra, cười hắc hắc:

- Đánh nhau sao thiếu được Phòng Nhị gia ta!

Hắn đuổi hai tay phân biệt bắt lấy song quyền của Sài Lệnh Vũ, Tiêu Hạ rồi nhấc thẳng ném bay ra ngoài. Đỗ Hà kinh ngạc nhìn Sài Lệnh Vũ, Tiêu Hạ lặn ra hơn ba trượng, chợt nhớ tới ghi chép về Phòng Di Ái trong sử sách, “thứ tử Di Ái, lưu manh vô học, có vũ lực.” Hắc, gia hỏa này thật sự có bản lĩnh.

Phòng Di Ái chớp mắt vài cái với hắn, nói:

- Ta đã dọn dẹp hai tạp chủng này, Trương Tôn hỗn đản giao cho người rồi!

Đỗ Hà hiểu ý cười cười. Lúc này Trương Tôn Trùng lại hướng hắn lao đến, Đỗ Hà lắc đầu, tránh ra rồi đưa một chân ra ngăn khiến hắn lại lún lôm lổm. Trương Tôn Trùng có chút vũ lực nhưng lại không phải là đối thủ của Đỗ Hà. Đừng nói Đỗ Hà vốn đã bước vào cánh cửa Ngũ Khí Triều Nguyên, thân mang bộ pháp cao thâm của Sở Lưu Hương mà chỉ cần kinh nghiệm thực chiến cũng đã đủ chiến thắng Trương Tôn Trùng.

Huống chi Trương Tôn Trùng mất đi lý trí, như là phé nhân một nửa. Song phương chênh lệch căn bản không chỉ một cấp bậc, Đỗ Hà cũng không cần nghĩ cách động thủ. Chỉ có điều Trương Tôn Trùng cứ muốn liều mạng, hắn cũng không thể tránh được. Đỗ Hà lại một lần nữa đem Trương Tôn Trùng quật ngã trên mặt đất.

- Đã đủ rồi, đừng có lại náo loạn!

Trường Nhạc công chúa đứng bên ngoài nhìn trộm hồi lâu, rốt cục nhìn không được tiến vào. Bên cạnh nàng còn có cả Lý Tuyết Nhạn đang khiếp sợ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

10. Chương 10: Uy Lực Hoàn Khố Của Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với sự xuất hiện đột nhiên của Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà cũng không có gì bất ngờ, với cảnh giới Ngũ Khí Triều Nguyên của hắn thì tai mắt linh hoạt, khác hẳn với thường nhân, sớm nghe ra động tĩnh bên ngoài, chỉ là vì giáo huấn Trương Tôn Trùng nên ra vẻ không biết mà thôi. Cũng vì lúc giữa trưa do tinh lực hắn hơn người nên đã nghe được Trương Tôn Trùng định sửa trị hắn nên mới quyết định ăn miếng trả miếng.

Những người khác đối với sự xuất hiện của Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn lại có chút xấu hổ, nhất là Trương Tôn Trùng. Sau tiếng quát chói tai của Trường Nhạc công chúa, Trương Tôn Trùng như gặp phải sét đánh, triệt để hôn mê rồi cũng thanh tỉnh lại, nhớ tới hành vi của bản thân vừa rồi liền đỏ mặt tía tai, chỉ hận không được tìm hầm chui vào.

- Biểu muội, người, người nghe ta giải thích.

Trưởng Tôn Trùng gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, luôn miệng nói muốn giải thích nhưng một chữ cũng giải thích không ra.

Đỗ Hà vẫn thong dong, nụ cười không vì Trưởng Nhạc công chúa có mặt mà nhạt đi, ngược lại càng thêm vui vẻ. Bởi vì hắn lại nhìn thấy vẻ tươi cười của Lý Tuyết Nhạn. Nụ cười của Lý Tuyết Nhạn rất ngọt ngào, Đỗ Hà phát hiện bản thân rất thích ngắm nàng cười, khẽ phất tay với nàng. Lý Tuyết Nhạn cũng hồi báo bằng nụ cười ngọt ngào.

- Trưởng Nhạc công chúa, chuyện ở đây giao cho người rồi!

Đỗ Hà nói xong kéo Phòng Di Ái vượt qua hai nàng đi ra học đường. Trên đường về nhà, Đỗ Hà đem miếng ngọc bội của Phòng Di Ái trả lại cho hắn. Phòng Di Ái mới đầu còn không muốn tiếp nhận, nhưng không lay chuyển được Đỗ Hà nên cuối cùng đành thu lại.

- Đại ca, chuyện hôm nay giống như có chút cổ quái!

Phòng Di Ái nhận lại ngọc bội không lâu, đột nhiên hỏi.

- Vậy à! Quái lại ở đâu?

Đỗ Hà nháy mắt, cười tinh quái, xem ra vị huynh đệ này của mình cũng không phải ngu hết thuốc chữa.

- Nói như thế nào đây..... Chỉ là cảm thấy rất quái lạ. Hết thấy tựa hồ thật trùng hợp, Sài Lệnh Vũ hay đánh bạc, hắn tìm chúng ta đánh bạc cũng không kỳ quái. Nhưng là Trưởng Tôn Trùng, Tiêu Hạ cũng nhảy vào thật khiến người khác không hiểu nổi rồi. Gia gia của Tiêu Hạ là Tổng công Tiêu Vũ ngồi rảnh rỗi ở nhà nên quản giáo hắn rất nghiêm. Ta chưa từng nghe qua hắn hay đánh bạc, hôm nay lại tự dưng nhảy vào. Còn có Trưởng Tôn Trùng, tên này luôn làm ra vẻ thanh cao, buồn nôn vô cùng nhưng giỏi che giấu nên rất được tiên sinh và những người lớn hân thưởng. Hôm nay lại theo chúng ta tụ tập đánh bạc ở học đường, cái này thật sự kỳ quái.

Phòng Di Ái biết tính của Trưởng Tôn Trùng cùng Tiêu Hạ nên lý giải rất rõ ràng. Ngừng lại một chút, Phòng Di Ái nhìn Đỗ Hà rồi nói tiếp:

- Điều quan trọng nhất vẫn là hành động của đại ca, hôm nay hình như đại ca nhằm vào Trưởng Tôn Trùng.

Đỗ Hà cười nói:

- Không phải hình như mà là sự thật, ta chính là hướng về phía Trưởng Tôn Trùng. Tiểu tử kia vô cùng âm hiểm, hôm nay hắn thiết kế bẫy rập định chơi huynh đệ chúng ta. Sài Lệnh Vũ bất quá là con cò của hắn mà thôi. Nếu chúng ta đánh bạc với Sài Lệnh Vũ sẽ khiến phát sinh chuyện đặc thù để chúng ta bị tội. Cho nên ta mới tìm mọi cách thoái thác để có thể tương kế tựu kế kéo Trưởng Tôn Trùng lên ngựa, sau đó một cước đá hắn xuống, cho hắn một bài học..... Sau này người phải kiểm chế, với lòng dạ hẹp hòi của Trưởng Tôn Trùng thì sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện hôm nay.

Đỗ Hà thật đúng là có chút quan tâm vị huynh đệ chém đầu gà, đốt giấy vàng kết nghĩa trong kỹ viện này, cũng chỉ vì Phòng Di Ái hôm nay rất nhiệt tình giúp đỡ, trong lòng đã thừa nhận sự hiện hữu của hắn.

Phòng Di Ái vỗ ngực bảo Đỗ Hà yên tâm. Đỗ Hà lườm đến trắng mắt, loại tính cách tùy tiện như Phòng Di Ái muốn để cho người khác yên tâm thì coi như mặt trời mọc ở đằng tây. Bất quá, Phòng Di Ái dù sao cũng là con trai của Phòng Huyền Linh, Trưởng Tôn Trùng muốn tính kế hắn cũng không dám quá mức. Ngược lại bản thân hôm nay khiến Trưởng Tôn Trùng mất mặt trước Trưởng Nhạc công chúa, những ngày tiếp theo chắc sẽ rất thú vị.

Trưởng Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn sóng vai rời đi. Hai người bọn họ, một người cao quý đoan trang giống như tiên tử trên trời, một người hoạt bát đáng yêu như tinh linh thế gian, tính cách trái ngược nhưng lại khéo thành tri kỷ. Sắc mặt Trưởng Nhạc công chúa âm trầm, có chút âm tình bất định. Lý Tuyết Nhạn lại cười hi hi, liến lấu ở bên cạnh.

- Trưởng Nhạc, người nói người họ thật là Đỗ Hà sao? Chỉ qua một tháng sao biến hóa lại quá lớn!

Trường Nhạc công chúa cũng lộ vẻ nghi hoặc, trong trí nhớ của nàng, Đỗ Hà không học vấn không nghề nghiệp, chỉ giỏi đánh bạc háo sắc, là đồ mãng phu gốc nghề, là hoàn khổ trong hoàn khổ, hôm nay chứng kiến lại không hề cùng dạng. Trước kia thậm chí cả mấy câu trong Luận Ngữ cũng không thể nhớ ra nhưng hôm nay lại có thể lý giải sâu sắc cả Lễ Ký, thật khiến người gương mặt thán phục.

- Không phải hần thì là ai?

Trường Nhạc công chúa lạnh lùng nói, mặc dù có chút chói mắt nhưng ác cảm tích lũy nhiều năm qua không phải một sớm một chiều có thể xóa bỏ.

- Bất quá lá gan hần cũng lớn, thậm chí ngay cả ngọc bội của bộ hạ đưa cho Trường Tôn Trùng cũng có gan đập bỏ.

Nàng dừng lại một chút, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói:

- Hần không có việc gì chứ?

Trường Nhạc công chúa dừng bước, nghiêng người nhìn qua, nghiêm nghị nói:

- Dừng nói là người thích hần chứ?

Lý Tuyết Nhạn lập tức đỏ bừng mặt, trong lòng rung động, ấp úng nói:

- Nào có! Chỉ là cảm thấy hần không như lời đồn đại, đã có tài văn chương, cũng có khí phách, lại rất dịu dàng.

Nàng nghĩ đến lúc Đỗ Hà can đảm đứng ra chịu tội thay mình thì trong lòng tự dưng ngọt ngào.

- Biểu hiện giả dối, nhất định là biểu hiện giả dối!

Trường Nhạc công chúa vội vàng kéo tay Lý Tuyết Nhạn nói:

- Tuyết Nhạn, người hãy nghe ta nói. Đỗ Hà tuyệt đối không phải như người tưởng tượng. Người chỉ mới gặp hần một ngày nên không biết, hần chính là một tên bại hoại, cặn bã, đừng dính vào hần kéo thiệt thòi đấy.

Thiếu nữ trong thiên hạ nào ai không ôm giấc mộng xuân, Trường Nhạc công chúa cũng giống như vậy. Trường Nhạc công chúa cũng biết thân là hoàng nữ, con gái của hoàng đế Đại Đường Đế Lý Thế Dân nên chuyện hôn nhân không cách nào tự chủ, chỉ thăm cầu mình gặp được duyên lành. Cho đến một ngày, Trường Nhạc công chúa được phụ hoàng cho biết đã hứa ban hôn cho Đỗ Hà. Đỗ Hà là con trai thứ của Đỗ Tương, mà Đỗ Tương lại là người đứng đầu mười tám học sĩ Đại Đường, là nhân tài kiệt xuất, vậy con trai thứ hai của ông chắc cũng là tuấn kiệt!

Lúc ấy Trường Nhạc công chúa nghĩ như vậy nhưng sự thật lại hoàn toàn ngược lại. Đỗ Hà là một tên cực phẩm trong đám bại hoại cặn bã, là nhân tài kiệt xuất của đám cặn bã. Trường Nhạc công chúa thậm chí muốn chết đi nhưng nàng trời sinh đã có tính cách đoan trang thành thực khiến nàng có thể nhẫn nhịn chịu đựng không cự tuyệt, chỉ biết thân mình mệnh khổ, trong đáy lòng chỉ ôm lấy một tia hy vọng, chờ đợi Đỗ Hà có thể sửa đổi. Mặc dù không trở thành trụ cột của Đại Đường, ít nhất cũng không trở thành tai họa.

Ba năm, suốt ba năm.

Trường Nhạc công chúa trong ba năm luôn mong ngóng tin tức của Đỗ Hà nên hiểu rõ hần thậm chí còn hơn song thân Đỗ Như Hối cùng Chương thị. Trong ba năm, nàng không tìm thấy bất cứ một điểm nào có thể coi được ở Đỗ Hà. Cho dù là phân trong nhà xí cũng có ngày biến thành đất mùn phì nhiêu, nhưng sự tồn tại của Đỗ Hà còn không được như vậy.

Trường Nhạc công chúa rất cực không nhẫn nổi, sự kém cỏi của Đỗ Hà khiến nàng bắt đầu đối kháng với ý định kia của phụ hoàng. Hoàng hậu Trường Tôn hiền hậu, sau khi biết được nhân phẩm của Đỗ Hà cũng đành buông bỏ sự đoan trang đứng về trận tuyến với Trường Nhạc công chúa làm cho Lý Thế Dân ngủ năm ngày ở thư phòng. Cũng không khỏi không bội phục Đỗ Hà ác liệt, có thể biến đổi hai nữ nhân vốn đoan trang hiền thực. Cũng không khỏi không oan uổng cho Đỗ Trường Thiên, hần bám vào ai không bám, lại bám vào nhân vật cực phẩm như Đỗ Hà.

Lý Tuyết Nhạn sáng giọng:

- Xem người kìa, ai nói dính vào. Chỉ là hấn giúp ta một lần nên ta có chút bận tâm mà thôi, đừng hiểu sai.
- Như thế là tốt rồi!

Trường Nhạc công chúa nhẹ nhàng thở ra, đáp:

- Không sao đâu, là biểu ca chủ động cầm ngọc bội mà phụ hoàng ban cho đến đánh bạc, nếu muốn hỏi tội, biểu ca tội đệ nhất. Huống chi, Đỗ Hà bị chứng mất hồn, chỉ cần thoái thác không biết lai lịch ngọc bội, mặc dù là phụ hoàng ta cũng không phạt hấn. Huống chi, hấn là con của Đỗ Tương? Biểu ca lúc này đây nhất định ngậm bồ hòn rồi.

- Vậy thì yên tâm!

Lý Tuyết Nhạn cũng thở phào.

Trường Nhạc công chúa không để ý biến hóa của nàng mà chỉ thấp giọng tự nói:

- Chỉ là không thể tưởng được biểu ca đúng là người như vậy.

Tâm tư nhạy bén của nàng đã nhìn ra người chủ sự sau màn là Trương Tôn Trùng, tia hảo cảm từ đáy lòng đối với vị biểu ca này đã bị sự dối trá của hấn xóa sạch.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

11. Chương 11: Thư Pháp Của Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trở lại Thái Quốc Công phủ, Đỗ Như Hối đã sớm quay về nhà sớm hơn dự liệu, đang cùng Chương thị ngồi trong đại đường bàn chuyện nhà.

- Cha mẹ!

Đỗ Hà kêu lên một tiếng.

Đỗ Như Hối gật gật đầu.

Chương thị lại thân thiết kêu lên:

- Hà nhi đã về rồi sao? Đến đây, ngồi xuống bên cạnh mẹ!

Đợi Đỗ Hà ngồi xuống, lại hỏi:

- Đi học đường học tập có quen không?

- Tạm được, tiên sinh dạy nghe hiểu được. Nhưng không dạy tốt như mẹ, mẹ giảng sinh động hơn.

Đỗ Hà đúng lúc vỗ mông ngựa, dỗ Chương thị vui vẻ cười toe toét.

- Người dạy học cho các người là lão gia hỏa Khổng Dĩnh Đạt đi!

Đỗ Như Hối ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

Lão gia hỏa?

- Dạ, là lão...

Đỗ Hà vốn định bắt chước gọi “lão gia hỏa”, nhưng thấy chân mày Đỗ Như Hối chợt nhướng lên liền vội vàng sửa miệng:

- Là Khổng lão tiên sinh.

Trong mắt Chương thị chợt hiện lên vẻ sáng ngời, cười nói:

- Khổng tiên sinh chính là đại nho nổi tiếng, Hà nhi phải chuyên tâm theo hần học tập, nhất định sẽ có tiền đồ.

- Ý nghĩ nữ nhân!

Đỗ Như Hối không đồng ý với ý kiến của Chương thị, nhìn Đỗ Hà nói:

- Nhị lang, lão gia hỏa kia đúng là có học vấn, nếu nói đàm kinh luận học cả cha cũng không bằng. Nhưng làm người quá mức cứng nhắc cổ hủ, không biết biến hóa, đem lời nói của thánh nhân xem là chân lý vô thượng. Nhị lang có thể học tri thức văn hóa của hần, nhưng quyết không thể học cách xử sự làm người của hần, đối với đất nước không có lợi ích gì, còn gây tai hại cho chính mình.

Lời nói này của Đỗ Như Hối đúng là nói vào trong tâm khảm Đỗ Hà.

Chiều hôm nay Khổng Đình Đạt dạy đạo xử sự của quân tử cho bọn họ, có nói “Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi”. Quân tử lấy nghĩa làm đầu, chỉ có tiểu nhân mới luôn nghĩ tới lợi ích. Nói ra một tràng điển cổ, làm Đỗ Hà nghe tới mức lỗ tai muốn sinh kén.

Nếu Lý Thế Dân muốn dùng đạo lý của Khổng Đình Đạt đi trị quốc, mỗi người đều đi làm quân tử, bị người đánh mà không đánh trả, mắng không mắng trả, có thể tưởng tượng được Đại Đường vương triều không tới mười năm sẽ bị suy bại.

- Lời này của phụ thân rất đúng, con cũng hiểu được học thuyết Nho gia không phải không tốt, nhưng bắt cứ chuyện gì cũng không thể mù quáng, nếu mù quáng sẽ gặp kết quả trái ngược lại. Giống như Tần quốc, Tần Thủy Hoàng hùng tài vĩ lược, thống nhất thiên hạ, nhưng hần quá mức trọng pháp, pháp lệnh khắc nghiệt khiến kẻ khác giận sôi, đến nỗi tới đời thứ hai đã vong. Lại tiếp tục đến thời đại Ngụy Tấn, khi đó văn phong thịnh hành, một đám phần tử trí thức lại thích làm ẩn sĩ, không có tâm tư đền nợ nước. Thậm chí bọn hần còn để một tháng không tắm rửa, trên người đầy rận. Lại vẫn đem một đám người thối hoắc tụ tập cùng một chỗ, uống rượu nói chuyện phiếm, lấy việc bắt rận để giết thời gian, thế cho nên thời đại Ngụy Tấn thực lực của một nước liền suy bại, ngoại tộc hổ lang tác oai tác phúc trong quốc nội, liên tục tách ra tự lập quốc gia, cả một Hoa Hạ tốt đẹp lại bị chia năm xẻ bảy. Đương nhiên con cũng không phủ nhận Ngụy Tấn nam bắc triều sinh sản văn hóa quả thật có thể xem là sáng lạn. Nhưng từ Ngụy tới Tùy suốt ba trăm sáu mươi năm, hơn ba mươi vương triều lớn nhỏ luân phiên hưng diệt cùng ngoại tộc xâm lấn mang đến tai nạn cho Hoa Hạ chúng ta, đây chính là điều không cần nghi ngờ.

- Nhị lang lại có được kiến giải như thế?

Đỗ Như Hối hưng phấn tới mức chòm râu cũng run rẩy.

Lời nói này của Đỗ Hà ngay cả Đại Đường danh tướng như Đỗ Như Hối cũng phải gật đầu khen ngợi.

Bồi song thân hàn huyên thêm vài câu, Đỗ Hà nhớ tới việc mình còn bị phạt, mượn cớ có bài học xin quay về tây viện.

Tiểu la lỵ Linh Lung bưng lên nước trà, cũng ở một bên thuận thực mài mực cho hần.

- Nha đầu, ngươi còn giữ chữ viết trước kia của ta không?

Tiểu la lỵ nghĩ nghĩ, gật gật đầu, từ trên giá sách gần bên lấy xuống một quyển “Luận Ngữ”, mở ra tờ thứ nhất thấy hai chữ lớn như long phi phượng vũ.

Đỗ Hà chăm chú quan sát hồi lâu cũng nhìn không ra là chữ gì.

- Hai chữ này viết cái gì?

Tiểu la lỵ có chút khó thể mở miệng, bị Đỗ Hà nhìn chăm chú đành nhẹ nhàng nói:

- Là tên của thiếu gia!

Sắc mặt Đỗ Hà xấu hổ chuyển sang đỏ thẫm, hẳn vì Đỗ Hà trước kia mà cảm thấy xấu hổ, thật lợi hại, Cuồng Thảo vốn phải dùng một bút cấu thành, thể bút tương liên mà xoay tròn, tiêu sái hào hùng khí phách, mà “Cuồng Thảo” của Đỗ Hà trước kia lại viết theo kiểu từng bút từng bút kết nối nhau.

Cách viết kia so với Cuồng Thảo càng thêm cuồng.

- Bỏ đi, ta tự viết theo ý mình!

Đỗ Hà vốn định bắt chước chữ viết của Đỗ Hà trước kia mà sao chép lại để tránh phiền toái không cần thiết, nhưng nhìn kiểu “Cuồng Thảo” của người kia ngay cả thần tiên cũng không bắt chước nổi, đành phải bỏ qua ý nghĩ này.

Đỗ Hà từ ống đựng bút trên bàn cầm một cây bút lông chấm mực vùng bút viết.

Tiểu la ly vốn bĩu môi ngoảnh đầu khinh thường nhìn chữ “Cuồng Thảo” mà ngay cả thần tiên cũng không thể bắt chước trước kia, trong lúc vô ý liếc mắt nhìn qua Đỗ Hà viết chữ, rốt cục ánh mắt không cách nào di chuyển sang nơi khác được nữa.

Chữ viết của Đỗ Hà đúng là xinh đẹp, điều này có quan hệ tới xuất thân đời trước của hắn, cha mẹ kiếp trước của hắn đều là đại học cao tài sinh, cha hắn rất thích thư pháp, trong nhà còn có hai bức “Tiền Xích Bích Phú” của Tô Thức cùng “Đông Phương Sóc họa tượng tán” của Nhan Chân Khanh, đều là bút tích thực sự của tác giả. Bởi vì bị cha hắn ảnh hưởng, từ nhỏ hắn rất thích thư pháp, thường xuyên nhìn vào “Tiền Xích Bích Phú” cùng “Đông Phương Sóc họa tượng tán” mà luyện tập viết chữ, một tay lấy cả tinh túy chân truyền của hai vị đại danh gia Tô, Nhan, về sau còn đem dung hợp thành một, tự thành nhất mạch.

- Đây thực sự là chữ viết của nhị thiếu gia sao?

Tiểu la ly kinh hô.

- Như thế nào?

Đỗ Hà cười tự đắc, đối với thư pháp của mình xưa nay hắn vẫn rất có tự tin.

Tiểu la ly lộ ra thần sắc sùng bái, nhìn lên Đỗ Hà chăm chú, trầm nghĩ:

- Không thể tưởng được nhị thiếu gia té ngã một lần chẳng những ném bỏ được tính tình trước kia, ngay cả chữ viết cũng vô cùng dễ nhìn!

Ánh mắt kia nhìn Đỗ Hà làm cho hắn cảm thấy lảng lảng, lòng hư vinh nho nhỏ chiếm được sự thỏa mãn thật lớn.

Thấy bộ dáng khả ái của tiểu la ly, Đỗ Hà không nhịn được véo nhẹ lên má nàng, cười nói:

- Nhìn cái gì, không sợ bị thiếu gia ăn người?

Tiểu la ly kinh hãi kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như đào mật, phối hợp cùng khuôn mặt thanh thuần như nước làm người khác rung động muốn cắn một ngụm.

- Nơi này là thư phòng, thiếu gia...thiếu gia...đừng như vậy!

Tiểu la ly lẩm bẩm, tiếng nói nhỏ yếu như ruồi muỗi, nếu không phải Đỗ Hà thính tai nhất định sẽ không nghe thấy.

- Thư phòng không được, nói như vậy phòng ngủ là được sao?

Trong lòng Đỗ Hà hiện lên ý niệm này, bỗng dưng trăm ý niệm cùng sinh, trong lòng có chút không bình tĩnh.

Hôm nay vào lớp học, Khổng lão đầu nhi điểm danh đòi kiểm tra bài phạt của Lý Tuyết Nhạn cùng Đỗ Hà.

Lý Tuyết Nhạn lo lắng liếc qua Đỗ Hà, lại đi tới trước tiên nộp lên một xấp giấy.

Đỗ Hà đuổi theo sau.

Khi đi trở về chỗ ngồi, Đỗ Hà lại đối diện ánh mắt của Trương Tôn Trùng.

Trong đôi mắt kia tràn ngập hận ý âm độc, Đỗ Hà hiểu ý nở nụ cười, hôm nay Trương Tôn Trùng cũng giống như dĩ vãng nhiệt tình đi tới chào hỏi Trường Nhạc công chúa. Trong dĩ vãng Trường Nhạc công chúa đều mỉm cười đáp lễ, hôm nay chỉ lạnh lùng đáp lại một câu, thái độ đã hoàn toàn khác hẳn.

Nhưng trong ánh mắt người kia, Đỗ Hà phát hiện còn mang theo một cổ thần sắc vui sướng khi người gặp họa khiến lòng hắn không khỏi cảnh giác.

Trở lại chỗ ngồi, Khổng lão đầu nhi vừa kiểm tra xong bài phạt của Lý Tuyết Nhạn, cầm lấy bài phạt của Đỗ Hà nhìn xem, đột nhiên phát ra thanh âm như kinh nghi, tán thán:

- Chữ thật đẹp quá...

Khổng lão đầu nhi có chút kiến thức, quan sát thật cụ thể, lấy ra một tờ nhìn Đỗ Hà nghi vấn hỏi:

- Đỗ Hà, đây là chữ do người viết?

- Hồi tiên sinh, là ta tự mình viết!

Đỗ Hà trả lời như thế.

Đỗ Hà vừa dứt lời, lập tức có người kêu lên:

- Hắn nói dối, tiên sinh. Ngày hôm qua Đỗ Hà có nói hắn muốn mời người viết thay. Chữ của Đỗ Hà đâu thể nào xinh đẹp!

Ánh mắt Đỗ Hà híp lại, người “cáo trạng” là Tiêu Hạ, không cần hỏi cũng biết là do Trương Tôn Trùng sai khiến.

- Tiên sinh, đây quả thật là chữ của ta viết!

Đỗ Hà biện giải.

Tiêu Hạ hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu người viết ra được chữ tốt như vậy, ta sẽ đem quyển sách này ăn hết!

Đỗ Hà nghe được nở nụ cười, cười vô cùng vui vẻ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

12. Chương 12: Khổng Dĩnh Đạt Bái Sư

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt Tiêu Hạ khiêu khích, Đỗ Hà thật ung dung nói một câu:

- Sự thật sẽ thắng hùng biện!

Đỗ Hà đang định viết, bỗng nhiên phát giác chính mình lại không biết mài mực. Ở kiếp trước mực viết vốn luôn có sẵn, đi vào thời đại này cơ hội duy nhất viết chữ chỉ có đêm qua, là do Linh Lung giúp hắn mài mực sẵn.

Mài mực cũng phải chú ý kỹ xảo, Đỗ Hà căn bản không biết.

Hắn liếc mắt nhìn Lý Tuyết Nhạn ngồi gần bên, thấp giọng nói:

- Có thể mài mực giúp ta không?

Con cháu phú gia đều có thư đồng nha hoàn, cũng sẽ không có chuyện không có người ở bên hầu hạ mài mực.

Lý Tuyết Nhạn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mỉm cười vui vẻ đồng ý.

Nàng rót một chút nước trong vào nghiền mực, thuần thực mài, phút chốc nước cùng mực hòa tan vào nhau, màu sắc đậm nhạt đều vừa đúng.

Đỗ Hà nói tiếng cảm tạ, vung bút viết bốn chữ lớn.

Lý Tuyết Nhạn ở bên cạnh “xuy” một tiếng bật cười.

Bốn chữ, chiếm hết cả một trang giấy Tuyên Thành lớn.

- Mời tiên sinh xem thử!

Hắn đem trang giấy lật lại hướng Khổng lão đầu nhi.

Tiêu Hạ ăn sách!

Bốn chữ, không nội dung, bút pháp mạnh mẽ, hóa gầy thành cứng rắn biến thành hùng hồn đầy đà, cấu tạo nét bút khoan dung mà khí thế rộng rãi, bút lực mạnh mẽ lại khí khái lẫn nhiên, cùng chữ viết dịu dàng tú khí của Đường triều khác thật xa, nhưng lại tạo ra một hương vị mới mẻ đặc biệt.

- Để lão phu nhìn xem!

Khổng lão đầu nhi kích động chạy tới, tốc độ nhìn qua không giống một lão nhân bảy mươi tuổi chút nào.

Trường Nhạc công chúa cũng kinh hô, hai mắt kinh ngạc nhìn vào chữ viết của Đỗ Hà, thất thần lắc đầu:

- Không có khả năng, điều này không có khả năng!

Đỗ Hà viết chính là chữ Khải, chữ Khải là từ Cổ Đãi diễn biến mà thành, xuất từ thời Hán triều. Sau Đông Tấn, nam bắc phân chia, thư pháp cũng chia làm nam bắc hai phái. Thư thể của Bắc phái mang theo Hán đãi di hình, bút pháp cổ xưa chính kính, mà phong cách chất phác phương nghiêm. Thư pháp Nam phái lại phóng túng nghiên diệu, thiện theo tú khí. Nam Bắc triều bởi vì địa vực khác biệt, tập tính cá nhân thư phong bất đồng khác hẳn. Bắc thư pháp cương cường, Nam thư pháp hàm súc, mỗi bên đều đạt sự kỳ diệu riêng mình, không chia trên dưới.

Đi tới thời Tùy Đường, Khải thư mới được phát triển.

Tùy thống nhất Trung Nguyên, đem nghệ thuật văn hóa Nam Bắc triều tương dung bao hàm, đi tới thời đầu Đường triều, chính trị hưng thịnh, nghệ thuật thư pháp dần dần thoát khỏi khung xương của những triều đại trước, lấy ra một tư thế mới hiển hiện thể nhân. Lúc này Khải thư dùng hai chữ “lãng mạn” để hình dung, bút pháp dịu dàng tú kính, nhưng lại thiếu khuyết khí thế, không đủ hùng hồn.

Tới thời trung Đường, Khải thư mới có lần thứ hai đột phá. Lấy Nhan Chân Khanh làm đại biểu, đặt ra tiêu chuẩn chân chính cho Khải thư, tạo thành hình mẫu trở thành chính thống.

Chữ của Đỗ Hà nhận lấy ảnh hưởng rất lớn từ Nhan Chân Khanh, tự thể ngay ngắn rậm rạp, nét bút hoành khinh thẳng trọng, bút lực hùng hồn cường hãn viên tròn, bù đắp được chỗ thiếu khuyết của Khải thư hiện tại, luận cảnh giới đã hơn xa loại chữ Khải đương kim rất nhiều.

Trường Nhạc công chúa ở Đại Đường lấy danh xưng đại mỹ nhân nổi tiếng, lại am hiểu thư pháp, dĩ nhiên nàng thật xem thường Đỗ Hà, nhưng hôm nay thấy chữ viết của Đỗ Hà hơn xa nàng gấp trăm ngàn lần, cảm thụ trong lòng tất nhiên là ngũ vị tạp trần, không thể tin nổi.

Về phần phản ứng của Khổng lão đầu nhi, không ngừng hoan hô nhảy nhót, liên tục kêu to “chữ tốt, chữ tốt”, thần sắc như điên như cuồng.

Dùng bút lông viết chữ luôn chậm chạp, cho nên khi sao chép nội quy trường học Đỗ Hà chỉ cầu nhanh, mặc dù viết đẹp nhưng không viết ra được tinh hoa của Khải thư.

Mà bốn chữ này do Đỗ Hà có ý định làm Tiêu Hạ mất mặt, làm cho hắn không thể xuống đài, cho nên dụng tâm mà viết, viết ra được trình độ thực sự của chính mình, viết ra tinh hoa của Khải thư đời sau.

Cho nên lúc ban đầu Khổng lão đầu nhi chỉ cảm thấy chữ viết của Đỗ Hà xinh đẹp mà hiện giờ lại kích động mất đi lý trí.

- Có thể được duyệt bức thư pháp này cuộc đời của lão phu xem như không uổng phí!

Khổng lão đầu nhí kích động không tự chủ được chính mình, thật lâu mới hồi phục lại tinh thần, cung kính đem “chữ đẹp” cầm trong tay đặt ngang lên mặt bàn.

- Khổng Dĩnh Đạt xin bái tiên sinh, nếu tiên sinh không chê, tại hạ nguyện phụng dưỡng bên cạnh tiên sinh, chỉ mong học được chút tự thể này!

Không ngờ hần thực sự bái xuống, vòng tay cúi mình với Đỗ Hà, xem ý tứ của hần thực sự dự tính bái Đỗ Hà làm thầy.

Đỗ Hà ngây người, học sinh trong học đường cũng hoàn toàn ngây ngốc.

Năm nay Khổng Dĩnh Đạt đã gần bảy mươi, là đại nho nổi danh của Đại Đường, mà năm nay Đỗ Hà bất quá mới mười lăm, là một tiểu tử ăn chơi trác táng tiếng xấu lan xa.

Chênh lệch giữa hai người dữ dội thế nào không cần phải nói.

Nhưng Khổng Dĩnh Đạt cúi đầu đúng là chân chân thật thật không hề có chút giả dối.

Đỗ Hà nhất thời kinh hoảng, tay chân thất thố vội vàng nâng hần dậy nói:

- Tiên sinh muốn sát ta a, ngài là tiên sinh, đại lễ như vậy Đỗ Hà làm sao dám nhận!

Khổng lão đầu nhí nói chuyện thật dễ nghe, nhưng Đỗ Hà cũng không muốn nhận một đệ tử đã bảy mươi tuổi, rốt cục là ai hầu hạ ai còn chưa biết được đâu.

Khổng lão đầu nhí quả nhiên lấy tính tình ngoan cố nổi danh, không đạt mục đích thì không bỏ qua, thế nhưng vẫn luôn bái lạy, chẳng khác gì đang giở trò vô lại lưu manh.

Đỗ Hà cũng có chút cảm động, Khổng lão đầu nhí tuy rằng cổ hủ, nhưng khát vọng học tập văn hóa thực sự làm người ta không thể không kính phục.

Đỗ Hà đành dùng lý do mình còn quá nhỏ nên cự tuyệt.

Khổng lão đầu lại nói:

- Học không trưởng ấu, càng không chia giàu nghèo quý tiện, người đạt được đi trước. Thư pháp của tiên sinh khí thế hùng hồn mà không mất phóng túng nghiên diệu, thắng ta rất nhiều, đủ ta bái sư. Dĩnh Đạt là chân tâm thật ý bái tiên sinh làm thầy, hy vọng tiên sinh thành toàn.

Đối mặt vẻ thành tâm của Khổng lão đầu, Đỗ Hà cũng có chút khó xử, nhưng muốn để một lão nhân gia vừa thấy một tiểu tử như hần liền bái lạy, Đỗ Hà thực sự lo lắng mình sẽ bị giảm thọ!

- Như vậy đi tiên sinh, tiểu tử tài sơ học thiển, chỉ có chữ viết còn xinh đẹp. Sau này ngài dạy ta học văn, ta dạy ngài thư pháp, theo như lời Khổng phu tử đã nói “trong ba người tất có ta sư”, chọn sở trường của người mà học theo, nhìn khuyết điểm của người mà sửa chữa! Ta và người bù đắp lẫn nhau, không cần hành đại lễ!

Cuối cùng hần suy nghĩ ra một biện pháp điều hòa!

Khổng lão đầu nghe xong cũng thấy hữu lý nên cuối cùng mới chịu bỏ qua.

Đỗ Hà thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Tiên sinh, chữ viết này có thể tặng cho học sinh tìm hiểu được không!

Cuối cùng Khổng lão đầu cũng không tiếp tục hành đại lễ, nhưng hai chữ tiên sinh dù thế nào hần cũng không đồng ý sửa miệng.

Đỗ Hà cũng chỉ đành bỏ mặc, nhưng tận đáy lòng cũng có chút vui vẻ phấn chấn. Có thể nói Khổng Dĩnh Đạt là đương thời đệ nhất đại nho, ngay cả đệ nhất đại nho cũng muốn bái hần làm thầy, đủ thấy hần đúng là một thiên tài.

Hần nhìn Khổng lão đầu đem bốn chữ viết giấu đi như giấu bảo bối, liền cười quái dị nhìn qua Tiêu Hạ, hài hước nói:

- Mời!

Khuôn mặt Tiêu Hạ lúc trắng lúc xanh, hắn không nhịn nổi vẻ hài hước của Đỗ Hà, nhưng cả một quyển sách dày như vậy bảo hắn làm sao nuốt xuống?

- Chỉ là một lời nói đùa, Đỗ huynh cũng đừng tưởng thật!

Trưởng Tôn Trùng bắt đắc dĩ đứng lên giải vây cho Tiêu Hạ.

Trưởng Tôn Trùng đã nói như thế, nếu như Đỗ Hà còn tiếp tục tính toán chẳng khác gì tự nhận mình hẹp hòi, liếc mắt nhìn đối phương thần nhiên cười, cũng không tiếp tục truy cứu.

Đỗ Hà ngồi vào chỗ, Phòng Di Ái từ phía sau nhẹ giọng khen ngợi biểu đạt lòng kính ngưỡng của mình.

Đỗ Hà không để ý tới hắn, chỉ nhìn Lý Tuyết Nhạn mỉm cười nói:

- Không có người mài mực, ta cũng không viết được chữ tốt như vậy!

Lý Tuyết Nhạn vui sướng hài lòng lườm hắn, thấp giọng nói:

- Ba hoa!

Nhưng trong thần sắc nàng lại ẩn chứa ý cười nói không nên lời.

- Thật đẹp!

Đỗ Hà thấp giọng tán thưởng, cũng phát hiện mình càng ngày càng thích xem nụ cười của nàng.

Lý Tuyết Nhạn nghe được Đỗ Hà tán thưởng, gương mặt xấu hổ cơ hồ muốn nhỏ ra huyết.

Đỗ Hà cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, ngược lại nhìn ra phía trước, ngoài ý muốn phát hiện Trường Nhạc công chúa đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình.

Đỗ Hà dùng ánh mắt dò hỏi nhìn nàng, Trường Nhạc công chúa quay đầu sang nơi khác, thấy vậy Đỗ Hà cũng lơ đãng dời mắt.

Lúc này Khổng Dĩnh Đạt đã bắt đầu buổi dạy học của hắn, Đỗ Hà thật nhanh tập trung tinh thần vào việc học tập.

Đúng như phụ thân Đỗ Như Hối đã nói, tính tình cổ hủ của Khổng Dĩnh Đạt không nên học, nhưng tài học của hắn thật đáng giá học hỏi.

Hắn lại không biết hành động hôm nay của mình lại tạo ra một vị đại thư pháp gia chưa từng có từ trước tới nay!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

13. Chương 13: Danh Chấn Trường An

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hết thủy cũng không phát triển như lòng kỳ vọng của Đỗ Hà, Đỗ Hà đã quá xem nhẹ tình cảm huyền diệu của văn nhân, cũng quá xem nhẹ tốc độ truyền lưu bất quá của Đại Đường.

Chỉ một canh giờ tên của Đỗ Hà đã truyền khắp cả hoàng cung.

Đại nho Khổng Dĩnh Đạt bá khí, giống như tin tức sét đánh ngay giữa trời trong mây tạnh.

Khổng Dĩnh Đạt là ai?

Một trong mười tám học sĩ của Đại Đường, là thái phó của thái tử, tế tửu, ti nghiệp quốc tử, chương quản nền giáo dục của quốc gia, là mẫu mực trong đại nho, xưng là Đại Đường đệ nhất đại nho cũng không là quá mức.

Hắn là đối tượng ngưỡng mộ của hàng vạn hàng ngàn nho sĩ, là nho giả mà hàng ngàn hàng vạn sĩ tử hâm mộ, danh dương vũ nội.

Nhưng Khổng Dĩnh Đạt lại bất kể thân phận tôn sư, ngay trước mặt mọi người lại công khai muốn bái Đỗ Hà làm thầy, đủ thấy thư pháp của Đỗ Hà kinh thế hãi tục ra sao.

Danh khí của Khổng Dĩnh Đạt thật lớn, giá trị của Đỗ Hà đương nhiên càng tăng thêm gấp trăm lần.

Chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, tên của Đỗ Hà đã chấn động cả thành Trường An.

Đại Đường trị quốc đều xem trọng văn võ ngang nhau, thư pháp là một môn nghệ thuật cao thâm, như Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân, Trữ Toại Lương có ai không được người người kính ngưỡng hâm mộ?

Nhưng càng nhiều chính là lòng tò mò, Đỗ Hà tiếng xấu lan xa, ở Trường An có thể nói không người không biết, lại đột nhiên biến thành thư pháp danh gia, thậm chí còn làm đại nho như Khổng Dĩnh Đạt muốn bái sư, thực sự làm thế nhân phải nghi hoặc.

Đỗ Hà còn chưa biết mình đã uy chấn Trường An, vẫn thản nhiên tan học về nhà, thăm hỏi mẫu thân Chương thị lại quay về tây viện tiếp tục luyện tập kiếm pháp.

Hết thầy đều phải bắt đầu tu tập từ đầu, cho nên Đỗ Hà nếu muốn khôi phục lại tiêu chuẩn trình độ của kiếp trước, nhất định phải bỏ thêm càng nhiều công phu thời gian đi luyện tập.

An nhàn rồi rảnh, Đỗ Hà liền bỏ qua hết thầy chỉ cố gắng luyện võ.

Có kinh nghiệm của kiếp trước, Đỗ Hà cũng không cần đi nhiều đường vòng, vì vậy võ nghệ tiến bộ thật thần tốc, một thân khinh công cái thế cũng đã sơ lộ một chút hiệu quả.

Múa xong bộ “Thiết Huyết Thập Nhị Thức”, Đỗ Hà thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Thiết Huyết Thập Nhị Thức là tuyệt kỹ của Đại Kỳ Môn, cũng là bộ kiếm pháp sắc bén nhất được ghi chép bên trong Lưu Hương Bảo Giám. Ai từng xem qua Đại Kỳ Anh Hùng Truyện đều biết thanh danh của bộ kiếm pháp kia, đây là bí kỹ mà Thiết Trung Đường tìm được trong bảo tàng của Đại Kỳ Môn lưu lại.

Về thân thế của Sở Lưu Hương không ai biết rõ, cho dù Đỗ Trường Thiên là đồ đệ của hắn cũng không hiểu rõ ràng, nhưng có thể khẳng định Sở Lưu Hương có quan hệ mật thiết với Thiết Trung Đường của Đại Kỳ Môn.

Ít nhất bên trong Lưu Hương Bảo Giám ghi chép thật nhiều tuyệt kỹ của Đại Kỳ Môn, Thiết Huyết Thập Nhị Thức chính là một trong số đó, còn có Đại Kỳ Phong Vân Chưởng là vũ kỹ cao thâm.

Nhưng Đỗ Hà lại thích khinh công kiếm pháp, đối với việc vận dụng khinh công kiếm pháp đều có tâm đắc, cho nên chủ tu khinh công kiếm pháp, quyền chưởng chân chính cũng chỉ học lướt qua.

- Linh Lung, thiếu gia luyện được thế nào?

Đỗ Hà nhìn qua tiểu la lý mỉm cười, mỗi khi hắn luyện võ, tiểu la lý cũng sẽ ở một bên trộm dùng ánh mắt sùng bái si ngốc nhìn hắn, thấy vậy lòng hư vinh nho nhỏ của Đỗ Hà cũng được thỏa mãn, vì vậy hắn cũng không vạch trần nàng.

Trải qua lần “trêu chọc” tại thư phòng hôm qua, Đỗ Hà dần dần dùng việc trêu chọc tiểu la lý làm niềm vui, mỗi khi làm cho nàng đỏ mặt hắn cũng không nhận được cười ha hả, tâm tình liền đặc biệt thấy khoan khoái.

Linh Lung thấy Đỗ Hà đã phát hiện được sự hiện hữu của mình, kêu lên một tiếng sợ hãi, trộm quay đầu bỏ chạy.

Đỗ Hà đang định đuổi theo, lại nghe quản gia gọi lại, nói cho hắn biết Đỗ Như Hối gọi hắn đến thư phòng.

Đỗ Như Hối là đương triều tể tướng, Thái Quốc Công, phủ đệ tự nhiên cũng không bủn xỉn, chiếm diện tích thật lớn, có thể phân ra tứ viện đông tây nam bắc.

Đỗ Như Hối thân là nhất gia chi chủ, cùng Chương thị ở lại đông viện. Đại ca Đỗ Cầu là trưởng tử cùng thê tử của hắn ở tại bắc viện, Đỗ Hà ở tây viện, phía nam viện là chỗ ở của người hầu.

Đỗ Hà ứng tiếng, bước nhanh về hướng thư phòng bên đông viện.

Đi tới cửa thư phòng, Đỗ Hà gõ cửa kêu một tiếng:

- Cha!

- Vào đi!

Thanh âm khàn khàn uy nghiêm của Đỗ Như Hối truyền ra.

Đỗ Hà đẩy cửa đi vào, Đỗ Như Hối đang ngồi ngay ngắn ngay trên ghế, thấy Đỗ Hà đi vào, đôi mắt sáng ngời hữu thần luôn luôn nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt tương đối sắc bén.

Đỗ Như Hối nhậm chức tể tướng sáu năm, quyền cực quần thần, trên người tự nhiên có một cỗ uy nghiêm của thượng vị giả, làm người ta không rét mà run.

Đỗ Hà thấy sắc mặt Đỗ Như Hối có vẻ nghiêm nghị nên trong đáy lòng cũng có chút bồn chồn, nhưng có câu nói ban ngày không làm việc trái lương tâm ban đêm không sợ quỷ gõ cửa, vì vậy hắn thật thản nhiên nhìn thẳng vào phụ thân mình.

Hai người trầm mặc hồi lâu.

Đỗ Như Hối gật gật đầu, nói:

- Nhị lang, nghe nói chữ viết của con không tệ, nơi này có giấy bút mực, con tùy tiện viết một bài thơ đi.

Trong lòng Đỗ Hà giật mình, biết đây đích thị là tai họa do Khổng lão đầu nhi gây ra, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Đỗ Hà cũng không có ý định giấu dốt, nghĩ nghĩ về thơ cổ thời Đường, lại nghĩ tới bài Quan Thương Hải của Tào Tháo, liền cầm bút viết:

- Đông lâm kiệt thạch, dĩ quan thương hải. Thủy hà đạm đạm, sơn đảo tủng trì. Thụ mộc tùng sinh, bách thảo phong mậu. Thu phong tiêu sắt, hồng ba dững khởi. Nhật nguyệt chi hành, nhược xuất kỳ trung; tinh hán xán lạn, nhược xuất kỳ lý. Hạnh thậm chí tai, ca dĩ vịnh chí.

• Ngắm biển khơi:

•

(Trên mỏm núi cao

Phóng trông biển rộng

Cuồn cuộn nước reo

Gò đảo sừng sững

Cây cối tầng tầng

Cỏ hoa nghìn sắc

Gió thu hiu hắt

Sóng vọt tung bừng

Mặt trăng mặt trời

Từ đó sáng ngời

Ngân hà rực rỡ

Từ đó ra đời.)

Đây là bài thơ của Tào Tháo sáng tác, tác phẩm được viết ở Bắc Thu Ô Hoàn Tào Tháo năm thứ mười hai Kiến An. Lúc ấy Tào Tháo tự mình dẫn đại quân bắc thượng, truy kích và tiêu diệt tàn quân Viên Thiệu, tuyên thệ trước khi xuất quân bắc phạt, bầy thàng đến Lô Long Trại, Lâm Kiệt Thạch Sơn. Hấn thúc ngựa vung roi, lên núi ngắm biển, đối mặt biển khơi dâng tràn sóng lớn, xúc cảnh sinh tình nên viết ra bài thơ tráng lệ này. Trong thơ khí thế bàng bạc, cách điệu hùng phóng, làm nổi bật ra vũ trụ bao dung, nhật nguyệt tinh huy khoáng thế hùng hoài.

Mà Khải thư của Đỗ Hà truyền từ Nhan Chân Khanh, thư pháp rộng rãi hùng hồn, kết cấu tinh hân mà không lộ cứng nhắc, phối hợp cùng bài thơ này của Tào Tháo lại vô cùng thích hợp tuyệt đỉnh.

Thi từ khí thế, thư pháp khí thế, tan thành một thể, có thể nói là thiên cổ danh tác.

Thần sắc Đỗ Như Hối chấn động, bài Quan Thương Hải do Đỗ Hà viết càng vượt hơn cả bức thư pháp bốn chữ mà hấn viết cho Khổng Dĩnh Đạt gấp trăm lần.

Lúc ấy Đỗ Như Hối được Lý Thế Dân sắc phong là người đứng đầu mười tám học sĩ, một thân tài hoa không cần nói cũng hiểu, nhưng khi xem bài Quan Thương Hải của Đỗ Hà cũng không tự chủ được kích động đứng dậy, cầm tờ giấy Tuyên Thành trong tay tinh tế giám định thưởng thức.

- Chữ tốt, chữ tốt, chữ tốt! Khó trách Khổng lão đầu không quản mặt mũi muốn bái nhị lang làm thầy!

Thấy Đỗ Như Hối vui vẻ, Đỗ Hà cũng nở nụ cười.

Thời gian gần một tháng không đủ cho Đỗ Hà dung nhập vào Đại Đường vương triều, nhưng đã đủ cho hấn dung nhập vào gia đình này.

Nhìn thấy phụ thân tươi cười vui vẻ, bản thân làm con đương nhiên trong lòng tràn đầy vui mừng.

- Lão gia, bên ngoài phủ có Ngu Vĩnh Hưng, Trữ Khởi Cư Lang, Âu Dương Suất Canh liên danh đưa lên bái thiếp cầu kiến!

Đang lúc này, quản gia đi vào đưa lên một phong bái thiếp tinh xảo.

Đỗ Như Hối thản nhiên cười, cũng không kỳ quái với việc thăm viếng của bọn họ.

Tiếp nhận bái thiếp, hấn cũng không nhìn mà chuyển tay đưa qua cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà không hiểu ra sao, mở ra bái thiếp, đoạn đầu tiên là một ít lời khen tặng nhằm chán, cuối cùng lại làm Đỗ Hà bật tiếng kinh hô.

Bên dưới ký tên không ngờ lại là Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân cùng Trữ Toại Lương.

Trời ạ! Tứ đại danh gia thư pháp thời sơ Đường một lần đều đến đủ ba người.

Đỗ Hà có chút choáng đầu hoa mắt.

Đỗ Như Hối mỉm cười nói:

- Nhị lang, những người này đều là tới tìm con, chuẩn bị một chút theo cha ra tiếp khách!

Đỗ Hà vừa thấy tên của ba người kia, đáy lòng đã có ý nghĩ này, nhưng nghe Đỗ Như Hối nói vẫn nhịn không được kinh ngạc:

- Tới tìm con?

Đỗ Như Hối hài hước nhìn Đỗ Hà, cười nói:

- Nhị lang còn chưa biết đi, con viết bốn chữ kia ngay cả bề hạ cũng không nhịn được hô to chữ tốt. Hiện giờ cả Trường An ai chẳng biết Đỗ gia nhị lang là thư pháp danh gia có thể làm đại nho Khổng Dĩnh Đạt cúi đầu bái phục?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

14. Chương 14: Đại Tông Sư Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà hoàn toàn không tưởng được chính mình bất quá nhất thời sinh uy, lại tạo ra tình hình khoa trương như thế, ngay cả Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng biết, trong lòng hân ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Khổng Dĩnh Đạt, đi theo phía sau Đỗ Như Hối ra đại sảnh gặp mặt Ngu Thế Nam, Trữ Toại Lương cùng Âu Dương Tuần.

Đỗ Như Hối là tể tướng tôn sư, nhưng thái độ làm người không chút ngạo khí, không hề bày ra cái giá, tự mình xuất phủ đón chào.

Đỗ Hà đi theo phía sau, xa xa nhìn thấy ba người đang đứng bên ngoài cổng phủ.

Người dẫn đầu là một lão nhân gia cao tuổi gầy yếu râu tóc bạc trắng, ở sau hắn một người cũng là lão giả, thân mặc nho sĩ phục giản dị, mặt mày hồng hào, thể đứng hơi thả lỏng, có vẻ khá tinh thần. Người còn lại tuổi nhỏ hơn rất nhiều, chỉ khoảng bốn mươi mấy, mi mắt nhỏ, mắt híp, gương mặt dài như mặt lều, không quá nho nhã, chỉ tạo cho người ta cảm giác buồn cười.

- Ngu tiên sinh, Âu Dương tiên sinh, Trữ huynh, Đỗ mỗ để ba vị chờ lâu, trong lòng hổ thẹn!

Đỗ Như Hối chào hỏi ba người, lại giới thiệu Đỗ Hà:

- Đây là tiểu khuyển Đỗ Hà, nhị lang, còn không tới ra mắt vài vị thúc bá?

Khóe môi Đỗ Hà chột co quắp.

Tiểu khuyển?

Đỗ Hà nghe được lời này cũng không biết mùi vị, người cổ đại thật là kỳ quái, khiêm tốn là phẩm chất truyền thống tốt đẹp của Trung Hoa, Đỗ Hà cũng không bài xích. Nhưng khiêm tốn thì khiêm tốn, tại sao phải gọi con mình là tiểu khuyển đây? Ta là tiểu khuyển, vậy phụ thân đại nhân ngài là gì chứ?

Chỗ hồng duy nhất của Đại Đường chính là quá đa lễ, nhìn thấy trưởng bối phải vái chào. Tuy nói lễ phép tượng trưng, nhưng thấy người liền bái thật làm người ở thế kỷ 21 như Đỗ Hà có chút không chịu được.

Nhưng ở trước mặt người ngoài, Đỗ Hà cũng không thể đánh mất mặt mũi của Đỗ gia.

- Đỗ Hà gặp qua Ngu bá bá, Âu Dương bá bá, Trữ thúc thúc, tiểu chất kính đại danh của ba vị thúc bá đã lâu, sớm có lòng muốn lãnh giáo thư pháp, đáng tiếc luôn luôn vô duyên gặp mặt.

Một tràng đông dài khen ngợi khiến mặt mày cả ba người đều sáng lạn.

Trữ Toại Lương cười nói:

- Lãnh giáo thì không dám, hiền chất viết bốn chữ đưa cho Khổng tiên sinh như thương kính tòng bách, cương nghị hùng hồn, làm người thần phục, chỉ giáo lẫn nhau mới là chân lý.

Ngu Thế Nam cùng Âu Dương Tuần đều gật đầu đồng ý lời nói của Trữ Toại Lương.

Đỗ Hà quả nhiên được sủng ái mà lo sợ, chẳng biết tại sao mình chỉ viết mấy chữ lại có thể được ba vị thư pháp danh gia dù trải qua mấy ngàn năm lịch sử thư pháp Trung Hoa vẫn giữ được địa vị cùng nhất trí khen ngợi.

Đỗ Như Hối đưa tay mời ba người cùng vào đại sảnh trò chuyện.

Mọi người thăm hỏi khách sáo một lúc, Ngu Thế Nam chợt thở dài một tiếng:

- Đỗ tướng gia tâm tư linh mãnh, ý tứ chúng ta đến đây chắc Đỗ tướng gia cũng đã sớm biết được. Cũng không dám dây dưa, lệnh lang sáng chế ra tự thể thư pháp giống như giai lại phi giai, nhất bút nhất họa như đao tước gọt đẽo, đại khí bàng bạc thực sự làm chúng ta hướng về. Chẳng biết có thể cùng lệnh lang đàm thư luận họa, thỏa nguyện trong lòng...

- Lệnh lang sáng chế!

Trong lòng Đỗ Hà chấn kinh, chợt tỉnh ngộ, rốt cục hẳn hiểu được vì sao Khổng Dĩnh Đạt lại bãi sư ngay trước mặt mọi người, rốt cục đã hiểu được vì sao Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân, Trữ Toại Lương ba vị thư pháp danh gia lại vừa ý hẳn như vậy.

Hai chữ “sáng chế” của Ngu Thế Nam đã nói rõ hết thấy.

Đỗ Hà viết Khải thư là loại thể tự Nhan Khải thư, do thư pháp đại sư Nhan Chân Khanh sáng chế một loại Khải thư truyền lưu phổ biến nhất cũng là ảnh hưởng lớn nhất. Đời sau khi học viết Khải thư, đều lấy thể tự Nhan của Nhan Chân Khanh sáng chế làm chủ yếu.

Nhưng hôm nay mới là Trinh Quán mười năm, chỉ sợ Nhan Chân Khanh vẫn chỉ là một tiểu hài nhi còn đang chơi bời, càng không cần nói tới việc sáng chế được thể tự Nhan Khải thư.

Chẳng hạn như phát minh của Edison ở thế kỷ 21 vốn không có gì nổi bật, nhưng nếu nhắc tới trên thế giới này nhà phát minh vĩ đại nhất lại là ai, không hề nghi ngờ người đó chính là Edison, dù những gì hẳn phát minh ra đều đã bị đem đi đào thải.

Bởi vì hẳn đã khai sáng một trường phái, hẳn là người đầu tiên nắm giữ loại lý luận kỹ thuật này.

Mà Nhan thể giai thư của Nhan Chân Khanh cũng giống như phát minh của Edison. Lúc ấy Khải thư còn có vài loại phương pháp sáng tác, có sở trường sở đoản, đều khác hẳn nhau, mà Nhan Chân Khanh đã khai sáng một con đường riêng, hẳn sáng chế ra Nhan thể giai thư, tạo thành mẫu mực Khải thư đời Đường, trở thành Khải thư tốt nhất được công nhận.

Sau đời Đường từng có rất nhiều danh gia đều theo cách biến pháp thành công của Nhan Chân Khanh mà hấp thu được kinh nghiệm. Bọn họ học tập cơ sở trụ cột của Nhị Vương lại học tập theo Nhan Chân Khanh mà kiến thụ lên phong cách của chính mình. Tô Thức từng nói qua:

- Thơ đẹp nhất là của Đỗ tử, văn không ai bằng Hàn Thôi Chi, họa không ai sánh Ngô Đạo tử, thư pháp không ai kịp Nhan lỗ công, mà cổ kim biến huyền, khả năng của thiên hạ tận cùng là như thế!

Thư pháp của Nhan Chân Khanh đã thuộc cấp bậc nhân vật đáng tôn thờ.

Mà thư pháp của Đỗ Hà vốn xuất từ Nhan Chân Khanh, đồng thời còn ảnh hưởng bởi thư pháp danh gia Tô Thức, tự thành nhất mạch, không nói có thể siêu việt Nhan Chân Khanh, nhưng ở Nhan thể giai thư còn chưa kịp ra đời hiện tại, đã đủ để ngạo thị đương đại, hoàn toàn có thể đánh đồng cùng ba người Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân cùng Trữ Toại Lương.

Còn có một chuyện càng thêm trọng yếu.

Sư phụ của Ngu Thế Nam là thất thế tôn của Vương Hi Chi, thư pháp gia Trí Vĩnh thiền sư thời nhà Tùy, Âu Dương Tuân lại học theo Vu Hán Đãi, mà Trữ Toại Lương lại học theo sở trường của Vương Hi Chi, Ngu Thế Nam cùng Âu Dương Tuân. Tuy rằng bọn họ đều tự mở ra một trường phái riêng, nhưng chữ viết khó tránh sẽ có sự trùng hợp bên trong.

Đỗ Hà cũng giống như vậy, tự thể của hẳn chỉ ít có tám phần cực giống Nhan thể tự.

Tuy nói Nhan Chân Khanh học theo Âu Dương Tuân, Trương Húc nhưng Khải thư của hẳn lại do bản thân cách tân chiếm đa số, vì vậy trở thành đặc thù riêng.

Vấn đề nằm ở chỗ hiện tại Nhan Chân Khanh cũng chỉ mới là một tiểu hài nhi, Đỗ Hà bắt chước lại biến thành người sáng tạo. Sau này cho dù Nhan Chân Khanh tiếp tục sáng chế ra thể chữ Nhan, nhưng thế nhân sẽ chỉ cho rằng Nhan Chân Khanh học Đỗ Hà, mà không ai nói Đỗ Hà học Nhan Chân Khanh.

Đỗ Hà đã bị ý nghĩ này làm sợ ngây người, chính mình trong lúc vô ý thế nhưng đã thay thế Nhan Chân Khanh sao?

Phải biết rằng Nhan Chân Khanh chính là cự linh trong thư đàn. Bao ngàn năm qua duy nhất có thể so sánh thư pháp với Nhan Chân Khanh cũng chỉ có Kiên thư thánh Vương Hi Chi là có thể hùng phong cùng sánh bước trong thư pháp xưa nay.

Nghĩ tới đây, Đỗ Hà không khỏi cảm thấy có chút lằng lằng, nhớ tới đời sau lịch sử có người so sánh mình cùng Vương Hi Chi, hẳn vui vẻ cơ hồ quên hết trời đất.

- Nhị lang, nhị lang!

Đỗ Như Hối liên tục kêu lên hai tiếng mới làm Đỗ Hà bừng tỉnh lại.

Thấy mọi người nhìn mình, Đỗ Hà xấu hổ cười nói:

- Tiểu chất thất thổ, được Ngu bá bá khen ngợi như vậy khiến cho tiểu chất quên hết trời đất a!

Mọi người cười vang.

Đỗ Như Hối từ trong tay áo lấy ra bài viết Quan Thương Hải, cười nói:

- Đây là sổ chỉ của tiểu khuyển vừa viết ra, hãy xem trước thế nào?

Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuấn, Trữ Toại Lương tới đây bái kiến chủ yếu là muốn xem chữ viết của Đỗ Hà, làm sao có dị nghị, mọi người liền tụ tập lại quan sát chiêm ngưỡng.

Bài viết Quan Thương Hải đúng là tác phẩm xuất sắc của Đỗ Hà, hiện rõ khí thế rầm rộ của Khải thư, phối hợp cùng cổ khí tức bång bạc trong thơ, quan niệm nghệ thuật thật hoàn mỹ.

Ba vị thư pháp danh gia cơ hồ đứng ngây ra đương trường, liên tục tán thưởng, sôi nổi đánh giá, nhất là Âu Dương Tuấn càng thêm kích động vạn phần.

Âu Dương Tuấn viết thư pháp cũng lấy Khải thư là chủ yếu, trong lịch sử được công nhận là một trong tứ đại danh gia Khải thư, địa vị đứng sau người đầu tiên là Nhan Chân Khanh. Hắn bắt chước Hán Đãi sáng chế Âu thư giai tự cũng danh vang một thời.

- Khải thư này của tiểu hữu tuy không thể hiện vẻ tinh tế của Khải thư, nhưng bút lực hiểm kình, kết cấu độc lập, càng khó được chính là khí thế rộng rãi, ý cảnh tràn đầy. Hay tai, hay tai!

Hắn bị thư pháp của Đỗ Hà thuyết phục, mặc dù tuổi đã tám mươi, nhưng lại chỉ mong ngang hàng luận giao, đổi giọng gọi Đỗ Hà là tiểu hữu.

Ngu Thế Nam cùng Trữ Toại Lương không sở trường Khải thư, nhưng nhìn ra được chữ của Đỗ Hà quả thật không giống người thường, cũng không mặt mũi tự cao tự đại, tình nguyện ngang hàng luận giao, cùng nghiên thâm thư pháp.

Ba người Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuấn cùng Trữ Toại Lương nghiên cứu thư pháp người lâu nhất cũng sáu mươi năm, ít nhất là Trữ Toại Lương cũng hơn ba mươi năm, luận tâm đắc hơn xa Đỗ Hà, cho nên thương thảo thư pháp tinh diệu hẳn chỉ đứng yên một bên lắng nghe.

Nhưng dù sao Đỗ Hà cũng mang theo kinh nghiệm của cả hai ngàn năm lịch sử, một ít tâm đắc hậu nhân sáng chế cũng không phải ba người kia có thể lý giải, ngẫu nhiên phun ra vài câu nói siêu thoát hiện thời cũng làm ba người nghe được như si như say, kêu to thống khoái.

Bốn người trao đổi chữ viết mãi cho tới đêm khuya mới cáo từ ra về.

Được thư pháp danh gia nổi danh nhất đương thời thừa nhận khen ngợi, danh xưng thư pháp tông sư một đời của Đỗ Hà cũng đã thành ngã ngũ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

15. Chương 15: Đỗ Thế Tự

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngũ Thế Nam, Âu Dương Tuân, Trữ Toại Lương ba vị thư pháp danh gia thăm viếng cùng hài lòng rồi đi không hề nghi ngờ đã khẳng định địa vị của Đỗ Hà trở thành thư pháp tông sư một đời.

Người đứng đầu thư pháp Đại Đường Ngũ Thế Nam, thứ hai Âu Dương Tuân, cùng thứ ba Trữ Toại Lương. Đỗ Hà được ba người họ tán thành, thế nhân còn ai dám nói chữ không đây?

Bởi vậy người tới cửa cầu chữ giống như loài cá dưới sông, nhiều vô số kể, biến thành Đỗ Hà phiên nào không sao chịu nổi.

Nhưng Đỗ Như Hối lại là Đại Đường tể tướng, giao hữu thật sự quá rộng. Một ít tiểu quan không quan trọng có lẽ không cần lưu ý tới, nhưng tỷ như Phòng Huyền Linh, Ngụy Chính, Vu Chí Trữ, Tô Thế Trường, Diêu Tư Liêm, Hứa Kính Tông là những bằng hữu tốt cùng cự thân tới cửa thỉnh mời, Đỗ Như Hối thật ngưỡng ngừng cự tuyệt nên chỉ đành bảo Đỗ Hà viết vài chữ đưa tặng bọn họ.

Theo Khải thể tự Đỗ Hà “sáng chế” được truyền lưu, đúng như trong lịch sử ghi chép lại. Khải thể tự mới sáng tạo lập tức thay thế Khải thể tự tú khí vốn có, lấy thái độ hùng tráng khỏe khoắn thịnh hành khắp cả Trường An, thế nhân còn đem loại thư pháp này xưng là “Đỗ thể tự”.

Hiện giờ nhân sĩ Trường An ai ai cũng biết nếu có được một bản thư pháp “Đỗ thể tự” là vinh quang.

Đỗ Hà đối mặt loại tình huống này ngoại trừ chỉ lắc đầu cười khổ, không còn cách nào khác.

Làm cho Đỗ Hà trong nháy mắt thành danh như thế, không phải là ai khác, chính là nhân vật số một của Đại Đường đế quốc, Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân yêu thích thư pháp là chuyện mà ai ai cũng biết, nguyên lai Lý Thế Dân luôn dùng loại thư pháp mạnh mẽ ôn nhu, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng không bộc lộ ra được khí chất của một vị đế vương. Mà “Đỗ thể tự” của Đỗ Hà hoành kinh dũng mãnh, hùng hồn lẫn nhiên, đại khí bàng bạc phóng khoáng, loại bàng bạc đại khí này chính là loại cảm thụ mà một vị hoàng đế thích nhất.

Suốt mấy ngày liên tiếp đại thần trên triều đình đều phát hiện khi Lý Thế Dân phê duyệt tấu chương đã thay đổi phong cách chữ viết, dần dần khuynh hướng “Đỗ thể tự”.

Chính bởi vì “Đỗ thể tự” cũng đúng là thật khó luyện tập, lại có chút bao hàm, ngay cả Lý Thế Dân còn đang học tập viết “Đỗ thể tự”, những vị đại thần khác vì muốn lấy lòng vị thiên tử mình quân này, cả đám người đều về nhà khổ luyện “Đỗ thể tự”. Mặc dù là Đỗ Như Hối cũng không ngoại lệ, Đỗ Hà nhiều lần bị cha hắt hủi vào thư phòng viết một ít chữ khó viết, đó là bởi vì muốn dùng những chữ khó kia, Đỗ Như Hối lại viết không đẹp, liền công khai vận dụng quyền lực làm phụ thân bảo Đỗ Hà viết qua một lần, sau đó mới nhìn theo bắt chước.

Chỉ sau một tháng, trong tấu chương thượng biểu dần dần lấy “Đỗ thể tự” làm chủ yếu.

Thử nghĩ xem, ngay cả Lý Thế Dân cũng đang luyện tập “Đỗ thể tự”, cả triều đình văn võ đều học theo, còn không nổi danh hay sao?

Đỗ Hà cũng từ một kẻ ăn chơi trác táng không đáng một xu đảo mắt đã biến thành một vị thư pháp danh gia nổi tiếng hồi hồi, người người hâm mộ.

Giờ này ngày này, Đỗ Hà tự tay viết ra “Đỗ thể tự” được xưng là đáng giá ngàn vàng còn chưa đủ.

Tên khốn Phòng Di Ái từng dùng một bức tự của Đỗ Hà tự tay viết cho hắn đem ra ngoài bán lại cho người khác với giá trên trời ba trăm ngàn lượng. Nếu không phải tên hỗn đản kia nóng lòng sang tay, chỉ sợ xa xa không chỉ là giá cả như thế.

Hoàng Văn Quán.

Hai người Đỗ Hà, Phòng Di Ái đúng là cột không rời kèo, kèo không rời cột.

Tuy rằng hiện giờ giá trị của Đỗ Hà đã tăng cao gấp trăm lần, nhưng đối đãi với Phòng Di Ái vẫn trước sau như một.

Bởi vì hắn phát hiện phẩm hạnh của tên tiểu tử này mặc dù ác kém, nhưng loại nhân vật có thể vì giúp bằng hữu mà không tiếc mạng sống, hắn vẫn thấy đáng giá kết giao.

Hai người dùng qua cơm trưa liền quay về Di Viên.

Di Viên là một đại hoa viên nằm gần bên thư viện, phong cảnh bên trong hợp lòng người, thúy trúc rậm rạp, nơi này là địa phương vui chơi nghỉ ngơi của học sinh.

Thân phận đặc thù, đãi ngộ quả nhiên hơn kém thật lớn.

Dĩ vãng mỗi khi Đỗ Hà đi qua đường, mỗi người đều tránh né, mà hôm nay cả đám đều nhiệt tình đi lên chào hỏi.

Xuyên qua vài hành lang dài, là một đại viện.

Hiện tại cách thời gian vào học còn một lát, phần lớn học sinh đều đang ở trong viện vui chơi.

Đỗ Hà còn chưa đi vào trong viện, trong tai chợt nghe được thanh âm tiếng cười vui như chuông bạc vang xa.

Nghe tiếng cười kia, trên mặt Đỗ Hà liền lộ ra nét tươi cười.

Đó là thanh âm của Lý Tuyết Nhạn, ngoại trừ nàng còn có ai có thể cười được ngọt ngào như thế?

Đi vào bên trong hoa viên, vừa nhìn qua liền thấy được một đạo phong cảnh tú lệ.

Hai tuyệt sắc giai nhân đang chơi đá cầu trong hoa viên trước mắt.

Chính là Trường Nhạc công chúa cùng Lý Tuyết Nhạn.

Trường Nhạc công chúa vẫn một thân bạch y cung trang, cao quý vô song, như tiên tử thiên giới, Lý Tuyết Nhạn mặc một thân hồng sắc hồ phục, xinh đẹp động lòng người, giống như nhân gian tinh linh.

- Tiếp lấy!

Lý Tuyết Nhạn đá quả cầu qua phía Trường Nhạc công chúa.

Trường Nhạc công chúa dùng lòng bàn chân nhẹ nhàng tiếp lấy, sau đó đá lên cao, tiếp tục dùng đầu ngón chân đem quả cầu đá tới.

Động tác của nàng lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, không hề mất đi chút đáng vóc cao quý.

- Tới hay lắm!

Lý Tuyết Nhạn kêu lên một tiếng, hoa dạng của nàng tương đối nhiều, trước tiên tiếp được quả cầu lại hất lên cao, theo sau thân mình xoay chuyển ba trăm sáu mươi lăm độ đưa lưng về phía Trường Nhạc công chúa đá quả cầu ra ngoài, sau đó phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Hai vị giai nhân vui chơi tạo ra một phong cảnh tuyệt mỹ, Đỗ Hà ngồi lên ghế đá gần bên chăm chú thưởng thức.

Hai thiếu nữ nếu luận tư sắc, Trường Nhạc công chúa xinh đẹp hơn, nhưng Lý Tuyết Nhạn lại hoạt bát vui tươi, cũng làm hai mắt người khác tỏa sáng.

Đối mặt với cách thưởng thức quang minh chính đại của Đỗ Hà, Phòng Di Ái thật sự cảm thấy ngại ngùng, thấp giọng nói:

- Hay là chúng ta đi qua một bên nhìn trộm thôi?

Đỗ Hà lườm hần, nói:

- Người làm như vậy có khác gì đám người giả đạo đức đây?

Lòng thích cái đẹp, ai ai cũng có.

Nhị nữ vui chơi hấp dẫn cơ hồ toàn bộ ánh mắt của nam tử trong hoa viên, chỉ là cả đám người đều giả vờ trốn sang một bên nhìn trộm, chỉ có một mình Đỗ Hà ở ngay bên cạnh quang minh chính đại thưởng thức.

- Cũng phải!

Phòng Di Ái ghét nhất những người trong ngoài không đồng nhất, nghe Đỗ Hà nói như vậy cũng thản nhiên ngồi xuống.

- Nha!

Lý Tuyết Nhạn đột nhiên kêu một tiếng.

Nàng dùng sức quá lớn, một cước đem quả cầu đá văng lên trên gốc Ngân Hạnh bên cạnh, may mắn thế nào lại dính lên chạc ba tầng cây không rơi xuống.

Lý Tuyết Nhạn nhìn quả cầu dính trên tầng cây chán nản giậm chân.

Trường Nhạc công chúa đưa tay che ánh nắng mặt trời, nhìn nhìn nói:

- Thân cây thẳng tắp, không nơi đặt chân, xem ra chỉ có thể dùng thang. Mau đi học thôi, chờ sau khi tan học về ta gọi thị vệ tới lấy đi.

Lý Tuyết Nhạn bĩu môi thở dài:

- Cũng chỉ đành như thế!

Nhưng bộ dáng của nàng thật ủy khuất, hiển nhiên đang tỏ vẻ mình chưa được chơi tận hứng.

- Được rồi mà!

Trường Nhạc công chúa mỉm cười an ủi:

- Việc đã đến nước này, người bày ra bộ dáng kia có ý nghĩa gì đây?

Lý Tuyết Nhạn thì thầm lẩm bẩm, nhưng vẫn còn có chút mất hứng, ủ rũ buồn bực.

Đỗ Hà đi tới, nhìn quả cầu trên cây hướng Lý Tuyết Nhạn cười nói:

- Ta giúp người lấy!

Hắn lui về phía sau một bước, lại nhảy ra phía trước, một cước đạp lên thân cây cả người bay lên trời.

Hắn đưa tay tìm tòi, đem quả cầu nắm trong tay lại vững vàng rơi xuống đất.

- Cầm lấy!

Đỗ Hà đem quả cầu đưa cho Lý Tuyết Nhạn, thấy nàng tựa hồ sợ ngậy người, đưa tay ở trước mắt nàng quơ quơ, mỉm cười nhìn nàng.

Đỗ Hà bắt quả mới mười lăm tuổi, vóc dáng cao chừng một thước sáu. Mà quả cầu dính trên tầng cây tới ba thước, Đỗ Hà nhẹ nhàng nhảy lên cách mặt đất hơn một thước rưỡi, lấy tuổi tác của hắn đủ xưng kinh thể hãi tục.

Lý Tuyết Nhạn mừng rỡ nói:

- Không thể tưởng được người còn biết võ nghệ, thật sự lợi hại!

Đỗ Hà nghe mỹ nữ khen ngợi rất tự hào, hiêu trương nói:

- Đương nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai!

- Người cứ khoe khoang đi!

Lý Tuyết Nhạn giật lấy quả cầu, nguýt hắn nguýt đầu.

Trường Nhạc công chúa cũng tiến lên phía trước cảm tạ, thái độ có chút khó khăn, làm Đỗ Hà cảm thấy ngoài ý muốn.

- Xem chiêu!

Vừa đúng lúc này, dị biến đột phát!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

16. Chương 16: Đối Chiến La Thông

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một luồng kinh phong đánh úp tới! Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn đứng trước mặt Đỗ Hà bị dọa cho mặt trắng bệch, kinh hãi kêu lên. Nhưng Đỗ Hà vẫn bình thản ung dung, không hề tránh né, kinh phong từ sau đầu hất tựa hồ lướt qua mái tóc.

- Tại sao ngươi không né!

Một thanh âm khàn khàn truyền đến. Đỗ Hà xoay người nhìn lại, người lên tiếng là một thiếu niên lạnh lùng đẹp trai, gần bằng tuổi hắn, dáng người anh tuấn.

- Thật là một cước sắc bén!

Đỗ Hà cười khen, một cước kia dù chưa đá trúng, nhưng lại nổi lên một trận kinh phong, mơ hồ khiến sau gáy hắn nhói đau. Có thể tưởng tượng, nếu một cước này đá trúng, kết cục nhẹ nhất cũng là chấn động não.

- Ngươi vô tâm đá ta, vì sao ta phải trốn!

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên vẻ nghi hoặc, Đỗ Hà cũng từng thấy người này vài lần, hắn cũng là một học sinh cùng lớp, là kẻ quái gở nhất trong học đường. Người này ngồi trong góc, chưa từng nghe hắn mở miệng nói câu nào.

Đỗ Hà ở Hoàng Văn quán cũng gần một tháng, nhưng đến nay vẫn không biết danh tính người này, hắn cảm thấy rất kỳ quái với sự khiêu khích bất ngờ này, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Con mắt là cửa sổ tâm hồn, trong mắt thiếu niên lạnh lùng dâng trào ý chí chiến đấu, cái này đã nói cho hắn đáp án.

- Lần này ta đánh thật đây!

Nghe Đỗ Hà nói như vậy, trong mắt thiếu niên lạnh lùng lại lộ ra nụ cười, một cước mạnh hơn gào thét mà đến. Thiếu niên này còn rất trẻ, nhưng lực sát thương của hắn lại mạnh vô cùng. Tiếng xé gió tê tâm liệt phế đủ để phá bia nứt đá, loại sức mạnh này xuất hiện trên người thiếu niên xấp xỉ tuổi mình, quả thực làm cho Đỗ Hà bất ngờ.

Đỗ Hà nhẹ nhàng vỗ một chưởng vào bàn chân đối phương, cả người như con diều nhẹ nhàng tiến lên ba bước, cũng không chịu bất cứ tổn thương nào. Thiếu niên lạnh lùng cũng cảm thấy kinh ngạc khi thấy Đỗ Hà có thể đỡ nổi cước này của mình, nhưng không vì vậy mà hắn dừng lại, không đợi Đỗ Hà vọt tới trước mặt đã liên tục đá ra cước thứ hai, thứ ba, thứ tư. Chân phá hư không, giống như viên đạn liên tiếp từ nòng súng phát ra, bắn về chỗ hiểm trên người Đỗ Hà.

Đối mặt với mấy “viên đạn” phá không bay tới, Đỗ Hà không lựa chọn lui về phía sau hoặc là trốn tránh sang hai bên, mà thi triển đại kỳ Phong Vân chưởng, trên chọn dưới đánh, trái bầy phải ngăn, mỗi một chưởng đều phong bế vô cùng chuẩn xác phi cước của thiếu niên lạnh lùng, dứt khoát ngăn cản tất cả công kích, hơn nữa cũng không thối lui bước nào.

Đỗ Hà đương nhiên không phải hạng chỉ biết phòng thủ, lần đầu tiên đối địch trong đời lại gặp phải hảo thủ như vậy, hắn cũng rất muốn xem mấy tháng qua bản thân tiến bộ như thế nào. Sau khi Đỗ Hà giơ bàn tay trái phong bế cước thứ tư của thiếu niên lạnh lùng, thân thể mãnh liệt xoay tròn, cả người bay lên cao, tung một cước gió xoáy, chém thẳng vào huyệt thái dương của thiếu niên lạnh lùng.

Nếu huyệt thái dương của ai đó bị đá trúng, cho dù có công phu giỏi đến đâu cũng không chịu được, thiếu niên lạnh lùng bất đắc dĩ thay đổi tấn công bằng phòng ngự, cong khuỷu tay chặn cước chân, ngăn cản phản kích của Đỗ Hà. Thiếu niên lạnh lùng mỉm cười, lần này hắn nắm chắc thắng lợi trong tay. Nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc.

Đỗ Hà lơ lửng giữa không trung, chẳng những không rơi xuống đất như hần dự đoán, ngược lại bay vút lên cao, xoay tròn, tam cước liên hoàn, khiến hần khó lòng phòng bị, một cước trúng giữa ngực hần, làm hần liên tiếp thối lui năm bước. Nếu là người thường, tình cảnh đương nhiên sẽ giống như thiếu niên lạnh lùng đã nghĩ, nhưng Đỗ Hà lại là dị loại, hần có khinh công cái thể, hoàn toàn trái với lẽ thường.

Mặc dù thiếu niên lạnh lùng cảm thấy rất bất ngờ, nhưng lập tức vỗ ngực, rất nhanh đứng vững lại, nếu hần vô sự xông lên trước, hiển nhiên một cước này của Đỗ Hà không tạo cho hần tổn thương gì lớn. Quyền cước của thiếu niên lạnh lùng đại khai đại hợp, còn khinh công thân pháp của Đỗ Hà tuyệt diệu thiên hạ, mặc dù lực lượng giữa hai người kém xa nhau, nhưng vẫn có thể ung dung chiến đấu. Trong nháy mắt, hai người liên tiếp đấu đến mười hiệp, nhưng đều không làm gì được đối phương.

Thiếu niên lạnh lùng chợt quát lên:

- Đờ.

Cước này của hần giống như roi thép, vừa nhanh vừa hung ác, uy lực mạnh hơn rất nhiều so với mấy cước trước đó. Đối mặt với cú đá này, Đỗ Hà lại lựa chọn dùng cước phá cước, chỉ thấy hần nhấc chân đạp thẳng tới. Cú đá này vô cùng dứt khoát, trực tiếp, vừa vặn, mặc dù phát động chậm hơn cước của thiếu niên lạnh lùng, nhưng lại có thể phát sau đến trước. Khi thiếu niên lạnh lùng quét đá đến bên gáy Đỗ Hà thì hần đã vượt lên trước, đạp vào phần bụng của thiếu niên lạnh lùng, lập tức khiến thiếu niên lạnh lùng lui về phía sau hai ba bước, cú đá quét của hần đương nhiên bị phá giải.

Thiếu niên lạnh lùng bị Đỗ Hà đá lui, giật mình sửng sốt:

- Người rất mạnh, bộ chiến ta không phải đối thủ của ngươi. Ta tên là La Thông, có thời gian thì hãy so tài một lần nữa.

Hần nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

La Thông? Chẳng lẽ là Tảo Bắc anh hùng? Không thể nào, Tảo Bắc anh hùng là nhi tử của La Thành trong tiểu thuyết, La Thành là nhân vật hư cấu, nhi tử của hần làm sao có thể xuất hiện trong lịch sử?

- Đại ca, đại ca... ta thật sự sùng bái ngươi, không ngờ ngươi lại có thể đánh thắng La Thông?

Phòng Di Ái khoa trương lao đến, ôm lấy Đỗ Hà, thần sắc vô cùng kích động. Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn cũng yên lặng nhìn Đỗ Hà, trong mắt hai người đầy vẻ kinh ngạc. Không chỉ có bọn họ, toàn bộ những người đứng trong di viên đều tròn mắt há hốc mồm nhìn Đỗ Hà, giống như xem hần là một con quái vật.

Đỗ Hà vẫn tỏ ra bình thản, thấp giọng hỏi:

- La Thông là ai?

Hần đánh thắng La Thông thì sao chứ, lẽ nào thật sự đáng khoa trương như vậy sao?

- La Thông là con trai độc nhất của Đàm Dũng Công La Sĩ Tín, La Sĩ Tín chính là hãn tướng của Đại Đường ta, 14 tuổi tòng quân, dũng mãnh vô cùng, sau khi hàng phục Đại Đường ta, được phụ hoàng rất yêu mến. Khi phụ hoàng chinh phạt Lưu Hắc Thát, La Sĩ Tín bất hạnh bỏ mình. La Thông cũng giống như thân phụ La Sĩ Tín của mình, thiếu niên anh hiệp, võ nghệ cao cường, nhưng rất thích chiến đấu tàn nhẫn, một năm trước tranh đấu với con trai trưởng của Ngô Quốc Công Uất Trì Kính Đức là Uất Trì Bảo Lâm, được xưng là Tiểu Kính Đức. Năm đó hần 14 tuổi, đánh cho Uất Trì Bảo Lâm trọng thương, khi đó Uất Trì Bảo Lâm 28 tuổi.

Người trả lời hần dĩ nhiên là Trường Nhạc công chúa, Trường Nhạc công chúa nhấn mạnh từng câu từng chữ, ánh mắt vẫn không rời khỏi người Đỗ Hà.

Đỗ Hà bình tĩnh đại ngộ, La Sĩ Tín là nhân vật thật sự tồn tại trong lịch sử, La Thông là nhi tử của hần cũng từng được nghe nói đến. Chỉ có điều Đỗ Hà không thể tưởng tượng tiểu tử này lại nguốc bức như vậy, dũng tướng sơ Đường có Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức. Thân thể La Thông còn chưa hoàn toàn trưởng thành, vậy mà có thể đánh bại thiếu niên hoàng kim Uất Trì Bảo Lâm. Khó trách từng chiêu thức của La Thông lại có uy lực mạnh mẽ như vậy, nếu không phải mình có “Lưu Hương bảo điển”, sợ rằng thân thể của mình còn xa mới là đối thủ của hần.

- Bỗng cung thật sự rất ngạc nhiên, nhị lang Đỗ gia vốn đã quen quần là áo lượt, nhưng chỉ trong thời gian hơn một tháng nghỉ ngơi gần gũi, lại trở thành thư pháp danh gia. Đỗ tướng chính là người đứng đầu mười tám học sĩ của Đại Đường ta, có thể Đỗ công tử từ thuở nhỏ đã chịu ảnh hưởng của phụ thân, miễn cưỡng có thể nói là tài hoa thư pháp. Nhưng Đỗ gia nhiều thế hệ là thư hương thế gia, không biết tại sao Đỗ công tử lại có võ nghệ cao cường như vậy?

Trường Nhạc công chúa nhẹ nhàng nói, nhưng thần sắc vô cùng nghiêm túc và trang trọng, rất có tư thế điều tra chuyện này đến cùng.

- Cái này.....

Đỗ Hà thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, cũng không thể nói mình không phải là Đỗ Hà trước kia.

- Ha ha....!

Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng chan hòa, a... mau lên lớp thôi, công chúa, lần sau lại trò chuyện..... Di Ái, chúng ta đi!

Đỗ Hà vội vàng kéo tay Phòng Di Ái chuẩn đi.

Trường Nhạc công chúa trợn mắt lú lưởi, không ngờ Đỗ Hà lại dùng cách trốn chạy vô lại như vậy

- Ha ha ha....!

Lý Tuyết Nhạn ở bên cạnh lại cảm thấy vô cùng thú vị, bật cười sáng khoái. Trường Nhạc công chúa nhìn thân ảnh xa dần của Đỗ Hà, trong mắt lộ ra cảm xúc chấn động.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

17. Chương 17: Ta Muốn Tập Võ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chạy đến một chỗ vắng vẻ, Đỗ Hà mới thở phào nhẹ nhõm, thấy Trường Nhạc công chúa không đuổi theo, hần lẩm bẩm nói:

- Nữ nhân kia thật là phiền toái, cha mẹ ta cũng không so đo nhiều như vậy, nàng để ý làm gì.

Hần không hề biết, Trường Nhạc công chúa đã chú ý hần ba năm qua, có thể nói nàng biết hần rõ như lòng bàn tay. Nhưng chỉ trong một tháng gần gũi, Đỗ Hà lại có biến hóa nghiêng trời lệch đất, Trường Nhạc công chúa đương nhiên cảm thấy vô cùng khó hiểu, lại càng chú ý đến hần. Đỗ Hà nhìn Phòng Di Ái, thấy thần sắc hần cổ quái nhìn mình, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì.

- Sao vậy?

Đỗ Hà kỳ quái hỏi.

Phòng Di Ái chợt quỳ xuống, nói:

- Đại ca, người hãy dạy võ công cho ta!

Đỗ Hà kinh ngạc ngậy người, muốn đỡ hần đứng dậy, nhưng lại phát hiện mình không thể diu nổi hần. Phòng Di Ái nhìn bề ngoài có vẻ gầy yếu, nhưng trên người lại có một luồng lực lượng khủng bố.

- Đứng lên rồi nói, nếu người không đứng dậy, ta sẽ bỏ đi!

Đỗ Hà bắt buộc uy hiếp.

Phòng Di Ái đành đứng dậy, thở dài nói:

- Đại ca, người cũng biết, ta căn bản không có tố chất học văn. Kỳ thật, từ nhỏ ta đã ưa thích tập võ, ước mơ có thể giống như Ngạc Công, Bao Công, Quỳ Công, Tương Công, Dục Công, trở thành một Tướng quân, ra trận giết địch, làm vẻ vang cho đất nước. Nhưng từ nhỏ đến lớn ta đều bị phụ thân ép học văn, ép ta học cái này cái kia, nhưng ta vốn học không vào. Đại ca, người có thể đánh thắng La Thông, võ nghệ đích thị không tệ. Người hãy dạy ta đi.

Trong mắt hần lộ ra thần sắc khẩn cầu hiếm thấy. Phòng Di Ái bình thường rất tùy tiện, dáng vẻ bất cần, chỉ biết sống phóng túng, thực sự không ngờ lại có tâm tư thâm trầm như vậy.

- Người đã nói chuyện này với phụ thân chưa?

Đỗ Hà cũng có lòng muốn giúp đỡ hần, chỉ có điều Phòng Di Ái muốn học thuật giết địch trên chiến trường, còn võ công của Đỗ Hà lại không thích hợp để khắc địch trên chiến trường. Thuật giết địch rất đơn giản, chỉ là giết địch để sống, người có thiên phú hơn người chỉ cần luyện hơn một năm là dư sức trở thành hần tướng. Còn vũ kỹ của Đỗ Hà lại rất phức tạp, hay thay đổi, chú trọng nội công, tu vi, nếu muốn được việc, ít nhất cần tu luyện không dưới mười năm. Đỗ Hà từng có kinh nghiệm của đời trước, cho nên luyện tập rất đơn giản. Nhưng nếu truyền cho Phòng Di Ái, Phòng Di Ái làm thế nào có thể như hần, có thể thành thạo đối mặt với bất cứ nguy hiểm bất ngờ xảy ra? Phải biết rằng nếu luyện tập nội công sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, Phòng Di Ái tâm tính tự cao, căn bản không thích hợp để học.

- Không có!

Phòng Di Ái thở dài, lắc đầu nói:

- Ta nào dám! Người không biết tính tình của phụ thân ta, trong nhà ông ấy giống như bá vương, ngoại trừ mẫu thân ta, không ai trị được. Nếu để ông ấy biết ta không muốn học văn, không đánh chết ta mới lạ.

- Vậy thì với nói với mẫu thân người!

Đỗ Hà thuận miệng nói.

- Nói rồi, vô dụng. Mẫu thân chuyện gì cũng nghe theo ta, nhưng chỉ có việc này là không thuận theo, bà ấy sợ ta gặp chuyện không may!

Phòng Di Ái hiểu tình cảm yêu thương của mẫu thân dành cho hần, cũng không lộ ra bất cứ oán trách gì, chỉ là ngoài xót thương, trong lời nói cũng lộ ra niềm say mê với luyện võ.

Đỗ Hà nói:

- Người có sức mạnh như vậy, không tập võ cũng thật sự lãng phí.

- Nói vậy là đại ca đồng ý?

Phòng Di Ái mừng rỡ như điên.

Đỗ Hà lại lắc đầu nói:

- Đại ca không gạt người, võ công của ta chú trọng tâm tính khéo léo, người tâm tính tự cao không học được.

Phòng Di Ái tỏ vẻ tiếc nuối.

- Đại ca cũng không thể làm cho người cái gì, điều duy nhất có thể làm chính là cổ vũ người.

Đỗ Hà vịn vai Phòng Di Ái, thận trọng nói:

- Dừng cảm đi nói với cha người suy nghĩ của mình, có lẽ cha người sẽ rất tức giận, có lẽ cha người sẽ đánh người một trận. Nhưng ít nhất người cũng có thể nói ra ý nguyện của mình, không lãng phí thời gian nữa.

Phòng Di Ái có chút tâm động, nhưng dư uy của Phòng Huyền Linh lại làm cho hần lộ ra thần sắc sợ hãi:

- Hay đại ca cùng đi với ta!

- Nếu có thể, ta nhất định sẽ đi! Chỉ có điều nếu như ta đi, ngược lại lại giống như người không thành tâm, sẽ khiến cha người xem nhẹ. Chuyện này, quan hệ đến cả đời của người, chính người phải đi giải quyết.

Đỗ Hà và Phòng Di Ái đã có tình nghĩa huynh đệ, với tư cách huynh đệ, Đỗ Hà không muốn trong lịch sử lại xuất hiện một Phòng Di Ái bạc nhược. Hiếm khi nghe thấy tiếng lòng của Phòng Di Ái, vì vậy nhất định phải tiếp thêm dũng khí cho hắn, bước qua cửa ải khó khăn này. Bằng không hắn sẽ trở thành một đồng chí Lục Mạo khiếp nhược, mãi mãi sống dưới sự che chở của Phòng Huyền Linh.

Đỗ Hà quát khẽ:

- Người sùng bái bọn người Ngạc Công, Bao Công, Quỳ Công, Tưởng Công, Dục Công, có lẽ cũng biết tất cả bọn họ đều là dũng sĩ không sợ chết? Người muốn ra trận giết địch giống bọn họ, chắc hẳn cũng có thể can đảm đối mặt với sinh tử. Nếu đã không sợ chết thì sợ gì phụ thân người? Phụ thân người có thể ăn thịt người hay sao?

Phòng Di Ái hoàn toàn tỉnh ngộ, cười nói:

- Đại ca nói rất đúng, dù có phải quỳ trên bàn xát, ta cũng không sợ.

Phòng Di Ái có vẻ bi tráng, lộ ra thần thái tráng sĩ một đi không trở lại.

Đỗ Hà cười mắng:

- Người có cần khoa trương như vậy không!

Giúp người phải giúp đến tận cùng. Có thể kết giao được với một bằng hữu như Đỗ Hà, không thể không nói cũng là phúc khí của Phòng Di Ái. Sau khi tan học, Đỗ Hà cũng không trực tiếp xuất cung về nhà, mà từ biệt Phòng Di Ái, một mình tiến về trước Huyền Vũ môn, quanh quẩn gần đó. Hoằng Văn quán ở trong hoàng cung, mỗi ngày Đỗ Hà đều ra vào hoàng cung, trên người có lệnh bài vào cung, có thể chứng minh thân phận, lấy lý do đứng chờ phụ thân, lính canh của Huyền Vũ môn cũng không làm khó cho hắn, chỉ kêu hắn đứng đi lại lung tung.

Chờ đợi khoảng nửa canh giờ, Đỗ Hà nhìn thấy từ xa phụ thân Đỗ Như Hối đang đi cùng một người, vừa đi vừa nói chuyện, rất là vui vẻ.

Người có thể nói chuyện thoải mái như vậy với Đỗ Như Hối, đương thời chỉ có Phòng Huyền Linh.

Bọn họ vừa bước ra khỏi Huyền Vũ môn, Đỗ Hà đã nghênh tiếp:

- Vị này chắc là Phòng thúc phụ, chất nhi Đỗ Hà bái kiến thúc phụ!

Người đó chính là Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh đưa hai tay ra, vui vẻ đỡ Đỗ Hà dậy. Mặc dù khớp xương của đôi tay này rất mạnh mẽ, nhưng bàn tay vừa trắng trẻo lại vừa mềm mại, ngón tay dài nhỏ, trên ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay phải đều có vết chai sần, hiển nhiên do dựa vào bàn viết tạo thành.

Chủ nhân của đôi tay này tuy đã có tuổi, nhưng đôi mắt vẫn rất sáng ngời, dáng người to lớn, ba túm râu dài dưới hàm, ăn mặc giản dị. Thật sự rất khó tưởng tượng, nhân vật như vậy lại là danh tướng đứng đầu, đại danh lừng lẫy của Đại Đường. Trong lúc Đỗ Hà dò xét Phòng Huyền Linh thì Phòng Huyền Linh cũng đang thăm đánh giá Đỗ Hà.

- Đứa trẻ này hai mắt có thần, khí độ rộng rãi, nhất định không phải kẻ tầm thường.

Phòng Huyền Linh vờ râu tán thưởng, bọn họ đã sống đến tuổi này, người nào cũng có vốn sống đầy mình, đương nhiên có bản lĩnh nhìn người.

Đỗ Như Hối bình thản nói:

- Tiểu tử này còn kém xa lắm!

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong giọng nói của hắn vẫn mơ hồ có vẻ tự hào. Ngừng lại một chút, Đỗ Như Hối nói tiếp:

- Nhị Lang, con tìm vì phụ có chuyện gì?

Đỗ Hà nhìn Phòng Huyền Linh nói:

- Mục đích hài nhi tới đây là tìm Phòng thúc phụ, có mấy vấn đề muốn hỏi ngài.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đều kinh ngạc.

Đỗ Hà cười nói:

- Chất nhi biết Phòng thúc phụ sinh ra trong nhà thư hương thế gia, thuở nhỏ đã đọc các loại sách vở, từ trong sách vở mà học được cách trị thế an bang, mới có thành tựu hôm nay. Nếu Phòng thúc phụ sinh ra trong nhà võ tướng thế gia, bị phụ thân bức bách ngày đêm tập võ, không biết có thể có thành tựu hôm nay hay không?

- Nhị Lang?

Đỗ Như Hối thật sự không hiểu. Phòng Huyền Linh cũng không hiểu chuyện này là thế nào? Nhưng thấy Đỗ Hà không giống như đang nói đùa, Phòng Huyền Linh thoáng trầm ngâm rồi đáp:

- Không biết!

- Nếu Phòng thúc phụ bỏ văn tập võ, có thể trở thành danh tướng như Ngạc Công Uất Trì Kính Đức, Bao Công Đoạn Chí Huyền, Dục Công Tồn Quỳnh hay không?

Đỗ Hà lại hỏi.

- Không thể!

Người giỏi là người tự biết mình biết ta, Phòng Huyền Linh há có thể không biết mình không có thiên phú tập võ?

- Một câu sau cùng, Hán Ban Siêu xếp bút nghiên theo việc binh đao, mỹ danh cả đời, nếu Ban Siêu không làm như vậy, tiếp tục học văn, liệu có thể có thành tựu như vậy trong lịch sử hay không?

- Cái này khó mà nói, nhưng khả năng không lớn!

Phòng Huyền Linh hoàn toàn không rõ tại sao Đỗ Hà lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời theo suy nghĩ chân thật của mình.

Đỗ Hà mỉm cười:

- Chất nhi hỏi xong rồi, về phần vì sao chất nhi lại hỏi như vậy, Phòng thúc phụ hồi phủ sẽ biết.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

18. Chương 18: Một Phòng Di Ái Hoàn Toàn Mới

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vào sáng sớm, khi Đỗ Hà đến Hoảng Văn quán, bất ngờ gặp Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái hiện giờ rất khác với Phòng Di Ái trước kia, Phòng Di Ái trước kia làm gì cũng đều hữu khí vô lực, giống như một con gà bệnh. Nhưng Phòng Di Ái đứng trước mặt Đỗ Hà bây giờ lại rất sáng khoái tinh thần, giống như biến thành một người khác. Điều khiến cho Đỗ Hà càng để ý chính là Phòng Di Ái lúc này không mặc sĩ phục thân nho, mà là loại đồ bó rất dễ hoạt động.

- Chúc mừng người!

Mặc dù Phòng Di Ái không nói gì, nhưng y phục trên người hắn đã đủ chứng minh mọi việc. Hắn đã thuyết phục Phòng Huyền Linh thành công, có thể vui vẻ học võ, tự đáy lòng Đỗ Hà cũng thấy vui mừng cho vị huynh đệ của mình.

- Cảm ơn đại ca, nếu không có đại ca cổ vũ, Phòng Di Ái chỉ sợ khó lòng bước qua cửa ải này.

Phòng Di Ái thật lòng cảm tạ, nhưng lập tức lại thương cảm nói:

- Chỉ là trong khoảng thời gian này, huynh đệ chúng ta khó mà gặp mặt.

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ hiểu, nếu Phòng Di Ái đã quyết định tập võ, vậy đương nhiên không cần đến Hoàng Văn quán, hắn cười nói:

- Trong một tháng học đường có ba ngày nghỉ, khi đó chúng ta cũng có thể tụ họp.

Phòng Di Ái lắc đầu, cười nói:

- Ta đến đây, một là vì muốn cảm tạ đại ca, hai là cũng muốn chia sẻ với người vui sướng trong lòng. Dực Công đã đồng ý thu nhận ta làm đồ đệ tạm thời, trong vòng nửa năm tới ta sẽ được hắn huấn luyện. Dực Công là người chân thật nói chuyện thẳng thắn, hắn nói hắn cũng không muốn thu ta làm đồ đệ, nhưng vì năm đó chịu ân của cha ta, cho nên, muốn dùng cách này để trả ơn. Nếu ta không kiên trì, hắn sẽ đuổi ta đi. Cho nên, trong nửa năm tới, ta sẽ toàn tâm toàn ý tập trung vào huấn luyện của Dực Công, tranh thủ được hắn công nhận, trở thành đồ đệ của hắn. Không.... không phải là tranh thủ, là nhất định, ta nhất định phải trở thành đồ đệ của Dực Công.

Đỗ Hà lại mỉm cười, Dực Công chính là Tần Quỳnh, chứ tướng Đại Đường, luận về dũng giả, đứng đầu có Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức. Phòng Di Ái có thể theo Tần Quỳnh học võ, đây quả nhiên là phúc khí lớn lao.

- Chẳng qua chỉ là tu luyện trong nửa năm mà thôi, tình nghĩa huynh đệ chân chính giống như rượu ngon, cho dù trăm năm cũng sẽ không biến chất mà càng ngày càng thơm ngon, người nhất định phải nắm chắc cơ hội này.

Phòng Di Ái kiên định khề gật đầu, cơ hội lần này đối với hắn mà nói xác thực không dễ dàng.

Đêm qua, Phòng Di Ái cố lấy dũng khí nói ra suy nghĩ chân thật của mình với Phòng Huyền Linh, bày tỏ ngày tháng trong học đường là những ngày tháng nhàm chán vô vị với hắn, hắn căn bản không hiểu lời dạy của tiên sinh, cũng không muốn nghe. Phòng gia đời đời là thư hương thế gia, Phòng Huyền Linh nghe xong, trong lòng đương nhiên rất tức giận, nhưng nhớ tới ba vấn đề Đỗ Hà đã hỏi, hắn cũng dần dần bình thường trở lại.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, nếu như hắn đứng như Đỗ Hà đã nói, sinh ra ở võ tướng thế gia, song thân bức bách hắn tập võ, nhưng bản thân lại đam mê học văn thì sẽ như thế nào? Nếu theo song thân, Phòng Huyền Linh hắn chỉ sợ sẽ chỉ là tướng quân tam lưu, nhưng nếu không theo thì chính là bất hiếu, quả thật rất khó chọn lựa. Ban Siêu xếp bút nghiên theo việc binh đao, thành tựu cả đời, Phòng Di Ái cũng chưa chắc không thể. Phòng Huyền Linh không muốn Phòng Di Ái phải khó xử, rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Suy nghĩ cho con, Phòng Huyền Linh ý định để nhi tử làm môn hạ của đại tướng trong triều để học tập võ nghệ thao lược, chọn lựa hàng đầu đương nhiên là Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức. Uất Trì Kính Đức là người lòng dạ nhỏ mọn, tính cách dữ dằn, không phải chọn lựa tốt nhất. Tần Quỳnh trí dũng vô song, trọng tình trọng nghĩa, việc đáng làm thì phải làm, chỉ là Tần Quỳnh rất cương trực, còn Phòng Di Ái quần là áo lượt, muốn được hắn gật đầu đồng ý, xác thực không dễ. Cũng may năm đó Tần Quỳnh chịu ân huệ của Phòng Huyền Linh, vừa vặn lại là người có ân tất báo. Cho nên Phòng Di Ái quý bên ngoài phủ Tần Quỳnh một đêm, cuối cùng cũng được Tần Quỳnh mở miệng đồng ý. Chỉ có điều Tần Quỳnh rất xem thường loại thiếu gia ăn chơi như Phòng Di Ái, cho nên mới đưa ra yêu cầu thăm dò trong nửa năm.

Nếu Phòng Di Ái có thể cầm cự trong vòng nửa năm, Tần Quỳnh cam nguyện truyền thụ kỹ nghệ bản thân, nếu không thể, Tần Quỳnh cũng không thiếu nợ Phòng Huyền Linh cái gì. Đối mặt với cơ hội không dễ có được, Phòng Di Ái lần đầu tiên chăm chú như vậy. Huynh đệ bái biệt, hẹn nửa năm gặp lại.

Đỗ Hà đơn độc một mình tiến vào học đường, nhìn thấy vị trí của Phòng Di Ái không có bóng người, trong đáy lòng cũng cảm thấy trống rỗng. Trong một tháng học tập ở học đường này, Phòng Di Ái có thể nói là tùy từng tin cậy của hắn. Hắn rời đi, Đỗ Hà lập tức cảm thấy có chút không thích ứng. Nhưng vừa nghĩ tới biến hóa hôm nay của Phòng Di Ái, Đỗ Hà vẫn thấy vui mừng thay cho hắn.

- Nay, làm sao vậy?

Lý Tuyết Nhạn ở bên cạnh cảm nhận được Đỗ Hà có tâm sự, lo lắng nhìn hắn.

Đỗ Hà thở hắt ra, lắc đầu cười nói:

- Không sao, chỉ là hơi đa sầu đa cảm thôi.

- Hừ, không muốn nói thì thôi, ta cũng không thèm quan tâm!

Lý Tuyết Nhạn quay đầu đi, làm ra vẻ không thèm để ý, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn sang phía Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười ha ha, tiến lên nói khẽ:

- Vốn ta đang rất mất hứng, nhưng nhìn thấy nàng quan tâm đến ta như vậy, ta thật sự cảm thấy rất vui.

Lý Tuyết Nhạn vội vàng đẩy hắn ra:

- Ai.... ai quan tâm người, người....cho dù người thay đổi rất nhiều, nhưng tật xấu ba hoa vẫn không thay đổi.

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, lắp bắp nói.

- Đừng làm ồn nữa, sắp vào lớp rồi!

Khi hai người đang cười đùa, Trường Nhạc công chúa đột nhiên quay đầu lại quát mắng. Lý Tuyết Nhạn thè lưỡi, không dám nói gì nữa. Nhưng Đỗ Hà lại cảm thấy kinh ngạc, hắn phát hiện biểu lộ của Trường Nhạc công chúa hơi kỳ lạ, tựa hồ cảm giác như nàng đang ghen, không phải chứ! Đỗ Hà cũng không kém suy xét lòng người, nhưng tâm tư của nữ nhân giống như mưa xuân, ai có thể biết được các nàng đang nghĩ cái gì?

Biểu lộ của Trường Nhạc công chúa cũng được Trường Tôn Trùng để ý.

Trường Tôn Trùng khẽ nắm chặt tay dưới đáy bàn. Mấy ngày qua, thái độ của Trường Nhạc công chúa đối với hắn càng ngày càng lạnh nhạt, hôm qua hắn vào cung bái kiến Trường Tôn hoàng hậu. Trường Tôn hoàng hậu cố tình tác hợp cho bọn họ, còn đặc biệt kêu Trường Nhạc công chúa đến bái kiến nhưng Trường Nhạc công chúa lại cáo ốm không đến, thậm chí cũng không chịu để hắn đến thăm hỏi.

Trường Tôn Trùng chưa bao giờ cảm thấy bàng hoàng như vậy, sau khi Trường Nhạc công chúa giải trừ hôn ước với Đỗ Hà, hắn thậm chí cho rằng chuyện hắn cưới được Trường Nhạc công chúa chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng hiện giờ tính tình Đỗ Hà thay đổi không ngờ, bỗng nhiên trở thành thư pháp danh gia nổi tiếng của Đại Đường, ngay cả ba người Ngu Thế Nam, Âu Dương Tuân, Chử Toại Lương đều không ngừng tán thưởng hắn. Trường Tôn Trùng biết rõ Trường Nhạc công chúa chịu ảnh hưởng của cha mẹ nàng, hiền thực đoan trang, đam mê thư pháp.

Hiện giờ Đỗ Hà đột nhiên trở thành thư pháp danh gia, vừa vặn có hứng thú giống như Trường Nhạc công chúa. Trường Tôn Trùng có thể cảm thấy rõ ràng thái độ của Trường Nhạc công chúa đối với Đỗ Hà cũng dần dần thay đổi, điều này càng tăng thêm tính uy hiếp của Đỗ Hà, khiến cho hắn phiền muộn đến chết.

Người hắn xem thường nhất chính là Đỗ Hà, nhưng Đỗ Hà hết lần này tới lần khác trở thành uy hiếp lớn nhất của hắn, hơn nữa trước mặt Trường Nhạc công chúa còn vui vẻ thắng hắn một trận. Loại cảm xúc phức tạp này, tựa hồ muốn bức hắn phát điên. Kỳ thật tính tình của Trường Tôn Trùng cũng độc nhất vô nhị như phụ thân Trường Tôn Vô Kỵ. Hai người đều là người lòng dạ hẹp hòi.

Duy chỉ có khác biệt chính là Trường Tôn Vô Kỵ là kẻ miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ biểu hiện thù ghét người nào ngoài mặt, chỉ biết ghi hận trong lòng, sau đó để sang

một bên, chẳng hề quan tâm. Hắn sẽ không chủ động xuất kích, chỉ biết xúi giục người khác xuất kích, chỉ trong tình thế bất buộc, hắn mới có thể lộ ra hàm răng sắc bén của mình.

Trường Tôn Trùng còn xa mới có lực nhấn nạy như phụ thân của hắn, càng không có vẻ bình tĩnh trấn định của Trường Tôn Vô Kỵ. Lúc này hắn giống như một con chó dữ bị thương, chuẩn bị cắn người bất cứ lúc nào.

- Hừ, bọn chuột nhắt!

Trường Tôn Trùng ở bên cạnh truyền đến tiếng cười khinh miệt.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

19. Chương 19: Trường An Trong Mộng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường An!

Hai chữ này có vị trí hết sức quan trọng trong lịch sử Trung Quốc, nhất là Trường An ở thời kỳ Đại Đường, lại càng như vậy. Trường An ở Đại Đường là thành phố lớn đầu tiên trong lịch sử thế giới đạt tới trăm vạn nhân khẩu. Dân cư trong nội thành ngoại trừ cư dân, hoàng tộc, quan lại quyền quý, binh sĩ, nô bộc tạp dịch, phật đạo tăng ni, dân tộc thiểu số ra thì tổng số thương nhân ngoại quốc, sứ giả, du học sinh, du học tăng không dưới ba vạn người.

Lúc ấy có hơn 300 khu vực, quốc gia đến Trường An giao dịch. Khoa học kỹ thuật, văn hóa, chế độ chính trị, ẩm thực, tục lệ... của Đại Đường đều là từ Trường An truyền bá đến các nơi trên thế giới. Mặt khác, văn hóa phương tây thông qua hấp thụ của thành Trường An, sau khi sáng tạo, cải biến lại được truyền đến các quốc gia và khu vực xung quanh như Nhật Bản, Triều Tiên, My-an-ma. Lúc đó Trường An là nơi tập trung buôn bán, trao đổi văn hóa của phương đông với phương tây, cũng là thành phố quốc tế lớn nhất thế giới. Điều này đủ khiến cho bất cứ con dân Hoa Hạ nào cũng cảm thấy vinh dự.

Hôm nay là ngày nghỉ ngơi hiếm có của Hoàng Văn quán, Đỗ Hà cũng không ở trong phủ Thái Quốc Công luyện võ, mà dự định đi tham quan Trường An đồ sộ, Đại Đường hùng phong.

Đỗ Hà thích thú đi trên những con đường phồn hoa của Trường An, ngắm nghía cảnh trí xung quanh. Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát phong thái của Đại Đường, nhìn mọi người đi lại trên đường phố, âm thầm cảm khái, không hổ là thành phố lớn nhất thế giới, phong phạm của thượng quốc thiên triều được thể hiện rõ ràng về quy mô, quy hoạch, đồng thời cũng làm cho Đỗ Hà cảm thấy tự hào vì đất nước Trung Quốc.

Đường đi theo lối bàn cờ được mở thẳng tắp. Đường đi trong thành Trường An đều được xếp đặt theo hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, vuông góc với nhau, thẳng tắp cân đối, thoải mái rộng rãi. Có 11 con đường dọc theo hướng Nam Bắc, 14 con đường ngang theo hướng Đông Tây, những con đường này cắt vòng ngoài của thành Trường An thành 109 phường hình chữ nhật và hai chợ, mỗi chợ chiếm cứ hai phường.

Hai bên đường đi khắp thành đều có rãnh mương thoát nước, cũng trồng hòe du, cây xanh râm mát, bộ mặt thành phố vô cùng đồ sộ. Trong thành còn có bốn kênh rãnh cung cấp nước dùng cho sinh hoạt và môi trường. Trong thư gửi cho Trương Tịch, Bạch Cư Dị đã từng viết: “Xa xôi thanh hòe phố, tương khứ phường” chính là phản ánh cảnh trí này.

Chợ theo kiểu tập trung và phường theo kiểu phong bế. Kết cấu của phường là theo dạng phong bế, tất cả các phường đều có tường vây, cửa mở. Ngoại trừ Hoàng thành và 36 phường phía nam chỉ mở hai cửa Đông Tây và hai đường lớn Đông Tây thì tất cả các phường còn lại đều mở bốn cửa Đông Tây Nam Bắc, đều có một đường Đông Tây, một đường Nam Bắc, tạo thành đường chữ thập. Bốn mặt hai chợ phía Đông

Tây đều có hai cửa, hai đường Đông Tây, hai đường Nam Bắc, tạo thành đường hình chữ “Tĩnh”, phân chợ thành chín khối hình vuông. Bốn mặt mỗi khối đều nằm sát đường, cửa hàng cửa tiệm được bố trí xung quanh mỗi khối, các cửa hàng cùng một ngành nghề tập trung ở cùng một khu vực, gọi là khu. Chợ phía đông có 220 khu, chợ phía tây cũng giống như chợ phía đông. Chợ phía tây là nơi tập trung buôn bán của thành Trường An, cũng là trung tâm hoạt động kinh tế của thành Trường An.

Lúc này Đỗ Hà đang đứng ở chợ phía Tây. Hắn cười một con ngựa, chậm rãi bước đi trên con đường, trên trán toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ. Trước kia hắn vẫn ca ngợi Trường An phồn hoa, hiện giờ lại đang thầm mắng trong lòng. Khốn khiếp, Trường An này rút cuộc là rộng lớn như thế nào!

Hắn lau mồ hôi trên trán, không ngừng hối hận. Hôm nay khi xuất hành, mẫu thân Chương Thị liên tục muốn hắn dẫn theo mấy hộ vệ. Đỗ Hà khinh thường, thầm nghĩ:

- Ta đường đường là đạo soái, còn cần người khác bảo hộ?

Trên đường đi mặc dù Đỗ Hà chưa gặp nguy hiểm gì, nhưng lại bị ai phát hiện mình bị lạc đường. Đỗ Hà thân là đạo tặc, tuyệt đối không phải dân mù đường, cho dù đối mặt với mê cung khó thế nào, đường đi khó nhớ thế nào, cũng không làm khó được hắn. Đỗ Hà vẫn cho rằng, người duy nhất không thể lạc đường trong thiên hạ chỉ có mình. Nhưng hôm nay hắn lại lạc đường, vì Trường An này thật sự quá lớn. Hắn đi tới đi lui, nhưng vẫn không gặp con đường nào quen thuộc.

Nhìn mặt trời đã nhô lên cao, sờ cái bụng đang reo ầm ầm kháng nghị, Đỗ Hà thầm thở dài, hắn đã quanh quẩn ở chợ phía Tây suốt nửa canh giờ, nhưng vẫn không thể ra khỏi chợ, Đại Đường phồn hoa, không phải bàn cãi. Bên cạnh vừa vặn có một quán rượu to lớn, mùi rượu thịt từ trong tủ lâu truyền ra ngào ngạt, tiếng dao đầu bếp, tiếng quát, tiếng thực khách gọi món....ồn ào vang lên.

Phía trên quán rượu có treo một tấm biển hiệu màu vàng rực rỡ, trên tấm biển có khắc chữ “Nghênh Tân lâu” cổ xưa. Ba chữ “Nghênh Tân lâu” được viết theo thể chữ Đổ, thật sự khiến Đỗ Hà cảm thấy tự hào. Tiến vào quán rượu, tiểu nhị rất nhiệt tình đi tới, đưa tay dắt ngựa đến chuồng ngựa.

Bên trong tiệm buôn bán tương đối náo nhiệt, cửa tiệm chia thành bốn tầng. Tầng một dành cho người buôn bán nhỏ, thương nhân vân du bốn phương nghỉ lại, tầng hai là nơi cho võ phu tiểu giáo kết giao bạn bè, tầng ba dành cho văn sĩ tiếp khách bàn luận, tầng bốn là phòng riêng, toàn bộ quán rượu phân chia ngay ngắn trật tự. Nhìn thấy trang phục của Đỗ Hà, tiểu nhị quán rượu định đưa hắn lên tầng hai, nhưng Đỗ Hà lại lắc đầu cự tuyệt, tìm một chỗ trống ở tầng một ngồi xuống.

Mặc dù tầng hai và tầng ba rất yên tĩnh, nhưng hắn lại không thích. Ở tầng một có thể nghe được đại sự thiên hạ, chuyện lạ các nơi từ miệng đủ loại người, đối với Đỗ Hà mà nói còn thú vị hơn. Đỗ Hà gọi một bầu rượu, kêu tiểu nhị làm mấy món ăn, vừa uống vừa nghe thiên hạ nói chuyện. Thương nhân bốn phương ai cũng tán thưởng Đại Đường phồn vinh. Nhưng lại có một ngoại lệ, một người mặc y phục nói:

- Mặc dù Đại Đường ta thật sự phú cường, chính trị cũng thật sự thanh minh, nhưng thế gia cấu kết với quan phủ, hung hăng ngang ngược cũng là sự thật. Khi ở Lợi Châu ta đã gặp phải một chuyện khiến cho người ta oán giận. Võ Sĩ Hoạch là một trong những khai quốc nguyên thần của Đại Đường ta, đứng hàng nhị đẳng “Huân hiệu công thần Thái Nguyên Nguyên Mưu”, là một trong những vị đại thần được Võ Đức hoàng đế tín nhiệm nhất, có một thê tử một thiếp, năm nhi nữ. Thê tử sinh hai nhi nữ, thiếp sinh ba nhi nữ. Một năm trước Võ Sĩ Hoạch ốm chết, gia tài đều do trưởng tử Võ Nguyên Khánh thừa kế. Võ Nguyên Sảng kế nhiệm. Hai tên hôn trướng này, không để ý thân tình, cấu kết với quan phủ địa phương, làm mọi cách ngược đãi thê tử còn sót lại của Võ Sĩ Hoạch, thật sự đáng hận.

Chính trị Đại Đường thanh minh, dân chúng thương thảo quốc sự không luận tội. Cho nên thương nhân cũng không sợ, nói ra mà lòng đầy căm phẫn, người trong tiệm nghe xong cũng cảm thấy bất công cho bốn người kia.

Xác thực, Đại Đường phồn hoa, nhưng bất cứ triều đại nào cũng không tránh được có tham quan nịnh thần tồn tại, có một số việc, hoàng đế ở trên cao, có muốn quản cũng không quản được.

Đỗ Hà cũng thầm tức giận, nhưng nghĩ lại, lại nở nụ cười. Con gái thứ hai của Võ Sĩ Hoạch không phải là Võ Tắc Thiên - nữ hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc sao? Ngược đãi Võ Tắc Thiên, tương lai sau này Võ

Nguyên Khánh, Võ Nguyên Sáng tha hồ lãnh đủ. Đỗ Hà vừa ăn vừa lắng nghe, bỗng nhiên có một người tiến tới trước bàn Đỗ Hà, cúi người xuống nói:

- Đỗ công tử, đại nhân nhà ta mời ngài lên trên nói chuyện.

Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn người vừa tới, thần sắc khẽ run rẩy, thầm than đúng là một đại hán tốt. Người này khoảng ngoài năm mươi, mặc áo vải bào màu xám, mày rậm mắt to, mũi cao rộng, khuôn mặt chữ quốc vuông vức, rất có khí khái.

Đỗ Hà chú ý tới hai tay của hắn, hai bàn tay vừa thô vừa to, trên tay đầy vết chai, bên hông đeo một thanh đại đao. Chỉ có điều thanh đại đao này không phải loại dùng để trang trí, mà là loại dao bầu dày lưng chuyên dùng để giết địch. Hắn đứng ở đó, thân hình thẳng tắp, giống như một gốc cây tùng bách, võ nghệ của người này, chỉ sợ cao thâm khó lường!

Một tên hộ vệ còn như vậy, nhân vật đứng sau lưng hắn, địa vị đương nhiên không tầm thường.

- Được!

Đỗ Hà bình thần mỉm cười, cầm chén rượu, bầu rượu theo sát phía sau.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

20. Chương 20: "thiên Khả Hãn" Là Cái Rắm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà thấy vị hộ vệ kia bước đi bước nào cũng bằng nhau, cũng không phải cố ý làm ra vẻ, mà là kết quả sau khi trải qua luyện tập gian khổ, không khỏi âm thầm sợ hãi thán phục, lại càng xem trọng vị hộ vệ phía trước rất nhiều. Hắn lại càng thêm hiếu kỳ về vị đại nhân kia, người có thể có được một hộ vệ như vậy, há không phải càng ghê gớm hơn sao. Đến trước một căn phòng trên tầng ba, vị hộ vệ gõ cửa.

- Vào đi!

Chỉ nghe từ trong phòng truyền đến hai tiếng mời vào. Mặc dù chỉ có hai tiếng, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy uy nghiêm vô thượng. Đỗ Hà theo vị hộ vệ kia tiến vào.

Trong phòng bố trí vô cùng trang nhã, có tranh chữ, cũng có bồn cây cảnh, được bày đặt gọn gàng, khiến lòng người thư thái nhưng lúc này Đỗ Hà lại không có tâm trí thưởng thức, tinh thần của hắn đang tập trung chú ý vào một người. Đó là một người trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi, ưu nhã ngồi phía trước cửa sổ, trước mặt là một bầu rượu và mấy đĩa thức ăn, con người như hòa nhập với khung cảnh xung quanh, tất cả đều lộ ra vẻ tự nhiên phóng khoáng. Người trung niên khẽ mỉm cười ung dung nhìn Đỗ Hà, Đỗ Hà cũng nhìn lại hắn.

Người trung niên có dáng người cao lớn, anh tuấn kỳ lạ, cặp mắt của hắn càng khiến người khác khắc sâu ấn tượng, sáng ngời, lấp lánh, giống như lửa điện, mái tóc dài đen bóng, khí độ, thần thái đều hơn người. Đỗ Hà hít vào một ngụm lạnh khí, đây là lần đầu tiên hắn gặp một nhân vật như vậy.

Người trung niên thấy Đỗ Hà anh hoa nội liễm, hai mắt sáng ngời có thần, dáng vẻ bình thản, cũng không vì lời mời khó hiểu mà lộ ra bất cứ vẻ cảnh giác tò mò nào, thần thái không hề sợ hãi, cũng âm thầm tán thưởng.

- Người chính là nhi tử của Đỗ tướng, Đỗ Hà?

Người trung niên khẽ cười nói.

- Biết rồi còn hỏi!

Đỗ Hà ngồi xuống bên cạnh hắn, nhìn thoáng qua biển người bên ngoài cửa sổ, cười nói:

- Đúng là vị trí tốt, người thật biết hưởng phúc!

Người trung niên mỉm cười, không nói gì.

- Ta mời người uống rượu!

Đỗ Hà lấy bình rượu mình mang đến rót mời người trung niên, sau đó mới rót cho mình một ly. Sau đó hắn nâng chén cười nói:

- Người mời ta, ta mời người, hai người chúng ta không thiếu nợ nhau!

- Được, không thiếu nợ nhau!

Người trung niên lắc đầu cười khổ nói:

- Nhị lang Đỗ gia thật đúng là một người không chịu thiệt!

Đỗ Hà mỉm cười, đặt chén rượu xuống nói:

- Ai chịu thiệt mà chẳng khó chịu, nhất là chịu thiệt bởi một người xa lạ. Người là đại nhân vật, mời tiểu tử như ta uống rượu, tất có toan tính. Chỉ có điều, ta không nhận lời mời của người.

Người trung niên thoáng kinh ngạc, tiếp theo cười ha ha, nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau khi dùng ống tay áo lau vết rượu bên miệng, hào hứng nói:

- Người thật đúng là người sáng khoái, nói chuyện cũng sáng khoái, ta vốn quen nghe những lời nịnh nọt, hôm nay nghe thấy mấy câu của người lại cảm thấy vô cùng thích thú, ta mời người một ly.

Hắn rót đầy cho Đỗ Hà, cười nói:

- Ta cũng không có ý đồ gì khác, chỉ là muốn tâm sự với người!

- Nói nhảm, có quỷ mới tin!

Hai mắt Đỗ Hà tái đi, lập tức xì mũi coi thường:

- Nếu không có lòng toan tính, đi trò chuyện với một người xa lạ làm gì? Cho dù không muốn chiếm tiện nghi, cũng là muốn moi ra mấy thứ gì đó từ trong miệng ta. Nhưng ta không ngại, Đỗ Hà ta không phải kẻ quân tử, nhưng cũng là người thẳng thắn vô tư, không có gì không thể nói.

Hai mắt người trung niên ánh lên tinh quang, sau khi quan sát Đỗ Hà một hồi lâu, mới thở dài nói:

- Người thật sự thay đổi rất nhiều, bất luận là bề ngoài, phong độ, khí phách đều thay đổi.

Đỗ Hà thản nhiên nói:

- Người biết ta? Nhưng xin lỗi, ta không nhớ người, cho nên người cũng không cần khách lễ ta.

- Trước khi người mất trí nhớ, chúng ta từng gặp nhau một lần.

Người trung niên nói xong, bắt đầu thật sự nói chuyện phiếm với Đỗ Hà. Hai người bọn họ nói đủ thứ chuyện. Từ thiên văn địa lý, cho tới văn thao vũ lược, việc lạ từng thấy, người trung niên nói chuyện rất mạch lạc rõ ràng, kiến thức rộng rãi, học thức thâm sâu, làm cho người ta thán phục. Đỗ Hà cũng không chịu yếu thế, chuyện chưa nhìn thấy, chẳng lẽ chưa từng nghe nói hay sao? Kinh nghiệm 2000 năm cũng không phải uống phí, bất luận người trung niên nói cái gì, Đỗ Hà đều có thể đáp lại, hơn nữa thường thốt ra ngữ điệu kinh người, khiến cho người trung niên kia trợn mắt há hốc mồm, âm thầm sợ hãi, thán phục. Người trung niên nhắc đến lịch sử “Tam Quốc Chí”, Đỗ Hà cũng nhắc đến “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, cái gì là kết nghĩa đào viên, Tam Anh chiến Lữ Bố, khiến đối phương vô cùng sửng sốt. Cuối cùng hắn vỗ bàn cười nói:

- Đúng là Lữ Bố giỏi, vô cùng uy phong. Không thẹn là “Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố”.

Hắn ngừng lại một lát, suy ngẫm rồi nói:

- Nhưng người nói thiên hạ đại thế, phân cử tất hợp, hợp cử tất phân. Lời này ta không dám gạt bừa, chẳng lẽ giang sơn Đại Đường ta không thể thiên thu muôn đời?

Đỗ Hà giật mình, thật đúng là không biết trả lời thế nào. Mặc dù Đường triều không cấm dân chúng tâm tình quốc sự. Nhưng nếu nói Đại Đường tất vong, vương triều tất diệt thì chẳng khác nào kẻ mất trí.

Người trung niên nhìn ra lo lắng của Đỗ Hà liền cười nói:

- Dù sao cũng chỉ là chuyện phiếm, cứ nói đừng ngại.

Đỗ Hà cười đáp:

- Cái gì mà thiên thu muôn đời, đây đều là những lời nói nhảm. Con người thật sự có thể sống được vạn năm sao? Người cũng không phải con rùa, làm sao có thể sống lâu như vậy.

Người trung niên im lặng một hồi lâu mới nói:

- Người nói cũng không phải không có lý, chỉ là trên đời này có mấy người có thể hiểu được sinh lão bệnh tử?

- Nhưng người yên tâm, Bệ hạ hiện giờ anh minh thần võ, chỉ cần có ngài, vương triều Đại Đường ta chỉ biết tiến lên, không bao giờ thối lui.

Đỗ Hà cười nói, trên mặt tựa hồ đã có chút ít men say. Người trung niên nghe thấy, mặt mày tỏ vẻ vui mừng hơn hớn:

- Hình như người rất coi trọng đương kim hoàng đế?

- Chuyện này là đương nhiên. Luận về văn trị, trong lịch sử chỉ có Văn Cảnh có thể so sánh, luận về võ công, cũng chỉ có Tần hoàng Hán Vũ có thể so sánh. Nhưng nếu hợp nhất hai loại văn võ, xem như không có người nào địch lại rồi.

Người trung niên thoáng đỏ mặt, giống như uống quá nhiều rượu.

- Nhưng nếu Bệ hạ có thể bớt yêu bản thân quá mức thì càng tốt hơn.

Đỗ Hà uống rượu, mặt say lờ mờ.

- Yêu bản thân mình?

Người trung niên cau mày, sắc mặt có chút cổ quái.

- Không sai, chính là quá yêu bản thân, cũng chính là tự tin quá mức, chìm đắm trong thành công vô hạn quá mức, tầm nhìn hạn hẹp.

Người trung niên có lẽ không hiểu ý tứ của từ “Quá yêu bản thân”, nhưng chí ít cũng hiểu nghĩa của tầm nhìn hạn hẹp.

- Người nói xem thế nào là tầm nhìn hạn hẹp!

Người trung niên nheo mắt trầm ngâm, trong đôi mắt lại bắn ra quang mang kỳ lạ khiến người ta khiếp hãi.

- Nói như thế nào đây, chủ yếu là hấn quá tốt với Dị tộc. Danh xưng “Thiên Khả Hãn” khiến hấn vui sướng đến mù quáng. Trong mắt ta, “Thiên Khả Hãn” chỉ là cái rắm, không có bất cứ tác dụng nào, chỉ cần dị tộc cường đại, chỉ cần Đại Đường ta suy bại, “Thiên Khả Hãn” chính là đối tượng bọn họ đồ tể. Bọn hấn đúng là ngưỡng mộ Đại Đường ta phồn hoa, nhưng mặt khác của ngưỡng mộ chính là thèm muốn, thèm muốn sẽ ghen ghét, ghen ghét sẽ dẫn đến tâm tư chiếm đoạt. Hiện giờ bọn hấn bất động là vì bọn họ không có thực lực, một khi bọn hấn có thực lực, tất nhiên sẽ lộ ra hàm răng lợi hại của mình.

Người trung niên trầm mặt, đôi mắt dần dần phát sáng, lộ ra thần sắc bất bình:

- Người thì biết cái gì? Đại Đường ta uy danh khắp nơi, nhưng cũng giống như sắp bước xuống vực sâu, dẫm chân lên băng mỏng. Trên chiến trường chính trị không phải bạn thì là địch. Người ngoài đến đây, nếu Đại Đường ta không rộng rãi tiếp nhận, thì chính là tạo thêm một cường địch. Bọn hấn sẽ vì chuyện không cường thịnh bằng chúng ta mà sợ hãi Đại Đường ta, từ đó nhằm vào Đại Đường ta. Nếu chỉ có một tộc, Đại

Đường ta đương nhiên không sợ, nhưng xung quanh có đến mấy chục dị tộc, nếu đối địch với tất cả, khiến cho bọn hán liên hợp với nhau mà chống đỡ, Đại Đường ta há có ngày thái bình yên? Nếu như vậy, chỉ bằng tiếp nhận quy thuận của bọn hán, để cho bọn hán hộ vệ biên cương Đại Đường ta, để cho dân chúng Đại Đường ta khỏi bị họa chiến tranh.

Trong lòng Đỗ Hà bắt đầu thâm kính nể, nhưng lại cười u ám.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

21. Chương 21 : Dưỡng Trung Sơn Lang

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người trung niên nói dùng Di trì Di đúng là chỗ cao minh của Lý Thế Dân, điểm ấy Đỗ Hà cũng không cách nào phủ nhận. Hiện giờ trở về trước khi đối mặt với dị tộc, Trung Quốc bởi vì hoàn cảnh địa lý nên phần lớn đều ở vào cục diện phòng thủ bị động, một chiêu này của Lý Thế Dân làm cho Trung Quốc thoát khỏi khốn cảnh: Hán đem Dị tộc phụ thuộc an bài tại biên cảnh Đại Đường, nếu có địch nhân xâm phạm thì đối thủ mà bọn chúng gặp phải chính là những Dị tộc này song không còn là những dân chúng tay không tác sát. Đã có những Dị tộc này bảo vệ, Đại Đường có đầy đủ thời gian chuẩn bị xuất binh thảo phạt. Như thế khiến cho dân chúng Đại Đường tránh được nỗi khổ chiến loạn, lại có thể tránh được sự đả kích về mặt kinh tế, thủ đoạn cao minh không thể tả xiết. Cũng chỉ có khí độ như Lý Thế Dân mới có thể khiến Dị tộc thần phục.

Chỉ là Lý Thế Dân quá tham vọng, hán muốn cho Đại Đường uy dương tứ hải, hán muốn toàn thế giới cảm nhận được văn hóa Đại Đường nên không hề giữ lại điều gì khi giao lưu giữa các quốc gia, thi văn, nông sách, kinh Phật, sách sử, y điển, lịch pháp, thậm chí cả kiến tạo cùng công kỹ, chỉ cần Dị tộc muốn học thì đều có thể ở lại Đại Đường học tập. Điểm này không thể nghi ngờ là nuôi hổ gây họa.

Mượn Nhật Bản mà nói, thời nhà Đường, Nhật Bản mới bắt quá là xã hội nô lệ, chênh lệch trời biển với Đại Đường. Nhưng bọn họ đã sáu lần cử sứ giả đến Đại Đường học tập văn hóa Thịnh Đường cùng phương thức sản xuất phong kiến, tiếp cận tiến bộ xã hội khiến bọn họ nhảy lên thời đại phong kiến, nhanh chóng phát triển. Nhật Bản ở bên kia bờ biển xa xôi còn chịu ảnh hưởng lớn lao như thế, huống hồ là dị tộc gần trong gang tấc?

Đỗ Hà từ trước đến nay vẫn phóng khoáng nên cũng không bài xích, sở dĩ không đồng ý với cách làm của Lý Thế Dân là vì có ý nghĩ khác. Hán lạnh lùng nói:

- Ta cũng không phải nói không ưng thuận tiếp nhận những dị tộc lòng muông dạ thú kia, hoàn toàn trái lại, hành động này của bệ hạ rất cao minh! Chỉ là vào lúc song phương tiếp xúc, bệ hạ lại quá hào phóng, đem hết những gì của triều đình ra cộng hưởng với dị tộc. Văn hóa có thể cộng hưởng, nhưng khoa học kỹ thuật lại há có thể cộng hưởng?

Lời này của Đỗ Hà tuyệt không nói ngoa, ví dụ điển hình nhất là Thổ Phiên. Năm Trinh Quán thứ mười lăm, Lý Thế Dân đem Văn Thành công chúa gả cho Tùng Tán Kiền Bố. Theo bộ sách [Thổ Phiên vương triều thế tập minh giám], vào lúc Văn Thành công chúa xuất giá thì đội ngũ cực kỳ khổng lồ, của hồi môn do Lý Thế Dân ban cho cực kỳ hậu hĩnh. Có tượng Phật Thích Già, trân bảo, sách vàng, sách ngọc, • • • cuốn kinh điển, các loại đồ trang sức châu báu. Lại cho thêm nhiều loại thực vật, các loại hoa văn đồ án gấm vóc, 300 loại kinh điển bói toán, 60 loại kiến tạo cùng công kỹ, • • • phương thuốc, bốn tác phẩm y học, 5 phép chữa bệnh, sáu loại dụng cụ chữa bệnh, còn mang theo các loại ngũ cốc cùng hạt giống cây củ. Cơ hồ đã nhận được tất cả tinh túy văn hóa của Đại Đường, thúc đẩy sự phát triển toàn diện của Thổ Phiên.

Người đời sau nói rất hay, hết thảy đều tán thưởng hành động của Lý Thế Dân, tăng cường quan hệ hữu hảo giữa các quốc gia. Trên thực tế thì sao? Lý Thế Dân coi như đang dưỡng sói lang bên nhà.

Bởi vì đã nhận được các tiến bộ của Đại Đường nên quốc lực Thổ Phiên cường thịnh chưa từng có, nhảy lên trở thành kình địch mạnh nhất của Đại Đường ở Tây Vực. Chẳng những vùng An Tây của Đại Đường, cắt đứt con đường tơ lụa, thậm chí công phá thủ đô Trường An, cướp bóc sạch sẽ trân bảo.

Đỗ Hà đến nay thậm chí nghĩ không rõ, để cho ngoại tộc cảm thụ văn hóa Đại Đường, tuyên truyền văn hóa Đại Đường cũng không phải là chuyện xấu, kiến tạo cùng công kỹ, tác phẩm nghiên cứu y học, kỹ thuật canh tác đều là những thứ căn bản để một quốc gia phồn vinh cường thịnh. Lý Thế Dân ngay cả những thứ quý giá này cũng đem ra ngoài, chẳng phải tương đương bồi dưỡng một kẻ địch tiềm ẩn?

- Để cho Dị tộc cảm thụ sự hưng thịnh phồn hoa của Đại Đường có gì không thể? Người trung niên tựa hồ cũng thoáng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề nhưng vẫn trên mặt vẫn ngoan cố.

- Cũng không phải không thể!

Đỗ Hà khẽ cười nói:

- Ý nghĩa tồn tại của văn hóa tồn là trao đổi, chỉ có trao đổi mới có thể phát triển, bảo thủ sẽ thụt lùi. Nhưng có một số thứ không thể trao đổi, ví dụ như kỹ thuật tinh luyện kim loại. Kỹ thuật tinh luyện kim loại của Đại Đường vô song thiên hạ, có thể trấn đỉnh thế giới. Dem kỹ thuật tinh luyện kim loại truyền đi đối với Đại Đường có gì tốt? Không có, truyền đi sẽ chỉ làm cho binh khí Dị tộc càng thêm sắc bén, lại để cho áo giáp Dị tộc càng chắc chắn hơn. Đã vậy sao không bảo lưu để đao kiếm Đại Đường vĩnh viễn sắc bén hơn Dị tộc, để cho áo giáp Đại Đường ta vĩnh viễn chắc chắn hơn so với Dị tộc, chẳng phải diệu quá thay!

Lúc nói lời này, Đỗ Hà nhớ tới kiếm Nhật, kiếm Nhật là một trong tam đại danh nhận của thế giới nhưng nếu không có kỹ thuật Đường triều, nếu không có Đường đao với tư cách hàng mẫu, bọn họ dựa vào cái gì phát minh ra kiếm Nhật?

Thần sắc người trung niên thiên biến vạn hóa, cuối cùng ánh mắt dần sáng lên, vỗ mạnh một cái đùi, cười nói:

- Hôm nay là ta thụ giáo, để cho văn hóa Đại Đường lưu truyền rộng rãi, để cho thiên hạ cảm nhận được phú cường của Đại Đường ta, giúp đỡ thiên hạ cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng quốc gia nói ở lợi ích, có một số thứ lợi người hại mình quả thật không nên để cho bọn họ học được.

Đỗ Hà cũng thầm tán thưởng, một câu “quốc gia nói ở lợi ích” quả thật rất hay. Tuy chỉ mấy chữ không có đạo lý gì cao thâm nhưng từ ý nghĩa “tiểu nhân trọng lợi, quân tử trọng nghĩa” mà người trung niên có thể nói ra câu “quốc gia nói ở lợi ích” quả thật không dễ.

- Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm! Nào..... Ta mời người một chén! Người trung niên giờ cao chén rượu.

Đỗ Hà cũng nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Người trung niên cũng không nói thêm quốc sự, chỉ luận gió trăng. Hai người một ngụm một ly, uống rất tận hứng. Không biết hữu ý hay vô tình, hai người lại có ý đầu rượu.

- Tiểu tử, được đấy!

Người trung niên cũng có chút găng gượng, đã có tới hai cân rượu trong bụng.

Đỗ Hà ung dung cười, nói:

- Bình thường không uống rượu, bởi vì một khi ta uống rượu thì coi như người khác phải nằm một chỗ để khiêng về.

Khiêu khích, điều này hiển nhiên là trắng trợn khiêu khích. Trong mắt người trung niên xẹt qua một tia điện mang, Đỗ Hà cũng nheo mắt.

Hộ vệ bên cạnh dùng sức dụi mắt, tựa hồ hẳn thấy được trong mắt hai người sinh ra một dòng điện cường đại tác dụng lẫn nhau, tuy nhiên hẳn lại không biết điện là thứ gì.

Hai người đang hứng khởi giao phong thì bên tai chợt nghe thấy tiếng huyền não, không hẹn cùng đồng thời nhìn lại.

Người trung niên cau mày:

- Là một đám người đang ẩu đả trên đường cái.

Nói đúng là hơn mười người vây công một người. Người bị vây công là La Thông.

Lúc hai người thấy rõ tướng mạo đối phương lại không hẹn cùng kêu một tiếng:

- Là La Thông!

Hai người nhìn nhau, đều vẻ lo âu.

La Thông võ nghệ cao cường, nhưng hơn mười người kia cũng không phải xoàng xĩnh, xem tình hình La Thông đã lâm vào cảnh nguy ngập.

- Coi chừng!

Đỗ Hà chợt phát hiện sau lưng La Thông có một tên đang lăm lăm dao găm đâm vào hậu tâm hần.

Mắt thấy sắp đâm trúng, một vật từ trên trời giáng xuống đầu tên đánh lén khiến hần ngất xỉu.

Đỗ Hà nhẹ nhàng thở ra, thủ pháp ám khí của Sở Lưu Hương cũng là thiên hạ nhất tuyệt, Đỗ Hà với tư cách đồ đệ của hần nên thủ pháp cũng không kém. Người trung niên vội vàng ra lệnh cho hộ vệ bên cạnh đến hỗ trợ. Đỗ Hà lại đi trước một bước, hần trực tiếp từ độ cao hơn mười mét của cửa sổ lầu bốn nhảy xuống.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

22. Chương 22 : Trầm Khán Hảo Giá Tiểu Tử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đất đai thời cổ rộng rãi nên kết cấu phòng ốc tương đối lớn, một tầng lầu cao tới hơn một trượng nên từ lầu bốn tới mặt đất cao tới chừng mười hai mét. Đỗ Hà từ cửa sổ nhảy xuống, dọa cho người trung niên cùng hộ vệ đứng ngây ra. Bọn họ đều có võ nghệ cao cường, một người còn là đại nhân vật từng trải qua vô số đại trường diện nhưng thấy tình huống như thế vẫn sững sốt.

Biết rõ nóng vội cứu người nhưng cứu người cũng không phải cứu như vậy chứ!

Người trung niên nhào tới cửa sổ nhìn xuống, càng thêm kinh hãi. Đỗ Hà từ trên cao nhảy xuống, theo lẽ thường thì không vỡ đầu chết tại chỗ cũng là gãy tay gãy chân. Nhưng tốc độ hạ xuống của hần lại không nhanh chóng như tưởng tượng mà lại bông bênh như một tờ giấy hay chiếc lá cây bay xuống, đến khi ngang với mái nhà lầu một thì tốc độ đột nhiên lại tăng lên.

Khinh công của Đỗ Hà ở thời điểm đỉnh phong cũng đồng dạng như Sở Lưu Hương, có thể nhảy lên cao bảy trượng, chỉ là hiện giờ mới luyện qua được hai tháng, dĩ nhiên không bằng lúc trước. Đỗ Hà gặp chuyện không sợ hãi, thông dong dùng bả vai dân chúng vây xem làm bàn đạp, giảm lực rơi, phóng qua bức tường người, gia nhập vòng chiến.

Đỗ Hà lẳng không mà lên, hai chân đá ra liên tiếp đánh ngã hai gã đánh lén sau lưng La Thông.

Chân trái vừa mới rơi xuống đất, chân phải thuận thế quét qua, vũng vàng đứng dựa sau lưng La Thông, lại bức lui hai người, đồng thời cười nói:

- Cui như không tồi!

La Thông được chi viện, tinh thần lại phấn chấn, gương mặt lạnh lùng nở nụ cười khó thấy, gật đầu nói:

- Cui như cũng được, không chết được, chỉ là trúng phải ám toán nên chân bị thương rồi.

Đỗ Hà giật mình, vốn đầu tiên hắn đã cảm giác kỳ quái. La Thông võ nghệ cực cao, sao lại đơn giản lâm vào khổ chiến, La Thông nói như vậy, lập tức sáng tỏ.

Ấn tượng sâu nhất mà La Thông để lại cho Đỗ Hà là đôi chân mau lẹ như “viên đạn”, nhưng một chân bị thương thì cũng hết cách. Đây cũng là chỗ nhược lớn nhất của người tinh thông cước pháp. Nếu chỉ là bị thương một cánh tay, tối thiểu còn có một, nhưng bị thương một chân chẳng khác nào không có chân rồi. Dù sao mọi người cần một chân đến chống đỡ thân thể của mình. Cước lực La Thông rất mạnh, thối pháp cũng cực kỳ cao minh, đã mất đi hai chân tựa như lão hổ mất đi răng nhọn, bản sự dĩ nhiên không như lúc trước.

- Cẩn thận chút!

Đỗ Hà vừa nói vừa công kích.

Võ công của Thiết Huyết Đại Kỳ môn vốn đi theo con đường cương mãnh, xuất thủ đại khai đại hợp, cộng thêm Đỗ Hà uy phong lẫm lẫm từ khiến hắn lúc này tràn đầy khí thế.

Đám người tập kích La Thông vốn là nhận tiền của người khác, lại thấy có thấy có người chặn ngang một tay, người tới lại càng khó giải quyết hơn thì cũng không khỏi khiếp đảm, manh nha ý tháo chạy.

- Muốn đi, không có dễ dàng như vậy!

Đỗ Hà phát hiện ra ý định của bọn chúng, ra tay càng ngoan độc, trong nháy mắt đã đánh bại tám tên. Nếu đám người này toàn lực, Đỗ Hà muốn dùng ít địch nhiều cũng không dễ dàng.

Nhưng hiện giờ đã sinh ra ý khiếp sợ nên cả bọn ra tay dĩ nhiên chịu ảnh hưởng.

Đỗ Hà thân mang sở trường của Sở Lưu Hương, võ công dùng nhẹ nhàng làm chủ, tình hình như vậy lại càng khiến hắn như hổ nhập bầy dê, chỉ qua ba chiêu hai chiêu đã đánh cho địch nhân nằm la liệt trên mặt đất.

Cuối cùng chỉ còn lại một tên đã lúi vào đám người xung quanh, Đỗ Hà cười hắc hắc, thân hình chợt lóe lên khiến mọi người chỉ thấy được bóng lưng, vượt qua khoảng cách trăm mét chỉ trong vòng mười nhịp thở, túm lấy tên kia vung tay ném đến trước mặt La Thông.

- Nói, là ai sai sử các người làm?

Đỗ Hà một cước dẫm vào ngực tên kia. Người nọ vốn không định nói nhưng chỉ qua một khắc thì sắc mặt đã ngẹn đi đỏ thẫm, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, ánh mắt lộ ra vẻ cầu khẩn.

Một cước này của Đỗ Hà chẹn cứng lấy giữa ngực hắn, dẫm vào chỗ thông với phổi, chẳng những có thể làm cho đối phương không cách nào nhúc nhích, còn có thể đóng chặt hô hấp khiến hắn nghẹt thở, đương nhiên cũng không cách nào nói chuyện.

Một người không cách nào hô hấp, không cách nào mở miệng, chậm rãi nín thở đợi chết, cảm giác cực kỳ kinh khủng.

- Không biết, chúng ta chỉ là lấy người tiền tài, cũng không biết ai là người chủ sự! Thật sự!

Hắn co quắp, há lớn miệng thở phì phò, vẻ mặt cầu khẩn, hiển nhiên là sợ Đỗ Hà lại cho hắn ném thêm lần nữa tư vị vừa rồi.

- Xem ra người đắc tội một nhân vật khó lường rồi!

Đỗ Hà mỉm cười nói, Đại Đường trị an cực kỳ nghiêm cẩn. Từ lúc phát sinh chuyện đến giờ cũng qua một lúc nhưng ngay cả một quân tốt gìn giữ trị an cũng không xuất hiện, bên trong chắc chắn có ẩn tình.

La Thông cũng khẽ gật đầu:

- Không những là nhân vật khó lường mà còn là người rất biết ta. Đối phương ngay từ đầu đã nhắm vào chân của hần, chứng tỏ rất biết sự lợi hại của đôi chân nên khiến cho hần không cách nào sử dụng.

- Đi thôi!

Đỗ Hà vỗ vai La Thông, ngẩng lên lầu bốn hô lớn:

- Đại thúc, rượu lần sau lại uống, chuyện sau này giao cho người rồi, xem ra trị an Đại Đường ta cũng vậy thôi!

Người trung niên nghe xong lời của Đỗ Hà thì cặp mắt lại lóe lên sắc bén. Lời của Đỗ Hà như một thanh cương dao đâm vào ngực hần khiến hần đặc biệt khó chịu.

- Bệ Hạ, Đỗ Nhị Lang thật cuồng vọng, lại dám khiêu khích bệ hạ như thế.

Hộ vệ có chút tức giận bất bình. Người trung niên không phải ai khác, chính là hoàng đế Đại Đường

Lý Thế Dân. Lâu lắm mới được nửa ngày nhàn rỗi, Lý Thế Dân giả trang ra ngoài vi hành, không ngờ lại gặp được Đỗ Hà ở quán rượu.

Lý Thế Dân từng gặp qua Đỗ Hà một lần, có chút ấn tượng, vì vậy bảo hần tới để thỉnh giáo về thư pháp. Không ngờ qua một hồi trò chuyện lại không thể văn hồi, nếu không có chuyện của La Thông thì hai người bọn họ có lẽ đã người chết ta sống.

Lý Thế Dân điềm nhiên nói:

- Ta không bức mình với hần mà không thể nghĩ là tại Đại Đường ta sẽ phát sinh chuyện này.

Trẫm thật muốn biết đến tột cùng là ai lớn gan như thế, cố tình làm vậy. Sai khiến người gây loạn trước mặt mọi người còn chưa nói, tự tiện điều động quân tốt tuần thành. Quốc Hồng, điều tra xem à ai điều động quân tốt tuần thành.

Lý Thế Dân nói xong, đột nhiên lại cười ha hả, đầy vẻ sáng khoái.

- Hôm nay trẫm cũng thật sự cao hứng, trẫm lại tìm được một người mới cho Đại Đường ta! Đỗ Hà, không then là con của Đỗ tể tướng, quả nhiên là hổ phụ hổ tử.

Lý Thế Dân nói xong, có chút hoa tay múa chân vui sướng. Đái đao thị vệ Lý Quốc Hồng mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất nhếch miệng, thật sự nhìn không ra Đỗ Hà có gì. Lý Thế Dân nhìn thấy, híp mắt nói:

- Quốc Hồng à, người cho rằng này Đỗ Hà còn không nhìn ra thân phận của trẫm? Có lẽ, hần ngay từ đầu cũng không thể khẳng định trẫm là đương kim hoàng đế nhưng sau khi hần nói trẫm thiên cận thì tất nhiên đã biết, chỉ là hần một mực giả bộ như không biết mà thôi.

Lý Quốc Hồng lộ vẻ hoài nghi, đã biết rõ người ngồi trước mặt là hoàng đế Đại Đường, lại còn dám nói ngài thiên cận?

Lý Thế Dân hưng phấn nói:

- Thứ trẫm muốn không phải là một thần tử ngoan ngoãn mà là thần tử trung chính. Lời của Đỗ Hà không dễ nghe nhưng đều là châu ngọc! Không chỉ là trẫm, cả triều văn võ đều có chút thiên cận rồi. Như Đỗ Hà nói, Đại Đường ta quá mức cường thịnh, cho nên cần bản không quan tâm một ít kỹ thuật lưu truyền. Cho dù bọn họ học được kỹ thuật, binh khí đồng dạng sắc thì cũng không phải là đối thủ. Cho nên cả triều văn võ đối với sự thâm thấu kỹ thuật này, thậm chí áp dụng cũng coi thường. Đỗ Hà niên kỷ tuy nhỏ nhưng lại hiểu rõ. Hần góp lời với trẫm, nói ra chỗ thiếu khuyết lớn nhất trong giao lưu với dị tộc.

- Đỗ gia tiểu tử này nhìn như hồ ngôn loạn ngữ, kỳ thực đại trí giả ngu. Chờ xem đi, tiểu tử này nhất định sẽ cùng phụ thân hần đồng dạng, trở thành người đặt nền móng kiên cố cho vương triều Đại Đường, trẫm coi được tiểu tử này.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

23. Chương 23 : Dữ Mỹ Hữu Ước

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian như mũi tên, bất giác Đỗ Hà đã tới Đại Đường hơn bốn tháng. Trải qua mấy tháng, Đỗ Hà đã thực sự hòa nhập vào thời đại này. Bản thân hắn đã tự thấy mình như một người cổ đại, bất luận giọng điệu hay động tác đều như một khuôn với bọn họ, chỉ là sâu từ đáy lòng hắn vẫn cất giữ vài bí mật không muốn để cho người khác biết.

Từ sau lần nói chuyện với người thần bí kia, công việc của Đỗ Như Hối thoáng cái đã nhiều hơn, đi sớm về trễ nhưng trên mặt lại tươi cười khó tả, tựa hồ đã có được sinh lực mới. Đỗ Hà không để ý đến nhiều như vậy, dù sao hắn còn chưa làm quan, chuyện quốc gia đại sự chưa có bao nhiêu quan hệ tới hắn. Huống chi hiện tại thiên hạ thái bình, căn bản không tới phiên một mao đầu tiểu tử như hắn đến chen vào một chân.

Trải qua hai tháng ở chung, tình hữu nghị giữa Đỗ Hà và La Thông càng tiến một bước, sau khi xảy ra chuyện kia thì thường luận bàn võ nghệ, cơ hồ trở thành hảo hữu tri kỷ.

Hết thấy đều trôi qua bình lặng, chỉ là mỗi ngày đều không thể thiếu chuyện đùa giỡn với hai tiểu nha đầu Lý Tuyết Nhạn cùng Linh Lung, cùng các nàng đấu võ mồm.

Về phần Trường Nhạc công chúa, quan hệ của Đỗ Hà với nàng cũng có điểm cải thiện nhưng thủy chung vẫn tồn tại một khe hở, một khe hở không nhìn thấy được.

Đỗ Hà cũng không sao, dù sao hắn không liên quan đến quan hệ giữa Trường Nhạc công chúa và Đỗ Hà nguyên bản, nhưng Trường Nhạc công chúa lại thủy chung khó có thể tiêu tan.

Không khí trong học đường hôm nay khác hẳn vẻ nặng nề ngày trước, tràn đầy náo nhiệt. Bởi vì hôm nay là ngày học cuối cùng, cũng như lúc chuẩn bị nghỉ hè của đời sau, chỉ khác không giống tháng mà thôi.

Hoàng Văn quán với tư cách học phủ cao nhất của Đại Đường, dĩ nhiên có quy củ riêng. Độ tử vào đây nhập học cứ mười ngày lại có một ngày nghỉ ngơi, hàng năm có ba lần nghỉ dài bao gồm tháng năm, tháng chín và dịp cuối năm nghỉ tết. Ngày mai đúng là ngày mừng một tháng năm, hôm nay bọn họ đến trường cũng không phải để học mà chờ xem vận mệnh hàng lâm. Đồng dạng như đời sau, trước mỗi lần nghỉ dài hạn đều có kỳ thi lớn, sau đó căn cứ đáp đề cho điểm. Tại đây không có bảng điểm chung, chỉ là đánh giá lý giải qua một trăm đầu kinh văn, trả lời 80% được ưu, đối với 60% cho qua còn dưới 50% coi như rớt. Người bị rớt dĩ nhiên sẽ gặp bi kịch, coi như tuyên cáo với việc nghỉ dài hạn mà phải đi học bù. Cho nên có người vui mừng có người buồn, nhưng phần lớn đều có thái độ lạc quan.

Dù sao, nơi này là học phủ cao nhất của Đại Đường, học sinh trong này có ai không xuất thân danh môn, nếp học có căn bản, việc lý giải vài điển tịch cổ khó có thể làm khó được bọn họ.

Nếu Đỗ Hà còn là Đỗ Hà của trước kia chắc sẽ xem cuộc thi này như đại hồng thủy nhưng hôm nay Đỗ Hà lại là cao tài sinh của đại học nhất lưu, chủ về văn khoa nên mấy danh ngôn trong Thượng thư và Lễ ký khó có thể uy hiếp hắn.

Như hắn sở liệu, thành tích cuối cùng của Đỗ Hà là ưu, nhưng lại còn thêm câu nhận xét của Khổng lão đầu:

- Tiên sinh tiến bộ thật lớn, đáng để mọi người học tập.

Mấy câu này đúng là có chút lộn xộn khiến phần lớn mọi người bên dưới ông bụng cười thầm.

Từ sau khi Đỗ Hà dạy lão Đỗ thể tự thì bất kể là lúc nào, Khổng lão đầu nhắc tới Đỗ Hà đều dùng hai chữ “tiên sinh” thay thế, nghiễm nhiên là một học sinh tôn sư trọng đạo. Càng buồn cười hơn là vào lúc này Đỗ

Hà lại đang tình tứ với Lý Tuyết Nhạn, vừa khéo để Khổng lão đầu bắt được. Khổng lão đầu nhí vốn đang cung kính kêu một tiếng “tiên sinh” nhưng sau đó chuyển giọng răn dạy một hồi, rất khôi hài.

Cái này có tiến bộ, tự nhiên cũng có phê bình đấy. Thật bất ngờ, lần này người mà Khổng lão đầu phê bình lại là Trương Tôn Trùng. Trương Tôn Trùng trong lần thi này chỉ gần đạt mức trung bình.

Cần biết Trương Tôn Trùng năm nay mười tám, đáng lẽ sớm đã vào triều làm quan nhưng hẩn chưa đi, ý định trong đó dĩ nhiên là ở chùa ăn lộc Phật, chỉ vì Trương Nhạc công chúa mà như thế.

Hẩn học tập trong Hoàng Văn quán đã bốn năm, mỗi lần thi đều đạt loại ưu, hôm nay lại chỉ đạt mức trung bình thực khiến người ta rớt kính, dù là Đỗ Hà cũng cảm thấy bất ngờ.

Từ sau khi bị hẩn đập miếng ngọc bội, Trương Tôn Trùng mỗi lần gặp đều gườm gườm, nguyên tưởng rằng sẽ tìm cách đối phó nhưng không ngờ vẫn không hề có động tĩnh. Nhất là hai tháng gần đây, Trương Tôn Trùng như đã thay đổi thành một người khác, có chút dằn dặt, không biết đã xảy ra chuyện gì. Ngược lại thời gian này, Đỗ Hà lại rất thoải mái.

- Này!

Bên cạnh chột truyền đến tiếng thì thầm.

Đỗ Hà không để ý.

- Này! Này!

Đối phương gọi thêm hai tiếng.

- Tiểu cẩu ở đâu ra vậy!

Đỗ Hà nhìn quanh một hồi mới hạ giọng.

- Người mới là tiểu cẩu!

Lý Tuyết Nhạn quả nhiên là không có cách nào đấu được Đỗ Hà, mỗi lần đấu võ mồm, thua cơ hồ đều là nàng, bất quá nàng vẫn vui vẻ, khi thắng khi bại lại khi bại khi thắng. Chỉ là hôm nay nàng có chuyện quan trọng thương lượng nên không có hứng thú đấu võ mồm.

- Được rồi, ta có chính sự!

Đỗ Hà lúc này mới quay đầu lại cười nói:

- Ta tên Đỗ Hà, người có thể gọi ta là Thanh Liên, cũng có thể bảo ta Đỗ Hà, hoặc là Đỗ Nhị Lang, đương nhiên nếu như người thích cũng có thể gọi ta lão công cũng được nhưng không cho phép gọi “này”!

- Lão công, có ý tứ gì?

Lý Tuyết Nhạn nhú mày, lão công một từ tương truyền là xuất hiện từ Đường triều, bất quá Sơ Đường còn chưa có.

Đỗ Hà đảo mắt, cười hì hì nói:

- Là nữ danh, không phải ai cũng có nữ danh sao? Ví dụ như Tào Tháo, nữ danh của hẩn kêu A Man. Nữ danh của ta đã kêu lão công, dù hơi lạ một chút nhưng là do cha ta đặt! Ta còn chưa làm quan, gọi nữ danh cho thân thiết, nếu không chê cứ gọi!

- Ai thân với người?

Lý Tuyết Nhạn nguýt dài nhưng trong miệng lại hô:

- Lão công!

- Ai!

Đỗ Hà vui sướng hài lòng lên tiếng:

- Có chuyện gì? Lão bà..... đương nhiên hai tiếng này hẩn chỉ nói thầm, bằng không với sự thông minh của Lý Tuyết Nhạn thì dù không biết ý tứ chân chính của hai từ “lão công” nhưng tuyệt đối sẽ không kêu lại.

- Qua mấy ngày nữa ta phải trở về Linh Châu, trước khi đi ta muốn mua cho cha một ít lễ vật..... Ách.....
.Có thể đi theo ta không?

Lý Tuyết Nhạn then thùng nói nhỏ.

Đỗ Hà tròn tròn mắt, trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ đây là hẹn hò!

- Người, người đừng hiểu sai, chỉ là gần đây Trường An tương đối loạn, võ công của người cao cường, đề phòng vạn nhất mà thôi.

Lý Tuyết Nhạn cố gắng trấn định nói.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà nói thầm:

- Trị an Trường An loạn, hù ai đó!

- Nguyên lai là muốn ta làm hộ hoa sứ giả? Đi, Tuyết Nhạn cô nương đã tự mình mời, Đỗ Hà ta sẽ liều mình cùng mỹ nhân, đừng nói là dạo phố, coi như là lên núi đao xuống vực dầu ta cũng đi cùng người.

Bên trong Đỗ Hà cũng giữ lại tính phong lưu của Sở Lưu Hương, thực khó cự tuyệt lời mời của tiểu mỹ nhân.

- Ai muốn người lên núi đao xuống vực dầu, chỉ là mua vài món đồ mà thôi!

Dù nàng nói như thế nhưng đáy lòng lại vui sướng, nhìn thấy Trường Nhạc công chúa phía trước đang đồng tai nghe ngóng thì trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

24. Chương 24 : Cường Sấm Hoàng Cung

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trước lúc nghỉ, Khổng lão đầu lại bắt đầu cho mọi người quán thâu tư tưởng giáo dục, nói rất nhiều về các danh nhân danh sự cổ đại, hết Tổ Dịch nghe tiếng gà thức dậy múa kiếm đến Tô Tần treo cổ tự tử, ý định là để bọn họ đừng lãng phí thời gian nghỉ ngơi quý giá mà phải luôn ra sức học tập. Khổng lão đầu không thẹn là đệ nhất đại nho của Đại Đường, một khi nói lên thì quỷ thần cũng khó ngăn, một bài diễn thuyết thâm ảo khó hiểu thao thao bất tuyệt trọn vẹn gần một canh giờ mới thôi. Đỗ Hà ngồi gà gật, chỉ thiếu không thở khò khè.

Vào lúc Đỗ Hà gắng gượng tập trung lại chợt nghe một tiếng ực ực ở phía trước rồi Trường Nhạc công chúa không hiểu sao ngã lăn ra đất. Đỗ Hà vội đứng lên, bình tĩnh tiến đến quan sát, thấy Trường Nhạc công chúa hai mắt trắng dã, cứng đờ như mắt cá chết, cái miệng nhỏ nhắn há to thở khò khè, ***g ngực phập phồng, có cảm giác không thở ra.

- Không tốt rồi, bệnh khó thở của công chúa tái phát.

Lý Tuyết Nhạn thất kinh kêu lên.

Đỗ Hà hơi biến sắc, nhớ lại Trường Tôn Hoàng Hậu cùng Trường Nhạc công chúa trong lịch sử đều có bệnh khó thở, mất sớm vì bệnh này. Đời sau còn gọi bệnh này là bệnh hen, dù y học phát triển cũng là một trong tứ chứng nan y, huống chi là trong thời cổ đại.

Chuyện xảy ra đột ngột khiến tất cả nhốn nháo.

Trường Nhạc công chúa là thân kim chi ngọc diệp, con gái yêu nhất của Lý Thế Dân và Trường Tôn hoàng hậu. Nếu nàng có chuyện gì ngoài ý muốn chắc chắn sẽ khiến cho thánh nhan giận dữ, dính vào đó chắc chắn sẽ không hay, vì thế ngoài việc nhón nháo thì bọn họ đều không có ý định bành trướng.

- Biểu muội, biểu muội!

Trường Tôn Trùng cũng có cảm tình thật sự với Trường Nhạc công chúa, vào lúc mọi người đang chỉ trích thì chỉ có hắn vọt lên.

- Cút ngay!

Đỗ Hà một tay đẩy Trường Tôn Trùng ra, đồng thời xốc Trường Nhạc công chúa để thân thể nàng hơi nghiêng về phía trước, dựa vào tay mình để nàng có thể hít thở khí trong lành.

- Mau gọi thái y, mau gọi thái y!

Đỗ Hà quát lớn với một đám người đang luống cuống. Đỗ Hà vào đời trước cũng đã gặp tình huống mẹ qua đời vì bệnh này nên hiểu rõ cách xử lý.

Không thể không nói, giáo dục cổ đại thật sự không chú trọng thực tế cá nhân. Một khi gặp chuyện thì cả đám đều luống cuống tay chân, chỉ có mấy người có thể bảo trì trấn định.

Khổng Dĩnh Đạt và La Thông là hai trong số đó. Bất quá Khổng lão đầu tuổi tác đã cao, hữu tâm vô lực, chỉ có La Thông chạy ra khỏi học đường. Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Bệnh tình của Trường Nhạc công chúa lần này bộc phát rất mạnh mẽ, mặc dù Đỗ Hà đã áp dụng biện pháp khoa học nhưng hiệu quả vẫn cực kỳ nhỏ.

Đỗ Hà ôm Trường Nhạc công chúa, cảm giác hơi thở của giai nhân trong ngực càng lúc càng dồn dập, ngực phồng phồng cũng càng lúc càng lớn. Điều này hiển nhiên là do thở không nổi, cực cần dưỡng khí, nếu tiếp diễn thì nàng sẽ khó thở mà tử vong.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Lý Tuyết Nhạn bên cạnh lo lắng đến bật khóc.

Đỗ Hà cũng có chút tâm loạn như ma, thấy ngự y còn chưa chạy đến, kêu lên:

- Làm sao còn chưa tới, thái y ở đâu?

Khổng Dĩnh Đạt nói:

- Thái y ở thuộc về Thái Thường tự, ở phía đông hoàng cung.

Đỗ Hà khẩn trương:

- Vậy sao kịp?

Chỗ Hoảng Văn quán thuộc về chỗ dạy học, là một trong những chỗ tối trọng yếu của Đường triều nên nằm vào sâu trong hoàng cung, gần sát chỗ bên Thượng thư và Trung thư và chỗ cung điện xử lý công việc của Lý Thế Dân. Từ nơi này ra hoàng cung cần một khoảng thời gian, chờ khi ngự y chạy đến sợ là hoa cúc đã tàn. Nhìn Trường Nhạc công chúa đã dần duy trì không được, Đỗ Hà quyết định thật nhanh, quát khê:

- Cũng không cần nghĩ nhiều, đánh bạc một đánh bạc vậy!

Hắn ôm siết lấy Trường Nhạc công chúa, vận khởi khinh công, nhanh như điện chớp lao ra khỏi học đường. Hoảng Văn quán nằm sâu trong cung Thái Cực, thủ vệ cực kỳ thâm nghiêm. Đỗ Hà ôm một người vội vàng hấp tấp lao ra Hoảng Văn quán, vừa tới cửa đã khiến cấm quân tuần tra chú ý.

- Dừng lại, người đến người phương nào!

Một đội cấm quân mười người ngăn trước Đỗ Hà. Nếu Đỗ Hà dừng lại, đưa ra lệnh bài của mình, nói rõ nguyên do, tự nhiên không việc gì, dù sao Đỗ Hà có phụ thân là Tế tướng.

Chỉ là giờ này khắc này trì hoãn nhiều hơn một phần, Trường Nhạc công chúa sẽ hơn một phần nguy hiểm. Đỗ Hà sao có thể dừng lại nói xong mấy câu này, thân thể như gió vút qua bên cạnh.

Cấm quân Đại Đường là quân sĩ dũng mãnh thiện chiến đệ nhất thiên hạ, đối mặt với hành vi như vậy của Đỗ Hà lập tức gõ vang cảnh báo, đuổi theo gắt gao.

Đỗ Hà triển khai toàn lực khinh công, tựa như một làn gió nhẹ, chỉ chuyển thân mấy lượt đã biến mất trong góc của hoàng cung. Chưa hết thời gian uống xong một chén trà, Đỗ Hà đã xẹt qua bên cạnh La Thông. La Thông dù chạy nhanh nhưng so với một thân khinh công kinh thế hãi tục của Đỗ Hà còn kém xa?

Huống chi chạy như thế nên mỗi lần gặp cấm quân hẳn đều phải dừng lại để xuất hành lệnh bài để giải thích, mới có thể thông qua, dĩ nhiên chậm hơn Đỗ Hà rất nhiều.

La Thông vừa kịp phản ứng đã phát hiện Đỗ Hà cách hẳn trước trăm mét. Quá nhanh, tốc độ của Đỗ Hà thực khiến cho lòng người kinh động.

Hoàng cung Đại Đường cách ba bước có một người, năm bước một trạm canh gác, cấm quân muốn ngăn cản Đỗ Hà nhiều vô số nhưng đối mặt với khinh công toàn lực của Đỗ Hà thì bọn họ chỉ có thể hò hét sau lưng, căn bản vô lực ngăn trở.

Đi vào cửa Vĩnh Yên, cấm quân ở đó đã sớm được báo động nên triển khai sẵn sàng thế trận đón địch.

Đỗ Hà gọi quát một tiếng:

- Nhân mạng quan trọng, tránh ra cho ta!

Hắn nhảy lên 2m, đạp qua đầu cấm quân xông qua.

Lần này quả thật động trời, dù cho hoành hoành trong cung thì tối đa cấm quân chỉ bắt lại tra hỏi nguyên do rồi xử trí. Nhưng cường ép xông qua cửa cung, tự tiện xông vào yếu địa quân sự là đại tội. Nếu như tình tiết nghiêm trọng, thủ binh có quyền hô quân đánh chết.

Đỗ Hà chạy gấp trong cung cũng không phải lỗi lớn, nhưng tự tiện xông vào cửa cung lại là tử tội.

Nhân mạng quan trọng, hôm nay Đỗ Hà một lòng chỉ muốn cứu Trường Nhạc công chúa, không có thời gian nghĩ nhiều.

Đỗ Hà vừa xông vào cung lập tức bị coi là một nhân vật khả nghi. Chuông cảnh báo lại vang lên, cấm quân trong hoàng cung bắt đầu toàn diện xuất kích, triển khai vòng vây trùng trùng điệp điệp.

-Chịu đựng, chịu đựng!

Đỗ Hà thấy hơi thở Trường Nhạc công chúa trong ngực càng ngày càng kém thì lên tiếng dỗ dành.

Lúc này xuất hiện trước mặt Đỗ Hà là trên trăm tên cấm vệ, mỗi người đều cầm trường thương chắn lối. Đỗ Hà cắn răng xông tới tới, song phương tới gần ba bước.

Trăm tên cấm vệ đồng thời đâm ra trường thương, khí thế như triều dâng, nếu trúng chiêu chắc chắn phải chết. Đỗ Hà đề khí nhảy lên, nhanh chóng tránh được một kích trí mạng, dẫm lên vách tường như trên đất bằng vọt qua. Chỉ cần tụt lại sau lưng Đỗ Hà, dù là ngàn vạn binh mã cũng không thể làm gì được hắn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

25. Chương 25 : Cáo Nhĩ Phỉ Báng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà một hơi xông qua vòng vây gần ngàn người, trực tiếp vọt tới cổng chính hoàng cung, chỉ cần ra khỏi là có thể tới Thái Thường trong khoảnh khắc. Vào lúc Đỗ Hà đến được cổng chính Chu Tước thì cổng chính

đã đóng kín, 2000 cấm quân đột nhiên từ bốn phía lao ra vây kín, trên cổng thành còn có mấy trăm tên cung tiễn thủ đang lăm lăm giương cung chĩa vào.

Hoàng cung dù sao cũng là hoàng cung, nếu Đỗ Hà còn ở trạng thái đỉnh phong ở đời sau thì xuyên qua cũng chỉ là tiện tay, nhưng với lực lượng hiện giờ của hắn có thể đến được đây đã là không dễ.

- Ta chính là Đỗ Hà, con trai của Đỗ tể tướng, Trường Nhạc công chúa tái phát bệnh khó thở, mệnh chỉ còn sớm tối, bắt đắ dĩ mới mạo muội xông cung, mở cửa thành!

Đỗ Hà hô lên, cũng không biết có hiệu quả hay không. Đang lúc hắn lo nghĩ thì một hồi trống vang lên, cửa cung mở rộng, ngàn tên quân tốt không nói một câu, chủ động nhượng đường.

Đỗ Hà vui mừng quá đỗi, chạy gấp một mạch, cũng không cần thông báo vọt vào Thái Thường tự.

Hắn cũng không biết thái y thự nằm chỗ nào trong Thái Thường tự nhưng lại may mắn phát hiện một đám học sinh mặc đồ đại phu từ bên trái đình viện đi tới. Đỗ Hà nhớ lại ghi chép trong sử thời Tùy Đường về thái y thự: Thái y thự thời Đường bao gồm bốn bộ phận là hành chính, dạy học, chữa bệnh, dược công, cơ cấu tương đương một đại học y khoa hiện đại. Thái y thự trực thuộc hoàng gia, có hai thái y, là quan viên cao nhất ở đây, tương đương với chức vụ hiệu trưởng của viện y học hiện đại; Thiết lập thêm hai thái y thừa làm trợ thủ. Thủ hạ của thái y thừa có bốn y giám, tám y chính, đều là trưởng quanh hành chính của thái y thự. Hơn 300 người còn lại đều là đệ tử của thái y thự. Đỗ Hà theo hướng đệ tử đi ra chạy tới, quả nhiên tìm được thái y lệnh.

Thái y lệnh thấy Trường Nhạc công chúa ở trong ngực Đỗ Hà lập tức biến sắc, vội vàng bảo hắn để nàng xuống, thuần thực chữa trị. Xem ra hắn không phải lần đầu trị bệnh cho Trường Nhạc công chúa nên rất hiểu rõ. Đỗ Hà rút cuộc cũng thả lỏng, chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, lúc này mới phát hiện nội lực trong cơ thể đã tổn hao sạch sẽ.

Cái này cũng khó trách, khoảng cách từ Hoàng Văn quán đến thái y thự không dưới hai dặm, Đỗ Hà chạy một mạch như bay, trên đường còn phải đối phó cấm quân ngăn chặn, nội lực vốn không nhiều lắm sớm đã tiêu hao sạch sẽ.

Nếu Đỗ Hà không có lực ý chí kiên định, thân mang Ngũ Khí Triều Nguyên ảo diệu, lại không có kỹ thuật thở bằng da để duy trì nội lực có thể sinh sôi không ngừng thì sớm đã không duy trì.

Lúc này đạt được mục đích, các loại cảm giác mệt mỏi theo nhau mà đến, hiện giờ thậm chí hắn muốn động một ngón tay cũng không thể. Thái y lệnh bảo y chính khiêng Đỗ Hà ra ngoài nghỉ ngơi.

Tĩnh tọa hồi lâu, Đỗ Hà mới thoảng hồi khí trở lại. Đúng lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Người trung niên từng nói chuyện phiếm với Đỗ Hà trong tửu quán đang long hành hổ bộ bước vào, sau lưng vẫn là tên hộ vệ lần trước. Bất quá lúc này hắn một thân long bào màu vàng, đầu đội vương miện, phối hợp với khí thế đế vương càng lộ vẻ uy vũ.

- Đỗ Hà bái kiến Hoàng Thượng!

Lần thứ nhất là do Lý Thế Dân xuất tuần, Đỗ Hà có thể cho rằng không nhận ra thân phận nên không e dè, lúc này không thể không bái, trong lòng khinh bỉ xã hội phong kiến rườm rà này.

- Bình thân!

Lý Thế Dân phát tay bảo Đỗ Hà đứng lên.

- Trường Nhạc, con ta thế nào rồi?

Lý Thế Dân lộ vẻ lo lắng, hơi thở cũng lộ vẻ khẩn trương, hiển nhiên là nhận được tin tức, vội vàng vàng chạy đến.

- Không biết! Thái y lệnh đang trị liệu cho công chúa!

Đỗ Hà nói xong, lại nghe tiếng bước chân lao xao phía sau, ngoảnh lại nhìn thấy một đoàn người đang vội vàng chạy đến, cầm đầu vẫn là Phòng Huyền Linh cùng cha của hắn là Đỗ Như Hối, những người khác không nhận ra nhưng đều mặc triều phục, xem ra đều là quan lớn ngoài tứ phẩm. Không khó tưởng tượng

Lý Thế Dân đang cùng với chư vị đại thần thương nghị quốc sự thì nhận được tin dữ nên bỏ hết việc chạy đến. Đại thần trong triều cũng theo sau để xem.

Chờ giây lát, thái y lệnh ra ngoài, thấy một nhóm lớn đại nhân vật liền vội vàng hành lễ.

Lý Thế Dân tiến lên một bước bảo hần dậy, hỏi:

- Không cần đa lễ, Trường Nhạc thế nào rồi?

Thái y lệnh thở một hơi thật dài:

- Nguy hiểm thật, Trường Nhạc công chúa lần này tái phát bệnh nghiêm trọng hơn trước kia gấp trăm lần, một cái sơ sẩy..... cũng may có Đỗ công tử đưa tới kịp thời, bằng không thì..... Hiện tại Trường Nhạc công chúa đã ổn định lại, còn đang nghỉ ngơi.

Thái y lệnh nói có hai chỗ ngập ngừng nhưng trong trường có ai không phải là nhân vật tâm tư không cao minh nên đều đoán được ý. Lý Thế Dân cũng bình tĩnh lại.

- Vất vả cho người rồi, trầm với tư cách phụ thân, thật không biết như thế nào cảm tạ người mới tốt!

Lý Thế Dân nhiệt tình cầm tay Đỗ Hà, vẻ mặt kích động. Đỗ Hà có chút ngoài ý muốn nhìn xem Lý Thế Dân, cái này cũng nhiệt tình quá mức đi.

- Hoàng Thượng, Đỗ Hà tự tiện xông vào hoàng cung, phạm vào tử tội, theo lý phải bị nghiêm trị.

Trong đám đại nhân đột nhiên truyền ra một câu. Một trung niên có khuôn mặt vuông vức, tuổi chừng bốn mươi bước ra. Trên mặt Lý Thế Dân thoáng hiện vẻ tức giận, cao giọng:

- Ngụy Khanh gia, nếu không là Đỗ Hà, Trường Nhạc rất có thể vì vậy mà chết!

Ngụy Chính!

Đỗ Hà giật mình. Nguyên lai là con trâu bướng bỉnh này, giờ hần hiểu rõ vì sao Lý Thế Dân lúc trước nhiệt tình như thế, đây là hần làm bộ cho cả văn thần triều đình biết sự cảm kích, cũng không có ý định truy cứu lỗi bản thân xông vào hoàng cung, để tình triều thần đừng lấy chuyện này làm cớ. Nhưng hiển nhiên cũng không có hiệu quả, con trâu bướng bỉnh Ngụy Chính vẫn đứng ra.

Đối mặt với sự tức giận của Lý Thế Dân, Ngụy Chính mặt không đổi sắc nói:

- Đây là gia thế của hoàng thượng, vi thần không xen vào, cũng không có quyền quản. Nhưng Đỗ Hà xúc phạm chính là quốc pháp, pháp bất dung tình. Mặc kệ có đạo lý gì đều không thể cải biến sự thật là Đỗ Hà xông vào hoàng cung.

- Ngụy Chính.....

Lý Thế Dân càng tức giận, ánh mắt cơ hồ muốn đem Ngụy Chính nuốt vào, lời của Ngụy Chính rõ ràng cho thấy bỏ qua sinh tử của Trường Nhạc công chúa, dù Lý Thế Dân tu dưỡng tốt thế nào cũng khó có thể chịu được.

Đỗ Như Hối lộ vẻ xám xịt, Phòng Huyền Linh cũng có chút vô kế khả thi. Văn võ toàn triều, có ai không biết tính tình bướng bỉnh của Ngụy Chính. Ngụy Chính căn bản không nhìn lửa giận Lý Thế Dân, lạnh nhạt nói:

- Kính xin Hoàng Thượng chớ để bởi vì công mà bỏ tư, từ khi Đại Đường ta lập nước đến nay chưa bao giờ phát sinh chuyện ác liệt như thế. Nếu như vì việc tư mà người nào cũng có thể hoành hành trong hoàng cung vậy quốc pháp ở đâu, kỷ luật Đại Đường ở đâu?

Ngụy Chính vẫn như trước, hùng hổ dọa người.

- Hừ!

Đỗ Hà vốn đối với Ngụy Chính còn có chút ấn tượng tốt, nhưng giờ phút này lại cảm thấy hần không có như vậy:

- Ngụy đại nhân, ta hỏi người. Ý nghĩa tồn tại của luật pháp là gì? Mục đích tồn tại của nó là gì?

- Dĩ nhiên là vì giáo hóa vạn dân, ước thúc vạn dân!

Ngụy Chính không chút nghĩ ngợi trả lời.

- Tốt, nói hay lắm! Ta hỏi lại người, một người thấy một người khác sắp chết ở trước mặt của mình, hẳn có hai lựa chọn, một, nhìn xem nàng chết trước mặt, chẳng quan tâm. Hai, xuất thủ cứu giúp, nhưng như thế sẽ xúc phạm đến luật pháp. Cái này người nên cứu hay không nên cứu.

- Đương nhiên, Ngụy đại nhân lựa chọn tự nhiên là không cứu, bởi vì người muốn tuân theo luật pháp, người sẽ làm một tên súc sinh máu lạnh nhìn xem nàng chết dần, nhìn xem một sinh mạng biến mất. Nhưng người cũng biết, nhân mạng quan trọng, ý nghĩa tồn tại của luật pháp là ước thúc vạn dân, là tạo phúc cho vạn dân. Nhưng bởi vì tuân theo luật pháp, đem nhân mạng nhìn như không thấy vậy khác gì súc sinh, cái này tuân thủ hay không? Người nói cho ta biết!

- Cái này.....

Ngụy Chính cũng không biết trả lời như thế nào.

- Còn nữa Ngụy đại nhân, người xem đây là cái gì?

Đỗ Hà rút ra lệnh bài của mình, cười thản nhiên:

- Ta là đệ tử Hoàng Văn quán, có thể tự do xuất nhập Hoàng Văn quán đến cửa Chu Tước.

Ngụy đại nhân có thể tố cáo ta chạy loạn trong hoàng cung, cũng có thể tố cáo ta không kịp thời xuất lệnh bài để gây náo động nhưng nếu nói gì thêm ta sẽ tố cáo người phỉ báng!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

26. Chương 26 : Vì Quốc Hiệu Lực, Vạn Tử Bất Hối

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà rõ ràng già mồm át lễ phải, nhưng lại không thể phủ nhận hẳn nói rất có đạo lý.

Hoàng Văn Quán lệ thuộc môn đệ tỉnh, mà môn đệ tỉnh lại nằm bên trong hoàng cung, vì tiện lợi làm việc nên mỗi một học sinh đều có lệnh bài xuất nhập hoàng cung. Bình thường Đỗ Hà đi lại trong hoàng cung cấm quân cũng rất ít hỏi đến, chỉ ở cửa cung mới có thể kiểm tra theo thường lệ.

Hôm nay xảy ra việc này, cũng bởi vì Đỗ Hà ôm theo một người lại dùng thần thái kích động chạy nhanh gấp gáp trong hoàng cung, khiến cấm quân tuần tra chú ý, vì vậy tiến lên đòi kiểm tra, vì muốn tranh thủ thời gian nên Đỗ Hà lựa chọn thái độ không dừng lại trình báo.

Nhưng nếu mỗi khi hẳn gặp phải kiểm tra đều dừng lại giải thích, còn trình ra lệnh bài chứng minh thân phận, Đỗ Hà hoàn toàn có thể đi lại trong cung thông suốt.

Cho nên không thể phủ nhận Đỗ Hà là học sinh Hoàng Văn Quán quả thật có được quyền lực xuất nhập hoàng cung.

Nói Đỗ Hà xông vào hoàng cung cũng là sự thật, nhưng muốn nói hẳn không xông vào hoàng cung điều này cũng có thể nói qua.

Đương nhiên phải xem người đương quyền muốn xử lý như thế nào.

Lúc này Phòng Huyền Linh chợt đứng dậy:

- Hoàng thượng, Đỗ Hà nói không phải là không có lý, đương nhiên Ngụy đại nhân nói cũng không sai. Nhưng bọn họ một người tuổi nhỏ, một người lại không ở trong phạm vi chức quyền, ý kiến đều không thể thực hiện. Nên hỏi Đại Lý Tự cùng Binh Bộ, nhìn xem hành động lần này của Đỗ Hà có hình thành tội lớn xông vào hoàng cung hay không, lại nhìn xem Đỗ Hà có động thủ với cấm quân hay không, hay tạo thành thương vong rồi xử lý!

- Ân!

Lý Thế Dân neho mắt, thản nhiên nói:

- Phòng ái khanh nói hữu lý! Đại Lý Tự khanh, trầm hỏi người, hành động lần này của Đỗ Hà có thể hình thành tội xông vào hoàng cung hay không?

Hắn liếc mắt nhìn Đại Lý Tự Khanh, đôi mắt hồ bắn ra trận trận hàn ý, ý tứ uy hiếp trong mắt không nói nhưng hiển lộ thật rõ ràng.

Thân hình Đại Lý Tự Khanh hơi run rẩy, cũng không phải ai ai đều như Ngụy Chính, có thể coi thường lửa giận của hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân.

- Hoàng thượng minh giám, Đỗ Hà thân là học sinh Hoàng Văn Quán, có thể tự do xuất nhập hoàng cung, hành động lần này vẫn chưa tạo thành tội xông hoàng cung!

Đại Lý Tự Khanh trả lời làm Lý Thế Dân hài lòng, Lý Thế Dân gật đầu cười, lập tức lại nhìn vào một quan chức thần tình phần chấn phía sau Đỗ Như Hối:

- Hầu ái khanh, người nói thế nào?

Binh Bộ thượng thư Hầu Quân Tập nói:

- Việc này Lý đại nhân trực tiếp tham dự bên trong, hoàng thượng hãy hỏi hắn cho thỏa đáng!

Xưa nay Hầu Quân Tập giao hảo với Ngụy Chính, thậm chí Ngụy Chính nhiều lần tiến cử Hầu Quân Tập làm tướng. Theo lý thuyết Hầu Quân Tập nên đứng bên phía Ngụy Chính, nhưng thái độ của Lý Thế Dân đã vô cùng rõ ràng. Hắn không muốn đắc tội Lý Thế Dân, cũng không muốn đắc tội Ngụy Chính, vì vậy lui mà cầu tiếp theo, rõ ràng đứng sang một bên làm người đứng xem.

Lý Thế Dân tài trí mưu lược đều kiệt xuất, làm sao không nhìn ra được tâm tư của Hầu Quân Tập, cảm thấy rất khó chịu, chỉ đưa mắt nhìn qua Anh Công Lý Tích.

Lý Tích cười nói:

- Xông vào cung trọng điểm ở cửa cung, cửa hoàng cung nằm ở giao điểm, ra vào nhất định phải trải

qua kiểm tra, nếu không kiểm tra xem như xông vào cung. Đỗ Hà một đường chạy đến, trên đường chỉ qua hai cửa cung. Một là Vĩnh Yên Môn, hai là Chu Tước Môn. Chu Tước Môn là do cự thần tự mình hạ lệnh mở ra cho bọn họ thông qua. Bên Vĩnh An Môn cự thần cũng từng hỏi qua binh tướng thủ vệ, Đỗ Hà quả thật biểu lộ thân phận, nhưng vì tình huống của Trường Nhạc công chúa quá nguy cấp, Đỗ Hà có chút nóng vội nên đã xuất hiện hiểu lầm nho nhỏ. Cho nên thần nghĩ Đỗ Hà cũng có sai, nhưng còn chưa tới mức hình thành tội lớn là xông vào hoàng cung!

Lý Tích lại gắn vào một lời nói dối.

Lý Thế Dân phá lên cười ha ha:

- Ái khanh nói có lý! Ngụy khanh gia, người còn gì để nói?

Ngụy Chính giật mình há miệng thở dốc, bất đắc dĩ nói:

- Thần không lời nào để nói!

Lý Thế Dân thấy Ngụy Chính á khẩu, tâm tình lại vô cùng vui sướng, xem ra vị hoàng đế Đại Đường này ngày thường thật bị đầu quật ngư kia chọc giận không ít.

- Tốt lắm! Trường Nhạc không việc gì, mọi người tan đi! Cũng như quần thần cùng thương nghị, mọi người hãy đi làm việc theo chức trách của mình. Về chuyện Thổ Phiên Tùng Tấn Kiên Bổ thỉnh cầu trăm cự tuyệt, trăm chỉ có một nữ nhi là Trường Nhạc, há có thể cho nàng gả đi địa phương xa xôi chịu khổ!

- Dạ! Chúng thần cáo lui!

Cả phòng đại thần cùng nhau cáo lui, Đỗ Hà cũng ở bên trong.

- Đỗ Hà, người lưu lại, bồi trăm tâm sự!

Lý Thế Dân như nhìn thấy lão hữu, gọi lại Đỗ Hà.

Đủ loại ánh mắt kinh nghi dừng lại trên người hắn.

Về mặt Đỗ Hà đau khổ cúi người đáp ứng.

Chờ khi quần thần lui ra, Lý Thế Dân cười cười nhìn Đỗ Hà, nói:

- Như thế nào, không nhận biết trăm sao?

Đỗ Hà cười nói:

- Sao có thể chứ! Hoàng thượng anh minh uy phong, nhân đức dày rộng, tam quân kính yêu, vạn dân ca tụng, có thể sánh bằng Nghiêu – Thuấn – Vũ – Thang, Văn Võ Chu Khổng, Đỗ Hà đối với ngài kính ngưỡng như Hoàng Hà Trường Giang, thao thao bất tuyệt, giống như Tung Sơn, Thái Sơn...

Đỗ Hà lắc đầu lắc não, giống như đọc thuộc lòng, ca ngợi hoàng đế Đại Đường đứng trước mặt.

- Ngừng, ngừng, ngừng, ngừng, ngừng...

Trên trán Lý Thế Dân xuất hiện ba đường hắc tuyến, một hơi kêu năm chữ ngừng:

- Những lời này nghe người khác nói có lẽ trăm sẽ cao hứng ba phần, nhưng từ trong miệng người nói ra, trăm lại cảm thấy cả người không được tự nhiên. Bỏ đi, người cũng đừng tiếp tục nói những lời đó với trăm, trăm thật sự nghe không quen. Như vậy đi, trăm cùng cha người đều cùng bối, người gọi trăm là Lý thúc thúc đi!

Hắn chỉ chỉ bên cạnh ý bảo Đỗ Hà ngồi xuống.

Bản tính Đỗ Hà tiêu sái phóng khoáng, thật đúng là không quen mở miệng gọi hoàng thượng, ngồi xuống bên cạnh Lý Thế Dân, mở miệng cảm tạ.

Giờ phút này Lý Thế Dân cũng không lộ ra cái giá hoàng đế, khoát tay nói:

- Người cũng không cần khách khí với trăm, nói thật, trăm lại một lần nữa thay đổi cách nhìn đối với người. Người cũng đã biết vì đuổi bắt người, hai vạn cấm quân trong cung phải xuất động một nửa, Trình lão thất phu thậm chí còn xuất động cả kỵ binh. Kết quả một đám người bị người lắc ở sau môn, ngay ảnh tử cũng không bắt được. Nếu không phải Lý Tích tướng quân trước đó đã liệu định mục đích của người là vì xuất cung, khinh kỵ binh phải chạy đường tắt đến Chu Tước Môn mai phục, có lẽ thực sự để cho người xông ra ngoài cũng không nhất định. Cũng may mắn là hắn, làm việc quả quyết, vừa nghe nguyên do người giải thích liền lập tức hạ lệnh thông hành. Nếu là người khác chỉ sợ đã nhát gan không dám làm chủ việc này!

Đỗ Hà thật sự có chút ngây dại, không thể tưởng được sự tình lại nhiệt náo lớn đến như thế.

Bất quá cho tới hiện tại hắn cũng không cảm thấy hối hận, cười nói:

- Ta chỉ suy nghĩ đơn giản là vì không muốn nhìn thấy Trường Nhạc công chúa chết ngay trước mặt mình, nhất là dưới tình huống khả năng mình làm được, nếu không làm, đáy lòng sẽ bất an. Về phần gặp phải rắc rối, ta thật sự còn chưa suy nghĩ, xem như xông cấm cung thì lại thế nào.

Chỉ cần không thẹn với lương tâm, đâu cần xem người trong thiên hạ nói ra sao.

Người chân thật nói lời thẳng thắn!

Lý Thế Dân vỗ tay cười khê:

- Trầm thật thường thức loại tính cách này của người, hiện tại lại có thêm một dạng, làm việc quả quyết, gặp nguy không loạn, không giống phụ nhân! Nếu không phải người còn chưa thực hiện quan lễ, hôm nay trầm thật muốn phong người làm quan, để người cống hiến cho Đại Đường ta!

Lần này Đỗ Hà cũng không cự tuyệt, mà cao giọng nói:

- Sống ở Trung Hoa, chết vì Trung Hoa, ra sức vì nước, muôn chết không từ! Chỉ cần Lý thúc thúc có lệnh, Đỗ Hà không dám không theo!

Lý Thế Dân lại cười vang, ngừng một chút nói:

- Vậy trầm muốn khảo người trước, nhìn xem đến tột cùng người có bao nhiêu kỹ năng. Người có biết chế độ phủ binh?

Đỗ Hà đáp:

- Việc này Đỗ Hà tự nhiên biết, phủ binh là nguồn mộ lính căn bản của Đại Đường ta, đặc điểm là binh nông hợp nhất. Phủ binh bình thường là nông dân cày cấy thổ địa, thời gian rảnh sẽ huấn luyện, thời chiến sẽ nhập ngũ đánh giặc. Đại Đường quân phủ trải rộng khắp thiên hạ, tổng cộng có một trăm ba mươi ba phủ, lại thêm Đại Đường trọng võ, dân phong dũng mãnh, mỗi người đều vui thích nhập ngũ. Cho nên nguồn mộ lính dồi dào, vương triều uy chấn tứ di. Vì vậy có thể nói phủ binh chế là căn bản cường thịnh của Đại Đường, nhưng có một chút khuyết điểm, chính là bởi vì binh nông hợp nhất, trung kỳ binh của phủ binh chế quá mức thừa thớt thiếu thốn, không thể giúp Đại Đường chinh chiến tứ phương.

Đỗ Hà vừa dứt lời, Lý Thế Dân “xoẹt” một tiếng bật dậy, mắt hồ trừng trừng nhìn Đỗ Hà, trong mắt lộ ra thần sắc không sao tưởng tượng nổi.

Hôm nay hắn vừa nhận được tư liệu do Binh Bộ thượng thư Hầu Quân Tập đưa đến, năm nay phủ binh mới nhận binh nguyên cao tới mười lăm vạn, nhưng bên trong biết cưỡi ngựa lại không đủ một vạn.

Hết thấy tình hình hoàn toàn giống như đúc lời nhận xét của Đỗ Hà.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

27. Chương 27 : Trầm Phục Người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy bộ dạng của Lý Thế Dân, trong lòng Đỗ Hà biết được mình suy đoán không sai.

Dù sao Lý Thế Dân cũng là nhân vật gặp qua đại cảnh đời, chỉ một lát đã khôi phục bình tĩnh, nhìn Đỗ Hà gật đầu nói:

- Đúng như lời người nói, kỵ binh của Đại Đường ta thiếu khuyết nghiêm trọng. Gần đây trầm luôn luôn vì chuyện này mà phiền nhiễu, nhưng không biết người làm sao nhìn ra được?

Đỗ Hà thông dong cười nói:

- Kỳ thật chuyện này vốn không tính là vấn đề, Trung Hoa chúng ta từ xưa tới nay chính là dân tộc nông canh, dân chúng lấy trồng trọt làm chủ yếu, không thiện cưỡi ngựa bắn cung, chỉ là Đại Đường chúng ta hưng thịnh chuyện chinh chiến hơn một chút mà thôi. Lý thúc thúc, ngài nghĩ lại cuộc sống của dân chúng Đại Đường, từ lúc sinh ra, thơ ấu đọc sách đi học hoặc làm việc nhà, hoặc làm nghề nông, thành gia lập nghiệp sau đó trở thành phủ binh, vào ngày mùa thì xuống đồng canh tác, khi nhàn rỗi lại nhập phủ huấn luyện. Cả đời bọn họ có được bao nhiêu thời gian học tập cưỡi ngựa bắn cung đây? Trừ phi là những dòng

sĩ vốn yêu thích cưỡi ngựa bắn cung, nếu không người bình thường lại có ai lại dùng thời gian vốn đã ít ỏi lại đi luyện tập? Vì vậy muốn đoán trúng điểm này cũng không có gì kỳ quái!

Lý Thế Dân đồng ý gật gù đầu, đạo lý Đỗ Hà nói ra thật đơn giản dễ hiểu, nhưng cũng là chân lý đích thực suốt ngàn năm không thay đổi.

Ngoại tộc lại không giống như chúng ta, bọn họ là dân du mục, mỗi người đều trưởng thành trên lưng ngựa, lại giỏi cưỡi ngựa bắn cung. Cho dù trời sinh ngu ngốc nhưng nếu để cho hắn cưỡi ngựa suốt mấy mươi năm cũng có thể trở thành kỵ binh nhất lưu, điểm ấy chính là chênh lệch lớn nhất giữa dân tộc chuyên nông canh như chúng ta cùng dân tộc du mục như bọn họ!

Điều này chính Lý Thế Dân cũng hiểu được rõ ràng, cho nên hắn vì thế mà luôn phiền lòng.

Bởi vì không ai hiểu được tầm quan trọng của kỵ binh giống như hắn.

Lý Thế Dân là vương giả trời sinh, là trời sinh thống soái.

Khi Lý Thế Dân mười tám tuổi, hắn đã bắt đầu tham gia tranh giành thiên hạ, suất lĩnh quân đội Lý Đường nam chinh bắc chiến.

Lý Thế Dân đánh giặc luôn có một đặc điểm, trong ổn cầu thắng, tính trước làm sau. Mỗi khi giao chiến cùng địch nhân, phần lớn Lý Thế Dân ngựa thủ là chủ yếu, đem bản thân mình dựng thế vững chắc sau đó mới tìm cơ hội khiêu chiến tiến công.

Ở thời điểm tiến công, Lý Thế Dân còn có một đặc điểm. Hắn thích để đại quân tiến lên chém giết, sau đó chính mình dẫn một chi quân đội tự mình đột kích đánh vỡ trận doanh của địch quân.

Chi quân đội kia chính là Huyền Giáp quân uy chấn thiên hạ.

Trong “Tư Trị Thông Giám” có ghi chép về Huyền Giáp quân:

Tần vương Thế Dân tuyển ngàn kỵ binh tinh nhuệ, tạo ra y giáp màu đen, chia làm tả hữu đội, khiến Tần Thúc Bảo, Trình Tri Tiết, Uất Trì Kính Đức, cùng Trưởng Tôn Định chia nhau thống lĩnh. Mỗi cuộc chiến, Thế Dân suất lĩnh Huyền Giáp quân làm tiên phong, thừa cơ tiến công, sở hướng vô địch, địch nhân kinh hãi. Tần vương Thế Dân từng dẫn Huyền Giáp quân đánh Vương Thế Sung, Vương Thế Sung đại bại, trăm sáu ngàn người, Vương Thế Sung phải bỏ chạy.

Đoạn văn tự này tuy rằng rất ngắn, nhưng sức chiến đấu cùng tác dụng của Huyền Giáp quân đã hiển lộ rõ. Cơ hồ mỗi cuộc chiến Lý Thế Dân đều làm gương cho binh sĩ, chính hắn mặc một thân huyền giáp, suất lĩnh kỵ binh giống như mây đen áp thẳng trận doanh kẻ địch, thanh thế bức người, hơn nữa Huyền Giáp quân là quân tinh nhuệ, cơ hồ không gì không phá nổi.

Ngoài ra chiến dịch huy hoàng nhất của Đại Đường đối với ngoại tộc chính là cuộc chiến do Lý Tĩnh suất lĩnh quân đội diệt Đột Quyết.

Trình Quán ba năm tám tháng, Đường Thái Tông tiếp nhận đề nghị của Đại Châu đô đốc Trương Công Cẩn quyết định đánh Đột Quyết, lệnh Binh Bộ thượng thư Lý Tĩnh làm Định Tương Đạo Hành quân tổng quản, để Trương Công Cẩn làm phó, phát ra thế công quân sự cường đại. Lại nhậm mệnh Tịnh Châu đô đốc Lý Tích, Hoa Châu thứ sử Sài Thiệu, Linh Châu đại đô đốc Tiết Vạn Triệt làm tổng quản các lộ quân, chỉ huy hơn mười vạn quân đội phân đường đánh Đột Quyết.

Tháng giêng năm thứ tư Trình Quán, gió lạnh thấu xương, Lý Tĩnh suất lĩnh ba ngàn kỵ binh tinh nhuệ mạo hiểm hàn lạnh từ Mã Ấp xuất phát, hướng Ác Dương Lĩnh thẳng tiến. Hiệt Lợi Khả Hãn hoàn toàn không thể ngờ được Đường quân thình lình tấn công, binh tướng chỉ biết ngơ ngẩn nhìn nhau, cực kỳ hoảng sợ. Bọn họ phán định nếu Đường quân không khuynh quốc tràn đến, Lý Tĩnh quyết sẽ không một mình xâm nhập, vì thế Lý Tĩnh dò thám biết được tin tức này, mật lệnh gián điệp ly gián tâm phúc Kỳ Tâm Phúc, khiến Thân Tín Khang Tô Mật phải tiến đến đầu hàng. Lý Tĩnh lập tức tiến công Định Tương, được màn đêm che giấu, vừa công vào trong thành, bắt được con của Tùy Tề Vương Dương Giản là Dương Chính Đạo cùng Nguyên Dương Đế Tiêu hoàng hậu, Hiệt Lợi Khả Hãn hốt hoảng bỏ trốn về Thích Khẩu.

Chiến dịch kia trực tiếp quyết định thắng bại của cuộc đại chiến, tuy rằng về sau Hiệt Lợi Khả Hãn nhiều lần kháng cự, như từ đầu tới cuối vẫn chỉ là vô ích.

Cuộc chiến kia tuy quy công ở tài năng quân sự quý thần của Lý Tĩnh, nhưng công hiệu của ba ngàn kỵ binh thật rõ ràng không thể nghi ngờ.

Kỵ binh dùng tốt, chỉ cần ba ngàn liền có thể quyết định thắng bại, nhưng nếu có ba vạn, hoặc ba mươi vạn, chẳng lẽ không phải sẽ vô địch thiên hạ?

Cho nên Lý Thế Dân luôn luôn rất xem trọng việc phát triển kỵ binh, mà Đại Đường cũng vì thế trở thành vương triều duy nhất không thiếu ngựa của các triều đại lịch sử. Trong lịch sử ghi chép lại, chỉ nói về Lũng Tây, Lý Thế Dân đã nuôi quân mã khoảng bảy mươi vạn con, mỗi khi xuất chinh trong Đường quân không dám nói mỗi kỵ binh có được mấy con ngựa luân lưu, nhưng mặc dù chỉ là binh tốt mỗi người cũng được phân một chiến mã, dùng để cưỡi đường xa.

Vì vậy Đại Đường vương triều không thiếu chiến mã, chỉ thiếu chính là kỵ sĩ biết cưỡi ngựa, là kỵ sĩ có thể vì Đại Đường vương triều chinh chiến thiên hạ.

- Người đã hiểu được điểm này, không biết lại có biện pháp gì giải quyết hay không?

Tận đáy lòng Lý Thế Dân cũng không ôm bao nhiêu hy vọng, chỉ là bọn họ tán gẫu tới đây nên hẳn chỉ thuận miệng hỏi thăm.

- Biện pháp tốt thì không có...Nhưng biện pháp ngu xuẩn lại có một!

Đỗ Hà đã có dự tính trong lòng, thần bí nở nụ cười.

Ban đầu trên mặt Lý Thế Dân còn hiện lên một tia tiếc nuối, nhưng khi nghe đến cuối cùng cũng lộ ra một tia chờ mong:

- Biện pháp ngu xuẩn thì ngu xuẩn vậy, dù sao so với không có biện pháp còn tốt hơn!

- Lý thúc thúc có biết môn mã cầu không?

Đỗ Hà hỏi lại một câu.

- Tự nhiên là biết, trong “Danh Đô Thiên” của Tào Thực có thơ viết: “Liên kỵ kích cức nhượng, xảo tiện thôi vạn đoạn”. Khi trầm có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ chơi đùa, cảm thấy thật thú vị, rất khảo nghiệm thuật cưỡi ngựa.

Lý Thế Dân nói xong, trong mắt đột nhiên sáng ngời, dĩ nhiên đã hiểu được dụng ý của Đỗ Hà, vui vẻ nói:

- Ý người muốn nói đem môn mã cầu mở rộng ra?

- Lý thúc thúc anh minh uy phong, Đỗ Hà bội phục!

Đỗ Hà cũng vỗ nhẹ mông ngựa Lý Thế Dân, cười nói:

- Ưu thế của dân tộc du mục chúng ta hoàn toàn không thể so sánh. Nhưng chúng ta có thể mạnh mẽ mở rộng môn mã cầu, làm môn mã cầu đi vào ngàn gia vạn hộ, mỗi người đều học, mỗi người đều chơi, dần dà dân chúng tất nhiên sẽ tinh thông cưỡi ngựa, làm sơ huấn luyện là có thể làm kỵ binh. Làm như thế có lẽ sẽ so ra còn kém hơn dân tộc sống trên lưng ngựa, nhưng ít ra vẫn có được cơ sở tốt, không đến nỗi ngay cả lưng ngựa cũng không lên được!

Lúc này Lý Thế Dân trầm ngâm, ngón tay gõ nhẹ lên bàn có nhịp điệu, phát ra “đông đông đông” tiếng vang.

Chủ ý này quả thật không tệ, nhưng có vấn đề rất lớn. Đầu tiên ngựa trong nhà dân chúng đa số là loại ngựa thấp bé dùng cày ruộng, thứ hai mã cầu dù sao cũng chỉ là trò chơi, muốn khiến cho nó thịnh hành cả Đại Đường, nói dễ hơn làm!

Lý Thế Dân không hổ là Lý Thế Dân, chỉ sau thoáng tự hỏi hai vấn đề đều hỏi ở ngay mấu chốt.

- Việc này nói khó thật rất khó, nói đơn giản lại tương đối đơn giản!

Trong lòng Đỗ Hà đã sớm suy tính ra phương án.

- Mau nói đi!

Ngữ khí Lý Thế Dân có chút hưng phấn.

Đỗ Hà cười nói:

- Mấu chốt trong chuyện này chính là trên người Lý thúc thúc, chỉ cần ngài ra mặt tổ chức một đại hội thi đấu môn mã cầu, truyền lệnh khắp cả Đại Đường, làm cho họ chiêu cáo thiên hạ kêu gọi những đội mã cầu cùng nhau tiến hành trận đấu, làm mỗi một địa phương tình nguyện ra hai đội bóng, sau đó đến Trường An tiến hành trận chung kết, người xuất sắc sẽ được Lý thúc thúc tự mình ban phần thưởng, hơn nữa còn là phần thưởng hậu hĩnh. Lấy phương pháp thi đấu thể thao này làm môn mã cầu dung nhập vào trong sinh hoạt của dân chúng, trở thành một bộ phận sinh hoạt không thể thiếu của bọn họ!

Đỗ Hà thao thao bất tuyệt cùng Lý Thế Dân giảng lên toàn bộ tiến trình đại hội thi đấu môn mã cầu, khi gặp chỗ xúc động còn hoa chân múa tay vui sướng diễn tả, kể rõ cấu trúc cả một cuộc thi là như thế nào.

Lý Thế Dân nghe đến trợn mắt há hốc mồm, không khỏi vỗ bàn tán dương.

Cuối cùng lại cảm khái nói:

- Hiền chất a, người thật là một thiên tài, trầm phục người!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

28. Chương 28 : Nỗi Vui Ngoài Ý Muốn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà suy tính như vậy chính là lấy từ phong trào thi đấu thể dục thể thao của đời sau, chỉ cần môn mã cầu được thịnh hành tại Đại Đường, từ dân chúng, từ tướng tá, khi rảnh rỗi đều có thể tham gia chơi đùa, luyện tập, nhất định có thể đề cao khả năng cưỡi ngựa khắp cả Đại Đường.

Hành động cao minh nhất của Đỗ Hà lần này chính là đưa ra quan niệm thi đấu của đời sau.

Đại Đường vương triều thể tộc môn phiệt san sát, đây là tai hại lớn nhất của Đại Đường vương triều, cũng là một viên u ác tính.

Nhưng giờ phút này Đỗ Hà lại lợi dụng sự tồn tại của môn phiệt mà đưa ra chuyện thi đấu thể thao.

Thái độ của Lý Thế Dân đối với thể tộc môn phiệt không cần nghi ngờ, trong lịch sử hắn thậm chí từng chỉ thị đại thần, lấy phẩm vị cao thấp của đại thần lúc ấy mà đặt định cấp bậc, một lần nữa phán định “Thể Tộc Chí”. Sửa định hoàng tộc tôn thất là thứ nhất, tiếp theo là hoàng hậu ngoại thích Trương Tôn thị, đem Sơn Đông Thôi thị có danh vọng cao nhất dân gian đứng thứ ba, dụng tâm không cần nói cũng biết.

Thể tộc môn phiệt các nơi sở cầu không thoát khỏi danh vọng, chỉ cần Lý Thế Dân tự mình hạ lệnh đem môn mã cầu xác định là môn vận động quốc gia, hơn nữa công khai thi đấu, vì đoạt giải, vì lấy được xuất sắc, vì nổi danh, những thể tộc môn phiệt nhất định sẽ không tiếc lực lượng thành lập đội bóng riêng của mình.

Bọn hắn có được thành phần cổ nông lệ thuộc môn phiệt rất nhiều, còn có thể vì thắng lợi mà cạnh tranh lẫn nhau. Cạnh tranh thắng bại rất dễ dàng chuyển biến thành kết thù kết oán, so đấu thắng bại sẽ làm cho bọn họ dần dần đối địch, uyển chuyển mà quanh co chèn ép lực lượng của thể tộc môn phiệt.

Thể tộc môn phiệt có thể cùng vương quyền đối kháng, nguyên nhân trọng yếu cũng là bởi vì bọn hắn bền chắc như thép, khó thể lay chuyển, nhưng nếu bọn hắn dần dần phân tách, đánh bại từng nhà, sẽ trở thành việc dễ dàng.

Lý Thế Dân hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, về mặt có chút phần khởi, thần thái liên tục thay đổi.

Đỗ Hà cũng không nói thẳng ra, chỉ làm như không biết, vẫn tiếp tục nói cho Lý Thế Dân nghe hạng mục công việc trong môn thi đấu mã cầu, cùng một ít quy tắc trọng tài.

Nhưng lúc này ý nghĩ kế sách của Đỗ Hà cũng chỉ là ý tưởng đột phát lâm thời, cho nên cũng chưa có được một quy hoạch chỉnh thể, vì vậy khi nói ra cũng là lộn xộn.

Lý Thế Dân cũng hiểu được Đỗ Hà khó xử, cười nói:

- Việc này nhìn qua như việc nhỏ, nhưng quan hệ tới cơ nghiệp thiên thu của Đại Đường, không thể qua loa. Quy hoạch chỉnh thể người không cần vội, trở về chậm rãi suy nghĩ, nghĩ ra một đại cương, nhất định phải thật chi tiết, chuyện đại hội thi đấu chưa từng có ai làm qua, nếu quyết định muốn làm, thì nhất định phải làm cho vang dội nổi danh, làm cho môn mã cầu trong thời gian ngắn thịnh hành khắp thiên hạ!

Lý Thế Dân vùng mạnh nắm tay như đang đánh giấc. Đây không phải là đánh trận, đây quả thật là một chiến dịch không có khói thuốc súng.

Không giống như người đưa ra ý tưởng như Đỗ Hà, làm nhân vật thực hiện chân chính, Lý Thế Dân phải đối mặt chính là một đám đại nho sẽ nhảy ra khuyên bảo hẳn không nên mê muội giải trí mà mất đi ý chí, một đám bảo thủ ảnh hưởng rất lớn.

Đỗ Hà đáp lời:

- Tiểu chất hiểu được, trong vòng ba ngày tiểu chất sẽ sắp xếp đầy đủ một bộ phương án đưa ra.

Điểm ấy Đỗ Hà tự tin mười phần, đối với đại hội thi đấu, những cuộc thi trong thể thao của nước Ý hay Pháp, Đỗ Hà đều hiểu rõ như lòng bàn tay, hôm nay hẳn không chuẩn bị, chỉ lâm thời nảy sinh ý tưởng, cho nên mới nói chuyện lộn xộn, chỉ cần cho hẳn chút thời gian sửa sang lại ý tưởng, rút ra sở trường lẫn nhau, nhất định có thể định ra một bộ kế hoạch thi đấu xuất sắc mà công bình.

Đỗ Hà từ biệt Lý Thế Dân, quay về Thái Quốc Công phủ, liền chui đầu vào trong thư phòng. Lý Thế Dân biết tầm quan trọng của kỵ binh, Đỗ Hà cũng giống như vậy. Nhất là ranh giới rộng lớn, càng thêm cần kỵ binh không thể nghi ngờ. Chỉ có kỵ binh mới có thể hành quân trăm vạn dặm, ở quốc gia khác xa xôi lưu lại tinh kỳ thắng lợi của Đại Đường vương triều.

Môn mã cầu mặc dù chỉ là một trò chơi giải trí, nhưng cũng giống như bóng đá bóng rổ đời sau, chỉ cần được mở ra thịnh hành, mỗi người đều tham gia chơi đùa, đối với việc bồi dưỡng khả năng cưỡi ngựa sẽ có trợ giúp lớn lao.

Đối với điểm này Đỗ Hà có mười phần tin tưởng.

Bởi vì Đỗ Hà hiểu biết về Đại Đường, Đại Đường thuộc loại xã hội phong kiến, sinh hoạt cá nhân của dân chúng tương đối đơn giản, mấu chốt là vì họ không có gì để giải trí. Không giống như đời sau, nhàn rỗi thì có thể lên mạng, có thể chơi game, thậm chí còn có thể ra nước ngoài du lịch.

Ở thời đại này, rảnh rỗi chỉ có thể tụ tập cùng một chỗ, nói chuyện phiếm tán gẫu, sống uống tuổi xuân. Nếu có được một trò giải trí cung cấp cho họ vui chơi, tin tưởng bọn họ nhất định sẽ không bài xích.

Đỗ Hà vốn muốn lập tức viết ra chế độ quy tắc thi đấu môn mã cầu, nhưng lại phát hiện mình đối với môn mã cầu cũng không phải thực hiểu biết, môn mã cầu ở thế kỷ 21 cũng không phải được lưu hành như bóng đá hoặc bóng rổ.

Vẫn nên tìm hiểu rõ tình hình rồi hãy quyết định đi!

Một cảm giác mệt mỏi đánh úp lại, hôm nay hẳn mạnh mẽ xông vào hoàng cung, khiến tinh lực của bản thân cơ hồ tiêu hao hết, thân thể lại một lần nữa cảm giác không khỏe.

Gấp gáp cũng không được gì, Đỗ Hà dự định đi nghỉ ngơi trước lấy lại sức, dưỡng đủ tinh thần sau đó mới làm tiếp quyết định.

Về tới phòng, chỉ sau một khắc hẳn đã ngủ say.

Khi Đỗ Hà tỉnh lại đã qua hai canh giờ, bên ngoài sắc trời cũng đã âm đạm.

Đỗ Hà đuổi lưng mệt mỏi, bỗng nhiên ánh mắt trừng lớn:

- Làm sao có thể!

Hắn khẽ kêu lên, thế nhưng ngoài ý muốn phát hiện nội lực của mình đã tăng lên rất nhiều.

Nếu nói trong dĩ vãng nội lực của Đỗ Hà giống như dòng khí chảy chậm, giờ khắc này nội lực trong cơ thể hắn đã tụ tập thành một dòng suối nhỏ, tăng trưởng lên gấp bội.

Đây là có chuyện gì!

Đỗ Hà chưa bao giờ gặp được loại tình huống này, lúc hắn tám tuổi có được bộ “Lưu Hương Bảo Giám”, bởi vì lúc ấy trong ti vi đang chiếu bộ phim “Hương Soái truyền kỳ”. Đối với khả năng diễn xuất vai nam chính Sở Lưu Hương của Trịnh Thiếu Thu hắn say mê dị thường, cho nên cũng tập luyện, khổ luyện hơn hai mươi năm mới xuất thế tung hoành thiên hạ, trở thành đạo soái nổi danh khắp thế giới, khắp các quốc gia.

Tình hình nội lực đột nhiên tăng mạnh như hôm nay cho tới bây giờ hắn chưa từng gặp qua, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được rõ ràng.

Chẳng lẽ do nguyên nhân hôm nay bị tổn hao hết nội lực sao?

Đỗ Hà nhảy dựng lên, chạy ra khỏi phòng đi vào tây viện, vận khởi khinh công thân pháp Đạp Nguyệt Lưu Hương, đầu ngón chân nhẹ nhàng điểm lên mặt ghế đá trong viện, cả người lửng lơ không dựng lên, đạp vào không khí, nghiêng người phi hành, dưới tình huống không hề có nơi giẫm chân, hắn lại lửng lơ không bay xa một thước.

Thân hình Đỗ Hà lảo đảo trên không trung, trong lòng biết đây đã là cực hạn, không thể tiếp tục cưỡng cầu nên mới đáp xuống.

Hắn vui mừng như điên, thân thể này của hắn chỉ bất quá mới luyện tập không được bốn tháng thời gian, xa xa còn chưa đủ khả năng lửng lơ mà phi hành. Y theo kế hoạch hắn định ra từ sớm, muốn đạt tới cảnh giới bây giờ ít nhất phải dùng thời gian một năm, hiện tại lại vô tình thu ngắn được trước tám tháng, tiến bộ này thực sự không sao tưởng tượng nổi.

Nếu theo tốc độ tiến bộ này, không cần tới hai năm đạo soái đã có thể tái xuất giang hồ.

Đương nhiên chỉ một hai năm thời gian ngắn ngủi xa xa không đủ Đỗ Hà đạt tới cảnh giới tung hoành thiên hạ của Đỗ Trường Thiên kiếp trước. Nhưng phải biết rằng Đỗ Trường Thiên tung hoành thế giới lại là thế kỷ 21, khi đó còn có cửa chống trộm, có loại tử sắt dù dùng bom cũng không thể tạc nổ, còn có cả cameras có thể thu hình cả hướng bay của loài muỗi chứ đừng nói chỉ tới người.

Đối mặt những cách phòng trộm này, không có được khinh công tung hoành thiên hạ như Đỗ Trường Thiên quả thật không thể trở thành đạo soái, nhưng hiện tại Đỗ Hà phải đối mặt chính là một thời đại Đường triều không có cửa chống trộm, không có tử sắt, càng không có cameras.

Thực lực của Đỗ Hà chỉ cần đạt tới một phần hai mươi của Đỗ Trường Thiên liền có thể trở thành một đạo tặc làm cả thiên hạ đau đầu, đương nhiên nếu muốn trở thành đạo soái, là nguyên soái trong giới đạo tặc, nhất định phải có được một phần mười thực lực của Đỗ Trường Thiên.

Thần sắc của Đỗ Hà vui sướng, trong mắt cũng lộ vẻ hưng phấn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

29. Chương 29 : Thiên Cổ Nhất Đế Mài Mực Cho Ta

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cố nén nỗi vui sướng vì nội lực đại tăng, ổn định lại tâm thần, cầm lấy bảo kiếm ở trong viện luyện tập, cho đến khi nội lực tiêu hao hầu như không còn mới chịu ngừng lại.

Trở về phòng đã tọa điều tức, hai canh giờ trôi qua, tinh thần của Đỗ Hà khôi phục lại nhưng nội lực không thấy tăng trưởng.

Quả nhiên không phải do nguyên nhân hao hết nội lực.

Đỗ Hà thầm than một tiếng, cũng không tiếp tục cưỡng cầu.

Trong khi luyện công tối kỵ nhất chính là tham công, cho nên Đỗ Hà lý trí ngừng lại, không tiếp tục miệt mài theo đuổi.

Đỗ Hà làm như vậy chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Người luôn có tiềm lực vô hạn, bất luận người nào cũng không thể đoán trước. Ở thời khắc nguy cơ có một người mẹ bị thương vì muốn cứu con mình có thể trong nháy mắt di chuyển một tảng đá nặng bốn trăm cân, một người gặp phải nguy hiểm nhưng chỉ vì muốn sống sót, hẳn có thể mười ngày mười đêm không ăn không uống không ngủ cũng không nghỉ ngơi.

Đây là lực lượng đặc hữu của con người, không phải do bản thân có thể khống chế.

Đỗ Hà luyện tập công phu chưa đầy bốn tháng, ở trình độ tu vi chỉ có thể xem là một thái điều.

Một thái điều căn bản không có khả năng ôm một người nặng gần trăm cân vận dụng khinh công một hơi chạy suốt hai dặm đường, hơn nữa bên trong còn phải dùng đủ mọi phương pháp né tránh sự ngăn trở của cấm quân trong hoàng cung.

Nhưng Đỗ Hà làm được, chính hẳn cũng không biết mình làm sao làm được, lúc đó hẳn chỉ một lòng muốn cứu giúp Trường Nhạc công chúa, không muốn tận mắt nhìn thấy một thiếu nữ có tài học lại hiền lành xinh đẹp cứ như vậy mà chết trong lòng của mình.

Lúc đó hẳn cũng không nghĩ ngợi gì khác, chỉ có một ý niệm trong đầu, phải cứu người, liều lĩnh cứu người.

Như thế lại ngoài ý muốn kích phát tiềm năng bản thân, thúc đẩy nội lực của hắn tiến nhanh, hoàn thành xong chuyện mà bình thường không thể hoàn thành.

Nhưng phương pháp mạnh mẽ kích thích tiềm năng bản thân đối với thương tổn thân thể là tương đối lớn, cũng giống như uống thuốc kích thích, nếu Đỗ Hà còn lòng tham không đáy, tiếp tục miễn cưỡng tập luyện, tính toán tìm ra phương pháp học cấp tốc, kinh mạch thân thể hẳn sẽ bởi vì không thể duy trì được lực lượng đột nhiên trưởng cao mà vỡ, tẩu hỏa nhập ma.

Việc tương tự như thế ở trong võ học giới có rất nhiều rất nhiều, nhưng Đỗ Hà bởi vì từng có qua một lần kinh nghiệm ở kiếp trước, cho nên thật lý trí làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Đỗ Hà dùng tròn một ngày thời gian tìm hiểu chế độ quy tắc thi đấu mã cầu của Đường triều.

Có lẽ bởi vì môn mã cầu là trò chơi của quý tộc, cho nên thi đấu cũng không kịch liệt, tựa như một nhóm nữ nhân tụ tập vui chơi, căn bản không thể hiện ra được tinh thần cạnh tranh thi đấu của môn thể thao này.

Khiến Đỗ Hà cảm giác giống như chơi bóng rổ của niên đại 90, cùng bóng rổ của thế kỷ 20.

Bóng rổ niên đại 90 phần kịch liệt, xem trận đấu của Jordan chính là hưởng thụ, mà thế kỷ 20 tuy rằng có rất nhiều ngôi sao, nhưng chỉ hơi chút va chạm liền phạm quy, so sánh với niên đại 90 căn bản không thể sánh bằng.

Môn mã cầu Đường triều so với thế kỷ 20 càng thêm yếu ớt.

Nếu môn mã cầu thi đấu chỉ như thế, căn bản không thể chân chính làm được dụng ý tối luyện thuật cưỡi ngựa.

Nhất định phải định lại quy tắc thêm lần nữa, làm trận đấu càng thêm kịch liệt, càng thêm nhiệt huyết, càng thêm hấp dẫn người, tốt nhất giống như môn bóng bầu dục!

Đỗ Hà cắn bút, tự lẩm nhẩm nói, tự hỏi, khi thì viết, khi lại nhíu mày.

Tiểu la ly Linh Lung ở bên cạnh mài mực, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn trộm Đỗ Hà, đôi ngực giống như nai con không ngừng va chạm, không ngừng suy nghĩ nhị thiếu gia của mình quả thật càng ngày càng anh tuấn.

Đúng như ý tưởng của Linh Lung, gương mặt của Đỗ Hà vốn tuấn tú, nhưng vì dĩ vãng tưu sắc quá độ, lộ ra bộ dáng như con gà chết, làm cho người ta nhìn thấy liền phiền chán. Nhưng hiện giờ Đỗ Trường Thiên thay vào, lại làm cho thân thể Đỗ Hà tu tập tâm pháp thượng thừa “Ngũ khí triều nguyên”, cũng không có sở thích ham mê bất lương, tự nhiên càng ngày càng có vẻ tinh thần phấn chấn, hơn nữa cộng thêm cá tính tùy tâm sở dục của Đỗ Trường Thiên, khí chất như cả thiên hạ tùy ý vân du tiêu sái dần dần được thể hiện, tuyệt đối có được bản lĩnh làm mê đảo hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ.

Nhất là những ngày gần đây, nội lực của Đỗ Hà đại tiến, bất luận tinh khí thần đều đề cao rõ rệt, tự nhiên sẽ làm cho tiểu la ly rung động hoài xuân.

Tâm tư của Linh Lung chính Đỗ Hà cũng hiểu được, nhưng nàng chỉ mới mười ba tuổi, Đỗ Hà cũng không có ham mê dính vào một tiểu nữ hài.

Ngày hôm đó Đỗ Hà đem tài liệu sửa sang ghi chép ra, ngày hôm sau lại kiểm tra sửa chữa lại, cầm theo xấp tài liệu đi vào hoàng cung tìm Lý Thế Dân.

Địa phương Lý Thế Dân tiếp kiến Đỗ Hà lại ở Cam Lộ Điện, điều này làm cho Đỗ Hà thực sự cảm thấy ngoài ý muốn.

Tẩm cung của Lý Thế Dân là Thái Cực Cung, bố cục trong cung rất chú ý, nghiêm khắc dựa theo kiến trúc nguyên tắc cung thất thời cổ đại mà tạo thành. Chủ thể kiến trúc trong cung chọn dùng “tiền triều hậu tẩm” nguyên tắc, lấy Chu Minh Môn, Túc Chương Môn, Kiền Hóa Môn làm ngăn giới, đem trong cung phân chia thành “tiền triều” cùng “nội đình” hai bộ phận.

“Tiền triều” là địa phương hoàng đế xử lý việc chính trị, “Nội đình” là nơi hoàng đế nghỉ ngơi cùng tần phi.

Cam Lộ Điện nằm ở nơi độc sách của hoàng đế trong “Nội đình”, cũng là đại điện thứ ba trong Thái Cực Cung, chính là thư phòng của gia đình bình thường ngoài dân gian.

Lý Thế Dân không tiếp kiến Đỗ Hà ngoài khách sảnh mà ngược lại gọi hắn đến thư phòng của mình, đây xem như cực kỳ vinh sủng.

Tuy Đỗ Hà biết đây rất có thể là một loại thủ đoạn mượn sức của Lý Thế Dân, nhưng trong lòng hắn vẫn không khỏi có chút cảm động, nếu không phải Lý Thế Dân xem trọng năng lực của mình, nếu không phải Lý Thế Dân vừa ý chính mình, thưởng thức mình, cần gì cho người mang hắn đưa tới nơi này?

- Đỗ Hà bái kiến Lý thúc thúc!

Đỗ Hà lên tiếng, còn chưa bái xuống Lý Thế Dân đã nói:

- Được rồi, nơi này chỉ có ta với ngươi, không cần đa lễ. Mau đem tài liệu của ngươi đưa cho trẫm xem một chút.

Đỗ Hà từ lúc đi vào liền phát hiện cả thư phòng chỉ có một mình Lý Thế Dân, ngay cả thiếp thân thị vệ cũng bị gọi ra bên ngoài.

Đỗ Hà đi tới bên cạnh, đem tài liệu giao cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đưa tay tiếp nhận, cười khen:

- Chữ tốt, không hổ là thư pháp danh gia, nếu cả triều văn võ đều có thể viết ra chữ tốt như vậy, khi trẫm phê duyệt tấu chương sẽ xem là một loại hưởng thụ.

- Đây là cái gì?

Lý Thế Dân mới nhìn thoáng qua, chỉ vào dấu ngắt câu trong tài liệu, trong mắt lóe lên ánh sáng khó hiểu.

- Dấu chấm câu!

Lúc này Đỗ Hà mới nhớ tới dấu chấm câu tới thời cuối nhà Thanh mới được vận dụng chính thức, liền nói ngay:

- Đây là một loại phương pháp dấu chấm, có thể giúp người đọc hiểu được nội dung bên trong dễ dàng hơn.

- Hảo một dấu chấm câu! Phương pháp này thật đơn giản tiện lợi, nhưng khi sử dụng lại cực kỳ thực tế. Trăm tính toán chiêu cáo thiên hạ, đem nó phổ biến vận dụng, người xem thế nào?

Lý Thế Dân cười hỏi, dĩ nhiên đã nhìn ra được ý nghĩa tồn tại của dấu chấm câu nho nhỏ kia.

Đỗ Hà cười nói:

- Tiểu chất không ý kiến, nhưng dấu chấm câu vốn không đồng nhất, mỗi một loại đều có ý nghĩa độc đáo khác nhau, để tiểu chất viết xuống rồi hãy cùng truyền ra!

Lý Thế Dân gật đầu đồng ý.

Đỗ Hà cầm lấy bút lông trong ống bút, nhìn thấy nghiên mực lại không có mực, không khỏi ngây dại.

Tuy rằng đã hơn ba tháng, nhưng Đỗ Hà vẫn chưa học được kỹ xảo mài mực.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà do dự chưa viết, hiểu ý cười, đứng dậy nói:

- Cũng được, nể mặt danh gia thư pháp như người, hôm nay trăm ngoại lệ tự mình mài mực cho người!

Lý Thế Dân thuận thực đem mực mài xong, còn đưa tay ra dấu như thỉnh mời.

Đáy lòng Đỗ Hà cảm thấy lâng lâng, đối với vị hoàng đế Lý Thế Dân càng thêm kính trọng, tinh thần phấn chấn, đem dấu chấm tròn, dấu phẩy, dấu chấm hỏi, dấu chấm than, dấu ngắt, dấu chấm phẩy...toàn bộ các dấu chấm câu cùng cách dùng đều nhất nhất viết ra thật chi tiết.

Đỗ Hà là cao tài sinh hệ Trung văn, viết chính tả đối với hần mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.

Lý Thế Dân cũng chưa xem tài liệu mà Đỗ Hà mang đến, chỉ đứng phía sau hần, chăm chú nhìn hần viết chữ, thật chuyên tâm học tập bút pháp của hần.

Thấy Đỗ Hà dừng bút, Lý Thế Dân còn chưa cảm thấy thỏa mãn, chỉ lắc đầu thở dài:

- Đỗ thể tự, trăm thích nhất, khổ luyện lâu ngày nhưng vẫn chưa nắm được ảo diệu bên trong.

Trong lòng Đỗ Hà cười thầm, Đỗ thể tự vốn là Nhan thể tự, Nhan thể tự là một trong những chữ thư pháp khó viết nhất, ở thời Đường Tống Nhan thể tự thành tựu thậm chí đã siêu việt cả Thư Thánh Vương Hi Chi lưu lại các loại tự thể, nhưng cũng bởi vì muốn học giỏi Nhan thể tự càng thêm muôn vàn khó khăn, cho nên người có thể chân chính nổi danh vì Nhan thể tự cũng không có được mấy người.

Đỗ Hà khổ luyện hơn hai mươi năm mới có được thành tựu như ngày hôm nay, mặc dù Lý Thế Dân cực thiện thư pháp, nhưng muốn chỉ trong mấy tháng là có thể lĩnh ngộ được tinh túy của Đỗ thể tự, đây chính là mộng tưởng.

- Nếu Lý thúc thúc muốn học, Đỗ Hà không dám tư tàng!

Đỗ Hà cười nói.

Lý Thế Dân nghe vậy thoải mái phá lên cười.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

30. Chương 30 : Nghỉ Đêm Trong Hoàng Cung

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân xem xong tài liệu liên quan tới đại hội thi đấu mã cầu mà Đỗ Hà soạn ra, đáy lòng rung động, thật lâu vẫn chưa thể bình tĩnh.

- Đây thật do một mình người viết!

Đôi mắt hổ của Lý Thế Dân nhìn chằm chằm Đỗ Hà, vẫn không cách nào tin tưởng.

Đỗ Hà gật đầu khẳng định.

Lý Thế Dân vui mừng tán thán:

- Tài hoa của hiền chất thật không thua kém phụ thân, không thua kém phụ thân của người a!

Hắn yêu thích cầm tài liệu trong tay không buông, phần khởi nói:

- Trẫm hoàn toàn không ngờ được thi đấu mã cầu lại cần nhiều chuẩn bị cùng chú ý hạng mục công việc đến như thế, quy mô lại có thể lớn đến như vậy. Thật nhiều chuyện mà trẫm nằm mơ cũng không thể nghĩ ra, hiền chất lại có thể nhất nhất chỉ ra, làm cho người ta phải rung động.

Trong đáy lòng Đỗ Hà cười thầm, đối với câu than thở sợ hãi của Lý Thế Dân, Đỗ Hà trước khi đến đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Hắn sở định ra trận thi đấu mã cầu lớn nhất trong cả nước chính là thu thập tình hoa của những cuộc thi đấu bóng đá nổi danh thế giới đời sau.

Cuộc thi đấu Á Vận Hội cùng bóng đá thuộc cấp bậc quốc tế, trải qua bao năm phát triển, những kế hoạch vận hành cơ hồ đã được lập ra đầy đủ, ngưng tụ kết tinh trí tuệ của hàng ngàn hàng vạn người qua các thời đại.

Lý Thế Dân làm sao mà không sợ hãi?

Đương kim thế gian cũng chỉ có người như Đỗ Hà mang theo kinh nghiệm đời sau mới có thể quy định ra được trận thi đấu lớn mang theo quy mô cả nước.

- Nhưng...

Lý Thế Dân thoáng nhíu mày:

- Trẫm còn có thật nhiều địa phương không rõ ràng lắm. Cuộc so đấu mạnh yếu thắng thua đã phân, cũng giống như đang đánh giặc, vì sao địa phương nào thi đấu cũng phải qua ba trận vòng loại? Còn có giải quán quân càng phải như vậy, kéo tới năm trận, đây có phải quá nhiều hay không. Đánh giặc, sinh tử liều mạng, cũng không có cơ hội để tái chiến lần nữa.

Đỗ Hà tròn tròn mắt nhìn, không thể tưởng được đường đường Lý Thế Dân thế nhưng lại hỏi ra một câu hỏi ngu ngốc như vậy, không ngờ còn đem chuyện thi đấu thể thao nhập làm một cùng việc đánh giặc.

Đỗ Hà cười cười nói:

- Lý thúc thúc, đây không phải là đánh giặc. Môn mã cầu là tròn, ở trên cầu trường bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh. Thí dụ như thực lực của một đội rất kém cỏi, nhưng rất có thể sẽ bởi vì đột ngột phát huy cực tốt, hoặc là trạng thái đối thủ không tốt, nên mới thắng được trận đấu. Phải thi đấu ba trận, chính là vì ngăn chặn việc này phát sinh, giải quán quân phải thi đấu năm trận cũng là như thế, thi đấu thể thao khảo nghiệm chính là trình độ tổng hợp của cả đội ngũ, cho nên làm như vậy là chuyện cần thiết!

Lý Thế Dân giật mình hiểu được, lập tức lại hỏi:

- Đây là quy tắc người định ra cho môn mã cầu, tựa hồ không giống với nguyên lai?

- Không sai!

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Môn mã cầu là thi đấu thể thao, như thế nào gọi là thi đấu thể thao? Thi đấu vận động chỉ vì chiến thắng đối thủ, lấy được thành tích vận động xuất sắc nhất, phát huy hạn độ lớn nhất cùng đề cao thể trạng cá nhân cùng tập thể, thể năng, tâm lý cùng năng lực vận động, tiềm lực thi đấu.

Toàn lực giành thắng lợi, dững cảm giao tranh là tinh thần thi đấu thể thao, quy tắc cũ quá mức yếu ớt, thể hiện không được loại tinh thần này. Cho nên ta đem quy tắc sửa lại, sửa càng thêm dã man. Chúng ta mạnh mẽ mở rộng môn mã cầu là vì đề cao thuật cưỡi ngựa của dân chúng, là vì làm cho họ có được tổ chất vốn có của một kỵ binh. Nếu ngay cả va chạm trong cầu trường cũng không chịu đựng nổi, lên chiến trường làm sao có được thành tích tốt?

Lý Thế Dân thúc, Nho gia chúng ta mặc dù tốt, nhưng khuyết thiếu lại tinh thần thi đấu này, loại tinh thần giành thắng lợi. Đại Đường nếu muốn uy chấn tứ hải, lấy Nho học đối ngoại không được, chỉ có cố gắng thượng phong, vĩnh viễn đứng trên ưu thế mới có thể làm cho vạn bang quy hạ!

- Nói rất đúng!

Lý Thế Dân vỗ tay cười to, hẳn vốn là một người khai phá, là một loại hình minh quân thích gây dựng sự nghiệp, luôn luôn chỉ có suy nghĩ khai phá tiến thủ, uy chấn tứ hải. Loại tinh thần giành thắng lợi của Đỗ Hà chính hợp với khẩu vị của hắn nhất.

Ngoài ra bảng đề danh trợ công, tiến cầu, cùng cầu viên giỏi nhất, giải quán quân có đệ nhất cầu thủ ghi bàn...đều tuyệt không thể tả, có thể xem là một loại cạnh tranh.

Lý Thế Dân vừa nói vừa khen, tiếp đó lại chỉ vào tờ tuyển trọng tài nói:

- Đây chính là chỉ trọng tài đi, người yêu cầu thể này có phải quá hà khắc hay không, người như vậy thật không dễ tìm!

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Trận thi đấu thể thao giành thắng lợi, cũng không phải đi đánh nhau. Nhưng ở thời gian tranh đấu, khó tránh sẽ xuất hiện một ít chuyện ngoài ý muốn. Đến lúc đó trọng tài nhất định phải có được quyền lực tuyệt đối giữ gìn trật tự trong sân bóng. Cho nên ở trên cầu trường, trọng tài là tối thượng, quyền uy của trọng tài là không thể hoài nghi. Nhưng chính bởi vì là như thế, một trọng tài tồi tệ thường thường sẽ chính sự một đội cầu, không thể không cường điệu lo lắng tới việc này.

Ở đời sau bất luận là bóng đá hay bóng rổ, trọng tài đều có được quyền uy tuyệt đối, đây không phải là không có lý do. Cho nên Đỗ Hà đối với chức vị trọng tài rất chú ý, cấp tài liệu cho Lý Thế Dân tuyệt đối nhiều lần nhấn mạnh sự trọng yếu của một trọng tài giỏi cần thiết như thế nào.

Lý Thế Dân nghĩ nghĩ cũng gật đầu cho phép.

Tiếp theo, Lý Thế Dân lại đem một ít vấn đề khó hiểu trong tài liệu đồng loạt hỏi ra.

Đỗ Hà cũng không ngại phiền toái lần lượt trả lời từng câu hỏi.

Riêng có chút đề nghị không thích hợp với Đường triều, hai người lại lần nữa cẩn thận thương thảo, một lần nữa sửa chữa quy hoạch.

Hai người bàn chuyện suốt hai canh giờ, cho đến khi chạng vạng mới chấm dứt.

Lý Thế Dân lại cười khen:

- Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi hiền chất đã định ra được một chế độ trận đấu hoàn thiện đến như thế, trong đó tuyệt đại bộ phận chế độ hoàn toàn chưa từng được nghe qua, hôm nay trầm thật sự được mở rộng tầm mắt. Đúng rồi, nhìn thấy chế độ này của ngươi, trầm đột phát ra một ý tưởng. Trận thi đấu này cuối cùng không phải còn có giải thưởng cho địa cầu viên giỏi nhất, cùng cầu viên trợ công giúp ghi bàn nhiều nhất sao? Trầm dự tính đem cách ban thưởng này dùng vào trong triều chính, trầm muốn bình một vị thứ sử chiến tích tốt nhất trong năm, triều thần tốt nhất, gián quan tốt nhất cùng tướng quân tốt nhất. Ngươi suy nghĩ một chút, đây là vinh hạnh đặc biệt bậc nào, nếu ban bố xuống một đám thứ sử chẳng phải tranh giành phá đầu mưu phúc cho dân chúng? Một đám triều thần chẳng phải sẽ trăm phương ngàn kế ra mưu

làm việc cho quốc sự Đại Đường, một đám gián quan còn không chạy tới chỉ trích tội xấu của trẫm? Còn có những tướng quân không có việc gì làm, còn không phải một đám đều sẵn sàng ra trận, cầu xin xuất chiến!

Lý Thế Dân nói một tràng, cũng không nghĩ ra bị chính ý tưởng này của mình làm vui sướng tới mức hoa tay múa chân.

Đỗ Hà nghe ý tưởng của Lý Thế Dân, nhìn Đại Đường hoàng đế đang vui vẻ mừng rỡ như điên, trên mặt lộ ra vẻ kính nể từ tận đáy lòng. Thứ sử có chiến tích tốt nhất trong năm, triều thần cùng tướng quân tốt nhất, những người này cũng không có gì đáng nói, nhưng gián quan tốt nhất quả thật cho thấy rõ Lý Thế Dân đúng là một vị hoàng đế rộng lớn trí tuệ, hẳn thâm nghĩ:

Đại Đường có vị hoàng đế như thế này, còn lo gì không thể uy chấn tứ hải!

Đỗ Hà cúi đầu thật sâu, cao giọng nói:

- Lý thúc thúc học một biết mười, Đỗ Hà bội phục!

Về mặt Lý Thế Dân vui mừng, bước lên phía trước nâng dậy Đỗ Hà:

- Hiền chất lại đa lễ, hướng chi cuối cùng đây cũng là chủ ý của ngươi, trẫm chỉ đơn giản thay đổi một chút mà thôi. Nếu tính công lao, ít nhất hiền chất cũng chiếm tám phần!

Nhìn nhìn màn đêm bao phủ bên ngoài cửa sổ, Lý Thế Dân nói:

- Không ngờ bất tri bất giác đã vào đêm, người đâu! Nhanh chuẩn bị dùng bữa, hôm nay trẫm muốn cùng Đỗ nhị lang không say không về!

Nói xong Lý Thế Dân đột nhiên nhớ lại một chuyện, dừng một chút nói:

- Đúng rồi, gọi người đến Lập Chính Điện nói với hoàng hậu, mời nàng dùng bữa. Nói hôm nay trẫm muốn mở tiệc chiêu đãi tuần kiệt triều đình, ngày mai sẽ bồi nàng dùng bữa!

Cũng không biết Lý Thế Dân phân phó ai, nhưng mệnh lệnh của hắn rất nhanh đã được thực hiện, làm Đỗ Hà cũng không có thời gian cự tuyệt.

Trong tiệc rượu Lý Thế Dân cùng Đỗ Hà nâng chén trò chuyện, nói tiếp chuyện tổ chức thi đấu mã cầu.

Ăn uống no say, Lý Thế Dân đột nhiên hỏi:

- Khi nào thì đi quan lễ? Trẫm có một chức vị thích hợp cho ngươi!

- Ách...

Đối với lời mời của Lý Thế Dân, Đỗ Hà nghĩ nghĩ đáp:

- Để qua năm đi, ra sức vì nước Đỗ Hà không dám không tuân, chỉ là ta cho rằng mình còn có một ít đồ cần học tập!

Chính trị Đường triều thanh minh, nhưng đối với việc tranh đấu bên trong những hoàng tử, hoặc đối ngoại cũng có những cuộc chiến mở rộng lãnh thổ biên cương, những điều này không khỏi quan hệ tới căn cơ đại sự của Đại Đường.

Đỗ Hà tự biết mình là con trai của tể tướng, sẽ không tránh khỏi những cuộc đấu tranh này.

Cho nên khi võ nghệ của mình còn chưa đạt tới cảnh giới bảo vệ được chính bản thân, vẫn nên quyết định ít tham gia vào những việc như vậy mới là thượng sách nhất.

Lý Thế Dân cũng không bắt buộc, chỉ gỡ một lệnh bài bên hông đưa cho Đỗ Hà, nói:

- Đây là lệnh vào ra vào hoàng cung, thực dụng hơn lệnh bài kia của ngươi nhiều. Sau này nếu có ý tưởng gì mới lạ cứ việc đến tìm trẫm, trẫm đối với những kỳ tư diệu tưởng trong đầu ngươi đặc biệt có hứng thú!

Thịnh tình của Lý Thế Dân không thể chối từ, Đỗ Hà liền đưa tay đón lấy.

Màn đêm buông xuống, Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân hàn huyên trời nam đất bắc, cuối cùng nghe theo ý tứ của Lý Thế Dân ở lại nghỉ đêm trong hoàng cung.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

31. Chương 31: Trường Nhạc Công Chúa (thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà mở mắt ra, nhìn thấy sắc trời đã hửng sáng, uể oải duỗi lưng ngồi dậy. Nhìn cảnh trí xa lạ xung quanh, Đỗ Hà nhớ lại đêm qua mình và hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân trò chuyện quá cao hứng, cho đến gần rạng sáng mới phát giác sắc trời đã tối đen. Vì vậy, Lý Thế Dân đã mời Đỗ Hà tá túc lại một đêm trong hoàng cung. Cung nữ trong hoàng cung rất chuyên nghiệp, Đỗ Hà vừa mới ngồi dậy, lập tức có một cung nữ đẩy cửa phòng, bưng chậu rửa mặt đi vào.

- Hoàng thượng đâu?

Đỗ Hà vừa hỏi, vừa dùng ngón tay dính một chút được vật giống như kem đánh răng, bôi lên hàm răng, sau đó dùng bàn chải bằng gỗ thuần thực đánh răng.

- Hoàng thượng sớm đã vào triều rồi!

Câu trả lời của cung nữ khiến Đỗ Hà thoáng xấu hổ. Hàng ngày hắn thường dậy lúc năm giờ sáng để luyện công, giống như một đồng hồ sinh học, nhưng không ngờ Lý Thế Dân còn dậy sớm hơn hắn.

- Hoàng thượng có nhớ lại gì không?

Đỗ Hà cầm khăn lông cung nữ đưa cho lau mặt.

- Hoàng thượng kêu ngài cứ tự nhiên, còn dặn dò chúng ta hầu hạ ngài cho tốt!

Đỗ Hà khẽ gật đầu, hỏi bội kiếm của mình. Ở Đường triều, bội đao bội kiếm là một loại mốt thời thượng, cho dù là văn thần như phụ thân Đỗ Như Hối cũng trang bị một thanh nghi đao trên người. Đây cũng là một biểu hiện trọng võ nghệ của Đường triều, khởi nguyên của liên minh Vị Thủy.

Vào năm 626 công nguyên, Đường Thái Tông Lý Thế Dân vừa mới tức vị, hai khả hãn của Đột Quyết là Hiệt Lợi, Đột Lợi dẫn hơn mười vạn quân bức bách Trường An. Đại quân trú đóng ở phía bắc cầu Vị Thủy ngoài thành, cách thành Trường An về bốn mươi dặm, kinh sư đại chấn, Trường An giới nghiêm. Lý Thế Dân bị ép thiết nghị binh, tự mình dẫn lục kỵ Cao Sĩ Liêm, Phòng Huyền Linh đến bên sông Vị Thủy, đối thoại với Hiệt Lợi, chỉ trích Hiệt Lợi bội ước.

Lúc ấy Đại Đường vừa mới bình định thiên hạ, thực lực còn chưa đủ để đối kháng với Đột Quyết, Lý Thế Dân bị ép khuất phục Hiệt Lợi, Đột Lợi, phải ký kết liên minh Vị Thủy, giao nộp vàng bạc trong quốc khố Đại Đường. Cái gọi là liên minh Vị Thủy này, thật ra là nổi nhục Vị Thủy.

Lý Thế Dân từ đó trở đi, gấp rút chuẩn bị chiến tranh, thậm chí tự mình luyện binh, mỗi ngày đều lệnh cho binh tốt trong hoàng cung thao luyện. Bất luận văn võ đều có thể đeo đao kiếm. Kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, Hiệt Lợi bị Lý Tĩnh đánh cho đại bại, bị Lý Tông Đạo bắt sống, nhốt ở Trường An trở thành một Đại tướng quân.

Sau khi Đỗ Hà được nghỉ học, lúc nào ra ngoài cũng mang theo bội kiếm trên người, vào hoàng cung cũng giống như vậy, chỉ khi gặp mặt Lý Thế Dân mới giao nộp binh khí cho hộ vệ của Lý Thế Dân.

- Lý đại nhân đã sai người đem binh khí tới, đang treo trên tường phòng ngoài.

Cung nữ cung kính nói, bưng chậu rửa mặt ra ngoài. Đỗ Hà tìm được bội kiếm của mình, đi tới dưới gốc liễu bên cạnh ao trong viện luyện tập. Gió nhẹ lướt qua, khẽ thổi nhánh liễu liên tục lắc lư theo gió.

Đỗ Hà múa kiếm nhập tâm, chẳng biết tại sao đột nhiên nhớ tới bài thơ “Hiệp Khách Hành” của Lý Bạch, bất giác cao giọng ngâm:

- Triệu khách mạn hồ anh
Ngô câu sương tuyết minh
Ngân an chiếu bạch mã
Táp đập như lưu tinh
Thập bộ sát nhất nhân
Thiên lý bất lưu hành
Sự liễu phát y khứ
Thâm tàng thân dữ danh
Nhàn quá Tín lãng ẩm
Thoát kiếm tất tiền hoành
Tương chích đậm Chu Hối
Trì thương khuyến Hầu Doanh
Tam bôi thổ nhiên nặc
Ngũ nhạc đảo vi khinh
Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu
Ý khí tổ nghệ sinh
Cứu Triệu huy kim chùy
Hàm Đan tiên chấn kinh
Thiên thu nhị tráng sĩ
Huyền hách Đại Lương thành
Túng tử hiệp cốt hương
Bất tầm thể thượng anh
Thùy năng thư các hạ
Bạch thủ Thái huyền kinh.

Đỗ Hà vừa ngâm vừa múa kiếm, trường kiếm trong tay trong chớp lát đâm ra vô số bóng kiếm, khí lưu lạnh lẽo tuôn ra từ thân kiếm trong nháy mắt hóa thành đạo đạo quang điểm như bông tuyết, phẳng phất như ngàn vạn đoá hoa đột nhiên nở rộ, đại khai đại hợp, sát ý tung hoành.

Đỗ Hà không kìm được hét dài, trong tiếng huyết gió tràn đầy ý tứ hào hùng. Bài thơ này của Lý Bạch tràn đầy khí khái phóng khoáng của một hiệp khách, ý cảnh tương hợp với “Thiết Huyết thập tam thức” của Thiết Huyết Đại Kỳ môn, hai bên chứng thực lẫn nhau, khiến cho kiếm thuật của hắn lại đột phá ý cảnh mới.

Đỗ Hà đột nhiên cảm giác có người đang nhìn lên mình, quay đầu nhìn lại, đã thấy Trường Nhạc công chúa vẻ mặt chấn động đứng trong nội viện. Trường Nhạc công chúa vẫn mặc y phục màu trắng, ngoại trừ mái tóc màu đen, toàn thân nàng như tuyết trắng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, giống như tiên nữ thiên cung.

Tâm tình của Trường Nhạc công chúa gần đây rất phiền muộn, lúc nào trong đầu nàng cũng hiện lên hình ảnh vui vẻ của Đỗ Hà và Lý Tuyết Nhạn. Nàng sinh vào năm Vũ Đức thứ tư, xếp thứ năm trong số các tỷ

muội, tên là Đoan Trang. Đây là một cái tên khiến cho người ta sinh ra tưởng tượng, khi nàng sắp trưởng thành, Lý Thế Dân không khỏi dương dương đắc ý vì cái tên của nhi nữ, bởi vì công chúa quả thật giống như cái tên của nàng, đoan trang đức hạnh, là một mỹ nhân dung mạo tuyệt đẹp. Chí Văn vì thế từng khen ngợi:

- Công chúa tựa như một vị tiên nữ, đem linh khí siêu phàm đến hoàng cung; vâng lời răn dạy của cha mẹ sư trưởng, tu thân lập đức... thanh cao trong sáng, xinh đẹp thoát tục, nàng giống như ánh trăng chiếu rọi rừng cây xanh ngát, như nắng mới long lanh, sặc sỡ lóa mắt.

Lời văn sâu xa miêu tả dung mạo của Trường Nhạc công chúa vô cùng tinh tế. Đường Thái Tông cả đời đam mê thư pháp, vì vậy con gái của hắn cũng là một nữ nhân viết chữ rất đẹp. Trường Nhạc công chúa từng được người ta tán thưởng: “Những bức vẽ của Trường Nhạc công chúa, khiến gương sáng cũng lộ vẻ ảm đạm, khiến đóa hoa mùa xuân cũng bị che mờ vẻ đẹp tuyệt sắc.”

Một nữ nhân như vậy có thể nói được trời xanh vô cùng sủng ái, càng được hoàng đế, hoàng hậu Đại Đường cưng chiều, nhận được vô vàn yêu mến. Đáng quý hơn là, mặc dù Trường Nhạc công chúa nhận được rất nhiều sủng ái, nhưng nàng lại không hề kiêu ngạo, ngang ngược, giống như Trường Tôn hoàng hậu, rất hiền lành thực đức, thật sự là một hiền thê lương mẫu đáng quý. Cũng chính vì tính cách của nàng như vậy, mới tạo ra cục diện hôm nay.

Trường Nhạc công chúa hiền lành thực đức, cho nên nàng cũng không cự tuyệt hôn ước mà Lý Thế Dân xếp đặt lúc trước, trong đáy lòng nàng cũng thầm xem Đỗ Hà là trượng phu tương lai của mình, chỉ vì lúc ấy Đỗ Hà chưa đến 12 tuổi, cho nên hai người mới không nóng lòng kết hôn.

Trường Nhạc công chúa đã âm thầm quan sát Đỗ Hà ba năm qua, vì vậy nàng có ấn tượng vô cùng sâu sắc về hắn, chỉ có điều tất cả đều là ấn tượng xấu. Nghĩ đến phu quân tương lai của mình có đức hạnh như vậy, cuối cùng nàng không chịu được, mới làm ầm ĩ lên.

Hôn ước thuận lợi giải trừ, Trường Nhạc công chúa vẫn chưa cảm thấy thoải mái. Đỗ Hà thay đổi, chứng mất trí đã khiến hắn trở thành một người hoàn toàn khác. Đỗ Hà đã biến thành một bậc thầy thư pháp có thể làm cho đệ nhất đại nho Đại Đường là Khổng Dĩnh Đạt bái sư, biến thành một cao thủ có thể đánh thắng Tiểu Bá Vương La Thông, biến thành một “đệ tử giỏi” có thành tích ưu tú, biến thành một công tử phong lưu ăn nói khôi hài, rất được nữ nhân yêu thích. Ngay cả phụ vương nàng cách đây không lâu đã tán thưởng Đỗ Hà giống như Đỗ Như Hối, trở thành nền móng của Đại Đường.

Biến hóa long trời lở đất như vậy khiến Trường Nhạc công chúa hoàn toàn choáng váng. Đỗ Hà hôm nay không đến mức là phu lang lý tưởng của các thiếu nữ, nhưng lại là vị hôn phu lý tưởng của Trường Nhạc công chúa. Có tài hoa, có văn có võ, hơn nữa còn có thể cống hiến cho vương triều Đại Đường, trở thành cánh tay phụ tá đắc lực cho phụ hoàng nàng.

Đối mặt với một Đỗ Hà thay đổi hoàn toàn như vậy, tâm thái của Trường Nhạc công chúa cũng chậm rãi thay đổi, oán niệm và ấn tượng khắc sâu ba năm qua dần trở thành một thứ tình cảm mới. Nếu thứ tình cảm tích lũy nhiều năm này bạo phát ra ngoài sẽ giống như Hoàng Hà vỡ đê, không thể nào vãn hồi.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

32. Chương 32: Trường Nhạc Công Chúa (hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sự thay đổi của Đỗ Hà không những khiến Trường Nhạc công chúa không bài xích hẳn, ngược lại nàng còn cảm thấy ghen ghét, đố kỵ với tình cảnh vui đùa của Đỗ Hà với Lý Tuyết Nhận, cảm giác khó chịu nói không nên lời.

Hôm đó cũng giống như vậy, sau khi nghe thấy Đỗ Hà và Lý Tuyết Nhận định cùng ra phố, cảm giác khó chịu như xộc thẳng lên đầu nàng, cào cào trái tim nàng, khiến cho nàng có cảm giác như muốn khóc. Hoàn toàn không ngờ được, cảm giác ai oán khó chịu đó đã dẫn phát tật bệnh ngũ quên trong cơ thể nàng. Trường Nhạc công chúa đã trải qua rất nhiều lần triệu chứng tái phát, nhưng không biết tại sao, lần này lại lợi hại như vậy. Loại cảm giác sợ hãi, hoảng loạn không thể nào thở nổi, thậm chí khiến cho Trường Nhạc công chúa có suy nghĩ tự vẫn. Nhưng lúc đó, thanh âm không ngừng cổ vũ của Đỗ Hà chợt truyền đến tai nàng.

Mặc dù bệnh cũ của Trường Nhạc công chúa tái phát, khổ sở muốn chết, nhưng thần trí của nàng vẫn vô cùng tỉnh táo, nhìn thấy Đỗ Hà vì mình mà vội vàng xông vào hoàng cung, lại còn không ngừng quan tâm cổ vũ nàng. Hành động này động viên nàng rất nhiều, khiến cho nàng cảm giác muốn sống hơn lúc nào hết.

Khi ở trong phủ thái y, Trường Nhạc công chúa đã nghe thấy phụ hoàng Lý Thế Dân và Đỗ Hà thương thảo quốc gia đại sự, lúc đó tâm tình của nàng vô cùng bình tĩnh. Đêm qua, nàng vốn đã hẹn với Lý Thế Dân và Trường Tôn hoàng hậu cùng dùng bữa, nhưng Lý Thế Dân lại bất ngờ trì hoãn.

Hỏi ra, Trường Nhạc công chúa mới biết vì Đỗ Hà mới đến. Trường Nhạc công chúa thầm cảm thấy rất vui sướng khi thấy Đỗ Hà được Lý Thế Dân xem trọng như vậy, cuối cùng nàng lại nghe nói Lý Thế Dân giữ Đỗ Hà ở lại trong hoàng cung. Phải biết rằng, từ khi Lý Thế Dân đăng cơ đến nay, hẳn chưa bao giờ lưu lại bất cứ người nào trong hoàng cung, Đỗ Hà chính là người đầu tiên.

Sáng sớm hôm nay, Trường Nhạc công chúa bất ngờ dậy sớm, nàng dạo bước trong cung, bất giác phát hiện mình đang đi đến đình viện Đỗ Hà ở lại, may mắn thế nào, vừa vặn thấy Đỗ Hà đang cao giọng ngâm “Hiệp Khách Hành”, luyện kiếm dưới gốc cây.

Đỗ Hà luyện tập “Thiết Huyết thập tam thức” đại khai đại hợp, kiên cường phóng khoáng, như muốn kết hợp với ý cảnh của “Hiệp Khách Hành”. Kiếm quang như tuyết, bóng kiếm kiên cường, nhân vật tuần tú tiêu sái, còn có thơ ca phóng khoáng, tất cả những thứ này mơ hồ trở thành một bức tranh hoàn mỹ trong mắt Trường Nhạc công chúa.

- Công chúa?

Đỗ Hà bất ngờ phát hiện ra Trường Nhạc công chúa ở ngoài viện, không ngờ người rình coi hẳn lại là nàng! Lúc này Trường Nhạc công chúa mới tỉnh lại, nghĩ đến tình cảnh của bản thân, vội vàng giải thích nói:

- Ta chỉ muốn tới cảm tạ người, không có ý tứ gì khác.

- A...!

Đỗ Hà lên tiếng, lắc đầu tỏ vẻ không sao, thu kiếm vào vỏ, cười nói:

- Chúng ta quen biết đã lâu, chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi.

Một câu “tiện tay mà thôi” lại làm cho Trường Nhạc công chúa cảm thấy thoáng hụt hẫng, nàng định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng hỏi:

- Bài thơ kia là của người làm sao?

- À.....

Đỗ Hà vốn định nói không phải, nhưng hẳn nhớ rõ, Lý Bạch là người của thời kì Huyền Tông, hiện tại mới là năm Trinh Quán đầu Đường, Lý Bạch còn chưa sinh ra, nếu nói là hẳn làm, kết cục lại phức tạp ra, vì vậy cũng khẽ gật đầu nói:

- Hiệp Khách Hành!

- Hiệp Khách Hành!

Trường Nhạc công chúa nhắc lại rồi nói:

- Tên rất hay, nhưng ý thơ còn hay hơn!

Bản thân nàng vốn chịu ảnh hưởng của Lý Thế Dân và Trương Tôn hoàng hậu, học thức uyên bác nên hiểu rất rõ ý cảnh bên trong “Hiệp Khách Hành”.

Đỗ Hà có chút xấu hổ, thơ của tiên thơ, có thể không hay được sao! Trường Nhạc công chúa lại hé miệng, không biết định nói gì.

Đỗ Hà đi ra phía trước, cười nói:

- Nếu công chúa còn cảm thấy ngại ngần vì chuyện từ hôn thì ta thấy không cần. Nàng cũng biết, ta sớm không còn nhớ chuyện gì trước kia. Cho nên, công chúa không cần chú ý, cũng không cần để ý, coi như chúng ta làm quen lại một lần nữa!

Đỗ Hà lộ ra nụ cười thản nhiên, nụ cười mị lực, khiến cho người ta có cảm giác như tắm gió xuân. Trường Nhạc công chúa giật mình, lập tức cũng lộ ra nụ cười cởi mở. Nàng sớm có suy nghĩ này, nhưng ban đầu người yêu cầu hủy hôn là nàng, nàng thật sự không có yêu cầu hòa hảo! Đỗ Hà thoải mái rộng lượng, vừa vặn cởi bỏ bế tắc trong lòng Trường Nhạc công chúa, khiến cho nàng để lộ ra nụ cười chân thành, tha thiết.

- Ta có rất nhiều vấn đề thư pháp muốn thỉnh giáo người, không biết người có thời gian hay không!

Trường Nhạc công chúa đam mê thư pháp, thể chữ Đỗ là một loại kiểu chữ hoàn toàn mới, đang rất thịnh hành ở Đại Đường, Trường Nhạc công chúa cũng rất chú ý đến thể chữ này. Nhưng đương thời chỉ có một mình Đỗ Hà là có thể viết ra tất cả các loại phong vận của thể chữ, cũng chỉ có hần có thể giải đáp hoàn mỹ bất cứ nghi vấn nào của thể chữ Đỗ. Đỗ Hà từ trước đến nay chưa bao giờ từ chối yêu cầu của mỹ nhân, lúc này gật đầu nói:

- Chỉ cần là vấn đề Đỗ Hà ta biết, ta nhất định sẽ giải đáp.

Đỗ Hà mời Trường Nhạc công chúa vào trong điện nói chuyện, phân phó cung nữ, chuẩn bị giấy bút, căn cứ vào nghi vấn Trường Nhạc công chúa hỏi mình để giảng giải cho nàng cách viết và chỗ mấu chốt của thể chữ Đỗ.

- Cách viết của nàng không đúng!

Đỗ Hà thấy Trường Nhạc công chúa không cách nào viết được, liền nắm bàn tay cầm bút nhỏ bé của nàng nói:

- Để ta dạy nàng!

Trường Nhạc công chúa thầm hoảng sợ, nhưng thấy Đỗ Hà vẻ mặt nghiêm nghị, cũng biết hần cũng không có chủ tâm cợt nhả, cố gắng gạt bỏ sự xấu hổ, để mặc hần muốn làm gì thì làm.

- Thể chữ Đỗ là thể chữ ngang nhẹ thẳng mạnh, nét bút mạnh mẽ, chữ viết tròn đầy, khí thế hào hùng, chú trọng vẻ đẹp của chữ.

Đỗ Hà nắm tay Trường Nhạc công chúa, viết một chữ “Vĩnh” đơn giản.

Hần buông tay nói:

- Nói đơn giản chính là chữ viết phải đầy đặn, đặc biệt là khi hạ bút, cổ tay phải dùng lực. Khi chưa quen có thể viết chữ lớn, đợi khi thành thục rồi có thể thu nhỏ lại.

Vừa rồi ta mới dạy nàng chữ “Vĩnh”, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng lại ẩn chứa cách viết rất quan trọng trong thư pháp, sau khi luyện thành thục cách viết này thì có thể tạo ra nhiều nét bút đa dạng, đồng thời thể hiện được tinh thần khí độ của chữ. Những điều này đều là những lời phụ thân Đỗ Hà đã nói với hần khi dạy hần viết chữ ở hậu thế. Lúc này hần rất thành thục chia sẻ với Trường Nhạc công chúa.

Trường Nhạc công chúa nhìn thấy Đỗ Hà nắm tay nàng ghi chữ “Vĩnh”, trong ánh mắt hiện lên thần thái khó hiểu.

- Thư pháp trọng luyện tập, muốn luyện tốt thể chữ Đỗ này, còn phải xem nàng có thể kiên nhẫn bỏ công phu hay không!

Sau khi Đỗ Hà giải quyết hết tất cả vấn đề về thể chữ Đỗ cho Trường Nhạc công chúa, cũng không ở lâu, mà cáo từ xuất cung. Trường Nhạc công chúa có chút không nỡ, nhưng cũng không tìm được lý do nào nứu kéo hẳn, đành phải đưa hẳn ra khỏi nội cung.

Trở lại chỗ ở, Trường Nhạc công chúa kêu tất cả cung nữ ra ngoài, đi vào trước bàn sách, mở quyển trục trên bàn ra, trong đầu hiện ra tình cảnh Đỗ Hà luyện kiếm dưới gốc cây, hết sức chăm chú cầm bút vẽ.

- Trường Nhạc!

Tiếng đập cửa và giọng nói ôn hòa vang lên bên ngoài.

Trường Nhạc công chúa tựa hồ không phát giác ra, vẫn rất nghiêm túc tập trung vẽ tranh. Tiếng bước chân vang lên, một thiếu phụ xinh đẹp đoan trang đi tới sau lưng Trường Nhạc công chúa, dù vậy nàng vẫn không hề phát giác. Thiếu phụ xinh đẹp thấy Trường Nhạc công chúa hết sức chăm chú, cũng không quấy rầy, chỉ đứng bên cạnh nhìn xem. Trường Nhạc công chúa nhiều ngày rồi chưa vẽ tranh, lúc này tâm huyết dâng trào, cảm thấy vẽ tranh vô cùng trôi chảy, nhiều khi cây bút trong tay tựa hồ giống như có ý thức, tự mình phác họa rất thành thạo, việc nàng phải làm chỉ là đỡ bút để nó không ngã xuống mà thôi.

Trường Nhạc công chúa bỗng nhiên nhớ tới một câu nói của Diêm Lập Bản:

- Cảnh giới cao nhất của vẽ tranh giống như thiền định của Phật giáo. Sau khi đặt bút, trong lòng như quên đi mình đang vẽ tranh, giống như khi thiền định, quên hết tất cả mọi chuyện. Lúc đó, chỉ là tiềm thức dẫn đạo ngòi bút trong tay, thông thường có thể vượt qua trình độ bình thường của mình, tạo ra tác phẩm kinh người.

Trường Nhạc công chúa vừa vui mừng vừa lo sợ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ dựa vào ý thức vẽ tranh, đợi đến khi ý thức của nàng quay lại trên trang giấy trước mặt thì mới phát hiện, bức vẽ đã hoàn thành.

Trường Nhạc công chúa vô cùng kinh ngạc, ngưng thần quan sát. Chỉ thấy trong bức vẽ là ánh mặt trời buổi sớm mai dịu dịu, rặng mây đỏ như gấm, nhìn rất mộng lung, không thấy rõ lắm. Chỗ gần đấy có một hiệp khách đang múa kiếm dưới gốc cây liễu, kiếm hàn cửu châu, lẳng lẳng như kiếm tiên trong truyền thuyết, tiêu sái, phóng khoáng.

Đây thật sự là bức vẽ của ta sao? Là trình độ của ta sao?

Trường Nhạc công chúa quả thực không thể tin bức vẽ trước mặt là của mình, đột nhiên sắc mặt nàng hồng như chu sa, hiển nhiên phát hiện nhân vật bên trong bức vẽ rất giống Đỗ Hà!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

33. Chương 33 : Bi Kịch Của Trường Tôn Trùng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường Lạc công chúa đối diện với bút tích như thần, trong lòng dâng trào cảm xúc dạt dào, nhưng lại cảm thấy trên bức tranh thiếu thứ gì đó.

- Đúng, đề thơ! Hiệp Khách Hành.....

Triệu khách mạn hồ anh

Ngô câu sương tuyết minh

Ngân an chiếu bạch mã

Táp đập như lưu tinh

Thập bộ sát nhất nhân
Thiên lý bất lưu hành
Sự liễu phát y khứ
Thâm tàng thân dữ danh
Nhàn quá Tín lãng ảm
Thoát kiếm tất tiền hoành
Tương chích đạm Chu Hối
Trì thương khuyến Hầu Doanh
Tam bôi thổ nhiên nặc
Ngũ Lạc đảo vi khinh
Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu
Ý khí tổ nghệ sinh
Cứu Triệu huy kim chùy
Hàm Đan tiên chấn kinh
Thiên thu nhị tráng sĩ
Huyền hách Đại Lương thành
Túng tử hiệp cốt hương
Bất tầm thế thượng anh
Thùy năng thư các hạ
Bạch thủ Thái huyền kinh.

Nàng thấp giọng đọc một lần, nhưng không làm sao hạ được bút, bức vẽ hào sảng, ý thơ phóng khoáng nên kết hợp với nét chữ hào hùng, nhưng nàng lại không có tự tin hạ bút.

- Nếu có thể để hấn tự tay đề bút thì tốt biết bao!

Trường Lạc công chúa thở dài, nhưng nàng biết điều đó không có khả năng, không phải Đỗ Hà keo kiệt, mà là bản thân nàng căn bản không có mặt mũi nào đưa tranh kêu hấn đề chữ.

- “Hấn” là ai?

Thiếu phụ xinh đẹp đứng sau lưng Trường Lạc công chúa rớt cuộc lên tiếng, trên mặt hiện ra nụ cười quỷ dị.

- A!

Trường Lạc công chúa cả kinh nhảy dựng lên, giấu bức họa ra phía sau, nhìn thấy người tới, lập tức chân tay nàng luống cuống, sợ hãi kêu lên:

- Mẫu hậu!

Người tới chính là mẫu nghi thiên hạ, hoàng hậu Trương Tôn.

- Mẫu hậu, người đến từ lúc nào, tại sao không thông báo trước!

Trường Lạc công chúa ngượng ngùng, cố gắng che giấu bức tranh.

- Đừng giấu nữa, cẩn thận không tranh bị nhỡ. Mẫu hậu vào lúc con đang vẽ tranh, “Hiệp khách hành” gì đó, “hấn” nào đó, mẫu hậu đều nghe rõ. Đừng trách mẫu hậu không thông báo, chỉ trách con vẽ quá nhập thần, không nghe thấy mà thôi.

Trưởng Tôn hoàng hậu bình tĩnh cười nói, trong đôi mắt phượng tràn đầy ý trêu tức.

Trưởng Lạc công chúa bị mẫu hậu bắt gặp cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ hận không tìm được cái hố nào để chui xuống.

- Trưởng Lạc, con nói cho mẫu hậu biết hẳn là ai? Còn nữa, bài thơ “Hiệp Khách Hành” đó là ai làm? Tính cách con giống như ta, không thể nào sáng tác ra loại thơ ca phóng khoáng hào hùng như vậy.

Nếu con ngại nói, mẫu hậu cũng không bắt buộc. Sáng nay con ra ngoài đi dạo, sau khi trở về thì lại vẽ ra tác phẩm tâm huyết này, lại còn ngâm bài thơ “Hiệp Khách Hành” có thể lưu truyền thiên cổ, đích thị đã gặp được người nào trong cung, chuyện gì đã xảy ra, mẫu hậu muốn điều tra, nhất định sẽ tra ra, chỉ là đến lúc đó, sợ rằng sẽ gây huyên náo khiến mọi người biết được!

Trưởng Tôn hoàng hậu nhẹ nhàng nói.

Không hổ là hoàng hậu Đại Đường, nàng không dùng bất cứ thủ pháp bắt buộc nào, chỉ dùng lý trí phân tích mọi chuyện đã khiến Trưởng Lạc công chúa không thể không khuất phục.

- Được rồi! Mẫu hậu, ta nói!

Trưởng Lạc công chúa bị ép buộc, bất đắc dĩ dậm chân nói:

- Là Đỗ Hà!

Nghe xong cái tên này, Trưởng Tôn hoàng hậu lập tức nhíu mày:

- Chính là Đỗ Hà đã cứu mạng con?

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng có ấn tượng sâu sắc với Đỗ Hà, lúc trước khi Trưởng Lạc công chúa gây chuyện âm ỉ, nàng còn đặc biệt tìm ca ca Trưởng Tôn Vô Kỵ để tìm hiểu về Đỗ Hà, sau khi biết rõ bản tính của hẳn, vì hạnh phúc cả đời của Trưởng Lạc, bắt đầu phản kháng Lý Thế Dân. Hoàn toàn có thể nói trong lòng nàng có ấn tượng rất xấu về Đỗ Hà. Mặc dù khi thể chữ Đỗ mà Đỗ Hà sáng chế ra trở thành thư pháp nổi tiếng, Trưởng Tôn hoàng hậu còn thấy tiếc hận, viết chữ dù đẹp đến đâu, nhưng nhân phẩm kém thì cũng vô dụng.

Cho đến cách đây không lâu, Đỗ Hà xông vào trong cung cứu được Trưởng Lạc công chúa, mới khiến ấn tượng của nàng đối với Đỗ Hà thay đổi. Nhưng nàng ở trong thâm cung, cũng không biết nhiều về Đỗ Hà. Nàng là người từng trải, vì vậy có thể dễ dàng nhìn ra lúc này Trưởng Lạc công chúa là một thiếu nữ hoài xuân, đã phát sinh tình cảm với Đỗ Hà.

Quan hệ rắc rối phức tạp, khiến cho Trưởng Tôn hoàng hậu cảm thấy hơi đau đầu.

Nếu có cảm tình, tại sao lúc trước Trưởng Lạc lại gây chuyện huyên náo, đòi giải trừ hôn ước, nếu không có cảm tình, tại sao Trưởng Lạc công chúa lại lộ ra cảm xúc hoài xuân như vậy.

Trưởng Lạc công chúa hiểu rõ cảm nhận của Trưởng Tôn hoàng hậu, lúc trước bản thân nàng chẳng phải cũng như vậy. Vì vậy, nàng mới tỉ mỉ kể lại chuyện Đỗ Hà bị mất trí cho Trưởng Tôn hoàng hậu biết, trong đó cũng bao gồm tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay và sự coi trọng của Lý Thế Dân đối với Đỗ Hà. Trưởng Tôn hoàng hậu nghe xong cũng trợn mắt kinh ngạc, không nghĩ rằng chứng mất trí lại khiến cho một người thay đổi nhiều như vậy.

- Bên trong có thể có duyên cớ nào nữa không!

Trưởng Lạc công chúa rất nghiêm túc gật đầu nói:

- Con cũng từng nghĩ như vậy, nhất là Trưởng Tôn Trùng. Hẳn lòng dạ hẹp hòi chửi bới Đỗ Hà lung tung!

Nhắc đến Trưởng Tôn Trùng, Trưởng Lạc công chúa ôn nhu hiền lành lại cảm thấy tức giận, sắc mặt bất thiện cũng bắt đầu lộ ra.

- Xung nhi?

Trưởng Tôn hoàng hậu bất giác tức giận quát:

- Đó là biểu ca của con, không được phép nói bậy! Xung nhi tài trí nhanh nhẹn, có thể nói là nhân tài kiệt xuất, chính là nhân tài hiếm có của Đại Đường ta.

Trưởng Tôn hoàng hậu vẫn rất để ý đến bên ngoài của mình, đặc biệt là Trưởng Tôn Trùng. Trưởng Tôn Trùng thông minh khôn ngoan, Trưởng Tôn hoàng hậu có ấn tượng rất tốt với hắn, sau khi hôn ước của Trưởng Lạc được giải trừ, đã nhiều lần muốn tác hợp hôn sự giữa hắn và Trưởng Lạc công chúa.

- Mẫu hậu, đây chẳng qua là suy nghĩ của người. Trưởng Tôn Trùng xác thực là một tiểu nhân, không tin, người hỏi phụ hoàng đi.

Trưởng Lạc công chúa bất mãn nói. Trưởng Tôn hoàng hậu vội hỏi nguyên do. Trưởng Lạc công chúa hỏi hoàng hậu có biết La Thông?

Trưởng Tôn hoàng hậu gật đầu đáp:

- Đó là con trai độc nhất của Đàm Dũng Công La Sĩ Tín? Ta nhớ hắn được mọi người gọi là Tiểu Bá Vương, rất thích chiến đấu, năm đó hắn đã đánh nhi tử của Uất Trì tướng quân, phụ hoàng con biết Uất Trì tướng quân là người trọng sĩ diện, ích kỷ, lo lắng hắn tìm La Thông gây chuyện phiền toái liên liền điều La Thông đến Hoàng Văn quán, để cho hắn trở thành đệ tử của Hoàng Văn quán. Hắn làm sao vậy?

- La Thông không quen nhìn hành vi của Trưởng Tôn Trùng, nói Trưởng Tôn Trùng là “Tên chuột nhắt”. Kết quả, Trưởng Tôn Trùng tức giận, chiêu tập người đi giáo huấn hắn, còn vận dụng quyền lực của đại cữu điều động binh sĩ tuần tra của thành Trường An, cuối cùng để phụ hoàng bắt được, vì thế phụ hoàng đã tìm đại cữu đến khiển trách một trận, nói đại cữu không biết giáo dục con cái!

Trưởng Lạc công chúa xem thường nói.

- Có việc này sao? Liệu có phải lời đồn hay không?

Trưởng Tôn hoàng hậu có vẻ chấn động, trong mắt nàng, Trưởng Tôn Trùng là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, không ngờ hắn lại làm ra chuyện như vậy.

- Mấy ngày trước con đi tìm phụ hoàng, đúng lúc phụ hoàng đang răn dạy đại cữu. Tất cả mọi chuyện đều là phụ hoàng chính miệng nói cho con biết, như vậy còn có thể giả được hay sao?

Trưởng Tôn hoàng hậu thở dài buồn bã, nếu Lý Thế Dân đã nói việc này cho Trưởng Lạc công chúa, chính là bác bỏ ý định gả Trưởng Lạc vào nhà Trưởng Tôn của nàng, chỉ là hoàng đế không nói rõ mà thôi.

- Đứa nhỏ này.....

Lý Thế Dân quyết định như vậy, Trưởng Tôn hoàng hậu cũng bất lực, hướng chi Trưởng Lạc công chúa lại đang biểu thị thái độ tức giận trước mặt nàng.

- Hừ! Hải nhi hiện tại thậm chí hoài nghi tất cả tin tức Trưởng Tôn Trùng nói cho con biết đều là giả dối, từ đầu tới cuối đều là hắn âm mưu bày kế. Hắn từng nói Đỗ Hà là người vô cùng tài tệ, chữ viết như mèo cào, thế nhưng hiện giờ Đỗ Hà lại trở thành nhà thư pháp nổi tiếng của Đại Đường, tài nghệ thư pháp của hắn đến phụ hoàng cũng phải khen ngợi, không có bản lĩnh nhiều năm, làm sao có thể viết như vậy được. Hắn còn nói Đỗ Hà làm thơ không bằng đứa trẻ nhỏ, nhưng bài thơ “Hiệp Khách Hành” hắn làm, ngay cả mẫu hậu cũng nói là tác phẩm xuất sắc có thể lưu truyền thiên cổ. Như vậy cũng là trình độ của trẻ nhỏ sao? Hắn nói Đỗ Hà văn võ kém cỏi, nhưng Đỗ Hà văn có thể làm ra “Hiệp khách hành”, võ có thể thắng được Tiểu Bá Vương La Thông, cái này mà gọi là văn võ kém cỏi sao.

Trưởng Lạc công chúa càng nói càng tức giận, cuối cùng không chịu được nước nỡ khóc. Trưởng Lạc công chúa vốn rất ít khi xuất cung, tất cả mọi chuyện về Đỗ Hà đều nghe được từ miệng Trưởng Tôn Trùng. Cho nên, khi Đỗ Hà thể hiện ra mặt khác, Trưởng Lạc công chúa bắt đầu hoài nghi Trưởng Tôn Trùng, thậm chí là chán ghét.

Nếu không phải vì Trưởng Tôn Trùng, nàng cũng sẽ không thất vọng cực độ với Đỗ Hà, nếu không vì Trưởng Tôn Trùng, nàng cũng sẽ không đại náo hôn ước. Nếu không vì Trưởng Tôn Trùng, hiện tại nàng vẫn sẽ là vị hôn thê của Đỗ Hà. Nếu không vì Trưởng Tôn Trùng, hôm đó nàng cũng sẽ không khó chịu như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều là lỗi lầm của Trương Tôn Trùng. Lý tính của nữ nhân là bất chấp lý lẽ, cho dù là người hiền lành cũng như vậy. Nếu Trương Tôn Trùng biết suy nghĩ thật sự của Trường Lạc công chúa lúc này, không biết sẽ kêu oan đến mức nào? Mặc dù khi Trương Tôn Trùng báo cáo với Trường Lạc công chúa, cũng có thêm mắm thêm muối, nhưng hẳn tuyệt đối nói rất chân thật tính cách của Đỗ Hà cho Trường Lạc công chúa.

Đỗ Hà thật sự cũng là một thiếu gia ăn chơi không có thuốc chữa, chỉ vì Đỗ Trường Thiên xuyên việt khiến cho tất cả mọi chuyện đều thay đổi. Trương Tôn Trùng cũng vì vậy trở thành nhân vật bị kịch nhất, trong mắt Trường Lạc công chúa, hẳn trở thành một kẻ lừa gạt cực kỳ đáng ghét.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

34. Chương 34 : Mã Cầu Thịnh Hành

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà khoan thai tự đắc rời hoàng cung, không biết lúc này trên triều đình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời. Lý Thế Dân ban bố các loại giải thưởng, khiến cho đám văn võ đại thần đều nổi lòng ghen tị, từ tể tướng, cho tới gián quan, trong mắt đều lóe lên hàn quang. Vô dục vô cầu, thật sự chỉ là một câu nói nhảm. Khi đã vào triều làm quan, có người nào không muốn tên tuổi rạng danh, nắm giữ quyền hành.

Nếu được Lý Thế Dân công nhận là đại thần tốt nhất, tướng quân tốt nhất, gián quan tốt nhất.... chắc chắn là sự khẳng định một năm cố gắng của bọn họ, danh khí, quyền thế tự nhiên sẽ theo nhau mà đến. Văn võ đại thần khắp triều đều khen ngợi Lý Thế Dân anh minh, khoa trương hẳn là minh quân thánh chủ. Khi những lời tán thưởng thi nhau tuôn ra, Lý Thế Dân lại quăng ra một quả bom nghìn tấn. Trên triều đình, Lý Thế Dân nói cho văn võ triều đình ý tưởng môn mã cầu của Đỗ Hà.

Quả nhiên, lão đầu Khổng Dĩnh Đạt là người đứng ra đầu tiên, kêu to:

- Mê muội mất cả ý chí!

Nếu như Lý Thế Dân nói muốn cổ vũ người trong thiên hạ học tập đạo Khổng Mạnh, lão gia hỏa này nhất định sẽ giơ hai tay hai chân tán thành. Nhưng nếu là cổ vũ trò vui, lão đầu này sẽ là người đầu tiên không đồng ý. Với trí tuệ của lão, cũng có chút đóng góp về văn sự, nhưng nào biết chỗ trọng yếu của hoạt động thể thao hoàn toàn không thua kém sách vở. Đây chính là kinh nghiệm đời sau tổng kết ra.

Số lượng người có suy nghĩ giống như Khổng lão đầu cũng không ít, trong đó có vị gián quan họ Trương thậm chí kêu gào, muốn chém đầu kẻ nịnh thần đưa ra đề nghị này để răn đe.

Lý Thế Dân nghiêm mặt quát:

- Đây là chủ ý của trăm, có phải ngay cả trăm cũng phải kéo ra ngoài chém đầu?

Câu hỏi này khiến vị gián quan kia khiếp sợ co quắp, ở Đại Đường có người nào dám chém đầu Lý Thế Dân. Lý Thế Dân được ca ngợi là minh quân, đương nhiên cũng phải có lý do. Hẳn sớm đã ngờ tới, việc ban bố này nhất định sẽ khiến cả triều đình xôn xao nghị luận, trước khi thượng triều hôm nay, hẳn đã âm thầm lôi kéo các vị đại thần Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân Tập, Lý Tích....

Đương nhiên nếu đề nghị này của Đỗ Hà bất lợi cho vương triều Đại Đường, cho dù Lý Thế Dân lôi kéo như thế nào, những người trung thành và tận tâm với Đại Đường như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tích cũng sẽ không đồng ý. Nhưng chính vì đề nghị của Đỗ Hà quả thật có thể tạo ra công hiệu cực tốt, cổ vũ dân chúng hứng thú luyện tập cưỡi ngựa, nên mới được bọn họ nhất trí tán đồng. Khi bọn họ đối mặt

với tiến công của nho sĩ trong triều, rất nhanh đã đưa ra phản kích hữu lực, khiến cho triều đình trở thành một cái chợ thật sự, đầy tiếng tranh cãi ồn ào.

Vì được Lý Thế Dân ủng hộ, cộng thêm hai vị tể tướng Phòng, Đỗ và lão hồ ly Trương Tôn Vô Kỵ cùng nhau xuất lực, ý kiến ủng hộ tổ chức thi đấu môn mã cầu chiếm thế thượng phong.

Lúc này Ngụy Chính cũng gia nhập, tỏ vẻ ủng hộ tổ chức thi đấu môn mã cầu. Thoáng chốc, mấy vị đại thần có tiếng nói nhất trong triều đều khẳng định thái độ ủng hộ Lý Thế Dân.

Cuối cùng Trình Giảo Kim tựa hồ không muốn đám quần thần ồn ào tranh cãi nữa, quát lên:

- Mấy tên thư sinh các ngươi cãi nhau cái gì, không phải vì mã cầu đáng được tranh cãi như vậy sao! Ta rất thích trò chơi này, đừng cãi cọ nữa. Khi quay về lão Trình ta sẽ lập tức thành lập một đội bóng, chức quán quân này, lão Trình ta nắm chắc rồi! Nếu có kẻ nào không phục thì cứ việc tới tìm lão Trình này khiêu chiến, cưỡi ngựa bắn cung, so tài võ lực đều được.

Hắn tùy tiện quát một câu như vậy, bất ngờ lại chấn trụ được tất cả đại thần. Nguyên một đám đại thần đều ném cái nhìn xem thường về phía Trình Giảo Kim, một mãnh tướng tung hoành ngang dọc trên chiến trường lại đi khiêu chiến với đám văn nhân bọn họ, những lời này mà hắn cũng nói ra được. Trình Giảo Kim lại xem những ánh mắt khinh thường đó là sùng bái, dương dương tự đắc.

- Được rồi!

Lý Thế Dân cũng bắt đầu giảng hòa:

- Rèn luyện có thể làm cho con người có được thân thể tráng kiện, không bị ốm đau. Việc này có lợi cho sức khỏe và tinh thần của dân chúng Đại Đường, ý trẫm đã quyết, không cần nhiều lời.

Môn mã cầu từ giờ khắc này được quyết định là môn vận động quan trọng nhất của Đại Đường.

Vì thế Lý Thế Dân còn thiết lập một giám sát, một thầy tế và một đại phu dùng để xử lý tất cả mọi chuyện của trận bóng.

Trong đêm hôm đó, trên bàn cơm, Đỗ Như Hối về râu cưỡi khê, hai mắt nhìn Đỗ Hà nói:

- Môn mã cầu gì đó là chủ ý của con sao!

Đỗ Hà cũng không trông cậy có thể giấu diếm được người có mưu trí hơn người trong lịch sử như Đỗ Như Hối, gật đầu thẳng thắn thừa nhận. Đại ca Đỗ Cấu ngạc nhiên nói:

- Đó không phải chủ ý của hoàng thượng sao?

Đỗ Như Hối tự đắc nói:

- Vi phụ đi theo hoàng thượng nhiều năm, với cách suy nghĩ của hoàng thượng nhất định không nghĩ ra được chuyện này. Hoàng thượng chẳng qua chỉ muốn gánh trách nhiệm cho nhị lang mà thôi.

Nếu Lý Thế Dân nói kế này do Đỗ Hà nghĩ ra, văn võ triều thần tất nhiên sẽ nói Đỗ Hà còn trẻ vô tri, mê muội mất cả ý chí, mặc dù Lý Thế Dân khư khư cố chấp, nhất định sẽ có một số lượng lớn văn sĩ chỉ trích Đỗ Hà, nói hắn là nịnh thần. Mặc dù Đỗ Hà không quan tâm thế nhân nói mình như thế nào, nhưng để cho người khác chỉ trở luôn một chuyện phiền phức. Lý Thế Dân nói biện pháp này do mình nghĩ ra, đám văn sĩ kia đương nhiên không có cách nào.

Lý Thế Dân nghe hiền nạp gián được công nhận, người ở trên triều nói rõ, cho dù hắn tức giận cũng không thể làm gì người. Nhưng nếu muốn âm thầm dùng dư luận công kích, bức bách hắn đi vào khuôn khổ, vậy cũng đừng trách hắn trả đũa người.

Đỗ Cấu nói:

- Nhị đệ cũng thật là, môn mã cầu này chơi rất hay, cần gì phải để cho người trong thiên hạ đều biết trò chơi này!

Đỗ Cấu là loại người hiền lành, không có đại bản lĩnh, nhưng vẫn dư sức trông coi gia nghiệp, cũng không thấy được thâm ý phía sau môn mã cầu này. Đỗ Hà mỉm cười, cũng không giải thích nhiều. Nhiều tháng ở

chung, Đỗ Cấu vẫn tỏ ra là sư huynh rất quan tâm tiểu đệ, cũng không tranh luận với hắn. Đỗ Như Hối thỏa mãn nhìn hai đứa con trai của mình, cũng không nói nhiều lời.

Đỗ Cấu là con trai trưởng, cơ nghiệp nhiều năm dốc sức của Đỗ Như Hối đều được hắn kế thừa. Cho nên Đỗ Cấu không cần quá mức thông minh, có thể giữ vững gia nghiệp là đủ rồi. Nếu hắn quá mức thông minh, ngược lại không tốt. Đỗ Hà là thứ tử, về chuyện kế thừa có chút thiệt thòi, muốn trở thành hào kiệt, tất cả đều phải dựa vào bản thân hắn, như vậy nhất định cũng phải có năng lực hơn người. Hiển nhiên gần đây Đỗ Hà là tài năng mới xuất hiện, nhưng đã được Lý Thế Dân công nhận.

Mặc dù Đỗ Như Hối chỉ có hai đứa con, nhưng một đứa thủ gia, một đứa gây dựng sự nghiệp, vừa vặn bổ sung cho nhau. Đỗ Như Hối không cần phải lo lắng cho tương lai hai đứa con,

trong lòng đương nhiên rất mãn nguyện, hài lòng.

Từ khi Lý Thế Dân chế định môn mã cầu là hoạt động quốc gia, hơn nữa ban bố các hạng mục trận đấu, chỉ lệnh, toàn bộ Đại Đường bắt đầu trở nên sôi động. Cổ nhân vốn trọng danh tiếng, thử nghĩ xem, nếu đội bóng đạt được danh hiệu đệ nhất Đại Đường thì sẽ vinh quang như thế nào. Kết quả là, tất cả các châu, các quận, các huyện của Đại Đường đều hưng phấn tổ chức phong trào mã cầu.

Đặc biệt là các đại thế gia, bọn họ bỏ ra một số tiền lớn mời những người cưỡi ngựa tài giỏi ở khắp nơi, tiến hành huấn luyện. Những người này không cần làm việc, mà lại có thể lĩnh lương cao, mỗi ngày cưỡi ngựa chơi đùa, loại chuyện tốt này khiến dân chúng đều cảm thấy ghen tị. Lúc rảnh rỗi, bọn họ cũng tự chủ triển khai huấn luyện kỹ thuật cưỡi ngựa, lại tụ tập lại một chỗ, cùng nhau chơi đùa. Môn mã cầu thoáng chốc khiến toàn bộ Đại Đường trở nên vô cùng nhộn nhịp.

Nhất là môn mã cầu kiểu mới do Đỗ Hà sáng tạo. Môn mã cầu trước đây vốn là một đám người tranh giành quả bóng, đánh bóng trên một sân bãi rất nhỏ, căn bản không cách nào triển khai thi đấu kịch liệt.

Còn môn mã cầu do Đỗ Hà sáng tạo ra lại không giống bình thường, hắn làm trường đua rộng ra mấy lần, sân đánh bóng chính quy phải hình chữ nhật, hơn nữa không được dài quá 300m, ít hơn 270m, không được rộng hơn 200m, ít hơn 180m. Sân bóng giống như sân bóng đá, được chia thành hai bên, mỗi đội 11 người, chia làm tiên phong, trung phong, hậu vệ và thủ môn. Trên sân, bên dẫn bóng tấn công có thể tiến hành xông tới bên phòng thủ, bên phòng thủ có thể chính diện ngăn cản, nhưng không cho phép va chạm từ bên cánh sườn. Nói tóm lại, trận đấu tương đối ác liệt, cho nên, hai bên thi đấu chính quy đều phải mang theo dụng cụ bảo hộ, giống như bóng bầu dục, ngựa mặc giáp, cầu thủ trên ngựa cũng phải mặc giáp da phòng hộ.

Đại Đường vốn thượng võ, loại thi đấu kịch liệt này vừa vặn là sở thích của bọn họ. Môn mã cầu vì vậy nhanh chóng trở nên thịnh hành trong một thời gian ngắn. Đương nhiên nơi thịnh hành sôi động nhất chính là Trường An.

Trường An là nơi có hậu duệ thế gia quý tộc nhiều nhất, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi đã xây dựng được gần một trăm đội bóng. Trong đó kiêu ngạo nhất chính là đội bóng của Trình Giảo Kim. Tên gia hỏa này có tám con trai, mỗi người là phiên bản của Trình Giảo Kim. Đội bóng có tám tiên phong, một trung phong, một hậu vệ, một thủ môn. Trận đấu vừa bắt đầu là ào ạt xông tới, chỉ tấn công không phòng thủ, có thể so sánh với công phu bóng đá Trung Quốc, vô cùng cường hãn. Đương nhiên thành tích cũng rất vang dội.

Hôm nay Đỗ Hà đang ở trong nội viện luyện võ, La Thông đột nhiên đến phủ tìm hắn, trực tiếp hỏi:

- Thanh Liên, hay là hai người chúng ta cũng tổ chức một đội bóng chơi!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

35. Chương 35 : Cảo Cá Cầu Đội Ngọa Ngọa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đề nghị của La Thông khiến Đỗ Hà sáng mắt, người đứng sau thúc đẩy mở rộng môn mã cầu này chính là hần, nhưng nói thật tận đáy lòng hần cũng không có tự tin với môn bóng mà mình sáng tạo ra. Dù sao, Đỗ Hà cũng ít tiếp xúc với môn bóng này, tất cả các quy tắc thi đấu, hạng mục chú ý vốn đều là của bóng đá, bóng rổ, hần cũng không biết vận dụng như vậy đã hợp lý hay chưa, có để người khác nhận ra sơ hở hay không?

Đỗ Hà vốn là người tùy ý, nhưng chỉ cần nhúng tay vào việc gì đó, hần sẽ rất chăm chú, đã làm là làm đến cùng. Tất cả quy tắc của môn mã cầu đều do một mình hần ôm đồm, Đỗ Hà cảm giác mình có nghĩa vụ làm nó càng thêm hoàn thiện, khiến nó càng thêm đại chúng hóa, để mọi người đều có thể dễ dàng tham gia. Hơn nữa muốn tìm hiểu môn mã cầu mà mình sáng tạo ra thì biện pháp tốt nhất chính là gia nhập vào trong, tự mình trải nghiệm.

- Đề nghị này rất hay!

Đỗ Hà lập tức đáp lại.

La Thông nói tiếp:

- Từ nhỏ ta đã rất thích môn mã cầu này, môn mã cầu mà hoàng thượng mới ban bố lại càng thú vị. Ta có nghiên cứu, trận đấu của môn đánh bóng mới này không chỉ là trò chơi của một người, mà chú trọng phối hợp, phải có công có thủ, như thế mới có thể bách chiến bách thắng.

Ví dụ lấy đội dũng sĩ của Trình gia mà nói, Trình Xử Mặc, Trình Xử Lượng, Trình Xử Bật, mỗi người bọn họ đều có được chân truyền của Trình lão tướng quân, thuật cưỡi ngựa nhất lưu, kỹ thuật bóng cũng bất phàm, có sức chiến đấu cực kỳ cường đại, nhưng chính thức thi đấu lại thua thê thảm. Tuyến phòng vệ của bọn họ quá kém, nguyên một đám bắt được cầu đã muốn làm dũng sĩ, dù thế nào cũng không nỡ chuyển bóng, đội bóng hơi có chút đầu óc hoàn toàn có thể tiêu diệt bọn họ.

- Cho nên ta cho rằng, thi đấu môn mã cầu mới này chú trọng hợp tác đội nhóm hơn. Ta có quen một số người, muốn tổ chức đội bóng là chuyện rất dễ dàng, nhưng lại thiếu hảo thủ như ngươi. Chúng ta tạo thành một đội, có lẽ có thể đứng đầu!

La Thông nói chuyện rất mạch lạc rõ ràng, Đỗ Hà cũng không ngừng gật đầu. Xem ra quả thật hần đã bỏ không ít công phu nghiên cứu trò chơi này. Môn mã cầu mới này là Đỗ Hà căn cứ vào bóng rổ, bóng đá thiết lập, chú trọng nhất chiến thuật công thủ và phối hợp đội nhóm, đội hình toàn tấn công, bỏ qua hậu phương phòng thủ như Trình Giáo Kim, không thua mới là lạ.

- Được! Ta gia nhập!

Đỗ Hà xác thực chưa từng chơi qua môn bóng này, nhưng hần biết ám khí, công phu ám khí của hần có lẽ chỉ kém hơn Sở Lưu Hương, trong trăm mét không được bách phát bách trúng, thì cũng phải trúng đến 99 phát. Môn mã cầu chẳng qua chỉ có thêm một cây gậy đánh bóng, cũng không có gì to tát.

Đỗ Hà cũng chưa từng bỏ công phu khổ luyện kỹ thuật cưỡi ngựa, nhưng hần biết khinh công, người hần nhẹ như chim yến, khống chế ngựa, làm động tác có độ khó cao, cho dù là những dân tộc sống trên lưng ngựa cũng chưa chắc thắng được hần. Chỉ cần bỏ thêm công phu, kỹ thuật cỡi ngựa cũng không phải vấn đề.

Đỗ Hà đi theo La Thông tới một phong địa bên ngoài thành. Phụ thân La Thông qua đời sớm, nhưng lúc ấy La Sĩ Tín là một trong những mãnh tướng được Lý Thế Dân xem trọng nhất, luôn đi theo Lý Thế Dân nam chinh bắc chiến. Khi đó Lưu Hắc Thát khởi binh ở Hà Bắc, Lý Thế Dân suất quân chinh phạt. Lưu Hắc Thát mãnh liệt vây công vùng quân sự quan trọng phía nam Hà Bắc, Lý Thế Dân suất quân ba lượt cứu viện, đều bị Lưu Hắc Thát chặn đánh, không thể tiến lên. Lý Thế Dân chỉ sợ tướng phòng thủ Vương Quân Khuếch không thể chèo chống, lúc này La Sĩ Tín chủ động xin đi giết giặc, thỉnh cầu tiếp nhận Vương Quân Khuếch.

Vì vậy, Lý Thế Dân lệnh cho Vương Quân Khuếch suất lĩnh bộ đội phá vòng vây, La Sĩ Tín suất lĩnh binh sĩ thẳng hướng dưới thành, anh dũng công kích, dũng mãnh phi thường đột phá vòng vây, tiến vào trong thành. Lúc này gió tuyết rơi rất nhiều, Lý Thế Dân đến tiếp sau cứu binh, vì gió tuyết ngăn cản, không cách nào vào thành, làm cho La Sĩ Tín không thể chống chọi với quân địch hùng mạnh, bị bắt, cuối cùng vì không muốn đầu hàng mà bị sát hại. Cho nên Lý Thế Dân cảm thấy rất áy náy trước cái chết của La Sĩ Tín, cũng rất chiều cố người của La gia, phong cho La gia một khu vực hoàng kim ở ngoài thành Trường An không xa.

Hai người đi tới phía trước, một sân bóng tiêu chuẩn xuất hiện trước mặt Đỗ Hà, trên sân bóng đã có 16 người đang tiến hành huấn luyện, bọn họ chia làm hai đội tranh cầu trên sân. Bọn họ không có thủ môn, chỉ là một đám người đang tập tranh bóng, đoạt bóng.

- Bọn họ đang luyện gì vậy?

Đỗ Hà hỏi.

La Thông nói:

- Đương nhiên là kỹ thuật liều mạng cướp bóng của cầu thủ!

- Vô nghĩa!

Đỗ Hà lập tức ý thức được vấn đề tồn tại đầu tiên. Hắn chia đội viên thành tiên phong, trung phong, hậu vệ, nhưng tựa hồ không giảng giải kỹ càng công dụng của từng vị trí.

Đỗ Hà nói:

- Tiên phong là người đứng đầu tiên của đội bóng, nhiệm vụ của bọn họ là dẫn bóng. Bọn họ giống như một lưỡi dao sắc bén, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị cắm vào trận địa địch, xé rách phòng tuyến của trận địa địch, từ đó công phá cầu gôn của đối phương.

Trung phong ở phía sau tiên phong, phía trước hậu vệ, nhiệm vụ của hắn là phụ tá tiên phong dẫn bóng, đồng thời, quan trọng hơn là phụ tá hậu vệ phòng thủ. Cho nên một trung phong tốt, chẳng những phải có đủ năng lực tiến công phòng thủ, mà còn phải có năng lực khống chế bóng trác tuyệt, năng lực dẫn bóng và chuyển bóng tinh diệu. Hậu vệ là cột trụ trước cầu môn, nhiệm vụ chủ yếu đương nhiên là phòng thủ, đoạt bóng và ngăn cản đối phương tiến công, khi từ thủ chuyển sang công phải tổ chức tiến công. Còn về phần thủ môn, nhiệm vụ cũng không cần phải nói.

Cho nên, một tiên phong tốt, không cần phòng thủ, có thể tiến công là được. Một trung phong có thể chuyển được quả bóng tốt, chính là trung phong hợp cách. Còn hậu vệ, không có năng lực tiến công cũng không quan trọng, chỉ cần bọn họ phòng thủ chặt thì chính là hậu vệ tốt. Người huấn luyện như vậy, hoàn toàn là hồ đồ!

Những lời này khiến La Thông trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, nhưng vẻ mặt lại rất hưng phấn.

La Thông rất thích tranh đấu tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là kẻ hữu dũng vô mưu, điều này có thể nhìn ra được từ chỗ lý giải của hắn đối với môn mã cầu mới. Nghe Đỗ Hà phân tích như vậy, lập tức kêu lên:

- Ta hiểu rồi, tiên phong, trung phong, hậu vệ, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng của mình. Tiên phong chủ công dẫn bóng, cho nên huấn luyện phải chú trọng kỹ thuật tốc độ, linh hoạt, kỹ xảo.... xé rách phòng tuyến địch, trung phong cần có kỹ xảo công thủ nhất định, nhưng mấu chốt ở chỗ hắn có thể không truyền ra trái bóng tốt, cho nên trung phong phải chú trọng huấn luyện chuyển bóng, hậu vệ, thủ môn cũng như vậy.

Đỗ Hà hiểu ý cười nói:

- Mỗi vị trí có nhiệm vụ của mình, sau đó phối hợp với nhau, sau khi luyện tập năng lực bản thân, thì phải bồi dưỡng tinh thần đội nhóm, đây mới là mục đích của thi đấu thể thao.

La Thông nghe Đỗ Hà nói đến đây, ánh mắt càng sáng ngời, cười nói:

- Không ngờ Thanh Liên lại hiểu biết về môn mã cầu phong phú hơn ta rất nhiều.

Đỗ Hà thầm thấy buồn cười, tất cả mọi thứ của môn bóng này đều do hấn một tay sáng tạo ra, nếu không hiểu biết mới là lạ.

- Bốp!

La Thông vỗ hai tay lại, cười nói:

- Quyết định như vậy đi, từ hôm nay trở đi Thanh Liên chính là đội trưởng đội bóng của chúng ta, phụ trách huấn luyện chúng ta, sau này chúng ta sẽ nghe theo người!

Hấn căn bản không để cho Đỗ Hà cơ hội cự tuyệt, kêu lên với mọi người trên sân bóng:

- Tất cả mọi người dừng lại, từ hôm nay trở đi, vị đứng cạnh ta đây chính là đội trưởng của chúng ta. Hấn tên là Đỗ Hà, Đỗ Thanh Liên, mọi người mau đến bái kiến đội trưởng.

Đỗ Hà giật mình, chỉ lắc đầu cười khổ. La Thông rất thông minh, hấn căn bản không thèm để ý đến chức vị đội trưởng. Hấn sáng tạo ra đội bóng, mục đích chỉ vì chơi bóng, luyện tập kỹ thuật của mình, thấy Đỗ Hà rất am hiểu môn bóng này, phân tích rất rõ ràng mạch lạc, vì vậy quyết đoán nhượng xuất quyền chỉ huy, nếu để hấn chỉ huy lung tung, chỉ bằng nhường lại cho Đỗ Hà, để đội bóng càng thêm cường đại.

Đỗ Hà cũng suy tư: Nếu đã muốn chơi, vậy thì phải chơi cho thoải mái. Sau khi học chơi môn mã cầu này cũng có thể luyện tập thuật cưỡi ngựa, sau này cũng có cơ hội thể hiện bản lĩnh trên chiến trường.

Đỗ Hà thống khoái tiếp nhận chức vị đội trưởng, sau đó căn cứ vào đặc điểm của tất cả các thành viên, phân phối hợp lý ra tiên phong, trung phong và hậu vệ, thủ môn.

La Thông có kỹ thuật chắc chắn, lại có tiến công mãnh liệt, hoàn toàn xứng đáng được chọn lựa làm người tiên phong. Đỗ Hà vận năng, đương nhiên trở thành trung tâm trong sân. Kỳ thật Đỗ Hà còn có suy nghĩ làm thủ môn, với nhãn lực và tốc độ của hấn, cho dù bóng có bay nhanh đến đâu hấn cũng có thể dễ dàng đỡ được.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

36. Chương 36 : Hẹn Hò

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hơi chênh lệch với tưởng tượng của Đỗ Hà, kỹ thuật cưỡi ngựa và chơi bóng có khó hơn nhưng trải qua nửa tháng huấn luyện, Đỗ Hà dựa vào năng lực đặc hữu của bản thân đã nắm vững kỹ xảo trong đó, nhất là kỹ thuật cỡi ngựa. Dù sao Đỗ Hà hấn cũng là nam nhi nhiệt huyết, đã tới thế giới này nếu như không không đích thân tới trận chiến, trùng phong hãm trận chẳng phải phụ ân sủng ông trời đối với hấn?

Trùng phong hãm trận dĩ nhiên không rời khỏi lưng ngựa. Cho nên đối với kỹ thuật cỡi ngựa, Đỗ Hà đặc biệt hạ công phu. Lão sư kỹ thuật cỡi ngựa của hấn là La Thông, danh tiếng tiểu Bá Vương của tiểu tử này cũng không phải hư danh. Nguyên vọng lớn nhất của hấn là có thể trùng phong hãm trận như cha hấn là La Sĩ Tín. La Sĩ Tín vào năm 14 tuổi đã gia nhập dưới trướng Trương Tu Đà ở Tề quận, trở thành một viên chiến tướng vô địch, có năm đã từng một mình xông vào đội ngũ ngàn người chém giết không ai dám ngăn cản.

La Thông cũng đồng dạng như La Sĩ Tín, từ nhỏ đã khổ luyện kỹ thuật cỡi ngựa kỹ thuật thương pháp, niên kỷ tuy nhỏ nhưng đã có được tiêu chuẩn rất cao. Đỗ Hà lại chỉ cần gần nửa tháng đã thu nạp tất cả kỹ xảo cưỡi ngựa của La Thông, càng có mùi vị trò giỏi hơn thầy.

Các loại kỹ xảo mà La Thông dạy hần với độ khó rất cao đều được Đỗ Hà tiếp thu dễ dàng, thậm chí còn xuất sắc hơn La Thông. Nhìn Đỗ Hà nhảy múa trên lưng ngựa, La Thông kêu lên:

- Đến cùng ai là đồ đệ, ai là sư phó!

Đỗ Hà cười nói:

- Đương nhiên người là sư phó ta là đồ đệ, bất quá đồ đệ là thiên tài, sư phó đã có điểm kém cỏi!

La Thông chán nản, sao so người với người lại có thể chênh nhau đến thế. Hần yêu võ từ nhỏ, bởi vì gia cảnh nên sáu tuổi đã được cưỡi ngựa chơi đùa, được dị nhân truyền thụ thương pháp kỹ thuật cỡi ngựa, luyện tập gần hơn mười năm, lại không bằng Đỗ Hà nửa tháng, chênh lệch như vậy thật khiến hần có chút đố kỵ.

Đố kỵ này cũng không phải là tình cảm gì tiêu cực mà bất luận kẻ nào đều không thể tránh.

Máu chốt ở chỗ người có dám nhìn thẳng vào nó hay không, tiểu nhân sẽ vì ghen ghét mà ghi hận trong lòng, nhưng quân tử sẽ vì ghen ghét mà hăng hái tự mình cố gắng. La Thông cũng không phải là tiểu nhân, cho nên ngoài ghen ghét hần cũng cao hứng cho Đỗ Hà, để không tụt hậu, hần lại càng yêu cầu cao với bản thân.

Về phần đội bóng, Đỗ Hà coi như là tận tâm tận lực. Cá nhân hần cũng không có kinh nghiệm huấn luyện viên nhưng đầu phải chưa ăn thịt qua là chưa từng thấy qua heo chạy?

Căn cứ vào vị trí phân công của các cầu thủ trên sân, hần vạch ra phương pháp huấn luyện bất đồng huấn luyện, tiền phong chủ công, hậu vệ chủ thủ, để cho mỗi người đều có thể phát huy tối đa sở trường.

Hôm nay, Đỗ Hà không đi sân bóng huấn luyện mà cưỡi ngựa vào phủ Thành vương. Đây là lần hẹn hò đầu tiên của Đỗ Hà sau khi tới Đại Đường nên hần ăn mặc cực kỳ chải chuốt.

Trên người mặc y phục võ sĩ màu trắng có thêu hoa văn, chân đi ủng võ sĩ màu đen, bên hông đeo bảo kiếm khảm ngọc thạch, phối hợp với khuôn mặt tuấn tú biểu hiện rõ khí thế anh vĩ.

Đợi một hồi lâu mới thấy một bóng người yếu điệu đi ra.

- Chờ lâu không!

Nàng mặc xiêm y đỏ tươi mềm mại rộng rãi, dây lưng lụa màu bạc thắt ngang hông, trang điểm tinh tế, mái tóc dài búi lại đeo năm kiện trang sức khả ái, phối hợp với khuôn mặt nghịch ngợm đáng yêu của Lý Tuyết Nhạn lộ ra thần thái mê người. Không giống với vẻ đoan trang không gì sánh được của Trường Nhạc công chúa, vẻ đẹp của Lý Tuyết Nhạn rất thân thiện, khiến người khác muốn lại gần để chia sẻ cảm giác vui vẻ.

Đỗ Hà yêu mỹ nhân, hần không dấu giếm điều này, càng thêm sẽ không không có ý tứ. Cặp mắt hần lộ rõ vẻ thưởng thức, khẽ nhếch miệng, tán thán nói:

- Thật xinh đẹp!

Với tư cách người cổ đại, Lý Tuyết Nhạn rất xấu hổ đối với việc ca ngợi thẳng thắn của Đỗ Hà, xấu hổ dừng bước, chân tay luống cuống nhưng từ đáy lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ, thậm chí không uống công mình bỏ nhiều thời gian trang điểm và lựa chọn trang phục.

Đỗ Hà nghiêm nét mặt nói:

- Đồ vật xinh đẹp phải để cho người thưởng thức, tán thưởng là rất bình thường, không có gì phải xấu hổ, chúng ta đi thôi!

Lý Tuyết Nhạn vui sướng hài lòng nhẹ gạt đầu, lên một con ngựa nhỏ ngoan ngoãn rồi cùng tiến song song với Đỗ Hà. Hộ vệ trong phủ định đi theo hộ vệ, Lý Tuyết Nhạn vội vàng từ chối, cơ hội này hiếm có, càng nhiều người đi theo chẳng phải phá hư khung cảnh. Đỗ Hà cũng không muốn để cho người khác quấy rầy lần hẹn hò, cười nói:

- Hôm nay ta đến bảo hộ tiểu thư nhà các người!

Hắn lẳng không nhảy xuống, thân hình lướt đi hơn một trượng rồi lại quay về trên lưng ngựa, trong tay đã cầm ba thanh đao. Không ai thấy hắn ra tay thế nào, giống như ba thanh đao này vốn đã nằm sẵn trên tay hắn.

Ba gã hộ vệ còn chưa kịp phản ứng, chỉ đứng kinh ngạc nhìn xem đao trên tay Đỗ Hà, vốn đó là binh khí bọn họ, lại chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên tay hắn. Bọn họ thấy thân ảnh của Đỗ Hà nhưng lại không thấy tay hắn. Với tư cách đạo tặc đệ nhất thiên hạ, bản sự trộm đồ của Đỗ Hà cũng có thể xưng là thiên hạ vô song.

- Như thế nào đây? Ta có tư cách bảo hộ tiểu thư nhà các người không?

Đỗ Hà cười ôn hòa lấy, phẳng phất vừa rồi bản thân làm một chuyện quá bình thường, vất ba thanh đao trả lại. Ba thanh đao như có mắt, đồng thời bay về trong vỏ cũ. Ba gã liếc mắt nhìn lẫn nhau, xem người trong nghề vừa ra tay đã biết có hay không, lập tức gật đầu lui xuống.

Lý Tuyết Nhạn kinh ngạc trừng mắt hai mắt bội phục nói:

- Thật là lợi hại, làm sao làm được?

Đỗ Hà đưa ngón trỏ đặt lên miệng, mỉm cười nói:

- Bí mật!

- Không nói thì thôi!

Lý Tuyết Nhạn hờn dỗi tựa rút roi thúc ngựa.

Đỗ Hà cười to đi theo.

- Đi đâu?

Lý Tuyết Nhạn héch mặt, ra vẻ không để ý.

Đỗ Hà lại cười nói:

- Nghe nói Phong Nhạc phường gần đây có một gánh hát, diễn coi như không tệ.....

Hắn vờ như tự nói, mắt liếc về phía Lý Tuyết Nhạn, quả nhiên thấy nàng đang vểnh tai nghe ngóng. Lý Tuyết Nhạn giỏi đàn nhạc nên rất thích xem tán nhạc, đây là tin tức mấy ngày trước Đỗ Hà thăm dò được. Hẹn hò lần đầu, với tư cách nam nhân, Đỗ Hà sớm đã có giải pháp vạn toàn.

- Chỉ là sắp đến giờ rồi, không chạy nhanh sẽ không kịp!

Đỗ Hà nhẹ nhàng nói nhưng lại cố ý để ngựa đi chậm.

-Tốt rồi! Ta không tức giận, đi nhanh đi!

Lý Tuyết Nhạn chỉ có thể thỏa hiệp.

Tán nhạc vào đời sau kỳ thật coi như tạp kỹ, bao hàm võ thuật, ảo thuật, kịch hài, ca vũ dân gian. Đỗ Hà không có gì hứng thú về phương diện này nhưng Lý Tuyết Nhạn lại như thấy đồ ngon, đến tận khi diễn xong vẫn chưa thấy thỏa mãn, ra vẻ nuối tiếc. Mãi đến khi Đỗ Hà hứa hẹn lần sau đi xem tiếp thì nàng mới lấy lại vui vẻ.

Hai người sau đó lại bắt đầu hành trình dạo phố, với tư cách con gái vương hầu, đây là lần đầu tiên mà Lý Tuyết Nhạn dạo phố, hết thấy đều cảm thấy thú vị, chỗ nào cũng nghiêng ngó. Đỗ Hà cũng không sợ phiền hà, vui vẻ dẫn đường.

Hai người tới chợ phía Tây, đi vào một cửa hàng bán đồ trang sức. Lý Tuyết Nhạn tìm một hồi lâu rồi nói:

- Người nói muốn tặng cho cha ta thì nên mua gì?

- Lòng hiếu thảo là tốt nhất!

Đỗ Hà thuận miệng trả lời:

- Cha người còn thiếu những thứ này?

- Ta biết!

Lý Tuyết Nhạn có chút không vừa ý:

- Ta nói là đồ thật kia!

- Ta không biết!

Đỗ Hà nhìn trên kệ trang sức thấy một cái trâm cài tóc ngọc bích liền sáng mắt, cầm trên tay, cười nói:

- Nhưng ta biết thứ này nhất định thích hợp người!

Đúng lúc này, một thân ảnh vọt đến thò tay muốn đoạt chiếc trâm trong tay Đỗ Hà.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

37. Chương 37 : Hỏa Bạo Nữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ngơ ngác nhưng cũng không thể không đối phó, chỉ là thủ pháp cướp đoạt của đối phương quả thật cao minh, ra tay lại rất nhanh, công phu cũng không kém.

Đỗ Hà là nhân vật bậc nào lại có thể đồ vật trong tay bị cướp đi? Cổ tay hắn khẽ đảo liền kẹp chiếc trâm vào lòng bàn tay, dùng lưng chặn đòn của đối phương. Đối phương một kích không trúng, tiếp tục đánh tới, nắm ngón cong lại thành ưng chảo chụp vào khuỷu tay Đỗ Hà, chỉ cần hắn trúng chiêu sẽ phải buông chiếc trâm.

Cổ tay của Đỗ Hà cuộn lên, phát sau mà đến trước, điểm trước vào gân khuỷu tay của đối phương, thổ ra nội kinh khiến đối phương kinh hô một tiếng rồi lùi lại. Hai người giao thủ chỉ trong khoảnh khắc, Đỗ Hà thậm chí còn chưa nhìn rõ đối phương là nam hay nữ, đến khi nghe tiếng thét kinh hãi mới biết mình vừa tỷ thí với một nữ nhân. Hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp, dung mạo không thua Lý Tuyết Nhạn.

Đỗ Hà đảo mắt nhìn qua khuôn mặt nàng, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, quả thật như hai câu thơ “Thanh thủy xuất phù dung. Thiên nhiên khứ điêu sứt”. Vẻ đẹp của nàng xuất phát từ tự nhiên, vai như đao gọt, eo như lụa bó, cổ dài thanh mảnh ôn nhu, làn da trắng mịn, ánh mắt rạng rỡ, má lúm đồng tiền, búi tóc hình mây, mặc y phục võ sĩ vùng Minh Châu, chân đi ủng thô nhỏ, bên hông treo một thanh loan đao cong, toát lên vẻ hiên ngang, nữ trung anh kiệt.

Thiếu nữ thấy hắn nhìn mình chằm chằm thì lộ vẻ không vui.

- Là người.....

Lý Tuyết Nhạn thấy rõ người tới đột nhiên kinh hô một tiếng, lập tức rất không khách khí nói:

- Người tới làm gì?

Thiếu nữ áo vàng chấn động, hướng Lý Tuyết Nhạn nhìn lại. Lý Tuyết Nhạn cũng lạnh lùng dò xét, thần thái khó coi.

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười, cũng rất không khách khí đáp lại nói:

- Đây cũng không phải nhà của Lý đại tiểu thư, Lý Vi Linh ta tại sao tới không được?

Các nàng như sinh tử đại địch, gườm gườm lẫn nhau. Thiếu nữ tự xưng Lý Vi Linh nhìn qua Đỗ Hà, khách khí nói:

- Vị công tử này, ta rất ưa thích chiếc trâm này! Không biết có thể nhường cho tại hạ!

Đỗ Hà bị ánh mắt như nước hồ thu của nàng chiếu vào thì tim đập thình thịch, nha đầu này phong cách phóng khoáng, so với Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn thì có một loại tư vị đặc biệt.

- Không được!

Đỗ Hà còn chưa trả lời, Lý Tuyết Nhạn đã kêu lên, hằm hè nhìn Lý Vi Linh.

Lý Vi Linh nhướng mày, khinh thường nói:

- Cũng không phải của người, người dựa vào cái gì cự tuyệt!

- Chúng ta đi cùng một chỗ, cây trâm này là hán định mua cho ta đấy!

Lý Tuyết Nhạn dương dương đắc ý nói, vênh vang như một con công!

Lý Vi Linh mở to mắt nhìn Đỗ Hà. Đỗ Hà tuy có chút thấy không ý tứ nhưng chuyện quả thật như Lý Tuyết Nhạn nói, chiếc trâm cài đầu này làm từ ngọc bích, điêu khắc hình phượng hoàng sống động, cực kỳ xinh đẹp, ngay cả hán là nam nhân nhìn vào cũng sáng mắt nên cố tình mua cho Lý Tuyết Nhạn.

- Xác thực như thế!

Đỗ Hà gật đầu xác định:

- Cô nương, thật sự thật có lỗi! Nếu như người thật sự thích thì bảo chủ quán làm thêm một cái khác là được!

Lý Vi Linh ngẹn cứng, bất đắc dĩ thở dài, nhìn qua chủ quán.

Chưởng quỹ lắc đầu, cũng bất đắc dĩ nói:

- Đại sư chế tạo vật này đã mất vào tháng trước, trâm phượng ngọc bích này là kiệt tác một đời của lão, không khả năng có cái thứ hai trên đời.

Nghe xong lời này, Lý Tuyết Nhạn bật cười khanh khách, cầm chiếc trâm phượng trong tay Đỗ Hà đắc ý vuốt ve:

- Chiếc trâm phượng thật xinh đẹp, cài sao cho tốt đây?

Đỗ Hà nhăn nhó, trâm cài đầu có vài cách cài, cũng không biết Lý Tuyết Nhạn có thù oán gì với Lý Vi Linh mà khiêu khích như thế.

Lý Vi Linh tức giận đến nổi trợn lời đình, quát:

- Lý Tuyết Nhạn người đừng vội càn rỡ, chiếc trâm này là ta nhìn trúng trước, chỉ không đưa tiền mà thôi. Hôm nay bà cô ta phải lấy chắc rồi!

Nàng ra tay như điện, định lần nữa cướp đoạt. Đỗ Hà lập tức bước vào giữa hai người, đưa tay ngăn lại một chiêu của Lý Vi Linh.

- Một chiếc trâm cài tóc mà thôi, làm gì như thế?

Đỗ Hà khuyên bảo, cũng không muốn vì một việc nhỏ mà động thủ với một tiểu mỹ nhân. Lý Vi Linh vốn tính nóng nảy, lại bị oan gia Lý Tuyết Nhạn khiêu khích nên đâu còn nhẫn nại nghe khuyên nhủ. Song thủ nàng cùng xuất, không nói một câu đã đánh ra hai chưởng. Nàng biết Đỗ Hà lợi hại nên vừa ra đòn đã dùng ngay tuyệt kỹ lợi hại nhất của bản thân.

Đỗ Hà sáng mắt, thiếu nữ tên gọi là Lý Vi Linh này sử ra một bộ chưởng pháp cao thâm mạt trắc. Võ nghệ Đỗ Hà tuy không bằng đời trước nhưng ánh mắt vẫn còn nên ngạc nhiên khi thấy bộ chưởng pháp này của Lý Vi Linh tinh diệu không thua tuyệt kỹ đại kỳ Phong Vân chưởng. Chỉ là Lý Vi Linh hỏa hầu căn cơ còn thấp, không cách nào phát huy được tinh túy bộ chưởng pháp này.

Đỗ Hà thấy cái mình thích là thêm, dùng đại kỳ Phong Vân chưởng đối công, hán muốn quan sát chưởng pháp của đối phương nên ra tay có lưu năm phần lực đạo, ngoài việc chiếm cứ thượng phong thì còn muốn bức bách nàng sử xuất sát chiêu.

Lý Vi Linh thấy công phu giữ nhà đánh mãi không thắng thì trong lòng lo lắng rồi rút xoạt loan đao bên hông ra đâm thẳng vào vào ngực Đỗ Hà, chiêu số ngoan độc, muốn đẩy Đỗ Hà vào tử địa!

Đỗ Hà tức giận, không ngờ nha đầu kia tuổi còn trẻ nhưng tâm địa ác độc như thế, vươn tay nắm chặt lấy cổ tay nàng, dùng công phu không thủ đoạt bạch nhẫn giật phắt thanh đao của nàng.

Hắn tức giận thủ đoạn ác độc của đối phương nên xuống tay nặng, suýt nữa bẻ gãy cổ tay của Lý Vi Linh. Lý Vi Linh đau nhức kêu một tiếng, mắt đỏ hoa nhưng vẫn cố nén không khóc. Đỗ Hà thấy vậy cũng hơi mềm lòng buông tay. Lý Vi Linh trừng mắt với Đỗ Hà, tựa hồ muốn nhớ kỹ hắn rồi hậm hực rời đi.

- Người đánh nàng bị thương!

Lý Tuyết Nhạn đột nhiên thấp giọng hô, ra vẻ sợ hãi.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà kinh ngạc, nghĩ lại hai nàng tựa hồ biết nhau, hơn nữa có thù sâu sắc, vội hỏi:

- Nàng là ai mà tàn nhẫn như thế!

Lý Tuyết Nhạn không đáp, chỉ lẩm bẩm về tội trách:

- Điều là ta không tốt, khiến người gây họa!

Đỗ Hà càng hiểu kỳ, kéo tay khiến nàng tỉnh lại, hỏi tiếp về thân phận của Lý Vi Linh.

- Nàng là cháu gái út của Vệ Quốc Công Lý Tĩnh, cũng là đứa cháu mà Hồng Phát Nữ cưng chiều nhất!

Lý Tuyết Nhạn nói ra thân phận.

Hồng Phát Nữ!

Đỗ Hà bừng tỉnh, khó trách Lý Vi Linh tuổi còn nhỏ nhưng lại có chiêu pháp cao minh như thế. Hồng Phát Nữ cùng Lý Tĩnh, Cầu Nhiêm Khách hợp xưng “phong trần tam hiệp”, trong đó Hồng Phát Nữ cùng Cầu Nhiêm Khách đều là hiệp sĩ thân mang tuyệt kỹ, nhất là Cầu Nhiêm Khách càng là cao thủ nhất đẳng. Lý Vi Linh thân mang tuyệt kỹ chẳng có gì lạ.

Thấy Đỗ Hà không biểu lộ gì, Lý Tuyết Nhạn tiếp tục nói:

- Hồng Phát Nữ tuổi tác mặc dù cao nhưng tính tình như lúc tuổi còn trẻ. Nàng đối với người nhà cực kỳ bảo hộ, hết sức cưng chiều Lý Vi Linh. Công phu nàng lại cực cao, cha ta từng nói nếu ra trận giết địch, có thể nàng kém Dục công Tồn Quỳnh, Ngô công Úy Trì Kính Đức nhưng đơn đả độc đấu thì bọn họ chưa chắc sẽ là đối thủ. Để nàng tìm tới cửa thì đúng là không tốt!

Lý Tuyết Nhạn gấp đến độ đỏ mặt, cầm lấy tay Đỗ Hà kêu lên:

- Lão công, không bằng chúng ta đến thăm thỉnh tội?

Một tiếng lão công khiến Đỗ Hà nở mũi, mỉm cười nhéo má Lý Tuyết Nhạn, tràn đầy tự tin mà nói:

- Không sao, dù Hồng Phát Nữ đích thân tới, lão công ta cũng không sợ chút nào!

Bởi vì nội công tiến nhanh, kinh công Đỗ Hà đã có hỏa hầu nhất định, có lẽ Hồng Phát Nữ thật đúng như đồn đãi nhưng chưa chắc đã làm gì được hắn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

38. Chương 38 : Quân Thần Chi Tôn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì chuyện của Lý Vi Linh nên Đỗ Hà cùng Lý Tuyết Nhận cũng không còn hứng khởi du ngoạn, thấy mặt trời đã đứng bóng, Đỗ Hà đề nghị tới tửu lâu ăn cơm uống rượu để lấy lại khí thế. Lý Tuyết Nhận nghe lời Đỗ Hà nên cũng không cự tuyệt.

Tới một tửu lâu gần đó, Đỗ Hà ra tay xa xỉ, y phục hoa lệ, vừa nhìn đã biết không phú tât quý, đám tiểu nhị vây lấy, ân cần dẫn cả hai lên lầu ba. Lầu ba thuộc về khách quý, chỉ có rải rác mấy người. Có lẽ là oan gia ngõ hẹp, Đỗ Hà vừa mới lên lầu ba đã nhìn thấy nha đầu Lý Vi Linh. Nàng ngồi cùng một thanh niên anh vĩ, thái độ tương đối thân mật.

Ánh mắt hai người gặp nhau, cặp mắt xinh đẹp của nàng lộ rõ vẻ tức giận, nhất là khi nhìn vào cây trâm phượng trên đầu của Lý Tuyết Nhận và cây loan đao vốn thuộc về mình ở bên hông Đỗ Hà lại càng lộ vẻ phẫn hận. Có lẽ là kiêng kỵ Hồng Phát Nữ trong nhà Lý Vi Linh nên Lý Tuyết Nhận lại bất ngờ lựa chọn thái độ né tránh. Tính cách của Lý Tuyết Nhận vốn hiếu thắng, nếu không vì lo lắng cho Đỗ Hà thì dù thế nào cũng không chịu cúi đầu với Lý Vi Linh, càng đừng nói là né tránh. Đỗ Hà minh bạch tâm ý của Lý Tuyết Nhận nhưng vẫn tự nhiên ngồi xuống.

Đỗ Hà tính tình hiền hoà, nhưng cũng không sợ phiền phức, càng thêm không sợ phiền toái, bất kể có Hồng Phát Nữ hay không, căn bản không để ở trong lòng. Sau khi chọn mấy món ngon, hắn gọi thêm một bình Đỗ Khang, ngồi hàn huyên với Lý Tuyết Nhận. Vừa nói được mấy câu thì thiếu niên anh vĩ bên cạnh Lý Vi Linh đã đi tới.

- Tại hạ Lý Dực Lý Nghiệp Hủ, bái kiến nhị vị, xá muội vô lễ, ta thay nàng hướng nhị vị bồi tội.

Thiếu niên Lý Nghiệp Hủ thở dài, nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng lộ ra một ít bất đắc dĩ.

- Không sao!

Đỗ Hà lắc đầu mỉm cười nói:

- Xá muội cũng không mang đến bao nhiêu phiền toái, chỉ là thủ đoạn vô cùng ác độc. Nếu không gặp ta, người khác nhất thời không biết thì chắc chắn sẽ mang họa!

Đỗ Hà cũng không nói ngoa, chiêu vừa rồi của Lý Vi Linh vẫn còn khiến hắn sợ hãi, thủ pháp âm tàn ác độc, xảo trá tàn nhẫn, một kích tất sát, nếu trúng chắc chắn phải chết, tựa hồ không phải võ kỹ chính thống mà là sát chiêu độc môn. Nói xong hắn liếc Lý Vi Linh, thấy nàng ngoài vẻ tức giận, trong mắt còn có một tia nghĩ may mắn mà sợ.

Đỗ Hà cảnh cáo nghiêm nghị như thế, Lý Nghiệp Hủ cũng không bộc lộ gì, chỉ thở dài:

- Đó là tuyệt kỹ của tổ mẫu ta, chỉ là xá muội tính tình tự cao, trong cơn giận dữ sử ra chứ không phải bản thân nàng âm độc. Sai cũng đã sai rồi, ta cũng sẽ không thiên vị, việc này ta sẽ bẩm báo chi tiết với tổ phụ để ngài xử trí.

Hồng Phát Nữ năm đó là vũ nữ trong phủ Dương Tổ, lúc đó Dương Tổ là quyền thần có ảnh hưởng nhất trong triều Tùy, dựa vào nam chinh bắc thảo bách chiến bách thắng mà công cao chấn chủ, bị Văn Đế nghi kỵ sâu sắc.

Bản thân Dương Tổ cũng không phải là hiền lành gì, bí mật nuôi dưỡng một chi sát thủ có thực lực cường hãn để thanh trừng đối lập. Hồng Phát Nữ tuy là vũ nữ nhưng kỳ thật là sát thủ được huấn luyện nghiêm ngặt, hơn nữa còn là nhân tài kiệt xuất, cực tinh thuật ám sát. Hồng Phát Nữ cưỡng chiêu Lý Vi Linh, sợ nàng gặp chuyện ngoài ý muốn, truyền thụ cho nàng một sát chiêu đưa địch vào chỗ chết, dặn dò nàng không đến lúc bất đắc dĩ không cho phép sử dụng. Trong cửa hiệu bán đồ trang sức, Lý Vi Linh vì tức giận mà dùng đến, sau này nghĩ lại cũng thấy hoảng sợ còn bản thân nàng cũng không ngoan độc như Đỗ Hà.

Đỗ Hà dĩ nhiên không biết nguyên do trong đó, bất quá Lý Nghiệp Hủ nói vậy lại khiến hắn sinh hảo cảm, không phải vì sự công chính mà là phong phạm quân nhân, ngôn ngữ nghiêm cẩn, nói chuyện kiên cường hữu lực, làm cho người tin phục.

Quân nhân có thể nói là nổi bật trong giới nam nhân, Đỗ Hà cũng có chút ngưỡng mộ, Lý Nghiệp Hủ không then là cháu của quân thần Lý Tĩnh.

Đỗ Hà đứng lên, cười nói:

- Lý huynh đã nói như thế, việc này coi như xong! Tại hạ Đỗ Hà..... Đây là loan đao của lệnh muội, làm phiền chuyển lại.

- Chẳng lẽ là Thanh Liên tiên sinh đã chế ra Đỗ thể tự?

Lý Nghiệp Hủ hiển nhiên nghe qua đại danh của Đỗ Hà, thấp giọng hô lên.

Đỗ Hà khoát tay cười nói:

- Hư danh mà thôi, hai chữ tiên sinh khiến ta già thêm rồi!

Đỗ Hà vừa thừa nhận thân phận, tân khách chung quanh đều tiến cả lại, hướng Đỗ Hà vãn an, sau đó cung kính kêu một tiếng “Thanh Liên tiên sinh”!

Trong Đại Đường cũng có hiện tượng ái mộ ngôi sao, bọn họ truy tìm không chỉ là ngôi sao ca nhạc mà là đại nho và danh gia thư pháp. Đại danh gia thư pháp của Đỗ Hà sớm đã chứng thực nên vừa nói tên đã lập tức có người vãn an. Đỗ Hà chỉ có thể kiên nhẫn đáp lễ, nói mấy lời khách sáo mới khiến bọn họ thoả mãn rời đi.

- Không phải chỉ là chữ viết đẹp một chút, có gì hơn người sao!

Lý Vi Linh cúi kính, hậm hực buông mấy câu.

Lý Nghiệp Hủ lại chỉ có thể cười khổ, có một muội muội như vậy quả thật cũng là chuyện vất vả.

Đỗ Hà lắc đầu ra vẻ đồng tình, không để ý tới khiêu khích của Lý Vi Linh.

Lý Tuyết Nhạn nhin không được đáp lại nói:

- Xác thực không có gì rất giỏi, có điều về văn có thể xưng danh gia thư pháp, về võ có thể đánh cho tiểu nha đầu không biết tự lượng hoa rơi nước chảy là được.

Nàng vốn cùng Lý Vi Linh ở thế đối lập như nước lửa, vốn không muốn chọc tới Hồng Phát Nữ nên cố tình nhường nhịn nhưng nghe đối phương công kích Đỗ Hà lại không thể nhịn được, bởi vì trong lòng nàng, hắn là một thần tượng.

- Người nói cái gì?

Lý Vi Linh đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết Nhạn.

Lý Tuyết Nhạn ra vẻ vô tội:

- Không có gì, chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi!

Nàng cũng không cam lòng yếu thế, trừng mắt nhìn lại.

Xèo...xèo!

Ánh mắt của hai người vừa chạm vào nhau, Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ tựa hồ như nghe tiếng chấp điện.

- Không bằng chúng ta sang bên cạnh trò chuyện?

Đỗ Hà thấp giọng đề nghị!

Lý Nghiệp Hủ nhìn hai nữ, khẽ gật đầu, lòng còn sợ hãi, tỏ vẻ đồng ý.

Đỗ Hà cầm rượu, Lý Nghiệp Hủ bưng thức ăn, hai người tìm một chỗ vắng vẻ, thấp giọng hàn huyên.

Đỗ Hà rất say mê quân sự cổ đại, từ nhỏ đã thích xem các loại tiểu thuyết chiến tranh như [Tam Quốc Diễn Nghĩa], [Thuyết Nhạc], [Tùy Đường], từ đó cũng đam mê lịch sử, đối với tổ phụ của Lý Nghiệp Hủ là Lý Tĩnh không thể nói là không biết.

Từ xưa đến nay, binh gia chính thống chỉ nói Tôn Ngô Hàn Bạch, Vệ Hoắc Lý Nhạc. Lý Tĩnh dùng binh phóng mắt trong toàn bộ lịch sử Trung Quốc coi như là nhân vật nổi danh, cháu của hắn dĩ nhiên không kém.

Đỗ Hà cố ý đem chủ đề theo hướng quân sự. Lý Nghiệp Hủ là một quân nhân, nói chuyện gió trăng với hắn không khác đàn gảy tai trâu, chuyện văn chương lại như bảo heo giẫm béo. Đỗ Hà nói chuyện quân sự đúng thực khẩu vị. Hai người chuyện trò, bình luận các chiến dịch trong lịch sử rất tương đắc, chỉ hận không gặp nhau sớm.

Lý Nghiệp Hủ làm người cẩn thận, đọc đủ thứ binh thư, hành vi ổn trọng chứ không hiếu thắng khiến cho Đỗ Hà được ích lợi không nhỏ.

Đỗ Hà suy nghĩ phóng khoáng nhưng những điều kỳ diệu trong đó cũng làm cho Lý Nghiệp Hủ vạn phần thán phục.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Đỗ Hà đột nhiên cảm thấy thấy lạnh cả người, cùng lúc Lý Nghiệp Hủ cũng có cùng cảm giác. Hai người không hẹn mà cùng nhìn lại phía sau, hai nữ đã đấu mắt xong, giờ đang chuyển sang nhìn bọn họ. Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ lại quay sang nhìn nhau, bật thốt:

- Huynh đệ, đều phải trân trọng!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

39. Chương 39 : Móng Ngựa Sắt

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vất vả mãi mới dỗ dành được Lý Tuyết Nhạn, lập tức hỏi:

- Người cùng nha đầu gốc này có cừ oán?

- Sinh tử đại thù!

Lý Tuyết Nhạn gật đầu, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đỗ Hà giật mình, vội hỏi là dạng sinh tử đại thù gì !

- Xú nha đầu này từng cũng là đệ tử của Hoàng Văn quán, từ nhỏ đã bất hòa với ta, luôn đối nghịch. Có một lần, nàng trên tầng cây lấy trứng chim đem ném vào đầu ta khiến rối bết cực kỳ khổ sở. Ta nhịn không được đem thang ném vào trong hồ để nàng khóc trên cây một mình.

Đỗ Hà lau mồ hôi lạnh sau gáy, tiếp tục nghe.

- Sau đó không lâu, có một ngày ta ở trong học đường, trên bàn tự đứng thấy một cái hộp, không biết là ai bỏ. Ta hiếu kỳ mở ra, ai ngờ.....

Nói tới chỗ này, Lý Tuyết Nhạn bất giác rung mình một cái, há to miệng, rốt cục nói:

- Trong hộp đầy cóc, nhót nhất chúng dính vào người ta khó chịu buồn nôn muốn chết. Chúng leo loạn nhảy loạn, một số càng nhảy vào người ta. Cái này đương nhiên là do xú nha đầu Lý Vi Linh. Nàng vì báo thù, biết rõ ta sợ những thứ buồn nôn nên tự mình xuống ruộng bắt. Bất quá việc này dẫn tới tiên sinh tức giận, đuổi xú nha đầu ra khỏi học đường.

- Người nói, đại thù như thế, sao có thể để cho nàng đẹp mặt!

Lý Tuyết Nhận tức giận nắm chặt tay.

- Ách.....

Đỗ Hà im bật, cái này là sinh tử đại thù? Xác thực là có khả năng, nữ nhân, thật sự là sinh vật không thể nói lý.

Cuộc hẹn hò của hai người bởi vì sự xuất hiện của Lý Vi Linh mà mất đi hào hứng, Đỗ Hà dẫn Lý Tuyết Nhận tới con phố bán đồ ăn vặt nổi tiếng Trường An. Nơi này là chỗ hoạt động của dân chúng bình dân, không có quán rượu xa hoa gì, chỉ có đủ loại quà ăn vặt, nào bánh bao với canh, bánh trôi nước, bánh bao hấp ...

Mới đầu Lý Tuyết Nhận còn cảm thấy, những thứ kia không sạch sẽ nên không dám ăn, nhưng sau khi ăn hết một cái bánh bao hấp thì sáng mắt, miệng không thể dừng hoạt động. Lúc trước trong tửu lâu, Lý Tuyết Nhận đấu với Lý Vi Linh đến quên cả dùng cơm, lúc này có vừa khéo có thể ăn no.

Đỗ Hà cười nói:

- Sơn trân hải vị liên miên bất tận nhưng chân chính có tư vị đồ ăn vẫn không thể thiếu đồ ăn vặt.

Lý Tuyết Nhận trước kia không biết nhưng lúc này không hề ngừng nghỉ, chỉ nói một câu:

- Ủ, người nói đúng!

Miệng nàng còn đầy đồ ăn nên nói nghe không rõ.

Ăn uống no đủ, Đỗ Hà lại dẫn Lý Tuyết Nhận du lãm Khổng miếu, mang nàng đến chợ phía đông mua cho Lý Đạo Tông lễ vật, lúc này mới tận hứng mà về, coi như kết thúc mỹ mãn lần hẹn hò đầu tiên đến Đại Đường.

Tiến Lý Tuyết Nhận về phủ Thành Vương, thấy thời gian còn sớm, Đỗ Hà cưỡi ngựa tới đất phong của La gia, bất ngờ gặp được La Thông đang say sưa ngắm ngựa yêu của hắn, trong mắt đầy thâm tình, bàn tay dịu dàng chải vuốt bộ lông. Đỗ Hà đột nhiên nổi da gà, lúng túng nói:

- Người sao thế?

La Thông kỳ quái nhìn Đỗ Hà, thấy ánh mắt hắn có thâm ý liền hoàn toàn tỉnh ngộ, nổi giận mắng:

- Tiểu tử ngươi mới có vấn đề! Luyện tập quá sức, móng ngựa bị hao tổn, không thể chạy.

Con ngựa này đi theo ta gần mười năm nên có chút không đành lòng mà thôi!

Nói xong hắn vỗ mông ngựa, cầm móng sau cho Đỗ Hà xem. Nguyên lai là bởi vì móng ngựa tiếp xúc với mặt đất, chất sừng bị tróc ra.

Đỗ Hà đột nhiên chấn động, quát khê nói:

- Chai móng ngựa, móng ngựa sắt..... Tại sao không có móng ngựa sắt?

- Cái gì là móng ngựa sắt?

La Thông ngơ ngác, căn bản chưa từng nghe qua cái tên này.

Đỗ Hà giật mình ý thức được vấn đề, tại thời Đường triều rõ ràng không có móng ngựa sắt. Tâm niệm thay đổi thật nhanh, sắc mặt Đỗ Hà dần ngưng trọng. Quảng bá môn mã cầu mục đích không phải là vì chơi, mà là vì toàn dân luyện tập kỹ thuật cỡi ngựa, để cho mỗi người dân Đại Đường đều tinh thông kỹ thuật cưỡi ngựa, để Đại Đường có thể kiến tạo một quân đoàn kỵ binh tung hoành thiên hạ. Cách nghĩ này của Đỗ Hà dĩ nhiên là rất tốt nhưng vấn đề thứ nhất lại hiện lộ ra.

Đại Đường giàu có và đông đúc, mỗi nhà dân chúng cơ hồ đều có ngựa. Chỉ là ngựa của bọn họ chủ yếu dùng để trồng trọt nên khá thấp bé. Lúc nhàn rỗi dùng để luyện tập kỹ thuật cỡi ngựa, luyện tập môn mã cầu quả thật có thể đề cao kỹ thuật này. Nhưng bởi vì không có móng ngựa sắt nên bọn họ làm như vậy

chẳng khác làm thương tổn ngựa, hiện giờ còn chưa phát giác nhưng một khi xuất hiện vấn đề thì đành vì xót ngựa mà thôi không còn huấn luyện.

Như thế, quy hoạch của Đỗ Hà coi như đem kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Nguy hiểm thật!

Đỗ Hà thăm toát mồ hôi lạnh, kêu lên:

- Đa tạ, Minh Đạt, người đã cứu ta một mạng!

La Thông giỏi kỹ thuật cưỡi ngựa nên ngày đêm huấn luyện mới khiến cho ngựa bị hao tổn, bây giờ là tiết nông canh, dân chúng bình thường không bỏ nhiều thời gian cho mã cầu nên ngựa bọn họ còn chưa vấn đề gì, chuyện vẫn có thể vãn hồi nên hần vội vàng chạy tới hoàng cung.

Đỗ Hà thân mang lệnh bài cao cấp mà Lý Thế Dân cho nên có thể chạy một mạch suốt hoàng cung, nhanh chóng tìm được điện Cam Lộ mà Lý Thế Dân ở. Sắc trời đã tối nhưng Lý Thế Dân vẫn còn trên bàn phê duyệt tấu chương, vẻ mặt thỏa mãn, có chút mỏi mệt.

Không chờ Đỗ Hà tiến lên vấn an, Lý Thế Dân đã cười sang sảng:

- May mắn mà có đề nghị của hiền chất, người xem trăm hiện tại cơ hồ bận quá. Từng đại thần đều vì danh hiệu đại thần tốt nhất nên cả đám dồn lực hiến kế cho Đại Đường ta. Chỉ qua nửa tháng, trăm đã ba lần hạ lệnh sửa chữa những chỗ chưa đủ của Đường luật để luật pháp, quốc sách Đại Đường ta càng thêm hoàn thiện.

Lý Thế Dân mặc dù có chút mỏi mệt, nhưng dáng tươi cười lại dị thường. Đối với hần mà nói, không có chuyện gì hưng phấn hơn so với chuyện làm cho Đại Đường phú cường.

- Cần nghỉ ngơi hợp lý, mong Lý thúc thúc chú ý thân thể nhiều hơn. Ngài là ngọc trụ chống trời của vương triều Đại Đường, cũng không thể đổ!

Đỗ Hà vui vẻ nói.

Lý Thế Dân lại nói:

- Không sao, trăm tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, mấy ngày hôm trước còn thân chinh tự bắn một con gấu lớn. Đúng rồi..... Còn để lại một tay gấu, để trăm đưa cho người.

Ngừng một chút, Lý Thế Dân lại nói:

- Tiểu tử người nếu không có có việc, tuyệt sẽ không hảo tâm đến tìm trăm nói chuyện phiếm như vậy, mau nói đi, trăm đang vội!

Đỗ Hà nghiêm nghị đem vấn đề phản ánh cho Lý Thế Dân. Sắc mặt Lý Thế Dân cũng nghiêm túc, hần sờ trường dùng kỵ, cũng đã từng là một hãn tướng trùng phong hãm trận, đối với việc này cũng không xa lạ gì.

- Việc này trách không được người, trăm cũng chưa nghĩ đến, mấu chốt là giải quyết thế nào!

Lý Thế Dân vẫn phân biệt rất rõ chuyện.

- Nhắm vào việc này, tiểu chất đã có một ý nghĩ!

Đỗ Hà nói ra khái niệm về móng ngựa sắt, hơn nữa tự mình vẽ lên một bức cấu tạo đồ, nói rõ cách dùng. Lý Thế Dân động dung đứng lên, kéo Đỗ Hà ra bên ngoài, đồng thời phân phó Hầu Quân Tập, Lý Tích, Trình Giảo Kim chạy tới thiếu phủ giam hội kiến. Thiếu phủ giam chuồng quân sự vụ bách công kỹ xảo, kể cả thuật tinh luyện kim loại, bên trong có công tượng xuất sắc nhất Đại Đường. Căn cứ vào cấu tạo đồ của Đỗ Hà, tượng sư nhanh chóng rèn ra một bộ móng ngựa sắt, dưới sự hướng dẫn của Đỗ Hà lắp vào móng ngựa. Hầu Quân Tập, Lý Tích, Trình Giảo Kim ba người cùng nhau chạy tới.

Lý Thế Dân đem nguyên do vừa nói, ba người lập tức sáng mắt, hiểu ngay ý nghĩa của móng ngựa sắt. Lý Thế Dân chỉ vào đường cái:

- Trình Tướng quân, người cỡi thử một lần!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

40. Chương 40 : Khai Cường Bàn Long Kiếm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trình Giáo Kim phóng vút đi, ba người Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập, Lý Tích đều lộ vẻ lo lắng. Chỉ có Đỗ Hà vẻ mặt nhẹ nhõm, nắm chắc thắng lợi trong tay. Đối với bọn hắn mà nói đây là lần thí nghiệm đầu tiên nên không biết kết quả nhưng đối với Đỗ Hà lại là sự thật không thể thay đổi. Bàn đạp, móng ngựa sắt xuất hiện, sẽ dẫn tới sự quật khởi của kỵ binh. Qua một lúc, Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập, Lý Tích đều có chút gấp khó dần nổi.

Liền tại lúc này!

Đông, đông, đông..... , tiếng vó ngựa rầm rập vang lên.

Bóng người chưa tới, tiếng cười ha hả của Trình Giáo Kim đã truyền đến. Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập, Lý Tích nhìn lẫn nhau, biết việc này trở thành, Đỗ Hà vẫn thản nhiên như trước.

- Hoàng Thượng!

Trình Giáo Kim xuống ngựa, dù tuổi tác đã cao nhưng động tác vẫn gọn gàng không chút dư thừa.

- Quá đã!

Trình Giáo Kim cười lớn, muốn đánh Đỗ Hà một quyền.

Đỗ Hà biết điều lui một bước. Lão gia hỏa này không biết nặng nhẹ, nếu như trúng một quyền này thì ít nhất đau nhức ba ngày.

Trình Giáo Kim một quyền đánh hụt, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, cười nói:

- Đỗ gia tiểu tử quả nhiên rất cao minh, lão Trình ta cười nó lợi bùn cát, xông biển lửa, đi vội ba dặm, nhưng móng ngựa lại không hề tổn thương, đủ trọng dụng. Các người xem.....

Trình Giáo Kim giơ móng ngựa lên thấy nó vẫn sáng chói không hề hư hao. Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập, Lý Tích đều động dung.

Lý Thế Dân nói:

- Hiền chất, người lại lập đại công cho Đại Đường ta rồi!

Hầu Quân Tập, Lý Tích không hẹn đều cung kính hành đại lễ với Đỗ Hà. Đỗ Hà vội vàng tiến lên trả lễ, có chút khó hiểu. Móng ngựa sắt xác thực có chỗ tốt lớn đối với chiến mã nhưng cũng không đến mức lao sư động chúng như thế!

Lý Thế Dân biết suy nghĩ của hắn, giải thích:

- Người có chỗ không biết rồi, móng ngựa sắt xuất hiện chính là tin mừng đối với kỵ binh Đại Đường! Dĩ vãng khi kỵ binh Đại Đường giao chiến với địch thì thiệt hại nhất vẫn là chiến mã. Sau khi đại chiến thì chiến mã bị thương ít nhất tám phần, chết cũng có ba thành. Căn cứ thống kê thì tổn thương chiến mã chiếm đa số. Đại Đường không thể so với những dân tộc du mục, ngựa của bọn hắn có thể thay mới liên tục không ngừng, bị thương lập tức thay thế, bất kể thành phẩm. Chiến mã của kỵ binh Đại Đường nếu tổn thương, lại chỉ có thể thay thế loại hai, ngay cả loại hai cũng bị tổn thương đành để vậy, ảnh hưởng rất lớn. Đã có móng ngựa sắt này, tướng sĩ Đại Đường có thể bớt khổ cực rất nhiều!

Nguyên lai trong chiến đấu của kỵ binh, kỵ sĩ chẳng những phải chạy xa mà còn phải trùng kích trong cự kỵ ngắn, còn phải vượt qua núi đao biển lửa chém giết. Mặt ngoài móng ngựa chính là chất sừng, nếu gặp tình huống như vậy sẽ rất nhanh tróc, không thể tái chiến.

Đại Đường tuy nói ngựa sung túc, nhưng dù sao không so được những dân tộc du mục. Bởi vậy người nào đã trải qua thiệt hại trong chiến tranh như Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập, Lý Tích liền có cảm thụ khác biệt. Theo như cách nhìn bọn họ, phát minh của tiểu tử Đỗ Hà này không thua gì đánh thắng một trận.

- Hầu ái khanh, người lập tức truyền lệnh cho quân bộ trang bị móng sắt cho toàn bộ chiến mã Đại Đường. Ngoài ra, trăm cũng muốn chiếu cáo thiên hạ, để cho chỗ diệu dụng của móng sắt dung nhập vào dân gian!

Lý Thế Dân xử sự quyết đoán, lập tức hạ lệnh phổ biến móng ngựa sắt, miễn cho ngựa trong thiên hạ khỏi phải chịu nỗi khổ tróc móng.

Hầu Quân Tập, Lý Tích, Trình Giảo Kim trước sau cáo từ rời đi. Đỗ Hà vốn là cũng ý định cáo lui, nhưng Lý Thế Dân bảo hấn ở lại. Hai người một trước một sau hồi cung.

Lý Thế Dân thở dài:

- Hiền chất, người lại lập đại công cho Đại Đường ta, người nói trăm nên thưởng như thế nào?

Đỗ Hà cười nhẹ:

- Lý thúc thúc có lòng là được rồi, còn về thưởng hay không cũng được!

Theo ý nghĩa mà nói, móng ngựa sắc của Đỗ Hà quả thật là một đại công, có thể giảm bớt được thương vong ngựa của Đại Đường nhưng nói trắng ra chỉ là đeo thêm một khối sắt trên ngựa, không có ý nghĩa thực tế gì. Tự như hấn đề nghị mở rộng môn mã cầu, trên lý luận xác thực có thể thực hiện, nhưng thành quả thực tế lại không thể định lượng. Nếu là thưởng thật sự cũng khó nói, vì hiểu rõ điểm ấy nên Lý Thế Dân mới ra mặt, bất luận công lao hay thất bại đều do hấn gánh vác. Bằng không với sự thánh minh của Lý Thế Dân há lại đoạt công Đỗ Hà? Lần này cũng giống như vậy.

- Người quả thật hiểu biết!

Lý Thế Dân cũng tán thưởng sự thức thời của Đỗ Hà, nhìn về phía xa:

- Nhưng trăm cũng không phải loại hôn quân thưởng phạt không phân minh, mình không được, ám cũng có thể! Nghe hoàng hậu nói người giỏi múa kiếm, còn làm một bài [Hiệp khách hành], ‘Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh. Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.’, quả thật là thơ hay, trăm sẽ từ đó chọn cho người một vật để người lựa chọn, ban thưởng cho người! Đầu tiên, ‘Triệu khách man hồ anh’ là y phục, cũng tức là khôi giáp, trăm có một bộ bách chiến Sư vương khải, không nói đao thương bất nhập, nhưng là có thể ngăn cản tuyệt đại bộ phận lợi khí, cho người trùng phong hăm trận thuận lợi; Tiếp theo ‘Ngô câu sương tuyết minh’ đây là binh khí, trăm có một thanh Khai Cương Bàn Long Kiếm, còn có một thanh Định Quốc Trảm Tướng Dao đều là lợi khí có thể cắt sợi tóc thối qua, giúp người giết địch trảm tướng. Cuối cùng ‘Ngân yên chiếu bạch mã’ là mã, trăm có sáu tuần mã: Đặc Lặc Phiếu, Thanh Chuy, Thập Phạt Xích, Táp Lộ Tử, Quyền Mao Qua, Bạch Đề Ô, đều từng theo trăm chinh chiến thiên hạ, trăm cũng có thể bỏ những thứ yêu thích đưa người một thớt!

- Như thế nào? Mấy thứ bảo bối này mặc người lựa chọn!

Lý Thế Dân nhìn qua Đỗ Hà, ý coi trọng không nói cũng biết. Đỗ Hà biết Lý Thế Dân với tư cách hoàng đế Đại Đường, quân không nói đùa, lời này vừa nói ra, nếu là cự tuyệt sẽ không hay, lập tức suy nghĩ lựa chọn.

Danh tự Bách chiến Sư vương khải tuy uy phong nhưng bản thân tạm thời không dùng đến, lấy ra cũng không hữu dụng. Huống chi mình sở trường kình công, mặc một bộ giáp chiến công kênh, chẳng phải là bỏ dài lấy ngắn?

Bách chiến Sư vương khải đầu tiên bài xích!

Tiếp đó là sáu tuần mã, Đỗ Hà cũng đã nghe qua đại danh của chúng. Đây là sáu thần câu từng theo Lý Thế Dân chinh chiến thiên hạ thần câu, lệnh cho Diêm Lập tự tay vẽ chúng chôn ở Chiêu Lăng, xưng là “Chiêu Lăng lục tuần”. Trong đó Táp Tử Lộ và Quyền Mao là hai bức tranh ngựa đã bị trộm bán đến nước Mỹ vào năm 1914. Đỗ Hà vào thời điểm còn là Đạo Soái đã lấy được.

Bọn chúng theo Lý Thế Dân chinh chiến chiến trường, song phương đều đã có tình cảm thâm hậu, từ việc Lý Thế Dân bảo đại sư hội họa Diêm Lập vẽ sáu bức chôn ở Chiêu Lăng có thể nhận thấy.

Ngựa tuy tốt nhưng đoạt thứ người ưa thích cũng không phải sở trường của Đỗ Hà.

Còn lại chỉ binh khí rồi.

- Ta chọn Khai Cương Bàn Long Kiếm!

Đỗ Hà không có bất kỳ do dự, quyết đoán lựa chọn.

- Tốt!

Lý Thế Dân cười híp mắt:

- Trẫm sẽ ban thưởng người Khai Cương Bàn Long Kiếm!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

41. Chương 41: Chọc Người Đổ Kỵ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khai Cương Bàn Long kiếm vốn có tên là Bàn Long kiếm, Định Quốc Trảm Tướng đao cũng là Trảm Tướng đao, chính là vì Lý Thế Dân có ý muốn ban thưởng cho Đỗ Hà, lại có ý muốn lôi kéo cho nên mới ở phía trước bổ thêm hai chữ khai cương cùng định quốc.

Bàn Long kiếm, Trảm Tướng đao đều là thần binh lợi khí nổi danh nhân thế, nhất là Bàn Long kiếm.

Bàn Long kiếm là bảo kiếm mà lúc Lý Thế Dân còn thơ ấu vô tình có được, là bội kiếm hắn luôn mang theo bên mình, theo hắn chinh chiến trên chiến trường thật nhiều năm.

Lý Thế Dân gọi người mang tới Bàn Long kiếm, vỏ kiếm giản dị tự nhiên, bình thường không có gì lạ, cũng không có chỗ đặc biệt, nhưng khi Lý Thế Dân vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, một cỗ khí tức sát tràn ngập khắp cả đại điện, độ ẩm tựa hồ liền giảm xuống, lạnh lạnh sắc bén, kiếm hàn cửu châu.

Thần sắc Đỗ Hà thu liễm, nhìn thanh kiếm dài hơn loại kiếm bình thường tới ba phân, từ thân kiếm tới mũi kiếm lại là một đầu thần long đang phi trên chín tầng trời, thần long tựa hồ đang phun ra ngọn lửa lạnh lẽo, làm cho người ta có cảm giác không rét mà run, phong mang tất lộ.

Hảo kiếm!

Đỗ Hà tán thưởng tận đáy lòng, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Đỗ Hà thích kiếm, làm một người giỏi về kiếm thuật, có thể có được một thanh kiếm tốt chứng thật là một chuyện đáng giá cao hứng.

Đúng là kiếm tốt!

Lý Thế Dân thu kiếm trở vào trong bao, nhắc tới cũng lạ, trong tích tắc Bàn Long kiếm trở vào trong bao, khí tức sát tràn biến mất không còn nhìn thấy, độ ẩm trong điện tựa hồ cũng khôi phục lại bình thường, phong mang hoàn toàn đã bị vỏ kiếm giản dị che giấu.

Đỗ Hà đột nhiên nghĩ tới bên trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Tào Tháo có nói một câu, liền buột miệng:

- Long có thể lớn có thể nhỏ, có thể thẳng cao có thể ẩn giấu; Lớn thì nuốt mây phun khí, nhỏ thì ẩn giới tàng hình; Thẳng thì bay vút lên vũ trụ, ẩn thì ẩn bên trong sóng vỗ ba đào.

Thanh Bàn Long kiếm này cùng vỏ kiếm chính phù hợp với lời nói kia.

Lý Thế Dân nghe xong lời nói này, mắt hồ trừng trừng nhìn Đỗ Hà thật sâu, nói:

- Long theo thời mà biến hóa, giống như người đặc chí mà tung hoành tứ hải. Chính là không biết tiểu tử ngươi là long hay là trùng!

Đỗ Hà cười nói:

- Vậy thì phải hỏi xem Lý thúc thúc hy vọng ta thành long, hay thành trùng!

Hắn lại trừng mắt nhìn thẳng Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân ha ha phá lên cười:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên là kẻ dối trá, muốn bộ lời nói của ngươi thật sự không dễ dàng!

Hắn đem Bàn Long kiếm vút cho Đỗ Hà, nghiêm nghị nói:

- Tự nhiên là thành long, hơn nữa còn là nhân trung chi long có thể lập nhiều cái thế công huân cho Đại Đường ta!

Đỗ Hà tiếp nhận Bàn Long kiếm, thở dài thật sâu, nói:

- Vẫn là câu nói kia, ra sức vì nước, muôn chết không từ!

Đỗ Hà nói xong cáo từ rồi đi.

Đỗ Hà đi rồi, nụ cười trên mặt Lý Thế Dân càng đậm hơn, hắn duyệt vô số người, thủ hạ dưới tay lại là những anh hùng kiệt xuất. Binh nhân có Lý Tĩnh, Lý Tích, mưu kế có Phòng Huyền Linh, có Đỗ Như Hối, võ giả có Tần Quỳnh, có Uất Trì Kính Đức, bọn họ có ai không phải là nhân vật cái thế có một không hai?

Nhưng Lý Thế Dân có thể làm cho một nhóm anh hùng cái thế cúi đầu nghe lệnh, đây phải nói là bản sự cực lớn.

Nhưng Đỗ Hà xuất hiện lại làm cho Lý Thế Dân có chút chần chờ không nhìn thấu, từ đầu tới cuối vẫn không hiểu rõ hắn, nhưng càng tiếp xúc lại càng cảm thấy năng lực thần bí của hắn thật sự là càng thêm đáng sợ.

Lý Thế Dân có thể tự tin không chế được Lý Tĩnh, Lý Tích, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức...nhưng từ đầu tới cuối vẫn không tự tin có thể hoàn toàn khống chế được thần bí Đỗ Hà.

Hắn cần phải xác nhận sự tồn tại của Đỗ Hà đến tột cùng là lợi hay hại đối với Đại Đường.

Đáp án đúng như trong lòng hắn suy nghĩ, có lẽ hắn không hiểu rõ Đỗ Hà, nhưng hắn có thể khẳng định, Đỗ Hà tồn tại tuyệt đối là không có chỗ xấu đối với Đại Đường. Câu nói “Ra sức vì nước, muôn chết không từ” tuyệt đối là lời nói xuất phát từ sâu trong nội tâm.

Làm một hoàng đế, làm một người thống trị, điều duy nhất mà Lý Thế Dân làm đúng là lấy trí tuệ hải nạp bách xuyên (biển chứa trăm sông) để tiếp nhận sự thần bí của Đỗ Hà, để cho hắn có thể toàn tâm toàn ý dốc sức cho Đại Đường giang sơn.

Đỗ Hà về tới Thái Quốc Công phủ, ánh mắt Đỗ Như Hối vừa nhìn thấy Bàn Long kiếm bên hông Đỗ Hà, thần sắc khê biến, hô nhỏ:

- Đây chính là Bàn Long kiếm?

Đỗ Hà gật gật đầu, đem chuyện tạo ra móng ngựa bằng sắt nói cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối nhắm mắt trầm ngâm nửa ngày, nói:

- Việc này đối với kỵ binh Đại Đường ta mà nói chứng thật là phúc âm, kỳ tư diệu tượng này của nhị lang tuy nói có chút quái dị, nhưng quả thật có lợi cho Đại Đường, vì phụ rất là vui

mừng, nhưng mà...

Hắn hơi lộ vẻ lo lắng, nói:

- Nhị lang còn trẻ tuổi đã được hoàng thượng xem trọng như vậy, lưu người ngủ lại trong cung không nói, hiện giờ còn đem Bàn Long kiếm thiếp thân bên mình chinh chiến sa trường ban thưởng cho người. Vinh sủng như vậy ngay cả những cự thần như chúng ta còn ít thấy, huống chi là người trẻ tuổi như các người!

- Phụ thân đang lo lắng con quá bộc lộ tài năng?

Đỗ Hà lĩnh hội được ý tứ của Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối gật gật đầu:

- Vi phụ thân là tể tướng, được ân sủng, ở trong triều đã mơ hồ chọc người ghen ghét. Nhị lang lại chói mắt tới như thế, chỉ sợ đối với tiền đồ của con sẽ bất lợi.

Đỗ Như Hối ở địa vị cao đã sáu năm, đối với mọi sự tình đều nhìn thấy dị thường thông thấu.

Hiện giờ triều đình nhìn qua thật bình tĩnh, nhưng kỳ thật mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động.

Nhất là cuộc đấu tranh giành chức thái tử, Lý Thế Dân đang lúc tráng niên, năm nay bất quá chỉ mới ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, ít nhất còn sống lâu được hai ba mươi năm nữa.

Thái tử lại bất tài, không thích văn hóa thiên triều, trái lại còn thích trộm vặt, tôn trọng văn hóa Đột Quyết, sinh hoạt cá nhân cũng không biết tự kiềm chế.

Trong suốt hai ba mươi năm dài đằng đằng kia, cũng không ai biết được sẽ có chuyện gì phát sinh.

Mặc dù Đỗ Như Hối không thể khẳng định tương lai có thay đổi trừ quân hay không, nhưng với thông minh tài trí của hắn, mơ hồ đã có điều đoán trước.

Nếu hành vi của thái tử quá khích, mạo phạm tới điểm mấu chốt của Lý Thế Dân, một hồi chính trị gió lốc sẽ không thể tránh né.

Dù sao Đỗ Hà còn quá trẻ tuổi, phong mang quá lộ sẽ trở thành đối tượng cho người khác mượn sức. Ở trung tâm gió lốc chính trị nếu đứng sai cương vị, tất sẽ đem thương tổn đến cho cả gia tộc.

Không hề nghi ngờ, nỗi lo lắng của Đỗ Như Hối thật sự chính xác.

Trong lịch sử Đỗ Hà bởi vì cuộc tranh đấu thái tử mà đứng sai cương vị, cùng Lý Thừa Kiền mật mưu đối phó Lý Thế Dân, kết quả làm cho Đỗ gia thân bại danh liệt.

Nhưng lịch sử đã thay đổi, một Đỗ Hà hoàn toàn mới cũng không còn là tên ăn chơi trác táng trong lịch sử.

Nghe Đỗ Như Hối lo lắng như thế, Đỗ Hà bình tĩnh nói:

- Phụ thân, không biết cha có nghe qua lời nói người không bị người đổ kỵ chỉ là kẻ tầm thường! Là kim chung quy cũng có một ngày sẽ sáng lên, là long cũng sẽ có một ngày bay cao chín tầng trời. Dù ở sâu dưới đất, cũng không che giấu được ánh sáng của hoàng kim, ở sâu trong đầm, cũng không cách ngăn cản thần long bay cao. Cũng giống như phụ thân, phụ thân kinh tài tuyệt diệu, có thể đoạn đại sự, nếu phụ thân quyết đoán đại sự cơ hồ như kim khâu ngọc ngôn của hoàng thượng, hoàng thượng đều nghe theo. Bực quang vinh như vậy há lại không làm người đổ kỵ! Nhưng vậy thì sao, phụ thân không phải sống rất thoải mái? Con đã có đảm lượng đứng ra, tự nhiên không sợ gì âm mưu quỷ kế. Có lẽ lời nói này của con có chút tự đại, nhưng hài nhi nếu không học được vấp ngã sẽ không học được cách đi đường. Cũng giống như con, nếu không bị những loại âm mưu quỷ kế tầy lẽ, làm sao có thể thành tựu đại sự được như cha. Huống chi...

Đỗ Hà nở nụ cười:

- Con chính là một nhị thế tổ, cho dù có xông vào đại họa, bên trên không phải còn có phụ thân làm chỗ dựa đúng không!

Hắn nói xong ngịch ngợm trừng mắt nhìn Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối cười mắng một câu, đối với câu trả lời của Đỗ Hà cũng rất vừa lòng, vuốt râu cười khê:

- Nhị lang dám làm dám sấm, là do vi phụ quá lo lắng mà thôi.

Hai người còn đang nói chuyện phiếm, người hầu đột nhiên báo lại Lý Thế Dân sai người đưa tới một bàn tay gấu, ủy lạo Đỗ gia.

- Tay gấu?

Ánh mắt Đỗ Như Hối sáng lên, nói:

- Hôm nay vi phụ lại dính mặt mũi của nhị lang!

Hắn đã nhìn ra, Lý Thế Dân ban thưởng bàn tay gấu chủ yếu là cho Đỗ Hà.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

42. Chương 42: Trưởng Tôn Lão Hồ Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phía thành đông Trường An, trong một trang viên xa hoa lộng lẫy, khí tượng rộng lớn, từng ngọn cây cọng cỏ nhất sơn nhất thủy hiện rõ quý khí đại phú đại quý, hai tòa sư tử đá bên ngoài cổng trang viện quý trọng ngàn cân, biểu hiện rõ địa vị của gia chủ bên trong.

Đứng phía trước thạch sư, có thể thấy được bốn chữ “Triệu Quốc Công phủ” thật lớn, bên dưới lạc khoản khắc chữ của Lý Thế Dân.

Có thể làm cho Lý Thế Dân tự tay viết chữ lưu niệm tặng biển ở đương thời, chỉ có Triệu Quốc Công Trưởng Tôn Vô Kỵ. Trưởng Tôn Vô Kỵ là anh vợ của Lý Thế Dân, trong quá trình thống nhất thiên hạ, không có công lao gì hiển hách nhưng là đại thần đi theo hắn sớm nhất, là tâm phúc mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất.

Giờ phút này Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng con trai trưởng của hắn là Trưởng Tôn Trùng đang thương nghị công việc trong gia tộc.

Trưởng Tôn Trùng đã không còn khí chất ôn văn nho nhã, vẻ mặt suy sút, mắt mát, lại mang theo vẻ không cam lòng, bất mãn, ghen ghét nói:

- Phụ thân, hoàng thượng làm sao lại sủng ái Đỗ Hà như thế, lưu hắn nghỉ đêm trong hoàng cung không nói, còn đem cả bội kiếm của mình ban cho hắn!

Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút thất vọng lắc đầu, nhìn Trưởng Tôn Trùng, là ái tử cũng là trưởng tử, có cảm giác tiếc nuối như rèn sắt không thành thép.

- Con sai lầm rồi!

Hắn cải chính thái độ của Trưởng Tôn Trùng, nói:

- Hoàng thượng chưa bao giờ sủng ái bất cứ kẻ nào hơn kẻ nào, chưa bao giờ. Hắn ưu đãi Đỗ Hà như thế nguyên nhân chỉ có một, chính là vì Đỗ Hà đáng giá hắn làm như thế!

Trên mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ không chút biểu tình, chỉ nhẹ nhàng chậm rãi nói, tựa hồ đang nhắc tới một chuyện không liên quan gì tới mình.

- Hoàng thượng là một vị quân vương chưa từng có trên đời này, bất luận là ai, chỉ cần người có năng lực, chỉ cần người tài cán làm ra công hiến cho Đại Đường vương triều, hắn sẽ trọng dụng người, xem trọng người.

Cho nên, người không thể trách hoàng thượng bất công, chỉ có thể oán chính mình không bằng Đỗ Hà!

- Không bằng Đỗ Hà!

Trưởng Tôn Trùng nghe xong lời này, nhất thời đỏ mặt, hô hấp dồn dập, không chút bình tĩnh.

- Không bằng Đỗ Hà, làm sao có thể, con làm sao không bằng hần?

Hần có chút thất thanh rít gào, từ nhỏ đến lớn Đỗ Hà đều là người bị hần giẫm nát dưới chân, muốn cho hần thừa nhận bản thân không bằng Đỗ Hà, đó là việc không thể nào.

- Điểm ấy con cũng không bằng hần!

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe Trưởng Tôn Trùng rít gào, trong lòng âm thầm thở dài, sắc mặt vẫn thản nhiên.

- Con không bằng về bình tĩnh của hần, không quả cảm bằng hần, càng không có bản lĩnh Thái Sơn sụp đổ trước mắt mà không đổi sắc!

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhớ lại lần đầu tiên mình gặp mặt Đỗ Hà tại Thái Y Thự.

Đối mặt hoàng đế, đối mặt Ngụy Chính chỉ trích, Đỗ Hà biểu hiện vô cùng bình tĩnh, căn bản không giống một đứa trẻ chỉ mới mười lăm tuổi.

Khi đó hần biểu hiện nhanh trí vượt ngoài dự liệu, cho dù là Ngụy Chính cũng bị hần làm đến mức không trả lời được.

Từ đó trở đi, Trưởng Tôn Vô Kỵ đã đem Đỗ Hà ghi tạc vào đáy lòng, bởi vì hần biết Đỗ Hà xuất hiện, rất có thể có ý nghĩa kiếp sống chính trị của hần sẽ xuất hiện thêm một kinh địch.

Bởi vì Đỗ Hà là con của Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh là địch thủ lớn nhất trên con đường chính trị của hần hiện giờ.

Có bọn họ, thân phận ngoại thích của hần thực khó thể nắm giữ được quyền to trong triều.

Làm lão hồ ly giáo hoạt nhất trong Đại Đường vương triều, sớm thấy rõ đối thủ của mình trên triều đình, hần không động chính vì thời cơ chưa đúng.

Hiện giờ Đại Đường còn đang bùng nổ phát triển, Lý Thế Dân ỷ lại nhất là hai người giỏi mưu kế như Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối. Hai người này hiện giờ đối với Lý Thế Dân mà nói cũng giống như phụ tá đắc lực, ai châm chích bọn họ cũng giống như khảm cánh tay của Lý Thế Dân.

Chuyện ngu xuẩn như vậy Trưởng Tôn Vô Kỵ quyết định sẽ không đi làm.

Ngay mặt không được, Trưởng Tôn Vô Kỵ áp dụng biện pháp cổ hủ chính là nhúng tay từ Đỗ Hà, lấy Đỗ Hà đến kéo suy sụp Đỗ Như Hối.

Nguyên bản mưu kế mà Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn luôn lấy làm ngạo đã sắp thành công.

Đỗ Như Hối thân là tể tướng, Đại Đường mới lập, mọi việc phức tạp, thân thể cũng không quá khỏe mạnh, mơ hồ có chút không chống đỡ nổi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ âm thầm dùng Đỗ Hà đến đả kích Đỗ Như Hối, nhiều lần cho Trưởng Tôn Trùng mặt mưu hãm hại Đỗ Hà, làm Đỗ Hà vốn đã có bản tính tồi tệ liền trở thành ăn chơi trác tách nổi tiếng nhất Trường An.

Làm cho Đỗ Như Hối vừa bị chuyện quốc sự quán thân, vừa vì phá gia chi tử như Đỗ Hà mà lo lắng, mà tức giận.

Trình Quán bốn năm, Đỗ Như Hối vì chuyện Đỗ Hà trộm Phỉ Thúy ngự tứ trong nhà đi cầm đổi tiền đánh bạc mà tức giận đến bệnh nặng không dậy nổi, suýt nữa đã chết.

Chỉ hận Lý Tĩnh, chỉ hận Dục Vương Tôn Tư Mạc, đã hủy hết thầy mưu kế của hần.

Bởi vì Lý Tĩnh trên đường vận chuyển Truyền quốc ngọc tỷ không hiểu vì sao lại bị hôn mê, Lý Thế Dân mời Tôn Tư Mạc đến trị liệu cho hần, vừa lúc gặp phải chuyện Đỗ Như Hối bị bệnh tình nguy kịch, Tôn Tư Mạc thuận đường chữa trị, lại nhờ vào diệu thủ cứu sống được Đỗ Như Hối.

Thiên ý như thế, Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ có thể tiếp tục lợi dụng Đỗ Hà chèn ép Đỗ Như Hối.

Mất thấy đã sắp thành công, Đỗ Hà lại vì bệnh mất trí nhớ mà tính tình đại biến, cơ hồ đã biến thành một người khác. Đỗ Như Hối lại vì chuyện ái tử đổi tính, tâm tình khoan khoái, tinh thần cùng thân thể càng ngày càng tốt, khiến mưu đồ bí mật nhiều năm của hắn giống như kiếm củi ba năm bị thiêu trong một giờ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thua bại mà không hiểu tại sao, nhưng chỉ đành chịu.

Hắn giao hoạt như hồ ly, sức chịu đựng còn hơn cả lão quy. Hắn đợi, hắn tin tưởng cuối cùng mình sẽ đợi được thời cơ tiến đến.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hẳn chung quy sẽ có một ngày có thể trở thành quyền thần có thực lực nhất Đại Đường, mà không phải giống như hiện giờ, không có hư danh, cũng không có thực quyền, mang thân phận là Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti, Tư Không, Tư Đồ gì đó.

- Phụ thân, cha giúp đỡ con đi! Con...con là thật tâm thích biểu muội, mất đi biểu muội, con... con thật không biết nên làm sao bây giờ!

Trưởng Tôn Trùng nhìn phụ thân cầu xin.

- Đồ khốn!

Trên gương mặt giống như ngàn năm không thay đổi của Trưởng Tôn Vô Kỵ rốt cục lộ ra một tia lửa giận, hắn tự xưng là có thể mưu tính hết thảy, nhưng có một số việc vẫn không nằm trong dự liệu của hắn.

Nhất là chuyện giữa Trưởng Tôn Trùng cùng Trường Nhạc. Trường Nhạc công chúa được Lý Thế Dân cùng Trưởng Tôn hoàng hậu sủng ái thế nào, mọi người đều biết.

Nếu ai cưới Trường Nhạc công chúa, thăng chức thật nhanh là chuyện nhất định.

Sở dĩ Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm chạp không để Trưởng Tôn Trùng thực hiện quan lễ nhập triều làm quan, chính là vì thế. Chỉ cần có thể cưới Trường Nhạc công chúa, kiếp sống chính trị của Trưởng Tôn Trùng sẽ thuận buồm xuôi gió, ít nhất có thể miễn được mười lăm năm công sức làm việc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cực lực muốn thúc đẩy hôn sự này, nhưng hoàn toàn không ngờ được hôn sự còn chưa định chính Trưởng Tôn Trùng đã bị hãm sâu vào.

Vì một nữ tử, Trưởng Tôn Trùng lại uất ức như thế, trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ không khỏi giận dữ.

Nhưng rất nhanh Trưởng Tôn Vô Kỵ đã khôi phục lại vẻ mặt bình thản, nói:

- Việc này con đừng nên ôm hy vọng quá lớn thì tốt hơn!

- Vì sao?

Thần sắc Trưởng Tôn Trùng hoảng sợ, đối với Trường Nhạc công chúa hắn thật sự yêu thích thâm sâu:

- Là bởi vì Đỗ Hà?

Trong mắt hắn lộ vẻ tàn độc, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Không, là bởi vì hoàng thượng!

Tận đáy lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng có chút bi ai, mình có mười hai con trai, thế nhưng không có một người nào, không có một ai có thể đào tạo thành tài, một người có vẻ xuất sắc nhất là Trưởng Tôn Trùng lại bởi vì chuyện liên quan tới Trường Nhạc công chúa mà đánh mất chính mình.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thở dài nói:

- Ở Đại Đường làm thần tử, con có thể không biết bất cứ địch nhân nào, nhưng con không thể không biết hoàng thượng. Hoàng thượng là nhân vật bậc nào? Năm nay con mười tám tuổi, lại vô tích sự, mà hoàng thượng lúc mười tám tuổi, đã bắt đầu khuyến bảo tiên hoàng ám tụ thực lực, chuẩn bị tranh đoạt thiên hạ. Thái độ làm người của hoàng thượng vừa ý nhất chính là có năng lực, ghét nhất chính là ăn chơi trác táng dựa dẫm người nhà. Con làm một việc sai lầm nhỏ, chính là nhắm vào La Thông, khiến hoàng thượng bắt được, con cảm thấy hắn còn có thể đem đứa con gái mình yêu thương nhất gả cho con sao?

Sắc mặt Trưởng Tôn Trùng trắng bệch.

- Cũng được!

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Qua thêm một tháng là sinh thần của hoàng hậu, vi phụ tạo cho con một cơ hội cuối cùng. Ở chỗ hoàng thượng không thể thực hiện được, ở bên hoàng hậu là đường ra cuối cùng của con!

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không muốn bỏ qua như vậy, có thể cưới được Trường Nhạc công chúa, không chỉ là Trưởng Tôn Trùng, dù chính Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng có được chỗ tốt thật lớn!

- Về phần Đỗ Hà!

Trưởng Tôn Vô Kỵ âm hiểm nở nụ cười:

- Tiểu tử này có chút kỹ năng, nhưng ta tự có biện pháp đối phó hần!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

43. Chương 43: Trận Khai Mạc Thi Đấu Mã Cầu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua một tháng huấn luyện, tổng thể thực lực đội mã cầu do Đỗ Hà dẫn dắt đã có tiến bộ vượt bậc.

Vốn bọn họ đều là hảo thủ trong hảo thủ, có được bản lĩnh không tệ, được Đỗ Hà phân công huấn luyện hợp lý, làm cho họ có thể thi triển hết sở trường, thực lực càng ngày càng tốt hơn.

Trận đấu đến gần, vì dự thi, Đỗ Hà đặt cho đội bóng tên Thiết Huyết Phách Vương đội thật phong cách, hơn nữa còn báo danh dự thi.

Ngay khi ngày so tài đến gần sát, Đỗ Hà cũng không quên huấn luyện chiến đấu thực tế cho bọn họ, thường xuyên mời những đội bóng khác hoặc được người thỉnh mời đến thi đấu hữu nghị, Thiết Huyết Phách Vương đội mỗi lần chiến mỗi lần thắng, lấy tư thái toàn thắng tạo nên danh tiếng tại Trường An.

Nhất là trong trận đấu cùng đội Dũng Sĩ của Trình Giảo Kim, Đỗ Hà dẫn dắt La Thông bọn họ liên tục ghi bàn mười ba lần, trên trận ngoại trừ người thủ môn ai ai cũng có thu hoạch, nhờ vậy càng làm danh khí của bọn họ đại chấn.

Hôm nay trên dưới thành Trường An náo nhiệt phi thường, chính là ngày khai mạc trận đấu đầu tiên của môn mã cầu.

Để tỏ lòng xem trọng buổi thi đấu môn mã cầu, chẳng những Lý Thế Dân tự mình tham gia nghi thức khai mạc thi đấu, còn quyết định tự mình thưởng thức trận đấu đầu tiên.

Cơ hội cùng dân chúng cùng vui cũng không nhiều, cho nên Lý Thế Dân vô cùng thận trọng.

Từ ngày Lý Thế Dân đăng cơ tới nay chiến tích rõ như ban ngày, ở Đại Đường không có người nào không nói Đại Đường hoàng đế là một vị minh quân, có thể có được cơ hội cùng minh quân để vương gần gũi tiếp xúc cũng không nhiều, cho nên dân chúng đều dị thường kích động.

Khi Lý Thế Dân giá lâm liền được hoan hô vang trời.

Thấy dân chúng yêu kính đến như thế, cái đuôi của Lý Thế Dân cũng kiêu lên. Giống như trong lịch sử từng ghi chép lại, Lý Thế Dân đúng là một minh quân, cũng có chút thành tựu vĩ đại, nhưng dù sao cũng chẳng có ai thật sự hoàn mỹ, vì vậy Lý Thế Dân cũng không ngoại lệ.

Một đường đi tới sân thi đấu mã cầu nằm ở ngoài thành Trường An, đây là sân thi đấu mã cầu tương đương sân vận động quốc gia hiện đại mà Lý Thế Dân tự mình hạ lệnh xây dựng.

Sân bóng thuộc loại nửa mở nửa đóng, ngoại trừ phía đông được ngăn cách dành riêng cho Lý Thế Dân cùng các đại thần ngồi thưởng thức, những địa phương khác đều hoàn toàn mở ra tùy ý cho dân chúng vào xem.

Có lẽ do nguyên nhân có Lý Thế Dân thân lâm, trường hợp náo nhiệt dị thường, cả sân bóng lớn như vậy lại hoàn toàn chật ních, tụ tập gần ba vạn dân chúng vây xem.

Nếu không bởi vì trường hợp quá náo nhiệt vượt ngoài dự đoán mọi người, vì an toàn dễ dàng khống chế, chỉ sợ xa xa không chỉ có bao nhiêu nhân số.

Lý Thế Dân phát biểu cảm nghĩ đầu tiên, sau đó hạ lệnh cho cầu thủ vào sân.

Đỗ Hà dẫn theo Thiết Huyết Phách Vương đội vào sân, nhìn thấy người xem rậm rạp khắp bốn phía, có đội viên chân tay đều mềm nhũn kêu lên:

- Nương a, nhiều người như vậy, làm sao bây giờ!

La Thông cũng có chút chột dạ, hỏi:

- Vì sao đội chúng ta lại mở đầu trận thứ nhất đây?

- Bởi vì thực lực của chúng ta đủ mạnh!

Đỗ Hà có chút kiêu ngạo nói, điều này cũng không phải bịa đặt.

Nếu muốn môn mã cầu thịnh hành khắp Đại Đường, nhất định phải làm cho dân chúng biết được niềm vui khi chơi đùa.

Trận đấu thứ nhất chính là bắt đầu tốt nhất.

Cho nên cuộc so tài này tuyệt đối phải phấn khích, phải cho dân chúng đến xem trận đấu đều có thể phát ra sự yêu thích từ tận sâu trong nội tâm về môn mã cầu.

Lý Thế Dân âm thầm tra xét toàn bộ ghi chép về thực lực của các đội bóng, chỉ có đội Thiết Huyết Phách Vương của Đỗ Hà cùng Kính Lữ đội của Vệ Quốc Công phủ là chưa từng bị bại, hơn nữa thanh danh hiển hách, liên vùng tay quyết định.

Buổi thi đấu khai mạc hôm nay sẽ do hai đội mạnh nhất cùng so tài lẫn nhau.

Đội viên song phương vào sân, Đỗ Hà nhìn thấy nhân vật dẫn đầu đội đối diện, không khỏi nở nụ cười:

- Không thể tưởng được chúng ta lại gặp mặt trong tình huống thế này!

Lý Nghiệp Hủ cũng nở nụ cười:

- Ta cũng không nghĩ ra, bất quá ta chờ mong trận chiến này đã lâu!

- Ta cũng vậy!

Đỗ Hà cười nói, bọn họ đều gánh vác danh hiệu chưa từng bại trận, sớm có lòng nhất quyết cao thấp, nhưng vì bị Lý Thế Dân ngăn cấm, yêu cầu bọn họ phải lùi lại tới ngày khai mạc.

Hai đội đều tự xếp thành hàng, Đỗ Hà bày trận thế là trận hình 4-3-3, đây là một loại chiến thuật thuận tiến công trong bóng đá.

Đỗ Hà căn cứ theo đặc điểm của Thiết Huyết Phách Vương đội mà chọn dùng loại chiến thuật này, ý thức tiến công của La Thông cực kỳ cường hãn, lực công kích cũng tương đối kinh người, ngoài ra hai người La Cường, La Cường ở hai bên cũng thuộc tiến công thủ, mặc dù còn kém La Thông nhưng có tiềm năng làm quân tiên phong.

Đồng thời chính Đỗ Hà quá cường đại, Đỗ Hà đem thủ pháp ám khí vận dụng trong môn mã cầu, trải qua nhiều ngày huấn luyện, trong hai mươi thước hần đánh cầu có thể đánh trúng bất cứ vật thể nào, độ chuẩn xác dù dùng hai chữ kinh người hình dung cũng chưa đủ, mà phải gọi là khủng bố.

Mặt khác trong người hấn lại mang tuyệt kỹ, có thể mắt thấy rõ xung quanh, tai nghe được tám hướng, có được khả năng nhìn rõ chiến cuộc trọng yếu nhất của một trung phong, hấn có thể ngay lúc tiền phong cần thiết sẽ truyền ra quả cầu tinh chuẩn nhất, để cho bọn họ phát ra được một kích trí mạng.

Trận hình phối hợp như thế cùng tổng hợp thực lực của đội ngũ khiến cho họ có thể vô địch ngay trong cầu trường.

Đỗ Hà nhìn trận thế của đối phương, trong đáy lòng lại âm thầm kinh hãi, đối phương cũng bày ra trận thế, hơn nữa còn là loại hình 3-5-2 nổi tiếng đời sau, loại trận hình này là ba quân hậu vệ, năm giữa trận, hai tiền phong.

Ở giữa trận thả ra năm danh cầu thủ, nhưng bởi vì chỉ có ba hậu vệ khiến hậu phương phòng thủ yếu ớt, dễ dàng làm đội ngũ chuyển về tấn công có thể thừa cơ hội, đội cầu chọn dùng loại trận hình này bình thường là đối thủ có thực lực mạnh, vận dụng phương thức áp bức hướng đối thủ gây áp lực để lấy được toàn bộ cơ hội tiến công.

Khẩu khí của đối phương tựa hồ hơi lớn a!

Ánh mắt Đỗ Hà híp lại, La Thông có được năng lực xé rách hết thấy, đối phương lại phòng thủ hậu phương bạc nhược, đây là cơ hội cho họ lợi dụng.

Cuộc tranh tài này bên ta nắm chắc thắng lợi trong tay!

Nhưng sự thật lại không đơn giản như hấn suy nghĩ, Đỗ Hà vừa suất lĩnh Thiết Huyết Phách Vương đội mở màn trận đầu liền lâm vào khổ chiến.

Bên Đỗ Hà chiếm được quyền khai cầu trước tiên.

Đỗ Hà chỉ vào hạch tâm, đầu tiên đem cầu khổng chế dưới ngựa, dẫn động cuộc tiến công đầu tiên.

Ngay trong tích tắc Đỗ Hà lấy cầu, Lý Nghiệp Hủ cùng cầu thủ số chín bên đối phương đồng thời tiến lên giáp công Đỗ Hà. Ở ngay lúc vừa mở màn, bọn hấn liền áp dụng tình thế hai người cùng áp sát phòng ngự vây Đỗ Hà, tựa hồ đã sớm biết Đỗ Hà lợi hại!

Ánh mắt Đỗ Hà lộ ra một tia kinh ngạc, hấn bày ra trận hình 4-3-3 chỗ máu chốt nhìn qua giống như quân tiên phong thật sắc bén, nhưng thực sự trọng yếu chính là khổng chế giữa trận, nhất là cách truyền cầu tuyệt đỉnh của Đỗ Hà.

Chỉ cần ngăn chặn giữa trận, vây khốn Đỗ Hà, uy lực trận hình 4-3-3 tất phải suy giảm.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Hay là bọn hấn ngay từ đầu đã nhìn thấu chiến thuật của mình, ở giữa trận an bài năm người với mục đích ngăn chặn giữa trận, vây khốn chính mình?

Vừa giao thủ, Đỗ Hà liền mất quyền ưu tiên, ngay lập tức liền hiểu được chỉ đội mạnh đối phương quả nhiên không hổ là đội ngũ luôn chiến thắng, đã có kỹ năng.

Nhưng Đỗ Hà như thế nào để người dễ dàng áp chế?

Đỗ Hà cười tự tin, một tay khổng cầu, người cùng cầu như thành một khối, người cùng ngựa lại hợp một chỗ, dù Lý Nghiệp Hủ xuất thân từ quân lữ cũng bị hấn xoay chuyển đến đầu óc choáng váng.

Kỹ thuật điều khiển bóng cao siêu của Đỗ Hà cùng thuật cưỡi ngựa nhất thời khiến cả sân bóng vang lên tiếng ủng hộ!

Hấn ra vẻ như muốn phá vây, kỳ thực lại tìm lỗ hổng đem cầu đưa về trước mặt La Thông.

Độ phát cầu tính toán tinh diệu như máy móc khiến toàn trường lần thứ hai rung động.

Lý Thế Dân cũng không nhịn được kêu lên một tiếng:

- Truyền thật tốt!

Đột nhiên khóe mắt hấn phát hiện một thân ảnh quen thuộc, liền đi qua.

Một lão giả dáng người khô ngô cường tráng, râu tóc bạc trắng đang ngồi trong góc, cầm giấy bút nhìn vào sân thỉnh thoảng lại ghi chép lên giấy gì đó.

Lý Thế Dân đi tới bên cạnh hắn, thấy lão giả vẽ trận thế của song phương lên giấy, hơn nữa còn đang làm ra công phòng so đấu giữa hai bên.

Lý Thế Dân chợt nhớ tới một màn Đồ Hà bị giáp công trước đó, liền tỉnh ngộ:

- Được Sư, tiểu bối vui chơi thôi, như thế nào cũng kéo luôn người đi vào?

Lão giả râu tóc bạc trắng chính là Đại Đường quân thần Lý Tĩnh.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

44. Chương 44: Người Huấn Luyện Là Đại Đường Chiến Thần

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tĩnh ngẩng đầu, thấy người đến là Lý Thế Dân, vội đứng dậy hành lễ.

Lý Thế Dân vội vàng cản lại, nói:

- Lý ái khanh không cần đa lễ, hôm nay trẫm tranh thủ lúc rảnh rồi đến đây, chỉ như một dân chúng mà thôi.

Hắn cũng không quản chuyện khác, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lý Tĩnh.

Năm nay Lý Tĩnh sáu mươi lăm tuổi, đã ở trạng thái nửa về hưu, như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm nay gặp nhau Lý Thế Dân đang định cùng hắn tâm sự, tăng tiến chút cảm tình. Dù sao ở một ít thời điểm mấu chốt, Đại Đường vẫn còn cần vị quân thần này trấn thủ.

Về mặt Lý Tĩnh có chút ửng đỏ, nhìn vào trận bóng, trả lời câu hỏi của Lý Thế Dân.

Hắn nhàn rỗi trong nhà, ngày thường ngoại trừ viết binh thư, đọc binh thư, chỉ có thể nhìn xem tiểu bối vui chơi. Một ít thời gian hỏi hỏi chuyện bên ngoài, ngày tháng trôi qua cũng thật nhàn nhã tự tại.

Trước đó vài ngày Lý Thế Dân ban bố quy tắc chơi mã cầu hoàn toàn mới mẻ.

Lý Tĩnh thấy Lý Nghiệp Hủ chơi cũng nhiệt tình, từ trong miệng tôn nhi biết được chuyện Lý Thế Dân mở rộng môn mã cầu.

Lý Tĩnh là nhân vật bậc nào, Đại Đường quân thần, luận tâm tư tính tảo thiên hạ không còn nhân tuyển thứ hai.

Dụng ý của Đồ Hà, Lý Thế Dân muốn mở rộng môn mã cầu làm sao giấu diếm qua được hắn, ngoài việc hắn cảm giác Lý Thế Dân thánh minh, đối với trò chơi khá nhiệt huyết mới mẻ này cũng sản sinh hứng thú.

Nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, không thể giống tiểu bối tùy tiện tham gia, chỉ có thể ngồi một bên quan sát.

Một ngày, Lý Tĩnh nhìn thấy Lý Nghiệp Hủ bày ra một trận thế thật kỳ quái, giữa công phòng lại có tư thế như bài binh bố trận.

Hỏi kỹ càng, mới biết được đây là một loại trận pháp quen dùng của Thiết Huyết Phách Vương đội do Đồ Hà suất lĩnh, tương đối lợi hại, chỉ là bọn hắn không thể phát huy được thần diệu bên trong.

Lý Tĩnh liền tâm động, không chịu ngồi yên, vì thế cải trang trộm đến xem cuộc thi đấu hữu nghị giữa đội của Đỗ Hà cùng những đội ngũ khác.

Lý Tĩnh được xưng là quân thần, tự nhiên không phải là hư danh, trận hình 4-3-3 của Đỗ Hà có diệu dụng thế nào, chỉ nhìn xem nửa trận hấn đã hoàn toàn hiểu được rõ ràng, vừa thâm than vừa suy nghĩ phương pháp phá giải.

Nửa trận sau kết thúc, Lý Tĩnh đối với cách phá giải trận hình 4-3-3 đã hoàn toàn thông suốt.

Về đến nhà, thấy Lý Nghiệp Hủ còn đang nghiên cứu trận hình 4-3-3, vì thế nhin không được chỉ điểm hấn một phen.

Trận hình 4-3-3 căn bản không thích hợp với đội mạnh như Lý Nghiệp Hủ, bởi vì bọn họ không có được trung phong cường đại như Đỗ Hà cũng không có được tiên phong sắc sảo như La Thông. Vô luận có học như thế nào cũng chỉ là bất chước làm bừa, ngược lại sẽ làm mất đi thực lực chân chính của đội mạnh.

Vì thế hấn không chịu nổi tịch mịch, trực tiếp chỉ điểm.

Căn cứ theo đặc điểm trận hình 4-3-3 của Đỗ Hà, sáng chế ra trận hình 3-5-2 tương đối có thể khắc chế, làm cho bọn họ luyện tập đi đối phó đội Thiết Huyết Phách Vương của Đỗ Hà.

Hôm nay bắt đầu thi đấu, Lý Tĩnh đang rảnh rỗi, cầm theo giấy bút cũng đi tới tận nơi xem náo nhiệt. Thứ nhất muốn đến xem trận hình 3-5-2 mà mình sáng chế có thể khắc chế được trận hình 4-3-3 của Đỗ Hà hay không, cũng muốn nhìn xem Đỗ Hà có biện pháp nào phá được trận hình 3-5-2 của hấn hay không.

Từ đầu đến cuối đều kể rõ ràng cho Lý Thế Dân nghe được, nét mặt Lý Tĩnh vẫn có chút phiếm hồng, dù sao tranh đấu cùng hậu bối cũng không phải là chuyện gì sáng rọi.

Ngay khi Lý Tĩnh còn đang kể ra nguyên do, La Thông đã mang theo cầu bằng qua một gã hậu vệ ngăn cản, cắt nhập vào khu vực cấm của đối phương, khí thế khiến tam quân lui tránh tuyệt đối là ác mộng của bất cứ dàn hậu vệ nào.

Tinh xảo đánh nhất cầu, bay thẳng vào góc chết bên phải phía trên khung thành.

Đối mặt với quả cầu chắc chắn tiến vào kia, mấy người Đỗ Hà vừa định giơ cao tay hoan hô, ngay lúc này bóng người chớp động, thủ môn của đối phương lại giống như một vị thần giữ cửa, cả người bay lên không tiếp lấy quả cầu.

Thật hay giả đây!

Đỗ Hà trợn tròn mắt, một cú đánh của La Thông cơ hồ đã dán sát xà ngang, không ngờ thủ môn vẫn có thể tiếp được.

- Người nọ là đại ca của ta, Lý Nghiệp Tự, hấn không như ta, thuở nhỏ đã đi theo mẫu thân học tập võ nghệ, có được tốc độ cùng ánh mắt vượt qua người thường, đến nay đội của ta chưa từng bị vào một quả nào toàn bộ là nhờ công lao của hấn!

Lý Nghiệp Hủ thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Hà, mỉm cười giải thích, trong giọng nói tràn ngập cảm xúc tự đắc như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Trận đấu chỉ mới bắt đầu, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!

Đỗ Hà nói thật thoải mái, nhưng sắc mặt lại thật nghiêm túc.

Không ai so với hấn hiểu rõ hậu quả của một võ giả đi đảm đương vị trí thủ môn, võ giả kiên trì bền bỉ khổ luyện, có thể làm giác quan thứ sáu của bọn họ vượt xa người thường, có được hành động càng thêm nhanh nhẹn, có được ánh mắt siêu nhân cùng ý thức hơn người.

Nếu chính Đỗ Hà làm thủ môn, đừng nói là cầu, dù là con muỗi cũng đừng hòng bay vào khung thành.

Lý Nghiệp Hủ cười tự tin, ở phía sau hấn có Đại Đường quân thần làm chỗ dựa, đối với trận đấu này hấn tin tưởng mười phần.

- Phản công!

Hắn giơ cao gậy, xách động lần tiến công đầu tiên của đội mình.

- Quay về phòng thủ!

Đỗ Hà bình tĩnh chỉ huy cầu thủ quay về phòng ngự.

Thiết Huyết Phách Vương đội không có được người có thân thủ nhanh nhẹn như Lý Nghiệp Tử làm thủ môn, nhưng họ lại có được sự phòng thủ cường đại.

Ở trên cầu trường có một câu thật chí lý, tiến công được người xem, phòng thủ được thắng lợi.

Cho nên Đỗ Hà rất xem trọng chuyện phòng thủ, nhất là môn mã cầu tập hợp cách chơi nhiệt huyết của bóng rổ cùng bóng đá.

Đỗ Hà huấn luyện bọn họ đều là hung hãn chiến đấu.

Hai mã xung trận, liều mạng bị thương cũng phải vẫn hồi
thể công của đối phương.

Phòng thủ hung hãn, cắt đứt thể công của đội mạnh, cầu lần thứ hai rơi xuống trước ngựa của Đỗ Hà.

Lần này Đỗ Hà lựa chọn tiến công, trực tiếp mang theo cầu nhằm vào bụng đối phương.

Đối phương muốn ngăn cản, nhưng đều bị Đỗ Hà dùng kỹ xảo cao siêu né tránh vượt qua.

Lý Nghiệp Tử từ ngay mặt xông thẳng tới, nhưng ngựa của Đỗ Hà lại nằm trong tình huống vọt tới trước, hắn không chế chiến mã dưới thân, bay lên không, nghiêng người làm cho ngựa hướng bên phải dời qua chừng vài tấc.

Lý Nghiệp Tử chỉ có thể cùng Đỗ Hà gặp thoáng qua.

Đỗ Hà một mình một ngựa bỏ qua hai gã trung phong của đối phương, mạnh mẽ xé rách phòng tuyến địch thủ.

Quân hậu vệ của đối thủ rốt cục không thể tiếp tục ngồi yên, liền vọt lên.

Cơ hội tốt!

Đỗ Hà cười âm hiểm, đem cầu truyền cho La Thông đang không có một bóng người theo kèm.

La Thông vọt tới trước khung thành nhận được cầu lập tức đánh thật mãnh liệt.

Lần này Lý Nghiệp Tử cũng không thể thông dong tiếp được cầu, mà dùng nắm tay thành quyền đánh văng ra ngoài.

Lại là một lần tiến công phần khích.

Dân chúng đến thưởng thức không thể tưởng được môn mã cầu chơi đùa có thể kịch liệt đến như thế, phần khích đến như vậy, nguyên bản dân chúng chỉ vì Lý Thế Dân mà đến, hiện giờ mọi người đều bị trận đấu hấp dẫn, lớn tiếng hoan hô.

Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh cũng vô cùng chăm chú quan sát trận bóng.

Thấy La Thông lần thứ hai đánh không vào, Lý Thế Dân kêu lên một tiếng:

- Đáng tiếc!

Sau đó hắn nhìn Lý Tĩnh cười nói:

- Hiện tại ngươi thấy thế nào?

Trong mắt Lý Tĩnh cũng hiện lên tia mỉm cười, nói:

- Đỗ Hà lợi hại hơn trong sự tưởng tượng của ta, hai người Nghiệp Tử cũng không ngăn cản được hắn. Hơn nữa hắn cũng đã khám phá được trận thế của ta phòng thủ không đủ, cố ý hấp dẫn quân hậu vệ để khung thành không quân phòng ngự, chỉ huy có cách, có phong độ của một đại tướng, quả nhiên không thẹn là con của Đỗ tướng gia, giỏi lắm. Có hắn trấn thủ trong sân cùng thanh đao nhọn như La Thông, bọn hắn vào

cầu chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng mà cầu không phải trò chơi của một người, nếu mất đi La Thông, mất đi chuỗi đạo nhon này, Đỗ Hà một mình sẽ không thể chống vững, trận đấu này bên ta tất thắng!

Hắn gọi tới một người hầu, nói:

- Đi nói cho Nghiệp Tự, để cho hắn khiêu khích La Thông, kích thích lửa giận của La Thông, để cho hắn mất đi lý trí! Mặt khác thông tri Nghiệp Hủ để cho hắn hấp dẫn Đỗ Hà tiến vào nửa sân, đánh phòng thủ phản kích chiến!

Lý Thế Dân giật mình tỉnh ngộ, lắc đầu cười khổ:

- Được Sư, người đúng là làm thật a!

Lý Tĩnh nheo mắt nói:

- Cựu thần rảnh rồi nhàn tản lâu ngày, khó được có môn mã cầu lại có cách bày trận dụng binh hợp ý, vì vậy theo bọn tiểu bối chơi đùa một chút. Thắng bại chỉ là thứ yếu, ta để ý chính là tiểu tử Đỗ Hà, muốn xem hắn sẽ dùng biện pháp gì đối mặt hoàn cảnh xấu trước mắt.

Lý Thế Dân nhìn Đỗ Hà đang chỉ huy trong sân, cũng nheo mắt lại:

- Người cũng xem trọng người này!

Lý Tĩnh gật gật đầu, nói:

- Xem hắn chỉ huy đội bóng trong cầu trường, cho ta cảm giác hắn đang chỉ huy tam quân! Có lẽ hắn nói tiếp sau hoàng thượng, ta, cùng Mậu Công, lại có thể trở thành kỳ tài thống soái tam quân. Nhưng phải hay không phải, còn cần phải nghiên cứu thêm!

Lý Tĩnh như có thâm ý khác nhìn vào Đỗ Hà trong cầu trường!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

45. Chương 45: Mã Trường Kịch Đấu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn!

La Thông quát to một tiếng, vung mạnh côn đánh vào, quả cầu giống như một đạo lưu tinh thẳng tới chỗ khung thành của Lý Nghiệp Tự.

Lý Nghiệp Tự đưa tay ôm lấy cầu, lực đánh thật lớn khiến hắn phải lui ra sau một bước nhỏ, nhưng chung quy vẫn vững vàng đem cầu đón lấy.

Lý Nghiệp Tự nhếch miệng cười, cao giọng nói:

- Đã nói rồi, tiểu thí hài như ngươi muốn từ trong tay Lý gia ta vào cầu còn sớm lắm!

Hắn khiêu khích lắc lắc phe phẩy đầu ngón tay hướng La Thông, vẻ mặt khinh thường.

Trong mắt La Thông như phun ra lửa đỏ, hàm răng cắn chặt ken két.

Lý Nghiệp Tự lại dùng chân đá mạnh cầu ra ngoài.

Lực lượng một cước này thật lớn, trực tiếp bay qua hơn nửa sân.

Thần sắc Đỗ Hà khê biến, kêu thảm:

- Không xong!

Trận đấu đã tiếp cận gần hết hiệp đầu tiên, hiện giờ điểm số là 2 : 0, bọn họ đã bị đánh vào hai cầu.

Trận chiến này Đỗ Hà phi thường bị động.

Cũng không biết do nguyên nhân gì, mỗi cử động của hắn, mỗi mệnh lệnh hoặc dụng ý tựa hồ đều bị đối phương nhìn thấu, hơn nữa dễ dàng phá giải.

Trên phương diện chiến thuật bọn họ đã muốn kém cỏi hơn một bậc, mấu chốt ở chỗ chỉ có thể nhìn hai người bọn họ phát huy trọng tâm.

Đỗ Hà còn tốt, phát huy đủ trình độ của mình, vì hạn chế hắn, người canh phòng hắn đã tăng lên tới ba người. Vốn đây là cơ hội tiến công tốt nhất, tuy rằng hành động của Đỗ Hà nhận lấy hạn chế, nhưng một mình hắn lại giữ chân được ba người của đối phương, ý nghĩa ở nhân số bọn họ đã chiếm được ưu thế.

Nhưng La Thông lại bị Lý Nghiệp Tự chọc giận, hoàn toàn kích khởi tính thi đấu cá nhân.

Chiến thuật của hắn trở nên lộn xộn, dĩ nhiên nếu so sánh đối phương càng chơi càng thuận tay, đã vào được hai cầu.

Vì đoạt về điểm số, Đỗ Hà không thể không gia nhập vào đội hình công kích.

Giờ phút này hắn lại kẹt trong sân của đối phương, nhưng Lý Nghiệp Tự đá quả cầu lại vượt qua sân của bọn họ, cho dù hắn quay về phòng ngự nhanh hơn nữa cũng chẳng đuổi kịp bóng.

Mất đi cường viện như Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ cùng ba gã đồng đội liền thẳng hướng công vào khung thành của bên họ.

Có lẽ bọn hắn không có được kỹ thuật nhân mã hợp nhất như Đỗ Hà, cũng không có bản lĩnh đao nhọn xé rách trận địa như La Thông, nhưng bọn hắn biết phối hợp ăn ý.

Một đám người như quân nhân, không tham công, không liều lĩnh, lấy chuyển bóng phối hợp, nhanh chóng đột nhập khu vực cấm, cuối cùng bị Lý Nghiệp Hủ một kích đánh cầu thẳng vào trong khung thành.

3 : 0, đội Kính Lữ đã mở rộng ưu thế điểm số.

Thần sắc của Đỗ Hà càng thêm nghiêm túc, hắn nhận ra đây là phương pháp phòng thủ phản kích!

Đối phương nhằm vào mình gia nhập đội hình công kích mà dùng chiến thuật phòng thủ phản kích!

Huấn luyện của đối phương lại là ai, chẳng những nhìn thấu mỗi ý đồ bước đi của mình, còn nhằm vào nhược điểm của đội bóng, nhằm vào mỗi cơ hội để thừa dịp nguy cơ, áp dụng chiến thuật thủ đoạn đúng với tính cách từng cầu thủ.

Chẳng lẽ cũng có huấn luyện viên bóng đá đã xuyên qua, lại trở thành huấn luyện viên của Kính Lữ đội.

Điều này sao có thể?

Đỗ Hà lắc đầu xua đuổi ý nghĩ miên man kia, không thể không khép chặt lại đội hình, dùng phòng thủ chiến, đem chút thời gian cuối cùng của hiệp một kéo dài tới chấm dứt.

Về tới sân nghỉ giải lao, Đỗ Hà nói:

- Minh Đạt, nửa trận sau người không cần ra sân!

Sắc mặt Đỗ Hà có chút âm trầm, thua cầu là chuyện thật bình thường, tất cả mọi người đều có trách nhiệm, hắn cũng không muốn đem chuyện này tính toán hay đem tội danh đổ lên người La Thông, nhưng La Thông mất bình tĩnh đã là sự thật, tiếp tục cho hắn ra sân đã không còn ý nghĩa.

- Vì sao?

La Thông mở to hai mắt không chút tình nguyện nhảy dựng lên.

Đỗ Hà lạnh nhạt nói:

- Không tại sao, bởi vì ta là đội trưởng! Chính người tự mình tỉnh táo lại một chút đi!

Hắn không hề quản La Thông, mà đem những cầu thủ còn lại tụ tập thương nghị, căn cứ tình huống hiện tại ban bố chiến thuật hoàn toàn mới.

Chiến thuật nhằm vào hoàn cảnh xấu trước mắt!

Nửa trận sau bắt đầu!

Bên ngoài sân bóng, Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh tiếp tục quan sát tất cả chuyện này.

- La Thông đã ra sân!

Sắc mặt Lý Thế Dân có chút buồn bực, hắn thật xem trọng Thiết Huyết Phách Vương đội của Đỗ Hà, trong tư tâm hắn hy vọng đội này có thể chiến thắng.

Nhưng bởi vì Lý Tĩnh gia nhập, làm Đỗ Hà luôn bị quản chế làm bị thủng khung thành ba lần, đáy lòng hắn buồn bực khó thể tiêu tan!

Lý Tĩnh lại gật đầu khen ngợi:

- Quyết định sáng suốt, môn mã cầu này giống như hai quân giao đấu, đại tướng vô cùng quan trọng lại bị mất đi lý trí, nếu không đối người chỉ biết mang đến càng nhiều tổn thất. Nhưng mất đi La Thông, Thiết Huyết Phách Vương đội giống như mất đi một cánh tay, uy lực giảm đi, xem ra thắng bại đã định!

Lý Thế Dân khẽ thở dài, Đỗ Hà cùng Lý Tĩnh vốn đã có chênh lệch, hơn nữa Lý Tĩnh ở trong bóng tối, Đỗ Hà ở ngoài sáng, thất bại là chuyện hợp tình lý.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kết quả là như thế. Trừ phi Đỗ Hà có thể nghĩ ra được kỳ chiêu!

Lý Tĩnh dùng ánh mắt nhìn chung toàn cục quét quanh cầu trường.

Sân bóng như chiến trường, bất cứ sơ sẩy gì cũng đều làm người thất bại.

Cho dù giờ phút này Lý Tĩnh vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, không xem nhẹ đối thủ đây là chuẩn tắc cơ bản của một vị danh tướng.

- Phản công!

Lý Thế Dân đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Chặt đứt hậu vệ của Kính Lữ đội, đem cầu truyền cho Đỗ Hà, Đỗ Hà mang cầu vọt tới trước, lập tức có ba người đưa hắn vây lại.

Đỗ Hà giữ lại cầu, truyền qua La Cường bên đường biên.

La Cường vừa nhận được cầu, chạy dọc theo biên như bay, thấy La Cường đã đi vào khu vực cấm, không hề có chút do dự - truyền vào ngay giữa.

La Cường đón cầu, làm ra tư thế chuẩn bị đánh tới.

Lý Nghiệp Tự nhếch miệng cười, đang định đánh cầu, chợt thấy La Cường đem cầu truyền cho Đỗ Hà từ phía sau cắt ngang lao lên, trong lòng trầm xuống, vội đem ánh mắt tập trung trên người Đỗ Hà.

Đỗ Hà đón cầu cũng không có chút do dự trực tiếp đánh thẳng, cầu hướng góc phải khung thành bên dưới bay đi.

Lý Nghiệp Tự thông dong nhảy dựng lên, đúng ngay lúc này dị biến đột phát, quả cầu thế nhưng không tiếp tục bắn lên mà lại trái với lẽ thường xoay tròn hướng bên ngược lại bay thẳng vào.

1 : 3, Thiết Huyết Phách Vương đội rốt cục đoạt về một quả.

Sân bóng hoàn toàn yên tĩnh, ba vạn người đều xem tới ngây người.

Ngay lập tức liền bộc phát ra một trận tiếng hô vang rung trời, tất cả mọi người đều bị một quả cầu của Đỗ Hà đánh vào mà khuynh đảo.

Đỗ Hà cao hứng nắm chặt nắm tay vung lên, vừa rồi đánh quả cầu Đỗ Hà đã dùng kỹ xảo xoay bóng của bóng bàn, dùng gậy đánh mã cầu làm vọt đánh bóng bàn, dùng nội lực gia trì, làm quả cầu xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cho nên sau khi bay tới quả cầu cũng không bị bắn lên mà lại nghiêng xoay lăn vào hướng nghiêng trái tiến khung thành.

Trận đấu tiếp tục, ở nửa trận sau Đỗ Hà bởi vì không còn La Thông làm tiền công thủ, quyết đoán áp dụng chiến thuật phòng thủ phản kích 5-3-2, đây là một loại phòng thủ phản kích điển hình.

Tuy nói là phòng thủ, nhưng vẫn vạn phần phần kích, chỉ xem dân chúng khắp bốn phía hô to từng trận liên biến nhiệt hỏa của trận đấu đã xâm nhập lòng người.

Nửa trận sau tiến hành được nửa thời gian, Đỗ Hà lại nghênh đón thêm một lần cơ hội.

Lý Nghiệp Hủ đem cầu truyền cho đội viên bên cạnh, tính toán dùng kỹ xảo hai vượt một né qua sự ngăn chặn của trung phong.

Đỗ Hà đã có đoán trước, quyết đoán bay tới chen vào, chặt đứt đường cầu do Lý Nghiệp Hủ truyền qua, đem cầu truyền cho La Cường bên đường biên.

Cú chuyền bóng tinh chuẩn lại một lần nữa làm người xem toàn trường khuynh đảo.

La Cường mang cầu chạy như điên, thấy quân hậu vệ đến ngăn trở, liền vung gậy truyền vào trung ương.

La Cường đón cầu, lần thứ hai làm ra tư thế như chuẩn bị đánh, sau đó vẫn như trước truyền cho Đỗ Hà ở phía sau đang lao lên.

Đỗ Hà dưới ánh mắt muôn người nhìn chăm chú, lại một lần nữa lấy thủ pháp y đúc đem cầu đánh về phía khung thành.

Lý Nghiệp Tự giận quát một tiếng:

- Ta làm sao có thể bị phương pháp đồng dạng cho người tiếp tục vào thêm một lần!

Hắn lao thẳng tới quả cầu, nhưng lần này hắn đã tính sai.

Đỗ Hà không đánh cầu vào khung thành mà là chuyền bóng.

La Cường nghiêng nghiêng ở bên kia chen vào, giành trước Lý Nghiệp Tự một bước, đem cầu đánh vào ở phương hướng ngược lại.

2 : 3, Thiết Huyết Phách Vương đội lại đoạt lại một quả lần hai.

Lúc này Đỗ Hà, La Cường, La Cường lấy sự tinh diệu phối hợp, thắng được toàn trường ủng hộ.

Nhìn thấy điểm số dần dần bị đoạt về, chân mày Lý Tĩnh rất cực nhú lại.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

46. Chương 46: Quyết Thắng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lần này Lý Tĩnh xác thực không có cách nào. Dù sao cái này cũng không phải chiến tranh thật sự, Lý Tĩnh là người có kế sách bất phạm nhưng cũng rất nắm chắc. Hơn nữa, chiều này của Đỗ Hà cũng có thể xem như hoàn toàn kín kẽ.

Trận hình 5-3-2 chú ý phòng thủ vững chắc trước, sau đó lại tùy thời phản kích đối thủ. Đấu pháp như vậy yêu cầu phải vững chắc phòng thủ đầu tiên. Số lượng người ở vị trí chính giữa và phía sau nhiều thì chỗ trống càng nhỏ, chỗ trống để đối phương phát huy cũng nhỏ. Còn đội viên của mình có thể trong khoảng cách ngắn ngủi tiến hành phòng thủ có hiệu quả, như vậy có thể tiết kiệm thể lực của đội viên, lại có thể thu hút đội viên tiến công của đối thủ xâm nhập. Dưới tình huống nhân số của đối thủ không chiếm thế thượng phong ở trước sân, không tổ chức tiến công có hiệu quả được.

Để dẫn bóng, một khi gia tăng nhân số cầu thủ tấn công phía trước, phía sau tất nhiên sẽ để trống. Lúc này bên phòng thủ được bóng, kịp thời truyền cho cầu thủ bên mình đang cầm vào nửa sân bên đối phương là có thể cho đối thủ một kích chí mạng trong thời gian ngắn ngủi. Như vậy tốt hơn là dự định xâm nhập trên chiến trường, dự tướng địch thâm nhập vào chiến trận của mình, sau đó tùy thời phản kích.

Đội Thiết Huyết Bá Vương dưới sự chỉ huy của Đỗ Hà, giống như một con nhím co lại, làm cho không người nào dám tới gần, cũng như Gia Cát Lượng gặp phải Tư Mã Ý, đối mặt với loại chiến thuật co đầu rút cổ này, cho dù mưu kế có cao cũng không thể nào thi triển.

- Ha ha!

Lý Thế Dân nhìn ra ảo diệu bên trong, vỗ đùi cười lớn:

- Tiểu tử này quả nhiên rất tài giỏi! Được sư, người định thế nào?

Đối mặt với loại chiến thuật này của Đỗ Hà, Lý Tĩnh chỉ có thể chọn hai phương pháp: Thứ nhất, cường công! Thứ hai, cố thủ!

- Thắng bại đã quyết, không cần tái chiến!

Lý Tĩnh nhìn Đỗ Hà ở trên sân bóng, thoả mãn mỉm cười:

- Kêu Nghiệp Hủ thu nạp trận hình, chú trọng phòng thủ.

Cường công tất nhiên có thể đánh vỡ phòng tuyến bố trí của Đỗ Hà, điều đó cũng có nghĩa một lần nữa tạo cho Đỗ Hà cơ hội phản kích phòng thủ. Tỷ số hiện giờ là 3 - 2, đội Kính Lữ đã chiếm cứ thượng phong, không cần mạo hiểm tấn công. Không nên thấy lợi ích thì động tâm, thấy tốt thì lấy, không tham lam giành thắng lợi, cũng là khí độ mà danh tướng nên có.

- Mặc dù có chút vô lại, nhưng đây chính là lựa chọn chính xác nhất!

Nếu Lý Thế Dân là Lý Tĩnh, hẳn cũng sẽ lựa chọn như vậy. Dù sao, hai lần phản kích phòng thủ, thực lực biểu hiện ra của Đỗ Hà cũng khiến toàn bộ sân bóng kinh hãi. Nếu để hắn nắm lấy cơ hội, hậu quả nhất định sẽ rất khủng bố. Nhìn đội Kính Lữ đã quyết định cố thủ, Đỗ Hà cũng không khỏi thở dài.

Huấn luyện viên của đội Kính Lữ thật sự quá khó chơi, một lần nữa khám phá ra tính toán của hắn, phá vỡ sách lược phòng thủ phản kích của hắn, dùng phương thức lý trí nhất để chấm dứt trận đấu.

Hai bên không dám tiến công quá mức, bởi vì bọn họ đều không thể chắc chắn có thể xé rách phòng thủ của đối phương hay không. Đối mặt với đối phương một lòng phòng thủ, cũng phải hiểu rõ, nếu toàn lực tiến công, một khi thất bại cũng có nghĩa là tạo cho đối thủ cơ hội phản kích. Thời gian từng phút từng giây trôi qua, cách thời điểm kết thúc trận đấu chỉ không tới 10 phút. Lúc này, Đỗ Hà bất ngờ kêu tạm dừng, thay người. Hắn đổi La Thông lên tuyến trên, lại một lần nữa thay đổi trận thế, đổi trận hình phòng thủ thành trận hình tấn công 4-3-3 sở trường nhất của bọn họ. Đây là nước cờ cuối cùng của Đỗ Hà, cũng là nước cờ nguy hiểm nhất. Đỗ Hà giờ cao cây gậy đánh bóng lên trước mặt tất cả cầu thủ, cao giọng nói:

- Bây giờ chỉ còn một ít thời gian, dù sao thua một quả cũng là thua, thua mười quả cũng là thua, chúng ta phải toàn lực tiến công!

Nhìn thấy hành động bất ngờ này của Đỗ Hà, hai người Lý Thế Dân, Lý Tĩnh không hẹn mà cùng đứng lên.

- Hay, hay lắm!

Lý Thế Dân vỗ tay cười to!

Lý Tĩnh cũng vuốt râu mỉm cười nói:

- Khiến tướng không bằng khích tướng, Đỗ Hà dùng cách này khích tướng, lần này La Thông thượng tràng, chắc chắn như mãnh hổ xuống núi, thế không thể đỡ, như vậy, thắng bại khó nói!

Tất cả bọn họ đều thấy rõ dụng tâm của Đỗ Hà. La Thông là người như thế nào? Ở Trường An không ai không biết Tiểu Bá Vương là hạng người vô cùng kiêu ngạo. Hắn bị Đỗ Hà xếp ở vị trí dự bị, làm sao có thể chịu đựng được?

Nếu đội bóng không có thành tích, La Thông nhất định sẽ có mấy lời oán hận. Nhưng đội bóng dưới sự dẫn dắt Đỗ Hà lại liên tục hòa hai trận, đánh bóng vô cùng đặc sắc. La Thông cũng bất giác không nghĩ nhiều nữa.

La Thông vốn là người thông minh, tất nhiên sẽ kiểm nghiệm bản thân, vì sao mình ra sân, liên tục để mất ba quả, đội bóng không có mình, lại xuất hiện chuyển cơ? Đỗ Hà dẫn bóng, La Thông thật sự không có lời nào để nói, quả bóng này có thể nói là kinh thế hãi tục, người bình thường không thể làm ra. Nhưng La Cương dẫn bóng, sắc mặt La Thông lại tương đối khó coi. La Cương quả thật cũng có chút ít năng lực, nhưng vẫn còn kém xa La Thông.

La Cương có thể đánh cầu, vì sao mình không thể? Chỉ cần nghĩ như thế, La Thông kiểm nghiệm lại khuyết điểm của mình trên sân, nhận biết sai lầm của mình, từ đó nhẫn nhịn luồng oán khí vào trong lòng. Bây giờ Đỗ Hà lại cho La Thông ra sân, chính là để hắn phát tiết luồng oán khí này.

La Thông vốn có tiến công không gì cản nổi, hơn nữa lúc trước hắn bị Đỗ Hà áp chế, làm luồng kinh lực bị nghẹn lại một chỗ, lúc này nhất định sẽ phát huy ra lực lượng kinh người. Nhất là sau khi La Thông ý thức được sai lầm của mình, luồng lực lượng này lại càng cường đại hơn.

Kết quả đúng như Đỗ Hà dự liệu, La Thông bị đè nén hồi lâu, vừa ra sân đã giống như mãnh hổ ra trận, dữ tợn liều chết lao lên trận địa địch, phát ra khí thế phá trận Tiểu Bá Vương của hắn. Vị trí của Đỗ Hà cũng không phải ở tuyến giữa nữa mà là tiên phong. Hắn cùng hợp lực với La Thông, hai người dùng kỹ xảo cao siêu, cứ thế đánh cho hậu phương của đội Kính Lữ thất điên bát đảo.

Trong thời khắc ngắn ngủi cuối cùng, La Thông đè nén đã lâu bộc phát ra lực lượng khủng bố, chẳng những đánh được một quả vào cầu môn mà còn trợ công được một quả. Đội Thiết Huyết Bá Vương cuối cùng phát uy, lấy thành tích 4-3 phản ngược lại đối thủ, giành được thắng lợi đầu tiên của trận khai mạc. Trận đấu chấm dứt, toàn bộ sân bóng vang lên tiếng vỗ tay như thủy triều. Bất kể thắng bại, hai đội đã cống hiến cho tất cả mọi người một trận đấu đặc sắc.

Môn cưỡi ngựa đánh bóng cũng vì trận đấu kịch liệt này của bọn họ mà chính thức trở thành trào lưu chân chính ở Đại Đường.

Đỗ Hà được tất cả các thành viên của đội Thiết Huyết Bá Vương tung lên cao!

Nhìn thấy bọn người Đỗ Hà chúc mừng thắng lợi, Lý Thế Dân cũng không khỏi cảm khái:

- Thật sự là một trận đấu đặc sắc, trăm xem mà hưng phấn vô cùng. Nhưng trận đấu này, Dục Sư xem như thất bại rồi.

Lý Tĩnh nhìn đội Thiết Huyết Bá Vương chúc mừng thắng lợi, cũng mỉm cười nói:

- Không sai, đúng là lão thần đã thua, nhị lang Đỗ gia quả thật không đơn giản, nhất cử nhất động đều ẩn chứa binh pháp. Nếu tôi luyện nhiều hơn, nhất định sẽ trở thành nhân tài. Chúc mừng hoàng thượng đã có được một anh tài, lại thêm một hiền tế.

Lý Tĩnh biết chuyện Trường Lạc công chúa hứa hôn với Đỗ Hà, nhưng không biết bọn họ đã giải trừ hôn ước.

Dù sao hôn ước cũng không phải chuyện đáng được khoe khoang, chỉ có một số nhỏ người hiểu nội tình, Lý Tĩnh nhân rồi ở nhà đã hơn một năm, những chuyện này đương nhiên không thể nào biết được. Lý Thế Dân nghe thấy những lời này, sắc mặt không khỏi xấu hổ, trong lòng cũng nổi lên một ý niệm, trượng phu xuất sắc như vậy, lên trời xuống đất, đi đâu mà tìm. Tại sao Trường Lạc lại không thích chứ. Hắn âm thầm định ra một chủ ý.

Đỗ Hà mang theo vinh quang về tới phủ Thái Quốc Công, vừa đi vào đại sảnh, mẫu thân Chương thị đã chạy ra đón chào, vui vẻ nói:

- Nhị lang, hôm nay thật sự rất uy phong, mẫu thân quả thật rất vui.

Đỗ Hà ngạc nhiên nói:

- Mẫu thân cũng đi xem sao?

Chương thị nói:

- Đương nhiên rồi, cả nhà chúng ta đều đi xem, cha con vừa rồi còn khen con có năng lực, chỉ huy chắc chắn, có phong độ của một đại tướng, cười đến mức miệng sắp rơi ra rồi.

Đại ca Đỗ Cấu cũng tiến lên, chúc mừng Đỗ Hà giành được thắng lợi. Đỗ Như Hối ho khan, liếc nhìn Chương thị, bày ra một tư thái nghiêm phụ nói:

- Xác thực đánh cũng không tệ, nhưng nhất định phải tránh... không được chơi bởi lâu lỏng.

Chương thị hừ nói:

- Ở đây không có người ngoài, ông giả bộ gì chứ.

Đỗ Hà, Đỗ Cấu âm thầm cười trộm, trước mặt Chương thị, Đỗ Như Hối vĩnh viễn chỉ là một tiểu nam nhân.

Đỗ Như Hối xấu hổ đến mức bộ râu cũng run rẩy.

Lúc này Chương thị đột nhiên nói:

- Hơn nửa tháng nữa là ngày sinh nhật của Trưởng Tôn hoàng hậu, Trưởng Tôn hoàng hậu mở tiệc chiêu đãi gia quyến đại thần, đây vốn là lệ cũ, nhưng tại sao con cũng được mời?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

47. Chương 47: Trưởng Tôn Hoàng Hậu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cũng cảm thấy khó hiểu trước câu hỏi của Chương thị.

- Lễ nào vì Trưởng Lạc công chúa?

Đỗ Hà cũng chỉ có thể nghĩ đến khả năng này, dù sao Trưởng Tôn hoàng hậu và hần cũng không có liên quan gì.

Ngày mừng thọ của hoàng hậu lại mời một nhân vật “chướng mắt” như hần đến tựa hồ cũng không có ý nghĩa gì.

Đỗ Như Hối nói:

- Không cần đoán mò, Trưởng Tôn hoàng hậu chính là một hiền hậu, tất nhiên sẽ không làm khó nhị lang, nhị lang chỉ cần chú ý hơn là được.

Đỗ Hà cũng không suy nghĩ thêm nữa, trở về phòng nghỉ ngơi.

Thi đấu vòng tròn của môn cưỡi ngựa đánh bóng đã chính thức triển khai. Đội Thiết Huyết Bá Vương cách một ngày lại có một trận thi đấu, đối thủ gặp phải cũng không có đội nào mạnh như đội Kính Lữ. Đội Thiết Huyết Bá Vương có thực lực hơn người đương nhiên thế như chẻ tre, thành tích ưu dị toàn thắng, được xếp

là đội có điểm số đứng đầu. Có lẽ chính vì trận chiến đặc sắc giữa bọn họ và đội Kính Lữ, ở Trường An cũng bắt đầu lưu hành không khí xem môn cưỡi ngựa đánh bóng, tất cả các trận đấu tựa hồ có hơn vạn khán giả đến xem.

Đặc biệt là mấy đội mạnh đánh hay như đội Thiết Huyết Bá Vương của Đỗ Hà, đội Kính Lữ của Lý Nghiệp Hủ, đội Hộ Vệ Hoàng Gia của Thái tử Lý Thừa Càn...lại càng được mọi người yêu mến. Một dàn cầu thủ ngôi sao như Đỗ Hà, La Thông, Lý Nghiệp Hủ cũng được quần chúng yêu thích, mơ hồ có cả người hâm mộ.

Môn cưỡi ngựa đánh bóng được tổ chức thi đấu rất náo nhiệt, cùng với đó đông đảo mọi người đều tiếp nhận sự tồn tại của nó, để nó hòa nhập vào cuộc sống, những lúc rảnh rỗi đều tổ chức chơi với nhau. Ý nghĩa mở rộng môn bóng đã bước đầu có hiệu quả. Hiện giờ khắp nơi trong hoàng cung đều đang tràn ngập không khí vui mừng, bởi vì, ngày sinh của Trưởng Tôn hoàng hậu, Hiền Hậu Đại Đường đã đến.

Nói ra Trưởng Tôn hoàng hậu cũng được xem là một vị nữ tử hiếm thấy, hiền lành thực đức, hơn nữa còn rất thông minh. Đường triều năm đầu, Thái tử Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đã xảy ra tranh đấu kịch liệt. Đám người Lý Kiến Thành hãm hại Lý Thế Dân trước mặt Đường Cao Tổ Lý Uyên, ý đồ mượn đao giết người. Cao Tổ tin bọn họ, nghi kỵ thậm chí chán ghét Lý Thế Dân.

Dưới tình huống này, Trưởng Tôn hoàng hậu đã “Hiếu sự Cao Tổ, can thiệp chư phi” dùng hành động của bản thân giảm bớt nguy vực vô căn cứ của Cao Tổ đối với Lý Thế Dân. Khi Huyền Vũ môn chỉ biến xảy ra, Trưởng Tôn hoàng hậu lại đích thân ra ngoài, tự mình khích lệ sĩ khí, trợ giúp Lý Thế Dân lấy được đế vị.

Mặc dù bản thân Lý Thế Dân ngồi ở đế vị, nhưng sung hạnh với Trưởng Tôn hoàng hậu có thể nói là tốt đỉnh. Trong lịch sử có một câu chuyện như vậy, giữa năm Trinh Quán, người anh cùng cha khác mẹ của Trưởng Tôn hoàng hậu là Trưởng Tôn An Nghiệp tham dự mưu phản.

Mưu phản là tội lớn đến mức nào, nếu chứng thực, đó chính là tội lớn liên lụy đến cả tộc.

Huống chi Trưởng Tôn An Nghiệp là quốc thích, là ca ca của Trưởng Tôn hoàng hậu. Nếu bình thường gặp phải tình huống này, thân là hoàng hậu, nhất định sẽ lo lắng bị liên lụy, sợ ca ca ngu xuẩn ảnh hưởng đến địa vị của mình. Nàng lẽ ra phải quỳ gối trước mặt Lý Thế Dân thỉnh tội, lo lắng mình bị kéo vào mối đúng.

Nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu đã làm một chuyện vô cùng kinh ngạc, nàng lại quỳ gối trước mặt Lý Thế Dân nhận tội thay cho Trưởng Tôn An Nghiệp, hy vọng Lý Thế Dân rộng lòng từ bi, tha thứ cho kẻ đã phạm phải đại tội mưu phản là Trưởng Tôn An Nghiệp, từ đó có thể thấy, hoàng hậu phải có được sủng ái như thế nào, mới có thể tự tin như vậy?

Lý Thế Dân càng làm chuyện khiến người trong thiên hạ kinh ngạc hơn, vì cầu xin của Trưởng Tôn hoàng hậu, hẳn chẳng những xá tội mưu phản cho Trưởng Tôn An Nghiệp, còn để hẳn tiếp tục làm quan, hơn nữa cuối cùng thậm chí còn làm đến Binh bộ Thượng thư, phong Tiết Quốc Công. Đây là chuyện trước nay chưa từng có, bởi vậy cũng có thể thấy Lý Thế Dân sung hạnh vị hoàng hậu của mình đến mức nào.

Sinh nhật của Trưởng Tôn hoàng hậu đương nhiên là chuyện vui long trọng hơn bất cứ chuyện nào.

Sáng sớm trong nội cung và ngoài cung đều vô cùng bận rộn, người đến thăm, chúc mừng xếp thành một hàng dài, đủ loại lễ vật, nối liền không dứt.

Đỗ Hà theo mẫu thân Chương thị tiến cung, đi tới Lập chính điện của Trưởng Tôn hoàng hậu, đưa lễ vật, báo danh tính. Chương thị dù sao cũng là Tể tướng phu nhân, lập tức có tỳ nữ đưa hai người đến đại điện. Bọn họ không đến muộn, nhưng lúc này trong điện đã tụ tập rất nhiều người.

Trưởng Tôn hoàng hậu nghe nói Chương thị đến, tự mình ra tận cửa nghênh đón, còn thân thiết gọi:

- Chương tỷ tỷ .

Chương thị vội vàng kéo Đỗ Hà hành lễ. Trưởng Tôn hoàng hậu quan sát Đỗ Hà từ trên xuống dưới, ánh mắt lộ ra thần sắc hứng thú, đồng thời cũng có vẻ khó hiểu.

Nàng đã từng gặp mặt Đỗ Hà, khi đó Đỗ Hà đứng không có tướng đứng, ngồi không có tướng ngồi, đi không có tướng đi, chạy không có tướng chạy, mặc dù ngoại hình tuấn tú, nhưng tinh khí, thần khí đều không có, hiển nhiên giống như một con gà bệnh. Nhưng hôm nay Đỗ Hà đứng đó lại như cây tùng cây bách, đỉnh đạc, cao ngất, khí chất trên người càng không giống mọi người.

Khí chất siêu quần, hoàn toàn bất phàm, đây chính là đánh giá của hoàng hậu với Đỗ Hà.

Hoàng hậu chợt nhớ tới lúc nói chuyện phiếm với Lý Thế Dân mấy ngày trước, Lý Thế Dân có tán thưởng Đỗ Hà:

- Bình luận người như bình luận tranh, tranh trọng ý cảnh, người trọng khí chất. Trên người tiểu tử Đỗ Hà kia có một luồng khí chất thủ lĩnh bẩm sinh, đặc biệt là thần thái lộ ra khi chỉ huy môn cưỡi ngựa đánh bóng, càng khiến loại khí chất này hiện ra rõ rệt. Loại khí chất này trẫm đã từng gặp trên người Dục Sư, Huyền Linh, Khắc Minh. Dục Sư thống soái tam quân, Huyền Linh, Khắc Minh thống ngự quan lại, bọn họ đều là nhân tài hào kiệt. Trẫm không cách nào xác định thành tựu của Đỗ Hà có thể cao hơn bọn họ hay không, nhưng chỉ cần bồi dưỡng thoả đáng, nhất định sẽ là một nhân vật khó lường....Trẫm có thể vững tin vào điều này!

Trưởng Tôn hoàng hậu mỉm cười, nói:

- Vị này chính là lệnh lang Đỗ Hà sao, hoàng thượng thường nhắc tới người, nói người là văn võ toàn tài, nhất định sẽ giống như Đỗ tướng, trở thành bàn thạch vững chắc của Đại Đường ta.

Đỗ Hà thoáng thấy lo sợ, nhưng cũng thầm kêu lợi hại! Mấy câu nói của Trưởng Tôn hoàng hậu có hiệu quả hơn hẳn sự lôi kéo đơn giản của Lý Thế Dân.

Chương thị nghe xong lời này cũng vui mừng mỉm cười, với tư cách một mẫu thân, không có gì vui hơn là nghe được những lời ca ngợi con trai mình.

Sau khi trò chuyện một lát, Trưởng Tôn hoàng hậu lại kêu người dẫn Đỗ Hà đến tây viện của Lập chính điện, ở đó đang có một đám thiếu niên tụ tập náo nhiệt, còn mình thì kéo Chương thị đi về phía đại điện. Đỗ Hà đi được vài bước, lại nhìn thấy ba thân ảnh quen thuộc.

- Nghiệp Tự, Nghiệp Hủ, các người cũng tới sao!

Đỗ Hà kêu lên. Lý Nghiệp Hủ và Đỗ Hà đã sớm trở thành bằng hữu tương giao ý hợp, đồng thời Đỗ Hà cũng trở thành bằng hữu tốt với Lý Nghiệp Tự sau trận thi đấu khai mạc.

Người tới chính là gia quyến của Lý Tĩnh, người dẫn đầu là một lão phu nhân có mái tóc chớm bạc, mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng mặt mày vẫn hồng hào, sống lưng thẳng tắp, bước đi khoan thai, nhưng lại rất mạnh mẽ, không hề có dáng vẻ của người lớn tuổi. Khuôn mặt phu nhân vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn có thể tưởng tượng khi còn trẻ, phu nhân là một tuyệt sắc giai nhân như thế nào.

Lẽ nào phu nhân này chính là Hồng Phát Nữ? Nhìn thấy Lý Vi Linh kéo tay lão phu nhân, Đỗ Hà càng khẳng định điều này.

Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ đồng thời tiến lên chào hỏi.

Hồng Phát Nữ nghe hai người gọi Đỗ Hà là “Thanh Liên” liền dừng bước, quay đầu lại hỏi:

- Người chính là Đỗ Hà, người đã khi dễ Linh nhi?

Đỗ Hà không ngờ Hồng Phát Nữ lại hỏi thẳng như vậy, lúc này cũng bình thản đáp:

- Ta chính là Đỗ Hà!

- Nghe nói công phu của người không tệ, hãy chơi với ta một lát!

Giữa lúc đang nói chuyện, lão phu nhân bất kể đây là lúc nào, ở đâu, đưa tay nhắm thẳng ngực Đỗ Hà, tốc độ ra tay cực nhanh, thủ pháp ác liệt, vượt xa bất cứ đối thủ nào mà Đỗ Hà từng gặp.

Lão phu nhân sử xuất công phu không có nhiều khác biệt với Lý Vi Linh sử dụng lúc trước, nhưng uy lực lại chênh lệch một trời một vực.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

48. Chương 48 : Trí Thắng Hồng Phất Nữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hồng Phất Nữ đã nhanh, nhưng Đỗ Hà còn nhanh hơn!

Đối mặt với thế tấn công mạnh mẽ của Hồng Phất Nữ, Đỗ Hà không dám chủ quan, khẽ nghiêng người, bay lên né tránh. Tay Hồng Phất Nữ không chụp trúng, lại tiếp tục tiến tới, chiêu sau còn mau lẹ, cương mãnh hơn rất nhiều. Đỗ Hà nghiêng người sang bên trái né tránh, lui ra xa.

Võ nghệ của Hồng Phất Nữ xác thực cao minh, nhưng khinh công của Đỗ Hà cũng không kém!

Đặc biệt bộ pháp của hần có thể xem như có một không hai trong thiên hạ. Hồng Phất Nữ muốn tổn thương Đỗ Hà, cũng không dễ dàng.

Đỗ Hà chỉ một mực né tránh cũng không thể chiến thắng, hần không thể không thừa nhận, Hồng Phất Nữ được mệnh danh là một trong tam hiệp phong trần là hoàn toàn chính xác, võ nghệ của lão phu nhân hơn hần rất nhiều. Nhưng nếu không phải Đỗ Hà xuyên việt mà mất hết võ nghệ, thì với võ nghệ của Đỗ Trường Thiên, Hồng Phất Nữ không tiếp được ba chiêu của hần.

Đỗ Hà vừa né tránh, vừa suy tư đối sách. Võ nghệ cũng không phải thứ quan trọng, người có võ nghệ cao cường cũng chưa chắc là người thắng.

Lấy Sở Lưu Hương mà nói, võ nghệ của Sở Lưu Hương không phải là giỏi nhất, trái lại trước mặt cao thủ thật sự, Sở Lưu Hương tựa hồ không có sức hoàn thủ. Hần không tiếp được một kiếm của thiên hạ đệ nhất kiếm Tiết Y Nhân, hần cũng không làm gì được Thạch Quan Âm. Thủy Mẫu Âm Cơ còn nói như đinh đóng cột là trong bảy tám chiêu có thể giết chết Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương cũng không dị nghị gì những lời này, vì Thủy Mẫu Âm Cơ nói rất đúng.

Nhưng những người này đều thất bại dưới tay Sở Lưu Hương, bọn họ không phải thua võ công, mà là trí tuệ. Ở một số thời điểm, trí tuệ còn quan trọng hơn võ công.

Hồng Phất Nữ vào cuối thời nhà Tùy đã bắt đầu bước chân vào giang hồ, bất luận kinh nghiệm hay là kỹ xảo đều xuất sắc hơn Đỗ Hà, với võ nghệ của Đỗ Hà muốn thắng được Hồng Phất Nữ tựa hồ không có khả năng, nếu muốn thắng chỉ có thể dựa vào trí tuệ.

Khi Đỗ Hà đang chìm đắm trong suy tư, chợt nghe Hồng Phất Nữ quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi cứ trốn chạy như vậy, cũng không phải luận võ!

Lão phu nhân bất ngờ thở dốc. Tâm thần Đỗ Hà khẽ động, cười một tràng dài:

- Tiền bối hiểu nhầm rồi, Đỗ Hà cũng không phải đang chạy trốn, chỉ có điều phụ thân dạy ta, phải kính lão yêu trẻ, vẫn bối thấy lão phu nhân tuổi tác đã cao, cho nên chỉ lui không

công, nhường lão phu nhân mấy chiêu mà thôi.

Người lớn tuổi tối kỵ nhất là người khác nói mình già, nhất là nhân vật tính cách nóng nảy, lại vô cùng kiêu ngạo như Hồng Phất Nữ. Đỗ Hà nói lão phu nhân già, đã chọc Hồng Phất Nữ nổi giận, huống chi Đỗ Hà còn nói “nuông” nàng?

Hồng Phất Nữ tức giận quát:

- Ai kêu ngươi nhường ta! Khi bà cô hành tẩu thiên hạ, mẹ ngươi vẫn còn bú sữa mẹ!

Mặc dù lão phu nhân rất tức giận, nhưng vẫn cố nén lửa giận, tỉnh táo đối địch.

- Nếu đã như vậy.....

Đỗ Hà lại cười dài nói:

- Vậy vẫn bối cung kính không bằng tuân mệnh rồi!

Đỗ Hà lui về phía sau ba bước, đột nhiên giống như tia chớp, vọt về phía Hồng Phát Nữ. Hần triển khai toàn lực, tăng tốc độ lên tới cực hạn. Sau mười bước, Đỗ Hà đã tới trước mặt Hồng Phát Nữ. Hồng Phát Nữ tuyệt đối không thể ngờ tốc độ của Đỗ Hà có thể nhanh như vậy. Sau khi Đỗ Hà tới gần Hồng Phát Nữ, không chút do dự, lập tức triển khai Đại Kỳ Phong Vân chương, một chiêu “hành vân lưu thủy”, một chiêu tiếp một chiêu, chương pháp liên tiếp không ngắt, như dòng nước chảy không trở ngại, khiến đối thủ không có lực phản kích.

Võ công của Thiết Huyết Đại Kỳ môn vốn dĩ cương mãnh, Đỗ Hà tựa hồ dùng tư thế dốc sức liều mạng, thi triển ra khí thế uy mãnh. Chương pháp của Hồng Phát Nữ tinh diệu, không hề thua kém Đại Kỳ Phong Vân chương, võ nghệ cũng cao hơn Đỗ Hà, nhưng lại mất thời cơ ra tay trước, đối mặt với công kích liên tục không dứt của Đỗ Hà cũng chỉ có thể bị động phòng thủ.

Khi chiêu thức “Hành Vân Lưu Thủy” sắp hết, Đỗ Hà lập tức xuất ra “Phiên vân phúc vũ”, chiêu này đúng như tên gọi, lấy chương pháp cực nhanh điên cuồng tấn công địch nhân, giống như “Mây mưa thất thường”.

Tiếp theo là chương pháp “Bạo vũ cuồng phong” như mưa to trút xuống, chương phong mãnh liệt như cuồng phong, cuối cùng là “Dời núi lấp biển”, chương thể khí phách như dời núi lấp biển, hết đợt này đến đợt khác.

Chiêu thức của Đỗ Hà liên tục tuôn ra. Đối mặt với thể tấn công như nước thủy triều, mặc dù Hồng Phát Nữ phòng thủ thành thạo, nhưng thực sự không có lực hoàn thủ.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta thấy Hồng Phát Nữ uy chấn thiên hạ thật ra cũng không tài giỏi như vậy!

Hồng Phát Nữ là một tiền bối bị Đỗ Hà bức bách không có lực hoàn thủ đã khiến nàng cảm thấy rất mất mặt. Hiện giờ Đỗ Hà lại bị cười nhạo, lộ ra thần thái tay nghề điêu luyện, nhất thời làm cho nàng tức giận đến phát điên quát:

- Tiểu bối, đừng vội càn rỡ!

Nàng hóa chương làm đao, đâm thẳng vào yếu huyệt trên ngực Đỗ Hà. Đây chính là sát chiêu của Lý Vi Linh khiến Đỗ Hà sợ hãi. Chỉ là người sử dụng khác mà thôi!

Lý Vi Linh còn trẻ, trên người không hề có sát khí, một chiêu này chỉ là hình thức, nhưng Hồng Phát Nữ lại từng là sát thủ tuyệt đỉnh thủ hạ của Dương Tổ, vừa ra tay đã thấy lạnh cả người, bay thẳng đến lưng Đỗ Hà. Trong tay nàng không có đao, nhưng Đỗ Hà biết chắc, nếu như bị một chiêu của nàng đánh trúng, không chết cũng tàn phế. Đỗ Hà sớm có chuẩn bị, thân hình triển động trước, chật vật né tránh.

Hồng Phát Nữ bức lui Đỗ Hà, quát:

- Tiểu tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi nếm thử lợi hại!

Nàng đề phòng Đỗ Hà lại chiếm tiên cơ, cướp cơ hội ra tay trước, trong chớp mắt đã bỏ sáu chương về hướng vai, ngực, eo của Đỗ Hà. Thân hình Đỗ Hà như sợi bông trong gió, khó khăn né tránh từng chương.

Sáu chương của Hồng Phát Nữ không trúng, chương thứ bảy, thứ tám, thứ chín lại vù vù phát ra, trong nháy mắt, lão phu nhân giống như biến thành một con mãnh hổ xuống núi, hổ ảnh nhảy lên, hổ chương bay múa, áp chế Đỗ Hà bên trong chương phong. Đỗ Hà nhìn như không có chỗ nào trốn tránh, thực sự giống như một con thuyền bé nhỏ trong hoàng hà, liên tục lắc lư nhưng không ngã. Hồng Phát Nữ liên tục tung chương ra, Đỗ Hà thả người lui về phía sau.

Hai người mặt đối mặt, một người tấn công, một người nhảy lùi. Tất cả chiêu thức của Hồng Phát Nữ đều thất bại. Hai người từ đầu đến cuối chỉ cách nhau hơn hai thước, tuy nhiên Hồng Phát Nữ liên tục tấn công, Đỗ Hà không có chỗ trống hoàn thủ, nhưng trình độ khinh công rõ ràng lại cao hơn mấy phần.

Khi Hồng Phát Nữ bỏ ra 56 chương, Đỗ Hà dĩ nhiên cảm giác được chương lực của đối phương không mạnh bằng lúc trước, cũng không lui về phía sau, đánh ra một chiêu “Phong thần nộ hào”.

Cơn tức giận của Phong Thần không người nào có thể kháng cự. Trong lúc nhất thời, Hồng Phát Nữ không thể lui, chỉ có thể liều mạng đối đầu.

Song chưởng tiếp xúc. Đỗ Hà trấn định đứng tại chỗ, nhưng Hồng Phát Nữ lại thối lui năm bước, mới ổn định thân hình, hơn nữa lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, thở hổn hển, thể lực cũng gần như tiêu hao, thắng bại vừa nhìn đã biết.

Lý Vi Linh bước lên phía trước đỡ Hồng Phát Nữ, trong mắt xinh đẹp của nàng đầy vẻ khó tin.

Hai người thi đấu sớm đã kinh động đến Trưởng Tôn hoàng hậu ở trong điện, lúc này các phu nhân đã đứng đầy trước điện. Tất cả đều lộ ra thần thái hoảng sợ. Năm đó Hồng Phát Nữ uy danh chấn động Trường An, không ai ngờ nàng lại thua trong tay một thiếu niên 15 tuổi.

Chương thị vừa lo lắng, lại vừa mừng rỡ, không ngờ hài nhi của mình không những viết chữ đẹp, thành tích tốt, mà còn có võ nghệ xuất chúng.

Trưởng Tôn hoàng hậu mỉm cười đi tới, cũng không truy cứu sai lầm của ai, chỉ cười nói:

- Xuất Trần tỷ tỷ đến lúc nào sao không thông báo một tiếng, tiểu muội chờ đã lâu.

Hồng Phát Nữ thi lễ với Trưởng Tôn hoàng hậu, nhìn Đỗ Hà cười cười nói:

- Tiểu tử, võ nghệ khá lắm, lão thân thua rồi!

Hồng Phát Nữ là một người tính tình nóng nảy, nhưng cũng là người rất thẳng thắn, không bao che cho thất bại của mình, thần nhiên thừa nhận.

Lúc này Đỗ Hà cũng âm thầm tâm phục, thở dài nói:

- Văn bối chẳng qua trẻ tuổi khí thịnh mà thôi, nếu có lần sau, thắng bại cũng chưa biết thế nào.

Hồng Phát Nữ bình thần cười nói:

- Thua thì thua, không việc gì phải tìm cớ. Người dựa vào tuổi trẻ khí thịnh, ta không phải cũng dựa vào kinh nghiệm phong phú hay sao? Huống chi, bộ pháp của người hơn ta rất nhiều, nếu có lần sau, ta cũng chưa chắc thắng được người!

Hồng Phát Nữ nói rất thật lòng, lần này chịu thiệt, có thể lần sau Hồng Phát Nữ sẽ không hao phí thể lực như vậy, có thể tỉnh táo đối mặt với tất cả, nhưng không đánh lại Đỗ Hà, cho dù võ nghệ của nàng giỏi hơn Đỗ Hà, thì vẫn không thắng được hẳn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

49. Chương 49 : Để Ta Ôm Một Lát

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn hoàng hậu lại một lần nữa chăm chú nhìn Đỗ Hà, vẻ hiếu kỳ trong mắt càng thêm nồng đậm: Thư pháp danh gia, thi nhân, võ lâm cao thủ...những danh xưng này xuất hiện trên người một thiếu niên 15 tuổi đều khiến người ta không thể tưởng tượng được. Đỗ Hà hiện giờ còn chưa tới 20 tuổi mà đã tập trung tất cả những danh xưng này, điều này thật sự khiến người ta khó tin.

Trưởng Tôn hoàng hậu thật sự muốn hiểu rõ Đỗ Hà, nhưng biết lúc này không phải lúc, vì vậy liền kéo Hồng Phát Nữ đi về hướng đại điện. Đỗ Hà và Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cùng đi về phía Tây viện, Lý Vi Linh cũng theo gót phía sau, chỉ có điều trong lòng nàng không ngừng mắng chửi Đỗ Hà đã đánh thắng nội tổ mẫu mà kính trọng nhất. Lý Nghiệp Tự thuở nhỏ đã thích võ nghệ, thấy Đỗ Hà còn trẻ như vậy đã

đánh thắng nội tổ mẫu của mình, thật sự rất bất ngờ, càng tỏ ra hào hứng, trên đường đi liên tục thỉnh giáo Đỗ Hà những vấn đề khó khăn về võ nghệ. Đỗ Hà thuận miệng trả lời, rất trôi chảy. Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến Tây viện của chính điện.

Đông cung!

Đông cung nằm ở phía đông hoàng cung, là nơi thái tử ở. Thái tử là người có địa vị đặc thù, là người sẽ thừa kế ngôi vua, cho nên có phụ tá của mình, cơ cấu phụ tá giống như một triều đình thu nhỏ, liên tục vận chuyển. Lý Thừa Càn là chủ nhân của Đông cung này. Lúc này Lý Thừa Càn đã ăn mặc chỉnh tề, đang muốn tới chính điện của mẫu thân chúc thọ.

Đột nhiên được báo, Triệu quốc công Trưởng Tôn Vô Kỵ mang theo nhi tử Trưởng Tôn Trùng đến cầu kiến!

Lý Thừa Càn ngăn người, lập tức mời bọn họ đến thư phòng. Khi tiến vào thư phòng, Lý Thừa Càn đã thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ và Trưởng Tôn Trùng đã đợi trước ở đó. Lý Thừa Càn thân mật kêu “Cửu cửu”, lộ ra vẻ nhiệt tình.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lâu nay vẫn là người ủng hộ đáng tin của vị thái tử này, Lý Thừa Càn cũng rất tôn trọng vị cửu cửu Trưởng Tôn Vô Kỵ. Mặc dù Lý Thừa Càn có vẻ không thêm để ý đến những lời khuyên bảo của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng hắn biết rõ mình không thể rời bỏ sự ủng hộ của Trưởng Tôn Vô Kỵ! Dù sao hắn chỉ là Thái tử, chứ không phải Hoàng đế.

Lý Thừa Càn kêu người hầu mang nước trà, lại hỏi thăm ý đồ đến đây của cửu cửu. Ở trước mặt Lý Thừa Càn, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không còn vẻ uy nghiêm như ở nhà, mà là vẻ mặt tươi cười, đáng vẻ thân thiết, phối hợp với thân hình hơi mập mập của hắn, thoát nhìn giống như Phật Di Lặc.

- Kỳ thật lần này ta đến đây là vì Tiểu Khuyển! Tiểu Khuyển và nha đầu Trường Nhạc từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, chẳng qua trước kia Hoàng thượng hứa hôn Trường Nhạc cho Đỗ Hà nên đành từ bỏ. Hiện giờ hôn sự này đã hủy bỏ, Trường Nhạc cũng đã đến tuổi thành thân.

Lão phu muốn tác hợp hôn sự cho bọn chúng, cho nên hy vọng Thái tử có thể nói giúp mấy lời trước mặt Hoàng hậu!

Lý Thừa Càn thoáng lộ ra thần sắc nghi hoặc:

- Cửu cửu hình như lo việc bao đồng, theo ta được biết, mẫu hậu rất coi trọng biểu đệ. Ta sớm đã xem biểu đệ như đệ muội rồi, chỉ cần cửu cửu nói với mẫu hậu một tiếng, ta thấy chuyện này có thể thành.

- Nếu như vậy, lão phu cũng sẽ không mặt dày đến tìm Thái tử rồi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thở dài nói:

- Đều do Khuyển tử nóng giận làm hỏng chuyện, vì chút chuyện nhỏ làm Hoàng thượng tức giận. Hơn nữa, Thái tử cũng biết gần đây danh tiếng Đỗ Hà vang vọng khắp nơi, rất được Hoàng thượng tin dùng. Hoàng thượng không những tính toán địa vị thân phận nâng cõng trò chuyện với hắn, lại còn để một người ngoài ngũ lục hoàng cung, thậm chí còn đem Bàn Long kiếm của mình đưa cho hắn. Đừng nói là lão phu chúng ta, ngay cả hoàng tử cũng không có vinh dự đó!

Trưởng Tôn Vô Kỵ buồn bực nói, trong lời nói đầy ý ám chỉ.

Nghe xong lời nói của Trưởng Tôn Vô Kỵ, Lý Thừa Càn không nhin được “hừ” một tiếng, trong lòng cũng thâm thấy bất mãn!

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói tiếp:

- Thái tử cũng biết, nha đầu Trường Nhạc ưa thích thư pháp hội họa, Đỗ Hà vừa trở thành thư pháp danh gia, thái độ của Trường Nhạc đối với hắn lập tức thay đổi. Cộng thêm Hoàng thượng lại rất tin dùng hắn, Trường Nhạc rất có thể lại một lần nữa hứa hôn với Đỗ Hà. Cho nên, lão phu chỉ có thể mặt dày đến nhờ cậy Thái tử.

- Chuyện này.....

Lý Thừa Càn nghe xong nguyên do, thật sự cũng thấy phân vân. Nếu vì Trưởng Tôn Trùng mà đắc tội với Đỗ Hà được Lý Thế Dân tin dùng và Đỗ Như Hối phía sau Đỗ Hà cũng không phải quyết định sáng suốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không cảm thấy bất ngờ với phản ứng của Lý Thừa Càn. Hắn rất hiểu vị chất nhi này của mình, cũng bởi vì hiểu rõ cho nên cũng có thể lợi dụng, không chế hoàn toàn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Kỳ thật lão phu cũng không để ý Trưởng Nhạc có thể trở thành con dâu của Trưởng Tôn gia hay không, nhưng điều khiến lão phu lo lắng chính là Trưởng Nhạc trở thành con dâu của Đỗ gia. Nha đầu Trưởng Nhạc rất được Hoàng thượng và Hoàng hậu thương yêu, cưng chiều, nếu trở thành con dâu của Đỗ gia, sẽ rất bất lợi đối với Thái tử và lão phu!

Lý Thừa Càn khó hiểu nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ, trầm giọng hỏi:

- Người nói vậy là sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Đỗ Như Hối là người Kinh Triệu Đỗ Lăng (khu vực Trường An thành phố Tây An, Thiểm Tây, Trung Quốc bây giờ), sinh ra trong nhà thư hương thế gia, suy nghĩ xử sự đều coi trọng nho học chính thống Trung Hoa. Hắn thường phê bình kín đáo phong cách người Hồ của thái tử, thậm chí có ý xem thường. Cho nên hắn thường khen Lý Thái tài văn trác tuyệt, còn chẳng quan tâm đến Thái tử.

Lý Thừa Càn hoảng sợ đứng dậy, thấp giọng hô nói:

- Đỗ tướng là người của Lý Thái?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Không phải, Đỗ Như Hối là người của Hoàng thượng, hắn chỉ trung thành với Hoàng thượng. Nhưng hắn thích Lý Thái, không thích Thái tử. Còn nữa Đỗ Như Hối có một đệ đệ tên là Đỗ Sở Khánh, hiện giờ Đỗ Sở Khánh chính là một trong những phụ tá quan trọng dưới trướng Lý Thái.

Chỗ cao minh của Trưởng Tôn Vô Kỵ là nói nửa thật nửa giả, khiến người ta không thể nào phân biệt đúng sai. Nếu lúc này Trưởng Tôn Vô Kỵ một mực hạ thấp Đỗ Như Hối, Lý Thừa Càn tuyệt đối không tin lời hắn. Nhưng hắn lại thay đổi cách nói, làm cho Lý Thừa Càn không thể không tin.

Bởi vì Đỗ Như Hối là người đứng đầu mười tám vị học sĩ của Đại Đường, cũng là một vị đại nho nổi tiếng, giống như thầy của hắn Khổng Dĩnh Đạt, bọn họ bài xích văn hóa Đột Quyết cũng không có gì kỳ quái. Đỗ Sở Khánh quả thật cũng là phụ tá trọng yếu dưới trướng Lý Thái.

Thần sắc của Lý Thừa Càn bắt đầu trở nên âm lãnh.

Tây viện của chính điện là một hoa viên rộng lớn, bố cục tổng thể lấy ao nước làm trung tâm, đình đài lầu các đều được xây dựng gần nước, có đình các nổi trên mặt nước, theo phong cách vùng sông nước Giang Nam.

Chủ thể kiến trúc Hương Viên lâu nằm ở bờ nam ao nước, ngăn cách ao và chủ cảnh bằng hai ngọn sơn đảo, nước ao trong suốt mênh mông, trên mặt là hoa sen thơm ngát, phía trên sơn đảo cây cối rậm rạp, giữa hai khe núi có một cây cầu nhỏ. Trên sơn đảo có các tiểu đình, phía tây là Tuyết Hương Uy Vân đình, phía đông có Đãi Sương đình, cảnh sắc bốn mùa hoàn toàn khác nhau.

Ở hậu thế Đỗ Hà không ít lần xông vào phủ đệ của những nhà giàu có, kiến trúc tòa thành của bọn họ được xây dựng theo phong cách cổ điển Châu Âu, nhưng so sánh với hoa viên này, chênh lệch không thể nào tưởng tượng.

- Không ngờ ở vùng Tây Bắc này lại có một đình viện theo phong cách vùng sông nước Giang Nam.

Đỗ Hà cảm khái nói.

- Đó là vì mẫu hậu ta yêu thích cảnh sắc sông nước Giang Nam hiền hòa, nhưng vì sức khỏe không cho phép, không thể nào đi đường xa, vì vậy phụ hoàng đã đặc biệt lệnh cho người giỏi tay nghề kiến tạo Tây viện này theo cảnh sắc truyền thống vùng sông nước Giang Nam, để cho mẫu hậu lúc rảnh rỗi, có thể cảm thụ cảnh vật nơi đó.

Trường Nhạc công chúa ôm một thứ lông lá, cười nói thản nhiên đi đến phía trước, giải thích nghi vấn Đỗ Hà, sau đó lập tức thi lễ:

- Trường Nhạc xin cảm ơn các vị đã tới chúc thọ mẫu hậu, giờ lành chưa tới, kính xin các vị cứ nghỉ ngơi trong nội viện.

Đỗ Hà sững sờ nhìn con vật lông lá trong lòng Trường Nhạc công chúa, đó chính là một con mèo hoa.

Trong mắt Đỗ Hà hiện ra tình quang lấp lánh: Từ nhỏ, Đỗ Hà đã vô cùng yêu thích chó mèo, nhưng vì hần thường xuyên ở ngoài, không thể nuôi nấng bọn chúng được. Lúc này hần nhìn thấy một con mèo hoa rất đáng yêu, trong lòng nhất thời cảm thấy ngứa ngáy.

- Có thể để ta ôm một lát được không?

Đỗ Hà nói với Trường Nhạc công chúa.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

50. Chương 50 : Có Thể Gọi Lão Công Hay Không?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Câu nói này quả nhiên là long trời lở đất!

Bọn người Đỗ Hà đến muộn, khi bọn họ đến, trong Tây viện đã có rất nhiều người. Những người này đều là đệ tử thế gia, vừa gặp nhau đã rôm rả nói chuyện. Phần lớn ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Trường Lạc công chúa.

Trường Lạc công chúa sớm đã đến tuổi kết hôn. Yến hội lần này, bên ngoài là chúc mừng sinh nhật của Trưởng Tôn hoàng hậu, nhưng cũng có một tin đồn khác. Trưởng Tôn hoàng hậu muốn mượn cơ hội này, gạt gở những công tử thế gia xứng đôi với Trường Lạc, chọn lựa một phu quân phù hợp với nàng.

Trường Lạc công chúa vốn xinh đẹp như tiên nữ, đủ để hấp dẫn bất cứ ánh mắt kẻ nào. Mọi người chính vì ôm tâm nguyện này nên đều tập trung chú ý về phía nàng, hy vọng có thể được nàng ưu ái. Chỉ có điều Trường Lạc công chúa có vẻ không tập trung, mặc dù nàng vẫn lễ pháp trả lời những người đến gần trò chuyện với nàng, nhưng trên mặt cũng thể hiện đáng vẻ không muốn nói chuyện nhiều.

Những đệ tử thế gia này đều là những người thông minh, có lẽ bọn họ không phải thiên tài gì cả, nhưng vẫn biết cách nhìn mặt nói chuyện cơ bản nhất. Bọn họ muốn tránh bị Trường Lạc công chúa chán ghét, nên biết điều tránh ra, chỉ âm thầm chú ý, tìm kiếm cơ hội bắt chuyện.

Đột nhiên, Trường Lạc công chúa nở nụ cười. Nụ cười này đúng như hoa quỳnh nở rộ, khiến cho tất cả những người âm thầm chú ý đến nàng rộn ràng trái tim. Khi mọi người còn đang suy nghĩ nguyên do, đã thấy Trường Lạc công chúa đi về phía bọn người Đỗ Hà, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ.

Bọn người Đỗ Hà, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ hiện giờ đã là cầu thủ ngôi sao của Đại Đường, từ quan to hiển quý, đến dân chúng bình dân, không có người nào không biết bọn họ. Mặc dù bọn họ thậm thấy khó chịu, nhưng cũng không thể làm gì được. Đỗ Hà là nhi tử của Tể tướng đương triều, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ là tôn tử của quân thần Lý Tĩnh Đại Đường, luận về thân phận địa vị, trong đám người này

không có ai có thể so sánh. Tất cả bọn họ cũng chỉ có thể thầm ôm tiếc hận, biểu lộ thái độ không thêm để ý, nhưng lại càng chú ý đến cử động ở đây. Câu nói của Đỗ Hà nhất thời khiến cho nhiều người tức giận.

- Đỗ Hà, người giỏi lắm, lại dám đùa giỡn công chúa!

Trong đám người liên tiếp bộc phát ra những tiếng khiển trách.

Lý Vi Linh này giờ vẫn theo sát phía sau cũng nhảy ra, bày ra tư thế che chắn trước người Trường Lạc công chúa, kêu lên:

- Đồ khốn khiếp, có ta ở đây, người đừng mơ tưởng khi dễ Trường Lạc tỷ tỷ!

Nàng gọi Trường Lạc công chúa là tỷ tỷ cực kỳ thân mật, xem ra cũng có quan hệ không bình thường với Trường Lạc công chúa. Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cũng kinh ngạc nhìn Đỗ Hà. Bọn họ quen biết Đỗ Hà thời gian không lâu, nhưng đã là bằng hữu tâm đầu ý hợp, cũng biết Đỗ Hà là người như thế nào, lúc này đột nhiên nghe Đỗ Hà nói một câu như vậy, thật sự không hiểu thế nào.

Trường Lạc công chúa càng đỏ bừng mặt, sản sinh ra cảm lại xúc khó xử khác thường. Nàng vốn là người có tính cách đoan trang hiền thực, loại hành vi ngang nhiên đùa giỡn này của Đỗ Hà không khiến nàng vui, nhưng trong lòng nàng đã sớm có hình bóng Đỗ Hà, vì vậy câu nói vừa rồi của Đỗ Hà khiến cho nàng cũng cảm giác rung động.

- Ối, ối....!

Đỗ Hà nhìn phản ứng xung quanh cũng ý thức được vấn đề, vội vàng lấp bấp nói:

- Đừng..... Đừng hiểu lầm, ta..... Ta nói là mèo, không phải nói người!

Hắn cố gắng trấn định, lại hỏi một lần nữa:

- Ta muốn hỏi có thể ôm con mèo này được không, con vật lông xù này thật đáng yêu!

Mọi người giờ mới hiểu được, thật tình trong đáy lòng bọn họ cũng không dám tin Đỗ Hà có lá gan đùa giỡn Trường Lạc công chúa trong hoàng cung. Trường Lạc công chúa có vẻ khó chấp nhận câu hỏi này, nhưng nàng vẫn nhẹ gật đầu, sờ lên đầu chú mèo hoa, ý định đưa nó cho Đỗ Hà.

Khi Đỗ Hà đang muốn đưa tay đón lấy, một đôi tay nhỏ bé lại vượt lên trước đoạt lấy.

Lý Vi Linh cười đùa nói:

- Trường Lạc tỷ tỷ, hay là tỷ cho Linh Nhi, chơi trước đi.....

Nàng chưa nói hết câu đã hét lên. Con mèo hoa rất có ác cảm với hành động thô bạo của Lý Vi Linh, khi tay Vi Linh vừa chạm vào người nó, con mèo đã nhảy xuống đất chạy đi.

Trường Lạc công chúa vội vàng kêu lên:

- Mau bắt lấy nó, đừng để nó chạy!

Công chúa hạ lệnh, nguyên một đám mặt người dạ thú đang có ý đồ biểu hiện bản lĩnh trước mặt Trường Lạc công chúa, vội vàng hành động. Bọn họ xắn tay áo bay thẳng về phía con mèo hoa.

Con mèo hoa này tựa hồ rất có linh tính, dùng bộ pháp linh xảo né tránh những kẻ cơ hội đang lao về phía nó, dáng vẻ giống như đùa giỡn. Thậm chí còn nhảy lên người đối phương, dùng móng vuốt ôn nhu cào lên mặt hắn. Cả đám người chạy đi chạy lại, nhưng vẫn không ai bắt được con mèo, ngược lại khiến cho toàn bộ Tây viện trở nên náo loạn.

Đỗ Hà đứng nhìn một đám người bị con mèo nhỏ làm cho sứt đầu mẻ trán, không nhịn được bật cười, Trường Lạc công chúa cũng bật cười. Lý Vi Linh càng không giữ gìn hình tượng, ôm bụng cười ngặt nghẽo. Sau khi bị đoàn người vây hãm, con mèo hoa trèo lên một cây đa trong hoa viên, đặc ý nhìn phía dưới. Một đám người vây quanh dưới gốc cây, thực sự không thể làm gì.

Đỗ Hà và hai huynh đệ Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cũng chạy tới gốc cây, nhìn con mèo hoa đang dương dương tự đắc ở trên. Đỗ Hà nói:

- Giúp ta một tay!

Hắn thấp giọng nhờ Lý Nghiệp Tự giúp hắn một tay. Lý Nghiệp Tự không chần chừ, lập tức đứng tấn, hai tay khép lại. Đỗ Hà chạy nước rút, một cước đạp lên lòng bàn tay Lý Nghiệp Tự, dùng sức đạp một cái, cùng lúc đó, Lý Nghiệp Tự cũng dùng lực, đẩy Đỗ Hà lên trên. Hai lực hợp nhất, Đỗ Hà bay lên, một tay ôm con mèo hoa vào trong lòng.

Với kinh nghiệm giờ của Đỗ Hà, muốn làm được chuyện này, kỳ thật cũng không cần Lý Nghiệp Tự trợ giúp, nhưng nếu sử dụng trước mặt nhiều người như vậy, không tránh khỏi gây chấn động với mọi người, cho nên hắn mới nhờ Lý Nghiệp Tự xuất lực che dấu.

Con mèo hoa này là giống thuần chủng hiếm có, bộ lông toàn thân màu vàng kim óng ánh, cái đầu hình cầu, mặt lớn, hai tai cân đối, đôi mắt màu vàng hình quả hạnh, hoa văn trên người giống như con hổ, thoát nhìn rất uy phong mạnh mẽ. Đỗ Hà vuốt ve nó trong lòng bàn tay, khẽ thổi chòm râu của nó.

Con mèo nhỏ kêu “meo meo”, dùng móng vuốt cào lên mặt, dáng vẻ rất khoái trá. Đỗ Hà lại thò tay khẽ vuốt về dưới cằm con mèo nhỏ, nó thoải mái nheo mắt, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Đỗ Hà vui vẻ mỉm cười.

- Để ta ôm một lát, để ta ôm một lát!

Lý Vi Linh nhìn thấy biểu lộ đáng yêu của con mèo, thật sự rất thích thú, cũng không để ý Đỗ Hà là tử địch của nàng, vội vàng chạy tới, thò tay định ôm nhưng con mèo có vẻ không hiểu tình cảm của nàng, giờ móng vuốt hù dọa. Lý Vi Linh sợ hãi vội vàng rút tay về, vẻ mặt u oán.

Đỗ Hà cười nói:

- Mèo vốn sợ hổ, người giống như một con hổ cái, con mèo không ghét mới lạ!

Lý Vi Linh tức giận đá Đỗ Hà một cước, nhưng bị hắn dễ dàng tránh được.

Trong đám người có người mỉa mai nói:

- Đường đường là một đại nam tử lại đi thích tiểu động vật!

Đỗ Hà bình thần quay lại cười nói:

- Đỗ Hà này thích chó mèo thì thế nào? Liên quan gì đến người!

Hắn cẩn thận giao con mèo lại cho Trường Lạc công chúa. Trường Lạc công chúa thò tay ôm lấy, nhưng con mèo nhỏ tỏ vẻ luyến không muốn rời vòng tay Đỗ Hà. Biểu lộ này của nó khiến Đỗ Hà bật cười không ngừng. Trường Lạc công chúa cũng che miệng cười nói:

- Xem ra nó rất thích người!

Ngừng lại một lát, nàng nói tiếp:

- Nếu tiên sinh thật sự yêu thích, Trường Lạc có thể tặng nó cho người!

Đỗ Hà thật sự động lòng, từ trước đến giờ hắn rất yêu thích chó mèo, nhất là loại mèo hoa và chó ngao Tây Tạng.

Nguyên vọng lớn nhất của hắn chính là có thể nuôi hai loại động vật này làm bạn. Chỉ có điều Đỗ Hà nhận thấy Trường Lạc công chúa cũng rất yêu thích con mèo này, vì vậy lắc

đầu từ chối.

Hắn sợ Trường Lạc công chúa không chăm sóc chu đáo được chú mèo này, vì vậy lập tức chỉ cho nàng mấy lưu ý khi chăm sóc mèo hoa. Trường Lạc công chúa nghe rất chăm chú, ghi nhớ từng cái một, cười khen:

- Tiên sinh biết thật nhiều!

Đỗ Hà nói:

- Nàng cũng đừng gọi ta là tiên sinh này, tiên sinh kia, ta thật sự không thích được gọi như vậy, ta còn trẻ mà.

- Vậy kêu là gì?

Trường Lạc công chúa ý tứ hỏi.

Đỗ Hà đáp:

- Cứ gọi ta là Đỗ Hà hay Thanh Liên đều được!

- Vậy ta gọi là lão công có được không?

Trường Lạc công chúa hơi đỏ mặt, kín đáo hỏi.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

51. Chương 51 : Hai Nữ Mật Đàm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lão công!

Đỗ Hà nghiêng ngó, thấy Trường Nhạc công chúa không giống đang nói đùa liền do dự gãi đầu, nói:

- Người thích gọi thế nào thì gọi, sao không gọi to lên!

Trường Nhạc công chúa nở nụ cười vui vẻ, ngọt ngào kêu một tiếng:

- Lão công!

Đỗ Hà đáp một tiếng, đáy lòng cười khổ: Trời đất chứng giám, đây cũng không phải là chính mình cố ý cho Trường Nhạc ăn đậu hủ, chỉ là chuyện cho tới bây giờ cũng không thể nào quay lại, chỉ có thể kỳ vọng dừng ở đây, đừng gây ra phiền toái gì thêm. Thấy Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa trò chuyện vui vẻ, hai huynh đệ Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cũng không nói xen vào, tìm hảo hữu nói chuyện phiếm. Lý Vi Linh lại đến kéo tay Trường Nhạc công chúa, tựa hồ muốn cùng nàng ôn chuyện. Bất quá hiển nhiên tâm tư Trường Nhạc công chúa đều ở trên người Đỗ Hà nên cũng không trả lời nàng. Lý Vi Linh quệt mồm, có chút oán giận trừng mắt với Đỗ Hà. Đối với loại ánh mắt này, Đỗ Hà sớm đã có sức miễn dịch nên chỉ nhìn như không thấy, vẫn vui vẻ chuyện trò với Trường Nhạc công chúa. Đang lúc bọn họ đang nói chuyện vui vẻ thì Lý Tuyết Nhạn không biết từ đâu chui ra, nhìn hai người bọn họ, sắc mặt có chút khó coi.

- Tuyết Nhạn? Sao người lại tới đây!

Đỗ Hà kinh ngạc, theo hần biết thì Lý Tuyết Nhạn đã nhân dịp nghỉ đã đi Linh Châu thăm cha mẹ. Trường Nhạc công chúa cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Lý Tuyết Nhạn, đáy lòng bồn chồn, càng có chút lúng túng.

Lý Tuyết Nhạn nói:

- Phụ thân quay trở lại kinh bình chọn chức, nhân tiện tới tham gia ngày sinh của Hoàng hậu nương nương, ta cũng đi theo đến đây.

Trong đáy lòng nàng có chút ảm ức, chỉ cách một ngày không gặp đã thấy nhớ nhung. Lý Tuyết Nhạn khi đó như mất hồn mất vía, nhớ nhung như điên, ăn uống không vào. Biết được Lý Đạo Tông phải về kinh bình chức cũng đòi đi theo. Trên đường đi, Lý Tuyết Nhạn chỉ nghĩ đến việc Đỗ Hà khi đột nhiên nhìn thấy mình sẽ biểu hiện thế nào, ai ngờ lại thấy hần đang vui vẻ nói chuyện với Trường Nhạc công chúa. Cũng

không phải nói Lý Tuyết Nhận lòng dạ nhỏ mọn, chỉ là nàng biết rõ Đỗ Hà trước lúc bị chứng mất hồn cực kỳ si mê Trường Nhạc công chúa.

Cho nên khi nàng phát giác thái độ của Trường Nhạc công chúa đối với Đỗ Hà phát sinh biến hóa thì đã ngầm coi là đối thủ. Chỉ bất quá là giữa hai người bọn họ vẫn có vết sâu ngăn cách nên không ai chủ động nói chuyện với đối phương. Nhưng lần này tạm biệt, Lý Tuyết Nhận thấy vết sâu ngăn cách giữa bọn họ đã biến mất không biết từ lúc nào, trong lòng không khỏi lo lắng bất an, không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, lại càng không biết khi mình vừa đi xa thì tình cảm giữa bọn họ đã tiến triển đến mức độ nào. Nàng bất giác sợ hãi, cảm giác như bảo bối yêu nhất của mình bị người ta cướp đi.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà phát giác thấy thái độ khác lạ của Lý Tuyết Nhận nhưng cũng không biết tâm tư của nàng. Dù sao linh hồn của Đỗ Hà là tư tưởng thanh niên thế kỷ hai mốt, vào thời đại đó thì thanh niên nam nữ trẻ tuổi nói chuyện phiếm với nhau là chuyện rất bình thường.

- Không có gì, chỉ là hơi mệt thôi!

Lý Tuyết Nhận gượng cười. Trường Nhạc công chúa cũng hiểu được suy nghĩ của Lý Tuyết Nhận, bước lên nắm lấy tay nàng, tươi cười kéo đi, Lý Vi Linh cũng đi theo.

Trường Nhạc công chúa dẫn Lý Tuyết Nhận tới một góc hẻo lánh trong Tây viện, bảo Lý Vi Linh ở một bên chờ. Lý Vi Linh cùng Trường Nhạc công chúa cũng là bạn chơi từ thuở thanh mai trúc mã nên rất nghe lời đại tỷ tỷ, hừ một tiếng với địch nhân là Lý Tuyết Nhận rồi ngoan ngoãn đứng chờ.

Trường Nhạc công chúa nhìn Lý Tuyết Nhận buồn bực không vui, nghiêm túc nói:

- Tuyết Nhận, không sợ người chê cười, ta nghĩ là ta thích Đỗ Hà rồi!

- Ta biết!

Lý Tuyết Nhận trầm giọng:

- Chúng ta là bạn thân, cùng nhau lớn lên. Chuyển biến thái độ của người đối với hần không thể gạt được ta.

- Vậy còn người!

Trường Nhạc công chúa cười dịu dàng, hai mắt chân thành nhìn nàng:

- Người cũng nói, chúng ta là bạn thân, người hiểu được ta, ta lại làm sao không biết người!

- Ta..... Ta.....

Lý Tuyết Nhận nói liên tục hai chữ, có chút khó có thể mở miệng, thầm nghĩ: Trường Nhạc có thể thản nhiên nói ra sao mình lại không, chẳng lẽ tình cảm của mình không sâu bằng nàng?

Hừ!

Ta không thua nàng!

Lý Tuyết Nhận cố lấy dũng khí, ngẩng cao đầu, thẳng thắn:

- Ta cũng đồng dạng, cho nên ta sẽ không buông bỏ. Lý Tuyết Nhận nếu như không phải là Đỗ Hà thì không lấy chồng!

Lời nói đã đến nước này, nàng cũng không do dự, nhìn bạn thân chốn khuê phòng vẻ khiêu khích.

Trường Nhạc công chúa ngăn người, lập tức lắc đầu cười khổ, nói:

- Hay cho nha đầu chết tiệt kia, người đây là đang bức ta!

Lý Tuyết Nhận dương dương đắc ý nói:

- Cha ta mẹ ta hiểu ta nhất, bọn họ hy vọng ta có thể tìm được lang quân mà bản thân yêu thích nên ta không sợ!

Trường Nhạc công chúa bình thần người đã từng là bạn thân chốn khuê phòng, ngày nay lại là đối thủ, chém đĩnh chặt sắt mà nói:

- Trường Nhạc này cũng chỉ gả cho Đỗ Hà!

Ngừng lại một chút, nàng cười nói:

- Phần nhân tình này, ta tự hỏi không thua bởi người. Người hiểu rõ, ta cũng làm được. Tuy nhiên ta là công chúa.....

- Người.....

Lý Tuyết Nhạn nguyên lai tưởng rằng Trường Nhạc công chúa là công chúa nên không thể tự chủ chuyện hôn nhân, hơn nữa trời sinh hiền thực sẽ không cãi lời cha mẹ. Vì thế hy vọng nàng biết khó tự lui, không ngờ lại tính sai.

Ánh mắt Trường Nhạc công chúa lộ ra vẻ kiên định từ trước đến nay chưa từng có, áp lực ba năm chờ đợi khiến tình cảm một khi bột phát còn mạnh mẽ hơn cả đại hồng thủy. Vì Đỗ Hà, nàng từng thất vọng cực độ, thậm chí gần như phát điên một lần, thêm một lần nữa vì hắn thì như thế nào?

Lý Tuyết Nhạn thở dài:

- Đã như vậy, ta thôi lui là được. Người là công chúa được hoàng thượng và hoàng hậu sủng ái nhất, chỉ cần nói một tiếng, hoàng thượng lại lần nữa ban hôn, mọi sự đều xong.

Trường Nhạc công chúa cười, cốc đầu nàng một cái:

- Người cũng biết, ta không làm chuyện này, người yên tâm đi.

Nàng sâu kín thở dài nói:

- Ông trời đã cho ta một cơ hội, nhưng ta bỏ lỡ. Ta đâu còn mặt mũi yêu cầu phụ hoàng làm như thế? Giả như trong lòng của hắn không có ta, ta cứ cưỡng ép đi vào thì có ích gì? Điều duy nhất hiện giờ ta có thể làm là lại khiến cho hắn thích ta, hoặc là.....

Sắc mặt nàng có chút ảm đạm, không nói thêm, cũng không nói được.

- Trường Nhạc!

Lý Tuyết Nhạn cảm động kéo tay nàng, bởi vì các nàng là bạn thân chốn khuê phòng nên không ai có thể hiểu hơn nỗi đau trong lòng nhau. Nếu là cái khác, Lý Tuyết Nhạn căn bản sẽ không tranh giành, nhưng chỉ có tình cảm là ngoại lệ. Một người có thể lừa gạt hết thấy, duy chỉ có không thể lừa gạt tình cảm của mình. Muốn Lý Tuyết Nhạn buông tay, đó là chuyện tuyệt đối làm không được.

- Không sao!

Trường Nhạc công chúa lại khôi phục tư thái ung dung của một công chúa:

- Chẳng biết hươu chết về tay ai, còn chưa thể biết được, lúc này buông bỏ còn sớm.

Thấy Trường Nhạc công chúa lại lần nữa lộ ra dáng tươi cười, Lý Tuyết Nhạn cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hai người nhìn qua nhau. Lý Tuyết Nhạn hỏi:

- Chúng ta vẫn là hảo hữu?

- Dĩ nhiên!

Trường Nhạc công chúa khẳng định.

- Thật tốt quá!

Lý Tuyết Nhạn ôm Trường Nhạc công chúa vui vẻ phá lên cười. Hơn mười năm tình nghĩa, cũng tuyệt không phải đơn giản có thể dứt bỏ.

Lý Tuyết Nhạn đột nhiên nói ra:

- Trường Nhạc, người nói lão công còn không nhất định sẽ vừa ý chúng ta, vậy chúng ta hành động như vậy có giống..... Ách..... Oán phụ?

Trường Nhạc công chúa đỏ mặt, lại khẽ phát vào tay Lý Tuyết Nhạn, bật cười. Lý Tuyết Nhạn nắm lấy tay Trường Nhạc công chúa, thăm vắn:

- Lúc ta không có ở đây, các người đã phát triển đến một bước kia rồi hả?

- Thì ra là gọi lão công á!

Trường Nhạc công chúa do dự một lát, rất nghiêm túc trả lời đến.

Nghe xong lời này, Lý Tuyết Nhạn cũng thấy cao hứng, Trường Nhạc cuối cùng vẫn chậm hơn mình mấy bước, hai tiếng lão công này bản thân đã sớm kêu rồi.

Nhưng không biết hai người bọn họ khi biết rõ ý tứ chân chính của hai từ “lão công” này sẽ biểu lộ ra sao.
cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

52. Chương 52 : Kiểm Món Lớn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vào lúc Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn, Lý Vi Linh trở lại giữa Tây viện thì Đỗ Hà đang cùng Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ và một đám hồ bằng cầu hữu đang cùng nhau chơi đùa ném thẻ vào bình rượu.

Trò ném thẻ vào bình rượu là một loại lễ tiết cổ đại. Xuất phát của nó từ thời Xuân Thu Chiến quốc, từ sau thời Tần Hán thì thịnh hành trong tầng lớp sĩ phu, mỗi lần có yến tiệc tất có nhà hứng chơi. Vào Đường triều cũng tương đối thịnh hành. Trong Lễ ký hay Đại đài lễ ký đều có ghi chép về trò chơi này. Trò này là khách và chủ song phương thay phiên dùng mũi tên không đầu vào trong bình rượu, mỗi người bốn mũi tên, ném lọt nhiều hơn là thắng, thua bị phạt uống rượu.

Vào thời cổ đại, ném thẻ vào bình rượu là một loại lễ tiết tương đối văn nhã. Nhưng trước đám thiếu gia ăn chơi này lại thành một hội đánh bạc. Đề xuất đầu tiên là Lý Kính Nghiệp, cháu trai của Anh công Lý Tích, một nhân vật rất “đầu gấu”. Đỗ Hà biết rõ hần, vì sau này để Đại Đường không rơi vào tay Võ Tắc Thiên, gia hỏa này đã tụ tập hơn mười vạn binh mã ở Dương Châu phản kháng. Tuy thất bại, hơn nữa bị thủ hạ giết, nhưng dũng khí có thể khen. Dù sao cũng nhân vật đám khiêu chiến Võ Tắc Thiên.

Gia hỏa này ngoại trừ gan lớn, còn có một sở trường là thiện xạ, một tay tiễn pháp nổi danh toàn bộ Trường An. Ném thẻ vào bình rượu thuộc về cổ đại lục nghệ, là một loại xạ lễ, cho nên kỹ xảo ném thẻ vào bình rượu của hần không tệ. Cũng bởi vì như thế, hần mới hò hét chơi trò này.

Đề xuất đánh bạc chính là Trình Xử Bật, con thứ ba của Trình Giáo Kim. Tính cách của tiểu tử này cũng giống như cha hần, nói chuyện như sét đánh, ngôn ngữ chợ búa, toàn bộ toát lên tạo hình Trương Phi mãnh liệt, quát:

- Trò ném thẻ vào bình rượu này, lão Trình ta là thành thạo nhất rồi. Nhưng muốn chơi nhất định phải có tiền đặt cược mới được, không có tiền đặt cược, thắng cũng không có ý nghĩa. Có tinh lực, còn không bằng đi kỹ viện đùa nghịch!

Tại lễ chúc thọ của Trương Tôn hoàng hậu nghĩ đến đi dạo kỹ viện, cũng chỉ có con của Trình Giáo Kim mới có thể đạt tới cảnh giới này. Đề nghị này nhận được sự tán thành của đa số. Đỗ Hà vốn không tham gia lại khiến cho Trình Xử Bật, quát:

- Tại đây ai cũng có thể không tham gia, duy chỉ có Đỗ gia tiểu tử người không được. Trận bóng lần trước, người một hơi thắng chúng ta mười ba quả khiến nguyên một đám chúng ta về nhà bị Lão đầu tử đánh cho một trận. Nếu không báo thù, thực xin lỗi quả đấm của Lão đầu tử.

Hắn mở miệng một tiếng Lão đầu tử giống như không phải gọi cha hắn.

- Được rồi!

Đỗ Hà thở dài, chỉ có thể đã tiếp nhận.

- Mỗi người năm mũi tên, ném trúng một mũi được một ngân lượng, cứ thế hết năm mũi mới thôi, còn có ý kiến?

Lý Kính Nghiệp là người tốt tính, hạ tiền đặt cược xuống mức tối thiểu.

Trình Xử Bất lại không đã, kêu lên:

- Một ngân lượng còn chưa đủ để lão Trình ta lạnh kẻ răng, ít nhất mười lượng!

Mọi người ở đây cũng đồng tình. Lý Nghiệp Hủ lắc đầu nói:

- Hôm nay cười ngựa không cần thận gãy tay, ta không chơi!

Lý Nghiệp Tự cũng nhú mày nói:

- Trận bóng hôm qua, ta bị cầu đập vào tay nên ta cũng không chơi!

Hai người này gian hoạt như quỷ, chuồn trước một bước. Kết quả là, đến phiên Đỗ Hà, tất cả người tham gia chơi đều lặng ngắt. Đỗ Hà một vừa tán gẫu cùng Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ vừa ném tên, hết thấy đều trúng. Đến lúc này hắn đã ném tổng cộng hơn ba trăm mũi tên, mỗi lượt một lúc năm mũi. Cả đám chung quanh đều ngây ngốc, những người tham gia đặt cược càng muốn chết quách cho xong.

- Được rồi, tay mỗi rồi, không chơi!

Hắn ném cả nắm năm mũi tên ném cả vào bầu tên cách đó không xa.

- Bao nhiêu mũi rồi!

Đỗ Hà hỏi một câu.

Trình Xử Bất nuốt nước miếng nói:

- Tổng cộng ba trăm hai mươi sáu mũi!

Hắn thờ thẩn đáp, lập tức kêu lên:

- Đỗ gia tiểu tử, người cứu ta!

Đỗ Hà nhìn hắn vẻ khinh bỉ:

- Lão huynh, ta đã nói là không chơi, không phải vì sợ mà vì ta quá lợi hại, sợ các người thua quá thảm, là người bắt buộc ta đến đây!

Đỗ Hà đời sau thuở nhỏ có học tập thủ pháp ám khí thủ pháp trong [Lưu Hương bảo giám], thậm chí trong lúc nhàm chán còn lấy viên đá ném trúng con muỗi, ném thứ này căn bản không có tính khiêu chiến. Trình Xử Bất nhớ lại đã có chuyện như vậy, trong chốc lát, cảm giác không khí chung quanh như hạ nhiệt độ. Nguyên một đám người đánh cuộc, ánh mắt nhìn hắn như muốn sát nhân. Trình Xử Bất dù gan lớn đến đâu cũng không nhận được rùng mình một cái.

Lý Nghiệp Hủ ở một bên cười trộm:

- Thanh Liên dùng gậy tròn chơi bóng đều có thể bảo trì độ chuẩn xác khủng bố như thế, cái này dùng tay càng không cần phải nói! Cùng hắn chơi cái này chẳng phải là muốn chết!

Đỗ Hà vung tay lên:

- Ba trăm hai mươi sáu mũi vậy là ba ngàn hai trăm sáu mươi ngàn lượng, số lẻ bỏ đi, một người ba ngàn hai trăm lượng, có tiền trả tiền, không có tiền ghi nợ. Đương nhiên ai muốn quýt cũng được, ta không có ý kiến.

Với đám con cháu này, dù bỏ mệnh cũng không thể ném đi mặt mũi, cả đám đều nhin đau viết xuống phiếu nợ. Đỗ Hà khê đếm, không nhiều không ít, vừa vạn hai mươi tờ là sáu vạn bốn ngàn lượng.

Đỗ Như Hối làm đến Tể tướng, bổng lộc tính ra dù lão có liều chết liều sống làm đến bốn mươi năm nữa cũng không bằng một nửa lợi nhuận của Đỗ Hà trong thời gian đốt nửa nén nhang. Nhìn hai mươi tờ ghi nợ giá trị sáu vạn bốn ngàn lượng, Đỗ Hà cũng không khỏi được cảm khái một câu, tại Đại Đường, quá dễ kiếm tiền!

Lúc này đã đến giờ lành, đám Đỗ Hà cũng tản đi. Đỗ Hà đã tìm được Chương thị. Lễ tiết Đại Đường rất phức tạp, bọn họ căn cứ thân phận xếp đặt thành hàng, từng người cầm lễ vật nhập đại diện tự mình chúc thọ Trưởng Tôn hoàng hậu. Đương nhiên cũng chỉ có những nhân tài có thân phận có địa vị nhân tài mới có vinh hạnh đặc biệt này, những quan viên không có cấp bệ hoặc là nhờ các phu nhân cáo hay tối đa là nhận lấy lễ vật, mời ăn bữa cơm, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy mặt trưởng tôn Hoàng Hậu. Chương thị là Tể tướng phu nhân, địa vị chỉ dưới mấy vị hoàng tử hoàng nữ cùng với Hồng Phát nữ, lão bà của Phòng Huyền Linh.

Đỗ Hà cũng chính thức nhìn thấy Phòng phu nhân, điển hình của “bà chằn” thiên cổ, người đã sáng tạo ra từ ăn dấm, thâm nghi:

- Quả nhiên là một nhân vật bưu hãn!

Qua một lát, bọn họ đã được triệu kiến. Đỗ Hà bưng lấy lễ hộp, đi theo Chương thị vào đại diện. Thọ tinh Trưởng Tôn hoàng hậu đã thay đổi một thân cung trang tiêu chuẩn ngồi ở thượng thủ, Hồng Phát nữ, Phòng phu nhân ngồi bên cạnh. Chương thị cũng là tiểu thư khuê các, danh môn xuất thân, đối với lễ tiết cực kỳ nắm chắc, bình thần nói một hồi chúc tụng.

Trưởng Tôn hoàng hậu cười nói:

- Có lẽ là xuất phát từ lệ cũ, chư vị cũng biết Bồn cung không thích vật xa hoa. Cho nên lễ vật đa số tranh chữ và một ít kỳ vật dị vật, Đỗ gia Nhị Lang, một tay thư pháp uy chấn Đại Đường, nếu như lễ vật không phải là mặc bảo do Đỗ Nhị Lang tự tay viết ra thì thật khiến Bồn cung mất hứng.

Trưởng Tôn hoàng hậu cười cười nói nói thản nhiên, nhìn qua Đỗ Hà. Chương thị có chút xấu hổ, những lời này của Trưởng Tôn hoàng hậu có chút làm khó dễ người rồi. Vô luận Đỗ Hà chữ có thật tốt, nổi danh cỡ nào nhưng tặng quà cũng không thể tiện tay ghi mấy chữ coi như hạ lễ!

Đỗ Hà thản nhiên tiến lên một bước nói:

- Bởi vì cái gọi là lễ không ngại nhiều, càng ở trên quý mà trọng ở tầm lòng. Hoàng hậu nương nương đã để mắt đến Đỗ Hà ta, yêu thích thư pháp của ta vậy Đỗ Hà nguyện ý tại chỗ vì nương nương viết lên một bức, chúc nương nương phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.

Trưởng Tôn hoàng hậu khê gạt đầu tán dương, Đỗ Hà bình thần đối đáp, đã có khí độ vượt xa thường nhân, cũng xác thực xứng đôi Trường Nhạc, cười nói:

- Người đâu, dâng bút mực!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

53. Chương 53 : Ăn Trộm Gà Bất Thành Còn Mất Năm Gạo

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cầm bút, viết chữ đối với hấn mà nói là chuyện thường ngày, nhưng mấu chốt là viết gì? Nhìn ra được, Trưởng Tôn hoàng hậu có tính toán khảo nghiệm của mình, mặc dù không biết nguyên do ở đâu, nhưng bản năng không muốn để cho đối phương xem thường.

Trầm ngâm một hồi, Đỗ Hà đột nhiên nghĩ đến bài thơ [Trưởng Tôn tiến hiền] của thủ phụ Trương Cư Chính ở triều Đại Minh, bài thơ này ca ngợi Trưởng Tôn hoàng hậu. Trong lịch sử, Trương Cư Chính không nổi danh về thi từ, nhưng hấn năm tuổi nhập học, mười hai tuổi đã là tú tài, mười sáu tuổi cử nhân, cũng là một nhân vật rất cao minh.

Lúc này đề bút viết: “Đường hoàng liệt liệt, chủng mỹ tam vương. Thật duy triết hậu, tả hữu tiêu phòng. Điều hòa trực lượng, tướng tiến trung lương. Dụng tỷ Phòng Ngụy, huân dong hiển chương. Hoàng hoàng đồng quản, thiên tái lưu phương.”

Câu đầu tiên và câu cuối cùng của bài [Trưởng Tôn tiến hiền] nguyên lai là “đường tông liệt liệt” cùng với “thiên tái lưu phương.” Đỗ Hà hơi chút sửa chữa, danh hào Thái Tông của Đường Thái Tông là truy phong sau khi chết, hiện giờ hấn đang còn sống nên hai chữ Đường tông không thể dùng, vạn nhất có kẻ lấy làm có bảo hấn rửa Lý Thế Dân.

“Thiên tái di phương” cũng tương tự, lúc Trương Cư Chính làm thơ, Trưởng Tôn hoàng hậu đã sớm chết trên trăm năm, một câu di phương tất nhiên là thỏa đáng, nhưng tại thọ yển mà viết câu di phương cũng khó nói qua. Cho nên hơi chút sửa chữa, đường tông dùng đường hoàng thay thế, di phương dùng lưu phương thay thế, ý cảnh cũng là giống nhau.

Trưởng Tôn hoàng hậu cầm bức chữ mà Đỗ Hà viết ra, trong mắt lộ vẻ vui mừng:

- Ngàn lời vạn ý nhưng lại không nịnh nọt.

Mọi người chung quanh cũng đều nghe.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng là người thường, muốn được khen ngợi! Huống chi những lời này lại xuất từ thủ bút Đỗ Hà, không khó tưởng tượng một khi truyền ra sẽ khiến cho hiền danh của nàng cao hơn một tầng.

Trưởng Tôn hoàng hậu tán thán:

- Cổ có tào Tử Kiện bảy bước thành thơ, hôm nay đã thấy Đỗ Nhị Lang múa bút thành thơ, Chương tỷ tỷ thật đúng sinh được con hiền!

Nàng thoả mãn nhẹ gật đầu, nhận chữ, mời Chương thị nhập tọa, đồng thời bảo Đỗ Hà lên điện Thiên. Nơi này là nơi dành cho các phu nhân, đám thiếu niên như Đỗ Hà ngồi ở nơi khác.

Đi vào điện Thiên, đám Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ đã ở trong điện. Một thanh niên có vài phần tương tự với Lý Thế Dân chống gậy đi tới.

Lý Thừa Càn?

Đỗ Hà lập tức đoán được thân phận của hấn, người trong Đại Đường có hình dáng giống với Lý Thế Dân, lại thọt chân chỉ có Hoàng Thái Tử Lý Thừa Càn rồi. Lý Thừa Càn tựa hồ thay thế Trường Nhạc công chúa, dùng thân phận chủ nhân tiến lên nói mấy câu chúc tụng rồi mời hấn vào bàn tiệc. Không biết hữu ý vô ý, chỗ ghế của Đỗ Hà đặt ở vị trí thứ năm, dưới tay Lý Vi Linh.

Đối với vị trí này, Đỗ Hà cũng không có gì chú ý, lơ đãng ngồi xuống. Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ lại lần lượt nhú mày.

Cổ nhân thiết yển bày chính ai đến trước ngồi trước, mỗi chỗ một người, vì thế rất coi trọng số ghế cao thấp, với thân phận của Đỗ Hà đã không dưới bọn họ, huống chi Đỗ Hà còn có danh hiệu danh gia thư pháp, ngồi trên bọn họ cũng được, sao có thể ngồi dưới, thậm chí không bằng Lý Vi Linh?

Trường Nhạc công chúa đứng lên, nghĩ một thoáng lại ngồi xuống. Nàng lại không sợ đại ca, nhưng biết đại thế, biết nếu như nàng làm lớn chuyện sẽ khiến Lý Thừa Càn cùng Đỗ Hà đối địch.

Theo như nàng thấy, đắc tội Thái tử cũng không phải một việc hay, huống chi nàng cũng không muốn người trong lòng của mình cùng đại ca không hòa thuận, chỉ có thể áy náy nhìn qua Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười bình thản. Vị trí vốn trong thời cổ đại là một chuyện đại sự. Mượn Ủy Trì Kính Đức mà nói, trong lịch sử ghi lại có chuyện liên quan đến vị trí. Có một lần Lý Thế Dân thiết yến, mở tiệc chiêu đãi Ủy Trì Kính Đức và một đám đại thần. Ủy Trì Kính Đức phát hiện số ghế mình trên bàn tiệc vẫn thiếu một người, nhất thời bất mãn, quát:

- Người có công gì, dám ngồi trên Ủy Trì Kính Đức ta.

Thành vương Lý Đạo Tông nghe xong lời này, mở miệng khuyên giải.

Ủy Trì Kính Đức giận dữ, một quyền đánh qua, trước mặt mọi người đánh Vương gia, còn suýt nữa đem Lý Đạo Tông đánh cho mù mắt. Hãn tướng này từng ba lượt tại chiến trường cứu mạng Lý Thế Dân, lúc còn trẻ cũng là một nhân vật anh hùng, xử sự cao minh nhưng về già lại lên mặt, dựa vào chiến công của mình có chút cuồng vọng, không coi ai ra gì. Nhưng từ hành động của hãn cũng có thể nhìn ra một cái ghế cao thấp, tại cổ đại là trọng yếu đến cỡ nào.

Đỗ Hà không thèm để ý, cũng không phải bởi vì hãn không biết số ghế trọng yếu, chỉ là không muốn cho Trương Tôn hoàng hậu khó chịu mà thôi. Hãn biết rõ đây tuyệt đối không phải là ý tứ của Trương Tôn hoàng hậu, nhìn ánh mắt hằm hằm của Trương Tôn Trùng là có thể đoán được.

Hãn như thế nào không biết, một nhà Trương Tôn hồ ly đứng

sau Thái tử?

Khí độ của Đỗ Hà như thế, ngược lại khiến người trong bàn tâm phục. Lý Nghiệp Hủ đứng dậy, ra khỏi ghế mình, ngồi xuống dưới tay Đỗ Hà, trực tiếp biểu thị bất mãn. Hãn xuất thân quân nhân thế gia, được Lý Tĩnh dạy bảo nên là một hãn tử cứng cỏi, bất kể cái gì chính trị không chính trị, càng thêm mặc kệ có đắc tội Lý Thừa Càn hay không. Bất mãn là bất mãn, trực tiếp biểu đạt. Lý Nghiệp Tự sau đó cũng ra khỏi ghế mình, ngồi chung với Lý Nghiệp Hủ.

Lý Thừa Càn sắc mặt nhất thời khó chịu, sẵng giọng:

- Lý gia huynh đệ, các người sao thế!

Lúc mới bắt đầu, Lý Thừa Càn thân mật gọi bọn hãn là Nghiệp Tự, Nghiệp Hủ, lúc này đổi thành Lý gia huynh đệ, biểu lộ ý bất mãn không thể nghi ngờ.

Lý Nghiệp Hủ không thèm để ý Lý Thừa Càn chất vấn, chỉ nói:

- Không sao, ta cùng với Thanh Liên là chí giao, đã hẹn ở cùng một chỗ nâng cốc ngôn hoan, vị trí cách xa nhau không tiện, tại đây vừa vặn.

Hãn cũng biết đây là ngày sinh nhật của Trương Tôn hoàng hậu nên không muốn gây chuyện nên không nói trắng ra mà thuận miệng tìm một cái cớ.

Lý Nghiệp Tự cũng cười nói:

- Đồng dạng!

Tâm tính Lý Thừa Càn vốn cao ngạo, không nghe người can gián, đối mặt với tình huống như vậy sao có thể cúi đầu nhận lỗi, hừ lạnh một tiếng nói:

- Tùy các người!

Lúc này, trên chỗ dãy ghế cao của yến hội có tiếng cười khê hả hê:

- Chút việc nhỏ cũng làm không xong, thực làm mất mặt mẫu! Đỗ tiên sinh là thư pháp danh gia, địa vị trong Đại Đường hiển hách ra sao? Hãn càng là sư phụ của đệ nhất Đại Nho Đại Đường, Khổng Dĩnh Đạt tiên sinh mà Thái tử lại là đệ tử của Khổng Dĩnh Đạt tiên sinh, luận bối phận Thái tử thuộc về đồ tôn của Đỗ tiên sinh. Đối đãi sư phụ của thầy như thế, có thể nói thiên cổ một người rồi!

Người lên tiếng chính là một người mập mạp, không cần phải nói, chính là con trai mà Lý Thế Dân sủng ái nhất nhì tử..... Ngụy Vương Lý Thái!

Lý Thái vốn học phú năm xe, ngôn từ sắc bén, đem quan hệ thầy trò giữa Đỗ Hà, Khổng Đình Đạt cùng Lý Thừa Càn gộp vào một chỗ, đối với việc Lý Thừa Càn làm khó dễ công khai nhạo báng hắn làm không được đại sự, sau lưng lại xem hắn là thứ vô lễ không tôn sư trọng đạo. Việc này nếu như lan truyền ra ngoài, đối với Lý Thừa Càn vốn có thanh danh không tốt càng là đả kích trầm trọng. Lý Thừa Càn cũng ý thức được điểm ấy, càng thêm thịnh nộ.

Vốn hắn muốn làm cho Đỗ Hà mất mặt, không ngờ ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, hiện tại khiến cho mình cũng xuống đài không được rồi.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

54. Chương 54 : Đối Câu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì Hoàng Thái Tử Lý Thừa Càn cố ý làm khó dễ, dẫn tới Lý gia huynh đệ bất mãn, Ngụy Vương Lý Thái càng lợi dụng cơ hội để châm chọc, trực tiếp đem Lý Thừa Càn ra chỗ đầu sóng ngọn gió, xuống đài không được. Thọ yến lập tức biến thành chiến trường. Liền tại lúc này, Trường Nhạc công chúa lạnh mặt đứng dậy:

- Mỗi người nói ít đi một câu, hôm nay là sinh nhật mẫu hậu, không phải lúc huynh đệ các người đấu nhau. Nếu khiến phụ hoàng biết các người tranh đấu vào lúc này thì người sẽ không bỏ qua cho các người.

Một câu, lập tức trấn trụ hai vị hoàng tử. Lý Thừa Càn, Lý Thái đều là nhân vật không ai bì nổi, có thể kìm chế bọn họ cũng chỉ có Lý Thế Dân cùng Trường Tôn hoàng hậu. Trường Nhạc công chúa lại là công chúa mà hai người sủng ái nhất, nếu như nàng báo lại trước mặt hai người thì bọn hắn chắc chắn sẽ chịu khổ. Hai người cũng không dám nhiều lời, lui xuống.

Trường Nhạc công chúa đi vào sảnh, thi lễ với tất cả mọi người, lại nói:

- Đại ca lâm thời vắng mệnh, không có chuẩn bị, đến nỗi ra sai lầm. Trường Nhạc thay hắn hướng mọi người bồi tội.

Trường Nhạc công chúa đi tới trước mặt Đỗ Hà, nói:

- Đại danh Đỗ tiên sinh, Trường Nhạc nghe như sấm bên tai, ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay may mắn, Trường Nhạc nguyện mời tiên sinh cùng bàn, không biết tiên sinh có thể đồng ý.

Đỗ Hà thâm tán thưởng, rốt cuộc là xuất thân hoàng gia, hành động lần này của Trường Nhạc công chúa chẳng những thay Lý Thừa Càn văn hồi mặt mũi, cũng bảo trụ mặt mũi của hoàng gia, càng bảo toàn mặt mũi cho hắn.

- Nào dám không tòng mệnh!

Đỗ Hà đứng lên.

Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cũng mãn ý về chỗ ngồi của mình.

- Xin lỗi rồi, không thể tưởng được đại ca sẽ quá phận như thế!

Trường Nhạc công chúa trên mặt cũng có chút vẻ giận dữ, ở một bên thấp giọng nói.

Đỗ Hà thản nhiên cười nói:

- Không sao, ‘Trùng mắt đối diện cả ngàn người. Cúi đầu làm ngựa đút trẻ con’, Thái tử đối đãi ta như thế nào, ta không thèm để ý, ta chỉ để ý, bằng hữu của ta như thế nào đối đãi ta! Nhờ phúc của thái tử, hôm nay Đỗ Hà ta phát hiện hai bằng hữu đáng để dùng mạng tương giao!

Nói xong, Đỗ Hà tự thân rót rượu trên bàn, kính hai huynh đệ Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ.

Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ từng người cũng vui vẻ nâng chén đón chào. Nhìn xem Đỗ Hà tiêu sái không bị trói buộc, tâm hồn Trường Nhạc công chúa chấn động. Phong cách khí chất chỉ làm theo ý mình này của Đỗ Hà thật khiến người mê muội.

Đỗ Hà đột nhiên phát hiện Trường Tôn Trùng ngồi ở đối diện chính mình vẫn một mực âm trầm liên nỗi lòng ngoan độc, thấp giọng nói:

- Người xem đối diện, người nọ chẳng phải không giống ác lang ăn người sao.

Trường Nhạc công chúa lạnh lùng nhìn thoáng qua, nhưng rất nhanh ngoảnh đi, thầm hừ một tiếng. Đỗ Hà cùng Lý Thừa Càn không hề quan hệ, hôm nay lại như thế nhằm vào hấn, Trường Nhạc công chúa cũng nhìn ra đây hết thấy đều là hấn giở trò quỷ, lòng chán ghét càng nặng. Có Trường Nhạc công chúa tọa trấn, tiếp đó Lý Thừa Càn cùng Lý Thái cũng không dám làm loạn. Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa ngồi chung một chỗ, hai người nhỏ giọng thì thầm thật khiến người ngoài ao ước. Lý Tuyết Nhạn càng thấy chua xót, một mực nhìn chăm chăm vào, tựa hồ sợ bọn họ trước mặt mọi người sẽ làm ra hành động gì mà người khác bỏ qua.

Rượu qua trung tuần, chợt nghe một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm”! từ ngoài điện truyền đến. Lý Thừa Càn, Lý Thái lập tức vươn người đứng dậy, một mạch chạy chậm đi ra ngoài nghênh đón. Nếu không phải người biết thật còn cho bọn hấn là phụ tử tình thâm, thực tế hai người đều sợ đối phương vượt lên trước mà thôi. Đỗ Hà cũng cùng người khác rời tiệc nghênh đón.

- Chư vị không cần đa lễ, trẫm chỉ muốn cùng với những anh kiệt tương lai của Đại Đường uống mấy chén, câu nệ lại không hay!

Lý Thế Dân cười lớn đi vào điện Thiên, khí độ quân vương hiện rõ. Đi theo sau lưng hấn còn có Trường Tôn lão hồ ly.

Một câu bình thường này của Lý Thế Dân lại làm cho phần lớn người trong điện Thiên kích động, mỗi người đều cảm thấy Lý Thế Dân vì bọn họ mà đến, cảm thấy được yêu mà sợ. Ngay cả Lý Nghiệp Hủ mà Đỗ Hà từ trước đến giờ vẫn thấy luôn tinh táo cũng lộ ra một chút kích động, không thể không thừa nhận mị lực cá nhân của Lý Thế Dân xác thực cường đại, nếu đánh giá định lượng là một trăm phần trăm.

Để cho Đỗ Hà chú ý vẫn là Trường Tôn lão hồ ly sau lưng Lý Thế Dân, lão gia hỏa này vẫn bộc lộ bộ dạng vô hại nhưng ai biết lão đều biết chỗ lợi hại.

Lý Thế Dân đi lên chủ vị, lại để cho từng người trở về chỗ của mình. Chợt thấy Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa ngồi cùng một chỗ, Lý Thế Dân thoáng trừng mắt. Cho đến lúc này, hấn còn nhớ rõ thần sắc Trường Nhạc công chúa làm loạn để từ hôn, khóc đến này ruột gan đứt từng khúc hồi đầu năm, nhưng hôm nay.....

Rốt cuộc vẫn là người từng thấy qua đại trường diện, mặc dù không biết nguyên nhân ở đâu, nhưng Lý Thế Dân rất nhanh như có điều suy nghĩ, lộ vẻ tươi cười, trông cực kỳ hèn mọn, tựa như có chủ ý gì đó. Trường Tôn lão hồ ly đối với tình huống này vẫn không hề có biểu hiện, nhìn không ra lão suy nghĩ cái gì.

Lý Thế Dân cùng mọi người đối ẩm ba chén, muốn nói vài câu để kéo gần khoảng cách nhưng ngoại trừ Đỗ Hà, những người khác đều vắng vắng dạ dạ.

Lý Thừa Càn bỗng nhiên nói:

- Phụ hoàng, tại đây đều là tuấn kiệt của Đại Đường ta, hài nhi có một đề nghị, không bằng đối câu đối trợ hứng như thế nào?

Lý Thế Dân sáng mắt, vuốt râu khen:

- Đại diện! Thái tử có đề nghị này, vậy do người mở đầu!

Lý Thừa Càn hắng giọng nói:

- Nhi thần linh mệnh!

Hắn giả bộ đi lại vài bước, hai tay hợp lại, nói:

- Nhi thần đã có! Tước hoan yển hỷ, thán xuân phong bất giải ly tao.

- Hay!

Lý Thế Dân vỗ tay cười to.

- Hồng oán học bì, tích hạ vũ thường già tam quốc.

Đỗ Hà với tư cách là cao tài sinh hệ tiếng Trung nên cũng tương đối có bản lĩnh với với câu đối.

Lý Thế Dân cười nói:

- Đối tốt tốt, đúng đấy rất tốt! Chim yến thuộc về vui vẻ, hồng học lo cho quốc gia, Tam quốc đã chỉ sách vở cũng nói về thiên hạ, tinh tế chuẩn xác, không thẹn là con trai Đỗ tể tướng! Ra

đề mục đi!

- Sĩ nông công thương giác thương vũ.

Đỗ Hà thuận miệng.

- Diệu!

Lý Thế Dân thấp giọng hô một tiếng, rất phấn chấn. Đỗ Hà ra câu rất hay, bốn chữ trước là sĩ nông công thương chỉ bốn nghiệp, cung thương giác thuộc về ngũ âm, lại có một lặp lại, một chữ gần đồng âm. Trong lúc nhất thời không người đối ra.

Qua hồi lâu, Lý Thế Dân mới cười ha hả:

- Trầm đối: Hàn nhiệt ôn lương cung kiệm nhượng.

Hàn nhiệt ôn lương là bốn cảm giác của con người, ôn lương cung kiệm là ngũ đức của quân tử, có thể tính tinh tế?

Đỗ Hà cũng không nghĩ ra Lý Thế Dân vậy mà có thể đối được, cười nói:

- Bệ Hạ tài cao, Đỗ Hà bội phục!

- Trầm ra một câu!

Lý Thế Dân lúc này cũng tới hứng thú, nói:

- Mã Siêu kỵ mã mã thượng mã hạ khán tam mã ngoại Tào.

Độ khó câu này của Lý Thế Dân cũng không thua gì câu vừa rồi của Đỗ Hà, dùng nhân vật

Tam quốc phối hợp với điển cố Tam quốc, muốn đối chuẩn tuyệt không phải chuyện dễ.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Trương Phi nộ hồng hồng thiên hồng địa thính nhất hồng thối địch!

Lý Thế Dân không thể tưởng được câu của mình bị Đỗ Hà dễ dàng phá giải như thế, không phục, lại nói:

- Thanh sơn vị lão, bạch tuyết đương đầu!

Đỗ Hà suy nghĩ một chút đáp:

- Thương tùng bất cải, kính phong ngạo lập.

Lý Thế Dân lại nói:

- Ý chí vạn dặm trùm thiên hạ!

Đỗ Hà thầm khen:

- Hảo khí phách, hiển thị phong phạm quân vương tuyệt thế!

Lập tức cũng đáp:

- Chí cao ngàn trượng thẳng trời xanh!

Bọn họ một hỏi một đáp, bắt giắc bỏ qua toàn trường.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

55. Chương 55: Lão Công

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thiên thượng cung khuyết, thủy trung minh kính, Thường Nga bạn thiên quyên.

Lý Thế Dân đột nhiên nói một câu tràn ngập thi tình họa ý.

Đỗ Hà cười quái dị nói:

- Âm tào địa phủ, cửu u địa ngục, Diêm Vương độc tịch mịch!

- Ách.....

Lý Thế Dân á khẩu, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

Đỗ Hà hỏi:

- Lý thúc thúc, không biết ta đối có chuẩn?

Lý Thế Dân trừng mắt liếc hẩn một cái, cắn răng nói:

- Tiếc cho một vế đối của ta!

Hẩn không cách nào nói Đỗ Hà có sai, nhưng đem cảnh ý trong câu đề đối với ý cảnh như vậy thực khiến cho hẩn hận đến ngứa răng, nhưng cũng minh bạch dụng ý của Đỗ Hà nên cũng không tiếp tục khảo vấn, thấy không còn sớm nên cáo từ rời đi. Mọi người đứng dậy đưa tiễn, Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện trên mặt Trương Tôn Trùng ngoài vẻ lo lắng còn nhìn hẩn vẻ oán độc.

Đỗ Hà có chút không hiểu thấu, Trương Tôn Trùng không ưa hẩn cũng không kỳ quái, nhưng không cần phải lộ ra thần sắc như thế? Hẩn lại không biết chính mình trong lúc vô tình, lại một lần nữa làm hư mất chuyện tốt của hẩn!

Nguyên lai, vì để cho Trương Tôn Trùng có thể cười được Trương Nhạc công chúa, Trương Tôn Vô Kỵ có thể nói đã vất vả. Lão biết chỉ nịnh nọt Trương Tôn hoàng hậu là tuyệt đối không đủ, nhất định phải để cho Lý Thế Dân xem trọng Trương Tôn Trùng.

Biện pháp duy nhất là hiển lộ tài hoa Trương Tôn Trùng để cho Lý Thế Dân biết tuy tính cách của Trương Tôn Trùng có chút ác liệt, nhưng cũng là có bản lĩnh thật sự. Vì thế, Trương Tôn Vô Kỵ đã chuẩn bị trước rất nhiều câu đối và thi từ cho Trương Tôn Trùng ghi nhớ. Sau đó lão dụ Lý Thế Dân tới đây, Thái tử mở đầu rồi tung hứng lẫn nhau cho Trương Tôn Trùng bộc lộ tài hoa.

Bọn hẩn nào ngờ Đỗ Hà đột khởi, nhất thời đứng ra đối đầu tiên rồi lại ra tiếp về khiến Lý Thế Dân hứng thú. Tiếp đó Đỗ Hà lại phá câu đối của Lý Thế Dân, hai người cứ thế bỏ mặc chung quanh. Thi đấu chấm

dứt, Lý Thế Dân cũng đã mất đi hào hứng, trực tiếp rời đi, đồng nghĩa với bị kịch của bọn chúng. Phi thường bị kịch!

Tất cả kế hoạch mà bọn chúng bàn bạc chẳng những không có hiệu quả mà còn để cho một mình Đỗ Hà chiếm hết uy phong. Trưởng Tôn Vô Kỵ nói một không hai, nói cho Trưởng Tôn Trùng một cơ hội cuối cùng là một cơ hội cuối cùng. Nhưng một cơ hội cuối cùng này đã bị Đỗ Hà phá hư, sao không khiến Trưởng Tôn Trùng hận hấn thấu xương? Đương nhiên Đỗ Hà không được biết nguyên do trong này.

Lý Thế Dân vừa đi, trong điện lại nhốn nháo. Đám con cháu thế gia rất biết tôn ti nên khi lúc Lý Thế Dân đang ở đây thì hết thấy đều ngoan ngoãn như dê con, hấn vừa đi thì lập tức làm loạn.

Nhất là tên gia hỏa Trình Xử Bất, tên gia hỏa này tựa hồ ném thể vào bình rượu thua nhiều nên không phục, gào thét muốn uống rượu với Đỗ Hà, bộ dạng không say không về. Đỗ Hà không muốn cùng tên gia hỏa này uống rượu, tìm mọi cách cự tuyệt.

Trình Xử Bất thấy vậy còn cho là tửu lượng Đỗ Hà cực kém, đảo mắt quát:

- Đỗ gia tiểu tử, người uống hay không uống, nếu uống thua thì tiền nợ ta thiếu người không cần trả lại, nhưng nếu người thắng ta thì ta trả người gấp ba!

Đỗ Hà trừng mắt nhìn, thở dài nói:

- Ta không uống là vì ta sợ người say, người đã bức ta, vậy thì đến đây đi!

Kết quả là Đỗ Hà lại kiếm được một món. Nhìn xem Trình Xử Bất nằm giãy dựa trên mặt đất, Đỗ Hà mặt không đổi sắc lau miệng, không hề có cảm giác gì. Tuy khi xuyên việt không mang theo được võ công nhưng tửu lượng tựa hồ cũng xuyên việt theo, uống như thế nào cũng không say. Thọ yến của Trưởng Tôn hoàng hậu kéo dài tròn một ngày, đến lúc trời tối mới kết thúc.

Đỗ Hà sau khi từ biệt mọi người liền đi tìm Chương thị. Dọc theo đường, lại nghe có người kêu to. Lý Thái đang lắc lư cái bụng bị dọa người đuổi theo.

Đỗ Hà rất hiếu kỳ, dù sao Lý Thế Dân là quân vương kiệt xuất, vũ có thể trùng phong hăm trận, văn có thể trị thiên hạ, dung mạo anh tuấn tiêu sái, chỉ chênh lệch với hấn chút ít nhưng sao có thể sinh ra một đứa con như vậy. Mập mập không hiếm thấy, nhưng như mập như Lý Thái lại không nhiều.

- Bái kiến Ngụy Vương!

Đỗ Hà chào hỏi.

Lý Thái thân mật đi lên nói:

- Ta và người quen biết một hồi, không cần khách khí! Còn có thời gian, đến quý phủ ta một lần?

- Lần sau đi!

Đỗ Hà lấy cớ cự tuyệt.

Đỗ Hà đối với bằng hữu rất xem trọng, nhưng đối với loại người chỉ muốn lợi dụng người khác như Lý Thái này dù có địa vị cao lại rất khinh thường.

Lý Thái nở nụ cười, gương mặt tròn xoe rung động:

- Cứ như vậy đã!

Hấn cười lớn vỗ vai Đỗ Hà, sau đó thân thân bí bí:

- Coi chừng Thái tử, Thái tử lòng dạ nhỏ mọn, hôm nay người đắc tội hấn, hấn sẽ không bỏ qua người. Bất quá, người cũng không cần lo lắng, có ta ở đây, Thái tử không làm gì được người!

Đỗ Hà khê lắc đầu, đáy lòng thâm than, Lý Thừa Càn không có lượng dung người, Lý Thái vô cùng cuồng vọng tự đại, hai người bọn họ bất luận là ai làm hoàng đế Đại Đường cũng đều là tai họa!

Sau khi từ biệt Lý Thái, đi chưa được mấy bước, đột nhiên một thị tỳ tìm được hấn, nói Trưởng Tôn hoàng hậu cho mời.

Đỗ Hà không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn đi theo. Đi theo thị tỳ xuyên qua ba hành lang, cung điện hai bên rực rỡ dưới ánh chiều tà, đẹp không sao tả xiết.

Đi vào một căn phòng bố trí riêng biệt, thị tỳ gõ cửa, khom người nói:

- Nương nương, Đỗ công tử đã đến!

- Bảo hân vào!

Từ trong truyền ra giọng thánh thót của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Đỗ Hà đi vào gian phòng, trong phòng bày đầy giá sách, nhiều đến vạn cuốn. Đỗ Hà sơ bộ phán đoán đây là một gian thư phòng. Ở phía trước nhất, Trưởng Tôn hoàng hậu lúc này đã mặc thường phục, ngồi trước thư án tựa hồ đang xem xét thứ gì.

Đỗ Hà đi đến gần cách khoảng mười bước mới dừng lại nhìn rõ là nàng đang thưởng thức một bức họa, chỉ là không thấy rõ nội dung.

- Bái kiến Hoàng hậu nương nương!

Trưởng Tôn hoàng hậu cười nói:

- Nơi này là thư phòng Trường Nhạc, đây là bức họa tốt nhất của nó, ngươi tới xem một lần!

Đỗ Hà lúc này mới tiến lại gần thêm, thấy rõ bức họa liền kêu lên:

- Cái này.....

Trưởng Tôn hoàng hậu hiểu ý cười cười, nói:

- Ngươi tài nghệ mẫn tiệp, có thể nhìn ra bức họa này thiếu cái gì?

- Thơ, thiếu đi thơ!

Đỗ Hà chợt rung động, người trong bức họa chính là hân, Trường Nhạc công chúa vậy mà vẽ mình?

Trời ạ, đất ạ!

Ta đây không phải đang nằm mơ!

Đỗ Hà nghĩ đến thái độ hôm nay của Trường Nhạc công chúa đối với hân, cũng ẩn ước hiểu ra. Trường Nhạc công chúa vậy mà thích mình? Nghĩ đến khí chất cao quý của nàng, dung mạo tựa thiên tiên của nàng, hân không khỏi thềm thuồng. Hân vội vàng giấu đi tà niệm, không dám nghĩ nhiều để Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn ra sơ hở.

Mắt phương của Trưởng Tôn hoàng hậu lướt qua Đỗ Hà, thấy thần sắc như thế cũng biết hân không phải vô tình với Trường Nhạc, khẽ cười nói:

- [Hiệp khách hành] là thiên cổ kiệt tác, trừ Đỗ Nhị Lang người thì đương thời không người nào có tư cách đề bút lên đây!

Đỗ Hà cũng hiểu sơ hội họa, thấy bỏ qua nội dung thì bức họa này quả là tuyệt phẩm. Hân cũng không cự tuyệt, rất nghiêm túc đem đề bút bài [Hiệp khách hành] vào chỗ trống, hơn nữa để lại đại danh của mình..... Đỗ Hà! Bức họa phóng khoáng, thi từ phóng khoáng, bút lực phóng khoáng, ba thứ hòa hợp khiến bức họa càng thêm bay bổng.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng nhin không được nữa vỗ tay tán thưởng.

Đỗ Hà cáo từ rời đi. Còn chưa đi ra thư phòng, lại nghe Trưởng Tôn hoàng hậu kêu một tiếng:

- Lão công!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

56. Chương 56 : Văn Thành Công Chúa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lão công!

Không hề lầm, quả thật Trưởng Tôn hoàng hậu đã kêu một tiếng lão công!

Lời đồn đãi không sai, yển hội lần này Trưởng Tôn hoàng hậu thật muốn nhân cơ hội tìm một vị lang quân như ý cho Trưởng Nhạc công chúa.

Chỉ có điều hoàng hậu đã sớm có nhân vật vừa ý.

Người đó dĩ nhiên là Đỗ Hà!

Thông qua quan sát thăm dò, biểu hiện của Đỗ Hà làm cho hoàng hậu phi thường hài lòng.

Trưởng Nhạc công chúa ưa thích, Lý Thế Dân tán thưởng vừa lòng, bản thân hoàng hậu cũng rất vừa ý, vì vậy Trưởng Tôn hoàng hậu liền quyết định xem Đỗ Hà là rể hiền của mình mất rồi.

Về ý kiến của Đỗ Hà, đây không phải do hắn được làm chủ.

Dù sao cũng là thời đại phong kiến, Lý Thế Dân đưa xuống thánh chỉ tứ hôn, ai có thể cự tuyệt.

Trưởng Tôn hoàng hậu muốn gọi lại Đỗ Hà, nhưng lại không biết gọi bằng tên gì mới tốt. Trực tiếp gọi là Đỗ Hà lộ ra vẻ xa lạ, gọi Đỗ nhị lang cũng không thích hợp, gọi bằng Thanh Liên cũng không thỏa đáng. Chợt nhớ tới Trưởng Nhạc công chúa từng nói qua Đỗ Hà có nhũ danh gọi là – lão công.

Dù sao Đỗ Hà đã sắp trở thành rể hiền của chính mình, gọi bằng nhũ danh đương nhiên là vô cùng phù hợp.

Cho nên, Đỗ Hà liền bị kịch!

Hắn dừng bước, trên mặt cũng lộ ra thần sắc rung động, hoàn toàn bị sét đánh muốn xỉu, thân thể lão đảo, suýt nữa đã đứng không vững.

Trời xanh a, đại địa a, ta đã chọc ai gây ra ai đây...

Chiếm chiếm tiện nghi của Lý Tuyết Nạn cùng Trưởng Nhạc công chúa còn chưa tính, như thế nào cả Trưởng Tôn hoàng hậu cũng bắt chước gọi theo đây chứ?

Vui đùa này thật sự quá lớn đi!

Nếu để cho Lý Thế Dân, vị đế vương thống trị cao nhất Đại Đường biết rõ, còn không đem mình ra băm thây vạn đoạn, đem ném cho chó ăn để giải tiêu mối hận trong lòng sao?

Không được, tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ ý nghĩa thực sự của từ “lão công”.

Đỗ Hà cố gắng trấn định, nhìn lại Trưởng Tôn hoàng hậu vừa gọi mình là “lão công”, tâm thần bất định, có cảm giác như có tạt giạt mình.

Trưởng Tôn hoàng hậu dừng một chút, gọi lại Đỗ Hà là vì muốn giải thích chuyện Lý Thừa Càn đã làm hôm nay, nhưng lại nhớ tới chuyện xấu trong nhà không thể rêu rao ra bên ngoài, thầm thở dài một hơi nói:

- Không có gì, người lui xuống đi!

- Ách... Chẳng lẽ gọi ta chỉ vì một tiếng – lão công sao?

Đỗ Hà có chút rùng mình vội vàng rời đi.

Lúc này yển hội đối với Đỗ Hà mà nói chỉ là một nhạc đệm nho nhỏ trong sinh hoạt hàng ngày của hắn tại Đại Đường.

Yến hội chấm dứt cũng chưa lâu, học kỳ mới của Hoàng Văn Quán lại bắt đầu.

Ở bên trong học đường, Đỗ Hà cùng Lý Tuyết Nhận đấu võ mồm, thỉnh thoảng đùa giỡn Trường Nhạc công chúa một chút, thời gian trôi qua xem như có sắc có vị. Hai thiếu nữ đã đạt thành nhất trí, vụng trộm phân cao thấp lẫn nhau, có thể nói Đỗ Hà đã được hưởng hết tề nhân chi phúc.

Về trận thi đấu mã cầu, Đỗ Hà cũng không kéo dài, La Thông đã có phong độ của một đại tướng, có thể tự mình đảm đương mọi mặt. Khi gặp được trận đấu, hai người thay phiên trốn học, vẫn tiếp tục bảo trì khả năng bất bại, điểm tích lũy vẫn ổn định trên bảng xếp hạng.

Thời gian thanh thoi cũng không bao lâu, có một chuyện đủ làm ảnh hưởng tới Đỗ Hà đã xảy ra.

Ngày hôm đó, là ngày nghỉ cách mỗi mười ngày học của Hoàng Văn Quán, Đỗ Hà hẹn La Thông, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ cùng nhau đến cầu trường xem thi đấu.

Trận đấu hôm nay là hộ vệ đội hoàng gia của thái tử Lý Thừa Càn cùng một đội cầu gọi là Phong Tuyết Phiêu Linh tham gia cuộc thi.

Yêu thích của Lý Thừa Càn có chút đặc thù, dùng cách nói của Đỗ Hà chính là tâm lý biến thái.

Thân là hoàng thái tử, cái gì hắn không có được? Nhưng lại cứ ưa thích giả trang cường đạo đi trộm đoạt trâu bò của dân chúng đem về nấu ăn, còn ưa thích trò chơi giả chết, nằm trên mặt đất không nhúc nhích để cho người hầu dùng tang lễ Đột Quyết khóc tang cho hắn.

Hắn tuyệt không ưa thích văn hóa bản thổ Đại Đường, ngược lại thật tôn sùng văn hóa Đột Quyết, trong đông cung còn nuôi dưỡng thật nhiều người Đột Quyết võ nghệ cao cường, mỗi người đều lớn lên từ trên lưng ngựa, cung mã đều thật thành thạo.

Đội hộ vệ hoàng gia cũng do bọn họ tạo thành, cho nên thành tích khá ưu tú. Nhưng đội bóng này toàn bộ đều là người Đột Quyết, không thể không xem là một châm chọc lớn lao.

Thực lực của đội Phong Tuyết Phiêu Linh cũng không tệ, thế lực trận đấu ngang nhau, tương đương phần khích.

Khi nửa trận đầu sắp kết thúc, đội hộ vệ hoàng gia rốt cục đánh vào được một cầu.

- Tốt!

Trên dãy ghế quý tân vang lên một tiếng hô, ngay lập tức lại vang lên thanh âm cười to đắc ý.

Đỗ Hà, La Thông đều nhìn qua, liền thấy Lý Thừa Càn đang ngồi trên ghế đắc ý cười lớn.

La Thông nhếch môi, hừ một tiếng nói:

- Có gì đáng đắc ý, nếu như gặp phải Thiết Huyết Phách Vương đội của chúng ta, bảo hắn muốn khóc cũng không kịp!

Xem ra Lý Thừa Càn cũng không được lòng người.

Ánh mắt Đỗ Hà chú ý tới mấy người bên cạnh Lý Thừa Càn. Nguyên một đám người ăn mặc quái dị, nhất là mái tóc, bện thành từng bím, tới mấy chục bím, chẳng khác gì bánh quai chèo, quấn trên đầu, không phải nhân sĩ Đại Đường, cũng không phải người Tây Vực hay người Đột Quyết.

- Hãy nhìn những người bên cạnh thái tử xem!

Lý Nghiệp Hủ cũng chú ý tới mấy người kia, thấp giọng nói:

- Xem trang phục của bọn hắn, hẳn là người Thổ Phiên. Gần đây gia gia đang nghiên cứu tư liệu về Thổ Phiên, gia gia từng nói hiện tại Thổ Phiên có một quân vương thật khó lường. Nếu không hạn chế bọn hắn phát triển, tương lai nhất định trở thành kinh địch của Đại Đường ta. Đây là sứ giả của bọn hắn, lại cần dùng thái tử đến bồi tiếp, xem ra người của đối phương đến đây cũng không phải là tiểu nhân vật!

Đỗ Hà nghe xong lời này của Lý Nghiệp Hủ cũng phải thầm khen, Lý Tĩnh không hổ danh là Đại Đường quân thần, ánh mắt lâu dài, kiến giải độc đáo, hết thấy đều đúng như hắn sở liệu.

Thổ Phiên quật khởi trở thành địch nhân cường đại nhất tại Tây Vực của Đại Đường, tới thời đại của Cao Tông cùng Vũ hậu, luận thực lực quân sự, Thổ Phiên không kém hơn Đại Đường.

Nhất là thời Đường triều bạo phát binh biến An Lộc Sơn, Thổ Phiên càng thừa cơ cướp lấy Tây Châu, Hội Đồng, Thai Đẳng, Côn Minh trực tiếp thẳng bức tới bình nguyên Xuyên Tây, uy hiếp Thành Đô. Sau đó còn xua binh sát nhập Trường An, chiếm lĩnh đô thành của Đại Đường vương triều.

Nếu như ở thời điểm Đại Đường vương triều còn cường thịnh, có thể một lần hành động dẹp yên Thổ Phiên, cần gì phải chịu khuất nhục đến như thế?

Bất quá muốn dẹp yên Thổ Phiên cũng không phải là chuyện dễ, khí hậu vùng cao nguyên chính là ác mộng của binh tướng Đại Đường.

Nghĩ tới đây, chợt thấy đoàn người Thổ Phiên cũng đang nhìn qua hướng bọn họ.

Trong đám người kia có hai người đặc biệt làm Đỗ Hà để ý.

Một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, trang phục cổ quái, tai to mắt lớn, thân hình không dưới hai trăm năm mươi cân, bộ dáng vẻ mặt như chất phác, đang ngồi bên cạnh Lý Thừa Càn.

Người này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng lại cho Đỗ Hà một loại cảm giác đại trí nhược ngu.

Còn có một người chưa đầy hai mươi, trang phục hộ vệ, tinh thần mười phần đang đứng sau lưng người trung niên kia, mắt nhìn thẳng, có cỗ khí chất nói không nên lời, loại khí chất này Đỗ Hà từng nhìn thấy qua trên người Lý Thế Dân.

Chỉ có điều so sánh với Lý Thế Dân, hộ vệ kia kém hơn rất nhiều.

Bọn hắn đến tột cùng là ai?

Đến Đại Đường có mục đích gì?

Đỗ Hà bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

...

Hoàng cung Đại Đường, Cam Lộ Điện.

Lý Thế Dân đang cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ thương nghị tin tức về sứ đoàn Thổ Phiên.

- Vô Kỵ, lần này đại tướng Thổ Phiên Lộc Đông Tán phụng mệnh Tán Phổ Tùng Tán Kiền Bố của bọn họ đến Đại Đường muốn cùng chúng ta kết thân. Đối với việc này ngươi thấy thế nào?

Trưởng Tôn Vô Kỵ là đại thần mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất, cũng là anh vợ của hắn, loại chuyện này thương nghị cùng hắn dĩ nhiên vô cùng phù hợp.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng nói:

- Những năm gần đây vì thần có lưu ý về Thổ Phiên, mười năm trước Thổ Phiên hoàn toàn không đáng nhắc tới, nhưng bảy năm trước khi Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố mới mười ba tuổi đã lên ngôi Tán Phổ, chăm lo việc nước, học tập văn hóa Đại Đường ta, quốc lực từ từ cường thịnh, bình định nội loạn, chinh phục chư khương, đã có dấu hiệu trở thành bá chủ tây nam. Dùng quốc lực mà nói Thổ Cốc không phải là đối thủ của bọn hắn.

- Nếu nói như thế, Vô Kỵ đồng ý kết thân sao?

Lý Thế Dân trầm giọng hỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đáp:

- Hoàng thượng một lòng muốn tiến công chiếm đóng Bắc Cương, ý định bắc thượng thì nhất định phải trấn an thế lực phía nam, thần vì suy nghĩ cho Đại Đường nên đề nghị hòa thân!

- Ngươi nói không phải là không có lý!

Lý Thế Dân đứng lên:

- Thế nhưng trong chư vị công chúa, nếu chưa tới tuổi kết hôn thì cũng đã hứa gả cho nhi tử đại thần, chỉ có một mình Trường Nhạc là thích hợp. Nhưng Trường Nhạc là bảo bối trong tay trẫm! Trẫm làm sao nhẫn tâm đem nàng gả đi vùng đất man di xa xôi kia?

Trường Tôn Vô Kỵ nở nụ cười:

- Thần có một phương pháp, Trường Nhạc công chúa tuyệt đối không thể, nhưng bệ hạ có thể gả cháu gái trong tôn thất a. Theo thần biết, Nhâm Thành Vương Lý Đạo Tông có một nữ nhi tên Lý Tuyết Nhạn, năm nay vừa mười lăm, như hoa như ngọc, còn chưa hứa hôn. Hoàng thượng có thể sắc phong nàng làm công chúa, ứng đáp yêu cầu của Thổ Phiên.

- Chủ ý này không tệ!

Hai mắt Lý Thế Dân tỏa sáng, nói:

- Nhanh chóng triệu Nhâm Thành Vương vào kinh gặp trẫm, nếu như hần đồng ý, trẫm sẽ sắc phong Lý Tuyết Nhạn làm Văn Thành công chúa, cùng Thổ Phiên hòa thân!

Trường Tôn Vô Kỵ nghe Lý Thế Dân đáp ứng, trên gương mặt nhìn qua như vô hại liền lộ ra nụ cười lạnh âm hiểm!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

57. Chương 57 : Nàng Chỉ Có Thể Gả Cho Ta

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trình Quán mười năm, tháng chín!

Đỗ Hà tan học về nhà, vấn an cha mẹ xong lại quay về tây viện luyện võ.

Bất tri bất giác Đỗ Hà đã đến Đại Đường được hơn nửa năm thời gian, một thân võ nghệ từ từ tinh tiến, đã hoàn toàn bắt đồng so với lúc trước. Nhất là kiếm pháp, khinh công càng tiến bộ cực nhanh.

Luyện xong Thiết Huyết Thập Nhị Thức, Đỗ Hà thu kiếm đứng thẳng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, phát hiện bản thân mình thu phát kiếm chiêu càng ngày càng thuần thực, chiêu thức nối tiếp liên miên cũng đã có hỏa hầu nhất định. Giờ phút này cho dù đối mặt Hồng Phất Nữ, hần cũng có sức đánh một trận, không cần tiếp tục dùng khinh công né tránh, không cách nào đánh trả.

Còn đang cảm thấy vui mừng, bỗng nhiên người hầu vội vàng vào báo tin nói có Lý Tuyết Nhạn cầu kiến.

- Thỉnh nàng tiến đến!

Đỗ Hà âm thầm kỳ quái, tận đáy lòng sinh ra dự cảm bất tường, vừa mới chia tay tại Hoàng Văn Quán còn chưa tới nửa nén hương thời gian, giờ phút này nàng lại vội vàng tới gặp mặt, không biết xảy ra chuyện đại sự gì.

Đỗ Hà thu kiếm vào vỏ, tâm thần không yên, vừa định cất bước ra nghênh đón đã thấy Lý Tuyết Nhạn bước nhanh vào, đôi mắt đỏ hồng khóc nức nở.

- Làm sao...Đỗ Hà!

Lời còn chưa nói ra miệng, Lý Tuyết Nhạn lao vào trong lòng Đỗ Hà, ôm hần lớn tiếng òa khóc.

Noãn hương vào lòng, Đỗ Hà càng thêm bất an, dừng nhìn ngày thường Lý Tuyết Nhạn có vẻ phóng khoáng, nhưng nàng rất thận trọng, nếu không có đại sự phát sinh nàng tuyệt sẽ không phản ứng như thế.

Đỗ Hà ôm nàng vào trong ngực, khẽ vuốt sau lưng nàng, thấp giọng an ủi.

Trong lòng hắn cảm thấy gấp gáp, nhưng hiểu được Lý Tuyết Nhạn khóc rất khổ sở, mặc dù không biết nguyên do tại sao, nhưng nàng chạy tới tìm hắn hiển nhiên trong lòng đã xem hắn như bến cảng tránh mưa gió. Đỗ Hà cần làm không phải hỏi rõ nguyên nhân, mà là thực hiện trách nhiệm che chở của mình, giúp nàng an ổn lại.

Lý Tuyết Nhạn khóc một hồi, nước mắt ướt đầm cả ngực Đỗ Hà, qua hồi lâu Lý Tuyết Nhạn mới ngừng khóc, yên tĩnh dựa vào ***g ngực của hắn, nghe nhịp tim hắn, cảm thụ hơi thở của hắn.

Đỗ Hà không hỏi, chỉ yên lặng ôm nàng.

Người hầu đã sớm né tránh, xung quanh cũng không còn thanh âm kể cả tiếng hót của chim chóc như không muốn quấy rầy bọn họ.

- Sứ đoàn cầu thân của Thổ Phiên đến Trường An, hoàng đế của bọn hắn Tùng Kiên Bố gì đó muốn cầu thân, hoàng thượng đã dự định đem nữ nhi trong tôn thất gả cho hắn. Cuối cùng chọn trúng ta, phụ thân cũng đồng ý, ngày mai hoàng thượng sẽ sắc phong ta làm Văn Thành công chúa, lập tức thành hôn!

Lý Tuyết Nhạn vui mặt trong ***g ngực Đỗ Hà sâu kín nói, nước mắt lại tràn ra lần nữa.

Trên mặt Đỗ Hà hiện lên vẻ chấn kinh, Văn Thành công chúa, Tùng Tấn Kiên Bố, hắn vốn từng là một nhà sử học Tùy Đường, hai danh tự này hắn làm sao không quen thuộc đây? Văn Thành công chúa từng trở thành thiên cổ giai thoại, đương nhiên đây là cách nói thú vị của đời sau, cũng không phải ý nghĩ của bản thân hắn. Chỉ là hắn không thể tưởng tượng được Lý Tuyết Nhạn lại là Văn Thành công chúa, càng không nghĩ ra chuyện này sẽ phát sinh bên cạnh hắn.

Đỗ Hà nghĩ lại ký ức trong đầu, nhớ rõ Thổ Phiên vào lúc Trinh Quán mười năm đã hướng Đại Đường cầu thân, nhưng Lý Thế Dân cũng không đáp ứng. Sau đó nhiều lần phái sứ giả đến Trường An tiếp tục cầu thân, nhưng không được để ý tới.

Vì vậy tới Trinh Quán mười hai năm, Thổ Phiên lần thứ nhất phát động tiến công đối với Đại Đường. Đại Đường Bình Bộ thượng thư Hầu Quân Tập từng đánh bại quân đội Thổ Phiên dưới Tùng Châu thành, Tùng Tấn Kiên Bố lại thỉnh tội với Đại Đường, một lần nữa hy vọng có thể cùng Đại Đường kết làm quan hệ thông gia, cuộc chiến kia tuy Thổ Phiên thất bại, nhưng sức chiến đấu của Thổ Phiên thật làm tướng sĩ Đại Đường mở rộng tầm mắt.

Lý Thế Dân cũng đồng ý Thổ Phiên yêu cầu, sau đó mới xảy ra chuyện hứa gả Văn Thành công chúa.

Hôm nay mới tới Trinh Quán mười năm, không ngờ việc này đã sớm xảy ra.

- Làm sao bây giờ, ta nên làm gì bây giờ!

Lý Tuyết Nhạn hoảng mang lo sợ nói, thân thể không tự chủ được run rẩy lên.

- Đừng sợ!

Đỗ Hà mỉm cười an ủi:

- Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không để cho nàng phải lấy chồng Thổ Phiên, người nàng phải gả, chỉ có thể là ta!

Đỗ Hà cúi đầu ngửi lấy hương thơm từ mái tóc nàng, có chút bá đạo nói.

Trong mắt Lý Tuyết Nhạn hiện lên chút ít thần thái, nhưng lại lập tức phai nhạt xuống:

- Chuyện hoàng thượng đã quyết định làm sao có thể sửa đổi?

- Không sao, chỉ cần thánh chỉ còn chưa hạ xuống, hết thầy đều có cơ hội xoay chuyển. Mặc dù có thánh chỉ chẳng nữa, ta cũng sẽ không cho nàng đi tới địa phương vùng đất cả cầu cũng không thả phân, chim chóc cũng không để trứng như Thổ Phiên kia đâu!

Thanh âm Đỗ Hà không lớn, nhưng chữ chữ xuất phát từ đáy lòng, chém đĩnh chặt sắt, khiến không người nào có thể nghi vấn.

- Muội tin huynh!

Lý Tuyết Nhạn thấy Đỗ Hà nói như thế, mỉm cười ngọt ngào:

- Nếu có thể như vậy cùng huynh một chỗ, đừng nói làm hoàng hậu gì đó, dù làm hoàng hậu của cả thế gian này, muội cũng không muốn!

Nói tới đây hai gò má nàng đỏ ửng như lửa.

Nhìn khuôn mặt tươi cười còn đọng nước mắt của nàng, Đỗ Hà nhin không được cúi đầu hôn xuống, Lý Tuyết Nhạn bất ngờ không kịp đề phòng, liền bị Đỗ Hà hôn trúng, hai tay hắn ôm chặt vòng eo nàng, thân thể nàng thoáng chốc liền cứng lại, không biết làm sao, cũng quên giãy dụa.

Đôi môi Lý Tuyết Nhạn còn đọng nước mắt, vừa ngọt ngào lại vừa đắng chát.

Hai đôi môi tách rời, Đỗ Hà nhìn Lý Tuyết Nhạn xấu hổ muốn chui xuống đất, cười nói:

- Đây là lợi tức, nhớ rõ, không cho phép gả cho người khác, muội chỉ có thể gả cho ta!

- Vậy huynh có thể chỉ lấy một mình muội thôi không?

Tâm tình Lý Tuyết Nhạn đã khá hơn nhiều, đôi mắt chớp chớp, như có điều ám chỉ hỏi.

- Chuyện này sao...

Đỗ Hà có chút chần chờ, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng mỹ lệ của Trường Nhạc công chúa. Trường Nhạc công chúa xinh đẹp như thiên tiên hạ phàm, chẳng những ôn nhu đoan trang, hơn nữa còn hiền lương thực đức, tài trí cũng không tầm thường. Đối mặt một thiếu nữ như thế, nói Đỗ Hà không động tâm chỉ là giả dối. Nếu có thể cưới được nàng, Đỗ Hà nghĩ mình nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Đương nhiên Lý Tuyết Nhạn cũng không kém, tính cách Lý Tuyết Nhạn thẳng thắn, hoạt bát sáng sủa. Từ lần đầu tiên gặp nhau, Đỗ Hà đã thích nụ cười của nàng, thời gian dài tiếp xúc, nói không động tâm với nàng cũng là giả dối.

Đỗ Hà cũng biết mình có chút tham lam, nhưng hắn quả thật đều động tâm với cả hai thiếu nữ, thậm chí ngẫu nhiên còn sinh ra ý nghĩ trái ôm phải ấp trong đầu.

- Hừ! Khẩu thị tâm phi!

Lý Tuyết Nhạn tức giận giẫm lên chân Đỗ Hà, giẫy khởi tay hắn bỏ chạy ra ngoài.

Sắp rời khỏi tây viện, Lý Tuyết Nhạn đột nhiên quay đầu lại khẽ cười, nói:

- Muội chờ huynh!

Nói xong nàng vội vàng bỏ chạy.

Đỗ Hà đứng ngây người một lúc, thần sắc nghiêm túc đi ra tây viện, dự định đi vào hoàng cung báo kiến Lý Thế Dân.

Vừa đi ra tây viện, đã thấy Đỗ Như Hối đứng bên ngoài cửa viện.

Đỗ Hà kêu một tiếng:

- Phụ thân!

Về mặt Đỗ Như Hối không chút biểu tình nói:

- Con muốn vào cung khuyên hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?

- Cha đã biết sao?

Đỗ Hà cũng không cảm thấy kỳ quái.

Với chỉ số thông minh của Đỗ Như Hối, biết Lý Tuyết Nhạn khóc lóc chạy tới tìm hắn, nếu còn chưa hiểu nguyên do bên trong, vậy hắn cũng không có tư cách đảm nhiệm chức vị tể tướng Đại Đường.

Đỗ Như Hối gật đầu, hắn không chỉ biết rõ, còn lập tức đi tới đây, tận mắt chứng kiến hình ảnh hai người hôn nhau.

- Dạ phải, hài nhi muốn đi tìm hoàng thượng, hy vọng ngài thu hồi mệnh lệnh tứ hôn!

Đỗ Hà nghiêm túc nói.

- Vậy con có biện pháp nào không? Hay là có lý do để thoái thác?

Đỗ Như Hối hỏi lại một câu.

Đỗ Hà giật mình, sự tình xảy ra khẩn cấp đột ngột, hắn làm sao có thời gian cân nhắc được nhiều như thế.

- Vậy không cho phép đi!

Đỗ Như Hối không chút biểu tình nói.

- Vì sao chứ?

Đỗ Hà không nghĩ ra Đỗ Như Hối sẽ ngăn cản hắn.

- Bởi vì con sẽ không thành công!

Đỗ Như Hối thản nhiên đáp:

- Có lẽ hoàng thượng có phần xem trọng con, nhưng hắn sẽ không bởi vì cảm xúc tư tâm của cá nhân ai đó mà thay đổi quyết định của mình. Trừ phi con nói có đạo lý, hơn nữa có thể đả động được hắn. Cha có một quyển ghi chép, con nhìn xem đi, có lẽ có trợ giúp cho con!

Hắn đưa một quyển trúc giản đặt lên bàn đá bên cạnh, sau đó quay người rời đi.

Đỗ Như Hối vừa về tới đại sảnh, Chương thị vội vàng xông tới, chất vấn:

- Lão đầu tử, ông thật không có ý định giúp nhị lang hay sao?

Đỗ Như Hối hoảng sợ thối lui ra sau, vội hỏi:

- Sao lại không chứ! Chỉ có điều đây là thời điểm khảo nghiệm nó, ta muốn để chính nó tự giải quyết. Nếu như thật sự không được, ngày mai trên triều đình trước khi hoàng thượng ban thánh chỉ, ta sẽ ra mặt ngăn cản. Dù sao ta vốn không đồng ý có quan hệ thông gia cùng Thổ Phiên. Ta thật hy vọng nhị lang có thể tự mình giải quyết chuyện này, dù sao đây là việc của nó, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể bảo hộ cho nó cả đời!

Đỗ Như Hối vờ râu mỉm cười, ánh mắt lộ ra vẻ chờ mong kỳ vọng lẫn ký thác.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

58. Chương 58 : Tư Tưởng Thuế Biến

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà thấy Đỗ Như Hối không những không giúp hắn nghĩ kế, ngược lại còn nâng người khác mà diệt uy phong của mình, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhìn qua trúc giản lẳng lặng nằm trên bàn đá, nghĩ người đứng sừng sững trong sân viện trống trải.

Trầm mặc suốt hồi lâu, trong nội tâm Đỗ Hà tuy rằng khó chịu, nhưng hắn không thể không thừa nhận lời của Đỗ Như Hối đúng như sự thật.

Nếu như mình qua loa đi vào hoàng cung tìm Lý Thế Dân, không có được lý do gì để thuyết phục Lý Thế Dân, hẳn lại dựa vào điều gì có thể làm Lý Thế Dân chịu thay đổi quyết định của chính mình? Phải biết rằng Lý Thế Dân là hoàng đế, nhất ngôn cửu đỉnh, há có thể tùy tiện nuốt lời?

Hắn tiến lên vài bước, cầm trúc giản mà Đỗ Như Hối lưu lại.

Mở ra trúc giản, hắn cũng không tâm tình đọc kỹ, chỉ lướt mắt nhìn qua, bỗng nhiên có mấy dòng chữ hấp dẫn sự chú ý của hắn:

Sửu tình giả, tất dĩ kỳ thậm hỷ chi thì, vãng nhi cực kỳ dục dã; Kỳ hữu dục dã, bất năng ẩn kỳ tình. Tất dĩ kỳ thậm cụ chi thì, vãng nhi cực kỳ ác dã; Kỳ hữu ác giả, bất năng ẩn kỳ tình. Tất xuất kỳ biến. Cầm động nhi bất tri kỳ biến giả, nãi thả thác kỳ nhân vật dữ ngữ, nhi canh vấn kỳ sở thân, tri kỳ sở an. Phu tình biến vu nội giả, hình kiến vu ngoại, cố thường tất dĩ kỳ giả nhi tri kỳ ẩn giả, thử sở dĩ vị trắc thâm tham tình!

Thần sắc Đỗ Hà rung động mạnh, lật lại quyển trúc giản xem kỹ mới đọc thấy ba chữ cổ Quỷ Cốc Tử.

Vừa giật mình, hắn liền hiểu được dụng tâm của Đỗ Như Hối, trong lòng liền kích động, Quỷ Cốc Tử nhất thư là một môn kỳ thuật do Quỷ Cốc Tử lưu lại. Quỷ Cốc Tử vốn họ Vương tên Hủ, là người sáng lập Tung Hoành Học, thường đi vào Vân Mộng sơn hái thuốc tu đạo. Bởi ẩn cư ở Quỷ Cốc tại Thanh Khê, nên tự xưng là Quỷ Cốc tiên sinh. Hai đệ tử của hắn là Tô Tần cùng Trương Nghi đều cực nổi danh, một người nhờ vào miệng lưỡi thuyết phục sáu nước hợp tung nắm tướng ấn, thống lĩnh các nước cùng nhau kháng Tần, hiển hách một thời; Một người nhờ vào mưu lược cùng kỹ xảo du thuyết phá sáu nước hợp tung, vì Tần quốc lập nhiều công lao bất hủ.

Thuật nói chuyện cũng là một môn kỹ xảo, nghĩ tới Tô Tần xuất thân hàn hàn, con cháu nhà nông, lại có thể nắm được ấn tướng sáu nước, mà Trương Nghi cũng chỉ là quý tộc Ngụy quốc, lại có thể trở thành tướng quốc đệ nhất Tần quốc, bọn họ đều thành công nhờ vào chính miệng lưỡi, là nhờ tài ăn nói của chính mình.

Chỉ cần dùng được tốt, vừa mở miệng là có thể thắng được mười vạn hùng binh.

Nghĩ đến hai người Tô Tần, Trương Nghi, tay Đỗ Hà run rẩy thật nhẹ, nín thở tập trung suy nghĩ, thật nghiêm túc nhìn xuống.

Cổ dữ trí giả ngôn, y vu bác; Dữ bác giả ngôn, y vu biện; Dữ biện giả ngôn, y vu yếu; Dữ quý giả ngôn, y vu thế; Dữ phú giả ngôn, y vu cao; Dữ bần giả ngôn, y vu lợi; Dữ tiện giả ngôn, y vu khiêm; Dữ dũng giả ngôn, y vu cảm; Dữ ngu giả ngôn, y vu duệ; Thử kỳ thuật dã, nhi nhân thường phản chi. Thị cổ dữ trí giả ngôn, tương dĩ thử minh chi; Dữ bất trí giả ngôn, tương dĩ thử giáo chi; Nhi thậm nan vi dã. Cổ ngôn đa loại, sự đa biến. Cổ chung nhật ngôn bất thất kỳ loại, nhi sự bất loạn; Chung nhật bất biến, nhi bất thất kỳ chủ. Cổ trí quý bất vong. Thính quý thông, từ quý kỳ!

Nhìn đến đây, trong lòng Đỗ Hà chấn động mãnh liệt, mấy câu này nói thật quá đúng! Muốn cho người đồng ý với mình, nhất định trước tiên phải phỏng đoán được tính tình của hắn, hiểu rõ tâm lý người khác, như vậy mới có thể đúng bệnh hốt thuốc đưa ra đúng lời đề nghị. Cẩn thận phẩm vị mấy câu nói kia, trong đáy lòng Đỗ Hà hoảng sợ, nếu như mình không nhìn thấy rõ được tâm tư của Lý Thế Dân, không hiểu vì sao hắn phải cùng Thố Phiên kết quan hệ thông gia, lại mù quáng chạy đi tìm hắn lý luận, việc còn không thành ngược lại sẽ làm Lý Thế Dân sinh lòng phản cảm, nếu như mình có thể đoán trước được tâm lý của Lý Thế Dân, chọn đúng cách khuyên ngăn, tự nhiên có thể thực hiện được mục đích muốn thuyết phục hắn.

Đây là học vấn nói chuyện.

Đỗ Hà cũng không tiếp tục lơ mãng, lại ổn định tâm thần, nghiêm túc đem Quỷ Cốc Tử toàn thư chia thành mười hai phần, theo thứ tự là: Bối hạp, phản ứng, nội kiện, đề hí, phi kiếm, ngộ hợp, sửu thiên, ma thiên, quyền thiên, mưu thiên, quyết thiên, phù ngôn. Là một bộ sách quyền mưu mưu lược đấu tranh chính trị nghiên cứu xã hội, trong sách đều là quyền mưu sách lược cùng kỹ xảo biện luận khi nói chuyện.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, đọc xong Quỷ Cốc Tử toàn thư, màn đêm đã buông xuống.

Đỗ Hà nhắm mắt lại, hồi ức trọng điểm bên trong sách.

Hắn vui mừng phát hiện những ý nghĩ rời rạc trước kia lại biến thành như sông dài, đủ loại phương pháp giải quyết đều xuất hiện trong đầu, trải qua một phen an tĩnh nghĩ ngợi, Đỗ Hà liền cảm thấy trước mắt mình thật rộng mở trong sáng.

Một quyển Quỷ Cốc Tử toàn thư lại làm suy nghĩ của Đỗ Hà có được chuyển biến thực chất tính, không còn nông cạn, suy nghĩ cùng quan sát vấn đề càng thêm sâu sắc, càng thêm xa viễn, điều này đối với Đỗ Hà mà nói chẳng khác gì tẩy kinh phạt tủy trên tinh thần, thoát thai hoán cốt, vì ngày sau đăng tướng đặt xuống trụ cột vô cùng kiên cố.

Đỗ Hà qua lại vài bước, không còn bị cảm xúc làm hôn mê lý trí, mà đang suy nghĩ tâm lý thực sự của Lý Thế Dân, Lý Thế Dân được vinh dự là thiên cổ nhất đế, là vị đế vương có tài trí mưu lược kiệt xuất. Hắn sẽ không thể bị bất luận kẻ nào bài bố, cũng tuyệt đối sẽ không mạo muội có ý niệm kết thân, trừ phi đạt được ích lợi.

Muốn thuyết phục hắn, phải tìm được lợi ích khi kết thân với Thổ Phiên nằm ở nơi nào! Chỉ cần tìm được điểm lợi ích này, là có thể theo căn bản phát hiện vấn đề, sau đó tiến hành phản bác, thuyết phục, giải quyết vấn đề!

Đây gọi là Túng Hoành Học, là một môn học thuyết chính trị đáng sợ, lý trí mà tinh táo, cho nên cũng được xưng là – binh pháp trị nhân!

Trong đầu Đỗ Hà không ngừng hiển hiện những hành động của Lý Thế Dân được ghi chép trong lịch sử, hắn phải hiểu Lý Thế Dân, hiểu rõ ý nghĩ của hắn, hiểu rõ mục đích của hắn. Từ khi Lý Thế Dân lên ngôi, mãi cho tới khi chinh phạt Liêu Đông, công Quy Tư, kích Triều Tiên...trong mắt Đỗ Hà chợt sáng ngời, hết thấy đều chợt hiểu rõ.

- Thì ra là thế!

Đỗ Hà vỗ mạnh lên đùi, thấp giọng hô:

- Ta đã hiểu!

Lý Thế Dân là một vị đế vương có tài trí cùng mưu lược kiệt xuất một thời, là vị minh quân luôn ôm ấp ý chí mở mang bờ cõi. Trong lòng của hắn có được phương lược đại khái, đó chính là chinh phạt Tây Vực, chinh phục Triều Tiên. Cho nên mục đích chiến lược của Đại Đường là phương bắc, là con đường tơ lụa, Liêu Đông, đối tượng là Cao Xương, Quy Tư, Đại Thực, Triều Tiên, Đột Quyết, Tiết Duyên Đà...mà ngăn cản Lý Thế Dân chế bá Tây Vực, chinh phục Triều Tiên không phải chính là Thổ Phiên nằm trong vùng Tây Tạng hay sao?

Thổ Phiên là vùng địa vực căn cỗi, hơn nữa nằm ở Thanh Tàng cao nguyên, căn bản không thích hợp với người Trung Nguyên, cho nên Lý Thế Dân không có tâm tư chinh phục bọn hắn.

Thổ Phiên từ từ cường đại, nhưng so với Đại Đường vẫn còn kém khá xa.

Lý Thế Dân căn bản không đem vùng đất Thổ La Bạc trong miệng Lý Tuyết Nhận đặt vào trong mắt, so sánh với Lý Thế Dân, vùng Thổ La Bạc kia lại tính toán là gì?

Nhưng nếu Lý Thế Dân muốn nhắm vào việc khuếch trương phương bắc, như vậy hắn nhất định phải cam đoan phía sau lưng an bình.

Cho nên hắn phải kết thân, hắn phải kết minh cùng Thổ Phiên, khiến cho Đại Đường có được sự ổn định sau lưng, sau đó hắn mới có thể dễ dàng thực hiện kế hoạch thôn tính thống trị của chính mình.

Lý Thế Dân làm không đúng sao?

Không, hắn làm rất đúng.

Giờ phút này Đỗ Hà chính thức cảm nhận được hùng tâm tráng chí cùng ánh mắt viễn xa hơn người của Lý Thế Dân.

Trong lịch sử bởi vì cùng Thổ Phiên kết thân, Đường triều cùng Thổ Phiên ở trong trạng thái hòa bình. Tuy Thổ Phiên vì vậy mà cường đại, nhưng Đại Đường cũng được ổn định sau lưng, như vậy có thể triển khai một loạt chiến tranh đối ngoại.

Chỉ là có một điểm Lý Thế Dân không lưu ý đến.

Lý Thế Dân là thiên cổ nhất đế, dưới sự thống trị của hần Trinh Quán hùng phong, khiến Đại Đường uy chấn thiên hạ, không người địch nổi.

Thế nhưng hậu đại của hần thì sao đây?

Cao Tông Lý Tri, nữ hoàng Võ Tắc Thiên, thậm chí Huyền Tông Lý Long Cơ, tuy nói bọn họ đều là những nhân vật khó lường, nhưng làm sao có được năng lực siêu việt như Lý Thế Dân, có thể làm cho tứ di thần phục?

Ở thời đại thống trị của Lý Thế Dân, Thổ Phiên dụ dàng ngoan ngoãn như cừu non, nhưng Lý Thế Dân vừa chết, không được bao lâu Thổ Phiên đã lộ ra hàm răng sắc bén.

Đỗ Hà lộ ra nụ cười tự tin, hần đã hiểu được suy nghĩ của Lý Thế Dân, cũng giống như đã tìm được nguyên nhân gốc bệnh của người bệnh, kế tiếp chính là đúng bệnh hốt thuốc.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

59. Chương 59 : Đêm Tham Cơ Mật

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà mặc y phục dạ hành, chạy nhanh trên đường lớn.

Hần đã hiểu rõ dụng ý, mục đích của Lý Thế Dân, trong nội tâm liền lập ra kế hoạch.

Giờ phút này hần nắm chắc khả năng thuyết phục được Lý Thế Dân cao tới tám phần, nhưng dù sao tám phần cũng không phải là hoàn mỹ. Hần còn cần chứng cứ đến chứng minh luận điểm của mình là đúng.

Cho nên hiện tại hần cần đi tìm một chút vận khí.

Ban đêm là thiên hạ của đạo soái, trầm tịch đã thật lâu, cũng đã tới thời điểm nên hành động.

Chỉ là lần này Đỗ Hà không phải nhắm vào những phú thương bất nhân, mà là quốc gia “Thổ La Bắc” bụng dạ khó lường.

Đi tới cửa sau dịch quán của Đại Đường vương triều chuyên môn dùng chiêu đãi quốc khách, nhìn thấy bốn phía không người, lại nhìn thoáng qua tường vây cao hơn trượng, nhẹ nhàng cười. Mũi chân Đỗ Hà điểm nhẹ lên mặt đất, cả người bay lên không, lại nhảy lên hơn trượng, xác định không có hộ vệ chung quanh lại lần nữa nhảy lên, đưa tay cầm đầu tường, thật dễ dàng lộn vòng rơi vào trong dịch quán.

Đây là nơi dành cho quốc khách của các quốc gia ở lại, vì tránh né sự kiện ngoại giao, thủ vệ sâm nghiêm, thỉnh thoảng có thể thấy được từng tổ vệ binh đang không ngừng đi tuần tra.

Đã sắp tới cuối giờ Hợi, là khoảng mười một giờ đêm, cảnh sắc ban đêm ảm đạm, dịch quán bao phủ dưới màn đêm đen nhánh, chỉ còn vài địa phương cá biệt còn có ánh đèn chiếu ra, không biết là ai còn chưa ngủ.

Hành động lần này của Đỗ Hà cũng chỉ là đột nhiên, không chuẩn bị đầy đủ, không biết người của Thổ Phiên đang ở nơi nào, chỉ có thể lần lượt tìm kiếm từng sân viện.

Cũng may mắn đặc phái viên các quốc gia đều được ở lại từng phân viện riêng tư, bằng không muốn đi tìm từng nơi cũng sẽ là một việc vất vả.

Vì không muốn can thiệp sinh hoạt cá nhân của sứ giả các quốc gia, vệ binh Đại Đường chỉ phụ trách an toàn ngoài viện, trong nội viện có hộ vệ cùng hộ vệ của chính quốc gia họ đảm nhiệm chức trách.

Cho nên không bao lâu Đỗ Hà đã tìm được nơi ở của sứ giả Thổ Phiên, dù sao kiểu tóc chẳng khác gì bánh quai chèo của họ thật sự quá dễ dàng làm người khác chú ý.

Đỗ Hà nhanh như chớp đi tới ngọn cây bên cạnh viện, tập trung tư tưởng nhìn xuống dưới, nhìn thấy thủ vệ khắp bốn phía đều lộ ra thần sắc ngưng trọng, âm thầm tán thưởng:

- Thổ Phiên quả nhiên bất phàm, chẳng trách ngày sau có thể trở thành kình địch của Đại Đường, theo những quân tốt hộ vệ cho hắn cũng có thể thấy rõ được.

Một đám hộ vệ thân hình bư hãn cùng thần sắc chăm chú chấp hành nhiệm vụ đều biểu hiện ra tố chất quân sự cực cao, không thua kém gì quân tốt Đại Đường.

Nhìn vào gian phòng còn lộ ra ánh sáng trên lầu hai, trong lòng Đỗ Hà biết được đó chính là địa phương mà mình muốn tìm kiếm.

Chỉ là vị trí của hắn còn cách mái hiên nơi đó tới bốn trượng, dùng khinh công của hắn còn chưa đủ để lảng không phi hành xa bốn trượng, thế nhưng nếu không từ không trung bay vọt qua, với sự cẩn thận tỉ mỉ của những hộ vệ Thổ Phiên kia, từ trên mặt đất thật sự khó thể tới gần.

Trong lòng suy tính suốt nửa canh giờ, hộ vệ Thổ Phiên rõ ràng không hề lộ ra chút cơ hội nào cho hắn lợi dụng thừa dịp, cuối cùng Đỗ Hà không nhẫn nại được nữa, quyết định mạo hiểm thử xem một lần, bởi vì hắn không còn thừa nhiều thời gian, không có thời gian chờ đợi thêm được nữa.

Cũng may hắn biết rõ thiếu sót của mình, đã mang theo một sợi dây thừng dài hơn năm trượng, có thể đem ra sử dụng. Hắn thắt dây thừng thành một thòng lọng, ném ra ngoài. Độ tinh chuẩn vốn là kỹ xảo sở trường của Đỗ Hà từ trước tới nay, dây thừng bay ngang không gian bốn trượng, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống nóc nhà khấu chặt vào nơi nào đó.

Sau đó hắn giống như loài chim bay lặng yên không một tiếng động đi tới mái hiên, giấu kín hành tung.

Nhìn chuẩn nơi đặt chân, hắn lật người bay lên hành lang trên lầu hai được vây lan can, ẩn ngoài cửa sổ, trong tai lập tức nghe được tiếng nói chuyện thật khê của hai người truyền ra từ trong phòng, liền nhìn vào bên trong.

Đó là một gian phòng được bày trí hoa lệ, Đỗ Hà vừa liếc mắt liền nhận ra là đại mập mạp trung niên mà hôm nay hắn nhìn thấy – Thổ Phiên quốc đại tướng Lộc Đông Tán, còn có một người ngồi ở góc chết trong phòng nhìn không thấy, không biết là người phương nào.

Bọn họ nói chuyện rất nhỏ, đang đàm luận chuyện trọng yếu nào đó.

Trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng, tập trung tinh thần yên lặng lắng nghe nhưng trên mặt lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Có lẽ bọn hắn đang thương nghị chuyện trọng yếu nào đó, nhưng bọn họ lại nói tiếng Thổ Phiên, Đỗ Hà từng tung hoành qua các quốc gia, hắn biết Anh ngữ, tiếng Nga, Nhật ngữ, tiếng Pháp, nhưng lại không biết được tiếng Tạng.

Vừa âm thầm lo lắng vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

Đợi thật lâu, chợt thấy đại tướng Lộc Đông Tán đứng lên, từ trong tủ áo bên cạnh lấy ra một kiện tơ lụa đường trang, sau đó lấy ra ngà voi, hoàng kim, mã não các loại trân bảo từ trong một bảo rương bên cạnh gói lại.

Đỗ Hà nhìn thật chăm chú, lại nhìn ra màn đêm bên ngoài, tính toán thời gian, đã sắp rạng sáng, trong nội tâm mừng thầm, xem bộ dáng của Lộc Đông Tán là có ý định mang theo những bảo bối kia đi ra ngoài.

Thần bí như vậy, nhất định là có bí mật không thể lộ ra cho người khác hay biết!

Nỗi thất vọng trong lòng Đỗ Hà đã biến mất, bò lên trên nóc nhà, hắn quan sát toàn bộ dịch quán, trừ phi Lộc Đông Tán có thể biến thành chuột chui động, bằng không dù hắn theo cửa nào rời khỏi dưới góc độ quan sát của Đỗ Hà cũng không thể né tránh được tai mắt của hắn.

Bởi vì theo suy đoán của Đỗ Hà, Lộc Đông Tán không thể nào quang minh chính đại đi ra ngoài, dù sao hắn cố tình cải trang y phục, chính là vì làm việc nào đó bí mật không dám cho người biết!

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Đỗ Hà, Lộc Đông Tán cũng không đi bằng cửa chính mà là đi qua cửa hông, dùng thang đi qua tường vây, biến mất trong màn đêm.

Đỗ Hà lẳng không nhảy lên, như loài chim từ nóc nhà trực tiếp vượt qua tường vây rơi bên ngoài.

Từ dưới bay lên trên với công lực của Đỗ Hà hiện tại còn có chút cố hết sức, nhưng từ trên bay xuống với khinh công hiện tại của Đỗ Hà là chuyện thật đơn giản.

Đi theo sau lưng Lộc Đông Tán, Đỗ Hà vừa vui vừa sợ, triển khai thân pháp tuyệt thế truy đuổi theo.

Phía trước Lộc Đông Tán chuyển hướng đi về phía đông, thẳng tới Phù Dung Viên nổi danh Trường An, Phù Dung Viên nằm bên trong thành, xuôi theo nơi này là Khúc Giang Trì chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, là ngự uyển hoàng gia nổi danh, là do Tùy Văn Đế năm thứ ba tu kiến, thời nhà Đường mở ra cung cấp cho du khách tham quan, cảnh sắc u tĩnh tao nhã.

Nhưng vào lúc này là thời gian rạng sáng, bên trong công viên lại tối như mực, ngoài tiếng côn trùng rả rít không có một bóng người.

Đỗ Hà khinh công xuất chúng, đã từng nhiều lần đi qua Phù Dung Viên, phi thường quen thuộc hoàn cảnh nơi này, vì vậy truy theo Lộc Đông Tán cũng có trợ giúp thật lớn.

Lộc Đông Tán đeo túi trân bảo lớn, nhìn trái lại nhìn phải, cẩn thận xuôi theo rừng cây ven hồ đi tới, rừng thu lá hồng, cảnh sắc thật đẹp, nhưng hắn lại không có tâm tư thưởng thức.

Đỗ Hà đi theo Lộc Đông Tán xuyên qua đường mòn vào rừng, đi vòng quanh một lúc hai mắt tỏa sáng, trước mặt là phiến đất trống, ở giữa có một tiểu đình dùng gỗ xây dựng, trong đình có một thân hình cao dài cầm đèn ***g màu đỏ.

Đỗ Hà tập trung tinh thần nhìn kỹ lại, bởi vì thân có nội công, tai mắt linh hoạt hơn xa người khác, có lẽ còn chưa tới mức thần kỳ có thể nhìn xuyên thấu màn đêm như trong tiểu thuyết ghi lại, nhưng chỉ cần có chút ánh sáng là hắn có thể nhìn thấy rõ.

Thân ảnh cầm đèn ***g tỏa ánh sáng nhợt nhạt kia lại vì vậy mà lộ ra gương mặt thật của hắn!

- Là hắn!

Đáy lòng Đỗ Hà thất kinh, người kia hắn cũng nhận thức, lúc trước khi Đỗ Hà giới thiệu cho Lý Thế Dân về móng ngựa bằng sắt, Lý Thế Dân dẫn Đỗ Hà đến Thiếu Phủ Giám tìm tượng sư kỹ thuật xuất chúng nhất chế tạo ra móng ngựa.

Bên cạnh vị tượng sư kia có một thanh niên học đồ, thân ảnh trước mắt chính là thanh niên học đồ kia!

Còn đang trong kinh ngạc, chỉ nghe thanh niên học đồ đã kêu lên:

- Sao lại tới chậm như vậy, đã mang đồ vật tới chưa?

Lộc Đông Tán cầm túi trân bảo đặt lên bàn đá trong tiểu đình, nói:

- Toàn bộ ở đây, đồ ta cần đâu?

Thanh niên kéo túi trân bảo, tham lam cười vài tiếng, sau đó cởi bỏ áo ngoài, nói:

- Đồ vật ngươi muốn ta đã ghi chép trong áo, lần sau nếu có chuyện tốt này, hãy nhớ tìm ta!

Hắn cầm cả túi trân bảo vội vàng bỏ đi.

Lộc Đông Tán mượn ánh trăng nhìn thoáng qua đồ vật mà thanh niên học đồ lưu lại, cười nhẹ một tiếng cầm áo mặc lên người, cũng vội vàng rời đi.

Nhìn thân ảnh của Lộc Đông Tán, hai mắt Đỗ Hà trong màn đêm u ám chợt lờ lờ tỏa sáng.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

60. Chương 60 : Bắt Giữ Thổ Phiên Đại Tướng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà tiện tay cầm lên một cây côn gỗ, đi theo sau, vỗ vỗ bả vai Lộc Đông Tán, ngay khi hắn vừa quay đầu không nói một lời trực tiếp cho hắn một muộn côn, đánh hắn té xỉu dưới đất.

Đỗ Hà kéo thân thể hơn hai trăm năm mươi cân kia, cởi bỏ chiếc áo trên người hắn, đưa lên nhìn nhìn, lập tức lộ ra vẻ tươi cười đắc ý. Chiếc áo này có phải là y phục gì đâu, rõ ràng là ghi chép lại cách rèn sắt của Đại Đường quân bị a!

Trên áo ghi lại phương pháp tinh luyện kim loại, còn ghi chép phương pháp rèn binh khí của Đại Đường, không thiếu thứ gì. Mặc dù là mạch đạo uy chấn thiên hạ của Đại Đường cũng được ghi chép rõ ràng không sót một chữ trên áo.

Liếc nhìn Lộc Đông Tán, Đỗ Hà lạnh lùng cười, dùng dây thừng mang theo trói tay chân hắn, trực tiếp cầm đầu dây thừng giống như lôi kéo con lợn chết kéo đi.

Đi ra Phù Dung Viên, lại đi thêm một đoạn đường, Đỗ Hà gặp được binh tốt tuần tra trong thành, hắn đưa ra lệnh bài tùy thân Lý Thế Dân giao cho, loại lệnh bài cao cấp này cũng là biểu tượng thân phận.

Đỗ Hà tạm thời điều hai người trong đội lính tuần khiêng Lộc Đông Tán đi theo.

Lúc này Đỗ Hà mới phát hiện Lộc Đông Tán bị hắn lôi kéo dưới đất, làn da bên má trái đã bị mài rách, ả ả máu thịt chảy ướt mặt, có chút khùng bố, như muốn hủy cả khuôn mặt. Quần áo cũng bị mài rách nhiều chỗ, trên người cũng bị thương không ít, nhưng Đỗ Hà vẫn lơ đãng, đối với loại người này nên để cho hắn nếm thử chút đau khổ mới đáng.

Trở lại Thái Quốc Công phủ, Đỗ Hà lại để cho hộ vệ trong phủ canh giữ Lộc Đông Tán, vì phòng ngừa hắn la hét ảnh hưởng Đỗ Như Hối cùng Chương thị nghỉ ngơi, lại để người hầu tháo vớ của Lộc Đông Tán, ý định bịt miệng hắn. Nào ngờ vừa tháo giày, người hầu lập tức che mũi, xem ra tên mập này còn bị bệnh đổ mồ hôi chân, hơn nữa còn khá nghiêm trọng.

Đỗ Hà luyện tập ngũ khí quy nguyên, không dùng mũi hô hấp cho nên không nhận ra mùi vị khác thường.

Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Tên vương bát đản người, lại dám đánh chủ ý với lão bà của ta, xem ta có chơi chết người hay không!

Hắn cười quái dị, lại bảo người hầu nhét vớ vào miệng Lộc Đông Tán, sau đó treo hắn lên cây.

Cuối cùng lại cho người gọi nước cho hắn thanh tỉnh, một người hôn mê làm sao hưởng được niềm vui thú bị trừng phạt kia chứ.

Đỗ Hà phân phó đưa hắn cho Nghiêm gia trông giữ, chính mình thay y phục khác, sau đó không chút chậm trễ đi thẳng vào hoàng cung.

Đưa ra lệnh bài vào cung, hộ vệ trong cung liền dẫn dắt Đỗ Hà đi tới Lập Chính Điện.

Đi lại vài bước trong đại sảnh, thấy Lý Thế Dân chậm chạp chưa đến, Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Không phải đang ngủ say chết đi a! Hay là đang làm chuyện kia với Trương Tôn hoàng hậu cho nên không thể phân thân!

Vừa nghĩ tới đây, đã thấy Lý Thế Dân thần thái sáng láng nhưng vẻ mặt giận dữ vọt vào đại sảnh, đôi mắt hổ trừng lên hung dữ nhìn Đỗ Hà, quát:

- Có chuyện nói mau, có rắm mau phóng!

Thái độ này của Lý Thế Dân nhất thời chấn lòi Đỗ Hà, hấn khó hiểu gãi đầu, trầm nghĩ:

- Ta chọc ai gây ai đây chứ!

Không thể không nói, miệng của Đỗ Hà xác thực là mở quạ đen!

Đen cùng cực!

Đúng như hấn suy nghĩ, Đại Đường hoàng đế bệ hạ của chúng ta hôm nay tính dục ngẩng cao, sau khi xử lý xong quốc sự liền như Quan Vũ phá ngũ quan, trăm lực tướng giết thẳng tới Lập Chính Điện, ý định phóng đại nam tính hùng phong, giết cho vị mẫu nghi thiên hạ Trưởng Tôn hoàng hậu mảnh giáp không lưu.

Màn kịch đầu vừa làm xong, ngay lúc lửa dục đang đốt người, vừa định xách thương thúc ngựa, liền truyền đến tin tức Đỗ Hà xin cầu kiến.

Đúng là sớm không tới, muộn không tới, hết lần này tới lần khác lại tới ngay hiện tại.

Lửa giận trong lòng Lý Thế Dân bốc cao thế nào có thể nghĩ, liền quát:

- Để cho hấn chờ!

Hôm nay dù trời có sụp xuống, cũng phải nhường cho hấn làm xong rồi tính sau.

Nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu lại không cho phép, Đỗ Hà là rể hiền trong lòng nàng tuyển chọn, muộn như vậy còn chạy tới cầu kiến chắc chắn phải có chuyện quan trọng.

Nàng vốn là hoàng hậu hiền lương một đời, khắp nơi đều dùng nghiệp lớn của Lý Thế Dân làm trọng, lúc này lập tức cho Đại Đường hoàng đế bệ hạ ăn bể môn canh (đuổi bên ngoài, đóng cửa).

Xưa nay Lý Thế Dân vô cùng kính trọng Trưởng Tôn hoàng hậu, chỉ đành cố nén phần hận mặc lại quần áo, giết ngược tới đây.

Nếu là người thường, có lẽ Lý Thế Dân còn có thể bảo trì được một ít phong độ đế vương, nhưng người đến là Đỗ Hà, vừa là con rể trong lòng hấn nhận định, còn là người có thể cùng hấn uống rượu trò chuyện không chút câu thúc, vì vậy cũng không cố kỵ, mở miệng liền mắng thật thô tục “có chuyện nói mau, có rắm mau phóng”!

Đỗ Hà hồ nghi nhìn Lý Thế Dân, nói:

- Nghe nói Lý thúc thúc muốn cùng Thổ Phiên kết quan hệ thông gia?

Vừa nhắc tới quốc sự, Lý Thế Dân cũng lập tức sửa lại tư thế đoan chính, gật đầu nói:

- Người là vì Tuyết Nhạn nha đầu đến đi, tuy trăm cũng biết có chút không đúng với nó. Nhưng vì giang sơn cơ nghiệp Đại Đường, trăm phải quyết định như thế!

Đỗ Hà hiểu được liền gật nhẹ đầu, Lý Thế Dân vẫn là Lý Thế Dân, như Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, đối diện lợi ích quốc gia sẽ không vì bất kỳ chuyện tư tình nào mà bị đả động. Tuy làm

vậy có chút vô tình, có chút máu lạnh, nhưng với tư cách là một hoàng đế, nếu không vô tình không máu lạnh, đơn giản vì tư tình mà thay đổi chủ kiến, tuyệt đối không thể trở thành

một hoàng đế tốt.

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Lý thúc thúc nói sai rồi, hôm nay Đỗ Hà có thể xem như vì Tuyết Nhạn mà đến, cũng vì Đại Đường ta mà đến. Bởi vì bước cờ này của Lý thúc thúc nhìn qua như rất diệu, nhưng kỳ thực lại là một bước cờ rất tệ!

- Lời này nói như thế nào!

Lý Thế Dân đối với lời nói của Đỗ Hà cũng không phản bác, cũng không nổi giận, hấn muốn nghe lời giải thích. Một đạo lý có thể thuyết phục hấn, một đạo lý để cho hấn có thể thay đổi chủ ý.

- Không biết Lý thúc thúc hiểu rõ quốc gia Thổ Phiên này được bao nhiêu?

Đỗ Hà cũng không trực tiếp bắt đầu, mà ý định kéo ý nghĩ của Lý Thế Dân, lại để cho hắn phát giác ra vấn đề nghiêm trọng.

- Chuyện này sao...trẫm cũng không hiểu rõ lắm. Chỉ biết rõ bọn họ là quốc gia nằm ở Thanh Hải, bảy năm trước thủ lĩnh của bọn hắn lên ngôi, quốc lực lại phát triển cường đại ngoài dự liệu, là một quốc gia xem như là cường thịnh ở phía nam Đại Đường chúng ta.

Lý Thế Dân đem trọng tâm đặt trên việc chế bá Tây Vực, đối với Thổ Phiên đích thật là không hiểu bao nhiêu.

Đỗ Hà nói:

- Thổ Phiên là một vương quốc cổ đại nằm ở Thanh Tàng cao nguyên, thủ lĩnh của bọn hắn xưng là Tán Phổ, Tán Phổ đương kim tên là Tùng Tán Kiền Bố, mười ba tuổi kế thừa vị trí Tán Phổ, đã bắt đầu thống nhất chiến tranh nội loạn trong Thổ Phiên, bằng vào tài hoa quân sự xuất sắc tiêu diệt chiến loạn, nhất thống Thổ Phiên. Vì thích ứng với sự cần thiết trong xã hội, Tùng Tán Kiền Bố chế định ra pháp luật cùng chức quan, chế độ quân sự, thống nhất đo lường, đặt ra văn tự, cùng Đại Đường và Thiên Trúc kết giao, dẫn vào văn hóa nhiều nước, khiến quốc lực Thổ Phiên dần dần cường thịnh. Cho nên nói, Tùng Tán Kiền Bố là một nhân vật khá cao minh, xem như là một quân vương đầy hứa hẹn, điểm ấy Lý thúc thúc không phủ nhận đi?

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Thiếu niên anh tài, với tư cách của hắn, xác thực là một quốc quân đầy hứa hẹn.

Đỗ Hà lại lần nữa chuyển đi chủ đề, hỏi:

- Lý thúc thúc có biết thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, Tần quốc vì sao mà cường đại? Lại vì sao có thể nhất thống thiên hạ?

Lý Thế Dân nhú mày, điều này tựa hồ cùng chuyện kết thân với Thổ Phiên không có chút liên quan! Nhưng hắn vẫn đáp:

- Tần quốc cường đại ở chỗ lịch đại quốc quân thánh minh, có thể nhất thống thiên hạ là nhờ vào hùng tài đại lược của Tần Thủy Hoàng!

- Lý thúc thúc nói thật đúng!

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Đây là một trong số những nguyên nhân, mặc dù không có Tần Thủy Hoàng, Tần quốc nhất thống sáu nước cũng là chiều hướng phát triển, Tần Thủy Hoàng tồn tại chỉ là thúc đẩy chiều hướng này đi nhanh hơn mà thôi!

- Chỉ giáo?

Lý Thế Dân cũng khởi lên hào hứng.

Đỗ Hà nở nụ cười:

- Lý thúc thúc biết rõ còn có hỏi, lúc trước Lý thúc thúc đưa ra ý kiến chiếm Quan Trung trước tiên, đó là vì sao? Lúc đầu Tần quốc là man di, nhưng khi Tần Thủy Hoàng lên ngôi, quốc lực của Tần quốc đã hơn xa sáu nước khác rất nhiều. Mấu chốt nằm ở địa lợi, Tần quốc chiếm cứ nơi hiểm yếu, bọn hắn chỉ có thể đánh người khác, mà sẽ không bị người khác đánh. Cho nên quốc lực nhận được ổn định mà tiếp tục phát triển, tăng cường mạnh mẽ. Đồng thời sáu nước khác lại căm thù lẫn nhau, mấy năm liên tục chinh chiến, lục đục với nhau, song phương chênh lệch tự nhiên càng kéo càng lớn, đợi tới thời gian, Tần quốc dĩ nhiên có thể nhất thống thiên hạ.

Một đoạn nói chuyện làm Lý Thế Dân liên tiếp gật đầu.

- Lý thúc thúc, ngài không thấy hôm nay tình hình của Thổ Phiên rất giống Tần quốc thời kỳ Chiến Quốc sao?

Đỗ Hà đem lời nói kéo vào chính đề.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

61. Chương 61 : Ác Mộng Của Đường Quân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Câu nói của Đỗ Hà khiến Lý Thế Dân thật sự phải suy nghĩ.

Đỗ Hà phân tích tương đối thấu triệt tình hình của Tần quốc, Lý Thế Dân cũng thầm cho rằng như vậy.

Vào thời kỳ chiến quốc, khi đó khí giới công thành còn chưa hoàn thiện, cho nên nơi hiểm yếu của Tần quốc cho tới bây giờ vẫn không bị công phá, cho dù là liên quân sáu nước, đối mặt với nơi hiểm yếu của Tần quốc cũng vô kế khả thi.

Tần quốc mượn nhờ nơi hiểm yếu phát triển quốc lực, thỉnh thoảng xuất binh chiếm chút ít tiện nghi, giống như Đỗ Hà đã nói, chỉ có tư cách đánh người, không có khả năng bị đánh. Còn sáu nước phương đông do lãnh thổ tiếp giáp, nối liền, lại không có nơi hiểm yếu, dẫn đến tranh đấu, lục đục với nhau. Nếu so sánh với Trung Hoa, trải qua sự phát triển của quốc quân các triều đại, đến thời kỳ của Tần Thủy Hoàng, quốc lực của Tần quốc đã áp đảo thực lực tổng hợp của sáu nước. Cho nên, Đỗ Hà cũng không có thái độ phản đối câu nói “Tần quốc thống nhất thiên hạ là chiều hướng phát triển tất nhiên”.

Nếu như Thỏ Phiền thật sự giống như Tần quốc, vậy thì vấn đề sẽ tương đối nghiêm trọng.

Nếu Thỏ Phiền không ngừng ngưng tụ thực lực, càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí có khả năng đuổi theo Đại Đường.

Chỉ có điều Lý Thế Dân không rõ, nơi hiểm yếu của Tần quốc là Hàm Cốc quan, là đường hiểm vùng Ba Thục, Thỏ Phiền làm gì có nơi hiểm yếu trấn thủ?

Lý Thế Dân bày tỏ nghi vấn trong lòng:

- Mặc dù trăm không biết rõ Thỏ Phiền, nhưng cũng biết Thỏ Phiền không có nơi hiểm yếu giống như Hàm Cốc quan, làm sao có thể so sánh với Tần quốc thời kỳ Chiến quốc?

- Đúng vậy.... Thỏ Phiền thật sự không có nơi hiểm yếu nào quan trọng, nhưng khí hậu của bọn họ đối với người Trung Nguyên chúng ta mà nói lại là hào rộng khó lòng vượt qua! Ta đặt cho loại khí hậu của bọn họ một cái tên, gọi là phản ứng cao nguyên.

Về mặt Đỗ Hà vô cùng nghiêm túc, không người nào biết rõ hơn hần phản ứng cao nguyên có ảnh hưởng lớn lao thế nào đến người cổ đại. Cho dù đến hiện đại vẫn không cách nào khắc chế được loại phản ứng cao nguyên này. Cho dù có tổ chất quân sự mạnh mẽ như bộ đội quân giải phóng cũng không làm gì được.

Hần biết rõ phản ứng cao nguyên là kiến thức của siêu thời đại, cho dù Lý Thế Dân thông minh như thế nào, trong lúc nhất thời cũng chưa chắc có thể hiểu rõ, cho nên giải thích đặc biệt kỹ càng.

- Phản ứng cao nguyên là sau khi con người đạt đến độ cao nhất định, vì thân thể chưa kịp thích ứng với độ cao cao hơn mặt biển mà tạo thành chênh lệch áp khí, thiếu dưỡng khí, không khí khô ráo, sản sinh ra phản ứng sinh lý tự nhiên.

Hần căn cứ vào tri thức của mình, giới thiệu cho Lý Thế Dân phản ứng cao nguyên.

Lúc này Đỗ Hà cũng âm thầm cảm thấy may mắn, ở hậu thế bản thân hần đã từng đi du lịch Tây Tạng, khi tham quan, hướng dẫn du lịch từng giới thiệu kỹ càng về kiến thức của phản ứng cao nguyên.

Nếu không như vậy, lúc này hần cũng không cách nào giải thích rõ với Lý Thế Dân.

Sau khi nghe Đỗ Hà trình bày những tri thức lý luận này, Lý Thế Dân cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, nhưng đại khái vẫn hiểu rõ ý tứ của Đỗ Hà.

- Đừng phức tạp sự việc lên như vậy, trăm thật sự cảm thấy không hiểu. Nói đơn giản là không quen với khí hậu, tựa như người phương nam không quen khí hậu rét lạnh của phương bắc, người phương bắc không quen khí hậu nóng bức phía nam? Người Trung Nguyên chúng ta vừa đến Thổ Phiên liền có một loạt triệu chứng không quen với thời tiết như: đau nhức, tim loạn nhịp, thở gấp, choáng váng, buồn nôn, bụng trướng, tiêu chảy, mệt mỏi...Đến nỗi sĩ khí tán loạn, không còn sức lực chiến đấu?

- Lý thúc thúc thánh minh!

Đỗ Hà gật đầu, lại một lần nữa cường điệu nói:

- Địa thế của Thổ Phiên không giống với chúng ta, bọn họ ở trên cao nguyên cao tới hai, ba ngàn trượng. Cho nên, bệnh trạng không quen với khí hậu nghiêm trọng hơn bình thường

rất nhiều.

Đỗ Hà nhấn mạnh tình thế nghiêm trọng.

Bởi vì hẳn biết rõ Đường triều có lẽ chưa hiểu hết sự nghiêm trọng của khí hậu cao nguyên, nhiều năm qua Đường triều đã có bốn lần đại bại trong đối chiến với Thổ Phiên, lần lượt là cuộc chiến Đại Phi Xuyên, cuộc chiến Thanh Hải, cuộc chiến Tổ La Hãn Sơn, cuộc chiến Dân Thúc Già Hà.

Trong cuộc chiến Đại Phi Xuyên, hơn mười vạn đại quân Đường triều bị tiêu diệt. Cuộc chiến Thanh Hải mười tám vạn Đường quân suýt nữa toàn quân bị diệt, cuộc chiến Tổ La Hãn Sơn hơn mười vạn Đường quân tan tác, cuộc chiến Dân Thúc Già Hà hai mươi vạn Đường quân bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đáng nhắc tới chính là những nơi này đều nằm trên cao nguyên Thanh Tàng, mặc dù Thổ Phiên cường đại cũng là một trong những nguyên nhân Đường quân thất bại, nhưng khí hậu cao nguyên quả thật là ác mộng của quân đội Đường triều.

Nói tóm lại, chiến dịch của Đường triều với Thổ Phiên, Đường triều thắng nhiều bại ít, nhưng vì nguyên nhân khí hậu cao nguyên dẫn tới bọn họ rất khó lấy được thành quả chiến đấu ưu tú.

Cho nên, nếu Đỗ Hà đã xuyên việt đến thời đại này, hẳn nhất định phải ngăn cản loại chuyện này phát sinh.

Lý Thế Dân chăm chú nhìn Đỗ Hà, nói:

- Nếu người nói phản ứng cao nguyên này rất nguy hại đối với người Trung Nguyên chúng ta, vậy Thổ Phiên thì sao? Lẽ nào bọn họ không có cảm giác dị ứng với khí hậu dưới cao nguyên sao?

Đỗ Hà đáp:

- Có! Nhưng nguy hại không lớn! Đây chính là nguyên nhân vì sao ta nói Thổ Phiên giống như Tần quốc, chúng ta rất khó tấn công lên trên, nhưng bọn họ lại có thể dễ dàng giết xuống.

Không có nơi hiểm yếu lại có thể thắng được có nơi hiểm yếu. Nói một cách khác, quân đội một vạn của Đường triều ta đến Thổ Phiên, không cần chiến tranh, chỉ ít đã có ba thành sinh bệnh, bảy thành còn lại chỉ còn năm sáu thành có sức chiến đấu. Còn đội quân vạn người của Thổ Phiên đến Đại Đường ta, người sinh bệnh nhiều nhất chỉ có năm sáu trăm, nhưng vẫn có thể duy trì bảy tám phần sức chiến đấu.

Lý Thế Dân cúi đầu trầm tư, nếu thật sự như lời Đỗ Hà đã nói, thì tương lai Thổ Phiên nhất định sẽ trở thành đại địch của Đại Đường, chỉ có điều....

Lý Thế Dân đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Đỗ Hà:

- Nhưng người biết được những chuyện này ở đâu? Trăm tin rằng khắp cả Đại Đường cũng không có mấy người biết rõ.

Đỗ Hà đã sớm chuẩn bị tâm lý. Hẳn chỉ mới 15 tuổi, kinh nghiệm non nớt, nếu không có một giải thích hợp lý, Lý Thế Dân rất khó tin tưởng lời hắn..

Đỗ Hà không hề do dự, thản nhiên nói:

- Đây là sư phụ ta nói cho ta biết!

- Sư phụ người?

Lý Thế Dân chăm chú nhìn Đỗ Hà, nghi vấn hỏi, từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe nói Đỗ Hà có sư phụ.

- Ta cũng không gạt ngài! Kỳ thật, ta từ nhỏ đã gặp được một vị kỳ nhân, hắn tên là Sở Lưu Hương, là một vị hiệp sĩ, võ công của hắn có thể nói là đệ nhất thiên hạ. Trong một lần tình cờ, chúng ta đã gặp nhau, hắn thấy ta có tư chất thông minh, căn cốt xuất chúng, là kỳ tài võ thuật gì đó. Cho nên liền thu ta làm đồ đệ, nhưng dặn dò ta, võ công của hắn là vô thượng tuyệt học. Nếu ta có thể luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể một chống trăm, nhưng trước khi có chút thành tựu, không được tiết lộ bất cứ điều gì, để ngừa bị kẻ xấu phát giác, bất lợi với ta. Hắn từng ngao du thiên hạ, vì vậy hắn đã nói cho ta biết nhân tình phong thổ của các quốc gia! Đương nhiên, Thổ Phiên cũng giống như vậy. Nếu Lý thúc thúc, thật sự không tin, có thể an bài khoảng trăm người tiến về Thổ Phiên trước thử xem sao.

Đỗ Hà bình tĩnh nói.

Lý Thế Dân không cách nào nhìn ra Đỗ Hà nói thật hay giả, nhưng hắn biết kỳ nhân trong thiên hạ vô số, có một người như Sở Lưu Hương cũng không có gì kỳ quái.

Đỗ Hà nhìn Lý Thế Dân cao giọng nói:

- Trời xanh làm chứng, Đỗ Hà ta không có nửa câu hư cấu chuyện của Thổ Phiên, nếu có nửa câu hư giả, cam nguyện chịu hình phạt phanh thây xé xác, nỗi khổ vạn tiền xuyên tâm.

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

- Hiền chất không cần làm như vậy! Trẫm không phải không tin người, chỉ là việc này cực kỳ trọng đại, Vô Kỵ nói cũng không phải không có lý, trẫm không thể không đắn đo cân nhắc!

Nghe thấy hai chữ “Vô Kỵ”, Đỗ Hà chợt bừng tỉnh, ánh mắt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng, trầm nghĩ:

- Lão hồ ly Trương Tôn, ta không để yên cho người đâu!

Khi Lý Thế Dân đang chìm đắm suy tư, Đỗ Hà liền lấy ra bộ y phục lột bỏ trên người Lộc Đông Tán nói:

- Lý thúc thúc, ở đây tiểu chất còn có một vật muốn cho người xem.

PS: Chiến tranh giữa Thổ Phiên và Đại Đường tựa hồ xen kẽ lịch sử của Đại Đường, cũng lưu hành đồn đại khi đối mặt với Thổ Phiên, Đại Đường bại nhiều thắng ít, nhưng có lẽ là tin đồn thất thiệt.

Ở Đường triều, có vị lịch sử để tìm ra 88 trận Đại Đường đánh thắng Thổ Phiên trong “Tư Trì Thông Giám”, còn ghi chép Thổ Phiên thắng Đường không vượt quá 40 trận, cả hai bên đều có đại thắng đại bại.

Nhưng đại bại của Đường triều tựa hồ đều ở trên cao nguyên, nói khí hậu cao nguyên là ác mộng của Đường triều cũng không hề khoa trương.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

62. Chương 62 : Có Thể Giết Thì Giết

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân cầm bộ “y phục” Đỗ Hà đưa cho, thấy bên trong chằng chịt những chữ nhỏ và các loại hình vẽ, bất giác chăm chú nhìn.

Sau khi quan sát kỹ càng, sắc mặt Lý Thế Dân thoáng chốc trở nên nghiêm túc.

Từ sau khi ở tửu quán bị Đỗ Hà chỉ mặt gọi tên nói cho một trận, Lý Thế Dân cũng bắt đầu coi trọng một số kỹ thuật đặc biệt.

Nhất là phương pháp tinh luyện kim loại sắt và kỹ thuật rèn binh khí áo giáp, càng trải qua giám sát nghiêm mật.

Cho dù phụ thân của Đỗ Hà là Đỗ Như Hối làm Tể tướng đương triều, muốn lấy những tài liệu cơ mật này cũng không có khả năng, nhưng thứ này lại xuất hiện trong tay Đỗ Hà, tính nghiêm trọng của vấn đề thật sự không bình thường.

- Người lấy thứ này từ đâu?

Lý Thế Dân nói vô cùng nghiêm trọng. Nếu như những vật này thật sự rơi vào trong tay dị tộc, dị tộc có được nó cũng sẽ có được kỹ thuật tinh luyện kim loại giống như Đại Đường, có được thần binh lợi khí giống như Đại Đường.

- Ta lấy được từ chỗ một tên béo, hôm đó khi ta chạy đến hoàng cung, trên đường đi qua dịch quán trong thành, phát hiện một tên béo tai to mặt lớn mang theo một bao lớn dáo dác leo tường ra ngoài. Tiểu chất cảm thấy kỳ quái, còn tưởng rằng hắn là trộm, liền đi theo. Nào ngờ tên đó đi một mạch đến vườn phù dung, làm một giao dịch bất chính, đồ vật giao dịch chính là y phục này.

Đỗ Hà nói nửa thật nửa giả, cũng không nói ra, người mình bắt được chính là đại tướng Thổ Phiên, chỉ nói hắn là một người qua đường.

Lý Thế Dân cũng biết Đỗ Hà nói không thật, từ phủ Thái Quốc Công đến hoàng cung, căn bản không cần đi qua dịch quán, nhưng hắn cũng không so đo những chi tiết này, chỉ nói:

- Người nói tên béo đó có phải có một đôi tai lớn rủ xuống, má phải có một nốt ruồi lớn....

Đỗ Hà ra vẻ kinh ngạc kêu lên:

- Lý thúc thúc chẳng lẽ là thần tiên, có thể đoán ra được sao?

- Tiểu tử ngươi đừng giả vờ trò bịp bợm trước mặt trẫm, thủ đoạn này của ngươi không thể gạt được trẫm, nói mau, ngươi đã làm gì hắn?

Lý Thế Dân mơ hồ phát hiện ra dụng ý của Đỗ Hà, cười mắng.

Đỗ Hà cười gian xảo, cũng không trông cậy có thể giấu diếm được Lý Thế Dân. Dù sao chuyện này quá mức trùng hợp, nếu không phải cố ý, làm sao có thể để mình dễ dàng bắt được

bằng chứng thế này.

- Ta cũng không làm gì hắn, chỉ là tiểu chất sợ đánh không lại hắn, lén lút đánh mạnh lên gáy hắn một cái, chỉ trách tên béo đó quá mập, tiểu chất không đỡ nổi hắn, vì vậy kéo hắn đi trên đường, mặt hắn tựa hồ bị phá nát, thân thể cũng chịu chút tổn thương. Vì không muốn để hắn kêu lớn, tiểu chất lại dùng tất thối nhét vào miệng hắn, lại sợ hắn chạy trốn, nên mới treo ngược hắn lên mà thôi.

Lý Thế Dân nghe xong, tim loạn nhịp một hồi, một lát sau cười lớn nói:

- Tiểu tử ngươi thật là âm độc, đối phương dù gì cũng là đại tướng Thổ Phiên, tương đương với Tể tướng Đại Đường ta, vậy mà lại bị ngươi làm ra như vậy, nhưng....

Lý Thế Dân tán dương nhìn Đỗ Hà, cao giọng nói:

- Nhưng trẫm rất thích, tên hỗn đản này ngoài mặt kết thân với trẫm, nhưng lại lén lút thu mua bí mật quân sự Đại Đường ta, lòng dạ khó lường, căn bản không có lòng kết minh với Đại Đường ta. Chỉ có điều hắn có thân phận đặc thù, trẫm thật sự không dễ trị hắn, ngươi làm như vậy thật đúng là giúp trẫm giải tỏa được cơn tức giận.

- Người dẫn tên đại tướng Thổ Phiên đó đến cho trẫm, ngươi có biết người tiết lộ cơ mật Đại Đường là ai không? Nói cho trẫm biết, trẫm tuyệt đối không bỏ qua cho hắn.

Trong mắt Lý Thế Dân lộ ra hung quang, sát cơ ẩn hiện.

Đỗ Hà nói cho Lý Thế Dân tên học đồ đã tiết lộ cơ mật, sau đó quay trở về phủ Thái Quốc Công phủ, nhìn Lộc Đông Tán vẫn đang giãy dựa trên cành cây, kêu người thả hắn xuống.

Lộc Đông Tán lo lắng kêu lên “ô ô”, ánh mắt lộ ra thần sắc cầu khẩn.

- Hừ!

Đỗ Hà âm hiểm cười nói:

- Đừng giả bộ đáng thương, có chuyện gì thì đi nói với hoàng thượng.

Thần sắc Lộc Đông Tán đột ngột thay đổi, đôi mắt lộ vẻ hoảng sợ. Với chỉ số thông minh của hắn, nghe xong lời này, không khó đoán ra, sự việc đã bại lộ!

Đỗ Hà buộc chặt dây cương trói Lộc Đông Tán, trực tiếp lên ngựa kéo hắn đi.

Trước kia Đỗ Hà thường thấy trên ti vi có những thiếu gia ăn chơi giàu có, cưỡi ngựa, kéo dân chúng tiêu khiển. Hôm nay, hắn cũng được ném trải mùi vị này, chỉ có điều người hắn kéo không phải dân chúng vô tội, mà là đại tướng Thổ Phiên!

- Đây! Tên mập, đi theo cho cẩn thận!

Đỗ Hà giương roi, cười mã kéo Lộc Đông Tán đi về hướng hoàng cung.

Nhưng khôn khổ cho Lộc Đông Tán, tốc độ của Đỗ Hà không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Lộc Đông Tán vốn bị treo gần một canh giờ, tay chân như nhũn ra, thể lực chống đỡ hết nổi, mới đầu còn có thể miễn cưỡng đuối kịp, nhưng về sau không kiên trì nổi, bước một bước, bị kéo hai bước, bất cẩn ngã xuống đất, bị kéo lê đi trên đường.

Lúc này Đỗ Hà lại đi chậm lại, để hắn có thời gian đứng lên, sau đó tiếp tục.

Lộc Đông Tán xuất thân là quý tộc Thổ Phiên, thuở nhỏ đã quen nuông chiều, làm gì phải chịu qua nổi khổ như vậy. Trong đầu hắn thậm chí còn xuất hiện ý nghĩ tự vẫn.

Đỗ Hà lại tiến vào Lập chính điện, lúc này Lý Thế Dân đang ở trong điện thẩm vấn tên học đồ đã bị bắt đến.

Tên học đồ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt u ám, trước mặt vị đại hoàng đế Lý Thế Dân, có gì cũng khai hết.

Về mặt Lý Thế Dân âm trầm, thấy Lộc Đông Tán bụi đất bám đầy, trên người đầy các vết thương, khuôn mặt không còn ra hình người, mê man trên mặt đất.

Hắn biết Đỗ Hà cố tình trừng trị Lộc Đông Tán, nhưng cũng không ngờ Đỗ Hà lại khiến hắn thê thảm như vậy, Lý Thế Dân liếc nhìn Đỗ Hà, thầm trách hắn quá tay, nói thế nào Lộc Đông Tán cũng là hãn tướng của một nước.

Đỗ Hà cố ý lộ ra thần sắc ủy khuất, nhưng trong lòng lại cười thầm: Kể nhắm vào nường tử của ta, làm sao có thể dễ dàng tha thứ! Nghĩ đến đây, hắn lại suy tư nên làm thế nào để trừng trị tên đầu sỏ Trương Tôn Vô Kỵ.

Đỗ Hà là kẻ chưa bao giờ để cho người khác khi dễ, Trương Tôn Vô Kỵ ám hại hắn, nếu hắn không trả đũa, thì sẽ mắc kẹt trong cổ họng, khó chịu vô cùng.

Lúc này Lý Thế Dân cũng biểu hiện ra tài hoa diễn xuất cao siêu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lộc Đông Tán, kêu lên:

- Đại tướng, ngươi làm sao vậy?

Hắn vội vàng kêu người cởi trói cho Lộc Đông Tán, cởi bỏ bít tất trong miệng hắn.

Thứ tất thối thum thum vừa rời khỏi miệng, Lộc Đông Tán lập tức nôn ọe.

Sau khi thoáng khôi phục, Lộc Đông Tán lập tức kêu khóc thỉnh tội:

- Thiên Khả Hãn thánh minh, Thổ Phiên đang thời buổi rối loạn, bên ngoài có cường địch như Hùng Quốc, Vu Điền! Quốc gia của ta mới thành lập, binh mã không cường tráng, nhân khẩu không nhiều lắm, thật sự khó có thể chống lại. Ngoại thần biết thiên triều thượng quốc có vũ khí sắc bén nên nổi lòng tham, xin Khả Hãn thương tình.

Lộc Đông Tán xác thực là một nhân vật khó lường, quyết định rất nhanh.

Lúc này chứng cứ đã vô cùng xác thực, nếu như hãn tìm mọi cách phủ nhận, tất nhiên sẽ khiến cho Lý Thế Dân giận dữ, từ đó phát sinh chuyện khó có thể đoán trước.

Lộc Đông Tán thẳng thắn thừa nhận, hơn nữa còn nói ra lý do của mình, tỏ vẻ sẵn lòng thu mua kỹ thuật tinh luyện kim loại của Đại Đường, cũng không phải vì muốn trở thành kẻ địch của Đại Đường, mà là muốn tự bảo vệ mình, ngược lại hy vọng Lý Thế Dân có thể minh bạch khổ tâm của hãn, tha thứ cho bọn hãn.

Trong tình huống nguy cấp, Lộc Đông Tán có thể nghĩ ra biện pháp này, đủ thấy hãn xác thực là một nhân vật rất cao minh.

- Việc này, trăm sẽ cân nhắc! Quốc Hồng, người dẫn đại tướng đi tìm ngự y trị liệu vết thương, tắm rửa sạch sẽ, thịnh tình chiêu đãi, không được khinh suất!

Án ý bên trong của Lý Thế Dân, đương nhiên giam lỏng hãn.

- Về phần.....

Hãn liếc nhìn tên học đồ nói:

- Giao hãn cho Đại Lý Tự, để cho bọn họ xử lý theo tội!

Câu nói này chẳng khác nào phán hãn án tử hình.

Sau khi hai người rời đi, Lý Thế Dân hỏi:

- Hiền chất, người nói tên Lộc Đông Tán này nên xử trí như thế nào?

Đỗ Hà không chút do dự đáp:

- Có thể giết thì giết, không thể giết, giam lỏng suốt đời, vĩnh viễn không được quay về Thổ Phiên! Lý thúc thúc, chẳng lẽ không nhìn ra tài trí của Lộc Đông Tán không thua gì Phòng Đỗ của triều đình ta?

Lý Thế Dân im lặng, khẽ gật đầu!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

63. Chương 63: Con Rể Của Trình Giảo Kim

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù bận rộn một đêm, nhưng Đỗ Hà vẫn tới Hoảng Văn quán rất sớm, hãn muốn báo tin tức này cho Lý Tuyết Nhạn.

Hãn biết chỉ có như vậy, Lý Tuyết Nhạn mới có thể an tâm.

Có lẽ ra ngoài không xem lịch, hãn không hẹn mà gặp Trương Tôn Trùng.

Nhìn thấy thần sắc hã hê của Trương Tôn Trùng, trong lòng Đỗ Hà như phát hỏa, chắc chắn là tên vương bát đản này đã tiết lộ tin tức của mình và Lý Tuyết Nhạn cho Trương Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại là loại người âm hiểm đến tận xương cốt, hấn ám hại mình mà cũng không lưu lại cho mình một đường lui. Mặc dù cuối cùng Lý Thế Dân không dùng cách của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng cũng cảm thấy thương thức vì hấn có thể tích cực xuất mưu cho tương lai của Đại Đường.

Đỗ Hà thấy xung quanh không có bóng người, cúi xuống nhặt hòn đá, đi theo phía sau Trưởng Tôn Trùng, khi thấy hấn đi ngang qua cây cầu nhỏ cạnh hồ nước, liền lặng lẽ cầm hòn đá bắn mạnh vào đầu gối của hấn.

Hòn đá chuẩn xác đánh vào đầu gối Trưởng Tôn Trùng.

Trưởng Tôn Trùng vừa sơ sẩy, lập tức mất cân bằng, thân thể nghiêng xuống hồ nước.

Hấn hoa chân múa tay, lực cân bằng vẫn chưa mất, vội vã kêu to, nhất thời vẫn chưa ngã xuống.

Lúc này một “núi thịt” chạy tới, muốn đỡ Trưởng Tôn Trùng. Trưởng Tôn Trùng vung vẩy tay lung tung thế nào, lại may mắn túm được ngực của “núi thịt” này.

“Núi thịt” hét lên “thê lương”, hai tay đẩy ngã Trưởng Tôn Trùng xuống hồ.

Đồng thời, còn nghe thấy một tiếng “xoẹt” vang lên, cũng không biết là Trưởng Tôn Trùng dùng lực lớn hơn, hay là “núi thịt” dùng lực lớn hơn.

Lần này, đến lượt áo ngoài của “núi thịt” bị xé rách thành hai nửa, vền vền chỉ còn lại một chiếc áo yếm và một chiếc quần con.

“Núi thịt” ngậy người sững sốt, òa khóc nức nở, thanh âm vang lên như chấn thiên động địa, không thể nào hình dung.

Người khởi xướng Đỗ Hà ngậy người, liếc nhìn “núi thịt”, sắc mặt biến đổi, vội vàng bịt miệng.

“Núi thịt” này là Trình Phỉ Thúy, thành viên của học kỳ mới năm nay, ái nữ nhỏ tuổi nhất của Lô Quốc công Trình Giáo Kim, đáng người không thể nào hình dung. Đây tuyệt đối không phải kỳ thị dung mạo, Đỗ Hà có thể thề, vì lần đầu gặp mặt, vền vền chỉ liếc nhìn, từ đó Đỗ Hà không dám nhìn lại khuôn mặt của nàng ta nữa.

Hấn sợ buổi tối gặp ác mộng.

Nhưng thân hình của Trình Phỉ Thúy có thể hình dung theo đúng tiêu chuẩn núi thịt.

Mặc dù năm nay nàng mới 15 tuổi, nhưng đã nặng hơn 200 cân.

Nhất là hiện tại, y phục của nàng bị Trưởng Tôn Trùng xé rách, lộ ra thân hình bên trong y phục.

Vừa liếc nhìn chỉ thấy thịt, nhìn lại cũng chỉ có thịt.

Bộ ngực hùng vĩ thậm chí còn lớn hơn Trường Nhạc công chúa có thân hình hoàn mỹ.

Chỉ có điều bộ ngực của Trường Nhạc công chúa là hung khí mê hoặc chết người thật sự, còn bộ ngực của Trình Phỉ Thúy rút cuộc là thịt mỡ hay là hung khí cũng không dễ phán đoán, dù sao hấn cũng không dám nhìn lâu.

Đỗ Hà tỏ vẻ không hề liên quan, lặng lẽ đi đường vòng đến thư viện.

Khi hấn bước vào đã thấy Lý Tuyết Nhạn và Trường Nhạc công chúa đã ngồi đối diện với nhau trong phòng học.

Lý Tuyết Nhạn vẻ mặt khẩn trương, còn Trường Nhạc công chúa đang nắm tay nàng, nhẹ giọng an ủi.

Nhìn thấy Đỗ Hà bước vào, Lý Tuyết Nhạn chờ đợi nhìn qua hấn.

Đỗ Hà im lặng.

Lý Tuyết Nhạn thở dài, vẻ mặt buồn bã. Trường Nhạc công chúa cũng vô lực cúi đầu.

Đỗ Hà cười nói:

- Mọi sự đã định, Lý thúc thúc đã bị ta thuyết phục, hủy bỏ hôn ước!

Lý Tuyết Nhạn giờ mới hiểu mình bị chơi xỏ, nín khóc, mỉm cười, thò tay cầm nghiên mực trên bàn ném qua.

Trường Nhạc công chúa cũng không kìm được tức giận, cầm lá thư trước bàn ném về phía Đỗ Hà.

- Mưu sát chồng!

Đỗ Hà hét to, sớm đã có đề phòng, đưa tay chụp lấy nghiên mực và phong thư.

Nghe hấn gọi thân mật, cả Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn đều bỏ bình mực, khuôn mặt giống như quả táo chín đỏ, khiến người ta chỉ muốn cắn một cái.

Đệ tử xung quanh cũng không hiểu tình huống cụ thể, chỉ ghen ghét nhìn bọn họ.

Vì tình huống này, tựa hồ ngày nào cũng diễn ra.

- Được rồi, đừng làm ồn nữa!

Trường Nhạc công chúa cuối cùng vẫn là tiểu thư khuê các, không muốn để người khác để ý, thấp giọng quát.

- Tuân mệnh!

Đỗ Hà nhìn thấy Trường Nhạc công chúa rất có dáng dấp của nữ chủ trong nhà, hấn liền mỉm cười, trả lại nghiên mực và phong thư cho hai nàng.

Trường Nhạc công chúa hiểu kỳ hỏi:

- Người làm thế nào thuyết phục được phụ hoàng?

Sau khi biết tin, nàng đã khẩn cầu Lý Thế Dân hơn một canh giờ, lại tìm Trưởng Tôn hoàng hậu xin giúp đỡ, cuối cùng vẫn không thể nào thay đổi được ý đồ của Lý Thế Dân.

Nhưng hiện giờ Đỗ Hà đã giải quyết xong, trong đôi mắt to tròn của nàng chứa đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, mơ hồ còn có chút bội phục. Phải biết rằng hoàng đế Lý Thế Dân là người rất coi trọng nguyên tắc, nếu không khiến hấn tâm phục khẩu phục, hấn sẽ không tùy ý thay đổi chủ ý của mình.

- Sơn nhân tự có diệu kế!

Đỗ Hà cố làm ra vẻ huyền bí nói, cũng không có ý tứ nói cho các nàng biết. Thật ra không phải hấn có gì đó khó nói, chỉ là nói cho các nàng biết không có bất kỳ ý nghĩa nào, ngược lại sẽ vì tri thức hoàn toàn mới của phản ứng cao nguyên mà dẫn phát đến các loại nghi vấn.

Ngay cả bản thân Đỗ Hà cũng không biết nhiều lắm về phản ứng cao nguyên, vạn nhất bị các nàng hỏi đến, chẳng phải sẽ rất mất thể diện?

Hai người bất mãn hừ lạnh, cũng không bắt ép, chỉ mỉm cười nhìn nhau.

Nhất là Lý Tuyết Nhạn, chỉ cần có thể không bị gả đến Thổ Phiên, nàng cũng không quan tâm Đỗ Hà đã dùng biện pháp gì.

Lúc này, trong học đường bắt đầu lưu truyền đồn đãi liên quan đến Trưởng Tôn Trùng.

Các loại phiên bản thiên kỳ bách quái, thậm chí bắt đầu lưu truyền, Trưởng Tôn Trùng phi lễ với Trình Phỉ Thúy, cưỡng ép xé rách y phục của Trình Phỉ Thúy, khiến Trình Phỉ Thúy giận dữ, đẩy hấn xuống hồ nước.

Đỗ Hà cười thầm, chỉ cảm thấy hơi có lỗi với Trình Phỉ Thúy.

Bất luận thân hình của nàng như thế nào, dù sao cũng là nữ nhân, vậy mà lại để Trưởng Tôn Trùng xé rách quần áo trước mặt nhiều người như vậy, đây thật sự là tổn hại rất lớn với danh dự của nàng.

Trường Nhạc công chúa kinh ngạc nói:

- Chuyện này là thật hay giả, Trưởng Tôn Trùng không thể quá đáng như vậy chứ!

Dù sao Trương Tôn Trùng cũng là biểu ca của nàng, từ nhỏ hấn đối đãi với nàng không tệ, mặc dù trong lòng nàng rất chán ghét hấn, nhưng gặp phải tình huống này, nàng vẫn rất dễ tâm.

Đỗ Hà không đếm xỉa đến, bày ra tư thái không hề liên quan đến chuyện này.

Khi tiếng chuông vào học vừa vang lên, Trương Tôn Trùng vội vàng xông vào học đường.

Lúc này hấn đã thay đổi y phục hoàn toàn mới.

Đối mặt với thanh âm thì thầm to nhỏ của cả học đường, Trương Tôn Trùng vẫn giữ vẻ mặt âm trầm, không nói câu nào, chỉ nhìn thoáng qua vị trí của Trình Phỉ Thúy, tựa hồ thở dài một hơi.

Trình Phỉ Thúy hiện giờ vẫn chưa đến lớp.

- Không phải luẩn quẩn chuyện này trong lòng chứ!

Đỗ Hà cũng hơi để ý, nếu quả thật như thế, vậy thì lần này hấn đã phạm lỗi nặng rồi.

Mới nghĩ đến đây, Khổng Dĩ Đạt đã tiến vào học đường, bắt đầu giờ học.

Trong đầu Đỗ Hà vẫn lớn vồn chuyện của Trình Phỉ Thúy, cảm giác bất an không yên.

Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhạn đều phát hiện ra biểu hiện lạ thường của hấn, cả hai lo lắng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn.

Đúng vào lúc này, Đỗ Hà đột nhiên nghe thấy một tiếng quát lớn:

- Tên khốn khiếp Trương Tôn, dám khi dễ con gái bảo bối của lão tử, lăn ra đây cho Trình gia.

Thanh âm kia như sấm sét giữa trời quang, Trình Giảo Kim dẫn theo năm con trai vây quanh Trình Phỉ Thúy, đàng đàng sát khí xông vào học đường.

- Trình lão thất phu, nơi này là học đường, người ra ngoài cho lão phu!

Nếu quấy rầy Khổng lão đầu dạy học, đừng nói là Trình Giảo Kim, ngay cả hoàng thượng cũng không nể mặt.

Trình Giảo Kim xách Khổng lão đầu lên, sau đó ném sang một bên nói:

- Lão đầu, lão Trình ta không có công phu đấu võ miệng với người!

Lửa giận của Trình Giảo Kim bộc phát, căn bản không để ý tới Khổng Dĩ Đạt, trực tiếp kêu nhi tử của mình áp giải Khổng Dĩ Đạt ra ngoài.

Trương Tôn Trùng vừa định trốn, Trình Giảo Kim đã tới trước một bước, xách cổ hấn lên quát:

- Người dám ức hiếp nhi nữ của lão Trình ta, xem ta giáo huấn người như thế nào!

Hấn đang muốn ném Trương Tôn Trùng xuống đất, nhưng Trình Phỉ Thúy đã vội vàng ngăn lại.

Trình Phỉ Thúy đỏ mặt thấp giọng nói:

- Phụ thân, không được tổn thương hấn!

Trình Giảo Kim giật mình quát:

- Khuê nữ, không phải con thích tên tiểu tử này chứ.

Trình Phỉ Thúy vịn vẹo bàn tay to như cây quạt, khẽ gạt đầu.

Trình Giảo Kim buông Trương Tôn Trùng xuống, dậm chân tức giận nói:

- Mất con làm sao vậy, tiểu tử Đỗ gia anh hùng khôi ngô, con lại không để ý, lại đi thích tên tiểu tử thối của nhà họ lý này?

- Được rồi! Nếu khuê nữ đã thích, vậy tiểu tử thối người chính là con rể của lão Trình này rồi!

Trình Giảo Kim ném Trương Tôn Trùng xuống đất.

cuonghiv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

64. Chương 64: Ta Lấy Là Được Chứ Gì

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trình Giáo Kim là nhân vật như thế nào, một cái tát của hắn, không nói là khai sơn phá thạch, nhưng cũng có lực đạo trên trăm cân.

Trưởng Tôn Trùng vốn không sợ trường võ công, làm thế nào có thể chống đỡ được?

Trình Giáo Kim bĩu môi, khinh thường nói:

- Tiểu tử này không có sức mạnh, phế vật như vậy mà cũng xứng làm con rể của lão Trình này?

Khuê nữ, con có cần suy nghĩ lại không, kỳ thật ta cảm thấy tiểu tử Đỗ gia kia không tệ, có năng lực có bản lĩnh, lợi hại hơn tên vương bát đần này nhiều.

Nghe xong lời này, toàn thân Đỗ Hà đều nổi da gà.

Biến hóa bất ngờ này khiến cho Đỗ Hà trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy buồn cười, cũng có mấy phần suy nghĩ hả hê:

- Lão hồ ly Trưởng Tôn định giới thiệu nương tử của ta cho nam nhân khác, vậy tiểu gia phải làm bà mối, tặng cho con trai người một nương tử đầy đặn.

Không ngờ cuối cùng Trình Giáo Kim lại nói một câu trúng ý mình, ông trời, với thân thể khuê nữ của người, nếu lấy nàng, không phải sẽ bị nàng đè chết hay sao.

Sắc mặt Đỗ Hà thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Hắn hạ quyết tâm, nếu Trình Giáo Kim nói xằng bậy, trực tiếp lưu lại đường thoát cho mình thì hắn sẽ từ bỏ, nếu không như lời Trình Giáo Kim nói thì thật sự quá khủng khiếp.

Đỗ Hà không có bệnh tim, nhưng cũng không chịu nổi.

Trình Phỉ Thúy liếc nhìn Đỗ Hà, nhỏ nhẹ nói:

- Đỗ công tử đúng là không tệ, giống như Trưởng Tôn công tử, nhưng người ta đã bị Trưởng Tôn công tử chạm vào rồi, là người của nhà Trưởng Tôn rồi, nhi nữ...nhi nữ cũng chỉ có thể lấy hắn!

Đỗ Hà nghe thấy câu nói đầu tiên của Trình Phỉ Thúy, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, nghe tiếp câu sau mới thở ra nhẹ nhõm, hắn phát hiện mình đã bị hai cha con này dọa toát mồ hôi.

Trình Giáo Kim thật sự là một nhân vật cực phẩm.

Trường Nhạc công chúa nhìn màn hý kịch trước mặt, mỉm cười ản ý với Đỗ Hà, còn Lý Tuyết Nhạn càng lộ ra thần sắc đáng tiếc, tựa hồ như cảm thấy tiếc hận thay cho hắn.

Đỗ Hà trừng mắt nạt các nàng, càng khiến hai cô gái che miệng cười khẽ.

Trưởng Tôn Trùng bị ném xuống đất, cuối cùng bò lên, hắn vận vẹo uốn éo bả vai, gượng cười chấp tay thi lễ nói:

- Trình lão tướng quân, văn bối cảm giác vô cùng có lỗi với lệnh ái, nhưng đây chẳng qua là một chuyện ngoài ý muốn, hiểu lầm, văn bối thật sự không chú ý cợt nhả lệnh ái, thật sự....

Khi hắn nói đến đây tựa hồ như muốn khóc, liếc nhìn Trình Phi Thúy đang ở bên cạnh say đắm nhìn mình, bất giác không nhịn được rung mình một cái, cái miệng phồng lên như con ếch, tựa hồ muốn ói, nhưng vội vàng nuốt xuống.

- Hiểu lắm?

Trình Giảo Kim đập một cước lên bàn học:

- Người nói là hiểu lắm! Khốn khiếp, người lột y phục của khuê nữ ta rồi nói hiểu lắm là xong chuyện sao!

Trình Giảo Kim túm lấy vạt áo của Trương Tôn Trùng, nâng hắn lên trước mặt mình, tức giận mắng.

- Tiểu tử này chán sống rồi đúng không, có muốn lão tử cởi y phục của người, cưỡi ngựa kéo người trần tròng trực chạy mấy vòng Trường An rồi nói với người là hiểu lắm hay không?

Trương Tôn Trùng run rẩy, có người nào không biết Trình Giảo Kim là nhân vật hồn thể ma vương của Đại Đường, ở Trường An, không có chuyện gì mà Trình Giảo Kim không dám làm.

Nếu thật sự chọc giận hắn, có lẽ thật sự phải trở trụ chạy khắp Trường An.

Hắn nuốt từng ngụm nước, vội vàng lắc đầu nói:

- Trình lão tướng quân, văn bối..... Văn bối không có ý tứ này.

- Vậy là ý tứ gì!

Trình Giảo Kim không kiên nhẫn, lắc lư Trương Tôn Trùng trong tay nói:

- Tiểu tử thói người sao lề mề vậy, có ý tứ gì thì mau nói, lão tử không có tính nhẫn nại.

Trương Tôn Trùng bị Trình Giảo Kim xách lên, chân không thể chạm đất:

- Cái này..... Hôn nhân đại sự phải được phụ mẫu cho phép, bà mối dẫn lời, văn bối không thể nào tự mình quyết định.

- Chuyện này thì dễ thôi, sao người không nói sớm!

Trình Giảo Kim thả Trương Tôn Trùng xuống nói:

- Lão Trình ta chính là phụ thân của khuê nữ, về phần người là con rể tương lai của lão Trình ta, ta chính là phụ thân của người. Như vậy là được phụ mẫu cho phép rồi!

- Tiếp theo là bà mối dẫn lời!

Hắn nhìn xung quanh học đường, đưa tay túm lấy Sài Lệnh Vũ để ra trước mặt nói:

- Tên gia hỏa này là nhi tử của Bình Dương công chúa, có thân phận, có địa vị, thích hợp làm bà mối nhất. Cho nên ta quyết định, bà mối chính là hắn!

- Tiểu tử, người có bằng lòng làm bà mối hay không?

Trình Giảo Kim trừng mắt nhìn Sài Lệnh Vũ, nắm đấm đã giơ lên, đốt ngón tay còn phát ra tiếng răng rắc.

Sài Lệnh Vũ đối mặt với trận thế này, chân tay mềm nhũn, nào dám nói không, vội vàng gật đầu.

- Tốt rồi, hiện tại đã có phụ mẫu, bà mối cũng có! Tiểu tử người cũng có thể gọi ta là nhạc phụ, đồng ý lấy khuê nữ của ta đi!

Những lời này của Trình Giảo Kim thật sự khiến Đỗ Hà kinh ngạc tột cùng, hắn đã từng gặp nhiều chuyện càn rỡ, nhưng chưa có chuyện nào càn rỡ như thế này.

Nhưng Đỗ Hà cũng cảm thấy thống khoái, nhất là lúc này Trương Tôn Trùng đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không được, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý:

- Vui thật, vui thật.....

- Ta hiểu rồi!

Trình Giảo Kim đột nhiên lộ ra thần sắc bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử thối này, có phải ngươi không muốn lấy khuê nữ của ta, cho nên mới tìm mọi cách từ chối như vậy? Lão Trình xem như cũng là người biết chuyện, cuối cùng cũng nghĩ ra mấu chốt của vấn đề.

Trình Phỉ Thúy khóc lóc chạy ra ngoài.

Trình Phỉ Thúy đau lòng gần chết, tựa như thuốc nổ sắp bộc phát!

- Hảo tiểu tử, ngươi giỏi lắm!

Trình Giảo Kim chỉ tay vào Trương Tôn Trùng, tức giận đến phát run, bước tới.

- Can đảm lắm, lão Trình ta thật đúng là nhìn lầm ngươi! Ngươi đúng là có gan hùm mật gấu, trước mặt mọi người dám lộ y phục của khuê nữ ta, đùa giỡn nữ nhi. Sau đó lại trở mặt không nhận! Ngươi nghĩ Trình Giảo Kim ta dễ khi dễ như vậy sao.

Hắn giang tay tát tới.

Dưới uy thế của Trình Giảo Kim, hai chân Trương Tôn Trùng như mềm nhũn, không đứng thẳng được, ngã xuống đất, nhờ vậy may mắn tránh được cái tát bất ngờ này.

- Bốp....

Bàn tay Trình Giảo Kim đánh vào tường gỗ, trực tiếp tạo ra một lỗ lớn trên vách.

Nếu một chưởng này đánh thật, cho dù Trương Tôn Trùng nhanh như mèo, chắc chắn cũng chết chắc.

Đỗ Hà đứng dậy quát:

- Lão gia hỏa, ngươi thật sự muốn đánh chết hắn?

Mặc dù Đỗ Hà chán ghét Trương Tôn Trùng, nhưng giữa hai người cũng không có đại thù sinh tử.

Trường Nhạc công chúa cũng đứng dậy kêu:

- Trình thúc thúc, không được làm càn!

Trình Giảo Kim bị lửa giận làm cho đầu óc choáng váng, mới xuống tay không có chừng mực như vậy, sau khi nghe thấy hai người gọi mới bình tĩnh.

- Một chưởng đánh chết hắn thì dễ dàng cho hắn quá!

Trình Giảo Kim vỗ bàn quát:

- Đám ranh con tiến lên cho lão tử!

Hắn kêu ngũ huynh đệ đứng ngoài cửa tiến vào trong học đường, chỉ vào Trương Tôn Trùng quát:

- Tên vương bát này chiếm tiện nghi của tiểu muội các ngươi, bây giờ lại không chịu nhận.

Các ngươi làm thế nào thì làm, chỉ cần đừng đánh chết hắn là được.

Trình Giảo Kim vừa nói xong, nguyên một đám tiểu Trình Giảo Kim lập tức như sấm nổ, kêu gào đòi đánh.

Trường Nhạc công chúa vội vàng lên tiếng:

- Trình thúc thúc, chi bằng để phụ hoàng ta đến quyết định việc này!

- Quyết định cái rắm, đây là gia sự của lão Trình. Hoàng thượng không có quyền hỏi đến!

Lúc này Trình Giảo Kim hoàn toàn không còn nể mặt ai nữa. Trình Xử Mặc là lão đại, là người đầu tiên xông lên phía trước, đá bay Trương Tôn Trùng.

Tên gia hỏa này không khác gì Trình Giảo Kim, cũng không biết cân nhắc nặng nhẹ.

Một cước của hắn trực tiếp đá bay Trương Tôn Trùng ra ngoài ba trượng, đập vào vách tường, phun ra một ngụm máu tươi.

Trưởng Tôn Trùng vô cùng sợ hãi, tên gia hỏa man rợ này của Trình gia căn bản không nói chuyện đạo lý, vội vàng kêu rên:

- Đừng đánh nữa, ta lấy, ta lấy là được chứ gì!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

65. Chương 65 : Quyết Định Của Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy Trưởng Tôn Trùng bật khóc, tận đáy lòng Đỗ Hà cũng cảm thấy thương cảm cho hắn, nhưng càng có cảm giác báo thù.

Hắn vốn còn định buổi tối mạo hiểm lên vào phủ đệ Trưởng Tôn Vô Kỵ phá hư một số thứ, giải tỏa tức giận trong lòng. Nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ của Trưởng Tôn Trùng, lửa giận trong lòng đã sớm biến mất.

Trình Giáo Kim la lối om sòm, đã đủ khiến bọn hắn khốn đốn rồi, mình cũng không cần mạo hiểm xen vào. Chuyện này chắc chắn không dễ dàng chấm dứt như vậy. Lúc này Trưởng Tôn Trùng gật đầu đồng ý, sợ rằng chỉ là kẻ thích ứng tạm thời, sau này dự liệu có thể trở mặt.

Nhưng Trình Giáo Kim tuyệt đối không phải người dễ chọc, ngay cả Lý Thế Dân cũng không làm gì được hắn, lão hồ ly Trưởng Tôn Vô Kỵ có thể làm gì được hắn chứ.

Trưởng Tôn Trùng chắc chắn không chạy thoát được chức vụ “con rể” này, trong lúc vô tình, mình lại trở thành một bà mai bất đắc dĩ, xem ra mình thực sự có tố chất làm bà mai.

Nghĩ đến dáng người nhỏ gầy của Trưởng Tôn Trùng, lại nghĩ đến thân hình khổng lồ của Trình Phi Thúy, Đỗ Hà vội lau mồ hôi lạnh.

Đúng như hắn đã sở liệu.

Trình Giáo Kim vừa mới thoả mãn rời khỏi học đường, Trưởng Tôn Trùng lập tức phóng như điên khỏi phòng học, đi tìm phụ thân Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trình gia có xú nữ!

Mặc dù Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa tận mắt nhìn thấy Trình Phi Thúy, nhưng cũng có nghe nói đến chuyện này.

Trưởng Tôn Vô Kỵ và đám võ tướng Trình Giáo Kim vốn không ưa gì nhau, Trưởng Tôn Vô Kỵ làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chút bản lĩnh của mình lấy con gái của lão thất phu Trình Giáo Kim. Lúc này hắn vội kéo theo Trưởng Tôn Trùng đi tìm Trưởng Tôn hoàng hậu xin giúp đỡ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không then là lão hồ ly, hắn biết trong việc này bọn hắn không vững lý, nếu tìm Lý Thế Dân, Lý Thế Dân cũng không làm gì được Trình Giáo Kim.

Người duy nhất có thể giải quyết việc này chỉ có Trưởng Tôn hoàng hậu.

Đối mặt với Trưởng Tôn hoàng hậu, Trình Giáo Kim cũng không nể mặt, ngược lại tức giận nói:

- Hừ! Tất cả các người đều khi dễ ta, các người tưởng lão Trình này dễ khi dễ lắm sao! Hoàng hậu nương nương, không phải lão Trình ta không nể mặt người, mà là việc này quá mức nghiêm trọng, nếu lần này không phải là khuê nữ của ta, mà là nha đầu Trường Nhạc bị người ta lột quần áo trước mặt mọi người thì người sẽ như thế nào? Mặc dù khuê nữ của lão Trình ra không có địa vị tôn quý như nha đầu Trường Nhạc, nhưng cũng không phải người dễ khi dễ.

Trưởng Tôn hoàng hậu im lặng, mặc dù đây là chuyện “ngoài ý muốn”, nhưng tình thế xác thực phát triển quá nghiêm trọng, chuyện này quan hệ đến vấn đề danh tiết của nữ nhân!

- Nói thật, lão Trình ta căn bản không muốn nhận Trưởng Tôn Trùng làm con rể, tên vương bát đản này không xứng làm con rể của lão Trình ta. Người lão Trình để ý chính là tiểu tử Đỗ gia, chỉ có điều Trưởng Tôn Trùng động thủ trước một bước, cộng thêm khuê nữ cũng thích hắn, vì vậy chuyện này chỉ có thể giải quyết như vậy.

- Không có lựa chọn nào khác! Nếu không ta sẽ đánh chết tên vương bát đản Trưởng Tôn Trùng này, không thì kêu hắn lấy khuê nữ của ta! Nếu không cho lão Trình ta một đao cũng được, dù sao không sớm giải quyết chuyện này, lão Trình ta nhất định không để yên.

Trình Giảo Kim ngồi xuống đất như ăn vạ.

Trưởng Tôn hoàng hậu thật sự không biết làm thế nào, Lý Thế Dân nghe nói cũng chạy đến, thấy Trình Giảo Kim la lối om sòm cũng bất đắc dĩ để mặc.

Lão gia hỏa này da mặt dày như tường thành, cộng thêm hắn đã lớn tuổi, có đánh cũng không đánh được, mắng hắn, hắn cũng không thềm để ý, nói chuyện đạo lý với hắn chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Đối mặt với biểu lộ của Trình Giảo Kim, Lý Thế Dân và Trưởng Tôn hoàng hậu thất bại hoàn toàn, cuối cùng chuyển sang khích lệ Trưởng Tôn Vô Kỵ chấp nhận.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bất đắc dĩ nhìn Trưởng Tôn Trùng, cũng không có biện pháp, dù sao Trưởng Tôn Trùng lột áo Trình Phỉ Thúy trước mặt mọi người là sự thật không thể nào thay đổi. Trưởng Tôn Trùng bị kích rồi.

Đỗ Hà về đến nhà, tìm Đỗ Như Hối hỏi thăm phương án xử trí Lộc Đông Tán.

Đỗ Như Hối nói:

- Mặc dù có một số gia hỏa cổ hủ cho rằng nên tha thứ cho Lộc Đông Tán, nhưng hoàng thượng thánh minh! Hoàng thượng hạ lệnh với tội danh đánh cắp cơ mật Đại Đường, Lộc Đông Tán sẽ bị giam lỏng chung thân, không được gặp mặt bất cứ người nào.

Đỗ Như Hối nói xong, tán dương nhìn Đỗ Hà.

Biểu hiện của Đỗ Hà vượt xa suy đoán của hắn, thấy ái tử có năng lực, trong lòng hắn cũng vô cùng vui mừng.

Đỗ Hà nghe nói Lý Thế Dân đưa ra quyết định chính xác, cũng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn thuộc lòng lịch sử, vì vậy cũng có ít nhiều hiểu biết về nhân vật Lộc Đông Tán này.

Trong Đường sử có ghi chép: “Lộc Đông Tán nhìn không văn nhã nhưng tính tình cương quyết. Giảng binh huấn sư, nhã có tiết chế. Thổ Phiên tuy chỉ là man di nhưng có thể hùng bá bản thổ là nhờ mưu hắn!

Đối với Tùng Tán Kiền Bố mà nói, Lộc Đông Tán giống như Gia Cát Lượng trong tay Lưu Bị.

Chỉ cần vây khốn hắn, Tùng Tán Kiền Bố chẳng khác nào mất đi một cánh tay đắc lực, có thể giảm bớt khí thế mười vạn hùng binh của bọn hắn.

Nhưng theo Đỗ Hà biết, Tùng Tán Kiền Bố cũng là một nhân vật vô cùng kiêu ngạo, hướng chi Lộc Đông Tán là cánh tay không thể thiếu của hắn, vì vậy muốn cứu Lộc Đông Tán, chắc chắn không thể tránh được một trận đại chiến.

- Phụ thân, nhà ta còn thiếu nhiều thân binh trung thành và tận tâm! Tuổi tác không cần quá lớn, nhưng nhất định phải đủ trung thành!

Đỗ Hà vốn không quyết định tiến vào con đường làm quan sớm như vậy, nhưng Lý Tuyết Nhạn suýt nữa bị gả đến Thổ Phiên đã làm cho hắn thức tỉnh.

Hắn nhất định phải có được lực lượng của mình, có được thành tựu của mình, bằng không chỉ dựa vào phụ thân Đỗ Như Hối, vĩnh viễn sẽ không làm ra đại sự gì được.

- Có, nhất định là có!

Đỗ Như Hối gật đầu nói:

- Mặc dù phụ thân là văn nhân, nhưng cũng từng rút kiếm đi theo hoàng thượng chinh chiến thiên hạ, bên cạnh lưu lại rất nhiều thân binh. Tất cả bọn họ đều từng vào sinh ra tử với phụ thân, vì vậy hoàn toàn có thể tin được. Sau khi thiên hạ thái bình, vi phụ đã sắp xếp cho bọn họ ở phong địa. Ta tin tưởng hơn mười năm qua, bọn họ vẫn có đủ lòng trung thành như trước kia. Ngoài ra, năm Trinh Quán thứ hai, Hoàng Hà vỡ đê đã tạo thành nguy hại không nhỏ. Lúc ấy vi phụ chứa chấp mấy trăm thiếu niên vô gia cư, bọn họ chịu ân của vi phụ, cũng có thể tin được! Nhưng Nhị lang, con hỏi những cái này làm gì?

Đỗ Hà cười nói:

- Nếu ta đoán không lầm, không bao lâu nữa, Thổ Phiên nhất định sẽ xâm phạm Đại Đường, hài nhi muốn đi trước một bước, tự mình huấn luyện một đội quân đặc chủng, trợ giúp hài nhi lập công huân trên chiến trường.

Đỗ Như Hối chăm chú nhìn Đỗ Hà, sau một hồi do dự mới hỏi:

- Nhị lang hãy suy nghĩ kỹ càng! Kỳ thật dựa vào địa vị của vi phụ trong triều đình, hoàn toàn có thể an bài cho Nhị lang một chức vị nắm giữ thực quyền.

Đỗ Như Hối nói không sai, cũng không phải hấn lấy việc công làm việc tư. Mà là lệ cũ của Đường triều, vào thời kỳ sơ Đường, môn phiệt thế gia vọng tộc mọc lên san sát như rừng. Bọn họ tựa hồ nắm giữ đại bộ phận thực quyền trên triều đình, tạo thành một chính quyền lũng đoạn.

Dân chúng muốn trở thành hào kiệt là chuyện tương đối khó khăn. Trừ phi người vô cùng nổi danh, khiến cho Hoàng thượng ở trong hoàng cung cũng nghe nói đến đại danh của người, nếu không cũng phải là trạng nguyên, còn lại cũng chỉ có thể dựa vào thế gia vọng tộc, sau đó mới có thể nhìn thấy Hoàng thượng, được Hoàng thượng thưởng thức.

Đỗ Hà là nhi tử của tể tướng, chỉ cần muốn vào triều làm quan, cũng sẽ có một chức vị thể diện.

Nếu trở thành phò mã, càng như trèo lên cành cao, không lo không được thăng quan.

Đương nhiên đây là một đại tai hại của chính sách Đường triều, nhưng cũng là chuyện không thể làm gì được.

Dù sao Đại Đường mới thành lập, nếu động thủ với mấy thế gia vọng tộc này, chắc chắn sẽ dẫn phát rung chuyển bất an cho quốc gia

- Hài nhi nghĩ kỹ rồi!

Đỗ Hà kiêu ngạo nói:

- Hài nhi không muốn sống dựa vào phụ thân, là một người đàn ông phải tự tạo nên sự nghiệp cho mình. Chiến trường sắp tới chính là thời cơ hài nhi tung hoành, mong phụ thân thành toàn.

- Tốt!

Đỗ Như Hối kích động nói:

- Nhị lang thật sự đã trưởng thành, chọn ngày hoàng đạo, vi phụ sẽ làm quan lễ cho con. Về phần đội đặc chủng gì đó, vi phụ không biết rõ là cái gì, nhưng vi phụ tin tưởng Nhị lang sẽ không làm chuyện xằng bậy, vì vậy vi phụ cũng đồng ý.

Đỗ Như Hối vui mừng mỉm cười.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

66. Chương 66 : Làm Tiểu Binh Dưới Trướng Người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Từ xưa đến nay, bộ đội đặc chủng đều là vương bài trong vương bài, tinh anh trong tinh anh.

Bộ đội đặc chủng sớm nhất xuất phát ở nước Đức. Vào thế chiến thứ hai của thế kỷ 20, thống soái tối cao nhất bộ tình báo quân sự nước Đức là cục trưởng Canaris và thượng tướng hải quân Brandenburg thành lập bộ đội đặc chủng nên thành viên bộ đội đều biết hơn một ngoại ngữ, cũng biết rõ tình hình trong nước. Sau khi thế chiến thứ hai bùng phát, thành viên bộ đội lẻn vào quốc gia đối địch áp dụng rộng rãi hành động phá hoại, thành quả chiến đấu hiển hách, xác lập hình thức tác chiến chủ yếu của bộ đội đặc chủng trên thế giới.

Kỳ thật Trung Quốc vào thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc đã xuất hiện bộ đội như vậy. Như quyền thuật kỵ sĩ của Tề quốc, Triệu quốc hồ đao kỵ sĩ, Thiết Ưng kiếm sĩ thời lão tảo quân.

Đương nhiên còn có Huyền Giáp Quân nổi danh nhất Đường triều, Bối ngội quân trong quân của Nhạc gia cũng được liệt vào dạng này.

Đỗ Hà lần này ý định tổ kiến bộ đội đặc chủng lại có bản chất khác với bọn họ. Bất luận là Huyền Giáp Quân hay Bối Ngội Quân thì vẫn chủ yếu là để dành được chiến tích hiển hách!

Như Huyền Giáp Quân đã từng được Lý Thế Dân thân chinh dẫn đầu phá mười vạn đại quân của Đâu Kiến Đức, Nhạc Văn dẫn 800 Bối Ngội Quân ngành kháng Quải tử mã chủ lực của Kim quốc, khổ chiến hơn mười hiệp, trước sau hơn mười lần xuất nhập trận địa địch, người bị thương hơn trăm chỗ. Trong sử có ghi lại là mỗi người trong Bối Ngội quân đều là huyết nhân huyết mã!

Những đội quân này đều là bách chiến tinh nhuệ, chỉ cần nói đến đã khiến người kính nể.

Đỗ Hà lại không nghĩ kiến tạo một chi bộ đội đặc chủng như vậy, cũng không phải là những tinh duệ trong tinh duệ. Hắn muốn sáng tạo một chi bộ đội không ai biết, không lộ mặt, dùng làm đòn sát thủ trên chiến trường, vào thời khắc mấu chốt có thể ngăn cơn sóng dữ, thậm chí hy sinh thân mình, để đổi lấy thắng lợi có tính quyết định.

Muốn làm đến điểm này cũng không dễ dàng, nhưng đối với tại Đỗ Hà mà nói, lại không phải rất khó! Bởi vì nội công và khinh công trong [Lưu Hương bảo giám] ngoại trừ ghi lại tuyệt thế nội công Ngũ Khí Triều Nguyên của Sở Lưu Hương cùng với tuyệt thế thân pháp Lưu Hương đạp nguyệt và tâm pháp nội công Đại kỳ môn còn có một số võ nghệ khinh công. Những môn này so ra có lẽ kém Ngũ Khí Triều Nguyên nhưng cũng là một môn kỹ nghệ cao thâm, chỉ cần học có sở thành sẽ là một đội ngũ đáng sợ.

Duy nhất băn khoăn, nội công chính là tuyệt kỹ mà hắn dựa vào để sinh tồn trong Đại Đường, vì thế hắn cũng không muốn tạo ra một đám phản đồ để đối phó mình, bất quá băn khoăn này rất nhanh mất đi.

Nội công là một tuyệt kỹ chỉ có thể tiến bộ dần dần, có vài loại. Đỗ Hà thân mang Ngũ Khí Triều Nguyên thuộc về tuyệt đỉnh nội công tâm pháp, còn lại tâm pháp Thiết Huyết Đại Kỳ môn thuộc về nhất lưu tâm pháp, ngoại trừ ra còn có phép thổ nạp đơn giản nhất. Đây là nhập môn tâm pháp, mỗi người đều có thể học nhưng luyện đến bốn mươi thì thành tựu cũng chỉ có hạn.

Trước tiên có thể dạy bọn họ phép thổ nạp cơ bản nhất, sau đó chọn tâm phúc truyền thụ tâm pháp Thiết Huyết Đại Kỳ môn. Tâm pháp Thiết Huyết Đại Kỳ môn tổng cộng chín tầng, cứ như thế tách ra từng tầng truyền thụ cho bọn họ. Muốn học một tầng mới nhất định phải lấy được công lao tương ứng lẫn có được sự yên tâm của Đỗ Hà.

Nếu thật có người học được tầng thứ 9 cũng sẽ là huynh đệ không biết bao nhiêu lần cùng sinh cùng tử. Đối với huynh đệ như thế, Đỗ Hà còn có lo lắng hay sao? Huống chi, đến thời điểm đó, Ngũ Khí Triều Nguyên của Đỗ Hà sớm đã luyện đến cảnh giới cao nhất, trong thiên hạ còn ai có thể chế trụ hắn?

Đỗ Như Hối làm Tể tướng, có được 1300 hộ thực phong thực ấp, nhưng bởi vì đất phong ở Thái quốc nên phải tới đó lựa chọn. Đã quyết định mục tiêu, Đỗ Hà cũng quyết định thôi học ở Hoàng Văn quán. Bởi vì

còn có nửa tháng nữa hần sẽ tới lễ thành niên, với thân phận của Đỗ Hà thì một khi thành niên, triều đình sẽ có bổ nhiệm hần làm mệnh quan triều đình, chính thức hiệu lực cho Đại Đường, cũng không cần ở lại đây đọc sách.

Đỗ Hà cáo biệt với Trường Nhạc công chúa, Lý Tuyết Nhận. Hai nữ tuy không nở nhưng biết người trong lòng của mình đảm lược vô song, là người làm đại sự nên cũng không cự tuyệt.

Chỉ là Lý Tuyết Nhận nói thêm:

- Ly khai học đường, về sau muốn gặp một mặt sẽ khó khăn rồi!

Trường Nhạc công chúa cũng không nói ra miệng, nhưng trong mắt cũng là một ý tứ.

Đỗ Hà cười an ủi:

- Đừng phiền muộn, cười một cái. Cùng lắm ta dành thời gian đi tìm các nàng là được, ta biết đường tới phủ Thành Vương, về phần hoàng cung, ta có lệnh bài của Lý thúc thúc cho, lấy việc công làm việc tư vài lần, tin tưởng Lý thúc thúc sẽ không nhỏ mọn như vậy đấy!

Nghe Đỗ Hà nói như vậy, Lý Tuyết Nhận cũng tươi cười trở lại:

- Chúng ta hứa nhé!

Nàng vươn ngón út tỏ vẻ muốn ngoéo tay. Đỗ Hà lắc đầu cười khở, duỗi ra ngón út cùng nàng ngoéo vào!

Trường Nhạc công chúa cũng thấp giọng nói:

- Ta chờ ngươi!

Từ khi Trường Tôn Hoàng Hậu tự tiện làm chủ để cho Đỗ Hà viết thơ lên bức họa, Trường Nhạc công chúa cũng biết Đỗ Hà cũng không phải vô tâm với mình, mỗi lời nói hành vi đều bạo dạn dần lên, nếu là trước kia chắc chắn sẽ không làm!

- Nàng muốn hay không cũng tới!

Đỗ Hà duỗi ra đầu ngón út. Trường Nhạc công chúa cũng vươn ngón út, hai ngón tay móc tại một chỗ.

Sau đó, Đỗ Hà lại hướng La Thông cáo từ!

La Thông kinh ngạc nhìn xem Đỗ Hà hỏi:

- Đang êm đẹp thôi học làm gì?

La Thông cũng không phải người ngoài, Đỗ Hà đem tiền căn hậu quả nói rõ cho hần.

La Thông động dung đứng lên, vui vẻ nói:

- Ngươi nói thật không, có chiến trận để đánh!

- Theo như ta đoán thì chắc sẽ có!

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, suy đoán này không nói có thập thành nắm chắc, nhưng bảy thành tuyệt đối có.

La Thông không nói hai lời, lập tức lên đường:

- Chờ ta một chút, ta với ngươi cùng đi!

Nói xong, hần thu dọn mấy thứ đồ đạc.

Nhìn thấy ánh mắt kinh nghi của Đỗ Hà, La Thông vừa thu dọn vừa đáp:

- Ta với Phòng Di Ái đều ưa thích luyện võ. Bất đồng chính là ta từ nhỏ luyện võ, mẫu thân không có ảnh hưởng ta. Chỉ hướng lớn nhất của ta là có thể ra trận giết địch như cha ta, kiến công lập nghiệp! Chỉ là trước đó lần thứ nhất bọn họ chê ta niên kỷ quá nhỏ, không cho phép ta tòng quân. Hôm nay ta đã mười sáu, trận chiến này sao thiếu được La Thông ta!

Về mặt hần hưng phấn, xem ra chờ mong ra trận đã không phải một ngày hai ngày rồi. Lúc trước nếu không là đắc tội Ủy Trì Kính Đức, Lý Thế Dân vì tránh cho hần tiếp tục gây chuyện, cưỡng ép hần đến Hoàng Vãn

quán học bài, La Thông căn bản sẽ không tới tại đây lãng phí thời gian. Hai người lần lượt thôi học. Đọc đường, Đỗ Hà hỏi ý định sắp tới của La Thông.

La Thông cười nói:

- Đọc binh pháp, luyện tập võ nghệ, thời cơ thi thố tài năng đã đến!

Nói xong hấn còn làm thủ thế cầm thương giết địch!

- Người thì sao?

Hấn hỏi lại Đỗ Hà!

- Đầu tiên đến đất Thái, chiêu tập một ít lão binh trước kia đi theo cha ta, sau đó nhận chức quan, để xem triều đình phong chức gì rồi nói sau! Hy vọng không phải là một nhàn quan, tốt nhất có thể cầm quân, càng nhiều càng tốt.

La Thông trong nội tâm khẽ động, hỏi:

- Không bằng như vậy, ta làm tiểu binh dưới trướng người như thế nào?

Đỗ Hà ngăn người, hấn biết võ nghệ La Thông, gia hỏa này thoát nhìn anh tuấn tiêu sái nhưng mãnh liệt như Trương Phi. Đơn đả độc đấu, Đỗ Hà tự hỏi có thể thắng hấn, nhưng lên chiến trường, có thể khẳng định uy hiếp của La Thông với địch nhân sẽ vượt xa hấn. Dù sao danh hào tiểu Bá Vương không phải nói chơi! Nhân tài như vậy, để ở nơi đâu dù không phải là cấp tướng quân cũng là giáo úy, làm tiểu binh cho mình cũng quá xa xỉ!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

67. Chương 67: Rượu Một Trăm Tám Mươi Sáu Năm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

La Thông nói như vậy cũng có cách nghĩ của hấn! La Thông có thể lẩn lộn không tị ở Trường An đó là bởi vì Lý Thế Dân nhớ tình cũ, thường xuyên chiếu cố bọn họ, nhưng dù sao La Sĩ Tín chết đã lâu, hơn nửa tráng niên mất sớm, lập công dĩ nhiên kém xa Úy Trì Kính Đức, Tàn Quỳnh, Trình Giảo Kim, càng chưa nói tới phụ tá đắc lực như Đỗ Như Hối.

Đỗ Hà khi nhận chức quan thì triều đình lập tức sẽ an bài cho hấn chức vị phù hợp để hấn ra sức vì nước. La Thông sẽ không được đãi ngộ, hấn muốn tòng quân, chỉ có thể đi phủ binh báo danh, hoặc là xin nhờ đám lão tướng Tàn Quỳnh, Trình Giảo Kim nhớ tình bạn cũ an bài cho hấn một chức vị.

Với bản sự của La Thông, muốn nhận chức tướng quân không khó. Nhưng La Thông làm người có chút tâm cao khí ngạo, khó người có thể cùng hấn ở chung. Chỉ người nào có bản lĩnh hơn người mới có thể khiến hấn tương giao. Nếu bố trí hấn vào một đội quân có thượng cấp có năng lực còn không bằng hấn thì sẽ khiến hấn cực kỳ khó chịu, thậm chí khinh thường hiệu lực.

Đỗ Hà bất đồng, hai người bọn họ tương giao gần hơn nửa năm. Trong nửa năm này, luận võ, La Thông chưa một lần có thể đánh thắng Đỗ Hà; Luận lực thống soái, rõ ràng là hấn tổ kiến đội bóng, Đỗ Hà thân là kẻ đến sau nhưng lại khiến cho cả đội bóng tin phục, uy tín càng trên hấn. Luận mưu trí, Đỗ Hà cũng xuất sắc hơn hấn.

Biểu hiện năng lực của Đỗ Hà trong vòng nửa năm vượt xa La Thông khiến hấn tâm phục khẩu phục. Cho nên, hấn tình nguyện làm tiểu binh dưới trướng Đỗ Hà cũng không muốn đến làm một tướng quân dưới trướng những kẻ có năng lực không bằng hấn.

Thấy La Thông không giống nói dối, Đỗ Hà cười nói:

- Được rồi! Nếu ta nắm giữ thực quyền, chuyện thứ nhất là kéo người nhập bọn.

Hai người cười vui vẻ tạm biệt. Vào ngày hôm đó, Đỗ Hà làm qua công tác chuẩn bị để đi đất phong của Đỗ Như Hối, đi theo còn có lão quản gia Đỗ Tử Anh của phủ Thái Quốc Công cùng hơn mười hộ vệ!

Đỗ Hà cùng Đỗ Tử Anh cười ngửa đi ở phía trước, Đỗ Hà rảnh rỗi trên đường nhàm chán, hỏi:

- Đỗ gia gia! Đất phong Thái quốc ở đâu?

Đỗ Tử Anh xem như người nhiều tuổi nhất trong Đỗ gia, lúc tám tuổi đã là hạ nhân ở Đỗ gia.

Lúc Đỗ Như Hối còn trẻ, Đỗ Tử Anh đã được đề bạt làm quản gia Đỗ phủ cho đến nay. Hắn đã vì Đỗ gia hiệu lực năm mươi năm, ngay cả Đỗ Như Hối và Chương thị cũng kính xưng một câu Đỗ lão, cho nên Đỗ Hà cùng Đỗ Cấu từ trước đến nay đều gọi hắn là gia gia.

Đỗ Tử Anh cười nói:

- Trong vùng Dự Châu, tên là Nhữ Dương!

Đỗ Hà vui vẻ nói:

- Đây chính là bảo địa phong thủy! Trong ấn tượng của ta, nơi đó là Toánh Xuyên thời cổ, chẳng những là nơi phì nhiêu mà còn là chỗ nhân tài tụ tập.

Đỗ Tử Anh gật đầu nói:

- Hoàng thượng đối với lão gia từ trước đến nay coi trọng, đất phong tự nhiên không kém!

Đỗ Hà muốn nghe sự tích dĩ vãng của Đỗ Như Hối. Đỗ Tử Anh cũng biết đường đi rảnh rỗi nhàm chán nên bắt đầu nói đến sự tình Đỗ Như Hối từ khi gia nhập Lý Thế Dân đến nay. Trong lịch sử giới thiệu đối với Đỗ Như Hối tương đối kỹ càng, nhưng bọn hắn dù sao cũng là mưu thần có rất nhiều kế sách, ám mưu không thể ghi tại sách sử, từ miệng Đỗ Tử Anh nói ra có một số chuyện người ta không biết, cũng khiến người ta cảm thấy thú vị. Bất tri bất giác đã đến ngoài Đồng Quan, đang giữa trưa, mặt trời nhô lên cao.

Đỗ Hà thấy thể lực Đỗ Tử Anh đã có dấu hiệu không duy trì được liền chỉ vào một quán trà cách đó không xa, cười nói:

- Đỗ gia gia, ta có chút mệt mỏi, không bằng chúng ta đi với quán trà phía trước nghỉ chân một chút?

Đỗ Tử Anh hiểu ý cười nói:

- Nhị thiếu gia có lòng với lão phu, lão phu nào có lý không theo.

Đỗ Hà để cho hạ nhân dẫn ngựa mớm nước, mình cùng Đỗ Tử Anh hướng quán trà đi đến. Lúc này vừa qua khỏi buổi trưa, hơn mười cái bàn lớn cơ hồ ngồi đầy người, có thương khách qua đường, cũng có lũ nhân đi xa, trong đó có mấy người thần thái hung hãn, mang theo binh khí, ánh chừng là nhân vật du hiệp. Đại Đường thượng võ thành phong trào, loại người này cũng gặp không ít. Hộ vệ sau lưng kêu lên:

- Chủ quán bưng một cái bàn ra, thiếu gia nhà ta muốn nghỉ chân!

Đỗ Hà đưa tay ngăn lại, lắc đầu nói:

- Đi ra ngoài nên hòa đồng với người khác, không cần phô trương. Các người tới gốc cây đối diện nghỉ ngơi..... Chủ quán, tìm cho chúng ta hai chỗ nào cũng được!

Đỗ Hà tính cách tùy ý, cũng không thêm để ý lễ tiết, ngược lại chán ghét người khác quá coi mình đặc biệt. Ánh mắt Đỗ Tử Anh lộ ra một tia vui mừng, nếu một người luôn cảm giác bản

thân cao cao tại thượng, xem thường người khác vậy thì tuyệt đối không thành được đại sự, nhưng nếu người nào hơn hẳn người thường nhưng lại có thể tâm bình khí hòa đối mặt hết

thảy vậy thì sẽ là nhân tuyển hàng đầu để thành đại sự.

Một lão giả ngồi đầu phía tây quay đầu, ánh mắt như điện đảo hai vòng trên mặt hắn, lập tức cười nói:

- Hay cho một câu hòa đồng với người khác, nếu huynh đài không chê thì ở chỗ ta còn hai chỗ trống, cứ tới đây!

Đỗ Hà thấy được tướng mạo đối phương không khỏi cả kinh, đối phương rõ ràng là lão giả râu tóc bạc trắng nhưng trong lời nói trung khí mười phần, càng khiến người ta sợ hãi là thân hình cường tráng, so với Trình Giảo Kim còn muốn cường tráng hơn ba phần, cánh tay cuộn cuộn, trước ngực nổi múi cơ, bên cạnh đặt một thanh cừu hoàn đại đao cùng một cái hồ lô rượu lớn tướng, đao nặng không dưới năm mươi cân, hồ lô có thể đựng không dưới mười cân rượu.

Nếu không nhìn thấy râu tóc bạc phơ và nét mặt già nua, Đỗ Hà căn bản không tin người trước mắt là một lão giả.

Đỗ Tử Anh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn sống 60 năm nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy nhân vật như vậy. Lúc này lão giả đang mỉm cười với Đỗ Hà vẻ thân thiện. Đối diện với lão giả là một vị trung niên, lại cũng là một nhân vật rất cao minh. Tuổi hắn chừng bốn mươi, mặc áo vải bào màu xám, lưng hùm vai gấu, phi thường uy vũ, bên cạnh đặt thanh trường thương màu xanh, đầu thương lộ ra hàn ý thật sâu khiến người ta nhìn vào sợ hãi.

Hai người bọn họ là một tổ hợp kỳ quái nhưng lại khéo dung hòa, chỉ là khí thế khiến người sợ hãi, võ nghệ vượt xa Đỗ Hà hiện giờ, nhất là lão giả kia, nếu không dùng khinh công mà nghạnh kháng thì chỉ sợ hắn không qua được ba chiêu.

Đỗ Hà mỉm cười ngồi xuống, có lẽ bọn họ rất mạnh, so với Hồng Phát nữ còn mạnh hơn mấy lần nhưng vẫn thua Đỗ Trường Thiên. Đỗ Hà tin tưởng chỉ cần mình luyện thêm mười năm, đạt tới trình độ trước kia thì sẽ là đối thủ của bọn họ. Cho nên Đỗ Hà cũng không biết là bọn họ mạnh hơn mình bao nhiêu, căn bản lơ đãng.

- Tiểu huynh đệ, ta từng gặp nhiều, cũng từng giáo huấn nhiều đám con cháu nhà giàu! Nhưng ngươi là người thứ nhất để cho ta muốn mời ngươi uống rượu đây, ta mời ngươi một ly!

Lão giả tóc bạc lấy ra một cái chén lớn, rót từ bầu rượu của mình một chén.

Trong chốc lát, mùi rượu tràn ngập toàn bộ quán trà.

Mùi thơm nhập vào đáy lòng, có thể nói là mười dặm đưa hương.

- Đỗ Khang!

Đỗ Hà hít một hơi thật sâu:

- Rượu này chỉ sợ trân quý không dưới trăm năm!

- Xác thực nói là một trăm tám mươi sáu năm đây!

Đỗ Hà nghe xong càng máy miệng, rượu càng ủ càng thơm, Đỗ Khang ủ qua chừng đó có thể xưng đệ nhất thiên hạ cũng không đủ! Đỗ Hà bưng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

68. Chương 68: Thiếu Nữ Vũ Chiêu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Rượu theo cổ họng rót thẳng xuống, hương thơm nhu thuận mà thuần chính ngọt ngào chỉ Đỗ Khang mới có khiến Đỗ Hà cực kỳ sảng khoái. Lão giả tóc bạc thấy vậy càng tán thưởng không thôi:

- Sảng khoái, tiểu huynh đệ, ta lại mời người!

Hắn lại rót cho Đỗ Hà một chén tràn đầy, Đỗ Hà lại một hơi cạn sạch, uống liền ba chén, mới chịu bỏ qua!

- Rượu ngon như thế lại gặp loại người thô lỗ, đáng tiếc!

Vào lúc Đỗ Hà đang hào hứng, lão giả tóc bạc kêu to sảng khoái thì bàn bên truyền đến một tiếng cảm khái. Đỗ Hà đưa mắt nhìn lại thấy một phú thương tai to mặt lớn. Đỗ Hà lơ đãng cười cười, không để ý đến. Lão giả tóc bạc tựa hồ cũng khinh thường không thèm bắt chuyện! Người trung niên ngồi cùng bàn nhìn bộ dạng thần nhiên của Đỗ Hà không khỏi cảm thấy hứng thú, ngay cả rượu trong tay cũng quên uống.

Phú thương tiến lên phía trước nói:

- Vị lão nhân gia này, Đỗ Khang của người chính là cực phẩm trong rượu, không biết có thể bỏ thứ yêu thích, bán cho.....

Hắn lời còn chưa dứt đã lập tức ngã vật ra đất. Không biết từ lúc nào, thanh cừu hoàn đại đao bên cạnh lão giả tóc bạc đã xuất hiện tại trước mặt của hắn, xuất hiện vô thanh vô tức, phẳng phất như nó vốn có ở đó. Hơn nữa lưỡi đao đụng vào chộp mũi nhưng lại không gây ra bất cứ tổn thương nào cho phú thương.

Đỗ Hà thầm khen: Động tác xuất đao của lão giả tóc bạc từ đầu đến cuối đều được hắn nhìn trong mắt, tiêu sái liên lạc, hơn nữa không hề quay đầu lại, chỉ dựa vào âm thanh nhận biết vị trí, cực kỳ tinh chuẩn. Võ công lão giả này quả nhiên là rất giỏi!

- Cút!

Lão giả tóc bạc lạnh lùng nói một câu! Mặt phú thương lúc xanh lúc trắng nhưng không dám nói nửa câu, lẳng lặng về chỗ ngồi.

- Hảo công phu!

Đỗ Hà tán thưởng một câu!

- Người cũng không kém!

Sắc mặt lão giả tóc bạc hòa hoãn lại, cười nói:

- Ít nhất ở vào tuổi này, ta xa không bằng người!

Đỗ Hà nhìn thoáng qua hồ lô rượu có chút vẫn chưa thỏa mãn.

Lão giả tóc bạc cười nói:

- Ba chén cũng là cực hạn, người khác dù ta xem thuận mắt cũng chỉ một chén, chỉ có người chân chính hiểu được cách uống rượu mới có tư cách uống ba chén. Nếu có duyên, lần sau

gặp nhau ta lại mời người!

Rượu này chỉ có uống một hơi cạn sạch mới có thể nhận thức tư vị trong đó, nếu như Đỗ Hà đau lòng rượu ngon nhắm nháp từng chút một thì lão giả tóc bạc cũng sẽ không mời hắn uống liền ba chén. Đỗ Hà cũng biết không thể quá tham nên cũng vui vẻ, chỉ cùng lão hàn huyên thiên nam địa bắc. Lão giả tóc bạc lộ ra là một nhân vật phóng khoáng, kiến thức lịch duyệt phong phú, qua câu chuyện thật khiến người khác được mở mắt. Người trung niên lại có vẻ kín đáo, không quá thích nói chuyện nhưng thỉnh thoảng xen vào vài câu đều nói trúng chỗ mấu chốt.

Chỉ một lúc sau, trong quán trà đi vào một thiếu niên quần áo lam lũ, dáng người thon gầy, trong tay cầm một miếng ngọc bội, chất ngọc thượng thừa, hiển nhiên là một khối mỹ ngọc. Phú thương chú ý tới miếng ngọc trong tay hắn, ánh mắt nhất thời lóe lên.

Thiếu niên vào tới bên trong, liếc nhìn chung quanh rồi vội vàng nói:

- Xuất môn ra ngoài dùng hết lộ phí, nguyện bán cổ ngọc gia truyền này để cứu mạng, nếu như vừa ý trả giá cao là được!

Giọng thiếu niên như chim hoàng oanh, dễ nghe êm tai, đúng là một người con gái. Tuổi nàng áng chừng mười bốn mười lăm, mặt và tay bôi than đen nhẻm, nhìn không ra dung mạo vốn có, trong lúc nói chuyện để lộ hàm răng đều trắng muốt, không hề tương xứng với da dẻ, con mắt đen nhanh linh động. Đỗ Hà cười nhẹ, nha đầu kia khó lường, một câu người trả giá cao là được tựa như đầu giá đời sau.

Phú thương có chút tham lam nhìn miếng cổ ngọc, hần lặn lộn buôn bán nhiều năm, sao không thể biết đây là một miếng bảo ngọc thượng thừa?

- Ta sao biết ngọc bội là thật là giả, đưa đây cho ta xem một chút, nếu là thật thì mua cũng không sao!

Phú thương lúc này biểu hiện ra phong phạm gian thương. Đỗ Hà dùng nhìn ra này phú thương không có hảo ý, chỉ cần ngọc bội kia vừa vào tay hần thì là thật là giả, giá trị bao nhiêu chỉ dựa vào một câu của hần, muốn hần trả lại là không có khả năng. Hần ghét nhất loại người vì làm giàu bất luận nhân đức này, muốn trợ giúp thiếu nữ kia một tay, thuận tiện trừng trị tên gian thương.

Thiếu nữ kia dù có vẻ gấp gáp, nhưng lại không mắc mưu, ngược lại nói:

- Ngọc bội là thật là giả, chỉ nhìn nhan sắc tính chất là phân ra cao thấp. Nếu như ông chủ này ngay cả điểm ấy cũng không nhìn ra thì há có thể biết được giá trị chân chính của miếng ngọc?

Nàng nhìn ra phú thương có lòng muốn mua nên nói:

- Trả hai mươi ngân lượng thì ông chủ có thể cầm đi.

Hai mươi ngân lượng mua một miếng ngọc trị giá ba mươi ngân lượng, lợi nhuận không nhỏ!

Phú thương bản tính tham lam, kiếm càng nhiều càng ít nên chỉ trả giá mười ngân lượng. Hần nhìn ra thiếu nữ cần tiền gấp nên không nhanh không chậm cò kè mặc cả.

Đỗ Hà cười nói:

- Vị cô nương này, nhà của ta mở hiệu cầm đồ, ta nhận ngọc bội kia hai mươi ngân lượng, nếu muốn chuộc đồ, có thể tới tìm ta!

Hần nhìn ra nàng tuy tuổi còn nhỏ nhưng có ngạo cốt, không tới để ăn xin nên nói dối để thăm tương trợ.

Phú thương thần sắc khê biến, cả giận nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn đối địch với ta?

Đỗ Hà căn bản không để ý tới hần, chỉ cười lấy ra hai mươi ngân lượng, hỏi:

- Thành hay không thành?

Thiếu nữ cũng biết Đỗ Hà cố tình giúp đỡ, cộng thêm thật sự cần tiền gấp nên gật đầu đồng ý.

Phú thương thấy Đỗ Hà hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới hần thì càng thêm tức giận, quát:

- Tiểu tử, thù này, chúng ta kết rồi!

Hần nổi giận dùng dùng ngồi xuống, trong mắt lóe hàn quang. Phú thương mới đầu còn có chút kiêng kỵ thân phận Đỗ Hà nhưng nghe hần nói là nhà mở hiệu cầm đồ lại dám coi thường hần nên coi đối phương chỉ là con cháu thương nhân nhãi nhép, nghĩ đến như thế nào trả thù.

Đỗ Hà căn bản không nhìn hần vào trong mắt, bảo chủ quán lấy giấy bút rồi viết một tờ biên lai, nhận ngọc bội, đem ngân lượng cho thiếu nữ. Thiếu nữ thấy chỗ trả lại ghi là Trường An Thái Quốc Công phủ, tên người là Đỗ Hà, nhất thời mở to mắt nhìn hần. Đỗ Hà làm một thủ thế đưa lên miệng tỏ vẻ bảo nàng đừng tiết lộ thân phận của mình. Thiếu nữ hiểu ý nhẹ gật đầu.

Liền tại lúc này, lại có một thiếu nữ vọt vào quán trà, kêu lên:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mẹ..... Mẹ chắc không được rồi!

Nói xong nàng khóc lóc thảm thiết.

Thiếu nữ này khác với người trước, nàng chỉ chừng mười tuổi, ăn mặc tuy đơn giản nhưng lại rất xinh đẹp, hai bím tóc đong đưa, đôi mắt trong veo như bảo thạch, khuôn mặt trắng như ngà voi điêu khắc, cái miệng nhỏ nhắn như búp bê.

- Làm sao vậy!

Đỗ Hà quan tâm hỏi, nhìn trái lại nhìn phải, nghĩ thầm không biết tướng mạo vốn có của thiếu nữ đầu tiên thế nào.

Thiếu nữ cũng có chút hoang mang:

- Mẫu thân chúng ta vì ngắt quả đại cho chúng ta ăn đỡ đói, vô ý lại để cho độc xà cắn tổn thương. Tại đây không có đại phu, biết làm sao đây!

- Ta đi xem!

Đỗ Hà cùng lão giả tóc bạc đồng thời mở miệng nói, người trung niên nhân cũng đứng lên.

Hai người phì cười, xem ra đều là người thích giúp đỡ người khác. Thiếu nữ chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào trên người của bọn hắn, dẫn cả đám tới đại thụ đối diện quán trà. Vách đám người vây xem ra thì thấy một thiếu phụ chừng bốn mươi đang nằm trên cỏ, sắc mặt nàng tái nhợt, môi tím ngắt, để lộ bắp chân. Đỗ Hà dùng trường kiếm cắt phần y phục chỗ bị thương, thấy bắp chân sưng vù, có hai lỗ nhỏ thật sâu.

Thiếu nữ thấy vậy, nước mắt tuôn trào, quỳ sụp xuống:

- Nếu có thể cứu được mẫu thân, Vũ Chiếu nguyện ý làm trâu làm ngựa để trả ân đức của hai vị!

Nước mắt tẩy đi dơ bẩn trên mặt nàng, để lộ làn da như bạch ngọc.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

69. Chương 69 : Cầu Nhiễm Khách Cùng Khương Tùng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn bắp chân của thiếu phụ đã sưng vù, Đỗ Hà không để ý thiếu nữ kia nói gì, trầm giọng:

- Tình huống nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng, chắc là bị độc xà cắn trúng!

Đỗ Hà cũng không có y thuật gì cao minh nhưng đã học qua không ít tri thức cấp cứu tại đại học, kể cả việc cấp cứu dã ngoại khi bị độc xà cắn. Hắn xé y phục thành giải băng, hỏi lão giả xin ít rượu. Lão giả không hề do dự đổ đầy một chén lớn, Đỗ Hà bảo thiếu nữ dùng dải băng cột chặt ngang bắp chân không để nọc độc tiếp tục di chuyển. Hắn ngậm mũi kiếm vào rượu, dùng lửa sát trùng. Thiếu nữ y theo phân phó đã làm xong hết thấy, nhìn chăm chăm vào Đỗ Hà để làm bước tiếp.

- Giữ chặt mẹ ngươi, đừng để nàng giãy dụa!

Đỗ Hà vung mũi kiếm, rạch một dấu chữ thập vào bắp chân của thiếu phụ, máu độc màu tím lập tức tràn ra. Đỗ Hà dùng cả hai tay nắm lấy bắp chân thiếu phụ, vận nội lực bức độc tố trong cơ thể của nàng ra. Đỗ Hà cũng không biết làm như vậy có đúng hay không, nhưng theo tri thức trong đầu của hắn thì chỉ cần bức được độc tố ra thì có thể giải trừ tuyệt đại bộ phận, bình thường có thể dùng miệng để hút nhưng dùng nội lực để bức lại càng tốt hơn.

Qua một chút thời gian, trên mặt Đỗ Hà đã toát đầy mồ hôi, máu từ trong cơ thể thiếu phụ chảy ra cũng dần dần chuyển thành đỏ thẫm. Thiếu nữ thấy mặt mũi của Đỗ Hà đầy mồ hôi thì lấy từ trong lòng ra một khăn tay màu trắng thay hắn lau đi.

Đỗ Hà cười vẻ cảm kích, thiếu nữ bất giác đỏ bừng mặt, bọn họ chỉ là bèo nước gặp nhau, làm như thể quả thực quá mức thân mật, chỉ là nghĩ đến Đỗ Hà vì cứu mẹ nàng mà mệt nhọc, cũng không kịp nghĩ nhiều. Chỉ cần chỗ nào có mồ hôi, thiếu nữ đều ân cần lau hết.

Máu đã có màu bình thường, Đỗ Hà nhẹ nhàng thở ra, đề phòng miệng vết thương còn có lưu lại nên hẩn dùng rượu rửa lại, thân thể thiếu phụ vốn đã yếu ớt nên không thể chịu đựng thêm, kêu thảm một tiếng, hôn mê bất tỉnh. Hai nữ thấy vậy cũng nhịn không được kinh hô một tiếng.

- Máu độc trong cơ thể đã hết nhưng vì tránh cho miệng vết thương còn lưu lại nọc độc, chỉ có thể dùng rượu trừ độc, dù sao chúng ta không có thuốc giải độc.

Đỗ Hà mỉm cười giải thích.

Hai nữ cũng biết Đỗ Hà có hảo ý, lúc trước cũng chỉ là quan tâm nên bị loạn.

- Ta có thuốc trị thương tốt nhất, đắp cho nàng để cầm máu!

Lão giả tóc bạc một mực ở bên cạnh nhìn xem, hẩn hành tẩu thiên hạ hơn năm mươi năm, cũng biết một chút về thủ đoạn cấp cứu nhưng thấy Đỗ Hà thủ pháp cao minh nên cũng không chặn ngang một cước. Lúc này thấy Đỗ Hà đã bức hết máu độc trong cơ thể thiếu phụ ra, ngoài thăm khen còn đưa cho thuốc trị thương tùy thân. Đỗ Hà tiếp lấy đắp cho thiếu phụ, quả nhiên lập tức cầm máu. Đỗ Hà lại xé thêm dải băng, băng bó kỹ cho thiếu phụ. Thiếu phụ cũng rất nhanh tỉnh táo lại, thần trí cũng khôi phục bình thường, sắc mặt tuy còn kém nhưng đã hơn trước rất nhiều!

Thiếu nữ dẫn muội muội nói lời cảm tạ. Đỗ Hà lại lắc đầu cự tuyệt, nói:

- Đừng vội cảm tạ, ta là người thường. Cũng không phải đại phu cao minh, đã thanh trừ nọc độc trên người mẹ ngươi hay chưa, ta cũng không dám khẳng định. Chỉ là tạm thời có thể bảo mạng, cụ thể thế nào còn phải tìm đại phu xác nhận để ngừa vạn nhất.

Thiếu nữ nhẹ gật đầu, muốn đem thiếu phụ dìu lên. Đỗ Hà thấy các nàng đã không có ngựa, cũng không có xe, nếu thực sự có chuyện vạn nhất cũng tới không kịp. Đỗ Hà gọi hộ vệ đến, dùng xe ngựa của hẩn đưa các nàng một đoạn đường. Thiếu phụ ngăn ngừa, muốn cự tuyệt.

Đỗ Hà giành nói:

- Cứu người cứu cho trót, đưa phật đưa đến tây thiên! Nếu ngươi có chuyện gì lại để hai con gái lo lắng, lại uống phí một phen khổ tâm của ta, không cần làm thế!

Suy nghĩ của thiếu nữ lại phóng khoáng hơn thiếu phụ rất nhiều:

- Mẹ, vị công tử này nói không sai! Ân tình có lớn cũng không thể một ngày trả hết, nhưng nếu mệnh không có thì lấy cái gì để trả? Huống chi, công tử giúp bọn ta thực sự không phải là vì nhu cầu gì, nếu như cự tuyệt ngược lại phụ hảo ý của hẩn.

Thiếu phụ tuy là mẫu thân, nhưng dường như rất nghe lời thiếu nữ, nghe nàng nói vậy cũng không cự tuyệt. Đỗ Hà lấy ra một túi tiền, đưa tay vỗ vỗ bả vai thiếu nữ, cười nói:

- Chăm sóc tốt mẹ ngươi!

Lúc hẩn quay người rời đi thì túi tiền đã treo bên hông thiếu nữ! Lão giả tóc bạc cùng người trung niên động dung trừng mắt nhìn túi tiền bên hông thiếu nữ, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy Đỗ Hà xuất ra túi tiền nhưng chỉ trong nháy mắt, túi tiền lại xuất hiện ở bên hông thiếu nữ, với nhãn lực thiếu nữ vẫn không thể nhìn ra Đỗ Hà ra tay như thế nào.

Phần năng lực hoàn toàn có thể xem như kinh thế hãi tục. Thiếu nữ không chút nào có phát giác, chỉ nhìn thật sâu Đỗ Hà, tựa hồ muốn khắc dung mạo của hẩn tại đáy lòng.

Đi về hướng quán trà, vừa lúc gặp phú thương có ý định rời đi. Hữu ý vô ý, hai người lại đụng vào nhau. Thân hình Đỗ Hà lão đảo, suýt nữa ngã quỵ. Phú thương đắc ý hừ lạnh một tiếng, ngáng đầu đi ngang qua. Đỗ Hà cầm đồ vật vừa lấy được ở tay, về lại chỗ ngồi. Lão giả tóc bạc cùng người trung niên cũng lần lượt ngồi xuống.

Lão giả tóc bạc khen:

- Không thể tưởng được tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ nhưng lại là chân hào kiệt thích làm việc thiện! Cầu Nhiêm Khách ta hôm nay coi người là bằng hữu!

Cầu Nhiêm Khách!

Đỗ Hà thần sắc động dung, lão giả này đúng là lão đại của phong trần tam hiệp, được vinh dự đệ nhất thiên hạ hào hiệp Cầu Nhiêm Khách! Hắn nhìn thoáng qua hình thể như Schwarzenegger đời trước của Cầu Nhiêm Khách, âm thầm tắc lưỡi, Lý Tĩnh năm nay 65 tuổi, đứng hàng thứ hai, Cầu Nhiêm Khách hiển nhiên còn lớn hơn, ít nhất cũng ngoài 65 vậy mà lại có thể trạng thể này.....

Đỗ Hà không biết như thế nào hình dung. Ngắm lại Đỗ Hà cũng thấy đúng, nếu không là Cầu Nhiêm Khách, ai có được mạnh mẽ thực lực như thế! Có lẽ Cầu Nhiêm Khách không bằng Đỗ Hà gặp may mắn, thân mang nội công, nhưng sáu bảy mươi năm khổ luyện, khiến cho tinh thần ý chí của hắn hòa hợp nhất thể, tôi luyện sắc bén như đao.

Đỗ Tử Anh càng kinh hãi, lão đã lớn tuổi nên càng rõ uy danh của Cầu Nhiêm Khách, vốn đây là đại hào kiệt thời Tùy mạt, vậy mà hiện giờ vẫn tráng kiện như cũ.

Sau khi Cầu Nhiêm Khách tự báo họ tên, người trung niên kia cũng nói:

- Ta tên Khương Tùng.

Hắn không sợ trường nhiều lời nhưng lúc này tự báo tính danh, hiển nhiên cũng cho rằng Đỗ Hà đáng giá giao kết.

- Tại hạ Đỗ Hà!

Đỗ Hà cũng báo ra tính danh, chỉ là không có nói ra thân thể của mình, đối với những du hiệp như bọn hắn, thể tướng hay không không có ý nghĩa, nghĩa khí hợp nhau mới trọng yếu. Nếu không sao chỉ với một câu "hòa đồng với mọi người" của Đỗ Hà liền hợp khẩu vị Cầu Nhiêm Khách rồi mời hắn uống rượu, lại không phải vì hắn cứu được nữ tử xa lạ kia mà lên tiếng tán thành.

Nghỉ ngơi một lúc, Đỗ Hà phải đi nên lên tiếng từ biệt. Cầu Nhiêm Khách, Khương Tùng cũng không giữ lại, bọn họ đều là người giang hồ từ trước đến nay đều là đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Trước khi đi, Cầu Nhiêm Khách cao giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, nhà của ta là Trương gia trang dưới chân Tung Sơn, nếu có chuyện gì thì cần Cầu Nhiêm Khách ta hỗ trợ, chỉ cần ở trong khả năng sẽ không từ chối!

- Đa tạ!

Đỗ Hà cao giọng ứng một câu, có thể cùng kết giao với hào kiệt như Cầu Nhiêm Khách, cũng coi như chuyến đi này không tệ rồi. Còn về danh tiếng của Khương Tùng, Đỗ Hà cảm thấy có chút quen tai, nhưng nhớ không nổi là nhân vật bậc nào, tuy nhiên có thể giao hảo với Cầu Nhiêm Khách chắc hẳn cũng không phải phạm nhân!

Đỗ Hà nghĩ một hồi rồi lấy thứ vừa rồi thuận tay lấy ra từ trong người tên phú thương kia xem xét.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

70. Chương 70: Là Giây Lộn Hay Là Bảo Bối

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tính cách Đỗ Hà cũng như Sở Lưu Hương, ghét nhất đúng là gian thương vì phú bất nhân nên Sở Lưu Hương thường xuyên đi trộm những bảo bối của đám gian thương về cứu tế nạn dân.

Đời sau, Đỗ Trường Thiên trong cuộc truy hồi quốc bảo ở ngoại quốc cũng thường đến nhà những phú hào giàu chảy mỡ lấy vài thứ bảo bối có giá trị xa xỉ, làm không ít những chuyện tốt lành lẽ.

Đi vào cổ đại, bởi vì thân phận tôn quý nên Đỗ Hà phần lớn giao hảo với những đám công chúa hoàng tử hay là hậu nhân của danh môn, danh tướng, rất ít khi gặp gỡ gian thương. Hôm nay ra ngoài gặp được một tên, tâm tư lập tức bắt đầu chuyển động.

Lúc hắn thấy gian thương kia cứ nắm chằng chằng lấy chiếc bao, dù ngay cả khi cò kè với thiếu nữ thì biết trong đó nhất định có thứ tốt. Vì vậy khi giáp mặt liền cố ý va chạm để thu hút sự chú ý rồi lấy trộm đồ bên trong. Về chuyện suýt nữa ngã quỵ dĩ nhiên cũng là giả vờ, nếu không như thế thì gian thương sẽ không đắc ý mà chủ quan, không hay mình bị trộm. Vật lấy được là một chiếc hộp gỗ nhỏ bọc gấm hình chữ nhật, khóa lại bằng một chiếc khóa nhỏ.

Đối với loại khóa nhỏ này, Đỗ Hà chẳng thèm ngó tới, thật sự không có tính khiêu chiến. Phải biết rằng kim khóa điện tử của gia tộc Rockefeller được xưng hoàn mỹ vô khuyết cũng bị hắn hóa giải dễ dàng, loại khóa nhỏ này hắn nhắm mắt cũng mở được. Hắn lấy một cây trâm cài đầu, qua ba giây đã mở xong. Mở ra hộp gấm, trong hộp không phải là trân bảo như Đỗ Hà tưởng tượng mà là một quyển sách nhỏ.

- Cái gì đó!

Đỗ Hà mở quyển sách ra, bên trong ghi lại đủ thứ thượng vàng hạ cám, có [Luận Ngữ] có [Lễ ký] cũng có [Trung Dung], cực kỳ tạp nham. Nhìn bộ dạng khấn trương gian thương, Đỗ Hà còn tưởng rằng là bảo bối gì, sao có thể nghĩ đến bản sách nhỏ kỳ quái này. Hắn lật đi lật lại một hồi, thật sự nhìn không ra có gì trân quý.

Đang lúc tò mò, đã thấy phía trước có tiếng vó ngựa rầm rập, bụi đất tung bay, hơn mười kỵ sĩ gào thét mà đến. Đỗ Hà tinh mắt, từ xa đã nhìn thấy người cầm đầu là tên gian thương rồi đi lúc này liền đem chiếc hộp gấm và quyển sách giấu vào người. Đám hộ vệ của gian thương phóng tới gần, giáp mặt rồi phóng vút qua.

Đỗ Hà thấy thần sắc sợ hãi của gian thương kia càng thêm hiếu kỳ, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là bọn chúng phát hiện mất đồ nên quay trở lại quán trà tìm?

Đỗ Hà lại mở chiếc hộp gấm và quyển sách nhỏ ra sẫm soi nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Có lẽ trong quyển sách này có ẩn chứa bí mật gì đó, Đỗ Hà nghĩ vậy nên nhét nó vào trong ngực, sai một tên hộ vệ theo đường tắt đặt chiếc hộp gấm vào một vị trí dễ chú ý, lại bảo hắn ẩn thân xem phản ứng của gian thương để đưa ra kết luận.

Một canh giờ, hộ vệ trở về.

- Sao rồi?

Đỗ Hà hiếu kỳ hỏi.

Hộ vệ nói:

- Thương nhân nhìn hộp gấm vui mừng quá đỗi, nhưng lập tức phát hiện trong hộp gấm không có vật gì liền lo âu, điên cuồng tra hỏi chủ quán có biết ai động vào hộp gấm!

Đỗ Hà lần thứ ba lấy quyển sách trong ngực ra, lại nhìn kỹ một hồi vẫn không thấy gì đặc biệt, thầm nghĩ:

- Có thể khẳng định, tên gian thương sợ hãi vì mất đi quyển sách nhỏ này, chắc chắn nó có bí mật, chỉ là mình chưa biết mà thôi.

Hắn cất lại quyển sách, tiếp tục đi về hướng đông. Qua Đồng Quan, lại thêm một ngày một đêm thì tới được Lạc Dương. Tại cổng thành Lạc Dương, Đỗ Hà gặp lại xe ngựa và hộ vệ mà hắn an bài cho phu nhân xa lạ kia. Khi tới bên xe ngựa lại gặp một thiếu nữ đứng đó. Nàng chừng mười bốn mười lăm tuổi, tóc dài

xoa vai, một thân vải thô áo gai, tóc bó bằng dải lụa, duy ăn mặc giản dị nhưng làn da trắng như tuyết, xinh đẹp vô cùng, không thể nhìn gần. Thiếu nữ thấy bọn họ đã đến, trên mặt vui vẻ.

Đỗ Hà cảm thấy có chút quen mặt, nhưng lại không biết đã gặp nhau ở nơi nào.

Đỗ Hà hỏi hộ vệ đánh xe:

- Ba người kia như thế nào?

Hộ vệ đánh xe chưa trả lời.

Thiếu nữ kia đã đứng ra nói:

- Nhờ phúc của Đỗ công tử, thân thể mẹ ta đã chuyển biến tốt đẹp, hiện đang nghỉ ngơi ở khách sạn trong thành. Nếu không có công tử tương trợ, Vũ Chiêu thực không biết làm thế nào!

Đỗ Hà kinh ngạc, nghe giọng nàng có thể đoán được là thiếu nữ lúc trước nhưng khác biệt quả là trời vực, lúc này cười nói:

- Cô nương bỏ cải trang để cho ta suýt nữa nhận không ra.

Hắn vô tâm nói xong, đột nhiên cảm giác được danh tự Vũ Chiêu tương đối quen thuộc, linh quang lóe lên, thần sắc khẽ biến. Vũ Chiêu, nhật nguyệt đương không, đây chẳng phải là danh tự của nữ hoàng Võ Tắc Thiên?

Chẳng lẽ?

Hắn là!

Vị tiểu nương tử trước mắt chẳng phải là nữ hoàng đế tương lai làm cho cả Đường triều run rẩy, tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, lục thân không nhận? Bất quá trong lịch sử chẳng phải là không có ghi lại danh tự ban đầu của Võ Tắc Thiên sao?

Vũ Mị Nương, Vũ tài nhân, Vũ chiêu nghi, ứng với Vũ Chiêu chắc là danh tự đầu tiên của nàng!

Chẳng lẽ lịch sử ghi lại bỏ sót, không nhắc đến danh tự ban đầu Vũ Chiêu này của Võ Tắc Thiên?

- Không biết cô nương người ở nơi nào!

Đỗ Hà hơi hoảng hốt.

Vũ Chiêu hơi ngạc nhiên.

Đỗ Hà biết tâm tư nàng rất tinh tế nên vội vàng giải thích:

- Ta xem cô nương cử chỉ văn nhã, nói chuyện hào phóng, chắc xuất thân không tầm thường, chẳng biết tại sao rơi vào tình trạng như thế?

Vũ Chiêu sắc mặt tối sầm lại, đáp:

- Tiểu nữ tử là người Văn Thủy ở Tịnh Châu, gia phụ Võ Sĩ Hoạch, đã từng lập công to cho Đại Đường nên phong nhất phẩm tương đương Quốc Công, ta chính là thứ nữ trong nhà. Năm trước, gia phụ qua đời, đại ca nhị ca cưỡng chiếm gia nghiệp nên tìm mọi cách ngược đãi mẹ con ta. Mẫu thân không đành lòng chúng ta tiếp tục chịu khổ nên tìm đến nhà mẹ đẻ để nương tựa. Trên đường dùng hết lộ phí, bất đắc dĩ lên núi ngắt lấy quả đại đồ đôi, đến nỗi bị độc xà cắn phải.

Võ sĩ Hoạch, thứ nữ trong nhà, Vũ Chiêu!

Các giải thích đều đủ, cho thấy nữ nhỏ bé và yếu ớt nữ tử trước mặt này là nữ hoàng Võ Tắc Thiên đại danh鼎鼎!

Đỗ Hà cố nén rung động, hỏi:

- Có từng tìm được thân nhân?

Vũ Chiêu âm thầm lắc đầu nói:

- Người nhà mẹ đẻ đã sớm rời Lạc Dương hai năm trước, đi đâu không rõ.

- Vậy các người.....

Đỗ Hà thấy thần sắc thê thảm của Vũ Chiêu, nhớ tới những gì nàng trải qua những năm này, trong lòng cũng nảy ý thương tiếc. Dù thành tựu nàng trong tương lai thế nào thì hôm nay cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi. Phụ thân ốm chết, vốn là chuyện buồn phiền nhưng khi bị người nhà ngược đãi không chịu nổi, các nàng bên ba ngàn dặm đến Lạc Dương cầu thân, tìm chỗ dựa thì thân nhân đã sớm không có tin tức. Loại tư vị này quả thật vô cùng khó chịu.

- Công tử không cần quan tâm cho chúng ta!

Vũ Chiêu thi lễ, cười nói:

- Ta đã thương nghị với mẫu thân, nghỉ ngơi và hồi phục ở Lạc Dương một chút sẽ tiến về Trường An, dùng số tiền mà công tử trợ giúp làm chút sinh ý, nuôi sống gia đình. Ta tin thiên hạ to lớn, cuối cùng sẽ có chỗ dung thân. Vũ Chiêu ta tin tưởng, mặc dù không dựa vào bất luận kẻ nào, ta cũng có thể nuôi sống gia đình.

Vũ Chiêu niên kỷ tuy nhỏ, nhưng lời nói này tràn đầy khí phách, trong mắt tràn đầy kiên cường, tuyệt không chịu cúi đầu với vận mệnh.

Chỉ là Vũ Chiêu xuất thân Quốc Công, địa vị cũng coi như cao quý, nếu không là bị buộc đến bước đường cùng, há lại sẽ sinh ra lòng thương cảm?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

71. Chương 71 : Phiền Toái Của Quyền Sách Nhỏ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đêm hôm đó, Đỗ Hà tạm thời ở lại Lạc Dương.

Hắn có ý định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai mới tiếp tục khởi hành.

Đỗ Hà đứng bên ngoài cửa sổ, đang nhìn vàng trăng trên bầu trời, nghĩ đến những biến hóa từ khi mình đi tới Đại Đường, lại có cảm giác cảm khái ngàn vạn.

Bởi vì mình xuất hiện, lịch sử đã không còn là lịch sử, xuất hiện rất nhiều biến cố. Trong đó biến cố lớn nhất chính là Đỗ Như Hối cùng Trương Tôn hoàng hậu cho tới nay vẫn còn khỏe mạnh, cùng việc mình tự tay thúc đẩy chuyện của Thổ Phiên.

Đối với chuyện của Thổ Phiên, Đỗ Hà tin tưởng phán đoán của mình sẽ không sai!

Tuy sắp xảy ra việc binh đao, sẽ tạo thành thương vong nhất định, nhưng lại làm cho Đại Đường chú ý tới sự tồn tại của Thổ Phiên, sẽ không giống như trong lịch sử, mặc cho bọn hắn tự do tự tại phát triển trên cao nguyên. Nếu đợi tới sau này mới đi chú ý, lúc đó cánh chim của Thổ Phiên đã cứng cáp, sẽ khó thể khống chế.

Dùng thực lực của Đại Đường hôm nay, Thổ Phiên nếu trốn trên cao nguyên có lẽ còn có chút phần thắng, nếu như miễn cưỡng hạ cao nguyên gây chiến, xem như tự chịu diệt vong. Đỗ Như Hối cùng Trương Tôn hoàng hậu cho tới nay vẫn còn khỏe mạnh, Đỗ Hà cũng dò thăm được chút duyên cớ khi cùng Trường Nhạc công chúa tâm sự hàn huyên.

Ở Trình Quán bốn năm, bởi vì hộ tống Ngọc tỷ truyền quốc, Lý Tĩnh không hiểu vì sao lại bị hôn mê, ngự y Trường An bó tay hết cách, Lý Thế Dân mời Dược Vương Tôn Tư Mạc đến trị liệu cho Lý Tĩnh, cùng lúc đó Đỗ Như Hối tái phát bệnh cũ, lại nhân tiện được Tôn Tư Mạc điều thủ trị lành.

Lý Thế Dân thấy Tôn Tư Mạc có được dị thuật điều thủ, muốn sắc phong Tôn Tư Mạc làm ngự y.

Nhưng Tôn Tư Mạc lại cười cự tuyệt, tỏ vẻ mình chỉ muốn hành tẩu thiên hạ, thể nghiệm cùng quan sát nghiên cứu những nghi nan tạp chứng của nhân gian, mới có thể giúp cho y thuật của bản thân luôn luôn phát triển.

Lý Thế Dân tư tưởng khai sáng, cũng không cưỡng cầu, chỉ nhờ Tôn Tư Mạc trị liệu khí tật của Trường Tôn hoàng hậu cùng Trường Nhạc công chúa.

Đối mặt với loại chứng bệnh ngoan cố như khí tật, Tôn Tư Mạc cũng bất lực, nhưng lại cho rất nhiều ý kiến hữu hiệu, đề nghị cùng tỏ vẻ sẽ nghiên cứu ngày đêm nghi nan tạp chứng này.

Cách năm năm, cũng tức là Trình Quán chín năm, Tôn Tư Mạc lần nữa quay về Trường An bái kiến Lý Thế Dân, dâng lên đan dược mà hắn đã nghiên cứu trong suốt năm năm thành tựu.

Nguyên lai Tôn Tư Mạc là Dược Vương, còn là y si, vừa gặp phải nghi nan tạp chứng sẽ vui vẻ quên hết thấy mọi chuyện, toàn lực chui đầu vào nghiên cứu.

Trong năm năm hắn liên tục nghiên cứu phương pháp trị liệu, đã có chút kỳ hiệu, dùng Thái Tử Tham, Đông Trùng Hạ Thảo, Chiết Bối Mẫu, Thiên Hoa Phấn, Tân Lang, Bạch Cập, Cam Thảo... tổng cộng gần trăm loại dược liệu luyện ra được Bách Thảo đan.

Mặc dù Bách Thảo đan không thể trị lành khí tật hoàn toàn, nhưng có thể hữu hiệu điều trị tỳ phổi, giảm bớt khả năng phát bệnh.

Từ khi phục dụng Bách Thảo đan, Trường Tôn hoàng hậu cùng Trường Nhạc công chúa cũng rất ít tái phát bệnh tình, hơn nữa có tái phát cũng không nghiêm trọng như ngày trước, thân thể của họ cũng nhờ vậy mà chuyển biến tốt đẹp.

Đỗ Hà phán đoán, tiến trình mấu chốt thay đổi lịch sử nhất định là việc Lý Tĩnh đột nhiên hôn mê trong hành trình vận chuyển Truyền quốc ngọc tỷ.

Nếu không phải Lý Tĩnh bị hôn mê, Tôn Tư Mạc cũng sẽ không xuất hiện tại Trường An, cũng sẽ không kịp thời trị liệu bệnh tình nguy kịch của Đỗ Như Hối, Lý Thế Dân cũng sẽ không vì khả năng điều thủ hồi xuân của Tôn Tư Mạc mà nhờ hắn chữa bệnh cho vị mẫu nghi thiên hạ kia.

Trường Tôn hoàng hậu cũng sẽ không có được Bách Thảo đan, khiến khí tật trên người cũng bị áp chế.

Hết thấy biến cố đúng là không thể tưởng tượng, nhưng lại trở nên hợp tình hợp lý.

Với tư cách là một thần y có thể nổi danh cùng Biển Thước, Hoa Đà, Tôn Tư Mạc xác thực có năng lực khởi tử hồi sinh!

Hôm nay lại thêm một nhân vật khó lường trong lịch sử xuất hiện trước mặt Đỗ Hà, một nữ tử hiện tại chỉ như một người đáng thương, nhưng lại là một thiết nương tử danh chấn thiên hạ ngày sau, là nữ hoàng đế đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc. Năng lực vì sự xuất hiện của mình mà có được vận mệnh như vậy sao?

Đỗ Hà đột nhiên cười tự giễu, chính mình không biết từ lúc nào lại có nhiều cảm xúc như vậy.

Nhìn ngắm cảnh đêm, nghe tiếng côn trùng rả rít, Đỗ Hà đột nhiên nghe được một thanh âm rên rỉ thật khẽ.

Một chiếc xe ngựa chạy ngang qua trên đường phố, tiếng rên rỉ là từ bên trong xe ngựa truyền ra. Mượn cảnh ban đêm, nhìn rõ xa phu trên xe, Đỗ Hà đột nhiên lộ ra thần sắc hứng thú.

Người điều khiển xe ngựa hắn nhận thức, chính là một trong những hộ vệ của tên gian thương mà hắn từng gặp vài ngày trước đó.

Những ngày này Đỗ Hà vẫn một mực nghiên cứu ý nghĩa của quyển sách nhỏ kia, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không phát hiện được gì. Nhưng phản ứng của tên gian thương lại chứng tỏ trong quyển sách phải tồn tại bí mật nào đó không tầm thường.

Hôm nay hẳn lại nhìn thấy nhóm người kia, vừa vặn cho hắn cơ hội tìm tòi tới tột cùng.

Đỗ Hà đổi lại y phục dạ hành, từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống chắt chẽ truy theo sau.

Xe ngựa đi trong đêm tối, rất dễ làm người chú ý, xa xa đi theo với khinh công của Đỗ Hà, căn bản không phí chút sức lực.

Chuyển vòng nhiều lần, Đỗ Hà đi theo bọn hắn tới hậu viện một khách sạn nằm ở thành tây.

Đỗ Hà ẩn nấp trong chỗ tối, xa xa quan sát, bọn họ có năm người, hai người thủ hộ, hai người từ trên xe ôm xuống một bao tải. Bao tải vụn vẹo, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ, hiển nhiên là có người bên trong, hơn nữa còn là một nữ nhân.

Người đi cuối cùng đưa tay gõ cửa thật có quy luật!

Cửa sau mở ra, năm người cùng đi vào, mở cửa chính là tên gian thương, hắn nhìn trái phải xác định không có người theo dõi, mới đem cửa khóa lại.

Tường vây khách sạn này cùng tường vây dịch quán Trường An khác khá xa, Đỗ Hà thật đơn giản đã đi vào bên trong.

Đây là một hậu viện độc lập, mặc dù chỉ có ánh đèn dầu, nhưng có thể chứng kiến trong sân trồng thật nhiều hoa cỏ, còn bố trí bồn cây cảnh đủ loại kiểu dáng, u nhã yên tĩnh, rất có tâm tư.

Trong sân có hồ cá cùng giả sơn, hoa cỏ xanh biếc như tôn vinh, còn trùng rả rít khiến người không thể tưởng tượng đây chỉ là một khách sạn, tựa như về tới nhà mình.

Đây là trụ sở loại hình như phòng tổng thống ở đời sau, là biệt viện độc lập chuyên chuẩn bị cho kẻ có tiền ở lại.

Bên phải biệt viện là một tòa lầu nhỏ hai tầng sừng sững, trong tiểu lâu đèn đuốc sáng trưng.

Đỗ Hà mượn nhờ khung cảnh ban đêm cùng cây cối che đậy, vô thanh vô tức thoáng bay qua, khi đi tới gần, nhìn thấy mấy hộ vệ của tên thương nhân từng gặp qua tại quán trà ngày hôm trước.

Lưu tâm nhìn lại thật kỹ, chỉ thấy khắp bốn phía tiểu viện đều có thủ vệ đi tuần, cực kỳ nghiêm mật.

Nhưng những hộ vệ này nếu so sánh với hộ vệ của Thổ Phiên đúng là khác xa, tuy nghiêm mật nhưng cũng không hoàn toàn không thể đi vào.

Điều này đương nhiên không làm khó được Đạo soái võ nghệ cao cường!

Đỗ Hà dò xét xong tình thế, quay trở lại bên hông tiểu lâu, nhảy lên lầu hai, chân móc lên trên lan can lầu hai, buông ngược thân thể thăm dò chỗ thông gió trên đỉnh nóc nhà nhìn vào bên trong.

Vừa nhìn liền lập tức rung động, thiếu chút nữa đã bị rơi khỏi nóc nhà.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, ngoại trừ tên gian thương cùng đám hộ vệ, lại có cả Vũ Chiêu.

Tay chân nàng bị trói, có chút chật vật, bên cạnh có bao tải vứt sang bên, nữ tử bị bắt chính là Vũ Chiêu.

Đỗ Hà thấy Vũ Chiêu cũng không lộ ra thần sắc lo âu, lại còn thật tỉnh táo lý trí nhìn quanh bốn phía, nói:

- Các người là ai, bắt ta làm gì?

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ, tuy nói chuyện tỉnh táo nhưng thân thể vẫn thoáng run rẩy lên.

- Nha đầu!

Tên gian thương chậm rãi đi tới trước người Vũ Chiêu.

- Đừng biết rõ còn cố hỏi, không muốn nếm đau khổ thì nói nhanh. Huống chi quyển sách trong tay người cũng chỉ là vô dụng, người muốn bắt quá chỉ là tiền tài, chỉ cần người đem quyển sách nhỏ đưa cho ta, ta cho người một trăm ngàn lượng!

Về mặt gian thương ôn hòa nói, nhưng trong mắt hiển lộ rõ vẻ vội vàng cùng bất an.

Thần sắc Đỗ Hà hơi động, quyển sách kia quả nhiên còn có tác dụng khác, bằng không tên gian thương kia cũng sẽ không vận dụng loại thủ đoạn này, nhưng vì sao hắn lại đi bắt Vũ Chiêu?

Nhớ tới việc trải qua tại quán trà mấy ngày trước, hắn lập tức hiểu rõ tình huống.

Tên gian thương rõ ràng đã hiểu lầm, hắn không biết quyển sách bị Đỗ Hà lấy đi, cho nên đem mục tiêu định dạng trên thân người khả nghi nhất.

Hắn nghĩ Vũ Chiêu giả vờ đi bán ngọc, là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của hắn để dễ dàng ăn cắp, cho nên cho rằng Vũ Chiêu có dự mưu trộm đồ vật của hắn.

Hắn cũng không thể khẳng định Vũ Chiêu là người trộm vật, nhưng vì quyển sách kia thật quá mức trọng yếu, cho nên hắn chỉ có thể đem ngựa chết xem là ngựa sống.

Bởi vậy hắn mới sai người bắt cóc Vũ Chiêu, tiến hành thẩm vấn!

Quyển sách nhỏ kia đến tột cùng lại có bí mật gì?

Đỗ Hà cảm thấy càng thêm hiếu kỳ!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

72. Chương 72 : Đỉnh Cấp Chính Khách

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện tại quyển sách đang nằm trong tay Đỗ Hà, mà Vũ Chiêu lại vì quyển sách mà bị bắt, nếu truy nguyên hắn cũng không tránh khỏi có trách nhiệm, huống chi hắn vốn thương tiếc thân thể Vũ Chiêu đáng thương, giờ phút này càng không thể trở mặt nhìn nàng chịu khổ.

Đỗ Hà tính toán nhân thủ của đối phương, tổng cộng hơn hai mươi người, hơn mười người thủ hộ ngoài sân, mười người ở trong đại sảnh.

Chỉ cần hắn khẽ động, lập tức sẽ kinh động bọn hắn, nếu vậy sẽ bị bọn hắn triển khai vây công.

Công phu của đối phương không tầm thường, dùng kiếm pháp võ nghệ của mình muốn đánh bại từng người cũng không phải không có khả năng, nhưng cùng lúc đó còn muốn bảo vệ Vũ Chiêu không biết võ công cũng không phải dễ dàng.

Phải nên làm thế nào mới tốt đây?

Đỗ Hà nhíu mày trầm tư.

Ngay lúc này, Vũ Chiêu đột nhiên nói:

- Người nói là quyển sách không có tác dụng kia sao?

Đỗ Hà giật mình khó hiểu.

Gian thương lộ ra vẻ mừng như điên, kêu lên:

- Không sai, chính là quyển sách không có tác dụng gì, ở đâu... mau nói cho ta biết!

Thần sắc lo nghĩ bất an biến mất vô tung, trở nên mừng rỡ như điên, thậm chí còn hô to “lão thiên phù hộ”. Hắn tiến lên nắm lấy bả vai Vũ Chiêu, dùng sức lắc mạnh, quát:

- Nhanh, mau nói cho ta biết!

- Ai ôi! Người làm đau ta!

Vũ Chiêu kêu một tiếng.

Gian thương vội vàng lui ra sau một bước, lại ngoài ý muốn nói:

- Thật có lỗi!

Sau đó hắn tự mình cởi dây trói cho nàng, cung kính lui qua một bên, cười nói:

- Vị cô nương này, người cũng biết quyển sách kia nằm trong tay người cũng chỉ vô dụng, không bằng người đem nó trả lại cho ta, đổi chút ít tiền tài còn tốt hơn!

Nhìn bộ dáng của tên gian thương, Đỗ Hà chợt hiểu ý cười nhẹ, nhin không được phải gờ ngón cái đối với vị nữ hoàng để nổi tiếng trong lịch sử Đại Đường.

Thật cao minh, quyển sách kia rõ ràng đang ở trên người hắn, Vũ Chiêu làm sao có được?

Nàng thậm chí còn không biết hình dạng quyển sách ra sao, nhưng nàng nghe ra quyển sách rất trọng yếu đối với những người này, cũng nhìn ra đám người này hung thần ác sát, đáy lòng càng thêm minh bạch rõ ràng, nếu nói trên người nàng không có đồ vật mà bọn hắn muốn tìm, chắc chắn sẽ không thiếu bị nghiêm hình tra tấn, khi bọn hắn xác định mình thật

sự không có đồ vật của bọn họ, nàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên tại loại tình huống nguy cơ hiện tại!

Vũ Chiêu thật lý trí làm ra lựa chọn chính xác, thừa nhận mình có biết, bởi vì chỉ cần nhóm người này nghĩ lầm đồ vật còn trên tay của nàng, bọn hắn sẽ có kiêng kỵ, không dám làm gì nàng.

Tình huống nguy cơ, lựa chọn lý trí, khả năng biểu diễn đóng kịch đủ đoạt cả Oscar, nếu không phải do quyển sách còn nằm trong người Đỗ Hà, hắn cũng đã chắc chắn đang nằm trong tay Vũ Chiêu.

Nha đầu này tuổi tác tuy nhỏ, nhưng phần cơ trí biến nguy thành an, khả năng bình tĩnh trấn định, biểu diễn hợp tình hợp lý, hoàn toàn đã biểu hiện ra hết thấy khả năng của một chính khách cao cấp cần thiết.

Nếu như đang ở đời sau, tiểu nha đầu này nhất định sẽ là một nữ chính khách làm hết thấy nam nhân trong thiên hạ phải ghé mắt.

Vũ Chiêu vượt vuốt bàn tay bị trói có chút đau xót, lại sợ hãi nói:

- Muốn quyển sách kia sao người không nói sớm, ta vốn nghĩ đó là vật đáng tiền, nhưng không ngờ là quyển sách không có tác dụng gì, còn tưởng rằng là bảo bối gì đâu!

Gian thương ở một bên cười làm lạnh, hỏi:

- Quyển sách đang ở đâu?

- Ném đi rồi!

Vũ Chiêu sợ hãi nói một câu.

- Ném đi?

Gian thương kích động nhảy dựng lên, trong mắt đã hiện ra tia hung quang.

Vũ Chiêu bị hù dọa thối lui ra sau một bước, vội hỏi:

- Quyển sách kia đối với người mà nói rất trọng yếu, nhưng với ta mà nói chỉ là giấy lộn, không ném giữ lại làm gì!

Gian thương cũng gật đầu tán thành, ngược lại càng thêm vững tin lời Vũ Chiêu đã nói quyển sách đang nằm trong tay của nàng.

Đỗ Hà lại thầm khen lần nữa, dưới loại tình huống này, Vũ Chiêu cơ hồ đã đem tên gian thương kia đùa giỡn trong bàn tay. Chỉ là lời nói dối dù sao cũng là lời dối, Vũ Chiêu vẫn khó có thể chạy thoát khỏi ma chướng.

- Ném ở chỗ nào?

Dưới đáy lòng gian thương vẫn kỳ vọng quyển sách không bị ném ở địa phương quá bất mắt, hoặc là ném vào trong nước.

Ở trên Ưng Chủy sơn, chỗ đó chúng ta có một cứ điểm. Bình thường khi chúng ta trộm đồ vật đều chia của ở nơi đó. Ta không biết chữ, quyển sách cầm trong tay cũng không biết có đáng giá tiền hay không, vừa hỏi lại thì nghe nói không đáng giá tiền nên tiện tay ném luôn xuống đất!

Vũ Chiêu ra vẻ trung thực nói, thân thể nàng hiện tại có chút run rẩy, khiến cho người ta có loại cảm giác nàng đang sợ hãi tới cực điểm, không dám nói dối.

Dù sao cũng đã nói dối, hơn nữa còn là nói dối không hề có căn cứ. Cho nên cũng không phải chuẩn bị bố trí được hoàn mỹ vô khuyết, nhưng nàng lại làm ra biểu lộ run sợ như vậy, lại làm cho người ta trái lại tin tưởng lời nàng nói chính là sự thật.

Vũ Chiêu vừa thốt ra, Đỗ Hà cũng đã minh bạch được dụng ý chân thật của nàng.

Vũ Chiêu chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, muốn ở loại tình huống này chạy trốn là chuyện không thể nào.

Chính vì biết rõ điểm này, cho nên nàng tự chế tạo cơ hội cho chính mình.

Đầu tiên hiện tại là buổi tối, cửa thành Lạc Dương đã đóng, muốn ra khỏi thành phải đợi tới sáng mai.

Lạc Dương là thành đô thứ hai dưới thời Đường, Lý Thế Dân từng đến Lạc Dương mấy lần để xử lý chính vụ. Cho nên ra vào rất nghiêm khắc, nhất là khách thương nhất định phải kiểm tra theo thông lệ. Trong khoảng thời gian này nàng sẽ có một cơ hội chạy trốn, đồng thời Ưng Chủy sơn nằm ở tận sâu trong đại hạp cốc Hương Trại Câu tại Huyện Giản Khẩu huyện Lạc Ninh, nơi đó núi cao rừng rậm, trên đường đi lại đầy đặc vách đá dựng đứng cùng cây cối rậm rạp nàng sẽ có thêm cơ hội chạy trốn lần thứ hai.

Dưới loại tình huống xấu thế này, Vũ Chiêu có thể bằng vào tài trí của chính mình sáng tạo cho mình hai cơ hội trốn chạy thật sự là không dễ.

Gian thương cũng không phải người quá ngu xuẩn, chưa hẳn là không biết Vũ Chiêu rất có thể đào thoát, chỉ là hắn không còn lựa chọn nào khác mà thôi. Hắn hy vọng quyển sách đang ở trên người Vũ Chiêu, vì vậy hắn chỉ đành lựa chọn tin tưởng Vũ Chiêu.

- Được rồi! Ta nói chuyện giữ lời!

Gian thương lấy từ trong ngực ra ba mươi ngân lượng đưa cho Vũ Chiêu, nói:

- Cầm đi, đây là tiền đặt cọc, chỉ cần người dẫn ta tìm được quyển sách kia, bảy mươi lượng còn lại sẽ đưa đủ số!

Trong mắt Vũ Chiêu hiện lên tia tham lam, muốn cầm như ra vẻ không dám.

Gian thương thấy vậy càng thêm yên tâm, chỉ cần có lòng tham, tham tài đương nhiên sẽ càng dễ dàng đối phó, hắn thoải mái đem ngân lượng nhét cho Vũ Chiêu, trong lòng cũng không có chút đau xót.

Bởi vì chỉ cần lấy được quyển sách về tay, tiền vẫn là của hắn, trước khi đưa vị mỹ nhân này xuống hoàng tuyền, còn có thể vui vẻ với nàng một lần.

Nảy sinh tâm tư xấu xa, gian thương lại dặn hai gã hộ vệ áp giải Vũ Chiêu đi lên lầu hai, nghiêm ngặt canh giữ.

Đỗ Hà xác định mình không bị hai gã hộ vệ phát hiện, lại tiếp tục rình xem.

Nhờ sự cơ trí của Vũ Chiêu, hiện tại xem như nàng đã tạm thời được an toàn, chuyện cứu nàng cũng không vội trong nhất thời.

Chính thức làm cho Đỗ Hà phải để ý là quyển sách kia, một quyển sách ghi chép tạp loạn, nhưng lại có thể làm tên gian thương xem trọng đến như thế, nhất định phải có bí mật không muốn cho ai biết.

- Người nói lời của tiểu nha đầu kia có thể tin được mấy thành đây!

Lúc này một tên trang phục như hộ vệ đứng bên cạnh tên gian thương, là một trung niên sống vai đứng thẳng với hần đột nhiên mở miệng.

Đỗ Hà nhìn về phía người nọ, người kia thân hình khôi ngô, bên hông còn có một thanh hoành đao, đó là hoành đao thượng đẳng, một tên hộ vệ bình thường tuyệt đối không thể có được.

- Chỉ ít có bảy thành! Sự việc đã phát triển tới mức này, mặc dù chỉ có một thành khả năng cũng phải đi thử xem một lần. Nếu thật sự mất đi quyển sách kia, ta và người ở trước mặt điện hạ cũng không có được chỗ tốt!

- Điện hạ!

Hai chữ này lại làm Đỗ Hà rung động.

Bên trong “Sự vật kỷ nguyên” có ghi chép lại:

- Từ thời Hán đến nay, hoàng thái tử cùng chư vương đều được xưng là điện hạ, đến hiện nay vẫn theo dùng.

Đường triều chỉ có chư vương mới có thể xưng hô điện hạ, vương tước trong Đường triều hôm nay chỉ có người trong Lý gia tôn thất mới có được, hơn nữa phần lớn đều là hoàng tử!

Đỗ Hà có một loại cảm giác, chính mình vô tình lấy được quyển sách kia chỉ sợ đã cất giấu một bí mật kinh người!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

73. Chương 73 : Thiếu Nữ Hoài Xuân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nín thở tập trung tinh thần lắng nghe, bên trong nghe được gian thương nói như vậy, tên hộ vệ lại lạnh lùng nở nụ cười:

- Đừng đem việc này liên lụy tới trên người của ta. Là do bản tính của người tham món lợi nhỏ, đến nỗi làm mất đồ vật điện hạ giao cho người, hết thảy có quan hệ gì tới ta đâu?

Gian thương xấu hổ cười làm lạnh, như có vẻ may mắn nói:

- Cũng may điện hạ cẩn thận, đem đồ vật phân thành hai phần, ta và người chia ra mang trên người, dù có mất đi cũng không tạo thành sai lầm lớn!

Đối với lời nói này hộ vệ kia cũng gật đầu đồng ý.

Nghe tới đó, Đỗ Hà cũng đã minh bạch được nguyên do. Khó trách mình không hiểu được vấn đề trong quyển sách, nguyên lai còn một phần đang giấu trên người tên hộ vệ. Đồng thời hẳn cũng phải thầm khen tính cẩn thận của nhân vật phía sau màn, làm như thế mặc dù có người có ý định cướp đoạt nhưng cũng chỉ lấy được một phần không có tác dụng gì.

Gian thương nhắc nhở:

- Người mang đồ vật kia nên cẩn thận, nếu làm mất đi, lần này cả ta và người đều thật sự không có kết quả tốt mất rồi!

Hộ vệ chẳng thèm quan tâm tới, vỗ vỗ ngực, thanh âm lạnh lùng nói:

- Đừng xem ta giống như người, điện hạ giao đồ vật cho ta, ta vẫn một mực mang theo trong người, mặc cho ai cũng không có bốn sự lấy đi từ trong ngực của ta.

Đỗ Hà nghe tới đó cũng vẫn thản nhiên, nếu không biết rõ tình hình thì thôi, chẳng lẽ thật sự cho rằng mang theo trong người là có thể đề phòng được mình sao?

- Đúng rồi, nếu như ngày mai tìm được quyển sách, chuyện sách từng bị mất mong Vương huynh rộng lòng bỏ qua, đừng nói lại cho điện hạ biết!

Gian thương tựa hồ thật kiên cố người đứng phía sau màn.

Vương hộ vệ cười nói:

- Chuyện này dễ dàng, bất quá...

Hắn như có điều ám chỉ, nói:

- Ngày mai sau khi tìm được quyển sách, nữ hài kia sẽ là của ta!

Trong mắt hắn lộ ra vẻ tham lam dục vọng.

Gian thương thâm hận hận lợi dụng lúc người gặp khó khăn, nhưng chỉ đành cười đáp ứng, nhưng lại nói:

- Thịt người ném trước, nhưng cũng nên lưu lại chút canh a!

Hai người đều lộ ra tia cười gian ti tiện.

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên lửa giận, tràn đầy sát cơ!

Hắn ghét nhất là gian thương làm giàu bất nhân, nhưng hận nhất là những kẻ chuyên cường gian, chỉ cầu chính mình hưởng lạc lại bỏ qua nỗi thống khổ của người khác.

Đỗ Hà vẫn tiếp tục lắng nghe, nhưng hai người kia chỉ tiếp tục nói chuyện phiếm, không lộ ra lai lịch của vị điện hạ kia là người phương nào, cũng không tiếp tục thảo luận về chuyện quyển sách, tựa hồ bọn hắn chỉ phụ trách hộ tống, nhưng lại không biết nội dung lẫn nhau, chỉ có thể theo thần sắc của bọn hắn suy đoán được sự trọng yếu của quyển sách kia.

Trong lòng Đỗ Hà biết được việc đã đến mức này cũng không còn nghe được thêm tin tức hữu dụng nào, trong đáy lòng bắt đầu tính toán làm sao cứu viện Vũ Chiêu.

Cứu người là chuyện quan trọng đầu tiên, làm sao lấy được phần đồ vật còn lại trên người tên hộ vệ chỉ là chuyện thứ yếu.

Vũ Chiêu bị nhốt trên lầu hai, ngoài cửa ra vào có hai tên hộ vệ canh gác, muốn chế phục hai người thật dễ dàng, nhưng nếu không muốn phát ra chút tiếng động nào lại có chút khó khăn.

Đỗ Hà tiềm phục bên cạnh chờ đợi thời cơ tiến đến.

Qua ước chừng một canh giờ, ngọn đèn trong tiểu lâu dần dần ít đi, những hộ vệ không cần trực ban đã chìm vào giấc ngủ. Vương hộ vệ cùng tên gian thương cũng đã chia ra trở về phòng ngủ của mình.

Lúc này thời cơ cũng đã đến, hai gã hộ vệ canh giữ Vũ Chiêu có một tên nói với tên bên cạnh:

- Ta đi tiểu một chút, người canh giữ ở đây!

Hắn đi ra lầu các, đến chỗ tối ngay góc tường, cởi quần giải quyết ngay tại chỗ.

Đỗ Hà đứng một bên cười thầm, chờ khi hắn giải quyết xong, Đỗ Hà vọt tới phía sau hắn, một chưởng đánh hắn ngất xỉu.

Cởi bỏ y phục của hắn, khoác lên người, Đỗ Hà lại cúi đầu, giả vờ như thật mỗi một đi thẳng vào trong lầu các.

Đã sắp tới rạng sáng, là thời điểm làm tinh thần con người luôn hoảng hốt buồn ngủ, chỉ có thể nhìn vào quần áo mà phán đoán là người một nhà, căn bản không nhìn rõ khuôn mặt Đỗ Hà.

Đỗ Hà đi lên lầu hai, vẫn cúi thấp đầu.

Hộ vệ đứng trước cửa cười nói:

- Đi lâu như vậy, còn tưởng người bị rơi vào trong hầm cầu!

Đỗ Hà âm ừ ứng một câu, đi tới gần đột nhiên khoát tay đánh hắt ngã xuống đất.

Đỗ Hà lại đẩy ra cửa phòng.

Vũ Chiêu đang cầm cây nến trong tay, có chút hoảng sợ trốn tới góc tường.

- Là ta!

Đỗ Hà ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt của chính mình, đồng thời cũng làm ra thủ thế ra dấu im lặng.

Vũ Chiêu nhìn thấy Đỗ Hà, vui đến phát khóc, nước mắt không ngừng tràn ra.

Đối mặt với loại tình huống này, biểu hiện của nàng có thể nói không chê vào đâu được, nhưng dù sao chưa bao giờ kinh nghiệm những việc như thế, nỗi sợ hãi trong nội tâm không thể tránh né, nhưng vì thoát ly khốn cảnh, chỉ có thể nhẫn nhịn sợ hãi mà giữ tinh táo lý trí đối mặt hết thấy.

Khi bị nhốt vào gian phòng này, chỉ còn lại một mình, loại cảm giác sợ hãi tự nhiên sẽ sinh ra.

Nàng cầm nến làm vũ khí, nấp trong góc tường, khẩn trương nhìn ra cửa vào, thần kinh đang vô cùng căng thẳng.

Giờ phút này Đỗ Hà xuất hiện lại giống như bạch mã hoàng tử từ trên trời giáng xuống, cứu nàng trong nguy nan, làm cho nàng có thể hoàn toàn yên tâm, tựa hồ như có chỗ để dựa dẫm vào.

Đỗ Hà tiến lên kéo nàng đi ra khỏi phòng, ra ngoài hành lang trên lầu hai.

Vũ Chiêu đột nhiên thấp giọng hô lên một tiếng, Đỗ Hà vừa ôm ngang hông nàng, ngay lập tức hít sâu một hơi, một cước giẫm lên lan can, cả người bay lên không nhảy lên nóc nhà.

Vũ Chiêu hoảng sợ thấp giọng kêu lên, đợi đến khi nàng phục hồi lại tinh thần đã thấy mình cùng Đỗ Hà đang ở trên nóc tiểu lầu.

Vũ Chiêu trợn trừng đôi mắt phượng mê người, trong mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Hà thấp giọng thì thầm bên tai nàng:

- Đây là bí mật của ta, đừng nói ra ngoài!

Đỗ Hà cũng không muốn cho quá nhiều người biết rõ hắn có võ nghệ cao cường, nhưng hôm nay vì cứu Vũ Chiêu cũng đành bất chấp được nhiều như vậy.

Khí tức nóng hôi hổi lướt qua vành tai mẫn cảm của nàng, Vũ Chiêu nhin không được khẽ rung mình.

Nàng thấy Đỗ Hà vì cứu mình thậm chí không tiếc hiển lộ công phu kinh thể hải tặc như vậy, chợt cảm thấy tận đáy lòng vô cùng ngọt ngào, có một cỗ cảm giác thật kỳ quái, liền gật đầu khẳng định:

- Ta sẽ không nói đâu!

Đỗ Hà đặt nàng xuống, thấp giọng nói:

- Nơi này an toàn, luận ai cũng không thể tưởng tượng nàng đang ở nơi này.

Vũ Chiêu tâm tư cơ cảnh, cũng hiểu được chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, đám người kia vì tìm nàng khả năng sẽ lật ngược toàn bộ Lạc Dương, nhưng tuyệt đối sẽ không tìm lên nóc tiểu lầu này.

Gió đêm thổi qua, Vũ Chiêu thoáng co rụt thân thể, hiện nay đã vào thu, cơn gió rạng sáng vẫn thật lạnh.

- Đừng để bị đông lạnh!

Hắn cởi bỏ áo ngoài của tên hộ vệ trải lên nóc nhà làm đệm, sau đó đem áo ngoài của mình phủ thêm cho Vũ Chiêu.

- Chờ ta một chút, ta đi một chút sẽ trở lại!

Đỗ Hà ôn nhu nở nụ cười, nhẹ giọng nói.

Nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, làm Vũ Chiêu có chút thất thần, đợi khi nàng phục hồi lại tinh thần, đã không còn nhìn thấy thân ảnh của Đỗ Hà.

Vũ Chiêu nhìn quanh không thấy bóng dáng của hắn, hơi có vẻ kinh hoảng, nhưng nhớ tới câu nói “chờ ta một chút, ta đi một chút sẽ trở lại” thì cảm thấy an tâm, nắm chiếc áo choàng trên người thật chặt, đưa tay lấy ra một túi tiền trong ngực, nhìn qua túi tiền lại nghĩ tới dáng tươi cười của Đỗ Hà, mỉm cười có chút si ngốc.

Tuy nàng không biết túi tiền này xuất hiện bên hông nàng từ lúc nào, nhưng có thể khẳng định đây là do Đỗ Hà làm ra.

Vũ Chiêu vốn đang ở tuổi hoài xuân, ở trong quán trà được Đỗ Hà ra tay giúp đỡ, đã nhận được hảo cảm của nàng, về sau còn cứu sống mẫu thân mà nàng thương yêu nhất. Ngoài hảo cảm còn tăng thêm ân tình cùng cảm kích không cách nào báo đáp, khiến Đỗ Hà chiếm cứ một vị trí thật lớn trong lòng nàng.

Hôm nay Đỗ Hà lại giống như một bạch mã hoàng tử, ngay thời gian nàng cảm thấy bất lực nhất, cần giúp đỡ nhất lại kịp thời đưa tay giúp nàng, cứu nàng thoát khỏi động ma, đủ loại cảm xúc trào dâng cùng một chỗ, do đó làm lòng nàng sinh ra một cổ cảm giác khác thường.

Đối diện với sự ôn nhu của hắn, khuôn mặt tươi cười của hắn, Vũ Chiêu chỉ cảm thấy tim mình đập nhanh như hươu chạy, mặt như rặng mây đỏ, xấu hổ không sao chịu nổi!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

74. Chương 74 : Cầm Địch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà xuống tới lầu hai, vốn định cho Vương hộ vệ cùng tên gian thương một trận giáo huấn, thuận tiện lấy đi phần bí mật khác trên người tên Vương hộ vệ. Không biết may mắn thế nào lại đúng ngay thời gian thay hộ vệ canh gác, tiếng bước chân của sáu người từ dưới lầu truyền đến.

Chỉ cần bọn hắn đi lên lầu hai sẽ lập tức phát hiện không ai canh chừng Vũ Chiêu, náo động tất nhiên không tránh khỏi.

Đỗ Hà quyết định thật nhanh, ẩn thân sau cột trụ bên cạnh.

Sáu người vừa mới đi lên lầu, liền phát hiện ngoài cửa phòng giam giữ Vũ Chiêu không người trông coi, hơn nữa cửa phòng còn mở rộng, lập tức hoảng sợ.

Đỗ Hà đột nhiên từ trong bóng tối bay ra, tiến thẳng tới chỗ hai người phía sau, dùng tay chụp lấy tóc của bọn hắn, mạnh mẽ lôi kéo đập đầu hai người va chạm nhau thật mạnh, ngay sau đó vung lên hai chưởng bổ thẳng vào gáy hai người.

Thế công liên tục phát ra, rõ ràng lưu loát đánh bốn người liên tục ngã xuống, lúc này hai người khác mới biết được xảy ra chuyện gì, lên tiếng kinh hô.

Bọn hắn vừa định rút đao, nhưng lại phát hiện đao không còn bên hông mình.

Đao đang nằm trong tay Đỗ Hà, lưỡi đao lóe lên, cổ họng hai người chợt mát lạnh, nhất thời giữ sạch nợ trần.

Lần này Đỗ Hà ra tay tàn nhẫn, đã tồn tại ý niệm giết người diệt khẩu.

Thời cổ đại vốn là thời đại người chết ta sống, nếu như đối phương không phát hiện sự tồn tại của hắc, Đỗ Hà còn chưa muốn hạ độc thủ như vậy, nhưng nếu như đã phát hiện được, hắc không muốn ra tay ác độc cũng không thành.

Dù sao trên nóc tiểu lâu còn có Vũ Chiêu, hơn nữa chuyện sắp xảy ra cũng không phải chuyện tầm thường, thậm chí có khả năng sẽ liên lụy tới hoàng thất. Nếu không đem những người này đều giết hết, sự việc truyền ra, sẽ lưu lại hậu họa vô cùng.

Tiếng kinh hô của hai người trong đêm tối đặc biệt chói tai, nghe được động tĩnh trên lầu hai, hộ vệ phụ trách tuần tra khắp bốn phía nhao nhao vọt lên lầu.

Hai bên gian phòng trái phải cũng truyền ra tiếng vang.

Đỗ Hà thả người từ lầu hai nhảy xuống, lặng yên không tiếng động hướng trong sảnh đánh vào.

Nghe được động tĩnh đám hộ vệ đều rút vũ khí dự định xông lên lầu hai, nhưng không ngờ kẻ địch đã đánh tới sau lưng bọn họ.

Đỗ Hà nhảy vào đám người, song đao bay múa, liên tục chém ngã bốn người.

Ba gã hộ vệ bên cạnh Đỗ Hà hồn phi phách tán, phân ra hai bên tránh né.

Đỗ Hà cười dài một tiếng, song đao rời khỏi tay, cắm thẳng vào lưng hai người.

Lúc này đám hộ vệ đã phát giác sự hiện hữu của hắc, lại lần nữa chuyển mục tiêu hướng hắc vọt tới.

Đỗ Hà cũng không tham chiến, từ mặt đất bật lên hai thanh đao quay người bay ra khỏi đại sảnh. Tốc độ của hắc cực nhanh, nháy mắt đã biến mất ngay bên ngoài, tránh khỏi tầm mắt của bọn họ.

Đỗ Hà lại nhảy ngược lên lầu hai lần nữa, hộ vệ trên lầu hai không tìm thấy địch nhân, nghe động tĩnh dưới lầu lại nghĩ địch nhân đang ở dưới, nhao nhao đuổi ngược trở xuống.

Đỗ Hà đi tới đầu bậc thang, không gian thang lầu không lớn, chỉ đi được vài người, vừa lúc cho hắc chỗ sơ hở công kích đánh lên. Gặp đám hộ vệ còn chưa nhìn thấy hắc, âm thầm cười cười, ngay sau lưng vung đao, một đao một người.

Trên đời này có hai loại quân nhân, một loại là ưa thích dồn sức đánh giết mãnh liệt, dù địch nhân có nhiều hơn bao nhiêu cũng không quan tâm, loại người này bình thường được xưng là mãnh phu. Một loại khác là thích lợi dụng đặc điểm bản thân, lợi dụng ưu thế địa hình phối hợp giết người, có thể xem là người thông minh.

Đỗ Hà hoàn toàn là một người thông minh, đồng dạng đánh bại đối thủ dùng đầu càng thêm hữu hiệu so với chính diện tiến công!

Dùng võ nghệ của Đỗ Hà đối mặt hơn hai mươi người vây công, mặc dù thắng cũng không dễ dàng, thậm chí có khả năng gặp phải một ít nguy hiểm không thể đoán trước. Nhưng hiện tại hắc không cần tốn nhiều công sức liền giết chết hơn mười người, mấy người còn lại tự nhiên cũng không vào trong ánh mắt hắc.

Đỗ Hà dùng đao thay kiếm, sử dụng Thiết Huyết Thập Nhị Thức.

Thiết Huyết Thập Nhị Thức vốn là một trong những tuyệt kỹ của Đại Kỳ Môn, Đỗ Hà toàn lực xuất ra, trong chiêu thức ẩn ẩn vang lên tiếng sấm nổ, kiếm pháp như vậy những tên hộ vệ kia làm sao có thể ngăn cản nổi.

Đỗ Hà giết luôn ba người, lao xuống thang lầu.

Nhân số của đám hộ vệ vốn đã không nhiều lắm, lại bị Đỗ Hà bay lên bay xuống liên tục giết chết, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người, Vương hộ vệ, tên gian thương cùng một tên tiểu lâu la.

Đỗ Hà mặc y phục dạ hành, không nhìn thấy được mặt mũi của hắc.

Thanh âm Vương hộ vệ khàn khàn cất lên:

- Các hạ đúng là hảo thủ đoạn, không biết huynh đệ chúng ta ở đâu đắc tội các hạ, các hạ lại hạ độc thủ như thế?

- Nhiều lời vô ích, tiếp chiêu!

Đỗ Hà ném một thanh đao, trường đao tay phải chỉ thẳng Vương hộ vệ.

Vương hộ vệ rút ra hoành đao, thẳng chém tới.

Đỗ Hà cũng vọt tới, trong tiếng âm vang hai người lao sát qua nhau, trao đổi ba đao, không ai chiếm được tiện nghi.

Đỗ Hà cũng không tưởng được thể lực của Vương hộ vệ đã mạnh, đao pháp cũng tinh, đúng là một nhân vật khó chơi.

Đỗ Hà múa trường đao đánh về phía trước, tay trái niết kiếm quyết, trường đao đâm ra, trường đao đánh ra mang theo kinh phong, lại hung ác chuẩn xác, nếu để mũi đao đâm trúng cũng không khác gì bị kiếm đánh trúng.

Vương hộ vệ nhìn thấy thế đao lợi hại, không dám chậm trễ hoành đao chém xuống, lại đánh ngược trở lên, chiêu thức này bên trong có nhu, đích thật là thủ pháp danh gia.

Đỗ Hà đi tới thế giới này đây là lần đầu tiên cùng cao thủ chiến đấu sinh tử, ở đời sau khinh công của hắn thiên hạ vô song, khi thi triển ra không người có thể kháng cự, thường thường khi gặp kẻ địch, ngay khi đối phương còn chưa kịp phản ứng đã bị Đỗ Hà đánh bại. Cho nên tuy võ nghệ của hắn cao hơn đối phương, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thực tế lại không đủ. Đối phương lại có kinh nghiệm hơn hắn, nhưng cũng không dám có ý khinh địch, nhìn thấy Vương hộ vệ hoành đao chém qua, hắn không thể không vung đao trở lại chống đỡ.

Hai người người tới ta đi, đấu hơn mười hiệp, trận ác đấu này cả đời Vương hộ vệ chưa bao giờ gặp qua. Hắn tên là Vương Hoành, ở Quan Trung có danh khí rất lớn, còn có danh hiệu là Vương Nhất Đao, ý tứ muốn đánh bại kẻ địch cũng chỉ cần một đao, nhưng vì phạm tội cường hiếp, vì vậy bị quan phủ truy nã!

Vương Hoành giết hai mươi ba quan sai, đột phá vòng vây của trăm quan sai chạy thoát, năng lực không cần phải nói.

Nhưng đối mặt địch nhân trước mắt, hắn càng đánh càng kinh hãi, đối phương dùng đao thay kiếm, kiếm pháp tinh diệu bình sinh ít thấy, càng làm cho người kinh hãi chính là thân hình hắn nhẹ như lông mao, tiến thoái lại chẳng khác gì dùng tiên pháp Súc Địa Thành Thốn.

Rõ ràng mũi chân chỉ điểm nhẹ, vừa vọt bay ra hơn trượng xa, tránh đi toàn bộ thể công, rõ ràng chỉ nhẹ nhàng nhảy lên, lại có thể bay cao hơn trượng, đánh Vương Hoành thật khó phòng bị.

Vương Hoành biết có thể triển đấu với đối phương chỉ vì kinh nghiệm chiến đấu của đối phương không đủ, nhưng nếu tiếp tục kéo dài như thế, hắn nhất định sẽ bị đánh bại.

Đánh liều thêm ba hiệp, Đỗ Hà nhìn ra sơ hở của đối phương, lại thêm hắn thiên tư thông minh, hơn mười chiêu đi qua liền có cảm ngộ, liền xuất ra một chiêu, một đao chém xuống cánh tay trái của Vương Hoành.

Vương Hoành kêu thảm một tiếng bật lui ra sau, hắn biết hôm nay hắn phải chết, lập tức vung đao giết chết tên gian thương cùng đám lâu la.

Đỗ Hà cũng không nghĩ ra hắn lại tàn độc đến thế, người một nhà cũng hạ thủ được, không khỏi giật mình.

Vương Hoành cười dữ tợn:

- Ngươi vì đồ vật của điện hạ mà đến, nhưng dù chết ta cũng không cho ngươi được như nguyện...

Nói xong hắn đưa tay vào ngực, tìm kiếm, thần sắc kịch biến.

- Ngươi đang tìm thứ này sao?

Đỗ Hà từ trong ngực mình lấy ra một phong thư, lộ ra dáng tươi cười sáng sủa:

- Người nói “mặc cho ai cũng không có bổn sự lấy đi từ thân thể của người”, nhưng ta lại lấy từ trong ngực người, người còn chưa hay biết gì!

Vương Hoành hoảng sợ trợn tròn mắt.

Đỗ Hà chờ đợi chính là giờ phút này “bá” một tiếng, ngay khi tâm thần Vương Hoành còn đang hoảng hốt, đã xông lên phía trước bắt giữ hắn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

75. Chương 75 : Bí Mật Kinh Thiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương Hoành vốn đã có lòng muốn chết, nhưng bị Đỗ Hà bắt được nhất thời hoảng sợ.

Đối với những nhân vật chuyên đem đầu đặt trên lưỡi dao liêm máu, chết cũng không sợ, chỉ sợ rơi vào tay kẻ địch, bị tra tấn sống không bằng chết.

Đỗ Hà biết rõ điểm ấy, mới cố ý dùng đồ vật bí mật hắn mang theo trên người hấp dẫn sự chú ý của hắn, sau đó thừa cơ bắt giữ.

- Nói, điện hạ mà các người nói là ai!

Đỗ Hà lắc lắc cánh tay còn lại của hắn, đè ép hắn gắt gao.

Vương Hoành bỗng nhiên giãy mạnh cánh tay, không để ý tới cánh tay bị gãy đoạn, hắn xoay đầu lại miệng há ra, một búng máu phun thẳng vào mặt Đỗ Hà, cùng một vật xen lẫn trong máu huyết bắn tới.

Đỗ Hà vội vàng tránh qua, thò tay chụp lấy vật mà hắn nghi ngờ là ám khí, trong lòng bàn tay mềm nhũn, không ngờ là nửa đầu lưỡi.

Vương Hoành cắn đứt chính lưỡi của mình!

Đỗ Hà không thể tưởng được Vương Hoành lại có thể ngoan tâm như thế, lắc đầu buông tay.

Đỗ Hà đã chém đứt một cánh tay của hắn, máu tuôn như suối, nếu không được nhanh chóng trị liệu tối đa sống không được mấy khắc nữa, hôm nay hắn còn đem đầu lưỡi của mình cắn đứt, cánh tay còn lại cũng đã gãy, hoàn toàn đã cắt đứt khả năng nói chuyện lẫn viết chữ của chính mình, hiển nhiên ý niệm muốn chết đã cực kỳ mãnh liệt.

Giờ này khắc này, mặc dù hắn có muốn nói hay muốn viết cũng không nói nên lời, viết cũng không viết ra được.

Vương Hoành thấy Đỗ Hà buông lỏng tay, lập tức đâm đầu đập vào cột trụ nhà, chết ngay tại chỗ.

Động tĩnh trong biệt viện đã khiến bên dưới khách sạn chú ý, vì vậy cũng có người lặng lẽ đi vào xem đến tận cùng, nhưng nhìn thấy thi thể nằm đầy trên đất, vội vàng bỏ chạy ra ngoài, chờ quan phủ đến.

Trong lòng Đỗ Hà biết nơi này không thể ở lâu, lau đi vết máu trên trán, trực tiếp xoay người bay lên nóc tiểu lâu.

- Người...không có bị thương gì!

Vũ Chiêu ngồi trên nóc nhà, nghe rõ tiếng chém giết bên dưới. Biết rõ Đỗ Hà đang chiến đấu cùng đám người kia, rất sợ Đỗ Hà bị thương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng luôn bất ổn, nhiều lần nảy sinh ý nghĩ leo xuống xem thế nào.

Nhưng nàng cũng hiểu mình ở yên một chỗ mới là biện pháp tốt nhất, chỉ đành cường chế xúc động ngồi yên trên nóc nhà chờ Đỗ Hà, không ngừng cầu thần phật hiển linh phù hộ.

- Không sao!

Đỗ Hà nhìn thấy ánh mắt tràn ngập lo lắng của Vũ Chiêu, an ủi cười:

- Máu trên người đều là của bọn hắn. Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta đi thôi!

Vũ Chiêu gật nhẹ đầu.

- Đắc tội!

Đỗ Hà lại ôm ngang người Vũ Chiêu.

Lần này nàng đã có chuẩn bị, cũng không kinh hoảng, chỉ tựa đầu vào ngực Đỗ Hà nhắm mắt lại.

Đỗ Hà thở mạnh một hơi, từ nóc nhà nghiêng người lẳng không bay đi. Hắn vận chuyển nội lực, khinh công tăng lên tới cực hạn, mặc dù ôm theo một người nhưng một hơi bay thẳng tới cửa sau khách sạn, trực tiếp đá văng cửa sau, một đường chạy như bay, liên tục đi vòng ba đầu phố mới đi về tới chỗ khách sạn của mình.

Đỗ Hà vốn định buông Vũ Chiêu, lại phát hiện Vũ Chiêu đã ngủ yên trong lòng hắn. Vũ Chiêu vốn luôn bồn ba, từ Xuyên Trung đi thẳng tới Lạc Dương, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã gặp phải việc này, đã sớm mệt mỏi không sao chịu nổi.

Đỗ Hà lại một đường chạy như bay, nàng cũng không thoải mái, nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp buông lỏng nên đã dễ dàng ngủ thiếp đi.

Nhìn vẻ mặt ngủ ngon say sưa của Vũ Chiêu, tâm tư thương hương tiếc ngọc của Đỗ Hà lại trỗi lên, hắn cũng không đành lòng đánh thức nàng, chỉ đành lặng lẽ tránh né tai mắt mang theo nàng về phòng mình, đặt lên giường, sau đó đi đốt sạch bộ y phục dơ bẩn hành dĩnh máu.

Thật vất vả lấy tới tay hai món đồ vật, một quyển sách nhỏ cùng một phong thư dán kín.

Đỗ Hà thoáng do dự một chút, muốn mở ra, nhưng nếu mở ra rất có thể sẽ biết được bí mật kia, từ đó sẽ vĩnh viễn không còn ngày yên tĩnh, nhưng nếu không mở ra, bản thân bận rộn cả đêm nay không phải là uống phỉ hay sao?

Đỗ Hà nghĩ tới đây, cũng không còn do dự dứt khoát mở phong thư.

Trong thư chỉ có một trang giấy, một trang giấy thật đơn giản, trên giấy là một hàng chữ viết chằng chịt rậm rạp là những con số kép, như mười, mười, năm, hai mươi mốt, mười bảy, ba...

Đỗ Hà xem qua không ít phim truyền hình phá giải cơ quan, liên hợp với quyển sách, hắn lập tức hiểu rõ dụng ý những con số kia.

Mười mười năm, chính là trang thứ mười, hàng thứ mười, chữ thứ năm.

Đỗ Hà dò tìm chữ bên trong sách, căn cứ theo mã hóa trong trang giấy, từng chữ từng chữ phiên dịch ra, mới dịch ra được sáu chữ, chân mày hắn liền nhíu lại.

Năm chữ theo thứ tự là văn – nhiều – cái – không – thiên – đại, căn bản không phải là một câu nối liền nhau.

- Chẳng lẽ là ta nghĩ sai rồi!

Đỗ Hà thấp giọng lầm bầm, trong lúc vô tình nhìn thấy quyển Tôn Tử binh pháp trên bàn, bưng tỉnh hiểu ra, lầm bầm:

- Ta thật ngu xuẩn, nơi này là cổ đại, đọc sách phải là đọc thẳng từ trên xuống dưới, không phải đọc ngang!

Mười mười năm hắn phải là trang thứ mười, hàng thứ mười dựng thẳng, cùng chữ thứ năm mới phải.

Đỗ Hà căn cứ theo trình tự này, lại phiên dịch một lần nữa.

Lần này Đỗ Hà phát hiện mình đã tìm được phương pháp phiên dịch chính xác, sáu chữ rất nhanh được phiên dịch ra lần nữa, hợp lại đã hình thành một câu nói có ý nghĩa.

Đỗ Hà nín thở tập trung tinh thần suy nghĩ, phiên dịch từng chữ một, càng dịch đến cuối cùng, trái tim Đỗ Hà càng rét lạnh, trên trán tuôn mồ hôi, dịch xong chữ cuối cùng, Đỗ Hà đứng bật lên, cầm trang giấy vừa phiên dịch ra, nhìn mấy chục chữ ngắn ngủi bên trong, lại có chút không biết nên làm sao.

Chỉ thấy trên trang giấy viết:

- Trải qua nhiều lần suy nghĩ kỹ, quyết nghị nghe theo diệu kế của tiên sinh! Hẳn ảnh hưởng vì nàng quá nhiều. Nàng còn sống một ngày, hẳn khó động ý niệm phế lập. Thỉnh tiên sinh nhanh chóng mua được Huyết Giới Quả, giúp cho trọng dụng.

Mấy chục chữ ngắn ngủi này thoát nhìn có vẻ như không rõ ràng, nhưng hai chữ phế lập đã ẩn ẩn vạch trần hết thấy.

Hai chữ “phế, lập” xưa nay chỉ có một ý nghĩa, đó chính là phế vương phế hoàng hậu, thái tử, chư hầu hoặc đại thần phế đi cựu quân lập tân quân.

Liên tưởng đến chữ điện hạ trong miệng Vương hộ vệ cùng tên gian thương, ý tứ hai chữ “phế lập” càng miêu tả được sinh động.

Có thể khẳng định, hai chữ “phế lập này” là chỉ việc phế lập thái tử.

Mà câu nói “nàng ảnh hưởng hẳn quá nhiều, nàng còn sống một ngày, hẳn khó động ý niệm phế lập”.

“Hẳn” và “Nàng” là chỉ người phương nào, đáp án đã rõ ràng rành.

Người có quyền lực phế lập thái tử, tất nhiên chính là Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân. Mà chữ “Nàng”, cũng không khó đoán. Người ảnh hưởng sâu sắc đối với Lý Thế Dân, hơn nữa còn toàn lực ủng hộ Lý Thừa Càn chỉ có hai người, Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Hiển nhiên Trưởng Tôn Vô Kỵ xa xa không có lực ảnh hưởng như Trưởng Tôn hoàng hậu, chữ “Nàng” tất nhiên phải là Trưởng Tôn hoàng hậu.

Những lời này hiển nhiên là ám chỉ sự tồn tại của Trưởng Tôn hoàng hậu quan hệ tới mấu chốt phế lập thái tử, cần phải gạt bỏ.

Đỗ Hà không biết Huyết Giới Quả là vật gì, nhưng mười phần là độc dược có thể hạ độc chết người mà không cho người khác phát giác.

Đây rõ ràng là một phong thư mưu đồ bí mật ám hại hoàng hậu!

Trời ạ!

Vấn đề này xem như đại sự rồi!

Đỗ Hà thật không biết là mình gặp vận rủi, hay là vận khí phân chó, hẳn chỉ nghĩ trừng trị tên gian thương kia một chút mà thôi, nhưng lại lấy được bức thư mưu đồ ám hại hoàng hậu!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

76. Chương 76: Nữ Hoàng Tài Chính?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nhìn bức mật tín mà mình phiên dịch, thần sắc âm tình bất định, chuyện này đã phát triển nghiêm trọng hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều. Ở thời kỳ cổ đại, mưu đồ bí mật ám hại Hoàng hậu là đại sự như thế nào chứ, hơn nữa người mưu đồ bí mật lại là hoàng tử có địa vị không hề thấp. Mặc dù người đứng phía sau không trực tiếp viết rõ thân phận, nhưng cũng không khó đoán ra người đứng sau màn đen là ai!

Đầu tiên, người này nhất định có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế, tiếp theo, người này phải có thực lực nhất định. Hơn nữa nếu Trưởng Tôn hoàng hậu còn sống thì sẽ trở thành nguy hại lớn nhất, cuối cùng, Trưởng Tôn hoàng hậu chết, ai sẽ là người được lợi nhất.

Cứ liên tưởng như vậy, đáp án đã được miêu tả rất sinh động. Lý Thế Dân có nhiều nhi tử, nhưng người chân chính có thực lực, có hy vọng giành được ngôi vị hoàng đế chỉ vven vven có ba người: Thái tử Lý Thừa Càn, Ngộ Vương Lý Khác và Ngụy Vương Lý Thái. Thái tử Lý Thừa Càn có thể bỏ đi, còn lại hai người là Lý Khác và Lý Thái. Theo hần biết, Lý Khác văn võ song toàn, rộng lượng đại khái, có phong thái giống như Lý Thế Dân, cho nên rất được Lý Thế Dân ưa thích, Trưởng Tôn hoàng hậu cũng đối đãi với hần như con ruột.

Còn Lý Thái văn chương lỗi lạc, được Lý Thế Dân vô cùng cưng chiều, Trưởng Tôn hoàng hậu còn là mẫu thân thân sinh của hần. Nhìn từ bên ngoài, hai người này đều không có động cơ, nhưng trên thực tế lại khác.

Lý Thừa Càn làm người ra vẻ dối trá quá mức, hơn nữa không có phong thái vua chúa, mỗi hành động của hần đều khiến Lý Thế Dân khó chịu, điều này rõ như ban ngày, chỉ sợ sớm đã có lòng phế lập. Nhưng bởi vì Trưởng Tôn hoàng hậu còn tồn tại nên mới không biểu lộ ra.

Trưởng Tôn hoàng hậu là người đầu tiên kiên quyết lập Thái tử, suy nghĩ của nàng cũng không phải mang tư tâm như Trưởng Tôn Vô Kỵ, chỉ vì nàng đã trải qua biến Huyền Vũ môn, sợ hãi lịch sử lại tái diễn một lần nữa. Với tư cách là một mẫu thân, nếu thấy con cái xung đột với nhau như nước với lửa, thù hằn lẫn nhau thì còn đau khổ nào hơn. Cho nên, Trưởng Tôn hoàng hậu cực lực tránh cho việc này phát sinh. Trưởng Tôn hoàng hậu có địa vị như thế nào trong lòng Lý Thế Dân chứ. Nếu nàng không muốn đổi ý nguyện, cho dù Lý Thế Dân có lòng phế lập, cũng sẽ né tránh không nói. Cho nên dẫn tới sát cơ của người khác, chỉ cần Trưởng Tôn hoàng hậu chết, Lý Thế Dân tự nhiên sẽ không để ý đến những chuyện khác, ý nguyện phế lập Thái tử cũng mất đi trở ngại lớn nhất. Cho nên, Lý Khác, Lý Thái đều có khả năng.

Nếu bọn họ đã có khả năng tức vị, lại có thực lực nhất định, Trưởng Tôn hoàng hậu còn sống sẽ là uy hiếp đối với bọn họ, nếu như Trưởng Tôn hoàng hậu chết, hai người bọn họ đều có lợi. Nhưng nếu suy nghĩ ở tư tâm thấp hơn, Đỗ Hà lại cho rằng Ngụy Vương Lý Thái có khả năng lớn hơn. Bởi vì hần là người được Lý Thế Dân thương yêu nhất, hơn nữa là con trai trưởng nhiều tuổi nhất sau Lý Thừa Càn. Chỉ cần Trưởng Tôn hoàng hậu vừa chết, hần chẳng khác nào nhận được sủng ái duy nhất. Chỉ có điều Lý Thái là con ruột của Trưởng Tôn hoàng hậu, nhi tử mưu hại mẫu thân, chuyện này.....

Đỗ Hà lắc đầu than thở, nghĩ đến Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu hiền hậu, mơ hồ cảm nhận được một chút khổ sở của hoàng hậu, có lẽ đây chính là bi ai lớn nhất trong hoàng thất!

- Việc này nên xử lý thế nào đây?

Đỗ Hà tự hỏi mình.

Ở đây vven vven chỉ có một phong thư, lại không thấy ký tên, cũng không nói rõ người nào viết, tất cả từ then chốt đều được bỏ đi, chỉ có hai chữ “phế lập” làm cho người ta hoài nghi. Đây cũng không phải bằng chứng chắc chắn, thật sự không cách nào định tội bất cứ kẻ nào, huống chi Lý Khác cũng không phải không có hiềm nghi, cũng không thể vì tờ mật tín này mà cùng xử lý hai vị Vương gia! Trọng yếu nhất chính là thủ đoạn đoạt lấy tờ mật tín của mình cũng không quang minh, nếu công khai việc này sẽ càng thêm bất lợi với mình.

- Được rồi! Không thêm nghĩ nữa!

Đỗ Hà cất đồ, ý định sau khi quay lại Trường An sẽ giao nó cho Đỗ Như Hối. Đỗ Như Hối làm Tể tướng nhiều năm, thủ đoạn chính trị không giống bình thường, vượt xa Đỗ Hà hiện giờ, giao cho hần xử lý, chắc chắn có thể đưa ra quyết định chính xác nhất. Đỗ Hà rửa mặt, nhìn thoáng qua Vũ Chiêu đang ngủ say, lật xem “Bình pháp Tôn Tử”.

Đỗ Hà đã từng xem qua không ít bộ phim truyền hình chiến tranh, “ Binh pháp Tôn Tử” cũng từng đọc qua, nhưng chưa bao giờ dụng tâm đi tìm hiểu. Thổ Phiên sắp sửa xâm phạm, Đỗ Hà có lòng xây dựng cơ nghiệp, vì vậy lúc nào cũng mang theo “ Binh pháp Tôn Tử” bên người, thỉnh thoảng đọc qua. Sau khi đọc được một canh giờ, Đỗ Hà không chịu nổi, gục xuống bàn say ngủ. Sáng sớm, Vũ Chiêu mở mắt ra, nhìn thấy mình đang ở một nơi rất xa lạ, trong lòng không khỏi kinh hãi. Nàng quay đầu nhìn thấy Đỗ Hà đang ngủ ngon lành trên bàn sách, tâm tình chợt bình ổn trở lại. Nàng nhớ lại đêm qua mình đã say ngủ trong lòng đối phương, hai má bỗng nhiên ửng đỏ như quả táo.

- Nơi này có lẽ là khách điểm của Đỗ công tử!

Trên mặt Vũ Chiêu hiện lên nụ cười ngọt ngào. Mặc dù nàng đang ở một nơi xa lạ, thời gian ở chung với Đỗ Hà cũng không dài, nhưng tận đáy lòng lại tràn đầy tín nhiệm với Đỗ Hà. Đỗ Hà vốn có dáng người tuấn tú, dáng vẻ ngủ say của hắn lại có phần thơ ngây, đặc biệt đáng yêu, Vũ Chiêu nhất thời ngây người ra nhìn. Đỗ Hà dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đã thấy Vũ Chiêu đang kinh ngạc nhìn mình, liền lộ ra nụ cười say đắm lòng người:

- Dậy rồi à!

Vũ Chiêu phục hồi tinh thần, xấu hổ nhắm mắt lại, trái tim như muốn nhảy ra ngoài ***g ngược.

Đỗ Hà duỗi lưng, cười ha ha, hỏi nàng:

- Thế nào, tư thế ngủ của bổn thiếu gia rất phong độ đúng không, nhìn mê mẩn rồi!

Đỗ Hà nhìn thấy Vũ Chiêu thẹn thùng, lại nhớ tới thân phận địa vị của nàng trong lịch sử, không nhịn được đùa giỡn. Vũ Chiêu lấy chăn che đầu, thật sự không khác gì con rùa rút cổ. Nghĩ đến mình đang đùa giỡn Võ Tắc Thiên, Đỗ Hà cảm thấy đặc biệt thích thú, cười to hỏi:

- Được rồi, không cười nữa, nói chính sự đi, tại sao nàng lại bị bọn chúng bắt đi?

Vũ Chiêu lạng lẹ chui đầu ra, vô cùng xấu hổ, thấy Đỗ Hà thực sự không cười mình nữa, cũng lấy lại bình tĩnh nói:

- Đêm qua, ta đang hầu hạ mẫu thân, giặt quần áo bên giếng, nhóm người này đột nhiên xông đến đè ta xuống, bịt miệng, dùng bao tải chụp lên.....Đúng rồi...

Nàng vội vàng nói:

- Ta mất tích một đêm, mẫu thân và tiểu muội nhất định sẽ rất lo lắng, ta phải trở về.

Đỗ Hà thò tay ngăn lại, cười khổ nói:

- Dù sao đã mất tích một đêm, không cần phải gấp, nghe ta nói xong đã. Đầu tiên, ta muốn xin lỗi nàng, nhóm người này chủ đích đến tìm ta, nàng chỉ bị vô cớ liên lụy. Thật sự xin lỗi!

Vũ Chiêu vốn là người có tâm tư cảnh giác, hành động đêm qua của Đỗ Hà đã sớm chứng minh điều này. Nàng dĩ nhiên âm thầm suy đoán được, lúc này nghe hắn nói cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại có chút mừng rỡ, cảm thấy Đỗ Hà tín nhiệm mình, không xem mình như người ngoài, lúc này lắc đầu nói:

- Ta cũng không bị bất cứ tổn thương gì, công tử không cần chú ý.

Đỗ Hà nói:

- Còn nữa ta hy vọng chuyện đêm qua, đừng để bất cứ người nào biết được. Chuyện này nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, rút cuộc là chuyện gì, ta không nói sẽ tốt cho nàng hơn. Chuyện này ta còn kiêng kỵ mấy phần, nếu để đối phương phát giác sự hiện hữu của nàng, hậu quả sẽ như thế nào, nàng có lẽ cũng biết.

Vũ Chiêu nghiêm nghị khẽ gật đầu. Cả hai đều là người thông minh, Vũ Chiêu rất hiểu ý tứ bên trong của Đỗ Hà, biết chắc mình vô quyền vô thế rơi vào sẽ ảnh hưởng đến bản thân, mang họa cho người nhà.

Vì vậy, nàng nheo mắt cười nói:

- Tiểu nữ tử từ nhỏ đã yếu ớt, đêm qua ra ngoài mua sắm, không may té xỉu bên đường, được công tử cứu, ngoài ra không biết chuyện gì nữa.

Đỗ Hà thoả mãn nhẹ gạt đầu, Vũ Chiêu quả thật có một trái tim lung linh.

Đỗ Hà lấy ra một túi tiền, cười nói:

- Nàng không phải nói định tới Trường An làm ăn sao? Ở đây ta có 200 ngân lượng, ta xuất tiền, nàng xuất lực xuất trí, chúng ta làm ăn lớn một chút, tiền kiếm được, chúng ta sẽ chia nhau, nàng thấy thế nào?

- Chuyện này.....

Vũ Chiêu kinh ngạc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta đây cũng không phải thu mua, mặc dù chúng ta chỉ ở chung một thời gian rất ngắn, nhưng ta phát hiện tài trí của nàng không hề thua kém nam tử, nhất định có thể làm nên đại sự. Nếu nàng buôn bán, có lẽ sẽ trở thành đệ nhất phú thương của Đại Đường.

Đỗ Hà mỉm cười, trong lòng nổi lên tâm tư không đứng đắn, hắn cũng không muốn trong lịch sử xuất hiện một nữ hoàng đế. Sự tồn tại của Võ Tắc Thiên cũng không có lợi ích về mặt ý nghĩa thực tế đối với Đại Đường, vừa phá bỏ cơ hội nàng trở thành nữ hoàng đế, vừa giúp đỡ nàng trở thành thương nhân, với tài trí của nàng, có lẽ có thể trở thành nữ hoàng tài chính của Đại Đường cũng không chừng.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

77. Chương 77 : Đền Đất Phong

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua giới thiệu kỹ càng, Đỗ Hà đã giảng giải cho Vũ Chiêu lợi ích của hùn vốn. Biểu thị Trường An rộng rãi lẫn lộn, muốn lẫn lộn bên ngoài, không có người nào đứng sau ủng hộ là tuyệt đối không được. Đỗ Hà hần thân là nhi tử của Tể tướng, lại là nhân vật trẻ tuổi được Lý Thế Dân thích thú nhất, quan lại trên dưới của Trường An đều nể mặt hắn, có hần làm hậu thuẫn, Vũ Chiêu có thể phát huy rất tốt năng lực của mình.

Vũ Chiêu vốn là nhân vật tài trí vô song, Đỗ Hà vừa giải thích cũng đã minh bạch ý nghĩ của hắn, tâm tư chuyển động. Bản thân nàng ở Trường An cũng không có bất cứ căn cơ gì, nếu được Đỗ gia ủng hộ, đương nhiên sẽ rất có ích đối với phát triển của nàng.

Chỉ là điều đường đến Lạc Dương mệnh mông bất tận, Vũ Chiêu cảm nhận được nhân tình ấm lạnh, thế gian muôn màu. Cho nên có chút cố chấp, quyết định không muốn dựa vào người khác, chỉ dựa vào bản lĩnh của mình xông pha trên đường. Hiện tại Đỗ Hà ủng hộ, tạo ra sai biệt rất lớn đối với suy nghĩ ban đầu của nàng. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Vũ Chiêu dứt khoát cự tuyệt lời mời của Đỗ Hà, nghiêm nghị nói:

- Ta đã nhận đại ân của công tử, thật sự không muốn lại thua thiệt công tử cái gì.

- Nếu đã như vậy, ta cũng không bắt buộc!

Đỗ Hà là người như thế nào chứ, hắn há có thể không nhìn ra Vũ Chiêu nói một đằng nghĩ một nẻo. Vũ Chiêu nhìn như một Tiên Thiên nữ tử, nhưng cá tính hiếu thắng, lại không muốn thua kém nam nhân, cũng không muốn dựa vào bất cứ kẻ nào, nàng chỉ muốn dựa vào chính mình.

Nếu theo ý Đỗ Hà, quả thật có thể khiến nàng có được lợi ích rất lớn, nhưng đây không phải điều nàng mong muốn. Kỳ thật Đỗ Hà đã dự liệu được quyết định của Vũ Chiêu. Vũ Chiêu chính là Võ Tắc Thiên, nếu nàng dễ dàng thay đổi suy nghĩ của mình như vậy, nàng cũng không phải là nàng.

- Ta sẽ quay lại Trường An không lâu nữa, có việc gì cứ đến Đỗ phủ tìm ta!

Đỗ Hà nói một câu khách sáo, trong lòng cũng hiểu rõ, nếu hôm nay nàng đã cự tuyệt mình, sau này cho dù gặp phải chuyện phiền toái, nàng cũng sẽ không đến tìm mình. Mặc dù như vậy, Đỗ Hà vẫn xem trọng vị tiểu cô nương tính tình kiên cường trước mặt này, không có ủng hộ của mình, có lẽ nàng sẽ gặp chút ít trở ngại, nhưng với tài trí thông minh của nàng vẫn có thể lấn lộn bên ngoài. Vũ Chiêu lo lắng cho người nhà, vội vàng rời đi trước. Đỗ Hà cũng chuẩn bị cùng Đỗ Tử Anh rời khỏi Lạc Dương.

Án mạng đêm qua khiến cho Lạc Dương thực hành giới nghiêm, bộ đầu trên đường, thủ vệ cửa thành đông hơn hai lần. Tất cả những chuyện này đều không quan hệ đến Đỗ Hà, hắn đã phá hủy toàn bộ chứng cứ, sau khi trải qua kiểm tra, Đỗ Hà thông dong rời khỏi Lạc Dương.

Một đường xuôi nam, sau ba ngày lộ trình, Đỗ Hà cuối cùng đã tới được phong địa của Đỗ Như Hối.

Đúng như Đỗ Tử Anh đã nói, nơi này là một khối phong thủy bảo địa hiếm có, thổ địa phì nhiêu, dân phong thuần phác, trên đường đi tới, có thể nhìn thấy bách tính đang vất vả trên ruộng đồng xung quanh. Điều khiến Đỗ Hà càng chú ý hơn là, trên khu đất trống của thôn và thôn lân cận có rất nhiều thiếu niên đang cười đùa chơi môn mã cầu. Bọn họ phần lớn mười lăm mười sáu tuổi, đúng là tuổi trẻ hiếu động, đứa nhỏ tuổi nhất chỉ là một đứa trẻ năm, sáu tuổi, cứ như vậy, không đến mười năm, những thiếu niên này sẽ là những chọn lựa kỳ binh hợp cách. Bên ngoài Nhữ Dương thành, Đỗ gia có một tòa biệt viện. Đây là Đỗ Hà chỗ ở khi mẫu thân hoặc đại ca hàng năm tranh thủ thời gian đến phong địa tuần tra quản lý, cũng là nơi dừng chân của Đỗ Hà hôm nay. Nghe nói Nhị thiếu gia đến phong địa, đảm quản sự, trang đầu liền vội tới bái kiến. Đỗ Hà cũng ra sức biểu lộ phong phạm thiếu gia, gặp gỡ thăm hỏi từng người, thuận tiện giúp mẫu thân hẩn tra một chút sổ sách, xử lý một số việc vặt.

Đỗ Hà lật xem sổ sách các quản sự đưa tới, tính toán rồi nói:

- Các vị trang đầu, quản sự, tựa hồ mấy năm này thu hoạch rất không ổn định, lúc tốt lúc xấu, nhất là chênh lệch năm nay và năm trước nghiêm trọng nhất, không biết các vị có ý kiến gì không?

Đỗ Hà vừa nói xong, nhất thời khiến tất cả mọi người đều âm thầm hít một ngụm lạnh khí.

Những khoản mục này, tựa hồ ngày nào bọn họ cũng tính toán, tổng kết hàng tháng, muốn kiểm tra kỹ càng, cho dù là những người giàu kinh nghiệm như bọn họ, sợ rằng không làm

xong trong mấy canh giờ.

Đỗ Hà chỉ mở ra, trong thời gian uống mấy chén trà, không dùng giấy bút tính toán đã có thể phát giác ra chỗ dị thường, năng lực này khiến bọn họ đều há hốc mồm kinh ngạc.

Bọn họ không biết Đỗ Hà từ nhỏ đã rất thông minh, chỉ số thông minh cực cao, tính nhẩm cộng trừ nhân chia càng không phải nói.

Huống chi Chương thị, Đỗ Cấu chăm lo việc nhà rất chu đáo, những khoản mục này chỉnh lý rất rõ ràng, chỉ cần tính toán một chút là có thể tính ra tổng thu hoạch một năm, so sánh hai năm, đương nhiên là phát giác ra vấn đề. Đương nhiên những học vấn này ở thế kỷ hai mươi mốt có vẻ rất bình thường, nhưng ở Đường triều lại là bản lĩnh khiến người ta mơ ước.

Mới đầu, các quản sự cũng có chút khinh thường Đỗ Hà chưa bao giờ nhúng tay vào gia vụ, nhưng nghe hẩn nói như vậy, tất cả đều không dám lãnh đạm, bắt đầu kính nể. Cái này có thể nói là người có bản lĩnh, bất luận ở đâu cũng được tôn kính.

Đỗ Hà đều nhận ra biến hóa của mọi người, hiểu ý cười nói:

- Đỗ Hà nói vậy cũng không có ý chỉ trích các vị, cha ta từng nói các người phần lớn đều là huynh đệ theo ông ấy vào sinh ra tử, tuyệt đối đáng tin. Chỉ có điều nếu vấn đề đã xuất hiện, nên nghĩ biện pháp giải quyết. Các người nói có đúng hay không!

Các quản sự nghe Đỗ Hà nói vậy đều gật đầu tán đồng. Một vị quản gia lớn tuổi nhất nói:

- Cái này phải nói từ phong địa của lão gia, năm năm trước, phong địa này của lão gia vẫn là bảo địa phong thủy được người người thêm muốn, chỉ vì ở đây có Nhữ Hà, Nhữ Hà tựa hồ kéo dài toàn bộ phong địa, được Nhữ Hà bồi đắp, chúng tôi mới an cư lạc nghiệp ở mảnh đất này. Nhưng năm năm trước, tất cả đã thay đổi. Năm đó mưa gió kéo dài, tạo nên một trận lũ lụt khủng khiếp. Trận lũ đó đã nhấn chìm ba thôn trang. Thiếu đông gia vì phòng ngừa sau này gặp phải chuyện tương tự, nên phá núi, xây dựng thôn trang mới trên bình địa ở thượng du. Từ đó về sau, Nhữ Hà cũng không ổn định, tựa hồ năm nào cũng ngập lụt. Thu hoạch thế nào đều phải xem tâm tình của Nhữ Hà, vì vậy thu nhập rất bất ổn, năm nay khí hậu không tốt, cho nên thu hoạch cực kém!

- Vậy tại sao không tu sửa đê đập?

Đỗ Hà gật đầu thâm hiểu, lũ lụt vốn thuộc về thiên tai, không có người nào tránh được.

Trưởng lão thở dài:

- Xây dựng 5 năm rồi, đều không có hiệu quả!

- Chuyện này đích thị vì đại ca san bằng sơn địa, phá hủy khí hậu!

Đỗ Hà nghĩ tới mấu chốt của vấn đề, trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Ta có một cách, đầu tiên chúng ta có thể tới khu rừng gần đây, nhổ đại thụ trên ba mươi năm, trồng ven bờ Nhữ Hà, đặc biệt là khu vực thượng du lại càng phải trồng nhiều, sau đó xây dựng đê đập, bảo vệ an toàn.

- Có thể dùng cây trị thủy sao?

Các quản sự đều đưa ra nghi vấn.

- Nhất định có thể thực hiện.

Đỗ Hà tràn đầy tự tin.

- Tiếp theo hai bên bờ Nhữ Hà, chúng ta không trồng lúa nữa, lúa là loại cây yếu ớt, dễ chết, chi bằng đổi sang trồng cây lê? Cây lê chịu úng tốt, chỉ cần bị úng không quá lâu là không có vấn đề. Lê cũng là thứ dễ bán, thịt giòn nhiều nước, chua ngọt ngon miệng, còn có thể làm thuốc, hoa lê cũng có thể ngâm rượu, một cây đa dụng, không sợ không kiếm được tiền.

Đỗ Hà nói xong, nheo mắt mỉm cười, sở dĩ hắn hiểu biết nhiều như vậy, vì từ nhỏ đến lớn, hắn thích nhất ăn lê. Vừa nghĩ tới giống cây có thể phòng ngừa lũ lụt liền nghĩ ngay đến cây lê.

Các quản sự nghe xong đều cảm thấy ý động.

Đỗ Tử Anh cau mày nói:

- Nhưng muốn cây lê phát triển tốt, không chỉ tốn công một hai ngày.

Đỗ Hà cũng hiểu rõ điều này, gật đầu nói:

- Như vậy đi, kể từ hôm nay, hai bên bờ Nhữ Hà, nếu gieo trồng cây lê, trước khi chưa có thu hoạch sẽ miễn tất cả thuế ruộng, các người thấy thế nào?

Hành động lần này của Đỗ Hà đều là suy nghĩ cho dân chúng, bọn họ làm sao có thể cự tuyệt, vui vẻ nhận lời.

Tiếp theo, Đỗ Hà lại xử lý một số việc vặt, ở đâu cũng chú trọng cuộc sống của bách tính phong địa, tác phong làm việc nghiêm túc không cần hỏi báo của hắn rất được các quản sự một mực khen ngợi, tán thưởng Đỗ Hà tuổi trẻ tài cao. Sau khi Đỗ Hà xử lý xong tất cả công việc mới nói rõ với các quản sự ý đồ đến đây của mình.

Bách tính trong lãnh địa đa số là phủ binh, nghe nói Đỗ Hà muốn chiêu mộ một số thân vệ, huấn luyện một số hộ vệ tuổi trẻ, các quản sự vốn rất có thiện cảm với Đỗ Hà, lúc này mọi người đều xung phong nhận việc, liên tục biểu thị nhất định sẽ làm thân binh, tráng sĩ dũng mãnh nhất cho Đỗ Hà.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

78. Chương 78: Có Qua Có Lại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn hơn 500 người tụ tập trước mặt mình, Đỗ Hà lộ ra thần sắc xúc động. Những người đứng trước mặt hắn đâu còn là dân chúng, người nào cũng ăn mặc võ trang, rõ ràng là một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh. Bọn họ phần lớn đều ba bốn mươi tuổi, vừa nhìn đã biết đều là những quân nhân có kinh nghiệm chinh chiến phong phú. Phủ binh của Đường triều lẽ nào đều có trình độ này? Đỗ Hà thầm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ lại chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Hiện giờ mới là năm Trinh Quán thứ mười, cách thiên hạ thái bình chưa đến mười năm, những người này khoảng tầm ba bốn mươi tuổi, hiển nhiên đều là lão binh còn sống sót trên chiến trường, chẳng trách khí thế như vậy. Tất cả ưỡn thẳng thân hình cường tráng, chờ đợi hiệu lệnh của Đỗ Hà. Kỳ thật nếu không phải hành động của Đỗ Hà hôm qua đã thu phục trái tim của bọn họ, thì hôm nay những dũng sĩ chiến trường đã buông binh khí nhiều năm nhất định sẽ không cầm binh khí một lần nữa.

Chỉ có những binh sĩ còn sống trên chiến trường mới có thể xem như tinh nhuệ, nhưng cũng chỉ có những binh sĩ còn sống trên chiến trường mới biết được sự khủng khiếp của chiến trường, vì vậy một khi đã rời khỏi chiến trường, nếu không cần thiết, không có người nào muốn tiếp tục đứng trên chiến trường. Đoàn ông thiết huyết cũng là bình thường.

Chỉ có điều cổ nhân trọng nghĩa, trọng tình, Đỗ Như Hối có ân với bọn họ, cho nên lúc đầu bọn họ nguyện ý vì Đỗ Như Hối mà chiến đấu, dù hy sinh tính mạng cũng không hối tiếc. Đỗ Hà hôm nay cũng giống vậy.

Những quân sự Đỗ Hà gặp hôm qua có địa vị giống như trưởng thôn, đều là nhân vật đức cao vọng trọng ở địa phương, bọn họ phụ trách trông giữ dân chúng, nói một là một, rất được

dân chúng tín nhiệm.

Đêm qua, bọn họ vừa về tới trong thôn, lập tức động viên dân chúng, nói rõ ý đồ của Đỗ Hà, hơn nữa còn tường thuật chi tiết phương thức xử lý sự vụ của Đỗ Hà.

Những chuyện Đỗ Hà xử lý hôm qua đều là việc nhỏ trong cuộc sống của dân chúng, thí dụ như thôn Đông thiếu một cái giếng, thôn Tây thiếu mấy con ngựa, mấy con bò, hoặc nhà nào đó thiếu đất, lao động chính trong nhà sinh bệnh, cuộc sống khó khăn. Đỗ Hà từ trước đến nay luôn rộng lượng với dân chúng, cho nên thiếu giếng đào giếng, thiếu bò mua bò, không có đất cho đất, cuộc sống khó khăn thì miễn trừ tô thuế. Nhưng những việc nhỏ trong mắt Đỗ Hà lại là đại sự trong cuộc sống của bách tính.

Các lão binh nhìn thấy Đỗ Hà đối đãi với bọn họ, quan tâm đến sinh kế của bọn họ như vậy, mọi người cũng muốn đền đáp, vì vậy bọn họ lại một lần khoác áo giáp chiến bào, một lần nữa mài đao kiếm đã gỉ sét, đến trước mặt Đỗ Hà, cam tâm tình nguyện làm thân binh hộ vệ của hắn.

Đỗ Hà cũng không ngờ mình có thể tụ tập được nhiều binh sĩ dũng mãnh như vậy, càng vui mừng như điên.

Tác dụng của tinh binh trên chiến trường không cần nói cũng biết, có thể không cần tốn nhiều sức đã có được 500 tinh binh, chuyện này thật sự là một chuyện rất đáng vui mừng.

Nhìn qua đám binh sĩ, Đỗ Hà nói:

- Tất cả các người đều là những dũng sĩ còn sống sót trên chiến trường, luận về kinh nghiệm đều mạnh hơn một con chim non chưa bao giờ trải qua chiến trường như ta rất nhiều.

Nhưng người nào cũng có sở trường, mặc dù kinh nghiệm của ta không bằng các người, nhưng võ nghệ của ta lại mạnh hơn bất cứ người nào. Cho nên ta hy vọng trên chiến trường, các người đừng nghĩ làm thế nào bảo vệ ta, mà hãy nghĩ làm thế nào giết nhiều kẻ địch hơn, như vậy mới giành được công huân nhiều hơn.

Đỗ Hà bình thần nói, người phía dưới lập tức không phục.

Đỗ Hà mới mười lăm tuổi, dáng dấp mặc dù cao lớn, nhưng ở trước mặt những binh sĩ đã từng lăn lộn trên chiến trường, thì hẳn chỉ là một đứa trẻ ranh.

- Nhị thiếu gia, người dựa vào cái gì nói chúng ta không bằng người!

Một tráng sĩ râu dài lên tiếng.

Đỗ Hà cười nói:

- Bởi vì ta có tự tin! Nếu người không phục, chúng ta có thể so tài, yên tâm, đánh có chừng mực, ta sẽ không dả thương người!

Đỗ Hà tiến lên một bước. Tráng sĩ râu dài nhếch miệng cười, các tráng sĩ xung quanh lần lượt lui xuống mấy bước, làm thành nửa vòng tròn, mọi người đều dùng ánh mắt hài hước nhìn Đỗ Hà.

Bọn họ đều là huynh đệ, chiến hữu cùng vào sinh ra tử, đương nhiên biết rõ năng lực bản lĩnh của tráng sĩ râu dài.

Người này tên là Hồng đại râu, bởi vì hắn có chòm râu dài, còn tên thật thì không ai biết.

Mặc dù Hồng đại râu lâu rồi chưa ra chiến trường, nhưng hắn vốn có bản tính hiếu chiến, hơn nữa lại là thợ rèn, sức lực vô cùng cường đại, là một nhân vật tương đối đáng sợ, luận võ nghệ chiêu thức có lẽ kém hơn, nhưng luận về dũng mãnh thì hắn không hề thua kém những mãnh tướng trên chiến trường.

Các bằng hữu đều gọi hắn là Hồng đại râu liễu mạng.

- Đến đây!

Đỗ Hà giơ ngón tay ngoắc ngoắc, cười nói:

- Ta không quen động thủ trước, mời người trước!

Hồng Đại râu lớn tiếng quát:

- Nhị thiếu gia, hôm nay Hồng đại râu ta sẽ để người biết thế nào là tự cao tự đại.

Hắn còn chưa nói xong đã xông về phía Đỗ Hà. Hồng Đại râu khí thế dũng mãnh như hổ, gào thét tấn công Đỗ Hà, tư thế giống như mãnh hổ đánh về phía cừu non.

Đối mặt với thế tới như vậy, Đỗ Hà vẫn không nhúc nhích, có một số người còn tưởng hắn sợ quá, choáng váng, lộ ra thần sắc lo lắng, nhưng phần lớn vẫn hiếu kỳ chờ mong trận đánh!

Không biết Đỗ Hà rút cuộc có năng lực như thế nào mà lại tràn đầy tự tin như vậy.

Ngay khi song phương tới gần, chỉ thấy tay Đỗ Hà đột nhiên rất nhanh bắt được cổ tay của Hồng Đại râu, nghiêng người, tay kéo, chân ngáng, thân hình khổng lồ của Hồng đại râu giống như điều đứt dây, đầu chúc xuống đất. Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không ngờ Hồng đại râu còn chưa đánh được một hiệp trong tay Đỗ Hà.

Hồng Đại râu mặt đầy bụi đất bò lên, cú ngã vừa rồi không nặng cũng không nhẹ, chút tổn thương đối với hắn căn bản không là gì, chỉ có điều cảm thấy mất thể diện, hắn nổi giận gầm lên, lại một lần nữa đánh tới hướng Đỗ Hà. Lần này, hắn dồn hết sức lực!

Đỗ Hà mỉm cười, dùng phương pháp đồng dạng đẩy ngã Hồng Đại râu trên mặt đất.

Đỗ Hà cũng không học qua Thái Cực, nhưng võ học vốn là nhất pháp thông vạn pháp minh, cũng có thể sử dụng thủ pháp lấy nhu thắng cương của Thái Cực. Đối phó với đại lực sĩ như

Hồng Đại râu, dùng Thái Cực ứng đối, là lựa chọn tốt nhất.

- Bạch, bạch.....

Hồng Đại râu càng không phục, bắt đầu dùng kỹ xảo đấu vật, nhưng vẫn bị Đỗ Hà xảo diệu dùng thủ pháp lấy nhu khắc cương đánh ngã.

Kỳ thật nếu hấn dùng quyền cước chống đỡ, cũng không đến mức chật vật như vậy, nhưng trong đầu Hồng Đại râu chỉ có toàn cơ bắp, hấn am hiểu nhất chính là đấu vật, vì vậy muốn dùng đấu vật so tài cao thấp với Đỗ Hà.

Sau khi liên tiếp bị Đỗ Hà đánh ngã xuống mặt đất, lúc này Hồng Đại râu mới tâm phục khẩu phục, nằm trên mặt đất chật vật nói:

- Được rồi, được rồi. Nhị thiếu gia, ta phục rồi, nếu đánh tiếp, xương cốt của Hồng đại râu ta sẽ bị thiếu gia phá hủy mất, sau này có triệu hoán phân phó, Hồng đại râu ta nhất định không chối từ.

Cảnh tượng này vừa kết thúc, tất cả lão binh xung quanh đều lộ ra thần sắc kinh hãi, ánh mắt nhìn Đỗ Hà không còn giống như trước kia. Bọn họ đều là nhân vật vào sinh ra tử trên chiến trường, coi trọng nhất chính là thực lực. Đỗ Hà dễ dàng đánh ngã Hồng Đại râu, đã biểu hiện ra thực lực khiến mọi người bị thuyết phục.

- Đến lượt ta!

Trong đám người lại có một người đi ra!

Nghe thấy lời nói của hấn, đám lão binh đang xôn xao nghị luận lập tức ngậm miệng, kinh ngạc nhìn người vừa lên tiếng.

Đỗ Tử Anh ở bên cạnh nhú mào, tiến lên phía trước nói:

- Phạm Nguyên Thần, ngươi thì không cần!

Đỗ Hà ý bảo Đỗ Tử Anh lui ra, cũng biết người tới không phải nhân vật đơn giản, điều này hoàn toàn có thể nhận ra từ ác khí sắc bén trên người hấn. Phạm Nguyên Thần đích thị là người có bản lĩnh mạnh nhất trong số bọn họ.

Lần này Đỗ Hà không chỉ chiêu mộ hộ vệ, mà là một đội quân tinh nhuệ sức mạnh cường đại như Huyền Giáp binh, có thể theo hấn xông pha chiến trường, chiến đấu anh dũng. Cho nên, hấn nhất định phải dùng thực lực khiến cho những người này tâm phục khẩu phục. Đánh thắng người mạnh nhất trong bọn họ chính là phương pháp trực tiếp nhất!

Phạm Nguyên Thần cũng không phải người thường, hấn từng là một thành viên của Huyền Giáp Quân, là Phó tướng của đệ nhất mãnh tướng Đại Đường là Tần Quỳnh, cũng là hấn tướng nổi danh trong Huyền Giáp Quân. Chỉ vì về sau Lý Kiến Thành e ngại tài trí của Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, nhiều lần phái sát thủ ám sát bọn họ.

Lý Thế Dân vì bảo hộ Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đặc biệt điều ra một nhóm người từ trong Huyền Giáp Quân đến hộ vệ Phòng, Đỗ, dĩ sách vạn toàn.

Phạm Nguyên Thần cũng bởi vậy trở thành cận thân hộ vệ của Đỗ Như Hối, khi biến Huyền Vũ môn xảy ra, dũng tướng số một dưới trướng Thái tử là Tiết Vạn Triệt tấn công Huyền Vũ môn, Phạm Nguyên Thần trong lúc giằng co với Tiết Vạn Triệt đã bị Tiết Vạn Triệt chém bị thương, từ đó rút lui, định cư ở Nhữ Dương.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

79. Chương 79: Luyện Binh Kiểu Mới

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong Huyền Giáp Quân, một tiểu tốt có thể so sánh với trăm người. Chính vì dũng mãnh như vậy, cho nên mới có thể tạo ra hành động vĩ đại, dựa vào một ngàn năm trăm người đánh bại mười mấy vạn quân địch. Phạm Nguyên Thần thân là Phó tướng của đệ nhất mãnh tướng Đại Đường, đương nhiên càng không bình thường.

Phạm Nguyên Thần gương mặt lãnh khốc, hai mắt thần quang như điện, chăm chú nhìn Đỗ Hà, trường thương trong tay chậm rãi triển khai tư thế tấn công, nhất thời đằng đằng sát khí. Hắn kinh qua bách chiến, trên người có một luồng khí ác liệt. Mỗi người đều cảm thấy thiết thương trong tay hắn sắp sửa tung hoành, đồng thời biết rõ chỉ cần hắn ra tay nhất định sẽ vô cùng uy mãnh. Đỗ Hà vẫn đứng yên lặng tại chỗ, trên mặt vẫn giữ nụ cười bình thản.

Nếu nói khí thế ác liệt của Phạm Nguyên Thần khiến cho người ta cảm giác như mình đang đứng trong chiến trường, thì phong thái của Đỗ Hà lại như làn gió nhẹ, nhìn như hữu hình nhưng lại vô hình bất định.

Phạm Nguyên Thần cũng cảm giác khí thế của mình thua kém một bậc, không do dự, chói tai quát lên, thiết thương từ ngực đâm ra, uy mãnh tuyệt luân, khí thế chấn động, đâm thẳng về phía Đỗ Hà.

Đỗ Hà cố tình lập uy, quyết ý tốc chiến tốc thắng, đối mặt với một thương bá đạo này, cũng không dùng khinh công né tránh, mà chuyển kiếm nghiêng người, phá giải. Đỗ Hà đã nghĩ ra chiêu này trong lúc giao thủ với La Thông. Thương pháp của La Thông bá liệt không thua kém Phạm Nguyên Thần, lại thêm hắn thể lực hơn người, mỗi lần thi đấu, Đỗ Hà cũng khó khăn chính diện đối đầu. Cho nên kết hợp với đạo lý lấy nhu thắng cương của Thái Cực, tự mình sáng chế ra mấy thức kiếm chiêu, dùng phá thương pháp của La Thông.

Hắn nương theo mặt bên của trường kiếm nhẹ nhàng bay lướt qua, quân giáo đối thủ không thể nào phát lực, không chỉ hóa lực đạo của đối phương thành vô hình, sau đó thuận thế phát ra một kích trở tay có thể khiến địch chết ngay tại chỗ.

Đương nhiên đây chỉ là thi đấu bình thường, chứ không phải chém giết sinh tử!

Kiểm chiêu tuyệt diệu lấy nhu thắng cương của Đỗ Hà khiến cho Phạm Nguyên Thần cũng không khỏi giật mình, vội vàng thu thương quay hồi chiêu, ngăn cản phản kích của Đỗ Hà. Như vậy vừa vạ trúng diệu kế của Đỗ Hà!

Mũi chân Đỗ Hà nhẹ nhàng điểm xuống, cả thân hình tiến về phía trước bốn thước, tới trước người Phạm Nguyên Thần, trường kiếm chém ra, động tác vô cùng trôi chảy, tự nhiên, không thể nào tìm thấy. Phạm Nguyên Thần cảm giác thân hình Đỗ Hà giống như một làn gió nhẹ, rõ ràng cách hắn bốn thước, nhưng trong nháy mắt đã bay đến trước mặt, âm thầm kinh hãi, một kích sau đó của Đỗ Hà càng làm cho hắn khó lòng phòng bị.

Phạm Nguyên Thần biết rõ không được lùi bước, nếu lui về phía sau, hắn sẽ phải đối mặt với công kích liên tiếp như cuồng phong của Đỗ Hà, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể nghiêng sang bên cạnh, thiết thương trước quét ngang lại chuyển thành đâm lên, sử dụng chiêu thức cướp mạng.

Đỗ Hà mỉm cười, vội vàng né tránh, nhưng thân hình vẫn dán chặt vào Phạm Nguyên Thần, trường kiếm liên tiếp xuất chiêu.

Tiếng cổ vũ Đỗ Hà vang lên rung trời, biểu hiện hôm nay của Đỗ Hà đã chinh phục lòng người, phần lớn bọn họ đều kêu gào “Thiếu đông gia”, hy vọng hắn có thể chiến thắng.

Trường thương trong tay Phạm Nguyên Thần vốn là binh khí dài, còn Bàn Long kiếm trong tay Đỗ Hà mặc dù có thể so sánh với trường kiếm bình thường, nhưng lại ngắn hơn trường thương rất nhiều. Đỗ Hà và Phạm Nguyên Thần cận chiến, đương nhiên là chiếm hết tiện nghi. Võ nghệ của Đỗ Hà vốn nặng về chiến đấu đơn độc, hiện giờ lại cận chiến, vì vậy liên tục chiếm cứ thượng phong. Đến hiệp thứ mười, sống kiếm của Đỗ Hà đã đâm trúng mu bàn tay của Phạm Nguyên Thần, Đỗ Hà cười ha ha nói:

- Phạm tráng sĩ quả là bất phàm, đa tạ rồi.

Phạm Nguyên Thần đỏ mặt, trong lòng biết rõ nếu vừa rồi Đỗ Hà dùng mũi kiếm, với độ sắc bén của Bàn Long kiếm, sợ rằng cánh tay của mình đã bị phế rồi.

Hắn thân là một thành viên của Huyền Giáp binh, nhiều lần chinh chiến cùng Lý Thế Dân, làm sao không nhận ra Bàn Long kiếm trong tay Đỗ Hà chính là bội kiếm tùy thân mà Tần vương Lý Thế Dân chinh chiến chiến trường trước kia!

- Ta thua rồi!

Phạm Nguyên Thần bị bại tâm phục khẩu phục. Đám lão binh tòng quân nhiều năm xung quanh cũng tâm phục khẩu phục kêu vang.

- Ta cho các người thời gian nửa ngày trở về thu xếp. Kể từ hôm nay, các người phải vứt bỏ tất cả mọi chuyen, theo ta huấn luyện.

Đỗ Hà hét to, tất cả binh lính đều tiếp nhận mệnh lệnh. Bọn họ đã bị võ nghệ của Đỗ Hà thuyết phục, đương nhiên không có bất cứ do dự, cự tuyệt nào khi tiếp nhận mệnh lệnh của hắn. Phần lớn mọi người rời đi, chỉ có một phần nhỏ không cần thu xếp việc nhà ở lại. Đỗ Hà chuẩn bị rượu và đồ nhắm cùng bọn họ ăn uống vui vẻ. Đỗ Hà hạ mình tương giao như vậy, khiến các binh lính đều cảm thấy rất vinh hạnh.

Trên bàn rượu, Đỗ Hà hỏi thăm kinh nghiệm tòng quân của bọn họ, rút cuộc mới biết Phạm Nguyên Thần chính là quan quân trong Huyền Giáp binh, liền tiếp kính hắn ba chén, lãnh giáo hắn phương thức huấn luyện của Huyền Giáp Quân.

Đỗ Hà chưa bao giờ tiếp xúc qua luyện binh, nhưng gần đây xem qua một số binh thư, trên ti vi cũng từng nhìn thấy không ít, trong lòng cũng có tính toán. Nhưng hắn cần biết rõ hình thức luyện binh cổ đại, tập hợp hai bên để huấn luyện đội quân tinh nhuệ.

Phạm Nguyên Thần với tư cách Phó tướng của Tần Quỳnh, thường phụ trách huấn luyện Huyền Giáp Quân, vì vậy nắm rõ hình thức huấn luyện của Huyền Giáp Quân như lòng bàn tay. Đỗ Hà khiêm tốn thỉnh giáo, Phạm Nguyên Thần cũng không giấu diếm, tường thuật chi tiết năm đó mình huấn luyện Huyền Giáp binh như thế nào. Đỗ Hà khi thì gật đầu đồng ý, khi thì cau mày, vô cùng chăm chú lắng nghe.

- Huấn luyện lúc đó thật sự rất gian khổ! Nhưng chúng ta ít nhất cũng là trăm người cấp bậc Tướng, người nào cũng có năng lực, hiệu quả cũng tương đối xuất sắc. Năm đó, chỉ cần Hoàng thượng vừa điều động Huyền Giáp binh, đám phản tặc lập tức kinh hãi.

Phạm Nguyên Thần tựa hồ đang hồi tưởng lại tình hình năm đó, ánh mắt lộ ra vẻ say mê hào hùng.

Đỗ Hà cũng khoan thai lắng nghe, Phạm Nguyên Thần nói có chút càn rỡ, nhưng Huyền Giáp binh xác thực có tư cách ngông cuồng như vậy.

- Tốt! Ta quyết định, từ hôm nay trở đi, Phạm lão ca người chính là đội trưởng đội thân vệ của ta, tất cả công việc về huấn luyện, do người toàn quyền phụ trách!

Đỗ Hà cười, tuyên bố bổ nhiệm đầu tiên của hắn. Đối với kiến thức luyện binh, Đỗ Hà chỉ có thể nói là lý luận suông, chưa bao giờ trải qua thực tế. Ở phương diện này, Phạm Nguyên Thần mạnh hơn hắn, kêu hắn phụ trách huấn luyện, Đỗ Hà căn cứ kinh nghiệm đời sau ở bên hiệp trợ, đồng thời học tập hấp thu, để ngày sau có thể độc lập, thậm chí trở giỏi hơn thầy. Thế nhân không có cái gọi là kỳ tài, thiên tài chân chính.

Cũng không có người nào sinh ra đã mang nghiệp binh đao, biết đánh giặc, chỉ có nhận thức được thiếu sót của mình, cố gắng dụng tâm học tập, đây mới là pháp môn thành tài duy nhất. Quyết định của Đỗ Hà lúc này vô cùng chắc chắn. Phạm Nguyên Thần thấy Đỗ Hà ủy thác trách nhiệm, trong mắt cũng lộ ra kính ý, cao giọng nói:

- Nguyên thần quyết không phụ tín nhiệm của Nhị thiếu gia !

Cơm nước no nê, Đỗ Hà lại để cho những người còn lại tự do hoạt động, một mình lưu lại Phạm Nguyên Thần, cùng hắn thương nghị công việc luyện binh.

Đỗ Hà căn cứ vào kinh nghiệm đời sau của mình, sáng chế ra một số phương thức huấn luyện nói cho Phạm Nguyên Thần.

Phạm Nguyên Thần nghe xong, trợn mắt há hốc mồm, ngạc nhiên nói:

- Ta biết huấn luyện đeo vật nặng treo núi là cái gì. Nhưng đứng yên bất nhảy là huấn luyện thể nào, còn cái gì là chống đẩy, hít đất?

Một loạt từ lạ khiến cho Phạm Nguyên Thần choáng váng đầu óc. Đỗ Hà làm mẫu động tác “Đứng yên bất nhảy” và “Chống đẩy hít đất”, sau đó giải thích nói:

- Phạm lão ca, người xem, khi đứng yên bất nhảy, cơ cổ và cơ đùi ở vào trạng thái kéo căng, nếu thường luyện tập có thể rèn luyện sức bật của chân, để binh sĩ có bản lĩnh trong nháy mắt đưa địch vào chỗ chết trên chiến trường. Còn chống đẩy hít đất là huấn luyện sức khỏe, đề cao sức mạnh của chi trên, bộ ngực, lưng eo và cơ bắp phần bụng, có rất nhiều tác dụng, đặc biệt hữu hiệu cho luyện tập sức khỏe của binh sĩ!

Ánh mắt Phạm Nguyên Thần sáng ngời, tán thưởng tự đáy lòng:

- Phương pháp huấn luyện này của Nhị thiếu gia, chưa từng có ai làm, Nguyên Thần bội phục. Nếu liên tục rèn luyện như vậy, xác thực có hiệu quả hơn huấn luyện bình thường.

Được một người lão luyện, dày dặn kinh nghiệm như Phạm Nguyên Thần khen ngợi, Đỗ Hà cũng cảm thấy rất vui mừng, lại tiếp tục trình bày các hoạt động như xà đơn, nằm ngửa ngồi dậy, nhảy cóc, leo can, áp chân....

Phạm Nguyên Thần hoàn toàn bị Đỗ Hà làm cho chấn động, vội hỏi:

- Nhị thiếu gia, hay là để ta làm trợ thủ của người, bản lĩnh của người hơn ta quá nhiều!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

80. Chương 80: Đạp Nguyệt, Lưu Hương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thổ Phiên là một vương quốc cổ đại nằm ở cao nguyên Thanh Tàng, vương quốc Thổ Phiên rộng lớn là do vô số tiểu bộ tộc tạo thành, giữa các bộ tộc liên tục xảy ra tình trạng, tranh giành đồng cỏ và nguồn nước, hành vi thôn tính xảy ra hàng ngày, cho tới nay đã ở trạng thái phân liệt, nội chiến không ngừng.

Loại tình huống này đã xuất hiện thay đổi từ khi một người xuất hiện! Hắn được xưng là anh hùng Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố.

Tùng Tán Kiền Bố là nhân vật tương đối cao minh, năm 30 tuổi đã triển khai cuộc chiến thống nhất, hắn phân công Lộc Đông Tán làm đại tướng. Trong thời gian bảy năm ngắn ngủn, TÙNG TÁN KIỀN BỐ thôn tính Tô Tì lại phá Đảng Hạng, Bạch Lan, đánh bại Thổ Dục Hồn, chinh phục đại, tiểu Bột Luật, thống nhất Thổ Phiên, kết thúc nội chiến.

Tùng Tán Kiền Bố không chỉ có chiến tích xuất sắc, chính vụ cũng có đóng góp tương đối. Hắn chế định pháp luật và chức quan, quân sự chế độ, thống nhất đo lường, đặt ra văn tự, kết giao rộng khắp với Đường triều và Thiên Trúc, Ni Bà La, dẫn nhập văn hóa phong kiến. Hắn coi trọng văn võ như vậy, khiến cho một tiểu Thổ Phiên ai ai cũng coi thường, nhảy lên trở thành cường quốc có hơn 30 vạn vũ khí, uy chấn phía nam, mơ hồ đã có tư thế bá chủ phía nam.

Nhưng hôm nay trong mắt TÙNG TÁN KIỀN BỐ lại lóe ra lửa giận hừng hực, ánh mắt giống như ác lang ăn thịt người, khiến cho tất cả các đại thần Thổ Phiên trong đại điện đều run sợ.

- Tá Nhĩ Mã, nói cho các đại thần, để bọn họ biết Đường chủ đáp lời như thế nào!

Tùng Tán Kiên Bồ gầm thét phảng phất như sư tử gầm nhẹ. Đại thần Thổ Phiên tên là Tá Nhĩ Mã tiến lên nhìn quần thần nói:

- Đường chủ nói đại tướng Thổ Phiên ta lén lút thăm dò cơ mật Đường quốc, dựa theo luật pháp Đường quốc, nhốt chung thân, vĩnh viễn không được gặp gỡ người ngoài.

Tùng Tán Kiên Bồ đập bàn, quát:

- Đường chủ ngông cuồng như vậy, giam hãm đại tướng của ta. Nếu không xuất binh thảo phạt, Thổ Phiên ta còn mặt mũi nào mà tồn tại? Các người không rửa nhục, lại nói Đường quốc cường đại, uy phong, còn đạo lý gì nữa?

Không có người nào hiểu tầm quan trọng của Lộc Đông Tán hơn Tùng Tán Kiên Bồ, Lộc Đông Tán chính là lão sư của Tùng Tán Kiên Bồ, giống như Gia Cát Lượng dưới trướng hần, Tùng Tán Kiên Bồ có ngày hôm nay, công Lộc Đông Tán xếp số một. Lộc Đông Tán chẳng những trợ giúp hần thống nhất Thổ Phiên, chế định cho hần phương châm chiến lược lâu dài, giao kết nước xa tấn công nước gần, kết giao minh hữu cường lực, đánh chiếm nước quốc, phát triển lớn mạnh, sau đó xoi tái cường quốc. Dưới sự nỗ lực của Lộc Đông Tán, Tượng Hạ quốc, Nê Bà quốc đã trở thành minh hữu của Thổ Phiên, chỉ cần có thể kết minh với Đại Đường, Thổ Phiên sẽ không còn cố kỵ công thành đoạt đất.

Giống như Đỗ Hà đã nói, Thổ Phiên không có Lộc Đông Tán giống đi mất đi mười vạn hùng binh, tác dụng của Lộc Đông Tán ở Thổ Phiên, vượt xa mười vạn hùng binh. Công chúa có thể không cưới, minh hữu Đại Đường có thể không cần, nhưng Lộc Đông Tán tuyệt đối không thể bị giam ở Đường triều. Nếu Đường triều không muốn trả người thì hãy cưỡng ép bọn họ trả người!

Tùng Tán Kiên Bồ vốn là hào kiệt tâm chí mạnh mẽ, sớm chảy thềm chảy nước miếng thế giới phồn hoa của Đại Đường, chỉ có điều mãi kiêng kỵ hùng phong Đại Đường, không dám tùy tiện xuất binh.

Lần này Đại Đường bắt giam Lộc Đông Tán, vừa vặn kích động giới hạn của Liễu Tùng, thấy phần lớn đại thần trong điện đều khuyên hần suy nghĩ kỹ càng, trong lòng càng tức giận, quát lớn:

- Ý ta đã quyết, không cần khuyên nữa! Người đâu, viết thư gửi Đường chủ cho ta, nói cho hần biết: Nếu không trả lại đại tướng, không gả công chúa, đích thân ta sẽ dẫn mười vạn đại binh, đánh hạ Đường quốc, giết Đường chủ, cưỡng đoạt công chúa, nghênh đón đại tướng.

Tùng Tán Kiên Bồ đã gửi cho hoàng đế Đại Đường một chiến thư vô cùng can rở.

Đỗ Hà cũng không đồng ý đề nghị của Phạm Nguyên Thần, hần đến phong địa của Đỗ gia không phải chỉ vì huấn luyện một đội binh mạnh, mà còn muốn huấn luyện ra một đội đặc chủng.

Nếu Phạm Nguyên Thần đã có năng lực huấn luyện quân đội, Đỗ Hà đương nhiên phải sử dụng, để hần phát huy sở trường. Vì vậy, hần nói cho Phạm Nguyên Thần toàn bộ ý thưởng luyện binh của mình, Phạm Nguyên Thần cũng nói cho Đỗ Hà phương án suy tính của hần. Hai người căn cứ vào cách nhìn của nhau, bổ sung tổng hợp ra phương án, tạo thành một hình thức luyện binh hoàn toàn mới.

Đỗ Hà tìm được một khu đất hoang không thể nào trồng trọt ở phong địa Đỗ gia, sắp xếp các khí tài huấn luyện đa dạng, đồng thời chỉnh đốn ngay tại chỗ, sử dụng khí diễn binh. Chính ngọ hôm nay, hơn năm trăm tên thân vệ của Đỗ Hà đã chuẩn bị sẵn sàng, lần lượt tiến lên báo danh. Sau khi kiểm lại nhân số, tổng cộng có năm trăm ba mươi sáu người.

Đỗ Hà đứng trước mặt mọi người, cao giọng nói:

- Các người đều là các lão binh, cho nên ta cũng không nói nhiều lời khách sáo. Các người đã trải qua chiến trường, nên biết khi huấn luyện chảy nhiều mồ hôi, trên chiến trường sẽ ít đổ máu!

Cho nên, vì chính tính mạng của các người, hy vọng các người có thể nghiêm túc đối mặt với mỗi mục luyện tập.

- Rõ!

Hơn năm trăm người đồng loạt hô ứng, hoàn toàn không có bất cứ do dự nào. Huống chi, Đỗ Hà nói rất đúng chân lý. Lão binh vẫn là lão binh, có đầy đủ tính tự giác và kỷ luật. Đối mặt với phương thức huấn luyện kiểu mới của Đỗ Hà, bọn họ không có bất cứ thái độ bài xích nào, nghiêm túc hoàn thành từng hạng mục luyện tập Đỗ Hà bố trí.

Sau khi thấy Phạm Nguyên Thần có thể đảm đương tất cả, Đỗ Hà lại thông qua các quản sự chiêu mộ 300 cô nhi, khoảng chừng hai mươi tuổi, tư chất căn cốt không tệ, truyền thụ cho bọn họ nội công tâm pháp cơ bản nhất...Thổ nạp pháp!

300 cô nhi này phần lớn đều là cô nhi còn sót lại sau trận võ đê Hoàng Hà mười năm trước, Đỗ Như Hối lấy tấm lòng nhân đạo của Nho gia, đã giữ bọn họ lại, cho bọn họ một mái nhà yên ổn, hơn nữa còn nuôi dưỡng bọn họ trưởng thành, cho nên bọn họ đều chịu ân huệ của Đỗ gia. Lần này Đỗ Hà chiêu tập bọn họ, ý định đích thân truyền thụ cho bọn họ võ nghệ, để bọn chúng xuất lực cho Đỗ gia, tất cả vốn đều chịu đại ân của Đỗ gia, vì vậy đều rất nhiệt tình tiếp nhận. Huống chi bọn họ đều là thanh niên còn trẻ, người nào cũng có khát vọng, đối mặt với chuyện tốt này, đương nhiên không có ai cự tuyệt.

Thổ nạp pháp là phương pháp luyện công cơ bản nhất, thông qua hít thở, rèn luyện phương pháp nội công của toàn bộ cơ năng trong cơ thể, người nào cũng có thể luyện tập. 300 người này thiên tư ngộ tính cũng không tệ, Đỗ Hà xem bọn họ là kỳ binh, cho nên dốc lòng chỉ dạy.

Chỉ sau một ngày, tất cả đều nắm bắt được bí quyết cơ bản của thổ nạp thuật. Trong đó có hai người tiến triển nhanh nhất, là Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng, hai người chỉ cần một canh giờ đã lĩnh ngộ được mấu chốt của cách hít thở, thể hiện thiên phú rất cao.

Đỗ Hà âm thầm mừng rỡ, chia 300 người này làm hai đội, Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng là đội trưởng của từng phân đội. Hắn còn đặt cho bọn họ hai cái tên rất ý nghĩa.

Đạp Nguyệt, Lưu Hương!

Đạp Nguyệt Lưu Hương là tuyệt kỹ thâm sâu khó lường nhất trong “Lưu Hương bảo giám”, cũng là kinh công độc môn của Đạo soái Sở Lưu Hương, càng là tuyệt kỹ bất thể Đỗ Hà dựa vào để sinh tồn! Hắn đặt cho bọn họ cái tên Đạp Nguyệt, Lưu Hương, đủ thấy Đỗ Hà kỳ vọng vào bọn họ cao như thế nào. Hy vọng bọn họ có thể giống như Đạp Nguyệt, Lưu Hương, trở thành phụ tá đắc lực cho hắn tung hoành Đại Đường. Ngay cả Đỗ Hà cũng không biết, Đạp Nguyệt, Lưu Hương do hắn tận tay huấn luyện, sau này chính là đội ngũ Sát Thần thét thiên hạ, khiến bao người khiếp sợ. Bọn họ còn nổi tiếng hơn cả Huyền Giáp Quân!

Đội cận vệ đầu tiên dưới trướng Đỗ Hà, hôm nay mới là hình thức ban đầu! Một đội ngũ có nội công thì trên chiến trường sẽ xuất ra lực lượng khủng khiếp như thế nào?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

81. Chương 81: Trường Nhạc Thì Sao?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ở lại Nhữ Dương mười lăm ngày, chuyện huấn luyện thân vệ, hắn toàn quyền giao cho Phạm Nguyên Thần một tay quản lý. Dặn dò Phạm Nguyên Thần tiếp tục huấn luyện để nghênh đón đại chiến sắp đến, còn bản thân dẫn hai đội Đạp Nguyệt, Lưu Hương rầm rộ chạy tới Trường An. Chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày hắn làm lễ nhận chức quan nên phải chạy về Trường An trước.

Trên đường, Đỗ Hà truyền thụ công pháp kinh thân đơn giản cho hai đội Đạp Nguyệt, Lưu Hương để bọn họ kết hợp luyện tập, mỗi khi quá sức thì ngồi xuống dùng phép thổ nạp khôi phục thể lực. Có nội lực gia trì, những thiếu niên chưa từng kinh qua huấn luyện khắc khổ này đã có thể một ngày tám mươi dặm như

những khách lữ hành dày dạn. Thành tích như thế khiến cho Đỗ Tử Anh dù đã biết qua cách dùng binh cũng há hốc mồm miệng. Mới tiếp nhận phương pháp huấn luyện của Đỗ Hà chỉ mười lăm ngày mà những thiếu niên này đã năng lực như thế, quả thực là kinh ngạc! Trải qua mấy ngày vận động liên tục, Đỗ Hà đã về tới thành Trường An.

Bởi vì Đỗ Như Hối làm quan thanh liêm, tác phong đơn giản, ở chung quanh Trường An cũng không mua sắm bất kỳ miếng đất nào. Phủ Thái Quốc Công phủ cũng là do Lý Thế Dân tặng cho, tuy diện tích không nhỏ nhưng đột nhiên xâm nhập 300 người lại hơi có vẻ chưa đủ. Vì vậy, Đỗ Hà đem Đạp Nguyệt, Lưu Hương dẫn tới đất phong La gia, bảo La Thông sắp xếp cho bọn họ một chỗ để luyện tập. Đất phong La gia kém xa Đỗ gia nhưng tiếp nhận 300 người lại không có vấn đề. La Thông đối với bằng hữu vốn dễ nói chuyện, lập tức đáp ứng.

Trở lại Đỗ phủ, Đỗ Hà trước tiên tìm Đỗ Như Hối, đem quyển sách nhỏ cùng mật mã đưa cho hắn, hơn nữa nói rõ nguyên do. Bất quá chuyện nghĩ cách cứu viện Vũ Chiếu thì bỏ qua. Đỗ Như Hối thần sắc nghiêm túc, biết rõ việc này nghiêm trọng, chăm chú nghe Đỗ Hà nói rõ một lượt.

Trầm mặc một lát, Đỗ Như Hối nói:

- Nói như vậy, huyết án Lạc Dương là do con làm?

Đỗ Hà gật đầu:

- Lúc ấy con bị bọn chúng phát giác, bọn họ tìm kiếm khắp nơi muốn giết con nên con cũng chỉ có thể bắt đầu dĩ.

Đỗ Như Hối cũng không trách tội Đỗ Hà, chỉ hỏi:

- Có lưu người sống!

Đỗ Hà lắc đầu, với bản tính giết người diệt khẩu sau khi bị phát hiện thì hắn cũng không lưu lại bất kỳ người nào.

- Con ta quyết định thật nhanh, làm tốt lắm!

Nếu là thường nhân có lẽ sẽ cảm thấy Đỗ Hà thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng Đỗ Như Hối lại không như thế. Đỗ Như Hối tài trí hơn người, tính cách cực kỳ quyết đoán, trong sử xưng là Đỗ đoạn. Trong những chuyện phức tạp, hắn đều có thể bóc đi lớp vỏ để có đáp án chính xác nhất. Việc này đã quan hệ đến nội bộ cung đình Đại Đường, nếu như bởi vì nhất thời nương tay mà có lưu người sống sẽ tạo thành hậu quả không cách nào dự tính.

Cho nên, Đỗ Như Hối ngược lại khen Đỗ Hà làm tốt lắm, lập tức lại hỏi:

- Việc này trọng yếu như thế, Nhị Lang đã biết được vì sao không báo sớm để phòng bắt trặc?

Đỗ Hà đã sớm nghĩ đến đáp án của câu hỏi này, lúc xảy ra chuyện hắn đã từng muốn lập tức muốn ra roi thúc ngựa phản hồi Trường An, đem hết thấy bẩm báo với Đỗ Như Hối, nói cho Lý Thế Dân thông tri Trương Tôn hoàng hậu.

Nhưng trải qua liên tục tự định giá, lý trí Đỗ Hà lựa chọn nhìn như không thấy, hắn đáp:

- Việc này quan hệ trọng đại, nếu truyền ra, nhân vật phía sau màn nhất định sẽ hoảng sợ bí mật rơi vào tay người khác mà triển khai tra rõ. Hải nhi vừa lúc ở Lạc Dương, nhất định sẽ bị hiềm nghi. Nếu như con lúc này trở lại Trường An, coi như thừa nhận chính mình liên lụy trong đó.

Về phần mật tín có thể với tư cách chứng cứ, hải nhi lại không thêm để ý, mật tín hoàn toàn không thể nói rõ hết thấy, căn bản không tính là chứng cứ. Sở dĩ con có thể đoán được đây là mưu hại hoàng hậu là vì con chính tai nghe tên gian thương nói hai chữ 'Điện hạ' nên đem hai chữ 'Phế lập' kết hợp mà khám phá hết thấy. Nhưng cái này cũng chỉ là lời của hải nhi, không có bất kỳ nhân chứng. Chỉ dựa vào đó căn bản không đủ để định tội bất luận ai. Huống chi, Lý Khác, Lý Thái đều là con trai mà hoàng thượng yêu thích nhất. Nếu chưa đủ căn cứ chính xác mà muốn một phụ thân tin tưởng con của mình mưu hại mẫu thân, hiển nhiên không đủ. Ngược lại người giết đây sẽ vì con làm hỏng đại sự của hắn mà sẽ gây bất lợi cho Đỗ

gia. Đỗ gia hành sự công chính không sợ ai nhưng cũng không cần thiết có thêm địch nhân. Cho nên, hài nhi hết thấy như cũ, đứng hèn đi tới đất phong, coi như không biết để kẻ sau màn không hoài nghi.

Đỗ Như Hối gật đầu đồng ý, Đỗ Hà phân tích có lý có cứ. Nếu là thường nhân có được bí mật kinh người như thế nhất định sẽ bị chấn động, hoặc là thất kinh, hoặc là lập tức đem bí mật báo cho người có thể tin được để thương nghị. Không hề nghi ngờ là Đỗ Hà bởi vì thân phận đặc thù nhất định sẽ bị hoài nghi trước nhất, dẫn tới sự chú ý của kẻ đứng sau. Còn nếu như Đỗ Hà biểu hiện bình thường lại là đáp án chính xác, khiến người ta không thể nghi ngờ.

- Tâm tư Nhị Lang nhảy bén, chỉ là như thế chậm trễ thời gian, con không sợ Trưởng Tôn hoàng hậu vì thế bị hại?

Đỗ Như Hối hỏi tiếp.

- Sẽ không, phụ thân hỏi thử con rồi!

Đỗ Hà khẳng định nói:

- Theo nội dung trên thư mà xem thì ý định người sau màn là định mua Huyết Giới quả của người thần bí, dùng thứ này để đối phó Trưởng Tôn hoàng hậu. Cho nên, kế hoạch này còn trong vòng trù tính, chưa tới lúc thực hiện, điểm rất quan trọng là Huyết Giới quả cũng chưa đến tay. Sau khi việc này phát sinh, người sau màn nếu như không phải là đồ ngốc thì nhất định sẽ đình chỉ mọi hành động để tránh bại lộ thân phận. Trong ngắn hạn Trưởng Tôn hoàng hậu ở vào trạng thái tuyệt đối an toàn, căn bản không cần lo lắng an toàn cho nàng. Chỉ là..... Huyết Giới quả là vật gì?

Đỗ Như Hối thấy Đỗ Hà suy nghĩ chu toàn, cũng rất cảm thấy vui mừng, việc này quan hệ trọng đại, Đỗ Hà có thể xử lý lý trí như thế xác thực không dễ, thở dài:

- Nhị Lang thật sự là trưởng thành! Về phần Huyết Giới quả là vật gì, vi phụ cũng không biết, sách không ghi lại. Nhưng thế gian to lớn, không thiếu cái lạ, có lẽ đúng là bởi vì Huyết Giới quả không muốn người biết, cho nên mới có thể lấy được kỳ hiệu. Việc này con không cần hỏi tới, chuyện còn chưa phát sinh! Vi phụ cùng Phòng thúc phụ của con sẽ xử lý, liên lụy quá sớm sẽ có bất lợi đối với tương lai chính trị của con. Mục tiêu của con là đại chiến sắp tới. Như con đoán trước, phía nam đã truyền đến tin tức, Thổ Phiên đã bắt đầu sẵn sàng ra trận, đại chiến hết sức căng thẳng.

Đỗ Hà cũng không có lòng hỏi qua việc chính trị, Đỗ Như Hối nói như thế lại hợp ý hần.

- Đúng rồi!

Đỗ Như Hối đột nhiên nói ra:

- Ngày mai con đi nhận chức quan, vi phụ rất thích Tuyết Nhạn làm con dâu, nên đã thương nghị với Nhâm Thành Vương về chuyện hôn sự, Nhâm Thành Vương cũng đã đồng ý, các người tùy ý lập gia đình đi!

Đỗ Hà giật mình, có chút vui mừng, lại có chút kinh ngạc, hỏi:

- Trưởng Nhạ thì sao?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

82. Chương 82: Hoàng Đế Tới Phong Quan

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cái gì Trưởng Nhạ?

Nghe Đỗ Hà hỏi, Đỗ Như Hối giật mình trợn tròn mắt, quát:

- Xú tiểu tử, quan hệ giữa con và Trường Nhạc công chúa như thế nào?

- Ách.....

Đỗ Hà lúng túng gãi gãi đầu nói:

- Không có quan hệ gì, cũng chỉ như Tuyết Nhạn thôi!

Cũng chỉ vậy thôi? Đỗ Như Hối nhớ tới cảnh trong sân, Đỗ Hà cùng Lý Tuyết Nhạn ôm nhau, miệng đối miệng chơi trò hôn nhau thì thở dốc, nghĩ sao Đỗ Như Hối hấn cả đời anh minh sao lại sinh ra một tiểu tử hồ đồ như vậy.

Đỗ Như Hối trên mặt âm tình bất định, có dấu hiệu bộc phát. Đỗ Hà thấy tình thế không ổn, vội vàng tìm có lên đi, chờ Đỗ Như Hối sẵn sàng về mặt tâm lý rồi nói sau.

Thời gian đi nhận chức quan rốt cuộc đã đến! Trong từ đường Đỗ phủ cực kỳ náo nhiệt, với tư cách Tế tướng, mặt mũi của Đỗ Như Hối khá lớn, chỉ là thứ tử đi nhận quan cũng đã kéo tới một đám quan lớn và quý nhân tới xem náo nhiệt. Thậm chí không thiếu mấy nhân vật Phòng Huyền Linh, Lý Tích, Trình Giảo Kim. Đỗ Hà đưa mắt nhìn quanh liên gặp ánh mắt của Trình Giảo Kim. Trình Giảo Kim nhếch miệng cười cười, lộ ra hai răng nanh dữ tợn, tựa hồ có chủ ý gì đó.

Trình Giảo Kim bước đến gần hấn, đột nhiên đánh ra một quyền. Lão gia hỏa này tựa hồ rất ưa thích chơi trò này, Đỗ Hà không biết đây có phải là phương thức chào hỏi đặc biệt của lão tự nghĩ ra hay không nhưng biết rõ nếu trúng một quyền này chắc chắn cũng đau ít nhất nửa khác. Đỗ Hà bất động thanh sắc, lui một bước né tránh.

Trình Giảo Kim cười to nói:

- Lão Trình ta thích năng lực này của tiểu tử ngươi, thế nào, qua thời thần này thì ngươi cũng đã là nam nhân thực sự rồi. Nam nhân phải có bộ dạng của nam nhân, thế nào cũng phải có một, hai lão bà! Lão Trình ta có một nghĩa nữ, mông rất lớn.....

Đỗ Hà vốn không biết lão gia hỏa này muốn nói cái gì, nhưng vừa thấy Trình Giảo Kim nói lão có một đứa con gái nữa có mông lớn thì lập tức nhớ đến dung nhan kinh thế của Trình Phỉ Thúy, sợ đến giật bắn mình, kêu lên:

- Trình thúc thúc ngài cứ tự nhiên, tiểu chất ta còn có việc!

Nói xong vội vàng lên đi. Đỗ Hà vốn không sợ kẻ nào nhưng sau khi chứng kiến lão gia hỏa này bức hôn tại học đường thì trong lòng đúng là có chút chột dạ, nhất là nghe lão nói còn có con gái thì càng không dám ở lâu, vội vàng chạy ra một góc.

Còn chưa đi vài bước, liền bị Đỗ Như Hối bắt được:

- Hồn tiểu tử này, còn không đứng yên đó! Nhanh đi chuẩn bị, hôm nay do Phòng thúc phụ ngươi làm lễ thụ quan!

Đỗ Hà nhìn thoáng qua, thấy Phòng thúc phụ hòa ái dễ gần liền bước đến bắt chuyện. Phòng thúc phụ so với Trình Giảo Kim đáng yêu hơn nhiều, ít nhất cũng không giới thiệu con gái mông lớn cho mình.

Đỗ Như Hối với tư cách phụ thân, đứng trong từ đường diễn giảng:

- Hôm nay khuyến tử Đỗ Hà làm lễ trưởng thành, cảm tạ các vị tân bằng giai khách quang lâm!

Lão nói thêm một hồi khách sáo rồi chốt lại:

- Giờ xin để cho khuyến tử vào bàn bái kiến các vị tân bằng!

Với tư cách nhân vật chính, Đỗ Hà tựa như phượng trong bầy chim, dạ minh châu trong đêm tối, dễ làm người khác chú ý. Hấn nện bước đúng quy củ tiến vào từ đường dưới vô số cặp mắt nhìn chăm chăm.

Đỗ Hà quỳ xuống ở phía tây từ đường, chờ Phòng phụ nhân lúc này đi tới, đầu tiên rửa tay, sau đó chải đầu cho Đỗ Hà.

Lễ nhận chức quan này là đại sự bậc nhất, tất cả trình tự cũng cực kỳ phiền toái. Đỗ Hà mơ hồ chỉ nhớ rõ Phòng phu nhân sau khi chải qua đầu cho hần thì Phòng Huyền Linh cũng đi ra, cao giọng ngâm tụng lời chúc: Ngày lành tháng tốt, mặc y phục mới, vất bỏ ấu trĩ, thuận người thành đức. Thọ khảo duy kỳ, giới người cảnh phúc. Sau đó lại quỳ xuống chải lại đầu cho Đỗ Hà.

Vào Đường triều, lễ phong quan cũng phải nhìn xem quan chức của cha chú, triều đại này có từ nhất phẩm đến Ngũ phẩm nên muốn phong quan lại càng phức tạp, Đỗ Hà tựa như con rối để mặc tay người điều khiển. Trải qua dài đến nửa canh giờ tra tấn, cuối cùng mới hoàn thành mọi lễ nghi ở từ đường.

Đỗ Như Hối vùng tay lên, tửu yển long trọng bắt đầu tiến hành tại tiền thính trong phủ Thái Quốc Công. Được một đám huynh đệ kẻ cướp bao gồm La Thông, Lí Nghiệp Tự, Lí Nghiệp Hủ, Lý Kính Nghiệp, Trình Xử Bật lên tiếng chúc mừng, Đỗ Hà cũng phục hồi lại tinh thần.

Cả một đám kẻ cướp này quây quanh một bàn, nhất là tám người Trình gia, hai tay hai đùi gà ăn như muốn làm Đỗ gia phá sản. Ăn còn không tính, Lý Kính Nghiệp, Trình Xử Bật còn giật dây mấy người chúc rượu Đỗ Hà, bộ dạng không say không về. Nhìn vẻ mặt trả thù của đám Lý Kính Nghiệp, Trình Xử Bật, Đỗ Hà hiểu ý kéo bọn hần ra, thấp giọng nói:

- Huynh đệ, gần đây có việc, tiền thiếu nợ mong trả gấp!

Mặt hai người nhất thời méo xệch, vội vàng cầu xin tha thứ. Đỗ Hà đắc ý hừ lạnh.

Lí Nghiệp Hủ kéo Đỗ Hà, thấp giọng nói:

- Tổ phụ ta nói phía nam cũng sắp có chiến sự rồi, Thanh Liên lúc này nhận quan là muốn thi triển sở trường ở phía nam?

Đỗ Hà gật đầu thừa nhận, có chút tự hào:

- Người đi đâu, nếu là cùng một chỗ, chúng ta có thể kề vai chiến đấu rồi.

Lí Nghiệp Hủ cũng cười nói:

- Tổ phụ cũng hi vọng ta có thể nhân cơ hội này được thêm kiến thức.

Một đám kẻ cướp ngồi cùng một chỗ, ai cũng uống rượu nịnh nọt người khác hoặc là bị người khác nịnh nọt, nếu không nữa thì ba hoa với nhau. Nhất là mấy tên dở hơi Trình gia càng khoác lác không phạm pháp, không cái nào là thật!

Trình lão đại nói hần có nhiều lão bà, Trình lão nhị tự nói công phu trên giường của hần mạnh, Trình lão tam chẳng thèm ngó tới, nói hần một đêm chơi chín em gái, Trình lão tứ càng cao tay, nói hần chín tuổi tự đã cho tỳ nữ trong phủ hoài thai. Lão Ngũ lão Lục lão Thất càng lúc càng bốc, đến lão Bát càng khó lường, nói bản thân tung hoành hai mươi năm trên tình trường già trẻ thông sát, thuộc về một dạng Quỷ Kiến Sầu trong tình trường. Thuận tiện nhắc tới, Trình lão bát năm nay mới mười bảy tuổi, tính ra hần bắt đầu tán gái từ trong bụng mẹ khiến mọi người cười vỡ bụng.

- Hoàng Thượng giá lâm!

Một tiếng lanh lảnh chói tai vang lên ngoài phủ Thái Quốc Công. Trong một chớp mắt, trong phủ còn đang ầm ĩ như chợ bán thức ăn im bật, cơ hồ tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn phía Đỗ Hà, thâm ngĩ: Đồn đãi không sai, Đỗ Hà xác thực rất được hoàng thượng tín nhiệm.

Đỗ Hà cũng có chút buồn bực, hoàng đế đại thúc này ở trong cung không tốt hay sao lại chạy tới đây xem náo nhiệt. Bất quá khoan hãy nói, hoàng đế thật đúng là có mặt mũi, chỉ một tiếng kêu đã khiến toàn bộ phủ Quốc Công sửa soạn lại chuẩn bị đón tiếp. Đỗ Như Hối càng hưng phấn bùng bùng kéo Đỗ Hà dẫn một toán người đi theo nghênh đón. Cổng chính mở ra, đập vào mắt chỉ thấy Lý Thế Dân dẫn theo một đội nhân mã đứng kín cả đường.

- Đỗ Như Hối và người nhà bá kiến Hoàng Thượng!

Đỗ Như Hối cung bái, mọi người trong phủ cũng lần lượt khom người không ai dám đứng thẳng.

- Không cần đa lễ, không cần đa lễ! Bình thân cả đi!

Lý Thế Dân hòa ái nâng Đỗ Như Hối, lại bảo mọi người thẳng dậy, cười nói:

- Hôm nay nghe nói Đỗ hiền chất nhận chức quan nên trầm cũng rảnh rồi tới xem nào nhiệt. Chỉ là đến chậm một bước, Đỗ tể tướng chớ trách!

Đỗ Như Hối vội nói:

- Không dám!

Lý Thế Dân giống như cười mà không phải cười nhìn xem Đỗ Hà, bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Đỗ Hà nghe phong!

Đang nghĩ ngợi vì sao dáng cười của Lý Thế Dân lại có vẻ bí ối như vậy, lại nghe hấn quát vậy khiến Đỗ Hà nhất thời giật nảy mình, hóa ra Lý Thế Dân tự mình đến phong quan, vội vàng quỳ bái:

- Có thảo dân!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

83. Chương 83: Kiểm Hàn Cử Châu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà lòng tràn đầy chờ mong, không biết Lý Thế Dân sẽ cho hấn chức vị gì. Lý Thế Dân vẻ mặt nghiêm túc:

- Đỗ Hà còn trẻ oai hùng, trí dũng đều đủ, chính là rường cột nước nhà, trầm xưa nay thưởng thức, đặc biệt phong làm Tả Vệ thân phủ trung lang tướng, hộ tẩm hiệu lực cho Đại Đường ta.

Lý Thế Dân vừa mới đọc đến đây, cơ hồ tất cả mọi người trước sảnh đều hít vào một hơi khí lạnh. Dù là Đỗ Hà cũng há hốc mồm kinh ngạc, Tả Vệ thân phủ Trung Lang tướng cũng quá mức dọa người!

Đỗ Hà với tư cách cao tài sinh hệ lịch sử có biết qua về hệ thống quan chức Đường triều. Binh chế Đường triều là chế độ thập nhị vệ, là giai đoạn cao cấp của Vệ phủ cũng là kết tinh của phủ binh chế thời Tùy Đường. Cái gọi là Vệ phủ chế tức là dùng hệ thống Vệ-Thống-Phủ, trong đó lấy cấm binh của thủ vệ kinh sư là cơ cấu lãnh đạo của Phủ binh thiên hạ. Thập nhị vệ phân biệt là Tả hữu vệ, tả hữu kiều vệ, tả hữu vũ vệ, tả hữu uy vệ, tả hữu lĩnh quân vệ cùng tả hữu kim ngô vệ. Bởi vì thập nhị vệ ở phía nam hoàng cung nên có danh xưng là Nam nha phủ binh, đều có các chức vụ Đại Tướng quân, Tướng quân, Trung Lang tướng, phân công đóng quân cũng bất đồng. Như tả hữu kiều vệ chia thủ chư môn, bốn phía Hoàng thành, nội ngoại cung thành, sở bộ gọi là Báo kỵ; Lại như tả hữu uy vệ chia chủ thủ phía đông Hoàng thành và chư môn kinh thành, sở bộ gọi là Vũ lâm.

Đỗ Hà nhận chức Tả vệ thân phủ trung lang tướng, là tả vệ trong thập nhị vệ, cũng là một trong các vệ tối trọng yếu nhất, chuông cung cấm túc vệ, càng là thống lĩnh cấm quân phụ trách an toàn của Lý Thế Dân.

Chức quyền tuy không lớn, chỉ là chức quan Tứ phẩm nhưng túc trực bên Lý Thế Dân, nắm thực quyền, binh trong tay chính là Huyền Giáp binh của Lý Thế Dân năm xưa lưu lại, rất dễ dàng có cơ hội tấn thăng, là chức vụ khiến người người đổ mắt.

- Hoàng Thượng chậm đã. Xin thứ cho lão thần vô lễ! Khuyển tử tuổi nhỏ, trẻ người non dạ, cách đối nhân xử thế còn vụng về, không phục quản giáo, mặc dù hôm nay trưởng thành nhưng đã tính vẫn chưa thuần thực, sao có thể ủy thác trách nhiệm như thế? Khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Đỗ Như Hối xổ ra một tràng khuyết điểm của Đỗ Hà, nói hần không đáng một đồng, cuối cùng còn bồi thêm dã tính khó thuần, trực tiếp coi hần như phi nhân loại rồi.

- Thật sao! Chớ không phải là Đỗ tể tướng cho là trẫm nhận lầm người sao?

Sắc mặt Lý Thế Dân thoáng vẻ khó chịu, thanh âm bình thản nhưng đều khiến người chung quanh lặng ngắt, cảm giác được biến hóa của hần, lo lắng nhìn Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối vẫn cúi đầu, kiên trì:

- Có câu cửa miệng, đạo biết con không khác ngoài cha, khuyến tử không tài, lão thần lần nữa khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Lý Thế Dân quả thật có chút phát hỏa, hần biết rõ Đỗ Hà có năng lực gì, cũng không tin Đỗ Như Hối tư cách phụ thân, tể tướng Đại Đường lại không biết con mình, mấy lời qua loa như vậy sao có thể gạt hần?

Đỗ Như Hối cho là hoàng đế Đại Đường dễ gạt hay sao?

Lý Thế Dân càng nghĩ càng giận, càng muốn bộc phát, hần xưa nay ái tài, qua tiếp xúc, biết rõ Đỗ Hà có chỗ bất phạm, nhất là biểu hiện lúc Đỗ Hà khuyên bảo hần cự tuyệt quan hệ thông gia với Thổ Phiên càng thêm nhận đồng. Cho nên nếu như không đem bậc kỳ tài như Đỗ Hà nắm trong tay, để hần chân chân chính chính vào triều làm quan, hiệu lực cho Đại Đường, thế không bỏ qua. Cho nên biết được Đỗ Hà hôm nay đi nhận chức quan, người cao hứng nhất chính là Lý Thế Dân. Một công sự tốt như vậy, Lý Thế Dân giống trống kua chiêng chạy tới, tự mình ban bố bổ nhiệm cho Đỗ Hà. Kết quả lại làm cho Đỗ Như Hối dùng một cái cơ tùy tiện cự tuyệt, nghĩ đến chính mình nhiệt tình như thế lại bị lão lạnh nhạt, hết như mặt nóng dán vào móng đất lạnh lại cảm thấy ủy khuất. Tròng diện nhất thời có chút tê ngắt.

Phòng Huyền Linh thấy tình thế không ổn, bước lên phía trước hoà giải, cười nói:

-Khó được Hoàng Thượng đến phủ đệ hạ thần, Khắc Minh, còn không mời Hoàng Thượng đi vào.

- Không gấp!

Lý Thế Dân đưa tay ngăn lại hảo ý của Phòng Huyền Linh, nói:

- Vẫn phải nói rõ ràng mới tốt!

Lúc này hần tựa hồ cùng Đỗ Như Hối giằng co nhau, bộ dạng không đạt được mục đích chưa xong. Đỗ Hà nhìn nhìn Lý Thế Dân, lại nhìn Đỗ Như Hối, bước lên trước một bước:

- Lý thúc thúc, ta có chuyện muốn nói.

Lý Thế Dân nâng Đỗ Như Hối dậy, cười nói:

- Hiền chất, cứ nói đừng ngại, nói thật với người, chức tả vệ thân phủ trung lang tướng hiện giờ không người không được!

Hần cười vẻ ôn hòa nhưng đôi mắt hồ nhìn chăm chăm vào Đỗ Hà.

Đỗ Hà ho khục nói:

- Lý thúc thúc, ngài cũng không phải không biết tính tình cha ta, làm người nghiêm khắc với mình mà khoan dung với người, nhất là đối với ta kỳ vọng thật lớn, càng thêm nghiêm khắc, bởi vậy trong mắt ông, ta vĩnh viễn chỉ là một tiểu tử không nên thân tiểu tử! Cho nên, ông cho rằng ta đảm đương không nổi, bất quá tiểu chất đã có tự tin có thể làm được.

Thân thể Đỗ Như Hối thoáng chấn động, có chút kinh ngạc. Lý Thế Dân cười ha hả:

- Vậy người tiếp nhận sắc phong của trẫm!

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- Cái này không gấp, gần đây tiểu chất làm một ca khúc, học được một đoạn vũ, Lý thúc thúc nếu như sau khi xem xong tiểu tử ca múa mà vẫn cho rằng tiểu chất đảm đương được chức vụ tả vệ trung lang tướng thì tiểu chất quyết không chối từ.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà tràn đầy tự tin, cũng cảm thấy hứng thú, chờ mong hành động kinh người của hắn, bước vào đại sảnh, ngồi ở thượng thủ. Đỗ Hà bảo Linh Lung lấy ra bội kiếm mà Lý Thế Dân tặng cho hắn, ngẩng đầu nói:

- Thanh khai cương bàn long kiếm này là do Lý thúc thúc tặng cho tiểu chất, để cảm tạ Lý thúc thúc coi trọng, tiểu chất làm bài ca “Tinh trung báo quốc” để biểu đạt!

Hắn rút kiếm, sử ra chiêu đầu tiên trong Thiết Huyết thập nhị thức, trong miệng hát vang:

- Khói báo động bốc lên, giang sơn nhìn qua phía bắc. Long khởi cuốn, mã hí dài, kiếm khí như sương. Tâm giống như Hoàng Hà mênh mông, hai mươi năm giữa ngang dọc, ai có thể chống đỡ; Hận muốn điên, trường đao vung lên; Bao nhiêu trung hồn chôn xương tha hương, không tiếc cái chết để báo quốc; Nhẫn than tiếc, càng im lặng, huyết lệ đầy vành mắt; Móng ngựa nam đi, người bắc nhìn qua; Người bắc nhìn qua, cỏ xanh úa vàng, bụi trần bay, ta nguyện gìn giữ đất đai phục khai mở cương,.....

Đỗ Hà vừa múa vừa hát, tiếng ca to rõ, cao vút, hùng tráng, phóng khoáng, thẳng lên mây xanh, kiếm như lưu tinh, hàn quang bắn ra bốn phía, ngân xà bay lượn trong núi, lùa bạc đầy trời. Thiết Huyết thập nhị thức, phóng khoáng khắc nghiệt, thuần chất trung thành đền nợ nước, hùng tráng đại khí. Ca cùng kiếm dung hợp một chỗ.

Đến khi hắn hát đến đoạn “Long khởi cuốn, mã hí dài, kiếm khí như sương”, kiếm như lưu tinh, người phảng phất đặt mình trong chiến trường, mỗi một kiếm đều như uống máu quân thù.

Hát đến đoạn “nhẫn than tiếc, càng im lặng, huyết lệ đầy vành mắt”, kiếm tràn đầy bi phẫn, trước người hắn như có ngàn vạn thi thể khiến người rơi lệ.

Hát đến đoạn cuối cùng chỉ nghe câu “uy trấn bốn phương”!

Ca từ vừa dứt, kiếm quang vốn chỉ đạt bốn xích chợt lóe lên hàn quang hơn trượng, như cầu vòng lừng không, thiên long vũ bão! Kiếm quang mãnh liệt cơ hồ trong một chớp mắt khiến người không thể mở mắt, kiếm khí mờ mịt phát ra thanh âm xùy xùy, trong vòng hai ba trượng đều khiến người bị hàn phong nhập cốt bao phủ! Cùng lúc phong vân đột biến, thiên địa hối minh, nhật nguyệt vô quang, kiếm quang càng mãnh liệt càng khiến khắp nơi ảm đạm, Đỗ Hà chìm trong kiếm quang chói mắt? Tất cả mọi người trong nháy mắt đều động dung.

Bài Tinh trung báo quốc là một bài hát nổi tiếng thời hiện đại của Trung Quốc, gắn liền với tên tuổi danh ca Đỗ Hồng Cường

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

84. Chương 84: Muốn Kết Hôn Hai Người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếng ca đình chỉ, kiếm quang tiêu tán.

Kỹ xảo ca hát của Đỗ Hà xác thực không bằng Đỗ Hồng Cường nhưng lúc hắn cao giọng ngâm xướng, dùng nội lực quán chú tạo thành âm thanh vòm. Bài Tinh trung báo quốc vốn cần cao giọng hợp xướng, hắn lại tăng thêm nội lực khiến mỗi chữ mỗi câu đều cao vọt, so với nguyên bản của Đỗ Hồng Cường không hề thua kém! Hắn vừa ca vừa múa kiếm càng tạo thành một phong thái khó diễn tả.

Diễn rồi, triệt để điên cuồng!

Một đám con cháu thế gia miệng mở rộng, trừng trừng mắt, vẻ mặt biến dạng, nhiệt huyết sôi trào. Đại hạo nam nhân vô luận văn võ, mười năm gian khổ học tập, mười năm đổ mồ hôi chẳng phải vì bốn chữ tinh trung báo quốc.

Mắt hổ Lý Thế Dân càng lúc càng lớn, biểu tình triệt để khiếp sợ, không hề biểu lộ phong phạm đế vương, miệng há lớn, ngón tay chỉ vào Đỗ Hà, nói không ra lời.

Mấy người Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tích cũng nhớ lại lúc hơn mười năm trước, bọn họ đầu nhập dưới trướng Tần vương Lý Thế Dân, một phần vì muôn dân trăm họ mưu phúc lúc, nguyên một đám cũng kích động đỏ bừng mặt, nước mắt nóng giàn giụa, trong nội tâm như phiên giang đảo hải không thể bình tĩnh. Trình Giảo Kim càng không để ý hình tượng bắt đầu gằm rú.

- Lý thúc thúc! Đỗ Hà ca như thế! Nguyên dán thân vào quân lữ, làm một tiểu tốt, khai cương mở đất cho Đại Đường ta, khiến Đại Đường uy chấn tứ phương, không phụ lòng thúc thúc tặng khai cương bản long kiếm. Tả vệ thân phủ trung lang tướng tuy là chức vị quan trọng, cũng thấy được coi trọng của Lý thúc thúc đối với tiểu tử nhưng ở trong hoàng cung không phải là tâm nguyện của tiểu tử! Mong thúc thúc thành toàn!

Đỗ Hà xoay người bái hạ.

- BA~, BA~, BA~, BA~.....

Lý Thế Dân vỗ tay vang dội:

- Hay cho một đoạn kiếm vũ đặc sắc, hay cho một khúc Tinh trung báo quốc, trăm hôm nay mở rộng tầm mắt rồi!

Hắn tự mình tiến lên nâng Đỗ Hà dậy, thần sắc trên mặt vẫn tràn đầy kích động:

- Trẫm y chuẩn! Trẫm phong ngươi làm Tả Uy Vệ Trung Lang tướng, hiệu lực cho Đại Đường ta!

- Tạ Hoàng Thượng!

Đỗ Hà cao giọng lĩnh mệnh, phẩm cấp Tả Uy Vệ Trung Lang tướng và Tả Vệ Thân Phủ Trung Lang tướng như nhau, đều phụ trách thủ vệ hoàng cung, trong tay cũng có một ngàn tám trăm người nhưng lúc cần thiết lại cho phép theo quân xuất chinh, không như Tả Vệ Thân Phủ Trung Lang Tướng, trừ phi Lý Thế Dân thân chinh, bằng không khó có được cơ hội xuất chinh.

Lý Thế Dân phá lên cười:

- Đỗ Tể tướng, con hiền của người khó lường! Một khúc Tinh trung báo quốc đã khắc vào tâm khảm trẫm rồi!

Đỗ Như Hối thở dài nói:

- Hoàng Thượng khen nhầm, khuyến tử còn kém xa lắm!

Đỗ Như Hối vẫn quen thói khiêm tốn nhưng trên mặt lại toát lên vẻ tự đắc, tựa hồ như đang nói “Đó là tự nhiên, cũng không nhìn một chút là con ai, hổ phụ đâu có khuyến tử?”

Lý Thế Dân đột nhiên nheo mắt cười nói:

- Đỗ Tể tướng, lệnh lang đã trưởng thành, hôn kỳ của hắn cùng với Trường Nhạc cũng đã ba năm rồi, song phương đều đã trưởng thành, nên chọn ngày tốt giờ lành nhỉ!

- Á!

Đỗ Như Hối hai mắt trừng trừng, bị mấy lời này của Lý Thế Dân dọa khiếp, đây là chuyện gì?

Hôn kỳ?

Hơn nữa là Trường Nhạc công chúa hay sao?

- Cái này..... Cái này..... Cái này.....

Lão lắp bắp, nói không ra lời.

- Như thế nào.....

Lý Thế Dân cao giọng:

- Chẳng lẽ Đỗ Tể tướng muốn bãi hôn, cho là Trường Nhạc nhà ta không xứng với lệnh lang?

Đỗ Như Hối không rõ tình huống, chẳng phải hôn kỳ cùng với Trường Nhạc công chúa sớm đã hủy bỏ, chẳng lẽ Hoàng Thượng hiện tại trở mặt không nhận, nhớ tới chuyện hôn sự mình đã thương nghị xong xuôi với Thành Vương Lý Đạo Tông, mồ hôi trên trán không khỏi chảy ròng ròng.

Cần nhắc mấy lần, lão rốt cục nhịn không được nói:

- Hoàng Thượng, chẳng phải hôn sự khuyến tử cùng Trường Nhạc đã hủy bỏ sao?

- Hủy bỏ?

Lý Thế Dân biết rõ còn cố hỏi nhử mày, quát khê:

- Ai hủy bỏ, ai lớn mặt như vậy? Lúc trước Trường Nhạc cùng lệnh lang quả thật có chút hiểu lầm, cái này là chuyện của con trẻ. Lúc trước Đỗ Tể tướng đến tìm trẫm nói muốn giải trừ hôn ước, trẫm lúc ấy nhân tiện nói việc này là ngừng, không cần nói nữa, nhưng không có nghĩa là hủy bỏ!

- Ách.....

Đỗ Như Hối lần nữa kinh ngạc nói không ra lời, Lý Thế Dân nói rất đúng sự thật, cũng không phải cưỡng từ đoạt lý. Lúc trước Lý Thế Dân ban hôn là vì Đỗ Như Hối lập nhiều công trạng hiển hách với Đại Đường, hơn nữa còn tuyên bố công khai trước mặt văn võ toàn triều. Cho nên lúc Trường Nhạc công chúa và Trường Tôn hoàng hậu gây loạn từ hôn là lúc Lý Thế Dân xấu hổ nhất, dù gì cũng là chính miệng hắn hứa hẹn, nếu đổi ý thì còn mặt mũi nào? Đỗ Như Hối lúc này đưa ra hủy bỏ hôn ước, đối với Lý Thế Dân mà nói không thể nghi ngờ là tiếng lòng. Chỉ là nhớ tới công lao của Đỗ Như Hối với Đại Đường, trong lòng Lý Thế Dân khó tránh khỏi có chút áy náy, cũng nhân tiện nói:

- Việc này đến đây là ngừng!

Lý Thế Dân không có chính diện đáp ứng yêu cầu của Đỗ Như Hối nhưng lão là tâm phúc mười năm của Lý Thế Dân nên biết hắn ngầm đồng ý đề nghị, chỉ là không nói rõ mà thôi. Làm như vậy vừa bảo toàn mặt mũi cho Đỗ Như Hối lại tránh cho Lý Thế Dân tiếng xấu vô cớ từ hôn. Chuyện cho tới bây giờ, vì không nói rõ lại thành sơ hở lớn nhất. Lý Thế Dân nhắc lại chuyện xưa vậy mà hợp tình hợp lý.

Đám Phòng Huyền Linh đều biết hôn sự thất bại, nhưng phần lớn đều là dự thính, cũng không có chính tai nghe Lý Thế Dân tuyên bố nên không cách nào mở miệng. Đỗ Như Hối lúc này thật xấu hổ, Lý Thế Dân có lòng gả con gái, Lý Đạo Tông đã có ước định, cũng không thể hai người đều lấy! Một người là công chúa, người kia cũng là quận chúa!

Đỗ Như Hối giật mình, dù sao lão cũng càng già càng lão luyện, công phu Thái Cực sử dụng đến xuất thần nhập hóa, ậm ừ:

- Cổ ngữ có câu ‘chưa diệt Hung Nô chưa có nhà’, khuyến tử chưa lập công, nào có tư cách thành gia.

Đỗ Như Hối vẻ mặt nghiêm túc, ra vẻ cha nghiêm. Lý Thế Dân cũng chỉ có thể cười cười, không tiếp tục truy vấn, chỉ nhìn Đỗ Hà như có ý hỏi. Đỗ Hà hết nhìn trời lại nhìn đất, việc này không liên quan đến hắn, nào ngờ tranh luận một hồi lại thành ra con gái hai nhà muốn vào cửa nhà mình.

Trường Nhạc công chúa ôn nhu hiền thực, nghiêm nghị đoan trang; Lý Tuyết Nhạn nghịch ngợm khả nhân, hoạt bát sáng sủa, cũng có vị trí nhất định trong lòng hắn, nếu bảo chọn một quyết không thể nào?

Đây tuyệt đối là một vấn đề rất nghiêm túc, biện pháp giải quyết duy nhất là trái ôm phải ấp, sắc mặt Đỗ Hà liền có chút bí ối. Với tư cách một nam nhân, không có nghĩ trái ôm phải ấp thì đúng là khiếm khuyết về tâm lý, đồng dạng với Liễu Hạ Huệ.

Yến hội tiếp tục tiến hành, lúc sắp kết thúc thì Lý Thế Dân một mình triệu kiến Đỗ Hà, cười hì hì nhìn xem hắn, ánh mắt có chút hèn mọn bí ối, là ánh mắt nhìn con rể.

- Tiểu tử, thực nhìn không ra, ngươi lại có thể làm cho Trường Nhạc nóng ruột nóng gan!

Hắn đã từ Trường Tôn hoàng hậu biết được chuyện Trường Nhạc ưa thích Đỗ Hà.

- Nói thật cho trẫm, quan hệ của ngươi với chất nữ Lý Tuyết Nhạn là như thế nào?

Lý Thế Dân nói xong lại nghiêm mặt, giống như đang chơi trò lá mặt lá trái.

- Cùng đồng dạng như quan hệ với Trường Nhạc công chúa!

Đỗ Hà đáp không do dự.

Trên trán Lý Thế Dân lộ ra một rãnh sâu hoắm.

- Vậy quan hệ với Trường Nhạc là như thế nào?

- Cùng đồng dạng như quan hệ với Tuyết Nhạn!

Đỗ Hà vẫn hùng hồn.

Trên trán Lý Thế Dân lại thêm một rãnh sâu.

- Vậy ngươi có muốn lấy Trường Nhạc, làm con rể trẫm?

- Muốn!

Hắn đáp ngay!

- Vậy ngươi có muốn lấy Lý Tuyết Nhạn?

- Muốn! Đỗ Hà làm người rất thành thật.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

85. Chương 85 : Ta Có Hai Sách Có Thể Phá Thổ Phiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với Đỗ Hà thành thật như thế, Lý Thế Dân chẳng những không cảm động, ngược lại giận tím mặt, đứng dậy quát:

- Hảo tiểu tử, trả lời sảng khoái như vậy, chẳng lẽ lại còn muốn cưới cả hai?

Đỗ Hà hơi ngượng ngập:

- Là muốn, không, là nằm mộng cũng muốn, đương nhiên, ban ngày cũng muốn!

- Ngươi.....

Đỗ Hà thành khẩn khiến cho Lý Thế Dân kích động nói không ra lời, đi qua đi lại hai bước, mới chỉ vào Đỗ Hà quát:

- Trẫm thật đúng là nhìn lầm ngươi rồi! Lão phu đem công chúa thương yêu nhất gả cho ngươi, ngươi lại nổi lòng tham, hoa tâm. Một công chúa không đủ, còn muốn dắt thêm một quận chúa, tức chết ta.

Tại Đường triều, Phò mã cũng không phải không thể nạp thiếp, nhưng có hai điều kiện, một công chúa đồng ý, hai cưới công chúa được một thời gian nhất định. Hành vi kiêu chưa ăn xong trong chén đã nhìn nòi như Đỗ Hà có thể nói từ xưa đến nay chỉ mình hắn. Khóe miệng Đỗ Hà hơi mím lại, nhìn người có thể là cha vợ tương lai, có chút muốn cười nhưng cố nén.

Lý Thế Dân càng căm tức hơn, vốn định phát uy mắng Đỗ Hà một trận để cho hắn nhận thức sai lầm của mình, sau đó ngoan ngoãn đáp ứng chỉ lấy một mình Trường Nhạc, làm con rể ngoan, mọi sự đại cát. Nhưng thấy biểu hiện của Đỗ Hà lúc này biết hắn căn bản không nghe, ngược lại thậm chí cười trộm.

- Cười cái gì cười?

Lý Thế Dân vẫn sầm mặt.

Đỗ Hà tất cung tất kính mà nói:

- Tiểu tử không dám nói!

- Nói!

Lý Thế Dân tăng thêm ngừ khí.

- Là thúc thúc lại để cho tiểu tử nói đấy nhé! Cũng đừng trách ta vô lễ!

Đỗ Hà có chút buồn cười.

- Người nói là được, tại đây không phải triều đình, trẫm không trách người!

Lý Thế Dân cũng thấy hiếu kỳ, nói về sót ruột.

- Nếu Liễu Hạ Huệ quát mắng tiểu chất như thế, có lẽ tiểu chất còn nghe nhưng là Lý thúc thúc sao? Ủ..... cái này có điểm khó khăn rồi. Từ đáy lòng, tiểu chất vẫn một mực xem Lý thúc thúc là một tấm gương.

Vì hạnh phúc tương lai, Đỗ Hà cho Lý Thế Dân lên mây rồi nịnh nọt, tuy rất thô thiển nhưng cũng là nịnh nọt. Lý Thế Dân tròn tròn mắt, không thể tưởng được Đỗ Hà lớn mật như vậy, dám dùng đòn hồi mã thương, quanh co lòng vòng nói nhân phẩm của hắn có vấn đề, không có tư cách chỉ trích hắn.

- Cái này.....

Lý Thế Dân có chút xấu hổ, cũng có chút tức giận. Hắn cũng không phủ nhận chính mình háo sắc, nhưng lại để cho Đỗ Hà nói toẹt ra thì khó tránh khỏi mất mặt.

Đỗ Hà vội hỏi:

- Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, Khổng thánh nhân cũng nói: "Âm thực nam nữ là dực vọng lớn của con người". Trường Nhạc công chúa ôn nhu hiền lành, nghiêm nghị đoan trang, hơn nữa được Lý thúc thúc ảnh hưởng nên thư pháp hội họa, tài trí cũng cực cao, nếu có thể lấy nàng làm vợ, đúng là phúc khí của Đỗ Hà tám đời đã tu luyện!

Những lời này khiến Lý Thế Dân liên tục gật đầu, cực kỳ thoả mãn, Trường Nhạc từ trước đến nay vẫn là bảo bối trong tay hắn, Đỗ Hà khen ngợi cao như thế chính hợp tâm ý, cũng khiến hắn dịu đi một chút.

- Tuyệt Nạn cũng không kém! Nghịch ngợm khả nhân, hoạt bát sáng sủa, ở một chỗ với nàng rất thoả mái ấm áp, có thể lấy được nàng cũng là một loại phúc phận.

- Có lẽ là ta lòng tham, hoa tâm rồi nhưng thực sự tiểu chất không nỡ bỏ ai! Nếu là đổi lại Lý thúc thúc, người sẽ làm như thế nào?

- Cái này.....

Lý Thế Dân ấp úng. Nếu là hắn, không hề nghi ngờ, đương nhiên là hai người đều lấy, nhưng nếu trả lời như thế thì làm sao hắn có thể ngăn cản cách nghĩ của Đỗ Hà? Trong lúc nhất thời, Lý Thế Dân bất giác tán thành hành vi của Đỗ Hà, sau một lúc mới lấy lại bình tĩnh.

- BA~!

Một tiếng, hắn vỗ đùi, đứng lên mắng:

- Hay cho tên tiểu tử thú! Trẫm suýt nữa bị người lừa gạt rồi. Dám tính toán trên đầu trẫm, cầm trẫm làm vũ khí sử dụng, nằm mơ! Việc này, trẫm mặc kệ, người muốn làm thế nào thì tùy, trẫm muốn nhìn xem người làm sao thuyết phục Đỗ tể tướng và hai nha đầu Trường Nhạc, Tuyệt Nạn.

Đỗ Hà mở tròng hai mắt, vẻ mặt cầu xin. Hắn cũng biết nếu muốn lấy cả Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, chỉ vì bọn họ đều là thành viên hoàng thất, một người là công chúa, một người là quận chúa, đều là thân cành vàng lá ngọc, bạc đãi ai cũng không tốt. Trong sử sách cũng không thấy ghi chép ai có loại phúc khí này. Muốn trái ôm phải ấp, con đường này cũng không dễ đi, nhưng chỉ cần đạt được Lý Thế Dân ủng hộ, hết thảy đều đơn giản. Dù sao hắn là Hoàng Đế, ở trên vạn người, chỉ cần hắn đồng ý thì chuyện dù phiền toái thế nào cũng có thể giải quyết. Cho nên hắn biến đổi biện pháp, ý đồ thuyết phục Lý Thế Dân trợ giúp, nào ngờ lại thất bại trong gang tấc, để cho hắn phát giác.

Lý Thế Dân đặc ý nhìn qua hắn, tựa hồ muốn nói:

- Tiểu tử, muốn giở trò trước mặt trẫm, ngươi còn non lắm!

- Đừng, ta sai rồi vẫn không được mà! Lý thúc thúc đừng thấy chết mà không cứu, hạnh phúc chung thân của tiểu chất đều ký thác vào trên người của người rồi.

Đỗ Hà đáng thương xin giúp đỡ, không có cách nào khác, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hướng chi đối phương là nhạc phụ đại nhân tương lai.

Lý Thế Dân phát tay:

- Đừng vờ vịt, phiền toái ngươi gây ra thì tự mình giải quyết đi!

Vẻ mặt hắn không kiên nhẫn, thực sự không có lòng nghĩ cách cho Đỗ Hà trái ôm phải ấp.

- Dù sao cũng là người đồng đạo mà!

Liền tại lúc này, ngoài phòng truyền đến thanh âm Đỗ Như Hối:

- Hoàng Thượng, Thỏ Phiên Tán Phổ Tùng Tán Kiền Bố đưa tới một phong thư, dùng tên bắn tới Trường An.

Lý Thế Dân bắt động thanh sắc:

- Đem trình lên.

Đỗ Như Hối đi vào, trong tay cầm một mũi tên, trên đầu buộc một tấm vải, tựa hồ là bức thư.

Đỗ Hà đang muốn cáo từ, Lý Thế Dân ý bảo không sao, để cho hắn tiếp tục ở lại đó.

- Đỗ tể tướng, ngươi tới đọc!

Lý Thế Dân một lần nữa ngồi xuống, làm hoàng đế thật là tốt, thư tín đều có người đọc. Đỗ Như Hối lên tiếng, mở bức vải trên đầu tên, đưa mũi tên cho Đỗ Hà cầm.

Nhận lấy mũi tên, thấy đuôi tên có khắc mấy chữ Tán Phổ trí thư đường chủ, Đỗ Hà mỉm cười, phương thức đưa thư của Tùng Tán Kiền Bố quả thật đặc biệt, cũng không biết còn ở xã nội nô lệ hay cả giấy viết thư cũng không nở dùng.

Đang nghĩ ngợi thì Đỗ Như Hối đọc:

- Nếu không trả lại đại tướng, không cho phép gả công chúa, đích thân cầm mười vạn binh, đánh Đường Quốc, giết đường chủ, cưỡng đoạt công chúa, đón đại tướng trở lại.

- Ách.....

Đỗ Hà há hốc mồm, không biết nói cái gì, Tùng Tán Kiền Bố cũng quá điên, có mười vạn binh cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn muốn giết hoàng đế Đại Đường.

Lý Thế Dân giận tím mặt, quát:

- Man di điên cuồng, lần này không để cho bọn chúng biết tay thì trẫm sao làm được Thiên Khả Hãn!

Theo như Đỗ Hà thấy, Tùng Tán Kiền Bố là cuồng vọng vô tri, chỉ là cười cười. Nhưng trong mắt Lý Thế Dân là sự khiêu khích với hoàng quyền, khiêu khích uy nghiêm Thiên Khả Hãn nên trong mắt bắn ra lửa

giận. Hắn mặc dù đem trọng tâm đặt ở Tây Vực, không đem Thổ Phiên trong mắt nhưng cũng không cho phép bọn chúng công nhiên vượt râu hùm.

Một trận chiến đã không thể tránh được.

Lý Thế Dân đã trầm mặc hồi lâu, bất ngờ nói:

- Đổ tiểu tử, chuyện này muốn trăm hỗ trợ cũng thành, xuất ra bản lãnh của ngươi đi, biểu hiện tốt thì trăm sẽ xem xét một hai!

- Dạ! Tạ Lý thúc thúc!

Đỗ Hà lấy lại tinh thần, Thổ Phiên, vì hạnh phúc của ta, chỉ có thể ủy khuất người rồi.

Lời tạ còn chưa dứt chừng mười giây, hắn đã cao giọng nói:

- Lý thúc thúc, ta có hai sách có thể phá Thổ Phiên!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

86. Chương 86 : Dự Định Xâm Nhập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa hô to, Lý Thế Dân nhất thời có chút trợn tròn mắt.

Đối với tài năng của Đỗ Hà, trước giờ hắn vẫn không sao nhìn thấu. Theo khí chất nhìn lại, khí chất trên người Đỗ Hà vốn là người thành tựu đại sự mới có thể có được, tuy họ mới kết giao nửa năm, nhưng Đỗ Hà từ ban đầu khuyên can hắn đến nêu ra ý kiến thi đấu mã cầu, móng ngựa bằng sắt cùng chuyện về Thổ Phiên, toàn bộ biểu hiện thật rất có tiềm lực. Cho nên hắn vẫn luôn cho rằng ý định của Đỗ Hà muốn phát triển tiền đồ theo văn quan, cũng tương tự như Đỗ Như Hối.

Nhưng gần đây hắn mới biết được Đỗ Hà muốn tòng quân, cho nên hắn an bài chức vị Tả Vệ Thân Phủ Trung Lang Tướng, lại để cho hắn hộ vệ sự an toàn của mình, thuận tiện cẩn thận quan sát hắn, nhìn xem tiềm lực của hắn như thế nào.

Nhưng hôm nay một khúc hát Tinh Trung Báo Quốc của Đỗ Hà thật sự làm Lý Thế Dân phải rung động. Nghe khát vọng trong ***g ngực Đỗ Hà, Lý Thế Dân càng cảm xúc thâm sâu. Bởi vì ca từ trong bài hát chính là mục tiêu mà Lý Thế Dân tự định ra cho mình, muốn làm cho Đại Đường đứng trên đỉnh thế giới, vạn bang quy hạ.

Hắn vốn thường thức Đỗ Hà, xem trọng Đỗ Hà, giờ phút này nhìn thấy hùng tâm tráng chí của Đỗ Hà không bàn mà hợp ý hắn, vì vậy đối với Đỗ Hà càng thêm xem trọng lẫn tán thưởng. Vì vậy mới đặc biệt nhắc nhở Đỗ Như Hối, cho hắn biết hôn sự giữa Trường Nhạc cùng Đỗ Hà cũng không hề giải trừ.

Nhưng phản ứng của Đỗ Như Hối cũng đã cho Lý Thế Dân một lần cảnh tỉnh. Giữa quân thần như bọn họ đã phối hợp lẫn nhau suốt hơn mười mấy năm, đối với tâm tư lẫn nhau đều có hiểu rõ nhất định. Nếu không phải Đỗ Như Hối có lời khó nói ra, với tính cách của hắn nhất định sẽ đồng ý quyết định của mình.

Lý Thế Dân là nhân vật bậc nào, nghĩ đến chuyện Đỗ Hà biểu hiện trong việc Lý Tuyết Nhạn gả cho Thổ Phiên, hắn lập tức liền nhìn ra việc này có quan hệ tới Lý Tuyết Nhạn, vì vậy âm thầm tiếp kiến Đỗ Hà, muốn hỏi xem đến tột cùng hắn muốn kết hôn với ai.

Lần này vừa hỏi lập tức hỏi ra vấn đề, Lý Thế Dân tuyệt đối không thể tưởng được Đỗ Hà lại tham lam đến như thế, còn có ý định lấy cả hai thiếu nữ, hơn nữa còn nói chuyện như thật đương nhiên. Vòng bảy vòng tám, suýt nữa lại bị tên tiểu tử đem hắc cuốn tiến vào, trở thành đồng lõa của Đỗ Hà.

Vừa cảm thấy buồn cười, trong đáy lòng lại chấp nhận cách làm của hắn.

Chỉ vì đều là nam nhân, hơn nữa Lý Thế Dân còn háo sắc hơn cả Đỗ Hà, cho nên có thể hiểu được tâm lý của Đỗ Hà, cũng quyết định không hỏi tới việc này, mặc cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Nhưng ngay lúc này, Lý Thế Dân lại nhận được chiến thư của Tùng Tấn Kiên Bồ, nhớ tới lúc trước Đỗ Hà đánh giá Thổ Phiên, cũng động tâm tư. Hắn đang lo lắng không biết Đỗ Hà tài năng thế nào, tiềm lực được bao nhiêu? Nên dứt khoát nói khích hắn, nếu như hắn thực sự là nhân tài kinh thiên ưu tú, chính mình giúp hắn chuyện hôn nhân một chút cũng không sao cả.

Nhưng không ngờ Lý Thế Dân vừa nói xong, Đỗ Hà đã lập tức nghĩ ra diệu kế phá địch, hơn nữa còn là hai diệu kế!

Lý Thế Dân giật mình, hỏi:

- Diệu kế thế nào?

Đỗ Hà tràn đầy tự tin nói:

- Diệu kế đầu tiên phá địch là nhằm vào lúc Thổ Phiên đến công Đại Đường ta mà nên dùng chiến thuật. Lý thúc thúc chờ một chút, ta đi lấy địa đồ tới!

Hắn đi ra một lát, khi quay vào phòng trong tay cầm thêm một bản đồ lớn vuông góc bằng da dê, đem địa đồ bày lên bàn.

Lý Thế Dân, Đỗ Như Hối lần lượt tập trung tinh thần nhìn lại, liếc nhau, đều nhận ra đây là địa đồ biên cảnh Đại Đường, kể cả Đảng Hạng, Bạch Lan, Thổ Cốc Hồn, trên bản đồ còn dùng loại bút đủ màu sắc vẽ phác thảo một ít mũi tên.

- Lý thúc thúc, phụ thân, hai người xem đi! Nơi này là Thổ Phiên, nơi này là Tùng Châu của Đại Đường ta, nơi này là Thổ Cốc Hồn, nơi này là Đảng Hạng và Bạch Lan Chư Khương.

Đỗ Hà đem từng quốc gia chỉ ra, sau đó nói:

- Lý thúc thúc còn nhớ rõ một năm trước ngài phái binh đánh Thổ Cốc Hồn a!

Lý Thế Dân gật nhẹ đầu.

Trình Quán tám năm, Thổ Cốc Hồn không biết tự lượng sức mình đánh Đường Khuếch, Lan Châu của Đường triều, khiến con đường yết hầu từ Hà Tây đi thông Tây Vực bị uy hiếp. Năm sau, Lý Thế Dân phong Lý Tĩnh là Tây Hải Đạo Hành Quân Đại Tổng Quân, thống soái Binh Bộ thượng thư, Tích Thạch Đạo Hành Quân Tổng Quân Hầu Quân Tập; Hình bộ thượng thư Nhâm Thành Vương, Thiện Thiện Đạo Hành Quân Tổng Quân Lý Đạo Tông, Lương Châu đô đốc; Thả Mạt Đạo Hành Quân Tổng Quân Lý Đại Lượng, Dân Châu đô đốc, Xích Thủy Đạo Hành Quân Tổng Quân Lý Đạo Ngạn; Lợi Châu thứ sử, Diêm Trạch Đạo Hành Quân Tổng Quân Cao Tắc Sinh cùng Đông Đột Quyết Cáp Khế Bất Hà Lực đã quy phục Đường triều cùng nhau tiến công Thổ Cốc Hồn.

Một trận chiến này, Lý Tĩnh chia ra mấy lộ chạy suốt hai ngàn dặm, đem hành động của Thổ Cốc Hồn tiêu diệt, sau đó bổ nhiệm Mộ Dung Thuận làm Khả Hãn, Tây Bình quận vương, Thổ Cốc Hồn cũng vì vậy trở thành nước phụ thuộc của Đường triều.

Ngón tay Đỗ Hà chỉ vào Tùng Châu cùng phụ cận Đảng Hạng, Thổ Cốc Hồn nói: Tùng Châu nằm ở Kiếm Nam, với tư cách đô đốc phủ, chủ yếu phụ trách quản lý Đảng Hạng cùng Chư Khương thuộc Đại Đường chúng ta. Cho nên thân có thể khẳng định, nếu Tùng Tấn Kiên Bồ muốn tiến binh đầu tiên sẽ đánh Đảng Hạng cùng Chư Khương, để phòng ngừa bọn họ sẽ giúp Đại Đường chặn đường lui của bọn hắn, bình định mối lo sau lưng, tiếp theo mới phát binh tới Tùng Châu đô đốc.

Trên bản đồ dùng chu sa biểu thị mũi tên hướng Tùng Châu. Đối với sự phân tích của Đỗ Hà, Đỗ Như Hối vé râu cười gật đầu đồng ý.

Lý Thế Dân cũng nói:

- Hợp tình hợp lý!

Đỗ Hà tự tin mười phần, nói tiếp:

- Bởi vậy tại đây chúng ta có hai loại phương thức lui địch, thứ nhất nghênh địch ngay dưới thành Tùng Châu, Đại Đường hùng sư binh uy hiển hách, căn bản không cần bất luận kế sách gì. Chỉ cần điều động Binh Bộ thượng thư Hầu Quân Tập, Tả Lĩnh Quân Đại tướng quân Cháp Thất Tư Lực, Tả Vô Vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt cùng Cáp Lĩnh Quân tướng quân Lưu Lan suất lĩnh bốn viên đại tướng lĩnh bộ kỵ khoảng năm vạn là có thể thủ thắng. Chỉ là như thế sẽ không cách nào đại phá quân địch. Chỉ cần Thổ Phiên trốn được tới Thanh Hải, tiến vào khu cao nguyên, quân ta không thể nào truy kích. Về phần mức độ nghiêm trọng của khí hậu cao nguyên, Lý thúc thúc cũng không cần tiểu chắt lặp lại lần nữa đi!

Lý Thế Dân gật nhẹ đầu, ở đêm Đỗ Hà khuyên hấn về chuyện Thổ Phiên, hấn liền phái mười vệ binh trung thành tiến đến Thổ Phiên, kết quả còn chưa đi tới đô thành Thổ Phiên đã có sáu người bị bệnh, bốn người còn lại cũng xuất hiện bệnh trạng không khỏe, hết thảy đúng như lời Đỗ Hà đã nói.

Phản ứng cao nguyên, đối với người Trung Nguyên thật sự mà nói là vô cùng ác liệt.

Đỗ Hà quan sát địa đồ, lại nói:

- Cho nên tiểu tử cho rằng, trận chiến đầu tiên này chúng ta sẽ cho Tùng Tán Kiền Bố một quả ngon ngọt. Tuy nói Tùng Tán Kiền Bố trí dũng song toàn, nhưng từ mười ba tuổi hấn cơ hồ bách chiến bách thắng, khó tránh khỏi cũng phát sinh lòng kiêu ngạo, lần này hấn dám xuất binh đánh Đại Đường đã đủ thấy. Ngoài ra đối với thực lực của Đại Đường chúng ta hấn thực không tìm hiểu tới mức nghiêm trọng. Nếu không hấn không khả năng có lá gan xua binh xâm phạm, hơn nữa còn dám can rờ nói lấy thủ cấp của Lý thúc thúc.

Chỉ cần cho hấn một ít ngon ngọt, với sự vô tri của hấn về tình hình Đại Đường chúng ta, mười phần sẽ mắc lừa, sẽ suất lĩnh quân đội một mình xâm nhập. Chỉ cần dẫn dắt bọn hấn vào trong vòng vây, như vậy đại quân Thổ Phiên sống hay chết đều do quân ta khống chế. Nếu có thể toàn diệt bọn hấn, bắt giữ Tùng Tán Kiền Bố, cơ hồ tương đương một lần hành động diệt đi Thổ Phiên.

- Phân tích tâm lý thủ lĩnh địch quân, dụ địch xâm nhập, vây công tiêu diệt. Diệu!

Lý Thế Dân vốn là nhà quân sự xuất sắc, nghe Đỗ Hà nói tới câu cho Thổ Phiên chút ngon ngọt đã khám phá ra ý nghĩ của hấn, hơn nữa cũng đưa ra đánh giá cực cao.

- Sau đó thì sao, là đem người của Thổ Phiên dẫn vào Cam Tùng Lĩnh sao?

Lý Thế Dân như có điều ám chỉ:

- Cam Tùng Lĩnh cũng được xưng là Cam Tùng sơn, địa hình cực kỳ hiểm yếu, người vùng cao nguyên như Thổ Phiên chắc chắn cũng khó thoát vận rủi!

Đỗ Hà trợn mắt nhìn Lý Thế Dân, nói:

- Lý thúc thúc lại khảo thí tiểu chắt rồi, Tùng Tán Kiền Bố là người ra sao? Có lẽ đây là vì lần thứ nhất giao phong cùng Đại Đường ta, cho nên hấn không biết thực lực tình huống thực sự của Đại Đường, nhưng hấn tuyệt đối không phải người ngu. Quân ta nếu đi vào Cam Tùng Lĩnh, tất nhiên sẽ khiến cho đối phương cảnh giác, sẽ thất bại trong gang tấc. Cho nên địa phương mai phục ngăn cản tại Chí Giao Xuyên ở Tùng Châu, chỉ có như thế hấn mới tin tưởng quân ta thực sự bại mà có ý định rút lui về hướng Chí Giao Xuyên. Cũng chỉ có như thế mới làm cho hấn phải trúng kế mà truy kích.

Lý Thế Dân hiểu ý nở nụ cười, tán thưởng gật đầu:

- Kế này trầm nhận, kế sách thứ hai đâu?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

87. Chương 87 : Đỗ Hà Đại Tướng Quân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đây là kế thứ hai a!

Đỗ Hà âm âm cười hỏi:

- Lý thúc thúc cũng biết trên Thanh Tàng cao nguyên còn có một Tượng Hùng quốc gia?

Lý Thế Dân gật nhẹ đầu, Tượng Hùng là đại quốc cổ đại trên Thanh Tàng cao nguyên, cũng là một quốc gia cổ xưa, so với Thổ Phiên càng có được lịch sử phong phú. Trình Quán năm năm tháng mười hai, Tượng Hùng quốc phái sứ giả tiến cống Đại Đường, song phương đã thành lập quan hệ hữu hảo sơ giao. Đối với Tượng Hùng, mặc dù Lý Thế Dân không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn còn biết được một ít.

- Trẫm biết Tượng Hùng trước rồi mới biết Thổ Phiên.

Đỗ Hà nói:

- Tượng Hùng quốc vốn là bá chủ Thanh Tàng cao nguyên, năm xưa khi Thổ Phiên quật khởi, vì không muốn va chạm với bá chủ này nên Tùng Tấn Kiên Bồ đem vương muội Tái Mã Cát gả cho Tượng Hùng quốc vương Lý Mê Hạ, cùng Tượng Hùng kết thành liên minh, dùng việc hòa thân đạt tới mục đích không xâm phạm lẫn nhau. Sau khi Tùng Tấn Kiên Bồ ổn định xong Tượng Hùng quốc vương, bắt đầu bình định nội loạn, cần nuốt tiểu quốc, chỉ vài năm thực lực đã áp đảo trên cả Tượng Hùng quốc. Nhưng có thể khẳng định, hiện tại Tượng Hùng quốc vương tất nhiên đang vạn phần ảo não, hối hận đã cùng Thổ Phiên kết minh, khiến Thổ Phiên vốn nhỏ yếu nhưng đã vượt qua bọn họ, trở thành quốc gia đủ uy hiếp họ.

Đối với lời nói này của Đỗ Hà, Lý Thế Dân cũng gật đầu đồng ý, đều là quân vương, hẳn có thể lý giải được cảm thụ trong đáy lòng Tượng Hùng quốc vương. Chính mình đã tự tay nâng đỡ một thế lực đối địch uy hiếp đến tự tồn tại của mình, chính là việc làm lòng người phiên muộn nhất.

Đỗ Hà lại nói tiếp:

- Nhưng việc đã đến nước này, chính Tượng Hùng quốc vương cũng không thể tránh được. Dù sao thực lực của bọn họ không bằng Thổ Phiên, muốn đối chiến đối với Tượng Hùng quốc mà nói cũng không có ích lợi. Cho nên tiểu tử nói kế sách thứ hai nhất định phải được thành lập trên kế sách thứ nhất. Chỉ cần Đại Đường có thể ở trong cuộc chiến lần này cho Thổ Phiên một đả kích mạnh mẽ, làm quốc lực Thổ Phiên tổn hao nhiều, khiến Thổ Phiên không bằng Tượng Hùng, như vậy Tượng Hùng quốc vương sẽ nảy sinh ý niệm, lúc này chỉ cần Lý thúc thúc khiến sứ giả đến Thanh Tàng cao nguyên tỏ vẻ ủng hộ Tượng Hùng, hơn nữa trợ giúp vũ khí, trợ họ đối địch cùng Thổ Phiên. Mặc dù Tượng Hùng quốc vương không khôn ngoan bằng Tùng Tấn Kiên Bồ, nhưng Tùng Tấn Kiên Bồ lại bại với Đại Đường ta trước, quốc lực tổn hao nhiều, muốn đả bại Tượng Hùng cũng không còn là chuyện dễ, huống chi Tượng Hùng còn được Đại Đường tương trợ?

Kế tiếp lại để cho bọn họ cắn nhau, chiến tranh là cách tiêu hao quốc lực nhiều nhất, chỉ cần bọn họ đánh ba bảy năm, quốc lực tiêu hao hầu như không còn, Lý thúc thúc có thể lĩnh đại quân chinh phạt. Đến lúc đó dù họ có cao nguyên tương trợ, nhưng quốc lực lại kém Đại Đường quá xa, tiêu diệt không khó!

- Hay một chiêu khu sói nuốt hổ, hiền chất tuổi trẻ tài cao, không thể khinh thường!

Lý Thế Dân đối với hai kế sách này của Đỗ Hà cực kỳ thỏa mãn, lại đổi giọng gọi là hiền chất.

Hai kế sách này mặc dù không quá mức tuyệt diệu, nhưng suy nghĩ rõ ràng, mỗi một bước đều phân tích có lý có cứ, chỉ sợ hiền chất hạ công phu không ít!

- Xác thực phí công phu, từ khi nhốt lại Lộc Đông Tấn, tiểu tử đã suy đoán Thổ Phiên nhất định sẽ xâm phạm. Cho nên dốc hết tâm huyết, không ăn uống ngày đêm triển khai điều tra, trải qua hơn mười ngày không ngủ không nghỉ, rốt cục cho tiểu tử nghĩ ra hai kế sách phá địch này.

Đỗ Hà vốn tố khổ, sau đó bày ra một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

- Nhưng vì Đại Đường bền vững thiên thu muôn đời, dù rơi đầu đổ máu cũng không tiếc. Tiểu tử chịu chút khổ ấy thực sự không tính là gì!

Nói tới đây, hần lại bỏ thêm một câu phía sau:

- Chỉ mong Lý thúc thúc thông cảm tấm lòng ái quốc của tiểu tử, ở chuyện kia trợ giúp tiểu tử một tay!

- Đây mới là lời mà tiểu tử thúi người muốn nói đi!

- Được, hiện tại lại biến thành xú tiểu tử rồi!

Lý Thế Dân vốn đang nghe Đỗ Hà tố khổ, còn cảm thấy nên cho hần chút phong thưởng, nhưng nghe được một câu cuối cùng, trực tiếp liếc mắt, phong thưởng cũng tiêu tan mất rồi, vẻ mặt khinh thường tựa hồ muốn nói:

- Chỉ chút cống hiến ấy còn ý tứ nói ra miệng sao? Thật dám nghĩ muốn trái ôm công chúa phải ôm quận chúa hưởng thụ tề nhân chi phúc, phúc này dễ hưởng như vậy đấy sao!

Đỗ Hà cũng lơ đãng, bỗng sự sao, hần có rất nhiều, không lo không cách nào đả động Lý Thế Dân.

Đỗ Như Hối ở bên cạnh hết nhìn qua trái lại nhìn qua phải không biết hai người đang nói chuyện gì.

- Còn có một việc!

Đỗ Hà nói xong lại nghĩ tới một chuyện, nói:

- Lý thúc thúc, nếu thật quyết định sử dụng kế hoạch dụ địch xâm nhập, cũng không thể nói là kế sách của tiểu chất. Chỉ nên nói do thúc thúc nghĩ cách, hoặc là nói chủ ý của Lý Tĩnh bá bá!

Dù sao Đỗ Hà vẫn còn quá nhỏ, quyền nói chuyện không lớn, nếu khiến đại tướng lĩnh quân biết do hần ra kế sách, tất nhiên sẽ có nghi kỵ, không dám yên tâm vận dụng, có thể sẽ tạo thành sai lầm lớn. Nhưng nếu đổi lại là Lý Thế Dân hoặc Lý Tĩnh thì khác hẳn.

Bọn họ lãnh binh tác chiến cơ hồ bách chiến bách thắng, rất được tướng sĩ Đại Đường ngưỡng mộ, nếu do họ ra kế sách, càng có thể khiến cho đại tướng lĩnh binh tin tưởng gấp trăm lần.

Lý Thế Dân cũng hiểu được đạo lý này, thầm khen Đỗ Hà tinh tế, có phong độ của một đại tướng. Lý Thế Dân thỏa mãn rồi đi, Đỗ Như Hối lại lôi kéo Đỗ Hà hỏi thăm hai người đang định làm gì.

Đỗ Hà qua loa vài câu, Đỗ Như Hối làm người cũng không cổ hủ, nhưng sinh hoạt lại có phong phạm Nho gia, xem trọng lễ nghi, nếu để hần biết được ý nghĩ của Đỗ Hà không khỏi sẽ bị hần mắng cho một trận. Tốt nhất nên chờ đến khi thuyết phục Lý Thế Dân xong, lại thông qua Lý Thế Dân mà thuyết phục hần thì tốt hơn.

...

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà thay bộ nhung trang khí khái hào hùng, tiểu la lỵ Linh Lung hầu hạ hần mặc áo giáp, áo bào, phối hợp cùng khuôn mặt tuấn tú cùng khí chất bất phàm, hiện rõ một cổ phong thái thật mê người.

Lập tức khiến tiểu la lỵ thần hồn điên đảo, đôi mắt long lanh làm Đỗ Hà không nhận được phải đưa tay véo nhẹ lên khuôn mặt của nàng, ăn đậu hũ, nếu không phải nha đầu kia chỉ mới mười ba tuổi, Đỗ Hà đã sớm đem nàng nuốt vào bụng.

- Thế nào! Bỗng công tử có giống một đại tướng quân hay không!

Hần nhìn vào gương đồng, đối với tạo hình mới của mình thật hài lòng.

- Càng giống một đại nguyên soái!

Tiểu la lỵ xấu hổ nói, trong mắt lộ vẻ sùng bái.

- Tiểu nha đầu đã biết vượt mông ngựa rồi, không tệ, ta thích!

Hắn lại nhéo nhéo mắt tiểu la ly, cười dài đi ra sân.

Đi vào đại sảnh, nhìn thấy Đỗ Như Hối cùng Đỗ Cầu, bọn họ đều cùng một thời gian vào triều.

Hai người nhìn thấy một thân trang phục của Đỗ Hà, trong mắt cảm thấy sáng ngời.

Đỗ Cầu tán thán nói:

- Nhị đệ, một thân ăn mặc này của ngươi đúng là có phong thái thống soái tam quân!

Đỗ Như Hối cũng满眼 ý gật nhẹ đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

- Tuy chỉ là một tứ phẩm tiểu tướng, nhưng phối hợp cùng khí thế phong thái đứng đầu trên người Đỗ Hà, quả nhiên là tư thái đại tướng quân mười phần.

Đỗ Hà có chút hiêu trương phơi bày ra tư thái thắng lợi của một vị đại lực dũng sĩ, còn chưa được mười giây đã bị Đỗ Như Hối gõ một cái lên đầu:

- Xú tiểu tử, đắc ý thành như vậy, không có chút phong phạm đại tướng sao? Ngươi có biết Tả Uy Vệ là chức vụ gì không?

- Biết được một ít!

Đỗ Hà xoa đầu nghiêm mặt nói:

- Tả Uy Vệ là một trong thập nhị vệ của Đại Đường, chấp chưởng Vũ Lâm quân, bình thường phân binh chủ thủ, chủ yếu quản lý phía đông hoàng thành cùng trợ giúp toàn thành, cùng chư môn Uyển thành, tùy thời chờ đợi lệnh xuất chinh. Có một thượng tướng quân, một đại tướng quân, hai tướng quân, hai trung lang tướng!

- Đó là trên danh vị, còn trên thực tế thì sao?

Đỗ Như Hối trừng mắt, khám phá Đỗ Hà đang ba hoa.

- Chuyện này...

Hắn chỉ biết nhiệm vụ đại khái của Tả Uy Vệ, nhưng ai là đại tướng quân, ai là tướng quân hắn lại hoàn toàn không biết. Về phần thượng tướng quân chỉ là hư vị, không người đảm nhiệm.

- Ngươi! Được rồi...

Đỗ Như Hối đau đầu lắc lắc nhẹ, tuy là ngày đầu tiên nhậm chức, nhưng lại không biết người lãnh đạo trực tiếp của mình là ai cũng không có mấy người.

- Tả Uy Vệ đại tướng quân chính là Anh Công Lý Tích, Anh Công là một nhân vật rất cao minh. Trong Đại Đường người có thể so sánh chỉ có Vệ Công Lý Tĩnh, ở dưới trướng hắn nhậm chức cần phải theo hắn siêng năng học tập!

Đỗ Hà nghe được người lãnh đạo trực tiếp của mình chính là Lý Tích, lập tức nở nụ cười, vận khí không tệ, gặp được thượng cấp tài giỏi rồi!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

88. Chương 88 : Lửa Đốt Không Cháy

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với Lý Tích, Đỗ Hà cũng tương đối quen thuộc.

Tài trí bốn sự của hần cũng không cần nhiều lời, chính bởi vì vô cùng cường hãn, rất nhiều tiểu thuyết đều đã diễn tả vị đại tướng uy danh hiển hách này trở thành một vị trí giả không ai địch nổi.

Kỳ thật nhân phẩm của hần cũng thuộc về nhân vật hoàn mỹ vô khuyết, chẳng những tận trung, lại tận nghĩa, còn biết dùng người, đối với việc phát hiện nhân tài lại rất có ánh mắt, quan tâm, chiếu cố, dẫn dắt, đề cử, phân công đều rất có năng lực. Từ lúc bắt đầu khởi nghĩa ở Ngõa Cương Trại, hần phát hiện Ngụy Chính, Cao Quý Phụ, Đỗ Chính Luân đều là những nhân sĩ tài tuần, tại Đại Đường lại phát hiện Trương Văn Quán, Lưu Duyên Hữu bọn họ.

Những người này đều nhận được hần đề bạt tiến cử hơn nữa người nào cũng đều biểu hiện ra tài hoa cực cao.

Nhất là Ngụy Chính, Cao Quý Phụ, Đỗ Chính Luân, Trương Văn Quán bốn người cuối cùng đều trở thành tể tướng. Một mình hần lại đề bạt ra bốn vị tể tướng, có thể thấy được ánh mắt nhìn người chuẩn xác vô song!

Có thể được nhậm chức dưới trướng một đại nhân vật như vậy, tuyệt đối là một chuyện thật đáng giá cao hứng!

Cả nhà đi vào hoàng cung, lần lượt tản ra.

Đỗ Như Hối làm tể tướng, đi thẳng tới đại điện hoàng cung. Đỗ Cấu làm thượng thư trung ti thị lang, tạm thời chưa đủ quyền tham gia quốc sự, cho nên đi thẳng tới Trung Thư Tỉnh.

Đỗ Hà tự nhiên đi tới Huyền Vũ Môn, nơi trú quân của Tả Uy Vệ.

Đi vào Huyền Vũ Môn, hần còn đang lo lắng không biết đi về hướng nào, liền nghe sau lưng có tiếng người kêu to, chính là cháu của Lý Tích, một trong những hồ bằng cầu hữu của hần, Lý Kính Nghiệp.

- Sao ngươi lại đây?

Đỗ Hà có chút kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn.

- Không phải đâu!

Lý Kính Nghiệp lui ra sau một bước.

- Ta và ngươi đều là Tả Uy Vệ trung lang tướng, chuyện này mà ngươi cũng không nhớ rõ sao?

- Ách...

Lúc này Đỗ Hà mới nhớ tới lúc trước tựa hồ trong buổi yến tiệc thọ thần của Trương Tôn hoàng hậu có nghe nói qua, chẳng qua lúc đó người đến giới thiệu thật quá nhiều, chính mình chỉ nhớ được tên cùng mặt của hần, về phần chức quan đã sớm ném tuốt lên chín tầng mây.

Hần cười ha ha, che giấu bối rối, vui vẻ nói:

- Kính Nghiệp ngươi đến đúng lúc! Ta đang lo không biết đi đường nào đây!

Dưới sự dẫn dắt của Lý Kính Nghiệp, Đỗ Hà đi tới Tả Uy Vệ trú quân, bốn phía đều là những chiến sĩ dũng mãnh đang đứng thẳng.

Đi vào nha môn, xa xa chỉ thấy dáng người cao gầy của Lý Tích đang ngồi trên chính vị, bên cạnh đã có không ít người mặc phi giáp đang ngồi.

Vừa nhìn qua, cảm thấy Lý Tích xác thực không có bộ dáng tướng quân chút nào, người gầy gò yếu ớt chẳng khác gì một văn nhân.

- Tân nhiệm Tả Uy Vệ trung lang tướng Đỗ Hà bái kiến Tả Uy Vệ đại tướng quân!

Đỗ Hà rất có bộ dạng chào theo nghi thức quân đội, rất có phong thái của một đại tướng!

Lý Kính Nghiệp cũng đồng thời thi lễ, nhưng lại nhìn qua những thiên tướng bên cạnh Đỗ Hà.

- Miễn lễ! Ngồi đi, bắt đầu điểm danh!

Vị đại tướng quân tinh thần phần chấn lại đáng vẻ thân mật hòa ái giờ phút này sắc mặt không chút biểu tình hướng Đỗ Hà gật nhẹ đầu, chỉ vị trí bên cạnh ý bảo hần ngồi xuống.

Theo thủ thế của Lý Tích, chợt thấy Lý Kính Nghiệp ngồi quỳ phía trên hần, đáy lòng Đỗ Hà hơi có chút không phục, thấy thế nào tên này cũng chỉ là tùy tùng của ta, như thế nào lại xếp hần ngồi trên ta đây?

Không được, đợi lát nữa phải bắt hần trả tiền, giáo huấn hần một chút, cho hần biết trong giới tiểu bối chỉ có ta là lớn nhất!

Lén liếc sang hai bên, phát hiện không ít gương mặt quen. Kế tiếp Lý Tích điểm danh từng người, phân bổ bổ nhiệm, nguyên một đám tướng quân đều lĩnh mệnh đi ra.

Phân công xong xuôi, Lý Tích đứng là không phải chỉ có hư danh.

Đỗ Hà thoảng bội phục, không bao lâu chung quanh đều trống rỗng, ngoại trừ Lý Tích cũng chỉ còn lại Đỗ Hà và Lý Kính Nghiệp.

Ngồi ngay ngắn tại chỗ, không chút di động, ánh mắt lại có thể cảm giác được ánh mắt của vị đại tướng quân Lý Tích giống như điện mang quét qua lại trên người hần, tựa hồ có chút thâm ý.

Sau hồi lâu, Lý Tích đứng lên, đi tới trước mặt của Đỗ Hà, cười nói:

- Đứng lên đi!

- Dạ!

Tranh thủ thời gian đứng dậy, lại đứng nghiêm, năm nay Đỗ Hà mới mười lăm, nhưng cơ thể cao gần một thước sáu mươi bảy, tương lai muốn cao lên một thước bảy mươi sáu hay thước tám đều không thành vấn đề, tại Đường triều có thể xem là người có vóc dáng cao ráo.

Lý Tích hí mắt nhìn hần, tán dương gật đầu nói:

- Chẳng trách ngay cả hoàng thượng cùng Lý tướng quân thậm chí đều dặn dò lão phu, muốn lão phu hảo hảo bồi dưỡng, nói người là một nhân vật, đã có vài phần phong độ của một đại tướng!

Nghe lời nói khiến Đỗ Hà lảng lảng, nhắc hoàng thượng thì hần biết là ai, nhưng Lý tướng quân lại là người phương nào có thể nhìn ra được tiềm lực của ta, có chút ánh mắt, có cơ hội phải cùng hần uống vài chén!

- Đại tướng quân quá lời!

Đỗ Hà cũng lộ ra đáng vẻ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

- Hôm nay người mới tới, bốn tướng cũng không an bài nhiệm vụ cho người, chỉ để Kính Nghiệp đưa người đi làm quen quân vụ một chút!

Lý Tích rất khai sáng, tựa hồ không có ý định khi dễ người mới như Đỗ Hà.

Dặn dò Lý Kính Nghiệp vài tiếng, bỏ lại hai người Đỗ Hà, Lý Tích trực tiếp đi ra ngoài.

Lý Kính Nghiệp mang theo Đỗ Hà đi tới quân doanh ngoại ô thành bắc, trên đường giới thiệu cho hần biết hết thảy về quân doanh.

Nghe Lý Kính Nghiệp giới thiệu, Đỗ Hà mới biết dưới trướng của mình có một ngàn binh tốt, các cấp đều phân công. Có một tả lang tướng, một hữu lang tướng, một binh tào tham quân, mười lữ suất, hai mươi đội trưởng, hai mươi đội phó...ba trăm người thành một đoàn, mỗi đoàn ba lữ, trăm người một lữ, do một lữ suất quản lý. Mỗi lữ hai đội, năm mươi người một đội, một đội trưởng. Mỗi đội năm hỏa, mười người một hỏa, thêm một hỏa trưởng.

Đi tới trước quân doanh, Lý Kính Nghiệp chỉ vào quân doanh nói:

- Nơi này chính là doanh địa Thanh Liên, bên trong đều thuộc người quản lý!

Đỗ Hà ngồi trên lưng ngựa neho mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy trái phải đều có đao sơn kích hải rậm rạp, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lóe ra kim quang, binh sĩ thủ vệ nghiêm nghị canh gác hai bên, tràn ngập cổ khí tức khắc nghiệt.

Gặp Đỗ Hà cùng Lý Kính Nghiệp dừng lại bên ngoài quân doanh, thủ binh quát:

- Người đến là Đỗ trung lang tướng?

Đúng là không tặc, tựa hồ đã nhận được thông tri, biết mình đến nhậm chức trở thành thượng cấp của bọn họ.

- Ta chính là Đỗ Hà!

Hắn thúc ngựa bước tới một bước, tự ngạo nói một tiếng.

- Đỗ trung lang tướng xin đợi, tại hạ đi thông báo!

Không bao lâu, một tráng hán mặt đen dẫn theo hơn mười người chạy đến như bay. Đi tới gần, tráng hán đưa tay ngăn trở những người khác tiếp tục đi tới, một nhóm nhân mã nói dừng liền dừng, hiện ra được tiêu chuẩn kỹ thuật cưỡi ngựa cực cao. Tráng hán mặt đen xoay người xuống ngựa, mấy người sau đuổi theo, đi bộ tới trước mặt Đỗ Hà hành quân lễ nói:

- Tiểu tướng Tả Lang Tướng Vương Đức bái kiến Đỗ trung lang tướng!

Đỗ Hà cũng xoay người xuống ngựa, đỡ Vương Đức đứng dậy.

Theo sự giải thích của Lý Kính Nghiệp, tả hữu lang tướng trong quân doanh theo thứ tự là trợ thủ của hắn, nếu muốn thống ngự chi quân đội này, nếu không kết giao tốt quan hệ với mấy trợ thủ đắc lực kia sẽ không ổn thỏa!

Đỗ Hà tự mình nâng Vương Đức đứng dậy, từ trong mắt hắn Đỗ Hà thấy được vẻ được yêu mà lo sợ!

Đây là có chuyện gì?

Trong lòng của hắn thật nghi hoặc nhưng không biểu lộ ra.

Dưới sự dẫn dắt của Vương Đức, Đỗ Hà cùng Lý Kính Nghiệp đi vào quân doanh, đi vào lều lớn, các cấp tướng sĩ theo thứ tự bước tới bái kiến.

Đối mặt sự nhiệt tình của quan viên, Đỗ Hà cảm thấy lạ lùng.

- Chư vị, bốn tướng muốn kiến thức sự tình nhuệ của Vũ Lâm quân chúng ta!

Đỗ Hà vung tay lên làm ra chỉ thị duyệt binh.

- Mặt tướng tuân lệnh!

Vương Đức cũng quát một tiếng:

- Thỉnh tướng quân đi giá giáo trường!

Mang theo lòng kính nghi, Đỗ Hà đi ra giáo trường.

- Nổi trống!

Vương Đức ury vũ huy tay.

Tiếng trống trận đình tai nhức óc, chấn động tiếng lòng của mỗi người.

Vũ Lâm quân không phụ danh tiếng, hành quân nhanh chóng, không đến ba tiếng trống vang, nguyên một đám quân sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ tất cung tất kính đứng thẳng, nguyên một đám người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn thống soái mới đến của mình!

- Kể từ hôm nay, Đỗ Hà này chính là tân thống soái của các ngươi!

Đỗ Hà vừa mới nói một câu...

Một ngàn quân sĩ đều giơ cao binh khí, hoan hô, thanh âm như sóng to gió lớn, thẳng xuyên vân tiêu, âm thanh chấn vang vài dặm, biểu lộ lòng hoan nghênh thật nồng nhiệt đối với vị tân thống soái.

Đối mặt loại tình huống này, Đỗ Hà ngoài ý muốn tròn tròn mắt.

Đây là tình huống gì vậy?

Nghe nói quan tiền nhiệm tới nhậm chức, y theo lẽ thường những lão binh hãn còn chưa chịu phục mới phải, sau đó mình có thể châm chút lửa chế phục bọn họ trở nên dễ bảo.

Như vậy mới phù hợp kịch bản a!

Chắc, vừa đi vào quân doanh, một đám quân tốt bưu hãn lại chẳng khác gì mấy chú mèo Kitty, nhu thuận vượt ngoài tưởng tượng!

Làm cho mình chuẩn bị đốt lửa xem ra đốt không cháy mất rồi!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

89. Chương 89 : Đại Chiến Sắp Đến

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn một đám quân tốt bưu hãn lại nhu thuận như mèo con, Đỗ Hà khó hiểu sờ sờ dưới cằm không một sợi râu, có chút xấu hổ.

- Làm sao vậy!

Vừa mới bắt đầu Lý Kính Nghiệp đã cảm thấy Đỗ Hà rất quái lạ, giống như đang chờ đợi chuyện gì đó.

Không phải nói những binh lính này đều tâm cao khí ngạo vô cùng, những tân thống soái mới đến đều bị họ chọc giận.

- Nhưng đám người trước mặt ta lại chẳng khác gì những con mèo nhu thuận a!

Đỗ Hà kéo Lý Kính Nghiệp vụng trộm nói.

Trên mặt Lý Kính Nghiệp lộ ra chút xấu hổ, lúc trước tân nhiệm Tả Uy Vệ trung lang tướng đúng là từng bị binh lính dưới trướng càn quấy khi dễ, nhưng cũng may nhờ một tay bắn cung trấn trụ bọn họ, bằng không thật đúng là bị đám binh lính làm xấu hổ mất hết mặt mũi.

Lý Kính Nghiệp thấp giọng giải thích.

Đến bây giờ Đỗ Hà mới hiểu được.

- Cũng không phải đám quân tốt này hiền lành nhu thuận, ngược lại mỗi một quân tốt đều ngạo khí còn hơn ai hết, vì là một trong những lão quân tốt dưới trướng Lý Tích, đi theo Lý Tích thân kinh bách chiến, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Tiền nhiệm Tả Uy Vệ trung lang tướng cùng những tiền nhiệm Tả Uy Vệ trung lang tướng đều bị họ làm xấu hổ mà rời đi. Bởi vì năng lực của người đảm nhiệm chức Tả Uy Vệ trung lang tướng còn không bằng cả một lữ suất hay đội trưởng của bọn họ, căn bản không đủ năng lực chấn nhiếp những lão binh thân kinh bách chiến kia.

Nhưng Đỗ Hà khác hẳn, có lẽ do sự tình có trùng hợp, lúc trước Đỗ Hà vì cứu Trường Nhạc công chúa nên xông thẳng hoàng cung, ngày ấy vừa vặn đến phiên Vũ Lâm quân đang trực ban, trên đường đi phần lớn thủ binh đều là Vũ Lâm quân dưới trướng Lý Tích.

Đỗ Hà trong tay ôm thêm một người lại gặp phải vòng vây trùng trùng điệp điệp, nhưng vẫn có thể ra vào như chỗ không người.

Nhất là ở ngay cửa Vĩnh Yên Môn, ngày đó tướng quân trấn thủ Vĩnh Yên Môn là Vương Đức, Đỗ Hà chính là bay vọt ngay trên đầu hấn mà vượt qua.

Đối với những tình nhuệ trong tình nhuệ mà nói, cử động của Đỗ Hà giống như tát hai bạt tai trên mặt họ, có thể nói là vô cùng nhục nhã, nhưng cùng lúc đó đối với biểu hiện bản lĩnh kinh thế hãi tục của Đỗ Hà cũng ẩn ẩn bội phục.

Bọn hấn không quên được nhục nhã kia, cũng ý nghĩa không quên được Đỗ Hà từng biểu hiện ra tư thế oai hùng trong vòng vây trùng trùng điệp điệp của bọn họ.

Cường giả ở trong quân đội vĩnh viễn đều được tôn kính.

Nghe được tin Đỗ Hà đến nhậm chức thống lĩnh bọn họ, những lão binh này đều hoan hô ầm ĩ.

Bởi vì Đỗ Hà đã sớm nhận được sự tán thành của họ, mặc dù tuổi hấn không lớn, nhưng thực lực biểu hiện bên ngoài đã chấn nhiếp họ.

Đốm lửa này, Đỗ Hà đã sớm đốt cháy từ lâu, chẳng qua không phải lúc nhậm chức mà thôi.

Biết được nguyên do, lòng nghi hoặc của Đỗ Hà liền biến mất, cao giọng nói:

- Chư vị luyện tập như thường lệ, hôm nay bốn tướng muốn nhìn xem thực lực của các người như thế nào?

Hấn ra lệnh một tiếng, ngàn tên quân tốt mỗi người đều đi vào vị trí cùng cương vị riêng, y theo bốn phân từng người trở lại giáo trường huấn luyện.

Việt kỵ chính là cung kỵ binh, bọn họ đi qua bên phải giáo trường, khi thì chạy chậm, khi thì giương cung kích xạ, khi thì nhìn trời phao xạ, hiện ra kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung cực kỳ cao minh.

Bộ binh, vũ kỵ, bài thủ, bộ xạ đều đang tiến hành huấn luyện, từng cử động, từng chiêu thức hiển thị rõ phong thái oai hùng của cấm quân Đại Đường.

- Đại Đường kính lễ, quả nhiên danh bất hư truyền!

Đỗ Hà đứng trên giáo đài âm thầm tán thưởng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng. Những quân tốt trước mắt hấn so với chút ít thân binh của Đỗ Như Hối chỉ có hơn chứ không kém.

Lý Kính Nghiệp ê ẩm nói:

- Đây là tự nhiên, những quân tốt này là kính lễ nhất nhì dưới trướng gia gia của ta, ngoại trừ thân vệ của hấn cùng mấy ngàn binh mã do hấn tự thân thống lĩnh, chỉ có chi phân đội này là mạnh nhất. Lúc trước ta nhìn trúng chi bộ đội này, nhưng gia gia nói tính tình của ta vô cùng cứng nhắc, dùng binh không đủ linh hoạt, không đủ sức thống soái đội kính lễ này. Không thể tưởng được gia gia vậy mà chịu đưa bọn họ giao cho người!

Đỗ Hà nghe được lời ấy, lại lần nữa cảm khái mình có được một thủ trưởng tốt, thân mật vỗ bả vai Lý Kính Nghiệp cười nói:

- Đừng rầu rĩ không vui như vậy, về sau ta tráo người là được.

Nhìn một đám quân tốt thiện chiến dũng mãnh, tâm tư Đỗ Hà cũng hưng phấn lên, triển khai cùng Vũ Lâm quân huấn luyện.

Hấn đã hẹn La Thông đến quân doanh, vốn định cho hấn làm một tiểu binh tốt, lại để cho hấn bằng vào chính thực lực của mình bước lên trên. Dù sao chính hấn cũng mới đến nhậm chức chưa lâu, cũng không nên trực tiếp đề bạt thân tín.

Nhưng hành động của hấn cũng không được tướng sĩ trong quân đồng ý, danh tiếng Tiểu Bá Vương của La Thông truyền khắp Trường An, trong quân ngũ ai có thực lực người đó có thể đứng trên địa vị cao, vừa vặn trong quân có chức vị lang tướng còn trống, La Thông biểu hiện vũ lực đã hoàn toàn đầy đủ tư cách, đương nhiên đã danh chính ngôn thuận trở thành hữu lang tướng.

Đỗ Hà đem phương thức luyện binh mà hấn cùng Phạm Nguyên Thần sửa sang lại vận dụng vào trong quân, đối với những cường binh mà nói mang theo vật nặng chạy căn bản không xem là huấn luyện, nhưng nếu

liên tục đứng nghiêm mà nhảy, hít đất, nằm ngửa ngồi dậy, xà đơn xà kép... đủ loại huấn luyện lực lượng, hạng mục vận động cùng sức bật vẫn rất có trợ giúp.

Nhất là áp dụng trên người những lão binh càng tăng thêm hiệu quả ngoài dự đoán mọi người.

Lão binh luôn có đặc điểm chính là hiếu thắng, bởi vì bọn họ là tinh nhuệ, cho nên có cá tính thích cạnh tranh rất mạnh.

Nói tỷ dụ như lão binh giáp làm ba trăm lần hít đất, thành tích ưu tú toàn quân, những lão binh khác lập tức không phục, vì vậy nguyên một đám người hì hục huấn luyện, phải cạnh tranh lẫn nhau phân chia thắng bại.

Tỷ dụ như đứng nghiêm nhảy, nằm ngửa đưa tay sau gáy lại ngồi dậy, xà đơn xà kép...nguyên một đám lão binh nỗ lực phấn đấu, toàn lực huấn luyện, không một tới mức gục xuống nhất định không chịu bỏ qua, nguyên một đám đều dốc hết sức lực huấn luyện, không phân biệt ban ngày hay trong đêm.

Chỉ sau một tháng ngắn ngủi, thực lực của họ đã đề cao thật rõ rệt.

Rõ ràng nhất chính là xạ thủ, xạ thủ xem trọng nhất chính là lực cánh tay, một tháng khổ luyện hít đất cùng ngồi dậy, xà đơn lại làm lực tay của họ phát triển tới một độ cao hoàn toàn mới, dĩ vãng lực tay kéo cung chỉ có thể bắn xa được hai trăm bảy hoặc hai trăm tám bước, trải qua một tháng luyện tập, lại tăng thêm hai ba mươi bước, xem như là một sự tiến bộ rất cao minh.

Còn có kỵ binh, trang bị của kỵ binh Đường triều là hai loại binh khí, một loại là trường thương, một loại là mã đao, là một loại chiến đao rất thích hợp cho kỵ binh bổ chém. Trường thương dùng khi công kích đâm tới, mã đao dùng khi chém giết trong khoảng cách gần.

Bởi vì lực lượng cánh tay tăng cường, sức bật tăng cường, dĩ vãng khi chạy nước rút kỵ binh đều có thể dùng trường thương đâm thủng hai cỗ áo giáp, hôm nay lại có thể đâm thủng hai áo giáp rưỡi thậm chí là ba áo giáp.

Bộ tốt cùng việt kỵ cũng thế, lực lượng đều được tăng lên rõ rệt.

Hiệu quả như vậy cả đám lão binh dù nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Cổ đại đối với phương thức huấn luyện quân tốt phần lớn chỉ luyện trận pháp, kỹ xảo giết địch cùng sự phối hợp ăn ý lẫn nhau, đối với lực lượng cá nhân nhu cầu lại không quá lớn, dù sao trên chiến trường tác dụng của một binh sĩ cũng không bao nhiêu.

Cho nên cơ hồ cũng không có phương thức gì để họ rèn luyện lực lượng cá nhân, khí giới duy nhất chỉ có khóa đá, nhưng khóa đá dù sao không sánh bằng đứng nghiêm nhảy, hít đất, xà đơn... liên tục, vừa vận động thuận tiện vừa hữu hiệu. Cho nên lần đầu tiếp nhận cách luyện tập này, đã làm lực lượng bọn họ tăng lên rõ rệt trong phạm vi lớn.

Loại phương thức luyện binh kiểu mới như vậy lại làm lão tướng quân như Lý Tích phải thán phục, liền dâng biểu cho Lý Thế Dân hy vọng có thể mở rộng trong quân đội.

Vì thế Lý Thế Dân còn đặc biệt gọi Đỗ Hà đến khiển trách một trận, nói hắn có đồ tốt như vậy lại đem tư tàng, không chịu nói sớm cho mình biết.

Nghe lời oán trách làm Đỗ Hà cảm thấy ủy khuất như oán phụ.

- Tiểu tử thói người thật không biết trong đầu vì sao chứa nhiều đồ vật kỳ lạ quý hiếm cổ quái như vậy, lại thật hữu dụng, một ngày nào đó trăm phải đem đầu của người khai mở ra để nhìn xem!

Lý Thế Dân cười nói.

Đỗ Hà làm ra biểu lộ như sợ hãi.

- Được rồi, đừng khoe mẽ! Nói tới chuyện chính sự khẩn cấp, như người đoán trước, Thổ Phiên đã đánh bại Đãng Hạng, Bạch Lan, Thổ Cố Hồn, theo ta đoán cũng sắp tiến binh rồi.

Sắc mặt Lý Thế Dân nghiêm túc, đối với cuộc chiến sắp diễn ra cũng thật xem trọng.

Đỗ Hà cười nói:

- Người của Thổ Phiên vốn ở tại cao nguyên, đã có thói quen rét lạnh nơi đó, cho nên bọn hán rất sợ nóng! Vào cuối thu là thời khắc khí trời mát mẻ, cũng là lúc tiến binh tốt nhất, trong vòng mười ngày chắc chắn có dị động!

Còn đang nói chuyện, Tùng Châu đô đốc Hàn Uy truyền đến tin tức Thổ Phiên tiến binh đánh Tùng Châu!

Đại chiến đã đến!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

90. Chương 90 : Phòng Di Ái Trở Về

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại diện khí thế bàng bạc, điều lan thế ngọc, khắp nơi đều biểu hiện tôn vinh, Lý Thế Dân ngồi trên ngai vàng, tiếp kiến tín sử mang đến chiến báo.

Đỗ Hà đứng ngay bên cạnh.

- Hoàng thượng, Tùng Châu báo nguy, Tùng Châu đô đốc Hàn Uy dâng thư thông tri, thỉnh hoàng thượng xem qua!

Tín sử chạy vội ngàn dặm, phong trần mệt mỏi đem một phong tấu chương giờ cao trước người.

- Mau đem chiến báo trình lên!

Lý Thế Dân không giận còn mừng, thần sắc có chút gấp gáp khó dần nén!

Tổng quản thái giám cầm tấu chương trong tay tín sử, cung kính dâng lên cho Lý Thế Dân ngự lãm.

Lý Thế Dân xem hết tấu chương, thần sắc có chút âm tình bất định, hỏi:

- Nếu nói như vậy Hàn Uy đã thất bại!

Tín sử cúi đầu, thấp giọng nói:

- Binh mã Tùng Châu thành không đủ, đô đốc tính sai thế địch, bị địch đánh bại.

- Trẫm xem là do hán khinh địch thì đúng hơn!

Trên mặt Lý Thế Dân đầy vẻ uy nghi, trong mắt hiện tia tinh quang.

- Như thế cũng tốt, thật cũng giúp trẫm xem rõ diện mục của một người...Người lui xuống đi!

Hán quát lui tín sử, đem tấu chương bảo thái giám đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà tiếp nhận xem thật kỹ.

Tấu chương của Hàn Uy viết rõ hai sự việc, một là hán ý đồ dò hỏi hư thật của Thổ Phiên, ra khỏi thành nghênh địch nên bị Thổ Phiên đánh bại, hao tổn hơn ngàn nhân mã. Hai là bởi vì chiến sự thất bại, có một bộ phận Khương Tù phụ thuộc Đường triều liền phát động phản loạn, Khương Tù Diêm Châu thứ sử Biệt Tùng Ngọa Thi cùng Nặc Châu thứ sử Bả Lợi Bộ Lợi hai người thấy gió liền nghiêng theo, sách động cả châu đầu hàng Thổ Phiên, Bạch Lan nhất tộc cũng bởi vậy đã tiếp nhận Thổ Phiên thống nhất quản lý.

Lý Thế Dân quan tâm cũng không phải vì Hàn Uy bại, mặc dù không có chuyện hán khinh địch lần này, y theo kế hoạch của họ cũng phải giả bại, hán quan tâm chính là chuyện dị tộc bội phản.

Hắn được xưng là Thiên Khả Hãn, đã được vạn bang quy hạ, cũng tự nhận đối với những dị tộc chịu phụ thuộc Đại Đường cũng không đối đãi thiệt thòi, đối xử như nhau, nhưng hôm nay chỉ gặp thất bại nho nhỏ, vừa bị uy hiếp một chút liền làm phản. Đây không thể nghi ngờ là hung hăng quật một bạt tai trên mặt hắn, cho nên hắn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Thật cho trăm nhìn rõ gương mặt thật của một số người!

Đối với việc này người thấy thế nào!

Sắc mặt Lý Thế Dân thật âm trầm.

Đỗ Hà minh bạch Lý Thế Dân muốn hỏi chuyện những dị tộc làm phản, thông dong cười nói:

- Tiểu tử ngược lại cho rằng chuyện này chưa chắc không phải là một chuyện tốt!

Lý Thế Dân lạnh lùng nhìn hắn.

Đỗ Hà ung dung cười nói:

- Lý thúc thúc còn nhớ lúc trước tiểu tử từng nói qua ngài đối đãi khoan dung với dị tộc, thực sự là đối xử quá tốt. Cách làm như thế tuy thể hiện trí tuệ bao dung của ngài, nhưng lại làm cho những kẻ có lòng dạ khó lường thừa dịp nguy cơ. Cũng tỷ như nói Diêm Châu thứ sử cùng Nặc Châu thứ sử, bọn hắn căn bản cũng không chút chống cự, nếu gặp phải chuyện hao tổn ích lợi lập tức lại đổ về phương khác. Ta có thể khẳng định, chỉ cần quân ta đại phá Thổ Phiên, hai vị thứ sử này sẽ lập tức dâng thư thỉnh cầu thứ tội, hơn nữa còn biên ra một đồng lớn lý do để chứng tỏ mình vô tội. Tiểu tử cho rằng loại người này không thể buông tha. Đại Đường ta có thể tiếp nhận bất cứ dị tộc nào quy thuận, nhưng nếu dị tộc chỉ vì lợi ích mà đến, còn không bằng đem tiêu diệt sạch!

Lý thúc thúc, tiểu tử có một đề nghị. Đối với dị tộc nguyện ý cùng hoạn nạn với đại đường, cho họ giúp đỡ, lại để cho họ hộ vệ biên cảnh Đại Đường, đối với dị tộc chỉ vì ích lợi mà đến, kiên quyết tru diệt, tuyệt không dung tình. Lại để cho thiên hạ dị tộc biết rõ, Đại Đường có thể cho họ thổ địa ngừng chân, cũng có thể lập tức cho họ tay trắng thậm chí là diệt tộc...Nhất là loại dị tộc ngay lúc chiến đấu lại phản bội, càng không cho phép tồn tại, nhất định phải áp dụng thủ đoạn thiết huyết!

Từ trước tới nay Đỗ Hà luôn tôn sùng lời nói “không phải tộc ta, kỳ tâm tất dị”, vì vậy nói chuyện lại tràn đầy sát cơ.

Trong lịch sử Lý Thế Dân đối nội đối ngoại lại đối xử như nhau, cách làm như thế tuy hấp dẫn những vị danh tướng dị tộc uy danh hiển hách như Cháp Thất Tư Lực, Khế Tất Hà Lực, A Sử Na Xá trung tâm quy thuận, nhưng cũng làm cho một ít tiểu nhân dị tộc lòng dạ khó lường thừa dịp lợi dụng.

Cho nên mỗi lần thất bại, đều có một ít đầu tường thảo lặc lư bất định, những cổ đầu tường này nếu ngày nào chưa diệt, cuối cùng sẽ có một ngày gây thành đại họa.

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu, nhẹ gật đầu cười lạnh nói:

- Hiền chất nói không sai, trăm đem trọng tâm đặt ở bắc địa Tây Vực, một mực bỏ qua việc thống trị phía nam, cũng nhân cơ hội này cẩn thận sửa trị một chút!

Lời nói của hắn âm trầm tràn đầy hàn ý.

Lý Thế Dân vốn là một vị đế vương sát phạt quả quyết, trải qua sự nhắc nhở của Đỗ Hà, đã động ý định giết gà dọa khỉ.

Hưởng thụ ân đức lớn của Đại Đường vương triều, cũng tới thời điểm khiến cho những dị tộc kia hiểu được một chút uy danh của Đại Đường.

Đỗ Hà về tới quân doanh, ngoài ý muốn nhìn thấy đám binh lính dưới trướng đang tụ tập cùng một chỗ, quát:

- Không lo đi huấn luyện, tụ một chỗ làm gì?

Đám quân tốt thấy Đỗ Hà đã đến, nhao nhao nhường ra một lối đi.

Thuận lối đi nhìn vào, ngay trung ương đám người có hai người đang đối nghịch lẫn nhau, một là La Thông đang đối diện hắn, một bóng lưng khác thật quen thuộc, mặc võ sĩ bào màu xanh, nhưng không biết là người phương nào. Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, La Thông ở bên trong quân doanh ngoại trừ không thắng được mình, nhưng người khác tới đối chiến chỉ giống như đi tìm tai vạ.

Hôm nay lại có người dám cùng La Thông đối chiến?

Nhưng người đối chiến với hắn cũng thật bất phàm, thể đứng của hắn như tùng bách, thân thể cường tráng, đầu cao hơn La Thông nhưng trong tay cầm một thanh mạch đao thật làm người sợ hãi, tựa hồ do thuần thép chế tạo, hàn quang sáng ngời, dưới ánh mặt trời sắp khuất chiếu xuống tản ra ánh sáng chói mắt.

Đại Đường mạch đao thuộc về binh khí trọng binh, nặng tới năm mươi cân, nhưng mạch đao trong tay người nọ phải đạt tới một trăm tám mươi cân.

Vương Đức chạy ra nghênh đón Đỗ Hà, cười nói:

- Là hiệu úy mới tới, tên là Phòng Di Ái. La hữu lang tướng tựa hồ có chút xem thường hắn, châm chọc vài câu. Hắn tức giận liền hướng La hữu lang tướng đòi khiêu chiến!

Hà mề?

Phòng Di Ái!

Đây không phải là cùng mình, a không, là cùng “Đỗ Hà” trăm đầu gà đốt giấy vàng kết huynh đệ bên trong thanh lâu đó sao!

Lại nói tên tiểu tử này mất tích đã hơn nửa năm rồi!

Lúc hành quan lễ, chính mình từng hỏi qua Phòng Huyền Linh về tin tức của Phòng Di Ái, lúc ấy Phòng Huyền Linh chỉ nói:

- Di Ái được Thúc Bảo thừa nhận, rời khỏi Trường An, đi quân doanh phương bắc lịch lãm rèn luyện!

Lúc ấy Đỗ Hà còn cảm thấy vui mừng, vẫn nghĩ sẽ có đoạn thời gian không có dịp gặp lại, nhưng không tưởng được mới không bao lâu đã thấy hắn.

Nghĩ như vậy nhưng thần sắc chợt biến, thuở nhỏ Phòng Di Ái bị cha hắn bức bách học văn, nửa năm trước mới bỏ văn tập võ, tuy sư phụ là Đại Đường đệ nhất mãnh tướng, nhưng so với Tiểu Bá Vương La Thông đã tập võ từ nhỏ khởi điểm đã kém hơn rất nhiều, làm sao có thể là đối thủ.

Vừa định tiến lên ngăn cản nhưng đã chậm một bước!

- Haiiii...!

Phòng Di Ái hét lớn một tiếng, vượt lên một bước, mạch đao trong tay bỗng thẳng xuống, là một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Chỉ nghe “hô” một tiếng, mạch đao tiếp xúc cùng không khí, sinh ra tiếng xé gió mãnh liệt, một đao lại phẳng phát như xé rách cả không khí.

Đỗ Hà thắm giật mình, hắn còn đứng cách Phòng Di Ái tới hai mươi bước, nhưng cách xa hai mươi bước mà hắn vẫn có thể nghe được tiếng xé gió vô cùng mãnh liệt kia.

Tận đáy lòng La Thông có chút xem thường Phòng Di Ái, nhưng một đao của đối phương đánh xuống, thần sắc La Thông lập tức đại biến. Lúc một đao chém xuống, đao không bổ trúng, nhưng khí tức cuồng bá kinh hồng hải nhiên lại làm cho La Thông sinh ra cảm giác không thể chống cự.

Phòng Di Ái đoạt được thượng phong, muốn tránh né cũng không còn kịp, hướng chỉ tính tình La Thông vốn hiếu thắng, làm sao cam tâm né tránh, hai tay giơ cao trường thương ngạnh kháng một chiêu kia.

Phanh!

Một thanh âm binh khí giao nhau nổ mạnh đình tại nhức óc, kích thích bụi đất đầy trời.

Cự lực tràn đến, thiết thương nặng ba mươi cân đã bị lực lượng song phương đập vào, không chịu nổi liền cong vẹo xuống.

Lực lượng càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng La Thông không giữ được thương, miệng đã bị đánh rách, máu chảy tuôn, trường thương rời khỏi tay đangg đangg đangg bật lùi tới năm bước, nhưng dù là như thế vẫn không cách nào định trụ được lực đạo, dưới chân vấp ngã đặt mông ngồi bệch dưới mặt đất.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

91. Chương 91 : Xe Tăng Hình Người

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ngây người, hơn ngàn tên binh tướng cũng choáng váng.

La Thông thất bại, tiểu Bá Vương La Thông danh chấn Trường An, vậy mà lại bị Phòng Di Ái dùng một chiêu đánh bại.

Đỗ Hà chăm chú nhìn lên thiết thương của La Thông, trái tim càng đập nhanh, cái này còn có thể gọi là thiết thương sao?

Thiết thương thẳng tắp, lúc này đã biến thành hình chữ “V”, một kích của Phòng Di Ái đã trực tiếp bẻ cong thiết thương nặng gần 30 cân của La Thông.

Một ngày trước khi ly biệt, Đỗ Hà đã phát giác trên người Phòng Di Ái có quái lực kinh khủng, nhưng không ngờ lực lượng của hắn lại mạnh như vậy.

Thật sự rất mạnh!

Người này thật sự là Phòng Di Ái sao?

Chứ không phải Sở Bá Vương hay Lý Nguyên Phách phục sinh sao?

La Thông nhìn hai cánh tay đầy máu, lại nhìn trường thương bị bẻ cong của mình, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Phòng Di Ái, nhếch miệng, im lặng nói:

- Quái vật!

Với võ nghệ của Phòng Di Ái muốn thắng được La Thông vẫn là chuyện khó, chỉ có điều La Thông không ngờ thần lực của Phòng Di Ái lại khủng bố như vậy, chỉ cần một kích trực tiếp khiến hắn mất đi năng lực hoàn thủ, dẫn đến thất bại.

Đỗ Hà cười lớn, tiến lên phía trước đỡ La Thông đứng dậy, lập tức quay người cười nói:

- Di Ái!

- Đại ca!

Phòng Di Ái lộ ra thần sắc kích động mừng rỡ như điên, ném mạch đao trong tay xuống mặt đất. Mạch đao rơi xuống đất, lật tung một tảng bụi lớn.

Đỗ Hà thậm chí cảm thấy mặt đất thoáng rung lên, tiếp theo hắn đã bị Phòng Di Ái ôm chặt vào lòng.

Cánh tay Phòng Di Ái giống như kim sắt, kẹp Đỗ Hà không thể động đậy.

- Lão đại, ta nhớ người chết đi được!

Phòng Di Ái kích động nói.

Đỗ Hà cũng vô cùng vui mừng, cười nói:

- Được rồi, ta không phải cô nương, người muốn làm gì ta chứ...Mau buông ra, khó chịu quá!

Phòng Di Ái lui xuống, vẫn hưng phấn như trước, khó có thể kìm chế.

Hắn và Đỗ Hà vốn là cá mè một lứa, nhưng vì Đỗ Hà thay đổi, hắn cũng tìm được chính mình. Cho nên tận đáy lòng hắn luôn vô cùng cảm kích, bội phục lão đại Đỗ Hà. Hai người ly biệt gần nửa năm, quả thật có rất nhiều chuyện để nói.

Đỗ Hà lại quan sát hắn, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Phòng Di Ái đã thay đổi rất nhiều. Làn da trắng trẻo như thư sinh đã trở thành màu nâu đồng, phối hợp với thân hình cường tráng, tạo cho người ta một loại cảm giác dũng mãnh.

Khí chất long băng của hắn cũng không thấy nữa, mà chuyển biến thành vẻ mặt kiên cường, giống như quân nhân.

Nhìn thấy hắn như vậy, Đỗ Hà cũng cảm thấy vui mừng, dù sao Phòng Di Ái cũng là bằng hữu đầu tiên khi hắn tới thế giới này.

- Thật xin lỗi, ta thua rồi, chuyện lúc trước là ta không đúng!

La Thông cũng chào Phòng Di Ái theo nghi thức quân đội.

Phòng Di Ái vốn nhận bổ nhiệm, đến quân doanh báo tin, đúng lúc gặp phải La Thông.

La Thông là người kiêu ngạo, rất có trách nhiệm. Với tư cách phụ tá của Đỗ Hà, hắn có thể giải quyết tất cả sự vụ trong quân doanh, nhưng thấy Phòng Di Ái nhận được chức Hiệu úy liền cảm thấy mất hứng.

Bởi vì theo hắn thấy, Phòng Di Ái sẽ là sâu mọt trong quân doanh của bọn hắn, tồn tại của hắkhông có bất cứ lợi ích nào cho quân doanh, cho nên căn bản không chào đón, trực tiếp xem hắn như một kẻ đến quân doanh kiếm cơm ăn, khinh thường, châm chọc hắn mấy câu.

Phòng Di Ái không chịu được, trực tiếp khiêu chiến với La Thông.

Vì vậy, hai người mới triển khai tư thế, đối chiến với nhau.

Lúc này thực lực Phòng Di Ái biểu hiện ra đã nhận được tán thành của La Thông, cho nên La Thông mới xin lỗi.

Phòng Di Ái đoàn tụ với Đỗ Hà, trong lòng rất mừng rỡ, chuyện không vui sớm đã vứt ra khỏi đầu, bình thần cười nói:

- Không sao, cũng do ta có lỗi trước!

- Người trở về khi nào?

Đỗ Hà cười nói, chợt nghĩ đến Phòng Di Ái là Hiệu úy mới tới, lại hỏi:

- Với thân phận của Phòng tướng, làm sao lại cho người chức Hiệu úy?

Thân phận địa vị của Phòng Huyền Linh còn ở trên Đỗ Như Hối, mặc dù Phòng Di Ái không lập bất cứ công huân gì cho Đại Đường, nhưng cũng không đến mức làm Hiệu úy! Ở Đại Đường, Hiệu úy chỉ quản lý 300 binh lính, là quan quân hạ cấp.

- Ta trở về tối qua, sư phụ nghe nói có chiến sự, định cho ta ra chiến trường rèn luyện. Còn chức Hiệu úy, là tự ta muốn vậy. Người khác không hiểu ta, lẽ nào lão đại cũng không hiểu ta sao! Ta là người thô lỗ, Tướng quân gì đấy ta không làm được, lẩn lộn với lão đại vẫn thích hơn, chí ít còn có cơm ăn! Phụ thân cũng đồng ý, phụ thân nói đầu óc ta ngu dốt, không có tư chất thành sự, nhưng chỉ cần đi theo lão đại, công thành danh toại, không nói chơi!

Phòng Di Ái thật thà nói, giơ tay lên:

- Sau này lão đại có chuyện gì cứ phân phó, Phòng Di Ái ta không có gì, nhưng vẫn có khí lực!

Nhớ tới một kích kinh thiên động địa vừa rồi của Phòng Di Ái, Đỗ Hà cảm thấy rất vui mừng, kỳ binh công kích, hẳn có La Thông, cỡi ngựa bắn cung đột kích cũng có Vương Đức, duy chỉ còn thiếu một viên tướng mạch đao dũng mãnh, Phòng Di Ái có thần lực này, chắc chắn là chọn lựa tốt nhất.

Đỗ Hà kêu La Thông đi trị thương.

La Thông lại trừng mắt nhìn Phòng Di Ái nói:

- Ngày mai chúng ta lại so tài!

Hắn xác thực không cam lòng chịu thua, võ nghệ của hắn hơn xa Phòng Di Ái, nhưng hắn hoàn toàn không nên liều mạng với Phòng Di Ái.

Cái này giống như con báo không đi so tốc độ với con voi, mà lại đi so sức mạnh.

Phòng Di Ái nói thẳng:

- Ta không phải đối thủ của ngươi, nếu ngươi không cứng rắn đối kháng với ta, ta có thể tiếp không dưới mười chiêu của ngươi, nhưng nếu ngươi muốn đánh, ta cũng không quan tâm, cứ chơi đi, ta luyện võ chưa quá nửa năm, có thua ngươi cũng không mất mặt.

La Thông nhìn Phòng Di Ái, cười nói:

- Ngươi thật sự thay đổi rồi..... Tốt! Vì những lời này của ngươi, La Thông ta sẽ xem ngươi là bằng hữu, đã nói rồi, ngày mai chúng ta lại so tài!

La Thông nói xong, vội vàng đi trị thương.

Đỗ Hà kéo Phòng Di Ái đi tới lều lớn, hỏi thăm tình hình nửa năm qua của hắn.

Phòng Di Ái tỉ mỉ nói:

- Sau khi Tần Quỳnh đồng ý cho Phòng Di Ái một cơ hội, cũng bắt đầu tôi luyện hắn.

Huấn luyện rất khổ, thức khuya dậy sớm, nhưng tập võ lại là niềm vui duy nhất của hắn, cũng là lần đầu tiên Phòng Di Ái làm việc theo ý nguyện của mình, cho nên cần răng chịu đựng.

Tần Quỳnh vốn không tin Phòng Di Ái có thể chịu đựng được huấn luyện của mình, nhưng sự thật vượt quá dự liệu của hắn, Phòng Di Ái kiên nhẫn tập luyện hơn hắn tưởng tượng, bất luận hắn tăng cường luyện tập nghiêm khắc như thế nào, Phòng Di Ái vẫn kiên trì. Hơn nữa trong lúc huấn luyện, Tần Quỳnh phát hiện trên người Phòng Di Ái có quái lực. Mặc dù hắn không tập võ, nhưng trời sinh thần lực, mới mười tám tuổi, hai tay đã có lực lượng ngàn cân, khi Tần Quỳnh bằng tuổi hắn cũng không được như vậy.

Vì vậy, Tần Quỳnh thay đổi tâm tính, bắt đầu truyền thụ võ nghệ cho Phòng Di Ái, cho đến ba tháng trước, hắn đã đồng ý nhận Phòng Di Ái, dẫn hắn tiến về bắc địa tôi luyện.

Tần Quỳnh thân kinh qua bách chiến, võ nghệ cao cường, dễ dàng nhìn ra ưu khuyết điểm của bản thân Phòng Di Ái, ưu điểm của hắn là lực lớn, hơn nữa là lực lớn vô cùng, khuyết điểm là luyện võ quá muộn, không đủ linh hoạt, khi gặp phải cao thủ tinh xảo, chỉ cần có thể tránh được lực lượng của hắn thì hắn sẽ thất bại.

Cho nên Tần Quỳnh lựa chọn mạch đao làm binh khí cho Phòng Di Ái, rèn cho hắn một cây mạch đao bằng thép tinh khiết nặng 100 cân, phát huy lực lượng của hắn đến mức tận cùng.

Sau đó lại chuẩn bị cho hắn một bộ khóa giáp liên hoàn nặng gần tám mươi cân bao trùm lên toàn thân hắn, để hắn không bị người khác thừa cơ ám hại vì thân thủ không đủ linh hoạt.

Từ đó, Phòng Di Ái tay cầm mạch đao 100 cân, người mặc áo giáp toàn thân nặng 80 cân luyện tập, cho đến khi tin tức chiến sự truyền đến, Tần Quỳnh mới để hắn quay về, kêu hắn ra chiến trường rèn luyện.

Nhìn Phòng Di Ái, ánh mắt Đỗ Hà lấp lánh vui mừng, hắn quả thực là xe tăng hình người, thống soái mạch đao, còn ai thích hợp hơn hắn!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

92. Chương 92 : Xuất Chinh Sắp Tới

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thổ Phiên khí thế hung hăng, Đại Đường cũng không dễ bắt nạt.

Sau khi Lý Thế Dân trò chuyện với Đỗ Hà, lập tức triệu tập tất cả văn võ đại thần, thương nghị xuất binh.

Khi văn võ triều thần hội tụ đầy đủ. Lý Thế Dân nói rõ nguyên do, mấy chục đại thần đều đồng thanh lên tiếng:

- Chiến!

Ngay cả quan văn như Khổng Dĩnh Đạt cũng tức giận đến mức dậm râu giờ chân, chỉ hận không thể tự mình ra trận.

Đây chính là Đường triều, Đại Đường hùng vĩ.

Mặc dù quan văn không thích chiến tranh, thế nhưng uy nghiêm của Đại Đường đã chiến thắng tất cả, Thổ Phiên đã có lá gan đến nhổ râu hùm, đương nhiên phải đối mặt với kết cục chọc giận mãnh hổ.

Văn võ khắp triều đình tiếp tục thương nghị người nào dẫn binh.

Trường Tôn Vô Kỵ đề nghị Binh bộ Thượng thư Hầu Quân Tập, Ngụy Chính cũng đề nghị Hầu Quân Tập, phần lớn ánh mắt của mọi người cũng đều nhìn về phía Hầu Quân Tập.

Ở Đại Đường ngoại trừ quân thần Lý Tích, chỉ có đồ đệ của vị quân thần này có tư cách lãnh binh tác chiến nhất.

Nhưng Lý Thế Dân lại nhíu mày, hẳn là người biết dùng người, hiểu rõ phẩm hạnh của tất cả quân thần. Hầu Quân Tập xác thực là một danh tướng, nhưng hẳn giỏi đánh trực diện, phá vỡ địch mạch, thường hành sự rất thuận lợi. Chỉ có điều tính cách trời sinh luôn ra vẻ kệnh cớm, kiêu ngạo tự phụ, chưa chắc sẽ dựa theo kế sách của Đỗ Hà để xử lý, nhất định không phải người chọn lựa tốt nhất.

Hắn nhìn về phía Lý Tích, Lý Tích dùng binh linh hoạt, lắm mưu giỏi đoán, hơn nữa chịu nghe hắn nói, chính là người thích hợp nhất.

Khi Lý Thế Dân đang không biết phân công Lý Tích như thế nào, Phòng Huyền Linh nhìn thấu được dụng tâm của Lý Thế Dân, tiến lên phía trước cười nói:

- Giết gà sao lại dùng dao mổ trâu, Đại Đường ta chú trọng ở Bắc cương, một Thổ Phiên nhỏ bé không cần vận dụng Binh bộ Thượng thư? Huống chi, Quân Tập là Binh bộ Thượng thư lại há có thể đơn giản rời khỏi cương vị? Thần tiến cử Tả uy vệ Đại Tướng quân Lý Tích, Lý tướng quân tài năng kiệt xuất, giỏi về xem xét thời thế, có thể đảm nhận nhiệm vụ này.

Đỗ Như Hối cũng đứng dậy nói:

- Thần tán thành!

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối là Tả Hữu tướng, ngưng tụ trong triều một lực lượng không nhỏ, bọn họ vừa mở lời, đã có rất nhiều người hưởng ứng.

Lý Thế Dân gật đầu cười nói:

- Phòng tướng nói đúng!

Lúc này khâm điểm Tả uy vệ Đại Tướng quân Lý Tích là Đại tổng quản hành quân di đạo, Hữu lĩnh quân đại tướng quân Chấp Thất Tư Lực là tổng quản bạch lan đạo, Tả vũ vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt là tổng quản hành quân thủy đạo, Tả lĩnh quân tướng quân Lưu Lan tổng quản hành quân hà đạo, binh chia làm ba đường, lĩnh tám vạn quân xuất chiến Thổ Phiên, sắp sửa xuất chinh.

Bọn người Đỗ Hà cũng là một thành viên của Tả uy vệ cũng phụng mệnh theo quân xuất chiến.

Quả nhiên là ghé con mới để không sợ cọp, Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái ba vị chim non nghe tin tức này, cả đám đều sát quyền mài chưởng, chỉ hận không thể lập tức khởi hành, đám lão binh trong quân doanh cũng sục sôi ý chí chiến đấu.

Đối với bọn họ mà nói, cuộc chiến này chính là cơ hội lập công, về phần Thổ Phiên gì đấy, hoàn toàn không đáng để tâm.

- Di Ái, người phải tăng cường kết hợp với đội Mạch Dao, ta trông cậy đội kỳ binh của người có thể phát huy hiệu quả bất ngờ!

Đỗ Hà rất nghiêm túc dặn dò Phòng Di Ái. Trong chư tướng La Thông trí dũng song toàn không cần lo lắng, Vương Đức cũng có kinh nghiệm chiến trường, đáng tin nhiệm, chỉ có Phòng Di Ái khiến hắn phải quan tâm.

Với năng lực của Phòng Di Ái mà nói, căn bản không cần hoài nghi, chỉ có điều hành quân tác chiến không phải chuyện riêng của một cá nhân, với tư cách Đại tướng lãnh binh, ngoại trừ có thể đấu tranh anh dũng, còn phải phối hợp nhịp nhàng với binh sĩ phía sau.

Về điểm này, Phòng Di Ái có vẻ xa lạ.

- Đại ca, ta sẽ cố gắng!

Phòng Di Ái khẽ gật đầu.

Đỗ Hà vỗ vai hắn, mỉm cười cổ vũ. Phòng Di Ái quả thật có chút ngốc nghếch, nhưng cố gắng của hắn lại rõ như ban ngày. Ngay cả La Thông tâm tính cao ngạo cũng phải kích động trước sức mạnh của hắn, thỉnh thoảng tranh thủ thời gian chỉ điểm cho hắn.

Còn Đỗ Hà càng không cần phải nói.

Về đến nhà, Đỗ Hà thấy Chương thị đang ở trong đại sảnh, hắn vội đi vào bóp vai cho mẫu thân.

Động tác của Đỗ Hà không cao minh, nhưng hắn có thể nhận ra huyết vị, còn có thể nội công, thỉnh thoảng đưa vào một ít chân khí mát xa huyết đạo, hoàn toàn không thua kém thợ đâm bóp chuyên nghiệp.

Chương thị nhắm mắt lại, khoan khoái hưởng thụ.

Qua một hồi lâu, Chương thị mới mở mắt ra, vỗ tay lên vai, kéo Đỗ Hà ngồi xuống bên cạnh hỏi han:

- Hà nhi, con nói cho vi nương biết, có phải con lại gây họa gì rồi không?

Đỗ Hà trợn tròn mắt, vô cùng ngạc nhiên.

- Con đó! Lần nào ra ngoài gây ra chuyện lớn, về nhà đều làm như vậy. Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Chương thị yêu thương hỏi han Đỗ Hà.

Đỗ Hà khóc không ra nước mắt, vội vàng giải thích:

- Hà nhi không gây chuyện rắc rối gì cả, chỉ là Thổ Phiên xâm phạm, Hoàng thượng lệnh cho Tả uy vệ Đại Tướng quân Lý tướng quân thống soái tam quân, dẫn binh xuôi nam, hà nhi cũng ở trong danh sách xuất chinh. Ba ngày sau sẽ xuất phát, đến Tùng Châu nghênh kích quân địch.

Chương thị như bị sét đánh, ngây người, bàn tay nắm tay Đỗ Hà lạnh ngắt, trên mặt không còn huyết sắc:

- Hà nhi, con đừng dọa vi nương, không phải con đang nói đùa với mẫu thân chứ!

Đỗ Hà biết rõ đạo lý con đi ngàn dặm mẫu thân lo lắng, hướng chỉ hắn không chỉ đi ngàn dặm, mà là ra chiến trường, sinh tử chưa biết thể nào.

- Mẫu thân, chuyện này đã quyết định rồi, Hoàng thượng đã ban thánh chỉ, há có thể giả được sao!

Đỗ Hà an ủi khẽ vuốt tay Chương thị.

- Nhưng con mới 15 tuổi!

Chương thị kích động kêu lên:

- Sao có thể để một đứa trẻ 15 tuổi ra chiến trường được chứ?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Mẫu thân, đây không phải Bệ hạ yêu cầu, mà là hài nhi tự nguyện!

- Cái gì?

Chương thị kinh ngạc, chăm chú nhìn Đỗ Hà, trong ánh mắt chứa đầy cảm xúc khó tin, một hồi lâu mới mở miệng nói:

- Đây có phải suy nghĩ thật sự của con không?

Đỗ Hà gật đầu khẳng định nói:

- Hảo nam nhi chí ở bốn phương! Lẽ nào mẫu thân muốn nhìn hài nhi cứ tầm thường, không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết ăn chơi hay sao? Hài nhi hiện tại có lý tưởng, có khát vọng, mẫu thân nên ủng hộ mới đúng!

- Nhị lang nói rất đúng!

Đỗ Như Hối bước vào đại sảnh nói:

- Chim non cuối cùng cũng có ngày giương cánh bay lượn. Phu nhân, Nhị lang lớn rồi, đã là một đại nhân rồi, bây giờ là lúc để con tự quyết định đường đi của mình.

- Nhị lang! Con hiện giờ, hoàn toàn có năng lực tự mình bay lượn, nhưng phải nhớ lấy chừng vì cái trước mắt, con mới 15 tuổi, thời gian còn dài!

Không giống với Chương thị ân cần che chở, Đỗ Như Hối chỉ ân cần dạy bảo, nhưng cũng khiến người nghe cay mắt.

- Được rồi!

Chương thị cũng thỏa hiệp, rất nghiêm túc sửa sang lại cổ áo cho Đỗ Hà, lộ ra nụ cười hiền lành nói:

- Hà nhi cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi, cũng biết quốc gia đại sự, làm người có trách nhiệm, vi nương rất mừng.....

Nói xong Chương thị lại lấy tay lau nước mắt, miễn cưỡng nói:

- Không được tổn hại thanh danh của Đỗ gia ta, vạn sự cẩn thận, bình an trở về.....

Đỗ Hà vội vàng làm tư thế của thủy thủ Popeye, ra vẻ mình rất cường tráng, dương dương đắc ý nói:

- Mẫu thân cứ yên tâm, lần này hài nhi đi, nhất định sẽ không rụng một sợi tóc nào trở về.

Nếu không, mẫu thân đếm tóc trên đầu con trước đi, sau này con trở về hãy đếm lại.

Nói xong hắn đưa đầu ra thật.

Chương thị cười mắng:

- Đi đi, mẫu thân cũng không có tâm tình đùa giỡn với con!

Nhưng lúc này Chương thị cũng không còn thương cảm như trước nữa.

Đúng lúc này, nghe tiểu nhân báo lại có Lý Tuyết Nhạn cầu kiến.

Đỗ Như Hối và Chương thị đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại ả ý nhìn Đỗ Hà.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

93. Chương 93 : Đến Tiên Tuyền

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phủ Thái Quốc Công nguyên là phủ vương hầu, bên trong đình đài lầu các vô cùng phồn hoa.

Đỗ Hà, Lý Tuyết Nhạn bước chậm trên con đường nhỏ ở Tây viện.

Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng lòng người lại không có tâm tư thưởng thức.

- Nghe nói người muốn theo quân xuất chinh?

Lý Tuyết Nhạn cúi đầu nói, không thấy rõ được nét mặt của nàng.

- Đúng!

Đỗ Hà lên tiếng:

- Ba ngày sau xuất phát, đã định ngày rồi.

- Có thể không đi được không?

Lý Tuyết Nhạn dừng bước, thấp giọng nức nở.

Đỗ Hà thuận thế ôm nàng vào trong lòng, nhẹ giọng an ủi.

Lý Tuyết Nhạn không cự tuyệt, chỉ im lặng nằm trong lòng hắn nói:

- Năm Trinh Quán thứ tư, đại ca ta đã bỏ mạng trong chiến đấu với Đột Quyết, ta sợ..... Người

Nàng không nói được nữa, chỉ ôm hắn thật chặt, giống như sợ hắn rời khỏi.

- Ta sẽ trở về!

Đỗ Hà nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng, cho nàng một hứa hẹn.

Thấy hồ nước bên cạnh đình viện có cây thùy trúc, Đỗ Hà vươn tay chém đứt một cây, vót thành những phiến trúc cứng cối, chọn lọc cẩn thận, chế thật nhỏ.

Lý Tuyết Nhạn không hiểu, chỉ tò mò nhìn hắn.

Sau nửa canh giờ, Đỗ Hà dùng phiến trúc trên tay làm thành một con châu chấu xinh xắn, đáng yêu. Khi hắn còn bé ham chơi, thường xuyên bám theo những người bán hàng trên đường, xem họ làm đồ. Hắn cảm thấy rất thú vị, ở bên cạnh tỉ mỉ học hai ngày, cũng biết làm một số đồ xinh xắn.

Hắn đặt con châu chấu bằng trúc lên bàn tay nhỏ nhắn, trơn mềm của Lý Tuyết Nhạn nói:

- Cái này tặng cho nàng.

Lý Tuyết Nhạn nhìn con châu chấu đáng yêu, vui vẻ mỉm cười, đặt tay lên trước ngực, mỉm cười nói:

- Ta rất thích!

Hôm sau, khi Đỗ Hà tới Huyền Vũ môn, bỗng nhiên nhìn thấy gần Huyền Vũ môn có một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc.

Hắn tươi cười bước nhanh tới.

Người đó là Trường Nhạc công chúa!

Nàng cũng nâng gót ngọc đi tới.

Hai người nhìn nhau, Đỗ Hà kêu lên:

- Trường Nhạc!

Trong lòng Đỗ Hà thật sự cảm động, hôm nay cũng không phải là ngày nghỉ, lúc này Trường Nhạc công chúa ở đây chờ mình cũng có nghĩa nàng sẽ vô cớ đến muộn lần đầu tiên nghênh đón bằng sinh.

- Ta nghe phụ hoàng nói người muốn theo quân xuất chinh, ta đã cầu bùa bình an cho người suốt đêm, hy vọng người bình an trở về!

Trường Nhạc công chúa lấy tấm bùa bình an được làm bằng một khối gỗ tử đàn đưa cho hắn.

Nàng không nói nhiều lời, nhưng lại khiến Đỗ Hà cảm nhận được tình ý dạt dào.

Đỗ Hà cũng không tin quỷ thần, nhưng vẫn long trọng tiếp nhận mảnh tình ý của Trường Nhạc công chúa, hơn nữa còn cất vào trong người.

- Vừa hay, ta cũng có thứ muốn tặng cho nàng!

Đỗ Hà lấy ra con châu châu hắn làm suốt đêm, đặt vào trong tay nàng:

- Đây là ta tự tay làm đấy!

Trường Nhạc công chúa vui mừng, giữ con châu châu trong tay như bảo bối.

Đỗ Hà bỗng nhiên hôn lướt lên mặt Trường Nhạc công chúa, thấp giọng nói:

- Chờ ta trở lại!

Nói xong, hắn vận khinh công rời đi.

Trường Nhạc công chúa phẳng phất giống như bị điện giật, đứng ngây người tại chỗ.

Khi nàng tỉnh táo lại, đã không còn thấy Đỗ Hà đâu nữa, nàng xấu hổ sờ lên má, trong lòng như không còn cảm giác mâu thuẫn gì nữa.

Ba ngày thoáng cái trôi qua, hôm nay là ngày đại quân xuất phát.

Từ hôm qua, Phạm Nguyên Thần đã dẫn 500 thân binh đến báo danh.

Với tư cách thế gia đệ tử, khi xuất chinh có quyền mang theo thân binh, y theo quy củ, quan đến Đô úy, đều có thể dẫn theo 50 thân binh. Nhưng thân vệ của đệ tử có công huân lại vượt xa con số này, triều đình cũng một mắt nhắm một mắt mở, dù sao nhiều lính cũng không có gì xấu, huống chi triều đình lại không cần trả tiền phí tổn cho thân binh.

Giống như Đỗ Hà, theo quy định, hắn chỉ được phép dẫn theo 100 thân binh, nhưng hắn lại dẫn theo một chuyến 500 người, cũng không có ai nói gì. Dù sao hắn có phụ thân là Tể tướng làm hậu thuẫn, không có người nào rảnh rỗi đi tố cáo hắn với Lý Thế Dân.

Đỗ Hà để bọn họ xen lẫn với quân đội của mình, phối hợp với thân binh Phòng Di Ái, La Thông mang theo, ít nhiều hắn cũng chỉ huy gần 2000 nhân mã.

Một đám người khí thế hào hùng, rất là uy phong.

Trên giáo trường, đại soái Lý Tích phát biểu cảm nghĩ xuất chinh, tụ tập đội ngũ bốn vạn nhân mã, giống như một con trường long, sải bước kiên định, tiến về hướng chiến trường.

Dân chúng thành Trường An sớm đã quen thuộc với tràng diện chiến tranh, từ năm Trinh Quán, hùng binh của Đại Đường nhiều lần xuất chinh, không gì không đánh được, tiêu diệt Đột Quyết, tấn công Thổ Dục Hồn, binh uy hiển hách, dân chúng đứng xem hai bên đường bắt đầu phát ra những tiếng hô thắng lợi.

Đây là vinh quang của Đại Đường, trong lòng mỗi người dân đều tự hào Đại Đường nhất định bất bại!

Khi tiến vào cửa thành, từ xa Đỗ Hà đã trông thấy Chương thị và đại ca Đỗ Cấu, ngay cả đại tẩu không bao giờ bước chân ra khỏi nhà cũng ôm đứa cháu ba tuổi đứng bên cạnh tiến đưa.

Đỗ Hà cũng không tiến lên chuyện trò, hấn sợ cảm xúc ly biệt lại khiến cho Chương thị rơi lệ, chỉ giơ tay, biểu thị mọi người hãy yên tâm.

Trong đám người, hấn bất ngờ nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Vũ Chiếu! Nàng tựa hồ đang tìm người nào đó, ánh mắt di động trong đám người.

Khi hai đôi mắt gặp nhau, Đỗ Hà vẫy vẫy tay, mỉm cười với nàng thay lời chào hỏi.

Đối phương cũng dùng nụ cười ngọt ngào đáp lại, nụ cười của nàng giống như hoa hồng, thật sự rất đẹp.

Sau đó ánh mắt của nàng cũng không di động nữa, mà tập trung trên người Đỗ Hà.

Chẳng lẽ nàng tới tìm chính?

Đỗ Hà nghĩ như vậy, đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh lẽo, giống như có một luồng hàn khí bức ra, hấn quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn đang đứng trên cổng thành, ánh mắt bất thiện nhìn mình.

Hai nữ nhân này cũng tới sao?

Hấn đưa tay chào hỏi, nhưng hai người tựa hồ đã nhất trí, ra vẻ không nhìn thấy Đỗ Hà.

Không phải bọn họ đang ghen tuông chứ!

Đỗ Hà cười thầm, theo đại quân đi xa.

Hành quân chưa đến mười dặm, Đỗ Hà đột nhiên được Lý Tích triệu kiến.

Đỗ Hà kêu La Thông, Vương Đức hiệp trợ lãnh binh, giục ngựa gia tốc.

- Thúc phụ!

Đỗ Hà từ phía sau đi tới bên cạnh Lý Tích.

Lý Tích mặc áo giáp, tay vân vê chòm râu, cười nói:

- Hiền chất, đã quen tất cả mọi việc trong quân doanh chưa? Lần đầu xuất chinh có suy nghĩ gì?

Đỗ Hà thông dong đáp:

- Tiểu tử trời sinh tùy ý tiêu sái, nói thật không có cảm giác gì!

Lý Tích bộc phát ra một tràng cười to, tán thưởng:

- Tốt, không có cảm giác gì dễ thành đại sự, nên như thế, vững như bàn thạch, không thay đổi theo cảm xúc. Nhưng có hứng thú cùng đồng hành với lão phu không?

Mặc dù Đỗ Hà cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn đáp ứng.

Lý Tích dẫn theo Đỗ Hà, trên đường đi bàn chuyện quân sự, nơi nào thích hợp cắm trại, nơi nào thích hợp phục kích, nơi nào thích hợp phóng hỏa, nơi nào thích hợp thủy công.

Đỗ Hà giật mình, đây là Lý Tích đang chỉ điểm hấn cách dùng binh.

Mặc dù gần đây Đỗ Hà đọc rất nhiều binh thư, nhưng kinh nghiệm vẫn chưa có gì.

Còn Lý Tích kinh qua bách chiến, được xưng tụng là trưởng thành của vương triều Đại Đường, tài hoa chỉ thua kém Lý Tĩnh, có thể được hấn chỉ điểm là may mắn của Đỗ Hà.

Đỗ Hà ở bên cạnh nghe hấn giảng giải, khiêm tốn thụ giáo, nhưng chỗ nào không hiểu hoặc không đồng ý cũng nói thẳng.

Lý Tích khi thì giải thích nghi hoặc cho hấn, khi lại cùng hấn

biện luận.

Hai người thậm chí từng tranh cãi tới mức mặt đỏ tía tai vì bất đồng ý kiến, không ai chịu ai, cuối cùng khó chịu tan rã.

Nhưng không đến nửa canh giờ, lại tụ tập một chỗ, phát biểu ý kiến của mình.

Hơn mười ngày sau, dưới sự chỉ điểm của Lý Tích, Đỗ Hà đã có hiểu biết nhiều hơn về đạo dùng binh.

Lý Tích cũng tán thưởng tự đáy lòng, mặc dù hấn lấy thái độ chỉ điểm Đỗ Hà giảng giải kinh nghiệm cho hấn, nhưng trước khi đi ngủ, ngẫm nghĩ lại đều phát hiện suy nghĩ kỳ diệu của Đỗ Hà cũng mang tới cảm giác tươi mới cho mình, vì vậy càng ra sức chỉ điểm Đỗ Hà.

Đại quân gấp rút hành quân, khi bọn họ vừa đến Giao Xuyên liền nhận được tin tức Thổ Phiên đã công phá Tùng Châu.

Lúc này bọn họ chỉ còn cách đại quân Thổ Phiên chưa đến trăm dặm.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

94. Chương 94 : Phỏng Đoán Dịch Ý

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại quân không vào thành, mà trực tiếp tập hợp với hai nhánh đại quân khác, đồn trú bên ngoài thành Giao Xuyên.

Lý Tích lập tức tổ chức hội nghị quân sự.

Lý Tích ngồi phía trên, ngồi trên cùng bên cạnh hấn chính là Hữu lĩnh quân Đại Tướng quân Chấp Thất Tư Lục, còn lại là Tả vô vệ Tướng quân Ngưu Tiến Đạt, Tả lĩnh quân tướng quân Lưu Lan, tiếp theo mới là đám binh tướng Lý Nghiệp Hủ, Lý Kế Nghiệp, Đỗ Hà.

Chấp Thất Tư Lục là võ tướng Đột Quyết, từng là một Đại tướng dưới trướng Hiệt Lợi Khả Hãn, nhưng cảm nhân đức của Lý Thế Dân, chân thành quy thuận. Có một lần, Lý Thế Dân chơi đuổi thỏ trong vườn ngự uyển, Chấp Thất Tư Lục tiến lên khuyên giải.

Lý Thế Dân không đồng ý, lại qua mấy ngày, hấn lại đang chơi con thỏ, trùng hợp thế nào lại để cho Chấp Thất Tư Lục nhìn thấy, Chấp Thất Tư Lục cỡi mũ quan, cỡi áo măng bào đai lưng ngọc, dùng quan vị của mình tới khuyên giải Lý Thế Dân không nên chơi bởi lâu lổng.

Lý Thế Dân cảm động, đã tiếp nhận ý kiến của hấn, hơn nữa còn hạ chiếu gả con gái của Đường Cao Tổ Lý Uyên, cũng chính là muội muội của mình là Cửu Giang công chúa cho hấn, từ nay về sau ủy thác trách nhiệm.

Chấp Thất Tư Lục cũng vì vậy mà thăng tiến cực nhanh, dựa vào tài hoa quân sự xuất chúng, bộc lộ tài năng ở Đại Đường. Năm Trinh Quán thứ chín hấn theo Lý Tĩnh xuất chinh Thổ Dục Hồn, nhiều lần lập chiến công, trở thành một trong hai hai Vệ Đại Tướng quân của Đại Đường.

Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan có lẽ không có gì nổi danh, nhưng đều là nhân vật rất cao minh, đều là tướng lãnh thiện chiến.

Chấp Thất Tư Lục có đặc điểm đặc thù của người Đột Quyết, tóc tết đuôi ngựa, đỉnh đầu trọc lóc, nhìn rất bư hấn. Ngưu Tiến Đạt cũng là một vị Tướng quân hung hấn, cường tráng như trâu. Lưu Lan lại là một thư sinh có phần yếu đuối, có vài phần khí chất nho tướng.

Khi Đỗ Hà đang quan sát ba người bọn họ, Lý Tích phiên muện nói:

- Đã có tin tức, một canh giờ trước, Thổ Phiên đã công kích Tùng Châu. Chư vị có ý kiến gì không!

Chấp Thất Tư Lục nói đầu tiên:

- Đường nhiên phải nhanh chóng tiến binh đến Tùng Châu, không được để Thổ Phiên tiếp tục càn rỡ.

Ngừng lại một lát, hần lại nói:

- Ta cảm thấy nên chia binh thành hai đường, một đường ngăn chặn kiên bộ gì đó của Thổ Phiên, một đường phái một đội kỳ binh tập kích quấy rối con đường lương thảo của chúng. Nơi này là cảnh nội của Đại Đường, chúng ta hoàn toàn chiếm cứ ưu thế.

Đỗ Hà nghe xong cũng không ngừng gật đầu tán thưởng, Chấp Thất Tư Lục không hổ là danh tướng, nếu dùng phương pháp này, phá Thổ Phiên không khó, khuyết điểm duy nhất chính là khó có thể đại thắng.

- Ta có một đề nghị, quân Thổ Phiên liên tiếp giành được thắng lợi, trận chiến mở màn Tùng Châu lại chiến thắng nhanh, nhất định sinh lòng kiêu ngạo, kiêu ngạo sẽ có phần buông lỏng, nếu như thừa dịp đêm tối tập kích thì...

Trên khuôn mặt thô kệch của Ngưu Tiến Đạt lộ ra nụ cười.

Đỗ Hà cũng hiểu ý mỉm cười, Ngưu Tiến Đạt đúng là trong thô kệch có sự khéo léo, trận chiến đầu tiên trong lịch sử giữa Đại Đường và Thổ Phiên cũng vì kế hoạch đánh lên ban đêm của hần mà chém đầu hơn ngàn tên, khiến cho Thổ Phiên nhận thức được binh uy của Đại Đường, sợ tới mức không dám tái chiến.

- Được, đề nghị của Ngưu tướng quân không tệ, mặt tướng tán thành.

Lưu Lan gật đầu tán đồng, những tướng quân khác cũng ra sức phụ họa.

Trong lòng Đỗ Hà bắt đầu thấy nôn nóng, tại sao Lý thúc thúc không nói cho các Đại Tướng quân phương pháp dụ địch, mọi người bắt đầu lộn xộn thương nghị? Hần lập tức cũng không nghĩ nhiều, bước ra nói:

- Công kích không bằng thủ!

Lý Tích tựa hồ đang đợi Đỗ Hà lên tiếng, ẩn ý hỏi:

- Đỗ Trung Lang tướng nói vậy là sao?

- Bẩm Đại Tướng quân!

Đây là hội nghị quân sự, với tư cách một người lính, Đỗ Hà cũng biết không thể tùy ý như bình thường, nghiêm nghị nói:

- Binh pháp có nói: “Người thiện chiến, chỉ cần đứng ở thế bất bại, chẳng khác nào địch nhân thất bại”. Thổ Phiên ở cao nguyên, đại quân đột kích, chiến tuyến kéo dài, tiếp tế bất lợi. Quân ta chỉ cần một mặt cố thủ, một mặt tập kích con đường lương thảo của bọn chúng, làm cho lương thảo của đối phương không thể tiếp tục. Không quá một tháng, đội khí lương thực của đối phương cạn kiệt, quân ta lại một lần nữa thừa thắng xông lên. Quân ta được nghỉ ngơi dưỡng sức, tấn công địch không có lương thảo, còn không thể không thắng!

Nghe Đỗ Hà nói thú vị như vậy, chư tướng đều mỉm cười.

Chấp Thất Tư Lục gật đầu khen:

- Ta không thích chiến pháp của vị tiểu tướng này, nhưng đây tuyệt đối là chiến thuật cao minh.

Ngưu Tiến Đạt cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, kế hoạch của Đỗ Trung Lang tướng ít nguy hiểm hơn kế hoạch của bốn tướng, có thể nói vạn toàn, có thể thử xem.

Lưu Lan cũng không có dị nghị.

Khác biệt lớn nhất giữa võ tướng và quan văn chính là tính tình ngay thẳng, minh bạch lý lẽ, ít có lục đục với nhau.

Mặc dù Đỗ Hà chỉ là một gã Trung Lang tướng nhỏ bé, nhưng Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan không tức giận vì ý kiến phản đối của hắn, ngược lại còn khiêm tốn tiếp nhận.

Lý Tích cười nói:

- Chủ ý của Tư Lực Đại Tướng quân có thể thực hiện, kế sách của Đỗ Trung Lang tướng có thể nói vạn toàn!

Hắn đứng dậy quát:

- Chư tướng nghe lệnh.....

Chư tướng trong doanh trại đều đứng dậy.

- Lệnh cho Chấp Thất Tư Lực Đại Tướng quân dẫn một nhánh quân bất ngờ tập kích, quấy rối lương thảo của đối phương. Sau đó tiến binh Tùng Châu, chỉ thủ chứ không tấn công! Chư vị Tướng quân tuân thủ chức vị, không được lười biếng!

- Tuân lệnh!

Chư tướng lĩnh mệnh rời khỏi, Đỗ Hà lại được Lý Tích kêu ở lại.

- Đại Tướng quân?

Đỗ Hà cung kính kêu.

- Ở đây chỉ có ta và ngươi, hiền chất không cần đa lễ.

Lý Tích lẳng lặng nhìn Đỗ Hà, thần bí cười nói:

- Kế sách dụ địch xâm nhập là ngươi sao!

- A!

Đỗ Hà trợn mắt ngạc nhiên.

Lý Tích thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, mỉm cười giải thích:

- Hoàng thượng phái đại tướng xuất chinh chưa bao giờ hỏi đến Tướng quân phá địch như thế nào, chỉ tùy ý để thống soái tự quyết định. Lần này lại bất ngờ lập kế hoạch trước, hiển nhiên là có người khác hiến kế phá địch. Nhưng Hoàng thượng lại nói là diệu tướng của mình, giải thích duy nhất chính là người xuất kế thân phận quá thấp, không đủ khiến mọi người tin phục. Ta nhìn toàn quân, chỉ có hiền chất có tư chất, hôm nay thử qua, quả thật là như vậy!

Đỗ Hà giật mình, vội vàng chấp tay bái nói:

- Thúc phụ quả nhiên rất cao minh, không thể gạt được người, đó chính xác là chủ ý của tiểu chất.

- Nào, chúng ta ngồi xuống rồi nói!

Lý Tích chỉ vào vị trí bên cạnh hỏi:

- Nếu kế sách đó là của ngươi, vậy ngươi định đánh như thế nào! Ta muốn nghe ý kiến của ngươi.

- Tiểu chất vốn định trực tiếp đánh địch trên chiến trường, nhưng gần đây thương thảo binh pháp mưu lược với thúc phụ, khiến cho tiểu chất mở mang đầu óc, suy nghĩ cũng rõ ràng! Mấy đêm nay, tiểu chất liên tục phân tích động cơ, mục đích của Tùng Tấn Kiên Bó. Đại Đường ta phú cường như vậy, tại sao bọn chúng có gan đến đánh? Trước kia ta cảm thấy Tùng Tấn Kiên Bó rất tự cao tự đại, cho nên mới dùng kế trá bại dụ địch, nhưng gần đây suy nghĩ mới phát hiện mình đã sai lầm!

- Tùng Tấn Kiên Bó có thể kiến tạo sự nghiệp to lớn chỉ trong thời gian bảy năm như vậy, tuyệt đối không phải một thủ lĩnh tự cao tự đại có thể làm được. Cho nên, hắn không phải tự đại, mà là có mục đích khác.

- Mục đích của hần chính là bức bách Đại Đường ta thỏa hiệp, muốn nghênh đón Đại tướng Lộc Đông Tán trở về. Bởi vì hần biết rõ, mục đích của Đại Đường ta là hùng bá Tây Vực, cho nên sẽ không đối đầu với bọn hần, cũng sẽ không xuất động đại quân đối phó với hần. Huống chi, bọn hần có cao nguyên là nơi hiểm yếu, cũng không sợ bách chiến hùng binh của Đại Đường ta.

Mục đích của hần không phải đánh chiếm Trường An, mà tiêu diệt toàn bộ đại quân chúng ta.

Hần muốn cho Hoàng thượng biết rõ, Thổ Phiên bọn hần có thực lực trở thành uy hiếp của Đại Đường, cũng có thực lực trở thành minh hữu của Đại Đường. Chỉ cần hần làm được điểm này, sẽ lập tức lên lớp giảng bài nhận lỗi với Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng không thừa nhận thực lực của bọn hần, dẫn đại quân báo thù, bọn hần sẽ trốn vào cao nguyên, chiến một trận với quân ta. Nếu đại quân ta rút lui, bọn hần có thể trở lại, cứ lặp đi lặp lại như vậy, trừ phi Đại Đường ta mạo hiểm tiến vào nội địa Thổ Phiên, tử chiến một trận, bằng không sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch khai thác Tây vực của Hoàng thượng, người chịu thiệt chính là Đại Đường ta. Cho nên hần không sợ Đại Đường ta không thỏa hiệp với bọn hần, không sợ không cứu được Lộc Đông Tán, đồng thời kết minh với bọn hần, mà hần cũng né tránh một cường địch là Đại Đường ta, đánh nhược quốc xung quanh, xoi tái bọn hần, tăng cường thực lực của mình.

- Cho nên, hiện tại tiểu chất có thể khẳng định, chỉ cần đại quân ta đến tiền tuyến, ngay trong đêm, bọn chúng nhất định sẽ thừa dịp ban đêm tập kích doanh trại chúng ta. Quân ta thất bại, từ đó bọn chúng cũng giành được thắng lợi.

Đỗ Hà nói rất chắc chắn, trong mắt lộ ra ánh sáng không tầm thường.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

95. Chương 95 : Cơ Hội Duy Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tích vừa vui mừng lắng nghe Đỗ Hà nói, vừa lắc đầu cười khổ.

Thì ra bọn hần đã sớm biết tất cả chuyện này, chỉ có Đỗ Hà là không biết.

Ý đồ của Tùng Tán Kiền Bố có thể giấu diếm được Đỗ Hà, nhưng không thể gạt được Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân căn bản không tin tưởng ý tứ chân chính bên trong phong thư Tùng Tán Kiền Bố đã viết, với tư cách một quân vương, hần có tự tin này. Hần tin tưởng Đại Đường dưới sự cai trị của hần, trừ phi là kẻ ngu, bằng không nhất định không dám nói những lời này.

Hoàn toàn có thể khẳng định, Tùng Tán Kiền Bố tuyệt đối không phải kẻ ngu, ngược lại là một người tuyệt đỉnh thông minh, bằng không không thể quật khởi Thổ Phiên, bình định nội loạn, trở thành bá chủ có gần ba mươi vạn binh chỉ trong bảy năm ngắn ngủi.

Lý Thế Dân sở dĩ không phản đối Đỗ Hà một vì kế sách của Đỗ Hà xác thực có thể thực hiện, hai là chính hần cũng không biết ý tứ chân chính của Tùng Tán Kiền Bố, chỉ phát giác hần có toan tính khác, cho nên không nói rõ.

Ngay trong đêm đó, Lý Thế Dân chiêu tập năm danh tướng mưu trí dưới trướng là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tĩnh, Lý Tích, Ngụy Chính cùng nhau thương nghị.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, với đội hình như vậy, đừng nói là Thổ Phiên, cho dù phóng mắt toàn bộ thiên hạ cũng không có người nào làm gì được bọn họ.

Lý Tĩnh lên tiếng đầu tiên:

- Trong thư của Tùng Tán Kiên Bồ có lừa dối, lão thần rất hiểu hần, hần quyết không phải là người lỗ mãng, hồ đồ như vậy.

Phòng Huyền Linh nói tiếp:

- Nếu không phải hồ đồ thì đích thị là có mưu đồ khác. Ý định của hần là tỏ ra yếu thế, để cho chúng ta hiểu lầm Thổ Phồn bọn chúng không có ý đồ với Đại Đường ta, từ đó sinh ra ý nghĩ khinh địch.

Đỗ Như Hối lập tức nói:

- Khuyển tử chính là hiểu lầm, cho nên cho rằng Tùng Tán Kiên Bồ là kẻ tự cao tự đại, lại không biết đây là kế yếu thế dụ địch của hần. Ta đoán mục đích của bọn hần hoàn toàn tương phản với nội dung trong thư, hần không có ý định đánh vào Trường An, mà là cố tình đánh bại quân ta.

Bọn họ bỏ ra hai canh giờ, mỗi người một câu, phân tích thấu triệt, sáng tỏ ý định của Tùng Tán Kiên Bồ.

Cuối cùng, Đỗ Như Hối hy vọng bọn người Lý Thế Dân không nói ý đồ thật sự của Tùng Tán Kiên Bồ cho Đỗ Hà biết, hy vọng hần có thể nhận ra thiếu sót của mình, loại bỏ tính kiêu ngạo của hần.

Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh, Lý Tĩnh đều nhìn ra tiềm lực của Đỗ Hà, cũng có lòng muốn bồi dưỡng hần, cho nên đồng ý. Chỉ có điều bọn họ không thể ngờ được, mặc dù không có đội hình khủng bố như bọn họ, Đỗ Hà dựa vào bản lãnh năng lực của mình vẫn khám phá ra tất cả.

- Hiền chất, làm sao người có thể nhìn ra tất cả mọi chuyện!

Lý Tích cảm thấy rất hiếu kỳ, Lý Thế Dân phải tập hợp nhiều nhân vật cao minh đương thời mới có thể nhìn thấu được dụng ý của địch quân, nhưng Đỗ Hà chỉ dựa vào bản thân tự khám phá ra, thật sự khiến cho hần cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Hắc hắc!

Đỗ Hà gãi đầu nói:

- Kỳ thật từ đầu ta đã cảm thấy chuyện này không được bình thường, mặc dù Tùng Tán Kiên Bồ là địch nhân, nhưng hần xác thực rất giỏi, chắc chắn không phạm phải sai lầm như vậy, chỉ có điều trong thời gian ngắn ngủi, không nhìn ra mục đích thật sự của hần, chỉ có thể xem hần là kẻ tự cao tự đại. Gần đây thỉnh thoảng ngẫm lại cũng dần dần sắp xếp được đầu mối, hiểu rõ dụng ý thật sự của bọn chúng, nhưng....

Hần nói tới đây, cao giọng nói:

- Chính vì như vậy, trận chiến này chúng ta càng phải thắng, hơn nữa phải đại thắng! Tùng Tán Kiên Bồ có thể thiết hạ kế này, đủ thấy hần tương đối hiểu rõ Đại Đường ta, nếu không lòng dạ khó lường há có thể như vậy?

Lý Tích kêu Đỗ Hà lui ra, nhìn theo bóng lưng của hần, không khỏi lắc đầu tán thưởng:

- Đỗ Thanh Liên còn trẻ mà đã có mưu trí, suy nghĩ như vậy, thành tựu tương lai ở trên Lý Tĩnh cũng chưa biết chừng. Đại Đường ta thật có phúc.

Đô Hộ phủ Tùng Châu!

Tùng Tán Kiên Bồ đang tổ chức hội nghị quân sự trong Đô Đốc phủ vừa công chiếm được.

- Tán Phò! Lý Tích của Đường triều đã dẫn tám vạn đại quân tới nơi hiểm yếu gần Tùng Châu, đồng thời bố trí doanh trại ở đó, nhưng tựa hồ không có ý định tiến công, mà đang xây dựng doanh trại. Mặt khác quân ta trinh sát phát hiện Đường quân có một nhánh quân đi đường nhỏ vòng qua Tùng Châu, đi về phía nào không rõ!

Bách Hộ Trường phụ trách chỉ huy trinh sát báo cáo cho Tùng Tán Kiên Bồ tin tức tình báo bộ hạ hần tìm hiểu được.

Tùng Tán Kiên Bồ sắc mặt bất thiện, trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Đại Đường quả nhiên không tầm thường, dùng thủ thay công. Bọn chúng biết được chúng ta không thể đánh lâu dài, dự định cắt đứt con đường lương thảo của chúng ta, không động đến bất cứ binh đao nào cũng có thể đánh lui chúng ta, cuối cùng thừa thắng xông lên, thật sự rất giáo hoạt.

Tùng Tán Kiền Bồ quả thật không phải nhân vật tầm thường, thoáng chốc đã nhìn ra dụng ý chân chính của chiến thuật này.

- Đây chính là “Người thiện chiến, đứng ở thế bất bại, địch không đánh được cũng tự thất bại” trong “Tôn Tử binh pháp”, chúng ta có thể tập được “Tôn Tử binh pháp”, Đường nhân bọn chúng cũng không hề thua kém chúng ta.

Người lên tiếng chính là Chi Tái Dương Nhữ Cung Đốn, một trong những đạo sư của Tùng Tán Kiền Bồ.

Nương Xích Tang Dương Đốn quát:

- Nói như vậy không phải tán dương bọn chúng, mục đích của chúng ta là muốn bức bách Đường chủ thả Đại tướng, cũng không phải thật sự muốn tiến vào Trường An.

Hắn cũng là đạo sư của Tùng Tán Kiền Bồ.

Tùng Tán Kiền Bồ có bốn vị đạo sư, cũng là bốn danh thần trọng yếu nhất dưới trướng hắn, theo thứ tự là Lộc Đông Tán, Thôn Di Tang Bồ Trát, Chi Tái Dương Nhữ Cung Đốn, Nương Xích Tang Dương Đốn.

Tứ đại danh thần y danh hiển hách ở Thổ Phiên, trong đó Thôn Di Tang Bồ Trát giỏi về trị quốc, Chi Tái Dương Nhữ Cung Đốn khéo binh pháp, Nương Xích Tang Dương Đốn sở trường xông pha chiến đấu, còn Lộc Đông Tán là một vị văn võ trọng yếu nhất, cao thủ dùng binh, nhưng hắn am hiểu nhất chính là chiến lược.

Giống như Gia Cát Lượng dưới trướng Lưu Bị, dưới tình huống Lưu Bị binh lực thiếu hụt, đã định ra xu thế phát triển gần hai mươi năm sau cho Thực quốc.

Khi Thổ Phiên mới thành lập cũng có tình huống không sai biệt lắm lúc Lưu Bị tạm trú ở Tân Dã, thậm chí còn ác liệt hơn. Tây nam có Tượng Hùng quốc, đông nam có Nam Chiếu quốc, phương tây có Nê Bà La, phương bắc có Đại Đường, những quốc gia này nếu có ý xâm lấn, bọn họ thực sự khó ngăn cản, có thể nói như bước đi trên miếng băng mỏng. Nhưng vì có Lộc Đông Tán, mỗi bước đi của Thổ Phiên đều có thể đạt được lợi ích lớn nhất, khiến cho Thổ Phiên nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Cho nên Tùng Tán Kiền Bồ không thể tách rời khỏi Lộc Đông Tán, Thổ Phiên cũng không thể không có Lộc Đông Tán.

Tùng Tán Kiền Bồ nhẹ gật đầu.

Từ lúc mới lập quốc, Lộc Đông Tán từng cùng hắn phân tích quốc gia đại sự, lúc ấy hắn nói:

- Đại Đường hiện giờ là một con mãnh hổ, không có kẻ nào có thể địch lại uy mãnh của nó. Còn Thổ Phiên chúng ta là sói, sói không cách nào chống lại hổ, việc chúng ta có thể làm là giao hảo với nó, không xâm phạm lẫn nhau. Nhưng sói sẽ không thua hổ, chỉ cần có thể trấn định hổ, sau đó thu nạp thực lực xung quanh Thổ Phiên, cho đến khi sói biến thành đàn sói, mãnh hổ Đại Đường sẽ không còn đáng sợ nữa.

Tùng Tán Kiền Bồ từ trước đến nay luôn xem lời nói này như thánh chỉ, cho nên hắn căn bản không có tâm tư tiến đánh Trường An. Nếu muốn đánh Trường An, xác thực phải đợi đến lúc đàn sói tập kết.

Hắn cùng các đại thần đã thương nghị bao nhiêu biện pháp hơn một tháng, cuối cùng mới tìm ra được một loại thủ đoạn có thể bức bách Đường triều trả lại Lộc Đông Tán.

Đương nhiên nếu bọn họ biết rõ công sức hơn một tháng qua lại bị một đám quái vật bên trong Trường An phân tích rành mạch trong hai canh giờ, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Chi Tái Dương Nhữ Cung Đốn trầm giọng nói:

- Không thể kéo dài, chỉ có thể tốc chiến! Đường quân xây dựng công sự phòng ngự ngay ở chỗ đóng quân, rõ ràng cho thấy không có ý định đối địch chính diện với chúng ta. Chúng ta chỉ có chủ động tiến công, mới

có thể giành được thắng lợi. Nếu đối phương xây dựng xong công sự phòng ngự, chúng ta muốn thủ thắng cũng là hi vọng xa vời. Cho nên.....

Tùng Tán Kiền Bồ đứng lên, múa nắm đấm nói:

- Cho nên chúng ta chỉ có thể tiến công ngay trong tối nay, thừa dịp bọn chúng ở xa tối mỗi một, công sự phòng ngự chưa thành, phát động tập kích ban đêm! Đây cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta !

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

96. Chương 96 : Sơ Lâm Chiến Trận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cùng Lý Tích sóng vai mà đi, trên đường đi bọn họ phần lớn đều ở cùng một chỗ, tự mình dò xét địa hình chung quanh, thương nghị chỗ bố trí mai phục để bảo đảm tiêu diệt toàn bộ địch nhân tương lai xâm phạm đến đây.

Bởi vì Tùng Tán Kiền Bồ cũng không phải là bình thường, cho nên bọn họ cũng không thể lựa chọn chỗ hiểm yếu để bố trí mai phục. Bởi vì càng hiểm yếu, càng có thể khiến cho lòng người lo lắng, do đó phát hiện vấn đề. Nhưng nếu không bố trí mai phục chỗ hiểm địa thì sẽ không có sự bố trí hiểm yếu, muốn tiêu diệt toàn bộ quân địch không phải chuyện dễ. Cho nên chỗ bố trí mai phục phải đủ để cho đối phương không hoài nghi mà lại đủ hiểm yếu, thật sự phiền toái.

Cũng may bọn họ đang ở vùng đường Kiếm Nam, thuộc về địa khu Ba Thục, nhiều núi rừng hiểm trở, là nơi phù hợp để tìm kiếm một chỗ phục kích.

Lý Tích trước hết ngầm phái Ngưu Tiên dẫn binh bố trí mai phục, chờ Thổ Phiên tập kích bất ngờ vào ban đêm.

Đối với việc Thổ Phiên tập kích vào ban đêm, Đỗ Hà có mười thành nắm chắc. Lần này hẳn khám phá được ý đồ của Thổ Phiên, mình bạch cách nghĩ của Tùng Tán Kiền Bồ nên bố trí dương mưu bức bọn chúng nếu không mạo hiểm đánh lên ban đêm thì sẽ cạn lương thực phải lui binh. Cho nên hẳn căn bản không lo Tùng Tán Kiền Bồ ban đêm không đến. Vào lúc hoàng hôn, Lý Tích triệu tập đại tướng văn võ thông báo kế hoạch chính thức tác chiến ban đêm. Đám Chấn Thát Tư Lực, Lưu Lan hai mặt nhìn nhau nhưng đều dứt khoát lĩnh mệnh.

Lý Tích hít sâu một hơi, hạ lệnh:

- Việc này không nên chậm trễ, đại quân ban đêm phân ra lui lại. Ta dẫn đại quân chủ lực đi nhóm thứ nhất, đại tướng Chấn Thát Tư Lực đi nhóm thứ hai, Lưu Tướng quân lưu lại ngăn chặn Thổ Phiên tranh thủ thời gian cho quân ta. Lưu Tướng quân, người có thể chất rơm rạ trước doanh trại, vào lúc bại có thể phóng hỏa đốt doanh trại ngăn địch, hơn nữa dụ dỗ quân địch tiến vào trong vòng vây bên ta.

Trong lều, tất cả Đại tướng nhất loạt lĩnh mệnh.

Lý Tích lưu lại Đỗ Hà cùng Lưu Lan thương nghị đủ loại sách lược ngăn địch. Bởi vì ít nhất vào thời gian tiếp chiến phải giằng co rất lâu mới có thể vỡ bại lui, nếu không ai sẽ tin tưởng tướng sĩ Đại Đường uy danh hiển hách vừa đánh đã lui?

Lý Tích, Lưu Lan không then là Đại tướng thân kinh bách chiến, lúc thương nghị đem ra rất nhiều chiến thuật công thủ khiến Đỗ Hà mở rộng tầm mắt. Hẳn tuy có cơ trí, cũng có đảm lược vượt xa người thường nhiều thiếu khuyết kinh nghiệm tác chiến phong phú như bọn họ, tuy chỉ ở bên dự thính nhưng cảm thấy thu được lợi ích không nhỏ.

- Mặt tướng sẽ đi bố trí, tuy là bại lui, nhưng trước lúc đó cũng sẽ khiến cho đám tạp chủng Thổ Phiên gây vài cái răng!

Lưu Lan lĩnh mệnh rời đi.

Đỗ Hà tuy mong kế sách có thể thuận lợi áp dụng, nhưng nhớ tới vì thế mà sắp hy sinh quân tốt, đáy lòng đột nhiên cảm thấy áy náy.

Lý Tích kinh nghiệm chiến trường, hiểu được cảm nhận của Đỗ Hà lúc này nên vỗ vai an ủi:

- Chiến trường là phải có người chết, thân là Đại tướng phải nghĩ cách dùng số thương vong nhỏ nhất để đổi lấy thắng lợi lớn nhất. Quả thật những quân tốt bọc hậu này sẽ hy sinh vì kế dụ địch của người nhưng số người sống sót càng nhiều hơn....

Đỗ Hà cũng hiểu đạo lý này, chỉ là có chút khó có thể tiêu tan mà thôi. Dù sao lòng người cũng có tình cảm, Đỗ Hà cũng tuyệt không phải là nhân vật lãnh huyết vô tình.

Dùng qua bữa tối, màn đêm dần dần hạ xuống. Mây đen che phủ bầu trời nhưng không hề có một giọt mưa, thuận lợi nhất cho việc đánh lén cũng như bất lợi truy kích. Đỗ Hà mừng thầm, thời tiết tốt như vậy, xem ra lão thiên gia đã trợ giúp bọn họ một tay.

Sắp tới rạng sáng, Tùng Tấn Kiên Bổ đã dẫn tinh binh đánh lén ban đêm đi tới ngoài doanh trại. Trong thiên địa một mảnh yên lặng, ngoại trừ bốn phía tiếng muỗi vo ve thì không hề có tạp âm.

Nhờ ánh lửa bập bùng trong doanh trại, Tùng Tấn Kiên Bổ cũng biết đại khái bố trí quân địch, cảm giác nặng nề, tán thán:

- Lý Tích không hổ là danh tướng bách chiến của Đường Quốc, các người xem bố trí quân doanh tầng tầng lớp lớp, chẳng chịt phức tạp; Từng đội binh sĩ tuần doanh đều có tinh khí mười phần, kỷ luật nghiêm minh; Lương thảo đồ quân nhu chồng chất như núi, phòng giữ sâm nghiêm. Dù đánh lén ban đêm, quân ta cũng không thể chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Chẳng trách đại tướng thường nói nếu không phải tất yếu, không thể cùng Đường Quốc là địch.

Nương Xích Tang Dương Đốn bên cạnh cũng là danh tướng bách chiến Thổ Phiên đồng ý nói:

- Tấn Phổ nói có lý, nhưng đối phương từ xa tới một mỗi, quân ta nghỉ ngơi đã lâu coi như là một ưu thế.

Tình thế hôm nay đã là tên trên dây không phát không được, Tùng Tấn Kiên Bổ giơ tay làm hiệu lệnh công kích.

- Giết.....

Hơn một vạn chiến sĩ đột nhiên cùng hét lên, ngay sau đó hơn sáu nghìn tên lính sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, chia nhau rất nhanh từng người phóng tới mục tiêu, thanh thế giống như bài sơn đảo hải!

Chỉ một thoáng, không khí yên tĩnh đã hoàn toàn sôi sục. Hai mươi mấy quân sĩ đang đứng gác trước Đường doanh nghe tiếng reo hò cũng vội vàng gõ vang cảnh báo nhưng chưa tới một khắc đã bị binh sĩ đối phương như cuồng triều đâm ngã. Trong lúc nhất thời, tiếng quát tháo “Địch tập kích.....” “nghênh địch”..... vang lên liên tiếp.

Toàn bộ Đường doanh nổ tung!

Tiếng trống trận giục vang, nguyên một đám binh sĩ Thổ Phiên như lang như hổ vọt vào doanh trại, Đường binh cũng đã kịp phản ứng, hai bên đánh giáp lá cà trộn cùng một chỗ. Luận năng lực tác chiến từng binh sĩ, binh sĩ Thổ Phiên không hề kém hơn Đường binh.

Đường triều thượng võ, dân phong dũng mãnh nên quân tốt thiện chiến nhưng Thổ Phiên ở trên cao nguyên, khí hậu khắc nghiệt, được tôi luyện trong thiên nhiên khắc nghiệt nên đều có thân thể cường tráng.

Đỗ Hà phóng tầm mắt chung quanh, sơ lược đoán chừng, địch nhân tới đây lần này ít nhất cũng có tới một vạn năm ngàn người, với hình thức tập kích thì đây là một con số khổng lồ, bởi vì bọn chúng chiếm tiên cơ xông vào doanh trại nên chiếm cứ chút thượng phong.

Quân tốt song phương người chém ta giết, cực kỳ thảm thiết. Đây là lần đầu hấn chứng kiến cảnh tượng như thế, tràng diện chiến tranh so với trên TV hay phim ảnh càng khốc liệt hơn gấp mười, gấp trăm lần.

- Rút lui!

Lý Tích đi tới bên cạnh Đỗ Hà, hấn thuộc về nhóm thứ nhất mà Lý Tích dẫn lui.

- Thúc phụ, ta muốn ở lại trợ giúp Lưu Tương quân!

Đỗ Hà thấy tiền tuyến vì mình mà lâm vào khổ chiến, trong nội tâm không đành lòng.

Lý Tích nhìn hấn, trầm ngâm chốc lát nói:

- Cũng được, cho phép người một lần, người là người biết kế hoạch nhất, để người hiệp trợ Lưu Tương quân triệt thoái sẽ càng dễ dẫn địch vào vòng vây! Bất quá..... Mọi sự coi chừng! Ta biết người võ nghệ cao cường, nhưng đây là chiến trường

- Rõ!

Đỗ Hà hô lớn:

- Di Ái, người dẫn Mạch Dao đội gia nhập phòng tuyến cổ thủ thứ hai, Vương tả lang tướng, La hữu lang tướng, các người chia tả hữu tiến vào trận địch, cứu viện quân sĩ đang khổ chiến, hiệp trợ bọn họ triệt thoái về phòng tuyến thứ hai, ta tự dẫn thân vệ đột nhập chính diện!

La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái nhất loạt lĩnh mệnh. Lý Tích thấy Đỗ Hà chỉ huy đâu ra đấy cũng yên tâm, tự lĩnh đại quân lui lại bố trí mai phục. Đỗ Hà rút Bàn Long Kiếm, thúc dục lương câu dẫn Phạm Nguyên Thần và 500 nhân mã đột nhập chính giữa.

Đây là lần chiến đấu trên chiến trường của hấn, không khỏi có chút khấn trương, bắt chước Trương Phi trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, quát một tiếng:

- Trường An Đỗ Thanh Liên ở đây, ai dám đánh với ta một trận!

Lời này nói rất uy phong, rất cuồng vọng, cũng rất khí phách. Trương tam gia vừa quát như thế đã dọa lui mấy chục vạn đại quân Tào Tháo, Đỗ Hà vừa quát như thế đã khiến cho hơn mười ngọn trường thương đâm thẳng mặt!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

97. Chương 97 : Thần Lai Nhất Tiến

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Móa!

Đỗ Hà hai mắt trừng trừng, biết tiếng quát vừa rồi của bản thân chẳng những không tạo thành bất luận uy hiếp gì, ngược lại bại lộ thân phận trở thành cái đích công kích của địch nhân, hơn mười người múa đao thương kiếm kích nhảy xổ vào hấn.

Cái này nói rõ bỏ qua sự hiện hữu của hấn!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Đỗ Hà gầm lên một tiếng, trường kiếm bảo vệ toàn thân tiếp hết binh khí công tới. Bàn Long Kiếm vốn là lợi khí chém sắt như chém bùn, lúc này được hấn quán chú nội lực càng khiến hàn quang bột phát, lần lượt chặt đứt từng binh khí đối phương.

Hắn đại hiển thần uy, lại lần nữa hét lớn một tiếng đem vứt bỏ hết thủy tạp niệm, toàn tâm đầu nhập trường kiếm trong tay, ra sức xông về trước chém giết. Sau khi liên tục hạ mấy địch nhân, hắn quay lại thấy thủ hạ đã xếp thành chùy hình trận, theo sát tiến sâu vào quân địch.

Phía trước đều là binh sĩ Thổ Phiên, trường kiếm trong tay hắn càng thêm không dung tình. Bọn chúng vốn đều là binh sĩ kiêu dũng nhưng đối địch với chiêu thức tinh diệu của cao thủ võ lâm như Đỗ Hà thì không thể chống đỡ.

Lúc quân tiên phong xông đến thì chung quanh la liệt thi thể, cực kỳ thảm thiết. Ở giữa doanh trại là một đội gần trăm Đường binh đang bị địch nhân vây công, liều mình tử chiến. Đỗ Hà nộ phần điên cuồng, sát cơ đại thịnh, tựa như một đạo thiểm điện, dũng mãnh tiến vào trong trận địch.

Bóng đêm tràn ngập, khắp nơi đều là bóng người lúc ẩn lúc hiện, không ai nhìn rõ được mặt đối phương. Hắn không cần quan sát cẩn thận, neho mắt lại, phàm là bóng dáng kỵ binh nhào tới trước mặt liền đâm ra. Bàn Long Kiếm trái vung phải trảm, lướt qua như chém dưa liền khiến binh khí đâm kỵ binh Thổ Phiên chỉ còn một nửa, kêu thảm rớt xuống đất.

Thổ Phiên binh phát hiện sự hiện hữu của hắn, bốn thanh trường mâu cùng lúc đâm tới. Đỗ Hà hét lớn một tiếng, lẳng không đánh xuống, Bàn Long Kiếm tung hoành ngang dọc chém gục cả bốn người lẫn ngựa.

Đỗ Hà hạ xuống mặt đất, trái bỏ phải đâm, sau khi giết xong ba người thì mũi chân điểm một cái, lại lần nữa lẳng không bay lên về tới lưng ngựa.

Một màn tuyệt kỹ như vậy khiến chung quanh trợn mắt há hốc mồm, nhao nhao kinh hô. Thân vệ sau lưng Đỗ Hà giống như chứng kiến thần thông, nguyên một đám cao giọng hò hét, khí thế đại thịnh, gặp địch nhân chỉ cần một đao là tiễn mạng.

Đường quân thấy viện binh đã đến, sĩ khí đại tăng, hăng hái đột phá vòng vây triệt thoái về phòng tuyến thứ hai.

Đỗ Hà lại dẫn binh xung phong liều chết cứu trở về hơn hai trăm tên Đường binh, thấy đã đến thời cơ liền quay người chém giết thối lui. Vọt vào khu vực phòng thủ, La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái chạy ra đón chào.

Đỗ Hà ghì chặt chiến mã cười nói:

- Sao rồi? Có bị thương không!

La Thông toàn thân đầm máu, ngân giáp đỏ rực, nghe Đỗ Hà hỏi liền vênh mặt:

- Đều là máu địch!

Một câu nói kia đã biểu hiện đầy đủ sự chiến đấu kịch liệt của hắn. Bất quá tiểu tử này có chút vẫn chưa thỏa mãn, ra vẻ chém giết chưa đã nghiền.

Vương Đức Chính cười nói:

- Trong loạn quân khiến cánh tay bị thương, đã băng bó rồi, không sao, không quan trọng.

Thấy bọn họ đang nhìn mình, Đỗ Hà nhún vai, cười nói:

- Các người thấy ta giống bị thương sao?

Đỗ Hà lần này xung phong liều chết, giết không dưới sáu bảy mươi người, nhưng trên người lại cơ hồ tìm không thấy bất luận vết máu!

Ba người đồng thời lắc đầu, nói:

- Không giống!

Cái này là khác biệt lớn nhất giữa Đỗ Hà và bọn họ. Bọn họ giết địch, phải đem hết toàn lực. Ví như La Thông mà nói, rõ ràng tiện tay một thương có thể giết chết một thương, khiến cho đối phương khai mở một lỗ sâu, tiện tay một kiếm là có thể chém chết người, nhưng là chém phẳng đầu.

Điểm ấy Đỗ Hà không làm được, hấn có lực khổng chế rất mạnh với võ kỹ, tuyệt đối sẽ không lãng phí một tia khí lực. Lúc đâm trường kiếm không cần xuyên thấu, chỉ cần sâu vào tim chừng một tấc là đủ. Cho nên địch nhân bị hấn giết không ít, nhưng thủ đoạn cũng không tàn nhẫn, máu của địch nhân ít khả năng xuất trên người của hấn.

Phòng Di Ái vẽ mặt phiến muộn, nói:

- Các người đều có công, duy chỉ có ta ở phía sau đứng xem!

Đỗ Hà cười nói:

- Tất cả đều có phần, tiếp theo phải xem các người rồi!

Sắp xảy ra chính là phòng thủ chiến, Phòng Di Ái suất lĩnh Mạch Dao đội tuyệt đối là chủ lực trong đó.

- Vậy thì xem ta!

Phòng Di Ái vỗ ngực, cười toe toét.

Tả lĩnh quân Lưu Lan dẫn thân binh đi tới, cúi đầu thật sâu làm lễ với đám Đỗ Hà!

Đỗ Hà lại càng hoảng sợ, phẩm cấp của Tả lĩnh quân cao hơn Trung Lang tướng không chỉ một bậc, bước lên phía trước nâng hấn dậy:

- Lưu Tướng quân làm chúng ta đắc tội rồi!

Lưu Lan cảm kích nói:

- Mấy người bên Đỗ Trung Lang tướng không để ý an nguy bản thân, cứu hơn năm trăm quân tướng sĩ của ta, đủ khiến để cúi đầu!

Đỗ Hà thấy Lưu Lan yêu binh như thể liền sinh hảo cảm, vội hỏi:

- Điều hiệu lực cho Đại Đường, cần gì phân lẫn nhau! Chiến sự khẩn cấp, chính sự là quan trọng hơn!

Lưu Lan gật đầu, cũng giải thích:

- Phòng tuyến thứ nhất đã bị vây hãm, bọn chúng đang chỉnh binh tái chiến, tạm thời đã không còn đáng ngại!

Đỗ Hà tức khen Lưu Lan bất phàm, cũng than Tùng Tấn Kiên Bó dùng binh lão luyện.

Đối phương dùng kỵ binh đập doanh, dùng chiến thuật đánh đêm, theo lý là xung phong liều chết xông loạn cả quân doanh nhưng binh tướng Đường triều được huấn luyện kỹ lưỡng nên dù mất đi tiên cơ vẫn có thể nghênh kháng kỵ binh Thổ Phiên!

Lúc này đã mất đi hiệu quả đánh đêm, Đường quân đã tổ chức tốt phòng tuyến cùng Thổ Phiên quyết chiến. Nếu Tùng Tấn Kiên Bó vẫn dùng chiến thuật cũ thì đối mặt chính là Đường quân đã chuẩn bị tốt, sẽ phải trả giá đắt. Tùng Tấn Kiên Bó quyết định chuyển từ tập kích sang chính diện công kích là quyết định sáng suốt nhất trong tình huống hiện giờ.

Trống trận tái khởi, đợt công kích thứ hai của Thổ Phiên đã đến gần. Bọn họ dùng đao bài thủ ở phía trước, cung tiễn thủ yểm hộ phía sau. Loại phối hợp chiến thuật này tuy cũ nhưng vẫn cực kỳ hiệu quả, đao bài nhờ vào xạ trình của cung tiễn thủ yểm hộ phía trước, cung tiễn thủ cũng nhờ vào sức phòng ngự của đao bài với nỗ lực để đảm bảo an toàn.

Song phương tiến vào khoảng cách một tầm tên, cung tiễn thủ Thổ Phiên bắn ra tên lửa.

Quân doanh Đường triều dưới sự chỉ huy của Lưu Lan nhất loạt bắn tên ngăn cản Thổ Phiên tiến công. Tình thế cực kỳ thảm thiết, màn đêm đen kịt bị ánh lửa chiếu lên đỏ rực. Cung mã của La Thông, Vương Đức Chính vốn huấn luyện thành thục, đều là cung tiễn thủ đã kinh qua chiến đấu.

Đỗ Hà nhìn vào khó chịu, cũng sai người đưa lên cung tiễn. Hấn chưa bao bắn cung nhưng cảm giác ném ám khí cực chuẩn nên bắn cung tiễn chắc không vấn đề gì, bước ra trước hàng quân khai cung nhắm chuẩn một quân tốt Thổ Phiên.

- “Vèo” một tiếng, mũi tên bắn ra như sao băng!

Một gã thiên hộ trưởng Thổ Phiên rú lên.

- Hảo cung pháp!

La Thông cười khen một câu, hắn đã nhìn thấy gã thiên hộ trưởng vừa bị trúng tên kia, vì cự ly quá xa, lại vừa có trận gió thổi qua nên còn chờ đợi.

Kết quả mũi tên của Đỗ Hà như một ngôi sao chổi trực tiếp chui vào cổ họng gã thiên hộ trưởng, một mũi tên phong hầu!

Tiến thuật như thế, La Thông không thể không tán thưởng một câu.

Đỗ Hà xấu hổ đến tím mặt, cảm giác cổ họng khô khốc, biết là vừa rồi mình định bắn tên lính thổ phiên, nào ngờ có trận gió thổi qua khiến mũi tên cắm ngay cổ gã thiên hộ trưởng.

Đỗ Hà đem cung tiễn ném sang một bên, thề không bao giờ chơi thứ này nữa, thật xấu hổ chết người.

Quân tốt sau lưng ngỡ ngác, không hiểu vì sao Đỗ Hà có thần kỹ như thế lại không bắn tiếp!

Đỗ Hà nghiêng rặng, lấy ra một lúc hơn mười mũi tên, tiện tay bẻ gãy chuôi tên, lấy đầu mũi tên làm ám khí ném ra từng cái, một mũi tên một tên, địch nhân hét lên rồi ngã gục, không trượt tên nào.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

98. Chương 98 : Gậy Ông Đập Lưng Ông

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cự ly giữa quân tốt Thổ Phiên và Đường quân chừng 200 bước, ở cự ly này đạt tới mức độ chuẩn xác như vậy, ngay cả cung tiễn thủ bình thường cũng khó làm được!

Đỗ Hà nhìn như văn nhược, có ai ngờ hắn lại có thể lực kinh người như thế?

Thậm chí với cả người trong nghề như La Thông, Vương Đức Chính cũng kinh ngạc.

Nhất là La Thông, hắn thường xuyên giao thủ với Đỗ Hà, biết Đỗ Hà không phải sở trường dùng lực, có thể sử ra thần kỹ như vậy khiến hắn há hốc mồm!

Những người chung quanh chứng kiến một màn này đều trầm trồ khen ngợi!

Qua giây lát, Thổ Phiên đã ép tới gần, Phòng Di Ái dẫn đội Mịch Dao ngăn cản.

Song phương tiếp xúc, chợt nghe Phòng Di Ái quát một tiếng, Mịch Dao chém thẳng xuống.

Đối mặt với uy thế như vậy, binh tốt Thổ Phiên căn bản không dám phản kích, chỉ có thể giơ cao thuẫn bài ngăn cản.

Chỉ nghe “bình” một tiếng, thần lực ngàn cân khiến thuẫn bài vỡ tung tóe, thế công Mịch Dao không giảm, hung hăng đập vào đầu binh tốt Thổ Phiên.

Thần lực của Phòng Di Ái kinh người ra sao, chỉ một kích đã nện cho đầu của quân tốt Thổ Phiên vỡ nát, huyết hoa phun ra, màu trắng đỏ của não tủy và máu giao nhau tóe ra khắp nơi.

Nguyên lai Phòng Di Ái thấy thuận bài của đối phương dày nặng nên trở sống đao đập xuống mới gây nên một màn sợ hãi như thế. Một chiêu khiến binh tốt Thổ Phiên chung quanh sợ đến mức không dám lên trước một bước.

Đỗ Hà cười khỏ, vung trường kiếm gia nhập chiến cuộc, kháng cự công kích của đại quân Thổ Phiên.

Quân Thổ Phiên dũng mãnh không thua gì Đường quân, nhân số lại vượt trội nên dù chư binh tướng dùng toàn lực ngăn cản nhưng vẫn khó có thể vây hãm được.

Phòng tuyến thứ hai cũng đến lúc thất thủ, bọn họ lui vào phòng tuyến cuối cùng.

Thương binh không ngừng được vận chuyển ra khỏi trận doanh, phương đông đã bắt đầu hừng sáng, phòng tuyến thứ ba cuối cùng cũng sắp thất thủ nhưng địch nhân cũng kiệt sức tạm lùi bước.

Bại cục đã thành, Đỗ Hà biết không thể nào chống cự được đợt công kích tiếp theo của Thổ Phiên nên đề nghị từng nhóm lui lại.

Lưu Lan thấy nhiệm vụ đã đạt thành, cũng vui vẻ đồng ý hạ lệnh triệt thoái. Đỗ Hà rút đi cuối cùng, trước khi rời khỏi, bọn họ châm lửa thiêu cháy toàn bộ doanh trại.

Nhìn xem quân tốt đối phương đã rời đi, trong lòng Tùng Tấn Kiên Bó nhỏ máu, hắn sớm có tâm lý chuẩn bị đối với thực lực Đường quân nhưng vẫn không ngờ đối phương dũng mãnh gan dạ như vậy. Qua hành trình ngàn dặm mệt mỏi vẫn có thể ngạnh kháng cường binh dưới trướng hắn qua ba canh giờ, còn gây thiệt hại 5000 binh mã. Đây là chuyện hắn chưa bao giờ gặp kể từ khi khởi binh.

- Đáng hận, thật sự là đáng hận!

Hắn nắm chặt song quyền, cảm xúc trong lòng hỗn loạn, thầm nói: “Đại tướng, lúc này ta nên làm thế nào?”

Dĩ vãng mỗi khi đi một bước, dù đúng hay sai, Lộc Đông Tấn đều vạch cho hắn một con đường chính xác. Bởi vì Đỗ Hà nên Lộc Đông Tấn đã không còn có thể ra sức. Mất đi Lộc Đông Tấn, Tùng Tấn Kiên Bó coi như đã mất đi một chiếc đèn sáng, vì quá ỷ lại vào Lộc Đông Tấn nên hắn lúc này đành đi một bước tính một bước.

- Tấn Phổ!

Đại tướng Nương Xích Tang Dương Đốn đột nhiên chỉ vào Đường doanh quát:

- Xem, lửa!

Đường doanh cách đó không xa bùng cháy, ánh lửa chiếu sáng phía chân trời.

- Địch doanh cháy rồi sao?

Tùng Tấn Kiên Bó khê động, phá lên cười:

- Nguyên lai bọn chúng cũng là lão binh mệt mỏi, duy trì không được rồi.

Nương Xích Tang Dương Đốn nói:

- Hiển nhiên như thế, suốt đêm khổ chiến, chúng ta nghỉ ngơi hơn mười ngày còn suýt duy trì không được, huống chi là bọn chúng từ xa mệt mỏi đến đây? Việc phóng hỏa chứng minh bọn chúng bỏ nơi trú quân, lui lại chỉnh đốn, ý định dùng lửa ngăn cản quân ta. Lúc này không truy đuổi thì đợi đến lúc nào?

Tùng Tấn Kiên Bó đang muốn hạ lệnh, lại nghe Chi Tái Dương Cung Nhĩ Đốn nói:

- Tấn Phổ đừng vội, coi chừng có lừa dối. Đường nhân dụng binh thích lừa dối thủ thắng, không thể không đề phòng!

Tùng Tấn Kiên Bó cũng cảm giác có lý, bình tĩnh lại, trầm giọng nói:

- Đến tột cùng như thế nào, tìm tòi liền biết!

Bọn chúng đi vào nơi trú quân, thấy trên chiến trường ngổn ngang thi thể, máu tươi thấm đất tạo thành từng mảng bùn đỏ thẫm khiến người ta buồn nôn. Vô số tử thi không trọn vẹn, đầu lâu vỡ vụn và binh khí gãy ngổn ngang, có thể thấy được sự khốc liệt của trận chiến.

Binh tướng Thổ Phiên sớm đã dò xét nhưng vẫn không phát hiện được hướng lui của đối phương.

Đám người Tùng Tán Kiên Bố yên tâm tiến vào đám cháy, nhưng thấy bốn phía ngổn ngang, rất nhiều đồ vật đang bùng cháy, nhìn vào đúng là bao đưng gạo.

- Nhìn xem có phải thật hay không!

Tùng Tán Kiên Bố vội vàng kêu to.

Rất nhiều quân tốt từ xa dùng trường thương đâm vào bao tải, thấy gạo trắng xóa tràn ra khiến quân tướng Thổ Phiên sáng mắt. Khí hậu ở cao nguyên của bọn họ rét lạnh nên không trồng được gạo, nhưng chư tướng là quý tộc Thổ Phiên cũng đã từng ném qua gạo thơm Trung Nguyên, thấy từng túi gạo chảy ra liền chảy cả nước miếng.

- Còn không mau dập tắt lửa, truy kích! Tùng Tán Kiên Bố hoàn toàn tỉnh ngộ, Đường quân ngay cả gạo cũng không muốn, có thể thấy bọn họ đúng là nỗ lực hết đà. Giờ phút này không truy kích, đợi cho đối phương vượt qua sông Giao thì đã muộn. Tùng Tán Kiên Bố không còn do dự, lưu lại một vạn binh mã lưu thủ Tùng Châu dập lửa, còn lại tám vạn năm ngàn binh mã không dừng vó truy kích.

Quân Thổ Phiên quân bám theo một đoạn mới thấy bóng dáng Đường quân, bọn họ đi qua một khe núi hiểm yếu, địa thế tại đây hiểm yếu, rất dễ mai phục, tùy tiện đi vào, ắt gặp tai họa ngập đầu.

Tùng Tán Kiên Bố sinh nghi, ngừng đại quân, phái binh tốt giỏi leo trèo thám thính phía trước nhưng không phát hiện thấy ai. Hắn thầm mắng một tiếng, tiếp tục truy kích, nhưng bởi vì trì hoãn hồi lâu nên qua nửa canh giờ, mới phát hiện thấy bóng dáng Đường quân.

Chỉ một lúc sau, quân Thổ Phiên lại tới một chỗ hiểm yếu, dù kém hơn chỗ trước nhưng nếu phục binh vẫn có thể khiến bọn chúng gặp nguy.

Tùng Tán Kiên Bố vốn không muốn để ý tới nhưng Chi Tái Đường Nhĩ Cung Đốn lại nói:

- Hư hư thật thật là thủ đoạn thường thấy của Đường nhân, không thể không có xem xét!

Tùng Tán Kiên Bố lại dừng lại dò xét, kết quả vẫn không có phát hiện gì, lờ mờ Chi Tái Đường Nhĩ Cung Đốn một cái, tiếp tục truy kích đi. Bởi vì trì hoãn lần này lại khiến bọn chúng mất dấu Đường quân, một hồi lâu mới thấy lại bóng dáng.

Còn chưa tới một canh giờ, bọn chúng lại gặp một hiểm địa, càng thêm hung hiểm lần đầu gấp mười lần. Nếu có Đường binh mai phục, tùy tiện tiến vào sẽ khiến hài cốt không còn. Tùng Tán Kiên Bố không dám mạo hiểm, không thể không lần nữa phái người lên núi thám thính, nhện không được chửi ầm lên nói:

- Cái chỗ quỷ quái nào mà hiểm trở như vậy!

Chi Tái Đường Nhĩ Cung Đốn bất đắc dĩ, đáp:

- Đường Kiếm Nam thuộc về Ba Thục, từ xưa nhiều hiểm địa.

- Không duyên cớ trì hoãn tại đây, sao chúng ta có thể đuổi theo Đường quân?

Tùng Tán Kiên Bố sốt ruột.

Lần này vẫn không có phục binh của Đường triều, vì trì hoãn nhiều lần nên quân Thổ Phiên đã hoàn toàn mất dấu Đường quân, chỉ có thể phán đoán qua dấu chân. Đuổi theo hơn phân nửa canh giờ, một vùng núi nhìn giống như hiểm không phải hiểm xuất hiện trước mặt đại quân Thổ Phiên. Đường núi ở đây đã được nhân công sửa chữa, có thể cho đại quân tiến qua nhưng bốn phía là rừng rậm, có thể tàng binh. Lần này Tùng Tán Kiên Bố không dừng lại mà trực tiếp hạ lệnh tiến quân! Bọn chúng đã mất dấu Đường quân, nếu như mất thêm thời gian sẽ vĩnh viễn không kịp. Chi Tái Đường Nhĩ Cung Đốn vốn muốn ngăn lại nhưng

nghĩ đến mấy chỗ hiểm yếu hơn mà Đường quân đều không bố trí mai phục, há lại đặt mai phục ở chỗ không quá hiểm yếu như vậy nên im lặng.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

99. Chương 99 : Cá Trong Chậu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đường Giao Xuyên!

Đỗ Hà cố định điều tức chỉ chốc lát, khôi phục một chút nội tức đã tổn hao qua chiến đấu thì nhận được tin quân Thổ Phiên sắp đến. Nghỉ ngơi một lát, binh sĩ đã chỉnh trang lại giáp trụ, ngậm nhánh cây ở miệng để phòng phát ra âm thanh tiến vào địa điểm dự định mai phục ẩn nấp. Cự ly Tùng Tán Kiền Bố còn cách khoảng nửa canh giờ, lưới đã giương xong, chỉ chờ con mồi tiến vào. Vào giữa trưa, từ tàng cây ở hướng đông nam dần bốc lên bụi đất. Trong lòng Đỗ Hà dâng lên niềm hưng phấn lẫn kích động: Tùng Tán Kiền Bố rốt cục mắc câu rồi!

Trên đường đi, Đỗ Hà đã dùng chiến thuật tâm lý, thông qua sự quen thuộc đối với địa hình, không ngừng dẫn quân Thổ Phiên mắc câu. Hắn lợi dụng ba khu vực hiểm yếu kéo dài khoảng cách với quân Thổ Phiên, khiến Tùng Tán Kiền Bố sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy chỉ cần dừng lại thám thính sẽ lãng phí thời gian, ngược lại mất dấu Đường quân.

Vì thế khi gặp sơn cốc không tính là hiểm địa này, Tùng Tán Kiền Bố dĩ nhiên sẽ không phí thời gian ở lại thám thính, không biết đây là diệu kế mà Đỗ Hà và Lý Tích hợp lực trù tính.

Nhìn đại quân Thổ Phiên dần xuất hiện trước mắt, huyết mạch toàn thân Đỗ Hà sôi trào, huyết dịch xông lên hai má và đỉnh đầu, trái tim đập mạnh.

Lá cây xào xạc trong gió, quân Thổ Phiên hành quân cấp tốc, cũng không để ý hai bên có phục binh hay không.

Quân đi đầu của Thổ Phiên đã tiến nhập vòng phục kích, Đỗ Hà nhìn chằm chằm, chỉ thấy thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp.

Hắn nhìn sang La Thông, Phòng Di Ái, cũng thấy bọn chúng lộ ra vẻ khẩn trương.

Vào lúc quyết định thắng bại, không ai tránh khỏi cảm giác như vậy.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua tàng cây, nghe truyền đến tiếng chim lạnh lót, nào ai có thể ngờ chỉ trong chốc lát nữa, rừng cây yên tĩnh đẹp đẽ như thế sẽ biến thành chiến trường đầm máu?

Đột nhiên, dưới sườn núi có một nhân ảnh hấp dẫn lực chú ý của hắn: Đó là một tướng lĩnh địch quân ở phía đối diện, tuổi chừng trên dưới hai mươi, người mặc giáp vảy cá được chế theo phương thức rất cổ xưa, trước sau đều đeo kim phiến, eo lưng thắt tấp, dù kim giáp trầm trọng nhưng không thể che được hình thể hùng tráng và khí phách ngạo nghễ.

Mặc dù không thể khẳng định hắn là Tùng Tán Kiền Bố, nhưng có thể khẳng định đó là một trong những thủ lĩnh của địch quân, thuộc về nhân vật quan trọng.

Quân Thổ Phiên rốt cục hoàn toàn chui vào trong túi Đường quân, Đỗ Hà tay cầm Bàn Long kiếm, chỉ còn chờ Lý Tích dẫn đầu phát động tiến công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bỗng nhiên sâu trong đường núi phía tây vang lên tiếng kèn và trống trận, vô số tinh kỳ tuôn ra..... Lý Tích rốt cục đã phát động!

Hành động này lập tức dẫn theo phản ứng dây chuyền, Đường quân ẩn ở hai bên sườn núi như nắm sau mưa xông ra, tiếng quát tháo như thủy triều hướng chân núi dưng mãnh lao tới, sĩ khí dâng trào đến cực điểm.

Gần mười vạn Đường quân cùng kêu lên hô ứng, tiếng gầm khiến cả thiên địa biến sắc.

Trong rừng cây vô số chim chóc bị tạp âm kinh hãi bay vụt lên. Trong lúc nhất thời người hô ngựa hý, bụi đất tung bay, cảnh tượng yên lặng lập tức bị hỗn loạn cùng âm ỉ thay thế.

- Bang bang bành bành!

Đường quân sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, từng người vắt xuống dưới núi một bình dầu hỏa, một bó củi khô hay cỏ tranh dễ cháy rồi dùng hỏa tiễn bắn ra, lửa mạnh bốc lên trùm lấy quân Thổ Phiên kêu la thảm thiết.

Đường quân đứng trên hai dốc núi, dùng mũi tên nhọn, đá lặn, khúc cây ném xuống, nhất thời bụi đất bốc lên đầy trời, rầm rầm điếc tai, thanh thế khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

Quân Thổ Phiên hiển nhiên không ngờ tới Đường quân mai phục, nguyên một đám đều bị đánh trở tay không kịp, loạn cả một đoàn.

Đỗ Hà cũng hiện thân, thấy thế âm ỉ cười dài:

- Thổ Phiên hại dân hại nước, lần này nếu ta không khiến các ngươi thất bại thì sau này sẽ viết ngược tên!

Tuy hấn nói không lớn nhưng nội lực không tầm thường, trong chiến trường huyền não vẫn có thể truyền tới vào tai từng tên quân tốt Thổ Phiên.

Thế lửa dần dần tắt, trường kiếm Đỗ Hà chỉ phía xa, dẫn đầu lao xuống núi.

Đại quân đối phương ngàn dặm mà đến, cũng không có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi nên còn mệt mỏi, hiển giờ sĩ khí như cầu vồng, chỉ trì hoãn một chốc sẽ khiến khí thế suy yếu nên thừa dịp địch nhân hỗn loạn xua quân cường công là hợp đạo dùng binh.

Lý Tích thân kinh bách chiến cũng minh bạch đạo lý này, cùng lúc gióng trống tiến công.

Các binh sĩ theo tiếng trống xông ra, binh sĩ Thổ Phiên hồn phi phách tán, còn chưa kịp dừng lại bày trận phòng ngự đã máu chảy đầm đìa.

Cả một đám Chấn Thát Tư Lực, Ngưu Tiên Đạt, Lưu Lan, Lý Nghiệp Hủ, Lý Kế Nghiệp như mãnh hổ từ trên núi lao xuống, vạn người cùng rống, nổ vang rung trời, toàn bộ chiến trường một mảnh thảm thiết.

Đội tiên phong gồm 3000 người tạo thành tràn xuống, chia cắt đại quân Thổ Phiên khiến bọn chúng không thấy lẫn nhau, mặc dù tại đây địa hình cũng không hiểm yếu vẫn có thể vây khốn toàn diệt.

Tiếng gào thét vang lên dưới rừng cây, kinh hô cùng thảm thiết liên tiếp, thanh âm binh khí giao kích xen lẫn tiếng cốt nhục gãy vỡ trầm đục, máu tươi nhuộm hồng cả rừng cây bãi cỏ.

Đỗ Hà đáp xuống, đem Bàn Long Kiếm ngậm trong miệng, hai tay rút bao tên bên hông bắn ra liên hoàn.

Binh tướng Đường quân sớm đã biết rõ Đỗ Hà có tuyệt kỹ này nhưng hiển giờ chứng kiến vẫn không thể kìm lòng, phát ra tiếng sợ hãi thán phục từ đáy lòng.

Nội lực gia trì ám khí, mạnh không kém cung tiễn, chuẩn tâm càng không cần nhiều lời, mũi tên như có mắt liên tiếp bắn về phía chỗ hiểm trên thân thể địch nhân. Bắn hạ chừng mười tên, hấn cầm Bàn Long Kiếm bay lên, sử ra Thiết Huyết thập nhị thức chém qua biển người, kiếm quang bắn ra bốn phía, đại khai đại hợp, thế không thể đỡ.

Có một tên Vạn phu trưởng Thổ Phiên thấy hấn đồ sát binh sĩ bên mình như thế, lòng đầy căm phẫn, múa lấy Lang Nha bổng vọt mạnh đi qua.

Đỗ Hà cười lạnh, thi triển khinh công trong nháy mắt vượt qua khoảng cách ba trượng.

Trường kiếm của hấn từ trên cao chém xuống, chệch đôi khôi giáp đối phương, tiếp tục cắt vỡ bộ ngực, máu tươi bắn ra tung tóe.

Tên Vạn phu trưởng trọn tròn tròn mắt không thể tin, vẫn còn giờ thanh Lang Nha bổng, cứ thế đổ gục. Mặc dù chết đi nhưng hắn vẫn không thể biết vì sao mình chết, đối phương rõ ràng còn cách hắn ba trượng sao đột nhiên hiện ra trước mặt, trong tình huống hắn không hề phòng bị chém ra một kiếm.

Chẳng lẽ Đường nhân này lại biết súc địa pháp! Người đã chết đi, dĩ nhiên vĩnh viễn không thể biết.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, nhưng thắng bại đã quyết định vào khoảnh khắc Tùng Tấn Kiên Bổ đi vào bầy rập!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

100. Chương 100 : Đánh Chết Đại Tướng Của Địch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đại chiến kéo màn.

Bảy vạn năm ngàn binh sĩ Thổ Phiên lại bị hơn mười tiểu tướng Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ, Lý Kính Nghiệp, Ủy Trì Bảo Lâm... dẫn ba ngàn quân đột kích chia cắt thành mười một tốp, khiến bọn chúng đầu đuôi không nhìn thấy nhau, chư tướng không cách nào phối hợp, mệnh lệnh không cách nào thống nhất, chỉ có thể từng người tự chiến.

Đại tướng Chấp Thất Tư Lực, Ngưu Tiên Đạt phân biệt chặn trước sau sơn cốc khiến đại quân Thổ Phiên trước không được tiến, sau không được lui. Lý Tích ở trên sườn núi, nhìn quanh chiến trường bao quát hết mọi động tĩnh. Nơi nào cần tiếp viện, nơi nào cần thay phiên, hết thấy đều nằm trong tầm khống chế của hắn.

Đối mặt với binh sĩ Thổ Phiên tự xoay sở, Đường quân sĩ khí dâng cao dĩ nhiên chiếm hết ưu thế, trong đó biểu hiện tốt nhất dĩ nhiên không ai qua được biểu hiện của tiểu đội Đỗ Hà. Bàn Long Kiếm của Đỗ Hà cao thấp vung vẩy, đại sát tứ phương!

La Thông đoạt lấy một thớt chiến mã, múa Hổn Thiết Thương giống hệt như Bá Vương năm xưa.

Phòng Di Ái càng chói mắt, Mạc Dao trăm cân mỗi lần bổ một phát xuống thì vấn đề không phải có chết dưới đao hắn hay không mà là có còn được toàn nhân dạng hay không. Vạn khí tốt thì chỉ bị một đao chém thành hai nửa, vạn khí kém thì bị một đao chém ngang, thân trên vẫn còn giãy dụa còn thân dưới tuôn trào lục phủ ngũ tạng vô cùng thê thảm.

Phạm Nguyên Thần, Vương Đức Chính so với ba người trên hơi có vẻ chưa đủ, nhưng cũng là nhân vật kinh nghiệm chiến trường, một đao một thương tung hoành.

Lý Tích vẻ râu tán thưởng, Đỗ Hà tuổi còn trẻ nhưng bên cạnh đã tụ tập một đám người tài ba dị sĩ, quả nhiên bất phàm.

Đột nhiên hắn phát hiện trong đám quân Thổ Phiên đang tan tác lại có thể triển khai phản kích. Một viên đại tướng mặc kim giáp mang mặt nạ quỷ tả xung hữu đột, không ngừng tích tụ quân tốt Thổ Phiên đang tán lác.

Viên đại tướng mặc kim giáp dùng mãnh phi thường, chém giết không biết mệt mỏi, đột phá không biết bao nhiêu lớp lớp vòng vây, chém giết không biết bao nhiêu binh tướng. Từ lúc đầu 300 người, dần dần càng tụ càng nhiều, cuối cùng biến thành một đám. Những binh sĩ Thổ Phiên tản mác bị vây khốn dần tụ tập chung quanh, lần nữa tạo thành dòng chảy mãnh liệt.

Lý Tích không hề đổi sắc, thuần thực múa tinh kỳ, chỉ huy binh mã chặn đánh nhưng hiệu quả rất nhỏ, chỉ vì quân tốt đối phương đều liều mạng, bộc phát lực lượng gấp mười bình thường.

Quân tốt mà Lý Tích chỉ huy ngăn cản đều bị đánh bại, trong giây lát đối phương đã tụ tập 3000 tàn binh, tạo ra một lực lượng không nhỏ!

Tình thế phải nhanh chóng đề bệch toán phản kích này, nếu không sẽ để cho quân Thổ Phiên một đường sinh cơ, lại càng làm cho tàn quân phản kích thêm mãnh liệt, cái giá phải trả của Đường binh càng lớn, thậm chí còn để địch thoát vây!

Lý Tích còn đang tính toán, lại thấy đại tướng mặc kim giáp lại độ đột phá thêm một tầng vòng vây thì sáng mắt, trước mặt hắn đã là bộ đội sở thuộc Đỗ Hà.

Lý Tích lập tức múa lệnh kỳ, dùng cờ hiệu thông báo tình huống với Đỗ Hà để cho hắn sớm chuẩn bị. Lệnh kỳ của Lý Tích thông qua tầng tầng kỳ thủ truyền đến Đỗ Hà.

Đỗ Hà thoáng giật mình, không thể tưởng được việc đã đến nước này, Thổ Phiên còn có thể phát động tiến công như thế, vội vàng thi triển khinh công lướt lên cao trên sườn núi, nhìn về hướng đông.

Là hắn?

Viên đại tướng mặc kim giáp đúng là người trên dưới hai mươi mà Đỗ Hà đã để ý tới lúc còn ẩn nấp, chỉ có điều lúc này hắn mang mặt nạ nên không thấy rõ hình dung, đang dẫn hơn ba ngàn người thế như chẻ tre vọt tới, khí thế kinh người.

Suy nghĩ một chút, Đỗ Hà cao giọng quát:

- Minh Đạt, phía trước ngươi có một đại tướng mặc kim giáp, thân thủ cao minh, người gặp sẽ thấy! Di Ái, người dẫn Mạch Dao đội theo sau Minh Đạt, cản ngăn ba trăm kỵ binh sau lưng đại tướng mặc kim giáp kia.

Ánh mắt hắn lóe lên, trong thời khắc mấu chốt, hắn lựa chọn ra quyết định chính xác nhất.

Hắn nhìn ra bộ đội sau lưng đại tướng mặc kim giáp là tâm phúc của đối phương, chỉ cần áp chế sẽ khiến nhuệ khí địch quân tiêu tan.

La Thông đang lo tìm không thấy đối thủ tốt, nghe Đỗ Hà hô như thế liền đỉnh thương thúc ngựa, tìm kiếm thân ảnh đại tướng mặc kim giáp.

Phòng Di Ái luôn tuân lệnh Đỗ Hà, căn bản không hỏi nguyên do dẫn Mạch Dao đội theo sau lưng La Thông.

La Thông nhìn quanh khắp nơi, đột nhiên thấy một người đeo mặt nạ quý, mặc kim giáp đột phá tầng tầng binh mã trước mặt xông thẳng tới liền nhếch miệng cười nhạt, trong nháy mắt hai người chỉ còn cách nhau hai trượng. Thiết thương như Độc Long đâm ra vào mũ giáp viên đại tướng. Đại tướng mặc kim giáp phản ứng cực nhanh, chuyển kích nghiêng người quét qua, đầu pháp mạng đối mạng.

La Thông cười lạnh, trường thương đâm ra liên tục. Sau khi thua qua một chiêu của Phòng Di Ái, hắn bắt đầu nghiên cứu công phu mượn lực của Đỗ Hà. Hắn vốn là võ học kỳ tài ngộ tính cực cao, hướng chỉ thường cùng Đỗ Hà luận võ nên biết sơ lược chiêu số, quả nhiên sáng chế ra mấy chiêu tá lực, tuy không tinh diệu như của Đỗ Hà nhưng cũng rất tinh xảo, thuận lợi triệt tiêu lực của đối phương. Bả vai khê động, chưởng trung thiết thương phảng phất hóa làm một đầu đại xà, quét ngang phía trên bên phải, sát đuôi mây viên đại tướng mặc kim giáp!

Đại tướng mặc kim giáp bị buộc bất đắc dĩ, thân thể ngã ra, trong tiếng kinh hô của binh tướng Thổ Phiên bị thiết thương xẹt qua trán chưa đầy một tấc, đem theo một nhúm tóc.

Đại tướng mặc kim giáp lâm vào khổ chiến, 300 kỵ binh sau lưng khẩn trương, vọt lên như điên.

Một đạo ngân quang xinh đẹp xẹt qua trời cao, Phòng Di Ái tiến lên bước một bước, Mạch Dao chém thẳng xuống xé đôi ngực một tên kỵ binh, thuận thế chém sả vào ngực khiến cả hai cùng chết!

Những Mịch Dao binh khác tuy không có thần lực như Phòng Di Ái nhưng Mịch Dao xuất phát từ trăm mã kiếm của Hán triều là lợi khí khắc chế kỵ binh.

300 kỵ binh tuy dũng mãnh, nhưng gặp Mịch Dao đội tương khắc nên khó phát huy thực lực bản thân.

Nhất là Phòng Di Ái ở tiên phong, Mịch Dao của hắn uy lực tuyệt luân, một chiêu chém xuống nhân mã không còn, giáp trụ lại dày cộp như mai rùa, đại đao trường thương chém đâm vào trên người của hắn tối đa lưu lại dấu sâu mà khó thấu vào.

Dưới sự an bài của Đỗ Hà đã thuận lợi ngăn cản lực lượng phản kích.

Đại tướng mặc kim giáp lâm nguy dưới thương của La Thông, 300 kỵ binh tinh nhuệ bị Mịch Dao đội kiếm chế, còn lại 3000 bại tốt cũng bị Phạm Nguyên Thần, Vương Đức Chính trọng điểm đối đãi, coi như toàn bộ bị trấn áp.

Đột nhiên những kỵ binh đồng loạt xuống ngựa, bọn chúng không đánh mà dùng thân thể quần lấy La Thông, Phòng Di Ái, Chân trước chiến mã của La Thông bị một quân tốt ôm chặt không thể động đậy, La Thông bị đối phương đâm phía sau hơn mười thương, cũng không làm nên chuyện gì.

Mịch Dao thuộc về binh khí dài, bị một đám điên cuồng ôm lấy không thể thi triển.

Đại tướng mặc kim giáp được trợ giúp, hô to đột vây.

Đỗ Hà thấy vậy, hừ lạnh một tiếng:

- Há lại cho người đào thoát!

Hắn lẳng không bay xuống, quán chú toàn bộ nội lực trong cơ thể vào Bàn Long Kiếm chém vào viên đại tướng mặc kim giáp. Hàn quang như sao chổi hiện lên, đại tướng mặc kim giáp quay ngược đại kích đón đỡ thì đại kích trực tiếp bị chém làm hai đoạn, Bàn Long Kiếm thấu ngực xuyên ra phía sau, găm thân hình hắn vào vách núi bên đường, mất mạng tại chỗ.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

101. Chương 101 : Quyền Đô Đốc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngay khi Đỗ Hà ném phi kiếm giết kim giáp đại tướng, nhìn thấy một màn này binh lính Thổ Phiên đều kinh hoàng, vô cùng bàng hoàng, sĩ khí sụp đổ nhao nhao bỏ chạy.

Đỗ Hà vốn nghe không hiểu bọn họ kêu gào chuyện gì, nhưng rõ ràng nhìn ra được bọn hắn đã mất hết sĩ khí, không còn sức lực tiếp tục chống cự.

Lý Tích cũng nhìn ra vấn đề, truyền lệnh tam quân toàn bộ xuất kích, thu gọn vòng vây, triển khai cuộc chiến cuối cùng.

Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, Thổ Phiên quân không còn người phản kháng.

Cuộc chiến này bọn họ đánh suốt một ngày đêm!

Ngoại trừ người đầu hàng, Đường quân tru sát toàn bộ địch nhân còn dựa vào nơi hiểm yếu chống cự.

Lý Tích được hộ vệ binh bảo hộ đi thẳng vào chiến trường, trực tiếp hướng chi bộ đội của Đỗ Hà đi tới.

- Là Tùng Tán Kiền Bố sao?

Lý Tích hỏi.

Đỗ Hà lắc đầu, ngay khi hắn vừa giết chết kim giáp đại tướng, lập tức đẩy ra quỹ diện của hắn, đó là gương mặt của một trung niên nhân, hơn nữa còn có râu quai nón, căn bản không phải thanh niên hai mươi mấy tuổi hắn từng thấy qua.

- Chắc hẳn cố ý giả mạo Tòng Tán Kiên Bồ, hấp dẫn lực chú ý của quân ta, yểm hộ Tòng Tán Kiên Bồ xen lẫn trong quân tốt chạy trốn!

Đỗ Hà cảm thấy có chút ảo não, nếu thật sự có thể bắt giết Tòng Tán Kiên Bồ, về sau kinh địch Thổ Phiên của Đại Đường sẽ không còn tồn tại.

- Không sao!

Lý Tích hừ lạnh một tiếng nói:

- Bỗng tướng cũng không tin hắn có thể bay lên trời!

- Chẳng lẽ...

Trong nội tâm Đỗ Hà hiện lên một ý nghĩ đáng sợ.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Đỗ Hà, Lý Tích tự ngao nói:

- Chiến dịch này quân ta vây khốn Thổ Phiên, kịch chiến một ngày đêm, không thể có một phiên binh nào đột phá được phòng tuyến của quân ta!

Đỗ Hà cũng phát ra lời tán thưởng tận đáy lòng, thật quá nguời bức, dùng chưa đầy tám vạn người vây khốn Thổ Phiên binh số lượng tương đương, vậy mà không dễ chạy thoát một tên, quả thực là thành tích làm người sợ hãi thán phục.

Lý Tích không then là chiến tướng nổi tiếng của Đại Đường, quả thật thâm sâu khó lường, quá giỏi!

Chiến dịch này đột kích bảy vạn năm ngàn Thổ Phiên binh, toàn quân bị diệt, địch quân bỏ mình hơn bốn vạn binh sĩ, người còn lại đều quy hàng, thương vong cực kỳ thảm trọng. Đây cũng là bại chiến lần thứ nhất trong cuộc đời Tòng Tán Kiên Bồ.

Mà phương diện Đường triều, chỉ hao tổn hơn sáu ngàn, thắng thật nhẹ nhõm xinh đẹp.

Tuy Đỗ Hà lần đầu tiên ra chiến trường, nhưng địa vị của hắn trong chiến dịch này thật có thể nói là dùng từ “hết sức quan trọng” mà hình dung.

Khả năng của hắn xem như đã là xuất quỷ, mặc dù đến cuối cùng Lý Tích cũng không phát hiện được bóng dáng Tòng Tán Kiên Bồ, có lẽ đã chạy thoát, có lẽ chết trong loạn chiến, tạm thời còn chưa thể biết được.

Dù sao trên chiến trường chuyện gì cũng có thể phát sinh, hơn bốn vạn thi thể Thổ Phiên binh, số lượng bị hủy gương mặt cũng không ít, lại không biết được hình dáng đặc thù của hắn, càng không khả năng đi tìm kiếm từng thi thể một, chỉ đành lướt qua mà thôi.

Chiến sự vừa kết thúc, Lý Tích lập tức điều động đại tướng quân Cháp Thất Tư Lực tiến công Tòng Châu, còn lại hơn vạn tướng sĩ Thổ Phiên binh tại Tòng Châu vừa biết được đại quân chủ lực toàn quân bị diệt, làm sao còn dám ở lại lâu hơn, nhao nhao bỏ thành mà chạy.

Cháp Thất Tư Lực xuất lĩnh binh mã đã bị kiệt lực sau một đêm kịch chiến đuổi theo, nhưng trước khi đến hắn từng phái đi một chi tiểu đội tập kích đường vận chuyển lương thực của Thổ Phiên binh, vì vậy hắn lập tức truyền lệnh cho chi tiểu đội truy kích theo sau.

Đội ngũ đi cướp lương chỉ có hơn ba ngàn người, nhưng Đại Đường quân tốt xưa nay vốn dũng mãnh gan dạ, muốn chống lại một đội quân hơn vạn người đã mất hết sĩ khí cũng là đủ sức.

Truy kích suốt ba ngày, lấy được hơn một ngàn đầu địch quân làm chiến tích.

Sau khi tin tức Thổ Phiên đại quân toàn quân bị diệt được truyền ra, liền uy chấn toàn bộ nam phương.

Các nước như Tượng Hùng quốc, Nam Chiêu, Nê Bà La nghe tin đều hoảng sợ.

Đại Đường cường thịnh bọn hần cũng chỉ được nghe qua, nhưng chưa từng được chứng kiến, nhưng Thổ Phiên là nước láng giềng lại thật cường thế bọn hần đều hiểu thật rõ ràng.

Nhưng Đại Đường chỉ dùng chưa đầy một tháng thời gian lại làm mười vạn đại quân Thổ Phiên toàn bộ bị diệt, phần năng lực này không phải những tiểu quốc có thể đánh đồng.

Nội thành Tùng Châu!

Chiến dịch Giao Xuyên đánh được cực kỳ xinh đẹp cũng cực kỳ hung ác.

Ngoại trừ Đỗ Hà dựa vào một thân khinh công xuất thần nhập hóa không bị thương, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vết thương, kể cả cao thủ như La Thông cũng không ngoại lệ, mặc dù Phòng Di Ái dựa vào áo giáp miễn được rất nhiều đả kích, nhưng nơi yếu kém trên áo giáp cũng không tránh khỏi một ít tổn hại.

Cũng bởi vì như thế, Đỗ Hà liền bị kịch nhận lấy một ít đả ngộ bất bình đẳng. Trong chư tướng cũng chỉ có một mình hần không bị thương, không cần tĩnh dưỡng, vì vậy đủ loại sự tình đều rơi trên đầu của hần, đều giao cho hần xử lý.

Mỗi lần nhìn thấy hồ bằng cầu hữu đi dạo tán gẫu trong thành, đáy lòng của hần tức giận không nói nên lời.

Chỉ có thể ngày đêm đi tìm Lý Kính Nghiệp đòi ăn uống bắt hần trả tiền, chỉ khi nhìn thấy hình dáng cầu xin tha thứ của hần đáy lòng Đỗ Hà mới thoải mái hơn một ít.

Sáng sớm hôm đó, Đỗ Hà lại bị Lý Tích gọi tới.

Đỗ Hà đi vào đô đốc phủ, vừa tiến vào cửa lớn đã mở miệng phàn nàn:

- Lý thúc phụ, lão nhân gia không cho tiểu chất nghỉ ngơi một chút, tiểu chất mệt mỏi quá a!

Lý Tích cười tủm tỉm nói:

- Người tài giỏi đương nhiên luôn có nhiều việc phải làm, người yên tâm, chiến công của người ta sẽ luôn nhớ kỹ ghi chép vào công lao bộ, sẽ không thiếu người nửa phần. Đúng rồi...Ta vừa mới nhận được hai phong thiệp mời thật có ý tứ, người nhìn xem!

Về mặt Lý Tích tươi cười, nhưng Đỗ Hà nhìn ra được nụ cười của hần có hương vị, rất âm hiểm, rất âm trầm.

Đỗ Hà hiếu kỳ tiếp nhận hai phần thiệp mời có ý tứ kia, mở ra xem.

Hai phần thiệp mời đều thật bình thường, cũng không có ý tứ gì đặc biệt, nhưng nơi có ý tứ chính là tên người viết bên dưới thiệp. Một là Biệt Tùng Ngọa Thi, một là Sử Bả Lợi Bộ Lợi. Danh tự rất đặc biệt, nghe xong cũng biết là dị tộc nhân.

Hơn nữa đối với hai người này Đỗ Hà đã sớm có nghe thấy, đó là trên tấu chương của Tùng Châu đô đốc Hàn Uy. Hai người bọn họ chính là hai thứ sử phản bội Đại Đường.

Đúng như suy đoán trước kia của Đỗ Hà, sau khi tin tức đại quân Thổ Phiên bị tiêu diệt truyền ra, hai người lập tức dâng biểu nhận tội, đem chính mình giải thích là vô tội thế nào, là bất đắc dĩ ra sao, sau đó lại biểu đạt lòng trung thành, đem bản thân mình khoa trương giống như Khương Duy chỉ là giả ý đầu hàng Thổ Phiên, là đại trung thần mưu phúc cho Đại Đường.

Vì nịnh nọt thống soái tam quân như Lý Tích, còn đặc biệt tự mình viết riêng phong thư mời cho hần, hy vọng hần có thể đến dự tiệc một lần.

Đỗ Hà lạnh lùng nhìn hai phong thiệp mời, hỏi:

- Thúc phụ, ngài định làm như thế nào?

- Không phải ta định làm thế nào, mà là người định làm thế nào!

Lý Tích giống như cười mà không cười nói.

Trong lúc Đỗ Hà còn chưa hiểu ra sao, Lý Tích đột nhiên đứng dậy cao giọng quát:

- Hoàng thượng khẩu dụ, Tả Uy Vệ trung lang tướng Đỗ Hà tiến lên nghe chỉ!

- Thần tại!

Đỗ Hà theo bản năng đứng thẳng lên, suy nghĩ không biết Lý Thế Dân lại đang chơi trò gì, có chuyện gì sao không nói thẳng mà đòi truyền khẩu dụ.

- Trẫm lệnh cho Tả Uy Vệ trung lang tướng Đỗ Hà tạm nhận chức Tòng Châu đô đốc, trước khi tân nhậm đô đốc đến, toàn quyền phụ trách hết thấy sự việc tại Tòng Châu Đô Hộ Phủ!

- Thần lĩnh chỉ!

Trong mắt Đỗ Hà lập lòe hàn quang, cũng đã hiểu rõ dụng ý thực sự của Lý Thế Dân.

Tòng Châu đô đốc là trưởng quan Đô Hộ Phủ, chức trách Đô Hộ Phủ là trấn an chư phiên, chống cự giặc ngoại xâm, có quyền lợi an ủi, chinh phạt, đánh giá thành tích, cách chức toàn bộ dị tộc chung quanh nơi này.

Nói đơn giản một chút là Đỗ Hà đã xem như trở thành lão đại của dị tộc nơi này, có quyền hành nắm giữ sinh tử của bọn họ.

- Lý thúc phụ, hai phong thiếp mời này tiểu chất nhận lấy, cứ để tiểu chất đi thay ngài một chuyến đi!

Đỗ Hà mỉm cười, lúc này dáng tươi cười của hắn cũng giống như Lý Tích, cũng rất âm hiểm, rất âm trầm.
cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

102. Chương 102 : Thủ Đoạn Huyết Tinh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tích nhìn dáng tươi cười của Đỗ Hà, chẳng biết tại sao trong đáy lòng lại sinh ra chút tia hàn ý, hiếu kỳ hỏi:

- Hiền chất muốn làm thế nào?

Đỗ Hà tránh né không đáp, chỉ cười nói:

- Những chuyện này không bao lâu thúc phụ sẽ biết, tiểu chất muốn hỏi thúc phụ mượn năm ngàn binh mã, hy vọng thúc phụ có thể đáp ứng!

Lý Tích cũng không hỏi nhiều, khi đến hắn cũng đã nhận được sự dặn dò của Lý Thế Dân, chỉ cần Đỗ Hà yêu cầu không quá phận, cần toàn lực ủng hộ, vì vậy hắn cũng không có chút do dự nào, liền giao cho Đỗ Hà năm ngàn binh mã.

Cùng ngày Đỗ Hà dẫn theo La Thông, Phòng Di Ái, Phạm Nguyên Thần, Vương Đức cùng hơn năm ngàn vệ binh đi tới Diêm Châu, nhận lấy sự khoản đãi nhiệt tình của Diêm Châu thứ sử Biệt Tòng Ngọa Thi.

Biệt Tòng Ngọa Thi là thủ lĩnh một bộ lạc thuộc Khương tộc, bởi vì quy thuận Đường triều, được phong chức quan. Lý Thế Dân ở trong lãnh địa nơi này thành lập châu thành, cũng sắc phong hắn làm Diêm Châu thứ sử, lại để cho hắn chưởng quản một châu.

Trên thực tế Biệt Tòng Ngọa Thi cũng không thật tình quy thuận, mà chỉ vì bộ lạc của hắn nhỏ yếu, nếu không tìm chỗ dựa ở trong vùng Tây Vực mạnh được yếu thua cuối cùng cũng sẽ có ngày bị nuốt chửng.

Cho nên hần quy thuận Đường triều, trở thành châu quận của Đại Đường, chỉ là vì tìm kiếm chỗ dựa, căn bản không hề nghĩ qua sẽ xuất lực cho nhà Đường.

Cho nên thấy Thổ Phiên cường đại, sắp uy hiếp tới sự tồn tại của bọn hần, liền không chút do dự lập tức đầu hàng.

Nhưng hiện tại Thổ Phiên bị đánh bại, không còn cách trở thành chỗ dựa cho bọn họ, tựa nhiên lập tức chuyển hướng Đại Đường tỏ vẻ trung tâm, nói mình đầu nhập Thổ Phiên chỉ vì noi theo Khương Duy mà thôi.

Tuy thân phận địa vị của Đỗ Hà còn xa không bằng Lý Tích, nhưng hần lại tạm thay quyền đô đốc, đã nắm giữ quyền sinh sát trong tay. Biệt Tòng Ngọa Thi có tật giật mình, tự nhiên không dám lãnh đạm, tự mình đi ra ngoài thành nghênh đón. Nhưng khi nhìn thấy đại quân quy mô hạo hạo đặng đặng sau lưng Đỗ Hà, trên mặt hần có chút âm tình bất định, nếu chỉ đơn giản tới tham gia yến hội, làm gì cần mang theo nhiều binh

mã như thế!

Nhìn thấy khí thế hung hung của Đỗ Hà, tâm thần hần thấp thỏm bước nhanh tới.

- Hạ quan Biệt Tòng Ngọa Thi...

Hần vừa mới báo ra tính danh, trong mắt Đỗ Hà đã lộ ra sát cơ, không hề có chút do dự rút ra Bàn Long kiếm chém tới!

Kiếm lướt như chớp, đầu của Biệt Tòng Ngọa Thi lặn xuống đất, nhưng bởi một kiếm của Đỗ Hà quá nhanh, thân thể Biệt Tòng Ngọa Thi lại chưa kịp ngã xuống đất, vẫn ngậy ra đứng vững, máu phun cao ba trượng.

Tất cả mọi người đều sợ ngậy người, không ai ngờ được Đỗ Hà không nói một lời đã lập tức hạ sát thủ.

Quan viên dị tộc tới đón tiếp lập tức hoảng hốt.

La Thông cũng ngạc nhiên nói:

- Vì sao như thế?

- Bởi vì hần là Biệt Tòng Ngọa Thi, cho nên đáng chết!

Đỗ Hà nói ra nguyên do động thủ, Biệt Tòng Ngọa Thi phản bội Đại Đường, đối với loại người này Đỗ Hà căn bản khinh thường giải thích, cho nên một kiếm liền giết chết xong việc.

Hần hoàn toàn không nhìn tới đám quan viên dị tộc đang lâm vào sợ hãi, quay người nhìn năm ngàn binh tướng quát:

- Truyền quân lệnh của ta, lập tức vây quanh Diêm Châu thành, giao nộp toàn bộ khí giới quân tốt của nội thành, đem toàn bộ quan viên dân chúng tụ tập trước châu thành phủ, nếu có phản kháng, giết chết không tha!

Mệnh lệnh ban ra, năm ngàn quân tốt lập tức bao vây Diêm Châu, hạo hạo đặng đặng từ bốn cửa lớn vọt vào Diêm Châu nội thành.

Đỗ Hà cầm theo đầu Biệt Tòng Ngọa Thi trực tiếp dẫn Phạm Nguyên Thần chiếm lĩnh châu thành phủ nha, từ bên trong lục soát ra danh sách nhâm mệnh của quan viên Diêm Châu, tiện tay nhét vào trong áo.

Diêm Châu cũng không lớn, vốn chỉ do một bộ lạc Khương tộc nho nhỏ tạo thành, nội thành bất quá chỉ có hơn hai vạn dân chúng, binh mã chỉ khoảng hai ngàn, đối mặt Đường quân như lang như hổ làm sao còn lá gan chống cự, lập tức bị lừa tới trước phủ nha.

Đỗ Hà chậm rãi đi ra phủ nha, trên tay hần cầm theo một đầu người, không ai không nhận ra chính là Biệt Tòng Ngọa Thi.

Khương tộc dân chúng tụ tập trước cửa phủ nha trong ánh mắt nhìn Đỗ Hà đều mang theo vẻ bất an thật sâu. Nhất là những quan viên có tật giật mình, càng sợ tới mức tuân đầy mồ hôi lạnh.

- Những đồng bào Khương tộc!

Đỗ Hà đứng trên bậc thang cao nhìn xuống hai vạn dân chúng bên dưới, có chút trầm thống nói:

- Các người nói Đại Đường đối đãi với các người như thế nào? Các người vốn sinh hoạt trong hoàn cảnh mạnh được yếu thua, là Đại Đường cho các người một hoàn cảnh mới, là Đại Đường dạy cho các người trồng trọt chăn nuôi, cho các người một cuộc sống hoàn toàn mới, cho các người không cần lang bạc kỳ hồ, cho các người không cần vì một đồng cỏ hay nguồn nước mà đánh nhau đầu rơi máu chảy! Hoàn toàn có thể nói Đại Đường vương triều hết lòng quan tâm giúp đỡ các người...

Giọng nói của Đỗ Hà cứng rắn hữu lực, dân chúng bên dưới tuy là Khương tộc nhưng dù sao cũng đã dựa dẫm Đại Đường hơn mười năm, tự nhiên nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Nguyên đám người đều cúi đầu, đúng như lời Đỗ Hà đã nói, Đại Đường xác thực đối với bọn họ rất tốt, điểm ấy không có người nào có thể đưa ra chuyện gì để bắt bẻ.

- Nhưng...

Lời nói của Đỗ Hà dần dần chuyển sang phần nộ:

- Thế nhưng các người lại thế nào! Các người hồi báo Đại Đường ra sao? Các người hồi báo là phản loạn, là vô tình rời bỏ! Tốt, các người đã có lá gan làm phản, vậy phải làm tốt tâm lý chuẩn bị nhận sự trừng phạt từ Đại Đường!

Hắn đưa tay vào ngực lấy ra danh sách quan viên dị tộc, lạnh giọng nói:

- Công Tào A Hồ Nhân, trăm! Thương Tào Hồ Đô Dư, trăm! Hộ Tào A Kỳ Mãi, trăm!

Theo một câu trăm của hắn, lập tức có một vị quan viên bị đẩy ra chém đầu rần chúng.

- Pháp tào, trăm!

- Sĩ Tào, trăm!

- Biệt Giá, trăm!

- Trưởng Sử, trăm!

- Tư Mã, trăm!

Đỗ Hà trước trước sau sau đem toàn bộ quan viên trên dưới Diêm Châu xử quyết ngay trước mặt mọi người.

Trước phủ nha lẫn xuống hơn ba mươi đầu người, máu tươi nhuộm đỏ đại địa, hào khí trầm trọng lan tràn khắp trong lòng toàn bộ dân chúng Khương tộc, trong mắt mỗi người đều mang theo sự sợ hãi kinh hoàng, phảng phất như thiếu niên tuần tú trước mắt là ma quỷ đến từ trong địa ngục.

Về mặt Đỗ Hà không chút biểu tình quan sát hết thấy trước mắt, chỉ cần là quan viên đều không tránh khỏi tội danh phản quốc, mặc dù là chức quan hèn mọn không có quyền hỏi tới đại sự, nhưng vẫn là có chức quyền, lại im lặng không phản kháng chuyện phản loạn, tương đương đồng ý Biệt Tòng Ngọa Thi phản quốc, cho nên đều đáng chết!

Đối với dị tộc mang theo lòng phản bội, căn bản không nên có bất kỳ lòng đồng tình. Lòng đồng tình dành cho bọn hắn, chỉ làm cho Đại Đường trở nên mềm yếu.

Ngoài việc cung cấp ân huệ cho bọn hắn, cũng phải làm cho bọn hắn run sợ, làm cho bọn hắn không còn dám ôm ý niệm phản bội trong đầu!

Đỗ Hà xử quyết xong toàn bộ quan viên, cũng không gây khó xử dân chúng, chỉ thả họ trở về tiếp tục cuộc sống của mình. Về phần người nhà đám quan viên, hết thấy bắt giam chờ Lý Thế Dân cân nhắc quyết định sung quân Lĩnh Nam.

Xử lý xong việc tại Diêm Châu, Đỗ Hà dẫn theo năm ngàn binh mã ngựa không dừng vó chạy thẳng tới Nặc Châu.

Nặc Châu thứ sử đã biết được kết cục của Biệt Tòng Ngọa Thi, trong đêm đã vội vàng trốn chạy.

Khi Đỗ Hà dẫn quân đến Nặc Châu, toàn bộ Nặc Châu đã như rắn mất đầu, những quan viên khác trong lãnh địa còn chưa đủ tư cách biết tin tức về Diêm Châu, về mặt mỗi người vẫn còn mơ hồ khó hiểu.

Nhưng rất nhanh bọn hắc lại lần nữa đi theo vết xe đổ tại Diêm Châu, toàn bộ quan viên lớn nhỏ trong nội thành Nặc Châu bị Đỗ Hà ra lệnh tàn sát hầu như không còn, không một ai sống sót.

Thủ đoạn thiết huyết của Đỗ Hà lập tức làm rung động toàn bộ những dị tộc quanh Tùng Châu, từng hưởng thụ qua sự nhân từ của Đại Đường, hiện tại đối mặt với thủ đoạn hung ác của Đường triều, cả đám đều kinh hoàng không dám ngủ, nhất là những thủ lĩnh dị tộc có lòng dạ khó lường càng thêm kinh hoàng bất an.

- Nói như vậy Bả Lợi Bộ Lợi đã trốn về hướng Bạch Lan?

Đỗ Hà đã nhận được tin tức do thám được.

Quân tốt trả lời:

- Bả Lợi Bộ Lợi là con rể của tộc trưởng Bạch Lan, ngoại trừ trốn về hướng Bạch Lan hẳn cũng không còn đường khác để đi!

Đỗ Hà hừ lạnh một tiếng:

- Dù hắc có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng không buông tha! Người đâu, truyền lệnh toàn quân, phát binh Bạch Lan!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

103. Chương 103 : Ngàn Dặm Đuổi Giết

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tích đang ở Tùng Châu cũng lập tức nhận được tin Đỗ Hà đã làm tại Diêm Châu cùng Nặc Châu, mặc dù cả đời hắc đã quen nhìn chuyện sát phạt đầm máu nhưng cũng không khỏi ngây người tại chỗ.

Hắn sớm biết Đỗ Hà suất binh đi sẽ tạo ra đại động tĩnh, nhưng không thể tưởng được hắc lại gây ra động tĩnh lớn đến như thế.

- Giết rất hay!

Lý Tích bỗng nhiên đứng lên, vỗ bàn cao giọng tán thưởng, một mặt tán thưởng Đỗ Hà sát phạt quả cảm, một mặt lại kính ngưỡng vô hạn đối với Lý Thế Dân.

Kỳ thật khi biết Lý Thế Dân nhậm mệnh Đỗ Hà làm quyền đô đốc, đáy lòng Lý Tích có chút không thoải mái, cũng không phải hắc ghen ghét mà là sợ Đỗ Hà làm hư đại sự của hắc.

Diêm Châu cùng Nặc Châu phản bội làm vị đại tướng này dằng trăn lửa giận, lần này xuất chinh hắc vốn dự định sẽ tự xử lý, nhưng Lý Thế Dân lại đem chức quyền giao cho Đỗ Hà. Hắn lo lắng Đỗ Hà quá trẻ tuổi, lòng dạ không đủ ác độc, không thể để cho những dị tộc kia một sự giáo huấn đau đớn thâm nhất.

Sự thật hôm nay đã chứng minh, Đỗ Hà hoàn toàn có năng lực đảm nhiệm chức vị đô đốc này, Lý Thế Dân xác thực có ánh mắt nhận thức người thật đặc biệt.

- Gia gia, thủ đoạn của Thanh Liên như thế tuy làm đại khoái nhân tâm, nhưng ở trong triều chỉ sợ không lấy được chỗ tốt!

Lý Kính Nghiệp có chút bận tâm, từ xưa tới nay vẫn vô luân phân biệt, vô tướng trọng sát phạt, mà vẫn thần trọng nhân đức.

Đối với dị tộc từ trước tới nay vẫn thần luôn tuân theo lòng nhân đức, thủ đoạn của Đỗ Hà nhất định sẽ bị những đại thần ngoan cố phản đối là chuyện không tránh khỏi. Với tư cách là bằng hữu, Lý Kính Nghiệp dĩ nhiên lo lắng cho tiền cảnh của Đỗ Hà.

Lý Tích lắc đầu thở dài nói:

- Đây chính là chỗ mà người không bằng người, đại trượng phu đối nhân xử thế nên quyết đoán thật nhanh, lo trước lo sau làm sao làm thành đại sự. Hành động lần này của Đỗ Hà có lẽ sẽ đắc tội những đại thần cổ hủ như người nói, vậy thì tính sao? Chỉ cần hoàng thượng vui vẻ, những đại thần cổ hủ kia lật được bầu trời sao?

Lý Kính Nghiệp gật đầu nói:

- Luận khả năng, hài nhi xác thực kém Thanh Liên! Cùng cùng Đỗ Hà tiếp xúc, càng có thể phát giác được năng lực của hần, cho nên trong những đồng lứa tương giao cùng Đỗ Hà, ẩn ẩn đều có tình hình nghe theo hần như thiên lôi sai đâu đánh đó!

Lý Tích cười ha ha:

- Điểm ấy tôn nhi cũng không cần nản chí. Đỗ gia tiểu tử chỉ là dị loại, thành tựu tương lai chỉ sợ ngay cả gia gia của người còn chưa hần bì kịp với hần, kém hơn hần cũng không có gì mất mặt!

Còn đang nói chuyện, Lý Tích đã nhận được tin tức Đỗ Hà xuất binh Bạch Lan, hơn nữa còn đại phá Bạch Lan.

Lý Tích hiểu ý cười vang, nói:

- Tiểu tử này thật có thể làm ầm ĩ, nhưng trải qua lần náo loạn này của hần, những dị tộc vô liêm sỉ phụ thuộc Đại Đường ta đều sẽ ăn ngủ không yên rồi...ha ha...

Lý Tích tâm tình thoải mái phá lên cười.

...

Bả Lợi Bộ Lợi liếm liếm bờ môi khô héo, cổ nén đau đớn đè lại miệng vết thương trên cánh tay cho nó giảm bớt đổ máu, quay đầu lại nhìn thấy tinh kỳ thù chữ Đỗ thật lớn đuổi theo phía sau, không khỏi hoảng hốt.

- Hồn dẫn, lão tử có cừu hận gì với bọn họ, chẳng lẽ nhất định phải chém tuyệt giết tận lão tử mới được sao!

Bả Lợi Bộ Lợi chửi ầm lên, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm chân cho mình để mình có thể chạy nhanh hơn được một ít.

Hần cắn chặt răng, lau máu mũi đang không ngừng tuôn ra, cố gắng ức chế nỗi sợ hãi trong lòng, ảo não không thôi, nếu biết vậy đã chẳng nghe theo lời của Biệt Tùng Ngọa Thi mà phản bội Đại Đường đến nỗi phải rơi vào hoàn cảnh cùng đường như hôm nay.

Từ sau khi hần chạy đến Bạch Lan Khương, còn tưởng rằng có thể an toàn, nhưng không sao ngờ được sau khi đại khai sát giới tới Diêm Châu lại đến Nặc Châu, Đỗ Hà lại vì một mình hần mà dẫn binh mã đuổi giết tới Bạch Lan Khương.

Bạch Lan không lệ thuộc Đường triều, hần nghĩ rằng Đỗ Hà sẽ không đến mức dám làm xằng bậy, nhưng Đỗ Hà lại dùng ngữ khí kiên quyết không cho phép nghi ngờ trực tiếp yêu cầu Bạch Lan Khương tộc trưởng giao người, nếu không giao sẽ là kẻ địch của Đại Đường.

Vì tự bảo vệ mình, Bả Lợi Bộ Lợi cố ý chọc giận tộc trưởng Bạch Lan Khương, lại để cho hần phải giao chiến với Đỗ Hà.

Song phương chiến đấu một hồi, Bạch Lan Khương chỉ có tám ngàn binh mã lại bị Đỗ Hà suất lĩnh Đại Đường quân đánh tan, tộc trưởng Bạch Lan Khương chết dưới thương trong tay một vị thiếu niên Đường quân, Bả Lợi Bộ Lợi thấy bại cục đã định, hoảng hốt tiếp tục chạy trốn.

Thấy hần chạy trốn, không ngờ Đỗ Hà vẫn tiếp tục truy theo, hơn nữa càng ép càng chặt, liên tục truy kích hai ngày hai đêm, căn bản không cho hần cơ hội thở dốc.

Bỗng nhiên phía sau truyền tới trận trận tiếng kêu chém giết, Bả Lợi Bộ Lợi quay đầu nhìn lại, không khỏi trợn tròn mắt!

Trong đội ngũ đang đuổi đến phía sau không xa, tinh kỳ thêu chữ Đỗ đang dần dần tới gần.

Tinh kỳ bay múa dưới trời cao, phẳng phất như hóa thân thành thần thú cuốn gió, đang muốn mở miệng nuốt chửng hần.

Bả Lợi Bộ Lợi càng thêm sợ hãi, vung mạnh roi ngựa, chiến mã dưới chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, hất văng hần xuống ngựa. Liên tục chạy trốn hai ngày hai đêm, hần đã làm chết hai chiến mã, ngay cả chiến mã cuối cùng này cũng đã sức cùng lực kiệt.

Bả Lợi Bộ Lợi lăn vòng dưới đất, hoảng sợ bò lên, nhìn hơn mười kỵ mã còn lại bên cạnh quát:

- Đưa ngựa cho ta, đưa ngựa cho ta!

Hơn mười kỵ mã liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng chia ra tứ tán chạy trốn.

Bả Lợi Bộ Lợi bị phần kêu to, quay đầu, Đỗ Hà suất lĩnh theo trăm kỵ mã đuổi tới, vây quanh hần.

Bả Lợi Bộ Lợi trừng đôi mắt hung ác nhìn vị thiếu niên trẻ tuổi, quát:

- Vì sao nhất định không buông tha ta!

Về mặt Đỗ Hà đầy phong trần, đối diện câu hỏi của Bả Lợi Bộ Lợi, như chém đinh chặt sắt quát:

- Kẻ bội phản Đại Đường, tuy viễn tất tru!

Chín chữ, âm vang hữu lực!

Lời này nguyên thuộc Trần Thang thời Đại Hán “Minh phạm Đại Hán giả, tuy viễn tất tru”.

Đối với chín chữ này, Đỗ Hà cảm giác sâu sắc nhận đồng, một quốc gia có cường thịnh hay không, không phải dựa vào mồm mép, mà là thực lực, là lực lượng, là uy tín.

Bả Lợi Bộ Lợi phản bội Đại Đường, đem châu quận của Đại Đường chấp tay tặng cho địch nhân, hành vi bán nước như thế, càng không thể tha thứ.

Vô luận như thế nào lần này Đỗ Hà phải giết cho được Bả Lợi Bộ Lợi.

Cho nên thấy hần trốn chết về Bạch Lan Khương, vì chín chữ này mà Đỗ Hà lựa chọn truy sát, đối mặt với Bạch Lan Khương bao che cho Bả Lợi Bộ Lợi, vì chín chữ này, hần không lùi bước, trực tiếp lựa chọn khiêu chiến!

Chinh phạt Bạch Lan Khương, lại thấy Bả Lợi Bộ Lợi tiếp tục chạy trốn, Đỗ Hà vẫn vì chín chữ này lại một lần nữa không chút do dự lựa chọn truy sát đến cùng!

Hần lưu lại đại bộ đội trông coi Bạch Lan Khương bộ tộc, chính mình dẫn hơn trăm binh mã một hơi đuổi suốt hai ngày đêm, đuổi qua cả ngàn dặm, nhất định phải giết cho được Bả Lợi Bộ Lợi chính là vì chín chữ kia.

- Kẻ bội phản Đại Đường, tuy viễn tất tru!

Đỗ Hà chém rơi đầu Bả Lợi Bộ Lợi, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn rút quân trở về.

Lần này ngàn dặm đuổi giết, càng làm cho các dị tộc lệ thuộc Đại Đường chính thức nhận ra thủ đoạn của Đại Đường vương triều, loại hành vi không tiếc bỏn ba ngàn dặm cũng phải đuổi giết cho được phản đồ Đường triều, càng gõ vang tiếng chuông cảnh báo cho các dị tộc, nói cho bọn hần biết: Phản bội Đại Đường, có thể, nhưng phải trả giá bằng máu, dù người có trốn ngoài ngàn dặm, cũng tuyệt không buông tha, nhất định phải tru sát.

Về tới Tùng Châu, tân nhậm đô đốc cũng đã tới nhậm chức, chức quyền đô đốc của Đỗ Hà cũng đã chấm dứt.

Lý Thế Dân đã truyền đến thánh chỉ, để cho bọn họ áp giải tù binh trở về Trường An.

Trận chiến này đại phá Thổ Phiên, thanh thế của Lý Tích đã ầm ầm vượt qua Hầu Quân Tập, Đỗ Hà cũng bởi vì hành động ngàn dặm truy sát phản đồ Bả Lợi Bộ Lợi mà danh dương thiên hạ!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

104. Chương 104 : Công Xếp Thứ Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua lặn lội đường xa, Đỗ Hà theo đại quân quay về Trường An, bởi vì ven đường còn phải áp giải theo ba vạn tù binh, hành trình chậm trễ không ít, khoảng gần một tháng mới đến nơi.

Nhìn thành Trường An nguy nga cao ngất, Đỗ Hà có một loại cảm giác như quay trở về nhà mình, cảm thấy tòa thành nổi danh thiên cổ càng thêm thân thiết.

Vừa đến cửa thành, đội nhạc liền vang lên nhạc khúc hoan nghênh vang dội, dân chúng ủa ra chúc mừng thắng lợi cũng đã xếp hàng hai bên đường chờ từ lâu.

Trên đường đến hoàng cung, dân chúng đứng đầy hai bên đường hoan hô ầm ĩ, lại đốt pháo lẫn pháo hoa, từng nhà giăng đèn kết hoa, hào khí rừng rực sôi trào lòng cảm kích cùng nhiệt tình của dân tộc Đại Đường.

Đây cũng không phải cố ý tổ chức tuyên truyền, mà là nỗi vui mừng từ tận trong lòng dân chúng nên họ tự phát ra nghênh đón, là sự tán thưởng đối với hùng phong Đại Đường.

Danh tiếng của Lý Tích không ngừng được hô vang, loáng thoáng thậm chí Đỗ Hà còn nghe được có người hô hoán tên của hắn, trong nội tâm cũng cảm thấy rất đặc ý.

Đi tới Chu Tước Môn, hơn bảy vạn đại quân chiến thắng trở về chỉnh tề đứng thành hàng, chờ hoàng thượng kiểm duyệt.

Không bao lâu, thân ảnh Lý Thế Dân xuất hiện trên đầu thành ngay cửa cung Chu Tước Môn.

- Bái kiến hoàng thượng!

Bảy vạn đại quân dưới sự xuất hiện của Lý Thế Dân, cùng nhau quỳ gối bái xuống, tiếng hô vang xuyên thẳng vân tiêu.

Lý Thế Dân cúi nhìn đội quân chiến thắng trở về, cao giọng quát:

- Chúng tướng sĩ bình thân!

Hắn lại ngẩng mặt nhìn lên trời cười dài:

- Thổ Phiên tiểu nhi dám lấn ta, chứ vị hơn tháng thời gian tiêu diệt mười vạn quân địch, thủ hộ giang sơn Đại Đường ta, thử hỏi binh uy như thế, trong thiên địa này còn người nào dám chống đỡ...

Hắn lớn tiếng nói, cuối cùng đột nhiên quát một câu:

- Trẫm về vang vì các ngươi!

Chỉ sáu chữ ngắn ngủi liền dẫn phát phản ứng như núi thổ biển gầm.

Gần mười vạn tướng sĩ giờ cao binh khí, phát ra từng tiếng gào thét:

- Đại Đường! Vạn tuế! Bệ hạ! Vạn tuế...

Thanh âm thậm chí chấn động chín tầng trời, khiến thiên địa như biến sắc.

Đỗ Hà nhin không được dùng hai tay bịt lỗ tai, không thể không nói thủ đoạn thu nạp lòng người của Lý Thế Dân thật cao minh, phóng mắt nhìn chung quanh, nguyên một đám binh tướng đều hưng phấn đến đỏ bừng mặt.

Đột nhiên Đỗ Hà phát hiện đôi mắt hổ của Lý Thế Dân đang nhìn thẳng hắn, trong mắt lộ ý tứ cảnh cáo, nhớ tới việc mình còn chuyện cầu ở hắn, không thể không buông xuống hai tay, giơ tay lên bắt chước mọi người cùng hoan hô, nhưng biểu lộ lại không chút tình nguyện.

Với hắn mà nói, loại la hét này cũng không có ý nghĩa thực tế gì.

Trải qua gần một năm tiếp xúc, đối với vị hoàng đế như Lý Thế Dân, Đỗ Hà vẫn thật kính trọng, tuy hắn hơi keo kiệt, không bỏ được đem Trường Nhạc công chúa cùng Lý Tuyết Nhạn đồng thời gả cho mình, nhưng không thể phủ nhận hắn là một vị hoàng đế tốt, là một vị quân vương ưu tú đáng giá cho mình thần phục.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, Hoa Hạ tất nhiên có thể chiếm cứ đỉnh cao của thiên hạ, đây cũng là nguyên do lớn nhất mà Đỗ Hà cam tâm tình nguyện hiệu lực cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân hạ lệnh khao thưởng tam quân, tận lực bồi tiếp những tướng tá có công trong cuộc chiến này bên trong đại điện.

Trước mặt văn võ bá quan, Đỗ Hà đi theo Lý Tích, Chấp Thất Tư Lực, Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan...ngẩng đầu bước vào đại điện, hơn hai mươi tên tướng quân lớn nhỏ đều trở thành tiêu điểm chú ý của cả triều văn võ.

Đỗ Hà ở trong này gặp được phụ thân Đỗ Như Hối đã xa cách gần ba tháng.

Ánh mắt Đỗ Như Hối cùng Đỗ Hà giao nhau, trong hai mắt thâm thúy hiện lên vẻ tự hào, nhưng vừa chạm vào nhau, vẻ tự hào của hắn liền biến mất, mà chuyển biến thành vẻ mặt nghiêm túc, rất có phong phạm nghiêm phụ.

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, thẳng thắn mà nói Đỗ Như Hối làm người hơi lạnh một chút, nhưng thật sự không thích hợp làm một nghiêm phụ.

- Bái kiến hoàng thượng!

Chúng tướng khom người hành lễ.

- Ha ha ha ha...Chư vị ái khanh mau mau đứng lên, đứng lên!

Lý Thế Dân hiển nhiên thật cao hứng, vẻ mặt hưng phấn, gần như muốn bước xuống tự mình nâng lên.

Nhưng thấy nguyên một đám tướng quân đều đã đứng dậy, cũng dừng bước, vui vẻ nói:

- Chư vị ái khanh không thẹn là trụ cột của Đại Đường ta, chiến dịch Giao Xuyê đánh thật đẹp đẽ đặc sắc, trăm nghe được tin chiến thắng, vui mừng đến đêm không ngủ được a!

- Nhờ hồng phúc của bệ hạ, chúng thần mới có thể lấy được thắng lợi như thế!

Lý Tích, Chấp Thất Tư Lực, Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan đều thuận thực vuốt mông ngựa.

Khiến cho đám tiểu bối đứng phía sau mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chúng ta nguyên một đám chiến đấu hăng hái đầm máu, lấy được thành quả chiến đấu, quan hệ gì tới hoàng thượng đây?

Cũng may Lý Thế Dân cũng không hồ đồ, khoát tay cười nói:

- Trẫm ở Trường An xa xôi, thắng lợi đều nhờ chư tướng quân chém giết, trẫm nào có nửa điểm công lao!

Đột nhiên hắn như có suy nghĩ gì chợt tươi cười, nói:

- Chỉ là sổ ghi công của Lý ái khanh lại làm cho trẫm cảm thấy thật thú vị!

Hắn lật ra sổ ghi công, đọc lên:

- Tả Uy Vệ trung lang tướng Đỗ Hà...

Nghe được tên của mình, Đỗ Hà tinh thần đại chấn, đưa lỗ tai lắng nghe.

Lý Thế Dân đọc tới đây, ánh mắt đảo qua quần thần bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người Đỗ Hà, khóe miệng có chút nhếch lên, lộ ra vui vẻ như có như không, sau đó mới nói:

- Trước cuộc chiến hiển kế dụ địch, lại trực tiếp tham dự định ra kế sách...lúc lui lại tự mình bọc hậu, không để ý an nguy cá nhân xâm nhập trận địa quân địch cứu được hơn năm trăm tướng sĩ quân ta...lúc cùng địch kịch chiến, đại tướng địch quân Nương Xích Tang Dương Đồn liều chết phản công, phá chư quân, trung lang tướng chỉ huy có phương pháp, lĩnh quân tốt dưới trướng tiêu diệt thế công, cũng tự mình đánh chết Thổ Phiên đệ nhất đại tướng Nương Xích Tang Dương Đồn, tạo nên thắng cục...Biệt Tùng Ngọa Thi, Bả Lợi Bộ Lợi phản bội Đại Đường ta, tình huống ác liệt, trung lang tướng nhậm chức quyền đô đốc liền bình định nội loạn...Bạch Lan Khương cùng Thổ Phiên kết minh, che giấu phản nghịch Đại Đường, trung lang tướng công phá địch thành...

Sổ ghi công thật dài tựa hồ đều ghi rõ công tích của Đỗ Hà trong cuộc chiến.

Lý Thế Dân liếc mắt nhìn Đỗ Hà, lại nhìn qua Lý Tích nói:

- Lý ái khanh, trong sổ ghi công đã nói rõ Đỗ trung lang tướng mỗi lần ra kế đều nhất định có thể đánh trúng chỗ hiểm, mặc dù tuổi còn rất trẻ, nhưng có dũng có mưu, làm người xử sự lại quả cảm quyết đoán, có được phong phạm của phụ thân hần, công xếp thứ nhất!

- Ách...

Đỗ Hà có chút trợn tròn mắt, hần cũng không phủ nhận mình quả thật lập công lớn, nhưng đệ nhất hần cũng không dám nhận.

Lý Tích chỉ huy có phương pháp, dưới tình huống binh lực tương đương, khôn chết Thổ Phiên binh không cho chạy thoát một tên, chỉ dựa vào điểm ấy đã không kém với chiến công của Đỗ Hà, huống chi hần còn là thống soái tam quân?

- Hoàng...

Đỗ Hà đang định mở miệng, đã thấy Lý Thế Dân âm thầm ra dấu bằng mắt cho hần, tựa hồ bảo hần hãy khoan lên tiếng.

- Trẫm rất ngạc nhiên, các người đa số đều là danh tướng thân kinh bách chiến, vì sao lại để một hậu bối đoạt danh trước!

Lý Thế Dân như có điều ám chỉ, ánh mắt nhìn qua Chấp Thất Tư Lực, Ngưu Tiên Đạt cùng Lưu Lan tam tướng.

Chấp Thất Tư Lực, Ngưu Tiên Đạt đều là những đại tướng nổi danh thẳng tính, thủ đoạn Đỗ Hà xử lý Diêm Châu cùng Nặc Châu rất hợp khẩu vị của bọn họ, mà Lưu Lan cũng cảm kích trong lòng vì Đỗ Hà đã cứu hần cùng năm trăm binh tốt.

Ba người đều ôm lòng hảo cảm đối với Đỗ Hà, lại thêm biểu hiện của hần thật xuất chúng, đều tán thưởng Đỗ Hà tuổi trẻ tài cao, đối với việc hần lĩnh đệ nhất công đều cảm thấy kinh ngạc nhưng không ai phản đối.

Đỗ Hà lại nói:

- Hoàng thượng, công lao này thần không thể lĩnh! Chiến dịch Giao Xuyên Đạo do Lý đại tướng quân chỉ huy, ở tình huống binh lực ngang nhau khôn chết Thổ Phiên đại quân. Phần năng lực này thần tuyệt đối không sánh kịp! Huống hồ cuộc chiến này cũng không phải công lao của một người, mà do tam quân xuất lực, nếu một mình thần đi ra chiến trường lại có thể làm ra được chuyện gì?

Mặc dù không biết Lý Thế Dân có chủ ý gì, nhưng Đỗ Hà cũng khinh thường nhận lấy công tích của những người khác.

Là của hần, ai cũng đừng mong cướp đoạt, không phải của hần, hần cũng khinh thường nhận lấy.

Đây là nguyên tắc cơ bản!

Hần quét mặt mũi của Lý Thế Dân, nhưng Lý Thế Dân không giận ngược lại còn phá lên cười, hỏi:

- Chư khanh nghĩ như thế nào?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

105. Chương 105 : Thăng Quan

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đôi mắt Đỗ Hà tròn tròn, không biết Lý Thế Dân đang chơi trò gì.

Nhưng lại thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ bước lên nói:

- Bệ hạ thánh minh, tuệ nhãn thức anh kiệt, chúng thần bội phục!

Sau đó nguyên một đám đại thần văn nhân như Trữ Toại Lương, Lệnh Hồ Đức Phân, Vu Chí Ninh, Trương Huyền Tổ, Triệu Hoảng Trí từng người đều bước ra khỏi hàng ca ngợi Lý Thế Dân, khích lệ Đỗ Hà.

Lý Thế Dân đắc ý tươi cười:

- Trẫm đã nói rồi, Đỗ gia tiểu tử tuy còn trẻ tuổi, nhưng lại thật khiêm tốn có phong độ của một đại tướng, tuyệt sẽ không kể công tự ngạo, được sủng mà kiêu, điểm ấy trẫm có thể vững tin!

Nghe đến đó Đỗ Hà cũng đã hiểu được, nguyên lai mình đang bị thăm dò. Đích thị là những người kia ở trước mặt Lý thúc thúc thêu dệt thị phi nói mình tuổi tác còn nhỏ, không hiểu chuyện, cần nên rèn luyện nhiều hơn mới có thể đạt thành đại khí, nếu ban thưởng quá sớm dễ dàng ý sủng mà kiêu gì gì đó.

Sau đó Lý thúc thúc đã nói ra một đồng lớn những lời hữu ích đối với mình, thấy không thuyết phục được quần thần, vì vậy mới ra một chiêu làm như thăm dò, khuếch đại chiến công của mình, làm cho cả triều văn võ đều biết mình có được sự khiêm tốn phong độ của một đại tướng.

Ánh mắt kia của Lý thúc thúc làm ra không phải cho mình xem, mà làm cho quần thần xem mà thôi.

Suy nghĩ nguyên do cẩn thận, Đỗ Hà cũng phải tán thưởng thủ đoạn của Lý Thế Dân thật cao minh, đây gọi là ánh mắt sáng suốt, mượn những lời nói của đám văn quan đánh đổ chính lời bọn họ, đồng thời cũng ca ngợi mình khiêm tốn có phong độ của một đại tướng.

Kế tiếp mới thật sự là phong thưởng, Lý Tích với tư cách thống soái tam quân đương nhiên nhận đệ nhất công, nhưng hắn cũng đã đứng hàng thập nhị vệ đại tướng quân, không thể tiếp tục thăng chức, Lý Thế Dân chỉ có thể khen ngợi hắn vài câu, ban thưởng vật chất cho hắn, gia tăng thêm đất phong, cảm giác có chút không xứng đáng với công lao của hắn.

Nhưng với thân phận của Lý Tích nếu còn muốn tấn chức cũng chỉ có thể bước lên chức Binh Bộ thượng thư, hoặc là tể tướng mà thôi.

Binh bộ thượng thư đã có Hầu Quân Tập, chức tể tướng hiện tại Lý Tích tạm thời còn chưa đủ tư cách, cũng chỉ đành ban thưởng như thế.

Về phần Đỗ Hà được tính công thứ hai, điểm ấy không có gì dị nghị.

Đã nhận được Lý Thế Dân điểm danh ca ngợi, hắn trầm giọng nói:

- Đỗ Hà tuổi trẻ tài cao, tuổi nhỏ đã lập được kỳ công, xưa nay chỉ có Đại Hán Hoắc Khứ Bệnh có thể so sánh, gia phong Trung Vũ tướng quân kiêm chức Tả Uy Vệ trung lang tướng, đặc phong Vạn Niên huyện, lĩnh quân phi kỵ, đóng tại Túc Vệ cung cấm!

Đối với phong thưởng này, quần thần đều tròn tròn mắt.

Mọi người còn tưởng rằng Đỗ Hà sẽ được phong chức quan gì, nhưng không ngờ chỉ là Trung Vũ tướng quân, cùng đất phong Vạn Niên huyện, nguyên một đám văn võ quần thần cũng không thèm để ý tới.

Dù sao Trung Vũ tướng quân là Vũ Tán quan, mặc dù treo danh hiệu chính tứ phẩm, nhưng chỉ lĩnh bổng lộc mà không có thực quyền, giai vị mặc dù cao hơn Tả Uy Vệ trung lang tướng, nhưng còn không bằng chính Tả Uy Vệ trung lang tướng. Về phần Vạn Niên huyện tử, cũng không phải tước vị cao, chỉ là Vạn Niên huyện nằm ngay cạnh Trường An, thuộc khu vực hoàng kim, có thể nhìn ra Lý Thế Dân sủng ái Đỗ Hà cũng không đặc biệt gì cho lắm!

Cho nên nguyên một đám người cũng không phản đối.

Chỉ có người có ánh mắt lưu ý tới lĩnh quân phi kỵ thì còn có vấn đề.

Phi kỵ kia lại là cái gì?

Đỗ Hà cũng có chút há hốc mồm, đối với khen thưởng của Lý Thế Dân hẳn vẫn tương đối thỏa mãn, chỉ là lĩnh quân Phi Kỵ ở trong ấn tượng của hắn Đường triều cũng có một cơ cấu Phi Kỵ, nhưng tựa hồ còn chưa tạo thành.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bước ra:

- Hoàng thượng, Phi Kỵ lại là vật gì?

- Nha!

Lý Thế Dân vỗ đùi, thấp giọng hô lên một câu:

- Trẫm lại hồ đồ rồi, vẫn không nói rõ ràng! Cũng không có gì, chỉ là suất lĩnh Nguyên Tông cấm quân, có chút hoang phế. Cho nên trẫm đem nhóm cấm quân kia đổi thành Phi Kỵ, lệ thuộc Tả Uy Vệ thôi!

Trưởng Tôn Vô Kỵ tròn tròn mắt, đầu nhà Đường từ khi Lý Uyên khởi binh tại Thái Nguyên, có một bộ phận tướng sĩ được an trí tại quân doanh Bắc Môn, binh hào gọi là “Nguyên Tông cấm quân” tuy Nguyên Tông cấm quân có vẻ hoang phế, nhưng lại có tới bốn ngàn binh mã.

Lý Thế Dân đem Nguyên Tông cấm quân giao cho Đỗ Hà, lại để cho hắn đóng quân tại hoàng cung, nói rõ một lòng muốn bồi dưỡng Đỗ Hà trở thành chiến tướng trong giới trẻ đồng bối.

Chức quan của Đỗ Hà không thay đổi, tuy chức quan thấp nhưng quân tốt dưới trướng từ một ngàn thăng lên năm ngàn, thực quyền rất lớn!

- Điều này chỉ sợ...

Trưởng Tôn Vô Kỵ muốn tìm lý do phản bác.

Nhưng Lý Thế Dân lại phát phát tay nói:

- Luận tài, luận năng, luận công tích! Đỗ Khanh đều có tư cách, ý trẫm đã quyết, không cần nói nữa!

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy Lý Thế Dân hiện lên sắc mặt tức giận, vội vàng ngậm miệng không nói tiếp.

Hắn giả hoạt như hồ ly, trong lòng biết hiện tại chọc giận Lý Thế Dân cũng không đạt được chỗ tốt gì!

Chấp Thất Tư Lược, Ngưu Tiên Đạt, Lưu Lan, Lý Nghiệp Hủ, Lý Kính Nghiệp đều được phong thưởng, những người dưới trướng Đỗ Hà như La Thông, Phòng Di Ái, Vương Đức cũng đều nhận được ban thưởng xứng đáng.

Không thể không nói Lý Thế Dân thưởng phạt rất phân minh, toàn bộ tướng sĩ xuất chinh đều tâm phục khẩu phục, về phần quân tốt xuất chinh đều được phát quân lương gấp ba, ai ai cũng đều vui vẻ.

Sau đó Lý Thế Dân tuyên bố đêm đó cử hành quốc yến, ở tại Lương Nghi Điện khao thưởng những vị đại tướng chiến thắng trở về.

Đối mặt món ngon mỹ vị đầy bàn, Đỗ Hà thèm đến nước bọt chảy ròng, suốt ba tháng ăn lương khô thật sự làm cho hắn không còn giữ được chút hình tượng không ngừng ăn nghiêng ngáu. Những người khác cũng

giống như hần, cả đám đều ăn uống thoải mái, xem như bù lại tổn thất bao ngày phải dầm sương dãi nắng chịu cực chịu khổ ngoài sa trường.

Ăn uống no nê, sau khi yến hội giải tán Đỗ Hà vừa định về nhà thăm mẫu thân, lại nghe Lý Thế Dân gọi vào Cam Lộ Điện.

- Bái kiến Lý thúc thúc!

Đỗ Hà đi vào trong cung.

Lý Thế Dân tự mình bước xuống nâng Đỗ Hà, cười dài nói:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không cô phụ lòng kỳ vọng của trẫm, mới ra chiến trường lần đầu tiên đã tạo ra thành tích như thế, Hoắc Khứ Bệnh cũng không sánh kịp ngươi! Hơn nữa thủ đoạn xử trí tại Diêm Châu cùng Nặc Châu càng không thẹn tâm ý trẫm bổ nhiệm ngươi làm quyền đô đốc!

Trước khi Lý Thế Dân đăng cơ, vốn là một vị đại tướng chiến công hiển hách, đối với sự tình sát phạt vẫn xem là thường. Sau khi lên ngôi, bởi vì mưu lược vô song, đem cả Đại Đường cai trị trở thành đế quốc cường đại nhất đương thời, vạn bang thần phục, càng làm cho hần có cảm giác sùng sững giữa đại địa.

Nhưng Diêm Châu thứ sử Biệt Tùng Ngọa Thi cùng Nặc Châu thứ sử Bả Lợi Bộ Lợi bội phản làm lòng hư vinh nho nhỏ của hần bị chà đạp, đáy lòng dĩ nhiên cảm thấy dị tộc không đáng tin, nhất định phải nghiêm trị.

Đỗ Hà thực hiện thủ đoạn thiết huyết tại Diêm Châu cùng Nặc Châu lại vô cùng hợp tâm ý của hần, nhất là hành động ngàn dặm đuổi giết Bả Lợi Bộ Lợi càng làm cho hần tán thưởng không ngớt, vì thế cao hứng cả đêm không ngủ được.

Nhất là những ngày này, hơn mười dị tộc quanh thân nhao nhao phái sứ giả đến triều kiến, càng làm cho hần cảm thấy Đỗ Hà nói không sai, đối với ngoại tộc trừ việc ban bố ân huệ, nhất định phải dùng sức mạnh uy hiếp, chỉ có như thế mới có thể khiến cho bọn hần trung thực nghe lời.

Thấy Lý Thế Dân cao hứng quá độ, Đỗ Hà hiếu kỳ hỏi:

- Không biết Lý thúc thúc còn gặp được việc vui gì, cho tiểu tử cùng chia sẻ?

- Trẫm xác thực cao hứng!

Lý Thế Dân quay lại ghé ngồi xuống, cười nói:

- Cũng dính công lao của tiểu tử ngươi! Qua không lâu đã đến Xuân Tiết rồi...

Lời nói của Lý Thế Dân làm Đỗ Hà giật mình, trên chiến trường hành quân rất dễ quên mất thời gian, hần xuất chinh vào tháng chín, kéo dài gần ba tháng, tính toán thời gian cũng đã gần tới Tết âm lịch.

Ổn định lại tâm thần, liền nghe Lý Thế Dân tự hào cười nói:

- Xuân Tiết hàng năm, dị tộc quanh thân đều phái sứ đoàn đến triều cống Đại Đường. Dĩ vãng các tộc đến châu chỉ là vì tình thế, cũng không lộ vẻ long trọng. Nhưng hôm nay bị ngươi thực hiện thủ đoạn thiết huyết, dị tộc các nơi kinh sợ, căn cứ tin tức khắp nơi truyền về lần này các tộc sứ đoàn quy mô cực lớn, sơ bộ suy đoán tất cả sứ đoàn cộng lại không dưới vạn người, hơn xa dĩ vãng. Năm nay Xuân Tiết vạn bang đến hạ, đây là chuyện rầm rộ lớn nhất từ trước tới nay của Hoa Hạ chúng ta!

Đỗ Hà nghe xong cũng rung động, lại thấy tự hào, tận đáy lòng cũng đột nhiên trỗi lên một suy nghĩ phi thường thú vị!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

106. Chương 106 : Thi Đấu Dũng Giả

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với cảnh tượng sắp sửa có vạn bang đến chúc mừng Đại Đường, Đỗ Hà kính ngưỡng vô hạn. Trong lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc, cũng chỉ có thời kỳ thịnh Đường là có vinh quang này, trong đầu không khỏi nghĩ tới cảnh tượng vạn tộc cùng vào triều kiến, quỳ lạy trước mắt Lý Thế Dân, thật sự rất hùng vĩ.

Đồng thời hẳn cũng bắt đầu nảy sinh suy nghĩ, hiếm khi nhiều tộc cùng tụ tập lại như vậy, có thể nhân cơ hội này khoe khoang cường thịnh của Đại Đường, uy hiếp những quốc gia hạ đẳng, để cho bọn họ biết rõ hùng phong của thiên triều Đại Đường.

Chỉ có điều khi nhớ tới phương thức thị uy của rất nhiều quân vương trong lịch sử, hẳn lại bất giác nhụt chí.

Vì khoe khoang thị uy, có đế vương đặc biệt còn hạ lệnh cho người nghèo không được phép đi trên đường, đại thụ trên đường phải dùng tơ lụa quấn quanh, dân chúng buôn bán vật phẩm, giảm giá gấp 10 lần, thậm chí còn đặc biệt yêu cầu tửu quán địa phương phải miễn phí đồ ăn uống của sứ đoàn các nước.

Đây là hao người tốn của đáng hận nhất, căn bản không có tác dụng uy hiếp.

Đỗ Hà đột nhiên nhớ tới hai hoạt động lớn mang tầm vóc quốc tế là Á vận hội và Đại hội Olympic của đời sau, tâm tư chấn động, vui mừng kêu lên:

- Lý thúc thúc, tiểu tử có một suy nghĩ, không biết có nên nói hay không!
- Cứ nói, trẫm thích nhất là nghe những suy nghĩ mới lạ trong đầu tiểu tử ngươi!

Lý Thế Dân cảm thấy hứng thú, vội phân phó hạ nhân chuyển bàn ghế ra, để Đỗ Hà ngồi trước mặt hẳn nói.

- Chính vì Đại Đường ta uy chấn tứ phương, cho nên hôm nay mới có vạn bang đến tiếp kiến, không nhân cơ hội này uy hiếp các tộc, chẳng phải lãng phí cơ hội tốt hay sao?

Lý Thế Dân cũng không phải không nghĩ qua vấn đề này, chỉ là mấu chốt ở chỗ uy hiếp như thế nào, uy hiếp như thế nào để không thể bạo lộ tổng thể thực lực của Đại Đường mà vẫn có hiệu quả uy hiếp, mấu chốt còn phải làm cho bọn họ cảm nhận được tinh thần rộng lớn của Đại Đường, khí độ của Hải Nạp Bách Xuyên.

- Trẫm cũng có nghĩ qua, nhưng không biết bắt đầu như thế nào, ngươi có đề nghị gì không?
- Thi đấu!

Đỗ Hà nói:

- Lý thúc thúc có thể tổ chức một Đại hội thể dục thể thao mang tính quốc tế!
- Đại hội thể dục thể thao!

Đối mặt với từ ngữ mới lạ này, vị Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân cau mày, ánh mắt nhìn Đỗ Hà tựa hồ muốn hỏi:

- Đại hội thể dục thể thao là cái gì, nói rõ cho trẫm!
- Đại hội thể dục thể thao chính là Đại hội vận động!

Thấy Lý Thế Dân mơ hồ có dấu hiệu khó hiểu, Đỗ Hà vội nói:

- Nó giống như Nguyên Tiêu của chúng ta, Nguyên Tiêu sẽ có hoa đăng, pháo nếm, đốt pháo hoa.... Còn Đại hội thể dục thể thao chính là đại hội tập trung các hạng mục thi đấu như bắn tên, cưỡi ngựa, đấu vật, đấu sức, luận võ....để biểu hiện thực lực cá nhân.

Đỗ Hà nói tới đây, Lý Thế Dân đã lộ ra thần sắc bình tĩnh, ánh mắt vừa hưng phấn, lại vừa nghiêm túc.

- Ở đây Lý thúc thúc có thể mời các Dị tộc đến dự thi, so tên giữa Thần xạ thủ của bọn họ với Thần xạ thủ của Đại Đường ta, luận võ giữa dũng sĩ của bọn họ với dũng sĩ của Đại Đường ta, người thắng, Lý thúc thúc có thể sắc phong là quán quân, hơn nữa còn khen thưởng. Theo ta được biết, Dị tộc vì hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, phần lớn bọn họ đều tôn trọng cá nhân anh dũng, coi trọng, kính nể dũng sĩ. Chỉ cần Đại Đường ta có thể đoạt giải quán quân toàn diện, các Dị tộc đương nhiên sẽ thấy Đại Đường ta có nhiều hào kiệt, nhiều dũng sĩ mà trong lòng bội phục, kiêng kỵ.

Ngón tay Lý Thế Dân không ngừng gõ lên mặt bàn, từng cái từng cái, rất có quy luật.

Đỗ Hà biết đây là thói quen khi hắn đang suy nghĩ, cũng không lên tiếng quấy rầy mà im lặng ở bên cạnh chờ đợi.

- Suy nghĩ của người rất hay, nhưng phải biết rằng bắn tên, cưỡi ngựa, đấu vật, đấu sức... cũng không phải hạng mục mạnh của Đại Đường ta. Đại hội thể dục thể thao này, Đại Đường chúng ta chưa chắc giành được phần thắng.

Lý Thế Dân cân nhắc phương hướng rất chính xác, nhưng đi nhầm đường, tiến vào ngõ cụt.

Đỗ Hà có thể hiểu rõ bản khoản của Lý Thế Dân, Đại Đường là quốc gia cường thịnh nhất trong thiên hạ, hắn không thể thua, cho nên hắn sợ thua, sợ làm Đại Đường mất mặt. Đại Đường là dân tộc nông canh, bắn tên, cưỡi ngựa, đấu vật, đấu sức đều yếu thế, cho nên Đại Đường chưa chắc có thể chiến thắng.

Đỗ Hà hiểu ý mỉm cười, hỏi thẳng :

- Có phải Lý thúc thúc sợ thua?

Lý Thế Dân chấn động, trừng mắt nhìn Đỗ Hà, một hồi lâu mới thở dài nói:

- Cũng chỉ có tiểu tử người dám nói chuyện với trẫm như vậy. Sợ thua? Có thể nói phải, cũng có thể nói không phải, không phải trẫm sợ thua, mà là không thua được, trẫm lo làm Đại Đường mất thể diện.

- Ta cảm thấy Lý thúc thúc đang đi vào mê chương do mình thiết lập!

Đỗ Hà cười nói:

- Thúc thúc thật ra không lĩnh hội được ý nghĩa thật sự của Đại hội thể dục thể thao, thua thì sao? Chỉ là thắng bại cá nhân, thực lực Đại Đường ta bày ra ở đây, cho dù thua, tuyệt đối cũng không có quốc gia nào dám khinh thường Đại Đường ta. Nhưng từ đó sẽ gióng lên một tiếng chuông cảnh báo cho tất cả bách tính Đại Đường, mỗi một người dân Đại Đường phải biết vì vinh quang dân tộc, nếu bắn tên, cưỡi ngựa không bằng Dị tộc thì như thế nào? Nếu là ta, tất nhiên sẽ khổ luyện thuật cưỡi ngựa, tiễn thuật, nhằm báo thù sỉ nhục thất bại. Như vậy còn có thể cổ động dân chúng tự mình cố gắng. Huống chi, Đại Đường ta là đại quốc rộng lớn, thì đấu cung tiễn, cưỡi ngựa, võ nghệ, chưa chắc thua Dị tộc! Tại sao Lý thúc thúc không tin tưởng những dũng sĩ của mình?

Lý Thế Dân giãn mày, giống như tránh được mây mù gặp trời xanh, cười nói:

- Người nói rất đúng! Trẫm có thể bình định thiên hạ, hôm nay lại lo lắng thắng bại nhất thời, thật sự không nên! Huống chi, Đại Đường ta cũng chưa chắc thất bại!

Sau khi Lý Thế Dân suy nghĩ thông suốt, Đỗ Hà cũng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói:

- Lý thúc thúc, Đại hội thể dục thể thao là suy nghĩ tình cờ của tiểu tử, nhưng chưa hẳn là kế sách lâu dài. Ngài phải mở rộng trong quân, để cho binh sĩ trong quân sinh lòng hiếu thắng, cũng có thể mở rộng trong thiên hạ, để người tài giỏi của Đại Đường ta có thể phát huy sở trường, đồng thời cũng có thể cổ động dân chúng nhiệt tình hăng hái với cung tiễn, cưỡi ngựa, cũng có thể chọn lựa ra kỳ nhân dị sĩ trong dân gian cho Đại Đường ta sử dụng!

- Trẫm cũng có ý này!

Lý Thế Dân là nhân vật như thế nào, luận về tầm nhìn lâu dài, trong thiên hạ không có người nào địch lại, từ lúc hiểu rõ diệu dụng của Đại hội thể dục thể thao đã có tâm tư này:

- Ngày mai lâm triều, trẫm sẽ tuyên bố việc này cho các quần thần. Đại hội thể dục thể thao giống như khoa cử, tổ chức ba năm một lần, cổ vũ tinh thần thượng võ của dân chúng. Ngày mai trẫm cũng sẽ phái Sứ giả thông báo cho sứ đoàn các nước, kêu bọn họ về nước tập trung các dũng sĩ quốc gia đến Đại Đường ta tranh tài cao thấp.

Lúc này Lý Thế Dân tràn đầy tự tin, rất có khí khái chỉ điểm giang sơn!

Đỗ Hà lại căn cứ vào một số hạng mục quan trọng của Thế vận hội Olympic đưa ra đề nghị quan trọng, hai người đàm luận suốt ba canh giờ mới nghỉ.

Lý Thế Dân cảm thấy mỹ mãn, càng cảm thấy thích thú con người Đỗ Hà, cười nói:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không phải hạng người bình thường, có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, trẫm quả thật không nhìn lầm người!

Trong lòng Đỗ Hà thầm phỉ báng, lời này của Lý Thế Dân không biết là tự khen ngợi mình hay khen ngợi hấn là kỳ tài kinh thế.

- Chỉ có điều Đại hội thể dục thể thao nghe có vẻ không thuận tai lắm, chi bằng gọi là thi đấu dũng giả, người thấy thế nào?

Lý Thế Dân đề nghị.

Đỗ Hà cũng hiểu tên gọi Đại hội thể dục thể thao cũng không thích hợp vào thời cổ đại, thi đấu dũng giả vừa vụn thích hợp, cười khen:

- Lý thúc thúc thánh minh, tiểu tử bội phục!

Lý Thế Dân cũng lộ ra vẻ tự đắc.

Đỗ Hà xoa tay, cười nói:

- Lý thúc thúc, ngài thấy tiểu tử đã đưa cho ngài nhiều ý kiến hay như vậy, giúp ngài rất nhiều việc lớn, ngài có phải cũng nên biểu thị một chút không!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

107. Chương 107 : Âm Áp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Hà, sắc mặt Lý Thế Dân trở nên cứng ngắc, lông mày dựng thẳng, khóe miệng run run, nghĩ đến mình đã tìm mọi cách trọng dụng tiểu tử này, chẳng những thay hấn ngăn cản công kích đạo đức của những văn sĩ cổ hủ, còn nghĩ cách kiếm cho hấn 5000 binh mã, ủy thác trách nhiệm. Nhưng hấn hoàn toàn không biết cảm ơn, một lời cảm kích cũng không có, nói đi nói lại đều chỉ nghĩ đến chuyện ôm ấp nữ nhi, hoàn toàn không thấy hảo ý của mình.

Cái này có thể gọi là nhẫn nhưng không thể nhẫn!

Lý Thế Dân vốn dưỡng hàm cực tốt, cũng tức giận không nói ra lời, chỉ tay vào Đỗ Hà, cũng không biết nên mắng hấn như thế nào, một hồi lâu mới thở hắt ra nói:

- Được rồi, trẫm không so đo với ngươi..... Cứ để tiểu tử thói ngươi phát bệnh đi, không đáng!

Đỗ Hà tỏ vẻ vô tội, trợn tròn mắt:

- Ta..... Ta đâu có làm gì!

Nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Đỗ Hà, Lý Thế Dân càng tức giận, vốn định đuổi hắn đi, nhưng nghĩ lại, như vậy chẳng phải quá tiện nghi cho hắn sao? Hắn lấy lại bình tĩnh, âm hiểm cười quát:

- Tiểu tử thói người thật không biết điều, người tưởng chuyện trái ôm công chúa, phải ôm quận chúa dễ dàng như vậy sao? Người hãy dành ba giải quán quân trước đi, rồi hãy đến nói chuyện này với trẫm!

Hắn vốn định làm khó Đỗ Hà, giết chết khí diễm này của hắn.

Nào ngờ Đỗ Hà chỉ giật mình, lập tức nói:

- Ba giải? Dễ dàng, Lý thúc thúc người chờ đi!

Nói xong lời này, liền vội vàng chuồn thẳng.

Lý Thế Dân tức giận đến mức nổi trận lôi đình, nhưng cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ, tổng cộng có hơn mười hạng mục, Đỗ Hà thật sự có thể giành được ba giải quán quân sao?

Rời khỏi hoàng cung, trời đã nhá nhem tối, Đỗ Hà vẫn kỳ quái, lâu bầu nói:

- Gần vua như gần cọp đúng là chí lý, không biết tại sao Lý Thế Dân lại vô duyên vô cớ tức giận.

Nhưng nhớ tới phong thưởng hôm nay của Lý Thế Dân, miệng cũng vênh lên.

Hắn hoàn toàn không thèm để ý đến chức quan gì đó, những cái này đều là hư vinh, tác dụng duy nhất chính là có thể thêm một chút bổng lộc, chứ không có tác dụng gì hết.

Chỉ nhìn lão hồ ly Trường Tôn Vô Kỵ là biết, lão hồ ly này đảm nhiệm một đồng chức quan, lớn nhất chính là Tư Không, là đại quan nhất phẩm, hơn nữa còn kiêm nhiệm Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti, ngoại trừ tông thân hoàng thất Vương tước thì hắn là lớn nhất.

Như vậy thì thế nào?

Tư Không nhất phẩm gì đó, Khai Phủ Nghi Đồng Tam Ti gì đó đều là quan to nhất phẩm, nhưng không hề có quyền lực thực tế.

Ngược lại lão hồ ly lại thèm muốn Thượng Thư Phó Xạ tam phẩm của phụ thân hắn.

Người khác nói đứng đầu bách quan, cũng chỉ nhắc đến Phòng thúc phụ và phụ thân hắn, chứ không phải Trường Tôn Vô Kỵ đứng đầu giới quan trong triều.

Đây chính là chênh lệch giữa chức suông và thực chức.

Hiện tại trong tay mình có 5000 binh mã, ở thành Trường An không nói có thể sánh ngang với Trình Giảo Kim, nhưng trong hàng ngũ trẻ tuổi cũng không có ai hơn Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhớ mẹ nên sốt ruột, vội vàng phi ngựa về phủ Thái Quốc Công, Chương thị sớm đã không còn bình tĩnh, nếu không phải Đỗ Như Hối cố gắng lôi kéo, nói không chừng thực sự đã xông tới hoàng cung tìm người. Mặc dù như vậy vẫn phàn nàn liên tục:

- Còn là Hoàng Đế nữa sao, hoàn toàn không hiểu đạo lý, Hà nhi nhà ta từ nhỏ chưa bao giờ rời khỏi mẫu thân lâu như vậy, vậy mà còn giữ hắn lại, rút cuộc có sắp tâm gì chứ!

Nếu Chương thị ép hỏi như vậy, tin tưởng Lý Thế Dân cũng không biết trả lời như thế nào!

- Nào! Hà nhi, đến ngồi cạnh mẫu thân, để mẫu thân ngắm con thật kỹ!

Chương thị kéo Đỗ Hà ngồi xuống bên cạnh.

- Xem con kia, con gầy quá, nhất định là ăn uống rất cực khổ!

Chương thị đưa đôi tay khô héo vuốt ve gương mặt hắn, nước mắt lưng tròng nơi hốc mắt, từng giọt chảy xuống.

Đỗ Hà ghen ngào không nói nên lời, sau hồi lâu mới lên tiếng:

- Mẹ, hài nhi bình an trở về rồi!

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Chương thị cũng không biết nói gì, chỉ biết rưng rưng nước mắt.

Đỗ Hà lau nước mắt cho Chương thị, cố nén nước mắt trong mắt mình, cười nói:

- Mẹ, hài nhi đói rồi, chúng ta dùng bữa thôi!

Chương thị bình tĩnh nói:

- Đúng, con xem mẹ thật hồ đồ, dùng bữa thôi....

Chương thị vội vàng kêu người hầu dọn bữa.

Có thể nói rằng ở phủ Thái Quốc Công, Chương thị là người chủ gia đình. Mặc dù nói như vậy rất mất thể diện của Đỗ Như Hối nhưng đây là sự thật.

Nhìn thấy trên bàn toàn là đồ ăn mình thích, trong lòng Đỗ Hà cảm thấy rất ấm áp.

Mẫu thân Chương thị không ngừng gắp thịt, đại ca Đỗ Cấu liên tục mời rượu, phụ thân mặc dù không biểu thị gì, nhưng trong yến hội của Lý Thế Dân, hẳn không uống một giọt rượu nào, nhưng lúc này lại không kiêng kỵ gì uống rất hào sảng.

Đây là cảm giác của gia đình, cho dù yến tiệc của Lý Thế Dân có nhiều sơn hào hải vị như thế nào, cũng không thể bằng một bữa cơm gia đình.

Đỗ Cấu hỏi thăm tình hình tông quân xuất chinh.

Đỗ Hà tường thuật lại diễn biến ba tháng qua rất sinh động, nhưng để cho người nhà an tâm, hẳn đề thăng bản lĩnh của mình lên gấp 10 lần, tựa hồ như biến mình thành Triệu Tử Long, tung hoành ngang dọc trong đại quân Thổ Phiên, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đánh cho binh lính Thổ Phiên toàn tuyến tan tác.

Mọi người biết tâm ý của hắn, tất cả đều lắng nghe như thật, hé miệng khẽ cười.

Đỗ Hà nói tới rạng sáng, cho tới khi phụ thân thúc giục, mọi người mới về phòng.

Đỗ Như Hối kêu Đỗ Hà ở lại, trước tiên ca ngợi hành động của hắn ở phương nam, nhất là thái độ dũng cảm quyết liệt đối với các Dị tộc.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Hà được phụ thân không ngừng khen ngợi như vậy, không khỏi cảm thấy lo sợ.

Đỗ Như Hối cảm khái thở dài nói:

- Con có thể được Hoàng Thượng coi trọng như vậy, thì càng nên tận trung với Đại Đường, cũng đừng phụ tâm ý của Hoàng Thượng.

Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái.

Nghe Đỗ Như Hối giải thích, mới hiểu được.

Đỗ Hà mới đầu còn cảm thấy kỳ quái vì các văn thần cổ hủ không nhắm vào hắn khi hắn triển khai thể công "Thủ đoạn huyết tinh" ở Diêm Châu, Nặc Châu.

Nhưng trên thực tế từ lúc tin tức truyền về Trường An, Lý Thế Dân cũng đã nhận được hơn mười tấu chương vạch tội thủ đoạn hung tàn của Đỗ Hà, hành sự trái nhân đức, thỉnh cầu nghiêm trị hắn.

Đối diện với những tấu chương này, Lý Thế Dân trực tiếp nói với quần thần:

- Những chuyện Đỗ Hà làm đều là chủ ý của trẫm!

Hắn thậm chí ôm tất cả mọi chuyện vào mình, thay Đỗ Hà gánh chịu những tội danh này. Tất cả áp lực, hẳn đều gánh chịu, cho nên Đỗ Hà mới không nhận được bất cứ chỉ trích nào. Sau khi nghe rõ nguyên nhân kết quả, Đỗ Hà ngẩn ngơ, trong lòng cũng cảm động, đích thị vì hắn mới vào triều trong thời gian ngắn, trẻ tuổi, căn cơ nông cạn, Lý Thế Dân không muốn hắn vì việc này mà đối lập với các đại thần trong triều, cho nên mới ra mặt gánh chịu tất cả.

Từ xưa chỉ có Hoàng Đế vứt bỏ tất cả tội danh, chứ có mấy người gánh tội thay thần tử như Lý Thế Dân?

- Phụ thân yên tâm, hài nhi biết rồi!

Không thể phủ nhận, mị lực nhân cách của Lý Thế Dân vô cùng mạnh mẽ, chẳng trách các nhân vật nổi tiếng trong lịch sử như Lý Tĩnh, Lý Tích đều vô cùng trung thành với hắn. Cho dù là Đỗ Hà, cũng không nhịn được cảm giác muốn hy sinh vì hắn.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

108. Chương 108 : Nhân Nghĩa Đạo Đức Đáng Giá Sao?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà đã nhận được biên chế làm “Nguyên Tòng Cẩm Quân” của phi kỵ, triển khai huấn luyện đối với bọn họ.

- Nguyên Tòng Cẩm Quân.

Mặc dù chức vụ này có vẻ danh hão, nhưng dù sao có thêm danh hiệu “Cẩm Quân” vẫn có chút bản lĩnh. Nếu so sánh, có lẽ không bằng ngàn người dưới trướng mình, nhưng cũng không quá mức thua kém, chỉ là cho tới nay, ít luyện tập, cho nên thực lực có chỗ hạ thấp, chỉ cần luyện hơn nửa năm, có thể khôi phục lại phong mạo ban đầu.

Lần này xuất chinh, Đỗ Hà nhiều lần thỉnh giáo tâm đắc luyện binh với Lý Tích, cũng có chỗ lĩnh ngộ, đem toàn bộ tâm đắc dùng trên nhánh quân đội của mình, định mau chóng khiến cho bọn họ khôi phục thực lực, trở thành cánh tay đắc lực của mình.

Vừa mới phân bổ nhiệm vụ huấn luyện xuống dưới, Đỗ Hà đã được Lý Thế Dân triệu kiến, giao nhiệm vụ huấn luyện lại cho La Thông, Vương Đức, tới Cam Lộ điện!

Lý Thế Dân đang buồn bực ngồi ở trên cau mày, giống như có chuyện gì ưu phiền.

- Lý thúc thúc?

Đỗ Hà kêu lên, tùy ý khom lưng tiến vào.

Lý Thế Dân nhìn hắn, lập tức hé miệng nói:

- Chúng ta không để ý đến điểm này, tổ chức hoạt động lớn như vậy cần rất nhiều tiền!

Hắn nói tỉ mỉ nguyên do, Đỗ Hà mới hiểu được.

Hôm nay khi lâm triều Lý Thế Dân đã công khai trao đổi với các quần thần sự vụ hôm qua thương nghị với Đỗ Hà, giống như ném một quả bom ngàn cân xuống triều đường.

So tài bắn cung, đua ngựa cũng không phải chuyện gì xa lạ, nhưng tụ tập dừng sĩ các quốc gia đến cùng so tài thì đúng là chuyện trước đây chưa từng có.

Văn võ cả triều đều bị hấp dẫn trước ý tưởng của Lý Thế Dân, hơn nữa sinh ra cảm giác rất hứng thú.

Đương nhiên có người tán thành tất nhiên cũng có người phản đối, có một số đại thần khuyên can cho rằng tổ chức này lần này có quy mô rất lớn, vô cùng hao tổn tiền tài, bất lợi cho dân, cũng có người cho rằng mặc dù Đại Đường thượng võ, nhưng ở các hạng mục như bắn tên, cưỡi ngựa, từ xưa tới nay đều thua kém Dị tộc một bậc, chẳng những không tạo được hiệu quả, ngược lại còn khiến Đại Đường mất thể diện.

Nhưng lời này vừa thốt ra, lập tức chọc giận võ tướng triều đình.

Mấy đại thần tính khí nóng nảy như Trần Giảo Kim, Ủy Trì Kính Đức tựa hồ định đánh cho đại thần khuyển can kia một trận, những võ tướng khác cũng trừng mắt tức giận.

Ngay cả người có tính khí thiện lương như Lý Tích cũng trợn tròn mắt, lời này của gián quan chẳng phải nói đúng sĩ của Đại Đường bọn họ không lợi hại bằng đúng sĩ các tộc sao?

Đối mặt với điệu bộ này, gián quan nhất thời im miệng, nào dám nhiều lời.

Loại chuyện tốt này, người hiểu biết đương nhiên đồng ý, nhưng sự thật là hao phí cũng cực lớn.

Mặc dù văn võ đồng ý cử hành “Thi đấu dũng giả”, nhưng đều tỏ vẻ hy vọng có thể giảm bớt quy mô.

Lý Thế Dân có vẻ rầu rĩ không vui, bản tính hắn vốn thích đao to búa lớn, sớm đã quyết định, nếu đã làm việc trọng đại như vậy thì phải làm muốn cho nào nhiệt. Nhưng nếu hoàn thành

từng hạng mục trong suy nghĩ của hắn, hao tổn tiền bạc ít nhất không dưới mấy vạn lượng.

Đại Đường giàu có và đông đúc, cũng không phải không thể chi phí, chỉ có điều đây là khoản đầu tư không có lời. Đừng nói là Hộ bộ quản tiền, ngay cả hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Nhưng nếu thu nhỏ công trình, hắn cũng thấy không vui, cảm thấy rất mất mặt.

Lúc này, hắn nghĩ tới người có đầy những suy nghĩ kỳ diệu trong đầu là Đỗ Hà, vội vàng triệu kiến, xem hắn có cao kiến gì không.

Đỗ Hà giật mình, có chút buồn cười, tổ chức Đại hội thể dục thể thao này lại sợ không có lời, vội nói ngay:

- Lý thúc thúc, chuyện đó căn bản không có vấn đề! Khi tổ chức thi đấu, chỉ cần thu phí vào sân, tất cả vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Hắn vốn định nói quảng cáo phí tài trợ, nhưng nghĩ đến Đường triều coi nhẹ thương nghiệp, vì vậy chỉ có thể buồn bực trong lòng.

- Phí tổn vào sân?

Lý Thế Dân tựa hồ cũng hiểu được hàm nghĩa của bốn chữ này.

- Không sai!

Đỗ Hà mỉm cười gật đầu:

- Phải đóng cửa sân thi đấu, muốn vào xem phải trả phí nhất định, giống như xem biểu diễn!

- Cái này không ổn!

Lý Thế Dân lắc đầu, quả quyết cự tuyệt nói:

- Cho dù trăm không tổ chức “Thi đấu dũng giả”, tuyệt đối cũng không lấy tiền trên người bách tính.

Đỗ Hà nghe thấy bắt đầu kính nể, Lý Thế Dân xác thực là một vị Hoàng Đế tốt, yêu dân như con, nhưng lại lắc đầu cười nói:

- Lý thúc thúc hiểu lầm rồi, tiểu tử cũng chưa bao giờ nghĩ tới kiếm tiền trên người bách tính.

Cái này giống như ra quán xem biểu diễn, có chỗ tốt, chỗ không tốt, chỗ đứng. Lý thúc thúc có thể chia vị trí thành chỗ ngồi khách quý thượng đẳng, trung đẳng, thứ đẳng, sau đó mới là ghế bình thường. Dân chúng vào xem, chỉ cần trả một đồng là có thể ngồi ở vị trí bình thường xem rồi, Đại Đường ta giàu có và đông đúc, dân chúng vẫn phải có mấy đồng, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến sinh kế của bọn họ. Về phần chỗ ngồi khách quý sẽ lợi dụng tâm lý ganh đua, so sánh giữa các thương nhân quan to quý tộc, để bọn họ ra giá cao. Một chỗ ngồi là mười lượng bạc, một ngàn chỗ ngồi là một vạn lượng bạc, còn lo không thu đủ tiền sao?

- Nói có lý!

Lý Thế Dân vỗ bàn tán dương, cười nói:

- Đạo lý đơn giản như vậy, sao trăm lại không nghĩ tới chứ.

- Còn nữa, Lý thúc thúc, người định xử trí ba vạn người Thổ Phiên như thế nào?

Đỗ Hà lạnh lùng mỉm cười!

Lý Thế Dân nói:

- Chuyện này, trăm cũng có chút khó xử, rất nhiều đại thần hy vọng trăm nhân đức thả bọn chúng về Thổ Phiên.....

Hắn còn chưa nói hết lời, Đỗ Hà đã nổi trận lôi đình ngay tại chỗ:

- Tên hỗn đản nào nói, kẻ đó không phải ngu ngốc thì cũng là gian tế Thổ Phiên.

Đám tù binh này đều là binh sĩ thiện chiến dũng mãnh, chỉ cần mặc khôi giáp vào sẽ là đội quân tinh nhuệ. Vậy mà có người lại đề nghị thả bọn chúng ra, trên đời thật sự có người ngu ngốc như vậy sao?

- Đừng kích động, đừng kích động!

Lý Thế Dân cười nói:

- Trăm không phải người cổ hủ như bọn họ, đám Thổ Phiên kia dũng mãnh gan dạ, thả bọn chúng về không khác gì thả hổ về rừng, hậu hoạn vô cùng. Trăm cũng không đồng ý, chỉ là trong lúc nhất thời không biết xử trí như thế nào, chỉ có thể tạm giam bọn chúng.

- Ăn không ở không như vậy, chẳng phải là quá tiện nghi cho bọn chúng, sức lao động chỉ cần cơm, không cần tiền này đi đâu mà tìm chứ.

Đỗ Hà cảm thấy Lý Thế Dân có vẻ lãng phí, sức lao động tốt như vậy cũng không biết lợi dụng.

Lý Thế Dân cũng suy nghĩ, nhưng lại nhú mày lẩm bẩm nói:

- Làm như vậy không phải hơi bất nhân bất nghĩa, không có đạo đức sao!

- Nhân nghĩa, đạo đức?

Đỗ Hà khinh thường nhếch miệng, âm thầm phỉ báng Lý Thế Dân giả bộ đứng đắn, nếu như ngài thật sự có nhân nghĩa đạo đức, ngài cũng sẽ không phát động biến Huyền Vũ môn, trình diễn trò thí huynh giết đệ, bức cha thoái vị. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có biến Huyền Vũ môn, Đại Đường dưới thời Lý Kiến Thành nhất định cũng không thể phát triển mạnh mẽ được như vậy. Đương nhiên lời này Đỗ Hà có mười lá gan cũng không dám nói, ở Đường triều, nhất là trước mặt Lý Thế Dân, tuyệt đối không được nhắc đến chuyện Huyền Vũ môn!

Hắn chỉ tỏ vẻ khinh thường nhìn Lý Thế Dân nói:

- Nhân nghĩa, đạo đức, Lý thúc thúc, ngài nói cho ta biết, thứ đó đáng giá bao nhiêu tiền?

Lý Thế Dân bị Đỗ Hà nhìn như vậy cũng cảm thấy xấu hổ, tức giận nói:

- Thứ đó làm sao có thể ước lượng đáng giá bao nhiêu?

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Không thể ước lượng, thì chính là không đáng tiền! Thứ không đáng tiền thì giữ làm gì? Đối với quốc gia mà nói, lợi ích chí thượng, chỉ có lợi ích, mới có thể cường quốc, chứ không phải thứ không đáng giá như nhân nghĩa đạo đức! Lý thúc thúc, ngài không phải quân vương cổ hủ, tiểu tử cũng nói rõ. Nhân nghĩa, đạo đức là đối với bách tính của mình, đối với hổ lang Dị tộc, nói nhiều nhân nghĩa đạo đức như vậy làm cái rắm gì! Nhân nghĩa đạo đức có thể làm cho Dị tộc quy thuận Đại Đường ta? Nhân nghĩa đạo đức có thể làm cho Đại Đường ta tứ phương đến chúc mừng? Đại Đường ta sở dĩ cường thịnh, chính là dựa vào thực lực, dựa vào tướng sĩ phục vụ quên mình, chứ không phải nhân nghĩa đạo đức chó má gì đó.

- Lý thúc thúc, ta đã kể cho người câu chuyện của Đông Quách tiên sinh.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

109. Chương 109 : Thái Tử Trộm Trâu

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khuyên can mãi, Đỗ Hà cuối cùng cũng chấn chỉnh được thái độ của Lý Thế Dân, nhân nghĩa đạo đức gì đó đều ném sang một bên, đó là chuyện mà Tổng Tương Công ngu ngốc mới đi làm.

Đỗ Hà cũng rất khinh bỉ những tên gia hỏa nói chuyện nhân nghĩa với địch nhân, cho nên nghe thấy Lý Thế Dân nhắc đến bốn từ nhân nghĩa đạo đức, thật sự không nhịn được thao thao bất tuyệt thuyết giáo.

Kỳ thật với tư cách Hoàng Đế, Lý Thế Dân cũng không phải không biết đạo lý kia, chỉ là chưa từng xử lý từ bình như vậy.

Sau khi bị Đỗ Hà thuyết giáo một phen, mặc dù cảm thấy hơi ảm ức, nhưng cũng rất lọt tai, không còn do dự.

Tiếp nhận khuyên can chính là chỗ khiến Hoàng Đế được người khác tán thưởng nhất.

Tiếp theo Đỗ Hà và Lý Thế Dân bắt đầu thương nghị cụ thể công việc cụ thể của “Thi đấu dũng giả”. Bọn họ chia thi đấu thành ba hạng mục lớn: Bắn cung, cưỡi ngựa, đấu võ, cộng thêm môn mã cầu thi đấu theo hình thức tập thể.

Trong đó bắn cung chia làm ba loại đứng yên bắn cung, cỡi ngựa bắn cung, sẵn bắn, đứng yên bắn cung và cỡi ngựa bắn cung tựa hồ không cần giới thiệu, nhưng sẵn bắn không phải là bắn vật chết, mà là bắn con mồi còn sống di động.

Kỹ thuật cỡi ngựa chia làm ba loại tốc độ, kỹ xảo, phối hợp đội ngũ, tốc độ tất nhiên là nhanh hơn, kỹ xảo là xem ai làm ra tư thế mạo hiểm đẹp mắt trên lưng ngựa, phối hợp đội ngũ thì giống như như thi đấu việt dã vượt chướng ngại của đời sau, khảo nghiệm sự ăn ý giữa người cưỡi và ngựa. Điều kiện tiên quyết là chiến mã của tất cả các trận đấu đều được tuyển chọn trong quân mã Đại Đường, chỉ cấp cho người cưỡi thời gian nửa nén hương để luyện tập ăn ý.

Thi đấu kỹ thuật thật sự, chứ không phải ngựa tốt xấu.

Đấu võ phức tạp hơn, tổng cộng có bốn hạng mục kỵ chiến, lôi đài chiến, đấu vật, đấu sức, những hạng mục này đều đã quen thuộc, không cần phải giới thiệu.

Sau khi tổng kết, tổng cộng có mười hạng mục thi đấu cá nhân, một hạng mục thi đấu tập thể.

- Mỗi hạng mục, mỗi quốc gia tối đa phải ba người tham gia, mỗi người tối đa tham gia ba hạng mục, lần này tổ chức thi đấu hơi gấp gáp, chỉ có thể sàng chọn nhân tài trong quân. Quân ta người tài giỏi vô số, ngoại trừ đấu vật, những hạng mục khác cơ bản đã đủ người. Tiểu tử ngươi muốn đạt được ba giải quán quân, tựa hồ không có khả năng?

Lý Thế Dân mỉm cười quái dị đưa danh sách cho cho Đỗ Hà, tựa hồ đang trả thù hấn lúc trước thuyết giáo mình.

Đỗ Hà ngạc nhiên tiếp nhận danh sách, thấy trên danh sách ghi lại: Kỵ chiến Ủy Trì Kính Đức, Hưu Quân Tập, Trình Giảo Kim. Lôi đài chiến Hưu Quân Tập, Tô Định Phương, Lưu Hoằng Cơ. Cỡi ngựa bắn cung Ủy Trì Kính Đức, Tô Định Phương, Lý Hiếu Cung!

Nhìn thấy một đám đại tướng dũng tướng, uy danh lừng lẫy, Đỗ Hà hiểu rõ nguyên do, vội vỗ đùi kêu lên:

- Sai lầm, sai lầm nghiêm trọng, vậy mà không để ý đến chuyện trọng yếu nhất. Lý thúc thúc, như vậy không được, nên phân tách ra, trận đấu vẫn không thay đổi, nhưng phải chia làm hai tổ, một tổ gồm những

người trưởng thành trên 25 tuổi, một tổ gồm thanh niên dưới 25 tuổi, chỉ có như vậy mới có hiệu quả kích lệ thế hệ trẻ tuổi, bằng không thế hệ trẻ tuổi của chúng ta quá thiệt thòi rồi!

- Có đạo lý!

Lý Thế Dân gật đầu tán đồng, cầm bút viết xuống.

Bọn họ thương nghị hồi lâu, Lý Thế Dân lại kêu một số đại thần như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính đến thương nghị chi tiết.

Sau nhiều lần nghiên cứu và thảo luận, dựa trên đại cương Đỗ Hà định ra, bổ sung thêm một số chi tiết quan trọng.

Rất nhiều đại thần thương nghị suốt ba ngày, lúc này mới quyết định xong, công bố cho thiên hạ.

Tin tức truyền ra, lập tức tạo ra oanh động cho người trong thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn, chuyện này tựa hồ trở thành chủ đề bàn luận của tất cả mọi người.

Nhất là đám người giao hảo với Đỗ Hà.

Cái này đúng là ngư tầm ngư mã tầm mã.

Đỗ Hà cao cường như vậy, hảo hữu kết giao đều là nhân vật tương đối bất phàm. La Thông võ nghệ cao cường, cưỡi ngựa bắn cung, mọi thứ đều xuất sắc, Lý Kính Nghiệp giống như cha hắn, là một tay bắn tên thiện xạ, Lý Nghiệp Hủ giỏi cưỡi ngựa, Lý Nghiệp Tự giỏi võ, không có người nào là hạng người bình thường.

Sau khi biết tin tức này, cả đám đương nhiên đều rất vui mừng, âm thầm triển khai huấn luyện, hy vọng có thể phát huy sở trường trong trận đấu sắp tới, có thể chứng tỏ năng lực của mình trước mặt dũng sĩ bách tộc.

Đỗ Hà lại càng không ngoại lệ, vì hạnh phúc của mình, vì không phụ tình ý của hai nữ nhân, dù thế nào cũng phải giành được ba giải quán quân mới được.

Thiên hạ anh hùng nhiều không kể xiết, ngay cả Đỗ Hà cũng không thể khẳng định hẳn có thể giành được vị trí số một trong thế hệ trẻ tuổi, cho nên, chỉ có khổ luyện mới có thể tăng thêm

tỉ lệ chiến thắng của bản thân.

Thời gian dần dần trôi qua, năm mới cũng sắp sửa đến.

Hôm đó, khi Đỗ Hà đang khổ luyện khinh công, hạ nhân đột nhiên báo lại có thôn dân huyện Vạn Niên có chuyện gấp đến tìm hắn?

Huyện Vạn Niên?

Đó không phải là đất phong Lý thúc thúc phong cho mình sao?

Có phải ở đất phong đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Đỗ Hà nghĩ đến đây, cũng cảm thấy bản thân có lỗi với bách tính trong đất phong. Sau khi trở về Trường An, hắn chỉ tập trung lo chuyện thi đấu dũng giả, vạch ra kế hoạch luyện tập cho mình, căn bản không ý thức được mình đã có một vùng đất phong, thậm chí không có một tiếng thăm hỏi.

Sau khi sửa sang lại tâm tình, Đỗ Hà bước ra ngoài.

Mặc dù trước mắt bề bộn nhiều việc, nhưng cũng không thể không quan tâm đến chuyện của bách tính.

Bên ngoài phủ Thái Quốc Công là một lão giả tập tễnh và một thanh niên tuấn tú, cả hai đều có vẻ mặt lo lắng!

- Nhị vị đến từ huyện Vạn Niên, không biết có chuyện gì, ta chính là Đỗ Hà!

Đỗ Hà đứng trên bậc thang ngoài cửa, mỉm cười, thân mật hỏi thăm.

Nghe Đỗ Hà tự báo tên họ, lão giả tập tễnh lập tức quỳ xuống, khóc nói:

- Lão hủ bái kiến đại nhân, xin đại nhân cứu mạng người nhà lão hủ!

Đỗ Hà vội vàng tiến lên đỡ lão giả kia dậy, lão giả này khoảng chừng 70 tuổi, nhìn thấy một lão giả lớn tuổi như vậy quỳ gối trước mặt mình khóc lóc, Đỗ Hà cũng thấy xót xa, vội kêu lên:

- Lão nhân gia bái lạy như vậy, Đỗ Hà tuyệt đối không dám nhận, mau đứng dậy, có chuyện gì từ từ nói!

Hắn lại đưa ánh mắt nhìn về phía người thanh niên tuần tú, người thanh niên này khoảng hơn 20 tuổi, dáng người khôi ngô, hơn nữa lộ ra thần thái thành thục, nếu muốn biết nguyên do chuyện này, có lẽ nên hỏi hắn thì hơn.

Thanh niên tuần tú hiểu ý của Đỗ Hà, thấp giọng nói:

- Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, kính xin cho phép chúng ta vào trong nói chuyện?

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, dẫn bọn họ tới một chỗ hẻo lánh trước viện.

- Bây giờ có thể nói rồi!

Thanh niên tuần tú nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Tại hạ Lăng Thần Băng là một thư sinh trong đất phong của đại nhân. Mấy ngày gần đây, gần hạt địa có rất nhiều người lạ mặt xuất hiện. Bọn họ chỉ đi lại trong thôn, ánh mắt hầu như không rời khỏi số trâu cày trong thôn. Thần Băng bỗng nhiên nhớ tới gần đây thường xuyên xảy ra chuyện trâu cày lạc đường. Vì vậy, Thần Băng kêu dân chúng thiết kế mai phục, đuổi bắt kẻ trộm trâu! Nhưng không ngờ bọn trộm trâu này đều là cao thủ, chúng ta không địch lại, bị thương nhiều người, lại để cho bọn chúng bỏ chạy, chỉ có một tên ngã vào bẫy, bị chúng ta bắt được, chúng ta lục soát được một yêu bài trên người hắn!

Thần Băng nói xong, liền lấy ra một khối yêu bài, đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà tiếp nhận yêu bài nhất thời hít vào một ngụm hơi lạnh, đây là lệnh bài của thị vệ Đông Cung.

Tên gia hỏa Lý Thừa Càn lại đến nhà hắn lén trộm trâu.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

110. Chương 110 : Không Thể

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cũng không thể nói không biết Lý Thừa Càn.

Khi nghiên cứu Đường sử, hắn còn từng đặc biệt nghiên cứu về nhân vật bi kịch Lý Thừa Càn.

Nói Lý Thừa Càn là nhân vật bi kịch cũng không hề sai, hắn chính xác là một nhân vật vô cùng bi kịch.

Từ nhỏ Lý Thừa Càn đã được Lý Thế Dân ký thác kỳ vọng, gọi là “Thừa Càn”, hắn hoàn toàn có thể nói là một Thái tử có đầy đủ điều kiện gần như hoàn mỹ.

Hắn sinh ra vào thời kỳ đầu Đường, đất nước đang phát triển mạnh mẽ, phụ thân của hắn là minh quân chính trực kiên cường, mẫu thân là hiền hậu, thông tình đạt lý, ôn nhu dịu dàng, tình cảm phụ mẫu gắn bó, bản thân hắn lại là con trưởng, từ nhỏ đã được trọng điểm bồi dưỡng.

Lúc ấy trong triều cũng chủ yếu là chính thần, không có đại thần gian nịnh, thần tử phụ mẫu phái đến bên cạnh hắn cũng đều là nhân vật trung trực, dũng cảm. Người hầu bên cạnh cũng không có mấy người là tiểu nhân, càng không có ai chủ động dạy hắn chuyện xấu.

Người xấu duy nhất chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ, tuy nhiên mặc dù Trường Tôn Vô Kỵ hèn hạ âm hiểm, nhưng hắn chỉ tham quyền trọng quyền, chỉ có thể nói là tiểu nhân, không thể nói hắn là gian nịnh, đối với Đại Đường hắn vẫn trung thành và tận tâm.

Cho nên đủ loại dấu hiệu cho thấy, Lý Thừa Càn là một Thái tử hoàn mỹ.

Nhưng năm Trinh Quán thứ bảy, Lý Thừa Càn đột nhiên thay đổi, thích chơi bởi lêu lổng, thiếu lễ pháp.

Hơn nữa thậm chí kinh động đến Lý Thế Dân, Lý Thế Dân tỏ vẻ am hiểu biến hóa của Lý Thừa Càn, nói với quần thần:

- Ta mười tám tuổi còn ở trong dân gian, biết rõ khó khăn của bách tính, nên khi tức vị mới không mắc sai lầm, Hoàng thái tử sống ở thâm cung, không rõ thế sự, không phạm sai lầm mới

là lạ!

Từ đó chỉ tăng cường quản chế, cũng không xử phạt.

Năm Trinh Quán thứ chín, khi Lý Uyên băng hà, Lý Thế Dân giữ đạo hiếu, giao quốc gia đại sự lại cho Lý Thừa Càn xử lý, Lý Thừa Càn dùng biểu hiện hoàn mỹ nhận được ca ngợi của văn võ trong triều. Sách sử có ghi chép lại, hắn rất biết hành sự, rất biết lắng nghe.

Lý Thế Dân cũng cảm thấy an lòng, vì vậy chỉ cần hắn vừa rời khỏi Trường An, tất nhiên Lý Thừa Càn sẽ giám quốc, xử lý quốc gia đại sự.

Lý Thế Dân vốn có ý định rèn luyện Lý Thừa Càn, nhưng thực tế lại xảy ra hiệu quả ngược lại.

Có lẽ do tâm tính chưa ổn định, tiếp xúc với hoàng quyền sớm, trong một năm ngắn ngủn, Lý Thừa Càn thay đổi, bắt đầu tiếp xúc với tiểu nhân, dâm loạn bỉ ổi, không từ bất cứ việc xấu nào. Nữ nhân chơi chán lại chơi đến nam nhân, hơn nữa từ khi trộm trâu bị ngã ngựa tàn phế, tâm tính càng thay đổi. Chỉ cần mấy vị sư phụ của hắn bẩm báo với Lý Thế Dân, Lý Thừa Càn sẽ phái người âm thầm âm hại đối phương, thậm chí không tiếc giết thầy.

Cùng với phẩm hạnh càng ngày càng đi xuống, vị trí Thái tử cũng cách hắn càng ngày càng xa.

Chuyện Thái tử trộm trâu, Đỗ Hà đã sớm biết, nhưng không ngờ có một ngày Thái tử lại đến trộm của mình.

- Có bao nhiêu người biết việc này?

Đỗ Hà nhún mày, việc này quả thật khó giải quyết rồi. Nếu chỉ là chuyện của Lý Thừa Càn, hắn cũng không thèm để ý, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự Đại Đường, nhất là năm mới sắp đến, chính là thời khắc vạn bang đến chúc mừng, nếu như chuyện này truyền ra, thì thể diện Đại Đường còn gì nữa.

- Đại nhân yên tâm, việc này chỉ có ta và Triệu bá biết được, ngay cả người nhà của Triệu bá cũng không biết tình hình!

Lăng Thần Băng tỉnh táo nói.

- Chỉ là.....

- Chỉ là cái gì?

Đỗ Hà mơ hồ đã đoán được vấn đề:

- Có phải kẻ trộm biết các người đã phát hiện ra thân phận của hắn?

Lăng Thần Băng khó khăn mở miệng, nhẹ gật đầu nói:

- Khi Triệu bá nhặt được yêu bài của kẻ trộm, tên trộm cũng nhìn thấy. Không lâu sau, kẻ trộm bị sai nha của quan phủ mang đi.

Thái tử là người thừa kế ngôi vua, lại làm chuyện trộm cướp này, nếu chuyện này truyền ra, đả kích đối với Lý Thừa Càn không cần nói cũng biết, nếu hắn biết thân phận bị tiết lộ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

Nặng thì giết người diệt khẩu, nhẹ thì cũng sẽ thi triển trừng phạt nghiêm khắc nhất, khiến cho bọn họ không dám nói ra nửa lời lung tung.

Đỗ Hà trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Các người tới tìm ta là đúng người rồi, mặc dù ta không muốn can dự vào trong, nhưng dù sao các người cũng là dân chúng trong hạt địa của ta, không thể không quan tâm!

Nghe Đỗ Hà nói như vậy, Lăng Thần Bằng cũng thở ra một hơi. Hắn là kẻ học rộng tài cao, rất mưu trí, chỉ tội xuất thân bần hàn, nếu như Thái tử muốn xử lý hắn, có đến mười cái mạng cũng không giữ được. Cho nên mới mạo hiểm đến xin Đỗ Hà giúp đỡ, chỉ có Đỗ Hà mới có thể giúp bọn họ trong tình huống này.

Nhưng đối phương là Thái tử, Lăng Thần Bằng cũng không dám khẳng định Đỗ Hà có thể mạo hiểm như vậy hay không, nhưng vừa rồi nghe thấy Đỗ Hà nói như vậy, cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng, càng thêm cảm kích.

Dù sao đối phương là Thái tử, nếu vì bách tính nghèo hèn như bọn họ mà đắc tội với Thái tử, không phải là chuyện thường nhân có thể làm được.

- Như vậy đi, thừa dịp tình thế còn chưa nghiêm trọng, ta sẽ sắp xếp cho các người rời khỏi Trường An, Thái tử sẽ không trị tội các người!

Đỗ Hà lựa chọn phương pháp xử lý ôn hòa nhất, cũng không phải hắn sợ đắc tội với Lý Thừa Càn, chỉ là không muốn chuyện xấu này ồn ào ra ngoài, làm trò cười cho thiên hạ.

Triệu bá lạy nói:

- Lão hủ làm sao không muốn đi, chỉ có điều khi Trưởng sử đại nhân đến mang kẻ trộm đi, thuận tiện mang luôn cả tiểu nhi đi cùng hỏi cung gì đó, đến nay vẫn chưa thấy trở về.

Đỗ Hà cũng bình tĩnh đại ngộ, Lăng Thần Bằng nói chuyện rành mạch, suy nghĩ rõ ràng, là người thông minh, hắn cũng không thể không nghĩ ra bỏ trốn là thượng sách, chỉ có điều nhi tử của Triệu bá còn ở phủ nha, không cách nào rời khỏi!

- Các người theo ta tới châu phủ tìm người, ta đoán trong hoàng thành, châu phủ Trưởng Sử không có lá gan làm vậy đâu!

Đỗ Hà biết lúc này thời gian khẩn cấp, vội vàng dẫn theo hai người đến châu phủ.

Đường triều không thiết lập Kinh Triệu phủ, cơ cấu hành chính của Kinh Triệu thuộc về Ung Châu phủ, Thân vương là người đảm nhiệm Ung Châu phủ, nhưng trên thực tế những thân vương này chủ yếu chỉ treo cái tên, tượng trưng mà thôi, người chủ quản sự vụ thật sự của Ung Châu chính là Châu Phủ Trưởng Sử.

Cho nên người xử lý sự vụ của dân chúng Trường An chính là Châu phủ Trưởng sử.

Khi tiến vào Ung Châu phủ, ba người bọn họ đúng lúc gặp được Châu Phủ Trưởng Sử đang công khai thẩm vấn một vụ án mất trâu của huyện Vạn Niên.

Châu Phủ Trưởng Sử xử lý coi như công đạo, nghe xong tình tiết vụ án, hỏi rõ nguyên do, đưa cho thưởng phạt hợp lý cho kẻ trộm trâu. Nhưng cũng không liên lụy vấn đề này đến Thái tử, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Châu Phủ Trưởng Sử thả nhi tử của Triệu bá, phụ tử gặp lại, vui mừng vô cùng, Lăng Thần Bằng nói:

- Trường An là nơi thị phi lẫn lộn, không thể ở lâu, tốt hơn là nhanh chóng rời khỏi!

Đỗ Hà cũng gật đầu đồng ý, dẫn theo ba người, kêu một chiếc xe ngựa, ý định quay trở lại huyện Vạn Niên xem xét tình hình rồi tự mình đưa bọn họ rời khỏi Trường An!

Nhưng khi rời khỏi cửa bắc Trường An, đi qua một chỗ hẻo lánh bên ngoài huyện Vạn Niên, đã thấy có một đám người đứng chặn đường.

Người cầm đầu chính Thái tử Đại Đường Lý Thừa Càn!

Đỗ Hà ghìm ngựa dừng lại, xoay người xuống ngựa, từ xa cúi đầu nói:

- Bái kiến Thái tử!

Lý Thừa Càn vẻ mặt âm trầm, trong ánh mắt hiện lên nội diễm. Hắn thích trộm trâu, nấu lên ăn, nhưng biết việc này tương đối bất ổn, hành sự cũng vô cùng cẩn thận, không ngờ đêm qua bị người ta phục kích, để đối phương bắt được một người.

Hôm nay sai người đến Ung Châu phủ nha nghe ngóng tin tức, mới biết được thân phận của mình đã bị bại lộ.

Nhận được tin tức, Lý Thừa Càn cũng không khỏi sợ hãi, nếu việc này truyền ra ngoài, mọi người biết được thì vị trí Thái tử của hắn sẽ dao động!

Thiên hạ đã đồn đại, thì không biết được người ta sẽ lan truyền chuyện này như thế nào, vì vậy dù thế nào cũng không thể để người khác biết được chuyện này.

Nhưng tuyệt đối không ngờ Đỗ Hà lại đi trước một bước, điều này đủ chứng minh hắn biết việc làm của mình.

Về mặt Lý Thừa Càn âm tình bất định, cuối cùng mở miệng nói:

- Đỗ Hà, ta và ngươi xưa nay không thù oán, giao ba người sau lưng ngươi ra đây. Sau này chúng ta xem như không biết gì, ngươi thấy thế nào?

- Không thể!

Đỗ Hà không chút do dự, lập tức cự tuyệt.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

111. Chương 111 : Dao Trì Công Chúa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Không được!

Hai chữ chém đinh chặt sắt của Đỗ Hà khiến cho vẻ mặt vốn lạnh lùng của Lý Thừa Càn tái ngắt. Với tư cách Thái tử, hắn tự thấy lúc trước đã hạ mình, nhưng Đỗ Hà không hề chấp nhận, không có cho hắn mặt mũi.

- Ngươi thật đúng muốn cùng cô gia là địch?

Lý Thừa Càn nghiêng răng nghiêng lợi, mặc dù cách xa nhau

mấy chục bước cũng có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt.

- Đỗ Hà ta cũng không muốn là địch với bất cứ ai, nhưng bọn họ là dân chúng trong đất phong của ta, bọn chúng gặp nguy nan, Đỗ Hà ta quyết không thể chảnh quan tâm. Việc này dừng lại như vậy, ta không rảnh hỏi đến sinh hoạt cá nhân của Thái tử nhưng mong Thái tử có thể giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho bọn họ. Dù sao đúng sai thì trong lòng đều biết rõ!

Đỗ Hà bình thản, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của hắn, bởi vì Lý Thừa Càn đã chạm tới điểm mấu chốt trong nguyên tắc đối nhân xử thế của hắn. Từ trước đến nay, Đỗ Hà làm người ghét ác như cừu, ghét nhất là những nhân vật khi dễ vô cớ dân chúng. Lý Thừa Càn là Thái tử, tự nhiên không biết địa vị một con trâu trong lòng dân chúng. Mất đi một con trâu, thậm chí có thể bức suy sụp một gia đình. Nếu không vì Đại Đường, hắn căn bản không có ý định bỏ qua như vậy, lại càng không để ý tới Lý Thừa Càn có phải Thái tử hay không. Lý Thừa Càn còn muốn buộc hắn giao người, cái này Đỗ Hà tuyệt làm không được.

- Tốt! Rất tốt!

Lý Thừa Càn nghiêm nghị phá lên cười:

- Ngay cả người cũng không đem cô gia đặt ở trong mắt rồi!

Hắn liếc ngang, vốn muốn ghìm ngựa lui bước, một văn sĩ mặt dơi tai chuột bên cạnh ghé tai thấp giọng nói:

- Điện hạ, Đỗ Hà vô lễ như thế, lúc này nhượng bộ, nếu truyền ra ngoài thì người còn mặt mũi nào mà tồn tại? Huống chi, hôm nay nếu không cho tiểu tử này biết rõ lợi hại, ngày khác tất nhiên sẽ công khai chuyện đêm qua, đối với người rất đổi bất lợi!

Văn sĩ mặt dơi tai chuột nói nhỏ giọng nhưng Đỗ Hà tai mắt linh hoạt nên nghe rõ. Lý Thừa Càn do dự một lát, thầm nghĩ mình là Thái tử, quốc chi thái tử, dưới một người trên vạn người. Đỗ Hà vì ba dân đen dám công nhiên đối kháng..... Càng nghĩ càng nộ, không khỏi quát lên:

- Người đâu, Đỗ Hà bất kính Thái tử, coi rẻ tông thân Hoàng thất, bắt hắn lại cho ta.

Đỗ Hà giận quá thành cười:

- Hay cho Thái tử, hay cho một câu ‘Bất kính Thái tử, coi rẻ tông thân Hoàng thất’, Đỗ Hà ta ở ngay đây, xem các người có thể làm gì!

Hắn rút Bàn Long Kiếm, kiếm quang bắn ra bốn phía dưới nắng sớm, hàn ý lạnh lạnh, nghiêm nghị nhìn mười tên thị vệ Đông Cung đang bước tới. Đỗ Hà ra tay trước, trường kiếm đâm ra, một gã thị vệ múa đao ngăn lại.

Đỗ Hà giao thủ mấy chiêu, thấy chiêu số đối thủ tinh xảo, lực lượng mãnh liệt, không hổ là thị vệ Đông Cung, hơn xa thường nhân. Trường kiếm vẩy lên, bức lui đối thủ, kiếm thứ hai còn chưa xuất chột thấy sau lưng có một luồng kinh phong đánh úp lại.

Đỗ Hà biết trong quần chiến cốt yếu phải tập trung đánh hạ một người, nghiêng người tránh qua, cũng không để ý, tiếp tục đánh lui kẻ đầu tiên. Nào ngờ những thị vệ Đông Cung này cũng không đứng yên, vừa tiến vừa lui có kết cấu, cũng có trận thế, bản lĩnh cũng không tầm thường, tuy chỉ hơn mười người nhưng lại tựa như ba bốn mươi người đối chiến. Kiếm chưa đâm ra, lại có ba người cùng công kích.

Đỗ Hà chỉ có thể bỏ công mà thủ, huy kiếm ngăn chặn, song kiếm tương giao, hỏa hoa bắn ra.

Trong lòng hắn chấn động, những thị vệ Đông Cung này võ công không kém, tiến thoái đều có trận pháp, nếu một đối một thì không sợ nhưng trận pháp này cực kỳ cao minh, rõ ràng đối chiến mười người, lại như lâm vào quần chiến 50 tên cao thủ khiến hắn bó tay bó chân không cách nào phát huy, chỉ có thể sử dụng khinh công né tránh.

Đỗ Hà kinh hãi, Lý Thừa Càn càng là kinh hãi, hắn sớm biết Đỗ Hà võ nghệ cao cường nên hộ vệ mang đến đều là hảo thủ Đông Cung, trận pháp bọn chúng sử dụng là cải tiến từ Lục Hoa trận của Lý Tĩnh sáng chế, lực mười người phối hợp lẫn nhau, nhân vật bị hãm vào trong trận như đối mặt với số hảo thủ gấp bội, chuyên dùng để đối phó với những thích khách võ nghệ cao cường.

Trước kia áp dụng đối với bất luận hảo thủ nào thì đối phương đều bó tay chịu trói nhưng Đỗ Hà đã ở trong trận đối chiến qua hai mươi hiệp vẫn không hề tổn hao, là chuyện trước đây chưa từng có.

Đỗ Hà chân đạp khinh công, thầm suy nghĩ cách phá trận, đột nhiên truyền đến một tiếng quát:

- Nhiều người khi dễ ít người, có còn là hảo hán! Vị công tử này chớ sợ, ta đến giúp người!

Đỗ Hà chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một nữ lang mặc thanh sam cười tuấn mã đang phi nhanh đến.

Nữ lang này xinh đẹp tuyệt trần, lộ ra khí khái hào hùng, mặt như trứng ngỗng, môi thắm như son, mắt mày như vẽ, thần thái như nước. Nàng lẳng không nhảy lên vượt qua đám người, cổ tay rung lên, trường tiên như có mắt quán lấy chân một hộ vệ, xuất kỳ bất ý kéo hắn ngã xuống đất va vào một hộ vệ bên cạnh.

Đỗ Hà thấy trận thế của đối phương đã bị phá, hét dài một tiếng, kiếm quang vũ động, liên tục đánh ra ba mươi sáu kiếm. Hắn cảm hận Lý Thừa Càn không nói đạo lý, vừa hận đám thị vệ Đông Cung gây họa cho dân, cũng lo lắng bọn chúng chính lại được trận thế nên ra tay ngoan độc.

Trong lúc nhất thời tình thế nghịch chuyển, Đỗ Hà đá văng hai người, dùng thân kiếm đánh ngất hai người. Nữ lang cũng lộ ra bản sự cao minh, đánh hai gã hộ vệ hơn mười roi khiến máu văng tung tóe.

Nàng đứng bên cạnh Đỗ Hà, trong tay cầm trường tiên, cười nói:

- Công phu vị công tử này được đấy!

Nàng nói rất đúng Hán ngữ, nhưng ngữ điệu trúc trắc.

Đỗ Hà thấy nữ lang ra tay mạnh mẽ như thế, liếc qua liền giật mình, quả nhiên là một mỹ nữ: Vóc dáng nàng dong dong, thân hình cân đối, hai chân thon dài, mái tóc màu nâu sáng, tuổi chừng mười chín, da trắng như bạch ngọc, sống mũi thẳng cao, đôi mắt vừa khéo, mặc y phục màu xanh, đầu đội mũ thêu tơ vàng, nhìn y phục không phải của Đại Đường mà có vài phần giống như bên Tây Tạng, tương đối hoa lệ.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là tân khách nước khác đến Đường triều?

Hắn nhìn phía xa thì thấy một nhóm đông nhân mã chạy đến, trong đó không thiếu binh sĩ cầm binh khí, cảm giác nghi ngờ liền thu hồi Bàn Long Kiếm, nghĩ thầm quyết không thể để

cho nước khác chế giễu.

Lý Thừa Càn cũng không phải ngu muội cực độ, thấy tình hình như vậy cũng lệnh cho thị vệ Đông Cung lui xuống, đổi sang bộ dạng tươi cười, xuống ngựa tiến lên phía trước nói:

- Tại hạ Đại Đường Hoàng Thái Tử Lý Thừa Càn, bái kiến vị cô nương này, không biết cô nương là sứ giả nước nào!

Thanh sam nữ lang cảm thấy kinh ngạc, thấp giọng:

- Người chính là Đại Đường thiên triều Hoàng Thái Tử!

Lý Thừa Càn rất cảm thấy đắc ý, nhìn thật sâu thanh sam nữ lang nói:

- Đúng là tại hạ!

Thanh sam nữ lang nhìn lại, nói nhỏ:

- Sao chẳng giống chút nào!

Khóe miệng Lý Thừa Càn co quắp, vẻ mặt xấu hổ!

Đỗ Hà càng bật cười.

Lý Thừa Càn then quá hoá giận trừng mắt liếc hắn một cái, Đỗ Hà lại lơ đãng, vẻ mặt ta cười đâu có liên quan đến người.

Thanh sam nữ lang cũng kịp phản ứng, vội vàng nghiêm nghị cúi đầu nói:

- Tượng hùng Quốc Công chủ Dao Trì, bái kiến thiên triều Thái tử, lúc trước có chỗ đắc tội xin hãy tha lỗi!

Đỗ Hà lo lắng Lý Thừa Càn làm mất thể diện Đường, vội hỏi:

- Nguyên lai là Dao Trì công chúa, vừa rồi tại hạ Đỗ Hà luận bàn với hộ vệ Thái tử, không muốn quấy nhiễu công chúa, thật sự thật có lỗi!

Lý Thừa Càn gật đầu mặc nhận.

Dao Trì công chúa sáng mắt, kinh hô:

- Người chính là thiên triều Đỗ Hà giết Thổ Phiên Đại tướng Nương Xích Tang Dương Đốn? Ta nghe nói qua người, quả nhiên rất cao minh!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

112. Chương 112 : Cáo Trạng

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bởi vì công chúa Tượng Hùng Quốc đột nhiên xuất hiện, Đỗ Hà cùng Lý Thừa Càn vì không muốn làm mất thể diện Đại Đường đều sáng suốt lựa chọn buông ân cừu, không tiếp tục truy cứu.

Biết được người đến là công chúa Tượng Hùng Quốc, tâm tư Đỗ Hà thay đổi, nhìn cả lịch sử Đại Đường, kinh dịch duy nhất chỉ có Thổ Phiên. Thổ Phiên sở dĩ có thể xưng Vương, nguyên nhân mấu chốt có hai: Một, Tùng Tán Kiền Bố là một quân vương xuất sắc, tạo cho Thổ Phiên một căn cơ vững chắc để cường thịnh; Hai, chính là địa lợi mà Đỗ Hà đã nói với Lý Thế Dân.

Tượng Hùng quốc cùng Thổ Phiên cùng sống trên cao nguyên Thanh Tàng, có cùng khí hậu, là quốc gia thích hợp nhất để đối phó Thổ Phiên. Hôm nay bọn hắn đích thân tới đây, vừa vặn có thể thương thảo kỹ càng việc này.

Thấy Dao Trì công chúa cao hứng đối với chuyện mình giết Nương Xích Tang Dương Đốn, dĩ nhiên nhìn ra Tượng Hùng quốc có xung đột không nhỏ với Thổ Phiên, Đỗ Hà cười nói:

- Chỉ tiếc người chết là Nương Xích Tang Dương Đốn, cũng không phải là Tùng Tán Kiền Bố!
- Đáng tiếc! Bất quá Tùng Tán Kiền Bố cũng không có được chỗ tốt, cải trang thành Đường nhân trốn về Thổ Phiên đã trở thành hải hươc rồi!

Có lẽ là bởi vì Đỗ Hà giết Nương Xích Tang Dương Đốn nên có thể thấy Dao Trì công chúa rất có hảo cảm với hắn, mỉm cười giải thích.

- Thì ra là thế!

Đỗ Hà giết mình, rốt cục mình bạch Tùng Tán Kiền Bố tại sao hư không tiêu thất rồi.

Lý Tích đã khẳng định không có một người nào chạy đi, chắc chắn không giả, Tùng Tán Kiền Bố cũng không có hư không tiêu thất, chắc hẳn biết dùng Nương Xích Tang Dương Đốn để hấp dẫn sự chú ý của đại quân, bản thân thừa dịp hỗn loạn thay đổi áo giáp Đường quân, giả bộ như một gã quân tốt bị thương. Trong chiến trường hỗn loạn, ai sẽ để ý một quân tốt bên mình trọng thương từ tiền tuyến lui ra? Không chừng quân y quan còn có thể băng bó miệng vết thương cho hắn!

Lý Thừa Càn thấy Đỗ Hà cùng Dao Trì công chúa cười cười nói nói, không ai xem Đại Đường Hoàng Thái Tử vào mắt, thầm tức giận, tiến lên một bước nói:

- Dao Trì công chúa người mới tới, chỉ bằng để cô gia đưa người bá kiến phụ hoàng ta!

Dao Trì công chúa nhìn nhìn Lý Thừa Càn, do dự một lát cười nói:

- Như vậy cảm ơn nhé!

Nàng cũng không phải là đồ ngốc, sao không nhìn ra một màn lúc trước là chân chính thi đấu?

Vốn Lý Thừa Càn lấy nhiều bất hiệp ít đã khiến nàng phản cảm, huống chi Đỗ Hà là anh hùng giết Nương Xích Tang Dương Đốn.

Lý Thừa Càn tuy là Đại Đường Hoàng Thái Tử, nhưng trong lòng Dao Trì công chúa căn bản không coi ra gì, đối với hắn càng thêm không có hảo cảm, chỉ là nể mặt nên không thể không đáp ứng.

Đỗ Hà ra vẻ thân mật ôm ôm bả vai Lý Thừa Càn, cười nói:

- Thái tử lão huynh, chuyện hôm nay cứ như vậy nhé, ta còn có việc, cáo từ!

Lý Thừa Càn để cho Đỗ Hà thân mật, cảm giác rất khó chịu nhưng trước mặt Dao Trì công chúa cũng không tiện phát tác, chỉ cười lớn.

- Người không theo chúng ta một đoạn sao? Ta còn muốn nghe chuyện người giết Nương Xích Tang Dương Đốn!

Dao Trì công chúa có ý giữ lại.

Đỗ Hà lại khoát khoát tay, cười nói:

- Lần sau đi..... Ta bây giờ còn có việc gấp!

Hắn cười dẫn Lăng Thần Băng, cha con Triệu Bá rời đi. Đi vào huyện Vạn Niên, Đỗ Hà cho bọn họ chút bạc vụn, bảo bọn họ đi về đất phong Nhữ Dương. Cha con Triệu Bá cảm kích chảy nước mắt, cùng một chỗ quỳ xuống dập đầu lễ bái. Đỗ Hà nâng bọn họ dậy, đồng thời khuyên bảo Triệu Bá đem chuyện Thái tử trộm trâu chôn tận đáy lòng. Triệu Bá tỏ vẻ minh bạch.

Lăng Thần Băng khẳng khẳng không chịu nhận, ngược lại hy vọng có thể lưu lại trợ giúp hắn một tay.

Đỗ Hà kinh ngạc cười nói:

- Người không sợ Hoàng Thái Tử trả thù?

Lăng Thần Băng thông dong cười nói:

- Nói không sợ, đó là giả dối! Nhưng đại nhân chỉ mới biết chúng ta lần đầu đã có thể đứng ra, thậm chí không tiếc cùng Thái tử là địch. Ta tin tưởng với sự cương trực chính nghĩa của đại nhân thì làm thủ hạ những thứ khác không nói, nhưng an toàn ít nhất có thể cam đoan!

- Người quả thật thông minh!

Đỗ Hà cũng cảm thấy hứng thú gật đầu, lời này của Lăng Thần Băng là thật, nếu trở thành thủ hạ của hắn thì hắn lại càng phải quan tâm đến.

- Sở cầu một đời chẳng qua là sự nghiệp. Nếu như tầm thường vô vị, sống tạm bợ thì tồn tại trên thế gian lại có ý nghĩa gì? Hôm nay ta đã đối địch với Hoàng Thái Tử, cơ hồ đoạn tuyệt con đường tấn chức, chỉ có hiệu lực dưới trướng nhân vật như công tử mới có hy vọng tấn chức. Cho nên, Lăng Thần Băng nguyện ý vì công tử hiệu lực!

Mỗi chữ mỗi câu của Lăng Thần Băng đều chân thành tha thiết, tràn đầy khát vọng.

Đỗ Hà nói:

- Như vậy đi, gần đây sự vụ bận rộn, ta căn bản không rảnh để ý tới 300 gia đình của huyện Vạn Niên, ta lệnh cho người làm Đại Lý quản gia, qua một thời gian để xem hiệu quả!

Đối với Lăng Thần Băng, Đỗ Hà vẫn có chút thương thức, không nói tới biểu hiện ổn trọng cơ trí, chỉ với việc hắn có thể vì cha con Triệu Bá không lập tức chuồn đi mà có can đảm đứng ra trợ giúp hắn giải quyết khó khăn cũng đủ để nhìn ra hắn làm người chính trực, có đảm lược.

Nhưng nếu muốn trở thành người dưới trướng hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, cần thiết phải có thực học mới được. Xem trước một chút bản lĩnh của hắn rồi nói sau, nếu ngay cả 300 hộ còn không thể quản lý tốt, thu nạp cũng vô dụng. Lăng Thần Băng minh bạch Đỗ Hà cố tình khảo nghiệm chính mình, gật đầu đáp ứng.

Đỗ Hà nói:

- Năm sau tiên nhiệm, về phần năm trước, người kín đáo ẩn mình, miễn cho Thái tử chó cùng rứt giậu, đối với người bất lợi!

- Chẳng lẽ công tử nghĩ ?

Lăng Thần Bằng đã minh bạch cách nghĩ của Đỗ Hà, có chút giật mình!

Đỗ Hà lạnh lùng cười nói:

- Thái tử thân là thái tử một quốc gia lại làm bừa như thế, người cho rằng ta sẽ ngồi yên không lý đến? Tốt rồi, không nói, chính người cẩn thận một chút!

Hắn giục ngựa giờ roi, về tới Đỗ phủ, đi vào thư phòng thấy chung quanh không có ai liền lấy ra từ tay áo một hộp gấm.

- Xem là thứ gì?

Đỗ Hà tự hỏi, đây là thứ lấy ra trên người Lý Thừa Càn qua động tác vờ thân mật vừa rồi.

Mở hộp gấm, thấy bên trong có một chiếc ngọc tỷ, trên mặt khắc “Quốc trử thừa càn”.

- Đúng là ấn tể của Thái tử!

Đỗ Hà sững sờ, lập tức phá lên cười: Lý Thừa Càn lần này gặp nạn rồi. Phủ thái tử Đông Cung, ngũ tạng đều đủ giống như một cái tiểu triều đình để rèn luyện năng lực Thái tử, tấu chương dâng lên Lý Thế Dân mỗi ngày đều chọn ra một ít thứ không quan trọng để đưa đến Đông Cung cho Lý Thừa Càn phê duyệt trước rồi chuyển giao cho Lý Thế Dân phúc tra.

Cho nên mỗi một ngày, Lý Thừa Càn đều cần dùng đến ấn tể Thái tử, thân là Thái tử lại đem ngọc tể biểu tượng cho thân phận ném đi, quả thật thú vị!

Đỗ Hà đem ấn tể giấu kỹ, ngựa không dừng vó chạy tới hoàng cung.

Hắn vì giữ gìn thể diện của Đại Đường nên không muốn cùng Lý Thừa Càn khó xử, nhưng cũng không có nghĩa là cứ thế buông tha hắn. Làm hại dân chúng, nhất định phải bị trừng phạt, lại để cho Lý Thế Dân đến phạt hắn, còn hơn chính mình trừng phạt trăm ngàn lần.

Tuy nói như thế nhưng nếu muốn triệt để chơi cứng với Lý Thừa Càn đã làm sao?

Cách đối nhân xử thế của Đỗ Hà hẳn chỉ cầu tâm an, chưa bao giờ quan tâm người khác như thế nào đối đãi, càng thêm sẽ không để ý Lý Thừa Càn sẽ dùng thủ đoạn hèn hạ âm hiểm đến báo thù. So hèn hạ, so âm hiểm, đều chưa chắc vượt qua Đỗ Hà.

Vào điện Cam Lộ tìm được Lý Thế Dân đang ngồi phê duyệt tấu chương, thấy Đỗ Hà liền cười nói:

- Tiểu tử người lại có chủ ý quỷ quái nào đây?

Đỗ Hà nặng nề đem chuyện Lý Thừa Càn trộm trâu dẫn đến chuyện phát sinh nói cho hắn.

Khuôn mặt Lý Thế Dân thay đổi, trở nên rất đáng sợ, rất khủng bố!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

113. Chương 113 : Đạo Soái Lưu Thiếp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Rầm!

Lý Thế Dân vỗ án làm phát ra thanh âm vang động khiến đồng tấu chương văng tung tóe, giá bút rơi xuống đất, chén trà cũng đổ nghiêng, quất một câu:

- Nghiệp chương, vì thế đã đoạn chân, còn không biết hối cải.

Đỗ Hà ở bên cũng càng hoảng sợ, đi vào Đường triều đã gần đến một năm, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến Lý Thế Dân phản nộ như thế, khuôn mặt tuần vĩ cương nghị méo mó khiến hắn có một loại ảo giác, nếu bây giờ có Lý Thừa Càn ở đây thì chắc đã bị cha hắn nuốt sống.

- Lý thúc thúc, bớt giận, công việc còn nặng nề, nếu chọc tức thân thể sẽ không ổn!!

Thấy Lý Thế Dân nộ phát như điên, Đỗ Hà nhin không được cũng thở dài, không nghĩ Lý Thế Dân sẽ giận đến mức ấy.

Kỳ thật Lý Thế Dân tức giận như thế cũng không phải không có nguyên nhân. Vì thiên hạ vừa mới bình định mới bắt quá hơn mười năm, những năm này hắn vì quốc sự bề bộn mà không làm thật tốt trách nhiệm một người cha nhưng ký thác vào Lý Thừa Càn rất cao, vẫn luôn coi là thái tử kế nhiệm để bồi dưỡng, tạo môi trường, bổ nhiệm lão sư tốt nhất.

Nhưng hành vi của Lý Thừa Càn quả thật khiến hắn đau lòng. Nếu như vấn đề phẩm đức, Lý Thế Dân có lẽ sẽ dễ dàng tha thứ, nhưng hành vi của Lý Thừa Càn không chỉ liên quan đến mình hắn mà nguy hại đến lợi ích dân chúng.

Với tư cách một Hoàng Đế anh minh, hắn hiểu rõ câu “Vua là thuyền, dân là nước, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền”.

Lý Thừa Càn hiện tại bắt đầu uy hiếp lợi ích dân chúng, nếu đem thiên hạ giao cho một người như vậy, sao hắn có thể yên tâm?

Đường đường Đại Đường hoàng tử (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) vậy mà yêu thích trộm đạo, việc này nếu như truyền ra, Lý gia sao có thể đối mặt với sự chê cười của dân chúng thiên hạ? Có con như thế, Lý Thế Dân sao không giận phát như điên?

Được Đỗ Hà liên tục khuyên bảo, Lý Thế Dân gắng kiềm chế nên đã bình ổn lửa giận trong lòng. Qua hồi lâu, Lý Thế Dân mới miễn cưỡng bình phục tâm tình, thở dài lắc đầu nói:

- Trầm thất thổ rồi!

Trong giọng nói tràn đầy mỗi mọt.

- Mong con hơn người là hy vọng của từng người cha, đây là tình cảm bình thường của con người!

Đỗ Hà lúc này cũng không biết nói cái gì, đáy lòng thậm chí cảm thấy không nên nói ra việc này!

Nhưng cũng biết không thể không nói.

Lý Thế Dân biết suy nghĩ của hắn, cười lớn nói:

- Không cần lo ngại, người làm rất đúng. Hoàng Thái Tử, là thái tử của một nước, luôn phải giữ đạo tu thân. Nếu bỏ qua không truy cứu, tương lai tất thành tai họa, huống chi là việc ác đủ để nguy hại dân chúng bực này.

- Người lui xuống trước đi! Việc này trầm chắc chắn sẽ xử lý nghiêm, về phần gia đình người kia, người thay trầm ban thưởng một chút để đền bù tổn thất, mặt khác phân phó bọn họ không thể nói lung tung việc này! Tuy là Thái tử sai lầm không ngại tới Đại Đường ta nhưng thật sự tổn thương quốc thể!

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Ta đã phân phó tốt rồi, lão giả kia là dân chúng bình thường, chỉ cần êm đẹp sẽ không nói lung tung!

Hắn nói xong lập tức cáo lui rời đi.

Ra khỏi điện Cam Lộ, Đỗ Hà thở phào. Chuyện đến mật báo không hề chỉ vì hủ giận riêng mà là vì hủ giận cho dân chúng, quan trọng hơn là hắn đã có tâm tư thay đổi Thái tử.

Hắn vốn cũng không có ý định tham gia chuyện tranh giành ngôi vị Thái tử nhưng phẩm hạnh Lý Thừa Càn hiện giờ vô cùng xấu xa, không xứng làm hoàng đế Đại Đường, cũng không có tư cách này.

Bởi vì bản thân xuất hiện, lịch sử cải biến rất nhiều, Lý Thừa Càn cuối cùng có bị phế bỏ hay không còn chưa rõ ràng. Đỗ Hà cũng không thể khẳng định, nhưng có một điểm có thể khẳng định, hắn hiệu trung

cho Đại Đường, không phải vương triều Lý thị. Hấn muốn Đường triều đại diện cho Trung Quốc càng thêm huy hoàng, càng thêm sáng lạn, cho nên tán thành minh quân thiên cổ Lý Thế Dân, cam tâm tình nguyện xuất lực cho hấn, nhưng tuyệt không tán thành Lý Thừa Càn có tài không đức.

Dọc đường Ngự Hoa Viên, Đỗ Hà nghe thấy trong hoa viên truyền đến tiếng cười như chuông bạc, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên:

- Chỗ này thật đẹp, hoàng cung thật lớn!

Âm điệu có chút kỳ quái, đúng là Dao Trì công chúa.

- Nơi này là tiền triều Dương Quảng xây dựng, khắp nơi hiển thị rõ phồn hoa lộng lẫy, phụ hoàng tuy không thích, nhưng cũng không bỏ đi!

Người giải thích có giọng nhu hòa, chính là Trường Nhạc công chúa.

Đỗ Hà khẽ động, từ khi chiến thắng trở về cũng mới chỉ thấy qua hai nữ hóm ở Hoàng Văn quán hai ngày trước, hai nàng khi đó phải vào lớp nên không có thời gian ở chung, chỉ nói không đến mười câu đã chia tay. Hôm nay vô tình gặp được, không bằng.....

Nghĩ như vậy, hấn rảo bước đi vào, cười nói:

- Ngự Hoa Viên tuy đẹp, nhưng sao so được Dao Trì!

Dao Trì công chúa nghe tiếng cười nói tự nhiên, quay đầu thấy là Đỗ Hà, trên mặt càng sáng ngời:

- Dao Trì tạ Đỗ công tử khen quá rồi!

Trường Nhạc công chúa thấy Đỗ Hà đã đến, khuôn mặt cũng lộ sắc vui mừng, nhưng nghe hấn nói thì trong mắt khẽ lóe lên, hung dữ lờm qua.

Thấy phản ứng của hai nữ, Đỗ Hà nhất thời rùng mình một cái, lắc đầu cười khổ, vội vàng giải thích:

- Ta nói Dao Trì là Thiên Sơn Thiên Trì, không phải chỉ người

Sắc mặt Trường Nhạc công chúa lúc này mới dịu đi, lại lờm hấn một cái.

Dao Trì công chúa lại nói:

- Đỗ công tử nói vậy là coi Dao Trì không đẹp rồi hả?

- Ách.....

Liếc Trường Nhạc công chúa một cái, Đỗ Hà cười khổ cầu xin tha thứ:

- Công chúa, người hãy bỏ qua cho ta đi!

Dao Trì công chúa tự nhiên cười nói:

- Tạm tha người lần này đem! Bất quá Đỗ công tử biết rõ Thiên Sơn Dao Trì kỳ mỹ, người thực đi qua?

Đỗ Hà trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời, khi hấn đi du lịch ở đời sau có đi qua Thiên Sơn đến qua Dao Trì, nhưng ở Đường triều Đỗ Hà nhất định là chưa từng, chỉ có thể nói:

- Không có, bất quá sư phụ ta đã từng đi qua, hấn từng đã nói với ta về cảnh sắc Thiên Sơn Dao Trì, nói chỗ đó tuyết trắng nơi nơi tựa như nhân gian tiên cảnh! Nếu có may mắn thật muốn đến xem.

- Ta sinh ra ở Dao Trì nên phụ thân gọi là Dao Trì! Nếu như người đến Tượng Hùng, ta nhất định mang người đi xem phong cảnh Dao Trì!

Dao Trì công chúa yêu nhất Dao Trì, nghe Đỗ Hà ca ngợi cảnh sắc Dao Trì thì vui vẻ mời.

- Một lời đã định!

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng biết chuyện này cũng không quá khả năng vì giao thông cổ đại thật sự quá bất tiện. Tới chỗ đó ít ra cũng phải mất đến nửa năm, lấy đâu ra thời gian?

Bởi vì chuyện Thổ Phiên, Lý Thế Dân rất coi trọng Tượng Hùng quốc, lại sai trưởng công chúa tự mình tiếp khách. Đỗ Hà cố tình ở thêm với Trường Nhạc nên cũng đi vào.

Cho tới nay, Đỗ Hà thật đúng là chưa đi dạo qua hoàng cung, giờ nhờ phúc các nàng nên được xem qua cảnh sắc hoàng cung một lần.

Làm bạn với hai vị giai nhân, Đỗ Hà thao thao bất tuyệt, thể hiện bản tính lắm mồm. Học thức uyên bác, ăn nói khôi hài, chọc cho hai nữ không ngậm miệng được.

Cùng trong lúc này, Đỗ Hà cũng hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất, khi qua Đông Cung gặp tâm phúc của Thái tử thì lưu lại trên người hắn một tờ thư ngắn: Thái tử không đức mất ần; Đạo Soái diệu thủ được tỉ.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

114. Chương 114 : Thổ Phiên Cầu Hoà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thừa Càn sẵn trộm trâu cày dân chúng lại để cho Lý Thế Dân biết được, chuyện mất ần tỉ Thái tử cũng bị bại lộ, hai chuyện gộp lại khiến Lý Thế Dân tức giận đến bốc hỏa, gọi Lý Thừa Càn tới quát mắng hồi lâu, hơn nữa còn thi hành cách xử phạt về thể xác, hạ lệnh đem Lý Thừa Càn đánh 30 đình trượng.

Nếu không có Trưởng Tôn hoàng hậu nghe tin tự mình chạy đến cầu tình miễn đi mười lăm trượng, bằng không thì với 30 đình trượng chứng thực ít ra cũng khiến Lý Thừa Càn ba tháng không xuống được giường.

Dù được Trưởng Tôn hoàng hậu tự mình cầu tình vẫn khó có thể giải lửa giận trong lòng của Lý Thế Dân. Hắn đem thân tín của Lý Thừa Càn trong Đông Cung lần lượt thẩm vấn, phạm kẻ nào tham dự chuyện trộm cắp của Lý Thừa Càn liền không hề dung tình tại chỗ dùng trượng đánh chết, thêm vào hơn ba mươi người liên quan bị khiển trách, Lý Thừa Càn tức thì bị cấm túc, không được tùy ý xuất nhập cung đình.

Việc này chấn động toàn bộ triều dã, nhưng việc xấu không công bố rộng rãi ra ngoài, Lý Thế Dân cũng không lộ nửa điểm tin tức với quần thần nên quần thần tuy kinh hãi nhưng lại không rõ nguyên do, chỉ có vài tâm phúc của Lý Thế Dân ẩn ẩn có chỗ hiểu rõ.

Đỗ Hà ở nhà cùng Đỗ Như Hối nói chuyện phiếm là, nghe hắn mơ hồ lộ ra, lúc này đây Lý Thế Dân thật sự động dễ dàng trừ tâm tư, nếu không là Trưởng Tôn hoàng hậu chống, Lý Thừa Càn cái này Thái tử vị khó bảo toàn.

Tuy nói chỗ phạm sai lầm của Lý Thừa Càn không lớn nhưng nói ra thật sự khó nghe: Đường đường hoàng hậu trữ lại là một tên trộm, hơn nữa dạy mãi không sửa, nếu truyền đi sẽ để cho mặt mũi Đại Đường để đâu?

Đỗ Hà biết được tin tức này, trong đầu không khỏi hốt hoảng, Lý Thế Dân ra tay quả thực độc ác, bất quá cũng tốt, những kẻ làm xằng làm bậy gây tai họa cho dân chúng chết cũng đáng.

Trước lúc đón năm mới, triều đình nghỉ dài hạn. Lấy năm đầu của niên hiệu làm chuẩn, lần đầu nghỉ ba ngày, sau đó thêm ba ngày, cộng với một ngày là bảy ngày, đúng một chu trình hoàng kim.

Người một nhà rất ít tụ hội đầy đủ nên nhân dịp này ngồi lại, nói chuyện trời đất, vui vẻ hòa thuận. Chỉ là mới ngày đầu tiên, Lý Thế Dân liền triệu Đỗ Như Hối vào, tựa hồ có chuyện quan trọng thương lượng. Đỗ Như Hối không nói hai lời, hấp tấp khởi hành, cũng chẳng còn cách nào, hiền thần thuộc về mệnh khổ, có truyền là đi. Đỗ Hà cảm thấy nhàm chán, định đi dạo trên đường phố.

Ngoài trời có tuyết nhỏ, gió lạnh thấu xương, trên đường không có nhiều người qua lại. May mắn thế nào hắn lại gặp được Dao Trì công chúa của Tượng Hùng quốc đang mất kiên nhẫn vòng vèo trên đường, bên

cạnh là một thanh niên chừng hai mươi tuổi theo sát, ăn mặc một thân trang phục quái dị, từ đuôi tóc búi hình quai chèo có thể thấy là một người Thổ Phiên.

Người Thổ Phiên đến Đại Đường? Đỗ Hà cau mày, vừa trải qua một hồi đại chiến, Đại Đường dùng ưu thế có tính quyết định diệt đi mười vạn binh Thổ Phiên, song phương oán hận lẫn nhau, sao lúc này lại có người đến, chẳng lẽ để đàm phán?

Còn đang nghĩ ngợi thì Dao Trì công chúa đã phát hiện sự hiện hữu của hắn, trên mặt vui vẻ, xa xa kêu một tiếng:

- Đỗ công tử!

Lại chạy chậm tới trước mặt Đỗ Hà, cười hỏi:

- Người đi chỗ nào?

- Đi dạo bốn phía!

Đỗ Hà phục hồi tinh thần, thuận miệng ứng một câu, nhưng ánh mắt lại dừng lại tại người thanh niên Thổ Phiên có búi tóc hình quai chèo kia.

- Vậy thì thật là tốt rồi!

Dao Trì công chúa vẻ mặt mừng rỡ, vỗ tay:

- Ta từng đáp ứng người, nếu như đến Tượng Hùng, ta sẽ mang người đi chơi Dao Trì, hiện tại ta ở Trường An, người không có lý do gì cự tuyệt dẫn ta đi chơi Trường An!

Thanh niên Thổ Phiên nghe Dao Trì công chúa nói thân mật, ánh mắt lộ ra một tia sắc bén, cao giọng hỏi:

- Dao Trì muội muội, hắn là ai?

Dao Trì công chúa có chút tự hào cười nói:

- Hắn là Đỗ Hà, như thế nào đây? Tùng Tán Tất Nhược, so với người còn mạnh hơn nhiều!

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Tùng Tán Tất Nhược, nghe danh tự gần giống như Tùng Tán Kiền Bố, không biết hai người bọn họ là quan hệ như thế nào.

Trên mặt Tùng Tán Tất Nhược hiện lên một tia oán giận, nhưng lập tức biến mất, cười nói:

- Nguyên lai là Đỗ tướng quân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Huynh trưởng ta rất tán thưởng người!

- Đừng hư tình giả ý, nhìn buồn nôn. Ta cùng Đỗ công tử đi chơi Trường An, người nên làm gì thì đi đi, đừng có đứng đó kêu muội muội, ai là muội muội của người!

Dao Trì công chúa kéo tay Đỗ Hà chạy đi hướng khác.

Sắc mặt Tùng Tán Tất Nhược lúc đỏ lúc trắng, giận dữ đứng ở chỗ cũ.

Đi vào một tòa đình nghỉ chân bên đường, Dao Trì công chúa thối ra một ngụm hơi trắng:

- Cuối cùng cũng dứt bỏ được hắn! Đồ hỗn trướng này, thật đáng ghét!

Đỗ Hà tựa vào cột trụ của đình nghỉ chân, cười hỏi:

- Tên kia là huynh đệ của Tùng Tán Kiền Bố?

- Là đệ đệ của hắn, một tên mãng phu hung ác mà thôi! Nếu không vì đánh không lại hắn, ta đã sớm dùng roi hung hăng quất hắn một châu rồi!

Về mặt Dao Trì công chúa phần nộ, xem ra nàng không hề có chút hảo cảm với Thổ Phiên.

Đỗ Hà thăm dò nói:

- Công chúa tựa hồ rất chán ghét đối với Thổ Phiên!

- Đâu chỉ chán ghét, mà là tức giận!

Dao Trì công chúa giọng căm hận nói:

- Năm đó Thổ Phiên mới đột khởi thì tìm mọi cách lấy lòng phụ thân ta. Cha ta nhìn trúng tài hoa của Tùng Tấn Kiên Bối, đem tỷ ta gả cho hắn, hơn nữa trợ giúp hắn bình định nội loạn. Sau khi hắn lớn mạnh thì cưới Nê Bà La xích tôn công chúa, vất bỏ tỷ ta sang một bên không quan tâm, như thủ hoạt quả (sống một mình thờ chồng chết). Thêm vào Nương Xích Tang Dương Đốn thường cải trang đạo phỉ ngăn chặn thương đội của Tượng Hùng ta, ngăn trở Tượng Hùng tiếp xúc với Đại Đường, ý đồ hủy sinh kế của quốc gia ta, đáng giận đến cực điểm. Tùng Tấn Tất Nhược cũng đồng dạng, định lấy thế Thổ Phiên cường đại, muốn kết hôn ta, cũng không nhìn xem đức hạnh, hừ! Cha ta nói, nếu không vì Đại Đường lần này đại phá Thổ Phiên, Tượng Hùng ta cuối cùng có một ngày sẽ bị Thổ Phiên tiêu diệt. Cho nên bảo ta triều kiến đại tướng để thành lập quan hệ, tránh đi Thổ Phiên kiêu ngạo.

Đỗ Hà trầm ngâm một lát, quan hệ của Tượng Hùng cùng Thổ Phiên ác liệt hơn so với hãn tướng tượng, đây chính là cơ hội tuyệt diệu có thể lợi dụng, lập tức cười nói:

- Công chúa nói với ta nhiều như vậy là muốn nói cho ta biết, Đại Đường cùng với Tượng Hùng các người đều có chung địch nhân, để cho ta trước mặt hoàng thượng nói vài lời hữu ích thúc đẩy hữu hảo giữa Đại Đường cùng Tượng Hùng!

Dao Trì công chúa cười cười vẻ ngượng ngùng, nói:

- Người cũng đã nhìn ra, từ Trường Nhạc nên biết người thường xuyên đàm đạo với Hoàng Đế thiên triều, có phân lượng nhất định nên có tâm tư này.

Nàng không giấu diếm mà thản nhiên thừa nhận hết thảy, lại càng khiến Đỗ Hà sinh hảo cảm.

- Đi!

Hắn biết Lý Thế Dân vốn đã định kết minh với Tượng Hùng, bằng không đã không hậu đãi như thế nên lập tức đáp ứng.

- Không phải nói muốn dạo chơi Trường An sao, ta mang người tới Phù Dung viên, cảnh trí chỗ đó không thua gì Ngự Hoa Viên của hoàng cung!

Đỗ Hà trong lúc rảnh rỗi, nhớ tới cái cơ mà Dao Trì công chúa nói để thoát khỏi Tùng Tấn Tất Nhược liền rủ.

Dao Trì công chúa cũng vui mừng, gật đầu đồng ý.

Chơi đùa nửa ngày, lúc trở lại Thái Quốc Công phủ đã vào ban đêm.

Đỗ Như Hối cũng đã trở về, Đỗ Hà liền hỏi chuyện Thổ Phiên.

Đỗ Như Hối gật đầu khen:

- Con ta nói không sai! Tùng Tấn Kiên Bối xác thực không đơn giản! Lên được xuống được, tài văn chương cũng tương đối xuất chúng. Hắn tự tay viết một bức thư dài đến ngàn chữ tỏ tỏ về hối cải, hy vọng có thể hữu hảo cùng với Đại Đường.

- Các người sẽ không đồng ý chứ!

Đỗ Hà lộ vẻ cổ quái!

Đỗ Như Hối ngạc nhiên nói:

- Không đồng ý thì như thế nào? Trọng tâm của Đại Đường ta vẫn đặt ở Tây Vực, khai thác con đường tơ lụa, ngoài giảm bớt gánh nặng cho dân chúng còn tăng cường quốc lực. Thổ Phiên cần cỗi, cần bản không phải là trọng tâm của Đại Đường ta. Ngày sau chỉ cần nâng đỡ Tượng Hùng quốc để ngăn Thổ Phiên kiêu ngạo, chuyện phía nam tự nhiên không lo.

Đỗ Hà buồn bực muốn chết:

- Sao cổ hủ như vậy, quốc gia thua trận cầu hòa, không cắt đất không bồi thường khoản thì coi sao được! Không được, cha, người chờ đó, con vào cung, gặp mặt Lý thúc thúc!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

115. Chương 115 : Cắt Đất Đền Tiền

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ra khỏi phủ quốc công, Đỗ Hà đi thẳng đến hoàng cung thì được báo Lý Thế Dân đang mở tiệc chiêu đãi các sứ đoàn vừa tới Trường An nên không thể thoát thân, bảo hấn chờ ở thư phòng.

Đỗ Hà ngồi buồn trong thư phòng, định tìm một quyển sách đọc giết thời gian thì thấy trên giá quyển Ngô tử binh pháp.

[Ngô tử binh pháp] là binh thư nổi tiếng Trung Quốc do danh tướng Ngô Khởi thời Chiến quốc sơ kỳ viết ra, tề danh với [Tôn Tử binh pháp]. Chỉ tiếc tuyệt đại bộ phận đều thất truyền, chỉ có rất nhiều Tàn Thiên còn sót lại.

Trong thư phòng Đỗ Như Hối cũng có [Ngô tử binh pháp], chỉ là vốn vụn có sáu thiên, bất quá chừng đó đã khiến Đỗ Hà thu được ích lợi không nhỏ, không biết Lý Thế Dân có được mấy thiên.

Đỗ Hà mở sách, thấy những chỗ trống ngoài tiêu đề chỉ chút chữ viết, định thần xem xét thì thấy là bút tích của Lý Thế Dân, hết sức hiếu kỳ, vì vậy cẩn thận xem lại thì ra là chú giải của hấn với [Ngô tử binh pháp].

Hấn lật qua, thấy bộ [Ngô tử binh pháp] này vẫn chỉ có sáu thiên, gần kề hơn ngàn chữ, nhưng Lý Thế Dân đã viết hơn vạn chữ chú giải.

Hơn nữa mỗi một đoạn chú giải đều trích dẫn những chiến dịch kinh điển trong lịch sử cùng với ví dụ dùng binh thực tế. Từ cuộc chiến trực lộc thời Tần Hán, cuộc chiến Bành Thành, Cai Hạ cho tới thời Tùy Đường đều được ghi lại kỹ lưỡng.

Cổ nhân rất thích thứ văn chương huyền ảo tối nghĩa, thậm chí không có cả dấu ngắt câu, hơn nữa đều là đạo lý lớn. Nếu không có được bản lĩnh văn học nhất định thì chỉ riêng việc đọc thông đã là vấn đề. Nhưng qua sự chú giải của Lý Thế Dân thì bộ binh thư này lập tức trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, so với nguyên bản càng thêm sinh động, dễ hiểu.

Thấy còn phải một lúc nữa mới gặp được Lý Thế Dân, hấn dứt khoát ngay tại chỗ đem ghi chép so sánh với nguyên văn, càng đọc càng thêm khâm phục Lý Thế Dân: Thành tựu về văn hóa giáo dục của Lý thúc thúc cao đến mức mình quên hấn cũng là một nhà quân sự nổi tiếng, luận tiêu chuẩn quân sự, Lý Tích đại thúc cũng chưa chắc vượt qua.

Nhất là khi hấn đọc tới thiên [Trì binh] lại càng sợ hãi bật thốt:

- Lý thúc thúc không hổ là thiên cổ nhất đế, cảm tưởng thành tựu về văn hoá giáo dục, trong võ công không phải thường nhân có thể đạt được.

- Khục, khục!

Ghế trên đột nhiên truyền đến tiếng ho khô khốc.

Đỗ Hà thất kinh, vội ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Lý Thế Dân không biết chuyện gì đã ngồi ở trên đại điện, sắc mặt có chút hồng hào, cũng có chút cao hứng, có lẽ là bởi vì uống rượu quá nhiều nhưng khả năng lớn hơn là vì câu nói thốt ra trong lúc vô tình của hấn.

Thiên cổ nhất đế là người đời sau đánh giá, trong Đường triều tự nhiên không có.

Lần thứ nhất bị người xưng hô như thế, Lý Thế Dân có chút ít ngượng ngùng.

Đỗ Hà từ đáy lòng cười thầm, hỏi:

- Lý thúc thúc, đến đây lúc nào?

- Vừa mới không lâu, thấy người xem nhập thần, cũng không có quấy rầy!

Lý Thế Dân lấy vẻ đoan chính, hỏi:

- Vừa rồi người xem thiên Trì bình trong [Ngô tử]?

Đỗ Hà cười gật đầu:

- Ngô Khởi dùng binh trọng trì, mỗi chữ mỗi câu, có thể nói chữ chữ châu ngọc! Đạo lý mà Lý thúc thúc chú giải trong đó cùng với việc thực hành thống trị quốc gia thật khiến cho người ta có cảm giác mới mẻ!

Lý Thế Dân nói:

- Ngô Khởi vốn là nhân vật quân sự trác tuyệt, trong binh pháp vốn hàm chứa đạo lý trị thế, chỉ là thường nhân không xem xét kỹ mà thôi. Lúc trăm ở tuổi của người ưa thích Hoắc Khứ Bệnh, thường thức khí thế cần quét bát phương, hai mươi tuổi lại thích Hàn Tín, nhận thức đến dùng binh trọng mưu, sau khi đăng cơ trăm càng thêm coi trọng Ngô Khởi, trọng về thống trị. Hoắc Khứ Bệnh mạnh nhưng chỉ nhất thời; Hàn Tín mạnh, tung hoành cả đời; Ngô Khởi mạnh, lại có thể xưng hùng mấy đời.

Đỗ Hà ngầm hiểu, đây chính là sự phát triển của cảnh giới tư tưởng, Hoắc Khứ Bệnh tác phong cường ngạnh, đánh cho Hung Nô nghe tin đã sợ mất mật, nhưng cuối cùng chỉ là nhất thời thắng bại; Hàn Tín trọng mưu, mỗi trận chiến cơ hồ đều có kỳ mưu, thường thường dùng tổn thất tối thiểu dành thắng lợi lớn nhất, lập nên đế nghiệp cho Lưu Bang còn Ngô Khởi trọng trị binh tức là trị quốc, trị binh binh cường, trị quốc quốc thịnh, chỉ có binh cường quốc thịnh mới có thể chính thức hoành hành hậu thế, mới có thể tạo ra một đế quốc vĩ đại, xưng hùng trăm năm.

- Ngô Khởi đã phản đối hiếu chiến, cũng phản đối chỉ duy đức, hủy bỏ vô bị. Hắn cho rằng chỉ có nội tu văn đức, bên ngoài vô bị mới có thể khiến quốc gia cường thịnh. Điểm này trăm vạn phần đồng ý, cho nên trăm lúc chinh phạt tứ phương không quên việc trị quốc, để tránh xuất hiện tình huống như Hán Vũ.

Lý Thế Dân cười nói:

- Nếu người đã ưa thích, quyển sách này trăm liền đưa người, có ích với người cũng là phúc của Đại Đường ta!

Hắn hào phóng vung tay đem sách đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà như nhật được chí bảo thu vào.

- Đúng rồi, tiểu tử người đến tìm trăm chắc không phải để xem sách! Là vì Thổ Phiên mà đến?

Lý Thế Dân phỏng đoán:

- Trăm cảm thấy Thổ Phiên tựa hồ có thù truyền kiếp với người, cứ nhắm vào đó.

Đỗ Hà thâm nghĩ:

- Không phải có thù truyền kiếp với ta mà là với Đại Đường.

Nếu không vì trong lịch sử Thổ Phiên là kình địch lớn nhất của Đại Đường thì hắn cũng không nhắm vào Thổ Phiên.

- Lý thúc thúc thánh minh, tiểu tử xác thực đến vì Thổ Phiên Nghe phụ thân nói thúc thúc ý định hòa đàm cùng Thổ Phiên?

Lý Thế Dân cũng không giấu diếm gật đầu nói:

- Cái này không chỉ là ý của trăm, còn là ý của Phòng tể tướng, phụ thân người, Ngụy khanh gia, Hầu Thượng thư, Lý Tích Tướng quân thậm chí là Vệ công Lý Tĩnh lão tướng quân nhất trí. Đối với điều này người có ý kiến gì khác?

Đỗ Hà có chút xấu hổ, vội hỏi:

- Lý thúc thúc người đừng lấy những lão gia hỏa này dọa ta, tiểu tử cũng không cho rằng hòa đàm có sai. Con đường tơ lụa mang đến lợi ích cực lớn cho Đại Đường ta nên trọng tâm Đại Đường đặt ở đây mà không phải ở Thổ Phiên nho nhỏ là cực kỳ cao minh. Nhưng thúc thúc không biết chỉ nghị hòa như vậy là quá tiện nghi cho Thổ Phiên?

- Phải biết rằng Đại Đường chúng ta là nước thắng trận, còn Thổ Phiên là nước thất bại. Chúng e ngại Đại Đường ta, hy vọng cùng ta Đại Đường hòa hảo, cái này không dễ vì vậy nên mới cầu Đại Đường ta. Chúng ta nếu không thừa cơ kiếm chỗ tốt vậy chẳng phải phụ lòng tám vạn đại quân liều mạng ở tiền tuyến?

Đỗ Hà nói một hơi khiến Lý Thế Dân suy nghĩ có chút đau đầu.

Nước chiến thắng, nước thất bại, kiếm chỗ tốt, phụ lòng!

Chỉnh lý lại một hồi lâu, hắn mới làm rõ đầu mối, trong mắt hiện lên vẻ hiểu ra, hưng phấn, vội hỏi:

- Từ từ đã, nói rõ hơn đi!

- Nói cách khác! Trận chiến này là vì Thổ Phiên khiêu khích làm hại Đại Đường ta lao sư động chúng ngàn dặm viễn chinh. Đầu sở gây nên là ai? Là Thổ Phiên, cho nên chỗ hao tổn quân phí phải do Thổ Phiên bồi thường, hợp tình hợp lý. Còn có quân ta bỏ mình mấy ngàn, bọn họ đều chết trong tay người Thổ Phiên vậy chi phí phụng dưỡng người nhà của bọn họ ai trả?

Tự nhiên vẫn là Thổ Phiên, mặt khác Thổ Phiên công phá Tùng châu, phí tổn cần sửa chữa tường thành cũng cần Thổ Phiên xuất ra. Lại như vì đánh bại Thổ Phiên, tiểu tử dốc hết tâm huyết, mấy ngày mấy đêm, đầu đầy tóc trắng, hao tổn tuổi thọ, vậy thu của bọn chúng trăm ngàn lượng hoàng kim với tư cách phí nào lực, đây đương nhiên là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lý thúc thúc..... Ngài xem ta nói đúng không?

Lý Thế Dân nghe đến ngây người, vội vàng gạt đầu nhìn mái tóc đen nhánh của Đỗ Hà, ra vẻ chính nhân quân tử:

- Có đạo lý, trăm cũng hiểu được chúng ta không có nghĩa vụ trả những phí tổn này!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

116. Chương 116 : Cắt Đất Bồi Thường

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân đã hiểu được ý của hắn, càng nói càng thêm hăng say.

- Ngoài ra bọn hắn suất lĩnh mười vạn binh sĩ xâm nhập Đại Đường chúng ta, hủy ruộng đồng, ý đồ chiếm lĩnh châu thành, gây nên vô số tội ác, làm người tức giận. Cho nên yêu cầu bọn hắn trả lại cho chúng ta một ít thổ địa, cắt nhường một ít địa phương cho chúng ta xem như bồi thường, có gì không được? Trong lịch sử loại chuyện này vẫn thường xuyên nhìn thấy thôi!

Ban đầu Lý Thế Dân còn tưởng rằng Đỗ Hà chỉ muốn lừa bịp tiền, đáy lòng cười thầm, hành động của Đỗ Hà tuy là bỏ đá xuống giếng, nhưng không thể không xem là một diệu chiêu.

Thổ Phiên vốn không giàu có, gần mười vạn đại quân bỏ mình càng làm bọn hãn nhận lấy đả kích vô cùng trầm trọng, nếu như buộc bọn hãn phải đền món tiền lớn chắc chắn sẽ làm bọn họ lâm vào khốn cảnh, lại càng làm cho họ khó thể đông sơn tái khởi.

Nhưng về sau khi nghe Đỗ Hà nhắc tới thổ địa, hãn mới bắt đầu động dung.

Ở thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, chuyện cắt đất cầu hòa thường xuyên diễn ra. Từng quốc gia thậm chí còn đem thành trì lấy ra trao đổi cũng không phải là chuyện lạ, còn có ghi chép Tần Thủy Hoàng bởi vì Hòa Thị Bích thậm chí nguyện ý cắt nhường mười lăm tòa thành trì cho Triệu quốc.

Nhưng từ sau khi thiên hạ nhất thống, chuyện cắt đất bồi thường đã dần dần ít đi.

Ở thời kỳ Đường triều, cơ hồ đã không còn chuyện cắt đất. Muốn thổ địa, chỉ có thể nhờ vào thực lực chiếm đánh, không có người nào nguyện ý chịu cắt nhường lãnh thổ.

Cho nên Lý Thế Dân cũng không đoán được Đỗ Hà có một chiêu này, liền động dung đứng dậy.

Hãn là nhân vật cao minh như thế nào, theo suy nghĩ của Đỗ Hà lại nghĩ tiếp, dĩ nhiên đã hiểu được hết thấy. Mình đã cũng Tượng Hùng quốc đạt thành hiệp nghị, âm thầm trợ giúp Tượng Hùng đối phó Thổ Phiên.

Theo hãn biết Tượng Hùng quốc có mười lăm vạn binh sĩ, mà Thổ Phiên có hai mươi lăm vạn, cho nên Tượng Hùng vẫn luôn bị Thổ Phiên áp chế. Nhưng hôm nay Thổ Phiên đã bị diệt mười vạn binh lực, quốc lực cũng theo đó tiêu hao thật nhiều, tình hình song phương liền biến thành ngang ngửa.

Tuy Thổ Phiên có vị quốc vương tài trí mưu lược kiệt xuất, nhưng đối mặt thực lực chênh lệch, tăng thêm chuyện Lý Thế Dân thiên vị, Thổ Phiên còn muốn áp chế Tượng Hùng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu như mình ở hậu phương gây thêm một ít áp lực cho Thổ Phiên, Thổ Phiên thậm chí sẽ gặp phải khả năng bị diệt vong.

Cho nên có thể khẳng định, vì tránh cho tình thế ác liệt như vậy phát sinh, chỉ cần mình dùng thủ đoạn cứng rắn bắt buộc Thổ Phiên cắt nhường lãnh thổ, tỷ lệ Thổ Phiên thỏa hiệp rất lớn.

Như thế liền lấy được kỳ hiệu không chiến mà xua đuổi được người.

Chỉ là thổ địa của Thổ Phiên cần cỗi xa xôi, hoàn cảnh bất lợi với sự sinh tồn của dân chúng Đại Đường, đáng giá cho mình làm vậy sao?

Nói trắng ra là, Lý Thế Dân có hùng tâm, nhìn lãnh thổ con đường tơ lụa Tây Vực, nhưng lại chướng mắt với thổ địa bất lợi với sinh tồn của người Trung Nguyên như Thổ Phiên.

Lý Thế Dân đem lòng nghi hoặc nói với Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhìn Lý Thế Dân như nhìn người ngu ngốc, nói:

- Lý thúc thúc, ngài không biết a! Hôm nay Thổ Phiên chiếm cứ Thanh Hải của Thổ Cốc Hồn, ngài có biết Thanh Hải giàu có thế nào không?

Lý Thế Dân đều đem tâm tư đặt ở Tây Vực, đối với Thanh Hải cũng không hiểu biết tỉ mỉ, chỉ biết rõ thời hậu kỳ Tây Hán từng có Tây Hải quận tại Hồ Bắc Thanh Hải, thời Tùy triều bắc bộ Thanh Hải cũng là lãnh thổ của bọn họ, nhưng bởi vì xa xôi hơn nữa còn nằm trên cao nguyên nên cũng không được xem trọng.

Năm đó Lý Tĩnh suất quân đại phá Thổ Cốc Hồn, từng chiếm lĩnh qua Thanh Hải, nhưng bởi vì khí hậu nơi đó không thích hợp với người Đại Đường, cho nên trả lại cho Thổ Cốc Hồn, lại để Thổ Cốc Hồn tiếp tục quản lý.

Không bao lâu, Thổ Phiên xâm phạm, chiếm lĩnh Thanh Hải, sau khi đánh lui Thổ Phiên, bởi vì bệnh phản ứng cao nguyên, Đường quân cũng không truy kích, cho nên Thanh Hải vẫn nằm trong tay Thổ Phiên.

Hãn đối với thổ địa này cũng không xem trọng nên không hề để ý.

Về phần chủ nhân Thổ Cốc Hồn, đã không còn thực lực đoạt lại Thanh Hải mất rồi.

Đỗ Hà nghiêm túc nói:

- Kỳ thật khối bảo địa Thanh Hải cũng không thua gì Giang Nam của chúng ta, thậm chí còn muốn vượt hơn!

- Không thể nào!

Lý Thế Dân đối với chuyện này là chắc chắn, trung tâm kinh tế Đường triều còn chưa di chuyển qua Giang Nam, nhưng Giang Nam lại thừa thãi gạo, muối, vật tư...đều là những đồ vật mà Đại Đường không thể thiếu.

- Trên Thanh Hải vậy mà còn giàu có hơn Giang Nam?

- Thật sự làm người ta không cách nào tin nổi!

- Ta nghe sư phụ ta nói Thanh Hải thuộc khu chăn nuôi cao nguyên, thảo nguyên rộng lớn, thảo mộc súc vật tươi tốt, thích hợp nhất là chăn nuôi, là một khối bảo địa phong thủy mà dị tộc chăn nuôi khát vọng nhất. Ngoài ra sơn mạch cảnh nội cao ngất hùng vĩ, địa hình đa dạng, sông ngòi tung hoành, sông hồ bày bố như bàn cờ, còn có nhiều ruộng muối.

Đỗ Hà hiểu rõ về Thanh Hải là nhờ trí nhớ trong đầu về kiếp trước, hắn đã từng đến Tây Tạng du lịch mười ngày, Thanh Hải hồ là nơi danh lam thắng cảnh, hướng dẫn du lịch từng đem Thanh Hải hồ giới thiệu rõ ràng rành mạch, làm khách du lịch thật mở rộng tầm mắt.

Nghe được từ “ruộng muối”, Lý Thế Dân động dung đứng lên, thấp giọng hô:

- Chuyện này là thật?

Đối với việc Đỗ Hà nói cao nguyên chăn nuôi hắn cũng không có bao nhiêu cảm tưởng, Đại Đường vốn dùng nông canh làm chủ, lấy một khối thổ địa thích hợp chăn nuôi làm được gì?

Nhưng nghe đến ruộng muối, hắn lại không thể không xem trọng.

Quan Trung thiếu muối, toàn bộ muối đều phải thông qua Kinh Hàng Đại Vận Hà từ Giang Nam vận chuyển đến, ngàn dặm đường xa xăm, hao phí nhân lực vật lực không cần nói cũng biết.

Nếu như Thanh Hải thật có được nhiều ruộng muối, như vậy liền có thể giải quyết được khốn cảnh thiếu muối của Quan Trung, càng không cần phải vận dậm vận chuyển muối như trước kia.

- Không sai!

Đỗ Hà có thể khẳng định điểm này, hắn nhớ rất rõ ràng, bởi vì Thanh Hải hồ là hồ nước mặn nổi tiếng.

Kỳ thật Thanh Hải hồ quý giá xa xa không chỉ như vậy, còn có vô số cầm thú săn liệp, tài nguyên khoáng sản đứng vị trí đầu não trong cả nước. Chỉ là trí nhớ của Đỗ Hà không sâu sắc về việc này, không dám xác định có chính xác hay không.

Nhưng ruộng muối cũng đã đủ làm Lý Thế Dân động tâm rồi!

- Lý thúc thúc, để Thổ Phiên cắt nhường Thanh Hải còn có một diệu dụng! Người của chúng ta bởi vì không thói quen khí hậu cao nguyên, cho nên không có phương pháp xử lý tốt Thổ Phiên, nhưng chỉ cần chúng ta tới Thanh Hải, phái quân đội trú quân, không hơn nửa năm quân tốt sẽ thích ứng khí hậu nơi đó, đến lúc đó quân đội chúng ta cũng không cần e ngại cao nguyên phản ứng! Nếu như Thổ Phiên dám can rõ, nhất định làm cho bọn hắn có đến mà không có về.

Đỗ Hà tiếp tục dụ hoặc, bắt luận góc độ viễn trường hay lợi ích trước mắt, có thể bắt buộc Thổ Phiên nhượng ra Thanh Hải đây đối với Đường triều mà nói tuyệt đối là trăm lợi mà không một hại.

Lý Thế Dân trầm ngâm một lát, đột nhiên bộc phát ra một trận cười to:

- Bị người nói động tâm, cứ quyết định như thế. Thanh Hải trăm muốn định rồi, thật sự không được thì cự tuyệt yêu cầu nghị hòa của Thổ Phiên, cùng Tượng Hùng trước sau giáp kích, mạnh mẽ bắt lấy Thanh Hải!

Gặp Lý Thế Dân đã quyết định, Đỗ Hà cũng nhẹ nhàng thở ra, cao giọng tán thưởng hoàng thượng thánh minh.

Về tới Thái Quốc Công phủ, phát hiện Đỗ Như Hối còn chưa ngủ mà đang chờ hấn, thấy hấn trở về liền lôi kéo hấn kêu hấn giải thích hàm nghĩa của câu nói trước khi đi.

Đỗ Hà chỉ có thể đem chuyện cất đất bồi thường nói lại cho Đỗ Như Hối nghe qua.

Đỗ Như Hối nghe được râu ria đều vểnh lên, hừ một tiếng:

- Chủ ý này thật đủ tổn hại, nhưng còn rất thú vị!

Hấn chỉ cho một lời đánh giá như vậy, cũng không biết là khoa trương hay chê bai Đỗ Hà.

Hôm sau, Lý Thế Dân thay đổi thái độ thân mật ngày hôm qua, thái độ trở nên nghiêm khắc khi gặp sứ giả Thổ Phiên.

Biểu hiện ra ngoài không còn là Đại Đường vương triều tha thứ nhân đức, mà là thái độ của một nước chiến thắng đối đãi một nước chiến bại.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

117. Chương 117 : Hùng Tâm Của Lý Thế Dân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mùng một năm mới, ngày hôm nay đối với Đại Đường là một ngày lễ lớn vô cùng quan trọng.

Là ngày Tết âm lịch lưu truyền ngàn năm, lại là ngày mà các nước lân bang đến triều kiến.

Bên ngoài Chu Tước Môn, nguyên đội ngũ hơn ngàn người đến từ các quốc gia lớn nhỏ lân cận đều đang cung kính đứng chờ. Hiện rõ Đại Đường phồn vinh phú cường, cùng địa vị hiển hách của Đại Đường trên quốc tế.

Thái Cực Điện là trung triều chánh điện của hoàng cung Đại Đường, là nơi chủ yếu cho hoàng đế nghe báo cáo cùng quyết định nghị sự, mỗi mùng một cùng mười lăm, hoàng đế đều giá lâm nơi này gặp mặt quần thần, giải quyết quốc sự. Mặt khác đại diện hoàng đế đăng cơ, sắc phong hoàng hậu, thái tử, chư vương, công chúa cùng mở tiệc chiêu đãi đặc phái viên các nước triều cống cũng được cử hành bên trong đại điện này.

Hôm nay cũng giống như thế, nhưng bởi vì quá nhiều quốc gia cùng đến, Thái Cực Điện căn bản không thể dung nạp toàn bộ khách nhân, cho nên các sứ đoàn đều đứng bên ngoài Thái Cực Điện, dùng quảng trường đủ dung nạp mười vạn binh mã đến tiếp đãi sứ đoàn các quốc gia!

Lý Thế Dân vô cùng hào hứng, ngồi trên bậc thang cao trước Thái Cực Điện chờ sứ thần các nước đến.

Thần thái của hấn vô cùng tự hào lẫn đắc ý, cái đuôi cũng sắp sửa vểnh lên tận bầu trời.

Đỗ Hà đứng bên cạnh Lý Thế Dân, một thân áo giáp hoa lệ, lộ vẻ anh tuấn bất phàm, vẻ mặt đầy khí phách phấn chấn.

Vốn dùng thân phận địa vị của hấn còn chưa đủ để tham gia thịnh hội như thế, nhưng tròng diện các nước châu mùng là cảnh tượng lần đầu tiên suốt bao nhiêu năm qua, Đỗ Hà thật sự không muốn bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng, thương nghị cùng phụ thân không thành công, bèn lặng lẽ đi tìm Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đối với Đỗ Hà đã cực kỳ ân sủng, vì vậy đối với yêu cầu của hấn cũng không cự tuyệt, biết võ nghệ của hấn không tầm thường, liền để cho hấn nhận việc hộ vệ bồi bên cạnh mình xem như bảo hộ chu toàn.

Đối với sự xuất hiện của Đỗ Hà, Đỗ Như Hối không ngừng trừng mắt, trong mắt còn lộ ra chút cảnh cáo.

Đỗ Hà làm như không hề nhìn thấy, có thể tham dự sự việc trọng đại như thế, dù về nhà có bị gia pháp trừng phạt hẳn cũng cam tâm.

Rất nhiều đại thần có phẩm cấp cao ngồi hai bên, ở dưới cùng là một vị họa sư, hẳn là danh thủ hội họa quốc gia Đường triều Diêm Lập Bản, tuân theo mệnh lệnh của Lý Thế Dân đem cảnh tượng vạn bang châu mừng vẽ lại kỷ niệm để dương cao uy danh.

Ngày tốt giờ lành đã đến, căn cứ cống hiến đối với Đại Đường, đặc phái viên các quốc gia đều xếp đội ngũ chỉnh tề từ Chu Tước Môn đi vào hoàng cung, tiến tới trước Thái Cực Điện.

Đỗ Hà nhìn những nhân vật ăn mặc đủ loại trang phục kiểu dáng quái dị đi theo đội ngũ xa xa tiến vào, khoảng chừng phải hơn ngàn người.

Bọn họ đều là trọng thần các quốc gia, là nhân vật có danh dự uy tín, nếu tính luôn cả hộ vệ đi theo, thật đúng là không dưới mấy vạn người.

Bọn họ đi từng bước một đến gần, đi tới dưới bậc thang, cùng dừng bước đứng tại chỗ, sau đó dùng bái lễ Đường triều, cả đám người đều khom mình cùng hô vang:

- Bái kiến Thiên Khả Hãn bệ hạ!

Bọn họ ở các quốc gia khác nhau, ngôn ngữ cùng lễ tiết đều riêng biệt, nhưng ở giờ khắc này bọn họ đều dùng Hán ngữ cùng lễ tiết của Hán tộc, bái lạy hoàng đế Đại Đường.

Ngữ điệu của bọn họ không đồng nhất, nhưng căn chữ thật rõ ràng, đủ thấy hạ một phen công phu, không cần biết thành ý tận đáy lòng bọn họ như thế nào, nhưng vinh quang như thế trong thiên hạ có quốc gia nào có thể so sánh?

Đây cũng là hùng phong của Đại Đường, kiêu ngạo của Đại Đường cùng tự hào dân tộc!

- Chư vị bình thân!

Lý Thế Dân cũng là lần đầu tiên được nhiều sứ giả các quốc gia cầu kiến, đầy mặt ửng đỏ, bàn tay nhấc lên miễn bái lễ của các sứ thần, hiển thị rõ uy nghiêm Thiên Khả Hãn.

Sau một màn tập thể thăm hỏi, kế tiếp là tiếp kiến sứ giả các quốc gia.

Quốc gia đầu tiên có vinh hạnh châu mừng chính là Tiết Duyên Đà.

Tiết Duyên Đà là một trong những bộ lạc thuộc Sắc Lặc, bọn họ là liên hợp bộ lạc, do Tiết cùng Duyên Đà hợp thành, dùng du mục sinh tồn, ban đầu từng thuộc Đột Quyết, nhưng bởi vì bị Lý Thế Dân phân hóa hiệp trợ Đại Đường diệt Đột Quyết, từ đó về sau liền phụ thuộc vào Đại Đường. Lý Thế Dân sắc phong thủ lĩnh của họ là Di Nam trở thành Chân Châu Bì Già Khả Hãn.

Hôm nay là thời kỳ quan hệ hòa hợp giữa đôi bên, năm trước Chân Châu Bì Già Khả Hãn một lần tiến cống tám vạn chiến mã cho Đại Đường, năm vạn đầu trâu cày, về phần dê, lạc đà, lông chồn đủ loại đều là số lượng lớn, hơn nữa còn là mấy chục vạn, dùng biểu đạt lòng kính ngưỡng đối với Đại Đường.

Hiện tại Tiết Duyên Đà là minh hữu phương bắc trung thành nhất của Đại Đường, thực lực cũng dị thường cường hoành. Hẳn là người đầu tiên được tiếp kiến, đủ thấy Đại Đường xem trọng bọn họ như thế nào.

Một trung niên nam tử nhỏ gầy mang theo một nam tử thân cao chín xích cùng hơn ba mươi người trong ngàn danh sứ thần ngẩng đầu bước lên phía trước.

- Ngoại thần Di Nam cùng con trai trưởng Đại Độ Thiết và một nhóm đại thần khấu kiến Thiên Khả Hãn bệ hạ, nguyện Đại Đường ta thiên thu vạn thế, phồn vinh vô cương!

Trung niên nam tử nhỏ gầy dẫn đầu cúi bái hành lễ với Lý Thế Dân, mọi người sau lưng cũng bái xuống.

Di Nam Chân Châu Bì Già Khả Hãn là do Lý Thế Dân tự mình sắc phong, cho nên tới nay hẳn luôn dùng lễ thần tử đối với Lý Thế Dân, dùng biểu đạt lòng tôn kính đối với Đại Đường.

- Ái khanh từ xa vạn dặm tự mình đến, thật thật vinh hạnh. Hãy mau bình thân!

Lý Thế Dân ngồi trên ngai vàng, mỗi tiếng nói cử động đều lộ ra phong phạm của một đấng quân vương.

Hàn huyền vài câu, Chân Châu Bì Già Khả Hãn dẫn Đại Độ Thiết theo sự dẫn dắt của Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi, tiến tới Thừa Thiên Môn nơi tổ chức quốc yến.

Đây vốn là trách nhiệm của thái tử, nhưng bởi vì thái tử vẫn còn nằm trên giường, chỉ có thể do Trưởng Tôn Vô Kỵ thay mặt tiếp đãi.

Nghe nói ban đầu Lý Thế Dân cố ý để Lý Thái thay thế thái tử, có chút tâm tư, nhưng sau khi bị Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng các đại thần nhất trí phản đối nên đành thôi.

Kế tiếp là Cao Xương, các nước Tây Vực, những quốc gia này tuy nhỏ nhưng mỗi nước đều nằm trên con đường tơ lụa, có sự hiện hữu của bọn họ khiến cho đạo phỉ Tây Vực không dám gây họa trên con đường tơ lụa, đối với Đại Đường cũng có tác dụng rất lớn, cho nên đều là từng nước tiếp kiến!

Còn lại là Tương Hùng, Yên Kỳ, Tây Đột Quyết, Cao Ly (Triều Tiên) thậm chí cả Đông Doanh (Nhật Bản) đều nhất nhất trình lên hạ lễ, tỏ vẻ nguyện ý cùng Đại Đường liên hệ vĩnh lai, trọn

đời giao hảo!

Về phần Thổ Phiên, không biết hữu ý vô ý Lý Thế Dân tiếp kiến bọn hãn cuối cùng.

Cũng mang theo ý nghĩa địa vị của bọn hãn trong mấy chục quốc gia lớn nhỏ xếp hàng dưới đây.

Khiến một đám đặc phái viên Thổ Phiên sắc mặt biến thành đỏ tím, vô cùng xấu hổ, nhưng đành phải miễn cưỡng tươi cười, không thể không tìm đủ mọi cách nịnh nọt lấy lòng Lý Thế Dân.

Đỗ Hà nhìn thấy, trong nội tâm cảm thấy thật khoan khoái dễ chịu.

Như thế từng nước tiếp kiến, trải qua suốt ba canh giờ, tất cả các quốc gia lớn nhỏ tới năm sáu chục nước, dù là Đại Thực ở cực xa cũng phải sứ giả đến, về phần một ít tiểu quốc không nghe qua danh tự càng không cần phải nói tới.

Thời gian đằng đẵng trôi qua, Đỗ Hà đứng một bên chẳng những không hề có vẻ không kiên nhẫn, ngược lại càng cảm thấy thật tự hào!

Đối mặt với minh Đường triều cường thịnh, nhìn thần thái cung kính của các dị tộc quốc gia, trong nội tâm thống khoái nói không nên lời, Đỗ Hà âm thầm suy nghĩ:

- Đây chỉ là một bắt đầu, Đại Đường huy hoàng sẽ không chỉ là như thế! Minh nhất định phải tận hết khả năng, để Đại Đường càng trở thành vương triều lớn nhất!

Tiếp kiến toàn bộ các quốc gia, Lý Thế Dân nói với văn võ bá quan bên dưới:

- Năm mươi mốt, trăm đã đếm rõ ràng, năm mươi mốt quốc gia quỳ trước mặt trăm, việc này bao năm qua chưa từng có. Nhưng trăm vẫn cảm thấy chưa đủ, hôm nay của mười năm sau, trăm muốn hơn trăm quốc gia cùng một thời gian, cùng một địa điểm hướng trăm lễ bái. Hai mươi năm sau số lượng trong đây lòng trăm phải hơn hai trăm quốc gia...Chư khanh, có nguyện theo trăm cùng hoàn thành chí nguyện này không? Để Đại Đường chúng ta thụ hưởng toàn thiên hạ quy phục!

Lý tướng hào hùng của Lý Thế Dân lây nhiễm sang mỗi người, toàn bộ đại thần tương bồi đều xoay người lễ bái hô to:

- Vạn tuế!

Khuôn mặt họ đều kích động đỏ bừng, Đỗ Hà cũng là như thế.

Lại để cho Đại Đường thụ hưởng sự triều bái của các quốc gia trong thiên hạ!

Đây là mục tiêu của Lý Thế Dân, cũng chính là mục tiêu của Đỗ Hà!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

118. Chương 118 : Hoàng Qua Cùng Đông Qua (đưa Leo Cùng Bí Đạo)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà có thể tận mắt chứng kiến tràng diện vạn bang châu mừng, ở trong mắt các tuổi trẻ đồng bối là chuyện thật đáng hâm mộ.

Bất luận là La Thông, Phòng Di Ái hay Lý gia huynh đệ, Lý Kính Nghiệp đều hâm mộ vạn phần, lôi kéo Đỗ Hà bắt hẩn kể lại tình huống lúc đó.

Đỗ Hà đem tình huống kể lại thật tỉ mỉ, nghe được mọi người cảm khái vạn phần, ảo não hối hận, đồng thời đều cảm thấy bỏ lỡ trò hay không thể bỏ qua.

Thẳng đến khi Đỗ Hà kể lại chí nguyện của Lý Thế Dân, nguyên một nhóm thiếu niên càng thêm kính nể.

La Thông nói:

- Chí nguyện của bệ hạ thật vĩ đại, ta nguyện ý dùng trường thương trong tay thề sống chết hiệu lực với bệ hạ!

Phòng Di Ái này cũng vậy, sư phụ thường nói làm người xử sự trọng yếu nhất là trung thành với quốc gia, nghĩa khí đối với bằng hữu, chỉ cần cần tuân hai điểm này, là sống không thẹn với lương tâm!

Nhìn ra được ảnh hưởng của Tần Quỳnh đối với hẩn thật lớn.

Lý Nghiệp Hủ cũng nói:

- Đúng như câu hát của Thanh Liên, bách tử báo gia quốc trong bài Tinh Trung Báo Quốc, nếu có thể đạt thành tâm nguyện này, Lý Nghiệp Hủ cũng trăm lần chết không hối hận!

Lý Kính Nghiệp cũng gật đầu hô phải, lộ ra tâm thái có thể vì Lý Thế Dân ném đầu vãi nhiệt huyết không chối từ.

Về mặt Lý Nghiệp Tự chợt ảm đạm, thở dài nói:

- Nếu có thể đền đáp gia quốc, chết thì có làm sao, thực hâm mộ các người!

Hẩn là trưởng tôn của Lý gia, theo ý gia tộc hẩn phải kế thừa gia nghiệp, không cho phép ra chiến trường.

Nhưng tấm lòng nhiệt huyết nam nhi đền nợ nước vẫn chưa từng phai nhạt trong lòng Lý Nghiệp Tự.

- Nếu muốn ra chiến trường cũng không phải không có khả năng, tìm phu nhân sinh ra một nhi tử mập mạp, để cho Lý gia có hậu, tin tưởng Lý lão tướng quân không đến mức cự tuyệt một tấm lòng đền nợ nước của người đâu!

Đỗ Hà trêu ghẹo.

- Có đạo lý!

Lý Nghiệp Tự động dung đứng dậy nhanh chân bỏ chạy.

Đỗ Hà ngạc nhiên kêu lên:

- Đi đâu vậy?

- Đi tìm phu nhân sinh nhi tử!

Lý Nghiệp Tự cũng không quay đầu lại, thanh âm từ xa xa truyền đến.

Đỗ Hà cùng La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Kính Nghiệp liếc mắt nhìn nhau, nhin không được đều phá lên cười.

Cũng có thể nhìn ra những phú nhị đại như bọn hắn vẫn luôn được các vị tiền bối chú tâm bồi dưỡng.

Ít nhất nhóm bằng hữu mà Đỗ Hà kết giao mỗi người đều có tấm lòng trung tâm báo quốc.

Ngày Tết tại Đường triều cũng không nhiều thú vị như đời sau, có lẽ bởi vì Đỗ gia sản nghiệp lớn, khi tiếp thu hạ lễ của người khác, cũng phải đến thăm viếng chúc mừng đáp lễ, lễ tiết rườm rà làm Đỗ Hà cảm thấy đón năm mới thật phiền não không chút thống khoái.

La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Kính Nghiệp tựa hồ đều giống như vậy, đều đến chúc mừng lẫn nhau, mang theo dáng tươi cười cứng ngắc trên mặt, sau lưng lại không ngừng tổ khổ, kêu trời gọi đất không thôi.

Bất quá cũng có ngoại lệ!

Các đại thần trong triều vì đề phòng chuyện đến thăm viếng chúc mừng mà chủ nhân không ở nhà, nên tựa hồ có thương nghị trước với nhau. Tựa như đầu năm nay, toàn bộ trọng thần có phẩm cấp cao đều tụ tập ở nhà Trưởng Tôn Vô Kỵ để chúc mừng.

Tuy nói tâm nhân của Trưởng Tôn Vô Kỵ có hẹp hòi, tâm địa độc một chút ít, nhưng dù sao trong bụng một vị tể tướng cũng đủ khả năng chống đỡ, Đỗ Như Hối vẫn mang theo Đỗ Cấu cùng Đỗ Hà đến viếng thăm.

Dù sao cũng là quốc cử, người đến chúc Tết quả thật không ít.

Đỗ Hà còn chưa bước vào cửa trong tai đã nghe được thanh âm như sét đánh của Trình Giảo Kim:

- Thân gia công, lão Trình mang theo con dâu đến chúc Tết cho người đây!

Một câu nói suýt nữa làm Đỗ Hà cười muốn đứt hơi.

Hắn ôm bụng, ngồi xổm trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, cười đến mức đứng không vững.

Ở trước mặt mọi người, Đỗ Như Hối có chút xấu hổ, ngay tại chỗ vỗ đầu Đỗ Hà, quát:

- Hồn tiểu tử, phát thần kinh cái gì!

Đỗ Hà cố nén ý cười đứng lên, trên mặt như bị rút gân, run rẩy thấp giọng kể sất tai Đỗ Như Hối, đem chuyện mình đã ngoài ý muốn làm mai mối cho Trưởng Tôn Trùng nói với hắn.

- Bá!

Trên mặt Đỗ Như Hối nhất thời biến thành màu đỏ tím, đây không phải tức giận mà là mắc nghẹn!

Hắn muốn cười nhưng nhớ tới thân phận, cưỡng bức mình không cười thành tiếng, kết quả biến thành bộ dáng này.

Đỗ Hà sinh lòng kính ý, loại trình độ này lão nhân gia vẫn có thể chịu đựng được, không hổ là phụ thân của mình, thấy hắn tò tay đánh tới, vội vàng co chân bỏ chạy.

Đi vào đại sảnh, vừa lúc gặp phải tám huynh đệ Trình gia đang vây quanh Trình Phỉ Thúy đi ra.

Đỗ Hà vội dời ánh mắt, không dám nhìn thêm!

Đỗ Như Hối lại bị dọa thối lui ra sau một bước, Trình gia có xấu nữ, lời này mỗi người đều biết, nhưng Trình Phỉ Thúy rất ít xuất đầu lộ diện, cho nên đây là lần đầu tiên gặp gỡ.

Đỗ Như Hối từng duyệt qua vô số người, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một thiếu nữ đặc biệt như vậy, nhớ tới trò đùa vô tình của Đỗ Hà, tựa bản thân cũng không cách nào nhịn được nữa “phốc” một tiếng bật cười. Hắn vội vàng che miệng, nhưng nụ cười đã không cách nào che giấu.

- Đỗ tướng gia, người cười gì vậy!

Nghe được tiếng cười, Trình Giảo Kim mắt sắc xa xa kêu lên.

Đỗ Như Hối không thẹn là tông sư biết đánh Thái Cực, cười nói:

- Ngày Xuân tiết vui vẻ, có thể nào không cười! Trình tướng quân không phải cũng vậy sao!

- Lão Trình là cao húng, khuê nữ nhà ta rốt cục có người...rốt cục phải xuất giá rồi!

Trình Giảo Kim ngẩng cao đầu, cực kỳ đắc chí chẳng khác gì một đầu gà trống lớn.

Đỗ Hà có thể khẳng định lão gia hỏa này vốn định nói – rốt cục có người chịu cưới.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tức giận đến trừng mắt, hắn không phải không muốn cự tuyệt hôn sự này, mà thật sự không cách nào cự tuyệt. Ai bảo Trưởng Tôn Trùng chết không chết lại đi cởi quần áo Trình Phỉ Thúy trước mặt công chúng đây?

Đỗ Như Hối nheo mắt lại, hai vai có chút run rẩy, có tư thế như muốn bật cười.

Đỗ Hà sợ Trình Giảo Kim lại giới thiệu nữ tử mông lớn cho hắn, vội vàng cáo từ rời khỏi địa phương những đại nhân vật đang tụ tập.

Theo dòng người đi vào hậu viện, Lý Kính Nghiệp đang đi tới trước mặt, vỗ lên mặt mình nói:

- Chết cười ta!

Hắn vịn vào đình trụ bên cạnh để ngửa bản thân mình ngã xuống, thò tay chỉ sang bên.

Đỗ Hà theo tay hắn chỉ nhìn qua, lập tức giống như Lý Kính Nghiệp, vịn đình trụ phòng ngừa bị ngã sấp xuống. Chỉ thấy cách bọn họ hơn hai mươi bước, Trình Phỉ Thúy đang thân mật ủng cùng một chỗ với Trưởng Tôn Trùng.

Loại tình huống này cực kỳ giống một quả dưa leo đang bày cạnh quả bí đỏ thật lớn.

Trưởng Tôn Trùng không hề nghi ngờ là quả dưa leo thật đáng thương, về phần trái bí đỏ lớn sao...cái này...hắc hắc!

Càng làm cho người ta bật cười chính là vẻ mặt của bọn họ.

Về mặt Trình Phỉ Thúy là hạnh phúc!

Về mặt Trưởng Tôn Trùng treo nụ cười đầy bi tráng.

Hắn không dám nhìn mặt, càng không dám đẩy ra Trình Phỉ Thúy, bởi vì gần bên cạnh hắn còn có tám đại kim cương đang khoanh tay đứng thẳng.

Khi ở thời điểm ép hôn, chỉ là năm đại kim cương đã đủ làm Trưởng Tôn Trùng buông khí giới đầu hàng, huống chi hiện tại lại là tám đại kim cương.

- Đáng giá! Ba ngày buồn bực nhìn thấy một màn này cảm giác nghẹt thở đã không còn!

Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự vừa đến đồng thời phát ra thanh âm cảm khái.

Đỗ Hà cùng Lý Kính Nghiệp đồng thời gật đầu.

Mười ngày Tết âm lịch qua nhanh, đảo mắt đã đến Tết Nguyên Tiêu.

Tết Nguyên Tiêu là ngày lễ trọng yếu nhất sau Tết âm lịch, đã có lịch sử lâu dài từ thời Tây Hán.

Đỗ Hà đang suy nghĩ ngày Tết Nguyên Tiêu tại Đại Đường, thế nào mới có thể ước hẹn Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn.

Thình lình nghe được tiếng vang từ ngoài cửa truyền đến, chỉ một lát sau Linh Lung đã gõ cửa đi vào, nói:

- Thiếu gia, La công tử, Phòng công tử cùng nhị vị Lý công tử đến chơi.

Đỗ Hà không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đi ra ngoài, cười nói:

- Tìm ta đi dạo Nguyên Tiêu hay sao? Đi đâu chơi?

La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự ngạc nhiên nhìn qua Đỗ Hà.

- A, đúng rồi! Đại ca từng bị thất ước!

Phòng Di Ái vội vàng giải thích:

- Đi Phù Dung Viên, Nguyên Tiêu là cách gọi thật lâu trước kia, bây giờ chúng ta gọi là Nguyên Tiết.

Tết Nguyên Tiêu có ba ngày, ngày đầu tiên trong Phù Dung Viên sẽ phong viên, bên trong sẽ tổ chức đủ loại hoạt động, bộ hạ sẽ dẫn các công chúa đến tham gia, y theo lệ cũ, chúng ta đều đi cổ động. Còn lại hai ngày mới là thời điểm tự do vui chơi!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

119. Chương 119 : Thượng Nguyên Sai Mê (đoán Câu Đố)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lúc này Đỗ Hà mới nhớ lại, Đường triều Nguyên Tiêu so với đời sau khác nhau rất lớn.

Tết Nguyên Tiêu theo lịch sử phát triển mà kéo dài mở rộng.

Theo tiết kỳ dài ngắn mà nói, thời Hán một ngày tới thời Đường là ba ngày, Đại Tống kéo dài tới năm ngày, đời Minh lại châm đèn vào ngày mừng tám, mãi cho tới mười bảy âm lịch tháng giêng mới hạ đèn xuống, kéo dài tới mười ngày.

Hơn nữa Đường triều Nguyên Tiêu được gọi là Thượng Nguyên Tiết, có ý tứ đêm trăng tròn lần thứ nhất của năm mới.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Vốn đang có ý định thừa dịp ngày lễ ước hẹn Tuyết Nạ đi chơi. Lý thúc thúc lại làm ra hoạt động như vậy, chẳng phải thuận tiện cho mình cùng ở chung với Trường Nhạc và Tuyết Nạ sao?

- Đi!

Đỗ Hà nhếch miệng cười hưng phấn.

La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự thấy Đỗ Hà đột nhiên hớn hở, cảm thấy nghi hoặc không thôi, không biết xảy ra chuyện gì, muốn hỏi nhưng lại cảm giác không ổn, mang theo một bụng nghi hoặc theo hân đi tới Phù Dung Viên.

Chỉ chốc lát đã đến Phù Dung Viên.

Chỉ thấy lúc này bên ngoài cửa Phù Dung Viên đang đỗ đầy xe ngựa, người đến không chỉ là những con cháu phú nhị đại như bọn họ, còn có cả một ít quý công tử của những nước khác.

Đỗ Hà hiếu kỳ nghĩ thầm:

- Lý thúc thúc không biết lại đánh chủ ý gì, lần này sao lại làm náo nhiệt như thế!

Còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên La Thông từ sau lưng đẩy hân, nói:

- Thanh Liên, còn chờ gì nữa vậy? Đi thôi!

Xoay mình bưng tỉnh, Đỗ Hà gật nhẹ đầu cũng hiểu được mình nghĩ quá nhiều, Lý Thế Dân làm gì tất nhiên cũng có dụng ý của hân, mình cần gì phải luôn mò mẫm quan tâm làm chi, hân lập tức đi theo bốn người vào trong.

Vừa đi vào trong Phù Dung Viên, chỉ thấy bên trong hoa viên treo đầy đèn ***g đỏ, giống như một đầu trường long, chiếu sáng toàn bộ Phù Dung Viên, làm người ta cảm giác phẳng phất như dấn thân vào biển hoa bằng lửa đỏ.

Còn chưa đi được vài bước, có mấy hộ vệ vẻ mặt tươi cười tiếp đón, trong đó có một người thoạt nhìn hơi có chút thân phận chấp tay nói:

- Các vị đại nhân, hoàng thượng đã tới trước một bước, để cho ta ở đây chờ các vị...thỉnh đi bên này!

Đỗ Hà đáp lại một câu:

- Làm phiền!

Nói xong đi tới trước.

Chuyển qua chuyển lại, đi tới gần Phù Dung Lâu tiếng tăm lừng lẫy bên trong Phù Dung Viên.

Hộ vệ đưa họ đến nơi đó liền rời đi.

Đỗ Hà liếc mắt nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy quanh thân nếu không phải con cháu quan lại thì là quý công tử các nước, còn có chút ít thư sinh mặc áo văn sĩ. Bọn hắn đều lộ ra vẻ hiếu kỳ cổ quái, hiển nhiên cũng không hiểu vì sao lại được mời đến nơi đây.

Vừa đi tới Lý Kính Nghiệp liền phát hiện ra bọn họ, đi tới thấp giọng nói:

- Người nói bệ hạ đang định làm gì?

Hắn nhìn qua Đỗ Hà, câu hỏi này đương nhiên là muốn được nghe đáp án từ trong miệng của hắn, mấy người khác cũng quay qua nhìn hắn.

- Nhìn ta làm gì? Ta làm sao biết!

Về mặt Đỗ Hà kỳ quái.

- Người được bệ hạ tin sủng như vậy, người không biết thì còn ai biết đây!

Lý Kính Nghiệp mỉm cười giải thích.

Mấy người còn lại cũng nhất trí đồng ý.

Đúng lúc này trên Phù Dung Lâu truyền ra thanh âm:

- Hoàng thượng giá lâm!

Nghe được lời này, chung quanh Phù Dung Lâu chợt yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều nhìn lên lầu, nhìn thấy thân ảnh Lý Thế Dân xuất hiện trên lầu ba, mọi người đều cúi xuống.

Lý Thế Dân cười nói:

- Không cần đa lễ, các người đều là tuấn kiệt Đại Đường, anh hào các nước. Mỗi người đều có được đầy đủ học thức, năng lực, đối với Đại Đường đều có được sự hiểu rõ nhất định. Đại Đường ở Nguyên Tiết có một hoạt động được mọi người ngưỡng mộ, rất có ý tứ. Gọi là “Sai mê”, trăm cũng tạm thời làm vài câu đối, khảo thí một chút, ai đáp nhiều nhất sẽ được tặng thưởng!

Người đáp xuất sắc có thể cùng trăm uống ba chén!

Cùng Đại Đường hoàng đế uống rượu là vinh quang vô thượng, mọi người dưới lầu đều kích động.

Đỗ Hà trợn trắng mắt, không phải chỉ là uống ba chén rượu thôi sao, có gì đặc biệt hơn người đấy!

Nhưng chuyện “Sai mê” này lại rất đúng khẩu vị của hắn.

Hắn biết rõ thời Đường không có phong tục đổ đèn, nhưng văn nghĩa câu đối lại thịnh hành một thời. Bởi vì song thân đều là cao tài sinh, cho nên họ thường xuyên cùng Đỗ Hà chơi trò chơi thử trí lực, trong đó câu đối là trò được chơi nhiều nhất.

Chỉ thấy trên lầu các hạ một bức chữ viết như đối liễn, bên trên ghi dòng chữ:

- Triển sí cao tường, phi điều quy phòng, oa oa hiến kế, tạc bích tá quang. Vĩ bộ tả hữu nhất cú nhất nhân danh!

Đỗ Hà nghĩ nghĩ lớn tiếng nói:

- Triển sí cao tường, Trương Phi!

Lời của hắn vừa rơi xuống, bên cạnh lập tức có người tiếp lời:

- Phi điều quy phòng, Quan Vũ!

Đỗ Hà hiểu ý cười nói tiếp:

- Oa oa hiển kế, Tôn Sách!

- Tạc bích tá quang, Khổng Minh!

Vẫn là thanh âm người kia tiếp nối.

Đề mục giải xong, chỉ nghe có người nói:

- Không hổ là Thượng Quan huynh, quả nhiên tài trí bất phàm!

Những người bên cạnh cũng liên tục phụ họa.

Nhìn ra được Thượng Quan huynh nào đó rất được lòng người tại Trường An.

Thấy mọi người cùng kêu lên tán thưởng thư sinh kia, trong nội tâm Phòng Di Ái thật khó chịu, quát:

- Đại ca Đỗ Hà của chúng ta đồng dạng cũng trả lời hai đề mục, có chỗ nào thua hắn đây hả?

Đỗ Hà lại vỗ vai Phòng Di Ái ý bảo hắn đừng nóng nảy, lại nhìn qua thư sinh kia. Vừa lúc đối phương cũng nhìn qua nơi này, là một văn nhân gương mặt thanh tú cương nghị, đôi bên đều cười cười, cũng không để ý tới.

Ngược lại những văn sĩ đứng gần nghe được danh tiếng của Đỗ Hà, lập tức thấp giọng hô lên, đi qua bái kiến. Chỉ nói về Đỗ thể tự, dĩ nhiên đã đưa hắn lên địa vị tông sư tôn kính từ lâu nay.

Bốn phía cũng truyền đến tiếng nghị luận:

- Nguyên lai hắn là Đỗ tiên sinh, khó trách có thể so sánh cùng Thượng Quan Nghi!

- Thượng Quan Nghi?

Nghe xong tên này, Đỗ Hà lại cười cười, lại là một danh nhân lịch sử, hơn nữa ngày sau còn là một vị tể tướng, là nhân vật có thể sánh vai khiêu chiến cùng Võ Tắc Thiên!

Lúc này Lý Thế Dân lại để người hầu treo lên bức liễn thứ hai.

Ban đầu chỉ là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, bức thứ hai mới xem như thật sự thâm ảo!

Trên bức liễn viết dòng chữ:

- Hoắc Khứ Bệnh tốt! Đoán một câu bên trong Lễ Ký!

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, mặc dù hắn từng đọc qua Lễ Ký, nhưng quyển sách này lại có tới chín vạn chữ, mỗi chữ mỗi câu đều thâm ảo khó hiểu, hắn lại không nghiên cứu thâm sâu, làm sao giải được tình huống? Suy nghĩ hồi lâu vẫn không có đầu mối!

Trái lại Thượng Quan Nghi ngẩng đầu lên, vỗ tay nói:

- Đúng rồi! Câu này là “tật chỉ phục cố” bên trong Lễ Ký!

Mọi người bên cạnh thoáng suy nghĩ một chút, liền nhao nhao vỗ tay tán thành nói:

- Thượng Quan huynh quả nhiên rất cao minh!

Lý Thế Dân lại treo lên bức liễn thứ ba.

- Thủ quân thượng tứ dữ bỉ trung tứ! Đánh một nhân vật!

Đỗ Hà thoáng suy tư đã có đáp án, cao giọng nói:

- Là Mã Siêu!

Mọi người bên cạnh hiểu được ý tứ, liền vỗ tay tán thưởng.

Lý Thế Dân ở trên lầu cười nói:

- Còn một câu sau cùng, để xem hai người ai đáp ra trước!

Hắn cho treo lên bức liễn cuối cùng:

- Hai bên làm người khó! Đoán một chữ!

Đỗ Hà từng nghe qua đề mục này, không chút nghĩ ngợi liền đáp:

- Là chữ “Nhập”!

Thượng Quan Nghi trầm ngâm một lát, thán phục nói:

- Đỗ tiên sinh tài năng miễn tiếp, Thượng Quan Nghi mặc cảm!

Đỗ Hà có chút xấu hổ, khiêm tốn cười cười, ý tưởng đột phát cao giọng nói:

- Trò “Sai mê” này là trò chơi văn nghệ, trong lòng mỗi người đều có câu đối, có câu vui một mình không bằng vui chung. Hay viết xuống cung cấp cho mọi người cùng suy đoán, giám định cùng thưởng thức? Về phần ghi vào đâu, những hoa đăng đèn ***g treo cao này là nơi hạ bút tốt nhất!

Lời Đỗ Hà nói làm mọi người tâm động, liền tìm giấy bút ghi lên đầu đề, mọi người suy đoán, vui vẻ hòa thuận, ai ai đều tán thưởng.

Đố đèn Tết Nguyên Tiêu cũng bởi vì một câu nói của Đỗ Hà mà thịnh hành!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

120. Chương 120 : Không Biết Múa Lân, Nhưng Biết Đánh Nhau

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đồng cung.

- Ba!

Chén thuốc đập mạnh xuống đất, vỡ thành bốn năm mảnh.

Thái tử phi sợ hãi nép sang một bên.

- Cút!

Gương mặt Lý Thừa Càn thật dữ tợn quát to, giận dữ như phát điên. Từ khi biết được Lý Thế Dân có ý muốn để Lý Thái tiếp nhận vị trí của hắn tiếp kiến sứ giả các nước, trong lòng hắn không cách nào bình tĩnh, tràn đầy nỗi sợ hãi vì sắp mất đi bảo vị thái tử.

Hắn đã luân lạc trở thành tù binh của quyền thế, tư vị sắp mất đi quyền thế đủ làm cho hắn sống không bằng chết.

- Càn nhi, con...

Trường Tôn hoàng hôn đi vào tẩm cung, thấy tình cảnh trước mắt cũng không nhận được âm thầm tức giận, nhưng nhìn bộ dáng Lý Thừa Càn lại không mở được miệng trách mắng.

Dù sao Lý Thừa Càn có lỗi lầm bao nhiêu chăng nữa cũng là cốt nhục của bà!

Hoàng hậu ra dấu cho thái tử phi lui ra, chậm rãi đi tới bên giường.

- Mẫu hậu!

Lý Thừa Càn thấy Trưởng Tôn hoàng hậu đã đến, òa khóc thành tiếng:

- Phụ hoàng...phụ hoàng đã hai mươi ba ngày không nhìn tới hài nhi...

Trưởng Tôn hoàng hậu trầm mặc, thở dài nói:

- Lần này hành vi của con thật sự làm tổn thương trái tim của phụ hoàng con nặng nề, chờ khi thương thể của con tốt hơn một chút, đi gặp ngài nhận lỗi đi! Về sau đừng tiếp tục sai phạm nữa, nếu con tiếp tục phạm tội, mẫu hậu cũng không bảo vệ được con!

Chuyện nhà mình tự mình luôn hiểu được.

Trong lòng Trưởng Tôn hoàng hậu biết trượng phu của mình là một đại nhân vật cực kỳ tài giỏi, là một vị hoàng đế tốt chỉ biết đem lợi ích của Đại Đường xem là tất cả, nhân vật như thế sẽ là một minh quân thánh chủ, nhưng thật khó trở thành một người cha tốt.

Tuy Lý Thừa Càn là con trai trưởng của hần, cũng là ái tử của hần, nhưng vì Đại Đường, lúc cần thiết hần sẽ không chút lưu tình phế bỏ chức thái tử của Lý Thừa Càn.

Chính bà được hần tin yêu một lòng, có thể bảo hộ được Lý Thừa Càn nhất thời nhưng tuyệt đối không thể bảo vệ cả đời.

Nếu như Lý Thừa Càn vẫn không biết hối cải, kết cục của Lý Thừa Càn ra sao cũng không cần suy nghĩ. Đây cũng là chuyện mà Trưởng Tôn hoàng hậu lo sợ nhất, bởi vì từ xưa tới nay, một vị thái tử bị phế lập cũng sẽ không có được kết cục tốt.

Bà không muốn con mình rơi vào kết cục đồng dạng như thái tử Lý Kiến Thành.

Trong nội tâm Lý Thừa Càn tất nhiên là vạn phần không cam tâm, nhưng không dám biểu đạt ra trước mặt Trưởng Tôn hoàng hậu, liên tục nói mình đã sai, thái độ thành khẩn, biểu hiện ra thành ý của mình.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không cách nào phán định lời này của Lý Thừa Càn có phải là thật tình hay không, nhưng với tư cách của một vị mẫu thân, bà chỉ đành lựa chọn tin tưởng.

- Không chỉ nhận lỗi với phụ hoàng của con, còn phải đi xin lỗi Đỗ Hà!

Trưởng Tôn hoàng hậu vuốt nhẹ lưng Lý Thừa Càn, chậm rãi nói.

- Cái gì! Mẫu hậu còn muốn con bồi tội với Đỗ Hà?

Lý Thừa Càn giống như bị xúc phạm nghịch lân, kinh hô lên.

Đây hết thấy đều vì Đỗ Hà, nếu không phải có Đỗ Hà, hần tuyệt đối không rơi vào nông nỗi này.

Hần chỉ hận không thể đem Đỗ Hà ra băm thây vạn đoạn, nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu lại muốn cho hần buông xuống thân phận thái tử đi gặp Đỗ Hà bồi tội, điều này làm sao để cho hần chịu được?

- Vì sao?

Hần không cam lòng kêu lên.

- Còn vì sao?

Trưởng Tôn hoàng hậu như tiếc nuôi rèn sắt không thành thép, quát khê:

- Bởi vì hiện tại con không có tư cách đảm nhiệm thái tử của một nước! Vua của một nước, có thể không tài, cũng có thể không đức, nhưng không thể không có độ lượng dung người, không thể không có khả năng dùng người. Mặc dù Đỗ Hà còn trẻ, nhưng hần được phụ hoàng con nhìn trúng, được Phòng tướng gia tán thưởng, được Vệ Công Lý Tĩnh, Anh Công Lý Tích tán thưởng, nhân vật như thế trong tương lai tất nhiên sẽ là cột trụ của Đại Đường, con lại đi bất hòa với hần, chẳng khác gì tự đào căn cơ, tự hủy cột trụ quốc gia. Huống chi hần còn có một vị phụ thân vốn đã là cột trụ của Đại Đường chúng ta!

Hài tử, mẫu hậu biết rõ con hận hấn đã cáo trạng con trước mặt phụ hoàng. Nhưng trên thực tế, con không nên hận hấn, ngược lại còn phải cảm kích hấn mới phải! Chỉ có nhân vật cường trực không sợ cường quyền như vậy, mới thật sự là cánh tay đáng giá dựa vào, mới thật sự là nhân tài suy nghĩ cho Đại Đường. Cho nên không chỉ có phụ hoàng con, mà ngay cả mẫu hậu cũng chỉ có thể tán thưởng Đỗ Hà mà không có bất kỳ lòng bất mãn. Một người dám vạch sai lầm của con, so với một người chỉ biết nịnh nọt con càng thêm khó được gấp trăm lần. Con không làm được điểm này, xem như chính mẫu hậu cũng đánh mất lực mất rồi!

...

Đang khi một nhóm văn sĩ đang tranh nhau ra đề mục cùng giải đáp...

Thân ảnh Trường Nhạc công chúa xuất hiện bên cạnh Lý Thế Dân, nàng mặc một trang phục màu trắng, trong tay ôm một túi ấm, khoác áo lông chồn, áo khoác thuần trắng, cùng cảnh sắc hỏa hồng chung quanh so sánh chẳng khác gì tiên tử hạ phàm.

Vừa nhìn thấy nàng, mọi người dưới lầu đều lộ ra thần sắc kinh diễm, đa số đều xem đến ngây người.

Mấy người La Thông cũng không khỏi giật mình, hăm mộ nói:

- Phúc khí của thế gian này đều bị một mình Thanh Liên chiếm hết rồi!

Phòng Di Ái còn chưa hiểu rõ ràng, nhưng nghe Lý Kính Nghiệp lẩm miệng nói nguyên do thật tỉ mỉ, cũng cảm thán một hồi, tận đáy lòng cảm thấy cao hứng cho Đỗ Hà.

Đúng ngay lúc này, trên lầu lại xuất hiện thêm một thân ảnh nữ tử, nguyên lại là Lý Tuyết Nhạn.

Chỉ thấy toàn thân nàng bao bọc bên trong một kiện hồng sắc miên y, gương mặt bị đông lạnh đến đỏ bừng, càng lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu, cũng có một nét hương vị đặc biệt khác.

Đỗ Hà hướng trên lầu đưa tay vẫy vẫy.

Hai thiếu nữ cũng phát hiện được thân ảnh của hấn, nhìn nhau cười cười.

Trường Nhạc công chúa có chút ngại ngùng, chỉ khẽ gật đầu.

Lý Tuyết Nhạn lại thoải mái vẫy vẫy tay.

Đúng ngay lúc này, dưới lầu có người hô quát lên:

- Thiên Khả Hân bệ hạ, trò chơi “sai mê” là cường hạng của Đại Đường. Chúng ta tự nhiên không thể so sánh được, nhưng chúng ta cũng có được đặc sắc của riêng mình. Đại Độ Thiết nguyện ý tự mình vũ sư, dùng sư đầu mong nhận được nụ cười của bệ hạ cùng Trường Nhạc công chúa!

Con trai trưởng của Tiết Duyên Đà là Đại Độ Thiết cao giọng quát lên, hấn cao tới chín xích, đứng nơi đó liền thấy có một cỗ khí thế uy áp tự nhiên lan tràn khuếch tán, lộ ra vẻ dũng mãnh cùng bư hấn.

Đỗ Hà vừa nghe được lời của Đại Độ Thiết, đôi mắt chợt tròng lên, trầm nghĩ:

- Ở trước mặt ta dám đùa giỡn nữ nhân của ta, tên tiểu tử này thật to gan!

Lý Thế Dân thoáng giật mình, như có hứng thú nhìn Đỗ Hà, nói:

- Trẫm cũng có tâm muốn thưởng thức phong thổ quốc gia các ngươi, chuẩn!

Đại Độ Thiết mượn tới một đầu lân, gọi một người giúp đỡ, trong thanh âm tiếng trống vang lên, bắt đầu múa lân.

Vũ sư tử còn có cách gọi là sư tử vũ, sư dâng, vũ sư. Tương truyền nó từ Tây Vực truyền vào, nghe nói sư tử là tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát, theo Phật giáo truyền vào Trung Quốc, mà nghệ thuật sư vũ đã dẫn lên nghệ thuật “giả diện hí” của Tây Lương.

Nhưng theo sự truyền lưu càng lâu dài, vũ sư Đường triều đã trở thành hoạt động thịnh hành hạng nhất tại cung đình, quân lữ, dân gian.

Tiết Duyên Đà nằm tại phương bắc, ngưỡng mộ văn hóa Đường triều, vũ sư cũng vì vậy được truyền vào lãnh thổ. Bởi vì sư tử hung mãnh, rất được tộc nhân của họ ưa thích nên mỗi lần có hoạt động lễ lớn, vũ sư chắc chắn không thể thiếu.

Nhìn thấy Đại Độ Thiết giơ cao đầu sư nhảy múa, không ngừng lẫn ngã trở mình, thân hình hần cao lớn, khi múa càng thêm hổ hổ sanh uy, hiển thị rõ phong phạm đế vương của rừng rậm.

Mọi người chung quanh đều ồn ào khen ngợi.

Mấy người La Thông sắc mặt đều khó chịu, thê tử của bằng hữu vốn không thể lẫn, hành động của Đại Độ Thiết đã làm lòng họ nóng nảy, đang âm thầm muốn cho tên Đại Độ Thiết không biết trời cao đất rộng kia một lần giáo huấn, lại phát hiện Đỗ Hà biến mất.

- Đại ca đâu?

Phòng Di Ái nhìn quanh bốn phía.

- Ở đằng kia!

Lý Nghiệp Tự mắt sắc, đã tìm được Đỗ Hà trước mọi người.

Mọi người đều nhìn thấy Đỗ Hà mang theo một đầu sư đi tới.

Lý Kính Nghiệp nói:

- Hảo huynh đệ, ta biết ngươi nuốt không trôi cơn tức này!

Hần làm ra thái độ giống như chỉ e sợ thiên hạ không loạn:

- Thế nào, ngươi cũng biết chơi thứ này sao?

- Không!

Đỗ Hà thẳng thắn nói, nhưng lập tức bỏ thêm một câu:

- Nhưng ta biết đánh nhau!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

121. Chương 121 : Đấu Lân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Đỗ Hà nói những lời này, hai mắt sững sờ nhìn Đại Độ Thiết đang nhẹ nhàng múa lân, trong lòng bực tức.

Đại Độ Thiết cũng không phải đùa giỡn bình thường, hần là vương tử của một quốc gia, nói ra những lời này ở trước mặt Lý Thế Dân cho thấy hần đã có chuẩn bị. Có thể khẳng định, Tiết Duyên Đà để ý Trường Nhạc, có ý cầu thân, ý đồ muốn làm con cóc ăn thịt thiên nga Trường Nhạc.

Nhưng nếu thờ ơ với chuyện này, xem như Đỗ Hà không phải một nam nhân.

Lý Kính Nghiệp âm hiểm mỉm cười:

- Để ta hỗ trợ!

Phòng Di Ái, La Thông, Lý Nghiệp Hủ cũng tỏ vẻ sẵn sàng giúp đỡ.

- Để ta lên!

Lý Nghiệp Tự đi tới.

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, cũng nhìn trúng Lý Nghiệp Tự.

Trong nhóm người bọn họ, ngoại trừ Hần và La Thông, Lý Nghiệp Tự là người có võ nghệ cao nhất. Nhưng La Thông tinh thông mã chiến, bộ chiến kém hơn Lý Nghiệp Tự. Thi múa lân này đòi hỏi công phu hạ bàn, Lý Nghiệp Tự chắc chắn là chọn lựa tốt nhất.

Hần thét dài một tiếng:

- Một người múa đơn, không bằng hai người đối võ! Thêm ta nữa!

Hần khua đầu sư tử lên, xông vào vòng chiến.

Đỗ Hà cũng không tinh thông múa lân lắm, nhưng khởi nguồn của múa lân là hình thái bắt chước sư tử, cũng không có bước múa cố định, cho nên chỉ cần có thể múa giống là được.

Đỗ Hà thích nhất là động tác của minh tinh điện ảnh Lý Liên Kiệt, nhất là loạt phim Hoàng Phi Hùng hấn diễn, trong đó có một bộ phim tên là “Vua sư tử Hoàng Phi Hùng tranh bá”, phần lớn chiến đấu bên trong đều là múa lân.

Đỗ Hà dựa theo tư thế trong phim, bắt đầu bay múa, mặc dù không quen tay, nhưng động tác dồn dập như sư tử mới dễ.

Đại Độ Thiết lớn tuổi hơn Đỗ Hà rất nhiều, khổ người to lớn, cao khoảng 2 thước, múa sư tử đương nhiên mạnh mẽ hơn Đỗ Hà một bậc. Đồng thời, hần múa rất tự nhiên, cực kỳ khéo léo, nhìn qua tựa như một vua sư tử uy phong lẫm liệt.

Tràng diện đúng là một con sư tử trẻ tuổi mạnh mẽ đang phát động tranh đoạt vương vị của Vua Sư Tử xưng hùng đã lâu.

Hai đầu sư tử chậm rãi tới gần, Đại Độ Thiết múa hắc sư, kiên cường hữu lực, hất đầu nhảy lên, vô cùng mạnh mẽ, còn Đỗ Hà múa hồng sư, bước chân nhẹ nhàng, linh hoạt bách biến, cũng có phong thái.

- Không biết ai có thể thắng!

Lý Nghiệp Hủ lo lắng nhìn hai con sư tử đang thăm dò công kích trên trận, bàn tay lạnh ngắt!

- Đương nhiên đại ca sẽ thắng!

Phòng Di Ái vẫn giống như trước đây, vô cùng tin tưởng Đỗ Hà.

- Thắng bại chia 4:6!

La Thông tỉnh táo quan sát tình thế trên trận:

- Đại Độ Thiết thủ pháp thuần thực, hơn nữa thân thể khỏe mạnh, mỗi lần sư tử hất đầu đều có thể nghe được tiếng gió vù vù, có thể thấy được hần rất mạnh mẽ, Thanh Liên còn xa mới bằng.

- Nhưng Thanh Liên bộ pháp nhẹ nhàng, vững vàng, vừa tiến vừa lui, linh động tự nhiên, Đại Độ Thiết không chiếm được bất cứ tiện nghi nào. Thanh Liên am hiểu nhất chính là dùng sở trường của mình, công kích trong thời gian ngắn, cho nên ta cho rằng phần thắng của Thanh Liên lớn hơn.

Lý Kính Nghiệp gật đầu tán đồng.

Trên Phù Dung lâu, trái tim của Trường Nhạc công chúa như co thắt, bàn tay nắm chặt, bất an nhìn Đỗ Hà múa hồng sư, Lý Tuyết Nhạn đứng bên cạnh cũng tràn đầy lo lắng.

Lý Thế Dân lại có phần hả hê, ta biết tiểu tử người sẽ ra mặt, vì vậy cũng đừng làm trầm thất vọng.

Hành động lần này của Lý Thế Dân cũng không phải không có ý nghĩa. Mấy ngày trước, Đại Độ Thiết con trai trưởng của Chân Châu Bì Già Khả Hãn của Tiết Duyên Đà tình cờ gặp Trường Nhạc công chúa, trong lòng rung động, hy vọng có thể lấy Trường Nhạc làm phi.

Trường Nhạc công chúa là con gái yêu của Lý Thế Dân, Đỗ Hà chính là con rể dự định của hắn, nếu không phải Đỗ Hà hoa tâm, hôn sự này đã sớm thành, vì vậy đương nhiên không đồng ý thỉnh cầu của Đại Độ Thiết, nói Trường Nhạc công chúa đã có vị hôn phu.

Đại Độ Thiết không thêm để ý, ngược lại nói:

- Chưa lập gia đình chính là chưa thành thân, dựa theo tập tục của chúng ta, nữ nhân đẹp nhất chỉ có thể sánh đôi với cường giả, ta có thể khiêu chiến với vị hôn phu của công chúa, dùng thực lực lấy được công chúa.

Lý Thế Dân lập tức không vui nói:

- Đây là Đại Đường, không phải Tiết Duyên Đà!

Chân Châu Bì Già Khả Hãn đoán biết tình thế không hay cũng kêu Đại Độ Thiết câm miệng.

Nhưng Đại Độ Thiết không quan tâm, ngược lại nói:

- Lẽ nào phò mã của công chúa là kẻ bất lực, không có năng lực thủ hộ công chúa?

Lý Thế Dân càng thêm bất mãn, khiến Chân Châu Bì Già Khả Hãn lo sợ tới mức tát Đại Độ Thiết một bạt tai, kéo hắn quỳ xuống xin thứ tội.

Đại Độ Thiết thật sự quỳ xuống, nhưng trên mặt vẫn lộ ra thần sắc mỉa mai, hoàn toàn là biểu lộ nghe con mới để không sợ cọp.

Mặc dù Lý Thế Dân rất tức giận, nhưng cũng không tiện xử phạt.

Tiết Duyên Đà là minh hữu trung thành nhất hiện nay của Đại Đường, mang tới ủng hộ vững chắc cho Đại Đường ở phương bắc.

Mỗi năm, Tiết Duyên Đà đều tiến cống cho Đại Đường mười vạn con chiến mã, năm vạn con trâu cày, số dê, lạc đà lại càng không phải nói. Trước đó vài ngày, Tiết Duyên Đà một lúc tiến cống cho Đại Đường tám vạn con chiến mã, năm vạn con trâu cày, dê, lạc đà, lông chồn nhiều không kể xiết.

Lần này đến triều chúc mừng, Tiết Duyên Đà lại dẫn theo năm vạn con chiến mã đồng thời còn mang đến mấy nhánh nhân sâm ngàn năm của núi Trường Bạch vô cùng quý giá.

Đối mặt với hậu lễ như vậy, Lý Thế Dân cũng không muốn vì thói lỗ mãng cá nhân của Đại Độ Thiết mà phá vỡ quan hệ hai nước, không thể cứu vãn.

Nhưng tối nay Đại Độ Thiết lại nói ra những lời cười nhạo Trường Nhạc, hiển nhiên vẫn chưa hết hy vọng với Trường Nhạc, Lý Thế Dân cũng cảm thấy tức giận, nhưng nghĩ lại:

- Đỗ Hà tâm tính cao ngạo, há lại có thể ngồi nhìn Đại Độ Thiết đùa giỡn Trường Nhạc như vậy?

Vì vậy cũng đáp ứng yêu cầu của Đại Độ Thiết, đợi Đỗ Hà đến giáo huấn hắn.

Chính vào lúc này, Đỗ Hà đã bắt đầu tiếp xúc chính diện với Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết hát đầu sư tử, đầu sư tử nặng hơn mười cân, nện thẳng vào hông sư, đầu sư tử chưa đến, một luồng kinh phong đã gào thét mà đến.

Đỗ Hà nghiêng người, nhẹ nhàng né tránh.

Đại Độ Thiết công kích không trúng, tiếp tục xuất chiêu, sư tử hát đầu theo hướng ngược lại, thế tới càng thêm mau lẹ cương mãnh. Đỗ Hà nghiêng người, né tránh sang bên trái.

Nếu so về sức mạnh, Đỗ Hà hiển nhiên ở vào thế yếu hơn, nhưng hắn thắng ở tốc độ, bước chân, Đại Độ Thiết căn bản không theo kịp tốc độ của Đỗ Hà, khi đầu sư tử của hắn quét tới, Đỗ Hà chỉ nhẹ nhàng nhảy lên là có thể tránh được, mặc cho hắn xuất kích như thế nào, cũng không thể làm gì được Đỗ Hà.

Mọi người xung quanh đứng nhìn say sưa, bọn họ đã không ít lần xem múa lân, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy đấu lân.

Mặc dù hắc sư vô cùng dũng mãnh, uy phong lẫm liệt, nhưng bị hồng sư trêu chọc cũng không thể làm gì.

Tất cả mọi người đều có chung lòng cảm hận giặc.

Đại bộ phận mọi người ở đây nếu không phải danh môn thế gia Đường triều thì cũng là nhà khách phong lưu, học thức phong phú, coi trọng quốc gia. Vì vậy tất cả đều ủng hộ Đỗ Hà, nhìn thấy tình thế này, mọi người đều cao giọng kêu lên.

- Tiểu tử, đây là người chạy trốn, không phải thi đấu!

Đại Độ Thiết không kìm nén được, quát lên.

Đỗ Hà thông dong mỉm cười, cao giọng nói:

- Ta không đấu là vì ta nhường khách, cho người mấy chiêu, để sau đó người đừng nói Đại Đường ta khi dễ người ngoài!

Lúc trước Đỗ Hà thối lui cũng không phải là vô tình, chỉ là đây là lần đầu tiên hắn múa lân, không quen, Lý Nghiệp Tự cũng là lần đầu phối hợp với hắn, cũng không cách nào hoàn toàn nhất trí, cho nên lúc trước né tránh, là vì phối hợp ăn ý.

Hai người đều là cao thủ, có qua có lại, mặc dù thời gian ngắn ngủi, nhưng đã có thể nhất trí, đây chính là thời khắc phản kích.

Đại Độ Thiết lại vùng đầu sư tử tiếp tục tấn công.

Lần này Đỗ Hà cũng không né tránh, mà nghiêng người đá chân rất đẹp mắt, phi thẳng vào đầu sư tử của đối phương.

Đây chính là dùng lực đánh lực.

Lực quét của Đại Độ Thiết vốn rất cường đại, Đỗ Hà lại đá vào đầu sư tử một lực lớn, khiến cho người ở phía sau hắn bị đẩy đi, khiến bọn họ lập tức mất cân bằng!

- Thần Long Bãi Vĩ!

Đỗ Hà thừa cơ quát lớn một tiếng, dùng sức vùng đầu sư tử, Lý Nghiệp Tự hiểu ý mỉm cười, lẳng không mà lên, theo lực hút của hắn, đá vào đầu sư tử.

Đại Độ Thiết lắc lư, vội vàng xuống tấn nên vẫn không bị ngã.

Đỗ Hà cắn răng quát:

- Chúng ta nhảy lên người bọn họ đi!

Hắn nói xong, xoay người trên không, trực tiếp nhảy lên đầu sư tử hắc sư.

Khinh công của Lý Nghiệp Tự còn xa mới xuất chúng bằng Đỗ Hà, nhưng cùng với lực lượng Đỗ Hà cấp cho hắn, cũng bay lên đứng sau lưng người ở đuôi lân.

Hai con sư tử chồng lên nhau!

Đỗ Hà đứng một chân, làm ra tư thế thắng lợi hồng sư ngẩng đầu gào thét.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

122. Chương 122 : Thỉnh Cầu Cuộc Hẹn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thắng bại đã phân, đầu sư tử đã bị Đỗ Hà dẫm nát dưới chân, Đại Độ Thiết đương nhiên không còn mặt mũi nào tiếp tục, tức giận trừng mắt nhìn hắn, hậm hực rời khỏi.

Ở Đại Đường hiếm khi được chứng kiến thi đấu như vậy, vì vậy quần chúng vây xem đều hô vang tên của Đỗ Hà.

Đỗ Hà đắc ý, neho mắt hôn gió với hai vị nữ nhân trêu lầu.

Hai nữ nhân then thùng đỏ mặt, Lý Thế Dân đứng cạnh càng vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn Đỗ Hà, tựa hồ muốn nói:

- Trước mặt trăm mà tiểu tử ngươi dám đùa giỡn con gái và chất nữ của trăm, lá gan ngươi không nhỏ!

Đỗ Hà lại ném ánh mắt cầu khẩn về phía hắn.

Lý Thế Dân giả vờ như không nhìn thấy.

- Thắng rất đẹp mắt!

Lúc này bọn người La Thông, Phòng Di Ái cũng đi tới.

- Không có gì, nhưng tên kia rất mạnh, nếu gặp trong thi đấu đừng giả, nhất định phải cẩn thận.

Đỗ Hà mỉm cười nhắc nhở.

Phòng Di Ái bĩu môi khinh thường, vẻ mặt lơ đãng.

Tên gia hỏa này chỉ tham gia đấu sức, dựa vào lực lượng mà nói, trong hàng ngũ thanh niên 25 tuổi, thật sự khó tìm ra người nào có thể thắng được hắn!

La Thông, Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ lần lượt khẽ gật đầu.

Trận chiến vừa rồi bọn họ đã quan sát rất kỹ. Đại Độ Thiết đầu tiên chịu một cước của Đỗ Hà, mất cân bằng, sau đó lại chịu một cước của Lý Nghiệp Tự, lực lượng của hai cước đó đều không kém, nhưng Đại Độ Thiết vẫn cố gắng chống đỡ, đủ thấy công phu đứng tấn của hắn tương đối xuất sắc.

Lực lượng đủ, trung bình tấn ổn, nếu cộng thêm chiêu thức tinh diệu, tuyệt đối là một địch thủ khó lòng đối phó.

Mặc dù nói như vậy, nhưng bọn họ đều là những hảo thủ tập võ từ nhỏ, há có thể vì Đại Độ Thiết mà đánh mất hào hứng vui đùa?

Những hoạt động múa đèn rồng, đi cà kheo, múa lân....khiến cho đám thiếu niên trên dưới 20 tuổi vẫn còn ham chơi tươi cười rạng rỡ.

Cùng lúc đó, các đoàn Sứ giả nước khác cũng chuẩn bị một số hoạt động theo phong tục bản địa, tiết mục mới lạ để mọi người chơi đùa thích thú.

Duy chỉ có điều đáng tiếc là Lý Thế Dân nói không giữ lời, tựa hồ nhìn thấu tâm tư bất lương của Đỗ Hà, căn bản không cho hắn lên lầu trò chuyện với hai nữ nhân.

Sáng hôm sau, Đỗ Hà hấp tấp đi vào Cam Lộ điện. Đúng như hắn sở liệu, Lý Thế Dân là một vị Hoàng Đế rất có trách nhiệm, đang ở Cam Lộ điện đọc sách, cũng không vì ngày tết Nguyên Tiêu mà nghỉ ngơi thư giãn.

Thấy Đỗ Hà đến, Lý Thế Dân vẫn không buông quyển sách trên tay xuống, vừa đọc vừa hỏi:

- Tiểu tử ngươi lại có chuyện gì?

Đỗ Hà xoa xoa đôi tay, cười làm lành nói:

- Không có việc gì lớn, chỉ là có một chuyện nhỏ, hy vọng Lý thúc thúc giúp đỡ.

- Nói đi!

Lý Thế Dân nhướng mày, rốt cuộc cũng lộ ra thần sắc tò mò, ngoại trừ Đỗ Hà xin hắn ủng hộ chuyện của Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn ra, đây là lần đầu tiên hắn nhờ giúp đỡ chuyện khác.

- Cũng không có gì, chỉ là đêm nay là tết Nguyên Tiêu, tiểu tử muốn hẹn hò với Trường Nhạc công chúa, hy vọng thúc thúc đồng ý!

Đỗ Hà thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, hẹn hò vốn là chuyện rất lãng mạn, tốt đẹp, nhưng ở Đại Đường còn phải bấm báo gia trưởng của đối phương, chuyện này khiến cho hắn rất uể oải.

Nhưng chuyện này cũng không thể tránh được, Trường Nhạc công chúa là công chúa cao quý, nếu không được phép làm sao có thể tự tiện xuất cung.

Cái này cũng không phải diễn kịch truyền hình, hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, nói vào là vào, nói ra là ra.

- Hẹn hò?

Lý Thế Dân hiểu kỳ bùng sách xuống, cảm thấy khó hiểu trước từ ngữ xa lạ này:

- Người có ý tứ gì?

- Cái này....cũng không có ý tứ gì, chỉ là mượn tạm một lát.

Đỗ Hà nói đại khái, hòng lừa gạt.

- Người nghĩ trăm dễ bị lừa lắm sao? Nếu không nói rõ, thì đừng nghĩ đến chuyện gì nữa.

Lý Thế Dân nhìn thấu tâm tư của hắn, dùng ngữ khí nghiêm nghị cắt đứt vọng tưởng của Đỗ Hà.

- Thật sự không có ý tứ gì..... Chỉ là Trường Nhạc công chúa phần lớn thời gian đều ở trong hoàng cung, rất ít khi ra ngoài ... Người xem đêm Nguyên Tiêu náo nhiệt như thế nào...Cho nên ta muốn hẹn nàng ra ngoài chơi đùa....có thêm tình cảm!

Đỗ Hà dứt quãng nói, tận lực dẫn dắt câu chuyện theo phương hướng rất tốt đẹp.

Lý Thế Dân neho mắt nhìn hắn, thái độ rất lạnh lùng.

Đỗ Hà cố gắng ưỡn cao ngực, tỏ vẻ mình rất thuần khiết, không có tâm tư bất chính.

Một hồi lâu, Lý Thế Dân mới nói:

- Chỉ có hai người các người?

- Cái này.....

Đỗ Hà muốn nói dối, nhưng suy nghĩ, cảm thấy nói thật vẫn tốt hơn, gật đầu:

- Hẹn hò đương nhiên chỉ có hai người mới lãng mạn, nếu có thêm một người nữa chẳng phải là....thừa thãi sao!

Lý Thế Dân mỉm cười:

- Tiểu tử ngươi đưa ra yêu cầu vớ vẩn như vậy, ngươi cho rằng trăm sẽ đồng ý?

- Nên đồng ý!

Đỗ Hà tỏ vẻ thành khẩn lại vừa đáng thương nói:

- Tiểu tử cũng là thật tâm thành ý muốn mời Trường Nhạc công chúa, Lý thúc thúc, ngài là người từng trải, không đến mức làm chuyện chia lìa uyên ương chứ! Nếu như ngài lo lắng cho an nguy của Trường Nhạc công chúa, tiểu tử ta có thể dùng tính mạng đảm bảo tuyệt đối không để Trường Nhạc công chúa bị một chút nguy hại!

- Được rồi, đừng giả bộ đáng thương nữa! Trăm.....

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe bên ngoài truyền đến tin tức sứ giả Khâm Lăng của Thổ Phiên cầu kiến.

Lý Thế Dân trầm ngâm một lát, chợt cười nói:

- Như vậy đi, nếu người có thể thuyết phục Thổ Phiên cắt nhường mảnh đất Thanh Hải, trẫm sẽ đáp ứng yêu cầu của người.

Hắn vốn không phản đối Đỗ Hà kết giao với Trường Nhạc công chúa, nghe Đỗ Hà nói muốn dẫn Trường Nhạc ra ngoài du ngoạn, trong lòng chẳng những không có phản cảm, ngược lại còn thấy cao hứng. Dù sao nam nhân đối đãi với nữ nhân như Đỗ Hà cũng không nhiều lắm. Trường Nhạc là bảo bối của Lý Thế Dân, Đỗ Hà có thể quan tâm đến Trường Nhạc như vậy, đủ thấy Đỗ Hà rất thật tâm với Trường Nhạc. Sau khi bọn họ thành thân, Trường Nhạc gả vào Đỗ gia sẽ không phải chịu ủy khuất.

Lý Thế Dân vốn định đáp ứng, nhưng Khâm Lăng xuất hiện, lại khiến hắn nghĩ tới vấn đề Thổ Phiên đang thương nghị cắt nhường lãnh thổ, Đỗ Hà xử lý chuyện liên quan đến Thổ Phiên rất khéo léo, cũng có ý định cho hắn một vấn đề khó khăn, xem hắn có thể giải quyết hay không.

- Thế nào! Thổ Phiên không đáp ứng yêu cầu của Lý thúc thúc sao?

Vừa nhắc tới chính sự, thái độ của Đỗ Hà liền thay đổi, trở nên nghiêm túc, chăm chú.

Lý Thế Dân tán dương khe gật đầu, rất thưởng thức thái độ của Đỗ Hà đối với chính sự:

- Đối mặt với bức bách của trẫm, bọn chúng không thể lập tức đưa ra đáp án, biểu thị muốn cân nhắc mấy ngày. Trẫm dùng thái độ cường ngạnh cho bọn chúng kỳ hạn cuối cùng, nói với bọn chúng, nếu qua tết Nguyên Tiêu vẫn không thể quyết định, như vậy Thổ Phiên và Đại Đường ta sẽ không còn bất cứ quan hệ hữu hảo gì nữa, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng rồi.

Đỗ Hà kinh ngạc hỏi:

- Nếu là ngày mai, vậy bây giờ Khâm Lăng đến làm gì? Còn nữa hắn là ai? Nếu đến bàn chuyện cắt đất, lẽ ra phải là Tùng Tán Tất Nhược mới đúng.

- Khâm Lăng là con trai trưởng của Lộc Đông Tán, những ngày này ngày nào hắn cũng đến tiếp kiến trẫm, hy vọng trẫm có thể mở lưới một lần, để cho hắn gặp Lộc Đông Tán, cho tận hiếu đạo!

Lý Thế Dân mỉm cười nói.

Đỗ Hà cười lạnh nói:

- Bọn chúng chắc chắn là có chủ ý khác, cho nên ý định thương nghị với Lộc Đông Tán, xem ý kiến của hắn thế nào.

Lý Thế Dân gật đầu tán thành:

- Cho nên trẫm không để ý đến hắn!

Đỗ Hà vốn định khen Lý Thế Dân thánh minh, nhưng chưa nói ra, trong lòng đã khẽ động, tràn đầy tự tin cười nói:

- Lý thúc thúc, ta có cách để Thổ Phiên đáp ứng cắt nhường Thanh Hải, không chỉ như vậy, còn có thể khiến cho Thổ Phiên hàng năm phải tiến cống Đại Đường ta.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

123. Chương 123 : Treo Đầu Dê Bán Thịt Chó

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa nói xong, Lý Thế Dân lập tức cảm thấy hứng thú.

Quan Trung thiếu muối, hôm đó sau khi Đỗ Hà vừa nói Thanh Hải có ruộng muối, hần lập tức phái người đến xác minh. Không lâu sau, nhận được tin tức, xác nhận Đỗ Hà nói không sai, hơn nữa chuyên gia phái đi còn phát hiện ruộng muối Thanh Hải còn là ruộng muối nhiều nhất lớn nhất lục địa. Chỉ cần khai phát, mấy trăm vạn nhân khẩu của Quan Trung sẽ không còn khốn khổ vì thiếu muối nữa. Đại Đường cũng không cần ngàn dặm xa xôi vận chuyển muối từ Giang Nam xa xôi vạn dặm.

Sau khi biết được tin tức này, Lý Thế Dân lập tức quyết định không thể không chiếm lấy vùng đất Thanh Hải này. Vì Đại Đường, cho dù phải phát động chiến tranh cũng không tiếc!

Nhưng trọng tâm của Đại Đường cuối cùng vẫn là khai thác con đường tơ lụa, hơn nữa Thanh Hải thuộc về khu vực cao nguyên, có phản ứng cao nguyên, về ưu thế địa lý Đường quân nằm ở hoàn cảnh không thuận lợi, vì vậy nếu không phát động chiến tranh tất nhiên vẫn tốt hơn.

Với tình huống trước mắt, chỉ cần Thổ Phiên có thể cắt nhường Thanh Hải, Lý Thế Dân đã tương đối thỏa mãn.

Nhưng Đỗ Hà lại nói có thể làm cho Thổ Phiên cắt đất, ngoài ra còn có thể làm cho bọn chúng tiến cống hàng năm, thật sự khiến cho người ta cảm thấy khó tin. Nhưng Lý Thế Dân hiểu rõ Đỗ Hà, biết hần đã mở miệng, nhất định đã có diệu kế gì rồi, cho nên hỏi:

- Người có ý kiến gì không!

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Lợi dụng Lộc Đông Tán. Lộc Đông Tán là đại tướng Thổ Phiên, địa vị như là Trương Lương ở nước Hán, Gia Cát Lượng ở nước Thục, một câu nói của hần có thể chống đỡ vượt chúng ta trăm ngàn lần, nếu như hần đồng ý cắt nhường Thanh Hải, đồng ý tiến cống cho Đại Đường ta, việc này tất thành.

- Đây là kế sách gì!

Lý Thế Dân cau mày, không cho rằng như vậy:

- Lộc Đông Tán là kẻ tài năng, trầm cũng biết rõ, nhưng hần rất trung thành và tận tâm với Thổ Phiên. Bất luận bị uy hiếp gì cũng sẽ không làm ra chuyện bất lợi với Thổ Phiên....

- Điều này tiểu tử đương nhiên biết rõ, nhưng có một số việc hần không cách nào khống chế!

Đỗ Hà tỏ vẻ bí mật, cũng không nói rõ biện pháp của hần, chỉ nói:

- Muốn kế sách thành công, thiết yếu phải có người tinh thông văn tự Thổ Phiên, hơn nữa tốt nhất còn có thể bắt chước bút tích người khác! Chỉ cần có nhân vật này, mọi chuyện tất thành.

Lý Thế Dân do dự một lát, cũng cười nói:

- Cho người thử một lần cũng không sao! Người người muốn tìm, trầm có. Đại Đường ta nhân tài đông đúc, trong số học sĩ của Hoàng Văn quán có một người tên là Trần Văn Tự, chuyên giải quyết văn tự Thổ Phiên, tinh thông văn tự Thổ Phiên, chỉ cần cho hần thời gian nhất định, tin tưởng hần không khó bắt chước bút tích người khác.

Đỗ Hà vui mừng cười nói:

- Vậy Lý thúc thúc cứ chờ tin tức tốt đi! Tuyên Khâm Lăng vào trước đã!

Khâm Lăng là một chàng trai hai mai mấy tuổi, thân hình cường tráng, khí khái hào hùng, nhưng hần vừa đặt chân vào đại điện đã bất chấp lễ pháp, ra sức kêu khóc, thanh âm nghe

thấy, thật là thê thảm.

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ, Khâm Lăng thuở nhỏ mất mẹ, toàn do phụ thân tự tay nuôi lớn, ơn đức của phụ thân cao như Thái Sơn. Khẩn cầu Bệ Hạ niệm tình hiếu tâm của Khâm Lăng, cho Khâm Lăng gặp cha một lần, hành lễ vấn an!

Hắn quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, trên trán thậm chí lộ ra vết máu.

Đỗ Hà thở dài nói:

- Lý thúc thúc, Đại Đường ta từ trước đến nay luôn xem chữ hiếu là đầu, Lộc Đông Tán có tội nặng, nhưng Khâm Lăng hiếu tâm vô tội, hãy để hắn gặp Lộc Đông Tán một lần cũng không sao.

Nhưng để phòng ngừa cơ mật quân sự của Đại Đường ta bị tiết lộ, khi bọn họ nói chuyện với nhau, cần có người trông coi, hơn nữa không được nói lời nói của Thổ Phiên. Nếu hắn vi phạm, Đại Đường ta có quyền giữ hắn lại.

Lý Thế Dân cũng buông tiếng thở dài, làm ra vẻ bị hiếu tâm của Khâm Lăng lay động, gật đầu đáp ứng, nhưng liên tục cường điệu Khâm Lăng nhất định phải tuân thủ yêu cầu.

Khâm Lăng vội vàng đồng ý.

Lộc Đông Tán là Đại tướng Thổ Phiên, hơn nữa học thức phi phàm. Đối với nhân vật như vậy, Lý Thế Dân cũng không làm khó, chỉ bố trí cho hắn một biệt viện độc lập trong góc hoàng cung, hạn chế hắn ra ngoài đi lại.

Dưới sự trông coi của thị vệ, Khâm Lăng cuối cùng cũng gặp được Lộc Đông Tán.

Nhìn thấy phụ thân bị nhốt, Khâm Lăng kích động bi thương, rơi nước mắt, quỳ gối trước người Lộc Đông Tán, không ngừng lễ bái.

Lộc Đông Tán cũng không ngờ mình còn có thể gặp mặt nhi tử, thần sắc kích động, vội vươn tay đỡ hắn đứng dậy.

Ngay khi hai người vừa tiếp xúc, Khâm Lăng đã vụng trộm nhét vào ống tay áo Lộc Đông Tán một miếng vải rách đã giấu trước trong tay.

Lộc Đông Tán không thay đổi biểu lộ, vẫn tỏ vẻ kích động như trước.

Hộ vệ cũng không phát hiện ra chuyện gì dị thường, nhưng cảnh tượng này đã sớm bị Đỗ Hà đang mai phục bên cạnh nhìn thấy.

Lộc Đông Tán và Khâm Lăng hàn huyên chuyện nhà, cũng không hề đề cập đến chuyện quốc sự.

Chỉ là sau nửa canh giờ, Lộc Đông Tán mượn cớ đi tiểu ra ngoài một lát.

Sau một giờ, thời gian cho phép đã hết.

Tình cảm phụ tử dạt dào khó kiềm chế, ôm nhau từ biệt, Lộc Đông Tán đồng dạng cũng lén lút nhét miếng vải rách vào ống tay áo của Khâm Lăng.

Khâm Lăng được hộ vệ dẫn ra ngoài tiểu viện, chưa ra khỏi hoàng cung, Đỗ Hà đã chặn đường của hắn, cười nói:

- Mặc dù chúng ta có lập trường bất đồng, chỉ sợ không cách nào trở thành hảo hữu, nhưng ta xưa nay kính trọng hiếu tử, hôm nay ngươi vì gặp phụ thân đã bất chấp nguy hiểm tính mạng, ta cảm động vô cùng, ta muốn mời ngươi uống rượu.

Khâm Lăng ra sức cự tuyệt.

Nhưng Đỗ Hà cũng liên tục cường cầu, cuối cùng ra vẻ tức giận nói:

- Hôm nay ta giúp ngươi một chuyện lớn, ngươi lại ra sức cự tuyệt như vậy là đạo lý gì? Chẳng lẽ Đỗ Hà ta không xứng cùng ngươi uống rượu?

Khâm Lăng bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng.

Trên đường đi, vô tình gặp được Lý Kính Nghiệp, Đỗ Hà kêu thêm hắn, ba người cùng đi đến quán rượu lớn nhất của Trường An.

Sau khi thuê một phòng riêng, mọi người bắt đầu ăn uống trò chuyện vui vẻ.

Đỗ Hà ngồi bên cạnh Khâm Lăng, liên tục rót rượu mời hân, tỏ vẻ tán thưởng hiếu tâm của hân.

Khâm Lăng không biết làm thế nào, nhưng không thể không miễn cưỡng ứng phó.

Khi rượu đã nóng người, Đỗ Hà đưa mắt ra hiệu cho Lý Kính Nghiệp, lấy cớ ra ngoài đi tiểu.

Vừa ra khỏi phòng, Đỗ Hà trực tiếp đi vào phòng riêng bên cạnh.

Lý Thế Dân đã an bài Trục học sĩ chờ hân từ lâu.

Đỗ Hà lấy miếng vải trên người Khâm Lăng đưa cho Trục học sĩ Trần Văn, thấp giọng nói:

- Bên trong viết cái gì?

Trên miếng vải chẳng viết chữ, đương nhiên đều là chữ Thổ Phiên, Đỗ Hà cũng không biết chữ nào.

Trần Văn xem xét cẩn thận, khuôn mặt nghiêm túc, thấp giọng nói:

- Trên miếng vải, Lộc Đông Tán kêu Thổ Phiên, Tán Phổ cự tuyệt yêu cầu của Bộ Hạ, hân nói nếu cắt nhường Thanh Hải, chẳng khác nào cho Đường triều quen thuộc với hoàn cảnh khí hậu Thổ Phiên. Như vậy Thổ Phiên sẽ mất đi thế mạnh. Hân lại kêu Tán Phổ thay đổi phương châm, cực lực lôi kéo Tượng Hùng, Nam Chiếu, Nê Bà La làm minh hữu, vững chắc nội chính, không ngừng phái binh tập kích quấy rối biên cảnh Đại Đường ta, để cho biên cảnh Đại Đường không được an bình, khiến Đại Đường ta không cách nào an tâm xử lý Tây Vực, một thời gian sau, Đại Đường ta vì mục tiêu lâu dài sẽ kết minh với Thổ Phiên bọn họ. Cuối cùng còn nói nếu Đại Đường ta phát binh Thổ Phiên sẽ để cho Thổ Phiên, Tán Phổ áp dụng chiến thuật tường đồng vách sắt, thu hút quân ta đến nội địa Thổ Phiên, khiến cho Đại Đường ta không công kích được cứ điểm, không đoạt được vật tư, dùng khí hậu làm Đại Đường ta suy sụp, từ đó thủ thắng.

Trong này liên tục cường điệu phải kết giao với Tượng Hùng, không được đối địch với Tượng Hùng, nói một khi đối địch với Tượng Hùng, Đại Đường nhất định sẽ cổ vũ Tượng Hùng đối

kháng với Thổ Phiên, bất lợi cho Thổ Phiên.

Đỗ Hà kích động, thấp giọng kêu:

- Hay cho Lộc Đông Tán, một nhân vật rất cao minh, hân phân tích ý đồ của mình không sai đi đâu, hơn nữa còn tiến hành uy hiếp đánh trả nhằm vào Đại Đường. Có một nhân vật như hân tồn tại, khó trách Thổ Phiên không trở thành đại địch của Đại Đường ta.

Nói đến đây, Đỗ Hà đắc ý mỉm cười, thầm khen ngợi mình cao minh, giam cầm Lộc Đông Tán trước, để cho bản lĩnh của hân không có đất dụng võ.

Đỗ Hà lại trầm ngâm nói:

- Người lập tức dùng văn tự Thổ Phiên, dùng khẩu khí của Lộc Đông Tán sáng tác ra một loại mật tín, nội dung lấy Câu Tiễn nằm gai nếm mật làm thí dụ, trong thư nói không thể đối đầu với Đại Đường, kêu bọn chúng đáp ứng đề nghị của Đại Đường, hơn nữa mỗi năm tiến cống để ổn định Đại Đường ta, tỏ vẻ thần phục, để cho Đại Đường ta bỏ qua sự hiện hữu của bọn hân, trên quân sự đầu tiên phải chiếm được Tượng Hùng, rồi chiến Nam Chiếu, đợi sau khi thực lực cường thịnh, lại quyết một trận thư hùng với Đại Đường ta.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

124. Chương 124 : Thổ Phiên Sự Định

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cầm miếng vải Trần Văn mới viết, so sánh với miếng vải Lộc Đông Tán đã ghi.

Văn tự Thổ Phiên đối với hắn mà nói, không dễ như văn tự Hỏa Tinh, nhưng hắn có nền tảng thư pháp, nhìn ra được chữ viết của hai người không khác biệt gì nhiều. Huống chi Lộc Đông Tán lại ghi vôi vàng, kiểu chữ vì vậy mà biến dạng, mới có thể giấu diếm.

Đỗ Hà cắt miếng vải vào trong tay áo, quay lại phòng.

Trong phòng Lý Kính Nghiệp đang ra sức ép Khâm Lăng uống rượu, khiến Khâm Lăng chân tay luống cuống.

Đỗ Hà cười thầm, trong nhóm người bọn họ Lý Kính Nghiệp là người âm hiểm nhất, vô lại nhất, cũng không cần thể diện nhất, ai đã bị hắn quán vào đều chịu không nổi.

Khâm Lăng đáng thương, cầu trợ Đỗ Hà, hiển nhiên đáng về đáng thương không có gì tả được.

Đỗ Hà tiến lên kéo Lý Kính Nghiệp kéo, khi mời rượu, thần không biết quỷ không hay trả miếng vải về chỗ cũ.

Ăn uống no say, hắn mới buông tha Khâm Lăng, để cho hắn rời đi.

Nhìn qua cửa sổ thấy Khâm Lăng đi ra quán rượu, Lý Kính Nghiệp buồn bực nói:

- Thanh Liên, người làm cái gì vậy? Vô duyên vô cớ kêu ta đến quán lấy tên Thổ Phiên này, mùi vị trên người hắn khó chịu chết đi được.

Đỗ Hà nheo mắt, mỉm cười:

- Cái này người đừng quan tâm, dù sao có chỗ tốt cho người! Nào, chúng ta tiếp tục uống!

Lý Kính Nghiệp cũng không hỏi nhiều, nâng chén rượu lên, hai người tiếp tục ăn uống.

Khâm Lăng rời khỏi quán rượu, vôi vàng về tới dịch quán, giao mật tín của Lộc Đông Tán cho Tùng Tán Tất Nhược.

Tùng Tán Tất Nhược xem qua nội dung trong thư, nhíu mày, nghi hoặc nói:

- Đại tướng đồng ý cắt đất, kêu Thổ Phiên chúng ta chịu khuất nhục?

Khâm Lăng vốn cũng không ủng hộ cắt đất đền tiền, nghe Tùng Tán Tất Nhược nói như vậy, cũng lộ ra thần sắc khó tin, cầm miếng vải lên xem kỹ. Sau khi xem đi xem lại mới thở dài nói:

- Phụ thân tính toán diệu kỳ, ta sợ còn xa mới bằng.

- Người nói vậy là sao?

Tùng Tán Tất Nhược nghi vấn hỏi:

- Còn nữa trong thư nói Câu Tiễn nằm gai nếm mật là có ý gì?

Khâm Lăng thán phục nói:

- Đây là một điển cố rất lâu trước đây của Đường nhân, nói Việt quốc không bằng Ngô quốc, Việt Vương Câu Tiễn tìm mọi cách lấy lòng Ngô Vương, thậm chí còn nếm phân cho Ngô vương, tranh thủ hảo cảm của Ngô vương, khiến Ngô Vương sinh lòng chủ quan với hắn. Sau khi hắn trở lại Việt quốc, ngủ chỉ ngủ bụi rậm, trước khi ăn cơm đều nếm thử mật đắng để nhớ kỹ sỉ nhục, quyết chí tự cường, rốt cục đánh bại Ngô quốc.

Tùng Tán Tất Nhược nghe xong nội dung câu chuyện, bình tĩnh đại ngộ:

- Đây là Đại tướng muốn chúng ta học tập Câu Tiễn? Có ý yếu thế, tỏ vẻ thần phục, âm thầm quyết chí tự cường, trước tiên đánh các nước như Tượng Hùng, Nam Chiếu, đợi khi lực lượng hùng hậu mới phân cao thấp với Đại Đường!

- Đúng là ý này!

Khâm Lăng khẳng định gật đầu:

- Vương gia, người nói bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?

Tùng Tán Tất Nhược cắn răng nói:

- Đại ca từng nói Đại tướng giống như Gia Cát Lượng của Đường nhân, hần đã nói chắc chắn là không sai, cứ nghe theo hần. Không thể không thừa nhận thực lực của chúng ta không bằng Đại Đường, nên học tập Câu Tiễn nằm gai nếm mật, chứ không phải đối địch với Đại Đường. Ta sẽ tiến cung cầu kiến Đại Đường Hoàng Đế, đáp ứng yêu cầu của hần.

Bọn chúng nằm mơ cũng không nghĩ rằng lá thư trong tay bọn họ không phải ý tứ chân chính của Lộc Đông Tán, mà là suy nghĩ của Đỗ Hà.

Đỗ Hà đã cố ý thiết hạ một cái bẫy, hần biết người Thổ Phiên rất ngưỡng mộ văn hóa của Đại Đường, nhất định có người biết nhân vật như Câu Tiễn. Cho nên cố ý dùng Câu Tiễn làm thí dụ, dùng thành công của Câu Tiễn để dự báo “thành công” tương lai của Thổ Phiên, lại kêu bọn họ tin tưởng cắt đất tiến cống là quyết sách sáng suốt nhất, để bọn chúng cho rằng lời nói của “Lộc Đông Tán” rất có đạo lý, từ đó bỏ qua điểm quan trọng nhất.

Nguyên nhân Câu Tiễn thật sự thành công cũng không phải ở chỗ hần nằm gai nếm mật, mà là Ngô Vương ngu ngốc, bại quốc!

Trưa hôm đó, Lý Thế Dân sai người đến gọi Đỗ Hà.

- Tiểu tử ngươi..... Trẫm không biết nói như thế nào nữa, chuyện khó khăn như vậy, ngươi lại dùng phương pháp đơn giản như vậy xử lý thành công.

Lý Thế Dân ngồi ở trên, vẻ mặt cười khở.

Nửa canh giờ trước, Tùng Tán Tất Nhược của Thổ Phiên đến cầu kiến hần. Trong lúc nói chuyện, thái độ của Tùng Tán Tất Nhược hoàn toàn thay đổi, nhất cử nhất động tràn đầy thành kính, khiến cho hần cảm thấy rất bất ngờ, sau khi chút thương nghị, phát hiện Tùng Tán Tất Nhược không những đồng ý cắt đất Thanh Hải, mà còn đồng ý hàng năm liên tục tiến cống, biểu thị lòng tôn kính với Đại Đường.

Lý Thế Dân lập tức liên tưởng đến Đỗ Hà, trong lòng biết tất cả chuyện này đều do hần giở trò quỷ.

Sau khi tiến hành hiệp ước bằng miệng với Tùng Tán Tất Nhược, lập tức mời Trần Văn đến, hỏi hần Đỗ Hà tìm hần làm cái gì.

Trần Văn thành thật trả lời.

Lý Thế Dân là người thông minh thế nào, chỉ cần nghe phân tích như vậy, đã hiểu rõ tất cả huyền bí bên trong. Đây là Đỗ Hà lợi dụng uy tín của Lộc Đông Tán ở Thổ Phiên, cố ý lại để cho Khâm Lăng và Lộc Đông Tán gặp mặt, lại để cho bọn họ lên truyền mật thư. Sau đó không để cho Khâm Lăng có cơ hội tự xem tin tức, dụ dỗ hần đến quán rượu, trên tiệc rượu lấy trộm lá thư Lộc Đông Tán đã viết, sau đó bắt chước bút tích của Lộc Đông Tán, viết một phong thư hồi âm, trả lại nguyên chủ.

Bởi vì trước đó Khâm Lăng không có thời gian xem thư, cho nên cũng không biết nội dung thật sự mà Lộc Đông Tán đã viết, mà xem ý tứ của Đỗ Hà là suy nghĩ của Lộc Đông Tán, cho nên mới có một màn này.

Các loại bố cục, không ảo diệu cũng không cao minh, chỉ cần hiểu thấu đáo vấn đề lại có thể tạo ra hiệu quả kỳ diệu.

Lý Thế Dân cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, Đỗ Hà thật sự không giống người thường, hần có thể làm ra những chuyện người khác không thể làm.

- Biện pháp đơn giản nhất thường là biện pháp thực dụng nhất, bởi vì đơn giản cho nên có thể làm cho người khác bỏ qua, bởi vì đơn giản cho nên mới có kỳ hiệu ngoài dự đoán của mọi người. Trái lại chuyện càng phức tạp càng sẽ làm cho người ta để ý, ngược lại đánh mất hiệu quả!

Đỗ Hà đối mặt với Lý Thế Dân, ung dung đưa ra đáp án của mình:

- Đúng như tiểu tử đã nói, kế sách có thành công hay không, không chỉ nói là đơn giản hay phức tạp, kế sách có thể đạt được mục đích hay không mới là kế sách tuyệt diệu.

Lý Thế Dân nhìn hần, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, thở dài:

- Người nói không sai, mặc dù trăm biết người có biện pháp nhưng trước khi chưa có kết quả, làm thế nào cũng không hiểu thấu dụng ý của người như thế nào. Không phải người nghĩ đơn giản, mà là trầm nghĩ phức tạp, ngược lại bỏ qua phương pháp trực tiếp nhất, hiệu quả nhất....Chỉ là người cũng quá lớn mật, không sợ khi xuống tay sẽ bị hần phát giác hay sao?

Đỗ Hà không cho rằng như vậy, nhún vai nói:

- Nếu hần phát giác không phải là quá mất mặt, dù sao hần cũng chưa xem, cùng lắm phá hủy bức thư là được, không ai được lợi!

Đỗ Hà tỏ vẻ bình thản, nhưng trong đáy lòng lại cười thầm, đừng nói là mật tín giấu trong túi hay tay áo, cho dù giấu trong ngực, mình vẫn có thể lấy được mà đối phương không hề hay biết.

- Lý thúc thúc.....

Đỗ Hà đột nhiên thay đổi âm điệu, có vẻ cười đùa tí tởm:

- Người xem việc này tiểu tử đã làm xuất sắc như vậy, chuyện đó có phải cũng...

Lý Thế Dân cười mắng:

- Đi đi, trăm nói là giữ lời.....Nhưng ta nói trước, Trường Nhạc từ nhỏ đã rất ít khi ra khỏi cung, không hiểu hết thế sự, nếu như ở ngoài xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đừng trách trăm

trở mặt vô tình!

- Đa tạ Lý thúc thúc!

Đỗ Hà cao hứng nhảy lên, giơ tay nói:

- Thúc thúc yên tâm, cho dù tiểu tử mất mạng, cũng sẽ bảo đảm an toàn cho Trường Nhạc công chúa.

[/QUOTE]

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

125. Chương 125 : Dung Mạo Như Thiên Tiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tối nay, Đỗ Hà đi tới Lập chính điện đón Trường Nhạc công chúa.

Vì đây là lần đầu hẹn hò với Trường Nhạc công chúa nên hần rất chú ý cách ăn mặc.

Đỗ Hà vốn sinh ra Thư Hương thế gia, dáng người vô cùng tuấn tú. Sau khi võ nghệ có sở thành, làn da vốn trắng bệch không có chút máu, trở nên khỏe mạnh và sáng bóng, phối hợp với bờ vai rộng, đôi chân dài,

cơ bắp chắc nịch, đôi mắt thông minh linh hoạt, sống mũi cao thẳng, thật sự rất phong độ, có đủ điều kiện khiến bất cứ nữ nhân nào cũng xao xuyến.

Nhất là lúc này hắn lại đội mũ đỏ tua dài, mặc hoa phục võ sĩ thuê hoa văn hổ màu trắng, phối hợp với thanh Bàn Long kiếm theo phong cách cổ xưa bên hông, càng lộ ra anh vĩ bất phàm, khiến các cung nữ trong Lập chính điện phải điêu đứng!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu mỉm cười từ cửa hông đi vào đại điện.

Đỗ Hà tiến lên thăm viếng.

- Ở đây không có người ngoài, người cũng không cần đa lễ!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu mỉm cười ôn hòa, ánh mắt quan sát vị công tử trước mặt, đúng như câu nói “Nhạc mẫu nhìn con rể, càng nhìn càng thấy thích thú”.

- Trưởng Nhạc đang trang điểm trong phòng, có lẽ còn lâu mới xong, ngồi xuống nói chuyện đã.

Đỗ Hà theo lời ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu lại kể một số chuyện lý thú khi Trưởng Nhạc còn bé, Đỗ Hà ở bên cạnh vừa lắng nghe, vừa lộ ra biểu thị vui vẻ.

Trong lúc nói chuyện, Trưởng Tôn Hoàng Hậu nhắc tới một chuyện khá lý thú khi Trưởng Nhạc sáu tuổi.

Đó là một ngày của đầu năm Trinh Quán, lúc ấy Lý Thế Dân vừa mới kế thừa ngôi vị Hoàng Đế không lâu, thiên hạ cũng ổn định, thời kỳ cai trị mới bắt đầu, mọi việc bận rộn.

Lý Thế Dân có thể nói công việc ngập đầu, đừng nói đến chuyện chơi với con cái, ngay cả thời gian quay lại tắm cung nghỉ ngơi cũng không có, thường dùng thư phòng làm phòng ngủ.

Trong một buổi trưa, Lý Thế Dân thật sự quá mệt mỏi, kêu tất cả mọi người lui ra, lên giường đi ngủ.

Trưởng Nhạc công chúa từ nhỏ đã được Lý Thế Dân cưng chiều, nhiều ngày không được gặp phụ hoàng liền chạy tới thư phòng tìm hắn. Lý Thế Dân ngủ mơ mơ màng màng, cũng không để ý, chỉ tùy tiện ứng phó mấy câu.

Vì vậy Trưởng Nhạc công chúa tức giận, cầm bút lông trên bàn sách vẽ lên mặt Lý Thế Dân một con rùa đen.

Trưởng Nhạc công chúa từ nhỏ đã rất thích thi họa, khi còn nhỏ nàng cũng đã biểu hiện ra thiên phú hội họa, vẽ con rùa đen rất ra dáng.

Không lâu sau, ba người Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính cầu kiến.

Khi nội quan tiến vào thông báo, Lý Thế Dân đang quay lưng ra phía cửa nên cũng không phát hiện trên mặt hắn có con rùa đen, khi hắn ngồi dậy, nội quan đã quay đầu đi mời Phòng, Đỗ, Ngụy rồi.

Vì vậy, Lý Thế Dân để nguyên cái mặt có con rùa đen tiếp kiến ba vị đại thần Phòng, Đỗ, Ngụy.

Đỗ Hà nghe xong ngây người, ngạc nhiên nói:

- Không thể nào, công chúa đoan trang hiền lành, lúc nhỏ cũng nghịch ngợm như vậy sao?

- Cũng không phải!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu che miệng mỉm cười:

- Lúc ấy Bệ Hạ rất tức giận đến, thậm chí đã giơ tay....nhưng không nỡ đánh.

Đỗ Hà hiểu ý mỉm cười.

Đột nhiên một đứa nhỏ trắng trẻo kêu khóc chạy đến, nước mắt ào ào :

- Mẫu hậu, mẫu hậu, Trĩ Nô ca ca khi dễ ta!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu đưa tay ôm đứa trẻ vào lòng, cười nói:

- Nói cho mẫu hậu, Trĩ Nô khi dễ Tiểu Hủy Tử như thế nào?

- Tiểu Hủy Tử?

- Đứa trẻ này chính là Tấn Dương công chúa?

Tiểu Hủy Tử lau miệng nói:

- Phụ hoàng cho chúng ta mỗi người một miếng bánh ngọt, Tiểu Hủy Tử không nỡ ăn, định mang đến ăn cùng mẫu hậu. Trĩ Nô ca ca ăn hết của mình, lại còn lấy bánh trong tay ta.

Vẻ mặt Tiểu Hủy Tử đầy ủy khuất, nước mắt lại ào ào rơi xuống.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu giả bộ tức giận nói:

- Đợi Trĩ Nô đến đây, mẫu hậu sẽ thay con giáo huấn hắn!

Nói xong Hoàng Hậu tìm mọi cách chọc cười, nhưng không cách nào làm cho Tiểu Hủy Tử cao hứng trở lại.

Đỗ Hà mỉm cười tiến lên, lấy từ trên người ra ba miếng thông bảo Khai Nguyên, đặt trên lòng bàn tay:

- Tiểu Hủy Tử, ngươi xem!

Sau khi thu hút sự chú ý của đứa trẻ, hắn khẽ lật bàn tay, thông bảo Khai Nguyên giống như có ma thuật, biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Hủy Tử quên khóc, tròn tròn mắt. Trong đôi mắt to tròn hiện đầy vẻ khó tin, nàng dụi dụi mắt, như không dám tin vào mắt mình.

Cổ tay Đỗ Hà nhẹ nhàng rung lên, thông bảo Khai Nguyên lại hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Khẽ đảo một cái, thông bảo Khai Nguyên lại biến mất, thoát ần thoát hiện.

Tiểu Hủy Tử cao hứng nở nụ cười, liên tục vỗ tay:

- Tiểu Hủy Tử muốn chơi, Tiểu Hủy Tử muốn chơi!

Đỗ Hà đặt thông bảo Khai Nguyên trước mặt Tiểu Hủy Tử.

Tiểu Hủy Tử thò tay cầm lấy thông bảo Khai Nguyên, bàn tay vuốt ve, ngọt ngào kêu lên:

- Đại ca ca thật tốt!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu lộ ra nụ cười hiểu ý, đồng thời cũng có vẻ kinh ngạc:

- Không ngờ ngươi còn có chiêu thức này!

Nàng không phải chưa xem qua ảo thuật, nhưng thật sự cũng phải thích thú với màn ảo thuật làm biến mất đồ vật trong khoảng cách gần như vậy của Đỗ Hà.

Đỗ Hà thuận miệng nói:

- Người tập võ, tay chân nhẹ nhàng, cũng không phải chuyện lạ.

Khi mọi người đang cười đùa vui vẻ, Trưởng Nhạc công chúa cuối cùng cũng khoan thai bước đến.

Đỗ Hà nghe tiếng bước chân, quay lại người, bất giác ngây người sững sờ.

Đẹp!

Quá đẹp!

Thật sự quá đẹp!

Lúc này Trưởng Nhạc công chúa mặc một áo hoa lụa màu trắng, váy dài cũng màu trắng.

Mái tóc đen nhánh được búi cao, trên búi tóc còn cài một cây trâm, phía trên có tua, mỗi lần bước đi, tua trâm lại lay động, nhìn rất đẹp mắt. Nhưng trang điểm như vậy cũng khó lòng che dấu nửa phần phong thái chủ nhân của nó.

Chủ nhân của nó có khuôn mặt trắng trẻo, làn da mịn màng. Hai hàng lông mày thon dài như vẽ, hai con ngươi lấp lánh như ánh sao. Dưới sống mũi nhỏ nhỏ là cái miệng xinh xắn, khóe môi hơi cong lên, mang theo chút ngượng ngùng. Toàn bộ khuôn mặt vô cùng thanh lệ, giống như tiên nữ thoát tục. Nàng đứng ở đây, đoan trang cao quý, diễm đạm nho nhã, giống như đóa sen mới nở, không hề dính bụi trần.

- Tiên tử trên trời cũng chỉ có vậy!

Đỗ Hà thật sự không tìm được lời nào để miêu tả!

Trưởng Tôn Hoàng Hậu lắc đầu cười nói:

- Trưởng Nhạc, mẫu hậu biết tâm ý của con, nhưng xuất hành như vậy, chỉ sợ các người khó có thể du ngoạn vui vẻ.

Đỗ Hà vội vàng gật đầu, cười khổ nói:

- Với bộ dạng này của công chúa, chỉ cần ra hoàng cung, chưa đến một phút, chắc chắn khiến một đám tự xưng là văn nhân nhã sĩ phong lưu liên tiếp đến vấn an.

Trưởng Nhạc công chúa dừng bước, nàng chỉ muốn ăn mặc thế nào cho xinh đẹp, cũng không để mắt đến chuyện này, muốn lui về tháo bỏ trang sức, nhưng lại không nỡ. Nàng đã mất một canh giờ mới trang điểm được như vậy, nếu chỉ để Đỗ Hà nhìn thoáng qua rồi tháo bỏ thì thật sự đáng tiếc.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn che mặt:

- Mẫu hậu đã biết sẽ có tình huống này nên chuẩn bị trước rồi! Con mang khăn vào, sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nàng vô tình bước đến bên cạnh Trưởng Nhạc công chúa, thấp giọng nói:

- Khi nào đông người thì đeo lên, ít người bỏ ra cũng không sao.

Trưởng Nhạc công chúa hờn dỗi không thuận theo, nhưng vẫn đưa tay cầm chiếc khăn che mặt, bước theo Đỗ Hà.

Bọn họ vừa rời khỏi đại điện, Tiểu Hủy Tử ở sau lưng đã kêu lên:

- Hoàng tỷ, Hoàng tỷ phu, đi chơi vui vẻ!

[/QUOTE]

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

126. Chương 126 : Xin Xăm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tết Nguyên Tiêu là một ngày lễ náo nhiệt nhất trong năm tại Đường triều, cũng là ngày lễ duy nhất mà dân chúng cuồng hoan tận hứng. Mỗi khi tới ngày hôm nay, trong thành Trường An ba đêm không cấm đi lại, Hoàng thành mở rộng mặc cho dân chúng dạo chơi. Trong ngày khắp chốn mừng vui này, dân chúng Trường An đều đổ ra khỏi nhà.

Treo đèn vào tiết Thượng Nguyên là phong tục có từ xa xưa, vào đêm Thượng Nguyên, trong cung và các phủ đều treo đèn hoa đăng, trăm vạn dân chúng Trường An lúc ra ngoài xem đèn thì nhà nghèo cũng gắng cầm một chiếc. Người Trường An nhiều đạt trăm vạn, trong đêm gần trăm vạn hoa đăng lung linh khiến Hoàng thành huy hoàng sáng lạn, giống như hỏa thành.

Lúc Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa ra hoàng cung thì sắc trời chưa sẩm tối nhưng đã có mấy đứa trẻ nghịch ngợm chuẩn bị xong các dạng hoa đăng, nhảy nhót tung tăng trên đường phố, chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng lại có đứa đốt một bánh pháo làm không khí ngày tết thêm rộn ràng đồng thời làm bọn trẻ bên cạnh sợ hãi kêu toáng lên, không khí phố phường càng thêm đậm ấm.

Trường Nhạc công chúa rất ít khi xuất cung du ngoạn, ngẫu nhiên xuất cung cũng là ngồi trong xe ngựa, chưa bao giờ dạo chơi trên đường nên đối với hết thấy đều hiếm kỳ, trái xem phải xem, dù đêm Thượng Nguyên chưa bắt đầu cũng đã vui vẻ ra mặt.

Đêm vừa buông xuống, dân chúng sớm đã chờ đợi từ lâu không hẹn mà cùng ủa ra khỏi nhà, từ lúc trong hoàng cung thắp lên chiếc hoa đăng đầu tiên chùng chửa qua nửa nén hương thì toàn bộ trong thành đã hoa đăng đầy trời, chiếu sáng rực rỡ, cũng khiến cho Trường An sáng như ban ngày, lâm vào biển lửa, khắp phố phường đông kín người, có thể nói hà hơi thành mây, lau mồ hôi như mưa.

Trường Nhạc công chúa không thể ngờ tết Nguyên Tiêu lại náo nhiệt như vậy, kinh ngạc nói không ra lời.

Đỗ Hà cười nói:

- Tết Nguyên Tiêu, hoàng gia có vui vẻ của hoàng gia, dân chúng cũng có vui vẻ của dân chúng! Hoàng gia chú ý phô trương hoa lệ, mà dân chúng chú ý chỉ có một chút..... chính là náo nhiệt! So với tết Nguyên Tiêu của hoàng gia, ta càng thêm ưa thích tết trong dân gian.

Trường Nhạc công chúa từ khi ra khỏi hoàng cung đi trên đường cái, nụ cười trên mặt tựa chưa từng đứt đoạn, nghe lời này của Đỗ Hà cũng gật đầu đồng ý:

- Ta cũng đồng dạng, tuy nói đây là lần thứ nhất ta tham gia nhưng càng náo nhiệt càng có không khí ngày tết. Ta chưa từng nghĩ tới, dân chúng ăn tết như thế, thật sự rất hâm mộ.

Thật sự quá náo nhiệt, trên đường dân chúng nhiều đến vạn người, một người một câu khiến ồn ào như chợ vỡ. Cho nên khi bọn họ nói chuyện đều phải ở rất gần, hai má cơ hồ kề sát.

- Không cần hâm mộ, có một sẽ có hai, ta sẽ đưa người đi.

Đỗ Hà cũng biết với tư cách công chúa, Trường Nhạc kim chi ngọc diệp có lẽ hưởng thụ vinh hoa phú quý mà cả đời người khác cũng không mơ tới nhưng cũng mất đi rất nhiều niềm vui thường nhật.

Ánh mắt Trường Nhạc công chúa tràn ngập chờ mong, nói khẽ:

- Ta muốn..... Ta chờ đây!

- Cái gì?

Trên đường thật sự quá náo nhiệt, dù với thính lực của Đỗ Hà cũng không nghe rõ.

Trường Nhạc công chúa cũng không lặp lại, mà lớn tiếng hỏi:

- Đi đâu?

- Hội chùa! Chỗ đó náo nhiệt nhất rồi!

Đỗ Hà cao giọng trả lời!

Hội chùa, vĩnh viễn là nơi náo nhiệt nhất, hội chùa tết Nguyên Tiêu lại càng như vậy. Có người đang bán đồ, có người bày hàng vỉa hè, có người làm xiếc. Các loại quây hàng quà vặt, các loại điểm tâm nhỏ thứ gì cũng có. Dân chúng Trường An gần như đều ra khỏi nhà, trong miếu hương khói nghi ngút, ngoài miếu, đám biển người như thủy triều vọt tới. Các loại người chen tới chen lui. Trường Nhạc công chúa chưa bao giờ gặp tình huống này, càng thêm xấu hổ!

Đỗ Hà một tay chắn trước người Trường Nhạc công chúa, thay nàng chống đỡ đám người chen chúc. Trường Nhạc công chúa cơ hồ kề sát Đỗ Hà, tim đập như hươu chạy, nhưng không giãy dụa.

- Người nhiều lắm, muốn đi chỗ khác hay không?

Đỗ Hà cũng không nghĩ người tham gia hội chùa ở tết Nguyên Tiêu nhiều như vậy, cũng có chút hối hận.

- Không cần, ta muốn cầu quẻ xăm!

Trường Nhạc công chúa thấy rất nhiều khách hành hương đều cầm một quẻ xăm đi ra, xem biểu tình có người buồn người vui thì không khỏi cũng động tâm tư.

- Tốt!

Đỗ Hà cũng không mê tín, nhưng cũng là liều mình cùng mỹ nhân, ôm lấy Trường Nhạc chen vào đám người.

Nhiều người tụ tập ở ngoài, trong chùa ngược lại không nhiều lắm. Hai người tiến vào chùa, từng người nhẹ nhàng thối ra.

Còn chưa đi vào đại điện, trong tai lại nghe có người vui mừng kêu lên:

- Quẻ xăm tốt! Xem ra ta cùng với Trường Tôn lang quân xác thực là trời đất tạo nên một đôi!

- Đây là.....

Đỗ Hà, Trường Nhạc công chúa liếc mắt nhìn nhau, đồng đều nghe ra là giọng Trình Phỉ Thúy.

- Chẳng lẽ?

- Hẳn là?

Còn đang nghĩ như vậy, Trình Phỉ Thúy cùng Trường Tôn Trùng đã đi ra đại điện, phía sau bọn họ tự nhiên không thể thiếu mấy đại kim cương hộ tống của Trình gia. Chỉ có ba người, lão đại, lão Nhị, lão Tam, nhưng bất luận là ai cũng không phải Trường Tôn Trùng có thể đối phó.

Vừa chạm mặt nhau, ánh mắt Trường Tôn Trùng không hề có vẻ ghen ghét, có chỉ là bi ai thật sâu với tương lai.

Ai!

Đồng chí Trường Tôn bị kịch!

Xem ra tương lai cuộc sống của hắn ngoại trừ bi kịch vẫn chỉ là bi kịch.

Trường Nhạc công chúa thành kính quỳ gối trước mặt Quan Âm Bồ Tát, thấp giọng nói gì đó, sau đó cầm ống xăm đầy thẻ trúc xóc mấy lượt.

Đỗ Hà không bái hạ, rảnh rỗi cũng cầm ống xăm bắt đầu lắc.

- BA~ , hai cái cây thăm bằng trúc đồng thời rơi xuống trên mặt đất.

Hai người tới chỗ đoán xăm. Một lão hòa thượng dáng vẻ đạo mạo nghiêm túc ngồi ở chỗ kia. Hắn tiếp nhận quẻ thăm của Trường Nhạc công chúa đưa tới, thành thạo hỏi:

- Quẻ hai mươi sáu, thí chủ cầu chính là điều gì?

Trường Nhạc công chúa có chút xấu hổ, do dự một lát, mới nói:

- Nhân duyên!

- PHỐC!

Nàng vừa nói xong, Đỗ Hà nhin không được cười ra tiếng, trợn tròn mắt:

- Tìm lão hòa thượng giải nhân duyên, cổ nhân thật đúng là không thể nói lý!

Trường Nhạc công chúa có chút giận dữ lườm hắn một cái, lại nhìn lão hòa thượng vẻ kỳ vọng.

Lão hòa thượng như thấy chuyện lạ, lẩm bẩm:

- Minh cầm cổ sắt vận tương phu, nguyệt lý thường nga phối tuần phu; Bất dẫn thanh uyên giai phượng lữ, hoàn kỳ lân chỉ đăng tường phù! Chúc mừng thí chủ, quẻ xăm này đại cát! Hai câu trước cầm sắt tương giai, ý vi phu phụ như Thiên Cung Tiên Tử, nam như Phan An tái thế, tính cách hợp nhau, giúp nhau thường thức tình cảm thâm hậu. Sau hai câu Loan Phượng cùng minh, uyên ương bầu bạn, ý nói cuộc sống mỹ mãn như ý, sẽ có lân tử sinh ra đời.

Trường Nhạc công chúa vừa thẹn vừa mừng, vui vẻ cực kỳ.

Đỗ Hà cũng đem quẻ xăm của mình cho lão hòa thượng.

Lão hòa thượng nói:

- Quẻ thứ tám, thí chủ cầu cũng là nhân duyên?

- Sự nghiệp!

Đỗ Hà cũng không muốn đem hạnh phúc cả đời ký thác vào một hòa thượng vĩnh viễn là xử nam.

- Xuân tới hoa nở như ánh dương, vạn dặm xe tới tiến bảo tài; Như được Vũ môn ba lần sóng, lại như đất bằng dậy thanh lôi. Lại cũng là quẻ đại cát, mọi việc đều cát, thí chủ năm nay tất nhiên bay xa vạn dặm.

Lão hòa thượng không nhanh không chậm nói.

- Thật tốt quá! Đều là đại cát!

Trường Nhạc công chúa thật đúng là có chút mê tín, tựa hồ đã tưởng thật, vui vẻ nở nụ cười.

Đỗ Hà cũng ở một bên, hoài nghi có phải người tìm lão hòa thượng đoán xăm có phải là đại cát hay không.

[/QUOTE]

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

127. Chương 127 : Ông Trời Tác Hợp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc vừa ra tới đường cái thì đột nhiên một hồi chiêng trống vang trời, xuất hiện một đội ngũ đi cà kheo, có Sư, có Long, có Quan Âm Bồ Tát, có Kim Đồng Ngọc Nữ, còn có ông hằm ông hừ, cơ hồ có đủ những nhân vật truyền thuyết trong dân gian, đặc sắc nhất là bọn họ đều đi trên cà kheo, lắc lư tiến đến. Trường Nhạc công chúa vui vẻ, nhón chân muốn nhìn cho rõ. Đỗ Hà biết nàng tâm ý, ôm lấy nàng chen vào.

Đi cà kheo, Trường Nhạc công chúa cũng từng xem qua, hơn nữa còn là danh gia kỹ xảo, luận kỹ thuật thì hơn những nghệ nhân trên đường không chỉ một cấp bậc nhưng vị trí tình huống bất đồng, cảm giác không hề cùng dạng.

Tại đây trong tiếng hoan hô đầy trời, đội ngũ đi cà kheo càng bộc lộ ra năng lực. Trường Nhạc công chúa đoan trang hiền lành cũng bị không khí kích động, vỗ tay bảo hay!

Sau cà kheo là long đăng, còn gọi là Long Vũ, dài đến 20 m, do hơn mười người múa. Một người phía trước dùng tú cầu dẫn Long, còn lại toàn bộ nâng thân, biểu diễn tích các tích Nhị long hí châu, Song long xuất thủy hỏa, Long đăng phi lâu, có thể nói đặc sắc vạn phần. Đỗ Hà, Trường Nhạc đi vào góc đường bên cạnh nghỉ ngơi. Lúc này, một cặp lão phu thê bán trứng luộc trong nước trà chất phác mang một gánh nặng đứng bên cạnh, bọn họ nhìn biển người lộ vẻ bất đắc dĩ.

Lão trưởng nói:

- Đã tới chậm rồi, xem ra không thể tiến vào!

Gánh bán trứng luộc trong nước trà này không thể so như những hàng rong khác, có bếp lò luôn đỏ lửa nên không thể va vào người khác.

Lão bà dốc sức liều mạng gặt đầu, ra về giận dữ:

- Nếu không vì Lão đầu tử người mê rượu thì cũng không tới chậm!

Lão trưởng vội vàng xin lỗi.

Trường Nhạc công chúa hâm mộ nhìn qua bọn họ, nghĩ thầm nếu có thể sống với nhau đến già như vậy thì còn hơn làm công chúa. Đỗ Hà thấy lão phu lão thê đã lớn tuổi như vậy còn phải vất vả làm ăn liền bước đến mua bốn cái trứng luộc trong nước trà.

Lão phu thê thấy có người mua liền tươi cười bán hàng, Đỗ Hà bóc vỏ trứng rồi đưa cho Trường Nhạc.

Trường Nhạc công chúa nhìn trứng luộc trong nước trà rất bình thường nhưng càng là thứ bình thường thì trong hoàng cung càng không có, được Đỗ Hà cổ vũ, nàng kéo khăn che mặt, khẽ cắn một ngụm, trứng gà non mềm quện với mùi thơm lá trà thấm vào miệng, hương vị khác biệt với những thứ bào ngư vậy cá nàng quen ăn.

- Ăn ngon thật.

Trường Nhạc công chúa nói xong, cầm lấy một chiếc trứng chưa bóc vỏ, học theo Đỗ Hà bóc vỏ rồi đưa cho hần.

Đỗ Hà cười tinh nghịch, không dùng tay tiếp lấy mà cúi đầu nuốt chửng.

Trường Nhạc công chúa lại càng hoảng sợ, lườm hần một cái.

Lão bà tử cười nói:

- Tình cảm vợ chồng son thật tốt!

Trường Nhạc công chúa đỏ bừng cả khuôn mặt, thỉnh thoảng liếc trộm Đỗ Hà vài lần, tràn đầy tình ý.

Đỗ Hà càng thản nhiên tiếp nhận xưng hô, thấy ẩn tình trong mắt công chúa liền nắm tay nàng khẽ bóp mấy cái.

Kế tiếp Đỗ Hà mang nàng đi mua đồ, ăn quà vặt, xem mấy trò hài hước trên đường, gần như toàn bộ trò chơi dân gian.

Những thứ mới lạ khiến Trường Nhạc công chúa có kiến thức về cuộc sống còn ít càng thêm vui vẻ.

- Mệt mỏi thật!

Đỗ Hà nhìn khuôn mặt Trường Nhạc đã lấm tấm mồ hôi, thò tay thay nàng xóa đi mồ hôi.

- Ủ!

Trường Nhạc công chúa gặt đầu, nàng vốn yếu ớt từ nhỏ, hôm nay chơi đùa với Đỗ Hà tuy rất vui vẻ nhưng thân thể đã khó có thể chịu nổi.

- Gắng chút nữa, qua hai con đường là tới Phù Dung trì rồi! Chúng ta thuê thuyền nhỏ nghỉ ngơi trên hồ.

Với tư cách nhân vật nam chính của cuộc hẹn, Đỗ Hà sớm đã định ra lịch trình du ngoạn, không xuất hiện tình huống khó xử.

Phù Dung trì nằm ở góc đông nam thành Trường An, cũng gọi là Khúc Giang trì vì nước chảy quanh co, phong cảnh thoáng đãng, bờ có thể đậu thuyền, bên trong trồng các loại thực vật thủy sinh như sen, cát bồ đằng, đình đài lâu các ẩn hiện thấp thoáng, đi thuyền trong ao cũng có một phen tư vị.

Đi vào Phù Dung trì đã thấy hơn mấy trăm đôi nam nữ đứng ở ven bờ, từng tốp chụm lại một chỗ, chưa mấy người lên thuyền. Đang ở xa xa, Đỗ Hà đã nghe thấy có tiếng người tranh chấp.

Đi vào phụ cận, thấy hai câu đối treo hai bên bến tàu, một vế là “Thượng nguyên dạ uyên ương hỷ thủy bỉ dục song phi!”, một vế là “Nguyên tiêu dạ tình nhân phiếm chu kỳ nhạc dung dung”, còn có một bức hoành liên viết “tài tử giai nhân”.

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa nhìn nhau, cùng lộ ra thần sắc hứng thú, không biết bên trong có gì cổ quái.

Đỗ Hà phát hiện trong đám người có Thượng Quan Nghi liền kéo Trường Nhạc công chúa đi tới, kêu một tiếng:

- Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Nghi thấy là Đỗ Hà, vội vàng tiến lên hành lễ.

Đỗ Hà ngăn lại, từ khi có danh là tông sư thư pháp nên nhìn mãi những việc như vậy cũng quen mắt, hẳn cũng ngại lễ nghi phiền phức nên hỏi luôn nguyên do.

Thượng Quan Nghi cười nói:

- Chuyện bắt đầu từ đêm qua, trước kia mỗi lần vào các tiết thượng nguyên, trung nguyên, đêm thất tịch thì bên bờ đều có thuyền nhỏ cho thuê cho du khách chèo thuyền du ngoạn giữa hồ.

Năm nay lại không biết có gì mà trên hồ không hề có lấy một chiếc, chỉ có lời đài dừng văn kết bạn mà Hạ Lan gia bài trí.

Muốn chèo thuyền du ngoạn phải là một đôi tình lữ, hơn nữa đều phải tài hoa mới có thể mượn thuyền du ngoạn.

- Cái này quả thực là chuyện lạ!

Đỗ Hà cũng thấy khó hiểu:

- Hạ Lan gia làm ra động tĩnh lớn như thế, không biết vì sao?

Thượng Quan Nghi lắc đầu:

- Cũng không biết! Dù sao tất có ý, bằng không cũng không ra điều kiện nghiêm khắc như thế, tựa hồ cố ý kích thích văn sĩ thi đấu. Nếu như Thanh Liên tiên sinh muốn du hồ, dùng chữ của người vượt qua kiểm tra cũng không phải vấn đề, duy chỉ có cần khảo nghiệm bầu bạn bên tiên sinh rồi! Cần biết toàn bộ trăm vạn người ở Trường An hai ngày qua chỉ có thể thông qua mới bất quá hơn năm mươi người nam nữ.

Đỗ Hà cười ha hả:

- Có hứng thú thử một lần?

- Đã đến, há có đạo lý thoái lui!

Trường Nhạc công chúa thi họa nhất tuyệt, dĩ nhiên tự tin vào bản thân, cười nói tự nhiên bước tới.

Hành động này của nàng lập tức dẫn đến sự chú ý của cả trăm ngàn người bên Phù Dung trì, ánh mắt đều nóng rực.

Nàng một thân áo trắng hơn tuyết, cặp mắt nhu tình như nước, càng thêm phong thái trang nghiêm không thể xâm phạm, tuy đeo mạng che mặt nhưng vẫn toát lên vẻ tuyệt đại tao nhã, càng kích thích sự hiếu kỳ muốn nhìn rõ dung nhan.

Ánh mắt của chúng nhân tập trung vào nàng khiến những nữ tử quanh thân lập tức ảm đạm, quang huy đặc hữu của nàng khiến dù nữ tử nào có tự tin với dung nhan của mình cũng sinh ra cảm giác tự ti.

E là dù Trường Nhạc công chúa không lộ ra dung nhan, chỉ với khí chất đặc thù của nàng đã có thể áp chế hết thấy.

Đỗ Hà cũng bắt giắc gần bước đuổi kịp, sánh vai cùng đi với Trường Nhạc.

Hai người bọn họ, một tuấn tú như Phan An Tổng Ngọc, một mỹ lệ như Tây Thi Chiêu Quân, bất luận ai cũng có thể khiến cho người đổ kỵ tướng mạo, lại để cho người đổ kỵ khí chất, đứng đơn độc lại càng khiến người thêm ghen ghét, nhưng kết hợp lại với nhau càng bổ sung cho nhau, đúng là ông trời tác hợp một đôi.

Mấy trăm tài tử giai nhân bốn phía im lặng nhìn qua, trong mắt không hề có tình cảm ghen ghét, chỉ có tán thưởng: Chỉ có nàng mới xứng đôi hần, cũng chỉ có hần mới xứng đôi nàng.

- Nhị vị không biết triển hiện tuyệt kỹ gì? Một trưởng lão qua tuổi thất tuần đi tới, tựa hồ là người phụ trách.

- Nàng vẽ tranh ta viết lưu niệm!

- Hấn đề chữ, ta vẽ tranh!

Hai người phối hợp khăng khít, tâm ý tương thông, đồng thời nói ra.

Hai người yên lặng đối mặt, cười khẽ, tuy bọn họ coi trọng lẫn nhau nhưng vẫn cảm giác được tâm ý tương thông.

Trường Nhạc công chúa đi tới trước án, hít một hơi thật sâu, lẳng lặng tập trung tư tưởng suy nghĩ, hoàn toàn bỏ qua ngoại vật, nghĩ đến cảm giác tùy tâm mà vẽ lần trước, bất giác ngòi bút trong tay đã vô thức chuyển động.

Cũng không biết qua bao lâu, bên người đột nhiên có người lên tiếng:

- Hoa sen?

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy Đỗ Hà đang đứng bên cạnh thưởng thức.

Trường Nhạc công chúa lúc này mới biết vừa rồi mình vẽ hoa sen, cũng biết trong lúc bất tri bất giác mình đã hoàn thành một bức vẽ có thể sánh được với bức Hiệp khách hành.

Nàng cũng lại một lần nữa cảm nhận được thiên ý hội họa, dụng tâm mà vẽ.

Trong sát na nhập thiền, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến Đỗ Hà, Đỗ Thanh Liên nên bức họa nàng vẽ ra là hoa sen gần bùn không tanh mùi bùn. Thường nhân vẽ sen chú trọng vẽ lá để dùng nó tô điểm cho vẻ đẹp của hoa sen.

Bức họa của Trường Nhạc công chúa là ngoại lệ, nàng dùng cảnh phụ trợ là bùn lầy, từ đó làm toát lên vẻ đẹp tinh thần thuần khiết của hoa sen.

Vẽ đã đẹp, ý cảnh đẹp hơn!

Đối mặt với một bức họa như thế, ngoại trừ nói một câu yêu sen, Đỗ Hà cũng thật sự tìm không ra bất luận câu chữ nào phù hợp để đề lên bức họa.

Hấn đề bút, vung lên mà thành.

Trường Nhạc công chúa thấp giọng thì thầm: “Thủy lục thảo mộc chi hoa, khả ái giả thậm phiền. Tấn đào uyên minh độc ái cúc. Tự lý đường lai, thế nhân thậm ái mẫu đơn. Dư độc ái liên chi xuất ứ nê nhi bất nhiễm, hạo thanh khuê nhi bất yêu, trung thông ngoại trực, bất mạn bất chi, hương viễn ích thanh, đình đình tịnh thực, khả viễn quan nhi bất khả tiết ngoạn yên. Dư vị nam, hoa chi ẩn dật giả dã; Mẫu đơn, hoa chi phú quý giả dã; Liên, hoa chi quân tử giả dã. Y! Cúc chi ái, đào hậu tiên hữu văn. Liên chi ái, đồng dư giả hà nhân? Mẫu đơn chi ái, nghi hồ chúng hĩ.”

Giọng nàng không lớn nhưng lại rành mạch truyền đến tai mỗi người.

Hoa sen thân ở trong bùn nhưng không tanh mùi bùn, không theo thế tục, giữ mình trong sạch tự nhiên, không lộ ra mị thái, tinh thần thật đáng ngưỡng mộ, chỉ mấy trăm chữ ngắn ngủi đã phát huy cực độ được tinh thần này.

Mọi người ở đây đều có bản lĩnh văn học nhất định, vừa nghe xong đều sợ hãi thán phục.

Ánh mắt Trường Nhạc công chúa càng hiện lên vẻ bội phục từ đáy lòng, nàng cũng không biết bản thân vẽ ra ý gì nhưng Đỗ Hà chỉ trong nhất thời đã nghĩ ra văn từ tinh diệu như vậy để ca ngợi hoa sen.

Tài hoa như thế sao Tào Tử Kiện bảy bước thành thơ có thể so sánh? Nghĩ đến Đỗ Hà rất có thể là vị hôn phu tương lai của mình, trong lòng nàng tràn đầy tự hào.

Chợt nghe được sau lưng truyền đến một tiếng thét kinh hãi, quay đầu nhìn lại đúng là chỗ lão giả kia, nghĩ ra chắc hẳn đã chứng kiến bức họa của Trường Nhạc công chúa.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

128. Chương 128 : Oan Gia Ngõ Hẹp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thần họa phía bắc điểm vọng, có thể tương đề với Diêm Thị lang của triều đình ta.

Diêm Thị lang tức là Diêm Lập Bản.

Có câu truyền rằng: Đỗ Thanh Liên chữ, Diêm Lập Bản họa, chính là Trường An lương tuyệt.

Lại có người vẽ sánh được với Diêm Lập Bản?

Trong lúc nhất thời, cả bốn phía bến tàu đều động dung, nhao nhao chen lên quan sát.

Lão giả liền bảo mọi người dạt ra rồi treo bức họa lên trước mặt mọi người khiến nhất thời cả bến tàu náo nhiệt.

Tụ tập tại đây phần lớn đều là văn nhân nhâ sĩ có chút danh vọng của vùng Trường An, mà đại đa số văn nhân nhâ sĩ đều có tính tình “đặc biệt” riêng của mình nên lúc này đều không nhịn được lên tiếng nghị luận.

Đột nhiên, trong đám người có một người kêu lên:

- Đây là Đỗ thể tự, ta đã thấy Đỗ thể tự của Đỗ tiên sinh, đương thời cũng chỉ có Đỗ tiên sinh có thể viết ra chữ có thần vận thể này, người nọ là Đỗ tiên sinh.

Mỗi người ý đồ tìm kiếm thân ảnh của Đỗ Hà nhưng hắn đã lên thuyền con đi xa.

Lại có người kêu lên:

- Năm Trinh Quán thứ bảy, bệ hạ đã hạ chỉ ban hôn Trường Nhạc công chúa gả cho Đỗ tiên sinh, mà Trường Nhạc công chúa tinh thông thi họa, người nữ kia chính là nàng.

- Trường Nhạc công chúa!

Nguyên một đám đều kinh hô.

- Hôm nay có thể nhìn thấy Trường Nhạc công chúa vẽ, Đỗ tiên sinh viết chữ, không uổng chuyến đi này!

Mỗi người đều cảm khái.

Người có lòng đều muốn có được bức tranh treo ở trên.

- Lão trượng, ta nguyện ra 100 ngân lượng mua sắm bức họa này!

Một người mở đầu, mỗi người đều theo đó nâng giá, trở thành hiện trường đấu giá, cuối cùng giá cả thậm chí nâng lên 1300 ngân lượng, chính thức trở thành vật thiên kim.

Lão giả thu hồi bức vẽ, cao giọng nói:

- Tiểu thư nhà ta nói, bức họa này đem vật quy nguyên chủ. Nếu Đỗ tiên sinh vô tâm tới lấy thì sẽ treo tại chính đường của Túy tiên thuyền, Túy tiên hàng ngày mai khai trương, tiểu thư nhà ta nguyện ý cùng chư vị ngao du Phù Dung trì.

Mạn thuyền Túy tiên trang điểm xa hoa lộng lẫy, một thiếu nữ dựa ở đầu thuyền, nhìn bóng dáng phía xa như có như không, thờ dài:

- Chỉ có nàng mới xứng đôi hắn!

Đỗ Hà đẩy mái chèo, xuôi thuyền về giữa hồ.

Thuyền của bọn họ xem ra là chuyên dùng để du ngoạn trên hồ, tuy đơn sơ nhưng thực dụng. Trên thuyền có mũi bồng, dùng để che nắng nhưng không ảnh hưởng thị giác, có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

Tựa nhẹ vào mạn thuyền, cảm giác thân thuyền khẽ động, phóng mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy thành Trường An náo nhiệt, cùng với chỗ giữa hồ vắng lặng nơi bọn họ đang ở như hai thế giới tách biệt.

Ánh trăng chiếu rọi giữa hồ, cảm giác trên trời có trăng, trong nước có trăng, không phân biệt đâu là trời, đâu là nước.

Trong khoang thuyền chuẩn bị rượu và đồ nhắm lửa than, có thể thấy được ông chủ chuẩn bị đầy đủ, càng làm cho Đỗ Hà vui mừng, thậm chí thấy cả cần câu mỗi câu, cũng đủ thấy tâm tư ông chủ tinh tế tỉ mỉ.

- Câu cá sao?

Đỗ Hà nhìn cần câu có chút động tâm, lúc hắn còn nhỏ ở nông thôn thường đi câu cá, ấn tượng sâu nhất là năm mười hai tuổi, trên thượng du bị vỡ đập chứa nước, hắn câu được một con trắm cỏ tới mười cân. Nếu lúc ấy hắn đã không bắt đầu luyện công thì quả thực không có sức đem con cá lên bờ.

Trong ký ức của hắn, câu cá đã là chuyện rất xa xôi, hôm nay thấy cần câu trong khoang thuyền nên lại động tâm.

Trường Nhạc công chúa lúc này cũng đã bỏ khăn che, lộ ra dung nhan kinh thế, lắc đầu.

- Ra đây, ta dạy cho nàng!

Đỗ Hà cầm cần câu, mắc mồi, hướng dẫn cho nàng biết cách câu cá.

Câu cá vốn không khó, bọn họ cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, không cần yêu cầu nhiều, chỉ cần câu được cá là đủ. Trường Nhạc công chúa thiên tư thông minh, chỉ được chỉ điểm qua cũng đã sơ bộ nắm giữ bí quyết, nhìn chăm chăm vào phao.

Chợt phao chúi mạnh vào nước, Trường Nhạc công chúa kinh hỷ kêu to, là lần đầu tiên thấy chuyện như vậy nên cực kỳ vui vẻ, quên lời hướng dẫn của Đỗ Hà nên hỏi dồn:

- Mắc câu rồi, mắc câu rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Đỗ Hà không nhúng tay, chỉ ở một bên chỉ điểm, kéo cần dần dần rồi nhấc mạnh thả ra mấy lần!

- “Véo” một tiếng, Trường Nhạc kéo lên một con cá to.

Đỗ Hà tay mắt lanh lẹ, thò tay bắt cá ném vào giỏ trúc.

Trường Nhạc công chúa mừng rỡ như điên, hoa chân múa tay vui sướng.

- Ta câu được cá, ta câu được cá!

Tuy chỉ là một con cá nhưng là thứ mà lần đầu tiên nàng tự thân có được nên vui vẻ khó nói lên lời.

- Câu cá cần nhất tĩnh tâm, nàng kêu lớn như vậy sẽ dọa cá chạy mất đấy!

Đỗ Hà vẫn ra vẻ sư phụ chỉ điểm.

- Hừ, đắc ý gì chứ? Con đầu tiên là muội câu đấy!

Trường Nhạc công chúa tâm tình vui sướng, cũng bỏ vẻ đoan trang vốn có, đắc ý hừ một tiếng.

Sắc mặt Đỗ Hà có chút khó coi, muốn làm cho nàng bị đả kích để chứng tỏ bản lĩnh sư phụ, càng nhìn chăm chăm vào mồi câu.

- Lại tới nữa,

- Con thứ ba rồi.

- Ha ha, mắc câu rồi.

Mới đầu Trường Nhạc công chúa còn cần Đỗ Hà bắt cá, mắc mồi, nhưng sau mấy lần thì nàng đã không cần sự phụ.

Đỗ Hà càng ngày càng phiền muộn, cuối cùng khi Trường Nhạc công chúa câu được con cá thứ sáu, vô tình nói:

- Ta hiểu rồi, cá ở đây nhất định tất cả đều là cá đực đấy, thấy sắc nảy lòng tham nên chỉ cần câu của nàng mà thôi.

Trường Nhạc công chúa phì cười.

Đang lúc bọn họ nói chuyện thì trên mặt hồ truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Đỗ Hà định thần nhìn lại, nguyên lai là một chiếc thuyền lớn và một chiếc thuyền nhỏ va vào một chỗ.

Thuyền nhỏ dĩ nhiên không chịu được, úp sập xuống mặt hồ, một nam một nữ trên thuyền ngã cả xuống hồ, chiếc thuyền lớn cũng chòng chành.

Đỗ Hà lấy lại bình tĩnh, khua mái chèo bơi tới. Nam tử trên thuyền nhỏ bế nữ hài tử đặt lên đáy thuyền lật úp.

Liền tại lúc này, từ bong thuyền lớn có một đám người tiến ra, trên thuyền thắp đèn đuốc sáng trưng chiếu rõ như ban ngày.

Nhóm người trên boong thuyền phần lớn đều mặc y phục Đột Quyết kỳ dị, nghe theo sự chỉ huy của một nữ tử, nhìn nàng môi hồng răng trắng, tương đối xinh đẹp, ăn mặc y phục vẻ trung tính nhưng chẳng biết tại sao khiến người ta cảm thấy có chút buồn nôn.

Xem thần thái của bọn chúng, Đỗ Hà thâm kê không ổn, đám người này chắc không phải hiền lành gì.

Quả nhiên nàng kia thấy hai người nổi trên mặt nước thì hét lên:

- Tặc tiểu tử, không có mắt phải không!

Lời vừa ra khỏi miệng đã khiến Đỗ Hà ở xa giật mình, hiểu được cảm thụ lúc trước, tên kia là nam nhân nhưng có bộ dạng nữ nhân, chỉ có khi mở miệng mới lộ đuôi.

Người bị đụng ách chừng là một con mọt sách, nghe tiểu bạch kiểm kia tức giận mắng thì cúi đầu chịu lỗi.

Tiểu bạch kiểm phần nộ quát:

- Con mẹ ngươi, làm ô uế quần áo ta há có thể tha cho ngươi! Đánh hấn cho ta.

Nghe hấn ra lệnh, sáu bảy người cầm gậy trúc dài hung hăng đẩy hai người kia.

Con mọt sách kinh hô:

- Đừng đừng như vậy, muốn đánh đánh ta, Vân nhi sẽ không chịu được lạnh.

Hấn nhin đau, chịu lạnh ôm lấy nữ nhi kia vào lòng, mấy cây gậy trúc vụt tới tấp vào lưng con mọt sách.

- Lẽ nào lại như vậy!

Biến cố xảy ra khiến Đỗ Hà lòng đầy căm phẫn, Trường Nhạc công chúa cũng tái mặt.

Chỉ là bọn họ cách nhau khá xa, muốn cứu cũng bất lực, chỉ có thể lòng như lửa đốt nỗ lực chèo thuyền.

Tiểu bạch kiểm tựa hồ tâm lý biến thái, nghe con mọt sách kêu đau lại đắc ý phá lên cười, tiếng cười cực kỳ chói tai.

Đỗ Hà đột nhiên nhìn thấy cá bên trong giỏ trúc liền với tay bắt lấy một con chừng năm phân bắn mạnh vào cái miệng đang há to của tiểu bạch kiểm.

Tiếng cười của tiểu bạch kiểm lập tức dừng lại, thủ đoạn của Đỗ Hà tức giận thủ đoạn của hấn rất âm độc tàn nhẫn nên ra tay cũng rất nặng, bắn thẳng con cá vào cổ họng.

Tiểu bạch kiểm ngậm con cá chết ngang yết hầu, thở không nổi, lặn ra giẫy dụa trên boong thuyền.

Những người còn lại đều sợ hãi, buông tha con mọt sách, nâng tiểu bạch kiểm dậy.

Đỗ Hà thừa cơ lái thuyền tiến lên cứu viện, con mọt sách cũng vội vàng nhân cơ hội bơi lại phía Đỗ Hà, song phương tới gần thì dùng mái chèo kéo lên.

Tiết trời đang đông, gió lạnh thấu xương, nước trong hồ lạnh băng.

Con mọt sách cùng nữ tử kia đều yếu nhược, cả hai đều lạnh run, rung lên cầm cập.

- Làm sao bây giờ!

Trường Nhạc công chúa luống cuống!

- Sinh đại hỏa, lột y phục của hai người ra, nếu không ngấm nước chết mất.

Trong lúc nguy cấp, cũng may Đỗ Hà vẫn bảo trì tỉnh táo.

Hắn cởi bỏ quần áo ngoài sông nước của con mọt sách rồi treo lên màn, lau khô thân thể rồi dùng áo khoác bọc lên.

Bên kia Trường Nhạc công chúa cũng xử lý xong xuôi, cởi áo da cừu của mình cho nữ tử kia mặc vào.

- Trường Nhạc, nàng đem rượu cho bọn họ uống xua lạnh, ta đi lấy mấy bộ y phục đến!

Lúc hắn nói câu này đã nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu bạch kiểm này cần rõ không thua gì Lý Thừa Càn!

Hắn chèo thuyền nhỏ tiến về phía trước chừng một trượng liền đem mái chèo quăng xuống mặt hồ.

- Lão công, chàng muốn gì?

Trường Nhạc công chúa sợ hãi, đừng nói chiếc thuyền lớn này cao hơn trượng, khoảng cách từ họ đến nó cũng hơn mười bước, sao sức người có thể vượt qua?

Đỗ Hà không đợi Trường Nhạc công chúa mở miệng, cả người đã như tên rời cung, một cước bay vọt bốn bước, đạp lên mái chèo lại lẳng không rơi vào chiếc thuyền nhỏ đã bị lật, hai chân tiếp tục đạp mạnh nhảy lên đầu thuyền lớn.

Trường Nhạc công chúa nhìn đến sông sừ, trong mắt hiện lên vẻ mê say, lang quân mà mình nhìn trúng quả nhiên cao minh!

Đối với Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện, mọi người trên boong thuyền đột nhiên chấn động, lại càng hoảng sợ, không thể nào ngờ là hắn sẽ lên được thuyền.

Tiểu bạch kiểm đã được hạ nhân giúp đỡ lấy ra được con cá khỏi cổ họng, thấy Đỗ Hà cường ngạnh như thế cũng không dám mạnh động, khàn giọng nói:

- Tráng sĩ có lý rồi, tại hạ là Xưng Tâm ở phủ Đông Cung, không biết có gì...

Lời hắn còn chưa dứt!

Đỗ Hà phá lên cười, lạnh lùng nói:

- Phủ thái tử, lại là người của phủ thái tử! Xưng Tâm ngươi là người bán mông cho thái tử?

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

129. Chương 129 : Giáo Huấn Thỏ Nhân Gia (sủng Nam)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyện làm nam sủng cũng không phải hay ho gì, huống chi là nam nhân làm nam sủng càng khiến người ta cảm giác buồn nôn. Đối với việc này, Xưng Tâm cũng một mực coi là nghịch lân, hôm nay lại để cho Đỗ Hà chọc lầy nghịch lân không nói, còn nói khó nghe như thế sao có thể chịu được nhục nhã, bất chấp hậu quả, nghiêm nghị quát:

- Người đâu, bắt lấy hắn, đánh chết cho ta!

- Hay cho cậu đánh chết, xem là người đánh ta hay ta đánh người!

Đỗ Hà vốn đã kinh tởm tên thỏ nhân gia này, nghe một câu kia càng tràn đầy phẫn nộ.

Suy bụng ta ra bụng người, có thể tưởng tượng thứ chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng hung hăng càn quấy càn rỡ đến mức nào.

Hắn vừa mới nói xong liền như mảnh hổ vọt lên ra tay trước. Hắn đã từng chịu thiệt trước thị vệ Đông Cung, xét bản sự cá nhân thì mỗi thị vệ Đông Cung kém xa hắn nhưng vì bảo hộ hoàng trữ nên thị vệ ngoại trừ luyện tập võ nghệ bản thân còn thao luyện cả trận pháp.

Trận pháp này do quân thần Lý Tĩnh sáng chế tại Đại Đường, chuyên môn dùng để đối phó hảo thủ võ nghệ cao cường, nếu bị vây vào vòng vây thì chỉ cần đối địch mười người, xác thực như đối chiến bốn mươi năm mười người, càng lợi hại!

Cho nên lần này hắn nhanh chóng di động, làm cho địch nhân không thể hình thành xu thế vây kín, vọt tới trước một gã hộ vệ, hét lớn một tiếng, quyền đầu như đạn pháo đánh vào trên bụng.

Nhanh, quá nhanh!

Hộ vệ Đột Quyết hộ vệ dù không phải đại nhân vật nhưng cũng là thân kinh bách chiến, là hảo thụ trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc trong Đông Cung, sớm đã chuẩn bị chiến đấu nhưng trước mặt Đỗ Hà vẫn không có năng lực chống cự.

Quả đấm của hắn không lớn, nhưng đánh vào phần bụng như thiết chùy khiến nhất thời không thể dậy nổi. Đỗ Hà cũng không có cho đối phương cơ hội phản ứng, lấy khuỷu tay thúc vào huyệt Thái Dương đánh ngã xuống đất, thuận tay lột bỏ áo khoác lông cừu. Trên boong vang lên tiếng quát tháo huyên náo, Đỗ Hà khiến cả đám chưa kịp hiểu gì đã ngã lăn ra.

Đỗ Hà như mảnh hổ áp sát công tới thỏ nhân gia kêu là Xưng Tâm kia. Hai gã hộ vệ Đột Quyết thấy tình thế không ổn, phân ra tả hữu ngăn chặn Đỗ Hà.

Đỗ Hà lạnh lùng cười cười, lập tức ngừng chân rồi bước lên, quyền trái đánh vào mặt một tên, chân kia đá vào âm đạo tên còn lại. Hai tên cùng ngã vật ra, mất sức chiến đấu, trước khi ngã cũng đồng thời bị Đỗ Hà lột áo khoác.

Tiếp đó hắn ra khỏi vòng vây, ném ba chiếc áo khoác lên chiếc thuyền nhỏ, lại quay người bày ra tư thế chiến đấu:

- Đến đây đi!

Lúc hắn đối địch ưa thích động não để thắng, biết trận pháp đối phương cao minh, không dễ ngạnh phá nên áp dụng phương thức du đấu, hoặc thiếp thân tiến công không để bày trận hoặc rút xa để bày trận cũng không trối được hắn.

Mọi người kích động, thủy chung không người nào dám dẫn đầu đánh ra, Đỗ Hà võ nghệ cao cường, hơn nữa xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn tàn nhẫn, trận pháp bọn chúng không cách nào vận chuyển, nguyên một đám cũng không muốn xuất đầu.

Đỗ Hà cười dài một tiếng, cũng không ngốc chui vào mà quan co vòng vèo phóng tới thỏ nhân gia. Đúng là tiến công chỗ địch phải cứu trong binh pháp!

Quả nhiên bọn chúng là bảo tiêu của Xưng Tâm nên thấy hấn nguy nan sẽ không ngồi yên, chia làm hai tốp, một yểm hộ phía trước, một công tới hai người hấn.

Chỉ thấy Đỗ Hà lắc mình tránh đi thế công, như ác báo lén vào giữa hai hộ vệ, một khuỷu tay đâm vào bên trái hộ vệ kia ngực dưới sườn, tay phải gạt quyền địch, gã bên trái vừa ngã xuống đất thì hấn đã túm tóc gã bên phải rồi lên gối.

Trong khoảnh khắc, Đỗ Hà đã đánh bại năm người. Đám người còn lại hai mặt nhìn nhau, thần sắc bất an, càng thêm sợ hãi.

Đỗ Hà thấy đối phương chỉ còn lại chín người, không thể tạo thành trận thế, cũng không né tránh, như mãnh hổ chụp một cái khiến cả chín đổ thành một đoàn. Chiến sự trong nháy mắt chấm dứt.

Bong thuyền chỉ còn lại Xưng Tâm, Đỗ Hà dūr tợn bước tới. Xưng Tâm liên tiếp lui về phía sau, đến khi chạm phải mạn thuyền không thể lui thì hoảng sợ nhưng cố trấn định:

- Ta là người của phủ thái tử, nếu như ngươi thức thời mau mau rời đi, bằng không thì ..

Đỗ Hà vốn định tát một cái nhưng nghĩ lại cảm thấy có chút buồn nôn. Với tư cách là một nam nhân bình thường, hấn thật sự không muốn chạm vào một tên thỏ nhân gia liền lui xuống.

Xưng Tâm còn cho là dọa được Đỗ Hà liền thở hắt ra, lại thấy đối phương bước tới, trên tay cầm một thanh cương đao sáng loáng.

- BA~! một tiếng, mặt đao thép đánh vào mặt Xưng Tâm khiến nhất thời hấn lên một đạo đỏ thẫm.

Xưng Tâm hét lên một tiếng, hai mắt đầm lệ mịt mờ, ôm mặt vẻ đau khổ. Nếu là nữ tử, Đỗ Hà thật đúng là không hạ thủ được nhưng thấy vẻ này của thỏ nhân gia, trong lòng của hấn chỉ có cảm giác buồn nôn, nhớ tới con mọt sách vô cớ bị đánh cũng không khách khí, liên tục đánh xuống khiến khuôn mặt “xinh đẹp” bầm lên như mặt heo, hàm răng thiếu đi nhiều cái, dù có cha mẹ ở đây cũng không nhận ra nhi tử bảo bối.

Xưng Tâm sao có thể chịu được đối đãi như thế, khóc lóc cầu xin.

- Tự mình nhảy xuống!

Đỗ Hà kẻ đao ngang cổ Xưng Tâm, buộc hấn nhảy xuống Phù Dung trì, cho hấn ném tư vị đông lạnh.

Từ đường cũ quay trở về thuyền nhỏ, Trường Nhạc công chúa quan tâm chạy ra đón chào, nằ ở trong khoang thuyền thấy được một màn Đỗ Hà nghiêm trị Xưng Tâm nhưng không thấy được lúc chém giết, không biết hấn có bị thương hay không.

Đỗ Hà mỉm cười trấn an, hỏi tình huống của hai người kia. Thư sinh kia uống rượu nóng, phủ thêm áo khoác da mà Đỗ Hà quăng ra nên thần sắc đã tốt lên rất nhiều, nữ cũng đồng dạng, chỉ là thần khí có chút bất lực. Nghĩ đến cũng đúng, một đôi tình lữ vốn đang chàng chàng thiếp thiếp, lại bất ngờ bị đánh, dù ai cũng không chịu nổi.

Bởi vì Xưng Tâm xuất hiện, hai người Đỗ Hà cũng mất hứng thú du ngoạn, chèo thuyền về bờ. Trên đường nói chuyện phiếm, lại ngoài ý muốn biết được con mọt sách tên là Thôi Dịch, là người của Thôi gia. Hơn nữa còn là thứ tử, địa vị không giống bình thường. Thôi Lô Lý Trịnh Vương là năm thế gia vọng tộc thời Tùy Đường, hoàn toàn có thể nói là gia tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất Đại Đường.

Chỉ có điều gọi hấn con mọt sách cũng một chút không giả, thành thành thật thật, mỗi tiếng nói cử động khiêm cung hữu lễ, dù Xưng Tâm đối với hấn như thế nhưng tựa hồ cũng không có ý định truy cứu, biểu hiện tư thái đại lượng. Nhất là sau khi biết được thân phận của Đỗ Hà thì xem hấn như tiên sinh. Đỗ Hà cười thâm, trên đời còn có loại người này.

Bất quá thật đúng là đừng nói, học thức Thôi Dịch quả thực khiến người ta kinh hãi, bất luận Đỗ Hà nói cái gì, hấn đều có bốn sự phù hợp nói chuyện, hơn nữa đều biết kỹ hơn Đỗ Hà. Đỗ Hà cũng không khỏi tán thán:

- Thôi huynh học thức uyên bác, thật khiến người sợ hãi thán phục.

Thôi Dịch khiêm tốn cười nói:

- Thôi mỗ chỉ là yêu thích đọc sách mà thôi, Thôi gia ta tàng thư hơn trăm triệu cuốn, mỗi cuốn đều xem thì ai cũng có thể như ta.

Đỗ Hà bị dọa đến ngậm miệng, đọc đến mấy chục vạn quyển sách thực sự không biết mất bao nhiêu thời gian, cũng không dám suy nghĩ.

Bỏ neo cập bờ, Thôi Dịch dẫn nữ tử kia liên tục nói lời cảm tạ, tỏ vẻ ân cứu mạng, trọn đời không quên, dù ngày sau xông pha khói lửa cũng không tiếc.

Nếu là thường nhân, đây có lẽ là lời khách sáo nhưng với nhân vật cực kỳ cổ hủ như Thôi Dịch thì chắc không phải nói chơi. Chỉ là Đỗ Hà cũng không để ý nhiều, hẳn cứu người cũng căn bản không phải là vì báo đáp.

Hết hứng thú dạo chơi trên hồ nhưng bọn họ cũng không muốn trở về, tiếp tục dạo chơi Phù Dung viên. Hôm nay Phù Dung viên có cảnh tượng mới, hoa đăng treo đầy vườn nhưng đều thấp, trên đó viết đủ loại câu đố để suy đoán.

Hàng trăm hàng ngàn người vây quanh hoa đăng, suy đoán, đấu trí đấu lực, cũng có một phen tư vị. Dưới sự đề nghị của Trường Nhạc công chúa, bọn họ cũng thi phá giải xem ai phá nhanh hơn.

Trường Nhạc công chúa mặc dù trí tuệ không tầm thường, nhưng ở phương diện này lại thua kém Đỗ Hà rất nhiều, thắng bại không cần nói cũng biết.

Đương nhiên hai người cầu chính là niềm vui thú, cũng không phải thắng bại.

Bọn họ đi vào Phù Dung lâu, đến gần hai hoa đăng không có ghi gì, Trường Nhạc công chúa có chút không phục nói:

- Không bằng chúng ta tất cả ghi một câu, nhìn xem ai để cho người khác đoán được trước?

- Vây đi!

Đỗ Hà mượn bút của du khách, trầm ngâm một hồi lâu, nhớ tới một câu đố tuyệt diệu, tiện tay viết lên.

- Không phải trắng không phải đen, càng không phải hồng hoàng, giống mèo chó mà không phải gia súc, lại không phải dã thú; Thơ cũng có, từ cũng có, trên Luận Ngữ cũng có, đối với Đông Tây Nam Bắc mơ hồ, tuy là đoán phẩm, nhưng lại diệu văn.

Trường Nhạc công chúa đọc xong nhú mày.

Đỗ Hà đem bút giao cho nàng.

Trường Nhạc công chúa viết lên đèn ***g:

- Đường Ngu có, Nghiêu Thuấn không; Thương Chu có. Thang Vũ không; Cổ văn có, kim văn không, quả thực là một câu đối tương đối thâm ảo.

Du khách bốn phía đã chú ý tới hai người bọn họ, thấy câu đối mới liền tiến lên cả để xem. Câu đối của Trường Nhạc công chúa rất nhanh lại để cho người đoán ra, là chữ “khẩu” nhưng câu của Đỗ Hà lại làm khó hết thấy mọi người.

Qua một lát, đã có ngàn người tụ ở chỗ này, đối mặt với câu đối của Đỗ Hà đều nhăn nhó. Thấy người ngày càng nhiều, Đỗ Hà vội vàng kéo Trường Nhạc công chúa rời đi. Lại không biết câu đối lần này của hắn đã khiến toàn bộ văn nhân nhà sĩ Trường An khó ngủ.

Tâm thần của Trường Nhạc công chúa cũng ở tại câu đối kia, không rảnh du ngoạn rồi. Đỗ Hà cũng không tiết lộ, khó khăn mới có niềm vui, nếu như đơn giản đạt được đáp án vậy mất đi

ý nghĩa.

Cả đêm dạo chơi vui vẻ cũng tới lúc kết thúc. Bất tri bất giác đã đến rạng sáng , cho dù đến cuối cùng Trường Nhạc công chúa không thể đoán được đáp án nhưng đã tới lúc ly biệt.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

130. Chương 130 : Đại Độ Thiết Khiêu Khích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên đường quay trở lại hoàng cung, tay của hai người không biết từ khi nào đã nắm chung một chỗ. Tới gần Hoàng thành, cả hai đồng thời dừng bước, không muốn bước thêm.

- Ta phải đi!

Trường Nhạc công chúa cúi đầu.

- Ừ!

Đỗ Hà lên tiếng, đột nhiên can đảm ôm lấy nàng, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, thừa dịp nàng kinh hô, đầu lưỡi điên cuồng tiến vào.

Trường Nhạc công chúa cảm giác chấn động, lại giật mình vừa then, cắn chặt hàm răng liền bị đầu lưỡi đối phương phá vỡ mà vào, ưm một tiếng, mắt phượng hướng nên để Đỗ Hà hôn lên, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Trên đường đủ tiếng người truyền đến.

Đỗ Hà rời môi của nàng, cắn vào dải tai nói:

- Có thể được hôn công chúa, chết cũng cam nguyện.

Thân hình Trường Nhạc công chúa càng mềm đi, hai gò má đỏ ửng như lửa, vội vàng dùng một chút lý trí còn sót lại đẩy hấn ra, mặc cỡ cũng không quay đầu lại chạy trở về cung. Đỗ Hà mỉm cười, thường thức dư vị còn sót lại rồi quay lại phủ Thái Quốc Công.

Hôm sau là ngày cuối cùng của tết Nguyên Tiêu, Đỗ Hà cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Ngày hôm nay hấn mời Lý Tuyết Nhạn, thông thống khoái khoái cùng nàng chơi suốt một ngày.

Tết Nguyên Tiêu chấm dứt, vẫn không ai nghĩ ra câu đố của Đỗ Hà. Có người thậm chí đùa giỡn xưng là “một đề làm khó trăm vạn người”, Đỗ Hà lại một phen nổi danh, bất quá cũng có người nói không có đáp án nên không thể đoán ra.

Cuối cùng dưới sự truy bức của Đỗ Như Hối, Đỗ Hà mới nói ra đáp án: Sai mê (giải đố).

Không phải trắng, không phải đen càng không phải hồng hoàng vậy là chữ “Thanh”. Chữ giống hồ ly mèo chó phảng phất nhưng không phải gia súc, lại không phải dã thú chính là “khuyển”, ghép lại vào nhau là chữ Sai!

Thơ cũng có, từ cũng có, trên Luận Ngữ thượng là chữ Ngôn, đối với Đông Tây Nam Bắc mơ hồ là chữ Mê!

Hai câu cộng lại chính là Sai mê!

Tin tức truyền ra khiến mọi người đều thán phục, khen Đỗ gia Nhị Lang kiêm văn võ, có thể so sánh Chu lang (Chu Du) ngày xưa, toàn Trường An còn kêu thân mật hấn là Đỗ lang. Đỗ Hà hôm nay đi trên đường cái cũng rất cảm thấy có mặt mũi.

Hôm nay chạng vạng tối, Đỗ Hà xử lý xong chuyện bên trong, giải tán quân đội, cùng La Thông, Phòng Di Ái đồng hành, tan tằm về nhà.

Cả đám vừa đi ra hoàng cung, đột nhiên có một bóng người tối sầm vọt tới trước mặt, Đỗ Hà nhú mày, nhận ra là Tiết Duyên Đà Đại Độ Thiết. Hai mắt Đại Độ Thiết tràn đầy khiêu khích. Đỗ Hà dừng bước, trong lòng biết Đại Độ Thiết đến vì hấn.

Đại Độ Thiết đi vào phụ cận, quát:

- Tiểu tử, Trường Nhạc công chúa như đóa hoa xinh đẹp nhất trên thảo nguyên, vẻ đẹp của nàng là thuộc về thảo nguyên, là thuộc về cường giả, thuộc về ta, lại càng không thuộc về ngươi. Có gan cùng ta quyết đấu, ta muốn đoạt lấy Trường Nhạc công chúa trên tay ngươi Đỗ Hà trầm xuống.

La Thông cũng theo đó biến sắc.

Phòng Di Ái càng tức giận đến mức hồ trờng trờng, không nói hai lời, trực tiếp một quyền đánh thẳng ngực Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết khinh thường hừ lạnh một tiếng, duỗi một tay tới đón.

- Phanh! một tiếng!

Quyền chưởng tương giao!

Đại Độ Thiết thần sắc kịch biến!!

Phòng Di Ái từ trước đến nay kính trọng Đỗ Hà, Đại Độ Thiết nói năng vô lễ như thế, càng nói thẳng sẽ đoạt chị dâu của mình, tức giận đến nổi trợn lồi đình, một quyền chém ra với thập thành lực đạo.

Đại Độ Thiết tự cho mình rất cao, thấy Phòng Di Ái quyền cước thô鄙, chiêu thức trăm ngàn chỗ hở nên rất khinh thường, chỉ đưa một tay ra đón, hơn nữa chưa sử dụng toàn lực.

Kết quả có thể nghĩ!

Đại Độ Thiết căn bản không thể nào ngăn cản, rắc một tiếng, cánh tay của hấn trực tiếp đứt gãy, thể quyền của Phòng Di Ái không giảm đánh vào ***g ngực. Đại Độ Thiết chỉ cảm thấy trước ngực truyền đến một lực đạo khổng lồ không thể kháng cự khiến cho thân thể cả trăm cân của hấn bắn vọt lên bay ra hơn trượng, một ngụm máu tươi phun ra rồi lập tức hôn mê.

Đỗ Hà sờ lên mũi, nói một tiếng:

- Tình huống gì!

La Thông cũng trắng mắt!

Phòng Di Ái lại khua lên nắm đấm quát:

- Điểm ấy cân lượng cũng muốn cùng đấu với đại ca ta, thực không biết tự lượng sức mình?

Đại Độ Thiết thật sự rất bị kịch.

Từ sau đêm thượng nguyên, hấn muốn dùng múa Sư để khiến Trường Nhạc công chúa cười, trở lại dịch quán lập tức lại để cho phụ thân Di Nam Khả Hấn tức giận mắng một trận.

Đại Độ Thiết không phục, quát:

- Hài nhi coi trọng Trường Nhạc công chúa, Trường Nhạc công chúa trong mắt hài nhi là trân bảo đẹp nhất mà trời xanh ban cho. Nàng thuộc về hài nhi, hài nhi muốn cùng quyết đấu với vị hôn phu của nàng, muốn từ trong tay của hấn đoạt lại Trường Nhạc công chúa.

Hấn cương quyết bước bình, tựa như ác lang trên thảo nguyên, chỉ có suy nghĩ mạnh được yếu thua, cho rằng có thực lực thì cái gì cũng đều có thể đạt được.

Di Nam Khả Hấn giận không kềm được, lo lắng hấn làm hư mất quan hệ với Đường triều nên đem giam lỏng. Hôm nay Di Nam Khả Hấn có ước hẹn với Lý Thế Dân. Đại Độ Thiết nhân cơ hội này trốn thoát, hấn muốn tìm Đỗ Hà quyết đấu, muốn dùng thực lực chứng minh chính mình mạnh hơn Đỗ Hà, thích hợp hơn với Trường Nhạc công chúa.

Đỗ Hà còn chưa mở miệng đã chọc giận Phòng Di Ái, lại để cho hấn một quyền đánh ngất xỉu.

Hắn phạm vào sai lầm đồng dạng La Thông lúc trước là khinh địch cộng thêm không biết lực lượng của Phòng Di Ái.

Hắn cho rằng chiêu thức Phòng Di Ái trăm ngàn chỗ hở, cho là năng lực hắn có hạn, đây cũng là mười phần sai.

Chiêu thức Phòng Di Ái xác thực trăm ngàn chỗ hở, nhưng lực lượng của hắn đủ để đền bù điểm này. Đại Độ Thiết trong tình huống không có bất kỳ chuẩn bị lại bị một kích như thế, có thể toàn mạng cũng cho thấy thân thể cường hãn.

Một đám quân tốt Tiết Duyên Đà theo Đại Độ Thiết đến thấy tình hình này liền hoảng sợ chống đỡ.

Đại Độ Thiết là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi ở Tiết Duyên Đà, lại bị người đánh cho học máu, thậm chí hôn mê bất tỉnh, cả đám đều không thể tin dụi mắt cho là mình nhìn nhầm, đến khi sưng cả mắt mới vội vàng xốc hắn dậy định chạy về.

- Đợi đã nào...!

Đỗ Hà bảo bọn họ quay lại, điềm nhiên nói:

- Chờ cho vương tử các ngươi sau khi tỉnh lại nói cho hắn biết, nếu muốn đánh thì đánh tại giải đấu võ đi. Bảo ta chờ hắn ở đó, giờ các ngươi dẫn hắn đi thái y thự trị liệu, miễn cho đến lúc đó lại thua!

La Thông gật đầu, cũng nghe ra hàm ý trong lời của Đỗ Hà, vẫy đám thân vệ Tiết Duyên Đà:

- Các ngươi đi theo ta!

- Di Ái, đánh tốt lắm, chỉ là ngươi vừa động thủ đã khiến đại ca không thể trút giận, đi về trước đi, ta đi tìm Hoàng Thượng.

Đỗ Hà nổi giận, hơn nữa là thuộc về loại nổi giận quá quan của Quan nhị gia.

Vốn hắn cùng Trường Nhạc đã tình trong như đã, qua đêm nguyên tiêu lại càng tiến một bước, trong mắt đã coi nàng như lão bà. Ở vào lúc này, tên hôn đản Đại Độ Thiết lại vọt tới trước mặt hắn nói cho hắn biết: Lão bà hắn không thuộc về hắn, càng buồn cười chính là Đại Độ Thiết còn muốn cùng hắn quyết đấu, muốn cướp lão bà. Cái này xem Đỗ Hà hắn là gì, xem Trường Nhạc là gì?

Lão bà nói cướp là cướp, vậy chẳng phải xem một người sống sờ sờ là hàng hóa để tranh đoạt?

Cái này chẳng những triệt để vũ nhục hắn mà ngay cả Trường Nhạc cũng vũ nhục rồi.

Đỗ Hà lúc ấy dĩ nhiên quyết định, đầu tiên cự tuyệt sự khiêu chiến của Đại Độ Thiết vì Trường Nhạc không phải hàng hóa nhưng đồng thời muốn hung hăng dạy dỗ hắn một chầu, cho hắn biết bản lĩnh. Bất đắc dĩ hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Phòng Di Ái nóng nảy đã một quyền giải quyết mọi chuyện.

Đối mặt với một người đã hôn mê, Đỗ Hà cũng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ có thể lại để cho hắn dưỡng thương, đem trận dạy dỗ này lùi lại tại trận đấu võ sắp đến.

Hắn muốn trong trận đấu, dưới hơn mười vạn ánh mắt hảo hảo giáo dục Đại Độ Thiết, cho hắn biết nên làm người như thế nào.

Cuối cùng đã tìm được Lý Thế Dân.

- Làm sao vậy!

Lý Thế Dân thấy vẻ mặt Đỗ Hà như mình thiếu nợ hắn liền hiếu kỳ.

Đỗ Hà nói qua một lần cho Lý Thế Dân.

- Đại Độ Thiết thật sự là lớn mật!

Lý Thế Dân nghe được cũng mặt rồng giận dữ:

- Tên vô liêm sỉ này xem Trường Nhạc là gì, lẽ nào lại như vậy! Phòng gia tiểu tử thật tốt, trăm cũng không thích nhìn thấy Đại Độ Thiết này, người tới tìm trăm có phải là muốn trăm thay người rửa hận.

Đỗ Hà khinh bỉ:

- Ta sao không có tiền đồ như vậy, chỉ là muốn hỏi một câu Đại Độ Thiết tham gia mấy mục trong đấu võ, ta sẽ tham gia từng đó. Ta muốn đích thân bắt hấn trả giá thật đắt!

- Có chí khí.

Lý Thế Dân cười khen: Thanh niên nên như vậy.

Đối với cuộc đấu võ sắp tới, Lý Thế Dân rất xem trọng, trên bàn vừa vặn có một danh sách dự thi nên chỉ tìm qua đã có đáp án.

- Đại Độ Thiết tham gia ba mục, theo thứ tự là săn bắn, thi viết dã, lời dài chiến. Săn bắn, thi viết dã thì người có thể đổi nhưng lời dài chiến cũng đã đủ quân số rồi. Tuyển định ba người theo thứ tự là La Thông, Lý Nghiệp Tự, Trình Xử Lượng, người cũng biết bản lĩnh từng người bọn họ bắt phạm, trầm cũng không tiện thay đi.

Lý Thế Dân ngoài linh động vẫn rất nói nguyên tắc cũng không phải Đỗ Hà muốn thế nào được cái đó.

Đỗ Hà nghe Đại Độ Thiết báo chính là “săn bắn” thì cũng thở phào, hấn không tự tin với “tiến thuật” của mình.

Hơi chút trầm ngâm, Đỗ Hà nói:

- Trước báo săn bắn, thi viết dã dã, về phần lời dài chiến để ta thương lượng với Minh Đạt một chút, hấn không phải là vấn đề.

Lý Thế Dân nhắc nhở:

- Bút đã sa không thể sửa đổi. Người cần phải nghĩ kỹ, đừng vì nhất thời giận dữ mà bỏ sở trường lấy sở đoản!

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Lý thúc thúc yên tâm, không có một chút năng lực, tiểu tử quả quyết sẽ không ngốc tự đưa đến cửa để cho người hành hạ.

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

131. Chương 131 : Lão Tướng Tâm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bên trong hoàng cung, Đỗ Hà tìm được La Thông liền nói rõ với hấn toàn bộ tình hình xảy ra.

La Thông không có chút do dự, ngược lại cười nói:

- Như vậy cũng tốt, hai hạng mục khác của ta là cưỡi ngựa bắn cung cùng kỵ chiến. Bỏ qua lời dài chiến, ngược lại cho ta càng có nhiều thời gian luyện tập cưỡi ngựa.

La Thông chính là người như vậy, mặt lạnh tâm nóng, đối với yêu cầu của bằng hữu luôn tận lực hỗ trợ, đồng thời luôn làm ra bộ dạng chỉ là việc nhỏ.

Đỗ Hà hiểu được hấn, cũng không nói nhiều lời, chỉ vỗ vai hấn biểu đạt tâm ý của mình.

Giữa huynh đệ nếu nói quá nhiều lời cảm tạ ngược lại sẽ làm tổn thương đến cảm tình.

Tính trước làm sau, đây là tính cách xưa nay của Đỗ Hà. Buổi tối lên giường, trong đầu Đỗ Hà chỉ nghĩ chuyện làm sao đoạt được giải quán quân.

Nếu đã ở trước mặt Lý Thế Dân cam đoan sẽ lấy được ba kim bài, vậy không thể nuốt lời, cần dùng lực lượng lớn nhất đạt tới.

Lôi đài chiến Đỗ Hà không hề sợ hãi, lấy khinh công của hần cho dù cao thủ như Hồng Phát Nữ cũng khó làm gì được hần huống chi là những nhân vật đồng lứa? Bằng vào khinh công của hần, hoàn toàn có thể bất bại.

Về phần tiền pháp, không đề cập tới cũng được!

Ba trăm sáu mươi lộ, lộ lộ xuất trạng nguyên, lời này nhất định không giả!

Mỗi người đều tự có thiên phú, chính hần học gì cũng thật nhanh, nhưng gặp phải cung tên tựa như con nhím gặp lão hổ, không chỗ cần xuống, làm thế nào cũng bắn không trúng, luyện cũng chỉ là vô ích.

Cũng may so săn bắn chỉ là so đấu ai săn được càng nhiều con mỗi trong thời gian quy định, cũng không phải trận đấu quang minh chính đại trước mặt quần chúng. Đến lúc đó hần dùng mũi tên xem như ám khí tiến hành thi đấu là được. Dù sao cũng không có văn bản quy định rõ ràng nhất định phải dùng cung tên để bắn!

Với thủ pháp ám khí nhiều năm của hần, hần không thể nào thất bại.

Hạng mục săn bắn này Đỗ Hà cũng có chút nắm chắc.

Về phần thi viết đã!

Hạng mục này...

Đây là hạng mục mà hần không dám nắm chắc. Hần luôn chỉ dựa vào khinh công, bằng vào khinh công hần có thể ở trên lưng ngựa làm ra bất cứ động tác có độ khó cao nào, nhưng chỉ cần là nài ngựa có thiên phú dị bẩm khổ luyện hơn hai mươi năm cũng có thể làm được. Ở điểm này hần cũng không chiếm được ưu thế lớn. Trái lại dị tộc nhân mỗi ngày lấy ngựa làm bạn, thuật cưỡi ngựa của bọn họ xuất thần nhập hóa, chiến mã bình thường ở trong tay họ chỉ cần dùng nửa canh giờ là có thể phục tùng dễ bảo.

Điểm này với người chỉ mới tiếp xúc ngựa một năm như Đỗ Hà nhất định không làm được.

Mà thời điểm thi đấu, dùng ngựa chính là quân mã tùy tiện điều động đưa ra, đều cần cùng ngựa tôi luyện ăn ý ngay tại chỗ. Nếu ở lúc thi đấu không làm được ăn ý, rất có thể lập tức sẽ thất bại.

Xem ra với tình hình này mình phải tăng cường thuật cưỡi ngựa suốt nửa tháng này mới xong!

Đỗ Hà thấp giọng lẩm bẩm:

- Một mình luyện tập còn không bằng tìm người chỉ dạy. Trước kia sư phụ dạy cưỡi ngựa cho mình là La Thông, nhưng hiện giờ thuật cưỡi ngựa giữa mình và hần không kém bao nhiêu, không có khả năng tiếp tục dạy mình cái gì, còn có ai thích hợp đây?

Bỗng nhiên trong đầu chợt hiện linh quang, hần mừng rỡ cười nói:

- Như thế nào lại quên mất hần!

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà đi tới Tả Uy Vệ quân doanh báo trình diện, đem quân vụ ủy thác cho Vương Đức lại kéo Phòng Di Ái đi tìm sư phụ Tần Quỳnh của hần.

Tần Quỳnh có vinh dự là Đại Đường đệ nhất mãnh tướng, xông pha chiến đấu chém giết tướng địch xưa nay sở hướng vô địch, bất luận kinh nghiệm hay kỹ xảo đều là tuyển chọn tốt nhất.

Trên đường đi tới Hồ Quốc Công phủ, Đỗ Hà nghĩ ngợi về bộ dáng của Tần Quỳnh, đi tới Đại Đường gần một năm, trong triều cơ hồ toàn bộ những nhân vật có uy tín danh dự hần đều gặp qua, chỉ riêng Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo được thối phòng kỳ diệu trong tiểu thuyết là chưa bao giờ thấy qua.

Đi vào Tần phủ, cảm giác đầu tiên của Đỗ Hà là quanh quẽ, cơ hồ không có một người nào, hơn nữa trong phủ quét tước cũng không sạch sẽ, nhìn không thấy được bao nhiêu thị tỳ.

Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, thuận miệng hỏi một câu.

Phòng Di Ái nói:

- Sư phụ cũng không thích người khác hầu hạ, trong phủ không có bao nhiêu người.

Ở trong nội đường Đỗ Hà gặp được Tần Quỳnh, thần sắc hắn không khỏi biến đổi, ngạc nhiên nhìn lão giả tuổi xế chiều trước mặt, trái tim không khỏi co rụt lại.

Thân hình Tần Quỳnh rất cao, có thể nhìn ra được năm xưa khi còn trẻ trung tất nhiên là một vị tráng hán hùng vĩ, nhưng hiện giờ lại gầy như cây que, bộ dáng gió thổi liền bay, hai má vàng vố gầy gò hăm xuống, trên mặt cũng không còn bao nhiêu huyết sắc.

Bên trong tiểu thuyết Tần Quỳnh được xưng là:

Ngựa đập hai bờ Hoàng Hà, hướng đánh chín châu ba mươi sáu phủ một trăm lẻ tám huyện, trấn nửa bầu trời Sơn Đông, hiếu thảo với mẹ như Chuyên Chư, kết giao bằng hữu như Tái Mạnh Thường, Thần Quyền Thái Bảo!

Hơn nữa còn miêu tả hắn trở thành đại tướng trí dũng song toàn, kỳ thật hết thấy đều giả dối.

Khó tin nhất là võ nghệ của Tần Quỳnh.

Ở trong tiểu thuyết, võ nghệ của Tần Quỳnh không được sắp xếp trước mười người giỏi nhất, nhưng trên thực tế Tần Quỳnh ở thời kỳ Tùy Đường cũng giống như Lý Nguyên Bá trong tiểu thuyết, vũ dũng uy danh kinh sợ nhất thời, là nhân vật truyền kỳ xuất nhập trong vạn mã như lấy đồ trong túi, trong sách sử từng ghi chép lại:

- Mỗi lần Thúc Bảo theo Thái Tông thảo phạt, trong quân địch có kiêu tướng duệ tốt, huyền diệu nhân mã không người có thể ra vào. Thái Tông nổi giận, hạ lệnh Thúc Bảo xông qua.

Thúc Bảo tuân mệnh, thúc ngựa mang theo vết thương mà vào, trong muôn người nhân mã đều lui tránh!

Như vậy võ dũng của hắn đã không cần bàn cãi.

Trong “Tùy Đường gia thoại” cũng có một đoạn ghi chép khi Tần Quỳnh đi theo Lý Thế Dân tấn công thành Lạc Dương, hắn thường đem binh khí mang theo bên mình là một thanh trường thương thật nặng tiện tay cầm trong đất bùn, rút quân về doanh ăn cơm. Mười mấy binh lính của Vương Thế Sung lao ra thành muốn rút trường thương, nhưng cùng nhau ra sức cũng không hiệu quả, trường thương vẫn vững vàng cắm trong bùn đất. Mà khi Tần Quỳnh lần thứ hai đi tới dưới thành, đã dễ dàng rút ra trường thương cắm trong tay, khiến song phương đều trợn mắt há hốc mồm.

Một viên mãnh tướng như thế giờ phút này sao lại biến thành hình dạng như thế?

Tần Quỳnh cũng không ngại phản ứng của Đỗ Hà, nhưng trong lòng cũng thở dài, khổ sắp nói:

- Người chính là Đỗ Hà con trai Đỗ tướng mà Phòng đại ca đã nói? Ta nhiều lần nghe Giáo Kim cùng Thế Tích nhắc tới người, quả nhiên nhất biểu nhân tài.

Đỗ Hà nén xuống nỗi rung động tận đáy lòng, cúi đầu thật sâu nói:

- Đỗ Hà bái kiến Tần tướng quân!

Trên mặt Tần Quỳnh lộ ra một tia đỏ ửng, nơi eo đột nhiên thoáng thẳng hơn một chút.

Tần tướng quân, chính mình đã có bao nhiêu năm không nghe qua xưng hô như thế này đi?

Đã lâu rồi đi!

Từ sau khi mình ngã xuống, cũng rất ít người gọi mình là tướng quân, mặc dù có gọi cũng chỉ gọi là lão tướng quân thật khó nghe.

Tần Quỳnh cười nói:

- Tần mỡ năm xưa mặc dù cùng cha người văn võ khác đường, nhưng quan hệ sâu xa, không cần đa lễ, gọi là thúc phụ cũng được.

Đỗ Hà hô một tiếng:

- Thúc phụ!

Hắn lập tức hỏi tiếp:

- Không biết thúc phụ bị bệnh gì?

- Không bệnh!

Tần Quỳnh lắc nhẹ đầu, thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Hà, giải thích:

- Ta sống ở thời loạn thế, từ thiếu niên đã lên ngựa ra chiến trường, trải qua hơn mấy trăm chiến dịch lớn nhỏ, vết sẹo trên người nhiều không đếm hết, máu chảy không biết đã bao nhiêu.

Hiện giờ vết thương cũ tái phát, thể cốt làm sao chống được nữa!

Hắn nói chuyện thật thoải mái, nhưng Đỗ Hà lại cảm thấy kính nể, cúi đầu thật sâu nói:

- Có lẽ uy phong của thúc phụ không còn, nhưng máu tươi mà ngài lưu lại chế tạo ra một Đại Đường huy hoàng, ngài vì Đại Đường lập hạ công tích lớn lao, người của muôn đời sau vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên thể hệ tiền bối đánh hạ Đại Đường, cho tới hôm nay cũng nên do tiểu bối chúng ta đi bảo hộ!

Thân hình Tần Quỳnh chấn động, thoáng thất thần, chợt nhớ lại tình hình vào sinh ra tử vì Đại Đường năm xưa, lập tức nở nụ cười:

- Người nói không sai, ta đã vì Đại Đường trả giá rất nhiều, không thẹn với lương tâm. Hiện giờ tuổi tác đã cao, chứng thật là nên buông ra hết thảy...

Làm một vị tướng quân thân kinh bách chiến, hắn không sợ chết, ngược lại chính là sợ không được chết, sợ không được da ngựa bọc thây trên chiến trường, thành tựu tên tuổi anh hùng một đời, mà là bệnh chết, chết già không người hỏi thăm.

Tần Quỳnh cũng là như thế, đã đến tuổi tác này, hắn vẫn không quên được ngày xưa, muốn ra chiến trường tiếp tục bảo vệ quốc gia, nhưng tình hình sức khỏe bản thân đã chú định bậc tiền bối như họ đã vô duyên cùng sa trường.

Ý nghĩ trong lòng càng nổi mâu thuẫn trong thực tế làm họ oán hận sự bất lực của chính mình, hận mình không thể tiếp tục xông pha sa trường giết địch. Dần dà, uất ức nội tâm tích tụ lâu ngày, cuối cùng cũng sẽ bị buồn bực mà chết.

Câu nói của Đỗ Hà đúng lúc nói trúng tâm sự trong lòng hắn, cũng hiểu được hắn nói thật có đạo lý, vì vậy tâm trạng cũng thoải mái hơn một chút.

- Đúng rồi, hiền chất tìm lão phu có sự tình gì?

Đỗ Hà nghiêm mặt nói:

- Tiểu chất tới đây là muốn hướng thúc phụ thỉnh giáo, năm xưa thúc phụ anh dũng vô địch, tiểu chất xưa nay luôn mang lòng kính ngưỡng. Nửa tháng sau tiểu chất nghênh chiến dũng sĩ các nước trong cuộc thi dũng giả, hy vọng thúc phụ có thể truyền thụ một ít kỹ xảo cưỡi ngựa cùng kinh nghiệm tâm đắc, có thể trợ giúp tiểu chất lấy được quán quân làm vẻ vang cho Đại Đường ta!

Tần Quỳnh động dung đứng lên, thần sắc âm tình bất định, sững sờ, ngăn người nhìn Đỗ Hà:

- Người thật sự hy vọng được lão phu chỉ điểm?

Đỗ Hà khẳng định như đinh đóng cột:

- Đây là tự nhiên, thúc phụ chính là Đại Đường đệ nhất dũng sĩ, thân thể có lẽ có thể già đi, nhưng một thân kinh nghiệm chiêu thức kỹ xảo há lại già đi sao? Có thể được thúc phụ chỉ điểm tiểu chất tin tưởng mình có thể đoạt giải nhất!

Tần Quỳnh ngây người hồi lâu đột nhiên tuôn ra một trận cười lớn vang dội, thanh chấn tứ phương:

- Không thể tưởng được lão già như ta cư nhiên còn có đất dụng võ, cư nhiên còn có thể cống hiến cho Đại Đường! Tốt, ta dạy cho người, bên cạnh người hẳn là còn có một ít người cũng sẽ tham gia thi đấu đi, nếu bọn hắn nguyện ý có thể gọi bọn hắn cùng tới! Lão phu thứ khác không có, nhưng một thân võ nghệ vẫn luôn có chút tự tin!

Hắn đã thay đổi vẻ nặng nề trong dĩ vãng, tươi cười rạng rỡ, chỉ qua thời gian mấy chén trà nhỏ nhìn hẳn có vẻ như trẻ tuổi hơn rất nhiều.

Đỗ Hà mơ hồ có thể cảm nhận được tâm tính của Tần Quỳnh, lúc này liền lôi kéo Phòng Di Ái đi ra khỏi Hồ Quốc Công phủ, hai người phân công nhau đi tìm đám bạn xấu tụ tập lại.

Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự, La Thông, Lý Kính Nghiệp còn có tám tên hoạt bảo của Trình gia cùng nhau đi vào Hồ Quốc Công phủ.

Một đám tiểu bối nghe nói có thể được Đại Đường đệ nhất mãnh tướng tự mình chỉ điểm, hưng phấn không lời nào tả xiết.

Tần Quỳnh tinh thần phấn chấn đi tới diễn võ trường, tự mình tìm hiểu đặc điểm cùng căn cơ của đám tiểu bối, không ngại phiền toái chỉ điểm truyền thụ.

Nhất là La Thông, đạt được lợi ích lớn nhất.

Tần Quỳnh cùng La Thông đều dùng trường thương, Tần Quỳnh liền đem Tần gia thương tung hoành chiến trường của mình truyền thụ cho hắn.

Đỗ Hà đương nhiên không thiếu được sự chỉ dẫn của Tần Quỳnh. Tần Quỳnh thông qua mấy trăm trận chiến mài luyện ra kỹ xảo cưỡi ngựa làm cho hắn như si như say, kỹ thuật càng thêm tiến nhanh. Cộng thêm võ nghệ hơn người, kỹ xảo giết địch của hắn càng thêm tiến bộ.

Thời gian bắt đầu cuộc thi đấu đã càng ngày càng gần!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

132. Chương 132 : Cuộc Thi Dũng Giả Khai Mạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đầu tháng hai, khí hậu vẫn còn rét lạnh như trước.

Nhưng trên đường lớn Trường An biển người bắt đầu khởi động. Mục đích của họ chỉ có một, đó chính là sân vận động nằm ở thành bắc.

Hôm nay là ngày đầu tiên khai mạc cuộc thi dũng giả, dân chúng thích tham gia giúp vui đều hướng sân vận động vừa được xây dựng hoàn thành tiến đến.

Cuộc thi dũng giả là cuộc thi đầu tiên quy mô cực lớn suốt bao năm qua, đủ hấp dẫn bất luận ánh mắt kẻ nào.

Hướng chi khí hậu lại vào đông, dân chúng ở nhà cũng nhàn rồi không có việc gì, há lại bỏ qua cơ hội trời cho như thế?

Cuộc thi đấu được diễn ra tại phía mặt bắc Trường An, ngay vùng đất trống của bờ nam Vị Thủy.

Nơi này bởi vì kề bên Vị Thủy, thường bị ngập nước, cho nên là vùng đất trống không người canh tác, hiện giờ vừa lúc có thể đem ra sử dụng, lại cách Trường An thật gần, cũng không có phiền lo sẽ gây nhiễu dân chúng.

Sân vận động giống như một giáo trường giác đấu thành Rome thu nhỏ, hình quả trứng. Sân vận động chiếm diện tích ước chừng hai vạn thước vuông, diện tích cỡ hai sân bóng đá lớn, những dãy ghế dành cho khách cùng độ cao hơi tà nghiêng khắp bốn phía cũng không cần lo lắng sẽ che chắn tầm mắt người khác, đủ cất chứa tám vạn người xem, quy mô rộng lớn khiến người khác phải than thở sợ hãi.

Mặc cho ai cũng khó thể tin tưởng với sân thi đấu quy mô lớn như thế mà chỉ được xây dựng trong thời gian hai tháng.

Tất cả chuyện này đương nhiên là nhờ sự ủng hộ mạnh mẽ của Lý Thế Dân, cùng kết tinh trí tuệ của dân chúng Đại Đường.

Mười vạn dân công cùng ba vạn tù binh dưới sự chỉ huy của kiến trúc thế gia Vũ Văn gia, ở trong khoảng thời gian ngắn đã sáng tạo ra kỳ tích như thế.

Đương nhiên do thời gian có hạn, có những phương diện chi tiết nhỏ còn chưa đủ, nhưng cũng không làm ảnh hưởng tiến trình trận đấu.

Cũng giống như sân vận động của đời sau, ở bốn phương tám hướng đông tây nam bắc đều đặc biệt tạo ra hành lang, mỗi đường hầm đều có mười hai gian lớn, từng gian lớn có thể cất chứa mười danh tuyển thủ dự thi nghỉ ngơi hoặc chuẩn bị vận động chờ ra sân. Trang bị bên trong cơ hồ tương đương với một võ thuật quán cỡ nhỏ, đao thương kiếm kích đủ loại binh khí, thứ gì cần có đều có. Giường nghỉ ngơi, phòng thay quần áo, nước bổ sung năng lượng cùng thực phẩm, còn có nhân viên chăm sóc chữa bệnh, cơ hồ những điều kiện mà tuyển thủ dự thi cần thiết đều đầy đủ, tuyệt không kém hơn ở đời sau.

Đại khái bởi vì cuộc thi đấu này được tuyên truyền quá nóng nẩy, hơn nữa đây là chuyện đại sự thật lớn từ sau khi Đại Đường lập quốc. Người tiến đến quan sát rất nhiều, cả một sân vận động khổng lồ đã kín người hết chỗ. Nhân số khán giả phải hơn sáu vạn người, còn nhiều hơn cuộc thi đấu mã cầu ngày trước.

Y theo tiến trình trận đấu, buổi sáng tiến hành trận đấu của thiếu niên, buổi trưa là trận thi đấu của tuổi trung niên. Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự, Lý Kính Nghiệp làm đội chủ nhà bởi vì mối quan hệ chặt chẽ, được an bài nghỉ ngơi trong cùng một gian.

Tần Quỳnh cũng đã rời khỏi phủ đệ, bởi vì trở thành huấn luyện của bọn họ nên cũng xuất hiện trong gian nghỉ ngơi này.

Một đám thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh, gần đây lại được Đại Đường đệ nhất mãnh tướng Tần Quỳnh chỉ dạy, một đám đều tin tưởng mười phần, tụ tập cùng một chỗ cười cười nói nói, có vẻ khá thoải mái.

Thời gian bắt đầu trận đấu nhích tới gần, Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái mấy người cùng nhau đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi.

Đúng là tình cờ gặp phải thù xưa, lập tức trông thấy đám người của Đại Độ Thiết.

Phòng Di Ái thuộc loại công tử ăn chơi trác táng, mặc dù sửa đổi rất nhiều nhưng bản tính vẫn có chút khó sửa đổi, nhếch miệng cười nói:

- Thương thế đã khỏe chưa, nếu không chịu thêm một quyền của ta, miễn để thua quá thảm trên tay đại ca ta không ngẩng đầu lên được!

Lý Kính Nghiệp cũng là người lo sợ thiên hạ bất loạn, châm chọc cười nói:

- Di Ái, người này từng bị một quyền của người đánh còn nửa mạng đó sao? Thoạt nhìn cao cao to to, không thể tưởng được lại bao cổ như thế!

Đại Độ Thiết đỏ mặt, bị một quyền của Phòng Di Ái đánh gần chết, chính là sỉ nhục khó phai nhạt trong lòng hắn, liền gầm lên giận dữ hướng Phòng Di Ái đánh tới một quyền.

Thân hình Đỗ Hà chớp động, đã xuất hiện ngay trước người Phòng Di Ái, một chiêu Thái Cực Thôi Thủ tiếp nhận công kích của Đại Độ Thiết.

Mắt thấy một hồi đại hỗn chiến muốn bùng nổ, bỗng nhiên nghe được một thanh âm lạnh lùng nói:

- Trong phòng nghỉ ngơi cấm tuyển thủ dự thi tư đấu, nếu không tuân thủ quy tắc cũng sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi, muốn đánh lên lôi đài mà đánh!

Tần Quỳnh nghe được động tĩnh bên ngoài, đi thẳng ra lạnh lùng trừng mắt nhìn hai bên, trên người lộ ra khí thế sát phạt lạnh thấu xương trên chiến trường năm xưa.

Nghe được thanh âm này, nhóm người Đỗ Hà chợt nhớ tới thủ đoạn của vị mãnh tướng nửa tháng nay, mỗi người đều rùng mình.

Nhóm người Đại Độ Thiết cũng bị Tần Quỳnh chấn nhiếp, tuy rằng Tần Quỳnh nhìn qua chỉ như một lão già gầy gò như có bệnh, nhưng cỗ khí thế trên người thật làm kẻ khác khiếp sợ.

Đoàn người đành chia ra đi thẳng vào hành lang dành cho tuyển thủ.

Nhân số thiếu niên dự thi tổng cộng chừng hai trăm người.

Ngày đầu tiên tiến hành đấu loại các hạng mục, tuy là đấu loại nhưng những quốc gia tiến đến châu mừng lại có người nào không muốn làm cho Đại Đường nhìn với cặp mắt khác xưa để lấy được ưu đãi tốt?

Toàn bộ những tuyển thủ đều không ngoại lệ, đều là những nhân vật ưu tú vạn người không một trong đất nước mình.

Nhiều dị sĩ nhân tài cùng hội tụ, trận đấu không muốn nổi bật đặc sắc cũng thật khó khăn.

Nhất là cưỡi ngựa bắn cung, kỵ chiến, lôi đài chiến, đấu vật, đấu sức, thi viết đã...những hạng mục kịch liệt càng thêm như thế.

Từ trận đấu bắt đầu, thanh âm hoan hô của dân chúng cũng chưa từng dừng lại.

Nhất là đối với Đỗ Hà cùng La Thông.

Bọn họ đều là những thiếu niên tuần tú hiếm thấy, hơn nữa võ nghệ xuất sắc, mỗi khi lên đài đều có thể tạo ra một trận hô vang ủng hộ cuồng nhiệt, khiến cho Phòng Di Ái bọn họ đều tức giận bất bình, rồi lại không thể làm gì, chiếu chiếu gương, tuy nói mặt mày của mình cũng tuần tú, nhưng so với hai người kia đúng là thua kém hơn.

La Thông, Phòng Di Ái cùng Lý gia huynh đệ với Lý Kính Nghiệp đều nhờ vào thực lực bản thân thoải mái thăng cấp, ngoại trừ La Thông trong kỵ chiến gặp phải địch thủ thực lực không kém bao nhiêu, những kẻ khác đều không phải đối thủ.

Đương nhiên không phải do thực lực của những tuyển thủ khác không giỏi, mà là thực lực bọn họ quá tốt, quá xuất sắc!

Cũng không biết có phải do vận khí hay không, đối thủ hai cuộc chiến tấn cấp của Đỗ Hà là một người Nhật Bản tên là Tiểu Điền Nguyên Nhị.

Tiểu Điền Nguyên Nhị dùng Hán ngữ cứng ngắc nói:

- Được nghe đại danh Thanh Liên tiên sinh đã lâu, tại hạ Đông Doanh Tiểu Điền Nguyên Nhị mời tiếp chiến!

Các quốc gia đến Đường triều không người nào không lấy việc biết Hán ngữ làm vẻ vang, lúc này Hán ngữ xem như là ngôn ngữ chủ yếu, đối với việc Tiểu Điền Nguyên Nhị biết nói Hán ngữ cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Tuy Đỗ Hà không thích người Nhật Bản, nhưng cũng không muốn làm mất khí độ của quốc gia trước mặt công chúng, lên tiếng chào hỏi, làm ra tư thế như thỉnh mời!

Tiểu Điền Nguyên Nhị bày ra tư thế Đường Thủ Quyền.

Ánh mắt Đỗ Hà lộ ra ý cười âm lãnh, Đường Thủ Quyền là một loại võ đạo tay không vật lộn của cổ đại Trung Quốc, được xưng là Đường Thủ. Ban đầu Đường Thủ là ý tứ chiêu pháp tán thủ, bởi vì thời Đường thật thịnh hành nên đổi là Đường Thủ Quyền.

Đường Thủ Quyền truyền tới Nhật Bản, sau đó phát triển trở thành võ đạo tay không độc lập, do các đời chuyên gia Nhật Bản nghiên cứu cùng phát triển, trở thành Không Thủ Đạo của người Nhật Bản.

Đường Thủ là một loại võ đạo phi thường khí phách, phi thường chú ý nhanh cùng tính sát thương công kích, thường thường chỉ một kích là giết chết đối thủ.

Tiểu Điền Nguyên Nhị quát một tiếng, mãnh liệt xông tới.

Nhưng trước khi hắn vọt tới trước mặt Đỗ Hà, Đỗ Hà đột nhiên nhảy lên cao, đến bên trên đỉnh đầu của hắn.

Ngay khi hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên, đầu của Đỗ Hà đã như vẩy thạch hướng ngay mặt hắn giáng xuống, trực tiếp đánh hắn ngã xuống đất, mũi vỡ vụn, máu tươi giàn dụa!

Một kích tất sát!

Đỗ Hà nhẹ nhàng bay xuống lôi đài, La Thông cổ quái nhìn hắn nói:

- Người có cừu oán với người kia sao?

- Có sao?

Đỗ Hà mỉm cười ngồi xuống.

Sau khi Đỗ Hà thăng cấp, cũng ở lại bên dưới đánh giá những tuyển thủ tham gia trận đấu.

Dù sao mà nói từng tuyển thủ đều tự có kỹ năng, nhưng chỉ có vài người có thể uy hiếp được sự tồn tại của hắn, may mắn thế nào trong đó có hai người đều là người quen.

Một là Đại Độ Thiết, người này ngang ngược cuồng vọng, nhưng cũng không phải loại người miệng lợi hại mà bất tài không có thực học, phàm là đối thủ cùng đối chiến với hắn đều bị hắn ba quyền hai cước thu thập sạch sẽ...

- Tên tiểu tử kia không thể ngờ được cũng lợi hại như vậy!

Phòng Di Ái nhìn thấy biểu hiện của Đại Độ Thiết, ở một bên âm thầm chất lưỡi.

Nếu chỉ nói về thực lực, Đại Độ Thiết vượt hơn Phòng Di Ái thật nhiều, đương nhiên nếu đi so lực lượng với Phòng Di Ái, kết quả cũng sẽ giống như lúc trước.

- Như vậy mới có ý tứ!

Đỗ Hà thản nhiên cười, nếu địch thủ chỉ vài quyền cước liền bị đánh ngã, vậy cuộc đấu còn có gì vui?

Một tuyển thủ đến từ Thổ Phiên tên là Tùng Tấn Tất Nhược, ban đầu nhìn không ra võ nghệ của hắn cũng không thua kém Đại Độ Thiết, làm người để ý chính là thủ đao của hắn, thủ đao của hắn thật sắc bén chẳng khác gì đao thật, người chịu một kích của hắn nhất định bị gãy cổ, thật lợi hại.

Đỗ Hà thậm chí hoài nghi, chỉ cần trên tay hắn được thoa hỏa diễm thì hắn liền có thể trở thành Cưu Ma Trí trong tiểu thuyết của Kim đại hiệp được thành danh với tuyệt kỹ Hỏa Diễm Đao.

Nhìn biểu hiện của Tùng Tấn Tất Nhược, Tần Quỳnh cũng nói:

- Tiểu tử này còn ẩn giấu một ít tuyệt kỹ, khi đối chiến với hắn hẳn cần cẩn thận!

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng làm Đỗ Hà chú ý nhất không phải là hai người này mà là người của Nê Bà La quốc – Thái Khắc Văn.

Thái Khắc Văn cũng không phải có võ nghệ cao cường, nhưng cổ quái chính là hắn có một năng lực chịu đánh mà người thường không thể địch nổi, có một thân ngành khí công nghe rộn cả người.

Ở cuộc đấu đầu tiên, đối thủ của hắn là cao thủ của Tân La quốc, võ nghệ không tệ, nhưng người kia một hơi đánh Thái Khắc Văn năm mươi quyền, đánh tới mức khiến mình mệt mỏi đến thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu mà gương mặt Thái Khắc Văn lại không chút thay đổi, hoàn toàn không bị chút thương tổn, cuối cùng bức bách cao thủ Tân La quốc một nhào sập xuống lôi đài, chủ động đầu hàng, thật có ý tứ.

Giờ phút này cùng hấn đối chiến không phải ai khác, chính là Trình gia hoạt bảo Trình Xử Lượng. Giữa hai người nếu ai thắng sẽ trở thành đối thủ của Đỗ Hà.

Trình Xử Lượng tính cách giống như Trình Giảo Kim, thuộc loại người nóng nảy. Thấy Thái Khắc Văn chẳng khác gì lão tăng nhập định, cũng không có ý định công kích, cũng không do dự giành phát động công kích trước tiên, thân thể bắn về phía trước, một cước đá lên ngực bụng Thái Khắc Văn.

Thái Khắc Văn trúng một đá nhưng không ngã xuống đất mà lui ra sau ba bước vững vàng đứng thẳng.

Dân chúng khắp bốn phía hô to, dù sao nơi này là Đại Đường, mà Thái Khắc Văn đối chiến cùng cao thủ Tân La quốc không hề sút mẻ, cũng tạo ấn tượng khắc sâu với bọn họ. Nhưng hôm nay Trình Xử Lượng dùng một cước đá Thái Khắc Văn lui sau ba bước, đủ thấy đã tạo thành thương tổn cho hấn, so với cao thủ Tân La quốc đã mạnh hơn nhiều.

Đỗ Hà lắc đầu than thở, quả thật Trình Xử Lượng mạnh hơn cao thủ Tân La thật nhiều, nhưng muốn tổn hại Thái Khắc Văn thì không nhất định.

Mặc dù Thái Khắc Văn lui lại ba bước nhưng rất rõ ràng đã làm tan mất lực lượng của Trình Xử Lượng, trên người cũng không mấy đau đớn.

Nhưng công kích của Trình Xử Lượng cũng không chấm dứt, hấn là một tên phong tử thích đánh nhau, không đánh ngã đối thủ tuyệt không thu tay. Ngay khi Thái Khắc Văn lui ra sau, hấn đã như hình với bóng đánh tới.

Khi Thái Khắc Văn vừa ổn định thì một cước của Trình xử Lượng lại quét tới đầu gối hấn, làm một đầu gối hấn phải quy xuống.

Tiếp theo Trình Xử Lượng đánh xuống một chưởng, mục tiêu ngay gáy Thái Khắc Văn, gáy là bộ vị yếu hại nguy hiểm nhất của cơ thể, nếu như bị đánh trúng, mặc kệ năng lực kháng cự của Thái Khắc Văn mạnh bao nhiêu đều xác định sẽ bị đánh bất tỉnh.

Thái Khắc Văn cũng không né tránh, chỉnh ngẩng đầu lên dùng gáy đón đỡ chiêu chưởng kia.

- Phanh!

Một tiếng vang lên, một chưởng của Trình Xử Lượng như bổ vào tảng đá, công kích không hiệu quả.

Thái Khắc Văn bắt đầu phản kích, hấn vẫn quy một gối dưới sàn, nhưng nửa người trên lui tới, song chưởng đột nhiên hướng thẳng lưng Trình Xử Lượng ôm qua. Một kích bất thành linh lập tức đánh té Trình Xử Lượng xuống sàn, sau đó cưỡi lên người hấn, vung nắm tay như thiết chùy oanh thẳng xuống đầu.

Trình gia huynh đệ thấy thế không khỏi kinh hô, Phòng Di Ái, La Thông cùng những người có quan hệ không kém với Trình Xử Lượng cũng hô to...

Chợt thấy Trình Xử Lượng lách đầu né tránh một quyền của Thái Khắc Văn, rống to một tiếng, mãnh lực nơi eo chợt lác mạnh, trực tiếp đụng Thái Khắc Văn ngã lăn, một chiêu Lý Ngự Đả Đĩnh, bật dậy khỏi sàn.

- Hay!

Thấy Trình Xử Lượng thoát khỏi hiểm cảnh, người xem không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Mấy huynh đệ Trình gia cũng hoan hô.

Trình Xử Lượng lại tiếp tục giằng co cùng Thái Khắc Văn.

Trình Xử Lượng xông lên, vung đôi thiết quyền như mưa rền gió dữ oanh tới ngực bụng cùng bên sườn Thái Khắc Văn, người kia bị trúng mấy quyền nhưng vẫn như không bị việc gì.

Trình Xử Lượng càng đánh càng giận, quát:

- Tên tiểu tử nguoi, Trình lão tam ta cũng không tin thân thể nguoi làm bằng sắt!

Nói xong lại công kích mãnh liệt, một hơi đánh ra gần trăm quyền khiến Thái Khắc Văn liên tục thối lui về phía sau.

- Trình lão tam thua!

Đỗ Hà nhìn thấy một màn này, có chút bất đắc dĩ thở dài.

- Vậy thì chưa chắc đâu!

La Thông cũng không muốn thấy Trình Xử Lượng thua bại, nhú mày nói.

Ngạnh khí công của Thái Khắc Văn thật sự làm người sợ hãi, nhưng Trình lão tam chưa hẳn không có khả năng thắng lợi.

Nhưng bản tính Trình gia huynh đệ ngay thẳng, cho rằng luận võ là phân cao thấp, thắng thua không hối hận. Kinh thường dùng thủ đoạn nên mới gặp phải tình huống như vậy, nếu hắn có thể trực tiếp ôm Thái Khắc Văn đẩy hắn xuống lôi đài, lấy lực lượng của Trình Xử Lượng vẫn có thể làm được.

Đỗ Hà đã nhìn ra lực phòng ngự của Thái Khắc Văn thật kinh người, nhưng thủ đoạn công kích lại ít ỏi đến thương cảm. Chỉ cần liều mạng nhận hắn đánh vài cái là có thể đẩy hắn ngã xuống lôi đài phân thắng bại.

Nhưng tính bướng bỉnh của Trình lão tam lại nổi lên, Thái Khắc Văn sử dụng đấu pháp chỉ thủ mà không công làm cho hắn sản sinh tâm lý phản nghịch, hắn không tin mình không phá được phòng ngự của đối thủ nên cứ cầm đầu lo tiến công.

Đột nhiên Trình Xử Lượng quát một tiếng:

- Bôn Ngưu Quyền!

Đỗ Hà động dung đứng lên.

Nắm tay Trình Xử Lượng bỗng nhiên không chút tiếng động lại cực nhanh đánh thẳng vào ngực Thái Khắc Văn.

Thái Khắc Văn giống như bị thương nặng, hộc ra ngụm máu tươi lui về sau mấy bước.

Trình Xử Lượng chột nhếch môi cười, trên mặt tràn đầy thỏa mãn:

- Cũng không tin không đánh được người!

Nói xong mới ngã xuống lôi đài, một quyền kia đã lấy hết toàn bộ lực lượng của hắn, bởi vì thể lực cạn kiệt đành ngã xuống.

Mặc dù Thái Khắc Văn bị thương nặng nhưng hắn vẫn còn có thể tiếp tục đứng lên.

Thái Khắc Văn thắng, Trình Xử Lượng bại!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

133. Chương 133 : Đoạn Bối Đích Ái

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua nhiều ngày tu dưỡng, rốt cục Lý Thừa Càn đã có thể tự nhiên đi lại, nhưng hắn cũng không nói với ai, cho dù là mẫu thân của hắn là Trưởng Tôn hoàng hậu. Đối với Trưởng Tôn hoàng hậu Lý Thừa Càn luôn tràn ngập ỷ lại, nhưng lần này trong lòng hắn không chút thoải mái lẫn khó chịu.

Mẫu hậu lại bảo mình đi tìm Đỗ Hà nhận lỗi? Mình chính là thái tử, là trứ quân Đại Đường, là hoàng đế tương lai của Đại Đường, Đỗ Hà là thứ gì vậy? Dựa vào cái gì bảo mình phải giải thích với hắn?

Mang theo lòng phẫn nộ bất mãn tràn đầy, Lý Thừa Càn đi tới hậu viện Đông Tự.

Khi đi tới gần hậu viện, sắc mặt hắn chợt vui mừng, càn nhanh chân đi tới, đi về nhạc thổ của chính hắn. Tiến vào hậu viện nhưng hắn chợt cảm giác lạnh lẽo trống vắng, sắc mặt lại chìm xuống, hơn nữa còn âm trầm đáng sợ.

Đông cung hậu viện vốn là địa phương vui đùa duy nhất của Lý Thừa Càn.

Tuy bản thân Lý Thừa Càn là hoàng thái tử Đại Đường, nhưng hắn không chút yêu thích lịch sử Hoa Hạ, ngược lại đi thích văn hóa Đột Quyết, tôn sùng văn hóa Đột Quyết như một người điên.

Hắn thích nói tiếng Đột Quyết, mặc quần áo kiểu Đột Quyết. Hắn còn đặc biệt chọn lựa người hầu Đột Quyết, mỗi năm người tự tạo thành một bộ lạc, đầu tóc thắt bím nhỏ, thân mặc da dê, đi tới thảo địa chăn dê. Có khi hắn còn bày ra trò chơi “giả chết”, hắn nói với người hầu Đột Quyết thế này:

- Giả vờ như ta là Khả Hãn, hiện tại đã chết, các người mô phỏng phong tục Đột Quyết đến làm tang sự.

Sau đó làm như người chết nằm trên mặt đất, mọi người cùng nhau lớn tiếng khóc, cưỡi ngựa vờn quanh “thi thể” chạy loạn, những loại trò chơi biến thái làm không biết mệt.

Ở trong lòng hắn thậm chí còn có một ý nghĩ, một ý tưởng mà hắn không nói với ai. Hắn muốn đi tới Đột Quyết, đi làm người Đột Quyết, đi nhờ vả Đột Quyết Khả Hãn xin làm một gã tướng quân.

Có thể thấy được Lý Thừa Càn tôn sùng Đột Quyết đã tới mức độ điên dại vượt qua giới hạn của một vị hoàng tử Hoa Hạ.

Nhưng nhạc thổ duy nhất này lại bị Đỗ Hà phá hỏng, bởi vì chuyện trộm trâu bị phơi bày, Lý Thế Dân giận dữ đem những người Đột Quyết mà Lý Thừa Càn nuôi dưỡng trong hậu viện toàn bộ đánh chết.

- Đỗ Hà...

Nhìn thấy hậu viện trống trải không một bóng người, Lý Thừa Càn vỗ lên vách tường bên cạnh, nghiêng rằng nghiêng lợi khe quát hai chữ này, ánh mắt tràn ngập oán độc, trong lòng như rướm máu.

- Xưng Tâm, đúng, cô gia còn Xưng Tâm!

Lý Thừa Càn đột nhiên nhớ lại mình còn một người tri kỷ, cũng âm thầm may mắn lúc trước khi sự việc xảy ra Xưng Tâm đang đi ra ngoài phủ dạo chơi nên tránh được một kiếp.

Để tránh Xưng Tâm bị trừng phạt, Lý Thừa Càn lên lút cho hắn trốn tránh, dự định đợi khi sóng êm gió lặng mới đón hắn trở về.

Trải qua hai tháng Lý Thế Dân đã không còn truy cứu việc này, mà Lý Thừa Càn cũng cảm thấy tịch mịch, liền quát:

- Người đâu, đi mời Xưng Tâm đến cho cô gia!

Lý Thừa Càn đợi hồi lâu, có chút gấp gáp không nhận được, nhưng nghe tiếng bước chân truyền đến từ ngoài phòng, trong tim hắn chợt hiện ra gương mặt cười xinh đẹp như mỹ nhân, bước nhanh ra ngoài, vừa đi tới cửa liền nhìn thấy một thân ảnh trên đầu bọc đầy vải trắng lao tới trước người hắn.

Thân ảnh phát ra thanh âm “ô ô”, hai tay mở rộng hướng Lý Thừa Càn lao tới.

Lý Thừa Càn hoảng sợ, một cước bay ra, người kia lập tức bị đá bay ra ngoài, chân cũng giơ cao, tuy chân hắn có chút phế nhưng vẫn còn chút lực đạo:

- Tiểu quỷ liều lĩnh ở đâu tới!

Nghe tiếng bước chân làm cho hắn còn tưởng là Xưng Tâm, nhưng lại bị cụt hứng, có chút thẹn quá hóa giận.

- Thái tử điện hạ, ta là Xưng Tâm a!

Thân ảnh kia té trên mặt đất, ôm bụng lăn lộn, có chút khóc không ra nước mắt.

- Xưng Tâm?

Chân mày Lý Thừa Càn cau lại, nhìn người té trên mặt đất từ trên xuống dưới, xem thân hình cùng trang phục chứng thật có vài phần thật giống Xưng Tâm, nhưng giọng nói lại khàn khàn, hoàn toàn không phải thanh âm của hắn, hơn nữa trên đầu còn quấn đầy băng trắng nhìn không ra gương mặt thực sự.

- Thái tử, hẳn chứng thật là Xưng Tâm!

Một văn sĩ thấp bé gương mặt gian xảo hộ tống thân ảnh kia cùng đi đứng ra chứng thật điểm này!

- Xưng Tâm, người thật là Xưng Tâm!

Lý Thừa Càn kinh hô, tiến lên nâng Xưng Tâm đứng dậy, kinh ngạc nói:

- Làm sao người biến thành như vậy?

Xưng Tâm bổ nhào vào trong lòng Lý Thừa Càn, nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên nhìn hắn, làm ra vẻ điềm đậm đáng yêu:

- Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, Xưng Tâm...cuối cùng Xưng Tâm nhìn thấy ngài, chính là Đỗ... Đỗ Hà, hẳn...hắn không thêm nề mặt thái tử điện hạ mà đánh Xưng Tâm, mặt mày Xưng Tâm thật là xấu xí, không còn mặt mũi gặp lại thái tử điện hạ...

Cảnh tượng trước mắt vốn thường xuyên được nhìn thấy, mấy hộ vệ đều sắc mặt xám ngắt, thiếu chút nữa bị ghê tởm phát nôn.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Vừa nghe nói Đỗ Hà đánh Xưng Tâm, gương mặt Lý Thừa Càn càng trở nên khủng bố.

Hộ vệ đem sự việc trải qua kể lại tường tận một lần, đương nhiên bọn hắn cũng đã sớm thông đồng lời nói, chỉ cường điệu nói Đỗ Hà hung hăng càn quấy như thế nào, làm sao ấu đả Xưng Tâm, về nguyên nhân sự tình lại chủ động lược bỏ bớt.

- Đỗ Hà! Lại là Đỗ Hà! Cô gia còn chưa đi tìm người, người lại gây tới ta, thật nghĩ cô gia là dễ khi dễ!

Hắn nổi trận lôi đình, nhưng lập tức vỗ sau lưng Xưng Tâm nhỏ nhẹ an ủi:

- Để cô gia nhìn kỹ xem thương thế của người thế nào!

Hắn thật cẩn thận tháo ra băng vải trên đầu Xưng Tâm, muốn xem khuôn mặt chẳng khác gì nữ nhân trước mắt. Mặc dù đã qua nửa tháng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ hai gò má vẫn còn sưng lên, hơn nữa còn có miệng vết thương bị vỡ vì lực lượng quá lớn, nhất là lỗ tai cùng hàm răng má phải bị đánh gãy còn lưu dấu vết, đó là bởi vì mấy tát tai của Đỗ Hà làm tiêu rụn.

Xưng Tâm cực kỳ bi thương nói lại mình chịu khổ thế nào, đây là nỗi khổ mà hắn chưa từng chịu qua bao giờ.

Hai mươi mấy tát tai của Đỗ Hà đánh hắn choáng váng đầu óc, phân không rõ đông tây nam bắc, cuối cùng còn ném hắn xuống Phù Dung Trì, để cho hắn tắm rửa nước hồ mùa đông.

Vừa lúc đó hộ vệ bên người Xưng Tâm đều là người Đột Quyết đều không biết bơi, nên không ai dám nhảy xuống cứu hắn, chỉ có thể ở trên thuyền nghĩ cách cứu viện, làm hắn phải chịu tội thời gian dài.

Mặt sưng như đầu heo, răng còn bị đánh gãy, lại cảm mạo nặng, phát sốt, đủ loại bệnh phát tác, loại tư vị thật sự làm cho hắn muốn tự tìm cái chết.

Hôm nay lại nhìn thấy Lý Thừa Càn, nỗi oán hận đối với Đỗ Hà liền dâng lên.

Vốn Lý Thừa Càn đang hận Đỗ Hà thấu xương, hiện giờ còn xảy ra chuyện của Xưng Tâm, càng giận như điên, hắn ôn nhu vỗ nhẹ lên vết thương trên mặt Xưng Tâm, nhỏ nhẹ nói:

- Yên tâm đi Xưng Tâm, mối thù của người cô nhất định báo cho người!

- Điện hạ...

Hai người đưa mắt “ẩn tình” nhìn nhau không dứt.

Thị vệ khắp bốn phía đã không còn nhìn được lặng yên thối lui, trốn qua một bên nôn mưa.

- Tôn Phẩm!

Về mặt Lý Thừa Càn giận dữ ngồi trên chính điện, hai mắt tràn ngập lửa giận cùng sát khí:

- Đồ Hà kia không thể tha thứ, ngươi có biện pháp nào giải quyết hắn?

Tôn Phẩm chính là tên thấp bé về mặt gian xảo, bộ dạng hắn thật đáng khinh, gương mặt của một tên tiểu nhân, ý nghĩ xấu đầy mình, nghe Lý Thừa Càn hỏi như thế ánh mắt liên tục xoay chuyển, hỏi:

- Không biết thái tử điện hạ muốn trừng phạt nhẹ hay là...

Hắn không nói ra câu kế tiếp nhưng tay lại đưa lên cổ họng làm ra tư thế như cắt đầu.

Sắc mặt Lý Thừa Càn âm trầm:

- Có thể giết được Đồ Hà không thể tốt hơn. Nhưng thân phận Đồ Hà không tầm thường, vạn nhất bại lộ thân phận sẽ phá hư đại sự của ta!

Tôn Phẩm cười âm hiểm:

- Thái tử điện hạ, ta nhận thức một người, hắn gọi là Đằng Nguyên Kiện, là người Đông Doanh, người này sống tại Trung Nguyên lại có một thân võ nghệ cao cường. Hiện giờ đang là tuyển thủ của sứ đoàn Đông Doanh tham gia thi đấu. Hắn được phân công tới Mậu tổ của Đồ Hà, có rất nhiều cơ hội giao thủ với hắn. Người này ham mê nữ sắc lại tham tài, có thể lợi dụng!

Lý Thừa Càn gật đầu, ngữ khí mang theo vẻ hưng phấn, thấp giọng nói:

- Ngươi đi tiếp xúc với hắn. Nếu có thể tin, tiền tài nữ nhân chỉ là việc nhỏ!

...

Nghênh Tân Lâu!

Đồ Hà, La Thông, Phòng Di Ái, huynh đệ Lý gia, Lý Kính Nghiệp cùng Trình gia tám huynh đệ đều đang tụ tập tại Trường An đệ nhất tửu lâu nâng chén đàm luận cuộc đấu hôm nay.

Trong nhóm tiểu bối có mặt, ngoại trừ Trình Xử Lượng không địch lại Thái Khắc Văn bị loại bỏ, mọi người đều được thăng cấp.

Trình Xử Lượng cũng không cảm thấy chán nản, chỉ là có chút buồn bực, cúi đầu ăn uống như phát tiết nỗi bực bội trong lòng, lẩm bẩm:

- Nếu ta có thể sớm lĩnh ngộ Bôn Ngưu Quyền, tên vương bát đần kia nhất định không phải là đối thủ của ta.

Bôn Ngưu Quyền là một bộ quyền pháp do Tần Quỳnh tự nghĩ ra, hắn căn cứ nhiều năm kinh nghiệm sáng chế ra một bộ nội gia quyền. Lúc trước khi Tần Quỳnh ngộ ra bộ quyền pháp này, chính là do nhìn thấy một đầu trâu nước đang hoảng sợ chạy như điên trên đường, mắt thấy sắp đụng phải người đi đường, Tần Quỳnh mạnh mẽ tiến lên đánh một quyền vào cổ con trâu, ngay đương trường đánh cho nó một kích mất mạng, vì vậy đặt tên là Bôn Ngưu Quyền.

Bên trong võ học Đường triều có nói về thẩu kinh cùng banh kinh. Banh kinh chính là dùng quyền đánh lên thân người, độ mạnh yếu của lực quyền nằm ở cực hạn nắm tay cùng nơi tiếp xúc thân thể, đối với thân thể người cũng không tạo ra thương tổn gì. Mà thẩu kinh vừa lúc ngược lại, tuy rằng nắm tay đánh lên thân thể nhưng độ mạnh yếu có thể xuyên vào nội tạng, trực tiếp tạo thành thương tổn bên trong cơ thể, còn được gọi là nội thương. Tần Quỳnh đem bộ quyền pháp này truyền thụ cho bọn họ, nhưng bởi vì bộ quyền pháp này đánh ra nội kinh mà không phải lực lượng, cho nên rất khó lĩnh ngộ.

Bởi vì Trình Xử Lượng ở trên lôi đài nóng nảy tức tối nên linh cơ chợt lóe, lĩnh ngộ được thần diệu bên trong nhưng sau khi hắn đánh ra được quyền thứ nhất đã không còn khí lực đánh tiếp quyền thứ hai.

La Thông có chút lo lắng liếc mắt nhìn Đồ Hà, hỏi:

- Tuyển thủ Nê Bà La kia thực sự làm bằng sắt hay sao?

- Mẹ nó, vừa nhắc tới hần ta sẽ tức giận!

Trình Xử Lượng hậm hực nói:

- Còn hơn làm bằng sắt, quả thực là cứng rắn như cương. Đánh thế nào cũng không đánh được, trận đấu ngày mai ta xem Đỗ tiểu tử không xong!

Đỗ Hà trợn mắt không thèm để ý tới hần.

Trình Giảo Kim gọi hần là Đỗ gia tiểu tử, kết quả cả tám đại kim cương của Trình gia trực tiếp bỏ luôn chữ “gia”, lại đặt ngoại hiệu Đỗ tiểu tử cho hần.

Chiêu thức Bôn Ngưu Quyền đại khai đại hợp, lực lượng càng lớn uy lực càng lớn, nguyên lai Đỗ Hà chỉ biết ăn uống vui chơi, thể chất kém rồi tinh rồi mù. Tuy hiện giờ đã tốt hơn không ít, nhưng lực lượng vẫn luôn là yếu hạng của hần.

Cho nên hần không học được Bôn Ngưu Quyền.

Không có Bôn Nguyên Quyền, Trình Xử Lượng biết rõ Thái Khắc Văn rất giỏi chịu đòn, vì vậy đối với trận đấu ngày mai của Đỗ Hà cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Đỗ Hà đang muốn nói chuyện, chợt nghe cách vách truyền qua một trận cười:

- Còn muốn so đấu với ta trong trận chung kết, chỉ nói cửa ải ngày mai hần đã bị trở ngại!

Thanh âm từ cách vách truyền đến chính là Đại Độ Thiết.

Lại có một người tiếp lời:

- Hoàng tử yên tâm, tiểu tử đó quyền nhỏ chân nhỏ, có đứng yên để cho hần đánh cũng đừng hòng làm tổn thương ta mấy may!

Mặc dù bọn hần không chỉ mặc gọi tên, nhưng đang nói tới ai không cần nói cũng biết.

Lập tức làm mười mấy công tử ăn chơi trác táng nổi danh thành Trường An bị chọc giận đến thất khiếu bốc khói!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

134. Chương 134 : Nhẹ Nhàng Nhấn Xuống

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe được lời trào phúng từ phòng bên cạnh, Trình Xử Lượng nổi trận lôi đình, nhất là Trình Xử Lượng còn chưa kịp tiêu tan tức giận vì thua Thái Khắc Văn, hiện tại Thái Khắc Văn lại càn rỡ như thế, lập tức kích hần nổi lên cổ lửa giận xung thiên, tính nét vốn đã nóng nảy ngay lập tức đỏ mắt, trực tiếp bạo rống một tiếng:

- Con mẹ nó, ở trên lôi đài ngươi chần chừ được Trình gia trăm quyền, bây giờ nhìn xem ngươi còn bản lĩnh chần chừ được thêm mấy quyền!

Hần đã lĩnh ngộ được Bôn Ngưu Quyền, dĩ nhiên không còn xem một thân ngạnh khí công của đối phương khổ luyện vào trong mắt, trực tiếp nhảy dựng lên, một cước đá thẳng vào bình phong cách ly hai gian phòng.

“Phanh” một tiếng, bình phong bay ra ngã trên mặt đất.

Ba người đối diện bỗng nhiên đứng lên, hắc hắc cười, thật đúng là tình cờ gặp phải thù xưa, ba người chính là Đại Độ Thiết, Tùng Tấn Tất Nhược cùng Thái Khắc Văn.

Ánh mắt Đỗ Hà lướt qua trên người bọn họ, Tùng Tấn Tất Nhược cùng Thái Khắc Văn tụ cùng một chỗ không khó giải thích, bọn hắn vốn là nước láng giềng, lại còn có quan hệ thông gia, nhưng Đại Độ Thiết cùng Tùng Tấn Tất Nhược và Thái Khắc Văn lẽ ra không hề có chút liên quan mới phải đi?

Một ở phía nam cao nguyên, một ở phương bắc thảo nguyên, chẳng lẽ còn có gì cùng xuất hiện?

Vừa nghĩ tới đây, bên chỗ hắn mọi người cũng đã đứng lên.

Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái, hai huynh đệ Lý gia, Lý Kính Nghiệp cùng Trình gia tám huynh đệ tổng cộng mười bốn người, mười bốn đôi ba, nhân số cao thấp đã biết.

Trình Xử Lượng cũng không nhiều lời trực tiếp huy nắm tay hướng Thái Khắc Văn đánh tới, chỉ bằng thân phận gia tộc hắn, đánh vài người ai có thể làm gì hắn đây?

Thái Khắc Văn từng chịu qua một kích của hắn, biết lợi hại, liền không dám ngăn cản thối lui ra sau.

Đại Độ Thiết đang muốn động thủ nhưng Tùng Tấn Tất Nhược lại kéo hắn trở lại. Người này không giống như Đại Độ Thiết, còn có chút đầu óc, biết nhóm người Đỗ Hà người đông thế mạnh không thể trêu chọc, nhất định là đánh không lại, lập tức nhảy ra làm người hòa giải, quát:

- Đỗ Hà, người không đối phó được Thái Khắc Văn, liền mượn tay hắn đến tổn thương người hay sao?

Vừa nghe tiếng quát, Trình Xử Lượng vừa đánh một quyền không trúng, quyền thứ hai còn dừng giữa không trung hắn đã lập tức rút trở về.

Hắn vốn không thêm để ý thế nhân nói hắn như thế nào, nhưng hắn không thể không giữ gìn mặt mũi cho Đỗ Hà, nếu chính mình thực sự đánh bị thương Thái Khắc Văn, dù ngày mai Đỗ Hà có bằng vào thực lực chiến thắng nhưng truyền ra vẫn sẽ bất lợi cho Đại Đường lẫn Đỗ Hà.

Đỗ Hà nheo lại ánh mắt, cười nói:

- Nếu người còn có chút đầu óc thì mau rút đi, chọc giận chúng ta, cho dù không cần lấy quán quân thì hôm nay cũng phải cho các người nằm liệt giường!

Đại Độ Thiết cũng thấy nhóm người Đỗ Hà không có một người nào là người hiền lành, cũng biết có đánh nhau bọn hắn cũng chỉ bị người đánh, vì vậy cũng không tiếp tục lên tiếng.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, xám xịt rời đi.

Tám huynh đệ Trình gia liền huyết sáo, lại cất tiếng cười to:

- Mấy tiểu thí hài đã ngông cuồng như thế, thật không biết Mã vương gia có bao nhiêu con mắt!

Trình Xử Lượng cười toe toét nói, lại quay đầu trở lại bàn, cầm chén rượu đổ ực vào miệng nói:

- Đỗ tiểu tử, ngày mai cần phải xem người!

- Bao trên người ta đi!

Hôm nay Trình Xử Lượng vì mặt mũi Đỗ Hà mà phải dừng tay, nỗi uất ức của bản thân cũng có thể bỏ qua, Đỗ Hà cũng cần phải trút giận cho hắn.

Ngày hôm sau cử hành so đấu mấy trận cuối cùng của các tiểu tổ, càng thêm kịch liệt, mỗi một hạng mục đều thật phần khích.

Dân chúng đến xem càng đông đúc chật ních không còn chỗ, trên ghế khách quý không còn chỗ ngồi, mỗi một chỗ đều có giá trên trời, nhưng vé vẫn không đủ bán. Thế nhưng mới hôm nay đã mơ hồ có khả năng thu hồi lại vốn, khiến cho Hộ Bộ cùng Lý Thế Dân đều vô cùng mừng rỡ.

Đầu tiên Đỗ Hà tham gia cuộc so đấu cưỡi ngựa việt dã, cuộc so đấu này cũng tương tự như chạy việt dã đời sau, quy định từ nơi nào đi tới nơi nào, hơn nữa vì khảo nghiệm kỹ thuật cưỡi ngựa của tuyển thủ, trên đường sẽ xuất hiện một ít chướng ngại. Chẳng hạn như vượt rào cản, leo núi, vượt sông, còn có thể đem

pháo nổ trước mặt cố ý quấy nhiễu chiến mã, nếu vô ý sẽ gặp phải nguy hiểm té ngựa. Lần khảo nghiệm này chính là lực không chế khi có biến cố đột ngột xảy ra cùng năng lực không chế chiến mã của người cưỡi ngựa.

Lực không chế biến cố của Đỗ Hà tự nhiên không cần nhiều lời, bất cứ chuyện đột phát gì xảy ra cũng không thể mang tới uy hiếp với hắn, duy nhất chỉ là khả năng không chế ngựa, nhưng đã trải qua sự chỉ dẫn của Tần Quỳnh, nhận được nửa tháng đặc huấn cũng đã có mười phần tiến triển. Hắn là người đầu tiên chạy tới đích, dùng tốc độ vượt hơn một thân chiến mã thắng hiểm một bậc, xem như lấy được quyền tiến vào trận chung kết so đấu tiểu tổ.

Đỗ Hà tươi cười quay về sân vận động.

Đi vào phòng nghỉ, La Thông, Lý Kính Nghiệp cùng Phòng Di Ái ba người đều đang cười nói, thấy Đỗ Hà đi vào cùng kêu lên:

- Thế nào?

- Thắng! Còn các người?

Đỗ Hà nhún nhún vai, tỏ vẻ không có gì đáng nói.

Phòng Di Ái đầy hiếu kỳ đáp:

- Tên tiểu tử đấu với ta đều không chút khí lực, như vậy còn không biết xấu hổ đến tham gia thi đấu, ta còn đỏ mặt thay cho hắn. Vì vậy ta trực tiếp nâng hắn ném luôn ra sân, miễn làm mất mặt xấu hổ.

La Thông lại có chút buồn bực nói:

- Người mạnh thật không ít, kỵ chiến, đấu vật thắng, nhưng cưỡi ngựa bắn cung lại bị vị công chúa của Tượng Hùng quốc vượt qua, có chút hổ thẹn!

Sau khi hắn nhượng vị trí so đấu lời dài chiến cho Đỗ Hà, cảm thấy được còn có một hạng mục bỏ trống, liền báo danh đấu vật. Đỗ Hà cũng nhận cơ hội dạy cho hắn mấy chiêu tứ lạng bạt thiên cân, là thủ pháp đấu vật, hiệu quả thực sự không tệ.

- Không phải là Dao Trì đi!

Đỗ Hà có chút giật mình, Tượng Hùng quốc tựa hồ cũng chỉ có một công chúa đến đây.

- Chính là nàng!

Thần sắc La Thông kinh ngạc:

- Tiến pháp của nha đầu kia thật sự giỏi lắm, bắn thật chuẩn, xưng là thiện xạ còn chưa đủ, thành tích của nàng xem như giỏi nhất tiểu tổ so đấu, không chệch phát nào, từng mũi đều trúng hồng tâm, đồng thời cũng có một thiếu niên cũng vậy! Có hai người bọn họ, theo ta phỏng chừng quán quân lần này chỉ sợ thuộc về họ thôi!

Về mặt Lý Kính Nghiệp cũng thừa nhận.

Được tiểu Lý Quảng này cũng đồng ý thừa nhận, thực lực của Dao Trì công chúa thật sự làm Đỗ Hà có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù bị người đánh bại nhưng La Thông cũng không có gì khó chịu, chỉ có chút buồn bực, hắn cũng biết sở trường chân chính của mình là kỵ chiến, mặc dù tiến pháp xem như xuất chúng nhưng không phải sở trường của hắn.

Lúc này Lý gia huynh đệ cũng truyền lại tin tốt lành.

Lý Nghiệp Tự tranh tài trên lời dài thuận lợi chiến thắng địch thủ, đấu vật cũng lấy được thắng lợi.

Lý Nghiệp Hủ lại dựa vào thuật cưỡi ngựa xuất sắc thuận lợi thắng cấp trong ba hạng cưỡi ngựa.

Trong lúc mọi người còn đang trò chuyện, có người gõ cửa phòng nghỉ, thông tri Đỗ Hà chuẩn bị lên đài.

Mọi người vây quanh Đỗ Hà cùng đi ra sân vận động, ở trong phòng nghỉ khác Trình gia tám huynh đệ nghe tin cũng chạy tới cổ động cho hắn, thứ nhất nhớ mỗi thù hôm qua, muốn tận mắt nhìn xem Đỗ Hà không dùng Bôn Ngưu Quyền làm sao đánh thắng được Thái Khắc Văn.

Đỗ Hà chậm rãi đi lên lời dài, đối mặt sự xuất hiện của hắn, người xem khắp bốn hướng đều bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt, hô to tên của hắn.

Lực lượng của người hâm mộ bất luận ở thời cổ đại hay hiện đại đều cực kỳ cường hãn, Đỗ Hà vốn biểu hiện xuất sắc trên cầu trường mã cầu đã thắng được lòng hâm mộ của dân chúng, về sau trong cuộc chiến giữa Đường triều cùng Thổ Phiên lại lập nhiều công lớn, không người không biết, mà hôm nay biểu hiện trong cuộc so đấu cũng chưa từng bại, năng lực xuất sắc lại thêm bộ dáng tuấn lãng vì vậy thật tự nhiên liền hấp dẫn lòng yêu mến của mọi người, tiếng hoan hô vang lên như thủy triều, làm đám bạn xấu bên dưới cực kỳ ghen tỵ.

Đỗ Hà chậm rãi đi lên lời dài, trọng tài cũng giới thiệu hai bên đối thủ, tay cầm loa khuếch đại âm thanh hướng bốn phía quát:

- Đến tột cùng là Đại Đường tuấn kiệt Đỗ gia nhị lang chiến thắng, hay là vị Thái Khắc Văn cả người như cương thiết thuận lợi thắng cấp? Chúng ta mỗi mắt mong chờ, hiện tại tuyển thủ song phương đã lên đài, trận đấu bắt đầu!

Trọng tài vừa kêu bắt đầu!

Thái Khắc Văn hiển nhiên không xem Đỗ Hà vào trong mắt, vẻ mặt của hắn thật thản nhiên.

Nhìn thấy Đỗ Hà chậm rãi tiêu sái đi tới hắn cũng không có phản ứng gì, mà chỉ trực tiếp ưỡn ngực chờ Đỗ Hà tấn công.

Hắn cũng không tin với thân thể lực lượng mạnh như trâu của Trình lão tam vẫn không làm gì được hắn, chỉ là Đỗ Hà thì có gì phải sợ.

Đỗ Hà thấy phản ứng của Thái Khắc Văn cũng không nói gì, chỉ đi thẳng tới. Dáng đi thật thoải mái, bước tới trước giống như đối diện không phải địch nhân mà chỉ là một nhi đồng đang cần giáo huấn.

Hắn đi tới trước người Thái Khắc Văn, vươn tay ra sờ sờ lên thân thể hắn, thử dài, lắc lắc đầu:

- Còn tưởng rằng ngươi thật sự có được một thân ngạnh khí công khổ luyện, nguyên lại chỉ là giống mà thôi. Ngươi luyện được hẳn là Thiên Thệ Thần Đả cùng một chút ngạnh công ngoại môn đơn giản đi!

Người biết ngạnh khí công rất nhiều, mặc dù ở thế kỷ 21 đã thất truyền võ học cũng có nhiều người biết được. Chẳng hạn như người biểu diễn tạp kỹ, lên núi đao, hoặc dùng yết hầu chịu trường thương đâm vào, đều là nhờ ngạnh khí công, có người thiên phú dị bẩm còn luyện được ngạnh khí công xuất thần nhập hóa, tuy nói không thể vô địch nhưng ngoại lực rất khó thương tổn bọn họ.

Ban đầu Đỗ Hà còn tưởng Thái Khắc Văn luyện được công phu này, nhưng hiện giờ lại cảm thấy có chút thất vọng.

Cổ Ấn Độ cũng giống như Trung Quốc, cũng có bản lĩnh võ học thâm hậu. “Thần Đả” là một trong số đó, loại công phu này có điểm giống như tĩnh thần nhập thân như trong Mao Sơn thuật. Theo ngành nghiên cứu hiện đại, bình thường nhân loại chỉ phát huy được khoảng một phần năng lực của chính mình, “Thần Đả” lại là một phương pháp tự thôi miên cùng kích thích bản thân, đem tiềm năng con người tận lực phát huy tới lớn nhất.

Thiên Đa Phật học thâm hậu, cao thủ Mật Tông chân chính có thể dùng thuật này để kích thích tiềm năng, làm cho bản thân mình trong thời gian ngắn giống như được uống thuốc kích thích, phi thường dũng mãnh, nhưng loại công pháp này rất tổn thương thân thể. Nếu không phải gặp nguy cơ bất đắc dĩ vốn không cho phép sử dụng.

Hiển nhiên Thái Khắc Văn chỉ học được chút ít bên ngoài, cũng không học được tinh túy, thậm chí còn chưa học được toàn bộ, nhưng lại không ngừng dùng thứ công pháp này để kích thích thân thể của chính mình, quanh năm suốt tháng chiến đấu không ngừng, điều này làm thân thể cùng thần kinh của hắn đều bị

hủy hoại, cho nên khi bị đánh trúng không có cảm giác đau đớn, thậm chí bị thương cũng không hay biết, không có bất kỳ cảm giác nào.

Người như vậy chính là dùng việc hao tổn sinh mạng đến chơi đùa, cũng giống như những tuyển thủ đấu vật của nước Mỹ, bị đánh nhiều cảm giác đau đớn sẽ biến mất, nhưng khi dần dần cao tuổi thân thể cũng hủy hoại. Theo tình huống của Thái Khắc Văn, nhiều nhất còn kiên trì được hơn mười năm, khi đến ba bốn mươi tuổi sẽ không còn chịu đựng nổi, trở nên yếu ớt như lão nhân tám mươi, nói không chừng còn có thể tùy thời chết bất đắc kỳ tử.

- Ta xin khuyên người một câu, sau khi trở về nước nên cẩn thận điều dưỡng lại thân thể, có lẽ người còn có thể sống lâu thêm vài năm!

Đỗ Hà chậm rãi nói xong, bàn tay duỗi thẳng chỉ chỉ vào ngực Thái Khắc Văn, đem nội lực tụ tập trong tay nhẹ nhàng đè xuống.

Chỉ nhẹ nhàng nhấn xuống một cái!

cuonghv

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

135. Chương 135 : Dã Tâm Sói Lang

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Răng rắc!

Một tiếng vang lên, Thái Khắc Văn trợn trừng mắt, kinh ngạc nói không ra lời, bàn tay của Đỗ Hà trực tiếp chạm xuống ***g ngực hắn, xâm nhập da thịt, ở trên ngực hắn để lại dấu vết bàn tay lõm vào!

Đỗ Hà quả thật không sử dụng được Bôn Ngưu Quyền, nhưng phương thức đánh ra nội kinh lại không phải chỉ có Bôn Ngưu Quyền mới có thể làm được. Nội lực trong người hắn có thể trực tiếp hóa thành mũi tên nhọn xuyên thấu qua da thịt trực tiếp xâm nhập ngũ tạng lục phủ của địch nhân, so với Bôn Ngưu Quyền càng thêm hữu hiệu, càng thêm có uy lực.

Hành động đứng yên cho Đỗ Hà tụ lực của Thái Khắc Văn giống như đem đầu thò vào miệng hổ, hoàn toàn là một loại phương thức tìm tòi vạ. Khi nội kinh phun ra, trực tiếp đem lực lượng đánh tiền vào trong ***g ngực của hắn.

Thái Khắc Văn phun ra ngụm máu tươi, thân hình lão đảo, hai đầu gối cong lại, quỳ xuống trước mặt Đỗ Hà, hai mắt trắng dã té sấp xuống mặt sàn lồi đài.

Thắng bại vô cùng rõ ràng!

Nhưng bốn phía lại lặng ngắt như tờ, hoàn toàn không biết vì sao.

Biểu hiện của Thái Khắc Văn trên lôi đài mọi người đều biết, dù người mạnh mẽ như Trình Xử Lượng cuối cùng cũng phải ngã xuống nhưng chỉ tạo được chút tổn thương cho hắn, nhưng Đỗ Hà vừa lên lôi đài, chỉ đưa tay nhẹ nhàng chạm vào người hắn, Thái Khắc Văn lập tức không duy trì được nôn ra máu té ngã dưới sàn, điều này thực sự làm người ta khó thể tin tưởng.

Nhưng rất nhanh tiếng hoan hô vang rền như thủy triều vọng lên, tuy bọn họ không nhìn thấy rõ Đỗ Hà làm sao thủ thắng, vẻ mặt đều mờ mịt khó hiểu, nhưng lại biết Đỗ Hà đã thắng, Đỗ Hà chỉ một chiêu đã đánh ngã Thái Khắc Văn, tẩy xóa đi sỉ nhục chiến bại hôm qua, vẫn hồi lại mặt mũi cho Đại Đường.

Sứ đoàn Nê Bà La cảm thấy thua không rõ ràng, cao giọng kháng nghị tỏ vẻ Đỗ Hà gian trá.

Đúng ngay lúc này Trình Giảo Kim lại xông lên lôi đài, túm lấy chiếc loa trong tay trọng tài, quát to:

- Chư vị quan chúng, thỉnh an tĩnh!

Tiếng nói của hắn vang dội như sấm, mượn dùng diệu dụng của loa phóng thanh đem tiếng nói rõ ràng rơi vào trong tay từng người có mặt trong sân vận động.

Vừa rồi lão Trình ta nghe được có người đang nói Đỗ gia tiểu tử gian trá. Hắc hắc, lão Trình này thật không trách bọn họ. Bởi vì bọn họ ngu ngốc, kiến thức mỏng manh như giấy, cho nên bọn hắn không hiểu!

Kể hoạt bảo như Trình Giảo Kim đã lên cơn tức, ngay trước mặt hàng vạn hàng ngàn người chiêm chọc thẳng vào.

- Hiện tại để cho lão Trình giải thích một chút đi!

Trên thực tế là thế này, võ nghệ phân chia là kinh, lực hai loại, tục ngữ nói rất đúng, lực đánh da thịt, kinh đánh nội tạng!

Thủ đoạn của Đỗ gia tiểu tử cao minh, một chưởng kia nhìn qua như thật nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế lực lượng đã truyền vào trong thân thể tên tiểu tử vương bát họ Thái này, cho nên hắn mới không chịu nổi!

Mồm miệng của Trình Giảo Kim không lạnh lợi, lời giải thích của hắn so với chưa giải thích cũng không có gì khác nhau.

Bản thân hắn cũng ý thức được điểm ấy, bèn quát:

- Ta cũng không giải thích nữa, các ngươi tự mình xem đi!

Hắn vạch áo Thái Khắc Văn, nhắc cao hắn lên, ngay ***g ngực Thái Khắc Văn hiện lên dấu bàn tay xâm nhập cả da thịt!

Trình Giảo Kim còn chưa thỏa mãn, hắn tìm một con ngựa bỏ Thái Khắc Văn đang nửa chết nửa sống đi dạo một vòng quanh sân vận động, lúc này mới đem hắn ném lại cho sứ đoàn Nê Bà La, liếc mắt nhìn bọn họ, vênh vao bỏ đi.

Thấy một màn này Đỗ Hà chỉ đành lắc đầu cười khổ, Tần Quỳnh cũng hiểu rõ tính nết Trình Giảo Kim cũng đang lắc đầu cười khổ.

Người này xưa nay vốn là một kẻ vô pháp vô thiên, ngày hôm qua hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Trình Xử Lượng bị thất bại, hôm nay thấy sứ đoàn Nê Bà La không phục cao giọng kháng nghị, hắn liền nổi cơn tức, tự mình lên lôi đài giải thích nguyên do, thuận tiện phun ra một ngụm ác khí trong lòng.

- Thì ra là thế!

Đại đa số quần chúng không hiểu nguyên do bên trong bây giờ đã tỉnh ngộ, lại nhiệt liệt vỗ tay lần nữa.

Trình Giảo Kim vẫn chưa giải thích rõ ràng, nhưng có nói cho bọn họ biết Đỗ Hà dùng độc môn tuyệt kỹ, lại thấy vết thương trên người Thái Khắc Văn, lâm vào sợ hãi lẫn bội phục, tiếng hoan hô càng thêm mãnh liệt.

Sứ đoàn Nê Bà La thấy công chúng hoan hô, cũng không còn mặt mũi lưu lại nên mang theo Thái Khắc Văn nửa chết nửa sống xám xịt rời đi.

Đỗ Hà thuận lợi thăng cấp, trở lại phòng nghỉ nhận được đám bằng hữu nhiệt tình chúc mừng.

Nhất là Trình Xử Lượng càng thêm trút giận, ôm chặt hắn, thối phòng hắn là huynh đệ tốt.

Theo Đỗ Hà thăng cấp, tiểu tổ thiếu niên đều chấm dứt toàn bộ vòng loại so đấu buổi sáng.

Lúc rời đi sân vận động, bọn họ thuận đường đi đến nơi an bài bằng đấu điều tra đối thủ ngày mai.

Bảng đấu là Đỗ Hà căn cứ tình huống trận đấu đời sau mà định ra tiến trình thi đấu.

Trước định là giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý mười tổ, sau đó dựa vào phương thức rút thăm đem người dự thi chia đều ra các tổ, tiến hành phân tổ so đấu. Sau khi lấy được quán quân các tổ lại đồng dạng rút thăm lựa chọn đối thủ.

Ngày mai chính là trận chung kết các tiểu tổ, có thể đi vào trận chung kết tiểu tổ, không ai là người thường. Đỗ Hà đưa mắt nhìn vào tổ Tuất, tìm tên của mình, một đường chỉ đen đưa tên hắn liên tiếp cùng tên người khác, người nọ sẽ là đối thủ của hắn, sau khi nhìn thấy rõ tên người kia, ánh mắt hắn chợt híp lại.

- Đằng Nguyên Kiện Thái, lại là người Đông Doanh?

Đây là may mắn hay không may mắn?

Chiều hôm đó, đoàn người của Đỗ Hà lấy thân phận người dự thi ở thính phòng gặp mặt trận đấu của người thành niên.

Trận đấu của người thành niên khác với bọn họ, luận kịch liệt phần khích còn hơn thật nhiều, người lên đài đều là những nhân vật danh chấn một thời.

Chẳng hạn như Đại Đường vũ dũng sau Tần Quỳnh chính là Uất Trì Kính Đức, dũng mãnh Trình Giảo Kim, vạn phu khó địch Hầu Quân Tập, Tô Định Phương, Lưu Hoảng Cơ...Người tham gia ở các nước đều là nhân vật trong nhân vật! Mạnh tướng một thời đều hiển lộ phần khích uy danh.

Nhất là Uất Trì Kính Đức. Hắn am hiểu nhất chính là cướp đoạt binh khí của đối thủ, cho nên cơ hồ mỗi cuộc tranh tài đến cuối cùng đều là hắn dùng binh khí đối phương đem đối phương đánh rơi xuống ngựa, hung hăng cuồng ngạo, có chút không ai bì nổi, nhưng hắn thực sự có bốn sự để hung hăng như thế.

Đỗ Hà cũng không thể không thán phục, chiến tướng nổi danh cùng Tần Quỳnh quả nhiên danh bất hư truyền.

Gió lạnh thấu xương, nhưng trên đường lớn đi thông Trường An xa mà như long, nối liền không dứt, khách thương lui tới nhiều hơn ngàn vạn lần.

Tôn Phẩm mang theo một chiếc rương nặng nề đi tới Trần Thương huyện Trường An, gõ cửa một đại trạch mặt đông Trần Thương huyện.

Bên trong đại trạch có thật nhiều người, ước chừng tới hai ba mươi người, mỗi người đều khí chất hùng hân.

Một người từ trong đại sảnh đi ra, vừa thấy Tôn Phẩm liền mừng rỡ:

- Triệu huynh, vật cần thiết đều mang đến sao?

Người kia ước chừng trên dưới hai mươi, bộ dạng thật thấp lùn, bên hông đeo Đường đao, đôi mắt hình tam giác, tạo cho người khác cảm nhận thật lạnh khốc vô tình.

Tôn Phẩm dùng tên giả là Triệu Trung thản nhiên cười nói:

- Yêu cầu của Đằng Nguyên huynh ta sao dám không theo, đồ vật toàn bộ nơi đây, người xem lại rõ ràng!

Người gọi là Đằng Nguyên huynh quá đổi vui mừng, bước nhanh đi tới chỗ Tôn Phẩm, khẩn cấp mở rương gỗ, bên trong cũng không phải trân bảo hiếm thế gì mà chỉ là một bộ sách.

Nhìn bộ sách, Đằng Nguyên lại giống như lấy được chí bảo, trong miệng không ngừng nói:

- Đúng là nó!

Hắn tiện tay lấy ra một quyển, là “Trữ hậu cứu tốt phương” thời Đông Tấn Cát Hồng, “Trữ hậu cứu tốt phương” là bộ sổ tay ghi chép cấp cứu lâm sàng đầu tiên của Trung Quốc. Là Chuyên tác Đông y trị liệu học, bên trong chủ yếu ghi lại các loại chứng bệnh cấp tính hoặc một vài bệnh mãn tính, phương thuốc trị liệu cấp tính phát tác, châm viêm, ngoại trị pháp, là một trong những hồn bảo của y học giới.

Tuy Đằng Nguyên xem mà không hiểu nhưng sắc mặt vui mừng không hề giảm bớt.

Hắn gọi đến hai người, cho họ kiểm tra rương sách, lật tới lật lui, đem toàn bộ sách nhất nhất xem qua sau đó mới thì thầm một lúc với Đằng Nguyên.

Đằng Nguyên chợt ngừng đầu, hai mắt sững sờ, trừng mắt nhìn Tôn Phẩm hỏi:

- Triệu huynh, người mang đến các loại sách y thuật, nông canh, lịch pháp, tạo giấy, nhuộm rượu chứng thật đều là vật báu vô giá, ta rất hài lòng. Nhưng tại sao không có phương pháp rèn binh khí?

Tôn Phẩm bị hấn ép hỏi đành cười xấu hổ nói:

- Ta có đến hỏi Binh Khí Giám, toàn bộ kỹ thuật tinh luyện kim loại, phương pháp rèn đúc đã bị theo dõi chặt chẽ, ta thật sự không khả năng lấy được!

Đằng Nguyên hừ lạnh một tiếng, quát:

- Triệu Trung, Đằng Nguyên Kiện này xem ngươi là bằng hữu mới nói với ngươi, ngươi đừng không biết điều! Khi dễ ta không biết Triệu Trung chỉ là giả danh sao? Tên thật của ngươi ta không rảnh hỏi cũng không muốn biết. Nhưng có thể khẳng định thể lực sau lưng ngươi rất lớn, ngươi có tâm muốn lấy nhất định có biện pháp lấy được. Ngươi muốn ta giết Đỗ Hà, ta đáp ứng ngươi. Nhưng ngươi nhất định phải làm được chuyện ngươi đã đáp ứng ta. Bằng không giao dịch này chúng ta không thể tiếp tục làm được được. Ta không thể làm việc không công, không thấy sách rèn binh khí, ngày mai ta sẽ không động thủ!

Đằng Nguyên Kiện nói như đinh đóng cột, không cho chút dư âm thương lượng.

Tôn Phẩm cắn chặt răng, chỉ đành thỏa hiệp:

- Người chờ, ta nghĩ thêm biện pháp là được!

Tôn Phẩm xoay người rời đi, Đằng Nguyên Kiện tức giận quát một tiếng:

- Đáng chết!

Đường đao lướt qua, trên không trung xẹt qua một đạo đường cong, năm cây thúy trúc nằm gần bên tay trái lập tức đứt đoạn.

Hai người bên cạnh khen ngợi:

- Đao pháp tốt!

Đằng Nguyên Kiện giống như nâng niu bảo bối, hai tay cầm bảo đao thì thầm:

- Không phải đao pháp tốt mà là đao tốt! Dù các ngươi cầm lấy đao này cũng có thể dễ dàng làm được. Kỹ thuật tạo ra binh khí của Đại Đường vượt chúng ta nhiều lắm, muốn quốc gia chúng ta cường đại lần này chúng ta phải nhân cơ hội lấy được kỹ thuật này của Đại Đường, dù trả giá hết thảy đại giới!

Trong quan nha Trần Thương huyện, phòng nghị sự.

Lưu Nhân Quý nhàn rãi ngồi trong phòng mình lật xem cổ thư, dương dương tự đắc. Hấn là Trần Thương úy, quản lý trị an một phương, chức vị tương đương với cục trưởng cục công an. Dưới sự cố gắng nhiều năm của hấn, phối hợp cùng Đại Đường hưng thịnh, nền trị an của Trần Thương huyện rất tốt, trăm họ trên dưới an cư lạc nghiệp, không nhất của rơi, suốt năm không có một án kiện hình sự nào, ngẫu nhiên có phân tranh nhỏ nhẻ cũng không làm ảnh hưởng toàn cục, không đáng giá nhắc tới.

Như thế cũng làm Trần Thương úy như hấn ngày ngày nhàn rãi, chỉ có thể dựa vào việc đọc sách mua vui.

- Đại nhân, đại nhân!

Lưu Nhân Quý đang xem sách mê mẩn, chợt thấy bộ hạ vội vàng xông vào.

- Chuyện gì kích động như thế!

Mắt Lưu Nhân Quý không rời quyển sách, đang xem thật hào hứng.

- Có động tĩnh, trong một căn nhà tại mặt đông có động tĩnh!

Ngữ khí tiểu bộ hạ mang theo vẻ hưng phấn kêu lên, thần sắc tràn đầy kích động.

- Có động tĩnh thật sao?

Lưu Nhân Quý buông quyển sách trên tay, động dung đứng lên, trên gương mặt tuần nhã lộ ra nụ cười tự tin:

- Tiểu Vương, truyền lệnh xuống, mệnh lệnh toàn bộ nha dịch chuẩn bị đợi lệnh, chúng ta có chuyện làm!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

136. Chương 136: Luận Võ Âm Sát

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mẫu thân Chương thị không ngừng gấp thức ăn vào trong chén Đỗ Hà, nói hần thi đấu một nhọc phải tắm bổ cho tốt.

Đỗ Hà vui vẻ tiếp nhận quan tâm của mẫu thân.

Đỗ Như Hối nói:

- Nhị lang, thi đấu sắp đến thời điểm mấu chốt rồi!

Đỗ Hà lên tiếng:

- Thi việt dã, ngày mai sẽ quyết định quán quân, theo con đoán, thi đấu sẽ diễn ra giữa hài nhi, Nghiệp Hủ, Đại Độ Thiết còn có một người Cao Xương, chúng ta không thua kém nhiều, chỉ xem ai có thể phát huy tốt hơn! Về phần lời đài chiến, hôm nay là chung kết tiểu tổ, rất quan trọng, đối thủ của hài nhi là một người Nhật Bản, thực lực rất mạnh nhưng có lẽ không có vấn đề.

Chương thị thấy thức ăn trong chén Đỗ Hà đã hết, lại gấp cho hần một miếng thịt gà.

Đại ca Đỗ Cấu đưa ánh mắt cầu chúc nhìn hần hỏi:

- Nhị đệ không phải tham gia ba hạng mục sao? Tại sao mấy ngày nay toàn nói về thi việt dã và lời đài chiến vậy?

Đỗ Hà nhìn miếng thịt gà giống như cừu nhân giết cha, ra sức nhai nuốt nói:

- Đại ca nói sẵn bắn sao, sẵn bắn rất đặc thù, cần phải lên núi tiến hành, hơn nữa lại tổ chức hơn nửa ngày, cho nên sắp xếp thi đấu cuối cùng, hiện tại còn chưa bắt đầu thi đấu!

Đỗ Cấu minh bạch khe gật đầu.

Đỗ Như Hối vuốt râu cười nói:

- Hôm nay vì phụ có thời gian, sẽ cùng mẫu thân đi xem con thi đấu, con phải thay phụ mẫu dạy dỗ bọn Nhật Bản đó, đừng để Đại Đường ta mất mặt.

Đỗ Hà neho mắt, cảm thấy trong lời nói của Đỗ Như Hối có chuyện gì đó, tựa hồ đang ám chỉ mình ra tay hung ác, liền lau miệng nói:

- Phụ thân có cừu oán với bọn người Nhật Bản sao?

- Không có!

Đỗ Như Hối tỏ vẻ khinh thường, tựa hồ không muốn nhắc đến chủ đề này.

Đỗ Hà càng hiểu kỳ, Đỗ Như Hối tỏ vẻ như vậy lại giấu đầu hở đuôi, chắc chắn có chuyện gì đó, hơn nữa chuyện này còn in đậm trong lòng hần.

Đỗ Hà lại đưa mắt nhìn về phía Chương thị, Chương thị cũng tỏ vẻ tự nhiên, ra bộ chuyện này không liên quan đến mình, hần lại nhìn về hướng Đỗ Cấu, Đỗ Cấu thăm gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

Đỗ Hà hiểu ý không hỏi nữa, sau khi ăn no mới kéo Đỗ Cấu đến một chỗ hỏi nguyên do.

Đỗ Cấu chậm rãi nói:

- Chuyện này xảy ra nhiều năm trước, lúc ấy Đại Đường mới thành lập, người còn là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, đại ca cũng chưa làm quan lể, đi học ở Hoàng Văn quán. Nhật Bản cử sứ thần đến triều bái, mời phụ thân và Phòng thúc phụ dự tiệc. Phụ thân và thúc phụ cũng đồng ý. Kết quả đám Nhật Bản kia lòng dạ khó lường cho rằng phụ thân và Phòng thúc phụ là người tham tài háo sắc, bao hết tất cả kỹ nữ tiếp khách nổi tiếng trong thành Trường An, hy vọng phụ thân và Phòng thúc nói giúp mấy câu tốt đẹp với Hoàng Thượng. Phụ thân và Phòng thúc phụ là hai vị chính nhân quân tử nhìn thấy cảnh tượng sa đọa đó liền vội vàng trốn thoát.

Nhưng việc này quá sức huyền ảo, thúc mẫu và mẫu thân cũng biết, người cũng biết, hai người là tỷ muội kết bái, thủ đoạn không sai biệt lắm vì vậy phụ thân và Phòng thúc phụ đều không may mang tội, từ đó cứ nhắc đến bọn người Nhật Bản, phụ thân đều không có biểu hiện tốt đẹp.

Đỗ Hà buồn cười, ôm bụng cười to.

Trước khi rời phủ, Đỗ Hà rất long trọng nói với Đỗ Như Hối:

- Phụ thân yên tâm, hôm nay hài nhi nhất định sẽ trút giận cho người.

Khóe miệng Đỗ Như Hối giật giật, trong mắt hàn quang chợt lóe, có dấu hiệu bạo phát.

Đỗ Hà biết điều, vội vàng chuồn thẳng.

Hôm nay sân thi đấu vẫn vô cùng đông đúc.

Đỗ Hà tiến về phía lôi đài tỷ võ trước ánh mắt quan sát của vạn người, nhưng vẫn đưa mắt nhìn lên chỗ ngồi khách quý gần đó, tìm kiếm thân ảnh người nhà, trên đường đi nghe thấy tiếng gọi lớn. Ở ghế ngồi khách quý bên trái, Đỗ Như Hối dẫn cả nhà ngồi hàng đầu tiên, đại ca Đỗ Cầu đang vẫy vẫy tay.

Đỗ Hà giơ tay chào hỏi, làm một tư thế nhất định chiến thắng trên lôi đài.

Đối thủ hôm nay của hắn là Đăng Nguyên Kiện Thái đã sớm chờ từ lâu.

Đăng Nguyên Kiện Thái lạnh lùng liếc nhìn Đỗ Hà :

- Trận đấu trước vì thân tình nên mới vậy, trận này người nhất định sẽ thua!

Đỗ Hà mỉm cười, thật sự bị tên gia hỏa này chọc cười nói:

- Người cho rằng ai cũng giống các người, đều là súc sinh máu lạnh?

Đăng Nguyên Kiện Thái vẫn tỏ ra bình thản, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn.

Nhìn Đăng Nguyên Kiện Thái ở trước mặt, Đỗ Hà vốn không muốn nhiều lời với hắn, nhưng thấy dáng người hắn giống như trái bí đao, buồn cười, trêu ghẹo nói:

- Nhìn thấy người, ta lại tìm được tự tin, mới biết thân hình của ta cao ngất như thế nào!

Hắn nói như vậy cũng không có gì sai.

Năm nay Đỗ Hà 16 tuổi, thân hình cao khoảng 1m66, trong đám bạn cùng lứa như vậy là cao rồi, nhưng bằng hữu hắn kết giao tựa hồ đều là thanh niên 20 tuổi như hai huynh đệ Lý gia, Lý Kính Nghiệp, huynh đệ Trình gia...cho nên khổ người bọn họ đều cao hơn hắn.

Đi cùng bọn họ, trong lòng Đỗ Hà ít nhiều có tự ti.

Thế nhưng Đăng Nguyên Kiện Thái ở trước mặt còn thấp hơn, hắn đã ngoài hai mươi mà chỉ cao khoảng 1m55.

Đỗ Hà nhìn xéo hắn, cảm giác cao ngạo tự nhiên sinh ra. Đứng trước mặt hắn, Đỗ Hà mới tìm được sự tự tin về vóc người của mình.

Trong mắt Đăng Nguyên Kiện Thái cuối cùng hiện lên vẻ tức giận, Đỗ Hà vạch trần vóc người thấp bé của hắn, khiến hắn cũng không thể giữ được bình tĩnh, lập tức phát động công kích trước.

Hai đấm nâng đỡ, tiến lên trước một bước, nắm tay của Đằng Nguyên Kiện Thái từ trên xoay tròn xuống, thẳng kích vào ngực Đỗ Hà. Chiêu thức bình thường, nhưng khi xoay quyền lại mang theo một hồi gió lốc và tiếng rít kinh người, khiến nắm đấm của hắn giống như khoan thép.

- Một chiêu đoạn kích thật hoàn mỹ!

Đỗ Hà cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, quả nhiên là nhân vật lợi hại, tạo nghệ nắm đấm của người này không tầm thường, nếu không phải công phu hạ xuống rất lớn, tuyệt đối không có được lực lượng như vậy.

Đỗ Hà biết lực lượng của mình chưa đủ, cho nên tăng cường nghiên cứu lấy nhu khắc cương của Thái Cực quyền, nhìn thấy quyền trái của Đằng Nguyên Kiện Thái đánh tới, chân phải thực, chân trái hư, vận khởi quyết theo hình chữ “đi”, tay phải nắm cổ tay trái hắn, xuất lực ra.

Đằng Nguyên Kiện Thái không tự chủ được xông lên phía trước, bước ra hai bước, công kích của hắn đã bị phá giải.

Nhưng động tác công kích vẫn không đình chỉ, chân sau tiến lên một bước nữa, quyền trái đánh thẳng vào sườn Đỗ Hà.

Quyền đánh thẳng vào sườn, đây là động tác cơ bản nhất trong Đường thủ, nhưng khi Đằng Nguyên Kiện Thái sử dụng ra lại uy lực vô cùng, đánh ra một quyền khiến cho người ta cảm giác như đụng phải tuần mã, mục tiêu bị đánh trúng nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Đỗ Hà mỉm cười ung dung, đưa tay túm lấy cổ tay hắn, vận xuống dưới, khiến quyền của đối phương tự đánh lên người hắn.

Tiếng “răng rắc” vang lên, phần lớn khán giả đều không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, nắm đấm của Đằng Nguyên Kiện Thái chẳng những không đánh trúng Đỗ Hà, thân thể còn đột nhiên bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ ngã sấp xuống lôi đài.

Cả nhà Đỗ Như Hối đang ở gần đó quan sát cũng không biết là nguyên nhân gì, nhưng thấy Đỗ Hà “đánh ngã” Đằng Nguyên Kiện Thái thì đều vui mừng hoan hô.

Đỗ Như Hối vẫn giả bộ không quan tâm, nhưng cơ bắp trên mặt cũng kích động run run.

Bọn người La Thông, Phòng Di Ái cũng ngẩn ngơ hỏi:

- Chuyện này là thế nào, Thanh Liên đại ca làm thế nào đánh bay thẳng lùn của Nhật quốc?

- Sư phụ, người có nhìn thấy không?

- Là tứ lạng bạt thiên cân!

Tần Quỳnh ngưng trọng nói:

- Tiểu tử Đỗ gia này thật sự khó lường, lại có thể giảm bớt lực đến cực điểm, bình thường giảm bớt lực, chỉ là biến đổi phương hướng của lực, biến thẳng thành cong, khiến lực lượng không tác động lên người hắn. Còn chiêu vừa rồi của Đỗ Hà là vẽ ra lực đạo phản kích đối với lực của đối phương, giống như tên Nhật Bản tự đánh mình. Lực đạo của hắn cộng thêm lực đạo của Đỗ Hà, tăng lên gấp đôi phản kích lên cơ thể, đương nhiên là không chịu nổi, nên mới bị đánh bay như vậy.

Chiến đấu trên lôi đài vẫn đang tiếp tục. Mặc dù Đằng Nguyên Kiện Thái bị trúng một kích nặng, nhưng do nội tình thâm hậu cũng không vì vậy mà suy sụp, đứng dậy hít sâu một hơi, trong mắt càng hiện lên lợi mang sắc bén.

Hắn lại bước một bước lên đến trước mặt Đỗ Hà, tay phải đấm thẳng ra đến mặt hắn. Mặc dù chỉ là một nắm đấm đơn giản nhưng Đỗ Hà có thể nghe thấy tiếng xé gió rõ ràng của lực đạo, đủ thấy uy lực của quyền này mạnh như thế nào.

Đỗ Hà giật mình? Tên gia hỏa này điên rồi sao? Công pháp giảm lực của mình đã có chút thành tựu, lực công kích mạnh mẽ căn bản không thể tạo thành bất cứ tổn thương nào với mình, ngược lại sẽ còn sáng tạo cơ hội cho mình.

Hắn biết người Nhật Bản rất xảo trá, âm thầm lưu lại một bước chân xê dịch, hơi nghiêng đầu.

Hai tay xảo diệu vẽ lên một vòng tròn hướng về cổ tay của Đằng Nguyên Kiện Thái, nắm đấm vừa nhanh lại vừa hung ác đủ để xuyên tim liệt phổi của Đằng Nguyên Kiện Thái vừa đung vào hai tay Đỗ Hà lập tức mất độ chính xác, lệch qua một bên. Đỗ Hà đã dùng cách đẩy tay giảm lực vô cùng đơn giản phá giải cú đấm thẳng vừa rồi của đối phương.

Sau khi Đỗ Hà phá giải chiêu này, tay trái của Đằng Nguyên Kiện Thái lại quét đến.

Mới đầu Đỗ Hà còn tưởng rằng Đằng Nguyên Kiện Thái thật sự ngớ ngẩn, bởi vì một kích trước đó của hắn, toàn bộ trọng tâm đều ở bên phải người, một kích bên tay trái của hắn còn bao nhiêu lực lượng.

Nhưng lập tức hắn cảm thấy hoa mắt, một tia sáng cực mạnh chiếu thẳng vào mắt hắn, khiến hắn không cách nào mở mắt, đây chính là phản quang của binh khí.

Một tia sát khí lợi hại đập vào mặt.

Trong chốc lát. Đỗ Hà hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, một kích vừa rồi bên tay trái đối phương không có bao nhiêu lực lượng, nhưng trong tay hắn có một lưỡi dao sắc bén, đủ để cắt vỡ cổ họng mình, trong lòng hắn chợt dâng trào phần nộ vô tận, nhưng không kịp nghĩ nhiều, tự ngã xuống lôi đài, tránh được một kích này.

Một kích của Đằng Nguyên Kiện Thái không trúng đích, lại một lần nữa nhào tới chỗ Đỗ Hà ngã trên mặt đất, lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào ngực hắn.

Đỗ Hà ngã trên mặt đất, muốn tránh cũng không thể tránh.

Biến hóa bất ngờ khiến tất cả người xem sợ ngây người, tất cả đều không hiểu chuyện gì đã sắp ra.

Chương thị trực tiếp bị thiết kêu lên:

- Hà nhi, mau tránh ra.

Đỗ Như Hối tâm tính cứng cỏi, nhìn thấy tất cả mọi việc trong mắt nhưng không thể làm gì.

Bọn người Tần Quỳnh, La Thông, Phòng Di Ái đứng bên cạnh sân cũng kêu lên, bọn họ ở quá xa cũng vô lực ứng cứu, bọn họ thậm chí còn không dám nhìn, thật sự không đành lòng nhìn hảo hữu chí giao chết trước mặt mình.

Nếu là thường nhân rơi vào hoàn cảnh này, chắc chắn sẽ chết, nhưng Đỗ Hà thì không, hắn gặp nguy không loạn, hai tay ngưng tụ nội lực, mãnh liệt đập xuống mảnh ván trên lôi đài để di chuyển thân hình.

Trong tích tắc hắn rời khỏi, đoản đao của Đằng Nguyên Kiện Thái đâm thật sâu xuống tấm ván gỗ trên lôi đài bên cạnh hắn, có thể tưởng tượng, nếu Đỗ Hà chậm một giây, đoản đao nhất định sẽ đâm vào ngực hắn.

Đằng Nguyên Kiện Thái không ngờ một kích này lại mất đi hiệu lực, định rút đoản đao ra tiếp tục tiến hành công kích, nhưng Đỗ Hà đã không còn cho hắn cơ hội.

Lôi đài vốn chỉ dùng những tấm ván rất rắn chắc tạo thành, sau khi đâm vào, tuyệt đối không thể có thể rút ngay ra được, mà nhất định cần chút khí lực và thời gian.

Thời gian đó đủ để Đỗ Hà triển khai phản kích.

Khi thân thể hắn nằm trên mặt đất đã như cá nhảy lên không trung, cũng không trực tiếp rơi xuống đất, mà tập trung sức mạnh đến hai đầu gối, mạnh mẽ đá vào sau lưng Đằng Nguyên Kiện Thái.

Cột sống Đằng Nguyên Kiện Thái vang lên tiếng “răng rắc”, đứt đoạn, trực tiếp biến hắn thành phế nhân.

Đỗ Hà vẫn chưa hết giận, thò tay tóm lấy cây đoản đao cắm trên lôi đài của Đằng Nguyên Kiện Thái. Hắn nhảy dựng lên, kêu to:

- Tên khốn khiếp này dám ám toán lão tử! Các huynh đệ, mau bắt bọn chúng lại!

Hắn đứng trên lôi đài, chỉ tay vào đoàn sứ giả Nhật Bản nổi trận lôi đình.

Đám bằng hữu của Đỗ Hà đều là người nghĩa khí, thấy Đỗ Hà không việc gì đều mừng rỡ như điên, thậm chí nước mắt muốn chảy xuống, sau khi nghe thấy hắn hét lên, cùng chung mối thù, mắt người nào cũng đỏ ngầu, giống như ác lang mười ngày nay không có gì ăn, gào thét lao về phía đoàn sứ giả Nhật Bản.

Đoàn sứ giả Nhật Bản cũng ngây người sửng sốt, tất cả đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn thấy một đám ác lang lao đến, theo bản năng nhanh chân bỏ chạy. Nhưng bọn họ làm sao chạy được, đám ác lang mạnh mẽ đâm tới, bắt được người nào thì bạt tai, đánh ngã xuống đất, cho người phía sau vây đánh. Nếu chống cự thì càng thảm hại hơn, chịu đối đãi đến trọng điểm.

Nhất là Phòng Di Ái, tên gia hỏa này võ nghệ kém cỏi nhất, nhưng lại có sức mạnh lớn nhất, hơn nữa không biết đúng mực, một quyền đánh xuống chí ít khiến người ta mất nửa cái mạng.

Đoàn sứ giả Nhật Bản nhanh chóng bị bao vây.

Bị đoàn người đánh cho thừa sống thiếu chết.

Đỗ Hà đứng trên lôi đài quan sát, sau khi đã thoáng hả giận mới quay người lại, phát hiện Đằng Nguyên Kiện Thái đã chết rồi.

Vết thương trí mệnh không phải ở sau lưng cũng không phải hấn tự sát, mà do tổn thương của thanh đoản đao hấn mang tới.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bàn tay Đằng Nguyên Kiện Thái đã hiện ra màu đen, trên thanh đoản đao có dính độc.

Đỗ Hà trở lại vẻ nghiêm túc, mới đầu hấn còn tưởng tên Nhật Bản không được thua, định dùng thủ đoạn hèn hạ thủ thắng, nhưng hôm nay xem ra đây là một trận ám sát có trù tính từ trước.

Thấy Đỗ Hà không việc gì, Đỗ Như Hối thở dài nhẹ nhõm, cùng đám người tham gia trận đấu là Binh bộ Thượng thư Hầu Quân Tập, Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức trấn an dân chúng, hơn nữa tuyên bố thi đấu hôm nay đến đây là kết thúc, bình tĩnh quyết đoán chuẩn bị tất cả.

Đỗ Hà đi đến bên cạnh Đỗ Như Hối, nói cho hấn biết chuyện ám sát.

Đỗ Như Hối cũng mơ hồ dự đoán, sau khi biết được, thần sắc khê thay đổi, giao chuyện này cho Hầu Quân Tập xử lý rồi dẫn Đỗ Hà tiến cung.

Trên đường đi Đỗ Như Hối thân tình hỏi Đỗ Hà gần đây có đắc tội với người nào không.

Đỗ Hà trầm mặc một lát nói:

- Thái tử!

Đỗ Như Hối cũng theo đó biến sắc, không vội vàng dẫn Đỗ Hà tiến cung, mà kéo hấn đến một chỗ vắng vẻ, hỏi thăm kỹ càng nguyên do.

Đỗ Hà kể lại chuyện Thái tử trộm trâu cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối càng tức giận:

- Thái tử thất đức đến vậy sao? Nhị lang, sao con không nói chuyện này sớm cho phụ thân?

Hấn vừa hỏi xong lại lắc đầu bác bỏ:

- Con làm rất đúng, việc này xác thực không dễ nói.

Hấn trầm ngâm một lát, trong lòng dường như đã có kế hoạch, thăm nghĩ:

- Thái tử như vậy, nếu không phế, Đại Đường ta tất nguy.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

137. Chương 137: Người Kháng Nhật Mạnh Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối dẫn Đỗ Hà đến hoàng cung, bái kiến Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân lại kêu người đưa bọn họ đến Thừa Khánh điện. Khi hai người tiến vào Thừa Khánh điện đã thấy trong đại điện đã có một người, người này khoảng chừng 30 tuổi, mi thanh mắt đẹp, dáng người cao lớn, dưới cằm có ba chùm râu quai nón, ăn mặc kiểu văn sĩ, nhưng lưng hắn thẳng tắp, gương mặt trầm ổn, phong thái như Tướng quân. Đỗ Như Hối và Đỗ Hà đều lộ ra thần sắc tò mò.

Thừa Khánh điện bình thường chỉ dùng để tiếp kiến trọng thần, Lý Thế Dân dùng nơi này tiếp kiến người này, đủ thấy người này tương đối được coi trọng, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết người này là ai.

- Đỗ tướng đến rất đúng lúc!

Lý Thế Dân vẻ mặt nghiêm nghị, khi có người ngoài ở đây, Lý Thế Dân có đầy phong phạm đế vương, uy phong凛冽, đưa tay kêu tùy tùng đưa một bản tấu chương cho Đỗ Như Hối:

- Người xem qua đi, bọn Nhật Bản này thật là đáng hận, nếu không có Lưu ái khanh cảnh giác, những văn hóa kỹ thuật này đã truyền đến Nhật quốc rồi.

Đỗ Như Hối xem nội dung tấu chương, thoáng trầm ngâm nói:

- Hoàng Thượng, lần này lão tôn đến là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, có lẽ hai chuyện này có liên quan đến nhau cũng không chừng.

Lý Thế Dân còn chưa biết Đỗ Hà gặp chuyện gì, nghi vấn nhìn Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối trầm mặt, tỉ mỉ kể lại chuyện Đỗ Hà gặp phải cho Lý Thế Dân, khi hắn nói đến Đàng Nguyên Kiệt Thái đột ngột lấy dao đâm Đỗ Hà, Lý Thế Dân vô cùng kích động, thần sắc lo lắng, nhưng nhìn thấy Đỗ Hà ở bên cạnh không chịu tổn thương, cũng thảnh thơi thở ra, nghe Đỗ Như Hối nói tiếp.

Sau khi nghe xong, hắn nổi trận lôi đình, vỗ bàn quát:

- Bọn người Nhật Bản này thật là to gan lớn mật. Bọn chúng đánh cắp cơ mật Đại Đường ta còn chưa nói, còn dám phải thích khách ám sát tuần kiệt Đại Đường ta!

Đỗ Hà có vẻ không hiểu, Lý Thế Dân lại kêu Đỗ Như Hối đưa tấu chương cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà xem qua nội dung trong tấu chương, cuối cùng mới hiểu rõ nguyên do.

Thì ra nửa năm trước, có một đám phú thương đến huyện Trần Thương, nhưng kỳ quái là đám phú thương này kết giao với nhiều láng giềng, hơn nữa thích làm việc thiện, quan hệ với láng giềng vô cùng tốt, được dân chúng trong huyện hết lòng ca ngợi.

Như thế lại làm cho người có nhân tâm như Huyện úy huyện Trần Thương sinh lòng nghi vấn:

- Một thương nhân nhất là phú thương lẽ ra càng phải biết tiền bạc quan trọng như thế nào mới đúng, dưới tình huống không có lợi lộc gì lại tiêu tiền như nước, nhân vật như vậy tuyệt đối không thể trở thành phú thương. Hơn nữa trải qua nhiều ngày điều tra tỉ mỉ mới phát hiện tên phú thương này căn bản không giống giao thiệp thị trường, bởi vì hắn mua bán hàng hóa căn bản không hề có kẻ mướn cả.

Một thương nhân không biết có kẻ mướn cả, chẳng phải sẽ trở thành trò cười cực lớn?

Vì vậy, Huyện úy càng để ý đến cử động của nhóm người này, trải qua thời gian điều tra cẩn thận, Huyện úy lại phát hiện bọn họ có hành tung khả nghi, hơn nữa trong phủ đệ thường có người Nhật Bản ra vào.

Huyện úy rất để ý đến chuyện này, trong lòng biết rõ bọn người này đang có chuyện mờ ám, nói dối gạt người, tất có bí mật không thể cho ai biết, lại kêu người thường xuyên để ý đến động tĩnh của bọn chúng.

Bọn chúng càng yên tĩnh, càng khiến Huyện úy cảm thấy nghi vấn. Hôm qua, nhóm người này đột nhiên vận chuyển rất nhiều rương lớn nhỏ ra ngoài.

Huyện úy cũng bắt đầu hành động, dẫn theo nha dịch chặn đường, lấy cớ ở huyện Trần Thương mất trộm, yêu cầu kê biên tài sản.

Đối phương không biết làm gì, chỉ có thể giả vờ lấy cớ đưa sổ sách này cho thân thích ở xa, biểu thị trong rường toàn là sách. Huyện úy kiểm tra xác thực là sách, nhưng Huyện úy thận trọng tùy ý chọn ra mấy cuốn nghiệm chứng, lập tức phát hiện ra mảnh khoe. Sổ sách này không phải là những cuốn sách văn hóa bình thường, mà là y thuật chữa bệnh, sách dạy trồng trọt, còn có một số phương pháp chế tạo công cụ.

Nhớ tới trong nhà này thường xuyên xuất hiện người Nhật Bản, Huyện úy nhất thời hiểu rõ nguyên do, lúc này ra lệnh cho nha dịch bắt hết bọn chúng.

Nhóm người này cũng ra sức phản kháng, nhưng không địch lại được nên đều bị bắt.

Trong tấu chương, Huyện úy xưng mình là thần, cho nên Đỗ Hà cũng không biết Huyện úy là người nào, không khỏi liếc nhìn người có khuôn mặt khô ngô bên cạnh, âm thầm tán thưởng. Từ hoài nghi đến âm thầm điều tra cuối cùng bắt được kẻ khả nghi, mỗi hành động của Huyện úy khiến Đỗ Hà nhớ tới một câu “Trước tiên lo nỗi lo của thiên hạ, sau đó mới vui niềm vui của thiên hạ”.

Đây là danh ngôn của Văn Chính công Phạm Trọng Yêm, nhưng việc này có bao nhiêu người có thể làm được?

Người thì đông, chuyện thì nhiều, cũng chỉ chờ sau khi chuyện xảy ra mới cảnh giác, lúc đó cảnh giác còn có ý nghĩa gì nữa?

Tác dụng duy nhất là “mất bò mới lo làm chuông”, còn câu

“muộn còn hơn không” chỉ là nói nhảm.

Thế nào là “muộn còn hơn không”, bò đã mất thì không thể tìm về, huống chi đánh mất quốc gia đại sự không phải đơn giản như mất một con bò.

Việc này nếu không có Huyện úy lo lắng cho dân chúng, lo lắng cho Đại Đường, phát giác ra việc khác thường, sau đó âm thầm điều tra tỉ mỉ, dùng thái độ tích cực dự phòng thì hậu quả khó mà lường được.

Cũng chính vì thái độ tích cực của Huyện úy khiến cho hần kịp thời không chế được chuyện xảy ra, không để cho bọn người Nhật Bản cướp đi di sản văn hóa của Đại Đường ta.

Đỗ Hà tất nhiên vô cùng tán thưởng, ánh mắt lại tập trung vào bút tích ký phía dưới bản tấu chương.

Huyện úy Trần Thương, Lưu Nhân Quỹ!

Lưu Nhân Quỹ!

Đỗ Hà trở nên kích động, ánh mắt nóng bỏng, là hần!

Lưu Nhân Quỹ là đại thần Đường triều, thống soái hải quân, tướng lĩnh quân sự nổi tiếng. Tên gia hỏa này là một nhân vật văn võ song tài, vô cùng lợi hại.

Sách sử ghi lại Lưu Nhân Quỹ xuất thân trong gia đình bình dân cuối thời nhà Tùy, mặc dù sinh ra trong thời đại nhiễu loạn, nhưng vô cùng hiếu học, chăm chỉ, học thức uyên bác.

Năm đầu Vũ Đức, Hà Nam Đạo đại sứ, Quán Quốc Công Nhâm Côi dâng biểu luận sự, sau khi Lưu Nhân Quỹ nhìn thấy bản nháp liền đề bút sửa lại mấy chữ, khiến cho bản tấu chương rực rỡ hần lên. Nhâm Côi xem qua, vô cùng kinh ngạc, lập tức bổ nhiệm Lưu Nhân Quỹ vào tham quân Tức châu.

Sau khi Lưu Nhân Quỹ đến nhận chức, thời gian rất lâu vẫn không có tiếng tăm gì. Nhưng vào năm Trinh Quán thứ mười bốn, bởi vì Lưu Nhân Quỹ không sợ cường quyền, đánh chết Đô úy Lỗ Ninh tự cao tự đại, được Lý Thế Dân đề ý, từ đó về sau bắt đầu một bước lên mây.

Nhưng bởi vì tính tình thẳng thắn, vào thời Cao Tông đắc tội với Quyền tương Lý Nghĩa Phủ, từ đó đã bị giáng chức, từ đó sống cuộc đời tâm thường vô vị. Tình huống này cứ kéo dài đến năm hần 60 tuổi.

Năm đó lần đầu tiên hần có cơ hội lãnh binh.

Lúc ấy Đại Đường tiến đánh Bách Tế, Triều Tiên không lâu, Bách Tế liên hợp với Nhật Bản phản kháng Đại Đường, thư sinh Lưu Nhân Quý chưa bao giờ lĩnh binh tham chiến đã đại xuất danh tiếng trong chiến dịch này, dẫn Đường quân liên tục chiến đấu ở các chiến trường, không đâu địch nổi.

Sau này thiên hoàng Thiên Trí của Nhật Bản lấy danh nghĩa viện trợ Bách Tế, đã dẫn hai vạn bảy ngàn binh mã tinh nhuệ tiến đánh Tân La, sau khi chiếm được mấy thành, liền lao thẳng tới Bách Tế trước kia đã bị Đại Đường quân hạ.

Lưu Nhân Quý quyết đoán xuất kích, ở Bạch Giang khẩu dùng 170 chiếc chiến hạm đón đánh một ngàn chiến thuyền của Nhật Bản, đại chiến tứ trường, đường thủy đều thắng, tựa hồ khiến toàn quân Nhật Bản bị tiêu diệt.

Hải chiến Bạch Giang khẩu chính là quyết chiến mở màn giữa Hoa Hạ và Nhật Bản, dẫn tới đại thắng sau này.

Về sau Lưu Nhân Quý một bước lên mây, trở thành cánh tay đắc lực của vương triều Đại Đường, khi hần 76 tuổi, vẫn nắm giữ ấn soái xuất chinh, là một vị tướng có tài nhưng thành đạt muộn, là trụ cột vững chắc của Đại Đường, thật sự là anh tài lúc đó.

Trên mạng, người hiểu chuyện đều phong hần là nhân vật kháng Nhật số một của Trung Quốc.

Không ngờ kế hoạch lần này của Nhật Bản lại thất bại trong tay người kháng Nhật số một này.

Đỗ Hà cúi đầu thật sâu trước mặt Lưu Nhân Quý:

- Lưu Huyện úy, “Trước tiên lo nỗi lo của thiên hạ, sau đó mới vui niềm vui của thiên hạ”, bảo vệ khoa học kỹ thuật của Đại Đường ta không rơi vào tay kẻ xấu, thật là công đức vô thượng.

Đỗ Hà rất thật tâm cúi đầu, theo hần thấy bất cứ khoa học kỹ thuật nào của Trung Quốc cũng không thể rơi vào tay người Nhật Bản.

Bởi vì người Nhật Bản rất giỏi dung hợp sở trường của người khác vào bản thân mình, nếu để Nhật Bản học được kỹ thuật Đường triều, chắc chắn sẽ làm cho Nhật Bản có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mặc dù không đến mức trở thành đại địch của Đại Đường nhưng tuyệt đối là một uy hiếp lớn lao.

Lưu Nhân Quý vội nói không dám!

Lý Thế Dân, Đỗ Như Hối cũng lộ vẻ xúc động.

- “Trước tiên lo nỗi lo của thiên hạ, sau đó mới vui niềm vui của thiên hạ”. Câu nói này đúng là danh ngôn trị thế.

Lý Thế Dân vô cùng tán thưởng:

- Nếu quan viên Đại Đường ta đều xem lời này là lý tưởng, Đại Đường ta chắc chắn càng thêm phú cường. Đỗ ái khanh, khi nào quay về ngươi hãy viết lại câu nói này, trẫm sẽ làm thành bảng vàng treo lên phía trên chánh điện của Thái Cực điện, để cho tất cả quan viên đại thần đều lấy đó làm gương.

Đỗ Hà có vẻ xấu hổ, nhưng vẫn thản nhiên tiếp nhận.

Thấy chủ đề chính có vẻ đi xa, Lý Thế Dân trở lại chuyện chính:

- Đỗ tướng cho rằng chuyện này có liên quan đến ám sát lệnh lang sao?

Đỗ Như Hối gật đầu nói:

- Gần như chắc chắn! Bệ Hạ, người nghĩ xem, Đại Đường ta hơn nửa năm trước đã quyết định nghiêm mật tài liệu khoa học kỹ thuật quan trọng, không được để lộ cho các nước khác.

Nhưng bọn người Nhật Bản này nửa năm trước đã đến ở huyện Trần Thương, dụng ý tương đối rõ ràng. Điều này hiển nhiên là coi trọng một nơi xa xôi hẻo lánh như huyện Trần Thương, nơi này lại cách Trường An rất gần, ý định ở ẩn nơi đó, tùy thời lấy được cơ mật Đại Đường ta.

Trong vòng nửa năm, bọn chúng không hề có động tĩnh, cũng đủ thấy phương diện chứng thực tình báo ở Đại Đường ta cũng tương đối hoàn thiện, khiến bọn chúng không có kế hở. Nhưng đêm qua tại sao bọn

chúng lại nhận được nhiều tài liệu kỹ thuật của Đại Đường như vậy, nguyên do ở đâu? Theo vi thần thấy, chuyện này chắc chắn có kẻ trộm bên trong gây chuyện, dùng những cơ mật quốc gia làm thứ trao đổi, nhờ bọn họ làm việc gì đó, vừa vặn hôm nay tiểu nhi bị người Nhật Bản ám sát trên lối đi, liên kết hai chuyện này lại, không khó tổng kết mấu chốt của vấn đề.

- Nói có lý!

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu, nghi vấn nói:

- Chỉ có điều không biết Đỗ Khanh đắc tội với người nào mà hắn lại muốn giết người?

- Cái này...

Đỗ Hà định nói gì đó lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn nói:

- Thần ít kết thù kết oán với người khác, thực sự cũng không biết rút cuộc tại sao người Nhật lại ám sát mình.

Lý Thế Dân là người từng trải, nhìn thấy biểu lộ của Đỗ Hà nhận ra hắn không nói thật, trong lòng khẽ động, nhớ tới cách đây không lâu Đỗ Hà tố cáo chuyện Lý Thừa Càn trộm trâu, thần sắc cũng kịch biến:

- Chẳng lẽ là Thừa Càn?

Với tư cách một Hoàng Đế, hắn có nghĩa vụ hoài nghi như vậy, nhưng với tư cách một phụ thân lại không dám suy nghĩ theo hướng này, do dự hồi lâu, tức giận nói:

- Trẫm sẽ lập tức lệnh cho Đại Lý Tự điều tra chuyện này, không điều tra ra kẻ nào đứng phía sau, quyết không bỏ qua.

- Bệ Hạ, thần có chuyện khẩn tấu.

Lúc này Đỗ Hà bỗng nhiên nhảy ra.

- Nói đi!

- Bọn người Nhật Bản lòng muông dạ thú, vì khoa học kỹ thuật của Đại Đường ta, thậm chí không tiếc vận dụng thủ đoạn độc ác. Có thể thấy được mặc dù Nhật Bản là tiểu quốc, nhưng lòng tàn nhẫn âm độc, không phải bàn cãi! Thần khẩn cầu Hoàng Thượng vì tương lai Đại Đường ta, giết gà dọa khỉ, hạ lệnh khu trục tất cả người Nhật Bản trong cảnh nội, để người Nhật Bản từ sau không dám bước vào Đại Đường ta một bước!

Người ám hại chắc chắn là Lý Thừa Càn, nhưng không có căn cứ xác thực, không tiện nói rõ. Nhưng bọn người Nhật Bản tiến hành ám sát lại có chứng cứ vô cùng xác thực, vừa vặn cho Đỗ Hà cơ hội trả thù.

Đại Đường xuất binh đánh Nhật Bản là chuyện không phù hợp thực tế, Lý Thế Dân cũng sẽ không đồng ý, nhưng khu trục người Nhật, ngăn cách người Nhật, không để cho bọn chúng có thể học được bất cứ khoa học kỹ thuật nào của Đại Đường là chuyện hoàn toàn có thể thực hiện.

Bởi vì Đại Đường vốn không chiếm được bất cứ lợi ích nào từ trên người Nhật Bản.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

138. Chương 138: Âm Hại Thái Tử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dù sao có lịch sử làm chứng, nhà Thanh thi hành chính sách bế quan toả cảng, ngăn cách, khiến cho quốc gia không thích ứng được với biến hóa của thế giới bên ngoài, không thể dung nhập được tri thức khoa học và sản xuất kỹ thuật tiên tiến của thế giới, làm cho Trung Quốc trở thành quốc gia lạc hậu, dễ bị khi dễ, tạo thành một chuỗi sỉ nhục vĩnh viễn không cách nào xóa được.

Sở dĩ Đại Đường được ca tụng là quốc gia dẫn đầu của thời đại phong kiến, chủ yếu vẫn nhờ ý chí của Hải Nạp Bách Xuyên.

Thông qua trao đổi giữa các quốc gia, để cho văn hóa Đại Đường truyền bá khắp nơi, đồng thời cũng không ngừng hấp thu sở trường của người khác, bổ sung cho thiếu sót của mình, cách làm như vậy khiến cho tư tưởng của bọn họ không bị hạn chế, sáng tác không bị trói buộc, tầm mắt mở rộng, tự do rong ruổi, từ đó thúc đẩy văn hóa nghệ thuật muôn hoa đua nở, xúc tiến các loại lưu phái, các loại phong cách hình thành. Như thế mới sáng tạo ra một vương triều Đại Đường vô cùng huy hoàng.

Nhưng Nhật Bản thì khác, Nhật Bản hiện giờ vẫn ở thời đại nô lệ, vô cùng lạc hậu, bọn họ căn bản không hề có tư tưởng khoa học kỹ thuật. Đường triều cắt đứt toàn bộ qua lại với bọn họ căn bản căn bản không có bất cứ ảnh hưởng gì, trái lại Nhật Bản mất đi ủng hộ văn hóa của Đường triều, cũng không cách nào tiến hành “Đại cải cách văn hóa”, nằm ở thời đại nô lệ, trong hơn mười năm khó có tiến bộ.

Chuyện hại người ích ta như vậy tìm được ở đâu!

Đương nhiên nếu có khả năng, Đỗ Hà cũng muốn lĩnh một đội binh mã bốn ba vạn dặm, xuyên qua Hoàng Hải, hoàn toàn chinh phục bọn chúng, nhưng như vậy chẳng khác nào chuyện bé xé ra to, cũng thật sự quá đề cao bọn chúng.

Nhật Bản hiện tại căn bản không đáng để Đại Đường dụng binh?

Lý Thế Dân vốn đã vô cùng bất mãn sau chuyện Nhật Bản để ý khoa học kỹ thuật của Đại Đường và Đỗ Hà bị đâm, nghe Đỗ Hà đề nghị như vậy, thoáng trầm ngâm, cũng gật đầu đáp ứng:

- Đỗ khanh nói có lý, bọn người Nhật Bản này thật sự đáng hận, không thể tha thứ. Đỗ tướng, người lập tức truyền mệnh lệnh của ta, bắt giam sứ thần Nhật Bản, ép hỏi bọn chúng ai là chủ mưu. Đồng thời trục xuất những người Nhật không liên quan đến chuyện này về nước, từ nay về sau Đại Đường ta và Nhật Bản không thể kết giao.

Đỗ Như Hối cũng rất căm hận Nhật Bản, cộng thêm chuyện bọn chúng ám sát Đỗ Hà, suýt nữa lấy đi tính mạng nhi tử bảo bối của mình, vì vậy ngay lập tức đáp ứng.

Lúc này Lý Thế Dân lại nhìn Lưu Nhân Quý, khen ngợi nói:

- Trước tiên lo nỗi lo của thiên hạ, sau đó mới vui niềm vui của thiên hạ. Lưu khanh làm việc này cực kỳ xuất sắc, cũng thể hiện được tài năng của ngươi, trẫm lệnh cho ngươi làm huyện lệnh Tân An.

Lưu Nhân Quý vui mừng quá đổi, cao giọng nói:

- Tạ Bệ Hạ ban thưởng!

Đỗ Hà để ý nhìn hắn, vì chuyện này, Lưu Nhân Quý sớm đã được Lý Thế Dân để ý, xem ra số mệnh của nhân vật kháng Nhật số một này đã thay đổi.

Lúc này bên ngoài cũng bắt đầu xôn xao chuyện Đỗ Hà bị đâm, các loại tin tức thịnh hành, trở thành chuyện bàn luận của tất cả mọi người từ ngõ nhỏ đến phố lớn. Bọn họ không biết nguyên do, tất cả đều cho rằng Đổng Nguyên Kiện Thái không cam lòng chịu thua, ngầm hạ độc thủ, vì vậy tất cả đều tràn đầy căm phẫn với hành vi hèn hạ của người Nhật.

Đồng thời cũng khen ngợi Đỗ Hà võ nghệ cái thế, đối mặt với nghịch cảnh vẫn biến nguy thành an, dũng mãnh phi thường chế phục đối phương.

Tin tức Lý Thế Dân xử trí Nhật Bản cũng truyền ra, dân chúng cũng biểu thị ca ngợi tận đáy lòng đối với cách xử trí của Lý Thế Dân, quốc gia có hành vi ti tiện như vậy, hoàn toàn không có

tư cách qua lại với Đại Đường.

Còn trận thi đấu, lùi lại một ngày, ngày mai tiếp tục tiến hành, cũng không bị bất cứ ảnh hưởng gì, những người tham gia thi đấu với người Nhật, vì đối thủ bị hủy quyền thi đấu, trực tiếp tiến vào vòng trong.

Sau chuyện này, Chương thị vô cùng lo lắng, Đỗ Hà phải liên tục an ủi mới khiến mẫu thân bớt bất an.

Lý Tuyết Nhạn cũng giống như vậy, thậm chí còn tự tìm đến tận nhà.

Đỗ Hà ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng trấn an. Sau một hồi tình cảm quyến luyến, Lý Tuyết Nhạn cũng yên lòng rời đi.

Đỗ Hà một mình ngồi trong sân, trầm suy nghĩ nên báo thù như thế nào.

Lúc này hắn hoàn toàn có thể khẳng định người đứng sau sự cố lần này chính là Lý Thừa Càn, bởi vì cừu địch của hắn cũng không nhiều, miễn cưỡng tính ra cũng chỉ có một mình Lý Thừa Càn, về phần Trưởng Tôn Trùng, Đại Độ Thiết, Tùng Tán Tất Nhược đều chỉ sứt mẻ tình cảm, chưa đến tình trạng sinh tử đối địch.

Huống chi ở Đại Đường ngoại trừ Lý Thừa Càn thì Trưởng Tôn Trùng, Đại Độ Thiết, Tùng Tán Tất Nhược, không có người nào có lực lượng khiến Đẳng Nguyên Kiện Thái liệu mạng ám sát hắn như vậy.

Lựa chọn duy nhất chỉ có Lý Thừa Càn.

Kỳ thật cừu hận giữa hắn và Lý Thừa Càn cũng không đến mức sinh tử đối địch, nhưng Đỗ Hà lại biết rất rõ con người Lý Thừa Càn.

Bởi vì trong lịch sử có ghi lại một chuyện như sau. Lý Thừa Càn có một lão sư tên là Vu Chí Ninh, Vu Chí Ninh là một trung lương chính trực, là một trong mười tám Học sĩ của Hoàng Văn quán thời đầu Đường, tài học nổi bật, hơn nữa tinh thông đạo trị quốc. Lý Thế Dân kêu hắn đến làm lão sư của Lý Thừa Càn, hiển nhiên là để cho Thừa Càn có thể học tập bản lĩnh trị quốc, cũng có ý tứ bồi dưỡng hắn thành nhân vật trọng điểm.

Nhưng Lý Thừa Càn sinh hoạt cá nhân tràn lan, nhiều lần khuyên nhủ không được, Vu Chí Ninh giận dữ bẩm báo cho Lý Thế Dân.

Lý Thừa Càn biết được vô cùng giận dữ, lúc này mới sai Trương Sư Chính, thừa cơ đi ám sát Vu Chí Ninh.

Vì một chuyện nhỏ như vậy, Lý Thừa Càn đã có lá gan giết thầy, thì càng có lá gan phái người tới giết mình.

Cho nên, bất luận Đỗ Hà nghĩ thế nào thì người đứng sau tấm màn đen chỉ có Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà tự thấy mình không phải người lòng dạ rộng rãi, để người khác khi dễ vẫn không hề để ý, nếu Lý Thừa Càn dám âm thầm hại hắn, vậy hắn cũng nên báo đáp lại như vậy.

Trầm ngâm hồi lâu, Đỗ Hà mới kêu người gọi Hoàng Phủ Hạo Hoa tới.

Hoàng Phủ Hạo Hoa là đội trưởng của tiểu đội Đạp Nguyệt, chính là một trong những tâm phúc mà hắn bồi dưỡng, thiên phú võ học cực cao, hơn nữa hành sự linh hoạt, đáng giá ủy thác trách nhiệm.

- Công tử!

Hoàng Phủ Hạo Hoa đi tới sau lưng Đỗ Hà.

- Bước đi im ắng, hơi thở ổn định, Hạo Hoa, xem ra võ công của ngươi lại có tiến bộ!

Đỗ Hà xoay người lại, mỉm cười khen ngợi. Hoàng Phủ Hạo Hoa cung kính nói:

- Là nhờ công tử chỉ điểm có phương pháp!

- Ngươi đi làm cho ta một việc, lập tức cải trang thành người bán hàng rong, rao hàng bên hồ Phù Dung, nếu có người hỏi chuyện của ta, ngươi liền nói cho hắn biết ta đang ở trên hồ Phù Dung dạy một ác bá, ngoài ra không nói gì nữa, chỉ nói ngươi cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Đỗ Hà thấp giọng phân phó.

Hoàng Phủ Hạo Hoa không chần chừ, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đỗ Hà mỉm cười, thấp giọng nói:

- Người là Thái tử, ta không thể chính diện làm gì được người, nhưng âm hiểm người cũng không khó khăn!
Cam Lộ diện!

Lý Thế Dân có vẻ mệt mỏi, xoa gáy, nổi lòng bất định, đặt quyển sách lên bàn, thở dài, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện của Lý Thừa Càn, buồn phiền thì thầm tự nói:

- Càn nhi, lẽ nào người thật muốn trảm phế bỏ tước vị Thái tử mới cam tâm hay sao?

Từ nhỏ Lý Thế Dân đã kỳ vọng rất nhiều vào Lý Thừa Càn.

Nhiều lần hần đã giao chuyện quốc gia đại sự cho Thừa Càn xử lý, lệnh cho những đại nho, trị quốc vô song nổi tiếng thiên hạ như Khổng Đĩnh Đạt, Lệnh Hồ Đức Mạc, Vu Chí Ninh, Trương Huyền Tố, Triệu Hoàng Trí, Vương Nhân Biểu làm lão sư của hần, để sau này hần có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, là trụ cột của quốc gia.

Mới đầu Lý Thừa Càn tích cực học tập, rất biết hành sự, được Lý Thế Dân vô cùng yêu thích, nhưng không lâu sau tính tình hần đại biến, yêu thích thanh sắc, từ từ lấy nhiễm không ít thói xấu.

Lý Thế Dân biết tin, ra lệnh cho bọn người Vu Chí Ninh, Đỗ Chính Luân tăng cường khuyên can và quản lý Thái tử, liên tục dặn dò bọn họ phải cẩn thận quản giáo, không thể để Lý Thừa Càn đi sai đường.

Nhưng khổ tâm của hần cũng không lấy được hiệu quả, hành vi sau này của Lý Thừa Càn càng ngày càng cấp tiến, cuối cùng vì chuyện trộm trâu mà ngã gãy chân.

Cho dù như vậy, Lý Thế Dân vẫn ủy thác kỳ vọng vào Lý Thừa Càn, nhất sau khi nói chuyện với Trưởng Tôn Hoàng Hậu, hần cũng cảm thấy có lẽ sau khi bị gãy chân, Lý Thừa Càn cũng sẽ thay đổi.

Vì để cảnh cáo Lý Thừa Càn, hần đã làm một chuyện khiến cho quần thần xôn xao. Theo như lệ cũ, sau khi hoàng tử thành niên phải đến phong địa làm quan, không được ở lại kinh đô và vùng lân cận, nhưng sau khi Lý Thái thành niên, hần lại cho phép Lý Thái không phải đi làm quan, tỏ vẻ muốn giữ Lý Thái lại bên cạnh. Hơn nữa còn đặc biệt thiết hạ phủ đệ của hần ở Văn Học quán, để mặc hần theo học các Học sĩ.

Mục đích của Lý Thế Dân rất đơn giản, hần thăm nghĩ để cho Lý Thừa Càn cảm nhận được vị trí Thái tử đã bị uy hiếp, để cho hần có thể vì vậy mà tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, sửa đổi bản tính.

Chiều này tựa hồ có vẻ hiệu dụng, Lý Thừa Càn xác thực chịu uy hiếp, thu liễm rất nhiều.

Lý Thế Dân còn bởi vậy mà thấy tự đắc, nhưng chuyện của Đỗ Hà khiến hần phát hiện bản tính của Lý Thừa Càn đánh chết cũng không thay đổi. Trái lại Lý Thái vì cử động của hần mà cảm thấy có cơ hội giành được chiếc ghế Thái tử, biểu hiện vô cùng xuất sắc. Lý Thế Dân cuối cùng cũng cũng nổi lên ý phế lập, nhưng cũng chỉ suy nghĩ, chứ chưa dự định thực hiện.

Hôm nay lại xảy ra chuyện của Đỗ Hà, từ biểu lộ của Đỗ Hà, Lý Thế Dân có thể nhìn ra chút manh mối, cảm thấy việc này chắc chắn có quan hệ đến Thái tử, càng thêm tức giận. Nếu vì chuyện trộm trâu mà Lý Thừa Càn nhất quyết không tha thứ cho Đỗ Hà, muốn giết hần cho bằng được thì làm sao có tư cách làm vua.

Với tư cách một Hoàng Đế, Lý Thế Dân tất nhiên biết rõ quân vương rộng lượng là chuyện quan trọng như thế nào.

Sau khi bọn người Đỗ Hà cáo lui, Lý Thế Dân ngay lập tức bắt tay vào triển khai điều tra.

- Hoàng Thượng, Lý hộ vệ cầu kiến !

Lý Thế Dân khẽ chấn động, mời hần vào trong.

Lý Quốc Hồng sải bước tiến vào đại điện.

Lý Thế Dân hỏi:

- Điều tra thế nào rồi?

Lý Quốc Hồng cung kính đáp:

- Chỗ Đại Lý Tự không có tin tức gì, ngược lại chỗ Đỗ tướng quân ngược lại xác thực xảy ra một số chuyện.

Lý Thế Dân lại kêu hần nói tiếp.

- Kỳ thật cũng không điều tra được cái gì, đúng như Đỗ tướng quân đã nói, gần đây hần bận rộn với thi đấu dũng giả, ít kết thù kết oán với người khác, chỉ có hơi đụng chạm với Đại Độ Thiết, Tùng Tấn Tất Nhược, nhưng cũng không đáng kể. Nhưng thần nghe nói, vào ngày 16 Nguyên Tiêu, Đỗ tướng quân có đánh một người nào đó trên hồ Phù Dung, nhưng cũng không biết chi tiết thế nào.

Lúc này Lý Thế Dân trầm mặc một lát mới nói:

- Gọi nha đầu Trường Nhạc đến đây!

Đối mặt với câu hỏi của Lý Thế Dân, Trường Nhạc công chúa cũng không dám giấu diếm, bầm báo chi tiết, nằng sợ rước họa vào Đỗ Hà, vì vậy thành thực nói ra.

Lý Thế Dân nghe xong, giận tím mặt, quát:

- Khởi giá, tiến về Đông Cung!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

139. Chương 139: Huy Chương Vàng Đầu Tiên Trong Lịch Sử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đêm qua, Lý Thế Dân đã đánh chết một con thỏ ở Đông Cung.

Về phần Thái tử có bị trừng phạt hay không, không có tin tức, Đỗ Hà cũng không biết, nhưng đáp án lại rất hiển nhiên.

Lý Thế Dân bình thường có vẻ rất hòa khí, nhưng đã từng là một Tướng quân dũng cảm quả quyết, lòng dạ ác độc! Chọc giận hần, Lý Thừa Càn chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp. Chẳng qua hiện giờ hần cũng không có tâm trí chú ý đến Lý Thừa Càn, hôm nay đã là ngay thi đấu chung kết của thi việt dã, ngày hôm nay sẽ xuất hiện huy chương vàng đầu tiên trong Đại vận hội đầu tiên trong lịch sử.

Bởi vì thi việt dã cũng không phải là thi đấu một đấu một, mà là thi đấu giữa nhóm này với nhóm khác, cho nên tiến trình đặc biệt nhanh.

Mười người dự thi cũng đã tụ tập.

Đỗ Hà và Lý Nghiệp Hủ ở một bên trò chuyện, Đại Độ Thiết đứng một bên im lặng, trên người lộ ra tín niệm tất thắng, còn người Cao Xương có vẻ không tự nhiên, trên mặt có vài phần

ngượng ngùng.

Hần tên là An Long Mã, vóc dáng không cao, nhưng ở đây không có người nào dám dò xét hần.

Giống như Lý Nghiệp Hủ, hần tham gia ba hạng mục kỹ thuật cỡi ngựa, trận nào cũng giành thành tích số một, là ứng viên nặng ký cho chức quán quân của trận đấu này, cũng là đối thủ mạnh nhất trong trận đấu này của Lý Nghiệp Hủ. Những người khác cũng bất phàm, nhưng kém hơn một chút.

- Tuyển thủ bắt thăm!

Lúc này trọng tài đưa lên một cái hũ, bên trong là những tờ giấy được gấp sẵn, phía trên được viết mã số con ngựa mà người dự thi sắp được nhận. Đại Độ Thiết rút đầu tiên.

- Xem ra thần tiên để ta bắt được số một rồi.

Hắn tự đắc mỉm cười, nói xong vẫn không quên liếc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà không nhìn thẳng hắn, tỏ vẻ không quan tâm.

Mười người dự thi, mỗi người đều có một mã số.

Đỗ Hà bắt được tờ giấy ghi chữ “Hai mươi”, tổng cộng có hai mươi con ngựa, theo như Đại Độ Thiết nói, mình chính là người cuối cùng, hắn gật đầu.

- Vào chuồng chọn ngựa!

Trọng tài mở chuồng ngựa ra, hai mươi con chiến mã xuất hiện trước mặt bọn họ.

Căn cứ vào dãy số, Đỗ Hà đã tìm được đồng bọn thi đấu của hắn.

Đó là một con chiến mã cường tráng, toàn thân ngăm đen, nhìn qua có vẻ không tệ!

- Tuyển thủ dự thi có thể thuần phục ngựa ở đây, nhưng không được đi ra khỏi phạm vi chỉ định, bằng không sẽ hủy bỏ tư cách dự thi.

Trọng tài vẫn tiến hành công bố quy tắc dự thi, nhưng tựa hồ không có mấy người để ý tới hắn.

Chỉ có nửa giờ thuần phục, bọn người Đỗ Hà phải tranh thủ từng phút từng giây tạo mối quan hệ với con ngựa, chỉ khi giữa người và ngựa có phối hợp ăn ý, mới có thể phát huy tốt nhất, có được tốc độ nhanh nhất để đến điểm cuối cùng, giành chiến thắng chung cuộc.

Nói trắng ra là bọn họ phải nịnh bợ con ngựa, mới hy vọng Mã đại gia có thể phối hợp với mình, giành được thắng lợi.

Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ đều dùng phương pháp Tần Quỳnh chỉ cho bọn họ, “quét lông ngựa”.

- Chỉ cần hầu hạ nó thoải mái, khi phi ngựa, nhất định sẽ một bước ngàn dặm.

Đây là cách Tần Quỳnh đã dạy cho bọn hắn.

Những người khác đều có diệu chiêu, có người trực tiếp cưỡi ngựa, có người cho ngựa ăn, có người thậm chí tự tắm rửa cho nó, từng con chiến mã được hầu hạ giống như đàn ông.

Duy chỉ có An Long Mã là dị loại, Đỗ Hà thấy hắn kiểm tra mũi ngựa, nhìn ánh mắt của nó, xem móng ngựa, cũng không ai biết hắn đang làm cái gì.

Nửa canh giờ thoáng cái đã hết!

Những người dự thi bắt đầu xuất hiện trên đường chạy.

Trọng tài giăng giải cho bọn họ lộ tuyển trận đấu, không hổ là trận chung kết, tổng cự ly dài năm dặm, hơn nửa ven đường có vô số chướng ngại.

Bởi vì thi viết đã tiến hành ở ngoại ô, vì vậy cũng không thu vé vào cửa, chỉ cần đứng trên đường là có thể quan sát, cho nên hai bên đường đua đã sớm tụ tập rất nhiều người. Có lẽ vì đây là trận chung kết, số người vô cùng đông, lần lượt xếp hai bên đường, nhìn qua như biển người vô tận.

- Tất cả chuẩn bị.

Người đánh trống gõ trống về phía trận đấu.

- Chuẩn bị!

Hơn mười người cưỡi ngựa bước ra.

Trong tiếng hò reo của người xem, Đỗ Hà thúc ngựa tiến lên phía trước.

Lý Nghiệp Hủ khẽ biến sắc, kêu lên “Thanh Liên”, nhưng trong trận đấu này, cũng khó nói cái gì.

Đại Độ Thiết càng lộ ra nụ cười chiến thắng!

Đỗ Hà cũng nghe thấy tiếng gọi của Lý Nghiệp Hủ, mỉm cười, trong lòng biết hẳn muốn nói gì. Tuyển thủ tham gia không biết đường đua thi đấu, cho nên không ai biết nơi nào sẽ có chướng ngại, nơi nào sẽ xuất hiện pháo nổ, ở đâu có cái hồ nước, ở đâu có vùng núi.

Người chạy đầu tiên thường thường đều là tiên phong, chuyên môn dò đường.

Tất cả người dự thi tựa hồ đều đạt được tán đồng, không tranh giành nửa đoạn đầu đầu tiên, chỉ tranh giành đoạn đường phía sau.

Nhưng cách chạy của Đỗ Hà, theo bọn hắn thấy là mất Lý trí nhất.

Hoàn toàn không hiểu tại sao Đỗ Hà lựa chọn chiến thuật như vậy. Phần lớn mọi người đều lợi dụng người chạy đầu tiên để dò đường. Còn Đỗ Hà lại lợi dụng vị trí đầu tiên để gia tăng cự ly lẫn nhau, một hơi vượt lên trên cùng.

Hắn tin tưởng vào kỹ thuật và năng lực ứng biến của mình, cho dù không biết phía trước có nguy hiểm gì, hắn cũng có thể xông tới.

Chướng ngại vật xuất hiện đầu tiên chính là rào cản, Đỗ Hà nhân lực hơn người, từ xa đã chuẩn bị kỹ càng, hai chân thúc vào bụng ngựa, phóng ngựa dễ dàng vượt qua rào cản cao hơn một thước, kỹ thuật khống chế ngựa xuất sắc, khiến cho người đứng xem hai bên đường đều lộ ra tiếng kêu thán phục.

Sau khi hắn vượt qua rào cản một hồi lâu, tên thứ hai mới vừa vịn lướt qua, bọn họ đồng không ý thức chiến thuật Đỗ Hà sử dụng.

Đỗ Hà vẫn tiếp tục tiến lên, chạy ước chừng 500m, ở trước mặt hắn xuất hiện một con sông nhỏ vắt ngang qua đường đua, chia đường đua làm hai đoạn, trên sông có có năm cây cầu nổi dùng tấm ván kết thành, cây cầu rộng không quá một thước, ngựa muốn qua sông chỉ có thể đi qua cầu.

Đỗ Hà không do dự, giảm bớt tốc độ, chậm rãi bước đi, đi đến nửa cầu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chiêng trống vang động rung trời, một đám dê trốn trong bụi cây trước mặt nghe tiếng trống lao ra, thanh thế tựa như chiến tranh.

Chiến mã nghe thấy động tĩnh như vậy, không khỏi cả kinh, lỗ tai lay động, cũng may Đỗ Hà vội vàng kéo dây cương, ổn định chiến mã, mới không bị ngã xuống sông, không khỏi thầm mắng, tên hỗn cầu nào nghĩ ra chủ ý này.

Cây cầu nổi vốn đủ hiểm rồi, còn bày thêm chiêu này.

Sau khi ổn định tâm thần, giục ngựa xông qua cầu nổi, lại bắt đầu chạy như điên.

Đoàn người phía sau nghe thấy tiếng trống, hiểu ý mỉm cười, trong lòng có chuẩn bị.

Trên đường đi, bọn họ đều có báo động trước, cho nên chạy tới rất nhẹ nhàng, nhất là qua những chỗ hiểm yếu đều có chuẩn bị, không giống như Đỗ Hà, gặp chuyện đột ngột đều kinh hãi.

Sau khi chạy được khoảng nửa đường, bọn họ mới giật mình tới, mặc dù bọn họ có Đỗ Hà đi trước cảnh báo, nhưng đồng dạng cũng phải đi qua những chỗ nguy hiểm giống nhau, cũng không tiết kiệm được bao nhiêu thời gian so với Đỗ Hà, còn Đỗ Hà lại có ưu thế đi trước, cách bọn họ càng ngày càng xa.

- Tên giảo hoạt!

Đại Độ Thiết gầm lên, thúc ngựa gơ roi, đẩy nhanh tốc độ.

Những người khác cũng vội vàng làm theo.

Nhưng bọn hắn đã đánh mất cơ hội dẫn đầu, mặc dù con đường phía trước của Đỗ Hà nguy hiểm trùng trùng, nhưng hắn có võ kỹ, cộng thêm giác quan thứ sáu nhạy cảm hơn người, có thể thấy rõ tiên cơ, cho dù không thể cũng có thể dựa vào lực phản ứng xuất sắc ổn định chiến mã, sau đó bình tĩnh xông qua.

Mấy người phía sau càng đuổi càng gần, lúc này phía trước Đỗ Hà chỉ còn lại một cửa ải khó khăn: Từng dãy lan can cao hơn 2 mét xuất hiện trước mặt của hắn, lan can xếp thành hàng dài đến trăm mét tạo thành một đường hầm giống như sơn động.

Hiển nhiên cửa ải cuối cùng chính là phải xuyên qua đường hầm sơn động dài trăm mét này.

Ngựa vừa vọt cao tới 2m, người ngồi trên lưng ngựa không cách nào thông qua, biện pháp duy nhất chính là nghiêng ngựa, hoặc là ngửa ra sau trên lưng ngựa, nếu không thì trực tiếp giấu người dưới bụng ngựa, ngoài ra không còn cách nào khác thông qua.

Bởi vì ở nơi này có thể nhìn thấy thẳng lợi cuối cùng, cho nên dân chúng tập trung ở đây hơn hai vạn người, hơn hai vạn ánh mắt đều chờ mong nhìn Đỗ Hà dùng phương pháp gì xông qua cửa ải khó khăn cuối cùng này.

Đối mặt với tình huống này, Đỗ Hà hét dài một tiếng, hắn lại dùng roi quất mạnh lên mông ngựa, còn mình thì bay vút lên cao, trực tiếp dẫm lên lan can bay về phía trước.

Ngựa cực nhanh, người cũng cực nhanh!

Ngựa chạy qua đường hầm, người cũng đạp một bước cuối cùng lên đường hầm, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, Đỗ Hà một lần nữa về trên lưng ngựa, thông dong xông về đích. Tất cả im lặng, giống như thời gian đã ngừng trôi.

Toàn trường yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Không chỉ có người xem, ngay cả đám trọng tài cũng ngay dại.

Đột nhiên một tiếng “rầm” vang lên!

Đại Độ Thiết dưng vào lan can, bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ té lăn quay trên mặt đất. Thì ra hắn không muốn thua, truy đuổi gấp gáp, khi nhìn thấy lan can thì đã muộn, trực tiếp đập đầu vào lan can bay ra.

Va chạm của Đại Độ Thiết tựa hồ cũng khiến mọi người bình tĩnh.

Người xem hô to tên của Đỗ Hà, tuân ra tiếng hoan hô long trời lở đất.

Những người còn lại cũng lần lượt vượt qua đường hầm về đích, chỉ có Đại Độ Thiết bị kịch té trên mặt đất rên rĩ.

Đỗ Hà giành giải quán quân, An Long Mã thứ hai, Lý Nghiệp Hủ thứ ba, thua An Long Mã một thân ngựa.

Dưới quan sát của mọi người, trọng tài cao giọng hô:

- Ta tuyên bố thi việt dã kỹ thuật cưỡi ngựa, Đỗ Hà của Đại Đường giành được quán quân!

- Chúc mừng người!

Lý Nghiệp Hủ dù có chút tiếc nuối, nhưng với tư cách bằng hữu vẫn chân thành đưa tay chúc mừng.

- Đa tạ!

Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

- Ta không phục, không công bằng!

Đại Độ Thiết lao đến, vẻ mặt không cam lòng, hét lên với trọng tài:

- Hắn phạm quy rồi!

Trọng tài ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi tuyển thủ số hai mươi phạm quy gì? Tại sao ta không biết?

- Cái này...

Đại Độ Thiết không nói ra lời, trận đấu chỉ quy định người cưỡi không được xuống ngựa, hai chân không thể chạm đất, vừa chạm đất là tính thua, Đỗ Hà xác thực không chạm chân xuống đất.

Đại Độ Thiết không nói được, lại cao giọng hét:

- Người lừa gạt!

Lý Nghiệp Hủ khinh thường nói:

- Thanh Liên ở phía trước anh dừng tranh giành vị trí đầu tiên, là chúng ta không theo kịp hần, người lại nói hần là gạt, làm gì có đạo lý.

Đỗ Hà cũng muốn trêu chọc hần:

- Hảo nam nhi phải biết chấp nhận thất bại, đánh cược với người thật là mất mặt ta.

Mọi người xung quanh cũng đồng loạt biểu thị vẻ khinh thường Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết cũng biết mình đuối lý, nổi giận đùng đùng, gạt đám người rời đi.

Đỗ Hà giống như một Tướng quân chiến thắng trở về, quay trở lại sân thi đấu dưới sự hoan hô vang dội của biển người.

Trong sân thi đấu, dưới ánh mắt của gần như mười vạn người xem, leo lên đài lĩnh thưởng.

An Long Mã, Lý Nghiệp Hủ cũng phân biệt đứng hai bên hần, Lễ bộ Thượng thư phụ trách trận đấu lần này đích thân đeo một kim bài chói lòa cho Đỗ Hà.

Trong giây phút Đỗ Hà đeo kim bài, toàn bộ sân thi đấu đều vang lên cái tên “Đỗ Hà”.

Đỗ Hà, Lý Nghiệp Hủ về tới phòng nghỉ, La Thông, Lý Kính Nghiệp, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Tự vây quanh chúc mừng, Bát Kim Nguyệt Trình gia cũng lách vào chúc mừng.

Trình Xử Lượng cười nói:

- Đỗ tiểu tử đã nhận được giải quán quân, thế nào cũng phải ăn mừng, đêm nay Đỗ tiểu tử mời khách ở đệ nhất lầu Trường An, chúng ta đánh chén một bữa no nê thế nào ha?

Mọi người cũng ồn ào phụ họa.

Đỗ Hà cũng quả thực cao hứng, lập tức đồng ý:

- Không có vấn đề!

- Đúng rồi, thi đấu tiếp theo của chúng ta như thế nào?

Đỗ Hà hỏi Lý Nghiệp Tự, sáng nay hần phải đi tham gia thi đấu, không xem được danh sách thi đấu. Tiểu tổ bọn họ thi đấu giành được thắng lợi, phân ra top 8, chỉ là không biết thi đấu

được phân phối như thế nào.

Lý Nghiệp Tự cười nói:

- Oan gia ngõ hẹp! Ta rút trúng Đại Độ Thiết, còn Tùng Tấn Tất Nhược lại rút trúng người!

Trận đấu xếp hạng ngày mai, xem ra người không có hy vọng giao thủ với Đại Độ Thiết!

Trong giọng nói của hần tràn đầy tự tin.

- Đúng vậy!

Đỗ Hà lơ đãng nói:

- Người đánh thắng Đại Độ Thiết, ta đánh thắng người, đồng dạng có thể chứng minh ta mạnh hơn hần!

Lý Nghiệp Tự cũng cười nói:

- Ta chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, thời gian trước sư phụ ta Cầu Nhiêm Khách đã đến Trường An, dạy ta mấy điệu chiêu, ta đang muốn thử xem thế nào, chúng ta gặp nhau ở trận chung kết!

- Được!

Hai người mỉm cười. Trong mắt cũng hiện lên chiến ý lăm liết.

Bọn họ là huynh đệ, cũng là đối thủ.

Khi thì huynh đệ thì giúp đỡ lẫn nhau, lúc là đối thủ thì cùng nhau nghiệm chứng học hỏi, cùng nhau tiến bộ.

Kế tiếp là trận đấu bắn cung của Lý Kính Nghiệp, Đỗ Hà mới vừa ra khỏi phòng nghỉ, bước ra ngoài sân bãi đã nghe thấy tiếng hoan hô đình tai nhức óc, tiếng hoan hô này còn lớn hơn khi hắn nhận kim bài.

Đỗ Hà hiểu kỳ nhìn lên sân thi đấu, thì ra là công chúa Dao Trì của Hùng quốc ra sân nàng mặc một bộ trang phục màu trắng bó sát người, bước ngọc khoan thai, đi vào trong sân, nhất cử nhất động, đều lộ ra phong độ tư thái thu hút lòng người.

Đỗ Hà không khỏi cười khở, mỹ nữ bất luận ở niên đại nào cũng đều nổi tiếng, đây là quy luật muôn đời không thay đổi.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến hắn há hốc mồm kinh ngạc.

Dao Trì công chúa cong cung tiễn.

- Vút.

Ba mũi tên liên tiếp bắn ra, trúng ngay hồng tâm cách 300 bước, khiến những người đứng xem đều bật phát ra tiếng hô vang trời.

Dao Trì công chúa đã giành được quyền tiến vào trận chung kết.

Lý Kính Nghiệp cũng không bắt ngờ, cười nói:

- Chỉ cần ta thắng ván này, đối thủ trận chung kết ngày mai chính là nàng!

Hắn nói xong, sải bước ra sân thi đấu.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

140. Chương 140: Công Kích Tinh Thần

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thi đấu hôm nay chính là thi đấu của tám người mạnh nhất.

Trong sân vang dội tiếng người huyền não, đây đúng là những trận đấu hiểm có, vì những nhân vật lọt vào tám người mạnh nhất đều là cao thủ hiểm có.

Đặc biệt là hai trận đấu hôm nay lại càng như vậy.

Trận đấu giữa Lý Nghiệp Tự với Đại Độ Thiết, hay Đỗ Hà với Tư Tán Tất Nhược đều đáng giá để xem.

Lý Nghiệp Tự là một trong những đồ đệ xuất sắc nhất của đệ nhất thiên hạ hào hiệp Loạn Tông Khách, thi đấu mấy trận trước, ngay trong trận đầu tiên chỉ dùng một quyền đánh ngã tuyển thủ Kim Táp Thác của Triều Tiên, trận thứ hai đánh bại tuyển thủ Tân La, trận thứ ba cũng đánh bại cao thủ Thổ Phiên, khiến toàn trường kinh ngạc. Hắn chỉ mới thi đấu ba trận nhưng đã khiến không ít người xem hắn là ứng viên vô địch nặng ký của lời chiến trong tổ dũng giả trẻ tuổi, còn những hảo thủ đứng xem lại càng xem hắn là đối thủ mạnh nhất, danh vọng không thua kém Đỗ Hà.

Về phần đối thủ lần này của Lý Nghiệp Tự là Đại Độ Thiết cũng là nhân vật khiến người khác không dám xem thường, quyền cước của hắn cũng giống như Lý Nghiệp Tự, vô cùng mạnh mẽ, những đối thủ gặp phải đều khó khăn tiếp nhận công kích của hắn, công kích bá đạo mãnh liệt khiến người ta không kịp phản ứng.

Đây là lực lượng đối kháng với lực lượng, rút cuộc là Lý Nghiệp Tự chiến thắng hay là Đại Độ Thiết chiến thắng vẫn là ẩn số khó đoán.

Chính vì như vậy mới càng hấp dẫn người xem.

Lý Nghiệp Tự và Đại Độ Thiết mặt đối mặt, ánh mắt Đại Độ Thiết lộ ra khí tức giống như dã thú cuồng liệt, còn Lý Nghiệp Tự chỉ im lặng đứng đấy, dáng vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

Đỗ Hà đứng bên cạnh sân, đợi trận đấu bắt đầu?

Đột nhiên có một người đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đỗ Hà định thần nhìn kỹ, người đến chính là Dao Trì công chúa, nàng vốn có dáng người vô cùng tuyệt đẹp, lúc này trang điểm lại càng lộ ra khí chất hơn người, khiến Đỗ Hà cũng phải ngây người.

Dao Trì công chúa hỏi như không có người bên cạnh:

- Trong hai người ai sẽ chiến thắng?

Đỗ Hà cười nói:

- đương nhiên là Nghiệp Tự!

- Chắc chắn như vậy sao? Tại sao?

Dao Trì công chúa có vẻ không tin!

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Bởi vì hắn là huynh đệ của ta!

Dao Trì công chúa nhìn qua hắn:

- Người nói vậy là sao?

- Đây là giải thích đúng nhất!

Đỗ Hà cũng không nói nhiều nữa bởi vì quyết đấu giữa Lý Nghiệp Tự và Đại Độ Thiết đã bắt đầu!

Đại Độ Thiết nhìn thấy biểu lộ xem thường của Lý Nghiệp Tự, trong lòng tức giận, lập tức phát động công kích, giờ đầu gối đánh về phía Lý Nghiệp Tự?

Lý Nghiệp Tự thấy thế, nhấc tay phải, dùng khuỷu tay đỡ đầu gối.

Hai người vừa chạm vào nhau, một tiếng vang nặng nề vang lên, giống như hai khối thép chạm vào nhau, Đại Độ Thiết và Lý Nghiệp Tự cũng không khỏi tự chủ lùi về phía sau, có thể thấy hai bên đều ngang sức ngang tài.

Đại Độ Thiết không ngờ Lý Nghiệp Tự có thể dễ dàng phá giải công kích mạnh mẽ của mình, chân sau lại nhấc lên, giống như roi thép quét vào đầu Lý Nghiệp Tự, uy thế mạnh mẽ cuốn theo một hồi Liệt Phong, nếu trúng phải đòn này, cho dù không chết cũng mất nửa mạng.

Đối mặt với công kích này, Lý Nghiệp Tự trực tiếp giờ quyền đón đỡ!

Trong không khí truyền đến tiếng xé gió thê lương, đây là phá không quyền có thể phá vỡ không khí. Trong trận đấu trước đó, Đằng Nguyên Kiện Thái cũng từng sử dụng phá không quyền, nhưng so sánh với phá không quyền của Lý Nghiệp Tự, quyền thế của hắn rõ ràng không sánh bằng.

Tốc độ của quyền này rất nhanh, phát sau mà đến trước, trước khi chân của Đại Độ Thiết quét vào đầu Lý Nghiệp Tự, thì hắn đã đánh vào ngực đối thủ.

Đối mặt với quyền này, Đại Độ Thiết tiếng xé gió vừa rồi đủ để chứng minh một quyền này lợi hại như thế nào? Hắn lập tức ứng biến, hắn vội vàng phản ứng, kéo hai cánh tay lên trước ngực, ngăn đỡ quyền của Lý Nghiệp Tự.

Một quyền đáng sợ đáng thẳng vào hai cánh tay, Đại Độ Thiết không chống đỡ được, liên tiếp lùi về phía sau mấy bước.

Lực sát thương trên nắm đấm của Lý Nghiệp Tự tựa hồ có thể khai sơn liệt địa, nhưng Đại Độ Thiết lại chỉ dùng hai cánh tay chống đỡ, mặc dù bị đánh lùi về phía sau, nhưng hắn rất nhanh chóng trấn định lại thân hình, lại tiếp tục lao về phía trước, hiển nhiên quyền vừa rồi của Lý Nghiệp Tự cũng không tạo thành tổn thương quá lớn đối với hắn.

Lý Nghiệp Tự thấy Đại Độ Thiết có thể đỡ được nắm đấm của mình cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng hắn cũng không vì vậy mà đứng ngây người, không đợi đối phương lao đến trước mặt, đã liên tiếp tung ra quyền thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Từng quyền phá không liên tiếp bay ra, quyền sau nhanh hơn quyền trước, giống như cuồng phong đánh về phía yếu huyệt trên người Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết cũng rất lợi hại, không lựa chọn lùi về phía hay hay trốn sang hai bên, mà vận dụng cả tay chân, trên dưới phối hợp, chống đỡ chính xác từng cước của Lý Nghiệp Tự, không những chống đỡ được tất cả, mà còn không lùi về phía sau một bước.

Nhưng Đại Độ Thiết làm sao cam tâm chỉ thủ chứ không tấn công, sau khi hắn giơ cao chân trái phong bế quyền thứ năm của Lý Nghiệp Tự, thân thể xoay tròn, xoay người đá vào huyệt Thái Dương của hắn.

Huyệt Thái Dương chính là yếu huyệt trên cơ thể, nếu bị đá trúng, cho dù là người có công phu cao cường cũng không chịu được, Lý Nghiệp Tự không thể không đề phòng, nhắc tay ngăn cản cú đá của Đại Độ Thiết.

Chỉ có điều, như vậy Lý Nghiệp Tự đã đánh mất ưu thế tấn công, Đại Độ Thiết đã lấy được cơ hội phản kích cường công, cú đá giống như thủy ngân không thể nào chống đỡ tấn công về phía Lý Nghiệp Tự. Lý Nghiệp Tự đã mất tiên cơ, chỉ có thể ra sức chống đỡ, dùng quyền đối chân, phong bế công kích giống như thủy ngân của Đại Độ Thiết.

Những người đứng xem nhìn thấy tràng diện mà hoa mắt, nhưng càng cao giọng hô lớn, khiến không khí vô cùng náo nhiệt.

Đại Độ Thiết không ngờ năng lực phòng thủ của Lý Nghiệp Tự cũng lợi hại như vậy, cường công cả buổi cũng không thể đột phá phòng tuyến của hắn, vô cùng kinh ngạc, lập tức thay đổi chủ định, từ bỏ đá chân, ép đến trước người, nắm lấy hai tay Lý Nghiệp Tự, sử dụng kỹ thuật cận chiến?

- Thảm rồi!

Dao Trì công chúa thấp giọng kêu lên, bức chiến trong cự ly gần như vậy, uy lực nắm đấm của Lý Nghiệp Tự không thể nào phát huy, nhất định là chịu thiệt.

Đỗ Hà nghe vậy lập tức mắng:

- Người mới thảm, Nghiệp Tự đâu để đối phương được như ý.

Quả nhiên chỉ thấy trên lôi đài, mặc dù Lý Nghiệp Tự bị Đại Độ Thiết nắm chặt hai tay, nhưng thấy nguy không loạn, chân sau xuống tấn, chân trước nâng lên đá thẳng vào hạ bộ của đối phương, nếu trúng đòn, điểm chí mạng nối đôi tông đường của Đại Độ Thiết nhất định sẽ trở thành thịt nhão.

- Vô sỉ bỉ ổi!

Dao Trì công chúa nhìn thấy màn này, không khỏi đỏ mặt, khinh miệt nói.

- Có thể chiến thắng là được rồi, cần gì để ý đến chuyện khác.

Đỗ Hà liếc nhìn nàng, sau đó lại tiếp tục nhìn lên lôi đài.

Dao Trì công chúa cũng thấy hắn nói có lý, không biết làm thế nào bác bỏ, chỉ có thể buồn bực đứng bên cạnh tức giận.

Đối mặt với đòn tấn công này của Lý Nghiệp Tự, Đại Độ Thiết nào dám không lùi, vội vàng tránh xa.

Đại Độ Thiết cũng tức giận nói:

- Hèn hạ vô sỉ, Đường nhân các ngươi kẻ nào cũng giảo hoạt, vô sỉ.

Lý Nghiệp Tự nghe vậy vô cùng tức giận!

Hai mắt hần trừng trừng, đột nhiên hiện lên sắc thái vô cùng khủng bố.

Đại Độ Thiết lại phát hiện, bản thân tựa hồ bị ánh mắt của đối phương thu hút, không thể nào dứt ra, ánh mắt của Lý Nghiệp Tự giống như một huyết động không đáy, tràn đầy yêu dị, bản thân như bị cướp đoạt hồn phách, chẳng những không rời được ánh mắt đi chỗ khác, mà tay chân cũng bị trói buộc, không thể nào động đậy.

- Yêu pháp?

Đại Độ Thiết hoảng hốt, muốn kêu to nhưng kêu không ra tiếng, muốn giãy dụa nhưng không cách nào động đậy.

Ánh mắt Lý Nghiệp Tự đột nhiên thay đổi, khí thế sắc bén từ trên người hần bạo phát ra. Đại Độ Thiết bị ánh mắt của hần chiếu vào, chẳng những mất hết ý chí chiến đấu, hơn nữa toàn thân toát ra hàn khí, nổi khiếp sợ lan tỏa khắp cơ thể.

Lý Nghiệp Tự nhanh chóng tiến lên phía trước, dùng một kích đơn giản nhất đánh lên ngực Đại Độ Thiết, khiến cho hần mê man bất tỉnh.

Toàn trường xôn xao.

Người xem không biết chuyện gì đã xảy ra, bọn họ chỉ nhìn thấy Lý Nghiệp Tự và Đại Độ Thiết nhìn nhau, mới đầu còn tưởng rằng hai người đang chuẩn bị thể công kịch liệt, nhưng bỗng nhiên phát hiện Đại Độ Thiết lộ ra vẻ hoảng sợ, thân hình run rẩy, tiếp theo Lý Nghiệp Tự đánh ra một quyền rất bình thường, Đại Độ Thiết không né tránh, trực tiếp bị hần đánh bại.

Đại Độ Thiết có thể tiến vào danh sách tám người mạnh nhất đương nhiên không phải nhờ may mắn, quyền thể của Lý Nghiệp Tự cũng không cao minh, người bình thường cũng có thể tránh được, nhưng Đại Độ Thiết tại sao lại không hề có phản ứng.

Cảm giác chuyện này rất kỳ dị.

Nhưng không hề nghi ngờ Lý Nghiệp Tự đã giành được thắng lợi.

Đỗ Hà khó tin nhìn Lý Nghiệp Tự đứng trên lôi đài, mơ hồ nhìn ra thủ pháp chiến thắng của hần, không khỏi trầm giạt mình, thấp giọng nói:

- Đây lẽ nào là công kích tinh thần, không ngờ Nghiệp Tự lại có thủ đoạn lợi hại này.

Điều Trì công chúa đứng bên cạnh cũng kinh ngạc hỏi:

- Công kích tinh thần là cái gì, là yêu pháp của Đường triều các ngươi sao? Thật là lợi hại, Đại Độ Thiết căn bản không thể chống đỡ.

- Yêu pháp gì chứ? Đây là công phu chân chính.

Đỗ Hà nhìn nàng nói tiếp:

- Công kích tinh thần là một loại thuật chấn động tinh thần, nói thế nào nhỉ? Ví dụ như có một con mãnh hổ bị thương, một con ác lang hoàn toàn khỏe mạnh, có thể dễ dàng giết chết con hổ, nhưng chỉ cần con hổ biểu thị sức mạnh cuối cùng của mình, gầm rú đứng dậy, ác lang sẽ lập tức chạy trốn, đây chính vì trong tiềm thức của ác lang biết mình không đánh lại con hổ, cho nên không dám tiến lên trước, sinh lòng sợ hãi.

Ví dụ như quân vương phần lớn trời gà không chặt, nhưng hần vừa quát, không nói là dân chúng, ngay cả văn võ triều thần, cho dù là Đại tướng kinh qua bách chiến, cũng sẽ không tự chủ được, chân mềm nhũn, theo bản năng quỳ xuống? Kỳ thật Đại tướng chỉ dùng một quyền có thể đánh ngã, thậm chí đánh chết

quân vương, nhưng trước mặt quân vương hần lại không dám vọng động, thậm chí quân vương dùng đao giết hần, hần cũng không dám hoàn thủ.

Cái này gọi là công kích tinh thần, nghe ra tựa hồ rất thần kỳ, khiến người tưởng rằng đó là công phu mới có trong truyền thuyết, nhưng thực tế không phải như vậy, tựa hồ tất cả mọi người đều biết cách công kích tinh thần này.

Trong hiện thực có thể thấy được chuyện này ở khắp nơi, có thể dùng ánh mắt, hoặc dùng thanh âm, hoặc dùng khí thế, hoặc dùng động tác đánh tan khí thế của đối phương, khiến đối phương mất đi ý chí chiến đấu, không đánh mà bại, thậm chí sụp đổ tinh thần.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

141. Chương 141: Đưa Môi Hôn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Đỗ Hà giải thích, Dao Trì công chúa ẩn ước hiểu ra, qua hồi lâu mới hỏi:

- Lúc đầu ta triệu báii hoàng đế Đại Đường các người, hần ngồi trên ngai vàng nhìn chăm chăm vào chúng ta, chẳng biết tại sao lúc ấy ngay cả thở mạnh cũng không dám, nếu như hần một đao bổ tới thì ta ngay cả hoàn thủ cũng không nổi, có phải là một loại công kích như thế?

Đỗ Hà gật đầu:

- Đây chỉ là một loại chấn nhiếp tinh thần, do hoàng thượng quân lâm thiên hạ hồi lâu, trên người tự nhiên sinh ra một loại khí thế uy nghiêm ngồi ở trên cao, khác với Nghiệp Tự là rèn luyện hậu thiên.

Dao Trì công chúa âm thầm Lýu lưỡi:

- Vậy có phải luyện đến đại thành sẽ có thể đánh khắp thiên hạ không địch thủ?

Đỗ Hà cười nói:

- Vô địch thiên hạ, sao dễ dàng như vậy! Thuật thôi miên nghe rất ảo diệu nhưng không phải không thể phá giải, nói trắng ra là không đáng để luyện vì không hề có tính công kích thực chất, ít nhất đối với ta không có hiệu quả gì!

Uy nghiêm đế vương tuy đáng sợ nhưng trong lịch sử không thiếu người đối mặt đế vương cũng có thể thông dong, sát thủ tuy khiến lòng người lạnh ngắt nhưng trong lịch sử không thiếu người đẩy lòng chính nghĩa không coi trọng sinh tử.

Đối với những người như vậy, chỉ sợ dù tu luyện thuật thôi miên mạnh mẽ đến đâu cũng không có tác dụng, bởi vì bọn họ trời sinh là người tâm chí kiên định, trời sinh dũng giả, trời sinh đấu sĩ.

Đỗ Hà tự tin chính là người như vậy nên hần mới nói, công kích tinh thần của Lý Nghiệp Tự đối với hần không được tác dụng.

Lý Nghiệp Tự đi xuống đài trong tiếng hoan hô của vạn người.

- Không thể tưởng được người còn có thể chiêu thức ấy!

Đỗ Hà ngênh đón.

- Tài giỏi gì đâu!

Lý Nghiệp Tự lắc đầu nói:

- Loại công kích này chỉ có thể đối phó một ít nhân vật tâm tính bất ổn. Nếu như gặp phải nhân vật có tâm trí ổn định như Thanh Liên thì có là gì.

Đỗ Hà cười tự tin:

- Yên tâm, hội ngộ ở trận chung kết sẽ thấy!

- Đừng nói sớm!

Dao Trì công chúa đi tới:

- Tư Tán Tất Nhược so về Đại Độ Thiết chỉ hơn không kém, hơn nữa hần còn một mực lưu thủ. Ta nghe nói điểm mạnh chân chính của hần không phải là cổ tay mà là bả vai. Nghe nói khi còn nhỏ hần và Tư Tán Tất Nhược gặp phải hổ trắng trên chân núi, tình hình cực kỳ hung hiểm, Tư Tán Tất Nhược vào thời khắc nguy cơ, dùng bả vai hất hổ trắng xuống núi? Từ đó trở đi, hần cảm giác lực bả vai hơn xa quyền cước nên một mực dụng cây khổ luyện, có thể dễ dàng dụng võ chén ăn cơm loại lớn, uy lực vô cùng. Ta xem hần một mực lấy cổ tay đối kháng chưa từng dùng qua bả vai chắc là ý định vào thời điểm mấu chốt chuyển bại thành thắng!

Đỗ Hà giật mình, những nhân vật như bọn họ dĩ nhiên đều tàng trữ hậu chiêu nên vẫn ngằm đề phòng nhưng đối với hảo ý của Dao Trì công chúa vẫn tâm linh, cười nói:

- Đa tạ công chúa đề điểm, ta sẽ để ý đấy!

Dao Trì công chúa mỉm cười ngọt ngào chạy đến:

- Giúp ta đánh hần một trận trên đài thì ta sẽ càng thêm cảm kích, ta tin tưởng người nhất định có thể đánh thắng hần!

Thấy vẻ mặt ủng hộ của Dao Trì công chúa, Đỗ Hà cười khổ, Khổng lão phu tử nói không sai: Chỉ nữ tử cùng tiểu nhân khó dạy!

Trận đấu thứ nhất có thể nói là nhuộm máu tuy đối với đại đa số dân chúng khó hiểu với việc Đại Độ Thiết bị thua nhưng không thể phủ nhận đó là một hồi thi đấu đẹp mắt, càng thêm chờ mong trận đấu tiếp theo.

Đỗ Hà với tư cách người có khả năng đoạt giải nhất, việc bị ám sát trên trận đấu càng khiến danh tiếng hần lên cao. Một thân công phu tá lực xuất thần nhập hóa cũng khiến mọi người đại khai nhãn giới, được cho rằng là vị tuyển thủ có năng lực phòng thủ mạnh nhất.

Nhân khí của Tư Tán Tất Nhược cũng không thể nói là không cao, mấy đối thủ của hần chỉ sau một lát là đứt gân gãy xương, tay hần hết như đao, cũng được mọi người cho là một trong những vị tuyển thủ có lực sát thương mạnh nhất.

Hai người một coi trọng tá lực phòng thủ, một coi trọng lực mạnh cường công, thực lực có thể nói là ngang nhau, rất khó phân biệt cao thấp, lực hấp dẫn không thua Lý Nghiệp Tự cùng Đại Bì Thiết.

Đỗ Hà cùng Tư Tán Tất Nhược đứng đối mặt với nhau.

Thần sắc Đỗ Hà bình tĩnh như nước, ánh mắt Tư Tán Tất Nhược lại đỏ thẫm, tràn đầy đồ kị như muốn phun máu.

Đỗ Hà cảm thấy hiếu kỳ, không biết bản thân đắc tội gì với vị nhân huynh này nhưng cũng sinh lòng cảnh giác?

Liên tục mấy ngày hần cũng biết lực cổ tay của Tư Tán Tất Nhược nên cũng không dấu giếm sử ra thủ thế Thái Cực Quyền mà Đỗ thị dốc lòng nghiên cứu, chuyên lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân.

Bất quá Đỗ Hà cũng không chính thức chỉ dùng nhu khắc cương, tá lực dùng lực, tứ lạng bạt thiên cân và đạo lý người bất động ta bất động, người muốn động ta động trước mà dựa vào kiến thức võ học trước kia của mình sáng tạo ra hơn mười thức, lại được Tần Quỳnh chỉ điểm dung hợp thành một bộ quyền pháp nên khởi thủ thức tương đối khác với Thái Cực chính thức.

Tư Tán Tất Nhược cũng có lòng muốn lấy giải quán quân nên hết sức chú ý tới địch thủ, thấy Đỗ Hà sử ra thủ thế này biết đối phương sẽ không xuất thủ trước, bước lên trước mặt chém ra một chuồng xé gió.

Song thủ của Đỗ Hà vẽ lên một vòng tròn xảo diệu, thủ đạo của Tư Tấn Tất Nhược vừa tiếp xúc lập tức mất đi chính xác lệch ra một bên, đây là chỗ diệu dụng của tứ lạng bạt thiên cân, dù là người có năng lực cử ngàn cân nhưng nếu gặp phải cao thủ chân chính thì cũng vô dụng.

Lực lượng Tư Tấn Tất Nhược bị đẩy lệch cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, một kích không thành càng không đành chỉ công kích, cước bộ đập mạnh, thân thể nghiêng qua dùng vai hích tới Đỗ Hà, một kích vốn để thủ lại có thể công, dù công không trúng cũng có thể tự thủ.

Đỗ Hà cảm thấy ngoài ý muốn, không thể ngờ Tư Tấn Tất Nhược vừa ra tay đã dùng tới đòn sát thủ.

Tình thế khẩn cấp căn bản không để cho Đỗ Hà suy nghĩ, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, thân hình nhẹ như chim yến vọt lên hai mét, vừa vượt qua đối thủ, linh cơ khẽ động dùng thiên cân trụ đâm xuống sau lưng Tư Tấn Tất Nhược!

Tư Tấn Tất Nhược nghiêng rằng chịu đòn, bước xéo một bước đập mạnh xuống sàn đài.

Chỉ nghe rầm một tiếng, tấm ván lát đài bị gãy đôi, cả người Tư Tấn Tất Nhược rơi tọt xuống đài.

Chiếu theo nội quy, nếu như bị đánh rớt xuống đài thì coi như bị bại.

Phải biết rằng ván lát đài đều được lựa chọn riêng cho tuyển thủ, là loại gỗ cực kỳ cứng chắc.

Nào ngờ bị Tư Tấn Tất Nhược giẫm vào, cộng thêm công kích của cái này va chạm tăng thêm Đỗ Hà công kích khiến cả lôi đài đổ sập, lực lượng song phương quả không nói chơi.

Tư Tấn Tất Nhược cũng vì thế mà ngã xuống dưới đài hôn mê.

Người xem xôn xao, bọn họ cũng không biết thần diệu trong đó, chỉ là bằng mắt thường trông thấy Đỗ Hà một cước đá văng Tư Tấn Tất Nhược xuống đài, uy lực cực lớn, thậm chí lôi đài cũng đổ sập, thêm một tiếng quát miếu sát Tư Tấn Tất Nhược!

Lần này quả thực khiến cho người xem chấn động, bọn họ không thể tưởng tượng được Đỗ Hà trong lúc gặp nguy lại có thể đánh bại đối thủ, hơn nữa triệt để như thế?

Đừng nói là người xem không thể tưởng tượng được mà ngay cả bản thân Đỗ Hà cũng đồng dạng.

Tư Tấn Tất Nhược công tới quá nhanh, Đỗ Hà không thể ngờ tới đối phương vừa ra tay sẽ dùng tuyệt học nên căn bản không thể nào lựa chọn

Nếu lui bước né tránh, làm mất đi tiên cơ thì sẽ làm cho đối phương không ngừng công kích, chọn lựa duy nhất của hắn chỉ có thể là nhảy lên tránh né, lúc thân thể ở trên không trung thì ngoài ý muốn phát hiện ra tuyệt chiêu đánh gục Tư Tấn Tất Nhược.

Kỳ thật một chiêu giống như “Hùng tồn ngành khát tể” của Tư Tấn Tất Nhược giống như trong Bát Cực Quyền là đem lực lượng thân thể tự vào bả vai rồi dùng nó công kích, uy lực có

thể nghĩ.

Nghe nói Bát Cực Quyền Tông Sư Lý Sách Nghĩa với một cú đánh có thể phá vỡ cả một bức tường đất dày.

Nhưng do lực lượng toàn bộ ngưng tụ ở phía trước có thể khai sơn phá thạch nhưng lại để hở phía sau, Đỗ Hà đang ở chỗ cao, vừa vặn thấy được sơ hở nên dùng thiên cân trụ đâm vào thân hắn.

Kết quả tự lực của Tư Tấn Tất Nhược và lực lượng thiên cân trụ của Đỗ Hà kết hợp đánh vào lôi đài khiến nó lồm xồm. Căn cứ theo nguyên lý cơ học thì lực đánh vào vật có phản lực tương đương.

Hai lực lượng này vào lúc Tư Tấn Tất Nhược bị ngã xuống sàn đã phản chấn vào người hắn làm nên kết quả cuối cùng.

Người xem bốn phía lặng đi một hồi mới có phản ứng, nhiệt liệt hoan hô Đỗ Hà như thiên thần hạ phàm.

Dưới sự quan sát của người xem, Đỗ Hà chậm rãi xuống đài.

Thấy vẻ mặt không thể tin của Dao Trì công chúa, Lý Nghiệp Tự, Đỗ Hà cười khổ:

- Một chiêu không thể giáo huấn hần!

Dao Trì công chúa lại mừng rỡ như điên, tiến ra một tay đặt lên ngực, cúi người thật sâu:

- Dũng mãnh của dũng sĩ có thể so với sư hổ, nhanh nhẹn có thể so với linh dương, cho phép ta hôn khuôn mặt cương nghị của người!

Nói xong, nàng không chờ cho Đỗ Hà phản ứng, nhẹ nhàng hôn lên mặt hần.

Bờ môi ẩm ướt tiếp xúc vào hai bờ má khiến Đỗ Hà giật mình, giữa lông mày có thể một đường ngắn.

La Thông, Phòng Di Ái, hai tên họ Lý, tám tên họ Trình vừa nhìn thấy một màn này đều kêu lên oai oái.

Đỗ Hà ra vẻ thẹn thùng, giận dữ lườm bọn họ một cái.

Dao Trì công chúa lại thoải mái cười cười, trong lòng vui vẻ.

Nguyên lai hết thấy nguyên nhân đều xuất phát từ Dao Trì công chúa này?

Tư Tán Tất Nhược ưa thích Dao Trì công chúa nên một mực bám theo nàng, là chuyện mà mọi người đều biết nhưng cũng biết nàng ghét cay ghét đắng hần.

Chỉ là Tư Tán Tất Nhược bám dai như đĩa muối khiến Dao Trì công chúa cực kỳ chán ghét.

Đêm hôm kia, Tư Tán Tất Nhược lại tới làm phiền nàng khiến nàng nổi giận đùng đùng quát:

- Tư Tán Tất Nhược người đừng mơ, Dao Trì ta dù gả cho gà cho chó cũng không gả cho người!

Tư Tán Tất Nhược dù sao cũng là nam nhân, hơn nữa là một nam nhân tự tôn, nghe vậy động lòng quát:

- Có phải người có người trong lòng rồi không? Là ai? Có phải là Đỗ Hà?

Dao Trì công chúa chỉ vì Đỗ Hà phá Thổ Phiên như một cái cọc cứu mạng với quốc gia, lại còn giết Đại tướng Nương Xích Tang Dương Đốn nên lại khiến nàng hảo cảm, căn bản chưa nói tới ưa thích.

Nhưng Tư Tán Tất Nhược nói như vậy, Dao Trì công chúa cũng bực mình gắt:

- Đúng, ta thích hần thì như thế nào?

Tư Tán Tất Nhược đỏ kị gần chết, quát khê:

- Nói cho người biết, Đỗ Hà đã có hôn thê rồi, hơn nữa còn là Đại Đường công chúa, hần sẽ không lấy người.

Dao Trì công chúa lại nở nụ cười, nàng hận quá sâu với Tư Tán Tất Nhược nên thấy đối phương nổi giận như thế cũng không khỏi âm thầm cao hứng, đổ thêm dầu vào lửa, cười nói:

- Vậy thì làm sao, cho dù làm thiếp của hần ta cũng cam lòng.

Lời này khiến phổi của Tư Tán Tất Nhược như muốn nổ tung, gầm lên:

- Dao Trì, ngày mai lên đài cho người biết ai mới xứng với người!

Dao Trì công chúa mới đầu không rõ ràng cho lắm, nhưng hôm nay đi vào đấu trường thấy đối thủ trên đài của Tư Tán Tất Nhược là Đỗ Hà thì mới hiểu ý tứ của hần đêm trước.

Dao Trì công chúa vốn chỉ mới có hảo cảm với Đỗ Hà, hơn nữa Đỗ Hà đáp ứng trước mặt Lý Thế Dân sẽ nói giúp cho quốc gia nàng vài câu. Cũng không biết Đỗ Hà nói gì nhưng Lý Thế Dân quả thật biểu hiện với bọn họ rất nhiệt tình, hơn nữa dành cho ưu tiên rất lớn, chẳng lẽ trong đó có Đỗ Hà ra sức?

Đối mặt với ân nhân, Dao Trì công chúa cũng không thể coi như không thấy, tự mình đi lên nói cho hần biết tuyệt kỹ của Tư Tán Tất Nhược, dặn dò hần coi chừng.

Hành động này của Dao Trì công chúa lọt vào trong mắt Tư Tán Tất Nhược đang đứng bên kia khiến hần càng thêm bi phẫn, hận không băm vằm được Đỗ Hà.

Lên đài, Tư Tán Tất Nhược chỉ có một ý nghĩ là trong thời gian ngắn nhất đánh bại Đỗ Hà nên vừa ra tay đã sử dụng tuyệt kỹ.

Hắn rất có tự tin với tuyệt kỹ của mình, dù công phu tá lực của Đỗ Hà giỏi thế nào thì cũng tuyệt đối không thể hóa giải.

Bởi vì một chiêu này của hắn chẳng những là lực của vai mà là của toàn thân, căn bản không cách nào tá khai.

Hắn tuyệt đối không thể tưởng được Đỗ Hà lại cao minh như vậy, có thể nhảy lên cao hai mét tránh được một chiêu này của hắn, hơn nữa thấy được nhược điểm trí mạng tiến hành phản kích đánh ngã.

Trên thực tế, võ nghệ của Tư Tán Tất Nhược xác thực không bằng Đỗ Hà, nhưng Đỗ Hà muốn có thể dành được thắng lợi cũng phải ngoài ba bốn mươi chiêu, tuyệt đối không thể trong vòng một chiêu.

Bi kịch xảy ra chỉ vì Tư Tán Tất Nhược nóng lòng cầu thắng.

Đối mặt với Đỗ Hà chiến thắng huy hoàng như thế, Dao Trì công chúa tất nhiên vui vẻ, tuy Đỗ Hà không giỏi như trong tưởng tượng của nàng, dạy dỗ Tư Tán Tất Nhược một chiêu nhưng với tính cách của Tư Tán Tất Nhược lại gặp thất bại như thế khó chịu càng gấp mười lần so với việc đánh hắn một trận!

Nhất là Tư Tán Tất Nhược ở trước mặt mình nói rằng nếu như thua trận sẽ thôi không bám lấy, coi như bản thân triệt để thoát được sự quấy nhiễu của hắn.

Nghĩ đến đây, Dao Trì công chúa chợt cảm thấy Đỗ Hà thật đáng yêu.

Trong tập tục của dân tộc du mục các nàng, nữ có thể hôn hai má dùng sỉ, hy vọng có thể sau này sinh hài tử có dũng khí như đối phương.

Dao Trì công chúa tự cho mình rất cao, từ trước đến nay vẫn chưa có ai khiến nàng bội phục thật sự.

Lần này Đỗ Hà một chiêu đánh bại Tư Tán Tất Nhược khiến nàng sợ hãi thán phục, còn là ngưỡng mộ bội phục nên hôn lên trán hắn.

Dao Trì công chúa cũng không có ý khác.

Trong lòng Đỗ Hà lại không khỏi bồn chồn, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ là Dao Trì coi trọng ta!

Trong lòng cũng cảm thấy vui sướng, dù hắn không có ý gì với Dao Trì công chúa nhưng được nhiều nữ ưa thích cũng có thể chứng minh mị lực của hắn cao, đáng giá cao hứng.

Lý Kính Nghiệp phì cười:

- Sao ta cái gì cũng không kém nhưng sao lại không gặp may. Không nói nữ nhân xinh đẹp theo cùng mà chút nữ sắc để chứng minh mị lực cũng không có!

Phòng Di Ái và tám tên họ Trình cũng đều gật gù thưởng thức.

Đỗ Hà cười mắng:

- Đừng ở chỗ này khoe khoang, đến phiên ngươi cũng đừng tệ đấy, kéo bại vào tay nàng.

Lý Kính Nghiệp nói:

- Thắng được một lần đã coi trời bằng vung.

Hắn nói thế nhưng cũng tỏ vẻ nghiêm túc, hiển nhiên không muốn bị kém.

Tuy nói Lý Kính Nghiệp đã nỗ lực tối đa nhưng ở thi bắn vẫn bại bởi tay Dao Trì công chúa, xếp ở thứ hai.

Bất quá Lý Kính Nghiệp lại thắng ở môn cưỡi ngựa bắn cung, tuy xạ thuật của hắn kém hơn một chút nhưng bù lại ở thuật cưỡi ngựa hơn Dao Trì.

Lý Kính Nghiệp ở ba cuộc tranh tài đã giành được một vàng một bạc một đồng.

Trong một gian phòng vắng vẻ của Đông Cung.

Gian phòng này không lớn nhưng bài trí đầy đủ, trong phòng rất nhiều đồ trang điểm.

Lý Thừa Càn ngơ ngác ngồi trước bàn trang điểm, lặng lẽ chảy nước mắt.

Nơi này là phòng Xưng Tâm.

- Rầm! Rầm! Rầm, tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến.

Lý Thừa Càn quát lớn:

- Cút đi cho cô gia, cô gia không muốn thấy ai! Ngày mai lên triều nói cô gia bị bệnh!

Hắn sợ Lý Thế Dân nên không dám đối mặt vào lúc này.

- Không phải đầu thái tử, Hoàng hậu nương nương đến!

Tên tâm phúc ngoài phòng kêu to.

Lý Thừa Càn giật mình, vội vàng đi ra ngoài phòng?

- Nhi thần bái kiến mẫu hậu!

Lý Thừa Càn quỳ xuống khóc lớn.

- Con đó.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không biết nói sao, nàng không biết chuyện thế nào, càng không biết Lý Thừa Càn ý định ám sát Đỗ Hà, chỉ cho là hắn đang hối lỗi.

Xưng Tâm được ân của thái tử không lấy thế làm trọng, ngược lại lợi dụng quyền thế của thái tử làm xằng làm bậy, hoành hành ngang ngược, chết là đáng nhưng Lý Thừa Càn dung túng kẻ dưới, xác thực nên phạt Trưởng Tôn hoàng hậu biết chuyện hoàng thượng làm không sai, nhưng người khóc dưới chân là con mình nên cũng không đành lòng.

Nàng nâng Lý Thừa Càn dậy, thấy hai má hắn còn dấu vết liền thở dài nói:

- Phụ hoàng lại đánh con?

Lý Thừa Càn ầm ỨC khê gật đầu, nước mắt tuôn rơi. Hoàng hậu trầm mặc một hồi rồi nói:

- Càn nhi cũng biết, hành vi của con gần đây thật khiến phụ hoàng con tức giận, thậm chí mẫu hậu cảm thấy hình như có ý định thay thế chức vị thái tử của con.

- Đổi thái tử?

Lý Thừa Càn lùi một bước, thần sắc hoảng sợ.

Trưởng Tôn hoàng hậu nói:

- Con cũng không cần quá mức để ý, việc này quan hệ trọng đại, phụ hoàng con nhất thời không thể quyết định. Chỉ cần con có thể sửa đổi thật lòng thì sẽ còn cơ hội! Mẫu hậu không can thiệp chính sự, cũng không giúp được người? Nhưng sẽ khuyên phụ hoàng bảo Ngụy Chính đến dạy con học tập, Ngụy Chính làm người ngay thẳng, chỉ cần con nghe lời hắn không phạm sai lầm thì phụ hoàng sẽ không truy cứu lỗi lầm.

- Tạ mẫu hậu!

Lý Thừa Càn vừa sợ hãi vừa vui mừng.

- Còn nữa, lúc này con phải làm một chuyện!

Trưởng Tôn hoàng hậu nhìn hắn thật sâu:

- Mẫu hậu cứ nói.

- Tự mình đến thăm nói lời cảm tạ với Đỗ Hà, tự mình nhận sai!

Trưởng Tôn hoàng hậu nói.

- Cái gì?

Lý Thừa Càn lại một lần nữa biến sắc, lại là Đỗ Hà, hẳn đường đường Thái tử sao có thể nói lời cảm tạ lẫn nhận sai với người dưới?

Trưởng Tôn hoàng hậu lạnh lùng nói:

- Con cho rằng con làm thái tử nên tài trí hơn người, nếu thế thì mười phần sai rồi.

Đừng nói là con, dù là phụ hoàng sai lầm được triều thần can gián cũng tự mình nhận sai, hơn nữa còn khen ngợi người dám can gián. Con làm ra sai lầm lớn, Đỗ Hà chính nghĩa nói thẳng, vì miễn cho con phạm thêm sai lầm, muốn phụ hoàng thông cảm thì con phải tự mình đến thăm!

Lý Thừa Càn cắn răng nói:

- Hài nhi nghe theo lời mẫu hậu!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

142. Chương 142: Đỗ Hà Vs Lý Nghiệp Tự

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cùng Lý Nghiệp Tự sóng vai đi về hướng lôi đài.

Như bọn họ mong muốn, hai người rốt cục gặp nhau tại trận chung kết trên lôi đài.

Ngày hôm qua, đối thủ bọn họ gặp tại bán kết tuy bản sự không tầm thường, nhưng hiển nhiên so ra kém Đại Độ Thiết cùng Tùng Tấn Tất Nhược, qua một phen kịch đấu, bọn họ đương nhiên lấy được thắng lợi, giành được quyền tiến vào trận chung kết, bước lên lôi đài quán quân.

Vào lúc bọn họ bước lên, sóng nhiệt vây lấy bọn họ, người xung quanh như biển, giống như toàn dân chúng Trường An tụ tập ở đây để xem trận chung kết.

Hai người cùng nhau lên lôi đài, không hề có áp lực như với các đối thủ khác, trên mặt trái lại nhẹ nhõm như những huynh đệ đồng môn muốn luận bàn võ công.

Hai người tuy quen biết chưa quá một năm nhưng là hảo hữu tri kỷ, chỉ là chưa chính thức độ sức một lần, hôm nay có cơ hội giao đấu trước mặt mọi người, đối với họ là một chuyện thống khoái.

Lý Nghiệp Tự cười nói:

- Thanh Liên, ta và ngươi quen biết đã lâu nhưng chưa có cơ hội tốt để luận bàn, ngàn vạn trông mong không ngờ lại có ở đây.

Đỗ Hà hướng về Lý Nghiệp Tự cười cười:

- Có thể đứng trên lôi đài quán quân đánh một trận, còn gì tiếc nuối ? Đến đây đi.

Lý Nghiệp Tự cũng cười ha hả, gật đầu nói:

- Nói hay lắm, mời tiếp chiêu.

Hắn biết võ nghệ của Đỗ Hà phần lớn xuất sau đến trước, cũng không do dự nên đột nhiên công kích, kéo gần cự ly với đối phương đánh ra một quyền vào ngực, lực đạo cực lớn, quyền đầu xé gió.

Thanh âm quyền đầu xé gió lúc này cơ hồ đã thành chiêu bài độc môn của Lý Nghiệp Tự, thần sắc Đỗ Hà không đổi, song chưởng dựng lên đón lấy một quyền của Lý Nghiệp Tự. Một vòng tròn xảo diệu hiện ra

khiến thân thể Lý Nghiệp Tự bắt giác theo chưởng thế của Đỗ Hà lệch sang một bên, để lộ hoàn toàn sau lưng.

Lý Nghiệp Tự sớm đã biết rõ thủ pháp tá lực của Đỗ Hà không giống người thường nhưng chỉ có lúc chính thức giao đấu mới có thể cảm thấy khủng bố, chỉ trong khoảnh khắc đã khiến cánh tay như không phải của mình, căn bản không thể khống chế để lộ không môn.

Hiển nhiên hắn không phải đơn giản, gặp nguy không loạn, chuyển thân lạng không đá lên tức thì tránh được nguy hiểm, đối mặt với Đỗ Hà.

Chỉ qua một lần giao thủ, hai người đã triển khai công thủ đẹp mắt.

Ngồi trên ghế khách quý dưới đài, Hồng Phát Nữ hỏi Cầu Nhiêm Khách bên cạnh:

- Đại ca, người đoán ai thắng ai bại?

Cầu Nhiêm Khách vẫn mang một hồ lô lớn trên lưng, nói:

- Dương nhiên là Đỗ Hà. Nghiệp Tự tuy là kỳ tài võ học khó được nhưng thiên phú tư chất của Đỗ Hà rất cao. Ngoại trừ tố chất thân thể không bằng Nghiệp Tự thì những phương diện khác đều hơn, huống chi bộ pháp quý dị đủ để hắn bắt bại. Ồ.

Hắn kinh dị một tiếng, tiếp tục nhìn về phía lôi đài:

- Đỗ Hà lại không sử dụng bộ pháp của hắn, ta biết bộ pháp này có thể nói thiên hạ vô song, nếu như sử dụng ra thì Nghiệp Tự trong vòng ba mươi chiêu muốn chạm hắn cũng khó khăn, nhưng như thế lại đã mất đi ý nghĩa chính thức luận võ. Mục đích luận võ là thông qua đối chiến đối thủ ngang tài để tìm ra thiếu sót, từ đó tiến thêm một tầng. Nếu dựa vào bộ pháp thần kỳ, xảy ra chuyện liên dùng nó giải quyết thì quyền cước khó tiến bộ. Chắc hẳn cũng chú ý điểm đó nên vứt sang một bên, muốn khảo nghiệm quyền cước bản thân, như vậy Nghiệp Tự cũng chưa chắc không có phần thắng.

Hồng Phát Nữ biết năng lực trên phương diện võ đạo của đại ca, cũng lộ ra nụ cười.

Liên tại lúc này, trên lôi đài Đỗ Hà cùng Lý Nghiệp Tự đã đấu đến thời khắc mấu chốt.

Lý Nghiệp Tự hoàn toàn kế thừa con đường cương mãnh của Cầu Nhiêm Khách, từng chiêu từng thức đại khai đại hợp như mãnh hổ xuống núi, mãnh liệt bá đạo, thế không thể đỡ. Đỗ Hà nhẹ nhàng tiếp nhận, bộ pháp đơn giản, dùng diệu pháp tứ lạng bạt thiên cân bảo vệ toàn thân, tùy thời đả thương địch thủ. Trong phòng thủ thỉnh thoảng phản kích khiến Lý Nghiệp Tự có chỗ cố kỵ, không thể toàn lực liều mạng.

Lý Nghiệp Tự thần sắc nghiêm nghị, trong cùng thế hệ, Đỗ Hà không thể nghi ngờ là địch thủ mạnh mẽ nhất của hắn, tấn công mạnh mẽ, tâm tư tinh tế linh động, chiêu thức của hắn lại hung mãnh, cực kỳ hao tổn thể lực còn Thanh Liên khí định thần nhàn. Thủ pháp đặc hữu tá lực của Thái Cực thần diệu ở chỗ lấy tĩnh chế động, ít hao tổn thể lực, nếu tiếp tục như thế sẽ khiến hắn lâm vào bất lợi.

Nghĩ như vậy, hắn cúi người đánh ra một quyền phá không, mục tiêu là sườn trái của Đỗ Hà, chiêu thức tuy đồng dạng vừa rồi nhưng tinh thần và lực chú ý cực lớn.

Đỗ Hà mỉm cười, thân thể hơi nghiêng, không để ý tới quyền đầu của hắn, tâm linh bình tĩnh như nước, nghiêng người thuận thế một cước đá ra, xuyên qua phòng tuyến hỏa lực của Lý

Nghiệp Tự, trước khi quyền đầu tới nơi đã đá trúng bả vai đối phương, kinh lực lưu chuyển thông suốt.

Lý Nghiệp Tự không thể tránh né, bị một cước này đá bay, thân thể thẳng tắp bay ngược về sau.

Một cước hoàn mỹ đến cực điểm, trực tiếp đá bay.

Khán giả đầu tiên ngạc nhiên, sau đó xôn xao! Chẳng ai ngờ rằng, trận đấu vừa mới bắt đầu chưa qua mười hiệp thì Lý Nghiệp Tự lại để cho Đỗ Hà một cước đá ngã!

Trên hàng ghế dành cho khách quý, Cầu Nhiêm Khách, Hồng Phát Nữ cũng cực kỳ kinh ngạc.

Người khác nhìn không ra tất cả tinh diệu trong đó nhưng hai người bọn họ lại ngầm hiểu, Thái Cực của Đỗ Hà nhìn như thần diệu nhưng Cầu Nhiêm Khách đã quan sát mấy ngày nay.

Hắn trời sinh dị bẩm si mê võ học, cũng tập trung tinh thần nghĩ đến cách phá giải, nhiều ngày tự định giá, cũng có chỗ lĩnh ngộ. Thái Cực sở dĩ có thể tứ lạng bạt thiên cân, nguyên nhân chủ yếu ở chỗ vận dụng nguyên lý cơ học.

Cái này tựa như khiêng vác, chỉ cần có một điểm tựa, bất luận kẻ nào có thể dùng nâng vật nặng gấp 10 lần, gấp trăm lần, thậm chí nghìn lần, vạn lần. Chỗ xảo diệu của Thái Cực chính là vận dụng nguyên lý cơ học, bắt lấy lực công tới của đối phương để sử dụng, vậy chỉ cần tránh không cho đối phương mượn lực thì với lực thì lực của bốn lạng sao chống được ngàn cân.

Thái Cực tự nhiên không cáo mà phá.

Nhằm vào điểm ấy, Cầu Nhiêm Khách nghĩ ra cách phá giải, không tụ lực vào một điểm mà tụ vào cả cánh tay, bởi vậy dù gặp phải bất kỳ hướng lực nào quấy nhiễu thì lực đạo sẽ không thay đổi hướng, uy lực cũng sẽ không yếu bớt, thủ pháp tá lực của Thái Cực sẽ không có tác dụng.

Đối diện một quyền của Lý Nghiệp Tự, Đỗ Hà lựa chọn song phi cước, hiển nhiên đã khám phá ảo diệu trong đó, không tiếp tục dùng Thái Cực phòng thủ, ngược lại quyết đoán áp dụng thế công, trực tiếp dùng cước đá Lý Nghiệp Tự.

Lý Nghiệp Tự dùng thế “Lý ngư dẫn đỉnh” lật mình đứng lên, cười nói:

- Thanh Liên quả thật rất cao minh, có thể phá được một chiêu này.!

Đỗ Hà cười nói:

- Ta cũng ngạc nhiên, đạo võ học tương sinh tương khắc, Thái Cực thần diệu, tá lực dẫn lực. Kỹ xảo tứ lạng bạt thiên cân được cho độc nhất vô nhị nhưng cũng không phải không có sơ hở, không thể tưởng được người lại có thể hiểu thấu đáo cách phá giải, thật khiến cho người kinh ngạc.

Lý Nghiệp Tự thầm kêu hổ thẹn. Cũng không giấu diếm đem Cầu Nhiêm Khách nói ra.

Đỗ Hà giật mình, cũng hiểu với kinh nghiệm của Lý Nghiệp Tự, muốn hiểu thấu đáo thần diệu trong đó, quả thật có chút khó khăn.

Trong lúc bọn họ nói chuyện lại đã tiếp tục giao đấu, Đỗ Hà không sử dụng Thái Cực nữa mà cận thân áp tới sử ra Đại kỳ Phong Vân chưởng.

Đỗ Hà bởi vì lực lượng chưa đủ nên nhiều trận đấu dùng Thái Cực đối địch, nhưng hắn thân mang nội công, đem nội lực vận tại bàn tay thì triển võ công bá đạo như Đại kỳ Phong Vân chưởng cũng là hổ hổ sinh uy, uy lực không thua kém phá không quyền của Lý Nghiệp Tự.

Lý Nghiệp Tự lại không thể tưởng được Đỗ Hà chẳng những thân mang chí nhu Thái Cực, cũng có loại chưởng pháp cương mãnh bá đạo như vậy, giữ vững tinh thần, dùng công đối công, thân hình phiêu hốt, cổ danh tiên cơ.

Dân chúng vây xem thấy Đỗ Hà như thay đổi, hai người đối công không nhân nhượng, cực kỳ đẹp mắt, vỗ tay âm âm khen ngợi.

Hai người dùng công đối công, cao thấp dùng dần dần phân ra.

Mới đầu song phương có công thủ lẫn nhau nhưng Đỗ Hà công nhiều thủ ít, Lý Nghiệp Tự biến đổi qua hơn mười loại quyền pháp, thủy chung khó có thể đoạt tiên cơ.

Lý Nghiệp Tự càng đánh càng gấp, chợt thi triển quỷ chiêu.

Đỗ Hà mỉm cười, lấy tay thay kiếm, sử xuất sát chiêu trong Thiết Huyết thập nhị thức, chỉ phong trực chỉ yết hầu Lý Nghiệp Tự, điểm nhẹ một chút vào cổ hắn rồi rút về.

Lý Nghiệp Tự đứng thẳng bất động, biết mình đã thua. Nếu như kinh đạo của Đỗ Hà không dùng thì lực trên đầu ngón tay đủ đánh nát yết hầu của mình, mất mạng tại chỗ.

Trong thi đấu, hắn đã biết thực lực của Đỗ Hà trên mình nên ý định phòng thủ, nào ngờ Đỗ Hà không hề dây dưa mà trực tiếp đánh ra một chiêu quyết định thắng bại.

Lý Nghiệp Tự không hồi hận cười nói:

- Thanh Liên, trận này ngươi thắng, ta thua tâm phục khẩu phục .

Lý Nghiệp Tự đi xuống lôi đài, trên sân dưới sân lập tức vang lên tiếng chúc phúc cùng tiếng hoan hô vang dội.

Tiếng vỗ tay như mưa cùng tiếng hoan hô như sấm, thật lâu mới yên tĩnh trở lại.

Cho đến tận lúc này, Đỗ Hà là người thứ nhất đạt được hai kim bài.

Nắm trong tay kim bài, Đỗ Hà biết chênh lệch giữa hai và ba chỉ là một con số nhưng muốn lấy được kim bài cuối cùng lại không dễ vì vòng đấu cuối cùng là săn bắn, là thứ hắn không

sở trường nhất.

Hơn nữa tại hạng mục này còn có Dao Trì công chúa và Lý Kính Nghiệp!

Tiến thuật hai người bọn họ quá cao minh, dù mấy thần xạ trưởng thành cũng chưa chắc vượt qua, thật sự là địch thủ khó chơi.

Về phần Đại Độ Thiết đã sớm bị loại, lúc đối chiến với Lý Nghiệp Tự, vì Lý Nghiệp Tự giận hắn càn rỡ, nói năng vô lễ nên một chiêu phá không quyền ra tay rất nặng, dùng kinh lực đả thương tâm mạch khiến hắn nằm liệt giường rên rỉ không thể tham gia.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

143. Chương 143: Hiệp Ước Không Bình Đẳng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà lấy được hai kim bài, về đến nhà không thiếu được một trận tiếp đón.

Mẫu thân Chương thị càng liên tục khen ngợi, đại ca Đỗ Cấu cũng vẻ mặt tự hào, Đỗ gia tôn trưởng tôn Đỗ Hào cũng ôm lấy hắn thỉnh giáo võ nghệ.

Đỗ Như Hối vẫn theo lệ cũ, bộc lộ thần sắc nghiêm phụ, bảo hắn không được kiêu ngạo, phải hiểu được khiêm nhượng, mỗi ngày tĩnh thân ba lần, thêm vào một đồng lớn danh ngôn cổ nhân.

Chương thị vẫn rất không nề tình nói một câu:

- Cũng không biết là ai ngủ cũng cười ra tiếng.

Đỗ Như Hối xấu hổ!

Đỗ Cấu, Đỗ Hưng ở một bên cười trộm, không khí cả nhà ấm áp.

Lúc này lại nghe báo Thái tử cầu kiến.

Đỗ Như Hối, Đỗ Hà lần lượt nhíu mày.

Đỗ Hà cực kỳ chán ghét Lý Thừa Càn, Đỗ Như Hối cũng bởi vì Lý Thừa Càn phẩm hạnh không tốt mà sinh lòng phản cảm, huống chi hắn còn là nghi phạm cho người ám sát Đỗ Hà, với tư cách một người cha, lão nề mặt mới là lạ.

Hai người chấn chỉnh lại tâm tình, nhìn nhau vẻ nghi ngờ, đều không biết dụng ý của Lý Thừa Càn đến đây nhưng lẽ không thể bỏ đành tự mình ra đón.

Khi biết Lý Thừa Càn đến để cảm tạ, Đỗ Như Hối, Đỗ Hà đều lộ ra kinh ngạc còn tưởng rằng nghe lầm, nhưng Lý Thừa Càn thái độ thành khẩn, ra vẻ vì Đỗ Hà chính nghĩa nói thẳng mà đến đây mới tin tai mình không có vấn đề.

Đỗ Như Hối người già thành tinh, Đỗ Hà cũng tinh tế, sao có thể không nhìn ra vẻ không cam lòng trong ánh mắt của Lý Thừa Càn?

Cho nên hai người chỉ khách sáo đáp lễ rồi mời hấn vào trong.

Lý Thừa Càn không muốn ở lâu, chỉ qua thời gian uống vài chén trà liền cáo từ rời đi. Sau khi hấn đi, Đỗ Như Hối thở dài một tiếng:

- Trưởng Tôn nương nương nhọc lòng rồi.

Lão ngậm miệng không nói chuyện, lắc đầu thở dài, nhìn ra đây là ý tứ của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Đỗ Hà minh bạch hàm nghĩa trong lời của Đỗ Như Hối, Lý Thừa Càn không có triển vọng, dù đăng cơ làm đế, chỉ sợ cũng là hôn quân. Trong thời đại phong kiến, quân vương một quốc gia có thể trực tiếp ảnh hưởng tới tương lai cả quốc gia.

Từ hành vi của Lý Thừa Càn mà xem thì quả thật hấn không thích hợp để làm thái tử một nước.

Đỗ Hà cũng không đem việc này để ở trong lòng. Năm nay bất quá mới là năm Trinh Quán mười một, Lý Thế Dân đang lúc tráng niên, căn bản không cần hấn quan tâm chuyện thái tử, tiếp tục đem tâm thần đặt ở cuộc đấu dũng giả.

Trận đấu kế tiếp cũng không liên quan đến Đỗ Hà nhưng hấn vẫn đến sân đứng giờ, một là động viên bằng hữu thi đấu, hai là quan sát cao thủ, từ đó học được một ít kinh nghiệm tâm đắc.

Cuộc đấu dũng giả sắp kết thúc, các loại kim bài cũng lần lượt rơi vào tay từng người, Đại Đường lúc này có thể xem như thắng lớn.

Xếp hạn xạ tiễn như sau: Đoạt kim bài trong bộ xạ là Tượng Hùng quốc Dao Trì công chúa, cỡi ngựa bắn cung là Đại Đường Lý Kính Nghiệp. Săn bắn còn chưa tiến hành nên không biết.

Thuật cưỡi ngựa: Cự ly ngắn chạy nước rút do Đại Đường Lý Nghiệp Hủ lấy được, kỹ thuật cưỡi ngựa do Cao Xương quốc An Long Mã lấy được, thi việt dã do Đại Đường Đỗ Hà lấy được.

Xếp hạng trong đấu võ: Kim bài của lôi đài chiến là Đỗ Hà, kỵ chiến kim bài đoạt huy chương là La Thông. La Thông dùng ưu thế có tính quyết định quá quan trọng tướng, trong trận chung kết “chém” lão Tam của Trinh gia vắng xuống ngựa.

Đấu vật chiến đoạt huy chương là Lý Nghiệp Tự, hấn có kinh nghiệm phong phú, ngay cả La Thông cũng té ở trước mặt của hấn, cuối cùng nhân nhĩ lấy hạng nhất. Lực lượng khủng bố của Phòng Di Ái có thể nói kinh thiên địa mà quỷ thần khiếp, mỗi trận đấu đều nhắc bóng đối thủ rồi vút lên lôi đài.

Tính ra sáu kim bài đều nằm trong tay đám hồ bằng cẩu hữu của Đỗ Hà.

Tám miếng kim bài, thanh niên trong tổ Đại Đường lấy được sáu miếng, đủ để khinh thường các quốc gia.

Thành tích của tổ trưởng thành cũng giống như tổ thanh niên, lấy được sáu miếng kim bài, khác là bọn họ thua ở đấu lực và đấu vật mà không phải trong bộ xạ và kỹ xảo cưỡi ngựa.

Thành tích ưu dị như thế khiến cho Lý Thế Dân trước kia còn lo lắng thất bại giờ vui vẻ ra mặt, thường nói hận không thể tự mình xem cuộc chiến.

Chỉ là với tư cách Hoàng Đế, ở thời đại này không cho phép liên tiếp xuất nhập trước công chúng.

- Tiểu tử ngươi thật đúng là được.

Đỗ Hà bị Lý Thế Dân triệu hoán, hấp tấp đi vào điện Cam Lộ. Thấy hấn đã đến, Lý Thế Dân nhếch miệng khen một câu không đầu không đuôi.

Sau đó lại nói:

- Thật đúng là để người một người chiếm hai kim bài, không phụ hy vọng của trẫm.

Đỗ Hà mắt trắng dã, đáy lòng phỉ báng, cũng không biết là ai ban đầu không tin mình có thể “Liên trung tam nguyên” nhưng ngoài mặt vẫn kính nể, nói:

- Đó là Lý thúc thúc tuệ nhân biết anh hùng.

- Miễn đi.

Lý Thế Dân neho mắt:

- Khen người vài câu còn thật cho mình là anh hùng? Trăm mười tám cử binh. Năm 24 định thiên hạ, năm 29 thăng làm Thiên Tử cũng không dám vọng tự xưng một tiếng anh hùng nữa là người?

Hắn liếc xéo Đỗ Hà, ra vẻ người còn kém xa lắm.

Đỗ Hà vẻ mặt phiến muộn, cũng không biết Lý Thế Dân hôm nay chạm vào cái gì mà lấy hắn ra trêu đùa.

Bất quá hắn nhìn ra, tâm trạng của Lý Thế Dân hôm nay không tệ.

Tiếp xúc lâu với Lý Thế Dân, Đỗ Hà cũng có thể theo nét mặt của hắn phân biệt ra được tâm trạng tốt xấu, biết rõ nên nói cái gì, cái gì không nên nói nên hỏi:

- Lý thúc thúc đang có chuyện cao hứng?

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Tùng Tán Tất Nhược vừa tìm trẫm thương nghị chuyện cắt đất đền tiền.

Đỗ Hà trong lòng khẽ động, vội hỏi:

- Đã xác định ra rồi? Lúc này Tùng Tán Tất Nhược chắc đã tuân thủ ý đồ của Tùng Tán Kiền Bố! Tùng Tán Tất Nhược lần này tới Trường An, Tùng Tán Kiền Bố đã cho hắn quyền lâm thời xử lý nhưng chuyện cắt đất đền tiền trọng đại nên một mình Tùng Tán Tất Nhược không thể làm chủ một mình nên dù lần trước đạt thành hiệp nghị miệng thì còn cần Tùng Tán Kiền Bố với tư cách Thổ Phiên Tán Phổ gật đầu tán thành.

Tính toán thời gian, xác thực đủ để cho tin tức trao đổi giữa Trường An và Thổ Phiên.

- Không sai.

Nụ cười trên mặt Lý Thế Dân càng đậm, gật đầu nói:

- Tùng Tán Kiền Bố lại một lần nữa hạ lệnh, để cho Tùng Tán Tất Nhược toàn quyền xử lý hiệp ước, ngày mai chính thức ký kết công khai, tìm người xem có thể bổ sung gì không.

Hắn chỉ cần có tài là dùng, theo lý thì với thân phận của Đỗ Hà không dễ xem hiệp ước nhưng phần hiệp ước này cơ hồ là do một mình Đỗ Hà thúc đẩy nên không ai có thể hiểu hơn mẫu chốt trong đó, vì thế nên muốn hỏi ý kiến.

Đỗ Hà tiến lên cầm lấy bản nháp hiệp ước, bỏ qua mấy câu hình thức, nội dung chủ yếu có bốn mục:

Thứ nhất, dùng Thanh Hải làm ranh giới, Thanh Hải là đất Đại Đường, Thổ Phiên nếu như không được phép thì không ai có thể vượt qua, nếu khiêu khích sẽ dùng luật pháp Đại Đường luận xử.

Thứ hai, bởi vì Thổ Phiên tự tiện động chiến sự nên gây tổn hại cho Đại Đường, vì thế Thổ Phiên bồi thường Đại Đường năm vạn lượng bạc.

Thứ ba, Thổ Phiên hàng năm tiến cống Đại Đường mười vạn ngân lượng, giao hàng ở Thanh Hải.

Thứ tư, song phương tại biên cảnh bố trí khu buôn bán, mở rộng mậu dịch.

Đỗ Hà nhìn xem minh ước, tâm tư chuyển động, bốn điều trong đó thì có ba điều có lợi cho Đại Đường, Thổ Phiên chỉ chiếm lợi nhỏ ở điều thứ tư, theo lẽ rất tốt nhưng không hiểu sao trong lòng hắn vẫn thấy vướng víu.

Hắn cúi đầu trầm tư, cặp mày nhăn lại.

Lý Thế Dân ở một bên im im lặng lặng, cũng không nóng lòng.

- Vấn đề ở chỗ nào?

Đột nhiên, Đỗ Hà nhớ tới chuyện “Thiên uyên chi minh” của Tống triều, đột nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay nói:

- Đúng rồi. Còn cần thêm một chút! Điểm thứ nhất, Đại Đường cùng Thổ Phiên sau này là quốc gia thúc chất, Lý thúc thúc làm thúc. Tùng Tán Kiền Bố làm chất, đời sau cứ thế mà theo, dù lúc nào thì Đại Đường ta cũng trên một bậc. Tuy đây là hiệp ước, nhưng cũng không phải hai nước ngang hàng, Thổ Phiên còn chưa có tư cách trở thành huynh đệ với Đại Đường, như vậy đã rất dễ mất bọn họ rồi!

- Có đạo lý.

Lý Thế Dân neho mắt, hần thích nhất loại suy nghĩ có lợi cho Đại Đường này của Đỗ Hà.

- Thứ hai, ở điều thứ nhất phải có thêm chú thích, lúc người Thổ Phiên rút khỏi Thanh Hải không thể mang theo thứ gì, càng thêm không thể ép buộc dân chúng địa phương dời vào nội địa Thổ Phiên. Nguyên ý đi không miễn cưỡng, nguyên ý lưu lại không thể để cho họ mang đi một người.

Lý Thế Dân động dung:

- Điểm này đúng là trầm sơ suất, vạn nhất Tùng Tán Kiền Bố

đem tất cả dân chúng dê bò cùng nhau cưỡng ép dời vào trong Thổ Phiên, chúng ta chỉ lấy được một cái xác không, không phải Thanh Hải chân chính, điểm này phải thêm vào, hơn nữa cực kỳ quan trọng.

- Thứ ba, sửa lại chỗ tiền cống bạc trắng, Thổ Phiên cũng không thừa thãi bạch ngân, Đại Đường cũng không thiếu những thứ này. Những thứ đặc sản dê bò ngựa của Thổ Phiên chẳng lẽ không so được với bạch ngân?

Đỗ Hà cười âm hiểm.

Lý Thế Dân cười ha hả:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên nhiều mưu ma chước quỷ, ba điểm sửa chữa này quả nhiên đều rất hữu dụng.

Căn cứ theo sửa chữa của Đỗ Hà, Lý Thế Dân viết lại hiệp ước đưa cho Đỗ Hà.

Điều khoản đầu tiên y theo lời hần, lúc người Thổ Phiên rút khỏi Thanh Hải không thể tự tiện mang đi bất luận thứ gì cùng với dân chúng. Về phần điều thứ ba, đổi từ Thổ Phiên tiền cống mười vạn ngân lượng cho Đại Đường, giao hàng ở Thanh Hải thành tiền cống trâu ngựa ba vạn, dê mười vạn, số lượng này có thể khiến Thổ Phiên tiếp nhận được.

Đỗ Hà xem qua mấy lần, không có dị nghị.

Lý Thế Dân lại nói:

- Tiểu tử ngươi lại giúp trẫm đại ân rồi, tuổi của ngươi cũng chưa tiện thăng quan, cần gì để trẫm cân nhắc?

Đỗ Hà đang muốn mở miệng.

Lý Thế Dân lập tức trầm mặt:

- Không nói chuyện Trường Nhạc, Tuyết Nhạn, trước mắt nếu như ngươi không có ba tấm kim bài thì đừng nhắc tới.

Lời sắp ra khỏi miệng nhưng Đỗ Hà vẫn phải nuốt lại, thầm nói:

- Ta chỉ có một tâm nguyện như vậy.

Lý Thế Dân lườm hần một cái, Đỗ Hà vội vàng ngậm miệng lại.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

144. Chương 144: Mỹ Nhân Tầm Rửa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bằng, theo tiếng bật của dây cung, mũi tên biến thành một đạo hắc ảnh biến mất vào rừng cây.

Đỗ Hà thúc ngựa tiến lên cẩn thận tìm kiếm muốn nhìn thành tích của mình, kết quả mắt hứng phát hiện mũi tên của mình không trúng mục tiêu cắm phập vào thân cây đến nửa xích.

- Bỏ đi! Vẫn nên thành thật một chút! Đỗ Hà có chút bất đắc dĩ thở dài, tiện tay đem mũi tên rút ra bỏ vào túi đựng tên, hết hy vọng với tiền thuật của mình.

Hôm nay là thời gian của thi đấu săn thú, hơn ba mươi người bọn họ tiến vào trường săn Cao Lăng.

Trường săn Cao Lăng nằm tại Cao Lăng phía bắc Trường An, nơi đây bình nguyên trăm dặm mênh mông, đồi núi trập trùng, rừng rậm khắp nơi, đường sông ngang dọc, là một nơi tốt để đi săn. Lý Thế Dân lúc còn trẻ ưa thích cưỡi ngựa đi săn, lên ngôi hoàng đế cũng không thay đổi thói quen này, thỉnh thoảng nhân lúc nhàn rỗi săn bắn tự tiêu khiển, thường xuyên đem săn thú săn tặng cho thần tử, thi một ít ơn huệ nhỏ.

Để cho tiện săn bắn, quân lính tiến hành quây một trường săn ở Cao Lăng để lúc nào cũng có thể xuất hành, trường săn Cao Lăng chính là địa điểm dự thi lần này.

Y theo quy tắc dùng thời hạn một ngày, trở về lúc hoàng hôn, người dự thi nạp lại thú săn tích lũy được để tính điểm.

Cái gọi là điểm tích lũy cũng là diệu chiêu mà Đỗ Hà nghĩ ra, theo lệ cũ vốn đếm số lượng thú săn nhưng cái này cũng không công bình. Nói ví dụ như một bên săn được năm con thỏ rừng, một bên săn được năm con điều hầu, về số lượng thì người trước thắng nhưng về độ khó cần phải tranh cãi.

Cho nên vì tránh cho việc này sinh, Đỗ Hà phân loại thú săn rồi từ đó tính điểm tích lũy, ví như thỏ hai phần, hoẵng ba phần, hươu bốn phần, lợn rừng năm phần, ưng năm phần...còn đặc biệt quy định một mũi tên bắn chết được max điểm, hai mũi tên bắn chết điểm giảm phân nửa, mũi tên thứ ba, thứ tư mũi tên điểm lại giảm.

Cuối cùng không dùng con mồi nhiều ít, mà là dùng tổng hợp điểm tích lũy làm chủ. Mỗi người đều nhất trí, như vậy xem như công bình.

Trường săn thật lớn, đủ để cho tất cả người dự thi đồng thời săn bắn, cho nên trận đấu lần này không có vòng loại, chỉ là giao phong kỹ thuật định thắng thua.

Hơn ba mươi người dự thi phân tán ra, vừa mới vào cuộc, Đỗ Hà muốn khảo nghiệm tiền thuật nên thấy một con thỏ trên đồng cỏ liền giương cung bắn ra, một mũi tên thất bại. Kết quả khiến bản thân hấn mất đi tin tưởng, cũng không dương xấu, cưỡi ngựa lướt qua bình nguyên tới vùng rừng núi phụ cận.

Đỗ Hà ghìm ngựa đi chậm trong rừng, cùng sử dụng tai mắt, chú ý động tĩnh chung quanh, bỗng nhiên thấy một con nai xuất hiện trong tầm mắt, đang nhàn nhã gặm lá bên bụi gai.

Đây là con mồi Đỗ Hà nhìn trúng, tự nhiên không thể buông tha, thò tay lấy ra một mũi tên, quán chú nội lực bắn ra ngoài.

Con nai cảnh giác, muốn chạy trốn, nhưng mũi tên của Đỗ Hà nhanh hơn, chỉ nghe “vèo” một tiếng, mũi tên đã đâm ngập vào đầu con nai.

Mũi tên được quán chú nội lực, tuy không có được tầm bắn như cung tiễn nhưng ở khoảng cách gần uy lực không thua, thậm chí còn hơn, con nai ngã vật xuống.

Đỗ Hà buộc con nai trên lưng ngựa, bản thân xuống ngựa đi bộ, cầm mũi tên trong tay, cẩn thận quan sát bốn phía, con nai vừa xuất hiện liền không tránh khỏi mũi tên như lưu tinh, ngựa tới như giao long khiến chim thú phải sợ hãi.

Đỗ Hà càng lúc càng tiến sâu, qua nửa ngày thu được không ít thú săn, tổng cộng con nai một, hoẵng ba con, thỏ rừng năm con, số lượng đạt chín, hơn nữa đều là một kích trúng mục tiêu. Đang lúc bước đi, đột nhiên thấy trong bụi cỏ phía trước động đậy, Đỗ Hà ổn định ngựa, phô trương thanh thế, quát một tiếng:

- Haaaa...!

Một con lợn rừng từ trong bụi cỏ chui ra, kinh hãi chạy thục mạng.

Lợn rừng là con nai giá trị năm phần, Đỗ Hà buộc ngựa vào gốc cây, thi triển khinh công kinh thể hải tục bắn vọt ra như thỏ.

Cây cối ào ào bỏ lại sau lưng, tốc độ của hắn cực nhanh.

Với sự quen thuộc của lợn rừng với núi rừng nhưng cũng không thể chạy khỏi Đỗ Hà, ngược lại khoảng cách càng đuổi càng gần, từ 200 bước ban đầu dần thu hẹp lại 150 bước. Cự ly ném tên hiệu quả của Đỗ Hà là 200 bước, lúc này hoàn toàn có lòng tin một mũi tên trúng mục tiêu, nhưng đối phương là lợn rừng, hơn nữa là một con lợn rừng trưởng thành, sơ bộ đoán chừng không dưới 150 cân. Lợn rừng từ trước đến nay nổi danh da dày thịt béo, với sức nặng như vậy càng khỏe, nếu một mũi tên không thể trúng mục tiêu, đạt được giảm phân nửa, được không bù mất. Vì bảo đảm số điểm, hắn quyết định tới gần trăm bước mới ném ra một mũi tên.

Càng ép càng gần, tốc độ của Đỗ Hà đã lên đến đỉnh phong.

Hôm nay nội công của hắn đã có chút thành tựu, thân thể càng thêm nhẹ nhàng, mũi chân điểm một cái đã tiến thêm một mét, không thua tuần mã, chưa qua thời gian uống cạn chung trà đã tiến gần trăm bước, xem chuẩn cơ hội, đạp chân xuống đất bắn lên hơn một trượng, từ trên nhìn xuống ném thẳng mũi tên vào lợn rừng.

Mũi tên như lưu tinh chợt hiện, đâm thấu cổ lợn rừng xuyên qua yết hầu vong mạng.

Đỗ Hà tiến lên đem lợn rừng xách trong tay, như hắn sở liệu, con lợn nặng chừng 150~160 cân.

Nếu là trước kia, Đỗ Hà không thể mang nó nhưng hiện giờ trải qua huấn luyện nghiêm khắc nên khí lực tăng không ít, mang vác một vật chừng 150~160 cân không phải là việc khó.

Quan sát bốn phía, phát hiện bản thân đã lạc vào một vùng đất lạ. Nơi đây cỏ mọc che trời, nên trên mặt đất chỉ có vài dây leo, gần như không lối đi.

Cũng may lợn rừng một đường chạy trốn, hoảng hốt chạy bừa, không biết đụng nát bao nhiêu hoa cỏ, để lại dấu vết rõ ràng, bằng không muốn phản hồi đường cũ, sợ là phải tìm một hồi lâu.

Lúc này hắn hiện tay trái không biết dính vào cái gì đỏ màu xanh, chắc là chạm vào rong rêu trên nhánh cây lúc truy đuổi, cảm giác ngứa ngáy.

Đỗ Hà nhíu mày, hắn xưa nay yêu sạch sẽ, tuy nói không đến mức quá đáng nhưng không thể để thứ này dính vào tay.

Tập trung tư tưởng yên lặng lắng nghe, hắn kinh hỷ phát hiện phía trước cách đó không xa ầm ầm có tiếng nước chảy, đem lợn rừng tiện tay giấu ở trong khóm bụi gai, rảo bước đi tới. Không bao lâu, thấy một dòng suối không biết bắt nguồn từ đâu uốn lượn qua khe núi.

Đỗ Hà tìm được một chỗ dễ dàng đặt chân, rửa sạch vết bẩn trên tay, thấy nước suối trong veo, cá lượn tung tăng, không khỏi cảm thấy khát nước, uống hai phần thấy nước ngọt lạnh như băng, cực kỳ sáng khoái, so với mấy thứ đồ uống đời sau còn hơn mấy lần.

- Cũng không biết đây là đâu vậy?

Đỗ Hà hỏi một câu, phóng mắt nhìn quanh thấy đằng sau cách đó không xa có một ít vết máu, thần sắc khẽ động, theo vết máu đi tới một vùng cỏ tranh um tùm, cau mày lấy ra một mũi tên.

Bởi vì hôm nay dùng săn bắn làm chủ, tiền thuật của Đỗ Hà không tốt, cần dựa vào kinh công cùng âm khí mới có thể hạ được con mồi, đem Bàn Long Kiếm trên người khó vận động trong rừng nên để ở nhà. Lợi khí phòng thân duy nhất trong tay là mũi tên. Hắn vệt đám cỏ tranh thấy bên trong có dấu vết của một vật nặng đè lên, có cả dấu lông động vật và vết máu, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Ở đời sau, lúc Đỗ Hà còn chưa trở thành Đạo Soái rất thích đi du lịch nên kiến thức rộng rãi, đã được hướng dẫn viên du lịch giới thiệu qua chỗ ở của lão hổ nơi thâm sơn.

Lão hổ mặc dù được xưng Bách Thú Chi Vương, nhưng trên thực tế năng lực thích ứng của chúng kém xa báo hay sói, bởi vậy nên hoàn cảnh sinh tồn không phức tạp như hai loài trên. Nói như vậy, lão hổ sinh tồn hoàn cảnh phải có đủ ba hạng thiếu một thứ cũng không được cơ bản điều kiện: phải có đủ đầy đủ động vật tài nguyên, cung cấp chúng săn thức ăn. Thứ hai, phải có đầy đủ nguồn nước, cung cấp cho chúng tắm rửa uống nước để giải khát. Thứ ba phải có đầy đủ rừng rậm hoặc thảo mộc cung cấp cho chúng ẩn tàng.

Nhất là điểm thứ ba càng thêm trọng yếu, nếu như không chuẩn bị chẳng những sẽ bất lợi với việc săn mồi của chúng, lại càng không giúp chúng tiện lợi tránh né nhân loại. Nhân loại là đại địch với hết thảy động vật hoang dã, không có loài động vật nào mà không sợ hãi.

Cho nên phần lớn lão hổ đều chỉ qua lại trong hoang sơn dã lĩnh.

Nhưng theo những dấu hiệu chung quanh mà xem, ở nơi này rất có thể có lão hổ qua lại, bên trong những bãi cỏ bị đè rạp xuống, tám chín phần mười do lão hổ ẩn núp mà lưu lại.

Ở gần đây có lão hổ qua lại sao?

Đỗ Hà có chút không dám tin, nhưng ngay khi hắn còn đang cảm thấy kinh nghi trong tai loáng thoáng nghe được có người đang nhỏ tiếng hát, tiếng hát khi có khi không, chỉ có thể nghe được là tiếng hát của một nữ tử.

Hoài nghi trong lòng hắn chợt bộc phát, không phải là yêu quái sơn tinh đi!

Hắn lắc đầu cười khổ, cũng vì bản thân mình đột nhiên toát ra ý nghĩ này mà cảm thấy buồn cười, thâm nghĩ:

- Bên trong hoang sơn dã lĩnh lại ca hát, cũng phải đi xem là thần thánh phương nào!

Đỗ Hà theo tiếng hát đi tới, tiếng hát cũng dần dần thêm rõ ràng, không phải khẩu ngôn Đại Đường, mà là một loại làn điệu kỳ quái, ưu mỹ êm tai, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu.

Đi tới thượng nguồn, rẽ thêm vài khúc quanh, vừa xuyên qua một dãy thanh tùng che trời, Đỗ Hà nhất thời kinh ngạc ngây người.

Chẳng biết tại sao tiếng hát đã dừng lại, ở trước mắt hắn là một hồ lớn, chung quanh hoa cỏ xen lẫn, màu sắc điểm xuyết, phản chiếu hồ nước trong xanh, dị thường ưu mỹ.

Gió nhẹ thổi qua, sóng nước nhộn nhạo, liễu rủ bên hồ, sắc màu rực rỡ, thiên nhiên dùng ngòi bút thần kỳ của mình huyền hóa ra một bức họa tuyệt mỹ, làm Đỗ Hà nhìn đến ngây ngất, hồ đồ quên mất mục đích đi tới nơi này.

Từng mảng rừng rậm nguyên thủy cùng bụi cỏ rậm rạp kéo dài vây quanh hồ nước trong xanh, đúng thật là thắng cảnh nhân gian.

- Không nghĩ tới ở trong núi hoang lại có cảnh đẹp đến thế này. Đúng là được mở rộng tầm mắt!

Đỗ Hà tán thưởng tận đáy lòng.

Ngay khi hắn còn đang tán thưởng chúa sáng thế thật thần kỳ, chợt thấy trong hồ nước có chút gợn sóng, một cánh tay trắng nõn như ngọc từ trong hồ duỗi lên, sau đó một thân ảnh toát ra.

Đỗ Hà lại càng hoảng sợ, vội vàng cúi người trốn trong bụi cỏ, trái tim nhảy mạnh không ngừng.

Trời ạ, không phải mình thật sự gặp phải sơn tinh yêu quái rồi đi?

Hiện tại còn chưa đến mùa xuân, khí hậu vẫn thật lạnh lẽo, tuy nói hôm nay thời tiết có vẻ nắng ráo sáng sủa, nhưng hồ nước tự nhiên vẫn lạnh thấu xương, thời tiết lạnh như vậy vẫn có thể xuống hồ tắm rửa, đây quả thật không chút bình thường.

Đừng nói là một nữ tử, dù là nam nhân như Đỗ Hà cũng không dám đi xuống tắm!

Nghĩ tới nghĩ lui, càng nghĩ càng hiểu kỳ, hẳn không khỏi đẩy ra bụi cỏ vụng trộm nhìn qua.

Vừa nhìn hẳn thiếu chút đã kinh hô lên.

Hắn nhận thức nữ tử này, hơn nữa còn quen biết.

Không phải ai khác, chính là Tượng Hùng quốc Dao Trì công chúa.

Đỗ Hà trợn mắt há hốc mồm, nhưng lập tức liền nghĩ ra. Dao Trì công chúa sinh trưởng tại Tượng Hùng, Tượng Hùng lại nằm gần Thiên Sơn, thuộc vùng cao nguyên hùng vĩ, nơi đó thời tiết giá lạnh, hơn nữa nhiệt độ còn đạt tới âm hai ba mươi độ. Sống trong hoàn cảnh như vậy, đối với rét lạnh đương nhiên có được năng lực chống cự mà người bình thường không có.

Cho nên mặc dù là mùa đông Đại Đường, Trường Nhạc công chúa mặc quần áo bao bọc kín mít, mà Dao Trì công chúa lại mặc quần áo còn mỏng manh hơn cả Đỗ Hà.

Ở hiện đại cũng có không ít người thích bơi lội vào mùa đông, huống chi là người đã quen thời tiết rét lạnh như Dao Trì công chúa?

Hồ nước này đối với hẳn mà nói lạnh không thể tưởng tượng, nhưng trong mắt Dao Trì công chúa chưa hẳn là như thế.

Nghĩ đến đây hẳn cũng bình thường trở lại.

Lúc này Dao Trì công chúa đột nhiên hứng một vốc nước tung lên trời, sau đó trời cả thân thể, cảm thụ vốc nước rơi xuống thân thể không một mảnh vải của nàng.

Nhìn thấy một màn này hô hấp của Đỗ Hà không khỏi dồn dập, miệng đắng lưỡi khô, đôi mắt cũng trở nên đỏ thẫm.

Thật đẹp!

Thân thể Dao Trì công chúa hầu như lộ hết ra mặt nước, da thịt trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh, khuôn mặt tú lệ, thân hình thon dài cùng gò ngực đầy đặn cùng hai giọt màu hồng phấn cao vút, khiến người cực kỳ tâm động.

Nàng đang tắm rửa bên trong hồ nước, hát lên những ca từ thật động lòng người.

Đôi mắt tươi cười, từng cử động đều tràn đầy sức hấp dẫn khó nói nên lời.

Đỗ Hà cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra khỏi cổ họng, trong đầu đang không ngừng giao chiến, lý trí nói cho hẳn biết không thể tiếp tục nhìn thêm, nếu còn nhìn chỉ sợ sẽ phát sinh ra chuyện khó lường. Nhưng dục vọng lại không ngừng xúi giục, hãy tiếp tục nhìn xem, loại chuyện này thật khó gặp, nếu như vậy rồi đi chẳng phải là đáng tiếc, huống chi chỉ có một mình hẳn, không người nào hay biết.

Hai ý niệm không ngừng tranh đấu lẫn nhau.

Nhưng ngay khi hẳn còn đang tự giao chiến, đôi mắt Đỗ Hà đột nhiên trừng lớn, không thể nháy mắt.

Dao Trì công chúa lại lặn xuống hồ, Đỗ Hà thanh tỉnh lại, nhớ tới Trường Nhạc công chúa cùng Lý Tuyết Nhạn, vội vàng đánh cho mình một bàn tay, không dám nhìn thêm vội vàng rời đi.

Hắn đi ra chưa được trăm trượng, trong tai chợt nghe một tiếng hổ gầm, rung động chấn thiên, núi rừng vang vọng.

Ngay sau đó chợt nghe được một thanh âm kinh hô.

Tiếng kinh hô từ sau lưng truyền đến.

Đỗ Hà cũng không còn do dự, điểm mạnh mũi chân, quay người vọt tới nhanh như mũi tên rời khỏi dây cung!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

145. Chương 145: Trong Nước Đâu Hồ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà tăng thân pháp lên tới cực hạn, trong đáy lòng thầm mắng mình chính là hỗn đản! Vốn đã sớm phát hiện ở gần bên có lão hồ qua lại, còn đi vội vàng như thế, không cần thận chút nào.

Kỳ thật điều này cũng không trách được hắn, với tình hình lúc đó, là một nam nhân huyết khí phương cương, có thể nhẫn nhịn rời khỏi đã là một chuyện không dễ dàng, làm sao còn bận tâm tới mặt khác?

Hiện tại hắn chỉ trông mong mình kịp thời đuổi tới, tránh thảm kịch nhân gian phát sinh.

Đi tới ven bờ hồ, nhìn thấy Dao Trì công chúa đang bơi nhanh về phía hắn, ở sau lưng nàng có một đầu bạch ngạch mãnh hổ đang xông tới.

Kỹ năng bơi của Dao Trì công chúa không tầm thường, nhưng bạch ngạch mãnh hổ cũng không kém, khoảng cách song phương càng lúc càng gần.

Đỗ Hà thấy Dao Trì công chúa tạm thời không có nguy hiểm gì, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, lâm nguy bất loạn, giờ phút này trong tay hắn không có vũ khí sắc bén, trong nước lại càng khó xoay sở, nếu chính diện thật khó thể chống đỡ với mãnh hổ, đôi mắt liếc nhìn xung quanh, chợt thấy bên cạnh không xa có một khối cự thạch cao tới hai trượng, một mình hắn đứng ngay ven hồ trong lòng chợt động, lập tức nhảy lên cự thạch, từ trên cao nhìn xuống dưới quát:

- Dao Trì công chúa, qua bên này!

Dao Trì công chúa trong lúc bối rối nghe được tiếng người kêu gọi, trong lòng biết rõ mình không cách nào bơi nhanh hơn mãnh hổ, cũng quyết định thật nhanh bơi về hướng thanh âm truyền tới.

Nhìn thấy cự ly không sai biệt bao nhiêu, Đỗ Hà mãnh liệt nhảy lên trực tiếp bay vọt lên không trung, hai chân đạp lẫn nhau, di động hơn trượng lập tức xuất ra công phu Thiên Cầm Truy, từ trên cao bay xuống đem bản thân mình xem như viên đạn pháo đánh thẳng tới bạch ngạch mãnh hổ.

Thời gian cùng cự ly của hắn tính toán thật thỏa đáng, hai chân đúng lúc giẫm lên sau lưng mãnh hổ.

Mãnh hổ là súc sinh, đôi mắt một kích trầm trọng như thế làm sao chịu được, nhất thời bị Đỗ Hà nhấn chìm xuống đáy hồ, tóe lên mảng lớn sóng nước.

Nước hồ lạnh băng thấu xương khiến hắn nhịn không được rung mình, nhưng giờ khắc này căn bản không có thời gian cho phép hắn suy nghĩ nhiều, lão hồ là bách thú vương, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy đã bị hắn tiêu diệt, phải nhanh chóng giết chết nó. Nếu không hắn chỉ dựa vào một mũi tên dưới loại tình huống này thật khó lấy được phần thắng.

Thừa lúc mãnh hổ bị chìm xuống, Đỗ Hà dùng cánh tay kháp lấy cổ nó, bò lên sau lưng nó, tránh né khỏi hổ trào cường lực dùng tay còn lại nắm chặt mũi tên hướng ngay cổ họng nó mạnh mẽ đâm vào.

Mũi tên xuyên qua yết hầu mãnh hổ, máu tươi không ngừng phun ra ồ ạt từ miệng vết thương, Đỗ Hà không ngừng dùng lực đâm mũi tên vào sâu hơn, mãnh hổ bị thương càng thêm điên cuồng, không ngừng lắc lư giấy dựa.

Sức lực mạnh mẽ tới mức cơ hồ vung bay Đỗ Hà, hẳn biết rõ lúc này nếu buông tay ắt sẽ xui xẻo, vì vậy mặc kệ tất cả, hai tay ôm chặt cổ mãnh hổ, ngón tay bám chặt lông bờm nó nhất quyết không buông ra.

Đỗ Hà cũng không có được thần lực đả hổ như Võ Tòng, nhưng lực lượng của mãnh hổ ở trong nước lại giảm đi rất nhiều.

Mãnh hổ hiển nhiên vừa sợ vừa giận dữ, như phát điên không ngừng ***g lộn trong hồ, thân thể của Đỗ Hà đều bị nó vung lắc dữ dội, nhưng hai tay của hắn nhất quyết không rời khỏi cổ nó, khiến mãnh hổ cũng không cách nào vung lắc hắn.

Một người một thú đại chiến dưới hồ nước không ngừng.

Trên mặt hồ yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên từng cơn sóng lớn mãnh liệt, phảng phất như trời trong nắng ấm nổi lên sóng thần bão tố. Phảng phất như hai đầu giao long thời thượng cổ hồng hoang đại chiến, sinh tử liều mạng.

Nói là giao đấu sức lực cũng xem như quá xem trọng Đỗ Hà.

Trong tay hắn nếu có vũ khí sắc bén, mãnh hổ cũng không là gì trong mắt hắn, nhưng hôm nay hắn đánh tay không, làm sao có thể đấu sức với mãnh hổ?

Điều duy nhất hắn có thể làm là kẹp cứng nó, ghim xuống nước để cho nó không cách nào táp được chính mình.

Đấu hồi lâu, mãnh hổ giãy dụa ngày càng yếu ớt.

Trong lòng Đỗ Hà chợt động, vừa mừng vừa sợ.

Hắn nghĩ tới cuộc chiến giữa sư phụ mình cùng Thủy Mẫu Âm Cơ.

Thủy Mẫu Âm Cơ là một trong những nhân vật địch thủ mạnh mẽ nhất của Sở Lưu Hương, nếu như Sở Lưu Hương quang minh chính đại đấu chiến với nàng, không tiếp nổi nàng mười chiêu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng Sở Lưu Hương lại đánh bại nàng, là lợi dụng thuật bơi lội đánh bại nàng.

Sở Lưu Hương dẫn dụ nàng vào trong nước, muốn dùng nước ngăn cản chiêu lực tan vỡ bia đá của nàng, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện Thủy Mẫu Âm Cơ ở dưới nước không thể hô hấp, vì vậy chơi gian lận giống như bạch tuộc bám chặt ôm cứng Thủy Mẫu Âm Cơ, không cho nàng hô hấp, kết quả suýt nữa khiến cho nàng bị ngộp chết trong nước.

Nếu không phải dòng nước mất trước khi chết của Thủy Mẫu Âm Cơ khiến Sở Lưu Hương động lòng thương hương tiếc ngọc, chỉ sợ Thủy Mẫu Âm Cơ đã biến thành tuyệt thế cao thủ đầu tiên bị chết đuối trong nước.

Tình hình hiện tại không khác gì trong tiểu thuyết, chỉ có điều Sở Lưu Hương ôm một mỹ nhân nhi, mà hắn lại ôm một đầu lão hổ. Mỹ nhân nhi cần hô hấp, lão hổ cũng cần hô hấp, mà hắn cùng Sở Lưu Hương lại khác, trong người có Ngũ Khí Quy Nguyên tâm pháp, đã luyện thành cách hô hấp thần bí, hắn ở trong nước hô hấp cơ hồ chẳng khác gì trên bờ.

Nghĩ tới đây tinh thần hắn đại chấn, đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng dưới thân xông lên.

Nguyên lai đầu nghiệt súc này giả chết, ý định thừa lúc Đỗ Hà lơ lửng mà xông lên mặt nước để hô hấp.

Đỗ Hà trừng mắt, quát một tiếng, tay dùng sức đem đầu mãnh hổ nhấn xuống đáy hồ.

Khí lực của hắn tuy kém xa mãnh hổ, nhưng mãnh hổ không cách nào giãy dụa lâu trong nước, tự nhiên không duy trì được bị chìm trở xuống.

Đỗ Hà đem hết toàn lực quán chặt lấy nó.

Một thân ảnh từ xa xa nhìn tới, trong mắt tràn đầy vẻ không sao tưởng tượng nổi.

Nguyên lai Dao Trì công chúa chạy thoát lên bờ, kinh hồn chưa định, chỉ thấy được sóng lớn dâng cao trên mặt hồ, trong lòng biết Đỗ Hà đang vật lộn với mãnh hổ trong nước, máu tươi cũng dần dần tràn đầy mặt hồ.

Dao Trì công chúa không phân biệt được là máu của Đỗ Hà hay của mãnh hổ.

Chờ thêm một lát, thấy Đỗ Hà còn chưa nổi lên, đáy lòng nàng lo lắng lại nhảy xuống nước, muốn trợ giúp hắn một tay, nhưng thấy tư thế oai hùng của hắn, cũng không khỏi lộ ra kinh ngạc.

Cảm thấy được lực lượng của mãnh hổ ngày càng yếu bớt, giờ phút này Đỗ Hà cũng không dám chủ quan, không hề buông tay, nhấn sâu mũi tên ngay cổ nó càng thêm sâu hơn, mũi tên đã xâm nhập phân nửa cổ họng nó.

Nhưng mãnh hổ vẫn nửa chết nửa sống giãy lên, hiển nhiên đã sắp không xong.

Qua một hồi lâu, thẳng đến khi tin chắc mãnh hổ đã chết hẳn, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, mang theo mãnh hổ nổi lên mặt nước.

Hắn ngửa trên mặt hồ, thở hổn hển, tứ chi truyền đến cảm giác đau nhức.

Cuộc đấu này đã lấy hết khí lực của hắn.

Dao Trì công chúa bơi tới bên cạnh hắn, cười nói:

- Đa tạ người đã cứu ta!

- Không có gì!

Đỗ Hà nói một tiếng, quay đầu nhìn qua, đồng tử trong mắt co rút lại, Dao Trì công chúa vẫn không mảnh vải che thân, lúc trước ở xa xa nhìn xem nhìn không được rõ ràng, nhưng hiện tại họ chỉ cách nhau vài thước, da thịt nàng trắng như bạch ngọc, gò má tinh xảo động lòng người, đôi môi anh đào, cùng đôi gò ngực mãnh liệt đều thu hết vào đáy mắt hắn.

Dao Trì công chúa thấy vẻ dị thường trong mắt Đỗ Hà, cũng giật mình bừng tỉnh, hét lên một tiếng thối lui ra sau, đưa tay che ngực, Đỗ Hà âm thầm nuốt nước bọt, đem áo ngoài đã ướt sũng ném qua.

Dao Trì công chúa choàng lên người, sau đó mới nhích tới gần. Nàng lần đầu tiên lỏa lồ trước mặt người khác, trên mặt đỏ hồng, thẹn thùng, nhưng chỉ thoáng qua cũng không tiếp tục để ý.

Tượng Hùng quốc nữ tử ở loại sự tình này vẫn khai mở hơn người Đường triều.

- Chúng ta lên bờ thôi, quá lạnh!

Gió rét thổi tới, Đỗ Hà nhịn không được rung mình, vội vàng vận công chống cự, nhưng bởi vật lộn với mãnh hổ, nội tức tiêu hao không còn lại bao nhiêu, căn bản không hiệu dụng, không khỏi có chút hâm mộ Dao Trì công chúa.

Dao Trì công chúa chỉ mặc chiếc áo khoác ướt sũng nhưng vẫn tự nhiên, tựa hồ không cảm thấy rét lạnh.

Dao Trì công chúa cũng hiểu được Đỗ Hà không quen, liền gật đầu.

Đỗ Hà đi về bên trái, Dao Trì công chúa chợt nói:

- Bên này, y phục của ta bên kia!

Nguyên lai nàng đặt quần áo ở bờ bên kia, khó trách lên bờ vẫn không mặc lại quần áo.

Hai người đi tới cạnh bờ, Đỗ Hà lôi mãnh hổ ném lên bên cạnh. Lúc này mới nhận ra nó nặng khoảng gần ba trăm cân. Hiện tại hắn cũng không quản chuyện này, bị đông lạnh đến run rẩy, cởi bỏ quần áo ngoài, chỉ lưu lại chiếc quần cộc bên trong, không ngừng nhảy mạnh giữ ấm.

Dao Trì công chúa đi qua một bên mặc lại quần áo.

- Đón lấy!

Khi nàng quay lại trên người chỉ mặc quần áo trong che giấu thân thể, áo khoác cùng khăn quàng cổ đều ném cho Đỗ Hà.

- Cái này...

Đỗ Hà có chút ngại ngùng, hắn chưa từng khoác qua quần áo của nữ nhân, huống chi trong loại tình huống bây giờ. Y theo lẽ thường nam nhân phải che chở nữ nhân, nhưng hôm nay trái lại hắn để cho nữ nhân nhường y phục cho hắn.

Dao Trì công chúa hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, không khỏi liếc mắt:

- Tình nguyện chết cũng cần sĩ diện?

Đỗ Hà thật sự bị lạnh không chịu nổi, bị nàng kích một câu cũng chui vào bụi cỏ mặc áo của Dao Trì công chúa, khoác khăn quang cổ da gấu. Khăn quàng cổ mang theo hương thơm ngọc lan nhàn nhạt, làm trong lòng hắn rung động, trong đầu suy nghĩ lan man, xuất hiện thân ảnh động lòng người của Dao Trì công chúa, vội vàng lắc đầu gạt bỏ tà niệm đi ra ngoài.

Đi tới bên hồ, Dao Trì công chúa đã không có ở đó, hắn liền gọi vài tiếng.

Xa xa nghe được tiếng đáp lại, Dao Trì công chúa dắt một con ngựa đi tới, bên trên treo thật nhiều con mồi, không kém hắn chút nào. Bên phải còn một chút củi khô, hắn mới thu nhặt chưa lâu.

Đi tới bên cạnh, Dao Trì công chúa nhìn Đỗ Hà, hí mắt cười trêu ghẹo:

- Nhìn không ra, người mặc quần áo này lại thành tiểu mỹ nhân.

Đỗ Hà có chút ngại ngùng trừng mắt liếc nàng.

Hai người tìm nơi tránh gió, đốt đồng lửa, dựa giá gỗ phơi quần áo cùng sưởi ấm.

Dao Trì công chúa lấy một đầu thỏ rừng trong số những con mồi nàng săn được, xuống hạ nguồn lột da tẩy trừ nội tạng, xuyên qua cành cây nhọn, gác lên giá gỗ bắt đầu nướng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

146. Chương 146: Một Núi Có Hai Hồ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thủ pháp thiêu nướng của nàng cực kỳ lão luyện, ánh lửa toát ra, chỉ sau một khắc làn da trên người con thỏ đã chảy ra mỡ trơn, tỏa ra hương vị thơm ngào ngạt.

Trên mặt Đỗ Hà hiện ra bộ dáng thèm nhỏ dãi, cổ họng phập phồng, nước dãi chảy ra, trong bụng cũng vừa lúc vang lên tiếng kêu rồn rột, không khỏi nói nhanh:

- Đi sẵn đúng là trò đùa lợi suối cực khổ, trước đó cùng lão hổ đại chiến thật lâu, đúng là vô cùng đói bụng!

Dao Trì công chúa “phốc xuy” một tiếng bật cười, liếc hắn nói:

- Đừng nóng vội, sắp được rồi!

Đỗ Hà ngăn người, liếc nhìn nàng, ánh mắt nàng như làn thu thủy như đang kích điện hắn, khiến hắn vội vàng dời đi ánh mắt. Trên người Dao Trì công chúa tuy mặc hơi dày, nhưng cánh tay, cổ, bắp chân những địa phương mê người vẫn để lộ bên ngoài, đúng là có sức hấp dẫn đặc biệt.

Chủ yếu chính là hai lần Đỗ Hà nhìn thấy nàng đều có ấn tượng mãnh liệt đối với thân hình động lòng người của nàng, vừa nhìn thấy nàng trong đầu liền hiện ra cảnh tượng nàng không mặc quần áo, thật để cho hắn muốn ngừng cũng không ngừng được.

Dao Trì công chúa đem thịt thỏ đã nướng chín dùng chủy thủ cắt thành hai phần, nhìn thấy Đỗ Hà đang nhìn con thỏ trong tay mình, cổ họng khẽ động, vẻ mặt như đang nuốt nước bọt thèm thuồng, trên mặt nàng hiện lên vẻ tươi cười, đưa khối lớn cho hắn.

Đỗ Hà vui mừng, đưa tay cầm lấy cắn ăn như gió cuốn mây tan, chỉ sau một thoáng đã ăn hết sạch sẽ, vừa ăn vừa không ngừng ca ngợi;

- Ăn ngon, thật khá, mùi vị so với tu vị của Trường An đệ nhất lâu còn ngon hơn không ít!

Dao Trì công chúa nghe hân tán thưởng trong lòng cũng vui thích, nhìn chăm chăm hân đang nhai ngấu nghiến như hổ đói.

Với tư cách của một đầu bếp, nhìn khách nhân ăn thức ăn do mình làm ra thật ngon lành cũng là một loại hưởng thụ.

Nhìn thấy Đỗ Hà đem nửa con thỏ rừng ăn sạch, còn có chút chưa thỏa mãn, nàng bèn mỉm cười đem luôn nửa phần còn lại trong tay đưa luôn cho hân.

Đỗ Hà thấy nàng không ăn miếng nào, có chút ngại ngùng khiêm nhượng nói:

- Vậy sao được chứ? Chính người còn chưa được ăn!

Dao Trì công chúa lại thản nhiên nở nụ cười:

- Có bao nhiêu đâu? Vẫn còn đây, còn khá nhiều!

- Những con mồi này đều là điểm số, ăn hết chẳng phải sẽ thua sao!

Đôi mắt còn thòm thèm của Đỗ Hà đã có chút bán rẻ ý nghĩ trong lòng hân.

Dao Trì công chúa như có chủ ý cười nói:

- Không sao cả, người giết một con hổ lớn như vậy ai so được nổi. Vị trí thứ nhất chắc chắn do người lấy, thứ hai hoặc thứ ba cũng không có gì khác nhau, cũng không cần thiết!

Đỗ Hà nhìn bạch hổ cũng lộ ra vẻ mừng rỡ vô cùng, khi tính điểm số hân cũng đã tính cả phần con hổ kia, một lão hổ có được một trăm năm mươi điểm a!

Điểm phân là do lúc trước Đỗ Hà theo lòng công chính mà cân nhắc, cho nên thật công bằng.

Biểu hiện ra tính lão hổ có điểm số cao có vẻ không hợp thói thường, nhưng kỳ thật là không sai.

Thứ nhất lão hổ được mệnh danh là vua của bách thú nếu như tính điểm không cao thật sự không thể nào nói nổi. Thứ hai sinh mệnh lực của lão hổ cực kỳ ương ngạnh, thần xạ thủ muốn săn giết lão hổ chỉ mong dùng một mũi tên bắn chết là điều rất khó khăn. Y theo cách tích lũy điểm số đến tính toán, một mũi tên bắn chết là một trăm năm mươi điểm, hai mũi tên là bảy mươi lăm điểm, ba mũi tên là bốn mươi điểm, bốn mũi tên cũng chỉ còn hai mươi điểm, cho nên số điểm cũng không tính là khoa trương.

Nhưng hôm nay Đỗ Hà giết chết bạch hổ, theo vết thương trên người nó cũng chỉ có một mũi tên xuyên qua yết hầu, đương nhiên hưởng trọn một trăm năm mươi điểm, tương đương giết được ba mươi con lợn rừng, điểm số cao như thế muốn vượt qua xác thực không dễ.

Đỗ Hà cũng không tiếp tục cự tuyệt, thò tay tiếp nhận, trong chốc lát chỉ còn lại xương thỏ rơi vãi.

Ăn nguyên một con thỏ vào bụng, hân vỗ vỗ, cảm thấy mỹ mãn nắc lên một tiếng.

Quần áo còn chưa hong khô, cũng thấy nhàn rồi nhàm chán, Đỗ Hà thuận miệng hỏi:

- Tại sao công chúa lại ở đây tẩy rửa mà gặp phải lão hổ vậy?

Hân vốn định hỏi thăm vì sao Dao Trì công chúa lại đến nơi này tắm rửa, nhưng lời nói đến bên miệng, tâm tư lại khê động.

Hỏi thăm thẳng như thế chẳng phải tương đương không đánh đã khai, tỏ vẻ chính mình từng xem trộm nàng tắm rửa hay sao? Lúc này hân chợt dạ liếc mắt nhìn nàng, thấy nàng cũng không lưu ý, thăm kêu nguy hiểm.

Dao Trì công chúa đem chuyện trải qua trên núi kể lại một lượt.

Nguyên lai sau khi Dao Trì công chúa đi lên núi, so với cách tìm kiếm của người khác nàng dùng phương thức cao minh hơn rất nhiều. Chỉ vì nàng sinh ra tại Thiên Sơn, vừa khéo vùng Thiên Sơn lại có kỳ trận dị thú vô số, tính nàng đã thích săn bắn từ thuở nhỏ, cho nên kỹ thuật bắn tên đã luyện tới xuất thần nhập hóa. Cũng bởi vì thường xuyên săn bắn cho nên kinh nghiệm phong phú, căn cứ những khu vực đã thú thường qua lại là có thể suy đoán được nơi nào có con mồi nhiều.

Khu vực của nàng hoàn toàn là một góc chết, ít người lui tới cho nên con mồi không ít, là thiên đường của chim bay tẩu thú. Dao Trì công chúa tiến vào nơi này, thu hoạch tương đối khá, lúc truy đuổi con mồi đã vô tình xâm nhập nhân gian tiên cảnh nơi đây.

Đúng lúc là buổi trưa, gặp trong hồ có rất nhiều cá, tính thích ăn cá nàng cũng động tâm tư cỡi bỏ y phục xuống hồ bắt cá. Nhưng bắt mãi không được, lại thấy hoàn cảnh chung quanh thật đẹp nên ở lại tắm rửa chơi đùa ca hát.

Nàng đã sớm quen với khí hậu rét lạnh, vì vậy nước hồ đối với nàng vừa lúc thích hợp.

Mãi cho tới khi bạch hổ xuất hiện.

Dao Trì công chúa nói tới đây, vẻ mặt còn sợ hãi, theo tình hình lúc đó nếu Đỗ Hà không kịp thời xuất hiện, mạng sống của nàng chắc chắn đã rơi vào trong miệng bạch hổ. Dao Trì công chúa vừa nghĩ tới không khỏi cảm kích liếc nhìn hắc, nhớ tới thân ảnh một mình hắc chiến đấu cùng mãnh hổ, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đỏ ửng.

Đỗ Hà cũng cảm thấy khó hiểu nói:

- Kỳ quái, kỳ quái! Lão hổ biết xuống nước cũng không sai, nhưng chưa bao giờ nghe nói qua chúng lại xuống hồ săn người!

Về mặt Dao Trì công chúa cũng khó hiểu:

- Y theo lẽ thường mà nói đúng là như thế, nhưng nếu mãnh hổ bị đói khát bản năng cũng sẽ đi săn mồi, có lẽ do nó quá đói mà thôi.

Đỗ Hà cũng không hiểu nhiều về thói quen của loài mãnh thú này, chỉ đành gật đầu, thấy Dao Trì định nướng thêm mồi, đưa tay ngăn lại nàng, cười nói:

- Đến mà không trả thật phi lễ, người mời ta ăn thử nướng, ta mời người ăn cá!

Hắn tìm một cây gậy trúc cỡ cổ tay tiểu hài tử, mượn chủy thủ vớt nhọn, đi tới ven hồ tập trung tinh thần, xác định mục tiêu, mãnh liệt đâm xuống nước lại giơ gậy trúc lên, ở trên đầu gậy vớt nhọn đã ghim được một con cá nặng tới một cân đang giãy dụa.

Xiên cá trong nước phải chú ý tai mắt đều lanh lẹ, Đỗ Hà từng là đạo tặc, kiếp trước đứng hàng thứ nhất, chỉ cần tính toán tốt cự ly trên cơ bản mỗi xiên tất trúng.

Dao Trì công chúa quá vui mừng, trong mắt lóe lên dị sắc khó hiểu.

- Đón lấy!

Đỗ Hà rút ca ném qua cho nàng.

Một lát sau Đỗ Hà lại xiên thêm một con cá, cũng không tiếp tục bắt thêm, tiện tay ném gậy trúc xuống đất.

Dao Trì công chúa làm sạch cá, vui vẻ đặt lên lửa nướng, hương thơm cá nướng tản ra nồng nặc.

Thật nhanh cá đã nướng chín, Dao Trì vội vàng đưa lên môi cắn ăn, ậm ừ gật đầu thích thú.

Đỗ Hà nhìn còn thêm nhưng hắn đã ăn quá no không ăn tiếp được nữa.

Đúng ngay lúc này!

Trong tâm linh Đỗ Hà bỗng nhiên báo động, nhảy dựng lên quát:

- Là ai!

Một cơn gió nhẹ thổi ngang qua rừng cây, tiếng lá cây xào xạc, ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

- Làm sao vậy?

Dao Trì công chúa buông con cá xuống, kinh ngạc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà cảnh giác nhìn quanh bốn phía, gió êm sóng lặng, ngoại trừ tiếng gió thổi qua tàng cây không còn động tĩnh nào khác.

- Có lẽ là do ta đa nghi!

Đỗ Hà liên tục quan sát khắp bốn phía, cũng cảm thấy kỳ quái, vừa rồi hẳn thực sự nghe được thanh âm nhánh cây đứt gãy, thế nhưng hiện tại lại không nghe thấy gì.

- Thật do mình đa nghi sao?

Đỗ Hà nghĩ như vậy, ngồi trở xuống.

Ngay khi hẳn vừa ngồi xuống, báo động lại hiện ra, từ đám cỏ tranh cách chỗ họ ngồi không xa thoát ra một con bạch ngạch hổ, mãnh liệt vồ tới hai người.

- Coi chừng!

Đã sớm cảnh giác Đỗ Hà lập tức có phản ứng, đẩy ra Dao Trì công chúa, bản thân lại triệt thoái ra sau nhanh như tia chớp, thối lui hơn một trượng xa.

Đỗ Hà ổn định tâm thần, chăm chú nhìn tới chỗ ngồi khi nãy của họ, liền thấy một con cự hổ bạch ngạch hoa văn ban lan còn lớn hơn con trước gấp hai, thể trọng không dưới năm trăm cân. Lực lượng bổ nhào của nó làm nổi lên một trận cuồng phong, suýt nữa đã dập tắt đồng lửa.

- Rống!

Cự hổ hét dài một tiếng, cuồng phong nổi lên thổi rạp cây cối, hàm răng sắc nhọn chảy ròng nước dãi.

Qua thoáng chốc Đỗ Hà suy nghĩ tình hình trước mắt thật cẩn thận, trong năm từ tháng mười một tới tháng hai mới là thời kỳ có mãnh hổ xuất hiện trong khu vực này. Hôm nay là đầu tháng hai, vừa lúc tới thời gian. Con bạch ngạch hổ bị hẳn giết chết khi nãy nặng khoảng ba trăm cân vốn là hổ mẹ, hoặc là đang mang thai hay sinh sản, cho nên tính tình dữ dằn. Nó công kích Dao Trì công chúa là vì tự vệ, đem những sinh vật có thể uy hiếp tới con nó tiêu diệt trước tiên.

Hiện tại con hổ trước mắt là hổ đực, nó tới để báo thù!

Cự hổ hướng ngay Dao Trì công chúa còn chưa kịp phản ứng nhào tới.

Dao Trì bị Đỗ Hà đẩy sang bên, bất ngờ không kịp đề phòng, bị trật chân, vốn không thể nào né tránh.

Tốc độ của cự hổ rất nhanh, nhưng Đỗ Hà còn nhanh hơn!

Cả người hẳn đâm vào thân thể cự hổ, đem cự hổ đánh bay ra ngoài.

Nếu có mặt Tùng Tán Tất Nhược tại đây, nhất định sẽ lên tiếng kinh hô. Bởi vì chiêu Đỗ Hà vừa sử dụng chính là tuyệt kỹ của hẳn.

Tuyệt kỹ này đương nhiên không phải do Tùng Tán Tất Nhược chỉ điểm cho Đỗ Hà, mà là Đỗ Hà trời sinh dị bẩm, khi giao thủ cùng Tùng Tán Tất Nhược liền nhớ được chiêu thức của hẳn, lập tức học được chiêu này. Đỗ Hà xưa nay học võ luôn theo tôn chỉ lấy thừa bù thiếu, thu thập rộng rãi sở trường của bách gia. Mà trời sinh hẳn lại có được thiên phú võ học, vô luận chiêu thức gì để cho hẳn xem mấy lần là có thể học được tám chín phần mười, sau đó lấy thừa bù thiếu dung nhập một ít giải thích của mình vào, chuyển hóa thành tuyệt chiêu của chính mình.

Ở thời khắc nguy cấp này, hẳn dùng chiêu thức kiên đỉnh tuy không đạt tới lực lượng như Tùng Tán Tất Nhược nhưng vẫn rất có lực, thân hình hẳn như đạn pháo, hơn nữa tốc độ cùng nội lực gia trì còn nhanh hơn Tùng Tán Tất Nhược, trực tiếp đánh bay con cự hổ nặng tới năm trăm cân văng ra ngoài.

Cự hổ rơi xuống đất, tựa hồ cũng không bị thương, lại đem lực chú ý đặt lên người Đỗ Hà.

Đôi mắt đỏ tươi tựa hồ có thể phun ra huyết điểm, nó rống lên một tiếng, lại như sét đánh chấn rung cả núi, nhắm Đỗ Hà đánh tới.

Đỗ Hà vận khởi khinh công, lách mình tránh đi, từ bao đựng tên rút ra một mũi, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm cự hổ trước mặt.

Cự hổ nhào đầu về phía trước, hấn lập tức dùng Hoàn Nhiều Bộ chuyển qua bên cạnh thân thể cự hổ, nắm mũi tên đâm thẳng tới người cự hổ, mũi tên xuyên da lông mà vào, ghim thẳng vào ngay thân thể nó.

Sau đó hấn vọt tới sau lưng cự hổ muốn đánh thẳng vào mông nó!

Không ngờ chính là phạm vào kiêng kỵ!

Có câu nói quen thuộc “mông hổ không thể chạm vào”, bởi vì nó có được một tuyệt chiêu khi bị đánh tới mông, chỉ thấy cự hổ đặt chân trước xuống đất, nhếch hông lên, móng vuốt sau hướng ngực Đỗ Hà chop tới.

Đỗ Hà càng hoảng sợ, lảng không nhảy lên, khó khăn tránh qua.

Cự hổ thấy hấn khó khăn tránh né, lập tức đem đuôi lớn như gậy sắt nhắm hấn quét tới.

Đỗ Hà đang ở trên không trung muốn tránh cũng không được, ngay lập tức bị đuôi hổ quét vào ***g ngực, đánh bay hấn ra ngoài.

Đỗ Hà té ngã trên đất, tư vị giống như bị voi giẫm lên một cước, nóng rất lẫn đau đớn như xương ngực nứt vỡ.

Cự hổ nhào vào trên người hấn há miệng táp tới.

Đỗ Hà sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng lách sang bên tránh được hổ trảo, tiện tay nắm trúng một hòn đá lớn nhét thẳng vào miệng nó.

Hòn đá kẹt trong miệng, cự hổ không cách nào khép miệng lại, không táp được nữa.

Đột nhiên cự hổ buông tha không táp tiếp, há miệng gầm lên đau đớn.

Nguyên lai Dao Trì thấy Đỗ Hà gặp nguy hiểm, chịu đựng chân đau đem chủ thủ cầm lên sau lưng nó.

Cự hổ gầm lên khiến hòn đá trong miệng rơi xuống, nhưng Đỗ Hà cũng nhân cơ hội vậy thoát hổ trảo.

Cự hổ hất đuôi đem Dao Trì đánh ngã trên mặt đất, nó vứt bỏ Đỗ Hà đánh về phía Dao Trì vừa làm nó tổn thương nặng hơn.

Chân của Dao Trì không thể nhúc nhích liền lăn một vòng trên đất tránh né, nhưng dù sao đi đứng không tiện, rất nhanh lại bị cự hổ nhào tới há miệng định táp nài.

Đỗ Hà vừa lúc nhào qua, dùng vai đánh vắng cự hổ, ngã xuống bên người Dao Trì công chúa.

Dao Trì cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

- Không sao chứ?

Trong lúc cấp bách Đỗ Hà vội hỏi, nhưng ánh mắt không dám rời khỏi mãnh hổ trước mặt vừa đứng lên.

- Không sao, người chú ý động tác của nó! Súc sinh dù sao vẫn là súc sinh, rất ngu ngốc!

Dao Trì thấp giọng nói, mỗi chữ đều thừa nhận đau đớn lớn lao.

Đỗ Hà có chút khó hiểu, nhưng không có thời gian suy nghĩ, hấn chỉ muốn dẫn dụ cự hổ đi nơi khác miễn liên lụy tới nàng.

Đột nhiên hấn nhìn thấy chủ thủ ghim trên lưng hổ vẫn lộ ra chuỗi, trong mắt chợt lóe sáng, ngay khi nó vừa đánh tới, Đỗ Hà xảo diệu xoay tròn thân thể nghiêng người lách qua sát thân

cự hổ.

Ngay thời điểm song phương giao thoa, Đỗ Hà dùng một chưởng mãnh liệt đánh lên phần đuôi chủ thủ, trực tiếp đem chủ thủ đánh xuyên vào trong thân thể cự hổ.

Cự hổ gào thét, chủ thủ còn chưa lấy được mạng nó ngược lại càng làm nó tức giận, điên cuồng công tới Đỗ Hà. Bỏ nhào về phía trước, hai chân nhấc lên, lại tấp qua, Đỗ Hà biết rõ lợi hại không dám khinh thường liền dùng khinh công tránh né.

Đi tới lui mấy lần, Đỗ Hà nhớ tới câu nói của Dao Trì đột nhiên hiểu ra, lúc này ha ha cười to:

- Nguyên lai súc sinh người cũng chỉ biết ba chiêu này!

Hắn không tiếp tục tấn công, ánh mắt rơi xuống trúc nhọn xiên cá nằm dưới đất, trong nội tâm đã lập được kế hoạch...

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

147. Chương 147: Tiểu Anh Hùng Đả Hổ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi Đỗ Hà phát hiện cự hổ chỉ biết sử dụng ba chiêu lặp đi lặp lại, trong nội tâm liền nghĩ ra kế hoạch, cũng không tiếp tục giao phong mà lựa chọn thoái lui về phía sau, nhặt lên gậy trúc vót nhọn đầu, dẫn dụ cự hổ đi tới chỗ cự thạch ven bờ hồ.

Đi tới trên cự thạch, Đỗ Hà đối diện cùng cự hổ, sau lưng hắn là hồ nước, cự thạch cao hơn mặt đất chừng hơn hai trượng. Cự hổ đang nhích dần tới gần.

Đỗ Hà lạnh lùng giằng co cùng cự hổ, chờ nó tấn công thêm lần nữa.

Cự hổ tuy là súc sinh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lý trí, cũng có chút sợ hãi, không dám tiến lên trước.

Đỗ Hà cười âm hiểm, dùng gậy trúc xem như trường thương, đâm thẳng vào thân thể nó, phần đầu, mắt, không ngừng khiêu khích uy nghiêm của vua bách thú.

Cự hổ càng lúc càng điên cuồng, há miệng rống to, chấn rung cả màng tai Đỗ Hà, mãnh liệt nhào đầu về phía trước.

Đỗ Hà để cự hổ bỏ nhào tới, mũi chân giẫm trên mặt đất lẳng không nhảy về phía trước, né tránh tới sau lưng cự hổ.

Cự hổ vồ hụt, hổ trào nín chặt lấy mặt đá, theo quán tính suýt nữa đã lao luôn xuống hồ nước.

Đỗ Hà thấy nó vẫn còn bám víu được, cũng thoáng kinh ngạc, sắc mặt chợt trầm xuống, lại dùng vai đẩy tới, cự hổ còn đang cố gắng duy trì thăng bằng, làm sao để ý tới Đỗ Hà, liền bị hắn trực tiếp hất văng xuống hồ.

Nhìn cự hổ rơi xuống dưới hồ, Đỗ Hà cầm theo gậy trúc tung người nhảy xuống, đem toàn bộ lực lượng tụ tập trên thân gậy mượn nhờ lực trùng kích từ trên cao lao xuống đâm thẳng vào phần cổ cự hổ.

Một kích toàn lực của Đỗ Hà vốn có uy lực cực lớn, hướng chỉ cộng thêm xung lượng rơi xuống, trực tiếp xuyên thẳng vào cổ cự hổ.

Sinh mệnh lực mãnh hổ thật ương ngạnh, dù vậy vẫn chưa chết hẳn, nhưng bị trọng thương tới mức đó cũng không còn lực tái chiến. Đỗ Hà từ sau lưng cự hổ rút ra chủ thủ, cắt ngang yết hầu nó, cho nó chết được thống khoái, sau đó kéo nó lên bờ.

Đỗ Hà thần sắc mỗi mảy, không ngừng run rẩy, đi nhanh tới bên người Dao Trì công chúa run giọng nói:

- Sao, thế nào, người không sao chứ?

Dao Trì công chúa cắn chặt răng nói:

- Không sao, chân bị trật thôi. Chủ yếu là cánh tay!

Trước đó nàng bị cự hổ đánh té ngã trên mặt đất, lại bị móng vuốt sắc bén đâm vào da thịt, trên cánh tay để lại vết thương thật sâu, máu tươi đã nhuộm đỏ cả tay nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp vì đau đớn nên có vẻ thật thống khổ, xem ra đúng là bị thương không nhẹ.

- Trong túi buộc trên ngựa của ta có dược vật cầm máu với vải băng, băng bó lại là tốt rồi!

Nguyên lai cao nguyên cũng như thảo nguyên, thật nguy hiểm, đại bộ phận mọi người khi ra ngoài đều chuẩn bị sẵn thuốc trị thương để ngừa vạn nhất.

Cũng may ngựa còn buộc tại gốc cây, khi cự hổ xuất hiện chỉ làm nó hoảng sợ té ngã, cũng không bỏ chạy.

Đỗ Hà cầm túi lấy ra dược vật cùng vải băng, tay chân vụng về đắp thuốc cho nàng, sau đó băng bó lại, thấy nàng không thể động đậy đành nói tiếng đặc tội, ôm nàng đi tới bên cạnh đồng lửa.

Dao Trì công chúa tựa trên người Đỗ Hà, khuôn mặt đột nhiên ửng hồng.

Vừa vận quần áo Đỗ Hà cũng đã hong khô, hần thay đổi một thân quần áo ướt sũng, mặc lại y phục của mình, cảm thấy thoải mái hơn không ít, vắt khô quần áo bị ướt phơi lên, cười khổ nói:

- Lại làm ướt y phục của người!

Dao Trì công chúa cũng cười cười:

- Người lại cứu ta thêm lần nữa!

- Đừng nói như vậy, xem như cùng chung hoạn nạn mà thôi, nói lời này thật quá xa lạ, khi ta bị lão hổ đè dưới trảo cũng không phải người cứu ta sao!

Dao Trì công chúa cũng không nói thêm, cởi bỏ giày vớ, nhẹ nhàng xoa lên mắt cá chân bị thương, tay nàng bị thương nên không dám dùng sức.

- Ta giúp người được không?

Mặc dù Dao Trì có chút thẹn thùng nhưng vẫn nghe lời vờ chân ra.

- Tại đây không được, đi tới bên hồ dùng nước lạnh kích thích mạch máu dưới chân sẽ lành nhanh hơn!

Đỗ Hà nói ra một ít thường thức cơ bản, Dao Trì công chúa nghe không hiểu, nhưng vẫn tin tưởng hắn, tùy ý cho hắn ôm mình tới ven bờ hồ.

Đỗ Hà nắm lấy chân trái bị thương của nàng, ôm lấy trong lòng bàn tay, nội tâm không khỏi rung động, Dao Trì rút chân trở về, xấu hổ đỏ bừng mặt.

Đỗ Hà hít sâu một hơi bình phục lại tâm tình xao động, mười ngón tay đặt lên cổ chân nàng xoa nhẹ nhẹ.

Thần sắc hắn thật nghiêm túc, cực kỳ chăm chú.

Dao Trì công chúa tuy cau mày nhưng trong lòng lại thật ngọt ngào, nhớ tới thân ảnh hắn dũng đấu mãnh hổ cả hai lần cứu mình, trong mắt đột nhiên hiện ra vẻ ôn nhu, trong nội tâm không ngừng nhảy loạn.

Hong khô quần áo, bởi vì hai tay Dao Trì không thể hành động, Đỗ Hà chỉ đành tự mình mặc lại quần áo cho nàng.

Dao Trì dĩ nhiên có thể đi đường, nhưng đường núi gập ghềnh, chân bị thương nàng làm sao đi được? Ngoài ra hai tay nàng cũng bị thương, không cách nào cưỡi ngựa.

Nghĩ nghĩ, Đỗ Hà quyết định cứu Dao Trì về trước, những việc khác tính sau.

Đỗ Hà còn chưa phục hồi sức lực, sau lưng công một người đi đường núi, còn phải dắt ngựa nên cũng quá sức, trong lòng không ngừng nói thầm:

- Mình thật là hết nói, lại đi sống lại trên thân thể yếu ớt của tên Đỗ Hà công tử bột này!

Dao Trì công chúa tựa sau lưng hắc, khuyên hắc nghỉ ngơi một chút hãy đi tiếp, nhưng tính tình Đỗ Hà lại bướng bỉnh, làm sao chịu nghe, đi thẳng ra khỏi vùng núi mới nhẹ nhàng thở ra.

Đường núi thật dốc đứng, Đỗ Hà không cách nào cưỡi ngựa, nhưng đi trong rừng với kỹ thuật cưỡi ngựa của hắc đã không thành vấn đề, bế Dao Trì lên ngựa, hắc ngồi phía sau ôm nàng trước ngực thúc ngựa phóng đi.

Dao Trì công chúa ngồi trong vòng tay hắc, trong lòng không ngừng nhảy loạn.

Nhìn thấy rừng cây dần dần thưa thớt, trong lòng nàng biết sắp ra khỏi rừng, trong nội tâm lại có chút quyến luyến, thầm nghĩ:

- Phải chi hắc không phải là vị hôn phu của Trường Nhạc công chúa thì tốt biết mấy!

Nàng quay đầu nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc của Đỗ Hà, đột nhiên kêu lên một tiếng:

- Đỗ Hà!

- Ân?

Đỗ Hà ngạc nhiên cúi đầu, vừa lúc áp sát khuôn mặt đang ngẩng lên của Dao Trì, đối diện đôi mắt long lanh đầy tình cảm, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi kiều diễm đỏ tươi đã ấn lên môi hắc.

Đỗ Hà ngây người, còn chưa biết nên làm sao phản ứng, tùy ý cho nàng hôn mình, thoáng chốc hắc cũng phối hợp, há miệng vươn đầu lưỡi, hai đầu lưỡi quấn quýt lẫn nhau, cũng may chiến mã cũng có linh tính, không đến mức lao vào thân cây, bằng không với tình huống của hai người họ nói không chừng đã sớm xảy ra tai nạn.

Chiến mã phi ra khỏi núi rừng, Đỗ Hà cùng Dao Trì cũng tách ra xa.

Dao Trì miễn cưỡng cười nói:

- Đây là tập tục báo đáp ân cứu mạng của tộc nhân chúng ta!

Nàng nói xong liền quay mặt về phía trước.

Về mặt Đỗ Hà lại biến thành trầm trọng.

Đi tới chỗ tập hợp, sắp tới hoàng hôn, đã có thật nhiều tuyển thủ quay trở về, nhìn thấy bộ dáng hai người họ đều lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Nhất là nhóm người Phòng Di Ái cùng La Thông quan tâm trận đấu này đều chạy ra đón chào.

Đỗ Hà giản lược đem sự việc trải qua kể lại, đương nhiên tình tiết hương diễm bên trong lược bỏ đi, mặt khác hắc cũng không nói tỉ mỉ việc bắn chết con hổ thứ nhất, dù sao trận đấu này hắc nhất định đã đạt được danh đệ nhất.

Nghe Đỗ Hà nói xong, ánh mắt mọi người đều biến hóa, chỉ dùng một mũi tên đã bắn chết một con mẫu hổ, lại dùng một gậy trúc giết chết một mãnh hổ nặng năm trăm cân, đây là thành tích kiêu ngạo đến thế nào!

Hơn nữa hoàn thành hành động ưu tú này lại chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, sao không làm người khác kinh ngạc?

Cũng không có người hoài nghi hắc nói dối, dù sao cũng không có ai ngốc tới mức bịa ra lời nói dối kiểu như vậy.

Quan chủ khảo sai người đi theo Đỗ Hà tìm cự hổ, Đỗ Hà theo đường cũ quay về chỗ mình giấu ngựa cùng lợn rừng, đi tới bên bờ hồ vô danh, nhìn xuống hồ nước lặng lẽ, trong lòng lung sóng gợn, hắc giống như nhìn thấy có một cánh tay trắng như ngọc từ trong hồ duỗi ra, sau đó một người chọt hiện lên.

Hắc lắc lắc đầu, hình ảnh đột nhiên biến mất vô tung.

Nhìn xác hai con cự hổ nằm bên hồ, mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, có một người chất lưỡi nói:

- Trời ạ, lão hổ lớn như vậy ta lần đầu tiên mới gặp!

Vừa nói xong lại đưa ánh mắt kính sợ nhìn qua Đỗ Hà, một đám người chia ra mang theo hai con cự hổ theo Đỗ Hà đi xuống núi.

Một lần nữa quay trở lại địa điểm ước định, mọi người sớm được nghe nói đều tụ tập lại.

Bọn họ nhìn thấy người hầu cổ sức khiêng về hai con cự hổ, trên mặt mỗi người đều không tưởng tượng được lớn tiếng kinh hô.

Lý Kính Nghiệp đi tới trước người Đỗ Hà, cười nói:

- Còn tưởng rằng lần này là ta đạt được đệ nhất, không thể tưởng được lại vẫn thua người một bậc!

Đỗ Hà khởi lên tinh thần cười nói:

- Bao nhiêu điểm?

Lý Kính Nghiệp cười nói:

- Một trăm bốn mươi ba, sẵn được một đầu gấu lớn. Nhưng bắn tới mười mũi tên mới giết chết nó, được hai mươi điểm, ai như người, thật sự là giỏi, một mũi tên phong hầu, một trăm năm mươi điểm, chỉ một mũi tên đã bằng ta một ngày cực nhọc!

Đỗ Hà ngại ngừng cười cười.

Kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói cũng biết, chỉ một con bạch hổ đã đủ cho Đỗ Hà quang vinh lấy được vị trí thứ nhất, huống chi còn một đầu lợn rừng, một con nai, ba con hoẵng, năm con thỏ rừng?

Ba miếng kim bài ước định với Lý Thế Dân đã lấy được tới tay. Tin tức truyền ra, trên dưới Trường An đều khiếp sợ. Đỗ Hà lấy được cả ba miếng kim bài đủ khinh thường hết thấy, nhưng trong trận đấu còn săn giết cả hai đầu mãnh hổ càng trở thành chủ đề nói chuyện say sưa của dân chúng thành Trường An.

Còn có người đem sự kiện Đỗ Hà thả hổ thông qua tường tượng ghi thành chuyện kể, sau đó không ngừng ở trên phố lớn ngõ nhỏ, quán trà tửu quán kể lại, miêu tả Đỗ Hà trở thành người tài ba đánh hổ, anh hùng một thời.

Ngoài danh hiệu Đỗ lang, họ còn đặt cho hắn một nhã hào – “Đả hổ tiểu anh hùng”.

Kỳ thật Đỗ Hà rất muốn kháng nghị, nếu có thể xóa đi chữ “tiểu” phía trước, đó mới là chính thức uy phong.

Về tới trong nhà, Đỗ Hà khó tránh khỏi đả ngộ của một vị anh hùng.

Đỗ Hà lại hỏi thăm việc ký kết hiệp ước với Thổ Phiên ngày hôm nay.

Vừa nhắc tới việc này, vẻ mặt Đỗ Như Hối chợt vui sướng, hào khí xuyên mây nói:

- Hôm nay Đại Đường ta thật sự uy phong bát diện, cũng chỉ có Đại Đường có quang vinh này.

Từ hôm nay trở đi, Thổ Phiên chính là cháu của Đại Đường chúng ta, vĩnh viễn thấp hơn đồng lứa Đại Đường. Đồng thời bọn hắn cũng đã cắt nhường Thanh Hải, quyết định mỗi năm hướng Đại Đường tiến cống. Bộ hạ đã hạ chỉ thiết lập Thanh Hải Đô Hộ Phủ, đem Thanh Hải quy về Đại Đường quản chế, chỉ hơn tháng Đại Đường sẽ từ trong tay Thổ Phiên tiếp nhận khối thổ địa này, hơn nữa còn phái binh đóng quân!

Về mặt Đỗ Như Hối thật tự hào, nhìn Đỗ Hà, hắn biết ý nghĩ kỳ lạ cổ quái này cũng chỉ có con mình mới nghĩ ra được.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

148. Chương 148: Đề Nghị Duyệt Binh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đêm, ánh trăng mỏng lung từ ngoài cửa sổ chiếu vào, giống như một tầng sa mỏng màu bạc, làm đêm khuya càng tràn ngập cảm giác thần bí.

Đỗ Hà nằm trên giường nhìn và ba miếng kim bài trong tay, đang nghĩ về Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhận, trên mặt lộ ra dáng tươi cười vui vẻ, thầm nghĩ:

- Đã hoàn thành nhiệm vụ, chắc Lý thúc thúc sẽ không cự tuyệt yêu cầu của mình đi!

Nghĩ không cần bao lâu có thể cưới được Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhận, trong lòng hẳn cảm thấy vui sướng.

Ngay lập tức hẳn lại nhớ tới chuyện săn bắn hôm nay, nghĩ tới Dao Trì công chúa.

Hắn cũng không thể không thừa nhận khi nhận nộ hôn của Dao Trì, hẳn cũng có chút động tâm.

Nhưng động tâm là một chuyện, yêu lại là một chuyện khác. Một nam nhân chỉ cần gặp được một nữ tử xuất sắc, đều sẽ tâm động, loại tâm động này không có trụ cột cảm tình, căn bản chưa thể nói yêu hay không yêu.

Đối với Đỗ Hà hiện tại mà nói, Dao Trì công chúa chỉ như một người khách qua đường, chẳng qua người khách qua đường này lưu lại cho hắn ấn tượng khắc sâu, không hơn.

Ba miếng kim bài lấy tới tay, hôm sau Đỗ Hà liền nhập cung tìm Lý Thế Dân.

Vẫn gặp Lý Thế Dân bên trong thư phòng tại Cam Lộ Điện.

Hoàng đế Đại Đường vương triều đang vẽ tranh bên trong thư phòng.

- Tiểu tử Đỗ Hà bá kiến Lý thúc thúc, Lý thúc thúc vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Ba lần hô vạn tuế vốn không quá thịnh hành, nhưng Đỗ Hà có việc cầu người, cho nên trước đó mở miệng nịnh nọt vỗ mông ngựa, chỉ mong mã đáo công thành.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà đã đến, ánh mắt xoay chuyển, cười nói:

- Chỉ là một trận đấu săn bắn, người lại có thể trộn ra mưa gió, thật là không ngờ được!

Đỗ Hà nhớ lại chuyện hôm qua, vẻ mặt đau khổ nói:

- Làm sao tiểu tử dự đoán được bên trong cuộc đấu lại xuất hiện lão hổ?

Lý Thế Dân cũng thấy kỳ quái, chính hắn cũng không nghĩ ra vì sao bên trong thú liệt tràng lại có lão hổ xuất hiện, nhưng đây cũng là việc ngoài ý muốn, hẳn là quân vương Đại Đường, nhưng cũng không quản được mãnh hổ sẽ ẩn hiện nơi nào.

- Nhưng cũng đã cho người một cơ hội cứu mỹ nhân đi!

Lý Thế Dân cười, trong mắt lộ ra ý vị khó cân nhắc.

Đáy lòng Đỗ Hà thất kinh, còn chưa kịp mở miệng, liền nghe Lý Thế Dân nói:

- Trẫm nghe nói trong lời đài chiến, Tượng Hùng quốc Dao Trì ngay trước mặt công chúng lại hôn người... mà hiện giờ người lại... Nói, người cùng Dao Trì công chúa kia có quan hệ như thế nào?

Lời của hắn càng lúc càng nghiêm khắc, đến cuối cùng đã có ý chất vấn.

- Ách... chuyện này...

Đỗ Hà còn có chút chột dạ, chẳng lẽ lúc mình cùng Dao Trì công chúa hôn môi trong rừng lại bị người ta nhìn thấy? Nhưng sắc mặt hắn vẫn thản nhiên đáp:

- Quan hệ bằng hữu!

- Thật sự?

Ánh mắt Lý Thế Dân híp lại.

- Chỉ là quan hệ bằng hữu thân mật, tiểu tử nào dám giấu diếm thúc thúc!

Đỗ Hà ngẩng đầu ưỡn ngực, vỗ ngực cam đoan.

- Hừ!

Lý Thế Dân hừ lạnh:

- Bỏ đi, việc này trăm cũng không truy cứu, người vì chuyện của Trường Nhạc với Tuyết Nhạn mà tới đi?

- Không phải!

Đỗ Hà hoàn toàn phủ định, hơn nữa làm ra tư thế đoan chính, diễn cảm cũng biến thành nghiêm túc:

- Lý thúc thúc, hôm nay tiểu tử tới là có chính sự cùng thương nghị với thúc thúc!

Lý Thế Dân lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn, còn tưởng mục đích Đỗ Hà tới đây là vì muốn hiến kim bài, nhắc tới chuyện giữa hắn cùng Trường Nhạc và Tuyết Nhạn đâu!

Thấy diễn cảm hắn nghiêm túc, cũng không khỏi buông bút trở lại giá, bày ra uy nghiêm hoàng đế, nói:

- Nói nghe một chút!

- Lý thúc thúc, cuộc thi dừng giả sắp kết thúc, mục đích của Đại Đường chúng ta đã đạt đến, nhưng đây chỉ là uy hiếp bước đầu, làm cho bọn họ biết Đại Đường ta nhân tài đông đảo. Nhưng còn phải cho họ biết Đại Đường ngoài nhân tài đông đảo, ở trên quân sự cũng là thiên hạ vô địch. Vì vậy sau khi cuộc thi dừng giả kết thúc, trước khi sứ thần các quốc gia rời đi, tiểu tử đề nghị tổ chức một hội nghị thức duyệt binh cỡ lớn, trong quân chọn lựa ra ba mươi vạn tinh nhuệ, duyệt quanh thành Trường An, lựa chọn đội mạnh biểu diễn trong sân vật, như thế càng có thể đạt tới hiệu dụng uy hiếp, cùng lúc đó cũng để cho Đại Đường dân chúng cảm nhận được quân uy của Đại Đường ta, làm cho trăm họ lấy Đại Đường làm vẻ vang!

Đỗ Hà nói xong còn huy vũ cánh tay.

- Nói có lý!

Lý Thế Dân bị “kỳ tư diệu tướng” của Đỗ Hà làm cảm động, liền đứng lên nói:

- Loại chuyện này làm sao không nói sớm?

Đỗ Hà khổ mặt nói:

- Tiểu tử cũng mới nghĩ ra đến, chẳng phải lập tức chạy tới bẩm báo cùng thúc thúc đó sao?

Kỳ thật hắn đã sớm có ý tưởng duyệt binh này, chỉ là hắn còn chưa nói ra mà thôi.

Bởi vì hắn biết nếu nói ra sớm, Lý Thế Dân tất nhiên sẽ vì chuyện này mà lao sư động chúng, trù bị trước tiên.

Cổ đại duyệt binh không giống với hiện đại, hiện đại duyệt binh chủ yếu chính là khoe ra khoa học kỹ thuật, súng ống phi cơ xe tăng, về phần quân dung chỉnh tề lại có quốc gia nào làm không được? Chỉ phải đi qua huấn luyện nghiêm khắc, dù là tân binh viên chưa từng ra chiến trường cũng có thể bày ra được một đội hình vĩ đại.

Cổ đại thì khác, khoa học kỹ thuật thời cổ đại lạc hậu, dù vũ khí của Đại Đường vượt hơn các tộc rất nhiều, nhưng nếu chỉ dựa vào việc mượn những vũ khí lạnh này thật không đủ sức tạo thành rung động, bởi vì vũ khí lạnh không phải mấu chốt quyết định thắng bại.

Cho nên trọng yếu chính là ở người, ở chỗ quân tốt cường thế.

Sứ giả các quốc gia nếu biết trước việc này, sẽ có chuẩn bị tâm lý, đối mặt quân đội hiển hách chưa chắc đạt được hiệu quả tốt nhất. Nhưng nếu là lâm thời quyết định, giết cho bọn hăn trở tay không kịp, tình huống sẽ khác nhau rất lớn.

Thử nghĩ mà xem, mười vạn binh mã chỉ tiện tay liền tụ tập, nhưng mỗi người đều có thể có được thần uy như thế, là một tràng cảnh rung động đến thế nào?

Dù không tới mức làm kẻ địch sợ tới tiểu ra quần, cũng sẽ không dám có dị tâm đối với Đại Đường.

Lý Thế Dân cũng hiểu được điều này, liền triệu tập Hầu Quân Tập cùng các đại tướng như Lý Tích, Lý Tĩnh.

Đỗ Hà đem ý nghĩ của chính mình nói rõ ra, Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích cũng đều vỗ tay tán dương, duyệt binh đối với bọn họ cũng không có gì xa lạ, Đại Đường xem trọng võ bị, Lý Thế Dân vẫn luôn thường xuyên kiểm tra thí điểm tình huống các quân doanh luyện tập, lấy bảo đảm binh lực Đại Đường luôn cường thịnh không sút giảm.

Chỉ là lần này tổ chức quy mô lớn hơn mà thôi.

Lý Thế Dân hào khí can vân cười nói:

- Nếu chư vị ái khanh đều đồng ý, trăm xem như tổ chức một lần đại duyệt binh. Về hết thấy sự tình, Vệ Công có bằng lòng trừ tính chung toàn cục hay không?

Lý Tĩnh chấp tay nói:

- Bệ hạ nếu tôn trọng cự thần, cự thần nào dám không tòng mệnh! Nhất định phụ lòng kỳ vọng, làm cho sứ thần các quốc gia có thể thấy được quân uy hiển hách của Đại Đường ta!

- Tốt!

Lý Thế Dân cao giọng nói:

- Việc này nhờ Vệ Công trừ tính toàn bộ, Quân Tập, Thế Tích, hai người các người đi theo hiệp trợ, Đỗ Hà, chức quan người mặc dù nhỏ, nhưng việc này do người nghĩ ra, chắc chắn còn có trọng dụng khác, cho hăn cùng gia nhập đi!

Bốn người tuân lệnh, nhưng Đỗ Hà lại ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt Hầu Quân Tập lộ ra tia ghen ghét nhẹ nhẹ, trong lòng không khỏi chột hiểu, thâm nghĩ:

- Lý thúc thúc an bài như thế chính là dựa theo nhân tài mà dùng, lấy uy vọng cùng tài năng của Lý bá bá trong quân nhất định có thể đem việc này làm thỏa đáng. Nhưng Binh Bộ thượng thư lại là Hầu Quân Tập, là nhân vật số một trong quân đội... Nhưng mọi chuyện đều bị Lý bá bá đè ép một bậc, lòng dạ hăn vốn không rộng rãi, nói vậy chắc cực kỳ bất mãn!

Việc này Đỗ Hà cũng không tiện nhiều lời, chỉ có thể để trong lòng. Lúc này Đỗ Hà lại đem nghi thức duyệt binh của hiện đại nói ra, một lưu trình duyệt binh mà chưa có ai từng nghe nói qua trong thời đại này hiện ra trước mặt mọi người, Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích nghe được đều trợn mắt, không ngừng đưa mắt nhìn nhau dò xét!

Lý Thế Dân lại cười thâm, tình cảnh này cũng giống như hăn trước kia, nhưng hiện tại hăn đã có lực miễn dịch, đã sớm không còn cảm thấy quái dị.

Lý Tĩnh ho khan vài tiếng nói:

- Đỗ tướng quân giống như đã có được toàn bộ kế hoạch, hơn nữa thật sự cao minh, cự thần cũng không nghĩ ra, không bằng cứ theo lưu trình của hăn mà làm ra sửa đổi cụ thể!

Lý Tĩnh dụng binh như thần, phẩm hạnh cũng thật tốt, giỏi về khả năng tiếp nhận ý kiến của người khác, thấy kế hoạch của Đỗ Hà so với kế hoạch ban đầu của hăn cao minh hơn rất nhiều nhưng cũng không tức giận, tích cực tiếp thu. Nhưng lại phân tích chút vấn đề trong lời của Đỗ Hà nói ra, một ít điều không phù hợp thực tế, không thích hợp với thời đại này của bọn họ cũng phân tích rõ.

Nếu việc này giao cho Hầu Quân Tập đến chỉ huy, chắc chắn Hầu Quân Tập sẽ không tiếp thu đề nghị của Đỗ Hà.

Kể tiếp mấy người quay chung quanh việc này, tử mỉa thương nghị.

Đối với tình huống thực tế của nền quân sự Đại Đường, Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích ba người có thể nói rõ như lòng bàn tay, đồng thời cũng đưa ra rất nhiều ý kiến trọng tâm, phù hợp tình huống thực tế của Đường triều, định ra được đại cương bước đầu.

Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích đều cáo lui ra ngoài đi chuẩn bị.

Đỗ Hà cũng chưa lui ra, vẫn tiếp tục ở lại.

Lý Thế Dân nhìn hẩn, lông mày thoáng cau lại:

- Còn có chuyện gì?

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân thương nghị xong chuyện đại sự, tâm tình không tệ, cũng mừng thầm, thời gian địa điểm cũng trường hợp đều thích hợp thương nghị “đại sự” của hẩn, liền xoa xoa tay, cười hì hì nói:

- Việc công nói xong, cũng nên tới nói việc tư!

- Trẫm không nhớ rõ còn có việc tư gì nói với người cả!

Lý Thế Dân biết suy nghĩ của hẩn, lại có dấu hiệu muốn trở mặt không nhận nợ.

Đỗ Hà kinh ngạc kêu lên:

- Sẽ không chơi ta như vậy đi, thúc thúc chính là hoàng đế, cũng không thể nói mà không giữ lời a!

Đây là quan hệ tới hạnh phúc cả đời của cả ba người!

Hẩn trợn tròn mắt, vẻ mặt lo lắng.

Lý Thế Dân thấy dáng vẻ cấp bách của hẩn, đáy lòng cười thầm:

- Tốt lắm, trẫm cũng không trêu chọc người! Nếu để cho trẫm biết người ủy khuất Trường Nhạc, coi chừng trẫm lấy đầu của người!

Đỗ Hà cân nhắc ý tứ trong lời nói này của Lý Thế dân, chợt mừng rỡ, cười nói:

- Lý thúc thúc đã đồng ý rồi sao?

Lý Thế Dân là hoàng đế, hậu cung ba ngàn, bản thân cũng là trọng nam khinh nữ, đối với việc ba vợ bốn nàng hầu cũng không có thái độ phản đối. Đường triều cũng không có văn bản quy định rõ ràng phò mã không được nạp thiếp. Nếu là người nguyện ta nguyện, cũng sẽ không có ai nói gì.

Việc khó của Đỗ Hà chủ yếu là vì một nàng là công chúa, một nàng là quận chúa, đều thuộc người của hoàng thất, cho nên chưa từng có chuyện cùng gả một chồng. Sự tình nếu truyền ra, tất sẽ chịu một ít ảnh hưởng cùng mâu thuẫn.

Nếu là người thường, có lẽ Lý Thế Dân không cho phép, nhưng Đỗ Hà lại khác. Hẩn mới mười sáu tuổi, nhưng đã nhiều lần trợ giúp mình một tay, kỳ tư diệu tưởng giúp ích Đại Đường thật nhiều. Nhất là tài hoa trong quân vụ thật khiến người ghé mắt, bồi dưỡng thích đáng, rất có thể sẽ trở thành một Lý Tĩnh thứ hai cho Đại Đường.

Nhất là hôm nay, hành động lo việc công trước tư sau của Đỗ Hà càng làm cho Lý Thế Dân vừa ý.

Đối mặt nhân vật như thế, tự nhiên nên mượn sức làm đầu, ân uy cùng thi triển để cho hẩn toàn tâm toàn ý dốc sức cho Đại Đường.

Ở việc này chỉ cần ra một phần lực, giúp một lần, Lý Thế Dân cũng vẫn rất thích ý, thấy Đỗ Hà cười vui vẻ, cũng không nhịn được đả kích hẩn:

- Trẫm chỉ đáp ứng giúp người chút lời hay, cũng không cam đoan nhất định sẽ thành!

Đỗ Hà cũng cười nói:

- Không sao không sao, chỉ cần Lý thúc thúc chịu ra tay, việc này nhất định thành công!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

149. Chương 149: Tự Cao Tự Đại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bảy ngày kế tiếp Đỗ Hà luôn luôn đi theo Lý Tĩnh bắt tay vào chuẩn bị nghi thức duyệt binh, đối với công việc chú ý hạng mục trong nghi thức duyệt binh hẳn hiểu rõ hơn nhiều so với Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập cùng Lý Tích.

Toàn bộ nghi thức duyệt binh cơ hồ đều do hắn đến chủ đạo, Lý Tĩnh làm tổng chỉ huy lại biến thành trợ thủ bổ sung hiệp trợ bên cạnh.

Luận thực học, lấy khả năng hiện giờ của Đỗ Hà hoàn toàn kém hơn quân thần Đại Đường Lý Tĩnh, nhưng nghi thức duyệt binh thời cổ đại rất khó thể hiện ra được sự cường thế của một quốc gia, mà nghi thức duyệt binh hiện đại lại hoàn toàn bất đồng.

Nghi thức duyệt binh hiện đại lấy hình thức khoe khoang là chủ yếu, trải qua mấy ngàn năm tích lũy kinh nghiệm, đã hình thành một lưu trình rõ ràng gần như hoàn mỹ.

Đây là điều mà người có kinh tài tuyệt diệu như Lý Tĩnh cũng không thể tưởng tượng ra.

Đỗ Hà có được ký ức của kiếp trước, Lý Tĩnh đương nhiên là không thể bằng hắn.

Đối với việc này Lý Tĩnh cũng không để trong lòng, hắn chỉ biết khen Đỗ Hà tâm tư tinh tế, có khả năng hiểu được lòng người.

Nhưng trong chuyện này cũng có rất nhiều vấn đề phải chờ giải quyết.

Nói tỷ dụ như việc tập luyện binh mã, lần này đại duyệt binh, Đại Đường vương triều chuẩn bị thuyền chuyển mười lăm vạn binh mã trong kinh thành cùng vùng lân cận đến tham gia. Tuy nói theo ý của Đỗ Hà là tập hợp ba mươi vạn đại quân, nhưng Lý Tĩnh lại cho rằng ba mươi vạn quá mức lao sư động chúng, hơn nữa lấy lưu trình duyệt binh, muốn ba mươi vạn đại quân vây quanh thành Trường An điều hành dù bỏ ra một ngày cũng chưa xong, cho nên giảm bớt phân nửa, cho rằng chỉ cần mười lăm vạn đã đủ khoe ra uy thế của Đại Đường.

Lý Tĩnh đề nghị thật đúng trọng tâm, Đỗ Hà cũng biết ba mươi vạn đại quân đúng là có chút khoa trương, nên không phản đối.

Dù là mười lăm vạn đại quân cũng không phải số ít, muốn cho bọn họ điều hành quanh thành Trường An cũng phải hao phí hơn nửa ngày thời gian. Vấn đề mấu chốt là chỉ đi ngang qua chính đài cũng còn chưa đủ. Còn phải diễn luyện binh mã, chỉ có để binh mã diễn luyện chém giết mới có thể chân chính thể hiện ra sự uy hiếp của cường binh, nhưng mười lăm vạn đại quân chẳng những có số lượng kinh người, lại càng không biết nên làm sao diễn luyện. Nếu tổng duyệt ngay trước hoàng cung, quảng trường trước hoàng cung tuy rộng rộng lớn, nhưng không đủ diện tích cất chứa mười lăm vạn đại quân triển khai trận thế.

Đối mặt vấn đề khó khăn như thế, Lý Tích có lời đề nghị:

- Không bằng chọn lựa diễn luyện, để cho bộ hạ lựa ra mấy đội binh mã diễn luyện, như vậy sẽ tránh việc như thể phát sinh!

Lý Tĩnh trầm ngâm hồi lâu, chỉ đành gật đầu nói:

- Chỉ đành như thế!

Đỗ Hà chợt cười:

- Không ổn! Để bệ hạ tự mình chọn lựa sẽ có người mang ý nghĩ thiên vị, sẽ làm sứ giả các nước cho rằng bệ hạ cố ý lựa chọn tinh nhuệ trong tinh nhuệ đưa ra sản vật diễn luyện, như thế cũng không thể lấy được kỳ hiệu.

Lý Tích cũng hiểu được đạo lý này, gật gật đầu hỏi lại:

- Vậy hiền chất có lời đề nghị gì tốt không?

Bọn họ đang thương thảo công việc, cũng không cần lộ vẻ hạn chế.

Đỗ Hà nói:

- Không bằng đem quyền lựa chọn giao cho sứ thần các nước? Khi duyệt binh để các sứ giả ở bên cạnh hoàng thượng, do chính hoàng thượng mở miệng cho họ lựa chọn bộ đội muốn duyệt binh. Như thế chẳng những có thể biểu hiện sự tự tin của Đại Đường đối với hùng binh dưới trướng, còn có thể làm các sứ giả tâm phục khẩu phục. Đương nhiên hành động này nhất định phải cam đoan mười lăm vạn đại quân mỗi người đều là tinh nhuệ mới được, bằng không vạn nhất có tân binh viên lợt vào, gây ra chuyện cười thì càng thêm mất mặt!

Hắn vừa nói vừa mở lời vui đùa.

Trong mắt Lý Tích cũng sáng ngời, cười nói:

- Hành động này rất tốt! Kính lữ của Đại Đường chúng ta đều là chiến sĩ anh dũng thiện chiến, cho nên không cần băn khoăn về việc này!

Những chuyện tương tự thường xuyên phát sinh, nhưng bọn họ đều là nhân vật tuyệt đỉnh một thời, cùng nhau bày mưu tính kế làm sao không giải quyết được vấn đề khó khăn đây?

Ngay khi bọn họ đang chuẩn bị nghi thức duyệt binh, cuộc thi dùng giả hạng mục mã cầu trận cuối cùng đã được cử hành.

Môn mã cầu chẳng những thịnh hành ở Đường triều, đồng thời cũng tương đương lưu hành tại các quốc gia.

Nhất là kiểu mã cầu do Đỗ Hà sáng chế, càng được quần chúng yêu thích. Hướng theo chiều gió, xưa nay vẫn có, tỷ dụ như chuyện Đường Huyền Tông Lý Long Cơ yêu thích vẻ đẹp đầy đà của Dương Quý Phi, vì vậy đầy đà trở thành thời thượng lưu hành, toàn bộ nữ tử trong cả nước đều vì thắm mỹ này mà tăng cân, mà nam nhân cũng noi theo hoàng đế lấy việc lựa chọn nữ tử đầy đà làm vợ hay thiếp mà tự hào.

Đại Đường là quốc gia cường thịnh nhất đương thời, môn mã cầu được thịnh hành tại quốc gia này, vì vậy những nước khác tự nhiên cũng sẽ sôi nổi noi theo.

Cơ hồ mỗi một quốc gia đều chuẩn bị một đội bóng đến dự thi.

Mà Đại Đường cũng bày ra đội hình của mình, những hảo thủ như La Thông, Lý Nghiệp Hủ không thể dự thi, nhưng bởi vì là hạng mục huấn luyện điểm tựa của quốc gia chỉ định, nên mỗi một vị trí đều tràn ngập vô số người tài ba.

Đối mặt với các đội bóng các nước tham dự, đội ngũ của Đại Đường đương nhiên bách chiến bách thắng, huống chi còn có vị thủ môn Lý Nghiệp Tự tồn tại.

Cuối cùng cũng do đội thành niên cùng đội thiếu niên Đại Đường đoạt được hai miếng kim bài, cuộc thi dùng giả được duy trì hơn mười ngày cuối cùng đã kết thúc.

Đêm hôm nay, Lý Thế Dân mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tuyển thủ lấy được kim bài bên trong hoàng cung, chúc mừng bọn họ thắng được thành tích ưu tú.

Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự, Lý Kính Nghiệp đều có tên trong danh sách này.

Vào lúc chạng vạng, một nhóm người đều tụ tập tại Thái Quốc Công phủ, bọn họ trước tiên bái kiến cha mẹ Đỗ Hà, sau đó cùng nhau đi dự tiệc.

Dĩ vãng Đỗ Hà kết giao bằng hữu chỉ đi thanh lâu, xông vào kỹ viện, vì một đào hát còn vung tay đánh nhau, nhưng hiện giờ hẳn kết giao bằng hữu đều là thiếu niên nhân tài mới xuất hiện của Đại Đường đều được dân chúng khen ngợi.

Phu thê Đỗ Như Hối tự nhiên là thật an lòng, vì vậy đều nhiệt tình chiêu đãi những tiểu bối anh kiệt kia, mỗi khi họ đến phủ đều chuẩn bị thức ăn ngon chiêu đãi. Khiến hiện tại cả đám tiểu bối không có việc gì cũng chạy tới trong phủ hỗn ăn hỗn uống, làm cho Đỗ Hà luôn cảm thấy bất bình.

Trên đường thúc ngựa đi tới hoàng cung, Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện Lý Nghiệp Tự có chút hờn hờ, trong miệng đang nhai mút hoa quả, còn không ngừng hừ lên ca khúc, không khỏi tò mò hỏi:

- Nghiệp Tự, có chuyện gì đáng giá cao hứng còn không cùng các huynh chia sẻ một chút đây?

- Không có gì, không có gì!

Về mặt Lý Nghiệp Tự đặc ý, cười nói:

- Chỉ là ta sắp làm cha!

Mọi người đều gào lên ầm ĩ.

Ánh mắt Đỗ Hà cũng trừng lớn:

- Không thể nào, không phải ngươi còn chưa thành thân sao?

Năm nay tuy Lý Nghiệp Tự đã hai mươi hai tuổi, y theo tuổi tác của người cổ đại hẳn đã sớm thành gia lập nghiệp, nhưng Cầu Nhiêm Khách đã từng nói qua người tập võ trước khi thân thể hoàn toàn trưởng thành sớm gần nữ sắc sẽ bất lợi với tiền đồ võ học.

Vì thế hẳn kéo mãi cho tới bây giờ, bản thân Lý Nghiệp Tự cũng là một võ si, cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc. Thẳng đến năm trước hẳn nghe Đỗ Hà nhắc nhở một câu mới nghĩ tới nên nhanh chóng kết hôn sinh con.

Mang theo chiêu bài sớm sinh con trai lưu hậu cho Lý gia, sau đó lại ra sức vì nước. Lý Nghiệp Tự về tìm cha mẹ tỏ vẻ muốn lấy vợ, hẳn cũng đã trưởng thành, nghe yêu cầu của hẳn song thân hẳn dĩ nhiên là không cự tuyệt, nhưng lại chưa tìm được ngày hoàng đạo, không thể kết hôn lập tức, vì vậy vẫn cứ kéo dài, nghe nói tới nửa năm sau mới có ngày thích hợp.

Còn chưa tới ngày kết hôn, đã có nhi đồng? Chẳng lẽ...

Trong lòng Đỗ Hà sinh ra một ý tưởng.

Lý Nghiệp Tự tự đặc nói:

- Lừa các ngươi làm gì, năm ngày sau thành thân, đến lúc đó nhớ đến cổ động a!

Hẳn chưa đem chuyện kể rõ, Lý Nghiệp Tự đã đem “chuyện xấu” của hẳn thấp giọng kể ra.

Nguyên lai Lý Nghiệp Tự đã sớm được cha mẹ hẳn hỏi hôn sự cho hẳn, hơn nữa là biểu muội thanh mai trúc mã. Bởi vì chưa tìm được ngày tốt nên phải đợi thêm nửa năm sau mới thành hôn.

Lý Nghiệp Tự vốn đã không chờ được nữa, hơn nữa hẳn bị ảnh hưởng bởi cá tính khoái ý ân cầu của Cầu Nhiêm Khách, cũng không để ý tới lễ tiết, liền cùng vị hôn thê động phòng trước, còn không chỉ một lần.

Vào hôm nay đại phu chẩn mạch cho biểu muội của Lý Nghiệp Tự phát hiện ra nàng có hỷ mạch, suýt nữa hù dọa cha mẹ nàng ngất xỉu, nghĩ tới hoàng hoa khuê nữ của mình làm sao lại có hỷ mạch, ép hỏi mới hiểu được nguyên do.

Vì thế gia đình họ liền mang theo người chạy tới phủ của Lý Tĩnh hưng sư vấn tội!

Lý Nghiệp Tự đương nhiên bị trách phạt, nhưng việc đã tới nước này cũng chỉ đành giản lược hết thấy, lập tức chọn năm ngày sau “phụng tử” thành hôn.

Nghe xong nguyên do, nhóm người Đỗ Hà cười ngả ngửa.

Lý Nghiệp Hủ thấp giọng yêu cầu bọn họ giữ bí mật, việc này cũng không làm ảnh hưởng gì tới Lý Nghiệp Tự, nhưng đối với nhà gái mà nói thanh danh không tốt lắm.

Đỗ Hà bọn họ cũng hiểu được sự việc, bọn họ là bằng hữu thân thiết cũng chẳng có gì giấu diếm nhau, tự nhiên hiểu có một số việc có thể nhập vào tai mà không thể đi nói lung tung, cả nhóm đều vỗ ngực cam đoan.

Đỗ Hà lôi kéo Phòng Di Ái luôn cường điệu nhắc nhở, ở trong nhóm bọn họ chỉ có miệng mồm của Phòng Di Ái là lao thao nhất, chỉ sợ hần buột miệng nói lời linh tinh.

Đi tới cửa hoàng cung, Đỗ Hà ngoài ý muốn nhìn thấy một tòa núi thịt, đó là một tòa núi thịt danh xưng với thực, so sánh với tòa núi thịt kia Trình Phỉ Thúy chỉ là đồ đệ gặp sư phụ. Tuy bộ dạng của người kia cũng cao nhưng thân thể thoát nhìn lại tròn, ít nhất phải nặng tới bốn trăm cân, hình thể chẳng khác gì đầu vật sumo mà hần thấy được ở hiện đại, ra vẻ như cũng tới tham gia yến hội.

Đoàn người xuống ngựa, Đỗ Hà thấp giọng hỏi:

- Gia hỏa kia là ai, bộ dạng chẳng khác gì một đầu heo vậy?

- Người Cao Lệ, hình như tên là Kim Nhật Đông, là quán quân đầu vật tổ thành niên. Thái độ làm người rất cuồng vọng, so sánh với Đại Độ Thiết chẳng kém. Nghe nói khí lực rất lớn, nhưng nghe lời đồn trong ngày thi đấu hần té thang tại địch quán, tổn thương không nhẹ nên không tham gia thi đấu lôi đài chiến, bị loại bỏ, hần luôn canh cánh chuyện này trong lòng, lại thả ra lời khiêu khích muốn thi đấu với quán quân lôi đài chiến thành niên, muốn đoạt lấy kim bài trong tay người chiến thắng!

Người trả lời chính là Lý Nghiệp Tự, bởi vì hần cũng tham gia trận đấu vật nên cũng chưa từng bỏ sót bất cứ trận nào.

Đỗ Hà đối với đầu vật không có hứng thú cho nên vẫn là lần đầu tiên gặp người kia.

- Kỹ thuật thế nào?

Đỗ Hà thuận miệng hỏi một câu.

- Tạm được!

Lý Nghiệp Tự nói:

- So ra còn kém Uất Trì tướng quân, nhưng thân thể chiếm ưu thế thật lớn, ở trong trận chung kết áp té Uất Trì tướng quân lấy được thắng lợi...

Mọi người hướng tới chỗ thiết yến đi đến.

Đỗ Hà bọn họ đi thật nhanh, đã vượt qua đám người Kim Nhật Đông.

Khi đi ngang qua bên cạnh Kim Nhật Đông chợt nghe thanh âm:

- Một đám lớn lên chẳng khác gì cọng cỏ, còn có thể lấy được thứ nhất, đúng là dọa người!

Nghe được lời nói nhóm người Đỗ Hà dừng chân lại.

Tuy Lý Nghiệp Hủ thật căm tức, nhưng trong mọi người hần là người ổn trọng nhất, lôi kéo đoàn người nói:

- Nơi này là hoàng cung, không phải bên ngoài!

Đỗ Hà gật gật đầu, liếc mắt nhìn qua Kim Nhật Đông nói:

- Đi thôi, nháo sự trong hoàng cung có hại chính là chúng ta!

Mọi người đều lấy Đỗ Hà cầm đầu, thấy hần lên tiếng cũng không thêm để ý tới Kim Nhật Đông, hướng yến hội đi tới, nhưng đáy lòng đều giận dữ.

Toàn bộ ghế ngồi trong yến hội đều dành cho những quán quân trong cuộc thi đấu giả lần này.

Lý Thế Dân phát huy thật rõ uy nghiêm cùng tài ăn nói của một đế vương, nói chuyện chúc mừng với từng quán quân một, làm không khí yến hội càng thêm náo nhiệt.

Đến phiên Kim Nhật Đông, lại nghe hấn tả oán:

- Thiên Khả Hãn bệ hạ, quy tắc trận đấu lần này ta không đồng ý, nếu không phải ngoài ý muốn, ta hấn phải lấy được ba mảnh kim bài mà không phải một. Mấy kẻ hỗn tạp trong đấu sức hay võ đấu đều không phải là đối thủ của ta, hơn nữa còn khiến quang vinh của ba mảnh kim bài đều bị một tiểu thí hài đoạt đi, ta thua không phục!

Lời này vừa nói ra, Lý Thế Dân cũng thoáng biến sắc.

Quán quân của đấu sức thì không nói, nhưng quán quân võ đấu chính là Hầu Quân Tập, Binh Bộ thượng thư Đại Đường, hiện giờ bị người ta nói thành hỗn tạp? Ngay cả Đỗ Hà cũng bị hấn nói thành tiểu thí hài!

Kim Nhật Đông này thật sự quá càn rỡ.

Quán quân đấu sức tổ thành niên chính là người của Đông Đột Quyết tên Ốc Khởi Mãi Lập Khắc không nhận được bật đứng lên, hướng Kim Nhật Đông tỏ vẻ nguyện lấy kim bài làm đồ cược tiếp tục so đấu một trận với hấn.

Bởi vì Hầu Quân Tập cần chuẩn bị nghi thức duyệt binh nên hiện tại không tham gia yến hội, vì vậy cũng không thể đứng ra giữ gìn tôn nghiêm của mình.

Nhưng những danh tướng Đại Đường như Uất Trì Kính Đức, Tô Định Phương đều đồng thời đứng dậy yêu cầu nguyện ý thay thế Hầu Quân Tập nhận khiêu chiến.

Đỗ Hà cũng cười nói:

- Tên mập, không bằng chúng ta thử xem một lần, dùng ba miếng kim bài của ta đổi miếng kim bài của người!

Đồng tử Kim Nhật Đông co rụt lại, hiện lên tia tham lam, hỏi:

- Lời này thật sự?

- Ở trước mặt hoàng thượng tuyệt không có giả dối!

Đỗ Hà híp mắt, trầm đình chặt sắt nói.

Lý Thế Dân thấy Kim Nhật Đông càn rỡ mà tức giận, nhưng trước mặt mọi người lại không tiện phát tác, vốn định ngăn cấm tình thế chuyển biến xấu, lại nghe Đỗ Hà mở miệng. Hấn biết rõ thái độ làm người của Đỗ Hà, biết hấn cũng không bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc, cũng muốn cho Kim Nhật Đông bị giáo huấn, cho hấn biết cái gì là tự cao tự đại, nhân tiện nói:

- Nếu hai vị đã có nhã hứng, trầm nguyện ý thay hai vị làm chứng!

Hấn vung tay lên, một nhóm thị vệ liền đi vào di chuyển bàn ăn khắp bốn phía, dọn chỗ trống cho bọn họ.

Kim Nhật Đông cười dữ tợn:

- Tiểu thí hài, người so cái gì?

Đỗ Hà thông dong cười:

- Là môn đấu vật mà người am hiểu nhất!

Lời vừa thốt ra, bốn phía đều chấn kinh.

Cần biết Kim Nhật Đông là quán quân đấu vật tổ thành niên, hơn nữa thân thể “mạnh mẽ” lực tráng, thể trọng chênh lệch giữa hai người tới ba trăm cân, Đỗ Hà chỉ như một đứa bé lại đòi đấu vật với hấn, đây quả thật là chuyện cười lớn trong thiên hạ!

Lý Thế Dân vốn thật tin tưởng Đỗ Hà, nhưng nghe hấn nói như vậy, thần sắc cũng biến đổi.

- Tiểu tử, người đây là muốn chết!

Kim Nhật Đông lộ ra nụ cười dữ tợn, tính khí của hắn vốn tự cao tự đại, tự cho mình như độc cô cầu bại, càng tham lam thành tánh. Lần này kim bài cuộc thi dừng giả chỉ có hai mươi mảnh thật quý giá, mỗi một mảnh đều bằng vàng ròng, hơn nữa điêu khắc cũng không giống nhau.

Tỷ dụ như kim bài lôi đài chiến tổ thiếu niên điêu khắc một vị thiếu niên lẳng không đá chân, tổ thành niên là một trung niên nhân lẳng không đá chân, chẳng hạn như kỵ chiến tổ thiếu niên điêu khắc một thiếu niên thúc ngựa giơ thương, tổ thành niên đương nhiên là một người trung niên giơ thương.

Mỗi kim bài đều xem như có một không hai, nếu đặt trong tay chính là bảo vật vô giá.

Cho nên Kim Nhật Đông tiếc rẻ vạn phần vì mất hai miếng kim bài, hiện giờ đối mặt hành động “tặng không” của Đỗ Hà, tất nhiên vô cùng vui mừng, về tham lam trong mắt bọn họ không sót chút gì.

Chỉ có nhóm bằng hữu thân thiết của Đỗ Hà lại tin tưởng mười phần, mỗi người đều vỗ tay ủng hộ, thúc giục Đỗ Hà lên giáo huấn hắn.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

150. Chương 150: Lực Đấu Cự Vô Bá

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa định đi tới, lại bị Uất Trì Kính Đức nắm lấy tay thấp giọng nói:

- Người phải cẩn thận một chút, ở trên lôi đài ta và hắn đã giao thủ, người này thật khó đối phó. Chẳng những thân thể trời sinh to lớn, hơn nữa còn có được lực lượng kinh người, vùng thịt tập trung tại thắt lưng, làm trọng tâm của hắn trĩu xuống dưới, hạ bàn thật cứng cố, rất khó đánh ngã. Đừng khinh thường hắn mập, nhưng động tác lại tương đối linh hoạt. Nếu để cho hắn đánh té xuống nhẹ sẽ gãy xương, nặng thì chết! Nếu như người khinh thường cẩn thận thiệt thòi lớn!

Trong trận chung kết Uất Trì Kính Đức giao thủ cùng Kim Nhật Đông, luận thực lực hắn cũng không thua Kim Nhật Đông nhưng ở một ngày trước hắn giao thủ cùng Tô Định Phương trong trận đấu kỵ chiến chung kết suốt hơn trăm hiệp, cuối cùng tuy rằng lấy được thắng lợi nhưng thể lực đã tiêu hao hầu như không còn. Nghỉ ngơi chỉ một đêm không đủ giúp hắn hoàn toàn khôi phục, hưởng chỉ tuổi tác hắn đã cao, vì vậy so về tuổi tác cũng đã thiệt thòi thật lớn.

Trải qua so đấu hắn biết được sở trường của Kim Nhật Đông, tuy hắn cũng không có bao nhiêu tình cảm cùng Đỗ Hà, nhưng buồn bực đáng về tự cao tự đại của Kim Nhật Đông, không xem ai ra gì, vì vậy hắn hi vọng Đỗ Hà có thể thắng lợi, tuy rằng trong lòng hắn cũng không dám ôm bao nhiêu hy vọng.

Đỗ Hà mỉm cười gật đầu:

- Đa tạ Uất Trì tướng quân, ta hiểu được.

Một câu “Uất Trì tướng quân” cũng làm vẻ mặt Uất Trì Kính Đức hiện lên vui vẻ.

Những lão tướng như bọn họ, tuy gọi họ là “lão tướng quân” xem như thật tôn trọng, nhưng bọn họ lại không vui vẻ, ngược lại chỉ gọi tướng quân lại có thể làm cho họ tìm lại cảm giác thời tuổi trẻ, Tần Quỳnh cũng là như thế.

Đỗ Hà đứng đối diện Kim Nhật Đông, hình thể của song phương thật chênh lệch, chẳng khác gì một người cùng một đầu voi đang đứng đối diện nhau.

Về mặt Đỗ Hà bình tĩnh, dù đối diện giao chiến với bất cứ đối thủ nào hắn vẫn giữ nguyên diễn cảm như thế, vô cùng bình tĩnh, như vậy càng có thể phát huy ra được thực lực cực mạnh nhất của mình, đây là điều mà Đỗ Hà nghiêm ngặt tuân thủ nhất khi luận võ.

Về mặt Kim Nhật Đông lại thật dữ tợn:

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng thắng được một ít tạp toái thì cho rằng mình giỏi lắm. Các người cứ từ từ xem cuộc vui đi, ta sẽ cho các người biết cái gì mới gọi là thực lực chân chính!

Về mặt hấn thật cuồng vọng, lời này cũng là nói với mọi người xung quanh.

Mọi người tham gia yến hội đều là những nhân vật thân mang tuyệt kỹ, một ít người ngạo khí nghe hấn nói như vậy cả nhóm đều tức giận nổi trận lôi đình.

Kim Nhật Đông xé y phục trên người, lộ ra một thân thịt béo, di chuyển cước bộ vô cùng trầm trọng đi tới trước mặt Đỗ Hà, thịt béo trên người còn phối hợp theo bước đi run lên bần bật, làm cho người ta cảm giác thập phần buồn nôn.

Bàn tay mập ú đặc ý chỉ vào mặt Đỗ Hà, còn làm ra tư thế cong tay như khoe khoang, lớn tiếng nói:

- Nhìn xem bộ dạng người như vậy, ở trong mắt ta so với cọng cỏ còn yếu, vũ kỹ công phu của các người chỉ là nói thừa, là lời nói dối mà kẻ ngu xuẩn không biết mà thôi. Công phu chân chính phải xem ở thân thể cùng lực lượng, giống như là ta. Bộ dạng thân hình chỉ bị gió thổi liền ngã, công phu có giỏi thể nào chỉ bắt quá là cái gỏi thêu hoa, các người, đều không được!

Về mặt hấn cuồng vọng tự tin, đối với bộ dạng đáng người của mình tựa hồ tràn ngập tự đắc!

Lý Thế Dân cùng những người có mặt nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nhìn thân thể Kim Nhật Đông chẳng khác gì tòa núi thịt, mỗi một động tác làm cho người ta có cảm giác như đang nhìn một con heo mập biết nói đang huênh hoang.

- Được rồi, đừng làm ghê tởm người khác, nhanh bắt đầu đi, người còn nói tiếp ta sẽ nôn mửa!

Về mặt Đỗ Hà thật ghê tởm, gặp qua vô số nhưng chưa từng gặp qua ai vô sỉ như vậy, mức độ hấn không biết xấu hổ thế nhưng so với da mặt dày nhất Đại Đường Trình Giảo Kim còn hơn hấn một bậc.

Về mặt khinh thường của Đỗ Hà chọc giận Kim Nhật Đông, Kim Nhật Đông cắn răng nói:

- Hảo tiểu tử!

Giống như tức giận đến khó thở, hấn nói một tràng điệu ngữ, bỗng ý có lẽ đang nói muốn suất Đỗ Hà thành thịt vụn.

Đỗ Hà nghe không hiểu nhưng biết hấn nói không có lời gì hay!

Đỗ Hà xoay người, thân thể thoáng nghiêng tới trước.

Mà Kim Nhật Đông lại chống hai tay xuống đầu gối, chân phải giẫm lên mặt đất, lại nâng chân trái giẫm lên lần nữa, bày ra tư thế đồ vật thủ nghênh địch nửa ngồi theo trung bình tấn. Theo hai lần giậm chân, mặt đất giống như bị chấn động rung lên hai lượt không ngừng.

Đường triều đầu vật không giống như đầu vật của thời hiện đại, lại giống như đồ vật.

Nói tới đồ vật đại đa số mọi người sẽ nghĩ tới đồ vật Nhật Bản đời sau, kỳ thật không giống. Đồ vật thời cổ xưng tổ vũ, khởi nguyên từ thời Hán Trung Quốc, do hai gã đại lực sĩ để trần thân trên, đấu sức lẫn nhau, kéo dài tới thời Tây Tấn Trung Quốc đã có danh xưng đồ vật. Các đời Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh, hoạt động đồ vật luôn luôn được thịnh hành.

Chẳng qua Đỗ Hà đối với việc này cũng không quá hiểu rõ, cho nên khi chế định trận đấu hấn dùng danh xưng đầu vật, theo Lý Thế Dân xem ra ý tứ của đầu vật cũng chính là đồ vật nên không sửa đổi. Đường nhiên thời đó dân phong dũng mãnh, căn bản không tồn tại quy tắc gì riêng biệt, chỉ cần đem đối phương đánh ngã chính là thắng lợi, không có kiểu làm ra vẻ như đồ vật Nhật Bản, lộ ra vẻ huyết tính hơn nhiều.

Người xung quanh thấy thế cũng không khỏi hoảng sợ, dù là đám bạn xấu rất có lòng tin với Đỗ Hà cũng không khỏi hiện ra vẻ lo lắng.

Bên chỗ ngồi của Khương tộc Dao Trì công chúa đang lo lắng, nội tâm không ngừng co rút lại.

Đỗ Hà thấy Kim Nhật Đông giậm chân cũng đã có uy thế như vậy, trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Tên heo mập này cũng có chút thực lực!

- Ngao!

Gọi Kim Nhật Đông là heo mập cũng không sai, hắn trực tiếp hét lên một tiếng chẳng khác tiếng heo bị chọc tiết, thân thể khổng lồ hướng Đỗ Hà vọt tới, đôi tay lại hướng ngực Đỗ Hà chụp tới.

Đỗ Hà không tránh né lao người lên đón, hai tay chụp lên cánh tay hắn, thế nhưng lại bị trượt tay, da thịt trên người Kim Nhật Đông giống như bôi lên một lớp mỡ thật dày, trơn nhớt vô cùng.

Kim Nhật Đông lại nắm trúng y phục của Đỗ Hà, trong lúc nhất thời Đỗ Hà chợt hiểu vì sao lúc đấu vật hay đô vật đều phải cởi bỏ quần áo.

Kim Nhật Đông cười lên dữ tợn, hô quát một tiếng:

- Đi chết đi!

Hắn trực tiếp đem Đỗ Hà ném bay ra ngoài.

Tất cả mọi người kinh hô bật dậy, làm sao nghĩ tới Đỗ Hà lại mất lý trí đi đấu lực cùng Kim Nhật Đông.

- Đỗ Hà!

Dao Trì công chúa hô thành tiếng, không dám tiếp tục nhìn, nhưng ngay lập tức nàng liền nghe được tiếng hoan hô nhiệt liệt, vội mở hai mắt ra đã thấy Đỗ Hà vững vàng đứng thẳng trên mặt đất.

Nguyên lai khi hắn bị Kim Nhật Đông ném ra ngoài, ở trên không trung còn dựa theo lực đạo của đối phương lẳng không lật người vững vàng hạ xuống mặt đất, cũng không bị té ngã như những người khác tưởng tượng.

Đỗ Hà cười nói:

- Tên heo mập, người chỉ có chút kỹ năng này sao?

Vẻ mặt hắn thật khiêu khích lẫn khinh thường.

Kim Nhật Đông tức giận, lần thứ hai lại gào lên một tiếng, hướng Đỗ Hà phóng tới, ôm hai cánh tay Đỗ Hà, lại như ném dây thừng bắt chiến mã, đem cả người hắn lẳng không quay tròn!

Mọi người lại lần thứ hai phát ra trận kinh hô.

Kim Nhật Đông quay Đỗ Hà trên không suốt hơn mười vòng, lúc này mới đem hắn hướng ngay cột trụ trong điện ném tới.

Còn chưa chờ người chung quanh kịp phản ứng, Đỗ Hà lại giống như hầu tử hai chân giẫm lên cột trụ dùng sức giẫm tới, xoay người, thật tiêu sái lộn mèo quay về giữa sân.

- Chắc chắc chắc chắc...

Đỗ Hà lắc lắc đầu, trong miệng phát ra thanh âm kỳ quái.

Kim Nhật Đông lại bị hắn chọc giận lần nữa, trong miệng phát ra tiếng “ngao ngao” gầm rú, thấy Đỗ Hà vẫn xem thường sự tồn tại của hắn, trong mắt lộ ra hung quang vội tiến lên, lại ôm Đỗ Hà ném xuống.

Hắn muốn dùng thể trọng của mình áp Đỗ Hà bên dưới thân thể.

Cận kề cơ ngực trơn bóng đầy mỡ của Kim Nhật Đông đã làm Đỗ Hà cảm giác ghê tởm muốn phun, vừa phát hiện ý đồ của hắn liền vội vàng dùng ngón tay ấn chứa nội lực lướt qua khuỷu tay Kim Nhật Đông bắn ra.

Mặc cho thịt mỡ trên người Kim Nhật Đông dày thế nào, lực phòng ngự mạnh mẽ ra sao, nhưng khi huyết Ma Kinh bị công kích cũng không chịu nổi liền buông lỏng hai tay đang ôm chặt Đỗ Hà.

Lúc này thân thể Kim Nhật Đông đã áp xuống dưới, Đỗ Hà điểm nhẹ mũi chân, thân mình lách ra thối lui ra sau, rời khỏi Kim Nhật Đông.

Kim Nhật Đông dĩ nhiên đã phát hiện Đỗ Hà biến mất, nhưng cũng không cách nào cản được tốc độ thân thể té sấp xuống, lập tức ngã ầm lên mặt đất.

Lòng chơi đùa của Đỗ Hà nổi lên, liền tiến lên đem hông ngồi lên trên đầu Kim Nhật Đông, hai chân giống như hài tử chơi đùa nước, không ngừng giẫm lên một thân thịt béo bên dưới.

Một thân thịt béo bên dưới không ngừng bị nhồi như sóng gợn, vô cùng thích thú.

Lý Thế Dân lắc đầu cười khở, trái tim đã hoàn toàn buông lỏng xuống. Đồng thời hắn cũng cảm thấy Đỗ Hà làm có chút quá đáng, nhưng là do Kim Nhật Đông vô lễ trước, huống chi Đỗ Hà đã làm, hắn còn muốn ngăn cản cũng không kịp, đành dứt khoát vui vẻ quan sát mà không ngăn cấm.

Dao Trì công chúa tươi cười rạng rỡ, tiếng cười khanh khách như chuông bạc.

Về phần đám bằng hữu của Đỗ Hà càng cười sảng khoái, nhất là Phòng Di Ái, tiếng của hắn lớn nhất, vang vọng cả đại điện.

Hai tay của Kim Nhật Đông chống mạnh trên mặt đất, mượn lực đứng lên, hất Đỗ Hà xuống dưới.

- Tên tiểu tử, gia gia muốn giết người!

Kim Nhật Đông bị nhục nhã, giận như điên, rít gào quay mặt nhìn Đỗ Hà, ánh mắt tràn đầy tơ máu.

- Có bản lĩnh thì tới đi! Ta cho ngươi ba chiêu, lần này cho ngươi ngã!

Đỗ Hà tràn đầy tự tin cười nói.

Kim Nhật Đông giẫm mạnh lên mặt đất, mở hai tay như ngọn núi lớn hướng Đỗ Hà ập tới.

Giờ khắc này Đỗ Hà lại làm ra động tác ngoài ý muốn mọi người, hắn mở ra hai tay, cùng hai tay Kim Nhật Đông giao quần một chỗ, sau đó thoáng khom người, toàn thân đỉnh về phía trước, không ngờ là cùng đối phương đấu lực.

Lực lượng của Kim Nhật Đông còn mạnh hơn trâu, mà sức của Đỗ Hà nói ra thật mất mặt, song phương cũng không cùng chung một cấp bậc.

Cùng núi thịt như Kim Nhật Đông đấu sức, chẳng lẽ Đỗ Hà phát điên? Cơ hồ tất cả mọi người đều đang hoài nghi.

Đỗ Hà lại bị đối phương ủi tới, giống như không chịu nổi lực lượng của đối phương, lui ra sau mười bước nhưng lại đột nhiên ngừng hẳn không nhúc nhích.

Nguyên lai một cước của Đỗ Hà đang chống lên cửa đại điện, ngăn được lực đạo lui về phía sau của hắn.

Đỗ Hà đem lực lượng rót vào trong tay chân, mượn dùng lực cánh cửa đối kháng lực lượng của Kim Nhật Đông.

- Ngươi cũng không có gì hơn vậy đi?

Đỗ Hà còn rút được thời gian mỉm cười nói một câu.

Kim Nhật Đông đại khái còn không ngờ Đỗ Hà nhìn qua yếu ớt như cọng cỏ lại có được “thần lực” như thế, có thể chịu được cự lực của mình. Hắn cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu chiến, lập tức không nhịn được rống lên một tiếng, dùng hết lực lượng toàn thân ủi về phía trước, thế phải hất té Đỗ Hà.

Ngay trong lúc hắn vừa bùng nổ, Đỗ Hà chợt quát:

- Ngươi có thể đoạt giải quán quân là vì không gặp được Đỗ Hà này!

Đỗ Hà đột nhiên đem lực lượng đẩy về phía trước kéo ngược ra sau, nắm lấy cánh tay béo mập của Kim Nhật Đông, một chân đạp lên mu bàn chân hắn, ném ngược ra sau lưng mình.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

151. Chương 151: Bi Kịch Của Người Cao Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kim Nhật Đông bị Đỗ Hà ném ngã, toàn lực mạnh mẽ ngã về phía trước, cộng thêm lực ném bất ngờ, khiến thân hình cao lớn của Kim Nhật Đông mất khống chế bay nhào về phía trước, hai chân cách mặt đất, lưng đập mạnh xuống, khiến mặt đất run rẩy như địa chấn.

Thế trọng càng lớn thì lực ngã càng nặng, nếu một đứa trẻ khoảng 40 cân ngã xuống như vậy, có thể chỉ bị thương nhẹ, nhưng phía sau có thêm một lực ném 400 cân áp xuống thì thế trọng cực lớn đủ khiến bản thân bị đè nát.

Kim Nhật Đông bị lực ném bất ngờ của Đỗ Hà tác động, thân thể ít nhất bay ra hơn một trượng, hất toàn lực vọt tới phía trước, cộng thêm lực ném của Đỗ Hà và trọng lực của thế trọng gần 400 cân, ba trọng lực kết hợp với nhau, làm cho Kim Nhật Đông đập mạnh xuống đất, xương cốt trên người đều bị nát vụn, trực tiếp hôn mê.

Tất cả mọi người ngây người sững sờ hồi lâu, sau đó mới nghe thấy đám hảo hữu của Đỗ Hà nhất tề hoan hô, mới nhận rõ sự thật, mọi người đều lộ ra thần sắc chấn động. Mặc dù Kim Nhật Đông là người cuồng vọng, tự cao tự đại, nhưng thực lực của hắn lại rõ như ban ngày, nhưng hôm nay hắn lại bị Đỗ Hà đánh bại như vậy, tất cả đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Lý Thế Dân cũng lắc đầu tán thưởng, kêu mấy người đem Kim Nhật Đông xuống dưới.

Đỗ Hà đánh bại tên gia hỏa cuồng vọng Kim Nhật Đông, khiến không khí yến hội càng náo nhiệt.

Nhất là người đại thắng Đỗ Hà càng được tất cả mọi người nâng cốc mời rượu.

Đỗ Hà cũng không cự tuyệt người nào, cho đến tận đêm khuya mới từng người tản đi.

Đỗ Hà trở lại phủ Thái Quốc Công, nhớ tới chuyện trong yến hội hôm nay, phân phó gia đình ngày mai đến dịch quán lấy kim bài của Kim Nhật Đông. Đỗ Hà thật ra cũng không tham lam kim bài của Kim Nhật Đông, nhưng Kim Nhật Đông thật sự cuồng vọng, khiến người người cảm phẫn, mặc dù mình không muốn, làm hòn đá cản trên tay chơi cũng tốt, sao có thể tiện nghi cho hắn.

Hôm sau, Đỗ Hà lại bất ngờ nhận được hồi báo, nói từ sáng sớm Kim Nhật Đông đã một mình thu thập hành trang vội vàng rời đi!

Đỗ Hà nghe thấy cũng giật mình, không nhận được cười phá lên, cũng không nghĩ ra Kim Nhật Đông vì một khối kim bài mà bất chấp thể diện quốc gia chạy trốn, thuận miệng hỏi:

- Vậy sứ giả Cao Ly thì sao?

- Sứ giả Cao Ly chưa rời đi, nhưng hắn cũng không biết chuyện Kim Nhật Đông chạy trốn, tỏ vẻ đây chỉ là hành vi cá nhân của hắn, không đại diện cho Cao Ly.

Gia đình thành thật trả lời.

- Thua không nhận nợ, bọn chúng đúng là đức hạnh.

Đỗ Hà xem thường nói, cũng không để ý. Một khối kim bài, xác thực không đáng để hắn điều động binh lực.

Thời gian đại duyệt binh được xác định vào đầu tháng ba, nghĩa là còn thời gian mười ngày.

Quá trình cơ bản gần như đã xong, chỉ còn tụ tập binh mã, chuẩn bị trang bị.

Đỗ Hà ngoại trừ gấp rút luyện tập quân bị, cũng không có chuyện gì khẩn cấp.

Bởi vì thi đấu dừng giả kéo dài liên tục mấy tháng khiến thần kinh căng thẳng, lúc này hắn cũng muốn vui vẻ thoải mái, vào hoàng cung giao phó lại chuyện luyện binh, quyết định thả lỏng tinh thần, đi dạo xung quanh.

Khi tiến vào chợ phía tây Trường An, Đỗ Hà dắt ngựa suy tư nên mua mấy thứ gì đó tặng cho Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn. Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ keo kiệt chuyện mua quà cho mỹ nhân.

Khi đang đi trên đường, Đỗ Hà bất chợt nghe thấy phía trước có những tiếng la hét ầm ĩ, mơ hồ còn nghe thấy thanh âm quen thuộc đang tranh cãi ầm ĩ với một đám người nào đó, tựa hồ đang tranh chấp cái gì.

Người Trung Quốc từ trước đến nay thích nhất là tham gia náo nhiệt, một đám người tụ tập trên đường cái, cũng không biết rút cuộc là xảy ra chuyện gì.

Đỗ Hà hiếu kỳ lách vào trong, vừa nhìn vào đã nhất thời nhếch miệng bật cười: Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là một khối thịt béo như heo, không phải là ai khác, mà chính là Kim Nhật Đông.

Chẳng qua hiện giờ hình dạng của hắn có vẻ thô thảm, hai tay hai chân bị trói cột vào nhau, một cây gậy gỗ cắm vào giữa hai tay hắn, hai người dân trắng kiện khiêng cây gỗ nhắc hắn lên giống như khiêng heo.

Hắn cưỡi trần, trên người và mặt tím xanh, tựa hồ bị người ta hung hăng đánh cho một trận, lơ lửng trên không trung kêu gào như heo.

Đỗ Hà lại nhìn hai người tranh chấp, thần sắc cũng bất giác khê động. Thật trùng hợp, lại là người quen!

Hai bên tranh chấp: Một bên là đám người dị tộc ăn mặc kỳ quái, nhìn trang phục của bọn họ không khó nhìn ra đó là người Cao Ly. Một người khác là Lăng Thần Băng, ý đồ sẵn sàng đến góp sức cho Đỗ Hà, hiện giờ đang được Đỗ Hà an bài làm quản gia quản sự ở đất phong.

Bọn họ tranh giành rồi bời, Lăng Thần Băng nói Kim Nhật Đông khinh thường pháp luật, cần đưa đến châu phủ, tiếp nhận thẩm vấn. Còn đám người Cao Ly lại nói Kim Nhật Đông là người Cao Ly, nếu mang hắn đi sẽ ảnh hưởng đến thể diện của Cao Ly. Hai bên nói chuyện với nhau cũng không hòa thuận, đám người Cao Ly tựa hồ có ý đồ động thủ.

- Sao vậy, xảy ra chuyện gì?

Đỗ Hà âm trầm đi tới, đại thể cũng hiểu đại khái, biết Kim Nhật Đông đã gây ra chuyện gì đó trên đất phong của hắn.

Nhưng nguyên do kỹ càng lại không rõ ràng.

Lăng Thần Băng nhìn thấy hắn đi tới, thần sắc vui vẻ, vội vàng khom người nói:

- Thần Băng bái kiến đại nhân!

Nhóm người Cao Ly hiển nhiên cũng nhận ra Đỗ Hà, thần sắc khê biến.

Một người vội vàng tiến lên trước vấn an, khó xử chỉ vào Kim Nhật Đông, hy vọng Đỗ Hà có thể bỏ qua.

Đỗ Hà khê hừ nói:

- Đợi sau khi ta hiểu rõ nguyên do sẽ suy nghĩ đến việc này!

Hắn có lòng muốn chinh đốn nhóm người Cao Ly, ý bảo Lăng Thần Băng lớn tiếng kể lại chuyện xảy ra, để cho mọi người bình luận.

Lăng Thần Băng là người thông minh, lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Đỗ Hà, lúc này liền cao giọng tỉ mỉ kể lại chuyện đã xảy ra:

- Hôm nay người Cao Ly tên là Kim Nhật Đông này...

Hắn sợ người xung quanh không biết Kim Nhật Đông là người Cao Ly liền nói đi nói lại từ “Cao Ly”.

Mấy người Cao Ly biến sắc, nhưng Đỗ Hà đứng bên cạnh nên bọn chúng nào dám vọng động, chỉ có thể âm trầm đứng đó.

Lăng Thần Bằng nói tiếp:

- Hôm nay Kim Nhật Đông không biết tại sao, vội vàng tới tửu quán Vạn Niên của huyện Vạn Niên dùng cơm. Tên này béo như heo, tham ăn cũng như heo, một hơi ăn hết hai mươi cái bánh bao, cộng thêm năm cân thịt, tổng cộng là 32 đồng, chưởng quầy thấy hắn là bằng hữu nước ngoài, đặc biệt chỉ lấy của hắn 30 đồng. Nhưng tên này lấy ra một lượng bạc, số tiền lớn như vậy, chưởng quầy làm sao trả lại được. Tên Kim Nhật Đông này giở trò, nói không phải hắn không trả tiền, mà là chưởng quầy không không có tiền trả lại. Vì vậy, muốn ăn cơm chùa, trực tiếp rời đi.

Lúc này về mặt Lăng Thần Bằng lại đầy ai oán:

- Chưởng quầy làm sao có thể thả hắn đi. Kết quả, kết quả.... Kim Nhật Đông giận dữ, đá bay chưởng quầy ra ba thước, hôn mê tại chỗ.

Khi hắn nói tới đây, về mặt đầy oán giận.

Đỗ Hà cũng thầm tức giận, dân chúng xung quanh lòng đầy căm phẫn, nhao nhao quát mắng:

- Đúng là người Cao Ly không biết xấu hổ, ăn cơm chùa cũng không sao, còn đánh người, làm gì có đạo lý như vậy.

Đám người Cao Ly xấu hổ chỉ muốn tìm một cái hố chui xuống.

Lăng Thần Bằng lại nói:

- Tiểu nhị trong tửu quán nhìn thấy chưởng quầy, đồng loạt tiến lên nói lý lẽ, hắn dựa vào công phu bản thân, tung quyền cước liên tiếp đánh ngã mấy người. Hơn nữa tửu quán suýt nữa còn bị hắn phá hủy. Người trong thôn chúng ta chúng ta bất bình, đồng loạt xông lên bắt hắn, định mang hắn đến phủ nha đòi công bằng, nhưng đám người Cao Ly này lại không để chúng ta đến phủ nha. Mọi người nói có đạo lý hay không!

Lăng Thần Bằng vung tay hô to.

Hơn trăm người đứng vây quanh đồng loạt kêu lên phản đối.

Thanh thế này tựa hồ khiến cho đám người Cao Ly khiếp hãi, nào dám xen vào nữa, vội vàng chui ra chạy trốn!

Trải qua chuyện này, thể diện của người Cao Ly chỉ sợ mất hết.

Kim Nhật Đông cao giọng kêu cứu, biểu lộ hối hận muốn chết.

Kim Nhật Đông vốn là kẻ tham lam, ý nghĩa của kim bài không chỉ là danh vọng, mà còn có giá trị, lợi ích, chỉ cần bán kim bài đi, hơn nữa đời hắn không phải lo lắng cuộc sống. Đối mặt với hấp dẫn như vậy, hắn làm sao cam lòng giao kim bài cho Đỗ Hà, suy đi nghĩ lại quyết định mang theo kim bài bỏ trốn.

Khi cửa thành vừa mở, Kim Nhật Đông đã ra khỏi cửa đông thành Trường An, ý định quay về Cao Ly, nhưng nghĩ lại, lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cho rằng Đỗ Hà nhất định sẽ phái người đuổi theo, vì vậy rẽ về hướng nam, ý định quanh co vòng vèo quay về Triều Tiên.

Không ngờ tràng diện chờ đón hắn lại là bi kịch!

Nếu đi phía nam chắc chắn phải đi qua huyện Vạn Niên, mà bộ phận thổ địa của huyện Vạn Niên lại là đất phong của Đỗ Hà.

Khi Kim Nhật Đông rời đi quá gấp gáp, chưa kịp ăn cơm, đồng thời chỉ mang theo tiền lớn, không có tiền lẻ. Chưởng quầy không trả lại được, tính tình lại bộc phát, dứt khoát đòi ăn cơm chùa. Chưởng quầy thương kéo hắn, không may đụng phải vết thương ở lưng, vì vậy hắn mới tức giận xuống tay mạnh như vậy.

Vì vậy chọc nhiều người tức giận, hắn thân thể khỏe mạnh, võ nghệ cao cường, những người xông vào đều không làm gì được hắn.

Lăng Thần Bằng với tư cách quan sự chạy tới, thấy không có người nào là đối thủ của Kim Nhật Đông, vô cùng lo lắng, nhưng thấy Kim Nhật Đông thân thủ ngốc nghếch, chợt nghĩ ra diệu kế, phân phó mọi người lấy gạch đá ném hắn.

Thân thể Kim Nhật Đông vốn linh hoạt, nhưng trên lưng bị thương, nếu vận động quá mạnh sẽ liên lụy thương thể, đau đớn vô cùng.

Hơn trăm người dùng gạch đá nện hấn, khó tránh khỏi đánh trúng lưng hấn, khiến vết thương tái phát, đau đớn mê man, vì vậy nhanh chóng bị mọi người bắt được.

Lúc này, thị vệ tuần phố cũng chạy tới, Đỗ Hà biểu thị thân phận, nói rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Thị vệ cũng không làm khó, chỉ kêu mọi người giải tán, không bị đường đi, để tránh gây tắc nghẽn.

Dưới sự dẫn dắt của Đỗ Hà, dân chúng huyện Vạn Niên mang Kim Nhật Đông lên phủ nha.

Đỗ Hà, con trai của Tể tướng đương triều, hiện tại đang được Lý Thế Dân vô cùng trọng dụng tìm đến, Châu phủ Trưởng sử cũng không dám lãnh đạm, vội khai đường thăm vấn, chứng cứ vô cùng xác thực, Kim Nhật Đông cũng không thể nào chống chế, chỉ có thể nhận tội.

Châu phủ Trưởng sử cũng căn cứ tình huống thực tế đưa ra phán quyết công bằng, lại kêu hấn bồi thường tiền thuốc men cho người bị thương, đồng thời còn giam cầm hấn ba tháng.

Đỗ Hà cũng thuận lợi đòi lại được kim bài quán quân từ trên tay hấn.

Nhìn thân thể thảm hại của Kim Nhật Đông, Đỗ Hà thở dài nói:

- Sớm biết hôm nay thì hà có gì lúc trước còn cảm khái như vậy, thấy người khác gặp nạn mà hả hê, đúng là gieo nhân nào gặp quả ấy.

Đỗ Hà cầm kim bài trong tay, cùng Lăng Thần Bằng rời khỏi phủ nha.

Đỗ Hà hỏi tình hình gần đây của huyện Vạn Niên, Lăng Thần Bằng thành thật bẩm báo, còn nói:

- Mọi chuyện Thần Bằng đã hoàn thành chu tất, nếu đại nhân có thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể đến kiểm tra.

Đỗ Hà cũng cảm thấy bản thân nên có trách nhiệm với đất phong của mình, lập tức theo bọn họ quay về huyện Vạn Niên.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

152. Chương 152: Đến Thanh Lâu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà theo Lăng Thần Bằng đi tới huyện Vạn Niên. Trước tiên Đỗ Hà tới tửu quán bị liên lụy điều tra, đúng như hấn dự đoán, tửu quán cũng không bị tổn hại quá lớn, chỉ là khi đánh nhau, bàn ghế bị xô đổ, khi Lăng Thần Bằng miêu tả có hơi phóng đại.

Chưởng quỹ cũng chịu chút tổn thương, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, nguyên nhân chủ yếu vẫn do đụng phải vết thương trên lưng của Kim Nhật Đông.

Đỗ Hà giao lại toàn bộ số tiền quan phủ phán cho bọn họ, để cho bọn họ tự xử lý.

Đỗ Hà đích thân quan tâm đến chuyện nhỏ như vậy khiến chưởng quầy và đám người bị hại đều cảm thấy cảm động.

Đỗ Hà ân cần hỏi han dân chúng, trấn an bọn họ rồi mới cùng Lăng Thần Bằng đến nhà hấn.

Nhà của Lăng Thần Bằng là một ngôi nhà tranh đơn sơ trong huyện.

Căn nhà đơn sơ nhưng gọn gàng sạch sẽ, bên trong bài trí chỉnh tề, Đỗ Hà nhìn thấy mà không ngừng gật đầu, tận đáy lòng âm thầm tán thưởng: Hẳn có thể nhìn ra phẩm hạnh của một người từ cuộc sống sinh hoạt của người đó.

Trong nhà Lãng Thần Bằng gọn gàng, sạch sẽ như vậy đủ thấy hẳn hành sự chăm chú nghiêm cẩn, là nhân vật đáng tin cậy.

Lãng Thần Bằng kêu Đỗ Hà an vị, lấy từ trên giá sách một cuốn sổ, đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà ngồi trên ghế tiếp nhận cuốn sổ, chăm chú đọc qua. Tổng cộng có mười trang giấy, hẳn trước sau đọc qua ba lượt. Trên cuốn sổ ghi lại tất cả những khoản thiếu hụt, hai mươi ngân lượng Đỗ Hà đưa cho hẳn để mở rộng sinh kế cho lãnh địa đã được dùng sạch sẽ, không còn một đồng.

Phải biết rằng hai mươi ngân lượng tương ứng với tám vạn nhân dân tệ đời sau.

Lãng Thần Bằng đảm nhiệm chức quản sự chưa đến hai tháng đã tiêu dùng hết tám vạn nhân dân tệ, nếu là người thường nhất định sẽ mắng hắn là tên phá gia bại sản.

Nhưng thần sắc Đỗ Hà vẫn tỏ ra bình thản, trên cuốn sổ ghi chép rất rõ ràng những khoản chi dùng của hai mươi ngân lượng, mỗi một đồng đều được Lãng Thần Bằng dùng vào chỗ cần thiết, tạo ra cải cách không nhỏ trong huyện.

Mỗi một hạng mục cải cách đều vì cuộc sống của dân chúng, làm thế nào để dân chúng tiện lợi hơn, làm thế nào để dân chúng phú cường hơn, Đỗ Hà chỉ cần xem thế là đủ, cảm thấy mình đã không chọn nhầm người.

Hắn là địa chủ, địa chủ có hai cách kiếm tiền: Đơn giản nhất chính là bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, kiếm tiền như vậy là nhanh nhất, đương nhiên cũng nguy hiểm nhất. Một cách khác chính là cải thiện dân sinh, một khi dân chúng phú cường, kiếm được nhiều tiền, tô thuế hẳn thu được đương nhiên cũng nhiều lên. Đây chính là chuyện lợi người lợi mình. Mặc dù trên sổ sách thượng thoát nhìn đều là những khoản thiếu hụt, nhưng những khoản thiếu hụt này đều là đầu tư, hơn nữa còn là đầu tư rất thông minh. Ví dụ như trong hai mươi lượng bạc, đã có mười lượng là dùng để đào kênh dẫn nước. Sau tết âm lịch là giai đoạn cày bừa vụ xuân, Lãng Thần Bằng đã động viên dân chúng, dẫn một nhánh sông vào ruộng, tưới tiêu 300 mẫu ruộng. Nếu không có gì bất ngờ, năm nay 300 mẫu ruộng này tất nhiên sẽ thu hoạch lớn, cuối năm kết toán, số tiền đầu tiên đương nhiên sẽ lấy về cả vốn lẫn lãi.

Số tiền còn lại cũng được dùng ở những nơi mấu chốt, như sửa đường, lọc nước bẩn....đều là những chuyện không thể thiếu tiền.

Mới hơn hai tháng ngắn ngủn, Lãng Thần Bằng đã có thành tựu như vậy, quả nhiên rất cao minh, Đỗ Hà lập tức cười nói:

- Kể từ hôm nay, ta chính thức giao phần lợi tức cá nhân cho người quản lý.

Lãng Thần Bằng cũng không cảm giác bất ngờ, ung dung cười nói:

- Thần Bằng tạ ơn đại nhân.

Đỗ Hà nhìn hắn nói:

- Hình như ngươi không thấy kinh ngạc, cũng không thấy lo lắng?

Lãng Thần Bằng tự tin đáp:

- Nếu đại nhân không nhìn ra mấu chốt của cuốn sổ này, chỉ có thể nói rõ đại nhân là người không biết nhìn xa trông rộng, nếu đại nhân nhìn ra mấu chốt của cuốn sổ, lại không dùng tại hạ, cũng chỉ có thể nói đại nhân không biết dùng người. Nếu đại nhân thật sự là một trong hai loại người trên, tại hạ đi theo đại nhân cũng không thể nào tạo dựng sự nghiệp, chỉ bằng rời đi. Hiện giờ đại nhân đồng ý trọng dụng tại hạ, có thể thấy năng lực của tại hạ đã được đại nhân công nhận, đương nhiên cũng không cần kinh ngạc.

Đỗ Hà mỉm cười:

- Nói rất đúng, nếu không trọng dụng một nhân tài như ngươi, đương nhiên ta là một kẻ tài trí tầm thường.

Lần này ta sẽ chi cho người 50 ngân lượng, người dựa vào suy nghĩ của mình tiếp tục cải cách, đừng sợ thiếu, nhưng phải đưa cho ta sổ sách rõ ràng.

- Được!

Lăng Thần Bằng tràn đầy tự tin trả lời.

- Người hãy đi cùng ta đến trong huyện, đây là lần đầu tiên ta có cơ hội đi xem đất phong của mình.

Đỗ Hà đứng dậy, bước ra khỏi nhà.

Lăng Thần Bằng đi theo sau lưng, giới thiệu với hân dân chúng của đất phong.

Đỗ Hà được phong làm Huyện tử, thực tế chỉ quản lý trăm hộ nhân khẩu, cho nên phạm vi đất phong cũng không lớn, vừa vặn là một thôn lớn, nhưng cũng may nằm gần Trường An, ảnh hưởng không khí phồn hoa của Trường An, vì vậy dân chúng tương đối sung túc.

Từ đầu thôn đi vào cuối thôn chỉ trong giây lát là đến.

Một lão bà đi tới, cầm trong tay hai quả táo cười nói:

- Thần Bằng à, năm nay cây táo sau vườn của bà thu hoạch nhiều, cho người với bằng hữu mỗi người một quả, các người cầm ăn.

Lăng Thần Bằng đưa tay tiếp nhận cười nói:

- Cám ơn bà, nhưng bà nhầm người rồi, vị này chính là Đỗ Hà, Đỗ đại nhân của chúng ta.

Lão bà nghe xong lộ ra vẻ cả kinh, từ trước tới nay dân chúng đều rất sợ hãi quan viên, huống chi đây là lần đầu tiên Đỗ Hà xuất hiện, hoàn toàn không biết đối phương là người tốt hay xấu.

Lăng Thần Bằng nói:

- Bà đừng sợ, Đỗ đại nhân làm nhiều chuyện tốt cho thôn chúng ta như vậy, há lại là người xấu?

Lão bà giật mình, lập tức cũng mỉm cười nói:

- Thì ra ngài chính là Đỗ đại nhân. Lão bà này càn rỡ thô lỗ rồi. Nhờ phúc của đại nhân, ba mẫu đất của nhà ta đều được tưới nước, năm nay chắc chắn thu hoạch tốt! Để bà trở về, lấy thêm mấy quả táo cho ngài nếm thử.

Đỗ Hà cười nói:

- Không làm phiền bà, quả táo này của bà ta nhận, bà bận việc thì cứ đi đi, đừng để ý đến chúng ta.

Hắn lấy quả táo trong tay Lăng Thần Bằng ăn ngon lành, quả táo hơi chua nhưng vẫn rất ngon.

Lão bà thấy Đỗ Hà hiền hòa như vậy cũng mỉm cười rời đi. Hai người tiếp tục đi lên phía trước, trên đường đi thấy rất nhiều thôn dân qua lại chào hỏi Lăng Thần Bằng, Đỗ Hà cười nói:

- Ta không nhìn ra, người còn rất được lòng mọi người?

Lăng Thần Bằng đáp:

- Ở đây đều là bà con đồng hương, bình thường có khó khăn thì giúp đỡ lẫn nhau, quan hệ tình cảm thân thiết.

Sau này lại nhờ ơn đại nhân, giúp đại nhân làm mấy chuyện lợi dân lợi mình, lại càng được mọi người ủng hộ. Đại nhân ít đến đất phong, cho nên mọi người còn xa lạ, mới cảm thấy sợ hãi như vậy. Nhưng sau khi bọn họ biết đại nhân là người thế nào, đương nhiên sẽ không như vậy nữa.

Đỗ Hà minh bạch đạo lý trong đó, cũng không nhiều lời.

- Chúng ta đến đất phong xem đi, ta muốn nhìn xem thành quả lớn nhất trong hai tháng qua của người!

Đỗ Hà tiếp tục quan sát đất phong, đi đến những mẫu ruộng gần đó, nhìn kênh đào Lăng Thần Bằng đưa tới cũng liên tục tán thưởng.

Khi đi đến chỗ sâu nhất dưới chân núi, đập vào mắt Đỗ Hà chính là một vùng trà xanh mơn mớn, rộng chừng năm mươi mẫu.

Đỗ Hà giật mình, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này là thế nào?

Lăng Thần Bằng cũng lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết nhiều về cây trà, chỉ nhớ khi ta còn bé mẫu thân từng nói có một thương nhân bán trà từng nói nơi này thích hợp trồng trà nhất, vì vậy khai khẩn trồng trà, nhưng sau này trà thương đó bệnh chết, mảnh đất này lại nằm dưới chân núi, hơn nữa thổ nhưỡng cũng không tốt vì vậy không có ai quan tâm, chỉ là không biết tại sao, những cây trà này càng ngày càng tốt, khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Đỗ Hà khẽ gật đầu, cũng không nói gì.

Đang muốn phản hồi, đã thấy La Thông từ xa giục ngựa đi đến, trong tay còn dẫn con ngựa hấn để lại cho Lăng Thần Bằng.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà hỏi.

- Đi theo ta.

La Thông nhảy xuống ngựa, lập tức kéo hấn ra bên ngoài.

- Đi đâu?

- Đến thanh lâu.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

153. Chương 153: Tiểu Bá Vương Động Tình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Khi La Thông nói ra hai chữ “thanh lâu”, Đỗ Hà như nhìn thấy heo mẹ leo cây, há mồm kinh ngạc.

Theo hấn biết, La Thông là người cao ngạo, giữ mình trong sạch, rất bài xích phồn hoa của Trường An.

Phòng Di Ái, Trình Xử Lượng là khách quen của thanh lâu cổ viện, cũng thường xuyên đề nghị dùng thanh lâu kỹ viện làm nơi dừng chân của bọn họ, nhưng mỗi lần đưa ra, La Thông đều là người đầu tiên đứng ra phản đối, tỏ vẻ mình là nam nhân tốt, tuyệt đối không vào những nơi thế này.

Hôm nay lại vội vàng kéo hấn đến thanh lâu, chuyện này thật sự khiến Đỗ Hà cảm thấy khó hiểu:

- Đến thanh lâu làm gì?

La Thông lo lắng nói:

- Lên ngựa trước rồi nói sau!

Đỗ Hà kêu Lăng Thần Bằng cứ đi lo việc, xoay người lên lưng ngựa, phi như bay đuổi theo La Thông.

Trên đường đi Đỗ Hà không ít lần tìm hiểu nguyên do, nghi hoặc kêu La Thông giải thích.

La Thông đỏ mặt, thở dài nói:

- Thanh Liên biết Ngu Tử Linh chứ?

Đỗ Hà giật mình, nhú mào, suy nghĩ một lát nói:

- Hình như bọn Di Ái đã từng nói qua, nói trong số “Hoa khôi Trường An” có một người tên là Ngu Tử Linh, không biết có đúng không, dù sao ta cũng chưa từng đến nơi đó.

La Thông trợn mắt nhìn hần, trước khi Đỗ Hà mất trí nhớ, phủ đệ của hần không phải ở thanh lâu kỹ viện hay sao, chuyện này ai cũng biết, nói chưa bao giờ đến kỹ viện, không phải là dọa người sao!

Đỗ Hà hiểu rõ hàm nghĩa trong ánh mắt La Thông, bất kể nói thế nào hần cũng vác trên mình oan ức này, cũng không giải thích, thúc giục La Thông nói chính sự.

La Thông cũng trở lại chuyện chính nói:

- Ngu Tử Linh chính là hậu nhân của danh môn, tổ tiên là Đại tướng Tùy triều Ngu Khánh Tắc.

Đỗ Hà cũng lộ ra vẻ mặt rung động, Ngu Khánh Tắc chính là danh tướng Tùy triều, văn võ song toàn, nhờ đại phá Đột Quyết mà uy chấn thiên hạ, từng là người đứng thứ hai trên triều đình nhà Tùy, được phong là Đại Tướng quân, nhiều lần đảm nhiệm các chức vị quan trọng như Nội Sử giám, Lại bộ Thượng Thư, Kinh triệu duẩn, địa vị chỉ kém hơn Cao Dĩnh, nhưng cuối cùng vì công cao chấn chủ bị Tùy Văn Đế sát hại, cho nên gia đạo sa sút.

Kỹ nữ thời cổ đại và hậu thế hoàn toàn khác nhau, cũng không phải loại nữ nhân bán thân xác kiếm sống, mà là nữ nhân chuyên biểu diễn ca múa. Loại người này thường thường đều là hậu nhân của danh môn, từ nhỏ đã quen cầm kỳ thi họa, chỉ vì thế gia sa sút, không thể tiếp tục, bắt buộc phải dẫn thân vào thanh lâu.

Trong đó có những người vô cùng xuất sắc giống như minh tinh đời sau, được mọi người ái mộ, nhưng do từ nhỏ được giáo dục tốt nên giữ mình trong sạch hơn những minh tinh kia rất nhiều.

Ngu Tử Linh chính là loại này, chỉ bán nghệ không bán thân.

La Thông nói tiếp:

- Một năm trước, trên đường ta đi đến tiêu điểm, bỗng nhiên nghe thấy trong tiệm truyền đến tiếng tiêu thổi. Người cũng biết, ta là kẻ dốt đặc cán mai về âm luật, nhưng tiếng tiêu này lại bỗng bình da diết, giống như có thể bị gió thổi đi bất cứ lúc nào, không biết tại sao ta lại có thể hiểu được ý tứ ẩn chứa trong tiếng tiêu đó.

Ngay lúc đó ta đã hoàn toàn chìm đắm trong tiếng tiêu, chỉ cảm thấy tiếng tiêu này tựa hồ đang kể lại một câu chuyện xúc động lòng người.

Hần yếu ớt nói, trên mặt lộ ra nụ cười xa xăm:

- Tiếng tiêu như miêu tả một nữ nhân trẻ tuổi bị giam hãm trên lầu cao, có tài hoa xuất chúng nhưng không thể làm gì, đành phải cúi đầu chấp mệnh số phận u oán. Ta bất giác đi vào tiêu điểm, khi bước vào bên trong ta đã gặp nàng.

- Nàng như thế nào?

Đỗ Hà reu ghẹo, xem ra vị tiểu Bá Vương chưa bao giờ tiếp cận nữ sắc này động tâm rồi.

La Thông có vẻ xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn nói:

- Nàng rất đẹp, ta không phải chưa từng nhìn thấy nữ tử xinh đẹp, nhưng thiếu nữ trước mắt lại mang tới cho ta rung động khác thường. Còn nhớ lúc ấy trong đôi mắt phượng của nàng lộ ra thần thái khác thường, không chút ngại ngùng, nhìn thẳng vào ta. Dưới đôi mắt phượng là sống mũi cao thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nhếch lên, khiến người ta cảm giác nàng rất kiên cường. Nàng nhìn thấy ta cũng không kinh hoàng, chỉ hào phóng hỏi thăm nguyên do. Lúc ấy trước ánh mắt của nàng, ta thậm chí không biết mở miệng như thế nào.

- Phụt....!

Đỗ Hà nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, không nhịn được bật cười. Trong đầu hiện ra hình ảnh tiểu Bá Vương La Thông bị người ta bức bách luống cuống tay chân.

La Thông ảo não trừng mắt nhìn hấn, giơ roi ngựa lên.

Đỗ Hà vội vàng cầu xin:

- Được rồi, được rồi, ta không cười nữa, người tiếp tục đi.

La Thông nói tiếp:

- Bất đắc dĩ, ta cũng chỉ có thể nói rõ cảm giác chân thật cho nàng, nào ngờ nàng nghe xong lời nói của ta đột nhiên nói “Quả thật như vậy sao?”. Lúc này ta còn nhớ rõ vẻ mặt của nàng lúc đó, nhất là đôi mắt hiện lên hào quang vui vẻ của nàng. Vì vậy, chúng ta mới hàn huyên, nàng thối tiêu, ta nói ra suy nghĩ của mình, giữa hai người như có một cảm giác khó miêu tả.

Đỗ Hà cười nói:

- Cái này gọi là tri kỷ.

- Tri kỷ?

La Thông nghi vấn nói:

- Có lẽ là vậy, đến cuối cùng khi từ biệt chúng ta cũng không nói tên ra, sau đó ta cũng thường xuyên đi qua tiêu điểm, nhưng không gặp được nàng, trong lòng thỉnh thoảng cũng hoài niệm. Cho đến hội chùa tết Nguyên Tiêu năm ngoái, khi đi trên đường, ta lại tình cờ gặp lại nàng. Lúc ấy nàng đang bị mấy tên du côn lưu manh đùa giỡn. Sau khi ta đánh bọn lưu manh đó bỏ chạy, chúng ta mới biết tính danh của nhau. Ta cũng mới biết nàng là Ngu Tử Linh, là Ngu mỹ nhân trong số hoa khôi Trường An.

- Người cũng biết ta ghét nhất là thanh lâu kỹ viện, nhưng sau khi biết thân phận của nàng, ta lại nhớ tới tiếng tiêu lần đầu tiên gặp nàng, đột nhiên hiểu ra tình cảnh đáng thương của nàng. Từ đó chúng ta ước định thời gian, thường xuyên gặp mặt, ta muốn lấy nàng, muốn chuộc thân cho nàng nhưng không biết mở miệng thế nào. Vì mẫu thân ta không đồng ý. Mẫu thân nói: “Mặc dù La gia không phải danh môn đại hộ, nhưng cũng có uy tín danh dự, há có thể lấy một nữ tử thanh lâu làm vợ. Mẫu thân nói nếu ta thật sự thích nàng, có thể lấy một cô nương thân thế tương xứng làm nương tử, sau đó nạp Tử Linh làm thiếp.

Đỗ Hà cũng trở nên nghiêm túc: Lúc này cũng không trách được La mẫu. Vào thời cổ đại rất xem trọng chuyện môn đăng hộ đối, cho dù hoa khôi thanh lâu rất nổi danh, nhưng dù sao cũng lưu lạc phong trần, vận mệnh của các nàng phần lớn đều là gả cho người ta làm thiếp, rất ít người trở thành nương tử. La Thông từ nhỏ đã được mẫu thân một tay nuôi nấng, làm người chí hiếu, việc này La mẫu ngăn cản, hấn xác thực không tiện mở miệng.

Hấn thở dài nói:

- Ta chỉ thích Tử Linh, không muốn nàng chịu ủy khuất, nhưng mẫu thân lại không đồng ý. Thật sự rất khó xử.

Thấy La Thông cau mày, Đỗ Hà cũng thầm trách mình, huynh đệ có chuyện buồn phiền trong lòng mà hấn không biết:

- Xảy ra chuyện như vậy, sao người không thương lượng với chúng ta?

- Thi đấu dưng giả, người gánh trách nhiệm phải đoạt ba miếng kim bài, nhiệm vụ nặng nề, sau đó lại cùng Lý lão tướng quân giải quyết chính vụ, ta đâu thể lấy chuyện riêng tư làm phiền người.

- Người cũng thật...

Đỗ Hà cũng không biết nói cái gì đó, thời gian trước hấn xác thực vô cùng bận rộn, bằng không cũng không đến mức không phát hiện ra vẻ dị thường của La Thông. Còn bản thân La Thông lại là người rất tự trọng, đối với thỉnh cầu của bằng hữu, bất luận là việc gì hấn cũng toàn lực giúp đỡ, nhưng khi hấn gặp khó khăn lại không muốn vướng bận bằng hữu.

- Được rồi, sau khi chuyện này xong xuôi, ta sẽ tính toán với người, nói tiếp đi, nhất định có chuyện gì đã xảy ra đúng không?

La Thông nhẹ gật đầu:

- Đêm qua, ta và Tử Linh lại gặp nhau, nàng phát giác ra sắc mặt khó xử của ta, nhiều mặt hỏi thăm.

Mẫu thân còn chưa đồng ý, việc này ta làm sao dám nói ra? Chỉ có thể ấp úng ứng phó. Nàng thấy ta khó xử, cũng không miễn cưỡng, lại thôi tiêu cho ta nghe. Lúc này trong tiếng tiêu của nàng lại ẩn chứa tình cảm khác, như ai oán, thê lương, hờn trách, ta nghe thấy mà ngơ ngẩn.

- Đợi khi ta lấy lại tinh thần, trong đôi mắt Tử Linh đã tràn đầy lệ sầu. Nàng nói cho ta biết, ống tiêu trong tay nàng là di vật mẫu thân nàng để lại, hơn nữa còn muốn tặng ống tiêu cho ta. Thứ quý giá như vậy, làm sao ta có thể nhận được!

Chỉ là không ngờ ta vừa cự tuyệt, thân hình Tử Linh thoáng lung lay, sắc mặt tái nhợt, nói sắc trời đã tối, lão đảo rời đi. Ta hoàn toàn không hiểu thế nào, ta muốn đuổi theo nhưng ngại chỗ đông người, làm thế nào cũng không đuổi kịp. Lúc ấy ta vẫn không biết sự tình nghiêm trọng, chỉ muốn hỏi rõ, đến “Yên Xuân lâu” thì biết Tử Linh đã đi nghỉ, bất đắc dĩ chỉ có thể đợi hôm nay đến hỏi cho rõ, nào ngờ nàng lại đưa tờ giấy này cho ta.

La Thông đưa một tờ giấy cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà đưa tay nhận lấy, đã thấy ở trên có nét chữ thanh tú:

- Thiếp có ý, chàng vô tình, chỉ hận duyên không tới, ý trời trên người, chi bằng không gặp.

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Đây chính là có ý tứ xa nhau.

La Thông lo lắng:

- Mặc dù ta không tài văn chương, nhưng cũng hiểu rõ hàm nghĩa bên trong. Cho nên ta mới lo lắng, thậm chí định xông vào, nhưng bị binh lính tuần tra ngăn lại. Một người trong đó nói cho ta biết, chỉ cần lúc Tử Linh hạ đài, có thể thắng được tất cả tài tử sẽ có cơ hội ở riêng với nàng. Luận tài thì ta không được rồi, trong đám người chúng ta cũng chỉ có Thanh Liên tài văn chương có một không hai đương thời, vì vậy chỉ có thể đến nhờ người giúp đỡ.

Đỗ Hà cuối cùng cũng hiểu rõ ý hẩn, việc này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của huynh đệ mình, đương nhiên việc đáng làm thì phải làm.

Mặc dù hẩn cũng biết căn lượng của mình, nhưng thơ Đường Tống Từ trong đầu không nhớ được 300 bài, 150 bài vẫn có thể, nếu không đủ, có thể dùng một số danh ngôn thiên cổ trấn áp, có lẽ không là vấn đề.

La Thông cũng vui vẻ nói:

- Nếu có Thanh Liên, ta cũng yên tâm!

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Nói lời này còn quá sớm, có thể thấy được Ngu Tử Linh cũng không phải không có tình ý với ngươi, nhưng nàng từ chối gặp mặt, bên trong nhất định có nguyên do. Nếu không giải quyết mấu chốt vấn đề, cho dù gặp mặt cũng chưa chắc làm nàng hồi tâm chuyển ý. Ta cho rằng mấu chốt chính là khúc tiêu cuối cùng nàng thổi cho ngươi nghe, đó là khúc tiêu gì?

- Có đạo lý!

La Thông gật đầu tán thành, nhưng vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Ta cũng không biết là khúc gì, ta chỉ nhớ hai câu.

Nói xong, hẩn bắt đầu xướng âm.

Đỗ Hà giật mình, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ kêu lên:

- Đây là Phượng cầu hoàng của Tư Mã Tương Như, đây là Ngu Tử Linh muốn thổ lộ với ngươi, dùng tiếng tiêu nói hộ lòng mình, nguyện ý đem thân phó thác cho ngươi, ai ngờ ngươi lại cự tuyệt.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

154. Chương 154: Ở Thanh Lâu Vô Tình Gặp Hai Nương Tử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời nói của Đỗ Hà khiến cho La Thông hoàn toàn ngây dại, thần sắc vừa vui mừng vừa bi thương, không nói nên lời, qua một hồi lâu, mới bật thốt:

- Thật sao!

- Chưa thể khẳng định!

Đỗ Hà biểu hiện đáng vẻ như chuyên gia tình yêu:

- Ta đã từng nghe “Phượng cầu hoàng”, âm điệu của nó không sai biệt lắm với khúc xương âm của người, tuy nhiên chỉ dựa vào đó cũng chưa thể khẳng định. Nhưng nếu là “Phượng cầu hoàng” thì có thể giải thích tất cả vấn đề, một nữ nhân ngại ngùng mở miệng, dùng tiếng tiêu nói hộ tiếng lòng. Nàng từng nói ông tiêu quan trọng như sinh mạng của nàng, tặng ông tiêu cho người đương nhiên là tỏ vẻ nguyện ý phò thác tất cả, người cự tuyệt chẳng phải là vứt bỏ tâm ý của nàng hay sao? Cho nên sắc mặt nàng mới tái nhợt, vội vàng cáo từ.

Trong đầu La Thông như hiện ra thần sắc ai oán, bi thống lúc ấy của Ngu Tử Linh, trái tim nhói đau, tự tát tai mình mắng:

- Ta thật khờ, lại đi cự tuyệt tình ý của Tử Linh.

Đỗ Hà thấy La Thông vẻ mặt ảo não cũng an ủi:

- Việc đã đến nước này, tự trách cũng vô dụng. Ta thật ra cho rằng như thế lại là chuyện tốt, chứng minh chuyện này chỉ là hiểu lầm, chỉ cần có thể gặp mặt, giải trừ hiểu lầm, tất cả tự nhiên không cần lo lắng.

La Thông ngây người hồi lâu, cuối cùng cũng minh bạch, vui mừng gật đầu.

Hắn vốn muốn trực tiếp đến chỗ Ngu Tử Linh ở Yến Xuân lâu, nhưng Đỗ Hà suy nghĩ cảm thấy nên kêu Phòng Di Ái đi cùng thì tốt hơn. Dù sao hắn chưa bao giờ đặt chân đến thanh lâu, nếu gặp phải chuyện gì, còn cần một người lão luyện tiếp ứng. Mặc dù La Thông rất nóng vội, nhưng biết Đỗ Hà bị mất trí, không còn là khách quen của thanh lâu kỹ viện, cũng đồng ý gọi Phòng Di Ái đi cùng.

Phòng Di Ái thấy Đỗ Hà và La Thông đến tìm hắn cùng đến kỹ viện cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng sau khi nghe nguyên do liên quan đến hạnh phúc cả đời của La Thông cũng ưỡn ngực bảo đảm, chỉ có điều trong ánh mắt hắn đang ẩn chứa tâm tư gì, Đỗ Hà cũng không biết được.

Yến Xuân lâu là một trong những thanh lâu nổi tiếng nhất của thành Trường An.

Đó là nơi tài tử giai nhân tụ hội, nằm ở phường Hoài Viễn.

Mặc dù lúc này là ban đêm, nhưng gần Yến Xuân lâu đã sênh ca khắp nơi, người qua lại vô cùng đông đúc, náo nhiệt.

Đỗ Hà, La Thông lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Rõ ràng là lần đầu tiên, đại ca chắc hẳn cũng quên quy củ nơi này rồi.

Phòng Di Ái thấy Đỗ Hà và La Thông lộ ra vẻ kinh ngạc, mỉm cười hỏi.

Hai người nhẹ gật đầu.

Đỗ Hà càng cảm khái, hiểu biết của hắn về thanh lâu đều xuất phát từ những bộ phim truyền hình, còn đây thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy thanh lâu, theo Phòng Di Ái tiếp tục tiến vào trong.

Phòng Di Ái tựa hồ rất quen thuộc với nơi này, cứ đi mấy bước lại gặp người quen chấp tay chào hỏi, còn có những người mà trong phim hay gọi là “Ma ma” về mặt khoa trương, vung vẩy chiếc khăn đỏ trong tay vội vàng tiến đến gọi “Phòng công tử”.

Nhưng sau khi nhìn thấy Đỗ Hà phía sau Phòng Di Ái, ánh mắt càng sáng ngời, đây chính là khách hàng lớn vùng tiền như rác, ồn ào chào hỏi, không ngừng kêu lên:

- Đỗ công tử, một năm rồi không đến Yên Xuân lâu chúng ta, Xuân Đào bệnh tương tư rồi.

“Ma ma” này nói thì nói Xuân Đào, “ma ma” kia lại kêu Lục Liễu, tựa hồ “ma ma” nào nhìn thấy hần cũng vô cùng nhiệt tình chào hỏi, hơn nữa còn giới thiệu cho hần những cô nương mới tới.

Đỗ Hà âm hàn nghiêm mặt, tựa hồ muốn bạo phát.

Những người này có vẻ rất thân mật, nhưng trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy khát vọng tiền tài, ngoài ra không còn thứ gì khác.

- Di Ái, trước kia ta thật sự thường xuyên đến đây sao?

Đỗ Hà thật sự không chịu nổi sự dây dưa của bọn họ, lạnh lùng hỏi.

- Đây chỉ là thường tới, chính miệng đại ca nói Túy Hương viện là ngôi nhà đầu tiên của người, Yên Xuân lâu là ngôi nhà thứ hai, tiếp theo mới đến phủ Quốc công. Thời gian người ở những nơi này còn nhiều hơn ở phủ Quốc công.

Phòng Di Ái không để ý sắc mặt Đỗ Hà, chỉ vào đại đường Yên Xuân lâu nói:

- Đại ca, chính là ở đó, năm đó chúng ta đã cùng nhau đốt tiền vàng, nhớ lại khoảng thời gian đó, hắc hắc, thật sự là hoài niệm!

Đỗ Hà không thể nhịn được nữa cho hần một bạt tai:

- Đừng nói nữa, mắt hết thể diện.

Phòng Di Ái ôm đầu, càng ủy khuất, lẩm bẩm nói:

- Ta nói toàn là sự thật, năm đó lão đại được xưng tụng là công tử ăn chơi đệ nhất Trường An.

Đỗ Hà chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy, trong lòng thầm chữa rửa tên Đỗ Hà trăm ngàn lần.

Ở nơi này, Phòng Di Ái lại biểu hiện rất biết đối nhân xử thế, dáng vẻ thích thú, lúc thì gọi Lý ma ma, một hồi lại Vương đại tỷ.

Trong khi đang nói chuyện, cách đó không xa đột nhiên có một người cười lớn chạy ra chào đón.

Người này còn chưa tới gần, mùi tiền đã phả vào mặt.

Người đến là một phu nhân ăn mặc đẹp đẽ:

- Thì ra là Đỗ công tử, Phòng công tử, hai vị khách quý lâu lắm rồi không đến đây, còn đây là...

Nàng nhìn thấy La Thông, lập tức biến sắc.

Hôm nay La Thông ý đồ liều mạng xông vào Yên Xuân lâu, đã thương rất nhiều tiểu nhị của Yên Xuân lâu, cũng may binh lính tuần tra kịp thời chạy tới, bằng không thì Yên Xuân lâu bị hần phá hủy cũng không biết chừng.

Phòng Di Ái thấp giọng nói:

- Đây chính là Đông gia Trịnh Lão Cừu của Yên Xuân lâu, muốn chuộc thân Ngụ Tử Linh, còn phải xem bà ta có đồng ý hay không!

Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Chúng ta tới rồi, bà ta không chịu cũng phải chịu!

Phòng Di Ái cũng biết hôm nay La Thông đã náo động Yên Xuân lâu, vội vàng giải thích:

- Huynh đệ này của ta hôm nay đến tìm Tử Linh cô nương, không phải gây chuyện, cho nên Trịnh Đông gia cứ yên tâm, sắp xếp cho chúng ta một chỗ tốt, trực tiếp gọi Tử Linh cô nương cho chúng ta.

Trịnh Lão Cửu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lập tức cười nói:

- Chỗ tốt, người khác không có, nhưng ba vị làm sao không có được. Xin mời lên gian trên, độc nhất vô nhị, là chỗ gần với Tử Linh cô nương nhất, chỉ có điều....

Bà ta có vẻ ngượng ngịu.

Phòng Di Ái hiểu ý mỉm cười, thò tay lấy ra năm ngân lượng đưa tới.

Trịnh Lão Cửu thấy tiền liền sáng mắt, tự mình dẫn bọn hắn đi đến hậu viện.

Lúc này Đỗ Hà mới biết thì ra tiền viện là nơi dành cho khách bình thường uống rượu tầm hoa văn liễu, hậu viện mới là nơi ở của các cô nương bán nghệ không bán thân.

Ngu Tử Linh là Ngu mỹ nhân vang vọng Trường An, là một trong hai đại danh kỹ của Trường An, địa vị không giống bình thường. Bọn họ tiến vào một đại đình viện, lúc này cách thời gian Ngu Tử Linh vào bàn còn một canh giờ, nhưng trong đình viện tiếng người đã huyền não, tụ tập đủ loại văn nhân nhã sĩ, đương nhiên cũng không thiếu hậu duệ quý tộc thương nhân, khoảng chừng trăm người.

Đỗ Hà và La Thông đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Ngu Tử Linh lại nổi tiếng như vậy.

Thấy có người đi vào, hơn trăm người nhao nhao nhìn ra, có rất nhiều thư nhân nhận ra Đỗ Hà liền chạy tới, ôm quyền nói:

- Thì ra là Thanh Liên tiên sinh.

Tiếp theo là một hồi nhiễu nhương, Phòng Di Ái ghét nhất là đám văn sĩ thanh tú, vội gạt mọi người ra, dẫn Đỗ Hà và La Thông lên phòng vip.

Vị trí mà Phòng Di Ái đã đặt là phòng vip trên lầu hai, người có thể bao chỗ này không phải là vương công quý tộc thì cũng là phú thương cực giàu có.

Trong phòng vip bài trí rất đẹp đẽ, đối diện với đại đường, có thể nhìn thấy tất cả cảnh tượng bên trong, khi bọn hắn nghiêng người xuống bên cạnh, nhìn thấy cách đó không xa có một cái đài cao nối liền với phòng bên cạnh, theo Phòng Di Ái giới thiệu, khi đến giờ, Ngu Tử Linh sẽ leo lên đài cao thổi một khúc tiêu, sau đó ra đề mục giành thắng lợi, người chiến thắng sẽ có cơ hội ở chung phòng với Ngu Tử Linh.

Nhìn đám người tụ tập phí dưới, Đỗ Hà lú lẫm nói:

- Tỷ lệ chẳng phải là một phần mấy trăm.

Phòng Di Ái nói:

- Kỳ thật mọi người cũng không hy vọng có thể ở cùng phòng với Tử Linh cô nương, chỉ cần nghe nàng thổi một khúc đã cảm thấy hạnh phúc rồi, hình như đối diện là Chu Đông Gia?

Hắn chỉ vào một người mập mập ở góc phòng đối diện nói:

- Hắn là chương quây của đệ nhất tửu lâu Trường An, đừng nói thi từ ca phú, chưa chắc biết nhiều chữ hơn ta, nhưng mỗi lần Tử Linh cô nương lên đài biểu diễn, hắn đều có mặt, hơn nữa còn ra tay rất hào phóng, chỉ để nhìn thấy mặt nàng, nghe một khúc tiêu mà thôi.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, xem ra người hâm mộ ngày xưa cũng không hề thua kém hiện đại!

- Còn có Trương Tôn Hoán, con trai thứ hai của lão hồ ly Trương Tổn, hắn cũng là người theo đuổi Tử Linh cô nương, hơn nữa hắn đã dành được ba cơ hội ở chung với Tử Linh cô nương, thậm chí thả ra cuồng ngôn, nhất định phải cưới được Tử Linh cô nương.

- Hừ!

La Thông hừ lạnh:

- Đồ hỗn trướng đó cũng xứng sao.

Đỗ Hà lại cảm thấy kỳ quái:

- Trưởng Tôn Hoán có tài hoa như vậy sao?

Phòng Di Ái khinh thường nhếch miệng:

- Nói vậy! Tên đó còn không bằng ta, chỉ là hần giả bộ, Mỗi lần tới đây đều mang theo hai mưu sĩ là trạng nguyên, có hai người này xuất mưu cho hần, tỷ lệ chiến thắng đương nhiên là cao hơn người khác.

Phòng Di Ái nói thì vô tâm.

Nhưng Đỗ Hà nghe lại có ý, thị tộc môn phiệt của Đường triều thật sự quá được coi trọng, ngay cả tân khoa trạng nguyên không thuận theo thế gia cũng khó tạo thành nghiệp lớn. Cái này không thể không nói là đại sự quan hệ đến tương lai Đại Đường.

Thị tộc môn phiệt không phải không thể tồn tại, nhưng nhất định phải chịu hạn chế.

Đúng vào lúc này, dưới lầu truyền đến thanh âm ồn ào.

- Tiểu gia muốn xem xem rút cuộc là kẻ nào có gan dám cướp phòng của tiểu gia!

Phòng Di Ái mỉm cười nói:

- Vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo đến. Trưởng Tôn Hoán đến rồi.

Hần còn chưa dứt lời, cửa phòng đã bị người ta đập ra.

Một tiểu tử khí thế hùng dũng xông vào phòng.

Đỗ Hà không thèm quan tâm, tiếp tục uống rượu.

Phòng Di Ái cũng giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục gặm đùi gà.

La Thông còn nhắm mắt giả bộ ngủ, xem Trưởng Tôn Hoán như không tồn tại.

Trưởng Tôn Hoán tức giận trừng mắt gườm:

- Ta tưởng là kẻ nào hung hăng can quấy như vậy, thì ra là Đỗ nhị lang, Phòng nhị lang, còn có tiểu tử La gia!

Ba người không thèm để ý, chỉ xem hần như con gà trống ồn ào.

- Các người cứ chờ đó cho ta!

Trưởng Tôn Hoán phất tay áo bỏ đi, luận về thân phận, Đỗ Hà, Phòng Di Ái không hề thua kém hần, nhưng nói ra Trưởng Tôn Hoán còn xa bằng có thể so sánh với Đỗ Hà, Phòng Di Ái. Huống chi ở Trường An không ai không biết Nhị lang Đỗ gia rất được Hoàng Đế ân sủng.

Hần cũng chỉ có thể nói một câu lấy thể diện.

Ba người nhìn nhau mỉm cười, cũng không để ý.

Đỗ Hà đột nhiên cảm thấy phía đối diện có ánh mắt sắc bén nhìn mình, định thần nhìn kỹ, suýt nữa sợ tới mức bò trên mặt đất: Ở chỗ ngồi đối diện chính là Trưởng Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

155. Chương 155: Công Chúa Quận Chúa Tới Thanh Lâu Bắt Gian

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ở chỗ ngồi đối diện với bọn họ có ba người, ba nam nhân, cũng có thể nói là nữ nhân giả trai. Các nàng mặc nho phục, áo dài xanh, anh tuấn tiêu sái, giống như thần tiên trên trời.

Hai người trong số đó đối với Đỗ Hà mà nói đã quá quen thuộc, bất kể các nàng hóa trang như thế nào, làm sao Đỗ Hà lại không nhận ra hai nương tử chưa về nhà chồng của mình? Hắn vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Tựa hồ xuất phát từ bản năng, Đỗ Hà rụt đầu lại, định chui xuống dưới bàn, nhưng nghĩ lại, dù sao không thẹn với lương tâm, dù sao cũng bị phát hiện rồi, nếu trốn tránh, ngược lại sẽ khiến người ta tưởng mình có tà tâm, dứt khoát tỏ vẻ không nhìn thấy, giơ chén rượu thấp giọng nói:

- Có phiền toái, hai huynh đệ, các người đừng nhúc nhích, lén lút nhìn xem đối diện chúng ta có phải là Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn không.

- Không thể nào?

Hai người đồng thời kinh hãi kêu lên, ngẩng đầu nhìn ra xa.

Sau khi quan sát hai người đồng dạng cũng trợn tròn mắt, ngồi đối diện với bọn họ là ba “nam nhân” vô cùng khôi ngô. Khi bọn họ đang định tán thưởng chúa sáng thế thần kỳ, sinh ra nam tử mỹ lệ như vậy, cũng phát giác hai người trong số đó có vẻ quen mắt, cẩn thận xem xét, quả thật chính là Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn, chỉ có điều lúc này bọn họ ăn mặc nam trang, theo phong cách thư sinh phong lưu, cho nên nhất thời không nhìn ra.

- Chính là các nàng!

Phòng Di Ái, La Thông cũng biết chuyện của Đỗ Hà, lần lượt đưa ánh mắt cầu chúc về phía hắn.

Đồng thời ba người không hẹn cùng nghi hoặc, tại sao công chúa và quận chúa lại cải trang thành nam nhân xuất hiện ở kỹ viện?

Hai người đối diện chính là Trường Nhạc công chúa và Lý Tuyết Nhạn.

Chuyện này nói ra cũng rất dài dòng, phải bắt đầu từ sáng nay.

Trường Nhạc ôn nhu hiền thực, đã quen dậy sớm, sau khi rửa mặt, vệ sinh hoàn tất liền tiến vào phòng ngủ của Lập chính điện thỉnh an Lý Thế Dân và Trường Tôn Hoàng Hậu.

Thấy ái nữ đã đến, Lý Thế Dân cũng tâm tình vui sướng, trêu chọc vài câu, tỏ vẻ không nỡ gả nàng đi lấy chồng!

Trường Nhạc đỏ mặt không thuận theo nói:

- Phụ hoàng đừng trêu chọc hài nhi!

Lý Thế Dân lại mỉm cười:

- Vị phò mã tương lai của con là một nhân vật lợi hại như vậy, nếu tình cảm gắn bó thì trăm làm sao có thể trì hoãn, hôn sự chậm nhất phải trong năm nay, con cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ kéo dài.

Trường Nhạc xấu hổ chạy ra ngoài, nhưng trong lòng vui mừng rạo rực, trở lại phòng ngủ, nhìn bức tranh “Hiệp Khách Hành” trong phòng, bàn tay bất giác lại sờ vào túi áo, ở đó có con châu châu bằng trúc mà Đỗ Hà đã tận tay làm cho nàng. Mặc dù chỉ là một con châu châu bé nhỏ, nhưng đối với nàng mà nói lại chính là bảo bối, vì đây là món quà đầu tiên Đỗ Hà tặng cho nàng, hướng hồ còn đích thân làm nữa.

Đúng vào lúc này, một nha đầu hấp tấp chạy vào phòng ngủ của nàng.

Trường Nhạc giật mình, nhưng lập tức cười khổ nói:

- Cao Dương, tỷ đã nói với muội bao nhiêu lần rồi, vào phòng người khác phải gõ cửa.

Người tới chính là Cao Dương công chúa, con gái thứ mười bảy của Lý Thế Dân.

Cao Dương năm nay mười hai tuổi, mặc dù không được sủng ái bằng Trường Nhạc, nhưng cũng là một trong những ái nữ được Lý Thế Dân sủng ái. Bởi vì mẹ nàng mất sớm, Trường Tôn Hoàng Hậu thấy nàng còn

nhỏ đã mất mẹ, tự mình nuôi dưỡng, xem như con ruột, còn dạy nàng học. Chỉ có điều nàng trời sinh tính tình ngang ngược, hơn nữa còn nhỏ tuổi, to gan lớn mật, tùy ý làm bậy, thường gây tai họa.

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Hoàng Hậu đánh mắng cũng không được, nhưng nàng lại rất hữu hảo với Trường Nhạc.

Cao Dương thề lưỡi, cười nói:

- Trường Nhạc tỷ tỷ lúc nào cũng so đo những chuyện nhỏ nhặt. Không nói nữa, nghe nói Tam ca trở về rồi, chúng ta đi thăm Tam ca được không!

Nghe tin tức này, Trường Nhạc cũng là cả kinh, lộ ra may mà chi sắc:

- Tam ca thật sự trở về rồi hả?

Tam ca trong miệng Trường Nhạc chính là con trai thứ ba của Lý Thế Dân, Ngô Vương Lý Khắc, thụ phong Đô đốc Đàm châu, làm quan ở đất phong, đã lâu không gặp mặt.

Cao Dương lập tức vỗ ngực nói:

- Cao Dương lừa gạt ai cũng không lừa gạt Trường Nhạc tỷ tỷ, Tam ca thật sự trở về rồi, không tin tỷ đi hỏi mẫu thân đi.

Trường Nhạc trừng mắt nhìn nàng nói:

- Nhìn người như vậy, không ra dáng công chúa gì cả. Cũng được! Hôm nay học đường được nghỉ, ta cũng lâu rồi chưa gặp Tam ca, chúng ta cùng đi bái kiến.

Sau khi bẩm báo Trưởng Tôn Hoàng Hậu, các nàng lên xe rời hoàng cung, tiến về Ngô Vương phủ.

Trên đường đi, Cao Dương lại thừa dịp Trường Nhạc không chú ý, tự tiện nhảy ra khỏi xe, chui vào trong đám người, lộ ra ý định thật sự của nàng là xuất cung ra ngoài chơi.

Trường Nhạc sớm biết Cao Dương tính tình nghịch ngợm, lần này nhiệt tình như vậy chưa hẳn không có toan tính, nhưng không ngờ nàng lại lớn mật như thế, vội vàng kêu hộ vệ bắt Cao Dương trở lại.

Cao Dương vốn không quen thuộc đường phố Trường An, tuổi còn nhỏ, lại ăn mặc theo phong cách công chúa, vô cùng chói mắt, đương nhiên chạy không thoát. Huống chi hộ vệ bảo hộ đều là cấm vệ trong nội cung, thân thủ không tầm thường, nhanh chóng bắt được Cao Dương.

Cao Dương trốn đi không thành, thay đổi chiến thuật, khóc lóc làm nũng, tỏ vẻ muốn một lần nhìn thấy thế giới ngoài cung.

Trường Nhạc cũng là người từng trải, biết rõ cảm xúc của muội muội, thấy Cao Dương khóc lóc thảm thiết, cũng không đành lòng, đồng ý, nhưng ước định chỉ cho phép nàng chơi nửa canh giờ trong chợ phía tây.

Trường Nhạc lại kêu hộ vệ mua hai bộ quần áo để hai người thay đổi, tiến vào chợ phía Tây du ngoạn, hộ vệ đi theo sau lưng bảo vệ.

Dạo phố là thiên tính của nữ nhân. Trường Nhạc là công chúa, chỉ mới ra ngoài du ngoạn vào dịp tết Nguyên Tiêu, cho nên cũng rất nhanh chìm đắm trong thú vui dạo phố.

May mắn thế nào, trên đường đi lại gặp Lý Tuyết Nhạn cũng đang ra ngoài đi dạo.

Ba người gặp nhau, đương nhiên càng thêm vui vẻ.

Cho đến khoảng giữa trưa, Trường Nhạc nhìn thấy đoàn người Đỗ Hà, Phòng Di Ái, La Thông ở chợ phía Tây.

Trường Nhạc vui mừng mở miệng kêu to, nhưng thấy xung quanh có đông người lại ngại lên tiếng. Lý Tuyết Nhạn không bận tâm, kêu hai tiếng, nhưng nhiều người đi lại trên đường, âm thanh hỗn tạp, cộng thêm tiếng nàng lại nhỏ, Đỗ Hà căn bản không nghe thấy.

Cao Dương thấy Lý Tuyết Nhạn kêu to lại nổi lên tâm tư, cười nói:

- Các tỷ tỷ hàng ngày bận rộn ở học đường, cũng không biết hàng ngày các tỷ phu bận rộn cái gì, chỉ bằng chúng ta lén lút đi theo xem.

Lý Tuyết Nhạn lập tức gật đồng ý.

Trường Nhạc lại cảm thấy như vậy có vẻ không hợp lễ pháp, nhưng sâu trong đáy lòng thực sự muốn biết người trong lòng mình suốt ngày bận rộn cái gì, vì vậy cũng ỡm ờ đồng ý.

Ba người cứ thế bám theo bốn người Đỗ Hà, cho đến khi bọn họ nhìn thấy Đỗ Hà đi vào kỹ viện. Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn tái mặt, thậm chí muốn xông tới chất vấn Đỗ Hà.

Trường Nhạc cố gắng kìm chế lửa giận trong lòng, lại kêu một gã hộ vệ đến xem Đỗ Hà đang làm gì ở đó. Cao Dương nhìn thấy tỷ phu bước vào kỹ viện lại động tâm tư, muốn tìm hiểu đến tận cùng, cười nào:

- Tỷ phu vào đó cũng không biết bên trong có cái gì, không ngờ hắn lại không cần hai đại mỹ nhân yêu kiều xinh đẹp, chạy vào đó tìm mỹ nhân khác.

Cao Dương xác thực là một ác ma.

Nàng vừa nói ra, Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn đồng loạt động tâm tư, cảm giận bất bình, thầm nghĩ: Không biết rút cuộc là hồ ly nào lại khiến Đỗ Hà mê muội như vậy, lẽ nào mình lại không bằng nữ tử thanh lâu hay sao?

Lúc này hộ vệ báo lại, nói Đỗ Hà đến tìm một trong hai đại danh kỹ của Trường An, Ngu Tử Linh hay còn được xưng tụng là “Ngu mỹ nhân”, ánh mắt hai nữ nhân đồng loạt hiện lên sát khí.

Hai người đều có tự tin vào nhan sắc của mình, mà đối thủ cũng là “tuyệt sắc giai nhân”, nếu không tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể chịu được.

Cao Dương ở bên cạnh lại than thở:

- Thì ra là mỹ nhân của Trường An, khó trách hai vị tỷ tỷ không bằng.

Nàng vừa nói xong lập tức ăn hai cú đánh lên đầu.

Cao Dương ôm đầu, âm hiểm cười nói:

- Chỉ bằng chúng ta vào trong, xem xem Ngu mỹ nhân gì đó có thể so sánh với hai tỷ tỷ hay không.

Lý Tuyết Nhạn lập tức đồng ý.

Trường Nhạc mặc dù có chút do dự, nhưng được Lý Tuyết Nhạn khuyên bảo, Cao Dương dụ dỗ cũng đồng ý, sẵn tiện bên cạnh có hàng quần áo, bọn họ liền tới đó mua ba bộ nam trang, cải trang thành nam tử.

Mặc dù hộ vệ tìm mọi cách khuyên bảo, nhưng dù sao chỉ là hộ vệ thuộc hạ, đối mặt với ba người Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Cao Dương tràn đầy quyết tâm cũng đành từ bỏ.

Bởi vì thời tiết lạnh, các nàng đều choàng khăn cổ, vì vậy không có ai phát giác ra các nàng là nữ nhi.

Nghe nói các nàng yêu cầu gặp Ngu mỹ nhân, Lão Cừ cũng không cự tuyệt mà chỉ đưa tay đòi tiền.

Lý Tuyết Nhạn không biết đưa bao nhiêu là đủ, lấy hết số tiền mang theo trên người là mười lượng bạc đưa cho Lão Cừ. Lão Cừ sáng mắt vui mừng, liền lập tức đưa các nàng đến chỗ ngồi, vừa vặn nơi này lại đối diện với chỗ của bốn người Đỗ Hà. Các nàng vừa liếc mắt đã phát hiện ra Đỗ Hà, Phòng Di Ái, La Thông đang uống rượu nói chuyện, rất tự tại, không kìm nén được ủy khuất trong lòng, tức giận nhìn hắn.

Đỗ Hà rất nhạy cảm, cảm thấy có chút dị thường, vừa nhìn về phía đối diện đã nhận ra Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn, há hốc mồm bị thiết:

- Ông trời, không cần chơi ta như vậy chứ, lần đầu đến thanh lâu đã đụng độ hai nương tử rồi.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

156. Chương 156: Một Chữ Tình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với hai ánh mắt sắc bén, Đỗ Hà trong lòng kêu thảm, nghĩ đầu tiên cứ kể trước nguyên do để ổn định hai nữ rồi nói sau. Đang muốn đứng dậy, gian ngoài đột nhiên có tiếng xướng:

- Tử Linh tiểu thư đến!

Hắn lập tức dừng lại, cũng không vọng động, Ngu Tử Linh đã đến, tự có thể chờ cho mọi việc xong xuôi rồi giải thích. La Thông lại đứng lên, bước vội đến trước lan can để xem người ấy có phải vẫn bình thường.

Đỗ Hà, Phòng Di Ái cũng lần lượt đứng lên, muốn nhìn xem Ngu Mỹ Nhân để cho Tiểu Bá Vương mê muội như thế ra sao. Một Ngu Mỹ Nhân, một tiểu Bá Vương, không biết có thể không tái tục tiền duyên Bá Vương Ngu Cơ trong lịch sử.

Lầu trên lầu dưới một hồi nhốn nháo, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy từng ánh mắt lo lắng nhìn quanh, quả thật đầu người nhấp nhô như sóng. Thấy La Thông có vẻ khẩn trương, Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Ta xem gian phòng chúng ta là tốt nhất rồi, Minh Đạt chỉ cần ngồi yên là có thể quan sát hết bên dưới.

- Đúng thế!

Phòng Di Ái một hồi đắc ý, nói:

- Gian phòng tốt nhất toàn bộ Ngu Mỹ Nhân các là ở đây, rất gần Tử Linh tiểu thư, nếu không phải nể mặt Phòng Di Ái ta thì đừng mơ ngồi đây.

Đỗ Hà lườm một cái, xỏ toẹt:

- Là nể mặt cha người hay ngân lượng.

Hắn định nhồm dậy nhưng thấy ánh mắt khế quắc lên của hai nữ đối diện nên lại ngồi xuống.

Chợt nghe tiếng vỗ tay như sấm, nguyên lai là Ngu Tử Linh xuất hiện.

Lầu trên lầu dưới lại một hồi nhốn nháo, Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vị tú lệ giai nhân tay cầm một chiếc tiêu xuất hiện trên đài cao, trên mặt khoác sa mỏng nên không nhìn rõ dung mạo, bất quá chỉ với bàn tay thon dài trắng nõn nâng ống tiêu đã khiến người xao động.

Ngoài ý muốn, hai nữ đối diện cũng không trừng mắt với Đỗ Hà mà nhìn lên Ngu Tử Linh trên đài cao, tựa hồ bắn ra hỏa hoa khiêu khích.

Ngu Tử Linh khề duyên dáng cúi đầu:

- Chư vị đại giá quang lâm, Tử Linh không hầu chuyện được, biểu diễn một khúc để tỏ áy náy.

- Hay!

Tiếng vỗ tay như sấm lại vang lên, mọi người yên lặng để nghe mỹ khúc.

Trong sự chờ mong của mọi người, một thanh âm dằng dặc sâu kín vang lên, đầu tiên trầm lắng nhưng sau đó không ngừng lên cao. Sau khi vòng qua mấy lượt thì tiếng tiêu đột nhiên cất lên cao vút, thanh âm ào ạt như sóng vỗ bờ, xen lẫn tiếng chém giết.

Đỗ Hà cũng không quá quen thuộc với tiêu âm, cổ khúc nên không biết khúc tấu của Ngu Tử Linh là gì nhưng biết tiêu nghệ của nàng cực cao. Phải biết rằng tiêu tính vốn nhu, muốn tấu ra thanh âm chém giết cực khó nhưng hôm nay nàng có thể thổi ra, không khỏi tâm thần một hồi mê say, bị tiếng tiêu cuốn đi vào. Thanh âm như sóng gió gào thét liên miên bất tuyệt.

La Thông nghe đến si ngốc, thần sắc biến hóa, thì thầm nói:

- Không phải như vậy chứ, tiêu âm của Tử Linh vốn uyển chuyển du dương, không có oán khí như vậy.

- Huynh đệ ngọc, âm nhạc cũng tùy lòng người, hôm nay nàng bị ai đó chọc giận, tự nhiên tiếng tiêu không thể yên chuyển du dương.

Đỗ Hà lắc đầu cảm thán, đồng thời cũng cảm giác kinh ngạc, La Thông quả thật không thông âm luật nhưng lại có thể nghe ra ý cảnh trong đó, thật sự ngoài ý muốn.

Đang lúc đó trên đài cao ngân lên mấy đơn âm, khúc tiêu cuối cùng kết thúc.

- Hay!

Qua một lúc thật lâu, mới có người kêu to một tiếng. Trong nháy mắt lầu trên lầu dưới ồn ào tiếng khen ngợi, Trưởng Tôn Hoán càng hét to, tựa hồ chỉ muốn mình hét càng lớn thì càng được Ngu Tử Linh chú ý.

Lúc này Đỗ Hà mơ hồ nghe thấy, Trưởng Tôn Hoán vội vàng thấp giọng hô:

- Tìm một câu thơ ca ngợi tiếng tiêu êm tai!

Sau khi được một trong hai vị Trạng Nguyên chỉ điểm, hấn lại cao giọng nói:

- Dư âm khúc này quanh quẩn ba ngày không dứt.

- Phốc phốc!

Đỗ Hà lắc đầu thở dài, Trưởng Tôn Hoán thật đúng là cực phẩm, hấn liếc La Thông:

- Có muốn ta dạy ngươi ngâm thơ để gây náo nhiệt?

La Thông lắc đầu:

- Miễn đi, thứ này ta không am hiểu, cũng khinh thường làm bộ, chỉ cần Thanh Liên giúp ta thắng trận đấu, có thể giải thích hiểu lầm là được.

Lúc này dưới lầu lại truyền đến một người, hô to:

- Không biết Tử Linh cô nương còn có tâm sự? Lúc trước khúc tấu của cô nương phần nhiều dùng nhu uyển làm chủ, sao hôm nay lại như vậy? Vương mẫu thật sự không nghĩ ra.

Đỗ Hà cũng cả kinh, ngoại trừ La Thông, lại vẫn có người phát giác biến hóa tâm trạng của Ngu Tử Linh, không khỏi tâm tính biến hóa? Không khỏi xuống nhìn lại, thấy là một công tử phong thái lỗi lạc văn nhã, không khỏi hỏi:

- Hấn là người phương nào?

Phòng Di Ái nói:

- Tập gia thiên Phòng công tử Vương Tế Sinh, rất giỏi âm luật, hơn nữa tài văn chương bất phàm, được Tử Linh cô nương coi là một trong những tri kỷ, cũng là một trong những người cực kỳ xem trọng Tử Linh cô nương, coi như một tình địch lợi hại của Minh Đạt rồi.

La Thông thần sắc không thay đổi, biểu hiện tràn đầy tin tưởng với Ngu Tử Linh.

- Cái này có cái gì khó hiểu hay sao?

Trưởng Tôn Hoán cao giọng nói:

- Nếu như luôn tấu giống nhau thì đừng nói chúng ta nghe chán ngấy, nói không chừng Tử Linh cô nương cũng chán ngấy đúng không?

Người này vẫn ra vẻ “ta là tri âm” khiến người khác cười khinh thường.

Ngu Tử Linh chán ghét ngẩng nhìn sang bên, thần sắc đột nhiên đại biến, hiển nhiên phát hiện ra La Thông tồn tại, vừa vui mừng lại có ai oán, lập tức nói với chúng nhân:

- Chỉ là có tình cảm!

Lời vừa nói ra, cao thấp xôn xao, mỗi người đều hoài nghi, chẳng lẽ Tử Linh cô nương động xuân tâm?

Vương Tế Sinh hơi chần chừ, lộ vẻ sâu thẳm cười nói:

- Tử Linh cô nương dùng khúc này ra đề mục, tại hạ sẽ thổi một khúc tiêu đáp lại!

Một lát sau, tiếng tiêu vang lên, Đỗ Hà, La Thông lại giật mình.

La Thông nói:

- Khúc này đem qua Tử Linh thổi!

Đỗ Hà cười cười, nói:

- Phượng Cầu hoàng!

Một khúc này cũng biểu hiện tiêu kỹ của Vương Tế Sinh vượt lên người thường, mượn khúc [phượng cầu hoàng] diễn tả tình ý thâm sâu, âm tiết trong sáng, cảm tình mạnh mẽ tha thiết.

Trưởng Tôn Hoán nghe nói khúc tiêu là [phượng cầu hoàng] nhất thời nổi trận lôi đình, quát:

- Vương Tế Sinh, tiểu tử ngươi cũng muốn lấy Tử Linh cô nương. Quá không biết tự lượng sức mình!

Wương Tế Sinh không chút nào để ý tới Trưởng Tôn Hoán, say đắm nhìn Ngu Tử Linh.

Ngu Tử Linh lắc đầu mà thán:

- Vương công tử là tri kỷ của Tử Linh nhưng phần tình ý này xin thứ cho Tử Linh không cách nào tiếp nhận.

Wương Tế Sinh sắc mặt như tro tàn, sầm sẫm nói:

- Tử Linh cô nương lòng đã có tương giao, chỉ là không biết người phương nào?

Ngu Tử Linh không đáp nhưng đôi mắt đẹp lại lần nữa ai oán nhìn sang La Thông. Lần này lại để cho Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái bạo lộ dưới bao cặp mắt trừng trừng của mọi người phía dưới. Đủ loại ánh mắt ghen ghét nhìn sang, cả đám trở thành cái đích chỉ trích của mọi người, hai nữ đối diện lại càng lộ ra vẻ ghen ghét u oán.

- Còn có đàn cổ, đối ứng với tình này, ta cũng gảy một khúc!

Người lên tiếng là Lý Tuyết Nhạn.

Đỗ Hà cười khỏ, thầm nghĩ:

- Bà cô của ta ơi, đúng lúc này, nàng tới xem náo nhiệt gì!

Đây là kỹ viện, há có thể không cầm?

Không bao lâu, đàn cổ đã đưa đến.

Lý Tuyết Nhạn khẽ dạo đàn, tiếng đàn vang lên ai oán, biểu đạt bất mãn của một nữ tử đối với phu lang suốt ngày đắm chìm trong tửu sắc để cho thê tử nằm vò võ trong phòng khuê ôm ấp tình hoài tịch mịch. Khúc âm vừa dứt, người tấu đàn đã lệ rơi đầy mặt. Ngu Tử Linh cũng cảm giác tương liên, bất giác lệ rơi.

Trong phòng lớn cũng không thiếu kẻ có thê thất, nguyên một đám cũng vì nỗi oán này mà nhớ tới thê nhi trong nhà, cúi đầu rời đi.

Đỗ Hà vừa thương xót lẫn xấu hổ, hần sớm biết cầm kỹ của Lý Tuyết Nhạn rất hay nhưng lại không biết cao mình đến mức này, bất giác hắng giọng ngâm: “Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong, họa lâu tây bạn quế đường đông. Thân vô thủy phượng song phi dục, tâm hữu linh kê nhất điểm thông. Cách tọa tổng câu xuân tửu noãn, phân tào xạ phúc chá đẳng hồng. Ta dư thính cổ ứng quan khứ, tấu mã lan thai loại chuyển bồng.”

Mỗi chữ mỗi câu, Đỗ Hà đều gửi vào đó bao tình cảm, ánh mắt nhìn vào hai nữ lộ ra tình ý vô hạn.

Một khúc Tình thi của Lý Thương Ẩn vừa ngâm lên khiến toàn trường đang lặng ngắt lại ồ lên kinh hô, sau đó khẽ bàn luận thán phục.

Trưởng Tôn Hoán thẹn quá hoá giận ở một bên hô to gọi nhỏ:

- Các ngươi không phải Trạng Nguyên sao? Sao không làm thơ cho ta để đề danh tiếng hần xuống?

Hai Trạng Nguyên im lặng, đối mặt với danh thơ thiên cổ này của Đỗ Hà, bọn họ cũng không dám bêu xấu.

- Thân vô thái phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông!

Vương Tế Sinh ngơ ngác niệm hai câu, thở dài nói:

- Bài thơ này tình ý mệnh mang, diễm lệ mà không tục tĩu, chân tình mà không si dại, chắc chắn sẽ lưu danh thiên cổ. Vương Tế Sinh tuyệt đối không bằng, cũng không mặt mũi nào tiếp tục hy vọng xa vời. Nghĩ đến tương giao trong lòng Tử Linh cô nương chính là Thanh Liên, hy vọng tiên sinh có thể đối đãi tốt với Tử Linh cô nương.

Nhìn ra, Vương Tế Sinh quả thật có tình cảm chân thật đối với Ngu Tử Linh.

Đỗ Hà cười dài:

- Vị công tử này đã hiểu lầm, Tử Linh cô nương mặc dù có thể xem như giai nhân, nhưng lòng Đỗ Hà ta đã sớm có sở duyên, câu thơ này làm vì hai người khác, không quan hệ với Tử Linh cô nương, chỉ là ta có một câu nói với Tử Linh cô nương.

Hắn nhìn qua Ngu Tử Linh:

- Cô nương cũng biết Bá Nha Tử Kỳ? Ném vỡ dao càn, Tử Kỳ không đàn vì ai, bằng hữu dễ kiếm, tri âm khó cầu. Người trong lòng của cô nương cũng như Chung Tử Kỳ. Chung Tử Kỳ là một lâu phu còn hấn lại là một võ tướng, có thể nghe hiểu thâm ý của cô nương nhưng không biết khúc tên là gì, đừng nói là diễn cổ [phượng cầu hoàng], ta thấy hấn ngay cả Tư Mã Tương Như cũng chưa hấn biết rõ. Có thể nào mình bạch tâm ý của cô nương.

Ngu Tử Linh lui ra phía sau hai bước, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn ngồi đối diện ánh chừng nguyên do, thấy Đỗ Hà nói bài thơ kia là làm cho các nàng, cũng biểu lộ ra thâm tình vô hạn.

Đỗ Hà nói:

- Minh Đạt, một chữ tình không phải ở trong khúc đàn hay hay thi từ hoa lệ, chỉ ở chân tâm.

La Thông minh bạch đứng dậy, nhìn vào Ngu Tử Linh, nói:

- Tử Linh, đúng như Thanh Liên nói, ta là một người thô hào, thật sự không biết tình thơ ý hoạ. Nhưng ta chỉ biết rõ một việc, ta thích nàng, muốn nàng làm phu nhân của La Thông ta.

La Thông thổ lộ chân tình trước mặt mọi người khiến Ngu Tử Linh chân tay luống cuống, chạy trốn chết.

Nhưng sau đó lại nghe tiểu tỳ nói:

- Tử Linh cô nương mời người chân tâm La Thông tới Ngu Mỹ Nhân hiên một hồi!

Đỗ Hà mỉm cười vỗ tay chúc mừng, lầu trên lầu dưới tuy ghen ghét, nhưng nghe La Thông thổ lộ như thế, lại thấy phản ứng của Ngu Tử Linh nên phần lớn đều vỗ tay chúc mừng.

Đỗ Hà cũng cảm thấy cao hứng cho La Thông, đứng dậy đi qua phía đối diện.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

157. Chương 157: Trái Ôm Phải Ấp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Xuyên qua hành lang gấp khúc là tới chỗ bên ngoài phòng bao của Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn.

Hai vị tráng sĩ vạm vỡ đứng bên ngoài phòng bao, thân mang Đường đao, bộ dạng là hộ vệ, thấy hấn đến cũng không ngăn trở, biểu lộ đã biết thân phận của hấn.

Đúng lúc hấn định bước vào liền có một nha đầu dùng sức đẩy ra. Đỗ Hà nhất thời không hiểu chuyện gì, để đối phương đẩy hai bước mới định thần nhìn lại. Tiểu nha đầu cùng nhóm với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, tuổi chừng hơn mười, môi hồng răng trắng, cực kỳ tuấn tú, dù cải nam trang nhưng nhìn kỹ không khó để nhận biết.

- Tiểu muội muội, ngươi làm cái gì vậy!

Đỗ Hà nóng lòng gặp Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, lại bị một tiểu hài tử chắn trước mặt, không khỏi có chút khó xử, ra bộ ca ca hòa ái để lừa nàng vượt qua.

Tiểu nha đầu tất nhiên là Cao Dương. Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn biết được Đỗ Hà tới cũng cảm thấy lúng túng, việc đã đến nước này, các nàng sao không nhìn ra ý đồ của hấn? Nghĩ đến bản thân ăn bữa đấm chua, không để ý thân phận, cải trang tới chỗ yên hoa liền có chút xấu hổ.

Cao Dương lại nói:

- Tỷ phu tương lai thật sự là đáng hận, dám đến chốn yên hoa phong nguyệt này chơi bởi làm khó chúng ta! Vừa nói vừa đẩy Đỗ Hà.

Thấy vẻ mặt tươi cười của Đỗ Hà, tròn mắt Cao Dương khê chuyển, cười nói:

- Hai vị tỷ tỷ nói, các nàng nói người dám lên sau lưng các nàng tới đây, lại làm Tình thơ cho Ngụ Mỹ Nhân, đáng hận đến cực điểm, không muốn gặp người rồi.

- Ách.

Đỗ Hà thấy tiểu nha đầu ngăn ở trước cửa, cũng có chút bất đắc dĩ, mạnh mẽ xông tới không được, chỉ có thể giải thích nguyên do, đem chuyện La Thông cao giọng nói ra, tỏ vẻ chính mình trong sạch, sau đó xoa đầu tiểu nha đầu cười nói:

- Tiểu muội muội, ca ca là người vô tội, để cho ca ca đi vào!

- Không được!

Trong mắt Cao Dương hiện lên một tia giận dữ, hai tay giang rộng, cả người thành hình chữ đại:

- Đừng xoa đầu ta, ta đã mười hai tuổi, có thể lập gia đình!

Đỗ Hà tròn tròn mắt, thầm nghĩ:

- Nha đầu này là ai, bưng hấn như thế, không phải là Cao Dương công chúa chứ?

Nàng gọi là tỷ tỷ Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn. Lý Tuyết Nhạn không có muội muội, muội muội Trường Nhạc có nhiều, trong đó Cao Dương công chúa bưng hấn nhất nên đoán vậy.

Dừng một chút, hấn gật đầu nói:

- Nguyên lai tiểu muội muội mười hai tuổi, ừ, không nhỏ nữa, xác thực có thể lập gia đình.

Cao Dương công chúa ra vẻ già dặn:

- Lời này ta mới thích nghe, muốn đi vào cũng được. Các tỷ tỷ nói, hạn người trong vòng ba bước làm một bài thơ, không được kém bài vừa rồi, nếu không không cho người đi vào.

Đỗ Hà không muốn dây dưa với nha đầu trước mặt, hơi chút trầm ngâm, một bước không đi, thuận miệng ngâm:

- Sở thanh cương phiến, hựu báo phương phi huyết. Tích xuân canh bả tàn hồng chiết. Vũ khinh phong sắc bạo. Mai tử thanh thì tiết. Vĩnh phong liễu, vô nhân tấn nhật hoa phi tuyết. Mạc bả yêu huyền bát, oán cực huyền năng thuyết. Thiên bất lão, tình nan tuyệt. Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết. Dạ quá dã, đông phương vị bạch cô đăng diệt.

- Ô!

Cao Dương thấp giọng hô lên, đầy vẻ không dám tin:

- Người chưa hề bước một bước.....

Thừa cơ nàng đang chần động, Đỗ Hà xốc nách lên nhấc qua một bên, xông đi vào.

Cao Dương vừa sợ vừa giận, nhưng thần thái vô cùng rung động, dĩ nhiên nàng cũng học qua thi văn nên nghe hiểu được ý trong bài thơ của Đỗ Hà.

Nhất mấy câu cuối cùng “Thiên bất lão, tình nan tuyệt. Tâm tự song ti vông, trung hữu thiên thiên kết. Dạ quá dã, đông phương vị bạch cô đăng diệt.”, chẳng những biểu đạt tình sâu như biển, quyết chí thề nguyện kiên trinh, cũng lộ ra tình tương tương mãnh liệt, hết ngày dài lại đêm sâu, vĩnh viễn không phai. Bài “Thiên thu tuế” mà Đỗ Hà vừa đọc đúng là tinh phẩm trong thơ tình.

Cao Dương chưa bao giờ trải qua tình yêu nhưng cũng rung động vì ý thơ, đừng nói là hai nữ trong phòng, bài thơ trực tiếp truyền đến đáy lòng khiến cả hai rưng rưng nhìn Đỗ Hà đang bước tới.

Đỗ Hà trong đầu nhớ tới một câu, nữ nhân đều là động vật cảm tính. Bất luận là [vô đề tạc dạ tinh thần tạc dạ phong] của Lý Thương Ẩn hay [thiên thu tuế] đều là thơ tình vạn chúng khó cầu, bất luận là ‘lục tâm hữu linh tê nhất điểm thông’ hay “thiên bất lão tình nan tuyệt” đều là mỹ từ tuyệt diệu miêu tả tình yêu. Hai bài thơ tình khiến cho các nàng không thể tự kiềm chế, Đỗ Hà không khỏi có chút đắc chí tiến lên, trong tiếng hô khẽ của hai nữ ôm cả vào lòng.

Hắn là người thế kỷ 21, rất phóng khoáng với chuyện ôm ấp, phong khí Đường triều cũng cởi mở, hai nữ tuy không ít lần ôm ấp cùng hắn nhưng trái ôm phải ấp nhưng vẫn là lần thứ nhất. Đỗ Hà cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của hai giai nhân và hương thơm xử nữ thơm ngát, cả người lâng lâng.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn càng là như vậy, tuy nói đối mặt Đỗ Hà, các nàng ả ả đã có ý tiếp nhận đối phương nhưng đầu nghĩ sẽ gặp phải chuyện này, nhất thời không biết phản ứng như thế nào, thân thể cứng ngắc.

Cao Dương ngơ ngác đứng ở ngoài phòng, thấy ba người ôm cùng một chỗ thì vội vàng che mắt nhưng trong lòng hiểu kỳ nên khẽ hé để nhìn.

Đỗ Hà thấy hai nàng không phản đối, lá gan càng lớn, hết hôn vào má Trường Nhạc một cái lại quay sang hôn Lý Tuyết Nhạn, bàn tay dần trượt xuống vòng eo rồi trượt tiếp xuống phía dưới. Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn cảm nhận bàn tay hắn tác quái, xấu hổ không chịu nổi, ngẩng đầu thấy Đỗ Hà đang thoải mái liên không hèn cùng đưa tay nhéo một cái thật mạnh vào tay hắn.

- Á!

Đỗ Hà há miệng, mắt trợn ngược, vội vàng cầu xin tha thứ.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn hừ lạnh một tiếng, từng người ly khai!

Đỗ Hà khóc không ra nước mắt, nhìn hai tay đã đỏ lên, thấp giọng mắng:

- Đáng đời, ai kêu các nàng không thành thật một chút, làm hại lão tử đã mất đi cơ hội trái ôm phải ấp.

Thấy hai nàng lạnh nhạt, Đỗ Hà tiến lên cười làm lành, đột nhiên hỏi:

- Ta nói các nàng một là công chúa, một là quận chúa, làm sao tới thanh lâu, nơi này là chỗ để các nàng tới sao?

Hắn hỏi đúng chuyện hai nàng không muốn trả lời nhất, lấp ba lấp bắp nói mấy câu qua chuyện.

Đỗ Hà sao có thể dễ dàng gạt gẫm, truy hỏi tới cùng mới biết chuyện, cảm giác buồn cười, không ngờ mấu chốt lại bắt đầu từ mình, bất quá nghĩ đến vẫn còn có chút vui vẻ, nếu không vì mình thì hai nàng đâu có liều mạng tới thanh lâu?

Lý Tuyết Nhạn càng thêm gầy một khúc ai oán khiến trong lòng hắn rất có tư vị.

Đỗ Hà hỏi tên khúc đàn, Lý Tuyết Nhạn giật mình:

- Là muội lâm thời nghĩ ra, còn chưa đặt tên!

Câu trả lời càng làm cho Đỗ Hà choáng váng, không ngờ một khúc đàn động lòng người như thế lại là lâm thời sáng tác, thật sự khó lường.

Trường Nhạc ôm lấy Lý Tuyết Nhạn cười nói:

- Không nghĩ tới sao, cầm nghệ của Tuyết Nhạn là xuất thế kỳ tài, dù là cầm sư cung đình trước mặt nàng cũng thấy thẹn.

- Xác thực không thể tưởng được!

Đỗ Hà ngoài ý muốn, nhìn nàng nghĩ tới một cái tên:

- Không khuê?

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn nhắc lại, cũng thấy tên này chuẩn xác.

Cao Dương thấy mình bị bỏ qua liền bắt mãi xông vào ôm lấy Trường Nhạc, kêu to không thuận theo.

Đỗ Hà thấy các nàng thân mật như thế nên hỏi tên của nàng.

Trường Nhạc cười nói:

- Là con gái thứ mười bảy của phụ hoàng, Cao Dương công chúa.

Nghe danh tự, Đỗ Hà không khỏi nhìn Phòng Di Ái đối diện, sợ hãi thâm nghĩ:

- Quả nhiên bư hân .

Đồng thời hần nghĩ nếu như Phòng Di Ái quả thực cưới nàng, nhất định phải làm cho Di Ái quản giáo tốt, không thể để cho lịch sử tái diễn.

Vào lúc bọn họ đang nói chuyện, La Thông cùng Ngu Tử Linh quần quýt đi ra, quả nhiên đẹp đôi.

Đỗ Hà dẫn ba nữ nghênh đón, miệng nói chúc mừng!

Phòng Di Ái càng cười hì hì bảo hai người chạm môi uống rượu khiến Ngu Tử Linh mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai.

La Thông nói:

- Ta đã cùng Tử Linh thương nghị tốt rồi, sẽ chuộc thân cho nàng. Mẫu thân hiện tại tuy chưa đáp ứng hôn sự của chúng ta, nhưng tin tưởng chỉ cần ta cho lão nhân gia gặp Tử Linh nhất định sẽ đồng ý, chỉ là phí chuộc thân của Tử Linh cần ba trăm ngàn lượng, nhất thời ta không lấy ra.

- Đây không phải vấn đề!

Đỗ Hà trực tiếp lấy từ trong ngực ra ba trăm ngàn lượng, cười nói:

- Lúc ở Phòng phủ ta đã nghĩ tới điểm này nên mượn Phòng thúc mẫu ba trăm lượng, vừa vặn đủ dùng.

La Thông càng thêm cảm động, vừa rồi hần cũng hơi lo sợ, nếu không có Đỗ Hà chuẩn bị tốt, bản thân sao có thể nói chuyện vui vẻ với Tử Linh?

- Tốt rồi, vậy chúng ta đi tìm lão bản!

Đỗ Hà biết La Thông muốn nói cái gì, mỉm cười gạt đi, giúp đỡ huynh đệ không tính là gì.

Một đoàn người xuống lầu tìm được lão bản Trịnh lão cư.

Nghe nói muốn chuộc thân cho Ngu Tử Linh, Trịnh lão cư trợn mắt, Ngu Tử Linh là đầu bài của Yến Xuân lâu, là cây kiềng tiền, một khi rời khỏi đây sẽ khiến Yến Xuân lâu chắc chắn thất sắc rất nhiều.

Yến Xuân lâu của một trong hai đại kỹ viện Trường An, tề danh với Túy Hương viện, chỉ vì Yến Xuân lâu có Ngu Mỹ Nhân Ngu Tử Linh mà Túy Hương viện có Bạch Mẫu Đơn Bạch Tổ Nhã mà hai nhà minh tranh ám đấu để làm Trường An đệ nhất cổ viện.

Nếu đã mất đi Ngu Tử Linh, Yến Xuân lâu sao có thể sánh vai được Bạch Tố Nhã của Túy Hương viện?

Chẳng qua khi Ngu Tử Linh viết giấy bán mình thì có quy định chỉ ở Yến Xuân lâu 5 năm, sau đó có thể nguyện ý chuộc thân rồi đi.

Ngu Tử Linh bởi vì không gặp được đối tượng thích hợp nên đã ở Yến Xuân lâu sáu năm, vượt quá thời hạn quy định, tùy thời cũng có thể rời đi.

Trịnh lão cư cũng không có quyền can thiệp, trong lòng đau xót nên cũng bất chấp, kéo Ngu Tử Linh bảo nàng suy nghĩ thật kỹ, nói nam nhân không ai tốt, cẩn thận bị lừa.

Ngu Tử Linh nhìn La Thông, mỉm cười ngọt ngào nói:

- Ta tin tưởng La lang sẽ không phụ ta!

Trịnh lão cư hận nói:

- Đã như vậy cầm năm trăm ngàn lượng để đổi lấy văn tự bán mình đi.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

158. Chương 158: Tài Tử Phong Lưu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời vừa nói ra, cả đám Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái đều trợn mắt. Đỗ Hà thậm chí bắt đầu bội phục dũng khí của Trịnh lão cư, dám bắt chẹt trên đầu bọn hắn, lá gan quả thật khá lớn. Hắn lại không biết, đám con cháu thế gia thường là đối tượng bị bắt chẹt. Bởi vì đám nhị thế tổ như bọn hắn không hề thiếu tiền, ngược lại rất xa hoa. Nói ví dụ Đỗ Hà nguyên bản vốn là một tên phá gia, nổi danh ăn chơi đệ nhất kinh thành. Kỹ viện có người bán nghệ không bán thân, cũng có kỹ nữ chuyên tiếp khách, khách cũng có nhiều dạng, phần nhiều thông qua cạnh tranh để tuyển chọn người có chút nhan sắc. Vào lúc cạnh tranh, một kỹ nữ vốn chỉ có giá một ngàn lượng một đêm có thể đẩy lên ba mươi ngàn lượng, thậm chí là năm mươi ngàn lượng.

Những chuyện tương tự, Đỗ Hà nguyên bản không phải chưa từng trải qua mà vốn là nhân vật coi tiền như rác. Trong mắt đám con cháu thế gia như bọn hắn, tiền không quan trọng mà danh khí xa hoa mới là quan trọng. Bọn hắn chỉ biết vung tiền như rác mà dương dương đắc ý, không vì quá xa hoa mà cảm thấy mất mặt.

Vì thế mỗi lần bán đi người bán nghệ của thanh lâu, đám lão cư đều tăng giá, người bị ép giá lại không hề để ý, sẵn khoái trả tiền, biểu lộ sự giàu có của mình.

Trịnh lão cư lúc này lại hoàn toàn đoán sai. Hôm nay Đỗ Hà sớm đã không phải là thiếu gia ăn chơi, không hề tiêu hoang một phân tiền. Trong mắt hắn, số tiền này không bằng mua một vài con trâu cày để cải thiện dân sinh, càng thêm ý nghĩa.

La Thông cũng không phải là nhân vật xa xỉ, Phòng Di Ái còn sót lại một chút phong cách tiêu tiền như nước nhưng hắn lại không có tiền nên không thể biểu hiện phong cách. Cho nên sắc mặt ba người Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái lập tức thay đổi.

Ngu Tử Linh còn nhớ vài phần tình cũ, không muốn gây chuyện vội hỏi:

- Trịnh mù mù, lúc trước không phải nói rồi? Lúc chuộc thân 300, sao giờ lại thành 500?

Trịnh lão cư cười lạnh nói:

- Sáu năm nay người ăn đồ của ta, đeo đồ của ta không tốn hay sao? Cộng lại hai trăm ngàn lượng coi như ít rồi!

Giọng ả bắt đầu chanh chua, trước kia Ngu Tử Linh còn là cây tiền trong tay nên hết mực quan tâm, nhưng hôm nay Ngu Tử Linh bứt ra mà đi, đoạt đường kiếm tiền của ả nên dĩ nhiên không thể đối xử tốt.

Ngư Tử Linh không tiếp nhận được thái độ như thế, sắc mặt tái nhợt. Đỗ Hà đập bịch một cái, quăng 200 ngàn lượng lên bàn, nói:

- 200 ngàn lượng! Đem văn tự bán mình của Tử Linh cô nương ra đây là thành giao. Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, nếu không phải thành giao, ta sẽ khiến Yến Xuân lâu đóng cửa!

Trịnh lão cư biến sắc, không nghĩ đã không được như nguyện, Đỗ Hà còn một hơi giảm đi 100 ngàn lượng. Phải biết rằng với giá hàng Đường triều thì 100 ngàn lượng vào đời sau là hơn bốn mươi vạn nhân dân tệ!

Ả vốn xem tài như mạng, sao có thể chịu được, kêu lên be be:

- Đại Đường có vương pháp, ba trăm lượng ngân bánh, một lượng cũng không có thể thiếu rồi!

Ả cứng miệng nhưng cũng chịu thua, không còn rao giá trên trời. Đỗ Hà lại không bỏ qua, nếu là trực tiếp dùng ba trăm ngàn lượng giao dịch, hẳn không nói hai lời, lập tức thanh toán. Nhưng Trịnh lão cư đã giả trò ma thì có thể thấy ả đã làm không ít lần như thế này, càng không dễ dàng bỏ qua.

Đỗ Hà sờ vào bên hông, thần sắc kịch biến, hét toáng:

- Minh Đạt, Di Ái! Ngọc bội mà bệ hạ đưa cho ta đã bị người của Yến Xuân lâu trộm rồi. Ta hoài nghi tên trộm còn ẩn nấp trong Yến Xuân lâu. Các người lập tức chặn cửa lớn trước sau của Yến Xuân lâu, không cho ai ra vào! Ta đi phủ nha báo quan, vật ngự tứ như vậy dù phải lật tung cả Yến Xuân lâu lên cũng phải tìm ra.

Trịnh lão cư nghe vậy sợ tới mức hồn phi phách tán, nàng không phải không biết Đỗ Hà giá họa nhưng nếu hẳn thực sự làm như thế thì Yến Xuân lâu cũng không cần kinh doanh nữa, chưa đợi La Thông, Phòng Di Ái hành động đã kêu lên:

- Hai trăm thì hai trăm, coi như lão bà tử xui xẻo !

Ả giận dữ lấy từ trong tủ văn tự bán thân của Ngu Tử Linh để lên bàn, vợ lấy hai trăm lượng của Đỗ Hà, phiền muộn muốn chết.

Một đoàn người đi ra Yến Xuân lâu, nói tới Trịnh lão cư đều cười phá lên. Cao Dương càng tán thưởng liên tục, giơ ngón tay cái cười nói:

- Tỷ phu tương lai thật bản lĩnh, một miếng ngọc bội giả đã dọa ả kia sợ mất mật, rất giỏi, Cao Dương quá sùng bái người rồi.

Trong mắt nàng tràn ngập ý ngưỡng mộ khiến Đỗ Hà cảm giác như fan nữ đời sau nhìn Lưu Đức Hoa, Tạ Đình Phong. Câu “tỷ phu tương lai” của Cao Dương càng khiến hắn khoan khoái dễ chịu, nghe nàng tán thưởng như thế tán thưởng.

Trường Nhạc có chút xấu hổ, cả giận nói:

- Cao Dương, đừng nói mò.

Cao Dương cười hì hì, núp sau lưng Đỗ Hà, nũng nịu kéo tay hắn:

- Tỷ phu tương lai, Cao Dương hiềm khi được ra phố, mang Cao Dương đi dạo được không!

Đỗ Hà giả bộ như bị nàng bắt nạt, luôn miệng đáp ứng. Trường Nhạc khấn trương, vội nói không được. Hiện tại đã quá ước định của các nàng lúc đầu hơn nửa canh giờ nhưng khi Đỗ Hà nhìn nàng lại khiến toàn thân không tự chủ, chỉ có thể thỏa hiệp.

La Thông muốn dẫn Ngu Tử Linh đi gặp La lão phu nhân nên cáo từ trước. Phòng Di Ái cũng nói không muốn quấy rầy nên cáo từ rồi đi, ngoài mặt nói vậy nhưng trên thực tế lại trở lại Yến Xuân lâu phong lưu. Đỗ Hà mới đầu còn tưởng rằng kế thành, nhưng sau đó lại hiện bản thân đã sai.

Hắn đánh giá thấp tình lực của Cao Dương, một tiểu cô nương lại vĩnh viễn vui tươi, mảnh khảnh chông chênh, một lát cũng không chịu yên tĩnh. Trong chốc lát dạo phố, trong chốc lát mua đồ trang sức, trong chốc lát ăn quà vặt, trong chốc lát xem mua vui ngoài trời, cái gì cũng muốn chơi.

Vì chiều cổ nàng, Đỗ Hà căn bản không có thời gian nói chuyện cùng Trường Nhạc, về phần Lý Tuyết Nhận thì đã bỏ chạy trên đường. Dù nàng cũng muốn ở chung với Đỗ Hà một lát nhưng không có nhiều tình lực bồi tiếp, sau đó dù là Trường Nhạc cũng vô lực kiên trì, trốn trong xe ngựa nghỉ ngơi khiến tình huống giống như Đỗ Hà hẹn ước với Cao Dương.

Chơi hết cả ngày, Cao Dương còn thì thào bảo muốn đi dạo chợ đêm. Đỗ Hà nghe xong biến sắc, không chút do dự cưỡng ép đem Cao Dương áp trở về xe ngựa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ qua nửa ngày đã khiến hắn thâm trầm.

Cao Dương ngồi ở trong xe ngựa, vẻ mặt hưng phấn, thò ra cửa sổ nói:

- Tỷ phu tương lai, lần sau lại chơi với ta!

Đỗ Hà trắng mắt, hữu khí vô lực thâm nghĩ: Còn có lần sau vậy thì ra quỷ rồi.

Một thân mệt mỏi về tới trong nhà, lại nghe một hồi gào thét.

- Xú tiểu tử, còn tưởng rằng ngươi sửa đổi, thật sự là bản tính khó dời, lại đi nơi bướm hoa lêu lổng rồi hả?

Đỗ Như Hối gào thét, suýt nữa khiến Đỗ Hà gục xuống.

Nhìn cha giận đến run rẩy, Đỗ Hà trừng mắt nhìn, rầu rĩ nói:

- Cha, con đã làm gì?

- Làm chuyện tốt, còn không thừa nhận!

Đỗ Như Hối hét vang như sấm.

Chương thị ở một bên kéo tay Đỗ Như Hối nói:

- Hà Nhi, cũng không có cái gì, cùng lắm là thích cô nương thanh lâu thu làm thiếp, cứ nói thật với cha.

Đỗ Hà khóc không ra nước mắt, hỏi ra mới biết nguyên do, cũng ý thức được đám ngồi lê đôi mách ở Trường An đáng sợ cỡ nào.

Phiên bản một: Tài tử phong lưu Đỗ Thanh Liên vào giờ Ngọ hôm nay gặp Ngu Mỹ Nhân liền đại sát tứ phương, dùng hai bài thơ tình khiến tiểu mỹ nhân vui vẻ, cuối cùng bỏ ra ngàn vàng chuộc thân cho danh kỹ Ngu Tử Linh.

Phiên bản hai: Tài tử phong lưu Đỗ Thanh Liên vào tiết Thượng Nguyên anh hùng cứu mỹ nhân, chiếm được trái tim của danh kỹ Ngu Tử Linh, về sau cầm sắt hòa minh, vào hôm nay dùng hai bài thơ tình ôm được mỹ nhân.

Phiên bản ba, phiên bản bốn, còn có phiên bản năm, từng phiên bản đều không giống nhau, nhưng đều có mấy điểm giống nhau.

[thứ nhất,] Đỗ Hà đi kỹ viện; [thứ hai,] Đỗ Hà ngâm thơ, hơn nữa là thơ tình; [thứ ba,] chuộc thân cho Ngu Tử Linh. Thứ tư, vì việc này, Đỗ Hà có thêm danh hào “tài tử phong lưu”!

Tổng hợp tưởng tượng như thế, không khó hình dung Đỗ Hà đã làm nên chuyện tốt gì tại kỹ viện.

Vừa mới hôm nay, Lý Thế Dân lúc thương nghị với Đỗ Như Hối đã biểu đạt không phản đối chuyện Đỗ Hà lấy cả hai người, cũng không phản đối Lý Tuyết Nhận là ngang hàng. Đỗ Như Hối lúc ấy nghe xong ngăn ra hồi lâu, Lý Thế Dân cũng nói vậy thì lão cũng không biết nói gì, chỉ liên tục tỏ vẻ cảm tạ, nhưng trong lòng khẳng định, nhất định là Đỗ Hà thuyết phục Lý Thế Dân, cũng cảm giác cao hứng.

Những ngày này lão vẫn đau đầu vì hôn sự của Đỗ Hà, một bên là ước định với Lý Thế Dân, một bên là hứa hẹn với Lý Đạo Tông, song phương đều không dễ đắc tội, có thể giải quyết hòa bình như thế dù thế nào cũng là chuyện tốt.

Cao hứng chưa được bao lâu, chợt nghe tin Đỗ Hà đi dạo kỹ viện. Mới đầu Đỗ Như Hối vẫn chưa tin nhưng ba người thành hổ, thực sự không thể không tin, nghĩ đến chuyện của Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn vừa mới giải quyết, Đỗ Hà lại dẫn về một Ngu Tử Linh, đây chẳng phải là cố tình gây sự, cơn tức dồn nén trong đầu, chỉ chờ Đỗ Hà về là nổ tung.

Nghe thủng nguyên do, Đỗ Hà càng âm ức, ra về ta còn oan hơn Đậu Nga, kể hết đầu đuôi mới ngăn được cơn giận của Đỗ Như Hối nhưng lại khiến lão trợn mắt. Hai công chúa mang theo một quận chúa đi dạo kỹ viện? Rất tốt, rất cường đại, cũng không biết nói gì!

Chương thị ở bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi:

- Không hổ là con dâu Đỗ gia ta nên mới có khí phách như vậy. Bất quá chúng nó còn chưa đủ triệt để, nếu là cha người, vì nương ta trực tiếp chém giết đi vào tóm sống, xem về sau còn dám tiến vào chỗ đó hay không.

Đỗ Như Hối phì cười nói:

- Phu nhân cũng thực là, lão phu thêm vào chỗ đó!

Chương thị lại liếc mắt một cái nói:

- Thử xem!

- Lão phu không đấu với nữ nhân.

Đỗ Như Hối phát tay bỏ đi.

Đỗ Hà thăm cười trộm.

Nhưng lập tức lại nghe Chương thị nói thăm:

- Đợi cho chúng nó vào gia môn, sẽ đem mấy ngón của Phòng tỷ tỷ dạy ta truyền cho con dâu, nếu không làm thế nào để quản lý!

Nụ cười của Đỗ Hà lập tức cứng ngắc.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

159. Chương 159: Cường Thế Duyệt Binh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngày hôm nay sau này sẽ được sử sách ghi lại là ngày mở màn của cửa lễ tiết đại duyệt binh.

Vào ngày này, mười lăm vạn binh tướng Đại Đường từ cửa Minh Đức vào thành, xuôi theo đường lớn Chu Tước thẳng đến Thừa Thiên môn của hoàng cung, tiếp nhận kiểm duyệt, sau đó ra khỏi hoàng cung từ Duyên Hi môn, dạo quanh Trường An một vòng. Ngoại trừ để cho các sứ giả ngoại quốc chứng kiến còn để cho dân chúng Đại Đường biết được sự cường thịnh của quân đội.

Sáng sớm hôm đó, khi mặt trời vừa lên, Lý Thế Dân cùng một đám văn võ đại thần và sứ thần các quốc gia đi tới đầu tường thành ở Thừa Thiên môn.

Thừa Thiên môn nằm giữa toàn bộ hoàng cung. Có Thừa Thiên khải vận, thụ thiên ý, là cổng quan trọng nhất của hoàng cung, chắn trước một trong năm cung điện.

Thừa Thiên môn là một quảng trường cực rộng, bề ngang lên tới 350 mét, chiều dài sáu trăm sáu mươi mét, mặt đất được lát đá hoa cương đã qua xử lý kỹ thuật đặc biệt, chứa được 30 vạn người, thậm chí có thể cử hành hội nghị.

Lý Thế Dân đứng trên cổng thành, nhìn ra xa quảng trường trước mắt, ánh mắt tràn ngập tự hào, đứng chung quanh đều là sứ thần các nước, đối diện với cảnh này, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ.

Bọn họ đã chứng kiến sự phồn vinh của Đại Đường nhưng cường thịnh chỉ là truyền thuyết, chính thức như thế nào ai cũng không rõ ràng lắm. Bất quá có thể với tư cách sứ giả đại diện cho một quốc gia, không ai là bình thường, đều ngầm hiểu mục đích của lần đại duyệt binh này nhưng vẫn cảm thấy ngoài ý muốn, tâm thần bất định.

Nguyên nhân là trước đó bọn họ không nghe được tin tức gì, với loại hình có tính chất thị uy lớn như thế phải qua sự chuẩn bị rất lâu mới đạt được hiệu quả chấn nhiếp.

Nhưng Đại Đường không có, trước đó bọn họ không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, chỉ là lâm thời muốn cử hành đại duyệt binh. Điều này không khỏi làm cho người tâm thần bất định, bởi vì thể hiện ra sự tự tin của Đại Đường, trên chiến trường không cần chuẩn bị gì đã có thể chấn nhiếp đối phương.

Mười lăm vạn đại quân, Đại Đường trong hơn mười ngày đã có thể tụ hội mười lăm vạn tinh nhuệ, sự mạnh mẽ tới mức nào, dù là số quân bình thường cũng đủ để ngạo thị thiên hạ rồi.

Đối mặt với quyết định lâm thời này của Đại Đường, sứ thần các quốc gia đều khiếp đảm.

Lý Thế Dân tương đối coi trọng lần duyệt binh này, hỏi Lý Tĩnh bên cạnh:

- Quân tốt khi nào đến?

Lý Tĩnh cũng như Lý Thế Dân, ngẩng đầu nhìn trời đánh giá thời gian rồi trầm giọng nói:

- Sắp đến rồi.

Lời của hắn vừa dứt không lâu!

- Rầm rập, rầm rập.

Tiếng bước chân vang lên rầm rập từ xa khiến lòng người chấn động, lúc đầu mọi người còn cho đây là tiếng trống nhưng khi thanh âm càng lúc càng gần mới biết không phải.

Là tiếng bước chân, là tiếng bước chân của mười lăm vạn binh mã ngưng tụ cùng một chỗ, lại có thể nghe như tiếng trống.

Binh mã chưa đến, tiếng bước chân này đã khiến người kinh tâm động phách.

Lý Tĩnh thấp giọng nói:

- Cái này gọi là lớn tiếng dọa người!

Lý Thế Dân nhắc lại:

- Hay cho một câu lớn tiếng dọa người.

Thần sắc hắn cực kỳ thoả mãn, vể râu cười nói:

- Tiểu tử kia lại nghĩ ra diệu chiêu?

Lý Tĩnh cười nói:

- Cũng chỉ có hắn nghĩ ra loại chiêu số này.

Đội quân còn chưa xuất hiện nhưng nghe tiếng bước chân rầm rập, trong đầu mọi người đã nghĩ đến một đội ngũ binh mã chỉnh tề.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã biết mình sai, thanh âm tuy cùng một nhịp nhưng lại từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, khiến người không khỏi biến sắc, là cùng lúc mấy đội quân xuất hiện.

- Xem kia, nơi này có, chỗ đó cũng có, còn có tại đây.

Tiếng nghi ngờ trầm thấp lan tràn trong đám sứ thần, ngẩng đầu nhìn ra xa.

Binh mã Đại Đường không phải tụ tập cùng một chỗ mà là do tám cánh quân tạo thành, theo thứ tự đi vào, chủng loại bất đồng. Từ Đan Phượng môn là khinh bộ, Phúc Kiến môn là trọng bộ, Khánh An môn chính là khinh kỵ binh, Cảnh Phong môn là trọng giáp kỵ binh, còn lại Mạch Dao binh, Khiêu Đãng binh từ các cửa khác nhau tụ về Thừa Thiên môn.

Mười lăm vạn đại quân phân thành tám cánh, binh chủng bất đồng, lộ tuyến bất đồng nhưng lại vang lên cùng một thanh âm, cần sự ăn ý thế nào?

Mặt đất cũng vì tiếng bước chân của bọn họ mà chấn động. Trên tường thành, tất cả mọi người ần ần cảm thấy dưới chân run rẩy.

Không chỉ là sứ thần các quốc gia, ngay cả Lý Thế Dân cũng sợ ngây người, không thể tưởng được binh mã Đại Đường có thể làm được điểm này.

Lý Tĩnh rút ra kim kỳ, vung lên ba lần, tay gõ vang trống trận. Theo tiếng trống biến đổi, những cánh quân đột nhiên biến trận, đều nhিপ tụ lại với nhau, tạo thành một phương trận cực lớn.

Khi tất cả đã tụ lại trên quảng trường thì tiếng trống càng gõ càng nhanh, cuối cùng phát ra ba tiếng lớn rồi dừng lại, ngay sau đó tiếng bước chân cũng dừng.

Trong thiên địa tựa hồ trong khoảnh khắc đó đình chỉ, tiếng trống rung trời, tiếng bước chân rầm rập biến mất.

Biến hóa đột nhiên, quân dung chỉnh tề. Mười lăm vạn đại quân không ai phát ra một tiếng động khẽ, cũng không có tiếng huyền não, nghiêm cẩn xếp thành hàng thẳng tắp.

Lúc này dù là tiếng một cây trâm rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng.

Lý Thế Dân thở mạnh, ánh mắt cuồng nhiệt, song quyền nắm chặt dè nén nổi kích động, ngay cả đám lão tướng thân kinh bách chiến như Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích cũng theo đó biến sắc, các sứ thần đều ngây ngốc.

Lý Tĩnh tiến lên một bước, đi sát tới tường thành hô lớn:

- Kính lễ, hướng hoàng đế bệ hạ Đại Đường ta!

- Các tướng sĩ đồng loạt giơ tay, dù mỗi người chỉ phát ra một tiếng động nhỏ nhưng hội tụ mười lăm vạn người khiến phát ra tiếng nổ mạnh!

Kế tiếp là thanh âm bạt đao, bộ tốt hoành đao, kỵ binh mã đao chỉ xéo hướng Lý Thế Dân, sau đó nhất loạt thu về dựng ở trước người, toàn bộ động tác đều tằm tắp.

Giữa ban ngày, lưỡi đao phản xạ hàn quang lạnh thấu, mười lăm vạn binh mã cùng hô:

- Hoàng đế bệ hạ Đại Đường vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Mười lăm vạn binh mã gào thét đỉnh tai nhức óc, rung chuyển trời đất, uy vũ hùng tráng, tràn đầy khí sát phạt, chỉ uy thế đã khiến người sinh ra cảm giác không chiến tự tan.

Trên đầu thành Thừa Thiên môn, các sứ thần đều kinh hãi, người nào gan nhỏ càng lui lại về sau mấy bước đung phẩy người khác.

Lý Thế Dân thần sắc đại động, khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng bùng lên ý chí tung hoành thiên hạ, cười lên ha hả:

- Thần binh như thế, ai có thể ngăn cản thiên uy của Đại Đường ta.

Lý Thế Dân quay đầu lại nhìn các sứ thần bên cạnh, ánh mắt nóng rực như mặt trời, nhìn tới đâu đều khiến người cúi đầu không dám đối mặt, chỉ cảm thấy ***g ngực đập nhanh tới khó thở.

Bọn họ rốt cuộc biết vì cái gì Đại Đường có thể trở thành bá chủ thiên hạ, với thực lực bậc này ai có thể đối kháng. Trong số các sứ thần, không thiếu người có mưu mô nhưng chứng kiến cảnh tượng vừa rồi đều bắn loạn tâm thần.

Đại Độ Thiết tính cách cuồng vọng, sở dĩ hấn dảm can rõ tại Đại Đường vì căn bản không tin thực lực của Đại Đường so với bọn hấn mạnh hơn bao nhiêu, Tiết Duyên Đà có binh 30 vạn, mỗi một người đều là binh sĩ tinh nhuệ.

Nhưng hôm nay thấy biểu hiện của mười lăm vạn binh tướng Đại Đường mới biết chính mình là ếch ngồi đáy giếng, thật là tức cười. Trước đó hấn không biết thiên hạ to lớn, không biết Đại Đường cường thịnh, hôm nay tận mắt nhìn thấy, sắc mặt sớm đã bị hù tái nhợt, ở đâu còn có nửa điểm ngạo khí.

Tùng Tán Tắt Nhược cũng là như thế, hấn tuy biết Đại Đường cường thịnh, nhưng đâu ngờ tới mức như vậy. Binh tướng mạnh mẽ trước mặt muốn diệt Thổ Phiên chẳng phải là dễ dàng?

Trong nội tâm càng vạn phần cảm kích Lộc Đông Tán, mới hiểu được Lộc Đông Tán là chân chính mưu tính sâu xa: Đại Đường quả nhiên không thể là địch.

Sứ giả tàn quân Đông Đột Quyết càng quyết định chủ ý. Vừa về tới bộ lạc sẽ lập tức khuyên bảo Khả Hãn phụ thuộc Đường triều, Đường triều mạnh như thế, chỉ có phụ thuộc Đại Đường, mới có hy vọng. Uy thế của Đại Đường đã như lạc ấn khắc vào đáy lòng của bọn hấn.

Lý Thế Dân thấy hết thấy đều chấn động vì sự cường thịnh của Đại Đường thì trên mặt lộ ra thần sắc tự ngạo:

- Chư vị, trẫm tuy có lòng thao luyện binh mã trên chiến trường nhưng chỗ này quá hẹp cũng không cho phép. Trẫm có một đề nghị, không bằng các ngươi tùy ý chọn mấy đội binh mã ngay tại chỗ thao luyện như thế nào?

Lời này vừa nói ra, các sứ thần hai mặt nhìn nhau, tùy ý để bọn họ lựa chọn là tự tin ra sao?

Lời này không phải biểu hiện, bất cứ ai trong mười lăm vạn đại quân đủ để đối mặt hết thấy khảo nghiệm?

Thấy không có người mở miệng, Lý Thế Dân tự mình điểm danh:

- Di Nam ái khanh, ngươi lựa chọn một cánh quân?

Tiết Duyên Đà Khả Hãn Di Nam run rẩy quỳ xuống:

- Đại Đường binh uy như thế, có ai không ngưỡng mộ, nào dám tận mắt nhìn thấy. Thỉnh Thiên Khả Hãn Bộ Hạ thành toàn, cho thần cáo lui.

Đường đường Khả Hãn, vậy mà bị hù không dám nhìn nữa rồi.

Những người còn lại cũng sợ hãi, thầm nghĩ: Đại Đường duyệt binh, chỉ muốn lập uy, chỉ đi ngang đã khiến người ta sợ hãi như thế, nếu thao luyện thật sự chẳng khiến càng thêm đáng sợ?

Nghĩ như vậy, nguyên một đám đều hô to Đại Đường thiên uy không ai dám ngưỡng vọng rồi khẩn cầu cáo lui.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

160. Chương 160: Thuyền Tủy Tiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với loại tình huống này, Lý Thế Dân cũng ngăn ra rồi lắc đầu cười khổ. Bọn họ đã không dám xem thì cũng không nên miễn cưỡng, việc này người tình ta nguyện, nếu là cưỡng cầu ngược lại được không bù mất. Mục đích uy hiếp đã đạt được nên đồng ý để bọn họ rời đi.

Lý Thế Dân nhìn mấy người vội vàng rời đi, lộ vẻ tự đắc, ngắm mười lăm vạn đại quân bất động như núi, cười nói:

- Chính chủ đã đi, thao luyện cũng đã mất đi ý nghĩa. Đa sớm định ra kế hoạch lại để cho bọn họ đi hết, vậy để cho con dân Đại Đường ta biết một chút về quân phong.

Hắn kỳ thật cũng muốn gặp nhìn qua hạng mục kế tiếp nhưng cũng biết đại quân làm được một bước này cực không dễ dàng, tiếp theo càng thêm khó khăn mệt mỏi, không muốn vì một người mà lao sư động chúng.

Lý Tĩnh biết tâm ý của hắn, lúc này cũng múa tinh kỳ truyền xuống mệnh lệnh.

Đỗ Hà nhận được tin tức, đầu tiên ngạc nhiên, sau đó cười khở. Vốn chỉ mới bắt đầu xem như khai mạc, trò hay còn ở đẳng sau, nào ngờ nhóm người này lại dễ dàng bị dọa như vậy khiến một phen khở tâm lại không được triển khai, cũng đành chỉ giữ vững tinh thần kéo đại quân đi quanh Trường An một vòng.

Toàn bộ bách tính Trường An chưa từng thấy qua một trăng như vậy, hết thấy đều cao hứng hoan hô nhiệt liệt.

Sau khi để cho dân chúng thấy được quân uy Đại Đường, Đỗ Hà dẫn binh mã bản bộ về tới nơi đóng quân, còn chưa làm công tác chỉnh đốn và sắp đặt thì đã nghe Lý Thế Dân triệu kiến liền vội vàng đi tới điện Cam Lộ.

Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích đã chờ sẵn trong điện,. Đỗ Hà biết dụng ý của Lý Thế Dân chắc vì nhiệm vụ duyệt binh viên mãn nên ban thưởng cho mấy vị công thần, vội vàng tiến lên nói mấy câu khách sáo, cáo lỗi mình đến chậm.

Mấy người Lý Thế Dân cũng biết Đỗ Hà vừa đi quanh Trường An, từng người cười đáp lại, cũng không để ở trong lòng.

Lý Thế Dân triệu bọn họ tới cũng không có chính sự gì mà chỉ là luận công ban thưởng. Lý Tĩnh liền nói ngay:

- Việc này lão phu là chỉ huy trên danh nghĩa nhưng trù bị đại thế là Đỗ tiểu tướng, lão thần không dám kể công.

Hầu Quân Tập thân là Binh bộ Thượng thư, bản tính tham công nhưng không thềm để ý đến tiểu công, trước mặt Lý Thế Dân biểu hiện đại lượng đem công đầu cho Đỗ Hà, sự thật cũng là như thế.

Lý Tích càng sẽ không đoạt công lao của bộ hạ.

Đối mặt với sự khiêm nhượng của tam lão, Đỗ Hà thực sự cũng không có công lao nhận lấy.

Trong mắt hắn, công lao này tuyệt đối không phải một người có thể làm, mà là từ thực lực của mười lăm vạn đại quân.

Các phủ binh mã của Đường triều các nơi tổng cộng hơn bảy mươi vạn, nhưng ở gần Trường An lại đóng quân hai mươi vạn thủ hộ kinh đô và thường trực các vùng lân cận.

Những binh mã hộ vệ này vốn bảo vệ trọng địa kinh sư, hết thấy đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tiên phong trong tám cánh quân này còn là ba vạn cấm quân trong hoàng cung. Nếu bản thân bọn họ không có được tố chất quân sự được tôi luyện, phối hợp ăn ý thì không thể trong thời gian ngắn làm ra hành động hoàn mỹ, bước lên nói:

- Công lao này là thuộc về mười lăm vạn tướng sĩ của Đại Đường, thực lực của bọn họ đã chấn nhiếp các sứ thần, cũng không phải do một chút bố trí của mặt tướng nên mặt tướng cũng không dám tùy tiện lĩnh công.

Lý Tĩnh, Lý Tích thâm tán thưởng, một thiếu niên mười sáu tuổi có thể không tham công, lý trí thấy rõ tình hình thực tế, quả thực không dễ.

Lý Thế Dân cười to:

- Chư vị cũng không cần nhún nhường, trăm sẽ luận công ban thưởng, không bạc đãi các người mỗi người.

Đại duyệt binh kết thúc mỹ mãn, công lao nói lớn không lớn, nhưng quan hệ tới quốc uy của Đại Đường, dù chưa đến mức thăng quan cho Đỗ Hà nhưng Lý Thế Dân cũng gia phong hắn 30 hộ thực ấp, ban thưởng một số tiền.

Nghe Đỗ Hà đã nhận được phong thưởng, Lý Kính Nghiệp cùng trong quân doanh như mèo thấy mỡ, tìm tới:

- Thanh Liên huynh, đại hỷ à! Nhận được phong thưởng không mời các huynh đệ ăn một bữa, sao được?

Vừa nghe đến có ăn bữa, Phòng Di Ái lập tức tụt bu lại. Gia hỏa này mấy ngày trước đã tiêu sạch tiền ở kỹ viện nên bây giờ là cùng đinh, biến thành thành viên của đội quân ăn uống miễn phí.

Đỗ Hà lườm bọn hắn một cái nhưng cũng cảm thấy Lý Kính Nghiệp nói đúng, cuộc đấu dưng giả đã qua hơn mười ngày. Cả đám bọn hắn vì trừ bị cho duyệt binh mà bận tới mất, không có

thời gian ở chung một chỗ. Hôm nay duyệt binh chấm dứt, mọi người tụ lại uống chút rượu tâm sự cũng là một lựa chọn không tệ nên gật đầu:

- Đi, bắt quá người chân chạy, phụ trách kêu huynh đệ Lý gia và Trình gia bắt đại kim võng cùng một chỗ, chúng ta cũng đã lâu không cùng một chỗ uống một chén.

Nghe nói được có rượu và đồ nhắm miễn phí, đám Lý gia huynh đệ, bắt đại kim võng dĩ nhiên không cự tuyệt, cùng kéo tới ngoài doanh trại Đỗ Hà, tăng thêm Phòng Di Ái, La Thông

rầm rộ kéo đi.

Đỗ Hà vốn muốn tới chỗ cũ quen thuộc, Lý Kính Nghiệp lại ngăn cản, cười nói:

- Các vị huynh đệ đã nghe qua thuyền Thuyền Túy Tiên?

Đỗ Hà, La Thông, Lý gia huynh đệ đều không quan tâm những việc này, lần lượt lắc đầu.

Phòng Di Ái, Trình gia bắt đại kim võng cùng kêu lên:

- Là thuyền Túy Tiên trên hồ Phù Dung?

Phòng Di Ái thần sắc đại động:

- Ta nghe nói qua, thuyền Túy Tiên khai trương hơn một tháng nhưng sinh ý đã vượt qua đệ nhất lâu ở Trường An, cực kỳ náo nhiệt.

Trình Xử Mặc nói tiếp:

- Ta còn nghe nói gia thế của chủ nhân thuyền Túy Tiên là một mỹ nhân hiếm có, dù đã gả chồng nhưng người kia vô phúc nên giờ ở góa.

Hắn nói xong nở nụ cười dâm dăng. Bắt đại kim võng, Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp cũng đồng dạng.

La Thông, Lý gia huynh đệ đi tách ra, ra về không biết.

Đỗ Hà lại trầm ngâm, nhớ tới lần hẹn hò với Trường Nhạc công chúa vào đêm nguyên tiêu ở hồ Phù Dung, lúc đó đã thấy một chiếc thuyền cực lớn bỏ neo ven hồ, lập tức liên tưởng.

Nhớ đến lúc ấy Thượng Quan Nghi từng nói chủ nhân bài trí tỷ thí có mưu đồ khác, chẳng lẽ là bởi vì khai trương thuyền Thuyền Túy Tiên mà sử ra thủ đoạn?

Nếu là như thế, chủ nhân của thuyền Túy Tiên cũng không phải nhân vật tầm thường, Đỗ Hà bất giác sinh lòng hiếu kỳ, cười nói:

- Có chỗ tốt như vậy, chúng ta nên thử một lần xem

Ngheh Tân lâu tốt hay thuyền Túy Tiên tốt hơn.

Đỗ Hà quyết định như thế, Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp, bắt đại kim võng lập tức hô to:

- Lão đại anh minh, Đỗ gia tiểu tử anh minh.

Một đường đi về phía đông, tới bên hồ Phù Dung, quả nhiên thấy một chiếc thuyền hoa lệ ba tầng đang bỏ neo ven bờ.

- Ba chữ thuyền Túy Tiên được viết bên mạn, nét chữ có lực, hơn nữa còn là Đỗ thể tự.

Đỗ Hà có chút kinh ngạc, Đỗ thể tự đương thời lưu hành không giả nhưng vì kiểu chữ hùng vĩ nên cần cần bản lĩnh, số người viết đẹp không nhiều. Nhưng ba chữ thuyền Túy Tiên lại cực kỳ xuất sắc, dù Lý Thế Dân cũng không viết đẹp như vậy! Chỗ duy nhất thiếu hụt là nét chữ hơi thanh tú, chắc là thủ bút của nữ nhân.

Đỗ Hà thầm đánh giá, lại càng muốn gặp chủ nhân.

Thuyền Túy Tiên rất hấp dẫn khách nhân, có thể dùng bốn chữ ngựa xe như nước hình dung, luận lưu lượng khách hơn xa Nghênh Tân lầu vốn nổi danh từ lâu đệ nhất Trường An.

Lý Kính Nghiệp kinh ngạc nói:

- Còn tưởng rằng ngoa ngôn, không ngờ có thực? Không biết thuyền Túy Tiên có thủ đoạn gì mà chỉ qua một tháng đã hơn Nghênh Tân lầu mười năm.

- Có lẽ ở đám văn sĩ.

Lý Nghiệp Hủ thận trọng, đã nhìn ra người lên thuyền Túy Tiên phần lớn đều là văn sĩ.

Đỗ Hà cũng nhìn ra thuyền Túy Tiên chính là chiếc thuyền đã bỏ neo vào đêm thượng nguyên, hiểu ý cười cười, đem ngựa giao cho người của Túy Tiên rồi rảo bước lên thuyền.

Còn chưa tới boong, hai vị cô nương xinh đẹp đã dịu dàng bái

hạ, tươi cười nói:

- Hoan nghênh quang lâm, thuyền Túy Tiên.

Đỗ Hà cảm thấy ngoài ý muốn, đây chẳng phải là tiểu thư tiếp khách đời sau?

Đi đến buồng nhỏ trên boong, cả đám bắt đầu ca ngợi thuyền Túy Tiên biết làm sinh ý.

Đánh tới một hồi mùi rượu, Đỗ Hà khen:

- Mùi rượu Đỗ Khang thật đậm.

Rượu có ngàn vạn, nhưng ở Đại Đường, hần yêu nhất là Đỗ Khang, còn chưa vào buồng nhỏ thì mùi rượu nồng đậm đã khiến ngón thực chỉ của hần máy động.

La Thông, Lý Kính Nghiệp, Lý gia huynh đệ đều sành rượu, thần sắc lộ vẻ say mê.

Về phần Phòng Di Ái cùng bát đại kim võng lại trầm trồ khen ngợi hương, đều thuộc loại nuốt chửng rượu.

- Mấy vị khách quan, không biết có gì cần phân phó?

Một thiếu nữ tướng mạo thanh tú đi tới hỏi.

Đỗ Hà cười khê:

- Lần đầu tiên tới, không biết thuyền Túy Tiên có gì đặc sắc?

Thiếu nữ cười nói:

- Thuyền Túy Tiên chúng ta có ba đại đặc sắc, [thứ nhất,] trong thuyền có treo tranh chữ của tài tử Đỗ Hà cùng Trương Nhạc công chúa, thứ hai là cho thuê thuyền du ngoạn, thứ ba, chắc công tử đã nghĩ thấy, trên thuyền có rượu Đỗ Khang rượu là do hậu nhân của Đỗ Khang sản xuất, tối thuần chính, chỉ có một nhà, không có chi nhánh.

Thiếu nữ thuần thực nói ra từng đặc sắc của thuyền Túy Tiên khiến Đỗ Hà cảm giác như đi vào khách sạn thế kỷ hai mốt, càng thêm nghi ngờ:

- Chủ nhân thuyền Túy Tiên rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

161. Chương 161: Túy Tửu Ca

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ban đầu Đỗ Hà còn tưởng rằng không biết đối phương có phải cũng là người xuyên qua giống như mình hay không, nhưng vừa nghĩ kỹ lại, hẳn lại lắc đầu phủ nhận ý tưởng này. Cách làm việc của nơi này chỉ là quay chung quanh tâm lý cổ khách mà suy nghĩ, cũng không có phong cách gì vượt mức quy định, chỉ có thể nói lão bản của Thuyền Túy Tiên rất giỏi về khả năng nắm bắt lòng người, phân tích về nội tâm nam nhân vô cùng thấu đáo.

Hắn lại nhìn qua hướng bắc, bên trên Phù Dung Trì có mười chiếc thuyền hoa nhỏ màu sắc rực rỡ, những người trên thuyền đều đang du hồ dùng bữa, quả nhiên phong cảnh tình thơ ý họa, cũng có người muốn lên thuyền hoa du lãm, nhưng nếu nhóm người như họ cùng chen lên thuyền cũng không đủ chỗ, chợt nghĩ nếu lần sau có cơ hội mang Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn đến đây ước hội cũng là một sự lựa chọn không tệ, vừa nghĩ như vậy liền cười, lộ ra vẻ ưu nhã:

- Vậy cho chúng ta một gian đi!

Thiếu nữ nhìn thấy hắn tươi cười, sắc mặt chợt đỏ lên, vội cúi đầu nói:

- Thỉnh đi theo ta!

Dưới sự dẫn dắt của nàng, Đỗ Hà đi vào khoang thuyền, trong khoang thuyền được bày hơn hai mươi bàn, đã ngồi gần đầy người, cơ hồ không còn bàn trống. Nhưng bên trong khoang thuyền cũng không ồn ào, hầu như đều là văn sĩ.

Bên trong khoang thuyền có một khoảng trống, nơi đó được treo thật nhiều tranh chữ, thật nhiều văn sĩ mặc thanh sam đang tụ tập bình phẩm, trong đó có một bức được nhiều người quan sát, hơn nữa còn được tán thưởng không thôi.

Đỗ Hà xa xa liền thấy được bức tranh kia chính là đêm Thượng Nguyên mình cùng Trường Nhạc công chúa hợp lực tạo ra tác phẩm “Thanh Liên” xuất sắc, khẽ cười, hiểu được dụng ý lúc ấy của bọn họ.

Thuyền Túy Tiên dự định khai trương, nhưng thanh danh còn kém hơn những tửu quán lâu đời, vì vậy lợi dụng sự náo nhiệt đêm Thượng Nguyên bố trí lời đài tạo thế cho mình, dùng cách này để nổi tiếng, đồng thời nhờ vậy lại có được một ít tranh chữ của danh nhân nhâ sĩ, cung cấp cho người khác giám định thưởng thức, hấp dẫn văn nhân tụ họp.

Có được thủ đoạn như thế, thật khó trách Thuyền Túy Tiên có thể trong hơn tháng ngắn ngủi siêu việt được Nghênh Tân Lâu.

Mọi người đi lên nhả gian trên lầu hai, bên trong nhả gian bố trí cực kỳ thích đáng, phương thức trang trí cực kỳ khoan khoái nhẹ nhàng, không nhìn thấy vật quý giá hoa lệ nhưng mỗi bức tranh đều được bố trí vô cùng hợp lý.

Lý Nghiệp Hủ gật đầu tán thưởng:

- Không tệ, đồng gia của Thuyền Túy Tiên đúng là một nhân vật!

Trong nhóm người của họ, xem như chỉ có Đỗ Hà cùng Lý Nghiệp Hủ là còn có trình độ văn hóa, nhìn ra được huyền bí trong cách trang trí nơi này.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Nhả gian bày trí đều do Nhị cô nương một tay bố trí, mỗi một khách nhân có kiến thức đều nói như vậy!

Đỗ Hà nghe ra thiếu nữ nhắc tới Nhị cô nương nào đó làm cho nàng vô cùng ngưỡng mộ. Nàng gọi là Nhị cô nương mà không phải đại đồng gia, như vậy có thể biết ở sau màn còn có một vị quân sư thần bí, ra vẻ lơ đãng hời:

- Không phải là đại đồng gia của các người sao?

Thiếu nữ cũng không chút nghi ngờ, thuận miệng đáp:

- Đại đông gia ở bên ngoài quân sự, Nhị cô nương mới là trí nang chân chính, làm người hiền lành, còn có một thân tài hoa...

Thần sắc nàng khê biến, cũng ý thức được mình đã nhiều lời, cảnh giác liếc mắt nhìn Đỗ Hà, không nói tiếp.

Đỗ Hà cũng biết không thể tiếp tục hỏi ra thêm được điều gì, cũng không hỏi nữa, ngồi xuống gọi rượu cùng thức ăn, không bao lâu rượu cùng thức ăn đều được dọn lên.

Hương rượu nồng đậm cùng những món ngon hấp dẫn làm ánh mắt mọi người đều phát sáng.

Trình gia tám huynh đệ đã bắt đầu động thủ tranh giành, những đôi đũa bay múa va chạm trên không trung, giống như đang đánh nhau, cũng may xuất thân danh môn, không tới mức dùng tay giật lấy.

La Thông, Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp, Lý gia huynh đệ đều gia nhập cuộc chiến.

Đỗ Hà cười nói:

- Cùng vài vị kim cương huynh đệ đi ăn uống, dù là người không thèm ăn cũng cảm thấy đói bụng không chịu nổi!

Hắn vung đũa cũng gia nhập hàng ngũ tranh giành.

Hắn tự rót chén rượu, quả nhiên đúng như lời giới thiệu, Đỗ Khang tửu nhu nhuận, hương thơm xuyên vào đại não, uống một hớp thuần chính thơm ngọt, hương vị ngân nga, so với Đỗ Khang tửu bình thường còn có một hương vị kỳ lạ, liên tục tán thưởng.

Đúng ngay lúc này, thành linh nghe bên ngoài truyền tới một trận hô to, tiếng động thật lớn, không phải tranh cãi mà là hoan hô, tựa hồ có đại nhân vật nào vừa đi đến.

Tò mò là thiên tính của người Trung Hoa, nghe bên ngoài có tiếng động xôn xao, nhóm người Đỗ Hà đưa mắt nhìn nhau, cũng dừng tranh đoạt nói đầu nhau ra xem.

Thuyền phảng được cấu tạo thật kỳ lạ, lầu hai cùng lầu một lại tương liên, từ lầu hai có thể thấy rõ từng cử động của lầu một.

Ở khoảng trống dưới lầu một tụ tập một nhóm người, bên trong có một thiếu phụ xinh đẹp hoa quý dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người đang đi tới.

- Nương a, nếu cho lão Trình ta ngủ với nữ tử này một đêm, giảm thọ mười năm cũng chịu a!

Ánh mắt Trình lão đại trợn thẳng, khóe miệng thậm chí còn nhỏ dãi.

Trình lão nhị bật người nói:

- Ta nguyện giảm thọ hai mươi năm!

Trình lão tam không chút nghĩ ngợi kêu:

- Ba mươi năm!

Lão tứ, lão ngũ, lão lục, lão thất cũng không cam chịu yếu thế kêu lên, mỗi người còn bỏ thêm mười năm, cho tới lão bát đã nguyện ý giảm thọ tám mươi năm.

Có trời mới biết, nếu thật sự để cho hắn ngủ một đêm, năm nay Trình lão bát cũng mới mười tám tuổi không biết còn sống được mấy ngày.

Đối với tám tên hoạt bảo này, mọi người chỉ liếc mắt xem thường, nhưng cũng không nhin được đều đưa mắt nhìn thiếu phụ xinh đẹp kia thưởng thức.

Mặc dù là La Thông, vị chính nhân quân tử vừa mới cùng Ngu Tử Linh nhu tình mật ý cũng không nhin được đưa mắt ngắm nhìn.

Trong mắt Đỗ Hà cũng hiện lên vẻ tán thưởng, thiếu phụ kia tuổi tác hơn hai mươi, mày như xuân sơn, mắt như thu thủy, thanh lệ vô cùng, luận tư sắc nàng còn kém Trường Nhạc, nhưng lại có vẻ vũ mỵ khiến người khuyh đảo, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ nàng là lão bản của Thuyền Túy Tiên?

Vừa nghĩ như vậy liền nghe thiếu phụ xinh đẹp lên tiếng chứng thật điểm này.

- Chư vị hào kiệt danh sĩ đến Thuyền Túy Tiên của chúng ta, hôm nay ta thật sự vinh hạnh. Riêng tổ chức một tiểu tiết mục dùng trợ nhĩ hững!

Thiếu phụ xinh đẹp ung dung mỉm cười, một câu nói liền gợi lên hứng thú của công chúng.

Ngay cả nhóm người Đỗ Hà cũng không nhịn được suy nghĩ, là tiết mục gì đây?

- Mang lên đây!

Thiếu phụ xinh đẹp gọi một tiếng, trong tầm mắt của nàng, một thị nữ ôm theo một vò rượu chùng năm cân đi vào giữa, thiếu phụ cười nói:

- Chư vị biết được Đỗ Khang là rượu chiêu bài của Thuyền Túy Tiên, nơi này có một vò Đỗ Khang tinh thuần nhất, đã đặt dưới hầm sáu mươi năm. Có thể nói là thượng hạng Đỗ Khang, đương thời khó cầu, có tiền cũng không mua được.

Nàng chậm rãi nói.

Đỗ Khang vốn là danh tửu đương thời, Đỗ Khang sáu mươi năm lại càng thêm hiếm thấy, người thích rượu đã nhịn không được kêu to lên.

Đỗ Hà thích nhất là rượu Đỗ Khang, nghe thiếu phụ giới thiệu cũng âm thầm nuốt nước bọt.

Thiếu phụ xinh đẹp treo đủ khẩu vị của mọi người, mới chậm rãi nói:

- Lấy rượu làm đề tài, mọi người hãy làm một bài thơ. Ai có thể đoạt được giải quán quân, rượu liền tặng cho ai. Nếu có thể lưu lại chữ viết treo tại Thuyền Túy Tiên, chẳng những đưa tặng rượu ngon, hôm nay chi phí tại Thuyền Túy Tiên đều được miễn phí!

Thần sắc Đỗ Hà lại biến đổi, tán thưởng một tiếng, thủ đoạn tiêu thụ cao minh, tuy Đỗ Khang sáu mươi năm thật quý trọng, nhưng chỉ có năm cân, cũng không giá trị bao nhiêu tiền. Dạ dày của một người cũng không bao lớn, tùy ý cho hắn ăn uống cũng không hao tổn được bao nhiêu tiêu phí.

Nhưng hành động này của Thuyền Túy Tiên chẳng những tạo ra được danh khí, còn làm cho văn nhân nhà sĩ vui mừng, để họ có cơ hội tụ họp ở nơi này, để cho một ít tài tử danh tiếng giúp tạo ra một khu vực văn học, đạt được thật nhiều cảm giác mới mẻ.

Phải biết rằng tại Trường An, tiêu phí cao nhất tại tửu lâu chính là các bậc văn nhân nhà sĩ, bởi vì bọn họ thường xuyên lấy lý do dùng văn kết giao bằng hữu, làm ra những buổi tụ họp, chỉ cần mượn sức bọn họ lại đây, làm cho Thuyền Túy Tiên trở thành nơi tụ họp của văn nhân nhà sĩ. Như vậy Thuyền Túy Tiên sẽ có được nguồn khách cố định, ngày tiến đầu vàng cũng không còn là điều gì khó khăn.

Nhị cô nương trí tuệ đứng sau màn nhất định là một vị đại sư tâm lý, đem tâm lý khách nhân nắm bắt chặt chẽ, không lo không có khách nhân quang lâm.

Lúc này đã có người đứng dậy, cao giọng nói:

- Tại hạ Lạc Dương Vương Nho, xin bêu xấu trước!

Hắn bước hai bước, cao giọng ngâm nga:

- Hồn hồn ngạc ngạc, mê mê hồ hồ; mộng mộng đồng đồng, đảo đảo oai oai, tiểu ngã phong diên, ngã nhạc như tiên!

Một bài thơ say rượu tuy bất nhã nhưng lại là tác phẩm hợp tình hình, hơn nữa biết dừng đúng lúc, lập tức tạo ra một trận vỗ tay.

Lại có mấy người tiến lên ngâm thơ, cũng được vỗ tay nhưng không được như Vương Nho.

Đỗ Hà vốn không muốn tranh, nhưng thật sự khó nên được sự hấp dẫn của Đỗ Khang sáu mươi năm, thấy thiếu phụ định đem Đỗ Khang tửu tặng cho Vương Nho, không khỏi lên tiếng:

- Tửu bất túy nhân nhân tự túy, thiên bôi ẩm tấn lưu linh quý. Đối nguyệt yêu ẩm Thường Nga bạn, nhất giang sầu tự tửu trung hội. Phan dương tế ngư thả vi nhạc, hội tu nhất ẩm thiên bách bôi. Túy ngọa trác đầu quân mạc tiểu, kỷ nhân năng giải tửu thâm vị!

- Hay! Một bài “Túy Tửu Ca” thật hay! Hay cho câu “Túy ngọa trác đầu quân mạc tiểu, kỷ nhân năng giải tửu thâm vị” thật không thua kém gì “Đoản Ca Hành” của Tào công! Thật có thâm ý!

Chợt nghe bên cạnh có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Đỗ Hà quay đầu nhìn lại thấy một thanh niên anh tuấn uy vũ, tuy rằng mặc thường phục nhưng khí thế bất phàm, hơn nữa trên người hắn phảng phất có một loại mị lực kinh người, khiến người khác như được tắm gió xuân, nhưng không biết vì sao càng nhìn càng cảm thấy quen mắt?

Trầm ngâm một thoáng, Đỗ Hà chợt cả kinh, giật mình nhìn kỹ thấy hình dáng thanh niên rất giống Lý Thế Dân, so với Lý Thừa Kiền cùng Lý Thái càng giống hoàng đế nhiều hơn, cơ hồ như là khuôn mẫu của Lý Thế Dân in ra. Mặc dù Đỗ Hà không biết lúc còn trẻ hình dáng Lý Thế Dân như thế nào, nhưng chỉ cần Lý Thế Dân cạo râu thay đổi y phục một chút liền không hề khác biệt gì với người trước mắt.

- Hẳn là...

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên tên của một người, Ngô Vương Lý Khác.

Đỗ Hà không nhận ra hẳn nhưng nhóm người La Thông đều nhận được, định tiến lên vấn an liền bị Lý Khác xua tay ngăn cản.

Văn nhân nhã sĩ trên dưới Thuyền Túy Tiên không ngừng nhắm lại bài “Túy Tửu Ca” của Đỗ Hà, trong mắt lộ ra tia mê say.

Lập tức cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi!

Vương Nho cũng tỏ vẻ mặc cảm, lui xuống.

- Thanh Liên tiên sinh! Đúng là Thanh Liên tiên sinh!

Trong đám người đã có người nhận ra Đỗ Hà, cao giọng hô lên. Ngay lập tức mọi người giống như truy đuổi ngôi sao, giành nhau chạy lên lầu hai.

Đỗ Hà thấy náo động vội vàng cho người cản lại, tự mình chạy ngược vào trong nhã gian.

Bất luận ở thời đại nào, người nổi tiếng cũng không dễ làm.

Lý Khác cũng đi theo vào, đánh giá Đỗ Hà từ trên xuống dưới hồi lâu mới nói:

- Muội tể còn trẻ tuổi nhưng văn tài xuất chúng như thế, Lý Khác thật sự là bội phục, khó trách phụ hoàng vẫn khen muội tể không dứt miệng!

Một câu muội tể làm trong lòng Đỗ Hà như tâm hoa nộ phóng!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

162. Chương 162: Nguyên Lai Là Nàng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời nói của Lý Khác làm nội tâm Đỗ Hà thật vui mừng, nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn nói:

- Điện hạ thật quá lời, để điện hạ chê cười rồi!

Về mặt Lý Khác lại làm ra vẻ tức giận:

- Muội tể sắp thành hôn cùng Trường Nhạc, ta và ngươi cũng sắp trở thành người nhà, trong mắt ta đã sớm xem ngươi là muội tể, sao còn khách khí gọi ta là điện hạ? Nếu như muội tể không ngại gọi là Vi Đức hay là tam cửu ca cũng được!

- Không được, không được!

Đỗ Hà cười nói:

- Có câu “quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử”. Điện hạ là hoàng tử, là điện hạ, Đỗ Hà thật không dám vượt quyền!

Tâm tư của Lý Khác thế nào Đỗ Hà làm sao không rõ, Lý Thừa Càn hai lần chọc giận Lý Thế Dân, đã làm mặt rồng giận dữ dao động ý niệm phế lập thái tử.

Những nhân vật có cơ hội đảm nhiệm chức thái tử khó tránh sẽ không thuận theo thời cơ lôi kéo một ít đại thần có quyền thế trở thành tâm phúc để cướp lấy ngôi vị thái tử.

Lý Khác lại giống Lý Thế Dân như đúc, cũng rất được Lý Thế Dân ưa thích, thật sự là nhân tuyển cạnh tranh chức thái tử đặc lực.

Với tư cách là hoàng tử, không có khả năng không động tâm với hoàng quyền cao cao tại thượng. Lý Khác nhiệt tình với hắn như vậy chỉ vì Đỗ Hà rất được đề sủng, hơn nữa còn là nhi tử của Đỗ Như Hối. Nếu được sự ủng hộ của Đỗ Hà, không dám nói thế lực của Lý Khác tăng mạnh, ít nhất cũng có càng nhiều cơ hội.

Nhưng trong sự việc này Đỗ Hà cũng đã có quyết định, hiện tại Lý Thế Dân còn rất trẻ, còn chưa đầy năm mươi, ít nhất còn sống được hơn hai mươi năm, nếu như hắn uống những loại thuốc kéo dài tuổi thọ như Trường Sinh Kim Đan gì gì đó, sống thêm ba mươi năm cũng không phải không có khả năng.

Trong những năm tháng dài đằng đẳng như vậy, ngay cả thần tiên cũng không thể đoán trước được sẽ phát sinh sự tình gì. Thay vì đi theo làm tùy tùng cho thái tử hoặc mạo hiểm đánh bạc nhét vào trên người một vị hoàng tử có khả năng sẽ trở thành thái tử, còn không bằng đem thẻ đánh bạc trực tiếp áp lên trên người của Lý Thế Dân. Chỉ cần đạt được sự coi trọng của Lý Thế Dân, trong hai ba mươi năm đều có thể thăng chức thật nhanh, trở thành nhân vật chỉ cần giậm chân là rung chuyển cả triều đình, đến khi đó còn sợ gì ai khác? Sau khi thời thế sáng tỏ hơn rồi tính toán lựa chọn lại mới là sự tuyển lựa chính xác nhất.

Cho nên đối với vẻ lấy lòng của Lý Khác, Đỗ Hà lựa chọn giả vờ ngây ngốc, một bộ dạng không nghe thấy cũng không ủng hộ nhưng cũng không phản đối.

Lý Khác cũng lơ đãng, cũng không tỏ vẻ cương cầu, hàn huyên vài câu với hắn lại thăm hỏi nhóm người La Thông, Phòng Di Ái bọn họ, sau đó liền vội vàng rời đi, dù sao trong nhà gian hắn bao xuống cũng có nhân vật hắn mở tiệc chiêu đãi cần phải bồi tiếp.

Nhìn theo bóng lưng Lý Khác, Đỗ Hà mỉm cười, hắn gặp mặt các vị hoàng tử cũng không nhiều, nhưng trong mấy nhi tử của Lý Thế Dân duy nhất lưu lại ấn tượng tốt với hắn cũng chỉ có vị Ngô Vương Lý Khác này. Không cần nhắc tới Lý Thừa Càn, Đỗ Hà cực kỳ chán ghét hắn, về phần Lý Thái lại quá mức kiêu ngạo, luôn tự cho mình là đúng không được người ưa thích, Đỗ Hà không tới mức chán ghét hắn nhưng lại có chút phản cảm, chỉ riêng Lý Khác lại có được phong phạm của Lý Thế Dân, đối với thái độ ứng phó qua loa của mình cũng không lộ ra vẻ phản cảm gì, thần sắc vẫn như thường, đủ biết trí tuệ không nhỏ. So sánh với lòng dạ hẹp hòi của Lý Thừa Càn, cùng vẻ cao ngạo của Lý Thái hơn hắn rất nhiều.

Nhưng phải chờ đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới hiểu lòng người, mới gặp mặt lần đầu cũng không biết có phải do Lý Khác có tài năng nguy trang cao minh hay không, Đỗ Hà cũng còn chưa phân biệt được.

Đối với thái độ giả vờ ngây ngốc của Đỗ Hà, mấy người Lý Kính Nghiệp đều lộ ra vẻ mỉm cười như hiểu ý.

Cũng giống như lời khuyên bảo của Đỗ Như Hối đối với Đỗ Hà, Lý Tĩnh cùng Lý Tích cũng từng khuyên bảo bọn họ như thế.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, thiếu phụ vũ mị tự mình ôm theo vò rượu Đỗ Khang sáu mươi năm chậm rãi đi vào, thưởng thức mỹ nhân trong khoảng cách gần gũi làm mọi người nhìn trừng trừng không chớp mắt.

Thiếu phụ xinh đẹp thực sự không phải loại nữ tử phong tình lẳng lơ, ngược lại nàng ăn mặc lại rất kín đáo, quần áo che kín những địa phương mê người, căn bản không lưu lại chút sơ hở nào. Nhưng khuôn mặt nàng lại như vẽ, da thịt trơn mềm trắng muốt, cực kỳ mê người, đôi mắt như cười mang theo phong thái long lanh, thành thực phong vận, bốn chữ “mị cốt trời sinh” thật sự rất thích hợp với nàng.

Nàng đi tới bên cạnh bàn, nhẹ nhàng thi lễ, cười nói:

- Nguyên lai công tử chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Đại Đường tài tử Đỗ Hà tiên sinh, Hạ Lan thị đã thất lễ. Một bài Túy Tửu Ca của công tử thật sự là kinh thể tuyệt diệu, không người có thể so sánh. Y theo ước định, Đỗ Khang tửu này thuộc về công tử, ta đưa tới cho ngài. Nếu công tử có thể lưu lại bài viết cung cấp cho thiên hạ văn sĩ chiêm ngưỡng, hôm nay tiêu phí của công tử cùng hảo hữu đều được miễn phí!

Hạ Lan thị nói chuyện thật có hào khí, nhưng trên thực tế mỗi chữ viết của Đỗ Hà lại đáng giá nghìn vàng, huống chi là bài thơ do hần sáng tác viết ra?

Bất luận bọn họ ăn uống bao nhiêu, thậm chí cũng ăn không hết được số chữ mà Đỗ Hà tự tay viết được.

- Có chuyện tốt này sao?

Trình gia tám huynh đệ lập tức kêu lên, thúc giục Đỗ Hà viết nhanh, lại gọi đưa lên thêm thức ăn.

La Thông, Lý Kính Nghiệp, Lý gia huynh đệ cũng đều ồn ào hồi thúc, bọn họ cũng không biết giá trị thư pháp của Đỗ Hà, còn tưởng rằng nhóm người mình nhặt được tiện nghi!

- Cũng được! Hôm nay cao hứng, theo ý nguyện của mọi người!

Đỗ Hà cười đứng dậy, tiếp nhận giấy bút do Hạ Lan thị chuẩn bị viết lại bài Túy Tửu Ca lên giấy.

Hạ Lan thị mỉm cười nheo nheo mắt.

Chỉ có Phòng Di Ái lắc đầu thở dài, trong lòng hô to làm ăn thua lỗ.

Trong số những người đang có mặt cũng chỉ có hần mới biết rõ giá trị chữ viết của Đỗ Hà, bởi vì lúc trước khi Đỗ Hà mới dương danh, hần từng làm vẽ mặt đau khổ cầu Đỗ Hà ghi cho hần vài chữ để hần học tập, kết quả tiểu tử này trực tiếp đem chữ của Đỗ Hà viết cho hần đem ra ngoài bán lấy tiền, buôn bán lời đầy túi.

Cuối cùng bị Đỗ Hà biết rõ còn hung hăng giáo huấn cho hần một trận.

Nghe Phòng Di Ái kể lại nguyên nhân, mọi người mới biết được giá trị thư pháp của Đỗ Hà, cả đám đều đưa mắt nhìn nhau, nghĩ tới Đỗ Hà chỉ cần viết ra mấy chữ đã bằng bổng lộc nửa năm của gia đình, cảm thấy ngưỡng ngưỡng đỏ mặt.

Đỗ Hà cười nói:

- Mấy chữ viết mà thôi, không cần chú ý!

Trình Xử Lượng tức tối gầm lên bật dậy:

- Không được, thật mất thể diện! Chúng ta có khi nào bị lỗ nhiều như vậy đây? Các huynh đệ, thiết thời này chúng ta phải ăn trở về!

Hần nổi giận gầm to một tiếng, lập tức gọi mỹ nữ tới kêu hết thức ăn mang lên không chút khách khí.

Những người khác cũng la lối ầm ĩ.

Đỗ Hà nhìn thấy đám bạn xấu càn rỡ, cũng chỉ đành im lặng nhượng mắt nhìn, chẳng thêm tức giận, bị bọn họ chọc tức hóa thành sức mạnh không ngừng vươn dũa.

Lại vang lên tiếng gõ cửa, một tú lệ thiếu nữ xa lạ kéo cửa đi vào, ánh mắt nghi hoặc lướt quanh trong nhóm người, hỏi:

- Xin hỏi ai là Đỗ Hà Đỗ công tử?

Đỗ Hà đang nhai thức ăn, không tiện nói chuyện, nhấc tay giơ cao như biểu lộ thân phận của mình.

Trong mắt thiếu nữ sáng ngời, long lanh nhìn hấn. Từ sau khi xảy ra chuyện tại Yến Xuân Lâu, danh hào tài tử phong lưu của Đỗ Hà truyền ra, hai câu tình thơ thâm tình chân thành cơ hồ đã biến hấn trở thành tình nhân đại chúng. Bầu không khí phong tục của Đại Đường vốn cởi mở, đi lại trên đường cũng sẽ thỉnh thoảng nhận được mị nhãn của các thiếu nữ cùng phu nhân.

Đỗ Hà cũng không hề cự tuyệt, đều nhận lấy, gặp được người xinh đẹp thuận mắt còn có thể trêu chọc lại, thỏa mãn hư vinh nho nhỏ trong tận đáy lòng của nam nhân.

- Nhị cô nương nhà ta tỉnh Đỗ công tử đến lâu ba gặp mặt!

Thiếu nữ cung kính nói, tư sắc của nàng cũng thật khá, nhưng tầm mắt Đỗ Hà lại cao, hiển nhiên còn chưa đủ cho hấn trêu chọc lại nàng.

Lý Kính Nghiệp bày ra tư thái như “ta đây rất tiêu sái”, xen vào nói:

- Không biết Nhị cô nương của các người có thỉnh cả Lý Kính Nghiệp này không?

Thiếu nữ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, lập tức dời ánh mắt ôn hòa nói:

- Nhị cô nương chỉ mời một mình Đỗ công tử!

Lý Kính Nghiệp bị đả kích bổ nhào lên bàn, làm mọi người lại lớn tiếng giễu cợt.

Đỗ Hà giật mình, có chút ngoài ý muốn, nhưng lúc ban đầu hấn vốn đã có chút hứng thú đối với lão bản sau màn của nơi này, liền cười nói:

- Ta đi!

La Thông, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng gọi lại Đỗ Hà.

Đỗ Hà ở trong trận đấu dừng giả gặp phải ám sát, đến nay còn chưa tìm được hung thủ.

Chuyện ám sát này nếu có được một lần lại sẽ có thêm lần thứ hai. Bọn họ là huynh đệ, đối với an toàn của Đỗ Hà luôn ghi nhớ trong lòng, hôm nay nhìn thấy Nhị cô nương thần bí của Túy Tiên Phẳng một mình thỉnh hấn gặp mặt, trong nội tâm liền nổi lên cảnh giác.

Đỗ Hà biết được lo lắng của bọn họ, trong lòng cảm động cười an ủi:

- Với võ nghệ của ta muốn vô thanh vô tức đưa ta vào chỗ chết, người như vậy còn chưa sinh ra trên đời đâu! Ta đối với Nhị cô nương kia cũng có chút hiếu kỳ, nên muốn đến gặp mặt nàng một lần, mọi người yên tâm đi!

Thấy hấn nói như vậy nhóm người La Thông cũng không nhiều lời, để cho hấn đi.

- Cô nương, làm phiền dẫn đường!

Thiếu nữ đi trước dẫn đường, Đỗ Hà đi theo sau lưng, xuyên qua thang lầu đi tới lầu ba.

Lầu ba trên thuyền cũng không dùng tiếp khách, bài trí thật sự thanh kỳ.

Đi vào bên ngoài một gian phòng lớn nhất, thiếu nữ gõ cửa, cung kính nói một tiếng:

- Nhị cô nương, Đỗ công tử đến rồi!

- Mời công tử vào, người lui xuống đi!

Thanh âm quen thuộc từ trong phòng truyền ra.

Thiếu nữ khom người cáo lui.

Đỗ Hà nghe thanh âm, cảm giác rất quen tai, dường như đã nghe qua nơi nào?

- Đỗ công tử?

Nhị cô nương ở bên trong đợi lâu không nghe động tĩnh, kêu lên một tiếng.

Đỗ Hà thầm cười, muốn biết có gặp qua hay chưa, chỉ cần đẩy cửa liền biết, mình còn do dự làm chi đây? Hắn mở cửa phòng đi vào, vừa nhìn thấy thiếu nữ trước mặt, lập tức cười nói:

- Nguyên lai là người!

Ở trước mặt hắn là một thiếu nữ thật xinh đẹp, phi thường quý khí, tư thái thướt tha ưu nhã, như một đóa hoa tươi trên quý, diễm đạm nho nhã lại lộ ra phong thái mê người. Nhìn thấy Đỗ Hà nàng lộ ra nụ cười mỹ lệ, đôi mắt lóe sáng như biết nói, lại giống như ân cần thăm hỏi. Nàng mặc y phục cung nhân tay áo thật rộng, vạt áo kéo dài trên sàn, vai phủ khăn quàng bằng tơ, khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

Luận tư sắc có lẽ nàng còn thua kém Trường Nhạc công chúa một bậc, nhưng nàng ngồi ở chỗ kia, trên người tràn ra vẻ lạnh lợi cơ trí, bất luận nữ tử nào cũng không sánh bằng.

Thiếu nữ này Đỗ Hà nhận thức, hơn nữa từng có vài lần duyên phận, chính là Vũ Chiêu từng gặp mặt tại Lạc Dương.

Lịch sử đại danh鼎鼎, nữ hoàng Võ Tắc Thiên.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

163. Chương 163: Gặp Lại Nữ Hoàng Tương Lai

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa đi vào phòng, Vũ Chiêu vội vàng đứng lên đón chào, Đỗ Hà theo lời mời của nàng ngồi xuống đối diện.

Đỗ Hà có chút khó tin nhìn nàng, còn nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp mặt, lúc đó Vũ Chiêu bắt quá là một thiếu nữ đáng thương bị huynh trưởng ngược đãi, cùng mẫu thân đi tìm thân thích nương tựa cũng không xong, nhưng hôm nay chỉ qua một thời gian nửa năm ngắn ngủi nàng đã từ hai bàn tay trắng biến thành lão bản sau lưng Túc Tiên Phẳng, hơn nữa còn ở trong thời gian thật ngắn lại siêu việt những thương nhân kinh doanh lâu năm trong thành Trường An, vượt cả Trường An đệ nhất tửu lâu Nghênh Tân Lâu đã nổi danh tại kinh thành suốt hơn mười năm, đã trở thành một đại phú ngày tiền đầu vàng.

Thành tích như thế không thể không làm người sợ hãi thán phục, không muốn thừa nhận cũng không được, thiếu nữ có chỉ số IQ cao đến thế này xác thực có được lực lượng mà người thường không cách nào sánh kịp.

Nhưng cũng không khó tưởng tượng Vũ Chiêu có được thành tựu này phải ném bao nhiêu khổ sở.

Đây hết thảy đúng như Đỗ Hà suy nghĩ, đoạn thời gian này Vũ Chiêu hoàn toàn đi tới thật không chút dễ dàng.

Lúc trước Vũ Chiêu bởi vì sự tự tôn kiêu ngạo của mình, cự tuyệt Đỗ Hà trợ giúp, cùng người nhà đi vào Trường An.

Thương thiên cũng không thương cảm mấy nữ nhân yếu ớt đáng thương như gia đình nàng, ngược lại thêm lần nữa giáng xuống tai nạn.

Ở thành Trường An nơi Vũ Chiêu có thể tìm chỗ nương tựa cũng chỉ có đại tỷ Vũ Thuận đã gả cho Hạ Lan An Thạch đang ở lại nơi này.

Gia đình họ ở Trường An tìm được Vũ Thuận, nhưng đúng lúc gặp ngay ngày giỗ của Hạ Lan An Thạch. Bởi vì Hạ Lan An Thạch đi ra ngoài kinh doanh gặp phải quái bệnh, không thuốc trị vì vậy bệnh chết.

Hạ Lan gia ở tại Trường An cũng có thế lực nhất định, nhưng bởi vì Hạ Lan An Thạch bệnh chết lại làm Vũ Chiêu lâm vào tuyệt cảnh không ai giúp đỡ, bởi vì Hạ Lan An Thạch chết làm sản nghiệp của Hạ Lan gia toàn bộ đình chỉ hoạt động.

Vũ Thuận là một hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn, chỉ biết lo cho chồng dạy con, chưa bao giờ hỏi tới gia nghiệp, đối với sản nghiệp của Hạ Lan gia hoàn toàn không chút hiểu biết. Thế cho nên nảy sinh nhiều chuyện sau đó, nô tài khi dễ chủ nhân, lại thêm dòng họ nuốt riêng sản nghiệp Hạ Lan gia, đem cơ nghiệp của Hạ Lan An Thạch xây dựng chia cắt cướp đoạt.

Thấy gia đình nàng chỉ còn lại cô nhi quả phụ, bị lợi ích điều khiển, đủ loại người bỏ đá xuống giếng, cả một cơ nghiệp Hạ Lan gia biến thành cái vỏ rỗng ruột. Bọn họ cướp đi toàn bộ lợi ích, còn đem một đồng lớn nợ nần ném cho Vũ Thuận, làm cho cô nhi quả phụ phải đi gánh nợ.

Đối mặt một đống chủ nợ, Vũ Chiêu đem toàn bộ tiền bạc Đỗ Hà đưa cho nàng thay đại tỷ trả hết nợ mới tạm thời giải quyết được nguy cơ trước mắt. Gặp tình huống lúc đó cả nhà nàng một ngày ba bữa còn không duy trì nổi, cơ hồ bị bức bách phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

May mắn thế nào ngày trước Vũ Sĩ cùng từng là một vị quốc công gia, từng vì Đại Đường lập được nhiều công lao hãn mã, ở tại Trường An vẫn còn chút bằng hữu tri kỷ. Bọn họ nghe được tình hình như thế liền trợ giúp gia đình Vũ Chiêu, gia đình nàng chỉ nhờ vào sự tiếp tế của bằng hữu cha nàng năm xưa mà sống qua ngày.

Vì trợ giúp gia đình nàng thoát khỏi khốn cảnh, một bằng hữu của cha nàng thông qua quan hệ đã nhận được danh ngạch tuyển tú, hẳn thấy Vũ Chiêu tuổi trẻ xinh đẹp lại tri thức đạt lễ, cố ý đề cử nàng vào cung, chỉ cần Vũ Chiêu có cơ hội được tuyển chọn thành tài nhân, không dám nói vinh hoa phú quý nhưng ít ra không cần lo ăn sầu mặt.

Đúng lúc này bày ra trước mặt Vũ Chiêu chỉ có hai con đường lựa chọn. Một là tiến cung, gặp vận khí tốt được Lý Thế Dân nhìn trúng trở thành tần phi. Sau đó thăng lên cao, vận khí không tốt trở thành nữ quan cả đời, mất đi thanh xuân đợi đến khi về hưu xuất cung. Hai là được ăn cả ngã về không, đem Hạ Lan gia trạch bán đi, đổi lấy tiền tài kinh doanh.

Đối mặt con đường này, trong lịch sử Vũ Chiêu đã lựa chọn vào cung, nhưng bởi vì Đỗ Hà xuất hiện, lần này nàng lại lựa chọn điều thứ hai, kinh doanh.

Nàng khuyên nhủ đại tỷ Vũ Thuận đem nhà cửa bán đi, đổi lấy đủ tiền tài dùng để buôn bán.

Vũ Thuận tuy tiếc nuối, nhưng cả ngôi nhà lớn như vậy muốn duy trì cũng cần tiền, ngay cả tiền ăn mặc còn không có, chỉ đành nhịn đau bán nhà.

Bởi vì tiết kiệm tiền nên gia đình không dám thuê nhà ở, gia đình đều lưu lại trên thuyền hàng.

Hạ Lan gia kinh doanh buôn bán vận tải đường thủy, hôm nay sinh ý đã tàn lụi, nhưng thuyền hàng vẫn còn lưu lại, nhờ vậy gia đình nàng còn chỗ cư ngụ.

Cầm tiền đại tỷ Vũ Thuận giao cho nàng, Vũ Chiêu cũng không qua loa buôn bán mà suy tính thật kỹ lưỡng, bởi vì nàng hiểu rõ mình không thua nổi, nếu thua hoàn toàn mất hết.

Trải qua một tháng quan sát, thăm viếng, Vũ Chiêu biết được tại Trường An ngành kiếm được tiền nhiều nhất là ăn mặc, nhất là ngành ăn uống, tại Trường An có thể một ngày tiến đầu vàng.

Vì vậy mục tiêu quan sát của nàng chính là Trường An đệ nhất lầu Nghênh Tân Lâu, nàng bồi hồi bên ngoài quan sát hết một tháng.

Trong một tháng nàng phát hiện ra ngành ăn uống có hai điểm thật trọng yếu: Thứ nhất toàn bộ khách nhân vào quán đều là nam nhân mời khách, nữ nhân cực ít, trong trăm vị khách nhân cũng khó gặp được một nữ nhân. Thứ hai toàn bộ khách nhân lại chỉ có văn nhân nhã sĩ chiếm đa số.

Đổi lại mà nói, chỉ cần bắt lấy tâm nam nhân, quảng chỗ tốt cho văn nhân nhã sĩ chẳng khác nào nắm được tuyệt đại trái tim của khách hàng.

Vào lúc này Vũ Chiêu lại gặp phải một lần kỳ ngộ.

Quan Trung là vùng sản xuất khởi nguyên của Đỗ Khang tửu, huyện Bạch Thủy Trường An có Đỗ Khang thôn, là nơi cư ngụ của trực hệ hậu nhân Tể Thần Đỗ Khang. Tài hại lớn nhất thời cổ đại chính là tư tàng che giấu kỹ thuật tinh hoa, tình nguyện kỹ thuật xói mòn cũng không muốn truyền cho người ngoài.

Cho nên biết chế biến rượu Đỗ Khang cũng có không ít người, nhưng chỉ có hậu nhân trực hệ của Tử Thần Đỗ Khang mới có thể sản xuất ra rượu Đỗ Khang tinh thuần nhất. Rượu sản xuất ra đều do Nghênh Tân Lâu thu mua, nhưng bởi vì Nghênh Tân Lâu lại đem rượu pha nước bán ra cho khách hàng, chộc giận Đỗ Tử Thu hậu nhân Đỗ Khang, hấn đại náo Nghênh Tân Lâu, lại bị người đánh đuổi ra ngoài. Dưới cơn thịnh nộ Đỗ Tử Thu liền cự tuyệt tiếp tục cung cấp rượu Đỗ Khang cho Nghênh Tân Lâu.

Ngay khi bọn họ đang tranh cãi đánh nhau, vừa lúc để Vũ Chiếu nhìn thấy. Vì vậy nàng dùng miệng lưỡi khôn khéo thuyết phục Đỗ Tử Thu, đem rượu Đỗ Khang tinh thuần nhất lũng đoạn.

Chỉ là tài chính của gia đình nàng còn chưa đủ khả năng mở quán rượu trên phố, khi nàng về nhà thấy thuyền hàng gia đình đang ở lại, linh cơ khẽ động trực tiếp đem thuyền hàng cải biến thành Túy Tiên Phẳng, đem quán rượu mở ngay trên thuyền, hơn nữa bỏ neo tại Phù Dung Trì ngay khu phần hoa trong kinh đô Đại Đường.

Chỉ là Túy Tiên Phẳng dù sao chỉ mới khai trương, không có uy vọng danh khí, rất khó hấp dẫn được khách nhân. Vì vậy nàng nghĩ ra việc tạo thế, tạo thế cho Túy Tiên Phẳng trở nên nổi tiếng. Vì vậy cố ý ở tại Thượng Nguyên làm khó dễ toàn bộ văn nhân nhà sĩ, kích thích tính cách ngông nghênh của bọn họ, lại để cho họ biết sự tồn tại của Túy Tiên Phẳng.

Sau đó Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa lại xuất hiện ngoài ý muốn. Còn để lại danh tác Thanh Liên kinh thế, khiến thuyền Túy Tiên càng thêm vinh quang, mục đích tạo thế đã hoàn thành viên mãn.

Vì muốn được tận mắt chiêm ngưỡng bức Thanh Liên, cơ hồ toàn bộ văn nhân nhà sĩ Đại Đường có dịp đều muốn đến thuyền Túy Tiên.

Sự thật đúng như sở liệu của Vũ Chiếu, trải qua việc tạo thế, danh khí thuyền Túy Tiên đại chấn, ngày khai trương đầu tiên đã đón tiếp thật nhiều khách nhân.

Mà tâm tư của Vũ Chiếu lại thật tỉ mỉ tinh tế, giỏi nhất là nắm bắt nhân tâm, dùng hành động của nữ tử để nắm lấy tính cách tiêu phí của nam nhân, thỉnh thoảng lợi dụng một ít tiểu tiết mục giải trí để làm nổi bật địa vị của văn nhân nhà sĩ.

Dưới sự cố gắng của nàng, loại quan niệm kinh doanh hoàn toàn mới mẻ này khiến thuyền Túy Tiên chỉ trong thời gian thật ngắn liền trở thành phong cảnh của thành Trường An, khách hàng càng nhiều hơn Nghênh Tân Lâu, chính thức thay thế danh hiệu Trường An đệ nhất tử lâu.

Vũ Chiếu có thể đi tới được bước này cũng không dễ dàng, đối mặt khó khăn trùng điệp, hiểm trở chông gai, nàng nhờ vào cơ trí, từng bước mở ra một con đường kinh doanh riêng cho mình. Dùng bản lĩnh của mình chiếu cố người nhà, thành tựu sự nghiệp của mình.

Vũ Chiếu vỗ tay cho thị nữ bưng lên rượu cùng thức ăn. Nàng tự mình bưng bầu rượu rót cho Đỗ Hà một chén, sau đó lại rót cho mình, nói:

- Đỗ công tử, nếu không phải ngày trước nhận được ân cứu mạng của công tử, nếu không nhờ công tử hiệp nghĩa tương trợ, thiếp thân cũng không có được thành tựu như hôm nay. Đại ân không thể báo, tự kính ba chén biểu lộ lòng cảm kích!

Nói xong nàng nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Ban đầu Đỗ Hà còn có chút hiếu kỳ không biết nguyên do Vũ Chiếu mời mình đến, nhưng nghe nói nàng vì báo ân, hấn cũng không nghi ngờ gì, nâng chén đối ẩm.

Uống cạn ba chén, Vũ Chiếu tựa hồ có chút say, chỉ thấy nàng mỉm cười yếu ớt, hương rượu làm gò má hồng phấn đỏ ửng, càng thêm kiều diễm.

Đỗ Hà nhìn tới giắt mình, có chút tâm động vội vàng dời đi ánh mắt.

Hai người lại hàn huyên chuyện quá khứ.

Đỗ Hà hiếu kỳ hỏi về chuyện gia đình nàng.

Vũ Chiếu cũng không giấu diếm, hoàn toàn đem những gian khổ cay đắng đều vô ý thức kể ra trong men say ngà ngà.

Đỗ Hà nghe được tất cả những gì nàng từng trải qua, trong nội tâm đối với những gia nô mà Vũ Chiêu đã nói cùng dòng họ Hạ Lan thì phần hận không thôi, nghĩ thầm có lẽ nên cho bọn người kia một sự giáo huấn, tuy hẳn nghĩ như vậy nhưng trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ rung động.

Tuy nói Vũ Chiêu gặp được không ít khổ, nhưng nàng lại làm ra được từng quyết sách đều thật sự cao minh, thể hiện rõ tài trí hơn người, lại làm lòng người chấn kinh. Một thiếu nữ còn làm được như thế, nếu sau khi trưởng thành, thủ đoạn thêm lão luyện, trên thương trường còn có ai có thể địch nổi?

Vì vậy hẳn cũng không tiết kiệm lời ca ngợi nàng, tán dương Vũ Chiêu biết thận trọng, tâm tư lại càng thêm chu đáo chặt chẽ.

Vũ Chiêu nghe hẳn tán thưởng, tự nhiên cười nói, trong lòng lại âm thầm vui vẻ.

Đỗ Hà nhớ tới một ít phương thức kinh doanh của đời sau, thầm nghĩ:

- Những cách kinh doanh kia dù sao mình cũng không dùng đến, không bằng nói cho Vũ Chiêu, cho nàng nhận ân tình của mình. Không chừng có một ngày mình còn cần vị nữ hoàng trong lịch sử này tương trợ cũng không biết được!

Vì vậy hẳn liền nói ra:

- Ta có chút ít ý kiến trong việc kinh doanh quán rượu, không biết Vũ cô nương có hứng thú nghe không?

Vũ Chiêu lộ ra dị sắc cười nói:

- Tài hoa của công tử cả thiên hạ đều biết, thiếp thân rửa tai lắng nghe!

Đỗ Hà đem một ít cách phục vụ bên trong khách sạn nhà hàng thời hiện đại nói ra, lại nhắc tới thẻ khách quý, thẻ hội viên, một loạt tình hoa kinh doanh của người đời sau.

Nghe được khiến Vũ Chiêu kinh ngạc trợn mắt, không thể tưởng được Đỗ Hà còn có khả năng như vậy, trong mắt lóe lên dị sắc, thật nghiêm túc lắng nghe, đem mỗi câu mỗi chữ của hắn toàn bộ ghi nhớ kỹ.

- Nguyên lai tửu lâu còn có thể kinh doanh như vậy, thiếp thân thụ giáo.

Vũ Chiêu không ngừng tán thưởng, cảm thấy vô cùng bộ phục Đỗ Hà, tình cảm càng thêm khó đề nén.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

164. Chương 164: Lại Bị Nữ Hoàng Khiêu Khích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà đối với việc kinh thương không có nửa điểm hứng thú, nhưng đối với một ít thủ đoạn tạo thế kinh doanh đời sau cùng thủ đoạn bán hàng đa cấp đều hiểu được tương đối nhiều, nghĩ gì liền nói đó.

Vũ Chiêu tài trí vô song, đối với một ít tri thức mà Đỗ Hà nói ra chẳng những có thể hiểu được rất nhanh, còn có thể nhìn thấu được mấu chốt bên trong, đồng thời còn có thể suy một ra ba, căn cứ theo phương thức hắn nói bắt đầu suy nghĩ ra một cách kinh doanh hoàn toàn mới.

Thật sự khiến Đỗ Hà không ngừng kinh ngạc, cũng ý thức được Vũ Chiêu chẳng những có tiềm lực trở thành một nữ hoàng đề xuất sắc, còn có thiên phú kinh thương mà người thường không sao sánh kịp, có lẽ nàng có thể trở thành nữ hoàng giới kinh doanh cũng không nhất định!

Vũ Chiêu kinh doanh thời gian chưa dài, có thể thành công là nhờ trí tuệ của nàng, nhưng kinh nghiệm kinh thương lại chưa phong phú, những ý niệm mới mẻ của Đỗ Hà vừa vận cho nàng những ý tưởng mới, làm cho nàng đối với mục tiêu trong tương lai càng có ý nghĩ sâu sắc, đạt được ích lợi không nhỏ, trong mắt không ngừng lóe lên phong thái mê người.

- Một phen kỳ tư diệu tướng của công tử hôm nay thật làm thiếp thân vô cùng sợ hãi thán phục.

Ta cũng không gạt công tử, kỳ thật gần đây thiếp thân đang cân nhắc kế tiếp nên đi hướng nào mà cảm thấy thật ưu sầu. Tuy kinh doanh từ lâu, hết thấy cửa ải khó cơ hồ đều đã vượt qua.

Nhưng mỗi ngày khách nhân lui tới cơ hồ đã trở thành cực hạn của thuyền Túy Tiên, thuyền chỉ lớn được bao nhiêu đây, có thêm khách cũng không còn chỗ chứa...

Đỗ Hà hiểu được ý tứ trong lời nói của Vũ Chiêu, bất luận từ lâu nào cũng đều gặp phải loại tình huống này. Bởi vì quá đông khách, vì vậy có những khách nhân hào hứng chạy đến nhưng không còn chỗ mà mất hứng rời đi, hoặc phần đông khách nhân bởi vì thức ăn lên chưa kịp mà trở thành tai hại trí mạng của từ lâu.

Cho nên khách hàng không phải càng nhiều càng tốt, có thể khống chế trong khả năng thừa nhận mới là lựa chọn lý trí nhất.

Sinh ý của Túy Tiên Phảng đông đúc nóng nẩy, nhưng nếu như vô độ chào mời khách nhân, với khả năng của thuyền Túy Tiên không cách nào nuốt nổi, như thế ngược lại sẽ biến thành chuyện xấu, Đỗ Hà cười nói:

- Đúng là như thế! Kế tiếp mấu chốt là ở chỗ khuếch trương, hoặc tìm đường tài lộ khác mà thôi!

Vũ Chiêu cũng không giấu diếm, cười nói:

- Gần đây thiếp thân vẫn luôn một mực suy nghĩ về vấn đề này, vẫn mãi do dự. Nếu khuếch trương thuyền Túy Tiên, quả thật có thể gia tăng được thu nhập, nhưng lại cảm thấy có thêm một chiếc thuyền nữa sẽ biến thuyền Túy Tiên rơi vào hoàn cảnh không còn là duy nhất, nếu như vậy sẽ không hay. Nhưng nếu chọn đường tài lộ khác lại phiêu lưu, chỉ sợ sơ sẩy sẽ làm vốn gốc không về. Hôm nay nghe công tử chỉ điểm, thiếp thân đã có phương cách mới. Quyết định mở thêm một công việc khác, hình thành từng giai đoạn. Trở thành người dẫn đầu trong ngành này!

Nàng hơi có vẻ kích động vùng lên bàn tay, trên gương mặt xinh đẹp vô hạn dâng trào ý chí chiến đấu.

Tính cách của Vũ Chiêu vốn chưa bao giờ cam lòng đi sau người khác.

Trong lịch sử, nàng không cam lòng chỉ làm một quý phi, vì vậy vắn ngã hoàng hậu, trở thành hoàng hậu, sau khi trở thành hoàng hậu, còn chưa biết đủ, nàng muốn trở thành hoàng đế.

Ngày nay dù nàng không chọn đường chính trị, nhưng tính cách vẫn giữ nguyên, cá tính của nàng nếu làm phải làm được tốt nhất, trở thành đầu tiên, không người nào có thể so sánh.

Đỗ Hà cũng bị loại ý tưởng này của nàng làm đả động, đối với nàng càng thêm ngưỡng mộ, lại có tâm muốn trợ giúp nàng một tay, hào hứng hỏi:

- Vậy cô nương lại có cách gì tốt?

Đôi mắt Vũ Chiêu khẽ chớp, thở một hơi, thoáng uể oải:

- Còn chưa nghĩ được cách.

Nhưng nàng lại lập tức lộ ra thần sắc kiên định:

- Nhưng bất cứ chuyện gì muốn thành công đều phải trả một cái giá lớn. Cho nên ta quyết định đi quanh bốn phía xem xét một chút, cũng không tin người khác có thể mở được ngành kinh thương riêng của mình mà Vũ Chiêu này lại không được!

Nói xong nàng châm cho Đỗ Hà một chén rượu, lại rót cho mình, mời Đỗ Hà cạn chén.

Đỗ Hà bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Vũ Chiêu cũng noi theo, uống cạn chén rượu, khẽ lắc đầu, men say càng nồng. Hai người vừa uống vừa trò chuyện, cực kỳ vui vẻ, trong bất tri bất giác đã uống hết ba cân rượu.

Tửu lượng của Đỗ Hà rất tốt, còn chưa phát giác được điều gì khác thường, nhưng Vũ Chiêu đã có chút không chịu nổi.

Đỗ Hà lo lắng hỏi:

- Uống không được thì đừng uống nữa, say rượu tổn thương thân thể!

Vũ Chiêu nghe được trong lời nói của hắn lộ ra vẻ lo lắng quan tâm, cảm giác càng say, duỗi ra tay phải nắm lên bàn tay hắn, trong ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Đỗ công tử, công tử đang quan tâm ta sao?

Tay phải của Đỗ Hà chạm vào lòng bàn tay mềm mại của nàng, trong lòng chợt rung động, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ***g ngực. Đây cũng không phải định lực của hắn kém cỏi, mà giai nhân đối diện thật sự quá mức rung động lòng người, khuôn mặt tinh xảo được men rượu trau chuốt lộ ra vẻ đặc biệt mê người, chiếc gáy trắng ngần tu mỹ, da thịt như tuyết, đôi mắt long lanh đen nhánh, nhìn vào như có ánh sáng lấp lánh càng thêm vũ mị, xinh đẹp chiếu người, thật sự làm người tâm động. Nhất là khi nhớ tới một thân phận khác của nàng trong lịch sử, nữ hoàng Võ Tắc Thiên, là nữ nhân có địa vị cao nhất trong suốt năm ngàn năm lịch sử Trung Quốc, có thể chinh phục được nàng đối với bất luận nam nhân nào mà nói là sức hấp dẫn khó thể kháng cự.

Hắn cố gắng trấn định lại tâm tình xao động, nói:

- Ta và cô nương dù sao cũng đã quen biết nhau, quan tâm cô nương là chuyện thật tự nhiên mà thôi!

- Thật sao?

Vũ Chiêu cảm giác càng say, tiến lại gần, đôi mắt ôn nhu mơ hồ thối nhẹ một hơi nói:

- Vậy công tử nói đi, là ta đẹp hay Trường Nhạc công chúa đẹp hơn?

Khẩu nhiệt khí bay thẳng vào mặt, trong mũi Đỗ Hà ngửi được hương khí tỏa ra, câu nói “thổ khí như lan” có lẽ là hình dung như thế, tâm thần hắn không khỏi có chút khác thường, cảm giác như bản thân mình đang bị người đùa giỡn, lại nổi lên cảm xúc muốn cúi xuống hôn lên môi nàng, nhưng vừa nghe Vũ Chiêu nhắc tới Trường Nhạc công chúa, thần sắc lập tức khôi phục lại vẻ tỉnh táo, chợt nghĩ mình đã sắp thành hôn, nhưng hiện tại lại muốn cùng một thiếu nữ khác gần gũi, cũng thật không nên nên liền lui người lại.

Vũ Chiêu cũng có chút giật mình nhìn hắn thật lâu, thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ ôn nhu, có chút thất lạc lấy lại bình tĩnh, nhìn ra bên ngoài gọi một chén trà giải rượu.

Qua thật lâu thị nữ mới bưng trà đến.

Đỗ Hà nhìn Vũ Chiêu chậm chậm uống trà, chợt nhớ tới ở Vạn Niên huyện có một vườn trà lớn, lại nhớ tới bên trong “Trà Kinh” của Trà Thánh Lục Vũ trước khi chưa xuất thế, sở thích uống trà dưới thời Đường vẫn còn chưa được thịnh hành, liền vỗ đùi cười nói:

- Ta có biện pháp rồi!

Vũ Chiêu bị hắn đột ngột kêu lên làm nàng giật bản thân mình, chợt tỉnh rượu không ít, đặt chén xuống ngạc nhiên nhìn hắn.

- Có thể kinh doanh ngành trà, trà của Đại Đường đều dùng trà bính, hoặc trực tiếp ngắt lấy lá tươi nấu nước uống, ngay cả nấu trà cũng không biết chứ đừng nói tới sao trà. Nếu đem lá trà sao lại rồi buôn bán, nhất định có thể kiếm được lợi nhuận lớn.

Đỗ Hà mừng rỡ vô cùng, thần sắc cũng phấn chấn.

- Trà được xưng là thuốc trị bách bệnh, không chỉ có tác dụng làm hưng phấn, trong hưng phấn còn có trợ giúp thần kinh, khiến mọi người phấn chấn tinh thần, tăng tiến tư duy, tiêu trừ mệt nhọc cùng đề cao hiệu suất làm việc, còn có thể giải độc trị liệu bệnh gan, còn có thể kích thích tim mạch, thông tiểu, hơn nữa lại giải cảm...Vô số công hiệu, nếu có thể để trà thịnh hành Đại Đường, chẳng những là món lợi kếch sù hơn nữa đối với thân thể dân chúng Đại Đường cũng có điểm rất tốt!

Vũ Chiêu nghe Đỗ Hà nói không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết đồ vật giá rẻ này làm sao lại đáng giá? Làm sao kiếm được lợi nhuận lớn?

Thấy vẻ mặt Vũ Chiêu còn kinh nghi, Đỗ Hà cười nói:

- Sự thật thẳng hùng biện, cô nương cho người lấy tới một cân lá trà tươi, lấy thêm cho ta một cái chảo, ta tự mình sao chút ít trà cho cô nương nếm thử, tư vị kia tuyệt đối còn kỳ diệu hơn hiện tại cô nương đang uống gấp mười lần!

- Gấp mười lần?

Vũ Chiêu có chút không thể tin, nhưng vẫn gọi người lấy lá trà tươi tới, lại nói:

- Ở góc lầu ba có phòng bếp, lúc trước khi mới tới ở chúng ta thường dùng, bởi vì hiện tại thỉnh thoảng vẫn sử dụng nên chưa tháo bỏ xuống.

- Như thế thật tốt!

Đỗ Hà cười cười, lại dặn Vũ Chiêu chuẩn bị sẵn đồ dùng.

Không bao lâu tỳ nữ lại đưa lá trà lên tới.

Đỗ Hà cho Vũ Chiêu nhóm lửa, đợi khi độ nóng đã đủ liền đem lá trà đổ vào chảo.

Vũ Chiêu tròn mắt, kêu lên:

- Làm như vậy lá trà chẳng phải sẽ mất hết hơi nước, còn gì tư vị?

Đỗ Hà ra dấu bằng mắt cho nàng, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

Vũ Chiêu hiểu được ý tứ trong mắt hắn, cũng lộ ra thần sắc hờn dỗi như muốn xem kịch vui.

Trình tự sao trà này Đỗ Hà cũng hiểu được một ít, nông dân uống không nổi những loại trà quý giá như Long Tĩnh, Thiết Quan Âm nhưng bọn họ phần lớn dùng loại trà hoang dại hái từ trên núi xuống, cũng tự mình sao lấy.

Lúc Đỗ Hà còn nhỏ bởi cha mẹ chuyên đi công tác bận rộn, ở lại nông thôn do ông bà ngoại nuôi lớn. Ở nông thôn vẫn thường xuyên chứng kiến hàng xóm cùng gia đình vẫn sao trà uống, ký ức vẫn còn nguyên vẹn. Hắn không để ý tới ánh mắt của Vũ Chiêu, bắt đầu sao lá trà trong chảo.

Vốn sao trà phải dùng đồ vật riêng biệt sử dụng, nhưng hiện tại còn chưa tìm được dụng cụ, chỉ đành dùng vật khác thay thế, chỉ có điều có chút không được vệ sinh.

Lá trà bắt đầu theo tay hắn xoay tròn, ước chừng qua hai phút dần dần mềm mại, biến thành ám lục. Đỗ Hà cho Vũ Chiêu giảm bớt độ lửa, lại tăng thêm tốc độ mạnh yếu khi sao, theo cây chổi nhỏ xoay tròn, lá trà cuộn lại, giảm bớt lửa, cuối cùng không dùng sức mà chỉ nhẹ nhàng sao động.

Trình tự thế này có ý nghĩa thế nào Đỗ Hà cũng không hiểu bao nhiêu, nhưng hắn chỉ nhớ ông ngoại sao trà vẫn luôn làm như thế.

Lá trà dần dần cuộn tròn lại, hơi nước dần dần khô héo đi, hương thơm dần dần tràn ngập khắp không trung.

Vũ Chiêu hít hít mũi, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Một màn này lại bị Đỗ Hà bắt gặp, liếc mắt ngắm nàng, cười trêu:

- Cậu!

Thần sắc Vũ Chiêu như tức giận đá hắn một cước:

- Công tử mới là tiểu cậu!

Đỗ Hà cười né tránh, nhìn thấy đã hoàn thành liền lấy ấm đổ vào một ít, rót nước vào, đợi khi thấy lá trà ngույն dần, tự mình rót một chén đưa cho Vũ Chiêu nếm thử.

Vũ Chiêu đặt lên mũi ngửi ngửi, thần sắc biến đổi, đôi mắt tràn đầy kinh hãi, lá trà sao ra hương thơm càng nồng hơn khi nấu gấp mười lần, nàng thổi thổi lá trà trên mặt chén, nhẹ nhàng nếm thử một hớp, mùi vị trà tan ra trong miệng, lưu luyến hương thơm:

- Sao...sao có thể?

Nàng đã hoàn toàn sợ ngây người.

- Không có gì không khả năng!

Đỗ Hà nở nụ cười tự tin:

- Đây chỉ mới là trà thô mà thôi, cần bản khó nói là thanh nhã. Tinh hoa chính thức của lá trà chính là chỗ lá non của trà, loại lá non này nếu sao lên, uống vào miệng mới biết được tư vị của nó. So với hiện tại cô nương đang uống, còn hơn gấp mười lần. Dem thứ này mở rộng ra ngoài, còn lo gì không thịnh hành khắp Đại Đường?

Vũ Chiêu nhìn chén trà trong tay, ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Hà chăm chú.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

165. Chương 165: Dạ Trộm Bát Gia

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vũ Chiêu cũng không phải người ngu ngốc, ngược lại còn là một người thông minh tuyệt đỉnh, nàng đã tự mình nếm thử hương vị chén trà trong tay, làm sao không nhìn ra được lợi nhuận bên trong.

Lợi nhuận này đã không chỉ dùng hai chữ khả quan đến hình dung, phải dùng hai chữ khủng bố mới có thể xứng đáng với nó.

Đối với loại lợi nhuận làm người đồ mắt này, Đỗ Hà lại không tự mình đi thực hiện, còn đem hết thầy tặng lại cho nàng, nàng thật sự nghĩ mãi không rõ, càng không biết đến tốt cùng Đỗ Hà đang suy nghĩ điều gì, lại có chủ ý gì?

Đỗ Hà nhìn vào ánh mắt của nàng, hiểu được nghi hoặc của nàng, chân thành cười nói:

- Ta sinh ra trong gia đình quan tước, luật pháp Đại Đường cấm quan viên kinh thương. Việc này dù ta có muốn làm cũng chỉ bất lực. Cho nên ta cần một người hợp tác, một người đáng giá tin tưởng, lại là một người hợp tác có được năng lực, mà Vũ cô nương lại có được tài hoa không thua kém gì nam tử, lại đáng được tín nhiệm, là lựa chọn tốt nhất!

Vũ Chiêu nghe xong lời này sững sờ lưu chuyển, má phẫn ửng đỏ, lại mang theo bảy phần thẹn thùng, ba phần vui sướng, bàn tay nắm chén trà chặt chẽ gắt gao:

- Công tử thật sự tin ta sao?

- Dĩ nhiên là thế.

Đỗ Hà đưa ra câu trả lời khẳng định với Vũ Chiêu.

Vũ Chiêu cười, lại khẳng định nói:

- Vũ Chiêu nhất định không cô phụ tín nhiệm của công tử!

Nói xong nàng còn dùng sức gật đầu, tỏ vẻ quyết tâm của mình.

Kỳ thật Đỗ Hà cũng không suy nghĩ phức tạp, hần chỉ thuần túy muốn giúp đỡ Vũ Chiêu mà thôi.

Bởi vì sự xuất hiện của hần làm vận mệnh Vũ Chiêu đã thay đổi, vị nữ hoàng Vô Tắc Thiên trong lịch sử tám chín phần mười không thể nào xuất hiện. Hần đã phá hủy một vị nữ hoàng mà tạo nên một vị nữ hoàng tài chính cũng là một chuyện thật thú vị.

Về phần có đạt được lợi nhuận hay không, Đỗ Hà cũng không quá để ý, thiên tính của hắn đối với tiền tài có một cảm giác miễn dịch, hắn không hề xem tiền tài vào trong mắt mình. Bằng không với thủ đoạn của một vị đạo soái, chỉ cần làm mấy vụ mua bán không vốn, đã sớm trở thành một vị phú hào giàu chảy mỡ.

Vũ Chiêu lại không thể không thận trọng cân nhắc, nhất là việc phân phối lợi ích càng thêm trọng yếu. Nàng trầm ngâm nửa ngày nói:

- Lợi nhuận cuối cùng chia bốn sáu, công tử chiếm bốn thành có dị nghị gì không?

Đỗ Hà cười nói:

- Có phải hơi nhiều rồi hay không!

Tín nhiệm không phải chỉ là một câu nói, lại không chỉ là viết rõ mấy chữ rồi đem toàn bộ đồ vật giao cho đối phương, hoàn toàn không đi hỏi đến. Cách làm này là ngu ngốc, là vô tri, là ngu muội, căn bản không phải tín nhiệm. Chính thức tín nhiệm là phải rộng mở mà bàn luận, không có bất kỳ giấu diếm, bất luận là lừa gạt, thực sự xem trọng, làm thế nào nên làm thế nào, chỉ có như vậy mới có thể làm được minh bạch lẫn nhau, mới có thể chính thức tín nhiệm lẫn nhau.

Bằng không giữa song phương đều tồn tại bí mật, làm sao có thể hoàn toàn tín nhiệm?

Thân huynh đệ cũng phải tính sổ cho rõ ràng chính là đạo lý này.

Mặc dù hắn không thêm để ý tiền tài nhiều hay ít, nhưng đối với phương thức xử sự của Vũ Chiêu cũng thật sự tán thưởng.

Nhưng hắn có cảm giác mình tựa hồ đã chiếm tiện nghi quá nhiều, tác dụng của mình chỉ là đưa ra mưu kế, bởi nguyên nhân thân phận, cũng không thể trực tiếp tham dự bên trong. Cho nên cần thông báo tuyển dụng nhân thủ, tiền lương, mua mặt tiền cửa hàng...đều cần Vũ Chiêu đi làm, chính mình chỉ làm một chương quầy vung tay, lại đi chiếm cứ bốn thành bên trong, thế nào cũng cảm thấy quá nhiều một ít.

- Không nhiều lắm không nhiều lắm đâu!

Vũ Chiêu nở nụ cười quỷ dị:

- Như thế nào mà nhiều đây, Đỗ công tử tài hoa cái thế, kinh tài tuyệt diệu, bốn điểm ngày nào khai trương cần mời Đỗ công tử làm một bài thơ, vì bốn điểm đánh tiếng, tốt nhất có thể dâng lên cho bệ hạ một ít, chỉ cần bệ hạ ưa thích, còn lo gì sinh ý không tốt đẹp!

Đỗ Hà ngẩn ngơ, lắc đầu cười khổ:

- Hay thật! Vũ cô nương lợi hại, vậy mà cũng đem ta tính toán vào trong này rồi!

Vũ Chiêu thật đúng là không thẹn nhân tài kinh thương, đã nhìn ra tiêu phí chính thức trong ngành buôn bán trà chính là trong văn nhân nhã sĩ, là thức uống tốt nhất dùng để đãi khách.

Chỉ cần dùng tư cách đệ nhất tài tử Trường An của Đỗ Hà đứng ra làm bài thơ, một khi truyền lưu ra ngoài, không thể nghi ngờ là tuyên truyền tốt nhất. Còn đem trà dâng lên cho Lý Thế Dân càng thêm danh tiếng, thử hỏi ngay cả hoàng đế cũng ưa thích, còn ai nói nó không tốt đây?

- Toàn bộ đều là nhân tài, vật tận kỳ dùng. Đỗ công tử dùng nên trách tội!

Thần thái của Vũ Chiêu mang theo ba phần ngây thơ, ba phần tinh nghịch còn có bốn phần giáo hoạt.

Lời vừa ra khỏi miệng, Đỗ Hà lại cười to:

- Hay cho câu nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dùng, Vũ cô nương nói ra lời này, đủ chứng minh ta không có nhìn lầm người!

Vũ Chiêu che miệng cười khẽ, lại chậm rãi nói:

- Nếu chúng ta đã thành minh hữu, cứ gọi là cô nương cô nương, không lộ vẻ xa lạ sao?

Đỗ Hà cũng không nghĩ tới điểm này, nghe nàng nhắc tới cũng hiểu được có chút đạo lý, liền cười nói:

- Vậy sau này cô nương gọi ta là Thanh Liên, hoặc Đỗ đại ca cũng được, Tình ca ca thì càng tốt hơn!

Vũ Chiêu nghe trong miệng hần ba hoa, đỏ mặt, mở miệng kêu một tiếng:

- Đồ đại ca!

Ngay lập tức liền cúi thấp đầu.

Đỗ Hà cười thầm trong lòng, lại hỏi:

- Ta nên gọi muội là gì đây? Chiêu nhi, cảm giác nghe không hay. Không bằng ta đặt cho muội một tên mới, như thế nào?

Trong nội tâm Vũ Chiêu khê động, địa vị nữ tính Đường triều vẫn không nặng, nữ tử không được đặt tên nơi nào cũng có, tên Vũ Chiêu cũng do nàng thuận miệng tự gọi, âm thầm hy vọng mình có thể giống như mặt trời chiếu sáng đại địa, nghe Đỗ Hà lấy một cái tên cho mình, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, cũng không phản đối.

- Mị Nương, gọi muội là Mị Nương đi.

Đỗ Hà muốn đặt cho nàng một danh tự thật dễ nghe, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy trong lịch sử Lý Thế Dân đặt tên Vũ Mị Nương cho nàng mới là kinh điển nhất.

- Vũ Mị Nương, Vũ Mị Nương, Vũ Mị Nương...

Vũ Chiêu niệm niệm vài lần, chợt vui mừng nói:

- Tên rất hay, muội rất thích! Từ nay về sau muội gọi là Vũ Mị Nương!

Vũ Chiêu, không, hiện tại nên gọi là Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương khom người hành lễ, cười nói:

- Mị Nương đa tạ Đồ đại ca tặng tên!

Hai người lại ngồi xuống, bàn bạc chuyện kinh doanh trà, thương thảo kỹ càng, đem một ít chi tiết tỉ mỉ dặn dò nàng đi làm.

- Bên Vạn Niên huyện có năm mươi mẫu vườn trà, diện tích xem như không tệ. Mị Nương, trước tiên muội mua lại nó, sau đó thí nghiệm, tranh thủ làm được tốt nhất. Ngoài ra theo ta được biết, ở Đại Đường chúng ta có hai địa phương lá trà đặc biệt xuất sắc. Theo thứ tự là Hàng Châu Tây Hồ Trà Long Tỉnh, Tô Châu Động Đình Bích Loa Xuân, hiện nay trà không được xem trọng, những vườn trà kia giá cả chắc có lẽ không mắc lắm, có thể mua thì cố gắng mua lại. Ta có thể khẳng định, mua lại vườn trà không chỉ không bồi vốn, nếu tài chính không đủ, ta sẽ bù vào trước!

Vũ Mị Nương ghi nhớ từng việc một, trầm ngâm chốc lát nói:

- Túy Tiên Phẳng mới mở không lâu, tuy nói kinh doanh không tệ nhưng chỉ sợ còn chưa đủ vốn!

Nàng mở miệng cần ba ngàn lượng bạc, tuy số lượng không ít nhưng Đỗ Hà vẫn lấy ra được, còn hào khí bỏ thêm hai ngàn, để Vũ Mị Nương có thể mua được thì mua nhiều hơn một chút.

Đỗ Hà có thể xa xỉ như thế cũng nhờ lúc trước hần đánh bạc trong buổi thọ thần của Trưởng Tôn hoàng hậu. Hai người Lý Kính Nghiệp cùng Trình Xử Lượng đều thiếu nợ hần món tiền khổng lồ, Đỗ Hà lại không muốn gây khó xử cho họ nên không đòi lại, về phần những người khác đánh bạc nguyện thua nên không thể không trả, vụn vặt cộng lại cũng trả hần gần tám ngàn lượng bạc.

Đây là vốn tiền riêng của hần.

Năm ngàn lượng bạc tương đương với hai ngàn vạn đời sau, đủ để một gia đình trung lưu sống thoải mái mấy đời. Đỗ Hà nói đưa liền đưa, phân tín nhiệm này làm Vũ Mị Nương cảm động nói không nên lời.

Đỗ Hà lại không chút nào để ý, hần không tin đường đường một đời nữ hoàng lại đi tham năm ngàn lượng bạc của hần mà bỏ trốn, sống cuộc sống lén lút, từ đó về sau tâm thường vô vị cả đời.

Ngay lúc này dưới lầu truyền đến tiếng huyền oán, nghe thanh âm chính là nhóm người La Thông bọn họ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ thấy màn đêm đã buông xuống, bất tri bất giác Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương đã trò chuyện thời gian khá lâu, khó trách bọn họ lại đòi lên tìm hân.

Vũ Mị Nương cũng hiểu được Đỗ Hà phải về, trên mặt hiện lên vẻ lưu luyến không rời.

Đáy lòng Đỗ Hà cũng có chút không đành ra về, cùng trò chuyện với một người có tài trí cao tuyệt như Vũ Mị Nương là một chuyện vô cùng thú vị, nhưng hân thực sự không thể không đi, thấy vẻ lưu luyến của nàng, đành cười nói:

- Nếu có nhàn rồi sẽ đến trò chuyện thăm muội!

Vũ Mị Nương nghe xong cũng mỉm cười, thấp giọng nói:

- Muội chờ đại ca!

Đi xuống dưới lầu, nhìn thấy nhóm người La Thông hân liên tục xin lỗi:

- Gặp bằng hữu cũ, trò chuyện mãi cũng quên mất thời gian, làm mọi người lo lắng!

Nhìn thấy Đỗ Hà không việc gì, nhóm người La Thông cũng yên lòng không nói thêm gì nữa.

Một đoàn người lại quay về nhĩ gian, dù sao đây là bữa ăn không cần trả tiền, trong lúc nhất thời họ cũng chưa có ý định rời đi, nên tiếp tục về nhĩ gian ăn uống. Thẳng đến khi đã say không chịu được nữa mới chịu ngừng lại.

Đỗ Hà cũng không ăn nhiều, chỉ lướt qua một lượt, phòng ngừa tiêu hóa không tốt, bởi vì tối nay hân có chuyện quan trọng cần làm.

Cả nhóm người xiêu vẹo lão đảo đi về nhà.

Đỗ Hà cũng không trực tiếp về phủ mà chuyển qua chỗ tối, cải trang một chút, giục ngựa đi dạo một vòng, lên tiếng hỏi thăm chỗ ở của dòng họ cùng quản sự Hạ Lan gia, sau đó thẳng thoi quay về phủ đệ, rửa mặt xong lại giả vờ đi ngủ. Đợi đến khi rạng sáng, hân tìm y phục dạ hành thay vào, vô thanh vô tức rời khỏi Thái Quốc Công phủ.

Hôm nay nghe Vũ Mị Nương kể về chuyện của Hạ Lan gia, đối với những kẻ lợi dụng cô nhi quả phụ gặp khó khăn mà hãm hại, trong lòng hân đã nảy sinh ý muốn phải giáo huấn một trận.

Nếu để một kẻ trộm ghi nhớ người, là một chuyện thật đáng sợ, nhưng nếu người để vua trộm nhớ người, đó chính là người triệt để bị kịch.

Đêm không trăng là đêm dùng giết người, đêm gió lớn là đêm phóng lửa đốt!

Trong bóng đêm không chút ánh trăng, một hắc ảnh xuyên qua ngõ tối, tốc độ cực nhanh, lại không chút âm thanh, ngay cả lá cây cũng không chút vang vọng.

Hắc ảnh liên tục rẽ qua rẽ lại, đi tới một tòa phủ đệ, quan sát bức tường vây cao hơn hai thước, khinh thường cười lạnh, thả người nhảy đi vào.

Không bao lâu, trên lưng hắc ảnh mang theo một đồng bao lớn bao nhỏ nhảy ra ngoài, ngay lập tức hắc ảnh cũng không hề dừng lại, chuyển sang một phủ đệ khác. Hôm sau, toàn bộ thành Trường An nổ tung oà!

Trường An là kinh đô cả nước, nổi danh về nền trị an chặt chẽ an ninh.

Nhưng chỉ một đêm, tám gia đình thuộc dòng họ Hạ Lan gia bị trộm, toàn bộ vật giá trị đều bị cướp sạch sành sanh, hơn nữa kẻ trộm còn quang minh chính đại để lại một dòng chữ:

- Tiểu nhân làm loạn cướp tài, Đạo soái Đạp Nguyệt Lưu Hương!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

166. Chương 166: Tai Ương Huyết Quang Vô Tận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên đường phố, ở tửu quán hay nhà trọ, có rất đông người tụ tập nói chuyện.

- Nghe nói gì chưa! Hạ Lan gia đêm qua bị mất trộm, những thứ quý giá đều bị lấy trộm sạch sẽ!

Một người dáng vẻ béo mập thần bí nói.

Một người khác tỏ vẻ khinh thường:

- Còn tưởng là tin tức gì, thì ra là cái này? Việc này đã truyền khắp Trường An rồi, ai không biết. Sáng nay người của Hạ Lan gia đã đến phủ nha báo quan, khẩn cầu đuổi bắt kẻ trộm!

- Đúng vậy!

Một lão giả bên cạnh nói tiếp:

- Ta còn nghe nói người của Hạ Lan gia là một đám không tốt đẹp gì, chuyên khi dễ cô nhi quả phụ, nghe nói bọn họ thừa dịp Hạ Lan An Thạch ốm chết, chia cắt sản nghiệp của Hạ Lan gia, đáng đời bị báo ứng.

Người béo mập cảm giác xấu hổ, thấp giọng cả giận nói:

- Vậy các người có biết đạo soái để lại danh thiếp là người nào không?

- Cái này....chúng ta không biết?

Hai người kia mờ mịt lắc đầu, những người xung quanh cũng tập trung lắng nghe.

Người béo mập dương dương đắc ý nói:

- Tên Đạo soái này là một nhân vật khó lường, là hiệp sĩ nổi tiếng thiên hạ, là hào kiệt chuyên môn đối phó với kẻ ác, là khắc tinh của tặc tử!

- Vậy hắn tên là gì?

- Cái này....

Chỉ sau đó nửa ngày, dưới uy lực của bát quái, tin tức như vậy truyền qua đồn đại của nhiều người, thiên biến vạn hóa, trên dưới Trường An không người nào là không biết.

Mặc dù đây là lần đầu tiên mọi người nghe đến cái tên Đạo soái, nhưng vì chuyện Hạ Lan gia khi dễ cô nhi quả phụ khiến tất cả đều công phẫn.

Đạo soái cũng được miêu tả thành một nhân vật giàu tinh thần chính nghĩa, phần lớn dân chúng đều âm thầm tán thưởng hành động của hắn.

Còn đám người Hạ Lan gia chẳng những không được phủ nha đồng tình vì chuyện mất trộm, ngược lại vì bọn hắn khi dễ cô nhi quả phụ mà bị Châu phủ Trưởng sử nghiêm trị, bắt bọn hắn phải giao nộp tất cả tài sản đã xâm chiếm. Vật quay về nguyên chủ, phán trả lại cho Vũ Thuận, có thể nói tiền mất tật mang.

Về phần nhân vật Đạo soái, quan phủ cũng dán bố cáo treo giải thưởng, chỉ có điều không người nào nhìn thấy thân ảnh của Đạo soái, cũng không biết tướng mạo của hắn như thế nào thì làm sao đi bắt?

Đỗ Hà tỏ vẻ bản thân không liên quan đến chuyện này, đương nhiên cũng không cần để ý, giống như trước đây đã từng xảy ra chuyện như vậy. Với khinh công võ nghệ hiện giờ của hắn, cho dù không để lại thông báo trước đó, vượt qua thiên quân vạn mã, thông dong lấy đi bảo bối, sau đó để lại danh thiếp là chuyện không quá khó khăn.

Trong thư phòng tây viện phủ Thái Quốc Công.

Đỗ Hà nhìn ba túi đồ vật ở trước mặt có vẻ sầu muộn, không biết nên xử lý như thế nào. Ở trước mặt hắn, vàng bạc châu báu chồng chất như núi, trân châu mã não phỉ thúy, đủ mọi hình dáng, cái gì cũng có. Bên cạnh đồng bảo bối này là ba túi vải trắng trơn.

Những cái này đều là thành quả chiến tích cả đêm qua của hắn.

Bởi vì đám người của Hạ Lan gia hành động thật sự quá đáng, bọn chúng ngấm chiếm tài sản của Hạ Lan An Thạch không nói, còn ném cho Vũ Thuận một số tiền nợ lớn. Phải biết rằng lúc ấy, Vũ Thuận chỉ có một mình cô độc, bất lực, hơn nữa bên cạnh lại dẫn theo hai đứa trẻ một nam một nữ, đối mặt với tình huống này, người của Hạ Lan gia chẳng những không hề nhượng bộ, tựa hồ còn muốn bức tử bọn họ.

Nếu không phải Vũ Mị Nương vừa vận đuổi tới, Vũ Thuận một thân một mình, đối mặt với đám chủ nợ không ngừng kéo đến, không biết có thể chèo chống nổi hay không.

Đối mặt với loại người đáng hận như vậy, Đỗ Hà vô cùng tức giận, càng không khách khí với bọn chúng.

Còn chưa nói, của cải của Hạ Lan gia thật sự sung túc, vào nửa đêm, tất cả những thứ đáng giá của đám tiểu nhân khi dễ Vũ Thuận đều bị Đỗ Hà ném vào trong bao bố mang đi, không lưu lại cho bọn chúng bất cứ thứ gì. Những thứ quý giá chất đầy ba túi vải, trên lưng vác sức nặng trên trăm cân, lưng Đỗ Hà suýt nữa bị uốn cong.

- Những thứ này nên xử lý thế nào đây? Chi bằng mua một căn nhà!

Tâm niệm Đỗ Hà vừa động, suy nghĩ cũng tiếp tục tuôn ra.

Phủ Thái Quốc Công cuối cùng cũng sẽ do đại ca Đỗ Cấu kế nhiệm, nếu hắn có một ngôi nhà ở Trường An, hành sự cũng sẽ thuận tiện hơn, nhất là hai vũ khí bí mật Đạp Nguyệt và Lưu Hương, trải qua nửa năm rèn luyện cũng có không ít tiến triển, trong đó hai đội trưởng Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng cũng đã học tới Vân Hải tâm pháp của Đại Kỳ môn, tiến bộ rất nhanh, không đến mấy năm, tất nhiên có thể trở thành hảo thủ số một, trở thành cánh tay đắc lực nhất của mình.

Lúc này chính là thời điểm then chốt để bọn họ luyện võ, sắp xếp cho bọn họ ở đất phong của huyện Vạn Niên, không tiện chỉ điểm thường xuyên, điều động cũng rất phiền phức. Nếu có thể mua một căn nhà, sắp xếp cho bọn họ ở bên cạnh mình, có thể vừa giữ nhà, đồng thời cũng giúp đỡ bọn họ tiến bộ.

Vừa nghĩ đến đây, Đỗ Hà liền vội vàng đi tìm Chương thị thương lượng việc này. Lúc này Chương thị cũng đang tính toán chi tiêu sổ sách một năm qua.

Đỗ Hà tiến lên hỗ trợ, công việc lẽ ra phải tốn cả ngày, Đỗ Hà lại chỉ cần một canh giờ là tính toán rõ ràng.

Chương thị tròn mắt kinh ngạc, sợ hãi tính nhầm, chọn lựa mấy hạng mục cẩn thận tính toán, thẩm tra đối chiếu hoàn toàn trùng khớp.

Đỗ Hà cũng thầm tự đắc, loại tính toán cộng trừ nhân chia đơn giản này ở thời cổ đại cũng đòi hỏi học vấn cao thâm.

Chương thị nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của hắn, không nhịn được bật cười hỏi:

- Nói đi, đến tìm mẫu thân có chuyện gì?

- Tiểu hài nhi muốn mua một căn nhà.

Đỗ Hà tiến lên, đám lưng cho mẫu thân, dụ dỗ bà, nói rõ ý đồ của mình.

Chương thị nghe xong cũng không cảm thấy bất ngờ, con trẻ trưởng thành cuối cùng cũng phải ra ngoài xông xáo, Đỗ Hà sắp sửa thành thân. Nếu không có một căn nhà riêng, xác thật cũng hơi bất tiện. Phụ nhân sớm đã nghĩ đến chuyện mua một phủ nha gần phủ Thái Quốc Công cho Đỗ Hà. Bởi vì đối tượng kết hôn của hắn là Trường Nhạc công chúa, cho nên diện tích của phủ nha này còn phải lớn hơn cả phủ Quốc Công, cũng không nói rõ chỉ cười nói:

- Con vội vàng muốn rời khỏi mẫu thân vậy sao?

- Không có!

Đỗ Hà thân thiết ôm Chương thị, cười nói:

- Không phải như vậy, chỉ là thủ hạ của hài nhi có chừng một trăm người, con muốn chuyển bọn họ vào nội thành quản thúc, tránh cho bọn họ hành sự ẩu tã.

Chương thị vỗ tay Đỗ Hà, cười nói:

- Lớn rồi cũng không biết xấu hổ...Được rồi, mấy ngày trước chúng ta đã mua lại một căn phủ đệ ở trung tâm phường Nhân Sùng cho con.

- Chính là tòa phủ đệ xa hoa nhất phường Nhân Sùng sao?

Trên đường Đỗ Hà đi tới phủ Thái Quốc Công đều phải đi qua chỗ đó, đây là phủ đệ xa hoa nhất trong phường Nhân Sùng, nghe nói là nơi ở của hậu nhân đại thần đầu thời nhà Đường Bùi Tịch, nhưng gần đây nghe nói ở tòa phủ đệ này có chuyện ma quái, hàng xóm láng giềng gần đó bàn tán rất xôn xao.

Đỗ Hà lại nói:

- Thì ra là tòa phủ đệ ma quái đang bị đồn đại?

Chương thị mỉm cười:

- Đúng vậy, chính là căn nhà đó. Phủ đệ đó rộng lớn như vậy, nếu muốn mua, mẫu thân thật sự có chút không dám, nào ngờ vì chuyện ma quái, bọn họ vội vàng ra giá thấp, đương nhiên mua được dễ dàng.

Đỗ Hà cổ quái nhìn vẻ hả hê của Chương thị, thấy trên mặt mẫu thân tràn đầy vui sướng, cười nói:

- Không phải mẫu thân giỏi trò quỷ gì chứ.

Chương thị cười mắng:

- Xú tiểu tử đừng nói lời bịa đặt, trước đó mẫu thân cũng không để ý phủ đệ này, chính vì truyền ra chuyện ma quái, người của Bùi gia không dám ở, mới quyết định bán đi. Mẫu thân thấy phủ đệ của Bùi gia tốt hơn căn nhà mẫu thân để ý rất nhiều, giá lại rẻ hơn, vì vậy thương lượng với bọn họ. Chuyện ma quái cụ thể mẫu thân cũng không biết, nhưng khi thương nghị, hiểu kỳ hỏi, người của Bùi gia cứ ấp úng, lấp liếm, nhìn thần sắc của bọn họ, tựa hồ thật sự có chuyện như vậy. Nhưng vì nương ta không tin quỷ thần gì đó, Đỗ gia ta cũng không làm việc trái với lương tâm, cho dù thật sự có quỷ, nhìn thấy người của Đỗ gia chúng ta cũng nhượng bộ mấy phần.

Câu nói sau cùng của Chương thị rất đồng dạng, rất có phong thái của đẳng mày râu.

Đỗ Hà cười khen, từ trước đến nay hẳn luôn xì mũi coi thường quỷ thần gì đó, hoàn toàn không để ý, tán đồng nói:

- Mẫu thân nói rất đúng, quỷ thần gì đó đều là lừa gạt ngu dân, hài nhi cũng không tin.

- Người của Bùi gia dọn đi rồi sao? Bây giờ hài nhi muốn đến đó xem nhà.

Hôm nay Đỗ Hà không có việc gì làm, cũng định đi chứng thực việc này.

Chương thị nói:

- Có lẽ sợ quỷ nên sớm dọn đi rồi. Hôm nay mẫu thân đã phái người đến quét dọn, nếu con muốn đi thì cũng được, tiện thể xem luôn căn cái gì thì viết danh sách ra. Nơi đó sẽ là phủ đệ tân hôn của con, vì vậy căn gì mẫu thân sẽ lo đầy đủ.

Đỗ Hà đồng ý, rời khỏi phủ Thái Quốc Công.

Hạ nhân dắt ngựa tới, Đỗ Hà lên ngựa rong ruổi, phút chốc đã tới bên ngoài phủ đệ Chương thị đã chỉ.

Hai bên cửa lớn bên ngoài phủ đệ có hai con thạch sư hung mãnh tọa trấn, điêu khắc rất sống động, tám biển phía trên nhà đã được tháo đi, để lại dấu vết của năm tháng.

Đột nhiên có một vị đạo nhân trên đường ngăn ngựa lại, Đỗ Hà thất kinh, ghìm ngựa dừng bước, sau khi định thần, xoay người xuống ngựa hỏi:

- Đạo trưởng, không sao chứ?

Hữu ý vô tình, tay của hắn lại đặt lên bội kiếm trên hông.

Trước đó, vì quan sát phủ đệ của mình, Đỗ Hà đã cố ý đi chậm lại, màn vừa rồi rõ ràng cho thấy vị đạo sĩ này cố tình xông vào mình.

Đỗ Hà đưa mắt quan sát hắn, vị đạo sĩ này khoảng chừng 50 tuổi. Thân hình gầy gò, vẻ mặt hiền lành, trên tay hắn cầm một tấm biển vải màu trắng, phía trên có ghi “Thần toán Đông Phương Thụ, một ngày ba quẻ, hoàn toàn chính xác”.

Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Không biết người này có quan hệ gì với Đông Phương Sóc của Hán triều.

Đạo sĩ cười nói:

- Không sao không sao, công tử có phải là chủ nhân của phủ đệ này?

- Đúng vậy!

Đỗ Hà lên tiếng.

Đạo sĩ nghiêm mặt nói:

- Tại hạ Đông Phương Thụ chính là hậu nhân của Đông Phương Sóc Hán triều, sở trường Ngũ hành phong thủy thuật. Vị công tử, phủ đệ của người nằm trên huyết Cửu U, chính là mảnh đất đại hung, hôm nay trong phủ có âm khí vờn quanh tất có quỷ quái. Ta thấy công tử vẻ mặt hồng quang, hiển nhiên sắp sửa có chuyện vui. Nếu cư trú ở nơi này sẽ có tai ương huyết quang vô tận.

Đỗ Hà không tin quỷ thần, nhưng hắn sắp sửa thành thân lại bị người ta nguyên rủa, trong lòng không khỏi tức giận, hừ lạnh nói:

- Từ trước tới nay ta không tin quỷ thần.

Hắn không quan tâm tới đạo sĩ, quay người đi lên bậc thang, đột nhiên hắn rút bội kiếm, chém tới hướng đạo sĩ đang đứng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

167. Chương 167: Thám Tử Lừng Danh -- Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thoáng chốc đã đến tháng ba, lúc này băng tuyết đã tan ra, trên những nhánh cây bên trong dịch quán đã lấp ló những chồi non của mùa xuân.

Lúc này có rất nhiều người dị tộc ăn mặc khác nhau ra vào dịch quán.

Năm trước bọn họ đến chúc mừng, vì chuyện thi đấu dừng giả và đại duyệt binh đã chậm trễ suốt gần hai tháng.

Hôm nay mọi việc đã kết thúc, tất cả mọi người tựa hồ đều chuẩn bị rời đi.

Đám sứ giả của Tượng Hùng quốc cũng như vậy.

Quốc gia của bọn hắn nằm sâu trong cao nguyên Thanh Tàng xa xôi, cách đây khá xa, mỗi chuyến đi ít nhất phải hơn 20 ngày. Nếu lúc này khởi hành, trở lại bản thổ không sai biệt lắm cần đến đầu tháng tư mới

tới nơi. Bọn họ xuất phát từ tháng 11, khi quay về đã đầu tháng tư, trước sau năm tháng là khoảng thời gian tương đối dài.

Ở bên ngoài, Đại tướng Tát Tang Dịch của Tượng Hùng quốc đang chuẩn bị hành trang rời đi, còn Dao Trì công chúa đang ở trong phòng, ngậy đại nhìn miếng ngọc bội có khắc chữ trong tay. Đây là vật của Đỗ Hà, hôm ấy Đỗ Hà vì cứu nàng, xiêm y ướt đẫm, ngọc bội tùy thân để bên cạnh, sau đó lại quên thu hồi, vì vậy nàng đã giữ làm kỷ niệm.

- Công chúa, đồ đạc thu dọn xong rồi, chúng ta có thể đi!

Tát Tang Dịch đi vào, nhìn thấy Dao Trì công chúa có vẻ gầy đi, cũng chỉ thầm than. Hẳn ít nhiều cũng biết tâm tư của Dao Trì công chúa. Đỗ Hà xác thực là nhân vật anh hùng, văn thao vũ lược, mọi thứ tinh thông, hơn nữa vô cùng bất phàm, đừng nói là tiểu quốc xa xôi như bọn họ, cho dù ở Đại Đường ***g lộng cũng không tìm ra mấy người có thể so sánh với hắn. Dao Trì công chúa thích hắn cũng là chuyện bình thường.

Với năng lực của hắn hoàn toàn có thể kết duyên với Dao Trì công chúa, có thể trở thành phò mã của Tượng Hùng quốc, đối với Tượng Hùng quốc mà nói cũng vô cùng có lợi. Nhưng hắn lại là phò mã của Đại Đường. Dao Trì công chúa làm sao có thể tranh giành, làm sao có thể cướp đoạt.

Tát Tang Dịch thấy Dao Trì công chúa không để ý, gọi lại một lần nữa:

- Công chúa, chúng ta có thể đi rồi.

Dao Trì công chúa giật mình, vội giấu miếng ngọc bội đi, ngạc nhiên nói:

- Phải đi rồi sao?

Tát Tang Dịch nói:

- Phải, chúng ta đã đi bốn tháng rồi, mọi việc cũng đã xử lý xong xuôi, lúc này cũng nên trở về rồi nhà rồi.

- Nhà!

Dao Trì công chúa nhớ tới Thiên Sơn, nhớ tới Dao Trì, nhớ tới phụ thân Tượng Hùng Vương, lại nhớ tới Đỗ Hà, trong lòng tràn đầy lưu luyến và tiếc nuối, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tát Tang Dịch, miễn cưỡng cười nói:

- Đúng, về thôi, dù sao ta cũng muốn gặp lại phụ thân, về nhà thôi.

Nàng đứng lên đi ra khỏi phòng.

Tát Tang Dịch cũng đi ra, nhìn thấy Dao Trì công chúa buồn bã chuẩn bị lên ngựa, trong lòng không nỡ. Hắn đảm nhiệm chức vị Đại tướng ở Tượng Hùng quốc đã hơn hai mươi năm, tựa hồ nhìn thấy Dao Trì công chúa lớn lên, tận đáy lòng sớm đã xem nàng như con gái, thực sự không đành lòng để nàng bị dày vò như vậy, nhắc nhở:

- Lần này chia tay, có lẽ cả đời khó gặp, công chúa không muốn đi gặp mặt hắn lần cuối sao?

Dao Trì công chúa chấn động, lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Gặp hay không gặp thì có gì khác nhau? Chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi....Vẫn, vẫn không nên gặp mặt thì tốt hơn!

Nàng còn chưa nói xong, giọng nói đã run rẩy.

Tát Tang Dịch không nói gì, chỉ chấp nhận cách làm của nàng.

Đoàn người nối đuôi đi tới cửa Nam Trường An, nơi này cũng là nơi bọn họ gặp gỡ Đỗ Hà lần đầu tiên. Dao Trì công chúa nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, ánh mắt mơ hồ cũng trông thấy thân ảnh quen thuộc đang đối nghịch với một đám người trên đất trống giữa rừng cây. Hắn nhẹ như chim, dù bị mười người bao vây quần thảo vẫn tiêu sái tự nhiên, nổi nhớ như nước thủy triều ào ào kéo tới, không thể nào ngăn nổi. Nàng lại nhớ tới hắn chỉ dùng một chiêu đã đánh bại tự tin của Tàng Tấn Tất Nhược, nhớ tới tư thế oai hùng như mãnh hổ chiến đấu của hắn ở trong nước.

Đạo Trì công chúa hét lên một tiếng kinh hãi, hai chân kẹp vào bụng ngựa, phóng như bay, cũng không quay đầu lại nhắm thẳng Trường An mà đi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Ta muốn gặp hần!

Đoàn người xì xào bàn tán, nhưng Tát Tang Địch lại khẽ mỉm cười nói:

- Công chúa tạm thời có việc. Chúng ta chờ bên đường.

Dưới ánh mặt trời, Bàn Long kiếm lóe ra ánh sáng chói lọi chói mắt, kiếm xuất hàn quang bốn phía, lao thẳng về phía đạo sĩ. Trong mắt đạo sĩ kia hiện lên vẻ chấn động kinh hãi, vô thức lùi về phía sau, hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất, dưới đũng quần lại chảy ra chất lỏng vàng vàng, Đỗ Hà nhìn thấy bộ dạng của hần, trong mắt hiện ra vẻ nghi vấn, lập tức điềm nhiên nói:

- Đạo sĩ, nhớ rõ cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói lung tung!

Nói xong cũng không quay đầu lại, tiến về phía cửa lớn.

Đỗ Hà gõ cửa, đi vào phủ đệ.

Trong tích tắc hạ nhân đóng cửa phủ nha, thân hình Đỗ Hà giống như điện, điểm hai cái lên tường vẩy như chuồn chuồn lướt nước. Thân thể cất cao, hai tay nắm lấy mái hiên, từ từ thò đầu ra.

Đạo sĩ vẫn ngồi dưới đất, nhưng ánh mắt lại lộ ra hàn quang. Bỗng nhiên, hần đưa mắt nhìn lên phương hướng của Đỗ Hà, thấy trên mái hiên không có bóng người, trong mắt lại hiện lên dị sắc.

Đỗ Hà rút đầu xuống, trái tim cũng đập nhanh hơn, kinh ngạc thầm nghĩ:

- Thật là trực giác nhạy cảm.

Trái tim càng đập mạnh hơn, khi hần ngẩng đầu lên thăm dò, đạo sĩ kia đã biến mất.

Đỗ Hà nhảy xuống đất, tên hạ nhân mở cửa cho hần đứng bên cạnh nhìn theo há hốc mồm kinh hãi.

Đỗ Hà mỉm cười, tiến lên phía trước, thần sắc lại trở nên nghiêm túc.

Những người biết Đỗ Hà, không ai không nói hần là thiên tài, bất luận là ở Đường triều hay là ở thế kỷ hai mươi mốt, người biết hần đều nói hần nên đi làm thám tử, nói hần có thể thần kỳ như Sherlock Holmes, chứ không nên đi làm một thầy giáo khoa lịch sử bình thường.

Bởi vì hần có trực giác rất nhạy cảm, trời sinh lực quan sát và năng lực tổ chức mọi việc kinh người, thường xuyên có thể nhìn ra bản chất của sự việc.

Lấy sự việc trước mắt mà nói, chuyện ma quái ở Bùi phủ gần đây, Đỗ Hà nghe xong cảm thấy rất kỳ quái buồn cười, cũng không để ý, quý thần mà cổ nhân mê tín, có rất nhiều thứ do hoa mắt biến động vật thành một số hiện tượng bất thường. Nhưng hôm nay hần lại nghe Chương thị nói người của Bùi phủ bán nhà tránh quỷ, mơ hồ cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quái. Nếu vì hoa mắt hoặc nhìn thấy thay đổi bất thường, dựa theo suy nghĩ của cổ nhân, lẽ ra nên mời đạo sĩ khu quỷ, thỉnh hòa thượng làm phép mới đúng, làm sao có thể vội vàng rời đi như vậy?

Giải thích duy nhất chỉ có một, chính là chủ nhân của căn nhà này thường xuyên thấy quỷ, thỉnh đạo sĩ, gọi hòa thượng đều không có hiệu quả, cho nên mới phải bán nhà đào tẩu. Mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ này, trên đời này, không có người nào ngày nào cũng hoa mắt, động vật cũng không có khả năng ngày ngày chế tạo một số thay đổi bất thường, giải thích duy nhất chính là có người giở trò, giả trang ma quỷ.

Cho nên Đỗ Hà mới hỏi đùa mẫu thân có phải mẹ âm thầm giở trò quỷ hay không. Hần tin mẫu thân của mình không phải loại người này, nhưng ngoài cái đó ra, thực sự không có giải thích nào khác.

Câu trả lời của Chương thị càng khiến Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng cho rằng, có lẽ trò quỷ này nhắm vào Bùi gia cũng không chừng.

Nhưng khi đến trước Bùi phủ, bất ngờ gặp một đạo sĩ khả nghi.

Đạo sĩ vừa mở miệng đã nói mình là Đông Phương Thụ, hậu nhân của Đông Phương Sóc, dùng cổ nhân để nâng giá trị của mình, sau đó còn nói sở trường Ngũ Hành phong thủy thuật, nói phủ đệ của người tọa trấn ở huyết Cửu U gì đó, chính là nói nơi này đại hung.

Nếu là cổ nhân, có lẽ còn tin chuyện này, nhưng Đỗ Hà là người của thế kỷ 21, làm sao có thể tin loại chuyện vô căn cứ như vậy được.

Điều khiến hắn càng để ý là nguyên nhân vị đạo sĩ này khuyếch đại tình hình thực tế, chính là lừa tiền, muốn thông qua tâm lý dùng tiền giải trừ tai họa, kiếm một món tiền lớn. Loại người này đừng nói là ở thời cổ đại, ngay cả ở thế kỷ 21 vẫn còn tồn tại.

Thế nhưng vị đạo sĩ kia không hề nhắc đến tiền, mà chỉ nói đây là ngôi nhà có ma, không thể ở, ý tứ rõ ràng chính là không muốn hắn ở lại ngôi nhà này.

Chính vì vẻ khác thường của hắn, lúc này trong lòng Đỗ Hà mới xuất hiện nghi ngờ, trong đầu hắn trong nháy mắt tổ hợp lại tất cả mọi chuyện.

Chương thị mua nhà, Bùi gia có người bày chuyện ma quái, Bùi gia bán nhà, Chương thị mua nhà của Bùi gia, cuối cùng khuyên bảo mình không nên ở nhà Bùi gia, sau khi liên kết tất cả tình tiết, cuối cùng Đỗ Hà đưa ra một kết luận quan trọng: Có người chủ ý nhằm vào nhà Bùi gia, hơn nữa còn sử dụng thủ đoạn bất chính kích thích.

Lúc ấy Đỗ Hà đã cảm thấy kỳ quái, chỉ là một căn nhà, nếu thật sự có tiền mua ở đâu chẳng được, cần gì phải mua lại căn nhà cũ của Bùi gia? Càng buồn cười là còn dùng loại thủ đoạn thấp hèn giả ma giả quỷ.

- Có phải vì bên trong Bùi phủ có chuyện gì mờ ám hay không?

Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, rất kỳ quái, không khỏi suy diễn theo ý niệm như vậy, nhưng tình hình lúc ấy căn bản không cho phép hắn nghĩ nhiều.

Cho nên ý định thử một lần, mạo hiểm xem thế nào.

Thử xem đạo sĩ kia rút cuộc là nhân vật như thế nào, hay thật sự chỉ là kẻ lừa tiền.

Nếu là một nhân vật lợi hại, như vậy trực tiếp chứng minh suy đoán của Đỗ Hà là chính xác, trong Bùi phủ xác thực có bí mật không muốn người khác biết. Trái lại, đương nhiên là hắn quá đa nghi? Đạo sĩ kia bị một kiếm của hắn hù dọa sợ đến tiểu ra quần, biểu diễn có thể nói không chê vào đâu được.

Nhưng hắn vẫn khiến Đỗ Hà nhìn ra chỗ dị thường, không phải đạo sĩ diễn xuất kém, mà là bản năng phản ứng của hắn. Trong nháy mắt Đỗ Hà rút kiếm, đạo sĩ lập tức có phản ứng tránh né, mặc dù sau đó đạo sĩ nhận ra Đỗ Hà chỉ có ý hù dọa, cưỡng ép mình hành động, nhưng vẫn bị Đỗ Hà phát hiện.

Phản ứng của một cao thủ võ công đương nhiên rất khác biệt so với người bình thường, trong nháy mắt Đỗ Hà rút kiếm đã sản sinh ra phản ứng, chứng tỏ đạo sĩ có tuyệt kỹ trên người. Một người có tuyệt kỹ, không thể để một kiếm của mình hù dọa tiểu ra quần.

Nhưng không phải ai cũng có thiên phú dị bẩm, có một số người mặc dù không luyện võ, bản năng phản ứng của bọn họ cũng có thể khác hẳn với thường nhân. Cho nên Đỗ Hà vẫn không thể khẳng định đạo sĩ kia giả bộ.

Vì vậy ngay khi hắn bước vào cửa đã lập tức trèo lên mái nhà, muốn xem đạo sĩ kia có biểu lộ như thế nào.

Người biết diễn kịch, khi chính chủ biến mất đương nhiên sẽ lộ ra suy nghĩ chân thật nhất.

Quả như hắn suy nghĩ, đạo sĩ kia thần sắc thay đổi, hắn không đơn giản, Bùi phủ này cũng không đơn giản.

Đỗ Hà đột nhiên có cảm giác, bản thân mình đã tiến vào một vòng xoáy khó thoát.

Đúng lúc này, Đỗ Hà bất ngờ nhận được tin tức Dao Trì công chúa cầu kiến!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

168. Chương 168: Tổ Tình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vừa nhắc tới Dao Trì công chúa, trong đầu Đỗ Hà liền hiện ra thân hình kiều diễm của nàng, vội vàng gạt bỏ tà niệm, lẩm bẩm nói “A di đà phật”, lấy lại bình tĩnh, quay người đi tới.

Nhìn thấy Dao Trì công chúa, Đỗ Hà phát hiện nàng gầy đi rất nhiều, khuôn mặt có vẻ tiều tụy, nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp khó lòng che giấu, đủ khiến bất cứ tên nam nhân nào cũng phải rung động.

- Công chúa, mời vào, sao nàng lại tới đây?

Đỗ Hà đã mơ hồ cảm nhận được tình ý của đối phương, chỉ là hắn đã có Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn, trái tim đã đóng cửa, hướng chi Dao Trì công chúa là công chúa của nước khác, khả năng hai người có thể ở bên nhau cực kỳ bé nhỏ. Mặc dù Đỗ Hà cũng có chút rung động trước vẻ đẹp của nàng, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn giữ được lý tính nhất định, không định tiếp nhận tình ý này.

Dao Trì công chúa không đáp lại, chỉ dùng cặp mắt rất biết nói chuyện say đắm nhìn hắn, Đỗ Hà lập tức ngây người, hắn biết, sau khi thi đấu dừng giả và đại duyệt binh chấm dứt, những sứ giả của nước khác như Dao Trì công chúa cũng không có lý do gì tiếp tục lưu lại, tất nhiên phải quay về.

Tượng Hùng quốc nằm ở cao nguyên Thanh Tàng, còn Đỗ Hà lại ở Trường An, hai nơi cách xa nhau đâu chỉ vạn dặm?

Vào thời cổ đại, ở cách xa vạn dặm, không khác gì ở bên kia bán cầu. Ở đời sau, chỉ ít còn có điện thoại, video... có thể nói chuyện, nhìn mặt nhau, nhưng ở thời cổ đại cách xa nhau vạn dặm, chỉ sợ suốt đời khó gặp mặt, cho dù may mắn gặp lại, sợ rằng cũng phải mười năm thậm chí là lâu hơn.

Mười năm dài đằng đẳng, cho dù gặp lại cũng còn ý nghĩa gì?

Lúc này Dao Trì công chúa có lẽ chỉ muốn gặp mặt mình một lần!

Trầm mặc hồi lâu, Dao Trì công chúa cũng không thấy trên mặt Đỗ Hà có bất cứ lưu luyến gì, thậm chí dài buồn bã nói:

- Người không muốn gặp ta sao?

Nàng nói xong, đi vào trong phủ.

Đỗ Hà cũng không biết nói gì, đi theo sau lưng.

Dao Trì công chúa cũng chưa quen thuộc phong cảnh ở đây, chỉ là đi lung tung, Đỗ Hà cũng là lần đầu tiên tới đây nên cũng tùy tiện đi theo nàng.

Hai người bắt gặp đi vào một căn nhà vắng vẻ. Trong nội viện, chỉ thấy một hồ nhỏ hiện ra trước mắt, giữa hồ có thủy trúc, còn có hoa sen. Lúc này, chính là lúc hoa sen nở rộ, ra sức đua sắc, tạo nên vẻ đẹp không sao tả xiết trong lòng hồ. Xa xa có hòn non bộ thác nước, chảy xuống giống như tranh sơn thủy. Trong lòng hồ có đình nghỉ mát, một cây cầu kết nối hai nơi, trên cầu ngọc đình cao thấp chằng chịt, tạo hình phong cách cổ xưa thanh nhã, tinh mỹ khác biệt, kết hợp với hoa sen trong lòng hồ, giống như một nơi ẩn cư của tiên nhân.

Trong phòng xá xung quanh đều trồng đầy kỳ hoa dị thảo, càng kỳ diệu là trong vườn không có đường lớn, mà toàn là đường nhỏ uốn lượn, quanh co, nối liền với nhau, khiến người ta mê mẩn.

Chỉ có điều lúc này hai người đều không có tâm trạng ngắm cảnh, từ từ bước đi không có mục đích.

Dao Trì công chúa đi vào đình nghỉ mát, chợt xoay người lại nhìn Đỗ Hà. Trong lòng Đỗ Hà cũng đang ngổn ngang tâm sự, không ngờ nàng nói dừng là dừng, đang đà đi tới, liền va vào người nàng.

Dao Trì công chúa chao đảo, lại thừa cơ ôm hắn.

Đỗ Hà miễn cưỡng đứng lại, nhưng Dao Trì công chúa vẫn gắt gao ôm chặt lấy hắn, đầu tựa vào ngực hắn, thân hình kiều diễm dán chặt lên người hắn, khiến cho nàng không khỏi rung động, trong đầu lại hiện ra thân thể mềm mại của nàng, hô hấp dồn dập.

- Công chúa.

Đỗ Hà phát hiện thanh âm của mình cũng có vẻ run rẩy, chỉ cần là nam tử, chỉ cần hắn không có tâm lý biến thái, đều có lòng thương hương tiếc ngọc. Đỗ Hà từ nhỏ đã có duyên với nữ nhân, cái này lòng thương hương tiếc ngọc, lòng thương hương tiếc ngọc càng lớn hơn người khác.

Hắn vốn định đẩy nàng ra, nhưng thấy trên mặt nàng nước mắt dịu dàng rơi xuống, trên mặt lộ vẻ không muốn xa rời cũng không đành lòng.

Dao Trì công chúa ngẩng đầu lên, hai tay ôm mặt hắn, hôn say đắm lên môi hắn:

- Đỗ Hà, ta thích ngươi, ta không nỡ rời khỏi, nhưng ta không thể không đi.

Đỗ Hà cũng rung động, hắn không biết mở miệng như thế nào, hắn sợ mình vừa mở miệng sẽ làm tổn thương vị công chúa đã có tình cảm sâu nặng với mình.

Dao Trì công chúa dán sát mặt mình vào mặt hắn, nhẹ nhàng ma sát, nước mắt giọt giọt rơi xuống, thấm ướt gương mặt của hắn, buồn bã nói:

- Ta thật sự rất hâm mộ Trường Nhạc muội muội, có thể có được phu lang như ngươi, anh tuấn, cơ trí, vũ dũng, khôi hài, tri kỷ, tựa hồ tất cả ưu điểm của nam nhân đều hội tụ trên người ngươi, khiến người khác bất giác bị người mê hoặc.

Nàng vốn là nữ tử phiên bang, tính cách cởi mở gan dạ, hơn nữa lúc này sắp sửa ly biệt nên càng không bận tâm đến bất cứ chuyện gì, bày tỏ hết tâm sự trong lòng.

Đỗ Hà rốt cục thở dài nói:

- Công chúa, ngươi hà tất phải như vậy!

- Ta mặc kệ!

Dao Trì công chúa lại hôn hắn nói:

- Dù sao ta đã thích ngươi rồi, khi không ở bên cạnh ngươi, ta không thể kìm nén được nỗi nhớ ngươi, ta không cần ngươi thích ta, ta chỉ cần ngươi biết ta thích ngươi là được rồi.

Trái tim Đỗ Hà run lên, đang muốn mở miệng, đôi môi nóng rát lại một lần nữa áp xuống, ngăn hắn mở miệng, nụ hôn lần này càng thêm mãnh liệt.

Đỗ Hà cũng bị nàng khiêu khích, hai tay ôm chặt lấy nàng, còn đầu lưỡi thành thực chơi trò mèo bắt chuột trong miệng đối phương.

Lúc này hai bên đều quấn chặt lấy nhau, không nỡ xa rời.

Dao Trì công chúa ôm chặt cổ hắn, kéo cổ áo của hắn ra, tựa đầu vào cổ hắn, hít hà hơi thở đàn ông của hắn.

Đỗ Hà không kìm lòng được, cảm thấy vô cùng rung động.

Đột nhiên!

Chính vào lúc này!

Một cảm giác kịch liệt đau nhức truyền đến!

Đỗ Hà không nhịn được kêu lên, đẩy Dao Trì công chúa ra.

Thì ra Dao Trì công chúa đã nhân lúc hắn không chú ý, cắn thật mạnh vào vai hắn, máu tươi chảy ra, Đỗ Hà tức giận nói:

- Tại sao lại cắn ta? Tưởng ta không biết đau sao?

Trên môi Dao Trì công chúa vẫn dính đầy máu tươi, trông nàng như nữ yêu hút máu cực kỳ xinh đẹp. Nàng liếm liếm đầu lưỡi, nuốt hết máu vào trong, nhỏ lệ nói:

- Ta muốn đóng dấu trên người ngươi, để ngươi mãi mãi nhớ ta.

Đỗ Hà thăm hiểu cho thâm tình của nàng, cũng chỉ có thể thầm than.

Dao Trì công chúa buồn bã cười nói:

- Đỗ Hà, ta phải đi rồi, ngươi phải nhớ bảo trọng. Ta sẽ nhớ ngươi, ta cũng không biết ta có thích ngươi nhiều hay không, nhưng chỉ cần ta không quên ngươi, ta sẽ không lập gia đình. Cho dù là một năm, năm năm hay là mười năm...ta cũng không rõ. Cáo biệt.

Nàng nói xong, lau nước mắt rồi đi.

Đỗ Hà muốn kéo nàng lại, muốn kêu nàng ở lại, nhưng cuối cùng hấn vẫn không vươn tay, không lên tiếng, hấn biết Dao Trì công chúa là nữ tử không tầm thường, cũng không phải loại nữ tử bất chấp tất cả vì tình yêu.

Nàng là công chúa của Tượng Hùng quốc, nàng có sứ mạng thân phận của mình.

Nhìn theo thân ảnh của Dao Trì công chúa dần dần đi xa, Đỗ Hà chẳng biết tại sao trong đáy lòng cũng mơ hồ khó chịu.

Ở vùng ngoại ô Trường An, có một trang viện rất bình thường.

Sau khi Đông Phương Thụ xác nhận xung quanh không có ai, gõ cửa theo quy luật, cửa phòng mở ra, từ trong góc có bóng người chui ra mời hấn vào.

Trang viện tọa lạc sâu trong vùng ngoại ô, môn hộ cao lớn quanh năm đóng chặt, gần đây là nơi nghỉ dưỡng của hào phú nhà giàu. Hiện tại đang là đầu mùa xuân, ngoại trừ hạ nhân quản lý, rất ít có người qua lại.

Xuyên qua cửa lớn vào viện, trong sân được quét dọn vô cùng sạch sẽ, chứng tỏ nơi này có người ở.

Trước mặt ngôi nhà chính là đại đường, lò lửa trong đại sảnh cháy rừng rực, có tám người phân cao thấp ngồi quanh. Ở chính giữa chánh đường là một vị nam nhân vô cùng tuấn tú, khoảng chừng hai mươi tuổi.

Phía dưới hấn phân biệt có bảy người, có người bốn năm mươi tuổi, có người hai ba mươi tuổi, tuổi tác khác biệt, trong bảy người có nam có nữ, có tăng có tục thậm chí còn có nông phu.

Có người lưng đeo trường kiếm, có người hông đeo túi da, những người này tựa hồ vừa quen biết, lại vừa như lạ lẫm, giống như đến từ các nơi, hoàn toàn không cách nào liên hệ, nhưng lúc này lại đồng thời tụ tập đến đây.

Bọn họ phân chủ khách an vị, chỉ có điều ở trên cùng còn một ghế trống.

Bọn họ im lặng không nói gì, tựa hồ đang chờ đợi một người.

Đông Phương Thụ đi vào đại đường, tất cả mọi người đều chấn động.

Đông Phương Thụ đã thay đổi hành trang, cũng không có ai biết được, trước đây không lâu, hấn từng tiểu trong quần. Hấn hành lễ với người trên cùng, cung kính nói:

- Bái kiến Thiếu chủ!

Trên mặt thanh niên tuấn tú lộ ra nụ cười:

- Đông Phương tiên sinh trở về rồi, mời ngồi.

Đông Phương Thụ trực tiếp ngồi lên vị trí đầu tiên.

Hấn vừa ngồi xuống lập tức có người không thể chờ đợi được hỏi:

- Đông Phương tiên sinh thế nào rồi, người của Đỗ gia có nghe khuyên bảo hay không?

Người lên tiếng chính là một vị tráng hán giống như Trương Phi, cao tám thước, lưng hùm vai gấu, cơ bắp trên người như thép như sắt, mắt to, âm thanh vang dội như lôi điện.

Đông Phương Thụ bắt đầu dĩ lặc đầu, nói:

- Đổ Chương thị cũng không bị quỷ quái hù dọa, Đổ Hà càng như vậy. Xem ra quỷ quái gì đó, nhất thời không dọa được bọn họ.

Cự hán khinh thường, nhếch miệng nói:

- Bọn họ chắc chắn cũng giống như Bùi gia, đều là nhân vật mạnh miệng nhất gan, chỉ cần tới nay chúng ta dọa hấn mấy lần, bảo đảm chạy còn nhanh hơn thỏ!

Thanh niên tuần tú nhú mày nói:

- Đổ Hà, chính là thứ tử của Đổ tặc tử, là Nhị lang Đổ gia đang danh tiếng lừng lẫy khắp Trường An?

- Không sai!

Vừa nhắc đến Đổ Hà, biểu lộ của Đông Phương Thụ cũng trở nên nghiêm túc, một kiếm của Đổ Hà đã để lại cho hấn cảm xúc rất sâu sắc:

- Chính là hấn, mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng là một nhân vật văn võ song toàn. Nếu hấn chuyển vào Bùi phủ sẽ tạo thành trở ngại rất lớn cho hành động của chúng ta, ta thậm chí còn nghi ngờ hấn đã nhìn ra ý đồ của chúng ta.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại đường đều chấn động, kinh hãi kêu lên:

- Cái gì?

Thần sắc của thanh niên tuần tú càng đại biến, thấp giọng nói:

- Nếu bị hấn phát giác, đi trước một bước giành lấy bảo vật trong phủ thì tâm huyết mười mấy năm qua há không phải uổng phí.

Cự hấn vội đứng lên, quát:

- Để ta đi giết hấn, tránh hấn làm hỏng đại kế của Thiếu chủ.

- Yên lặng!

Đông Phương Thụ hét to, khiến tất cả mọi người phải im lặng, lập tức lạnh lùng nói:

- Muốn thành đại sự, không thể lỗ mãng. Ta chỉ nói là hoài nghi, cũng không phải xác định, huống chi cho dù hấn thật sự nghi ngờ cũng không có khả năng biết rõ thứ đó ở đâu. Chúng ta đã chờ hơn mười năm, lẽ nào không đợi được thêm mấy ngày. Hiện tại chúng ta đang ở hoàn cảnh bất lợi, nếu gây lớn chuyện sẽ càng bất lợi cho chúng ta!

Thanh niên tuần tú cũng bình ổn trở lại:

- Vậy theo Đông Phương tiên sinh, chúng ta nên làm gì?

Đông Phương Thụ trầm giọng nói:

- Trước tiên dừng lại mấy ngày xem tình hình thế nào, dù sao thứ đó cũng không thể chạy mất, không cần sốt ruột. Khi nào Đổ Hà chú ý nhiều hơn, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể đối địch. Hấn cho ta một loại cảm giác rất đáng sợ, mỗi hành động của hấn không giống như một thiếu niên.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

169. Chương 169: Chuyện Ma Quái

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi Dao Trì công chúa rời khỏi, Đỗ Hà cố gắng kìm nén tinh thần, đi dạo mấy vòng xung quanh phủ đệ. Trong phủ đệ bày biện hoa mỹ, rường cột chạm trổ, cực kỳ tinh xảo, là một đình viện tương đối xa hoa, tràn ngập phong vị của vùng sông nước Giang Nam. Ngoại trừ có vẻ xa xỉ, Đỗ Hà cũng không phát hiện nơi này có gì khả nghi, âm thầm kỳ quái, nghĩ thầm:

- Rút cuộc có quỷ hay không, đến tối sẽ biết liền!

Hắn cũng không nghĩ nhiều, trước tiên tiến về huyện Vạn Niên, dẫn bốn người Đạp Nguyệt Lưu Hương tới phủ đệ để bọn họ trông coi nhà cửa, đồng thời thuận tiện truyền thụ võ nghệ cho bọn họ.

Đêm đó, hắn ở lại trong phủ, muốn xem xem cái gọi là quỷ quái rút cuộc là như thế nào.

Chỉ có điều đêm đó Đỗ Hà ngủ một giấc tới hừng sáng, không thấy có bất cứ chuyện gì khả nghi xảy ra.

Hắn không tin ma quỷ, liên tiếp ngủ lại ba đêm, hàng ngày phái người âm thầm quan sát, nhưng cuối cùng không thấy có bất cứ cái gì dị thường.

- Lẽ nào thật sự là ta đa nghi?

Đỗ Hà cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, suy đi nghĩ lại, không thể giải thích, cũng không bận tâm đi nghĩ vẩn chuyện này, tập trung luyện binh và pha chế trà.

Ở phương diện luyện binh, Đỗ Hà đã có La Thông và Vương Đức chịu trách nhiệm, hàng ngày chỉ cần hỏi thăm là đủ, nhưng ở phương diện pha chế trà, hắn lại phải tiêu tốn tâm tư.

Nhất là ở chuyện xào mầm trà, càng khiến hắn đau đầu.

Cách Đỗ Hà xào trà không sai, lá trà mềm mại, sau khi trải qua xào trà, trong hương có vị đắng, sau vị đắng là vị ngọt, mùi vị khiến người ta thư thái vô cùng, nhưng bất luận làm thế nào, hắn cũng không thể xào được mầm trà.

Đỗ Hà đặt lá mầm sang bên cạnh, bắt chập lửa nóng, cầm lên tay, có một phần đã cháy thành than, chỉ có một ít miếng cứng hợp cách.

- Tại sao có thể như vậy?

Đỗ Hà cau mày, thần sắc nghi hoặc, rút cuộc hắn đã làm sai ở đâu.

Trong ký ức của hắn, mỗi bước đều căn cứ vào phương thức xào trà của ông ngoại, tại sao lá trà non có thể thành hình, còn mầm trà lại không thể.

Những ngày này, Vũ Mị Nương dưới sự trợ giúp của Đỗ Hà, đã bao trọn 56 mẫu trà điền ở huyện Vạn Niên.

Trà điền này vốn thuộc về đất phong của Đỗ Hà, hơn nữa hoang phế đã lâu, Vũ Mị Nương bao lại cũng không gặp phải bất cứ trở ngại gì, ngược lại còn khiến mọi người trong thôn rất vui mừng.

Bởi vì Vũ Mị Nương lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, thuê nữ nhân trong thôn ngắt lá trà, cho các nàng cơ hội kiếm thêm thu nhập.

Sau mấy ngày đã thu thập được trên trăm cân lá trà non, còn mầm trà rất khó ngắt, vắn vện chỉ có mười cân mà thôi.

Trên trăm cân lá trà non đã được hắn xào thành chè khô, chỉ cần đóng gói là có thể đưa ra thị trường, thế nhưng những mầm trà được xào, sau khi pha trà, mùi vị rất khó uống, đừng nói là bán ra, cho dù là biểu không cũng không ai muốn lấy.

Vũ Mị Nương thấy Đỗ Hà chau mày, thấy hắn vì chuyện của mình mà ưu phiền như vậy, trong lòng vừa thấy hạnh phúc vừa thấy đau lòng, vội vàng rót cho hắn một chén trà.

- Cám ơn!

Đỗ Hà cầm chén trà, nhấp một ngụm. Vị trà này ngon hơn rất nhiều trà bình thường, Đỗ Hà nhìn kỹ, phát hiện thì ra Vũ Mị Nương đã cẩn thận gọt nhặt những mầm trà không hợp cách, pha cho hắn một chén trà, trong lòng hắn cũng phải tán thưởng nàng thận trọng.

Vũ Mị Nương mỉm cười, lập tức lại nghi vấn nói:

- Có phải phương thức xào mầm trà không giống với xào lá trà non không?

Đỗ Hà trầm ngâm đáp:

- Ta cũng nghĩ như vậy, chỉ có điều ta chỉ biết phương pháp này. Nếu đã có thể xào lá trà non, tại sao không thể xào mầm trà?

Vũ Mị Nương nói:

- Nguyên do của xào hồng có thể do lửa quá lớn, chi bằng chúng ta giảm bớt lửa.

- Không được!

Đỗ Hà đã sớm thử qua cách Vũ Mị Nương nói, nhưng hiệu quả càng không tốt, bởi vì mức lửa nhỏ hơn, hơi nước bên trong lá trà không đủ bị ép khô, mà trực tiếp bị lửa nhỏ nấu chín, hoàn toàn không hợp cách, mấu chốt không phải là vấn đề độ lửa.

- Đỗ đại ca, kỳ thật Mị Nương vẫn muốn hỏi, khi xào trà tại sao không giảm bớt nhiệt độ.

Vũ Mị Nương vô tình hỏi.

Đỗ Hà cười đáp:

- Nếu là mấy ngày trước, nàng hỏi ta như vậy, ta thật sự không biết, nhưng mấy ngày nay ta lại phát hiện ra. Khi mới bắt đầu cần lửa lớn chính là vì phải vắt hơi nước bên trong lá trà, mục đích của trình tự thứ hai là vắt kiệt nước còn lại bên trong, đồng thời còn phải làm cho lá trà xoay tròn trong nồi, bắt đầu chà xát, để cho lá trà co rút lại, để đảm bảo cho lá trà còn mùi vị phải dùng lực quấy, cũng không thể quá mạnh tay. Cuối cùng vắt khô từng hơi nước, đồng thời để tất cả lá trà co rút, vì vậy lửa phải đủ mạnh.

Nói xong, Đỗ Hà bỗng nhiên nghĩ tới mấu chốt của vấn đề, cuối cùng minh bạch vì sao mình xào trà thất bại.

Ba bước xào trà là kinh nghiệm tích lũy ngàn năm, hoàn toàn không sai, sai lầm ở đây chính là bản thân không nắm vững hỏa hầu.

Nồi sắt vốn tụ nhiệt, khi giải nhiệt cần có thời gian nhất định, mặc dù Đỗ Hà rất nắm chắc thời gian, nhưng khi nhỏ lửa, nồi sắt sẽ không vì vậy mà giảm nhiệt, ở đây cần có quá trình tản nhiệt lâu dài.

Lá trà non vì cứng cõi, cho nên có thể chịu đựng một thời gian ngắn, không đến mức bị nấu chín, nhưng mầm trà giòn, yếu, nên không dễ dàng chịu được.

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà lập tức lại kêu người đắp ra ba cái bếp lò, nấu ba chảo, một chảo to lửa, một chảo lửa vừa, một chảo lửa nhỏ.

Sau khi trình tự đầu tiên hoàn thành, lập tức đổ lá trà trong nồi vào trong nồi lửa vừa, như vậy cũng tránh khỏi nồi sắt giải nhiệt chậm chạp mà tạo thành khó khống chế hỏa hầu, tuần tự như vậy, sau khi trình tự thứ hai hoàn thành lại đổ lá trà vào trong nồi thứ ba.

Kể từ đó, hỏa hầu nắm giữ không sai chút nào, Đỗ Hà đổ lá trà được xao xong ra, quả nhiên không có tình huống lá trà bị hồng.

Đỗ Hà vui mừng quá đổi, mặc dù xào trà chỉ là việc nhỏ, nhưng hân vì thế mà buồn bực mấy ngày, lúc này thành công, vội kéo Vũ Mị Nương cao hứng hoan hô.

Vũ Mị Nương cũng vô cùng vui mừng, nhưng nhìn thấy Đỗ Hà nắm tay mình, cảm thấy thẹn thùng, nhưng cũng không giãy dụa.

Cho đến khi Đỗ Hà phát giác buông tay.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Nếu dựa theo phương pháp này, đại khái có thể rất nhanh đưa lá trà ra thị trường.

- Không gấp!

Ánh mắt Đỗ Hà lấp lánh, cười nói:

- Ở Đại Đường, luận về tạo thế, không người nào hơn Bộ Hạ. Chỉ cần Bộ Hạ tán thưởng ưa thích, không lo không có người mua, cho nên thượng cống phải là tốt nhất. Các người phải làm hàng tồn, tích lũy nguồn cung cấp, đợi mua trà diên Tây Hồ, sau khi ngắt trà Long Tĩnh, đem trà Long Tĩnh đi.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Ta đã kêu đại tỷ chuẩn bị xuôi nam, chuyện này không lâu sẽ thành!

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Nàng không đích thân đi sao?

Chuyện này rất quan trọng, Vũ Mị Nương giao trách nhiệm lại cho Vũ Thuận, Vũ Thuận là người bị người của Hạ Lan gia khi dễ, thật sự khiến hắn cảm thấy kỳ quái.

- Ta không đi!

Vũ Mị Nương trả lời, lộ vẻ kiên quyết dị thường, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thầm nghĩ: Quan hệ của chúng ta khó khăn lắm mới tạo thành, nếu vì xa nhà mà đánh mất quan hệ thì ta biết làm sao, dù thế nào cũng không thể rời khỏi Trường An, lấy cớ nói:

- Ta phải tọa trấn ở Túy Tiên, không thể rời khỏi.

Đỗ Hà liếc nhìn nàng, biết nàng không nói thật, nhưng cũng không truy cứu, chỉ hỏi:

- Đại tỷ ngươi có năng lực như thế sao? Xem nàng bị người của Hạ Lan gia khi dễ, có vẻ không tốt.

Vũ Mị Nương đắc ý nói:

- Đỗ đại ca đừng lầm, bản lĩnh buôn bán của Đại tỷ mạnh hơn ta nhiều. Ta chỉ phụ trách xuất mưu, trù tính toàn cục, còn tất cả công việc mua bán đều do Đại tỷ một tay quán xuyến. Đại tỷ từ nhỏ đã đi theo phụ thân vào Nam ra Bắc, học được bản lĩnh kinh thương. Sau khi gia nhập Hạ Lan gia, bởi vì năng lực của tỷ mạnh hơn tỷ phụ, cho nên tỷ phụ ích kỷ không muốn tỷ ấy tiếp xúc với bất cứ khoản gì, vì vậy mới khiến tỷ tỷ không có cơ hội phát huy tài năng, sau đó tỷ phụ bệnh nặng, tỷ tỷ muốn chấn hưng gia nghiệp cũng lực bất tòng tâm. Ta không phải thiên vị người nhà, kêu đại tỷ đi làm chuyện này vì đại tỷ thật sự có năng lực, nhưng năm ngàn lượng bạc là quá nhiều, sợ trên đường đi xảy ra chuyện, vì vậy nên kêu người đi bảo hộ mới được.

Đỗ Hà nhớ tới tư cách của Vũ Mị Nương trong lịch sử, cũng quyết định tin tưởng ánh mắt của nàng, về vấn đề an toàn, cũng cảm thấy nàng nói có lý, 5000 ngân lượng cũng đủ khiến người ta điên cuồng, liền nói:

- Ta có 500 thân vệ, có thể rút ra một số hộ tống ven đường.

Vũ Mị Nương vui vẻ mỉm cười.

- Vậy Mị Nương này phải thay đại tỷ tạ ơn La đại ca rồi.

Đỗ Hà cười nói không sao, thấy đêm đã khuya, liền cáo từ rời khỏi.

Trở lại Đỗ phủ, Đỗ Hà xem qua binh pháp, lại xem sách lược trị quốc, cho đến tận khuya mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà như thường bắt đầu luyện võ, Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng lại tìm tới cửa.

Thần sắc của hai người có vẻ dị thường, sắc mặt trắng bệch.

Đỗ Hà kinh ngạc nhìn bọn họ nói:

- Có chuyện gì vậy?

Hoàng Phủ Hạo Hoa đẩy Ba Vũ Hưng, kêu hắn mở miệng.

Ba Vũ Hưng lại đẩy hắn, thấp giọng nói:

- Người nói đi!

Thấy bọn họ nhún nhường, Đỗ Hà trực tiếp chỉ tên:

- Hạo Hoa, người nói đi!

Hoàng Phủ Hạo Hoa gãi gãi đầu, có vẻ khó mở miệng, cuối cùng nói:

- Công tử, có thể đổi nơi ở khác cho chúng ta không, hiện tại nơi chúng ta ở có ma quỷ!

Đỗ Hà nghe xong trong lòng khẽ động, cả giận nói:

- Nói vậy, trên đời này làm gì có quỷ!

Thấy Đỗ Hà không tin, Hoàng Phủ Hạo Hoa vội vàng nói:

- Ta vốn cũng không tin, thế nhưng tối qua ta tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn không sai. Nếu không tin, người cứ hỏi lão Ba đi.

Ba Vũ Hưng là tráng hán phương bắc, thân hình khôi ngô, nhưng lúc này trên mặt cũng đầy vẻ sợ hãi:

- Đúng vậy, công tử, chuyện ma quái xảy ra một ngày trước, nhưng ta và Hoàng Phủ không tin, đêm qua chúng ta tự mình gác đêm, tận mắt nhìn thấy, lửa ma màu xanh bay tới bay lui, thật sự khiếp hãi.

Hắn vốn là kẻ gan hùng mật gấu, hông có vũ khí, hắn vẫn có thể chiến đấu với mãnh thú, nhưng thứ hư huyền không thật như ma quỷ lại khiến hắn khiếp sợ.

- Các người nói xem, chuyện ma quỷ là thế nào?

Đỗ Hà nhất thời cảm thấy hứng thú, nếu có người giả quỷ, hắn sẽ không ngại làm kẻ diệt ma.

- Nói thế nào đây.

Hạo Hoa suy nghĩ nói:

- Ánh lửa màu xanh phiêu phù trên không trung, vừa lóe lên đã biến mất, cực kỳ kinh sợ, hơn nữa còn phát ra những tiếng kêu kỳ quái.

- Lại có chuyện như vậy sao? Tốt!

Đỗ Hà cười nói:

- Đêm nay chúng ta đi bắt quỷ!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

170. Chương 170: Vòng Xoáy Không Lờ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ngồi ở chỗ cao nhất trong phủ đệ, dùng ánh mắt sắc bén dò xét qua lại trong bóng đêm, bên cạnh hắn chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng.

Đỗ Hà thấp giọng cười nói:

- Đúng là trời cũng giúp ta!

Sắp tới đầu mùa xuân, khí hậu thường thất thường, nhưng đêm nay, trăng sáng lại nhô cao, chiếu rọi cảnh vật xung quanh. Hắn ở trên cao, vừa vặn có thể thu hết mọi thứ vào mắt, chỉ cần có người tác quái đều không thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng thần sắc khẩn trương quan sát xung quanh, trong mắt vẫn hiện lên vẻ sợ hãi.

Sáng nay Đỗ Hà vừa nói bắt quỷ, sắc mặt bọn họ đã tái nhợt, muốn tìm có thoái thác nhưng lại không dám làm trái mệnh lệnh của Đỗ Hà, chỉ có thể găng gượng đồng ý.

Bọn họ chịu ân đức sâu dày của Đỗ gia, lại được Đỗ Hà tự mình truyền thụ võ nghệ, cho dù phải hy sinh vì hắn cũng không tiếc nuối, chỉ có điều quỷ thần không thể so sánh với vật còn sống, hư vô mờ mịt, không ai nhìn thấy bộ mặt thật của chúng, thần bí quỷ dị, vì vậy mới khiến người ta khiếp sợ.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt Đỗ Hà giống như chim ưng, bọn họ vừa thấy thán phục, đồng thời cũng vui bởi một sự sợ hãi.

Đỗ Hà ngồi từ rạng sáng đến lúc bình minh, căn bản không nhìn thấy nhân vật nào khả nghi, bất giác dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng.

Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng cũng đưa mắt nhìn nhau, không biết nói thế nào.

Hoàng Phủ Hạo Hoa kinh ngạc nói:

- Hôm trước, hôm kia rõ ràng xuất hiện, sao hôm nay lại không thấy?

Ba Vũ Hưng cũng sợ Đỗ Hà cho rằng bọn họ nói dối, vội vàng giải thích:

- Công tử, chúng ta không nói sai, nếu công tử không tin, ta nguyện ý dùng cái chết để chứng minh.

Hắn là nhân vật vô cùng chân chất, chứ không nhạy bén như Hoàng Phủ Hạo Hoa, giờ chùy lên, dùng lực đập vào đầu mình. Bản thân hắn là người có thần lực hơn người, nếu bị một chùy này đập trúng, đầu hắn không nở hoa mới lạ.

Đỗ Hà đưa tay dùng lực Thái Cực, đẩy thiết chùy ra.

Đỗ Hà cũng bắt đầu hoài nghi ánh mắt của mình, tại sao lúc đầu mình lại chọn nhân vật như vậy làm đội trưởng, nhưng nhớ tới tốc độ tiến bộ của hắn, cũng tặc lưỡi cho qua.

Người ngốc có phúc của người ngốc, lời này chính là nghiệm chứng tốt nhất trên người Ba Vũ Hưng. Bởi vì trong đầu hắn chỉ có toàn cơ bắp, làm chuyện gì đều toàn tâm toàn ý.

Cho nên Đỗ Hà thường nghĩ nếu có thể chia bớt cơ linh của Hoàng Phủ Hạo Hoa cho Ba Vũ Hưng thì hắn đúng là hoàn mỹ.

- Hồ đồ cái gì.

Đỗ Hà cả giận nói:

- Người tưởng chết dễ dàng như vậy sao.

Ba Vũ Hưng cúi đầu, tỏ vẻ biết lỗi.

- Lần sau không cho phép người làm như vậy! Ta phạt người chép phạt mười lần “Hạng Vụ bốn ký” trong “Sử ký”.

Đối với nhân vật như hắn, đánh chửi hắn không bằng để cho hắn chép phạt, như vậy mới có thể khiến hắn thật sự nhận ra lỗi lầm.

Quả nhiên, nghe Đỗ Hà nói như vậy, Ba Vũ Hưng lập tức trở nên ỉu rù.

- Ta chỉ muốn hỏi, hiện tượng quỷ quái liên tục xuất hiện hôm đó và đêm qua có gì khác biệt?

Đỗ Hà không tin bọn chúng biết mình đích thân gác đêm, đêm nay không tới, chắc chắn có nguyên nhân gì đó.

- Bóng đêm.

Hoàng Phủ Hạo Hoa đột nhiên nói:

- Khuya hôm trước, trời đất mịt mờ, mưa phùn, không có ánh trăng, đưa tay không thấy năm ngón, vô cùng tối! Còn đêm nay lại có sao sáng đầy trời, có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh.

- Cũng chính là nói, vào đêm trăng sáng, thủ đoạn của bọn chúng sẽ bị người ta nhận ra.

Đỗ Hà thấp giọng tự nói, lập tức hỏi Hoàng Phủ Hạo Hoa có phải đêm hôm kia cũng tối tăm hay không.

Đáp án dĩ nhiên như vậy.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Bọn họ nói hôm kia có ánh trăng, nhưng mây đen rất dày.

Đỗ Hà cười thần bí:

- Có phải ma quỷ hay không, phải đợi buổi tối mới biết được.

Ba ngày trôi qua, cuối cùng cũng đợi được một đêm tối tăm!

Đỗ Hà vẫn cùng Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng nằm trên nóc nhà dò xét xung quanh.

Bởi vì cảnh đêm mờ lung, tầm nhìn xung quanh cực kỳ thấp, cho dù là kẻ có ánh mắt sắc bén như Đỗ Hà, cũng không thấy rõ cảnh vật xung quanh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, hẩn giống như con báo, âm thầm rình mồi.

Đột nhiên gió bắt đầu thổi, lập tức thanh âm kỳ quái cũng theo đó vang lên.

Hô A...

Hô A....

Thanh âm giống như tiếng quỷ thét gào.

Trong bầu trời đêm, trên hậu viện bắt đầu xuất hiện hào quang màu xanh lá đậm đặc, phiêu phù trên không trung, hữu hỏa vô diêm, cực kỳ giống như quỷ hỏa trong lời đồn đại.

- Xuất hiện, xuất hiện rồi!

Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng cùng kêu lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, thanh âm run rẩy.

Đỗ Hà cũng không khỏi khiếp sợ:

- Chuyện này sao có thể?

Cảnh tượng xuất hiện trước mặt hẩn hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi khoa học, ánh lửa màu xanh phiêu lãng trong gió giống như hai người kia đã nói.

Trong mắt hẩn lộ ra thần sắc rung động, bất giác hào quang màu xanh trên không trung biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Gió lại thổi, thanh âm kỳ quái lại bắt đầu vang lên, ánh lửa màu xanh phiêu phù.

Lần này, Đỗ Hà đã chuẩn bị tâm lý, ngược lại không còn kinh ngạc, chỉ cảm thấy kỳ quái!

Mặc dù tình hình trước mắt có vượt qua dự liệu của hẩn, nhưng hẩn vẫn cố gắng kìm nén chấn động, phân tích mọi việc.

Thanh âm kỳ quái này rút cuộc là cái gì?

Đỗ Hà nhắm mắt lại, kêu Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng im lặng, toàn bộ tâm linh trở nên yên tĩnh, hoàn toàn không còn tạp niệm, không còn bị cảnh tượng kỳ quái trước mắt mê hoặc, bên tai như nghe thấy từng động tĩnh trong rừng cây.

Gió lại thổi!

Thanh âm thanh thúy lại truyền đến trong tai hẩn, hẩn mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy quỷ hỏa biến mất lại hiện ra, một hắc ảnh vụt qua không trung, thanh âm kỳ quái cũng theo đó

biến mất.

- Thì ra là thế.

Đỗ Hà cuối cùng cũng hiểu rõ, mặc dù không biết quỷ hỏa này làm sao xuất hiện, nhưng hẳn có thể khẳng định, quỷ hỏa không phải ma quỷ tác quái mà là do con người tạo ra.

Khi gió bắt đầu thổi, Đỗ Hà nghe thấy tiếng dây cung chấn động, hắc ảnh hẳn nhìn thấy sau khi mở mắt chính là mũi tên, ở cách đó không xa có một người đang thầm bắn thứ gì đó về phía này.

Tất cả hiện tượng này đều do vật kia tạo thành, mặc dù trước mắt hẳn không rõ nguyên nhân tại sao, nhưng dấu vết của dây cung và mũi tên đã khẳng định phỏng đoán của hẳn không sai.

Quỷ hỏa lại biến mất!

Đỗ Hà rút Bàn Long kiếm, cắt đứt một miếng ngói lưu ly, làm ám khí trong tay, chờ đợi quỷ hỏa.

Gió lại thổi vù vù, tiếng dây cung vang lên, hắc ảnh lại xuất hiện, quỷ hỏa cũng theo đó hiện ra.

Lúc này, Đỗ Hà hoàn toàn không để ý đến quỷ hỏa, cầm miếng ngói lưu ly, nhắm thẳng về phía mũi tên.

Tốc độ của mũi tên cực nhanh, miếng ngói lưu ly trong tay Đỗ Hà cũng không chậm, mặc dù không nhanh bằng mũi tên, nhưng trước đó Đỗ Hà đã xác định phương hướng, nhắm đúng đường đi.

Khi mũi tên bay đến, ngọc lưu ly vừa vắn đánh trúng vào đầu mũi tên, phát ra thanh âm thanh thúy.

- Động thủ!

Đỗ Hà khê quát, từ trên nóc nhà nhảy xuống, phóng thẳng tới phương hướng mũi tên bay ra.

Tốc độ của hẳn cực nhanh, lóe lên rồi biến mất. Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng còn chưa kịp phản ứng, hẳn đã phóng qua tường vây, nhảy lên đường cái.

Trên đường cái không có một bóng người!

Đỗ Hà cầm Bàn Long Kiếm quát:

- Xuất hiện đi, đừng trốn nữa. Ta biết ngươi đang ở gần đây, ngươi không trốn được đâu.

Căn cứ vào phương hướng mũi tên bay đến, con đường này là địa điểm bắn tên duy nhất.

Hẳn đến rất nhanh, đối phương chắc chắn không có thời gian chạy trốn, nhất định đang trốn ở chỗ nào đó.

Lúc này Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng cũng chạy tới, sau lưng bọn hẳn là hơn mười tên đội viên.

- Yên lặng!

Đỗ Hà vẫn cảnh giác nhìn xung quanh.

Một tiếng trầm đục rơi vào tai Đỗ Hà, thanh âm truyền ra từ trên cây đại thụ bên phải hẳn.

- Ở đây!

Đỗ Hà múa kiếm bay tới, nhưng khi hẳn vừa đâm kiếm, một người từ trên cây lặn xuống, giống như người chết, nặng nề đập lên mặt đất.

Xác thực chính là một người chết.

Bởi vì ***g ngực của hẳn bị một mũi tên đâm trúng, xuyên tim.

Đỗ Hà đi tới bên cạnh hẳn, thấy hẳn nắm chặt mũi tên đâm vào tim mình, chắc hẳn hẳn cũng biết mình nhất định sẽ chết, sợ rơi vào tay Đỗ Hà, sẽ chịu bức cung nhục hình, vì vậy đã dùng mũi tên tự vẫn.

- Công tử? Đó là cái gì?

Hoàng Phủ Hạo Hoa đột nhiên chỉ lên trên cây nói.

Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn lên, trên cây ngoại trừ túi đựng tên còn ba mảnh xương của người chết.

Đỗ Hà cuối cùng cũng hiểu ra, hẳn tháo mấy khúc xương xuống, sau đó ném ra.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, quỷ hỏa lại hiện ra, gió vừa thổi, quỷ hỏa lại phiêu phù trên không, nhưng rất nhanh biến mất.

- Cái này chính là bí mật của quỷ hỏa!

Đỗ Hà nghiêm túc nói.

Nhìn thi thể trên mặt đất, hắn mơ hồ cảm thấy có một luồng thể lực thần bí đang tồn tại, hắn có một loại cảm giác, bản thân mình đã bị ép vào một vòng xoáy cực đại.

Nếu kịp thời thoát thân còn có thể tránh thoát, nếu tiếp tục chiếm cứ Bùi phủ, sẽ càng ngày càng lún sâu vào vòng xoáy này.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

171. Chương 171: Truy Đuổi Mạnh Mối

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Vừa về tới phủ đệ liền có người đưa cho hắn mũi tên bị đánh rớt, đúng như hắn nghĩ, trên đầu tên buộc một mảnh xương đầu người chết mà một mặt bị gọt đi.

Mấy người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng vẫn ngơ ngác, không biết tại sao xương đầu bị gọt đi lại xuất hiện Quỷ Hỏa, nhìn không được mở miệng hỏi:

- Công tử, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Đỗ Hà mỉm cười, giải thích nói:

- Cái gọi là Quỷ Hỏa, thật ra là một loại hiện tượng tự nhiên, còn gọi là ma trời. Bởi vì xương đầu người có lân tinh, lúc tác dụng với nước sẽ sinh ra lân hóa hy-đrô, loại lân hóa hy-đrô này có thể tự cháy, hơn nữa điểm cháy rất thấp, chỉ cần ra ngoài trời là có thể tự bốc cháy.

Ở đời sau thì đây là lý niệm phổ thông nhưng vào cổ đại nghe như đầm rùng hang hổ, Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng nghe xong như lọt vào trong sương mù, cũng không rõ ràng cho lắm. Đỗ Hà liền tìm cách giải thích trực quan hơn, nói người chết khi chôn dưới đất bị phân hủy, đầu khớp xương cũng sinh ra lân hóa, ra ngoài không khí sẽ tự cháy thành lửa xanh, thường thấy trong các bãi tha ma, bởi vì khủng bố nên gọi là Quỷ Hỏa. Trên thực tế đây là chuyện rất bình thường, chắc đối phương trong lúc vô tình phát hiện ra đạo lý này, dùng xương cốt cột vào cung tiễn thừa lúc gió thổi bắn ra rồi tạo thành quỷ hỏa.

- Chỉ đơn giản như vậy?

Hoàng Phủ Hạo Hoa buồn cười, lại cảm thấy hơi ngượng ngùng, thứ đồ đơn giản như vậy cũng có thể hù mình kinh hồn táng đảm.

Ba Vũ Hưng cũng xấu hổ.

- Còn có thể như thế nào đây?

Đỗ Hà hừ lạnh nói:

- Loại thủ đoạn này tựa như ảo thuật, thoát nhìn thần bí khó dò, nhưng nói trắng ra là lại không đáng nhắc tới. Chỉ là bọn họ có thể nghĩ ra điểm này cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn nói không đếm xỉa tới nhưng trong lòng khẽ động.

- Không ổn!

Thần sắc hắn đột biến, khẽ quát một tiếng, trực tiếp phóng qua tường vây, vọt tới ngược với hướng mũi tên bay tới.

Tên đã bắn ra không thể quay lại, như vậy sẽ để lại dấu vết, nếu để người nhìn thấy thì sẽ thành chuyện đàm tiếu nhưng gần đây cũng chỉ nghe nói tới chuyện ma quái mà không nói tới chuyện mũi tên rơi xuống.

Đối phương đã có thể sử dụng phương thức cao minh bậc này, lợi dụng gió thổi trong đêm tối bắn ra mũi tên gắn xương người tạo thành Quỷ Hỏa, chắc chắn cũng định ra kế hoạch chu đáo, có người bắn tên, tất nhiên cũng có người thu mũi tên.....

Xuyên qua đầu phố, đi tới trước chỗ người bắn tên thì thấy một đại thụ lâu năm, trên cành cây có mấy chục lỗ tên nhưng mũi tên đã bị người nhổ đi, không thấy một ai, chắc thấy động nên đã rút đi.

- Đáng giận! Đỗ Hà thầm ảo não, nếu như mình có thể phát giác sớm một chút thì đã không để đối phương chạy trốn.

Tuy nhiên hẳn biết kỷ luật của tổ chức đối phương nên dù phát hiện chắc cũng chỉ là một thi thể, hiện giờ coi như mình chưa biết gì.

Mặt đối mặt trước vòng xoáy, Đỗ Hà cũng không lựa chọn lui lại, càng thêm không lựa chọn rơi vào, lựa chọn của hắn chính là phá vỡ, dùng lực lượng của mình phá vỡ.

Bởi vì bản thân xuất hiện, Đại Đường đã dần dần đi về hướng một vương triều càng thêm huy hoàng hơn trong lịch sử. Đỗ Hà tin tưởng bằng vào kinh nghiệm đời sau của mình, Lý Thế Dân thánh minh, phối hợp cùng một đám ngư nhân Phòng Đỗ Ngụy Chính Lý Tĩnh Lý Tích nhất định có thể sáng tạo một đế quốc gấp mười lần Đường triều trong lịch sử, nếu không cũng uống phí một phen hắn tới đây.

Xuất hiện một tổ chức thần bí cũng rất có thể sẽ uy hiếp lợi ích của vương triều Đại Đường, đối diện với mấy gia hỏa có khả năng ảnh hưởng đến đại kế của mình, cần hiểu rõ mục đích của bọn chúng. Nếu là lợi cho Đại Đường liền thôi, nếu không phải lợi cho Đại Đường cần phải tiêu diệt để tránh đi tổn thất không không tất yếu.

Trở lại phủ đệ, quan sát kỹ từng cọng cây ngọn cỏ, thật sự Đỗ Hà không nghĩ ra trong này có bảo bối gì.

Một người kẻ trường, hai người kẻ đoản.

Đỗ Hà một người không nghĩ ra, dứt khoát đem tiền căn hậu quả nói cho cho Hoàng Phủ Hạo Hoa biết được để tham khảo ý kiến.

Hoàng Phủ Hạo Hoa thấy Đỗ Hà thương nghị với hắn chuyên cơ mật như vậy, trên mặt hơi có vẻ kích động, nhưng rất nhanh bình phục tâm tình, trầm giọng nói:

- Đối phương làm như thế chắc là có hai mục đích, thứ nhất là như công tử đoán, trong phủ có dấu bí mật, hơn nữa đối với bọn họ mà nói tương đối trọng yếu, đồng thời cũng có thể khẳng định bí mật này là đồ vật lớn.

Đỗ Hà gật đầu đồng ý, hắn cũng nghĩ như vậy. Trong một tổ chức tất nhiên không thiếu hảo thủ võ nghệ, nếu chỉ là thứ đồ vật nhỏ thì chỉ cần lên vào trong phủ lấy đi là được, cần bản không cần lao sư động chúng như thế. Duy nhất có thể giải thích là đồ vật rất lớn, khó có thể lấy đi. Hoặc là rất nhiều thứ cần nhiều người, nên nhất định phải chiếm cứ phủ đệ mới có thể tránh được tai mắt.

- Nói tiếp đi!

Thấy Đỗ Hà tán thành, Hoàng Phủ Hạo Hoa tự tin nói tiếp:

- Bọn họ không dám xuất đầu lộ diện, làm việc đặc biệt chú ý cẩn thận, có sai lầm lập tức tự vận, để tránh thân phận bại lộ. Điểm này đã có thể chứng minh kỷ luật nghiêm mật của tổ chức đối phương, cũng thấy thân phận đối phương nhạy cảm, một khi bại lộ sẽ có không cách nào dự đoán hậu quả.

- Có đạo lý!

Đỗ Hà gật đầu khen ngợi, Hoàng Phủ Hạo Hoa làm người nhạy bén, xác thực là một nhân tài khó được.

- Cho nên có thể khẳng định, tối nay công tử phá trò quỷ của bọn chúng thì sau này hành động càng thêm cẩn thận.

Địch tối ta sáng, rất khó sẽ tìm hành tung của bọn hắc Hoàng Phủ Hạo Hoa nói chạm vào điểm mấu chốt của hắc.

Đỗ Hà tối nay cố tình bắt mấy nhân vật giả thần giả quỷ, đem hộ vệ bố trí mai phục các nơi trong phủ, chỉ cần có người nhập phủ thì hắc tin tưởng sẽ không dễ rời đi, không ngờ thủ đoạn của bọn chúng lại cao minh như thế, giấu thân trên đường cái giờ trò khiến bố trí của hắc thất bại trong gang tấc, đánh rần động cỏ.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Muốn tra được thân phận của bọn hắc rất khó, nhưng chúng ta có thể bắt đầu theo một phương diện khác. Người của bọn hắc, chúng ta tìm không thấy, nhưng đồ vật mà bọn chúng để lại ở trong tay chúng ta, đào sâu ba thước không tìm không thấy. Chỉ cần có nó, không lo bọn hắc không đến liên hệ chúng ta.

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- Người nha, đúng là vẫn còn non một chút. Vật thần bí kia trọng yếu như thế, tám chín phần mười có thể tiết lộ thân phận ý đồ của bọn hắc. Chỉ cần vật tới tay, bọn hắc biết được thân phận bạo lộ, tránh không kịp, sao còn có thể đến cửa!

Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, vỗ gáy nói:

- Là ta tính sai.

Đỗ Hà lắc đầu cười nói không sao, thần thái dĩ nhiên đã tỉnh trước, Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng không nói ra toàn bộ nhưng hướng suy nghĩ lại chỉ dẫn cho hắc.

Tình thế trước mắt là địch minh ta ám nhưng đồ vật đối phương muốn lấy vẫn nằm trong tay mình, không lo bọn hắc sẽ không xuất hiện. Một khi xuất hiện, sẽ chuyển ám thành minh.

Đột nhiên, Đỗ Hà nhớ tới một chuyện, đối phương đã muốn mua nhà này tất nhiên đã có tiếp xúc với nguyên chủ nhà Bùi gia, chỉ cần tìm được người của Bùi gia là có thể biết được ai đã mua nhà.

Nghĩ đến đây, hắc bật dậy nói:

- Hạo Hoa người canh gác phủ đệ thật kỹ, ta đi ra ngoài một chuyến.

Đỗ Hà gõ cổng lớn Bùi phủ vào lúc đêm đã khuya, nhưng nghe báo người đến chính là Đỗ Hà thì người trong phủ cũng không dám chậm trễ. Trong Trường An ai chẳng biết Đỗ gia Nhị Lang là hồng nhân của Lý Thế Dân.

Con trai của Bùi Tịch là Bùi Luật Sư, cùng ra với Lâm Hải công chúa.

- Đỗ Hà bá kiến Bùi đại nhân, công chúa! Bùi Luật Sư là con trai của tiền triều Tể tướng Bùi Tịch còn Lâm Hải công chúa là con gái của Cao Tổ Lý Uyên, luận chức quan Đỗ Hà lúc này thấp hơn bọn họ rất nhiều. Bùi Luật Sư cùng Lâm Hải công chúa cũng không có khách khí, bảo Đỗ Hà ngồi xuống.

Đỗ Hà đi thẳng vào vấn đề nói:

- Tin tưởng Bùi đại nhân, công chúa cũng biết ý đồ của Đỗ Hà đến đây.

Bùi Luật Sư, Lâm Hải công chúa lộ ra vẻ xấu hổ, chuyện ma quái của Bùi phủ dĩ nhiên bọn họ tận mắt nhìn thấy, mời rất nhiều đạo sĩ hòa thượng cũng không làm nên chuyện gì, hai người gần như phát điên nên bất đắc dĩ đành phải bán.

Chương thị muốn mua, bọn họ lo lắng chuyện này sẽ đắc tội Đỗ Như Hối nên lúc bắt đầu còn không muốn bán nhưng Chương thị lại nói:

- Người muốn bán, mở giá, lại không bán cho ta, cảm thấy người của Đỗ gia ta dễ dàng khi dễ sao?

Bùi gia sớm đã không còn vinh quang ngày xưa. Lâm Hải công chúa quý là công chúa nhưng không có địa vị gì, căn bản đắc tội không nổi người của Đỗ gia, cuối cùng cũng chỉ có thể bán đi.

Mấy ngày nay bọn họ đều lo lắng người của Đỗ gia tìm tới tận cửa, giờ Đỗ Hà tự mình đến thăm, hai người cũng biết không ổn. Lâm Hải công chúa nói:

- Thật sự không được sẽ trả lại tiền, tin tưởng Đỗ gia cũng không phải không biết đạo lý.

Vì vậy hai người kiên trì đi ra.

Nghe Đỗ Hà hỏi, Bùi Luật Sư chỉ có thể nói:

- Chẳng lẽ là vì chuyện ma quái trong phủ đệ? Lúc trước Bùi mỗ cũng sầu lo việc này, không muốn bán cho Đỗ phu nhân, lúc ấy Đỗ phu nhân cương bức chúng ta cũng là bất đắc dĩ.

- Đừng hiểu lầm!

Đỗ Hà biết bọn họ lo lắng, cười đem chuyện xảy ra giải thích, dĩ nhiên hẳn chưa nói tổ chức thần bí, chỉ nói là chuyện ma quái đều là con người làm ra, tối nay đã bắt được người gây sự nhưng ngoài ý muốn lại chết đi nên không biết người hạ độc thủ phía sau màn là ai.

Bùi Luật Sư, Lâm Hải công chúa nghe xong hai mặt nhìn nhau, ở đâu nghĩ đến việc bị giày vò, đêm không thể say giấc là con người làm ra?

Đỗ Hà cũng biết bọn họ lúc này nhất định hối hận muốn chết, bất động thanh sắc nói:

- Cho nên ta đến đây không phải là truy cứu trách nhiệm, chỉ là muốn biết ngoại trừ Đỗ gia, thì còn ai ra tìm hai vị mua nhà. Căn cứ suy đoán của ta, đích thị là người nọ coi trọng phòng ốc của người, cố tình đem bọn người bức đi, cho nên mới sử dụng loại thủ đoạn này. Chỉ là để cho ta mẫu thân nhanh chân đến trước nên bọn chúng tức giận sử dụng lại thủ đoạn này!

- Là Chu đông gia của Nghênh Tân lâu!

Bùi Luật Sư sắc mặt trở nên có chút khùng bố, nghiêng

răng nghiêng lợi mà nói:

- Lúc ta đi phủ nha dán giấy bán thì đúng lúc gặp gỡ mẹ người đến tìm phòng, chúng ta liền thương định xong, không lâu Chu đông gia tìm đến.

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên một người mập mạp, biết đó là nhân vật máu chốt, vốn muốn rời đi, lại nhớ tới vật thần bí liền hỏi:

- Đúng rồi, các người ở tại Bùi phủ đã bao lâu?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

172. Chương 172: Bóc Tơ Lấy Kén

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đêm không trăng, đưa bàn tay không nhìn thấy rõ nhưng sau sương phòng của Nghênh Tân lâu lại đèn đuốc sáng trưng!

Sương phòng có ba người, là một tổ hợp kỳ quái, một đạo sĩ, một nông dân, người còn lại là văn sĩ.

Bọn họ cũng không nói lời nào, như người xa lạ.

Đạo sĩ đang không ngừng đi đi lại lại, nông dân cười ngái ngủ, văn sĩ đánh cờ một mình.

Tâm thần Đông Phương Thụ có chút không tập trung, bước qua bước lại nhưng vẫn thấy tâm loạn, nghĩ lại vẫn là do một kiếm và ánh mắt của Đỗ Hà?

Một kiếm kia cũng không kỳ diệu, nhưng lại khiến hẳn cảm giác Đỗ Hà muốn giết mình, một ánh mắt cũng không tính sắc bén nhưng cảm giác đồng dạng.

Trên thực tế hần căn bản không ra tay độc ác, dù bản thân không tránh né thì kiếm cũng không tổn thương. Rất rõ ràng hần vô tâm giết mình nhưng lộ ra biểu tình như vậy, bỏ ra một kiếm như vậy.

Mục đích một kiếm này cuối cùng có phải là để thăm dò mình có võ nghệ hay là hù dọa?

Câu cuối cùng của Đỗ Hà “cơm có thể ăn bấy, lời nói không thể nói lung tung!”, biểu thị động thủ vì mình lắm miệng.

- Nhưng sao mình thấy lời này là hần cố ý nói ra để che giấu ý đồ thật sự.

- Nếu là như thế, Đỗ Hà này thật sự thật là đáng sợ, một hài tử mười sáu tuổi đã có tâm tư kín đáo kinh khủng như vậy.

Nếu như hần biết tuổi thật của Đỗ Hà vậy thì sẽ không mê hoặc rồi.

Đông Phương Thụ không ngừng thì thào, nhớ tới ánh mắt như có như không của Đỗ Hà sau khi đi vào phủ, trong lòng lại cảm thấy bất an.

- Đông Phương tiên sinh, người đừng đi nữa, ta đau đầu quá rồi!

Ngụy Phong Vân ngồi một bên nhịn không được lâu bầu, hần mặc đồ nông dân tiêu chuẩn, vải thô áo gai, trên vai đặt một cái cuốc.

Nếu vì tướng mạo này mà khinh thường hần thì khẳng định đối phương sẽ rất bị kích, cuộc hần không chỉ có thể đào đất, đồng thời còn có thể đào đầu người.

- Người an tâm a, thế nhân đối với quỷ quái sợ hãi, không ai không sợ quỷ thần! Một chiêu này của ta không hề sơ hở.

Tất cả bố cục là do Đông Phương Thụ định ra, vốn nghĩ cách lấy quỷ dọa người nhưng lại do Ngụy Phong Vân suy nghĩ. Bản thân hần không có được tài trí như thế, chỉ là trong một lần cày ruộng đào được một bộ hài cốt nên phát hiện điều bí mật này.

- Chỉ hy vọng như thế!

Đông Phương Thụ buông một câu, thần sắc vẫn khó có thể bình tĩnh.

Vũ Văn Thần dương dương tự đắc một mình đánh cờ, lên tiếng:

- Bất cứ chuyện gì cũng như đánh cờ, một bước sai thì thua cả bàn, trong mắt Đông Phương huynh chẳng lẽ Đỗ Hà lại có thể là quân cờ dồn người vào chỗ chết?

Đông Phương Thụ thở dài nói:

- Ta cũng nói không chính xác, chỉ là người này cực kỳ không đơn giản, nhất là gần đây ta nghe được tin tức của hần, biểu hiện cực kỳ bất phàm. Lý Nhị là nhân vật bậc nào, ngay cả chúa công năm xưa cũng kém hần một bậc, vậy mà nhìn trúng Đỗ Hà, đủ thấy người này không giống người thường. Ta thật lo lắng để cho hần phát giác ý đồ của chúng ta, tìm được bảo bối khiến chúng ta thất bại trong gang tấc. Đại Đường hôm nay càng ngày càng mạnh, Lý Nhị đã được nhân tâm, thời gian càng kéo dài, chúng ta càng bất lợi. Chúng ta đã không có thời gian chờ đợi.

Vũ Văn Thần hạ một quân cờ trắng, cười nói:

- Cái này người đại khái có thể yên tâm, trừ phi Đỗ Hà đào chín thước đất, bằng không hần không có khả năng tìm được vật kia, dù tìm được cửa vào, tùy tiện tiến vào cũng hần phải chết không thể nghi ngờ, điểm ấy ta có thể khẳng định.

Còn đang nói thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, không bao lâu thì có một người nhỏ bé như khỉ chạy đến, hô khẽ:

- Không tốt rồi, bọn chúng phát hiện chúng ta rồi!

Đông Phương Thụ, Ngụy Phong Vân thần sắc kịch biến, quân cờ trong tay Vũ Văn Thần cũng rơi xuống.

- Hầu Bàng, nói rõ chuyện gì xảy ra?

Đông Phương Thụ trầm giọng hỏi.

Hầu Bằng cuống quýt nói:

- Vẫn như trước kia, Trương Hùng bắn tên còn ta ở bên cạnh bắn tiếp, vào lúc hắc bắn mũi thứ tư thì bị đối phương dùng thứ gì đó đánh rớt, sau đó một đám người xông về chỗ Trương Hùng ẩn thân. Ta không dám tới gần, chỉ có thể đứng đằng xa xem Trương Hùng đã ngã trên mặt đất.

Đám người bọn họ mai phục sẵn sàng, chỉ sợ chuyện của chúng ta bại lộ.

Cho dù lúc trước Đông Phương Thụ khó có thể tự lo, nhưng vào thời khắc mấu chốt cần quyết đoán lại tỉnh táo, trầm giọng nói:

- Không cần bối rối, chuyện này chưa chắc đã hỏng, bọn chúng chưa chắc biết ý đồ chân thật của chúng ta. Lao sư động chúng như thế theo ta thấy rất có thể là vì không tin quý mà bố trí. Nếu chúng ta rối loạn trận cước ngược lại sẽ làm cho đối phương phát giác.

Đông Phương Thụ ngầm biết loại khả năng này chỉ có ba thành, nhưng vì làm yên lòng người cũng chỉ có thể nói như vậy.

Hầu Bằng cũng thoáng bình tĩnh lại:

- Tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?.

- Rút lui!

Đông Phương Thụ nói:

- Càng nhanh càng tốt, với tài trí của Đỗ Hà chắc sẽ rất nhanh sẽ tra được Chu đông gia.

Thân phận của chúng ta không thể bại lộ, bọn họ ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, chỉ cần giấu được tung tích thì chúng có năng lực ra sao cũng không thể làm được gì.

- Chu đông gia đâu rồi?

Ngụy Phong Vân nắm chặt cái cốc trong tay, trong mắt bắn ra sát ý dày đặc.

- Hắc không có gì đáng ngại!

Đông Phương Thụ tự tin cười nói:

- Hắc không phải một thành viên của chúng ta, không biết được gì, giết hắc lại thêm án mạng, làm cho người ta chú ý. Giữ lại vừa vặn có thể chuyển di ánh mắt Đỗ Hà.

Mọi người nói xong liền tản ra chuẩn bị đi.

Đông Phương Thụ kéo Vũ Văn Thần nói:

- Đương nhiên cũng không bài trừ khả năng nguy hiểm nhất! Mọi thứ đều phải có hai phương án, Vũ Văn huynh, mật đạo này là do người chỉ huy đào. Bùi phủ cũng là người chỉ huy kiến tạo, lúc trước người nói dù Đỗ Hà tìm được cửa vào mật đạo cũng không thể tiến vào là chuyện này?

Vũ Văn Thần cười nói:

- Không đối gạt tiên sinh. Cửa vào mật đạo sâu chín thước, lúc kiến tạo ta đã ngầm thiết kế thông gió có thể hít thở tùy ý. Nhưng chín năm trước, bệ hạ mở rộng Trường An, vì phòng ngừa mật đạo bị người phát giác nên ta phá hỏng miệng thông gió, lúc này dưới đáy mật đạo đã thành huyết, người khó có thể hô hấp, mạo muội tiến vào, chỉ chết mà thôi.

Đỗ Hà vừa hỏi vậy khiến Bùi Luật Sư, Lâm Hải công chúa cảm thấy kỳ quái, từng người lộ ra vẻ kinh nghi, nhìn nhau:

- Chẳng lẽ Bùi phủ xảy ra vấn đề gì?

Đỗ Hà biết bọn họ nghĩ nhiều, vừa cười vừa nói:

- Không có gì, đừng hiểu lầm, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái! Phủ đệ các người quả thật không tệ nhưng không tính là tốt nhất. Không biết nhân vật sau màn chọn nó vì sao.

Bùi Luật Sư ngăn người. Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái:

- Phủ đệ kia là do Bộ Hạ đăng cơ không lâu ban thưởng cho cha ta, chưa từng phát sinh chuyện gì, mới đầu ta còn tưởng là ma!

Đỗ Hà thần nhiên hỏi tiền nhiệm chủ nhân là ai?

Bùi Luật Sư nói:

- Không có người khác, chỉ là cha ta! Đỗ tướng quân không nhớ rõ? A đúng rồi, tướng quân bị chứng mất hồn, quên cũng là khó trách. Bộ Hạ sau khi đăng cơ chăm lo việc nước, Đại Đường chỉ trong mấy năm ngắn ngủi trở thành thịnh thế. Lúc ấy Trường An bão hòa, nhân khẩu tràn đầy, Bộ Hạ khuếch trương thành Trường An. Lúc ấy mảnh đất của chúng ta bởi vì quy hoạch không hợp lý, toàn bộ san bằng một lần nữa tu kiến. Nhớ đến lúc ấy phủ đệ là do hậu nhân của Vũ Văn phần đại sư là Vũ Văn Thần tự mình phụ trách đốc tạo nên trước cha ta không có ai ở.

Đỗ Hà thảm than, một xéng này của Lý Thế Dân đã chặt hết tin tức, không tìm ra chủ nhân vốn có, tự nhiên không cách nào điều tra.

Hắn biết cũng không có thể có thêm tin tức gì từ miệng Bùi Luật Sư liền cáo từ rời đi.

Trên đường về phủ, Đỗ Hà thần sắc kỳ quái, cảm giác mình đã bỏ sót điểm gì trọng yếu nhưng đến cùng không biết phạm sai lầm ở đâu.

Một lần nữa trở lại phủ đệ, sự sạo kỹ lưỡng, thăm nghĩ nguyên lai phủ đệ này mới xây chưa qua mười năm, khó trách thoát nhìn không thấy cổ xưa. Hắn nghĩ vậy rồi thần sắc đại biến, trong đầu như có một đạo thiểm điện lướt qua.

Không đúng!

Đáng lẽ sau khi san phẳng toàn bộ phủ đệ xây mới thì hết thấy người và vật phải không còn mới đúng?

Đối phương làm sao có thể khẳng định vật kia giấu ở Bùi phủ, hơn nữa Bùi phủ từng bị san bằng xây mới, vậy cũng có nghĩa là vật kia không cất giấu trong phủ mà dưới đất.

Huống chi, lúc trước đem mảnh đất này san bằng chắc chắn có hơn trăm người cùng một chỗ thi công xây dựng, sao bọn họ không phát giác?

- Giải thích duy nhất chỉ là vật kia chôn cực sâu, ngoài ra cửa vào rất nghiêm mật, không để lại để cho người phát giác, quan trọng nhất là chỗ máu chốt để lại không bị dỡ bỏ.

Hắn bước nhanh đi tới hậu viện, ánh mắt nhìn vào thủy đường sau hậu viện.

Phòng ốc dỡ bỏ hay xây mới đều dễ dàng nhưng muốn xây lại thủy đường trong phủ là muôn vàn khó khăn, nhất là thủy đường Bùi phủ còn là dẫn nước chảy, chẳng những muốn tiếp dẫn hệ thống mương máng mà còn có thông đạo ra hạ du để đảm bảo nước chảy ra chảy vào.

Công trình như thế nếu san phẳng sẽ khó có thể đào ra một thủy đường đẹp đẽ. Có thể khẳng định, chỗ duy nhất không phá hủy trong phủ đệ chính là thủy đường. Nếu có thủy đường với tư cách vật tham chiếu, xác thực cũng có thể khẳng định phương vị đồ vật chôn dấu, thậm chí là giấu dưới đáy thủy đường cũng không chừng.

Đỗ Hà thấy trời đã hơi sáng liền chia ra hai đường, đầu tiên là cho Hoàng Phủ Hạo Hoa dẫn người đi tìm Chu đồng gia đến đây, nếu không đến sẽ cưỡng bức, còn mình đợi đến lúc bình minh sẽ điều tra thủy đường.

Vào lúc bình minh, Đỗ Hà mặc đồ không thấm nước, cầm đuốc tẩm dầu nhảy vào giữa thủy đường, lúc này mới phát hiện thủy đường sâu chín thước. Tiến vào chừng ba thước thì hắn khẳng định trong này chắc chắn có gì đó, trong mắt lóe lên vui mừng, tiến vào chỗ sâu.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

173. Chương 173: Bảo Tàng Kinh Người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Dưới nước sâu không làm gì được Đỗ Hà, ngũ khí triều nguyên trong cơ thể tuần hoàn nên dù miệng mũi bị ngập nhưng hô hấp vẫn bình thường. Hắn chui sâu vào đáy nước tìm kiếm trong tầng bùn, khẳng định mình không đoán sai. Thủy đường này ít nhất cũng tồn tại từ hai ba mươi năm trở lên, gần gũi mười năm không thể nào tụ bùn nhiều như vậy. Dưới đáy nước nên tầm nhìn không xa, chỉ có thể tìm kiếm từng chút một.

Dưới thủy đường phân biệt có hai thông đạo để dẫn nước vào và ra, tới gần có xung lượng cùng hấp lực cực lớn.

Hắn không cách nào tới gần, chỉ có thể dọc theo hồ nước bên cạnh tìm kiếm. Theo suy nghĩ của hắn, mặc dù là có mật đạo thì cũng chỉ có thể bốn phía xung quanh hồ nước, không có khả năng ở đáy hồ vì khoa học kỹ thuật thời đại này còn chưa làm được điều này.

Tìm kiếm hồi lâu thì hắn thấy một chỗ khả nghi, là một chỗ lõm ra trên vách đá dưới đáy hồ nước.

Đỗ Hà khê động, bơi lại gần thì thần sắc đại hỷ. Toàn bộ bốn phía hồ nước được xây thành từ đá cẩm thạch nhưng chỗ lõm trước mắt là do vô số đá vụn lớn lấp nên.

Tim hắn đập mạnh, thềm nghi:

- Nơi này có cổ quái!

Hắn định dùng hai tay bốc đám đá vụn ra nhưng do thời gian đã lâu nên bùn cát liền mạch với đá, không cách nào tách ra.

Đỗ Hà nghĩ thầm:

- Không bằng đi lên tìm một cây côn sắt.

Hắn nổi lên mặt nước, đám người vây quanh trên bờ đều lộ vẻ khấn trương. Bọn họ không biết Đỗ Hà có thể hô hấp dưới nước, thấy hắn lặn xuống lâu như vậy thì hết sức lo lắng.

Đỗ Hà cười bảo bọn họ an tâm, tìm một cây côn sắt rồi tiếp tục tiến vào chỗ kia.

Đỗ Hà dùng côn sắt gõ rơi bùn cát dính vào đá vụn rồi dùng nguyên lý đòn bẩy nạy ra từng viên đá.

Hắn nạy cho đến lúc tạo ra một lỗ nhỏ, sau đó luồn cây côn sắt vào chọc mạnh thì một khối đá vụn bọc ra, một hấp lực cực lớn hút hắn xuống dưới.

Giữa lúc nguy cấp, Đỗ Hà dùng cây côn sắt chắn ngang cửa động, cưỡng ép dừng lại thân hình.

Nguyên lai thông đạo bên trong khô ráo, nước vừa rót vào liền sinh ra một hấp lực cực lớn hút người vào trong, cũng may hắn phản ứng nhanh nhẹn, bằng không chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Hấp lực duy trì suốt gần một phút mới dừng lại, Đỗ Hà cũng không vội đi vào vì lúc này nước đã đục ngầu không quan sát được gì liền quay lại trên bờ rồi nói sau.

Hơi chút nghỉ ngơi, Đỗ Hà lần thứ ba chui vào trong nước, xuyên qua cửa động vừa mở, chậm rãi dò dẫm trong đêm tối. Dù trước mặt không biết chuyện gì nhưng trong lòng không hề cảm thấy bất an mà ngược lại còn tràn đầy kích thích.

Ngay cả Đỗ Hà cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ bản thân trời sinh thích mạo hiểm?

Qua chừng thời gian uống xong một chén trà nóng, Đỗ Hà chui ra mặt nước, thấy bốn phía đen kịt, căn bản nhìn không rõ cảnh vật chung quanh, cũng may hắn sớm có chuẩn bị nên lấy vật đánh lửa tùy thân bật lên.

Đốt đuốc lên, cảnh vật bốn phía dần dần hiện ra, là do nhân công tạo ra, cũng không biết phía trước sâu bao nhiêu. Đang đi hắn đột nhiên “a” lên một tiếng, thấy bên tay phải có hơn hai mươi bộ hài cốt nằm la liệt, ngửa mặt lên trời, quần áo đều đã mục nát, bên cạnh là các dụng cụ đào bới, hiển nhiên là nhân công kiến tạo địa đạo này, khi làm xong thì bị giết người diệt khẩu, vứt bỏ ở chỗ này.

Trong mắt của hắn thoáng hiện một tia tức giận, thầm hận:

- Thật độc ác!

Đỗ Hà nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, đi lên phía trước. Ước chừng đi khoảng 50 bước, góc rẽ lại xuất hiện một cái cửa sắt. Trên cửa sắt có ba cái khóa, thò tay đẩy một cái liền vang lên thanh âm kêu kẹt.

Hắn nghĩ thầm:

- Mật đạo này cũng không biết tạo bao lâu, cửa sắt đều đã mục nát.

Hắn lùi ra sau một bước, đá vào một cước khiến cánh cửa sắt mục nát văng ra.

Bên trong cửa sắt là một không gian độc lập, đúng hơn là một gian mật thất đủ để chứa tới hơn ba trăm người.

Đỗ Hà đi vào mật thất, đưa mắt nhìn quanh thấy bên phải có hơn bốn mươi chiếc rương sắt lớn, không biết đựng thứ gì bên trong, còn lại đều trống trơn.

- Xem ra hết thảy nghi ngờ đều ở trong số rương này.

Đỗ Hà lăm bắm rồi đi tới mở một chiếc hòm sắt.

Dưới ánh đuốc chiếu rọi, đồ trong rương lóe ra ánh sáng chói mắt không thể nhìn ra, bỏ bó đuốc sang một bên, nhìn vào hồi lâu mới ngáy người. Bên trong rương chất đầy vàng thỏi, mỗi thỏi chừng một cân.

Đỗ Hà vội vàng mở một chiếc rương bên cạnh thì lại thấy chứa đầy ngân lượng.

Hắn nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, áp chế chấn động, lần lượt mở ra, đều không ngoại lệ, trong mỗi bảo rương nếu không phải là vàng thỏi thì là ngân lượng.

Đếm kỹ lại thấy có mười một rương vàng thỏi ba mươi sáu rương ngân lượng, mỗi rương vàng bạc đều xấp xỉ 300 cân.

Theo đơn vị của Đường triều thì một cân chừng 16 lạng, tính ra chừng 52800 lạng vàng và 170800 lạng bạc, con số cực kỳ khủng bố. Đừng nói là dưỡng người, số tiền này đủ để nuôi cả một đội quân!

Hắn nghĩ như thế, thân hình lại chấn động vì vốn vô tình tưởng tượng nhưng đồng thời là một nhắc nhở. Đối phương tổ chức nghiêm mật như thế, lại có tài sản lớn như thế, không hắn không có tâm tư này.

Ánh mắt của Đỗ Hà dần trở nên lạnh lẽo. Một năm sống ở Đại Đường, hắn đã hoàn toàn dung nhập xã hội này. Trong mắt hắn, Đại Đường là Trung Quốc, là tổ quốc, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ phá vỡ tổn thương nó.

Lúc này, bó đuổi chợt dần tắt, Đỗ Hà biến sắc, hô khẽ:

- Không tốt, ở đây không có dưỡng khí rồi.

Hắn cũng không nghĩ gì khác, vận khí khinh công, nhanh như điện chớp lướt qua thông đạo chui vào nước rồi thông qua ám đạo ra thủy đường.

Hắn thân mang nội công thượng thừa, có thể thở qua da nên nhu cầu với dưỡng khí rất thấp, nếu người thường ở trong mật thất rất ít dưỡng khí thì chắc chắn phải chết nhưng hắn là ngoại lệ.

Trở lại bờ, Đỗ Hà thần sắc nghiêm túc, nhớ lại ý tưởng vừa rồi. Hắn càng nghĩ càng khả nghi, cảm giác sự tình cực kỳ nghiêm trọng. Cát giữ tài sản khổng lồ như thế vốn là không bình thường, huống chi hiện tại có người cố tình tới lấy?

Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, người nào đó vì đại sự mà tích trữ tài sản khổng lồ, đợi thời cơ sẽ tới lấy khởi sự. Ngoại trừ dưỡng quân đội, Đỗ Hà thật sự nghĩ không ra còn có chuyện gì cần vận dụng tài sản lớn như thế.

Hơi chút trầm ngâm, Đỗ Hà không hề do dự, thay y phục rồi vào thẳng hoàng cung. Việc đã đến nước này không còn là chuyện một mình hắn mà quan hệ đến an nguy của Đại Đường. Với lực lượng của một mình hắn không thể nào tiêu diệt tập đoàn phía sau, chỉ có thể là Lý Thế Dân.

Đỗ Hà đi tới hoàng cung, được thị vệ dẫn tới Ngự Hoa Viên. Lúc này Lý Thế Dân ngoài ý muốn không ở trong điện Cam Lộ xử lý chính sự mà đang ở trong hoa viên nhàn hạ chơi với chim.

Nhìn thấy Đỗ Hà đến, Lý Thế Dân cũng không đứng dậy mà bảo thị vệ đứng trung bình tấn rồi ngồi xuống bên trên.

Thấy nét mặt nghiêm túc của Đỗ Hà, Lý Thế Dân cười nói:

- Tiểu tử ngươi sẽ không lải nhải như Ngụy Chinh chứ!

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, cũng cảm thấy ảm ức cho Lý Thế Dân. Lý Thế Dân cần chính yêu dân là rõ như ban ngày, nhiều lúc lại là bi ai, với tư cách là tấm gương của vạn dân, chỉ cần hắn làm ra bất luận hành động bất thường gì sẽ khiến cho Ngụy Chinh cùng với một số gián thần phản đối, thậm chí kể cả những thú vui như chơi chim, chơi cỏ. Trong lịch sử từng kể lại: Có một lần Lý Thế Dân đang chơi chim thì Ngụy Chinh tới, sợ tới mức đem con chim yêu dấu vào trong ngực, ngạt thở tới chết.

Hoàng Đế sợ thần tử như thế, trong lịch sử sợ cũng không tìm ra mấy người. Bọn họ vốn có ý tốt nhưng theo như Đỗ Hà thấy là quá nghiêm khắc, người cũng như cung tiễn, có căng có lỏng nên hắn cũng không phản đối Lý Thế Dân chơi, điều kiện tiên quyết là hắn phải xử lý tốt chính vụ, không thể mê muội mất cả ý chí.

Đỗ Hà cười nói:

- Thích hợp nghỉ ngơi một chút cũng không không thể, tiểu tử tin tưởng Lý thúc thúc là minh quân, nếu không xử lý quốc sự xong thì đâu có thể nhàn hạ thoải mái.

Lý Thế Dân mặt mũi tràn đầy vui sướng, cười tủm tỉm nói:

- Vẫn là tiểu tử ngươi hiểu rõ trẫm! Gần đây xác thực không có đại sự gì.

Thần sắc Đỗ Hà chuyển thành nghiêm túc:

- Bệ Hạ, nhưng thần hôm nay đến vì đại sự!

Lý Thế Dân ngẩn người, đem con chim giao cho cung nữ bên cạnh.

Đỗ Hà nói:

- Có một số việc thần muốn một mình thương nghị cùng Bệ Hạ .

Đây là lần đầu tiên Đỗ Hà dùng tư thái nghiêm túc như vậy đối mặt với Lý Thế Dân khiến hắn ngạc nhiên, cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng, vẫy tay bảo người lui xuống, cả Ngự Hoa Viên to lớn chỉ còn lại hai người.

- Chuyện gì nghiêm trọng như thế, hiện tại có thể nói đi!

Đỗ Hà kể từ lúc Chương thị mua nhà nghe được chuyện ma quái, tới lúc gặp đạo sĩ khả nghi, rút kiếm thăm dò, sau đó phủ đệ xảy ra chuyện ma quái, bắt quỷ, tìm tới Bùi gia rồi phát hiện hơn vạn hoàn kim bạc trắng.

Lý Thế Dân lúc bắt đầu thì còn thấy mơ hồ, nhưng sau khi nghe Đỗ Hà phân tích thì thần sắc dần hoài nghi, cuối cùng nghe nói đến ngân lượng và vàng thỏi thì động dung.

- Chuyện này là thật?

Lý Thế Dân trên mặt âm tình bất định, thậm chí còn có chút dữ tợn.

Đỗ Hà cười khổ nói:

- Loại đại sự này nào dám nói là giả!

Lý Thế Dân nắm chặt quyền đầu, đi tới đi lui trước mặt Đỗ Hà, sắc mặt tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, âm trầm đáng sợ. Đây là lần đầu tiên Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân lộ ra vẻ mặt như thế. Qua một hồi lâu, Lý Thế Dân đột nhiên thở dài:

- Đỗ Hà, người cũng đã biết chuyện Huyền Vũ môn mười một năm trước?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

174. Chương 174: Tay Cầm Quyền Sinh Sát

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân hỏi vậy, Đỗ Hà khẽ gật đầu. Loại biến cố cải biến lịch sử như Huyền Vũ môn, với tư cách lão sư của hệ lịch sử, Đỗ Hà làm sao có thể không biết?

Đây là trận chiến kinh tâm động phách nhất trong trường quyết đấu của Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân, cũng là trận chiến quyết định, tuy là chuyện vui của Đại Đường nhưng lại là bi kịch của hai huynh đệ.

Lý Kiến Thành cũng không phải bất tài như trong Bình thư, ngược lại rất có bản lĩnh, nếu làm vua thì dù có thể không có thành tựu như Lý Thế Dân nhưng cũng đầy hứa hẹn. Hắn thất bại cũng không phải vì bất tài mà vì Lý Thế Dân quá mạnh mẽ.

Trong lịch sử hẳn cùng với Lý Thế Dân, một người chủ nội, một người chủ ngoại. Nếu không có Lý Thế Dân, Đại Đường khó có thể nhất thống, đồng dạng không có Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân cũng khó có thể lấy được công tích huy hoàng như thế.

Đỗ Hà đời sau mỗi khi đọc qua tư liệu lịch sử về cuộc tranh đấu giữa bọn họ đều thở dài.

Nếu như hai người có một ai nguyện ý lui một bước thì giữa huynh đệ đã thành một giai thoại thiên cổ.

Chỉ đáng tiếc Lý Kiến Thành có năng lực làm quân vương, cũng có dã tâm làm quân vương; Đồng dạng Lý Thế Dân cũng có năng lực thành quân vương, cũng có dã tâm trở thành quân vương.

Bọn họ như hai mãnh hổ cũng một núi, chỉ có thể tồn tại một.

Chỉ có một người chết mới có thể chấm dứt đấu tranh. Cuối cùng Lý Thế Dân chiến thắng lấy được thiên hạ nhưng để lại tiếng xấu giết huynh đệ trong lịch sử.

Đối với việc này, trong Đại Đường vẫn luôn là một chuyện kiêng kỵ. Ai cũng không dám nói đến trước mặt Lý Thế Dân nhưng lúc này hắn lại tự mình nhắc đến khiến Đỗ Hà bất ngờ, trong lòng ẩn ước có một suy nghĩ:

- Chẳng lẽ việc này có quan hệ với Lý Kiến Thành?

Sắc mặt Lý Thế Dân trầm tĩnh như nước, không hề nhìn ra suy nghĩ gì, buồn bã nói:

- Năm đó Túc Vương ở hậu phương xử lý chính vụ, trầm ở phía trước mở mang bờ cõi. Hai người chúng ta một chủ nội, một chủ ngoại, một được đại thần trong triều ủng hộ, một được tướng sĩ trong quân ủng hộ! Sau khi thiên hạ đại định, trăm được phong Thiên Sách thượng tướng, đứng trên chư vương. Túc Vương sợ uy vọng của trăm trong quân còn trăm cũng sợ thanh thế của Túc Vương trong triều. Hai bên đều nhằm vào nhược điểm của nhau, lôi kéo lực lượng của nhau. Lúc đó Túc Vương biểu hiện ra tài lực cường đại, thậm chí dùng một xe vàng bạc đồ vật đến lôi kéo Tướng quân Úy Trì Kính Đức, lúc ấy trăm đã cảm thấy kỳ quái, Túc Vương tại sao có tài lực khổng lồ như thế nên sai người âm thầm điều tra, phát giác Túc Vương vì chuyện tranh đấu với trăm đã từ nhiều năm trước lợi dụng chức vụ tụ tập tiền bạc. Chỉ là bọn họ hành động bí mật, trăm điều tra nhưng không tìm được chứng cứ, cũng không tiện nhiều lời.

- Về sau...

Lý Thế Dân nói đến đây ngừng lại một chút:

- Chúng ta càng ngày càng nghiêm trọng, Túc Vương lợi dụng thế lực trong triều bức đi phụ tá đắc lực của trẫm là cha người và Phòng thúc phụ, lại điều đi quân đội của trẫm. Lúc ấy tình thế dùng vạn phần hung hiểm, trẫm chỉ có thể dùng hơn trăm người bên cạnh liều chết đánh cược một lần, dù trở thành hoàng đế cũng không tra được chỗ giấu số tiền khổng lồ của Túc Vương, thậm chí còn nghĩ bản thân đa nghi, việc này cũng không giải quyết được gì.

Đỗ Hà tự nhiên biết rõ Túc Vương mà Lý Thế Dân nhắc tới là Lý Kiến Thành. Lý Thế Dân sau khi đăng cơ thì phong hấn làm Túc Vương, chỉ là không nghĩ trên sử sách không ghi lại.

- Lý thúc thúc hoài nghi số vàng bạc kia là chỗ dự trữ của Túc Vương hay sao?

Thần sắc Đỗ Hà khê biến, nếu là việc như thế thì dĩ nhiên không tầm thường. Lúc trước hấn hoài nghi có người dự mưu tạo phản nhưng dù sao cũng không có bất kỳ căn cứ suy đoán.

Nếu như số vàng bạc kia là của Lý Kiến Thành năm đó dự trữ thì hiển nhiên tổ chức thần bí kia là người của Lý Kiến Thành. Mục đích lấy tiền của bọn họ là dùng để chiêu mộ quân đội, lần nữa đối địch với Lý Thế Dân.

- Rất có thể!

Lý Thế Dân cũng vạn phần nghiêm túc:

- Lúc này trẫm còn nhớ trong đám tâm phúc của thái tử có La Nghệ rất cao minh, ngay cả trong Thiên Sách quân của trẫm cũng chỉ có Tần Quỳnh lão tướng quân có thể thắng hấn, Ủy Trì Tướng quân cũng muốn thua hấn một bậc. Bù phũ hiện giờ rất có thể là phủ đệ của La Nghệ năm xưa, trẫm tuy không cách nào khẳng định nhưng trong trí nhớ thì vị trí rất gần.

Đỗ Hà biết những lời này của Lý Thế Dân chẳng khác xác nhận sự thật vì không có khả năng trùng hợp nhiều như vậy, chỉ có một điểm hấn nghĩ mãi vẫn không ra.

Muốn đối địch với Lý Thế Dân nhất định phải danh chính ngôn thuận. Tuy bọn họ có thể là bộ hạ của Lý Kiến Thành nhưng dựa vào thân phận đó không đủ để phản kháng Lý Thế Dân, trừ khi có được hậu nhân trực hệ.

- Điều này không có khả năng?

Sách sử ghi lại rành mạch, vì tránh cho về sau tái xuất hiện náo động, tất cả con cái của Lý Kiến Thành đều bị Lý Thế Dân giết sạch, sao còn có hậu nhân.

- Việc này Lý thúc thúc muốn như thế nào?

Trong lòng của hấn nghi hoặc, muốn nghe xem Lý Thế Dân quyết đoán.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Trẫm không biết đám tặc tử này đợi cái gì nhưng tuyệt không cho phép làm vậy.

Lúc này trong lòng hấn cũng tràn đầy nghi hoặc, cái này Đỗ Hà nghĩ đến nhưng cũng không tưởng tượng đến. Thủ hạ của Lý Kiến Thành đã có ý ngóc đầu trở lại, tất nhiên đã có chỗ dựa vào nên trong giọng tràn đầy sát cơ.

Bởi vì đây cũng là chuyện hấn lo lắng nhất.

Hấn làm người cao minh, xử lý tình huống càng quyết đoán! Khi đó Lý Kiến Thành đã ra chiêu, giải tán số người kiệt xuất dưới trướng hấn, lại để cho Lý Nguyên Cát thay thế dẫn Thiên Sách quân xuất chinh Đột Quyết. Chỉ cần binh mã rời thân sẽ mất đi bảo đảm. Lý Kiến Thành không có khả năng dung cho hấn cũng như hấn không có khả năng dung cho Lý Kiến Thành.

Đối mặt với tình huống người chết ta sống, Lý Thế Dân lựa chọn phát động chính biến.

Hành động này dĩ nhiên là bất đắc dĩ nhưng dù nói thế nào cũng không cải biến được một sự thật là Lý Thế Dân hẳn đã đoạt tiên cơ của Lý Kiến Thành phát động ra chính biến, thí huynh giết đệ, bất nghĩa trước.

Nếu có người coi đây là lấy có, lấy hậu nhân của Lý Kiến Thành vạch tội thì sẽ tạo thành thế công dư luận mãnh liệt, khiến người trong thiên hạ rung động, Đại Đường lâm vào bất an.

Lý Thế Dân tuy không sợ đám tôm tép nhai nhép nhưng nếu xảy ra chuyện sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến kế hoạch khống chế con đường tơ lụa, thu phục Liêu Đông, chiến Cao Ly.

Đỗ Hà cũng có thể minh bạch cảm nhận của Lý Thế Dân lúc này. Trong biến cố Huyền Vũ môn, Lý Thế Dân là người thắng, nhưng lại ở vào địa vị bất lợi trong dư luận, Đại Đường không phải dị tộc coi trọng thực lực mà vốn xem trọng đại nghĩa. Có được đại nghĩa là có được nhân tâm, mà dân chúng là đám người dễ bị mê hoặc nhất.

Lực lượng dư luận không đủ để mang đến đả kích mang tính hủy diệt cho Đại Đường nhưng có thể khiến mang đến cho bọn họ đả kích trầm trọng.

Đây là chuyện Lý Thế Dân không muốn chứng kiến, đương nhiên cũng là chuyện mà Đỗ Hà không muốn chứng kiến. Lý Thế Dân trầm ngâm một lát, nhìn sang Đỗ Hà:

- Đi với trẫm!

Hắn nói xong quay đầu đi trước, Đỗ Hà theo sau.

Hai người một trước một sau đi vào điện Cam Lộ.

Lý Thế Dân lấy trên án thư một đạo thánh chỉ để trống, tự mình phê vào rồi nói:

- Trung Vũ Tướng quân tả uy vệ Trung Lang tướng Đỗ Hà tiến lên nghe chỉ!

Đỗ Hà tiến lên một bước, xoay người bái hạ:

- Thần Đỗ Hà nghe chỉ!

- Đỗ ái khanh, tặc tử hiện thế, muốn gây loạn Đại Đường, việc này trẫm giao cho ngươi toàn quyền xử lý. Cũng cho ngươi quyền đặc biệt, chỉ cần có quan hệ đến chuyện này đều có thể hủy diệt. Tất cả chuyện của tổ chức đứng sau cũng cho ngươi tự xử lý, được quyền tùy ý thuyền chuyển 5000 phi kỵ, tiền trăm hậu tấu, vô luận ngươi vận dụng biện pháp gì, nhất định phải toàn bộ diệt trừ bọn chúng.

Đỗ Hà nghe xong ngây người, võ tướng trong Đường triều không cho phép tùy ý điều động binh mã, chỉ điểm này đã đủ cho hắn tung hoành Trường An, càng thêm đừng nói là tự hành quyết đoán cùng với tiền trăm hậu tấu.

Đây chính là quyền lực chỉ có khâm sai đại thần mới có được!

Đỗ Hà kích động đến run rẩy, cũng có chút sợ hãi, gánh nặng mà Lý Thế Dân đưa cho quá lớn. Phải biết rằng số tuổi bên ngoài của hắn mới mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi, nắm giữ quyền sanh sát!

- Thần còn trẻ chỉ sợ vô năng lực đảm nhiệm!

Lý Thế Dân cầm thánh chỉ bước xuống tới trước mặt Đỗ Hà, nói:

- Lúc trẫm quyết định hạ đạo thánh chỉ này đã từng cân nhắc. Trẫm lo lắng ngươi không thể thừa nhận được trách nhiệm, lo lắng ngươi còn trẻ, bởi vì có thánh chỉ như thế mà làm xằng làm bậy. Nhưng trẫm nhớ lại chuyện từ đầu đến cuối, từ lúc ngươi bắt đầu hoài nghi rồi một bước lại một bước phát hiện bí mật của bọn hắn. Sau đó tìm được sổ vàng bạc chôn sâu dưới phủ đệ, biểu hiện dũng cảm túc trí, trẫm tin tưởng ngươi nhất định có thể gánh trách nhiệm này, ngươi phải hiểu được, thánh chỉ này không phải khai ân với ngươi, càng không phải tin tưởng mà vì biểu hiện của ngươi mới có.

Hắn đem thánh chỉ nhét vào tay Đỗ Hà.

Lý Thế Dân vốn giỏi về thu nạp nhân tâm, hướng chỉ là lần này chân tâm thật ý. Đỗ Hà chỉ cảm thấy lòng tràn đầy kích động, biểu hiện kẻ sĩ chết vì tri kỷ, cao giọng nói:

- Lý thúc thúc đã để mất tiểu tử như thế thì tiểu tử tuyệt không cô phụ kỳ vọng của thúc thúc!

Hắn đem thánh chỉ giơ lên cao, hô:

- Thần linh chỉ, tạ ơn!

Lý Thế Dân cũng biết Đỗ Hà chưa chắc là lựa chọn tốt nhất, nhưng việc này không nên để cho người khác biết được, vì thế hạ đạo thánh chỉ này, cười dài một tiếng, nói:

- Trẫm chờ tin tức tốt của ngươi!

Đỗ Hà đem thánh chỉ thu vào trong ngực, bước nhanh rời đi. Vừa ra khỏi điện thì Lý Thế Dân đột nhiên lên tiếng gọi hắn lại:

- Xú tiểu tử, hôm nay ngươi có thể tới, trẫm thật sự cao hứng, thật cao hứng. Đại Đường có trung trực lương thần như ngươi là phúc, ngươi yên tâm, Lý Thế Dân ta quyết không phụ ngươi!

Câu sau cùng, hắn nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, ngay cả Đỗ Hà mình cũng không nghe thấy.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

175. Chương 175: Gặp Khó Dăn Nỗi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn theo thân ảnh Đỗ Hà, trong mắt Lý Thế Dân lộ vẻ thương thức. Hắn là một quân vương hợp cách, chưa bao giờ xử trí theo cảm tính. Nhưng hôm nay hắn lại thật sự bị hành động của Đỗ Hà đã động. Mười một rương vàng, ba mươi sáu rương bạc ngân, tính qua là 52800 lượng hoàng kim, 170800 lượng bạc ngân, nhiều hơn cả một năm thuế của Đại Đường.

Nếu dùng toàn bộ mua sắm lương thực có thể cung cấp mười vạn đại quân ăn được suốt mười năm.

Trong lịch sử có bao nhiêu người vì vàng bạc mà phạm phải bao nhiêu tội ác, có bao nhiêu người vì vàng bạc mà liều chết liều sống, thậm chí không tiếc hy sinh tánh mạng. Lại có bao nhiêu người vì vàng bạc mà ném vợ bỏ con đi xa tha hương?

Nhưng Đỗ Hà thì sao?

Đối mặt với năm vạn lượng hoàng kim, hai mươi vạn lượng bạc có thể lấy dễ như trở bàn tay lại có thể chống đỡ hấp dẫn, là cao thượng tới mức nào? Hắn tự vấn lòng nếu ở vào tình huống đó cũng không dám cam đoan sẽ làm được như Đỗ Hà.

Phải biết rằng tuổi của Đỗ Hà chưa qua mười sáu!

Tuổi còn nhỏ, vì lợi ích Đại Đường mà không hề bị tiền tài lớn như thế làm động tâm, thật sự khiến người sợ hãi thần phục.

Lý Thế Dân không thể không cảm động, trong lòng cảm khái nếu tất cả thần tử Đại Đường đều như Đỗ Hà thì Đại Đường lại há lại không thể bá chủ thiên hạ.

Đỗ Hà không biết suy nghĩ trong lòng của Lý Thế Dân, chỉ là bước đi trên đường có chút lằng lằng, tâm tình khoan khoái dễ chịu. Hôm nay ca cũng là khâm sai đại thần trên TV rồi, có thể tung hoành Trường An, ai gây sự với ca, có thể trực tiếp điều động 5000 binh mã kẻ con mẹ hắn chứ. Xem ai có thể hoành tráng hơn ca, càng nghĩ càng cảm thấy vui sướng, hừ nhẹ:

- Ta đắc ý cười, lại phải ý cười, đắc ý, đắc ý, cười cười cười!

Ra khỏi hoàng cung, trong đầu Đỗ Hà bắt đầu suy tư về phương pháp hành động. Hắn cũng biết Lý Thế Dân đem trách nhiệm này giao cho mình chủ yếu vẫn là vì mình là người duy nhất biết được việc, không thể phô trương.

Phải như thế nào mới có thể làm được thần không biết, quỷ không hay hốt gọn một mẻ?

Đỗ Hà phân tích tất cả tin tức, phát hiện đầu mối duy nhất của mình chỉ có Chu đông gia của Nghênh Tân lâu.

- Xem ra chỉ có thể bắt đầu từ hần!

Đỗ Hà quyết định nhưng trong lòng khẽ động, dư đảng của Lý Kiến Thành ẩn núp hơn mười một năm, hôm nay vừa mới ngóc đầu sao có thể đơn giản để cho mình bắt được?

Hần nhớ tới quá trình phá án ly kỳ trong phim truyền hình của mấy nhân vật Bao Chuẩn, Dịch Nhân Kiệt. Tuy TV không thể tin nhưng loại dự mưu có thực lực tiềm phục không có khả năng vì sai lầm mà thất thủ trên tay mình.

- Chắc đây là bọn chúng cố tình làm lạc hướng mình?

Hần nghĩ như thế lại cười nhạt.

Một đường đi vội vào phủ đệ thì biết Chu đông gia đã được Hoàng Phủ Hạo Hoa dẫn đến.

- Sao chậm như vậy?

Đỗ Hà thuận miệng hỏi một câu, trời vừa sáng đã sai Hoàng Phủ Hạo Hoa đi tìm người còn bản thân hần đã xuống nước phát hiện bảo tàng, còn vào cung một chuyến, lại giờ mới dẫn người về.

Hoàng Phủ Hạo Hoa ra vẻ bất đắc dĩ nói:

- Công tử, Chu đông gia gia tài bạc triệu, nhưng là một đồ tham hoa háo sắc, lưu luyến tại chỗ tửu sắc. Tối hôm qua cũng không về nhà, ta đi qua nhiều kỹ viện mới tìm được.

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, bảo dẫn người đến đại đường thẩm vấn.

Nhìn xem tên mập như heo trước mặt, Đỗ Hà vỗ án, vẻ mặt vẻ giận dữ, quát:

- Hay cho Chu Trường Quý người, dám đánh chủ ý vào ta?

Thân hình ục ịch của Chu Trường Quý run rẩy nhưng vẻ mặt ngơ ngác nói:

- Đỡ đại nhân, thảo dân thật sự không biết phạm vào chuyện gì khiến đại nhân tức giận như thế.

Đỗ Hà hừ lạnh một tiếng:

- Còn dám giả bộ? Có phải ngươi muốn tòa phủ đệ này hay không nên mới sai người giả quỷ dọa chúng ta?

Chu Trường Quý càn ra vẻ oan uổng:

- Đại nhân dựa vào đâu mà nói vậy, thảo dân đã ở Trường An ba mươi năm, Nghênh Tân lâu là nhà của thảo dân, đến giờ cũng không muốn chuyển đi đâu, đừng nói là muốn phủ đệ để giả quỷ.

Đỗ Hà chất vấn:

- Vậy ngươi sao phải tới Bùi gia hỏi mua nhà?

Chu Trường Quý nói:

- Đó là một khách quen của ta, thường xuyên chiếu cố việc làm ăn, hơn nữa ra tay xa xỉ, nghe nói là những năm này buôn bán lời một ít tiền, muốn đến Trường An định cư. Hần nói vị trí Bùi phủ phù hợp, ở đó có thể phát đại tài nên bảo ta giúp hần một việc là ra giá.

Đỗ Hà hỏi hần người khách đó giờ ở đâu?

Chu Trường Quý nói:

- Đêm qua còn ngủ trong phủ, hiện giờ chắc vẫn ở đó!

Hần dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bọn họ phạm vào chuyện gì?

Đỗ Hà lạnh lùng nói:

- Bọn hắc đêm qua lợi dụng xương người đến giả mạo Quỷ Hỏa, ý đồ làm chúng ta sợ. Sau khi bị bại lộ càng giết người diệt khẩu, người nói tội này tính cho ai?

Chu Trường Quý nghe vậy sợ tới mức té quỵ trên đất:

- Đại nhân đại nhân thảo, thảo dân thực thật sự không biết việc này, để ta dẫn người đi bắt bọn hắc.

Đỗ Hà nghi ngờ, hừ lạnh một tiếng:

- Còn chờ người sao? Người đã sớm chạy rồi!

Hắn lập tức bảo Ba Vũ Hưng mang theo một nhóm người cùng Chu Trường Quý đi xem, cao giọng:

- Ta biết người là người vô tội, niệm tình cũng quen biết nên hôm nay tạm tha, nếu như dám giở trò thì đừng trách.

Chu Trường Quý cúi đầu khom lưng, ra vẻ nịnh nọt.

Đỗ Hà không sợ người khác làm phiền, đuổi hắn ra ngoài.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghi vấn:

- Công tử, sao lại để lão ba đi?

Đỗ Hà cười nói:

- Vũ Hưng võ nghệ trên người vì sao không được?

Hoàng Phủ Hạo Hoa ngạc nhiên nói:

- Lão ba võ nghệ xác thực cao cường nhưng tính cách chất phác, chỉ sợ không cách nào phát hiện ý đồ lẫn manh mối của tổ chức thần bí!

Đỗ Hà cười ha hả:

- Ta căn bản không trông cậy có thể tìm được manh mối bọn hắc!

Hắn cũng không rõ nói, trực tiếp bảo Hoàng Phủ Hạo Hoa lui xuống.

Quả như hắn nghĩ, nhóm người mà Chu Trường Quý nói đã vội vàng chạy trốn lúc tối qua.

Đỗ Hà cũng không truy cứu, lại càng không hỏi qua việc này, tiếp tục như thường.

Bởi vì đã không còn xảy ra chuyện ma quái nên đám người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng lại như trước kia ở trong phủ luyện tập võ nghệ. Đỗ Hà đã không truy cứu, bọn họ cũng không để ý, việc này dần qua đi.

Hơn một tháng sau, Lý Thế Dân triệu kiến Đỗ Hà vào điện Cam Lộ, nhìn hắn vẻ cổ quái:

- Xú tiểu tử, người đến tột cùng đang giở trò quỷ gì?

Đỗ Hà ngạc nhiên gỡ đầu:

- Tiểu tử không rõ thúc nói gì!

- Đừng vờ vịt.

Lý Thế Dân hừ một tiếng.

- Chuyện này đến tột cùng ra thế nào rồi? Một điểm động tĩnh cũng có chưa? Tiến triển ra sao?

Đỗ Hà cười thần bí, ung dung nói:

- Không có gì tiến triển, còn chưa có bắt đầu! Bất quá, ngay cả nhân vật trấn định như thúc thúc cũng đã nóng ruột vậy thì đám người kia càng gấp! Lý thúc thúc, bắt rắn trong cỏ không dễ nhưng chỉ cần rắn bò ra trên đường thì dễ hơn rồi.

Vẫn là trang viện ở vùng ngoại ô!

Bảy người tụ tập tại một chỗ!

Lôi Hổ đi tới đi lui trong hành lang, ở tại trang viện một tháng đã khiến hắn cực kỳ nóng nảy, nhin không được quát lên:

- Thiếu chủ, qua một tháng rồi, chúng ta còn phải chờ đến khi nào.

Ngụy Phong Vân cũng không trấn tĩnh hơn bao nhiêu so với Lôi Hổ, nhìn Đông Phương Thụ nói:

- Ta xem tiểu tử Đỗ Hà căn bản cũng không có phát giác ra ý định chính thức của chúng ta. Bọn chúng tuy phá được chuyện giả quỷ nhưng chưa hẳn có thể hoài nghi đến sự hiện hữu của chúng ta, chỉ xem chúng ta cho rằng muốn mua phủ đệ không được nên dùng quỷ kế âm hiểm người rồi.

Thanh niên tuấn tú được xưng là Thiếu chủ nhìn về Đông Phương Thụ ngồi trên, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Bốn người còn lại cũng nhìn Đông Phương Thụ vẻ mong mỏi.

Tuy bọn họ nhẫn nhịn đã nhiều năm nhưng một tháng vừa rồi còn hơn dĩ vãng gấp 10 lần.

Trước đó trong lòng bọn họ chỉ có một hy vọng xa vời, đối mặt với Lý Thế Dân cường thế, không dám vọng động. Chỉ có thể dần phát triển lực lượng, thực lực. Bọn họ cần có được đầy đủ tiền để thu mua nhân tâm, khuếch trương quân đội, mua lương thảo, hướng Di tộc mượn binh, không có tiền thì bọn họ không thể làm gì. Nhưng hôm nay cơ hội xuất hiện, bọn họ biết được bảo tàng mà Lý Kiến Thành lưu lại. Đã có bảo tàng, bọn họ mới có cơ hội phá vỡ vương triều, muốn đánh ngã Lý Thế Dân, trùng kiến giang sơn Lý Đường cũng không phải là mộng.

Nhưng nhìn thấy tiền ngay trước mặt mà lại không thể lấy đi, quả thực khiến người nổi điên.

Đông Phương Thụ cũng đồng dạng, chỉ là bọn họ có thể sống sót qua nhiều năm như vậy nên phải cực kỳ thận trọng, không thể hành động theo cảm tính để gặp phải tai họa ngập đầu.

Những ngày này hắn đều đang đợi, đang đợi Đỗ Hà ra chiêu, nhìn xem hắn đã biết bao nhiêu, chỉ cần có thể tránh đi thì mới có thể nghĩ cách khác, hy vọng lấy được bảo tàng.

Chỉ là Đỗ Hà lại chậm chạp không có động tĩnh, hết thấy đều như bình thường, đừng nói là ra chiêu, ngay cả hỏi cũng không hỏi đến. Điều này thật sự là quá kỳ quái, thế cục quỷ dị khiến hắn không dám vọng động.

- Chẳng lẽ đúng như Ngụy Phong Vân nói, Đỗ Hà căn bản không có để ý việc này, căn bản cũng không có phát hiện sự hiện hữu của chúng ta? Hắn làm hết thấy chỉ là vì chúng ta giả quỷ mà áp dụng biện pháp sao?

Đông Phương Thụ tự xưng là trí kế hơn người, giờ khắc này cũng không biết suy nghĩ của Đỗ Hà, càng không biết trong hồ lô của Đỗ Hà bán thuốc gì!

- Đợi thêm chút nữa đi, mười ngày, mười ngày là tốt rồi! Sau mười ngày ta sẽ lên đi gặp Vũ Văn Thần xem có tin tức gì không. Chỉ cần tình huống vẫn là như vậy, chúng ta lập tức hành động.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

176. Chương 176: Hít Thuốc Phiện Quang Minh Chính Đại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng Lý Thế Dân cảm thấy kỳ quái, nhưng nghe xong lời nói của Đỗ Hà cũng đã hiểu được.

Hắn thông minh bậc nào, tâm tư nhạy bén không ai sánh được, lúc này lòng như gương sáng, vừa nhìn đã thấu hiểu toàn bộ.

Ngay khi Đỗ Hà bắt quỷ, bởi vì không ngờ được thủ đoạn giả quỷ của đối phương lại cao minh đến như thế, nhất thời không muốn đả thảo kinh xà. Mà đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành từng chịu cảnh bị bao vây tiêu trừ thảm thiết, là những tàn binh bại tốt như chim sợ cành cong, nếu đã bị kinh hách tất nhiên sẽ trốn thật xa, phòng ngừa bị đả kích trí mạng.

Dưới loại tình huống này, trong tay vừa có chút chứng cứ, muốn bắt được bọn hắn cũng không dễ dàng. Nếu truy tung quá mức ngược lại sẽ làm cho bọn hắn càng ẩn nấp sâu hơn trong bóng tối, bọn hắn phát hiện được nguy hiểm sẽ càng nhanh chân bỏ chạy thật xa, không còn dấu vết có thể tìm ra.

Thay vì như thế không bằng điều gì cũng không làm, làm ra bộ dáng hoàn toàn không biết chuyện gì, để đám người đang ẩn nấp kia có thể yên tâm trở lại, chờ khi bọn hắn nhúng tay vào bảo tàng chôn sâu bên dưới phủ đệ, chỉ cần bọn hắn bỏ ra khỏi bóng tối, như vậy vấn đề dĩ nhiên đã không còn là vấn đề.

- Nguyên lai tiểu tử người đã tính trước kỹ càng!

Lý Thế Dân bởi vì quá mức để ý tới việc này, mới không nhận được gọi Đỗ Hà đến hỏi, hiện giờ biết được đầu đuôi cũng không cần hỏi tiếp, dùng người thì không nghi ngờ người, đây là phương pháp hắn vẫn chuyên dùng từ trước tới nay.

Đỗ Hà cũng cáo từ rời đi, hắn lấy Lý Thế Dân làm tham khảo, nếu ngay cả Lý Thế Dân cũng không đợi được nữa, đủ biết tâm tình của nhóm đạo chích đang ẩn nấp kia như thế nào, như vậy hắn đã có thể bắt đầu bố cục.

Trên đường đi ra hoàng cung, còn chưa đi ra được hai con đường đã nghe có tiếng người kêu tên.

- Diệt nhi, người đang đi đâu đó?

Đỗ Hà ngăn người, lúc này mới nhìn thấy rõ người vừa lên tiếng, kêu lên:

- Nhị thúc!

Người kia là một trung niên văn sĩ mặc trường bào màu trắng, khoác áo lông chồn, phe phẩy quạt nhỏ, phong cách trương dương, không phải ai khác chính là bào đệ của phụ thân hắn, Đỗ Sở Khách.

Nói tới Đỗ Sở Khách, hắn cũng rất có danh vọng bên trong giới văn sĩ, chủ yếu là nhờ năm xưa từng xảy ra một chuyện.

Đỗ gia một nhà ba con trai, Đỗ Như Hối đứng hàng thứ hai, trên có đại ca Đỗ Hoành Quốc, dưới có một tam đệ Đỗ Sở Khách. Đỗ Như Hối tuệ nhãn biết anh hùng, đầu nhập dưới trướng Lý Thế Dân, mà hai huynh đệ lại đi nhờ cậy Vương Thế Sung, ở dưới trướng Vương Thế Sung còn có thúc phụ Đỗ Yêm của gia đình họ.

Đỗ Yêm làm người thật hỗn trướng, không hòa thuận cùng ba huynh đệ Đỗ gia, không nhớ nhung thân tình đi tố cáo Đỗ Hoành Quốc. Vương Thế Sung vì thế giết chết Đỗ Hoành Quốc, cầm tù Đỗ Sở Khách, cơ hồ để cho hắn muốn đói chết.

Lý Thế Dân công phá Lạc Dương, muốn giết Đỗ Yêm, Đỗ Sở Khách lại cầu Đỗ Như Hối cứu Đỗ Yêm một mạng, tuy Đỗ Như Hối là văn nhân, nhưng thái độ làm người quyết đoán, ân oán phân minh, không báo thù xem như đã không tệ rồi, làm sao chịu cứu giúp.

Đỗ Sở Khách lại nói:

- Thúc thúc đã giết đại ca, hiện nay nhị ca lại vì cừu hận mà vứt bỏ thúc thúc. Người một nhà tàn sát lẫn nhau cùng chết hết, chẳng phải đau lòng sao?

Vì vậy hắn liền rút kiếm tự vận.

Đỗ Như Hối thấy vậy chỉ có thể cứu Đỗ Yêm. Đỗ Sở Khách cũng bởi vậy được thanh danh lấy ân báo oán, có danh vọng rất cao trong giới văn sĩ.

Nhưng tuy ý chí của hắn cao ngất, nhưng tài cán lại không bằng chí lớn của hắn, lại nhận định Ngụy Vương Lý Thái trong tương lai sẽ đứng đầu Đại Đường, lại không để ý tới sự phản đối của Đỗ Như Hối trở thành phụ tá của Lý Thái.

Đỗ Như Hối khuyên hoài vẫn không nghe, bởi vậy cũng rất ít lui tới với Đỗ Sở Khách.

Đỗ Hà cũng là như thế, hắn so với ai khác đều hiểu rõ cả Lý Thái lẫn người dưới trướng hắn cuối cùng không có mấy ai có được kết cục tốt.

Nhưng dù sao cũng là nhị thúc, gặp mặt đã lên tiếng gọi thì hắn cũng không thể thiếu lễ.

- Vừa lúc vô sự, muốn về nhà đọc sách thôi!

Đỗ Hà thuận miệng đáp.

- Vô sự?

Ánh mắt Đỗ Sở Khách sáng lên, cười nói:

- Vậy thật tốt lắm, nhị thúc chỉ sợ làm chậm trễ chính sự của ngươi. Là như vậy, nhị thúc có một buổi tụ họp danh sĩ Trường An tại Phù Dung Viên. Điệt nhi được xem là danh sĩ đương thời, không bằng cùng nhị thúc đi tụ họp một chút?

- Cái gì? Danh sĩ sao, sao ta không biết!

Tuy rằng hắn viết chữ đẹp một chút, biết “đọc” một chút thơ từ, nhưng ngay “Luận Ngữ” cơ bản nhất còn không đọc được đầy đủ, có thể làm danh sĩ được sao?

Trong lòng Đỗ Hà buồn cười, cũng muốn cự tuyệt nhưng nghĩ lại đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành đang ở sau lưng theo dõi chặt chẽ từng cử động của mình, không bằng theo nhị thúc này đi chơi một chút, tỏ vẻ như mình đang đặt tâm thần vào chuyện khác, căn bản không hay biết sự hiện hữu của bọn hắn? Nghĩ như vậy, hắn cũng liền gật đầu đáp ứng.

Đỗ Sở Khách vốn còn đang chuẩn bị một ít lời khuyên bảo, thấy hắn đáp ứng sáng khoái liền mừng rỡ dẫn dắt hắn rời đi.

Bởi vì là buổi tụ họp tự phát, địa điểm tụ tập của đám người Đỗ Sở Khách cũng chính là nơi tụ họp. Hai người đi vào Phù Dung Viên, lại tới một tòa đình sâu trong công viên đã thấy tụ tập chừng hai mươi người, đa số là văn nhân ba bốn mươi tuổi, tuổi còn trẻ nhất cũng phải hơn hai mươi.

Mọi người thấy Đỗ Sở Khách đi tới, liền đón chào cùng kêu lên:

- Sở Khách huynh!

Trên mặt họ đều hiện lên vẻ vô cùng cung kính.

Đỗ Hà có chút ngoài ý muốn, xem ra cũng hay, Đỗ Sở Khách còn rất được lòng người.

Đỗ Sở Khách lần lượt giới thiệu với Đỗ Hà, theo sau lại hướng mọi người nói:

- Vị này chính là Đỗ gia nhị lang Đỗ Hà, là cháu của ta, hôm nay dẫn hắn đến cùng chư vị nhận thức một chút!

Người khác vừa nghe nói thiếu niên trước mặt không ngờ là “người sáng lập” Đỗ thể tự, là tài tử phong lưu danh chấn Trường An Đỗ Hà, cả một đám người đều ồn ào khách sáo.

- Đỗ thể tự của Đỗ công tử có thể nói là có một không ai đương thời, chỉ có Đông Tấn Vương Hưu Quân mới có thể cùng so sánh!

Tửu bất túy nhân nhân tự túy, thiên bôi ẩm tấn lưu linh quý. Đối nguyệt yêu ẩm Thường Nga bạn, nhất giang sâu tự... Một khúc hát này của tiên sinh thật nói trúng tâm nguyện trong lòng ta, nào, uống cạn một chén!

Đỗ Hà cười khổ thâm lắc đầu, không thể tưởng được nhóm danh sĩ này vậy một chỗ thế nhưng còn bát quái hơn một đám bát quốc liên minh tụ họp, làm hắn sợ tới mức muốn lập tức quay đầu rời đi.

Đỗ Sở Khách nhìn ra vẻ xấu hổ của Đỗ Hà, kêu gọi mọi người cùng ngồi xuống ghế.

Đỗ Hà cũng ha ha đẩy đưa vài câu, đem mấy vị đang vây bên cạnh thỉnh ngồi, cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Đỗ Sở Khách rõ ràng có địa vị trong đám người này, cười nói:

- Hôm nay Sở Khách có thể cùng chư vị danh sĩ đàm luận nho học từ phú, thật sự là chuyện thú vị trong cuộc đời này! Ngụy Vương Lý Thái kính trọng nhất là các vị danh sĩ, nghe được tại hạ sẽ gặp mặt chư vị, chẳng những chuẩn bị rượu ngon thượng đẳng, còn chuẩn bị thượng đẳng Hàn Thực Tán, cung cấp cho chúng ta trợ hứng.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, xem ra vị thức phụ này của mình đúng là một lòng một dạ đi nhờ vả dưới trướng Lý Thái mất rồi, đồng thời hắn cũng cảm thấy thật kỳ quái, không biết Hàn Thực Tán lại là vật gì.

Ngay khi hắn còn đang kinh nghi, chợt thấy đám văn sĩ đều vỗ tay hoan hô, tán thưởng Lý Thái đúng là thật thông hiểu văn sĩ, thật hào kiệt vô cùng.

Vừa cấp cho bọn họ chút ích lợi liền biến thành danh sĩ, thành hào kiệt, như vậy hào kiệt danh sĩ cũng tới quá dễ dàng.

Thấy phản ứng của một đám người, Đỗ Hà chỉ lú lười nghĩ thầm.

Đỗ Sở Khách cho người mang rượu lên, sau đó tiếp nhận một túi lớn trong tay người hầu, hắn là Hàn Thực Tán. Trong túi đựng rất nhiều bọc giấy nhỏ hình vuông, hắn chia cho mỗi người hai bọc giấy nhỏ, cả Đỗ Hà cũng có.

- Đây là vật gì?

Đỗ Hà cầm trong tay nhìn nhìn, một danh sĩ ở bên cạnh trả lời:

- Là bảo bối làm người ta sung sướng như tiên!

Hắn nói xong mở ra một bao, ngửa đầu khấn cấp đổ vào trong miệng.

Nhìn thấy bột phấn màu trắng trong miệng đối phương, Đỗ Hà có cảm giác như đang thấy hắn nuốt bạch phiến. Vừa nghĩ tới bạch phiến, Đỗ Hà lập tức liền cảnh giác, trong đầu xuất hiện ba chữ:

- Ngũ Thạch Tán!

Ngũ Thạch Tán là một loại thuốc tán Đông y, do Thạch Nhũ, Tử Thạch Anh, Bạch Thạch Anh, Thạch Lưu Hoàng, Xích Thạch hợp luyện mà thành, là Hán triều danh y Trương Trọng Cảnh phát minh. Ban đầu chính là tễ thuốc dùng cho người bệnh thương hàn, vì vậy thuốc tán tính khí khô nóng, đối người bệnh thương hàn có một chút bổ ích. Nhưng về sau có một người tên Hà Yến thích vật này, vì thể mạnh mẽ dễ xướng, những nhân vật nổi tiếng thời Ngụy Tấn sôi nổi cùng đua theo chơi thứ này xem như là biểu hiện thân phận.

Thứ này nuốt vào làm người ta có cảm giác phấn khởi, cả người khô nóng, thân thể da thịt xúc giác trở nên mẫn cảm vô cùng, muốn ăn thức ăn lạnh, uống rượu, thoát y cởi trần, vận động xuất mồ hôi...để phát tán được lực.

Vì thế ở thời đại Ngụy Tấn, một đám người thường tụ tập chung một chỗ uống Ngũ Thạch Tán, miệng cuồng đại phát ngôn, làm ra những hành vi vô lễ phóng đảng như trần truồng chạy loạn, làm như tỏ vẻ phong lưu, kỳ thật không khác gì người hành động của người hút thuốc phiện, chơi ma túy.

Nhưng loại chuyện này từ thời Ngụy Tấn tới thời Đường các danh sĩ lại đổ xô như xua vịt, kéo dài cả sáu trăm năm chưa từng gián đoạn.

Đỗ Hà không thể tưởng tượng việc này lại dễ cho hắn gặp được, thậm chí giấu đi hai bao Ngũ Thạch Tán, nuốt vào thứ này chẳng phải là muốn chết sao?

Ngũ Thạch Tán tựa hồ không đến mức có công hiệu như thuốc lắc, mọi người dùng vào vẫn có thể bảo trì trong sáng, quả thật là giống như tụ cùng một chỗ thật đẳng hoàng bàn thi từ ca phú.

Đỗ Sở Khách mở đầu, cũng gọi Đỗ Hà làm một bài thơ.

Mọi người cùng kêu lên phụ họa.

Đỗ Hà bị bọn họ buộc bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể tùy ý đọc ra một câu thơ về rượu:

- Thiên nhược bất ái tửu, tửu tình bất tại yêu.

Địa nhược bất ái tửu, địa ứng vô tửu tuyền.

Thiên địa tức ái tửu, ái tửu bất quý yêu;

Dĩ văn thanh bỉ thánh, phục dật trọc như hiền.

Hiền thánh tức dĩ ẩm, hà tất cầu thần tiên?

Tam bôi thông đại đạo, nhất đấu hợp tự nhiên.

Đãn đắc tửu trung thú, vật vi tỉnh giả truyện.

- Tốt, bài thơ này không thua gì “Túy Tửu Ca”, thật quá hay! Ha ha ha!

Đỗ Sở Khách kêu lớn, trong lòng cũng bội phục không thôi.

Những người khác đều trầm trồ khen ngợi.

Đỗ Hà cũng chỉ đẩy đưa vài câu.

Vài chén rượu vào bụng, Đỗ Hà dần dần cảm thấy không khí không đúng, hai mươi mấy người trong đình đều bắt đầu nóng nảy, chẳng khác gì hầu tử, bắt đầu không chút tự giác cởi bỏ quần áo của mình, nhảy lên nhảy xuống, gào khóc kêu to.

Nhất là nhị thúc Đỗ Sở Khách, càng khoa trương tới mức cởi hết quần áo, ôm đình trụ lắc lắc mông, tựa hồ đang nhảy vũ ống tủy.

Một màn bất thành linh đem Đỗ Hà hù dọa tới bật ngửa, thứ này so với thuốc lắc càng thêm khủng bố hơn, hần vội vàng bỏ chạy, mấy người kia không ai phát hiện hần đã rời đi.

Đỗ Hà liếc mắt quan sát chung quanh, tuy bọn họ đang ở sâu trong Phù Dung Viên, nhưng người qua đường cũng không ít, một đám người đi đường nhìn thấy hình dáng điên cuồng của họ thế nhưng không có một người nào cảm thấy có gì bất ngờ, còn có một văn sĩ trên mặt còn lộ ra thần sắc hâm mộ!

Loại tình huống này làm đáy lòng Đỗ Hà có chút phát lạnh, không khí như thế thật sự quá đáng sợ.

Đỗ Hà không muốn ở lâu, đang định rời đi, đột nhiên dừng bước nhìn một đám “danh sĩ” giống như bị quỷ nhập vào người, hần chợt nhớ lại khâu mấu chốt nhất trong kế hoạch bắt răn, thần sắc khê động, tiến lên nhặt lấy một bao trong tay, lộ ra nụ cười âm hiểm.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

177. Chương 177: Trường Nhai Kịch Đấu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cầm lấy Ngũ Thạch Tán, Đỗ Hà đi thẳng tới Thái Y Thự tìm thái y lệnh, nhờ xem công hiệu của Ngũ Thạch Tán.

Thần sắc thái y lệnh thật nghiêm túc nói:

- Theo sách cổ, uống Ngũ Thạch Tán không những trị bệnh, cũng cảm giác tâm thần sáng sủa, đây là lời nói vô liêm sỉ cùng vô nghĩa, được tính của Ngũ Thạch Tán khô nóng bạo liệt, sau khi uống vào khiến thân thể con người nhiệt nóng, tạo cho người ta một cảm giác mê hoặc nhân tâm, trên thực tế nó là một loại độc

được, uống nhiều rất dễ tạo thành tử vong. Tư Không Bùi Tú, Tấn Suy Đế Tư Mã đều vì uống Ngũ Thạch Tán mà chết. Tôn Tư Mạc tiên sinh từng nói qua, gặp thuốc này phải lập tức đốt hết, không được lưu lại, như vậy cũng đủ biết vật này độc hại như thế nào!

Những điều này Đỗ Hà làm sao không biết, ở trong ấn tượng của hắn, vào đời sau có người tính toán số người từng dùng qua Ngũ Thạch Tán từ thời Ngụy Tấn tới thời Đường Thiên Bảo, hơn năm trăm năm có tới mấy trăm vạn người, bởi vậy số người chết cũng ít nhất là mấy chục vạn người.

- Điểm ấy ta tất nhiên biết rõ, ta muốn hỏi chính là loại thuốc này có phải làm cho người ta cảm thấy choáng váng huyền hoặc, nhưng lại không làm tổn thương ý nghĩ con người, vẫn có thể để cho hắn bảo trì thanh tỉnh?

Thái y lệnh gật đầu nói:

- Chỉ cần uống vào một ít là có thể đạt tới hiệu quả mà người nói.

Đạt được đáp án, Đỗ Hà đem Ngũ Thạch Tán cất vào người, quay người đi thẳng hoàng cung bái kiến Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà vừa đi lại quay về, có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nói:

- Còn có chuyện gì sao?

Đỗ Hà đem việc vừa xảy ra nói cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân lơ đãng nói:

- Đây là khí khái thời Ngụy Tấn, tập tục thời trước lưu truyền xuống, người để ý nhiều như vậy làm gì?

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân không biết chút gì về sự nguy hại, cao giọng nói:

- Lý thúc thúc, là ngài không biết, đây là hấp độc, nuốt thứ này vào, tuy có thể làm cho người ta sinh ra một loại khoái cảm khó thể nói nên lời, nhưng trong bất tri bất giác lại khiến cho người ta mất đi lý trí ngày thường, phá hư thân thể người, đồng thời khiến người sinh ra một cảm giác ỷ lại, làm hại người táng gia bại sản, đối với con người hoàn toàn không có tác dụng gì, là đồ vật hại người!

- Không đến mức nghiêm trọng như vậy đi!

Thần sắc Lý Thế Dân khê biến, thỉnh thoảng hắn cũng dùng Ngũ Thạch Tán. Chỉ vì Ngũ Thạch Tán được xưng là thuốc trường sinh, tục truyền uống vào có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa còn có thần hiệu.

- Còn nghiêm trọng hơn thế rất nhiều!

Thấy thần sắc của Lý Thế Dân, Đỗ Hà cũng nhìn ra Lý Thế Dân cũng dùng Ngũ Thạch Tán, nghĩ tới Lý Thế Dân cuối cùng đã chết trong loại dược vật đan thạch này, không khỏi nóng nảy:

- Đó là do thúc thúc không biết rõ nguy hại của nó, từ xưa người vì dùng Ngũ Thạch Tán mà trúng độc chết cũng nhiều vô số kể, vì sao không lấy đó mà làm gương? Sớm nhất đề xướng uống Ngũ Thạch Tán là nghĩa tử Hà Yến của Tào Tháo, Hà Yến nói uống Ngũ Thạch Tán chẳng những có thể trị bệnh, còn quan trọng hơn là có thể khiến cho tinh thần cõi mở, khí sắc hồng nhuận, nhưng kết quả thì sao? Hà Yến vốn là nhân vật chẳng khác gì Phan An Tống Ngọc, dung mạo tuấn mỹ, khuôn mặt tinh tế trắng nõn không ai sánh kịp, mặc dù vợ của hắn là Kim Hương công chúa cũng phải ghen ghét hắn. Nhưng chỉ qua vài năm, dung mạo tuyệt mỹ nổi tiếng như hắn trước khi bị Tư Mã Ý giết chết, hồn đã trụ lạc, mặt không huyết sắc, thân thể phiêu phù, chẳng khác gì cây khô, biến thành một kẻ người không giống người, quỷ không giống quỷ!

Còn có danh sĩ Đông Tấn Hoàng Phủ Mật, sau khi uống vào không thể tiêu tiểu, toàn thân khô nóng, ngũ tạng như lửa đốt, vào mùa rét đậm mà phải trần truồng ăn băng để giải trừ thống khổ, mùa hè càng không chịu đựng được, thân thể sưng vù, tứ chi đau nhức. Một tộc đệ trong nhà hắn vì thứ này mà thống khổ tới mức nuốt cả đầu lưỡi, Vương Lương Phu đau đớn tới mức ngực sưng to hăm sâu tới sau lưng, sống lưng cùng vùng thịt của Tân Xương còn bị thối rữa hoàn toàn, Triệu Công Liệt chính vì nó mà chết!

Bên Thái Y Thự thái y lệnh cũng nói Ngũ Thạch Tán là vật hại người, Dược Vương Tôn Tư Mạc càng nói Ngũ Thạch Tán bất lợi với thân thể, đã kêu gọi tiêu hủy.

Trước khi hấn tới đây đã đọc kỹ tri thức tác hại của Ngũ Thạch Tán ở chỗ thái y lệnh, vì vậy nói chuyện đạo lý thật rõ ràng.

Thần sắc Lý Thế Dân liên tục biến đổi, những chuyện này hấn không phải không biết rõ, cũng không phải không rõ ràng, nhưng hấn vẫn luôn mang theo tâm lý may mắn, cho rằng những người kia chết không quan hệ gì tới Ngũ Thạch Tán. Người dùng Ngũ Thạch Tán đa số đều mang theo loại tâm lý này.

Đỗ Hà lập tức nói:

- Nếu như Lý thúc thúc thật sự không tin, hay là tìm một ít súc vật đến thử xem một lần, đút cho chúng ăn nhiều Ngũ Thạch Tán một chút, nếu sau khi cho chúng dùng Ngũ Thạch Tán liền có thể biết được thuốc này giúp trường sinh hay chỉ là con đường chết!

Lời đã nói tới nước này, Đỗ Hà cũng không còn gì để nói thêm, kế tiếp chỉ phải nhìn vào sự thật chứng minh. Hiện tại Lý Thế Dân còn đang lúc tráng niên, đối với khát vọng trường sinh còn chưa xem trọng, nhưng có thể làm cho hấn trong thời điểm này ý thức được sự nguy hại của đan thạch, cũng có thể ngăn chặn hấn ngày sau vì thân thể khác thường mà ăn loạn đan thạch hại chết mình.

Hôm sau, Lý Thế Dân hạ xuống một đạo thánh chỉ, chiêu cáo thiên hạ, tuyên bố Ngũ Thạch Tán mang đến nguy hại, hơn nữa nghiêm lệnh tất cả tiệm thuốc đem Ngũ Thạch Tán quy thành loại dược vật tương tự như Thạch Tín (thuốc chuột), không được buôn bán.

Đỗ Hà đang ở trong quân doanh nghe được tin tức này, vui vẻ cười, xem ra sự thật đã thắng hùng biện, chỉ một ngày thí nghiệm đã đưa ra đáp án. Đồng thời trong đáy lòng hấn cũng thầm khen, Lý thúc thúc không hổ là minh quân điển hình trong lịch sử Trung Quốc, nếu phát hiện vấn đề, lập tức liền đưa ra đáp án.

Chạng vạng tối, Đỗ Hà gọi La Thông cùng nhau hồi phủ.

La Thông ngăn người, những ngày nay luôn nhìn thấy Đỗ Hà có chút thần bí. Nhưng hấn biết rõ huynh đệ mình là người làm chuyện đại sự, Lý Thế Dân cho hấn chút nhiệm vụ bí mật cũng không có gì kỳ lạ, nên cũng không hỏi đến.

Hiện tại nghe hấn nói muốn mình cùng đi chung, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không nghĩ nhiều chỉ cười nhận lời.

Hai người thúc ngựa rời khỏi, trên đường về Đỗ phủ, lúc đi ngang khu chợ thành tây chợt thấy một đám người ngăn ngang đường đi, không biết đang làm gì, mơ hồ còn nghe được thanh âm của Trương Tôn Trùng.

La Thông thấp giọng nói:

- Là Trương Tôn Trùng?

- Đi, chúng ta qua nhìn xem một chút!

Đỗ Hà thật ngạc nhiên, hấn cùng Trương Tôn Trùng tựa hồ thiên sinh tương khắc, chỉ cần gặp hấn đúng là không có chuyện gì tốt.

Nhảy xuống ngựa, đi vào đám người, chợt thấy Trương Tôn Trùng đang say khướt, giống như người điên đang phá phách sạp hàng rong dọc đường.

Trương Tôn Trùng đang cầm một tấm ván gỗ trong tay đang nện xuống sạp hàng như điên, trong miệng không ngừng hò hét:

- Cả người cũng khi dễ ta, ngay cả người cũng khi dễ ta!

Cả một sạp hàng hóa lại bị hấn mượn cơn say rượu điên cuồng nện nát bầy.

Một người bán hàng hình dáng có vẻ trung thực đang lo sợ run rẩy núp một bên, đã sớm bị dọa tới bẽ mặt, ghen ngào khóc rống.

Một ít hộ vệ đang ngăn cản đám người, không cho tới gần.

Đỗ Hà nhìn thấy chợt giận dữ, liền bước nhanh tới.

Hộ vệ định ngăn cản lại bị La Thông tiến lên cản lại.

Đỗ Hà nắm lấy cánh tay Trương Tôn Trùng, dùng cầm nã thủ pháp cao minh bắt giữ hẳn lại.

Võ nghệ Đỗ Hà vượt xa Trương Tôn Trùng, hướng chi đối phương đã mất đi lý trí, bị Đỗ Hà đè cứng lại, lạnh lùng nói:

- Trương Tôn Trùng, người muốn mượn rượu làm càn thì chạy về nhà mà làm, đừng đem dân chúng trút giận!

Trương Tôn Trùng quay đầu thấy Đỗ Hà, vốn hai mắt vì say rượu đã đỏ bừng, càng biến thành điên cuồng như trâu điên:

- Đỗ Hà!

Từ hàm răng hăn phun ra hai chữ, trong mắt tràn đầy ghen ghét, điên cuồng vặn vẹo thân thể.

Cầm nã thủ pháp của Đỗ Hà cực kỳ cao minh, đem các đốt ngón tay của Trương Tôn Trùng khoanh cùng một chỗ, nếu lộn xộn, các đốt ngón tay sẽ bị chuyển xương đau đớn kịch liệt.

Nhưng giờ phút này Trương Tôn Trùng hoàn toàn không để ý tới đau đớn, mãnh liệt vặn vẹo, các đốt ngón tay bị lệch vị trí, phát ra tiếng vang răng rắc, trực tiếp làm cho hăn đau đớn đến hôn mê bất tỉnh, tê liệt ngã trên mặt đất.

- Đại ca, đại ca!

Trong đám người đột nhiên có một người xông tới, chính là con trai thứ ba của Trương Tôn Vô Kỵ là Trương Tôn Tuấn. Trương Tôn Tuấn cùng hai ca ca khác hẳn nhau, thân hình hăn đen sẫm, cường tráng như một đầu ngưu, tại Trường An rất có hung danh, là một nhân vật chưa bao giờ chịu nói đạo lý. Nhìn Trương Tôn Trùng nằm bất tỉnh dưới đất, hai mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn Đỗ Hà, cười lạnh nói:

- Đỗ Hà, người thật khi dễ Trương Tôn gia lắm rồi!

Hăn chợt ngừng cười, vung nắm đấm đánh thẳng tới.

Trương Tôn Tuấn còn có chút tài năng, ra quyền như gió, cũng có chút nội tình võ công, nhưng bởi Đỗ Hà luân phiên đại chiến trong cuộc thi đấu dũng giả, một thân võ nghệ được mài luyện, càng tiến thêm thật nhiều, thuật mượn lực Thái Cực càng lô hỏa thuần thanh, đặt tay lên cổ tay Trương Tôn Tuấn xoay một vòng, hướng phía dưới đẩy xuống.

Nắm tay của Trương Tôn Tuấn lực lượng mười phần, nhưng chạm phải lực lượng khó lường của Đỗ Hà, trực tiếp đánh bay hăn ra ngoài, trùng điệp ngã trên mặt đất, trong lúc nhất thời không ngồi dậy nổi.

- Đại công tử, tam công tử!

Một trung niên nhân chừng hơn bốn mươi tuổi đi tới nhìn thấy Trương Tôn Trùng cùng Trương Tôn Tuấn té trên mặt đất, trong mắt lóe ra hàn mang, lạnh giọng nói:

- Các hạ xuất thủ thật nặng tay! Trương Tôn phủ hộ viện thống lĩnh Hàn Vinh xin lĩnh giáo cao thấp!

Đỗ Hà thoáng kinh ngạc, nhưng tâm niệm thay đổi thật nhanh, lạnh lùng cười cười, lại càng không dám chủ quan.

Hàn Vinh khom người bắn tới như viên đạn pháo, một quyền oanh thẳng vào gương mặt tuấn tú của Đỗ Hà, thấy Đỗ Hà quay đầu tránh né, phía dưới liền đá ra một cước, mũi chân như đao đồng dạng đâm thẳng vào bụng dưới của Đỗ Hà.

Đây chính là quyền gia tiên xúc, là Đường Thủ quyền pháp thật cao minh. Hàn Vinh này đạt được tạo nghệ Đường Thủ còn vượt hơn cả Đẳng Nguyên Kiện Thái trên lời đài gập mười lần.

Thần sắc Đỗ Hà thật nghiêm túc, trong lòng hăn biết được người này là địch thủ mạnh mẽ nhất từ trước tới nay mình gặp được, võ nghệ của Hàn Vinh còn hơn xa Lý Nghiệp Tự.

Đợi khi mũi chân của Hàn Vinh tiếp cận tới mặt hăn, Đỗ Hà lui ra sau một bước, tay phải vừa nhấc, nâng lên bấp đùi hăn, khê đảo sang bên, làm chân hăn không tự chủ được đánh lên không trung. Ngay sau đó

thân thể Đỗ Hà khom xuống, đẩy về phía trước, thân hình cường tráng của Hàn Vinh bị hấn đẩy ngược trực tiếp bay ra ngoài.

Mặc cho võ nghệ của Hàn Vinh cao cường thế nào, lần đầu tiên đối mặt với chiêu thức lấy nhu khắc cương này của Đỗ Hà cũng bị ném thiết thời.

Không ngờ được Hàn Vinh bị Đỗ Hà đánh bay ra ngoài nhưng lại không ngã, chỉ bằng một chân đã vững vàng định trụ thân ảnh, thật sự có công phu hạ bàn vô cùng vững chắc.

Hàn Vinh kinh ngạc nhìn Đỗ Hà, nói:

- Đã sớm nghe nói kỳ công tá lực của người biến hóa khó lường, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền! Qua thêm vài năm, ta tất nhiên không phải là đối thủ của người, nhưng hôm nay sao...

Hấn lạnh lùng cười, quay thân dùng cánh tay vung về phía Đỗ Hà, cánh tay như thiên quân, sử dụng Thiếu Lâm Thiết Tí Công. Dùng cánh tay này của hấn, nếu đập trúng thân người, chỉ sợ người nặng chừng hai trăm ký cũng bị hấn đập bay ra ngoài.

Thần sắc Đỗ Hà thật nghiêm túc, không dám khinh thường, thân hình trượt xuống phía dưới, quỹ dị trượt ra sau lưng Hàn Vinh, thân pháp như cá chạch đồng dạng không cách nào nắm bắt.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

178. Chương 178: Lửa Cháy Ngập Trời

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hàn Vinh không nghĩ ra thân pháp của Đỗ Hà lại nhanh tới mức như thế, nhưng hấn vốn từng trải nhiều năm nên phản ứng càng nhanh hơn, thân thể uốn éo, khuỷu tay biến thành chiêu thức Thiếu Lâm Phách Vương hướng sau lưng Đỗ Hà đánh tới.

Động tác của Hàn Vinh quá nhanh, nếu là người khác sẽ không kịp trốn tránh, nhưng thân pháp của Đỗ Hà độc bộ thiên hạ, khuỷu tay vừa đến ngang hông hấn, thân thể hấn lại như cá chạch đồng dạng cũng uốn éo, khuỷu tay của Hàn Vinh vừa chạm tới sát hông hấn liền trượt qua, một chút kinh lực cũng không thể đánh vào.

Ánh mắt Hàn Vinh có chút kinh dị, nhưng không đình chỉ công kích, bước chân giậm xuống mãnh liệt, bàn tay trái nhanh như mũi tên đánh thẳng tới phần bụng của Đỗ Hà, lúc này cũng chỉ đánh trúng quần áo hấn, lại bị hấn tránh né thêm lần nữa.

Trong nội tâm Hàn Vinh thật giật mình, không nghĩ ra Đỗ Hà khó đối phó đến như thế, dùng võ công của mình vậy mà không theo kịp bước tiến của Đỗ Hà, đây là lần đầu tiên từ bao năm hấn hoành hành thiên hạ tới nay chưa từng xảy ra. Hơn mười năm trước Hàn Vinh cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, lúc hấn năm tuổi vì thiên hạ đại loạn, cha mẹ bị người sát hại, vì cầu ấm no hấn đầu nhập Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, trở thành một gã vũ tăng, có được một thân võ công dùng mãnh phi thường vạn phu nan địch. Sau khi xuống núi gặp cuối thời Tùy thiên hạ rung chuyển, dùng một cây Hổn Thiết Côn giết cả ngàn người, đạt được mỹ danh Côn Vương, góp sức dưới trướng Tiết Cử, năm xưa dùng côn đánh chết mười viên chiến tướng Lý Đường, làm chư tướng Lý Đường táng đảm, sau bị Lý Thế Dân dùng kế đánh bại, trốn vào núi hoang, bị Trương Tôn Vô Kỵ vây bắt. Trương Tôn Vô Kỵ cứu hấn một mạng, đề cử hấn cho Lý Thế Dân. Nhưng hấn không phải nhân tài làm tướng, không chỉ huy được binh mã, từ quan rời đi, bởi vì cảm ân cứu mạng của Trương Tôn Vô Kỵ, vì thế trở thành hộ vệ của hấn.

Trải qua hơn mười năm, mặc dù không đạt được danh vọng gì, nhưng võ nghệ hấn càng thêm tinh tiến, hôm nay nhận được mệnh lệnh của Trương Tôn Vô Kỵ muốn cho hấn giáo huấn Đỗ Hà một lần. Hấn vốn không quá tình nguyện, nhưng thấy Đỗ Hà tổn thương Trương Tôn Trùng cùng Trương Tôn Tuấn hai người, trong

lòng cũng âm thầm tức giận, quyết định làm theo mệnh lệnh. Chỉ là hắn không thể tưởng được dùng võ nghệ hôm nay của mình lại không làm gì được Đỗ Hà, thật sự còn bị mất mặt xấu hổ. Trong nội tâm vừa cảm thấy bội phục đồng thời lòng hiếu thắng càng bị kích thích, thân thể nhoáng lên, đã tiến tới gần Đỗ Hà, đồng thời thân thể bay lên giáng xuống, bàn tay từ trên đánh thẳng xuống đầu Đỗ Hà.

Đây là Thiếu Lâm Thiết Sa Chưởng, loại công phu dùng chưởng bổ sắt nếu luyện tới đỉnh cao, toàn thân sẽ đầy lực lượng, tốc độ cực nhanh, uy lực vô cùng, chạm vào tức trọng thương. Hắn thật muốn nhìn xem thân pháp của Đỗ Hà có nhanh hơn một chưởng này của mình hay không.

Lần này Đỗ Hà cũng không dùng thân thể đi đón đỡ, mà chỉ mỉm cười, dùng hai tay tạo ra nửa vòng tròn, ngăn lại một chưởng của Hàn Vinh, lại thối lui nhanh ra sau, chẳng những hóa giải chưởng lực Thiết Sa Chưởng, còn đem lực lượng dẫn dắt xuống phía dưới hướng ngay trên đùi Hàn Vinh bổ tới.

Hàn Vinh không ngờ bàn tay mình bổ ra lại đánh xuống bắp đùi của chính mình, cả kinh liền dùng đầu gối chân phải hất lên ngăn cản bàn tay của chính mình.

Phanh!

Hai cổ lực lượng chạm cùng một chỗ, Thiết Sa Chưởng của Hàn Vinh lại tự bổ vào trên chân mình, lực lượng khổng lồ trực tiếp đánh tê liệt một chân của hắn, hắn bật lui ra sau năm bước, chân phải không trụ được run rẩy lên, khập khiễng đứng lại.

- Người thua!

Đỗ Hà cũng không tiếp tục tiến công mà thối lui ra ngoài.

Hàn Vinh lắc đầu cười khổ:

- Không sai, là ta thua!

Nghĩ tới mình có một thân tuyệt kỹ, vậy mà bại bởi Đỗ Hà. Thật sự không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại thành Trường An, không hề quay đầu lại tách đám người rời đi.

Nếu luận võ nghệ Đỗ Hà không muốn thừa nhận cũng không được, một thân Thiếu Lâm công phu của Hàn Vinh đúng là lô hỏa thuần thanh, vượt trên cả hắn. Nhưng luận võ không chỉ so đấu võ nghệ, trí lực cũng là một điểm cực kỳ mấu chốt.

Vừa giao thủ, Đỗ Hà đã ẩn ẩn phát giác võ nghệ của Hàn Vinh cao hơn hắn, nếu thi đấu bằng chân công phu nhất định hắn không phải là đối thủ của Hàn Vinh, đối mặt loại cường địch như vậy Đỗ Hà chỉ có thể dùng trí mưu chiến đấu mà không thể đấu lực.

Hắn cố ý dùng khinh công nghênh địch, lại cố ý để mỗi chưởng của Hàn Vinh chỉ đánh trúng y phục của mình lại không cách nào đánh trúng thân thể mình, âm thầm nhắc nhở Hàn Vinh, chỉ cần chưởng lực của người nhanh hơn, mạnh hơn mới có thể đánh trúng ta.

Hàn Vinh quả nhiên mắc lừa, liền xuất ra Thiết Sa Chưởng cực mạnh. Đỗ Hà lập tức nắm chắc cơ hội, dùng sự thần diệu mượn lực đả lực Thái Cực đem Thiết Sa Chưởng phản xung đánh ngược trở lại. Thiết Sa Chưởng mạnh mẽ bá liệt, lực lượng kia ngay cả bản thân Hàn Vinh cũng không thể chế ngự, càng không cần nói tới có thể ngăn cản. Nếu không phải hắn tùy cơ ứng biến, dùng đầu gối chịu đựng một chưởng kia, hóa giải bớt chưởng lực, không bị chưởng lực đánh thẳng tới, chỉ sợ hắn đã bị gãy xương.

Tuy hắn ứng biến thỏa đáng, nhưng uy lực một chưởng kia cực lớn, trực tiếp đánh chân phải hắn bị tê liệt, không thể nhúc nhích.

Võ nghệ Hàn Vinh xác thực rất cao, nhưng chân bị khập khiễng cũng không còn là địch thủ của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cũng không tiếp tục cường công, lưu lại mặt mũi cho hắn, nếu như hắn còn không biết tốt xấu, chỉ có thể tự mình rước lấy nhục.

Hàn Vinh bỏ đi, Trưởng Tôn gia cũng đã mất đi trụ cột. Trưởng Tôn Trùng đã để cho người khiêng đi, Trưởng Tôn Tuấn trừng trừng nhìn Đỗ Hà, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đỗ Hà, người chờ xem, Trưởng Tôn Tuấn này tuyệt sẽ không bỏ qua như vậy!

Hắn lưu lại một câu hăm dọa, đẩy ra đám người vội vàng rời khỏi.

La Thông ở một bên quan sát cả cuộc chiến, trong nội tâm thật sự bội phục. Hắn biết rõ võ nghệ của Hàn Vinh ra sao, trong lòng cũng biết Đỗ Hà không phải là địch thủ của Hàn Vinh, sớm đã chuẩn bị gia nhập trợ giúp, thế nhưng Đỗ Hà lại chiến thắng, bằng vào mưu kế dùng nhược khắc cường, đánh thắng Hàn Vinh. Thủ đoạn kia thật sự cao minh, thật sự rất cao minh, hắn thầm nghĩ:

- Thanh Liên kiêm thông văn võ, khả năng tùy cơ ứng biến ta sợ là khó thể theo kịp!

Đỗ Hà thấy người bán hàng rong đang yên lặng thu thập sạp hàng đổ nát, trong nội tâm cũng thấy áy náy, rút ra mười lượng đặt lên sạp hàng.

Thấy cảnh tượng này, mọi người đều khen Đỗ Hà nhân hậu, nhưng bản thân Đỗ Hà lại cảm thấy nặng nề nói không nên lời.

Chia tay với La Thông ngay ngã ba đường, Đỗ Hà quay về phủ đệ của chính mình, an bài một chút mới trở lại Thái Quốc Công phủ.

Người một nhà vây quanh bàn dùng cơm, Đỗ Như Hối nghe Đỗ Hà khuyên phục Lý Thế Dân chuyện cấm bán Ngũ Thạch Tán mà khen không dứt miệng, không ngừng tán thưởng nhị lang có tiền đồ. Đỗ Như Hối rất ít khen người, nhưng lần này lại ngoài ý muốn khen mãi không ngừng.

Đỗ Như Hối thở dài:

- Về việc này, cha cùng Phòng thúc phụ của con đã nhiều lần khuyên bảo đệ hạ, nhưng đệ hạ mặt ngoài đáp ứng mà sau lưng vẫn không ngừng uống nó, thật sự làm chúng ta vô cùng lo lắng. Nhưng hôm nay lại bị con khuyên được, để cho đệ hạ nhận thức ra sự nghiêm trọng tai hại của loại thuốc kia. Tin tưởng đệ hạ cũng không dám tiếp tục uống loại đồ vật hại người kia nữa rồi. Dem sự thật ra chứng minh, một chiêu này của nhị lang còn hơn ngàn lời vạn ngữ của chúng ta a!

Đỗ Hà cũng không lưu ý nhiều tới việc này, chỉ cảm thấy hiếu kỳ, hỏi:

- Phụ thân, cha nói chuyện trường sinh chi đạo gì đó rõ ràng chỉ là lời nói nhảm, ngay cả đứa trẻ mười tuổi cũng không tin được. Vì sao còn nhiều người lại trả giá hết thảy vì nó? Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, những nhân vật thiên cổ tuyệt luân đứng đầu cũng bị nó trầm mê!

Trong lòng hắn còn bỏ thêm tên của Lý Thế Dân.

Luận thiên cổ nhất đế, trong lịch sử Trung Quốc chỉ có Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông ba người là có tư cách này, nhưng không biết có phải trùng hợp hay không, ba nhân vật tuyệt thế như vậy cả đám đều vì chuyện trường sinh mà đánh mất lý trí.

- Chuyện này cha cũng không có đáp án!

Vấn đề này Đỗ Như Hối cũng không trả lời được.

Há chỉ có Đỗ Như Hối, vấn đề này cả thiên hạ người đáp ra được chỉ sợ cũng không có bao nhiêu!

Màn đêm buông xuống, Đỗ Hà bị tiếng huyền não đánh thức, mông mông lung lung bò dậy hỏi:

- Linh Lung, đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu nha đầu tựa hồ cũng mới thức tỉnh không lâu, thanh âm lười nhác nói không biết.

Về mặt Đỗ Hà hoài nghi đi ra khỏi phòng, nhưng nhìn thấy trong đêm đen như mực lại có ánh lửa trùng thiên, hỏa diễm tràn ngập, liệt hỏa hùng hực xông lên trời.

Ngoài phòng truyền đến tiếng hô hào huyền não.

- Cháy rồi...

- Xảy ra hỏa hoạn...

- Cứu hỏa...

Những tiếng kêu to tăng tăng lớp lớp lan tràn.

Đỗ Hà đi ra tây viện, nhìn thấy phu thê Đỗ Như Hối cùng phu thê Đỗ Cấu cũng khoác áo ngoài đi ra xem.

- Vội vã cái gì, loạn cái gì! Toàn bộ nha đầu tỳ nữ về phòng đi, gia đình lưu lại, đi tìm thùng nước, chuẩn bị cứu hỏa!

Đỗ Như Hối thấy trong sân rối loạn, cao giọng chỉ huy. Trước kia hắn theo Lý Thế Dân đánh đông dẹp bắc, có uy danh hiển hách. Vừa quát lớn liền ngăn lại toàn bộ rối loạn, nguyên một đám người theo lời rời đi.

- Chuyện gì xảy ra, ở đâu xảy ra hỏa hoạn?

Đỗ Như Hối trầm giọng hỏi.

- Dạ, là phủ đệ mới mua của nhị thiếu gia!

Người biết chuyện liền đáp.

Mẫu thân Chương thị cùng đại tẩu đều kinh hô lên.

Đỗ Như Hối, Đỗ Cấu cùng Đỗ Hà vẫn bảo trì trấn định.

Lúc này Hoàng Phủ Hạo Hoa vội tới, cao giọng nói:

- Công tử, không xong! Tên vương bát đản Trương Tôn Tuần vụng trộm mang theo người đến phóng hỏa đốt nhà, bị chúng ta bắt giữ. Nhưng thế lửa rất lớn, chỉ sợ...

Thần sắc Đỗ Như Hối cùng Đỗ Cấu đều rung động.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kinh ngạc, kêu lên:

- Không cần nhà cửa, chỉ cứu người, chỉ cần không ai tổn thương mọi chuyện đều dễ giải quyết! Phụ thân, việc này chúng ta nói sau, hài nhi đi cứu hỏa trước!

Hắn cũng không để ý tới Đỗ Như Hối có bằng lòng hay không, đã bước nhanh chạy tới chỗ đám cháy.

Sau lưng truyền ra thanh âm của Đỗ Như Hối:

- Đại lang, con nhanh chỉ huy người đi cứu hỏa, hết thấy lấy mạng người làm chủ!

Đi tới hiện trường hỏa hoạn, thế lửa cực vượng, là hậu viên xảy ra hỏa hoạn, đang lan tràn ra tới tiền viện.

Những người xung quanh đang không có ai chỉ huy, người lo cứu hỏa, người lại bỏ chạy, còn có nữ quyến gào thét hỗn loạn, sợ tới mức thất kinh táng đảm.

Vũ Hưng, đem toàn bộ nữ nhân ra ngoài, đứng ở mãi trong hiện trường làm vướng bận! Hạo Hoa, lập tức thanh lý toàn bộ mọi người trong phủ!

- Những người khác không được loạn, xếp thành hàng chạy tới bên giếng, mỗi người một tay thay phiên vận chuyển nước!

Đỗ Hà tuổi nhỏ, nhưng ở thế hệ này lại rất có danh vọng, nghe hắn hô quát nguyên một đám liền đi theo hành động lên.

Khu vực này là nơi tụ tập của thế gia hào môn, mỗi phủ đệ đều có hơn trăm tráng đinh.

Đỗ Như Hối là tể tướng đương triều, làm người thanh minh chính trực, rất có danh vọng, vì vậy đều có người xuất lực tương trợ. Không bao lâu, lại tụ tập tới hơn bảy trăm tráng đinh, hợp thành mười tám đội ngũ xếp thành hàng dài.

Dưới sự chỉ huy của Đỗ Hà, cùng sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, rốt cục đã khống chế được thế lửa lan tràn.

Đợi đến khi có quan phủ đến tham gia, thế lửa đã được khống chế, suốt đêm bận việc, rốt cục đã dập tắt lửa, nhưng cả tòa phủ đệ đã bị đốt cháy hơn phân nửa, căn bản không còn cách nào ở lại.

Đáng ăn mừng chính là phát hiện kịp thời, cũng không tạo thành nhân mạng thương vong, xem như là một cái may lớn trong bất hạnh.

Trong đám người tụ tập chung quanh, có một đôi mắt đang cháy bỏng hưng phấn nhìn thấy hết thấy cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

179. Chương 179: Cơ Hội Duy Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Nhị lang, sao con lại liên lụy tới chuyện của Trưởng Tôn gia đây?

Nếu là dĩ vãng, Đỗ Như Hối đã quất qua một bạt tai, bởi vì chỉ cần chuyện gì có dính dáng tới Đỗ Hà và Trưởng Tôn gia, phần lớn đều là ném đi mặt mũi của Đỗ gia. Nhưng hôm nay tính tình Đỗ Hà đã hoàn toàn thay đổi, tuy sự tình huyền ảo thật lớn nhưng hắn cũng có ý định nghe một chút giải thích.

Đỗ Hà đem chuyện phát sinh hôm qua tại khu chợ thành tây kể rõ lại cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối có chút bị kịch trộn tròn mắt.

Trước kia Đỗ Hà gặp rắc rối, đánh cũng có thể đánh, mắng cũng mắng được, ngày nay hắn đã hiểu chuyện thật nhiều, cũng xông ra họa, mà càng xông càng lớn, nhưng tư cách để Đỗ Như Hối có thể mắng chửi cũng đi theo biến mất.

Khóe miệng co rút lại, sừng sốt một thoáng cũng không thốt được lời trách phạt hay cổ vũ gì, chỉ nói:

- Thả Trưởng Tôn Tuấn ra đi!

Đỗ Hà còn chưa kịp nói chuyện, Đỗ Như Hối đã trừng mắt, nói:

- Việc này huyền ảo lớn như vậy, con cho rằng bệ hạ sẽ không biết được hay sao? Các người nhốt hắn, còn có thể làm gì được hắn đây? Thả hắn, còn có thể được xem tiết mục trời con lên điện cũng nói không chừng!

Đỗ Hà cũng hiểu được có chút đạo lý, Trưởng Tôn Tuấn bị họ bắt giữ là thật, nhưng dù sao hắn cũng là hoàng thân quốc thích, con của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Huống chi bọn họ cũng không có quyền lợi triển khai cách xử phạt về thể xác, giam giữ hắn cũng không có ý nghĩa gì, nên dặn Hoàng Phủ Hạo Hoa đi thả người.

Đỗ Như Hối cũng không hổ là người trà trộn quan trường, càng già càng lão luyện, đối với hành động của Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đoán không sai chút nào.

Trưởng Tôn Tuấn về đến nhà, vừa mới bước tới cửa lớn liền bị Trưởng Tôn Vô Kỵ lão hồ ly cho người cởi áo ngoài hắn, trói lại đưa lên tới trước mặt Lý Thế Dân, bộ dáng như quân pháp bắt vị thân.

Lý Thế Dân cảm thấy đau đầu, bất đắc dĩ gọi Đỗ Như Hối cùng Đỗ Hà vào cung cùng nhau tới Cam Lộ Điện.

Lý Thế Dân ngồi trên giường rồng, vẻ mặt mệt mỏi, nhìn bốn người bên dưới thở dài nói:

- Lên làm hoàng đế cũng thật không chút dễ dàng, trên dưới một đồng lớn quốc sự bận rộn còn không làm nổi, còn phải xen vào việc của những tiểu bối như các người a! Thật khó khăn, thật quá khó khăn!

Hắn làm như hữu khí vô lực sửa sang lại mấy bản tấu chương, miệng đầy phàn nàn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ Như Hối đồng thời tiến lên một bước, bái nói:

- Bệ hạ một ngày công việc bề bộn, chúng thần còn dùng việc nhỏ này đến làm phiền bệ hạ, thật sự đáng chết, lão thần có tội!

Bọn họ làm như đã có thương nghị trước, lý do y hệt nhau không khác chút nào. Nếu không phải Đỗ Như Hối vẫn luôn ở cùng Đỗ Hà, Đỗ Hà chắc chắn hoài nghi bọn họ đã thông đồng khẩu cung từ trước.

- Việc này các người dự định xử lý như thế nào đây?

Vẻ mặt Lý Thế Dân như không chút tinh thần.

Đỗ Như Hối nói:

- Cũng may không tạo thành thương vong, chỉ hủy một ngôi nhà. Thần xem việc này cũng không cần nhắc lại! Việc này xử lý riêng là được!

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng nói:

- Đỗ tướng nói có lý, nhưng dù sao là do khuyến tử không đúng trước. Lần này phạt là phải phạt, cầm tù ba tháng! Ngoài ra ngôi nhà của Đỗ gia nhị lang là dùng đón đầu cùng phòng tân hôn, không bằng thay mới toàn bộ vậy. Chi tiêu do Trưởng Tôn gia ra tiền là tốt rồi!

Hai người lần lượt gạt nhẹ đầu, lại cùng kêu lên nói:

- Bệ hạ, chúng thần đã thương nghị xong xuôi, không dám phiền toái bệ hạ phí tâm, chúng thần cáo lui!

Đỗ Hà nhìn tới choáng váng, cái này là cái gì a, chẳng lẽ sự tình cứ như vậy là giải quyết? Vị thánh quân như Lý Thế Dân làm cũng quá dễ dàng đi thôi, chỉ giả vờ giả vịt một hồi là có thể xử lý.

Đi theo sau lưng Đỗ Như Hối ra hoàng cung, Đỗ Hà đối với vẻ thiên vị dung túng của Lý Thế Dân có chút bất mãn, thầm nói:

- Cứ như vậy đã xong rồi sao?

- Tên hỗn tiểu tử người còn muốn thế nào?

Đỗ Như Hối đã sớm biết được kết quả sẽ thế này, cũng đã có chuẩn bị tâm lý, ngược lại cảm khái nói:

- Bệ hạ thánh minh thôi!

- Thánh minh ở đâu đây? Sao con không nhìn thấy chứ!

Đỗ Hà vẫn có chút tức giận bất bình.

Đỗ Như Hối trợn trắng mắt, nói:

- Tiểu tử người thật đúng là không biết tốt xấu, tâm tư của bệ hạ người cũng có thể đoán được hay sao? Trưởng Tôn Vô Kỵ là người ra sao, tâm nhãn nhỏ xíu như hạt vừng vậy. Nếu như lần này phạt Trưởng Tôn Tuấn, chắc chắn sẽ làm cho hắn ghi hận trong lòng, sẽ nghĩ cách trả thù. Kết quả như vậy bệ hạ hoàn toàn không muốn chứng kiến nhất, dù sao không gây ra mạng người, tùy ý cho song phương lưu lại chỗ trống cho nhau, để tránh ngày sau ngày mặt biến thành thủy hỏa bất dung thôi!

- Ách...

Đỗ Hà giật mình, không thể tưởng được Lý Thế Dân giả vờ giả vịt cũng tạo ra một phen đạo lý lớn như vậy, tinh tế nghĩ lại cũng cảm thấy có lý. Đỗ Như Hối vẫn là cánh tay của Lý Thế Dân, mà Trưởng Tôn Vô Kỵ lại là tâm phúc mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất. Địa vị của hai người trong triều đình đều hết sức quan trọng, nếu là đối địch lẫn nhau, tổn hại chỉ là lợi ích của Đại Đường.

Nghĩ như vậy hắn cũng nhận đồng sự thánh minh của Lý Thế Dân.

Nhưng hắn lập tức cười nói:

- Phụ thân, bản lĩnh kiến trúc của thành Trường An ai mạnh nhất?

- Tự nhiên là Vũ Văn Thần!

Đỗ Như Hối nghĩ cũng không nghĩ, thuận miệng đáp:

- Vũ Văn Thần là hậu nhân của đại sư kiến trúc Vũ Văn Phạ, thành Trường An nguy nga này chính do Vũ Văn Ưu đích tay đốc tạo trù tính đấy. Tuy hắn chết bệnh, nhưng Vũ Văn Thần đã nhận được chân truyền của hắn, nhị lang, con hỏi chuyện này làm gì?

Đỗ Hà cảm thấy tên này có chút quen thuộc, bèn cười nói:

- Nếu lần này đều do Trưởng Tôn gia trả tiền, tự nhiên phải thỉnh mời nhà thiết kế xuất sắc nhất, mua tài liệu đất tiền nhất, một lần nữa tạo ra một tòa phủ đệ khí phái thôi. Bằng không chẳng phải sẽ phụ lòng bọn hân. Nếu không nhờ lông trên người lão hồ ly kia xuống, thật đúng là xin lỗi hân rồi...

Hân nói ra mục đích, nhưng đáy lòng lại nổi lên một ý niệm, hân nhớ tới lúc trước khi đi tìm người của Bùi gia tìm hiểu rõ tình huống, người của Bùi gia từng nói một câu “nhớ tới lúc ấy phủ đệ là do Vũ Văn đại sư hậu nhân Vũ Văn Thần tự mình phụ trách xây dựng”.

Trước kia phủ đệ là do Vũ Văn Thần đơn độc xây dựng, không biết ở bên trong chuyện kia hân có sắm vai nhân vật nào đó hay không?

Đột nhiên hân phát giác có người trong bóng tối theo dõi mình, bèn cười cười, cũng không thèm để ý tiếp tục đi theo Đỗ Như Hối.

Vùng ngoại ô Trường An!

Đông đông đông!

Vũ Văn Thần gõ cửa phủ đệ.

- Ai a!

Bên trong truyền ra một thanh âm cảnh giác.

- Là ta! Vũ Văn Thần!

Vũ Văn Thần báo ra tên của mình.

Cửa mở ra, Vũ Văn Thần đi vào trong phòng.

Trực tiếp đi vào đại sảnh, trong đại sảnh chỉ có ba người. Một là thiếu chủ của bọn hân, hai người khác là Đông Phương Thụ cùng Ngụy Phong Vân.

Đông Phương Thụ thấy hân đã đến, thần sắc đại động:

- Vũ Văn huynh, sao ngươi lại tới đây? Thân phận của ngươi đặc thù, không ước hẹn trước lại đến, không phải sẽ làm bại lộ thân phận của ngươi?

Vũ Văn Thần thi lễ với vị thiếu chủ kia trước, sau đó mới nói:

- Nếu không phải sự tình khẩn cấp, ta cũng không đến đây.

Đông Phương Thụ trầm giọng nói:

- Trường An phát sinh biến cố sao?

- Không sai!

Vũ Văn Thần mang theo vẻ hưng phấn nói:

- Đỗ Hà cùng hai công tử của Trưởng Tôn Vô Kỵ là Trưởng Tôn Trùng và Trưởng Tôn Tuấn nổi lên xung đột, Đỗ Hà võ nghệ cao cường, đánh hai người một trận, Trưởng Tôn Tuấn nhất thời không nhẫn nhịn được đã phóng hỏa đốt đi phủ đệ của Đỗ Hà.

Sắc mặt Đông Phương Thụ cùng thiếu chủ đồng thời kịch biến.

Thiếu chủ hoảng sợ nói:

- Như vậy làm thế nào bây giờ!

Suy tính của bọn họ chính là thừa dịp người không chú ý lấy đi bảo tàng dưới phủ đệ, nhưng hôm nay phủ đệ làm người chú ý, họ làm sao áp dụng hành động?

Về mặt Ngụy Phong Vân cũng lo lắng.

Duy chỉ có Đông Phương Thụ trí kế hơn người, nghe Vũ Văn Thần nói như thế lại thấy thần sắc hân vui sướng không chút lo lắng, trong nội tâm chợt động, hỏi:

- Chẳng lẽ Đỗ Hà thỉnh người tu kiến lại phủ đệ?

Vũ Văn Thần cười khen:

- Đông Phương huynh quả nhiên rất cao minh, vừa đoán liền trúng! Thế lửa thật lớn, một trận hỏa hoạn cơ hồ biến phủ đệ thành tro tàn. Hôm qua người của Đỗ phủ tìm ta, hy vọng ta kiến tạo cho họ một tòa phủ đệ mới, chuyện tốt thế này ta đương nhiên đáp ứng. Lúc khởi công chúng ta có thể quang minh chính đại tiến hành đào móng, không sợ bị người phát giác.

Thiếu chủ vui mừng nói:

- Thật là trời cũng giúp ta, việc này nếu như thành, Vũ Văn tiên sinh sẽ ghi nhớ đại công hạng nhất!

Nhưng sắc mặt hắn lại có chút dị thường, bản tính hắn đa nghi, việc vui từ trên trời giáng xuống thế này ngược lại làm cho hắn cảm thấy có chút mất tự nhiên, dừng một thoáng hỏi:

- Nhưng việc này có phải bị lừa dối hay không?

Đông Phương Thụ cũng gật đầu nói:

- Thiếu chủ bản khoản thật đúng, vạn nhất đây là quỷ kế, chúng ta tự dừng hãm sâu bên trong, như vậy sẽ không ổn!

- Sẽ không!

Về mặt Vũ Văn Thần đầy tự tin, dùng ngữ khí vạn phần khẳng định nói:

- Đông Phương tiên sinh ở ẩn tại Trường An nửa năm, đối với thế cục Trường An cũng hiểu rõ. Đỗ Hà cùng Trương Tôn Trùng vốn là oan gia đối đầu, Trương Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ Như Hối bằng mặt mà không bằng lòng. Việc này do Trương Tôn gia một tay thúc đẩy, chẳng lẽ Trương Tôn gia lại phối hợp cùng Đỗ Hà thi kế hay sao?

Đông Phương Thụ cũng cảm thấy thật có lý, hắn biết Trương Tôn Trùng si mê Trường Nhạc công chúa, mà Trường Nhạc công chúa lại trở thành vị hôn thê của Đỗ Hà, giữa hai người đã trở thành thế như nước với lửa, Trương Tôn gia xác thực không có khả năng cùng Đỗ gia liên hợp bày kế.

Vũ Văn Thần nói tiếp:

- Ngoài ra từ sau khi xảy ra hỏa hoạn, ta đã phái tâm phúc liên tục đi theo Đỗ Hà, từ một nơi bí mật quan sát ánh mắt của hắn, hiện tại thấy hắn không có hành động gì khác thường. Căn bản không giống như đang hành động bố cục. Cho nên lần này chính là cơ hội tuyệt hảo ngàn năm khó gặp, không thể bỏ qua!

Hắn lại cúi đầu với vị thiếu chủ, nghiêm nghị nói:

- Tận dụng thời cơ, hôn kỳ của Đỗ Hà cùng Trường Nhạc công chúa đã đến gần, khi hoàn thành phủ đệ bọn họ cũng đã tới thời điểm kết hôn. Nếu hai người thành hôn, chuyển vào phủ đệ ở lại là chắc chắn. Khi đó Trường Nhạc công chúa thân phận cao quý, thủ vệ trong phủ tất nhiên càng thêm nghiêm mật, chúng ta sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội, lần này xây nhà là cơ hội duy nhất của chúng ta, không thể bỏ qua.

Lúc này Ngụy Phong lại nói tiếp:

- Ta tán thành đề nghị của Vũ Văn huynh, hơn một tháng nay thấy Đỗ Hà cũng không có dị động gì, căn bản chúng ta chỉ lo buồn vô cơ mà thôi. Đúng như lời nói của Vũ Văn huynh, không nắm bắt cơ hội này chúng ta sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội.

Ánh mắt thiếu chủ vẫn nhìn Đông Phương Thụ, hắn đã động tâm, chỉ chờ Đông Phương Thụ đồng ý.

Đông Phương Thụ cũng không nghĩ ra có bất luận sơ hở gì, đối mặt cơ hội duy nhất này, dù không đồng ý cũng không được, im lặng gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn qua Vũ Văn Thần hỏi:

- Vũ Văn huynh có kế hoạch gì?

Vũ Văn Thần nói:

- Người của Đỗ gia đã chiêu mộ công nhân trong Trường An, thuê công tượng kiến tạo phòng ốc, ngày mai ta mang theo các người tiến vào công trường thi công, trước tiên quan sát thêm vài ngày. Đợi sau khi thời cơ chín muồi, chúng ta lợi dụng thời gian buổi tối đánh thông miệng thông gió, nghĩ biện pháp lấy ra bảo tàng trong mật đạo!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

180. Chương 180: Rắn Đã Móc Câu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Quản gia Đỗ phủ Đỗ Tử Anh đang bận rộn chiêu mộ nhân công bên ngoài.

- Đỗ gia gia, việc chiêu mộ nhân thủ như thế nào?

Đỗ Hà nhìn qua trảng đình đang dỡ bỏ phòng ốc hoang tàn, trong mắt hiện lên thần thái khó hiểu.

Đỗ Tử Anh cười nói:

- Hôm qua còn lo lắng đã tới mùa cày bừa vụ xuân, chỉ sợ không chiêu mộ được bao nhiêu người.

Hiện tại đến xem hết thấy đều do ta quá lo lắng, người xem đi!

Hắn chỉ chỉ cảnh tượng khí thế ngất trời sau lưng, trên khuôn mặt hiền lành tràn ngập vui vẻ:

- Ngày thường thiếu gia đối đãi với mọi người thật hiền hòa, rất được lòng người, giờ phút này tất cả mọi người đều nguyện ý xuất lực hỗ trợ thôi!

- Ta vào xem!

Đỗ Hà cười đi vào trong phủ đệ. Chào hỏi với những nhân công đang làm việc, ánh mắt hữu ý vô ý lướt qua trên người những người kia, một đám người được yêu mà sợ, đều vội vàng hành lễ vấn an!

Thấy không có gì khả nghi, Đỗ Hà cũng không ở lại, đang định rời đi. Chợt thấy Đỗ Tử Anh đang nói chuyện với một trung niên nhân gần năm mươi tuổi, bên cạnh trung niên nhân còn có tám nam nhân thân hình cường tráng đi theo.

Đỗ Hà đi tới hỏi:

- Đỗ gia gia, vị này chính là?

Đỗ Tử Anh cười giới thiệu:

- Thiếu công tử, vị này là đại danh鼎鼎 tượng sự Vũ Văn Thần, cũng là người đảm nhiệm kiến tạo nhà mới.

Nhưng khi hắn định giới thiệu Vũ Văn Thần cho Đỗ Hà, Vũ Văn Thần đã giành một bước tới trước nói:

- Vị này hẳn là Đỗ gia nhị công tử từng đoạt được ba mảnh kim bài trong cuộc thi dừng giả đi, nghe danh đã lâu, có thể vì Đỗ công tử kiến tạo phủ đệ tân hôn, Vũ Văn Thần thật sự vinh hạnh!

- Người chính là kiến trúc đại sư Vũ Văn Thần mà phụ thân ta đã nói sao?

Đỗ Hà kinh nghi nhìn hắn, lộ ra dáng tươi cười chân thành:

- Chuyện xây dựng phủ đệ, làm phiền phí tâm!

Vũ Văn Thần ôm quyền nói:

- Nghĩa bất dung từ!

Đỗ Hà nhìn thoáng qua mấy người sau lưng Vũ Văn Thần.

Vũ Văn Thần bình tĩnh nói:

- Những người này đều là người hầu của phủ đệ ta. Đi theo ta đã lâu, năng lực thật khá, xem như là cánh tay đắc lực của ta.

Đỗ Hà cũng không hỏi nhiều, lại cho họ đi vào.

Bởi vì phủ đệ mới cần phải trùng kiến lại toàn bộ, sau khi chiêu mộ đầy đủ nhân công, ba ngày đầu tiên vẫn lo chuyện phá bỏ phòng ốc hư hại cũ, đem những gạch ngói bị hỏa hoạn cùng toàn bộ phần phòng ốc tuy không bị cháy nhưng đều dỡ bỏ dời đi.

Đỗ Hà cũng không để ý tới, cũng không biểu hiện vẻ gì hứng thú, tùy ý cho Vũ Văn Thần toàn quyền phụ trách xử lý.

Thẳng đến ngày thứ tư khi bắt đầu xây dựng, Đỗ Hà mới bước chân vào nơi thi công lần nữa.

Vừa đi vào trong phủ, chợt nhìn thấy Vũ Văn Thần đang cầm một bản vẽ cấu tạo chỉ huy người đào nền móng. Vị kiến trúc đại sư đệ nhất Trường An kia cũng không chỉ có hư danh, xem thần sắc đại định của hắn khi chỉ huy công trường thật giống như nhìn thấy Lý Tĩnh, Lý Tích đang chỉ huy tam quân trong quân đội.

Mỗi người đều có sở trường riêng của mình, Vũ Văn Thần chính là đại tướng quân trong công trường kiến trúc.

Gặp Đỗ Hà đã đến, Vũ Văn Thần đi tới hành lễ.

Đỗ Hà cười nói:

- Vũ Văn đại sư, không cần đa lễ, ta chỉ tùy tiện nhìn xem, mặt khác còn có chút ý kiến muốn lĩnh giáo người một chút!

Vũ Văn Thần có chút ngoài ý muốn, vội hỏi:

- Lĩnh giáo thì không dám nhận, nhị công tử nếu có gì phân phó, cứ nói đừng ngại!

Mặt ngoài tuy nói chuyện thật khách khí, nhưng đáy lòng lại âm thầm chú ý, sinh lòng cảnh giác, không biết trong hồ lô của Đỗ Hà đang bán thuốc gì. Hắn đối với sự phán đoán của mình cũng rất có tự tin, nhưng khi áp dụng lại khó tránh khỏi có chút tâm thần bất định. Chỉ là hắn cực giỏi biểu diễn, vì vậy không biểu lộ ra ngoài.

- Đây là thiết kế bản vẽ đi!

Đỗ Hà đưa tay cầm qua, nhưng nhìn thấy trên bản vẽ lộn xộn ngổn ngang đường cong, có thô có mảnh, ngoại trừ nhìn ra được nét phác thảo hướng đi ẩn ẩn có kiểu dáng phòng ốc, những thứ khác căn bản xem không hiểu, không biết bên trong vẽ những thứ gì đây?

Hắn có chút há hốc mồm, cũng có chút ngại ngùng, vốn định thương lượng với Vũ Văn Thần chút kiểu dáng cấu tạo, nhưng hiện tại hắn nhìn vào bản vẽ lại xem không hiểu. Trước kia còn tưởng rằng bản vẽ này cũng giống như địa đồ hay trận pháp, chỉ cần hiểu đại khái thì có thể xem hiểu được. Nào biết thâm ảo thật nhiều, hoàn toàn không hiểu chút nào, không khỏi có chút xấu hổ. Hắn có thiên phú cực cao trong quân sự học, trận pháp địa đồ tự nhiên hiểu thâm ảo, mà kiến thức trong kiến trúc lại là thái điều, bản vẽ này nhìn qua đã biến là thâm sâu.

- Ách...

Vì che giấu xấu hổ, hắn giả vờ giả vịt gật gật đầu, tán thán nói:

- Không tệ, rất tốt! Vũ Văn đại sư không hổ được xưng Đại Đường đệ nhất kiến trúc đại sư!

Hắn không biết bản vẽ này ý nghĩa ra sao, nhưng nếu đã xuất từ tay của Vũ Văn Thần, chắc hẳn cũng không kém đến mức nào.

Vũ Văn Thần thấy Đỗ Hà làm ra bộ dáng như xem hiểu, cũng không biết hẳn hiểu thật hay giả vờ, ngạc nhiên nói:

- Nhị công tử cũng hiểu kiến trúc?

Dù sao cũng xem không hiểu, Đỗ Hà đem thiết kế bản vẽ trả lại cho Vũ Văn Thần, nói:

- Có biết một chút, cho nên có chút ý kiến!

Gọi là không ném qua thịt heo, nhưng còn chưa từng thấy heo chạy hay sao?

Đỗ Hà ưa thích du lịch, những cảnh điểm du lịch của Trung Quốc đều từng đi qua, trong đó còn có Bắc Kinh Di Hòa Viên, Bắc Hải công viên, Hà Bắc Thừa Đức Tị Thử sơn trang, Hoàng Gia lâm viên, đồng thời còn có Bắc Kinh Cung Vương phủ, Tô Châu Chuyết Chính Viên, Lưu Viên, Dương Châu Tiểu Bàn Cốc, Cá Viên, Hà Viên, Thượng Hải Dự Viên...những tư gia lâm viên tràn đầy phong cách cổ đại.

Nghệ thuật lâm viên vốn là tinh túy quốc túy, hẳn cũng đặc biệt ưa thích, ký ức vẫn còn nhớ rõ cách bài trí cảnh vật, thỉnh thoảng đều thoáng hiện trong đầu của hắn.

Vì vậy hắn liền dùng những ký ức này trò chuyện cùng Vũ Văn Thần.

Vũ Văn đại sư, người xem nếu ở đây tạo ra một hồ nước nhỏ, không phải loại đại thủy đường như sau hậu viện, chỉ là một hồ nước, ở giữa điêu khắc một đầu tiên hạc giương cánh như muốn bay lên, trong nước nuôi dưỡng một ít ô quy, dưỡng chút ít cá chép, ở gần hồ nước trồng ít trúc, thoát nhìn sẽ ưu nhã, còn mỹ quan.

Đỗ Hà chỉ vào mảnh đất trống ở bên phải tiền viện nói, sau đó hắn lại chỉ vào hai bên mảnh đất trống còn thừa ở trái lẫn phải nói tiếp:

- Địa phương còn lại có thể trồng cỏ, điêu khắc một ít con thỏ, hươu sao, chim tước...đặt trên bãi cỏ. Ngay trung ương bên bãi cỏ ở bên trái lại đặt một gốc cây lớn làm bàn, lại điêu khắc hình dáng lợn rừng, hay hươu nai, loại bàn ghế đá ta cảm thấy không đẹp, không bằng dùng thân cây điêu khắc thì tốt hơn!

Vũ Văn Thần là Trường An đệ nhất kiến trúc sư, có được ý nghĩ cùng tôn nghiêm của mình, hắn ghét nhất là người khác ở trước mắt hoa chân múa tay xen vào giáo huấn hắn làm sao bố cục kiến trúc. Nhưng hôm nay Đỗ Hà lại biến thành ngoại lệ, những kỳ tự diệu tượng của Đỗ Hà làm hắn thật sự kinh ngạc, phối hợp bố cục tinh diệu, làm trong lòng hắn thật sự hướng về, nghe hắn tự thuật lại không ngừng đưa tay sửa chữa cấu tạo bản vẽ trong lòng mình.

Đỗ Hà nói ra một mạch những ý nghĩ của mình, lại đi dạo trong nội viện, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua trên người công nhân tại hiện trường, khi nhìn thấy có gì khác thường, hoặc có chút ngoài ý muốn, cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Vũ Văn Thần đi theo bên cạnh lắng nghe, không ngừng gật đầu tán thưởng, phảng phất như đệ nhất kiến trúc đại sư không phải hắn mà là Đỗ Hà.

Bất tri bất giác đi tới hậu viện, Đỗ Hà chỉ vào chỗ đường nước nói:

- Ở đây tốt nhất cũng nên sửa lại một chút, loại bố cục này thật sự quá cũ rồi, không có ý gì mới.

Y theo ý nghĩ của ta, dứt khoát không cần làm thủy đường gì cả, trực tiếp thay đổi thành một bể bơi!

Hắn đơn giản giới thiệu một chút về bể bơi, sau đó lấy việc bơi lội có thể làm tăng cường công năng của cơ tim, tăng cường sức đề kháng, cùng hình thể cân đối khỏe đẹp...tạo ra diệu dụng!

Thần sắc Vũ Văn Thần hơi động, vội nói:

- Nhị công tử, người có điều không biết, thủy đường này sâu tới hơn ba trượng. Sâu chừng ba trượng lâu, người nhảy xuống chỉ sợ gặp nguy hiểm!

Đỗ Hà kinh hô một tiếng:

- Sâu như vậy, vậy thì thôi, hay là miễn đi!

Nhưng hắn lại nhứ mảy nói:

- Không phải đang đào nền sao? Không bằng đem đất cát đào lên bỏ vào trong lấp lại. Quá sâu thật sự nguy hiểm, vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn sẽ hại mạng người, không tốt lắm.

Trong lúc hần nói ra lời này, có cảm giác như thương tiếc vô cùng.

Vũ Văn Thần sớm nghe nói Đỗ Hà tuy là tướng quân, trên chiến trường sát phạt quả quyết, nhưng đối với mạng người cũng vô cùng xem trọng, không nghi ngờ gì, chỉ nói:

- Nhị công tử nói có lý, nhưng cách làm này tại hạ cũng không đồng ý. Thủy đường này dùng để tháo nước, muốn lấp cũng không dễ dàng, nếu như không cẩn thận chẳng những không lấp được ngược lại còn làm biến thành đầm lầy bùn sinh, thật sẽ phiền toái. Không bằng đợi khi tu kiến xong phủ đệ, mọi người cùng hợp lực lấp nó lại vậy!

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Đã như vậy, hết thảy nghe theo lời của Vũ Văn đại sư, ta tin người!

Nửa tháng kế tiếp Đỗ Hà thỉnh thoảng lại tranh thủ thời gian đến công trường đi dạo cùng nói chuyện thương lượng bố cục phủ đệ với Vũ Văn Thần, đốc xốc tiến trình thi công.

Bởi vì nhân thủ sung túc nên tường vây đã được xây dựng xong, tầng trệt chính sảnh cũng đã có hình thái.

Hôm nay công trường vừa kết thúc một ngày làm việc, Vũ Văn Thần, Ngụy Phong Vân, Trương Văn Bảo lại tụ tập với nhau.

- Vũ Văn tiên sinh, chừng nào chúng ta mới hành động!

Ngụy Phong Vân gấp không chờ được, chuyện càng ngày càng thuận lợi, bọn họ đã ở lại đây nửa tháng, đã vùng trộm đánh thông được miệng thông gió mật đạo đi thông ngã ba, kế tiếp chỉ còn chờ lẻ vào tận sâu trong bên dưới thủy đường để lấy hoàng kim.

Trương Văn Bảo cười to:

- Ta đã sớm không còn kiên nhẫn, chỉ hận tối nay không thể lập tức chui vào trong nước, đem bảo tàng lấy ra, hiệu triệu thiên hạ trợ thiếu chủ diệt trừ phản tặc Lý Nhị, cướp lại thiên hạ!

Toàn thân hần ngăm đen, tuổi chưa lớn nhưng lại có khuôn mặt phong sương. Hần lớn lên tại bờ biển, có kỹ năng bơi lội không tầm thường, có thể nín thở dưới nước thật lâu, là nhân tuyển duy nhất có thể lên xuống dưới nước.

Trong mắt Vũ Văn Thần cũng lộ ra vẻ hưng phấn kích động, cười nói:

- Ba ngày sau hành động, ngày mai ta sẽ thỉnh cầu Đỗ Hà nói thời gian gấp cần khởi công cả ban đêm. Hai ngày này chúng ta lợi dụng thời gian buổi tối thăm dò quy luật tuần tra của quân tốt, ngày mốt là ngày công thành của chúng ta!

Ngụy Phong Vân nói:

- Đỗ Hà sẽ đồng ý chứ?

- Sẽ!

Vũ Văn Thần tự tin lộ ra dáng tươi cười:

- Nửa tháng này mỗi ngày ta cùng hần lôi kéo làm quen, quan hệ đã như bằng hữu. Con người của Đỗ Hà ta cũng đã hiểu, hần rất xem trọng bằng hữu, điểm yêu cầu ấy hần sẽ đồng ý.

Hướng chi chúng ta vì đối phó Đỗ Hà, đã một mực nghe ngóng tin tức của hần, đối với tính cách của hần cũng cách làm người xử sự đều hiểu rõ như lòng bàn tay!

Đúng như suy nghĩ của Vũ Văn Thần, Đỗ Hà cũng không hề do dự với yêu cầu của hần, trực tiếp nhận lời.

Đi ra công trường, ánh mắt Đỗ Hà híp lại, hần biết rõ hẳn đã mắc câu!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

181. Chương 181: Tất Cả Đều Là Mưu Kế

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đêm tối tháng hai, yên tĩnh mà tuyệt đẹp, ánh trăng sáng tỏ bao phủ khắp Trường An, khiến cảnh vật trở nên vô cùng lãng mạn.

Ở phía trước công trường đang thi công có hai bó đuốc cháy rừng rực, xung quanh bó đuốc có hai mươi mấy người công nhân đang ngồi nói chuyện phiếm, ăn bữa khuya mà Đỗ phủ đã chuẩn bị.

Vũ Văn Thần đứng dậy, ngẩng nhìn xung quanh nói:

- Nhiệm vụ tiếp theo đòi hỏi khéo léo, nhiều người ngược lại hỏng việc, chỉ bằng như vậy, chúng ta chia làm hai tổ, một tổ nghỉ ngơi trước, một tổ khác làm việc, đợi đến lúc rạng sáng sẽ thay phiên, các người thấy thế nào?

Hắn vốn là chỉ huy công trường, Đỗ Hà lại giao tất cả quyền lợi cho hắn quản lý, hắn mà nói đương nhiên không có ai phản đối.

- Nếu không có người nào phản đối, vậy những người được gọi lập tức bắt đầu làm việc, những người khác nghỉ ngơi!

- Ngụy Phong Vân, Trương Văn Bảo, Chu Văn, Triệu Bình.

Hắn gọi một hơi mười hai người, người được gọi cũng không do dự trực tiếp đi làm.

Tiếp theo không biết hắn lấy từ chỗ nào một bình rượu, cười nói:

- Đêm lạnh, mọi người uống hớp rượu cho ấm người.

Rượu cổ đại chú trọng hương vị thuần khiết, nồng độ không mạnh, mười lăm người còn lại đều uống hoặc nhiều hoặc ít, rượu này vừa vào bụng, tất cả mọi người giống như heo chết ngã trên mặt đất, chỉ có hai người vẫn ngồi như trước: Một là Vũ Văn Thần, người còn lại là Hầu Bằng, chén rượu trong tay bọn họ vẫn còn đầy rượu.

Vũ Văn Thần nhìn đám công nhân ngã trên đất, khẽ mỉm cười, vì phòng ngừa Đỗ Hà hoài nghi, ngoài gọi 13 người của mình, hắn còn đặc biệt gọi 15 người không liên quan gì, nghe nhìn lẫn lộn. Vì phòng ngừa bọn họ làm hỏng việc, sớm chuẩn bị cho bọn họ rượu tẩm thuốc mê, phân lượng đủ để bọn họ ngủ suốt một đêm.

Hắn khẽ quát:

- Hầu Bằng, phát tín hiệu đi!

Hầu Bằng lấy từ trong đồng lửa ra một thanh gỗ lửa, vẫy ba cái ngoài phủ.

Không bao lâu, tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, hơn năm mươi người mang theo đủ loại trang bị vọt vào phủ đệ.

Trong mắt bọn họ tràn đầy cuồng nhiệt, không ai lên tiếng, đi thẳng về hướng hậu viện.

- Hầu Bằng, tai mắt của người nhanh nhạy nhất, phòng thủ ở đây. Nếu có tình thế khẩn cấp, lập tức cảnh báo!

Vũ Văn Thần thấp giọng nói, sau khi phân phó cũng đi tới hậu viện.

Ở hậu viện công trường, có hơn 60 người vây quanh bên cạnh đường nước, lo lắng chờ đợi.

- Tình hình như thế nào?

Vũ Văn Thần đi đến, những người khác tự động tránh xa, mở đường cho hắn đi đến gần đường nước.

Ngụy Phong Vân ở bên cạnh nói:

- Trương Văn Bảo đã xuống nước rồi, trước đó có ngói lên nói tìm được cửa động, nhưng cửa động bị đá vụn bịt lối, đang nghĩ cách đẩy tảng đá đi.

Vũ Văn Thần khẽ gật đầu, những đá vụn kia là phòng ngừa cửa vào bị phát hiện, mới kêu người bịt lại. Nếu cửa động vẫn bị bịt, chứng tỏ không có người nào tiến vào.

Chờ hồi lâu, Trương Văn Bảo chui ra khỏi mặt nước, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Thật tốt quá, cửa động đã mở rồi, kế tiếp phải làm gì?

Vũ Văn Thần cầm chiếc túi trong tay người phía sau, một đầu túi được buộc dây thừng, ném cho Trương Văn Bảo:

- Người cầm cái túi này, lặn xuống nước, đặt cái túi ở lối vào đáy nước, sau đó tiến sâu vào trong nhà kho, bỏ vàng bạc vào trong túi, sau khi đầy túi, dùng sức lắc dây thừng, tác, chúng ta sẽ kéo lên, số túi này được may bằng năm lớp da cá sấu, có thể kháng cự đao kiếm, đương nhiên cũng không cần lo lắng bị mài rách.

Trương Văn Bảo lên tiếng, chui xuống dưới.

Vũ Văn Thần lại gọi mấy người quen bơi lội tới giúp đỡ vận chuyển.

Đợi ước chừng một phút, dây thừng lay động, Vũ Văn Thần lại kêu người kéo chiếc túi chứa đầy vàng lên.

Nhìn 300 cục vàng thỏi trong túi, những người ở đây đều âm thầm nuốt nước miếng, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Vì kinh tế Đường triều rất phát đạt, giá hàng lại thấp, hơn ba trăm cục vàng thỏi, tương ứng với hơn trăm triệu nhân dân tệ, đúng là món tiền khổng lồ hiếm thấy, mọi người không động tâm mới lạ.

Vũ Văn Thần vẫn xem như một nhân vật lợi hại, cũng không tâm động, kêu người mang túi tới.

Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, mới đầu một phút đưa lên một lần, nhưng càng ngày càng quen tay, một phút có thể mang lên hai chuyến, trong hai canh giờ, mười một rương vàng thỏi đã được đưa lên toàn bộ, đồng thời cũng vận chuyển 11 rương ngân lượng.

Vũ Văn Thần nhìn đồng hồ, phân phó nói:

- Còn một chuyến cuối cùng vận chuyển một rương ngân lượng, hôm nay dừng ở đây thôi, ngày mai lại đến lấy!

Ngụy Phong Vân giật mình, kinh ngạc nói:

- Hiện tại còn sớm, vì sao không lấy luôn hết đi, để tránh đêm dài lắm mộng?

- Không được!

Vũ Văn Thần nói:

- Thời gian không cho phép, còn lại phải trang bị, ít nhất phải tiêu tốn hai canh giờ, khi đó trời đã mờ sáng, cự ly mấy trăm bước có thể thấy rõ ràng. Đoàn người chúng ta rất dễ khiến người khác chú ý, nếu bị binh lính tuần tra phát hiện thì sẽ thất bại trong gang tấc, không thể mạo hiểm như vậy, dù sao việc này không gấp.

Ngụy Phong Vân cũng cảm thấy có lý, không nói nhiều nữa.

Bọn người Trương Văn Bảo đem rương bạc cuối cùng lên.

- Chính đồn tất cả, đi!

Vũ Văn Thần lại kêu người đem tất cả vàng bạc bỏ vào bao tải, công trên lưng, hạ lệnh rút lui.

- Đi? Không biết Vũ Văn huynh muốn đi đâu?

Đỗ Hà từ trong chỗ tối đi ra, hai tay khoanh trước ngực, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra thần sắc đùa giỡn.

Thanh âm của Đỗ Hà không lớn, hơn nữa rất nhu hòa, nhưng lúc này trong tai bọn người Vũ Văn Thần, Ngụy Phong Vân, Trương Văn Bảo lại như tiếng sấm nổ.

Bọn họ thấy Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện, sợ tới mức lui về phía sau một bước.

Vũ Văn Thần mặt không có chút máu, ghen ngào kêu lên:

- Đỗ Hà, người...

Hắn há to miệng, cũng không biết phải nói cái gì?

- Bất ngờ lắm sao?

Đỗ Hà lắc đầu:

- Ta lại hoàn toàn không bất ngờ, ta đứng ở đó quan sát hơn một canh giờ, chỉ là các người không phát giác ra mà thôi.

- Không thể nào, không thể nào.

Hai mắt Vũ Văn Thần đầy hoảng hốt, vẻ mặt khó tin, thần thái tự nhiên hoàn toàn biến mất, kêu lên:

- Hầu Bằng đâu rồi, Hầu Bằng ở đâu?

- Hầu Bằng?

Đỗ Hà khinh thường nhếch miệng, nói:

- Người nói tên giống như con khỉ đó sao? Tên đó, nhìn mặt có vẻ khôn khéo, nhưng trên thực tế vụng về như heo, ta đứng sau lưng một hồi lâu hắn cũng không phát giác!

Khi hắn nói lời này, trong giọng nói lộ ra tự tin cường đại, với khinh công của hắn, mặc dù không lướt đi được như gió, nhưng trên thế giới này tuyệt đối không có mấy người có thể sánh ngang với hắn. Cho dù có thì cũng toàn là những nhân vật trên bốn mươi, năm mươi tuổi.

Ngụy Phong Vân hung hăng nói:

- Sợ cái gì, hắn chỉ có một mình, giết hắn đi!

Đỗ Hà lại lắc đầu, thở dài:

- Cuối cùng ta đã hiểu tại sao Lý Kiến Thành thất bại, có bọn bộ hạ như các người, nếu hắn có thể thắng, heo mẹ thật sự biết leo cây rồi, người thật sự cho rằng, dưới tình huống này, ta lại một mình đến khiêu khích các người?

Đối mặt với cười nhạo của hắn, Vũ Văn Thần, Ngụy Phong Vân, Trương Văn Bảo chẳng những không tức giận, mà chỉ cảm thấy sợ hãi.

Đỗ Hà nói ra Lý Kiến Thành cũng có ý nghĩa đã biết thân phận của bọn hắn, toàn bộ mọi việc đã bại lộ.

- Không đúng!

Vũ Văn Thần đột nhiên kêu lên, lần này Đỗ Hà rõ ràng muốn hốt gọn bọn họ, mà thực lực của bọn họ không tầm thường, muốn tiêu diệt toàn bộ thiết yếu phải có chuẩn bị đầy đủ, trong đêm tối như vậy, muốn xuất động binh mã lặng lẽ bao vây bọn hắn tuyệt đối không phải chuyện dễ, Đỗ Hà một mình xuất hiện, rõ ràng là muốn trì hoãn thời gian.

- Xông lên, mang theo vàng bạc, cùng nhau lao ra!

Đỗ Hà cười nói:

- Cũng không tệ lắm, cuối cùng cũng bị người phát hiện ra, đáng tiếc, muộn mất rồi.

Dưới hiệu lệnh của Vũ Văn Thần, một đám tráng sĩ rút binh khí ra, lao về phía hắn, nhưng còn chưa đến gần, một tiếng “vù” vang lên, kẻ lao lên đầu tiên bị một mũi tên xuyên qua lồng ngực.

Sau lưng Đỗ Hà, hơn hai trăm xạ thủ cầm cung nỏ trong tay, cầm cung nỏ lạnh lùng nhắm vào bọn hắc.

Những người vừa xông lên lập tức dừng lại, đối mặt với cung nỏ trong khoảng cách gần như vậy, cho dù là võ tướng mạnh nhất trong lịch sử như Hạng Vũ cũng chưa chắc có năng lực né tránh, huống chi là bọn hắc

- Leo tường!

Trong đám người truyền đến tiếng hô quát, có người lập tức trèo qua tường vây, chỉ có điều hắc vừa ló đầu ra, lập tức đã có mười mấy mũi tên xé gió ban đến.

Người định theo tường đào tẩu mạnh mẽ ngã xuống, trên khuôn mặt nhỏ gầy cầm chín mũi tên.

Nhìn thấy tình huống này, bọn người Vũ Văn Thần, Ngụy Phong Vân, Trương Văn Bảo mặt như tro tàn, vô cùng kinh hãi.

- Các người không chạy thoát được đâu, xung quanh ta đã an bài một ngàn tên xạ thủ, cho dù các người có bá vương thế nào, hôm nay cũng không chạy thoát.

Đỗ Hà tiến lên một bước, trong lời nói tràn đầy tự tin.

- Làm sao có thể?

Vũ Văn Thần lại biến sắc!

Đỗ Hà cười nói:

- Chỉ cần có tâm, không gì không thể, ta cũng không sợ nói thật cho người biết, từ khi người yêu cầu tăng ca buổi tối, toàn bộ binh lính tuần tra buổi tối của phường Nhân Sùng đều là người của ta, các người sớm đã như cá trong chậu rồi. Sở dĩ ta chậm chạp không động thủ, chỉ là muốn tìm một thời cơ thỏa đáng nhất mà thôi

Thân hình Vũ Văn Thần thoáng lung lay, suýt nữa không đứng vững, cuối cùng cũng hiểu rõ tất cả nguyên do, thất thanh nói:

- Vậy tất cả đều là diễn kịch? Ngay từ khi bắt đầu các người đã diễn trò?

- Không sai!

Lúc này Đỗ Hà cũng không vội vã bắt người, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, trả lời vấn đề của Vũ Văn Thần:

- Có thể nói đúng, cũng có thể nói không đúng. Trưởng Tôn Trùng phối hợp diễn kịch với ta, say rượu khóc lóc om sòm là chuyện mà chúng ta đã sớm ước định, nhưng Trưởng Tôn Hàn thì không, hắc tính tình lỗ mãng, chịu xui khiến, có thể làm ra tất cả mọi chuyện. Nhưng cũng vì tính cách của hắc như vậy, cho nên mới có thể diễn xuất xuất sắc như vậy.

- Trưởng Tôn Trùng không phải tử địch của người sao, làm sao có thể giúp người, phối hợp diễn kịch với người?

Vũ Văn Thần thần sắc vẫn không thể tin, nhưng trên thực tế đã dần dần khôi phục bình tĩnh, cố gắng kéo dài thời gian.

Đỗ Hà sớm đã nhìn ra dụng ý của hắc, lộ ra vẻ giễu cợt, nhưng ra vẻ không biết, lấy thánh chỉ từ trong lòng ra:

- Ta có nó, ai dám không theo.

Hắc tự ngạo nói, trong đầu lại hiện lên hình ảnh mình mang thánh chỉ xông vào phủ Triệu Quốc công.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

182. Chương 182: Gõ Cửa Mượn Con Của Trưởng Tôn Vô Kỵ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nghiêm mặt đi tới bên ngoài phủ Triệu Quốc công, nhìn phủ Triệu Quốc công nguy nga, có vẻ bất đắc dĩ gõ vang cửa.

Hắn đã từng phủ Triệu Quốc công một lần vào dịp năm mới, nơi này cũng không hoa lệ như trong tưởng tượng của hắn, nhưng trong sự mộc mạc lại không thiếu vẻ uy nghiêm, đúng là phù hợp với phong cách của lão hồ ly Trưởng Tôn Vô Kỵ. Thật ra Đỗ Hà cũng không muốn đến, nhưng vì Đại Đường, vì có thể thuận lợi áp dụng kế hoạch, vì có thể một mẻ hốt gọn kẻ trộm, lại không thể không đến.

Bởi vì chỉ có phối hợp với địch nhân, vở kịch của hắn mới có thể để cho đám dư đảng của Lý Kiến Thành trúng kế, không có bất cứ hoài nghi gì. Ở Trường An, địch nhân thật sự của hắn, cũng chỉ có Trưởng Tôn Trùng.

Gõ cửa phủ, Đỗ Hà đưa danh thiếp, cười nói:

- Báo cho Trưởng Tôn Trùng, nói Đỗ Hà có chuyện quan trọng cầu kiến.

Quản gia tiếp nhận danh thiếp đi vào, khi trở về lại nói Trưởng Tôn Trùng không ở phủ đệ.

Nghe xong lời này, Đỗ Hà chợt nheo mắt.

Không muốn gặp thì không gặp, cần gì phải nói không ở phủ đệ, nếu Trưởng Tôn Trùng không ở nhà, lẽ nào tên canh cổng há có thể không biết, vừa rồi còn nói chờ một lát, hiện tại lại nói không ở trong phủ, có chuyện dọa người như vậy sao?

Đỗ Hà bỗng nhiên tức giận, nghĩ rằng dù gì mình cũng là Khâm sai đại thần, không thừa cơ cáo mượn oai hùm, thật đúng là có lỗi với thân phận, lập tức mạnh mẽ đẩy cửa, một mình xông vào.

Có gia đình muốn ngăn cản, Đỗ Hà dùng mấy chiêu Thái Cực đẩy bọn chúng ngã dúm dúm, thân phận của hắn bày ra ở đây, trước khi chưa có mệnh lệnh, ai dám vọng động, có kẻ cố tình muốn chế phục hắn đều bị hắn chế phục đánh ngã.

Đỗ Hà trực tiếp xông vào đại điện chính đường của phủ đệ, ngồi ở vị trí chủ nhà, chờ đợi lão hồ ly Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Những người khác bao vây đại điện, lòng đầy căm phẫn, cũng đang chờ đợi Trưởng Tôn Vô Kỵ đại giá hoặc ra lệnh.

Đối mặt với loại chuyện này, Trưởng Tôn Vô Kỵ đương nhiên không thể không quan tâm, mặt âm trầm, đi vào đại đường. Nếu là thường nhân, đối mặt với tình cảnh này, tất nhiên sẽ cảm thấy rất mặt thể diện, không hỏi nguyên do lập tức động thủ chế phục Đỗ Hà.

Nhưng lão hồ ly vẫn là lão hồ ly, suy nghĩ còn hơn thường nhân gấp 10 lần, trong lòng biết rõ nếu Đỗ Hà không có gì dựa vào, tuyệt đối không dám xông vào phủ Triệu quốc công, cho mình cơ hội báo thù:

- Đỗ Hà tiểu nhi, đừng ép ta quá đáng.

Đỗ Hà không thèm quan tâm, đứng dậy nói:

- Kêu mọi người lui ra, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với quốc cữu đại nhân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ kêu mọi người lui ra, trầm giọng nói:

- Nếu hôm nay ngươi không cho lão phu một giải thích, lão phu tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!

Đỗ Hà lại cười lạnh, quát:

- Quốc cữu đại nhân thật có quan uy, chỉ là không biết ở Đại Đường rút cuộc là Quốc cữu đại nhân lớn hay là Hoàng Thượng lớn.

Hắn bỗng nhiên quát chói tai:

- Trưởng Tôn Vô Kỵ xem chỉ!

Đỗ Hà lấy từ trong ngực ra bức thánh chỉ.

Thấy Đỗ Hà lấy thánh chỉ ra, Trưởng Tôn Vô Kỵ sợ tới mức lùi về sau một bước, không dám lãnh đạm, cung kính cúi lưng. Phải biết rằng thánh chỉ Đường triều là thứ không dễ ban bố, phần lớn đều dùng khẩu dụ hoặc thủ dụ giải quyết, thánh chỉ trang nghiêm thận trọng, trừ phi xảy ra đại sự, bằng không tuyệt đối không vận dụng.

Đỗ Hà nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ cúi lưng chờ nghe, thật sự cảm thấy phiền muộn, nghĩ thầm nếu như Đường triều có tập tục quỳ lạy thì tốt rồi, như vậy hôm nay Trưởng Tôn Vô Kỵ phải cung kính, quỳ gối dập đầu trước mặt mình

Hắn đọc thánh chỉ, cố gắng nhấn mạnh cụm từ “Toàn quyền xử lý, tự hành quyết đoán, tiên trảm hậu tấu” trong thánh chỉ, đọc xong hừ lạnh nói:

- Tại hạ phụng mệnh Hoàng Thượng, xử lý chuyện quan trọng liên quan đến cơ mật của Đại Đường ta, cần Trưởng Tôn Trùng phối hợp. Hôm nay đến phủ đệ của ngươi, Trưởng Tôn Trùng lại tránh mặt, không phải không muốn xuất lực cho Đại Đường chứ? Nếu quả thật như vậy, ta cũng không cưỡng ép.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng cười làm lành:

- Tiểu Khuyển còn trẻ vô tri, Đỗ gia hiền chất chớ trách tội, lão phu sẽ sai người đi mời khuyển tử tới.

Thái độ của hắn lập tức thay đổi, trở nên nhiệt tình hữu hảo, thân mật gọi Đỗ Hà là “Đỗ gia hiền chất”.

Đỗ Hà cũng biết chính sự quan trọng hơn, cũng không bày ra dáng vẻ tự cao tự đại, sau khi Trưởng Tôn Trùng đến cũng nói rõ ý đồ đến đây của mình.

Không đợi Trưởng Tôn Trùng trả lời, Trưởng Tôn Vô Kỵ đã lập tức đồng ý, tỏ vẻ bản thân chắc chắn toàn lực phối hợp, hơn nữa đích thân đề nghị sẽ kéo Trưởng Tôn Tuấn tính tình cường liệt xuống nước!

Đỗ Hà thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng cũng thầm khen, lão hồ ly này quả nhiên bất phàm, hắn tất nhiên nhìn ra chuyện nghiêm trọng, cho nên mới trả lời sáng khoái như vậy.

Đỗ Hà cũng không sợ Trưởng Tôn Trùng gây chuyện xấu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là nhân vật như thế nào, làm sao hắn có thể không biết mình có ngày hôm nay đều vì Đại Đường có Lý Thế Dân, bởi vì vương triều Đại Đường là trụ cột của hắn. Vương triều Đại Đường và Trưởng Tôn gia của hắn là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, chỉ cần hắn ý thức là chuyện nghiêm trọng, quả quyết sẽ không làm chuyện càn quấy.

Huống chi việc này có Lý Thế Dân tự mình hạ thánh chỉ, nếu hắn có gan cản trở, làm hỏng đại sự, Lý Thế Dân nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã được gọi là “lão hồ ly”, đương nhiên không thể không khôn ngoan.

Đúng như Đỗ Hà dự đoán, Trưởng Tôn Vô Kỵ rất biết phối hợp. Trưởng Tôn Trùng biểu diễn cũng không tệ, khiến Trưởng Tôn Tuấn từ đầu đến cuối biểu hiện ra tất cả thiên tính tự nhiên, càng thêm chân thật.

Biến cố duy nhất chỉ có Hàn Vinh.

Nghĩ đến Hàn Vinh, Đỗ Hà lập tức phục hồi tinh thần, lộ ra vui vẻ, lão hồ ly Trưởng Tôn muôn đời vẫn là lão hồ ly Trưởng Tôn. Mặc dù hắn không phá hư bố cục của Đỗ Hà, nhưng hắn vẫn để ý chuyện nhĩ tử của mình vô duyên vô cớ bị mất thể diện, tự tiện xuất động Hàn Vinh, ý định vừa không phá hư bố cục của Đỗ Hà, lại để cho Hàn Vinh dạy dỗ hắn một trận, sau đó chỉ cần thoái thác đây là chuyện ngoài ý muốn, Hàn Vinh chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua, cũng không thể làm gì hắn.

Nhưng lão hồ ly xảo trá, thợ săn Đỗ Hà cũng không phải bình thường.

Mặc dù biết Trương Tôn Vô Kỵ sẽ không phá hỏng chuyện của mình, nhưng Đỗ Hà vẫn cảm thấy hần chưa hẳn ngoan ngoãn phối hợp, chắc chắn sẽ giở thủ đoạn khiến mình khó xử. Vì vậy, hần đã gọi La Thông đi theo, đề phòng vạn nhất.

Quả thật cuối cùng nhảy ra một Hàn Vinh võ nghệ cao cường, đây là lão hồ ly Trương Tôn định mượn tay Hàn Vinh khiến mình chật vật.

Chỉ có điều không như hần mong muốn, Hàn Vinh chẳng những không giành được thắng lợi, ngược lại còn bị Đỗ Hà đánh bại, tăng trưởng thanh thế.

Cho dù Đỗ Hà không đánh thắng được Hàn Vinh, bên cạnh còn có La Thông, với thực lực của hai người, Hàn Vinh cũng không phải đối thủ. Bất luận thế nào, Đỗ Hà cũng không thể đánh mất thể diện.

Sở dĩ hần mỉm cười, là vì nghĩ tới một chuyện: Vì Hàn Vinh thua dưới tay Đỗ Hà, cho rằng mình thua bởi một đứa trẻ ranh mười sáu tuổi, không mặt mũi nào ở lại Trường An, cáo biệt Trương Tôn Vô Kỵ, ra ngoài rèn luyện.

Chỉ cần nghĩ tới biểu lộ của Trương Tôn Vô Kỵ, Đỗ Hà cũng không nhịn cười được.

Vũ Văn Thần nhìn thấy thánh chỉ trong tay Đỗ Hà, sắc mặt lại tái nhợt: Lý Thế Dân đã hạ thánh chỉ, đủ chứng minh hần đã biết tất cả mọi chuyện, như vậy mình có chạy thế nào cũng không thoát.

Hần đã không còn để ý đến sống chết, lúc này nhìn thấy thánh chỉ cũng không sợ, tiến lên một bước:

- Xác thực, ta có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ Trương Tôn gia lại phối hợp diễn kịch với người. Ta thua rồi, xem ra hỏa hoạn cũng là kế hoạch của người?

- Không sai!

Đỗ Hà nheo mắt:

- Lần sau nếu tìm người giám thị phải phải những kẻ có bản lĩnh, những kẻ núp trong bóng tối chỉ có kẻ đàn mới không phát hiện ra! Nhưng các người tựa hồ không còn cơ hội.

- Ta còn một nghi vấn!

Vũ Văn Thần vẫn cố gắng kéo dài thời gian, nói:

- Người phát hiện ra ta từ lúc nào? Cho dù tất cả đều là kế hoạch của người, người cũng không thể biết được ta chính là người của Thái tử Kiến Thành.

Đỗ Hà lắc đầu cười lạnh:

- Người đánh giá mình quá cao rồi, ta biết chỉ cần Đỗ phủ vừa chiêu công, các người lòng dạ khó lường, tất nhiên cho rằng đây là trời ban cơ hội tốt, tìm cách lẩn vào đám công nhân. Cho nên ta mới kêu Đỗ gia gia tra xét thân phận công nhân cẩn thận, xem xem có tìm được chỗ nào khả nghi trong lý lịch của bọn họ hay không. Người lo lắng người có thân phận đặc biệt sẽ bị bại lộ, cho nên dùng phương thức vàng thau lẫn lộn để che giấu mục đích của mình. Ban đầu, ta cũng người qua mặt, nhưng người quên mất một điều. Người nói bọn họ đều là trợ thủ của người, nhưng nhìn xem bọn họ sinh sống như thế nào? Trợ thủ của người người nào cũng biết kiến trúc, làm sao có thể chỉ biết lao động chân tay cực khổ như vậy? Vì vậy, ngay ngày đầu tiên, ta đã cố ý lợi dụng đường nước này thăm dò, thật sự phát hiện người có dị sắc!

Hần trào phúng nói tiếp:

- Người thực sự tưởng ta không biết bên trong đường nước này có chuyện dị thường, tưởng ta không biết dưới mặt đất chôn dấu mười một rương hoàng kim, ba mươi sáu rương ngân lượng? Chẳng qua vì có thể làm cho các người tự động mắc câu, cho nên không động đến nó mà thôi.

- Nói nhảm với hần làm gì, cùng lắm thì chết, sợ gì chứ!

Ngụy Phong Vân không nhịn được, chuẩn bị liều mạng.

- Phong Vân, không được lỗ mãng!

Vũ Văn Thần kéo Ngụy Phong Vân lại, thần sắc khẩn trương.

Ngụy Phong Vân phần nộ quát:

- Dù sao cũng chết, nói nhảm làm gì.

- Bởi vì hần muốn kéo dài thời gian, để thông báo cho người đứng sau chuyện này, kêu hần chạy trốn.

Đỗ Hà mỉm cười, ánh mắt lấp lánh.

- Yên tâm! Ta sẽ cho đủ thời gian để Chu Trường Quý đưa tin, cho dù người không làm như vậy, ta cũng định làm như vậy.

Lời nói của hần giống như kim châm, đâm thẳng vào ngực Vũ Văn Thần.

Vũ Văn Thần giờ mới hiểu được, bọn hần không chỉ thất bại, hơn nữa còn thất bại thảm hại, ngay cả chỗ trống hoàn thủ cũng không có.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

183. Chương 183: Tất Cả Đều Nằm Trong Lòng Bàn Tay

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Văn Vũ Thần mặt như tro nguội, Chu Trường Quý cũng giống như hần, đều là thành viên trong bè đảng của Lý Kiến Thành. Chu Trường Quý bị bằng hữu lừa gạt, tựa hồ rơi vào cảnh táng gia bại sản, còn Lý Kiến Thành vừa vặn đang muốn nâng đỡ một số ông chủ của tửu lâu, để thu thập tình báo có lợi cho của mình.

Hần vừa vặn biết được chuyện của Chu Trường Quý, vì vậy giúp hần đòi lại tài sản, hơn nữa âm thầm ủng hộ, trợ giúp khách lâu trở thành đệ nhất tửu lâu của Trường An, thu hút ánh mắt của đông đảo quan lại quý tộc, thăm dò cho Lý Kiến Thành không ít tin tức tình báo có lợi.

Bởi vì chuyện nghiêm mật, khi nhất đảng của Lý Kiến Thành gặp đả kích, hần may mắn chạy thoát khỏi kiếp này. Từ đó về sau tiềm phục ở Trường An, lén lút thông báo dị động của Trường An cho dư nghiệt ẩn nấp trong bóng tối của Kiến Thành biết.

Chu Trường Quý có địa vị đặc thù, trong tất cả bộ hạ của Lý Kiến Thành, cũng không quá 10 người biết về tồn tại của hần.

Hiện giờ hần lại bị Đỗ Hà tóm được, Vũ Văn Thần thật sự không thể tưởng tượng, Đỗ Hà rút cuộc còn biết những cái gì.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Đỗ Hà cũng không có ý định tiếp tục dây dưa với Vũ Văn Thần:

- Chư vị, tình hình trước mắt các người có lẽ đã biết rõ, thức thời bỏ vũ khí xuống, bằng không chỉ còn đường chết!

- Chết thì chết, sợ gì chứ!

Ngụy Phong Vân hét to, vung cây cuốc trong tay đập về hướng Đỗ Hà.

Dưới sự dẫn dắt của hần, hơn năm mươi người nhao nhao tiến lên, ý định nhất quyết sinh tử với bọn họ.

- Bắn tên!

Đỗ Hà nhíu mày, có lẽ bọn chúng đã sớm biết sẽ mất mạng vì vậy không có kẻ nào bỏ vũ khí trong tay.

Khí tiết của cổ nhân, người đời sau khó có thể sánh bằng.

Mũi tên giút trời không ngừng bắn tới, nhưng tất cả đều trúng vào thân dưới của bọn chúng.

Đối mặt với bọn phản tặc này, bất sống thắm vẫn là tất nhiên, giết chết ngược lại đáng tiếc.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả đều bị thương ngã xuống đất.

- Lên!

Đỗ Hà rút kiếm ra, dẫn hơn hai trăm người xông tới.

Hắn không để ý tới người khác, trực tiếp đối đầu với Ngụy Phong Vân.

Trước đây khi nói chuyện với Vũ Văn Thần, hắn đã nhìn ra địa vị của Ngụy Phong Vân cũng không kém cõi Vũ Văn Thần, ngoại trừ Vũ Văn Thần, ở đây hắn chính là người lớn nhất.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã cách nhau một trượng.

Ngụy Phong Vân điên cuồng quát lên, móc cuốc xuống đầu Đỗ Hà.

Đỗ Hà tỉnh táo nhìn nhất cử nhất động của Ngụy Phong Vân, tính toán chuẩn xác mỗi động tác chi tiết của đối phương.

- Hừ!

Trên không trung Bàn Long kiếm vẽ ra một quỹ tích ảo diệu thần kỳ, lao về phía lưỡi cuốc của Ngụy Phong Vân.

Ngụy Phong Vân cười lạnh, xoay cổ tay, né tránh được một kích của Đỗ Hà, sau đó khôi phục lại nguyên trạng, tiếp tục đào tiếp.

Đỗ Hà không ngờ đối phương có chiêu này, ngạc nhiên vội vàng né tránh.

Ngụy Phong Vân đào không trúng, lưỡi cuốc đào xuống mặt đất, xúc lên một khối bùn đất, hắn dùng gót cuốc đánh vào khối đất, giống như đánh bóng chày.

Khối bùn đất chịu đả kích, không chịu được hóa thành vô số bùn đất bắn về phía Đỗ Hà.

Đỗ Hà chưa từng thấy chiêu thức quái dị như vậy, vội vàng dùng tay áo che chắn.

Ngụy Phong Vân thừa cơ múa cuốc tới, ý đồ dùng một cuốc cường đại này tạo thành lỗ hổng trên người hắn.

Nếu là thường nhân nhất định sẽ rối loạn tâm thần, nhưng Đỗ Hà thì không như vậy, hắn có công phu tạo nghệ không tầm thường, cho dù không nhìn ra chiêu của đối phương, cũng có thể phán đoán đại khái.

Trường kiếm của Đỗ Hà nhảy ra, đánh bay cây cuốc trong tay đối phương.

Đỗ Hà cũng không biết binh khí chuyên dùng của Ngụy Phong Vân chính là cuốc, nhưng lại mơ hồ cảm thấy Ngụy Phong Vân sử dụng cuốc rất kỳ lạ, khiến người ta không thể phòng bị, dứt khoát dùng lưỡi kiếm sắc bén của Bàn Long kiếm đâm về phía mũi cuốc, xem hắn có thể sử xuất ra chiêu thức quái dị gì.

Quả nhiên Ngụy Phong Vân mất cuốc giống như Lệnh Hồ Xung mất kiếm, bị kiếm pháp cuồng mãnh của Đỗ Hà lấn át, mồ hôi đầm đìa.

Đám người xung quanh xúm tới càng ngày càng nhiều, mọi người nhìn thấy Đỗ Hà dùng mãnh phi thường như vậy, đều cao giọng hò hét, động viên. Trường kiếm vừa điểm, Bàn Long kiếm đâm vào ngực Ngụy Phong Vân.

Trên mặt Ngụy Phong Vân hiện lên khó tin.

Đỗ Hà thu kiếm đứng dậy, phóng mắt nhìn xung quanh. Chiến sự đã chấm dứt, đoàn người bọn họ đã khiến đối phương phải dừng lại.

Vũ Văn Thần cũng bị Hoàng Phủ Hạo Hoa đẩy ngã xuống đất.

Cho dù Vũ Văn Thần rất kiên cường, trong lòng cũng biết mình nhất định sẽ chết, định tự sát, nhưng Hoàng Phủ Hạo Hoa sớm đã được Đỗ Hà nhắc nhở, đi trước một bước, đánh rơi cây đao của hắn xuống đất.

Đối phương chết hơn mười người, số còn lại đều bị bắt giữ.

Đỗ Hà kêu người trông coi tất cả bọn họ, đồng thời chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa.

Đỗ Hà lấy từ trên người ra hai thứ, một thứ là thuốc cầm máu thượng đẳng, loại thuốc này vô sắc vô vị, khó có thể phát giác, thứ còn lại là ngũ thạch tán. Hắn đổ thuốc cầm máu vào miệng vết thương của Ngụy Phong Vân, cuối cùng lại kêu mở cạy miệng hắn ra, đổ ngũ thạch tán vào bên trong.

Lúc này xe ngựa đã đến, Hoàng Phủ Hạo Hoa chuyển tất cả thi thể vào trong xe, cũng không giải thích tại sao.

Mặc dù Hoàng Phủ Hạo Hoa rất kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều, y mệnh mà làm.

Để lại người trông coi, Đỗ Hà mang theo hơn 20 người, cùng với hai chiếc xe ngựa chở thi thể chạy về Nghênh Tân lâu.

Lúc này đã có 50 người bao vây Nghênh Tân lâu, người dẫn đầu chính là Lý Kính Nghiệp, La Thông, Vương Đức Chính.

Bọn họ không biết nguyên do, Đỗ Hà cũng không nói cho bọn họ, chỉ nói là chấp hành nhiệm vụ cơ mật.

Lý Kính Nghiệp, La Thông là hảo hữu của Đỗ Hà, Vương Đức Chính là thuộc hạ của Đỗ Hà, bọn họ đều minh bạch Đỗ Hà có nỗi khổ tâm, cho nên cũng không hỏi nhiều.

Lý Kính Nghiệp chạy ra chào đón, cầm trong tay một con bồ câu đưa tin, trên đầu con chim bồ câu có một mũi tên trúng đích.

- Chuyên nghiệp, tiền pháp tốt lắm!

Đỗ Hà cười khen, vào buổi tối Trường An thực hành lệnh cấm đi lại ban đêm, không cho phép mở cửa thành. Chu Trường Quý muốn truyền tin tức ra ngoài, phương pháp duy nhất có thể sử dụng chính là bồ câu đưa tin.

Cho nên Đỗ Hà đặc biệt mời tay xạ thủ Lý Kính Nghiệp đến, mai phục gần đây, chỉ cần có bồ câu đưa tin từ Nghênh Tân lâu bay ra, lập tức bắn rơi. Đỗ Hà tiếp nhận bồ câu đưa tin, lấy dưới chân nó một miếng lụa nhỏ, bên trong có viết:

- Tiểu Thiếu chủ, chuyện bại lộ, mau chóng rút lui!

- Có nhìn thấy phương hướng bồ câu đưa tin bay đi không?

Đỗ Hà cầm miếng lụa, nhìn về phía Lý Kính Nghiệp.

Lý Kính Nghiệp suy nghĩ nói:

- Phía đông, có thể là Đông Giao Trường An.

- Xác định chứ?

Chuyện này rất quan trọng, Đỗ Hà không thể không thận trọng.

Lý Kính Nghiệp gật đầu nói:

- Có thể khẳng định!

- Tốt!

Đỗ Hà mỉm cười, hạ lệnh:

- Minh Đạt, Vương Đức Chính, các người lập tức tiến về quân doanh, triệu tập 2000 binh mã tiến về cửa Đông Trường An chờ lệnh.

La Thông, Vương Đức Chính thoáng giật mình, ở Đại Đường tự động điều động binh mã sẽ mắc vào tội chết.

Đỗ Hà lấy thánh chỉ ra, trầm giọng nói:

- Hoàng Thượng đã giao quyền điều động binh mã cho ta, các người không cần lo lắng.

La Thông, Vương Đức Chính lập tức lĩnh mệnh tiến hành,

Lúc này Phòng Di Ái áp Chu Trường Quý tới trước mặt Đỗ Hà, nhếch miệng cười nói:

- Lão đại, ta đã bắt người đến rồi!

Chu Trường Quý nhìn thấy Đỗ Hà lập tức quỳ rạp trên mặt đất, cầu khẩn nói:

- Đỗ đại nhân, chuyện này rút cuộc là thế nào.

Đỗ Hà lạnh lùng nói:

- Chu Trường Quý, người cũng đừng tiếp tục giả vờ nữa. Các người thật sự làm rất tốt, cố ý để cho tất cả đầu mối đều chỉ về người, người càng lộ vẻ khả nghi càng khiến người khác cảm thấy người vô tội, người là người bị hại. Do đó khiến người ta buông lỏng cảnh giác với người, vừa ăn cướp vừa la làng, đúng là một chiêu rất cao cường, ngay cả ta cũng suýt nữa bị người lừa gạt, chỉ có điều, người đã mắc một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

- Nhớ lúc trước khi ta nói đêm nay có người lợi dụng xương cốt tạo ra Quỷ Hoa, thần sắc của người vẫn rất bình thường, căn bản không lộ ra biểu hiện gì khác thường. Nếu là người khác đối mặt với loại chuyện cổ quái này, không thể thờ ơ. Lúc ấy ta đã hoài nghi, âm thầm kêu người điều tra chuyện của người. Năm người mười mấy tuổi đã từng chịu ân đức của Túc vương, cho nên người không thể không liên quan đến chuyện này.

Đỗ Hà ép hỏi nói:

- Ha ha, người còn tưởng giấu diếm được ta, nói cho người biết, ta biết tất cả mọi chuyện, không những biết thân phận của người, còn biết nơi ở của thiếu chủ nhà người.

Chu Trường Quý kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Đỗ Hà nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói:

- Thiếu chủ của các người đang ở trong biệt viện của Đông Giao Trường An.

Ánh mắt Chu Trường Quý như biến thành tro tàn, thống khổ thở dài.

Đỗ Hà cười nói:

- Đa tạ ông chủ Chu đã xác nhận, nói thật, trước kia ta chỉ hoài nghi mà thôi.

Thiếu chủ này thần bí như vậy, nhất định là không ẩn thân ở Trường An, chuyện trọng yếu, vì vậy Thiếu chủ cũng sẽ không trốn quá xa, mà có thể ở vùng ngoại ô Trường An.

Bồ câu đưa tin bay tới từ phía đông, từ đó biểu thị Thiếu chủ thần bí kia ở Đông Giao Trường An.

Đông Giao Trường An có biệt viện và thôn trang.

Nếu một đám người kì lạ trốn trong thôn trang có vẻ rất chói mắt, vì vậy khả năng bọn họ trốn ở biệt viện cao hơn, sau khi thăm dò, quả nhiên phát hiện ra nơi giấu thân của thiếu chủ.

Chu Trường Quý thấy mình trúng kế, hung dữ trừng mắt nhìn Đỗ Hà, rít gào nói:

- Cho dù biết rõ Đông Giao, người cũng không biết chỗ Thiếu chủ ẩn thân, người chờ xem, Thiếu chủ nhất định sẽ báo thù.

Đỗ Hà nhún mày, lại kêu người bịt miệng hắn lại:

- Mặc dù ta không biết Thiếu chủ núp ở chỗ nào, nhưng có người mang ta đi.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

184. Chương 184: Tìm Được Kẻ Trộm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tựa hồ ngủ rất lâu, Ngụy Phong Vân rên rỉ, dần dần khôi phục tri giác, tỉnh lại trong cơn mê ngủ, lại phát hiện mình đang nằm trong đồng thi thể.

Bốn phía là rừng cây, hắn cũng không biết mình đang ở nơi nào, mí mắt như có ngàn tấn đè lên, vội vàng nhắm lại, nhưng cảm giác thiên địa chuyển động, há miệng định nói gì đó, nhưng phát hiện yết hầu khô đặc, không thể nói ra lời.

Hắn muốn tỉnh tâm lại, suy nghĩ rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng không cách nào tập trung, trong đầu là một mớ hỗn loạn, cảm giác tựa hồ muốn nổ tung.

Hắn giãy dụa bò lên, trong đầu chợt phát hiện, hình như mình đã bị Đỗ Hà giết chết, mình đã chết rồi sao.

Nhìn thoáng qua, vết thương đã cầm máu, thò tay đụng vào, cảm giác đau đớn khiến hắn tỉnh táo.

- Chưa chết, thì ra mình chưa chết, ha ha, số ta thật may mắn, bị trúng một kiếm vào tim mà không chết.

Hắn chịu ảnh hưởng của ngũ thạch tán, tinh thần rất dễ phấn khởi, kêu gào vui sướng.

Nhìn số thi thể đầy trên mặt đất, mơ hồ tìm ra đầu mối, thì thầm tự nói:

- Ta hiểu rồi, nhất định là Đỗ Hà đã đâm trúng chỗ yếu hại của ta, tưởng ta đã chết, cho nên mới vứt ta vào đồng thi thể này.

Hắn không cách nào suy nghĩ chi tiết, chỉ có thể nghĩ như vậy.

- Đúng, ta phải đi tìm Thiếu chủ, nói cho hắn biết, để hắn chạy trốn!

Hắn lê lét đi ra khỏi rừng cây, không biết làm thế nào mà mình đã đi tới Đông Giao Trường An, trên mặt càng lộ ra nụ cười sung sướng: Đông Giao đây rồi, thật may mắn, thiếu chủ đang ở gần đây.

Hắn giống như kẻ say rượu, ở trong trạng thái lơ đãng, chỉ dựa vào bản linh và trực giác mà đi.

Ngũ thạch tán vốn là sản vật thần kỳ, có thể làm cho tinh thần bay bổng, lại cộng thêm hắn bị trọng thương, lực kháng cự rất yếu, cho dù ăn ít nhưng được tính vẫn khiến hắn mơ màng.

Ngũ thạch tán cần vận động mới có thể thúc đẩy dược hiệu, hiện giờ Ngụy Phong Vân đi lại như vậy, được hiệu không ngừng được kích thích, cảm giác càng ngày càng nhẹ nhõm, giống như lên Tiên cảnh, hắn thậm chí quên thương thế đau nhức của mình, quên mình đang ở nơi nào, chỉ dựa vào bản năng mà đi, hơn nữa càng đi càng nhanh, bất giác đã đi đến nơi bọn họ nấu mình.

Hắn tiến lên gõ cửa, thì thầm kêu lớn:

- Mở cửa. Mở cửa, là ta, lão Ngụy đây.

Hắn càng gọi càng có tinh thần, giống như điên cuồng.

Cửa nhà mở ra, một người chạy ra ngoài quan sát xung quang, sau đó dìu Ngụy Phong Vân vào trong nhà.

Tối nay chính là đêm hành động hành động đầu tiên. Đông Phương Thụ cả đêm khó ngủ. Hắn vốn là đạo sĩ tướng số lưu vong giang hồ, vì gặp được dị nhân, học được kiếm pháp, khi ở Bộ châu bất hạnh gặp phải Kê hồ Lưu Tiên Thành khấu biên, tặc binh chiếm đánh Bộ châu, hắn thế yếu chống địch nên bị bắt.

Vì thiếu lương thực, Lưu tiên thành ý đồ trói hắn lại, nấu ăn, khi vừa đưa hắn vào nồi, Lý Kiến Thành dẫn binh mã tiến vào Bộ châu, hắn được cứu thoát, hơn nữa còn an ủi hỏi thăm, chia đồ ăn cho hắn, cuối cùng thấy hắn ăn nói khéo léo, võ nghệ bất phàm, lưu hắn làm phụ tá, hơn nữa vô cùng trọng dụng,

Lý Kiến Thành đối với hắn mà nói đã có ân cứu mạng, lại có ơn tri ngộ, ân tình nặng như Thái Sơn, hắn vốn định dùng tính mạng báo đáp, nhưng nào ngờ biến cố Huyền Vũ môn quá đột ngột, bọn họ căn bản chưa chuẩn bị cái gì thì Lý Kiến Thành đã chết rồi.

Bọn phụ tá phiêu tán, lẫn trốn, chỉ có thể mai danh ẩn tích tránh họa phương xa.

Cho đến hai năm trước, ở Giang Nam Đông Phương Thụ gặp được Trần Tử Du là vi thần lúc trước, biết được Lý Kiến Thành còn có một đứa con trên đời.

Thì ra năm đầu Vũ Đức, thời tiết nóng bức, Đường Cao Tổ Lý Uyên lên núi nghỉ mát, giao quốc gia đại sự lại cho Thái tử Lý Kiến Thành quản lý. Một ngày Lý Kiến Thành bị Lý Nguyên Cát xúi giục dùng tên giả Lý Thành đến thanh lâu tìm đệ nhất danh kĩ Trường An Tống Nhạn Nhi.

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân là anh em cùng mẹ cùng cha, ngoại hình rất giống nhau, khi còn trẻ đều là thiếu niên anh tuấn khôi ngô, hơn nữa tài hoa hơn người, gặp gỡ Tống Nhạn Nhi như tri kỷ, cuối cùng nửa năm sau Tống Nhạn Nhi mang thai.

Lúc này Lý Kiến Thành mới tiết lộ thân phận, muốn chuộc thân cho nàng, đón nàng vào Đông Cung.

Nào ngờ Tống Nhạn Nhi nhất thời biến sắc, thì ra nàng chính là ấu nữ của Tống Lão Sinh Đại tướng Tùy triều. Tống Lão Sinh là lang tướng Tùy triều. Năm Đại Nghiệp mười ba, Lý Uyên khởi binh tiến vào Quan Trung, Tống Lão Sinh được phái suất lĩnh hai vạn tinh binh đóng giữ Hoắc Ấp. Lý Kiến Thành ra kế nói Tống Lão Sinh hữu dũng vô mưu, chỉ cần dùng một tiểu đội nhỏ bé dụ dỗ, nhất định sẽ xuất chiến. Lý Uyên vì vậy tự mình lĩnh kỵ binh Hoắc Ấp mai phục thành đông, còn phái Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân suất lĩnh hơn mười kỵ binh đến dưới thành nhục mạ Tống Lão Sinh, dụ hắn xuất chiến. Tống Lão Sinh trúng kế, suất quân xuất chiến, đến nỗi chết trận.

Vì Tống Lão Sinh chết trận, Tống gia mới gia đạo sa sút, Tống Nhạn Nhi lưu lạc phong trần.

Tống Nhạn Nhi tính tình mạnh mẽ, biết ái lang chính là cừu nhân giết cha, trong cơn tức giận, lập lời thề suốt đời không gặp, rời khỏi Trường An. Lý Kiến Thành chỉ có thể phái người đi theo hộ tống, nhưng Tống Nhạn Nhi rất giáo hoạt, trên đường đi né tránh được tai mắt của tất cả mọi người.

Lý Kiến Thành sợ Lý Uyên trách phạt hấn đang trong thời gian tọa trấn Trường An, không xử lý quốc sự cho tốt, mà tới thanh lâu vui vẻ, căn bản không tiết lộ việc này, chỉ có tâm phúc của Lý Kiến Thành mới biết được chuyện này.

Sau khi Lý Kiến Thành bị giết, ca ca của Trần Tử Du là Trần Tử Lương nhớ tới việc này, âm thầm dùng mọi cách tìm kiếm nhi tử của Lý Kiến Thành, cuối cùng đã tìm được mẫu tử Tống Nhạn Nhi ở phía nam Ngô địa. Nhi tử của Lý Kiến Thành đã trưởng thành, được Tống Nhạn Nhi đặt tên là Lý Phục Thành.

Trần Tử Lương là phụ tá đắc lực của Lý Kiến Thành, là đệ nhất học sĩ dưới trướng Thái tử Học sĩ, tương đương với chủ mưu của Lý Kiến Thành, hấn nói dĩ nhiên là đúng.

Đông Phương Thụ mừng rỡ như điên, thấy Lý Phục Thành có lòng báo thù cho vi phụ, cướp lấy giang sơn Đại Đường vốn thuộc về Lý Kiến Thành, đương nhiên ra sức công hiến.

Lần này Lý Phục Thành đích thân đến Trường An, vì có ý lấy lại bảo vật Lý Kiến Thành để lại, đồng thời cũng tiếp kiến một số nhân vật từng sát cánh chiến đấu với Lý Kiến Thành lưu lại Trường An, như bọn người Vũ Văn Thần, Chu Trường Quý.

Hôm nay là ngày Vũ Văn Thần động thủ đầu tiên, có thể thành công hay không, chỉ nhìn hôm nay mà thôi.

Trong mười năm lẫn trốn, hấn đã chu du thiên hạ, xem như kiến thức rộng rãi, biết rõ danh tiếng của Thiên Khả Hãn Lý Thế Dân không phải danh hảo, nếu muốn lật đổ hấn, thiết yếu phải có được khối tài sản lớn, còn có tia hi vọng, bằng không thì không mấy khả quan.

Hôm nay là ngày mấu chốt nhất, Đông Phương Thụ cả đêm khó ngủ.

Đang lúc hấn nghĩ đến không biết thành công hay không, chợt nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập và tiếng gọi của Ngụy Phong Vân, trong lòng kinh ngạc bước ra khỏi phòng. Hấn bước nhanh vào đại đường, nhưng thấy Ngụy Phong Vân ở tiền viện giống như kẻ điên, lớn tiếng la hét, còn có hai người dìu hấn, nhưng lực lượng không đủ, bất giác nhú màu, trong lòng thoáng hiện lên dự cảm không tốt.

- Đông Phương tiên sinh, Ngụy đại nhân bị thương, ngực trúng một kiếm, tựa hồ tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Một người dùi Ngụy Phong Vân nói.

Đông Phương Thụ biến sắc, tiến lên phía trước.

Lúc trước song phương cách xa nhau, hắn không thấy rõ lắm, lúc này nhìn gần, Đông Phương Thụ lập tức biến sắc.

- Rút lui, mau rút lui!

Hắn đã nghĩ đến chuyện nguy hiểm, vội vàng kinh hãi kêu lên.

Nhưng tất cả đã trễ.

Đỗ Hà nhìn phủ đệ trông rất bình thường ở trước mặt, trong mắt lóe ra hào quang hưng phấn, hắn đã bố trí 2000 binh mã bao vây xung quanh phủ đệ.

Ngay cả bản thân hắn trước đó cũng không nghĩ tới có thể đạt được kết quả như vậy.

Đây là khâu cuối cùng mà hắn bố trí, cũng là khâu hắn không chắc chắn nhất.

Những người khác bất luận là Vũ Văn Thần hay Chu Trường Quý, Đỗ Hà đều có thể chắc chắn bắt được chúng. Nhưng nhân vật Thiếu chủ ẩn thân ở vùng ngoại ô Trường An, nếu có bất kỳ động tĩnh nào, tất nhiên sẽ khiến bọn hắn chú ý, chạy trốn.

Đối với đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành mà nói, nếu không diệt trừ đầu lĩnh của bọn họ, tất cả cố gắng của mình đều phí công.

Nhưng làm thế nào mới có thể chính xác tìm được đầu lĩnh của bọn chúng?

Vì thế Đỗ Hà tựa hồ đã nghĩ ra vô số khả năng, cuối cùng đều bác bỏ.

Cho đến một ngày, trên đường đi Đỗ Hà gặp một hán tử say rượu, tâm tư chuyển động, tìm được một kế: Tính mạng con người rất kiên cường đồng thời cũng rất kỳ diệu. Trái tim là chỗ hiểm trên cơ thể, bị vật cứng đâm thủng chắc chắn sẽ bỏ mạng, nhưng nếu chỉ đùa nghịch, không ảnh hưởng đến trái tim thì không ngại, chỉ cần có thể đâm một kiếm vào chỗ dưới trái tim thì có thể khiến đối phương bất tỉnh, nhưng vẫn giữ được tính mạng.

Chỉ cần vút hắn vào đồng thi thể, ở trong một vùng hoang phế, giả vờ không biết hắn chưa chết, sau khi tỉnh lại, người đó rất có thể sẽ dẫn bọn họ đi tìm chỗ ẩn thân của đầu lĩnh thật sự.

Chỉ có điều vạn nhất đối phương có cảnh giác, một chiêu này chưa hẳn có hiệu quả, cho nên hắn đã chuẩn bị thuốc mê, ý định mê hoặc tâm thần đối phương, nhưng sau khi hắn tận mắt nhìn thấy được hiệu quả của Ngũ thạch tán đã lập tức có suy nghĩ mới.

Ngũ thạch tán chẳng những có thể mê hoặc tâm thần đối phương, lại có thể khiến đối phương phản chấn tinh thần, không biết mình đang ở nơi nào, đúng là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, Đỗ Hà theo kế hoạch mà làm, khi nói chuyện với Vũ Văn Thần, đã tập trung vào Ngụy Phong Vân, lúc bắt Chu Trường Quý, đã chắc chắn là biệt viện ở Đông Giao Trường An, cố ý vút Ngụy Phong Vân ở gần Đông Giao, hi vọng hắn có thể dẫn đường.

Kết quả rất tốt so với tưởng tượng, sau khi Ngụy Phong Vân ăn ngũ thạch tán, đã mất đi năng lực phán đoán, chỉ dựa vào cảm giác, trực giác làm việc, trực tiếp dẫn bọn họ đến chỗ biệt viện dư nghiệt của Lý Kiến Thành ẩn thân.

Đỗ Hà sớm đã giấu 2000 binh mã ở gần Đông Giao, sau khi phát hiện ra sào huyệt của thủ lĩnh phản loạn, lập tức kêu binh mã bao vây xung quanh.

Sau khi xác định đối phương không có đường nào chạy trốn, Đỗ Hà cười nói:

- Di Ái, phá cửa!

Phòng Di Ái nhếch miệng cười, gơ Mịch Dao 100 cân đi tới ngoài phủ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

185. Chương 185: Một Mẻ Hốt Gọn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong đêm đen, truyền đến một tiếng như sấm rền.

Mạch đao nặng trâm cân vừa mạnh mẽ giáng xuống cửa phòng cực dày.

Cửa gỗ vốn cũng không có lực phòng ngự, làm sao có thể chịu được một nhát cường đại như vậy, mạch đao trực tiếp tạo ra một lỗ hổng chính giữa cửa, chặt đứt then cài.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của hai bên, Phòng Di Ái lại đập một cước mãnh liệt, sau cửa kẻ đang muốn dùng thân thể ngăn cản liền bị hất đá bay.

Đỗ Hà cười dài một tiếng, dẫn 200 lính tinh nhuệ uy thế vọt vào trong phủ.

Đông Phương Thụ đã kêu người chuẩn bị nghênh đón, vốn định tranh thủ lúc Đỗ Hà chuẩn bị khí giới phá cửa điều động nhân thủ trấn thủ các nơi.

Nhưng không ngờ trong tay Đỗ Hà có lực sĩ có sức mạnh nhỏ núi bạt sông như Phòng Di Ái, trực tiếp bẻ nát cửa phòng, vô số mũi kiếm sắc bén đồng loạt xông vào, không cho bọn họ có thời gian chuẩn bị, hai bên gặp nhau ở tiền viện.

Đông Phương Thụ cười nói:

- Đỗ Hà, người thật bản lĩnh, thận trọng từng bước.

Hắn còn chưa dứt lời, Đỗ Hà hạ lệnh:

- Bắt tên.

Mục đích Đỗ Hà nói chuyện với Vũ Văn Thần là vì muốn tìm được đầu lĩnh của Ngụy Phong Vân, nói chuyện với Chu Trường Quý là vì muốn tìm ra chỗ nấu thân của kẻ trộm. Lúc này phải tranh thủ thời gian, cần bản không để ý tới lời kêu gọi đầu hàng của Đông Phương Thụ, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Hơn hai trăm người xông vào cùng Đỗ Hà, người nào cũng nắm giữ thủ nỏ, lúc này kinh nỏ kích xạ, lập tức tước đoạt tính mạng của hơn 30 người.

Đỗ Hà trước đó đã dặn dò xạ thủ chỉ bắn gia đình tiểu tốt, các đại nhân vật cũng không có gì đáng ngại.

Nhìn thấy tình cảnh này, Đông Phương Thụ ồ ào chửi mắng, gào thét chỉ huy hơn ba mươi tên thân binh bên cạnh nghênh tiếp chống cự.

Đỗ Hà cũng dẫn binh mã xông tới, trong tích tắc song phương tiếp xúc, máu tươi văng khắp nơi.

Gần đây võ nghệ của Đỗ Hà tiến bộ rất nhanh, Bàn Long Kiếm trong tay gặp người liền trảm, thủ hạ không có kẻ địch nổi.

- Đình....

Bàn Long Kiếm bị một người mạnh mẽ chặn lại.

Hai người vừa đối mặt, Đỗ Hà cười to:

- Thì ra là đạo huynh đá ra quần, Đỗ Hà thất lễ rồi!

Đông Phương Thụ biến sắc, lúc trước vì đại kế, bắt đắc dĩ giả bộ sợ tới mức tiểu trong quần. Bây giờ nhớ lại cũng cảm thấy lòng đầy xấu hổ, trợn mắt, điên cuồng tung sát chiêu.

Đỗ Hà phiêu nhiên thối lui, cười nói:

- Di Ái.

Phòng Di Ái ở bên cạnh hiểu ý, tiến lên một bước, mạch đao cùng với thần lực vô thượng của hần, từ trên cao chém xuống

Đông Phương Thụ hoảng sợ thất sắc, biết rõ mình không thể ngăn cản uy lực của một đao, vội vàng lui lại.

Chính vào lúc này, một mũi tên giống như lưu tinh thoáng hiện từ trên cao bay xuống, xuyên qua chân trái Đông Phương Thụ, Đỗ Hà thừa thế ép lên, một chiêu đánh ngất Đông Phương Thụ.

Lúc này Đỗ Hà mới nhìn về phương hướng mũi tên bay đến, đã thấy Lý Kính Nghiệp bò lên trên tường vây từ lúc nào, đứng trên tường vây, không ngừng bắn lên xuống phía dưới.

Ba mươi tên hộ vệ bên cạnh Đông Phương Thụ thấy đầu lĩnh bị đánh ngã, sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng bỏ chạy.

Cửa phòng khá hẹp, đám người bên ngoài lại cùng lúc xông vào, không khỏi chen chúc xô đẩy.

Đỗ Hà dẫn trăm người đồng loạt xông lên, giết chết bọn chúng đều giết, chiếm lĩnh tiền viện.

Có người định chốt cửa phòng nhưng Phòng Di Ái chỉ bỏ một phát, cửa phòng đã bị hần chia năm xẻ bảy.

Đỗ Hà dẫn người xông vào, trong phòng còn lại hơn mười tên hộ vệ thúc thủ chịu trời.

Không chỉ có cửa chính, ở cửa sau La Thông, Vương Đức Chính cũng đã đồng loạt xông vào, tụ hợp với bọn người Đỗ Hà.

- Bắt được hai người, không biết có phải người ngươi muốn hay không.

La Thông áp giải một người trung niên khoảng chừng 40 tuổi, máu chảy đầm đìa bước lên, bổ sung một câu:

- Bọn chúng là đầu lĩnh.

- Không phải.

La Thông cũng chưa từng nhìn thấy Thiếu chủ, nhưng nếu những người này là thủ hạ của Lý Kiến Thành, vậy Thiếu chủ rất có khả năng là nhi tử của Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành không lớn hơn Lý Thế Dân bao nhiêu, hiện tại nếu không chết cũng không quá ba bốn mươi tuổi, làm sao lại có nhi tử 40 tuổi thế này.

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn chiếm cứ tòa biệt viện này, nhưng cũng không phát hiện ra nhân vật nào khả nghi như Thiếu chủ.

Cho dù đào ba thước đất, cũng không buông tha! Đỗ Hà cũng không cảm thấy kỳ quái, đến con thỏ còn biết đào hang bảo vệ mình, huống hồ là đám nhân vật phản nghịch, nếu không có mật đạo mới là kỳ quái.

Binh lính lĩnh mệnh phân tán ra xung quanh. Đỗ Hà nói:

- Minh Đạt, Vương Đức Chính, các người dẫn 200 kỵ binh ra ngoài phủ chờ lệnh, chuẩn bị bắt giữ đào phạm.

La Thông, Vương Đức Chính lĩnh mệnh mà đi.

Đỗ Hà ở trong điện chờ đợi tin tức. Phòng Di Ái và Lý Kính Nghiệp dẫn binh lính đi kiểm tra.

Không lâu sau, có một tên lính đến báo lại:

- Khởi bẩm Tướng quân, Lý Kính Nghiệp Tướng quân phát hiện ra một đầu mật đạo ở dưới bếp, Lý tướng quân đã dẫn binh mã đuổi theo rồi.

- Tốt!

Đỗ Hà vội hỏi:

- Mật đạo thông đến phương nào?

Tên lính đáp:

- Phương bắc!

- Phương bắc?

Đỗ Hà lập tức sáng mắt, hạ lệnh nói:

- Kêu La Thông lĩnh kỵ binh lên hướng bắc, chỗ đó có một rừng cây, lối ra rất có thể ở đấy!

Phòng Di Ái buồn bực đi tới đại điện

- Ài, lại để cho Kính Nghiệp đoạt được cơ hội, sớm biết như vậy kêu hắn kiểm tra trên lầu, ta dưới lầu rồi.

- Điều tra thế nào?

Đỗ Hà liếc nhìn hắn, người biết rõ Phòng Di Ái là người sơ ý chủ quan.

Phòng Di Ái cười nói:

- Không tìm được mật đạo, người cần tìm nhất định là chạy từ mật đạo đó rồi, ta thấy không cần tìm nữa.

Đỗ Hà trợn mắt nói:

- Người nói cái quỷ gì vậy, phải kiểm tra nhiều lần, bất cứ chỗ nào có thể giấu mình đều phải báo lại cho ta, không được phép bỏ qua. Đối phương là kẻ giao hoạt, ai biết được hắn có giở trò giương đông kích tây hay không?

Phòng Di Ái ngăn người, vội vàng dẫn nhân mã đi kiểm tra, một lát sau, tất cả những chỗ có thể náu mình đều bị hắn phá hủy.

Đỗ Hà cũng tiếp tục đi tới hậu viện tra xét, ở đó có một ngôi nhà tranh đơn sơ, Đỗ Hà vừa định đi vào, đã có tên lính nói:

- Tướng quân nơi đó là nhà vệ sinh, cũng không cần tra xét!

Đỗ Hà lại không cho rằng như vậy, nơi càng không có khả năng càng phải cân thận thăm dò. Hắn đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong, quả thật không có chỗ nào khả nghi.

- Lẽ nào có người có thể trốn trong hầm cầu sao?

Không biết là ai bỗng nhiên cất tiếng nói.

Đỗ Hà khê động, nhớ tới tình tiết bên trong “Tuyệt Đại Song Kiều” của tác giả Cổ Long: Giang Ngọc Lang vì trốn tránh Tiêu Mị Mị đã đào một đường hầm trong hầm cầu, lẽ nào....

Hắn lấy cây trường thương của tên lính bên cạnh cắm vào trong hầm cầu, bên trong vang lên tiếng động, đây là thanh âm khi mũi thương chạm vào ván gỗ. Đỗ Hà vui mừng như điên, phía dưới quả thật có thứ gì đó.

Hắn mạnh mẽ cắm trường thương xuống, nâng tấm ván gỗ lên, dưới ván gỗ quả thật lộ ra một cái hố, trong hố mơ hồ truyền ra tiếng người hỗn loạn.

Đỗ Hà cười to, đọc sách nhiều xem ra cũng có lợi.

- Xuất hiện đi, các người đã bị phát hiện rồi.

Phía dưới hầm cầu, không hề có động tĩnh gì!

- Nếu các người không ra, đừng trách tiểu gia ép buộc các người!

Hắn lại kêu người tìm cành khô cỏ khô chồng chất trong hố, đốt lửa, sau đó lại kêu người tìm chăn bông chặn lại.

Hắn đoán dưới hố có người, bên dưới chắc chắn không có lối thoát, nếu không bọn chúng cũng không trốn ở đó.

Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, đám người kia quả nhiên giỏi tính to, kêu người giả vờ bỏ chạy, trên thực tế là trốn ở đây, đợi sau khi nguy hiểm qua đi mới từ từ chui ra. Không lâu sau, có hai người ho khùng khục bò lên, lửa đã bị bọn chúng dập tắt, trong hố quả nhiên không có lỗ hổng thông hơi, đối diện với khói bay cuộn cuộn, thật sự không thể thở được.

Hai người này đều là nam tử, một người khoảng chừng 30 tuổi, một người trên dưới 20.

Đỗ Hà kêu người áp giải bọn chúng đến tiền viện, lúc này La Thông và Lý Kính Nghiệp cũng đã trở lại, mang theo hơn 10 người chạy trốn khỏi mật đạo. Khi Lý Kính Nghiệp đuổi theo bọn họ, đánh nhau một lúc, La Thông vừa vận đuổi tới, bắt giữ tất cả, trong số đó cũng có mấy người khoảng chừng 20 tuổi, nhưng rút cuộc ai là Thiếu chủ, La Thông cũng không biết được, Đỗ Hà cũng không dễ phân biệt, nhưng chỉ cần giao bọn chúng cho Lý Thế Dân, ai thật ai giả đương nhiên có người phán đoán ra được.

Đề phòng vạn nhất, Đỗ Hà vẫn lưu lại Vương Đức chính và 300 tên binh lính trấn thủ, còn mình áp giải những kẻ bắt được quay về Trường An.

Đỗ Hà rất hiểu con người Lý Thế Dân, tối nay hẳn sẽ rất khó ngủ. Mặc dù mình chưa nói cho hắn biết lúc nào động thủ, nhưng tối nay điều động hai nghìn binh mã là chuyện không thể nào giấu diếm, với trí thông minh của hắn lẽ nào không đoán ra mình sẽ động thủ hôm nay.

Quả nhiên Đỗ Hà vừa đến cửa hoàng cung, đã thấy cận vệ thân cận của Lý Thế Dân là Lý Quốc Hồng nói:

- Đỗ tướng quân, Bộ Hạ đang chờ ở chính điện, mời ngài.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

186. Chương 186: Cùng Lý Thế Dân Dạ Đàm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân khoác một chiếc áo choàng ngồi chờ trên đại điện, trong lòng không khỏi lo lắng:

- Phản loạn như vậy tựa như cỏ dại, lửa thiêu không hết qua gió xuân lại mọc.

Ở dưới giường mình sao có thể để cho người khác ngủ say. Với tư cách Hoàng Đế, Lý Thế Dân há để cho loạn thần tặc tử ở một nơi bí mật nào đó nhòm ngó ngai vàng nên tương đối để ý tới việc này. Đỗ Hà một mực không hành động khiến trong lòng hắn ngậm khản trương. Chỉ là hắn từ trước đến nay dùng người không nghi, nghi người thì không dùng, không muốn vì mình can thiệp mà để Đỗ Hà hành động sai lạc, chỉ đặc biệt phân phó Đỗ Hà nếu điều động quân đội, lập tức thông tri hắn.

Buổi tối biết được tin tức Đỗ Hà điều động đại quân, thành bại ở trong lần hành động này nên khó có thể ngủ, dứt khoát ngồi chờ tin tốt.

Hắn tin tưởng Đỗ Hà nhất định sẽ không để cho hắn thất vọng, sự thực Đỗ Hà cũng chưa từng để hắn thất vọng.

Không hề nghe tiếng bước chân, thân ảnh Đỗ Hà đã xuất hiện ngoài đại điện.

Đỗ Hà sải bước qua đại điện, cách Lý Thế Dân chừng mười bước dừng lại nói:

- Bái kiến Lý thúc thúc!

Lý Thế Dân mặt rồng cực kỳ vui mừng, cười lớn đi tới trước người Đỗ Hà, tự mình nâng hắn dậy:

- Đại công cáo thành rồi!

Từ thần sắc của Đỗ Hà, hắn đã có thể nhìn ra kết quả thế nào!

- Hồi bẩm Bộ Hạ!

Đỗ Hà đem thánh chỉ cầm trên tay, trả cho Lý Thế Dân, cao giọng nói:

- May mắn không làm nhục mệnh, trải qua hai tháng, thần thành công bắt được đám Vũ Văn Thần, Chu Trường Quý, Đông Phương Thụ, Ngụy Phong Vân, hơn nửa suất quân đánh vào sào huyệt bọn chúng bắt

thêm sáu mươi tám người, không để sót một người. Ngoài ra dò xét biết được trong đám kia có một gã gọi là Thiếu chủ, rất có khả năng là con của Tức Vương.

Lý Thế Dân nghe tin tức này, đồng tử co rút, lạnh giọng:

- Lúc bắt người, người có ở đó không?

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Không biết, nhưng hắn còn trong đám tù binh tại sào huyệt. Thần chỉ phụng mệnh bắt người, lại không có quyền thẩm vấn, cho nên cũng không biết tình hình cụ thể.

Lòng hiếu kỳ nhiều khi nguy hiểm, có một số việc biết đến càng nhiều, phiền não cũng càng nhiều, nguy hiểm cũng tự nhiên càng nhiều.

Nhất là loại chuyện phản loạn trầm quan đến hoàng quyền không thể truyền ra ngoài này, Lý Thế Dân giao trách nhiệm này cho hắn đầu tiên là nhìn vào năng lực nhưng người tài ba trong vương triều Lý Đường không ít, bất luận là Trương Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chính hay Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đều không thua kém năng lực của hắn, còn vượt trên ở kinh nghiệm. Nhưng gánh nặng này lại đặt trên người hắn, mấu chốt vẫn là ở chỗ hắn là người duy nhất biết chuyện.

Cách làm của Lý Thế Dân như thế hiển nhiên không muốn đem việc này truyền ra, để cho người đàm tiếu, càng ít người biết chuyện càng tốt.

Vốn chuyện còn chưa lộ sáng, hắn lại truy đến tận cùng thì dù Lý Thế Dân lòng dạ rộng rãi thế nào cũng khó tránh khỏi sẽ có chút phiền phức khó chịu.

Đỗ Hà minh bạch ý tứ của Lý Thế Dân nên không quan tâm đến những người vừa bị bắt giữ, bộ dạng không muốn biết nguyên do bên trong, càng không đếm xỉa đến bí mật trọng đại gì trong đó.

- Tiểu tử người đó.

Lý Thế Dân cũng biết tâm tư Đỗ Hà, cười thỏa mãn, khen hắn biết điều, khẽ gật đầu, cũng không nói thêm, chỉ kéo hắn ngồi xuống:

- Việc này không đề cập tới, trầm muốn biết người làm thế nào để hốt trọn ổ?

Hắn muốn thông qua Đỗ Hà kể lại việc triển khai bố cục để xem có sơ hở, có thể tồn tại cá lọt lưới nào không.

Đỗ Hà ngồi xuống, lần lượt kể từ cách thức bố cục và triển khai thực tế, ngay cả việc xông tới phủ Triệu quốc công cũng không giấu diếm, nói rõ ngọn nguồn, biểu thị Trương Tôn Trùng không thấy hắn trước.

Nói tới đây, hắn cười nịnh:

- Nhờ uy thế Lý thúc thúc, cáo mượn oai hùm một lần!

Lý Thế Dân cười cười, cũng không để ý, chỉ là nhớ tới Trương Tôn Vô Kỵ mấy ngày, hữu ý vô ý lộ ra chuyện Đỗ Hà mượn thánh chỉ mạnh mẽ xông tới phủ Triệu quốc công. Lúc ấy Trương Tôn Vô Kỵ cũng không nói rõ nguyên do, chỉ là ám chỉ Đỗ Hà được sủng mà kiêu, đáy lòng thâm than:

- Vô Kỵ cái gì cũng tốt, chỉ là tâm nhãn hẹp hòi.

Lúc này chỉ đáp một câu:

- Không sao, người tới vì đại sự, Trương Tôn Trùng lại vì việc riêng mà cự tuyệt gặp mặt, suýt nữa hỏng chuyện, lỗi sai không thuộc về người.

Đỗ Hà nghe xong cũng thâm kêu:

- Nguy hiểm thật. Vốn hắn định không nói chuyện này nhưng cảm giác được tâm nhãn của Trương Tôn Vô Kỵ chắc sẽ không để yên mà sẽ buông vài câu xúc xiểm. Để lão bịa đặt chi bằng tự mình nói rõ hết thấy, dù sao mình cũng vừa lập công lớn, Lý Thế Dân sẽ không xử phạt.

Vì vậy hắn nói ra việc này, nghe giọng Lý Thế Dân thì chắc Trương Tôn Vô Kỵ đã lấy việc này làm vãn rồi. Thái độ của Lý Thế Dân rõ ràng bênh cho mình, lão hồ ly kia chắc gặp bị kịch.

Đỗ Hà thăm tâm hỷ nói tiếp, nói ra cách dùng Trương Tôn Trùng, Trương Tôn Tuấn diễn trò.

Lý Thế Dân nghe xong cũng không khỏi vỗ tay tán thưởng:

- Lại khiến cho đối thủ phối hợp với mình.

Một chiêu này xác thực cao minh, lúc trước trẫm còn suýt nữa trừng trị Trương Tôn Tuấn, cũng may cuối cùng phản ứng cho qua, nếu không hắn bị oan uổng rồi.

Đỗ Hà nói tiếp về việc Vũ Văn Thần liên lụy trong đó, Lý Thế Dân cảm khái:

- Không thể tưởng được hắn cũng là phản nghịch, trẫm còn có tâm đưa hắn điều nhập Công bộ, đồng dạng như phụ thân hắn hiệu lực cho Đại Đường ta! Đáng tiếc, một nhân tài tốt như vậy!

Tâm ái tài của hắn trỗi dậy nên trên mặt buồn bực không vui.

Đỗ Hà cũng khẽ gật đầu, nhiều ngày ở chung, Vũ Văn Thần đã bộc lộ là một nhân tài kiệt xuất ở phương diện kiến trúc, nếu ở Công bộ chắc chắn sẽ có một phen cống hiến.

Lúc hắn nói tới lợi dụng Ngũ thạch tán và thủ pháp giả chết để tìm được sào huyệt đối phương, Lý Thế Dân rất sợ hãi thán phục, nhin không được phát vào vai hắn một cái:

- Thủ pháp như thế từ xưa đến nay mới nghe thấy lần đầu, thấy những điều chưa hề thấy, có thể nghĩ ra loại quái chiêu này, cũng chỉ có Đỗ Hà người.

Cuối cùng Đỗ Hà đem việc chiếm lĩnh sào huyệt, phái binh tìm tòi, phái La Thông truy kích, cuối cùng bắt được hai người tại nhà xí nói hết.

Lý Thế Dân ngắt ra hồi lâu, cuối cùng thán phục nói:

- Người nghĩ ra biện pháp đào mật thất dưới đáy hầm cầu quả thật là kỳ tài.

Ngừng lại một chút, hắn liếc Đỗ Hà:

- Có thể bắt bọn chúng từ dưới hầm cầu, tiểu tử ngươi càng là kỳ tài bên trong kỳ tài.

Đỗ Hà hai mắt trắng dã, buồn bực nghĩ: Lời này đến tột cùng là khen hay chê!

- Còn phủ đệ kia ra, các người rút khỏi rồi sao?

Lý Thế Dân trầm giọng hỏi một câu.

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Ta sợ còn có sót chỗ nào nên ra lệnh cho Vương Đức Chính dẫn 300 binh mã canh giữ, Lý thúc thúc nếu muốn kiểm tra lần nữa thì phái người đổi bọn chúng về.

Lý Thế Dân nhắm mắt, nghĩ lại toàn bộ bố cục của Đỗ Hà, qua một lúc lộ ra kinh ngạc. Hắn nghĩ từ đầu đến cuối không thấy lộ ra bất kỳ sơ hở, từng bước đều thận trọng, không nóng không vội. Tựa như dịch quân cờ đồng dạng, mỗi một bước đều liệu trước địch nhân, mỗi một bước đều đi vào điểm mấu chốt, từng chút bóc tơ rút kén, tóm được nhân vật sau màn.

Bình tâm mà xét, nếu như hắn ở vào vị trí đó chưa hẳn có thể như Đỗ Hà, chưa hẳn có thể xuất sắc hơn.

Suy nghĩ chu đáo chặt chẽ nghiêm cẩn như thế, thực khó tưởng tượng ra đó là một thiếu niên mười sáu tuổi.

Lý Thế Dân cũng không nhin được chấn động, đồng thời cuồng hỷ.

Hắn thấy được tiềm lực cực lớn của Đỗ Hà, càng thêm mừng rỡ vì kỳ tài như vậy lại có thể cho mình sử dụng, tán thán:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không phụ kỳ vọng của trẫm, có thể làm chuyện người khác không thể làm. Lần này ngươi lại lập được đại công, trẫm thực không biết thưởng thế nào mới tốt!

Trên mặt hần có chút khó xử, Đỗ Hà lần này toàn diệt dư nghiệt Lý Kiến Thành ẩn nấp tại Trường An, luận công không thua một hồi đại thắng. Chỉ là việc này không thể công khai, công lao Đỗ Hà không thể tận hiển.

Hiện giờ hần mới mười sáu tuổi đã làm Trung Vũ Tướng quân, trên tay nắm giữ 5000 binh mã, ân sủng lớn lao, vô cớ thăng quan sẽ khiến cả triều văn võ làm ầm ĩ lên.

Nhưng Đỗ Hà lập nhiều công tích như thế, nếu không tỏ vẻ một chút thì bản thân Lý Thế Dân lại thấy ngượng ngùng.

Đỗ Hà minh bạch chỗ khó xử của Lý Thế Dân, cười nói:

- Lợi ích Đại Đường trên hết, chỉ cần Đại Đường có thể hưng thịnh phú cường, những thứ khác đều là việc nhỏ. Huống chi, Lý thúc thúc đem nữ nhi bảo bối gả cho tiểu tử, trong mắt tiểu tử đã là ban thưởng lớn lao, công lao nào có thể so với kiêu nường quốc sắc thiên hương? Nên phong thưởng này có hay không cũng thế!

Lý Thế Dân cũng cười theo.

Nếu là người khác nói lời này, Lý Thế Dân chắc sẽ cảm thấy dối trá nịnh mọt nhưng ở miệng của Đỗ Hà lại thấy mỗi chữ mỗi câu tràn đầy chân thành. Dù sao vì Đại Đường, Đỗ Hà đã từng bỏ qua tài phú kếch xù, Lý Thế Dân biết hần tuyệt không phải là loại tiểu nhân.

Đỗ Hà nói:

- Bất quá La Thông, Lý Kính Nghiệp, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính, còn có Trương Tôn Trùng tham dự việc này, công lao không nhỏ, mong rằng Lý thúc thúc xét phong thưởng.

Bản thân không được phong thưởng, để cho các huynh đệ một chỗ tốt cũng là chuyện vui vẻ.

Về phần Trương Tôn Trùng, tuy song phương kết thù kết oán lẫn nhau, nhưng lần này nếu không có phối hợp của hần thì bản thân cũng khó lấy được hiệu quả như thế, công lao vẫn phải có.

Lý Thế Dân khen:

- Khó được người tuổi còn nhỏ lại có trí tuệ này. Trẫm cũng không phải hôn quân thưởng phạt bất minh, công lao của người trẫm ghi nhớ, có cơ hội tất nhiên bổ sung.

Lý Thế Dân cho hần một cái hứa hẹn, nhìn thời gian, đuổi lưng một cái, cười nói:

- Trẫm phải chuẩn bị vào triều rồi, thời gian còn sớm, trẫm đã chuẩn bị một sương phòng cho người, cũng chưa cần về vội, cứ ở đó đi!

Đỗ Hà mấy ngày nay vì đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành xác thực hao phí không ít tâm lực, hôm nay đại công cáo thành, thực sự cảm thấy mệt mỏi nên gật đầu đồng ý.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

187. Chương 187: Trường Nhạc Cùng Cao Dương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngủ một lát, thân thể đã tan hết toàn bộ mệt mỏi, Đỗ Hà rời giường rửa mặt, đi vào trong sân luyện kiếm một lát rồi ăn sáng trước điện. Đồ ăn là một chút cháo thơm phức phối hợp với trái cây và mấy đồ ăn sáng. Tay nghề ngự trù này không tầm thường, cháo thịt không ngán, da mỏng thịt nhiều, trái cây giòn tan mỹ vị ngon miệng, đủ loại tư vị dung hợp khiến tâm thần sảng khoái, cổ nhân quả nhiên biết hưởng thụ.

Lúc này, một cung nữ đem lên một bàn điểm tâm tinh xảo đầy các loại bánh ngọt, vừa nhìn đã biết hương vị bất phàm.

- Trường Nhạc công chúa đưa tới một ít điểm tâm, mời Tướng quân nếm thử!

Đỗ Hà thần sắc khẽ động, cầm ngay một cái nhắm nháp, vừa gật đầu tán thưởng vừa hỏi:

- Công chúa ở đâu?

Cung nữ cười nói:

- Đang đọc sách ở thư phòng đọc sách!

- Dẫn ta đi tìm nàng.

Hắn nói xong đem bánh ngọt thu vào, đây là tâm ý tiểu mỹ nhân, không thể lãng phí.

Cung nữ cũng biết thân phận của Đỗ Hà, không cự tuyệt, trực tiếp dẫn hắn tới thư phòng.

Đỗ Hà để cho cung nữ lui ra, lặng lẽ đi vào. Thư phòng rất lớn, tầng thư không dưới vạn quyển, ở bàn sách chính giữa, Trường Nhạc công chúa đang tập trung tinh thần viết chữ, dung mạo nàng vốn tựa như thiên tiên, lúc tập trung tinh thần làm việc lại có một vẻ đẹp khác biệt.

Đỗ Hà im im lặng lặng thưởng thức chỉ chốc lát, thấy Trường Nhạc thủy chung không chú ý đến mình, không hổ là con dâu tương lai, chỉ là tò mò không biết nàng đang ghi thứ gì nên bước nhẹ đến.

Khinh công hắn cực cao, bước chân không hề gây nên tiếng động, yên lặng đi tới bên cạnh Trường Nhạc.

Trường Nhạc đang luyện chữ, kiểu dáng dĩ nhiên là Đỗ thể tự đang thịnh hành Đại Đường của tướng công tương lai, bài thơ là [Nguyệt hạ độc chúc] làm khi danh sĩ tụ hội.

Đỗ Hà nhìn hồi lâu, Đỗ thể tự mà Trường Nhạc viết ra cũng không tệ, so ra kém Vũ Mị Nương nhưng có thể sánh được với Lý Thế Dân, đạt tới vài phần thần tủy, chỉ là chữ viết còn sai, nhất là mấy chữ Ái, Ưc, Yến trong câu Địa nhược bất ái tửu, địa ứng yến tửu tuyền, vì nét phức tạp nên kiểu chữ không đủ nghiêm cẩn.

Trường Nhạc hiển nhiên ý thức được vấn đề, viết lại mấy chữ đó nhiều lần nhưng thủy chung không tốt.

- Không phải viết như vậy! Thư pháp tinh yếu ở chỗ hình thần lẫn kết cấu toàn bộ mà không ở tiểu tiết. Một nét bút tốt chưa hẳn đã hoàn thành một chữ tốt.

Đỗ Hà ở một bên lên tiếng chỉ điểm.

- Á!

Một tiếng, Trường Nhạc bừng tỉnh, bị dọa đến tái mặt.

Đỗ Hà buồn bực nói:

- Giữa ban ngày không có quỷ quái, có đến nỗi bị dọa như vậy sao?

Trường Nhạc thấy Đỗ Hà liền thở phào, lườm một cái:

- Chàng vào lúc nào sao không thông báo một tiếng.

- Vừa mới!

Đỗ Hà cười hắc hắc, mỹ nhân xinh đẹp quả thật dù sợ hãi cũng xinh đẹp, suy nghĩ ngày sau phải dọa nhiều lần mới được.

- Thôi nào, để ta dạy cho nàng.

Có chuyện tốt như vậy, chỉ có vương bát đản mới không làm, hắn lại gần cầm lấy bàn tay non mềm nhỏ bé, hai mặt cơ hồ kẻ sát, vừa hít hà hương thơm xủ nữ vừa dạy nàng viết chữ.

Khuôn mặt Trường Nhạc ửng hồng như một quả táo, khiến người chỉ muốn cắn một miếng.

- Nguyên lai còn có thể viết như vậy!

Trường Nhạc đột nhiên vui mừng kêu một tiếng, Đỗ Hà đã nắm tay của nàng viết xong chữ Yêu, Nguyễn, Yến. Bản lĩnh nàng vốn đã không tầm thường, được Đỗ Hà nắm tay chỉ điểm sao không thể viết tốt.

Trường Nhạc vui vẻ lấy trên bàn một quyển sách mới, lật mấy trang tới chỗ trống ghi lại bài [Nguyệt hạ độc chúc].

- Đây là?

Đỗ Hà lật sách thì thấy bên trong đều ghi lại thơ hán, sớm nhất từ [Tinh trung báo quốc], [Hiệp khách hành], còn có mấy bài gần đây [Thiên thu tuế] cùng với [Hảo tửu ca].

Trường Nhạc then thùng:

- Ta thích nhất huynh làm thi từ, chẳng những có đại khí “Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành”, lại có dịu dàng xúc động lòng người “Thân vô thải phượng song phi dực, tâm hữu linh tê nhất điểm thông” nên chép riêng một tập.

Lúc nàng nói chuyện ánh mắt sáng lên khác thường, có sùng bái, cũng có một chút ngưỡng mộ.

Đỗ Hà giật mình, thầm cười khổ:

- Đạo bản của thi nhân quả nhiên là một đại lợi khí tán gái, ngay cả Trường Nhạc công chúa cũng không tránh khỏi xem nó như bảo bối.

Hắn chợt nhớ đến một chuyện liên hồi:

- Hôm nay Hoàng Văn quán nghỉ sao?

Trường Nhạc lại lườm hắn:

- Cũng không nhìn là lúc nào, học đường đã nghỉ rồi. Cả tháng nay huynh vội vội vàng vàng bên ngoài, việc đó cũng quên.

Đỗ Hà lúc này mới nhớ lại Hoàng Văn quán hàng năm có ba lần nghỉ dài hạn, theo thứ tự là “Điền giả” vào hè, “Thụ y giả” vào đông, “Trường giả” vào xuân, hiện giờ đã là nửa tháng năm, nửa được một nửa thời gian.

- Tuyết Nhạn thì sao.

Hắn nhớ Lý Tuyết Nhạn vào kỳ nghỉ đều về Linh Châu gặp song thân.

- Đã về Linh Châu rồi!

Trường Nhạc buồn bã nói:

- Vốn định tạm biệt huynh nhưng thấy huynh công sự bận rộn, cũng không muốn quấy rầy, đi một mình.

Lời này của nàng rất có ý bất bình vì Lý Tuyết Nhạn.

- Ủ!

Đỗ Hà cũng biết những ngày vừa rồi vì chuyện dư nghiệt của Lý Kiến Thành mà quả thật có chút sao nhãng hai nữ, trong lòng cũng thấy áy náy:

- Mấy ngày nay nhiều việc, quả thật không thể tới gặp.

Nghe Đỗ Hà nói thế, Trường Nhạc lại khấn trương. Đàn ông lấy việc nước làm trọng là câu mà nàng đã đã được Trương Tôn hoàng hậu dạy bảo từ nhỏ. Đỗ Hà không tới thăm, nàng chẳng những không phàn nàn, ngược lại mừng thầm vì vị hôn phu tương lai là một hảo nam nhi có trách nhiệm.

Sở dĩ nói lời này cũng chỉ vì trong lòng thấy áy náy với Lý Tuyết Nhạn. Trường Nhạc biết Lý Thế Dân sau khi quyết định gả nàng cho Đỗ Hà không lâu thì Lý Tuyết Nhạn cũng được gả vào Đỗ gia với thân phận bình thê.

Bình thê theo lý ngang với chính thê nhưng trên thực tế vẫn còn có chút chênh lệch. Vợ là chính thê, địa vị ngang với trưởng phu, dù trong hay ngoài nhà, hưởng thụ cùng đái ngộ phục chế, xe chế, lễ nghi ngang nhau, bình thê kém hơn, chỉ không phải làm lễ thiếp với chính thê mà thôi.

Lý Tuyết Nhận thân là quận chúa, lại chỉ có thể làm bình thê là bởi vì nàng, vì thế trong lòng khó tránh khỏi áy náy, hy vọng Đỗ Hà có thể dùng thời gian đền bù nhiều hơn nên mới nói như vậy, lại không nghĩ Đỗ Hà trực tiếp nói xin lỗi.

- Trách lầm huynh rồi, huynh ra sức vì nước, vì công quên tư, đáng tán thưởng. Muội lại không thể thông cảm khó xử, đáng phàn nàn là tiểu nữ tử.

Trường Nhạc có chút hổ thẹn, mặt mày lại đỏ lên.

Đỗ Hà cười ha hả:

- Ta biết tâm ý của muội, càng biết lòng thương người của muội. Bất quá, ta nói là cũng là sự thật, vì quốc gia mới là hảo nam nhi. Trước đó vài ngày, chuyện liên quan trọng đại nên không thể phân thân, hôm nay đã xử lý xong xuôi, là lúc để đền bù. Không biết tại hạ có may mắn, mời công chúa ra ngoài đạp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh)?

Hắn làm một lễ tiết lúc kỵ sĩ Tây Phương mời mỹ nữ. Sắc mặt Trường Nhạc ửng đỏ, gật đầu đáp ứng.

Đúng vào lúc đó, đột nhiên một người vọt đến:

- Hay quá, đạp thanh (*đi chơi trong tiết thanh minh).

Người tới đúng là Cao Dương công chúa.

Vào lúc Đỗ Hà, Trường Nhạc đang sững ra thì Cao Dương sôi nổi kéo tay Đỗ Hà:

- Cao Dương biết, tỷ phu tương lai là tốt nhất. Trường Nhạc tỷ tỷ cũng vậy, chắc hai người sẽ mang muội theo chứ??

Hai mắt nàng đỏ ửng, tựa hồ muốn rơi lệ.

Trường Nhạc ra vẻ xấu hổ lẫn giận dữ, nghĩ lại những gì vừa nói lúc nãy lại bị Cao Dương nghe qua.

- Cái này.

Đỗ Hà càng líu lười.

Ngoài phòng có người, hắn sớm đã biết rõ, nhưng chỉ tưởng rằng cung nữ, sao nghĩ là ác ma Cao Dương. Hắn đã từng thấy qua năng lực du ngoạn của Cao Dương, mang nàng đi ra ngoài, bản thân và Trường Nhạc sẽ còn có gì tự do?

- Không được, tuyệt đối không được! Thế nào cũng không được!

Đỗ Hà đã quyết định được chủ ý, vô luận như thế nào cũng không muốn chuyện phát triển thêm.

Tựa hồ ý thức được Đỗ Hà muốn cự tuyệt, Cao Dương hừ nói:

- Nếu như các người nói không, muội sẽ đem mấy câu lúc trước của Trường Nhạc tỷ tỷ nói ra, sau đó lại nói với phụ hoàng chuyện các tỷ giả nam đi chơi.

Về mặt nàng đắc ý, ra vẻ nắm chắc.

- Người dám!

Đỗ Hà trừng mắt.

- Xem muội có dám hay không!

Cao Dương không hề sợ hãi đón ánh mắt của Đỗ Hà, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt, biểu hiện không mang theo ta đi ra ngoài chơi sẽ là sinh tử cừu địch.

- Tiểu nữ này quá điên cuồng, khó trách sẽ trở thành nhân vật linh quân ngoại tình!

Đỗ Hà nghĩ vậy nhưng không cam lòng yếu thế, hai bên cứ thế trờ trờ.

- Cứ mang Cao Dương đi thôi.

Trường Nhạc sợ hãi nói, nàng cũng không muốn mang theo Cao Dương như Đỗ Hà nhưng cũng không thể để chuyện cải trang tới thanh lâu lộ ra.

- Vẫn là Trường Nhạc tỷ tỷ tốt.

Trên mặt Cao Dương lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Không giống những người khác.

Khuôn mặt nàng như đang diễn kịch, đang sáng lạn thoáng cái lại u ám, không để ý tới Đỗ Hà, kéo tay Trường Nhạc lôi đi.

Ra thư phòng, Đỗ Hà thấy Trường Tôn hoàng hậu đang tản bộ phía xa, trong lòng khẽ động nói:

- Tốt rồi, muốn đi thì đi thôi.

Nghe Đỗ Hà thỏa hiệp, Cao Dương lập tức cười toét:

- Tỷ phu thật tốt!

Nói xong cũng kéo tay của hắn, phân biệt nắm cả hai người nhảy chân sáo.

Đột nhiên phát hiện Trường Tôn hoàng hậu cách đó không xa, Cao Dương thầm kêu không tốt, muốn trốn, buông tay Trường Nhạc nhưng tay kia vẫn bị Đỗ Hà nắm chặt.

Đỗ Hà từ xa kêu một tiếng:

- Hoàng hậu nương nương.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

188. Chương 188: Mang Theo Mỹ Nữ Đạp Thanh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa kêu to, quý quái như Cao Dương sao không biết rõ ý định của hắn?

- Thả ta ra.

Cao Dương giãy dụa:

- Tên hỗn đản này, vương bát đản, đồ quý sứ chán ghét, ta hận chết ngươi luôn.

Đỗ Hà không dùng lực nhưng đối phó với nha đầu Cao Dương vẫn dư dả.

Cao Dương giãy giụa không được liền nhấc chân giẫm mạnh vào bàn chân Đỗ Hà.

Đỗ Hà chỉ nhẹ nhàng bước về phía trước một bước đã có thể né tránh. Cao Dương cắn răng, dẫm lại một cước, Đỗ Hà lại tránh đi. Nàng biết giẫm không được Đỗ Hà, sắc mặt hung ác, không nói hai lời, dùng mu bàn chân đá loạn xạ vào đùi hắn.

Đỗ Hà có chút phát hỏa, tiểu nha đầu này quả thật không phải hời hợt, đủ đánh đá, ra chân cũng đủ ngoan độc. Giày Đường triều phần lớn đều là đầu tròn, mũi giày có thể đánh đủ các phụ kiện: Nếp uốn, hoa văn, nơ con bướm, đeo vào rất xinh đẹp. Hơn nữa hoặc đi, hoặc nhảy, hoặc chạy đều tự nhiên, không hề bị ảnh hưởng.

Cao Dương đeo giày này nhưng trên mũi không hề có nếp uốn, hoa văn gì mà là đỉnh châu lấp lóe, uy lực chỉ hơn giày cao gót đời sau chứ không hề kém, nếu để đá trúng chắc chắn sẽ đau nhức mấy ngày.

Đỗ Hà cười khở, xem ra lần này bản thân đã đắc tội tiểu bạo long này đến chết, nhưng vì hạnh phúc thì cần đắc tội vẫn phải đắc tội. Hắn nhắc chân liền để mũi giày của Cao Dương đá trúng vào đế.

Cao Dương không tin, liên tục đá năm sáu cước đều bị đế giày của Đỗ Hà cản lại.

Cao Dương thật sự không đá được, chỉ có thể hung hăng nói:

- Thả ta ra, không thả ta sẽ đem mấy lời buồn nôn của các ngươi vừa rồi nói ra, sau đó lại nói cho phụ hoàng chuyện các ngươi đi thanh lâu.

Đỗ Hà thấp giọng cười lạnh nói:

- Ngươi thích nói cứ nói, ta đã dám nói ra sao còn sợ người nghe qua. Về phần đi dạo kỹ viện, tiểu nha đầu đừng quên ngươi là chủ mưu. Nếu ngươi không sợ trách phạt, cứ việc nói đi.

- Ách.

Cao Dương lúc này mới nhớ lại, là nàng xúi giục hai nữ đi vào kỹ viện liền thề lưỡi.

- Được rồi, hảo tỷ phụ, hảo tỷ phụ, ngươi tạm tha Cao Dương lúc này đi! Cao Dương biết sai rồi, không đi là được mà!

Vô kể khả thi, nàng lựa chọn cải biến chiến thuật, vẽ mặt cầu khẩn, con mắt lập tức ngập nước, không ngừng đảo quanh.

Đỗ Hà lại một lần nữa há mồm vì nghệ thuật trở mặt của Cao Dương đại sư, thật không biết hai mắt của nha đầu kia có phải là vòi nước hay không mà vặn một cái là ra nước mắt, vặn một cái lại dừng lại, vặn ba bốn cái đã nước ngập lai láng.

Bội phục mặc bội phục, nhưng vấn đề nguyên tắc nhất định tuân thủ, dù trời sập xuống cũng tuyệt không bỏ qua.

Điểm thủ đoạn này của Cao Dương không thể qua mặt được ai.

Chỉ cần tránh được cửa ải Trường Tôn, nếu nàng không giữ trò để được mang đi, Đỗ Hà có thể đem đầu của mình cắt bỏ cho bất luận kẻ nào đem làm bóng đá.

Nghe Cao Dương huyền não lợi hại, Trường Nhạc làm tỷ tỷ có chút không đành lòng:

- Hay là cứ mang nó đi?

Cao Dương nghe xong có hy vọng, lập tức kêu lên:

- Trường Nhạc tỷ tỷ thật tốt, hảo tỷ phụ, ngươi xem Trường Nhạc tỷ tỷ cũng đã đồng ý, ngươi bỏ tay ra đi, cùng lắm ra ngoài ta không quấy các ngươi là được!

- Không được!

Đỗ Hà thiết diện vô tư, không chút nào có thể nói tình cảm, bộ dạng như Bao thanh thiên. Nếu là thật ra đến bên ngoài, nha đầu kia nổi hứng mà không phân thân chiếu cố, vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì dù mười đầu cũng không gánh nổi!

- Đã đến bên ngoài, ngươi có thể không quấy rầy chúng ta. Chúng ta lại không thể mặc kệ ngươi, đồng dạng không có đùa giỡn. Hôm nay ngươi bỏ ý định ra ngoài đi, không đem ngươi giao cho Hoàng hậu nương nương thì ta tuyệt đối không bỏ tay.

Hắn nói xong lại nắm chặt thêm một chút.

- Buông tay. Buông ra, ngươi làm ta bị thương rồi.

Vạn xin mãi không làm nên chuyện gì, cuối cùng nhất nàng sử xuất tuyệt chiêu gào khóc của mình, khóc đến để Hoàng hậu nương nương đau lòng, để cho Hoàng hậu nương nương mắng chết tỷ phụ thối. Cao Dương bùm mặt, ác ý nghĩ thâm, nước mắt lại trào ra.

- Khóc, người còn khóc thì ta sẽ đem chuyện người lần trước trốn đi nói cho Hoàng hậu nương nương. Nói cho người biết người có bao nhiêu chuyện làm xằng làm bậy, xem người sau này có để người ra ngoài hay không.

Đỗ Hà bị nàng khóc đến tâm phiền ý loạn, linh cơ khẽ động, nhớ tới lúc trước nói chuyện phiếm với Trường Nhạc từng nói qua Cao Dương. Lúc ấy, Trường Nhạc từng kể Cao Dương nghịch ngợm như thế nào, yêu nhiều như thế nào, tương lai gả ra ngoài như thế nào, còn lấy ví dụ thực tế, cuối cùng còn thêm một câu:

- Việc này muội còn chưa nói cho mẫu hậu. Nếu mẫu hậu biết rõ, nha đầu Cao Dương chắc sẽ bị phạt.

Cao Dương khóc lại để cho Đỗ Hà nhớ tới việc này, không do dự, trực tiếp uy hiếp.

Cao Dương lập tức nín khóc, chớp mắt cần răng chịu thua.

- Hảo tỷ phu. Lần này ta không đi, lần sau nhất định phải mang ta đi!

Càng lúc càng gần Trường Tôn hoàng hậu nên Cao Dương cũng biết khả năng khó ra ngoài lần này, nhỏ giọng cầu cơ hội lần sau.

Đỗ Hà thấy nàng thật sự đáng thương, cũng gật đầu đáp ứng.

Tới trước mặt Trường Tôn hoàng hậu, Đỗ Hà lên tiếng.

- Bái kiến Hoàng hậu nương nương!

- Bái kiến mẫu hậu!

Đỗ Hà cùng Cao Dương cũng gọi một tiếng Hoàng hậu nương nương, người gọi mẫu hậu tự nhiên là Trường Nhạc.

Trường Tôn hoàng hậu nhìn qua ba người, thấy con mắt hơi hoe đỏ của Cao Dương, liền hiểu ý cười nhẹ, đoán được đại khái, vẫy tay bảo ba người miễn lễ, kéo Cao Dương đến bên cạnh rồi cười bảo với Đỗ Hà, Trường Nhạc:

- Không mấy khi được ngày tốt trời.

Trường Nhạc hơi đỏ mặt, lại để cho mẫu thân trêu chọc như thế!

Đỗ Hà phụ họa:

- Khí trời tốt như vậy không ngoài ra dạo chơi ngoại thành cũng thấy thẹn đối với ông trời ban ân. Thần cố tình mang Trường Nhạc công chúa ra ngoài du ngoạn, hy vọng Hoàng hậu nương nương ân chuẩn!

Trường Tôn hoàng hậu nhún mày, cười vẽ cổ quái, bất ngờ nói một câu:

- Không cho phép!

Đỗ Hà, Trường Nhạc ngẩn cả người, nhất thời không biết đáp lại như thế nào, đứng đó kinh ngạc nhìn Trường Tôn hoàng hậu.

Thấy bộ dạng luống cuống của cả hai, Trường Tôn hoàng hậu nói:

- Trường Nhạc là công chúa Đại Đường. Khanh gia dùng thân phận gì mang Trường Nhạc xuất cung?

Trên mặt nàng một mảnh tường hòa, nhìn không ra đáy lòng nghĩ cái gì.

Đỗ Hà thấy Trường Tôn hoàng hậu cố ý khó xử cũng không biết mình đắc tội ở chỗ nào, chỉ có thể nói:

- Được Bệ Hạ nương nương coi trọng, đem công chúa gả cho, cái này thân phận tự nhiên là vị hôn phu tương lai!

- Nếu là vị hôn phu tương lai, lúc trước người gọi Bẩm cung là gì?

Trường Tôn hoàng hậu che miệng cười, thanh âm như chuông bạc, trong mắt lộ vẻ đùa giỡn.

- Mẫu hậu!

Trường Nhạc càng mắc cỡ dùng ống tay áo che mặt, không dám nhìn người.

Đỗ Hà vẫn không rõ Trưởng Tôn hoàng hậu đang nói cái gì, liền bái hạ:

- Tiểu tể Đỗ Hà bái kiến nhạc mẫu đại nhân, hôm nay thời tiết nắng ráo sáng sủa. Tiểu tể lo lắng công chúa trong cung lâu ngày buồn bã nên muốn mang nàng đi ra ngoài một chút, hy vọng nhạc mẫu đại nhân thành toàn.

Trưởng Tôn hoàng hậu cười đến híp mắt:

- Đi thôi, đi thôi, nhưng phải cẩn thận, chú ý an toàn.

Dứt lời kéo Cao Dương tiếp tục tản bộ.

Cao Dương quay đầu lại lộ ra khuôn mặt tươi cười, quay đầu về sau lại lộ ra vẻ âm trầm bất định, thâm nguyên rửa:

- Tỷ phu xấu, tỷ phu nát, tỷ phu thối. Cao Dương rửa người đi đường ngã gãy chân, uống nước sắc chóng mặt, leo núi cũng lăn từ trên núi xuống!

Nàng lên nhìn theo bóng lưng hai người, trong mắt lộ ra thần sắc âm mị.

Ra khỏi hoàng cung, Trưởng Nhạc dùng sa mỏng che đi dung nhan kinh thế.

- Chúng ta đi đâu?

Trưởng Nhạc cười ngựa nhỏ chuyên cho nữ giới, bước song song với Đỗ Hà.

- Đi lên núi! Trưởng An náo nhiệt, nàng đã từng thấy nhưng chắc chưa thấy cảnh sắc trên núi.!

Đỗ Hà đã nghĩ kỹ nơi hẹn hò.

Trưởng Nhạc sáng mắt, lộ vẻ mong đợi.

Hai người tới Đỗ Quyên sơn gần Trường An.

Đỗ Quyên sơn nổi tiếng vì có nhiều hoa đỗ quyên, thế núi không cao, nhưng là một trong số không nhiều lắm danh sơn gần Trường An, nhất là vào tiết xuân, hoa đỗ quyên nở đỏ rực, là chỗ chơi xuân rất thú vị.

Dưới núi có quán trà, còn có đình chuyên để buộc ngựa, có người trông coi nhưng cần trả ít tiền, tính chất gần giống với bãi đỗ xe đời sau.

Đỗ Hà cũng cười bọn họ biết làm ăn, đem ngựa gửi cùng với Trưởng Nhạc rồi đi bộ lên núi.

Không khí mùa xuân rất trong lành, nhất là ở trên núi. Cây cối đâm chồi càng khiến không khí thêm mới mẻ khiến lòng người sáng khoái.

Đỗ Hà cảm khái nói:

- Thường ngày có thể leo núi quả là một lựa chọn

không tệ!

Có lẽ là do gần đây tinh thần hơi căng thẳng, lúc này vừa lúc thanh thoi nên rất thoải mái, hưởng chi lại có mỹ nữ bên cạnh.

- Ừ!

Trưởng Nhạc cũng gật đầu cười nói:

- Thân thể của muội từ nhỏ không tốt, hô hấp khó khăn nhưng tới đây lại có cảm giác thông suốt, tinh thần tốt!

Đỗ Hà cười nói:

- Tâm tình thanh thản, không khí trong lành là cách chữa bệnh tốt nhất, xem ra sau này phải đem muội đi dạo nhiều hơn!

Trưởng Nhạc mừng thầm trong lòng, cũng không nhiều lời.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã gặp phiền toái.

Nguyên nhân tự nhiên là mỹ mạo tuyệt thế của Trường Nhạc, dù nàng đeo mạng che mặt nhưng khí chất không thể che giấu, thỉnh thoảng lại có vài kẻ không biết lượng sức đến gần.

Mới đầu Trường Nhạc còn có lễ phép từ chối nhưng liên tục như vậy cũng không thể bảo trì nên không để ý tới.

Đỗ Hà càng kéo tay Trường Nhạc thân mật sóng vai, biểu lộ bọn họ là một đôi.

Hai người thân mật cùng ưu tú, cũng đuổi đi không ít ruồi nhặng.

Trường Nhạc tuy có chút thẹn thùng, nhưng Đường triều phong khí cởi mở, hai người lại đã định hôn ước nên cũng không bài xích, phối hợp đi lên trên núi.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

189. Chương 189: Đỗ Hà Xa Xỉ Cực Độ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vẻ đẹp tuyệt mỹ chỉ có ở núi rừng khiến tất cả du khách đều say mê, Đỗ Hà, Trường Nhạc cũng là một trong số đó. Càng lên cao, cảnh sắc chung quanh càng xinh đẹp, khắp núi đều là hoa đỗ quyên màu đỏ. Vì là rừng nguyên sinh nên cây rừng cao ngất, tán lá âm u, không thể nào nhìn thấy ở thời hiện đại.

Đỗ Hà nhìn Trường Nhạc đang dựa bên người, dùng khăn lau mồ hôi trên trán nàng, khẽ cười nói:

- Một mối rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút!

Thân hình Trường Nhạc gần như tựa hẳn vào hắn, thái dương lấm tấm mồ hôi. Hắn biết Trường Nhạc là công chúa nên ít vận động, cộng thêm thể trạng yếu đuối, có bệnh di truyền, leo núi mệt nhọc nên khó chịu nổi.

Trường Nhạc kỳ thật còn có thể duy trì một lát nhưng thấy Đỗ Hà lo lắng như thế, cũng không muốn ái lang mất hứng nên khẽ gật đầu.

Nghỉ ngơi một hồi, hai người tiếp tục trèo lên đỉnh núi. Qua một thời gian không ngừng nghỉ, hai người rốt cuộc leo lên đến đỉnh Đỗ Quyên sơn. Lọt vào tầm mắt là cây cỏ sum suê, cỏ ở đây càng non xanh hơn nơi khác, mọc lan tràn khắp nơi.

Trường Nhạc hưởng thụ niềm vui khi trèo lên đỉnh cao, thả tay Đỗ Hà đi lên vách núi nhìn về phương xa, chỉ thấy giữa rừng núi hoa đỗ quyên nở rộ, thương tùng xanh ngất, đẹp không sao tả xiết, thiên nhiên tráng lệ hơn xa lâm viên do người tạo nên của hoàng cung. Dù với tính đoan trang điềm đạm của nàng cũng không khỏi thấp giọng hô một tiếng, khen một câu:

- Đẹp quá!

Đỗ Hà cũng đi ra phía trước, rung động bởi cảnh đẹp trước mắt.

Nhìn khuôn mặt hồng nhan đang rạng rỡ vì cảnh sắc, Đỗ Hà không khỏi nhớ đến bài thơ ca ngợi hoa đỗ quyên của Bạch Cư Dị, khẽ ngâm một câu.

Nhìn thấy thần sắc ngưỡng mộ của Trường Nhạc, Đỗ Hà đột nhiên minh bạch, tại sao phải có nhiều người chết vì mỹ nhân như vậy, nhìn thấy biểu tình như vậy, đừng nói là một câu thơ, dù rút đao xông vào biển lửa cũng khó cự tuyệt!

Đỗ Hà đem bánh ngọt cất lúc ăn sáng ra, Trường Nhạc thấy hắn cất giữ liền cười híp cả mắt, hai người chia nhau ăn hết, ở lại trên đỉnh một hồi rồi mới lưu luyến không rời xuống núi.

Thời gian còn sớm, Đỗ Hà dẫn Trường Nhạc đi tới huyện Vạn Niên, đem nàng xem cảnh đồng quê, thuận tiện xem tình hình vụ xuân của huyện Vạn Niên thế nào.

Đi vào huyện Vạn Niên, Đỗ Hà nhíu mày, trong bụng nghe tiếng sôi lục ục, người có ba cái gấp không thể nhịn, cái này sớm không tới chơi không đến, lại tới vào lúc mình đang ở với mỹ nữ.

Đang buồn bực thì thấy Lăng Thần Bằng ở ngay gần, cảm thấy không nín được nên đành dẫn Trường Nhạc tới ngoài phòng kêu một tiếng.

Lăng Thần Bằng đang ở trong nhà đọc sách, nghe được Đỗ Hà kêu to liền bước nhanh ra ngoài mời bọn họ đi vào.

Đỗ Hà giới thiệu đơn giản, vì Lăng Thần Bằng tương đối giỏi về tài chính, Đỗ Hà ý định sau khi thành thân sẽ tự lập nên đem hắn làm quản gia, xử lý chuyện quan trọng một phủ, rất tín nhiệm nên cũng không giấu diếm thân phận Trường Nhạc.

Lăng Thần Bằng gặp con gái yêu của Lý Thế Dân nên vội vàng hành lễ vấn an.

Đỗ Hà vội vàng:

- Việc này nói sau, chỗ người có giấy Tuyên Thành?

Lăng Thần Bằng gật đầu:

- Gần đây nhận được tiền công, mua mấy tờ phòng bị.

Hắn dùng chìa khóa mở hòm gỗ phòng bên, cẩn thận lấy ra ba tờ giấy Tuyên Tuyên tiếc rẻ đưa cho Đỗ Hà.

Đây không phải hắn keo kiệt, mà là giấy Tuyên Thành vào Đường triều thật sự quá đắt.

Công nghiệp tạo giấy của Đường triều qua nhiều năm phát triển đã rất tiến bộ, nhất là giấy Tuyên Thành càng đạt tới đỉnh cao. Giấy Tuyên Thành mềm dai trơn mượt, trắng nõn dày dặn, hoa văn thuần khiết, có thể bẻ gấp mà không việc gì, là giấy cực phẩm để viết chữ lẫn vẽ tranh. Lý Thế Dân yêu thích thư pháp hội họa nên hạ chỉ cho Giang Tây, Tứ Xuyên, Tích Đông mỗi năm tiến cống giấy Tuyên Thành vì thế nó còn được gọi là giấy tiến vua.

Luận kỹ, giấy Tuyên Thành không kém giấy đời sau, khuyết điểm duy nhất là chế tác phức tạp, một tờ giấy Tuyên Thành thượng hạng cần trải qua mười tám công đoạn như ngâm, tro dầu, chưng nấu, tẩy trắng, chế tương, thêm chất dính..., mất một năm mới chế thành. Cho nên giấy Tuyên Thành cực quý, trong nhà thường nhân nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lăng Thần Bằng trước kia cũng giống như vậy, chỉ có điều sau khi được Đỗ Hà coi trọng, bổng lộc đã nhận được tăng lên nên cần rằng mua ba tập dự trữ, nào ngờ lại lấy ra cho chủ nhân, càng khiến đau lòng.

Một màn kế tiếp càng khiến hắn nát ruột.

Đỗ Hà sờ lên trang giấy thấy tay trượt đi thì lau bàu:

- Quá trơn rồi!

Hắn cầm lấy hai đầu tờ giấy vò nhàu như giấy vệ sinh khiến Lăng Thần Bằng trơn rách mí mắt, khóc không ra tiếng, đồ hắn xem như trân bảo mà vò nát như vậy, vội hỏi:

- Công tử, tờ giấy Tuyên Thành đặc tội gì với người.

Trường Nhạc cũng khó hiểu, nàng đang ở trong nội cung, có thể biết rõ giấy Tuyên Thành quý trọng. Đùng nói là nàng, dù là hoàng đế Đại Đường như Lý Thế Dân cũng không nỡ lãng phí, bình thường dùng đều là giấy vàng cứng, chỉ lúc cần thiết mới dùng tới giấy Tuyên Thành.

- Không có!

Đỗ Hà nói:

- Chỉ là quá trơn, lau không khô sạch nên vò một chút. Đúng rồi, nhà xí ở đâu, ta muốn đi nhà xí.

Mới đầu Lăng Thần Băng còn tưởng rằng Đỗ Hà muốn dùng làm gì, vừa nghe hắn nói như vậy thì giận muốn ngất, trầm giọng:

- Công tử, người có thể xí không dùng lại dùng giấy Tuyên Thành thượng đẳng.

Nhắc tới thẻ xí, Đỗ Hà lại nhin không được rùng mình một cái, thứ đồ chơi này hại hắn sợ cả việc đi xí.

Nói ra cũng mất mặt, đó là chuyện một năm trước. Sau khi hắn vừa xuyên việt thì vào buổi tối đau bụng chạy vào nhà xí. Quen với việc nhà xí đời sau luôn có giấy vệ sinh nên hắn cũng không để ý, sau khi giải quyết thoải mái thì mới phát hiện không có giấy mà chỉ có thẻ xí. Lúc này hắn mới nhớ ra là vì sức sản xuất thời cổ đại thấp nên không lưu hành giấy vệ sinh, phải đến Tống triều mới lưu hành trong giới thượng lưu. Vào Đường triều mặc dù là Lý Thế Dân đi vệ sinh cũng dùng thẻ xí.

Lúc ấy đêm khuya, nhà xí lại vắng vẻ, kêu trời không ứng, gọi địa mất linh, Đỗ Hà bị phần chỉ có thể miễn cưỡng thử một lần.

Cũng không biết là ông trời chơi hắn nên trong nhà xí toàn là thẻ xí mới chưa dùng qua một lần, cạnh bên khá ráp. Đỗ Hà chưa quen dùng nên móng bị xước, đau đớn suốt vài ngày.

Từ đó về sau, Đỗ Hà rốt cuộc không cần thẻ xí, đổi sang dùng giấy rẻ làm từ trúc nhưng bị kích lại lần nữa phát sinh. Giấy làm bằng tre trúc danh như ý nghĩa là làm từ tre, độ cứng cực cao, lại rất giòn, vì kỹ thuật kém nên trong giấy còn sót lại mảnh tre nhỏ, còn khó dùng hơn cả thẻ xí.

Về phần giấy cứng vàng thịnh hành đương thời, Đỗ Hà căn bản không dám dùng, giấy này trơn bóng, mềm dai nhưng mặt ngoài phủ một tầng sáp, hắn cũng không muốn lấy móng mình ra thử nên chỉ dùng duy nhất giấy Tuyên Thành.

Một năm qua trên vấn đề nhà xí, hắn đều dùng giấy Tuyên Thành giải quyết. Chỉ là giấy Tuyên Thành quá mức bóng loáng nên trước mỗi lần sử dụng đều phải chà nát, cũng chỉ có Đỗ gia giàu có mới chịu nổi xa xỉ như vậy.

Đỗ Hà cũng thường xuyên suy nghĩ, nếu có thể phát minh ra giấy vệ sinh thì đỡ xấu hổ. Chỉ là hắn dốt đặc đối với kỹ thuật tạo giấy, biết một chút tri thức đều là phổ thông, nhìn xem thì được, lúc chính thức động thủ không hề nắm chắc, cũng không có ý định mất mặt.

Lăng Thần Băng đành chấp nhận sự thực, than thở cho Đỗ Hà chỉ một con đường, hối hận không cần phải nói, nếu là lão thiên gia có thể cho hắn thêm một cơ hội, hắn nhất định sẽ nói:

- Hồi công tử, chỗ ta không có giấy Tuyên Thành.

Đỗ Hà chui vào nhà vệ sinh làm chuyện đại sự nhân sinh, chỉ còn lại Lăng Thần Băng, Trường Nhạc ở tại đại đường.

Bởi vì Trường Nhạc là công chúa, Lăng Thần Băng lộ ra có chút câu nệ.

Trường Nhạc nhìn ra, cười nói:

- Lăng công tử không cần để ý Trường Nhạc, tự hành tùy ý là được. Bốn cung thấy Thanh Liên rất coi trọng người, đối với người rất yên tâm.

Lăng Thần Băng vội hỏi:

- Ôn tri ngộ của công tử, Thần Băng khó quên!

Trên mặt hắn cũng có chút kích động, tuy rõ ràng Đỗ Hà coi trọng nhưng từ chính miệng Trường Nhạc nói ra vẫn khác.

Liền tại lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một hồi hò hét từ xa dội vào, tựa hồ đang kêu tên Lăng Thần Băng.

Lăng Thần Băng giật mình, nói câu xin lỗi với Trường Nhạc.

Trường Nhạc từ cửa sổ nhìn ra xa, thấy Lăng Thần Băng nói chuyện với một nông dân rồi vội vàng quay lại phòng:

- Công chúa, chỗ ruộng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người trong thôn nóng giận, để tránh to chuyện, ta cần đi xử lý một chút.

Trường Nhạc thấy thần sắc hần lo lắng, nghiêm nghị nói:

- Xảy ra chuyện gì cũng phải tránh thương vong. Nếu cần cưỡi ngựa thì cứ lấy ngựa của bản cung ngoài phòng. Ngựa này thấp bé ngoan ngoãn, cước lực không tệ, ai cũng có thể phù hợp để cưỡi.

Lăng Thần Bằng nghe Trường Nhạc nói ra lời nói cũng thấy kính nể, ra ngoài cưỡi ngựa của Trường Nhạc rồi đi.

Đỗ Hà chỉnh lại y phục, ra đại đường thấy chỉ còn lại một người liền hỏi:

- Thần Bằng đâu?

- Hình như là dân chúng nháo sự nên phải đi.

Trường Nhạc nói xong liền kể lại chuyện.

- Đi, đi xem một chút!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

190. Chương 190: Gặp Lại Vũ Mị Nương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyện khẩn cấp, Trường Nhạc cũng không giữ ý, tùy ý để Đỗ Hà kéo lên ngựa ngồi chung, chạy ra phía ruộng.

Mặc dù ôm người ngọc trong ngực nhưng Đỗ Hà lại vô tâm hưởng thụ, trong đầu nghĩ đến câu “ngoài ruộng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người trong thôn nóng giận” mà Trường Nhạc nói với hắn.

Dân chúng là quần thể ôn hòa nhất, bị đối xử không công bình một chút có thể nhẫn nhịn, nhưng nếu chính thức chọc giận đến mức mất đi lý trí thì sẽ như hồng thủy. Dân chúng một khi tụ lại sẽ có lực lượng tương đối khủng bố, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì.

Lúc hai người tới chỗ ruộng thì thấy mạ đã lên xanh, tiết nông canh chưa qua nhưng dân chúng cần cù đã sớm gieo mạ chờ mùa thu hoạch.

- Huynh xem.

Trường Nhạc trong ngực Đỗ Hà thấy gì đó, chợt chỉ vào dòng kênh bên cạnh hô lên.

Đỗ Hà nhìn theo nàng thì thấy kênh đen sì, tựa như ô nhiễm đời sau. Dòng nước ô nhiễm này đang chảy về phía ruộng khiến đám mạ bị ảnh hưởng không ít.

Có chuyện gì? Đỗ Hà ngạc nhiên, cũng hiểu vì sao dân chúng nổi giận.

Cuộc sống nông dân vốn dựa vào đồng ruộng, thu hoạch tốt thì cuộc sống tốt, mất mùa thì khổ sở.

Cho nên vụ xuân hàng năm là hết sức quan trọng với họ, nếu mất đi thì coi như sinh kế bị phá hủy, mạ chẳng khác mạng sống của bọn họ!

Kênh mương vốn để dẫn nước tưới lúa, sao lại trở thành thông đạo lấy mạng của dân chúng? Là ai làm ô nhiễm thứ mà dân chúng dựa vào đó để sinh tồn.

Lửa giận bốc lên hừng hực trong lòng hắn, người làm ô nhiễm kênh không nghi ngờ là đâm thẳng một đao vào ngực dân chúng.

Càng đi sâu vào ruộng thì nguồn nước ô nhiễm càng nghiêm trọng, thậm chí đã xuất hiện hiện tượng mạ chết.

Thấy một màn như vậy, Đỗ Hà nóng ruột, giục ngựa chạy vội. Bờ ruộng nhỏ hẹp, thậm chí hai người không đi nổi nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn cao minh nên không hề bị ảnh hưởng.

Chạy vội vài dặm, phía trước truyền đến tiếng ồn ào, từ xa nhìn lại thấy một đám dân chúng đang phần nộ giờ gây gộc vây quanh một tòa nhà tranh xộc xệch.

Lăng Thần Bằng đang cưỡi ngựa cách phía trước không xa.

Ngựa của Trường Nhạc là ngựa vùng Ba Thục phía nam nên chạy không nhanh còn ngựa của Đỗ Hà lại là chiến mã ưu tú nhất trong quân, luận cước lực chiếm thượng phong, kỹ thuật cưỡi ngựa lại càng không cần phải nói. Tuy Lăng Thần Bằng đi trước nhưng vẫn dễ dàng vượt qua.

Đỗ Hà đi theo đường khác vượt qua Lăng Thần Bằng tới chỗ xảy ra chuyện.

- Đại Đường Trung Vũ Tướng quân, quản hạt huyện Vạn Niên Đỗ Hà đây, tất cả mọi người lùi lại cho ta!

Hắn giục ngựa giờ roi, vọt tới trước mặt dân chúng cản lại.

Nghe Đỗ Hà vừa quát như thế, đám dân chúng đều lùi lại một bước.

Đỗ Hà là chủ của huyện Vạn Niên, bọn họ đều thuộc sự quản hạt của hắn. Hắn xuất hiện bất ngờ khiến bọn họ dù đang giận dữ nhưng đều ngậm miệng. Đối mặt với chủ nhân đất phong, bọn họ dù sao cũng có chút kiêng kỵ.

Đỗ Hà xoay người xuống ngựa, cao giọng nói:

- Trên đường đi đến ta cũng nhìn thấy kênh mương bị ô nhiễm nên hiểu vì sao các ngươi lại tức giận như thế. Nhưng xúc động không giải quyết được gì, chỉ khiến các ngươi bị pháp luật Đại Đường chế tài. Bỏ gây gộc trong tay xuống, với tư cách là chủ nhân đất phong, ta sẽ cho các ngươi một công đạo. Hơn nữa cam đoan tuyệt đối cho các ngươi năm nay được mùa.

Đỗ Hà dù sao cũng là tiểu thống soái trong quân, trên người ẩn ước có uy thế của những danh tướng như Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích, dù còn xa mới bằng bọn họ nhưng để trấn áp đám dân chúng này thì thừa đủ.

Nghe Đỗ Hà nói như thế, bọn họ cảm thấy có đạo lý, lại nhiễm khí thế tự tin của Đỗ Hà nên buông cả gây gộc trong tay xuống.

Một người trong đó quỳ xuống khóc lóc:

- Đỗ đại nhân, ruộng thảo dân cách đây không xa, vì nước ô nhiễm mà đã bị chết hơn nửa mạ. Trời xanh thương xót, một nhà thảo dân chỉ trông vào mấy mảnh ruộng này, nếu mất đi thì sống làm sao.

- Yên tâm, vị lão bá này! Đỗ Hà ta nhất định sẽ theo lẽ công bằng xử lý việc này, sẽ không để cho các ngươi không được bị tổn thất.

Đỗ Hà nói xong xoay người qua, nhìn thấy ba người trong lều tranh liền kinh ngạc:

- Tại sao là người?

Trong gian nhà cỏ đứng ba nam hai nữ, người nữ mặc áo tơ vàng nhạt, lộ ra vẻ tiêu sái ung dung, chính là Vũ Mị Nương. Đứng sau nàng là hai nam tử cường tráng chừng bốn mươi tuổi, xem y phục chừng là hộ vệ. Vũ Mị Nương hiện giờ đã là bà chủ, quả thực cần đến hộ vệ. Lúc trước hắn chỉ chú ý đến dân chúng nên một mực không nhìn sau lưng là ai, lại thấy là Vũ Mị Nương, không khỏi nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ việc này có quan hệ với Mị Nương?

Vũ Mị Nương thấy thần sắc nghi ngờ của Đỗ Hà liền bước lên phía trước giải thích:

- Đỗ đại ca đừng hiểu lầm, việc này không quan hệ với ta!

Nàng hiểu rõ Đỗ Hà, biết hắn thù địch với một đại nhân vật mà sẽ không liên lụy người vô tội. Loại người hắn căm ghét nhất là những kẻ ỷ mạnh khi dễ dân chúng.

Việc này đã liên lụy đến sinh kế của một số lớn dân chúng, nếu để hắn hiểu lầm thì địa vị của mình trong lòng hắn đã triệt để mất đi.

Dù Vũ Mị Nương cực kỳ cơ trí nhưng nghĩ đến đây thì tâm hồn thiếu nữ cũng không khỏi chấn động, hốc mắt ửng đỏ.

Trường Nhạc cả kinh:

- Sao thiếu nữ tuyệt mỹ này lại lộ ra tình cảm thâm thiết với hắn.

Nàng vừa gặp Vũ Mị Nương đã cảm thấy hết sức quen thuộc, ngoài sợ hãi thần phục dung nhan còn thầm nghĩ không biết đã gặp ở đâu. Sau thấy đối phương lộ vẻ thân mật với Đỗ Hà, trong đầu không khỏi hiện ra một thân ảnh. “Chẳng lẽ là nàng”, Trường Nhạc nhớ lại lúc Đỗ Hà lần đầu xuất chinh thì nàng và Lý Tuyết Nhạn vì nhớ thương mà đứng trên tường thành yên lặng đưa tiễn.

Các nàng tận mắt nhìn Đỗ Hà sau khi từ biệt với người nhà thì lại đưa tay ra hiệu cho một người trong đám đông.

Các nàng đứng trên tường thành xem không rõ lắm, nhưng lơ mơ nhìn ra hướng Đỗ Hà đưa tay có một thiếu nữ dung mạo tú lệ. Lúc này nhớ lại, nàng mơ hồ thấy dung mạo khá giống với thiếu nữ trước kia, tâm tư có chút chuyển động, lên bờ khăn che mặt, lộ ra dung nhan tuyệt thế.

Đỗ Hà lại không tinh tế như hai thiếu nữ. Nhìn thần sắc Vũ Mị Nương, hắn mơ hồ hiểu được một ít, tuy không cảm nhận được thâm ý trong đó nhưng cảm thấy việc này không quan hệ tới nàng.

Bởi vì với giá trị hiện giờ của Vũ Mị Nương, nàng chưa đến mức dưng một cái phòng bỏ đi ở chỗ này, gật đầu cười nói:

- Ta tin người!

Vũ Mị Nương nhẹ nhàng thở ra, tự nhiên cười nói như trăm hoa đua nở.

Trái tim của Trường Nhạc lại đập mạnh:

- Thiếu nữ này thật xinh đẹp...

Đỗ Hà không rảnh bận tâm mặt khác, hỏi:

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!

Việc này tuy không quan hệ tới Vũ Mị Nương nhưng nàng đã ở đây thì chắc hẳn biết nguyên do trong đó.

Vũ Mị Nương nói:

- Việc này phải nói từ mấy ngày trước!

- Mười ngày trước, Mị Nương bảo hạ nhân mua ít giấy làm bằng tre trúc để luyện thư pháp, hạ nhân mua được thứ này.

Nói xong nàng lấy từ trong tay áo ra mấy tờ giấy gấp vào với nhau đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà mở trừng mắt, thấp giọng hô:

- Giấy gấp.

Thần sắc hắn lộ vẻ chấn động, vào đời sau thì giấy gấp cũng không có gì kỳ lạ, là thứ dùng để xếp hình. Nhưng đây là Đường triều, ngoại trừ giấy Tuyên Thành cùng với một số giấy hiếm hoi bên ngoài đều không có khả năng gấp. Trên thị trường lưu hành nhất là giấy làm bằng tre trúc và giấy vàng cứng, gấp lại sẽ gãy, chỉ có thể dùng để viết. Giấy vàng được dùng rộng rãi trong giới thượng lưu. Lý Thế Dân, Đỗ Hà cùng với một số quan to quý tộc luyện thư pháp thường dùng giấy này, có phủ sắp ở trên, chỉ cần gấp lại thì sắp sẽ bong ra, mặt giấy không còn phẳng phiu.

Chỉ có giấy Tuyên Thành cấp bậc thượng đẳng mới có khả năng gấp nhưng mấy tờ giấy mà Vũ Mị Nương đưa tới quả thật là giấy gấp, hơn nữa không thể nào là giấy Tuyên Thành. Lúc trước Vũ Mị Nương nói bảo hạ nhân đi mua giấy làm bằng tre trúc, mua về lại là giấy gấp.

Đỗ Hà tràn đầy nghi hoặc, xé mấy tờ giấy thì thấy màu sắc không đồng nhất, có tờ màu xanh, có tờ màu vàng, lại có tờ hơi trắng liền lấp bắp:

- Cái này ...

Vũ Mị Nương giải thích nói:

- Lúc trước ta cũng cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm có phải lầm hay không. Giấy làm bằng tre trúc sao có thể có tốt như vậy, màu sắc dù lẫn lộn nhưng tính chất mềm mại hơn xa giấy vàng, vì thế hỏi hạ nhân mới biết nguyên do. Nguyên lai vào lúc mua giấy thì hạ nhân bị một nam nhân ăn mặc lôi thôi ngăn cản bán cho số giấy với nửa giá giấy làm từ tre trúc. Nàng động tham niệm nên giao dịch với đối phương.

Nghe được nguyên do, Vũ Mị Nương liền suy nghĩ, trên đời không có kẻ nào đàn độn bán lỗ, nhất định là có người như Thái Luân (ông tổ nghề giấy) lúc trước tìm ra phương pháp làm giấy mới. Phương pháp này cho giá thành rẻ, càng thêm thực dụng. Nhưng có thể là kỹ thuật chưa hoàn thiện nên màu sắc không đồng nhất.

Nếu tìm được hần, trợ giúp để hoàn thiện thì loại giấy này chắc chắn sẽ thịnh hành toàn thiên hạ vì giá rẻ. Vì vậy, nàng vận dụng hết lực lượng tìm người nọ, tìm suốt mười ngày mới tìm được tại đây.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

191. Chương 191: Bồng Diệc Lương Cùng Tạo Giấy

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nghe Vũ Mị Nương kể lại, liền hiểu rõ đầu đuôi sự việc. Nam nhân lôi thôi mà nàng nói, lại tiếp tục cải tiến thuật tạo giấy. Nhưng bởi vì vẫn còn tồn tại chỗ thiếu hụt, cho nên không cách nào buôn bán ra ngoài, bởi vì hần xuất thân từ dân gian, cho nên không có cơ sở cho hần thí nghiệm phát minh, bèn xây dựng một ngôi nhà cạnh bờ sông, tự mình tạo ra một nhà xưởng, nghiên cứu ra thuật tạo giấy.

Chế tạo ra giấy sẽ gây nên nguồn nước ô nhiễm trầm trọng, bất luận ở thời cổ đại hay hiện đại đều giống như nhau, không ai hiểu được ý thức giữ gìn hoàn cảnh môi trường. Lại trực tiếp đem nước bẩn toàn bộ đổ xuống kênh rạch, nước bẩn lại là nước độc hại, vì vậy lập tức khiến ruộng đồng dưới hạ nguồn lập tức gặp tai nạn không may.

Mị Nương lại nói tiếp:

- Khi muội tìm tới nơi này, dân chúng đang giận dữ công tâm vây đánh một người. Muội sợ phát sinh mạng người, vì vậy gọi hộ vệ cứu hần. Thôn dân cùng chúng ta không có oán thù hơn nữa còn kiêng kỵ thực lực của hai hộ vệ ta mang theo, song phương vẫn cứ thế giằng co...

Nói tới đây, nàng thở hắt ra, lại nói:

- Cũng may Đỗ đại ca đã đến, bằng không Mị Nương thật sự không biết nên làm gì!

Đỗ Hà nghe được toàn bộ chuyện xảy ra, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, cười cười nói:

- Cũng may muội tới kịp thời, không đến nỗi phát sinh chuyện mạng người!

Trầm ngâm một lát, Đỗ Hà lại nói với dân chúng chung quanh:

- Hồi xong chuyện đã xảy ra, hiện tại ta lại muốn hỏi chư vị. Các người muốn đem người trong nhà đưa ra ngoài đánh chết hẩn trút ngục ác khí, sau bị tội danh giết người nhốt vào lao tù trong Trường An tiếp nhận trừng phạt. Hay muốn hủy diệt ngọn nguồn gây ra ô nhiễm này, tẩy sạch kênh rạch, trồng trọt trở lại, dùng bảo vệ năm sau có được ngày tháng tốt lành?

- Đương nhiên là tẩy sạch kênh rạch! Trồng trọt lần nữa!

Một lão bá đang quỳ lạy không chút do dự làm ra lựa chọn.

Những người khác cũng giống như vậy, nhao nhao phụ họa theo quyết định của vị lão bá. Ở trong mắt bọn họ, có thể sinh tồn so với thứ gì cũng tốt hơn. Hôm nay vì ruộng đồng của họ bị tổn thất thảm trọng, mới bị mất đi lý trí, tình táo lại rồi nào còn có ai dám ác ý đi giết người.

- Như vậy đi! Nếu như các người tin ta, thì lập tức tổ chức nhân thủ đi tẩy sạch kênh rạch, ta cho người đi mua lại mạ lúa, thừa dịp ngày mùa cây bừa vụ xuân còn chưa qua, lại trồng xuống một nhóm mạ mới. Xem như bảo đảm sang năm các người có thu hoạch tốt hơn. Về phần căn nguyên gây ô nhiễm, hôm nay ta sẽ dờ bỏ, giải quyết chuyện phiền não về sau!

Nghe Đỗ Hà an bài như thế, hơn ba mươi dân chúng đang có mặt cảm động quỳ xuống dập đầu bái lạy.

Đỗ Hà vội vàng nâng dậy một vị lão bá già lão nhất bên trong, lại cho mọi người đứng lên, cao giọng khích lệ nói:

- Thời gian cấp bách, mọi người lập tức động thủ được chứ? Ta sẽ cho Thần Băng phụ trách đi mua lại nhóm mạ mới. Cam đoan các người thanh lý sạch kênh rạch xong sẽ có mạ đưa tay trong tay các người!

Lăng Thần Băng cũng vừa chạy tới, thấy Đỗ Hà đã có phương pháp xử trí, cũng không lên tiếng, nghe Đỗ Hà nói như vậy cũng tiếp lời:

- Ta có thể cam đoan lời hứa của công tử đáng giá nghìn vàng, tất nhiên sẽ không cô phụ hy vọng của các người.

Dân chúng không hiểu rõ về Đỗ Hà, nhưng Lăng Thần Băng lại có uy vọng tại huyện Vạn Niên, nghe hẩn nói như vậy càng thêm yên tâm, mọi người tụ tập gọi người rời đi.

- Thần Băng, chuyện sửa đường còn chưa thi hành đi!

Những ngày này mặc dù Đỗ Hà thật sự bề bộn, đối với đất phong không kịp quan tâm, Lý Thế Dân ban đất phong cho hẩn tại huyện Vạn Niên, cách Trường An rất gần. Hai năm trước nơi này rất phồn hoa, người đi đường hoặc thương nhân qua lại đông đúc, thường xuyên có thương nhân đặc biệt dừng chân tại Vạn Niên huyện, chỉ vì tiêu phí trong Trường An khá đắt, những tiểu huyện cận kề bên ngoài tiện nghi giá rẻ hơn thật nhiều.

Nhưng hai năm trước xảy ra một trận mưa thật lớn, cũng chẳng biết tại sao con đường từ trong thôn đi thông quan đạo đến Trường An lại biến thành gồ ghề bùn lầy, vì vậy người qua đường cũng giảm đi, sự thịnh vượng trong huyện càng giống như hoa tàn, dần dần điêu linh.

Lăng Thần Băng nhìn ra thiên thời địa lợi của thôn xóm, đề nghị chữa trị con đường dùng xúc tiến sự thịnh vượng trong thôn. Việc này lợi dân lợi mình, Đỗ Hà đương nhiên là không cự tuyệt, cho quyền Lăng Thần Băng quản lý một ít tài chính dùng làm sửa đường. Chỉ là ngày mùa còn chưa xong, dân chúng trong thôn còn chưa rút được thời gian nhàn rỗi, vì vậy kế hoạch sửa đường cũng tạm thời gác xuống.

Lăng Thần Băng minh bạch được ý tứ của Đỗ Hà, gật đầu nói:

- Ta lập tức dùng số tiền này đi mua sắm mạ trong huyện hay thôn khác. Tuyệt không làm chậm trễ cày bừa vụ xuân!

Chuyện quá khẩn cấp, hẩn cũng không nhiều lời vội vàng rời đi.

- Có thể đi ra rồi!

Đỗ Hà cho dân chúng lui xuống xong xuôi, lại đi tới bên ngoài nhà, muốn gặp mặt đầu sỏ gây họa trong chuyện này.

Cửa nhà mở rộng, một nam tử dơ bẩn, quần áo tả tơi đi ra. Người này nhìn qua dĩ thường gầy yếu, đầu tóc dơ bẩn rối loạn, còn mang theo mùi hôi thối khó ngửi, mặt mũi trên người bị đánh bầm dập.

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đều vô ý thức lui ra sau một bước.

Đỗ Hà cũng nhú mảy, hắn cũng thuộc loại người yêu thích sạch sẽ, đối với người ngay cả chuyện rửa mặt cũng không làm luôn mang theo chút phản cảm.

- Bồng Diệc Lương đa tạ Đỗ tướng quân cùng vị cô nương này đã cứu mạng!

Nam tử kia tự xưng là Bồng Diệc Lương, cung kính quỳ sát trên mặt đất, vẽ mặt thành kính.

- Đứng lên đi!

Đỗ Hà cũng không thích nhìn người khác quỳ gối ngay trước mặt mình, lại bảo hắn đứng dậy nói chuyện.

Sau đó lập tức chất vấn:

- Chẳng lẽ ngươi không biết chỗ tạo giấy này sẽ sinh ra nước thải độc hại, hôm nay cũng may chỉ truyền nhập vào mương máng kênh rạch tưới tiêu, nhưng nếu tràn vào nước dùng sinh hoạt của con người, sẽ tạo thành nhân mạng, ngươi gánh nổi không?

Sắc mặt Bồng Diệc Lương trắng bệch, bộ dáng như nghĩ lại mà kinh sợ. Hắn run rẩy há hốc miệng, sợ tới mức muốn tiểu ra quần.

- Cũng may hiện tại còn chưa gây ra mạng người, tổn thất vẫn còn nằm trong phạm vi có thể ứng phó. Nhìn dáng vẻ của ngươi, cũng không có tiền trả lại những tổn thất này, việc này dừng tại đây đi! Hủy đi xưởng chế tạo, đừng tiếp tục hại người!

Đỗ Hà rất ngạc nhiên đối với khả năng nắm giữ kỹ thuật tạo giấy của Bồng Diệc Lương, trước bỏ ân huệ, sau đó mới thảo luận tới.

Bồng Diệc Lương cảm động đến rơi nước mắt, lại lần nữa quỳ xuống:

- Thảo dân chỉ là nghĩ làm vậy cho thuận tiện, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ tạo thành hậu quả như vậy. Tướng quân nhân đức, thảo dân xuống đời khó quên!

Đỗ Hà lại bảo hắn đứng lên, nói:

- Ta đối với việc tạo giấy của ngươi có chút tò mò, chẳng biết có thể lấy ra đưa cho ta đánh giá hay không?

Bồng Diệc Lương trốn trong phòng cũng nghe được lời đối thoại của Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương, cũng không ngoài ý muốn, ngược lại vẽ mặt kích động, có một loại cảm xúc thật khác thường trỗi lên, hắn vội vàng đi vào phòng, lấy ra một xấp giấy nói:

- Đây là giấy tốt nhất mà thảo dân tạo ra!

Đỗ Hà đưa tay tiếp lấy, phân ra đưa cho Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương cầm xem, lại lật trên tay tường tận xem xét.

Giấy trên tay nhẹ mà mềm mại, ngoại trừ màu sắc khó coi, luận ưu thế so với loại giấy khác kể cả loại giấy vàng cứng rắn cũng kém hơn, đừng nói tới loại giấy làm bằng tre trúc.

Dùng ánh mắt dò hỏi liếc nhìn hai thiếu nữ, từ trong mắt hai nàng, Đỗ Hà nhìn ra được một tin tức, rung động!

Ai nghĩ tới loại trang giấy cấp bậc này, vậy mà xuất từ ngôi nhà cỏ tan hoang trước mặt, thậm chí người chế tác cũng không có được một trợ thủ.

Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đều đồng thời tán thưởng:

- Không thể tưởng được ngươi lại có được kỹ thuật cao minh như vậy!

Bồng Diệc Lương nghe tiếng nhìn lại, nhìn qua trái, nhất thời bị vẻ diễm tuyệt nhân gian cùng tư thái phong độ của Vũ Mị Nương mê hoặc, tròn tròn mắt miệng há hốc.

Vũ Mị Nương bị hấn nhìn có chút tức giận.

Bồng Diệc Lương cũng giật nảy mình bừng tỉnh, quay đầu đi, lại thấy được Trường Nhạc đứng bên phải, cũng bị tuyệt đại phong hoa của Trường Nhạc chấn nhiếp, ngây người tại chỗ, lộ ra bộ dáng ngu ngốc như hồn phi phách tán.

Đỗ Hà ho khan một tiếng, nhắc nhở hấn, trong lòng cũng không hề để ý. Dung mạo của Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương xác thực đủ làm cho bất luận người nào rung động.

Bồng Diệc Lương lại giật mình lần nữa, cúi đầu, tim đập thật nhanh, không dám tiếp tục nhìn, lại nhớ tới lời tán thưởng của hai thiếu nữ, thấp giọng nói:

- Cũng không có gì, thuở nhỏ phụ mẫu thảo dân đều mất, lúc bảy tuổi được Trần đại gia cùng thôn thu dưỡng. Trần đại gia là lão bản xưởng tạo giấy trong thôn, từ nhỏ thảo dân được học tập thuật tạo giấy với đại gia. Đại gia đối đãi thảo dân như con ruột của mình, toàn bộ kỹ thuật đều không hề tư tàng, học tập suốt hai mươi năm. Trong hai mươi năm thảo dân vì cảm tạ đại ân dưỡng dục của Trần đại gia nên lúc nào cũng đem tâm tư trong việc tạo giấy, dù là nhắm mắt lại thảo dân cũng tạo ra được giấy. Khi kỹ thuật của thảo dân đại thành, Trần đại gia lại nói cho thảo dân biết kỹ thuật tạo giấy mặc dù luyện tới đẳng phong tạo cực cũng chỉ là như vậy. Muốn nghĩ xuất đầu thành danh, cần phải cải tiến kỹ thuật tạo giấy. Vì vậy dưới sự ủng hộ của đại gia, ta dùng mười năm thời gian nghiên cứu, nhưng khi ta sắp thành công, Trần đại gia lại chết vì bệnh tật. Mà ta cũng bởi vì được Trần đại gia đối đãi quá tốt nên bị gia đình của đại gia đuổi ra ngoài.

Nói tới đây, gương mặt hấn chợt dữ tợn:

- Ta không cam lòng, ta thật không cam lòng! Mười năm cố gắng không thể không đạt được kết quả như vậy, ta không thể cô phụ sự kỳ vọng của Trần đại gia, nhất định phải thành công cải tiến phương pháp tạo giấy lưu truyền tới nay! Vì vậy ta tự mình xây dựng xưởng tạo, tự mình nghiên cứu, chỉ là không tưởng tượng được mình lại gây ra nguy hại cho dân chúng.

Trên mặt hấn hiện ra vẻ không cam lòng lẫn tự trách.

Đỗ Hà gật đầu mình bạch, đây quả nhiên là chuyên công hữu thuật. Bồng Diệc Lương đã bỏ ra cả ba mươi năm nghiên cứu học tập, có thể làm ra được loại giấy này cũng không có gì kỳ quái, chỉ là không biết nhân vật như vậy vì sao lại vô danh trong lịch sử? Loại kỹ thuật này thật sự để hấn nghiên cứu ra được, danh tiếng của hấn tuyệt đối sẽ không thua kém Thái Luân.

- Giấy này là người dùng thứ gì tạo ra, giá cả như thế nào?

Bồng Diệc Lương nghĩ nghĩ, cẩn rằng nói:

- Tướng quân đã có đại ân với thảo dân, thảo dân cũng không gặt ngãi. Loại giấy này là thảo dân dùng trúc tử cùng Mã Liên Thảo hỗn hợp chế thành, giá trị chỉ bằng một nửa khi dùng tre trúc. Nhưng hiệu quả lại vượt xa tre trúc, nếu không phải ở màu sắc có khuyết điểm, ta tin tưởng dù là giấy vàng cứng rắn cũng còn kém hơn nó!

Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đều thấp giọng kinh hô, thần sắc của Đỗ Hà cũng khẽ động:

- Chỉ bằng một nửa giá trị chế tác từ tre trúc sao?

Bồng Diệc Lương nói:

- Không chỉ như thế, quá trình chế tác lại thật đơn giản, chỉ cần đầy đủ nhân thủ, trong một ngày là có thể tạo ra trăm trang!

Lúc hấn nói tới đây, ngữ khí lại tràn đầy vẻ tự hào.

Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương lại kinh hô, lần này cả Đỗ Hà cũng không ngoại lệ, bọn họ đều biết tại Đường triều một trang giấy Tuyên Thành cần phải tốn hao thời gian một năm mới có thể đưa ra thị trường, loại giấy làm từ tre trúc cũng mất mười ngày. Mà Bồng Diệc Lương lại chỉ cần một ngày là tạo ra trăm trang, số lượng này đủ dùng từ khổng bố mà hình dung.

- Chỉ là...

Nói tới đây, Bồng Diệc Lương thở dài:

- Đáng tiếc màu sắc thật sự khó vượt qua!

Trên mặt Đỗ Hà liên tục biến hóa, tâm tư của Vũ Mị Nương cùng Trường Nhạc đều bắt đầu chuyển động.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

192. Chương 192: Lợi Tại Thiên Thu Muôn Đời

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà, Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương cũng hiểu được chuyện này không phải dễ dàng, Bồng Diệc Lương đã tạo ra một phương pháp tạo giấy hoàn toàn mới, một trình tự hoàn toàn mới, cũng đã hoàn thành được đại khái, cần giải quyết những vấn đề chi tiết nhỏ nhỏ còn lại chỉ chờ thêm chút thời gian mà thôi.

Chỉ cần giải quyết xong vấn đề cuối cùng về màu sắc, không khó tưởng tượng loại giấy giá rẻ mà thực dụng kia sẽ thịnh hành khắp Đại Đường như thế nào, sẽ thịnh hành cả thiên hạ ra sao.

Vũ Mị Nương hỏi:

- Người có biết vấn đề nằm ở chỗ nào không?

Ánh mắt của nàng lóe ra thần thái hưng phấn, trong mắt sáng lên, tựa hồ như có thật nhiều tiền tài đang chuyển động bên trong ánh mắt của nàng.

Đỗ Hà nhìn thoáng qua nàng, âm thầm buồn cười, một đời nữ hoàng hiện tại tựa hồ đã biến thành thật tham tiền, một thân thông minh trí tuệ vô song lại chỉ đặt lên việc làm sao kiếm được tiền.

Bồng Diệc Lương lắc đầu:

- Ta đã dùng đủ loại phương pháp, nhưng thủy chung vẫn không biết nguyên nhân ở đâu!

Hắn ảo não vỗ lên trụ phòng, đột nhiên vang lên vài tiếng rầm rầm, trụ phòng nghiêng vào trong sụp xuống, thân thể hắn cũng bị mất cân bằng ngã vào bên trong.

Bồng Diệc Lương biết được kỹ thuật tạo giấy thật xuất sắc, nhưng không biết chút gì về chuyện xây dựng phòng ở. Phòng xưởng đơn sơ này không hề được xây nền móng, cũng không quy hoạch hợp lý, đinh sắt cũng cũ kỹ rỉ sét, hoàn toàn không có chút tính an toàn nào.

Bị gió thổi nằng phoi hàng ngày, chèo chống được hơn tháng đã là cực hạn, hôm nay bị Bồng Diệc Lương vỗ mạnh, dĩ nhiên là lập tức sụp đổ.

Vách nhà ầm ầm sụp xuống, nóc nhà cũng sụp một mảng lớn, kéo theo cả nửa bức tường.

Một tiếng rầm rầm vang lên, một cây xà ngang thẳng tắp rơi xuống, may mắn thế nào lại đập thẳng xuống người Bồng Diệc Lương.

Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đồng thời kinh hô.

Xà ngang rơi xuống cực nhanh, Bồng Diệc Lương té trên mặt đất vốn không cách nào né tránh, đang hoảng sợ tới hồn phi phách tán, nghe một tiếng quát chói tai, ngân quang lóe lên, xà ngang đã bị chém thành hai đoạn. Chính là Đỗ Hà đã kịp thời lao tới dùng Bàn Long kiếm trong tay chặt đứt xà ngang cứu được hắn một mạng.

- Mau lui lại!

Đỗ Hà kéo Bồng Diệc Lương ném hắn ra khỏi khu vực nguy hiểm, ngay trong nháy mắt bọn họ rời khỏi phòng ở, căn phòng ầm ầm sụp đổ, thổ tung bụi đất đầy trời.

Bồng Diệc Lương kinh hồn chưa định, ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn căn phòng vừa sụp xuống.

Sắc mặt Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương như màu đất, không tự chủ được tiến lên hoảng sợ nói:

- Huynh không sao chứ?

Hai người vừa thốt ra, liền liếc nhìn lẫn nhau.

Trong mắt Trường Nhạc hiện lên tia cảnh giác, trong mắt Vũ Mị Nương có chút không được tự nhiên.

Đỗ Hà liếc nhìn chung quanh, cười nói:

- Không sao! Không bị thương, còn người thế nào?

Hắn vỗ vỗ bả vai Bồng Diệc Lương, câu cuối cùng chính là hỏi hắn.

Bồng Diệc Lương vội vàng bò lên:

- Không có việc gì, đa tạ tướng quân cứu mạng thảo dân lần nữa!

Đỗ Hà kinh ngạc hỏi:

- Người lại ở trong căn phòng này sao?

Bồng Diệc Lương xấu hổ gật đầu:

- Thảo dân vì muốn đạt thành tâm nguyện, ngay nhà cũ cũng đã bán đi, mua công cụ để tạo giấy. Ngày đêm đều ở trong căn phòng này!

Nghe được câu trả lời, Đỗ Hà đã hiểu được vì sao Bồng Diệc Lương lại yên lặng vô danh trong lịch sử. Nói không chừng tên gia hỏa này bởi vì kỹ thuật tạo giấy không đạt được thành tựu khả quan, lại bị chính phòng ở của mình sụp xuống đè chết đi!

- Được rồi, như vậy cũng giảm bớt được khí lực đỡ đỡ của chúng ta.

Đỗ Hà cũng không muốn tiếp tục dây dưa trong vấn đề này, trở lại chuyện chính nói:

- Bồng Diệc Lương, kỹ thuật của người tốt như vậy nếu để lãng phí thật sự quá đáng tiếc. Không bằng như vậy, ta giúp người xây dựng nhà xưởng, giúp người tìm phụ tá, giúp hết thảy phí tổn, lại giúp người cải tiến nghiên cứu, như thế nào?

Bồng Diệc Lương giật nảy mình, sắc mặt nghi hoặc:

- Có chuyện tốt vậy sao?

Đỗ Hà mỉm cười, nói:

- Xem ra chính người cũng không ý thức được sau lưng người có được tài phú khả quan tới cỡ nào. Đương nhiên ta giúp người cũng không phải không có điều kiện. Ta muốn người giữ nghiêm bí mật thuật tạo giấy này. Tuyệt đối không được truyền lại cho người khác!

Bồng Diệc Lương còn chưa nói chuyện, Vũ Mị Nương trầm lặng một thoáng, chợt nói:

- Đỗ đại ca, huynh lại đoạt trước của Mị Nương rồi!

Lợi ích của việc tạo giấy này xa xa cao hơn cả việc bán trà, quán rượu, nhưng nàng cũng hiểu Đỗ Hà không phải xem trọng tài vật bên trong, mà là có một mục đích khác. Nàng hỏi cũng không phải vì muốn tranh giành với Đỗ Hà, chỉ là có chút hiếu kỳ, muốn biết được dụng ý của hắn.

Đỗ Hà cũng nghĩ tới đúng ra là Vũ Mị Nương tới trước hắn một bước, thoáng giật mình nói:

- Mị Nương, việc này muội lưu một tay đi thôi! Sinh ý tạo giấy này liên lụy thật quá lớn quá rộng, muội dính không được cũng không thể dính vào. Huống chi theo ta đến xem, loại đồ vật quý giá như giấy này, không nên dùng vào chuyện kiếm lợi nhuận, mà là nên dùng trong đại chúng, dùng cho thiên hạ! Không biết mọi người có nghĩ tới hay không, vì sao thiên hạ học giả thế gia nhiều mà hàn môn thiếu? Vì sao dân chúng Đại Đường có tới trăm vạn, nhưng người có thể biết chữ được đi học lại xa xa kém cả thế gia đệ tử?

Hai vấn đề làm ba người đang có mặt đầu lâm vào trầm tư.

Đôi mắt Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đều sáng ngời, cùng kêu lên:

- Thị nhân vi hồ!

Bồng Diệc Lương có chút ngạc nhiên, không nghĩ được lý do.

- Không sai!

Đỗ Hà biểu lộ thật nghiêm túc, đưa ra đáp án khẳng định:

- Cũng bởi vì giấy, giấy thật quá đắt, ngay cả loại giấy làm bằng tre trúc rẻ nhất mà dân chúng cũng không mua nổi hoặc không đành lòng bỏ tiền ra mua, huống chi là loại giấy vàng cứng rắn, giấy thượng đẳng Tuyên Thành!

Một quyển sách, mấy vạn chữ, gần trăm trang! Kể cả phí tổn in ấn, phí đóng sách, giá cả như vậy dân chúng bình thường sao mua nổi, ngay cả tiền mua sách cũng không mua nổi, thử hỏi họ làm sao có khả năng đọc vạn cuốn sách, làm sao có được tri thức phong phú. Nhưng chỉ cần có được loại giấy thành công nghiên cứu của Bồng Diệc Lương, tình huống sẽ hoàn toàn khác hẳn. Cấu tạo giá rẻ, tốc độ sản xuất làm người kinh hãi thán phục, có thể giảm xuống giá cả thị trường giấy, nhất định sẽ thỏa mãn nhu cầu trong thị trường, thỏa mãn nhu cầu của hàn môn sĩ tử, có thể giúp càng nhiều người biết thêm chữ nghĩa, đề cao được văn hóa truyền bá của dân chúng Đại Đường, thúc đẩy nền văn hóa của triều đình, nền văn minh tiên phong của chúng ta. Nếu là như thế, không ra mười năm, ta tin tưởng trên dưới Đại Đường bất luận là giàu nghèo, mỗi người đều sẽ có được giấy để viết chữ, mỗi người đều được cầm sách vở để đọc sách. Loại kỹ thuật này, thay vì để người mưu cầu tư lợi, không bằng hiến cho Đại Đường, để Đại Đường chúng ta lợi dụng kỹ thuật này, đến tạo phúc cho vạn dân thiên hạ!

Đỗ Hà nói chuyện thận trọng như thế tuyệt đối cũng không phải là khuếch đại, kỳ thật giấy xuất hiện chính là phát minh vĩ đại hạng nhất trong việc thúc đẩy thế giới tiến tới nền văn minh cao hơn. Trong lịch sử triều Hán Thái Luân cũng bởi vì cải tiến thuật tạo giấy mà trở thành vĩ nhân, là một trong những nhà phát minh nổi tiếng nhất của nhân loại.

Kỹ thuật của Bồng Diệc Lương một khi hoàn thành, thành tựu tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn Thái Luân.

Nghe Đỗ Hà nói như thế, Trường Nhạc hoảng sợ nói:

- Nếu thật sự như thế, đây chính là công tại thiên thu, là hành động vĩ đại lợi cho vạn thế a!

Đôi mắt đẹp si mê nhìn Đỗ Hà, trong mắt nàng nhu tình vạn ngàn, cảm giác được mình có thể gả cho đại anh hùng đại hào kiệt có thể toàn tâm toàn ý vì nước vì dân như Đỗ Hà, là phúc phận mình đã tu luyện được ngàn thế muôn đời.

Vũ Mị Nương nghe xong cũng động dung, đáy lòng thán phục, liếc mắt nhìn hắn thật sâu, âm thầm thở dài, hâm mộ nhìn qua Trường Nhạc cũng không nói thêm gì nữa.

- Đỗ tướng quân, ngài không cần nói thêm gì nữa, Bồng Diệc Lương này vốn tưởng rằng mình chỉ là một đầu tiện mệnh, chết sống cũng không quan trọng gì. Nhưng hôm nay mới biết kỹ thuật này của ta cũng có thể làm nên đại sự, cũng có thể lợi quốc lợi dân, vì Đại Đường cống hiến lực lượng của mình, tướng quân, kể từ hôm nay, ta sẽ đi theo ngài!

Thần sắc Bồng Diệc Lương kích động, cũng bị kế hoạch tiền cảnh của Đỗ Hà nói ra làm rung động, ngôn ngữ như chém đinh chặt sắt, dưới ánh mặt trời chiếu sáng gò má như run rẩy lên, trái tim không ngừng nhảy mạnh thành thịch.

Đỗ Hà quá vui mừng, tâm tình chợt vô cùng thoải mái. Việc này không nên chậm trễ, đưa cho hắn hai ngân lượng, lại bảo hắn tắm rửa thay quần áo sau đó đến Thái Quốc Công phủ tìm mình.

Bồng Diệc Lương nhìn hai ngân lượng trên tay, hỏi:

- Công tử không sợ ta cầm tiền sẽ chạy trốn sao?

Đỗ Hà thận trọng nói:

- Hai ngàn lượng mua một lòng tín nhiệm, ta cho rằng đáng giá!

Bồng Diệc Lương cảm động báỉ xuống:

- Bồng Diệc Lương quyết không phụ tín nhiệm của công tử, ta đi chuẩn bị hết thảy!

Hắn xoải bước thật nhanh, xa xa rời đi.

- Ai!

Vẻ mặt Vũ Mị Nương như phiền muộn, thở dài một tiếng nói:

- Toi công bận rộn suốt mười ngày, lại biến thành người của Tào gia!

Vẻ mặt Đỗ Hà vốn khó hiểu, nhưng lập tức tưởng tượng liền thực sự hiểu rõ, người Tào gia, không phải là Tào Tháo, Tào Phi sao? Mặc cho bọn họ làm thế nào, cố gắng thế nào, kết quả còn không phải là vì làm giá y cho Tư Mã gia?

Đỗ Hà nghe nàng nói cũng có chút ngại ngùng, nói:

- Sự tình đã như vậy, xem như ta thiếu nợ muối một nhân tình. Về sau nếu có chuyện gì, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của ta, lại không vi phạm đạo nghĩa, nếu muối có điều cầu ta nhất định tuân theo!

Mây đen trên mặt Vũ Mị Nương liền tiêu tán, lộ ra dáng mỉm cười ngọt ngào, nàng làm sao không biết Đỗ Hà vốn không thiếu nợ nàng thứ gì, chỉ vì hắn dù đến sau một bước, nhưng lại dựa vào bốn sự mà lấy được trước mà thôi. Hắn nói như thế, lộ ra là vì xem nàng như bằng hữu, vì vậy không so đo với nàng.

Vũ Mị Nương thấy tốt thì ngưng, liền cáo từ rời đi.

- Lão công, vị cô nương xinh đẹp kia là?

Trường Nhạc thân mật đi tới, thân thể dựa nhẹ vào người Đỗ Hà, tựa hồ đã cảm nhận được uy hiếp, đây là lần thứ nhất nàng chủ động đâu!

- Một bằng hữu!

Đỗ Hà thần bí mỉm cười trả lời.

- Bằng hữu?

Trong giọng nói của Trường Nhạc cũng tràn đầy nghi vấn, đương nhiên mang theo cảm xúc khác thường.

- Chúng ta trở về đi!

Thấy sắc trời đã không còn sớm, Đỗ Hà vẫn đang suy tư về chuyện của Bồng Diệc Lương, cũng không trả lời câu hỏi của Trường Nhạc, chỉ mỉm cười nói.

- Lão công, huynh còn chưa nói cho ta biết, cô nương ban nãy lại là ai đây?

Trên đường đi, Trường Nhạc không ngừng quán quýt lấy Đỗ Hà hỏi thăm vấn đề này, mà Đỗ Hà chỉ đẩy đưa không nói thẳng với nàng.

Sự việc này cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, ở Đường triều mỗi gia đình giàu có nếu có được xưởng tạo giấy là một chuyện thật có mặt mũi, Đỗ gia tự nhiên cũng có. Phương pháp tạo giấy hoàn toàn mới của Bồng Diệc Lương làm toàn bộ công tượng trong Đỗ gia tác phường đều trợn mắt há hốc mồm, thật sự khâm phục.

Nhưng cửa ải cuối cùng dù thế nào cũng khó vượt qua, bất luận Bồng Diệc Lương dùng biện pháp gì cũng không thể thay đổi được màu sắc của giấy, tạo ra giấy không đen thì vàng, nếu không thì lại pha trắng, căn bản không cách nào làm được thống nhất một màu.

Qua thêm một tháng, Bồng Diệc Lương cùng toàn bộ công tượng không ngừng thương thảo, ngay cả Đỗ Hà cũng gia nhập vào. Hắn cũng không tinh thông thuật tạo giấy, nhưng cũng nhớ được mang máng chút tài liệu cùng phương án, tuy có hắn nhắc nhở Bồng Diệc Lương cùng các công tượng đều đạt được ích lợi không nhỏ, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Những công tượng khác đành buông tay, nhưng một mình Bồng Diệc Lương lại mất ăn mất ngủ nghiên cứu không ngừng.

Nhìn hần cố gắng như thế, Đỗ Hà đành nói:

- Chỉ cần Đỗ gia không xảy ra vấn đề, phải ném ra núi bạc cũng giúp người nghiên cứu thành công!

Bồng Diệc Lương nghe được lời ấy, càng thêm cảm kích, tỏ vẻ nhất định tận hết khả năng để cho màu giấy đạt được hiệu quả lý tưởng nhất!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

193. Chương 193: Công Thành

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Có lẽ do động tĩnh quá lớn, tin tức Đỗ Hà nghiên cứu chế tạo giấy truyền tới tai Đỗ Như Hối, hôm nay trên bàn cơm liền trò chuyện về việc này.

- Nhị lang, nghe nói gần đây con thường chạy tới tác phường, đang nghiên cứu thứ gì phải không?

Đỗ Như Hối ăn uống no nê, đang ngồi xỉa răng, liếc mắt nhìn Đỗ Hà.

Câu hỏi của lão gia tử Đỗ Hà làm sao dám giấu diếm, đem sự tình trải qua kể lại chi tiết, sau đó lại nói tới tiền cảnh rộng lớn của việc tạo giấy giá rẻ, lợi quốc lợi dân ra sao đều nói hết cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối chép miệng, đợi khi Đỗ Hà nói tới miệng đắng lưỡi khô, hỏi:

- Thành công sao?

- Ách...

Quả nhiên không hổ là nhân vật cấp bậc đỉnh cấp, cũng không dễ qua mặt như vậy, hần uể oải cúi đầu, chậm rì rì nói:

- Tạm thời còn chưa có, nhưng hôm nay thất bại là thành công ngày mai thôi. Chỉ một chút vấn đề không đáng giá nhắc tới!

Hiện tại Đỗ Hà cũng đang tự động viên chính mình, trong đáy lòng cũng không có đảm bảo, bởi vì chuyện này thực sự huyền diệu khó khăn định, có thể chỉ do một vấn đề nhỏ sẽ làm khó người khác cả đời, hoặc làm người trầm mê trong đó một đời, không cách nào tự kèm chế, không thấy được mấu chốt. Lại đôi khi trong lúc vô tình linh cơ khẽ động lại trở thành toàn bộ mấu chốt phá giải vấn đề.

Bồng Diệc Lương hoàn toàn bị kẹt chỗ mấu chốt này, bất luận hần cố gắng thế nào cũng không có thành quả. Tựa hồ đã chui đầu vào nhảm lẫn nào đó, cần phải tìm linh cảm chính thức, nhưng rất hiển nhiên, linh cảm của hần vẫn chậm chạp không tiến.

Rất có thể ngày mai sẽ nghĩ thông suốt được chỗ mấu chốt này, cũng khả năng cả đời này dừng ở tiền độ như vậy, đột phá không được cửa khẩu kia.

- Sự tình này ai lại đoán trước được đâu!

Việc Đỗ Hà có thể làm chỉ là tận lực phối hợp, toàn lực ủng hộ, dùng từng chút kiến thức trong đầu trợ giúp hần một tay mà thôi.

- Có chút ý tứ!

Đỗ Như Hối thật bất ngờ lại gật đầu.

- Đến mai ta cũng qua nhìn xem một chút. Nhìn con hao phí nhiều nhân lực vật lực như vậy, lại sáng tạo ra thứ đồ chơi gì!

Đỗ Hà có chút trợn tròn mắt, cho dù Bồng Diệc Lương rất cố gắng, nhưng tạo ra giấy vẫn là như vậy, màu sắc không đồng nhất, có chút không đập vào mắt, chỉ sợ để Đỗ Như Hối chứng kiến không chừng sẽ mắng là hấn phá sản.

Nhưng chuyện lão gia tử đã quyết định, muốn thay đổi cũng không đổi được. Chỉ có thể hy vọng Bồng Diệc Lương đột nhiên thông suốt, nghĩ ra được mấu chốt bên trong.

Có lẽ thương thiên nghe được lời cầu nguyện của hấn, sáng sớm hôm sau, ngay khi Đỗ Hà còn đang dùng điểm tâm, Bồng Diệc Lương đã phái người đến tìm, tựa hồ đã có tiến triển hoàn toàn mới.

Đỗ Hà nghe được tin tức cũng không tiếp tục ăn, vội vàng chạy tới tác phường tạo giấy.

Bởi vì tác phường tạo giấy bài xuất ra nước bẩn tạo thành nguy hại quá lớn đối với hoàn cảnh, vì vậy Đỗ gia xây dựng ở một khu hạ du vùng núi xa xôi không người, may mắn thế nào ở gần Trường An lại có một mảnh đất có núi có nước như vậy còn ít người lui tới, nhiều tác phường của các đại hộ trong Trường An đều tụ tập nơi này, tạo thành một khu công nghiệp cỡ nhỏ.

Đỗ Hà phóng ngựa chạy nhanh, đi tới bên ngoài khu tác phường, toàn bộ các tác phường đều đang sản xuất, đi vào tác phường tạo giấy của Đỗ gia, đã thấy ánh mắt Bồng Diệc Lương đỏ bừng, tóc tai rối tung đang đi tới đi lui bên trong nội viện.

- Có tiến triển gì mới?

Đỗ Hà đi tới.

Mặt mũi Bồng Diệc Lương đỏ bừng, hưng phấn kêu lên:

- Thành công, thành công, công tử, ta tìm được nguyên nhân vì sao màu sắc không được đồng nhất rồi. Đó là bởi vì thảo mộc thiếu chất dính, lúc tẩy trắng tuy thành công nhưng khi điều chế sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên khi tạo ra giấy chẳng những màu sắc khó xem hơn nữa nhan sắc cũng không đồng nhất. Chỉ cần gia tăng chất dính, hết thấy vấn đề đều giải quyết dễ dàng!

Hấn cười ha ha, sự tình đúng là có trùng hợp. Tác phường bên cạnh bọn họ là một tác phường sản xuất kẹo, chuyên dùng mía ngọt chế ra kẹo đường. Chủ nhà rất hiếu khách, mỗi lần sản xuất thành công đều có một ít kẹo đường mùi vị hơi tạp nên không đem bán, vì vậy chủ nhà liền đem loại kẹo này phân phát cho nhân công, còn lại hoặc tặng cho công nhân láng giềng. Đêm qua bọn họ nhận được một phần, nhìn loại kẹo đường kia, linh cơ Bồng Diệc Lương khẽ động, chợt nghĩ ra mấu chốt của vấn đề, vì vậy mua một ít nước đường đem về trộn lẫn vào bên trong, gia tăng chất dính.

Nghe Bồng Diệc Lương nói xong Đỗ Hà nhú mày tạm thời không nói gì.

Hết thấy đều theo trình tự làm việc, hoàn thành xong chỉ cần chờ giấy ỉm được hong khô.

Thấy đã đến giờ, Bồng Diệc Lương đi vào trong, không bao lâu từ trong vang ra tiếng kinh hô, ngay lập tức Đỗ Hà liền nhìn thấy hấn cao hứng bừng bừng bừng theo một chồng giấy trắng bước nhanh ra ngoài.

- Thành công, thành công!

Bồng Diệc Lương hưng phấn, mặt mày hồng hào kích động, không biết dùng lời nào để diễn tả.

Đỗ Hà cầm trang giấy, quả nhiên từng trang không còn chút khuyết điểm, trắng nõn, mặt giấy bóng loáng, hơi giật nhẹ cũng có tính dai, gấp lại một chút cũng không có vấn đề, còn kém hơn giấy Tuyên Thành một chút nhưng so với giấy vàng cứng hoặc giấy làm bằng tre trúc tốt hơn không ít.

Đúng ngay lúc này!

- Cái gì được rồi?

Thanh âm Đỗ Như Hối truyền vào, thân ảnh của hấn cũng liền xuất hiện ngay cửa!

- Cha!

Đỗ Hà cảm thấy nghi hoặc, tuy Đỗ Như Hối có nói hôm nay sẽ đến xem, nhưng không ngờ hẳn lại đến sớm như thế, liền vội vàng tiến lên nghênh đón. Bồng Diệc Lương nhìn thấy người đến chính là đương triều tể tướng liền bước lên hành lễ, cung kính kêu một tiếng:

- Lão gia!

Đỗ Như Hối biết suy nghĩ của Đỗ Hà, cười nói:

- Hôm nay trong triều cũng không có chuyện gì quan trọng, vì vậy đến tác phường nhìn xem một chút!

Vừa mới đến cửa đã nghe tiếng hô thành công, hẳn nhìn thấy xấp giấy trắng trên tay Bồng Diệc Lương, chợt thốt lên vẻ kinh nghi, đưa tay tiếp lấy khảo nghiệm một thoáng chất giấy, hai mắt đột nhiên tròn, vẻ mặt không thể tin, giống như bị rút gân không ngừng run rẩy.

Hắn cũng biết so sánh chất giấy, giờ phút này Đỗ Như Hối không khỏi động dung, nói chuyện cũng đã có chút cà lăm.

Bồng Diệc Lương cười to:

- Hồi lão gia, chính là như thế!

Thấy Bồng Diệc Lương mừng rỡ, Đỗ Hà chợt lắc đầu nói:

- Đùng cao hứng quá sớm, còn chưa được, còn xa xa chưa được!

Đỗ Như Hối cùng Bồng Diệc Lương đều ngạc nhiên.

Đỗ Hà nói:

- Đùng quên ước nguyện ban đầu của chúng ta tạo giấy không phải vì lợi ích, mà là vì tạo phúc cho thiên hạ dân chúng, để người trong thiên hạ đều có thể được sử dụng, được đọc sách cùng đi học. Nhưng trong quá trình người phải bỏ thêm nước đường vào, nước đường là từ mía ngọt trích ra mà thành, giá cả không rẻ. Như vậy cũng phải tăng lên thành phẩm tạo giấy không thấp, cùng quan niệm trước đó của chúng ta không hợp!

Bồng Diệc Lương cũng chợt trầm xuống, cúi đầu trầm ngâm.

Đỗ Như Hối nói:

- Nhị lang, suy nghĩ này của con là tốt, nhưng không khỏi quá hà khắc. Tuy bỏ thêm nước đường nhưng giá trị chế tạo lại rẻ hơn cả giấy vàng rồi, nhất định sẽ thịnh hành tại Đại Đường.

- Phụ thân cũng nói sẽ thay thế giấy vàng, vậy thì làm sao hàn môn sử dụng? Giấy vàng vốn cũng chỉ lưu hành ở hậu duệ quý tộc trung tầng Đại Đường, dân chúng hàn môn không thể nào mua nổi. Hài nhi không cho rằng đây là hà khắc, chỉ là mục đích ban đầu của chúng ta không phải là lợi ích. Hiện giờ mặc dù chế tạo thành công, nhưng cách mục đích còn rất xa.

Đỗ Hà cũng cao hứng vì Bồng Diệc Lương vượt qua được cửa ải khó khăn trong kỹ thuật, nhưng cũng không thể chỉ ngừng ở kết quả hiện tại.

- Cho nên nhất định phải tìm ra đồ vật gì có thể thay thế nước đường, bằng không cho dù chúng ta bán ra bằng giá vốn cũng khó thể lưu truyền khắp thiên hạ.

Đỗ Hà biết rõ mở rộng sản xuất giấy là đại sự có lợi cho dân chúng khắp cả nước, là mấu chốt trọng yếu nhất trong việc truyền bá văn hóa tri thức cùng tiến bộ khoa học kỹ thuật, tuyệt đối không cho phép có nửa điểm qua loa.

Bồng Diệc Lương nói:

- Thiếu gia nói không sai, đây cũng chưa thể xem là thành công, để cho ta suy nghĩ!

Hắn cũng bắt cháp mọi người, ngồi xuống đất rơi vào trầm tư.

Đỗ Hà cùng Đỗ Như Hối thấy Bồng Diệc Lương lại tập trung nghiên cứu, cũng không quấy rầy dự định rời đi.

Đi ra tác phường, chợt thấy có ba người đang đẩy xe chở một đồng bã trắng đi ngang qua trước mặt họ.

Nhìn đồng bã trắng, một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, có chút mơ hồ nhưng không biết vì sao trong đáy lòng Đỗ Hà lại cảm thấy đặc biệt trọng yếu, thấy bọn họ đã đi xa, Đỗ Hà chợt kêu lên:

- Mấy vị bằng hữu, các người đang chuyển vật gì?

Ba người nghe tiếng gọi, thấy quần áo của Đỗ Hà cũng biết là người phi phú tức quý, vội đáp:

- Hồi công tử, là bã mía!

Đỗ Hà rung động, thần sắc liền bừng tỉnh hiểu ra. Hắn nghĩ tới là bã mía, chính là vật liệu tạo giấy! Ở trong ấn tượng của hắn, trong quá trình tạo giấy đời sau có một khâu dùng mía ép đường, dùng bã mía tạo giấy, tuy bã mía đã bị ép thành đường nhưng vẫn còn một chút lưu lại, dùng bã mía biến thành một trong những nguyên liệu tạo giấy, bên trong lưu lại chất đường tự nhiên có thể bù đắp chất dính bên trong giấy.

Hắn liền vui mừng nói:

- Bã mía này có thể bán lại cho ta hay không, ta mua!

Ba người nghe xong buồn cười, nhìn nhau, một người nói:

- Chúng tôi có ý định vận chuyển ra xa thiêu hủy mà thôi, nếu công tử đã muốn thì cứ cầm lấy là được, chúng tôi còn đỡ phiền toái!

Đỗ Như Hối kinh nghi nói:

- Loại cỏ kia có thể tạo giấy, chẳng lẽ bã mía cũng tạo được hay sao?

Đỗ Hà đã sớm có khẳng định, nhưng không nói ra được đạo lý tỉ mỉ, vì vậy đáp:

- Nếu không thử xem thì làm sao biết!

Hắn đem ý nghĩ của mình nói cho Bồng Diệc Lương.

Bồng Diệc Lương biết rõ Đỗ Hà rất có ý tưởng, dĩ vãng những ý tưởng hắn nói ra đều làm cho người ta không thể tưởng tượng, nhưng cuối cùng đều thành công, làm cho họ đạt được ích lợi không nhỏ, giờ phút này hắn định dùng bã mía làm nguyên liệu, nhất định phải có đạo lý của hắn.

Vì vậy cũng không cự tuyệt, trong lòng tràn đầy hy vọng đem bã mía đổ vào bên trong hồ chế tương, chế thành tương thủy.

Quá trình chế tương này phải cần tới thời gian nửa tháng.

Nửa tháng sau, Đỗ Hà đặc biệt đến tác phường tạo giấy thật sớm.

Nhóm công tượng đem trúc tử ngâm ủ nát, cùng bã mía đã thành tương, lại khuấy đều, mùi vị thật khó thể chịu nổi. Nguyên một nhóm công tượng đều dễ trần thân trên cùng bịt kín mặt chỉ lộ đôi mắt, vừa nấu vừa khuấy, quá trình thật khổ cực, không nghĩ ra chế tạo giấy lại có thể cực khổ đến như vậy. Có bao nhiêu người sử dụng mỗi ngày có thể hiểu được quá trình chế tạo giấy khắc ra sao?

Bồng Diệc Lương chỉ huy công tượng theo từng bước một, lại áp súc, thành giấy, sao lao, hong khô đủ mọi trình tự.

Đỗ Hà có chút lo lắng chờ đợi, theo nguyên lý sẽ không có bất cứ vấn đề gì, nhưng ngày nào chưa thành hết thấy đều có thể thất bại.

Rốt cục đợi đến xế chiều, hoàn thành!

Trong tích tắc hoàn thành bên trong tác phường vang ra tiếng hoan hô kêu gào, thanh âm khiến người sợ hãi.

- Thành công!

Bồng Diệc Lương hét to, nước mắt tuôn xuống, nửa đời người trả giá thâm nghiên, hiện tại rốt cục đã có hồi báo, đem tờ giấy trắng tinh đưa tới trước mặt Đỗ Hà, kêu lên:

- Công tử, biện pháp của người so với phương pháp dùng nước đường của ta xử lý càng tốt hơn không ít. Giấy này cơ hồ không tốn bao nhiêu vốn liếng mà tạo thành a!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

194. Chương 194: Giấy Là Một Lưỡi Dao Sắc Bén Ẩn Tàng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng thật là như vậy, loại giấy này cơ hồ chỉ dùng những vật liệu đã thành rác mà chế thành, tùy ý đều có thể thấy được khắp nơi, căn bản không cần tốn tiền mua nguyên liệu, tạo ra mấy trăm trang giấy luận giá trị chế tạo chỉ cần tính phí tổn của công tượng mà thôi, không còn phương pháp tạo giấy nào rẻ hơn như thế.

Hơn nữa loại giấy mới cơ hồ có được toàn bộ đặc điểm của giấy Tuyên Thành, mềm dai ôn nhuận, sáng mà không trơn, trắng nõn, hoa văn lại thuần tịnh, xếp lại không bị tổn hao gì, khả năng thấm mực lại thật tốt.

Tuy còn kém hơn giấy Tuyên Thành chút ít, nhưng giá trị chế tạo lại thấp hơn giấy Tuyên Thành mấy trăm lần.

Ngoài ra giấy Tuyên Thành phải trải qua vô số trình tự phức tạp sản xuất, lại tốn tới một năm thời gian hoàn thành, mà loại giấy này chỉ cần có tài liệu, chỉ cần một ngày liền có thể chế thành, song phương căn bản không thể so sánh.

Nếu đem giấy này đưa ra thị trường, nhất định có thể thịnh hành toàn bộ Đại Đường, có thể trong thời gian ngắn thay thế giấy vàng, có thể kiếm được tiền tài khổng lồ không kể xiết.

- Diệc Lương, cảm ơn! Nếu loại giấy này đưa ra thị trường, nhất định có thể làm cho Đại Đường chúng ta thêm huy hoàng, ta tin tưởng tên của người sẽ như Thái Luân, lưu danh hậu thế!

Đỗ Hà nhìn trang giấy trong tay, nhớ tới dân chúng Đại Đường bởi vì có sự góp sức của mình mà mỗi người đều có cơ hội đọc sách biết chữ, trong đáy lòng hẳn thật thoải mái, tràn đầy cảm xúc tự hào.

Bồng Diệc Lương giật mình nói:

- Lời này của công tử thật quá chiết sát ta rồi, kỹ thuật cải tiến giấy tuy do ta mở đầu, nhưng tiến trình cùng mẫu chốt trọng yếu nhất lại do công tử nghĩ ra, hướng chỉ nếu không có công tử ủng hộ, Bồng Diệc Lương chỉ một người quả quyết không thể nào thành công. Công lao này ngàn vạn không dám nhận cho mình!

Hắn nói vô cùng nghiêm trọng, cũng không phải hắn không biết ảnh hưởng của thuật tạo giấy cải tiến đối với Đại Đường hậu thế, chỉ là hắn làm người trung thực, từng lời từng chữ đều xuất phát tận đáy lòng.

Đỗ Hà cười khen ngợi:

- Khó được người có thể chịu được sự hấp dẫn danh vọng, ta đã sớm nói, kỹ thuật này phải nên mưu phúc cho quốc gia, người chờ tin tức tốt của ta đi!

Hắn cầm lấy một xấp giấy bỏ vào trong túi, giục ngựa gior roi phóng thẳng tới hoàng cung.

Tiến vào hoàng cung, Lý Thế Dân đang ở trong Lập Chính Điện chơi đùa cùng tiểu đầu tử, biết Đỗ Hà cầu kiến, trực tiếp đi thẳng tới đại sảnh Lập Chính Điện tiếp kiến hắn.

- Hắc hắc!

Lý Thế Dân nhìn thấy trên mặt Đỗ Hà hiện rõ dáng tươi cười hưng phấn, từ sau khi Đỗ Hà bị bệnh thất hồn chứng, mỗi lần Đỗ Hà tự mình đến tìm hắn cơ hồ mỗi lần đều làm cho hắn vô cùng vui vẻ cùng kinh động.

Dần dần, mỗi lần nghe được Đỗ Hà cầu kiến, tâm tình của hắn sẽ không duyên cớ cảm thấy vô cùng thoải mái, trong lòng luôn suy đoán lại có chuyện tốt gì phát

sinh.

- Bái kiến Lý thúc thúc!

Đỗ Hà vẫn chào hỏi như dĩ vãng.

Nụ cười của Lý Thế Dân đọng lại trên mặt, biến thành cứng ngắc, ánh mắt có chút hung ác, khoe môi co rút, tựa hồ có dấu hiệu muốn nổi giận.

- Ách...

Đỗ Hà có chút khó hiểu, không biết Lý Thế Dân lại bị chuyện gì, gương mặt nói biến liên biến, thật sự kỳ quái.

- Người đã gọi hoàng hậu là nhạc mẫu, ngay vị nhạc phụ như trẫm lại không gọi được hay sao?

Ánh mắt Lý Thế Dân sắc bén, nhưng ẩn ẩn mang theo dáng vui vẻ.

Đỗ Hà có chút choáng váng, trong bụng phỉ báng một câu:

- Không phải chỉ là một tiếng xưng hô thôi sao, còn làm dữ như vậy!

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng hắn cũng ngoan ngoãn bái xuống, kêu một tiếng:

- Nhạc phụ đại nhân!

Lý Thế Dân lộ ra thái độ như “ta chờ một tiếng gọi này đã lâu”, cười vang rung trời:

- Hiền tể a, hôm nay đến tìm trẫm có việc gì vui đây?

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Đâu chỉ là việc vui, là việc vui lớn trẫm quan tới Đại Đường thiên thu muôn đời của chúng ta!

Một câu “thiên thu muôn đời” làm đôi mắt Lý Thế Dân tròn tròn, thái độ làm người của Đỗ Hà hắn cũng hiểu rõ, biết Đỗ Hà xử sự mọi việc đều thật tiêu sái không bị trói buộc, nhưng trong việc công sẽ không bao giờ qua loa, nếu hắn nói là chuyện vui lớn trẫm quan tới thiên thu muôn đời của Đại Đường, sẽ không có bất luận lời hư giả.

- Mau nói đi!

Lý Thế Dân có chút không chờ đợi được, mặc dù trước đó phát hiện ra sổ vàng bạc lớn kia Đỗ Hà cũng không nói chuyện thận trọng đến như thế.

Đỗ Hà thấy không có thái giám hầu hạ bên cạnh, chỉ đành tiến lên vài bước đem xấp giấy đặt tới trước mặt Lý Thế Dân, cười nói:

- Lý thúc thúc xem thử đi rồi cho kết luận!

- Giấy Tuyên Thành?

Lý Thế Dân liếc nhìn, chỉ cảm thấy loại giấy vương giả kia quen mắt, nhưng khi cầm trên tay lập tức cảm nhận được có chút dị thường, liền nói một câu:

- Không đúng...

Hắn thoáng nhíu mày, vốn đam mê thi họa, đối với giấy hắn rất quen thuộc, bất luận là loại giấy Ích Châu hay trúc tiên Thiều Châu, loại giấy mỏng trơn, giấy Quân Châu, giấy Bồ Châu...Bởi vì hắn là hoàng đế nên đều thử qua từng loại, trong đó giấy Tuyên Thành Tuyên Châu là xuất sắc nhất. Đỗ Hà đưa loại giấy cho hắn xem hắn lại chưa từng thấy qua, nhìn như giấy Tuyên Thành nhưng còn kém sắc hơn giấy sản xuất tại

Tuyên Châu một chút, tựa hồ không có địa phương nào đáng giá lưu ý, không khỏi liếc mắt nhìn Đỗ Hà, thấy hắn đầy vẻ tự tin, không khỏi cười mắng:

- Xú tiểu tử, còn bán cái hũ nút gì, mau nói đi!

Thấy Lý Thế Dân có chút không kiên nhẫn, Đỗ Hà cười nói:

- Loại giấy này là do Trường An giấy tượng Bồng Diệc Lương sơ bộ làm ra, sau đó tiểu tể cùng hắn hợp lực nghiên cứu chế tạo ra loại giấy này. Giá trị một trang giấy chỉ có một thông bảo, chỉ cần tài liệu sung túc, nhân thủ đầy đủ muốn mỗi ngày sản xuất hơn ngàn trang cũng không phải là việc gì khó!

Lời vừa nói ra, Lý Thế Dân lập tức động dung, kích động bật dậy, động tác quá lớn nên đụng phải chiếc bàn trước mặt, đem bàn lật tung, toàn bộ đồ vật trên mặt loảng xoảng rơi đầy xuống đất.

Hộ vệ bên ngoài phòng còn tưởng bên trong xảy ra chuyện gì vội vã lao vào.

Lý Thế Dân vung tay lên ra lệnh cho hộ vệ lui xuống, không nhìn đồng hồ bữa bãi trên mặt đất, hỏi:

- Hiền tể, chuyện này là thật?

Hắn không phải không biết Đỗ Hà không khả năng lừa gạt hắn, nhưng tận đáy lòng vẫn không dám tin tưởng nên hỏi lại lần nữa.

- Tiểu tể có thể dùng tính mạng đảm bảo!

Đỗ Hà như chém đinh chặt sắt đáp lời Lý Thế Dân, ngay lập tức đem chuyện gặp mặt Bồng Diệc Lương cùng quá trình tạo giấy kể lại cho Lý Thế Dân thật chi tiết.

Lý Thế Dân ngơ ngác nhìn xấp giấy trắng có thể so sánh được với loại giấy Tuyên Thành, không cách nào tin nổi:

- Mã Trầm Thảo cùng bã mía!

Hắn lẩm bẩm lặp đi lặp lại mấy lần, lại kinh ngạc nói:

- Chỉ là những thứ đồ tầm thường không chút giá trị lại có thể tạo ra được loại giấy tốt như vậy hay sao?

Hắn thật sự không dám tin tưởng.

Đỗ Hà cười khổ:

- Nhạc phụ đại nhân, ngài nói tiểu tể phải làm sao ngài mới tin tưởng được đây?

Trên mặt Lý Thế Dân cũng cảm thấy có chút ửng đỏ, trong lòng biết đối với chuyện vui quan hệ tới thiên thu vạn thế này của quốc gia bản thân hắn thực sự có chút thất thố, ho khan vài tiếng, làm ra bộ dạng thật nghiêm túc:

- Không phải trẫm không tin người, chỉ là việc này xác thực trẫm quan tới Đại Đường thiên thu vạn thế, vì vậy trẫm có chút cao hứng quá mức mà thôi. Người nói không sai, nếu như loại giấy này được phát minh ra, toàn bộ dân chúng của Đại Đường đều có giấy để dùng, các loại sách vở học thức đều có thể dùng giấy này truyền tải vào từng nhà vạn hộ trong cả nước, giúp hàn môn sĩ tử đạt được cơ hội xoay người...

Lý Thế Dân nói tới đây, trong mắt lóe ra hào quang kỳ dị.

Trong nội tâm Đỗ Hà chợt sáng, mừng thầm, tâm tư của Lý Thế Dân cũng như hắn, vị thiên cổ minh quân này đã nghĩ ra sự nguy hại của thế gia sĩ tộc, nhưng bởi vì cả triều văn võ cơ hồ đều do sĩ tộc sinh ra, Lý Thế Dân cũng không thể vọng động, hôm nay có loại giấy mới giá rẻ này xuất hiện, chẳng khác gì một lưỡi dao sắc bén không hề có chút ánh sáng, một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng trái tim của thế gia sĩ tộc.

Sở dĩ sĩ tộc cường đại là do họ có học thức cùng sự phân phó chức vụ của Lý Thế Dân ảnh hưởng.

Tỷ dụ cơ bản nhất, trong sĩ tộc cường đại nhất chính là năm tộc Thôi Lô Lý Trịnh Vương, năm gia tộc này có lịch sử thật dài, đứng hàng đệ nhất chính là Thanh Hà Thôi thị, cho dù là hiện tại bọn họ vẫn dám khinh thường không thèm kết thân với Lý thị hoàng tộc, như vậy đủ thấy được sự ngạo cuồng của bọn họ.

Nhưng bọn họ nông cuồng như thế cũng không phải không có lý do gì, Thôi gia đệ tử cho dù chỉ là một người có tài trí bình thường nhưng bọn họ đều có được hàng vạn sách vở do gia tộc lưu truyền suốt bao nhiêu năm tháng lịch sử cung cấp cho bọn họ học tập, không cần lo lắng chuyện cơm áo sinh tồn, dùng trí thức trong sách để tăng trưởng tài học của chính mình, mà hàn môn đệ tử lại không mua nổi sách vở học hành, còn không mua nổi giấy viết, đồng thời còn phải vì cuộc sống mà bôn ba, thử hỏi cho dù là một vị thiên tài vạn người không một, nhưng học thức của họ làm sao siêu vượt qua sĩ tộc?

Gặp phải loại tình huống này, Lý Thế Dân phải làm sao lựa chọn? Tuy hắn muốn đề bạt hàn môn đệ tử, nhưng chỉ đành phải lựa chọn sĩ tộc đệ tử. Đương nhiên cũng có người nói chỉ đọc sách cũng không nhất định thành tài, đây không phải không có ví dụ, thế nhưng ngay cả sách cũng không đọc được vài quyển, cả nhận thức cũng không được bao nhiêu, như vậy tỷ lệ thành tài lại có bao nhiêu? Trừ phi là loại thiên tài cấp bậc yêu nghiệt, loại người này thật có thể làm được những sự tình mà người khác không thể làm được, thành tựu sự nghiệp to lớn thiên cổ, nhưng loại cấp bậc thiên tài yêu nghiệt như vậy khắp thiên hạ lại có được mấy người?

Mấu chốt cấu tạo một vương triều không phải ở bên trong có được bao nhiêu nhân tài cấp bậc yêu nghiệt, mà là ở chỗ những nhân tài nhị lưu căn cơ vững chắc, loại nhân tài nhị lưu này mới là căn bản của một quốc gia.

Mà tất cả các đại sĩ tộc cũng giống như một trường học, là nơi sản sinh nhị lưu nhân tài. Gặp phải loại nhân tài này, tuy Lý Thế Dân cũng không muốn dùng họ, nhưng những người từ thế gia đại phiệt sinh ra, trong mười người ít nhất cũng có bốn năm người có thể trở thành quan lại, nhưng lòng dạ trung thành của bọn họ lại xa xa thấp hơn lòng trung thành đối với chính gia tộc của mình. Điểm này là điều mà Lý Thế Dân tuyệt đối không thể chấp nhận được, nhưng hết lần này tới lần khác hắn vì Đại Đường lại không thể không dùng tới họ.

Nhưng chỉ cần hàn môn đệ tử mỗi người đều có thể học tập, có được điều kiện học tập ngang hàng với thế gia đại tộc, bằng vào cả Đại Đường có tới ngàn vạn hàn môn đệ tử chẳng lẽ còn không đấu lại được thế gia đại phiệt?

Chỉ cần Đại Đường thoát khỏi sự ỷ lại đối với thế gia đại phiệt, với thủ đoạn của Lý Thế Dân, những thế gia đại phiệt kia không phải hắn muốn tròn thì tròn, muốn họ dẹp thì phải dẹp hay sao?

Lý Thế Dân nghĩ tới điểm này, khó trách hắn sẽ hưng phấn đến như thế.

Đỗ Hà ra vẻ không biết, ở trước mặt một vị hoàng đế có chút thời điểm dừng nên biểu hiện mình quá thông minh, ngược lại sẽ không tạo được kết quả tốt.

Hai mắt Lý Thế Dân cháy bỏng nhìn chằm chằm Đỗ Hà, hỏi:

- Việc này ngươi có ý định xử lý như thế nào?

Đỗ Hà cười nói:

- Nếu tiểu tể đã tới đây, tự nhiên là muốn đem phát minh này hiến cho nhạc phụ đại nhân. Tiểu tể đã thuyết phục Bồng Diệc Lương, chúng ta đều cho rằng phát minh này là kỹ thuật tạo được ích lợi cho Đại Đường thiên thu muôn đời, ưng thuận dùng tạo phúc lợi cho thiên hạ, mà không phải công cụ kiếm tiền mưu lợi riêng tư cho chính mình!

Lý Thế Dân nhìn Đỗ Hà thật sâu, thở dài một hơi, nói:

- Hiền tể đối đãi với trẫm như thế, lại đối đãi với Đại Đường như thế, trẫm thật không biết nên nói như thế nào. Bất quá tâm ý của ngươi trẫm cảm kích, nhưng ngươi từng nghe qua có vị hoàng đế nào theo kinh thương sao? Nếu loại giấy này được đưa ra thị trường, chỉ sợ sẽ tạo ra một hồi oanh động! Một đồ vật giá rẻ lại tạo được lợi ích thực tế, lại lập tức có thể đánh bại loại giấy vàng, giấy làm bằng tre trúc, làm cho họ xem như bị đóng cửa. Nếu trẫm mà làm, còn không bị họ mắng chết? Cho nên việc này ngươi hãy xem mà làm, trẫm không hỏi tới nữa!

Hắn nói xong híp mắt nở nụ cười.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

195. Chương 195: Hết Thảy Do Người Đi Xử Lý

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời nói của Lý Thế Dân làm Đỗ Hà ngây người thật lâu, hẳn rằng sốt không hiểu hoặc là nói hẳn thật sự không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình. Ý tứ trong câu nói đầu tiên của Lý Thế Dân thì hẳn hiểu được, điểm ấy xác thực là hẳn hiểu vì có được tư tưởng suy nghĩ của đời sau.

Cho rằng kỹ thuật tạo giấy có lợi cho quốc gia thiên thu vạn thế, kỹ thuật này nếu rơi vào trong tay kẻ tham lam, chỉ sẽ biến thành đạo cụ kiếm tiền trong tay người khác, tặng cho quốc gia mới là đường giải quyết tốt nhất.

Nhưng hẳn lại không lưu ý tới phong cách cư xử thời cổ đại, đúng như lời nói của Lý Thế Dân, nếu như hẳn tự mình dùng thuật tạo giấy để buôn bán kinh doanh, chẳng khác gì là một loại phương thức vơ vét của cải khác, tất nhiên sẽ bị người nắm lấy chuỗi. Đồng thời tuy nói Đại Đường cũng không có quan niệm kinh thương, nhưng tư tưởng kinh thương lại xâm nhập lòng người. Nếu như Lý Thế Dân đứng ra sản xuất giấy, tuy là hành động có lợi cho thiên thu vạn thế, nhưng cũng không tránh khỏi có chút không ổn.

Nhưng Lý Thế Dân đã hiểu được tâm ý của Đỗ Hà, những chuyện khác đều không khẩn yếu, khẩn yếu chính là câu nói sau cùng của Lý Thế Dân, việc này người tự xem mà làm, trẫm không hỏi tới nữa! Lời này không thể không khiến Đỗ Hà xem trọng, bởi vì ẩn ý trong lời nói của Lý Thế Dân chính là muốn Đỗ Hà quản lý việc này.

Luật pháp Đường triều đã quy định thật rõ ràng – Một người hoặc người nhà của họ nếu theo kinh thương, tuyệt không thể đảm nhiệm quan chức. Nếu quan chức hoặc người nhà theo kinh thương sẽ là hành vi phạm pháp. Nếu có giao dịch chênh lệch quá năm mươi văn, lộ ra sự không cân đối bên trong, đối chiếu luật pháp sẽ bị luận tội. Quan viên nếu trao đổi buôn bán hoặc lơ là thiếu nợ có tang vật sẽ bị xử phạt theo hình phạt nhị đẳng.

Quan viên cấp dưới hoặc thủ hạ dưới quyền quản lý kinh thương hoặc quan viên nhận được lợi ích nếu không biết xem như vô tội. Nếu biết vẫn theo tội trừng trị. Căn cứ theo tình tiết nặng nhẹ cũng phải bị từ bốn mươi trượng tới tám mươi trượng hình phạt. Người nhà của quan viên trong khu trực thuộc buôn bán kiếm tiền, đối chiếu theo bản thân quan viên kinh thương thì hình phạt giảm bớt nhị đẳng. Quan viên biết được người nhà kinh thương thì cùng chịu tội với người nhà. Nếu không biết thì đối chiếu tội của người nhà mà chịu hình phạt ngũ đẳng.

Nếu việc kinh thương lại nằm trong chức trách quản lý của quan viên cùng việc kinh thương nằm ngoài sự quản lý chức trách của quan viên sẽ bị xử phạt càng nghiêm.

Đối với quan viên theo kinh thương hoặc người nhà quan viên theo kinh thương, theo luật pháp Đường triều đều bị xử phạt nghiêm khắc cùng hợp lý. Hành động này là vì bảo hộ thương nhân trong khu trực thuộc, là vì yên ổn nền chính trị cùng phồn vinh kinh tế của Đường triều. Đương nhiên trong xã hội phong kiến bất luận là pháp lệnh gì cũng khó thể hoàn toàn không có kẽ hở, những quý tộc thời Đường, hoặc quan liêu vùng trộm nhận hối lộ, hoặc lén lút theo kinh thương không phải là không có, nhưng loại chuyện này không cách nào được đưa ra công khai.

Lý Thế Dân là một vị hoàng đế, nếu để cho hẳn kinh thương, đây thực sự là chuyện cười lớn trong thiên hạ, vì vậy câu nói của hẳn muốn giao cho Đỗ Hà liền làm cho Đỗ Hà không dám tin vào tai mình.

Lý Thế Dân đúng là có ý tứ này, kỳ thật hẳn biết làm như vậy cũng có chút không ổn, nhưng đây là vì không còn biện pháp nào khác, bởi vì có năm nguyên nhân:

- Thứ nhất, với tư cách là một vị hoàng đế, việc này hẳn tuyệt đối không thể làm.

- Thứ hai, đúng như lời nói của Đỗ Hà, thuật tạo giấy này tạo ích lợi cho quốc gia thiên thu vạn thế, là tiên phong cải cách thời đại, lại không thể không làm!

- Thứ ba, lợi ích tạo giấy thật sự quá lớn, hần chưa bao giờ cùng thương nhân giao tiếp, không biết được những giá trị bên trong chênh lệch ra sao. Nếu giao thương nhân đảm nhận trọng trách này, hần lại lo lắng đem trọng trách như vậy giao cho một người mà hần không hiểu biết.

- Thứ tư, hần hoàn toàn tín nhiệm Đỗ Hà, vốn Đỗ Hà là một thiếu niên mà hần thưởng thức nhất trong giới tiểu bối, hần vẫn một mực xem Đỗ Hà là người tâm phúc của mình. Bởi vì dư nghiệt của tiền thái tử mà phát hiện được số lượng bảo tàng hoàng kim cực lớn kia, toàn bộ biểu hiện của Đỗ Hà lại làm cho hần nhận thức thật sâu tính cách làm người của Đỗ Hà, hần hiểu rõ với nhân cách của thiếu niên này tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện kiếm lời đút túi riêng. Huống chi kỹ thuật tạo giấy này chính là từ tay thiếu niên này phát minh ra, tiểu tử kia đã nguyện ý dâng lên cho hần, tự nhiên cũng đã biểu hiện bản thân mình không cần số tài phú tạo dựng từ phát minh tạo giấy kia, vì vậy cũng không có ai càng thích hợp với trách nhiệm này hơn Đỗ Hà.

- Thứ năm, là vì hần còn chút ít lòng riêng, hần đối với Đỗ Hà luôn cảm thấy mình đối xử thua thiệt với thiếu niên này, hơn một năm nay Đỗ Hà lập ra thật nhiều công tích đã vượt xa thân phận chức vụ hiện tại của Đỗ Hà, nhưng bởi vì tuổi tác của thiếu niên còn quá nhỏ, cho nên vẫn chỉ là một Trung Vũ tướng quân. Tuy hần biết Đỗ Hà không quan tâm tới chuyện này, nhưng tâm ý của hần vẫn muốn tìm cơ hội thăng quan cho Đỗ Hà.

Vì vậy hần suy đi nghĩ lại, chỉ cảm thấy Đỗ Hà là nhân tuyển duy nhất.

- Thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết!

Lý Thế Dân vốn là một vị quân vương dũng cảm quả đoán, nghĩ tới đây hần đã có quyết định, liền ám chỉ Đỗ Hà để chính thiếu niên giải quyết thỏa đáng việc này.

Đỗ Hà biểu lộ vẻ kinh ngạc làm hần cảm thấy buồn cười, nói:

- Đừng hoài nghi lỗi tai của chính mình, cùng đừng suy đoán giả vờ hồ đồ, ý tứ của trẫm chính là ý nghĩa câu nói mà người vừa nghe được. Việc này quan hệ tới Đại Đường thiên thu vạn thế, giao cho người khác trẫm lo lắng, vẫn giao cho người đi xử lý là tốt nhất.

- Thế nhưng, luật pháp Đại Đường ta thì sao?

Đỗ Hà nhìn hoàng đế bệ hạ đang xúi giục mình đi làm chuyện vi phạm luật pháp Đại Đường, không biết nói gì, thấy thế nào lại cảm giác khuôn mặt tươi cười của Lý Thế Dân cùng một lão sói xám đang xúi giục bé thổ mở cửa giống nhau y hệt.

Hai mắt Lý Thế Dân thoáng xoay chuyển, nói:

- Trẫm thật đúng là không nhìn ra, khi nào người lại trở nên cổ hủ như vậy rồi đây? Luật pháp nha, có chút thời điểm cần được biến báo đấy, tận lực làm sạch sẽ một chút. Xảy ra vấn đề có trẫm gánh hết, người sợ cái gì, chỉ chút gan chuột thế sao?

Nói xong hần bĩu môi, có vẻ khinh thường.

- Gan chuột?

Đỗ Hà có chút nổi giận, mặc dù là kẻ khích tướng cũng không cần tổn hại người đến như thế đi? Liền hung hăng nói:

- Buồn cười, Đỗ Hà lớn như vậy, còn chưa từng sợ qua chuyện gì. Nhạc phụ đại nhân, lão nhân gia yên tâm, việc này tiểu tể nhất định xử lý ổn thỏa cho ngài!

Lý Thế Dân hài lòng gật đầu, nói:

- Như vậy mới xem như là con rể của trẫm, mới là Đỗ gia nhị lang mà trẫm thưởng thức, quả có đảm đương, không cô phụ sự tin tưởng của trẫm thôi!

Đáy lòng Đỗ Hà khinh thường thâm nhủ:

- Không hợp ý người thì là gan chuột, hợp ý người thì là có đảm đương, đúng như lời cổ nhân hay nói, một vị quân vương tốt luôn có hai khuôn mặt, thật không lừa ta đi!

Về phần là ai nói, tự nhiên là đại tài tử Đỗ Hà nói thôi!

Đúng lúc này chợt nghe ngoài điện truyền vào thanh âm kêu gọi:

- Phụ thân, phụ thân!

Một tiểu nữ hài giống như một búp bê đang lăm chằm đi vào, chính là tiểu đầu tử, công chúa Tần Dương trong tương lai.

Trên mặt Lý Thế Dân hiện lên vẻ sùng nịch, nhưng nhớ Đỗ Hà vẫn còn ở đây, không khỏi bày ra khuôn mặt của một vị quân vương:

- Tiểu đầu tử ngoan ngoãn, phụ hoàng đang thương nghị chuyện quốc sự với tỷ phu con, đợi lát nữa chơi với con vậy!

- Lừa đảo!

Tiểu đầu tử banh khuôn mặt, không chút lưu tình khiển trách một câu:

- Phụ thân là kẻ lừa đảo thôi, là kẻ đại lừa gạt!

Thanh âm nhu nhu non nớt, nhưng biểu hiện ra lửa giận thật lớn.

Lý Thế Dân nhìn thấy tiểu đầu tử đã thực sự tức giận, rốt cục không giả vờ được nữa, vội vàng từ trên ghế chạy xuống:

- Nữ nhi bảo bối, phụ thân làm sao trở thành kẻ lừa gạt rồi đây?

Tiểu đầu tử tức giận đến trợn mắt, nói:

- Phụ thân quả nhiên là đại lừa gạt, là kẻ xấu xa thôi. Ngày hôm qua đã nói sẽ chơi với tiểu đầu tử, cho tiểu đầu tử cưỡi ngựa chơi, làm tiểu đầu tử đợi cả đêm lại không đến!

Đỗ Hà nghe xong lời này, thiếu chút nữa thở không ra hơi, làm nước bọt hại bản thân bị sặc, muốn cười lại không dám cười thành tiếng, cơ mặt run lên kịch liệt, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng Lý Thế Dân bò dài dưới sàn cho tiểu đầu tử cưỡi lên người.

Gương mặt Lý Thế Dân có chút ửng hồng, hai mắt như đao hung dữ trừng Đỗ Hà, ra ý cảnh cáo, không cần nói cũng biết đồng thời đưa ra ý tứ bảo hấn lui ra.

Đỗ Hà hiểu ý, thoáng vái chào nhẹ nhàng lui ra khỏi điện.

Về mặt Lý Thế Dân cười làm lành, biểu lộ vẻ nịnh nọt chẳng khác gì một Hán gian trong phim ảnh:

- Tiểu đầu tử ngoan, phụ thân chơi với con vậy!

Nói xong tiến lên muốn ôm.

Thân thể tiểu đầu tử thoáng lách ra, khê nói:

- Phụ thân là đại lừa gạt, tiểu đầu tử không thèm chơi

với cha đâu!

Lý Thế Dân kêu lên:

- Nghe lời nào, đừng làm rộn, phụ thân chẳng phải cùng chơi với con rồi sao, phụ thân sai rồi, sai thật rồi, cha xin lỗi con đây, con muốn phụ thân làm ngựa cho con cưỡi thôi, phụ thân cho con cưỡi ngựa là được!

Lúc Lý Thế Dân nói lời này, Đỗ Hà đã lui ra khỏi đại điện, cho nên cũng không nhìn thấy vị thiên cổ nhất đế vĩ đại nằm rạp trên mặt đất làm ra tư thế oai hùng, ở lúc này, nhìn Lý Thế Dân chẳng khác gì một người cha hiền đang yêu thương chiều chuộng con gái mình a!

Vụng trộm liếc nhìn ra sau, chợt thấy Lý Thế Dân đứng thẳng đặt con gái trên vai, đi tới lui trong đại điện, cũng giật mình hiểu ra, nguyên lai ngựa này không phải là nằm rạp xuống, mà là đứng thẳng.

Đỗ Hà cũng không quay về Đỗ phủ, mà đi về chỗ tác phường tạo giấy, hắn cũng không trực tiếp lập tức khai trương.

Bởi vì hắn biết rõ một khi loại giấy này xuất hiện ngoài thị trường, chắc chắn đánh bại loại giấy vàng cùng giấy làm từ tre trúc, đến lúc đó người mua sắm sẽ như nước thủy triều tràn tới, vì thỏa mãn nhu cầu thị trường, nhất định phải sản xuất ra cho đủ, đầy đủ hàng tồn, cùng đầy đủ tâm lý đối mặt sự rung chuyển.

Đỗ Hà với tư cách là nhân vật đứng sau màn, lại để cho Bồng Diệc Lương chạy khắp Trường An tìm kiếm những tác phường chế tạo kẹo đường mua lại bã mía. Bã mía trong tay những người kia đều là phế phẩm vô dụng, hiện nay có người dùng tiền đi mua, tự nhiên không người cự tuyệt, ngược lại còn nhiệt tình khoản đãi, về phần Mã Trầm Thảo nơi nơi đều có, muốn hái cũng không tốn bao nhiêu công sức. Chỉ có trúc tử còn có chút phiền toái, nhưng thời cổ đại vùng hoang vu thật nhiều, trúc tử lại mọc thật nhanh, dù đi chặt hoặc đi thu mua đều có thể chuẩn bị được đầy đủ.

Một tác phường nhỏ của Đỗ gia không cách nào dung nạp được việc sản xuất đại quy mô, vì vậy ở Ngạc huyện phía tây Trường An bên dưới Ngưu sơn lại kiến tạo thêm một tác phường có thể dung nạp ba trăm người, thuê nhân công, lập ra dư ước, chuẩn bị cho việc khai trương, toàn bộ công tượng làm việc cho Đỗ gia thậm chí đều trở thành từng nhân vật trọng yếu trong tác phường, nắm giữ từng quá trình sản xuất.

Bọn họ bỏ ra một tháng thời gian chuẩn bị, tạo ra ba vạn trang giấy.

Khoảng giữa tháng bảy, tiệm giấy chính thức khai trương. Quả nhiên đúng như suy đoán của Đỗ Hà, loại giấy này vừa ra thị trường, ngay lập tức oanh động trong Trường An, hai tiền một trang, giá rẻ cực độ, chỉ thua giấy Tuyên Thành một chút, việc này lập tức truyền khắp toàn thành Trường An, oanh động cả kinh thành.

Đỗ Hà vì ngăn chặn sự mua sắm đại quy mô của những nhà giàu có, cho nên đặc biệt quy định duy nhất một lần chỉ được mua mười tờ, ai cũng không ngoại lệ, người tới trước đạt được.

Mặc dù đã hạn chế như vậy, nhưng ba vạn trang hàng tồn chỉ trong ba ngày đã tiêu thụ sạch sẽ, có thể thấy được loại giấy mới này đã dẫn dắt triều dâng mua sắm thế nào trong thành Trường An.

Đối mặt với loại giấy thần bí này, Đỗ Hà cũng không ẩn sau màn buôn bán, mà đứng thẳng ra, trực tiếp tỏ vẻ loại giấy mới này là do hắn cùng Bồng Diệc Lương hợp tác kết minh, cũng không hề có bất luận điều gì giấu diếm.

Thay vì để cho người ta nghĩ hắn lén lút cùng Bồng Diệc Lương tiếp xúc, sau đó lại bị người nắm chuỗi, không bằng rõ ràng nói với thế nhân, quan hệ giữa hắn cùng Bồng Diệc Lương không phải là bằng hữu bình thường, tự cùng nhau là vì tình bằng hữu, nhưng người mở tiệm là Bồng Diệc Lương mà không phải Đỗ Hà, cho nên không xem là phạm pháp, giữa bọn họ cũng không có bí mật gì mà không muốn cho ai biết.

Người chính là như vậy, khi người càng lộ ra mình có bí mật, càng làm cho người để ý, nói thẳng rõ ràng, ngược lại sẽ không còn ai đi thăm soi tra xét.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

196. Chương 196: Dạy Học Cho Hai Tể Tướng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Chuyện làm giấy tạo thành chấn động ở Trường An không thua kém nước Mỹ ném hai quả bom nguyên tử xuống Nhật Bản, số giấy sản xuất ra cũng không đủ đáp ứng nhu cầu, mỗi ngày phân xưởng sản xuất hơn

ngàn trang giấy nhưng đều không còn tờ nào, có một số thư sinh vì mua được giấy, thậm chí cam tâm tình nguyện thức cả đêm chờ đợi.

Đỗ Hà làm giấy, phần lớn là vì muốn tạo phúc cho hàn môn sĩ tử, cho nên ban đầu khi lựa chọn địa chỉ, hẳn có một chủ ý, không xây dựng cửa hàng ở Trường An, lại càng không kiến thiết ở phố xá sầm uất, mà ở huyện Vạn Niên gần Trường An, tức là bên trong đất phong của Đỗ Hà.

Nếu xây dựng ở đây sẽ có hai lợi ích, thứ nhất, vì nơi này là thôn trang, thuận lợi cho hàn sĩ mua sắm, thứ hai, trong thôn trang có 500 thân vệ của Đỗ Hà, bọn hắn ở trong thôn, thuận tiện bảo vệ bình an trong thôn, có thể chinh đồn trị an, phòng ngừa người khác gây chuyện, cũng có thể thuận tiện gia tăng thịnh vượng trong thôn, xem như đạt được nhiều lợi ích cùng lúc.

Hôm nay Đỗ Hà từ phân xưởng trở lại phủ Thái Quốc Công, đã thấy Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh đang uống trà trong đại sảnh, nhìn bộ dạng của bọn họ tựa hồ rất hưởng thụ, loại trà bọn họ uống chính là trà Long Tĩnh thượng đẳng mà Vũ Mị Nương đưa cho hắn. Bởi vì trà Long Tĩnh thượng đẳng rất khó ngắt, cho nên cũng không nhanh chóng đưa ra thị trường, phải tích trữ nhiều hàng mới có thể triển khai.

Nhưng thứ tốt mình phải nhắm nháp trước, Vũ Mị Nương đã tự mình đưa tới số trà Long Tĩnh chế thành đầu tiên.

Đỗ Hà hảo tửu, cũng không hứng thú với trà lắm, có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên chia cho Đỗ Như Hối rất nhiều, chỉ để lại cho mình một ít.

Lúc ấy Đỗ Như Hối vừa uống, lập tức say mê mùi vị này, đáng vẻ vô cùng cảm khái, còn chưa nói sau khi uống loại trà này, mới phát hiện tất cả loại trà mình uống trước kia đều là nước tiểu ngựa, đến nỗi ngày nào cũng uống, xem nó như bảo bối, khách đến cũng không nỡ lấy ra chiêu đãi.

Đỗ Hà cũng mừng thầm, uống trà nhiều, đối với thân thể chỉ có ích chứ vô hại. Nhưng hôm nay rất đặc biệt, Phòng Huyền Linh từ trước tới nay là bạn bè thân thiết của Đỗ Như Hối, hai người bọn họ chính kiến nhất trí, một người thiện mưu nhưng có chút không quả quyết, một người không dùng mưu lược tăng trưởng, nhưng ánh mắt độc đáo, hai người phối hợp khăng khít, đều là phụ tá đắc lực của Lý Thế Dân, cũng chỉ có hắn có thể làm cho Đỗ Như Hối lấy ra loại trà Long Tĩnh thượng đẳng này.

- Bái kiến phụ thân, bái kiến Phòng thúc phụ!

Đỗ Hà tiến lên vấn an!

Đỗ Như Hối khẽ gật đầu.

Phòng Huyền Linh lại cười nói:

- Nhất cử nhất động của hiền chất thật khiến người ta sợ hãi thán phục, ví dụ như loại trà Long Tĩnh Tây Hồ này, mùi vị hơn hẳn những loại trà trước đây chúng ta thường uống gấp trăm lần, chỉ có điều không biết mua được ở đâu?

Sau khi nói xong, vẻ mặt hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Đỗ Hà nói:

- Đây là loại trà do một bằng hữu tặng, hiện tại trên thị trường không có bán, đợi thời cơ chín muồi, có lẽ sẽ mua được. Ở đây tiểu chất còn một ít, nếu thúc phụ không chê, có thể lấy về uống.

Phòng Huyền Linh mỉm cười vui vẻ, hai nhà Phòng Đỗ vốn rất thân thiết, cũng không khách sáo, cười nói:

- Vậy lão phu cũng không từ chối, hiền chất ngồi đi, chúng ta nói chuyện.

Đỗ Hà mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh, vốn còn tưởng rằng Phòng Huyền Linh chỉ đến chơi, bây giờ xem ra hình như có chuyện tìm mình, cũng hỏi:

- Không biết phụ thân và thúc phụ tìm văn bối có chuyện gì quan trọng?

Phòng Huyền Linh cười nói:

- Chuyện này có liên quan đến thiên thu vạn thế của Đại Đường, lão phu cũng không khách sáo. Hiền chất, lão phu đến vì chuyện làm giấy. Nếu thứ đó trở thành công cụ mưu lợi, thật sự rất đáng tiếc.

Nghe hẳn nhắc đến chuyện làm giấy, Đỗ Hà cũng hiểu ý cười nói:

- Chất nhi cũng nghĩ như vậy, cho nên mới thuyết phục Bồng Diệc Lương, kêu hẳn hạ giá giấy xuống, hơn nữa không mở cửa hàng trong thành Trường An, mà lựa chọn ở huyện Vạn Niên.

Phòng Huyền Linh gật đầu tán thưởng:

- Hiền chất có lòng như vậy, lão phu cũng đã nhận ra. Chỉ có điều, hiền chất không cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ sao? Trong bảy ngày này, ngày nào lão phu cũng kêu hạ nhân đi mua giấy, nhưng chỉ mua mười tờ mà Trường An cung không đủ cầu, huống chi nơi khác. Cho dù người có tâm, tạo phúc thiên hạ, nhưng cử động lần này chỉ có thể tạo phúc cho khu vực gần Trường An, chưa nói đến vùng phương bắc, Giang Nam xa xôi, mà ngay cả Lạc Dương gần trong gang tấc cũng không cách nào bận tâm đến, như thế làm sao tạo phúc thiên hạ?

Đỗ Hà khẽ gật đầu, cũng không phản đối, bởi vì nhìn từ tình huống trước mắt có thể thấy Phòng thúc phụ nói rất đúng:

- Vậy theo suy nghĩ của thúc phụ nên làm như thế nào?

Phòng Huyền Linh trầm giọng nói:

- Giống như Thái Luân năm đó, công bố thuật làm giấy cho thiên hạ, để mọi người cùng cộng hưởng, như vậy Đại Đường ta sẽ có ngàn vạn phân xương. Thuật làm giấy của hiền chất cũng sẽ được truyền cho mọi người trong thời gian ngắn nhất.

Đỗ Hà ngây người hồi lâu, ánh mắt nhìn Phòng Huyền Linh có vẻ thay đổi, cũng âm thầm suy nghĩ:

- Vì sao mấy vị danh nhân đều hào phóng như vậy, không nắm khoa học kỹ thuật tuyệt mật trong tay mà lại nghĩ đến công bố cho người trong thiên hạ cùng hưởng, chẳng lẽ không từng nghĩ đến một khi công khai, không chỉ có người Đại Đường học được mà trên trăm vạn Dị tộc cũng sẽ nắm giữ được kỹ thuật này.

Đỗ Hà lập tức muốn thức tỉnh vị danh tướng:

- Không chỉ sai lầm, mà còn hồ đồ.

- Không được vô lễ!

Đỗ Như Hối nhíu mày, trách cứ.

Phòng Huyền Linh lại không để ý nói:

- Không sao, Khắc Minh, cứ để cho hiền chất nói, con người ta không có ai hoàn mỹ, người nào cũng có sai lầm, có lẽ chúng ta thật sự chưa nghĩ đến phương diện nào khác cũng không chừng.

Phòng Huyền Linh nói như vậy, cũng làm cho Đỗ Hà cảm thấy bất ngờ, nhưng âm thầm tán thưởng.

Đỗ Hà nói:

- Năm đó Thái Luân công khai thuật làm giấy cho người trong thiên hạ, tiểu chất đã cảm thấy cách làm của hẳn không đúng. Xác thực nhờ có hẳn mà thuật làm giấy đã được vận dụng rộng khắp, nhưng đồng thời cũng để dị tộc học được kỹ thuật này. Nhưng với kỹ thuật lúc đó, cho dù trải qua cải tiến của hẳn, giấy tạo thành lại đắt đỏ, cho nên không thể nào phổ cập.

Cách làm giấy của tiểu chất và Bồng Diệc Lương không giống nhau, cách làm giấy này có giá cực rẻ, có thể xem như tập hợp các cách làm giấy trong thiên hạ tạo thành. Nếu lan truyền ra, không chỉ Đại Đường ta có ích lợi rất lớn, mà ngay cả dị tộc xung quanh đồng dạng cũng có được ích lợi không nhỏ. Nếu để bọn hẳn nắm giữ được cách làm giấy này, có thể càng dễ dàng học được tri thức của Đại Đường ta, càng dễ dàng lớn mạnh, như vậy há không phải là giúp đỡ kẻ địch của mình hay sao?

Nhìn hai người đang trầm tư bên cạnh, Đỗ Hà nói tiếp:

- Năm trước tiểu chất đã từng nói, có nhiều thứ có thể cộng hưởng, như văn hóa, trao đổi văn hóa giữa các quốc gia có lợi ích rất lớn đối với Đại Đường ta. Nhưng có nhiều thứ lại tuyệt đối không thể cộng hưởng như binh khí, áo giáp, y học, còn có những kỹ thuật độc nhất vô nhị như cách làm giấy này.

Hai vị Phòng Đồ nghe thấy ý tứ của Đồ Hà, cảm thấy có đạo lý, nhưng cũng có vẻ không như vậy.

Đồ Như Hối nói:

- Cho dù để bọn hần học được thì như thế nào? Đại Đường ta cường thịnh, bọn hần có học được khoa học kỹ thuật của Đại Đường ta, cũng không phải địch thủ của Đại Đường.

- Nói thì nói như vậy nhưng phụ thân và thúc phụ cho rằng có nên không?

Đồ Hà lên giọng:

- Đại Đường ta rõ ràng chiếm cứ ưu thế, tại sao phải để cho Dị tộc có cơ hội sánh ngang với ta? Lấy vũ khí để nói, Đại Đường ta có vũ khí sắc bén, mười người có thể phá được ba mươi người, lại không tổn hại người nào, nhưng nếu địch nhân có được vũ khí giống như Đại Đường ta, mười người Đại Đường vẫn có thể phá được ba mươi người, nhưng lại phải trả tính mạng của hai người, chúng ta hà cớ gì phải chịu thiệt như vậy?

- Làm giấy cũng giống như vậy, lấy Cao Ly mà nói, tâm nguyện lớn nhất của Bộ Hạ là bình định Cao Ly, trận chiến này chắc chắn khó tránh khỏi. Nếu bây giờ ta công khai cách làm giấy cho thiên hạ, Cao Ly tất nhiên cũng có thể học được, hơn nữa lưu truyền rộng rãi, để cho dân chúng của Cao Ly học được tri thức văn hóa.

Trong đám người Cao Ly nhận được hun đúc tri thức, khó tránh khỏi xuất hiện một số nhân vật lợi hại, Đại Đường ta có lẽ không sợ, nhưng hà cớ gì phải tự tìm phiền toái cho mình!

Phòng Huyền Linh, Đồ Như Hối cũng không khỏi không gật đầu tán thưởng.

Phòng Huyền Linh nói:

- Hiền chất, người nói không phải không có lý. Nếu công khai cách làm giấy cho thiên hạ, lão phu cũng không phủ nhận là nó sẽ mang tới cho Đại Đường ta một số nguy hại, nhưng lại có thể khiến cho ngàn vạn dân chúng của Đại Đường ta đều có thể đạt được lợi ích, cái lợi này vẫn lớn hơn cái hại. Đây cũng là nguyên nhân mấu chốt lão phu hy vọng có thể lan truyền cách làm giấy ra ngoài.

- Vi phụ cũng có ý tứ này!

Đồ Như Hối lúc này mới xen vào nói:

- Nếu chỉ dựa vào suy nghĩ của con thì bách tính Đại Đường mãi mãi không thể biết cách làm giấy.

Đồ Hà giật mình, thì ra bọn họ không phải không nghĩ tới Dị tộc sẽ học được kỹ thuật này, nhưng khinh miệt Dị tộc đồng thời cho rằng ngoại trừ công khai cách làm giấy khắp thiên hạ, nếu không không có cách nào để cho giấy lan truyền thiên hạ.

Đồ Hà nói:

- Lễ nào phụ thân và thúc phụ không cân nhắc phương pháp vẹn toàn đôi bên?

- Vẹn toàn đôi bên?

Đồ Như Hối, Phòng Huyền Linh tỏ vẻ kinh ngạc.

- Không sai! Chính là không truyền kỹ thuật ra bên ngoài, đồng thời lại có thể khiến cho sĩ tử trong thiên hạ đều có thể hưởng thụ đãi ngộ như nhau.

Đồ Hà biểu thị đã tính toán kỹ càng.

- Nói mau, con hãy nói xem là cách gì, đừng lè mè.

Đồ Như Hối có vẻ nóng vội.

Đồ Hà nói:

- Phân xưởng dây chuyền! Chính là lựa chọn người tín nhiệm, kêu hấn nắm giữ tất cả quá trình làm giấy, sau đó phân tán cho các nơi ở Đại Đường mở phân xưởng sản xuất giấy quy mô lớn.

Bọn họ không chịu trách nhiệm mua bán, chỉ phụ trách sản xuất. Sau đó lại lựa chọn các tiểu thương nổi tiếng các nơi, làm người buôn bán, để bọn họ buôn bán giấy đến các nơi. Chỉ cần nhà xưởng nhiều, đương nhiên không sợ không cách nào truyền bá giấy ra ngoài.

Đỗ Hà nói rõ từng thủ đoạn kinh doanh đời sau cho hai vị danh tướng Phòng Đỗ, khiến bọn họ liên tục gật đầu, giống như hai đứa trẻ đang nghe giảng bài vậy.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

197. Chương 197: Thuật In Ấn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh đưa mắt nhìn nhau, hai người bọn họ đều là nhân vật có trí tuệ vô song đương thời, năng lực lý giải những sự vật mới lạ cũng không thua kém Lý Thế Dân.

Trong lời nói vừa rồi của Đỗ Hà có một số từ lạ, khiến bọn họ cảm thấy mê man, nhưng chỉ cần liên hệ cũng có thể đoán ra tám chín phần, đại thể cũng minh bạch ý tứ của Đỗ Hà.

Nhìn thần sắc của hai người như vậy, Đỗ Hà âm thầm mỉm cười, cảm thấy có chút tự đắc, bất kể những người này là nhân vật cao minh như thế nào trong lịch sử, nhưng đối mặt với tri thức lại chỉ có dáng vẻ như vậy, cũng không nói gì, để bọn họ tự tiêu hóa.

Phòng, Đỗ cũng không phải người bình thường, chỉ thoáng qua đã phục hồi tinh thần, nhìn nhau mỉm cười.

Phòng Huyền Linh nói:

- Thì ra hiền chất đã có tính toán từ trước, ngược lại chúng ta quá đa tâm. Nhưng hiền chất đã bước chân vào con đường làm quan, dựa theo luật pháp của Đại Đường ta thì không thể buôn bán kinh doanh. Mặc dù việc này lớn, nhưng để không phải chịu xỉ xào của mọi người, vẫn nên chú ý nhiều hơn, có thể có chủ ý thì được, nhưng không được tham dự vào.

Hắn không biết Lý Thế Dân cũng đã nhắc nhở Đỗ Hà như vậy, lo lắng hắn tham dự quá sâu, bất lợi cho con đường làm quan sau này của hắn.

Đỗ Hà cũng không nói rõ, chỉ gật đầu tỏ vẻ minh bạch. Huống chi từ trước đến nay hắn không có hứng thú quá lớn với tiền bạc, nếu không phải việc này quan hệ đến cường thịnh Đại Đường, với tính cách của hắn quả quyết sẽ không hao tâm tổn trí xuất lực như vậy.

Phòng Huyền Linh có vẻ cảm khái, nói với Đỗ Như Hối:

- Sinh con phải giống như Đỗ Thanh Liên, những năm qua chúng ta vẫn luôn trăn trở làm thế nào mới có thể để hàn môn sĩ tử có được cơ hội thể hiện bản lĩnh, nhưng không có kết quả, hôm nay không ngờ ánh rạng đông lại xuất hiện trên người lệnh lang.

Đỗ Như Hối có vẻ tự đắc, nhưng lập tức nói:

- Việc này cũng không đơn giản như vậy, chỉ ít phải xem tình hình trước mắt, chúng ta cũng chỉ đi được một bước nhỏ, dù sao giấy cũng không thể sản sinh tri thức!

Bọn họ nói ầm ỹ, cho rằng Đỗ Hà nghe không rõ.

Nhưng không ngờ lúc này đáy lòng của Đỗ Hà giống như gương sáng, hiểu rõ tất cả, chỉ là không ngờ, thì ra Đỗ Như Hối và Phòng Huyền Linh cũng là bạn đường của mình, cũng có tâm tư muốn nâng đỡ hàn môn sĩ tử, chèn ép thế gia đại phiệt, để cho vương triều Đại Đường thoát khỏi thao túng của thế gia đại phiệt.

- Chi bằng xây dựng Đồ thư quán? Hàn môn sĩ tử không mua nổi sách, có thể đến nơi này đọc sách.

Đỗ Hà thuận theo suy nghĩ của Đỗ Như Hối, giấy có thể xúc tiến trao đổi văn hóa, xác thực không thể sinh ra tri thức, nhưng sách thì có thể. Hắn nhớ khi còn học đại học ở đời sau, những lúc không có tiền mua sách, cả ngày đến thư viện đọc sách, đó là chuyện rất bình thường.

- Đồ thư quán?

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối nhíu mày, cũng cảm thấy buồn bực, ở Đại Đường bọn họ đều là nhân vật nổi tiếng, nhưng hôm nay trước mặt Đỗ Hà lại như đứa trẻ ba tuổi, không hiểu gì cả.

- Tiểu tử thôi, Đồ thư quán là thứ gì vậy, nói rõ cho ta!

Đỗ Như Hối cảm thấy mất mặt.

Đỗ Hà vội vàng giải thích:

- Là nơi sưu tập, chỉnh lý, sưu tầm sách, cung cấp tư liệu tham khảo cho người xem, cơ cấu tương tự như Hoàng văn quán, khác biệt duy nhất là Hoàng Văn quán cấm người khác đi vào còn Đồ Thư quán lại mở công khai, trong Đồ thư quán chuẩn bị bàn, chiếu, cung cấp cho học tử vào mượn sách sao chép đọc. Như vậy chẳng khác nào cung cấp cho bọn họ không khí học tập, lại cho bọn họ cơ hội cố gắng học tập.

Sau khi nghe Đỗ Hà biểu đạt ý tứ, thần sắc của Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối trong nháy mắt chấn động hoàn toàn.

Phòng Huyền Linh thấp giọng nói:

- Nếu triều đình đồng ý cấp tiền, chuyện này rất có thể được thực hiện!

Đỗ Như Hối cũng nói:

- Không tệ, người muốn sao chép sách học tất nhiên sẽ đam mê học tập, cho bọn họ một cơ hội như vậy, chẳng khác gì tạo nên nhân tài chăm chỉ hiếu học cho Đại Đường ta.

- Kế này đại diệu!

Trong đôi mắt hiền lành của Phòng Huyền Linh lóe lên hào quang sắc bén, nhìn Đỗ Hà, cảm khái nói:

- Khó lường, Khắc Minh có một nhĩ tử như vậy, quả nhiên khiến người ta hâm mộ. Việc này không nên chậm trễ, sao chúng ta không lập tức tiến cung, bẩm báo với Bệ Hạ việc này?

Nói xong, hắn cũng đứng dậy.

- Không gấp!

Đỗ Như Hối đã khôi phục bình tĩnh nói:

- Đại Đường ta địa vực rộng lớn, nếu muốn xây dựng Đồ thư quán ở tất cả các nơi, cộng lại ít nhất cũng phải trên trăm cái, các loại sách vở đã trên ngàn cuốn, hơn nữa còn phải in thêm trăm bản. Đây là con số kinh người như thế nào? Những năm gần đây mặc dù Đại Đường ta rộng lớn, nhưng số tiền dự trữ trong quốc khố cũng không tiêu hóa nổi công trình như vậy.

Phòng Huyền Linh nghe Đỗ Như Hối vạch ra vấn đề mấu chốt, sắc mặt cũng đại biến, suy nghĩ một lát, lại ngồi xuống:

- Khắc Minh nói phải, đúng là ta quá nóng lòng.

- Tiền không cần lo lắng, Đại Đường ta cũng không thiếu chi phí xây dựng Đồ thư quán.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối có lẽ không biết, nhưng Đỗ Hà làm sao có thể không biết, mấy tháng trước, sau khi bình định dư nghiệt của Lý Kiến Thành, toàn bộ số vàng bạc chôn giấu dưới phủ đệ đã được vận chuyển vào hoàng cung, do hắn tự mình giao cho Lý Thế Dân.

Số tiền đó nhiều như vậy, chỉ cần rút ra một phần trong số đó đủ để kiến tạo trăm căn Đồ thư quán rồi.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đều kinh ngạc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà nói:

- Chuyện này không dễ nói, nhưng có tiền là được.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng thức thời không hỏi nữa. Mấy tháng trước, Đỗ Hà vận dụng quân đội, xử lý chuyện gì đó, dân chúng không biết, nhưng bọn hắn là Tể tướng, há có thể không biết. Chẳng qua Lý Thế Dân không muốn nói nhiều, bọn họ là thần tử cũng không gặng hỏi.

Chỉ có Ngụy Chính lải nhải, nói cái gì tự tiện dùng binh, không hợp lễ pháp gì đó. Lý Thế Dân cả giận nói:

- Binh sĩ để không đã lâu, trăm muốn luyện tập năng lực chiến đấu ban đêm của bọn họ, lẽ nào cũng phải báo cáo với người?

Cho dù Ngụy Chính ngang ngược, đối mặt với tình cảnh lần này cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

Ngừng lại một lát, Đỗ Hà tiếp tục nói:

- Về phần in ấn, quả thật có phiền toái, nhưng gần đây ta vừa vận đang nghiên cứu thuật in ấn, trong lòng có một suy nghĩ, có thể tránh cho phiền toái không cần thiết, hơn nữa còn thực dụng hơn bản khắc in ấn, nếu loại thuật in ấn này sáng tạo ra, có thể giải quyết vấn đề in ấn.

Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ mừng như điên, cách làm giấy của Đỗ Hà đã khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc, lúc này nghe nói hắn còn có thể thay đổi thuật in ấn, cũng không hoài nghi:

- Người có suy nghĩ như thế nào?

- Kỳ thật cũng không có gì khó, chỉ là in ấn mà thôi!

Đỗ Hà sửa sang lại tư liệu trong đầu, ở đời sau hắn còn có một thân phận khác là giáo viên lịch sử, là một giáo viên lịch sử có thể không biết Tần Thủy Hoàng là ai, nhưng không thể không biết bốn phát minh vĩ đại trong lịch sử Trung Quốc là giấy viết, la bàn, thuốc pháo, in ấn.

Hắn ghi tạc trong đầu tất cả tư liệu của bốn hạng mục khoa học kỹ thuật này, cách làm giấy chủ yếu là nhớ phương pháp cải tiến của Thái Luân, nhưng vẫn chưa đủ, còn thuật in ấn lại nhớ rất rõ ràng, giống như hắn là người đích thân phát minh ra thuật in ấn vậy..

- Hiện tại chúng ta đang dùng bản khắc in ấn, loại bản khắc in ấn này chỉ dùng dao điều khắc thành từng chữ lồi lên trên từng khối ván gỗ, sau đó quét mực, ấn lên trên giấy. Mỗi lần in một loại sách mới, lại phải điều khắc lại tám ván gỗ từ đầu đến cuối, tốc độ rất chậm. Nếu như in ra bản sai lại phải làm lại, rất là vất vả, suy nghĩ của ta là in chữ sống, kỳ thật đạo lý này rất đơn giản, chính là cắt một bản in thành trăm khối gỗ nhỏ, sau đó khắc những chữ thường dùng lên trên, khi nào cần, lấy những miếng gỗ ra tổ hợp thành bản in, sau khi in xong có thể phân ra, lưu lại để lần sau sử dụng, không cần phải in một tờ giấy là cần phải điều khắc một bản gỗ, phí thời gian, sức lực, tiền của, như vậy không những tiết kiệm rất nhiều thời gian, còn có thể tiết kiệm một số tiền lớn.

Đạo lý in ấn kỳ thật rất đơn giản, nghe Đỗ Hà nói như vậy, Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối sao có thể không hiểu, hai người càng điên cuồng như điên.

Hai Tể tướng đối diện với Thái sơn đồ sộ cũng không biến sắc, trong một ngày lại liên tục mất đi bình tĩnh.

- Nhị lang, chúng ta mau tiến cung, tìm Hoàng Thượng, đến Thiếu phủ giám tìm thợ in ấn, trình bày cách in ấn này.

Đỗ Như Hối không thể chờ được nữa, kéo Đỗ Hà rời đi. Phòng Huyền Linh cũng vội vàng đi theo sau lưng.

Ba người vội vã tiến vào hoàng cung, gặp Lý Thế Dân hỏi báo việc này.

Lý Thế Dân vừa định đi nghỉ, nghe xong tin tức này, cũng vô cùng hưng phấn, lập tức bãi giá đến Thiệu phủ giám.

Chưởng quản Thiệu phủ giám cũng là chuyên gia phụ trách điêu khắc in ấn.

Lý Thế Dân giao toàn quyền chỉ huy cho Đỗ Hà, lại kêu hẩn phụ trách toàn quyền chỉ huy tất cả thành viên phụ trách in ấn.

Đỗ Hà nhận nhiệm vụ cũng không hề rối loạn, trên đường đến hoàng cung, căn cứ vào trí nhớ trong đầu đã phân công, thợ điêu khắc phụ trách điêu khắc, thợ làm khung thì làm khung.

Vì lần này mới là thí nghiệm, Đỗ Hà cũng không làm công trình lớn, chỉ kêu thợ thủ công làm một khuôn đúc hình vuông, nặng gần một cân, lại kêu thợ thủ công điêu khắc chín số từ 1 đến 9.

Thợ kỹ thuật của Thiệu phủ giám là những người giỏi nhất Đại Đường, làm cực nhanh, không đến nửa tiếng sau đã điêu khắc xong một khuôn hình chín chữ số.

Đỗ Hà lần lượt bôi mực lên khuôn hình từ một đến chín, sau đó. Sau đó lấy ra con dấu từ chín đến một ấn xuống, cuối cùng đem ba trang giấy in ra giao cho Lý Thế Dân nói:

- Nhạc phụ đại nhân, người xem, đại khái khái niệm là như thế. Mặc dù giai đoạn chế tác chữ in rời lớn hơn một chút, nhưng sau đó xếp chữ in vô cùng thuận tiện. Một chữ in rời, có thể sử dụng nhiều lần. Đây vẫn là khắc gỗ, nếu dùng kim loại chế tác, trở thành chữ in rời kim loại, ít nhất cũng có thể dùng tới mười năm.

Lúc này thợ thủ công lão thành của Thiệu phủ giám quỳ xuống lạy nói:

- Bệ Hạ, thuật in ấn mà Đỗ tướng quân sáng chế ra có thể nói là một sáng tạo vĩ đại vang dội cổ kim, nếu có bản in chữ rời này, tốc độ in ấn sẽ nhanh hơn trước trăm lần.

Lý Thế Dân nhìn Đỗ Hà, đột nhiên nói:

- Trung vũ Tướng quân Đỗ Hà tiến lên nghe chỉ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

198. Chương 198: Viện Trưởng Viện Khoa Học Kỹ Thuật Đại Đường - Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Có thần.

Lý Thế Dân đột nhiên quát một tiếng chói tai như vậy, Đỗ Hà theo bản năng đứng dậy, thần sắc có vẻ buồn bực, mấy đại nhân vật này, lúc nào cũng vui buồn bất chợt, khiến người ta không biết đầu mà lần.

- Trẫm muốn xây dựng một viện khoa học kỹ thuật, chuyên môn nghiên cứu các hạng mục phát minh kỹ thuật, khoa học kỹ thuật cho Đại Đường ta, chức vụ Viện trưởng sẽ do người tự mình đảm nhiệm! Ngoài ra người phát minh ra thuật in ấn này, có công rất lớn với Đại Đường ta, trẫm gia phong cho người là Khai quốc huyện bá, thực phong 350 hộ!

Lý Thế Dân nheo mắt, hẩn không tin Đỗ Hà chỉ có hai phát minh này. Trước đây khi nói chuyện phiếm với Đỗ Hà, hẩn đã phát hiện Đỗ Hà có tri thức cực kỳ uyên bác, có một số chuyện hẩn nói, ngay cả vị Hoàng Đế Đại Đường cũng không hiểu rõ.

Trước kia Hoàng Đế còn tưởng Đỗ Hà khuếch đại, nhưng hiện giờ xem ra không phải như vậy.

Lý Thế Dân là người rất trọng người tài, phải ép khô tất cả những lợi ích của người tài, nếu Đỗ Hà có thể phát minh ra cách làm giấy, thuật in ấn, vậy thì những thứ khác hẩn nói có lẽ cũng không phải nói chơi.

Đỗ Như Hối nghe thấy lập tức đứng ra nói:

- Bệ Hạ, khuyến tử đã nhận quân chức, không thể kiêm văn chức, ngoài ra phong thưởng này cũng quá nặng, khuyến tử không gánh vác nổi!

Năm trước Lý Thế Dân đã tự mình chỉnh sửa chế độ tước phong, chế định tước chế cửu đẳng: Nhất đẳng là Vương, thực ấp vạn hộ, chính nhất phẩm. Nhị đẳng là Nhân Vương, Quận Vương, thực ấp 5000 hộ, từ nhất phẩm. Tam đẳng là quốc công, thực ấp 3000 hộ, từ nhất phẩm. Tứ đẳng là khai quốc quân, thực ấp hai ngàn hộ, chính nhị phẩm. Ngũ đẳng là Khai quốc huyện công, thực ấp 1500 hộ, từ nhị phẩm. Lục đẳng là Khai quốc huyện hầu, thực ấp 1000 hộ, từ nhị phẩm. Thất đẳng là Khai quốc huyện bá, thực ấp 700 hộ, từ tứ phẩm trở lên. Bát đẳng là Khai quốc huyện tử, thực ấp 500 hộ, từ ngũ đẳng trở lên. Lục đẳng là Khai quốc huyện nam, thực ấp 300 hộ, từ ngũ đẳng trở lên.

Nhưng phần lớn đều là danh hào, duy chỉ người thực phong mới có thể hưởng được tô thuế của đất phong.

Giống như tước vị quốc công của Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Trương Tôn Vô Kỵ, thực ấp là 3000 hộ, nhưng bọn hắn lại chỉ có thể hưởng thụ đai ngộ 1300 hộ, bởi vì thực phong của hắn chỉ có 1300 hộ, những người khác cũng giống như vậy. Như huyện Vạn Niên của Đỗ Hà, thực ấp 500 hộ, nhưng chỉ vền vẹn có 100 hộ mà thôi.

Nói như vậy, thực ấp của thực phong thường ít hơn một nửa so với thực ấp hư phong, nhưng Đỗ Hà lại được phong thưởng 350 hộ, tức là chiếm cứ một nửa của thực ấp hư phong, thật sự là hết sức ưu ái.

Cho nên Đỗ Như Hối mới nói phần thưởng này quá nặng, không gánh vác nổi.

Lý Thế Dân lại không cho rằng như vậy, cười nói:

- Cách hành sự của mỗi người khác nhau, kẻ vô tích sự thì không làm nên trò gì. Lệnh lang có bản lĩnh như vậy, sao không thể kiêm nhiệm nhiều chức vụ! Còn về gia phong, trầm cho rằng với công lao của hiền tể đủ để nhận vinh quang này.

Nói xong vung tay lên, không để cho Đỗ Như Hối cơ hội đáp lời, trực tiếp kêu hắn lui xuống.

Đỗ Hà ngẩn ngơ, sắc mặt khấn trương, vội vàng kêu lên:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tử lực mỏng, làm sao có thể gánh vác được việc này.

Bản thân Đỗ Hà có năng lực như thế nào, lẽ nào hắn không biết.

Có thể cách làm giấy, thuật in ấn là phát minh vĩ đại, nhưng đó là vì hắn là người xuyên việt chứ thực học không có bao nhiêu.

Trong mắt Lý Thế Dân tựa hồ có luồng sát khí, còn có vẻ uy hiếp:

- Lẽ nào Đỗ ái khanh cho rằng ánh mắt của trẫm không đúng? Hay là muốn nói trẫm thưởng phạt không rõ?

Hắn nhấn mạnh từng chữ.

Đỗ Hà trợn tròn mắt, Lý Thế Dân không kêu hiền tể, cũng không kêu tiểu tử thôi, lại đổi thành “Đỗ ái khanh”, gọi như vậy là có ý tứ gì chứ, lẽ nào mình không đáp ứng thì sẽ bãi miễn chức phò mã của mình, hay là âm thầm giở thủ đoạn để phá hỏng suy nghĩ của mình.

Suy nghĩ kỹ càng, hắn cảm thấy mình không nên đắc tội với nhạc phụ tương lai, dù sao mình còn có vài chuyện, thời điểm thích hợp cũng có thể dùng để bổ sung cho đủ số, vì vậy kiên trì nói:

- Làm gì có chuyện đó, ánh mắt nhìn người của nhạc phụ đại nhân hơn xa Văn Vương Vũ Vương, tiểu tể bội phục, kính ngưỡng vô cùng, giống như Hoàng Hà cuộn cuộn, tuôn chảy không ngừng....

Đỗ Hà thao thao bất tuyệt một hồi, chợt phát hiện thần sắc của mọi người đều choáng váng vì vẻ nịnh bợ của mình, ngay cả Đỗ Như Hối cũng vô thức bước ra hai bước, bày ra tư thế không quen biết hắn, giống như hắn không phải nhi tử của mình.

Đỗ Hà vội vàng ngậm miệng nói:

- Tiểu tể nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của nhạc phụ đại nhân, toàn tâm toàn lực xuất lực cho Đại Đường, mưu phúc vì Hoa Hạ!

Lý Thế Dân thấy hẳn biết điều cũng mặt mày hớn hở nói:

- Đây mới là hiền tể tốt của trẫm, trẫm sẽ lập tức điều động những hảo thủ có kinh nghiệm phong phú nhất, tài năng nhất trong Thiếu phủ giám, Quân khí giám vào viện khoa học của ngươi, để ngươi chỉ huy, tận lực phát minh ra những thứ như móng ngựa sắt, giấy viết, in ấn....

Đỗ Hà im lặng không nói gì, âm thầm khinh bỉ vị nhạc phụ tương lai đến mười tám tầng địa ngục, giấy viết và thuật in ấn là kết tinh tâm huyết của bao nhiêu người, vậy mà hắn lại nói là phát minh, làm như ta là Edison vậy.

Cũng không ai ngờ Lý Thế Dân lại có một hành động như bắt chó đi cày, tạo ra một đại Tông sư, một nhà đại phát minh, để vạn năm sau, Đỗ Hà chính là nhân vật đầu tiên thay đổi tiến trình lịch sử loài người, được vạn người kính ngưỡng...

Nhưng lúc này Đỗ Hà vẫn có vẻ không cam tâm tình nguyện, âm thầm cảm giác vị nhạc phụ tương lai của mình thật sự rất xấu xa, rõ ràng có ý đồ chiếm hết năng lực của mình.

Đỗ Hà nói:

- Không biết viện khoa học kỹ thuật này thuộc về bộ phận nào?

Nếu đã đảm nhiệm nhiệm vụ này, như vậy cũng chỉ có thể cố gắng làm mà thôi, cái này thuộc về nguyên tắc cá nhân của hắn, chỉ có điều viện khoa học này mới xây dựng không lâu, không biết ai là người quản hạt, ai là lãnh đạo trực tiếp của mình.

- Viện khoa học kỹ thuật này thuộc sở hữu..... Để trẫm nghĩ xem....

Lúc này Lý Thế Dân trầm ngâm nói:

- Viện khoa học kỹ thuật là mũi nhọn kỹ thuật của Đại Đường ta, không thuộc về bất cứ bộ phận nào hết, hoàn toàn độc lập, thuộc quản hạt trực tiếp của trẫm!

Đỗ Hà sáng ngời mắt, đây chính là kết quả tốt nhất, người ở trên chỉ có một Lý Thế Dân, một Lý Tích là đủ, cảm giác bị người ta quản chế cũng không có gì thích thú, liền nói:

- Nhạc phụ đại nhân anh minh!

Lúc này, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối liếc nhìn nhau, cùng kêu lên nói:

- Lão thần còn có chuyện quan trọng muốn trình.

Lý Thế Dân thấy hai vị Phòng Đỗ thần sắc nghiêm túc, liền bãi giá rời khỏi Thiếu phủ giam quay về Cam Lộ điện.

Đỗ Hà vốn định chuẩn đi, nhưng đã bị Đỗ Như Hối đưa tay kéo lại, chỉ có thể ủy khuất đi theo phía sau.

Đến Cam Lộ điện, Đỗ Như Hối nói cho Lý Thế Dân chuyện xây dựng Đồ thư quán ở các nơi.

Lý Thế Dân cũng tỏ ra kích động, nếu nói giấy là lưỡi dao sắc bén bí mật của thế gia, vậy thì Đồ thư quán là một thanh đao thép sáng loáng, chỉ cần xây dựng Đồ thư quán, ngày Đại Đường thoát khỏi sự trói buộc của môn phiệt thế gia cũng không còn xa nữa. Lý Thế Dân mừng rỡ như điên, há miệng ra, đột nhiên rên rỉ, hai tay dùng sức xoa hai má.

- Bệ Hạ?

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối quan tâm thấp giọng hô lên.

Đỗ Hà cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Động kinh sao?

Lý Thế Dân khoát tay áo, ý bảo chính mình không sao, trên mặt ửng hồng, cũng có vẻ hơi xấu hổ, đúng như Đỗ Hà đã nghĩ, xác thực là động kinh, hôm nay tâm tình của Lý Thế Dân vô cùng vui sướng, không biết hình dung như thế nào, khiến hắn cười không khép miệng lại được, dẫn đến trật hàm.

Chuyện mất mặt như vậy, Lý Thế Dân thật sự không có ý tứ nói ra, chỉ liếc nhìn Đỗ Hà nói:

- Đồ thư quán cũng là suy nghĩ của tiểu tử thối ngươi sao?

Đỗ Hà lại thấy Lý Thế Dân đổi cách gọi, nghe thấy “Tiểu tử thối”, trong lòng lại càng ủy khuất, mình xuất ra diệu kế như vậy mà vẫn bị gọi như vậy.

Đỗ Như Hối gật đầu nói:

- Đây là tiểu khuyến tình cờ nghĩ ra! Chỉ có điều công trình này rất lớn, thần lo quốc khổ không đủ.

Lý Thế Dân cười nói:

- Chuyện này không cần lo lắng, ngày mai khi tảo triều, trẫm sẽ công khai thương nghị việc này, thành hay không thành, ngày mai định đoạt.

Hắn chỉ nói như vậy, ba người dưới điện đều có thể nhìn ra, Lý Thế Dân đã quyết tâm làm chuyện này.

Sáng sớm hôm sau, trên triều đường Lý Thế Dân đã nói chuyện xây dựng Đồ thư quán ở các nơi khắp Đại Đường, để bách tính trong thiên hạ đều có thể được giáo hóa.

Lý Thế Dân rất lợi hại, hắn căn bản không đề cập tới hàn môn sĩ tử, cũng không đề cập tới môn phiệt thế gia gì cả, chỉ nói ở Đại Đường người biết đọc sách viết chữ không nhiều lắm, thật mất thể diện. Lẽ ra nên như Chí Thánh tiên sư Khổng Tử, tuyên truyền văn hóa Đại Đường, xây dựng Đồ thư quán chính là để dân chúng Đại Đường được đọc sách mà thôi.

Loại chuyện như vậy, các nho sĩ như Vu Chí Ninh, Khổng Dĩ Đạt dĩ nhiên gơ hai tay hai chân tán thành, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối không dị nghị, Ngụy Chính cũng mơ hồ minh bạch dụng tâm của Lý Thế Dân cũng cao giọng đồng ý, Trường Tôn Vô Kỵ cũng phụ họa sau đó.

Tất cả các đại lão văn võ trong triều đều tán đồng, chỉ có một số môn phiệt thế gia có địa vị trong triều căn bản vô lực ngăn cản, chỉ có thể lau mồ hôi, cuối cùng một gián quan nói:

- Bệ Hạ, chuyện xây dựng Đồ thư quán thật sự có đại lợi, nhưng công trình này quá lớn, quốc khổ của Đại Đường sợ rằng không chịu được.

Lý Thế Dân càng cười to:

- Không sao, Đại Đường ta phú cường, việc này không cần lo lắng. Mặt khác, hiền tế Đỗ Hà đã cải tiến thuật in ấn, khi in giấy cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

199. Chương 199: Vũ Mị Nương Đột Kích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người muốn đọc sách lại không có sách đọc, loại cảm giác này Đỗ Hà chưa từng thử qua, nhưng loại chuyện này thật ra rất thường gặp, nhất là sĩ tử sinh ra ở hàn môn, lại càng như vậy.

Hàn môn là một cách gọi, chỉ gia đình bản hàn nghèo hèn, hàn môn sĩ tử tức là người đọc sách sống trong gia đình bản hàn nghèo hèn. Loại người này thường dốc lòng học tập, nhưng lại vô lực học tập.

Kế hoạch Đồ thư quán và thuật in ấn, phát minh giấy viết của Đỗ Hà đã cho bọn họ một cơ hội học tập, cho bọn họ hy vọng thành tài, ân tình như vậy trong mắt những học tử dốc lòng học tập thật sự là đại ân khó tạo.

Loại cảm giác này Đỗ Hà không cách nào thể hội, nhưng tấm ân tình này, khi đi trên đường Đỗ Hà lại cảm nhận được sâu sắc, những người quen biết đều tiến lên vãn an, có mấy lời không nói rõ, nhưng trong mắt đối phương lộ ra cảm xúc khiến hắn có một phen cảm thụ.

Hôm nay sau khi Đỗ Hà rời khỏi quân doanh, đặc biệt tới phân xưởng làm giấy để lấy bảo bối mình đặt đã lâu, đầy hai hòm gỗ lớn, phân biệt để hai bên chiến mã, thanh thoi đi về phủ Thái Quốc Công.

Từ xa hắn đã nhìn thấy có một chiếc kiệu đặt bên phải phủ đệ, có khách đến nhà sao?

Đỗ Hà cẩn thận quan sát chiếc kiệu này, đây không phải kiệu quan, tương đối nhỏ bé, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, chỉ là không nhớ nổi mình đã thấy ở đâu.

Hắn đi vào cửa phủ Quốc Công, phân phó gia đình đến khuôn đồ.

Khi chỉ huy gia đình mang theo hai chiếc hòm lớn tiến vào phủ đệ, Đỗ Hà bất ngờ nhìn thấy Đỗ Như Hối, Chương thị tự mình đưa Vũ Mị Nương ra ngoài.

- Cái này.....

Đỗ Hà kinh ngạc nhìn màn trước mắt, ngây người sững sờ, cũng giật mình hiểu ra, vì sao lúc này mình lại thấy chiếc kiệu kia quen mắt như vậy.

Chỉ là....chuyện này là thế nào?

Đỗ Như Hối là Tể tướng đương triều, Chương thị cũng là Cáo Mệnh phu nhân, người có thể được bọn họ đích thân đưa tiễn ở Đại Đường cũng không có mấy người, huống chi đối phương là người không có khả năng xuất hiện Vũ Mị Nương.

- Mị Nương bá kiến Đỗ đại ca!

Vũ Mị Nương nhẹ nhàng đi tới, ngọt ngào nói, thần thái của nàng vừa ngây thơ, vừa tinh nghịch, lại có cả phần giao hoạt, phối hợp với sắc đẹp tuyệt mỹ của nàng, càng khiến người ta động lòng.

- Sao nàng lại tới đây?

Đỗ Hà neho mắt, nghĩ mãi mà không rõ dụng ý Vũ Mị Nương xuất hiện.

Vũ Mị Nương hé miệng còn chưa kịp nói.

Mẫu thân Chương thị đã lập tức mắng chửi:

- Hồn tiểu tử, nói chuyện quái quỷ gì vậy..... Mị Nương hảo ý đến tạ ơn, con phát bệnh thần kinh gì vậy!

Nói xong, Chương thị lại ôn hòa cười nói với Vũ Mị Nương:

- Mị Nương, tiểu tử này đúng là lâu không ăn đòn không biết lễ giáo, để ta dạy dỗ lại hắn.

Ánh mắt của Đỗ Như Hối càng lộ ra hung quang, khẽ gật đầu đồng ý với Chương thị.

Đỗ Hà há hốc mồm, nói không ra lời.

Trời xanh, ai có thể nói cho ta biết chuyện này rút cuộc là thế nào?

Mị Nương, các ngươi không quen biết, tại sao lại gọi thân thiết như vậy? Cảm giác giống như đang gọi...con dâu.

Hảo ý đến tạ ơn, tạ ơn cái gì chứ?

Vũ Mị Nương neho mắt nhìn hắn nói:

- Đỗ đại ca đã cứu mạng mẹ ta bên ngoài Đồng Quan, sau đó lại cùng Trường Nhạc công chúa dùng thi họa giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn, mối ân tình này, Mị Nương nào dám quên. Nghe nói Đỗ bá bá và La đại

ca thích uống trà Long Tĩnh Tây Hồ, Mị Nương biết loại trà này có tác dụng nâng cao tinh thần, nghĩ rằng Đỗ bá bá và La đại ca vất vả vì giang sơn, tự mình đưa một ít đến đây.

Giọng nói của nàng ôn nhu uyển chuyển, tựa hồ như đang chịu ủy khuất cực lớn.

Chương thị tức giận liếc nhìn Đỗ Hà nói:

- Con xem, Mị Nương thật hiểu chuyện. Còn con, mới gặp mặt đã ức hiếp người ta, thật đáng đánh....còn không mau nhận lỗi với Mị Nương!

Khi nói đến đây, sắc mặt của Chương thị cũng trở nên nghiêm khắc. Nếu Đỗ Hà không xin lỗi, sợ rằng sẽ bị giáo huấn thật sự.

Đỗ Hà liếc nhìn Vũ Mị Nương, thấy trong mắt nàng vừa có vẻ thích thú, vừa có vẻ áy náy, nhưng không ai phát giác ra vẻ giảo hoạt sâu trong mắt nàng. Nhìn thấy Chương thị quyết liệt như vậy, Đỗ Hà chỉ có thể không cam tâm tình nguyện nhận lỗi.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Mị Nương cũng không trách tội, Đỗ đại ca đa lễ rồi..... Bá bá, bá mẫu, Mị Nương xin bái biệt.....

Thần sắc nàng trở nên âm trầm, cảm giác như không nở rời đi, do dự hồi lâu mới nói:

- Hôm nay Mị Nương được nói chuyện với bá bá, bá mẫu rất vui vẻ, nếu có cơ hội hai vị hãy đến Túy Tiên Phẳng, Mị Nương sẽ tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn mời hai vị.

Đỗ Như Hối nhún mày.

Chương thị lại tùy tiện cười nói:

- Khuê nữ này thật là hiểu chuyện. Ài..... Chỉ tiếc ta chỉ có hai đứa con trai, không có con gái, nam nhân suốt ngày chỉ biết quốc gia đại sự, tuyệt đối không biết săn sóc người khác. Người muốn nói chuyện cũng không có. Nếu có thời gian, sau này hãy thường xuyên đến nói chuyện với ta.

Vũ Mị Nương nói:

- Đó thật sự là vinh hạnh cho Mị Nương, Mị Nương xin được cáo lui trước, bá bá, bá mẫu cũng không phải tiễn.

Nàng nhẹ nhàng thi lễ, quay người bước đi.

Chương thị thấy Đỗ Hà đứng ngây người ở đó, liền đập lên đầu hấn:

- Hồn tiểu tử, còn đứng ngây người ra đó làm gì, còn không mau đi tiễn.

Đỗ Hà vội vàng quay đầu tránh, nói:

- Vậy hài nhi đi tiễn!

Nói xong hấn bước nhanh đuổi theo.

Ra cửa phủ, Đỗ Hà cười khổ nói:

- Chuyện này là thế nào?

Mặc dù đến bây giờ, hấn vẫn cảm thấy phiền muộn, từ lúc nào Mị Nương lại trở nên thân thiết với phụ mẫu mình như vậy?

Vũ Mị Nương nhìn hấn, mỉm cười giải thích nghi hoặc:

- Mấy ngày trước Đại tỷ của ta lại đưa tới một đám lá trà từ phía nam, kỹ thuật của sư phụ xào trà càng ngày càng tinh xảo, sản phẩm lần này chất lượng hơn lần trước một cấp bậc. Đại ca không phải nói, cha người rất thích uống trà Long Tĩnh sao? Ta nghĩ số trà mang đến lần trước có lẽ không còn bao nhiêu, cho nên mới đưa tới. Không ngờ khi ở cửa phủ chờ người, gặp cha người. Hấn hãy nghe ta nói đến đưa trà Long Tĩnh, ánh mắt liền phát sáng, mời ta vào trong. Trong lúc đợi người về cũng nói chuyện phiếm mấy câu,

sau đó mẹ người cũng gia nhập. Chờ hồi lâu vẫn không thấy người quay về, đành phải đứng dậy cáo biệt, vừa vịn bước ra lại gặp người, không gây chuyện phiền phức cho người chứ?

Nàng cẩn thận nói.

- Không có!

Đỗ Hà cảm thấy có vẻ kỳ quái, ngạc nhiên nói:

- Chỉ có điều nàng nói chuyện gì với phụ mẫu ta vậy? Hai người xem nàng như bảo bối, ta thật sự không bằng rồi.

Vũ Mị Nương nhẹ nhàng cười cười:

- Cũng không có gì, chỉ là cha người hỏi thân thế của ta và những gì chúng ta trải qua, tùy tiện nói mấy câu mà thôi...Được rồi, ta vừa mua được cửa hàng của Nghênh Tân lâu, còn một số chuyện phải xử lý, không hàn huyên được.

Nàng nói xong chui đầu vào cổ kiệu.

Đỗ Hà cười lắc đầu, thâm nghĩ:

- Mị Nương thật đúng là thiên tài kinh doanh, Nghênh Tân lâu là cửa hiệu lâu đời trăm năm, nổi tiếng Trường An, cho dù không sáng tạo bằng Túy Tiên lâu, nhưng vẫn có khách quen cố định, nếu mua lại nó bình mới rượu cũ, trực tiếp khai trương có thể thu được lợi nhuận, nếu dùng một số thủ đoạn, công việc kinh doanh ầm thực cấp cao ở Trường An đều để nàng bao hết.

Quay người đi vào trong phủ, Đỗ Như Hối và Chương thị vẫn đang đứng chờ hần.

Chương thị cười nói:

- Hổn tiểu tử, nói mau, con và Mị Nương rút cuộc có quan hệ gì?

Đỗ Hà vừa bực mình vừa buồn cười:

- Mẫu thân, mẹ nói cái gì vậy, còn một tháng nữa là hài nhi thành thân rồi, mẹ nói những chuyện này làm gì.

- Đúng vậy!

Chương thị lên tiếng, tiếp theo lắc đầu, thở dài nói:

- Mị Nương đúng là khiến người ta yêu thích, vừa thông minh lại khéo léo, rộng rãi...Tóm lại nếu cô nương ấy là con dâu của Đỗ gia ta cũng tốt....Mẹ quên mất con sắp sửa thành thân, nhiều tuổi hồ đồ mất rồi.

Đỗ Hà im lặng, thật không thể tưởng tượng, rút cuộc Vũ Mị Nương đã cho mẫu thân uống thuốc gì, để mẫu thân còn quên cả chuyện đại sự của con trai.

Đỗ Như Hối trước giờ vẫn không nói gì, đột nhiên nói:

- Cô nương Vũ gia này thật sự có bản lĩnh, còn trẻ như vậy đã nắm chắc nhân tâm...Ta thấy văn võ cả triều, không có mấy người có thể so sánh với cô ấy. Nhị lang, gặp phải cô nương như vậy, con phải cẩn thận...Hắc hắc.....

Hần cười cổ quái, tỏ vẻ trêu chọc.

Đỗ Hà dụi dụi mắt, nhìn lại một lần nữa, Đỗ Như Hối đã khôi phục sắc mặt cứng nhắc như cũ, không khỏi tự hỏi:

- Vừa rồi là ta hoa mắt sao?

Hần cũng không thèm để ý, phân phó hai gia đình mang hai chiếc rương đến Tây viện của hần.

Đỗ Như Hối cổ quái nhìn hai chiếc rương lớn, ngạc nhiên nói:

- Nhị lang, con lại mang cái gì về vậy?

- Hắc hắc!

Đỗ Hà kêu gia đình dừng lại. Hắc mở một chiếc rương ra, trong rương đầy những mẫu giấy hình vuông, lấy ra mấy tờ đưa cho Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối cầm mấy tờ giấy trong tay, xúc cảm cực kém, trơn tuột, hoàn toàn không có bất cứ đặc điểm nào của giấy liên nói:

- Cái này.....

Đỗ Hà nheo mắt cười nói:

- Loại giấy này không phải dùng để viết, mà chỉ dùng để đi vệ sinh, nguyên liệu toàn là cỏ, vô cùng rẻ tiền, cho nên con gọi nó là giấy cỏ.

Từ trước đến nay, hắc đều không quên việc này, hàng ngày dùng giấy đi vệ sinh, bản thân cũng cảm thấy đau lòng. Vì vậy, trước đây mấy ngày đã kêu phân xưởng dùng cỏ dại làm nguyên liệu chủ yếu, làm ra những giấy cỏ này, để đi vệ sinh.

- Người.....

Đỗ Như Hối vò tờ giấy thành một nhúm.

- Hồn tiểu tử, đầu người rút cuộc đang nghĩ gì vậy, không dụng tâm ra sức vì nước, lại toàn đi nghĩ những chuyện linh tinh.

- Đây không phải chuyện nhàm chán!

Đỗ Hà bất mãn khi thấy Đỗ Như Hối khinh thường loại giấy chùi này, thuận miệng nói:

- Nếu có loại cỏ giấy này, hài nhi có thể không phải dùng giấy Tuyên Thành để chùi.

Hắc vô tâm nói một câu, Đỗ Như Hối lại tức giận, rít gào nói:

- Hồn tiểu tử, hôm nay ta không đánh cho mông ngươi nở hoa, ta không phải là cha ngươi!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

200. Chương 200: Luận Binh Khí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ai da!

Đỗ Hà không nhịn được kêu lên, mông đã chịu hai mươi roi, lúc này cặp mông đã đỏ tấy.

Chương thị đau lòng bôi thuốc cho hắc, vành mắt đỏ hoe, nghe hắc kêu to như heo bị chọc tiết, không nhịn được nói:

- Kêu la cái gì, đáng đời con, tại sao không chạy trốn đi, dừng lại làm gì để chịu đòn?

Đỗ Hà ủy khuất nói:

- Không dừng lại có được không? Phụ thân mới chạy hai vòng đã thở không ra hơi, nếu để phụ thân đuổi theo nữa, chưa đánh hài nhi, bản thân đã tự ngã rồi.

Câu nói trong lúc vô tình của Đỗ Hà, đã khiến Đỗ Như Hối thật sự nổi giận, muốn đánh bờ mông của hắc nở hoa. Vì tránh để mông nở hoa, Đỗ Hà đương nhiên bỏ chạy. Với tốc độ của hắc, Đỗ Như Hối đương nhiên không bắt được, nhưng vòng vo hai vòng, Đỗ Hà lại phát hiện Đỗ Như Hối có vẻ mệt mỏi, sắp không

thở nổi, hấn không đành lòng, không chạy nữa, chủ động để cho Đỗ Như Hối bắt được. Nhưng đâu ngờ, Đỗ Như Hối thật sự đánh mông hấn nở hoa, lúc này nhớ tới còn không khỏi cảm giận bất bình, thầm nói:

- Không phải là dùng giấy Tuyên Thành sao? Có gì ngạc nhiên chứ.

- Còn chưa ăn đủ đòn sao?

Chương thị nghe xong lời này, nhướn mày, vỗ một cái lên mông hấn, run rẩy nói:

- Giấy Tuyên Thành quý giá như vậy, cha con còn không dám dùng, thấy con là một tên tuổi thư pháp danh gia, tiết kiệm để cho con dùng, để con luyện chữ, không ngờ con lại chà đạp như vậy, thử hỏi cha con có thể không tức giận được không?

Đỗ Hà nhe răng nói:

- Hiện tại đã có giấy chùi, về sau không cần dùng nữa!

- Con đó...

Thấy Đỗ Hà vẫn chưa biết lỗi, Chương thị lại lắc đầu cười khổ:

- Nếu để cha con biết được, nhất định sẽ trách phạt con.

- Hắc hắc!

Đỗ Hà nịnh nọt cười nói:

- Mẫu thân là tốt nhất, nhất định sẽ không nói cho phụ thân, nhẩn tâm để cho hài nhi bị đánh!

Chương thị hừ lạnh:

- Con đó, bây giờ cứng cáp rồi, không ai quản được con, để cha con biết cũng không phải chuyện gì tốt.

Hôm sau Đỗ Hà vẫn cảm thấy mông đau ê ẩm, nhưng cũng không thể không đi nhậm chức. Hôm nay là ngày khai trương đầu tiên của viện khoa học kỹ thuật, hấn cũng không muốn đến muộn, lưu lại hình ảnh tốt đẹp cho cấp dưới.

Nhưng tựa hồ hấn không đến muộn, cũng không lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho bất cứ người nào.

Người trong Thiếu phủ giám thì không sao, vì bọn họ rất kỳ vọng vào giấy viết và thuật in ấn, cũng biểu hiện một số nhiệt tình với Đỗ Hà, nhưng thái độ của những người trong Quân khí giám lại không hề thân mật.

Tất cả bọn họ đều là nhân vật hơn 50 tuổi, kỹ thuật rèn luyện kim loại cực kỳ tinh xảo, đều là nhân vật lợi hại ở Đại Đường. Vốn ở Quân Khí giám, mọi người đều là người cầm đầu của bộ phận, hiện giờ lại bị một tiểu tử như Đỗ Hà dẫm lên đầu, cảm giác phiền muộn trong lòng không cần nói cũng biết.

Đỗ Hà cũng không cảm giác bất ngờ, cười thầm trong lòng, nhìn thấy rõ biểu hiện của mọi người, người nào biểu hiện ra thiện ý, người nào lộ ra ý nguyền bất thiện đều thấy rõ, ghi tạc đầy lòng.

Trước tiên hấn kêu người của Thiếu phủ giám đến Thiếu phủ giám giúp đỡ điều khắc chữ in rồi, để có thể sớm ngày in ấn ra ngàn vạn cuốn sách.

Sau khi bọn họ lĩnh mệnh rời đi, trong đại đường của viện khoa học kỹ thuật chỉ còn lại hơn mười người của Quân khí giám điều đến. Đỗ Hà phát hiện trong số bọn họ, mơ hồ có một người thủ lĩnh là Âu Dương Phi, chỉ cần có thể thuyết phục Âu Dương Phi, những người khác tự nhiên cũng sẽ tâm phục khẩu phục hấn.

- Người chính là Âu Dương Phi, ta đã nghe nói về người!

Đỗ Hà nhẹ gật đầu:

- Nghe nói kỹ thuật của người cũng không tệ!

Âu Dương Phi là một người gân lực tuần, làn da xám trắng, có lẽ vì là thợ rèn, thân thể đặc biệt cường tráng, nhìn bên ngoài hoàn toàn không giống như một người gân lực tuần. Trước kia hấn cũng là thợ rèn tiếng tăm lừng lẫy, kỹ thuật tinh luyện kim loại nhất lưu, năm đó tất cả áo giáp của Huyền Giáp binh dưới

trưởng Lý Thế Dân đều là hấn tự mình phụ trách rèn, từ đó về sau vẫn ở trong Quân Khí giám, bởi vì bồi phạt cực cao, kỹ thuật tốt nhất, tất cả mọi người đều chịu phục hấn. Có thể nói địa vị của hấn trong Quân Khí giám chính là ông trùm, có thể chỉ huy bất cứ người nào. Hôm nay Lý Thế Dân lại ra điều lệnh, điều hấn về viện khoa học kỹ thuật, trở thành thuộc hạ của một thiếu niên 16 tuổi tên là Đỗ Hà, đương nhiên lòng hấn tràn đầy bất phục.

Khi nghe một câu trước đó của Đỗ Hà, còn cảm thấy hấn thức thời, có chút kiến thức, thoả mãn vuốt chòm râu, nhưng nghe câu sau, nhất thời tức giận đến phẫn nộ.

Kỹ thuật coi như không tệ!

Đây đâu phải lời nói khích lệ người khác, nhưng Đỗ Hà hết lần này tới lần khác lại biểu thị vẻ mặt khen ngợi, tựa hồ thật sự khen hấn.

Bộ Dịch nhắc nhở:

- Đỗ Viện trưởng, Âu Dương là người không có ai có thể so sánh trong Quân khí giám, cho dù phóng mắt khắp thiên hạ, cũng chưa chắc có người hơn hấn. Nghi đao, chưởng đao, hoành đao của Đại Đường ta đều do Âu Dương thiết kế chế tạo.

Hấn chính là người chế tạo móng ngựa sắt cho Đỗ Hà ở Thiếu phủ giám trước đó, về sau được phái đến Quân khí giám, ở Quân khí giám cũng chỉ có hấn không có phản cảm với Đỗ Hà.

Đỗ Hà nghe xong cũng không cảm thấy bất ngờ, cũng không có bất cứ mừng rỡ gì cả, chỉ khẽ gật đầu:

- Thật đúng là rất lợi hại, nhưng trong tứ đao Đại Đường, ta chỉ thường thức mạch đao, không biết ai là người chế tạo ra mạch đao.

Lời này chẳng khác gì xem thường nghi đao, chưởng đao, hoành đao. Âu Dương Phi tức giận đến mức nổi trận lôi đình, nghi đao, chưởng đao, hoành đao là tâm huyết của hấn, nhưng Đỗ Hà lại nói như vậy, không nhận được mả mai.

- Không biết Viện trưởng dựa vào cái gì chỉ trích nghi đao, chưởng đao, hoành đao do lão phu thiết kế?

Đỗ Hà bình thản nói:

- Không dựa vào cái gì, chỉ là nghi đao, chưởng đao, hoành đao đều có chỗ thiếu hụt rõ ràng, còn xa mới hoàn chỉnh.

Âu Dương Phi nói:

- Kính xin Viện trưởng chỉ giáo!

Đỗ Hà lại kêu người mang nghi đao, chưởng đao, hoành đao tới, đầu tiên cầm nghi đao nói:

- Nghi đao này không nhắc tới thì thôi, nhiều tạo hình hoa mỹ, tựa hồ chỉ là bài trí, cũng không có năng lực thực chiến. Nhưng không biết các người có nghĩ tới, chỉ cần làm nghi đao này dài hơn, cong hơn sẽ tạo thành một loại vũ khí sát khí sắc bén.

Đỗ Hà thông dong nói tiếp:

- Loại đao này giống như loan đao Hung Nô trước kia, nhưng khoa học hơn loan đao của Hung Nô, là lợi khí của kỵ binh, lưu tuyến của nó phát huy đầy đủ nguyên lý bổ chém cơ học, sẽ là ác mộng của địch nhân. Cây đao này so với nghi đao thì như thế nào?

Thần sắc Âu Dương Phi kịch biến, ánh mắt nhìn Đỗ Hà đã không giống như lúc trước.

Binh khí mà kỵ binh trên lưng ngựa cần chính là lợi khí sắc bén, dễ dàng bổ chém, cây đao Đỗ Hà vẽ ra quả thật phù hợp, là lợi khí dùng mã chiến.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Chưởng đao là đoản đao hộ thân, nhẹ nhàng, thuận lợi cho chiến đấu áp sát, nhưng theo ta thấy, nó đã lỗi thời rồi.

Hắn lại vẽ ra trên mặt đất hình dạng của loại đao chiến thuật đột kích cao cấp, loại binh khí này hung hãn, tuyệt đối là hung khí chém giết trong khoảng cách gần.

Âu Dương Phi lại chấn động, nhưng không nói câu nào. Cuối cùng, Đỗ Hà cầm hoành đao, khẽ cười nói:

- Hoành đao là loại đao thẳng lưỡi hẹp, sống lưng dày, là binh khí thường gặp nhất trong quân, nhưng cũng có chỗ chưa được.

Hắn ngừng lại một lát, vốn định vẽ đao võ sĩ của Nhật Bản nhưng lại nhớ lời của một người bạn.

- Đao võ sĩ của Nhật Bản kỳ thật không đáng nhắc tới, nó chỉ thích hợp bổ chém, không thích hợp ám sát. Sở dĩ có thể lưu hành ở Nhật Bản là vì trên chiến trường Nhật Bản, kim loại áo giáp tuyệt đối là vật hiếm có, trong hoàn cảnh này, nhiệm vụ chủ yếu của đao là cắt thịt, vì vậy càng sắc bén càng tốt.

Trong số bạn bè ở đời sau của Đỗ Hà có một người bạn thân thiết, hắn là chuyên gia nghiên cứu binh khí, những tri thức về binh khí của Đỗ Hà lúc này đều là của hắn.

Bởi vì kiếm Nhật vô cùng nổi danh, trong nhà người bạn thân thiết có một cây, cho nên Đỗ Hà mới hiếu kỳ hỏi thăm.

Người bạn thân thiết nói đáp án cho hắn, sau đó hắn lại hỏi:

- Vậy binh khí nào thích hợp cho bộ binh tác chiến nhất.

Người bạn lấy ra một thanh đao hung hãn nói:

- Thất nhãn đại cầu thối loạn đoan của Anh quốc!

Hắn căn cứ vào trí nhớ vẽ ra cây đao, Âu Dương Phi hoảng sợ nói:

- Cái này...

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Ba thanh đao của ta so với ba thanh đao của ngươi như thế nào?

Âu Dương Phi mặt xám như tro tàn, lui về phía sau ba bước, thở dài nói:

- Ba cây đao này ưu việt hơn rất nhiều, trước mặt Viện trưởng, tiểu lão đầu chỉ là con ếch.

Hắn nói xong, cúi đầu cung kính nói với Đỗ Hà:

- Lão phu thật sự xin lỗi vì thái độ của mình đối với đại nhân.

Loại người như hắn chỉ cần tâm phục khẩu phục, đương nhiên sẽ hết lòng phụng sự.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

201. Chương 201: Thử Đao

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cả đời Âu Dương Phi nghiên cứu binh khí nên chỉ cần xem qua bản vẽ của Đỗ Hà đã có thể hiểu đại khái tính năng.

Ba binh khí theo lời Đỗ Hà nói cực kỳ tinh diệu, phát huy ưu điểm đến tận cùng. Đầu tiên là Đại Mã Sĩ đao có lưỡi đao hình sóng, ứng dụng đầy đủ nguyên lý lực nên một đao chém ra có uy lực cực lớn. Kỳ binh khi cận chiến chỉ thích hợp vung chém, Đại Mã Sĩ đao vừa vận phát huy đặc điểm này.

Thứ hai là Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích đao cũng giống như vậy, chỉ dài một tấc, phù hợp chiến đấu cận thân, càng chú trọng Nhất Kích Tắt Sát để ngừa đối phương sau khi bị trọng thương còn có dư lực đồng quy vu tận nên cực kỳ sắc bén, có thể coi là hung khí trên chiến trường.

Thứ ba là Thất Nhân Đại Cầu Thối Loan đao cũng lợi khí vô song, lưỡi đao sắc bén có thể phá hủy hết thủy, tạo cho địch nhân tổn thương lớn nhất. Mũi đao có thể xuyên qua áo giáp cực dày ở cự ly gần.

Nhìn qua bản phác họa thiết kế của Đỗ Hà, trong lòng Âu Dương Phi chấn động, hẳn sinh ra trong thế gia nghề rèn, tám đời tổ tiên đều là thợ rèn nổi danh, từ nhỏ đã say mê thuật rèn sắt. Tâm nguyện suốt đời của hắn là có thể như Âu Dã Tử, vợ chồng Can Tương, Mạc Tà trong lịch sử, đồng dạng rèn ra Long Uyên, Thái A.

Tuy trước mắt hắn chưa thể rèn ra loại thần binh lợi khí như Long Uyên, Thái A nhưng với Nghi đao, Chương đao, Hoàn đao do bản thân thiết kế trong tứ đường đao đủ để hắn trở thành đại sư nghề rèn đương thời.

Nhưng nhìn vào ba thanh đao mà Đỗ Hà thiết kế lại khiến hắn mù mịt, cực kỳ bội phục, tâm tư sớm đã bay đến lò rèn.

- Thần binh như thế có thể khiến cho Đại Đường ta tung hoành thiên hạ, chẳng biết có thể để cho ta tiến hành rèn ngay để dùng trong quân?

Âu Dương Phi hoàn toàn không chú ý tới giọng của mình đã chuyển thành vạn phần cung kính.

Thành viên giám sát quân khí đều trợn mắt há hốc mồm khi thấy Âu Dương Phi từ trước đến nay vẫn cho mình ở trên cao giờ lại lộ ra vẻ mặt như vậy, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Hà ẩn ẩn đã có kính sợ. Bọn họ sớm đã nghe qua danh hào của Đỗ Hà, chỉ là không thể ngờ hắn lại có tạo nghệ kinh thế hãi tục như vậy trên phương diện chế tạo binh khí.

Đỗ Hà biết tâm ý của bọn họ nên cũng không cự tuyệt, đem hơn mười người chia thành năm tổ, mỗi một tổ chế tạo cùng chế tạo một loại binh khí.

- Giống nhau hay sao?

Âu Dương Phi ngạc nhiên, không hiểu dụng ý của Đỗ Hà?

Đỗ Hà cười giải thích:

- Các người ai cũng có sở trường riêng, loại binh khí này như một lần khảo nghiệm. Ta muốn căn cứ vào sự lý giải của các người đối với bản vẽ thiết kế tạo ra một thanh binh khí lý tưởng trong suy nghĩ của các người, cuối cùng tổng kết ưu điểm, tiến hành dung hợp, phát huy uy lực đến cực điểm.

Âu Dương Phi cũng sáng mắt, cười khen phương pháp của Đỗ Hà.

Đỗ Hà hồi tưởng lần nữa rồi vẽ thành năm bản thiết kế giao cho năm tổ, để cho bọn họ căn cứ vào đó để rèn đao.

Chế tạo đầu tiên chính là Thất Nhân Đại Cầu Thối Loan đao. Loại đao này thuộc về đao chuyên dụng cho bộ xa, sử dụng rộng rãi nhất tại Đại Đường nên dùng nó để thử nghiệm.

Hơn mười người đều là thợ rèn nổi danh Đại Đường, mỗi người đều có bản lĩnh bất phàm, đem tâm đắc của mình dung nhập vào bản thiết kế rồi triển khai rèn binh khí.

Vì là lần đầu tiên chế tạo nên kích thích cụ thể cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng, Đỗ Hà dành cho bọn họ thời gian ba ngày suy nghĩ.

Qua thời hạn ba ngày, Đỗ Hà lấy từ trong quân ra mười quân sĩ đã có hai mươi năm phục vụ để bọn họ thử đao.

Một thanh đao tốt phải thông qua kiểm nghiệm thực tế!

Đỗ Hà nói không tính, thợ rèn nói cũng không tính, chỉ có người chính thức sử dụng nói lại mới là tốt.

Quân sĩ đã lăn lộn trên chiến trường, qua hai mươi mấy năm dùng đao, tâm đắc không thua một đao thủ kinh nghiệm nào trên đời, tham khảo bọn họ là đáng giá nhất.

Năm thanh đao, mười vị quân binh thử qua từng cái, chỗ nào tốt, chỗ nào còn thiếu đều được chỉ ra cẩn thận.

Đỗ Hà lại bảo thợ rèn căn cứ vào phản hồi của quân binh để cải tiến. Sau đó tập hợp ưu điểm cả năm thanh đao vào một, tạo ra được một lợi khí tối ưu.

Đỗ Hà cầm cây Thất Nhân Đại Cầu Thối Loan đao đã được cải tiến toàn diện, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

Cây đao này đã được đến mười lão binh tán thành, đủ chứng minh giá trị.

- Kế tiếp là Đại Mã Sĩ đao, vất vả mấy ngày rồi, cần nghỉ ngơi một chút hay không?

Đỗ Hà tỏ vẻ quan tâm.

Niềm vui lớn nhất của thợ rèn là rèn đao, căn bản không biết mệt mỏi nên đều cự tuyệt hảo ý của Đỗ Hà, biểu hiện tiếp tục càng nhanh càng tốt!

Mấy ngày ở chung, bọn họ đã hoàn toàn biết rõ Đỗ Hà không hề có kỹ xảo rèn đao nào nhưng đều khâm phục hẳn vì muốn thành thần binh lợi khí đều phải qua một bước cuối cùng của hắn.

Điều này cũng như Hàn Tín, là một tướng quân nhưng không hề biết võ nghệ vẫn có thể bách chiến bách thắng. Tuy Đỗ Hà không hề nắm được kỹ thuật rèn nhưng hẳn bao quát toàn cục, phân công công việc, dùng lão binh thử đao để tìm ra những điểm chưa đủ, từng bước đều không sơ sót.

Chỉ qua thời gian ngắn ngủi bốn năm ngày, Đỗ Hà đã tạo dựng được kỷ luật làm việc nghiêm túc, không ai phản đối mệnh lệnh của hắn.

Đỗ Hà sử dụng cùng một phương pháp rèn Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích đao áp dụng cho Đại Mã Sĩ đao, sau đó lại tìm lão binh trong quân đánh giá, cuối cùng lại tổng hợp rèn ra thanh đao cuối cùng.

Hơn mười người nhìn thành quả của mình, hưng phấn reo hò.

Đỗ Hà cười dài nói:

- Để ăn mừng đại công cáo thành, thuyền Túy Tiên của ta mời khách, mời từng người tới ăn uống nghỉ ngơi một ngày!

Hơn mười người càng vui mừng reo hò.

- Không biết trăm có cơ hội uống rượu này hay không!

Từ xa vang lên một thanh âm sang sảng, đúng là hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân.

Đỗ Hà nhìn lại thấy Lý Thế Dân cười lớn, từ góc rẽ đi ra, sau lưng là một đám danh tướng thân kinh bách chiến bao gồm Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích, Trình Giảo Kim, Úy Trì Kính Đức, Đoạn Chí Huyền, ngay cả Tần Quỳnh trước đây không để ý đến chuyện gì cũng có mặt.

Cũng chẳng biết tại sao, qua lần thi đấu dưng giả mà thân thể Tần Quỳnh đã dần chuyển biến tốt đẹp, đúng như một câu ngạn ngữ, tâm thần sáng khoái là liều thuốc tốt nhất để thân thể khỏe mạnh.

Đỗ Hà vốn ý định mang ba bảo đao lên trình báo thì Lý Thế Dân đã giá lâm, vừa khéo miễn cho hắn một chuyến. Lại thêm nhiều tướng quân thân kinh bách chiến đi cùng, thuận tiện để bọn họ bình xét.

Đỗ Hà dẫn một nhóm người tiến lên bái kiến.

- Bình thân cả đi, tới đây tới đây!

Lý Thế Dân mới đầu còn có chút lo lắng Đỗ Hà còn trẻ không thể phục chúng nhưng ngầm quan sát thấy hắn chỉ trong thời gian nửa tháng đã phục tùng một đám nhân viên kỹ thuật cao ngạo, bước nhanh tới nâng Đỗ Hà dậy, vuốt râu cười sáng khoái, chỉ vào đám người sau lưng:

- Hiền tể cũng thấy chư vị thúc bá tới rồi.

Đỗ Hà chấp tay hành lễ một vòng, vào ngay khi hấn đứng dậy thì Trình Giảo Kim vô thanh vô tức đánh thẳng một quyền.

Đỗ Hà trợn mắt, lão gia hỏa lại chơi trò này, hấn khẽ lui một bước liền tránh được.

Trình Giảo Kim thầm nói:

- Lần này cũng đánh không được, lần sau xem ra phải đánh lén!

Lão nói thầm nhưng giọng lại rồn rảng như nói chuyện bình thường.

Đối với kẻ dở hơi này, mọi người coi như mắt nhắm mắt mở.

- Hôm nay vô sự tụ tập một đám huynh đệ trước kia theo mình giành thiên hạ, trong lúc nói chuyện liền nói tới hiền tể gần đây động tĩnh khá lớn, tựa hồ nghiên cứu vũ khí kiểu mới nên đến đây cùng xem!

Lý Thế Dân cười nói hòa ái, trong mắt đầy ý cười.

Suy đoán mình bạch giả bộ hồ đồ, Đỗ Hà âm thầm khinh bỉ, hành động bản thân gần đây cũng không giữ bí mật, chỉ cần có ý nghe ngóng sẽ biết hết.

Lý Thế Dân mang theo một đám người này rõ ràng để tạo thế cho mình. Mấy ngày nay, Đỗ Hà cũng nghe ngóng được trên triều có rất nhiều gián quan tâu lên nói mình tuổi còn quá trẻ đã là Trung Vũ Tướng quân, chấp chưởng 5000 binh mã, tước vị phong huyện bá đã là vinh quang vô thượng. Hôm nay lại kiêm văn chức, nắm giữ mũi nhọn khoa học kỹ thuật Đại Đường, ân sủng thật sự quá lớn.

Đỗ Hà cũng biết địa vị của mình không chỉ vượt trội trong thế hệ trẻ tuổi, dù trong thế hệ tiền bối cũng có người còn kém, thật ứng với một câu, cây to đón gió, cho nên cũng không để ý.

Mục đích của Lý Thế Dân chính là muốn hấn có được sự ủng hộ của quân đội, chỉ cần được những lão đại này đứng sau, cộng thêm lực ảnh hưởng của hai vị Phòng Đỗ trên triều thì đủ vượt qua sóng gió.

- Tiểu Đỗ Hà qua nửa tháng nay đã hoàn thành ba chiến đao, giúp Đại Đường ta tăng cường thực lực!

Đỗ Hà cười nói, bảo người cầm ba thanh đao trình lên.

Ba kiểu chiến đao mới bao gồm Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích đao, Thất Nhân Đại Cầu Thối Loan đao, Đại Mã Sĩ đao lần lượt xuất hiện trước mặt Lý Thế Dân cùng một đám lão tướng.

Bọn họ đều là nhân vật kiến thức rộng rãi nhưng thấy ba thanh đao này đều không hiểu ra sao.

Cấu tạo ba thanh đao này khác xa binh khí thông thường, bọn họ không phải là tượng sư, cũng không nhìn ra điểm mấu chốt trong đó.

Chỉ có Ủy Trì Kính Đức động dung đi lên phía trước, lúc hấn còn trẻ từng làm nghề thợ rèn nên cũng ít nhiều nhìn ra một chút, cầm thanh Đại Mã Sĩ đao xin Lý Thế Dân thử đao.

Lý Thế Dân gật đầu đồng ý. Ủy Trì Kính Đức bắt động thanh sắc rút thanh Nghi đao đưa cho Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim hiểu ý, hai người gơ đao lên đối kháng với nhau, chỉ nghe một tiếng giòn vang, Nghi đao gãy làm hai đoạn. Ủy Trì Kính Đức nhìn thanh đao trong tay vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

202. Chương 202: Trình Giảo Kim Phát Uy

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếng đao gãy nhất thời khiến tất cả mọi người trong trường động dung. Lý Thế Dân trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin, nguyên một đám chư tướng bên cạnh cũng biểu lộ như thế, dù cả Quân Thần Lý Tĩnh đã lục tuần cũng ngây đại.

Không chỉ là bọn họ, ngay cả người chế tạo ra cây đao là Âu Dương Phi cũng sợ đến choáng váng.

Nghi đao tuy chỉ mang trên người với tính chất bài trí là chủ yếu nhưng cấu tạo cũng là do tâm huyết của Âu Dương Phi và một đám danh tướng Đại Đường, nếu bản thân không có thực lực tương đương thì dù đao Nhật cũng không có cơ hội ra đời rồi.

Nghi đao như vậy lại bị thanh đao vừa chế tạo của Đỗ Hà một nhát chặt đứt, thật sự khiến người ta không thể tin.

Yên tĩnh hồi lâu, Lý Thế Dân mới động dung nói:

- Cây đao này được chế từ thủ pháp hay tài liệu đặc biệt hay sao?

- Không phải!

Âu Dương Phi đứng dậy, cây đao này là do chính hắn rèn ra, hiểu hơn ai hết, lúc này cũng chấn động:

- Dùng thép, cách rèn không khác nhiều với Nghi đao! Về phần tại sao có hiệu quả này thì ta cũng không biết!

Nói xong hắn nhìn qua Đỗ Hà, đáp án cũng chỉ có Đỗ Hà mới có thể trả lời.

- Nói cho trầm nghe một chút trong đó có gì huyền diệu?

Lý Thế Dân tựa như một đứa trẻ ham học hỏi, nhìn Đỗ Hà vẻ đầy hứng thú.

Biểu tình mấy người Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích cũng tương tự.

Đỗ Hà cười nói:

- Kỳ thật vấn đề này cũng không khó khăn, mấu chốt ở chỗ lực! Đơn cử ví dụ đơn giản nhất là một cây gậy gỗ nếu chọc vào đúng vị trí có thể nạy ra một tảng đá ngàn cân!

Vào triều Đường, việc vận dụng nguyên lý đòn bẩy đã tương đối thành thục, tuy bọn họ không biết nguyên do trong đó nhưng đều biết việc này.

Hắn cầm lại thanh Đại Mã Sĩ đao trên tay Ủy Trì Kính Đức, chỉ vào đao giới thiệu cho mọi người:

- Đao này cũng đồng dạng, các người xem nó uốn lượn thành hình sóng, đoạn trước lồi ra, dùng có kỳ hiệu tự lực. Phía sau thụt vào nửa bộ vị, có hiệu quả tấn lực, toàn bộ thân đao đều phù hợp nguyên lý lực học. Một đao kia chém ra, lực lượng không tụ ở thân đao mà tụ tại nửa trước vì thế cực lớn. Tựa như người luyện Ngạnh Khí Công, bị đánh mười quyền có thể không ngã nhưng chỉ cần dùng một cây tú hoa đâm vào lại có thể khiến hắn khóc trời gọi đất.

- Thì ra là thế!

Cả đám nhân vật lộ ra vẻ bình tĩnh đại ngộ.

Lý Tĩnh nói:

- Hiền chất nói như vậy, cũng tiết lộ cây đao này chưa đủ, thân đao uốn lượn không cách nào đâm kích, lực lượng chưa đủ phá giáp nhưng chỉ cần sử dụng trên lưng ngựa sẽ có kỳ hiệu, hoàn toàn phát huy được đặc tính đao này! Nếu như lão phu đoán không sai, đây là binh khí để tác chiến trên ngựa.

Cặp mắt hắn sắc bén như Ưng, phát ra vẻ cơ trí.

- Lý bá bá nói không sai, đây là binh khí bổ chém trên ngựa!

Đỗ Hà cầm Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao trên tay nói:

- Đây mới là binh khí ta chế tác rộng rãi cho bộ binh. Cây đao này dựa theo đặc tính của bộ binh để chế tác, chẳng những có thể chặt chém trên chiến trường mà có thể đâm, điểm, đoạt trong chiến đấu cận thân. Hơn nữa chém có thể trí mạng, đâm có thể phá giáp! So với hoành đao của triều đình ta hơn không chỉ một bậc.

Hắn còn chưa nói xong thì Trình Giảo Kim đã đoạt mất.

Trình Giảo Kim vuốt ve thanh đao như bảo bối, trong mắt đầy vẻ tán thán, cấu tạo thanh trường đao vừa ưu mỹ nhu hòa lại hiện ra vẻ cứng cáp bất phàm, hơn cả binh khí lúc hắn còn làm tướng quân.

Hắn còn đang cảm thán, không quên tiện tay hươu khê, chỉ thấy ánh đao lóe lên, mang theo từng điểm bạc, phát huy tận cùng lực lượng của bản thân.

Trong lòng Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện một cảm giác “bảo đao nơi tay, ai dám tranh phong”.

Hào hùng dâng lên, Trình Giảo Kim không chế không nổi đắc ý cười ha hả, hứng thú vẩy tay với Ủy Trì Kính Đức vẻ khiêu khích:

- Đồ đầu đen, tới đây đấu một hồi!

Mọi người không hiểu thấu, người xem ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời không rõ Trình Giảo Kim lấy đâu ra hào khí.

Ai có thể không biết, trong chư tướng Đại Đường thì võ nghệ mạnh nhất là Tần Quỳnh, thứ hai là Ủy Trì Kính Đức. Trình Giảo Kim dũng giả như vậy nhưng ngay cả tốp 5 cũng chưa lọt vào, đấu với Ủy Trì Kính Đức chẳng phải là tìm tai vạ sao?

Ủy Trì Kính Đức nhếch miệng nở nụ cười:

- Gia gia lại sợ lão mập người? Tới thì tới!

Hai người bọn họ là nhân vật hiếu chiến nhất dưới trướng Lý Thế Dân, năm xưa không thiếu tranh đấu, bất luận là bộ chiến hay mã chiến thì Trình Giảo Kim vẫn chưa hề thắng qua một lần.

Ủy Trì Kính Đức bảo người ra cửa lấy roi sắt của hắn rồi bước ra bãi trống.

Cũng không biết có phải vì cầm bảo đao nơi mà nhìn Trình Giảo Kim hôm nay tin tưởng mười phần, chiến ý tăng vọt.

- Lão gia hỏa này thật sự đã hưng phấn rồi.

Lý Thế Dân hiểu rõ Trình Giảo Kim, cũng hào hứng bảo người tìm một cái bàn ngồi xuống.

Ủy Trì Kính Đức cầm cây roi nơi tay.

Trình Giảo Kim ngạo nghễ nói:

- Đồ đầu đen, tới đây.

Ủy Trì Kính Đức cũng biết Trình Giảo Kim có chỗ dựa vào nên chuẩn bị kỹ càng.

Trình Giảo Kim bách chiến trăm bại càng biết rõ Ủy Trì Kính Đức lợi hại, vừa ra tay cũng không lưu tình, Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao giơ lên cao được ánh mặt trời chiếu vào lấp lánh, hàn quang bắn ra bốn phía, khí thế như cầu vòng.

Ủy Trì Kính Đức vốn đang có chút khinh thị, chợt thấy Trình Giảo Kim mượn lực chấn nhiếp vô cùng của Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao như gió lốc bay tới thì trên mặt bắt đầu ngưng trọng.

Đỗ Hà cũng bất ngờ nhìn Trình Giảo Kim, không ngờ lão gia hỏa này lại bản lĩnh như vậy, về khí thế hoàn toàn không thua Ủy Trì Kính Đức.

Trình Giảo Kim sử ra một chiêu Lực Phách Hoa Sơn đơn giản nhất, Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao như một vòng lưu tinh xẹt qua không trung một quỹ đạo hoa mỹ. Đao phong lưu chuyển dùng thế sét đánh lòi đình bổ tới Ủy Trì Kính Đức.

Úy Trì Kính Đức hiển nhiên bị khí thế của Trình Giảo Kim áp đảo, lần đầu tiên không dám đón đỡ, lách mình trở ra.

Trình Giảo Kim thấy thế càng dần tới không buông tha, tấn công liên tiếp, đao phong mãnh liệt cuồng quyển bốn phía, ngay cả Úy Trì Kính Đức uy mãnh như vậy nhưng vừa mất đi tiên cơ cũng chỉ có thể phòng thủ.

Úy Trì Kính Đức khản trương nhưng không sợ hãi, chuyển từ đón đỡ sang đâm.

Đ-A-N-G...G! một tiếng, roi sắc của hắn đâm không bật được đao của Trình Giảo Kim liền vội vàng thu roi phòng thân, hóa thành một vùng roi ảnh. Trình Giảo Kim đã đoạt được tiên cơ không ngừng xông tới, nhất thời tiếng đinh đương vang lên không ngừng.

Úy Trì Kính Đức thầm kêu khổ, từng đao của Trình Giảo Kim nhìn như tiện tay chém ra nhưng lực phá hoại đều kinh người khiến cho tim hắn đập mạnh. Mỗi lần đao roi giao kích thì chiếc roi đều bị bắn ra, nếu không phải nó được làm từ thép đặc biệt thì đã sớm bị cắt thành mấy đoạn. Không thể tưởng được, Trình Giảo Kim dựa vào lợi khí lại như đổi thành một người khác.

- Hay cho lão mập, lại có thể bức Kính Đức đến vậy, rất giỏi!

Lý Thế Dân vỗ tay cười to.

Đỗ Hà cũng nhìn chăm chăm, thầm phân tích tình huống song phương, thầm nghĩ:

- Tuy lão Trình chiếm thượng phong nhưng luận thực lực tổng hợp thì Úy Trì Tướng quân chiếm cứ ưu thế.

Đúng như hắn suy nghĩ, thế công của Trình Giảo Kim tuy chưa từng yếu đi, khí thế vẫn đồng dạng cường hân nhưng sau một hồi Úy Trì Kính Đức đã bắt đầu lấy lại thế dằng co. Nếu như không phải hắn cố kỵ sự bá đạo của Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao trong tay Trình Giảo Kim thì sớm đã phóng tay phản kích.

Trình Giảo Kim đột nhiên quát lên một tiếng, dồn hết lực tiến công.

Úy Trì Kính Đức không thể tưởng được Trình Giảo Kim lại đột nhiên điên cuồng như thế, trong lòng thầm kêu hồng bét thì đao ảnh đã như điện quang ập tới, không hề hoa dạng, không hề có chiêu thức nào, chỉ là lực thuần túy mau lẹ nhất. Tám đao liên tiếp bổ xuống đầu Úy Trì Kính Đức như từng đạo điện quang.

Trong tiếng đao phong rít lên chói tai, Úy Trì Kính Đức không thể chống đỡ nổi, lui về phía sau.

Lúc này mọi người mới hiểu được, đồng thanh ồ lên.

Đỗ Hà cười nói:

- Một trận chiến này Trình thúc thúc thắng!

Lý Thế Dân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao nói như thế?

- Bình khí!

Đỗ Hà cùng Tần Quỳnh đồng thời trả lời, hai người cũng nhìn nhau cười cười.

Lý Thế Dân trước khi đăng cơ hoàng đế cũng là một hân tướng thân kinh bách chiến, nghe hai người nhắc nhở vậy cũng có phản ứng, lắc đầu cười khổ:

- Lão mập này vẫn giữ được giảo hoạt.

Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao trong tay Trình Giảo Kim được rèn bởi kỹ thuật đỉnh cao của Đường triều, vượt xa binh khí thông thường. Cây roi của Úy Trì Kính Đức đã theo hắn chinh chiến bao năm, thép nguyên dù cứng hơn thép thường rất nhiều nhưng vẫn chưa thể bằng thép đã tôi nhiều lần.

Trình Giảo Kim biết chỉ cần để cho Úy Trì Kính Đức giằng co thì chắc chắn sẽ thua, vì vậy đáng cược một lần, ngưng tụ toàn bộ lực lượng nhằm vào roi sắt của Úy Trì Kính Đức công kích, chỉ cần có thể dồn lực đánh gãy roi sắt thì coi như thắng.

Mỗi lần Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao bổ trúng roi sắt thì cây roi đều bị chém ra một chút.

- Đ-A-N-G...G!, đến khi cây roi không trụ nổi gãy gục thì Trình Giảo Kim cười dài một tiếng, thu đao mà đứng, cũng không tiến công.

Úy Trì Kính Đức nắm một nửa cây roi còn lại, thở dài một tiếng, cây roi này theo hắn ba mươi năm, rốt cục cũng kết thúc.

- Đao tốt!

Úy Trì Kính Đức tán thưởng một tiếng, ánh mắt không khách khí, chỉ khen bảo đao trong tay đối phương cũng vì hắn chỉ bại bởi binh khí, không tâm phục khẩu phục, sự thật cũng là như thế.

Trình Giảo Kim không để ý, da mặt hắn vốn dày, vẫn như tướng quân khải hoàn trở về bên cạnh Lý Thế Dân.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

203. Chương 203: Hồ Dục, Lang Nha, Nhạn Linh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Tiểu tử Đỗ gia quả thực khó lường!

Trình Giảo Kim nhờ vào bảo đao chiến thắng Úy Trì Kính Đức, đây là lần thắng lợi đầu tiên của hắn hơn ba mươi năm qua nên biểu hiện cực kỳ khoa trương, phong thái ta đây đệ nhất thiên hạ.

Đối với người tạo ra bảo đao giúp mình dành thắng lợi, Trình Giảo Kim dĩ nhiên đối đãi cực kỳ thân thiết, bàn tay lớn tướng võ mạnh vào vai hắn khiến Đỗ Hà cảm giác bị đánh.

Xoa bả vai đau nhức, Đỗ Hà vội vàng lui ra khỏi Trình Giảo Kim ngoài một trượng, ở chung với lão gia hỏa này, hắn thấy mình không hề có cảm giác an toàn.

Trình Giảo Kim nhìn vào bảo đao, thở dài một tiếng:

- Ủy khuất ngươi rồi!

Thất Nhân Đại Cẩu Thối loan đao dù sao cũng chỉ coi là binh khí, không tính là thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn gì. Roi sắt của Úy Trì Kính Đức so với đá hoa cương còn cứng hơn ba phần, Thất Nhân Đại Cẩu Thối loan đao tuy chém gãy được nó nhưng cũng không tránh khỏi sứt mẻ nham nhở. Âu Dương Phi đau lòng, vờ mờ nhìn Trình Giảo Kim chà đạp bảo bối.

Trình Giảo Kim trả lại Thất Nhân Đại Cẩu Thối loan đao rồi đưa tay muốn cầm Phong Cẩu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích đao.

Âu Dương Phi vội vàng chớp lấy thanh đao ôm khư khư vào ngực như bảo bối, trừng mắt nhìn Trình Giảo Kim, vẻ mặt không khách khí. Thất Nhân Đại Cẩu Thối loan đao bị chà đạp như vậy đã khiến hắn đau lòng cắt ruột, há lại để cho Trình Giảo Kim lặp lại.

- Giảo Kim, lui ra!

Đương kim trên đời có thể chế ngự được Trình Giảo Kim cũng chỉ có hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân rồi.

Trình Giảo Kim có chút không cam lòng lui xuống.

Lý Thế Dân nhìn thoáng qua Thất Nhân Đại Cẩu Thối loan đao, tiếc rẻ:

- Đao xác thực là hảo đao, có thể chặt gãy roi sắt của Kính Đức thì giá trị chế tạo cũng bất phàm!

Cũng không phải là hắn keo kiệt mà đao này muốn trang bị cho bộ binh cũng phải chế tạo ra vạn thanh, giá trị quá lớn, dù giàu có như Đường triều cũng không thể chịu được!

Đỗ Hà cười giải thích:

- Đây là hàng mẫu nên dùng thép tinh khiết rèn thành, đến lúc sản xuất với số lượng lớn thì sẽ pha vào, đủ cho bộ binh giết địch trên chiến trường là được rồi.

Hắn cầm lấy thanh Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích dao trong tay Âu Dương Phi, cũng bắt đầu giới thiệu đặc tính:

- Dao này tính bền dẻo mười phần, hơn nữa cực kỳ, rất đặc dụng ở cận thân bác đầu. Trường thương trường mâu thủ nếu có thể phân phối loại vũ khí này cũng có thể tăng cường năng lực cận chiến!

Bởi vì phạm vi sử dụng của dao này cũng không rộng nên mọi người cũng không quá chú ý, thấy Đỗ Hà giới thiệu qua công dụng, tự mình diễn luyện một phen, hiểu được tính năng, cũng không có quá nhiều trọng thị.

Ngược lại Lý Tĩnh lên tiếng, đây chính là binh khí tốt cho việc tập kích bất ngờ!

Đỗ Hà nhìn Lý Tĩnh, cũng thán phục từ đáy lòng, quân thần chính là quân thần, cùng tầm nhìn với hắn. Ý định của hắn chế tạo Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích dao phân cho các thành viên của hai đội Đạp Nguyệt Lưu Hương, loại dao này gọn nhẹ, lợi trong cận chiến.

Lý Thế Dân cực kỳ thỏa mãn với ba thanh dao, cười nói:

- Không tệ, mỗi thứ đều là lợi khí khó được! Các người thấy thế nào?

Trong chư tướng, Lý Tích khéo đưa đẩy nhất, sớm đã minh bạch dụng ý của Lý Thế Dân liền nói ngay:

- Lợi khí bậc này dĩ nhiên phải phổ biến trong quân để thực lực quân ta cao hơn một tầng. Đỗ hiền chất mới nhận chức qua chưa quá một tháng đã có được thành quả như thế, bệ hạ quả nhiên có mắt xanh, mặt tướng bội phục.

Những người khác đều đi theo Lý Thế Dân hơn mười hai mươi năm, ít nhiều đều rõ tâm tư của hắn. Tuy không ai tránh khỏi lòng ganh tỵ với ân sủng của Đỗ Hà nhưng bọn họ đều là nam nhi nhiệt huyết, thấy biểu hiện hôm nay của Đỗ Hà cũng hiểu: Lý Thế Dân xem trọng dùng Đỗ Hà, thực sự không phải là bởi vì tư tâm mà quả thực hắn có tài hoa hơn người. Một chút bất bình cũng tự nhiên biến mất, hòa theo Lý Tích tán thành địa vị của Đỗ Hà.

Lý Thế Dân đã đạt được mục đích, cười ha hả:

- Đúng rồi, trăm còn chưa biết tên gọi của ba lợi khí này thế nào?

Đỗ Hà muốn nói tên gốc nhưng trong lòng khê động, ba binh khí này phải mấy trăm năm sau mới xuất hiện, hôm nay lại để cho chính mình tạo ra, hà tất phải dùng tên gốc. Huống chi dao này cũng không phải là nguyên bản mà hết thấy căn bản là do Đại Đường sáng chế, cần gì phải dùng tên gốc?

Nhìn bề ngoài Đại Mã Sĩ dao vẫn là Đại Mã Sĩ dao, kỳ thật đã có cải biến lớn.

Trong lịch sử Đại Mã Sĩ dao chỉ có nước Ô Tư (một nước cổ ở Tây Vực) chế tạo, hơn nữa kỹ thuật tinh luyện kim loại của Tây Vực khác xa với kỹ thuật tinh luyện của Đường triều nên người Tây Vực không chế tạo dao kiếm Đường triều, người Đường triều cũng chưa chắc tạo ra dao kiếm người Tây Vực.

Đỗ Hà chỉ tham khảo ngoại hình, mượn một chút nguyên lý lực học, còn lại hết thấy kỹ thuật tinh luyện kim loại bên trong cũng như kỹ thuật rèn đều do tượng sư của viện khoa học kỹ thuật tạo ra, độ dày và sắc bén đều phù hợp với tiêu chuẩn của Đường triều, có bản chất khác biệt với Đại Mã Sĩ dao.

Những danh đao đời sau như Thất Nhân Đại Cầu Thối loan đao cùng Phong Cầu Cao Cấp Chiến Thuật Đột Kích dao càng phải như vậy. Những binh khí vốn do bọn họ chế tạo có cải biến, nếu để tên cũ sẽ rất không ổn.

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà cũng không có băn khoăn nói:

- Tiểu tử thật đúng là chưa nghĩ ra, nhạc phụ đại nhân có thể ban ra mấy cái tên xuôi tai?

Lý Thế Dân trầm ngâm một lát, ánh mắt chợt sáng lên:

- Ba thanh đao sắc này có thể coi là hổ lang của Đại Đường, loan đao thích hợp với kỵ binh có thể gọi là Hổ Dực, như hổ thêm cánh; Đao thích hợp với bộ binh có thể kêu là Lang Nha, còn về đoản đao...

Trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ ra cái tên nào thích hợp.

Đỗ Hà nói:

- Không bằng kêu là Nhạn Linh đao!

Lý Thế Dân cũng không dị nghị, ba thanh hung khí khiến tất cả dị tộc sau này vừa nghe đã mất mặt: Hổ Dực, Lang Nha, Nhạn Linh cứ như vậy được định ra.

Lý Thế Dân ra lệnh cho bọn họ lập tức bắt tay vào sản xuất, Đỗ Hà lại bảo Âu Dương Phi, Bộ Dịch chế tạo khuôn đúc giao cho quân khí giám để bọn họ sản xuất hàng loạt. Viện khoa học kỹ thuật chỉ phụ trách thiết kế, sản xuất vẫn phải là quân khí giám.

Đã có quân đội ủng hộ, cộng thêm lực lượng hai người Phòng Đỗ trong triều, những tin tức bất lợi đối với Đỗ Hà trong triều rất nhanh bị đè xuống.

Đỗ Hà cũng mấy khi có được thời gian rảnh rỗi, nửa ngày luyện binh, nửa ngày còn lại ở bên Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, thời gian trôi qua vui vẻ. Về phần công việc bề bộn của viện khoa học kỹ thuật, quân khí giám chế tạo Hổ Dực, Lang Nha, Nhạn Linh thì không hề thấy mặt hắn.

Ngày thành hôn của hắn với Trường Nhạc cũng đã dần tới.

Hôm nay, Đỗ Hà gõ cửa phủ Giang Hạ Quận Vương.

Phụ thân của Lý Tuyết Nhạn là Lý Đạo Tông bởi vì trấn thủ Linh Châu nhiều năm có công nên vừa được Lễ bộ Thượng thư đổi lại sắc phong là Giang Hạ Quận Vương, nhận chức quan ở kinh thành, phủ Thành Vương cũng đổi thành phủ Gian Hạ Quận Vương.

Trên đại điện của Vương phủ, Đỗ Hà gặp được đại nhân vật phản diện Lý Đạo Tông trên TV, trong lòng cũng cảm thấy chút oan ức. Trong sử sách thì hắn là một gian thần hãm hại danh tướng Tiết Nhân Quý. Trên thực tế, hắn với tư cách hoàng thân quốc thích của Đại Đường, lại giống như Hán triều Vệ Thanh cùng Hoắc Khứ Bệnh đồng dạng, chinh chiến tứ phương, công huân hiển hách, thâm thụ kính ngưỡng, là một danh tướng tương đối được kính trọng.

- Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Đỗ Hà cung kính xá một cái với Lý Đạo Tông.

Lý Đạo Tông nghe Đỗ Hà gọi hắn là nhạc phụ đại nhân chỉ hừ hừ, không phủ nhận cũng không phủ nhận. Kỳ thật hắn cũng tương đối cảm giác thỏa mãn với Đỗ Hà, bằng không lúc trước cũng sẽ không đơn giản đáp ứng hôn sự với Lý Tuyết Nhạn. Chỉ là Trường Nhạc công chúa chặn ngang khiến trong lòng hắn rất không thoải mái, suýt nữa trở mặt với Đỗ gia, cho rằng người của Đỗ gia trêu cợt hắn.

Tuy sau đó giải trừ hiểu lầm, nhưng Đỗ Như Hối thủy chung vẫn không có một giải thích hợp lý: Đến tột cùng Đỗ Hà muốn kết hôn Trường Nhạc hay là muốn lấy nữ nhi bảo bối của mình.

Không lâu, Lý Thế Dân triệu kiến hắn, kín đáo tỏ vẻ chính hắn không ngại Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn noi theo Nga Hoàng Nữ Anh chung một trượng phu.

Lý Đạo Tông dù không tình nguyện nhưng là ý của Lý Thế Dân nên cũng không tiện cãi lời, Lý Tuyết Nhạn cũng không để ý. Hắn chỉ có thể tuân theo, nhưng nghĩ đến nữ nhi bảo bối của mình thân là quận chúa nhưng không cách nào đạt được địa vị chính thê mà chỉ là bình thê, cùng chung một trượng phu với công chúa thì dù thế nào cũng không thoải mái, dĩ nhiên không thể tươi tỉnh với đầu sỏ tai họa là Đỗ Hà.

- Người chuẩn bị thành thân, đến phủ ta có chuyện gì?

Lý Đạo Tông hỏi về lãnh đạm.

Lý Đạo Tông không thích hắn, Đỗ Hà cũng không thấy kỳ quái, biết là do bản thân hoa tâm gây họa, chỉ nói:

- Gần đây tiểu tể thấy tâm trạng của Tuyết Nhạn có chút không vui nên trong lòng nhớ thương, vì thế đến đây thăm nàng để nói chuyện!

Thấy vẻ mặt chân thành và lo lắng của Đỗ Hà, Lý Đạo Tông cũng thấy được hần có chân tình với Lý Tuyết Nhạn, trong lòng cũng dịu đi không ít. Thân là cha, hần sao không nhìn ra tâm trạng của Lý Tuyết Nhạn gần đây, tuy bề ngoài nhìn Lý Tuyết Nhạn như bình thường nhưng người trong lòng kết hôn, sao có thể dễ dàng thừa nhận? Chỉ là cớ đây phải do người buộc dây, hần cũng không nên khuyên bảo.

- Khó được có phần tâm ý này của người, đã nhìn ra rồi thì chuyện các người do các người tự mình giải quyết đi, ta không can thiệp nhiều, nhưng nếu ngày sau ủy khuất Tuyết Nhạn, ta cũng không tha cho người!

Lý Đạo Tông nói như vậy coi như đã chính thức thừa nhận thân phận con rể của Đỗ Hà:

- Tuyết Nhạn ở tây viện của phủ, ta bảo hạ nhân dẫn người tới.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

204. Chương 204: Một Chữ Yêu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Theo sự chỉ dẫn của thị nữ, Đỗ Hà đi qua một dãy hành lang đi tới tây viện.

Từ đằng xa đã nghe vẳng đến tiếng đàn u oán. Thanh âm triền miên uyển chuyển, cảm tình tuôn chảy trong mỗi âm tiết là oán lang vô tình hay đa tình?

Đỗ Hà thăm than, chuyện đi trước nhưng tới sau vẫn là một sự đả thương với nàng.

Sau khi định ra hôn kỳ, Đỗ Hà vẫn có tâm muốn lấy cả hai người cùng một lúc. Nhưng Trường Nhạc dù sao cũng là công chúa, hơn nữa là công chúa trưởng có địa vị cao nhất trong các công chúa. Thân phận của Lý Tuyết Nhạn cố nhiên không kém nhưng dẫu sao cũng phải dưới một hai, nói thể nào cũng không được.

Hần bảo thị nữ lui xuống, tự mình bước vào tây viện theo hướng tiếng đàn.

Bên cạnh hồ nước, Lý Tuyết Nhạn ngồi quỳ bên đất, mái mê gảy đàn, nước mắt tràn mi. Chỉ qua mấy canh giờ mà cả người nàng đã thay đổi, không còn nữa chút thanh thần, vẻ tiêu tụy thật khiến người đau lòng.

Đỗ Hà tan nát cõi lòng, đi tới sau lưng Lý Tuyết Nhạn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng ngăn lại.

Lý Tuyết Nhạn bừng tỉnh, quay đầu lại định nhìn thì Đỗ Hà đã dịu dàng hôn lên má nàng.

Nàng thấy là Đỗ Hà thì cặp mắt đỏ hoe lập tức ánh lên mừng rỡ nhưng chuyển mắt lại trở thành ôn nhu say đắm.

Lý Tuyết Nhạn tựa đầu vào vai hần, cười gượng:

- Gảy một khúc thương tâm rồi nhập tâm, nước mắt không nhịn được tuôn rơi.

- Đồ ngốc!

Đỗ Hà vòng tay nắm lấy hai tay nàng, thủ thủ:

- Khúc tùy tâm sinh, nếu lòng không oán thì sao gảy ra khúc buồn bã? Nàng có thể giấu được ta nhưng có thể lừa được lòng mình sao?

Hai mắt Lý Tuyết Nhạn lại mịt mờ, thân thể mềm mại hơi rung động, bị Đỗ Hà nói trúng tâm sự nên há miệng định nói điều gì thì Đỗ Hà đã hôn đè lên đến khi nàng không thở nổi mới buông tha.

Hần nhìn nàng lộ vẻ bất đắc dĩ, cười thành khản:

- Nàng không phải nói điều gì, ta hiểu cả, là ta xin lỗi nàng.

Lý Tuyết Nhạn dùng sức lắc đầu, vẻ hổ thẹn:

- Không phải lỗi của huynh, là tâm nhân muội nhỏ nhen. Biết rõ không nên đổ kỵ nhưng lại không ngăn được mình. Cứ nghĩ tới huynh và Trường Nhạc tỷ tỷ muốn kết hôn còn muội lạc lại ở xa sau lưng, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, sợ còn hơn cả thiên đao vạn quả.

Đỗ Hà vẫn dịu dàng:

- Nàng nói như vậy, ta lại cảm thấy cao hứng!

- Cao hứng?

Lý Tuyết Nhạn bị câu nói của hắn làm quên đi mấy phần đau xót, nét mặt vẻ kỳ lạ!

- Không tệ!

Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Điều này nói rõ nàng để ý ta, trong lòng có ta. Nếu nàng không yêu ta sâu đậm, há lại động chân tình đến nỗi nhịn không được có cảm xúc u oán?

Hắn nói một lời khiến Lý Tuyết Nhạn da mặt mồng má đỏ, dùng ngón tay véo vào eo hắn, sáng giọng:

- Đồ bẻm mép.

Đỗ Hà ôm nàng, Lý Tuyết Nhạn vùi vào ngực hắn yên lặng, hai người đều không lên tiếng.

Gió nhẹ thoảng qua, Lý Tuyết Nhạn khẽ cọ tay vào má hắn, Đỗ Hà nắm cánh tay nàng thật chặt nói:

- Tuyết Nhạn. Ta ca hát cho nàng nghe nhé!

Lý Tuyết Nhạn khẽ giật mình:

- Được rồi, bài gì vậy!

- Một chữ yêu!

Đỗ Hà cười nhẹ, hắng giọng rồi trầm ấm cất lên bài tình ca đã từng khiến vô số người rung động.

- Mây đen trên bầu trời đã tan đi,

Như một tấm thảm nhung xanh mướt.

Mưa vì người trèo đèo lội suối.

Lại vô tâm ngắm phong cảnh.

Ta nhớ nàng, nỗi nhớ không thể kìm nén, nhớ từng khoảnh khắc trong mơ.

Chỉ mong nàng, vĩnh viễn chẳng quên.

Ta vĩnh viễn bảo hộ nàng,

Mặc kệ mưa gió tới bởi vẫn toàn tâm toàn ý.

Chỉ một chữ yêu, ta chỉ nói một lần.

Nàng biết ta chỉ biểu hiện bằng hành động.

Khói hoa mờ mịt nhưng lòng vẫn kiên trì,

Xem ta vì nàng vĩnh viễn chẳng đổi thay.

Một chữ yêu ta chỉ nói một lần,

Chỉ sợ nàng nghe thấy lại nổi tương tư.

Trong thành thị náo nhiệt tìm bóng dáng nhỏ nhoi của nàng,

Vì hạnh phúc của nàng ta nguyện ý đi thi.

Một chữ yêu ta chỉ nói một lần

Nàng biết ta chỉ biểu hiện bằng hành động.

Khói hoa mờ mịt nhưng lòng vẫn kiên trì,

Xem ta vì nàng vĩnh viễn chẳng đổi thay.

Một chữ yêu ta chỉ nói một lần,

Chỉ sợ nàng nghe thấy lại nổi tương tư.

Trong thành thị náo nhiệt tìm bóng dáng nhỏ nhoi của nàng,

Hạnh phúc của nàng là mối quan tâm của cả đời ta.

Cùng với tiếng ca của Đỗ Hà, cảm thụ âm nhạc của Lý Tuyết Nhận cũng nhin không được dâng trào, trầm mê vào ca từ ưu mỹ.

Đỗ Hà ôm nàng, cắn khê vành tai:

- Hạnh phúc của nàng là mối quan tâm của cả đời ta cho nên không muốn bị thương. Cũng không cho bị thương. Bởi vì ta sẽ ở bên cạnh nàng, luôn là như vậy!

Lời này không biết là của vĩ nhân nào, dưới lời nói lãng mạn, chỉ số thông minh của một thiên tài cũng quy về không, mất đi ý thức phân biệt tối thiểu.

Lý Tuyết Nhận đang ở vào tình trạng này:

- Có lời này của Đỗ lang, ta có thể chết ngay lập tức.

Đỗ Hà đang ôm siết vòng eo, bỗng chốc giật mình:

- Nói gở cái gì vậy, ta chết rồi thì nàng làm sao? Lần sau không cho nói nữa, biết chưa!

Sóng mắt Lý Tuyết Nhận bỗng bình, ngọt ngào cười nhẹ dúm đầu vào ngực hắn, nỉ non:

- Biết rồi!

Thị nữ chung quanh sớm đã biết điều lui xa, để lại không gian tự do cho hai người, Lý Tuyết Nhận bắt ngờ nói:

- Mọii còn muốn nghe huynh hát Một chữ yêu.

- Được rồi!

Đỗ Hà đang muốn bắt đầu thì Lý Tuyết Nhận đã đưa bàn tay nhỏ bé chặn ngang:

- Gấp cái gì, mọii muốn nói là mọii đàn, huynh hát!

Nàng liếc một cái rồi vẫn ngồi trong lòng hắn, đem đàn đặt lên đùi.

Đỗ Hà cổ quái nhìn qua:

- Nàng có thể?

Bài Một chữ yêu là của 1400 năm sau, ngoại trừ hắn ra hiện giờ không ai có thể hát, đừng nói là đàn.

- Huynh cứ hát là được!

Lý Tuyết Nhận kiêu hãnh.

Đỗ Hà vừa mở miệng thì Lý Tuyết Nhận đã dạo dây đàn, tuy không cùng giai điệu như đời sau nhưng lại có thể phối hợp hoàn mỹ.

Đỗ Hà càng hát càng kinh ngạc, Lý Tuyết Nhận bình thản gảy từng thanh âm, đến khi Đỗ Hà dừng lại mới thôi, không hề vấp vấp.

Lý Tuyết Nhận vừa chỉ nghe hần hát một lần đã có thể gảy ra khúc đàn đối ứng, thiên phú âm nhạc tuyệt đối là yêu nghiệt.

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Đỗ Hà, Lý Tuyết Nhận cười kiêu hãnh, luận về cầm kỹ, năng tự tin không hề thua kém vị cầm sư nào trong cung.

Lúc Đỗ Hà cùng Lý Tuyết Nhận tay cầm tay ra khỏi tây viện thì trời đã xẩm tối, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Lý Tuyết Nhận, Lý Đạo Tông không thể không thở dài:

- Con gái lớn là con người ta.

Đêm đó Đỗ Hà ăn ở phủ Giang Hạ Quận Vương, Lý Đạo Tông thấy Đỗ Hà đã trấn an tốt Lý Tuyết Nhận thì khúc mắc cũng biến mất hơn phân nửa. Dù sao với con rể tương lai có cừu hận nào không giải được, huống chi hai người căn bản không có thù, chỉ là với tư cách phụ thân bất bình cho con gái mà thôi.

Lý Đạo Tông vào bữa cơm thì liên tiếp đưa chén, hết bảo hần không được khi dễ con gái mình, lại chuyển sang đối đãi tốt..., qua hơn ba mươi chén thì đổ gục xuống bàn.

Nhìn Lý Đạo Tông nằm say sưa, Đỗ Hà ngơ ngẩn hồi lâu.

Đến gần ngày cưới công chúa, phủ đệ mới cũng sắp hoàn thành. Lý Thế Dân tự mình đưa tới một tấm biển, trên có ghi ba chữ “Phủ phò mã”, ở góc có con dấu do Lý Thế Dân tự mình triện vào.

Nhìn ba chữ kiểu Đỗ thể tự, Đỗ Hà nhếch miệng, nói hai chữ:

- khó coi!

Đỗ thể tự của Lý Thế Dân không tệ nhưng so với hần dĩ nhiên kém xa. Cũng còn may không phải là ba chữ Phủ công chúa, bằng không thật xấu hổ đến chết.

Tuổi của tiền thế hậu thế cộng lại cũng đã ngoài ba mươi nhưng là lần kết hôn thứ nhất nên vẫn cảm thấy khẩn trương nhưng rất nhanh đã không thể khẩn trương.

Lễ tiết Đường triều vốn phức tạp, huống chi còn là công chúa trưởng, không thể bỏ qua mục gì. Hôn lễ cổ đại chia làm sáu bước, gọi là “Lục lễ” gồm nạp tài, vấn danh, nạp cát, nạp chính, thỉnh kỳ, thân nghênh.

Bước thứ nhất là nạp tài chỉ liên quan đến song thân, không quan hệ tới hần nhưng tiếp theo thì coi như vất vả. Một khâu trọng yếu nhất trong các lễ nghi là phải có chim nhận làm lễ tặng.

Nguyên nhân nghe nói là vì chim nhận luôn di trú nam bắc cực kỳ chính xác, phối ngẫu cũng chỉ một đôi, nếu một con bị chết thì con kia ở một mình cả đời. Cổ nhân cho rằng, nhận nam hướng bắc như âm dương, phối ngẫu cố định hợp nghĩa lễ, hôn nhân dùng nhận làm lễ, biểu tượng Âm Dương hoà thuận, cũng giống chính tâm nương trung trinh một lòng.

Mấu chốt nhất chính là phải có nhận còn sống, sau khi xong lễ còn phóng sinh, nếu không là điềm xấu.

Trời lúc đó còn mùa hè, chim nhận đã bay về bắc, muốn bắt rất khó khăn.

Cũng may đám hảo huynh đệ La Thông, Lý Kính Nghiệp cùng với Lý gia huynh đệ sau khi biết được tình huống thì tự mình chạy lên phía bắc bắt về một ít.

Đã có chim nhận mới có thể làm lễ. Đầu tiên là vấn danh, sau khi đối chiếu ngày sinh tháng đẻ, chọn ngày lành rồi chính thức định hôn, chỉ là địa phương định hôn là phủ đệ của Hà Gian Quận Vương Lý Hiếu Cung. Đỗ Hà biết nguyên do để vương giả nữ, Thiên Tử không làm chủ hôn mà để cho công hầu trong họ làm chủ.

Bước thứ tư là nạp chính chính là đưa sính lễ, tính ra giờ lành liền đem tân nương tử về nhà chồng, bước trọng yếu nhất chính là đón dâu!

Trải qua một hồi tra tấn người, Đỗ Hà rốt cục bước lên con đường đón dâu, bên cạnh có hai phù rể là La Thông, Phòng Di Ái!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

205. Chương 205: Cửa Ải Khó

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cả thành Trường An từng bùng, nhất là Đỗ phủ lại càng náo nhiệt.

Cũng không phải cái gì khác mà hôm nay chính là ngày kết hôn của Trường An đại danh đỉnh đỉnh, đại danh đỉnh đỉnh Đỗ gia Nhị Lang cùng công chúa trưởng Trường Nhạc của Hoàng Đế Lý Thế Dân. Đỗ gia Nhị Lang trong năm nay thanh danh lên cao, đầu năm tết Nguyên Tiêu qua một bài [Ái liên thuyết] được thể nhân khen ngợi, sau đó tại cuộc đấu dừng giả dùng lực lượng một người đoạt ba kim bài, sáng tạo ra tráng cử độc nhất vô nhị ở hạng mục săn bắn, lực sát hai hổ, trở thành tiểu anh hùng đánh hổ. Mấy tháng trước tại Yến Xuân lầu dừng hai bài thơ tình đoạt danh hào tài tử phong lưu! Gần đây càng phát minh ra giấy in và thuật in ấn.

Đủ loại chuyện tình, từng chuyện đều khó có thể kể tỉ mỉ nhưng đều cho thấy danh tiếng của Đỗ gia Nhị Lang hấp dẫn ánh mắt của dân chúng toàn Trường An.

Tiếng tăm của công chúa trưởng Trường Nhạc tuy không kịp Đỗ Hà nhưng hiền lương thực đức, mọi người đều biết, một bức vẽ hoa sen đầu năm tết Nguyên Tiêu đã đem địa vị của nàng không kém hội họa gia Diêm Lập Bản.

Hai người bọn họ kết hôn, đúng là cái gọi là ông trời tác hợp.

Qua tiết nông vụ, dân chúng tương đối nhàn rỗi, dĩ nhiên không thể bỏ qua náo nhiệt bậc này, chen nhau chờ Đỗ Hà đón dâu trên đường, nhìn xem trò hay.

Đội cỗ nhạc và đội nghi trượng đi trước mở đường, kiệu phu mang kiệu hoa ở trong đội ngũ.

Đội ngũ đón dâu của Đỗ Hà cực kỳ rầm rộ, dù sao Trường Nhạc là công chúa trưởng, chẳng những là công chúa có địa vị cao nhất Đại Đường mà cũng là bảo bối được hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân yêu thích nhất.

Mấy ngày trước lúc định đồ cưới, Lý Thế Dân yêu cầu riêng đồ cưới của Trường Nhạc công chúa gấp đôi Vinh Gia công chúa. Vinh Gia công chúa là muội muội của Lý Thế Dân, công chúa trưởng của tiên hoàng Lý Uyên, đồ cưới năm xưa xuất giá nhiều vô số kể.

Lý Thế Dân ra lệnh như vậy, đủ thấy sự cưng chiều của hắn với Trường Nhạc công chúa, bất quá Ngụy Chính đứng ra khiến việc này không thành.

Lý Thế Dân coi trọng hôn sự này như vậy, Đỗ gia cũng chỉ có thể tận lực làm càng thêm long trọng.

Trên đường, bọn họ hấp dẫn vô số ánh mắt, Đỗ Hà giục ngựa đi trước kiệu hoa, thanh thoi vẫy tay với dân chúng xung quanh. Lúc này hắn mặc hồng bào, trên đầu cắm hoa hồng, trước ngực cũng đeo một đóa hoa hồng giấy cực lớn, trong lòng hoan hỷ, cưới một con ngựa trắng thuần, lộ vẻ anh tuấn tiêu sái như hạc giữa bầy gà khiến cho người người hâm mộ, nhất là những cô nương đều nhìn hắn say mê không rời, xôn xao bàn tán.

- Nhìn đi, đây là đại danh đỉnh đỉnh Đỗ gia Nhị Lang, nhìn xem khí chất người ta chẳng khác kim đồng, không trách có thể lấy được công chúa!

- Lấy được công chúa cùng tướng mạo có quan hệ gì, Đỗ gia Nhị Lang là dựa vào tài hoa, người không đi hỏi thăm một chút, tài văn chương của Đỗ gia Nhị Lang là thế nào, hắn làm thơ dễ dàng như uống nước.

- Nói nhảm, làm thơ có tiền đồ gì, Đỗ gia Nhị Lang mạnh là công phu, qua cuộc đấu dừng giả đoạt ba kim bài, nhân vật như vậy tìm ở đâu đây?

Đủ các loại bàn tán trong đám người lúc nào cũng truyền đến!

Bọn họ không biết người ngồi trên lưng ngựa đang giống như bị lửa đốt, có thể cười được kiểu thế như ngọc dĩ nhiên là thiên đại phúc phận nhưng hẳn thật sự không chịu được cách ăn mặc như thế này.

Hắn vốn không quá ưa thích màu đỏ, nếu như nói kết hôn phải mặc đồ đỏ cũng không sao, mặc một lúc thành quen nhưng đóa hoa trên đầu và trước ngực quả thật khó có thể chịu được.

Bản thân là nam nhi, sau khi đeo thứ đồ chơi này lên người hẳn không dám soi gương, sợ tạo thành tâm lý oán hận.

Đương nhiên tại đây trước mắt bao người không thể ném đi nên hẳn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Vốn công chúa xuất giá sẽ có một tòa phủ công chúa nhưng Trường Nhạc lại quả quyết cự tuyệt hảo ý của Lý Thế Dân:

- Con gái gả vào Đỗ gia, tất nhiên là con dâu Đỗ gia, giúp chồng dạy con, hiếu kính cha mẹ chồng, há có thể lại tự cho mình là công chúa, hư mất nhân luân? Chuyện hao phí tiền bạc như vậy, chi bằng dùng vào việc khác.

Lý Thế Dân không lay chuyển được Trường Nhạc, vì vậy đất công chúa xuất giá chỉ đổi thành Hà Gian Quận Vương phủ.

Xuyên qua năm đầu phố, rốt cục đi tới phủ đệ của Hà Gian Quận Vương Lý Hiếu Cung.

Đi vào bên ngoài Hà Gian Quận Vương phủ đã thấy một đám phù dâu cản đường, trên tay các nàng cầm lấy côn bông, phát trần ngăn ở ngoài cửa.

Đây là lúc để đám phù rể La Thông, Phòng Di Ái thi thố tài năng, bọn họ xông lên phía trước đỡ lấy côn bông, phát trần, đem tiền lì xì đưa đến trên tay của các nàng.

Phòng Di Ái tay chân thô kệch, trúng mấy đòn cầu nhàu:

- Lần sau ta kết hôn cũng phải bảo lão đại làm phù rể!

Đỗ Hà hừ hừ một tiếng, ở trên lưng ngựa nhìn xuống, thầm nói:

- Kẻ dần mới làm phù rể cho người.

Đi vào phủ đệ, lại gặp mấy tiểu quỷ khác cản đường nhưng lần này là chơi mấy trò như ném thẻ vào bình rượu hay là đưa bao lì xì.

Đỗ Hà một mực quá quan trọng đi tới trung đình đại đường. Lý Thế Dân, Lý Hiếu Cung cùng với một đám văn võ đại thần đều đã mặc cát phục chờ ở trong điện.

Đỗ Hà cũng rốt cục gặp được nhân vật truyền kỳ Lý Hiếu Cung, tuổi hắn chừng bốn mươi, tay chân thô tráng hơn bình thường, hai mắt lấp lóe thần quang, diện mục hào phóng, vô cùng có khí khái.

Lý Hiếu Cung là đường cháu của Đường Cao Tổ Lý Uyên, là một chiến tướng thân kinh bách chiến chiến, diệt Tiêu Duệ, định Giang Nam, nửa giang sơn Đại Đường phía nam gần như là do một tay hắn đánh chiếm, luận quân công bình định thiên hạ, Lý Thế Dân cùng Lý Hiếu Cung là số một số hai.

Lý Hiếu Cung ở một bên chủ trì, hắn nói như thế nào, Đỗ Hà liền làm như thế đó. Lý Thế Dân ngồi trên cao, mặc long bào mới, mặt mày hồng hào, thần sắc vui vẻ. Vào lúc lễ tiết gần xong thì Lý Thế Dân lúc này mới nói chuyện, thêm vào đã sắc phong cho phò mã Đỗ Hà chức Đô úy, sau đó là mấy lời thưởng thưởng của người làm cha, đại loại như tin tưởng mới gả con gái Trường Nhạc gả cho người, người sẽ đối Trường Nhạc tốt một chút, vợ chồng hòa thuận ở chung, tương ái lẫn nhau... xong đâu đó mới thả hắn đi.

Cuối cùng còn liếc hắn một cái, thấp giọng nói:

- Coi chừng một chút, đoạn đường kế tiếp gắng mà chịu đựng!

Nói xong, hắn lại lộ ra thần sắc có chút hả hê.

Lý Hiếu Cung thấy hai cha con nói chuyện xong xuôi liền tiếp tục chủ trì gần nửa canh giờ, sau khi hoàn thành hết thấy thì Đỗ Hà như gặp đại xá, mang đám người vội vã rút lui tiến về phòng khách.

Đi lên phòng khách đã thấy một đám nữ nhân phong tỏa, đứng đầu là một thiếu nữ xinh đẹp chắn đường. Phòng Di Ái thấy nàng xinh đẹp, bước lên trước định đưa tiền lì xì.

Thiếu nữ mặc cung trang cũng không thèm nhìn hắn, ánh mắt vui vẻ nhìn qua Đỗ Hà nói:

- Ta chính là Dự Chương, Trường Nhạc tỷ tỷ đối đãi chúng ta vô cùng tốt, chúng ta cũng không muốn Trường Nhạc tỷ tỷ cứ như vậy để cho tỷ phụ đơn giản mang đi. Muốn mang đi tỷ tỷ cũng được, nhất định phải qua ba cửa ải chúng ta.

Đỗ Hà để cho Phòng Di Ái lui ra, tiến lên một bước nói:

- Rửa tai lắng nghe!

Loại trò chơi này rất thông dụng vào lúc đón dâu thời cổ đại, cũng không thấy bất ngờ.

Dự Chương công chúa sai người bưng tới một cái đĩa, bên trong đựng chín viên Minh Châu, cười nói:

- Đây là cửu khúc Minh Châu nhưng đã đứt. Không biết tỷ phụ có thể chỉ dùng một sợi tơ tằm khâu chúng lại với nhau?

Phòng Di Ái kêu lên:

- Tơ tằm mềm mại như vậy, cửu khúc Minh Châu cong vẹo, sao có thể dùng tơ tằm, đây không phải ép buộc sao?

Đỗ Hà khoát khoát tay, khẽ mỉm cười nói:

- Chuyện nào có đáng gì?

Hắn tự tay cầm tơ tằm trực tiếp khâu qua cửu khúc Minh Châu, chỉ qua thời gian uống xong một chén trà đã hoàn thành.

- Người xem coi thế nào?

Đỗ Hà đem chín viên Minh Châu làm thành một chuỗi vòng cổ quàng qua đầu Dự Chương công chúa, khẽ mỉm cười nói:

- Không biết ta có tính vượt qua kiểm tra?

Dự Chương công chúa sợ ngây người, cũng không dám nữa tiếp lời, vội vàng lui xuống.

Phòng Di Ái ngạc nhiên hỏi:

- Lão đại, sao ngươi làm được?

Đỗ Hà mỉm cười, nói hai chữ bí mật, dùng tơ tằm quả thực không dễ xuyên qua nhưng hắn thân phụ nội lực, quán chú vào tơ tằm dù không thể đến cảnh giới cổ cây làm vũ khí nhưng đủ để khiến nó cứng ngắt như mảnh dây kìm, tự nhiên dễ dàng rồi.

Đi trăm bước, lại có người chắn trước mặt, lúc này đây là Nam Bình công chúa.

Nam Bình công chúa là công chúa thứ tư của Lý Thế Dân, tuổi lớn hơn Đỗ Hà một chút.

Đỗ Hà tiến lên cười làm lễ:

- Em rể bái kiến Tứ tỷ.

Nam Bình công chúa khinh khỉnh nói:

- Cái gì em rể hay không, qua một cửa ta rồi nói! Trường Nhạc muội muội đam mê thi họa, muốn trở thành hôn phu của nó thì bản lĩnh hội họa nhất định không tệ, ta có một quyển trục, ngươi chỉ cần trong một thời gian cố định vẽ đầy coi như qua cửa.

Tay nàng vung lên, họa trục mở ra.

Đỗ Hà nhất thời trợn tròn tròn mắt, - qua Họa trục rất lớn, cao chừng bằng người hắn, trải dài kín cả hành lang, chừng khoảng mười lăm mét.

Đỗ Hà nuốt nước miếng, kinh ngạc hỏi:

- Có bao nhiêu thời gian?

Nam Bình công chúa cười âm hiểm, lấy ra lư hương, trên đó cắm nửa que hương, nhìn tốc độ cháy chỉ chừng nửa canh giờ.

Nửa canh giờ sao có thể vẽ một bức họa như thế? Đừng nói là Đỗ Hà không sở trường hội họa, dù hẳn là Đường Bá Hổ tái thế cũng không thể trong thời gian nửa nén hương vẽ xong!

Đỗ Hà trợn tròn mắt! Đến tột cùng làm sao bây giờ? Cũng không thể dẹp đường hồi phủ a?

- Các ngươi có ý kiến gì không?. Đi theo Đỗ Hà đến đâu là hẳn mang đến mưu sĩ, chuyên môn cho hẳn nghĩ kế đấy.

Đối mặt với bức họa cực lớn này, cả đám đều trợn tròn mắt.

Đỗ Hà nhìn ra ngoài phòng thấy một con bướm đang bay qua thì trong lòng khẽ động.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

206. Chương 206: Hiếu Đại Như Thiên

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hồ điệp nhẹ nhàng bay múa, trong lòng Đỗ Hà liền nảy sinh mưu kế.

Hắn chậm rãi vẽ một đứa bé ở phần dưới bên phải tờ giấy, trong tay đứa bé như cầm thứ gì đó đang làm ra hình dáng như đang chạy. Sau đó chậm rãi như đi dạo, ở góc giấy vẽ lên một con bướm khổng lồ. Đỗ Hà không rành việc vẽ tranh, nhưng chữ viết cực đẹp, vì vậy vẽ tranh cũng không chút thua kém. Bởi vì việc vẽ tranh cùng thư pháp đều có hiệu quả như nhau, cho dù hắn vẽ còn kém hơn thư pháp, nhưng cũng không khó coi, vẫn còn hương vị bên trong đó.

Đỗ Hà vẽ xong hồ điệp, ngòi bút lại nhẹ nhàng điểm lên chỗ hai mắt, lại vẽ thêm một đầu sợi tơ kéo dài tới trong tay đứa bé.

Vẽ xong xuôi, hắn tiện tay cầm bút vào lư hương bên cạnh, đem nửa nén hương đánh gãy, cười nói:

- Ta vẽ một tiểu ngoan đồng chơi điều thế nào?

Hắn vẽ sợi tơ kéo dài cả trang giấy dài mười lăm thước, lúc trước hắn xem hồ điệp bay múa, trong lúc vô tình liền nghĩ ra dùng hồ điệp làm điều, cho nên nghĩ tới phương pháp này.

Chỉ cần đem quyển trục vẽ đầy đủ là xem như thắng, một sợi dây nhỏ tự nhiên cũng được tính toán vào bên trong.

Nam Bình công chúa cũng không nghĩ ra Đỗ Hà lại nghĩ được biện pháp như vậy, không khỏi kinh ngạc đứng ngây ra tại chỗ. Trong số những công chúa đã xuất giá như các nàng, chỉ có Trường Nhạc lấy được lang quân như ý. Những người khác cơ hồ chỉ xem như tạm được, ở đâu ra nhân vật xuất sắc như Đỗ Hà?

Đối với Trường Nhạc vừa ghen ghét lại vừa hâm mộ, vì vậy mọi người liên quan đều âm thầm thương nghị thật tốt, nói rõ tâm tư muốn hảo hảo giết đi nhuệ khí của Đỗ Hà. Diệt diệt uy phong của hắn để đáy lòng mình ổn định lại một ít, yêu cầu Đỗ Hà vẽ tranh cũng là có ý muốn gây khó dễ.

Dù sao việc hôn nhân này đã được định ra, qua không được bất quá là nhà trai bị mất mặt mà thôi, không có nghe nói qua bởi vì không qua được một trò chơi mà hôn sự bị thất bại.

Thế nhưng Đỗ Hà lại thành công vượt qua rồi, hẳn thật sự đã thành công, hoàn thành việc cơ hồ không thể hoàn thành.

Nam Bình công chúa cười khỏ một tiếng, lui ra.

Đỗ Hà đi nhanh lên phía trước, đi tới cửa ải cuối cùng. Người gác cửa ải cuối cùng là một vị công chúa, chính là Tương Thành công chúa. Nàng là nữ nhi đầu tiên của Lý Thế Dân, chỉ là không phải dòng chính, cho nên không tới phiên nàng ngồi lên vị trí trưởng công chúa.

- Muội tể Đỗ Hà bá kiến đại tỷ!

Nội dung cuộc thi thứ hai khiến trong lòng Đỗ Hà vẫn còn sợ hãi, thật không biết ở cửa thứ ba lại gặp phải nan đề gì.

Tương Thành công chúa tựa hồ nhìn ra được vẻ khấn trương của Đỗ Hà, che miệng cười khê:

- Muội tể không cần để ý. Nghe nói người giỏi nhất là sáng tác thơ tình, không bằng ngâm tụng một bài cho Trường Nhạc, nếu để cho chúng ta cảm nhận được chân tâm thật ý của người đối với Trường Nhạc, chúng ta sẽ cho người đi vào!

Đỗ Hà cảm thấy ngạc nhiên, không thể tưởng được cửa ải này lại đơn giản như thế!

Thấy thần sắc hần nghi hoặc, Lý Kính Nghiệp đi cùng

liền thấp giọng giải thích:

- Tương Thành công chúa là vị công chúa có lễ pháp nhất dưới gối bệ hạ, là công chúa có lòng đại độ nhất, sẽ không làm khó dễ người khác đâu!

Đỗ Hà kinh nghi liếc mắt nhìn hần, lại thấy hần làm ra bộ dáng đạo mạo, tựa hồ lời này không phải xuất từ miệng của hần, cũng âm thầm buồn cười. Nhưng không nghĩ nhiều, cũng không thể để Trường Nhạc sốt ruột chờ lâu, thoáng chút trầm ngâm, lại ngâm nga lên:

- Tương kiến thì nan biệt diệc nan. Đông phong vô lực bách hoa tàn. Xuân tà áo tử ti phương tấn, chá cự thành hôi lệ thủy kiên; Hiếu kính dẫn sâu vân tấn cải, dạ ngâm ứng giác nguyệt quang hàn. Bồng sơn thử khứ vô đa lộ, thanh điều ân cần vi tham khán!

Tương Thành công chúa cùng những người tham gia náo nhiệt đứng khắp chung quanh vây người hồi lâu, cả nhóm đều đỏ mặt tận mang tai, chân tay trở nên luống cuống.

Không thể không nói tuy Đỗ Hà trích ra chính là tình thơ của Lý Thương Ẩn. Nhưng bốn sự trích ra lại thật sự là thuần tình như lửa. Hai câu mở đầu nói về tâm cảnh tao ngộ tình yêu bất hạnh cùng nhân vật trữ tình. Bởi vì bị lực lượng nào đó cách trở, một đôi tình nhân thật khó thể gặp gỡ, thống khổ chia lìa khiến nàng không sao chịu nổi.

Câu thứ ba và thứ tư càng tỏ vẻ tưởng niệm của mình đối với đối phương, như xuân tà nhả tơ, đến chết không phai. Bởi vì không thể gặp nhau mà thống khổ, không chết không dừng.

Phảng phất như một ngọn nến đốt thành tro tàn mới kết thúc. Tưởng niệm không thôi, thống khổ cũng có thể kéo dài một đời, cả đời thậm chí đều quyến luyến, cho dù thống khổ cũng cam tâm gánh chịu.

Vài câu cuối cùng càng cho thấy, chính mình bởi vì thống khổ tra tấn mà đêm tối trần trọc không ngủ, vì vậy tóc mai rơi rụng, dung nhan tiêu tụy, tưởng niệm càng thêm thấm thiết, liền càng mong mỏi khát vọng còn cơ hội gặp nhau, hy vọng được khai mở một mặt để nhìn thấy nhau.

Bài thơ hoàn toàn phù hợp với ý cảnh trước mắt, Tương Thành công chúa càng không dám ngăn cản, giận dữ nói:

- Người muốn gặp thì cứ gặp là được, làm gì đem chúng ta nói thành người tội ác tày trời, làm như chúng ta là tội nhân thiên cổ vậy!

Cửa cung rốt cục mở ra, Trường Nhạc rốt cục xuất hiện ngay trước mặt Đỗ Hà.

Đỗ Hà vừa nhìn thấy, ngay lập tức hơi thở cũng chợt ngưng lại.

Thật khó thể tưởng tượng trên đời này lại có một nữ tử mỹ lệ đến như thế.

Dung mạo của Trường Nhạc là người đẹp nhất mà hắn từng được nhìn thấy, dung nhan này hắn đã nhìn ngắm không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay nàng trang điểm ăn mặc đúng là có một tư vị khác hẳn. Dĩ vãng Trường Nhạc rung động lòng người, yếu đuối nhu nhu, có khí chất người gặp người thương. Chỉ cần nàng tùy ý đứng ở địa phương nào, nhẹ cau đôi mày liễu, chỉ cần là nam nhân liền tan rã. Ngay lập tức muốn ôm nàng vào lòng thương yêu mãnh liệt, hoặc có khi lại là khí phách cao quý uy nghiêm không thể xâm phạm của một vị công chúa, làm người không dám tùy ý khinh nhờn, muốn nói lại thôi, thật khó thể tự kiềm chế.

Mà hôm nay nàng lại có một cổ tư thái phong độ khác hẳn, tạo hình của nàng càng khoa trương hơn trong truyền hình phim ảnh biểu diễn gấp mười lần. Nhìn vào trang phục của nàng, bây giờ Đỗ Hà mới hiểu được cái gì gọi là trang phục cùng trang sức của hoàng tộc.

Mái tóc của nàng được búi lên thành hình dáng như một lưỡi câu uốn lượn, tóc mây được búi nhẹ, phiêu miểu như cánh ve sầu, làm nổi bật gương mặt trái xoan thật hoàn mỹ cùng đôi mắt dễ thương hàm tình mạch mạch. Vẻ thon dài ưu mỹ, thân thể mềm mại thon thả, phối hợp mũ phượng thúy ý, càng khiến cho nàng trở nên cao cao tại thượng tiên tư siêu vượt chúng sinh, khó thể với tới.

Trên người nàng đeo đủ loại trang sức, nhưng chói mắt nhất là viên bảo thạch xanh sẫm trước ngực, viên bảo thạch lớn bằng nắm tay của một hài nhi, giá trị khiến cho người có kiến thức như Đỗ Hà cũng chỉ có thể nói một câu – không thể đo lường!

Dùng viên bảo thạch xanh sẫm kia làm trung tâm, những trang sức bằng hoàng kim cùng bảo thạch tôn vinh lẫn nhau, trong suốt óng ánh, sắc sỡ lóa mắt, nhưng lại không cách nào che giấu được vẻ thanh tú thoát tục của nàng, khí chất hoa lệ vượt trên hết những phú quý.

Sau lưng nàng thậm chí còn có mười cung nữ thanh tú đang nâng cao đuôi áo của nàng.

Hào hoa xa xỉ!

Ngoại trừ bốn chữ này Đỗ Hà thật không biết phải dùng từ gì để hình dung. Nhưng tận đáy lòng hắn cũng quan tâm, Trường Nhạc làm người thế nào hắn hiểu rõ, nàng cũng không phải người xa xỉ như vậy, giải thích duy nhất là nàng thật xem trọng hôn lễ này, xem trọng cuộc hôn lễ cả đời chỉ có một lần.

Trường Nhạc xấu hổ nhìn Đỗ Hà đang đi về phía mình, ngừng ngay trước người của nàng, nàng ngẩng lên gương mặt đỏ hồng, đôi mắt nàng lấp lánh như sương khói, khiến người tâm động.

- Thật đẹp!

Đỗ Hà tán thưởng một câu, nghĩ thầm lấy được giai nhân như thế trở thành thê tử của mình, trong nội tâm không khỏi tràn đầy tự hào, tràn đầy tự đắc!

- Đi thôi!

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc sóng vai cùng đi, nữ tuyệt mỹ, nam tuấn tú đúng là một đôi bích nhân người người tán thưởng.

Hai người đứng cùng một chỗ bái biệt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân nhìn vào khuê nữ mà mình sủng ái dưỡng dục mười mấy năm, hiện tại lại trở thành người của Đỗ gia, không khỏi có chút ghen ghét với Đỗ Hà, đôi mắt quét ngang hậm hực nói:

- Tiểu tử thói, liên đem bảo bối khuê nữ của mình giao cho người, nếu để liên biết người có lỗi gì với khuê nữ của liên, liên không lột da người xuống, liên không phải hoàng đế Đại Đường!

Đỗ Hà sờ sờ mũi, ta đây chọc ai gây ai a?

- Phụ hoàng!

Trường Nhạc kêu một tiếng.

Sắc mặt Lý Thế Dân lập tức thay đổi, thần sắc hung ác biến mất, chuyển thành vẻ mặt nhu hòa chẳng khác gì một đầu mẫu ngư đang liếm láp bảo hộ con mình.

Đáy lòng Đỗ Hà ác hàn, từ biệt Lý Thế Dân, đội ngũ đón dâu liền hướng phủ phò mã đi tới.

Đi vào phủ phò mã, nhũ mẫu trong nội cung công Trường Nhạc tới cửa, Đỗ Hà tiến lên dìu đỡ, lại phát hiện nhóm người Đỗ Như Hối đang đứng xếp thành hàng, tựa hồ muốn bái lễ. Sắc mặt Đỗ Hà lập tức trở trắng, hấn ngậy ra tại chỗ, không ngờ hấn lại quên hẳn việc này, tựa hồ cha mẹ chồng ở Đường triều thấy công chúa phải bái lễ, thế cho nên thường thường cha mẹ chồng thấy công chúa liền muốn tránh né không muốn tiếp xúc.

Ở thời điểm này bỗng nhiên Trường Nhạc làm ra một hành động ngoài ý liệu, ngay khi thân thể phu thê Đỗ Như Hối còn chưa kịp bái xuống, nàng đã nhanh chóng quỳ xuống đất:

- Con dâu Lý Lệ Chất bái kiến công công bà bà!

Ở Đường triều không lưu hành quỳ lễ, mặc dù thấy hoàng đế chỉ khom người hành lễ là xong, chỉ khi tế tổ hoặc gặp thời điểm trọng đại mới có quỳ lễ.

Trường Nhạc hiện tại lại quỳ xuống trước mặt mọi người, quả thật vượt qua bất luận dự kiến của mọi người, phần lớn những người đang có mặt đều sợ ngây người.

Đỗ Như Hối lúng túng không kịp tránh né, chút ít thân thích đứng phía sau, Chương thị, đại ca Đỗ Cầu sắc mặt đều đại biến, vội vàng tránh né.

Trường Nhạc đã bái xuống, nói:

- Lý Lệ Chất đã gả vào Đỗ gia được xem là người của Đỗ gia, quỳ lạy cha mẹ chồng có gì không được?

Nàng chỉ gọi danh tự của mình mà không nhắc tới phong hào, hiển nhiên đã không hề xem mình là công chúa!

Đứng một bên Đỗ Hà cảm động, đây mà là lão bà tốt của Đỗ Hà này đi!

Đỗ Hà cũng tiến lên một bước, quỳ xuống bên cạnh Trường Nhạc.

Đỗ Như Hối cả giận nói:

- Xú tiểu tử, ngươi không khuyên giải công chúa, còn tới tham gia náo nhiệt gì!

Đôi mắt Đỗ Hà chợt đỏ, cao giọng nói:

- Phụ thân, mẫu thân, cha mẹ sinh ra con, nuôi dưỡng con, ân tình cao ngất còn hơn biển cả. Ân tình như thế, nếu còn không biết báo ân, chẳng khác gì như một súc sinh. Hai vị lão nhân gia ngày càng tuổi già, mà bản thân hài nhi lại mang quân chức trong người, lúc nào cũng phải chuẩn bị ra sức vì nước, không thể thời khắc ở bên cạnh ra sức hiếu kính hai vị lão nhân gia, thật sự khó thể an tâm. Hài nhi cưới vợ, cũng không phải chỉ là vì nối dõi tông đường, càng quan trọng hơn chính là hài nhi cần một người con dâu tốt, mà không phải một vị bồ tát sống đem về để hai vị lão nhân gia phải ra sức cung phụng quan tâm. Trường Nhạc là con dâu tốt mà hài nhi lựa chọn, hài nhi tin tưởng Trường Nhạc có thể giúp hài nhi tận đủ hiếu đạo với hai vị nhân gia.

Cho nên Trường Nhạc cũng không phải là một vị công chúa cao cao tại thượng, nàng là thê tử của Đỗ Hà này, là con dâu của hai vị nhân gia, thỉnh hai vị nhân gia thành toàn!

Trường Nhạc cũng theo bái xuống:

- Con dâu cũng thỉnh hai vị nhân gia thành toàn!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

207. Chương 207: Cực Phẩm Cao Dương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc quỳ lạy trước phủ, việc như thế có lẽ đời sau không phải không có, nhưng so với ngày trước lại là chưa từng có. Nhất là mỗi chữ mỗi câu của Đỗ Hà xuất từ tâm phổi, thật sâu đả động tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

Đỗ Như Hối cùng Chương thị thấy Đỗ Hà còn có tâm tư như thế, càng cảm động đến tột đỉnh.

Đỗ Như Hối liền quyết định thật nhanh, lôi kéo Chương thị bước tới đứng trước mặt hai người, tuy hẳn biết theo lý không hợp, nhưng Đỗ Hà đã nổi lên tính bướng bỉnh, nếu như mình còn không nhận cho hai người cúi đầu, hai người nhất định quỳ mãi không đứng dậy, Trường Nhạc cũng bởi vì thế mà trễ nãi giờ lành bước vào cửa.

Trong lịch sử cho hẳn đánh giá chính là tính cách này, nên quả đoạn mà không quả đoạn, tất sẽ rối loạn.

Đỗ Như Hối đối mặt với loại tình huống này, hẳn quyết đoán đứng dậy, nhận hai người cúi đầu.

Điều này làm những khách khứa có mặt thậm chí liền ao ước không thôi. Có thể lấy được một vị công chúa vừa xinh đẹp lại hiếu lễ nghi hoàn toàn có thể xem như khó hơn lên trời.

Đỗ Hà lôi kéo Trường Nhạc đứng dậy, nắm tay của nàng. Chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh buốt, vẫn còn run rẩy. Thật không biết do nàng quá khấn trương hay là kích động, nhịn không được bóp nhẹ hai cái, hướng nàng mỉm cười như an ủi, lúc này mới giúp nàng bình tĩnh trở lại gật nhẹ đầu, cất bước đi vào cửa lớn Đỗ gia.

Một bước này tiến lên, xem như Trường Nhạc đã chính thức trở thành người của Đỗ gia.

Hôn lễ triều đình chọn dùng là chu chế hôn lễ, chính hôn lễ được chia làm: óc quán lễ, đồng lao hợp quyền lễ, bái đường lễ, kết lễ, chấp tay lễ.

Óc ân lễ chính là rửa tay, đây cũng là có chú ý. Không thể trực tiếp đem nước đổ vào chậu mà dùng, dụng cụ chuyên dụng là từ bên trên rót xuống, hai người trực tiếp đưa tay ra hứng mà rửa.

Đồng lao hợp quyền là tách ra thực hành, đồng lao là hai vợ chồng cùng ăn một ngụm thức ăn, tỏ vẻ cùng nhau bắt đầu sinh hoạt, về phần hợp quyền được xưng là rượu giao bôi, đó là chuyện xếp sau.

Bái đường lễ là khâu trọng yếu nhất bên trong. Người cổ đại xem thiên địa phụ mẫu là lớn nhất, cho nên khi tới giờ kết hôn, tất nhiên phải bái thiên địa cùng cha mẹ.

Trường Nhạc là một công chúa, phải bái thiên địa, nhưng bái cha mẹ chỉ cần hành lễ là được, nhưng Trường Nhạc vẫn quỳ xuống như trước.

Bái đường xong, Trường Nhạc được thị nữ dìu về động phòng. Nhiệm vụ của Đỗ Hà vẫn chưa hoàn thành, còn phải đi mời rượu từng người, trường bối thân nhân bạn tốt chí giao, từng người đều tương kính. Có một ít người ghen ghét Đỗ Hà ôm được mỹ nhân về, đặc biệt làm khó dễ, muốn kính rượu từng người.

Đỗ Hà cũng không quan tâm, ai đến cũng không cự tuyệt, uống với từng người.

Đi tới bàn rượu của đám hồ bằng cầu hữu, Lý Nghiệp Tự dẫn đầu vọt lên mời rượu, nửa năm trước hẳn kết hôn, đã bị người mời rượu trực tiếp đem hẳn chuốc say ngã lãn, bây giờ đến thời điểm cho hẳn báo thù.

Đỗ Hà vẫn là ai đến cũng không cự tuyệt, tiếp đón từng chén, uống trên trăm chén rượu cũng không say, mọi người chỉ đành cảm thán mà buông tha.

Đỗ Hà đuổi cổ một đám người muốn náo động phòng, có chút vội vã đi tới phòng tân hôn, đèn đuốc trong phòng sáng rực, nhiều bóng người tú lụ đang đứng bên trong. Đỗ Hà ho khan một tiếng bên ngoài cửa, ba bóng người bên trong lập tức đứng dậy, đứng bên cạnh theo thứ tự là đại tỷ Tương Thành công chúa, hai người khác là thị tỳ thiếp thân do Trường Nhạc mang theo, là tới chăm sóc Trường Nhạc, nhưng vẫn chưa biết tên.

Trường Nhạc xấu hổ ngồi bên mép giường, một thân hỷ phục hoa lệ đã thay ra, nhưng vẫn mặc một thân cung trang cao quý như trước.

Tương Thành công chúa nhìn trái lại nhìn phải, đột nhiên hỏi:

- Nha đầu Cao Dương đâu rồi? Như thế nào không nhìn thấy đây?

Hai thị tỳ cả kinh, vội vàng chạy đi tìm.

Đỗ Hà phen nản nói:

- Đã biết rõ nha đầu kia là không đáng tin cậy a!

Cao Dương tồn tại lại có một ý nghĩa khác, nàng là người dùng để áp giường.

Căn cứ theo tập tục vào buổi tối trước đêm hoa chúc gia đình tiểu tân lang phải thỉnh nhi nữ song toàn đem giường chiếu chuẩn bị tốt, sau đó mời người nằm lên giường trước rồi mới lên giường động phòng, được xưng là áp giường.

Vốn đây là chuyện do nhà trai xử lý, nhưng áp giường còn có chú ý khác, thanh niên áp giường phải nhỏ hơn chú rể, bình thường là để thân đệ của tân lang hoặc các vị tiểu đệ bên thúc bá hoặc bên cậu dì giúp áp giường. Nếu như trong thân thích của mình không có ai, vậy cũng có thể tìm bằng hữu.

Đỗ Hà không có thân đệ, bên thúc bá thân thích lại không có mấy người, tìm không ra ai phù hợp. Bằng hữu thì thật nhiều, nhưng người áp giường phải có thêm điều kiện, chính là thanh niên còn chưa lập gia đình, nhất định phải còn là xử nam. Bởi vì thiếu niên còn trần ngập khí tức thanh xuân xử nam mới là biểu tượng thuần khiết cùng dương khí.

Đám hồ bằng cầu hữu của Đỗ Hà mỗi tên đều sinh ra từ thế gia, trong bọn họ mà có tên nào còn là xử nam chẳng khác gì là tìm thanh niên thiếu nữ thời thế kỷ 21 còn là xử nam xử nữ.

Cho nên chỉ đành để lại cho nhà gái lựa chọn người để áp giường, Lý Thế Dân lại để cho Tương Vương Lý Huy đến giúp áp giường. Nhưng Lý Huy không biết lại gà mờ thế nào, lại bị Cao Dương đuổi ra giành lấy, cuối cùng để cho nàng nữ giả nam trang đến làm người áp giường.

Sự tình sau đó, Đỗ Hà, Lý Thế Dân, Đỗ Như Hối không ngừng cười khở, cũng may bọn họ cũng không thuộc dạng người cổ hủ, đâm lao phải theo lao, cũng chỉ tán thành để cho Cao Dương giúp đến áp giường.

Y theo tập tục người áp giường phải là người chứng kiến toàn bộ lễ tiết, nhưng hiện tại Cao Dương lại chơi trò biến mất vô tung.

Đợi thật lâu, thị nữ quay về nhưng không thấy bất luận tung tích nào. Đỗ Hà đành nói:

- Đại tỷ, bỏ đi thôi! Nha đầu gốc kia nói không chừng đã trốn đi chơi rồi!

Tương Thành công chúa cũng cảm thấy có lý, đành tự mình chủ trì lấy lễ tiết cuối cùng:

- Thỉnh phò mã cùng công chúa uống rượu hợp quyền, từ nay về sau cùng cam khổ, cùng tôn ti, tâm tâm tương liên, bất ly bất khí!

Rượu hợp quyền chính là rượu giao bôi, chỉ là dụng cụ để uống khác nhau mà thôi, thứ này được xưng là hồ lô, khi kết hôn đem hồ lô tách thành hai nửa. Dùng sợi dây gấn kết nối nhau, tân lang tân nương mỗi người cầm một bên uống rượu, tượng trưng từ nay về sau trở thành một thể, hợp hai làm một.

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc cầm lên, hai người nhìn nhau cười cùng uống một hớp, lướt trong miệng, nâng cốc nhả trở vào bên trong.

Sau đó là kết lễ, cắt tóc lẫn nhau, cột chung một chỗ, bỏ vào trong túi thơm cất giữ.

Mọi việc xong xuôi, Tương Thành công chúa cười nói:

- Chúc phò mã tân nương, sớm sinh quý tử!

Nói xong các nàng lui ra ngoài, đóng cửa lại!

Nhìn nhìn Trường Nhạc, nàng đang cúi đầu, gương mặt xinh đẹp lộ ra dưới ánh nến lập lòe càng tăng thêm vẻ mỹ lệ. Lại làm cho Đỗ Hà cảm giác hết thấy đều không chút chân thực, hần tiến lên kéo tay nàng nói:

- Trường Nhạc, ta không phải đang nằm mơ đi!

Trường Nhạc nhìn hần thật sâu:

- Thiếp thân cũng có ý nghĩ này, hồi tưởng hết thấy, tựa như ảo mộng, lại giống như đang nằm mơ. Nhưng thiếp thân có thể khẳng định đây không phải nằm mơ, kể từ hôm nay thiếp thân chính là người của Đỗ gia, thiếp thân thật cao hứng, cũng rất vinh hạnh!

- Ta cũng như thế!

Đỗ Hà càng thêm cảm động, nhẹ nhàng ôm lấy Trường Nhạc vào lòng, một tiếng kinh hô vang lên, đôi mắt Trường Nhạc mở to, mị ý xấu hổ không ngừng lưu chuyển.

Đỗ Hà hôn môi nàng, đôi tay chậm rãi lướt vào trong vạt áo.

Đúng lúc này bỗng nhiên tâm linh hần báo động, đứng bật lên.

Trường Nhạc đã bị hần khiêu khích đến mơ hồ, toàn thân không còn chút khí lực, không có Đỗ Hà dìu đỡ liền ngã xuống trên giường.

- Làm sao vậy?

Trường Nhạc trợn tròn mắt nhìn hần, cũng đã động tình, trên mặt đỏ ửng, hô hấp dồn dập không ngừng.

Trên mặt Đỗ Hà âm tình bất định, chợt quát một tiếng:

- Cao Dương, tiểu a đầu vương bát, cút ra đây cho ta!

Tai mất hần thông linh, trước đó nghe được bên dưới giường truyền ra tiếng động, ban đầu còn tưởng rằng có thích khách. Nhưng tỉnh táo lại, mới nhớ tới sự tồn tại của nha đầu Cao Dương. Nha đầu kia mưu ma chước quỷ đầy ý nghĩ tinh quái, trước kia hần vốn cảm thấy kỳ quái, Cao Dương vì sao lại có ý tốt muốn áp giường cho bọn họ, cho tới bây giờ mới hiểu được là vì muốn tìm hiểu địa hình, lựa chọn một chỗ ẩn núp.

- Cao Dương?

Sắc mặt Trường Nhạc cũng có chút tái nhợt, vội vã nhìn xuống gầm giường, Cao Dương giống như con mèo nhỏ đang núp ở góc, bộ dáng làm như “người không nhìn thấy ta, nhìn không thấy hình dạng của ta”.

Trường Nhạc vừa bực mình vừa buồn cười, cả giận nói:

- Cao Dương, muội đi ra cho ta!

Cao Dương kêu lên:

- Không đi ra, nhất định không ra!

Đỗ Hà càng nổi trận lôi đình, quấy rầy cả động phòng hoa chúc, còn ngông cuồng như thế?

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục. Hần ngồi xổm xuống thấy bộ dáng đà điểu của Cao Dương, liền tìm tới một cây gậy dài, đánh xuống lưng của nàng, đánh đánh vài gậy, chọc cho nàng ngao ngao kêu to.

- Đi ra, đi ra là được!

Cao Dương thấy không còn cách nào trốn nữa, đành bò ra ngoài.

Vừa ra khỏi giường, Cao Dương thoáng chốc bổ nhào vào trong ngực Trường Nhạc, gào khóc, nước mắt rơi xuống như mưa:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ phu đánh muội, đau quá, đau quá a!

Trường Nhạc thấy Cao Dương khóc thương tâm như thế, cũng đành vỗ về sau lưng nàng thấp giọng an ủi.

Đỗ Hà thấy nàng giả vờ giả vệt như vậy càng thêm khó thở. Hấn ra tay vô cùng đúng mực, dùng sức thỏa đáng, chỉ làm người đau đòn mà không bị thương da thịt. Hiện tại nha đầu đại sư biến mặt lại chơi trò biến mặt này, hấn nổi giận.

- Trường Nhạc, nàng không cần để ý tới nha đầu, nha đầu quả nhiên coi trời bằng vung rồi!

Trường Nhạc cũng trách giận nhìn Cao Dương, đáy lòng cũng thâm thở ra, ngẫm lại hậu quả đúng là sau lưng có chút giá lạnh, nếu không phải Đỗ Hà kịp thời phát hiện, động phòng đêm nay chẳng phải đều bị Cao Dương nghe thấy hết, trong mắt nàng liền hiện lên ý trách cứ.

Cao Dương thấy Trường Nhạc cũng không giúp nàng, đứng thẳng cúi đầu ủy khuất nói:

- Ta chỉ là hiếu kỳ nha, có gì làm dữ vậy!

- Ách...

Hiếu kỳ sao, bởi vì tò mò mà trốn dưới gầm giường nghe lén chuyện nam nữ ân ái, kháo, Lý Thế Dân sao lại sinh ra một cực phẩm khuê nữ như vậy đây?

Đỗ Hà đối với cực phẩm Cao Dương không khỏi không phục.

Trường Nhạc đối với Cao Dương cũng thấy đau đầu, thấy vẻ mặt hối hận ủy khuất của nàng, chỉ có thể nói:

- Được rồi, đã biết rõ là sai thì tỷ cũng không trách muội nữa, trở về đi. Muội mất tích bên ngoài nhất định là náo loạn!

Cao Dương biến mặt cười:

- Vẫn là Trường Nhạc tỷ tỷ hiểu rõ Cao Dương nhất!

Nàng cười, thị uy nhìn Đỗ Hà, trong mắt lộ vẻ đắc ý.

Đỗ Hà đợi khi nàng đi ngang qua người mình, gờ gậy lên gõ vào hông của nàng!

Nha đầu can thiệp vào chuyện tốt của hấn, còn dám đắc ý như thế, không hảo hảo giáo huấn một chút, thật sự khó thể tiêu trừ mối hận trong lòng hấn.

Cao Dương không tưởng được Đỗ Hà thật đúng là ra tay, kêu to nhảy lên, lại bị hấn đánh đuổi ra ngoài!

- Phanh!

Một tiếng vang lên, Đỗ Hà đóng sập cửa phòng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

208. Chương 208: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường Nhạc đi tới, ngón tay ngọc nhẹ nhàng chạm lên ngực hấn, nói:

- Cao Dương vẫn luôn như vậy, phu quân cũng không cần so đo với nàng làm gì!

Đỗ Hà nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều của nàng hiện lên vẻ lo lắng, tựa hồ lo sợ mình vì vậy mà chán ghét Cao Dương nên muốn đứng ra làm người hòa giải. Nàng lại không biết động tác của mình lại mê người đến thế nào, thật giống như đang chủ động khiêu khích hấn.

Đầu của Đỗ Hà liền gật nhanh như gà mổ thóc:

- Được rồi, ta cũng không so đo với tiểu nha đầu kia nữa, nhưng phải so đo với nàng!

Trường Nhạc lập tức hiểu ý, cúi đầu then thùng, nhớ tới mấy ngày trước Trường Tôn hoàng hậu từng cho nàng một quyển đông cung đồ, làm nàng xấu hổ đến đỏ hồng mặt. Hôm nay là đêm tân hôn của họ, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu, tâm hồn thiếu nữ đã ngầm đồng ý, chỉ là việc này luôn cảm thấy vô cùng khó xử, rụt rè khó thể nói ra miệng.

Loại chuyện này không cự tuyệt chính là chấp thuận, đạo lý đơn giản như vậy đương nhiên Đỗ Hà hiểu thật rõ ràng.

Đỗ Hà ôm Trường Nhạc vào lòng, tuy còn cách một lớp quần áo, nhưng hần vẫn có thể cảm giác được da thịt non mềm tuyệt sắc trong lòng mình, làm hần cảm thấy ấm áp đầy lòng, vô cùng vui vẻ thoải mái.

Đỗ Hà ôm lấy Trường Nhạc, nhìn xuống tuyệt đại giai nhân thủy linh, không kìm lòng được nâng khuôn mặt của nàng lên, nhìn thấy gò má đỏ bừng của nàng cùng đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hồng diễm nhỏ nhắn, phẳng phất còn kiều nộn hơn cả cánh hoa, chín ngọt như anh đào mặc người ngắt lấy, làm sao còn tự chủ được, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

Trường Nhạc thấy Đỗ Hà nâng mặt mình lên, liền nhắm nghiền mắt, nàng chưa bao giờ gặp qua việc này, dưới ánh mắt nóng bỏng của Đỗ Hà, nàng hoàn toàn lúng túng, vừa ngượng ngùng lại vừa khẩn trương.

Còn định cúi đầu che giấu vẻ ngượng ngập, lại cảm thấy bờ môi mình bị bao phủ, một cảm giác hưng phấn choáng váng nảy sinh, nhất thời chân tay luống cuống, dục hỏa dần dần bốc cháy, theo bản năng nàng cũng hôn trả lại.

Hai người ôm nhau quên hết tất cả, hôn thật nồng nàn.

Đỗ Hà bế bổng Trường Nhạc đi về giường.

Hai người ngã xuống giường, tựa như củi khô gặp phải lửa nóng, không thể vãn hồi.

Phù dung trưởng noãn, Đỗ Hà cùng Trường Nhạc cùng phó vu sơn, cả phòng tràn đầy xuân sắc...

Ánh nắng sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào, Trường Nhạc nhẹ nhàng mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của ái lang, hai tay ôm chặt hần, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú đang ngủ say, đầy lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc, chợt thấy Đỗ Hà có vẻ như sắp tỉnh giấc vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Đỗ Hà mở mắt, nhìn thấy Trường Nhạc đang yên ổn nằm ngủ trong lòng mình, gương mặt còn lưu chút nước mắt, khóe môi thoáng run rẩy. Còn đang dự định thưởng thức hình ảnh mỹ nhân say ngủ, phát hiện cánh tay Trường Nhạc đang ôm mình có vẻ hơi run, chẳng phải...

Đỗ Hà cười cổ quái, nhớ tới đêm qua cùng nàng đại chiến hai hiệp, làm cho nàng phải đau khổ cầu xin tha thứ. Hần dùng tay trêu đùa chỗ mẫn cảm của nàng, trêu chọc bên tai:

- Tối hôm qua đủ không? Nàng gọi thật lớn a, nếu không chúng ta lại đến một lần?

Trường Nhạc không giả vờ được nữa, nắm lấy bàn tay đang tác quái, nói:

- Trời sáng rồi, theo tập tục chúng ta phải ra đại sảnh bái cha mẹ nữa đó!

Đỗ Hà cũng nhớ tới chính sự, thời cổ đại phiền nhất chính là lễ tiết. Tính cách hần xưa nay vốn tiêu sái không thích bị lễ tiết trói buộc, nhưng có chút lễ tiết cũng đáng giá phải tuân thủ, nhất là lễ tiết hiếu kính đối với cha mẹ càng nên đáng giá tôn sùng.

Nghe Trường Nhạc nhắc nhở, Đỗ Hà phục hồi lại tinh thần, đúng lúc này ngoài phòng truyền vào tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, thị tỳ đã đứng bên ngoài chờ từ lâu, chỉ là vẫn không dám quấy rầy đôi phu thê vừa qua đêm tân hôn, thẳng đến khi nghe được bên trong có động tĩnh mới gõ cửa chờ phản phó.

Trường Nhạc mỉm cười, lẳng lặng nhìn Đỗ Hà cũng không lên tiếng.

Đỗ Hà hiểu ý nàng, như chủ nhân một nhà, cười nói:

- Vào đi!

Nghe được tiếng gọi, hai tỳ nữ của Trường Nhạc cùng Linh Lung đẩy cửa đi vào, trong tay bưng những đồ vật chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Trước khi họ đi vào, Đỗ Hà đã lấy quần áo trong mặc vào, đi ra cho Linh Lung hầu hạ. Hai thị nữ chia ra một người hầu hạ Trường Nhạc, một người đi tới bên giường, nhìn thấy điểm lạc hồng rơi trên giường, dùng kéo chuẩn bị sẵn đem chỗ đó cắt xuống.

Trường Nhạc tiến lên cầm lấy mảnh vải kia, tựa hồ muốn lưu giữ lại.

Đỗ Hà cười cười, nhìn Trường Nhạc mím mím môi.

Trường Nhạc thấy Đỗ Hà trêu chọc, có chút hờn dỗi, nhưng vẫn thận trọng lưu giữ lại mảnh vải.

Hai người rửa mặt chải đầu xong, chuẩn bị hết thảy cùng nhau đi tới Thái Quốc Công phủ.

Bên ngoài Thái Quốc Công phủ đã sớm có người chờ đợi nghênh đón hai người đi vào đại sảnh. Trên cao Đỗ Như Hối cùng Chương thị đã ngồi ngay ngắn, lúc này Đỗ Hà dẫn theo Trường Nhạc cùng tiến tới quỳ xuống, kính trà, nói:

- Cha mẹ, hài nhi kính trà!

Nhị lão rốt cục thấy Đỗ Hà đã thành gia, hai mắt liền đỏ lên, cười nhận chén trà, uống một hớp, liền nói:

- Nhị lang, con mau đứng lên!

Còn đang nói chuyện, nước mắt Chương thị bỗng nhiên chảy xuống, Đỗ Như Hối cũng cảm giác vui mừng sâu sắc.

Trường Nhạc cũng quỳ xuống nói:

- Công công bà bà, con dâu kính trà!

Nhị lão lập tức mặt mày hớn hỏ, nhận lấy trà uống một hớp, lại lấy ra hai bao lì xì, đưa cho hai người nói:

- Nhanh đứng lên, đứng lên!

Kế tiếp là một quá trình lễ tiết phức tạp, ăn trứng gà đỏ, đại táo, quế viên, đậu phộng, hạt dưa...

không có gì ngoài ý nghĩa sớm xin quý tử cùng ban thưởng.

Chương thị kéo tay Trường Nhạc cùng trò chuyện.

Đỗ Hà cùng Đỗ Như Hối đều nói chuyện phiếm về ngày hôm qua.

- Phụ thân, ngày hôm qua hành động mạo muội của hài nhi không gây thêm phiền toái gì cho lão nhân gia đi?

Đỗ Hà cũng không hối hận hành động lúc đó của mình, chỉ là không muốn làm liên lụy Đỗ Như Hối mà thôi.

Đỗ Như Hối cười nói:

- Không sao, dù sao cha con cũng đi theo tùy tùng bệ hạ gần hai mươi năm, việc này là do con dâu tự nguyện, cũng không phải do chúng ta bắt buộc. Với lòng dạ của bệ hạ cũng không đến mức nhỏ hẹp như thế. Mới đầu quá mức đột nhiên, quả thật có chút ngoài ý muốn, nhưng sau đó ngẫm lại cũng hiểu được nhị lang làm vậy là có đạo lý, lần một lần hai cũng thôi đi. Nếu để lão già như phụ thân mỗi lần nhìn thấy con dâu mỗi lần đều phải hành lễ, tận đáy lòng cũng cảm thấy không thoải mái, lần này bị các người làm như thế, có lẽ sẽ tạo ra một hình huống mới cũng không nhất định!

Đỗ Như Hối có chút thần bí cười cười nói.

Đúng như sở liệu của Đỗ Như Hối, chuyện Trường Nhạc quỳ lạy trước mặt mọi người hiện tại trong Trường An cũng đã xôn xao. Có người nói Trường Nhạc làm công chúa, với thân phận công chúa tôn sư không nên như thế. Có người lại đồng ý cách làm của Trường Nhạc, cảm thấy mỗi chữ mỗi câu của Đỗ Hà thật đáng cảm động vô cùng, công chúa dù là cũng là con dâu, hoàng gia cũng nên đại biểu tấm gương cho thế nhân, không phải là bỏ tất sống luôn để cho người cung phụng.

Việc này cũng đã náo tới trước mặt Lý Thế Dân, nhìn hai bên cãi nhau, Lý Thế Dân liền làm ra câu trả lời. Đại Đường dùng nhân hiếu trị quốc, trưởng lão là tôn. Từ ngày hôm nay trở đi, trước mặt cha mẹ chồng công chúa cũng nên thực hiện hiếu đạo làm người.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

209. Chương 209: Hiền Thê Trường Nhạc Nội Công Đột Phá

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Song phương có được câu trả lời của Lý Thế Dân, ngay giữa trưa Đỗ Hà nghe được cách xử lý của Lý Thế Dân không khỏi tán thưởng.

Các loại văn hóa của Trung Quốc tầng tầng lớp lớp, có lợi có hại, nhưng vô luận là nền văn hóa nào, loại học thuyết nào, không thể ly khai một điểm, tôn trọng hiếu đạo!

Hiếu là cao nhất, việc này nếu lưu truyền ra tác phong trọng hiếu của Lý Thế Dân, tất nhiên sẽ làm cho hần đạt được sự tán thưởng của người trong thiên hạ. Một vị hoàng đế chỉ cần đạt được lòng dân, được thiên hạ dân chúng khen ngợi, quốc gia của hần sẽ trở nên càng ngày càng cường thịnh.

Lý Thế Dân quyết sách như thế, không thể nghi ngờ chính là điều sáng suốt nhất.

Trong thời gian tân hôn, Đỗ Hà cùng Trường Nhạc mới nếm thử mối duyên cá nước, trong đêm tự nhiên không thiếu được một trận điên loạn đảo phượng.

Bản thân Đỗ Hà có nội công tuyệt thế, khí tức kéo dài, sức chịu đựng sung túc, trong chuyện ái ân vợ chồng lại đạt được hiệu quả không tưởng được, thần uy đại triển, thẳng đem Trường Nhạc giết tới tan tác, liên tiếp xin tha. Nếu không phải Trường Nhạc yếu ớt lại mới phá thân đêm qua, miệng vết thương còn chưa lành, chỉ sợ nàng không chịu đựng nổi, hần phải tiếp tục đại chiến hơn mười lần mới dừng lại.

Tuy thu liễm chút ít, nhưng hai tay Đỗ Hà vẫn không ngừng lướt trên thân thể Trường Nhạc, làm lấy một lần vuốt ve cuối cùng, trong miệng không ngừng thốt lời âu yếm. Trường Nhạc mang theo cảm giác hạnh phúc thỏa mãn nhắm mắt lại thiếp ngủ trong lòng ái lang.

Thanh âm tiếng gà gáy sáng sớm thánh thót vang lên.

- Dậy đi! Hà lang!

Thanh âm nũng nịu của Trường Nhạc quanh quẩn bên tai Đỗ Hà, bàn tay nhỏ bé không ngừng kéo người hần.

Đêm qua Đỗ Hà đại chiến suốt ba hiệp cùng Trường Nhạc, vì vậy vẫn còn buồn ngủ vô cùng, hím híp mắt, nhìn thấy ngoài trời vẫn còn mờ tối, chỉ khoảng bốn giờ sáng mà thôi, hần ậm ừ hai tiếng lại tiếp tục xoay người ngủ tiếp.

Trường Nhạc không gọi được hần, cũng không bắt buộc, chỉ nói:

- Một năm trôi qua trong giấc vu xuân, một ngày trôi qua chỉ một buổi sáng sớm, Đỗ lang hoang phế thời gian như thế, thật làm thiếp thân khó xử a!

Thấy Đỗ Hà vẫn không có động tĩnh, cũng không tiếp tục khuyên nhủ, đứng dậy.

Mặc dù còn thật sớm, nhưng Trường Nhạc đã thức dậy, hai thị nữ Tư Cầm cùng Thi Họa của nàng cũng đã ở bên ngoài chuẩn bị hầu hạ.

Sau một lúc chuẩn bị, ba người rời khỏi phòng.

Đỗ Hà kéo mền phủ lên đầu, mặc dù vẫn còn chút ủ rũ nhưng tinh thần cũng không còn uể oải, muốn ngủ tiếp cũng không ngủ được, nghĩ nghĩ không biết Trường Nhạc đang làm gì?

Ý nghĩ này càng lúc càng làm cho hắn tò mò, tinh thần cũng càng lúc càng thanh tỉnh, buồn ngủ cũng tiêu tán, nhắm mắt cũng không ngủ tiếp được, vỗ vỗ má, một mình rửa mặt, nhẹ chân nhẹ tay đi ra cửa phòng.

Bốn phía yên tĩnh im ắng, chỉ có biệt viện bên phải thấp sáng ánh đèn.

Trường Nhạc gả về nhà hắn, chút ít sách vở của nàng ở bên trong thư phòng tại Lập Chính Điện đều cùng chuyển qua, lại có thêm một ít tàng thư của Đỗ Hà, tổng cộng phải hơn vạn quyển sách. Vì thế họ đặc biệt đem một biệt viện dùng chiếu đãi khách quý sửa sang lại, đổi thành một tòa lầu hai tầng.

Đỗ Hà đi qua biệt viện có ánh đèn, bên ngoài không một bóng người, nhưng cửa phòng lại mở rộng, ánh đèn sáng ngời từ bên trong chiếu ra ngoài. Trong lòng hắn tràn đầy hiếu kỳ, từ ngoài phòng thò đầu nhìn vào, đã thấy Trường Nhạc ngồi trước bàn, lẳng lặng đọc sách. Thần sắc của nàng thật nghiêm túc lại chăm chú, dưới ánh nến chiếu xuống, dung mạo tuyệt thế tựa hồ mang theo một cỗ hương vị thần thánh.

Nhìn Trường Nhạc chuyên cần như thế, đáy lòng Đỗ Hà có chút bồn thần, bỗng nhiên sinh ra loại cảm giác mình thật lười nhác, so sánh với nàng giống như có chút mất mặt, tôn nghiêm nam tính nhận lấy khiêu khích thật lớn, ho khan một tiếng đi vào.

Trường Nhạc nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, lộ ra dáng tươi cười.

- Ân, ngủ không được định tìm quyển sách đọc một chút thôi!

Đỗ Hà tùy tiện tìm lý do cầm một quyển sách trên giá ngồi xuống đối diện nàng. Trường Nhạc hiểu ý cười cười, nhìn ra hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng không xuyên thấu, chỉ giữ nguyên dáng tươi cười vui vẻ.

Đỗ Hà lật nhẹ quyển sách cầm trong tay, là một quyển “Tư Mã Pháp”, là một bộ binh thư do nhà quân sự Tư Mã Nương nổi tiếng thời Chiến Quốc viết ra.

Hắn có chút nhàm chán lật sách, dùng khoeo mắt vụng trộm liếc nhìn Trường Nhạc, đã thấy nàng thật sự chìm đắm vào trong quyển sách trên tay.

Đỗ Hà thầm kêu hổ thẹn, cũng chăm chú lật quyển binh thư.

Dưới thời Đường quan viên sau khi thành hôn có ngày nghỉ, Đỗ Hà cưới công chúa, vì vậy được nghỉ ngơi tới một tháng.

Sau một tháng kết hôn, Đỗ Hà trải qua cuộc sống chẳng khác gì thần tiên, bản thân lại mang theo hai quân chức, một văn chức hơn nữa còn là một địa chủ, trong đất phong có tới ba trăm năm mươi hộ dân, không cần xử lý công vụ nhưng vẫn được lĩnh ba phần lương cao, có thể nuôi dưỡng bản thân cùng người nhà thật thoải mái. Duy nhất phiền muộn chính là Trường Nhạc có được đất phong tới ba ngàn hộ dân tại Trường Nhạc huyện.

Nói thế nào một tháng lĩnh tiền lương Trường Nhạc vượt xa hắn rất nhiều.

Không còn cách nào khác, Đỗ Hà cũng không muốn biến mình thành một nam nhân bị mang tiếng sống nhờ thê tử, nhưng sự tồn tại của công chúa nhất là trưởng công chúa, trong xã hội phong kiến chẳng khác gì có bàn tay vàng tồn tại, thân phận mạnh mẽ, có ít người làm cả đời cũng kém hơn thân phận của nàng, chỉ đành phải nhận mệnh.

Ôn nhu hương là mộ của anh hùng!

Lời này Đỗ Hà thật sự rất nhận đồng, bởi vì trong lịch sử những chuyện như vậy xảy ra thật nhiều, từ thời kỳ Xuân Thu U Vương dùng phong hỏa đùa chư hầu, đến Thanh triều Ngô Tam Quế mở cửa dẫn giặc nhập quan vì hồng nhan...đều đã xác nhận lời đồn đãi này thật có giá trị ý nghĩa.

Nhưng sau khi thành hôn, Đỗ Hà thay đổi ý nghĩ kia, ôn nhu hương tuyệt đối không phải mộ của anh hùng, người nói lời này bởi vì hắn không được gặp gỡ Trường Nhạc, không gặp gỡ một thê tử hiền lành như nàng.

Trong một tháng tân hôn, Trường Nhạc với tư cách thê tử, nàng tận tâm tận lực lấy tư cách con dâu đúng giờ giấc đi hầu hạ Chương thị tận hiếu đạo. Lấy tư cách một thê tử tốt muốn nhìn phu quân càng thêm

thành tựu, vì vậy làm gương mẫu, mỗi ngày giống như Tổ Thu thời Đông Tấn, nghe tiếng gà gáy thức dậy, dùng sự chuyên cần của mình đốc thúc Đỗ Hà chăm chỉ học tập, hoàn toàn tính toán trở thành một vị thể tử điển hình.

Ngày hôm nay Đỗ Hà vẫn luyện kiếm tại hậu viện như hàng ngày, mỗi lần đúng lúc này, Trường Nhạc đều xuất hiện bên cạnh, trong tay cầm khăn thủ, im lặng xem hắn luyện võ, khi hắn mệt mỗi nghỉ ngơi đều tiến lên lau mồ hôi cho hắn, sửa sang lại quần áo rối loạn, đã trở thành người xem trung thành nhất của hắn.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Đỗ Hà thét dài một tiếng, Bàn Long kiếm trong tay vẽ ra một đóa kiếm hoa, theo gió rít gào, kiếm ảnh biến ảo, từ một đóa kiếm hoa thành ba đóa, lại đến năm đóa, cuối cùng hiện ra trong mắt Trường Nhạc đã là chín đóa kiếm hoa, theo hoa ảnh xuất hiện, bảo kiếm phá không huy vũ, nội lực không ngừng vận chuyển, kiếm của hắn càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng phát ra tiếng vang khinh minh.

Phanh!

Trong đầu Đỗ Hà rung mạnh, ngay sau đó một cỗ lực lượng tinh thuần dũng mãnh tràn vào trong thân thể, chỉ trong chớp mắt tinh thần hắn đã hoàn toàn bước vào trong một cảnh giới mới. Bên tai là tiếng chim hót thanh thúy, ánh mặt trời nhu hòa sáng sớm rơi trên tàng cây xanh biếc, nội tâm yên lặng mà an tường, không cần dùng mắt nhìn xem hết thấy biến hóa thật nhỏ trong hoa viên đều dung nạp trong tâm, tựa như vừa có thêm mấy đôi mắt trên thân thể.

- Ha ha...

Đỗ Hà cao giọng cười dài, mừng rỡ như điên, nội lực của hắn đã sớm đạt tới cổ bình, chỉ trong tích tắc vừa rồi đã hoàn thành đột phá. Mũi chân giẫm nhẹ lên mặt đất, cả người đột ngột từ dưới đất bay lên, trên không trung thỏa thích lắc mình, từng đạo đạo kiếm quang kiếm thể như điện, thân ảnh tiến lui như gió, từ xa nhìn lại chỉ thấy toàn thân hắn bạch quang lượn lờ, thân ảnh ngược lại như có chút mơ hồ.

Hai chân rơi xuống mặt đất, Trường Nhạc ở một bên quan sát đã bị một màn vừa rồi làm cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời. Nàng không biết võ nghệ, làm sao từng nhìn thấy qua tình cảnh thế này. Kiếm quang thật chói mắt, cơ hồ làm nàng không thể mở mắt nhìn ra, thẳng đến khi Đỗ Hà thu kiếm đứng thẳng, nàng mới phục hồi lại tinh thần, bước nhẹ tới phía trước dưới tay định lau mồ hôi cho hắn, nhưng khi tay vẫn còn ở giữa không trung lại ngạc nhiên phát hiện thần thái sáng láng trên mặt Đỗ Hà, cả người hắn thoát nhìn tinh khí mười phần, đừng nói là mồ hôi, ngay cả vẻ mệt mỏi cũng không thấy, khuôn mặt không ngừng lộ ra đủ loại thần sắc, vừa kinh nghi, vừa khó tin, lẫn hoảng sợ. Đỗ Hà luyện kiếm suốt nửa canh giờ, kịch liệt vận động liên tục suốt một giờ, giờ phút này mặt không đỏ lại không hề thở gấp, điều này thật sự

làm cho nàng không thể tin tưởng.

Đỗ Hà cũng không quan tâm tới nét mặt của nàng, một tay ôm lấy Trường Nhạc vào lòng, hôn lên mặt nàng, cười to:

- Trường Nhạc, nàng đúng là phúc tinh của ta! Lại nhờ hồng phúc của nàng, công phu của ta lại tăng lên một cảnh giới hoàn toàn mới!

Sở Lưu Hương lưu lại công pháp Ngũ Khí Quy Nguyên có chín tầng, mỗi tầng đều thâm ảo thần diệu, đồng thời cũng khó luyện dị thường. Mỗi tầng đều có một cổ bình, chỉ khi đột phá cổ bình mới có thể tiến thêm được một bước.

Ở kiếp trước tám tuổi Đỗ Trường Thiên đã bắt đầu luyện công, bằng vào thiên tư hơn người tới năm ba mươi tuổi đã luyện tới tầng thứ bảy, trở thành đạo soái, trong năm năm đột phá tầng thứ chín, đạt tới cảnh giới đến vô ảnh đi vô tung, nhưng sau này chuyển thể tình huống có chút thay đổi.

Thân thể căn cơ của Đỗ Hà trước kia thật quá kém, mười lăm tuổi đã bị từ sắc rút hết thân thể, chủ yếu chính là đã vượt qua tuổi tác thích hợp tập võ tốt nhất, căn cốt trên cơ bản đã bị định hình. Tuy hắn có thể nhờ vào kinh nghiệm bản thân rút ngắn thật nhiều đường quanh co, làm cho mình có thể tiến bộ nhanh hơn, nhưng mỗi lần gặp phải bình cảnh muốn đột phá lại càng thêm khó khăn muôn ngàn.

Nhất là thời gian gần đây hấn quá bận rộn, vừa phụ trách truy bắt dư nghiệt của Lý Kiến Thành, về sau lại vội vàng việc tạo giấy, tạo kỹ thuật in ấn, cuối cùng còn tạo đao, khiến võ nghệ của hấn luôn bị giam chân tại chỗ.

Dĩ vãng Đỗ Hà luôn rời giường luyện võ lúc sáu giờ sáng, không có tiến triển gì, hôm nay bị Trường Nhạc khuyến khích mỗi ngày chưa đến bốn giờ sáng hấn đã rời giường đọc sách luyện võ, vì vậy mới giúp hấn thêm lần nữa triển khai trùng kích cổ bình.

Rốt cục cho tới hôm nay hấn đã thành công đột phá tầng thứ nhất. Nhớ tới hôm nay hấn cũng hiểu được sự tình đúng là có trùng hợp, lúc trước Đỗ Hà dùng thân thể này sơ luyện Ngũ Khí Quy Nguyên, khi nhập môn bởi vì Trường Nhạc bị hôn mê ngất xỉu, hấn ôm nàng xông thẳng hoàng cung, vì vậy nội lực bị tiêu hao sạch sẽ, kích thích tiềm lực trong thân thể, tiến vào tầng thứ nhất, hôm nay lại được nàng kích lệ đột phá tầng thứ nhất, bước lên tầng thứ hai.

Tuy chỉ là tầng thứ hai, nhưng Ngũ Khí Quy Nguyên thần diệu bậc nào, tầng thứ nhất lại để cho hấn từ một thân thể phế vật bị tử sắc rút hết thành tựu Đỗ Hà của hôm nay, huống chi là tầng thứ hai đây?

Về tầng thứ ba, thứ tư đến thứ chín, càng không cần nói tới, chỉ cần bước vào tầng thứ chín, cơ hồ chẳng khác gì là sự tồn tại vô địch, mặc dù không đánh thắng cũng không ai đủ khả năng truy đuổi hấn.

Hai lần đột phá đều vì có Trường Nhạc, cho nên hấn mới gọi Trường Nhạc là ngôi sao may mắn của hấn.

Trường Nhạc không hiểu Đỗ Hà nói gì, nhưng thấy phu quân cao hứng như thế, bản thân cũng cảm thấy cao hứng!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

210. Chương 210: Bồi Trường Nhạc Hồi Môn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Xưa nay luôn có một tập tục, kỳ thật gọi là hồi môn, sau khi lập gia đình, vào ngày bảy, chín, mười hoặc trăng rằm con rể mang theo quà tặng cùng tân nương về thăm nhà nàng, bái kiến cha mẹ vợ cùng thân thích. Đây là nghi thức cuối cùng trong hôn sự, có ý nghĩa nữ nhi không quên ân tứ dưỡng dục của cha mẹ, con rể cảm tạ nhạc phụ nhạc mẫu, cùng vợ chồng mới cưới ân ái mỹ mãn. Đến lúc này mới xem như hoàn thành trọn vẹn hôn sự giữa hai người.

Ngày đầu tiên sau một tháng thành hôn cùng Trường Nhạc, Đỗ Hà cùng Trường Nhạc đến hoàng cung bái kiến Lý Thế Dân. Trước khi đi, chợt nhớ tới chuyện của Vũ Mị Nương, liền bổ thêm một ít trà Long Tỉnh thượng đẳng bên trong lễ vật.

Việc Trường Nhạc công chúa hồi môn không thể không nói là một chuyện đại sự, trong nội cung ngoại cung thậm chí đều vô cùng bận rộn.

Đỗ Hà cùng Trường Nhạc vừa đến ngoài cung, lập tức đã có thị vệ ra nghênh đón đưa họ đến thẳng Lập Chính Điện.

Lý Thế Dân cùng Trường Tôn hoàng hậu đã sớm ở bên trong đại điện chờ, bốn phía là những hoàng tử công chúa, lớn lớn nhỏ nhỏ đều có mặt. Lớn nhất chính là Lý Thừa Càn, ngay cả hấn cũng đã có một hài nhi chừng bốn tuổi, ngay cả Hành Sơn công chúa nhỏ nhất cũng đã hơn ba tuổi.

Hài nhi bốn tuổi phải gọi tiểu nữ hài ba tuổi là cô cô, thật hay, rất có sáng ý!

Đỗ Hà nhìn Hành Sơn công chúa đứng một bên, có chút ác ý nghĩ đến.

Bất quá hoàng tử công chúa đứng hai bên đều là tiểu nhân vật, chỉ có hai vị thái sơn ngồi bên trên mới đáng giá cho họ để ý trong giờ phút này.

Lý Thế Dân đang ngồi bên trong đại điện, nhìn ra được hấn cũng rất kích động. Đôi mắt hấn như sừng sờ nhìn Trường Nhạc, tựa hồ vẫn muốn tiếp tục sủng nịch nữ nhi mà hấn thương yêu nhất này, mắt của hấn cũng không hề nhìn qua Đỗ Hà lần nào, tựa hồ vẫn còn vì chuyện Đỗ Hà đoạt lấy nữ nhi bảo bối của hấn mà ganh tỵ.

Hốc mắt Trường Tôn hoàng hậu cũng hồng hồng, nhưng phần lớn lực chú ý của bà vẫn đặt trên người Đỗ Hà, trong ánh mắt hồng hồng lộ ra vẻ tán dương vui vẻ lẫn thỏa mãn. Quả nhiên, dù sao mẹ vợ vẫn thương con rể nhiều hơn một chút đi!

- Nữ tể Đỗ Hà bá kiến nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân!

Đỗ Hà dẫn đầu bá xuống, Trường Nhạc cũng lập tức quỳ bá nói:

- Hải nhi bá kiến phụ hoàng mẫu hậu!

Ánh mắt của nàng cũng đỏ hồng, thuở nhỏ lớn lên bên cạnh cha mẹ, đây là lần đầu tiên nàng đã vắng nhà lâu như thế. Vì vậy lần này về gặp mặt cha mẹ trong mắt cũng khó tránh khỏi muốn khóc.

- Dâng trà!

Hai thái giám dâng lên nước trà.

Đỗ Hà cầm hai chén trà lần lượt kính trà cho Lý Thế Dân cùng Trường Tôn hoàng hậu.

Lý Thế Dân hừ một tiếng, có chút không tình nguyện nhận lấy chén trà, Trường Tôn hoàng hậu lại cười không ngừng:

- Hảo nữ tể, hảo nữ tể!

Đến phiên Trường Nhạc kính trà, Trường Nhạc còn chưa kịp nâng chén trà dâng lên, Lý Thế Dân lại giành trước một bước nhận lấy chén trà, bộ dáng gấp gáp như khó dẫn nổi, làm Đỗ Hà nhìn thấy mắt tròn trắng, đây là người nào kia, chênh lệch sao lớn đến như vậy? Trên đời nghe nói có thể khổng, muội khổng, ngự tỷ khổng, Lý Thế Dân này nhất định là nữ nhi khổng đi, dưới đáy lòng Đỗ Hà thầm phỉ báng.

- Tốt tốt, đứng lên đi!

Khi họ bá lạy ba bá, Lý Thế Dân lên tiếng, một tay kéo Trường Nhạc tới bên cạnh, hỏi:

- Khuê nữ, tiểu tử thú vị này đối đãi với con tốt không? Nhìn con đây, chỉ một tháng không gặp đã gầy rồi!

Đỗ Hà nghe xong lời này, chỉ kém chút nữa nhảy lên, nghe lời này nói hay chưa, giống như mình thật bạc đãi Trường Nhạc vậy. Trường Tôn hoàng hậu cũng gọi hấn đến gần, tinh tế quan sát hấn, hiền lành cười nói:

- Thành thân rồi, cảm giác không giống như lúc trước a!

Nghe xong lời này Đỗ Hà cũng ưỡn ngực. Một thiếu niên mười sáu tuổi, trên mặt vẫn chưa hoàn toàn thoát được vẻ trẻ con. Nhưng sau khi thành hôn động phòng, tính trẻ thơ dần dần biến mất. Lại thêm hôm qua đột phá bình cảnh tầng thứ nhất Ngũ Khí Quy Nguyên, làm công lực của hấn tiến bộ không ít, khí chất lại biến hóa lần nữa. Tinh khí thần tăng lên trong phạm vi lớn, vốn là một nhân vật có bộ dáng đại suất ca, bây giờ càng thêm có khí chất, là thuộc loại khiến vạn người mê.

- Xem đức hạnh của tên tiểu tử này kia!

Lý Thế Dân cũng phát giác ra vẻ dị thường của, Đỗ Hà, tuy cảm thấy kỳ quái nhưng chỉ có thể quy công cho việc hấn đã chính thức trở thành nam nhân, thay đổi thành nhất gia chi chủ.

Đỗ Hà là thứ tử, không có quyền lợi kế thừa gia nghiệp Đỗ gia. Ngày thành hôn rời khỏi Đỗ phủ, giống như ấu hổ rời khỏi song thân, cần phải tự mình lấy được uy danh của bách thú vương.

- Phụ hoàng, Tôn Tư Mạc thần y có nói qua, người luôn thức đêm đối với thân thể không tốt, ngài xem, ánh mắt hiện đây tơ máu, nhất định đã vài ngày không ngủ đi!

Về mặt Trường Nhạc đau lòng quan tâm.

Đỗ Hà cũng nhìn ra Lý Thế Dân quả thật có bộ dáng uể oải.

Lý Thế Dân lôi kéo tay Trường Nhạc, nhẹ vỗ về:

- Vẫn là Trường Nhạc tri kỷ nhất! Hừ, đáng tiếc tiện nghi cho tiểu tử thú kia!

Nói xong còn không cam lòng trừng mắt nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà im lặng, cũng không nhìn thẳng, cuối cùng hiểu được vì sao trước hôn nhân Lý Thế Dân còn gọi hắn là ái tể, sau khi thành hôn lại không cho hắn sắc mặt tốt, nguyên lai trong lòng hắn đau xót Trường Nhạc. Hắn đang ghen ghét nữ nhi bảo bối được hắn sủng ái hơn mười mấy năm hơn nữa còn là nữ nhi tri kỷ nhất lại trở thành người của Đỗ gia, trở thành lão bà của Đỗ Hà, nghĩ thông suốt điểm ấy hắn khẽ nhếch miệng cười đắc ý.

Tiểu huynh tử đứng một bên nói:

- Phụ thân là vì không muốn để tỷ tỷ tỷ phụ mới hồi môn hôm nay liền bị sự vụ quần thân, nên làm việc liên tục hai đêm mới rút được thời gian rảnh thôi!

Tiểu huynh tử mới năm tuổi, tự nhiên không biết nói dối. Trường Nhạc nghe xong nước mắt cũng nhịn không được chảy xuống. Đỗ Hà cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hắn lộ ra thần sắc khó thể tưởng tượng, lịch sử ghi lại không sai, Trường Nhạc quả thật là nữ nhi mà Lý Thế Dân sủng ái nhất.

Lý Thế Dân lau nước mắt cho Trường Nhạc, nói:

- Nữ nhi ngoan, đừng khóc, còn không đưa phu quân con đi bái kiến mấy vị huynh trưởng?

Trường Nhạc lau nước mắt, cùng Đỗ Hà đi bái kiến thân thích Lý gia.

Người đầu tiên bái lạy đương nhiên là Đại Đường thái tử Lý Thừa Càn.

Bởi vì Trưởng Tôn hoàng hậu thỉnh cầu, Lý Thế Dân phái Ngụy Chính làm lão sư cho Lý Thừa Càn. Đoạn thời gian này Lý Thừa Càn đã nghe lời hơn rất nhiều, Lý Thế Dân nể mặt Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không đưa ra ý định phế thái tử, nhưng trong lòng hắn nghĩ như thế nào không ai hay biết.

Đỗ Hà còn chưa đi tới trước mặt Lý Thừa Càn, Lý Thừa Càn đã bước tới một bước, nhiệt tình nói:

- Cô chúc mừng Chắt muối tìm được nơi quy túc tốt!

Lý Thừa Càn đang cười, vừa cười vừa nói có chút nhiệt tình, tựa hồ đã bỏ đi hết thủy thành kiến.

Không thể không nói, hành động của hắn đã có mười phần tiến bộ, trước đó là lần đầu tiên xin lỗi, Đỗ Hà còn có thể nhìn ra hắn đang giả vờ, hôm nay lại có chút thành thực, hoàn toàn nhìn không ra là thật tâm hay giả ý.

Chỉ là với tính cách của Lý Thừa Càn, hắn thật sự chịu bỏ qua thù hận cũ hay sao?

- Vi thần bái kiến thái tử điện hạ!

- Chớ gọi như vậy, ngươi là phu quân của Chắt muối, cùng nàng gọi ta là đại ca là được. Chuyện lúc trước do ta xác thực làm không đúng, cô tuổi trẻ khí thịnh, không thể như phụ hoàng biết khiêm tốn dung nạp can gián, về sau nếu như cô có sai lầm, mong muối tể vui lòng chỉ giáo!

- Điện hạ khách khí!

Thần sắc Đỗ Hà không biến đổi, nhưng đáy lòng có chút trầm xuống, vị thái tử này tựa hồ đã thay đổi thật nhiều, tâm cơ càng sâu hơn so với dĩ vãng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

211. Chương 211: Dư Nghiệt Chưa Bình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Lễ nào vì nhiều lần chịu đả kích trách phạt, bắt đầu ngoan ngoãn rồi.

Mặc dù trong lòng có vẻ suy nghĩ ác ý, nhưng ngoài miệng Đỗ Hà vẫn rất cung kính với Thái tử ca.

Mặc dù hần vẫn chán ghét, phản cảm với Lý Thừa Càn, nhưng lễ tiết cơ bản vẫn không thể vứt bỏ.

Đối với sự khiêm tốn cung kính của Đỗ Hà, biểu hiện của Lý Thừa Càn cũng tương đối nhiệt tình.

Nhìn thấy màn này, Trưởng Tôn hoàng hậu thật sự vui mừng, cảm giác nhi tử của mình xác thực đã thay đổi. Lý Thế Dân ở bên cạnh cũng có biểu lộ như vậy.

Ngồi dưới tay Lý Thừa Càn chính là lão tam Lý Khác, lúc này Lý Khác mặc thường phục, đứng ở đó khí thế bất phàm, Đỗ Hà nhìn hần, lại nhìn Lý Thế Dân, phát hiện hai người bọn họ xác thực vô cùng giống nhau.

Lý Khác tiến lên một bước chúc mừng, mỗi cử động đều có thể thể hiện ra chân thành của bản thân, khiến cho người ta như tắm gió xuân. Trong ánh mắt và cử chỉ của hần có một loại khí chất và uy thế khó có thể nắm bắt, làm người khác không khỏi liên tưởng đến Lý Thế Dân.

Nhưng chênh lệch của hai bên còn rất lớn.

Đứng thấy Lý Thế Dân bình thường điềm đạm, phóng khoáng, một khi đối mặt với chuyện trọng đại, khí thế nghiêm túc có thể khiến người ta không nói ra lời.

Đỗ Hà âm thầm đánh giá Lý Khác.

Lý Khác cười trừ ghẹo:

- Trường Nhạc muối tử, có tình lang rồi cũng đừng quên ca ca, có rảnh thì đến vương phủ ta ngồi chơi, tâm sự với tam tẩu của muối. Đúng rồi, mấy ngày trước ta có bắt được một con thỏ tướng mạo rất cổ quái, lát nữa sẽ kêu người đưa cho muối.

Mặc dù hai người là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng Trường Nhạc là người hiền lành, lương thiện, không thích tranh giành với người khác, là người có nhân duyên tốt nhất trong tất cả công chúa.

Trường Nhạc thích nhất là những động vật nhỏ bé như mèo thỏ, nghe Lý Khác nói vừa bắt được một con thỏ tướng mạo cổ quái, hai mắt nhất thời lung linh.

Người đến tiếp theo là lão Tứ Lý Thái, vừa nhìn thấy hần, Đỗ Hà đã cảm thấy áp lực rất lớn, có chút đau đầu. Hần mới chỉ tiếp xúc với Lý Thái mấy lần, nhưng tên gia hỏa này quán người quá mức, cũng vô cùng nhiệt tình, lần nào cũng khiến hần có cảm xúc muốn đánh người.

Nhưng lúc này thái độ của Lý Thái lại làm cho Đỗ Hà vô cùng bất ngờ.

Bởi vì hần không có tiến lên nhiệt tình như trước kia, cũng không biểu lộ ra mình là thái tử tương lai, muốn mời chào người, đi theo ta lẫn lộn sẽ có tiền đồ rộng mở. Trên khuôn mặt tròn đầy của hần có biểu lộ phức tạp, tựa hồ như muốn tiến lên trước thân cận, nhưng lại có một số mâu thuẫn, kiêng kỵ thứ gì đó, chỉ nói mấy câu khách khí, trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì.

Đỗ Hà cũng mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó kỳ quái, Lý Thái là người nổi tiếng thích chiêu hiền đãi sĩ ở Đại Đường, rất kính trọng những văn nhân tài tử. Hiện tại mặc dù mình không có bất kỳ một bộ Nho gia kinh điển nào, nhưng trong mắt thế nhân cũng là một tài tử danh sĩ tương đối nổi tiếng, huống chi hiện giờ trong triều mình cũng được coi là nhân vật không tầm thường. Với bản tính của Lý Thái, càng nên lôi kéo mình mới đúng, nhưng hôm nay...

Dáng vẻ của hần thật sự khiến người ta cảm giác vô cùng kỳ quái.

Các công chúa vương gia còn lại cũng lần lượt đến hành lễ.

Ngoại trừ Tề Vương Lý Hữu có vẻ càn rỡ ra, những người khác đều biểu hiện tương đối dễ nói chuyện. Đỗ Hà cũng nhìn thấy Đường Cao Tông Lý Trì tương lai trong lịch sử, bởi vì trong cung đình có một lệ cũ, hoàng hậu, tần phi không được phép nuôi dưỡng hoàng tử của mình, cho nên Lý Trì không ở trong Lập Chính Điện mà ở nơi khác. Trong nội cung, những người không có phận sự không được tùy tiện đi lại trong nơi ở của tần phi, cho nên đây là lần đầu tiên Đỗ Hà nhìn thấy hắn.

Nhưng lúc này Lý Trì vẫn một đứa trẻ cưỡi kẹ của muội muội ăn, thật sự không nhìn ra có bao nhiêu năng lực.

Đối với mỗi hoàng tử, Đỗ Hà không biểu hiện ra vẻ vô cùng thân mật, nhưng cũng không biểu hiện ra vẻ lãnh đạm, chỉ là đối đãi như quân tử bình thường.

Người khác có lẽ không nhìn ra môn đạo, nhưng Lý Thế Dân lại nheo mắt, làm sao không nhìn ra manh mối trong đó.

Hắn là hoàng đế Đại Đường, là thiên cổ nhất đế uy danh hiển hách trong lịch sử, há có thể không nhìn ra tranh đấu gay gắt giữa mấy nhi tử của mình? Chỉ có điều bọn họ đều là máu mủ ruột thịt của hắn, thật sự rất khó xử lý, chỉ có thể một mắt nhắm một mắt mở, chỉ cần không quá mức cũng ngại hỏi.

Nhưng một đám đại thần cũng chen vào, điều này khiến cho Lý Thế Dân rất khó chịu, nhìn thấy bọn họ chia bè chia phái đã cảm thấy chướng mắt, nghĩ thầm:

- Trẫm còn chưa đến bốn mươi tuổi, ít nhất còn tại vị hơn hai mươi năm. Các người không đến nịnh bợ vị hoàng đế này, lại đi tranh giành vị trí thái tử, chẳng phải muốn trẫm chết sớm sao?

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà rõ ràng không muốn tham gia vào chuyện hồ đồ của mấy nhi tử, biết hắn thức thời, thoả mãn nhẹ gật đầu, thầm nghĩ:

- Tiểu tử thối này biểu hiện ra ý chí vượt trội so với tuổi tác của hắn, thật sự là nhân tài đáng kỳ vọng.

Sau khi tiếp một đám vương tử công chúa, Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu lại kêu Đỗ Hà, Trưởng Nhạc ngồi bên cạnh, trò chuyện việc nhà.

Trưởng Tôn hoàng hậu cảm thấy khát nước, vừa vặn một thị tỳ dâng trà lên.

Trong lòng Đỗ Hà vẫn vương vấn chuyện Vũ Mị Nương phó thác, chỉ có điều chưa tìm thấy cơ hội, nhìn thấy màn này, thầm nghĩ:

- Trời cũng giúp ta!

- Thì ra nhạc mẫu cũng giống phụ thân của ta, thích uống trà!

Đỗ Hà giả bộ lơ đãng nói..

Trưởng Tôn hoàng hậu cười nói:

- Ta quen rồi. Năm đó khi Tôn thần y xem bệnh cho bốn cung đã nói: “ Các loại linh chi, nhân sâm, tổ yến, được tính quá nặng, bốn cung thuở nhỏ thể chất yếu ớt, ăn những thứ đại bổ này, chẳng những vô ích, ngược lại bất lợi cho hấp thu của thân thể. Sau đó còn nói trà vốn bồi nguyên, tăng cường thể chất, rất có lợi cho cơ thể. Ta uống được bảy năm rồi, nói ra cũng kỳ, loại trà này rất bình thường, nhưng từ khi bốn cung uống vào, thân thể rõ ràng khỏe mạnh hơn rất nhiều, bệnh đau đầu, chóng mặt trước kia cũng không thấy nữa.

Đỗ Hà cười nói:

- Vừa vặn mấy ngày trước, tiểu tể có nhận được một ít lá trà thượng đẳng, sau khi phụ thân ta uống, tất cả các loại trà có mặt trên thị trường đều không lọt vào mắt hắn, ngày nào không uống trà là cảm thấy khó chịu. Tiểu tể nghe nói lá trà là dược liệu chữa được vạn bệnh, có thể nâng cao tinh thần, có ích cho cơ thể, vì vậy cũng mang đến một ít.

- Có chuyện này sao?

Ánh mắt Trưởng Tôn hoàng hậu sáng ngời.

Lý Thế Dân cũng cảm thấy hứng thú, kêu lên:

- Người đầu, đem nấu loại trà phò mã đưa tới, trẫm cũng muốn nếm thử xem thứ gì có thể khiến Đỗ tướng say mê như vậy.

Đỗ Hà vừa nghe thấy nấu, cũng biết bọn họ hiểu lầm, vội nói:

- Loại trà tiểu tể mang đến không giống với trà uống bình thường, loại trà mọi người uống là lá trà được nấu lên, còn lá trà tiểu tể mang đến lại được ngâm.

Thấy hai người có vẻ khó hiểu, Đỗ Hà lại kêu người lấy lá trà ra, sau đó tự mình pha trà.

Hương trà nồng đậm lan tỏa trong đại điện, khiến con người như say đắm.

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu không dám tin, trợn mắt nhìn trà trong tay Đỗ Hà.

- Là hương trà.

Trưởng Tôn hoàng hậu đã uống trà bảy năm, đương nhiên rất hiểu rõ mùi vị này.

Xào trà và pha trà là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Cho dù lá trà được nấu nát cũng không cách nào làm dậy lên mùi vị của lá trà.

Trưởng Tôn hoàng hậu không kìm được, nâng chung trà lên ngửi, sau đó nhẹ hóp một ngụm, chậm rãi nuốt xuống, nhắm mắt trầm tư một lát, vẻ mặt vô cùng thư thái, thán thán:

- Thật là kỳ diệu, quả thực quá tuyệt mỹ, mùi vị này khiến người ta chìm đắm vào trong, trong hương trà như có một thứ kỳ quái thấm vào ruột gan, khiến tâm hồn thanh tĩnh, sau đó lại cảm giác được vị ngọt, tư vị vô cùng, khiến cho toàn thân thư thái, thật sự quá ngon.

Lý Thế Dân nghe Trưởng Tôn Hoàng Hậu tán thưởng như vậy, bắt chước hớp một ngụm, cũng không khỏi chấn động tán thưởng:

- Không ngờ trên đời lại có mỹ trà như vậy, những loại trà uống trước kia đúng là nhạt như nước ốc.

Các vương tử công chúa trong điện thấy Lý Thế Dân và Trưởng Tôn hoàng hậu tôn sùng như vậy, nhao nhao đòi uống thử. Đỗ Hà nói cho cung nữ cách pha trà, lại kêu cung nữ dâng lên cho các hoàng tử, công chúa, mỗi người một chén.

Sau khi cung nữ dâng trà, tất cả đều không thể chờ đợi, nâng chung trà lên uống, mùi vị độc đáo này cũng khiến bọn họ há miệng kinh ngạc. Vào thời Hán triều, trà đã lưu hành trong xã hội thượng lưu, chỉ là mùi vị không ngon, có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên không cách nào truyền lưu đại quy mô.

Những hoàng tử công chúa này vốn sinh ra ở nơi cao quý, tất nhiên không cần nhiều lời, bọn họ không phải chưa từng uống trà, nhưng mùi vị của loại trà Long Tĩnh thượng đẳng, bọn họ có nghĩ cũng không dám tưởng tượng.

- Hà nhi, sau khi uống loại trà này, bốn cung sợ sau này không uống được những loại trà hạ cấp khác nữa, không biết loại trà này tên là gì? Có thể mua ở đâu?

Trưởng Tôn hoàng hậu rất hài lòng về vị con rể Đỗ Hà, trực tiếp gọi hắn là Hà nhi giống như mẫu thân Chương thị của hắn.

Đỗ Hà cười nói:

- Loại trà này tên là trà Long Tĩnh Tây Hồ, do một người bằng hữu của tiểu tể phát minh ra.

Hiện tại còn chưa đưa ra thị trường, đoán chừng trong một tháng này có lẽ sẽ truyền lưu ta thị trường. Người bạn đó đưa cho tiểu tể rất nhiều, vốn là muốn nhờ tiểu tể đánh tiếng hộ, nâng cao tên tuổi của trà. Tiểu tể thấy loại trà của nàng xác thực rất ngon, thứ tốt nên cùng người chia xẻ, cũng nhận lời.

Với tài đức sáng suốt của Lý Thế Dân và Trưởng Tôn hoàng hậu, chỉ cần quan sát một lát là bọn họ có thể hiểu thấu đáo mấu chốt bên trong. Đỗ Hà cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra.

Lý Thế Dân và Trương Tôn hoàng hậu nghe xong cũng không để ý, chỉ cười khen bằng hữu của Đỗ Hà biết kinh thương.

Sau đó Lý Thế Dân hạ chỉ nói:

- Loại trà này có mùi vị rất ngon. Trẫm đặc biệt phong làm cống trà, kêu người bằng hữu của người mỗi tháng tiến cống một ít lên triều đình, dùng chống đỡ thu thuế.

Đỗ Hà vui vẻ mỉm cười, nếu được phong là cống trà thì sau này cũng không sợ không có người mua.

Hàn huyền một lát, đột nhiên có một người cầu kiến, hộ vệ của Lý Thế Dân là Lý Quốc Hồng sai bước tiến vào đại điện, thì thăm một hồi bên tai Lý Thế Dân.

Đỗ Hà mơ hồ nghe được vài tiếng:

- Thiếu chủ loạn đảng cung khai.

Còn lại không nghe rõ.

Nhưng Đỗ Hà phát hiện, sắc mặt Lý Thế Dân đã biến đổi.

- Các người cứ trò chuyện, trẫm bận việc quốc sự cần xử lý!

Để lại những lời này, Lý Thế Dân vội vàng rời đi.

Trương Tôn hoàng hậu không để ý, tiếp tục lôi kéo Đỗ Hà vào câu chuyện của bọn họ.

Đỗ Hà lại có vẻ không yên lòng, chỉ ứng phó trả lời.

Mặc dù hắn không nghe rõ lời nói của bọn họ, nhưng lại nghe được mấy từ mấu chốt!

- Thiếu chủ loạn đảng cung khai !

Nếu không có gì bất ngờ, loạn đảng là chỉ dư nghiệt của Lý Kiến Thành. Thiếu chủ có lẽ là người cầm đầu bị bắt, cung khai rất có thể là vì những dư nghiệt kia chịu hình pháp nghiêm khắc suốt ba bốn tháng, cuối cùng không chịu nổi phải cung khai.

Chỉ có điều thần sắc của Lý Thế Dân có vẻ mất tự nhiên, không phải xảy ra biến cố gì bên trong chứ?

Chỉ số thông minh của Đỗ Hà rất cao, cho nên rất thích suy nghĩ, diễn dịch, rất nhiều suy nghĩ lóe lên trong đầu. Hắn cảm thấy có dự cảm không tốt.

Lý Thế Dân rời đi không bao lâu, lại kêu Lý Quốc Hồng tự mình mời hắn về Cam Lộ điện.

Đỗ Hà cười khổ, trong lòng sợ rằng chuyện này giống như dự liệu của mình.

Kế hoạch âm thầm triển khai trong gần 11 năm, lực lượng của bọn dư nghiệt này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Hắn chỉ sợ nơi mình phá hủy chỉ là một cứ điểm bọn họ trú đóng ở Trường An, thực sự không phải là hang ổ thật sự của bọn họ.

- Bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân biểu lộ nghiêm túc, hai đầu lông mày có sát khí nồng đậm, trong lòng càng thêm khẳng định tưởng tượng của mình.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Người còn nhớ đám phản tặc người bắt được lúc trước không?

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, không nói gì.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Đám người kia vẫn ngoan cố, trẫm đã kêu người dùng cực hình trên trăm ngày với bọn chúng, lúc này mới cạy miệng được một người trong số bọn chúng, biết được một số chuyện.

Đỗ Hà vẫn không mở miệng, nếu Lý Thế Dân đã kêu hắn đến đây, hỏi hay không hỏi kết quả cũng giống nhau, Lý Thế Dân sẽ nói tất cả cho hắn.

- Nhi tử của Túc Vương Lý Kiến Thành không sa lưới, hiện giờ vẫn đang ở ngoài, nhón nhơn ngoài vòng pháp luật.

Lời nói này đối với Đỗ Hà mà nói, không khác gì sấm sét giữa trời quang.

- Làm sao có thể?

Hắn thấp giọng kêu lên.

Sở dĩ bọn họ có thể thả lỏng là vì bọn họ đã bắt được kẻ trộm, chỉ cần không có kẻ nào trong đám dư nghiệt đó có thể hiệu triệu thiên hạ thì không thể đối kháng với Đại Đường hiện giờ.

Cho nên chỉ cần nhi tử của Lý Kiến Thành sa lưới, dư nghiệt tự nhiên thật vong. Nhưng nếu nhi tử của Lý Kiến Thành còn tồn tại, cho dù một mẻ hốt gọn thực lực của bọn chúng thì vẫn có thể Đông Sơn tái khởi.

- Đúng vậy!

Lý Thế Dân vô cùng chắc chắn nói:

- Tin tức này đã được chứng thực, trong đám người mà người bắt giữ không có nhi tử của Túc Vương, ngay từ đầu, người đã bị trúng kế!

- Xin lỗi!

Mặc dù Đỗ Hà xin lỗi nhưng vẫn không biết mình sai ở chỗ nào.

Lý Thế Dân lắc đầu cười nói:

- Đây là ý trời, không quan hệ đến kế sách của người, cũng không phải tội của người, kế sách của người có thể xem là hoàn mỹ.

Hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chỉ có điều hành động của người mấy hôm trước xuất hiện sự cố trọng đại, Lý Phục Thành và một người tên là Lôi Hổ đã sớm rời đi. Ngay từ đầu bọn chúng đã không ở cứ điểm đó.

- Nếu không ở đó, tại sao bọn chúng lại hoảng hốt như vậy.

Hắn còn chưa dứt đã bừng tỉnh.

Thì ra là vậy, đám kẻ trộm kia thấy Ngụy Phong Vân xuất hiện, lập tức ý thức được sẽ mất hết tất cả, bọn chúng chắc chắn sẽ chết, cho nên mới tổn công tổn sức cho người giả mạo Lý Phục Thành chạy trốn, dùng thủ đoạn treo đầu dê bán thịt chó, làm bộ Lý Phục Thành bị bắt, làm cho Lý Phục Thành thật sự có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

212. Chương 212: Giả Thiết Lớn Mật, Không Cần Tang Chứng Vật Chứng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Suy nghĩ cẩn thận, Đỗ Hà chợt cảm thấy buồn nôn, cảm giác giống như ăn phải con ruồi, khiến người ta buồn bực, cũng khiến cho người ta không nói được lời nào. Nếu đối phương khám phá ra kế sách, vậy cũng dễ nói, có thể chứng minh là tài nghệ của mình không bằng người, thua không oan uổng.

Nhưng đối phương hoàn toàn không nhìn thấu kế sách của mình, đối mặt với bố cục của mình, bọn họ căn bản không hề đề phòng.

Nhớ tới mình đã hao hết tâm tư, vất vả khổ sở, tốn thời gian gần một tháng, mới nghĩ ra kế sách tuyệt diệu này, chỉ vì tên kia nhất thời có việc, rời khỏi biệt viện, do đó tránh khỏi kiếp nạn. Chuyện này giống như trúng 300 vạn xổ số lại làm rơi xuống hầm cầu, để dòng nước cuốn trôi. Đồ vật rõ ràng đã đến tay, lại bất ngờ thất bại. Kết cục như vậy thật sự khiến người ta khó có thể tiếp nhận.

- Vậy có hỏi ra chỗ ẩn thân của bọn chúng không?

Lúc này Đỗ Hà cũng không rảnh tiếp tục cảm khái, biểu lộ nghiêm túc, tồn tại của Lý Phục Thành tuyệt đối là một lưỡi dao sắc bén núp trong bóng tối, bất cứ lúc nào cũng có thể mang tới nguy hại cực lớn cho Đại Đường.

Nhất là Đường triều dùng khai thác tiến thủ mà nổi tiếng, kế tiếp sẽ có rất nhiều chiến sự, vạn nhất đại quân Đường triều công phạt bên ngoài, Lý Phục Thành đến sau lưng, kích động dân chúng tạo phản, khiến Đại Đường trước sau đều khó khăn, nguy hại này tuyệt đối vô cùng lớn. Bất luận như thế nào, luồng thế lực ẩn nấp trong chỗ tối, nếu muốn tuyệt đối gạt bỏ, không thể lưu lại hậu hoạn.

Lý Thế Dân mãnh liệt đập bàn, tức giận bất bình nói:

- Đám phản tặc kia vô cùng ngoan cố. Ta dùng ba tháng cực hình, cũng không thể kiếm được tin tức, chỉ có duy nhất một kẻ không chịu được cung khai. Hơn nữa địa vị không cao, biết không nhiều, đặc biệt càng không biết gì về sào huyệt. Lý Phục Thành đào thoát, khiến cho trầm như vác lưỡi dao trên lưng, không thể không diệt trừ! Trầm gọi người đến là muốn hỏi xem khi bắt bọn chúng có chỗ nào để ý không? Đặc biệt là chi tiết có thể phân biệt thân phận của bọn chúng, xem xem có bỏ sót chỗ nào hay không?

Đỗ Hà cúi đầu nhớ lại, tình hình trong biệt viện giống như một cuộn phim quay chậm, từng chi tiết thoáng qua trong đầu. Từ lúc theo dõi Ngụy Phong Vân, đến vây quanh sào huyệt, sau đó phát động tiến công, chiếm lĩnh sào huyệt, cuối cùng tìm kiếm sào huyệt, không bỏ qua chi tiết nào. Cảnh tượng trong đầu xuất hiện một ngôi nhà hướng bắc nam, trong nhà rất lộn xộn, bất cứ nơi nào có thể giấu người đều bị Phòng Di Ái đã man lật tung, tủ quần áo đập nát, mặt đất xối tung, ngay cả giường cũng chém làm hai đoạn, các loại quần áo, chăn đệm rơi lả tả trên đất.

- Quần áo?

Bỗng nhiên, trong đầu Đỗ Hà linh quang chớp động, thấp giọng hô nói:

- Phía nam!

- Như thế nào?

Chuyện đã trôi qua lâu như vậy, Lý Thế Dân cũng không trông cậy có thể lấy được tin tức gì đó ở Đỗ Hà, chỉ vì chuyện này rất trọng đại mới hỏi như vậy, lúc này nghe hắn nói thật sự có phát hiện, cảm thấy vô cùng vui mừng.

- Việc này tiểu tể cũng không dám khẳng định, nhưng có hoài nghi!

Đỗ Hà sửa sang lại suy nghĩ nói:

- Còn nhớ rõ lúc trước vì không muốn có cá lọt lưới, tiểu tể đã nhiều lần tiến hành kiểm tra tìm tòi sào huyệt kia. Ở phía bắc biệt viện có một căn phòng rất khang trang, thu hút chú ý nhất, bài trí bên trong cũng xa hoa nhất!

- Đây chính là gian phòng của Lý Phục Thành!

Lý Thế Dân chen lời nói:

Cổ nhân coi trọng hướng nam, hướng đông, cho nên chỗ ở của hoàng hậu và các phi tử phân biệt ở Đông cung và Tây cung, Đông cung là chính, Tây cung là phụ. Thái miếu cung phụng bài vị tổ tông cũng được xây dựng ở sườn đông của hoàng cung.

Nhà giàu xây phòng, phòng chính phần lớn được xây dựng ở phương bắc, chính là thường nói tọa bắc hướng nam, xây dựng phòng chính ở hướng nam, người có thể ở phòng chính thường là chủ nhân hoặc là thủ lĩnh.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Tiểu tể cũng nghĩ như vậy, cho nên kiểm tra rất cẩn thận. Trên mặt đất tiểu tể phát hiện mấy bộ quần áo bằng tơ tằm thượng đẳng, lúc ấy cũng không để ý, hiện tại nhớ tới có chút cổ quái, chất liệu vải vóc đúng là tơ tằm hiếm thấy.

Tơ tằm là một loại hàng dệt của Đường triều, tơ lụa Đường triều phần lớn sinh ra ở hai nơi là Giang Nam và Ba Thục, nhưng vì địa vực khác nhau, kỹ thuật khác nhau, tơ lụa của hai nơi này cũng có khác biệt về bản chất ý nghĩa.

Đất Thục sản xuất nhiều tơ lụa vải vóc như gấm Tứ Xuyên, gấm lụa, giao con thoi, vải Di Mâu, còn Giang Nam sản xuất nhiều bông tơ, vải lĩnh, sợi tơ tằm....

Trong số những vải vóc của Giang Nam, sợi tơ tằm là một loại hàng dệt tơ tương đối hiếm thấy, nó là hàng dệt tơ tằm tinh khiết, sợi tổng hợp phong cách lịch sự tao nhã tính chất chặt chẽ, rắn chắc, thoáng mát, ăn mặc thoải mái dễ chịu, mát mẻ.

Loại quần áo này rất hiếm có, hơn nữa chi phí dệt may rất đắt, bởi vậy truyền lưu trên thị trường cũng không nhiều, hơn nữa vì địa lợi không tiện, mấy hàng dệt ở Trường An chủ yếu dùng tơ lụa Ba Thục, còn tơ lụa ở Giang Nam xa xôi lại thịnh hành ở Trung Nguyên, chỉ có rất ít truyền nhập vào Quan Trung. Chi phí sản xuất của sợi tơ tằm rất lớn, hơn nữa không thể chống lạnh, không thích hợp sử dụng ở Quan Trung, cho nên cũng không lưu hành ở Quan Trung.

Khí hậu phía nam ôn hòa, nhưng lại là nơi rất thích hợp để sử dụng loại sợi tơ tằm này.

Trong tủ quần áo của Lý Phục Thành treo loại quần áo bằng sợi tơ tằm này rất là thể là từ phía nam truyền tới.

Lý Thế Dân nghe này nguyên do, cũng nhẹ gật đầu. Đỗ Hà phân tích hợp tình hợp lý, nhưng phân tích hợp tình hợp lý này cũng không thể trở thành điểm mấu chốt, chỉ cần có lòng mua sắm, vẫn có thể mua được loại sợi tơ tằm này.

- Đây chỉ là một trong số nguyên nhân!

Lý Thế Dân tin tưởng. Đỗ Hà đã nói phía nam, nhất định sẽ không chỉ căn cứ vào điểm này.

Đỗ Hà cười gật đầu:

- Tiểu tể cho rằng khả năng ở phía nam còn có một nguyên nhân khác, bởi vì nhạc phụ đại nhân cũng không coi trọng phía nam, có vẻ bỏ mặc quản lý bờ nam Trường Giang! Bọn tạo phản nhất định sẽ lựa chọn nơi Đại Đường ta không được nhiều lòng dân, chỉ có như vậy mới có thể được nhiều người ủng hộ. Nếu bọn họ lựa chọn Quan Trung, tin tưởng đại quân ta còn chưa tập kết, những người kia lập tức đã bị những bách tính luôn hướng về Đại Đường ta đập chết rồi. Cho nên tiểu tể cho rằng phía nam là nơi có khả năng bị bọn chúng chiếm cứ nhất.

Từ xưa đến nay, kinh tế Trung Quốc phát triển có quy luật nhất định, từ Hán triều lấy phát triển phía bắc, Trung Nguyên làm trọng cho nên cho tới nay mới có cách nói người phương bắc Trung Nguyên, tựa hồ tất cả hoàng đế đều là từ bắc đánh về phía nam.

Đường triều cũng không ngoại lệ, toàn bộ trọng tâm thống trị đều nằm ở phía bắc Quan Trung và khai thác con đường tơ lụa, phía nam chỉ có Dương Châu, Kinh Châu được coi trọng.

Dương Châu ở đây cũng không phải Dương Châu bị Tôn Ngộ chiếm cứ thời kỳ Tam quốc mà là chỉ Quảng Lăng, phía bắc Trường Giang. Lưu vực phía nam Trường Giang, vương triều Đại Đường rất khó bành trướng đến.

Dù sao vì Dương Quảng bại gia, dẫn đến đại loạn cuối thời nhà Tùy, nguy hại thật sự quá lớn. Trung Quốc vốn có tám trăm chín mươi vạn hộ nhân khẩu, vì biến động này đã giảm mạnh đến hơn hai trăm vạn hộ, sáu bảy trăm vạn người.

Đối mặt với tổn thất to lớn này, trọng tâm phát triển của Lý Đường đương nhiên là đặt ở trung nguyên Quan Trung có lợi nhất, chứ không phải phía nam xa xôi.

Cho nên thời kỳ Sơ Đường, quản chế của Đường triều đối với phía nam là vô cùng yếu kém.

Đỗ Hà cười nói:

- Đối với loại chuyện này, cách làm từ trước đến nay của tiểu tể luôn là lớn mật giả thiết, không cần tang chứng vật chứng, diễn dịch hợp lý, lý trí quyết sách, tất cả đều là giả thiết sơ bộ, là thật hay là giả, bản thân tiểu tể cũng khó nói.

- Lớn mật giả thiết không cần tang chứng vật chứng, diễn dịch hợp lý, lý trí quyết sách!

Lý Thế Dân lặp lại những lời này, trên mặt lộ ra dáng vẻ tán dương, gật đầu nói:

- Trẫm thấy lời này của hiền tể rất chí lý, mặc dù người nói không căn cứ, nhưng nghe ra lại hợp tình hợp lý, cũng không phải không có khả năng!

- Đúng rồi!

Đỗ Hà bất ngờ nói:

- Nhạc phụ đại nhân không phải nói nhóm người này không cung khai sao, chỉ bằng chúng ta đổi một phương thức thức, nghiêm hình bức cung cũng không phải phương pháp thẩm vấn duy nhất, thẩm vấn tinh thần còn có hiệu quả gấp 10 lần so với nghiêm hình bức cung.

- Cái gì là thẩm vấn tinh thần?

Lý Thế Dân mỉm cười, thói quen thành tự nhiên, chỉ cần nghe Đỗ Hà có thuyết pháp mới lạ, nhất định sẽ mang đến cho hắn hiệu quả không ngờ.

- Nói trắng ra rất đơn giản! Chính là thay phiên không ngừng ép hỏi, không cho bọn họ ngủ. Một ngày hai ngày còn có thể, nhưng thời gian dài mười ngày nửa tháng, cam đoan bọn chúng không chịu nổi, từ đó suy nghĩ hỗn loạn, đến nỗi điên loạn, đây chính là thời điểm ý chí bọn chúng yếu kém nhất, lúc này lần lượt ép hỏi, lợi dụng phía nam sẽ thu được hiệu quả kỳ diệu.

Lý Thế Dân nghe xong phương thức thẩm vấn này, không nhịn được rét run, cười khổ nói:

- Không ngờ tiểu tử người còn có thủ đoạn độc ác này. Ta thấy cách này có thể làm.

Lý Thế Dân cũng không đàm luận chuyện này nữa, mà cùng Đỗ Hà đến Lập Chính điện, tụ họp với nhóm người Trường Nhạc.

Trước khi đi, Lý Thế Dân âm thầm dặn dò Đỗ Hà phải nhanh chóng sinh em bé. Trường Tôn hoàng hậu cũng kêu Trường Nhạc đến bên cạnh, thì thầm gì đó, không nghe rõ lắm, nhưng Trường Nhạc thoáng chớp mắt, giống như đánh phắn.

Trên đường về nhà, Đỗ Hà bỏ qua chuyện dư nghiệt Lý Kiến Thành. Hắn biết nếu Lý Thế Dân hỏi được một số tin tức hữu dụng, dựa vào biểu hiện lần này của mình, nhiệm vụ lần này, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Suy nghĩ lung tung, chỉ bằng dẹp bỏ chuyện này, vui vẻ với người nhà.

Vì vậy, hắn kéo tay Trường Nhạc trêu đùa:

- Lúc này nhạc mẫu nói gì với nàng vậy.

Trường Nhạc vốn đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, lúc này lại đỏ mặt, ấp úng nói:

- Không có gì!

Đỗ Hà vẻ mặt đùa giỡn tiến đến bên tai của nàng nói:

- Nhạc phụ đại nhân cũng âm thầm dặn dò ta, kêu ta cố gắng nhiều hơn, mau chóng tranh thủ sinh ngoại tôn cho nhạc phụ.

Nhìn bộ dạng xấu hổ lúng túng của Trường Nhạc, Đỗ Hà cười ha ha, lòng tràn đầy hạnh phúc thỏa mãn, chỉ không biết những ngày này còn có thể duy trì bao lâu.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

213. Chương 213: Rối Loạn Chụp Vào

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vì chuyện thành thân, Đỗ Hà nhiều tháng rồi không tới quân doanh.

Kỳ nghỉ vừa kết thúc, sáng sớm Đỗ Hà đã tới Tả Uy Vệ quân doanh tiếp nhận điểm danh của đại Tướng quân Lý Tích, đồng thời nhiệt tình chào hỏi những tướng quân cùng quân doanh với hắn.

Vốn nhân duyên của Đỗ Hà cũng không tệ, hiện giờ còn trở thành phò mã gia, con rể của Lý Thế Dân, quan hệ tốt với hắn, nịnh bợ mấy câu cũng không có gì xấu.

Đỗ Hà đáp lễ, cũng không có gì kiêu ngạo, trong quân doanh Tả Uy Vệ, mọi người đều là chiến hữu, sau này không thiếu những lần đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tác chiến, hữu nghị lẫn nhau có thể xúc tiến song phương càng thêm phối hợp ăn ý, cực kỳ hữu dụng với chiến sự.

- Ha ha, tân lang phò mã trở về rồi!

Khi Đỗ Hà đang nói chuyện với chư tướng trong quân doanh, bên ngoài doanh trường vang lên tiếng cười quái dị, Lý Kính Nghiệp bước vào quân trường.

- Đúng vậy! Ta cười công chúa, gần đây chi tiêu trong nhà quá nhiều, bắt đầu đói ăn, cho nên tiền người thiếu ta cũng nên trả đi.

Đỗ Hà nheo mắt, xoa tay. Tên gia hỏa này bình thường rất thích nói những lời trêu chọc, tổn hại người khác. Đỗ Hà sớm đã nhìn thấu hắn, nghe xong tiếng cười của hắn, trong lòng cũng đoán được dụng ý, nhất định là muốn giễu cợt mình đã đến, vì vậy trực tiếp đưa ra chuyện đòi nợ.

Khuôn mặt tươi cười của Lý Kính Nghiệp lập tức cứng ngắc, những lời trêu chọc đã chuẩn bị sẵn nghen ứ nơi cổ họng, nụ cười kia nháy mắt đã chuyển thành nịnh nọt:

- Đại ca tha thứ, là tiểu đệ sai, thật sự không lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Đỗ Hà thoả mãn nhìn biểu hiện của hắn, cũng không tiếp tục truy vấn.

Lý Kính Nghiệp lại tỏ vẻ đau khổ, thề hận mình lúc trước tự mình dẫn thân vào tội nợ, để bây giờ đi đâu cũng phải chịu uất ức như vậy.

Ngay khi bọn họ đang vui đùa rộn rã, ngoài lều chợt truyền đến tiếng ho khan, tất cả đều nhận ra đó là thanh âm của Tả Uy Vệ Đại Tướng quân Lý Tích.

Đoàn người vội vàng chia ra hai bên, chờ Lý Tích bước vào.

Nhờ trận chiến với Thổ Phiên, Đỗ Hà có công xếp thứ hai, hiện giờ đứng trên Lý Kính Nghiệp, trong số các chư tướng cùng cấp bậc Trung Lang tướng, hắn là người xếp thứ hai, còn vị danh tướng quân ở trên hắn đã ở vị trí đó 10 năm rồi.

Lý Tích nhìn Đỗ Hà, âm thầm nhẹ gật đầu.

Giống như trước đây, Lý Tích căn cứ vào tình huống đóng quân, lần lượt ban bố nhiệm vụ cho chư tướng, tất cả tướng quân đều lĩnh mệnh mà đi.

Không bao lâu, trong quân trường đã không còn một ai ngoài Đỗ Hà.

- Hiền chất, nghỉ phép hơn một tháng, không mài mòn mũi nhọn của người chứ.

Lý Tích tươi cười, đi thẳng đến trước người Đỗ Hà.

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Đại tướng quân yên tâm, tiểu chất ta cũng không vô năng như vậy, cường tráng lắm!

Hắn nói xong, liền gồng tay, biểu thị cơ bắp, nhưng Đỗ Hà vốn không phải là người có cơ bắp, cộng thêm quần áo ngăn cản, vì vậy cơ bắp căn bản không hiện ra.

Lý Tích thấy hắn đùa nghịch, lắc đầu cười khổ:

- Tiểu tử ngươi thật không đứng đắn, tốt rồi, đi thôi, La Thông thật đúng là nhân tài, quân doanh được hắn quản lý thỏa đáng, toàn quân được huấn luyện hợp lý, thực lực cũng tăng lên không ít.

Đỗ Hà bái biệt Lý Tích, giục ngựa đi tới quân doanh.

Thời gian còn sớm, quân đội còn chưa tập kết, binh lính lễ tể đang ngồi trên giáo trường hoạt động đơn giản.

Thấy Đỗ Hà đi vào quân doanh, các tướng sĩ đều hoan hô tên hắn.

Trong quân doanh này, hắn vẫn rất được quân tâm.

La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái nhận được tin tức, cũng cùng nhau đến nghênh đón.

- Vất vả các người rồi!

Đỗ Hà mỉm cười, giơ quyền chào hỏi mọi người, đón vào quân trưởng, hỏi thăm tình hình huấn luyện.

La Thông có vẻ tự ngạo nói:

- Tất cả đều tốt, chúng ta đều căn cứ vào một số yếu điểm luyện binh mà Tướng quân lưu lại huấn luyện, khiến sự ăn ý giữa các tướng sĩ đề thăng rất lớn, “Nguyên Tông Cẩm Quân” hoang phế cũng đã dần dần khôi phục lại tiêu chuẩn trước kia.

Phòng Di Ái cũng không thể chờ đợi được nói:

- Đại ca, đám ranh con dưới trướng của ta, kẻ nào cũng được ta huấn luyện sát sao, thực lực tăng nhiều, đợi khi huấn luyện nhất định sẽ khiến người chán động.

Wang Đức Chính cũng lộ ra ý tứ tương đồng.

Đỗ Hà thấy tam tướng nói tự tin như vậy, cũng vội vàng đến giáo trường xem tự binh thao luyện.

Nhìn từng đội binh mã chạy đi chạy lại xung phong liều chết trên giáo trường, phối hợp giữa các đội kỵ binh, bộ binh, mạch đao cũng không chê vào đâu được, liên tục tán thưởng.

Chỉ trong hơn một tháng, La Thông, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính đã giành được hiệu quả rất lớn, nhất là phối hợp của hai quân đã có công phu rất lớn.

Lý Thế Dân giao cho hắn thống soái “Nguyên Tông Cẩm Quân”, đội binh mã này vốn là nền tảng để Lý Uyên lập nghiệp, chiến lược đương nhiên không tầm thường, nhưng vì hoang phế đã lâu, có vẻ lạnh nhạt với chiến kỹ.

Khi Đỗ Hà tại nhiệm, chú trọng khôi phục thực lực của bọn hắn, cho nên bố trí rất nhiều huấn luyện cường lực, lấy lại thực lực ban đầu của bọn họ. Nhưng chiến trường không phải nơi biểu hiện cá nhân dũng mãnh, máu chốt vẫn là ăn ý giữa quân với quân, đội với đội.

“Nguyên Tông Cẩm Quân” và khúc bộ hắn nắm giữ vốn là hai đội ngũ bất đồng, song phương chưa bao giờ phối hợp với nhau, hoàn toàn không hề ăn ý, cho nên bước tiếp theo là luyện hai quân ăn ý.

Đúng lúc này Đỗ Hà vừa vận thành thân, cho nên chỉ có thể ghi lại một cuốn luyện binh bao gồm tâm đắc luyện binh đặc biệt của mình khi thỉnh giáo Lý Tĩnh, Lý Tích giao cho La Thông, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính, để bọn họ so sánh tập luyện. Hiện giờ đã qua một tháng, hiệu quả đã tương đối đáng khen.

Đỗ Hà là tướng lĩnh trong quân, đương nhiên không thể không ca ngợi khích lệ bọn họ, lại kêu bọn họ phân lĩnh binh mã tập luyện như thường ngày, còn mình thì ở bên cạnh chỉ điểm, quan sát.

Hắn vốn đang chờ Lý Thế Dân phái đi tiêu diệt dư孽 của Lý Kiến Thành, thế nhưng hơn một tháng qua, Lý Thế Dân hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh nào, tựa hồ như quên mất việc này, không khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân án binh bất động, biết hẳn tất có kế hoạch, cũng không vì thế mà phí sức, hàng ngày không ở quân doanh thì ở viện khoa học kỹ thuật, nếu không nữa thì về nhà với thê tử, làm chuyện đại sự của con người.

Nhưng không biết tại sao, Trường Nhạc vẫn chưa thấy có thai.

Trường Nhạc thường vì thế mà lo lắng, nhưng Đỗ Hà lại tuyệt đối không gấp, hắn mới 16 tuổi, Trường Nhạc cũng chưa quá 16 tuổi, còn sớm lắm, nếu sinh con quá sớm cũng không phải chuyện tốt.

Chuyện đáng nhắc tới chính là tiệm trà của Vũ Mị Nương cuối cùng cũng đã khai trương, khi Lý Thế

Dân hạ chỉ phong trà Long Tĩnh là cống trà, nàng đã nắm bắt cơ hội, mở một tiệm trà Long Tĩnh ở trung tâm chợ phía Tây.

Đỗ Hà đã đồng ý làm một bài thơ mời khách cho tiệm trà của nàng.

Lần này hắn đọc thuộc chính là bài thơ “Thưởng Trà” của Lưu Vũ Tích:

- Trà mọc câu mọc giữa vùng hoa cỏ

Ông bạn già hái gói tặng người tiên

Trăng sông Tương đêm hôm nay sáng tỏ

Chiều hoa bay đầy chén đáng nghiêng nghiêng.

Bài thơ của tài tử thư pháp danh gia như Đỗ Hà đã đủ để người ta chú ý, kể tiếp trà Long Tĩnh lại được phong làm cống trà, càng làm cho trà Long Tĩnh nổi tiếng khắp Trường An.

Vũ Mị Nương rất biết làm ăn, nàng biết rõ thể nhân không chưa hiểu biết về trà, chưa hẳn cam lòng bỏ ra số tiền lớn mua trà. Cho nên tiệm trà Long Tĩnh không chỉ bán lá trà, đồng thời còn bán nước trà, một số thực phẩm phụ phẩm, để cho người trong tiệm nhắm nháp nói chuyện phiếm.

Trà có phân loại: Lá trà non bình thường thứ đẳng, lá trà non Bích Loa Xuân trung đẳng, lá trà non Tây Hồ thượng đẳng, mầm trà trung đẳng bình thường, mầm trà Bích Loa Xuân ưu đẳng, mầm trà Long Tĩnh thượng đẳng nhất, giá tiền không đồng nhất, tùy người thưởng thức.

Cái này chỉ cần thưởng qua một lần, tựa hồ không có người nào không mua chút ít mang về nhắm nháp, nhất là Bích Loa Xuân thượng đẳng và trà Long Tĩnh thượng đẳng lại càng bán chạy.

Mặc dù đây là hai loại trà đắt nhất, nhưng ở Trường An chưa bao giờ thiếu kẻ có tiền, loại đồ uống chiêu đãi khách quý này chính là thứ mà những nhân vật giao tế rộng rãi như bọn họ không thể thiếu.

Cho nên số lượng bán đi cực kỳ kinh người, lợi nhuận vượt xa mở nhà trọ.

Vũ Mị Nương dùng hàng tồn hơn nửa năm, cuối cùng vẫn không đủ cung cấp, bắt đắc dĩ chỉ có thể nâng giá, hơn nữa tiêu thụ lượng bằng nhau, quy định một ngày chỉ có thể bán hai mươi hộp, để tránh xuất hiện hiện tượng hết hàng.

Chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi, trà đã hoàn toàn truyền lưu khắp Trường An.

Xã hội thượng lưu Đại Đường khi chiêu đãi khách nhân, nếu không lấy ra trà Long Tĩnh thượng đẳng sẽ bị người ta khinh bỉ, phong tục uống trà dần dần từ Trường An truyền bá đến các nơi.

Trong thời gian một tháng, Vũ Mị Nương đã chuyển đổi sản xuất trà thành mặt hàng có nguồn lợi nhuận vô cùng lớn, khiến tất cả đều đỏ mắt ghen tị.

Tiền hoa hồng Đỗ Hà nhận được cuối tháng là số tiền khổng lồ tám vạn quan tiền, đối diện với loại lợi nhuận khổng lồ này, ánh mắt Vũ Mị Nương không ngừng lấp lánh, dần dần có mộng tưởng lớn hơn.

Đỗ Hà nhìn ra, vị nữ hoàng đầu tiên tương lai này đã bắt đầu cảm thấy thích thú kiếm tiền, mục tiêu đã dần dần phát triển trên con đường nữ hoàng kinh doanh.

Đây cũng là chuyện Đỗ Hà muốn nhìn thấy nhất.

Sáng nay, khi Đỗ Hà tới quán doanh, La Thông cũng đã tới trước một bước, hai người trò chuyện trong doanh.

La Thông đột nhiên cho ra hiệu cho hắn, kêu hắn nhìn ra phía sau.

Đỗ Hà quay đầu nhìn lại, đã thấy Phòng Di Ái ủ rũ đi tới, vẻ mặt u oán, tựa hồ như có người thiếu 180 vạn.

- Sao vậy?

Đỗ Hà hiếu kỳ tiến lên hỏi thăm. Hắn biết thân kinh Phòng Di Ái không ổn định, nếu không phải có chuyện gì nhất định sẽ không lộ ra biểu lộ như vậy.

Phòng Di Ái đau khổ nói:

- Xong rồi. Lão đại, ta xong đời rồi, cuộc đời vui vẻ của ta đã bị phụ thân ta chôn vùi rồi!

Đỗ Hà càng nghe càng cảm thấy khó hiểu.

La Thông cũng không hiểu ra sao:

- Rút cuộc là chuyện gì?

Phòng Di Ái thở dài, than thở:

- Phụ thân đã sắp xếp một hôn sự cho ta, đối phương là nhi nữ của Bộ Hạ.

La Thông trợn trừng mắt:

- Nữ nhân của Bộ Hạ không phải như hoa như ngọc, còn không biết hưởng?

Đỗ Hà lại trợn tròn mắt, Cao Dương, vị công chúa trốn dưới giường định nghe âm thanh hoan hảo của mình hôm thành thân, rốt cuộc lại gả cho vị huynh đệ của mình sao?

Lúc này Đỗ Hà cũng không biết nên chúc mừng hay là báo tin dữ.

Cao Dương là nhân vật ngoại tình tiên phong đầu tiên nổi tiếng trong lịch sử!

Phòng Di Ái gấp gáp kêu to:

- Hưởng thụ cái đầu, đây là người không biết. Đừng tưởng rằng tất cả công chúa đều dễ nói chuyện như đại tẩu nói chuyện với đại ca, công chúa giống như Bồ Tát, hàng ngày phải lấy ra quỳ lạy. Nếu ta lấy công chúa thì đừng mơ tưởng đến chuyện đi thanh lâu kỹ viện tiêu sái, nếu ta lấy công chúa, mộng tưởng ba vợ bốn nàng hầu cũng không thể thực hiện, nếu ta lấy công chúa, sau này quan hệ vợ chồng còn phải đợi nàng đồng ý. Về sau ta ở phủ công chúa, không còn nhân sinh tự do, hạnh phúc của ta cũng xong đời.

Về mặt hắn trắng bệch, tức giận đến mức gơ chân rồi lại không thể làm gì.

Đỗ Hà, La Thông đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Phòng Di Ái còn có suy nghĩ “cao thượng” như vậy.

La Thông trơ trẽn nói:

- Đây là người tự tìm lấy!

Mặc dù Phòng Di Ái là bằng hữu của hắn, nhưng hắn vẫn không quen nhìn loại tác phong này của Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái cũng lơ đãng, La Thông là người chung tình, từ khi hắn chuộc thân cho Ngưu Tử Linh, hai người đã cố gắng rất nhiều, cuối cùng cảm động La mẫu, đồng ý hôn sự của bọn họ.

Hiện giờ hai người có thể nói là cầm sắt hòa minh, ân ái ái ái, tuy hai mà một, La Thông còn có lời thể suốt đời chỉ yêu một người, không lấy vợ nữa, cho nên cũng không trông cậy hắn cùng loại giống như mình.

Phòng Di Ái kéo Đỗ Hà nói:

- Lão đại, vì hạnh phúc của huynh đệ, người phải giúp đỡ ta!

Đỗ Hà khinh bỉ nói:

- Đây là công chúa có cầu cũng không được, nhất định là bệ hạ tự mình ban hôn. Thánh chỉ đã truyền xuống, không ai có thể thay đổi. Di Ái, người tốt nhất vẫn nên nhận mệnh! Mặc dù Cao Dương ngang ngược vô lễ một chút, nhưng xác thực rất xinh đẹp, chỉ cần người đánh bại được nàng, có lẽ có thể xem là nhân duyên tuyệt đẹp.

Đỗ Hà cảm thấy có chút không mặt mũi nào đối mặt với vị huynh đệ của hắn. Bởi vì hắn nói ra những lời trái lương tâm nhất.

Phòng Di Ái ngẩn ngơ, sững sờ hồi lâu mới nói:

- Lão đại. Người nghe ai nói Bệ Hạ ban Cao Dương cho ta?

Đỗ Hà cũng sững sờ nói:

- Chẳng lẽ không phải Cao Dương công chúa?

Phòng Di Ái gật đầu nói:

- Ta nhớ rất rõ. Cha ta nói là con gái thứ mười sáu của Bệ Hạ, con gái của Trưởng Tôn hoàng hậu, là Thành Dương công chúa, chứ không phải công chúa thứ mười bảy Cao Dương công chúa!

- Không phải là tốt rồi, không phải là tốt rồi.

Đỗ Hà cũng thầm thấy may mắn cho vị huynh đệ của mình, chỉ cần không phải nha đầu ngốc Cao Dương, những người khác đều dễ nói chuyện. Thành Dương công chúa, cái tên này nghe rất quen tai, rút cuộc là ai nhỉ?

Bỗng nhiên hắn thấp giọng hô lên:

- Thành Dương công chúa!

Hắn lộ ra kinh ngạc, cười khổ không được, âm thầm nghĩ ngợi:

- Thành Dương công chúa không phải là người Lý Thế Dân ban cho ta trong lịch sử hay sao?

Tại sao lại lộn xộn như vậy? Mình lại lấy Trường Nhạc công chúa vốn được gả cho Trưởng Tôn Trùng, còn Thành Dương công chúa vốn được gả cho mình lại được Lý Thế Dân ban cho Phòng Di Ái, nữ bạo long Cao Dương rút cuộc ban cho ai?

Hắn không nghĩ ra đầu mối, nhưng cũng không thêm nghĩ nữa, bất kể lịch sử như thế nào, dù sao mình đã sáp nhập vào xã hội này, đã loạn thì cứ để nó loạn, chỉ là trong lòng không khỏi mặc niệm cho vị hôn phu tương lai của Cao Dương.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

214. Chương 214: Đỗ Hà Muốn Lấy Tây Vực

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cũng bất lực, không thể giúp đỡ Phòng Di Ái, thời cổ đại, chuyện lấy chồng lấy vợ là do phụ mẫu quyết định. Chuyện này Lý Thế Dân đã đích thân hạ chỉ, phụ thân của Phòng Di Ái là Phòng Huyền Linh cũng đã đáp ứng thì Đỗ Hà có thể làm gì?

Huống chi nói thế nào Thành Dương công chúa vẫn tốt hơn Cao Dương công chúa rất nhiều, trong lịch sử nàng tựa hồ cũng không lưu lại chuyện gì ác liệt, nhiều nhất cũng vì Đỗ Hà đoán mệnh đứng sai vị trí trong

lịch sử, trở thành tâm phúc của Lý Thừa Càn, cuối cùng còn khuyên bảo Lý Thừa Càn ám sát Lý Thế Dân, kết quả bị Lý Thế Dân chém đầu, Thành Dương công chúa cũng bởi vậy tái giá với người khác, nàng là công chúa, nếu không tái giá, chẳng lẽ còn thủ tiết hay sao?

Cho nên mới nói dù thế nào Thành Dương công chúa vẫn tốt hơn Cao Dương rất nhiều, nếu ra sức khước từ, Lý Thế Dân giận dữ, đổi Thành Dương thành Cao Dương, Phòng Di Ái mới hoàn toàn bị kịch, đương nhiên khả năng việc này không lớn, chỉ là suy nghĩ linh tinh mà thôi.

Thấy Đỗ Hà cũng bất lực, Phòng Di Ái cũng chỉ có thể ủ rũ, nhận mệnh mà đi.

Tựa hồ cả ngày, Phòng Di Ái đều không lộ ra bất cứ tinh thần gì, một mực nghĩ đến chuyện này.

Nhưng đến khi giải tán, hắt lại thay đổi bất ngờ.

Đỗ Hà khó hiểu nhìn hắt.

Phòng Di Ái nhếch miệng cười nói:

- Ta nghĩ thông suốt rồi, cuộc sống nên như vậy, nếu không né tránh được, vậy chỉ có thể hưởng thụ.

Đỗ Hà cảm thấy bất ngờ, không ngờ hắt lại nói ra những lời triết học như vậy, nghe rất giống như một câu danh ngôn triết lý đời sau:

- Cuộc sống vốn đầy khổ đau, nước mắt, chỉ bằng cứ hưởng thụ thoải mái.

- Cho nên ta quyết định, trước khi thành thân, tranh thủ thời gian còn lại đi hưởng thụ, đòi lại tất cả những gì thiếu thốn sau này.

Phòng Di Ái lập tức bại lộ bản tính.

Lúc mới đầu Đỗ Hà còn muốn giúp hắt hỏi thăm xem Thành Dương công chúa là người như thế nào, nhưng thấy hắt đã có phương thức ứng đối, cũng lười hỏi thăm, cứ để hắt tự sinh tự diệt.

Ngay khi hắt chuẩn bị quay về nhà, đột nhiên được triệu hoán của Lý Thế Dân.

Đỗ Hà đi tới Cam Lộ điện, thấy Lý Thế Dân cau mày, ngồi ngay ngắn ở phía trên, nhìn đáng vẻ giống như có tâm sự nặng nề, tựa hồ vài ngày rồi ngủ không ngon giấc.

- Đỗ Hà bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Hắt tràn đầy hiếu kỳ tiến lên đã hành lễ, lễ nào đã có bước phát triển đột phá trong chuyện dư nghiệt của Lý Kiến Thành?

Lý Thế Dân khoát tay áo nói:

- Có một việc ta muốn nghe ý kiến của người.

Đỗ Hà nghiêm mặt nói:

- Nhạc phụ đại nhân cứ nói đừng ngại.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Gần đây con đường tơ lụa gần Cao Xương rất bất ổn, những người đi lại trên trung đoạn con đường tơ lụa liên tục gặp nạn, thương khách các nơi tổn thất thảm trọng, trực tiếp ảnh hưởng đến trao đổi buôn bán giữa Đại Đường ta và các quốc gia Tây Phương, người cảm thấy việc này nên xử lý như thế nào?

- Cái này....

Đỗ Hà cũng không biết nhiều về con đường tơ lụa, nhưng cũng biết một ít. Con đường tơ lụa bình thường có thể chia làm ba đoạn, đông đoạn, trung đoạn và tây đoạn. Trong đó đông đoạn từ Lạc Dương, Trường An đến Ngọc Môn Quan, Dương Quan, ở đây thuộc về phạm vi quản hạt của Đường triều, trung đoạn từ Ngọc Môn Quan, Dương Quan đến Tây Chí Thông Lĩnh, khu vực này là lãnh địa của các quốc gia Tây Vực. Tây đoạn từ Tây Chí Thông Lĩnh trải qua Trung Á, Tây Á thẳng đến Châu Âu, những nơi này thuộc về quản hạt của các quốc gia Toái Hiệp, Đam La Tư, A Tư Đặc Lạp Hãn.

Con đường tơ lụa nói trắng ra là kinh doanh khóa quốc của đời sau, kiếm được món lợi kék sù, những người có thể qua lại đều là những đại thương nhân. Đông đoạn, tây đoạn tất nhiên là dễ nói, do Đại Đường cùng với những quốc gia tương đối hùng mạnh như Toái Hiệp, Đam La Tư, A Tư Đặc Lạp Hãn, Đại Thực, Ba Tư giữ gìn, tựa hồ bảo vệ không việc gì, nhưng trung đoạn từ xưa đến nay đều là nơi có rất nhiều chuyện. Bởi vì khu vực này do tất cả các quốc gia Tây Vực quản hạt, quản chế khó khăn nhất, hơn nữa mấy năm liên tục chinh phạt lẫn nhau, người chiến bại lưu lạc làm mã tặc, chuyên môn ra tay với thương đội qua lại trên con đường tơ lụa này.

Nhiều nơi ở Trung đoạn đều là nơi thương khách phải qua lại, chỉ cần mã tặc ôm cây đợi thỏ, không lo không có thương khách đến tận cửa.

Nhưng những chuyện tương tự không thường thấy ở Đại Đường, chỉ vì Lý Thế Dân là Thiên Khả Hãn, có thể hiệu lệnh Dị tộc xung quanh tiến hành chinh phạt, vừa có mã tặc xuất hiện, hắn sẽ lập tức vận dụng quyền lực của Thiên Khả Hãn, triệu tập binh mã của quốc gia phụ cận, triển khai vây giết đối với mã tặc, bảo vệ an toàn con đường tơ lụa.

Mã tặc hung hãn, cũng khó địch lại đồng lòng đối địch của các nước Tây Vực. Chính vì như vậy, thương nhân có thể tự do qua lại hai nơi, xúc tiến trao đổi văn hóa đồng thời mang đến cho Đại Đường thuế thu thương nghiệp vô cùng phong phú.

Cho nên Đại Đường cho tới nay cũng tương đối coi trọng quản chế Tây Vực, để tránh làm hỏng lộ tuyến kinh doanh hoàng kim này.

Hiện giờ Lý Thế Dân có tâm sự nặng nề như vậy, chắc chắn gần đây đã xảy ra biến cố dị thường, con đường tơ lụa chịu tổn hại nghiêm trọng, trực tiếp ảnh hưởng đến kinh tế phồn vinh của Đại Đường.

Lý Thế Dân tìm mình thương nghị, có lẽ cũng vì trên triều đường không thương nghị ra cách nào có hiệu quả.

Hắn lắc đầu cười khổ, Lý Thế Dân cũng quá coi trọng mình rồi, văn võ trong triều không thiếu những nhân vật lợi hại như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chính, Hầu Quân Tập, Lý Tích.

- Việc này xảy ra bên ngoài, xác thực không tiện xử lý. Đại Đường ta không thể xuất binh tiêu diệt, cũng không biết tình huống thực tế. Chuyện duy nhất có thể làm là dùng danh nghĩa Thiên Khả Hãn của nhạc phụ đại nhân hiệu lệnh các quốc gia Tây vực như Lâu Lan, Xa Sư, Cao Xương, Yên Giả, Quy Tư, A Khắc Tô, đồng thời xuất lực vây quét mã tặc.

Suy nghĩ hồi lâu, Đỗ Hà chỉ có thể nghĩ ra cách này, nhưng biện pháp này với tài trí của Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chính há có thể không nghĩ ra.

Quả nhiên, Lý Thế Dân cũng không lộ ra vẻ bất ngờ, văn võ trong triều đã sớm đề xuất biện pháp này.

Đỗ Hà tiếp tục nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể có một câu không biết có nên nói hay không!

- Nói đi! Ở đây chỉ có ta và nhạc tể, không phải ngại!

Lý Thế Dân yên lặng lắng nghe.

Đỗ Hà nói:

- Tiểu tể cho rằng Đại Đường ta quá mức ỷ lại con đường tơ lụa này, đồng thời khống chế Tây Vực quá yếu. Thiên Khả Hãn ngoài mặt có thể hiệu lệnh các tộc, nhưng dù sao chỉ là một danh xưng, không phải là Khả Hãn thật sự của bọn hắn. Bọn hắn e ngại Đại Đường, có lẽ sẽ nghe theo hiệu lệnh của nhạc phụ đại nhân, nhưng rốt cuộc là bằng mặt không bằng lòng, hay là cái gì, không ai biết được, tiểu tể cảm thấy nên tăng cường khống chế Tây vực.

Sau khi ở Đường triều hơn một năm, Đỗ Hà cũng có hiểu biết nhất định đối với một số quốc sách của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân yêu dân như con, hoàn toàn là sự thật. Bởi vì các loại thuế suất của Đường triều rất thấp, giá cả vật phẩm cũng rất rẻ, tựa hồ không có nạn đói. Thuế suất thấp, thu nhập quốc gia đương nhiên không cao, như muối bỏ biển. Cho nên tài chính chủ yếu của Đường triều đều dựa vào con đường tơ

lựa. Cũng bởi vì như thế, Đại Đường tương đối coi trọng Tây Vực, cũng đặc biệt ỷ lại. Nếu con đường tơ lụa phát sinh dị thường, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến kinh tế quốc gia.

Nếu trên con đường tơ lụa xuất hiện trộm cướp, tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của vị Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân.

Ánh mắt Lý Thế Dân lấp lánh, những lời này của Đỗ Hà chẳng khác gì khuyên bảo hấn dùng binh với Tây Vực.

- Chuyện ở Tây Vực như một vùng nước đục, mạo muội tiến vào chưa hẳn là chuyện tốt.

Hấn không phải không nghĩ tới dùng binh với Tây Vực, chỉ là trong lòng còn có bận tâm.

Đỗ Hà hiểu rõ ý tứ của Lý Thế Dân, tình thế Tây Vực có thể dùng cách nói “co một chút động toàn thân” để hình dung, nếu chỉ có hai tiểu quốc đụng độ nhau, các quốc gia Tây Vực đều sẽ không để ý, nhưng Đại Đường lại bất đồng. Xét đến cùng, mấu chốt ở chỗ Đại Đường quá mức cường đại, cường đại đến mức khiến người ta không dám ngưỡng mộ.

Chính vì như vậy Đại Đường mới có thể uy hiếp tứ phương, cũng vì như vậy mọi người đều e ngại Đại Đường, sợ hãi Đại Đường. Nếu Đại Đường lộ ra suy nghĩ đánh chiếm Tây Vực. Mấy chục quốc gia Tây Vực nhất định sẽ cảm thấy bất an, dẫn đến bức bách bọn hấn liên hợp lại cùng nhau đối kháng Đại Đường.

Luận thực lực của một nước, Đại Đường hoàn toàn không sợ, nhưng toàn bộ Tây Vực liên hợp lại lại không thể coi thường, cùng lúc đó, những quốc gia xung quanh như Nam Chiếu, Thổ Phiên chưa hẳn sẽ không thừa cơ hành động.

Cho nên nói thực lực vô cùng cường đại, có một số thời điểm cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Trong lòng Lý Thế Dân thật sự lo lắng, thực lực Đại Đường có thể chiến, nhưng không thể chiến tùy tiện, bằng không sẽ giống như Hitler trong chiến tranh thế giới thứ hai, bị các quốc gia cùng vây công, Đại Đường cũng khó có thể khôi phục hòa bình.

Dân chúng Đại Đường vừa mới trải qua đại loạn cuối thời nhà Tùy, chính là cần thời gian nghỉ ngơi lấy sức, luân phiên phát động chiến tranh đối với Đại Đường, đối với dân chúng mà nói đều là nguy hại trí mạng.

Đỗ Hà âm hiểm cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân, chuyện này, ngài cũng quá mức chính trực. Hoa Hạ chúng ta có một câu, muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do. Có một số việc, cho dù giả dối, nhưng chỉ cần có người tin, có thể trở thành thật sự. Chỉ cần nhạc phụ đại nhân phái mật thám lên vào Tây Vực rải lời đồn, nói mã tặc gần Cao Xương kỳ thật chính là quân đội Cao Xương, là Cao Xương Vương Cúc Văn Thái biến thủ, cải trang mã tặc ăn cướp thương khách, chỉ cần có người nói sẽ có người tin. Đến lúc đó nhạc phụ đại nhân có thể công khai chất vấn Cúc Văn Thái, lại kêu Cúc Văn Thái giải thích hợp lý! Việc này là chúng ta bịa đặt lung tung, hấn căn bản không giải thích được.

Ở trước mặt hấn chỉ có hai con đường, một là đối mặt với thảo phạt chính nghĩa của Đại Đường, một mặt là toàn lực tiêu diệt mã tặc, chứng minh trong sạch của mình. Với quốc lực của một quốc gia như Cao Xương, không đến mức không đối phó được mã tặc. Cho nên bất luận lựa chọn con đường nào, an nguy của con đường tơ lụa sẽ được hóa giải. Tiểu tử ngược lại hy vọng bọn chúng sẽ lựa chọn con đường phía trước, như vậy Đại Đường ta có thể công khai tiến binh Cao Xương, thiết lập Đô Hộ Phủ ở Cao Xương, như vậy càng có lợi cho Đại Đường ta khống chế Tây Vực!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

215. Chương 215: Trò Chuyện Với Lý Thế Dân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ý tưởng của Đỗ Hà đã chỉ điểm cho Lý Thế Dân một con đường sáng, trầm ngâm một lát, hần phát hiện kế sách của Đỗ Hà ngoại trừ có một chút âm hiểm thì hoàn toàn có thể thực hiện, không khỏi cười nói:

- Tiểu tử ngươi, dùng thủ đoạn không dựa trên lẽ thường nhưng lại vô cùng tuyệt diệu, điểm này văn võ cả triều không ai có thể sánh với ngươi.

Bởi vì thương đội qua lại trên con đường tơ lụa liên tục gặp nạn, Lý Thế Dân đã buồn bực ba ngày, không dám nghỉ ngơi, văn võ cả triều cũng không có cách nào hay, bọn họ cho dù có năng lực thông thiên cũng không thể thay đổi một sự thật, chính là vùng đất Cao Xương không thuộc quản chế của bọn họ. Đối mặt với mã tặc cách xa vạn dặm, bọn họ cũng bất lực.

Chỉ có thể kêu Lý Thế Dân lấy danh nghĩa Thiên Khả Hãn, hiệu lệnh Cúc Văn Thái của Cao Xương, kêu Cúc Văn Thái xử lý chuyện này.

Lý Thế Dân sớm đã truyền hiệu lệnh cho Cúc Văn Thái, nhưng cũng không có hiệu quả tốt đẹp, trong lúc đang vô kế khả thi, hần chợt nhớ tới Đỗ Hà, nhớ tới vào những thời điểm mấu chốt Đỗ Hà thường có những suy nghĩ mới lạ, có hiệu quả rất tốt.

Vì vậy hần mới mời Đỗ Hà đến, xem xem Đỗ Hà có cách nào hay không.

Mới đầu thấy Đỗ Hà cũng không có kế sách, cũng không khỏi thầm thở dài, nhưng cuối cùng thông qua phân tích thật sự hần đã có diệu kế, vừa mừng vừa sợ, lại một lần nữa thấy được trí tuệ của Đỗ Hà, nghĩ đến mình có anh tài sử dụng như vậy, không nhịn được cao giọng cười to, tán thán nói:

- Sinh con phải như Đỗ Thanh Liên!

Đỗ Hà được khen ngợi, cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng cũng cho rằng bản lĩnh của mình lớn hơn Tôn Trọng Mưu.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Hiền tể! Ngươi lại lập đại công cho Đại Đường ta rồi!

Thần sắc hần kích động, trước mắt đã xuất hiện một bản kế hoạch hoa mỹ.

Hần đã nghĩ đến chuyện khai thác Tây Vực từ rất lâu rồi, chỉ có điều vẫn không thể tìm được cái cớ, đúng như Đỗ Hà đã nói, thế cục Tây Vực chính là “có một chút động toàn thân”. Đại Đường bất động, bọn họ nên làm gì thì làm cái đó, chỉ cần có thể chung sống hoà bình với Đường triều, khi tiến cống, có mệnh lệnh, có thể làm thì làm, không làm được thì bằng mặt không bằng lòng.

Dù sao cách xa ngàn dặm, Đại Đường thật sự có thể truy cứu khuyết điểm của bọn họ hay sao? Nhưng một khi Đại Đường chuyển động, môi hở răng lạnh, các quốc gia Tây Vực khó tránh khỏi xu thế ngưng tụ lại với nhau. Với tình huống kinh tế trước mắt của Đại Đường, có thể thích hợp đánh một số chiến dịch, nhưng không duy trì chinh phạt đại quy mô được như Hán Vũ Đế, Tùy Diêm Đế. Đại Đường không sợ đối địch với Tây Vực, nhưng không thể không cân nhắc đến cuộc sống của bách tính.

Đây cũng là chuyện bị kịch nhất của thời kỳ Lý Đường, Lý Đường có thể có đế vương tiến thủ, cũng có thể mở rộng thực lực quân sự, càng có thể phát triển danh tướng mưu thần, nhưng lại không thể phát triển lực lượng kinh tế. Thật ứng với một câu, sau đại loạn nếu không trải qua phát triển kinh tế, thật sự khó có thể phát động chiến dịch đại quy mô.

Lý Đường chính là ở vào tình huống này!

Kế sách của Đỗ Hà vừa vận tạo cho bọn họ một lý do tiến công Tây Vực quang minh chính đại, công khai lấy cớ: Đại Đường ta không muốn đối địch với Tây Vực, nhưng Cao Xương khi dễ chúng ta trước, thực sự không thể bỏ qua.

Chỉ cần có thể thiết lập Đô Hộ Phủ ở Tây Vực, an bài quân đội Đại Đường đóng quân ở Đô Hộ Phủ, đây chính là uy hiếp lớn nhất đối với chư tộc bộ lạc Tây Vực. Đại Đường bọn họ cũng có thể nắm giữ rất tốt mạch máu kinh tế là con đường tơ lụa.

Mặc dù kế sách của Đỗ Hà rất đơn giản, nhưng lại là bước đột phá để Đại Đường chế phục Tây Vực.

Lý Thế Dân vốn là minh quân Thánh chủ, lập tức ý thức được kế này của Đỗ Hà rất diệu dụng, tâm tư cũng trở nên thoải mái. Các loại suy nghĩ giống như thủy triều vọt tới, kế hoạch đánh chiếm Cao Xương không ngừng chuyển động trong đầu hần.

Khuôn mặt u sầu của Lý Thế Dân hoàn toàn tiêu tán, tâm tình khoan khoái dễ chịu, cười to nói:

- Mấy ngày nay tâm tình của trẫm không tốt, khẩu vị cực kém. Bây giờ đại sự đã định, bỗng nhiên có nhã hứng uống mấy chén. Hiền tế không ngại lưu lại, uống mấy chén với trẫm chứ!

Đỗ Hà cũng không cự tuyệt, chỉ nói:

- Nhạc phụ đại nhân gặp khó khăn, tiểu tể đương nhiên phải xuất lực. Nhưng Trường Nhạc đang đợi ở nhà, mong ngài phái người về báo một tiếng.

Trong một tháng này, ngày nào Trường Nhạc cũng chờ hần về cùng dùng bữa. Có đôi khi sự vụ nặng nề, khó tránh khỏi trì hoãn thời gian, nhưng Trường Nhạc vẫn kiên nhẫn chờ đợi, khiến hần nhìn thấy mà đau lòng, cũng nhiều lần khuyên bảo, nhưng Trường Nhạc lại nói:

- Đợi Đỗ lang hồi phủ, cùng dùng bữa cũng là một hạnh phúc.

Đỗ Hà nghe xong càng cảm động, từ đó nếu không gặp chuyện gì thực sự quan trọng, hần đều nhanh chóng chạy về nhà, có khi muốn ăn cơm bên ngoài với bằng hữu, cũng sẽ kêu người thông báo, để tránh Trường Nhạc đợi lâu.

Lý Thế Dân thoáng giật mình, trong thế giới trọng nam khinh nữ này, không thể ngờ Đỗ Hà lại có suy nghĩ này, cũng cười to nói:

- Đúng vậy, hiền tế bảo vệ Trường Nhạc như vậy, đủ để chứng minh trẫm không nhìn lầm người!

Đỗ Hà lơ đãng mỉm cười, mặc dù hần đã dung nhập vào Đại Đường, nhưng thực chất bên trong vẫn giữ tư tưởng của thế kỷ 21, tình cảm đối với nường tử đương nhiên cũng khác với mọi người.

Lý Thế Dân kêu người đến phủ phò mã thông báo với Trường Nhạc, sau đó lôi kéo Đỗ Hà đối ẩm nói chuyện phiếm, đồng thời còn hỏi hần có cách nhìn gì đặc biệt với chiến sự sắp tới.

Đỗ Hà uống rượu, trầm ngâm chốc lát nói:

- Chỉ một Cao Xương, tiểu tể cho rằng không đủ để gây thanh thế, chưa nói đến phái binh bộ của Thượng thư Hầu đại nhân, Tả Uy Vệ Đại Tướng quân Lý đại nhân. Cho dù phái tiểu tể đi, tiểu tể cũng có tự tin đánh bại Cao Xương, nhưng trong các quốc gia Tây Vực, Tây Đột Quyết vẫn bảo trì địch ý nhất định với Đại Đường ta. Quân ta công phạt Cao Xương, quang minh chính đại, chỉ cần giống trống kua chiên, nói rõ nguyên do, tin tưởng các quốc gia không dám làm càn, nhưng Tây Đột Quyết lại không thể không thêm đề ý. Tây Đột Quyết vẫn là bá chủ Tây Vực, là thế lực mạnh nhất Tây Vực, bọn chúng luôn ôm tâm tư thống nhất Tây Vực giống như Đại Đường ta, cho nên bọn chúng nhất định sẽ không để chúng ta can dự vào khu vực Tây Vực này! Nếu Đại Đường xuất binh đánh Cao Xương, mặt khác không phải lo bất cứ chuyện gì, chỉ có Tây Đột Quyết lại không thể không đề phòng.

Lý Thế Dân khen ngợi cười nói:

- Người có thể nhìn thấy điểm này, trẫm cũng thấy vui mừng! Người nói không sai, nói là cuộc chiến với Cao Xương, nhưng thật ra là chiến tranh giữa Đại Đường và Tây Đột Quyết. Tây Đột Quyết được xưng là quốc gia mạnh nhất Tây Vực, trẫm chính là muốn đánh đổ bọn chúng, trở thành người mạnh nhất, từ đó các quốc gia Tây Vực đương nhiên không dám làm càn.

Lý Thế Dân lại hỏi:

- Nếu đối mặt với đại quân Đột Quyết, người định sẽ đối địch như thế nào?

Đỗ Hà đáp:

- Cái này khó mà nói, binh vô thường thế, thủy vô thường hình, trên chiến trường chỉ chiến thuật sống, không có cách chết. Nếu tiểu tể gặp được người Tây Đột Quyết, bước đầu tiên sẽ đứng ở thế bất bại. Đại Đường ta có vũ khí mạnh hơn bọn chúng, binh xe cũng không thua bọn chúng, cung tên càng chiếm ưu thế, thứ duy nhất không chiếm ưu thế chỉ có hoàn cảnh địa lợi, cho nên chỉ cần đứng ở thế bất bại, bọn chúng cũng không làm gì được chúng ta.

Huống chi mặc dù địch nhân là Tây Đột Quyết, nhưng mục tiêu lại là Cao Xương, chỉ cần chúng ta thận trọng từng bước tới gần Cao Xương, cũng không sợ bọn chúng không đến đối chiến với quân ta.

Lý Thế Dân tựa hồ có lòng khảo nghiệm Đỗ Hà, vấn đề chỉ vây quanh khu vực Tây Vực.

Đỗ Hà cũng vì có đề phòng, không phụ trọng vọng, chỉ có những nơi cá biệt mới không đáp lại.

Lúc này, sau khi Lý Thế Dân kiên nhẫn giảng giải cho hắn về tình huống Tây Vực, đã có một số hạng mục chú ý.

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân sẽ không vô cớ nói với mình những chuyện này, lắng nghe vô cùng cẩn thận. Trong lúc nói chuyện, Đỗ Hà phát hiện, Lý Thế Dân nắm rõ phân bố binh lực của các quốc gia, cũng như tất cả chuyển động của Tây Vực như lòng bàn tay, giống như ánh mắt của Lý Thế Dân đã sớm xâm nhập vào Tây Vực.

Hai người hàn huyên cho tới nửa đêm mới kết thúc, lúc cáo biệt Lý Thế Dân còn đặc biệt kêu người đưa hơn mười cuốn sách quan hệ Tây Vực cho Đỗ Hà, lại kêu hắn cẩn thận xem qua.

Nhìn theo thân ảnh Đỗ Hà biến mất trong bóng đêm, Lý Thế Dân lộ ra nụ cười cao thâm khó lường hỏi:

- Quốc Hồng, thứ trăm kêu người điều tra, người điều tra thế nào rồi? Huyện lệnh Lưu Nhân Quỹ có cử động gì mới không?

Lý Quốc Hồng nói:

- Khởi bẩm Bệ Hạ, Lưu Nhân Quỹ đúng là một nhân tài khó lường, hắn nhận nhiệm vụ chỉ hơn nửa năm, nhưng huyện Tân An đã được hắn sắp xếp rất gọn gàng.

Lý Thế Dân hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ, lúc trước khi gặp mặt, hắn đã nhìn ra Lưu Nhân Quỹ là người có tài. Lý Thế Dân nhìn lên bầu trời đêm, thấy những vì sao lốm đốm đầy trời, vũ trụ rộng lớn liền nói:

- Cúc Văn Thái, Lý Phục Thành, phạm là những kẻ ngăn cản nghiệp lớn của trẫm, trẫm quyết không nương tay.

Đỗ Hà vội vàng quay về phủ phò mã, đưa sách vở cho gia đình, bước về hướng đại đường, nếu không có gì khác thường, Trường Nhạc đang ở trong đại đường đọc sách chờ mình.

Hắn vừa bước vào cửa, Trường Nhạc đã phát hiện ra, mỉm cười đứng dậy nói:

- Đỗ lang trở về rồi?

- Đúng.

- Ta đã kêu hạ nhân chuẩn bị nước ấm rồi, đi tắm rửa trước đi.

Trường Nhạc thò tay nhận lấy bội kiếm của hắn, nhu hòa nói, ánh mắt chợt dừng lại trên mấy cuốn sách.

Đỗ Hà cười nói:

- Đây là sách phụ hoàng nàng đưa cho ta, đều là sách về Cao Xương, Tây Vực!

Khuôn mặt Trường Nhạc lập tức trắng bệch, run giọng nói:

- Sắp có chiến sự rồi sao?

Đỗ Hà bất ngờ liếc nhìn nàng, chiến sự mới vừa mới định ra, chỉ có mình và Lý Thế Dân biết rõ, nàng làm sao biết được.

Trường Nhạc lại kêu gia đình đặt sách lên bàn, kêu hần rời đi. Sau đó mới tựa vào ngực Đỗ Hà buồn bã nói:

- Đây là thói quen của phụ hoàng ta, mỗi lần xuất chinh phụ hoàng đều nghiêm túc nghiên cứu tất cả tài liệu thu thập được, phụ hoàng nói khi chiến tranh, hiểu rõ địch nhân thêm một phần là có thêm một phần chiến thắng, chính là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Phụ hoàng sẽ không vô duyên vô cớ đưa những cuốn sách này cho Đỗ lang.

Đỗ Hà ôm nàng vào ***g ngực nói:

- Yên tâm, có một thê tử xinh đẹp kiều diễm ở nhà như vậy, ta nhất định sẽ bình an trở về.

Trường Nhạc gật đầu nói:

- Ngày mai Đỗ lang đi gặp Tuyết Nhạn muội muội đi, nếu chiến sự nổ ra, sợ rằng hôn kỳ của hai người phải dời lại.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

216. Chương 216: Thiết Chủy Thần Toán

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mùa thu vừa tới, khí hậu Quan Trung dần dần hạ thấp, không còn oi bức, là thời cơ tốt nhất để dạo chơi ngoạn thành.

Đạt đạt đạt, tiếng vó ngựa vang lên bên ngoài hoang dã.

Hai con ngựa một trước một sau phi nhanh trên đường, thanh âm tiếng cười nói không ngừng truyền đến.

Một công tử ca phong độ nhẹ nhàng, gương mặt tuấn tú hơn người, cười một con Đại Uyển mã đang phóng như bay phía trước, phía sau là một nữ tử tú lệ mỹ mạo, một thân trang phục màu đỏ hoa lệ lại hiện rõ phù dung thu thủy, tinh xảo khả ái.

Chính là Đỗ Hà cùng Lý Tuyết Nhạn.

Đêm qua nghe xong lời nói của Trường Nhạc, Đỗ Hà cũng âm thầm thở dài, y theo kế hoạch đã sớm được định ra, sau ba tháng cưới Trường Nhạc chính thức đặt sính lễ với Lý Tuyết Nhạn, nhưng hôm nay đại chiến sắp đến, là cơ hội tốt để kiến công lập nghiệp, há có thể dễ dàng bỏ qua. Nhưng nếu tạm hoãn hôn ước, làm sao lại không thấy có lỗi với Lý Tuyết Nhạn, vừa nghĩ như vậy hần khó tránh khỏi tâm sự có chút nặng nề.

Hôm sau Đỗ Hà tranh thủ thời gian đi tìm Lý Tuyết Nhạn nói rõ nguyên do, nghe ý kiến của nàng.

Lý Tuyết Nhạn lại u oán nói:

- Đỗ lang xem Tuyết Nhạn là người thế nào, hảo nam nhi chí tại bốn phương, Đỗ lang có lòng kiến công lập nghiệp, Tuyết Nhạn há lại đem tư tình nhi nữ đến trói buộc. Hôn sự giữa chúng ta chờ khi huynh chiến thắng trở về hãy tiếp tục định ra cũng không muộn!

Nàng sinh ra là tiểu thư khuê các, thuở nhỏ học văn thơ thừa, cũng hiểu được nhiều đạo lý lớn. Bình thường tuy rằng vẫn có chút ít tính khí nghịch ngợm, nhưng ở công và tư nàng phân biệt rất rõ. Chẳng những không hề giận dữ, ngược lại còn khuyên Đỗ Hà đừng lo cho mình, tỏ vẻ chờ khi hần trở về mới tính tới chuyện thành hôn.

Thấy Lý Tuyết Nhạn khai sáng như thế, ủng hộ mình như vậy, trong lòng Đỗ Hà tràn đầy cảm động, cảm thấy thua thiệt nàng quá nhiều, vì thế riêng xin phép một ngày bồi nàng ra ngoài du ngoạn, xem như bồi thường.

Lý Tuyết Nhận cũng động tâm, ngày hôm nay khí trời cũng thích hợp cưỡi ngựa, vì vậy nàng nảy sinh ý niệm này trong đầu. Đỗ Hà đối với yêu cầu của tiểu mỹ nhân cũng không cự tuyệt, mà biểu hiện ra khí thế liều mạng bởi mỹ nhân.

Hai người đi tới vùng ngoại ô, cũng không nhìn được thúc ngựa phóng như bay, ban đầu còn dạo chơi ngắm cảnh, cuối cùng không nhìn được lại bắt đầu tranh đua lẫn nhau.

Một truy một chạy, tiếng cười không ngừng quanh quẩn ngoài hoang dã.

Hai người đều mệt mỏi, đồng thời ngừng lại.

Hai con tuấn mã chậm rãi phi trên đồng cỏ như vẽ, nhìn non xanh nước biếc, đồng cỏ phì nhiêu, tâm tình chợt cảm giác vui vẻ thoải mái.

- Hôm nay trời trong nắng ấm, lần này chúng ta cùng ra cưỡi ngựa, thật sự là không sai lầm!

Tâm tình của Đỗ Hà thật khoái trá, cảm thụ được khí hậu mát mẻ, cao hứng nói.

- Đúng vậy!

Lý Tuyết Nhận cao ngạo ngẩn đầu nói:

- Cũng không nhìn xem là ai tuyển chọn!

Nhìn bộ dáng nũng nịu của nàng, Đỗ Hà tựa hồ nhớ tới một năm về trước khi còn ở trong học đường Hoàng Văn Quán, hần chợt nở nụ cười, vừa rồi Lý Tuyết Nhận cũng lộ ra ánh mắt hoài niệm, hai người nhìn nhau cười, còn hơn ngàn lời vạn tiếng.

Hai người phi một đoạn đường, đang phóng nhanh, chợt nghe phía trước truyền tới tiếng hô quát.

Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn ra xa, đã thấy hơn mười người đang hướng nơi này chạy nhanh như bay, liền ngừng mắt nhìn xem, hai người phía trước cùng cưỡi một con ngựa, một nam một nữ, quần áo kỳ dị, cũng không phải người Trung Nguyên. Thần sắc bọn họ thật kích động, thỉnh thoảng nhìn về phía sau. Mặt sau là một đám kỵ sĩ mặc trang phục người Hồ, cả đám đều mang cung tên, thắt lưng có loan đao, hung thần ác sát.

Nam tử thúc ngựa ngồi phía trước, thuật cưỡi ngựa cực kỳ cao minh, so với Đỗ Hà cũng không kém hơn bao nhiêu, khổng chế ngựa với tốc độ cực nhanh.

Nhưng mặt sau dù sao cũng chỉ là kỵ binh nhẹ nhàng, vì vậy song phương cách nhau càng ngày càng gần. Chỉ một lúc sau, trong đám kỵ sĩ người Hồ đã giương cung cài tên, hướng thanh niên kia bắn tới. Nghe được tiếng mũi tên rít gió ô ô vang lên.

Đỗ Hà trừng mắt, ở bên trong Đại Đường cảnh nội lại có người dám can đảm ở ban ngày ban mặt hành hung giết người, thật không xem Đại Đường vào trong mắt.

Hắn cho Lý Tuyết Nhận xa xa né tránh, bản thân lao tới nghênh đón.

Lý Tuyết Nhận lùi kéo hắn:

- Mọi sự nên cẩn thận!

Đỗ Hà lên tiếng trước khi vọt tới:

- Tặc tử dừng tay, ở Đại Đường cảnh nội chớ có hành hung đả thương người!

- Đỗ tướng quân, Đỗ tướng quân cứu ta!

Thanh niên kia dường như đã nhận ra Đỗ Hà, lớn tiếng kêu cứu. Đỗ Hà cũng cảm thấy giật mình, liền nhìn qua, nhìn thấy trên mặt thanh niên đầy vết máu, căn bản không thấy rõ tướng mạo, chỉ lơ mơ cảm nhận được thật quen mắt, có lẽ từng có vài lần duyên phận gặp mặt.

- Suu!

Một mũi tên lại bắn thẳng vào mặt thanh niên, lực lượng rõ ràng muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Đỗ Hà vừa sợ vừa giận, đưa tay dùng thủ pháp đón ám khí đón lấy mũi tên, bẻ gãy đuôi tên vung tay bắn ngược trở về, bắn trúng ngay ngực đối phương, đối phương liền kêu thảm té ngã trên đất.

Những người Hồ còn lại không ngừng gầm lên, cùng nhau giương cung bắn thẳng về hướng Đỗ Hà.

Trong lòng Đỗ Hà cười lạnh, không chút sợ hãi rút Bàn Long kiếm đón lấy sáu mũi tên bay tới.

Mỗi một mũi tên đều bị chém đứt rơi trên mặt đất, độ mạnh yếu đều thật chuẩn xác, biểu hiện ra ánh mắt cùng khả năng xuất kiếm tuyệt diệu, có thể nói là thần hồ kỳ kỹ.

Nếu là Đỗ Hà trước kia, đối mặt với những mũi tên bay tới sợ là khó thể tự nhiên ứng đối.

Nhưng mới cách đây không lâu nội công của hắn đột phá, võ nghệ tiến triển thật nhanh mà đạt được kết quả hiện tại.

Đám người Hồ cũng sợ hãi, không dám tin tưởng.

Trong đám người Hồ lại có một người quát:

- Là hảo hán nơi nào?

Đỗ Hà thấy bọn hắn ra tay tàn nhẫn, cũng không thèm đáp lời, trực tiếp vọt tới.

Nhóm người Hồ thấy hắn không đáp lời, lại tức giận, cân nhắc thần hồ kỳ kỹ của hắn trước đó, đang lao tới chỗ hắn, mỗi người tay nâng loan đao hướng thân thể hắn chém xuống, khí thế dữ dội, ra tay cũng thật cương quyết, thầm nghĩ mặc cho đối thủ có khả năng thông thiên có thể ngăn cản được một hai đao nhưng thật khó chắn được mấy đao tiếp theo sau.

Nhưng khi bọn hắn vừa chém xuống, Đỗ Hà lập tức biến mất, chẳng khác gì hư không tiêu thất.

Năm người vây công Đỗ Hà lần lượt ngạc nhiên, hắc ảnh hiện lên trên đỉnh đầu bọn hắn, khi bọn hắn còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, Đỗ Hà đã quay người bỏ ra một kiếm, đem bốn người chém ngã xuống đất.

Đám người Hồ trợn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói:

- Người...người...người là thiên thần...

Người Hồ đối với quỷ thần cực kỳ mê tín, Đỗ Hà lăng không bay lên hơn trượng trong mắt bọn hắn sức người không thể làm được, kinh hãi tới mức nói chuyện cũng lắp bắp.

Kinh hô một tiếng, năm người còn lại cũng không dám tiếp tục đánh tới. Lập tức quay đầu bỏ chạy, người Hồ bị mũi tên bắn trúng còn chưa chết cũng dự định lên ngựa chạy trốn.

Đỗ Hà hừ lạnh một tiếng, nhảy tới một bước đá bay hắn văng ra xa, từ trước cổ ngựa nắm lấy một bó tên, bẻ gãy đuôi hướng năm tên người Hồ bắn tới. Năm mũi tên như có thêm ánh mắt đem bốn người Hồ bắn ngã.

Tên đầu lĩnh người Hồ cười lương câu, chạy được vài trượng xa hơn, dù sao mũi tên chỉ là vật nhẹ, khoảng cách kéo xa uy lực sẽ bị ảnh hưởng nên không bị ảnh hưởng nặng, dù ghim vào thân thể hắn nhưng không tạo thành vết thương trí mạng, để cho hắn nhịn đau bỏ chạy.

Đỗ Hà thầm kêu đáng tiếc, hắn đứng cách xa mười trượng, muốn tiếp tục truy theo chỉ sợ phí một phen công phu, chín người nằm dưới đất dù trúng tên cũng chưa mất đi sức chiến đấu, nếu hắn đuổi theo thì Lý Tuyết Nhạn cùng hai người kia sẽ gặp nguy hiểm. Nếu hắn có được ám khí, người kia nhất định trốn không thoát, thôi thì quay về cho Âu Dương Phi tạo ra vài loại ám khí thuận tay sử dụng còn hơn!

Nghĩ như vậy, hắn tháo dây lưng trên đám người hồ, buộc dính họ vào nhau, ngẫu nhiên có chống cự hắn cũng không chút lưu tình đánh cho một trận. Bọn hắn vốn cũng không phải là đối thủ của Đỗ Hà, huống chi hiện tại còn bị thương không nhẹ.

- Đa tạ ân cứu mạng của Đỗ tướng quân!

Thấy Đỗ Hà dùng thần hồ kỳ kỹ đem toàn bộ đám người Hồ chế phục, đôi thanh niên nam nữ liền tiến lên bái tạ. Về mặt Lý Tuyết Nhạn thật tự hào đi tới, thấy ái lang trở tài đánh cho đám tặc tử hoa rơi nước chảy, trong lòng nàng vui sướng nói không nên lời.

- Các người nhận thức ta sao?

Đỗ Hà lại đưa mắt nhìn đôi nam nữ, người nam khá quen mắt, nữ tử là một Hồ nữ, đôi mắt thật to, ngực lớn, mái tóc vàng rực, hẳn thật sự không nhận ra bọn họ.

Thanh niên lau vết máu trên mặt, lộ ra gương mặt thật, Đỗ Hà chợt nhận ra:

- Nguyên lai là người, An Long Mã!

Thanh niên chính là người Cao Xương từng lấy được kim bài trong cuộc thi dừng giả môn cười ngựa.

- Người Cao Xương? Trùng hợp như thế?

Đáy lòng của Đỗ Hà thầm nhủ, đưa tay kéo họ, ngạc nhiên nói:

- Người không phải ở Cao Xương sao, vì sao lại bị người đuổi giết, đến tột cùng là ai có lá gan, dám ở trong Đại Đường cảnh nội càn rỡ như thế?

- Là Cao Xương Vương Cúc Văn Thái!

An Long Mã nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

- Đỗ tướng quân, ta muốn gặp hoàng đế bệ hạ Đại Đường, chẳng biết ngài có thể tiến cử dùm được không?

Đáy lòng Đỗ Hà khẽ động, nghiêm nghị nói:

- Tiến cử không thành vấn đề, nhưng Đại Đường hoàng đế không phải nói muốn gặp là gặp. Nếu không có chuyện trọng yếu, không nói người sẽ có tội, ngay ta cũng không yên thân!

An Long Mã vội kêu lên:

- Tự nhiên là có chuyện gấp, nhưng mà...

- Nhưng mà người không thể tin ta sao?

Đỗ Hà giả vờ tức giận.

- Ta không phải ý tứ này! Được rồi, nếu Đỗ tướng quân nói như vậy, ta cũng xin nói rõ.

Tướng quân là ân nhân cứu mạng của ta, không phải An Long Mã không tin tướng quân, chính là thật sự khó thể mở miệng. Không biết tướng quân có nghe tin gần đây con đường tơ lụa bị bọn mã tặc hoành hành hay không?

Thấy Đỗ Hà gật đầu, hẳn nói tiếp:

- Kỳ thật làm gì có mã tặc hoành hành, đó là gạt người mà thôi, những kẻ cướp bóc đội buôn là quân đội của Cao Xương quốc, chỉ bắt quá bọn hắn cải trang làm mã tặc!

- Hừ!

Đỗ Hà kinh ngạc, hẳn vừa suy đoán mã tặc chính là quân đội Cao Xương quốc giả dạng, hiện tại lại là sự thật, thật sự bị mình nói trúng rồi sao? Chẳng lẽ mình chính là Gia Cát Lượng chuyển thế?

Hắn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi:

- Các người làm sao biết được?

- Ta là Đàm La Tư nhân, ta theo phụ thân đến Trường An kinh thương. Bởi vì nghe nói phụ cận Cao Xương không yên ổn, cho nên phụ thân tìm An Long Mã dẫn đường.

Người trả lời câu hỏi là Hồ nữ, nước mắt nàng tuôn ướt đầm, ánh mắt sưng đỏ lên.

- Cuối cùng vẫn gặp phải mã tặc, bọn hắn giết cha ta, đoạt hết toàn bộ hàng hóa. Ta được An Long Mã trợ giúp trốn thoát, An Long Mã nhận ra đầu lĩnh mã tặc là đại tướng tâm phúc dưới trướng Cao Xương Vương, vì vậy bởi ta cùng đến Trường An hướng Thiên Khả Hãn bệ hạ xin giúp đỡ giải oan khuất cho cha ta. Chỉ là không ngờ được bọn hắn chạy tới Trường An trước để chặn đường, nếu không phải có tướng quân

chúng ta đã bị giết chết. Tà ân tướng quân! Khẩn cầu tướng quân đưa chúng ta đi gặp Thiên Khả Hân bệ hạ, để cho ngài báo thù cho cha ta!

Đỗ Hà cười khỏ, đây thật đúng là buồn ngủ gặp được gối đầu, lập tức cười híp mắt, nói:

- Nhất định, nhất định!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

217. Chương 217: Lý Thừa Càn Miệng Đây Đạo Đức

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thái Cực điện là cung điện khí phái nhất hoàng cung, trần điện cao hơn sáu trượng, chủ điện rộng tới mười trượng, sâu bốn trượng, tọa lạc trên một đài cao ba tầng. Tiền điện được phân làm Tường Loan, Tê Phượng nhị các, hai bên điện là Chung Cổ nhị lầu. Giữa điện, các, lầu có hành lang tương liên, có hình dạng như chữ “Tứ”, bên dưới Tường Loan, Tê Phượng nhị các có vách tường điêu khắc đuôi rồng. Thái Cực điện tổ hợp đại điện cao các theo chữ “Tứ”, lẫn nhau hô ứng, hình dáng phập phồng, thể lượng thật lớn, khí thế hùng vĩ, khai mở mà huy hoàng, tràn đầy lực lượng chấn nhiếp. Ở thời cổ đại có người hình dung nó khí phách “Như nhật chi sinh, như tại tiêu hán”.

Nơi này là trung tâm quyền lực cả Đại Đường, là nơi thương nghị quân quốc đại sự, là địa phương nghe báo cáo cùng quyết định chính sự. Hoàng đế đăng cơ, sắc phong hoàng hậu, thái tử, chư vương, công chúa cùng mở tiệc chiêu đãi các đặc phái viên các nước triều cống cũng được cử hành tại đại điện này, vào năm nay trước Thái Cực điện còn trình diễn thiên quan vọng Trường An, vạn quốc hướng Thái Cực, là thời thịnh đệ nhất từ xưa đến nay.

Giờ phút này không khí trên đại điện đủ chứa trăm ngàn người hoàn toàn nghiêm túc.

Lý Thế Dân xanh mặt quỳ ngời trên đệm, đôi mắt sưng sờ, ngăn người nhìn Ngụy Chính trước mặt, cơ hồ muốn tự mình bước xuống bóp chết hán ngay tại chỗ.

Người trong triều đình đều run rẩy ngời yên tại chỗ, ngay cả thái tử Lý Thừa Càn cũng xám xịt ngời bên dưới, cúi đầu làm ra vẻ cung kính, ai nấy đều thấy được hiện tại Lý Thế Dân vô cùng tức giận, không ai dám đi xúc rủi ro.

Đương nhiên Ngụy Chính là một ngoại lệ.

Hôm nay Lý Thế Dân lần thứ hai cùng quần thần thương nghị chuyện Cao Xương, hơn nữa trong lời

nói lộ ra tâm tư tính toán muốn tấn công Cao Xương. Ai ngờ vừa lộ ra ý định ngay lập tức khiến triều đình lật trời.

Từ xưa tới nay, bất cứ triều đại nào cũng không thể tránh được hai phái chủ chiến cùng chủ hòa, phái chủ chiến tỏ vẻ chỉ không ngừng công phạt mới có thể làm cho quốc gia cường thịnh, phái chủ hòa cho rằng chỉ khi không chiến tránh né việc binh đao mới có thể làm cho quốc gia cường thịnh.

Lý Thế Dân vừa bộc lộ ý đồ muốn tác chiến, phái chủ hòa ngay lập tức nhảy ra kháng nghị.

Trước tiên chính là Trữ Toại Lương.

- Bệ hạ, không thể được, quân ta năm trước mới trải qua cuộc đại chiến với Thổ Phiên, hao tổn tài vật còn chưa khôi phục. Năm trước khí hậu lại không tốt, khó khăn, không phải năm được mùa, lương thực không đủ, bất lợi cho dụng binh a!

Đại nho Khổng Dĩnh Đạt cũng không nhịn được nhảy ra nói:

- Bệ hạ, thiên triều thượng quốc chúng ta lấy nhân từ làm gốc, phiên bang tiểu quốc cần lấy giáo hóa làm đầu. Huống chi Cao Xương liên tục nhiều năm triều cống, đối với Đại Đường lại cung kính hữu nghị. Việc mã tặc không phải là lỗi của bọn họ, bệ hạ xuất binh thảo phạt thật vi đại đức, vi đại nghĩa cũng vô cớ xuất binh!

Khổng Dĩnh Đạt vừa dứt lời, Lý Thế Dân còn chưa nói chuyện, Ngụy Chính lại đứng dậy, lời của hắn so với Trữ Toại Lương cùng Khổng Dĩnh Đạt càng thêm sắc bén:

- Bệ hạ, mấy ngàn năm qua sau đại loạn, cần phải đại trị, chỉ có như thế mới có thể làm cho vận mệnh của một quốc gia càng hưng thịnh. Từ hằng cổ tới nay, luôn là như thế. Tàn mạt đại loạn, Hán Văn Đế, Hán Cảnh Đế miễn trừ chiến tranh, xem trọng sản xuất, khuyến khích nông tang, khởi công xây dựng thủy lợi, dân hòa tục tĩnh đều no đủ, trâu ngựa khắp nơi, lương thực dư dả, xuất hiện cảnh tượng tứ hải yên ổn, thiên hạ khang ninh thái bình. Một mảnh văn cảnh thịnh trị tạo ra vương triều Đại Hán cường thịnh. Vương Mãn loạn chính, trong nước phân băng, thiên hạ đại loạn. Hán Quang Vũ Đế thi hành “Yển vũ tu văn”, quốc sách phát triển sản xuất, rầm rộ nho học mới đạt được hai trăm năm cơ nghiệp Hậu Hán vương triều. Tùy triều cũng chính là như vậy.

- Đối nội lấy trị, đối ngoại lấy đức, khiến cho phiên bang thần phục, thiên hạ đại trị. Bệ hạ, vết xe đổ đời sau nên nhìn rõ a. Vả lại xem Dương Quảng có được của cải do Dương Kiên còn lưu lại, bởi vì cùng binh mạt vũ mà biến thành thiên cổ bêu danh. Như nay thiên hạ phương định, đã nghĩ tới khai phá ranh giới, liên tục động binh, hành động lần này đối với đất nước bất lợi, bất lợi cho dân, khẩn cầu bệ hạ nghĩ lại mà làm!

Lời nói này của Ngụy Chính vang vang mạnh mẽ, nói năng có khí phách, gằn lên từng tiếng, nói tới mức nước bọt văng tứ tung. Lại làm cho Lý Thế Dân tức giận tới mức muốn nổ tung phổi.

Lời này của Ngụy Chính dù không cố ý, nhưng mơ hồ đã đem Lý Thế Dân so sánh với Dương Quảng.

Nhưng hắn lại không thể phản bác, bởi vì Ngụy Chính lấy sử làm gương, chiếm một chữ “Lý”.

Sự thật đúng là như vậy, chủ hòa có thể phát triển kinh tế, làm cho thực lực của một nước cường thịnh, nhưng lại khiến cho chiến lực của một quốc gia giảm thấp, chủ chiến có thể uy chấn tứ hải, khai phá lãnh thổ quốc gia, nhưng kinh tế cũng vì vậy mà tiêu hao quá lớn, khiến kinh tế không theo kịp, đôi bên có lợi cũng có hại.

Cho nên xuất binh Cao Xương cũng không phải lựa chọn sai lầm, nhưng không chiến cũng không phải là sai.

Nhưng tính khí của Ngụy Chính lại quá cứng rắn, làm Lý Thế Dân không thể xuống đài.

Thấy đề tài làm cương, Phòng Huyền Linh vội vàng bước ra hòa giải, nói:

- Bệ hạ bắt quá là nói Cao Xương vô lực bảo hộ con đường tơ lụa, cũng không có quyết định xuất binh, vẫn chưa tới thời gian tranh luận việc này, mấu chốt là làm sao đối phó bọn mã tặc kia, nếu tiếp tục làm cho bọn hắn hoành hành, thương nhân các nơi sẽ vì con đường tơ lụa không an toàn mà chuyển sang nơi khác, không đến Đại Đường ta nữa. Đến lúc đó tổn thất của Đại Đường sẽ cực lớn!

Ngụy Chính được Phòng Huyền Linh nhắc nhở, cũng không tiếp tục dây dưa trong việc này.

- Việc này để thương nghị lại sau, hừ! Bãi triều!

Lý Thế Dân chiếm được bậc thang, thuận thế bước xuống truyền mệnh lệnh bãi triều.

Hắn xoay người hạ lệnh gọi Lý Thừa Càn, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Hầu Quân Tập, Lý Tích cùng đi tới Cam Lỗ diện mật nghị.

- Đều ngồi xuống nói chuyện đi! Người đâu! Dâng trà!

Lý Thế Dân cảm thụ hương trà tràn ngập trong miệng, cười nói:

- Đồ ái khanh, nhị lang của người đưa thứ này cho trẫm, hoa! Hương trà ngân nga, không chỗ nào chê được!

Đỗ Như Hối có chút kiêu ngạo vênh râu, ngoài miệng lại cung kính ứng một câu:

- Bệ hạ quá khen, tiểu khuyển trẻ người non dạ, liền thích những trò bàng môn tả đạo này, thật thương tích phong nhã, thật thương tích phong nhã...

Nói tới câu cuối cùng, chính hắn cũng không nhịn được bật cười.

Làm cho chư vị có mặt trợn mắt, âm thầm khinh bỉ: “Đức hạnh!” Đồng thời cũng có chút ê ẩm, lúc này mới phát hiện có được một đứa con tài giỏi cũng là một chuyện đáng giá tự hào.

Trên mặt Lý Thừa Càn có chút khó chịu nổi, nhất là khi Lý Thế Dân khen ngợi Đỗ Hà.

- Bàng môn tả đạo sao, cũng không hẳn là như vậy! Ít nhất hắn nghĩ ra được biện pháp mà các người đều không nghĩ ra!

Lý Thế Dân cười nói.

Mấy người trong điện đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều đưa mắt nhìn Đỗ Như Hối.

Bản thân Đỗ Như Hối cũng mờ mịt không hiểu.

Lý Thế Dân đem biện pháp của Đỗ Hà nói ra, cũng biểu lộ mình có ý đồ chinh phạt Cao Xương.

Lúc này mọi người mới biết nguyên lai Lý Thế Dân nảy lòng tham muốn chinh phạt Cao Xương là do Đỗ Hà khuyến bảo.

Mọi người nhất thời không ai mở miệng nói chuyện.

Chỉ có Lý Thừa Càn đứng dậy nói:

- Phụ hoàng, nhi thần có chuyện không biết có nên nói hay không!

Trưởng Tôn Vô Kỵ khấn trương, liền đưa mắt ra hiệu, nhưng Lý Thừa Càn vẫn cười âm âm không nhìn thấy.

Lý Thế Dân cau mày nói:

- Thái tử có chuyện, không ngại nói thẳng!

Lý Thừa Càn ưỡn ngực, hiên ngang lẫm liệt nói:

- Nhi thần cảm thấy được muối tể ra kể sách có phải quá hèn hạ hay không, Đại Đường chúng ta là lễ nghi chi bang, coi trọng nhân nghĩa đạo đức. Làm thế nhân kính ngưỡng, lại đi dùng loại kể sách hạ lưu này sao? Lan truyền ra ngoài chẳng phải làm người trong thiên hạ cười rộ rỡ?

Lý Thế Dân nghe xong vẻ mặt thật buồn bực lẫn cổ quái, hắn ngồi trên cao nhìn xuống dưới, thấy Lý Thừa Càn quả thật có vài phần hình dáng của mình, trên trán hắn chợt lộ ra hắc tuyến, lại không biết nên làm sao mở miệng. Thân là hoàng tử của một nước, suy nghĩ chính sự lại không nghĩ tới lợi ích của quốc gia mà mở miệng lại nói lễ nghi chi bang, thật sự tốt quá, quá cường đại, thật làm cho người ta không nói được lời nào.

Biểu hiện như thế thậm chí làm cho Lý Thế Dân có cảm giác tiểu tử này hay là không phải con của mình, nếu thật sự là con của mình, như thế nào lại không có điểm nào giống như mình đây?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng cảm thán Lý Thừa Càn đúng là bần lầy không thể dán lên tường, thật quá vô năng.

Mọi người không mở miệng không phải vì kể sách của Đỗ Hà không được, mà là hoàn toàn ngược lại, kể sách của Đỗ Hà có thể tạo ra lý do cho Đại Đường tấn công Cao Xương, có thể bức bách Cao Xương Vương toàn lực truy nã mã tặc. Bọn họ không nói lời nào là bởi vì lo lắng kể sách này mang đến hậu quả ra sao, có thể trực phá tầng màng hữu hảo tượng trưng giữa Đại Đường cùng Tây Vực hay không.

Nếu như Lý Thừa Càn có thể nói ra một phen đạo lý lớn, có lẽ còn làm người đưa mắt nhìn hắn, nhưng vừa mở miệng lại nhắc tới lễ nghi chi bang, nhân nghĩa đạo đức sẽ chỉ làm người khác càng thêm xem thường hắn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Thái tử bản khoản không phải là không có lý, chuyện này chúng ta khuyết thiếu chứng cứ rõ ràng, chưa chắc có thể lừa gạt được Tây Vực, vạn nhất bọn hắc hắc nhìn ra được chuyện này là do chúng ta thiết kế, tất nhiên sẽ phát hiện ra ý tưởng xưng bá Tây Vực của Đại Đường ta, đến lúc đó cùng nhau phản kháng, càng thêm không ổn!

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng có vài phần kỹ năng, chẳng những vạch ra nhược điểm trong kế sách của Đỗ Hà, còn che giấu ý đồ chân chính của Lý Thừa Càn, tỏ vẻ Lý Thừa Càn nhắc tới lễ nghi chi bang là nhằm vào người Tây Vực, ám chỉ thủ đoạn của Đỗ Hà không quang minh, nếu khiến cho các quốc gia Tây Vực phát hiện sẽ phá hư tình hữu nghị giữa đôi bên!

Lý Thế Dân nhìn nhìn Lý Thừa Càn lại nhìn nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu cười cười, nói:

- Quốc cữu nói không sai, trong lòng liên duy nhất để ý chính là việc này, chúng ta thiếu khuyết chứng cứ rõ ràng, phải nghĩ biện pháp làm ra chứng cứ như vậy.

Ngay khi bọn họ còn đang sầu muộn vì việc này, đột nhiên truyền lại tin tức Đỗ Hà xin cầu kiến.

Trên mặt Lý Thế Dân liền vui vẻ, cười nói:

- Tiểu tử kia tám phần là tặng chứng cứ tới đây!

Hắn cũng không thể khẳng định Đỗ Hà vì việc này mà đến, nhưng biết Đỗ Hà sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến mình, lần này đến rất có thể là vì bù lại kế sách còn thiếu sót. Đỗ Hà nhận được thông báo liền đi vào bên trong Cam Lồ điện.

Từ sau khi đáp ứng An Long Mã cùng Hồ nữ sẽ tiến cử bọn họ đến gặp Lý Thế Dân, ước hội giữa hắn cùng Lý Tuyết Nhạn chỉ đành dừng lại, nhìn thấy gương mặt luyến tiếc của nàng, cũng biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn áy náy trong lòng liền tỏ vẻ sẽ bù đắp lại vào ngày khác.

Lý Tuyết Nhạn nghe vậy trên mặt cũng lộ ra dáng tươi cười vui vẻ.

Mọi người quay về Trường An, Đỗ Hà trước tiên tiễn Lý Tuyết Nhạn quay về Giang Hạ Quận Vương phủ, sau đó mới dẫn theo An Long Mã cùng Hồ nữ đi tới hoàng cung.

Đi vào hoàng cung, ba người bọn họ ngoại trừ Đỗ Hà có được lệnh bài tự do ra vào, hai người kia còn chưa thể vào trong, chỉ để họ chờ bên ngoài đợi triệu kiến, một mình hắn đi vào điện thánh.

Đi vào Cam Lồ điện, đã thấy Lý Thừa Càn, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân Tập cùng Lý Tích đang ngồi bên dưới Lý Thế Dân!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

218. Chương 218: Công Lao Lưu An Long Mã

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn bảy người bên trong Cam Lồ điện, Đỗ Hà nghĩ thầm:

- Nhìn qua hình như cũng đang bàn chuyện Cao Xương đi! Rất có thể vì còn chưa có được chứng cứ mà đang sầu muộn đâu!

Nghĩ như vậy hắn liền tiến lên phía trước nói:

- Đỗ Hà bái kiến bệ hạ, thái tử, gặp qua chư vị đại nhân, phụ thân!

- Miễn lễ!

Lý Thế Dân ha ha cười, Lý Thừa Càn cũng nở nụ cười giả tạo, những người khác đều gật đầu tỏ ý.

- Lần này hiền tể đến vì chuyện chinh phạt Cao Xương đi? Liên đang cùng chư vị đại thần thương nghị tới chỗ mấu chốt, người không ngại ở một bên nghe thử một chút, phát biểu cách nhìn thế nào!

Lý Thế Dân biết hẳn vì chuyện của Cao Xương mà đến, việc công phạt Cao Xương là bước đầu tiên Đại Đường tiến quân Tây Vực, chỉ cho phép thành công mà không được thất bại, chiến sự không lớn nhưng đáng giá xem trọng. Phải nghe trần thuật, tập hợp ý kiến của mọi người, nghĩ ra cách khắc địch chế thắng là một phương pháp tốt nhất.

Đỗ Hà nói:

- Bệ hạ, tiểu tể đúng là vì chuyện Tây Vực Cao Xương, hơn nữa tình huống thật khẩn cấp!

Hắn lập tức đem chuyện cứu An Long Mã nhất nhất nói ra, đương nhiên ở chi tiết vẫn bỏ qua, đem việc hờn Lý Tuyết Nhạn ẩn giấu, chỉ vì trong đại diện có lão hồ ly âm hiểm giả dối như Trương Tôn Vô Kỵ, đối với hắn nhất định phải luôn có lòng cảnh giác, chỉ nói mình thấy thời tiết tốt nên mới cưỡi ngựa ra ngoài dạo chơi.

Nghe được nguyên do, Lý Thế Dân cũng trợn mắt há hốc mồm, thật không nghĩ ra chuyện này lại trở thành sự thật, ngay lập tức liền thấy tức giận, nghiêng răng quát:

- Giỏi cho Cúc Văn Thái, liên vẫn còn cảm thấy hắn trung thành và tận tâm, không thể tưởng được ở sau lưng lại dám ra chủ ý làm bậy như thế, thật không đáng buông tha!

Nghe được tin tức này, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Hầu Quân Tập cùng Lý Tích đều mặt mày hớn hờ. Bọn họ đã sớm biết kế sách của Đỗ Hà, ai cũng cho rằng kế sách thật khả thi. Nhưng chuyện này dù sao vẫn chỉ là viện cớ bịa đặt, có lẽ Cúc Văn Thái cũng không đưa ra được lý do gì để giải thích, nhưng Đại Đường cũng không cách nào tìm được căn cứ chính xác. Như vậy khó tránh rơi xuống hạ sách, chẳng những mất đi phong phạm của thượng quốc, mấu chốt rất có thể sẽ bại lộ ý đồ đích thực của Đại Đường đối với Tây Vực, đối với việc phát triển Đại Đường thật bất lợi. Hiện giờ sự tình từ giả chuyển thành thật sự, hoàn toàn là đủ lý do xuất binh, cũng không sợ người khác nói bậy.

Chỉ có Trương Tôn Vô Kỵ cùng Lý Thừa Càn mang theo vẻ âm tình bất định. Trong đáy lòng vừa vội vừa tức, lại suy nghĩ vì sao thượng thiên lại mù mắt, chuyện tốt cũng để cho một mình Đỗ Hà gặp được, chỉ cưỡi ngựa dạo chơi cũng có thể lập công, đây là thể đạo gì vậy?

Trương Tôn Vô Kỵ lại nhìn ra được Lý Thế Dân có lòng muốn nâng đỡ Đỗ Hà trở thành nhân vật linh quân trong giới tuổi trẻ, Đỗ Hà quyết khởi ý nghĩa Đỗ gia vĩnh viễn không rơi. Nhìn thấy Đỗ Hà dần dần đứng vững gót chân bên trong triều đình, thế nhưng hắn lại không nắm bắt được nhược điểm gì của Đỗ Hà để hạn chế hắn phát triển, trong lòng tự nhiên cảm thấy thật khó chịu.

- Mau tuyên An Long Mã bọn họ vào Thừa Khánh điện!

Nói xong Lý Thế Dân đứng dậy:

- Chư vị ái khanh cùng đi với trẫm!

Hiện tại mọi người đang ở Cam Lô điện thuộc nội cung, là thư phòng của hoàng đế. Nơi này chỉ chiêu đãi tâm phúc đại thần, người bình thường có chuyện gì diện thánh đều tiếp kiến ở ngoại cung, bọn họ không được bước vào bên trong nội cung.

Thừa Khánh điện là cung điện dùng tiếp kiến đại thần, hiện giờ dùng tiếp kiến hai người An Long Mã, có thể thấy được đối với việc này Lý Thế Dân thật đặc biệt xem trọng.

Tình hình trải qua Lý Thế Dân đã nghe được trong miệng Đỗ Hà, lại một lần nữa nghe được lời thuật lại chi tiết từ An Long Mã cùng Hồ nữ.

Lần này An Long Mã càng kể lại thêm chi tiết hơn.

Gia đình An Long Mã nhiều thế hệ đã dùng thuật nuôi mã làm nghề nghiệp sinh tồn, ở Cao Xương chính là dưỡng mã quan ngựa nổi tiếng nhất, trong quân cơ hồ toàn bộ chiến mã đều từ gia đình An Long Mã thuần dưỡng mà có. Thuở nhỏ An Long Mã lớn lên trên lưng ngựa, thuật cưỡi ngựa có một không hai tại Cao Xương, không ai có thể so sánh, thuật thuần mã cũng vượt xa người khác.

Mà Hồ nữ có tên là Thiết Mễ Ly, phụ thân là thương nhân nổi tiếng tại Đam La Tư, hàng năm thường kinh thương qua lại giữa Đam La Tư cùng Đại Đường Trường An, Lạc Dương. Bởi vì có một lần gặp được chuyện ngoài ý muốn mà kết bạn với phụ thân của An Long Mã là An Khôn, giao kết tâm đầu ý hợp, mỗi khi đến Cao Xương đều đến nhà An Khôn ở lại chơi.

Có một ngày họ gặp mặt, An Khôn đề cập tới việc bọn mã tặc cướp đoạt thương nhân, vì vậy An Khôn lại đề nghị để An Long Mã dẫn theo gia tướng đi hộ tống cha con Hồ nữ.

Ngay khi mã tặc vừa xuất hiện, An Long Mã liền nhận ra thân phận chiến mã của đối phương, còn nhận ra đầu lĩnh mã tặc chính là con rể của Cao Xương Vương Cúc Văn Thái, là Cao Xương quốc đệ nhất đại tướng, cũng là người Tây Đột Quyết tên là Trát A Thất Lợi. Trát A Thất Lợi thấy thân phận bại lộ, liền triển khai đuổi giết An Long Mã không ngừng, An gia cũng vì vậy mà nhận lấy tai ương diệt môn.

- An gia chúng ta một nhà bảy mươi hai tính mạng, huyết cừu này phải khẩn xin Thiên Khả Hãn bệ hạ thương tình giúp An gia báo gia thù tuyết hận!

An Long Mã quỳ rạp xuống đất, Thiết Mễ Ly cũng theo quỳ xuống.

Lý Thế Dân đứng dậy, cao giọng nói:

- Nhị vị yên tâm, tặc tử Cúc Văn Thái dám liên tục công kích con đường tơ lụa, không chỉ là đội buôn của các người, ngay cả đội buôn của Đại Đường cũng không buông tha. Cho nên Cúc Văn Thái không chỉ là địch nhân của các người, còn là địch nhân của Đại Đường. Thù này nhất định phải báo, vả lại còn phải lập tức báo! Các người về dịch quán nghỉ ngơi, liên nhất định cho gia đình các người cùng toàn bộ thương nhân gặp tai nạn một sự công đạo!

Sau khi hai người An Long Mã lui ra.

Lý Thế Dân cao giọng nói:

- Đối với việc xuất chinh lần này chư vị còn tồn tại dị nghị gì không?

Tấn công Cao Xương là một bước mấu chốt nhất tiến vào Tây Vực, cũng là một bước phải làm, người trong đại diện đều là những nhân vật tài trí cao tuyệt, ai cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc này nên không còn ai lên tiếng dị nghị.

Phòng Huyền Linh nói:

- Chúng thần nguyện nghe theo lời bệ hạ, nhưng Ngụy Chính bọn họ...

- Không sao, bọn hần muốn nói đạo lý, liên sẽ nói đạo lý với bọn họ, liên chiếm đạo lý, bọn hần lại làm được gì?

Lý Thế Dân lại nói, bộ dáng như đã tính xong mọi chuyện.

Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đưa mắt nhìn nhau, không biết Lý Thế Dân bằng vào thứ gì lại có tin tưởng có thể thuyết phục được đám người Ngụy Chính ngoan cố cổ hủ kia.

Lý Thế Dân nói xong lại như có thâm ý liếc mắt nhìn Đỗ Hà, sau đó mới nói:

- An Long Mã, tên này liên vẫn còn nhớ rõ, lần trước người đoạt quán quân trong cuộc đua dũng giả thuật cưỡi ngựa là hần đi, là một nhân tài, cũng là một người dẫn đường rất tốt. Hiện tại, giao hần cho người, người đối với hần có ân cứu mạng, nên làm an lòng hần, với sự hiểu biết của hần về Cao Xương, nhất định sẽ là một người dẫn đường rất tốt!

- Tiểu tể hiểu được, lập tức đi qua!

Đỗ Hà biết rõ lịch sử, biết rõ một người dẫn đường giỏi trọng yếu thế nào khi hành quân viễn chinh nước khác.

Được nghe nhiều nhất chính là cuộc chiến Tào Tháo chinh phạt Ô Cự. Vào thời Kiến An mười hai năm, Tào Tháo vì muốn quét sạch thế lực Viên thị còn sót lại, cũng vì muốn hoàn toàn giải quyết vấn đề tam quận Ô Hoàn nhập tặc làm hại, quyết định nghe theo mưu sĩ Quách Gia, viễn chinh Ô Củng.

Nhưng tình huống cũng không thuận lợi, ngược lại gặp vận rủi liên tục. Đi tới Vô Chung đang lúc mùa mưa, đường lầy lội không thông xa mã, sâu tới mức không thể dùng chu thuyền. Sau khi xâm nhập vào sâu giữa bụng, lại gặp uy hiếp lớn hơn nữa. Bên trong Tam Quốc Chí ghi chép lại: “Thời tiết rét lạnh, suốt hai trăm dặm không nước uống, quân thiếu lương thực, giết mấy ngàn chiến mã làm lương, phải đào hơn ba mươi trượng mới có thể thấy nước, tình huống lúc ấy cực kỳ tồi tệ, thật là nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay khi Tào Tháo khởi binh. May mắn chính là dưới trướng Tào Tháo có một người gọi là Điền Trù, hắn là người địa phương, biết rõ địa lý, tìm một con đường để tiến quân. Được Điền Trù dẫn đường, đại quân Tào Tháo đến Từ Vô sơn, ra Lô Long Tắc, trực tiến sào huyệt Liễu Thành của Ô Hoàn. Như vậy đã đủ chứng minh tình huống lúc đó của Tào Tháo tồi tệ bao nhiêu, nếu không có Điền Trù, Tào Tháo hẳn hách uy danh trong lịch sử chỉ sợ phải chết ở nơi đó.

Điểm này đủ chứng minh tác dụng của một người dẫn đường lớn đến bao nhiêu.

Địa thế Cao Xương hiểm yếu, có An Long Mã nhất định có thể lấy được kỳ hiệu.

Bước chân của Đỗ Hà thật nhanh, khi hai người An Long Mã cùng Thiết Mễ Ly còn chưa kịp rời khỏi hoàng cung, đã trước một bước đuổi theo bọn họ.

- Hai vị, không bằng đến nhà của ta ngồi một chút? Nếu không trực tiếp ở lại nhà ta đi!

Đỗ Hà từ xa đuổi theo bọn họ, kêu gọi.

- Làm sao lại không biết xấu hổ như vậy?

An Long Mã có chút ngại ngùng:

- Đỗ tướng quân có ân cứu mạng đối với chúng ta, thật ngại ngùng quấy rầy tướng quân!

- Không ngại! Kỳ thật ta cũng có mưu đồ khác!

Đỗ Hà biết đối diện với loại người như An Long Mã, muốn kết giao với hắn phương pháp duy nhất là thẳng thắn. Nếu không hai bên cùng một chỗ không nói lời nào, cứ im lặng như vậy mà có thể trở thành bằng hữu mới là có quý. Cho nên hắn cũng không dây dưa, thẳng thắn nói:

- Ta có hai chuyện cần sự hỗ trợ của người, thứ nhất muốn cùng người tìm hiểu rõ sự tình tại Cao Xương, thứ hai nghe Nghiệp Tự nói thuật cưỡi ngựa của người tốt lắm, hắn không phải là đối thủ của người. Nếu không phải lúc trước người xuất phát chạy chậm một chút, kim bài cũng thuộc về người. Hắn chính là Lý Nghiệp Tự, trong cuộc thi dùng giả người đấu liều lĩnh với người nhất!

Hắn ngại An Long Mã không nhớ ra nên bồi thêm một câu.

- Ta biết hắn!

An Long Mã gật đầu, thoáng do dự nói:

- Nếu tướng quân đã có thịnh tình, ta...cung kính không bằng tuân lệnh vậy!

- Như vậy thật tốt!

Đỗ Hà dẫn theo An Long Mã cùng Thiết Mễ Ly đi ra hoàng cung, tới phò mã phủ.

Nhìn thấy ba chữ trên tấm biển, An Long Mã cười nói:

- Không thể tưởng được mới qua nửa năm, tướng quân đã trở thành Đại Đường phò mã.

Đỗ Hà cười không đáp lời, dẫn hai người đi vào.

- Nói cho phu nhân có khách nhân đến. Mặt khác chuẩn bị một gian sương phòng, nấu nước cho khách nhân tắm rửa!

Đỗ Hà phân phó, khi hắn nói chuẩn bị một gian sương phòng, An Long Mã lẫn Thiết Mễ Ly đều đỏ bừng mặt.

Lần đầu gặp mặt Đỗ Hà cũng đã nhìn ra quan hệ giữa hai người bọn họ. Cô nam quả nữ một đường trốn chết, đồng bệnh tương lân, cùng trải qua hoạn nạn, cùng kinh nghiệm khó khăn, loại tình huống này dễ dàng sinh ra cảm tình nhất. Hai người bọn họ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trường Nhạc biết được có khách tới, cũng buông xuống họa bút, nhiệt tình đi ra nghênh đón.

Nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Trường Nhạc, An Long Mã cũng lâm vào ngẩn ngơ, nhưng hấn đang cùng Thiết Mễ Ly như keo như sơn, rất nhanh liền kịp phản ứng. Thấy Trường Nhạc tuy cao xa quý phái, nhưng hoàn toàn không mang theo cái giá công chúa, từng cử động đều thật nhiệt tình thân mật, đủ tư thế của một nữ chủ nhân hiếu khách, cũng không nhìn được tán thưởng Đỗ Hà cưới được một phu nhân tốt.

Đỗ Hà tự nhiên cười lớn, ai nghe lời này mà không thích thú?

Màn đêm buông xuống, Đỗ Hà nghe An Long Mã giải thích tình huống về Cao Xương mà trong sách không hề ghi chép lại.

Hôm sau Đỗ Hà cùng Trường Nhạc lại tiếp tục dậy sớm, Đỗ Hà nghe người báo lại Lý Thế Dân cho người gọi hấn tham gia lâm triều.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

219. Chương 219: Đỗ Nhị Lang Khẩu Chiến Đàn Nho

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà buồn bực, lâm triều, nghe như không có gì hay ho đi!

- Ngày Đông Chí đến rồi sao?

Đỗ Hà hỏi Trường Nhạc.

Đường triều lâm triều chia làm ba loại, cũng được xưng là triều tham, là một trong những hoạt động chính sự trọng yếu nhất của quan viên Đường triều tại kinh thành. Loại thứ nhất là tổ chức ngày lên triều tại ngày mừng một tết cùng đông chí, long trọng nhất, Thái Nhạc Lệnh vừa gõ la vừa gõ trống, nghi thức còn đây, tục xưng “Triển Cung Huyền cổ xuy, Trần xa cách dư trác”. Đến lúc đó hoàng đế ngự giá, nhận quần thần Đại Đường cùng sứ giả lân bang chung quanh châu mừng, người tham gia triều hội cũng nhiều nhất, có vương công chư thân, văn võ quan ngoài cửu phẩm, cùng địa phương thượng tấu, khách nhân phiên quốc đến chào, là nhất định, sau khi triều hội kết thúc còn có yến hội hoàng gia tham gia chúc mừng.

Tiếp theo là mừng một cùng ngày rằm. Mỗi tháng mừng một cùng mười lăm, ngày này trên Thái Cực điện bài hương án, sau đó dưới sự dẫn dắt của giám sát ngự sử văn võ theo chúc vị đến tham gia. Hoàng đế ngồi trên ngự tòa, quan viên theo điển nghi xướng tán tiếp tục bái lễ, đây là lễ tiết lệ hành của quan viên ngoài cửu phẩm.

Cuối cùng chính là tham gia mỗi ngày, đây là việc ngày thường, triều hội đều được cử hành mỗi ngày, theo như quy định “quan viên ngoài ngũ phẩm cùng phụng dưỡng quan, viên ngoại lang, giám sát ngự sử, thái thường tiền sĩ, mỗi ngày đều tham gia lâm triều”.

Bình thường không cần xếp đặt nghi thức, cũng không quá phô trương, là ngày làm việc chân chính. Người tham gia thường xưng là tham quan, nhân số ít nhưng quan chức cao, đều là quan viên ngoài ngũ phẩm.

Đại triều hội thứ nhất là phải đi, không ai được ngoại lệ, loại thứ hai là tương tự như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, quan chức như Đỗ Hà có thể đi có thể không. Cuối cùng là do một nhóm đại quan khi cần giải quyết công việc, hạn chế ngoài ngũ phẩm. Cấp bậc của Đỗ Hà mặc dù cũng đạt tới, nhưng nơi này chỉ là ngũ phẩm cùng quan văn xử lý chính sự, hấn là tướng quân nên có quyền lợi không tham gia, cũng không có việc gì của hấn nên không cần đi.

Cho nên hẳn còn tưởng là đại triều hội Đông Chí đã tới!

Trường Nhạc lắc lắc đầu:

- Vẫn còn sớm, có lẽ phụ hoàng có chuyện gì cho gọi đi!

Đỗ Hà gật đầu, cũng chỉ có thể giải thích như thế. Lâm triều ngày thường cũng không cần đến hoàng cung trước bốn giờ sáng, Đỗ Hà cũng không gấp, đọc sách, luyện võ theo ngày thường, khi sắp sáu giờ mới thức ngựa rời nhà.

Đi ra phò mã phủ, vừa vặn gặp được xa kiệu của Đỗ Như Hối liền bước lên bái kiến.

Đỗ Như Hối ngoài ý liệu nhìn lên Đỗ Hà:

- Nhị lang cũng tới sao?

Với chức quan của Đỗ Hà quả thật có tư cách tham gia lâm triều hàng ngày, nhưng cho tới bây giờ hẳn vẫn chưa đi qua.

- Bệ hạ cho gọi, không biết nguyên nhân.

Về mặt Đỗ Hà cũng kỳ quái.

Đỗ Như Hối cổ quái liếc mắt nhìn hắn, thăm nghĩ:

- Bệ hạ sẽ không đem kỳ vọng thuyết phục nhóm người Ngụy Chính, Khổng Dĩnh Đạt đặt trên người hắn đi?

Nhưng hắn cũng không hỏi tiếp, lại cùng Đỗ Hà đi tới hoàng cung.

Thường tham là giờ Mão tứ khắc tập hợp, tức là sáu giờ. Lý Thế Dân sẽ đến trong hai khắc, Đỗ Hà cùng Đỗ Như Hối đi vào hoàng cung lúc hơn sáu giờ, đại thần trong triều cũng đã tới được bảy tám phần. Đi tới trước đại điện, Lễ Bộ thị lang thông báo cho Đỗ Hà vị trí khi vào triều, bên trong điện đẳng cấp sâm nghiêm, chư vị bên Ngự Sử Thai ở bên giám sát kỷ luật triều hội.

Làm việc sai lầm cũng là tội thất nghi, nặng có thể đầy ra ngoài, nhẹ cũng bị phạt bổng lộc, đương nhiên còn phải xem người làm quan trong triều nhân mạch có nhiều hay không.

Lại một câu kinh điển “hoàng thượng giá lâm”, mười mấy văn võ bá quan xếp đội, theo thứ tự cởi giày tiến vào chính điện.

Trong đại điện không được đi giày, đây là quy củ từ xưa tới nay. Chỉ có loại đại công thần như Tiêu Hà mới được đặc biệt cho phép mang giày nhập điện, đương nhiên cũng có loại quyền thần như Tào Tháo cùng Đổng Trác cũng là như thế.

Vạn nhất có đại thần bị bệnh ở chân, chẳng phải cả triều đều phải chịu đựng mùi vị chân thối của hắn?

Đỗ Hà nhìn một đám đại thần cởi giày, có chút ác ý nghĩ ngợi.

Đi vào đại điện, Lý Thế Dân ngồi thẳng trên tọa vị, nhìn Đỗ Hà đứng trong đám người liền bí mật ra dấu cho hắn bằng mắt, gật gật đầu, bộ dáng như ta phải xem biểu hiện của người.

Ánh mắt này khiến cho Đỗ Hà không hiểu ra sao cả, không biết vị Đại Đường hoàng đế bệ hạ đang làm trò quỷ gì.

Đỗ Hà quỳ ngồi vào vị trí của mình, nghe bọn họ hội nghị.

Nội dung cũng là làm sao thống trị Đại Đường, làm sao giúp Đại Đường cường đại. Đây đối với Đỗ Hà chỉ là những việc nhỏ nhặt, một đám nhân tài IQ thật cao lại thương nghị suốt hơn nửa canh giờ, ngay khi hắn đang ngủ gà ngủ gật, rốt cục Lý Thế Dân nhắc tới việc của Cao Xương.

- Về việc Cao Xương, đã có tiến triển mới. Hôm qua liền nhận được một tin tức đáng tin cậy, liền đã biết bọn mã tặc hoành hành cướp bóc kia là người ở đâu!

Ánh mắt sắc bén của Lý Thế Dân khẽ quét qua trong đại điện, cuối cùng rơi lên người Ngụy Chính, Khổng Dĩnh Đạt, Trữ Toại Lương, cao giọng nói:

- Bọn hần không phải người nào khác, chính là nước hữu nghị với Đại Đường trong miệng các người, Cao Xương quốc vương Cúc Văn Thái quân đội. Bọn hần biển thủ, không những không giúp chúng ta thủ vệ con đường tơ lụa của Đại Đường, ngược lại còn giết chóc Đại Đường thương lữ, thật đáng giận cực kỳ. Chư ái khanh, liên quyết nghị thực hành chức trách Thiên Khả Hãn xuất binh chinh phạt Cao Xương! Không biết các người có gì dị nghị hay không?

Ngày hôm qua Lý Thế Dân chỉ mới lộ ra chút ý định trong lòng mình, nhưng hiện giờ đã có chứng cứ rõ ràng, lập tức liền ra quyết định.

Ngụy Chính, Khổng Dĩnh Đạt cùng Trữ Toại Lương nhóm người luôn chủ hòa thần sắc đều biến đổi, cũng bị một chiêu bất thành linh của Lý Thế Dân làm trở tay không kịp.

Đại thần trong triều cũng oanh tạc ồn ào.

Hộ Bộ bước ra:

- Lời này của bộ hạ là thật sao? Cao Xương thật dám can rỡ như thế!

- Quân vô hí ngôn!

Lý Thế Dân đem chuyện của An Long Mã cùng Thiết Mễ Ly nói cho quần thần.

Đại Đường quần thần đa số đều là nam nhân tâm huyết, thanh âm kêu chiến lập tức nổi liền không dứt.

Hộ Bộ thượng thư vốn chủ hòa cũng sửa lại ủng hộ Lý Thế Dân, nghiêng rằng nghiêng lợi lộ ra bộ dáng chỉ hận không được tự mình ra trận giết địch. Hần quân thiên hạ sinh kế, con đường tơ lụa đối với Đại Đường quan trọng thế nào hần cũng rõ ràng. Đối với việc con đường tơ lụa bị tắc nghẽn hần luôn ghi nhớ trong lòng, đêm không ngủ được, vừa nghe ra bàn tay đen phía sau màn không ngờ là Cao Xương quốc vương Cúc Văn Thái tự nhiên oán hận cắn chặt răng.

Khổng Dĩnh Đạt nói:

- Bộ hạ, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn. Cao Xương quốc quốc chủ từ trước tới nay thân thiện với Đại Đường, liên tục nhiều năm triều cống. Hiện giờ lại làm ra loại sự tình này, trong chuyện tất có nguyên do.

Vì thế hần lại bắt đầu viện ra những lời nói có sách mách có chứng. Đối với hành vi của Lý Thế Dân động một chút lại đòi đả đả giết giết tiến hành phê bình kín đáo, luôn tỏ vẻ Đại Đường nên làm tấm gương cho thiên hạ, hần nên lấy ý chí dày rộng đi lý giải, thông cảm cho tiểu quốc khó xử, lúc mấu chốt cho ủng hộ, như vậy mới có thể biểu hiện ra khí độ biển chứa trăm sông của Đại Đường:

- Bộ hạ, có nhân mới có quả. Chỉ theo căn bản tìm được vấn đề mới có thể giải quyết vấn đề.

Tùy tiện động võ thì không cách nào giải quyết được bản chất của nó.

Đỗ Hà nghe tới đó, nhin không được “phốc” một tiếng bật cười, ta kháo, vị này thật quá dũng mãnh, nhân quả quan hệ cũng đã lôi kéo ra luôn mất rồi.

Thái Cực điện vốn chỉ có một mình Khổng Dĩnh Đạt đang thao thao bất tuyệt, tiếng cười của Đỗ Hà thật rõ ràng rơi vào trong tai mọi người, ngay cả Khổng Dĩnh Đạt cũng ngừng lại.

Lý Thế Dân vốn đang cảm thấy đau đầu cực điểm đối với Khổng Dĩnh Đạt, đang cố gắng kiên trì nghe hần nói, hiện tại thấy Đỗ Hà bật cười, cũng biết vở kịch hay bắt đầu ra sân, vội hỏi:

- Hiền tể có gì lại cười trong triều hội không biết lễ giáo, còn thể thống gì?

Khổng Dĩnh Đạt tức giận đến giậm chân, nhưng thấy người cười chính là Đỗ Hà, cũng có chút trợn tròn mắt, hần còn chưa quên thân phận mình là đồ đệ của Đỗ Hà. Nếu là dĩ vãng hần đã sớm nhảy dựng lên, nhưng giờ phút này sắc mặt thay đổi mấy lần, lại cung kính nói:

- Không biết lời nói của Dĩnh Đạt có gì không đúng, thỉnh tiên sinh chỉ điểm!

Lý Thế Dân âm thầm nở nụ cười, tựa hồ đã sớm có dự tính trước.

Chư thần trong điện đều cố nén không bật cười thành tiếng.

Trình Giảo Kim lại âm thầm cho Đỗ Hà ngón cái như ngợi khen. Khổng Dĩnh Đạt là đương triều đại nho, miệng lúc nào cũng chi, hồ, giả, dã, là địch nhân chung của các võ tướng. Về phần Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đều băng khuôn mặt, đầu vai run lên.

Đỗ Hà không thể tưởng được ở lúc này Khổng Dĩnh Đạt vẫn còn thừa nhận vị sư phụ như hần, thông dong cười nói:

- Chỉ điểm không dám, chính là có một chút vấn đề muốn hỏi xuống. Theo lời của người về nhân quả quan hệ, ta nghĩ ta hiểu được ý tứ của người. Người muốn nói Cúc Văn Thái làm như vậy là có nguyên nhân, muốn giải quyết chuyện này là phải tìm rõ nguyên nhân, sau đó đúng bệnh hốt thuốc, giải quyết vấn đề, có đúng không?

Khổng Dĩnh Đạt đối với năng lực lý giải của Đỗ Hà rất khen ngợi, gật đầu về rầu tự đắc nói:

- Chính là đạo lý này!

- Ta phi!

Đỗ Hà không nhịn được kêu lớn:

- Đây là học thuyết nguy biến ở đâu, thật bậy bạ, xú thí!

Một câu mắng thành linh thẳng đem Khổng Dĩnh Đạt tức giận tới mức tóc dựng thẳng, tay run run chỉ Đỗ Hà, khóe môi co quắp, râu dựng lên, bị hần mắng tức giận nói không ra lời. Lý Thế Dân làm như không nhìn thấy, hai mắt nhìn trời.

Nhưng Đỗ Như Hối không nhìn được, quát:

- Nhị lang, không được vô lễ!

Đỗ Hà cũng không quản tới hần, đối chọi gay gắt:

- Y theo loại học thuyết nguy biến như người, như vậy thiên hạ còn không lộn xộn sao? Kẻ sát nhân chỉ cần nói hần không có ý nghĩ giết người chỉ là lỡ tay, tội phạm cướp bóc chỉ cần nói hần không nguyện lao động nên đi cướp bóc, tên trộm nói hần không có cơm ăn nên đi trộm cắp, đây đều là lý do, chẳng lẽ lý do như vậy đi phạm tội tức là không phải phạm tội sao? Cúc Văn Thái cho binh lính cải trang làm mã tặc đi cướp giết giết chóc không chuyện ác nào không làm, mặc cho hần là có lý do gì, là bị bức bách cũng tốt, là bắt đắc dĩ cũng thế, đều không bù đắp được sai lầm mà hần đã phạm. Một câu nhân quả đơn giản của người có thể bù lại được con đường tơ lụa trải đầy xương trắng, người chết còn chết được nhắm mắt sao?

Đỗ Hà lớn tiếng quát mắng, càng nói càng có lực, ánh mắt trợn trừng tròn xoe. Hần thật sự không cách nào hiểu được, đầu óc của Khổng Dĩnh Đạt có chứa bã đậu hay không, sự tình gì cũng nghĩ tới nhân nghĩa đạo đức, ngay cả Cúc Văn Thái dung túng binh sĩ đi giết nhiều người như vậy, vẫn còn theo chân bọn hần nói tới nhân nghĩa đạo đức!

Nhớ tới cha của mình là Đỗ Như Hối, thúc phụ Phòng Huyền Linh, đồng dạng đều là phần tử trí thức, vì sao lại có sự chênh lệch lớn đến như thế.

Thấy Khổng Dĩnh Đạt á khẩu, một gián quan đứng dậy, lời của hần lập tức làm Đỗ Hà tức điên muốn nổ phổi!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

220. Chương 220: Giương Thương Múa Kiếm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Gián quan bước ra nói:

- Chuyện giữa quốc gia cùng quốc gia, quan hệ tới hàng vạn hàng ngàn người, vì chuyện nhỏ lại hỏng chuyện lớn sao? Hai nước chiến lên, sẽ có bao nhiêu bách tính lâm vào nỗi khổ chiến tranh, bao nhiêu quân tốt phải ra chiến trường, tạo thành bao nhiêu nhân gian thảm kịch, điểm ấy không biết Đỗ tướng quân có nghĩ tới hay không? Cổ ngữ có câu: Hai tề nên chọn bên nào nhẹ, hai quyền chọn quyền nào nặng hơn. Nếu khởi binh làm trăm họ lầm than, thương tổn vô số tính mạng, mà dùng nhân nghĩa trị đức, có thể tránh thương tổn thật lớn! Không từng nghe qua nhân đức là một thanh kiếm sắc bén có thể đâm thủng tâm linh cứu vớt vạn dân hay sao? Cùng với động binh qua, không bằng dùng nhân nghĩa hòa nhã, đạo người hướng về phía trước!

Gián quan nói thật hiên ngang lẫm liệt, trên người như lộ ra cỗ lãng nhiên chính khí.

Đỗ Hà nghe xong vừa tức lại phục, loại từ ngữ ghê tởm người như vậy mà hắn vẫn có thể nói thật thông dong, thật sự làm cho người ta “phục cái rắm” cúi đầu sát đất.

- Giải cho câu hai tề chọn cái tề nhẹ hơn, hai quyền chọn quyền nào nặng hơn!

Đỗ Hà cười ha hả, châm chọc nói:

- Thật không biết đầu óc của ngươi chứa rơm rạ hay là rác rưởi bên trong, nói ra lời ngu ngốc như vậy được!

- Ngươi...ngươi mắng chửi người!

Gián quan tức giận đến mặt đỏ tai hồng, run run lên.

- Mắng người thì thế nào!

Về mặt Đỗ Hà xem thường nói:

- Con đường tơ lụa là một trong những kinh tế mạch máu của Đại Đường, thương lữ lui tới đều là dê béo, giết một chuyến kinh thương đủ ăn vài năm. Hành động lần này của Cao Xương đã khơi dòng cho việc cướp bóc xâm phạm, hơn ba mươi quốc gia Tây Vực hiện tại đều đang chờ xem phản ứng của Đại Đường chúng ta. Nếu Đại Đường nhịn nhục cho qua chuyện, bọn hắn sẽ có ý nghĩ gì? Bọn hắn sẽ không cảm thấy được Đại Đường cao thượng, ngược lại sẽ cho rằng Đại Đường yếu đuối, Đại Đường vô năng, sau này mỗi khi họ không có tiền, thì cứ xuất binh gây rối con đường tơ lụa một chút, không những buôn bán lời không cần vốn liếng, nếu bị phát hiện ra cũng không sao cả. Bởi vì Đại Đường có đám người ngụ nho miệng đầy nhân nghĩa như các ngươi bảo hộ, bọn hắn không cần chịu trách phạt gì. Từ nay về sau, kinh tế mạch máu của Đại Đường vĩnh viễn không còn được ngày thái bình, đến tốt cùng bên nào nặng bên nào nhẹ? Kể ngốc cũng đều nhìn ra!

- Cũng không biết cha ngươi là ai, lại sinh ra một kẻ dở hơi như ngươi, ngay cả điều lợi và hại cơ bản nhất cũng không thể phân chia rõ ràng. Nếu là ta, bắt ngươi đi tìm một sợi dây treo cổ cho rồi, miễn cho nhìn thấy ngươi lại cảm thấy mất mặt xấu hổ!

Đỗ Hà bĩu môi, ngưỡng đầu, khinh thường thấp giọng nói thảm một câu.

Thật không nghĩ ra, một câu nói thảm vô ý của hắn lại sách dẫn mọi người ồ lên cười.

- Ngươi...ngươi...

Gián quan tức giận đến dựng thẳng tóc, hơi thở ngày càng dồn dập, quát lên một tiếng, đầu vừa lệch cả người ngã trên mặt đất, trực tiếp tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Hà về mặt vô tội, làm sao dự đoán được đối phương lại không chịu nổi chửi mắng như thế.

Lại không biết lời nói của hắn ác độc tới cỡ nào!

Đương nhiên đây là nhắm vào chính bản thân gián quan kia, cũng chính là nhắm vào chính Thôi Liệt, những người khác nghe lời này tuy tức giận, nhưng không tới mức ngắt đi, Thôi Liệt lại khác hẳn. Xét đến cùng là bởi vì một câu “Nếu là ta bắt ngươi đi tìm sợi dây treo cổ cho xong, miễn nhìn thấy ngươi mất mặt xấu hổ”.

Đây chỉ là một câu nói thật bình thường, nhưng đối với Thôi Liệt mà nói là bùa đòi mạng. Chỉ vì phụ thân của Thôi Liệt là thất cổ chết, Thôi Liệt là người của Thôi gia trong môn phiệt sĩ tộc, phụ thân hắn Thôi Bình Văn thất cổ tự sát ở ba năm trước đây, không rõ nguyên nhân cái chết.

Bởi vì địa vị của Thôi Bình Văn ở Thôi gia thật hiển hách, lại là đại nho nổi tiếng, cái chết của hắn cũng tạo thành náo động nhất thời, cơ hồ ai ai cũng biết.

Thôi Liệt vừa giữ tròn đạo hiếu quay về triều đình chưa tới mười ngày, bị Đỗ Hà nói như vậy, cả triều văn vô hiểu rõ tình hình đều đưa mắt nhìn hắn, bộ dáng như chợt hiểu ra “thì ra là thế nên cha người mới chết”.

Lời nói của Đỗ Hà không thể nghi ngờ chính là một lưỡi dao sắc bén trực tiếp chọc một dao vào ngực hắn.

Gặp phải trùng hợp ngoài ý muốn như vậy, hết đường chối cãi, Thôi Liệt liền cảm thấy đầu óc như gặp sấm sét giữa trời quang, trực tiếp ngã xuống ngất đi.

Cả triều văn vô một đám đều cổ quái nhìn Đỗ Hà, đều cảm thấy hắn thật xấu xa a!

Đỗ Như Hối cũng không nhìn được, đang định quở mắng, lại có một vị gián quan nhảy đi ra:

- Đỗ tướng quân, quân tử không nhắc nỗi đau của người, không bóc vết thương người khác. Người lại đi bóc vết thương của người khác, là có ý gì?

Đỗ Hà không hiểu ra sao, nói:

- Cái gì bóc vết thương của hắn, người này là ai ta cũng không nhận ra, chỉ thuận miệng nói thảm một câu, bóc vết thương gì chứ?

Đối với chỉ trích của gián quan Đỗ Hà hoàn toàn khó hiểu.

Nghe xong câu nói của Đỗ Hà, cả đám người lại đưa mắt nhìn nhau. Mỗi người đều bị kịch nhìn Thôi Liệt té trên mặt đất, đều hiểu được đây chỉ là một hiểu lầm thật “mỹ hảo”.

Lý Thế Dân cho người kéo Thôi Liệt đưa xuống cứu chữa, khải một tiếng nói:

- Người không biết không tội, Đỗ Hà, người không lòng dạ vô tình nói như vậy, liên cũng không xử phạt người. Nhưng nên lấy làm giới, đây là triều hội, thượng nghị quốc sự, không phải hội quán cho các người cãi nhau, đều nghiêm túc một chút cho liên!

Lời này của Lý Thế Dân rõ ràng thiên vị Đỗ Hà, không có ý định truy cứu lời cuồng ngôn của hắn. Không thể không nói có hậu trường mạnh mẽ thật dễ hành sự, chư thần dưới điện lại có thể thế nào?

Thấy Đỗ Hà vẫn chiếm cứ thượng phong, lại có một gián quan nhảy đi ra:

- Miệng đầy lời lẽ sai trái, nói năng bậy bạ! Bệ hạ, Đỗ tướng quân chỉ là con nhà võ nhỏ bé, căn bản không hiểu nho học, không biết nho học rộng lớn. Hắn thuận miệng nói căn bản là không tồn tại. Đại Đường lấy nhân đức khoan dung Cao Xương, các quốc gia Tây Vực nghe thấy tất nhiên cảm nhận sâu sắc nhân nghĩa của thiên triều ta. Biết Đại Đường là lễ nghi chi bang, không những sẽ không như Đỗ tướng quân nói! Vọng động binh đao, ngược lại càng thêm tai hại. Đỗ tướng quân không nghe nói qua lấy ân báo oán sao?

- Báo muội của người!

Đỗ Hà mắng nhỏ một câu không ai nghe hiểu, sau đó cười lạnh nói:

- Nói các người là nguỵ nho, còn thật không hề nói sai. Vị nhân huynh này, bỏ đi, ta cũng không biết tên của người, người nói lấy ân báo oán xuất từ nơi nào? Ta đọc sách thiếu, không quá nhớ rõ!

Về mặt gián quan xem thường nói:

- “Luận Ngữ hiến văn” có câu: Dĩ đức báo oán, hà như? Tử viết: Hà nhĩ báo đức? Lấy trực báo oán, dĩ đức báo đức!

Đỗ Hà cười hì hì nói:

- Tốt lắm. Thỉnh dùng lý giải của người giải thích ý tứ của những lời này đi?

Gián quan giật mình, sắc mặt biến đổi.

Toàn bộ những người có chút học thức trong điện đều bắt đầu thì thầm, thanh âm nghị luận xôn xao.

- Như thế nào, giải thích không được? Ai!

Đỗ Hà thở dài một tiếng nói:

- Nhìn thấy sự ngu dốt của người, ta thật cảm giác trí tuệ của mình quá ưu việt đi thôi!

- Để ta giải thích với người đi, Khổng thánh nhân nói rất đúng “dĩ trực báo oán”, một người nếu bị người tổn thương, có lỗi với người, có thể dùng sự chính trực công chính của người mà trả lại cho bọn họ. Nhưng không phải là lấy oán báo oán kiểu như người nói, đó là đám nguỵ nho các người không hiểu giả hiểu, bịa đặt nói dối!

Đỗ Hà bước tới trước nói:

- Hiện giờ Cao Xương quốc lẩn Đại Đường quá đáng, chẳng những hủy mạch máu kinh tế của Đại Đường, còn giết Đại Đường thương lữ, tạo thành từng vụ huyết án. Hành vi phạm tội như thế há có thể tha thứ? Tiểu tử bất tài, gần đây cũng từng đọc qua đạo lý thánh nhân cơ bản.

Cũng biết nho học phát nguyên ở thánh nhân Khổng Tử, á thánh Mạnh Tử, biết chắc Nho học lấy nhân làm gốc, lễ trọng nghi, hiếu đạo nghĩa. Nhưng nhân chính là nhắm vào dân chúng, lấy nhân ái trị quốc. Lễ tiết lại nhắm vào quân tử, người thủ lễ. Xin hỏi các vị đại nho tại đây, thánh nhân có ngàn vạn câu nói, nhưng có câu nói nào nói nhường nhịn ngoại tộc, để cho ngoại tộc khi dễ mà không hoàn thủ?

Bị động bị đánh chưa bao giờ là phong cách của Đỗ Hà, hôm nay hắn bị lời biện hộ của những đại nho làm tức giận đến hồ đồ. Gần đây được Trường Nhạc khích lệ, hắn đọc qua mấy quyển kinh điển nho gia, biết một ít điển cố lịch sử, danh nhân danh ngôn, cũng có chút tâm đắc. Cho nên chủ động phóng ra, tính toán cho bọn hắn biết tay một trận.

Người trong điện đều nói không ra lời.

Nho gia lấy nhân nghĩa làm gốc là không giả, nhưng nhắm vào ngoại tộc lại không có, ít càng thêm ít. Bởi vì ở thời kỳ Xuân Thu, quốc nội hỗn loạn, ngoại tộc chung quanh cũng không hề có chút quan hệ nào.

Trữ Toại Lương nói:

- Thánh nhân tuy không có nhắc tới nhường nhịn ngoại tộc, nhưng nhân đức há lại phân chia quốc gia, thiên triều thượng quốc vì sao lại không thể thi hành chính trị nhân từ với ngoại tộc?

Trữ Toại Lương nói một câu lại nhắc tới chỗ mấu chốt, toàn bộ chủ hòa phái trong điện đều âm thầm ủng hộ cho hắn.

Đỗ Hà không nhanh không chậm nói:

- Nhân đức tự nhiên không phân biệt quốc gia, nhưng chẳng lẽ còn không biết nhìn người mà tuyển chọn sao? Bỏ đi, không nói tới việc này. Không biết Trữ đại nhân có nghe qua một câu nói: “Tâm thiên chấm kiên, bất sĩ, phát dữ cộng thiên hạ dã. Ngộ chư thị triều, bất phản binh nhi đấu. Thị hà ý?”

Trữ Toại Lương có vết xe đổ, không dám tùy tiện trả lời.

Đỗ Hà tự hỏi lại tự đáp, ngạo nghễ nói:

- Đây là một đoạn đối thoại của thánh nhân Khổng Tử cùng đồ đệ Tử Hạ. Tử Hạ hỏi Khổng Tử: “Thù của cha mẹ nên làm thế nào? Khổng Tử đáp: Thiêm chấm kiên, bất sĩ, phát dữ cộng thiên hạ dã. Ngộ chư thị triều, bất phản binh nhi đấu!

- Ý tứ chính là Tử Hạ hỏi Khổng Tử thù giết cha mẹ nên làm thế nào, Khổng Tử đáp: Dù phải ném mật nằm gai, cũng phải tự mình đi trả, không đi tố quan. Không lưu ý sự nghiệp, tìm kiếm cừ địch. Cùng cừ nhân bất cộng đại thiên, khi gặp được cừ nhân, không cản trở về lấy binh khí, bất luận trường hợp, bất luận địa điểm, lập tức quyết tử!

Đỗ Hà nghiêm sắc mặt, lớn tiếng quát:

- Thù cha còn không đội chung trời, huống chi quốc thù? Chư vị đại nhân, đối với một cừu địch còn đi nói nhân đức, có phải quá choáng váng rồi hay không?

- Bệ hạ!

Hắn cúi đầu hướng Lý Thế Dân, cao giọng nói:

- Phụ thân ta thuở nhỏ dạy ta, có nước mới có nhà, nước không còn, nhà sao tồn tại. Song thân đức ta cốt nhục, mà Đại Đường lại dựng ta linh hồn. Ở trong lòng Đỗ Hà, vinh nhục của Đại Đường nặng hơn hết thấy, càng hơn sinh mệnh. Ác thanh chí, tất phản chi, lời của Mạnh Tử Đỗ Hà không dám quên, hiện giờ Cao Xương Cúc Văn Thái giết thương lữ Đại Đường ta, đoạn kinh tế mạch máu của Đại Đường. Thật sự lấn chúng ta quá mức. Lấn quốc gia ta, giống như giết phụ mẫu ta, vi thần thê cùng bọn hắn không đội chung trời!

Những lời này của Đỗ Hà hùng hồn mạnh mẽ, rung động lòng người. Tuyệt đại bộ phận quan viên trong triều cũng bị lời nói của hắn làm cho nhiệt huyết sôi trào, cùng đứng bật lên, bá nói:

- Chúng thần cùng thề không đội chung trời!

Những người này chính là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ, Hầu Quân Tập, Lý Tích, Trình Giảo Kim, là những nhân vật quan trọng nhất trong triều.

Thanh âm hô quát của bọn họ chấn động cả Thái Cực điện.

Một đám đại nho ngây người nhìn thanh thế trước mắt, hự hồi lâu không ra cái rắm, đem ánh mắt phóng tới mấy người Ngụy Chính đứng phía trước!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

221. Chương 221: Đỗ Hà Túng Luận Cao Xương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hắn biết rõ phái chủ hòa lấy Ngụy Chính là chủ yếu, Ngụy Chính là loại quan viên luôn thờ phụng chuyện chủ hòa, nếu có thể không chiến thì không chiến luôn là tín ngưỡng của hắn. Có lẽ hắn không cố hủ như Khổng Dĩnh Đạt, nhưng tính cách cũng khá ngoan cố.

Những người đứng ra nói chuyện chỉ là binh tôm tướng cua, chỉ có hắn mới thật sự là đại lão phía sau màn.

Hắn một mực không nói gì, thực sự không phải đang thỏa hiệp mà là đang chuẩn bị những lời lẽ càng thêm có lợi.

Ngụy Chính thấy tất cả mọi người đều đang đợi hắn nói chuyện, không nhanh không chậm nói:

- Đỗ tướng quân đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, tài tư mẫn tiệp, lời như sông dài, quả thật là mẫu mực của tuổi trẻ! Ngụy Chính bội phục, chỉ là tựa hồ đã có chút lạc đề, đánh hay không đánh Cao Xương, việc này thành hay không thành đều là quân chính đại sự, cùng nhân đức hay nhân nghĩa Nho gia có liên quan gì đâu!

Hắn làm như không hiểu nói, khuôn mặt đôn hậu tràn đầy vẻ mờ mịt.

Đỗ Hà nghe được lời này, cũng thầm kêu lợi hại.

Ngụy Chính không then là nhân vật lưu lại uy danh hiển hách trong lịch sử, so với mấy người trước còn lợi hại hơn gấp mười lần, chính mình khuyên can mãi mới đánh xuống khí điểm của phái chủ hòa, nhưng một câu nói của Ngụy Chính lập tức hòa hoãn toàn bộ hoàn cảnh xấu.

Một câu đánh hay không đánh Cao Xương cùng thành hay không thành đều là quân chính đại sự, cùng nhân đức, nhân nghĩa, Nho gia có gì liên quan! Trực tiếp làm cho những lời nói trước đó của Đỗ Hà, tuyên cáo không có hiệu quả, tỏ vẻ bọn hắn nói đều là lạc đề, căn bản không có ý nghĩa thực tế.

Ngụy Chính không chiếm được bất luận tiện nghi gì, nhưng lại đem ưu khuyết kéo trở lại lúc ban đầu, khiến cho không ai chiếm được tiện nghi.

Rất nhiều đại thần trong đại điện đều đưa mắt nhìn nhau, thầm mắng Ngụy Chính vô sỉ.

Nhân nghĩa đạo đức là vũ khí cực kỳ hữu lực của phái chủ hòa, dĩ vãng có sự tình gì đều hướng nhân nghĩa đạo đức mà kéo, hôm nay gặp phải đối thủ, nhân nghĩa đạo đức lại trở thành nói không thông, lại nói chuyện này không quan hệ gì tới nhân nghĩa đạo đức, phiết sạch không còn chút gì.

- Uy uy uy! Lão Ngụy, làm người cũng không thể như vậy, người đang làm gì đây, kiểu này gọi là thấp hèn. Ở thời điểm bình thường người mở miệng khép miệng đều hô hào nhân nghĩa đạo đức, hiện tại không nói lại người ta thì lại nói không có quan hệ gì tới nhân nghĩa đạo đức sao?

Những người khác đều đem vẻ khinh bỉ chôn sâu trong đáy lòng, nhưng Trình Giảo Kim lại không giấu được lời nói, trực tiếp mắng lên.

Trong lòng Đỗ Hà thật thống khoái!

Trên trán Ngụy Chính cũng mơ hồ lộ ra hắc tuyến, nhưng không mở miệng phản bác.

Cả triều văn võ lại làm như không nghe thấy, tựa hồ nguyên một đám người đối với sự hồ đồ của Trình Giảo Kim đã luyện thành lực miễn dịch, hơn nữa mỗi người đều đã làm được tới cảnh giới xem như hắn không tồn tại, nơi này vốn không có mặt của hắn.

Trình Giảo Kim thấy không ai để ý tới hắn, cũng thản nhiên, hắn đã sớm thành thói quen.

Lý Thế Dân có chút nhúc nhích đầu nhìn thần tử mình vừa thích lại vừa hận nói:

- Vậy Ngụy ái khanh lại có cao kiến gì?

- Cao kiến thì không có, chỉ là thần có mấy câu muốn hỏi Đỗ tướng quân.

Ngụy Chính thông dong bái bái Lý Thế Dân, sau đó lại hỏi Đỗ Hà:

- Không biết Đỗ tướng quân biết rõ bao nhiêu về Cao Xương, đối với tình huống trước mắt của triều đình lại biết rõ bao nhiêu?

Đối mặt nhân vật uy danh không kém cha mình cùng Trưởng Tôn lão hồ ly, Đỗ Hà cũng không dám chủ quan, cũng không trực tiếp trả lời, cúi đầu trầm tư.

Ngụy Chính lại nói tiếp:

- Người cũng biết con đường tơ lụa đối với Đại Đường thật trọng yếu. Chiến sự nổ ra, con đường tơ lụa sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt. Nhưng có nghĩ qua điều này sẽ gây nên đả kích trầm trọng bậc nào đối với nền kinh tế Đại Đường? Mặt khác Đại Đường vừa có một cuộc chiến cùng Thổ Phiên, lương thực tồn trong quốc khố cũng thiếu thốn, hôm nay lại muốn lao sư viễn chinh, lương thảo có thể cung ứng tới được hay không? Ngoài ra trận chiến này quân ta không chiếm thiên thời, địa lợi, vạn nhất lúc thảo phạt xuất hiện điều ngoài ý muốn, Đại Đường chiến bại, sẽ tạo thành hậu quả thế nào, điểm này Đỗ tướng quân không biết có nghĩ qua không vậy?

Ngụy Chính chậm rãi nhẹ nhàng hỏi ba vấn đề, lời nói của hắn cũng không sắc bén, nhưng lại dị thường nặng nề, bởi vì đây là sự thật!

- Nếu không giải quyết những vấn đề này, tùy tiện xuất binh thật sự có thể lấy được hiệu quả lý tưởng sao?

Lời nói của Ngụy Chính như có sức hấp dẫn:

- Nếu không động đao binh, dùng uy thế của Đại Đường ta, không cần nửa tháng Cúc Văn Thái sẽ nhả ra toàn bộ tài vật cướp được gấp bội lần, sau đó bảo đảm con đường tơ lụa có thể thông hành...

Đỗ Hà giật mình, trong mắt cũng thoáng lộ ra vẻ chần chờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, nói:

- Ngươi đại nhân, người đây là kiểu ngụy biện gì vậy? Suýt nữa bị ngươi hồ lộng qua mặt rồi, ta không phủ nhận, người nói rất đúng chuyện ích lợi cho Đại Đường ta, nhưng ngươi làm như vậy liền làm Đại Đường mất đi uy tín, đã mất đi uy vọng bá chủ thiên hạ. Ta cũng không phủ nhận ba vấn đề của ngươi đều có đạo lý, nhưng chỉ cần Đại Đường trong nửa năm lấy được Cao Xương, hết thảy vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng!

- Người nói nếu khai chiến, con đường tơ lụa sẽ hoàn toàn bị cắt đứt, kinh tế Đại Đường sẽ bị đả kích trí mạng, nhưng chỉ cần trong nửa năm bình định Cao Xương, tổn thất sẽ không quá lớn, đồng thời tiền trong quốc khố Cao Xương đủ đền bù hết thảy. Người còn nói lương thảo không thể cung ứng tới, mặc dù ta không biết lương thảo Đại Đường có bao nhiêu, nhưng nửa năm lương thảo tuyệt không vấn đề!

- Cuối cùng người còn nói lỡ như chiến bại sẽ làm địa vị của Đại Đường rớt xuống ngàn trượng trong lòng dị tộc, nhưng chỉ cần chúng ta thủ thắng như vậy cũng không còn gì đáng ngại đi?

Ngụy Chính không thể tưởng được Đỗ Hà lại dễ dàng trở mặt lật đổ tru hồn trận do hấn bố trí xuống, trong mắt cũng lộ ra vẻ khen ngợi, lại nói:

- Chiến tranh không phải là trò đùa, người nói muốn thắng thì có thể thắng hay sao?

Đỗ Hà tiến lên một bước, đối với cả triều văn võ thi lễ, sau đó tràn đầy tự tin nhìn Lý Thế Dân nói:

- Bệ hạ, đối với Cao Xương thần có một ít cách nhìn, nguyện được trình bày!

Lý Thế Dân neho mắt cười, trong mắt đều tràn đầy cổ vũ, nhắc tay nói:

- Hiền tể cứ nói đừng ngại!

Đỗ Hà xoay người lại, đối mặt văn võ bá quan, vươn nắm đấm giương giọng nói:

- Gần đây ta đọc một ít sách về Cao Xương, cũng hiểu được một ít sự tình của Cao Xương.

Trong mắt của ta Cao Xương có năm đại ưu thế, phân biệt là “Thành, dân, tài, minh, đạo”.

Mỗi khi hấn nói một chữ lại duỗi ra một đầu ngón tay, năm ngón tay toàn bộ đều mở ra.

- Thứ nhất là thành, chỉ chính là thành trì!

Hấn lại duỗi một ngón tay ra, nói tiếp:

- Cao Xương không giống như Tây Vực danh tộc bình thường, bọn họ theo chúng ta đều thực hành quận huyện chế, đại thành có năm tòa, theo thứ tự là Cao Xương, Điền Địa, Giao Hà, Bồ Xương và Thiên Sơn thành, trong đó vương thành Cao Xương cùng đại thành thứ hai là Giao Hà là lịch đại vương thất Cao Xương luôn cư trú tu sửa, luận thành trì chắc chắn có lẽ còn kém Trường An Lạc Dương của Đại Đường ta, nhưng cũng sẽ không thua kém bao nhiêu. Vị trí của thành trì cũng nằm trong địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, trải qua nhiều năm mưa gió binh lửa chưa bao giờ bị chiếm đóng qua. Muốn đánh chiếm Cao Xương hai thành trì này sẽ là uy hiếp lớn nhất.

- Thứ hai, dân, chỉ chính là bách tính!

Hấn lại đưa ra một ngón tay nói:

- Cao Xương là một quốc gia dùng Hán tộc chúng ta làm chủ thể, căn cứ trên sách ghi lại từ những năm cuối thời Tây Tấn đến nay, Trung Nguyên chiến loạn, làm vùng Tần Ung có rất nhiều dân chúng di dân dừng mảnh tràn vào khu Hà Tây tương đối ổn định. Về sau Đãi Kiên từ Đông Bình sáu châu vượt qua Hà Tây, dục mưu Tây Vực, binh hơn mười vạn tây tiến dẹp yên Lương Châu. Vì vậy lúc trước song triều lưu dân tuôn hướng Hà Tây tăng thêm cư dân bản địa Hà Tây, kể cả Đôn Hoàng Trương, Tác, Mã Tổng các vọng tộc, Lũng Tây Cúc, Triệu thế gia vọng tộc lại một lần nữa đại quy mô dời tiến vào Cao Xương. Cùng lúc trước những quan lại sĩ tộc định cư ở đồn điền Hán tộc rất tốt, thêm quân nhân chinh tây ở lại lưu thủ, cùng quan viên được phái trú hợp lưu, cấu thành một dân tộc chủ thể Cao Xương quốc. Những người Hán này trở thành hào kiệt tù trưởng ở gần Tây Vực dị tộc nên hoàn toàn cảm nhận được chia ra thì yếu mà hợp lại thì mạnh, cùng phương thức dân dùng lực làm hùng mới sinh tồn. Vì vậy tại Cao Xương, có một câu “sát nhân đền mạng, chỉ cần không giết người, hết thảy đều dựa vào thực lực nói chuyện”. Vì vậy người Cao Xương đều dùng ý tưởng chiến tử là cát lợi, bệnh chết là điềm xấu.

- Người Hán nói theo cổ phong của Cao Xương, tuy binh lực không nhiều lắm, nhưng mỗi một người đều là chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến.

- Thứ ba, tài, đây tự nhiên là muốn nói về tiền tài! Cao Xương không chỉ có lực lượng quân sự hùng mạnh, tài lực quốc gia cũng giàu có. Ngoại trừ có được giao thông tiện lợi cùng thu thuế mậu dịch con đường tơ lụa, tự nhiên tài nguyên cũng thật phong phú. Trong “Ngụy thư Cao Xương truyện” có viết: Cao Xương khí hậu ôn hòa, quyết thổ lương ốc, ngũ cốc một năm thành thực, nghi tằm, rau quả, đất đai phì nhiêu. Thảo nguyên màu mỡ chăn nuôi, hữu thảo danh dương thứ, kỳ thượng sinh mật. Nhi vị thậm giai. Dẫn nước vào đồng. Xuất muối đỏ, kỳ vị thậm mỹ, lại ra muối trắng, kỳ hình như ngọc. Người Cao Xương còn dùng tài nguyên này làm gỏi hiến cống Trung Quốc. Cho nên tài lực của Cao Xương thật phong phú, mặc dù là hiện tại ta có chút không rõ vì sao Cao Xương lại cướp đoạt con đường tơ lụa, nhưng ta cho rằng bọn họ không thiếu những số tiền này. Ở trong đó chỉ sợ còn có bí ẩn khác!

Đỗ Hà nói tiếp:

- Thứ tư, minh, chính là nói về minh hữu. Vận thị vương triều cùng Tây Đột Quyết vẫn luôn có quan hệ cực kỳ mật thiết, ngoại trừ thông hôn lẫn nhau hai bên đều có lợi ích kinh tế cùng chính trị. Tây Đột Quyết Ất Đốt Lục khả hân tại Phù Đồ thành dưỡng trọng binh, cùng Cao Xương có xu thế bảo hộ lẫn nhau, bày ra tư thế tùy thời chuẩn bị cùng Cao Xương liên hợp nghênh chiến bất cứ địch nhân nào.

- Thứ năm, đạo, chính là nói về con đường! Cao Xương có ưu thế về vị trí địa lý tự nhiên, từ biên cảnh của chúng ta đến biên cảnh Cao Xương có hơn bốn trăm dặm, bốn trăm dặm này lại dị thường gian nan, khí hậu vô thường, nhiệm vụ bảo đảm hậu cần vô cùng gian khổ. Ta còn chưa tính toán đường đi từ Sa Châu đến Ngọc Môn Quan! Nơi đó cát bụi không ngừng, ít người lui tới, chắc hẳn mọi người đều cũng biết đi!

- Cho nên...

Ánh mắt của hắn đảo qua trong đám người, như chém đinh chặt sắt nói:

- Đại Đường nếu muốn xuất chinh Cao Xương, năm điều cực khó này nhất định phải vượt qua!

Một lần bình luận này của hắn có chút lấy từ trong thư tịch Lý Thế Dân đưa cho hắn ghi chép lại, có chút từ trong An Long Mã hỏi thăm ra, hắn đem hết thấy những nhận thức đối với Cao Xương làm ra một tổng kết chính là năm chữ - thành, dân, tài, minh, đạo.

Việc này hắn vốn đã có chuẩn bị trước, cho nên biểu hiện cơ hồ thật hoàn mỹ.

Nhận thức của hắn với Cao Xương không chỉ làm cho Ngụy Chính cùng Trữ Toại Lương trợn mắt há hốc mồm, mặc dù là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối vẻ mặt cũng thật kinh ngạc, Lý Thế Dân cũng không nghĩ ra, miệng hơi mở, vẻ mặt vui mừng.

Về mặt Trình Giảo Kim thật phiền muộn, quát to:

- Đỗ gia tiểu tử, nói những lời hỗn loạn gì đây! Như thế nào ngươi lại đem Cao Xương nói thành khó đánh đến như vậy, ngươi đến tốt cùng đứng bên người nào?

Đỗ Hà lại tự tin cười cười:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu đã biết được ưu điểm của người ta, muốn phá cũng đâu có gì khó?

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

222. Chương 222: Phụ Tá Là Tể Tướng Tương Lai

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Đỗ Hà hiên ngang bắt đầu chỉ điểm chỗ yếu của Cao Xương.

- Gọi là tường thành cao ngất, không có gì hơn chính là thế này. Thượng sách chính là vây khốn đánh đuổi viện binh, noi theo năm xưa bệ hạ phá Lạc Dương, vây mà không công, tiêu diệt viện binh của Tây Đột Quyết, dẹp bỏ lực lượng duy nhất mà Cao Xương dựa vào, khốn bọn hăn chết trong thành, làm vậy không lo bọn hăn không đầu hàng. Ngoài ra theo ta được biết, kỹ thuật của Cao Xương lạc hậu, sử dụng xe bắn đá bất quá là loại Phích Lịch Xa còn sót lại từ thời Hán triều của Lưu Diệp Minh, tầm bắn ngắn, uy lực yếu, Phao Thạch Ky kiểu mới của Đại Đường chúng ta vô luận tầm bắn, độ tinh chuẩn, uy lực vượt xa Phích Lịch Xa, luận cung nỏ quân ta cũng chiếm cứ thượng phong. Đề phòng vạn nhất, trước khi xuất chinh chuẩn bị công tượng đầy đủ, chuẩn bị đầy đủ Phao Thạch Ky, thang dây, xe công thành, thuẫn bảo hộ...là những lợi khí hợp công thành, khi nhập cuộc chiến thì dùng Phao Thạch Ky cùng nỏ tiễn áp chế, dùng xe công thành phá thành, như vậy muốn phá thành dễ như trở bàn tay, thành cổ không đủ gây sợ hãi!

- Cao Xương có hơn vạn hùng binh dũng mãnh thiện chiến là thật, nhưng binh mã Đại Đường ta lại như thế nào? Không cần luận nhân số, lại nói tinh binh mãnh tướng, hổ lang chi sư của Đại Đường chúng ta Cao Xương làm sao có thể địch lại? Thậm chí dân chúng biết rõ chuyện Cúc Văn Thái đã làm, lòng dân mất hết, dân không có ý tử chiến, làm sao có binh sĩ chịu tử chiến! Như thế binh sĩ cũng không mạnh bằng Đại Đường.

- Tài lực của Cao Xương mạnh là thật, nhưng vây khốn thật lâu, đối mặt với sự cường thế của Phao Thạch Ky, đối mặt với tinh nhuệ Đại Đường, lương thực tài lực mạnh bao nhiêu lại có tác dụng gì, chống cự được bao lâu? Cuối cùng chỉ sợ đều sẽ rơi vào trong tay Đại Đường. Về phần ngoại viện, lại càng không đáng để sợ hãi. Tây Đột Quyết xưa nay vốn sợ cường hiếp yếu, lời nói cùng hành động chỉ chú ý tới tư lợi của mình, có thể kết luận, một khi cuộc chiến khởi lên, Tây Đột Quyết sẽ đưa mắt mà quan sát trước, tỷ dụ như Cao Xương nếu chống đỡ được Đại Đường, binh mã Đại Đường không giống như trong truyền thuyết mạnh mẽ thế không thể đỡ, bọn hăn tất sẽ xuất binh tương trợ, nếu như thấy Cao Xương không địch lại, tám chín phần mười sẽ rút lui viện binh chạy về tây. Cho dù khả hãn Tây Đột Quyết thật có can đảm đến đánh, quân ta cũng có thể chế ngự. Tài, mình làm sao cần sợ hãi?

- Về phần đạo, xâm nhập Cao Xương hơn bốn trăm dặm xác thực là hiểm trở, nhưng như vậy thì đã sao? Lại không nhớ Trình Quán chín năm, một trận chiến diệt Thổ Cốc Hồn. Lúc ấy quân ta đại thắng, Thổ Cốc Hồn sắp bị diệt tới nơi, liền xuất ra chiến thuật vườn không nhà trống, Hầu Quân Tập đại nhân cùng Lý Đạo Tông đại nhân suất lĩnh Đường quân hành quân suốt hai ngàn dặm không một bóng người, dọc đường không nước không lương thảo, gian khổ dị thường. Nhưng Đường quân vẫn giữ được sức lực, một đường chinh chiến, tới tháng năm tại Ô Hải truy theo Phục Duẩn khả hãn, đại phá quân binh của hăn. Một trận chiến Đường quân hoành không đất hoang hai ngàn dặm, giữa hè lại giáng sương, người xuyên băng, ngựa giẫm tuyết, đến mức phải giết ngựa uống máu để giải khát, xin hỏi con đường này gian khổ còn không hơn đường đi Cao Xương? Hoàn cảnh ác liệt như thế Đường quân chúng ta vẫn có thể vượt qua, huống chi chỉ là bốn trăm dặm đường Cao Xương?

Hai mắt Đỗ Hà nhìn qua Ngụy Chính, vùng mạnh tay lên cao giọng nói:

- Cho nên năm hạng ưu thế Cao Xương quốc có thể xưng hùng Tây Vực, nếu gặp phải Đại Đường chúng ta sẽ không có tác dụng gì, chỉ như châu chấu đá xe, như lưu sa ngăn hải lãng, không chịu nổi một kích, trong vòng nửa năm tất nhiên sẽ phá!

Lý Thế Dân mỉm cười gật đầu.

Ngụy Chính, Trữ Toại Lương, Khổng Dĩnh Đạt nhìn nhau, đôi mắt trừng lớn, mấy lần động thân muốn bước ra nói chuyện đều bị lời nói của hăn ngăn lại, khiến mấy vị trọng thần tức giận muốn nổ phổi.

Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Trương Tôn Vô Kỵ cùng mấy vị lão thần càng thêm biết rõ hoàng đế đã hạ quyết tâm, nhiều lời chỉ vô ích.

Trong triều đình lạng ngắt như tờ, Lý Thế Dân cũng đứng thẳng lên, thanh âm cất cao vang vọng toàn bộ đại điện:

- Liên quyết ý khai mở Tây Vực, phạt Cao Xương!

Chúng thần lẫm nhiên, lời nói cùng ngữ khí của Lý Thế Dân chính là không cho phép người khác nghi vấn, Ngụy Chính cùng Trữ Toại Lương liếc nhìn nhau, im lặng cười khổ.

Không phải không thừa nhận bọn họ đã thua trên tay Đỗ Hà, Đỗ Hà hiểu rõ Cao Xương như lòng bàn tay, bọn họ căn bản không cách nào phản bác.

Lúc này Hầu Quân Tập vội vàng bước ra, cao giọng nói:

- Bệ hạ, thần nguyện ý thân lĩnh đại quân chinh phạt, thề diệt Cao Xương, dương cao uy danh Đại Đường quân uy!

Lý Tĩnh về hưu, hẳn là Binh Bộ thượng thư, đã là đệ nhất nhân của quân đội Đại Đường, nhưng sau khi thiên hạ thái bình không có nhiều cơ hội lập công, Lý Tích bởi công lao phá Thổ Phiên mà uy chấn thiên hạ, thanh thế đã ẩn ước lất át Binh Bộ thượng thư như hắn. Giờ này khắc này điều hắn cần nhất chính là một trận đại thắng đầm đìa vang dội để củng cố vị trí đệ nhất nhân trong quân đội của mình.

Cùng lúc đó hắn ở trong triều nhiều năm, nhân mạch sâu đậm, hẳn đang có ước vọng thăng lên chức tướng vị, nếu có thể đại thắng về triều, để cho Lý Thế Dân hài lòng, tướng vị sẽ là vật trong túi. Cho nên giờ phút này còn chưa đợi Lý Thế Dân nói xong, lại càng không chờ đến khi mọi người công khai tuyển tướng xuất chinh, hắn đã tích cực tỏ vẻ mình nguyện ý lĩnh quân chinh phạt.

- Thần phục nghị!

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy Hầu Quân Tập bước ra khỏi hàng chờ lệnh, lập tức tỏ vẻ ủng hộ.

Đại tướng có thể chính thức xuất binh sa trường tại Đường triều hiện tại chỉ có hai người là Hầu Quân Tập cùng Lý Tích, còn những danh tướng như Tô Định Phương, Tiết Vạn Triệt vẫn chưa hoàn toàn đảm nhiệm chức chủ soái vẫn còn kém hơn chút ít. Chiến dịch lần này liên quan tới khả năng Đại Đường có thể dừng chân tại Tây Vực hay không, cho nên ngoài hai đại tướng như Hầu Quân Tập cùng Lý Tích thì không còn ai.

Hầu Quân Tập đi lại rất thân cận cùng thái tử Lý Thừa Càn, Lý Tích lại là thượng cấp của Đỗ Hà, Trưởng Tôn Vô Kỵ tự nhiên là đem tâm tư đặt trên người Hầu Quân Tập, hy vọng hắn có thể lãnh binh xuất chinh không để cơ hội cho Đỗ Hà dương danh.

Trong lòng Lý Thừa Càn cũng nghĩ như Trưởng Tôn Vô Kỵ, vì vậy không hề phản đối.

Lý Tích cũng không chủ động xin xuất binh, hẳn là loại nhân vật giao hoạt, trong triều cũng không muốn đắc tội với ai. Nếu để cho hắn xuất chiến thì hẳn sẽ dụng tâm đi làm, không cho hắn lãnh binh hẳn cũng không bắt buộc, loại người này có thể dùng được nhưng cũng là dạng người hỗn tốt nhất!

Ánh mắt Lý Thế Dân dừng trên người Hầu Quân Tập cùng Lý Tích hồi lâu. Dem sổ trường của hai người thoáng so sánh, lại gật đầu đáp ứng.

- Trung Vũ tướng quân Đỗ Hà đối với tình hình Cao Xương rõ như lòng bàn tay, năm ngàn phi kỵ dưới trướng hẳn cũng là tinh nhuệ ít có. Có hắn bên cạnh nhất định có thể giúp Hầu ái khanh một tay. Lần này trong lúc xuất chinh, sẽ tạm điều phi kỵ quy Hầu ái khanh điều khiển!

Đỗ Hà lĩnh mệnh, trong lòng hắn lại cảm thấy kỳ quái không biết vì sao Lý Thế Dân không chọn người có quân lược xuất chúng như Lý Tích lãnh binh mà lại chọn Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập cũng gật đầu cười nói:

- Đỗ tướng quân tuổi trẻ tài cao, trí dũng song toàn, có thể được tướng quân tương trợ tất nhiên là điều tốt nhất.

Hắn thấy Đỗ Hà chỉ dùng lực lượng một người lại có thể chèn ép đại thần trong cả triều đình thúc đẩy binh phạt Cao Xương, đối với Đỗ Hà cũng phi thường thưởng thức.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy không cách nào tránh khỏi chuyện để Đỗ Hà xuất chinh lập công, trong mắt cũng hiện lên tia lo nghĩ, nhưng khi nghĩ lại, nhìn Hầu Quân Tập lại nhìn qua Đỗ Hà, đột nhiên trong lòng nảy sinh thâm ý khác.

Hạ triều, Lý Thế Dân gọi Đỗ Hà vào Thừa Khánh Điện.

Lý Thế Dân ngồi trên ghế, ánh mắt hiền lành nhìn Đỗ Hà cảm khái:

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không làm cho liên thất vọng. Hôm nay biểu hiện của ngươi gần như hoàn mỹ, xa xa vượt qua dự kiến của liên!

Đỗ Hà cũng có chút tự đắc, nhưng vẫn làm ra bộ dáng thật khiêm tốn, không quan tâm hơn thua.

Lý Thế Dân càng thêm hài lòng gật đầu:

- Hiền tế, khi liên hạ mệnh lệnh, từ trong mắt ngươi nhìn ra được tia nghi hoặc, có phải ngươi vì chuyện liên không dùng Lý Tích tướng quân lại đi dùng Hầu thượng thư mà cảm thấy kỳ quái?

- Không sai!

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân cũng đã nhìn ra nên không giấu diếm, việc này quả thật làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lý Thế Dân cười nói:

- Với tư cách là một hoàng đế nếu không hiểu được năng khiếu của một thần tử, hẳn tuyệt đối không phải là một vị hoàng đế xuất sắc. Liên cũng biết luận quân lược Lý Tích tướng quân xác thực vượt hơn Hầu thượng thư một bậc, nhưng xuất chinh Cao Xương không thể chọn ai ngoài Hầu thượng thư. Nguyên nhân là vì mục đích của trận chiến này, trận chiến này liên không chỉ muốn thắng lợi, liên còn muốn đánh ra uy thế của Đại Đường chúng ta, muốn cho các dị tộc Tây Vực hiểu rõ điều này, ai mới là Tây Vực bá chủ. Lý Tích tướng quân dùng binh trọng mưu, nếu cho hắn đi đánh trận lần này, hẳn có thể chiến thắng thật nhẹ nhõm xinh đẹp. Nhưng xa xa không đạt tới hiệu quả mà liên chờ đợi. Mà Hầu thượng thư lại khác hẳn, Hầu thượng thư thích nhất là đánh những cuộc chiến thật ác liệt hung bạo, thích nhất tàn nhẫn giết địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Nếu cho hắn làm tam quân thống soái, nhất định thắng được thoải mái đầm đìa, có thể đánh ra được uy phong của Đại Đường ta, đánh ra được thanh thế cho Đại Đường.

Đỗ Hà cũng không hề nghĩ ra bên trong còn có loại học vấn như vậy, đối với ý nghĩ của Lý Thế Dân cũng vô cùng kính phục.

Lý Thế Dân ý vị thâm trường nói:

- Làm vua như thế, làm tướng cũng vậy. Cần phải hiểu rõ khả năng của bộ hạ như lòng bàn tay, tại thời điểm cần thiết mới có thể làm ra lựa chọn chính xác nhất!

Trong lòng Đỗ Hà biết Lý Thế Dân đang chỉ dạy cho hắn hiểu được đạo làm tướng soái, cũng ngầm hiểu, tỏ vẻ minh bạch.

- Đến đây, liên giới thiệu một người cho ngươi!

Lý Thế Dân cười ha ha, ra dấu bằng mắt cho một thái giám đứng ngay cửa ra vào.

Không bao lâu, một vị văn sĩ khoảng ba mươi tuổi chậm rãi tiến vào đại điện.

Đỗ Hà hiếu kỳ nhìn lại, khẽ giật mình, hắn nhận thức người này, chính là đệ nhất nhân kháng Đông Doanh tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử đời sau, Lưu Nhân Quý trí dũng song toàn. Trong cuộc thi dũng giả, ở trận đấu võ chính hắn khám phá được Nhật Bản có ý định lấy trộm khoa học kỹ thuật cùng văn hóa của Trung Quốc, nhận được lời ngợi khen của Lý Thế Dân, được đề bạt làm Tân An Lệnh.

- Chẳng lẽ hắn thắng quan rồi sao?

Đỗ Hà nói thầm trong lòng, trên mặt hiện lên vẻ hiếu kỳ.

- Hai người đều từng nhận thức lẫn nhau, hiện tại liên cũng không cần giới thiệu. Hiền tế, La Thông, Phòng Di Ái, Vương Đức trong tay người đều là vũ phu, người chỉ thiếu một vị trưởng sử, một quan văn chuyên xử lý công văn. Lúc trước ngươi không phải luôn phàn nàn với liên dưới trướng của ngươi không có phụ tá hay sao? Lưu Nhân Quý chẳng những có phương pháp trị thế, quân lược cũng rất có kiến giải, liên đưa hắn điều nhập tới dưới trướng của ngươi theo người phụ tá, mọi sự theo ý nguyện của ngươi, ngươi cũng đừng nên bạc đãi hắn!

Về mặt Lý Thế Dân như mỉm cười.

Có lần Đỗ Hà nói chuyện phiếm cùng Lý Thế Dân từng nói qua trong năm ngàn phi kỵ do hắn thống soái còn thiếu một trưởng sử, nhưng thật không nghĩ ra hiện tại Lý Thế Dân lại đem một nhân vật có tài tế tướng điều tới làm phụ tá cho hắn.

Đây không phải là nhân tài không trọng dụng được đúng chỗ sao?

- Như thế nào, không hài lòng?

Lý Thế Dân mỉm cười hỏi.

- Làm sao có thể không hài lòng!

Đỗ Hà cười khỏ nói:

- Chỉ là hành động nhỏ nhưng lại làm lớn mất rồi, nhạc phụ đại nhân, đừng nói với tiểu tể ngài không nhìn ra tài hoa của Lưu Nhân Quý. Một nhân tài ưu tú như vậy lại đưa cho tiểu tể làm trưởng sử, có chút quá phí hoài!

Hắn nghĩ mãi vẫn không rõ dụng ý của Lý Thế Dân vì sao làm như vậy, nếu như hắn là nhân vật như Lý Tĩnh hay Hầu Quân Tập, có lẽ còn nói phái tâm phúc giám thị. Nhưng hôm nay hắn chỉ bất quá là một tiểu tướng trong tay thống soái năm ngàn binh mã, làm như vậy lại có ý nghĩa gì? Huống chi nếu thật sự cố tình muốn giám thị, cũng sẽ không quang minh chính đại đưa tới cho mình như thế.

Lý Thế Dân cười nói:

- Liên an bài như vậy có ý định của liên, đến lúc đó người sẽ biết, dù sao người đã giao cho người, người cứ dùng là được, xem như giúp liên tôi luyện nhân tài đi.

Hắn lộ ra vẻ cao thâm khó đoán, khiến cho người không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Đỗ Hà cũng không thêm để ý, dù sao việc này đối với hắn chỉ có lợi mà không hại, có được một người có tài tế tướng làm phụ tá, hắn còn nói được gì, chỉ là trong đáy lòng vẫn hiếu kỳ không biết vì sao Lý Thế Dân lại bố trí như vậy mà thôi!

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

223. Chương 223: Hỏa Được Quân Dụng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên đường đi nhanh tới nơi sản xuất quân khí, Quân Khí Giám chính Trịnh Ngang vừa thấy hắn hoảng sợ tới mức quay đầu bỏ chạy.

Ánh mắt Đỗ Hà sắc bén ngay lập tức bắt được Trịnh Ngang trở lại:

- Trịnh giám chính, chạy đi đâu?

Về mặt Trịnh Ngang đau khổ, cầu xin:

- Tiểu tổ tông của ta, người tha cho ta đi, nhân tài thủ hạ của ta đều bị người lấy hết rồi, người còn tới nữa!

Quân Khí Giám cũng là cơ cấu nghiên cứu chế tạo binh khí vũ khí, nhưng so sánh với Khoa Kỹ Viện của Đỗ Hà Quân Khí Giám chẳng khác gì là mẹ kế sinh ra. Tuy rằng thời gian tồn tại so với Khoa Kỹ Viện sớm hơn mười năm, nhưng vẫn là cấp dưới của Khoa Kỹ Viện, chỉ cần một câu của Đỗ Hà, mọi người trong Quân Khí Giám đều phải đến Khoa Kỹ Viện ngoan ngoãn làm việc.

Khoa Kỹ Viện mới thành lập không lâu, đang thời gian cần dùng người khẩn cấp, vì vậy Quân Khí Giám cùng Thiếu Phủ Giám là hai địa phương mà Đỗ Hà ra vào nhiều nhất, một khi phát hiện có nhân tài có thể sử dụng, ngay lập tức làm ra chuyện đào góc tường của người ta. Hắn có thánh chỉ ân chuẩn của Lý Thế Dân, xem trọng ai không phải là có thể trực tiếp mang đi hay sao?

Chỉ sau nửa tháng, người tài giỏi nhất bên trong Quân Khí Giám cùng Thiếu Phủ Giám đều bị Đỗ Hà đào đi hết. Trực tiếp làm cho hai cơ cấu Quân Khí Giám cùng Thiếu Phủ Giám xem hắn như hồng thủy mãnh thú, tránh còn không kịp.

Vì vậy vừa thấy hắn đi vào Quân Khí Giám, Trịnh Ngang đã bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, quay đầu bỏ chạy.

Sau khi bị Đỗ Hà bắt được, mới mở miệng cầu xin tha thứ, bất đắc dĩ gọi hắn là tiểu tử tông.

Đỗ Hà xấu hổ sờ sờ mũi:

- Ta cũng không phải hồng thủy mãnh thú, thật sự đáng sợ như vậy sao?

Trịnh Ngang nói:

- Hồng thủy mãnh thú làm sao so được với lão nhân gia ngài a, ai, dù sao trốn không thoát, rõ ràng một chút đi, ngài lại muốn lấy người nào!

Về mặt hắn thật bất đắc dĩ, nhưng ngữ khí nói chuyện giống như đang cùng bằng hữu nói chuyện phiếm. Tuy Đỗ Hà làm ra hành động đào góc tường, nhưng hiệu quả lấy được cũng thật rõ ràng, hơn nữa thái độ làm người lại hiền hòa, rất dễ thân cận. Bọn hắn bị đục khoét nhân tài, ngoại trừ cảm thấy có chút đau lòng, thật ra cũng không phải oán hận thật sự.

- Người yên tâm, ta không phải đến đào góc tường, chỉ là muốn nhìn xem lợi khí công thành của Đại Đường đến tốt cùng như thế nào, nuôi quân ngàn dặm, dùng trong nhất thời, hiện tại là thời gian cần dùng đến nó!

Đỗ Hà biết rõ muốn đánh Cao Xương, trở ngại lớn nhất chính là thành trì Cao Xương. Nếu muốn lấy được thành trì, uy lực dụng cụ công thành là trọng yếu nhất.

Bình thường không dùng tới cho nên không để mắt đến, nhưng hiện giờ là thời gian cần sử dụng dụng cụ công thành. Hắn cũng không thể không đến xem một chút hình dáng lẫn uy lực của những loại dụng cụ này, nhìn xem còn có gì có thể thay đổi tốt hơn hay không.

Tục ngữ nói rất hay, lâm trận mới mài thương, dù gì cũng không đến nỗi tệ đi!

Nghe Đỗ Hà không phải đến đào góc tường, trên mặt Trịnh Ngang cũng dễ chịu hơn một chút.

Hắn đã nhận được tin tức Đại Đường chuẩn bị xuất chinh Cao Xương, biết lời của Đỗ Hà không giả, liền dẫn hắn đi tới Giới Phường Thự phụ trách chế tạo dụng cụ công thành.

Thự lệnh của Giới Phường Thự khoảng hơn năm mươi tuổi, mái tóc hoa râm, còn khá tinh thần. Hắn nói chuyện không nhiều lắm, họ Tiền tên Cẩm, là một cái tên thật có thâm ý.

- Tiền thự lệnh, vị này là Khoa Kỹ Viện viện chính Đỗ Hà, hôm nay đến muốn xem bản vẽ dụng cụ công phòng của Đại Đường chúng ta. Mang bản vẽ của người tới đây!

Trịnh Ngang rất phối hợp công tác của Đỗ Hà, vừa đi tới phòng của thự lệnh Giới Phường Thự liền hạ mệnh lệnh.

Bản vẽ dụng cụ công phòng thuộc loại cơ mật, nếu không quản hạt lĩnh vực này vốn không được xem qua. Nhưng Khoa Kỹ Viện của Đỗ Hà cũng là trung tâm kỹ thuật của Đại Đường, hắn có quyền lợi tự do xem bất cứ khoa học kỹ thuật nào của Đại Đường.

Đỗ Hà vừa đến đã trình lệnh bài của mình, Tiền Cẩm thẩm tra đối chiếu không có gì sai lầm nhẹ gật đầu xoay người rời đi, từ đầu tới cuối hắn cũng không nói qua một câu nào.

Đỗ Hà kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hắn, nói:

- Ta phát hiện bất kể là Quân Khí Giám hay Thiểu Phủ Giám, phần lớn đều là những nhân vật trầm mặc ít lời hay sao?

- Đây là tự nhiên! Làm công việc nhưng chúng ta, muốn thành tựu bản lĩnh lại có ai không rời xa những đám đông, một mình mài miết luyện tập nghiên cứu? Lúc trước khi ta còn mê muội bên trong, từng ở mãi trong núi suốt ba tháng không nói một câu nào. Trừ việc ăn uống cùng ngủ thì chỉ lo chế tạo binh khí. Nếu không phải trở thành giám chính, cần phải giao tế, chỉ sợ cũng không khác biệt gì so với bọn họ.

Trịnh Ngang cảm khái nói, hoài niệm cuộc sống trong dĩ vãng.

Đỗ Hà nghe vậy cũng có chút động dung, muốn học được một thân bản sự quả nhiên không phải là chuyện dễ.

Không bao lâu, Tiền Cẩm lấy ra một bản vẽ thật dày đã có chút ó vàng.

- Dụng cụ công phòng chủ yếu của Đại Đường có Hoành Cỗn Xa, Lôi Thạch Xa, Tiêm Đầu Mộc Lư, Xa Nỗ, Sào Xa, Mộc Mạn cùng Phi Vân Thê, những thứ này là bản vẽ.

Tiền Cẩm nâng niu như bảo bối đem bản vẽ thật dày đặt lên bàn, đồng thời còn cẩn thận dặn dò:

- Cẩn thận một chút, đừng làm bản!

Đỗ Hà cũng hiểu được tâm tình của hắn, thật cẩn thận cầm bản vẽ chăm chú quan sát.

Hắn là viện chính Khoa Kỹ Viện, trên thực tế đối với kỹ thuật là dốt đặc cán mai, có thể phục chúng toàn bộ chỉ nhờ vào tri thức trong trí nhớ, chân tài thực học hoàn toàn không có. Để tránh bị xấu mặt, trong khoảng thời gian này hắn cũng chuyên tâm bù lại kiến thức căn bản về phương diện này, ít nhất hôm nay đã đủ khả năng xem hiểu được bản vẽ.

Đối với dụng cụ công thành của Đường triều hắn cũng có hiểu biết nhất định, hiện tại kỹ thuật dụng cụ công thành cũng rất tốt, toàn bộ dụng cụ đều được chế tạo rất khoa học. Nói tỷ dụ như Hoành Cỗn Xa, vật này cũng chẳng khác gì loại máy ủi đất bọc thép, là một dụng cụ bốn bánh lăn, dùng da tê ngư bọc lấy, bên trong có thể ẩn nấp mười người, không sợ bị thủ thành bắn tên, hoặc lăn cây hoặc mộc lôi, thậm chí cũng không sợ bị lửa thiêu, dùng vận chuyển đất đá lấp kênh hào quanh thành, có thể di chuyển thẳng đến dưới chân thành tường mà không bị tổn thương người nào, còn có thể xâm nhập sát bên tường thành dùng trang bị ngắn đem cuộc cùng thiết tạc đào móc phá hủy tường thành. Chẳng hạn như Lôi Thạch Phong, loại này tương tự như loại trái phá hạng nặng, ý định hù dọa người, mỗi khi bắn ra một pháo nhất định phải có khoảng hai trăm người cùng khởi động, uy lực thật lớn, dùng ngay chính diện công kích, gặp thành thành vỡ, gặp người biến người thành bánh thịt.

Còn có Xa Nỗ, Xa Nỗ là một loại binh xa dùng trục xe cùng bánh xe đồng thời chuyển động, trên xe trang bị một loại cung nỏ cỡ lớn nặng một ngàn bốn trăm cân, sức kéo đạt tới mười hai thạch. Mỗi khi bắn một mũi tên, mũi tên lớn cỡ chừng bảy tấc, rộng năm tấc, loại nhỏ dài cỡ ba xích, một vòng tên chừng năm tấc, dùng thiết làm đầu mũi tên. Tầm bắn có thể đạt tới bảy trăm bước dài kinh người, đối với uy lực của nó trong tư liệu chỉ ghi lại sáu chữ, có thể xuyên vào mười tấc thành tường, như vậy có thể thấy được uy lực mãnh liệt đến cỡ nào.

Tiêm Đầu Mộc Lư, Sào Xa, Mộc Mạn cùng Phi Vân Thê, từng kiện dụng cụ công thành cũng thật lợi hại, đều phù hợp theo căn cứ của ngành nghiên cứu, tương đối thực tế, có những lợi khí này chẳng trách Lý Thế Dân về sau tự mình dẫn binh chinh phạt Cao Lệ, chỉ bị thương vong chừng hai ngàn binh mã đã lấy được mười tòa thành Cao Lệ, còn lấy được thành quả chiến đấu diệt địch hơn bốn vạn binh mã, nếu không phải về sau khí hậu Cao Lệ lạnh giá tới mức khủng khiếp, kinh tế Đại Đường khó thể duy trì, không thể không lui, chỉ trận chiến ấy đã làm Cao Lệ biến mất trong dòng sông lịch sử.

Nhưng giờ phút này trong lòng Đỗ Hà lại không cho là đúng, hắn phát hiện mỗi dụng cụ công thành đều có chút không đủ. Hắn nhớ lại kiếp trước khi mình đọc về lịch sử thời Tống, ở trên mạng internet từng đi tìm ra bộ thư “Võ Kinh Tổng Yếu”. Đây là một bộ sách tác quân sự đầy đủ nhất thời Bắc Tống, là văn thân Tăng Công Lượng cùng Đinh Độ thời Nhân Tông bỏ ra năm năm thời gian biên chế, là bộ sách tác quân sự quan tu tổng hợp quy mô lớn nhất đầu tiên của Trung Quốc, trong đó giới thiệu cách chế tạo vũ khí theo sông dài lịch sử, nhất là dụng cụ công thành, mỗi một dạng đều dùng đồ văn vẽ ra thật chi tiết.

Bản vẽ cụ thể cùng tỉ mỉ hẳn không thể nhớ rõ, nhưng kết cấu hình dáng hẳn lơ mơ còn chút ấn tượng. Hẳn nhắm mắt trầm tư, nỗ lực hồi tưởng lại chi tiết bên trong, khi hẳn mở hai mắt, bên trong phòng đã xuất hiện thêm một người.

Một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, trên người có một cổ khí khái hào hiệp vùng Cổ Bắc.

- Vị này chính là?

Trong lòng Đỗ Hà tràn đầy nghi hoặc, nơi này là vùng quân cơ bí mật, lại còn có người được ra vào tự nhiên như hần sao?

Trung niên nhân cười hào sảng:

- Đỗ tướng quân không nhận biết Khương mỗ, nhưng Khương mỗ đối với Đỗ tướng quân lại như sấm bên tai. Tại hạ Tả Truân Vệ tướng quân Khương Hành Bản gặp qua Đỗ tướng quân, hôm qua một phen ngôn luận của Đỗ tướng quân trong triều làm cho ta thật sự kính nể, sớm có lòng muốn kết giao, hôm nay may mắn được gặp thật sự vô cùng vinh hạnh!

Đỗ Hà khách sáo một câu, nhưng dị sắc trong mắt vẫn không giảm bớt.

Khương Hành Bản hiểu ý cười nói:

- Trước khi thăng nhiệm Tả Truân Vệ tướng quân, ta là tương tác đại tượng trong triều. Lần này nhận phó thác của bệ hạ, suất lĩnh người giỏi tay nghề dưới trướng tham gia chiến sự công phạt Cao Xương lần này, vì vậy có tư cách tiến vào Quân Khí Giám!

Lời nói của Khương Hành Bản làm Đỗ Hà chấn động, tương tác đại tượng, đây chính là ngự dụng của Lý Thế Dân, là kỹ sư đặc biệt thi công cung điện cho hoàng đế a, chín tòa thành nổi tiếng cùng Lạc Dương nhị cung đều do hắn thi công, cũng là một nhân vật không chút đơn giản.

Hắn cao thấp đánh giá Khương Hành Bản, thấy thế nào cũng không giống như một kỹ sư. Làm cho hắn để ý chính là câu nói của Khương Hành Bản “suất lĩnh người giỏi tay nghề dưới trướng tham gia chiến sự công phạt Cao Xương lần này”.

Chẳng lẽ Khương Hành Bản tướng quân này dẫn dắt không phải là binh sĩ mà là một nhóm người giỏi tay nghề sao?

Đỗ Hà muốn hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Khương Hành Bản gật đầu xác nhận ý nghĩ của hắn:

- Đúng như tướng quân suy nghĩ, bệ hạ biết rõ công chiến nặng nề, dụng cụ cần phải tạo trước, cho nên đặc biệt để cho ta thành lập một chi quân đội do những công tượng tài giỏi tạo thành, khi tới thời điểm cần dùng, có thể trong thời gian ngắn chế tạo dụng cụ công thành tốt nhất để tránh xảy ra sai sót!

Đỗ Hà ngậy người hồi lâu, rất ngưu bức a, nhạc phụ đại nhân của hắn không hổ là thiên cổ nhất đế, còn biết cả việc thành lập công binh.

- A, đúng rồi!

Khương Hành Bản đột nhiên vỗ đầu kêu lên:

- Lần này xuất chiến ta phải cùng đại tướng tiên phong cùng đến Cao Xương trước, chế tạo dụng cụ công thành thời gian thật cấp bách, cho nên không thể nói nhiều. Lão Tiễn...

Hắn chuyển qua hướng Tiễn Cẩm nói:

- Hôm nay ta có một ý nghĩ không biết có thể làm được hay không. Người xem hỏa dược cùng nhựa cây là những tài liệu dễ đốt cháy, có thể trộn lẫn chung một chỗ, chế tạo ra một loại vũ khí được chứ? Ta thử qua dùng bầy thành nhựa cây, cộng thêm ba thành lưu hoàng, hợp cùng một chỗ sử dụng, có thể tạo ra hiệu quả thật khá, nhưng thứ này thật quá nhẹ nên ném không xa! Nếu có thể ném được xa vào trận địa quân địch, hoặc lên tường thành, nhất định có thể lấy được kỳ hiệu!

Bảy thành, ba thành!

Đỗ Hà ngẩn ngơ, đột nhiên kinh hô lên:

- Quân dụng hỏa dược, kalinitrat, lưu hoàng, tai mộc than!

Hắn lấy bút ghi chép lại...

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():[oe75](#):

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

224. Chương 224: Trưởng Tôn Lão Hồ Ly Lại Dùng Âm Chiêu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cao giọng kêu to, mừng rỡ như điên, hỏa dược xuất hiện là biểu thị thời đại của vũ khí nóng xuất hiện. Theo thời gian trôi qua, dùng loại vũ khí có uy lực kinh khủng thay thế vũ khí lạnh cả mấy ngàn năm. Đỗ Hà với tư cách là người của thế kỷ 21, càng hiểu rõ uy lực của vũ khí nóng cùng địa vị của nó trong lịch sử. Ở thời đại này, chỉ cần có được mười chiếc xe tăng cũng đã đủ quét ngang thiên hạ.

Nhưng việc này hắn không thêm nghĩ nhiều, dùng khoa học kỹ thuật thời này mặc dù có thể chế tạo ra xe tăng, nhưng cũng không có tài liệu để chế tạo, nhưng hỏa dược lại có thể. Trong lịch sử ghi lại hỏa dược ở thời kỳ cuối nhà Đường, do những người luyện đan thời cổ đại tạo ra, trong quá trình luyện chế đan dược bọn họ dùng lưu hoàng, nitratkali, than củi...dần dần tạo ra cách điều chế hỏa dược. Vào thời cuối triều Đường, kiện vũ khí nóng đầu tiên trong lịch sử được sinh ra đời, theo vũ khí nóng thịnh hành, mới dần dần thay thế vũ khí lạnh.

Đối với hỏa dược Đỗ Hà không phải hoàn toàn không biết, trái lại khi còn thơ ấu ở kiếp trước hắn luôn cảm thấy rất hứng thú về phương diện này. Đó là bởi vì khi còn nhỏ, công vụ của cha mẹ luôn quá bề bộn, cho nên hàng năm nghỉ hè hắn đều đến nhà bà ngoại ở nông thôn nghỉ phép, được ông bà ngoại chăm sóc. Ở trong thôn có một lão đại gia, là một vị lão quân nhân từng lăn lộn cả đời trên chiến trường, đi suốt con đường trường chinh nổi tiếng. Ông chơi hỏa dược tựa như đứa trẻ con chơi búp bê, đừng nói là thuốc nổ, cả súng, pháo, địa lôi, lựu đạn cũng không có gì khó, thậm chí ông còn có thể chế tạo ra.

Năm xưa sửa đường đào núi, thiếu khuyết thuốc nổ, toàn bộ nhờ ông sáng tạo.

Khi đó Đỗ Hà mười mấy tuổi vẫn còn mang tâm tính trẻ con, gặp lão đại gia có bản lĩnh liền nổi lên ý niệm bái sư, muốn tạo ra vài thứ chơi đùa, khoe khoang với bạn bè. Lão đại gia tự nhiên xem thấu dụng ý của Đỗ Hà nên không chịu dạy cho hắn.

Lòng phản nghịch của một đứa trẻ nổi dậy, hắn thầm nghĩ:

- Ông không dạy, cháu không thể học trộm sao?

Ngay lúc đó Đỗ Hà cũng đã lấy được Lưu Hương Bảo Giám đang bắt đầu tu luyện Ngũ Khí Quy Nguyên cùng khinh công của Sở Lưu Hương. Mặc dù căn cơ còn yếu, nhưng có thể đi lại không âm thanh, lại thêm ngày xưa lão quân nhân bị pháo kích ảnh hưởng, lỗ tai không tiện, không hề phát hiện ra sự hiện diện của hắn. Hắn học trộm nửa tháng, thủ pháp trình tự tạo thuốc nổ đều nhớ kỹ. Nhưng tỉ lệ điều xứng hỏa dược lại không biết, vì vậy thất bại.

Sau kỳ nghỉ hè, hắn vẫn không thể hoàn thành tâm nguyện, về sau lão quân nhân bệnh chết, Đỗ Hà cũng không còn cách nào học được nữa. Về sau trưởng thành hắn nhớ lại việc này, không nhịn được lên mạng tra xét một chút cách phối hợp tỉ lệ hỏa dược hoàn thành giấc mộng, nhưng bởi vì đã trưởng thành nên hiểu rõ làm vậy thật nguy hiểm, bình thường không dùng đến, cũng không có chế tác qua, cho nên ấn tượng không sâu.

Đỗ Hà đảm nhiệm chức viện chính Khoa Kỹ Viện cũng có lòng muốn chế tạo hỏa dược, nhưng bởi vì ấn tượng không sâu nên không nhớ được tỉ lệ phối trí, vì vậy vẫn chưa đạt được hiệu quả.

Trí nhớ của con người thường thường vẫn luôn kỳ diệu như vậy, có một số việc vô luận cố gắng hồi tưởng thế nào cũng nghĩ không ra. Nhưng đôi khi lại bởi vì câu nói thật bình thường liền khơi gợi lên trí nhớ chôn sâu tận đáy lòng, giống như trong đầu mình đang phóng phim điện ảnh, chuyện cũ đều rõ ràng hiện ra trước mắt.

Đỗ Hà chính là gặp được loại tình huống này, bởi vì một câu nói của Khương Hành Bản lại làm đầu óc hắn chợt sáng ngời, nghĩ tới tỉ lệ điều chế hỏa dược, hơn nữa còn là quân dụng hỏa dược lực phá hủy cực mạnh.

Hắn sợ mình lại quên lần nữa, vội vàng dùng bút viết ra tỉ lệ điều chế hỏa dược trên giấy. Nhìn mấy chữ kia, Đỗ Hà không nhịn được cười to, giấy trắng mực đen ghi lại, thế nào cũng không cần sợ sẽ quên lần nữa.

Ba người trong phòng kinh ngạc nhìn Đỗ Hà, không biết hắn lại nổi điên chuyện gì.

Đỗ Hà nói:

- Trịnh giám chính, ngươi còn tiêu thạch, lưu hoàng cùng than củi? Ta thử tạo ra một món đồ tốt xem sao!

Trịnh Ngang cũng không biết ý đồ của Đỗ Hà, nhưng gần đây từ trên người hắn gặp được quá nhiều kỳ tích, trong lòng tràn đầy chờ mong, cũng không nghĩ nhiều liền bước nhanh đi chuẩn bị.

...

Hầu Quân Tập nhận được bổ nhiệm xuất chinh Cao Xương, người gặp việc vui tinh thần thoải mái, nhiệt tình mười phần, tự mình đốc xúc lương thảo, trừ bị quân giới.

Hôm nay hắn đem công việc trong Binh Bộ ủy nhiệm cho cấp dưới cẩn thận, sau đó định quay về phủ đệ nghỉ ngơi. Vừa đi ra khỏi hoàng cung lên ngựa, liền nghe tiếng kêu to:

- Hầu hiền đệ!

Hầu Quân Tập nghe tiếng nhìn lại, chợt thấy người gọi hắn là Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là hoàng thân quốc thích, còn là đại thần mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất, Hầu Quân Tập không dám lãnh đạm, vội vàng xuống ngựa tiến lên vấn an.

- Nhìn mặt mũi hiền đệ tràn đầy vẻ vui mừng, thật làm vi huynh hâm mộ. Không bằng tới phủ đệ của ta ngồi chơi một chút, chúng ta đã thật lâu không tụ chung một chỗ, có mấy câu vi huynh muốn trò chuyện với ngươi!

Trưởng Tôn Vô Kỵ lộ ra dáng tươi cười chiêu bài của lão hồ ly, cả người lẫn vật đều như thật vô hại.

Hầu Quân Tập cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ quan hệ không tệ, hiểu ý gật nhẹ đầu, hai người cùng đi về hướng Triệu Quốc Công phủ.

Bên trong Nhã Hiền hậu viên Triệu Quốc Công phủ, Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Hầu Quân Tập ngồi đối diện nhau, ở giữa cách một bàn đặt rượu cùng thức ăn, hào khí thân thiết, sau khi người hầu rời khỏi, chỉ lưu lại hai người bọn họ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ rót đầy rượu cho hắn, vừa ân cần mời uống, vừa cảm khái nói:

- Hiền đệ a, ngươi nói ta và ngươi quen biết đã bao nhiêu năm, có gần hai mươi năm đi! Ta còn nhớ rõ ngươi cùng Đỗ tướng là cùng một thời gian cùng dốc sức cho bệ hạ, trong ấn tượng của ta, ngươi còn đến sớm hơn Đỗ tướng một ít thời gian, khi Phòng tướng tiến cử Đỗ tướng với bệ hạ, ngươi đã ở đây. Nhoáng qua hơn mười năm, bất tri bất giác ngươi đã trở thành Binh Bộ thượng thư, Đỗ tướng lại trở thành nhân vật thật quan trọng trong Đại Đường vương triều chúng ta, hồi tưởng lại thật sự cảm khái vạn ngàn!

Bộ dáng của Trưởng Tôn Vô Kỵ giống như tràn đầy cảm tình phong phú, Hầu Quân Tập lại ần ần thoáng cau mày, nghe bằng hữu mở lời quan tâm, cũng chợt nhớ tới việc này.

Khi Đại Đường vừa mới thành lập, cần hướng các nơi phân phối quan viên. Bởi vì chiêu hiền đãi sĩ, lúc ấy dưới trướng Lý Thế Dân tụ tập một nhóm lớn văn thần, những văn thần này chính là nhóm người sẽ được

điều động, Đỗ Như Hối cũng là một trong số đó. Ngay lúc đó Đỗ Như Hối giống như một viên trân châu còn bị phủ đầy bụi, chưa hề có tiếng tăm gì. Là nhờ Phòng Huyền Linh kịp thời thông tri Lý Thế Dân, nói:

- Muốn thành lập đế nghiệp, nhất định phải có người này phụ tá!

- Trong phủ cả trăm mưu thần văn võ toàn bộ có thể điều đi không tiếc, duy nhất không thể bỏ Đỗ Như Hối.

Nhờ vậy Đỗ Như Hối đã được Lý Thế Dân xem trọng, liền nhất phi trùng thiên. Chuyện này Hầu Quân Tập ghi tạc trong lòng, nhớ tới bản thân mình vì Đại Đường liều chết liều sống, luận chiến mưu công trên dưới Đại Đường không người có thể so sánh. Nhưng mình lại chỉ nhận chức quan thấp hơn Đỗ Như Hối là người đến sau, tính tình của Hầu Quân Tập lại là ý sủng mà căng cứng, lòng dạ nhỏ hẹp, không muốn người giỏi hơn mình, nghĩ như thế trong nội tâm tràn đầy cảm giác không cam lòng cùng bất mãn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hí hóp mắt nhìn phản ứng của Hầu Quân Tập, biết mục đích đã đạt tới, cũng không nhiều lời, chỉ vào bên cạnh tay phải nói:

- Đây là do lão phu tự mình bố trí, không biết cảnh sắc có nhập vào trong mắt hiền đệ hay không...

Bên tay phải là cửa sổ lớn, kéo màn lên là cảnh sắc đình viện đẹp không sao tả xiết, bố trí thực sự là phi thường nhã trí.

Nhưng đáy lòng Hầu Quân Tập lại không hề quan tâm chút nào, không có lòng thưởng thức cảnh đẹp như thế, nói thẳng:

- Trưởng Tôn đại nhân, Quân Tập là người thô kệch, không hiểu được quanh co lòng vòng, có chuyện không ngại nói thẳng!

- Kỳ thật cũng không phải đại sự gì, chỉ là Vô Kỵ thật sự hy vọng lần này hiền đệ có thể kỳ khai đắc thắng, thắng ngay trận đầu. Để cho Phòng tướng cùng Đỗ tướng đều có vài phần kính trọng, làm cho họ hiểu được tài năng của hiền đệ có thể thành tướng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ như thuận miệng nói, vẻ mặt không chút nào để ý.

Đây gọi là người nói vô tâm, người nghe lại cố ý.

Tâm nguyện suốt đời của Hầu Quân Tập là được như Lý Tĩnh, có thể xuất tướng nhập tướng, thành tựu cả đời. Từ sau khi Lý Tĩnh về hưu, hắn trở thành Đại Đường đệ nhất tướng, thế nhưng tướng vị lại chậm chạp không đến, làm cho hắn thật sự lo nghĩ.

Đường triều tướng, chỉ là một cách nói. Bởi vì từ trước đây thật lâu, triều đình đã không còn chuyên môn thiết lập tướng vị, nhưng một ít chức quan lại chấp chưởng công việc của một tể tướng. Cho nên cũng được xưng là tướng, chẳng hạn như Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối được xưng là tả hữu thượng thư được công nhận là tả hữu tướng, còn có Ngụy Chính là thị trung cũng có thể xưng là tướng.

Ở thời điểm này, tướng vị không phải là một người độc hưởng, có thể có thật nhiều người cùng nhau đảm nhiệm, chỉ là tả hữu thượng thư là chính tướng, những người khác là phó mà thôi.

Cho nên mặc dù Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối vẫn còn khỏe mạnh, nhưng Hầu Quân Tập cũng có cơ hội lấy được tướng vị.

Hắn nghe xong lời nói của Trưởng Tôn Vô Kỵ, lập tức ngồi không yên, giọng nói như tức tối:

- Ta làm tướng hay không, vì sao cần nhìn ánh mắt của Phòng tướng cùng Đỗ tướng?

- Chuyện này...

Về mặt Trưởng Tôn Vô Kỵ như khó xử, một bộ dáng muốn nói mà không thể nói.

Hầu Quân Tập thấy vậy càng nghĩ bên trong có chuyện bí ẩn, quát khê:

- Trưởng Tôn đại nhân không ngại nói thẳng, Hầu Quân Tập cam đoan những lời này hôm nay xuất từ miệng người, nhập tai ta, tuyệt đối không nhắc với người khác. Nếu có nói ngoa, để ta bị vạn tiền xuyên tâm, chết không yên lành!

- Ai...

Vẻ mặt Trương Tôn Vô Kỵ như bất đắc dĩ nói:

- Xem kìa, hiền đệ nói lời này sao được chứ, kỳ thật chính là sự việc thế này. Cách đây không lâu, Ngụy Chính tiến cử hiền đệ thành tướng với bệ hạ, bệ hạ cũng thật nhìn trúng tài hoa của ngươi, có chút ý động. Nhưng hiền đệ cũng biết việc này bệ hạ gọi vì huynh cùng Phòng Đồ nhị tướng cùng nhau thương nghị việc này. Vì huynh biết rõ tài hoa của hiền đệ, cho nên đã lực bảo hiền đệ trước mặt bệ hạ. Nhưng không biết vì sao Phòng Đồ nhị tướng lại dùng mọi cách khuyên can, nói hiền đệ không thể làm tướng. Hiền đệ cũng biết bệ hạ xác thực xem vì huynh là tâm phúc, nhưng càng xem Phòng Đồ nhị tướng là phụ tá đắc lực của mình. Lời nói của một tâm phúc như vì huynh làm sao so được với trợ thủ đắc lực như bọn họ, việc này chính vì vậy mà bị thất bại mất rồi!

- Ai...

Trương Tôn Vô Kỵ lại thở dài thêm một tiếng, vẻ mặt tiếc nuối bất đắc dĩ:

- Đáng hận chính là lời nói của chúng ta thật quá nhẹ, không thể tiến cử một vị tướng gia cho Đại Đường, vì huynh xin lỗi người a!

Nói xong hần đứng dậy, vạn phần hổ thẹn thật sâu cúi đầu với Hầu Quân Tập, làm ra đại lễ hết sức quan trọng.

Hầu Quân Tập thấy Trương Tôn Vô Kỵ làm như thế, bước lên phía trước đỡ hần nói:

- Chuyện này không trách được huynh trưởng, huynh trưởng không cần áy náy. Chỉ hận hai lão tặc Phòng Huyền Linh cùng Đồ Như Hối...

Nói tới tên hai người, hần nghiêng răng nghiêng lợi, giận không kềm được.

- Chỉ là không biết hai lão tặc lại nói gì ngăn cản ta báii tướng?

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Bọn họ nói ngươi công tích không đủ để đảm nhiệm tướng!

- Lão tặc, lần ta quá đáng! Hầu Quân Tập này mưu công võ công cả triều văn võ ai có thể so sánh. Vậy còn nói ta công tích chưa đủ, tức chết ta đi!

Hần nghiêm nghị quát lớn, trong mắt lửa giận xung huyết, bùng bùng cháy lên.

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

225. Chương 225: Vũ Khí Nóng Đầu Tiên Trong Lịch Sử Ra Đời

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy Hầu Quân Tập nổi trận lôi đình, ánh mắt Trương Tôn Vô Kỵ lộ ra vẻ tự đắc, hết thấy đều nằm trong dự liệu của hần, đồng thời trong lòng hần cũng mang theo vài phần may mắn.

Có thể nói Hầu Quân Tập cũng là người trí dũng song toàn, quả thật là một nhân tài khó được. Nếu dùng thủ đoạn tầm thường dùng mớ tướng giầu điểm được hần, nhưng đối diện việc này đúng thật là Hầu Quân Tập không có chút lực kháng cự nào.

Bởi vì mỗi người đều phải có ưu khuyết điểm, khuyết điểm lớn nhất của Hầu Quân Tập chính là tính cách của hần hẹp hòi không muốn thấy người khác giỏi hơn mình đồng thời sự chấp nhất của hần đối với vị trí tể tướng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhắm vào tính tình của hắn, cùng tính cách đặc điểm mà dùng mưu, lẫn lộn sự thật, cho hắn tin tức trong thật có giả, trong giả có thật, dù Hầu Quân Tập cơ trí thế nào cũng khó thể ngăn cản.

Hầu Quân Tập vái chào Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sâu, long trọng bái nói:

- Tạ huynh trưởng hôm nay đã nói thẳng, cho ta cơ hội nhận thức hai lão thất phu kia rõ ràng lần nữa!

Hắn cắn chặt răng, phần hận Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối sâu tận xương tủy.

Hắn không phải không nhìn ra dụng tâm của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng hắn biết rõ Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không nói dối bao nhiêu. Quả thật thời gian trước Ngụy Chính từng tiến cử hắn với Lý Thế Dân phong tướng, bởi vì trước khi tiến cử Ngụy Chính từng đến tìm hắn, nói hắn nên hảo hảo biểu hiện, muốn hắn từ nay về sau toàn tâm toàn ý mưu phúc cho Đại Đường. Nhưng về sau việc này lại không có tin tức gì, sau đó hắn có hỏi Ngụy Chính, Ngụy Chính chỉ lộ ra thần sắc như có lỗi, cũng không nói nhiều lời.

Hầu Quân Tập cũng không phải kẻ ngu ngốc, nhìn thấy Ngụy Chính biểu lộ như thế làm sao không biết việc này đã bị thất bại? Nhưng hắn chỉ nghĩ rằng Lý Thế Dân không tán thành hắn, cho nên muốn dùng một cuộc chiến thắng thật uy phong để chứng minh cho Lý Thế Dân nhìn thấy tài năng của mình, nhưng cho tới hôm nay hắn mới biết được nguyên lai không phải Lý Thế Dân không tán thành chính mình mà là do Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối âm thầm hãm hại hắn, hết thảy tai họa đầu sở là do hai người kia gây ra.

Khó trách lúc ấy Ngụy Chính tỏ vẻ muốn nói lại thôi, khó trách bề hạ không suy giảm lòng coi trọng mình, tín nhiệm mình, không có chút nào ý tứ biểu lộ không nhận mình, như vậy hiện tại hết thảy đều có thể giải thích được rõ ràng.

Tính tình của hắn hẹp hòi ganh tỵ người khác, tự cho mình công cao, có chút bất mãn Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cùng Lý Tĩnh luôn đứng trên mình, hôm nay lại bị hai người Phòng, Đỗ làm hư mất đại sự của chính mình. Hắn làm sao còn nuốt được khẩu ác khí này, chỉ muốn làm sao trả thù bọn họ, làm cho bọn họ vì hành vi của mình phải trả giá thật nhiều.

Trưởng Tôn Vô Kỵ giả mù sa mưa nói:

- Hiền đệ nói vậy cũng không đúng, mặc dù cách làm của Phòng Đỗ nhị tướng có chút không thỏa đáng, nhưng dù sao cũng là đại thần có công. Huống chi hiền đệ đã sắp xuất chinh, nếu gây ra chuyện gì ngược lại sẽ không ổn! Nếu như Phòng Đỗ nhị tướng nói công tích của hiền đệ không đủ, vậy lần này hiền đệ nên đánh một trận thật xinh đẹp để cho bọn hắn câm miệng! Như vậy vi huynh cũng càng dễ dàng nói chuyện trước mặt bề hạ, lại lần nữa tiến cử hiền đệ làm tướng. Vi huynh thật sự không tin, sau khi hiền đệ lấy được thành quả chiến đấu huy hoàng, Phòng Đỗ nhị tướng còn có lời gì để nói là công tích của hiền đệ không đủ!

Hầu Quân Tập nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói như vậy cũng khôi phục lại lý trí, bái thêm lần nữa:

- Đa tạ huynh trưởng chỉ điểm, Quân Tập đã biết phải làm sao!

Hắn ngẩng đầu lên, âm hiểm cười, trong lòng tức giận nghĩ thầm:

- Người lớn sao, lão tử không động được, nhưng kẻ nhỏ lão tử còn không động đậy được sao?

Ở thời khắc này hắn chợt nhớ tới Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái sẽ đi theo mình xuất chinh. Nhớ tới hôm nay Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái đều xem như bề hạ của hắn, chiến dịch lần này lại quy cho hắn điều khiển.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Hầu Quân Tập đang cười lạnh, cũng không nói chuyện. Hắn cũng không tận lực để Hầu Quân Tập đi tìm Đỗ Hà gây phiền toái, như vậy sẽ làm cho Hầu Quân Tập phát giác được dụng ý của hắn.

Huống hồ hắn biết chắc lòng dạ của Hầu Quân Tập rất nhỏ mọn, tính cách có cừu oán tất báo, dưới tình huống không cách nào đối phó với Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối, tất nhiên sẽ đi tìm Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái gây phiền toái, căn bản không cần hắn cố ý nói rõ.

Đây cũng là tác phong trước sau như một của hắn, sau lưng chọc dao găm, làm cho người muốn tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không được.

Ngay khi Đỗ Hà bị lọt vào tính toán âm hiểm, nhưng người trong cuộc như hấn lại đối với âm mưu này hoàn toàn không hay biết, ngược lại còn thật trầm tĩnh nghiên cứu hỏa dược.

Phương pháp chế tạo thuốc nổ hiện tại hẳn vẫn còn nhớ được mang máng, tỉ lệ điều chế cũng nhớ ra. Hôm nay chỉ còn nghĩ cách làm sao căn cứ theo trình tự mà từng bước một chế tạo ra đến.

Trước sau một canh giờ Đỗ Hà cầm một cục hỏa dược đã điều chế xong đi ra, Khương Hành Bản, Trịnh Ngang cùng Tiền Cẩm ba người đang đứng trên đất trống làm thí nghiệm.

Căn cứ suy nghĩ của Khương Hành Bản, Tiền Cẩm dùng lưu hoàng, nhựa cây tạo thành một quả cầu tròn lớn như quả bóng đá, xem như cục đá bỏ vào trong xe bắn đá.

Trịnh Ngang cầm đuốc trong tay, Tiền Cẩm thao tác, Khương Hành Bản đứng một bên chỉ huy!

- Châm lửa!

Khương Hành Bản ra lệnh một tiếng, Trịnh Ngang đem bó đuốc châm viên cầu, viên cầu sôi lên một tầng dầu hỏa, trong nháy mắt liền biến thành hỏa cầu!

- Phóng!

Khương Hành Bản hét to một tiếng, hỏa cầu gào thét bay ra chừng trăm bước, nện xuống mặt đất văng tứ tán, hỏa tinh văng khắp nơi, hừng hực thiêu đốt thật lâu không tắt, đem một mảng lớn đất trống đốt cháy thật lâu.

- Có chút thành tựu rồi!

Trịnh Ngang hô lên một tiếng.

Khương Hành Bản lắc đầu nói:

- Còn kém xa lắm! Dùng để thủ thành thì được, dùng trong phòng thủ dã chiến thì được rồi, nhưng cự ly trăm bước lại nằm dưới tầm sát thương của cung tiễn, chẳng lẽ muốn binh sĩ ném đá đem xe ném đá vận tới cách tường thành trăm bước mới xạ kích sao? Một trăm bước thật sự quá ngắn, tối thiểu cũng phải ba bốn trăm bước mới được!

Tiền Cẩm không nói gì, thần sắc hiển nhiên cùng chung một ý tứ.

Đỗ Hà nhìn hỏa diễm còn chưa dập tắt phía trước, cũng đã hiểu được mấu chốt của lợi khí này. Dầu hỏa cháy sạch cũng chờ suốt buổi trưa, nhưng loại đồ vật có lưu hoàng cùng nhựa cây đốt thật lâu cũng giống như đạn lửa, hạn độ lớn nhất tạo thành tổn thương cho địch nhân.

- Không bằng cho vào bên trong viên cầu thêm hòn đá. Như vậy có thể gia tăng thêm sức nặng, gia tăng được tầm bắn xa hơn!

Đỗ Hà đưa ra một biện pháp đơn giản nhất.

Trong mắt Tiền Cẩm cùng Khương Hành Bản đều chột sáng ngời, biện pháp này thật đơn giản nhất nhưng thường thường luôn có hữu hiệu nhất.

Bọn họ lại bỏ thêm hòn đá vào trong viên cầu do lưu hoàng cùng nhựa cây tạo thành, lại thử thêm lần nữa.

Sức nặng đầy đủ, hỏa cầu gào thét bay ra ngoài ba trăm bước cự ly, nện lên mặt đất, bắn ra bốn phía.

Gặp thí nghiệm thành công, Khương Hành Bản, Trịnh Ngang cùng Tiền Cẩm đều hoan hô lên.

Đỗ Hà cũng có chút tán dương gật nhẹ đầu, thâm than:

- Trí tuệ của con người quả nhiên là vô cùng vô tận, đồ vật như đạn lửa thế này nếu có thể dùng trên chiến trường đúng là một đại lợi khí. Nhưng so sánh với hỏa dược đúng là tiểu vu gặp phải đại vu rồi!

Trịnh Ngang phát hiện chiếc bình trên tay hẳn, hỏi:

- Đây là đồ vật do đại nhân vừa chế tạo ra sao?

Đỗ Hà cười hắc hắc, tự đắc nói:

- Đó là đương nhiên, uy lực của thứ này so với thứ các người vừa tạo ra còn lợi hại hơn nhiều lắm!

Khương Hành Bản, Trịnh Ngang, Tiễn Cẩm đều kiến thức được uy lực của hỏa cầu, thấy Đỗ Hà xuất khẩu cuồng ngôn, mỗi người đều lộ ra thần sắc không tin.

Đỗ Hà thần nhiên, bên trong thời đại vũ khí lạnh, ai cũng không tin sắt thép có thể bay lên trời, sắt thép có thể du ngoạn trong nước, chỉ cười nói:

- Cho các người xem uy lực của nó một chút, để các người biết được suy nghĩ của mình sai tới cỡ nào!

Đỗ Hà tìm đồ vật bỏ hỏa được vào, nhìn thấy phiến rừng trúc ở nơi hẻo lánh, nhớ tới lễ mừng năm mới trong nhà đốt pháo hoa, âm thầm cười, tiến lên chém đứt một ống trúc, vì chấn nhiếp đám người không hiểu biết về công nghệ cao, đặc biệt còn bưng cả bình hỏa được đổ thêm vào.

Lấy chút lưu huỳnh cùng nhựa cây, vì không muốn làm ảnh hưởng tới mạng người, ở bên ngoài trăm bước đào một cái hố, đem cây trúc nhét vào bên trong, sau đó ở phía trên châm lửa, bước nhanh đi tới chỗ bọn họ.

- Đại nhân đang làm gì, chơi pháo sao?

Trịnh Ngang hoàn toàn không hiểu.

Khương Hành Bản cùng Tiễn Cẩm đều biểu lộ như nhau.

Đỗ Hà tràn đầy tự tin cười cười:

- Đợi lát nữa các người sẽ biết, cũng không khác gì pháo, nhưng uy lực càng thêm khác biệt, các người đừng để bị hù đến là được rồi.

Ba người bọn họ nghe xong lời này khinh thường bĩu môi, một bộ dáng ta có kiến thức rộng rãi, không hề đem lời nói của Đỗ Hà đặt vào trong lòng.

Đỗ Hà cố ý cho bọn họ một lần giáo huấn, không nói thêm lời nào, chỉ lộ ra dáng tươi cười âm hiểm.

Dáng tươi cười của Đỗ Hà làm bọn họ không rét mà run, nhớ tới đủ mọi hành động kinh người của hắn đều có chút lo lắng, bên ngoài biểu hiện thần nhiên nhưng trong lòng đều chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

Đột nhiên vang lên tiếng nổ tách tách vang giòn, chẳng khác gì thanh âm tiếng pháo.

Cả ba người đều đưa ánh mắt cổ quái nhìn qua Đỗ Hà, ngay trong tích tắc bọn họ buông lỏng cảnh giác, “Oanh” một tiếng nổ vang đánh úp tới, sau đó toàn bộ đồng lửa bị hỏa được bạo tạc nổ tung sinh ra lực trùng kích cực đại văng ra tứ tán, bùn đất văng tung tóe khắp nơi, không ngừng rào rạt khắp bốn phía, ở địa phương hỏa được nổ tung lộ ra một hố to thật rộng.

Đỗ Hà vô ý thức rút đầu, mắt thấy toàn bộ quá trình hắn cũng không nhận được tán thưởng:

- Con mẹ nó uy lực hỏa được đúng là cực đại a!

Về phần Khương Hành Bản, Trịnh Ngang cùng Tiễn Cẩm đều bị tiếng nổ mạnh kinh thiên làm sợ choáng váng, Trịnh Ngang thậm chí bị hù lui một bước, bởi vì quá vội vàng thân thể không thăng bằng “phù phù” đặt mông ngồi bịch dưới đất.

Tiến Cẩm thấp giọng hô:

- Nương a, cái này...thứ này là đồ chơi gì vậy, dọa chết người!

Thần sắc Khương Hành Bản như ngu dại, cũng chưa kịp phục hồi lại tinh thần, nhưng đối với lời nói của Tiễn Cẩm cũng gật đầu theo bản năng, trong lòng còn sợ hãi.

Lần nổ đầu tiên của hỏa được, thành công viên mãn.

Qua một hồi, ba người bọn họ mới triệt để hồi phục lại tinh thần.

Nguyên một đám người vui mừng, lộ ra thần sắc bội phục, ánh mắt nhìn Đỗ Hà lộ ra vẻ sùng bái, xem hắn như không phải người mà là thần.

Đột nhiên Tiên Cẩm nhìn chiếc hồ to do hỏa được tạo thành, cùng bùn đất tứ tán, quát:

- Dem hỏa được tàng nhập vào trong hỏa đạn vừa rồi, ở trên bầu trời chỗ địch nhân bắn ra, các ngươi nghĩ sẽ có cảnh tượng thế nào?

- Ý kiến hay!

Đỗ Hà hồi tưởng lại, uy lực của hỏa cầu, hưng phấn quát to một tiếng, hai mắt có chút nóng bỏng nhìn Tiên Cẩm, cảm thấy đầu óc của người này dùng thật tốt, vì vậy nhìn qua Trịnh Ngang nói:

- Trịnh giám chính, người này Khoa Kỹ Viện muốn lấy!

Sắc mặt Trịnh Ngang lập tức cứng ngắc.

Hai ngày sau, vũ khí nóng đạn lửa đầu tiên trong lịch sử được sinh ra đời. Đạn lửa có hai đại sát chiêu, danh như ý nghĩa, hỏa, đạn lửa. Bên ngoài do lưu hoàng cùng nhựa cây bao bọc, cùng lực lượng sau khi hỏa được nổ tung có thể ảnh hưởng phạm vi năm mươi bước, đồng thời hòn đá dùng gia tăng sức nặng cũng đổi thành sắt, khi đạn lửa bạo tạc nổ tung, miếng sắt sẽ nổ bắn bốn phía, uy lực lớn vô cùng!

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():o75:

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

226. Chương 226: Ai Là Tiên Phong?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi tạo ra đạn lửa, Đỗ Hà cũng cải tiến khí giới công phạt của Đại Đường. Giống như thường ngày, Đỗ Hà vốn không biết gì về chế tác khí giới công phạt, nhưng hắn lại có kiến thức rộng rãi, nhớ rõ kiểu dáng của một số khí giới công thành Tống triều, trên người cũng có một số tri thức vượt thời đại, nhất là những kiến thức vật lý khi học phổ thông như cán khiêng, bánh răng, côn trục...lúc này lại phát huy kỳ hiệu bất ngờ.

Lấy xe nổ mà nói, xe nổ chính là tập hợp của xe và nổ, kết hợp xe di động linh hoạt với cung nổ cỡ lớn lại với nhau, cung nổ trên xe vô cùng cường đại, cần sức kéo trên mười hai thạch mới kéo được, tức là cần lực lượng khoảng 1400 cân. Loại cung này cho dù là nhân vật kiểu quái vật như Phòng Di Ái cũng kéo nó không nổi, cho nên bình thường muốn phát động loại cung nổ này, bên cạnh cần phải có 22 người hầu hạ. Hai người phụ trách mũi tên, 20 người còn lại người chia làm năm đội, thay phiên kéo cung, mới có thể duy trì tính liên tục của cung nổ, thậm chí còn phải dùng đến trâu ngựa, như vậy cũng quá lãng phí nhân lực và vật lực.

Căn cứ vào chuyện này, Đỗ Hà dùng nguyên lý bánh răng, côn trục, lợi dụng tổ hợp ròng rọc tạo thành một món đồ chơi đơn giản giống như cần cẩu, chỉ cần một người là có thể kéo động dây cung, giảm bớt nhân lực và thời gian kéo dây cung như trước kia, từ đó tăng cường tính năng và tốc độ bắn của cung nổ.

Còn có rất nhiều nguyên nhân tương tự, thể nhân cũng biết khuyết điểm, nhưng bọn họ không biết giải quyết như thế nào, đây vừa vặn là nơi Đỗ Hà phát huy sở trường.

Trong thời gian hơn nửa tháng tiếp theo, Đỗ Hà thậm chí giam mình trong viện khoa học kỹ thuật, Quân khí giám, tìm kiếm khuyết điểm của tất cả khí giới công thành của Đại Đường, dùng tri thức đời sau giải quyết, hơn nữa cải tiến, tăng cường uy lực của những khí giới công thành này.

Về phần quân doanh đã có ba người La Thông, Vương Đức Chính và Lưu Nhân Quý, cũng không cần quá quan tâm, bình thường chỉ hỏi qua là đủ.

Đáng nhắc tới chính là Lưu Nhân Quỹ, tên gia hỏa này không hổ là tân Tể tướng, gia nhập trong quân còn chưa đến một tháng, dựa vào tài năng xuất chúng nhận được sự khen ngợi của tất cả mọi người trong quân, dùng thân phận văn sĩ, sáp nhập vào trong quân doanh, đã trở thành một phần tử tiến bộ cực nhanh.

Trong thời gian nửa tháng, cỗ máy chiến tranh của đế quốc Đại Đường nhanh chóng thúc đẩy, dưới một bộ chế độ hợp lý có tuần tự, binh mã, lương thảo, khí giới, ngựa...đều được chuẩn bị đầy đủ.

Khi thời gian xuất chinh sắp đến, Đỗ Hà cũng bắt đầu nhàn rỗi, tranh thủ lúc này vui vẻ bên người nhà.

Hắn cùng Trường Nhạc thả câu bên sông, cùng Lý Tuyết Nhạn dạo chơi trên vùng quê, tận hưởng cuộc sống lứa đôi.

Trước ngày xuất chinh một ngày, Đỗ Hà mang theo Trường Nhạc đến phủ Thái Quốc Công, muốn tranh thủ thời gian còn lại hàn huyên với mẫu thân Chương thị.

Chương thị cũng hiểu Đỗ Hà có hiếu tâm, muốn phụ mẫu an lòng. Sau khi Đỗ Như Hối hạ triều cũng trở về nhà, cả nhà cùng quây quần, ăn một bữa cơm vui vẻ.

Màn đêm buông xuống, khi Đỗ Hà định quay trở lại phủ Phò mã, lại nghe Đỗ Như Hối nói:

- Nhị lang theo vi phụ đến đây một lát, vi phụ có mấy câu muốn nói với con!

Năm Trinh Quán thứ mười một, trung tuần tháng mười!

Ngày hôm nay chính là ngày đại quân xuất chinh.

Quân vương Lý Thế Dân của đế quốc Đại Đường chiếu lệnh cho Hầu Quân Tập làm Đại tổng quản hành quân đường sông, Tả Truân Vệ Đại Tướng quân Tiết Vạn Quân, Tả Truân Vệ Tướng quân Khương Hành Bản làm Phó tổng quản. Phiên tướng A Sử Na Xã Nhĩ làm tổng quản hành quân đường sông, dẫn đầu tám vạn bộ kỵ và hai vạn quân Đột Quyết, Khế Tâm chinh phạt Cao Xương, cũng cùng ngày hôm nay, tuyên bố chiếu văn chinh phạt Cao Xương.

Chiếu văn là văn bản tự tay viết của Đại học sĩ Phụng Văn Bản, lưu loát hơn một ngàn chữ, hành văn trôi chảy, từ ngữ trau chuốt hoa lệ. Chẳng những liệt kê hơn mười đầu tội lớn như Cúc Văn Thái cải trang mã tặc đoạt giết thương khách, ngông cuồng tự hưng binh, mưu đồ làm loạn, còn phân tích lợi hại cho bách tính, vương thần Cao Xương, kêu gọi bọn họ thức thời vứt bỏ khí giới đầu hàng. Đại Đường sẽ bỏ qua chuyện cũ. Đương nhiên đây chỉ là biểu thị Đại Đường khoan hồng độ lượng, căn bản không trông cậy Cao Xương Vương Cúc Văn Thái sẽ sợ tới mức lập tức đầu hàng.

Ngoài cửa Thừa Thiên, Lý Thế Dân tự mình kiểm duyệt mười vạn đại quân xuất chinh.

Vì trận chiến này, Đại Đường đã xuất động mười vạn đại quân, còn nhiều hơn số binh mã phái ra khi chống cự Thổ Phiên, có thể thấy Lý Thế Dân coi trọng trận chiến này như thế nào.

Dưới bài diễn thuyết hùng hồn, khích lệ của Lý Thế Dân, mười vạn đại quân mang theo vinh quang Đại Đường, trùng trùng điệp điệp tiến về hướng tây.

Khi tới cửa thành, Đỗ Hà nhìn thấy người nhà tiễn đưa.

Từng có lần thứ nhất, lần này Chương thị đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, cũng không thương cảm như lần thứ nhất, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy tình cảm tha thiết chờ đợi ái tử bình an trở về, biểu hiện của Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn cũng giống như vậy. Các nàng không khóc, chỉ mỉm cười tiễn đưa hắn rời đi, chân thành chúc hắn sớm ngày chiến thắng trở về.

Đỗ Như Hối nói:

- Nhị Lang, nhớ rõ lời vi phụ nói đêm qua!

Đỗ Hà minh bạch nhẹ gật đầu.

Trong đám người, giống như lần xuất chinh đầu tiên, Đỗ Hà cũng nhìn thấy Vũ Mị Nương, đưa tay vẫy gọi nàng, sau khi nhìn thấy nụ cười đáp lễ ngọt ngào của nàng mới thúc ngựa đuổi theo đội ngũ.

Mười vạn đại quân có khí thế hùng dũng như hổ báo, trong vòng nửa tháng đã tới Ngọc Môn Quan, đồn trú ở đây.

Trong phòng nghị sự, chư tướng tề tụ!

Hầu Quân Tập, Tiết Vạn Quân, Khương Hành Bản, A Sử Na Xã Nhĩ.

Hầu Quân Tập nhìn quét tất cả chư tướng trong sảnh, khi ánh mắt của hắn nhìn thấy Đỗ Hà, trong mắt lộ ra từng tia hàn ý, sau khi nhìn quanh một vòng mới nói:

- Chúng ta đều là người quen, những lời khách sáo ta cũng không nói nhiều, chắc hẳn chư vị đều đã nghe qua năm ích lợi của Cao Xương từ chỗ Đỗ tướng quân.

Chư tướng lần lượt khẽ gật đầu, năm ích lợi của Cao Xương sớm đã lan truyền ra, không còn là bí mật.

A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Ta đã từng đến Cao Xương, ở đó mấy tháng, tình hình ở Cao Xương đúng như Đỗ tướng quân đã nói.

Hầu Quân Tập nói:

- Ta thấy bốn loại thành, dân, tài, viện binh không đủ gây sợ, chỉ có đạo là còn có vẻ khiến người ta nhụt đầu, hoang mạc bên ngoài Ngọc Môn Quan cực kỳ bất lợi cho đại quân hành quân, vượt qua hoang mạc, từ biên cảnh Y Ngô đến biên cảnh Cao Xương có hơn bốn trăm dặm, ở đây đồng dạng hiểm trở. Cho nên, ta cho rằng nên điều động một đội quân làm đại quân tiên phong, mở đường phía trước, chư vị nghĩ thế nào?

Khi xâm nhập dị vực chắc chắn không thể thiếu đại quân tiên phong, vì vậy cũng không có người đưa ra dị nghị.

A Sử Na Xã Nhĩ đứng dậy, cao giọng nói:

- Hầu Tướng quân, tại hạ A Sử Na Xã Nhĩ quen thuộc địa hình, nguyện ý làm quân tiên phong!

Hầu Quân Tập thấy A Sử Na Xã Nhĩ đứng dậy, khẽ nhíu mày, hắn cũng biết A Sử Na Xã Nhĩ trước kia là Khả Hãn Tây Vực, chiếm cứ mảng lớn thổ địa phía tây Đột Quyết, cũng là cường hào uy chấn Tây Vực. Chỉ vì khi giao chiến với Tiết Duyên Đà, để cho Tây Đột Quyết dò xét què quán, dẫn đến bị Tiết Duyên Đà đánh bại, thua chạy đến nước Cao Xương. Hắn ở Cao Xương mấy tháng, nhưng lo lắng Tây Đột Quyết bức bách. Vì vậy, năm Trinh Quán thứ chín dẫn người đi về phía đông, đi ngang qua đại mạc, quy phục Đại Đường, trở thành một trong những Đại tướng ngoại tộc nổi tiếng của Đại Đường, thời gian trước sau gần hai năm. Trong số những người ở đây, có lẽ hắn là người chọn lựa phù hợp nhất để dẫn binh vượt qua hoang mạc.

- Nhưng....

Ánh mắt Hầu Quân Tập lại nhìn về phía Đỗ Hà, dừng một lát nói:

- A Sử Na Tướng quân chính xác là người chọn lựa tốt nhất. Nhưng bốn tướng có diệu dụng khác.

A Sử Na Xã Nhĩ vốn rất bội phục quân lược mưu trí của Hầu Quân Tập, nghe hắn nói như vậy, cũng lui trở về.

Hầu Quân Tập nhìn về phía Đỗ Hà.

Thần sắc Đỗ Hà khẽ động, nhớ tới tình hình gặp mặt đêm qua của mình với Đỗ Như Hối.

Đêm qua Đỗ Như Hối đã gọi Đỗ Hà vào thư phòng, Đỗ Hà thấy thần sắc của Đỗ Như Hối vừa vui mừng, lại vừa ẩn chứa cảm xúc phức tạp, tướng hắn lo lắng cho chuyện xuất chinh của mình, lúc ấy lơ đãng cười nói:

- Phụ thân không cần lo lắng, gần đây võ nghệ của hài nhi cũng tiến bộ không ít, hướng chi dùng binh ở mưu chứ không ở dũng. Với thực lực quân sự của Đại Đường ta, Cao Xương căn bản không chịu nổi một kích.

Người đáng sợ duy nhất chỉ có Tây Đột Quyết. Mặc dù thực lực của Tây Đột Quyết rất mạnh, nhưng hổ lang chi sư của Đại Đường ta cũng không yếu!

- Vi phụ cũng không phải lo lắng chuyện của Cao Xương, Đột Quyết.

Đỗ Như Hối nghe Đỗ Hà nói xong, ánh mắt vẫn tràn đầy phức tạp, lập tức trở nên nghiêm túc và trang trọng nói:

- Nhị Lang ngàn vạn lần phải cẩn thận Hầu Quân Tập!

- Cái gì?

Đỗ Hà kinh ngạc tròn tròn mắt, thật sự khó hiểu, Hầu Quân Tập là thống soái tam quân, tại sao phải cẩn thận hắn?

Đỗ Như Hối không để ý tới vẻ kinh ngạc của Đỗ Hà, hỏi ngược lại:

- Nhị lang cảm thấy Hầu Quân Tập là người như thế nào?

- Trí dũng song toàn, hữu dũng hữu mưu, là một nhân vật tương đối cao minh. Nhưng hài nhi cảm thấy lòng dạ của hắn có vẻ hẹp hòi, tự cho mình rất cao, không cho phép người khác hơn mình, thậm chí ôm lòng kỵ tâm với chỉ điểm hành quân tác chiến của quân sư.

Khi nói lời này, Đỗ Hà nhớ tới khi quyết định tổ chức duyệt binh lúc trước, Lý Thế Dân bổ nhiệm Lý Tĩnh làm tổng chỉ huy, Hầu Quân Tập lộ ra vẻ bất mãn.

- Không sai! Nhị lang cũng biết nhìn người.

Đỗ Như Hối gật đầu đồng ý, chậm rãi nói:

- Mấy tháng trước, Ngụy thúc phụ của con từng cực lực tiến cử Hầu Quân Tập làm tướng, lúc ấy Bộ Hạ tìm Phòng thúc phụ, Trưởng tôn quốc cữu và vi phụ cùng nhau thương nghị việc này. Trưởng tôn quốc cữu không tỏ thái độ. Nhưng vi phụ và Phòng thúc phụ lại cực lực phản đối. Vi phụ cũng không phải không biết tài hoa của Hầu Quân Tập, nhưng làm Tướng giả, đứng đầu trăm quan, thống ngự trăm quan, có thể tài năng không xuất chúng, nhưng tuyệt đối phải có trí tuệ khí độ, có thể dung nạp kẻ thù chính trị của mình. Giống như vi phụ và Ngụy thúc phụ, Ngụy thúc phụ vốn ngoan cố, hai ta thường xuyên bất đồng ý kiến, trước kia càng thường xuyên tranh cãi với hắn đến mặt đỏ tới mang tai. Nhưng nói lý ra, quan hệ cá nhân của chúng ta lại vô cùng tốt đẹp. Tuy nhiên Hầu Quân Tập không làm được điều này, hắn có tính tình võ tướng, địch nhân chính là địch nhân, đối với địch nhân phải vô tình chèn ép. Một khi hắn làm tướng, tất nhiên sẽ triển khai đả kích mạnh mẽ với những người bất đồng ý kiến với hắn. Như vậy sẽ tạo thành tranh giành đảng phái đáng sợ, những năm gần đây này, vi phụ và Phòng thúc phụ cầm giữ triều chính, cực lực ngăn cản tình huống này xuất hiện. Dưới sự dẫn dắt chính trị thanh minh của Bộ Hạ, triều đình không có đảng phái. Nếu Hầu Quân Tập làm tướng, sợ rằng sẽ tạo thành hậu quả khó dự đoán. Cho nên vi phụ và Phòng thúc phụ nhận định, Hầu Quân Tập không thể làm tướng. Gần đây, trong triều vi phụ đã nhận ra Hầu Quân Tập có vẻ dị thường, sợ rằng đã biết chuyện vi phụ ngăn cản hắn làm tướng. Hầu Quân Tập không làm gì được vi phụ, nhưng Nhị lang thì...

Lời nói của Đỗ Như Hối tràn đầy lo lắng.

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

227. Chương 227: Đấu Một Trận Với Hầu Quân Tập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nghe xong nguyên do, cũng hiểu được cố kỵ của phụ thân và Phòng thúc phụ, càng cảm thấy khâm phục tâm tình của bọn họ.

Hắn là người đời sau, ở thời đại này không ai hiểu nguy hại do đại thần kết đảng chuyên quyền mang đến như hắn.

Thất bại của Đường triều nằm ở thời kỳ Đường Huyền Tông, mà nguyên do lớn nhất chính là Lý Lâm Phủ, Dương Quốc Trung kết bè kết cánh, không ngừng bài trừ dị kỷ, khiến cho trong triều không thể dùng người tài ba, chính trị hôn ám, dẫn đến loạn An Lộc Sơn nổi tiếng trong lịch sử, mở ra trang sử thảm bại của thịnh Đường.

Thời kỳ hậu Đường, vì Đường Vũ Tông xuất hiện, hắn rầm rộ cải cách, làm cho Đường triều có thể xoay chuyển, nhưng vì tranh chấp của Ngưu Lý đảng, làm sâu sắc nguy cơ thống trị của hậu kỳ Đường triều, khiến cho Đường triều khó có thể phục hưng.

Có thể thấy được kéo bè kết phái trên triều đình đối với một quốc gia mà nói là chuyện đáng sợ như thế nào.

Sở dĩ sợ Đường cường đại, chỉ vì không khí chính trị được khai sáng. Lý Thế Dân rộng rãi rộng lượng, khoan hồng đối đãi với người khác, hơn nữa rất biết mình biết ta. Hắn biết thống trị rất nhiều sự vụ trong thiên hạ, tất cả đều do hắn độc đoán, không thể tránh khỏi xuất hiện sai lầm. Bởi vậy, hắn khiêm tốn tiếp nhận khuyên bảo, phàm là những chuyện đại sự quan trọng, nhất định phải trải qua thương lượng của quan lại, Tể tướng. Hắn sợ mọi người không dám nói thật, thường xuyên cổ vũ bọn họ nói ra, hơn nữa còn trọng thưởng người có gan nói thật. Chính vì vậy trong tập đoàn thống trị của năm Trinh Quán xuất hiện một loại không khí “Dân chủ” nồng hậu và rất nhiều đại thần dám nói thẳng, nói thật. Cũng bởi vậy trong triều mới vô đảng vô phái, toàn bộ đại thần chỉ có chính kiến giống nhau hay không giống nhau, chứ không có đảng phái.

Hầu Quân Tập tính cách kiêu ngạo, luôn xem mình là trung tâm, chính là loại tướng lĩnh dễ dàng tập kết đảng phái. Nếu hắn làm tướng, bất luận hữu ý hay vô ý, nhất định sẽ uy hiếp đến triều cương trong sáng hiện giờ của Đại Đường.

Hầu Quân Tập có tài hoa của Tể tướng, nhưng không có được khí độ của Tể tướng, cho nên không thể làm tướng!

Đây mới là ý tứ chân chính của Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối, chỉ có điều đến miệng Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói thành Hầu Quân Tập không có đủ công tích.

Việc này vốn ít người biết, Hầu Quân Tập lại càng không cách nào biết được nguyên do chân chính bên trong.

- Đỗ tướng quân hiểu biết về Cao Xương như vậy, hiển nhiên từng tổn một phen công phu. Bộ Hạ, Vệ Công, Anh Công cũng thường xuyên khen ngợi người có phong độ của một đại tướng, danh tướng, chỉ bằng người hãy đảm nhiệm vị trí đại tướng tiên phong này?

Hắn nhiệt tình cười nói.

Trong mắt Hầu Quân Tập hiện lên sát ý mãnh liệt, hoàn toàn bộc lộ suy nghĩ bên trong hắn.

Người khác có lẽ không phát hiện ra, nhưng Đỗ Hà đã được Như Hối nhắc nhở, trong thoáng chốc nhìn ra vấn đề.

- Rút cuộc mình có nên nhận hay không?

Đỗ Hà tự hỏi mình, âm thầm tính toán, suy nghĩ chuyển động, phân tích lợi hại. Sau khi suy nghĩ kỹ càng liền tiến ra, cao giọng nói:

- Mạt tướng lĩnh mệnh!

Thật ra đối với mệnh lệnh của Hầu Quân Tập, Đỗ Hà tiếp nhận cũng được, không tiếp nhận cũng không sao.

Dù sao hắn vẫn chỉ là một thiếu niên 16 tuổi, kinh nghiệm đánh giặc không đủ, lại chưa quen với cuộc sống ở đại mạc, Hầu Quân Tập không có lý do gì ép buộc hắn tiếp nhận mệnh lệnh này.

Cho dù hắn là Thống soái tam quân, cũng không thể truyền đạt mệnh lệnh lung tung.

Nhưng Đỗ Hà dứt khoát tiếp nhận. Hắn phản ứng cực nhanh, tâm tư lại kín đáo, hắn thấy Hầu Quân Tập đùa giỡn như vậy, lập tức minh bạch dụng ý của đối phương: Đây là đối phương đang lợi dụng mình tuổi trẻ nhiệt tình, cố ý làm bộ rất coi trọng mình, ủy thác trọng trách cho mình.

Cho rằng lịch duyệt của mình không đủ, rất dễ bị mê hoặc, từ đó tiếp nhận nhiệm vụ này, mục đích chính là đùa giỡn khiến mình không chịu nổi, bởi vì bên ngoài Ngọc Môn Quan chính là sa mạc lớn hoang vu, kéo dài miên man không dứt, khắp nơi chỉ nhìn thấy ảo ảnh hư vô mờ mịt, hoàn cảnh tự nhiên vô cùng ác liệt.

Đỗ Hà chưa bao giờ đảm đương việc gì, chỉ là một người mới tham gia chiến dịch. Hầu Quân Tập ủy thác trọng trách như vậy, mục đích như thế nào không cần nói cũng biết. Đây không phải xem hắn như trò cười, tính toán làm cho hắn bị lạc ở sa mạc lớn.

Nếu mình là người mở đường lại lạc đường, chuyện này truyền ra không phải là dễ nghe bình thường.

Mấu chốt nhất chính là hoang mạc rộng lớn vô biên này lại không có ai quản lý, ngoại trừ nguy hại của hoàn cảnh tự nhiên, cũng không có uy hiếp gì nữa, cho nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Hầu Quân Tập cũng không có lá gan đi ngang nhiên chịu chết như vậy.

Nếu phát giác ra ý đồ của Hầu Quân Tập, theo lý nên cự tuyệt mới đúng, nhưng Đỗ Hà lại không, ngược lại đồng ý ngay lập tức.

Hắn đương nhiên cũng có suy nghĩ của mình: Hầu Quân Tập lòng dạ hẹp hòi, nhưng thực sự không phải hạng tiểu nhân. Hắn muốn đối phó mình, chỉ cần quang minh chính đại tìm phiền phức cho mình là được, chứ không cần âm thầm động thủ.

Hạt gạo đã muốn kết hạt, cho dù lúc này mình cự tuyệt yêu cầu của hắn, né tránh kiếp nạn này, hắn vẫn sẽ nghĩ cách khác đến làm khó dễ, đến khi mình không chịu nổi. Nếu như vậy, chỉ bằng tiếp nhận, chạy đến đại quân phía trước thật xa, để hắn không thể nào xuống tay với mình.

Không phải chỉ là sa mạc lớn sao, mình có gì phải sợ? Đương nhiên chạy trốn cũng không phải nhân tố chủ yếu, mấu chốt vẫn là Đỗ Hà nhận mệnh lệnh của Lý Thế Dân, cùng với năm ngàn kỵ mã dưới trướng cùng chịu sự điều động của Hầu Quân Tập, trên danh nghĩa Hầu Quân Tập là Thống soái chỉ huy của quân kỵ mã. Một khi ở trong quân doanh, hắn sẽ chịu sự trói buộc của Hầu Quân Tập. Nếu đã bị Hầu Quân Tập quản chế, dưới loại tình huống này, hắn sẽ giống như mãnh hổ bị giam cầm, chịu trói buộc. Hầu Quân Tập kêu bọn họ đánh ai, bọn họ liền đánh người đó, không kêu bọn họ đánh, bọn họ cũng không có bất cứ công tích gì, căn bản cũng không thể thi triển, như vậy thật sự rất bị động.

Cho nên lúc này Đỗ Hà mới bình tĩnh lý trí lựa chọn đảm nhiệm vị trí quân tiên phong, chỉ cần rời xa Hầu Quân Tập, rời xa đại quân, là hắn có thể tự do hành động. Có một câu nói rất đúng: “Tướng ở bên ngoài, không phải chịu quân mạng”, thiếu quản thúc của Hầu Quân Tập, không chừng có thể làm ra đại sự!

Đỗ Hà là người có tính cách như vậy, hắn tình nguyện mạo hiểm, cũng không muốn bị vây vào cục diện bị động. Hắn đã biết Hầu Quân Tập muốn đối phó hắn, cho nên quyết định chủ động đánh trả, nổi lên suy nghĩ đối kháng với Hầu Quân Tập, tranh công.

Nếu Hầu Quân Tập muốn làm nhục mình, vậy mình phải dùng chiến công sỉ nhục hắn.

Thấy Đỗ Hà lập tức đáp ứng, Hầu Quân Tập thấy kế đã thành, vui vẻ cười lớn.

Đỗ Hà cũng cười theo, trầm nghĩ:

- Đồ khốn khiếp, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Hắn cũng biết, nhiệm vụ thực sự rất gian khổ, khả năng thành công cực kỳ bé nhỏ, phàm là chuyện gì chỉ cần dám nghĩ sẽ có cơ hội thành công, nếu thậm chí không dám nghĩ, nhất định sẽ thất bại.

Kế tiếp bọn họ lại thương nghị một số chuyện khác.

Khương Hành Bản đột nhiên đứng ra nói:

- Hầu Tướng quân, Hành Bản nguyện ý làm quân tiên phong với Đỗ tướng quân.

Hầu Quân Tập cau mày nói:

- Người nói vậy là sao?

Khương Hành Bản nói:

- Đây là nhiệm vụ của mặt tướng, bởi vì thành trì Cao Xương kiên cố, cho nên bề hạ mới hạ lệnh cho mặt tướng làm Phó tổng quản hành quân đường sông, chính là để đi trước một bước, chế tạo khí giới công thành cho tam quân, tiêu diệt Cao Xương. Vì vậy theo lý mặt tướng nên cùng đi với quân tiên phong.

Hầu Quân Tập vốn không muốn đồng ý, nhưng thấy Khương Hành Bản vốn không phải loại người dựa vào quân công lên chức, cảm thấy hắn cũng không mang theo binh lính, làm sao hỗ trợ được cho Đỗ Hà? Suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý.

Hội nghị chấm dứt, Đỗ Hà thông báo chuyện mình sẽ là tướng quân tiên phong báo cho bốn người La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái, Lưu Nhân Quỹ.

La Thông lập tức sáng mắt, lộ ra thần sắc hưng phấn, vui vẻ nói:

- Ha ha, đại tướng tiên phong thường xuyên là người tiếp xúc với địch nhân đầu tiên, công lao chinh phạt Cao Xương chắc chắn là của đội phi kỵ chúng ta rồi.

Vương Đức Chính, Phòng Di Ái cũng có tâm tình giống như vậy.

Phòng Di Ái lại vội vàng nói:

- Đại ca, khi nào thì khởi hành, nín nhịn gần một năm rồi. Ta thật sự đã sớm ngứa ngứa, đừng nói Cao Xương, ta thật sự muốn biết người Tây Đột Quyết dũng mãnh gan dạ như thế nào.

Chỉ có Lưu Nhân Quỹ lộ ra dị sắc, mơ hồ phát hiện ra cái gì.

La Thông, Vương Đức Chính và Phòng Di Ái vô cùng tin phục Đỗ Hà, đương nhiên đều cho rằng với bản lĩnh của Đỗ Hà, đảm nhận vị trí tiên phong này là chuyện rất đơn giản, nhưng Lưu Nhân Quỹ thì khác, gần một tháng ở chung, hắn cố nhiên hiểu được thực lực của Đỗ Hà, nhưng cũng biết là một viên thiên tướng, hắn không có lý do gì đảm nhiệm đại tướng tiên phong.

Đỗ Hà cũng không giải thích cho bọn họ, chỉ kêu bọn họ chuẩn bị tất cả cho tốt, gọn nhẹ mà đi.

Khi Đỗ Hà tiến vào doanh trướng ở góc doanh địa, bên trong đã có An Long Mã và Thiết Mễ Hà. Bọn hắn đều có huyết hải thâm cừu với Cao Xương, vừa nghe Đỗ Hà dẫn binh chinh phạt Cao Xương liền cùng theo đến đây.

Đỗ Hà cũng cần bọn họ dẫn đường, cho nên không cự tuyệt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu để hắn dám tiếp nhận nhiệm vụ này.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà làm tiên phong đại quân, sau khi từ biệt Hầu Quân Tập, tiến ra Ngọc Môn quan trước, mở đường.

Cát vàng đầy trời, bụi mù cuộn cuộn.

Tiếng chân như sấm, đan xen bên trong là khúc ca đặc biệt của người Trung Nguyên.

"Ngạo khí đối mặt với sóng lớn vạn trượng, nhiệt huyết đỏ quang giống như mặt trời, mình đồng da sắt, trí tuệ vượt trùng khơi, ta phấn chấn làm một đại hảo hán, hàng ngày cố gắng, nhiệt huyết nam nhi sáng chói hơn thái dương."

Bài hát nhiệt huyết sôi trào khiến những nam nhân này như quên đi hành quân mệt mỏi, quân đội trùng trùng điệp điệp thẳng tiến tới mức tiêu đầu tiên của bọn họ.

Sau khi ra khỏi Ngọc Môn quan, hướng tây bắc có năm tòa phong ngưng do Đường quân trấn thủ, cũng chính là phong hỏa đài. Mỗi tòa cách xa nhau trăm dặm, tòa đầu tiên nằm ở Bạch Tăng, tòa thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm phân biệt nằm ở Hồng Liễu Viên, Đại Tuyên, Mã Liên Tĩnh và Tĩnh Tĩnh Hạp, đường đi của những phong đài này mở ra đường nước, khổng chỉ là trạm gác đầu tiên ở phía Tây Đại Đường, cũng là nơi bổ sung nguồn nước cực kỳ quan trọng và đường đi quan trọng.

Mục tiêu đầu tiên của Đỗ Hà chính là Bạch Tảng, còn chưa tiến vào hoang mạc kéo dài ác liệt, cho nên tạm thời cũng không phải lo lắng chuyện thiếu nước, một nhánh quân đội năm nghìn kỵ mã, một ngàn một trăm công binh, hơn một ngàn thân vệ do bọn Đỗ Hà, Phòng Di Ái mang đến, tổng cộng là bảy nghìn binh mã, tiến về tương lai của bọn họ.

Có ai ngờ rằng chỉ dựa vào bảy ngàn người này lại tạo thành kỳ tích ở phương Tây xa xôi!

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

228. Chương 228: Khe Núi Tinh Tinh

Nhóm dịch: Dungenhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hẻm Tinh Tinh không phải là khe sâu mà là hẻm núi, nó chiếm cứ cửa ải quan trọng trên con đường tơ lụa, từ phía núi non trùng điệp, một sơn đạo hình chữ S uốn lượn ở giữa, hai bên vách núi thẳng đứng, rất có xu thế “Một người giữ quan ải, vạn người không thể khai thông”.

Binh mã của Đỗ Hà dừng chân ở phong đạo do hẻm núi Tinh Tinh kiến tạo, nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ.

Đêm khuya lạnh lẽo, khi trời rạng sáng, trên dưới doanh địa đã đèn đuốc sáng trưng.

Gió thổi giống như tiếng còi không ngừng nghỉ bay lượn trên không trung, đỉnh núi hai bên cửa ải, chính là nơi địa thế hiểm yếu, trong bóng đêm mờ mịt như ẩn chứa sát khí bí hiểm.

Đỗ Hà không lòng dạ nào chợp mắt, dạo bước xung quanh hẻm núi Tinh Tinh, khí hậu ở Tây Vực có bản chất rất khác biệt so với Trung Nguyên, ban ngày mặt trời chiếu rọi, bão cát đầy trời, nóng đến mức làm cho người ta cảm thấy giống như hơi lửa. Buổi tối lại rét lạnh vô cùng, giống như mùa đông. Từ sau khi tiếp nhận vị trí Đại tướng tiên phong, Đỗ Hà dẫn binh mã ra Ngọc Môn quan, trong thời gian mười ngày vượt qua con đường năm trăm dặm, vượt qua Bạch Đôn Tử, Hồng Liễu Viên, Đại Tuyền, Mã Liên Tinh, thâm nhập vào phong hỏa đài cuối cùng của Tây Vực.

Phía tây hẻm núi Tinh Tinh chính là hoang mạc kéo dài vô tận, bọn hắn nhất định phải nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần đầy đủ mới có thể có tinh lực sung túc vượt qua nơi sinh tử này.

Khi Đỗ Hà đi đến hàng rào cửa ải của hẻm núi đã nhìn thấy một người mặc áo gió, đứng ở chỗ hàng rào nhìn về phương bắc xa xăm, định thần nhìn lại, phát hiện là Lưu Nhân Quý.

Đỗ Hà đi nhanh tới nói:

- Lưu trưởng sử, không nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần sao, những ngày tiếp theo có thể sẽ rất gian khổ.

Lưu Nhân Quý thấy Đỗ Hà đi đến, vái chào, kêu một tiếng Đỗ tướng quân, sau đó ngẩng nhìn phương bắc nói:

- Ngày mai sẽ tiến vào hoang mạc kéo dài, năm đó Ban Siêu bình định Tây Vực cũng là nhờ hoang mạc kéo dài này, hôm nay chúng ta vượt qua hoang mạc này, không biết có thể tạo ra kỳ tích giống như Ban Siêu?

Đỗ Hà nghe Lưu Nhân Quý nói, cũng nhớ lại sự tích của Đại hán Định viễn hầu Ban Siêu.

Ban Siêu là một nhân vật trí dũng song toàn của Hán triều, khi còn trẻ, xếp bút nghiên theo việc binh đao, từng dẫn 36 người đi sứ Tây Vực, xây dựng kỳ công, năm 22 tuổi bình định Tây Vực, khiến cho hơn năm mươi quốc gia Tây Vực sát nhập vào vương triều Đại Hán, là người đầu tiên khai phá Tây Vực.

- Có thể! Nhất định có thể!

Đỗ Hà nhớ lại công tích của Ban Siêu, giống như nhận được ủng hộ, hào hùng nói:

- Ý nghĩa tồn tại của tiền nhân, không chỉ là chiêm ngưỡng, mà còn là học hỏi. Chỉ có không ngừng học hỏi, mới có thể không ngừng tiến bộ!

Tiếng quát của hấn tràn ngập tự tin.

Lưu Nhân Quỹ cũng lây nhiễm, kích động nói.

- Lời nói của tướng quân có vẻ rất từng trải, Nhân Quỹ lần đầu tiên nghe qua, cũng cảm thấy rất có đạo lý. Nếu ngay cả cổ nhân cũng không thể siêu việt chẳng phải chứng minh chúng ta còn kém hơn người sáu trăm năm trước, càng sống càng thụt lùi hay sao? Tướng quân có hùng tâm như vậy, chúng ta là thuộc hạ, đương nhiên cần toàn lực phụ trợ. Chính là không biết tướng quân có muốn tâm sự với thuộc hạ hay không?

Lưu Nhân Quỹ cũng là người một lòng ôm chí lớn, bị lời nói của Đỗ Hà khơi dậy ý chí trong lòng, cũng muốn lợi dụng cơ hội lần này, phát huy sở trường. Hấn mơ hồ phát hiện ra vấn đề giữa Đỗ Hà và Hầu Quân Tập, cho nên có lòng tìm hiểu chuyện này, cùng hấn nghĩ cách giải quyết.

Đỗ Hà cũng hiểu đạo lý một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài, bên cạnh mình quả thật đang thiếu một người có thể đề xuất mưu lược kẻ sách, liếc nhìn Lưu Nhân Quỹ, nhớ tới sự tích của hấn trong lịch sử, cùng với biểu hiện của hấn khi gia nhập vào phi kỵ quân, cũng biết hấn là một mưu sĩ đủ tư cách, cũng liền cười nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, nói cũng không sao!

Đỗ Hà nói cho hấn biết ý đồ làm Tể tướng của Hầu Quân Tập, và chuyện Đỗ Như Hối ngăn cản, cuối cùng nói:

- Phụ thân ta là Tể tướng đương triều, với thực lực của Hầu Thượng thư không phải đối thủ của phụ thân, căn bản không động được đến Tể tướng. Cho nên chỉ có thể trút ngum ác khí này lên đầu ta, mê hoặc ta đảm nhiệm vị trí tướng quân tiên phong, rõ ràng là muốn xem trò cười của ta.

Lưu Nhân Quỹ hiểu biết nguyên do, trầm tư một lát nói:

- Mặc dù ta chỉ có địa vị hèn mọn, nhưng cũng hiểu được bản khoản rất có đạo lý của nhị tướng Phòng, Đỗ. Nhìn từ cách Hầu Thượng thư nuốt không trôi ngum ác khí này, nhằm vào tướng quân mà xem, hấn chứng thật là một người có cừu oán tất báo. Nếu hấn làm Tể tướng, ở trong triều có người đắc tội hấn, tất nhiên sẽ phải chịu đả kích của hấn. Thời gian kéo dài, nguy hại vô số. Chính là tướng quân biết rõ trong chuyện này có kỳ quái, vì sao còn muốn tiếp nhận chức vị tiên phong này. À, ta hiểu rồi, đây là tướng quân tính toán rời xa Hầu Thượng thư, nắm giữ quyền binh tướng trong tay mình, để tránh rơi vào cảnh bị động.

Thần sắc của hấn vốn mê man lúc này lại bừng tỉnh, suy nghĩ cẩn thận đã hiểu ra dụng ý của Đỗ Hà, âm thầm thán phục, Đỗ Hà còn trẻ như vậy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đưa ra lựa chọn như vậy, thật sự là lợi hại.

Đỗ Hà thấy Lưu Nhân Quỹ hiểu rõ dụng tâm của mình, trong lòng cũng bội phục, biết hấn là một mưu sĩ, kỳ tài hiếm có, cũng cười gật đầu nói:

- Người nói không sai, với tính cách của Hầu Thượng thư, cho dù tiếp theo không âm thầm giở thủ đoạn, cũng không thể phớt ta ra chiến trường, cho ta cơ hội lập công. Nhưng ta không cam lòng, chúng ta đã ngàn dặm xa xôi tới Cao Xương, không phải chỉ du lịch một chuyến, sau đó trở lại Trường An, làm cho người khác chê cười. Cho nên ta muốn đảm đương vị trí tiên phong này, chỉ cần ta có thể tự do khống chế sáu nghìn binh mã dưới trướng sẽ không sợ không có trận đánh, lại càng không sợ không có công huân! Ta quyết tâm chiến đấu với hấn đến cùng.

Lưu Nhân Quỹ thấy Đỗ Hà hiểu thắng như vậy, cười khổ nói:

- Chuyện này không thể nào! Hấn là chủ soái, cho dù tướng quân lập nhiều công lao cũng phải chia cho hấn mấy phần.

Trong ánh mắt Đỗ Hà lóe lên quang mang khác thường:

- Ta cảm thấy chuyện này chưa chắc chắn, chỉ cần chúng ta không dựa vào đại quân của Hầu Thượng Thư, một mình làm ra đại sự, hấn có muốn tranh công cũng không tranh được.

Lưu Nhân Quỹ lộ ra thần sắc lo lắng, đây là giao chiến giữa quốc gia với quốc gia, tác dụng của sáu nghìn binh mã thật sự cực kỳ bé nhỏ, nếu không cẩn thận thậm chí sẽ bị tiêu diệt toàn quân. Đỗ Hà biết suy nghĩ trong lòng hắn, cười nói:

- Người yên tâm, Đỗ Hà ta không phải là kẻ tham công mà liều lĩnh! Đây chỉ là ý nghĩ của ta, còn phải xem có thời cơ chiến đấu hay không, sau đó mới đưa ra quyết định. Ta sẽ không vì thắng bại nhất thời mà hy sinh tính mạng của tướng sĩ dưới trướng. Điều này người đại khái có thể yên tâm, Đỗ Hà ta tuyệt đối không phải người như thế!

Câu nói sau cùng của hắn vô cùng nghiêm túc.

Lưu Nhân Quỹ cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn còn lo lắng Đỗ Hà trẻ tuổi bỗng bột, vì tham công mà xem tính mạng binh sĩ như trò đùa, nhưng hiện giờ xem ra hắn đã lo lắng vô ích.

Đỗ Hà nheo mắt nói :

- Lưu trưởng sử còn chưa nghĩ đến vấn đề, Cao Xương có bao nhiêu nhân khẩu, có bao nhiêu nhân mã?

Lưu Nhân Quỹ giật mình, lập tức hiểu ra.

Đỗ Hà cười nói:

- Nói Cao Xương là một quốc gia, thật sự là quá đề cao bọn hắn. Đừng thấy bọn hắn có năm tòa Đại thành, ba tòa quận thành, mười bốn thị trấn mà coi trọng, nhân khẩu của bọn chúng cộng lại còn kém hơn một thành trì hạng trung của Đại Đường ta, dân cư chỉ hơn mười vạn, binh lực cùng lắm là hai vạn, chỉ cần dùng binh thích đáng, sáu nghìn quân tinh nhuệ dưới trướng của ta chống lại hai vạn của bọn hắn, chưa chắc không giành được thắng lợi. Huống chi bọn hắn còn phải phân thủ thành, thực lực giảm bớt rất nhiều, chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng của mình chiếm lĩnh vài tòa thành.

Lưu Nhân Quỹ làm sao có thể không rõ dụng tâm của Đỗ Hà, lần này Đường quân chinh phạt phía tây, mục đích chứng thật là Cao Xương, nhưng cường địch lại là Tây Đột Quyết có mười vạn tinh binh. Trên thổ địa của Cao Xương, Đại Đường khó tránh trận chiến với Tây Đột Quyết. Loại đại quyết chiến cần huy động trên mười vạn quân này, mấy ngàn nhân mã trong tay Đỗ Hà căn bản không đáng nhắc đến. Cho nên hắn mới né tránh Tây Đột Quyết, mưu đồ Cao Xương.

Đúng như Lưu Nhân Quỹ đã nghĩ, gần đây khi hành quân, Đỗ Hà cũng nghĩ đến chuyện Cao Xương, nghĩ xem sáu nghìn binh mã dưới trướng mình có thể làm những chuyện gì?

Chiến đấu với Tây Đột Quyết?

Như vậy chẳng khác nào tìm chết, Tây Đột Quyết vốn là bá chủ Tây Vực, có hơn mười vạn tinh binh, hơn nữa bọn họ là tộc người sống trên lưng ngựa, người nào cũng là nhân vật dũng mãnh thiện chiến. Còn mình có thể thuyền chuyển bảy ngàn người, có một ngàn là công binh, không có chiến lực gì, còn lại ba ngàn kỵ binh, ba ngàn bộ xe, mặc dù nói người nào cũng tinh nhuệ, nhưng dù sao cũng là binh ít tướng đơn độc, đối mặt với hơn mười vạn quân Tây Đột Quyết, muốn thủ thắng là chuyện không thực tế, trừ phi mình dẫn đầu sáu ngàn Hạng Võ.

Quả hồng còn phải nắm nhẹ, huống chi là đánh giặc. Hơn mười vạn binh mã Tây Đột Quyết có lẽ là vấn đề cần đối mặt của Thống soái đại quân Hưu Quân Tập.

Cho nên tâm tư của Đỗ Hà ngay từ đầu đã đặt ở Cao Xương, cân nhắc làm thế nào mới có thể khiến Hưu Quân Tập phải đi cần miếng xương khó nhai Tây Đột Quyết, để hắn cho mình thời gian đi ăn miếng thịt béo Cao Xương.

Đây chính là suy nghĩ bước đầu của Đỗ Hà mấy ngày nay.

Lưu Nhân Quỹ lại một lần choáng váng trước suy nghĩ của Đỗ Hà, nhưng dù sao hắn cũng là mưu sĩ, hồi phục rất nhanh, cười nói:

- Ta đồng ý suy nghĩ của tướng quân, nhưng còn cần xem thời cơ chiến đấu có xuất hiện hay không, sau đó mới có thể căn cứ tình huống thực tế, tùy cơ ứng biến!

- Ta cũng biết việc này không gấp được!

Đỗ Hà nói :

- Cho nên cũng chỉ là bước đầu suy nghĩ bước đầu, thật sự có thể thành chuyện hay không còn phải xem khi tới Cao Xương có thể nắm bắt được thời cơ chiến đấu xuất hiện bất cứ lúc nào hoặc là sáng tạo thời cơ chiến đấu!

Hắn cũng hiểu được đạo lý bên trong, cũng không cần lo lắng, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên.

Hai người đều hiểu, kế sách của bọn họ đã được chế định, nhưng đều là ở lý luận suông, chân chính thi hành, vẫn còn cần căn cứ vào thời cơ chiến đấu mà quyết định.

Hôm sau, Đỗ Hà tập kết đại quân, nhìn đội ngũ bảy ngàn quân, sau hai ngày nghỉ ngơi chinh đồn đã khôi phục toàn bộ tinh thần, hô to một tiếng, từ hẻm núi Tinh Tinh tiến về con đường sinh tử Mạc Hạ Diên Thích.

Mời các độc giả ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():oe75:

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

229. Chương 229: Gặp Nạn Ở Đại Sa Mạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạc Hạ Diên Thích dài 800 dặm, là một bình cát mênh mông, sóng vàng cuộn cuộn, trên trời không có chim bay, mặt đất không có cỏ cây hoa lá, xung quanh chỉ là một vùng cát vàng cuộn cuộn, căn bản không nhìn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Khi vừa bước vào Mạc Hạ Diên Thích, Đỗ Hà đã cảm thấy thiên địa trở nên vô cùng vô tận, mới xâm nhập vào trong hơn mười dặm, hắn phát hiện mình mơ hồ không phân biệt rõ phương hướng, hoang mạc này đúng như đồn đãi, không nhìn thấy bất cứ sinh vật gì, thậm chí là cỏ cây.

An Long Mã, Thiết Mễ Ly đi đầu dẫn đường.

Lúc này, Đỗ Hà cũng không khỏi thấy may mắn vì mình có hai vị dẫn đường xuất sắc, nếu không có

bọn họ dẫn đường, đối mặt với nơi quỷ quái, chỉ sợ mình thật sự giống như Hắc Quân Tập, mất phương hướng trong đại mạc mênh mông.

Chỉ là thời tiết hôm nay cũng không quá nóng, mặc dù hiện giờ là trung tuần tháng mười một, nhưng khí hậu ở đại mạc này vẫn tương đối ác liệt. Mặt trời thiêu đốt, phảng phất như đưa thân vào trong lò lửa, khiến người ta không thể chịu nổi.

Ngay cả Đỗ Hà thân mang nội công cũng mơ hồ có vẻ khó chịu, huống chi là những người khác.

Đỗ Hà nhìn xung quanh, thấy bình mã mồ hôi đầm đìa, tất cả đều lộ ra thần thái mệt mỏi, Phòng Di Ái còn cởi trần, lấy áo trùm đầu che nắng.

Đỗ Hà thúc ngựa đi lên phía trước nói:

- Hai vị, có phải nên nghỉ ngơi một lát hay không, hôm nay quá nóng, không tiện hành quân.

Hắn là thống soái phi kỵ, có nghỉ ngơi hay không, chỉ cần hạ mệnh lệnh là được, nhưng vẫn rất tôn trọng hai người dẫn đường An Long Mã, Thiết Mễ Ly, hỏi thăm ân cần.

Thiết Mễ Ly gật đầu nói:

- Tướng quân yên tâm. Ta đã cùng đi với phụ thân đến Mạc Hạ Duyên Thích này không dưới năm chuyến rồi, biết rõ phía trước có một sườn cát, sườn cát đưa lưng về phía mặt trời, có thể hóng mát nghỉ ngơi, chúng ta đi đến đó có thể dừng lại nghỉ ngơi, hồi phục thể lực.

Đỗ Hà vui vẻ đồng ý.

Bọn họ lại đi thêm hai dặm, quả nhiên phát hiện có một sườn cát có thể hóng mát nghỉ ngơi, đại quân dừng lại dưới sườn cát.

An Long Mã, Thiết Mễ Ly đi tới trước mặt Đỗ Hà, dáng vẻ bồn chồn.

Đỗ Hà mỉm cười, kêu bọn họ ngồi xuống nói:

- Có chuyện gì cứ nói đi!

Thiết Mễ Ly lắp bắp, không biết nên mở miệng như thế nào.

An Long Mã cũng có vẻ khó xử, nhưng cắn răng nói:

- Phò mã đại nhân, kỳ thật Thiết Mễ Ly muốn kêu đại nhân khi đi qua Mạc Hạ Duyên Thích, nghe nàng chỉ huy, chúng ta không có ý tứ gì khác, chỉ là nếu tiếp tục đi như vậy, tình hình có vẻ không ổn.

- Không có vấn đề!

Đỗ Hà không chút nghĩ ngợi, lập tức đồng ý.

Thấy Đỗ Hà đáp ứng sáng khoái như vậy, An Long Mã, Thiết Mễ Ly đều có vẻ ngạc nhiên.

- Có vấn đề gì sao?

Vừa nói xong, Đỗ Hà cũng biết đáp án, cười nói:

- Các người là người dẫn đường, nghe các người phân phó là chuyện tự nhiên. Ta không phải loại người cổ hủ, chỉ là có chút hiếu kỳ, không biết tình huống không ổn như thế nào?

Đỗ Hà khai sáng khiến hai người bọn họ đều nhẹ nhàng thở ra, nơi bọn họ sinh sống cũng không có một bộ luật pháp hữu hiệu, Tướng quân rất xem trọng binh quyền, chỉ cần tai khê động dậy có thể lấy mạng người khác, người hỷ nộ vô thường càng thô bạo, cho nên có chút bận tâm Đỗ Hà giống như bọn họ.

Thiết Mễ Ly nói:

- Là lỗi của ta, cho rằng đại quân hành tẩu giống như thương đội chúng ta, vừa rồi dạo qua một vòng, mới phát hiện tình huống không giống như vậy. Thương đội chúng ta đi nhanh, đại quân đi chậm, chúng ta dùng lạc đà, lạc đà có thể mười ngày không ăn không uống, nhưng quân đội lại dùng ngựa, cần tiêu hao rất nhiều nước và cỏ khô. Mặc dù chúng ta mang theo rất nhiều nước, nhưng với tình trạng tiêu hao như vậy, còn chưa tới tuổi Dã Mã, nước của chúng ta đã không đủ dùng.

Đỗ Hà cũng kinh hãi kêu lên:

- Chuyện này thật khó lường! Bảy ngàn người thiếu nước thật sự là một chuyện rất đáng sợ.

Dừng lại một lát, hần lại nói tiếp:

- Vậy có biện pháp giải quyết không?

Thiết Mễ Ly tự tin cười nói:

- Khí hậu đại mạc ngày dài đêm ngắn, thời điểm đi tốt nhất chính là chạng vạng tối và sáng sớm. Trong khoảng thời gian này, thời tiết không quá lạnh, cũng không quá nóng, có thể đi nhanh hơn, cũng có thể giảm bớt xói mòn đường khí trong cơ thể. Nước trong đại mạc đối với thương nhân chúng ta mà nói còn trân quý hơn vàng bạc, đối với đại quân cũng giống như vậy. Chỉ cần chúng ta đến được tuổi Dã Mã, tất cả chuyện này cũng không phải là vấn đề.

Đỗ Hà biết rõ tuổi Dã Mã là ốc đảo duy nhất của Mạc Hạ Duyên Thích, cũng là chỗ nguồn nước tiếp tế duy nhất. Chỗ đó cách đội ngũ hiện tại ba trăm dặm, chỉ cần đến đó, cũng chẳng khác nào xông qua Mạc Hạ Duyên Thích này.

Hắn nghe Thiết Mễ Ly nói rất có tình có lý, cũng biết thương nhân bọn họ nhiều lần đi qua Mạc Hạ Duyên Thích nên có kinh nghiệm quý báu, là mấu chốt sinh tồn để bọn họ dựa vào, liền làm theo những sự vụ chú ý mà nàng nói.

Dù vậy, mặc dù có Thiết Mễ Ly lão luyện dẫn đường, hành quân vẫn vô cùng gian nan.

Mặc dù bọn họ đã dốc hết khả năng né tránh những thời điểm nóng nhất, lạnh nhất, nhưng vẫn không chịu được khí hậu ác liệt này.

Cái này còn không phải thứ đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là ở chênh lệch nhiệt độ trong ngày quá lớn, ban ngày nóng bức khủng khiếp, ban đêm lại lạnh buốt thấu xương, khí hậu như vậy rất dễ dẫn đến tật bệnh.

Bọn họ xâm nhập Mạc Hạ Duyên Thích chưa quá năm ngày đã có người nhiễm bệnh.

Cũng may trước đó bọn họ sớm có chuẩn bị, mang theo rất nhiều hàn dược, cũng không tạo thành nhiều thương vong.

Đại quân tiến vào Mạc Hạ Duyên Thích đã bảy ngày, vùng này không có người ở, tất cả chỉ là sa mạc rộng lớn bao la. Bên tai ngoại trừ tiếng gió vù vù, tiếng thở dốc và tiếng bước chân, ngoài ra không nghe thấy gì nữa. Nhìn xung quanh chỉ là một màu vàng của cát, không hề có bóng dáng của cây cỏ, thậm chí là một con kiến.

Đỗ Hà cũng biết chiêu này của Hầu Quân Tập rất tàn nhẫn, nhìn đại sa mạc này chỉ cảm thấy thiên địa tương giao, vô cùng im ắng, hơn bảy ngàn người ở trong đại hoang mạc giống như muối bỏ biển. Mặc dù hắn có võ nghệ cao cường, ở trong hoàn cảnh này cũng không khỏi sinh ra cảm giác cô độc, chợt cảm thấy vũ trụ vô hạn, còn mình thì nhỏ bé dị thường. Nếu không phải có người dẫn đường, đối mặt với thiên nhiên đáng sợ này, sợ rằng mình cũng khó chống cự.

Nhìn thấy binh lính chật vật mệt mỏi bởi khí hậu ác liệt này, Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái ra sức khích lệ, cùng binh sĩ đồng cam cộng khổ. Tất cả tướng sĩ Đường quân cũng đều minh bạch, mũi tên đã bay đi thì không thể trở lại, bọn họ chỉ có thể tiếp tục tiến về phía tây.

Trong sa mạc không có một cơn gió, càng lộ ra không khí trầm lắng, bầu trời không có một áng mây càng thêm bóng râm, chiếu xuống những đụn cát phía dưới như than nóng, Đỗ Hà đi giày dày, nhưng vẫn cảm thấy bàn chân như thiêu đốt.

Hiện tại chính là lúc mặt trời nhô lên cao, mọi người vốn không nên hành quân trong thời điểm này, nhưng dọc đường đi không tìm được một chỗ có thể che mát, cũng chỉ có thể không ngừng đi tới. Đột nhiên cách chỗ bọn họ không xa xuất hiện một ốc đảo, Lưu Nhân Quý hét lên:

- Nước! Có nước!

Hắn điên cuồng kêu lên, giục ngựa giong roi, vọt tới phía bên phải, hơn mười tên binh sĩ cũng kêu to vọt theo!

Đỗ Hà phóng mắt nhìn ra xa, quả nhiên phát hiện phía bên phải cách đó không xa có cây xanh râm mát, trước mắt là một cái hồ lớn, phía nam hồ lại có thác nước giống như tấm lụa từ trên trời đổ xuống, bọt nước tung bay, quanh hồ có hoa thơm cỏ lạ, phản chiếu màu xanh xuống mặt hồ, vô cùng tuyệt đẹp.

Xa xa là bình nguyên xanh mướt, kéo dài vô biên vô hạn, như tiếp giáp với bầu trời, trên đồng cỏ có mấy trăm con dê đang nhàn nhã ăn cỏ.

Lẽ nào đây chính là Dã Mã Tuyền?

Hắn vừa nghĩ đến đây, thần sắc lại kịch biến, hôm qua hắn còn nghe Thiết Mễ Ly nói hiện tại bọn họ cách Dã Mã Tuyền lộ trình ba ngày, hiện tại mới chỉ có một ngày!

Lẽ nào...

Ánh mắt Đỗ Hà lộ ra vẻ hoảng sợ, trong đầu xuất hiện hai chữ ảo ảnh.

Quả nhiên, chỉ nghe Thiết Mễ Ly hoảng sợ kêu lên:

- Quay lại, đó là ảo ảnh.

Đỗ Hà trầm kêu:

- Không hay rồi!

Hắn đã nhìn ra, tất cả những người chạy tới, ngoại trừ Lưu Nhân Quý, những người khác đều không phải nhân vật trong phi kỵ quân, mà là người do Khương Hành Bản mang đến. Bọn họ đích thị không còn nhiều nước, lượng nước mà Đỗ Hà quy định cho mỗi người, khiến cho một số người có thể chất yếu ớt không duy trì được, nhìn thấy ảo ảnh, cho rằng thật sự có nước, do đó mất đi lý trí.

Hắn đang muốn kêu người đuổi theo, đã thấy bọn người Lưu Nhân Quý lần lượt ngã xuống lưng ngựa, từng người một lần lượt chìm xuống.

Cảnh tượng khủng bố như vậy khiến cho tất cả binh sĩ đều kinh hãi kêu lên, nhao nhao chạy xuống định cứu họ.

Đỗ Hà quát lớn:

- Dừng lại cho ta, người lún xuống cát không được lộn xộn, các người càng cử động, lún xuống càng nhanh, không cử động sẽ không có việc gì, nghe lời ta, không sai đâu!

Đỗ Hà chưa từng trải nghiệm qua cảnh cát lún, nhưng hắn đã xem qua không ít phim ảnh, vì vậy cũng biết được nguyên do bên trong.

Hắn rất có uy tín trong quân, bảy ngày vừa qua hắn đã cùng binh sĩ đồng cam cộng khổ, phong phạm biểu hiện ra càng khiến mọi người thần phục. Hắn vừa quát, những người đang định chạy đến cứu viện liền dừng bước, những người đang lún xuống cũng lần lượt đứng yên, nhìn thấy quả nhiên có hiệu quả, mọi người cũng không dám động dậy nữa.

Đỗ Hà toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng may hắn vốn có tố chất vượt qua thử thách, cho dù sợ cũng không loạn, thấy trên xe chở lương thực có rất nhiều dây thừng. Đó là số dây thừng để buộc gạo trước kia, nhưng vì gạo ăn hết, dây thừng cũng không tháo ra.

Nhìn đồng dây thừng, Đỗ Hà linh cơ khẽ động, hét to:

- Xạ thủ dùng mũi tên buộc chặt dây thừng, bắn xuyên qua, dùng dây thừng, kéo các huynh đệ bị lún xuống cát.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

230. Chương 230: Đến Tây Vực

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà chỉ huy thần xạ thủ trong quân hành động, cũng lấy phi đao phòng thân của mình buộc dây thừng, bắn về phía Lưu Nhân Quý.

Sau khi người Cao Xương bỏ chạy, Đỗ Hà cũng ý thức được mình không giỏi cung tiễn, thủ đoạn công kích từ xa chưa đủ, cho nên đặc biệt phân phó cho Âu Dương Phi trong nội viện khoa học kỹ thuật đích thân chế tạo ám khí cho mình. Hắn từ nhỏ đã đam mê võ hiệp, thích nhất tác giả Cổ Long, dưới ngòi bút có rất nhiều nhân vật vô cùng thú vị.

Sư phụ của hắn Sở Lưu Hương, còn có Lý Tầm Hoan thì càng không cần phải nói.

Cho nên khi chế tạo ám khí, trong đầu Đỗ Hà lập tức hiện ra phi đao giết người vô hình của Lý Tầm Hoan, vì vậy cũng tạo ra chín cây phi đao dắt trên lưng ngựa làm tùy thân, chỉ có điều không ngờ, lần thứ nhất sử dụng, không phải là giết địch, mà là cứu người.

Phi đao của hắn có lẽ còn kém phi đao giết người vô hình của Lý Tầm Hoan, nhưng phi đao được quán chú nội lực cũng không hề thua kém cung tên, chuẩn tâm càng không phải nói, vừa vịn bắn tới trước mặt Lưu Nhân Quý. Lưu Nhân Quý vô cùng vui mừng, vội vàng nắm lấy dây thừng.

Đỗ Hà muốn kéo hắn lên, nhưng phát hiện không thể nào kéo nổi, lại nhớ tới một chuyên mục “Kỳ quan thế giới” trên ti vi, trong chuyên mục từng giới thiệu về hiện tượng cát lún trong sa mạc rộng lớn Sahara, nói muốn kéo một người từ trong cát lên cần lực lượng của một chiếc xe hơi, vội vàng kêu người đến giúp.

Hai mươi người xúm lại, lực lượng của bọn hắn đủ nâng một chiếc xe buýt, kéo Lưu Nhân Quý lên. Căn cứ vào phương pháp của Đỗ Hà, hơn mười người bị lún trong cát lần lượt được kéo lên.

Còn một người lại ngoại lệ, vận khí của hắn không tốt, không lún chân vào trong cát mà là tay, hắn không có tay bắt lấy cung tên bắn qua.

- Làm sao bây giờ?

Nhìn thấy tên binh sĩ càng ngày càng lún sâu, tính mạng nguy cấp, tất cả binh sĩ đứng trên sườn cát đều âm thầm lo lắng.

Đỗ Hà thấy tên lính càng ngày càng chìm sâu, càng không dám chần chừ, trong tiếng kinh hô của binh lính, hắn giống như mũi tên thoát khỏi dây cung bắn về phía cát lún. Con người sở dĩ bị lún cát là vì thể trọng nặng, cát lún không chịu nổi sức nặng, cho nên mới bị lún xuống.

Nhưng Đỗ Hà có khinh công, khi xuất động, chỉ cần mũi chân nhẹ nhàng chạm xuống là có thể bay lên hơn trượng, hoàn toàn có thể tự do bồn tắm trên vùng cát lún.

Đỗ Hà nhẹ nhàng lao tới bên cạnh tên binh sĩ, cũng không biết lực lượng từ đâu tới, mạnh mẽ kéo hắn ra khỏi cát lún, tiện tay quăng hắn lên mặt cát xa mấy trượng, nhưng vì Đỗ Hà dùng lực quá mạnh, hai chân hoàn toàn bị chôn vùi trong cát.

Binh tướng trên sườn cát lại một lần nữa kinh hô, Đỗ Hà ra hiệu mình không có việc gì, sau đó lại làm tứ chi tận lực tách ra. Hắn biết rõ chỉ cần thân thể tiếp xúc với bề mặt cát càng lớn, sức nổi sẽ càng lớn, không dễ chìm vào trong cát.

La Thông bắn mũi tên trước mặt Đỗ Hà, Đỗ Hà nắm chặt dây thừng, Phòng Di Ái cùng một đám binh xe đồng lòng kéo hắn lên.

Đỗ Hà nhìn tên binh sĩ vừa cứu thoát, liếm bờ môi nứt nẻ cười nói:

- Các người không sao chứ! Kiên nhẫn một chút, hai ngày nữa là đến suối Dã Mã Tuyền rồi, đến lúc đó các người muốn uống bao nhiêu nước thì uống.

Đám binh sĩ còn chưa hoàn hồn cũng lộ ra nụ cười vui vẻ, vô cùng cảm động. Vào thời cổ đại, xem trọng tướng lĩnh, coi nhẹ binh lính, tính mạng của một vị tướng đôi khi phải đánh đổi bằng tính mạng của hơn ngàn binh sĩ. Bây giờ Đỗ Hà là tướng quân, lại bất chấp nguy hiểm cứu người, thật sự là chuyện vô cùng hiếm có.

- Tốt rồi!

Đỗ Hà hét lớn:

- Việc này dừng ở đây, toàn quân chỉnh đốn lên đường.

Sau khi trải qua nguy hiểm lần này, ánh mắt binh sĩ nhìn Đỗ Hà quả nhiên không còn giống như trước.

Hai ngày sau, Đỗ Hà đã dẫn đội quân tiên phong, không tổn hại một người nào, đến được ốc đảo duy nhất trong Mạc Hạ Duyên Thính – Dã Mã Tuyền.

Mười ngày qua, ngoài xương cốt trắng tinh, bọn người Đỗ Hà chỉ nhìn thấy màu vàng của biển cát, cuối cùng vào ngày thứ mười, bọn họ đã nhìn thấy cỏ xanh!

Thiết Mễ Ly giờ tay, vui mừng nói:

- Phía trước chính là Dã Mã Tuyền rồi, chỉ cần đến được Dã Mã Tuyền chẳng khác nào thoát khỏi Mạc Hạ Duyên Thính. Chúng ta thành công rồi.

Cùng với tiếng hoan hô của nàng, bảy ngàn binh mã cũng cười lớn, đúng là khổ tấn cam lai.

Đỗ Hà cũng vô cùng vui mừng, nhưng cũng không chủ quan, hét to nói:

- La Thông, Vương Đức Chính nghe lệnh. Các người dẫn theo binh mã dưới trướng kiểm tra Dã Mã Tuyền, xem có chỗ nào khả nghi hay không. Phòng Di Ái, người dẫn quân chuẩn bị sẵn sàng, đề phòng kẻ địch tấn công bất ngờ.

- Tuân lệnh.

Phi kỵ quân quân luật nghiêm minh, quân lệnh vừa ban, sáu ngàn binh mã lập tức hành động, chia làm ba nhóm, La Thông, Vương Đức Chính kiểm tra xung quanh, Phòng Di Ái chuẩn bị chiến đấu. Mặc dù bọn họ cũng rất khát nước, nhưng quân lệnh như núi, cho dù chết khát chết đói, cũng không được làm trái quân lệnh.

- Khương Phó tổng quản, người dẫn người của mình về phía trước uống nước đi!

Đỗ Hà cười nói với Khương Hành Bản.

Khương Hành Bản Phi kỵ quân, kinh ngạc nói:

- Nơi này vẫn là ranh giới của Đại Đường ta, có lẽ không có địch nhân! Đỗ tướng quân có cần cẩn thận như vậy hay không?

- Có địch nhân hay không là một chuyện, nhưng cảnh giới hay không cảnh giới lại là một chuyện khác. Khi hành quân chiến tranh, bất cứ thời điểm nào cũng không thể chủ quan.

Đỗ Hà giống như một Tướng quân lão luyện, tuyệt đối sẽ không vì tiện lợi nhất thời, mà đặt đại quân vào nguy hiểm.

Nếu bọn họ chủ quan, đồng loạt xông đến uống nước, chỉ cần một ngàn người mai phục gần đây cũng đủ tiêu diệt hoàn toàn bọn họ. Cho nên, vì luyện tập bản năng cảnh giới cho tướng sĩ, mặc dù hãn cũng biết khả năng ở đây có địch nhân không lớn, vẫn lựa chọn giới nghiêm.

Mặc dù Khương Hành Bản cũng là Tướng quân, nhưng lại không tinh thông quân lược, vì vậy không hiểu được ảo diệu bên trong.

Lưu Nhân Quý lại liên tục sợ hãi thán phục, biểu hiện Đỗ Hà đâu giống như một tân thủ lần đầu trải qua một trận chiến dịch, hãn rõ ràng giống như một lão tướng kinh qua bách chiến, thậm chí còn xuất sắc, thành thực hơn lão tướng bình thường.

Suối Dã Mã kỳ thật là một con suối rộng trăm mét, truyền thuyết nói rằng cách đây rất lâu có một đàn ngựa hoang hãn chạy như điên dạo chơi đến tận đây, bởi vì khát khô không chịu được, đàn mã ra sức cật vó đào một cái hố ở đây, kỳ diệu là bên trong cái hố lại có nước suối ấm áp chảy ra. Đàn ngựa hoang sau khi uống nước, cảm thấy tinh lực dồi dào, vô cùng sảng khoái. Vì vậy con suối này mới được gọi là suối Dã Mã – ngựa hoang.

Dưới dòng nước suối ngọt ngào, cỏ xanh xung quanh mơn mẩn, tạo ra cảnh tượng như tiên cảnh giữa vùng sa mạc mênh mông.

Sau khi binh xa của Khương Hành Bản uống đủ nước, La Thông, Vương Đức Chính cũng trở về phục mệnh.

Đỗ Hà mới kêu bọn họ đi uống nước suối, đợi bọn họ uống xong lại đổi cho phòng vệ của Phòng Di Ái, cứ lần lượt thay đổi như vậy, chính là không tạo ra thời cơ để địch nhân tấn công.

Sau khi đại quân nghỉ ngơi ở suối Dã Mã, uống đủ nước, nghỉ ngơi một ngày mới tiếp tục hành quân. Mạc Hạ Duyên Thính rộng 800 dặm, từ Ngọc Môn quan đến suối Dã Mã là 500 dặm, còn lại địa thế tương đối nhẹ nhàng, không tạo ra bất cứ uy hiếp gì cho bọn người Đỗ Hà.

Bốn ngày sau, bọn người Đỗ Hà đã vượt qua Mạc Hạ Duyên Thính, đến được Y Ngô, chính thức tiến vào quốc gia đầu tiên của Tây Vực.

Nhưng hiện tại nơi này đã không thể gọi là Y Ngô quốc, mà phải gọi là Y Châu.

Bởi vì năm Trinh Quán thứ tư, sau khi Đại Đường phá Đột Quyết, binh uy khắp thiên hạ, thành chủ Y Ngô quốc đem bảy thành của hãn hàng Đường. Lý Thế Dân thiết lập Y Ngô quốc là Y Châu, sớm đã nắm giữ cửa ngõ thông vào Tây Vực, chuẩn bị bước đầu chinh phạt Tây Vực.

Sớm đã nhận được mệnh lệnh, Thứ sử Y Châu là Cáp Vĩ Trí đã đợi sẵn, đón bọn người Đỗ Hà vào trong thành Y Châu.

Sau khi ăn uống no đủ. Đỗ Hà mới hỏi thăm Cáp Vĩ Trí tình hình Cao Xương.

Cáp Vĩ Trí đáp:

- Căn bản không có gì dị thường, bọn hãn căn bản không thể đoán được Đại Đường ta sẽ chinh phạt bọn hãn. Đừng nói là bọn hãn, ngay cả ta khi nhận được tin tức, cũng không ngờ các người đến nhanh như vậy.

Đỗ Hà cũng không thấy kỳ quái, nguy hiểm của Mạc Hạ Duyên Thính gấp 10 lần Thực địa, tin tức của Đại Đường làm sao có thể truyền đến đó.

Mặc dù bọn họ biết được An Long Mã cứu mình, cũng không thể đoán được Đại Đường nói đánh là đánh, hơn nữa còn đến nhanh như vậy.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

231. Chương 231: Hai Người Hối Hận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên sa mạc mênh mông, đại quân rầm rộ kéo qua dài như vô tận.

Hầu Quân Tập dẫn mười vạn hùng binh Đại Đường rốt cục đi theo gót Đỗ Hà tiến vào vùng sa mạc được gọi là tử địa.

Tình cảnh của bọn họ so với Đỗ Hà càng thêm thống khổ, binh mã càng nhiều nên hành quân càng chậm, đi được mười lăm ngày nhưng vẫn còn cách Dã Mã tuyền một đoạn.

Ngày thứ tám tiến vào sa mạc, mười vạn đại quân bắt đầu xuất hiện hao tổn, đã có một ít bộ binh tụt lại phía sau, chờ đợi bọn họ chỉ có tử vong. Có gần 500 con chiến mã bởi vì thiếu nước mà phát sinh các chứng bệnh, bắt buộc phải giết đi, lấy thịt và máu làm đồ dự bị.

Tuy hãn cũng có A Sử Na Xã Nhĩ cùng Khế Tâm Hà Lực từng đi qua một lần nhưng so với những thương nhân từng vượt qua đây năm sáu lần như Mễ Ly thì không thể bằng, trên đường khó tránh khỏi tổn thất.

Không khí trong sa mạc trầm lạnh, mặt trời nóng rát chiếu vào cồn cát khô khốc, mỗi viên cát sỏi đều tán nhiệt, thể lực của tướng sĩ Đường quân đều bị vắt kiệt, bước chân mềm nhũn.

Hầu Quân Tập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ánh nắng chói mắt khiến trước mặt hãn hoa lên từng đợt. Những hạt cát mịn thấm vào mũi khiến hãn hắt xì liên tục ba cái, chiến mã thậm chí không còn sức để phì mũi, há miệng thở hồng hộc.

Hầu Quân Tập lúc này thật sự đã có chút hối hận.

- Không biết tình hình đám Đỗ Hà lúc này như thế nào?

Hầu Quân Tập nghĩ đến bản thân dày dạn vẫn có chút duy trì không được, huống chi là lính mới như Đỗ Hà.

Hắn hối hận cũng không phải vì thiện tâm mà lo lắng cho tiền cảnh của mình.

Đỗ Như Hối, Phòng Di Ái phản đối hắn làm tể tướng nên Hầu Quân Tập hận bọn họ thấu xương. Không cần nhiều lời, chỉ cần có cơ hội làm suy sụp hai người Phòng Đỗ thì hắn tuyệt không nương tay.

Nhưng Đỗ Hà lại không phải là Đỗ Như Hối, lại càng không là Phòng Di Ái, hắn biết rõ nếu Đỗ Hà chết rồi thì bản thân hắn là chủ tướng cũng không thể nào biện hộ.

- Ai! Sớm biết vậy, lúc trước đã không quyết định như thế!

Hắn cũng không nghĩ sa mạc kéo dài như vậy, mới đầu còn tưởng là tám trăm dặm, hoàn cảnh ác liệt so ra còn kém lúc hắn dẫn binh truy kích Thổ Dục Hồn năm đó.

Ai ngờ hôm nay mới biết hoàn cảnh ở đây còn ác liệt không chỉ gấp mười lần.

Hoàn cảnh năm đó hắn gặp phải chỉ là lạnh, nhưng ở sa mạc này lại là lạnh nóng giao nhau, khiến người khó có thể phòng bị.

- Có còn xa lắm không?

Hầu Quân Tập thấp giọng hỏi A Sử Na Xã Nhĩ, vì không để cho quân tốt nghe được nên hắn tận lực đè giọng:

- Đây đã là ngày thứ mười lăm rồi, đáng ra phải đến chứ?

- Ta không biết!

A Sử Na Xã Nhĩ lắc đầu trả lời:

-

Ta chỉ có thể nói phương hướng của chúng ta không sai! Chỉ cần phương hướng đúng thì sớm muộn chúng ta sẽ ra khỏi sa mạc này!

Hai năm trước hắn đi qua con đường này, bây giờ vẫn còn nhớ rõ phương hướng nhưng chi tiết lại không thể nhớ được.

Còn đang nói chuyện, một thốt khoái mã đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, là một đại hãn mồ hôi đầm đìa, mặc quân phục Đường triều.

- Báo!

Hắn khàn giọng hô lớn, thanh âm quanh quẩn trên Đại Mạc, tới trước mặt Hầu Quân Tập:

- Khởi bẩm Hầu Đại tổng quản, Đỗ tướng quân đã tới trước bốn ngày, xác định chung quanh không có quân phản loạn, hôm nay đang tiến về Cao Xương.

- Là thật?

Hầu Quân Tập vui mừng quá đỗi, đỡ tên trinh sát, Đỗ Hà không việc gì, hắn cũng không phải bị truy cứu trách nhiệm rồi.

- Quân tiên phong tổn thất như thế nào?

Tâm tư Hầu Quân Tập cũng bắt đầu chuyển động. Việc đã như vậy thì chỉ cần binh mã của Đỗ Hà tổn thất nhiều, hắn có thể vận dụng quyền lực chủ soái khiến trách một hồi sau đó cách chức tiên phong, cho đứng một bên xem cuộc vui. Dù sao trên tay có mười vạn đại quân, cộng thêm mấy vạn quân của các địa phương thần phục Đường Triều như Y Ngô, Yên Giả sẽ đạt tới mười hai ba mươi vạn, dù không cần sáu ngàn quân của Đỗ Hà cũng không ngại chiến cuộc.

Sau này quay trở lại Trường An, dù bệ hạ có chất vấn thì mình cũng có thể công khai nói Đỗ Hà ngay cả làm tiên phong cũng không đảm đương nổi, tổn binh hao tướng thì sao dám dùng hắn. Khi đó bệ hạ thiên vị Đỗ Hà thế nào cũng không thể nói gì.

Hầu Quân Tập đã nghĩ kỹ hết thủy thủ đoạn đối phó Đỗ Hà, trong lòng thầm đắc ý thấy cảnh tượng Đỗ Hà một công không lập, ử rữ quay về Trường An, cũng mơ hồ nghĩ đến Đỗ Như Hối tức giận đến nổi trận lôi đình, thống khoái:

- Ai bảo các người ngăn cản Hầu mới làm tể tướng, cho các người biết kết cục đắc tội với Hầu Quân Tập ta.

Đang lúc hân đắc ý thì tên trinh sát đã trả lời:

- Hồi Đại tổng quản, Đỗ tướng quân xông qua sa mạc không hề hao tổn một binh một suất, chỉ là ngựa gặp phải vùng cát chảy nên tổn thất mất mười con.

Hầu Quân Tập tròn tròn mắt:

- Thật sự không mất một người?

Trong lòng hân chấn động, đối mặt với sa mạc mênh mông, ngay cả hân cũng không thể đảm bảo không mất một người nhưng Đỗ Hà lại có thể làm được.

- Chắc chắn! Tiểu nhân là trinh sát dưới trướng Đỗ tướng quân, phụng mệnh trở về báo cáo quân tình cho Hầu Đại tổng quản.

Hân vừa nói vừa giao ra lệnh bài.

Hầu Quân Tập sau khi xác nhận thân phận hân không giả thì đứng ngậy ra hồi lâu.

A Sử Na Xã Nhĩ cũng có chút giật mình, thán phục nói:

- Hôm nay ta mới biết bản sự dùng người của Hầu Đại tổng quản. Thật không nghĩ tới, Đỗ tiểu tướng quân tuổi còn trẻ đã có năng lực này. Mới đầu ta còn đã hiểu lầm Hầu Đại tổng quản, cho rằng Hầu Đại tổng quản có thành kiến đối với Đỗ Hà! Giờ mới biết là Đại tổng quản đã tính kỹ trước!

Hầu Quân Tập nghe xong lời này cười cười xấu hổ, sắc mặt đỏ rực như mông của loài vật cùng họ với hân.

- Binh mã Cao Xương như sương tuyết, binh mã nhà Hán binh mã như nhật nguyệt. Nhật nguyệt chiếu sương tuyết, trở tay tự tiêu diệt.

Đây là một câu đồng dao cũng không biết từ khi nào đã truyền khắp năm thành lớn của Cao Xương, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi thì mỗi người Cao Xương đều biết.

Tiếng đồng dao vang vọng bên tai, trên phố đều có các binh sĩ đi bắt người truyền xướng nhưng một đám binh sĩ đối mặt với con trẻ ngây thơ thì không thể ra tay, chỉ có thể ngăn lại nhưng ngăn được chỗ này thì lại hát ở chỗ khác.

Trong hoàng cung Cao Xương tinh mỹ tuyệt luân!

- Ai, đến tột cùng là ai!

Cao Xương Vương Cúc Văn Thái phần nộ gầm thét như một con sư tử đang điên cuồng.

Mấy vị đại thần Cao Xương quốc quỳ sát trên sàn. Bọn họ đều nhìn ra Cúc Văn Thái lúc này căn bản không phải sư tử mà là một con chó điên.

Sở dĩ hân phần nộ, sở dĩ gào thét không phải vì động tới nghịch lân mà là vì che giấu sợ hãi trong lòng.

- Đến tột cùng là ai truyền tới đồng dao? Ta muốn giết hân, ta muốn giết hân!

Nguyên một đám đại thần Cao Xương quốc đều im lặng, bọn họ cũng muốn biết nhưng bài đồng dao này truyền đến quá đột ngột, quá quỷ dị, phảng phất bằng không xuất hiện nên căn bản không thể truy cứu.

- Phế vật, phế vật!

Cúc Văn Thái chửi ầm lên:

- Còn quỳ gối tại đây làm gì, còn không đi bắt người?

Hân nhắc chân đạp ngã viên đại thần gần nhất, đuổi cả đám đi ra ngoài.

Sau khi đám đại thần rời đi, một phụ nhân mặc y phục hoa lệ chừng năm mươi tuổi bước ra từ bức bình phong.

Khuôn mặt bà vào thời trẻ chắc cũng là một mỹ nhân, chỉ là hiện giờ thời gian đã in dấu vết, y phục trên người kiêu vùng Trung Nguyên, khí chất cao quý.

Bà là Tương Ấp phu nhân, mẫu thân của Cúc Văn Thái, cũng là Hoa Dung công chúa tiền triều. Năm đó phụ thân Cúc Văn Thái là Sĩ Bá Nhã, từng vào triều Tùy Diễm Đế theo Tùy Diễm Đế xuất chinh Triều Tiên, sau đó Tùy Diễm Đế đem con gái là Hoa Dung công chúa gả cho.

Tương Ấp phu nhân nhìn trạng thái bất lực của Cúc Văn Thái, thở dài nói:

- Sớm biết hôm nay, vậy thì sao phải làm điều lúc trước! Khi các người cướp giết khách thương, mẹ đã từng khuyên Đại Đường không thể trêu vào nhưng con lại không nghe, thậm chí còn hào khí can vãn nói gì mà “Ứng bay lên trời, gà con chạy bên dưới, mèo ở ngoài đường, chuột chui vào hang, chẳng phải khoái chăng! Làm gì phải nhìn sắc mặt Đại Đường?” Con cho rằng Cao Xương cách Đại Đường mấy ngàn dặm xa xôi hiểm trở thì Đại Đường sẽ không thể phái đại quân tiếp cận sao? Hiện tại như thế nào, Đại Đường đã đến, đồng thời còn dẫn theo hơn mười vạn đại quân. Quân binh Cao Xương ta không quá hai vạn thì làm sao ngăn cản?

Trên mặt Cúc Văn Thái lúc xanh lúc trắng, trán nổi gân xanh nhưng không phản bác được, cũng âm thầm hối hận.

Tương Ấp phu nhân nói đúng vào tâm tư hần: Cao Xương chiếm cứ địa lợi, là vùng mà con đường tơ lụa phải qua, người người đều đổ mắt, chỉ là lực lượng quân sự Cao Xương không kém, hơn nữa có được kiên thành, dân du mục không làm gì được bọn họ.

Chỉ có Tây Đột Quyết với hùng binh mười lăm vạn, minh hữu vô số là có thể uy hiếp được tồn tại của Cao Xương, do đó hần cảm thấy Đại Đường tuy cường thịnh nhưng cách xa mấy ngàn dặm không thể uy hiếp được mình, Tây Đột Quyết gần trong gang tấc mới là uy hiếp trí mạng.

Huống hồ trong loạn Nghĩa Hòa năm xưa, Tây Đột Quyết có đại ân với hần nên hần lựa chọn giao hảo với Tây Đột Quyết.

Tây Đột Quyết Khả Hãn Phi Lợi Thất có dã tâm nhất thống Tây Vực, tái hiện hùng phong xưa kia của Đột Quyết, đối kháng với Đại Đường nên để cho người khác cắt đứt con đường tơ lụa, một trong những cơ sở kinh tế nhất của Đường triều.

Mới đầu Cúc Văn Thái còn sợ hãi uy thế của Đường triều nhưng sau đó lại cho rằng chỉ cần cải trang thành mã tặc thì Đường triều cách xa mấy ngàn dặm sao có thể biết, vì vậy, hần đáp ứng yêu cầu của Tây Đột Quyết, tiếp nhận nhiệm vụ lần này, cuối cùng lại ứng với một câu ngạn ngữ “Đi đêm lắm có ngày gặp ma”.

- Bệ Hạ!

Một viên tướng mặc giáp trụ chạy như điên vào điện, quỳ xuống trước mặt Cúc Văn Thái:

- Quân tình khẩn cấp! Quân tiên phong Đường triều đã tới biên cảnh Cao Xương ta!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

232. Chương 232: Định Kế

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cúc Văn Thái nghe xong tin tức há hốc mồm miệng, yết hầu chuyển động nhưng rốt cuộc không nói nên lời.

Biên cảnh Cao Xương mà viên tướng báo tin là Xích Đình cốc. Xích Đình cốc là cửa vào của đường Xích Đình thông giữa Cao Xương và Y Ngô, là điểm chiến lược xung yếu của Cao Xương, chỉ cần vượt qua nơi đây coi như chân chính đặt chân vào Cao Xương!

- Đường quân đến sao nhanh như thế.

Cúc Văn Thái cảm thấy trong đầu kêu ầm một tiếng rồi trời đất quay cuồng. Chỉ nghe tiếng la hoảng “Vương gia” rồi thân hình hấn loạn choạng muốn ngã xuống đất, cũng may kịp vịn vào cửa sổ mới trụ lại được.

Bọn họ vừa nhận được tin tức Đường triều tiến quân không lâu, văn võ cả triều còn đang rối như canh hẹ. Phái thân Đường, phái chủ hòa nhao nhao kêu gọi đầu hàng, chỉ cá biệt có người bảo tử chiến nhưng lại không có cách gì.

Ngay vào lúc bọn họ còn kinh hoàng thất thố, vô kế khả thi, sống như ngồi trên đồng lửa thì quân tiên phong của Đại Đường đã xuyên qua Xích Đình hiểm trở. Đối mặt với tin tức này, bọn họ không có một chút phản ứng.

Cúc Văn Thái vịn bệ cửa sổ hoàng cung, nhìn lối đi tiêu điều phía trước, ngày xưa nơi này là chốn phồn hoa nhất của Cao Xương nhưng hiện giờ thương nhân tản mạn khắp nơi, dân chúng kinh hoàng.

- Trời diệt Cao Xương ta rồi!

Đến lúc xảy ra chuyện hấn chẳng biết trông vào ai, tin tức Đường triều thảo phạt Cao Xương vừa lan truyền ra Tây Vực thì những nước vốn giao hảo với Cao Xương đều lần lượt tuyệt giao, dù là đồng minh Tây Đột Quyết trước kia cũng ra vẻ xa lạ, không hề có tư thế nguyện ý cùng sống chết.

Đường triều đối với Tây Vực mà nói là một quốc gia thần bí vô cùng cường đại, đối mặt với uy thế này, dù là binh mã bản quốc Cao Xương cũng không hề có chiến ý.

Cúc Văn Thái suy sụp, gò má nhô cao, khuôn mặt như bị dội qua nước sôi, nếp nhăn hằn lên chi chít, cúi gằm xuống.

Tương Ấp phu nhân thở dài một tiếng, nói:

- Vương nhi, đi cầu Trương Hùng đi, lúc này chỉ có chất nhi Trương Hùng có thể giúp người một tay.

Nhớ tới Trương Hùng, ánh mắt Cúc Văn Thái lộ ra một tia hy vọng, đó là cây cỏ cứu mạng duy nhất.

Tây Đột Quyết!

Ky Lợi Thất ngồi trong trường của Khả Hãn, nắm tay không ngừng nắm lại rồi duỗi ra. Hắn đã được báo cáo tin tức Đường triều tiến quân Cao Xương, trong lòng vừa hưng phấn vừa sợ hãi. Không ai minh bạch thực lực Đại Đường như người Đột Quyết bọn họ. Năm đó, khi Đột Quyết cường thịnh liên hợp Ba Tư tiêu diệt Bạch Hung Nô, về sau lại kết minh với Bái Chiến Đình tiến công Ba Tư, nhìn ra thiên hạ cũng là tiếng tăm lừng lẫy. Tuy cuối cùng phân liệt thành hai nước nhưng Đông Đột Quyết dưới sự lãnh đạo của Lĩnh Lợi Khả Hãn hoành hành tại phương còn Tây Đột Quyết tung hoành ở Tây Vực, uy thế không thể không xem như kinh nhân.

Ngay cả vương triều Trung Nguyên cũng phải cúi đầu với bọn họ nhưng từ sau khi Lý Thế Dân kế vị, chỉ qua thời gian bốn năm ngắn ngủi đã bình định Đông Đột Quyết, ngay cả Lĩnh Lợi Khả Hãn cũng bị bắt giữ đến Trường An, uy thế Đại Đường bắt đầu lan tỏa ở Tây Vực.

Nhất là sau khi Y Ngô quốc quy hàng Đại Đường thì Đại Đường coi như đã tiến quân vào cửa ngõ Tây Vực.

Từ đó trở đi, Ky Lợi Thất biết kinh địch ngăn cản dã tâm nhất thống Tây Vực của hắn chỉ có Đại Đường.

Những năm này, hấn cực lực bảo trì ngoại giao hữu hảo với Đại Đường nhưng sau lưng không ngừng chiếm đoạt Tây Vực, ý định giằng co với Đại Đường. Nhất là năm nay, Đại Đường duyệt binh lần đầu tiên ở Trường An đã khiến cho tất cả các quốc gia Tây Vực thấy được thần uy thì đều sinh ra dị tâm. Nhìn một

loạt các quốc gia Tây Vực bắt đầu dựa vào Đại Đường, hấn ý thức được nếu tiếp tục để cho Đường triều bành trướng thì Tây Vực căn bản không còn là đất cấm dùi của mình, vì vậy cố động minh hữu Cao Xương cắt đứt con đường tơ lụa để cho Đại Đường mất đi cơ sở kinh tế, từ đó tiến hành đả kích.

Nào ngờ chuyện tưởng như không hề sơ hở lại chỉ trong một tháng đã lộ ra, thậm chí dẫn tới Đại Đường xuất quân thảo phạt.

Uy thế Đại Đường khiến hấn e ngại nhưng máu huyết như sói trong người lại khiến hấn có cảm giác sôi trào.

Hấn chỉ muốn đánh một trận thống khoái với Đại Đường nhưng đồng thời lại kiêng kỵ uy thế, không dám vọng động.

Đang lúc do dự, đột nhiên hấn nhận được tin sứ giả Cao Xương Trương Hùng tới gặp!

- Cứ nói ta đi sẵn chưa về.

Hấn biết mục đích của sứ giả Cao Xương đến đây, đầu tiên không muốn gặp nhưng sau khi nghe cái tên Trương Hùng thì trong lòng khẽ động, lập tức kêu lên:

- Chờ một chút, người nói sứ giả là ai, Trương Hùng? Cao Xương Trương Hùng? Mời hấn vào nhanh lên.

Thái độ của Kỵ Lợi Thất thay đổi chính vì nhân vật Trương Hùng này.

Cao Xương Trương Hùng là một cái tên nổi danh ở Tây Vực. Hấn là người Hán, là chất nhi của Cao Xương Vương Thái hậu Tương Ấp phu nhân trước kia là Tả vệ Đại Tướng quân kiêm Tào Lang trung của Cao Xương, tay cầm văn võ quyền hành. Dựa vào hấn mà Cao Xương tuy chỉ có mười vạn nhân khẩu, hai vạn binh nhưng muốn đánh ai là đánh, dù Tây Đột Quyết có hùng binh mười vạn cũng phải kiêng kỵ ba phần. Trước đây người Thiết Lặc từng ngang hàng với Tây Đột Quyết, dùng bốn vạn hùng binh đánh Cao Xương, Trương Hùng chỉ dùng hai vạn binh mã đã gần như toàn diệt, bản thân bị thương chưa đến 2000 người, trực tiếp khiến cho nguyên khí Thiết Lặc đại thương, chỉ là sau này vì chính kiến bất hòa mà bị Cúc Văn Thái trục xuất khỏi triều đình.

Hấn còn nhớ bản thân lúc ấy đã đặc biệt chiêu dụ Trương Hùng, chỉ cần nguyện ý quy thuận sẽ đề bạt lên làm tù trưởng bộ lạc nhưng không được đồng ý. Kỵ Lợi Thất đang lúc do dự, nếu tham khảo ý kiến của bậc trí giả như Trương Hùng có thể sẽ khiến hấn sớm đưa ra quyết định.

Trương Hùng tuổi đã gần năm mươi, bề ngoài giống như một lão nhân gầy yếu, đầu đã điểm bạc, lưng hơi còng xuống nhưng Kỵ Lợi Thất không dám khinh thường, nhiệt tình chào hỏi, mời ngồi vào ghế trên.

- Đại quân Đường triều xâm phạm Tây Vực, tiên sinh có cao kiến gì không?!

Kỵ Lợi Thất ngồi xổm trên mặt đất, giữ đúng lễ theo kiểu người Trung Nguyên nhưng mái tóc xõa ngang vai khiến người ta nhìn vào có cảm giác khi đội mũ người.

Trương Hùng nói:

- Cái này phải xem Khả Hãn lý giải như thế nào, Đường triều cường hãn còn Cao Xương yếu nhược. Bọn họ miệng nói đến vì Cao Xương nhưng lại dẫn theo hơn mười vạn binh mã, theo ta được biết Yên Giả, Y Ngô cũng xuất binh tương trợ, binh lực tối đa Đại Đường đạt mười lăm vạn còn nhân khẩu Cao Xương hết thấy không quá hơn mười vạn, nếu thật chỉ vì Cao Xương mà đến, cần lao sư động chúng như vậy sao? Cũng như Khả Hãn, nếu nếu có tâm đánh Cao Xương có tất yếu dốc hết toàn quân?

Lão hỏi rất nhẹ, nói cũng rất chậm nhưng lại làm Kỵ Lợi Thất nặng nề:

- Tiên sinh nói là Đại Đường có mưu đồ khác? Bọn chúng không chỉ vì Cao Xương mà là vì Tây Đột Quyết ta?

Trương Hùng cười nói:

- Ta cũng không dám khẳng định nhưng có một điểm xác nhận là hôm nay Tây Vực cũng chỉ có một mình Khả Hãn đáng giá Đường triều động binh như thế. Cái nhìn cá nhân ta là dù Khả Hãn phòng thủ mà không chiến, Đường triều cũng sẽ gây phiền toái, lầy có công phạt.

Kỵ Lợi Thất cười nói:

- Lời này của tiên sinh sợ là không thực, người muốn cho ta xuất binh vì Cao Xương nên mới nói như thế. Dù sao Tây Đột Quyết ta dùng du mục làm chủ, chỉ cần tránh đi mũi nhọn của Đại Đường thì bọn họ làm sao? Ta cũng không tin bọn họ dám xâm nhập sâu vào Tây Vực, những thứ khác không nói, chỉ cần lương thảo cũng đủ để bọn họ suy sụp.

Trương Hùng cũng không thấy ngoài ý muốn, vẫn thông dong nói:

- Ta không phủ nhận ý đồ của ta khi đến đây, đồng thời cũng không phủ nhận mưu lược Khả Hãn xác thực cao minh, cũng quả thật có thể đủ tránh được binh mã Đại Đường, bảo tồn thực lực. Nhưng Khả Hãn có nghĩ tới chưa, hôm nay Tây Đột Quyết là bá chủ Tây Vực, không người địch nổi, hiện giờ các nước Tây Vực phụ thuộc Khả Hãn không ít, phần lớn quốc gia đều phải nhìn ý của Khả Hãn. Khổng chế của Đường triều đối với Tây Vực cũng không sâu, chỉ có mấy tiểu quốc phụ thuộc. Khả Hãn chiếm cứ địa lợi hơn xa Đường triều. Người vừa trốn, không thể nghĩ ngờ là thừa nhận Tây Đột Quyết so ra kém Đường triều. Đến lúc đó Tây Đột Quyết còn mặt mũi nào mà tồn tại, Khả Hãn còn mặt mũi nào mà tồn tại? Ngoài ra, dụng ý Đường triều xuất binh Cao Xương thì dù người qua đường đều biết! Mục đích của bọn hãn không có gì hơn xưng hùng Tây Vực, trở thành bá chủ mới của Tây Vực. Khả Hãn vừa trốn, Cao Xương tắt vong, khi đó Đường triều chiếm cứ Cao Xương, thiết trí Đô Hộ Phủ, đem thế lực chính thức mở rộng đến Tây Vực. Nhưng Khả Hãn suy nghĩ một chút, đến lúc đó các bộ tộc Tây Vực còn e ngại Khả Hãn ngại sao? Hoàn toàn có thể khẳng định, bọn họ chẳng những không hướng về Khả Hãn, trái lại sẽ trở thành địch nhân của Khả Hãn.

Khả Hãn vĩnh viễn cũng đừng mong nhất thống Tây Vực, ngược lại còn trở thành tù nhân của Đường triều như Lĩnh Lợi Khả Hãn.

Ky Lợi Thất động dung đứng lên cao giọng nói:

- Trương tiên sinh, những lời này của người rất có đạo lý. Ta đã rõ, trận chiến này phải đánh, nhưng đánh như thế nào thì tiên sinh có diệu chiêu gì? Thực lực Đường triều không thể khinh thường.

Trương Hùng cười nói:

- Cũng không sợ nói thật, muốn đánh bại Đường triều không có khả năng. Đại tướng Đại Đường lần này xuất chinh chính là Binh bộ Thượng thư Hầu Quân Tập, người này là đệ tử Lý Tĩnh, năng lực dùng binh đứng thứ ba Đường triều, tại Tây Vực không ai có thể là địch. Tuy nhiên chiến trận còn có các nhân tố khác, Trường An cách Cao Xương mấy ngàn dặm, lương thảo cần mấy tháng mới có thể đưa đến, hơn nữa cần hao phí vô số tài lực vật lực nhân lực. Chúng ta không cần chiến thắng, chỉ cần có thể kéo dài chiến sự một năm, cam đoan Đường triều không chịu đựng nổi cung ứng, thế tất phải lui. Đường Xích Đình từ Y Ngô tới Cao Xương cực kỳ hiểm trở, chỉ cần điều động mười vạn đại quân trấn thủ miệng hang, sau đó sai cung tiễn thủ bố trí trên núi thì Đại Đường dù có thiên quân vạn mã cũng không làm gì được chúng ta.

Ky Lợi Thất cũng biết đường Xích Đình hiểm trở, vỗ án tán dương.

Trương Hùng cười nói:

- Bất quá trước đó phải diệt trừ bảy ngàn quân tiên phong Đại Đường, bọn chúng đã tiến vào Xích Đình cốc rồi.

Ky Lợi Thất nghe nói quân tiên phong có bảy ngàn người, căn bản không chút nào để ý, tự ngạo nói:

- Ta sai đại tướng dưới trướng dẫn bảy vạn binh mã đi vây quét, sau đó sẽ đóng quân ở Xích Đình cốc chờ đại quân tới.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

233. Chương 233: Bảy Ngàn Người Không Là Gì

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mùa đông năm nay rất lạnh, hoa tuyết như lông ngỗng bay đầy trời năm sáu ngày. Khắp vùng núi non Tây Vực đều khoác lên chiếc áo mùa đông, trên trời dưới đất một màu trắng toát, đi trên đường nhìn về nơi xa không thấy đâu là trời, đâu là mây, đâu là núi.

Xích Đình cốc.

Đỗ Hà trèo lên chỗ cao nhìn ra sơn cốc ***g lộng, nhìn con đường Xích Đình uốn éo trong sơn cốc, kỳ hiểm không gì sánh được, quả thực một người có thể chắn lối vạn người, tán thán:

- Cao Xương thực sự không có ai biết tính rồi, chỉ cần phái năm ngàn tinh nhuệ đóng ở đây thì quân ta căn bản không có cơ hội đi qua.

Đám La Thông, Lưu Nhân Quỹ bên cạnh cũng tán thành.

La Thông cười nói:

- Có lẽ là chúng ta tới quá nhanh, bọn họ căn bản là không có thời gian chuẩn bị!

- Cũng có khả năng!

Đỗ Hà nghe La Thông nói vậy cũng cảm thấy tự hào!

Hắn nghỉ ngơi và hồi phục ở Y Ngô ba ngày, nhận một ít vật tư dự bị rồi hành quân vào Cao Xương.

Từ Y Ngô tới Cao Xương cần đi qua đường Xích Đình dài bốn trăm dặm. Đúng như trong sử sách ghi lại, đường cổ Xích Đình dị thường hiểm trở, khí hậu luôn thay đổi, hành quân gian nan. Khí hậu khắc nghiệt ở đây không phải kiểu trên sa mạc ngày nóng đêm lạnh, cũng không phải lo lắng về vấn đề nước uống mà là mùa đông khắc nghiệt, nhiệt độ hầu như dưới điểm không.

Vốn mùa đông khắc nghiệt không thích hợp tác chiến, chỉ là Cao Xương chạm đến một trong những mạch máu kinh tế của Đại Đường, như chạm vào nghịch lân nên để tránh tổn thất lớn hơn, tránh cho Cao Xương đủ thời gian chuẩn bị, Đại Đường lựa chọn xuất chiến trong mùa đông khắc nghiệt.

Cũng không thể không nói, khí trời ác liệt như vậy là sự khảo nghiệm cực lớn với đại quân tiên phong của Đỗ Hà.

Nhưng bọn họ đã xông qua cả vùng sa mạc được xưng là tử địa, dù là đường cổ Xích Đình cũng không ngăn ngại!

Để cổ vũ sĩ khí, Đỗ Hà dạy cho quân tốt khúc hát “Nam nhi phải tự cường”, hào hùng không kém khúc “Tinh trung báo quốc”. Đại quân chạy chậm để đuổi cái lạnh, mệt mỏi thì hát vang để xua đi, mỗi ngày đều có thể đi tới sáu mươi dặm, qua bảy ngày đã tới lối ra.

Đỗ Hà nhìn thấy cửa cốc hiểm trở chọc trời thì thầm hoảng sợ:

- Nếu ta là Cúc Văn Thái, tất nhiên hướng Đột Quyết mượn binh, ở đây kiến tạo công sự phòng ngự, chỉ cần năm vạn tinh nhuệ sẽ có thể chống đỡ bất cứ kẻ nào xâm phạm.

Nghĩ vậy nên hắn lập tức dẫn La Thông, Lưu Nhân Quỹ cùng nhau dò xét địa hình, bò lên trên vách núi hai bên. Từ trên cao nhìn xuống, thấy vách núi cao tới mười trượng, có thể quan sát hết thấy động tĩnh.

Nếu bố trí một đại quân chắn tại cửa cốc, hai bên vách núi bố trí cung tiễn thủ thì sẽ rất khó tiến vào, dù là Đại Đường hổ lang chi sư đối mặt với thế cục như vậy cũng đồng dạng. Đỗ Hà suy tư hồi lâu cũng vô kế khả thi, liền hỏi:

- Ta có năm vạn binh, bốn vạn tạo công sự phòng ngự ở cửa Xích Đình cốc, chỉ thủ chứ không tấn công. Một vạn cung tiễn thủ chia ra vách núi hai bên. Nếu là các người, phải làm làm sao phá trận.

Nghe Đỗ Hà vừa hỏi như vậy, La Thông, Lưu Nhân Quỹ cũng lần lượt biến sắc, lâm vào trầm ngâm.

La Thông lắc đầu:

- Ngoại trừ cường công, ta nghĩ không ra biện pháp khác!

Lưu Nhân Quý cũng trầm mặt:

- Nếu không tìm kiếm đường nhỏ, nếu không đi đường vòng thì với hiểm địa như vậy, cường công lạ hạ sách. Chúng ta đường xa mà đến, đang lúc mệt mỏi càng không thể đánh.

Thấy La Thông, Lưu Nhân Quý cũng không có biện pháp tốt, Đỗ Hà càng nặng nề, im lặng không nói.

Sau khi xuống dưới vách núi, hần hỏi An Long Mã, Thiết Mễ Ly xem có đường khác hay có thể đi đường vòng tới Cao Xương hay không.

Thiết Mễ Ly không rõ ràng lắm.

An Long Mã khẳng định:

- Không có đường nào. Từ Y Ngô đến Cao Xương chỉ có con đường duy nhất là thông qua Xích Đình.

Biết chắc như vậy, Đỗ Hà trầm ngâm chỉ chốc lát rồi sai La Thông phái thám báo phòng vệ ba mươi dặm xung quanh để ngừa Cao Xương, Đột Quyết đột kích. Bản thân hần dẫn năm trăm người lên vách núi phía bắc, Lưu Nhân Quý dẫn năm trăm người đi lên vách núi phía nam điều tra địa hình, đồng thời vẽ địa đồ.

La Thông nói:

- Cao Xương căn bản không có bố trí phòng vệ ở đây, chúng ta cẩn thận như vậy có phải chuyện bé xé ra to.

- Không, tuyệt đối không phải!

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Hiện tại nghĩ không ra, không phải là ngày mai nghĩ không ra. Cao Xương quốc tiếp thu Hán hóa đã lâu, trong triều vị tất không có người tài ba. Chúng ta không thể đem hy vọng thắng lợi ký thác vào sự ngu dốt của đối thủ, đây chính là cách ngu xuẩn nhất. Biết hai người Gia Cát Lượng, Tư Mã Ý chứ? Hai người đều là thiên hạ kỳ tài, nhưng Gia Cát Lượng cao hơn một bậc nên lần đầu tiên giao thủ giành thắng lợi. Tư Mã Ý biết bản thân không bằng Gia Cát Lượng, áp dụng chiến lược tối chính xác, tử thủ không công, đó chính là nguyên nhân khiến Ngụy Quốc hưng vượng còn Thục quốc suy sụp. Hôm nay cũng đồng dạng, nếu để Cao Xương, Đột Quyết đắc thế thì chúng ta không thể làm được gì. Để bọn chúng chiếm tiên cơ chiếm cứ nơi đây thì Đại Đường dù binh lực mạnh cũng vô kế khả thi. Thời gian càng dài, chúng ta dù không bại cũng coi như bại, bọn họ cũng không thắng mà thắng. Đây là trận chiến trong việc tiến thủ Tây Vực, Đường triều không thể thất bại!

Hần biết lúc này lực khống chế của Đường triều đối với Tây Vực quá yếu, kém xa Tây Đột Quyết.

Nếu như bại vào tay Tây Đột Quyết, Đại Đường coi như mất đi sự khống chế với Tây Vực. Tây Đột Quyết cũng sẽ bởi vậy mà thanh thế đại chấn, do đó nhất thống Tây Vực, trở thành bá chủ Tây Vực.

Thấy Đỗ Hà coi trọng việc này như vậy, La Thông, Lưu Nhân Quý cũng không hỏi thêm, lĩnh mệnh rời đi.

Liên tục tìm kiếm hai ngày, dạo hết chung quanh một lần vẫn không thấy đường nhỏ nào.

Đỗ Hà không tin, tự mình xuất động, lợi dụng khinh công chuyên tìm những chỗ rừng rậm hy vọng có thể mở một đường nhỏ, có thể để cho đại quân của Hưu Quân Tập đi qua nhưng thủy chung không có kết quả.

Vốn đang dự định tiếp tục thì thời gian đã không cho phép.

Bởi vì qua một ngày đêm, hần nhận được tin tức binh mã Tây Đột Quyết đang dằng dằng sát khí tiến tới đây.

- Triệt thoái!

Đỗ Hà không hề do dự lựa chọn lui lại, Xích Đình cốc địa thế kỳ lạ, dùng hình ảnh mà nói là như một cái phễu, đầu nhỏ quay về đường Xích Đình còn đầu lớn quay về biên cảnh Cao Xương.

Tình huống như vậy khiến người ta không thể nói gì, từ núi đánh ra khó như lên trời còn từ ngoài Cao Xương đánh tới thì không hiểm địa có thể phòng thủ.

Ở một chỗ không chiếm cứ địa lợi, dùng bảy ngàn quân đối kháng vạn quân hiển nhiên không phải là quyết định lý trí.

Vì vậy bọn họ chọn một chỗ dễ thủ khó công tại Hắc Cầm lĩnh để chống đỡ đại quân đột kích.

Mục đích chủ yếu là dẫn dắt binh mã Tây Đột Quyết ly khai Xích Đỉnh cốc để đại quân Hưu Quân Tập đến sau có thể tự do xuất nhập.

Chỉ cần Hưu Quân Tập có thể đi qua Xích Đỉnh cốc, với bản lĩnh của hãn thừa đủ đối phó với Tây Đột Quyết, cùng lúc Đỗ Hà sẽ công phạt Cao Xương.

Đối với chuyện công phạt Cao Xương, Đỗ Hà đã có kế hoạch sơ bộ: Lúc còn chưa đến Xích Đỉnh cốc, hãn đã phái người lên vào năm thành lớn Cao Xương truyền đi đồng dao khiến lòng người hoảng sợ.

Hắc Cầm lĩnh là kỳ sơn Tây Vực, nơi đây thảm thực vật phong phú, cây cối che trời, có thể nói là tái ngoại Giang Nam. Không chỉ dễ thủ khó công mà còn có lợi cho Khương Hành Bản lấy tài liệu tại chỗ. Hãn là công trình sư cao cấp sở trường chế tạo vũ khí, bộ hạ đều là xảo tượng.

Tây Đột Quyết cũng không phải là một quốc gia mà là một đoàn thể cấu thành từ mười dòng họ. Trong đó bộ lạc của Ky Lợi Thất là cường đại nhất nên được công nhận là lãnh đạo, còn lại là các bộ lạc Mộc Côn, Hồ Lộc Cư, Nhiếp Xá Đề, Đột Kỳ Thi, Thử Ni Thi, A Tất Kết, Ca Thư, Bạt Tắc Kiền làm phụ trợ.

Lần này dẫn quân tới đây là Mộc Côn Quát của bộ lạc Mộc Côn, hãn là tâm phúc của Ky Lợi Thất, dũng mãnh thiện chiến nên luôn được chọn làm tiên phong.

Nghe nói Đỗ Hà vội vã lui quân, Mộc Côn Quát cực kỳ đắc ý:

- Vẫn nói Đường quân có thể lấy một chọi mười, ta xem cũng không ra gì, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Trương Hùng đi theo lắc đầu:

- Lời ấy sai rồi, trong tình huống thực lực kém xa đối phương còn sinh hùng mới không phải lý trí. Biết tiến hiểu thoái, thấy địch mạnh thì bỏ qua. Bất quá tựa hồ hãn xem thường Trương Hùng ta, Mộc Côn Quát, mời ngài hạ lệnh dừng truy kích, điều binh tướng vào Xích Đỉnh cốc, dùng ngói đá tại chỗ xây công sự phòng ngự

Mộc Côn Quát ngạc nhiên đạo:

- Trương lão đầu, sao thế?

Hãn vốn vũ dũng, căn bản không xem thuận mắt lão gia hỏa Trương Hùng, nếu không phải Ky Lợi Thất bảo hãn mọi việc nghe theo Trương Hùng thì sớm đã gạt đi. Trương Hùng cũng không coi thường Mộc Côn Quát hữu dũng vô mưu, giải thích cặn kẽ:

- Đường quân chạy trốn không phải vì bọn họ sợ hãi mà vì không cho chúng ta chú ý tới sự hiểm trở của Xích Đỉnh cốc, để đại quân của Hưu Quân Tập đi qua mà thôi. Xích Đỉnh cốc là chỗ duy nhất mà chúng ta có thể chống đỡ Đường quân, chỉ cần Xích Đỉnh cốc không mất, Đường quân tất không làm gì được chúng ta. Dù Hưu Quân Tập có khả năng thông thiên thì cũng không thể đi qua Xích Đỉnh cốc. Chúng ta đánh không thắng Đường triều nhưng có thể giữ vững, tựa như Tư Mã Ý thời tam quốc.

Mộc Côn Quát nghe không hiểu Trương Hùng nói gì, Tư Mã Ý đến tột cùng là con rùa nào cũng không rõ, không nhận được nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Không cần để ý tới.

Trương Hùng cười lạnh, chỉ là bảy ngàn người, không đáng là gì. Chỉ cần chúng ta lợi dụng địa lợi ngăn chặn Hưu Quân Tập, bảy ngàn người không được tiếp tế cũng chỉ chết mà thôi.

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

234. Chương 234: Kế Trong Lòng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Xích Đình cốc.

Trương Hùng nhìn địa hình hiểm yếu, đáy lòng có cảm giác nắm chắc thắng lợi: nơi này thực sự quá hiểm trở, tất cả đều vì nhắm vào Đại Đường mà tạo nên bình chương.

Nguyên lão là người Trung Nguyên, bởi vì tỷ tỷ xuất giá tới Cao Xương, trở thành hoàng hậu Cao Xương, hưởng tận vinh hoa nên lão cũng theo đến đây. Lão hiểu tường tận thực lực quân sự Đường triều, biết Đường triều cường đại ở hầu hết các mặt nhưng những điểm then chốt nhất bao gồm tướng, binh, khí giới.

Tướng tự nhiên là đại tướng, vùng Trung Nguyên từ xưa kỳ nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp. Từ thời Tùy mạt thiên hạ đại loạn, hiện lên ra vô số anh hùng. Thiên hạ thái bình mới chừng hơn mười năm, đám lão tướng năm xưa bình định thiên hạ cho Đại Đường vẫn còn khỏe mạnh.

Mỗi người bọn họ đều kinh qua lễ rửa tội trên chiến trường, thân kinh bách chiến. Bất luận là tài trí, kinh nghiệm đều là đứng đầu.

Hầu Quân Tập là đại tướng đệ nhất Đại Đường, trí dũng song toàn, luận quân lược tại Tây Vực thực sự khó tìm được một nhân vật để đối kháng.

Trương Hùng tuy có tự tin nhất định với trí kế quân lược của bản thân nhưng cũng không tự đại đến mức cho rằng có thể so được với Hầu Quân Tập. Đối mặt với một địch thủ như vậy là thống khổ lớn nhất của đời người.

Binh mã Đường triều cũng khó lường, hổ lang chi sư trên núi có thể bắt hổ, xuống biển có thể bắt giao long, hơn nữa mang vinh quang của Đại Đường nên đều kiêu ngạo bất tuân. Vũ khí càng không phải nói nhiều lời, với khoa học kỹ thuật tiên tiến của Đường triều, binh giáp bình thường khó có thể chống nổi đao thương của bọn họ.

Nhưng bởi vì Xích Đình cốc, những ưu thế của Đường triều đều hầu như biến mất. Ở đây chỉ có một đường hiểm, không có chỗ cho đại tướng bày binh bố trận. Mặc cho Hầu Quân Tập cao minh ra sao thì đối mặt với tình huống này cũng vô kế khả thi. Cửa vào hẹp mà trong cốc rộng, cũng có ý nghĩa Đường binh chỉ có thể đi ra từng người một, đối mặt với mười người trước mặt. Dù Đường binh dũng mãnh vô cùng cũng không thể lấy ít địch nhiều, về phần binh khí cũng đồng dạng, dù binh giáp Đường triều kiên cố sắc bén ra sao nhưng đối mặt với tên nhọn, dầu hỏa thì có cách gì?

Không chiếm được địa lợi, những ưu điểm của Đường triều hoàn toàn bị khắc chế. Chiến tuyến quá dài, vận tải bất tiện cũng vì nguyên nhân này mà phóng đại gấp trăm lần.

Thắng lợi chỉ ở trong Xích Đình cốc đã nghiêng hẳn về bên mình.

- MỘC CÔN QUÁT, đem toàn bộ ngựa dồn vào bãi cỏ bên phải sơn cốc! Một trận chiến này không dùng được chúng, còn phải tận khả năng chuẩn bị một ít dầu hỏa chuyển tới hai bên vách núi. Mặt khác chuẩn bị hai vạn cung thủ xuất sắc nhất trong tộc chia làm hai tiến lên vách núi hai bên tác chiến.

Vốn lão còn định ra lệnh cho cung thủ trực tiếp đóng quân trên vách núi nhưng trên đó không có chỗ nào để chắn gió. Mùa đông năm nay cực lạnh, cũng không biết Hầu Quân Tập bao giờ mới đến, bảo bọn họ ở trên đó chịu lạnh sẽ ảnh hưởng đến thực lực.

Trương Hùng bình tĩnh quyết đoán chỉ huy bố trí hết thủy.

Mộc Côn Quát tuy xem thường Trương Hùng trối gà không chặt nhưng cũng không dám trái lời Kỳ Lợi Thất, ra lệnh cho nhân mã dưới trướng nghe lệnh lão, bản thân phóng ngựa bỏ đi. Hắn làm như vậy lại rất có lợi cho Trương Hùng, để lão hoàn toàn thi triển hết sở trường, căn cứ vào suy nghĩ để bố trí phòng tuyến.

Hắc Cầm lĩnh!

Vào lúc này, mấy người Đỗ Hà, La Thông, Lưu Nhân Quỹ cũng đã biết được hướng đi của người Tây Đột Quyết, thần sắc kinh hãi. Bọn họ đã từng nhìn thấy Xích Đỉnh cốc hiểm trở, biết rõ Xích Đỉnh cốc quan hệ đến thắng bại của Đại Đường tây chinh lần này nên đều lo lắng.

- Bọn họ căn bản là không để ý đến chúng ta, ngay từ đầu đã đem binh mã điều tới Xích Đỉnh cốc, chứng tỏ biết rõ Xích Đỉnh cốc mới là nơi then chốt quyết định thắng bại. Ở nơi hiểm địa dễ thủ khó công như vậy, dù là Hầu đại tổng quản cũng khó công phá, chúng ta phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, bằng không vạn sự coi như xong.

Lưu Nhân Quỹ tỏ vẻ nặng nề.

La Thông cũng trầm giọng nói:

- Không chỉ có là bọn hắn, còn có chúng ta. Lương thảo chúng ta mang theo chỉ đủ dùng không quá một tháng, cũng có nghĩa là sau một tháng nếu không hội hợp với Hầu đại tổng quản để động thủ, chúng ta sẽ xong đời. Nhưng Xích Đỉnh cốc sao một tháng có thể công phá ?

- Việc đã đến nước này đã không có khả năng dựa vào Hầu đại tổng quản. Tình huống của bọn họ càng nghiêm trọng hơn chúng ta.

Chúng ta tốt xấu gì cũng có thể tự do hành động, bọn họ hoàn toàn bị vây ở Xích Đỉnh cổ đạo, không thể động dấy. Chúng ta phải làm sao đoạt lại Xích Đỉnh cốc, trợ hắn đi ra mà không phải hắn tới cứu chúng ta.

Đỗ Hà cũng không lộ ra bất kỳ lo lắng nào mà bình tĩnh phân tích tình huống, hắn biết đã trong tình huống như vậy càng phải cực độ bảo trì bình tĩnh.

- Chúng ta chỉ có sáu ngàn binh mã.

Phòng Di Ái không động não nhưng cũng không phải

đứa ngốc.

Phòng Di Ái nói vậy là không đem đám công tượng của Khương Hành Bản gộp vào, bọn họ khi có chiến sự cũng chỉ biết lui về phía sau.

- Cũng không hẳn là sáu ngàn binh mã, chúng ta có thể mượn binh!

Lưu Nhân Quỹ nhìn phía Đỗ Hà đạo:

- Tướng quân, Yên Giả cách Cao Xương, chịu sự thống trị của Đại Đường ta. Hơn nữa lại có bất hòa với Cao Xương, bọn họ cũng biết đạo lý môi hở răng lạnh, chắc sẽ xuất binh tương trợ. Nhưng Yên Giả chỉ là một nước nhỏ ở Tây Vực, có thể có hai ba vạn binh đã rất không tệ.

Đỗ Hà vui vẻ nói:

- Đây quả thực là một biện pháp, có hai vạn cũng tốt! Địa hình Xích Đỉnh cốc như cái phễu, không sợ từ bên trong đánh ra mà chỉ sợ từ bên ngoài đánh vào. Với hai vạn binh mã, chúng ta hoàn toàn có thể giáp công với Hầu đại tổng quản bên trong, có thể phá trận!

Hắn nói vậy nhưng cũng biết không thể thuận lợi đến thế, Tây Đột Quyết có đại quân mười lăm vạn, hôm nay mới đến bảy vạn, còn có tám vạn đến sau, Cao Xương cũng có hai vạn binh mã. Đợi được Lưu Nhân Quỹ mượn binh quay về thì tám vạn đại quân của Tây Đột Quyết trên cơ bản cũng sẽ chạy tới. Song phương thực lực cách xa, có thể lay động đại quân bọn chúng hay không cũng không thể xác định.

- Như vậy đi, Lưu Trưởng sử đi Yên Giả một chuyến, nói rõ lợi hại với Yên Giả vương để mượn binh. Ở đây, ta sẽ nghĩ biện pháp khác!

Đỗ Hà quyết định.

Lưu Nhân Quỹ nghiêm túc nói:

- Tướng quân yên tâm, Nhân Quỹ tất nhiên không phụ sứ mệnh. Người chờ tin tức tốt của ta.

Đỗ Hà gật đầu, cũng điểm mười tên hộ vệ đi theo.

Đỗ Hà cùng La Thông, Vương Đức Chính cùng ngồi lại nghĩ cách khác!

Màn đêm buông xuống, Đỗ Hà không ngủ, lặng lẽ đứng lên, nói mấy câu với La Thông bảo đi ra ngoài một chút.

Ly khai doanh trại, hẩn như một u linh lướt đi trong đêm, bỏ lại cây cối ào ào sau lưng.

Đỗ Hà từ sau khi lĩnh ngộ tầng thứ hai "Ngũ khí Quy Nguyên" thì khi thi triển khinh công đã không kém ngựa phi, dùng toàn lực thì dù tuần mã cũng không hơn, chỉ là không thể duy trì lâu dài.

Qua mấy thời thần, Đỗ Hà đã tới ngoài Xích Đỉnh cốc, từ xa thấy địch doanh đèn đuốc sáng trưng, thủ vệ nghiêm cẩn nên không dám mạo hiểm thâm nhập, chỉ vòng qua dùng khinh công leo lên vách đá. Hẩn tới một chỗ cao, phóng tầm mắt chung quanh. Dưới ánh trăng chiếu rọi, bốn phía thế núi kéo dài, nam sắc đỏ như chu sa, gió rít âm ào, mây mù giăng kín, cảnh sắc biến ảo vô định, bên dưới là doanh trại khổng lồ kéo dài tới hơn mười dặm của Tây Đột Quyết.

Muốn dùng nhược binh phá doanh, phải nắm vững hư thực bố cục doanh trại của đối phương, sau đó nắm được nhược điểm để một kích phải trúng, đó chính là mục đích điều tra tối nay của hẩn.

Đỗ Hà đứng trên vách đá ngưng thần nhìn ra xa, thấy đại thế doanh trại của Tây Đột Quyết phân bố tầng tầng lớp lớp, phòng thủ nghiêm ngặt, từng đội tuần doanh tinh khí mười phần, trong lòng thầm khen:

- Không ngờ bố cục quân doanh của người Đột Quyết đạt tới mức như vậy, thật sự khó lường.

Hẩn nhíu mày, trong mắt ánh lên dị sắc, bày biện trong quân doanh đều hiển hiện sự chặt chẽ của người Trung Nguyên, không phải là thủ pháp của người Đột Quyết, nhất định là có cao nhân chỉ điểm.

- Có chút phiền phức !

Đỗ Hà đi xuống, đảo qua toàn bộ đại doanh thấy bố cục như vậy thầm nói một câu. Người Trung Nguyên thích trận địa chiến, hai quân trước khi giao chiến đều chọn chỗ dễ thủ khó công làm doanh trại quân đội, tiến có thể công, lui có thể thủ, tạo thế bất bại. Cứ vậy nên người Trung Nguyên đối với bố cục bày biện doanh trại quân đội có tâm đắc nhất định, sơ hở rất ít.

Tây Đột Quyết di chuyển như gió, tôn chỉ chiến tranh là đánh nhanh thắng nhanh. Doanh trại nghiêm cẩn chỉ trói tay trói chân bọn họ nên không chú ý đến.

Lúc này, doanh trại trước mặt Đỗ Hà là một pháo đài tinh tế đến mức tận cùng, không phải nói không có kẽ hở, chỉ là kẽ hở rất nhỏ khả dĩ bỏ qua, đối phương không thể lợi dụng thành điểm yếu trí mạng, dù có thể cũng phải trả cái giá nhất định.

Đỗ Hà nhiều lần nghiên cứu, ánh mắt vô tình nhìn về phía sau doanh trại, đột nhiên quát khẽ:

- Có, ta có biện pháp ! Không cần mượn binh Yên Giả, chỉ cần sáu ngàn binh mã trong tay đủ phá bảy vạn lính tôm tướng của.

Hẩn nghĩ tới diệu kế phá địch, liền xem bảy vạn binh mã Tây Đột Quyết như lính tôm tướng của!

Toái Càn Khôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

235. Chương 235: Ta Có Mười Vạn Thiên Binh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

La Thông đứng trên một khối đá cao có thể nhìn ra bốn hướng, đảo mắt chung quanh, thần sắc hơi có vẻ lo lắng. Hắn nhìn mặt trời đỏ rực đã lên cao, bốn phía một vùng băng tuyết tan rã, đã quá giờ Ngọ nhưng Đỗ Hà đến nay vẫn chưa về. Đêm qua, khi Đỗ Hà tìm hắn, nói là muốn đi ra ngoài một chút thì hắn cũng lơ đãng, cho rằng tình huống hiểm trở, Đỗ Hà với tư cách thống soái có trách nhiệm lớn nên cần yên lặng suy nghĩ. Dù sao với võ nghệ của Đỗ Hà, người bình thường cũng không làm gì được hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không thể tưởng được chuyến đi này của Đỗ Hà lại như đá ném vào biển rộng, không hề tin tức. Suốt tám canh giờ, cả ngày cũng không thấy hắn trở về, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Phòng Di Ái tới bên cạnh, hỏi:

- Lão đại vẫn chưa về?

La Thông im lặng lắc đầu.

Phòng Di Ái càng gấp hơn La Thông, đi qua đi lại hai bước, nhịn không được nói:

- Minh Đạt, người nói lão đại có thể có chuyện gì hay không?

- Không cho phép nói lung tung.

La Thông cũng khẽ biến sắc, vội vàng ngăn lại:

- Với võ nghệ của Thanh Liên, dù gặp nguy hiểm cũng đủ để toàn thân trở ra. Không cần nghĩ nhiều, càng không thể để lộ chuyện tránh lòng quân xao động!

Hắn nói như chém đinh chặt sắt, nhưng lại như tự động viên bản thân.

Hắn còn muốn nói thêm thì chợt có một tên quân chạy tới nói:

- La hữu lang tướng, Phòng Hiệu úy, Đỗ tướng quân mời các người đến nghị sự.

La Thông, Phòng Di Ái cả kinh, cùng kêu lên:

- Thanh Liên lão đại trở về rồi hả?

Tên quân ngơ ngác, chỉ có thể nói:

- Xác thực là Đỗ tướng quân ra lệnh.

La Thông, Phòng Di Ái liếc mắt nhìn lẫn nhau rồi vội bước trở về.

Chỗ nghị sự ở ngoài trời, dưới một cây cổ thụ che trời có đặt một cái bàn.

Đỗ Hà đã trải một bức địa đồ cực lớn trên bàn, trông thấy La Thông, Phòng Di Ái bước tới liền cười nói:

- Minh Đạt, Di Ái, các người mau đến xem xem!

La Thông, Phòng Di Ái thấy Đỗ Hà bình an vô sự đứng trước mặt liền thở phào nhưng lại thấy ống quần hắn ướt đầm, bên trên có dấu rêu màu xanh thì hỏi:

- Người đi đâu mà cả đêm không về, còn ra như vậy?

- Việc này nói sau, chính sự quan trọng hơn.

Đỗ Hà lại bảo bọn họ tới, trên mặt lộ vẻ tự tin.

La Thông xem xét bức địa đồ, hiếu kỳ hỏi:

- Đây chẳng phải là địa đồ chúng ta vẽ mấy ngày

trước sao? Vì bản đồ này mà chúng ta mệt mỗi vài ngày, khảo sát chi tiết nhưng không tìm ra đường nhỏ thông qua Xích Đình Cổ Đạo, tôi công bận rộn một hồi. Cuối cùng vẫn để cho bọn chúng chiếm cứ Xích Đình cốc.

- Như thế nào tôi công bận rộn một hồi! Bất cứ hành động nào trên đường hành quân cũng không vô ích. Lần này cũng đồng dạng, mấu chốt phá địch vẫn là dựa trên nỗ lực lần trước!

Đỗ Hà chỉ tay vào địa đồ, chậm rãi nói:

- Các người xem, trước kia ta đã từng nói qua. Xích Đình cốc tựa như một cái phễu lớn. Càng đi sâu vào Xích Đình Cổ Đạo thì càng mở ra về hướng biên cảnh Cao Xương! Đêm qua ta nhàn rỗi vô sự đi một chuyến tới quân doanh bọn chúng, phát hiện đối phương bố trí quân doanh vào giữa phễu. Xích Đình cốc xác thực rất lớn, nhưng dung nạp bảy vạn đại quân lại có chút chèn chúc rồi. Bọn chúng bố trí quân doanh như vậy hiển nhiên là tụ tập lực lượng lại cùng một chỗ, ngăn cản đại quân Đại Đường sắp đến.

La Thông nghe Đỗ Hà nói hẩn trong lúc rảnh rỗi tự mình đi điều tra quân doanh đối phương, không khỏi lắc đầu cười khổ nhưng sau khi nghe phân tích ý đồ của Tây Đột Quyết cũng gật đầu nói:

- Quyết định rất cao minh, chỉ cần có thể ngăn cản quân chủ lực của Đại Đường ta thì coi như bọn chúng giành thắng lợi! Nếu là ta, trong tình huống thực lực kém hơn cũng sẽ làm như vậy.

- Nhưng bọn chúng không để ý đến một điểm, đó chính là sự tồn tại của chúng ta!

Đỗ Hà tiếp lời La Thông, trên mặt lộ ra nụ cười ngoan độc:

- Bọn chúng đem tất cả lực lượng tụ tập tại Xích Đình cốc, tụ tập tại chỗ giao giới của Xích Đình Cổ Đạo cùng Xích Đình cốc.

Phía trước vô cùng cường đại, cũng có nghĩa đằng sau bạc nhược. Minh Đạt còn nhớ rõ Xích Đình cốc chính là như vậy.

La Thông khẽ gật đầu, lúc trước hẩn phát hiện một con đường mòn có thể đến Xích Đình cốc. Con đường này rất kín đáo, chỉ có dấu vết dã thú. Lúc phát hiện được hẩn rất cao hứng, còn cho rằng đã tìm được đường có thể đi nhưng bên kia lại là một ngọn núi khác. Hy vọng càng lớn khiến cảm giác thất bại càng nhiều, ký ức đó đến nay đối với hẩn vẫn còn mới mẻ nên ấn tượng rất sâu.

- Đường mòn này có thể giúp bọn ta thần không biết, quỷ không hay đến gần Xích Đình cốc, giết bọn chúng trở tay không kịp.

Đỗ Hà đánh mạnh xuống bàn.

La Thông trầm mặc hồi lâu, suy nghĩ cách của Đỗ Hà rồi cuối cùng lắc đầu.

- Lối vào đường mòn cách hai mươi dặm ngoài chân núi, một mình người có lẽ có thể tránh được trinh sát của người Tây Đột Quyết nhưng sáu ngàn binh mã làm không được. Động tĩnh quá lớn, không thể tránh khỏi sự chú ý của Tây Đột Quyết. Theo như biểu hiện của Tây Đột Quyết thì trong bọn họ tất có kỳ nhân dị sĩ, sao để cho chúng ta có cơ hội!

- Hối rất hay!

Đỗ Hà tán thưởng gật đầu nói:

- Điểm này ta cũng chú ý tới, nên khi trở ra không theo đường cũ mà đi qua ba ngọn núi khác, trên đường để lại ký hiệu. Cho nên chúng ta cần bản không cần xuống núi, chỉ cần căn cứ theo lộ tuyến của ta sẽ không kinh động bất luận kẻ nào vẫn đến được Xích Đình cốc mà không bị phát hiện.

- Có đường sao?

Phòng Di Ái không biết gì về chuyện đang thảo luận, rốt cuộc tìm được cơ hội nói ba tiếng.

Đỗ Hà cười nói:

- Đường dĩ nhiên là không có nhưng trên đời vốn không có đường, đều do người đi mà thành. Tiền nhân có thể mở đường, chúng ta đồng dạng có thể làm. Chỉ có điều khó đi một ít, phiền toái một chút mà thôi. Ta tin tưởng, mấy ngàn nhân mã lại không thể không mở được một con đường.

La Thông bưng tỉnh, cũng đã minh bạch vì sao Đỗ Hà lại về lâu như vậy, tuy nhiên lại thắc mắc vì sao Đỗ Hà còn đi qua được ba ngọn núi.

Hắn tự nhiên không biết, thường nhân không cách nào làm được điểm này, nhưng Đỗ Hà khinh công cái thể lại làm được.

La Thông cũng đồng ý lời của Đỗ Hà nhưng lại nói tiếp:

- Thanh Liên không nên quên, đối phương có bảy vạn người, luận binh lực thì nhiều hơn chúng ta mười một lần còn dư ra bốn ngàn. Cho dù xuất kỳ bất ý nhưng còn xa mới đủ để đánh tan đại quân của bọn chúng. Có thể gây loạn được một nửa đã là rất tốt, đến khi nửa còn lại ứng cứu thì coi như xong.

Đỗ Hà nghe xong lại đặc ý cất tiếng cười to nói:

- Điểm ấy Minh Đạt không cần lo lắng, ta có mười vạn thiên binh tương trợ, đủ một lần hành động phá tan đại doan quân địch rồi.

- Mười vạn thiên binh?

La Thông, Phòng Di Ái hai mặt nhìn nhau, đều không rõ ràng.

Xích Đình Cổ Đạo.

Mười vạn Đại Đường hổ lang chi sư rầm rộ, trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, đối mặt với gió lạnh thấu xương tiến về phía trước.

Hầu Quân Tập nhìn lên mặt trời, bất mãn mắng một tiếng.

Mặt trời chẳng những không hề mang tới sự ấm áp nào, ngược lại còn làm chảy băng tuyết khiến bọn họ càng thêm rét lạnh.

- Đây là chỗ quỷ quái nào mà chó không ỉa phân, chim không đẻ trứng, tức chết người rồi!

Hầu Quân Tập cả đời đã hơn ba mươi năm chinh chiến, đây là lần đầu tiên phiền muộn như thế. Xuất quân từ Trường An, đi hơn ngàn dặm, đến Ngọc Môn Quan, sau đó qua tám trăm dặm sa mạc đến Y Ngô, nghỉ ngơi chưa được mấy ngày đã đến Xích Đình Cổ Đạo. Suốt ba tháng hành quân không gặp một địch nhân nhưng mười vạn đại quân vì sa mạc và Xích Đình Cổ Đạo đã hao tổn tám trăm binh tốt thụt lại, cộng với hơn hai ngàn chiến mã.

Hầu Quân Tập lần đầu gặp phải chuyện như vậy, cảm giác uất ức khiến hắn như ăn phải phân, cực kỳ buồn nôn.

A Sử Na Xã Nhĩ nắm thật chặt quần áo, nói:

- Đại tổng quản, đã qua một nửa đường rồi, chỉ cần xuyên qua Xích Đình Cổ Đạo, chúng ta có thể đến Cao Xương, ha ha, tin tưởng Đỗ tiểu tướng quân lúc này sớm đã đến Xích Đình cốc, tốc độ hành quân đúng là không thể nói. Ngay cả lão tướng như ta cũng không khỏi không phục.

Sắc mặt Hầu Quân Tập có chút khó coi, không phản bác, mặc dù hắn không thừa nhận cũng không được, tốc độ hành quân của Đỗ Hà xác thực là nhanh, hơn nữa ổn, dù là đi qua Xích Đình Cổ Đạo vẫn không nghe nói phi kỵ quân có bất kỳ dị thường.

Đương nhiên thống soái mười vạn đại quân cùng thống lĩnh bảy ngàn binh mã là hai khái niệm bất đồng nhưng với tay mới như Đỗ Hà có được thành tích như vậy đã là tương đối xuất sắc.

Có thể khẳng định vào tuổi này, Hầu Quân Tập hẳn không bằng được như Đỗ Hà.

Hầu Quân Tập không muốn nói nhiều về chuyện này nhưng A Sử Na Xã Nhĩ lại không phát giác, vẫn cười nói:

- Đổ tiểu tướng quân với tư cách tiên phong sẽ tiếp xúc với binh mã Cao Xương sớm nhất, không biết biểu hiện của hắn sẽ như thế nào, thật khiến người chờ mong.

Hầu Quân Tập khẽ biến sắc, cười lạnh nói:

- Biểu hiện dù tốt cũng là tay mới, chưa kinh qua chiến trường sao có thể hiểu phép dùng binh? Không ném mặt mũi Đại Đường ta đã là may mắn, sao có thể trông cậy lấy được chiến tích? A Sử Na Tướng quân quá xem trọng tiểu tử Đỗ gia rồi. Ta xem hắn tám phần là co đầu rút cổ tại biên cảnh Cao Xương biên cảnh, không dám xâm nhập, còn đợi đại quân ta đến.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

236. Chương 236: Vạn Mã Đạp Doanh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Biết núi, không biết tên!

Đỗ Hà dẫn sáu ngàn binh mã trong núi rừng gian nan đi về phía trước.

Sở dĩ vô danh thực sự không phải bởi vì không đáng giá được nhắc tới, ngược lại là bởi vì quá mức hiếm trở. Không dấu chân người, cho nên cũng không có ai đi tìm việc đặt danh tự cho nó.

Giờ phút này tại địa phương chưa từng có người đến lại xuất hiện tung tích vô số người, bọn họ đều có vẻ mặt mỗi một nhưng thần thái sáng láng.

Về mặt mỗi một nhưng thần thái sáng láng là hai cách nói thoát nhìn rất mâu thuẫn, kỳ thật lại là sự thật.

Về mặt mỗi một là vì trèo đèo lội suối, thể lực chống đỡ hết nổi, thần thái sáng láng là bởi vì những người này đều có những đôi mắt sáng ngời hữu thần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cương nghị cùng ý chí chiến đấu bất khuất.

Đỗ Hà cùng La Thông với Phòng Di Ái lập xong kế hoạch, lúc này gọi tới Khương Hành Bản, lại để cho hắn phô trương thanh thế, tự mình dẫn theo năm ngàn phi kỵ, trong khi Khương Hành Bản dẫn một ngàn tinh nhuệ chỉ đem theo ba ngày lương thực cùng hành lý nhẹ mà đi.

Từ sau khi ra khỏi Hắc Cẩm Lĩnh, đoàn người của Đỗ Hà chuyển hướng tây nam trèo đèo lội suối, chạy suốt ngày đêm.

Bên trong cây rừng, rừng rậm cao tới ba trượng, che khuất bầu trời, trời vừa tối toàn bộ ánh trăng cùng tinh tú đều không còn nhìn thấy, hoàn toàn tối đen, nhưng vì tranh thủ thời gian, bọn họ vẫn mò mẫm chạy tới.

Cho mãi đến ngày hôm sau tình huống nổi lên biến hóa, khí trời nổi lên thay đổi, chỉ thấy sương tuyết xen lẫn gió lạnh tựa như lông ngỗng lả tả rơi xuống, càng rơi càng lớn. Bên trong tuyết rơi đầy trời, sáu ngàn binh mã chịu đựng sương tuyết trắng xóa, vừa xuyên qua núi cao rừng rậm, theo chiến mã giẫm trên đất tuyết xào xạc hướng về phía bắc đi tới.

Đúng như Đỗ Hà đã nói, nơi này hoàn toàn không có đường đi tới, hiện tại bọn họ đi đều là đường mòn mà Phòng Di Ái mở ra.

Thần lực của Phòng Di Ái kinh người, thể lực dồi dào thật không như người bình thường chút nào. Tay hắn cầm lấy Lang Nha đao, trái vung phải chém, một ít cành cây bụi gai đều bị hắn chém đoạn, bọn họ chẳng khác gì một con thoi xuyên toa giữa rừng rậm phá thẳng rừng mà xuyên tới, tạo ra một con đường hẹp hòi vừa đủ cho một người đi qua.

Dưới tình huống ác liệt như vậy, bọn họ dùng hai ngày thời gian mở một con đường hoàn toàn mới, xuyên qua hai ngọn núi lớn, rốt cục tới sáng sớm ngày thứ ba đi tới một đầu đường mòn khác được ghi chép lại trên bản đồ, chỉ cần dọc theo đầu đường mòn này, bọn họ có thể trong tình huống thần không biết quỷ không hay đi tới Xích Đình Cốc.

Khí trời không tốt, ngay khi bọn họ vừa đến, tuyết đã ngừng, gió cũng nhỏ hơn, làm cho bọn họ không còn bị tuyết ngăn trở, ở nơi này La Thông phải thay thế cho Phòng Di Ái!

Phòng Di Ái trở thành tiên phong mở đường suốt hai ngày, mặc cho hần thể lực hơn người lúc này cũng cảm nhận được hai tay nặng tựa ngàn cân, run lên không thôi.

- Không có sao chứ!

Đỗ Hà đưa tay đỡ lấy Phòng Di Ái, vẻ mặt lo lắng.

Phòng Di Ái nhếch miệng cười cười, vỗ ngực nói:

- Lão đại yên tâm, cường tráng vô cùng!

Vào giữa trưa hôm đó, bọn họ đi tới đỉnh núi, giờ phút này bọn họ chỉ cần xuống núi là có thể đi tới một khe núi ở gần Xích Đình Cốc, nhưng hiện tại thật sự không phải thời cơ để tiến công, vì không muốn đập cỏ động rắn, bọn họ trực tiếp nghỉ ngơi ngay trên đỉnh núi.

Dàn xếp xong đội quân đã mỗi một không sao chịu nổi, Đỗ Hà mang theo La Thông, mượn nhờ núi rừng yểm hộ đi tới gần Xích Đình Cốc quan sát tình hình quân địch.

Tuyết đã ngừng rơi, trên gò đất trong Xích Đình Cốc là một mảnh tuyết trắng. Đại doanh địch quân chia thành hai bộ phận, bảy vạn đại quân tụ tập bên trong quân doanh, đằng sau bọn họ có gần mười vạn chiến mã đang vây trên đồng cỏ phì nhiêu. Đàn ngựa chiến tụ tập chung một chỗ, đang nhàn nhã gặm cỏ.

Ngựa Tây Vực chịu đựng khí hậu giá lạnh rất giỏi, đối với chúng mà nói loại khí hậu hiện tại căn bản không đáng là gì.

- Trời cũng giúp ta!

Đỗ Hà nhìn địch doanh vẫn giữ nguyên không thay đổi, thấp giọng hô lên. Những ngày này điều mà hắn lo lắng nhất chính là tướng lĩnh Tây Đột Quyết phát nóng thay đổi ý nghĩ, đem hình dáng doanh trại sửa lại, làm cho hắn phải tốn công vô ích, nhưng hiện tại xem ra là hắn quá lo lắng.

Trở lại đỉnh núi nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đến khi chàng vạng tối.

Bọn họ ăn hết toàn bộ lương khô còn lại, dưỡng đủ tinh thần, chờ đợi mệnh lệnh.

- Triệu tập toàn bộ binh sĩ có thể tác chiến!

Đỗ Hà sửa sang lại quần áo mất trật tự, vốc một nắm tuyết lau lên mặt cho tỉnh táo.

Đội ngũ tụ tập bên trong khe núi ngay sườn núi, mỗi người mỗi một không chịu nổi, đứng ngay giữa khí trời giá lạnh, đáng vốc vô cùng tiêu tụy. Đỗ Hà đi tới trước mặt đám binh sĩ, hắng giọng nói:

- Trước tiên mọi người nên giữ yên lặng, phía dưới là địch doanh, nếu như chúng ta tụ cùng một chỗ gây ồn ào, xem ra chúng ta phải chết chung một chỗ, cùng nhau đến gặp Diêm Vương đưa tin thôi!

Một câu nói đùa làm mọi người đều nhếch môi cười, thần kinh đang căng thẳng cũng trở nên nhẹ nhõm thả lỏng, sắc mặt không đến nỗi quá nghiêm túc như trước đó. Dưới tình huống ác liệt thế này bảo trì một tâm tình bình tĩnh là vô cùng trọng yếu.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Các người hãy nghe ta nói, ta muốn nói với mọi người chính là chúng ta đã đến mục tiêu ở phía trước, chỉ cần xuống núi thì chúng ta không cần tiếp tục bôn ba trong núi, càng không cần tiếp tục chịu đựng thời tiết lạnh giá!

Một câu nói đơn giản lại làm cho các binh sĩ thoáng bạo động. Bọn họ đều là người, da thịt cũng không phải làm bằng sắt, đi qua Mạc Hạ Duyên Tra, đi qua Xích Đình Cổ Đạo, hôm nay còn vượt qua ba ngọn

núi cao, tuy cũng không có ai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng thân thể cơ hồ đã phải chịu đựng đến cực hạn.

Cảm mạo phát sốt đều là chuyện thường ngày, còn bị đông lạnh mệt mỏi không dưới hai trăm người.

Đối với loại hoàn cảnh này trong lòng mỗi người cơ hồ đều cảm thấy thật bài xích, hiện tại nghe hẳn nói như vậy mừng rỡ như điên, nếu không phải tâm tình của họ đều trải qua mài luyện, chỉ sợ tiếng hoan hô rung trời động địa có thể thẳng truyền xuống dưới núi, đem người của Tây Đột Quyết dẫn dắt lên đây.

Đỗ Hà đưa tay vẫy, ý bảo bọn họ an tĩnh lại:

- Nhưng cũng đừng nên cao hứng quá sớm! Ta còn muốn nói cho mọi người biết, cho dù ta không nói mọi người cũng hiểu được rõ, địch nhân dưới chân núi thật sự cường đại hơn chúng ta rất nhiều! Người của bọn hắn nhiều hơn gấp chúng ta mười một lần, hơn nữa mỗi người đều được nghỉ ngơi dưỡng sức thật đầy đủ. Hãy nhìn lại chúng ta xem, cả đám người đều bị mệt mỏi dày vò, thể lực không bằng một nửa ngày thường!

Vừa nghe được tin tức này, tiếng hô hấp bên trong đội ngũ cũng dần dần ổn định lại, lẳng lặng lắng nghe thống soái nói tiếp:

- Bất quá chúng ta đã không còn đường để đi, lương thực đã ăn sạch sẽ, muốn quay về cũng không còn khả năng. Con đường sống duy nhất là chiến đấu, cùng ta đánh bại bọn hắn! Ăn lương thực của bọn hắn giải quyết cơn đói, đoạt doanh trưởng quần áo của bọn hắn để tránh rét!

- Chỉ một câu nói, lui là chết, liều mạng là sống!

Đỗ Hà kiên định trầm giọng nói, cánh tay huy mạnh, vận nội lực vào hai mắt quét nhìn toàn trường. Cái nhìn kia trong thời điểm này chỉ có thể dùng bốn chữ kinh hồn động phách để hình dung. Trong đôi mắt thần quang tràn đầy hiện lên vẻ tự tin cường đại, trong ánh mắt làm người cảm thấy có một cỗ lực lượng khiến người tâm phục khẩu phục, làm cho lòng người cam tâm tình nguyện nghe theo sự điều khiển chỉ huy của hắn.

Một chi bộ đội cường đại, chỗ mấu chốt chính là lực ngưng tụ như thế nào. Lực ngưng tụ của đội ngũ được thành lập trình độ rất lớn chính là được thành lập trên cơ sở binh sĩ tín ngưỡng tướng lãnh ra sao. Một câu nói của tướng lãnh xuất sắc, một ánh mắt có thể làm một binh sĩ nảy sinh dũng khí thật lớn lao. Tướng lãnh nếu có thể biểu hiện ra được khí phách giải quyết được hết thảy khó khăn, chính là động lực tinh thần cho quân sĩ.

Đỗ Hà vốn đã rất được quân tâm, dọc theo đường đi tương trợ lẫn nhau, biểu hiện của hắn làm toàn bộ binh sĩ đều vô cùng kính phục.

Giờ phút này trên người hắn lộ ra dũng khí tin tưởng, hoàn toàn trở thành động lực cho binh sĩ tiếp tục tiến tới phía trước.

Cuối cùng ta muốn nói cho các người nghe một tin tức tốt, cho dù tình thế của chúng ta thật ác liệt, nhưng Đỗ Hà này có mười phần nắm chắc sẽ thủ thắng. Có mười phần nắm chắc có thể đánh bại bọn hắn! Mọi người chỉ cần tin tưởng ta, nghe mệnh lệnh của ta liều mạng chiến đấu, ngày mai đúng vào lúc này, chúng ta có thể tụ cùng một chỗ nhấm nháp thành quả thắng lợi!

- Xuất!

Dưới hiệu lệnh của Đỗ Hà, sáu ngàn quân tốt hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi thẳng xuống núi.

Ngay khi bọn họ đi xuống tới chân núi, vừa lúc bầu trời cũng đã tối đen.

Đỗ Hà triệu tập La Thông, Phòng Di Ái, Vương Đức

Chính.

- Hôm nay chúng ta xem như đã hết sạch toàn bộ lương thực, hiện tại chỉ còn được ăn cả ngựa về không. Chỉ có thể dùng gần mười vạn con ngựa kia làm tiên phong, một lần hành động phá hủy quân doanh địch quân mới là đường ra duy nhất. La Thông, người lĩnh hai ngàn người đi vòng qua bên phải chuồng ngựa; Vương Đức Chính, người dẫn hai ngàn người đi vòng qua bên trái; Di Ái, theo ta tấn công vào chính diện!

Thắng bại có khác, giống như chơi cờ, chỉ một bước đi liền thấy rõ chênh lệch.

Mưu trí của Trương Hùng có thể xem là tuần kiệt đương thời, nhưng hẳn lại đánh giá thấp khả năng tưởng tượng thiên mã hành không của Đỗ Hà trong phương diện chiến thuật cùng khả năng nắm giữ chiến cơ.

Tựa như lời nói của La Thông, Trương Hùng không hề phạm phải sai lầm. Mọi hành động của hắn đều thật hợp tình hợp lý, đã thể hiện nguyên vẹn sự cơ trí của hắn. Nhưng không phạm sai lầm cũng không có nghĩa không có sơ hở. Gần mười vạn chiến mã an bài sau quân doanh chính là sơ hở lớn nhất, cũng là mấu chốt quyết định thắng bại.

Khi bọn họ âm thầm tiến tới bốn phía quanh chuồng ngựa, căn cứ theo trận hình tam giác do Đỗ Hà bố trí, triển khai vây quanh phân nửa chuồng ngựa.

- Sát!

Sáu ngàn binh mã bỗng nhiên cùng hét to, ngay sau đó y theo kế hoạch chia nhau phóng tới mục tiêu, thanh thế chẳng khác gì dời non lấp bể! Chỉ một thoáng bầu không khí yên tĩnh trong đêm đen tựa như thủy tinh bị trọng kích, hoàn toàn nát bấy.

Chuồng ngựa không phải không có người trấn thủ, nhưng chỉ khoảng một ngàn tám trăm người mà thôi. Bọn hắn còn đang ngồi hoặc đang đứng ngay cửa quân doanh nói chuyện phiếm.

Vừa nghe được thanh âm tiếng hét như trời sụp đất lở, cả kinh ngậy người ra tại chỗ. Còn chưa kịp phản ứng đã bị tên nổ dày đặc bắn tới, bọn hắn làm sao tưởng tượng được binh mã của Đỗ Hà giống như từ trên trời giáng xuống, vội vàng muốn chống cự, binh khí còn chưa kịp rút ra đã bị Đường quân xông tới giết chết.

Đỗ Hà chỉ huy hai ngàn người như lang như hổ xông vào chuồng ngựa, ngay lập tức trăm trường mâu thủ xếp thành trận hình dày đặc ở trước nhất, giống như đàn trâu đực phát cuồng đâm thẳng gai nhọn ra phía trước, ngăn cản địch nhân xông ra, ngay lập tức liền bị trúng bảy tám trường mâu ngã lên mặt đất.

Trước khi đến Đỗ Hà đã phân phối đuốc lửa cho bọn họ, hơn nữa liên tục dặn dò phải mang theo trong người, không thể đánh rơi, ngay trong tích tắc họ nhảy vào chuồng ngựa, sáu ngàn bó đuốc cơ hồ cùng một thời gian lập tức bốc cháy, ánh lửa chiếu sáng bầu trời đêm.

Bọn họ phân tán mà hành động, chỉ làm một việc chính là thiêu đốt chiến mã, trong chớp mắt hỏa diễm lan tràn, khói đặc phóng đầy trời.

Từng thót chiến mã trên người bắt lửa, thiêu đốt lẫn nhau, ngay lập tức gần mười vạn chiến mã điên cuồng lao nhanh.

Đàn chiến mã gào thét kinh hoàng, sợ hãi đã làm chúng trở nên điên cuồng.

Đối mặt lửa cháy khắp ba phía cuồng bạo, đàn ngựa chiến đã hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết hướng theo một chỗ không có ánh lửa cuồng奔!

Phương hướng kia chính là... quân doanh của bảy vạn quân Tây Đột Quyết.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

237. Chương 237: Thắng Lợi Huy Hoàng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vạn mã lao nhanh chỉ là từ ngữ hình dung thanh thế to lớn từ trước tới nay, bởi vì cảnh tượng hàng vạn chiến mã cùng nhau điên đại phóng tới trước thật sự vô cùng đồ sộ, thanh thế chấn động thiên không.

Mới vạn mã đã đạt tới khả năng như vậy, nếu như mười vạn thì thế nào?

Tây Đột Quyết nằm ở địa phương thảo nguyên nguồn nước đẹp nhất Tây Vực, mà Tây Vực lại vô cùng thừa thãi ngựa hơn xa phương bắc. Cho nên lúc hành quân tác chiến một binh sĩ lại có hai thớt chiến mã đi cùng là chuyện thật bình thường, bảy vạn đại quân, ít nhất cũng tụ tập hơn mười vạn chiến mã.

Lửa là thiên địch của súc sinh, mặc dù là loại mãnh thú như hổ lang cũng không tránh thoát tập tính sợ lửa, huống chi là một chiến mã? Gặp binh mã của Đỗ Hà phóng hỏa xua đuổi, từng thớt ngựa phóng chạy như điên xông thẳng vào Xích Đỉnh Cốc.

Bọn họ đều bắt chấp kẻ địch, chỉ không ngừng hô quát xua đuổi đàn ngựa lao đi.

Đây chính là điểm mấu chốt nhất trong toàn bộ chiến thuật của Đỗ Hà, cũng là một bước ảo diệu nhất.

Dùng sáu ngàn người muốn rung chuyển bảy vạn đại quân được phòng thủ nghiêm mật, đây là chuyện viễn vông hoang đường.

Nhưng mười vạn thớt chiến mã điên dại bị lửa thiêu muốn làm được chuyện này thật sự đơn giản, đây cũng giống như mười vạn thiên binh, mười vạn thiên binh từ trời giáng xuống.

Mười vạn chiến mã bị hơn sáu ngàn binh mã xua đuổi trực tiếp đánh thẳng vào quân doanh của Tây Đột Quyết.

Bởi vì đại quân của Hâu Quân Tập còn chậm chạp chưa đến, những ngày này đại quân Tây Đột Quyết ngoại trừ xây dựng công sự phòng ngự bên ngoài, cũng không có chuyện gì để làm, lòng cảnh giới đã sớm không còn, lại ở đêm khuya trời đông giá rét, cả quân doanh đều đã ngủ say sưa.

Ngay khi bọn hãn bị mười vạn chiến mã lao nhanh tạo ra thanh âm ầm ầm làm bừng tỉnh, còn chưa biết được chuyện gì đang xảy ra, thậm chí còn chưa kịp đi ra khỏi lều đã bị đàn ngựa giẫm thành thịt nát, lều vải màu xám lập tức bị nhuộm thành màu đỏ tím. Từng tốp binh sĩ trong lều vội vàng chui ra chống cự, gặp tình cảnh trước mắt cả đám đều sợ tới mức kinh hoàng, quay đầu bỏ chạy. Bọn họ tưởng rằng có quân địch đột kích đang có ý định nghênh chiến. Nhưng khi nhìn thấy đàn ngựa đang điên cuồng xông tới như nước thủy triều, ở đâu còn lòng chống cự?

Chỉ là hai đùi làm sao chạy qua bốn chân?

Còn chưa chạy được vài bước, liền bị đàn ngựa đánh bay ra ngoài, sau đó người trước theo gót, trở thành thịt vụn.

Đàn ngựa đại quy mô hạo hạo dang dang gặp binh phá binh, gặp tướng đụng tướng, mặc cho người võ nghệ cao cường bao nhiêu, đối mặt một thớt chiến mã đang điên dại đâm tới cũng chỉ còn con đường chết.

Càng thêm lợi hại chính là thớt chiến mã bốc cháy lại bị biến thành mồi lửa, mao lông là vật dễ bị thiêu đốt nhất, bị chen chúc lẫn nhau, ngọn lửa càng nhanh chóng lan tràn.

Một thớt, hai, năm, mười, trăm, ngàn, vạn...

Trong thời gian thật ngắn hơn vạn chiến mã bị ảnh hưởng đến, hơn vạn mồi lửa mạnh mẽ đâm thẳng vào quân doanh kẻ địch.

Vừa chạm phải doanh trường ngay lập tức ngọn lửa đều bốc cháy lên, hỏa diễm hùng hục phóng lên trời, thanh thế khiến người cực kỳ kinh hãi.

Đỗ Hà nhìn thấy kiệt tác của mình, thoải mái cười lớn, một tay cầm Bàn Long kiếm giết chóc địch nhân còn sống sót, tay kia nắm lấy bó đuốc xua đuổi chiến mã, cực kỳ đắc ý.

Một chiều này uy lực cực kỳ kinh người, khiến đối phương người ngã ngựa đổ, tứ tán bỏ chạy.

Chỉ qua không bao nhiêu thời gian, mười vạn thiên binh không ai địch nổi đã xuyên vào trung tâm địch doanh, chiến mã đạp lên vô số thi thể, không ngừng hướng doanh trại Tây Đột Quyết tràn vào, san thành bình địa dễ như trở bàn tay.

Những địa phương đàn ngựa trải qua đều dấy lên liệt hỏa hùng hục, toàn bộ Xích Đỉnh Cốc đã bị liệt hỏa vây kín.

Khi binh mã của Đỗ Hà vọt tới cửa quân doanh Tây Đột Quyết liền ngừng lại, không tiếp tục tái chiến, chỉ hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mặc dù chính bản thân Đỗ Hà nghĩ ra kế hoạch này nhưng hắn cũng không nghĩ tới lại đạt được chiến quả như vậy.

Theo ý của hắn chỉ nghĩ dùng lửa xua đuổi đàn chiến mã lao thẳng tới quân doanh của địch nhân, xông loạn hàng ngũ quân địch, sau đó xua quân đánh lên dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, ngay khi địch nhân còn chưa kịp tổ chức phản kích hữu hiệu mà hành động tiêu hủy quân trường của kẻ địch, sau đó biến quân địch không còn thống soái suất lĩnh. Chỉ là hắn không nghĩ tới hiệu quả của kế sách còn tốt hơn hy vọng của hắn thật nhiều, chính là vì nhờ vào tập tính của Tây Đột Quyết cùng khí hậu của nơi này mà tạo thành kết quả tốt đến như vậy.

Hiện tại đang đúng mùa đông, nhiệt độ đã hạ xuống không độ, toàn bộ binh sĩ Tây Đột Quyết đều mặc áo khoác ngoài bằng da lông, mũ lông, kể cả quần cũng thế. Ngoài ra người Tây Vực thích rượu, không thể nào không có rượu, từng doanh trường đều chứa chấp rất nhiều.

Rượu là loại đồ vật rất dễ bắt lửa, bị chiến mã xông lên ngay lập tức liền bị đốt cháy. Toàn bộ quân doanh Tây Đột Quyết chẳng những bị mười vạn chiến mã chà đạp còn bị thiêu đốt, binh sĩ Tây Đột Quyết căn bản muốn tránh né cũng không thể nào, chỉ đành bỏ chạy thực mạng về phía trước.

Thế nhưng địa hình Xích Đỉnh Cốc lại giống như một cái phễu lớn, có thể cư trú bảy vạn binh mã nhưng cửa vào lại cực nhỏ, chỉ có thể chạy ra ngoài rất ít.

Mấy vạn người muốn chạy ra cửa cốc chỉ có thể dung nạp được mỗi một lần khoảng ba mươi người, sẽ sinh ra loại sự tình gì không cần nói cũng biết rõ.

Bọn hắn liều mạng chen chúc xô đẩy, có người còn phát điên trực tiếp huy vũ khí đánh cả người của mình. Vốn chỉ cần chạy theo thứ tự trước sau có lẽ còn may mắn thoát được nhiều người, nhưng ở trong tình cảnh sống chết trước mắt, ai lại giữ được phẩm đức cao thượng như thế đây?

Tại Trung Nguyên là nơi được mỹ đức hun đúc có lẽ còn có thể xuất hiện vài người như vậy, nhưng người Đột Quyết từ nhỏ được sinh trưởng trong hoàn cảnh hung hãn mạnh được yếu thua chẳng khác gì sói lang, trong tình huống tính mạng bị uy hiếp làm sao suy nghĩ được nhiều, nguyên đám người chỉ biết dùng vũ khí bảo vệ chính tính mạng của mình.

Cuối cùng cửa vào chỉ dung nạp mỗi lần ba mươi người lại bị chen chúc hơn trăm người, bọn hắn biến thành nút lọ nhốt kín cửa, chen ra không được mà lui cũng không xong, chẳng khác gì đã phá hỏng đường thoát duy nhất.

Dưới loại tình huống này, biện pháp duy nhất để đi ra ngoài là mỗi người lui lại một bước, thế nhưng trong lúc mấu chốt lại có ai có tâm trạng chịu lui lại một bước đây?

Mười vạn chiến mã đã lao tới, lập tức không chút lưu tình liền chà đạp xông lên.

Mã lực thiên quân, bao nhiêu vạn người chen chúc cùng một chỗ chẳng khác gì một tấm vách xây lên, cứ thế ngăn cản thế chạy của đàn ngựa, đàn ngựa cũng giống như người, liền bết tắc chen chúc lẫn nhau, không thể lui cũng không thể tiến.

Cứ thế hỏa mã cùng chiến mã từ sau lưng lần lượt vọt lên, thế lửa lại bị gió đông gào thét thổi mạnh, không ngừng lan tràn khắp bốn phía.

Đốt xong ngựa, lại đốt tới người!

Mười vạn chiến mã, bảy vạn binh mã Tây Đột Quyết, nếu không phải bị chèn chết thì bị lửa lan tới thân, không cách nào nhúc nhích bị tươi sống chết cháy.

Lửa lớn đốt suốt một đêm, toàn bộ Xích Đỉnh Cốc biến thành mùi vị tanh tưởi cháy khét lan tràn đầy trời.

Chiến dịch này binh mã của Đỗ Hà đại hoạch toàn thắng, bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết chỉ có hơn ngàn người chạy thoát ra bên ngoài Xích Đỉnh Cổ Đạo còn sống sót, toàn quân còn lại đều bị diệt, không còn một ai.

Mà Đỗ Hà tự mình dẫn theo sáu ngàn binh mã đến đánh lén, vẩn vẩn chỉ có năm người chiến đấu cùng binh mã đóng tại chuồng ngựa bỏ mình.

Dùng năm sinh mạng lại tiêu diệt bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết, đây có thể nói là một kỳ tích, một thần thoại.

Từ xưa đến nay cũng không tìm ra có bao nhiêu chiến dịch có thể so sánh được với cuộc chiến lần này, chớ nói chi năm nay Đỗ Hà chỉ mới mười sáu tuổi. Ở vào tuổi của hần lấy được chiến tích như thế, danh tướng trong lịch sử tuyệt không một người nào.

Toàn bộ binh mã đều dùng ánh mắt sùng bái cùng kính trọng nhìn Đỗ Hà, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, tin phục, sùng kính.

Đại chiến chấm dứt, binh mã lo công tác quét dọn chiến trường, xương cốt tướng địch được thu dọn đem mai táng, tránh dẫn tới ôn dịch lan tràn.

Đỗ Hà đi quanh bên trong Xích Đình Cốc, nhìn sơn cốc cháy đen khắp nơi, đáy lòng có chút nặng nề. Tuy thắng lợi thật huy hoàng, quả thật làm cho hần cảm thấy cao hứng, nhưng nghĩ tới mình đưa ra một kế sách lại lấy đi tính mạng gần bảy vạn người, hần thật sự có cảm giác nói không nên lời.

- Thanh Liên!

La Thông muốn nói lại thôi, hần là người đầu tiên phát hiện thần sắc dị thường của Đỗ Hà, chỉ là không biết nên làm sao mở miệng khuyên bảo, một mực đi theo sau lưng của hần, thấy thần sắc hần ngũ vị tạp trần, rốt cục nhìn không được kêu ra tiếng, mấp máy môi lại không biết nên nói điều gì.

Đỗ Hà biết tâm ý của hần, đưa tay cản lại lời nói của hần, hít sâu một hơi, chuyển đổi tâm tình cười nói:

- Không cần lo lắng, ta quả thật cảm thấy có chút khó chịu. Nhưng ta biết mình làm không sai, nếu ta không làm như vậy, một khi Hầu đại tổng quản đến đây, chắc chắn sẽ có một trận liều chết thảm thiết, đến lúc đó người chết càng nhiều hơn nữa...hơn nữa còn là binh mã Đại Đường chúng ta. Cho nên ta chỉ có chút cảm khái mà thôi!

Lúc này Vương Đức Chính phụ trách trinh sát bại quân Tây Đột Quyết dẫn theo hơn mười kỵ binh chạy tới, nhảy xuống ngựa gọn gàng đi tới trước mặt Đỗ Hà, báo cáo:

- Hồi báo tướng quân, khi mặt tướng truy theo đã phát hiện một đám binh bại Tây Đột Quyết đang vây công một nhóm chừng mười người. Những bại tốt kia nhìn thấy mặt tướng chẳng khác gì nhìn thấy quỷ, sợ tới mức lập tức bỏ chạy. Mặt tướng nhìn thấy bộ dạng của người Hán kia có chút khả nghi nên đã bắt hần về đến!

Đỗ Hà gật nhẹ đầu, lại để cho Vương Đức Chính đem người người dẫn tới.

Người Hán bị bắt là một lão nhân gia lớn tuổi. Đỗ Hà thấy hần bị dây thừng trói chặt, nhú nhú mày nói:

- Mở trói cho hần, trước tiên mặc kệ hần có đáng nghi hay không, đối đãi một lão nhân gia như vậy thật không đúng, lần sau chú ý. Khi gặp phải loại tình huống này, nếu như thấy người ta không có ác ý, chịu giao nộp lại binh khí, chỉ cần nghiêm ngặt trông giữ họ là được, không cần trói họ!

Vương Đức Chính cúi đầu vâng dạ, lại cho người cởi trói cho lão giả.

- Người là ai? Tại sao lại xuất hiện nơi này?

Đỗ Hà lại cho người đem nước tới đưa cho lão giả uống để giảm bớt sợ hãi.

Lão giả nói:

- Tiểu lão nhân là người Cao Xương, trước đó vài ngày đi Y Châu thăm người thân, gần đây mới trở về. Không thể tưởng được vừa đi tới đường lớn lại gặp phải đám binh sĩ Tây Đột Quyết hung ác kia. Cũng không biết tại sao bọn hần vừa nhìn thấy chúng ta liền lao lên đòi chém đòi giết.

May mắn vị quân gia này xuất hiện, đã bức bọn hần bỏ chạy, bằng không tính mạng này của tiểu lão nhân đã mất tại nơi này rồi!

Sắc mặt hần tái nhợt, thân hình hơi có chút run rẩy.

Đỗ Hà nheo mắt lại, nhìn lão giả từ trên xuống dưới, cười nói:

- Doanh trại của quân đội Tây Đột Quyết là do người bố trí đi, nhờ có người, nếu không nhờ người cuộc chiến hôm nay chúng ta không thắng được dễ dàng như vậy.

Lão giả mờ mịt tròn tròn mắt:

- Vị quân gia này, người nói gì tiểu lão nhân nghe không hiểu?

- A...

Đỗ Hà cười nói:

- Người không cần giả vờ với ta, câu nói binh mã Tây Đột Quyết đã làm người bại lộ mất rồi. Nếu như người thật sự là người vô tội, người dám đi con đường này chỉ có thể nói rõ người không biết chiến sự, bằng không sẽ không ngốc tới chủ động tới gần chiến trường. Đã không biết có chiến sự, người làm sao xác định là binh mã Tây Đột Quyết mà không phải mã tặc đây? Y theo tư duy của dân chúng bình thường, người bị tập kích, điều thứ nhất người nghĩ đến chỉ có thể là gặp phải mã tặc mà không phải binh mã Tây Đột Quyết! Đích thị bởi vì người bố trí quân doanh, làm Tây Đột Quyết đại bại, cho nên dám đào binh kia muốn giết người để trút giận!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

238. Chương 238: Chiến Bại Hù Chết Cao Xương Vương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên mặt Đỗ Hà hiện lên vẻ cười nhạt, đôi mắt lộ ra tia nhìn sắc bén, tạo cho người ta cảm giác bị nhìn thấu nội tâm.

Tây Đột Quyết là dân tộc du mục, mỗi người đều là binh sĩ, lúc cần thiết người già yếu cũng có thể ra trận. Chế độ của bọn họ cách biệt một trời một vực cùng Đường triều, nhất là ở trên quân sự.

Binh mã Đường triều trong khi chiến đấu sẽ nhận được binh khí cùng áo giáp do triều đình cung cấp, đại tướng thượng đẳng còn có cả minh quang khải giáp, những quân tốt y theo cấp bậc khác nhau phân biệt cũng có phân phối áo giáp khác nhau, vừa liếc nhìn liền có thể nhận ra được có phải là binh mã Đại Đường hay không, hơn nữa địa vị như thế nào.

Tây Đột Quyết lại không được như vậy, sức sản xuất của họ cực kỳ thấp, mọi thứ đều phải do chính họ làm ra. Gia cảnh tốt thân thể còn ngăn nắp, gia cảnh xấu dù cầm côn gậy đao cùn cũng là chuyện thường tình, càng không cần nhắc tới áo giáp đắt tiền.

Cho nên một nhóm binh sĩ Tây Đột Quyết tụ tập cùng một chỗ, cao thấp không đồng đều, chẳng khác gì bọn mã tặc, không có khả năng vừa liếc nhìn liền có thể phân biệt rõ ràng.

Cao Xương cùng Đột Quyết giao hảo, lính của bọn hắn không có khả năng xuất hiện tại Xích Đỉnh Cổ Đạo cũng không khả năng vô cớ công kích dân chúng Cao Xương, cho nên lão giả trước mắt nếu như thật sự là người qua đường vô tội, tuyệt đối không khả năng khẳng định nhóm người vậy công là binh mã Tây Đột Quyết.

Hắn nhất định phải là người biết chuyện, hơn nữa thân phận còn không thấp. Bởi vì hơn mười tên hộ vệ của hắn có thể ở trong hơn ngàn binh sĩ Tây Đột Quyết sống sót, bảo hộ hắn không bị chút thương tổn, vô nghệ hiển nhiên không tệ. Một người có được quân tốt tinh nhuệ hộ vệ, không thể nào là hạng người bình thường.

Trương Hùng ngơ ngác nhìn Đỗ Hà, nhìn vào cặp mắt của hắn liền cảm thấy bản thân mình đã bị hắn xuyên thấu, dáng tươi cười nhàn nhạt lại tạo nên cảm giác áp bách khác thường. Hắn vốn là tướng bên bại trận, bại quá thảm, tin tưởng đã tiêu tán, đã mất đi dũng khí đối kháng, trên trán không ngừng toát mồ hôi.

Hắn lắc đầu, thở dài một hơi nói:

- Hơn mười năm không quay về Trung Nguyên, không thể tưởng được tại Trung Nguyên lại xuất hiện bậc anh tài như tướng quân. Trương Hùng này đã trở thành ếch ngồi đáy giếng. Ai, còn vọng tưởng có thể được như trong dĩ vãng, thành tựu một phen đại sự, không thể tưởng được lại rơi vào kết cục tự chuốc lấy nhục. Vị tướng quân này, xin hỏi đại quân của người làm sao xuất hiện? Ta ở tại Hắc Cầm Lĩnh an bài ba trăm tên trinh sát, từng cử động nhỏ nhất của đại quân các người không thể nào giấu diếm được tai mắt mà ta an bài. Nếu có thể sớm phát hiện được các người, trận chiến này ta sẽ không thua!

Đỗ Hà cũng không giấu diếm, nói ra chi tiết phương pháp hành động của mình!

Trương Hùng nghe xong, tâm như tro tàn, thở dài một lần nữa:

- Xem ra ta thật sự đã già rồi!

Đỗ Hà nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy vẻ thất lạc, cũng âm thầm lắc đầu. Hắn biết rõ Trương Hùng vốn cũng rất có bản lĩnh, theo hắn liếc thấy sự trọng yếu của Xích Đình Cốc đủ để chứng minh điểm này. Hắn bố trí quân doanh cũng là như thế, đem trọng tâm phòng thủ dồn tại cửa ra vào Xích Đình Cổ Đạo, xem như cũng cực kỳ cao minh.

Trước khi nghĩ ra được diệu kế phá địch, chính Đỗ Hà cũng cảm thấy Hưu Quân Tập phải nên tự cầu phúc cho chính mình.

Hắn bại không phải bởi vì năng lực của hắn không đủ, mà là hắn đánh giá quá thấp thực lực của một tiên phong tướng quân như Đỗ Hà.

- Giải hắn xuống dưới trước đi!

Đỗ Hà thấy hắn biểu lộ cũng biết tạm thời còn chưa nghe ngóng thêm được tin tức gì, một lão nhân gia nếu dụng hình bức cung vạn nhất bức người chết đi, vậy thì uống công bắt giữ.

Một người Hán có thể chỉ huy binh mã Tây Đột Quyết, nhất định không phải hạng người vô danh bình thường, không chừng sau này sẽ có trọng dụng.

Trong đáy lòng hắn tính toán, phân phó:

- Khi nào An Long Mã đến, cho hắn tới tìm ta!

Sau khi kế sách của hắn thành công, đại hoạch được toàn thắng, hắn đã cho người thông tri Khương Hành Bản đem toàn bộ khí giới phòng thủ đưa đến Xích Đình Cốc.

Trước kia phải buông tha Xích Đình Cốc là vì thực lực quá cách xa, đại quân của Hưu Quân Tập thật khó có thể trợ giúp. Hôm nay tính toán số ngày, đại quân của Hưu Quân Tập nhiều nhất trong vòng ba bốn ngày sẽ đến, viện binh có thể tới trong hai ngày, hôm nay bọn họ cũng đã có được năng lực đủ thủ hộ tốt Xích Đình Cốc.

Cho nên Đỗ Hà quyết định di chuyển cứ điểm, sửa dùng Xích Đình Cốc tạm thời làm cứ điểm đóng quân, chờ đại quân của Hưu Quân Tập đến.

An Long Mã cũng không ra chiến trường, vẫn đang ở chung một chỗ cùng nhóm người Khương Hành Bản.

Hoàng cung Cao Xương.

Mấy ngày nay Cúc Văn Thái rốt cục đã khôi phục lại tinh thần, tâm tình thật tốt, nhưng tận đáy lòng vẫn cảm giác khó chịu.

Bên ngoài cũng đã không còn lưu truyền ca dao, dân tâm cũng đã yên ổn trở lại, không còn tiếp tục sợ hãi Đường triều, vẫn có thể tiếp tục cuộc sống thường ngày như trước. Nhưng bởi vì người giúp an định hết thấy lại không phải Cao Xương quốc vương mà là người khác, chính là Trương Hùng, là một người bị hắn trục xuất khỏi triều đình.

Trương Hùng ở tại Cao Xương được xem như lão thần hai triều. Tuy hắn là cháu của Tương Ấp phu nhân, nhưng trên thực tế tuổi tác so với Tương Ấp phu nhân còn lớn hơn một chút.

Năm đó phụ thân của Cúc Văn Thái là Cao Xương Vương Cúc Bá Nhã sau một lần từ Tùy triều trở về, nhận thức được văn hóa khai mở, cùng sự cường đại của Trung Nguyên. Vì vậy vừa trở lại Cao Xương liền cải cách, hết thấy đều noi theo chế độ của Tùy triều.

Nhưng bất luận là cải cách gì đều không tránh được việc xúc phạm tới lợi ích của người khác.

Ở ban đầu thời kỳ cải cách, Cúc Bá Nhã tiến hành hành động thân Tùy, lập tức dẫn dắt thế lực phản Tùy làm phản, thế lực phản Tùy chiếm cứ hoàng cung Cao Xương, tự lập làm vương, sửa niên hiệu là Nghĩa Hòa.

Cúc Bá Nhã cùng Cúc Văn Thái chạy trốn tới Tây Đột Quyết, lúc đó Cúc Văn Thái kết giao cùng Tây Đột Quyết Linh Ky Lợi Thất, hai người tương giao tâm đầu ý hợp, nhiều lần tỏ vẻ trong tương lai khi họ trở thành quốc vương, nhất định phải đồng tâm hiệp lực chinh phục Tây Vực.

Khi Cúc Bá Nhã còn lưu vong, cháu của vương phi Cao Xương Tương Ấp phu nhân là Trương Hùng đến Tây Vực tìm nơi nương tựa. Trương Hùng tìm hiểu rõ tình huống, có thể vung tay làm mây trở tay làm mưa, nhanh chóng tiêu diệt phản quân chiếm cứ Cao Xương thành, trợ giúp Cúc Bá Nhã đoạt lại vương vị.

Trương Hùng cũng nhờ vậy được Cúc Bá Nhã xem trọng trở thành Cao Xương đệ nhất trọng thần, quyền quân văn võ. Trương Hùng cũng giống như Cúc Bá Nhã, lập chí cải cách, chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi đã đem Cao Xương phát triển thành một quốc gia cường thịnh. Nhân khẩu Cao Xương không nhiều lắm, nhưng lại có được thực lực kinh tế mạnh nhất cùng khoa học kỹ thuật xuất sắc nhất, lại có tường thành kiên cố nhất làm cho tứ phương đều sợ hãi.

Sau khi Đường triều lập quốc, Trương Hùng chủ trương cùng Đường triều kết minh, khai mở con đường tơ lụa. Cúc Văn Thái nghe theo Trương Hùng đề nghị, cùng Đường triều giao hảo thật tốt, hơn nữa ở Trình Quán bốn năm còn tự mình đến Trường An yết kiến Lý Thế Dân, nhận được Lý Thế Dân hậu đãi. Hai nước cùng nhau phát triển con đường tơ lụa, Cao Xương nhờ vào việc khai mở con đường này, kinh tế lại một lần nữa bay lên cực nhanh.

Bởi vì được lợi quá lớn, Cao Xương từ từ cường đại.

Mâu thuẫn giữa Cúc Văn Thái cùng Trương Hùng cũng từ từ phát triển. Cúc Văn Thái bất mãn Trương Hùng quyền thế quá lớn, bất mãn thanh danh của mình kém hơn thần tử như Trương Hùng, đối với Trương Hùng ngày càng bài xích. Cuối cùng mâu thuẫn nặng nhất là chuyện sáu năm trước công phạt Yên giả đã hoàn toàn trở nên gay gắt. Từ trước tới nay Yên giả thân Đường, Cúc Văn Thái đánh Yên giả, không khác gì là đòi nhổ râu của Lý Thế Dân.

Trương Hùng liều mạng can gián lại càng làm cho Cúc Văn Thái sai người dùng loạn côn đánh đuổi ra khỏi triều đình, vĩnh viễn không trọng dụng lần nữa.

Tương Ấp phu nhân từng cầu tình cho Trương Hùng, nhưng trong lòng Cúc Văn Thái mặc dù biết Trương Hùng là nhân tài nhưng hắn cố chấp cho Cao Xương quá lớn, địa vị trong lòng dân chúng lại quá nặng, ngay cả một quốc vương như hắn cũng so ra kém, vì vậy vẫn một mực cự tuyệt. Cho đến hôm nay bị bức bất đắc dĩ không thể không làm mặt dày đi mời Trương Hùng rời núi.

Không thể tưởng được dân chúng nghe được tin Trương Hùng rời núi ngay lập tức không tiếp tục làm ầm ĩ, tận đáy lòng bọn họ, Trương Hùng là thủ hộ thần của Cao Xương. Chỉ cần Trương Hùng rời núi, Cao Xương liền có thể giữ được, điều này vừa làm Cúc Văn Thái ghen ghét lại vừa hâm mộ.

Quả nhiên thủ hộ thần rời núi liền không tầm thường, chẳng những ổn định dân tâm còn nói động được Ky Lợi Thất đồng tâm hiệp lực cùng đối phó Đại Đường.

Hôm nay không chỉ là dân chúng, dù là chính Cúc Văn Thái cũng tin tưởng Trương Hùng mười phần.

Nhớ tới hết thấy những gì mình đã làm với Trương Hùng năm đó, cảm giác trong lòng hắn càng thêm đủ loại mùi vị hỗn tạp.

- Báo! Quân tình khẩn cấp!

Cúc Văn Thái đột nhiên nghe được một tiếng gào sắc nhọn.

Một người mặc trang phục tướng quân chạy vào như điên, quỳ sụp trước mặt Cúc Văn Thái hô to:

- Tiên phong Đường quân đã xua đuổi chiến mã đánh lên Xích Đình Cốc trong đêm, bảy vạn quân Tây Đột Quyết đóng quân tại Xích Đình Cốc toàn quân bị diệt!

Không khí ngưng trệ thật lâu, dáng tươi cười của Cúc Văn Thái cứng ngắc trên mặt, trong đầu tựa hồ bị nổ tung một tiếng oanh long.

- Phanh!

Hắn nặng nề ngã xuống mặt đất!

Thanh âm gào khóc thê lương xuyên phá bầu trời vương thành Cao Xương, quốc vương băng hà!

Không ngờ Cúc Văn Thái bị tin tức Đỗ Hà đại phá đại quân Tây Đột Quyết tươi sống hù chết tại chỗ!

Loạn, loạn, loạn!

Cao Xương thành một mảnh hỗn loạn.

Xích Đình Cốc!

- Kế tiếp lại thế nào?

Đỗ Hà tiếp kiến An Long Mã tại Xích Đình Cốc, hỏi thăm về Trương Hùng. Lúc ấy phản ứng của An Long Mã khiến cho hắn chấn động, vẻ mặt của người kia đầy vẻ ngưỡng mộ kính trọng lẫn bội phục, không ngừng gật mạnh đầu.

Vì vậy hắn hỏi thăm sự tích của Trương Hùng thật kỹ lưỡng.

An Long Mã đem những chuyện mình biết kể lại, kể cả chuyện Trương Hùng bị Cúc Văn Thái dùng loạn côn đánh đuổi ra đại điện.

An Long Mã lại nói tiếp:

- Sau khi Trương đại nhân bị giáng chức, càng không người nào dám khuyên bảo Cúc Văn Thái đừng đánh Yên giả. Một trận chiến này Cúc Văn Thái đánh thắng, ngay khi hắn đang chí cao khí ngang Trương đại nhân lại lần nữa tiến hành ba bước sách lược, chính là vào triều yêu cầu Cúc Văn Thái hướng Đại Đường vương triều thỉnh tội để tránh binh tai. Không ngờ còn khiến thế tử Cúc Trí Thịnh cảm theo chiếu nhận tội vào Đường triều làm con tin đồng thời còn yêu cầu chính quốc vương dâng chiếu vào Đường triều thỉnh tội. Cúc Văn Thái lửa giận công tâm, muốn đem Trương đại nhân chém đầu thị chúng. Nhưng bên trong nội thành Cao Xương có bốn vạn dân chúng vừa nghe tin đều đi tới hoàng cung thay Trương đại nhân cầu tình, Cúc Văn Thái bất đắc dĩ tha thứ cho Trương đại nhân, từ đó về sau Trương đại nhân nản lòng thoái chí, không còn tiếp tục hỏi đến việc triều chính.

Ngừng lại một chút, hắn kinh ngạc nói:

- Vì sao tướng quân lại đột nhiên hỏi đến chuyện của Trương đại nhân?

Đỗ Hà thuận miệng đáp:

- Hắn là mưu sĩ của Tây Đột Quyết, đã bị người của ta bắt giữ!

An Long Mã động dung thấp giọng hô lên thành tiếng, mở to hai mắt nhìn, không tin được Trương Hùng lại bị bại, do dự một lát quỳ xuống nói:

- Tướng quân, thỉnh ngài nể tình Trương đại nhân tuổi tác đã cao tha cho hắn một lần đi!

Đỗ Hà nâng dậy An Long Mã, cười nói:

- Ta cũng không có ý định khi dễ một lão nhân gia, người không cần lo lắng. Bất quá ta có mấy vấn đề muốn hỏi người! Trương Hùng ở Cao Xương được dân tâm đến như thế, hay là hấn từng đối với người có ân nên người mới cầu ta tha thứ cho hấn?

An Long Mã đáp:

- Hồi bẩm tướng quân, ta cùng Trương đại nhân vốn không quen biết, nhưng không có Trương đại nhân sẽ không có Cao Xương quốc. Toàn bộ Cao Xương quốc những ai còn có lương tâm đều cảm động cùng nhớ nhung ân đức của Trương đại nhân. Địa vị của Trương đại nhân trong lòng dân chúng vượt xa hơn cả Cúc Văn Thái!

Trong mắt Đỗ Hà lộ ra vẻ hưng phấn, thầm nghĩ:

- Như thế nói đến chỉ cần thuyết phục được Trương Hùng, bằng vào uy tín của hấn, muốn lấy Cao Xương chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

239. Chương 239: Khuyên Hàng Cao Xương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghĩ tới đây Đỗ Hà lại hỏi An Long Mã tính cách làm người của Trương Hùng thuộc về dạng người vì lợi ích không để ý hết thấy hay là một vị quan tốt trong lòng chỉ để ý tới an nguy của bách tính.

Về mặt An Long Mã nghiêm túc nói:

- Trương đại nhân đương nhiên là một vị quan tốt hết lòng vì dân. Nếu không phải như thế, cũng sẽ không được dân chúng Cao Xương kính yêu như thế!

Đỗ Hà mỉm cười, nếu có nhược điểm như vậy là tốt rồi, không sợ hấn trung tâm với Cao Xương bao nhiêu, chỉ sợ hấn là loại người có ý chí sắt đá, xem mạng người như cỏ rác, vì vậy Đỗ Hà khẽ gạt nhẹ đầu, trong nội tâm đã lập ra kế hoạch, lại để An Long Mã lui xuống.

Hôm sau, từ sáng sớm Đỗ Hà lại cho người mời Trương Hùng tới. Hấn nhìn ra địa vị Trương Hùng không bình thường, tuổi tác đã cao, cũng không dễ người nào làm khó hấn, ngược lại phân cho hấn một lều vải độc lập, chỉ hạn chế sự ra vào của hấn. Bản thân hấn cũng thật thức thời, biết rõ mình tuổi già suy yếu, không khả năng chạy trốn nên thành thành thật thật ở yên bên trong lều vải.

Đỗ Hà dẫn hấn tới tận sâu trong Xích Đình Cốc, đi tới gần Xích Đình Cổ Đạo, chỉ vào một đoạn tường đá phòng ngự công sự còn sót lại, cười nói:

- Trương tiên sinh dự định dùng những vật này chống đỡ hổ lang chi sư của Đại Đường chúng ta sao?

Sắc mặt Trương Hùng biến đổi, thẹn quá hóa giận nói:

- Tướng quân ý thế nào, muốn nhục nhã tướng bại trận hay sao?

Đỗ Hà biết hấn vẫn canh cánh chuyện thảm bại trong lòng, nên nghĩ sai lệch, cười nói:

- Tiên sinh hiểu lầm, người quá xem thường Đỗ Hà này rồi. Đỗ Hà này còn chưa tới mức đi tìm tự tin trên người của người, chỉ là muốn cho người nhìn rõ một sự thật. Khương phó tổng quản, kế tiếp xin làm phiền người!

Đỗ Hà gọi Khương Hành Bản đang đứng chuẩn bị sẵn một bên.

Lượn địa vị Khương Hành Bản cao hơn Đỗ Hà, nhưng biểu hiện của Đỗ Hà dọc đường đã thuyết phục được hấn. Trong lòng cũng biết mình không thiện quân lược, vì vậy đối với lời phân phó của Đỗ Hà luôn nói gì

nghe này. Nghe lời của hắn liền lệnh cho thủ hạ đem Xa Nỗ chuẩn bị sẵn đẩy lên, đẩy tới cách tường đá chừng năm trăm bước thì dừng lại, xua đi những người vây quanh phía trước, chuẩn bị bắt đầu bắn thử.

Trương Hùng cũng đã có chút hiểu được, trên mặt hơi lộ ra vẻ cười nhạo mỉa mai, có chút khinh miệt. Hắn đã sớm biết khí giới của Đường triều sắc bén, vì vậy khi tu kiến tường đá này đã thật nghiêm khắc, dùng tài liệu chính là thanh chuyên thạch, dĩ thường chắc chắn, có thể kháng cự được cung nỏ. Loại cung nỏ đặt ngoài xa năm trăm bước muốn lưu lại dấu vết trên thanh chuyên thạch thật sự rất khó.

Về mặt Đỗ Hà lại thật tự tin, uy lực của Xa Nỗ hắn cũng đã sớm được chứng kiến. Tuy thực hành lên tường đá chỉ là lần thứ nhất, nhưng hắn xác thực biết được uy lực của Xa Nỗ trải qua sự cải tiến của hắn đủ chấn nhiếp Trương Hùng.

Sức kéo của loại cung nỏ cũ khoảng mười hai thạch, cần tới sức mạnh một ngàn bốn trăm cân mới kéo nổi. Cho nên mỗi lần kéo cung thậm chí còn phải nhờ cả lực lượng của trâu lẫn ngựa, hoặc là bốn năm người hợp lực mà kéo, vì vậy dùng mười hai thạch là cực hạn, nếu tiếp tục tăng cường sức kéo của cung nỏ, tuy có thể làm uy lực tăng thêm càng lớn nhưng cần vận dụng nhân thủ lại phải nhiều hơn, càng thêm cố sức hơn cho nên cũng không dùng.

Thế nhưng Đỗ Hà căn cứ nguyên lý vật lý học tổ hợp ròng rọc, tình huống liền thay đổi hẳn.

Chỉ cần mượn nhờ tổ hợp ròng rọc, một người có thể kéo được vật nặng ngàn cân, cho nên lần này Khương Hành Bản đem sức kéo của cung nỏ gia tăng lên tới mười sáu thạch, khiến uy lực của nó càng tăng lên. Nếu không phải tiếp tục gia tăng khiến gỗ cùng dây cung không chịu đựng nổi, hắn còn có ý muốn tăng lên tới mười tám thạch thậm chí là hai mươi thạch.

Lần này thử cung nỏ, Khương Hành Bản tự mình lợi dụng tổ hợp ròng rọc kéo ra dây cung, ý bảo người bên cạnh cài tên, bảy mũi tên lớn nhỏ không đều dài ngắn khác nhau đều được cài vào. Sau khi ngắm xong mục tiêu, hắn liền nói với Đỗ Hà một tiếng, sau đó nhấn cơ quan, lực phản tác dụng cường đại tác động lên cung nỏ, khu động dây cung, bảy mũi tên gào thét bắn ra, dùng tốc độ mắt thường khó thể phân biệt chợt lóe lên, chỉ nghe được thanh âm của tường đá vang giòn xa xa, ánh mắt mọi người ngay lập tức liền bị tiếng nổ nơi tường đá hấp dẫn.

- A?

Cả đám binh tướng ở một bên đang xúm lại xem náo nhiệt đều há hốc miệng, tựa hồ còn lớn hơn ai khác.

Về mặt Trương Hùng càng thêm hoảng sợ, trong mắt tràn ngập kinh hãi, gương mặt không còn chút máu. Ở chỗ tường đá phía trước có bảy mũi tên, bảy mũi tên đều xuyên vào tường đá, nhất là mũi tên dài bảy tấc ngay trung ương dây cung, bề rộng chừng năm thốn, thân tên dài ba thước, dùng thiết làm mũi tên, trực tiếp đem tường đá bắn xuyên toa, từ đầu tường bắn vào xuyên qua bên kia tường, nếu không phải phần đuôi tên còn dính lại trong tường đá, không ai dám hoài nghi mũi tên kia có thể trực tiếp xuyên thủng qua cả vách tường kia.

- Tiếp tục!

Đỗ Hà vùng tay lên.

Khương Hành Bản hiểu ý cười cười, vận chuyển Lô Thạch Xa kiểu mới đi tới.

Lần này không phải chỉ một xe mà là hai mươi xe, Lô Thạch Xa đi tới trước tường đá chừng bốn trăm bước, trăm tên pháo thạch thủ đều đứng bên cạnh chờ lệnh.

Vừa ban ra mệnh lệnh, cự thạch gào thét dày đặc đánh thẳng tới chỗ tường đá. Chỉ trong thời gian một chén trà, hai mươi Lô Thạch Xa đều bắn ra hai cự thạch, bốn mươi cự thạch không ngừng vang lên tiếng “phanh phanh phanh” đánh vào tường, trong khoảnh khắc đem vách tường nện nát nhừ.

Đỗ Hà phát tay cho đám người Khương Hành Bản lui xuống, cười nói:

- Đây chính là khí giới công thủ mới nhất vừa nghiên cứu ra của Đại Đường, tầm bắn của Xa Nỗ lớn nhất có thể đạt tới bảy trăm bước, một cung có thể bắn bảy mũi tên, uy lực tuyệt luân.

Lôi Thạch Xa có thể ném cự thạch nặng trăm cân, tầm bắn bốn trăm bước, chính người cũng nhìn thấy. Khí giới kiểu mới này đặc biệt sẽ có tốc độ bắn nhanh hơn, uy lực lớn hơn, tầm bắn dễ dàng tạo thành cự ly xa. Chỉ là hai mươi chiếc xe đã có uy lực như thế, người có thể tưởng tượng được nếu là một trăm chiếc, hai trăm, ba trăm chiếc sẽ là tình cảnh thế nào!

Sắc mặt Trương Hùng càng thêm trắng bệch, thân hình run rẩy.

Đỗ Hà nói:

- Như thế nào?

Kỳ thật chính bản thân hắn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm hoảng sợ, Xa Nỗ, Lôi Thạch Xa biểu hiện ra uy lực thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn. Nhưng biểu hiện trên mặt hắn lại vô cùng bình tĩnh, nhưng tận đáy lòng lại có chút tự hào lẫn tự đắc. Hai loại đồ chơi này có được uy lực như thế, công lao của hắn so với nhà vật lý học nổi danh đời sau còn ngưu bức hơn nhiều.

- Trong mấy ngày nữa mười vạn đại quân của Đại Đường sẽ đi tới Cao Xương, đến lúc đó mười vạn quân binh đánh tới dưới thành, trăm chiếc Lôi Thạch Xa cùng trăm Xa Nỗ bày trận bên ngoài thành. Ta thật muốn xem Tây Vực đệ nhất kiên thành có thể kiên trì được mấy ngày!

Đỗ Hà khiêu khích nói, ngữ khí khá cuồng vọng.

Nhưng Trương Hùng lại không cảm thấy khó nghe chút nào, bởi vì hắn biết Đỗ Hà có đủ tư cách để cuồng vọng, Đại Đường cũng có tư cách cuồng vọng như thế. Hắn không ngừng do dự, thở dài một tiếng, nói:

- Ai, ta đã sớm biết rõ không thể gây hấn với Đại Đường. Nhưng bệ hạ lại khư khư cố chấp, hôm nay báo ứng đã đến, cũng nên tới thời điểm trả giá thật nhiều. Đỗ tướng quân, người không cần nói thêm gì cả, ta hiểu được ý của người. Nếu như người tin được lão già này, Trương Hùng ta nguyện ý thay người đi sứ Cao Xương, khuyên bảo quốc vương đầu hàng. Nhưng hy vọng tướng quân đáp ứng một sự kiện, vô luận thế nào cũng không nên gây khó xử cho dân chúng Cao Xương cùng hoàng tộc Cao Xương, cho bọn họ được damai xứng đáng!

Hắn vốn là một trí giả tài trí phi phàm, dụng tâm của Đỗ Hà hắn cũng đã sớm nhìn ra, trong nội tâm tất nhiên vạn phần sợ hãi lẫn thần phục, chẳng khác gì sóng triều nhô cao, không cách nào bình tĩnh trở lại.

Kỳ thật từ lúc đêm qua hắn cũng đã nghĩ tới Đỗ Hà sẽ lợi dụng mình khuyên hàng Cao Xương, trong đáy lòng cũng đã quyết định chủ ý. Bất luận Đỗ Hà nói gì, bất luận tài ăn nói của hắn tốt bao nhiêu, mình cũng sẽ không quan tâm, không cần để ý tới. Mặc dù không cứu được Cao Xương nhưng cũng không muốn trở thành tội nhân khiến Cao Xương vong quốc, bị chê cười ngàn năm.

Thế nhưng cách làm của Đỗ Hà lại vượt xa sự dự liệu của hắn.

Đỗ Hà không hề mở miệng khuyên bảo, cũng không nói một chữ nào, chỉ để cho hắn nhận rõ được sự thực, nhận rõ được sự chênh lệch giữa Cao Xương cùng Đại Đường, để cho hắn khắc sâu ý thức được Cao Xương đã không còn bất kỳ hy vọng nào khác, nếu còn tiếp tục liều chết kháng cự, chịu khổ chỉ là dân chúng Cao Xương.

Hắn suy đi nghĩ lại, nghĩ đến nếu Cao Xương bởi vì ngoan cố chống cự mà để Đường quân công phá thành trì, đại quân sát nhập vào thành, thật sự sẽ làm dân chúng không thể thoát khỏi tai nạn bị hủy diệt, vì vậy hắn đành chủ động mở miệng.

- Sáng khoái!

Đỗ Hà vỗ hai tay vào nhau, đối phó loại người thông minh thế này cũng nên dùng phương pháp thông minh, ngàn lời vạn tiếng xa xa còn không bằng chính hắn cảm ngộ, cười nói:

- Trương tiên sinh đúng là người sáng khoái nên nói chuyện cũng sáng khoái, Đỗ Hà này cũng đáp ứng với người. Chỉ cần có ta ở đây, chỉ cần có thể không đánh mà thắng trận binh tai này, ta tuyệt đối sẽ không để dân chúng Cao Xương cùng hoàng tộc Cao Xương bị bất luận sự đả ngộ không công chính nào!

Trương Hùng nói:

- Hy vọng Đỗ tướng quân có thể ghi nhớ lời đã nói hôm nay!

Đỗ Hà ngạo nghễ nói:

- Một lời đã nói ra, tứ mã nan truy!

Hắn ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Ta viết thư chiêu hàng, làm phiên Trương tiên sinh!

Đỗ Hà tự tay viết một bức thư chiêu hàng giao cho Trương Hùng.

Đưa mắt nhìn Trương Hùng rời đi, Đỗ Hà lớn tiếng cười vang, tràn đầy tự tin nói với La Thông cùng Phòng Di Ái:

- Lần này Trương Hùng đi, tin tưởng không bao lâu Cao Xương sẽ thuộc về Đại Đường chúng ta!

La Thông vẫn có chút lo lắng:

- Thanh Liên không sợ hắn dùng kế sách tạm thích ứng, lấy lý do giả chiêu hàng, chạy trở về Cao Xương, chẳng những không khuyên giải Cúc Văn Thái ngược lại còn dùng tài trí của hắn đối phó quân ta?

- Sẽ không!

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Điểm ấy không cần phải lo lắng, Trương Hùng là một người thông minh biết xem rõ thời thế, hắn không phải đại thần ngu trung, lại càng không phải loại chuột nhắt nghe Đại Đường cường đại liền muốn đầu hàng. Hắn là quan viên chân tâm thật ý nghĩ cho Cao Xương, chỉ cần Cao Xương còn một tia hy vọng hắn cũng sẽ không buông tha. Nhưng bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết bị diệt, uy tín của hắn bị giảm lớn, bản thân hắn cũng rất khó bảo toàn càng không cần nói tới việc bảo vệ được Cao Xương. Đại quân ta nếu xuất ra, hôm nay Cao Xương đã không còn một tia hy vọng. Dưới loại tình huống này, người thông minh sẽ làm ra lựa chọn thông minh! Huống chi mặc dù Trương Hùng không giữ lời hứa, chúng ta cũng không cần lo lắng!

Ta nhận được tin tức, Lưu trưởng sử đã thuyết phục được Yên Giả Vương. Yên Giả nguyên ý dốc toàn bộ hai vạn ba ngàn binh lực tương trợ, tiên phong năm ngàn kỵ binh, đêm nay sẽ đến.

Hơn vạn người còn lại cũng ngày đêm hành quân, đoán chừng giữa trưa mai sẽ đến nơi. Chúng ta đã có đủ thực lực chờ đợi Hầu đại tổng quản đến. Chỉ là...

Đỗ Hà nắm chặt tay, không nói tiếp, hắn muốn nói chính là nếu Hầu Quân Tập đến, công tích mình đánh hạ Cao Xương sẽ rơi vào trong tay Hầu Quân Tập một phần, hắn tự nhận bản thân mình cũng không có lòng dạ hào phóng đến như thế.

Lúc này lại nhìn thấy một con chim bồ câu vỗ cánh bay tới, đáp xuống trên bờ vai Đỗ Hà.

Hắn cầm chim bồ câu nhẹ nhàng cưỡi xuống một dải lụa trên chân nó, đây là bồ câu đưa tin của Hoàng Phủ Hạo Hoa đã sớm lên vào trong thành Cao Xương, hắn nhẹ nhàng mở dải lụa ra, nhìn thấy bên trên viết:

- Cúc Văn Thái giá băng, con của hắn Cúc Trí Thịnh kế nhiệm vị trí Cao Xương Vương!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

240. Chương 240: Đầu Hàng Cùng Tức Chết Ta

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hoàng cung Cao Xương!

Cúc Trí Thịnh ngồi trên vương vị tiếp nhận văn võ đại thần triều đình Cao Xương bái lạy, nhìn một nhóm đại thần cúi người, đáy lòng hắn cũng không có bất kỳ vui sướng, chỉ còn lại vẻ bất đắc dĩ. Hắn không phải không có dã tâm, trái lại hắn nằm mộng cũng muốn ngồi lên vương vị, trở thành người trên người.

Hắn có đầy đủ dã tâm, đầy đủ chí lớn, chỉ là thân thể Cúc Văn Thái vẫn luôn khỏe mạnh, với tư cách thái tử hắn cũng chỉ có thể một mực chờ đợi.

Hôm nay rốt cục hắn đã chờ được, nhưng lại phát hiện mình chờ đợi không còn là vương vị, mà là một lò lửa, một lò lửa đang bị đốt cháy hừng hực, chỉ cần mình ngồi lên độ nóng rừng rực kia sẽ đem mình thiêu thành tro tàn.

Nếu cùng quốc gia khác là kẻ địch, có lẽ mình còn cơ hội đến độ sức, nhưng vừa nghĩ tới kẻ đối đầu lại là Đại Đường, trong đáy lòng hắn liền chột dạ, vào năm trước hắn từng thay thế Cúc Văn Thái đến Trường An châu mừng, hắn tận mắt nhìn thấy Đại Đường vương triều cường thế, không dám nảy sinh chút lòng kháng cự.

Hắn không muốn ngồi lên vương vị, thật đại độ tỏ vẻ tài năng của mình không đủ, hy vọng nhị vương tử Cúc Trí Cương có thể kế nhiệm vương vị.

Bình thường Cúc Trí Cương không ngừng tranh đoạt vương vị với hắn, dựa vào khả năng thành thạo cung mã thường thường luôn sĩ diện, hy vọng có thể đánh động Cúc Văn Thái, sửa lập thái tử. Nhưng hiện nay vương vị trở thành khoai lang phỏng tay, ai muốn thì lấy đi không liên quan tới hắn.

Bởi vậy hắn không thể đoán được hôm nay gặp phải loại tình huống này Cúc Trí Cương lại biểu hiện vô cùng rộng lượng, tiện tay nhét qua vương vị cho lão tam vẫn luôn được Cúc Văn Thái yêu thương nhất.

Lão tam cũng không phải kẻ đầu đất, không chịu tiếp củ khoai lang phỏng tay này. Cả đám vương tử ngày thường luôn nghĩ tới tranh quyền, hiện tại lại biến thành nhân vật chẳng khác gì Chu Công Đán, người này đẩy qua người kia, có thể nói cực kỳ hoang đường, cực kỳ khôi hài. Nước không thể một ngày không vua, nhất là trong lúc mấu chốt sinh tử tồn vong, càng nên như vậy.

Vì vậy đám đại thần không trâu bắt chó đi cày, nhất định lấy lý do Cúc Trí Thịnh là trưởng vương tử mà buộc hắn lên ngôi, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng không có. Vị trí này hắn không muốn ngồi nhưng hiện tại lại không thể không ngồi!

Nhớ tới chiến tích Đỗ Hà dùng sáu ngàn binh mã phá hủy bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết, hắn cảm thấy không rét mà run. Binh mã Tây Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến, nhưng ở trước mặt sáu ngàn binh mã Đại Đường lại không chịu nổi một kích. Càng không cần nói tới phía sau còn có mười vạn đại quân chủ lực của Đại Đường. Chỉ bằng hơn vạn binh mã trong thành Cao Xương làm sao mà ngăn cản? Cúc Trí Thịnh lạnh lùng đưa mắt nhìn sắc mặt của những đại thần trong phái đòi bỏ chạy cùng phái chủ hòa, trong lòng hoàn toàn luống cuống.

Phái đòi bỏ chạy cũng không có nói sai, có thể nói thế này. Nếu bàn về phe phái, võ tướng chủ chiến, quan văn chủ hòa, đây là định luật không thay đổi từ thiên cổ tới nay, nhưng hôm nay ở tại Cao Xương lại nổi lên biến hóa, trở thành quan văn chủ hòa, võ tướng chủ trốn, tạo thành một phái đòi chạy trốn hoàn toàn mới mẻ.

Phái chủ trốn hình thành phải quy công cho trận chiến vừa rồi của Đỗ Hà, vốn nghe được đại quân Đường triều tiếp cận, một ít tướng quân tự cao tự đại của Cao Xương còn có tâm muốn thử đánh một trận chiến, rất có khí khái đến một giết một, đến hai giết một đôi.

Nhưng cuộc chiến của Đỗ Hà tại Xích Đình Cốc khiến cho bọn hắn bị đánh đến hôn mê triệt để, dùng sáu ngàn binh mã đánh bại bảy vạn binh mã Tây Đột Quyết. Sự kiện này là một đại sự đủ làm khiếp sợ cả Tây Vực, huống chi mưu sĩ của Tây Đột Quyết vẫn là Cao Xương đệ nhất trí giả Trương Hùng. Nguyên lai phe chủ chiến hiện tại lại biến thành rút đầu, co quýt lại, như vậy làm sao còn đánh nữa? Bảy vạn binh mã còn bị sáu ngàn người tiêu diệt, hai vạn binh mã của quốc gia đủ cho bọn họ tắc hàm răng sao?

Vì vậy những người chủ chiến phái không hèn mà cùng đổi giọng, không còn chủ chiến mà là chủ trốn, biết là đánh không lại nên lập tức nghĩ cách bỏ chạy.

Tây Vực lớn như vậy, chỉ cần quay về bản tính của dân tộc du mục, thoát thật xa, Đại Đường chẳng lẽ còn đuổi theo hay sao?

Vì vậy một phe phái hoàn toàn mới được xưng chủ trốn phái cứ như vậy mà sinh ra đời.

- Được rồi, các người đều lui ra đi! Để cho cô chính mình suy nghĩ thật kỹ!

Cúc Trí Thịnh bị bọn hăn nhao nhao khiến tâm phiền ý loạn, mắt không thấy thì tâm không phiền, vung tay lên đuổi hết bọn hăn ra khỏi đại điện.

Ngay khi hăn hoàn toàn không nghĩ được chút ý tưởng gì, bỗng nhiên bên ngoài truyền vào tiếng thông báo, Trương Hùng cầu kiến.

Cúc Trí Thịnh liền thỉnh Trương Hùng vào đại điện.

Cúc Văn Thái ganh ghét Trương Hùng, nhưng Trương Ấp phu nhân biết rõ người cháu này của mình có đại tài, vì vậy dặn dò mấy tôn nhi nên theo hăn học tập thao lược. Trương Hùng cũng chính là ân sư của Cúc Trí Thịnh.

- Ân sư! Ân sư không việc gì, đồ nhi cũng thật an tâm!

Cúc Trí Thịnh tự mình nghênh đón Trương Hùng.

Trương Hùng đã biết tin tức Cúc Văn Thái quy thiên, hai mắt đỏ lên nói:

- Đại vương đã thật sự đi rồi sao?

Cúc Trí Thịnh thương cảm gật nhẹ đầu, lại lập tức xin giúp đỡ:

- Ân sư, cứu ta đi! Đối mặt loại thế cục này, đồ nhi nên làm sao mới phải?

Trương Hùng dè dặt thương cảm, cũng không nói thẳng ý đồ đến, chỉ hỏi thăm thế cục trong triều.

Cúc Trí Thịnh nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, hăn ngồi lên vương vị là vì bị ép buộc, trong lòng một đám văn võ đại thần lại không hề có chút uy tín, không đủ lực phục chúng. Lúc trước trong triều chủ trốn phái cùng chủ hòa phái bên nào cũng tự cho là mình đúng, căn bản không hề xem vị quốc vương như hăn vào trong mắt, vì vậy nghiêm mặt âm thầm, đem tình huống kể lại tỉ mỉ.

Trương Hùng nghe vậy giận dữ nói:

- Một đám người chủ trương chạy trốn toàn bộ đẩy ra ngoài chém hết đi, đây rõ ràng đem đại vương đẩy vào con đường chết. Cao Xương chúng ta vốn không phải dân tộc du mục, không nhờ vào thảo nguyên nguồn nước mà định cư, sở dĩ có thể uy chấn một phương toàn nhờ vào thành trì vững chắc. Nếu như rời khỏi thành trì, những năm nay Cao Xương quốc tích lũy toàn bộ tài phú sẽ trở thành mục tiêu cho các quốc gia tại Tây Vực dòm ngó. Tây Vực mạnh được yếu thua, đến lúc đó nếu như Cao Xương không còn, toàn bộ dân chúng cũng sẽ trở thành nô lệ của các tộc, việc này tuyệt đối không được.

Cúc Trí Thịnh chấn động, hăn cũng không nỡ vương vị Cao Xương Vương, nhiều lần hăn cũng tán thành ý kiến của chủ trốn phái, nhưng nhìn thấy chủ hòa phái lại chiếm cứ thượng phong, mới không thể nói ra miệng. Giờ phút này nghe Trương Hùng nói như vậy, lập tức bị hù dọa tuôn đầy mồ hôi lạnh, thầm kêu:

- Nguy hiểm thật!

Sau đó hăn lập tức nói:

- Vậy theo ý kiến của ân sư thì nên làm sao?

Trương Hùng thở dài:

- Thôi thì nên đầu hàng đi, Tây Đột Quyết vốn vô tâm trợ giúp Cao Xương, đều là lúc ấy bị vi sư thuyết phục mới xuất binh tương trợ. Chiến dịch Xích Đỉnh Cốc Tây Đột Quyết bị hao tổn bảy vạn binh mã, bọn họ tuyệt sẽ không đến trợ giúp chúng ta nữa. Khoa học kỹ thuật của Đại Đường, quân sự cùng nhân tài chúng ta thật sự không thể so sánh. Nếu còn một tia hy vọng vi sư cũng sẽ tranh thủ tới cùng. Nhưng hiện tại nếu đã không còn chút hy vọng nào, còn giằng co thêm cũng không còn ý nghĩa. Kỳ thật hiện tại vi sư đến là nhận lời phó thác của Đại Đường tiên phong Trung Vũ tướng quân tới khuyên hàng. Người nên

biết thái độ làm người của vi sư, vi sư cũng không muốn làm ra sự tình mất mặt đến như vậy. Chỉ là đây là cách duy nhất mà cũng là lựa chọn tốt nhất. Dụng ý của Đường triều chính là chiếm lấy Cao Xương mà không phải cần chúng ta khuất phục đơn giản như vậy, bọn họ là muốn vĩnh cửu gieo trồng gốc rễ tại nơi này, dùng để khống chế Tây Vực. Cho nên không thể không chọn thủ đoạn, ngược lại còn phải chú ý thủ đoạn, tận khả năng giảm bớt bị mất lòng dân, tổn thương dân chúng. Nhưng có thể khẳng định, bọn họ sẽ không bạc đãi đại vương, càng sẽ không bạc đãi dân chúng Cao Xương!

Cúc Trí Thịnh ngồi trên ngai vàng trung tâm quyền lực Cao Xương, ngơ ngác nhìn Trương Hùng, trong lòng một mảnh thê lương, trầm tận đáy vực sâu, thật lâu mới thở dài nói:

- Cũng vậy, hết thảy nghe lời ân sư, đầu hàng đi!

Xích Đình Cổ Đạo!

Mười vạn đại quân của Hưu Quân Tập hạo hạo dâng dâng đang dùng tốc độ mà bình tốt bình thường khó thể so sánh hướng Cao Xương tiến tới.

A Sử Na, còn mấy ngày đi ra khỏi địa phương quỷ quái này?

Trong lòng Hưu Quân Tập có chút lo lắng, hắn đã đi suốt sáu ngày trong Xích Đình Cổ Đạo này, tuy nơi này khí hậu không ác liệt như Mạc Hạ Duyên, nhưng một người đi đường suốt bốn tháng, thời gian hành quân liên tục không ngừng như vậy thật sự là không dễ chịu chút nào.

A Sử Na cũng không rõ ràng, chỉ nói:

- Xích Đình Cổ Đạo cự ly bốn trăm dặm, theo tốc độ của quân ta đoán chừng một ngày đại khái đi được chừng năm mươi dặm, còn hai ngày lộ trình, như vậy cũng đã rất nhanh!

Giao thông thời cổ đại vốn không tiện lợi, đại quân di chuyển tốc độ luôn rất chậm, nhất là ngoài mười vạn đại quân càng là như vậy. Quân đội tầm thường một ngày đi trên quan đạo năm mươi dặm đã là không tệ, hôm nay gặp phải địa phương hiểm yếu như Xích Đình Cổ Đạo Đường quân vẫn còn giữ được tốc độ như thế thật sự là rất giỏi, đủ chứng minh Đường quân tinh nhuệ, xưng là hổ lang chi sư không hề có chút khuếch đại nào! Hưu Quân Tập cũng hiểu rõ đạo lý này, nhẹ gật đầu.

- Đại tổng quản! Xin mạo muội hỏi một câu, những ngày gần đây người có thu được tin tức của Đỗ tướng quân? Ở trong ấn tượng của ta, đã thời gian dài không nghe hắn truyền tin tức về!

A Sử Na lại nhắc tới Đỗ Hà, đây chính là sự tình mà hắn lo lắng nhất trong những ngày gần đây.

Hưu Quân Tập cười lạnh nói:

- Bỏ sự của hắn lớn, đi lại như gió, ai biết chuyện gì xảy ra. Có lẽ nếm mùi thất bại, không có ý tứ đưa tin đi! Tiểu tử kia còn trẻ tuổi, lần đầu mang binh gặp phải tình huống đã là chuyện hợp lý. Muốn trách cũng chỉ có thể trách chính hắn, không hiểu được nặng nhẹ, hành quân xằng bậy, tuyệt không lưu tâm bảo trì cự ly nhất định cùng đại quân chúng ta.

Nhìn thái độ của hắn có chút hả hê, Đỗ Hà mất phương hướng hắn phải đảm đương trách nhiệm, nhưng nếu hôm nay do chính lỗi của Đỗ Hà mà Đỗ Hà bị người Cao Xương giết chết, chuyện như vậy sẽ không liên quan đến hắn, hắn rất thích ý khi nghe được tin tức này.

Hắn vừa định tiếp tục nói chuyện, chợt thấy một kỵ binh từ xa chạy tới, mặc trang phục trinh sát của Đường triều. Trên người kỵ binh còn bị ghim một mũi tên, tựa hồ bị thương còn thật nghiêm trọng. A Sử Na nhận ra người chạy tới, chính là trinh sát mà hắn phái ra dò đường lúc sáng sớm.

- Báo!

Trinh sát tuy bị một mũi tên nhưng vẫn kiên trì hoàn thành nhiệm vụ, cao giọng nói:

- Bẩm báo tướng quân, phía trước phát hiện hơn ngàn thân ảnh binh mã Tây Đột Quyết!

Hưu Quân Tập cho người mang tên trinh sát xuống dưới chữa thương, lúc này liền hạ lệnh:

- Khế Mật Hà Lực tướng quân, người lập tức lĩnh ba ngàn kỵ binh nhẹ tiến đến đón đánh, cần phải bắt giữ toàn bộ tướng địch!

Khế Mật Hà Lực cũng là một tướng quân dị tộc trung thành cùng Đại Đường, dũng mãnh thiện chiến, vừa nghe xong Hầu Quân Tập hạ lệnh, cười dài dẫn binh mã rong ruổi phóng đi, xuất kích về phía trước.

Chỉ sau nửa canh giờ, Khế Mật Hà Lực lại dẫn quân đội trở về phục mệnh, trước ngựa hắn còn treo sáu thủ cấp đầm đìa máu tươi! Đồng thời cũng mang về tin tức, Đỗ Hà dùng sáu ngàn binh mã đại phá bảy vạn binh mã Tây Đột Quyết!

Trình sát báo tin phát hiện một ngàn binh mã Tây Đột Quyết chính là binh mã may mắn tránh thoát tai kiếp kia. Bọn hắn bị một mối lửa của Đỗ Hà thiêu đốt đến kinh hoàng, không dám đến gần Xích Đỉnh Cốc mà lại hành quân theo hướng ngược lại, đúng lúc để đại quân của Hầu Quân Tập nhìn thấy.

Nghe xong chiến thắng của Đỗ Hà, Hầu Quân Tập không dám tin tưởng vào lỗ tai của mình, chỉ trong chớp lát hắn đã hoàn toàn minh bạch được tâm tư của Đỗ Hà, hét to:

- Tức chết ta a!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

241. Chương 241: Hầu Quân Tập Luống Cuống, Nóng Nảy

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vương cung Cao Xương!

Cúc Trí Thịnh lấy danh nghĩa Cao Xương Vương tuyên bố quyết định của mình, đưa hàng thư cho Đỗ Hà, Cao Xương đầu hàng.

Sau khi đưa ra quyết nghị, phái chủ chạy nhất thời nảy ra phản đối. Nhưng Cao Xương là quốc gia mà người Hán chiếm chủ thể, đa số văn võ trong triều đều là người Hán, bọn họ căn bản không quen cuộc sống của dân tộc du mục, thực lực của phái chủ hòa còn xa mới bằng phái chủ chạy, cộng thêm lời nói của Trương Hùng trấn áp, khí thế của phái chủ chạy trong nháy mắt bị bọn họ chèn ép.

Trát A Thất Lợi nhú mày rời khỏi vương cung, ánh mắt như rắn độc nhìn lướt qua người Trương Hùng, tâm tư không ngừng chuyển động, lại nghĩ đến con đường mình sắp bước đi, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Hắn biết văn võ trong triều bất đồng với mình, bọn họ nghĩ rằng đầu hàng chẳng khác nào vinh hoa phú quý đang đợi bọn họ, còn mình đầu hàng chính là đầu rơi xuống đất.

Bởi vì hắn chính là kẻ dẫn đầu của đám người giết chết thương khách, mặc dù nói tất cả chuyện này đều là kết quả thương nghị của Cúc Văn Thái và Ky Lợi Thất, nhưng hắn lại là đao phủ. Nếu Đường triều đến đây không thể nào không truy cứu trách nhiệm.

Nhớ tới mấy ngày vừa rồi mình chạy ngược chạy xuôi, thu mua trọng thần trong triều, nội thị trong cung, để tránh ngòi chờ chết, kêu Cúc Trí Thịnh đồng ý chạy về phía tây, rõ ràng bước đầu đã có hiệu quả, Cúc Trí Thịnh cũng đã tâm động, nhưng Trương Hùng lại chặn ngang, thuyết phục Cúc Trí Thịnh thay đổi chủ ý.

- Lão gia hỏa này làm hỏng chuyện tốt của ta, lão tử không tha cho người đâu.

Trát A Thất Lợi đầy phẫn hận, vô tình nhìn thấy Nhị Vương tử Cao Xương Cúc Trí Cương, thần sắc cũng khê động, trong lòng lập kế hoạch.

- Nhị Điện hạ.

Trát A Thất Lợi gọi Cúc Trí Cương, vui vẻ cười nói:

- Trong phủ ta gần đây có mấy bình rượu ngon, hay là chúng ta cùng nhau thưởng thức?

Cúc Trí Cương thích nhất là rượu, vừa nghe nói thế, ánh mắt bừng sáng, cười to nói:

- Vẫn là tỷ phu hiểu ta.

Trát A Thất Lợi là đệ nhất đại tướng của Cao Xương, rất được Cúc Văn Thái tin cậy, gả trưởng công chúa của Cúc Văn Thái làm vợ hắn. Cũng vì như vậy, Cúc Văn Thái mới giao chuyện cơ mật đại sự ám sát thương khách cho hắn làm.

Phủ đệ của Trát A Thất Lợi nằm ở thành đông Cao Xương, có diện tích rất rộng, chừng một bãi bóng, nhưng trong phủ lại không quá xa hoa. Đây không phải vì chủ nhân liêm khiết, mà vì Cao Xương còn xa mới so sánh được với đỉnh viện nghệ thuật của Đường triều, cho dù vị trí có rộng lớn cũng không có hoàng cung mỹ lệ.

Ngoài ra Cao Xương lại rất ít nhân khẩu, Cao Xương giàu có, nhưng nhân khẩu ít ỏi, chỉ có hơn mười vạn người, để tăng sinh sản sức lao động, đặc biệt quy định, cho phép thế gia có người hầu, nhưng không được phép quá 12 người.

Trát A Thất Lợi có địa vị rất cao ở Cao Xương, cũng chỉ có 15 người hầu, ngoại trừ nấu ăn, chiếu cố chủ nhân, giữ nhà hộ viện, người phụ trách quét dọn chỉ có 2, 3 người, vì vậy căn bản không có thời gian bố trí phủ đệ.

Trong một gian phòng có vẻ cũng được trang trí, Trát A Thất Lợi và Cúc Trí Cương ngồi đối diện với nhau, lần lượt cạn ly, thức ăn trên bàn vẫn chưa động đũa.

Đối với những kẻ hảo tửu như bọn họ, có rượu là đủ rồi. Sau khi đối ẩm khoảng năm chén, Cúc Trí Cương hô to thống khoái:

- Hảo tửu, thực sự là hảo tửu! Chỉ có con ngựa mẹ thuần chủng nhất mới có thể làm ra hảo tửu này.

Trát A Thất Lợi ngơ ngẩn nhìn chén rượu trước mặt nói:

- Uống đi, cứ uống thỏa thích đi, chỉ sợ mấy ngày nữa, Nhị Điện hạ sẽ không cơ hội mà uống.

Cúc Trí Cương nhíu mày:

- Người nói vậy là có ý tứ gì?

Trát A Thất Lợi đáp:

- Nhị Điện hạ còn chưa biết sau? Đây là cách làm quen thuộc chết tiệt của Đường triều, mỗi khi bọn hắn chinh phục một quốc gia đều sẽ giam lỏng thành viên hoàng thất ở Trường An. Nhị điện hạ còn nhớ Lĩnh Lợi Khả Hãn của Đông Đột Quyết không? Hắn chính là được Hoàng đế Đường triều kêu tới Trường An, sau này Hoàng Đế Đường triều lại kêu hắn nhảy múa trước mặt mọi người trong tiệc rượu, tìm niềm vui cho hắn cầu, si nhục đến chết.

Lần này các người đi Trường An, sợ rằng sẽ không tốt đẹp hơn Lĩnh Lợi Khả Hãn bao nhiêu.

Bọn chúng không si nhục các người đã là may mắn lắm rồi, còn trông cậy có thể uống rượu ngựa thượng đẳng của Đột Quyết ta sao? Ta đã quyết định ngày mai sẽ từ quan, quay về Tây Đột Quyết, Trát A Thất Lợi ta tuyệt đối không đầu hàng Đường triều.

Cúc Trí Cương biến sắc, run giọng nói:

- Đường triều thật sự ghê tởm như vậy sao? Tỷ phu, nếu không, chúng ta đi khuyên bảo Vương huynh, kêu hắn đừng đầu hàng.

- Chuyện này còn không thật sao? Chuyện của Lĩnh lợi Khả Hãn, có ai không biết.

Trát A Thất Lợi trào phúng nói:

- Đại vương, chà, hiện tại Đại vương căn bản không có can đảm như tiên vương, hắn đã bị Đường triều dọa vỡ mật rồi, bị lão đầu Trương Hùng mê hoặc, làm sao còn nghe gì nữa. Ài, chỉ tiếc tiên vương mất quá đột ngột, nếu không vương vị của Cao Xương còn không phải của Nhị điện hạ.

Cúc Trí Cương lắc đầu nói:

- Trước đây ta còn có chút lưu luyến với vương vị, nhưng hiện giờ....ha ha....Ta không còn lưu luyến nữa. Người không thấy sau khi Vương huynh kế vị già đi rất nhiều?

Trong ngữ khí của hắn tràn ngập vẻ hả hê. Bọn họ tranh đấu năm năm, quan hệ vẫn rất cương.

Trát A Thất Lợi lớn tiếng quát:

- Thế nhưng hắn vô tri, hắn nhu nhược sẽ phá hủy Cao Xương, phá hủy cơ nghiệp cật lực xây dựng trăm năm qua của Cao Xương chúng ta!

Hắn tỏ vẻ đau lòng, biểu hiện mình là một đại trung thần đối với Cao Xương.

- Nếu không hàng thì sao?

Ngữ khí của Cúc Trí Cương cũng bắt đầu trở nên nghiêm túc, rượu cũng không làm đầu óc hắn mê muội, dù sao Cao Xương cũng là nơi hắn trưởng thành, nhìn thấy quốc gia bị diệt vong, trong lòng cũng cảm thấy mất mát.

- Có thể né tránh.

Trát A Thất Lợi lạnh lùng nói:

- Đại Đường thiên lý viễn chinh, bọn chúng không thể dây dưa với chúng ta, chỉ cần chúng ta chạy đi xa, Đại Đường cũng không thể làm gì được. Chúng ta có binh, có người tài, lẽ nào sợ không xây dựng lại được Cao Xương hay sao.

Cúc Trí Cương trầm mặc hồi lâu, gật đầu nói:

- Người nói cũng có đạo lý, đáng tiếc, ta không phải

Điện hạ.

- Vậy ta sẽ thay người làm Điện hạ.

Trát A Thất Lợi tiến lên lôi kéo Cúc Trí Cương nói:

- Nhị Điện hạ, hiện tại Điện hạ không có đủ dũng khí, căn bản không có tư cách làm Điện hạ của Cao Xương ta. Còn Nhị Điện hạ lại là người thích hợp nhất, Trát A Thất Lợi ta và binh lính trong tay ta nguyện ý nghe Nhị Điện hạ triệu hoán Cúc Trí Cương không phải không muốn kế nhiệm Cao Xương Vương, mà vì Đại Đường thực sự quá mức cường đại, cho nên không dám. Hiện giờ nếu làm theo cách của Trát A Thất Lợi, không cần đối mặt với Đại Đường lại có thể ngồi lên vương vị. Điều này khiến hắn thật sự tâm động.

Trát A Thất Lợi âm hiểm cười nói:

- Không bao lâu nữa, Đường tướng sẽ đến Cao Xương tiếp thu hàng thư của Đại vương, chỉ cần trong lúc đó chúng ta giết chết Đường tướng, Đại vương cũng chỉ có thể lựa chọn chạy về phía tây. Trên đường đi, chúng ta giết chết Đại vương, vương vị lập tức sẽ thuộc về Nhị Điện hạ.

Cúc Trí Cương do dự hồi lâu mới nói:

- Chuyện này, ta làm được.

Ngoài cửa sổ cách đó không xa có một bóng đen lóe lên.

Hầu Quân Tập liếm bờ môi khô khốc, nghĩ đến thế cục trước mắt, không khỏi hoảng hốt.

Hắn vốn là một nhân vật lợi hại, tài trí hơn người, chỉ có điều vì coi thường Đỗ Hà cho nên cũng không suy nghĩ suy xa. Hiện giờ nhận được tin tức, sáu ngàn quân của Đỗ Hà đã phá được bảy vạn binh của Tây Đột Quyết mới hoàn toàn tỉnh ngộ, suy nghĩ thấu đáo toàn bộ vấn đề, thâm hận mình ngu xuẩn đã phạm phải sai lầm lớn nhất là khinh địch.

Tốc độ hành quân của Đỗ Hà rất dị thường, ngay cả A Sử Na Nhĩ cũng cảm giác được, nhưng thống soái tam quân là hắn lại không nhìn ra.

Nhiệm vụ của đại tướng tiên phong là tìm kiếm địa hình, tu đường bắc cầu, bình định nguy hiểm ven đường, chứ không phải là bộ phận giao chiến đầu tiên với địch quân. Vì vậy đại tướng tiên phong phải duy trì cự ly nhất định với đại quân, đồng thời với hoàn thành nhiệm vụ, nếu gặp phải nguy hiểm, trung quân có thể kịp thời tới trợ giúp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đại tướng tiên phong thất bại sẽ bị chém đầu, còn chủ tướng tam quân thất bại tối đa cũng chỉ bị giáng chức. Chủ tướng tam quân thất bại là chuyện thường ngày của binh gia, nhưng nhiệm vụ của đại tướng tiên phong không phải tác chiến với địch nhân, thắng lợi cố nhiên được hưởng công, nhưng thất bại hay tùy tiện xuất chiến, cãi lại quân lệnh có thể bị giết.

Sau khi Đỗ Hà đảm nhiệm đại tướng tiên phong, lập tức vứt bỏ trung quân, một đường hành quân, vứt bỏ trung quân lại xa phía sau, hành quân có thể nói tương đối đáng nghi. Nhưng mình lại chủ quan chỉ xem Đỗ Hà là một đứa trẻ 16 tuổi, xem hấn như Triệu Quát chỉ có lý luận suông chứ không có bản lĩnh thật sự, thậm chí còn bỏ mặc, kêu hấn tới tiền tuyến, trước một bước, giống như Triệu Quát để Cao Xương hoặc Tây Đột Quyết giết chết, cũng không có bất cứ khuyên nhủ gì đối với tốc độ hành quân dị thường của Đỗ Hà.

Nhưng hiện giờ mới biết Đỗ Hà căn bản đã có chủ ý từ trước, hấn sớm đã nhìn thấu dụng tâm ác ý gây khó dễ của mình, nên cố ý thoát khỏi khống chế của mình, tới chiến trường sớm một bước, đạt được thắng lợi tranh công với mình. Trên đường đi không có tin tức, chắc là sợ mình phát hiện, ngăn cản hấn.

- Tiểu tặc Đỗ Hà gian xảo như quỷ, lẽ ra ta phải sớm phát giác.

Trông mất hấn đồ đậm, vừa phẫn nộ vừa không cam lòng lại vừa hối hận, hầu như không nhin được chữi âm lên, trong lòng thâm hận bản thân.

Nghĩ đến chuyện này, hấn tựa hồ muốn thổ huyết, mình không những chinh đồn Đỗ Hà không thành, còn bị hấn đi trước một bước, giành được thắng lợi huy hoàng.

- Đại tổng quân, đại tổng quân.

Nhìn thấy sắc mặt Hầu Quân Tập liên tục biến đổi. A Sử Na Xã Nhĩ và Khế Tâm Hà Lực đều lộ ra thần sắc lo lắng, nhất là A Sử Na Xã Nhĩ, trên đường đi luôn cảm thấy Hầu Quân Tập có gì đó bất ổn.

Hầu Quân Tập xấu hổ ho khan, biểu thị mình không việc gì.

Người Đột Quyết vốn thẳng tính, A Sử Na Xã Nhĩ và Khế Tâm Hà Lực cũng không suy nghĩ nhiều, đồng loạt gật đầu, bọn họ cũng không ngờ Đỗ Hà có thể đạt được chiến tích như vậy.

Hầu Quân Tập không rảnh nhiều lời với bọn họ, đưa tay gọi tâm phúc đến nói:

- Vương Phó tướng, người lập tức cầm lệnh tiễn của ta đến quân doanh của Đỗ Hà, kêu hấn ở nguyên vị trí đợi lệnh, không được hành động thiếu suy nghĩ, người trái lệnh trăm Đỗ Hà đã tiêu diệt bảy vạn binh mã của Tây Đột Quyết, nếu để hấn tiếp tục can rở thì không biết còn xảy ra chuyện gì.

Hầu Quân Tập thực sự bắt đầu nôn nóng, biểu hiện của Đỗ Hà trong chiến dịch này đã hoàn toàn lấn át vẻ ung dung trấn định của lão tướng. Hấn vốn dự định dùng trận chiến này để chứng minh có năng lực làm Tể tướng, nhưng hiện giờ Đỗ Hà lại gây náo động. Nếu tiếp tục để hấn kiêu ngạo, vậy thống soái tam quân như hấn không phải sẽ trở thành trò cười.

Lúc này để áp chế Đỗ Hà, Hầu Quân Tập thậm chí không tiếc vận dụng suất lệnh tam quân, tiếp theo phải lệnh cho toàn quân cấp tốc tiến lên.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

242. Chương 242: Bắt Sứ Giả Của Hầu Quân Tập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã bốn tháng kể từ ngày xuất chinh. Bởi vì trận chiến Xích Đình cốc, Đỗ Hà đánh quá tuyệt vời. Trận chiến này đã hù dọa Tây Đột Quyết và Cao Xương, khiến cho tình thế Tây Vực dần dần sáng sủa. Tây Đột Quyết vốn chút ít e ngại Đại Đường, chỉ một trận chiến đã khiến bọn hãn tổn thất bảy vạn binh mã, tựa hồ là một nửa binh lực của Tây Đột Quyết.

Bọn hãn đã chịu trọng thương như vậy, làm sao còn dám vọng động. Về phần Cao Xương, Đỗ Hà càng nắm chắc thắng lợi trong tay, tính toán kỹ càng. Cúc Văn Thái trong lịch sử được định nghĩa là một người chí lớn nhưng tài mọn, rõ ràng chỉ là một tiểu quốc vương của mười vạn nhân khẩu, nhưng lại nhiều lần chọc giận Lý Thế Dân, hoàn toàn không coi trọng Đại Đường.

Có Cúc Văn Thái, Đỗ Hà không thể khẳng định Trương Hùng có thể thành công hay không, nhưng hiện giờ Cúc Văn Thái chết rồi, Cúc Trí Thịnh thay thế, mọi chuyện cũng dễ dàng xử lý hơn. Hãn sớm đã biết được Cúc Trí Thịnh là đồ đệ Trương Hùng từ miệng An Long Mã, sự phụ kích lệ đồ đệ, không có lý do gì thất bại.

Đương nhiên có được 5000 viện binh của Yên Giả cũng là mấu chốt của vấn đề. Hiện giờ có thêm 5000 quân sức lực đầy đủ, Đỗ Hà cũng không cần sầu muộn về vấn đề binh lực.

Đỗ Hà sắp xếp 5000 binh mã của Yên Giả vào nơi hiểm yếu của Xích Đình cốc, củng cố phòng tuyến. Chờ xem thường 5000 người này, trong tay danh tướng, cho dù chỉ có một người nhỏ bé cũng có tác dụng của hãn. Giống như Hàn Tín đã nói, càng nhiều người thì càng nhiều lợi ích, không quan tâm là người già yếu, hay người thiếu tay gãy chân, chỉ cần có người, hãn đều có thể sử dụng.

Đương nhiên với trình độ trước mắt của Đỗ Hà chưa đạt được tiêu chuẩn của binh tiên Hàn Tín, nhưng 5000 quân đầy đủ sức lực, vừa vặn bổ sung chỗ thiếu sót của phòng tuyến Xích Đình cốc.

Lúc này, cho dù là Tây Đột Quyết hay là Cao Xương đồng thời dốc hết lực lượng công kích, hãn cũng có tự tin sẽ ngăn cản bọn chúng bên ngoài Xích Đình cốc, cho đến khi đại quân của Hầu Quân Tập kéo đến, chỉ có điều khả năng này cực kỳ bé nhỏ.

Sau khi sắp xếp xong Yên Giả binh, Đỗ Hà kéo Lưu Nhân Quỹ đến nói chuyện, hỏi hãn chuyện xảy ra khi đến Yên Giả.

Lưu Nhân Quỹ cười nói:

- Lần này tới Yên Giả cũng không gặp phải chuyện gì hiểm trở, Cúc Văn Thái hoàn toàn không có tâm nhìn, nắm đó vô duyên vô cớ binh phạt Yên Giả, kết huyết hải thâm cừu với Yên Giả. Cho nên, bọn họ không hy vọng nhất là nhìn thấy Cao Xương kiêu ngạo, ta chỉ vừa nói, Yên Giả Vương đã tỏ vẻ nguyện ý tương trợ, chỉ có tương trợ binh lực là còn chần chờ. Nhưng như ta vừa nói, dùng quyết định ngự giá thân chinh, lệnh ta mang 5000 kỵ binh đi trước, còn hãn dẫn binh mã còn lại tương trợ. Ha ha, chỉ là trên đường đi, Nhân Quỹ đã biết tin Tướng quân dùng ít đánh đông, chỉ mất 5 người thương vong mà tiêu diệt được bảy vạn quân Đột Quyết trong Xích Đình cốc, tỉ lệ thương vong như vậy, quả thật là chưa từng có, trận chiến này có thể gọi là trận chiến kinh điển chân chính, khiến người ta không thể không bội phục!

Lưu Nhân Quỹ bái lạy Đỗ Hà, tán thưởng tự đáy lòng. Hãn nhìn xung quanh, thấy bốn phía không người liền thấp giọng nói:

- Trận chiến này Tướng quân đúng là đại xuất danh tiếng, nếu có thể khiến Cao Xương đầu hàng trước khi Hầu Đại tổng quân đến đây, Tướng quân sẽ lập nên một hành động vĩ đại, sách sử tất nhiên cũng sẽ ghi lại sự nghiệp to lớn Tướng quân dùng sáu ngàn binh định Cao Xương.

Về phần Hầu Đại tổng quân nên làm cái gì thì làm cái đó, đã không có công trạng gì có thể mò được rồi.

Hãn âm hiểm cười nói.

Hãn cũng biết mục đích Đại Đường tây chinh, một là đánh chiếm Cao Xương, hai là đánh bại Tây Đột Quyết. Đỗ Hà trước tiên đánh bại Tây Đột Quyết giành lấy thắng lợi huy hoàng, nếu có thể lấy Cao Xương, cho dù Hầu Quân Tập tiêu diệt Tây Đột Quyết, công lao cũng không sánh bằng Đỗ Hà.

Đỗ Hà bất ngờ nhìn Lưu Nhân Quỹ, kinh ngạc nói:

- Không ngờ tâm tư tiên sinh lại âm hiểm như vậy, thật khiến ta bất ngờ, nhưng....hắc hắc, ta rất thích!

Hắn cũng cười theo, giảm thấp thanh âm:

- Kỳ thật, ta cũng có tính toán này. Cho nên nửa tháng trước đã không truyền tin về, không cho hắn biết tình huống Tây Vực, để đẩy nhanh lộ trình.

Lưu Nhân Quỷ tỏ vẻ hiểu ý.

Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, bất ngờ nghe tin tức ngoài sơn cốc có sứ giả Cao Xương cầu kiến.

Đỗ Hà vốn ngạc nhiên, lập tức cười to nói:

- Chuyện thành công rồi, ha ha ha...Cao Xương đã thuộc về ta.

Mặc dù hắn chưa tiếp kiến sứ giả Cao Xương, nhưng lại hiểu rõ ý đồ Sứ giả đến đây. Rất hiển nhiên, nếu Cúc Trí Thịnh không đồng ý đầu hàng sẽ không vô có phái sứ giả đến đây, nếu đã phái sứ giả cũng có ý nghĩa hắn đã bị Trương Hùng thuyết phục, nguyện ý quy hàng Đại Đường.

Đỗ Hà lập tức kêu người mời sứ giả vào trong đại trướng.

Hắn mặc áo giáp, lộ ra uy phong凛冽, biểu thị chủ vị. La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái chia làm tả hữu hai bên.

Đúng như hắn sở liệu, sứ giả vừa tiến vào đại trướng, lập tức cúi thật sâu, vái Đỗ Hà ba lạy, hai tay cung kính dâng một phong chiếu:

- Hạ quốc vô tri, mạo phạm thiên triều oai vũ, gây xích mích chiến hỏa, xin Tướng quân rủ xuống thương!

Đỗ Hà nhận chiếu thư, phía trên biểu lộ Cao Xương nguyện ý quy hàng Đại Đường, hai tay hắn bắt giắc run rẩy. Mặc dù hắn đã có chuẩn bị, nhưng cảm giác tiếp nhận chiếu thư quy hàng của một quốc gia vẫn khiến hắn kích động không thể nào kìm chế.

Đỗ Hà cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, quát lớn:

- Sáng sớm ngày mai, bên ngoài thành Cao Xương, bốn tướng đại diện Đại Đường tiếp nhận thư xin hàng, hơn nữa tự mình dẫn binh tiến nhập vào thành Cao Xương, tiếp quản phòng thủ. Hy vọng lúc đó quý quốc có thể giải tán binh khí.

Đỗ Hà muốn đến trước Hầu Quân Tập một bước, giải quyết thỏa đáng chuyện này, vì vậy lập tức ấn định thời gian vào ngày mai.

Sứ giả không biết vì sao Đỗ Hà lại nóng vội như vậy, nhưng cũng không dị nghị, bái biệt rồi đi.

Sứ giả vừa rời đi, chư tướng trong đại trướng tuôn ra những tiếng hoan hô nhiệt liệt, chúc mừng thắng lợi.

Đỗ Hà cũng tỏ vẻ vui mừng, không ngăn bọn họ ăn mừng.

Lưu Nhân Quỷ thấy mọi người buông lỏng cảnh giác, thiện ý nhắc nhở:

- Đừng vui mừng quá sớm, mọi chuyện còn chưa xong xuôi.

La Thông tức cười nói:

- Chẳng lẽ bọn chúng lại giả vờ đầu hàng, cố ý dụ dỗ chúng ta xâm nhập nội địa, sau đó bao vây tiêu diệt hay sao?

Lưu Nhân Quỷ nói:

- Cũng không phải không có khả năng này, chỉ là không lớn mà thôi. Mặt khác mấu chốt không phải ở Cúc Trí Thịnh, mà là những Tướng quân nắm binh quyền trong tay. Văn thần Cao Xương chủ yếu là người Hán, nhưng võ tướng trong triều chủ yếu lại là người Tây Vực. Bọn họ đối lập nhau cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, song phương có thành kiến rất sâu sắc. Đối mặt với cường thế của Đại Đường chúng ta, văn thần chắc chắn chủ hòa, bọn họ sẽ tiếp nhận phương án đầu hàng của Cúc Trí Thịnh. Nhưng những võ tướng chủ chiến chưa chắc như vậy, Cúc Trí Thịnh mới vừa vận kế nhiệm vương vị Cao Xương mấy ngày, cũng không thể khiến bọn họ bội phục, vì vậy không thể bài trừ khả năng bọn họ có thể tùy tiện hành động.

Đỗ Hà cũng gật đầu nói:

- Tiên sinh nói cũng có đạo lý!

Thấy Đỗ Hà cũng gật đầu nhận đồng, Phòng Di Ái kêu lên:

- Vậy chúng ta phải làm gì, chẳng lẽ không tiếp nhận đầu hàng của bọn chúng, chờ Đại tổng quân tới hay sao?

- Đương nhiên phải nhận! Nếu không có dũng khí này, há không phải khiến kẻ khác chê cười Đại Đường ta?

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Bất kể đối phương thủ đoạn gì, chúng ta cũng có cách ứng phó. Bọn chúng thành thật quy hàng mà thôi. Nếu muốn âm thầm giở thủ đoạn gì, chúng ta cũng không cần khách khí, cho bọn chúng một trận thích đáng.

Ngay khi sứ giả Cao Xương rời đi không lâu, Đỗ Hà đột nhiên nhận được thông báo có mệnh lệnh của Hưu Quân Tập truyền đến.

Lúc ấy Đỗ Hà đang ở trong lều đọc sách, nghe thấy tin tức, không khỏi ngẩn ngơ, mệnh lệnh của Hưu Quân Tập là cái gì? Chẳng lẽ hẳn biết được mình đại phá Tây Đột Quyết, ý thức được mình cố ý tranh công với hắn, cho nên đặc biệt hạ quân lệnh, hạn chế hành động của mình?

Nhưng chuyện này không thể xảy ra, mình đã tận lực áp chế tin tức, Hưu Quân Tập căn bản không thể biết được tình hình tiền tuyến.

- Không hay rồi!

Hắn thấp giọng kêu lên, nghĩ tới mấu chốt của vấn đề.

Trận chiến Xích Đỉnh cốc không phải tiêu diệt hoàn toàn, trong đó còn lọt lưới hơn ngàn tên lính Tây Đột Quyết vừa may mắn tiến vào cổ đạo Xích Đỉnh, giống như Trương Hùng, lúc ấy bởi vì khó ngủ, bước ra ngoài thưởng thức ánh trăng, do đó tránh được kiếp nạn này. Cổ đạo Xích Đỉnh không có đường nhỏ để đi, bọn chúng không dám đi về hướng Xích Đỉnh cốc, chỉ có thể chạy về phía Hưu Quân Tập, chỉ cần có thể bắt giữ bất cứ một người nào, tiến hành khảo vấn, đương nhiên có thể biết được tin tức mình đại phá Tây Đột Quyết.

Nghĩ vậy, Đỗ Hà càng khẳng định ý đồ mà Hưu Quân Tập phái sứ giả tới đây, cau mày, nhớ tới thân phận của mình trên danh nghĩa vẫn bị Hưu Quân Tập quản chế, nếu như ngang nhiên trái lệnh thì sẽ đắc tội chém đầu.

Đến lúc đó Hưu Quân Tập, dưới cơn thịnh nộ, không chừng có thể âm thầm giết chết mình.

- Làm sao đây?

Đỗ Hà đắn đo suy nghĩ, một lát sau hình như đã nghĩ ra cách ứng đối, gọi Phòng Di Ái tới, đồng thời cũng cho người mời sứ giả của Hưu Quân Tập tới!

Đỗ Hà kéo Phòng Di Ái nói:

- Đợi lát nữa sẽ có một người lạ vào đây, người xem chỉ thị của ta mà hành động, ném hắn xuống đất trước khi hắn tiến vào đại trướng, nhớ kỹ, đừng làm quá mức, ra vẻ lơ đãng.

Phòng Di Ái tỏ vẻ khó hiểu, nhưng vô cùng tín nhiệm Đỗ Hà, lập tức nhận lời.

Đỗ Hà truyền lệnh cho sứ giả tiến vào quân trướng.

Đỗ Hà ra hiệu cho Phòng Di Ái, Phòng Di Ái đang quay lưng về phía sứ giả truyền tin, hét lớn:

- Ta hiểu rồi, Tướng quân, ta lập tức đi làm.

Hắn giả bộ như sốt ruột, quay người đi nhanh, vô tình đụng phải sứ giả truyền lệnh ở phía sau.

Lực lượng của Phòng Di Ái đáng sợ như thế nào, trực tiếp xô ngã sứ giả xuống dưới đất.

- Tại sao người không cẩn thận gì cả?

Đỗ Hà oán trách, tiến lên đỡ sứ giả đứng dậy, còn đích thân phủ bụi bẩn trên người hắn.

Sứ giả truyền lệnh sợ hãi, vội vàng nói:

- Tướng quân không cần chú ý, không có gì đáng ngại, quân lệnh quan trọng hơn!

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không nhiều lời, mời hắn vào trong đại trường.

Sứ giả tiến lên vị trí chủ vị, sờ tay lấy ra lệnh tiễn trong ngực, móc móc hồi lâu, thần sắc kịch biến.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà hảo ý hỏi thăm!

Sứ giả truyền lệnh lập tức nghiêm mặt nói:

- Hầu Đại tổng quản lệnh cho Đỗ tướng quân đóng quân ở Xích Đình cốc, đợi đại quân đến, không được sai sót, người nào trái lệnh - Trảm!

Đỗ Hà cũng không tiếp lệnh, chỉ tò mò nhìn sứ giả truyền lệnh nói:

- Đại tổng quản hạ lệnh, chẳng lẽ không có lệnh tiễn sao?

Sứ giả truyền lệnh khó xử nói:

- Tất nhiên là có lệnh tiễn, nhưng không thấy rồi.

Đỗ Hà cười ha ha:

- Không thấy, ta thấy người căn bản không có thì đúng hơn. Người đâu, bắt hắn lại cho ta!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

243. Chương 243: Giết, Giết, Giết

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau tiếng hạ lệnh của Đỗ Hà, bên ngoài trường lập tức tuôn ra ba tên thân vệ, sứ giả truyền lệnh thần sắc kịch biến, lùi lại một bước, sợ hãi nói:

- Đỗ tướng quân, người làm gì vậy?

Trong mắt Đỗ Hà lóe lên quang mang sắc bén, cười lạnh nói:

- Chính miệng người nói, người phụng mệnh của Đại tổng quản đến đây, kêu ta đóng quân ở Xích Đình cốc, không được tự tiện hành động, nhưng người lại không lấy ra quân lệnh, ta nghi ngờ người giả truyền quân lệnh.

- Cái này....ta...

Tên sứ giả truyền lệnh chảy mồ hôi ròng ròng, nói năng lộn xộn, giả truyền quân lệnh là tội lớn chém đầu, hắn chỉ là một sứ giả truyền tin, làm sao có thể tiếp nhận tội lớn như vậy.

- Nghe ta giải thích....Đỗ tướng quân....chuyện này....

Tên sứ giả mở miệng, muốn giải thích nhưng không biết nên giải thích như thế nào. Hắn thật sự không hiểu nổi, tại sao lệnh tiễn giấu trong người mình lại biến mất như vậy.

- Được, ta sẽ chờ giải thích của người.

Đỗ Hà hiện tại có rất nhiều thời gian, cũng không vội vàng, hẳn muốn mua chuộc tên sứ giả này, để hẳn giúp mình phần đòn.

Người truyền lệnh đã nhận được cơ hội, nhưng vẫn á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nói không biết lệnh tiền làm sao biến mất.

Đỗ Hà tỏ vẻ minh bạch:

- Ta nghĩ ta có thể hiểu được ý của ngươi, ngươi nói ngươi là người mang tin tức, phụng mệnh Đại tổng quản đến đây, nhưng lệnh tiền lại bị mất, cho nên ngươi không cách nào chứng minh thân phận của mình, càng không cách nào chứng minh lời ngươi nói là thật hay giả. Ngươi có thể là sứ giả truyền tin thật sự, cũng có thể là kẻ giả mạo! Ngươi không cảm thấy chuyện này rất hoang đường sao? Nếu ngươi là ta, ngươi có đi tin những lời ngươi nói không?

- Cái này....

Sứ giả truyền lệnh vẻ mặt đau khổ, chính hắn cũng cảm thấy chuyện này rất hoang đường, rất vô nghĩa, lắc đầu.

- Có thể chứ!

Đỗ Hà ra vẻ khó xử:

- Lời ngươi nói, chính ngươi còn không tin, kêu người khác làm sao tin đây?

- Nhưng ta thật sự phụng mệnh đến đây. Đỗ tướng quân....

Sứ giả truyền lệnh bị ép buộc, thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

- Dựa theo quân pháp, ta có quyền xử tử ngươi!

Đỗ Hà nghiêm mặt, khiến sứ giả truyền lệnh càng run rẩy.

- Nhưng....

Hắn kéo dài giọng, ngữ khí thay đổi:

- Ta thấy ngươi là người rất trung thực, cũng không muốn làm khó ngươi. Như vậy đi, kể từ hôm nay, ngươi đội trong doanh trường của ta, cho đến khi Đại tổng quản đến đây. Sau đó xác định thân phận của ngươi. Nếu ngươi thật sự là người do Đại tổng quản phái tới, ta sẽ nói giúp cho ngươi, xin Đại tổng quản xá tội làm mất lệnh tiền của ngươi.

Sứ giả truyền lệnh vội vàng khom người cảm tạ, bị mất lệnh tiền, là tội lớn ảnh hưởng đến quân cơ.

Cho dù lúc này Đỗ Hà không xử trí hắn, quay về Hào Quân Tập cũng không tha cho hắn. Hiện tại Đỗ Hà biểu thị xin tha cho hắn, có thể khiến hắn giảm bớt rất nhiều tội lỗi, trong mắt cũng lộ ra cảm kích sâu sắc.

- Nhưng... ta cũng nói trước, ta ghét nhất là người khác lừa gạt ta, vạn nhất lời ngươi nói có nửa câu hư giả. Thực xin lỗi. Ta sẽ cho ngươi nếm thử cái gì là sống không bằng chết.

Đỗ Hà nói đến đây, nhiệt độ xung quanh như giảm bớt rất nhiều.

Cho dù sứ giả truyền lệnh không thiện với lương tâm, cũng bị sát ý trong lời nói của Đỗ Hà hù dọa.

- Ra đi!

Đỗ Hà kêu người đem hắn đi.

Sứ giả truyền lệnh cảm kích bái lạy, vừa mới ra khỏi đại trường, vừa vặn đối mặt với Lưu Nhân Quỹ đang chuẩn bị bước vào.

Lưu Nhân Quỹ tiến lên thấp giọng nói:

- Tướng quân, có phải Đại tổng quản đã biết đại thắng Xích Đình cốc, phái Sứ giả tới khuyên bảo Tướng quân án binh bất động hay không?

Đỗ Hà cười nói:

- Có quỷ mới biết. Dù sao sứ giả đã sơ ý đánh mất lệnh tiễn, không có lệnh tiễn, chúng ta nghe ai đây?

Lưu Nhân Quỷ ngây người, một lát sau mới tỉnh ngộ, cười nói:

- Sứ giả này cũng thật là sơ ý.

Hắn đương nhiên không cho rằng Sứ giả đánh mất lệnh tiễn, nhưng hắn là người thông minh, biết một số chuyện không cần biết rõ, yên tâm rồi đi.

Đỗ Hà một mình trong doanh trường, lấy từ trong tay áo ra một lệnh tiễn, cười lạnh nói:

- Chuyện đã tới lúc này, Hầu Quân Tập người còn muốn dùng thứ đồ chơi này đến hiệu lệnh ta, hừ, quá ngu xuẩn, quá ngây thơ!

Hai tay hắn khê dùng lực, trực tiếp bẻ gãy lệnh tiễn thành hai đoạn, đốt lửa.

Đúng lúc này, một con chim bồ câu đưa tin màu trắng vỗ cánh bay đến trước cửa lều lớn.

Đỗ Hà bắt lấy bồ câu đưa tin, lấy lá thư dưới chân bồ câu, đọc qua nội dung trong thư, cười ha ha nói:

- Tôm tép nhãi nhép, cũng dám càn rỡ!

Hắn quay người bước vào doanh trường, sát cơ trong mắt nồng hậu, đi đến trước bàn, lấy giấy bút ra viết một chữ:

- Giết!

Sau đó nhét tờ giấy này vào ống trúc dưới chân bồ câu, thả chim bồ câu đưa tin bay đi.

Cao Xương thành!

Trát A Thất Lợi gần đây bề bộn nhiều việc, không ngừng âm thầm điều binh khiển tướng, ý định ở ngoài sáng giết chết Đỗ Hà.

Chỉ cần giết chết Đỗ Hà, Cao Xương chắc chắn sẽ chạy về phía tây, hắn đã âm thầm liên hệ với Tây Đột Quyết, sau khi đoàn người Cao Xương tiến vào lãnh địa Tây Đột Quyết, Tây Đột Quyết sẽ tiêu diệt gọn, hắn cũng sẽ thụ phong thủ lĩnh bộ lạc, nghĩ tới đây trên mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn.

Hắn hiểu rõ hung hiểm Tây Vực, đã sớm biết rõ một khi Cao Xương đánh mất thành trì đã không còn cái gì, khi có người đề nghị chạy trốn, cũng đã có suy nghĩ bán đứng Cao Xương rồi.

Hiện tại hắn mang theo 130 tên hảo thủ, chuẩn bị chạy tới nơi phục kích, lại kêu bọn chúng chuẩn bị đầy đủ, chuẩn bị giết chết Đỗ Hà.

Bên cạnh Trát A Thất Lợi có một người rất cao lớn, thậm chí còn rất mập mạp, trong tay cầm Trảm Mã đao dài ba tấc. Hắn tên là Ma Da, là đệ nhất dũng sĩ của Cao Xương, lực bạt ngàn cân, Trảm Mã đao của hắn có thể chém một con trâu nước nặng trăm cân thành hai đoạn, là nhân vật mấu chốt nhất để giết chết Đỗ Hà.

Lúc chạng vạng tối, người đi lại trên đường cũng không có nhiều.

Nhân khẩu Cao Xương vốn rất thưa thớt, hiện giờ sắp xảy ra chiến sự, nếu không phải có chuyện quan trọng, cũng không ai muốn đi lại trên đường phố.

Lúc này tâm tình của Trát A Thất Lợi rất tốt, vừa chậm rãi bước đi vừa nói chuyện với Ma Da.

Ở đầu đường, có một chiếc xe do hai con ngựa kéo, chậm rãi chạy đến, trên đầu người phu xe đội một chiếc nón trúc, không nhìn rõ mặt.

Hai hộ vệ dẫn đường đi phía trước, vừa thấy chiếc xe ngựa chạy đến không hề có ý tứ né tránh, vội vàng quát lên.

Hai mắt người phu xe lấp lánh tinh linh, thân hình cao lớn, chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cười nhạt, đợi xe ngựa tới gần, giương roi ngựa lên, liên tục đánh vào trên lưng ngựa, hai con ngựa hí dài một tiếng, kéo theo chiếc xe ngựa lao về phía Trát A Thất Lợi và Ma Da.

Chiếc xe ngựa vọt vào đám binh lính Cao Xương, đẩy ngã hơn mười người.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhảy khỏi ghế, đạp mạnh trên lưng ngựa, bay xuyên qua đám lính Cao Xương.

Hàn mang trong tay chớp động, hai gã Cao Xương ngã xuống, cây roi tiếp tục lao về phía Trát A Thất Lợi.

Ma Da là người có võ nghệ cao nhất, lập tức phản ứng, trước tiên túm lấy một tên lính bên cạnh, ngăn cản trước mặt Trát A Thất Lợi, sau khi hét thảm một tiếng, hấn cầm thi thể trong tay coi như ám khí, ném tới chỗ Hoàng Phủ Hạo Hoa. Hấn còn chạy nhanh hơn tuấn mã phát điên, lập tức bám theo phía sau.

Hoàng Phủ Hạo Hoa quát roi không trúng, quát to:

- Cầu tặc Trát A Thất Lợi, hôm nay không giết được ngươi, nhất định sẽ có một ngày, ta lấy tính mạng của ngươi, báo thù cho vô số sinh linh mất mạng trong tay ngươi.

Nói xong, hấn liền bỏ chạy vào con ngõ nhỏ bên cạnh.

Ma Da đuổi theo không kịp.

Trát A Thất Lợi còn chưa định thần đã giận dữ quát:

- Còn không mau đuổi theo!

Khi đại bộ phận binh mã đang bị Hoàng Phủ Hạo Hoa thu hút, một thân ảnh thoăn thoắt từ dưới xe ngựa phóng ra.

Không ai ngờ lại có một thích khách can đảm dám giấu mình dưới chiếc xe ngựa, người này mặt vuông tai lớn, hình dáng cường hãn, tràn đầy khí khái nam nhân, chính là Ba Vũ Hưng.

Công phu của Ba Vũ Hưng còn xuất sắc hơn Hoàng Phủ Hạo Hoa, hấn thả người, chân trái đạp lên lưng ngựa, thân hình phút chốc bắn lên, giống như mũi tên bay về phía Trát A Thất Lợi, Lang Nha đao trong tay không ngừng chém giết hai bên, ra tay như gió, nhanh như thiểm điện.

Binh lính Cao Xương lần lượt ngã xuống, phút chốc đã đến gần Trát A Thất Lợi.

Trát A Thất Lợi thần sắc hoảng hốt, vung đao mãnh liệt chém tới.

Ba Vũ Hưng cười gằn, Lang Nha đao từ trên chém xuống.

Trát A Thất Lợi bị chém thành hai đoạn, bỏ mạng!

Trong con hẻm nhỏ!

Ma Da chém Trảm Mã đao về phía Hoàng Phủ Hạo Hoa!

Hoàng Phủ Hạo Hoa thả người, phóng về phía trước, cùng lúc đó, ở chỗ góc cua hiện lên hai bóng người, trong tay bọn họ cầm cung nỏ, bắn tên về phía Ma Da. Đối mặt với lực bắn của cung nỏ, trong khoảng cách chừng 10 bước, cho dù có mạnh như Hạng Vũ cũng không né tránh được.

Cùng lúc đó!

Cúc Trí Cương đang định quay về Vương phủ, nghĩ đến ngày mai chính là thời khắc thay đổi vận mệnh của mình, bất giác vô cùng hưng phấn.

Bên cạnh đường đi đột nhiên truyền đến mùi rượu, Cúc Trí Cương vừa ngửi đã ngây người, mùi rượu này vô cùng thuần chất, chỉ mới ngửi mùi đã khiến hấn chảy nước miếng. Hấn vội đi về phía mùi rượu tỏa ra, chợt thấy bên đường có một thanh niên ăn mặc theo kiểu thương nhân đang ngồi một mình đối ẩm trong đình nghỉ mát.

Cúc Trí Cương thích rượu như mạng, không nhịn được, tiến lên hỏi:

- Ông chủ này thật có nhã hứng, rượu ngon như vậy, một mình độc ẩm thật là đáng tiếc, có muốn cùng ta đối ẩm không?

Người thanh niên vội mời hấn ngồi xuống.

Cúc Trí Cương kêu thủ hạ sang nhà hàng xóm mượn chén, thấy người thanh niên thoải mái rót rượu, cũng không cố kỵ, tùy tiện uống mấy chén, mùi vị khiến hắn như si mê, tán thán nói:

- Hảo tửu, uống rượu này rồi mới biết những loại rượu trước kia toàn là nước tiểu ngựa, rượu này tên gì?

Người thanh niên trả lời:

- Đỗ Khang.

Cúc Trí Cương hỏi lại:

- Người là người ở đâu?

Người thanh niên nói:

- Đại Đường, ta là người buôn rượu, định đi qua con đường tơ lụa, nhưng sợ mã tặc không dám đi về phía trước, biết rõ Nhị vương tử hảo tửu, cho nên dùng mùi rượu thu hút vương tử đến, hy vọng Nhị vương tử có thể mua rượu của ta!

Cúc Trí Cương hiểu ý, ngay khi hắn buông lỏng cảnh giác, người thanh niên đã đâm một kiếm xuyên qua trái tim của hắn rồi nhảy xuống dòng sông bên cạnh.

Đồng thời, khi năm vị Tướng quân Cao Xương dùng bữa ở tửu quán, uống rượu độc toàn bộ bị mất mạng.

Trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, trong thành Cao Xương, chín tên đại thần của phái chủ trốn trước sau chết oan uổng, trong đó còn có một vương tử, một đệ nhất Đại tướng!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

244. Chương 244: Bình Định Cao Xương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao Xương rối loạn, hoàn toàn rối loạn.

Náo động lần này còn lớn hơn rất nhiều so với lúc Cúc Văn Thái chết.

Cúc Văn Thái chết, dù sao cũng là chuyện của hoàng gia, không liên quan đến dân chúng trong thành.

Nhưng hiện giờ thì khác, trong vòng một canh giờ, chín vị đại thần trong triều lần lượt bị giết chết trước mặt mọi người, điều này đã tạo thành khủng hoảng. Không cần nói cũng biết, khắp phố lớn ngõ nhỏ, lòng người bàng hoàng, trong thành Cao Xương cũng thực hành giới nghiêm. Các nơi cứ điểm đều có bóng dáng của binh lính Cao Xương tuần tra.

Trong hoàng cung Cao Xương, Cao Xương Vương tân nhiệm Cúc Trí Thịnh nổi trận lôi đình, phẫn nộ giống như một con sư tử gào thét mạnh mẽ:

- Rút cuộc là ai? Là ai làm? Đáng hận, đáng hận!

Văn võ trong triều đều vô cùng hoảng sợ, nhất là những nhân vật của phái chủ chạy, càng khiếp hãi không thôi. Bọn họ đều không biết làm sao, trong chín người bị ám sát, ngoại vương tử Cúc Trí Cương, những người khác đều là trọng thần của phái chủ trốn. Chuyện này không thể không khiến người ta hoài nghi, ám sát lần này là nhằm vào phe chủ chạy bọn họ, tất cả bọn họ đều gặp nguy hiểm.

Cúc Trí Thịnh thấy văn võ trong triều đều không nói gì, hừ lạnh vài tiếng, nhìn về phía Trương Hùng như cầu xin giúp đỡ. Hắn mới kế nhiệm quốc vương, trở thành chủ nhân của một quốc gia, quyết đoán đại sự còn thiếu chủ kiến, xử lý một số việc nhỏ còn có thể lưu loát, nhưng đối mặt với loại đại sự này lại không có tự tin.

Trương Hùng chậm rãi nhẹ gật đầu, sau đó liếc nhìn văn võ trong triều.

Cúc Trí Thịnh hiểu ý kêu quần thần lui ra, sau khi chỉ còn lại một mình Trương Hùng trong đại điện, mới mở miệng nói:

- Ân sư có phải biết chuyện gì đó không ?

Trương Hùng im lặng nhẹ gật đầu:

- Theo suy đoán của ta, người giật dây chuyện này có lẽ là Đỗ Hà!

- Cái gì?

Cúc Trí Thịnh chấn động, trong đầu như xoay chuyển trăm ngàn ý niệm, nhớ tới mình đã tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, Đỗ Hà lại hùng hổ dọa người, phần nộ quá:

- Lẽ nào lại như vậy, ta đã quyết định quy hàng, hắn làm như vậy không phải khinh người quá đáng hay sao?

Trương Hùng ra hiệu cho Cúc Trí Thịnh ổn định cảm xúc, sau khi thấy hắn đã bình tâm trở lại mới nói:

- Đại vương có lẽ không biết Trát A Thất Lợi đã liên hiệp với Nhị vương tử Cúc Trí Cương và một số đại thần của phái chủ chạy, ý định ở ngoài sáng giết chết Đỗ Hà, bức bách Đại vương dời về phía Tây.

Cúc Trí Thịnh choáng váng:

- Có việc này sao?

Trương Hùng nghiêm túc gật đầu:

- Tính cách của Nhị vương tử như thế nào, Đại vương cũng biết rõ, nếu việc này không có lợi cho hắn, hắn sẽ không tham gia. Nếu ta đoán không sai, nhất định là Trát A Thất Lợi định trên đường chạy về phía tây, lợi dụng binh quyền trên tay bức bách Đại vương thoái vị, hoặc là trực tiếp sát hại.

Cúc Trí Thịnh âm trầm nói:

- Ân sư nói vậy có nghĩa là Đỗ Hà phát hiện ra chuyện này mới hạ sát thủ hay sao?

- Gần như chắc chắn, Đại vương nghĩ xem, vì sao Đỗ Hà lại vội vàng muốn chúng ta quy hàng như vậy? Theo lẽ thường mà nói, đại quân Đường triều tiếp cận, thế không thể đỡ, chúng ta phải là người gấp gáp hơn mới đúng! Hắn lại biểu hiện gấp gáp hơn chúng ta, bên trong nhất định có nguyên nhân gì đó?

Cúc Trí Thịnh mê man lắc đầu.

Trương Hùng giải thích:

- Đây là hắn muốn tranh công, Đại vương nghĩ xem. Nếu đại quân của Hưu Quân Tập đến Cao Xương, người tiếp nhận hàng sách của Đại vương là ai? Rất hiển nhiên là Hưu Quân Tập, kỳ công cái thế bình định Cao Xương, không thể không chia cho Hưu Quân Tập một phần. Hưu Quân Tập là chủ soái tam quân, nếu chia công, hắn tất nhiên phải chiếm phần lớn. Đỗ Hà há có thể cam chịu như vậy. Cho nên hắn muốn trước khi đại quân của Hưu Quân Tập đến tiếp nhận hàng sách của Đại vương, chứng minh bình định Cao Xương là công lao của một mình hắn, hoàn toàn không liên quan đến Hưu Quân Tập. Dưới tình huống này, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư đầu hàng lần này của Cao Xương ta.

- Rất hợp lý!

Cúc Trí Thịnh nghe Trương Hùng phân tích như vậy, suy nghĩ cũng dần sáng ra.

- Nhưng hắn cũng không nên giết chóc lung tung như vậy, khiến cho lòng người Cao Xương ta bàng hoàng.

Hắn còn định nói tiếp, đột nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm, thất thanh nói:

- Trừ phi Đỗ Hà căn bản không giết lung tung, những người bị hắn giết đều là người của nhị đệ và Trát A Thất Lợi?

Trương Hùng trầm mặc gật đầu.

- Chuyện này... chuyện này thật là đáng sợ.

Trong mắt Cúc Trí Thịnh hiện lên đầy vẻ sợ hãi, thân hình run rẩy.

Hắn nhớ rõ Trát A Thất Lợi từ trước đến nay rất gần gũi với hắn, duy có mấy ngày trước, sau khi Trương Hùng đến đây, còn hắn tuyên bố đầu hàng Đại Đường, Trát A Thất Lợi mới kéo xa cự ly với hắn. Có lẽ chính trong những ngày này, Trát A Thất Lợi mới lòi kéo Cúc Trí Cường.

Nếu là mưu đồ bí mật, đương nhiên phải vô cùng cẩn thận, không để người khác phát giác.

Nhưng Đỗ Hà trong thời gian rất ngắn đã nắm giữ tất cả tình báo, sau đó an bài ám sát, hơn nữa đến nay cũng không phát giác ra bất luận dấu vết gì.

- Chẳng lẽ Đỗ Hà đã ở một nơi bí mật nào đó khổng chế Cao Xương?

Hắn thậm chí hoài nghi lực lượng mà Đỗ Hà khổng chế đã vượt qua cả quốc vương hắn.

- Đáng sợ, xác thực là đáng sợ, ta cũng cảm thấy như vậy!

Trên khuôn mặt già nua của Trương Hùng cũng lộ ra vẻ e ngại, hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra Đỗ Hà lại che giấu thực lực đáng sợ như vậy.

Hắn sớm đã chú ý tới mưu đồ bí mật giữa Trát A Thất Lợi và Cúc Trí Cường, mặc dù hắn ẩn cư nhiều năm, nhưng vẫn rất quan tâm đến đại sự trong triều, biết rõ Trát A Thất Lợi tính cách đa nghi, dã tâm rất lớn, tuyệt đối không thể từ bỏ tất cả, nguyện ý quy hàng Đại Đường, vì vậy đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Thế nhưng Đỗ Hà đã đi trước một bước, hành động còn nhanh hơn hắn. Hơn nữa mau lẹ đến mức, căn bản không để cho người khác có cơ hội phản kích, thủ đoạn cực nhanh, khiến cho hắn vừa thán phục vừa sợ hãi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thời có cùng suy nghĩ, tuyệt đối không thể đối địch với Đỗ Hà.

Trải qua chuyện này, tâm tư cầu hòa càng thêm kiên định.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà dẫn 3000 kỵ binh, hành quân cấp tốc trong một canh giờ, xâm nhập nội địa Cao Xương.

Nhìn thành Cao Xương nguy nga, tận đáy lòng hắn cũng âm thầm sợ hãi thán phục, không thể ngờ ở Tây Vực xa xôi lại có một tòa thành trì hùng vĩ như vậy.

Khi hắn đang tán thưởng thành Cao Xương, cửa thành Cao Xương bỗng nhiên mở rộng. Cúc Trí Thịnh dẫn văn võ trong triều mặc quần áo trắng, không đeo bất cứ binh khí gì, từ cửa thành Cao Xương tiến ra.

Đêm qua Đỗ Hà đã nhận được mật thư của Hoàng Phủ Hạo Hoa, trên thư biểu thị tất cả những kẻ có ý đồ bất chính đã bị tiêu diệt, có thể yên tâm tiếp nhận thư xin hàng của Cúc Trí Thịnh.

Hắn nhảy xuống chiến mã, chờ Cúc Trí Thịnh đến.

Mặt trời chói lóa chiếu sáng xuống bộ ngân giáp của hắn, phản xạ hào quang chói mắt, khiến cho hắn bộc lộ uy vũ vô cùng cao lớn.

Ngày 15 tháng 2 năm Trinh Quán mười hai nhất định sẽ được ghi vào sử sách.

Đại tướng tiên phong của Đường triều là Đỗ Hà phụng mệnh tây chinh, chỉ với sáu ngàn binh mã đã tiêu diệt bảy vạn binh Đột Quyết ở Xích Đĩnh cốc, sau đó thuyết phục Cao Xương, giành được thành tích huy hoàng.

Ngày hôm nay, Cao Xương Vương Cúc Trí Thịnh dẫn văn võ ra cửa thành quy hàng, Đỗ Hà không đánh mà thắng, khổng chế toàn cảnh Cao Xương, vương quốc Cao Xương từ nay về sau biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Cao Xương thành!

Khi Đỗ Hà cùng Cúc Trí Thịnh vào thành, trên đường phố tựa hồ có muôn người đổ ra, hoa tươi rải đầy trên đường.

Bách tính Cao Xương chưa hẳn vui mừng vì Đại Đường có thể thống trị Cao Xương, nhưng chỉ cần có thể tránh được tai họa binh đao, miễn trừ nỗi khổ chiến loạn là vui mừng rồi.

Đỗ Hà nhìn đám dân chúng cười nói:

- Để cho dân chúng miễn trừ chiến hỏa, lộ ra nụ cười chân thành như vậy, không thể bỏ qua công lao của Điện hạ và Trương tiên sinh. Các người yên tâm, Đỗ Hà nói là giữ lời, tuyệt đối không phụ các người.

Đi tới hoàng cung Cao Xương, Đỗ Hà lại kêu La Thông tiếp quản phòng thủ Cao Xương, còn mình tạm thời đại diện thành chủ Cao Xương, tiếp quản tất cả sự vụ của Cao Xương.

Cúc Trí Thịnh đã giao tất cả tư liệu của Cao Xương, kể cả nhân khẩu, tài chính, ruộng đồng... cho Đỗ Hà, văn võ trong triều đều lo sợ nghe phân phó.

Đỗ Hà cũng không làm khó, rộng lượng trấn an tất cả những người quy hàng, sau khi thẩm tra đối chiếu toàn bộ tiền bạc trong phủ kho, kiểm kê niêm phong cất vào kho.

Trong lúc hân hoan bận rộn với sự vụ của Cao Xương, La Thông bỗng nhiên xông vào phòng nghị sự, trầm giọng nói:

- Không tốt rồi, Tây Đột Quyết đến rồi!

Tin tức truyền ra, đám hàng thần của Cao Xương lập tức xôn xao.

- Tới đúng lúc lắm!

Đỗ Hà nheo mắt, cười to nói:

- Tây Đột Quyết còn chưa rút ra bài học sau trận Xích Đình cốc, hôm nay lại muốn đến đây ăn đòn, vừa vận trù với ý ta!

Thấy Đỗ Hà tự tin như vậy, đám hàng thần Cao Xương cũng hơi yên lòng.

Đỗ Hà ra hiệu cho Lưu Nhân Quỹ, kêu hân trấn an quần thần, còn mình và La Thông cùng tìm hiểu tình hình.

- Có bao nhiêu nhân mã?

Đỗ Hà cũng không nghĩ ra Tây Đột Quyết lại chọn thời điểm này đến đây, thần sắc vừa nghiêm túc vừa mê mang. Khi hân thủ Xích Đình cốc, Tây Đột Quyết không đến, nhưng hân vừa có được Cao Xương, bọn chúng lại mò đến?

La Thông nói:

- Khoảng hơn vạn tên, đoán chừng là quân tiên phong, phía sau có lẽ còn nữa.

Hai người đi lên thành Cao Xương, dưới sắp xếp của La Thông, binh xe đã chuẩn bị tiền trạm. Vốn Cúc Văn Thái tự vì Đường triều đột kích, chuẩn bị rất nhiều đá lán, hiện tại Cao Xương không dùng đến, vừa vận lại thuận tiện cho bọn người Đỗ Hà.

Bên ngoài một dặm, tất cả binh mã Tây Đột Quyết đứng yên tại chỗ, chỉ có mấy người đồng thời tiến lên cúi chào Đỗ Hà.

Bọn họ tiến vào dưới thành Cao Xương, cúi rạp xuống đất, dùng tiếng Đột Quyết hô to:

- A Sử Na Bộ Chân và vạn quân của Khả Hãn Phù Đồ thành đến xin hàng.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

245. Chương 245: Ngàn Dặm Đến Chỉ Để Đánh Nước Tương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà không hiểu tiếng Đột Quyết, đương nhiên không biết bọn người Đột Quyết ở dưới thành đang nói cái gì. Nhưng thấy bọn họ quỳ rạp trên đất, mơ hồ cũng hiểu ra dụng ý của bọn chúng.

Vương Đức Chính vốn lớn lên trong thôn trang gần biên giới Đường triều và Đột Quyết, biết rõ tiếng Đột Quyết, kinh ngạc nói ý đồ đến đây của A Sử Na Bộ Chân cho Đỗ Hà biết.

Đỗ Hà nghe nói cũng không khỏi ngây người đứng đó một lúc lâu, có vẻ không dám tin tưởng, nhưng lập tức vô cùng mừng rỡ.

Hắn chưa từng tận mắt nhìn thấy Khả Hãn Phù Đồ thành, nhưng biết được đó là tên một tòa thành từ trong một số cuốn sách giới thiệu về Tây Vực, nằm ở biên giới Đột Quyết và Cao Xương quốc, cũng là tòa đại thành duy nhất của Tây Đột Quyết, là cửa ngõ thủ hộ quan trọng nhất để tiến vào thảo nguyên Tây Đột Quyết, là một tòa kiên thành được xây dựng dựa vào núi, quy mô có lẽ không bằng Cao Xương thành, nhưng chiếm cứ địa lợi, luận về thành trì chắc chắn, hoàn toàn không thua kém Cao Xương thành.

Khi xuất chinh, Lý Thế Dân đã rõ ràng giao cho bọn hắn nhiệm vụ tây chinh lần này.

Thứ nhất, tiêu diệt Cao Xương, không quan tâm thực lực Cao Xương như thế nào, phải khống chế tất cả thành trì Cao Xương, kiến tạo Đô Hộ Phủ, trở thành một trong những chủ nhân trọng yếu nhất của Tây Vực.

Hiện tại chỉ có đứng vững gót chân ở Tây Vực, mới có thể nắm giữ Tây Vực, mở rộng về tây phương.

Thứ hai, dùng thực lực chứng tỏ với quốc gia mạnh nhất Tây Vực là Tây Đột Quyết, vương triều Đại Đường mới là bá chủ Tây Vực.

Thứ ba, đánh thế nào để thể hiện uy phong Đại Đường, để cho các quốc gia Tây Vực biết rõ, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Ba nhiệm vụ này, Đỗ Hà đã hoàn thành hai cái. Đầu tiên là một trận chiến hung hăng dạy cho Tây Đột Quyết một bài học, sau đó lại chiêu hàng Cao Xương, chiếm lĩnh toàn cảnh Cao Xương.

Nhưng vì thời gian cấp bách, cộng thêm binh lực không đủ, hắn cuối cùng không thể hiện được uy phong của Đại Đường.

Mặc dù đại thắng Xích Đĩnh cốc là một trận chiến vang dội, nhưng vẫn là dùng mưu mà thắng, cũng không chính thức đánh ra khí phách của Đại Đường khiến người người khiếp sợ. Đỗ Hà cũng mơ hồ cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng biết đây là chuyện không thể nào thay đổi.

Trên tay hắn chỉ có sáu ngàn binh, nếu không dùng mưu, làm sao có thể chính diện chiến thắng địch nhân mạnh hơn mình 10 lần.

Ý đồ xin hàng lần này của A Sử Na Bộ Chân không giống với lúc trước.

Hai chuyện thoạt nhìn giống nhau nhưng lại rất khác. A Sử Na Bộ Chân tự xưng là A Sử Na Bộ Chân Hiệp Bộ. Danh xưng Hiệp Bộ này chính là Vương của người Hán, thủ lĩnh bộ tộc của Tây Đột Quyết không giống bình thường.

Hắn đến hàng, vốn còn có ý tứ khác, hướng chi còn hiển cả Khả Hãn Phù Đồ thành.

Khả Hãn Phù Đồ thành là môn hộ của Tây Đột Quyết, Tây Đột Quyết có thập đại bộ tộc. Đối mặt với xâm lấn của Đại Đường, A Sử Na Bộ Chân lại nói hiển thành, bên trong chắc chắn có ý vị sâu xa.

Đỗ Hà đưa mắt nhìn đám người A Sử Na Bộ Chân ở dưới thành, suy nghĩ cũng dần dần sáng tỏ.

Lần này A Sử Na Bộ Chân đến hàng, chỉ có hai khả năng: Nếu không phải dụ mình trúng kế, giống như Hoàng Cái trá hàng, thì là bọn chúng sợ, không dám đối địch với Đại Đường, quyết định từ bỏ Khả Hãn

Phù Đồ thành. Nhớ rõ trong lịch sử, Tây Đột Quyết đã từng làm như vậy: đổi mặt với binh uy của Hầu Quân Tập, sợ tới mức một hơi chạy thoát ra ngàn dặm.

Nếu là khả năng phía trước, tương kế tựu kế. Đây chính là một cơ hội rất tốt phá để địch. Nếu là khả năng thứ hai thì càng khủng khiếp. Đại quân Đường triều còn chưa đến đây, mình chỉ dùng sáu ngàn binh mã, tiêu diệt bảy vạn quân địch, bình định Cao Xương, dọa lùi Tây Đột Quyết, đây là vinh quang gì chứ. Nghĩ tới đây, hãn không nhịn được cười to lên.

- Có phải bọn chúng định giở trò gì không? Mặt tướng cảm thấy có vẻ kỳ quặc!

Vương Đức Chính cảm thấy khó tin, Tây Đột Quyết xưng hùng nhiều năm ở Tây Vực, binh lực ít nhất cũng có 15 vạn, tổn thất 7 vạn, cũng không phải đến mức sơn cùng thủy tận.

Đỗ Hà vẫn không ngớt cười nói:

- Bất kể bọn chúng có giở trò hay không, chúng ta vẫn có lợi! Huống chi trong thành chúng ta có 3000 binh, còn sợ chín người bọn chúng, để người đời chế giễu!

Đỗ Hà ngừng lại một lát, sau đó hạ lệnh:

- Mở cửa thành, chúng ta xuống dưới tiếp nhận xin hàng!

Cửa thành mở rộng, Đỗ Hà mang theo La Thông, Vương Đức Chính và hơn mười tên hộ vệ đi tới trước mặt A Sử Na Bộ Chân.

A Sử Na Bộ Chân là một người trung niên vóc người cao gầy, tướng mạo khác biệt với thường nhân. Hãn quỳ rạp trên đất, âm thầm có vẻ bất định, không biết Đường triều sẽ đối đãi với hãn như thế nào.

Tất cả mọi chuyện đúng như Đỗ Hà đã nghĩ, Ky Lợi Thất vốn có lòng khiếp sợ Đại Đường, không có can đảm chiến đấu. Chỉ vì nghe lời khuyên bảo của Trương Hùng, mới quyết định đối địch với Đại Đường. Hãn vốn đã lo lắng, Đỗ Hà lại trực tiếp giết chết bảy vạn binh của hãn ở Xích Đình cốc, càng khiến hãn mất đi tâm tư tái chiến.

Chế độ của Tây Đột Quyết không giống với Đại Đường. Bọn họ là một quần thể do nhiều bộ lạc lớn nhỏ tổ hợp thành, chứ không phải một chỉnh thể. Bởi vì Ky Lợi Thất quyết định sai lầm, khiến cho bảy vạn quân Tây Đột Quyết trở thành một bó đuốc. Việc này trực tiếp khiến cho uy tín của Ky Lợi Thất giảm sút trầm trọng, dẫn đến đại bộ phận thủ lĩnh bất mãn và tức giận.

Ky Lợi Thất sợ những người bất phục trong tộc bán đứng hãn, giao hãn cho Đại Đường xử trí, đã hạ lệnh rút lui về phía tây, buông tha cho đồng cỏ phía tây bắc Cao Xương, chạy thực mạng về tây phương.

A Sử Na Bộ Chân là một trong những tâm phúc của Ky Lợi Thất, thấy Ky Lợi Thất không có dũng khí, không muốn tiếp tục đi theo hãn lẩn lộn, gây thù chuốc oán với người Đột Quyết, nổi lên tâm tư hàng Đường, ngoài mặt biểu thị từ bỏ Khả Hãn Phù Đồ thành, để Đại Đường cho bọn họ thời gian rút lui, kỳ thực là tồn tại tâm tư hiến thành hàng Đường.

Sau khi chiếm cứ Khả Hãn Phù Đồ thành, hãn vẫn lưu ý hướng đi của Đại Đường, biết được hiện giờ Cao Xương đã đầu hàng, biết rõ kết cục Đại Đường trở thành Tây Vực đã định, càng kiên định tâm tư hàng Đường của mình, dẫn tất cả binh mã đến Cao Xương đầu hàng.

- Mau mau đứng dậy!

Đỗ Hà tiến lên đỡ A Sử Na Bộ Chân:

- Hiệp Hộ có thể bỏ gian tà theo chính nghĩa, đúng là cử chỉ sáng suốt. Tại hạ chắc chắn sẽ bẩm báo với Bệ Hạ, biểu thị công lao của Hiệp Hộ. Các người cũng đứng lên đi, chỉ cần các người thật tình quy thuận Đại Đường ta, Đại Đường nhất định sẽ không bạc đãi các người, giống như A Sử Na Xã Nhĩ và Cháp Thất Tư Lực Đại tướng quân.

Lời này của hãn nửa thật nửa giả, đầu tiên A Sử Na Bộ Chân đầu hàng, dâng lên Khả Hãn Phù Đồ thành và một vạn binh, còn có nhân khẩu trong bộ lạc, đây quả thật là công lao. Đối mặt với loại người này, Lý Thế Dân từ trước đến nay cũng sẽ không keo kiệt, tài phú và một số hư chức không có thực quyền không thiếu. Về phần trọng dụng, còn phải xem tình hình.

Đối mặt với loại người này, Lý Thế Dân chỉ dùng người mình biết, tuyệt đối sẽ không vì xuất thân của bọn họ mà có bất kỳ bài xích nào. Nhưng bọn hán muốn nắm giữ binh quyền là chuyện không có khả năng.

Cho nên Đỗ Hà cũng không thêm để ý A Sử Na Bộ Chân thật sự có dụng tâm gì, giống như A Sử Na Xã Nhĩ và Chấp Thất Tư Lực, hán đương nhiên có nguyên do của hán, nhưng nếu chỉ vì muốn dựa vào cây to Đại Đường hóng mát, đương nhiên cũng sẽ được đối đãi tương đối.

A Sử Na Bộ Chân thật sự vui mừng, A Sử Na Xã Nhĩ và Chấp Thất Tư Lực đều là Đại Tướng quân Đường triều, người nào cũng có địa vị nhất định, có thể theo chân bọn họ, đương nhiên tốt hơn nhiều là một sức làm Hiệp Hộ của Tây Đột Quyết, trong lòng càng thấy mình đã quyết định đúng đắn.

Hán nhìn người thiếu niên ăn mặc như Tướng quân đỡ mình dậy, không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc:

- Người chính là Đỗ Hà, Đỗ tướng quân?

Đại thắng Xích Đĩnh cốt khiến cho uy danh của vị Đại tướng tiên phong Đỗ Hà truyền lưu khắp Tây Vực, A Sử Na Bộ Chân sớm đã nghe như sấm bên tai, nhưng không ngờ hán lại trẻ như vậy.

Hán dùng Hán ngữ nói chuyện.

Đỗ Hà cũng nghe hiểu, gật đầu cười nói:

- Không sai, ta chính là Đỗ Hà!

A Sử Na Bộ Chân thấy người đánh tan Tây Đột Quyết là một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, thở dài nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên. Đỗ tướng quân giống như hùng ưng trên thảo nguyên, còn trẻ như vậy đã có thể bay lượn trên bầu trời.

Đỗ Hà không ngờ người Tây Vực cũng có thể nói ra những câu nịnh bợ khôn khéo như vậy, lập tức cười nói:

- Hiệp Hộ đã nguyện ý quy thuận Đại Đường ta, có bằng lòng nghe theo hiệu lệnh của Đại Đường ta hay không!

A Sử Na Bộ Chân lui ra phía sau một bước, tay trái vỗ vào ngực phải, xoay người cúi chào nói:

- A Sử Na Bộ Chân ta nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Đỗ tướng quân.

- Tốt .

Đỗ Hà hét to nói:

- Nếu đã như vậy, Hiệp Hộ lập tức chia mấy đường, lui về Khả Hãn Phù Đồ thành thủ vệ, để phòng ngừa thành bị người khác chiếm cứ. Mặt khác phân tán binh đi mấy đường nghe ngóng tình hình của Tây Đột Quyết, mở rộng thành quả chiến đấu cho Đại Đường ta. Đến lúc luận công phần thưởng, không thể thiếu phần của Hiệp Hộ.

A Sử Na Bộ Chân thần sắc đại động, không có bất kỳ do dự, lập tức phân phó xuống dưới.

Đỗ Hà thấy A Sử Na Bộ Chân cũng không có bất cứ tâm tư phản kháng gì, ngược lại tích cực phối hợp, cũng biết hán thiên tính lương bạc, cũng không coi trọng tình nghĩa, lần này quy hàng, chưa chắc là chân tâm thật ý, nhưng không nói ra, trước mắt hán vẫn có chỗ sử dụng. Đỗ Hà cũng mời A Sử Na Bộ Chân đến Cao Xương thành, hơn nữa kêu Vương Đức Chính tiếp đãi.

Về tới hoàng cung Cao Xương, nhìn thấy đám đại thần Cao Xương có vẻ bất an, Đỗ Hà liền thông báo cho bọn họ chuyện A Sử Na Bộ Chân quy hàng.

Đám đại thần Cao Xương đưa mắt nhìn nhau, không ngờ ngay cả Đột Quyết không có cả dũng khí chống cự, trực tiếp buông tha thảo nguyên Tây Bắc, chạy trốn thật xa.

Lưu Nhân Quỹ đi tới bên cạnh Đỗ Hà, thấp giọng nói:

- Tây Đột Quyết đến chiến cũng bị Tướng quân tiêu diệt hoàn toàn, Cao Xương cũng được Tướng quân hàng phục, hiện tại ngay cả Khả Hãn Phù Đồ thành cũng đầu hàng Tướng quân, Khả Hãn Tây Đột Quyết

càng bị sợ Tướng quân tới mức chạy trốn đi xa. Tựa hồ mọi chuyện cần thiết đều được Tướng quân một mình giải quyết, Hầu Đại tổng quản đến đây thì làm gì.

Đỗ Hà neho mắt, vẻ mặt tự đắc, nhìn Lưu Nhân Quỹ cười nói:

- Ngàn dặm đến đây để đánh nước tương (ở đây tác giả chơi chữ từ chữ du tương, du còn có nghĩa là chơi, ý nói đánh giặc như đi dạo chơi).

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

246. Chương 246: Hầu Quân Tập Cuối Cùng Phát Uy

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lưu Nhân Quỹ ngạc nhiên!

Vào Đường triều đã có nước tương nhưng cách gọi không đồng nhất, có thanh tương, đậu thanh tương, tương trấp, tương liệu...hơn mười loại, duy chỉ không có tên gọi là nước tương, huống chi với tên gọi mang tính thuật ngữ như vậy sao Lưu Nhân Quỹ có thể hiểu được?

Đỗ Hà thấy hần ngơ ngác cũng cười nói:

- Ý nói là đi ngang qua, du lịch, thử nghiệm phong tình Dị tộc!

Có thành quả chiến đấu như vậy, ngay cả Đỗ Hà cũng bất ngờ, vốn chỉ muốn nghỉ ngơi thoát khỏi sự khống chế của Hầu Quân Tập, đến trước một bước kiểm chút màu mỡ nhưng không nghĩ địa hình Xích Đỉnh cốt hiểm trở như thế, càng không nghĩ Tây Đột Quyết sẽ đến trước chiếm cứ Xích Đỉnh cốt để ngăn cản đại quân Hầu Quân Tập.

Có một câu không biết là ai nói “Chiến dịch kinh điển thường nảy sinh trong hoàn cảnh bất buộc.”

Từ trận chiến Quan Độ, đến cuộc chiến Xích Bích chia ba phần thiên hạ hay cuộc chiến kinh điển nhất của Đại Đường là Hổ Lao đều là như thế.

[Tôn Tử binh pháp] có nói: Dĩ chính hòa, dĩ kỳ thắng. Trong tình huống thực lực hơn đối phương thì tấn công chính diện là tốt nhất, chỉ trong trường hợp thực lực thua đối phương thì mới mạo hiểm dùng kỳ binh.

Mượn trận chiến Quan Độ mà nói, tình huống ngay lúc đó nguy trong sớm tối, Tào Tháo căn bản vô lực đối kháng Viên Thiệu cường thế. Vào thời khắc mấu chốt, ngay cả bản thân Tào Tháo hùng tài đại lược cũng không còn tin vào bản thân, quyết định lui lại nhận thua, cuối cùng được Tuân Úc khuyên bảo cho đến Hứa Du làm phản mới có chuyển cơ. Hần tự mình lãnh binh, tập kích Ô Sào, thay đổi chiến sự.

Lúc tiến hành trận chiến thì lửa đã sém lông mày, Tào Tháo tự thân xuất mã vốn ôm hào khí không thành công thì thành nhân. Hần cam nguyện liều chết đánh một trận, không phải vì tự tin mà vì đã không còn cách nào. Nếu không thắng được trận chiến này thì hần mất đi thiên hiểm Hoàng Hà, chỉ có con đường diệt vong.

Người thắng sống, kẻ bại chết!

Bị buộc đến bước đường cùng, trận chiến đánh cược với số phận đã chiến thắng huy hoàng.

Đỗ Hà cũng giống như vậy, đối mặt với bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết đánh tới, hần căn bản không có ý niệm chính diện chống cự. Thân mang kỳ công, hần có thể nhờ vào khinh công để bảo toàn tính mạng nhưng sáu ngàn binh mã dưới trướng lại không có bốn sự này. Với tư cách Đại tướng, nhất định phải chịu trách nhiệm với tính mạng tướng sĩ phụ trách, vì thế hần quyết đoán lựa chọn lui lại, thứ nhất hấp dẫn sự chú ý của đối phương, thứ hai chiếm cứ hiểm địa chống cự đại quân đối phương.

Chỉ là Tây Đột Quyết không trúng kế, ngược lại tích trữ trọng binh tại Xích Đình cốc.

Lần này Đỗ Hà lập tức lâm vào tử lộ, Xích Đình cốc là nơi một người trần vụn người khó qua.

Hầu Quân Tập muốn từ bên trong công phá là gần như không có khả năng. Vì thắng lợi, hắn cũng chỉ có thể mạo hiểm một trận chiến không thành công sẽ thành nhân.

Cuối cùng hắn thắng, đánh ra một trận đại thắng đẹp mắt, tạo phản ứng dây chuyền, từ đó cải biến cục diện.

Cũng bởi vậy Cao Xương quy hàng, Tây Đột Quyết chạy trốn!

Đỗ Hà trong lần tây chinh đã đưa lời giải hoàn mỹ: Dùng sáu ngàn người, hao tổn năm người diệt địch bảy vạn, bình định Cao Xương, dọa lùi Tây Đột Quyết buông bỏ Tây Bắc.

Hôm nay hồi tưởng lại, Đỗ Hà cũng cảm thấy bản thân như nằm mơ, nhịn không được thở dài cảm khái, thế sự khó có thể đoán trước, chiến sự biến hóa cực nhanh, chữ “kỳ” cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

- Tướng quân, Hầu Đại tổng quản đã đến Xích Đình cốc, thỉnh Tướng quân tiến đến hỏi chuyện.

Sắp tới chạng vạng tối, Đỗ Hà đã nhận được tin Hầu Quân Tập đã đến Xích Đình cốc.

Hắn nhếch miệng cười cười, có chút hả hê thầm nghĩ:

- Không xấu không xấu, đến thực vui vẻ, thịt đã hết rồi, canh cũng uống, chỉ có một chút cạn thừa. Nếu người tới muộn một chút, cả cạn cũng không còn!

Với thực lực bây giờ của Đỗ Hà, cộng thêm Yên Giả Vương tự mình đến trợ giúp hai vạn 3000 binh mã quy hắn điều khiển, hàng binh Cao Xương cũng có hơn vạn tinh nhuệ, tăng thêm hơn vạn tinh kỵ của A Sử Na Bộ Chân, cộng lại cũng có hơn năm vạn chúng.

Đám binh mã tán loạn này có lẽ không đối phó được quân chính quy Tây Đột Quyết nhưng dư đủ thu thập một ít tàn binh còn lại.

Đỗ Hà cảm giác bản thân quả thật rộng lượng, thịt ăn hết, canh đã uống, cạn cũng muốn lưu lại một chút cho đại quân của Hầu Quân Tập ném thử tư vị, bằng không bọn họ quả thật là đến đi chơi.

Hắn giao mọi việc cho Lưu Nhân Quý xử lý, bản thân mang Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng cùng với A Sử Na Bộ Chân thông thả đến chỗ Hầu Quân Tập Đại tổng quản.

Một đoàn người cưỡi ngựa tiến vào Xích Đình cốc, đến nơi liền có tiếng thông báo dẫn Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, A Sử Na Bộ Chân vào soái trường trung quân.

Đỗ Hà vừa bước vào soái trường đã cảm thấy một ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào hắn, ánh mắt như lợi kiếm muốn xé rách bản thân.

Đỗ Hà cười thầm, ra vẻ cung kính:

- Mặt tướng Đỗ Hà mang theo Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, A Sử Na Bộ Chân bái kiến Đại tổng quản.

Hầu Quân Tập ngạc nhiên nhìn A Sử Na Bộ Chân, hắn đã có chuẩn bị tâm lý với Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng nhưng lại không biết chuyện A Sử Na Bộ Chân.

Đỗ Hà đem chuyện A Sử Na Bộ Chân bỏ tối theo sáng và chuyện toàn bộ tộc Tây Đột Quyết tháo chạy chậm rãi kể lại, trong đó đặc biệt tán thưởng nghĩa cử Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, A Sử Na Bộ Chân không muốn động binh. Ba người nghe Đỗ Hà nói tốt như thế thì chỉ biết cảm kích, lại không biết chủ tâm của hắn là muốn trêu tức Hầu Quân Tập.

Nhân quả báo ứng, thiên lý tuần hoàn.

Cạch một tiếng, chiếc bút lông trong tay Hầu Quân Tập gãy thành hai đoạn, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tựa như trong kịch Xuyên (một loại kịch cổ Trung Quốc, các diễn viên thường đeo mặt nạ phủ màu). Cao Xương hàng, Khả Hãn cũng hàng, Tây Đột Quyết bỏ chạy, vậy bản thân còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ đến đây chỉ để thể nghiệm phong cảnh ven đường sao?

Nếu nói tâm trạng của hắn lúc trước là phiền muộn muốn chết thì lúc này càng không thể chịu nổi, chỉ cần trước mặt có một miếng đậu hủ thì sẽ không lưu tình chút nào đùng vào, trực tiếp đùng chết. Bởi vì hắn không quên hết thấy nguyên nhân đều do bản thân tạo nên mà không phải là Đỗ Hà.

Nếu không phải bản thân sinh ý bất lương, thì chức vị đại tướng tiên phong sao đến lượt Đỗ Hà; Nếu không phải bản thân cố ý để Đỗ Hà lâm vào hiểm cảnh, không hạn chế tốc độ hành quân thì sao xảy ra chuyện canh cũng không có mà uống.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy đắng ngắt.

- Đại tổng quản?

Đỗ Hà thấy Hầu Quân Tập biểu lộ ngàn vạn, trong bụng nở hoa, nhắc nhở ba tiếng, kệ hắn hối hận thế nào, đừng đứng đó nhăn nhó.

Hầu Quân Tập phục hồi tinh thần, gắng gượng chiêu đãi Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, A Sử Na Bộ Chân. Đối với Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, hắn cũng không niềm nở nhưng với A Sử Na Bộ Chân lại hết sức nhiệt tình, một mực hỏi lại chuyện Tây Đột Quyết. Khi biết được Đỗ Hà để cho hắn chuyện truy tung chỗ hạ lạc của Tây Đột Quyết, ánh mắt lại sắc bén thêm vài phần.

Hầu Quân Tập trấn an tốt ba người Cúc Trí Thịnh, Trương Hùng, A Sử Na Bộ Chân, mặt âm trầm trở về ghế ngồi, hai mắt có chút âm tàn nhìn qua Đỗ Hà. Tuy hắn biết hết thấy mọi chuyện đều do mình gây ra nhưng không bao giờ trách cứ bản thân, người sai vẫn là Đỗ Hà.

- Đỗ Hà, chẳng lẽ ngươi không nhận được lệnh bản tướng bảo ở tại chỗ?

Hắn chất vấn, ngữ khí tràn đầy bất thiện.

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Đỗ Hà nói thầm hai câu, tỏ vẻ hiểu thái độ của Hầu Quân Tập, dù cho ai gặp chuyện như vậy cũng đều tức giận, chỉ là Hầu Quân Tập tính nóng như lửa, càng thêm lợi hại mà thôi.

- Ta hình như là đã nhận được mệnh lệnh như vậy!

Đỗ Hà còn chưa nói hết lời.

- Đã nhận được mệnh lệnh, vậy ngươi vì sao còn tự tiện hành động? Thật to gan!

Hầu Quân Tập lúc này cần một người để xả giận, Đỗ Hà trước mặt là lựa chọn tốt nhất:

- Còn nữa, người báo tin của ta đâu?

Hầu Quân Tập cười gần:

- Tốt, rất tốt! Không tuân quân lệnh, ngươi muốn tạo phản sao? Người đâu, bắt Đỗ Hà lại cho ta để xử lý sau.

Thần sắc Đỗ Hà cũng biến đổi, tạo phản là tội danh thật lớn, cười lạnh nói:

- Quan uy Đại tổng quản thật lớn, đúng người là thống soái tam quân nhưng ai cho ngươi lạm dụng chức quyền! Không hỏi xanh đỏ đen trắng đã bắt người lung tung?

Hầu Quân Tập cắn chặt răng, cũng biết Đỗ Hà nói không giả:

- Bỏ tướng muốn nghe ngươi nói thế nào!

Đỗ Hà nói:

- Dẫn người truyền tin đến đây.

Hầu Quân Tập truyền lệnh dẫn người truyền tin bị Đỗ Hà giam giữ tới.

Người truyền tin đau khổ kể lại chuyện mình làm mất lệnh tiễn:

- Việc này hết thấy là lỗi của ta, Đỗ tướng quân vô can.

Hầu Quân Tập xanh mặt, với tài trí của hần ẩn ẩn cảm thấy việc này rất có thể là Đỗ Hà gây nên, nhưng hần không có chút chứng cứ nào, cũng không làm gì được.

Lệnh tiền là tín vật, hành quân bên ngoài, chủ tướng dùng lệnh tiền làm hiệu, thấy lệnh tiền như thấy Tướng quân, không thấy lệnh tiền sao có thể khiến cho Đỗ Hà nghe lệnh.

Hầu Quân Tập đột phát hiện, bản thân căn bản không thể tìm ra cơ gây khó Đỗ Hà, chỉ có thể buồn bực rời đi. Hầu Quân Tập cũng không ở lâu trong Xích Đình cốc, chỉ là phái binh phân biệt đóng ở sáu thành Cao Xương, Điền Địa, Giao Hà, Bồ Xương, Thiên Sơn, Khả Hãn Phạt. Hần không cam lòng cứ như vậy phản hồi Trường An, dẫn ba vạn khinh kỵ binh truy kích đại quân Tây Đột Quyết.

Hầu Quân Tập không then là danh tướng một đời.

Hần một hơi xâm nhập hơn tám trăm dặm sâu trong Tây Đột Quyết.

Kỵ Lợi Thất coi thường hần từ xa tới một mỗi, tụ tập tám vạn binh mã nghênh chiến.

Hầu Quân Tập không chút nghĩ ngợi, vứt bỏ tất cả lương thảo, hét to một tiếng:

- Không thắng thì chết!

Đối mặt với tám vạn kỵ binh của Kỵ Lợi Thất, hần trực tiếp đột kích trung quân đối phương, đánh cho hoa rơi nước chảy, vỡ tan ngàn dặm mới dẫn quân quay về.

Một trận chiến này, Hầu Quân Tập dùng nhược khắc cường, đúng như Lý Thế Dân đánh giá, chiến thắng cũng cực kỳ oanh liệt.

Nhưng là so với đại thắng Xích Đình cốc của Đỗ Hà vẫn còn không bằng, luận chinh thế công tích càng không thể đánh đồng.

Lần Tây chinh cũng vì vậy mà viên mãn kết thúc! Đại Đường đã phát ra thiên uy khiến thiên hạ cúi đầu.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

247. Chương 247: Tin Chiến Thắng Báo Tới Trường An

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường An.

Mặt trời vừa mới lên, khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành đã đầy ắp người ngựa.

- Cộp cộp!

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập trên đường cái khiến tất cả mọi người đều nhìn vào. Trong thành Trường An không cho phép phóng ngựa, ngoại lệ duy nhất là người đưa tin từ ngoài tám trăm dặm. Tin tức như vậy thường là tin cấp báo hay chiến báo từ tiền tuyến!

Một người đưa tin có kỹ thuật cưỡi ngựa cực cao phóng như bay trên đường phố Trường An, hần một mực giữ nguyên tốc độ phóng về hướng hoàng cung.

Ở gần cổng thành có một người bán hàng rong tên là Tiểu Vương. Hần nhìn thấy người đưa tin liền cười nói:

- Đã có, hắc hắc, hai mươi đồng tới tay rồi.

Hần vỗ tay, nói sang bên cạnh:

- Mẹ, mẹ trông hàng, con ra ngoài một chút sẽ về ngay.

Hắn đi qua ngõ hẻm tới Long Tỉnh trà hiên nổi danh ở chợ phía tây Trường An.

Tuy Long Tỉnh trà hiên khai trương chưa quá bốn năm nhưng với thủ đoạn kinh doanh cao minh của Vũ Mị Nương nên hiện giờ đã là một trong những trà hiên nổi danh nhất Trường An.

Tại đây đã trở thành chỗ tụ tập của văn nhân mặc khách, người ra vào nườm nượp, đủ các loại người. Không chỉ là những văn nhân nhà sĩ thường thức trà ngon mà ngay cả quan to trong triều cũng thỉnh thoảng vào xem. Trong đó không thiếu những nhân vật như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, thậm chí Lý Thế Dân có được lúc rảnh rỗi cũng lặng lẽ tới ngồi một hai lần.

Một gian điểm đã ảnh hưởng tới toàn bộ văn hóa uống trà của Đại Đường.

Tiểu Vương vào tiệm, bảo Lý chương quý sau quầy:

- Lý chương quý, ta có việc tìm chủ nhân các người!

Lý chương quý thấy là Tiểu Vương, trực tiếp dẫn hắn vào nội đường, trong lòng thầm nói:

- Chủ nhân như thiên tiên, nhiều danh nhân nhà sĩ muốn bái kiến một lần không được, sao có thể quen biết với tên bán hàng rong như Tiểu Vương?

Trong nội đường Long Tỉnh trà hiên trang trí không quá hoa lệ nhưng toát lên vẻ trang nhã.

Vũ Mị Nương đứng trong hành lang, đang nói chuyện nhà với mẫu thân Dương thị.

Dương thị hôm nay mặc quần áo sang trọng, đã sớm không còn thấy bộ dạng tiều tụy như lúc ngoài Hồ Lao Quan. Hai con gái kiếm được nhiều tiền như vậy, cuộc sống của bà dĩ nhiên tốt lên.

- Chiều nhi!

Dương thị kêu một tiếng, còn chưa dứt lời thì Vũ Mị Nương đã chẹn ngang:

- Mẹ lại gọi thế nữa rồi, đã bảo bao nhiêu lần giờ con tên là Mị Nương, gọi là Vũ Mị Nương không phải là Vũ Chiều!

Dương thị lắc đầu cười khổ:

- Ủ ừ, là Mị Nương, không phải là Chiều nhi. Chỉ là cái tên Chiều nhi cũng đã gọi mười mấy năm rồi, trong lúc nhất thời chưa sửa được! Hơn nữa, tên gì cũng quan trọng sao?

- Đâu có?

Vũ Mị Nương tức giận đến dậm chân, nói:

- Vũ Mị Nương tốt hơn so với Vũ Chiều, con càng ưa thích!

Về mặt Dương thị nghi ngờ:

- Cái tên Chiều nhi chẳng phải là cái tên sau khi con biết chữ nói hy vọng bản thân như mặt trời chiếu sáng đại địa. Mẹ thấy con đã rất ưa thích cái tên này. Đạo sĩ cũng nói, con còn trẻ chí khí cao, dùng cái tên này sẽ có một phen thành tựu chưa ai từng có! Hiện tại sao nói sửa là sửa, lại còn bài xích rồi hả?

Vũ Mị Nương đỏ ửng đôi má, nhăn nhó nói:

- Ưa thích là ưa thích mà! Mẹ cũng đừng hỏi, dù sao con gái ưa thích cái tên Vũ Mị Nương này!

Nàng vốn không phải để ý cái tên Vũ Mị Nương mà chính là người đã đặt ra nó.

- Được rồi! Mẹ không hỏi là được!

Dương thị thật sự đoán không ra tâm tư con gái mình.

- Con nha, đúng là một bụng quỷ linh tinh. Mẹ sớm nói, con gái đừng biểu hiện quá xuất sắc, tương lai không lấy được chồng làm sao bây giờ? Mẹ nói cho con cân nhắc, Vương gia có ba đứa con trai đều tuần tú, vừa gặp đã thích...

- Phì, một đồng ẻo lả!

Vũ Mị Nương vẽ mặt khinh thường.

Dương thị hỏi:

- Con trai trưởng Lý gia bên cạnh dù gia sự kém một chút nhưng tài văn chương rất cao minh thì sao?

- Hắc, còn tài văn chương nữa chứ, chữ viết như gà bới.

Vũ Mị Nương vẫn lắc đầu, Dương thị cười đắc ý:

- Công tử Vương gia theo học đại gia thư pháp Ngu Thế Nam, cũng xem như một hảo thủ!

- Không được, như vậy cũng xưng là công tử, chỉ cần gió thổi nhẹ đã lão đảo. Hôn phu của con không cầu công phu đệ nhất, ít nhất phải có bản lĩnh bảo hộ con!

Vũ Mị Nương vẫn bác bỏ.

Dương thị vẽ mặt đau khổ:

- Vậy Triệu gia Nhị công tử có được không? Gia sự hần không tệ, nghe nói trong quân làm tới Hiệu úy.

- Trời ạ!

Vũ Mị Nương vỗ gáy, bắt đắc dĩ nói:

- Mẹ, vậy mà mẹ cũng nhìn ra được, trông giống như gấu đen. Gả cho hần, còn không bằng chết đi coi như xong rồi.

Dương thị nổi giận:

- Này không được, kia không được, Mị Nương, rốt cuộc trong lòng con muốn lang quân thế nào?

- Hần nha!

Vũ Mị Nương cười ngọt ngào:

- Không cần đẹp trai nhưng phải lọt vào mắt con; Tài văn chương dù không cần cao nhưng phải khiến cho con bội phục; Võ công cũng không cần rất tốt nhưng nhất định phải có năng lực bảo hộ con. Có thể trên chiến trường kiến công lập nghiệp, cũng có thể là một thư pháp gia, làm được thơ hay, vào lúc con tức giận biết làm lành. Nói tóm lại vẫn có thể an bang, võ có thể mở nước là người trong mộng của con!

Dương thị nghe xong lú lười nói:

- Yêu cầu này chẳng phải là quá cao, trên đời có hạng người như vậy sao?

Vũ Mị Nương nói:

- Cái này mẹ cũng không cần quản, chuyện lớn cả đời con gái, con gái tự mình làm chủ, không cần mẹ quan tâm

- Con nói gì vậy?

Dương thị bất mãn:

- Hôn nhân đại sự phải nghe theo cha mẹ. Cha con không còn dĩ nhiên phải nghe vì nương tính toán!

- Cái gì nghe theo cha mẹ, con mặc kệ! Con coi thường nhất cách nghĩ này của phụ nữ chúng ta.

Dương thị cũng biết Vũ Mị Nương từ trước đến nay có chủ kiến, thấy không khuyên được nàng cũng đành thôi.

Vũ Mị Nương kéo tay bà:

- Mẹ, cái khác con gái có thể theo mẹ nhưng chung thân đại sự lại nhất định phải nắm chắc trên tay mình.

Đúng lúc này hạ nhân báo có Tiểu Vương bán hàng rong cầu kiến.

Ánh mắt Vũ Mị Nương lập tức sáng ngời, vội vàng bảo người cho hắt vào.

Tiểu Vương đi vào đại đường, thấy Vũ Mị Nương dung mạo như thiên tiên thì cúi đầu không dám nhìn, chỉ nói:

- Nhị cô nương, đã có một người như cô nói phóng ngựa đi qua trước hàng ta.

Vũ Mị Nương bảo chương quỳ dẫn Tiểu Vương đi lĩnh tiền rồi lại tiếp một người đồng dạng đến báo cáo.

Dương thị không biết chuyện gì, oán trách Vũ Mị Nương xài tiền bậy bạ.

Vũ Mị Nương lại mỉm cười ngọt ngào nói:

- Tiền này có thể báo cho con tin tức một người, đáng để tiêu!

Nói xong sai người tới trước cửa hoàng cung nghe ngóng.

Hoàng cung Trường An, Thái Cực Điện.

Lý Thế Dân đang thiết triều bàn chuyện xuân canh. Hai năm qua, Đường triều hai lần dùng binh đại quy mô nên tiêu hao lương thảo rất lớn. Xuân canh có thuận lợi hay không, ảnh hưởng trực tiếp đến vụ thu hoạch năm sau nên hần đặc biệt coi trọng, liên tục dặn dò Ti Nông khanh phải nắm chặt sinh kế, tích cực khai mở ruộng đồng, hơn nữa cấp ra rất nhiều ưu đãi, cổ vũ dân chúng sản xuất.

Rất nhiều lương thần cũng đưa ra một ít chính sách lợi quốc lợi dân, Lý Thế Dân cảm thấy hợp lý nên làm theo, mặc dù còn có dị nghị cũng không dựa vào phán đoán chủ quan mà cùng đại thần thương nghị, tập hợp trí tuệ mọi người giải quyết vấn đề.

Không khí toàn bộ triều đình hết sức tường hòa.

Trước mặt một đám đại thần lão luyện, cơ hồ không có vấn đề gì là không giải quyết được.

Xử lý xong chính vụ, Lý Thế Dân dời chủ đề sang việc binh, hỏi thăm hết thấy tình huống điều phối.

- Bộ Hạ, chuyện chinh phạt Cao Xương nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng, số lượng tiêu hao lương thảo càng vượt xa dự tính của chúng ta! Hơn mười vạn đại quân mỗi ngày hao tổn lương thực ước 5000 thạch, một tháng là mười lăm vạn thạch. Từ Trường An tới Cao Xương cần bốn tháng, coi như tương đương 60 vạn thạch. Đội vận lương hơn hai vạn người, một tháng hao tổn lương thực ba vạn, bốn tháng là mười hai vạn. Vừa mới đến Cao Xương không lâu, quân ta hao tổn lương thảo bảy mươi hai vạn thạch. Sau này còn phải hao tổn thêm.... Nếu theo ước đoán, quân viễn chinh nửa năm không thắng thì sẽ khiến nguyên khí Đại Đường đại thương.

Ngụy Chính đứng dậy, nói ra một loạt con số cực lớn khiến cả triều đình nhốn nháo.

Lý Thế Dân cũng dần dần lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Ngụy Chính đưa vấn đề lúc này cũng không phải có ý truy cứu ai sai lầm mà muốn tìm biện pháp giảm thiểu thiệt hại.

Chỗ nguy hại nhất của Sơ Đường là thiếu nhân khẩu dẫn đến nông nghiệp không thể phát triển.

Đây là vấn đề lớn nhất hạn chế sự phát triển của Đại Đường.

Ngay vào lúc này ngoài điện truyền đến có chiến báo từ tiền tuyến!

Lý Thế Dân động dung đứng lên, vội vàng nói:

- Mau mau đem chiến báo cho trẫm!

Nội thị tổng quản đem chiến báo đến trước mặt Lý Thế Dân, theo lệnh đọc lên cho mọi người, vừa háng giọng:

- Ngày mười tháng hai, tướng tiên phong Trung Vũ Tướng quân...

Chiến báo đã bị người bên cạnh đoạt đi.

Lý Thế Dân bực mình hắn đọc quá chậm nên bước đến đoạt lấy chiến báo đọc kỹ: Đỗ Hà lui đến Hắc Cầm lĩnh chống cự, Tây Đột Quyết đóng quân hiểm địa Xích Đình cốc, ý đồ ngăn trở đại quân. Ba ngày sau, Đỗ Hà ruổi ngựa xông trận, chỉ với thương vong năm người diệt địch bảy vạn, Cao Xương táng đảm, Cúc Văn Thái bị dọa chết. Đỗ Hà dùng lợi để dụ, cả nước Cao Xương quy hàng. Tây Đột Quyết khiếp sợ bỏ chạy về phía tây. A Sử Na Bộ Chân và Khả Hãn Phạt đến hàng!

Lý Thế Dân triệt để bị phần chiến báo này chấn trụ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

248. Chương 248: Con Rể Bảo Bồi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân tựa hồ khó tin được nội dung của chiến báo, đọc đi đọc lại, ***g ngược phập phồng khiến cả đám đại thần lo lắng, đây là một chiến dịch chỉ có thể thắng, không được thất bại.

Đại Đường hôm nay dương oai thiên hạ, máu chốt nhất ở chỗ bất bại. Từ khi Lý Thế Dân kế vị, chiến tích đối ngoại của Đại Đường bảo trì toàn thắng.

Bất luận là Đông Đột Quyết hay Thổ Dục Hồn, Thổ Phiên đều là những nước lừng lẫy nhưng đều bị Đại Đường thu thập như gió thu cuốn hết lá vàng, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Cho nên các quốc gia đều kính phục Đại Đường, sợ hãi Đại Đường, đối mặt với phồn hoa của Đại Đường nhưng không hề dám sinh lòng khác.

Nhưng nếu Đại Đường thất bại thì lòng kính sợ này sẽ giảm đi, thậm chí còn trực tiếp phát sinh chiến sự.

Đương nhiên cũng không phải bọn họ sợ, với thực lực Đường triều không e ngại bất cứ địch nhân nào, chỉ là bọn họ không muốn lãng phí tài lực vật lực đánh một chiến dịch không quá cần thiết. Tựa như chiến dịch Thổ Phiên, nếu không phải Đỗ Hà nghĩ ra cách cắt đứt tiền, Đường triều không chiếm được bất luận chỗ tốt. Huống chi Đại Đường hôm nay tiếp tục ổn định, đang lúc phát triển, chiến sự càng nhiều sẽ khiến cho kinh tế lui bước. An bài hợp lý chiến sự, ổn định tiếp tục phát triển là phương châm trị quốc tối trọng yếu nhất của Đại Đường. Vì thế Đại Đường muốn nắm giữ quyền chủ động chiến tranh, muốn đánh ai là đánh. Trước ngưng tụ lực lượng, tích lũy thực lực, sau khi lực lượng đạt tới đỉnh phong mới ra quyền đánh chết địch nhân, sau đó lại lực ngưng tụ lực lượng, nghỉ ngơi và hồi phục, cứ thế tuần hoàn.

Như thế mới hấp thụ được bài học từ Hán triều.

Hán triều đồng dạng cùng Đường triều, đều là quốc gia cường đại, nhất là dưới triều Hán Vũ Đế, nhưng chỉ vì mấy năm liên tục chiến tranh, không ngừng ra quyền dả kích Hung Nô dẫn đến trong nước trống rỗng, nhân khẩu giảm đi phân nửa. Có vết xe đổ phía trước, quyết sách như vậy của Đường triều không thể nghĩ ngờ là cao minh nhất.

Cho nên Đường triều không thể bại, chỉ có bất bại, mới có thể vững vàng cầm chặt quyền chủ động phát động chiến tranh, muốn đánh ai là đánh.

Giờ phút này bất luận là phái chủ chiến hay chủ hòa đều lo lắng trong lòng.

Nhất là Đỗ Như Hối, lúc nội thị tổng quản vừa nói được mấy câu chưa rõ ràng, chỉ biết Đỗ Hà dẫn bảy ngàn quân tiên phong đến Xích Đình cốc, bảy vạn đại quân của Tây Đột Quyết tràn đến.

Những lời này lại không thấy nói rõ kết quả, chỉ biết hai tin tức: Thứ nhất, Đỗ Hà đảm nhiệm đại tướng tiên phong; Thứ hai, Tây Đột Quyết xuất động gấp binh lực gấp mười lần để đối phó Đỗ Hà.

Nghe được hai tin tức này, Đỗ Như Hối sao có thể ngồi yên, hai tay nắm chặt, trong lòng lạnh toát, vừa giận vừa lo: Đỗ Hà làm đại tướng tiên phong, trong đó hiển nhiên là có quan hệ đến Hắc Quân Tập lấy việc công làm việc tư. Lần đầu tiên được ủy thác trách nhiệm lại gặp phải địch nhân hơn gấp mười lần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại vừa mừng vừa lo, cũng nhìn ra ẩn tình trong chuyện Đỗ Hà đảm nhiệm đại tướng tiên phong, nghĩ đến Đỗ Hà chết trận thì càng tốt rồi, nhưng vinh nhục Trưởng Tôn gia gắn liền với Lý Đường, cũng không muốn thấy Đại Đường chiến bại nên tâm tình rất mâu thuẫn.

Người duy nhất mừng thầm chỉ có Thái tử Lý Thừa Càn, ánh mắt của hắn thiển cận, đối với Đại Đường thắng bại lại không thêm để ý, chỉ cần họa lớn trong lòng là Đỗ Hà chết trận, dù Đại Đường thất bại cũng không sao cả.

Ngay lúc văn võ toàn triều gặp đến mức khó khăn, Lý Thế Dân rốt cục đã có phản ứng. Hắn nhíu mày, kinh ngạc nghĩ một lát, bỗng nhiên cao giọng nói ra:

- Ruổi ngựa xông trận, chỉ với thương vong năm người diệt địch bảy vạn.

Ngữ khí của hắn tràn ngập nghi vấn, hiển nhiên cực kỳ hoài nghi. Với tư cách một đế vương thân kinh bách chiến, dĩ nhiên hắn minh bạch diệt địch bảy vạn khó khăn đến mức nào, nhất là trong tình huống thực lực song phương cách biệt xa như vậy!

Hắn nghĩ như vậy, tìm trong đồng hồ sơ trên án một cuốn sách da dê, trải ra là một tấm địa đồ cực lớn vẽ Đại Đường cùng với các quốc gia chung quanh, dĩ nhiên bao gồm cả Cao Xương.

Hắn căn bản không để ý tới tâm tư của quần thần, đưa tay tìm kiếm từng chút trên địa đồ, tìm được Xích Đỉnh cốc liền cười nói:

- Chính là chỗ này, địa hình tốt, quả nhiên không tệ!

Lại ngẩng đầu cười ha hả:

- Không tệ, rất không tệ!

Tiếp đó lại kiêu ngạo nhìn qua Ngụy Chính nói:

- Ngụy ái khanh, người đánh giá quá thấp thực lực Đại Đường ta? Không cần nửa năm, con rể bảo bối của ta chỉ cần không đến mười ngày, với thương vong năm người đã diệt địch bảy vạn, bình định Cao Xương, dọa lui Tây Đột Quyết, chiếm lĩnh Khả Hãn Phạt thành, triển hiện hùng phong Đại Đường, sao mà thống khoái!

Trong lúc vui mừng, hắn bất giác kêu Đỗ Hà là “con rể bảo bối”.

Nghe Lý Thế Dân nói như thế, quần thần xôn xao, mỗi người đều lộ ra kinh hãi, không thể tin được.

Lý Thế Dân lại để cho nội thị tổng quản đem chiến báo đọc một lần, sau đó nói:

- Chỉ hao tổn năm người, diệt địch bảy vạn, trận chiến này thật thống khoái!

Ngụy Chính cũng không khỏi động dung nói:

- Binh lực trong tay phò mã chỉ bảy ngàn đối mặt với bảy vạn, hoàn cảnh cực nguy hiểm. Trong lúc viện quân chưa đến, không biết làm sao bình định Cao Xương, dọa lui Tây Đột Quyết, chiếm lĩnh Khả Hãn Phạt thành, hàng phục A Sử Na Bộ Chân?

Lý Thế Dân cười ha hả:

- Tôn Tử có nói “thắng vì đánh bất ngờ”, chắc con rể ta có đạo thủ thắng. Hơn mười năm trước, chẳng phải trăm cũng đồng dạng lấy ít thắng nhiều, đại phá Kiến Đức tại Hồ Lao sao?

Ngụy Chính gật đầu, đáy lòng rung động, không cách nào nói nên lời.

Cuộc chiến Hồ Lao là một trong những chiến dịch của Lý Thế Dân, là một trận kinh điển nhất.

Năm đó Lý Thế Dân vào lúc đánh Lạc Dương vây khốn Vương Thế Sung thì Đậu Kiến Đức dẫn binh mười vạn tới cứu, liên tục phá được Quan thành, Gia Sĩ, Dương Li tiến vào đông Hồ Lao. Bởi vì đại quân Đường triều vây khốn thành Lạc Dương, Lý Thế Dân không thể rút ra binh lực đón đánh Đậu Kiến Đức.

Hắn cùng với bộ hạ thương nghị đối sách, thuộc cấp nhiều chủ trương tránh lui nhưng hắn quyết đoán phân binh một phần tiếp tục vây khốn Lạc Dương, bản thân dẫn một phần chiếm cứ yếu địa Hồ Lao ngăn cản.

Trong thế đường cùng, hắn tự mình dẫn 3000 binh mã chống cự mười vạn hùng binh của Đậu Kiến Đức, cuối cùng chiến thắng.

Một trận chiến này của Đỗ Hà tuyệt không kém trận chiến Hồ Lao Quan năm đó.

Đỗ Như Hối cũng hết lo lắng, vẻ râu cười khê, vẻ mặt tự đắc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chấn động, trong mắt ánh lên vẻ đật dĩ của việc ăn trộm gà bắt thành mất thêm năm thóc.

Về phần Lý Thừa Càn là vẻ mặt ghen ghét!

Lý Thế Dân cao hứng không thôi, liên tục cầm lấy chiến báo xem đi xem lại, tựa hồ như chính hắn vừa đánh.

- Hôm nay đến đây là bãi triều!

Hắn phát phát tay, cầm chiến báo đi thẳng đến Lập Chính điện.

Vừa mới bước vào Lập Chính điện đã thấy Trưởng Nhạc nắm tay Trưởng Tôn Hoàng Hậu đang tản bộ trước sân. Đỗ Hà xuất chinh không lâu, Lý Thế Dân đã sai người tới Phò mã phủ thỉnh Trưởng Nhạc đến Lập Chính điện cư ngụ nhưng Trưởng Nhạc lại muốn thay Đỗ Hà báo hiếu nên cự tuyệt.

Cuối cùng Lý Thế Dân phát hỏa, con gái gả ra ngoài đúng như bát nước đã hắt đi, hiếu kính cha mẹ chồng là đúng nhưng còn bố mẹ ruột thì sao?

Vì vậy, hắn tự mình xông đến tận cửa, tỏ vẻ nếu con gái không về thì trăm đành phải tới thăm người rồi!

Trưởng Nhạc cũng hiểu như vậy là bất tiện nên ở lại Lập Chính điện.

Lý Thế Dân từ xa kêu lên:

- Trưởng Nhạc, xem trăm chọn cho con một phu quân bản lĩnh, ngay cả trăm cũng thất kinh.

Trưởng Nhạc chấn động, định chạy đến nhưng nhìn Trưởng Tôn Hoàng Hậu, lại thấy ngần ngại.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu hiểu ý cười cười, gật đầu nói:

- Đi thôi!

Trưởng Nhạc đỏ bừng mặt, hơn mấy tháng không có được tin tức của Đỗ Hà. Nàng vừa mới trải qua đêm tân hôn đã thiếu đi cánh tay Đỗ Hà làm gối, khó có thể chìm vào giấc ngủ. Bốn tháng nhớ nhung cuối cùng cũng có tin chiến thắng, bất chấp rứt rứt chạy đến Lý Thế Dân.

- Phụ hoàng, có phải có tin tức của Đỗ lang?

Lý Thế Dân thấy Trưởng Nhạc sốt ruột, cũng không đành lòng trêu chọc nàng, đem chiến quả của Đỗ Hà lấy được kể rõ:

- Trước lúc đại quân của Hầu ái khanh còn chưa đến, Đỗ hiền tể chẳng những tiêu diệt bảy vạn binh Tây Đột Quyết, đồng thời còn không đánh mà thắng hàng phục Cao Xương, dọa lui Tây Đột Quyết, ngay cả Tây Đột Quyết A Sử Na Bộ Chân cũng dâng Khả Hãn Phạt thành. Trong chiến dịch Tây Vực, hắn dùng sáu ngàn binh đã hoàn thành nhiệm vụ của mười vạn đại quân. Không thể không nói, một trận chiến này cực kỳ đẹp mắt, cơ hồ một mình hắn lập công, ngay cả Hầu thống soái cũng kém xa.

Trưởng Nhạc vui đến phát khóc, cũng vì thành tựu của phu quân mà cảm thấy cao hứng.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu nghe xong cũng cảm thán bản lĩnh của Đỗ Hà, là một nhân tài văn có thể an bang, vũ có thể định quốc, đồng dạng như Hầu Quân Tập, đồng thời cũng nói:

- Tính cách Hà nhi mạnh hơn Hầu Quân Tập không ít, tương lai thành tựu càng hơn xa.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu thuận miệng nói vậy lại khiến Lý Thế Dân kinh hãi. Hắn bị chiến thắng của Đỗ Hà làm say mê nên không chú ý đến tiểu tiết, xem lại chiến báo, thấy bốn chữ “đại tướng tiên phong” liền cau mày:

- Cuối cùng là do Quân Tập lớn mật tin tưởng Đỗ Hà hay có chủ tâm làm khó?

Hắn xem tiếp, nghĩ đến tính cách của Hầu Quân Tập, sắc mặt càng thêm nghiêm túc:

- Quân Tập rất trọng mặt mũi, há cam lòng Đỗ Hà bò trên đầu? Thời gian cũng có vấn đề, Đỗ Hà làm tiên phong sao có nhiều thời gian như vậy đến phá địch, định Cao Xương? Trừ phi khoảng cách của song phương quá xa, Hầu Quân Tập không kịp ngăn lại Đỗ Hà lập công.

Nhưng Đỗ Hà tại sao muốn kéo giãn cự ly với đại quân của Hầu Quân Tập?

Rất nhiều vấn đề dần dần tụ lại trong đầu hắn, càng lúc càng sáng tỏ.

Hắn trầm giọng nói:

- Người đâu, thỉnh hai tể tướng Phòng Đỗ đến Cam Lộ điện thương nghị chính vụ.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

249. Chương 249: Người Thần Bí Lấy Một Địch Một Ngàn?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Điện Cam Lộ!

Lý Thế Dân ngồi trên cao, trong tay lật qua lật lại mấy phong chiến báo, thấy Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đến thì đem chiến báo cho bọn họ.

- Các người có phát hiện sự dị thường trong mấy chiến báo?

Lý Thế Dân vỗ án.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối lần lượt xem chiến báo, hai người liếc nhau không nói.

- Xem ra, các người cũng đã minh bạch, chỉ không nói?

Lý Thế Dân nghiêm mặt, vừa rồi hắn được một câu vô tình của Trưởng Tôn hoàng hậu đề tỉnh liền lập tức xem lại mấy bức chiến báo của Hầu Quân Tập truyền về liền phát hiện dị thường.

Chiến báo của Hầu Quân Tập phần lớn đều là miêu tả chuyện hành quân trên đường nhưng không đề cập tới việc bố trí quân sự. Đối với điều này, Lý Thế Dân lúc trước đã cảm thấy kỳ quái nhưng Hầu Quân Tập là đại tướng đệ nhất Đại Đường, cũng là một trong những tướng quân mà hắn tín nhiệm nhất nên không để ý. Hắn tin tưởng Hầu Quân Tập thân kinh bách chiến, còn không đến mức xảy ra vấn đề trong việc điều động tướng tiên phong.

Hôm nay hồi tưởng lại, ở trong đó rất có vấn đề.

Trên con đường tử vong tám trăm dặm xuyên qua Mạc Hạ Duyên Khuê, Hầu Quân Tập không dùng phiên tướng có kinh nghiệm A Sử Na Xà Nhi hay Khê Tâm Hà Lực đã từng đi qua đây lại điều động một tiểu tử chưa đầy hai mươi tuổi, lại chưa từng đi qua Tây Vực đầm đưng trọng trách, trong đó chắc chắn có vấn đề.

Nghĩ tới Hào Quân Tập lợi dụng chức quyền để báo thù riêng, đáy lòng Lý Thế Dân rất buồn bực. Hắn vẫn cho là Hào Quân Tập chỉ là tính cách kém một chút, căn bản không thể tưởng được hắn sẽ làm ra loại chuyện này.

- Không biết Phò mã cùng Hào Quân Tập có mâu thuẫn gì khiến hắn làm ẩu như thế?

Lý Thế Dân nói hai chữ “làm ẩu”, từ đó có thể thấy được trong lòng hắn đã vạn phần bất mãn.

Phòng Huyền Linh tiến lên một bước nói:

- Bệ Hạ còn nhớ nửa năm trước, Ngụy đại nhân tiến cử Hào đại nhân làm tể tướng?

Lý Thế Dân thần sắc hơi động, cũng nhớ mình lúc đó còn tán đồng Hào Quân Tập làm tể tướng nhưng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối ra sức ngăn cản, trầm mặc hồi lâu, nói:

- Xem ra các người đúng, khí lượng của Hào Quân Tập xác thực không đủ để làm tể tướng. Ngoài ra...

Hắn nhìn Đỗ Như Hối:

- Trẫm quyết định triệu hồi Hào Quân Tập tra hỏi việc này! Trẫm biết Đỗ tể tướng nghĩ cho xã tắc Đại Đường, không muốn Đại Đường mất đi một nhân tài như Hào Quân Tập, thấy Phò mã chắc cũng không tính toán nhưng việc này quyết không thể bỏ qua. Trẫm đã biết tất phải quan tâm.

- Vậy Cao Xương thì sao?

Phòng Huyền Linh nghi vấn hỏi.

- Trước khi xong chuyện, cứ để Phò mã ở Cao Xương xử lý hết thủy! Phò mã rất hiểu trẫm.

Lý Thế Dân hạ quyết định.

Cao Xương thành!

Đỗ Hà đã nhận được tin tức Hào Quân Tập đại thắng trở về cũng hết sức tán thưởng. Trong tình huống hành quân vội vã tám trăm dặm, đội ngũ mỗi một nhưng vẫn có thể đánh tan Tây Đột Quyết, Hào Quân Tập không then là danh tướng Đại Đường. Tuy bản thân ác cảm với Hào Quân Tập nhưng vẫn rất bội phục năng lực hắn.

Lưu Nhân Quỹ cũng lộ ra chút thán phục:

- Khí lượng của Hào đại tổng quản tuy hẹp hòi nhưng bản sự đánh trận không kém! Bất quá, dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể vang dội như tướng quân.

Hắn phục Hào Quân Tập nhưng đối với Đỗ Hà là ngưỡng mộ.

Dùng ba vạn phá tám vạn, căn bản không cách nào so sánh với Đỗ Hà dùng sáu ngàn khắc bảy vạn, hướng chỉ tình huống song phương không đồng nhất, sau lưng Hào Quân Tập còn có bảy vạn đại quân dựa vào, căn bản không cần lo âu còn Đỗ Hà chỉ một mình.

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không để ý. Lúc trước hắn cùng với Hào Quân Tập tranh chấp, chỉ vì bất mãn hắn lấy việc công làm việc tư, muốn chơi khăm mình nên ăn miếng trả miếng xem ai cười ai. Hôm nay mục đích đã đạt tới, cũng không có ý tiếp tục tranh chấp. Đương nhiên nếu như Hào Quân Tập vẫn dây dưa không ngớt thì hắn cũng không ngại đối đãi.

Vì vậy hắn bảo Lưu Nhân Quỹ ăn nói thận trọng, không quá xem trọng thắng bại, dù sao cũng không phải chuyện đáng mừng.

Lưu Nhân Quỹ kính nể, cũng ý thức Đỗ Hà cùng Hào Quân Tập không đồng dạng, Đỗ Hà là người có đại lượng, xác thực có thể làm việc lớn, cũng cười nói:

- Nhân Quỹ đã biết, sẽ chú ý.

Tiếp đó Đỗ Hà trò chuyện với hắn về nội tình Cao Xương, hướng hắn thỉnh giáo một chút về chính vụ.

Đỗ Hà cười nói:

- Cũng may có người bên cạnh, bằng không ta mệt chết mất!

Bởi vì Hầu Quân Tập truy kích gấp gáp nên cũng không bàn giao hậu sự còn Đỗ Hà vì đại phá Tây Đột Quyết nên có uy vọng cực cao ở Tây Vực, lại có Trương Hùng ra sức ủng hộ nên trên dưới Cao Xương đều tâm phục nên tạm thời phụ trách xử lý chính vụ Cao Xương quốc.

Đỗ Hà có thiên phú rất cao về quân sự nên được các danh tướng như Lý Thế Dân, Lý Tích trọng điểm bồi dưỡng, dù là quân thần Lý Tĩnh cũng đã từng đàm đạo với hắn khi gặp nan đề, từ đó hình thành bản lĩnh không tầm thường trong dùng binh. Nhưng hắn lại tiếp xúc chưa đủ về công việc hành chính, vừa mới bắt đầu đã gặp ngay công việc của cả một nước, hoàn toàn rối mù.

Cũng may Lưu Nhân Quỹ có năng lực làm Tể tướng, Trương Hùng cũng là một nhân tài hành chính xuất sắc, có bọn họ bên cạnh hỗ trợ nên cũng không sinh loạn.

Đỗ Hà cũng ý thức được bản thân còn rất thiếu kinh nghiệm hành chính nên bắt đầu học hỏi. Ưu điểm lớn nhất của hắn là cầu tiến, gặp chuyện gì không hiểu cũng không cường cầu mà khiêm tốn hướng Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng thỉnh giáo. Hai người cũng không giấu diếm, giảng giải tận tình khiến hắn tiến bộ rất nhanh.

Cao Xương là nước nhỏ, nhân khẩu không quá mười vạn, chính vụ hàng ngày đã không làm khó được hắn.

Hắn hiểu được dụng ý của Lý Thế Dân khi đánh chiếm Cao Xương nên xử lý chính vụ công bằng, không vì Cao Xương là nơi phiên ngoại mà phân biệt, xem bọn họ như con dân Đại Đường, từ đó thu được nhân tâm.

Vốn đa số dân chúng Cao Xương là người Hán, nhận được đãi ngộ công chính nên cũng không bất mãn, Đỗ Hà cũng dần dần lĩnh hội được một chút tâm đắc về chính vụ, không ngừng hấp thụ tri thức về phương diện này từ Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng để mở mang.

Một hôm, đang lúc bọn họ thương nghị chính vụ thì bên ngoài bẩm báo có An Long Mã cầu kiến. Đỗ Hà mời hắn vào, tự mình nghênh đón:

- Nhiều ngày không gặp, ta còn tưởng rằng người không chào mà đi!

An Long Mã vội nói:

- Cúc Văn Thái đã chết, Trát A Thát Lợi cũng đã bị báo ứng, đại thù được báo. Ta thấy đại nhân công vụ bề bộn, không muốn quấy rầy, nên dẫn Mễ Ly về nhà tế bái song thân. Hôm nay tới gặp đại nhân để cáo từ

- Người phải đi?

Đỗ Hà có chút kinh ngạc.

An Long Mã nói:

- Song thân Mễ Ly đã qua đời nhưng trong nhà còn có một nãi nãi, ta định đem nãi nãi của nàng đến ở lại Cao Xương rồi đi Đam La Tư một chuyến.

Đỗ Hà ra vẻ nuối tiếc.

An Long Mã thấy vậy vội hỏi:

- Đại nhân cần ta làm chuyện gì, nếu là có thì An Mã Long ta nguyện ý ra sức!

- Không cần! Chuyện của người quan trọng hơn, chỉ là ta thấy người rất giỏi chăm ngựa, muốn tiến cử cho Bộ Hạ thuần dưỡng chiến mã cho Đại Đường, người đã có ý khác, ta cũng không nên cưỡng cầu rồi!

Trên đường, Đỗ Hà cũng hiểu được An Long Mã, biết nhiều thế hệ tổ tiên hắn đều là kỳ nhân thuần phục ngựa và chăm ngựa, bản thân hắn cũng đồng dạng. Đại Đường có nuôi gần trăm vạn chiến mã ở Thanh Hải, rất cần nhân tài như An Long Mã.

An Long Mã cười nói:

- Nguyên lai là như vậy. Đại nhân yên tâm, chỉ cần đem nãi nãi Mễ Ly trở về, ta sẽ tới Trường An tìm đại nhân. Dù sao An gia nhiều thế hệ nhờ vào thuần dưỡng chiến mã mà sống, có thể hiệu lực cho thiên triều cũng là một loại phúc phận

Đỗ Hà đại hỷ nói:

- Chúng ta quyết định vậy đi!

An Long Mã khê gật đầu, đang muốn đi lại đột nhiên dừng lại:

- Trong Đại Sa Hải có một vị kỳ nhân tên gọi Thác Bạt Vô Song, là người Tiết Duyên Đà. Lúc ta bị Trát A Thất Lợi đuổi giết đã từng cứu ta. Lúc ấy ta cùng với Mễ Ly đều đã hôn mê nhưng vẫn nhớ được khi đó có trên ngàn người truy sát mà Thác Bạt Vô Song chỉ có một người vẫn có thể cứu chúng ta. Ta không biết hắn dùng biện pháp gì, nhưng bản lãnh của hắn nhất định rất lợi hại. Đại nhân đã cầu tài như khát nước, sao không thử đi một lần, biết đâu có được may mắn!

An Long Mã cáo từ rời đi.

Đỗ Hà ngây người tại chỗ, có chút không dám tin.

Vào thời cổ đại, lấy một chống trăm quả thực có khả năng. Những danh tướng như Tần Quỳnh, Úy Trì Kính Đức đều có thực lực này, nhưng bảo lấy một địch một ngàn là không thể nào. Đối mặt ngàn người vây quanh, bọn họ đột vậy không khó nhưng muốn giết cả ngàn người thì chỉ có trong thần thoại.

Ngay như Tần Quỳnh cũng chỉ có thể lấy đầu tướng quân trong vạn quân nhưng không thể nói đánh lại vạn quân, trên đường tiến vào chỉ đối diện với một số ít.

Vô công Thác Bạt Vô Song dù cao nhưng cũng không có khả năng chống đỡ qua được một ngàn người, huống chi hắn còn muốn cứu người.

Mặc dù là Hạng Vũ trên đời, Quan Công phục sinh cũng làm không được điểm này. Trừ phi hắn có thủ đoạn đặc thù dọa lùi này một ngàn người.

Đỗ Hà bỗng nhiên sinh ra hứng thú nồng hậu với Thác Bạt Vô Song.

Lưu Nhân Quý kinh ngạc nói:

- Tướng quân sẽ không thật sự muốn đi chứ!

- Tại sao lại không chứ?

Đỗ Hà mỉm cười:

- Dưới trướng của ta nhân tài quá ít, luận ra chỉ có ba

người La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái mà thôi, mặc dù cộng thêm hộ vệ của ta Phạm Nguyên Thần cũng không quá bốn người. Những ngày này ta một mực xem xét người nào có năng lực để đề bạt nhưng vẫn không thấy. An Long Mã đã nói như thế, không xem thì khó có thể thỏa mãn!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

250. Chương 250: Tao Ngộ Đàn Sói

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi An Long Mã rời đi được mấy ngày, Đỗ Hà liền đem sự vụ giao cho Lưu Nhân Quý, hơn nữa lại để cho Trương Hùng phụ tá.

Trương Hùng nghe Đỗ Hà nói muốn xâm nhập Đại Sa Hải tìm người, lập tức khuyên hấn đừng đi, nói Đại Sa Hải càng nguy hiểm hơn Mạc Hạ Duyên Khuê. Mạc Hạ Duyên Khuê nguy hiểm ở khí hậu còn Đại Sa Hải nguy hiểm ở động vật, trong đó tràn ngập các loại động vật nguy hiểm không biết tên.

Đỗ Hà không để ý, vẫn muốn rời đi, mang theo La Thông cùng hai mươi mấy tên hộ vệ, tìm một người Người dẫn đường tiến nhập Đại Sa Hải.

Đại Sa Hải!

Nghe danh tự cũng biết là địa phương nào, nơi đây sa mạc mênh mông kéo dài như Mạc Hạ Duyên Khuê, bất quá lại có rất nhiều sinh cơ.

Mạc Hạ Duyên Khuê là một mảnh hoang vu, chỗ duy nhất có nước là Dã Mã tuyến còn ở đây tuy cũng là sa mạc mênh mông nhưng bốn phía có thể thấy thực vật thưa thớt, xương lạc đà, không ít ốc đảo cỡ nhỏ. Ở đây chủ yếu vẫn là động vật, có cừu, cáo sa mạc, lạc đà hoang, chuột sa mạc còn có Bách Linh, oanh sa mạc, gà gô, ngỗng trời...chúng tụ thành từng đám qua lại, hơn nữa biết nguy trang bằng màu sắc nên chỉ nghe tiếng mà không thấy bóng dáng.

Xâm nhập Đại Sa Hải đến ngày thứ ba, Đỗ Hà cũng biết Trương Hùng vì sao nói Đại Sa Hải càng thêm nguy hiểm, tại đây không chỉ có những sinh vật vô hại mà còn tồn tại những thứ tấn công người như rắn lằn, rắn đuôi chuông, gốc ừng.

Nhất là rắn đuôi chuông càng lợi hại, ẩn thân trong cát rồi vọt lên, nếu không kịp thời trị liệu lập tức xong đời.

Nhưng người dẫn đường lại nói trong Đại Sa Hải lợi hại nhất không phải là rắn đuôi chuông mà là một loại Ưng gọi là Thực Lang Ưng!

- Thực Lang Ưng là loại Ưng nào?

Đỗ Hà có được trí thức đời sau nên rất ít chuyện không biết, Thực Lang Ưng là một trong số đó.

Người dẫn đường chừng hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt chất phác đáp:

- Thực Lang Ưng là bá chủ trong sa mạc, có móng vuốt vô cùng sắc bén, có thể xé rách hết thảy, có thể trực tiếp bóp vỡ xương đầu của sói, là khắc tinh của chúng, thích ăn thịt sói. Trong Đại Mạc thường thấy Thực Lang Ưng công kích đàn sói, đối mặt Thực Lang Ưng hung ác, dù Sói đông hơn cũng chỉ có thể viễn độn. Phụ thân của ta từng nói tận mắt nhìn thấy trong Đại Sa Hải chỉ cần một Thực Lang Ưng đã có thể tung hoành trong bầy sói trăm con, giết một hơi mười lăm con mới thỏa mãn rời đi, đàn sói căn bản không làm gì được được nó.

Nói đến đây, vẻ mặt người dẫn đường ánh lên vẻ sùng bái.

Đỗ Hà nghĩ một lúc, nói:

- Thứ người nói là loại ưng có đỉnh đầu màu đen, lông vũ sau gáy dài nhọn, cánh màu nâu, lông màu vàng kim?

Nếu là loại ưng này, Đỗ Hà biết rõ, đời sau gọi chúng là Kim Điêu, một trong những giống ưng cổ hung ác nhất.

Người dẫn đường ngạc nhiên nói:

- Nguyên lai công tử cũng biết Thực Lang Ưng.

Hấn nói như vậy coi như thừa nhận lời của Đỗ Hà.

Đỗ Hà mỉm cười gật đầu.

Bọn họ tiếp tục đi trong Đại Sa Hải, qua một ngày nữa thì thấy trời chiều như máu, sắc trời đen kịt liền tìm chỗ nghỉ ngơi.

Người dẫn đường nói:

- Ta nhớ phía trước một dậm có ốc đảo, chúng ta có thể tới chỗ đó nghỉ ngơi.

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, được một dặm thì đột nhiên đàn ngựa bất an gõ móng.

Đỗ Hà ra sức khống chế mới có thể trấn an.

- Sao lại thế này?

Đỗ Hà kinh ngạc, tọa kỵ của hắn đã được tuần mã sư huấn luyện nghiêm khắc, dù gặp địch tập kích cũng không như vậy!

- Không tốt! Gần đây có Sói!

Người dẫn đường kinh hãi thấp giọng hô một tiếng, hắn đã thấy qua tình huống tương tự, trực giác của ngựa hơn xa nhân loại nên hết sức nhạy cảm với thiên địch.

- Mau nhìn, dưới mặt đất.

Cách bọn hắn không xa xuất hiện từng dãy dấu chân, không phải là người mà dấu chân động vật. Người dẫn đường tiến lên nhìn rồi sợ hãi nói:

- Là dấu chân Sói, không phải một hai con mà là một đàn sói. Mau lui lại, chúng ta gặp phải đàn sói rồi.

Những cơn gió thoảng qua, ngoài cảm giác mát mẻ thì còn mang theo thanh âm rất nhẹ.

- Chờ đã.

Đỗ Hà yên lặng tập trung lắng nghe, loáng thoáng hình như phía trước có tiếng chém giết:

- Phía trước có đánh nhau, đã gặp được không thể mặc kệ. Người dẫn đường, người ở một bên nhìn xem, các huynh đệ cầm vũ khí!

Đi theo Đỗ Hà toàn là binh sĩ tinh nhuệ, với hai mươi người bọn họ đối phó đàn sói trăm con cũng không phải chuyện khó, lập tức theo lệnh hành sự!

Người dẫn đường cũng rút loan đao tùy thân, kiêng kỵ nhất trong Đại Sa Hải là độc hành ban đêm. Dù hắn sợ nhưng cũng biết lúc này chỉ đi theo quân binh mới là cách để bảo vệ tính mạng.

Đỗ Hà theo dấu chân đuổi theo, chưa qua nửa dặm thì tới một sườn núi cát, bên dưới là một vùng đất nhỏ, trên đó là chừng một trăm con sói vây lấy một đại hán khôi ngô chừng ba lăm ba sáu.

Đại hán tay cầm loan đao cùng đàn sói giằng co, bên cạnh có sáu xác sói.

Hắn bình thản đứng yên, dù bị đàn sói bao quanh nhưng cũng không lộ vẻ bối rối. Đám người Đỗ Hà đứng trên sườn núi cát có thể thấy hết mọi chuyện.

Người dẫn đường run giọng nói:

- Có hơn một trăm năm mươi con sói, xong rồi, người này xong rồi, chúng ta nên lui đi, trước khi đàn sói chú ý tới.

Đỗ Hà im lặng, chỉ lựa chọn thời cơ thích hợp để xuất kích. Sói là một trong những quần thể cơ trí giảo hoạt nhất, chúng bao vây đại hán nhưng không tấn công, ý đồ rõ ràng là để tiêu hao thể lực để có thể thừa cơ.

Bất quá sức sinh vẫn là sức sinh, chúng tuy biết dùng mưu nhưng không biết cách phân tích.

Thần sắc đại hán không hề lộ ra kinh hoảng, thủy chung bảo trì tỉnh táo, nhìn ánh mắt mẫn tuệ như ưng, Đỗ Hà biết đến đến tám chín phần đây là Thác Bạt Vô Song.

Đỗ Hà quan sát trong đàn sói để tìm con đầu đàn. Đàn sói cũng như đội quân, có một con thủ lĩnh gọi là Lang Vương, chỉ cần giết nó sẽ khiến cả đoàn hỗn loạn.

Dưới bóng đêm, Đỗ Hà nhìn thấy một con sói bạc, ánh mắt đổ ngầu nhìn vào đại hán, xung quanh có vài con khác hộ vệ.

Ngay tại lúc Đỗ Hà đang tập trung nhìn con sói kia thì đại hán chợt thét dài một tiếng rồi một bóng đen từ trên không trung ập xuống.

Khi Đỗ Hà phục hồi tinh thần thì đã thấy con sói đầu đàn nằm trong vũng máu.

Bóng đen kia dĩ nhiên là một con ưng khổng lồ hình dáng quái dị, tốc độ săn giết cực nhanh đến mức khiến hần không kịp phản ứng, tập trung suy nghĩ hồi tưởng như cảnh quay chậm mới thấy rõ ràng cảnh vừa rồi: Con chim ưng lao xuống như thiên thạch, nhờ vào xung lực cực lớn cắm ngập móng vuốt vào da thịt sói. Con sói theo bản năng quay đầu thì cự ưng không chút do dự vọt lên một trảo chộp vào mắt, xuyên thẳng qua đầu, một kích trực tiếp khiến con sói vong mạng.

Con sói đầu đàn vừa chết đi, cả đàn sói tán loạn, gào lên điên dại nhào vào đại hán.

- Sát!

Đỗ Hà biết đàn sói đã mất đi thủ lĩnh, là thời cơ thích hợp nhất để công kích, giục ngựa lao tới, rút ra ba phi đao bên hông ném về đàn sói giết ngay ba con. Cùng lúc La Thông bắn ra hai mũi tên lấy đi hai mạng sói. Đỗ Hà lao từ trên cao xuống, dùng mãnh bổ vào đàn sói trái đâm phải chém, chỉ qua lần đầu giao phong đã khiến đàn sói yếu đi hơn nửa.

Sói đầu đàn vong mạng, lại bị đả kích mãnh liệt, đàn sói lập tức bỏ chạy thực mạng. Con chim ưng lại bay lượn trên cao không ngừng ra đòn, cơ hồ không có con sói nào có thể giữ được mạng sống dưới nanh vuốt của nó.

- Con ưng thật lợi hại!

Đỗ Hà lần đầu tiên lĩnh ngộ được cách Thác Bạt Vô Song cứu người trong ngàn người. Hần có thể chỉ huy Lão Ưng chuẩn xác đánh chết sói đầu đàn thì đừng nói là thủ lĩnh nhân loại, một khi chế phục được thủ lĩnh thì những người còn lại không dám vọng động. Chắc hẳn lúc trước hần cứu An Long Mã đã dùng phương pháp này.

Đàn lùi đàn sói, Đỗ Hà đi tới trước mặt đại hán, hỏi:

- Xin hỏi các hạ là Thác Bạt Vô Song?

- Không sai, ta chính là Thác Bạt Vô Song!

Thác Bạt Vô Song không biết Đỗ Hà vì sao biết rõ

tên của mình nhưng thấy đối phương có ân cứu mạng nên cũng không hỏi nhiều, chỉ thi lễ thật sâu:

- Đa tạ ân cứu mạng của công tử, nếu không có công tử, Thác Bạt Vô Song lúc này sớm đã táng thân trong bụng sói rồi.

Đỗ Hà xoay người xuống ngựa, cười nói:

- Người quá khách khí, người có thần Ưng tương trợ, ta tin tưởng dù chúng ta không đến, người cũng có thể kiên trì. Chắc người từ thần Ưng đã phát hiện sự hiện hữu của chúng ta? Bằng không thì người sẽ không đánh chết sói đầu đàn, chủ tâm chọc giận đàn sói, tạo cho chúng ta cơ hội tốt để tiến công.

Thác Bạt Vô Song cũng không giấu diếm, cười nói:

- Đến bây giờ tim ta còn đập mạnh, cũng may tin đúng người, không để ta thành món ăn của đám ác lang.

251. Chương 251 : Thác Bạt Vô Song

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà theo lời mời của Thác Bạt Vô Song đặt chân lên ốc đảo.

Thác Bạt Vô Song không chỉ có võ nghệ bất phàm, cũng là một hảo thủ nấu nướng món ăn hoang dã, biết sử dụng thực vật hoang dại làm gia vị. Hơn năm mươi thi thể đàn sói còn sót lại trở thành nguyên liệu có sẵn, trên ốc đảo mênh mông biển cát tràn đầy hương vị thịt nướng xông thẳng vào mũi.

Ngửi được hương thơm, nhóm người Đỗ Hà ăn mãi không thể ngừng.

- Nào, ở tại sa hải này thật khó gặp được nhiều khách nhân như vậy, cùng nhau ném thử tay nghề của ta đi!

Thác Bạt Vô Song vốn có được tính cách nhiệt tình hiếu khách của nam nhân phương bắc, hướng chi nhóm người của Đỗ Hà là ân nhân cứu mạng của hắn, còn vì ân tình, nên lấy ra rượu ngon mình đã trân tàng thật nhiều năm.

Đỗ Hà dùng phi đao cắt một khối thịt, không kịp chờ đợi liền đưa lên miệng nhai nuốt ném thử hương vị.

Hương vị của thịt sói cùng thịt chó không kém bao nhiêu, chất thịt rất tốt, rất thơm, lại dễ ăn, chỉ có điều hơi có chút cứng rắn, thua kém thịt chó một chút.

Nhưng mặc dù là vậy bọn họ vẫn ăn thật ngon lành.

- Ha ha! Không thể tưởng được thịt sói cũng có tư vị đến như vậy.

Về mặt La Thông thật vui sướng, loại sinh vật như loài sói ở tại thảo nguyên đại mạc có thể tùy tiện là nhìn thấy được, nhưng ở vùng Quan Trung nhân khẩu đông đảo thật sự rất hiếm khi nhìn thấy được bóng dáng.

Thác Bạt Vô Song gầy đống lửa trước mặt, tùy ý nói:

- Ta cũng không cảm thấy, có Mãnh nhi ở đây, món chính của ta ở sa hải chính là thứ này, thứ này ăn nhiều cũng không thấy có mùi vị gì đặc biệt!

Đôi mắt Đỗ Hà sáng ngời:

- Mãnh nhi? Người nói chính là đầu ưng hung mãnh kia đi, ha ha, có thể gọi nó xuống cho ta xem thử một chút hay không, lúc trước nó dùng một chiêu đánh rơi đầu sói thật sự làm người rất rung động, móng vuốt kia tựa hồ muốn đem cả đầu sói trảo rụng!

Thác Bạt Vô Song cũng không cự tuyệt, cười nói:

- Có gì đâu, vừa lúc ta cũng muốn mời nó xuống ăn cơm.

Nói xong hai tay hắn hợp cùng một chỗ, làm ra một thủ thế thật kỳ quái, miệng đặt lên khe hở giữa hai bàn tay, thổi mạnh một hơi, mười ngón tay như có quy luật rung chuyển, một tiếng huýt chói tai truyền ra xa.

Trên bầu trời tối đen truyền tới một thanh âm kêu to sắc nhọn, giống như đáp lời tiếng huýt kêu gọi của Thác Bạt Vô Song. Bóng đen đáp xuống, hạ trên mặt đất. Khi nó thu hồi lại đôi cánh, liền xoáy lên một trận cuồng phong, mang theo cát vàng bay tung đầy trời làm đống lửa suýt nữa đã bị dập tắt.

Cát bụi rơi xuống, một đầu sinh vật khổng lồ xuất hiện trên bãi cát.

Đỗ Hà định thần nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh Thác Bạt Vô Song là một đầu hùng ưng uy phong lẫm lẫm đứng thẳng, đầu ưng này cao hơn một thước. Hình dạng thật hùng hãn, màu lông vũ nửa người trên là nâu đậm, nửa thân dưới là vàng nhạt cùng màu trắng giao nhau, sau đầu có thật nhiều lông mao như lá liễu màu vàng lấm tấm. Mặt cùng mõ đều là màu đen, nhìn thật cao ngất, diện mục cổ quái, hiển lộ ra bộ tướng hung ác của “ưng trung chi hổ”, ánh mắt lóe tinh quang lạnh băng làm người sợ hãi đang lạnh lùng quan sát khắp bốn phía. Khi hai cánh của nó xoãi rộng, toàn bộ thân thể phải rộng chừng hơn ba thước. Càng làm cho người sợ hãi chính là mõ nhọn như móc câu, móng vuốt sắc bén như lưỡi đao, là một chủng loại trước đây chưa từng được nhìn thấy.

Động tĩnh này liền hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người. Cơ hồ mọi người đều bị sinh vật vừa giáng xuống kia làm rung động.

La Thông kinh ngạc nói:

- Đây là một đầu ưng sao?

Dù sao thân phận của hắn cũng được xem như quan nhị đại, bình thường phóng ngựa đuổi ưng cũng trải qua không ít, nhưng bọn hắn nhìn thấy qua ưng cũng chính là thương ưng, tước ưng và xích phúc ưng là những chủng loại thường gặp, những loại ưng kia đạt tới sáu mươi cm đã là cực hạn, mà xuất hiện ngay trước mặt bọn họ chỉ ít phải dài tới một thước hai, mạnh khỏe chẳng khác gì một thân người, đôi cánh xoãi rộng càng thêm khổng lồ.

Toàn bộ hộ vệ cùng đi theo thậm chí đều ngây dại, người dẫn đường thậm chí còn sợ tới mức quỳ rạp xuống đất bái lễ. Miệng hắn không cần gọi “thần ưng”. Loại ưng có hình thể thế này trong chủng loại lang ưng cũng thật sự chưa từng thấy qua.

Đừng nói là bọn họ, mặc dù là Đỗ Hà cũng hoàn toàn ngây dại, ánh mắt hắn nhìn liên mồm ưng, kinh hô một tiếng:

- Thực Viên Điều?

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi lên móng vuốt của đầu ưng lại lắc đầu:

- Đây là Kim Điều?

Hắn đã hoàn toàn bị làm hồ đồ.

Đối với ác điều Đỗ Hà cũng có một ít kiến thức, điều này quy công cho người bạn say mê binh khí của hắn. Người kia là phú nhị đại vì vậy có rất nhiều sở thích, không chỉ luôn sưu tầm đủ loại binh khí lạnh lẫn nóng, còn nuôi hơn mười chủng loại ác điều: có Kim Điều, Thực Viên Điều, Khang Đa Ngột Thứu, Xà Thứu...đều là những ác điều mà mọi người trên thế giới đều được nghe tên.

Hắn thích nhất chính là Châu Á Kim Điều, Thực Viên Điều, cho rằng chúng thật ngoan độc cùng uy phong.

Cũng từ trong miệng của hắn nên Đỗ Hà hiểu rõ Thực Viên Điều được xưng là loại ưng có hình thể lớn nhất trên thế giới, còn có thanh danh là “Ưng trung chi hổ”, điểm lợi hại nhất của nó chính là mỏ cùng cánh. Mỏ của nó có thể nhẹ nhàng gõ thủng não cốt của một đầu viên hầu, ăn tủy não, uy lực vô cùng. Đôi cánh cực lớn là một trong những vũ khí hữu lực của nó, mười phần lực lượng, một cánh quét qua có thể trực tiếp đánh ngã con mồi trên mặt đất, thậm chí còn có thể trực tiếp chụp chết tại chỗ.

Mà Kim Điều hiện tại được xưng là ác điều Thực Lang Ưng, đặc điểm của nó bất đồng cùng Thực Viên Điều, nó lợi hại nhất không phải mỏ của nó cũng không phải cánh mà là móng vuốt sắc bén cùng tốc độ. Kim Điều có bốn vuốt, ba vuốt phía trước một vuốt phía sau, trên vuốt còn mọc ra chất sừng vừa thô lại dài như sư hổ. Vuốt bên trong cùng vuốt phía sau khi thấy được con mồi, nó trảo xuống chẳng khác gì lưỡi dao sắc bén hướng ngay bộ vị yếu hại mà xé rách da thịt, xé vỡ mạch máu, thậm chí vụn gãy cổ con mồi, Kim Điều trưởng thành có thể dùng một trảo đánh vỡ đầu sói, một kích trí mạng.

Về phần tốc độ, nhà nhiếp ảnh Tây Ban Nha chụp cóc Ai Bô La Hà quay chụp được một đầu Kim Điều, mỗi tiếng đồng hồ lao xuống chụp mồi, tốc độ của nó có thể so với loại máy bay nhỏ.

Cho nên đối với mỏ của Thực Viên Điều cùng trảo của Kim Điều Đỗ Hà có ấn tượng rất sâu, nhưng hôm nay đầu ưng xuất hiện trước mặt hắn lại có cả mỏ của Thực Viên Điều cùng trảo của Kim Điều, căn bản không cách nào phân biệt rõ ác điều trước mặt rốt cục là Thực Viên Điều hay Kim Điều.

Hắn ngây người hồi lâu mới le lưỡi hỏi:

- Đầu ưng này thuộc chủng loại gì, sao lại dữ dằn như thế?

Thác Bạt Vô Song gãi gãi đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, là chủng loại rất mới, do a cha của ta dùng hai chủng ưng khác nhau kết hợp sinh ra. A cha của ta lớn lên tại thảo nguyên, thuở nhỏ đặc biệt cảm thấy hứng thú với loài ưng, tự luyện ra một thân bản sự dưỡng ưng. Tới năm ba mươi tuổi hắn phát hiện được chủng loại ưng khác nhau sẽ sinh ra ưng con có đặc tính của cả cha lẫn mẹ, vì vậy có tâm muốn thuần dưỡng ra một đầu ưng vương.

Nhưng kết quả cũng không được như ý, thực lực cũng khó đoán, có mạnh có yếu. Về sau hắn tại Vũ Uy bắt được Thực Lang Ưng, lại từ Bột Hải bắt được một loại ưng chưa từng xuất hiện, cho hai loại ưng giao phối với nhau. Sau đó thì sinh ra đầu ưng này, cũng không biết tại sao tiểu gia hỏa này lại có được tốc độ cực nhanh của mẫu thân cùng đặc điểm của trảo sắc bén, còn có được đặc tính mỏ sắt của phụ thân nó!

Đỗ Hà giật mình hiểu được, đối với lý luận động vật tạp giao hắn cũng hiểu được một ít.

Cơ hồ toàn bộ những động vật tạp giao đều được truyền thừa từ chỗ thực lực của cha mẹ quyết định năng lực mạnh yếu của chúng nó, có loại chiếm đa số truyền thừa từ cha, có khi chiếm đa số truyền thừa từ mẹ.

Có khi là mỗi bên một nửa, còn có cả trực tiếp biến dị. Đạt được bản lĩnh dù là cha mẹ cũng không có được, đây được gọi là gien biến dị.

Nói như vậy động vật tạp giao trên cơ bản đều là tứ bất tượng. Có được năng lực của mẹ cũng có được năng lực của cha, nhưng nếu kế thừa năng lực mẹ thì vĩnh viễn không thể siêu việt mẹ của nó, ngược lại đối với cha nó cũng là như thế.

Nhưng thế sự vô thường, có chút cá biệt may mắn, có thể hoàn mỹ đem huyết thống của cha mẹ toàn bộ kế thừa, hơn nữa còn tiến hành dung hợp, hình thành một chủng loại hoàn toàn mới, đây chính là điều mà người ta thường gọi là tiến hóa.

Đầu ưng cường tráng trước mặt bọn họ tám chín phần mười là may mắn trong số đó. Cha của nó có thể là Thực Viên Điều từng sinh trưởng tại Philippines. Về phần tại sao lại xuất hiện tại Bột Hải, có thể là do di dân a! Trên sách cũng từng ghi lại ven bờ đông Bột Hải Trung Quốc là một trong những thông đạo di chuyển trọng yếu nhất của loài ác diệu toàn thế giới, hàng năm số lượng ác diệu thông qua rất lớn, thật hiếm thấy trên thế giới.

Đỗ Hà nhìn đầu sinh vật khổng lồ trước mặt, nói:

- Đầu ưng này cũng có thể dò xét quân địch đi?

Thác Bạt Vô Song tự hào nói:

- Đây là tự nhiên, mặc dù loại ưng tầm thường trên thảo nguyên sau khi huấn luyện đều làm được điểm này, càng không cần nói tới đầu ưng vương này rồi. Lúc chàng vạng tối ta bị đám sói kia vây khốn, trong lòng biết không ổn. Liền để cho Mãnh nhi nhìn xem trong sa hải còn có người đi qua hay không, khiến cho nó tìm người tới cứu. Nó vừa bay đi liền phát hiện các người đang đi về phía bên này, liền sớm thông tri cho ta. Ta thấy các người không có động tĩnh lại không hề rời khỏi, liền đoán các người đang chờ đợi thời cơ. Vì vậy mạo hiểm để cho Mãnh nhi giết một đầu sói sáng tạo cơ hội cho các người!

Đỗ Hà thầm khen tâm tư Thác Bạt Vô Song thật tỉ mỉ tinh tế, ánh mắt không ngừng lướt trên người Mãnh nhi, tán thán:

- Mãnh nhi này đúng là một gia hỏa lợi hại, lúc đối địch lại là một trợ thủ khó được, dùng vào quân sự cơ hồ chẳng khác gì một vệ tinh gián điệp!

Tuy Thác Bạt Vô Song không biết “vệ tinh gián điệp” là vật gì, nhưng nghe Đỗ Hà khen ngợi đầu hùng ưng của hắn trong nội tâm cũng thật cao hứng. Hắn dùng cảm thú làm vũ lực, đối đãi với loài ưng như con ruột của mình, yêu mến vô cùng. Nghe Đỗ Hà khen ngợi hắn còn vui vẻ hơn được nghe người khen ngợi chính mình.

Đột nhiên hai tiếng rít sắc lạnh chợt truyền đến.

Thác Bạt Vô Song cười nói:

- Ha ha, Mãnh nhi đã nóng nảy, đang đề nghị ta cho nó ăn đây!

Đỗ Hà cắt một chân thịt ngon trên đồng lửa, ném cho Mãnh nhi.

Ánh mắt Mãnh nhi nhìn cũng không nhìn, vùng đôi cánh giống như chơi đánh bóng chày, đem khối thịt đánh văng thật xa.

Thác Bạt Vô Song giải thích:

- Mãnh nhi chỉ ăn thức ăn do ta đút cho nó, dù người ngoài cho nó đồ vật gì thật ngon nó cũng không ném chút nào, trừ phi thật quen thuộc với nó, sau khi nhận được tín nhiệm của nó mới có thể tiếp nhận!

Đỗ Hà xấu hổ cười, nhưng đối với Mãnh nhi càng cảm thấy hứng thú. Nghĩ đến nếu như có thể chỉ huy được nó, đây chính là việc uy phong tới cỡ nào, hắn liếc mắt nhìn Thác Bạt Vô Song, hỏi thăm vì sao hắn lại ở lại đại sa hải này một mình sinh sống.

Thác Bạt Vô Song im lặng thật lâu mới thở dài đáp:

- Nếu như mấy năm trước người hỏi ta vấn đề này, ta sẽ trả lời là vì một người. Nhưng hiện ta nghe vấn đề này, ta đã không cách nào trả lời.

Hắn ngẩng đầu nhìn sa hải mệnh mông, nói:

- Phu nhân của ta đã chết ở nơi này, tâm của ta cũng đã chết, thậm chí ở lại sa hải bồi nàng cả đời. Nhưng mười hai năm trôi qua, ta phát hiện bản thân mình đối với phần tình nghĩa này đã không xem nặng như ngày xưa. Ít nhất cảm giác đau đớn kia đã sớm biến mất. Ngay cả chính ta cũng không biết vì sao mình còn muốn ở lại sinh sống tại sa hải, có lẽ chỉ do thói quen đi. Mười mấy năm qua ta đã thói quen sinh hoạt tại nơi này!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

252. Chương 252 : Cao Xương Đại Biển

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mục đích của Đỗ Hà là vì chiêu mộ Thác Bạt Vô Song mà đến, sau khi gặp được Mãnh nhi, ý niệm này càng thêm mãnh liệt. Không nói tới Thác Bạt Vô Song gặp được nguy hiểm liền biểu hiện ra vẻ tỉnh táo trấn định cùng một thân võ kỹ cao cường, mặc dù chỉ nhờ vào thủ đoạn thuận ứng của hắn cũng đã đáng giá cho Đỗ Hà đi tới nơi này. Nhưng hắn biết Thác Bạt Vô Song một mình ở lại tại sa hải, trong đó tất nhiên phải có nguyên do, cho nên mới có câu hỏi vừa rồi, muốn từ căn bản giải quyết vấn đề, sau đó mới khuyên hắn theo mình rời khỏi đại sa hải.

Hôm nay nghe được nguyên nhân, trong đáy lòng hắn ầm ầm rung động. Không thể tưởng được một mình Thác Bạt Vô Song ở lại đại sa hải sống một mình hơn mười hai năm chỉ vì một chữ tình. Thật không biết qua suốt bốn ngàn ba trăm ngày kia, hắn một mình làm sao trôi qua những tháng ngày tịch mịch như thế.

- Ta cũng không nghĩ thời gian làm suy giảm sự ràng buộc cảm tình giữa người cùng phu nhân của người, ngược lại nghĩ hôm nay người có được giác ngộ như vậy chính là chứng minh tốt nhất người quên không được tình cảm với phu nhân của mình. Thời gian có thể làm phai nhạt hết thảy, cho dù là cảm tình, thân tình nhưng không cách nào xóa diệt hết sự thật. Xóa diệt không được người đã vì nàng mà cam tâm tình nguyện sống một mình tại đại sa hải, cùng nàng làm bạn hơn mười hai năm. Miệng vết thương đã lành rồi, vết sẹo vẫn còn đó. Đã hết đau chỉ có thể nói rõ người đã thấy ra. Dù sao người chết thật không thể sống lại. Nàng chết rồi nhưng người vẫn còn sống. Cũng giống như khi người gặp phải nguy hiểm tính mạng sẽ nghĩ biện pháp cầu cứu để bảo vệ chính mình, người không phải vì người chết mà sống mà bởi vì mình đang sống mà sống!

Thác Bạt Vô Song bình tĩnh nói:

- Có lẽ người đúng. Lúc trước đoạn thời gian phu nhân của ta vừa qua đời, ta chỉ hận mình không thể chết theo nàng, nhưng hôm nay lại cảm thấy có thể còn sống cũng là một loại phúc phận!

Đỗ Hà cười vỗ vỗ bờ vai hắn, nói:

- Đừng đem vấn đề nghĩ trầm trọng như vậy, người hãy suy ngẫm kỹ lại đi. Người có Mãnh nhi làm bạn, còn có một thân bốn sự, so với những người không khả năng nắm giữ vận mệnh trong tay mình đã là hạnh phúc gấp trăm lần.

Thác Bạt Vô Song cũng từng trải qua không ít chuyện, hiểu rõ thế đạo gian khổ, cùng những người sống ở tầng dưới chót trong xã hội, xem ra chính mình thật sự không thể xem là khổ sở.

Đỗ Hà thấy khúc mắc của hắn dần dần đã được mở ra, cũng liền hỏi ý định ngày sau của hắn.

Thác Bạt Vô Song đáp:

- Chuyện này sao, ta thật đúng là chưa từng suy nghĩ. Mười mấy năm qua ta đều ở lại thảo nguyên luyện võ thuần ưng, không biết nên đi nơi nào nữa.

Đỗ Hà thừa cơ đề nghị:

- Vậy không bằng đi với ta đi! Ta cũng không gạt người, lần này ta tới đại sa hải là vì được An Mã Long giới thiệu biết người thật bất phàm, nên đặc biệt đến đây tìm người!

Thác Bạt Vô Song sinh hoạt tại đại sa hải, ít để ý tới chuyện thế gian, lại không có ai tiếp xúc với hắn, những người sinh hoạt chung quanh tuy biết hắn tồn tại, nhưng lại không biết tính danh của hắn. Tận đáy lòng hắn vẫn cảm thấy thật kỳ quái vì sao Đỗ Hà lại biết tên của mình nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi thăm.

Hiện tại nghe hắn nhắc đến, trong lòng chợt giật mình. Lúc trước khi mình gặp mặt An Mã Long cùng Thiết Mễ Ly trong sa hải nương tựa vào nhau cùng rơi vào tử địa, liền làm cho hắn xúc cảnh sinh tình nhớ tới phu nhân đã chết đi nhiều năm, động lòng trắc ẩn nên để cho Mãnh nhi giữ chân đại tướng lãnh binh cứu hai người bọn họ. Khi trị thương cho hai người, có nói cho họ biết tính danh của mình, vì vậy liền hỏi thăm Đỗ

Hà tình hình gần đây của hai người.

Đỗ Hà cũng kể lại chi tiết, hơn nữa còn nói ra thân phận của mình, cùng việc Cao Xương đã thuộc về lãnh thổ Đại Đường.

Thác Bạt Vô Song động dung nói:

- Nguyên lai công tử là Đỗ Hà tướng quân đã đại phá đại quân Tây Đột Quyết tại Xích Đỉnh Cốc!

Mặc dù hắn sống một mình tại sa hải, nhưng cách mỗi tháng đều dùng một ít con mồi săn được đi ra bên ngoài đổi lấy đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, cũng không tính là thật sự tách riêng biệt sinh sống. Đối với chiến dịch kinh điển Đỗ Hà lãnh binh đại phá binh mã Tây Đột Quyết được truyền lưu khắp nơi cũng từng được nghe nói qua.

Hắn do dự một thoáng lại nói:

- Cũng tốt! Ta cũng không còn lưu luyến gì, ngoại trừ một mình một kiếm cùng một ưng ra, không còn gì để lo lắng. Tri ân không báo cũng chẳng khác gì cầm thú. Công tử có ân cứu mạng đối với ta, vậy ta tạm thời đi theo công tử rời khỏi đại sa hải, xem như báo đáp ân tình vậy!

Sự tình còn thuận lợi hơn trong sự tưởng tượng, Đỗ Hà quá đổi vui mừng cười nói:

- Thật tốt quá, ta đang cần một trợ thủ như Thác Bạt huynh đây!

Hắn cũng biết Thác Bạt Vô Song đáp ứng giúp đỡ hắn thực sự không phải vì thần phục mà là vì báo ân, nhưng có thể nhìn ra hắn là một nam tử hán trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần mình dùng lễ đãi quốc sĩ đối đãi với hắn, chắc chắn hắn cũng sẽ đối đãi như thế đối với mình.

Đã có một người quen thuộc địa hình như Thác Bạt Vô Song, trên đường về càng thêm nhẹ nhõm.

Đỗ Hà lại thêm lần nữa kiến thức được năng lực của Mãnh nhi.

Khi bọn họ trên đường đến đây, không dám đi nhanh bởi vì trong sa hải loại rắn chuông nhiều không kể xiết, hơn nữa còn thường xuyên tập kích nhân loại. Chúng giấu mình trong cát, nếu không lưu ý sẽ rất khó phát hiện, không cẩn thận sẽ rơi vào phạm vi công kích của chúng nó.

Tuy trước khi bọn họ đến đây cũng đã chuẩn bị xà được, nhưng nếu không bắt đắc dĩ lại có ai muốn bị rắn cắn để phải chịu tội?

Hôm nay có Mãnh nhi tồn tại nên không cần cố kỵ việc này, Mãnh nhi chẳng khác gì máy dò xét vệ tinh, lúc bay lượn trên không trung cảnh tượng trong phạm vi mười dặm đều nằm trong sự giám thị của nó. Nếu có tung tích của rắn chuông căn bản chạy không thoát đôi mắt ưng sắc bén của nó. Không ngừng có rắn

chuông bị nó mổ chết đưa cho Thác Bạt Vô Song nấu canh, về phần đàn sói càng không cần phải nói, trực tiếp bị nó giết chết tăng thêm lương thực dọc theo đường đi.

Một đường đi nhanh, không gặp được bất kỳ nguy hiểm nào, tới nửa ngày hôm sau đã đi ra khỏi đại sa hải.

Trả đủ tiền công cho người dẫn đường, nhóm người Đỗ Hà nhắm thẳng Cao Xương thành đi nhanh, suốt một ngày đã đến vùng ngoại ô thành Cao Xương. Hắn vốn định trực tiếp đi vào thành, nhưng đi được một đoạn lại nhìn thấy có một ít người đang thừa thớt làm việc, hơn nữa đa số đều là lão nhân, trong nội tâm nổi lên nghi ngờ, thăm nghĩ:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hôm nay đã là tháng ba mùa xuân, vạn vật đâm chồi, chính là thời điểm xuống đồng tốt nhất. Trước khi rời khỏi hẳn nhớ rõ mình còn đặc biệt phân phó Lưu Nhân Quỹ chú ý tranh thủ giải quyết chuyện nông canh cho dân chúng, chỉ có dân chúng sống tốt, không âu lo chuyện sinh hoạt bọn họ mới có thể chính thức quy tâm. Chính hẳn trước đó còn rất có lòng tin, cảm thấy vụ cày bừa năm nay nhất định sẽ thật nóng nẩy vui sướng, nhưng vì sao hiện tại lại biến thành hoang vu đến như thế? Đều chỉ có những lão nhân đang lo việc ruộng đồng, thanh niên tráng đinh đều đi đâu hết rồi? Làm sao vậy?

Thấy Đỗ Hà ngừng lại, La Thông khó hiểu hỏi một câu.

- Minh Đạt, giống như đã xảy ra chuyện gì rồi, ta đi xem!

Đỗ Hà giục ngựa phóng tới gần, La Thông lo lắng đi theo phía sau, mấy người còn lại cũng theo sát sau lưng.

Đi tới gần đồng ruộng, nhìn thấy một vị lão nông tóc bạc trắng xóa đang cố hết sức đào xới dưới ruộng.

Đỗ Hà liền hỏi:

- Lão đại gia, vì sao dưới ruộng chỉ có mấy người làm việc vậy? Người nhà của lão nhân gia đâu, sao lại cho lão nhân gia xuống ruộng làm việc nặng nhọc thế này?

Lão nông dân cũng không ngẩng đầu lên, cố sức làm việc vừa thở hổn hển nói:

- Hừ, trồng trọt trồng trọt, nhà sắp không còn, trồng trọt làm được gì đây, đám đồ hỗn trướng kia, nếu ta còn trẻ được hai mươi mấy tuổi, không dốc sức liều mạng với bọn hắn không thôi, còn gọi là thiên triều thượng quốc, ta phi, ta xem chỉ là một đám chó dữ, một đám đạo tặc mà thôi!

- Cái gì?

Đỗ Hà kinh hãi, hẳn nhớ rõ trước khi mình rời đi, trong dân chúng đều có lời bình khá tốt, chỉ mới qua mấy ngày sao lại biến thành như vậy?

- Lão đại gia, người nói rõ ràng hơn chút ít được không?

- Ồ, ta nói sao người lại quẩn nhiều chuyện như vậy chứ? Muốn biết rõ sự tình thì tự mình vào trong thành mà xem đi! Nhưng người nên cẩn thận một chút, coi chừng mất mạng!

Lão nông dân ước chừng cảm thấy có chút kỳ quái, quay đầu lại nhìn xem, lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, phù phù một tiếng quỳ sụp xuống, đập đầu lên tiếng khóc lớn:

- Đỗ tướng quân! Đỗ tướng quân người đã trở về a! Đỗ tướng quân người phải làm chủ cho chúng ta a!

Tiếng khóc xa xa truyền khắp ruộng đồng.

Đỗ Hà vội vã nhảy xuống ngựa dìu lão nông đứng dậy:

- Lão đại gia mau mau đứng dậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hơn mười lão nông nghe được tiếng khóc gào của vị lão bá kia, hết thảy tụ tập tới. Hắn phát hiện nhóm người kia ngoại trừ mấy lão nông già cả còn lại đều là phụ nữ.

Toàn bộ trăm mẫu ruộng đồng, vậy mà không có một tráng đinh tuổi trẻ nào là sao?

- Chuyện này...

Đỗ Hà có chút trợn tròn mắt.

La Thông cũng phát giác có vấn đề, bèn hỏi thay Đỗ Hà:

- Lão trưởng, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không thấy một tráng niên nào làm việc dưới ruộng?

- Ai...

Về mặt lão nông bị phần:

- Khi Đỗ tướng quân ở đây, thật quan tâm đến dân sinh, đem quan điền màu mỡ trong nội thành phân phát cho chúng ta trồng trọt. Nhưng ngay khi tướng quân vừa rời đi không lâu, đã có một quân gia khác đến. Hắn rất bá đạo, vừa đến liền triệt hồi chức vị của Lưu đại nhân cùng Trương đại nhân, hơn nữa còn bổ nhiệm người không hiểu việc đảm nhiệm chức vị. Điều này thì cũng thôi đi, nhưng sau khi vị quân gia kia đến, còn lập tức mở ra phủ kho do đại nhân niêm phong, một mình cướp lấy đại lượng bảo vật, còn dung túng cho quân binh trộm cắp. Toàn bộ tráng đinh đều phải ở trong nhà bảo hộ gia viên, làm sao dám rời khỏi dù chốc lát. Đáng thương cho ta suốt ba mươi năm tích sức, trong nhà chỉ có chút tiền dùng để dành cho tiểu nhi đón dâu, lại bị bọn hắn lấy hết sạch sẽ. Ngay cả một ít gạo thóc cũng không buông tha, bảo chúng ta làm sao sống nổi đây a...

Nói tới chỗ thương tâm, nước mắt lão nông không ngừng chảy xuống, khóc không thành tiếng, thân thể ngã ngửa ra sau khóc đến hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Hà vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, thấy khí tức của hắn chỉ thoáng yếu đi nhưng không ảnh hưởng nhiều, nhẹ nhàng thở ra.

- Đỗ tướng quân, hôm nay nội thành Cao Xương lòng người bàng hoàng, chúng ta vốn là người cùng khổ thì làm sao thừa nhận nổi chuyện trộm cướp ba lần bốn lượt như vậy đây?

- Đỗ tướng quân, trước kia chỉ là trộm, nhưng mấy ngày gần đây càng lúc càng thêm lớn mật rồi, chẳng khác gì là cướp đoạt công khai, trưởng phu của ta bởi vì bắt được bọn hắn còn bị bọn hắn đánh gãy tay!

- Đỗ tướng quân, chúng ta đều là vong quốc nô, ngài khoan hồng độ lượng không làm khó chúng ta, còn cho chúng ta trồng trọt, công chính đối đãi dân chúng, lúc trước ngài có nói qua muốn giúp chúng ta an cư lạc nghiệp, hôm nay xin ngài làm chủ cho chúng ta a...

Ba mươi mấy người đã sớm vây quanh Đỗ Hà quỳ thành một vòng tròn, không ngừng dập đầu, liên tục than khóc, tố cáo từng hành vi phạm tội của đám quân binh gây ra.

Đỗ Hà tức giận đến thân thể phát run, trong lồng ngực giống như bị nghẹn cứng không thở nổi, bi thống cùng phần nộ không cách nào ngăn chặn, vô cùng xấu hổ.

Hành vi của Hầu Quân Tập chẳng những làm mất sạch mặt mũi của Đại Đường, còn bôi xấu Đại Đường, phá hủy thiên cổ đại kế khổng chế Tây Vực mở rộng lãnh thổ.

- Các người yên tâm, việc này ta nhất định sẽ trả lại cho các người một sự công đạo.

Lời của hắn tóe ra từng chữ một từ trong kẽ răng.

Hắn đưa tay nâng dậy từng người, trong mắt phần nộ đến sung huyết.

- Chúng ta trở về thành!

Đỗ Hà vung roi ngựa, giục ngựa lao nhanh!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

253. Chương 253 : Đỗ Hà Là Người Nắm Quyền Đứng Đầu Cao Xương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng Đỗ Hà vừa phần nộ vừa hối hận, biểu hiện của Hầu Quân Tập trong cuộc chiến đánh Cao Xương này vốn cũng không phải là chuyện ngoài ý liệu của hắn. Đương nhiên cũng không phải vì chuyện Hầu Quân Tập sẽ ném mùi thất bại trong cuộc đại chiến, mà là biểu hiện của hắn sau khi lấy được đại thắng.

Trong lịch sử Hầu Quân Tập sau khi đánh chiếm Cao Xương không chỉ không tấu thỉnh về triều đình đã tự chủ trương ủy nhiệm quan viên, còn khắp bốn phía cướp đoạt bảo vật hiếm quý của cung đình Cao Xương. Việc này lập tức khiến xảy ra tình huống trên loạn dưới theo, bộ hạ của hắn liền bắt chước cướp bóc, muốn đại phát tài lực chiến tranh.

Việc này không phải Đỗ Hà không biết, chỉ là vì hiện tại lịch sử đã sửa đổi, bởi quan hệ của Đỗ Hà mà cuộc chinh phạt Cao Xương diễn ra trước hai năm, hơn nữa Hầu Quân Tập cũng không giống như trong lịch sử, lấy được công tích hoàn toàn nên kiêu ngạo tự mãn. Cho nên Đỗ Hà chủ quan cho rằng việc này sẽ không phát sinh, không thể tưởng được hôm nay lại càng thêm trầm trọng, càng thêm ác liệt.

Một đường phóng nhanh, Đỗ Hà đi tới cửa đông thành Cao Xương, vừa định vào thành liền bị người chặn ngang trước ngựa.

Đỗ Hà vội vàng kéo lại chiến mã, vừa định thần nhìn xuống, chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa bên trong tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Hoàng Phủ Hạo Hoa lôi kéo dây cương của Đỗ Hà, nói:

- Công tử, mượn một bước nói chuyện, có việc gấp!

Đỗ Hà thấy mình đã đến bên ngoài Cao Xương thành, đáy lòng chợt cả kinh, thầm kêu:

- Nguy hiểm thật!

Hắn hiểu được khi mình nghe được lời tố cáo của những lão nhân phụ nữ bên đồng ruộng khi nãy, nghe được thảm trạng của họ liền nảy sinh bi phẫn, một lòng chỉ nghĩ đến muốn đòi Hầu Quân Tập một thuyết pháp nên quá xúc động suyết mất đi lý trí.

Tuy hành động của Hầu Quân Tập sai lầm, nhưng dù sao thân phận của Đỗ Hà chỉ là một tướng lãnh dưới trướng của hắn. Trong lúc hành quân, chủ soái lớn nhất, quyền uy của chủ soái không thể khiêu khích, chỉ cần mình dùng ngôn ngữ quá kích, Hầu Quân Tập liền có thể lấy quyền chủ soái đem mình trừng phạt quân côn, hơn nữa không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm gì.

Đỗ Hà vốn cũng không phải người dễ kích động lỗ mãng, chỉ vì đại kế Đại Đường chinh phục Tây Vực đánh chiếm Cao Xương bị Hầu Quân Tập phá hủy, chuyện liên can thật lớn, lại thêm hắn liên lụy nhiều người vô tội, thật sự quá đáng hận, vì vậy không nhịn được bị lửa giận làm mất khôn, hiện tại bị Hoàng Phủ Hạo Hoa ngăn cản, liền tỉnh táo lại, biết mình lỗ mãng chỉ làm hỏng việc càng không thể giải quyết được vấn đề.

Lúc này La Thông cùng Thác Bạt Vô Song cũng vừa chạy tới.

Bọn họ đi tới trước người Đỗ Hà, chặn ngang đường đi của hắn.

La Thông nóng nảy la lên:

- Thanh Liên, bất luận Hầu Quân Tập phạm vào sai lầm gì, hiện tại hắn lại là tam quân thống soái. Chúng ta chỉ là tướng quân dưới trướng của hắn, trực tiếp nhận sự điều khiển của hắn, nếu khởi lên xung đột chính diện với hắn sẽ không khả năng chiếm được phần thắng. Bình thường người luôn vô cùng tỉnh táo, hôm nay sao lại lỗ mãng như thế?

Hắn cũng không biết nguyên nhân chủ yếu Đỗ Hà tức giận là vì Hầu Quân Tập phá hủy đại kế chinh phục Tây Vực của Lý Thế Dân, cũng không phải hoàn toàn vì dân chúng Cao Xương.

Tuy đó cũng là một trong những nguyên nhân, nhưng không phải nguyên nhân trọng yếu nhất. Hấn cũng không giải thích, chỉ gật đầu nói:

- Ta hiểu được, là do ta không nghĩ kỹ.

Hấn liếc nhìn vào trong thành Cao Xương, kêu Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng La Thông bọn họ thối lui ra xa mười dặm, đi tới Thập Lý Đình.

Đỗ Hà cũng vì nóng vội, nhưng giờ phút này hấn lập tức biểu hiện ra phong độ của một đại tướng, cảm xúc không hề lộ ra trên mặt, trấn định nói:

- Hạo Hoa, người nói rõ lại tình huống của thành Cao Xương cho ta nghe một chút. Lưu trưởng sử, Trương tiên sinh còn có Di Ái, bọn họ thế nào rồi, tình huống nội thành hiện tại thế nào? Không cần gấp, cứ từ từ nói, đem mọi chuyện kể lại cho rõ ràng!

- Hôm nay tình huống tại thành Cao Xương như chảo dầu đun sôi, vô cùng hỗn loạn, muốn đối phó nhất định phải hiểu rõ kỹ càng mọi tình huống bên trong.

Hoàng Phủ Hạo Hoa có chút cảnh giác nhìn qua Thác Bạt Vô Song, muốn nói lại thôi.

Thác Bạt Vô Song hiểu ý định rời đi, Đỗ Hà lại nói:

- Không sao, Thác Bạt huynh là người đáng giá tín nhiệm, người cứ nói thẳng là được.

Nghe hấn nói như vậy, Thác Bạt Vô Song cũng không tiện rời đi, trong mắt lộ ra thần thái cố định, cảm thấy Đỗ Hà tín nhiệm mình như thế, chính mình càng không thể cô phụ phần tín nhiệm này.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng không tiếp tục giấu diếm, nói thẳng:

- Lưu trưởng sử, Trương tiên sinh, Phòng đại nhân đều bị Hưu Quân Tập bắt nhốt rồi!

- Làm sao lại như vậy?

Đỗ Hà cùng La Thông đưa mắt nhìn nhau, không thể tưởng được Hưu Quân Tập lại cả gan làm loạn đến như thế.

Đỗ Hà vội hỏi lý do, không có lý do nhất định Hưu Quân Tập tuyệt không dám làm như thế.

Hoàng Phủ Hạo Hoa trầm giọng nói:

- Lưu trưởng sử ngăn cản Hưu Quân Tập mở quốc khố, bị hấn giận dữ bắt giam. Trương Hùng là vì quả trách Hưu Quân Tập dung túng binh sĩ làm ác sẽ không có kết cục tốt cũng bị hấn giam giữ. Về phần Phòng đại nhân, hấn đi tìm Hưu Quân Tập lý luận, một lời không hợp liền đánh bị thương mười tên thân binh của Hưu Quân Tập, cuối cùng bị Hưu Quân Tập tự tay động thủ bắt giữ. Hôm nay tình huống trong thành Cao Xương rất hỗn loạn. Bởi vì dân chúng Cao Xương đều biết làm ác chính là Đại Đường binh mã, cho nên tráng đinh đều ở trong nhà tự phát bảo hộ mình. Những tên quân tốt không trộm cắp được dần dần đã có khuynh hướng cướp đoạt công khai. Tình huống như vậy còn tiếp tục giằng co, tối đa không qua ba ngày sẽ càng lúc càng ác liệt, không còn cách nào vãn hồi.

Đỗ Hà cũng không lo sợ chuyện Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng cùng Phòng Di Ái bị bắt, tuy Hưu Quân Tập có thể giam giữ họ nhưng không có quyền thẩm vấn họ, càng thêm không có quyền tra tấn họ.

Bọn họ tuy bị giữ trong phòng giam những vẫn thật an toàn. Mấu chốt chính là đám quân tốt của Hưu Quân Tập dung túng, một khi bọn chúng bắt đầu công khai cướp đoạt, trong nội tâm dân chúng Cao Xương sẽ xem Đại Đường vương triều chỉ là cường đạo, dụng ý của Lý Thế Dân muốn dùng Cao Xương làm cứ điểm tranh bá Tây Vực sẽ bị đả kích nghiêm trọng. Đại Đường cũng sẽ bị lưu lại chỗ bần không cách nào rửa sạch.

Việc này một khi truyền ra, toàn bộ dị tộc chung quanh sẽ không bao giờ tiếp tục tin tưởng vào Đại

Đường.

Điều này cũng giống như một trang giấy trắng, bôi đen thật dễ dàng nhưng nếu muốn xóa bỏ tẩy trắng như cũ càng thêm muôn vàn khó khăn.

Đỗ Hà đi qua lại vài bước, nói:

- Toàn bộ binh sĩ đều là như vậy sao?
- Không!

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Chỉ có bốn bộ binh mã của Hào Quân Tập hoành hành, Ngưu Tiến Đạt, Quách Hiếu đều phân biệt đóng quân tại các thành trì, cũng không tham dự bên trong. Bên trong Cao Xương thành chỉ có bốn bộ binh mã của Hào Quân Tập cùng với binh mã của A Sử Na. A Sử Na lấy lý do phụng theo chiếu chỉ, đối với việc cướp đoạt tài vật không hề lấy một vật nào, ngược lại còn nghiêm lệnh quân tốt không được tự tiện cướp đoạt bất kỳ vật gì.

Đỗ Hà âm thầm kính nể, nhóm tướng lĩnh kia so sánh với người Trung Nguyên bọn họ càng hiểu rõ được nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

- Đi, đi tìm tướng quân A Sử Na trước đã!

Đỗ Hà cắn chặt răng, đã ẩn ẩn có một kế hoạch cả gian làm loạn. Vừa đi ra khỏi Thập Lý Đình, đột nhiên nghe được Mãnh nhi ở trên bầu trời lớn tiếng rít lên.

Thác Bạt Vô Song ngẩng đầu nhìn lên Mãnh nhi đang bay lượn trên không trung, nói:

- Ngoài nửa dặm phía đông có trăm kỵ đang vội vàng chạy tới nơi này!
- Chuyện này không liên quan tới chúng ta, chúng ta đi thôi!

P phía đông là quốc lộ Cao Xương, có người lui tới cũng không kỳ quái, Đỗ Hà cũng không lưu ý nên không ở lâu nơi này.

Quay mình lên ngựa, còn chưa vung roi, trong tai chợt nghe có người lớn tên của hắn, thanh âm từ phía đông xa xa truyền đến, từ xa đến gần.

Đỗ Hà theo thanh âm nhìn lại, chợt thấy người đến là sứ giả tuyên chiếu của Lý Thế Dân. Đỗ Hà thường thường bị triệu kiến, nhiều lúc đều là do tuyên chiếu sử kia chiêu đãi.

Đỗ Hà thấy hắn chạy đến, trong lòng chợt động, thần sắc không hề biến đổi liền tiến lên nghênh đón.

Tuyên chiếu sử tiến tới trước mặt, lập tức thay đổi tư thái đoan chính, nhảy xuống nói:

- Thánh chỉ đến! Trung Vũ tướng quân Đỗ Hà tiếp chỉ!
- Mặt tướng tiếp chỉ!

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên vẻ chờ mong, khom người xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Trung Vũ tướng quân Đỗ Hà phá Tây Đột Quyết, thuyết phục Cao Xương, chiến công rực rỡ, có công với triều đình, liên bổ nhiệm người nhậm chức quyền An Tây đô hộ. Trước khi tân nhậm An Tây đô hộ Kiều Sư Vọng đến nhậm chức, người toàn quyền phụ trách xử lý Cao Xương!

Tuyên chiếu sử tuyên xong chiếu chỉ liền đưa thánh chỉ cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà ngạc nhiên giật mình, lại quá đổi vui mừng, nhảy mạnh lên, cười dài thật to, thầm nghĩ:

- Trời cũng giúp ta!

Ngay lập tức hắn liền hỏi:

- Bệ hạ đã thiết lập Đô Hộ Phủ An Tây rồi sao?

Tuyên chiếu sử liền gật đầu nói:

- Trước khi ta đến bệ hạ đã quyết định kiến tạo Đô Hộ Phủ tại Cao Xương, quyết định đem Cao Xương đưa vào Tây Châu, đem Khả Hãn Phù Đồ thành về Đình Châu, triệt để quy Cao Xương vào lãnh thổ Trung Nguyên. Đồng thời đem Giao Hà thành đưa về An Tây Đô Hộ Phủ, hơn nữa muốn người toàn diện phổ biến

Đại Đường chính lệnh tại Tây Châu, mau chóng hoàn thành cải cách chính trị kinh tế, khiến kinh tế Tây Châu có thể khôi phục cùng phát triển, trở thành cơ sở tây thù cho Đại Đường chúng ta. Hơn nữa muốn người thừa dịp cày bừa vụ xuân tiết, toàn bộ đề cử thực hành điền chế đồng đều tại đất cũ Cao Xương, điều chế thuế mướn, thuế khóa lao dịch cùng binh chế, toàn bộ pháp chế của Đại Đường thật trọn vẹn. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất thu nạp Cao Xương, triệt để chuyển thành một bộ phận lãnh thổ thuộc Trung Nguyên chúng ta!

Nghe được lời dặn dò của Lý Thế Dân, Đỗ Hà đột nhiên nhớ tới một câu ngôn ngữ Latin: Nếu như bị người chinh phục vẫn còn đang khóc gào, như vậy người chinh phục vẫn chưa thành công.

Lý Thế Dân liên tục cường điệu thi hành Đường chế tại Cao Xương, cải biến toàn bộ tập tính sinh hoạt của Cao Xương, hiển nhiên đã có ý định triển khai chinh phục văn hóa tập tục đối với Cao Xương.

Ở trên phương diện khai thác lãnh thổ này, Lý Thế Dân quyết định như thế không thể nghi ngờ là chính xác nhất, cũng là lý trí nhất, chinh phục bằng văn hóa phong tục dù sao còn thêm hữu hiệu hơn chinh phục bằng sức mạnh bạo lực.

Đỗ Hà vui mừng không phải vì điều này mà là vì mình đã có một thân phận hoàn toàn mới, hẳn biết rõ chỉ cần mình vẫn còn là một binh sĩ hay một tướng lãnh, mình sẽ không làm gì được Hầu Quân Tập. Bởi vì phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của quân nhân. Hơn nữa quân pháp cũng đã quy định bằng văn bản thật rõ ràng, hành quân bên ngoài, chủ tướng trước tiên, không được khiêu khích uy tín của chủ tướng.

Đỗ Hà biết rõ muốn văn hồi thể cục, chuyện thứ nhất là phải thay đổi thân phận của mình, lại để cho Hầu Quân Tập không làm gì được hẳn, không chỉ huy được hẳn, cũng chỉ có như thế mới có thể không bị người chế trụ.

Cho nên ngay trong thời điểm nguy cơ như hiện nay, hẳn quyết định giả truyền thánh chỉ.

Giả truyền mật chỉ do Lý Thế Dân trao cho hẳn, theo thứ tự đến kết thúc vấn đề.

Chuyện giả truyền thánh chỉ chính là tội mất đầu. Nhưng Đỗ Hà tin tưởng chỉ cần Lý Thế Dân hiểu được hậu quả nguyên nhân nhất định sẽ âm thầm trợ giúp hẳn che giấu, do đó có thể đem sự tình giải quyết.

Nhưng tội danh giả truyền thánh chỉ thật sự quá nặng, đây là phương pháp vạn bất đắc dĩ mới có thể sử dụng, nhưng hiện tại lại có tuyên chiếu sử xuất hiện, chẳng khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nhất là tin tức do tuyên chiếu sử mang đến càng thêm như thế.

Quyền An Tây đô hộ, tuy nói còn treo chữ “quyền”, nhưng thực hành chính là thực chức An Tây đô hộ, có quyền lợi xử lý hết thảy mọi chuyện trong cảnh nội Cao Xương, chính là đệ nhất nhân có quyền lực nhất tại Cao Xương hôm nay.

Đã có được thân phận này, hẳn căn bản không cần phải mạo hiểm giả truyền thánh chỉ.

Thánh chỉ trên tay hẳn hiện tại chính là lợi thế không gì không phá nổi hiện tại, một lợi kiếm sắc bén có thể đâm thẳng vào ngực Hầu Quân Tập.

Tình thế chuyển biến như thế làm cho hẳn thật sự không thể nhịn được mừng vui mà phá lên cười.

- Đi, chúng ta vào Cao Xương thành!

Ngữ khí của hẳn hiện tại cũng đã thay đổi. Hiện tại hẳn không còn là một thành viên tiểu tướng bị Hầu Quân Tập quản chế, mà là người đứng đầu cả nước Cao Xương.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

254. Chương 254 : Ai Dám Đánh Binh Của Hầu Quân Tập Ta?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hầu Quân Tập ngồi trên bảo tọa của Cao Xương Vương, trong tay vuốt ve loan đao bằng ngà voi gắn đầy trân châu bảo thạch, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Tượng Nha đao màu trắng ngà vốn dĩ thường trân quý, thuộc loại vô giá xa hoa, huống chi còn gắn đầy bảo thạch?

Hắn đem Tượng Nha đao đeo trên lưng, uốn ngực thỏa mãn gật gật đầu, ngay lập tức cầm lấy pho tượng ngọc phật phỉ thúy trước người, tính chất ngọc phật thật kỳ lạ, có vẻ sáng bóng như lưu ly, tinh tế trong veo không chút tỳ vết, màu sắc thật tinh thuần, sáng ngời, nồng đậm, đều là màu xanh biếc, chính là vật quý báu khó gặp. Ngọc thật tốt, nhưng chạm trổ càng hiếm có, một pho tượng thật tinh tế sống động, uy nghiêm vô thượng.

Hắn đem ngọc phật cầm trong tay thưởng thức một lát, trong tay còn lại cầm lấy một chiếc áo giáp, áo giáp do một loại tơ vàng cùng cương ti chế tạo mà thành. Cả kiện áo giáp thoát nhìn thật lóng lánh, nơi ngực, hai vai, khuỷu tay cùng những bộ vị trọng yếu như đốt ngón tay đều bao bọc bởi tinh cương, khiến nó càng thêm kiên cố không thể phá vỡ, mặc dù là bảo đao bảo nhận cũng khó thể thương tổn được mấy may.

Tượng Nha đao, ngọc phật phỉ thúy, tơ vàng nhuộm giáp chính là ba kiện bảo vật mà Hầu Quân Tập đoạt được từ trong quốc khố Cao Xương quốc, cũng là ba kiện bảo vật quý trọng nhất Cao Xương.

Hầu Quân Tập nhìn ba kiện bảo vật, cười ha ha:

- Không thể tưởng được Cao Xương nhỏ nhỏ lại có loại bảo vật này. Chuyến đi này thật không tệ. Tượng Nha đao thì cấp cho bệ hạ đi, năm xưa bệ hạ cũng là một hổ tướng, tất nhiên là thích Tượng Nha đao. Phụ nhân lại tin phật, đem ngọc phật phỉ thúy cho nàng thật thích hợp. Về phần kim ti nhuộm giáp này sao, ta sẽ thu lấy vậy!

Hắn đem kim ti nhuộm giáp dán ngay trước ngực, không ngừng hoa tay múa chân, cau mày:

- Không vừa cho lắm, quay về Trường An cho người sửa lại...

Ngay lúc này Hầu Quân Tập nghe thông báo ái tướng Trầm Huy cầu kiến.

Hầu Quân Tập cũng không chút e ngại, vẫn thản nhiên cho người mời hắn vào.

Trầm Huy vừa tiến vào trong đại điện.

Vóc người hắn thuộc dạng trung đẳng, gương mặt cương nghị, là một vị tướng quân do một tay Hầu Quân Tập đề bạt, giỏi nhất là thọc sâu đột kích, tác chiến dũng cảm, thật được xem trọng. Nhưng giờ phút này thần sắc vẻ mặt hắn lại thật lo lắng, trên vầng trán đã tràn đầy nếp nhăn.

Hắn tiến vào trong điện liền nhìn thấy Hầu Quân Tập ngồi trên vương tọa, thần sắc liền kịch biến:

- Đại soái, làm sao ngươi có thể ngồi lên vương tọa của Cao Xương Vương?

Về mặt Hầu Quân Tập khinh thường:

- Cái gì Cao Xương Vương, chỉ là một tên phế vật rác rưởi, nếu không phải hắn vô năng, chỉ bằng mấy ngàn binh mã của tên Đỗ Hà tiểu tử cũng có thể lấy được tòa kiên thành này hay sao?

Nét mặt hắn đầy vẻ giận dữ mỉa mai, lần này chinh phạt hắn không lấy được toàn bộ công lao, trái lại còn để Đỗ Hà lấy được kỳ công cái thể, lửa giận thiêu đốt trong lòng nên gặp ai cũng oán hận.

Cúc Trí Thịnh không chiến mà hàng, trực tiếp làm công lớn từ trong tay hắn bay đi, tự nhiên cũng trở thành đối tượng khiến cho hắn trút giận.

Hơn nữa Cao Xương cũng đã xong rồi, còn có vương vị Cao Xương gì nữa!

Hắn nghe được lời nói của Trầm Huy, chẳng những không có ý tưởng gì sợ hãi, ngược lại còn đem cả người dựa vào vương tọa, duỗi ra tay chân, cười ha ha:

- Khoan hãy nói, vương vị này ngồi thật sự thoải mái!

Sắc mặt Trầm Huy tái nhợt, nhìn chung quanh một thoáng thấy bốn phía không người, hoảng sợ nói:

- Đại soái, nên lo lắng tai vách mạch rừng! Nếu để cho người nhìn thấy bầm báo tới chỗ bệ hạ, để cho bệ hạ biết đại soái có phản tâm, đại soái có miệng cũng khó cãi!

Hầu Quân Tập thần nhiên nói:

- Tiểu tử ngươi vì sao càng sống càng dầy dứa, ngươi xem nơi này làm gì có người khác? Hơn nữa cho dù là có người thì tính sao? Hừ! Muốn tổ cao lão tử thì cứ việc tổ cáo đi. Ta có gì phải sợ? Cũng không nhìn xem quan hệ giữa bệ hạ cùng ta là thế nào, cũng không nhìn xem Hầu Quân Tập ta lập bao nhiêu công lao hân mã cho Đại Đường. Ta cũng không tin bệ hạ vì chút chuyện nhỏ mà phạt ta!

Hắn nói chuyện có chút cuồng vọng, cuối cùng mới hỏi:

- Đúng rồi, ngươi tới có chuyện gì?

Chân mày Trầm Huy càng cau chặt lại, nhìn nhân vật mình đi theo nhiều năm đang ngồi trước mặt, thần sắc tràn ngập vẻ bất an. Ở Trường An còn chưa nhìn thấy rõ, nhưng vừa đi ra ngoài, tính cách được sủng mà kiêu, ý công kiêu ngạo càng ngày càng lộ ra, rất nhiều sự tình đều tự chủ trương, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ...

Nhớ tới cảnh tượng lòng người bàng hoàng ngoài đường lớn, do dự một lúc hắn đành mở miệng nói:

- Đại soái, hiện giờ lòng người trong Cao Xương thành thật bàng hoàng, rất nhiều binh sĩ đều nổi lên tham niệm, động tham ý, có phải nên ước thúc quân binh một chút, nghiêm minh kỷ luật để ngừa náo động...

- Không ngại, ngươi tới là vì việc này?

Về mặt Hầu Quân Tập kỳ quái nói:

- Sau cuộc chiến này binh mã mượn gió bẻ măng chỉ là chuyện bình thường. Có gì đáng giá kỳ quái? Tạo phản sao? Chỉ là đám ngu dân cũng dám?

Trầm Huy cũng biết lời của Hầu Quân Tập không sai, Đại Đường cũng không cổ vũ chuyện cướp giết trong chiến trường, nhưng có một số việc không thể tránh né. Chỉ cần không quá phạm lấy chút tài phú ngoài ý muốn trên cơ bản xem như lệ thường. Các triều đại đổi thay đều có việc này, không thể ngăn cấm. Nhưng nói thế này, thống soái vẫn sẽ ước thúc tướng sĩ, một vừa hai phải, không thể để cho sự tình mở rộng. Nhưng Hầu Quân Tập ở trong thời điểm mấu chốt này lại không đi ước thúc tướng sĩ mà ngược lại còn dẫn đầu đi tư tàng bảo vật...

Có một câu nói trên làm dưới bắt chước, thân làm chủ soái còn không lấy mình ra làm gương, làm sao còn trông cậy vào binh mã tuân thủ quân lệnh?

- Được rồi!

Hầu Quân Tập không kiên nhẫn phát phát tay:

- Ngươi cũng không cần nói thêm, ta xem ngươi thật sự càng sống càng uống phí, lá gan càng ngày càng nhỏ. Ta biết ngươi muốn nói gì, không phải ta từ trong vương cung Cao Xương lấy ra một ít đồ vật sao? Nói cho ngươi biết không có gì không được, chỉ cần ta nghĩ muốn, với công tích xây dựng Đại Đường của ta, bệ hạ vẫn sẽ ban cho ta, hiện tại ta chỉ bất quá là lấy trước mà thôi!

Trầm Huy còn định mở miệng, lại nghe thanh âm xa xa truyền vào cắt đứt, một gã binh sĩ hốt hoảng chạy vào, miệng không ngừng kêu to không hay.

Binh sĩ quỳ trước mặt Hầu Quân Tập, cao giọng bẩm báo:

- Đại soái, Đỗ Hà dẫn theo một đội binh mã đem hơn trăm người của bốn bộ binh mã bắt giữ, còn dự định nghiêm hình tra tấn!

- Lẽ nào lại như vậy!

Hầu Quân Tập nghe xong trợn trừng mắt, nổi giận đứng bật lên.

Cao Xương thành, không, hiện tại hẳn nên gọi là Tây Châu, từ một khắc Lý Thế Dân hạ chỉ, Cao Xương đã biến mất trong lịch sử, lưu lại chỉ là một Tây Châu thuộc Đại Đường.

Hiện giờ trên đường lớn trong thành Tây Châu, Đỗ Hà phần nộ run rẩy, đôi mắt như muốn phun huyết, hung hăng nhìn đám quân tốt bị bắt giữ, hận đến nghiến răng, tự mình áp giải gần trăm người đi tới quảng trường trung ương.

Sau khi nhận được nhâm mệnh mới nhất của Lý Thế Dân, Đỗ Hà đã không còn băn khoăn, cho người đi thông tri đại tướng A Sử Na Xã Nhĩ, tự mình tiến nhập bên trong thành.

Nhìn thấy những con đường tiêu điều bên trong thành, đáy lòng Đỗ Hà vạn phần căm giận.

Cao Xương vốn là một quốc gia chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa.

Bởi vì hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân có ý chí hải nạp bách xuyên, vì vậy kéo lên Đại Đường thời thịnh, khiến cho thương lữ sứ giả các quốc gia tiến lui Trường An Lạc Dương đều nối liền không dứt.

Mà Cao Xương nằm ngay trên con đường tơ lụa tốt nhất, là khu có giao thông phát đạt nhất, càng bởi vì cử chỉ thân Đường nên nhận được Đường triều bảo hộ. Vốn không gặp phải tai họa, cũng không có địch nhân xâm phạm, dân phong thuần phác, an cư lạc nghiệp. Cao Xương nhận được ân trạch lan đến, buôn bán cũng cực kỳ phát đạt, hơn xa bất cứ quốc gia nào tại Tây Vực. Những con đường trong Cao Xương thành đều có thể hình dung bằng từ ngữ “xe thủy mã long, xuyên lưu bất tức”.

Nhưng bởi vì sự ngu xuẩn của Cúc Văn Thái, vọng tưởng đối địch của Đại Đường, khiến thương nhân Cao Xương tứ tán khắp nơi, dân chúng kinh hoàng.

Khi Đỗ Hà tiến vào nắm giữ quyền lớn tại Cao Xương, nhằm vào đặc điểm của nơi này, bày ra nền chính trị nhân từ, làm dân chúng ổn định nhân tâm, sau khi bình định xuống lại một lần nữa dấy lên hy vọng đối với tương lai.

Trước khi hấn rời đi, dân chúng trong thành Cao Xương đã có thể tự nhiên đi lại trên đường lớn, tự nhiên mở cửa tiệm buôn bán, đã có một sự bắt đầu mới khá tốt. Nhưng chỉ trong mấy ngày Hưu Quân Tập dẫn binh tới, thành Cao Xương liền hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Không còn người đi đường, nhà nhà đóng chặt cửa không dám đi ra. Trên đường ngẫu nhiên xuất hiện binh lính tuần tra, không nhìn thấy một bóng người, chẳng khác gì một tòa tử thành.

Đã sớm nghe lão nông cùng Hoàng Phủ Hạo Hoa nói rõ cảnh tượng bên trong thành Cao Xương, nhưng Đỗ Hà không thể tưởng được tình huống so với trong tưởng tượng càng thêm tồi tệ.

Ngay trong lúc hấn còn đang thăm hận, chợt nghe được có thanh âm xô xát phía xa xa.

Khi bọn họ đuổi tới nơi nhìn xem, là một đám binh sĩ vây quanh một nơi, đang tàn bạo đánh đập hơn mười dân chúng. Binh sĩ là chiến sĩ kinh nghiệm sa trường, dân chúng chỉ là nông phu, cơ hồ không hề có chút lực đánh trả. Bị binh sĩ đánh ngã dưới đất, vây kín chung quanh hung hăng đánh đập.

Đỗ Hà cực kỳ giận dữ, liền ra lệnh cho quân tốt đem toàn bộ những binh sĩ kia bắt lại, lên tiếng hỏi nguyên do, vừa hiểu liền phần nộ.

Nguyên lai là một tên tiểu đầu mục dưới quyền Hưu Quân Tập, lén đi vào một nhà định cướp đoạt, nhưng bị chủ nhà bắt gặp, tên kia thấy không trốn được liền dự định công khai đánh cướp, không nghĩ gia đình kia lại có tới ba huynh đệ tráng đinh. Trong đó hai người nghe tin liền gia nhập cuộc chiến đấu, đánh tên tiểu đầu mục hoảng sợ bỏ chạy, vô ý khiến cho hấn treo tường té ngã gãy chân, tên tiểu đầu mục không nuốt trôi cơn tức này, vì vậy tụ tập binh sĩ tới gây rối, hàng xóm nhin không được cũng ủa tới hỗ trợ.

Sự tình càng diễn càng ác liệt, rốt cục diễn biến thành quần ẩu.

Bởi vì Hưu Quân Tập phóng túng, rốt cục dân chúng lần đầu tiên tổ chức phản kích, nhưng dù sao họ cũng chỉ là dân chúng, chỉ bằng dũng cảm huyết khí làm sao là địch thủ của quân chính quy, thế cục tự nhiên nghiêng về một bên.

Nếu không phải Đỗ Hà đứng lúc xuất hiện, nói không chừng sẽ có cả án mạng phát sinh. Đỗ Hà đem hơn tám mươi binh sĩ kia áp giải tới quảng trường trung ương, ở trước mặt công chúng triển khai công thẩm.

Dân chúng chung quanh nghe tin cũng vội vàng chạy ra ủng hộ, nghe tin Đỗ Hà trở về đều nhiệt liệt hoan nghênh.

Đỗ Hà học theo lưu trình thẩm vấn của quan chức trên ti vi, thẩm vấn ngay trước mặt mọi người để lấy chứng cứ. Sau đó đối chất lẫn nhau, đem những hành vi phạm tội làm rõ, ở trước mắt bao người căn cứ theo tội của từng người xử phạt công khai.

Tên tiểu đầu mục Tiết Tùng chính là đầu sỏ gây tội, xử phạt nặng nhất, nhận bốn mươi roi.

Thần sắc Tiết Tùng kịch biến, nghiêng rằng nghiêng lợi nhảy dựng lên:

- Ta là bộ hạ của đại tổng quản Hầu đại soái, ai dám đánh ta!
- Nói rất hay! Lão tử thật muốn nhìn xem ai dám đánh binh của Hầu Quân Tập này!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

255. Chương 255 : Ta Dám

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy Tiết Tùng kêu gào lên câu “ai dám đánh ta”, ngay lập tức trong lòng Đỗ Hà liền nảy sinh ý nghĩ, đúng là có dạng người gì liền mang theo dạng binh lính gì, thái độ hung hăng cần quấy cuồng vọng thật sự là giống nhau.

Vừa nghĩ như vậy còn chưa kịp trả lời, thanh âm càn rỡ của Hầu Quân Tập liền rơi vào trong tai Đỗ Hà.

- Nói rất hay! Lão tử cũng đang muốn nhìn xem, ai dám đánh binh của Hầu Quân Tập này!

Đám người tách ra hai bên, Hầu Quân Tập dẫn theo trăm người hùng hổ đi ra.

Hắn là đại tướng lẫn danh tướng thống soái thiên quân, từng cử động đều có khí thế thiên quân lui tránh, mỗi khi tiến một bước khí thế như ngọn núi cao đánh thẳng tới trước mặt.

Đỗ Hà thấy rốt cục Hầu Quân Tập cũng đã tới, đối với khí thế đang đập vào mặt tràn đến, hắn hoàn toàn không hề để trong lòng.

Uy nghiêm của một vương giả như Lý Thế Dân mà Đỗ Hà còn chưa để trong lòng, huống chi là chút khí thế của Hầu Quân Tập.

- Đại soái!

Thấy Hầu Quân Tập đã đến, Tiết Tùng cùng đám binh sĩ bị bắt đều lộ ra thần sắc mừng như điên, vừa định nhổm người đứng dậy chạy về phía hắn!

Đỗ Hà ra dấu bằng mắt cho nhóm người La Thông.

La Thông vốn là người rất có tinh thần trọng nghĩa, đối với hành vi khi dễ kẻ yếu của Tiết Tùng rất khinh thường lẫn căm ghét, thấy Đỗ Hà ám chỉ, liền trực tiếp đá ra một cước thẳng lên chân bị thương của Tiết Tùng.

Tiết Tùng làm sao dự đoán được La Thông dám ở trước mặt Hầu Quân Tập động thủ, đá hắn một cước ngã lăn bổ nhào, lăn lộn ôm chân trên mặt đất, thống khổ kêu rên, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn xuống.

Những quân tốt còn lại đều là binh sĩ của Đỗ Hà, hơn nữa cả đám đều là lão binh, có mệnh lệnh của hắn họ hoàn toàn mặc kệ Hầu Quân Tập là ai, trực tiếp ném cả đám binh sĩ làm bậy xuống mặt đất.

Nhìn Hầu Quân Tập đang đi tới, Đỗ Hà không chút úy kỵ tiến lên một bước, như đinh đóng cột cao giọng nói:

- Ta dám!

Hầu Quân Tập có thể trở thành tướng quân tối thiện chiến những trận đánh ác liệt nhất Đại Đường cũng không chỉ là hư danh mà thôi, trong việc trị quân hần cũng rất có thủ đoạn, nhưng thái độ làm người cực kỳ bao che khuyết điểm, nhất là đối với quân tốt dưới trướng, quan tâm đầy đủ, xem như người thân của mình, cho nên cơ hồ mỗi một binh sĩ đều nguyện ý theo hần tử chiến đến cùng. Dù cho địch nhân nhiều hơn họ gấp mười lần, gấp hai mươi lần chỉ cần hần ra lệnh toàn bộ binh sĩ cũng sẽ không chút nhú mảy tiến tới.

Nhìn thấy binh sĩ của mình chịu tội trên tay Đỗ Hà, ánh mắt của hần nhất thời như sung huyết.

Còn chưa mở miệng nói chuyện liền nghe Đỗ Hà gay gắt trả lời lại một câu, tính tình Hầu Quân Tập vốn nóng nảy, càng thêm tức giận, làm cho hần cơ hồ mất đi lý trí, phần nộ quát:

- Người dám nói chuyện với ta như vậy, ai cấp cho ngươi lá gan? Người đâu, trong mắt Đỗ Hà không có bốn soái, lạm dụng chấp pháp, tội thật khó tha, áp hần xuống dưới tròng phạt quân côn! Đánh cho ta, hung hăng mà đánh!

Hần tức khí đến sùi bọt mép, nghĩ không ra đánh bao nhiêu quân côn mới có thể trút giận nên trực tiếp ra một con số “vô hạn”.

- Hừ!

Nguyên lai Đỗ Hà chính là lo lắng điều này, làm thống soái tam quân muốn kiếm cơ xử phạt một tiểu tướng thật sự rất dễ dàng, thế nhưng hiện tại...

Hần hừ lạnh một tiếng:

- Bốn đô hộ thật muốn nhìn xem, Hầu đại tổng quản ngươi bằng vào cái gì đòi đánh ta!

Ba chữ “bốn đô hộ” trong lời nói của Đỗ Hà làm đáy lòng Hầu Quân Tập thất kinh. Địa vị đô hộ tại Đường triều thật sự không tầm thường, bởi vì địa phương xây dựng đô hộ đều cách xa Trường An, nằm tận phía bắc Trường Thành xa xôi. Những địa phương kia rất dễ phát sinh biến cố, thậm chí còn thỉnh thoảng sinh chiến sự. Mà do địa phương của bọn họ ở cách trung ương quá xa, muốn đợi được mệnh lệnh đều phải chờ suốt mấy tháng. Vì tránh việc dây dưa làm lỡ thời cơ chiến đấu, lâm vào tình trạng bị động, đô hộ đều có được quyền lực phát động chiến tranh, là trưởng quan quân sự cùng chính trị cao nhất tại địa phương, địa vị rất quan trọng. Đỗ Hà dám tự xưng là “bốn đô hộ”, chẳng lẽ... Về mặt Hầu Quân Tập thật khó thể tin!

Đỗ Hà ngạo nghễ nói:

- Bệ hạ đã hạ chỉ đem thành Cao Xương thành lập An Tây Đô Hộ Phủ, hơn nữa đã nhậm mệnh ta làm quyền An Tây đô hộ, thành Cao Xương cũng chính thức được xưng là thành Tây Châu.

Toàn bộ dân chúng trong thành hiện giờ đã là cư dân của Đại Đường, binh sĩ dưới trướng đại tổng quản ở trong thành làm ra việc ác, đây là việc thuộc bốn phạm của bốn đô hộ, xin hỏi đại tổng quản vì sao ta không được trừng phạt?

Hần lấy ra thánh chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn Hầu Quân Tập.

Trên mặt Hầu Quân Tập lúc trắng lúc xanh, khí thế suy giảm. Hiện tại hần đã không làm gì được Đỗ Hà, nhưng Đỗ Hà lại hoàn toàn có thể lấy binh sĩ của hần ra trừng phạt.

Đỗ Hà xoay người lại, nhìn đám binh sĩ phạm tội, quát:

- Hành hình!

- Chậm đã!

Hầu Quân Tập tiến lên một bước, ngữ khí cũng đã mềm xuống, buồn bực muốn chết, không thể tưởng được có một ngày mình phải ăn nói khép nép nói chuyện với Đỗ Hà:

- Bọn họ là binh sĩ của ta, cho dù cần phạt cũng nên để ta trừng phạt!

Đỗ Hà nói:

- Sau khi lĩnh họ trở về, muốn phạt thế nào là chuyện của người, nhưng bọn hần làm việc ác tổn thương dân chúng nơi này, ta phải cho dân chúng một lời công đạo. Dựng hình!

Lời của hần không hề có bất kỳ chần chờ do dự, căn bản không để ý tới biểu tình ăn thịt người của Hầu Quân Tập, cũng không thêm oán tặc.

Tính tình của hần rất hẹp hòi, chỉ lo đắc lợi cho mình, đắc lợi cho thủ hạ, không hề để ý tới tương lai Đại Đường vì cách làm của hần mà bị ảnh hưởng thế nào, ở việc này giữa hai bên không hề có khả năng nói chuyện được thống nhất với nhau.

Trong không khí lặng ngắt như tờ, hơn tám mươi người bị treo lên hành hình bằng trượng ngay trước mắt công chúng, chỉ nghe một tiếng “Đánh” vang lên, lập tức là những tiếng rên ầm ĩ xen lẫn vào nhau.

Hầu Quân Tập thối lui ra sau một bước, thân hình lão đảo, trong mắt tràn ngập lửa giận vô tận, hai mắt nhìn Đỗ Hà đã tràn ngập sát ý lạnh lùng, phát tay áo bỏ đi.

- Đợi một chút!

Đỗ Hà gọi hần trở lại.

- Còn có chuyện gì? Quyền An Tây đô hộ?

Hầu Quân Tập cũng không quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói, đem chữ “quyền” nhấn mạnh, nhắc nhở Đỗ Hà chỉ là tạm thời mà thôi.

Trong lòng Đỗ Hà biết rõ nhưng cũng không thêm để ý. Quân tốt cũng sẽ không thông báo, nhất định phải buộc Hầu Quân Tập phun ra ba kiện bảo bối đã tham ô, hần trầm giọng nói:

- Không có gì, chỉ hy vọng đại tổng quản có thể lấy mình làm gương, trả lại Tượng Nha đao, phi thúy ngọc phạt cùng tì kim nhuyễn nháp. Y theo luật pháp của Đại Đường ta, công tác thống kê chiến lợi phẩm phải nhập vào quốc khố, đợi sau khi xét lập công lao mới được bệ hạ đứng ra ban thưởng. Trước đó không một ai có tư cách lấy riêng cho mình!

Hầu Quân Tập ghen hờn, rút mạnh bội kiếm chỉ vào Đỗ Hà:

- Giỏi, giỏi cho Đỗ Hà đại nhân, thật nghĩ người đang ở trên lãnh địa của mình mà hoành hành đi. Có thể đập lên đầu lão tử mà đi tiểu, có đúng thế không? Hôm nay ta muốn xem tên tiểu tử người dựa vào cái gì dám giương oai trên đầu của ta!

- Ta dựa vào cái gì? A!

Đỗ Hà cười cười, lập tức lạnh lùng nói:

- Nói cho người biết, ta dựa vào chính là Đại Đường quân quy, Đại Đường quân pháp! Nếu hôm nay Hầu Quân Tập người dám nói một câu, Đại Đường quân pháp trong mắt người cả cái rắm cũng không phải, Đỗ Hà ta từ nay về sau không quản tới việc này!

Sắc mặt Hầu Quân Tập biến đổi, đem kiếm cắm ngay trước người Đỗ Hà, không nói được một lời bỏ đi về phía sau.

Đỗ Hà cũng không quản tới Hầu Quân Tập mà nhìn tới đám quân tốt càng tụ tập càng nhiều, nhìn ánh mắt bọn hần vì thấy mình làm khó dễ chủ soái bọn họ mà lòng đầy căm phẫn, thần tình căm tức, Đỗ Hà cao giọng nói:

- Các người có biết ta vì cái gì mà nhập ngũ? Đỗ Hà ta sinh ra trong văn nhân thế gia, phụ thân ta là đương triều tể tướng, mà văn hóa học thức của ta cũng không tệ, nếu trở thành văn thân, chẳng những thật dễ dàng nhận được trọng dụng, mà còn có thể rời xa chiến trường, rời xa nguy hiểm. Nhưng ta vẫn xin tòng quân. Vì cái gì? Ta nói cho các người biết, bởi vì ta ngưỡng mộ các người, bởi vì ta kính ngưỡng các người. Không sai, các người có lẽ là những vị chiến sĩ vô danh, cả đời của các người đều khó có cơ hội được lưu danh trong sử sách. Nhưng các người lại dùng chính máu tươi của mình, dùng tính mạng của các người đến bảo vệ Đại Đường, bảo vệ cho quốc gia của chúng ta. Nếu không có các người trả giá, căn bản không có Đại

Đường của hiện tại, cũng không thể có được những vị danh tướng, những vị đại tướng uy danh hiển hách. Các người đều là những vị anh hùng vô danh!

Lời nói của hắn thật đông đặc, làm cho người ta có cảm giác sôi trào nhiệt huyết, nhưng ngay lập tức ngữ khí của hắn chợt biến thành trầm thấp:

- Nhưng hôm nay, ta thật sự vô cùng thất vọng, cũng thật khó sống. Có lẽ sau khi đánh thắng trận, chuyện mượn gió bẻ măng lấy chút đồ vật đã sớm trở thành lệ thường, không tính là phạm tội gì đó. Ta không biết khi các người động thủ làm như vậy trong lòng đang nghĩ điều gì, không biết các người hướng những dân chúng tay không tắc sắt xuống tay cướp đoạt, đáy lòng lại nghĩ cái gì. Nhưng ta lại biết một điều, các người đã tự biến mình thành những kẻ yếu đuối nhu nhược, nếu đã có dũng khí đi tìm địch nhân chém giết, thì dùng năng lực của mình đi kiếm lấy công huân, mà không phải dựa vào trộm cắp, dựa vào cướp đoạt!

Đương nhiên, mặc dù là ai cũng không cách nào hủy diệt được chiến công của các người, các người vĩnh viễn đều là anh hùng, nhưng hiện giờ các người vừa làm anh hùng đồng thời còn làm kẻ cướp đoạt, làm đạo tặc, làm loại đạo tặc người người phỉ nhổ!

Thanh âm của Đỗ Hà càng ngày càng cao vút, nhưng những quân tốt trên quảng trường đều cúi gằm đầu, ngay cả thân hình Hầu Quân Tập đi phía xa xa cũng không tự chủ được thoáng rung động, Đỗ Hà nhìn quanh quảng trường, những quân tốt kia đều chợt dờ dãi đi ánh mắt.

- Chết cóng không phá nhà, đói chết không cướp của! Đây là một khẩu hiệu, cũng là một mục tiêu. Ta không có quyền mệnh lệnh các người tuân thủ, nhưng binh mã dưới trướng Đỗ Hà này nhất định phải tuân theo. Binh sĩ của ta vị tất mỗi người đều là anh hùng, nhưng tuyệt đối không phải là đạo tặc chỉ biết lăng nhục dân chúng!

Đỗ Hà cao giọng nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, nếu lại có người dám can đảm ăn cắp một vật của dân chúng, xử thành trọng tội, bất luận là ai, tuyệt không ngoại lệ. Mặt khác ta biết được trước đó trong các người cũng đã có người làm việc cướp đoạt này. Nơi này ta không truy cứu, nhưng hy vọng các người tự vấn lòng mình, những gì đã lấy tới tay, các người có mặt mũi lấy hay không. Ba ngày, ta cho các người ba ngày đem đồ tới tay trả lại cho người ta. Ta không truy cứu lỗi lầm, chỉ hy vọng các người lấy đó mà làm răn bản thân. Nhưng nếu có ai tâm tồn may mắn, để cho ta phát hiện được, nhất định xử theo tội trộm đạo!

Cuối cùng hắn đem ánh mắt chuyển qua dân chúng càng tụ tập càng nhiều, cao giọng nói:

- Về phần các người, mấy ngày nay những gì phải chịu đựng, ta thay mặt bọn hắn hướng các người bồi tội. Các người yên tâm, bệ hạ đã hạ chỉ, các người hiện tại đã là con dân của Đại Đường, là dân chúng Đại Đường. Đại Đường tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người, ba ngày sau nếu còn người nào bị mất đồ vật chưa lấy được về, cùng nhau đến gặp Trương Hùng Trương tiên sinh, ta sẽ cho hắn đến xử lý việc này, cho dù không lấy được trở lại, cũng sẽ theo giá mà bồi thường.

Các người có thể yên tâm trở về canh tác đất vườn, sẽ không còn người nào đến gây rối các người!

Nghe được lời này của Đỗ Hà, tiếng vỗ tay rung trời vang lên, xuyên thẳng tận trời.

Dân chúng Cao Xương vui mừng rời đi, đem tin tức này báo lại cho láng giềng, binh sĩ của Hầu Quân Tập ánh mắt đều trở nên phức tạp lén lút rời xa quảng trường.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

256. Chương 256: Đỗ Hà Ngâm Báo Thù

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một canh giờ sau, Hầu Quân Tập đưa tới ba món bảo vật ngà voi loan đao, phỉ thúy ngọc phật, kim ty nhuyễn giáp.

Lần này Hầu Quân Tập gặp thất bại, cũng không thể không nhận thua.

Lời nói của Đỗ Hà quá mức sắc bén, trực tiếp lấy quân quy, quân pháp của Đại Đường ra, căn bản không cho phép hắn không thể cúi đầu. Cho dù tính cách của hắn rất ác liệt, nhưng cũng là một tướng quân, càng là một tên thống soái. Quân pháp là quy tắc duy nhất ước thúc binh tướng, nếu lúc này Hầu Quân Tập coi rẻ quân pháp, sau này sao có thể dùng quân pháp trị binh?

Sau khi trả lại ngà voi loan đao, phỉ thúy ngọc phật, kim ty nhuyễn giáp, Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng lần lượt trở về.

Đỗ Hà nhìn thấy hai người, vui mừng nghênh đón:

- Hai vị tiên sinh vất vả rồi.

Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng lắc đầu, tỏ vẻ mình không việc gì, bọn họ đều không nhận sai, hơn nữa da thịt yếu ớt, Hầu Quân Tập cũng không làm sao xử phạt, chỉ giam bọn họ lại, không cho bọn họ ăn uống mà thôi.

Lưu Nhân Quỹ thở dài:

- Cũng may tướng quân trở về kịp thời, văn hồi cục diện, bằng không thì hậu quả khó lường.

Trương Hùng vẫn còn sợ hãi nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Khi hai người được thả ra, đã nghe người đi đường nói, biết hôm nay đã bạo phát xung đột có quy mô lần thứ nhất, đều âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Xung đột này xảy ra có nghĩa phần nộ của dân chúng đã lên đến cực hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy, ma sát sẽ càng lúc càng lớn, rất có thể sẽ dẫn phát bạo động đại quy mô, bạo động nổ ra chắc chắn phải trấn áp, trấn áp không thể thiếu đổ máu đại quy mô.

Chuyện đã phát triển đến bước này, Đại Đường dùng Cao Xương làm cứ điểm, thực hiện ý đồ chiến lược khống chế Tây Vực không có khả năng thực hiện, bọn họ đánh trận này cũng hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Nhưng biết được Đỗ Hà đã giải quyết vấn đề, cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

- Có thể trấn an lòng dân nhanh như vậy, công lao của nhị vị thật sự rất lớn lao!

Đỗ Hà cũng có thể hiểu được tại sao lúc trước bọn họ chủ động đứng ra chính diện chống lại Hầu Quân Tập, nếu bọn họ đối mặt với ngang ngược của Hầu Quân Tập, không hề tỏ vẻ, dân chúng Cao Xương tất nhiên sẽ xem bọn họ là cá mè một lứa, cảm thấy người Đại Đường đều có đức tính này. Nhưng bọn họ chính diện chống lại Hầu Quân Tập như vậy, chắc chắn chứng minh tất cả chuyện này đều là ý tứ cá nhân của Hầu Quân Tập, cũng không thể đại diện cho toàn bộ Đại Đường.

Chính vì cử động lần này của bọn họ mới khiến cho tất cả bách tính Cao Xương đều chờ mong có người có thể thay thế Hầu Quân Tập ngang ngược, dẫn bọn họ thoát ly khỏi khổ hải, chứ không phải thù hận toàn bộ Đại Đường. Cho nên khi Đỗ Hà vừa về tới Cao Xương đã nhận được ủng hộ của tất cả dân chúng.

Sau khi hắn xử lý mọi chuyện rất công chính, những bách tính ủng hộ bọn họ lại càng tin yêu.

- Ai da, mẹ ơi, nhẹ thôi, nhẹ thôi, đau quá!

Khi bọn họ đang nói chuyện, ngoài điện chợt truyền đến những tiếng kêu rên.

Phòng Di Ái được hai tên lính khiêng vào, sau lưng và trên mông máu chảy đầm đìa, thậm chí không thể nào đi được.

Đỗ Hà và La Thông nhất thời biến sắc, tiến lên hỏi thăm.

Lửa giận trong mắt La Thông sôi trào, quát khê:

- Ai đánh người vậy?

- Ngoài Hầu Quân Tập còn có thể là ai! Ta đánh lính của hần, hần không làm gì được ta lại đi trút giận vào Di Ái... tên hỗn đản này!

Đỗ Hà nắm chặt tay, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn dáng vẻ của Phòng Di Ái, trong lòng dâng lên áy náy mãnh liệt, hần biết Phòng Di Ái phải chịu tội này là vì mình, đây là Hầu Quân Tập đang muốn thị uy với hần.

Phòng Di Ái cười nói:

- Lão đại nói gì vậy, là ta không quen nhìn tên tinh trùng lên não này, muốn đánh hần, kết quả võ công của hần giỏi hơn ta, ta đánh không lại hần, lại để cho hần đánh. Chuyện này không hề có liên quan đến lão đại. Hừ, cứ chờ đi, ta nhất định sẽ ghi nhớ thù này. Ta đánh không lại ngươi, chẳng lẽ đánh không lại tên nhãi ranh 15 tuổi nhà ngươi, xem ta quay lại Trường An dạy hần như thế nào, da thịt ta dày, bị đánh một trận có là gì, ta muốn xem xem nhi tử bảo bối của hần có chịu được mấy quyền của ta không.

Đỗ Hà, La Thông thấy Phòng Di Ái hùng hổ nói, đều cười khổ lên tiếng.

- Chỉ tiếc chúng ta không làm gì được Hầu Quân Tập!

La Thông nhớ tới tên đầu sỏ vẫn nhớn nhon ngoài vòng pháp luật đã cảm thấy trong lòng không thoải mái, huống chi lúc này Hầu Quân Tập còn đánh huynh đệ của hần.

Đỗ Hà cắn răng nói:

- Hần là thống soái tam quân, tay giữ trọng binh, chúng ta xác thực không thể làm gì hần. Nhưng tất cả những chuyện ở đây, ta đã viết tấu chương kêu người mang đến Trường An, Hầu Quân Tập kiêu ngạo như vậy, hần không trốn thoát trách phạt đâu.

Hần âm hiểm nói, lại kêu đại phu vội tới trị thương cho Phòng Di Ái.

Ngay đêm đó, khi trời sắp rạng sáng, Đỗ Hà bỗng mở hai mắt ra, đứng dậy thay quần áo, leo tường nhảy ra khỏi phủ đệ, lặng lẽ đi tới một căn nhà phía tây thành, gõ cửa.

Người mở cửa chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa, căn nhà này chính là bọn họ cứ điểm tạm thời của Đạp Nguyệt Lưu Hương. Trong nhà đã đầy thủ hạ, ước chừng trăm người, lần này hai tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương xuất động toàn bộ. Cao Xương thành là nơi trọng yếu nhất, cho nên Đỗ Hà sắp xếp đủ trăm người, bốn thành còn lại là Điền Địa, Giao Hà, Bò Xương, Thiên Sơn chỉ phân chia ít người, mỗi nơi hai mươi người, hai mươi người còn lại phụ trách liên lạc, dùng khi cần thiết.

Đỗ Hà trước tiên triệu tập tất cả bọn họ lại, nhìn thấy tất cả bộ hạ đều đang ở trạng thái đỉnh phong, không ngừng gật đầu tỏ vẻ thỏa mãn, đồng thời cũng tán dương bọn họ làm việc rất xuất sắc, nhất là ám sát Cúc Trí Cương, Trát A Thát Lợi, khiến cho hần liên tục tán thưởng. Mặc dù lúc này Đỗ Hà cũng không biết Hoàng Phủ Hạo Hoa làm thế nào phát hiện ra tất cả ý đồ mưu hại mình, tiêu diệt người phá hư quyết định đầu hàng của Cúc Trí Thịnh.

Con đường truyền tin của bọn họ là bồ câu đưa tin, vì vậy cũng hạn chế số chữ, cho nên giống như điện báo, chỉ nói kết quả, không nói quá trình, biết rõ chuyện xảy ra như thế nào, nhưng lại không biết chi tiết.

Tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương nhìn thấy Đỗ Hà cũng kích động hưng phấn. Từng người tiến lên hành lễ, lộ ra thần sắc sùng kính: Bọn họ vốn là những cô nhi không cha không mẹ, là những nông phu không hiểu việc đời, nhưng được Đỗ Hà chỉ điểm, chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, biến hóa nhanh chóng, trở thành người tài ba võ nghệ đầy mình, biến hóa cực lớn khiến cho bọn họ kính ngưỡng Đỗ Hà như thần linh, được hần tán thưởng, tất cả đều mừng rỡ như điên, cảm thấy rất vinh hạnh.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cười nói:

- Cũng trách Thát A Thát Lợi không may, thiếu gia bảo ta tên đó cướp giết thương khách Đại Đường không thể buông tha, cho nên kêu ta đích thân trông chừng hần. Khi tên gia hỏa đó đang nói chuyện với Cúc Trí Cương, ta vừa vịn ở bên cạnh nghe thấy. Những tên kia đều là Trát A Thát Lợi đích thân nói ra, ta chỉ ghi lại từng người một, không ngờ mấy ngày sau lại có lúc dùng đến.

Đỗ Hà hiểu ý mỉm cười, lại kêu bọn họ ở đây, sau này quay lại Trường An sẽ luận công khen thưởng. Hắn hỏi Hoàng Phủ Hạo Hoa cần một bộ y phục dạ hành, lặng yên rời đi. Dưới bầu trời đêm xuyên qua ngõ hẻm, phi tốc chạy vội. Từ khi nội công của hắn tiến vào đệ nhị trọng, kinh công đột nhiên tăng mạnh, bắt đầu có phong phạm của Đạo soái, lặng yên không một tiếng động né tránh hàng ngũ thủ vệ đông đúc trùng điệp, xuất hiện trên nóc phủ đệ của Hầu Quân Tập.

Đỗ Hà không đợi được nữa. Hôm nay Hầu Quân Tập đánh huynh đệ Phòng Di Ái của hắn, kêu hắn bỏ qua, hắn làm không được.

Nhưng hắn biết thân phận địa vị của Hầu Quân Tập cao hơn hắn rất nhiều, chỉ dựa vào địa vị trước mắt của hắn, căn bản không động được đến Hầu Quân Tập.

Không phải hắn sợ cường quyền, mà là Hầu Quân Tập không giống như tham quan cùng cấp, tham quan bình thường, cho dù chức vị có lớn cũng không quan tâm, muốn bắt là bắt. Nhưng Hầu Quân Tập lại là thống soái tam quân, tòng quân hơn ba mươi năm, quyền cao chức trọng, chiếm địa vị hết sức quan trọng trong lòng các tướng sĩ.

Hôm nay hắn chỉ công chính kêu Hầu Quân Tập giao nộp những bảo bối của Cao Xương mà hắn đã nuốt riêng, đã khiến phần lớn khúc bộ bất mãn, giống như chịu ủy khuất lớn lao. Nếu hắn bắt Hầu Quân Tập hoặc là xử phạt, ba vạn binh mã trong thành Cao Xương không chừng sẽ tạo phản cũng không chừng.

Vì đại cục, hắn cũng chỉ có thể không truy cứu tên đầu sỏ Hầu Quân Tập, giao quyền xử trí cho Lý Thế Dân, để cho Lý Thế Dân đến xử lý việc này.

Việc này vốn tính toán cần thời gian, nhưng Hầu Quân Tập lại phát tiết nóng giận vào Phòng Di Ái, đánh hắn một trận.

Chuyện này đã chọc giận Đỗ Hà.

Đỗ Nhị Lang đã tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Nếu hắn đã không thể công khai làm gì Hầu Quân Tập, chẳng lẽ không làm âm thầm được hay sao?

Vì vậy biểu hiện ra biểu lộ rất lạnh nhạt, thực tế trong lòng đã sớm nảy sinh chủ ý, muốn dạy cho Hầu Quân Tập một bài học.

Đứng trên nóc nhà, Đỗ Hà nhìn ra xung quanh, tìm kiếm gian phòng lớn nhất.

Kiến trúc Cao Xương dung hợp văn hóa đông tây, có chút không giống với thói quen ngồi bắc hướng nam của Đại Đường, chủ phòng cũng không ở phương bắc.

Nhưng dù sao cũng là xã hội phong kiến cổ đại, bất luận là ở đâu, đều có tồn tại của địa vị khác biệt, gian phòng hoa lệ lớn nhất tất nhiên chính là nơi ở của Hầu Quân Tập.

- Ở kia!

Đỗ Hà phát hiện ra mục tiêu của mình ở phía đông, đó là một biệt viện, cảnh vật trong biệt viện rõ ràng lịch sự tao nhã hơn căn phòng gần đó rất nhiều, trong sân có một phòng lầu hai tầng nguy nga, hơn nữa cảnh giới cũng vô cùng nghiêm mật.

Hắn giống như u linh trong đêm tối, lặng lẽ vọt đến biệt viện, né tránh tất cả hộ vệ, nhảy lên sân thượng lầu hai, phát hiện cửa sổ của một gian phòng lớn nhất lầu hai lớn nhất mơ hồ có ngọn đèn bắn ra.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Lẽ nào Hầu Quân Tập còn chưa ngủ? Như vậy cùng tốt, tránh khỏi phiền toái.

Hắn nhẹ chân đi tới cửa sổ, cửa sổ mở rộng. Hắn sợ bị người ta phát hiện, không dám thò sâu vào nhìn, chỉ nhìn qua một khe hở nhỏ trên cửa sổ.

Khe hở cửa sổ rất nhỏ, nhưng vừa vặn có thể trông thấy nửa người trên của Hầu Quân Tập, còn những cảnh tượng khác không cách nào nhìn thấy.

Lúc này Hầu Quân Tập cầm trong tay một quyển sách, tay lật lung tung, cau mày, tựa hồ vô tâm xem.

- Bộp!

Hắn đập quyển sách lên trên mặt bàn, vẻ mặt tràn đầy tức giận:

- Tên chết tiệt Đỗ Hà, chọc ta phát điên đến mức đêm không thể say giấc, ăn vào mất cảm giác, đọc sách cũng không vào! Thù này, Hầu Quân Tập ta không thể không báo.

Từ khi Hầu Quân Tập gia nhập dưới trướng Lý Thế Dân luôn nhận được coi trọng, ba mươi năm qua chưa bao giờ phải chịu uất khí, nhưng nay Đỗ Hà lại khiến hắn vô cùng mất mặt, khiến hắn ngủ không yên.

Đúng vào lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

- Đại soái, chuyện người kêu ta điều tra đã có kết quả rồi. Đỗ Hà xác thực từng có câu kết với người Cao Xương!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

257. Chương 257: Lật Ngược Phải Trái

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà thâm cười trộm, không ngờ khí lượng của Hầu Quân Tập lại nhỏ nhen như vậy, cơm ăn không thấy ngon, ngủ không yên giấc. Nếu không phải không thể lên tiếng thì hắn đã lên tiếng hát ca chúc mừng.

Nhưng khi hắn đang âm thầm mừng rỡ, lại nghe có người nói hắn và người Cao Xương người cầu kết, nhất thời tức giận tròn tròn mắt, thâm mắng:

- Ta mệt mỏi đi thu phục Cao Xương, tên hỗn đản nào nói bậy lại sau lưng!

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền nghiêng người sang bên cạnh, can đảm nhìn vào trong phòng.

Hầu Quân Tập vừa nghe xong lời này, tinh thần bỗng nhiên chấn động, vội vàng gọi hắn tiến vào.

Người đến là một văn sĩ áo trắng, mắt đẹp mày thanh, khoảng chừng ba mươi mấy, tướng mạo khôi ngô, lộ ra phong độ nhẹ nhàng.

Đỗ Hà cũng biết người này bất phàm, nhìn hắn mấy lần, chỉ thấy Hầu Quân Tập tự mình tiến lên mời hắn ngồi xuống, thần sắc có vài phần tôn kính, khiến cho Đỗ Hà cũng cảm thấy bất ngờ. Với tính cách không coi ai ra gì của Hầu Quân Tập, vậy mà cũng lộ ra loại thần sắc này với người đến?

Hắn lại nhìn về hướng phòng ngủ, lúc này văn sĩ áo trắng đã ngồi xuống, Hầu Quân Tập hỏi:

- Tà tiên sinh, người đã điều tra được tin tức Đỗ Hà câu kết với Cao Xương như thế nào?

Đỗ Hà lạnh lùng mỉm cười, có thể nghe ra, khi Hầu Quân Tập nói lời này có ý tứ hưng phấn, hoàn toàn bộc lộ tâm tư của hắn muốn bắt lấy mình.

Chỉ nghe Tà tiên sinh cười lạnh nói:

- Mọi chuyện đúng như Tướng quân đã dự đoán, tất cả đều là tính toán của Đỗ Hà và Trương Hùng, bọn họ đã cầu kết ngay từ đầu rồi!

- Ta thông đồng cái đầu người!

Đỗ Hà thâm mắng, tiếp tục tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe.

Hầu Quân Tập thúc giục nói:

- Tà tiên sinh có chuyện gì cứ nói thẳng, ta là người thô kệch, không thích quanh co lòng vòng.

Tạ tiên sinh vẫn bình thản nói:

- Chuyện đã xảy ra, chỉ cần tự thuật đơn giản, Đại soái tự nhiên sáng tỏ! Đại Đường cường thịnh ta ngạo thế thiên hạ, các tộc trong thiên hạ không ai không dám theo, chỉ là tên chuột nhắt Lợi Thất há lại dám tranh phong với Đại Đường ta? Nhưng vì Trương Hùng mê hoặc, mới tùy tiện xuất binh đối địch với Đại Đường ta. Trương Hùng đối mặt với bảy ngàn quân tiên phong của Đỗ Hà cũng chẳng quan tâm, đồng thời còn trú đóng binh mã ở Xích Đỉnh cốc, khả nghi hơn là an bài hơn mười vạn con chiến mã đằng sau đại doanh. Việc này không nói, bảy vạn quân Đột Quyết trong sơn cốc tựa hồ bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng Trương Hùng lại còn sống, còn để cho Đỗ Hà bắt giữ. Đỗ Hà cũng rất có ý tứ, đối mặt với Trương Hùng, hẳn chẳng những không giam giữ, mà còn đưa hắn về Cao Xương, sau đó Cao Xương cứ thế mà đầu hàng?

Người tên là Tạ tiên sinh này nói rất hời hợt, nhưng lông mày Đỗ Hà dần dần cau lại, những lời tên họ Tạ này nói hoàn toàn không phải sự thật, sự thật trải qua lời nói của hắn hoàn toàn bị bẻ cong.

Rõ ràng là vì Cao Xương, Trương Hùng đã lợi dụng dã tâm của Kỳ Lợi Thất thuyết phục hắn xuất binh. Trương Hùng rõ ràng là nhìn xa trông rộng, dùng Xích Đỉnh cốc làm cứ điểm, ngăn chặn viện binh của Đại Đường. Còn mình nhìn ra Trương Hùng bắt phạm, dùng chiến thuật không chiến mà khuất phục, thuyết phục Cao Xương đầu hàng.

Nhưng trải qua lời nói của Tạ tiên sinh, lại trở thành một âm mưu vô cùng lớn, mình thoáng chốc trở thành kẻ chủ mưu của âm mưu này, Trương Hùng trở thành kẻ đồng lõa phối hợp khăng khít, chiến đấu lần này là một trận vô gian đạo vô cùng lớn.

Nhân vật tên Tạ tiên sinh này thật sự không biết xấu hổ, quá vô sỉ.

Người ta nói đại ca móc túi âm hiểm ngoan độc, nhưng làm sao có thể so sánh với thư sinh mặt trắng?

Trường Tôn Vô Kỵ và Tạ tiên sinh chính là loại người như vậy.

Nên nói là người nào càng ra vẻ đạo mạo lại càng hèn hạ vô sỉ mới đúng.

Đỗ Hà ở bên cạnh tức giận suy nghĩ, lỡ tai đụng đứng, hắn biết bọn họ chắc chắn đang thương nghị âm mưu bất lợi cho mình.

Lúc này, Hầu Quân Tập hùng hổ nói:

- Quả thật như thế, ta biết ngay mà, tên nhãi ranh Đỗ Hà làm sao có thể đánh ra một trận chiến tuyệt vời như vậy, thì ra hắn đã sớm có cấu kết với Cao Xương, khó trách đám vong quốc lại coi trọng hắn như vậy, đúng là phụ tử giống nhau, hắn cũng giống như cha hắn đều là lũ chuột nhắt.

Trong mắt Đỗ Hà ngùn ngụt lửa giận. Hầu Quân Tập mắng hắn, hắn có thể không thềm để ý, nhưng lại dám mắng phụ thân Đỗ Như Hối trước mặt hắn, cái này không thể tha thứ.

- Chỉ có điều....

Hầu Quân Tập nói tiếp:

- Chỉ có những cái này thôi sao? Tất cả những điều này đều là suy đoán, cũng không có bất cứ chứng cứ gì rõ ràng. Bộ Hạ rất sùng ái tên tiểu tử Đỗ gia này, sẽ không dễ dàng tin tưởng. Huống chi, hắn còn lập được công lao như vậy! Hơn nữa, nếu Đỗ Hà thật sự cấu kết với Cao Xương, tại sao phải tiêu diệt Cao Xương? Chuyện này có vẻ kỳ quái, nếu chỉ dựa vào điểm này vẫn chưa đủ.

Tạ tiên sinh lạnh lùng mỉm cười:

- Ta lại cho rằng cái này là đủ rồi, tiêu diệt Cao Xương chỉ là kế nghi binh, dưới quân uy của Đại Đường ta, Cao Xương không thể kiên trì bám trụ, chỉ có tiêu diệt, sau đó đứng dậy mới có thể trường tồn. Trước khi Bộ Hạ thiết lập Đô Hộ Phủ ở Cao Xương, Đại soái có nghĩ tới nơi này sẽ thiết lập Đô Hộ Phủ không?

Hầu Quân Tập lắc đầu, thành thực nói:

- Chưa từng, ta vẫn cho rằng Bộ Hạ sẽ lập Cúc Trí Thịnh làm Cao Xương Vương!

Đây là cách làm từ trước đến nay của Đường triều. Năm đó Đại Đường đều làm như vậy ở Đột Quyết, Thổ Dục Hồn. Đại Đường tiêu diệt Tây Đột Quyết, nhưng không chiếm cứ thổ địa Tây Đột Quyết mà là cấp

đất đai cho Tiết Duyên Đà, tiêu diệt Thổ Dục Hồn, lại lập tức cho người của Thổ Dục Hồn làm Vương, trả thổ địa đánh chiếm lại cho bọn họ.

Cách làm nhỏ hẹp này vốn bắt nguồn từ bài học cổ “Tiên Hoa Hạ nhi hậu di thu” của Tiên Tần, từ xưa đến nay phần lớn đều lấy nội địa là “gốc rễ”, biên cảnh là “cành lá”, chỉ cần cây đại thụ che trời Trung Nguyên tươi tốt là được rồi, những thổ địa san bằng tịch thu kia không cần nghĩ đến.

Thống trị nội bộ cho tốt, sau đó mới suy nghĩ đến di thu thổ địa.

Đại Đường hiện giờ còn có tiềm lực phát triển rất lớn ở Trung Nguyên, sẽ không quan tâm đến những thổ địa nhỏ bé xa xôi như Cao Xương. Cho nên Hầu Quân Tập căn bản không xem Cao Xương như lãnh địa của Đại Đường, cũng chính vì như vậy hắn mới dám làm xằng bậy như vậy.

Chỉ có điều không ngờ Lý Thế Dân lại thay đổi cách làm từ trước đến nay, thiết lập An Tây Đô Hộ Phủ ở Cao Xương cách Đại Đường mấy ngàn dặm, thật sự khiến hắn trở tay không kịp.

- Người nói là Đỗ Hà cố ý diệt Cao Xương, là vì cứu Cao Xương, không cho Cao Xương tổn thất binh lực, chỉ vì xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới tạo thành cục diện hôm nay? Đây là Đỗ Hà chó ngáp phải ruồi, cũng không phải không có thông đồng với địch.

Trên mặt Hầu Quân Tập lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, lập tức lại hỏi:

- Có chứng cứ không?

- Không có!

Tạ tiên sinh thần nhiên nói thẳng.

- Nhưng cho dù không có chứng cứ thì như thế nào, tất cả chuyện này đều rất hợp tình hợp lý, khó có thể giải thích, đủ để cho Đỗ Hà hết đường chối cãi. Đại soái không nên quên năm đó khi công phạt Đột Quyết, Vệ công Lý Tĩnh cũng nhận được vu cáo, dù sao trong luật pháp Đường triều cũng không luận tội vu cáo cũng, cho dù không thành, Đại soái cũng không có tổn thất.

- Nói có lý!

Hầu Quân Tập phá lên cười. Đỗ Hà từ một nơi bí mật gần đó nghe thấy, liền sờ vào thuốc bột trong ngực, lạnh lùng cười.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

258. Chương 258: Bi Kịch Của Hầu Quân Tập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ở một nơi bí mật lắng lắng nghe bọn hắn trừ tính.

Bọn hắn căn bản không có chứng cứ, chỉ có một số tin đồn thất thiệt không hiện thực.

Mặc dù không thật, nhưng dưới sự an bài của người có ý chí, chuyện không thật còn đáng sợ hơn chuyện có thật. Trong lịch sử, những người chết vì bốn chữ “tin đồn thất thiệt” không có 100 người, cũng có 80 người, Đỗ Hà cũng biết rõ uy lực của bốn chữ này.

Chuyện mà Hầu Quân Tập làm, không lấy mạng của hắn, nhưng nếu thành công không thua gì đã lấy đi nửa tính mạng của hắn. Sau khi thương nghị đã định, Đỗ Hà liền nghe Hầu Quân Tập nói:

- Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, về tới Trường An, ta sẽ tự mình bẩm báo việc này với Bộ Hạ. Sau đó lại kêu Triệu quốc công Trường Tôn đại nhân hỗ trợ, kéo cả hắn vào cùng chinh đồn tên tiểu tử Đỗ gia

kia, xem hần còn có thể càn rỡ được không? Biết được tin tức của Tạ tiên sinh, tinh thần ta phấn chấn, bỗng nhiên cũng thấy đói bụng.

Bây giờ không còn sớm nữa, tiên sinh đi nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai, đại quân ta sẽ bắt đầu xuất phát, nghĩ đến lộ trình còn phải đi bốn tháng, ta cũng thấy ái ngại.

Ngoài mặt hần nói như vậy, nhưng vẻ mặt tươi cười, còn đặc biệt phân phó hạ nhân nấu một tô mì, để cho hần lấp đầy bao tử.

Tạ tiên sinh mỉm cười, cáo từ rời đi, chỉ chốc lát sau, hạ nhân cũng mang bát mì đến.

Có lẽ Hầu Quân Tập thật sự rất đói bụng, nhìn hần cầm đôi đũa trúc, bất chấp bị phỏng, ăn vội ăn vàng.

Đỗ Hà thấy Hầu Quân Tập ăn ngon miệng như vậy, cũng thăm cười lạnh:

- Để ta cho người ít gia vị, để người ăn ngon hơn.

Hần lấy từ trong lòng ra một đồng tiền, đi tới tiểu sảnh lầu hai, thấy tiểu sảnh trống rỗng không có gì chỗ nào đặc biệt, duy chỉ có ở gần cầu thang lầu hai bày biện một bình hoa trang trí.

Đỗ Hà lạnh lùng mỉm cười, quăng đồng tiền về phía bình hoa.

Đồng tiền bay vút đi, đập thẳng vào bình hoa.

Vào đêm tối, không khí rất yên tĩnh, thanh âm giòn vang này giống như sét đánh giữa trời nắng, đặc biệt vang dội.

- Ai?

Hầu Quân Tập vốn là một vị Tướng quân võ nghệ cực kỳ xuất chúng, lực phản ứng cực kỳ xuất sắc, gọi quát một tiếng, tiện tay cầm bội kiếm, lách mình tiến ra tiểu sảnh.

Hần không biết cử động này hoàn toàn trùng kế của Đỗ Hà, Đỗ Hà giống như linh vượn, chui từ cửa sổ vào gian phòng, lấy thuốc bột trên người ra, bỏ một ít vào chén, đang muốn rời đi, suy nghĩ, nhớ tới Hầu Quân Tập chẳng những đánh Phòng Di Ái còn nhục mạ phụ thân của mình lại dùng thủ đoạn hèn hạ để đối phó mình, quyết định chắc chắn, dốc toàn bộ số thuốc bột vào trong chén của hần, hừ nói:

- Cho người sát sát độc, xem người còn sống nổi không.

Thuốc bột này cũng không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là bột đậu, ăn vào sẽ bị tiêu chảy.

Bởi vì bột đậu có công hiệu tẩy giun, vì vậy thứ đồ chơi này rất phổ biến ở Tây Vực, nông dân thường dùng để tẩy giun cho gia súc, người ăn vào cũng có công hiệu tẩy giun, nhưng mấu chốt ở chỗ phân lượng điều chế nhiều hay ít ít. Cơ cấu cơ thể của con người còn xa mới bằng các loại gia súc như trâu, bò. Con người tẩy giun chỉ cần nửa viên bột đậu là đủ, nhưng trâu bò lại cần đến một cân bột đậu mới có hiệu quả.

Số thuốc bột Đỗ Hà mang theo là dùng cho trâu bò, do hơn mười cân bột đậu mài thành, dùng lò luyện đan luyện thành đan dược, lại tiếp tục mài, mài tới mài lui, cuối cùng áp súc tinh hoa thành một bao thuốc bột. Bao thuốc buộc này đủ khiến trâu bò kéo một ngày một đêm.

Về phần người dùng như thế nào cũng không biết rõ. Bởi vì từ trước đến nay vẫn chưa có người nào can đảm nếm thử, khi hần mua loại thuốc bột này, người nông dân từng liên tục dằn dò, nếu để cho người dùng, chỉ cần phân lượng bằng một góc móng tay là đủ, hiện tại còn gấp 10 lần móng tay út, quấy đều vào bát mì.

Trong bát mì của Hầu Quân Tập có bỏ hồi hương Cao Xương, vốn có hình dạng viên bi, bột đậu và hồi hương trộn lẫn với nhau, căn bản không để lại bất cứ dấu tích nào, ngược lại còn có mùi thơm của đậu.

Khi hần đang muốn rời đi, chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Đỗ Hà chấn động, nghe tiếng bước chân, có lẽ người đến đã ở cửa ra vào, còn hần cách cửa sổ gần một trượng khoảng. Lúc này, nếu hần nhảy ra, mặc dù không bị bắt nhưng khả năng bị phát giác rất lớn.

Trong lúc không biết làm thế nào, Đỗ Hà đã thuận thế lăn vào gầm giường.

Một người đi vào phòng, nhìn vạt áo quần, Đỗ Hà biết người vào chính là Hầu Quân Tập.

Chỉ nghe Hầu Quân Tập vừa đóng cửa, vừa âm thầm nói:

- Thì ra là mèo con gây chuyện.

Thì ra may mắn thế nào, đêm này trong biệt viện lại có hai vị khách không mời mà tới.

Một vị là Đỗ Hà, một vị khác là một chú mèo hoang, âm thanh giòn vang Đỗ Hà tạo ra, chẳng những kinh động Hầu Quân Tập mà còn đủ dọa chú mèo hoang, khiến Hầu Quân Tập tưởng rằng mèo hoang quấy phá, không thăm dò kỹ càng nơi phát ra tiếng động, vội vàng quay về.

Đỗ Hà nhìn thấy bước chân đi đến trước bàn, sau đó lại là những thanh âm xì xụp, cuối cùng còn nghe hắt ợ hơi một cái.

Sau đó Hầu Quân Tập kêu hạ nhân tới thu dọn đồ ăn, ngồi trên ghế xem sách.

Nghe thanh âm lật sách, Đỗ Hà nằm dưới gầm giường âm thầm kêu khổ, không phải mình mua phải hàng nhái chứ, ăn hết bao bột đậu còn có thể nhân hạ đọc sách như vậy?

Khi hắt không còn kiên nhẫn, trong tai chợt truyền đến thanh âm “lục lục”, bất giác mỉm cười, đó là tiếng bụng kêu.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, Hầu Quân Tập chạy nhanh ra khỏi phòng.

Đỗ Hà thấy mọi sự công thành, ngông nghênh rời khỏi, trở lại phủ đệ của mình, mang theo nụ cười ngọt ngào chìm vào giấc mộng.

Đỗ Hà từ trước đến nay vốn ít nằm mộng, đêm nay lại nằm mơ thấy Hầu Quân Tập ăn hết bát mì đặc chế của mình, bất tỉnh nhân sự, thân hình khỏe mạnh trở thành da bọc xương, thể trọng 160 cân giảm mạnh chỉ còn 100 cân.

Mặc dù giấc mộng của hắn có vẻ khoa trương, nhưng sự thật và trong mộng lại không có gì khác nhau.

Hắn ngủ ngon lành, đến lúc mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, hoàn toàn không biết chỗ Hầu Quân Tập đã vô cùng náo động.

Phủ đệ vốn vô cùng trang nghiêm, tựa hồ đã biến thành một cái chợ ồn ào kẻ đến người đi.

Một đám người vây quanh nhà vệ sinh, thần sắc khẩn trương nhìn vào bên trong, lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên.

Bọn họ đều là đại binh tiểu tướng dưới trướng Hầu Quân Tập, sau khi biết tin hắn xảy ra chuyện, đều không hẹn mà cùng chen chúc tới, người này mời đại phu, người kia mời đại phu, thật sự hỗn loạn vô cùng.

Lúc này, cửa hông mở ra, một mùi tanh tưởi phả ra, tất cả mọi người đồng loạt ngừng thở. Đại phu trong quân nôn thốc nôn tháo đi ra.

Độc dược của Đỗ Hà thật sự quá nặng, cơ thể con người quả thật không chịu được, trực tiếp làm cho Hầu Quân Tập không thể rời khỏi nhà vệ sinh, đi xong một trận, vừa ra khỏi nhà vệ sinh, lập tức lại cảm thấy trong bụng như sóng biển cuộn trào, lại lập tức chui vào, bị kịch đến mức ngay cả đại phu cũng chỉ có thể ở trong nhà vệ sinh vừa nhìn hắn đi vệ sinh vừa chữa bệnh cho hắn.

Sau khi đại phu bước ra, binh tướng lập tức bao vây xung quanh hắn, dồn dập hỏi thăm.

- Đại soái thế nào rồi?

- Đại soái mắc bệnh gì vậy?

- Đại soái có nguy hiểm đến tính mạng không, mẹ kiếp, tại sao Đại soái lại xảy ra chuyện được, tối qua vẫn bình thường mà, tại sao qua một đêm lại bị như vậy.

Đại phu bị bọn họ làm cho choáng váng, thở dài, lắc đầu nói:

- Cơ thể đại soái cực kỳ suy yếu, mạch đập tương đối chậm. Ta cũng không cách nào phán đoán ra nguyên nhân bệnh, giống như ăn phải cái gì không sạch sẽ.

Hầu Quân Tập mệt mỏi bước ra khỏi nhà vệ sinh, hai chân mềm nhũn, cả người té lăn quay trên mặt đất. Cả ngày ngồi xổm trên hầm cầu, hai chân như nhũn ra, hiện giờ còn không có sức bước đi, khuôn mặt tái nhợt. Các tướng sĩ kinh hoàng, vội vàng đỡ Hầu Quân Tập đứng lên.

Thẩm Huy gấp đến độ hai mắt đỏ ngầu, giống như muốn khóc, quát:

- Mau đi tìm đại phu trong thành, có lẽ bọn họ biết là chuyện gì!

Toàn bộ cơ thể Hầu Quân Tập như dính vào cơ thể Thẩm Huy, cảm giác suy yếu này khiến cho vị tướng già xông pha sa trường như hần sản sinh suy nghĩ muốn chết.

- Mì, sau khi ta ăn bát mì kia mới bị như vậy.

Thốt ra lời này, sắc mặt hần lại kịch biến.

- Mau, mau đỡ ta vào, sắp...sắp ra rồi.

Sau khi được Hầu Quân Tập nhắc nhở, một đám văn thần võ tướng lập tức hành động, ý định triển khai điều tra, tất cả đều lòng đầy căm phẫn, tỏ vẻ nhất định phải bắt lấy hung thủ, rút gân lột da hần.

Nhưng chỉ trong thời gian uống cạn chung trà, bọn họ lần lượt trở về.

Vì người nấu bát mì cho Hầu Quân Tập chính là hộ vệ của hần, vì tối qua quá khuya cho nên hộ vệ cũng không đánh thức đầu bếp mà tự mình động thủ nấu mì. Hộ vệ này đi theo Hầu Quân Tập hơn hai mươi năm, căn bản không có khả năng hạ độc. Lúc ấy cũng không có người khả nghi ra vào, căn cứ chính xác duy nhất là bát mì cũng đã được người hộ vệ rửa sạch sau khi thu dọn.

Hoàn toàn không có manh mối, làm sao điều tra.

Đại phu trong thành Tây Châu cũng được bọn họ mời đến.

Một vị đại phu vừa liếc nhìn đã nhận ra vấn đề của Hầu Quân Tập.

Đây cũng không phải y thuật của bọn hần cao minh, chỉ là loại tình huống này rất thường gặp ở Cao Xương. Bột đậu tấy giun là chuyện mà tất cả các đại phu đều biết, bọn họ cũng biết làm thế nào trị liệu, nhưng sau khi thương lượng một hồi, tất cả đại phu Cao Xương đều biểu lộ không có cách nào.

Mấy ngày trước, bọn họ đều bị Hầu Quân Tập giáng tội, lúc này càng không thể chữa bệnh cho hần.

Đúng là báo ứng chuyển vần.

Hai ngày liên tục, Hầu Quân Tập tựa hồ không rời khỏi nhà xí, mọi thứ trong bụng đều được kéo ra, đến cuối cùng toàn là máu.

Trong hai ngày ngắn ngủi, thân thể cường tráng của Hầu Quân Tập chỉ còn da bọc xương, hai mắt lõm sâu, thậm chí không còn sức đứng dậy, ngay cả lúc đi cầu cũng cần người đỡ dậy, nếu không sẽ ngã úp xuống. Thân hình dơ bẩn, bốc lên mùi tanh tưởi hôi thối, căn bản không còn dáng vẻ của một Tướng quân chinh qua bách chiến, mà giống như một kẻ lang thang đang chờ chết.

Đỗ Hà nghe nói mới tiến vào nhà vệ sinh nhìn xem, tựa hồ không dám tin, mới hai ngày Hầu Quân Tập lại có bộ dạng như vậy.

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

259. Chương 259: Bi Kịch Bên Trong Bi Kịch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hầu Quân Tập vẫn còn sĩ diện, nhìn thấy bọn người Đỗ Hà, La Thông, Lưu Nhân Quỹ đến thăm, biết bọn họ xem mình như trò cười, nổi trận lôi đình, nhưng khôn còn sức lực tức giận, chỉ hữu khí vô lực nói:

- Cút.

Đỗ Hà có phương pháp trị liệu, thấy Hầu Quân Tập thê thảm đến mức sắp mất mạng, cũng nổi ý niệm có nên cứu hẩn hay không.

Nhưng thấy chuyện đã bước này, Hầu Quân Tập vẫn có thái độ này, cũng từ bỏ tâm tư này, là hẩn tự mình chuốc lấy cực khổ, cũng không trách được mình nhẩn tâm.

Hầu Quân Tập giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ, sắc mặt đột nhiên kịch biến, cắn răng, hung hăng đẩy hộ vệ đi hẩn ra, chạy vào nhà vệ sinh.

Chỉ có điều hẩn làm sao có sức mà đi, trực tiếp ngã xuống đất.

Đúng lúc đó, chỉ nghe một tiếng “bẹp”, những thứ vừa ăn vào lập tức biến vào uế vật chảy ra.

Hầu Quân Tập tức giận gầm lên, tức giận đến mức muốn ngất xỉu.

Hẩn thật sự quá tức giận, hẩn căn bản không đến mức như vậy, chỉ là trong mắt hẩn đã xem Đỗ Hà là địch nhân. Đối mặt với địch nhân, không phải chỉ đã kích có lợi cho mình, càng không thể để bọn họ xem thường, để bọn họ nhìn thấy bộ dạng giống như người chết của mình, từ đó mà dương dương tự đắc.

Lòng dạ hẩn hẹp hòi, suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên đều nghĩ người trong thiên hạ đều giống như mình.

Cho nên hẩn cố gắng chống cự, tự mình bước đi, biểu thị mình vẫn còn đứng được.

Nhưng trên thực tế hẩn còn không có sức ngồi xuống bồn cầu, vừa bước một bước đã trực tiếp té lăn quay trên mặt đất. Trong lúc cuống quýt, uế vật cũng tự nhiên chảy ra, tự mình chước khổ vào thân.

Đỗ Hà, La Thông, Lưu Nhân Quỹ đều cảm thấy bất ngờ, bọn họ là thành ý tới thăm, không ngờ lại gặp phải tình huống như vậy, cũng ngại ở lâu, vội vàng rời đi.

Thẩm Huy thấy thế, vội gọi bọn họ, kêu bọn họ đừng lan truyền chuyện này ra ngoài.

Đỗ Hà lập tức nói:

- Tướng quân yên tâm. Việc này cũng liên quan đến thể diện của Đại Đường ta, ta tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Trong phủ đệ cách nơi ở của Hầu Quân Tập ba đầu phố đột nhiên bộc phát ra những tiếng cười rung trời động địa.

- Ha ha ha....

Tiếng cười quái dị kéo dài không thôi, khiến người qua đường tò mò dừng bước, kinh động đến cả chim thú trong thành.

Đỗ Hà, La Thông, Lưu Nhân Quỹ, Trương Hùng đều dùng ngón tay bịt lỗ tai, dù vậy vẫn không thể nào thoát khỏi sóng âm tấn công của Phòng Di Ái. Đỗ Hà không biết thanh âm của Trương Phi khủng khiếp như thế nào, nhưng có thể khẳng định giọng của Phòng Di Ái tuyệt đối không thua kém Trương tam gia.

Đỗ Hà đúng là không nói lung tung, nhưng hẩn lại biết trò chơi chữ, không nói lung tung không có nghĩa là không thể nói, không được nói. Sau khi trở lại chỗ ở của bọn họ, Phòng Di Ái hỏi chuyện, hẩn cũng thành thực kể lại.

Phòng Di Ái nghe xong cảm thấy vô cùng thống khoái, bộc phát ra tiếng cười đỉnh tai nhức óc, có thể nói là chấn động trời xanh.

- Đáng hận đáng hận!

Sau tràng cười sảng khoái, Phòng Di Ái đột nhiên liên tục tỏ vẻ hối tiếc.

Đỗ Hà ngạc nhiên hỏi thăm nguyên do, hẩn đau khổ nói:

- Nếu không phải ta bị thương, nhất định có thể tận mắt nhìn thấy thảm cảnh của Hầu Quân Tập rồi. Ta phải dưỡng thương thật tốt, không tận mắt nhìn thấy bộ dạng thảm hại của tên khốn khiếp đó, làm sao có thể hả giận được.

Nhìn thấy thần sắc không cam lòng của Phòng Di Ái, bọn người Đỗ Hà cũng không nhin được bật cười.

Phòng Di Ái rất cố gắng dưỡng thương, nhưng nguyện vọng của hắn cũng không đạt thành.

Dáng vẻ của Hầu Quân Tập thật sự quá thê thảm, một vị Đại tướng cái thể danh chấn thiên hạ, bị Đỗ Hà hại cho tới tởm, rốt cục đến ngày thứ ba, khi hắn đang hấp hối, một vị đại phu tốt bụng đã dùng được vật đặc biệt của Cao Xương hóa giải bã đậu trong cơ thể Hầu Quân Tập, trị khỏi bệnh cho hắn.

Vị đại phu cũng nói nguyên nhân bệnh là ăn phải bã đậu, Hầu Quân Tập cũng minh bạch mình bị ám toán. Nhưng bất luận hắn phái người điều tra như thế nào cũng không tìm được dấu vết. Những người Cao Xương mà hắn đắc tội thật sự rất nhiều.

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng, Hầu Quân Tập cũng dần dần khôi phục nhân dạng.

Đối mặt với phản hồi bổ nhiệm của Lý Thế Dân, cũng không trì hoãn hành trình, mà ngồi trong xe ngựa suất lĩnh đại quân trở về.

Đỗ Hà đứng trên tường thành Tây Châu, nhìn binh mã ùn ùn rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười chế nhạo, hiện giờ hắn căn bản không sợ Hầu Quân Tập vu cáo hắn trước mặt Lý Thế Dân, ngược lại lo lắng Hầu Quân Tập lương tâm nổi dậy, không cáo trạng hắn.

Nhìn mười vạn đại quân trùng trùng điệp điệp biến mất cuối đường chân trời, Đỗ Hà xoay người nói với Lưu Nhân Quý, Trương Hùng:

- Trước khi An Tây Đô hộ tân nhiệm đến đây, chúng ta phải chỉnh đốn nơi này một phen, khai thông con đường tơ lụa, đặt nền móng cho Đại Đường không chế Tây Vực.

Lưu Nhân Quý cũng cao giọng tán đồng, hùng tâm vạn trượng, nhưng Trương Hùng lại trầm mặc không nói.

Lưu Nhân Quý tài trí cao tuyệt, có tài năng của Tể tướng, chỉ vì xuất thân thấp hèn cho nên không thể thực hiện hoài bão, đi theo Đỗ Hà, tăng trưởng lịch duyệt, lập công, sau đó một bước lên trời chính là kế hoạch tâm đắc nhất của hắn, cũng chính là điều mà hắn tha thiết ước mơ.

Còn Trương Hùng lại có vẻ xấu hổ, hắn không phải thuộc hạ của Đỗ Hà, nói chính xác là còn không phải quan viên của Đại Đường, đi theo Đỗ Hà, chỉ là muốn lợi dụng uy vọng của mình trong lòng bách tính Cao Xương, thiết lập quan hệ tốt đẹp với Đỗ Hà, tận lực mưu phúc cho bách tính Cao Xương, có gia nhập vào Đại Đường, trở thành quan lại Đại Đường hay không còn chưa chắc chắn. Đỗ Hà minh bạch suy nghĩ của bọn họ, cười nói:

- Trương tiên sinh, ta biết suy nghĩ tâm ý của người, nhưng người là một tài học chẳng lẽ thật sự cam nguyện làm người tầm thường vô vi? Chỉ cần người nguyện ý, ta tiến cử hiền tài, cho người làm Thứ sử Tây Châu, để người phát huy sở trường ở Tây Châu, đồng thời người cũng có thể tiếp tục cống hiến cho bách tính Cao Xương. Người nên biết rằng, Hoàng Đế Đại Đường ta tuyệt đối không thể đánh đồng với Cúc Văn Thái.

Hắn nhiệt tình nhìn Trương Hùng, nhiều ngày ở chung, hắn cũng hiểu được tài năng của Trương Hùng. Nếu kêu hắn bổ nhiệm người làm An Tây Đô hộ, hắn nhất định sẽ lựa chọn Trương Hùng, thành tựu về văn hoá, giáo dục, võ công của Trương Hùng đều rất xuất sắc, hơn nữa có danh vọng rất lớn ở Tây Vực. Nếu hắn đã có thể làm cho dân chúng Tây Vực sống những ngày yên ổn hòa bình, cũng có thể bảo hộ an nguy của biên cảnh Đại Đường, là người chọn lựa thích hợp nhất.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phù hợp thực tế, dù sao An Tây Đô hộ là chức vị quan trọng rất khó có được, rất trọng yếu, Trương Hùng lại có thân phận đặc thù. Huống chi Lý Thế Dân căn bản không biết người này.

Đỗ Hà tiến cử hắn làm Thứ sử Tây Châu đã xem như hành động phá lệ rồi.

Trương Hùng cũng biết tâm tư của Đỗ Hà, cảm động, trầm tư nói:

- Nếu Đỗ tướng quân đã tin cây Trương Hùng như vậy, ta cũng sẽ nghe lời Tướng quân.

Đỗ Hà cười to.

Chẳng biết tại sao, An Tây Đô hộ mà Lý Thế Dân phái đi vẫn không đến, mặc dù Đỗ Hà cũng nhớ nhà, nhưng không vội vàng, tiến hành cải cách Cao Xương.

Có Lưu Nhân Quý, Trương Hùng ủng hộ, Đỗ Hà đã thống lĩnh quyền hành quân chính của toàn bộ Đô hộ An Tây, hơn nữa làm rất sinh động.

Bọn họ không biết An Tây Đô hộ thật sự đã đến đây hai tháng trước, đang ngồi nhàn nhã uống trà, quan sát biến hóa của An Tây!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

260. Chương 260: Thống Trị Cao Xương, Bỏ Tù Hầu Quân Tập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cao Xương ngày xưa, Tây Châu ngày nay.

Trải qua bốn tháng thống trị, cảnh tượng nội thành có thể nói là biến chuyển từng ngày. Nông dân chăm chỉ làm việc trên ruộng đồng, thương khách qua lại cũng tăng lên nhanh chóng, hơn nữa tuyệt đại bộ phận đều là người Tây Vực.

Tất cả những thay đổi này có liên hệ trực tiếp đến bốn tháng thống trị của Đỗ Hà. Trong bốn tháng này, dưới sự ủng hộ của Lưu Nhân Quý, Trương Hùng, Đỗ Hà đã hoàn thành ba chuyện đại sự lợi quốc lợi dân.

Thứ nhất là khôi phục con đường tơ lụa.

Bởi vì Đại Đường đối địch với Cao Xương và Tây Đột Quyết đã dẫn đến con đường tơ lụa bị đoạn tuyệt, khiến cho Đại Đường chịu tổn thất rất lớn, cho nên khi Đỗ Hà bắt tay vào xử lý chính vụ An Tây, việc làm đầu tiên chính là khôi phục con đường tơ lụa. Hắn lấy thân phận An Tây đô hộ viết thư cho các quốc gia Tây Vực, tỏ vẻ hữu hảo, hơn nữa thương nghị chuyện bảo vệ con đường tơ lụa.

Đường triều vừa mới đánh bại hai quốc gia rất lớn của Tây Vực, trực tiếp đánh cho bá chủ Tây Vực là Tây Đột Quyết thảm bại, lại khiến bọn hắn hao tổn gần mười vạn binh mã. Thương vong cực lớn như vậy, chiến tích huy hoàng như vậy khiến cho tất cả các quốc gia Tây Vực đều âm thầm toát mồ hôi lạnh, suy nghĩ với thực lực của quốc gia mình, nếu đối mặt với thế công của Đại Đường, mình có thể kiên trì trong bao lâu.

Bọn họ không phải nghĩ làm thế nào đánh bại Đại Đường, mà là có thể ngăn cản trong bao lâu, cũng có nghĩa là bọn họ căn bản không tin, mình có thể giành được thắng lợi khi đối địch với Đại Đường.

Đối mặt với giao hảo của Đỗ Hà, tất cả đều toàn lực ủng hộ, chỉ trong một tháng, con đường hoàng kim đã thuận lợi khai thông.

Từ lúc con đường tơ lụa được khai thông, Tây Châu cũng dần dần trở nên phồn vinh, giải quyết xong tâm bệnh lớn lao của Đại Đường.

Thứ hai, cày bừa vụ xuân, Đường triều thi hành phủ binh chế, cho nên trong quân có một bộ phận xuất thân từ nông dân, tinh thông canh tác. Đỗ Hà lại kêu bọn họ tự mình xuống ruộng chỉ điểm, lấy kỹ thuật canh tác mới nhất của Đại Đường dạy cho bách tính An Tây, khiến bách tính tràn đầy tin tưởng vào tương lai.

Thứ ba, an toàn! Đại Đường trải qua viễn chinh lần này, hao phí rất nhiều quân sự vật tư, việc cần làm tiếp theo chính là yên ổn tình hình dưỡng phát triển, tạo nền tảng cho động binh sau này. Cho nên vùng đất An Tây càng phải chú ý, không thể vì chiến sự xảy ra mà tiêu hao quốc lực.

Các quốc gia khác thì dễ nói, một đám nịnh bợ Đại Đường còn không kịp, nào dám đối địch. Nhưng Đại Đường và Tây Đột Quyết đã kết cừ oán, muốn để bọn chúng an phận cũng không dễ dàng. Đại Đường đương nhiên không sợ, thế nhưng bọn người Đột Quyết am hiểu nhất chính là chiến thuật cường đạo, thỉnh thoảng đến quấy rối sẽ là chuyện rất đau đầu.

Nhằm vào tình huống này, Trương Hùng vốn biết rõ Tây Đột Quyết liền đưa ra một đề nghị với Đỗ Hà, nói hiện giờ muốn xâm nhập Tây Vực ngàn dặm, tiêu diệt Tây Đột Quyết là chuyện hết sức khó khăn, nếu ép buộc chặt chẽ, ngược lại sẽ khiến bọn chúng trở thành một cây gai khó đối phó, chỉ bằng không đối địch với Tây Đột Quyết nữa, mà giao hảo với bọn chúng, khiến bọn chúng đấu tranh nội bộ.

Tây Đột Quyết là chủng tộc rất coi trọng bộ tộc, Ky Thất Lợi vì chỉ huy sai lầm đã khiến Tây Đột Quyết tựa hồ tổn thất mười vạn binh mã, danh vọng nhất định giảm bớt rất nhiều, chỉ cần ám thông người có dã tâm trong số bọn họ, Tây Đột Quyết nhất định sẽ bị phân liệt.

Đỗ Hà theo kế sách của Trương Hùng, âm thầm tiếp xúc với bộ lạc của Tây Đột Quyết, phát hiện Dục Cốc Thiết có dã tâm lập đỉnh núi khác. Vì vậy, quyết định giúp đỡ Dục Cốc Thiết, để cho hắn tranh đấu với Ky Thất Lợi.

Dưới sự an bài tận lực, Tây Đột Quyết chính thức phân liệt thành hai bộ tộc, ma sát càng ngày càng lớn.

Dưới kế hoạch này của bọn họ, Tây Đột Quyết đã ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì còn tinh thần hoạt động cường đạo.

An Tây cũng đã được bảo đảm an toàn.

Đỗ Hà xử lý xong ba chuyện đại sự này, lại thúc đẩy buôn bán An Tây, phát triển nông nghiệp, đồng thời cũng bảo đảm an toàn khu vực, cộng thêm An Tây may mắn có điều kiện tự nhiên rất tốt, làm sao có thể không phát triển phi tốc?

Thành Tây Châu.

Kiều Sư Vọng thân là An Tây Đô Hộ tiến vào một tửu điểm.

- Công tử gia, mời ngồi, ngài muốn dùng món gì? Trong tửu điểm có rượu ngon đồ ngon, gần đây rất nổi tiếng!

Tiểu nhị của cửa tiệm vừa thấy có người tiến vào, lập tức tích cực tiếp đón.

- Sắp xếp cho ta một căn phòng thượng đẳng, chuẩn bị một cân thịt chín, hai cân rượu và một số món ăn nổi tiếng của các người.

Kiều Sư Vọng lão luyện kín đáo đưa cho tiểu nhị mấy đồng tiền lẻ.

Tiểu nhị thấy có tiền thưởng càng tỏ vẻ xu nịnh, phục vụ ân cần.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đã được đưa đến bàn của Kiêu Sư Vọng, khi tiểu nhị chuẩn bị bước đi, Kiêu Sư Vọng lên tiếng gọi hắn:

- Là như vậy, đây là lần đầu tiên tới ta Tây Châu, không quen thuộc nơi này lắm, chỉ có điều thấy ở đây phồn hoa hơn những nơi khác rất nhiều, không biết là duyên cớ nào?

Tiểu nhị kiêu ngạo nói:

- Công tử hỏi đúng người rồi, ta ở Tây Xuyên nhiều năm, có chuyện gì mà ta không biết? Hiện tại sở dĩ Tây Xuyên phồn hoa là vì nó là lãnh địa của Đại Đường, do Đỗ đại nhân, Trương đại nhân đích thân phụ trách sinh kế của dân chúng, làm sao có thể không phồn hoa? Bọn họ đều là cứu tinh của chúng ta, là Bồ Tát sống của chúng ta!

Nói đến Đỗ Hà và Trương Hùng, tiểu nhị đúng là mặt mày hớn hở, dáng vẻ như người hâm mộ.

Kiều Sư Vọng lại kêu tiểu nhị lui ra, trong lòng thâm tán thưởng:

- Đỗ Hà quả nhiên lợi hại, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn đã được người Cao Xương kính yêu như vậy.

Hắn bình thần dùng bữa, sau khi quay lại quán trọ của mình, đích thân viết thư giao cho người mang tin, kêu hắn mang thư về Trường An, giao cho Lý Thế Dân, đồng thời cũng lắm bảm:

- Bộ Hạ, nhiệm vụ đã hoàn thành, bây giờ đến lúc lên đài rồi.

Hôm sau, hắn lấy thân phân An Tây Đô hộ, tiếp nhận chức vị của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cuối cùng cũng có thể trở về nhà.

Trường An, Cam Lộ điện.

Khi Lý Thế Dân đang xử lý công việc, đột nhiên được báo tấu chương của Đỗ Hà đưa đến, trên mặt lộ ra vui vẻ, cười nói:

- Mau mau trình lên!

Hắn mỉm cười, tiếp nhận tấu chương của Đỗ Hà, sau khi đọc xong, thần sắc vui vẻ hoàn toàn biến mất, hai đầu lông mày tràn ngập lửa giận hừng hực, đập bàn, phẫn nộ quát:

- Lê nào lại như vậy, Hầu Quân Tập thật to gan, dám cuồng vọng như vậy, suýt nữa làm hỏng đại sự của trẫm.

Tấu chương của Đỗ Hà không bằng nói là một bản cáo trạng. Trong thư bảm báo chi tiết hành động của Hầu Quân Tập ở Cao Xương.

Bên trong không có bất cứ khoa trương gì, cũng không có bất cứ khuếch đại gì, càng không có bất cứ đánh giá gì, tất cả chỉ có sự thật.

Đọc tấu chương của Đỗ Hà, Lý Thế Dân đột nhiên nhớ tới một việc, đó là một chuyện ẩn sâu trong trí nhớ. Vào sơ kỳ Trinh Quán, thiên hạ phương định không lâu, mình xem trong tài hoa của Hầu Quân Tập, biết rõ hắn là một người có tài, còn có tiềm lực để thăng, vì vậy mới kêu Lý Tĩnh truyền thụ binh pháp cho Hầu Quân Tập. Nhưng sau đó không lâu, Hầu Quân Tập lại đến cáo trạng Lý Tĩnh, nói Lý Tĩnh không muốn truyền thụ sở học của mình cho hắn, có lòng mưu phản. Lý Thế Dân đương nhiên không tin, vì vậy gọi Lý Tĩnh tới hỏi thăm, lúc ấy Lý Tĩnh nói:

- Trung Nguyên vừa định, thiên hạ vô sự, ta truyền thụ binh pháp đủ để đối phó dị tộc, Hầu Quân Tập lại lòng tham không đáy, muốn phản Đại Đường ta.

Lần đó, song phương đều nói đối phương có lòng mưu phản.

Lúc ấy bất luận là Lý Tĩnh hay là Hầu Quân Tập đều là cánh tay trợ giúp đắc lực của Lý Thế Dân, hắn vô cùng tin tưởng lòng trung thành của bọn họ. Cho nên lúc ấy hắn cũng không truy cứu, chỉ cho rằng giữa hai người có sự hiểu lầm, ngày nay đột nhiên nhớ tới, lại không khỏi cả kinh, ánh mắt rơi vào xuống đoạn đánh giá tổng thể của Đỗ Hà đối với Hầu Quân Tập trong tấu chương:

- Hầu Thượng thư trí dũng song toàn, là một Đại tướng hiếm có, nhưng tính tình cường liệt dị thường, vô cùng kiêu ngạo, làm việc không suy nghĩ, hoài nghi người tài, sỉ nhục kẻ dưới, thường có giọng điệu bất bình.

Một câu nói ngắn ngủi, nhưng hắn lại đọc đi đọc lại đến mười lần.

Mười ngày sau, Hầu Quân Tập dẫn đại quân quay trở về Trường An, Lý Thế Dân đã tiếp kiến trên triều đường, khen ngợi thắng lợi, kêu bọn họ lui xuống.

Hầu Quân Tập quay lại gia trang, khi đang tìm cách bắc cầu với Trưởng Tôn Vô Kỵ thương nghị chuyện đối phó với Đỗ Hà, lại bất ngờ nhận được thánh chỉ. Hắn nhảy dựng lên, vui vẻ nói:

- Nhất định là Bộ Hạ thấy ta tây chinh toàn thắng, lập tức khen thưởng.

Nghĩ đến đây, lòng hắn càng như lửa nóng, mặc dù lần này hắn tây chinh không như ý, nhưng quét

ngang Tây Đột Quyết cũng là một công lớn, lần này được làm tướng cũng không phải không có khả năng, vội vàng dâng hương, thay quần áo, nghênh tiền quan viên tuyên chỉ. Khi quan viên mở thánh chỉ hoàng đế, hắn bắt đầu tuyên đọc. Hầu Quân Tập chỉ nghe vài câu đã kinh hãi thất sắc.

Thánh chỉ không những không khen thưởng hần lần này tây chinh lập được chiến công, mà là tuyên bố hần sau khi bình định Cao Xương, không có tấu thỉnh triều đình đã tự chủ trương ủy nhiệm quan viên, đồng thời còn một mình cướp đoạt số lượng lớn trân bảo, dung túng thủ hạ tướng sĩ trộm cắp, vạch rõ chi tiết tội lỗi của hần ở Cao Xương.

Lý Thế Dân càng nhấn mạnh trong thánh chỉ là bắt hần đến Đại Lý Tự thẩm vấn.

Thánh chỉ mới tuyên xong, đám người của Hầu gia vừa theo hần quỳ xuống trong sảnh thoảng chốc kêu khóc rung trời, kêu oan không ngớt.

Hầu Quân Tập nghe xong tất cả hành vi phạm tội của mình, nhất thời trợn tròn mắt.

- Không thể, không thể nào! Bệ Hạ, Bệ Hạ không thể đối xử với ta như vậy! Không, không đâu, Bệ Hạ, làm sao có thể đối xử với ta như vậy!

Tính cách của hần vốn rất kiên cường, cũng vô cùng trung thành và tận tâm với Lý Thế Dân, Lý Thế Dân cũng rất ân sủng hần, vì vậy không dám tin Lý Thế Dân lại hạ chỉ như vậy.

Trong đầu hần hoàn toàn mờ mịt, tứ chi cứng ngắc như đá, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tùy ý để sai dịch trói dây mang đi, đợi đến khi đầu óc thanh tỉnh, nhìn xung quanh đã phát hiện mình đang ở trong đại lao tăm tối.

- Không thể, không thể nào, Bệ Hạ tuyệt đối không đối xử với ta như vậy, ta không tin, ta không tin!

Khi hần tỉnh táo lại, chuyện làm đầu tiên là nổi giận, lớn tiếng hô quát, điên cuồng giật cửa ngục giam:

- Nhất định là đám hỗn đản các người giả truyền thánh chỉ, thả ta ra, ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn gặp Hoàng Thượng!

- Không cần kêu, trầm đến rồi!

Lý Thế Dân mặc long bào, đi đến trước mặt Hầu Quân Tập, thần sắc phức tạp nhìn hần:

- Trầm có thể nói cho người biết, thánh chỉ này thật sự do trẫm hạ chỉ, tuyệt đối không phải giả.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

261. Chương 261: Đỗ Hà Khoan Hồng Độ Lượng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hầu Quân Tập ngây ngốc đặt móng ngồi trên mặt đất.

Từ xưa đến nay, những người thực sự thành tựu nghiệp lớn đều trải qua trùng trùng điệp điệp tôi luyện, còn những kẻ tài hoa cái thế, thuận buồm xuôi gió thường chỉ vì không chịu được một lần thất bại mà thua trong tay mình.

Hầu Quân Tập vừa lúc là người như thế.

Hần sinh ra hèn mọn, thuở nhỏ nhận hết ánh mắt khinh bỉ của thế nhân nên khao khát vượt lên, từ đó ra sức khổ luyện bắn cung cưỡi ngựa, nghiên cứu binh pháp thao lược.

Sau này lớn lên hần đi theo Lý Thế Dân, nhiều lần theo quân xuất chinh, mưu công võ công đều có kiến thụ, rất nhanh đã được Lý Thế Dân vốn coi trọng nhân tài chú ý, trở thành trọng điểm huấn luyện. Hần cũng không phụ Lý Thế Dân coi trọng, nhiều lần hiển kế, trở thành một trong những nòng cốt của phủ Tàn Vương.

Sau khi Lý Thế Dân kế vị thì đại thường công thần, địa vị của Hầu Quân Tập gần với Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trường Tôn Vô Kỵ cùng với Lý Tĩnh. Năm Trinh Quán thứ tư thăng làm Binh bộ Thượng thư, tuổi còn trẻ đã gần sánh ngang với danh tướng Lý Tĩnh.

Hoàn toàn có thể nói con đường làm quan của Hầu Quân Tập là thuận buồm xuôi gió, không bị bất luận trở ngại gì.

Tính cách của hắn vốn dễ dàng tự mãn, cảm thấy bản thân đã là một nhân vật, được Lý Thế Dân coi trọng như thế, thậm chí cho rằng Lý Thế Dân không có hắn thì bọn họ sẽ không có được một thiên giai thoại minh quân mưu thần trong lịch sử.

Hắn ôm lòng bài xích Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, cho rằng dù không có bọn họ, chỉ với bản thân mình thì Đại Đường cũng sẽ đồng dạng cường thịnh như hiện giờ, thậm chí càng mạnh hơn nữa.

Nhưng thái độ hôm nay của Lý Thế Dân đã khiến hắn chết lặng, không tiếp nhận nổi sự thật tàn khốc.

- Là ai, nhất định là ai, ác ý hãm hại ta. Bệ Hạ, chẳng lẽ trung tâm của Hầu Quân Tập ta đối với ngươi là giả? Tại sao phải đối với ta như vậy!

Hắn tê tâm liệt phế gào thét, nước mắt chảy dài, cực kỳ ủy khuất.

- Không! Lòng trung thành của ngươi, trẫm biết đến rất rõ ràng, nhưng ngươi lần này thật sự làm hơi quá đáng. Trẫm cũng biết bình thường đối với ngươi quá mức dung túng, quá mức phóng túng mới gây thành họa này. Ngươi cứ ở trong lao từ từ ngẫm lại, ngẫm lại đến tột cùng sai ở nơi nào! Trẫm, mấy ngày nữa lại đến!

Lý Thế Dân cũng quả thật khó xử, một mặt Hầu Quân Tập xác thực vì Đại Đường lập nhiều công lao hân mã, là mình một trong những danh tướng mà mình nể trọng, mặt khác, thái độ của Hầu Quân Tập đối với Đỗ Hà và hành vi ở Cao Xương đã vượt quá phạm vi một thần tử, khiến hắn khó có thể chịu được. Nhất là thấy Hầu Quân Tập hiện giờ vẫn không biết hối cải, càng biết vì xưa nay mình dung túng đã khiến hắn kiêu căng đến cực hạn nên quyết định trừng phạt để cho hắn biết có một số chuyện mình có thể chịu được, nhưng có một số việc là không thể chấp nhận. Nghĩ tới phần tấu chương thứ hai mà Đỗ Hà đưa tới hôm nay, Lý Thế Dân thở dài, thầm nghĩ nếu mỗi người cũng như cha con Đỗ gia thì tốt biết bao

Lý Thế Dân đang muốn rời đi, Hầu Quân Tập lại kêu lớn lên:

- Là ai, là thằng ranh Đỗ Hà tố cáo ư..... Tên vương bát đản này, sớm biết như vậy đã một đao chém hắn ở Cao Xương!

Ánh mắt của hắn ngầu đỏ, hành vi của mình ở Cao Xương chỉ có Đỗ Hà hiểu rõ, cũng chỉ có hắn mới có thể cáo trạng.

Hắn tùy tâm sinh, sát ý sát tâm, tự nhiên sinh ra.

- Làm càn!

Lý Thế Dân nghe xong giận tím mặt.

Hầu Quân Tập đã giận mờ mắt, cảm giác bản thân bị uất ức cực lớn nên lúc này không còn giữ được tôn ti, cao giọng quát Lý Thế Dân:

- Ta không có làm càn, là tên vương bát đản kia cấu kết với Cao Xương trước! Ta giết hắn có lý.....

Hắn đem chuyện Đỗ Hà cùng Trương Hùng kể lại, cuối cùng càng gào thét:

- Đây là hắn thông đồng với địch, đây là bán nước. Tội so với ta lớn.....

Hắn trừng mắt với Lý Thế Dân, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Ánh mắt Lý Thế Dân hừng hực nộ diêm, khuôn mặt thậm chí có chút méo mó.

- Hầu..... Quân..... Tập.....

Lý Thế Dân rít lên:

- Trẫm đã nhìn nhận đối với người, người còn muốn như thế? Thực cho rằng trẫm không dám phạt người sao?

Hầu Quân Tập vốn tưởng rằng nói ra những lời này, Lý Thế Dân sẽ biết ai đối với ai sai, lại không nghĩ hoàn toàn ngược lại, trong lòng càng thêm phần nộ, cho rằng Lý Thế Dân thiên vị Đỗ Hà, đối với hần bất công.

Thấy vẻ mặt oán giận của Hầu Quân Tập, Lý Thế Dân lấy từ trong ngực ra hai phần tấu chương, ném cho Hầu Quân Tập, nói:

- Đây là hai phần tấu chương của Đỗ Khanh trước sau từ Cao Xương đưa tới, người xem cho trẫm!

Hầu Quân Tập có chút chấn động, khẽ cúi đầu xuống, hai phần tấu chương rơi vào dưới chân của hần. Hần nhặt lên một phong, đúng là cáo chương cáo trạng đầu tiên của Đỗ Hà, ghi rõ tội trạng, càng xem càng giận, vò nát, gầm nhẹ:

- Quả nhiên là hần.....

Lý Thế Dân đề lửa giận, rất bình tĩnh nói:

- Xem phong thứ hai!

Hầu Quân Tập nhặt lên phong tấu chương thứ hai, xem xong ngẩn ngơ: Phong tấu chương thứ hai cũng là của Đỗ Hà nhưng có nội dung ngược lại, là tấu chương xin tha cho hần.

Trong tấu chương viết:

Hầu Quân Tập làm Binh bộ Thượng thư, là một cánh tay mà Bệ Hạ không thể thiếu. Được Bệ Hạ đề bạt, nhận trách nhiệm tướng soái chỉ đảm nhiệm lại không thể tự mình phụng pháp báo ân. Hành động tùy tiện là tội, cần phải xử phạt để giữ nghiêm triều cương. Nhưng Cao Xương ở tây bắc xa xôi, không giữ lễ nghĩa, Hầu Quân Tập đã vận dụng mưu lược bình định Cao Xương làm cho Đại Đường uy chấn Tây Vực. Nếu bàn về sự thật, Hầu Quân Tập thực có công lớn.

Thần thường nghe danh quân thiên cổ lúc cho tướng xuất quân nếu khắc được địch thì trọng thưởng, không được thì thụ nghiêm hình. Hầu Quân Tập chiến thắng, cần ban thưởng công lao, dù tham tàn nhưng vẫn cần thể tất.

Chu thư viết: ‘Nhớ công của người, quên lỗi của người mới là bậc quân vương. Năm đó danh tướng Lý Quảng tổn hại năm vạn quân, chi phí ước vạn kim, tuần thú bốn năm chỉ lấy được ba mươi chiến mã. Tuy chém được Uyển Vương nhưng tham lam không yêu lính, tội ác rất nhiều. Vũ Đế vẫn nghĩ tới tình hần vạn dặm chinh phạt, không trách phạt mà phong Hãn Tây hầu, thực ấp tám ngàn hộ. Giáo úy Trần Thang giả mạo chỉ dụ vua khởi binh, mặc dù chém chết chỉ của Thiên Vu nhưng tham lam tài vật cũng được Nguyên đế xá tội, phong làm quan nội hầu, ban thưởng hoàng kim trăm cân.

Bởi vậy xem ra thần tử làm tướng soái người liêm chính ít mà người tham nhiều, trong “Quân thế” của Hoàng Thạch Công có viết: ‘Sử trí, sử dũng, sử tham, sử ngu. Người trí lập kì công, người dũng lập chí. Người tham theo lợi, kẻ ngu phải chết.’

Tiền thánh dùng người đều dùng sở trường mà bỏ qua sở đoản. Hầu Quân Tập đã có lỗi nặng, nhưng nếu Bệ Hạ ban ơn mưa móc, trách phạt nhẹ nhàng lại trọng thưởng sẽ khiến cho hần hiệu lực cho Đại Đường. Thánh đức như vậy sẽ khiến hần hổ thẹn lấy công chuộc tội.

Nội dung tấu chương hoàn toàn khuyên bảo Lý Thế Dân không khuất nhục công thần Đại tướng, hướng chỉ từ xưa đến nay vẫn nói “thần tử làm tướng soái người liêm chính ít mà người tham nhiều”, Hầu Quân Tập cũng không đến nỗi quá đáng trong số đó, không cần một mực xử phạt mà cần cho hần cơ hội sửa đổi.

Đỗ Hà cầu tình khẩn thiết, chứng cứ hùng hồn, liệt kê sự tích mấy vị danh tướng trong lịch sử để cầu tình cho Hầu Quân Tập.

Nhìn Hầu Quân Tập kinh ngạc sững sờ, Lý Thế Dân trầm giọng hỏi:

- Thế nào, có cảm tưởng gì?

Hầu Quân Tập hừ nói:

- Ngươi quân tử..... Cáo ta là hân, cầu tình cho ta lại là hân. Ta nhờ vào..... Hầu Quân Tập ta không thêm!
- Ngươi..... không thể nói lý.....

Lý Thế Dân dù là một đế vương đại lượng nhưng lúc này giận nói không ra lời:

- Phong tấu chương thứ nhất của Đỗ Hà là nhiệm vụ của một thần tử, phong thứ hai không hề đề cập đến việc người hại hân, chỉ một lòng cầu tình cho người, đó chính là gì? Hân không muốn Đại Đường mất đi người, không muốn Đại Đường mất đi một cây trụ cột. Còn có Đỗ tể tướng, hân biết rõ người lạm dụng tư quyền, hại con hân lại lựa chọn trầm mặc cũng là đồng dạng.
- Ngươi chỉ cho mình có công lao lớn, chỉ đổ cho bọn họ hai người lại không thấy bản thân ngươi có chỗ phải chăng không thỏa đáng. Ngươi sao không học hỏi cha con Đỗ gia một chút? Bọn họ có lượng dung người, có thể vì Đại Đường bỏ qua lỗi lầm của người, thậm chí không quan tâm người hại hân để nói cho người nhưng người đã làm gì?
- Ngươi ngoại trừ đầy bụng bức tức, đầy bụng ủy khuất, lúc này thân hãm lao ngục cũng không biết tự xét lại, càng thêm bịa đặt mấy chuyện vu hãm hân. Thực cho rằng trẫm là một hôn quân không biết đúng sai? Ngươi nói Đỗ Hà bịa đặt, dù ngươi lấy ra cái gọi là ‘Chứng cứ rõ ràng’, trẫm cũng một chữ không tin. Ngay như có vài đại thần nói người cậy công kiêu ngạo, ôm tâm làm phản. Cậy công sinh kiêu là thực, nhưng lòng mang phản ý, trẫm không tin. Ngươi..... Tự giải quyết cho tốt!

Nói xong, hân phát tay áo mà đi.

Có được tấu chương Đỗ Hà cầu tình, hân cũng hiểu được Đỗ Hà nói không sai, Hầu Quân Tập ngàn sai vạn sai cũng công thần, phạt quá nặng khiến hân không thể ngẩng mặt trước các đại thần sẽ có hại cho tiền đồ sau này nên cố tình đặc xá.

Lúc này chỉ cần Hầu Quân Tập có thể nói một câu nhận sai thì dù thế nào cũng sẽ được đặc xá.

Nhưng Hầu Quân Tập chẳng những không sửa đổi còn vu cáo Đỗ Hà, cáo Đỗ Hà thông đồng với địch.

Điều này đã triệt để chọc giận Lý Thế Dân, Hầu Quân Tập lòng dạ hẹp hòi, Đỗ Hà độ lượng rộng rãi cao thượng; Hầu Quân Tập cậy công tự ngạo, Đỗ Hà trầm ổn khiêm nhượng đã thành đối lập sâu sắc. Ý định tha thứ của Lý Thế Dân cũng tiêu tán vô tung, chỉ có một ý niệm, Hầu Quân Tập nếu không hối cải, phải trọng phạt.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

262. Chương 262: Phản Hồi Trường An

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cách ngoài thành Tây Xuyên mười dặm.

Đỗ Hà, Lưu Nhân Quỹ đang nói lời tạm biệt với Trương Hùng, bên cạnh bọn họ còn có một văn sĩ chừng bốn mươi, nhìn qua khí độ bất phàm, là tân nhiệm An Tây Đô hộ Kiều Sư Vọng.

- Kiều đại nhân, chuyện ở An Tây quan hệ tới sự khống chế Tây Vực của Đại Đường, hết thảy trông vào người rồi.

Đỗ Hà sau khi nói lời tạm biệt với Trương Hùng thì chấp tay nói với tân nhiệm An Tây Đô hộ Kiều Sư Vọng. Hắn không biết nhiều lắm đối với Kiều Sư Vọng, trong lịch sử cũng ít ghi lại nhưng qua một chút biểu hiện có thể xem như không tệ.

Trong lịch sử Cao Xương vì bị Hầu Quân Tập cướp đoạt nên rất không ổn định, đến khi hắn làm An Tây Đô hộ mới được cải thiện. Hắn là trạng phu của Lư Lăng công chúa, coi như quốc thích, lúc tại nhiệm vừa bình định thế lực phản loạn ở Cao Xương vừa ổn định dân tâm, thu được hiệu quả rất lớn.

Trên thực tế cũng là như thế, Đỗ Hà cũng cảm thấy con mắt nhìn người của Lý Thế Dân.

Kiều Sư Vọng từ khi xuất hiện thay thế hắn, chuyện thứ nhất là đề bạt Trương Hùng làm Tây Châu Thứ Sử, không cải biến bất kỳ chính sách nào của mấy người Đỗ Hà định ra mà theo cũ thi hành, chỉ có thuyền chuyển vài nhân sự hợp lý nên hắn rất yên tâm, biết Lý Thế Dân cũng không điều đến một nhân vật bình thường mà thực sự là một nhân tài.

Kiều Sư Vọng tuy là văn nhân nhưng xuất thân là tướng quân, trong cuộc chiến diệt Đông Đột Quyết lập công lao hãn mã, không yếu ớt như văn nhân, hào sảng ồm quyền nói:

- Đỗ tướng quân yên tâm, tại hạ dù không bằng người nhưng cũng biết theo lệ cũ, chỉ cần tiếp tục bảo trì chế độ mà tướng quân lưu lại sẽ có thể bảo đảm An Tây không việc gì.

Trương Hùng cũng xen vào nói:

- Trương mỗ cũng sẽ tận khả năng, hiệp trợ Đô hộ cho Đại Đường thống trị tốt An Tây. Không chỉ là Đỗ Hà, hắn cũng thấy được biểu hiện của Kiều Sư Vọng, lại nói tiếp:

- Tướng quân không cần lo lắng chuyện nơi đây. Với niên kỷ và tài năng của ngài, Trương mỗ tin tưởng, không quá mười năm, ngài tất nhiên sẽ thành tựu một phen nghiệp lớn khiến thế nhân nhìn vào.

- Ha ha...!

Đỗ Hà cao giọng cười lớn:

- Được cát ngôn của người, Đỗ Hà tạ ơn! Sau này chúng ta còn gặp lại.....

Nói xong, phi thân lên ngựa, cười to mà đi.

Hắn dẫn sáu ngàn binh mã, tập trung thành một hàng dài khải hoàn trở về.

Trên không trung có tiếng chim rít lên lạnh lạnh, Mãnh nhi vỗ cánh bay lượn, đảm nhiệm thân phận cảnh vệ viên.

- Thác Bạt huynh đệ, gọi Mãnh nhi xuống! Đỗ Hà nghe được tiếng kêu như long liền bảo.

Thác Bạt Vô Song huyết sáo một tiếng, bảo Mãnh nhi xuống.

- Đón lấy!

Đỗ Hà lấy từ túi ngựa ra một khối thịt sói tươi ném lên không trung. Mãnh nhi kêu to rồi chộp lấy, móng vuốt như lưỡi đao xé khối thịt thành mấy phần từ không trung rơi xuống, lại như làm xiếc lần lượt nuốt vào, sau đó hót lên vài tiếng lãnh lớt như nói lời cảm tạ.

Trong thời gian bốn tháng này, Đỗ Hà ngoại trừ xử lý chính vụ Cao Xương, thời gian rảnh rỗi chơi đùa với Mãnh nhi, thỉnh giáo phương pháp thuần ứng của Thác Bạt Vô Song.

Thác Bạt Vô Song là người hào sảng, thấy Đỗ Hà thật sự ưa thích Mãnh nhi, nghĩ đến ân cứu mạng nên cũng không keo kiệt chỉ điểm phương pháp thuần ứng cho hắn, cũng tỏ vẻ nếu con ưng nhận chủ thì có thể xem như chủ nhân thứ hai nhưng điều này tương đối khó khăn.

Đỗ Hà ưa thích động vật, cũng không sợ phiền hà, dùng phương pháp mà Thác Bạt Vô Song chỉ điểm đùa giỡn với Mãnh nhi. Qua thời gian bốn tháng, gặp phải vô số lần trắc trở thì thái độ của Mãnh nhi đối với hắn rất cuộc đã có cải thiện, nguyện ý ăn đồ của hắn đưa cho nhưng nếu muốn nghe lệnh thì phải xem tâm trạng của nó. Hắn nghĩ đến bản thân không lâu sau có thể chỉ huy thân vật như Mãnh nhi thì cũng cảm

thấy kích động, thấy phía dưới Mãnh nhi không xa có một con thương ưng (diều hâu) bay ngang qua liền cười dài:

- Mãnh nhi....., đánh rớt con ưng kia cho ta!

Hắn hú lên một tiếng, phát ra mệnh lệnh công kích.

Mãnh nhi vỗ cánh, bay vút đi như một tia chớp.

Con thương ưng kia vốn chỉ định lượn qua một vòng, gặp phải Mãnh nhi thần uy hiển hách đang định bay vòng ra xa, lại không ngờ đối phương trực tiếp lao xuống, còn chưa kịp phản ứng thì đầu đã bị Mãnh nhi mổ vỡ, chỉ còn một thi thể không đầu.

Mãnh nhi chụp lấy rồi vòng lại vút cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà đưa tay tiếp lấy, nhìn xác con thương ưng không đầu, cũng không biết nên vui hay buồn. Khó được Mãnh nhi nghe lệnh hắn một lần, chỉ là đáng thương cho con thương ưng kia.

Bọn họ một đường tiến về phía đông, lại một lần nữa đi qua Mạc Hạ Duyên Tra.

Từng có một lần kinh nghiệm nên mọi người đều tự tin con đường tử vong này dù khó đi hơn nữa cũng không thể gây hại cho bọn họ, hướng chỉ lần này Đỗ Hà đặc biệt chuẩn bị hai mươi thớt lạc đà vận nước, một đoàn người chỉ với thời gian nửa tháng đã thông dong ra khỏi Mạc Hạ Duyên Tra, tới Tinh Tinh Hạp.

Đi vào bên ngoài Tinh Tinh Hạp, Đỗ Hà cùng Lưu Nhân Quỹ nhìn nhau cười cười, đều không hẹn mà cùng nhớ tới lời nói vào ban đêm ở chỗ này: Lúc đó bọn họ còn lo lắng đối phó với Hưu Quân Tập, hiện giờ vật đổi sao dời, bọn họ đã vượt qua sự khó dễ của Hưu Quân Tập, dùng sáu ngàn binh mã phá Tây Đột Quyết, bình định Cao Xương, hàng A Sử Na Bộ Chân, giành được thắng lợi huy hoàng có tính truyền kỳ trở về.

Lưu Nhân Quỹ nói:

- Đỗ tướng quân còn nhớ lời chúng ta đã từng nói ở đây?

Đỗ Hà gật đầu cười nói:

- Sao không nhớ rõ? Hơn nữa chúng ta còn làm được, làm được cực kỳ xuất sắc.

Lưu Nhân Quỹ cũng gật đầu cười nói:

- Không phải chúng ta, là Tướng quân. Ta không biết Bộ Hạ phái ta đến dưới trướng Tướng quân có ý gì, cũng không biết Bộ Hạ cần chúng ta làm chuyện gì. Nhưng Lưu mỗ sau này nhất định toàn tâm toàn ý ủng hộ Tướng quân, vì tướng quân bày mưu tính kế, hiệu lực cho Đại Đường.

Câu cuối cùng hắn nói như chém đinh chặt sắt, âm vang hữu lực.

Kỳ thật với thân phận của hắn, ở dưới trướng Đỗ Hà làm Trưởng sử là ủy khuất, dù sao hắn đã là huyện trưởng một phương, chỉ cần Lý Thế Dân tán thành, rất có thể sẽ được điều động tới Trường An nhận chức quan, sau đó thăng chức rất nhanh, thành tựu sự nghiệp.

Nhưng Lý Thế Dân lại đưa hắn điều nhập dưới trướng Đỗ Hà cố gắng khiến hắn khó hiểu, chỉ biết Lý Thế Dân là một đời minh quân sẽ không hồ đồ nên thản nhiên tiếp nhận, tỏ vẻ nguyện ý, nghĩ đến biểu hiện xuất sắc dưới trướng của Đỗ Hà để Lý Thế Dân lau mắt mà nhìn, sớm ngày đề bạt, về kinh thành làm quan. Về phần Đỗ Hà, hắn cũng không quá chú ý. Người có tài năng dĩ nhiên con mắt cũng cao, một oa nhi mới mười sáu mười bảy tuổi như Đỗ Hà sao có thể khiến một nhân tài có tiềm lực một tể tướng như hắn tâm phục khẩu phục? Hắn ban đầu ở Tinh Tinh Hạp toàn lực ủng hộ Đỗ Hà chỉ là vì biểu hiện cho Lý Thế Dân nhìn xem.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Đỗ Hà đã chinh phục được hắn, mặc kệ dụng ý của Lý Thế Dân thế nào, giao cho bọn họ nhiệm vụ gì thì hắn đều toàn tâm toàn ý ủng hộ Đỗ Hà, đi theo sau Đỗ Hà, cùng hiệu lực cho Đại Đường.

Đỗ Hà cũng biết ý tứ chân chính trong lời của Lưu Nhân Quỹ, cười to nói:

- Vậy thì mời tiên sinh ngày sau chỉ giáo nhiều hơn! Ta không rõ ràng lắm dụng ý của Bộ Hạ cho người đến dưới trướng của ta nhưng mơ hồ biết có khả năng quan hệ tới chuyện này. Nếu thật sự là như thế, lúc thành công thì tiên sinh sẽ thăng chức rất nhanh. Về phần sự tình gì, tiên sinh đừng hỏi nữa, đến thời điểm sẽ tự biết.

Hắn ẩn ẩn cảm thấy hành động này của Lý Thế Dân rất có thể là vì dư nghiệt của Lý Kiến Thành. Một khi dư nghiệt chưa trừ diệt, thân làm hoàng đế như bị chẹn ngang họng, đứng ngồi không yên. Những ngày này bình tĩnh, thật sự là lại để cho người ta nghi ngờ, tuy nhiên hết thấy hắn vẫn chưa xác định nên cũng không nói.

Lưu Nhân Quỷ hiểu ý cười cười, hắn là người thông minh, cũng không hỏi nhiều.

Ở lại Tinh Tinh Hạp một đêm, đoàn người tiến về Ngọc Môn Quan, qua ngàn dặm xa xôi rốt cuộc về tới Trường An cách trở đã lâu.

Nhìn thấy tường thành rêu phong, Đỗ Hà cười vui vẻ, Trường An, ... Đỗ Hà ta đã trở về .

Bọn họ tiến vào theo cửa bắc, tiến thẳng vào nơi đóng quân doanh.

Chủ gánh hàng rong Tiểu Vương ở gần cổng thành nhìn đoàn quân hùng tráng trở về, cười lên ha hả.

Mẹ hắn đập cái muôi vào vai con một cái, cười mắng:

- Nhìn cái gì vậy, nhìn con cười như trẻ con vậy. Người ta là Đỗ tướng quân, là tiểu anh hùng đánh hổ, là tài tử phong lưu, không phải nhãi nhép như con có thể so sánh .

Tiểu Vương cũng không tức giận, chỉ vắt cái khăn trên vai cho mẹ, nói:

- Con mặc kệ hắn là anh hùng hay không anh hùng, con chỉ biết hắn là cây tiền của con. Nếu như hắn xuất chinh mấy lần thì con có đủ tiền cưới thêm vợ. Mẹ coi hàng cho con, con đi đây một lát!

Nói xong liền đi về hướng Long Tinh trà hiên.

Đỗ Hà đem binh mã an trí ở quân doanh, lại để cho một đoàn dưới trướng hắn tản đi về gặp người nhà, chờ ngày mai lên điện thụ phong, bản thân tiến về hoàng cung nhận lệnh.

Vừa đến cửa cung, tướng thủ vệ đã bước lên nói:

- Đỗ tướng quân, hoàng thượng có lệnh bảo người đến thẳng điện Cam Lộ.

Đỗ Hà mỉm cười, đi tới điện Cam Lộ.

- Bái kiến Bộ Hạ!

Đỗ Hà đi vào trong điện, khom người làm lễ với Lý Thế Dân đang ngồi trên điện.

- Ha ha! Đại công thần của trẫm trở về rồi, mau mau, miễn lễ!

Lý Thế Dân cười to, từ trên điện đi xuống: - Để trẫm nhìn xem, hơn nửa năm không gặp, người mập hay ốm!

Nhìn ra, Lý Thế Dân cực kỳ cao hứng.

Đỗ Hà cười nói:

- Chỉ gầy không mập, chính là Cao Xương còn chưa đủ tiểu tể lạnh kẻ rằng, sao có thể béo chứ, nếu là có thể vì nhạc phụ đại nhân bình định Tây Vực, khi đó mới có thể béo.

Lý Thế Dân nghe vậy đều tiên sững sờ, sau đó cao giọng cười to:

- Có đạo lý, có đạo lý, chỉ Cao Xương có coi là gì. Bất quá cũng là một công lớn rồi! Muốn trẫm ban thưởng người cái gì mới tốt?

Hắn cười tủm tỉm nhìn Đỗ Hà.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

263. Chương 263: Trường Nhạc Cùng Vũ Mị Nương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nghe Lý Thế Dân hỏi vậy, Đỗ Hà cũng không khỏi giật mình, loại vấn đề rất khó trả lời, trả lời nặng thì bị coi là tham lam, trả lời nhẹ thì coi là xem thường, trầm ngâm một lát liền khẽ động:

- Nhạc phụ đại nhân, không biết chuyện Hầu Thượng thư ra thế nào rồi?

Đề cập tới Hầu Quân Tập, khuôn mặt tươi cười của Lý Thế Dân sầm lại, trầm giọng nói:

- Không phải người muốn cầu tình cho hần chứ?

Đỗ Hà thấy biểu hiện của Lý Thế Dân, cũng biết kết quả của Hầu Quân Tập, cười thầm trong lòng. Kỳ thật khi viết phong tấu chương này, hần cũng không có ý tốt gì.

Đỗ Hà cũng không cho bản thân là người đại lượng, càng không tự nhận là nhân vật vĩ đại!

Hầu Quân Tập chẳng những tính toán trước muốn cho hần xấu mặt, lại còn vợ vét Cao Xương. Đánh cho Phòng Di Ái không nói, còn ngấm tức giận mắng Đỗ Như Hối, thiết kế hại hần. Nhiều ân oán như vậy, Đỗ Hà tự hỏi không thể bỏ qua, quyết định chủ ý khiến Hầu Quân Tập phải trả giá thật nhiều.

Chỉ là Đỗ Hà không phải người lỗ mãng, biết rõ chừng mực, biết Hầu Quân Tập từng lập công lao hần mã cho Đại Đường, muốn cho Lý Thế Dân nghiêm trị hần thật sự không dễ dàng. Trong lịch sử xác thực như thế, Hầu Quân Tập làm loạn Cao Xương, bị Lý Thế Dân tống vào đại lao nhưng chỉ cần Sầm Văn khuyển can thì đã được tha, thậm chí phục quan nguyên chức, đủ thấy Lý Thế Dân rất nhớ tình bạn cũ, đối với công thần có chút phóng túng, không đành lòng đại phạt.

Đỗ Hà biết nếu như mình lần nữa yêu cầu trọng phạt Hầu Quân Tập, chẳng những bất đồng ý kiến với Lý Thế Dân mà còn có thể trở thành tiểu nhân bỏ đá xuống giếng. Suy đi nghĩ lại quyết định lấy lui làm tiến.

Hầu Quân Tập muốn tố cáo mình, bản thân biểu hiện ra rộng lượng, chẳng những lại để cho hần cáo, lại còn cực lực xin tha cho hần, biến Hầu Quân Tập thành tiểu nhân, tự dẫn lửa thiêu thân.

Lý Thế Dân từ trước đến nay thân hiền thần mà xa tiểu nhân, chỉ cần để cho hần phát giác Hầu Quân Tập không chỉ có cậy công tự ngạo mà còn là có ý hãm hại người khác, lật ngược phải trái trắng đen thì tất nhiên phải trừng phạt. Cho nên, bố trí của Đỗ Hà vẹn cả đôi đường.

Nếu Hầu Quân Tập không vu cáo hần, việc hần khuyên can sẽ khiến cho Lý Thế Dân cho là khoan hồng độ lượng, khí lượng phi phạm; Nếu Hầu Quân Tập vu cáo hần, chẳng những hần biểu hiện khí độ bản thân, hơn nữa chẳng khác lửa cháy đổ thêm dầu, phán quyết Hầu Quân Tập trọng tội.

Kết quả của phong tấu chương cầu tình cho Hầu Quân Tập sẽ khác nhau tùy thuộc vào Hầu Quân Tập cáo hay không cáo hần. Cho nên hần chỉ hy vọng Hầu Quân Tập có thể hung hăng cáo hần, tự chui đầu vào bẫy.

Sự thật cũng là như thế, Lý Thế Dân vào nhà lao là cố ý muốn thả Hầu Quân Tập, chỉ là nghĩ trước khi thả thì khuyên hần sửa đổi nên đặc biệt mang theo hai phong tấu chương của Đỗ Hà, cho hần biết cái gì gọi là khí độ rộng lớn, cái gì gọi là độ lượng, tự mình lọt vào tính toán của Đỗ Hà.

Về phần chuyện Hầu Quân Tập tố cáo, Đỗ Hà lại không lo lắng. Quyền phán xét trong tay Lý Thế Dân, hần không thẹn với lương tâm. Lý Thế Dân đã tin tưởng hần thì dù Hầu Quân Tập tố cáo như thế nào hần cũng không ngã, còn bằng không dù không có Hầu Quân Tập xuất hiện thì cũng có Lý Quân Tập, Vương Quân Tập.

Lúc này nhắc lại cũng là dụng ý như vậy, thời gian làm quan của Đỗ Hà chưa dài nhưng xử sự cũng bắt đầu khôn khéo, muốn đứng vững trong quan trường, quả thật phải có thủ đoạn.

Nghe Lý Thế Dân nói vậy, Đỗ Hà vờ vệt:

- Kỳ thật tiểu tể cảm thấy Hầu Quân Tập là một nhân tài, phạt không bằng dùng!

Lý Thế Dân “hừ hừ” hai tiếng, trừng mắt nói:

- Nếu mỗi người đều như Hầu Quân Tập, sai mà không phạt, trăm còn có thể trị quốc? Việc này không cần nhắc lại

- Dạ!

Đỗ Hà giả bộ như ủy khuất.

Lý Thế Dân cũng hiểu mình nói hơi nặng, đổi giọng:

- Trẫm minh bạch tâm tư của ngươi, nhưng Hầu Quân Tập bội công tự ngạo, không biết hối cải, trừng phạt là đúng tội. Cần cảnh cáo hắn để cho hắn biết biết rõ lợi hại.

Đỗ Hà không trả lời.

Lý Thế Dân lại cười nói:

- Việc này không đề cập tới, ngươi kể cho trẫm nghe làm sao chỉ cần dùng bảy ngàn binh phá Tây Đột Quyết, định Cao Xương, hàng A Sử Na Bộ Chân? Trẫm vẫn chưa biết rõ nên cần phải nghe lại.

Hắn kéo Đỗ Hà đi tới bãi đất trống bên phải phòng, ở đó có một sa bàn cỡ lớn.

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân chẳng những là minh quân mà còn say mê quân sự, rất thành thạo hành quân tác chiến. Ở Đại Đường chính thức có thể so với hắn chỉ có Lý Tĩnh, dù Lý Tích cũng chưa chắc vượt qua.

Đỗ Hà nhìn sa bàn, dựa vào ký ức mô phỏng lại ba ngọn núi cao mà thông qua đó để tập kích, sau đó trình bày suy nghĩ và tình huống lúc đó.

Hắn còn miêu tả sự hiểm trở của Xích Đỉnh cốc thì

Lý Thế Dân liên tục sợ hãi thán phục:

- Không thể tưởng được, một Xích Đỉnh cốc không có ý nghĩa lại trở thành mấu chốt quyết định, càng không nghĩ nó hiểm trở như vậy!

Đỗ Hà cười khổ:

- Hiểu biết của chúng ta đối với Tây Vực quá ít, có một ít tình huống khác xa suy nghĩ. Bất quá nếu Xích Đỉnh cốc không có địa thế kỳ lạ, tiểu tể cũng không cách nào lấy được thành quả chiến đấu như thế.

Nói đến đoạn mở đường, Lý Thế Dân cũng chấn động vì cách nghĩ của Đỗ Hà:

- Nghi vấn lớn nhất của trẫm là ở chỗ này, dùng chiến mã đạp doanh đúng là thần diệu, nhưng trẫm vẫn cảm thấy việc hiểu rõ địa hình để cho bọn chúng không phát giác tung tích mới là thần bút. Ha ha..... Quả là thế, có can đảm mở đường phá địch, một chiêu này so với năm xưa Đặng Ngải tập kích Âm Bình phá Thực càng cao minh hơn, càng phải có đảm lược. Trẫm quyết định rồi, con đường các ngươi mở gọi là Định Xương, hơn nữa để cho Diêm gia huynh đệ tự mình khắc bia, dựng ở cửa vào, ghi lại hành động vĩ đại của các ngươi cho người đời sau kính ngưỡng.

Đề nghị của Lý Thế Dân lại khiến cho Đỗ Hà có chút xấu hổ, Diêm gia huynh đệ là Diêm Lập Đức, Diêm Lập Bốn, bọn họ chỉ cần tiện tay vẽ nên cũng có thể lưu danh thiên cổ, đừng nói là khắc bia, nghĩ tới đại danh của mình có thể lưu truyền ngàn năm hắn cũng cười ha hả, sau đó nói:

- Trong chuyện mở đường, Phòng Di Ái lập công đầu, nếu không có thần lực của hắn, chỉ với một người mở đường, tiểu tể cũng sẽ không thắng dễ dàng như thế, đương nhiên trong quân mỗi người đều có công lao không nhỏ.

Lý Thế Dân cười nói:

- Điểm ấy hiền tế cứ yên tâm, ngày mai trẫm sẽ luận công ban thưởng thỏa đáng!

Đỗ Hà nói tiếp chuyện làm sao để Trương Hùng thuyết phục Cao Xương, cũng nói rõ A Sử Na Bộ Chân thật sự đầu hàng cùng với việc hiền Khả Hãn Phạt thành là niềm vui ngoài ý muốn, thuận đường ngay cả cách thống trị Cao Xương cũng nói cho Lý Thế Dân.

Đối với việc này, Lý Thế Dân sớm đã được Kiều Sư Vọng báo cáo nên biết hoàn toàn là thật. Lúc trước chính là hắn cố ý để cho Kiều Sư Vọng từ một nơi bí mật gần đó quan sát biểu hiện của Đỗ Hà xem cách hắn trị quốc, thỏa mãn gặt đầu nói:

- Trẫm cũng đã nhận được thư của Sư Vọng, không ngờ hiền tế về chính vụ cũng có kiến thức như vậy.

Đỗ Hà khiêm tốn nói:

- Nhạc phụ cất nhắc ta rồi, kỳ thật hết thảy đều do Lưu Trường sử, Trương Thứ Sử xuất lực tối đa, ta chỉ bất quá là an bài cho bọn họ mà thôi.

Lý Thế Dân càng cười nói:

- Đây mới thực sự là bổn sự, hiền tế nhớ rõ, chẳng ai hoàn mỹ, bất luận kẻ nào đều có sở trường của mình lẫn chỗ yếu của mình, nhưng chỉ cần có thể dùng sở trường người khác để đền bù chỗ yếu của mình mới là toàn vẹn.

Đỗ Hà gặt đầu tỏ vẻ minh bạch.

Lý Thế Dân thấy sắc trời không còn sớm, cười nói:

- Người còn chưa về nhà? Về đi, đừng để Trường Nhạc chờ sốt ruột. Sáng sớm ngày mai, người dẫn tướng sĩ dưới trướng đứng ở đại điện chờ. Lần tây chinh này, phi kỵ các người lập công đầu, tất nhiên trẫm sẽ an bài hợp lý thưởng phạt.

Thấy vẻ hưng phấn của Đỗ Hà, Lý Thế Dân phát tay đuổi hắn ra ngoài, ra về chưa nói gì.

Đỗ Hà trợn trắng mắt, hậm hực trở ra, nói thầm:

- Vợ ta cũng bị người đem đến đây rồi, chơi như vậy sao?

Hắn nghĩ tới vợ và cha mẹ thì cũng thôi không buồn bực, lại chợt thấy cận vệ Lí Quốc Hồng của Lý Thế Dân đi ngang qua.

Đỗ Hà thấy vẻ mặt hắn phong trần, tựa hồ trải qua một chặng đường dài, có chút mệt mỏi, cũng thầm sinh nghi, Lý Thế Dân đang ở trong nội cung, cận vệ lại như đi xa về, có nhiệm vụ gì?

Thấy Đỗ Hà đã đi rồi, Lý Thế Dân cầm trong tay biểu báo công tích, đang cười nhẹ thì đột nhiên nghe báo có Lí Quốc Hồng cầu kiến liền truyền vào điện.

Lý Thế Dân thấy hắn đi vào, ánh mắt chợt lóe lên:

- Hết thảy là thật?

Lí Quốc Hồng trầm giọng nói:

- Đúng như Đỗ tướng quân sở liệu, ở vùng phía nam cách xa Trường An quả thật có chút dị thường. Chỗ đó rất có thể là sào huyệt dư孽 Túc Vương. Bệ Hạ, không bằng chúng ta động thủ, một mẻ hốt gọn?

- Không gấp!

Lý Thế Dân cười ung dung:

- Bọn họ như cỏ dại, nếu không đưa bọn chúng nhổ tận gốc, năm sau mùa xuân sẽ càng mọc dày! Việc này không gấp, lúc cần động sẽ động nhưng cần thêm phân cơ cảnh của Đỗ Hà. Từ từ sẽ đến, cỏ dại càng lên dày thì nhổ đi càng dễ. Không có tài chính nuôi quân, bọn chúng càng gấp hơn trẫm. Trẫm có rất nhiều thời gian, chờ đám tôm tép nhãi nhép này ló đầu ra. Người chạy dò xét phía nam, chắc cũng mệt mỏi rồi, lui xuống nghỉ ngơi đi. Việc này trẫm đã có ý định!

Đỗ Hà ngựa không dừng vó về tới phủ Phò mã, vừa gọi mở phủ lại biết Trường Nhạc đang chờ ở phủ Thái Quốc Công. Hắn cười nhẹ, Trường Nhạc chắc biết hắn sau khi về nhà sẽ sang song thân nên tới đó trước.

Đi vào phủ Thái Quốc Công, hắn bất ngờ nhìn thấy ngoài phủ có hai chiếc kiệu, một chiếc là của Trường Nhạc, cái khác lại là của ... Vũ Mị Nương!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

264. Chương 264: Ôn Nhu Thể Thiếp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nhìn hai chiếc kiệu trước cửa, trong lòng cũng cảm thấy nghi ngờ! Trường Nhạc đang ở trong cung, Mị Nương chọn đúng lúc này tới đây làm gì? Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao? Hắn nhớ chỉ đem tin tức nói với nhà mình và Lý Thế Dân, Vũ Mị Nương theo đạo lý là không thể biết.

Nhưng nếu trùng hợp, vậy thì sự trùng hợp này cũng quá đúng dịp.

Đỗ Hà dừng ngoài phủ, đem ngựa giao cho gia đình, bước nhanh đi vào trong phủ.

Vừa tới đại sảnh, quả thật gặp Vũ Mị Nương cùng Chương thị, Trường Nhạc đang ngồi trong sảnh nói chuyện phiếm.

Đỗ Như Hối, Đỗ Cấu còn bận việc công chưa về. Đại tẩu là một hiền thê lương mẫu tiêu chuẩn, ở tại hậu viện giúp chồng dạy con, rất ít khi đi ra ngoài.

Xem tình hình, ba người trò chuyện rất vui vẻ.

Đỗ Hà vội vàng tiến lên bái kiến, hơn nửa năm không gặp, đã có thể thấy hai bên tóc mai Chương thị thêm nhiều sợi bạc.

- Hà nhi trở về.

Hắn cung kính dập đầu lạy ba cái.

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

Chương thị trào nước mắt, nâng Đỗ Hà dậy, luôn miệng nói bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi. Là một người mẹ, bà không hy vọng xa vời con mình có được bao nhiêu công tích, chỉ cần con mình có thể bình an trở về thì mọi chuyện đều tốt!

Đỗ Hà lau nước mắt cho Chương thị, cười nói:

- Nhìn mẹ kia, có người ở đây đấy.

Tính cách của Chương thị vốn có chút giống nam tử, nghe vậy cũng hiểu không tiện, cũng thôi không khóc:

- Mẹ thật cao hứng, Hà nhi đã chiến thắng trở về, phải cao hứng mới được.

Trường Nhạc, Vũ Mị Nương ở một bên yên lặng nhìn vào, không ai lên tiếng phá vỡ cảnh cảm động này.

An ủi xong Chương thị, Đỗ Hà nhìn Trường Nhạc bên cạnh, thấy nàng vẫn xinh đẹp như vậy, cao quý như hoa mẫu đơn, khuynh quốc khuynh thành:

- Lúc ta không ở nhà, mọi chuyện đều khiến nàng vất vả.

Trường Nhạc chỉ cười nhẹ, lúc này cũng không cần nói gì.

Vũ Mị Nương nhìn thấy hết thấy, có chút ghen ghét, càng có chút ít hâm mộ.

- Mị Nương, đa tạ muội thường ở bên mẹ ta.

Hắn cũng biết từ lần trước đưa trà vô tình gặp được, Vũ Mị Nương thường tới phủ Quốc Công nói chuyện với mẹ hắn khiến bà vui vẻ.

Vũ Mị Nương vũ mị cười một tiếng, dung nhan vui vẻ, dù sao nàng cũng là người ngoài nên chỉ ngồi một lát liền cáo từ rời đi.

Đỗ Hà đi theo tiễn, Trường Nhạc cũng không có ý đi theo mà đỡ Chương thị ngồi xuống, biểu lộ khí độ bất phàm.

Đi tới tiền viện, Vũ Mị Nương nói qua những khoản mục. Hắn ngắm nàng thao thao nói một hồi những con số, không khỏi hoa mắt, Vũ Mị Nương là một nữ tài thần. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, nàng đã mở ở Trường An bao gồm sáu trà hiên, ở Lạc Dương là bốn, ngay cả Tương Dương, Dương Châu cũng có chi nhánh, tiền in ra cũng không nhanh như nàng.

Một hồi lâu, Đỗ Hà thán phục nói:

- Mị Nương, sau này ta phải gọi muội là nữ tài thần!

Vũ Mị Nương thiên kiều bá mị cười nói:

- Vẫn là nhờ vào cách hay của Đỗ đại ca, chỉ cần có được trà điền, không ngừng cung cấp sản lượng thì dù thành phẩm gì cũng thu được lợi cao. Dù cho ai tiếp quản cũng không thể thua thiệt. Mị Nương chỉ ăn theo mà thôi, không tính là bản sự gì.

Đỗ Hà cũng được nàng tán dương mà cảm thấy vui vẻ.

Vũ Mị Nương thừa cơ mời hắn nhàn rỗi tới Long Tĩnh trà hiên ngồi một chút.

Đỗ Hà cũng thoải mái đáp ứng.

Tiến xong Vũ Mị Nương, Đỗ Hà trở lại bên Chương thị nói chuyện chờ Đỗ Như Hối, Đỗ Cấu trở về, người một nhà tụ lại vui vẻ ăn cơm.

Ở bên người nhà ấm áp, Đỗ Hà hồi tưởng tình cảnh khốc liệt trên chiến trường, nhất thời cảm giác như đã trải qua một kiếp.

Trong nhà hết thấy đều không thay đổi, Đỗ Như Hối vẫn bộ dạng nghiêm khắc nhưng lòng mềm như đậu hũ, Đỗ Cấu vẫn trầm ổn khiêm tốn, chỉ có cháu trưởng Đỗ gia đã thay đổi. Năm nay cậu bé càng thêm nghịch ngợm, chạy loăng quăng khắp nhà, quần lầy Đỗ Hà, hiển nhiên là Hồn Thế tiểu Ma Vương.

Chương thị che miệng cười nói:

- Thằng bé này cũng nghịch ngợm như Hà nhi khi còn bé, tương lai nhất định có tiền đồ như hắn!

Đại ca đại tẩu cười cười, cũng không phản đối càng khiến Đỗ Hà hoảng sợ, nghịch ngợm như Đỗ Hà chẳng phải là muốn kéo người tới kỹ viện đốt giấy vàng bái huynh đệ? Hắn trừng mắt nhìn thằng bé đang rúc vào ngực Trường Nhạc ăn nhiều đậu hũ, vẻ mặt cảnh giác, lại thấy Trường Nhạc vui vẻ, trong mắt có chút hâm mộ liền đi tới trêu chọc:

- Đừng hâm mộ, chẳng phải ta về rồi sao? Gắng sinh một đứa.

Hắn nói xong còn đưa tay sờ vào bụng nàng một cái.

Trường Nhạc nhất thời đỏ bừng mặt, lườm hắn một cái, ra vẻ thẹn thùng nhưng trong lòng cũng mừng thầm.

Đỗ Như Hối, Chương thị thấy tình cảm vợ chồng son tốt đẹp thì đều cười, cảm thấy được an ủi.

Sau buổi cơm tối, Đỗ Như Hối gọi Đỗ Hà tới thư phòng, khuyên răn một vài câu khi ra làm quan. Đỗ Hà cũng có mấy điểm không đồng ý nhưng chỉ ậm ừ:

- Phụ thân yên tâm, hài nhi tuyệt không tự dưng gây chuyện! Nhưng nếu có kẻ nào gây chuyện thì cũng sẽ không lùi bước.

Đỗ Như Hối là người thế nào, sao có thể giấu diếm, cũng biết tính cách con trai như thế, cưỡng cầu vô dụng.

Đỗ Hà cười hỏi:

- Phụ thân, không biết Bộ Hạ an bài cho con thế nào?

Đỗ Như Hối cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhưng lại nói:

- Lần này con lập nhiều kỳ công, với tính cách thưởng phạt phân minh của Bộ Hạ, tuyệt sẽ không bạc đãi.

Đỗ Hà cũng tràn đầy chờ mong.

Đến đêm, Đỗ Hà về tới nhà, tắm rửa sạch sẽ không chỉ khoác một áo ngoài, đáng vẻ mập mờ đẩy cửa phòng ngủ, biểu tình hết sức hèn mọn.

Hắn cùng với Trường Nhạc có thể nói là tân hôn mặn nồng, bất đắc dĩ xuất chinh khiến hắn cảm dục hơn nửa năm, lần này trở về không chăm chỉ mài thương sẽ lâu ngày rỉ sét.

Trường Nhạc sớm đã trốn vào trong giường.

Đỗ Hà cười quái dị nói:

- Hóa ra nàng còn gấp hơn ta!

Trên giường, thân thể mềm mại của Trường Nhạc có chút giật giật, xấu hổ nhắm mắt lại làm bộ thiếp đi. Nàng xuất thân cao quý, không thể nghe được những lời trêu chọc của Đỗ Hà nên thừa dịp hắn tắm rửa liền chui trước vào chăn để tránh túng quẫn, lại không ngờ càng thêm xấu hổ. Đỗ Hà sao không biết nàng giả vờ ngủ, xoa xoa đôi bàn tay:

- Bảo bối Trường Nhạc của ta, lão sói xám đến rồi!

Sau đó hất tẩm áo choàng, trần như nhộng chui vào trong chăn đi ôm cứng lấy Trường Nhạc, tuy qua một tầng quần áo nhưng vẫn cảm giác được thân thể nàng mềm mại.

Thường nói “ở trong quân ngũ hai ba năm, heo mẹ cũng gọi Hằng Nga”, Đỗ Hà thường ngày tiếp xúc đều là xú nam nhân. Tình cảnh như vậy thì dù trước mặt là heo mẹ chỉ sợ hắn cũng không nhận được muốn khinh bạc một phen, huống chi là Trường Nhạc khuyh quốc khuyh thành?

Tuy bảo thương hơn nửa năm không dùng, nhưng vẫn ngạo nhiên đứng thẳng, chuẩn bị theo hắn chém giết trong ôn nhu hương diễm.

Trường Nhạc cả kinh, phát hiện Đỗ Hà đã sớm thân không mảnh vải, thấp giọng hô một tiếng:

- Sao chàng...

Nàng chưa nói xong thì Đỗ Hà đã cướp lời: - Cởi đi để làm chuyện xấu, còn mặc thì quá phiền toái

Hắn sớm đã sắc tâm đại động, vào lúc này cởi quần áo đã thành một loại phiền toái.

Thấy Trường Nhạc còn có vẻ thẹn thùng, Đỗ Hà sử xuất tất sát kỹ vạn linh, ngậm lấy vành tai xinh xắn của nàng. Nhiều lần lên đỉnh Vu Sơn mây mưa, hắn biết rõ nơi này là chỗ nhạy cảm nhất của Trường Nhạc, quả nhiên nàng bị kích thích, đôi mắt mờ đi, nhướn mày, má hồng rực, thân thể mềm nhũn không còn sức phản kháng, chỉ như một con cừu non chờ bị làm thịt.

Thấy bộ dạng động lòng người như vậy, Đỗ Hà đã yêu lại thương, kim lòng không được cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào.

Trường Nhạc cũng dùng động tình, bắt đầu đáp ứng.

Hai người mê mải, cảm giác đất trời chỉ còn lại bọn họ.

Hai tay Đỗ Hà bắt đầu không ngoan ngoan đi dần xuống dưới, đến khi gặp khe hở ở cổ áo liền đột kích tiến vào, trong tiếng kinh hô thấp nhẹ đã chiếm đóng hai ngọn núi.

Đỗ Hà ngại y phục trên người Trường Nhạc phiền toái, kéo toạc một cái xé rách.

Hắn khẽ chồm lên, đỉnh thương chinh phạt.

Hai người ân ái triền miên, yêu kiều không ngừng, một phòng tất xuân.

Mây mưa ngừng, gió êm sóng lặng.

Nắng sớm từ khung cửa sổ chiếu vào đầu giường, Trường Nhạc nhẹ nhàng mở to mắt, phát hiện thấy mình vẫn nằm trong lòng lang quân, nhớ tới tình hình chiến đấu kịch liệt hôm qua thì mặt mày đỏ ửng. Sau nửa năm mới làm lại chuyện phòng the, dưới thân bỗng rất nhưng tinh thần và thể xác tràn ngập thỏa mãn, cả người khoan khoái.

Đỗ Hà cũng tỉnh lại, trêu chọc:

- Tối hôm qua đủ chưa? Nàng kêu thật lớn nhỉ, chưa đủ để chúng ta làm lại?

Trường Nhạc mặt đỏ vùi đầu vào ngực:

- Đỗ lang, hôm nay còn phải vào triều đấy!

Đỗ Hà lúc này mới nhớ hôm nay hắn phải lên triều lĩnh thưởng, cũng không khỏi chờ mong: Bản thân lập đại công như thế, Lý Thế Dân sẽ ban chức quan gì?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

265. Chương 265: Thăng Quan, Thăng Đại Quan

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Năm Trình Quán thứ mười hai.

Tiết trời đang vào cuối thu, không khí ẩm áp.

Đỗ Hà mang theo bốn người La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái, Lưu Nhân Quý vào điện Văn Đức.

Điện Văn Đức là nơi tân quan hành lễ, sắc phong chức vị ở đây là thích hợp.

Đỗ Hà, La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái đều mặc giáp mới, cộng thêm vẻ mặt tươi cười, tinh thần phấn chấn nên lộ ra uy phong lẫm lẫm. Lưu Nhân Quý mặc y phục nho sinh chỉnh tề, trán cao, mi dài, hai mắt có thần, mặt hao gầy, râu dài năm tấc, có phong phạm trí giả.

Phòng Di Ái nhếch miệng cười cười, trêu ghẹo Lưu Nhân Quý:

- Đồi vớ nên ngươi từ giả tiên sinh trong nháy mắt trở thành chân tiên sinh?

Lưu Nhân Quý không giống với nho sĩ bình thường, cũng không quá chú trọng bề ngoài. Nho sĩ cùng thời ăn mặc kiểu dáng kỳ lạ, đa số đội mũ dạ hình tròn, đi dày mũi vuông, tay áo rộng thùng thình phiền toái, bất lợi cho đi lại, càng không thể hành quân. Vì thế lúc hành quân tác chiến hắn đều mặc đồ bó sát, chưa bao giờ mặc y phục nho sĩ, cũng mất đi khí độ nho sĩ.

Phòng Di Ái tính cách ngả ngớn, thấy Lưu Nhân Quý không hề có bộ dạng tiên sinh lại được cả đám gọi là tiên sinh nên đặt cho hắn biệt hiệu "giả tiên sinh". Hôm nay thấy hắn ăn mặc một thân nho sinh, lại rất có phong độ nên trêu chọc.

Lưu Nhân Quý lườm hắn một cái, cũng không chấp nhận.

- Nhìn xem, giả tiên sinh, ngươi nhìn ta thế nào? Đây là bộ giáp mà mẹ ta đích thân nhờ tượng sư chế tạo riêng cho ta, mặc vào đặc biệt uy vũ!

Phòng Di Ái cũng không có ý định buông tha Lưu Nhân Quỹ, dạo qua một vòng trước mặt hắn, dương dương tự đắc.

Lưu Nhân Quỹ nheo mắt:

- Áo giáp không tệ, chỉ là người kém cỏi chút ít!

- Người!

Phòng Di Ái giận dữ.

Đỗ Hà thấy hai người bọn họ bắt đầu cãi nhau, có chút đau đầu, hai người vốn không cùng một loại người, suốt ngày gây náo loạn., cũng không biết là nguyên nhân gì.

- Được rồi, đừng cãi, cũng không nhìn xem đây là đâu, để cho người chê cười!

Lưu Nhân Quỹ hai mắt nhìn lên trời, ra vẻ không liên quan.

Phòng Di Ái cũng không dám cãi lời Đỗ Hà, chỉ hừ nhẹ .

Bọn họ đang chờ ở bên ngoài, đột nhiên nghe truyền:

- Hoàng Thượng giá lâm!

Thần sắc cả đám khẽ động, biết thời điểm mấu chốt sắp đến. Sau khi quan viên trong đại điện hành lễ tham bái thì một lão thái giám mặt trắng không râu đi ra, lạnh lạnh hô:

- Hoàng thượng có chỉ: Tuyên trung Vũ Tướng quân Tả Uy vệ Trung Lang tướng Đỗ Hà, Tả lang tướng La Thông, Hữu lang tướng Vương Đức Chính, Hiệu úy Phòng Di Ái, Binh Tào Tham quân sự kiêm Trưởng sử Lưu Nhân Quỹ nhập điện yết kiến!

Sau khi nghe tuyên chỉ, những chức quan thấp như Đỗ Hà, La Thông mới có tư cách đi vào Văn Đức điện.

Đỗ Hà lặng lẽ nhìn lướt qua, thoáng hiểu được đại khái tình huống trong điện : Lý Thế Dân ngồi ở trên cùng không cần phải nói, vẻ mặt tươi cười, tâm tình rất tốt! Trước bậc điện là Thái tử Lý Thừa Càn, hoàn toàn có thể tưởng tượng tâm tình của hắn khó chịu cỡ nào, khuôn mặt lạnh băng như người khác thiếu nợ hắn mấy vạn. Chư thần văn võ hai bên đều tỏ vẻ cung kính, biểu lộ khác nhau. Đứng đầu văn thần là Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối, còn bên võ tướng đã từ Hắc Quân Tập đổi thành Lý Tích .

Sau khi Hắc Quân Tập hạ vị, Lý Thế Dân đã chuyển cho Lý Tích làm Binh Bộ Thượng thư, với danh vọng và công tích của hắn hoàn toàn có tư cách thay thế Hắc Quân Tập.

Đối với chuyện Lý Tích kế vị, Đỗ Hà cũng ủng hộ từ đáy lòng. Luận dùng binh, Hắc Quân Tập tuy là bách chiến bách thắng nhưng so với Lý Tích vẫn kém một bậc, phương diện khác càng không nói. Ngoại trừ võ nghệ cưỡi ngựa bắn cung thì Hắc Quân Tập không có mấy thứ có thể so với Lý Tích .

Khuôn mặt mập mạp như Phật Di Lặc của Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn tươi cười, biểu tình vẫn một mực vô hại!

Hai người Phòng Đỗ nhìn con trai của mình, bộ dạng vui vẻ. Lý Tích cũng biểu hiện vẻ tán thưởng nhìn Đỗ Hà. Hắn thụ mệnh Lý Thế Dân bồi dưỡng Đỗ Hà, bình thường lúc nào cũng trông nom, Đỗ Hà trong mắt hắn như đồ đệ, thấy hắn lấy được thành tựu như vậy cũng hoan hỉ.

Đỗ Hà ghi lại biểu tình hết thấy, sơ bộ phán đoán là địch là bạn.

Lý Thế Dân lấy từ trên án một biểu ghi chép công tích, liệt kê cho mọi người công lao của mấy người Đỗ Hà, Phòng Di Ái, La Thông.

Hắn đọc xong dòng cuối cùng thì cao giọng:

- Đỗ Hà tiến lên nghe phong

- Thần nghe chỉ!

Đỗ Hà tiến lên một bước, đáp lời.

Lý Thế Dân hăng giọng nói:

- Lần này đại quân ta tây chinh tuyên Trung Vũ Tướng quân Tả Uy vệ Trung Lang tướng Đỗ Hà làm đại tướng tiên phong, dùng nhược lực đột kích bảy vạn hùng binh Tây Đột Quyết, trí định Cao Xương, uy chấn Tây Đột Quyết, bách hàng A Sử Na Bộ Chân, cướp lấy Khả Hãn Phạt thành, công lao cực lớn. Ái khanh thuần chất trung thành đền nợ nước, thụ phong Tả Uy Vệ Tướng quân, thưởng 300 lạng hoàng kim, lụa bố, lãng la, tơ lụa tất cả một vạn.

Lời vừa nói ra, văn võ đại thần trong điện đều xôn xao.

Đỗ Hà khê giật mình, lập tức đại hỉ.

Lần này phong thưởng không thể bảo là không lớn: Đừng nhìn chỉ là Tả Uy vệ Trung Lang cùng Tả Uy Vệ Tướng quân, khác biệt trong đó cực lớn.

Cái này tựa như chênh lệch như đoàn trưởng cùng quân trưởng.

Số binh mà Tả Uy vệ Trung Lang có thể cầm nhiều nhất không quá 3000, vì Lý Thế Dân đặc biệt khai ân cho nên Đỗ Hà mới có thể thống soái 5000, nhưng hôm nay Tả Uy Vệ Tướng quân lại là chân chân chính chính Tướng quân. Tướng quân này không phải là một khẩu hiệu, không phải là một tiểu tướng dưới trướng người khác mà là một đại tướng có thể lĩnh hơn vạn binh mã.

Nếu lại có chiến sự, bằng vào thân phận Tả Uy Vệ Tướng quân, hẳn hoàn toàn có thể ngồi vào vị trí phó thống soái toàn quân. Bình thường không có chiến sự, trong tay có thể quản một vạn đến hai vạn người, lúc chiến tranh có thể lĩnh năm vạn đại quân, một mình xuất chiến.

Đây chính thức là một chức vị nắm giữ thực quyền, những người ở Đường triều có được chức vị như vậy ít nhất đều ngoài ba bốn mươi tuổi, cơ hồ đều là đại tướng thân kinh bách chiến. Đỗ Hà chỉ mới mười bảy tuổi đã có chức vị Tả Uy Vệ Tướng quân, trong Đường triều quả thật chưa từng có.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị tâm lý chờ người khác phản đối.

Nhưng ngoài ý muốn là cả triều văn võ ngoại trừ khe khê tư nghị, cũng không có một người đứng ra phản đối.

Đỗ Hà đang cảm thấy kỳ quái, chợt thấy thần sắc bất đắc dĩ của Lý Thừa Càn thì giật mình minh bạch, không phải bọn hắn không muốn phản đối, mà là công tích bản thân đánh hạ Cao Xương đủ xứng với thân phận, bọn họ muốn phản đối cũng lực bất tòng tâm!

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

266. Chương 266: Đùa Giỡn Thiên Diện Tiểu Giai Nhân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đúng như suy nghĩ của Đỗ Hà, không phải Lý Thừa Càn cùng Trương Tôn Vô Kỵ không muốn phản đối, chỉ là vì lần này tây chinh Đỗ Hà lấy được công tích quá lớn, bọn hắn không kiếm được bất kỳ lý do nào để ngăn cản việc Đỗ Hà được thăng nhiệm thành Tả Uy Vệ tướng quân.

Lần tây chinh Cao Xương này trước khi đại quân của Hầu Quân Tập đến nơi, Đỗ Hà đã đại phá xong đại quân Tây Đột Quyết cùng binh định Cao Xương, cướp lấy Khả Hãn Phạt thành.

Hết thảy những chuyện này đã chứng minh một việc, cuộc chiến này toàn bộ công lao đều quy công ở Đỗ Hà cùng sáu ngàn binh mã mà hắn suất lĩnh. Tuy Hầu Quân Tập là thống soái tam quân, nhưng ngay cả chiến trường mà hắn còn chưa kịp chạy tới, làm sao được phân chia công lao?

Cuộc chiến lần này Đỗ Hà dùng lực lượng của sáu ngàn binh mã chỉ bị thương vong năm người mà diệt địch bảy vạn, không đánh mà cướp lấy ba quận, năm huyện, hai mươi hai thành cùng Khả Hãn Phạt thành của Cao Xương, đồng thời còn bức hàng bộ chân của A Sử Na, dọa lùi Tây Đột Quyết, làm bọn hãn sợ tới mức phải di dân. Trực tiếp giúp Đại Đường mở mang bờ cõi đông tây thêm tám trăm dặm, nam bắc năm trăm dặm, cả ranh giới bao la lớn hơn ngàn dặm.

Cuộc chiến kia Đỗ Hà diệt Cao Xương quốc khuếch trương biên cương, công tích lấy được đủ làm bất luận kẻ nào đều phải đổ mắt.

Những vị tướng quân địa vị ngang hàng với hãn, cũng không có ai lập được kỳ công như thế.

Tuy tuổi tác của Đỗ Hà còn nhỏ, nhưng theo chiến công của hãn mà nói, đảm nhiệm chức Tả Uy Vệ tướng quân vẫn còn dư sức. Cho dù có người cố tình muốn phản đối cũng không cách nào tìm ra được lý do.

Bởi vì loại công tích cứng rắn rành rành như thế không cách nào xem như không thấy.

Nếu bọn hãn còn chạy tới khuyên Lý Thế Dân không nên trọng thưởng Đỗ Hà, chẳng khác gì xúi giục Lý Thế Dân làm ra chuyện ngu xuẩn thưởng phạt không phân minh.

Cả triều văn võ lại có người nào không phải nhân vật giáo hoạt thành tinh, há lại ngu ngốc tới mức tự mình bước ra làm việc có hại này.

Đỗ Hà cao giọng tiếp nhận bổ nhiệm, lần này chiến công hiển hách định Cao Xương là do một đám huynh đệ bọn hãn đao thật thương thật chém giết đi ra, hãn cho là mình đương nhiên đủ tư cách nhận được ban thưởng này, cho nên cũng không từ chối.

Kế tiếp Lý Thế Dân cũng trọng thưởng La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái cùng Lưu Nhân Quý. La Thông, Vương Đức Chính cùng Phòng Di Ái đều được Lý Thế Dân đề bạt đến Tả Uy Vệ trung lang tướng, trở thành tướng quân tay nắm giữ binh mã hơn ngàn người, Lưu Nhân Quý vẫn là binh tào tham quân kiêm trưởng sử, nhưng địa vị đã hoàn toàn bất đồng, tựa như từ trong tham mưu trưởng đoàn đề thăng thành tham mưu trưởng quân đội.

Cũng giống như trước kia Lý Thế Dân từng nói qua, tất cả mọi người đều được phong thưởng hợp lý, ai ai cũng được vui vẻ.

Cùng ngày Lý Thế Dân còn đặc biệt tổ chức tiệc chúc mừng cho bọn họ, xem như khánh chúc kỳ công bọn họ đã lấy được.

La Thông, Vương Đức Chính cùng Phòng Di Ái tâm tình đều thoải mái, uống đến say mềm, Lưu Nhân Quý chỉ nhấp môi lại dừng.

Đỗ Hà cũng không uống nhiều, chỉ ứng phó tương bồi lời chúc mừng của các vị đại thần.

Yến hội chấm dứt, đi ra hoàng cung, Đỗ Hà lại cho hộ vệ đưa từng người quay về phủ đệ, chính mình lại đi thẳng tới Giang Hạ Quận Vương Phủ, từ khi về đến hãn còn chưa kịp gặp mặt Lý Tuyết Nhạn lần nào.

Đi vào Quận Vương phủ, Giang Hạ Quận Vương Lý Đạo Tông cùng phu nhân cũng vắng mặt, hơn nữa còn đi ra ngoài thăm bằng hữu.

Đỗ Hà đang định hỏi thăm Lý Tuyết Nhạn có nhà hay không, quần gia đã mời hãn đi vào, dẫn hãn đi thẳng tới biệt viện của Lý Tuyết Nhạn.

Trên đường đi tới, nha đầu Thanh Mai của Lý Tuyết Nhạn đang đi hướng đối diện, nhìn quần gia dịu dàng nói:

Tiểu thư để cho ta lĩnh Đỗ công tử đi vào!

Quần gia nhíu nhíu mày, đột nhiên nói:

Nha đầu kia, vì sao lại dám trộm sử dụng thủy phần của tiểu thư đây?

Thanh Mai kinh ngạc dừng chân, lộ ra vẻ cổ quái, lập tức cúi đầu.

Đỗ Hà mang theo nội công thượng thừa của Sở Lưu Hương – Ngũ Khí Quy Nguyên, hô hấp cũng không dùng mũi, trong lúc nhất thời vẫn chưa phát giác. Nghe quần gia nói như thế, hần liền ngửi ngửi, quả nhiên trong không khí tràn ngập hương thơm như thủy tiên, chính là loại hương thơm thủy phần mà Lý Tuyết Nhạn thường dùng, ánh mắt hần lướt qua trên người Thanh Mai từ trên xuống dưới, đáy lòng kỳ quái. Vì vậy hần nhìn nàng thêm vài lần, Thanh Mai trộm dùng thủy phần của Lý Tuyết Nhạn, bị bắt gặp vẫn không lộ ra vẻ kinh hãi giật mình mà là biểu lộ như mình đã tính sai điều gì đó.

Nhìn thấy ánh mắt Đỗ Hà có chút dị thường, lúc này Thanh Mai mới lộ ra thần sắc có tật giật mình.

Quần gia là một người hiền lành, gặp vẻ mặt chột dạ của Thanh Mai, cũng không tiếp tục trách cứ, chỉ khiển trách vài câu, lại dặn nàng nên chú ý, không nên được sủng mà kiêu căng.

Thanh Mai vội vàng vâng dạ đồng ý, không dám đáp nhiều lời.

Quần gia thì lễ với Đỗ Hà, lễ phép xoay người rời đi.

Đỗ công tử, thỉnh theo ta đến!

Thanh Mai đi phía trước dẫn đường.

Đỗ Hà vội vàng muốn đi gặp mặt Lý Tuyết Nhạn, tuy cảm thấy khả nghi nhưng cũng không nghĩ nhiều. Theo Thanh Mai đi tới tây viện của Lý Tuyết Nhạn, lại đi tới hồ nước họ từng ôm nhau ca hát trước kia.

Nhìn cảnh vật mê người phía trước, trong lòng Đỗ Hà hiện lên hình ảnh hần cùng Lý Tuyết Nhạn ôm nhau cùng hát, nụ cười hạnh phúc không tự chủ được hiện lên trên mặt.

Thanh Mai ở bên cạnh liếc mắt nhìn hần, trong mắt hiện lên tia thẹn thùng lẫn vui vẻ, chợt ngừng lại một thoáng, nói:

Tiểu thư dặn Đỗ công tử ở lại đây chờ một lát!

Đỗ Hà cũng không nóng nảy, gật đầu như minh bạch, đồng thời cũng ra dấu cho nàng tự tiện.

Thanh Mai cười cổ quái, bước nhanh rời đi.

Ánh mắt Đỗ Hà nhìn theo bóng lưng nàng rời khỏi, chẳng biết tại sao hần lại cảm thấy Thanh Mai cho hần một cảm thấy rất kỳ lạ, là cảm giác nói không nên lời, giống như đã từng quen biết, hơn nữa còn ghi khắc thật sâu, tuyệt đối không chỉ gặp mặt nhau một lần, thâm nghị:

Nha đầu kia có cổ quái, phải hỏi lại Tuyết Nhạn xem sao, trong những ngày gần đây có phải nàng có điểm nào khác thường hay không!

Đợi thật lâu vẫn không thấy Lý Tuyết Nhạn đi đến, hần âm thầm lo lắng, đi qua đi lại, tự mình an ủi:

Hơn nửa năm không gặp mặt rồi, muốn trang điểm kỹ lưỡng tới gặp mình đi, nếu mình quấy rầy nàng, chẳng phải phá hư ý định của nàng sao?

Năm đó lần đầu tiên ước hẹn, Trường Nhạc chẳng phải cũng là như vậy, trang điểm ăn mặc mất cả canh giờ đó sao? Đã có tấm gương của Trường Nhạc, hần chỉ đành nhẫn nại tính tình đứng chờ.

Tiếng bước chân đột nhiên truyền đến, chợt thấy người đứng sau lưng hần là Trường Nhạc, đôi mắt hần tròn tròn.

Trường Nhạc vũ mị mỉm cười:

Làm sao không thể là ta đây, ta cùng Tuyết Nhạn muội vốn là khuê trung mật hữu, đến thăm nàng cũng không có vấn đề gì đi? Tuyết Nhạn muội còn đang trang điểm đâu, dặn huynh chờ một lát nữa!

Nói xong nàng lại xoay người muốn rời đi.

Đỗ Hà nhìn theo bóng lưng quen thuộc lại lạ lẫm, đột nhiên bước lên đem giai nhân ôm vào trong lòng, hai tay đặt lên hai ngọn núi, cúi đầu ngậm lấy vành tai của nàng, vươn đầu lưỡi liếm lên thùy tai xinh xắn.

Trường Nhạc kinh hô một tiếng, phần nộ quát:

Huynh...làm cái gì?

Đỗ Hà quý dị cười cười nói:

Sợ cái gì, lão phu lão thể rồi, thân mật một chút đi, dù sao nơi này không có người.

Trên mặt Trường Nhạc lộ ra thần sắc kinh khủng, quay đầu:

Ta không a...ân...

Nàng còn chưa nói hết câu, ân một tiếng đã bị Đỗ Hà chặn lại cặp môi thơm.

Trường Nhạc vừa giật mình vừa then thùng, nàng nhất thời nói không ra lời, ra sức vùng vẫy vài cái, hàm răng cắn chặt lại bị đầu lưỡi đối phương phá vỡ xông vào, lần đầu tiên trong đời cùng nam nhân hưởng thụ nụ hôn sâu sắc. Thẳng đến khi nàng không còn thở nổi, Đỗ Hà mới buông tha khinh bạc nàng, tựa đầu vào sâu giữa cổ nàng, hít một hơi thật sâu, ngửi hương thơm thủy tiên nhàn nhạt, hì hì cười nói:

Đây là hương vị của Tuyết Nhạn bảo bối!

Trường Nhạc càng thêm tức giận, giấy giụa thoát khỏi ngực hắn, nói:

Huỳnh đã sớm biết là muội rồi sao?

Đây cũng chính là thanh âm của Lý Tuyết Nhạn.

Đỗ Hà hí mắt, cũng không trả lời, chỉ nhìn giai nhân trước mặt từ trên xuống dưới, không khỏi thán phục thanh tho, ngay cả vị tướng công chính quy của Trường Nhạc như hắn còn không cách nào phân biệt được thật giả.

Thanh Mai khi này cũng là muội cải trang đi?

Trong mắt Đỗ Hà lóe lên sắc thái thần bí, ngay từ đầu hắn đã hoài nghi Thanh Mai có vấn đề, nhưng vẫn không nghĩ ra được mấu chốt. Trường Nhạc đột nhiên xuất hiện lại làm tâm tư của hắn bắt đầu xoay chuyển.

Hắn cùng Trường Nhạc làm vợ chồng gần một năm, lẫn nhau tuy chung đụng ít xa cách thật nhiều. Nhưng từ khi lập gia đình đến nay, Trường Nhạc chẳng những hiếu kính cha mẹ, đem gia nghiệp xử lý thỏa đáng, còn lấy thân làm gương mẫu, liên tục khuyến khích hắn tiến tới, thật sự là một vị phu nhân hoàn mỹ hiện lương thực đức.

Đỗ Hà đối với nàng vừa kính lại yêu, hai người tương kính như tân, tình cảm sâu đậm.

Đối với tính cách làm người của nàng Đỗ Hà hiểu thật rõ ràng. Ở thời điểm này Trường Nhạc không thể nào xuất hiện bên trong Giang Hạ Quận Vương phủ.

Thế nhưng nàng lại xuất hiện!

Khi Đỗ Hà còn đang kinh nghi chợt nghĩ tới Thanh Mai, nhớ tới hương thơm thủy phần thủy tiên trên người nàng, nhớ tới nàng cho mình cảm giác cùng nụ cười cổ quái, mơ hồ sinh ra một ý niệm trong đầu, hai người kia có phải là cùng một người hay không?

Nhìn bóng lưng Trường Nhạc rời đi lúc đó, hắn liền quyết đoán áp dụng hành động.

Nếu là Thanh Mai, Đỗ Hà còn chưa dám làm như thế. Nhưng nếu là Trường Nhạc thì tình hình khác hẳn.

Bất luận nói như thế nào, Trường Nhạc cũng là lão bà của hắn, có khinh bạc một chút cũng không đáng tội. Nếu thật sự là giả trang, người trêu đùa hắn như thế tất nhiên phải là Lý Tuyết Nhạn tính cách nghịch ngợm. Quả nhiên chính là nàng trêu đùa hí lộng chính mình, cho nàng trừng phạt một chút còn chưa đủ, dù sao đều là lão bà tương lai của mình, trừng phạt một chút cũng không phải là chuyện gì quá phận. Vì vậy đôi tay hắn trèo lên ngọn núi kia, thân phận Trường Nhạc lập tức bị vạch trần! Trường Nhạc có dáng người như ma quỷ, nên lời thì lời, vênh thì vênh, một đôi ngọn núi mê người một tay cũng khó nắm bắt. Nhưng hai ngọn núi của nữ tử hắn ôm trong lòng lại vừa đủ nắm chặt, lớn nhỏ vừa phải, vì bảo hiểm hắn còn công kích cả thùy tai của Trường Nhạc, phản ứng cũng không đến nỗi kịch liệt như tiếp xúc với Trường Nhạc, cùng lúc đó trong mũi hắn phảng phất truyền tới một hương thơm thủy tiên. Hương thơm như có như không, tất nhiên là do lúc nàng cải trang Thanh Mai hương thơm đã lộ ra sơ hở, vì vậy nàng tranh thủ thời gian tẩy đi hương vị đó.

Chỉ là nàng dùng loại thủy phần kia cũng đã xâm nhập tận xương tủy nhiều năm, muốn tẩy rửa cũng không thể nào, vì vậy vừa tiếp xúc thân thể hương vị kia lập tức không cách nào gạt được Đỗ Hà.

Đỗ Hà quái dị nhìn nàng, cũng không biết nàng học được thuật dịch dung cao minh như vậy từ nơi nào.

Lý Tuyết Nhạn vừa sợ vừa tức, bình thường nàng vẫn để Đỗ Hà ôm ấp một chút, nhưng nụ hôn đầu tiên chỉ mới hôm nay, ở trong loại tình huống thế này để Đỗ Hà đoạt đi, thật sự làm nàng xấu hổ đến muốn chết.

Thần sắc Đỗ Hà biến hóa ngàn vạn, trước kia bởi một thân khinh công thiên hạ vô song, còn không hiểu được sự trọng yếu của ba vị hồng nhan tri kỷ, nhưng hôm nay khi hắn luyện tập lại từ đầu liền trở nên có chút khó xử, ngẫm lại trước kia nếu muốn lưu danh lấy vật, dù có hàng ngàn hộ vệ hắn vẫn ra vào như không có gì, thật tiêu sái cỡ nào, giỏi đến cỡ nào. Nhưng hôm nay bởi vì xuyên việt, thân thể của “Đỗ Hà” kia thật bị tử sắc lấy hết, thực lực không sánh kịp kiếp trước một phần mười, chỉ có thể làm được tới mức lấy vật lưu danh.

Trình tự thế này có khác biệt, kém đâu chỉ là ngàn dặm, thật sự thẹn với sư phụ dưới cửa tuyền, cũng thẹn với danh tiếng đạo soái, làm hắn cũng hoài niệm vị hồng nhan tri kỷ Tô Dung Dung của Sở Lưu Hương. Tô Dung Dung tinh thông cầm kỳ thi họa, y thuật diệu thủ hồi xuân, thuật dịch dung xuất thần nhập hóa. Thường thường hắn vẫn tâm niệm làm sao bên cạnh mình cũng có được một nhân vật như vậy tồn tại, đem chính mình hóa thân thành ngàn vạn người, có thể quang minh chính đại lưu danh lấy vật, tạo dựng lại danh tiếng của đạo soái năm xưa. Hắn cũng thường thường cảm thấy thật đáng tiếc, Sở Lưu Hương lưu lại Lưu Hương Bảo Giám cho mình chỉ ghi chép lại công phu của chính hắn, ghi lại công phu của Thiết Huyết Đại Kỳ Môn mà lại không ghi chép lại thuật dịch dung. Có lẽ do Tô Dung Dung mất quá sớm, cái chết của nàng lại quá đột nhiên, cho nên Sở Lưu Hương không lưu lại được thuật dịch dung thiên hạ vô song của nàng.

Hiện tại Lý Tuyết Nhạn thành linh lộ ra thủ đoạn này làm Đỗ Hà ngoài cảm giác kinh ngạc còn cảm thấy thật vui mừng, vội hỏi:

Tuyết Nhạn, muội từ đâu học được thuật dịch dung cao minh như thế?

Lý Tuyết Nhạn vẫn còn tức giận nên không đáp lời hắn.

Thuật dịch dung mà Lý Tuyết Nhạn học được cũng là một phen cơ duyên!

Ngày ấy Đỗ Hà xuất chinh cũng đã hơn tháng, là ngày nghỉ, nàng ở nhà tưởng niệm hắn đến mức không chịu nổi, không ngừng đàn lại hát, cuối cùng buồn bực không chịu nổi. Vì vậy nàng thay đổi một thân nam trang, dùng kế bỏ rơi hộ vệ bất tri bất giác đi ra khỏi thành, đi tới chỗ lúa trước Đỗ Hà đưa nàng đến đạo. Trong lòng nàng hồi tưởng lại hết thảy tình cảnh ngày ấy, đáy lòng cảm thấy hạnh phúc, xuống ngựa xuyên qua rừng cây đi tới bên cạnh dòng suối nhỏ, ngồi ở chỗ lúc trước họ đã ngồi, hồi tưởng lại từng câu từng chữ tâm tình của hai người trước kia.

Khi nàng phục hồi lại tinh thần, hoàng hôn đã buông về phía tây, nàng sợ cha mẹ lo lắng đang định đi về, chợt nghe được thanh âm đánh nhau, không khỏi cười khổ. Nhớ được ngày đó nàng cùng Đỗ Hà cũng nghe được tiếng đánh nhau, sau đó Đỗ Hà cứu được An Long Mã cùng Thiết Mễ Lị, cũng nhờ phúc hai người mà Đỗ Hà ở lại với nàng thêm một ngày.

Lý Tuyết Nhạn nghe được tiếng đánh nhau, cũng không dám lơ đãng, nàng hiểu rõ khả năng của mình, Đỗ Hà võ nghệ cao cường, nghe được tiếng đánh nhau có thể ra mặt lo chuyện bất bình, nhưng nàng chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, nếu còn tò mò chỉ có thể rước họa vào thân. Nàng vốn định cưỡi ngựa rời đi, lại phát hiện mình quên mất buộc lại cương ngựa, con ngựa kia của nàng cũng đã không biết chạy đi đâu. Nàng trầm nghĩ:

Mình đi bộ cũng không nhanh, tùy tiện đi ra ngoài khiến cho người phát hiện, vạn nhất hai bên đều không phải người hiền lành, động lòng xấu xa đối với mình thì nên làm sao bây giờ?

Trong lòng nàng không ngừng hối hận, vì sao mình lại không kéo theo hộ vệ đi cùng.

Nhưng việc này có hối hận cũng đã muộn, suy đi nghĩ lại Lý Tuyết Nhạn quyết định trốn kín, ẩn vào bên trong rừng cây.

Nàng ở trong rừng phát hiện được một thân cỏ thụ rậm rạp, chẳng khác gì bậc thang, liền thăm nhủ:

Trời cũng giúp ta!

Nàng lập tức theo tàng cây leo lên ẩn thân vào cành lá rậm rạp.

Thanh âm đánh nhau càng ngày càng gần, đáy lòng Lý Tuyết Nhạn cũng càng ngày càng sợ, nhin không được thò đầu ra thăm dò.

Đứng trên cao nên nhìn được xa, nàng ẩn thân trên cây, vừa lúc có thể chứng kiến được tình huống khắp bốn phía.

Yên chi mã của nàng đang nhàn nhã gặm cỏ ngoài bìa rừng, cách đó chừng hai trăm bước có hai người đang đánh nhau chết sống.

Hai người kia một người khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, đôi mắt sáng ngời, thần thái phi phàm, mặt mày thanh tú, bên trong vẻ tuấn mỹ mang theo ba phần khí độ hiên ngang, sử dụng một thanh trường kiếm, kiếm đi như lưu tinh, hàn khí bức người.

Lý Tuyết Nhạn cũng không khỏi âm thầm tán thưởng:

Một nhân vật thật khá!

Nhưng khi nàng nhớ tới Đỗ Hà, đem hai người so sánh cảm thấy chênh lệch thật lớn. Một thiếu nữ đang ở trong tình yêu, đương nhiên luôn cảm thấy ái lang của mình là tốt nhất.

Người còn lại nhìn thấy ghê tởm, tầm vóc trung đẳng, nhưng khuôn mặt lại gồ ghề xấu xí. Chỗ đỏ chỗ đen, tràn đầy vết sẹo, ngũ quan thối nát, cực kỳ đáng sợ làm người buồn nôn, làm Lý Tuyết Nhạn cũng không dám nhìn thêm lần thứ hai, trong tay hắn cầm một thanh Đường đao, đao khí tung hoành cũng khá cao minh.

Lý Tuyết Nhạn không biết võ công nhưng nàng nhìn ra được người dùng kiếm võ nghệ cao cường hơn người kia, trường kiếm liên tục xuất ra bức bách người xấu xí luống cuống tay chân.

Kẻ dùng đao không ngừng kêu lớn:

Lý Dật Phong, tên hỗn đản đáng chết kia, dùng quỷ kế hủy dung mạo của ta, làm cho ta biến thành bộ dáng quỷ quái này, ngươi còn muốn như thế nào nữa?

Lý Dật Phong hừ lạnh nói:

Thi Ngọc Hoa, ngươi dựa vào một thân bản lĩnh dịch dung chuyên đi dâm loạn thê tử nữ nhi của người khác, làm hại bao nhiêu người cửa nát nhà tan. Hôm nay không xử lý ngươi, Lý Dật Phong này thật uổng một thân bốn sự đã học được!

Vừa nói chuyện, trường kiếm lại đâm thẳng vào tử huyệt trên người Thi Ngọc Hoa.

Thi Ngọc Hoa cười dâm dăng:

Đám nữ tử lăng lơ kia, nguyên một đám đều hô hào gọi ta là tướng công, tự động dâng lên cung cấp cho ta hưởng lạc, trách được ai đây, có bản lĩnh thì ngươi giết ta!

Gặp phải sát chiêu của Lý Dật Phong, hắn lại không hề tránh né mà trực tiếp dùng Đường đao chém thẳng vào cổ Lý Dật Phong.

Đao của hắn trước khi chém trúng Lý Dật Phong, trường kiếm của Lý Dật Phong sẽ đâm trúng tim của hắn, đây là đấu pháp đồng quy vu tận!

Chiêu thức này làm Lý Dật Phong phải thu hồi kiếm chiêu, quay về phòng thủ. Vì để mất tiên cơ lại để cho Thi Ngọc Hoa công kích ba chiêu liên tiếp, chiếm cứ thượng phong. Luận võ nghệ Lý Dật Phong vượt hơn Thi Ngọc Hoa rất nhiều, nhưng Thi Ngọc Hoa lại luôn dốc sức liều mạng, Lý Dật Phong phải liên tục thoái lui, so sánh hai người biến thành đấu chiến ngang hàng.

Thi Ngọc Hoa dùng một đao bức lui Lý Dật Phong, nhếch miệng cười:

Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao võ nghệ của người hơn ta thật nhiều nhưng vẫn không thể bắt được ta! Người chỉ là vì sợ chết mà thôi!

Vừa bức lui Lý Dật Phong, bên trong tay áo hần bắn ra một vật về phía trước.

Sương trắng tràn ngập, vôi phấn bắn thẳng tới người Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong dùng ống tay áo chặn lại thủ đoạn hèn hạ của hần, lui lại, khi nhìn tới thì Thi Ngọc Hoa đã phóng lên yên chi mã bỏ chạy. Đồng thời còn quay đầu gào lên:

Tiểu tử, chúng ta chờ xem!

Lý Dật Phong hừ lạnh một tiếng, cất bước truy theo, một bước thật nhẹ nhàng tốc độ lại cực nhanh.

Lý Tuyết Nhạn có chút mơ hồ nhìn hết thấy, lại có chút mê mang, còn có chút bất đắc dĩ, Thi Ngọc Hoa cười yên chi mã của nàng, nó đã theo nàng ba năm, tình cảm sâu đậm lại bị người cướp đi nên làm cho nàng có chút thương cảm. Nhưng nghĩ lại bản thân mình vẫn được bình yên vô sự nên cũng chột nhẹ nhàng, khi nàng quay trở về nàng đã là đêm khuya.

Nàng lại tiếp tục đi học tại Hoằng Văn Quán được bốn ngày, không ngờ yên chi mã lại quay trở về, hơn nữa trên lưng ngựa còn mang theo một túi vải bố, bên trong còn có một bí tịch về thuật dịch dung, lại có chút được vật dùng để dịch dung!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

267. Chương 267 : Thuật Dịch Dung Thần Kỳ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tuyết Nhạn vừa vui mừng vừa hiểu kỳ, bí tịch dịch dung, lại được vật, còn có thuật biến đổi âm thanh ... những đồ vật này đối với nàng đúng là thiên kỳ bách quái, vì vậy trong lúc rảnh rỗi nàng cũng xem qua, còn tập luyện đùa chơi.

Nàng khéo tay, thiên phú về môn dịch dung này lại thật xuất chúng hiếm thấy. Không được ai chỉ điểm, chỉ nương theo ghi chép trong sách cùng tự mình suy nghĩ cũng giúp cho nàng trong vòng nửa năm học xong thuật dịch dung này, hơn nữa còn sử dụng rất tốt.

Nàng hào hứng không ngừng thay đổi dung mạo, sau khi học được cả thuật thay đổi âm thanh, càng thêm lợi hại. Thường thường cải trang thành dung mạo của Lý Đạo Tông gạt người trong nhà, Lý Đạo Tông có chút tham tài, thân ở địa vị cao thường thường thích chiếm ít tiện nghi, thu lấy chút ân huệ nhỏ bỏ vào túi riêng. Lý Tuyết Nhạn nhìn không quen, giả trang bộ dáng của Lý Đạo Tông ra lệnh quản gia đem toàn bộ của hồi lộ quang minh chính đại trả trở về khiến cho mọi người đều biết.

Toàn bộ những người tặng lễ bị mất hết mặt mũi, Lý Đạo Tông lại chiếm được mỹ danh liêm khiết. Từ đó trở đi cũng không còn ai dám tặng lễ cho Lý Đạo Tông.

Sự việc quấy tới mức Lý Đạo Tông không hiểu chuyện gì xảy ra, giận dữ gọi quản gia tới khiển trách. Nhưng đương sơ khi Lý Tuyết Nhạn giả dạng Lý Đạo Tông, từng gọi toàn bộ quản sự triệu tập tới hạ lệnh trước mặt mọi người, cả một Quận Vương phủ lớn như vậy có hơn mười vị quản sự, một mực khẳng định là do chính miệng Lý Đạo Tông ra lệnh, bọn họ chỉ phụng lệnh mà làm.

Lý Đạo Tông trở nên mơ hồ, còn tưởng rằng nhà có quỷ, không còn dám đề cập tới việc này, từ đó cũng không dám tiếp tục tham món lợi nhỏ.

Lý Tuyết Nhận cũng hiểu rõ Đỗ Hà, biết được hôm nay hấn sẽ đến thăm mình, cũng muốn làm cho hấn chần chộn. Vì vậy dịch dung trên chọc hấn, từ lúc sáng sớm nàng đã xua đuổi nha đầu tỳ nữ, ở yên trong phủ đệ chờ Đỗ Hà đến.

Nghe nói Đỗ Hà đã đến, nàng liền dịch dung mình thành Thanh Mai, thấy hấn không nhận ra mình, tận đáy lòng cảm thấy có chút bực bội.

Tâm tư của thiếu nữ cũng thật sự khó hiểu, làm nhiều trò như vậy chỉ là vì không muốn bị Đỗ Hà nhận ra, hiện tại khi Đỗ Hà nhìn không ra lại cảm thấy không vui, cho rằng Đỗ Hà không để nàng vào trong lòng mình, vì vậy mới không nhận ra nàng. Vì thế nàng lại thay đổi thành bộ dáng của Trường Nhạc ý định chọc ghẹo Đỗ Hà một trận.

Nhưng nàng không tưởng được Đỗ Hà lại xem nàng là Trường Nhạc ôm vào lòng còn tùy ý khinh bạc. Lúc ấy làm nàng xấu hổ đến muốn chết, mặc dù cuối cùng cả thân thể lẫn tâm hồn nàng cũng sẽ thuộc về hấn, nhưng dù sao nàng cũng sống trong thời phong kiến, không phải thiếu nữ hiện đại, luôn có lòng rụt rè thẹn thùng, huống chi trong đáy lòng nàng lại nghĩ Đỗ Hà hoàn toàn xem nàng là Trường Nhạc.

Lòng dạ thiếu nữ trăm chuyển, vì vậy làm sao mà chịu đựng được.

Nhưng như vậy còn chưa xong, Đỗ Hà lại nói câu “đây là hương vị của bảo bối Tuyết Nhận”, ngay lập tức khiến cho nàng minh bạch được Đỗ Hà đã sớm nhận ra được nàng nên mới cố tình khiêu khích, tâm tình lại thay đổi, cảm thấy Đỗ Hà khi dễ nàng, vẻ mặt liền chuyển thành phẫn hận.

Đỗ Hà thấy nàng không đáp lời, miệng vênh lên, lại ôm nàng vào lòng, không quản tới việc nàng đang giãy dụa, thấp giọng nói:

- Bởi vì chiến sự xảy ra bất thành linh nên hôn sự của chúng ta phải kéo dài lâu như vậy. Hôm nay chiến thắng trở về, có phải nên đem việc này hoàn thành hay không?

Lý Tuyết Nhận còn đang tràn ngập bất mãn, nghe xong lời này liền biến mất vô tung, trong mắt hiện lên tia xấu hổ, ngại ngùng cúi thấp đầu xuống:

- Việc này huynh phải hỏi cha muội, sao muội quyết định được?

Đỗ Hà cười ha ha:

- Vậy thì tốt, ngày mai ta sẽ cho bà mai đến cầu thân!

Lý Tuyết Nhận cũng không nói chuyện, trong nội tâm tràn đầy hạnh phúc.

Đỗ dành Lý Tuyết Nhận, Đỗ Hà lại hỏi về chuyện dịch dung. Lý Tuyết Nhận trợn mắt trừng hấn, cũng kể lại mọi chuyện, nhưng khi nói tới Lý Dật Phong lại nói thành Lý Phong.

Nguyên lai lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy gương mặt xấu xí ghê tởm của Thi Ngọc Hoa đã vô cùng hoảng sợ. Mà lúc đó Thi Ngọc Hoa gọi Lý Dật Phong lại đang giận dữ, câu nói thật nhanh, hơn nữa hấn là người Tứ Xuyên, khẩu âm thật khó nghe rõ, tên Lý Dật Phong lại bị nàng nghe thành Lý Phong.

Lý Tuyết Nhận chỉ lo lắng cho an nguy của mình nên không đem lực chú ý lên câu chuyện của hai người kia, vì vậy nghe không rõ tên của họ.

Đỗ Hà vốn không biết Lý Dật Phong, giờ phút này nghe được cũng thản nhiên, nhưng khi nghe được chuyện ác mà Thi Ngọc Hoa đã làm, đáy lòng khê động, chợt nhớ lại một chuyện trên đường đã từng gặp được.

Chuyện xảy ra tại Ung huyện, có một gia đình phú hào địa phương tổ chức tang lễ, người qua đời là một vị phu nhân chưa đầy ba mươi tuổi. Theo người qua đường nói vị phu nhân kia nổi danh mỹ nữ, được công nhận là đệ nhất mỹ nhân tại địa phương, còn là tiểu thư khuê các hiền lương thực đức, lại không biết nguyên do vì sao phải nhảy xuống giếng tự vẫn.

Đây vốn là chuyện gia đình người ta, Đỗ Hà cũng không có hứng thú nghe ngóng, chỉ cảm thấy chuyện này kỳ lạ nên vẫn còn ấn tượng.

Nghe nói trước một ngày vị phu nhân kia tự vẫn, trượng phu của nàng bị người đánh ngất xỉu trôi trong một ngôi miếu đổ nát trên núi, thẳng đến ngày hôm sau có tiểu phu lên đốn củi phát hiện mới được cứu về.

Nhưng khi vị trượng phu bị trói trên núi, ở nhà cả vị phu nhân lẫn người hầu đều thấy trượng phu của nàng say khướt xuất hiện trong phủ, say đến mức không nhận ra được đường đi.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn không nghĩ ra mấu chốt bên trong. Hôm nay nghe Lý Tuyết Nhạn nói như vậy nhớ lại câu chuyện kia, liền hiểu rõ toàn bộ.

Vị phu nhân kia không có khả năng vô cớ tự sát, trượng phu của nàng cũng không khả năng vô duyên vô cớ bị người đánh xỉu trói trên núi, càng không có khả năng phân thân. Tám chín phần mười là Thi Ngọc Hoa trước tiên bắt trói chồng nàng, sau đó lợi dụng thuật dịch dung cải trang thành chồng nàng giả say rượu sau đó dụ nàng lên giường.

Sau khi chuyện xảy ra phu nhân phát hiện người ngủ bên cạnh mình đêm qua không phải chồng mình, bị tư tưởng phong kiến lẫn đạo đức khiến nàng nghĩ quẩn, nhảy xuống giếng tự sát.

Hắn vừa nghĩ thông suốt, trong mắt nhịn không được tràn đầy sát cơ.

Với khả năng sinh sản ở thời cổ đại, cho dù là thái bình thịnh thế cũng tránh không được tình trạng có một ít người nghèo khó không cách nào sinh tồn. Cho nên đối với một ít chuyện hãm hại lừa gạt trộm cắp, chỉ cần không quá phạm Đỗ Hà đều tận lực khoan dung đối đãi. Nhưng đối với những kẻ gian dân, hắn lại hận ý mãnh liệt. Ở trong mắt hắn, những kẻ này chẳng khác gì là súc sinh. Bọn hắn có sức lực khả năng, lại làm ra chuyện còn thua cả cầm thú. Cho nên nếu gặp phải bọn người này, bất luận thời cổ đại hay hiện đại đều sẽ bị Đỗ Hà cho bọn hắn trả giá thâm đau đớn. Nhẹ thì chết, nặng thì chặt một chân, thiến đứt, lại phơi trước mặt công chúng. Đối với loại súc sinh kia, căn bản không cần cho bọn hắn cơ hội hối cải làm người, bởi vì loại người như vậy cũng không cách nào sửa đổi.

Lần đầu tiên Đỗ Hà giết người ở kiếp trước, là một tên tội phạm cường hiếp.

Vì vậy hiện tại khi hắn nghĩ tới hành vi của Thi Ngọc Hoa, liền không nhịn được sát ý dấy lên tận đáy lòng.

Nhưng lại nghĩ tới lời đối thoại của Thi Ngọc Hoa cùng Lý Phong gì đó, Đỗ Hà cũng sinh ra chút hảo cảm đối với Lý Phong kia. Chuyện gì xảy ra Đỗ Hà còn chưa biết, nhưng có thể tưởng tượng được Lý Phong đã lợi dụng thủ đoạn nào đó phá hủy dung mạo Thi Ngọc Hoa, làm cho khuôn mặt hắn trở nên gồ ghề xấu xí không chịu nổi.

Tuy không biết vì sao Lý Phong không giết Thi Ngọc Hoa, nhưng đời này Thi Ngọc Hoa cũng đừng mong tiếp tục dùng thuật dịch dung đi hại người. Mặc dù bốn sự dịch dung của hắn giỏi đến thế nào, nhưng không khả năng có thể sử dụng được trên một khuôn mặt lỗi lôm gồ ghề. Chẳng hạn như ở thời hiện đại, dù chuyên gia thẩm mỹ giỏi thế nào cũng không thể đem một người có khuôn mặt của Phù Dung tỷ biến thành thiên nga xinh đẹp.

Lý Tuyết Nhạn nhìn thấy thần sắc dị thường của Đỗ Hà, cũng ngừng lời kỳ quái nhìn hắn.

Đỗ Hà cười cười, không muốn nói cho Lý Tuyết Nhạn nghe những chuyện hiểm ác trên giang hồ, vì vậy lại nhắc nàng kể tiếp.

Lý Tuyết Nhạn kể xong mọi chuyện, nói:

- Tiểu Hồng là quà sinh nhật mà cha muội tặng cho muội ba năm trước, theo muội đã ba năm, lại bị tên dân tộc quái dị kia cướp đi, làm muội đau lòng một trận, không nghĩ ra chỉ qua mấy ngày nó lại quay trở về, còn mang về trò chơi vui như vậy.

Đỗ Hà thoáng trầm ngâm, suy nghĩ hết thấy mọi chuyện đã xảy ra.

Tiểu Hồng mà Lý Tuyết Nhạn kể hắn cũng biết đến. Đó là một con ngựa Mông Cổ thượng đẳng, tứ chi kiên cố hữu lực, thân thể tráng kiện, chịu được vất vả, không sợ rét lạnh, có thể thích ứng canh tác, sinh mệnh lực rất mạnh, có thể sinh tồn trong điều kiện gian khổ cùng tính thích ứng mạnh mẽ, tuổi thọ cùng lực bền bỉ cũng thật lâu dài. Loại ngựa này am hiểu nhất là đi

đường xa, trong lịch sử người Mông Cổ nhờ vào loại ngựa này mà chinh phục gần nửa thế giới.

Thi Ngọc Hoa ngẫu nhiên đạt được loại thần câu như vậy tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, đem nó xem là tọa kỵ tránh né Lý Phong truy kích, đặt một ít dụng cụ của mình trên ngựa, có lẽ bị Lý Phong đuổi kịp,

có lẽ là gặp phải nguy hiểm nào khác.

Thi Ngọc Hoa phải tách khỏi Tiểu Hồng, còn chưa kịp lấy đi dụng cụ đặt trên lưng ngựa, cũng không kịp buộc Tiểu Hồng giữ lại.

Tiểu Hồng tuy còn chưa đạt tới mức là thần câu thông linh, nhưng đã có tập tính nhận chủ. Bị Thi Ngọc Hoa khống chế nó không thể không nghe lời, nhưng vừa rời khỏi khống chế tự nhiên sẽ quay về nơi nó đã sinh sống, vì vậy bí tịch cùng tài liệu dịch dung của Thi Ngọc Hoa đương nhiên đều trở thành tiện nghi cho Lý Tuyết Nhạn.

Tình huống này Đỗ Hà cũng không biết rõ, nhưng hẳn cũng là tám chín phần mười, hẳn cười thầm Lý Tuyết Nhạn đúng là tốt số!

Hắn cố tình khảo nghiệm kỹ thuật của Lý Tuyết Nhạn, nói:

- Chính muội tự cải trang cho mình làm cho ta cảm thấy thật sự thần kỳ rồi, nhưng không biết muội có thể cải trang trên mặt người khác hay không!

Lúc hắn nói ra lời này, vẻ mặt hoài nghi, trong giọng nói tràn đầy vẻ không tin nhiệm đối với kỹ thuật của Lý Tuyết Nhạn.

Lý Tuyết Nhạn giống như bị người giẫm trúng đuôi, nhảy dựng lên:

- Tại sao không được, huynh đi theo muội, muội làm cho huynh xem!

Nàng không phải không biết Đỗ Hà cố ý khích tướng, nhưng không dễ dàng tha thứ ái lang xem nhẹ mình như thế.

Nàng banh cứng khuôn mặt, không nói thêm một lời lôi kéo Đỗ Hà đi vào phòng mình.

Khuê phòng của nữ nhân khác hẳn với nam nhân, toàn là màu hồng phấn, bố trí thật tỉ mỉ tinh xảo, khắp nơi đều tràn đầy vẻ nữ tính, dùng mũi ngửi nhẹ toàn là hương thủy tiên nhàn nhạt. Khuyết điểm duy nhất chính là góc tây bắc đặt một bình phong, bày thật không chút hợp lý phá hủy hoàn toàn bố cục trong phòng.

Sắc mặt Lý Tuyết Nhạn ửng đỏ, đây là lần đầu tiên nàng đưa nam tử vào khuê phòng của mình, tuy hắn là vị hôn phu, nhưng dù sao cũng khó tránh khỏi cảm giác tâm thần bất định.

Nhưng khi nghĩ tới biểu hiện không tin nhiệm vừa rồi của Đỗ Hà, vẻ mặt nàng liền khó chịu bất chấp hết thấy kéo hắn đi tới chỗ bình phong.

Sau bình phong là một bàn nhỏ, trên mặt bàn đặt đủ loại đồ vật kỳ quái, cùng những bình thuốc nho nhỏ. Góc bên phải phía trên đặt một quyển sách cổ, đã có chút ố vàng, không phải làm từ giấy mà là vải dày tạo thành sách, không biết đã được bao nhiêu năm.

Hiện tại Đỗ Hà mới hiểu được vì sao đặt bình phong ở nơi này.

- Huynh chờ một chút, muội làm cho huynh xem!

Lý Tuyết Nhạn hiêu trương nói:

- Đúng rồi, huynh còn chưa nói cho muội biết huynh muốn cải trang thành người nào?

- La Thông đi!

Đỗ Hà thuận miệng gọi ra tên của La Thông, La Thông dù sao nhìn thật tuấn tú, hẳn là thật khó khăn.

- Được!

Lý Tuyết Nhạn đáp ứng, nàng vừa đưa lưng về phía Đỗ Hà, nhưng ánh mắt đã lướt qua cổ hắn, đương nhiên điểm này Đỗ Hà cũng không phát giác.

- Đây là bí tịch dịch dung sao?

Đỗ Hà đưa tay cầm lên bản bí tịch.

Lý Tuyết Nhạn cũng không biết bí tịch là bảo bối, huống chi người lấy là Đỗ Hà nên nàng cũng không ngăn cản, chỉ ở một bên chuyên tâm làm việc, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Đỗ Hà mở ra bản bí tịch, phát hiện thuật dịch dung ghi chép bên trong khác hẳn với những gì hắn biết, cũng không phải dùng mặt nạ chế tác thành mà là dùng bột trân châu, bột san hô, dương chi, nhựa cây cùng mười chín loại đồ vật hiếm thấy. Sau đó giống như nhồi bột mì, đem toàn bộ tài liệu hỗn hợp chung một chỗ hoàn thành một lớp mặt nạ mỏng như cánh ve. Cuối cùng dùng đủ loại tài liệu vẽ lên bộ dáng của người định cải trang, dán lên trên mặt.

Lớp mặt nạ này màu sắc như da người, dán lên mặt chẳng khác gì là da thịt, chỉ ngứa ngáy một chút ở bìa mặt nạ sẽ nhìn không ra, hơn nữa nhiệt độ cao, chịu được đông cứng lẫn tẩy rửa. Lớp da này nếu dán lên mặt, không dùng thuốc đặc chế tẩy trừ dù là người cải trang cũng đừng mong dễ dàng tháo xuống.

Nói chuyện có vẻ vô cùng kỳ diệu, cũng không biết sự thật thế nào!

Hắn vừa lật sách vừa nói thầm, lật đến cuối cùng không còn ghi chép thuật dịch dung mà là một loại thuật biến âm cao minh, có thể làm cho người tùy tâm sở dục biến đổi âm thanh của mình.

Đôi mắt Đỗ Hà sáng ngời, hắn khẽ cười, thuật dịch dung này cũng không làm cho hắn hứng thú, nhưng thuật biến âm lại là thứ tốt, đáng giá học tập. Nhìn thấy Lý Tuyết Nhạn vẫn đang bận rộn, trong lúc rảnh rỗi hắn cũng căn cứ theo ghi chép trong sách luyện tập qua.

Theo thanh âm không ngừng biến hóa, hứng thú càng ngày càng cao, trong lúc bất tri bất giác đã trôi qua một canh giờ.

Đối với thuật biến âm Đỗ Hà cũng đã nắm được chút căn bản, thời gian trôi qua hắn đã có thể dùng thanh âm của Phòng Di Ái, La Thông, Đỗ Như Hối, Đỗ Cầu ... những người thân thuộc với hắn nhất. Về phần thanh âm của Trường Nhạc hắn cũng thử qua, chỉ là có chút không giống ai, thanh âm của nữ nhân cùng nam nhân luôn có khác biệt, Đỗ Hà còn chưa có cách nào tự nhiên không chế.

Ngay khi Đỗ Hà còn đang đắm chìm trong việc luyện tập thuật biến âm, thình lình nghe bên cạnh truyền qua tiếng cười:

- Đại công cáo thành!

Lý Tuyết Nhạn tựa hồ đã hoàn thành kiệt tác của nàng, vỗ tay cười vang.

Đỗ Hà bỏ bí tịch xuống, vừa cười vừa nói:

- Cho ta xem xem!

- Ngoan ngoãn ngồi xuống đã, bây giờ nhìn không ra đâu, phải dán lên mặt mới có thể biểu hiện được hiệu quả!

Về mặt Lý Tuyết Nhạn cười quái dị đẩy Đỗ Hà ngồi xuống ghế.

Đỗ Hà nhìn khuôn mặt tươi cười của Lý Tuyết Nhạn, đáy lòng cảm thấy có chút khó tin, tâm thần bất an:

- Mọii không giữ trò quỷ quái gì đi?

Nếu luận về tính tình quái, tuy Lý Tuyết Nhạn còn kém hơn Cao Dương công chúa, nhưng cũng thuộc hàng nhân vật tông sư.

Lý Tuyết Nhạn nói:

- Ở đây không có người khác, công phu của huynh còn giỏi hơn mọii, mọii có thể làm gì đây? Làm quái quỷ gì chứ?

Mặc dù Đỗ Hà có chút lo lắng, nhưng muốn tự nếm thử kỳ hiệu của thuật dịch dung một chút nên đành trung thực ngồi xuống nghe theo chỉ huy của nàng!

- Ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại! Đúng đúng, không nên cử động, cứ như vậy đi!

Đỗ Hà ngẩng mặt lên, tùy ý cho Lý Tuyết Nhạn làm gì thì làm trên mặt mình, đôi mắt nhắm lại không nhìn thấy gì, nhưng cảm nhận được có đồ vật hơi mỏng lạnh lạnh dán lên trên mặt.

Sau đó một đôi tay nhỏ bé non mềm nhẹ vỗ về lên mặt hắn, không ngừng loay hoay.

Da thịt tiếp xúc, mặc dù Đỗ Hà đang đeo mặt nạ nhưng vẫn cảm nhận được đôi tay của Lý Tuyết Nhận truyền qua một tia ấm áp.

Thời gian trôi qua, đột nhiên bàn tay dán trên mặt hắn chợt run run, Lý Tuyết Nhận nhin không được “xuy” một tiếng bật cười.

Vừa bật cười thành tiếng nàng cũng không tiếp tục nhin được nữa, liền cười khanh khách.

Nghe tiếng cười của nàng, trong lòng Đỗ Hà biết không ổn, vội mở mắt không để ý tới Lý Tuyết Nhận đang cười vang, lấy gương đồng đưa tới trước mặt.

- Mặt của ta a!

Vừa nhìn vào, suýt nữa hù dọa Đỗ Hà ngất xỉu, trong gương đồng cũng không phải là La Thông anh tuấn, mà so với Phù Dung tỷ càng thêm đáng sợ, chính là tiểu nữ nhi Trình Phỉ Thúy của Trình Giảo Kim.

Khuôn mặt tròn trịa, mập mạp ục ịch, đôi mắt ti hí béo tròn, còn có nốt ruồi mỹ nhân đen sẫm ngay khóe miệng to tướng, trong gương đồng hiện rõ thân phận thật rõ ràng.

Đỗ Hà vội vàng dùng tay tháo mặt nạ xuống, muốn lấy mặt nạ mang khuôn mặt khủng bố kia xé đi, nhưng bất luận hắn làm sao cũng không thể tháo ra lớp da dán trên mặt mình. Nhất thời nhớ tới ghi chép bên trong bí tịch, vội vàng tìm được thủy trên bàn, bỗng nhiên phát hiện đôi tay Lý Tuyết Nhận rụt rụt giấu diếm sau lưng, trong tay tựa hồ đang che giấu thứ gì đó, không nói một lời lập tức xuất ra long trảo thủ chộp thẳng tới hai gò núi trước ngực nàng.

Lý Tuyết Nhận lại càng hoảng sợ, vội vàng vươn tay ra che lại.

Ngón tay Đỗ Hà bắn vào khuỷu tay Lý Tuyết Nhận, ngay lập tức nàng theo bản năng buông lỏng tay, bình thuốc trong tay nàng liền rơi xuống đất.

Đỗ Hà đưa tay đón lấy, dùng được thủy trong bình tháo ra mặt nạ, tiện tay ném xuống cả giận nói:

- Nhìn muội làm chuyện gì kia!

Về mặt Lý Tuyết Nhận tự đắc:

- Ai kêu huynh xem thường muội làm chi, tướng mạo của La Thông không có chút tính khiêu chiến, đem huynh biến thành Trình Phỉ Thúy càng thêm chứng minh kỹ thuật của muội đó thôi!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

268. Chương 268 : Hoạch Tặng Bách Chiến Kính Lữ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thần thái dương dương đắc ý của Lý Tuyết Nhận, Đỗ Hà chỉ cười khổ, nhưng nghĩ lại cũng hiểu được nàng nói không sai, nếu ngay cả gương mặt của Trình Phỉ Thúy cũng có thể cải trang, những người khác tự nhiên thật dễ dàng, không đủ nhắc tới.

- Để ta thử xem!

Đỗ Hà nhìn kiệt tác đôi xảo thủ của Lý Tuyết Nhận, nhớ tới trình tự ghi chép lại trong sách, liền động tâm tư muốn làm thử. Hắn đi tới cạnh bàn bắt chước trình tự Lý Tuyết Nhận đã làm đem tài liệu trộn lẫn vào nhau, bắt đầu nhồi lên.

Việc chế tác mặt nạ thoát nhìn dễ dàng kỳ thật lại muôn ngàn khó khăn.

Nếu mặt nạ hơi dày sẽ không giống, nếu quá mỏng sẽ dễ rách, chỉ cần chênh lệch mấy may sẽ sai cả ngàn dặm, muốn nắm giữ đúng mực xác thực không dễ.

Đỗ Hà thường xuyên luyện võ, lòng bàn tay đã có vết chai, thật sự không cách nào nắm chắc lực đạo, không phải dày thì lại quá mỏng, có khi còn dày như da lợn, không được cân bằng, chẳng khác gì loại mặt nạ cứng mua được ngoài đường, kết quả tệ hại làm Lý Tuyết Nhạn cười không ngớt.

Không thể không nói mỗi người đều có tài năng riêng, lời này không hề giả dối.

Lý Tuyết Nhạn vô sư tự thông, không có một người nào chỉ điểm chỉ dạy bí tịch lại học được thuật dịch dung thật tốt. Luận tài trí Đỗ Hà vượt hơn Lý Tuyết Nhạn rất nhiều thế nhưng đối với tuyệt kỹ thuật dịch dung này mặc dù bên cạnh có người làm mẫu chỉ dẫn nhưng hẳn không cách nào làm ra được có hình có dạng, càng không cần nói tới vẽ lên mặt nạ, vì vậy cũng không tiếp tục cưỡng cầu. Lý Tuyết Nhạn đã sắp trở thành thê tử của hắn, kỹ thuật của nàng cũng có khác gì kỹ thuật của chính mình đây?

Vì vậy hắn ghi chép lại thuật biến âm để có thời gian luyện tập thường xuyên. Đồng thời cũng dặn dò Lý Tuyết Nhạn không được đem chuyện mình biết thuật dịch dung nói cho bất luận kẻ nào, cho dù là phụ thân của nàng.

Về mặt Lý Tuyết Nhạn nghi hoặc, không biết vì sao trò chơi thú vị này lại không thể chia sẻ với người khác.

Đỗ Hà thấy vẻ mặt nghi hoặc của nàng, cũng không khỏi cười khổ:

- Thuật dịch dung này là kỹ nghệ bàng môn tả đạo, dùng thỏa đáng có thể tạo phúc dân chúng, nhưng dùng sai chỗ sẽ tạo thành nguy hại không cách nào đánh giá. Chẳng hạn như Thi Ngọc Hoa, dựa vào tài nghệ dịch dung làm ác khắp nơi, cải trang thành trượng phu của người khác dâm loạn thê tử họ. Đây chỉ là một người làm ác tuy nguy hại cực lớn nhưng chỉ có hạn. Nhưng nếu như có người lợi dụng thuật dịch dung cải trang thành quan lớn địa phương hoặc tướng quân địa phương, nguy hại một phương, người chịu khổ sẽ lên tới hàng vạn, thậm chí là mấy chục vạn dân chúng, còn có thể làm cho quốc gia bị rung chuyển, như vậy sẽ thật khó lường.

Khó trách nàng lại lộ ra thần sắc như thế, thời đại này hài tử nhà nghèo đã sớm biết lo liệu việc nhà, Lý Tuyết Nhạn xuất thân cao quý, nàng không giống như Trường Nhạc từ thuở nhỏ đã tiếp xúc qua sự tranh đấu trong cung đình. Cũng không giống như hài tử nhà nghèo khổ, trải qua đủ mọi khổ sở của thế gian. Là nữ nhi duy nhất của Giang Hạ Quận Vương phủ Lý Đạo Tông, nàng chẳng khác gì đoá hoa lớn lên trong nhà ấm, không biết ngọt bùi cay đắng của nhân gian cùng lòng người hiểm ác. Cho nên hoàn toàn không biết được hậu quả nếu thuật dịch dung này rơi vào trong tay người xấu.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Tuyết Nhạn, muội đã có được môn kỹ thuật này tương đương như có thể hóa thân ngàn vạn, là tội mất đầu. Bằng năng lực của muội hiện tại còn có ai bắt giữ được muội, bởi vì muội có thể hóa trang thành bộ dáng của bất cứ ai nghênh ngang đi ra khỏi thành Trường An. Cho nên nếu thuật dịch dung bị kẻ xấu học được, sẽ gây ác thiên hạ, muốn làm gì thì làm. Nếu càng thêm nghiêm trọng hẳn có thể dịch dung thành bất luận kẻ nào, kể cả hoàng thượng!

Hai chữ cuối hắn nói với vẻ nghiêm túc dị thường.

- A!

Lý Tuyết Nhạn nghe Đỗ Hà nói trong lòng còn đang lo lắng suy nghĩ, nhưng nghe được hai chữ “hoàng thượng”, bị hù dọa nhin không được lớn tiếng kinh hô.

Ở thời đại phong kiến, trời đất bao la hoàng đế lớn nhất, chuyện này nếu liên quan tới hoàng đế thật sự đúng là chuyện đại sự.

Đỗ Hà nói chuyện nghiêm trọng như thế, vì chính mục đích muốn Lý Tuyết Nhạn bảo thủ bí mật này.

Lý Tuyết Nhạn nghe khả năng nghiêm trọng như thế, cũng thu hồi nụ cười gật đầu tỏ vẻ đã hiểu được.

Đỗ Hà lại lập tức cười cười:

- Kỳ thật cho muội giữ bí mật cũng không chỉ vì nguyên nhân này, mặt khác ta còn có tư tâm. Muội từng nghe qua đạo soái hay không? Ta chính là đạo soái!

Lúc này hắn cũng đem hành vi phạm tội của thân thích Hạ Lan gia kể lại, hơn nữa còn giới thiệu sơ lược chuyện mình đã làm. Đương nhiên hắn cũng không nói mình đến từ đời sau, điều này quả thật quá kinh thế hãi tục, thật sự không thể nói ra. Chỉ nói mình có một vị sư phụ tên Sở Lưu Hương, chính mình kế thừa sự nghiệp của hắn, cướp của người giàu chia cho người nghèo, chỉ là công phu của mình còn chưa luyện tới nơi tới chốn, nên còn chưa làm được tới mức hoàn hảo, vì vậy trước khi võ công chưa luyện hoàn thành, còn cần sự trợ giúp của nàng.

Đối với Đỗ Hà mà nói, Lý Tuyết Nhạn đã sắp trở thành thê tử của hắn, cho nên hắn nói chuyện cũng không còn gì giấu diếm.

Lý Tuyết Nhạn ngây người hồi lâu mới kịp phản ứng, trong đôi mắt lóe sáng sững sờ nhìn Đỗ Hà, có chút ngưỡng mộ cùng tự hào:

- Nguyên lai Đỗ lang chính là đạo soái a!

Đỗ Hà chỉ dùng danh tự đạo soái hai lần, một lần đi lấy ấn thái tử của Lý Thừa Càn xem qua, một lần là từ chỗ Vũ Mị Nương nghe được sự càn rỡ của Hạ Lan gia nên quyết định ra tay khiển trách, vì vậy dùng tới danh tiếng đạo soái. Có lẽ chuyện về Lý Thừa Càn thật mất mặt, trong hoàng thất cũng không lan truyền ra bên ngoài, chỉ vãn vãn có mấy người biết được. Chỉ có chuyện của Hạ Lan gia huyền ảo thật lớn, làm danh tự đạo soái ngang trời xuất thế, thậm chí truyền vào trong tai Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân dù sao cũng là hoàng đế, đối với loại nhân vật hiệp sĩ không tuân theo pháp luật vốn cũng không hề có hảo cảm, huống chi đạo soái kia còn ra tay giáo huấn Lý Thừa Càn, đi trộm thái tử ấn, tuy Lý Thừa Càn phạm sai lầm, nhưng hoàng đế cũng không cho phép một hiệp sĩ bên ngoài đến giáo huấn con mình.

Vì vậy lúc ấy hắn còn đặc biệt phân phó phủ nha toàn lực truy bắt đạo soái, nghe Lý Thế Dân bổ nhiệm, những quan viên lớn nhỏ trong thành Trường An phụ trách truy nã đạo tặc nguyên một đám đều dồn hết sức lực muốn biểu hiện thật tốt. Cuối cùng không phát hiện được tung tích gì của đạo soái, nhưng lại quấy nhiễu làm lòng người trong Trường An hoảng sợ, hai chữ đạo soái cũng vì vậy nhận được hiệu quả nổi tiếng, sự tích của hắn mọi người đều hay biết.

Lý Tuyết Nhạn lại không phải người cổ hủ, nàng thật tán thưởng hành vi của Đỗ Hà, đối với đạo soái cũng thật có lòng ngưỡng mộ. Hôm nay nghe nói Đỗ Hà là đạo soái, lòng ngưỡng mộ cũng gần như biến thành sùng bái.

Đỗ Hà không suy đoán được tâm tư của nàng, chỉ tựa đầu gần nàng, trầm thấp nói:

- Đây là bí mật, ngoại trừ ta không còn người thứ hai hay biết, lần này nói với muội ngàn vạn lần đừng lộ ra ngoài, bằng không ta sẽ bị bệ hạ bắt giam mất!

Lý Tuyết Nhạn cảm thấy trên mặt bị nhiệt khí thổi nóng hổi, nàng liếc mắt lườm Đỗ Hà, trong nội tâm ngọt ngào như mật. Chuyện trọng yếu như vậy người trong lòng nàng lại chưa nói cho Trường Nhạc biết mà chia sẻ cùng mình, điều này còn không phải nói rõ hắn xem trọng mình đến thế nào sao? Nữ nhân luôn là như vậy, tuy nàng cùng Trường Nhạc là mật hữu khuê trung, cũng không có lòng tranh đua, nhưng gặp phải loại chuyện này cũng nhịn không được đắc ý, đối với việc Đỗ Hà yêu cầu mình tương trợ tự nhiên là đáp ứng.

Điều này có thể trợ giúp người trong lòng mình, thể hiện được giá trị tồn tại của mình, đối với một thiếu nữ đang lâm vào bế tắc cũng thật trọng yếu. Huống chi Đỗ Hà cũng không phải làm chuyện xấu, mà là làm chuyện hiệp đạo, Lý Tuyết Nhạn vẫn luôn có lòng ước mơ trở thành nữ hiệp, vì vậy làm việc này nàng càng thêm cam tâm tình nguyện.

Đỗ Hà cũng còn chưa quyết định lúc nào tiếp tục ra tay, Lý Tuyết Nhạn đã bắt đầu quần quýt theo hỏi hắn chừng nào muốn động thủ.

Đỗ Hà trừng mắt liếc Lý Tuyết Nhạn đang hăng hái bừng bừng, thâm nói:

- Việc này ngay cả ta không gấp, nàng lại gấp cái gì?

Hắn cũng không tiếp tục bàn chuyện này với nàng, chỉ dời đi chủ đề cùng nàng trò chuyện thật lâu.

Sáng sớm hôm sau Đỗ Hà thông tri song thân, lại để cho Đỗ Như Hối cùng Chương thị đến xử lý chuyện hôn sự.

Chuyện nhi tử kết hôn, nhị lão cũng vui vẻ bận rộn.

Dù sao Lý Tuyết Nhạn cũng là quận chúa, tuy kém công chúa nhưng cũng thuộc hoàng thân quốc thích, cần nghiêm khắc dựa theo tục lệ: Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ...những tập tục một lần lượt chấp hành.

Từng bước từng bước thực hiện ít nhất cũng kéo dài một tháng thời gian.

Đỗ Hà cũng không gấp gáp, muốn gấp cũng không được, sau khi hắn thông báo cho nhị lão cũng tự mình đi tới quân doanh Tả Uy Vệ báo đạo. Hiện tại Lý Tích đã trở thành Binh Bộ thượng thư, không biết Tả Uy Vệ đại tướng quân sẽ là ai, có thể là người biết thông hiểu như

Lý Tích hay không.

Đi vào quân doanh Tả Uy Vệ, tiến vào đại trường trung quân, đã thấy Lý Tích đang ngồi trên ghế chủ soái, hắn không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Lý Tích mỉm cười, ý bảo Đỗ Hà nhanh ngồi xuống.

Đỗ Hà đi tới vị trí Tả Uy Vệ tướng quân ngồi xuống, khắp bốn phía đều là những lão tướng khoảng ba bốn mươi tuổi. Ở vào tuổi của Đỗ Hà có thể nhờ vào chiến công ngồi lên vị trí này, tại Đại Đường thật là người điên cuồng.

Lý Tích vẫn như ngày thường hạ mệnh lệnh phân phó công việc, sau đó chỉ lưu lại Đỗ Hà.

Khi toàn bộ các vị tướng quân đều lui xuống, Lý Tích cười nói:

- Hiền chất, hôm nay lão phu muốn đưa cho ngươi một kiện lễ vật, đến ăn mừng ngươi lập được kỳ công hiếm thấy!

Đỗ Hà thấy sắc mặt Lý Tích vui vẻ, cũng không biết hắn nói thật hay giả, quan hệ giữa hai người bọn họ không tệ, cũng nói đùa:

- Khẩu vị của tiểu chất thật lớn lắm, nếu là lễ vật bình thường có thể không nhập vào pháp nhãn!

Lý Tích nghe vậy chợt cười vang:

- Lễ vật của lão phu bảo đảm thỏa mãn hiền chất, ngươi đi theo ta!

Đỗ Hà nhìn thấy vị lãnh đạo trực tiếp xưa nay đối đãi mình không tệ trên mặt hiện lên thần sắc tràn đầy tự tin, cũng chợt hứng thú, Lý Tích dùng tư cách trưởng bối mở miệng, trên tay hắn nhất định phải có đồ vật gì đó thật tốt, hơn nữa thật sự muốn đưa tặng cho chính mình.

Lý Tích đi phía trước dẫn đường, Đỗ Hà đi sát theo sau.

Hai người trước sau đi tới, theo sự dẫn dắt của Lý Tích, Đỗ Hà đi ra ngoài quân trường, nơi này là trung tâm huấn luyện, là địa phương Lý Tích thường dùng huấn luyện thân vệ, chính Đỗ Hà cũng là lần đầu tiên mới tới.

Đỗ Hà đưa mắt nhìn ra xa, tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi thán phục. Cửa quân doanh mở rộng, bên trong doanh trạm gác dày đặc, binh khí sáng ngời, một cỗ sát khí đập thẳng vào mặt. Nơi này là trung tâm quân đội Trường An, là nơi không khả năng xuất hiện kẻ địch, nhưng toàn bộ quân tốt đều giữ vững cảnh giác. Chỉ bằng vào điểm này đủ thấy đây là một chi quân đội tùy thời tùy lúc đều là tinh nhuệ có thể lập tức bước lên chiến trường. Nhìn thấy Lý Tích cùng Đỗ Hà, quân tốt trong doanh vẫn thản nhiên như không có việc gì, mỗi người đều chỉ chăm chú làm nhiệm vụ của mình.

Cần huấn luyện thì huấn luyện, cần tuần tra thì tuần tra, không một ai vì sự xuất hiện của Lý Tích mà dừng tay, không phải họ không tôn trọng hai vị chủ soái, mà là bởi vì kỷ luật nghiêm minh làm bọn họ đều đem toàn bộ tinh thần đầu nhập vào nhiệm vụ của chính mình.

Nhìn thấy quân kỷ nghiêm minh đến như thế, nội tâm Đỗ Hà không khỏi chấn động.

Đi vào trong đại doanh, Đỗ Hà vốn đã hiểu thật rõ cách hành quân bố trận, ngay lập tức hắn liền phát hiện được sự bố trí xảo diệu của quân doanh làm hắn không ngừng thán phục than thở.

Cách đó không xa chính là giáo trường, là một giáo trường thật lớn diện tích cỡ mười sân bóng đá, hơn vạn quân tốt đang thao luyện trên giáo trường theo thông lệ, xa xa nhìn lại trên người quân tốt đều tản ra sát khí lẫm liệt.

Đi tới gần, những quân tốt bên trong giáo trường từng người cầm chiến đao sáng loáng trong tay theo tiếng quát của quan chỉ huy nhiều lần lặp đi lặp lại những động tác “phách, tảo, liêu, đáng”, bốn thức đao pháp thực dụng ngoài sa trường.

Đúng thật là trên tay cường tướng sẽ không có nhược binh. Kỳ binh luyện trường, cung tiễn binh luyện trường, mạch đao binh luyện trường, nguyên một đám quân tốt đều thật nghiêm túc chuyên tâm tập luyện, tôi luyện chiến kỹ. Bọn họ biểu hiện thực lực thật sự làm Đỗ Hà càng thêm kính trọng vài phần.

Đột nhiên ánh mắt Đỗ Hà bị một đội quân tốt đang luyện tập ở góc hẻo lánh hấp dẫn, những quân tốt kia phân ra hai đội, đang tiến hành đối luyện, mà trên tay hai đội ngũ đều cầm lấy chân đao chân thương, thanh âm kim thiết giao nhau vang lên bên tai không dứt, trên người bọn hắn nhìn thấy rõ một cỗ hào hùng khí thế không màng sinh tử, sát khí tung hoành làm lòng người kinh hãi, bèn thán phục nói:

- Hảo một chi thiết huyết kính lữ!

Lý Tích nghe được lời này cười tự đắc:

- Đây là chi đội ngũ do chính ta huấn luyện, được bệ hạ tứ phong đội kính lữ Tuyền Phong đứng thứ hai trong ba đội kính lữ của Đại Đường!

- Ba đội đại kính lữ?

Đỗ Hà ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên nghe nói.

Lý Tích giải thích:

- Cũng khó trách hiền chất không biết, đây đều là bí mật trong giới lão tướng, không có truyền ra bên ngoài. Tại Đại Đường có ba chi đội ngũ nhân số không nhiều lắm, nhưng lại là đội ngũ có chiến lực đáng sợ. Đệ nhất kính lữ hiền chất cũng nên biết, đó là bệ hạ từ trong binh mã Đại Đường tập kết toàn bộ cường binh tổ kiến Huyền Giáp quân, hai đội còn lại một là Tuyền Phong quân của lão phu, một là Tiệp Thắng quân của Lý Tĩnh lão tướng quân, lúc trước ngươi nhìn thấy chính là Tuyền Phong quân, mỗi người đều vô cùng dũng mãnh!

Đỗ Hà đi theo sau lưng Lý Tích, nhiều lần đưa mắt nhìn về phía Tuyền Phong quân, thầm nghĩ không biết đến khi nào mình cũng có thể có được một đội quân mạnh mẽ đến như thế, nhưng hắn cũng biết cho dù hắn có được chỉ sợ cũng phải kéo dài thêm năm năm nữa. Hắn biết rõ loại đội ngũ này không chỉ dựa vào tập luyện là có thể luyện được đi ra, còn phải kinh nghiệm vô số lần chiến trường chém giết, từ trong núi thây biển máu sống sót. Chỉ có một đội quân trải qua thật nhiều lần kinh nghiệm huyết chiến mới có thể đúc kết thành một đội quân thiết huyết hùng mạnh, trong lòng nghĩ như thế, trong mắt hắn cũng không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ.

Lúc này ánh mắt của hắn chú ý tới trên người vị tướng quân đang huấn luyện Tuyền Phong quân. Vị tướng quân kia khoảng chừng ba mươi tuổi, còn quá xa nên không nhìn thấy rõ gương mặt, nhưng theo thân ảnh của hắn có thể cảm nhận được một cỗ khí thế cực kỳ thô bạo tản ra làm lòng người lạnh giá, không khỏi thâm nghĩ:

- Hắn là ai?

Còn chưa để hấn hỏi thăm, Lý Tích đã đi tới giữa giáo thai, ý bảo Đỗ Hà cùng hấn đi lên, lập tức cho người nổi trống tập hợp quân sĩ.

Ban đầu trong lòng Đỗ Hà vẫn còn nghi vấn, hoàn toàn không hiểu trong hồ lô của Lý Tích đang bán thuốc gì. Đây rõ ràng là nói có ý định tặng lễ vật cho hấn mới gọi hấn đi cùng, nhưng không hiểu sao lại đi tới quân doanh, ban đầu Đỗ Hà còn nghĩ lễ vật đặt trong quân doanh, chợt thấy Lý Tích đi lên giáo thai, trong lòng còn đang tự hỏi thì thấy Lý Tích ra lệnh tập hợp.

Rốt cục lại là tình huống nào?

Ý niệm này vừa chợt lóe lên trong lòng Đỗ Hà, nhưng hấn rất nhanh đã nói không ra lời. Một màn trước mắt thật sự quá kinh người, cả binh sĩ cả quân doanh còn đang tập luyện vừa nghe tiếng trống vang lên ngay lập tức liền làm ra phản ứng. Bọn họ đều nhịp cầm binh khí xếp thành đội ngũ ngay tại chỗ, cả đội quân giống như hòa thành một thể đi tới trước giáo thai.

Chỉ trong ba tiếng trống, đại quân năm ngàn người đã xếp hàng ngay ngắn chờ lệnh trước mặt Lý Tích.

Tốc độ cực nhanh, hiệu suất làm việc cũng cực nhanh, thật khiến người khiếp sợ.

Binh sĩ dưới trướng Đỗ Hà đã là tinh nhuệ hiếm có, nhưng so với binh sĩ của Lý Tích còn kém hơn một cấp bậc.

- Thế nào, Đỗ hiền chất, binh sĩ của lão phu xem như không tệ đi?

Lý Tích vừa nói vừa cười, tay còn vân vê chòm râu.

Nhìn bộ dáng tự đắc của hấn, Đỗ Hà không thể không phục nói:

- Đâu chỉ là không tệ, quả thật khiến người phải sợ hãi thán phục lẫn kinh ngạc, không cách nào nói nên lời. Chỉ là việc này lại có quan hệ gì tới lễ vật?

- Đương nhiên là có!

Ngón tay Lý Tích chỉ xuống đội quân bên dưới, giọng nói thương cảm trầm trầm nói:

- Những người này đều là binh sĩ một tay ta dìu dắt huấn luyện ra, cùng theo ta trải qua bách chiến, bọn họ đều là những chiến sĩ rất giỏi. Hôm nay Lý Tích này chính thức đưa tất cả bọn họ phó thác cho người!

Lời này của Lý Tích giống như long trời lở đất.

Đỗ Hà mừng rỡ, còn không dám tin tưởng vào tai của mình.

- Cái gì? Phó thác cho ta? Đem đội ngũ thân kinh bách chiến này đưa cho ta? Thật sự có chuyện tốt như vậy hay sao?

Hấn không tin, thật sự không dám tin, thò tay ngoáy ngoáy lỗ tai mình, xác định mình không nghe lầm liền nói:

- Có thể lặp lại thêm lần nữa, ta còn chưa nghe được rõ ràng. A, không phải không nghe được rõ ràng, tai ta vẫn còn dùng rất tốt, chỉ là vì thật không dám tin tưởng mà thôi...

Lý Tích bị bộ dáng của hấn làm vui vẻ, cười nói:

- Người không hề nghe lầm, hiện tại người đã là Tả Uy Vệ tướng quân, có thể thống soái vạn người. Binh mã của người cũng chỉ có năm ngàn người, cần được bổ túc. Đội ngũ này của ta cũng vừa đủ năm ngàn, vừa lúc điền vào đủ số!

Chế độ thập nhị vệ Đường triều là kết tinh Tùy Đường phủ binh chế. Chính là đem hệ thống cấm binh cùng phủ binh dung hợp thành một, là cơ cấu chương quân túc vệ kinh thành.

Đỗ Hà phụ thuộc Tả Uy Vệ, trên có một thượng tướng quân, một đại tướng quân, hai tướng quân.

Thượng tướng quân vẫn bỏ trống, không ai đảm nhiệm. Cho nên do đại tướng quân quản lý, tướng quân phụ ta. Còn lại trung lang tướng, trưởng sử, lục sự tham quân cùng hiệp trợ.

Đỗ Hà là tướng quân, cùng một người khác chia ra chưởng quản một vạn binh mã Tả Uy Vệ. Vì vậy Đỗ Hà vẫn còn năm ngàn binh mã chưa được lĩnh tới, mà Lý Tích vốn là Tả Uy Vệ đại tướng quân.

Ngoại trừ có hai vị tướng quân, còn có thể điều khiển năm ngàn thân vệ thuộc về mình.

Hành động này của Lý Tích chính là đem thân vệ của mình điều qua cho Đỗ Hà, lại để cho hắn bổ sung nhân số chưa đủ, về phần số lượng còn dư ra kia sẽ để lại cho đại tướng quân mới đến.

Đỗ Hà giật mình nhớ tới thân phận Lý Tích, chợt hiểu ra, hắn rõ ràng có ý định xử lý hậu thế, hôm nay hắn đã trở thành Binh Bộ thượng thư, Binh Bộ thượng thư chưởng quản Binh Bộ, là trưởng quan quản lý hành chính quân sự trong cả nước. Chức quan này tuy là nhân vật võ tướng số một, có thể chỉ huy điều động toàn bộ binh mã Đại Đường, nhưng lại không thể tiếp tục quản lý trực tiếp thân vệ dưới trướng.

Cho nên Lý Tích có ý định trước khi rời đi đem thân vệ của mình phó thác cho một người đáng giá tín nhiệm!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

269. Chương 269 : Tặng Kính Lữ Lại Tặng Danh Tướng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Tích thấy vẻ mặt Đỗ Hà giật mình, cũng đã biết hắn hiểu được dụng ý của mình. Đúng như suy nghĩ của Đỗ Hà, hiện giờ hắn đã là Binh Bộ thượng thư. Binh Bộ thượng thư là đại lão Binh Bộ, chưởng quản tuyển dụng võ quan cùng binh tịch, quân giới, quân lệnh cùng quân sự và chính trị cả thiên hạ, có được quyền điều binh, có thể nói là quyền cao chức trọng. Mà Đường triều hấp thụ tinh hoa Tùy triều chế, đối với hết thảy chức vị chính trị quan trọng trong triều đều có được an bài hợp lý.

Bởi vì quyền lực của Binh Bộ thượng thư quá lớn, có thể điều động binh mã khắp thiên hạ, cho nên không cho phép trực tiếp chưởng binh. Nếu chưởng binh, chuyện tạo phản đối với Binh Bộ thượng thư là chuyện vô cùng dễ dàng. Bởi vì hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể đem binh mã di chuyển sang từng khu vực, tạo thành binh lực chân không cả một địa phương cực lớn.

Lý Tích cũng là một nhân vật tràn ngập khát vọng, đối với việc có thể thăng nhiệm làm Binh Bộ thượng thư vẫn thật cao hứng, nhưng hắn có chút không yên lòng cho những thân binh của mình. Những thân binh kia đều là lão binh theo hắn đã nhiều năm, thực lực siêu cường, phóng mắt khắp cả Đại Đường cũng có thể đứng trong ba hàng đầu, là kính lữ hạng nhất hạng nhì.

Lần này hắn thăng chức, tận đáy lòng luôn ôm ấp cảm giác bỏ rơi bọn họ. Hắn chưa bao giờ lo lắng thực lực của đội ngũ này, chỉ lo lắng người tiếp nhận vị trí của mình khiến cho đội ngũ dưới trướng của mình mất đi đất dụng võ. Cho nên hắn mới nảy sinh ra quyết định như thế.

Hắn biết thiên phú quân sự của Đỗ Hà, cũng biết Lý Thế Dân có tâm đem Đỗ Hà đào tạo thành nhân vật lĩnh quân mới của Đại Đường quân giới, những thân binh dưới trướng của mình nếu đi theo Đỗ Hà, với bản sự của hắn, lấy thực lực của quân tốt, nhất định có thể lập được nhiều công tích hiển hách, sẽ đạt được thiện chung.

Lý Tích cười nói:

- Như thế nào? Hiền chất, lễ vật này ngươi thu hay không thu!

Ánh mắt Đỗ Hà trừng lớn, mừng rỡ như điên nói:

- Thu, sao lại không thu. Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy, đi nơi nào tìm được, không thu chính là kẻ ngốc còn là kẻ đầu đất!

Hắn nhìn đội quân bên dưới thai, vui mừng tới mức ánh mắt đều đỏ lên, làm sao còn nói ra được chữ không.

Hắn chợt ngừng một chút, lập tức nghiêm mặt nói:

- Thúc phụ yên tâm, tiểu chất nhất định đối đãi tốt tinh binh cường tướng của ngài, quyết không cô phụ phần tâm ý này của thúc phụ!

Lý Tích vuốt râu cười khê, thỏa mãn gật gật đầu, nói:

- Người đi theo ta!

Tiếp đó lại mệnh lệnh xuống, dẫn Tịch giáo úy đến quân doanh một chuyến.

Đại tướng trung quân.

Đỗ Hà quỳ ngồi bên dưới, cùng Lý Tích trò chuyện, cũng nhân cơ hội hướng hắn thỉnh giáo một ít vấn đề khó khăn đã gặp được trong cuộc tây chinh vừa rồi.

Lý Tích nhập ngũ nhiều năm, trên kinh nghiệm hơn xa Đỗ Hà rất nhiều, một vài vấn đề hắn đã từng trải qua không ít, xử lý cũng thật cao minh, rõ ràng rành mạch trả lời từng câu hỏi.

Giải quyết xong các vấn đề, Đỗ Hà cũng nhân dịp hỏi thăm người được tuyển chọn kế vị Tả Uy Vệ đại tướng quân.

Lý Tích trầm mặc thật lâu mới nói:

- Là Trưởng Tôn Thuận Đức!

- Tại sao là hắn?

Đỗ Hà vừa nghe nhắc tới hai chữ “Trưởng Tôn” liền cảm thấy đau đầu, vừa nghe nhắc tới Trưởng Tôn Thuận Đức, đầu hắn càng muốn nổ lớn.

Trưởng Tôn Thuận Đức cũng là lão tướng Đường triều, là tộc thúc của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Hắn cũng có chút kỹ năng, khi Cao Tổ khởi binh hắn từng tham gia thật nhiều chiến dịch lớn nhỏ, bình Hoắc Ấp, phá Lâm Phần, hạ Giáng Quận, mỗi lần tác chiến đều làm tiên phong, xông thẳng vào trận địa, lập được nhiều chiến công. Sau khi phá được Lạc Dương, tướng thủ thành Khuất Đột Thông chạy trốn, Trưởng Tôn Thuận Đức một mình suất lĩnh binh mã truy theo không tha, thẳng đến Đào Lâm bắt sống được hắn, mang trở về kinh sư. Về sau còn diệt sạch phỉ tặc tại Thiểm huyện, xem như đạt được công lao hiển hách.

Lý Đường cũng không hề bạc đãi hắn, sau khi Cao Tổ Lý Uyên lên ngôi, phong hắn làm Tả Kiêu Vệ đại tướng quân, sắc phong Tiết Quốc Công. Trong biến cố Huyền Vũ Môn, hắn toàn lực ủng hộ Lý Thế Dân, do đó được Lý Thế Dân xem trọng, phong một ngàn hai trăm hộ thực ấp, địa vị chỉ sau Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối.

Trình Quán nguyên niên, Trưởng Tôn Thuận Đức khi giám sát nô phó thì phát hiện vài vị nô phó trong cung liên hợp trộm cắp tài bảo trong cung, theo luật phải đem mấy nô phó kia chém đầu răn chúng. Nhưng hắn lại tiếp nhận một ít tơ lụa cùng vàng bạc mấy người kia hối lộ cho hắn, liền đem chuyện này áp xuống, buông tha cho mấy người kia...

Trên đời không có vách tường nào không bị lọt gió, chuyện xấu kia chung quy cũng bị bại lộ ra, bị đại thần cung đình biết được dâng báo lên Lý Thế Dân, nói Trưởng Tôn Thuận Đức luận thân phạt là ngoại thích, luận công lao là người có công khai quốc, địa vị cao, tước lộc dày, không ngờ lại đi tham một ít tiểu tài bé nhỏ không đáng kể, nên phạt nặng để răn đe.

Gặp phải loại tình huống này, Lý Thế Dân làm ra một quyết định thiên cổ lưu danh, chẳng những hắn không trừng phạt Trưởng Tôn Thuận Đức, ngược lại ở trước mặt công chúng thưởng cho hắn, cười nói với quần thần:

- Trầm hiểu được, Thuận Đức thu nhận hối lộ tất nhiên bởi vì trong nhà thiếu thốn mà thôi!

Vì thế hẳn một lần ban thưởng cho Trưởng Tôn Thuận Đức hơn ba mươi cây tơ lụa, buộc hẳn tự mình công về nhà, không cho phép bắt luận kẻ nào hỗ trợ.

Các quan viên khó hiểu, Lý Thế Dân lại nói:

- Người có linh tính, có tự tôn, cho hẳn chút tơ lụa ấy để cho hẳn cảm thấy biết hổ thẹn, với hẳn mà nói còn hơn là trừng phạt. Nếu hẳn vẫn không biết hổ thẹn, vậy chẳng khác gì cầm thú, giết hẳn cũng không hữu dụng!

Loại phương pháp không chế lòng tham phong cách riêng biệt như vậy, làm sử gia vô cùng tôn sùng, cũng tương đương hữu hiệu.

Trưởng Tôn Thuận Đức nhận lấy nhục nhã như thế cũng không dám tiếp tục tham lam món lợi nhỏ. Nhưng cũng không biết có phải do đặc tính của Trưởng Tôn gia hay không, tính cách của Trưởng Tôn Thuận Đức cũng giống như Trưởng Tôn Vô Kỵ, lòng dạ nhỏ hẹp, hẳn tuyệt đối không phải là một thượng cấp tốt.

Đỗ Hà ở dưới trướng Lý Tích có thể tùy ý thi triển hết tài năng, nhưng ở dưới trướng Trưởng Tôn Thuận Đức lại không nhất định.

Lý Tích cũng hiểu được suy nghĩ của Đỗ Hà, liền lộ ra biểu tình như người tự cầu nhiều phúc:

- Đây là chuyện bất đắc dĩ mà thôi, hiện tại Đại Đường chúng ta đang gặp phải tình huống như vậy. Thiên hạ ổn định đã được mười hai mươi ba năm. Đây là thời gian người mới cùng người cũ luân phiên thay đổi, chuyện của Hầu Quân Tập trực tiếp biến thành chức vụ bị trống, không ai tiếp nhận.

Đỗ Hà nhất thời không lời gì để nói, nhưng tinh tế nghĩ lại hẳn cũng hiểu được. Mười hai mươi ba năm, nói dài không dài lắm, ngắn cũng không ngắn. Một ít lão tướng bởi nguyên nhân tuổi tác mà lần lượt về hưu, mặt khác một ít người bởi vì thân thể khỏe mạnh vẫn còn ở nguyên địa vị cao.

Nơi này chính là gặp phải tình huống nhân thủ không đủ, đương nhiên không phải do nguyên nhân người mới đến, mà là nguyên nhân bởi lý lịch.

Những lão tướng còn tại nhiệm vô luận là Trình Giảo Kim, Uất Trì Kính Đức đều là những lão tướng đã đi theo Lý Thế Dân hai ba mươi năm, là người thân kinh bách chiến, xuất sinh nhập tử, chiến công hiển hách. Luận lý lịch luận công lao đều là nhất đẳng, mà tướng quân mới thăng chức bởi vì suốt mười mấy năm thái bình nên ít lập được chiến công, căn bản không thể đánh đồng được với những lão tướng còn tại nhiệm.

Cho nên mặc dù Tiết Vạn Triệt, Tiết Vạn Quân, Tô Định Phương là những tướng quân trung niên đều có năng lực đón nhận chức vị đại tướng quân, nhưng chiến công của họ lại xa xa không so được với những lão tướng còn tại nhiệm như Trình Giảo Kim, như Uất Trì Kính Đức, do đó không được thăng lên.

Dù sao quân sự không thể so sánh như chính trị, quân công đều là những thứ thực tế, không thể giả dối.

Những lão tướng có thể đạt được thành tựu như hôm nay, đều có quan hệ tới năm xưa họ cùng xuất sinh nhập tử, nếu đối mặt với một nhóm người công tích kém cỏi hơn mình nhưng lại giữ chức vị ngang hàng với mình, luận là ai cũng sẽ có khúc mắc trong lòng.

Cho nên đối mặt loại chuyện này, Lý Thế Dân chỉ phải tận lực tránh né.

Lý Tích vừa thăng chức, chỗ trống của hẳn liền không chọn được người thích hợp. Chức Tả Uy Vệ đại tướng quân là một trong những cơ cấu quan trọng nhất trong triều, cũng không thể không để cho Trưởng Tôn Thuận Đức thay thế.

- Kỳ thật bộ hạ cũng không muốn cho Trưởng Tôn Thuận Đức đảm nhiệm chức vị quan trọng này, nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ lại nói Tả Uy Vệ nắm giữ túc vệ trong cung, phụ trách hoàng thành an ninh, không thể không người quản lý. Bộ hạ chỉ đành giao cho Trưởng Tôn Thuận Đức tạm thay quyền, nhưng hiền chất cũng hiểu được thực lực của Trưởng Tôn gia tộc trong Đại Đường chúng ta, có Trưởng Tôn Vô Kỵ ở bên cạnh làm nền, việc này tám chín phần mười là muốn thành công!

Lý Tích bất động thanh sắc lộ ra tin tức.

Đỗ Hà hiểu ý cười, cũng không nhiều lời.

Đúng lúc này quân tốt bên ngoài thông báo Tịch giáo úy đến.

Màn trưởng xóc lên, một người bước nhanh vào trong.

Người kia thân cao ngất, ánh mắt như điện, trên gò má trái có hai vết sẹo sâu tận xương, hình thành một chữ “X”, gương mặt thật uy vũ, đầy vẻ dũng mãnh nhanh nhẹn...

- Mặt tướng bá kiến đại tướng quân!

Cử chỉ của người kia nghiêm chỉnh mà bản khắc, giống như một người gỗ.

Đỗ Hà thần tình hứng thú đánh giá người đứng trước mặt, người này chính là thống soái Tuyền Phong quân khi này hắn đã nhìn thấy.

Nhìn thấy hắn tiến vào, Lý Tích cười lớn tiến tới nghênh đón, giới thiệu hai người với nhau, tay chỉ Đỗ Hà nói:

- Tân nhậm Tả Uy Vệ tướng quân Đỗ Hà, chắc người cũng đã sớm nghe thấy!

Tịch giáo úy thật phong độ thở một hơi đáp lễ:

- Năm xưa chiến dịch Giao Xuyên Đạo, Đỗ tướng quân tư thế oai hùng làm ký ức Tịch mỗ hãy còn mới mẻ, lại mới nghe được tướng quân lấy yếu thắng mạnh, phá Tây Đột Quyết, định Cao Xương, Đỗ tướng quân dụng binh quả nhiên lợi hại!

Thái độ làm người của hắn thật nghiêm khắc, nói chuyện cũng rất thành thực, không hề có chút giả dối.

Năm xưa phục kích Thổ Phiên tại Giao Xuyên Đạo, hắn dẫn theo Tuyền Phong quân làm đòn sát thủ cuối cùng, vẫn một mực ở bên cạnh Lý Tích nghe điều động, mưu cầu tiêu diệt sạch Thổ Phiên quân. Nhưng bởi vì Đỗ Hà biểu hiện xuất chúng, khiến Thổ Phiên không cách nào đánh trả, cho nên hắn đem tình huống xảy ra lúc đó đều xem vào đây mắt.

Đỗ Hà cười ha ha, chiến dịch Giao Xuyên Đạo cùng chiến dịch Xích Đĩnh Cốc mặc dù là hai lần hắn cùng binh sĩ đoàn tác chiến, nhưng lấy được thành quả lại khiến cho hắn phi thường vừa lòng. Cho nên hắn cũng không ngần ngại làm ra vẻ, thản nhiên tiếp nhận lời ca ngợi của đối phương.

Ánh mắt Tịch giáo úy sáng lên, vẻ ngay thẳng của Đỗ Hà làm cho hắn nảy sinh hảo cảm.

Lý Tích lại chỉ vào Tịch giáo úy nói:

- Tịch Quân Mãi, thống suất Tuyền Phong quân, trợ thủ đắc lực của ta!

Tịch Quân Mãi?

Không phải chính là ngư nhân đã dùng trăm kỵ phá vạn quân đó sao?

Thần sắc Đỗ Hà khê biến, một lần nữa lại quan sát hắn, trong đầu hiện lên sự tích của Tịch Quân Mãi trong lịch sử.

Sau khi Đại Đường tiêu diệt dân tộc Thổ Cốc Hồn, lập Nặc Hạt Bát làm Thổ Cốc Hồn Vương, nhưng thừa tướng Tuyên Vương của Thổ Cốc Hồn độc chuyên triều chính, ý đồ khống chế quốc vương, âm mưu tập kích Đại Đường tôn thất nữ Hoàng Hóa công chúa được gả cho Thổ Cốc Hồn, muốn đem Thổ Cốc Hồn Vương Nặc Hạt Bát bắt cóc đến Thổ Phiên, sau khi Nặc Hạt Bát biết được âm mưu của Tuyên Vương, vội vàng bỏ trốn.

Tướng quân địa phương không dám chống lại, Tịch Quân Mãi chỉ là một giáo úy nho nhỏ lúc này lại biểu hiện ra nhiệt huyết thề sống chết bảo vệ tôn nghiêm của Đại Đường, chỉ suất lĩnh một trăm hai mươi kỵ chặn đường hơn vạn binh mã của Tuyên Vương phái ra truy giết Thổ Cốc Hồn Vương Nặc Hạt Bát, khiến binh mã của hắn đại bại, cũng đánh chết ba huynh đệ hắn tại hiện trường, lòng quân Thổ Cốc Hồn hỗn loạn, Tịch Quân Mãi bắt giữ hơn ngàn người.

- Ngươi nhân!

Đỗ Hà có chút kích động, nghĩ lại Lý Tích đưa tình nhuệ trực thuộc của mình cho hắn, há không phải có ý nghĩa vị ngươi nhân kia từ hôm nay trở đi đã thành bộ hạ của mình sao?

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

270. Chương 270 : Được Vương Tôn Tư Mạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đôi mắt Đỗ Hà lóe sáng không ngừng quan sát Tịch Quân Mãi, có được vị tướng sĩ tài ba này đi theo, đối với tương lai cũng sẽ trợ giúp hắn rất lớn.

Lý Tích đem ý nghĩ của mình nói với Tịch Quân Mãi.

Tịch Quân Mãi cũng hiểu được luật pháp Đại Đường, sớm biết nếu Lý Tích tiếp nhận chức Bình Bộ thượng thư, sẽ phải rời khỏi bọn họ, tuy trong nội tâm vạn phần không muốn nhưng cũng vì chuyện hắn được thăng chức mà cảm thấy cao hứng. Chỉ là Tịch Quân Mãi đối với tương lai của mình lại có chút mê mang, hắn không biết mình sẽ gặp phải dạng trường quan như thế nào, tính cách cứng rắn của mình có thể hòa hợp được hay không? Giờ phút này thấy Lý Tích lo lắng cho tương lai của nhóm người mình, đáy lòng cảm động gật đầu nói:

- Tướng quân yên tâm, mặt tướng nhất định sẽ cần tuân sự phân phó của đại tướng quân!

Lý Tích ý vị thâm trường cười cười, cũng không tiếp tục lên tiếng!

Sau một lúc lâu, hắn lại cho Tịch Quân Mãi thối lui ra ngoài, sau đó nói với Đỗ Hà:

- Không sợ hiền chất chê cười, ta thật có lỗi với bọn họ a!

Trong lòng Đỗ Hà tràn đầy hiếu kỳ, không chờ hắn mở miệng hỏi thăm, Lý Tích lại như tự hỏi khẽ nói:

- Tam đại kính lễ, luận thực lực Huyền Giáp binh thứ nhất, Tiệp Thắng quân, Tuyền Phong quân lại sà sà nhau. Bệ hạ từng dùng ba ngàn năm trăm Huyền Giáp binh lực khắc mười vạn hùng sư của Thực Kiến Quốc, Lý lão tướng quân từng suất lĩnh ba ngàn Tiệp Thắng quân tập kích bất ngờ yếu địa chiến lược Định Tương của Đông Đột Quyết, một trận chiến mà định ra đại cục, lập được thiên cổ kỳ công. Nhưng duy chỉ có Tuyền Phong quân vẫn còn vô danh, tuy họ đều là chiến sĩ bách chiến, nhưng lại không đạt được công tích tương ứng, đạt được địa vị tương ứng.

- Chuyện này không quan hệ gì tới thúc phụ!

Đỗ Hà thật sự hiểu được, loại tình huống như Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh đều xảy ra không hề được đoán trước, mỗi người đều khó thể có được một loại cơ hội giống nhau, đó là cơ duyên của từng người, không liên quan gì tới chuyện thực lực. Nghĩ một chút hắn lại nói tiếp:

- Thúc phụ cứ yên tâm đi, tâm nguyện này của thúc phụ Đỗ Hà sẽ thay ngài hoàn thành!

Lý Tích tươi cười rạng rỡ:

- Lời này đúng là thực tế nhất, ta thật thích nghe, như vậy ta giao những binh sĩ này cho người sử dụng.

Hắn lại tập trung binh sĩ, sau đó nói cho bọn họ biết được tình huống chân thật, điều qua cho Đỗ Hà an bài.

Lý Tích đã không còn là Tả Uy Vệ đại tướng quân, hôm nay đến đây chỉ là muốn xử lý một ít chuyện còn tồn đọng lại, sau khi điều động xong hết thầy cũng không ở lại lâu hơn, chỉ dặn dò vài câu lại đem năm ngàn tinh binh trong tay giao qua cho Đỗ Hà, liền cáo từ rời đi.

Đỗ Hà vui mừng rạo rức mang theo năm ngàn tinh nhuệ đi về nơi đóng quân của mình.

La Thông, Vương Đức Chính, Phòng Di Ái, Lưu Nhân Quỹ bọn họ nghe nói được nguồn gốc của đội quân tinh nhuệ kia, đều cao hứng cho Đỗ Hà. Bộ đội sở thuộc bọn họ càng ngày càng mạnh, chính là chuyện vạn phần cao hứng. Nhưng khi cho họ kiến thức được thực lực của năm ngàn tinh nhuệ, nguyên một đám đều trở nên đỏ mặt.

Y theo ý nghĩ của bọn họ mà nói, bọn họ là chủ mà nhóm binh mã mới tới là khách, nhưng ngay khi khách có thực lực uy hiếp tới chủ nhân, họ liền cảm thấy mùi vị khó chịu, cảm giác bản thân mình vô duyên vô cớ bị thấp hơn người một bậc. Nguyên một đám đều hận đến cắn răng, vì không muốn mất mặt, đều dồn hết sức lực luyện tập để tăng cường thực lực của mình, miễn rơi vào tình trạng xấu hổ.

Binh mã mới tới đối với hoàn cảnh lạ lẫm vốn có chút mâu thuẫn, nhưng khi nhìn thấy hào khí trong quân doanh nhiệt liệt như thế, cũng liền hào hứng, toàn bộ quân doanh đều nóng cháy như lửa.

Gặp những quân tốt lại ra sức đến như thế, Đỗ Hà với tư cách chủ soái toàn quân tự nhiên là mừng rỡ cười không ngậm miệng.

Toàn bộ biểu hiện của các quân tốt không ai vượt qua được Tuyển Phong quân do Tịch Quân Mãi suất lĩnh, thực lực của họ thật khó thể hình dung, không hổ là một trong ba đội ngũ mạnh nhất Đại Đường.

Chạng vạng tối hôm đó, Đỗ Hà về tới trong nhà. Hắn ngoài ý muốn phát hiện được trong nhà có một vị khách nhân đến thăm, theo hộ vệ thông báo, thân phận của người đến không chút tầm thường, thậm chí Trường Nhạc còn đích thân ra cửa phủ nghênh đón.

Đỗ Hà nghe thấy cũng cảm giác hiếu kỳ, không biết đến tốt cùng lại là nhân vật nào mà cần cả trưởng công chúa Đại Đường tự mình đi ra ngoài nghênh đón, hắn vừa đi tới đại sảnh, đã thấy một vị trung niên đại phu thân tình phần chấn đang bắt mạch cho Trường Nhạc, gương mặt đầy vẻ nghiêm túc. Trường Nhạc thấy Đỗ Hà đi vào, cũng không đứng dậy, chỉ ra dấu bằng mắt cho hắn, ý bảo hắn đợi thêm một lát. Trung niên đại phu rút tay về, cười nói:

- Chúc mừng công chúa, thuốc của thảo dân xem như đã hữu hiệu, tuy không cách nào trừ tận gốc bệnh cho công chúa, nhưng cũng đã khống chế được bệnh tình. Hơn nữa năm gần đây tâm tình của công chúa không tệ, điều này cũng có lợi thật lớn cho thân thể của công chúa. Năm nay thảo dân đã thay đổi phương thuốc, bổ thêm vài thảo dược hiếm thấy, sẽ có chút ít hiệu quả đối với bệnh của công chúa. Loại thuốc này thảo dân đã thử trên thân người bệnh khác, đã chữa tốt khí tật cho hắn. Chỉ là vì người kia chỉ vừa phát bệnh, nhưng công chúa lại là bệnh cũ lâu năm, có thành quả cụ thể hay không, đáy lòng thảo dân cũng không có mười phần nắm chắc.

Ngay từ đầu Đỗ Hà còn đang hiếu kỳ thân phận của trung niên đại phu. Hắn đi qua Thái Y Thự không ít lần, nhưng cho tới bây giờ mới nhìn thấy trung niên đại phu này, nhưng hiện tại nghe hắn nói chuyện liền biết được thân phận của hắn.

Thể chất của Trường Nhạc mặc dù yếu đuối, nhưng điều dưỡng tốt, ngoại trừ bệnh khí tật di truyền, không còn bệnh trạng nào khác.

Khí tật ở thời cổ đại là loại bệnh bất trị, chính thức có thể trị liệu cũng chỉ có Dược Vương Tôn Tư Mạc mà thôi.

Lúc này Tôn Tư Mạc đã đứng lên, nhìn về phía hắn, cũng làm Đỗ Hà thấy rõ gương mặt của vị Dược Vương kia, nhìn vị thần y nổi tiếng mới phát hiện hắn cũng không phải là một lão giả tóc bạc mặt mày hồng hào như trong tưởng tượng, mà là một trung niên nhân thân thể cường kiện, gương mặt hồng nhuận, hai mắt sáng ngời hữu thần, không ngừng lấp lánh thân quang, lưng thẳng eo thẳng, đi đứng nhanh nhẹn như lập báo. Khi hắn đứng liền bất động như núi, dù thả lỏng người cũng đầy vẻ tiên phong đạo cốt, nhân vật thần tiên.

Trường Nhạc nhẹ nhàng hữu lễ tạ ơn Tôn Tư Mạc, sau đó giới thiệu cho bọn họ.

- Đây là phu lang của ta, Đỗ Hà!

Lúc nàng nói ra lời này, trên mặt chợt rắng hồng, có chút thẹn thùng, nhưng càng nhiều chính là tự đắc, tỏ vẻ chính mình có được một vị trượng phu tốt.

- Vị này chính là thần y Tôn Tư Mạc, là ân nhân cứu mạng của mẫu hậu cùng thiếp thân. Nếu không nhờ y thuật của ngài cao minh, phát minh ra được vật áp chế khí tật, mẫu hậu cùng thiếp thân chưa hẳn có thể sống đến hôm nay.

Ngữ khí của nàng vạn phần cung kính, tràn đầy kính ý đối với Tôn Tư Mạc.

Đỗ Hà nghe được quả nhiên là Tôn Tư Mạc, trong lòng mừng rỡ, những vị đại danh y cổ đại như Biển Thước, Hoa Đà, Tôn Tư Mạc, Lý Thời Trân, Trương Trọng Cảnh, Tiễn Ất...ở trong lòng hắn chiếm vị trí thứ nhất chỉ có Tôn Tư Mạc cùng Lý Thời Trân, tuy bọn họ so ra còn kém hơn Biển Thước, Hoa Đà, nhưng đối với y học đời sau có ảnh hưởng thì Biển Thước cùng Hoa Đà so ra còn

kém hơn Tôn Tư Mạc cùng Lý Thời Trân.

Hắn biết hôm nay lịch sử xuất hiện biến cố lớn như thế, cùng diệu thủ của Tôn Tư Mạc có quan hệ lớn lao. Vốn phu thân Đỗ Như Hối đã chết tại Trinh Quán bốn năm nhưng nhờ nhận được thuật diệu thủ hồi xuân của hắn mà vẫn còn sống khỏe mạnh, đối với vị diệu thủ nhân tâm này trong lòng hắn cũng tràn đầy kính ý, nghiêm túc cúi đầu.

Tôn Tư Mạc vội vàng bước lên phía trước, liên tục xua tay:

- Uy danh của phò mã truyền xa, thảo dân sao nhận được đại lễ này của ngài!

Đỗ Hà lại xua tay nói hắn không cần phải khách khí, mời hắn ngồi xuống nói chuyện, sau đó hỏi thăm về bệnh tình của Trường Nhạc. Bệnh hen suyễn này của Trường Nhạc vẫn là chuyện mà hắn quan tâm nhất, thê tử hiền lành như thế hắn biết đi đâu mà tìm!

Tôn Tư Mạc đáp lời thật chi tiết, tỏ vẻ chính mình chỉ có thể áp chế, muốn trừ tận gốc tạm thời bất lực.

Đỗ Hà nhớ tới đời sau phát minh ra phương pháp trị bệnh hen suyễn, trong nội tâm khẽ động, nói với Tôn Tư Mạc, nhìn xem hắn có thể đạt được chút dẫn dắt từ bên trong hay không.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

271. Chương 271 : Chữa Bệnh Cho Tần Quỳnh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mẫu thân đời sau của Đỗ Hà vốn mang bệnh hen suyễn di truyền, vì vậy hắn biết rất rõ phương pháp điều trị bệnh này:

- Ta đã từng đọc thấy phương pháp trị liệu bệnh này trong một cuốn sách cổ! Không biết có thể trợ giúp thân y hay không.

Tôn Tư Mạc vui mừng vội hỏi:

- Từ khi là hoàng hậu, công chúa trị liệu đến nay, những năm này ta vẫn ra sức nghiên cứu phương

diện này, cũng đã tra xét rất nhiều sách cổ, thử qua không ít được liệu nhưng hiệu quả không rõ ràng, cũng cảm giác sâu sắc cuộc sống ngắn ngủi của con người, bây giờ được đại nhân giúp đỡ, không phải quá tốt hay sao.

Đỗ Hà hồi tưởng lại lời nói của bác sĩ khi mẹ hắn đến bệnh viện chữa trị, chỉnh sửa lại đôi chút nói:

- Ta cho rằng muốn chữa trị bệnh này không phải chỉ một sớm một chiều. Nếu muốn khỏi bệnh, đầu tiên phải làm cho nó ngừng tái phát, tật bệnh này một khi tái phát sẽ ngày càng nặng thêm, trước hết chúng ta phải hạn chế nó, không cho bệnh tình tiếp tục tăng thêm!

Tôn Tư Mạc nhẹ gật đầu, lời nói của Đỗ Hà rất trúng ý hắn. Chính vì không làm gì được tật bệnh này, những năm qua hắn cũng cố gắng dùng dược vật ổn định bệnh tình của Trường Tôn Hoàng Hậu và Trường Nhạc, không cho nó tiếp tục chuyển biến xấu, chỉ có khống chế bệnh tình, mới có thể trị hết bệnh.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Tiếp theo, thân thể mình cũng rất trọng yếu. Cơ thể là nền tảng để đối kháng bệnh tật, chỉ có khí lực tráng kiện mới có thể đối kháng tất cả chứng bệnh. Điểm này, Trường Nhạc chưa có đủ, phải tăng cường rèn luyện, sau này ta sẽ giám sát nàng.

Trường Nhạc mỉm cười ngọt ngào, khiến Đỗ Hà giống như bị điện giật, vội vàng nhìn đi chỗ khác nói:

- Cuối cùng mấu chốt của bệnh này nằm ở thận, phổi, tỳ, chỉ cần tăng cường công năng của ba nơi này, bệnh tật cũng có thể chữa khỏi.

Tôn Tư Mạc liên tục gật đầu, thấy Đỗ Hà thật sự có bản lĩnh, cũng phụ họa thương nghị:

- Phò mã nói không sai, phổi là cơ quan hô hấp chủ đạo. Khi bệnh này phát tác, phổi không thể chủ đạo hô hấp, thận hư không thể nạp khí, khiến khí tắc nghẽn, dẫn đến thở gấp. Tỳ là căn nguyên sinh hóa. Tỳ hư sinh đờm, đờm ngăn khí đạo, khiến người ta thở gấp, hụt hơi. Bởi vậy, bệnh này là triệu chứng của thận, phổi, tỳ hư, chủ yếu dùng liệu trung tính, không thể quá nóng, nóng quá thì thận nóng, cũng không thể quá lạnh, phổi lạnh, tỳ không chịu đựng nổi. Cho nên ta dùng khổ mấy chục loại thảo dược trung tính như hạnh nhân, bối mẫu Tứ Xuyên, sơn dược, bạch giới tử, hoạch đáp, cây Ma Hoàng, hoa huệ tây, ngũ vị tử, tử uyển, khoản đông hoa làm cơ sở, luyện chế dược chế, ngăn chặn bệnh này tái phát rất thành công, chỉ có điều không cách nào trừ tận gốc.

Đỗ Hà cảm giác như lạc vào sương mù, thật sự không hiểu nhiều về y học, chỉ có thể nói:

- Không biết có những loại thảo dược như nhân sâm, hà thủ ô, đông trùng hạ thảo, tích cây bối mẫu, thiên hoa phấn, cây cau, bạch cấp, cam thảo hay không....

Những thảo dược này năm đó mẹ hắn dùng thấy rất hiệu quả.

Tôn Tư Mạc nghe xong mấy vị dược liệu này, nhú mày nói:

- Trong “Thần Nông Bản Thảo Kinh” có viết: Nhân sâm bổ ngũ tạng, dưỡng thần, trừ tà khí, mắt sáng, vui vẻ, ích trí, dùng lâu trẻ ra, xác thực rất hữu ích với cơ thể con người, nhưng đại bổ nguyên khí, dược tính rất nặng, bất lợi với bệnh này mới đúng. Hà thủ ô cũng giống như vậy, mặc dù có công hiệu bổ gan lợi thận, nhưng hà thủ ô khô nóng, còn có hơi độc, bất lợi với bệnh của công chúa!

- Không đúng.

Đỗ Hà phản bác nói:

- Những dược thảo này nhất định hữu hiệu!

Hắn cũng không biết nguyên do, nhưng sau khi ăn những thảo dược này, bệnh thở khò khè của mẹ hắn đã được cải thiện.

Tôn Tư Mạc nhắm mắt trầm tư, lẩm nhẩm lại những loại dược liệu Đỗ Hà vừa nói, thần sắc bỗng nhiên chấn động:

- Ta hiểu rồi! Nhân sâm có dược tính rất mạnh, không thích hợp với người bệnh, cho nên dùng đông trùng hạ thảo thêm vào, có thể giảm bớt dược tính của nhân sâm. Hà thủ ô có hơi độc, lại khô nóng cho nên cần cây cau giải độc, cần cam thảo hạ nhiệt. Cách này có thể thực hiện.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng như điên, vội vàng nói:

- Ta chưa bao giờ nghĩ tới loại phương pháp dung hợp được tính, đề cao hiệu quả trị liệu này. Không biết Phò mã biết được từ sách nào? Nếu có quyển sách này, bệnh của Hoàng hậu nương nương và công chúa có lẽ có thể trị được!

Về mặt hấn kích động, đứng dậy, bước tới gần Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười khỏ, nghĩ thầm:

- Đây là tri thức mấy trăm năm sau, người kêu ta tìm ở sách nào chứ?

Chỉ có thể nói:

- Không thấy rồi, đây là cuốn sách ta tìm được trong thư phòng ở Trường An, cũng không biết ai viết, lúc ấy ta nhớ tới bệnh tình của Trường Nhạc, cho nên mới lưu ý, ghi lại, khi tìm lại thì không thấy đâu nữa.

Trường Nhạc nghe xong, khuôn mặt chợt ửng đỏ, bất luận bệnh tình của nàng có thể chữa khỏi hay không, phần tâm ý này của ái lang quả thật truyền vào lòng, khiến lòng nàng như được quét mặt.

Tôn Tư Mạc tỏ vẻ tiếc nuối.

Đỗ Hà cười an ủi, cũng không đành lòng đánh tan tò mò của hấn, nói cho hấn biết những tri thức siêu thời đại mà mình biết, giả vờ là những điều đọc được trên cuốn sách cổ.

Thần y Tôn Tư Mạc vô cùng hưng phấn, giống như nhìn thấy bảo vật mà hấn bấy lâu tìm kiếm.

Đỗ Hà nói cho hấn biết phương pháp trị liệu của một số bệnh thông thường.

Tôn Tư Mạc nghe thấy mà ngơ ngẩn xuất thần, khi thì nhú mày, khi thì nghi hoặc, khi lại biểu thị đại ngộ.

Cho đến khi Đỗ Hà móc hết tất cả những thứ mà mình biết, Tôn Tư Mạc vẫn chưa thỏa mãn buông tha hấn, những tri thức siêu thế của Đỗ Hà đều là kinh nghiệm lưu truyền ngàn năm, cho dù Tôn Tư Mạc được xưng tụng là “Được Vương”, cũng há hốc mồm kinh ngạc, không thể không phục.

Tôn Tư Mạc đứng thẳng dậy, cúi người thật sâu:

- Nghe những lời vừa rồi của Phò mã, Tôn Tư Mạc đã ngộ ra rất nhiều điều, xin nhận của ta một lạy.

Đỗ Hà vội vàng nâng hấn dậy, lại kêu hấn không nên khách khí, đồng thời cũng kêu hấn dốc sức chữa trị cho Trường Nhạc.

Tôn Tư Mạc ưỡn ngực nói:

- Xin Phò mã cứ yên tâm, từ khi Tôn mỗ bước chân vào y học có một niềm say mê lớn nhất chính là giải quyết những chứng bệnh phức tạp nhất, khi chưa thể giải quyết được chúng, tuyệt đối không bỏ qua, từ sau khi chuẩn đoán bệnh cho Hoàng Hậu và công chúa, đã tám năm say mê trị liệu bệnh này. Hôm nay hiệu quả bắt đầu xuất hiện, bất luận như thế nào cũng sẽ không từ bỏ, cộng thêm hiện giờ được Phò mã chỉ điểm, đã có suy nghĩ hoàn toàn mới. Ta có một cảm giác, mấy ngày nữa sẽ có tiến triển mới về được liệu trị bệnh này.

- Vậy thì tốt quá!

Đỗ Hà cười ha ha, vô cùng vui mừng, chợt nhớ tới bệnh tình của Tần Quỳnh, việc này vẫn vướng bận trong lòng hấn, mỗi khi nhớ tới Tần Quỳnh một đời hào kiệt nhưng lại bị bệnh ma giày vò, trong lòng quả thật không đành lòng. Mặc dù gần đây tinh thần của hấn rất tốt, nhưng vẫn không thể trị được bệnh này. Hiện nay gặp được đại phu giỏi nhất Đại Đường, không nhịn được hỏi:

- Thần y, bệnh của Hồ Quốc công Tần tướng quân thật sự không có cách chữa sao?

Từ tám năm trước, Tôn Tư Mạc đã trị liệu cho Tần Quỳnh, thấy Đỗ Hà đặt câu hỏi cũng bất lực lắc đầu:

- Bệnh tình của Tần tướng quân có thể nói là bệnh nhưng cũng có thể không phải bệnh. Cuộc đời hấn trải qua hơn hai trăm trận chiến, vết sẹo trên người nhiều đến trăm vết. Lúc chiến tranh, hoàn cảnh gian khổ,

thường chỉ dùng vải thô tùy ý băng bó, đôi khi thậm chí không băng bó được, đến nỗi miệng vết thương không sạch, tụ huyết trong cơ thể, hình thành khối máu nhỏ trong thân thể hắc, hóa giải không hết. Khi còn trẻ vẫn chưa cảm thấy, đến lúc có tuổi, những khối máu này sẽ trở thành tổn thương trí mạng của hắc, khiến cho huyết dịch trong thân thể hắc không cách nào tự do lưu động, không thể vận chuyển đến các nơi, dần dần suy yếu.

- Có thể phẫu thuật lấy khối máu ra không?

Đỗ Hà hỏi thăm, hắc có thể hiểu được ý tứ của Tôn Tư Mạc, nói trắng ra là trong cơ thể hình thành cục máu, ngăn chặn mạch máu, khiến cho huyết dịch trên người Tần Quỳnh không thể thông thuận chảy khắp toàn thân. Loại chuyện này ở đời sau, chỉ cần phẫu thuật lấy khối máu đông ra là xong chuyện, nhưng hiện tại là thời cổ đại, Đỗ Hà sợ Tôn Tư Mạc không hiểu phẫu thuật là cái gì liền giải thích:

- Chuyện này giống như Hoa Đà dùng thuốc tê khiến thân thể con người mất đi tri giác, sau đó dùng dao cắt vào người, lấy ra khối máu, cuối cùng may vá vết mổ.

Tôn Tư Mạc cũng hiểu Đỗ Hà nói cái gì, lắc đầu nói:

- Chưa nói đến chuyện ta không am hiểu kỹ thuật cắt mổ này, ngay cả Hoa Đà tái thế cũng bất lực. Cho dù kỹ thuật cao minh đến đâu cũng không tránh khỏi chảy máu, khối máu trên người Tần lão tướng quân nhiều hơn mười chỗ, hơn nữa đều nằm sâu trong da thịt. Với tuổi tác của hắc, thân thể của hắc có thể chứa bao nhiêu lít máu? Nếu không phẫu thuật, có lẽ còn có thể duy trì thêm vài năm, một khi động dao, ngay cả cơ hội sống cũng không có, trừ phi có thể hóa giải khối máu trong cơ thể hắc, chỉ cần làm khối máu biến mất, thân thể của hắc sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Đỗ Hà khẽ động hỏi:

- Không biết mát xa có được không?

Tôn Tư Mạc khẽ giật mình, sau đó nói:

- Mát xa người nói là cách xoa bóp sao? Phương pháp này ta sớm đã kêu người thử qua, vô cùng hữu hiệu, chỉ có điều nó chỉ thích hợp với một số vết thương nhẹ, khối máu gần da thịt, đối với những khối máu xâm nhập sâu bên trong thì hoàn toàn không có hiệu quả trị liệu.

Đỗ Hà cũng cảm thấy bất đắc dĩ, đột nhiên hắc nhớ tới cách đẩy khí khai thông máu trong tiểu thuyết võ hiệp, nhớ tới nội lực trong cơ thể mình có thể xâm nhập da thịt, thầm nghĩ:

- Thông qua mát xa có thể xúc tiến huyết dịch tuần hoàn, có thể triệt tiêu khối máu, chẳng phải chỉ cần dùng nội lực xuyên vào thân thể của đối phương, xúc tiến huyết dịch tuần hoàn, khối máu này sẽ biến mất?

Vừa nghĩ đến đây, Đỗ Hà vui mừng kêu lên:

- Ta có cách rồi. Tôn Thần Y, có lẽ ta có cách hóa giải khối máu trong cơ thể Tần tướng quân, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau tới phủ Hồ Quốc công.

Mặc dù Tôn Tư Mạc tràn đầy nghi hoặc, nhưng thấy Đỗ Hà thúc giục, cũng vội vàng bước theo.

Khi bọn họ tới phủ, gia đình đưa bọn họ vào trong đại đường, lúc này bên trong ngoại trừ Tần Quỳnh còn có Trình Giáo Kim và Úy Trì Kính Đức.

Tần Quỳnh ngồi ở chủ vị, Trình Giáo Kim và Úy Trì Kính Đức ngồi hai bên, vẻ mặt vui sướng.

Xem ra bọn họ đã tới rất lâu rồi, đang nói chuyện phiếm.

Đỗ Hà biết ba người bọn họ tình như huynh đệ, cũng không quan tâm.

- Tiểu tử Đỗ gia, sao người lại đến đây?

Trình Giáo Kim tròn tròn mắt, vẻ mặt cảnh giác.

- Người không phải lại nghĩ ra trò quỷ gì chứ, đến cầu Tần lão ca sao? Người hãy biết điều, nếu người làm chuyện gì liên lụy đến Tần lão ca, lão Trình ta sẽ không để yên cho người đâu.

Lão đầu này vẫn giống như trước kia, hùng hùng hổ hổ, tùy tiện nghĩ cái gì thì nói cái đó.

- Lão Trình?

Tần Quỳnh phát tay ngăn cản Trình Giảo Kim, nhìn thấy Tôn Tư Mạc đứng sau lưng Đỗ Hà liền hiểu ý, lắc đầu cười khổ:

- Hiền chất, cơ thể ta như thế nào, ta biết rất rõ. Thần y sớm đã chuẩn đoán cho ta là không cách nào trị liệu.

Đỗ Hà tràn đầy tự tin nói:

- Trước kia không có cách, nhưng hiện giờ tiểu chất đã tìm được phương pháp trị liệu, gần như chắc chắn có thể chữa khỏi cho thúc phụ. Hơn nữa, dù sao cũng nhàn rồi, thử một lần cũng không sao!

Tần Quỳnh vẫn không nói gì, Trình Giảo Kim và Úy Trì Kính Đức trước sau đứng lên, cùng kêu lên nói:

- Tiểu tử Đỗ gia, người nói thật chứ?

Hai người đều giữ vẻ mặt kích động.

Đỗ Hà đau khổ đáp:

- Nếu không chắc chắn, hà cớ gì ta phải đến đây?

Úy Trì Kính Đức trầm giọng nói:

- Nếu hôm nay người có thể chữa khỏi cho Tần lão ca, Úy Trì Kính Đức ta xem như nợ người món ân tình này, sau này người cần bất cứ chuyện gì, chỉ cần trong khả năng của ta, ta đều sẽ đáp ứng.

Trình Giảo Kim cũng nói:

- Tiểu tử Đỗ gia, chỉ cần người có thể chữa khỏi tổn thương của Tần lão ca, kêu lão Trình ta quỳ trước mặt người cũng được.

Đỗ Hà biết rõ bọn họ đều là nam nhân ngay thẳng, nói một là một, âm thầm cũng thấy cảm phục, cười nói:

- Xem nhị vị thúc phụ nói kìa, ta tới đây không phải là đáp án của hai vị rồi sao, ta thật lòng muốn chữa khỏi bệnh cho Tần thúc phụ.

Tần Quỳnh vốn đã không còn hy vọng, nhưng nghe Đỗ Hà nói như vậy, lại thấy tình nghĩa của Trình Giảo Kim và Úy Trì Kính Đức, trong lòng vô cùng cảm động. Hắn vốn là người trọng tình trọng nghĩa, cảm nhận được quan tâm của mọi người, thở dài nói:

- Thôi được, tấm ân tình này của mọi người Tần mỗ xin ghi tạc trong lòng, muốn chữa thì cứ chữa đi.

Trước tiên Tôn Tư Mạc bắt mạch cho Tần Quỳnh, cười nói:

- Không tệ, gần đây tinh thần của Tần lão tướng quân rất tốt, thân thể đang rất khỏe mạnh, thích hợp tiếp nhận trị liệu!

Nói xong, hắn lại kêu Tần Quỳnh bỏ áo.

Tần Quỳnh cũng lập tức làm theo.

Tần tướng quân vừa cởi bỏ y phục, Đỗ Hà không nhịn được hít vào một ngụm lãnh khí, chỉ thấy trên người Tần Quỳnh những vết sẹo, thật sự rất khủng bố, vết gì cũng có, vết đao, kiếm, thương, mũi tên.

Nhất là ở phần ngực, sẹo chồng lên sẹo, không thể nhìn ra đến rút cuộc là do khí giới nào tạo thành.

Nhìn thấy những vết sẹo này, Đỗ Hà bỗng nhiên sinh ra ý niệm kính ngưỡng, càng quyết tâm phải chữa khỏi cho Tần Quỳnh.

- Ở đây trước đi! Ở đây có một khối máu lớn, mỗi lần thay đổi thời tiết, Tần lão tướng quân đều mơ hồ thấy đau.

Tôn Tư Mạc nắm lấy bờ vai Tần Quỳnh, ở đó có một vết sẹo lớn bằng chén ăn cơm, đó là vết thương do thương tạo ra khi Tần Quỳnh yểm hộ Lý Thế Dân trong cuộc chiến Hồ Lao.

Đỗ Hà cũng không biết có thành công hay không, tụ tập nội lực vào hai tay, vận chuyển vào chỗ vết sẹo, trong kinh mạch thông suốt tìm được khối máu mà Tôn Tư Mạc nói, vận khởi nội công, không ngừng thi lực, bỗng chốc phát động thể công với khối máu.

Tần Quỳnh vận vẹo bả vai nói:

- Hơi ngứa!

Đỗ Hà bỗng nhiên kêu lên:

- Thành công rồi!

Hắn cảm giác được mạch máu ở bả vai Tần Quỳnh do bị khối máu đè ép nên thay đổi hình dạng, không cách nào lưu động thông thuận, lại lấy nội lực biến mạch máu về nguyên trạng.

Hắn lui lại một bước, vui vẻ nói:

- Thần y, người tới nhìn xem!

Tôn Tư Mạc kiểm tra bả vai Tần Quỳnh, hô to như thấy kỳ tích:

- Không thể tưởng tượng, mất rồi, thật sự mất rồi! Tần lão tướng quân, chúc mừng người, tổn thương trên vai của người đã khôi phục, về sau chẳng những có thể vận động tự nhiên, cũng không cần lo lắng tái phát!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

272. Chương 272 : Gặp Mặt Vũ Mị Nương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tôn Tư Mạc vốn không tin Đỗ Hà có thể thành công, nhưng hiện giờ sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin, về mặt rung động, âm thầm hỏi tại sao. Trước đó hắn đã quan sát chăm chú thủ pháp của Đỗ Hà, thủ pháp của Đỗ Hà cũng không cao minh, nói trắng ra là xoa bóp bình thường, không đáng nhắc tới. Hắn vốn còn đang suy nghĩ loại lực đạo này thậm chí còn không bóp chết được con muỗi, chứ đừng nói là thâm nhập vào khối máu sâu trong cơ thể.

Nhưng cuối cùng cho dù hắn không tin, cũng không thể thay đổi một chuyện, khối máu trên bả vai Tần Quỳnh đã biến mất, Tần Quỳnh từ nay về sau không cần khổ sở vì bả vai đau nhức nữa.

Tôn Tư Mạc làm nghề y đã có hơn ba mươi năm, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, ngoài kêu to thần phục, chúc mừng Tần Quỳnh ra cũng không biết nói gì cho phải.

Trình Giảo Kim và Ủy Trì Kính Đức khấn trương nhìn phản ứng của Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh cũng không dám tin, giơ cánh tay lên liên tục vận sáu vòng, sắc mặt từ chỗ dừng dưng biến thành kích động, thất thanh nói:

- Hết đau rồi?

Chỗ bờ vai của hắn vốn có một khối máu giống như nắm đấm, ngày xưa mỗi khi hắn giơ cánh tay lên sẽ mơ hồ cảm thấy đau đớn, dùng sức càng lớn, lác lư càng lớn, đau đớn cũng càng lớn.

Đó là vì cánh tay di động, khiến cho khối máu lệch vị trí, đè ép dây thần kinh, sinh ra đau nhức kịch liệt. Hiện giờ khối máu biến mất, đau đớn tự nhiên cũng không còn.

- Thật sự không đau!

Hắn kích động đứng dậy, vặn vẹo cánh tay một lần nữa, tựa hồ như có vặn vẹo bao nhiêu cũng không đủ.

Hắn là một Tướng quân kiên cường, anh dũng, cánh tay cầm binh khí giống như sinh mạng thứ hai của hắn, nhưng vì khối máu này, cánh tay không cách nào dùng sức, lâu nay vẫn phải chịu đựng thống khổ lớn lao, hiện giờ cánh tay hồi phục như thường, có thể nào không kích động, có thể nào không vui mừng.

Trình Giảo Kim, Ủy Trì Kính Đức thấy biểu lộ của Tần Quỳnh, cũng lần lượt cười to, nhảy lên mừng rỡ như điên.

- Mau, mau, còn ở chân, còn trên người nữa.

Tần Quỳnh không ngừng chỉ vào những chỗ dày vò hắn bao năm qua, ngữ khí kích động, trong đôi mắt tựa hồ lấp lánh cả những giọt nước mắt hạnh phúc. Anh hùng vốn không dễ rơi lệ, nhưng lúc này hắn thật sự không kiềm chế nổi cảm xúc của mình.

Đỗ Hà căn cứ vào chỉ điểm của Tần Quỳnh, dùng nội lực không ngừng tiêu trừ những khối máu trong kinh mạch của Tần tướng quân.

Tần Quỳnh không then là đệ nhất mãnh tướng của Đại Đường, danh tiếng vang vọng khắp nơi, những vết thương trên người đều là trí mạng, hắn có thể sống đến giờ này cũng không thể không nói là một kỳ tích, nhất là vết thương do tên bắn ở ngực gần ngay tim, từ trước ngực xuyên qua sau lưng, thiếu chút nữa là trúng tim, đây cũng là vết thương khó chữa nhất, vì quá gần tim.

Trước khi Đỗ Hà động thủ, Tôn Tư Mạc từng khuyên bảo Tần Quỳnh:

- Bệnh cũ của lão tướng quân tựa hồ đã được thanh trừ, hiện giờ còn sót lại vết thương trên ngực, khối máu sản sinh ở đây rất gần tim, hơn nữa còn tương đối lớn, rất dễ ảnh hưởng đến trái tim. Ngài tuổi tác đã cao, một khi trái tim bị thương sẽ rất khó bình phục, nhẹ thì giảm thọ mấy năm, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ. Hiện giờ tay chân và những chỗ khác của lão tướng quân đã được chữa khỏi, có thể tự do hoạt động. Cho nên theo ta thấy, hay là dừng ở đây thôi.

Nghe nói tình huống nghiêm trọng, Trình Giảo Kim và Ủy Trì Kính Đức cũng căng thẳng nhìn Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh thản nhiên cười nói:

- Tồn tại của khối máu này có ảnh hưởng gì đến ta?

Tôn Tư Mạc tỉ mỉ nói:

- Khối máu này nằm gần tim, bình thường cũng không lo ngại, nhưng chỉ cần vận động quá mạnh sẽ khiến Tướng quân khó thở. Bình thường chỉ cần tĩnh dưỡng, nhưng nếu vận động quá mức cũng sẽ ảnh hưởng đến cơ thể của ngài.

Tần Quỳnh cười dài nói:

- Có lẽ vết thương này đối với thần y mà nói không quan trọng, nhưng Tần Quỳnh ta là một quân nhân. Nếu một người lính không thể chạy thì còn ý nghĩa gì nữa! Đến đây đi.

Hắn không sợ, uốn thẳng ngực.

Nhưng Đỗ Hà lại cười khổ:

- Hào khí không sợ sinh tử của thúc phụ thật khiến người ta tán thưởng, nhưng lại làm khó tiểu chất....

Tần Quỳnh nói ngay:

- Hôm nay hiền chất chính là đại phu, cho dù có chuyện không hay xảy ra, cũng không phải trách nhiệm của đại phu.

Đỗ Hà thấy trong mắt Tần Quỳnh đầy vẻ say mê vào tương lai, lại có cả vẻ khẩn cầu, tin tưởng cơ hội khôi phục, cho dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc, vì vậy đành cắn răng đồng ý.

Tay Đỗ Hà đặt lên ngực Tần Quỳnh, nội lực không ngừng từ trong lòng bàn tay tuôn ra, đưa vào trong cơ thể của đối phương, từng chút từng chút trùng kích khối máu trước ngực, thời gian từ từ trôi qua, khối máu càng lúc càng khó khống chế, mồ hôi liên tục rơi xuống.

Đột nhiên!

Tần Quỳnh ọc ra một ngụm máu đen sền sệt!

Tôn Tư Mạc, Trình Giảo Kim và Ủy Trì Kính Đức nhìn nhau kinh hãi.

Đỗ Hà lui ra phía sau mấy bước, hít dài một hơi. Lúc này hắn mới phát giác nội lực trong cơ thể đã không còn bao nhiêu, âm thầm thấy may mắn, không ngờ dùng nội lực chữa bệnh lại hao phí nội lực như vậy, cũng may khi ở Tiên Cương hắn cũng không lười tu luyện nội lực, bằng không thì thật sự không chịu được.

Đỗ Hà nhìn Tần Quỳnh, vui mừng thầm nghĩ: Nói là chữa thương nhưng thật sự hung hiểm hơn Tôn Tư Mạc nói rất nhiều. Nếu không cẩn thận, không những khiến Tần Quỳnh mất mạng mà ngay cả hắn cũng sẽ bị nội lực cản trở, tẩu hỏa nhập ma, nhưng cũng may nguy hiểm đã qua.

- Thoải mái quá!

Tần Quỳnh đứng dậy hét lớn:

- Khối máu này ẩn chứa phiền muộn 5 năm qua của Tần Quỳnh ta!

Khối máu gần tim khiến Tần tướng quân luôn cảm thấy ngột ngạt khó thở, hiện giờ khối máu đã được bức ra, cảm giác khoan khoái dễ chịu thật sự không cần nói cũng biết.

Tôn Tư Mạc lại bắt mạch cho Tần Quỳnh, kiểm tra ngực hắn, cười nói:

- Chúc mừng Tần lão tướng quân, bệnh cũ của người đã hoàn toàn khôi phục, chỉ hơi thiếu huyết khí, ta sẽ, chỉ cần người kê mấy loại thuốc, chỉ cần người có thể sử dụng đầy đủ, không đến một tháng, người có thể khôi phục thần thái như xưa, nhưng người còn cần chú ý, cho dù người đã hết bệnh, nhưng tuổi già không tha cho ai, cũng không được miễn cưỡng.

Lời nói của Tôn Tư Mạc khiến Đỗ Hà nhẹ nhàng thở ra, Tần Quỳnh càng khó kìm lòng, kích động nói với Đỗ Hà:

- Đại ân của hiền chất, ta không làm sao cảm tạ hết được, Tần Quỳnh ta ghi nhớ ân tái tạo này suốt đời.

Tần Quỳnh là người trọng tình trọng nghĩa nhất trên đời, ơn huệ nhỏ có thể khiến hắn trọn đời không quên, chớ nói chi là ân tái tạo của Đỗ Hà.

Trình Giảo Kim nhếch miệng cười to:

- Tiểu tử Đỗ gia, giỏi lắm. Sau này có chuyện gì bất bình, cứ tìm lão Trình ta. Lão Trình này sẽ giúp người dọn dẹp.

Ủy Trì Kính Đức không nói gì, nhưng cũng cùng một ý tứ.

Tôn Tư Mạc biểu thị Tần Quỳnh vừa khỏi bệnh cần nghỉ ngơi thật tốt, Trình Giảo Kim và Ủy Trì Kính Đức trước sau cáo từ rời đi.

Đỗ Hà cũng không ở lâu, cùng Tôn Tư Mạc cáo từ.

Mặc dù Tôn Tư Mạc là một thần y, một Dược Vương cái thế, nhưng hắn cũng không biết cơ mật mà Đỗ Hà trị liệu cho Tần Quỳnh, trên đường đi liên tục hỏi Đỗ Hà ngọn nguồn.

Đỗ Hà giật mình, hắn sinh sống ở Đại Đường gần ba năm, nhưng đến nay vẫn chưa gặp người nào có nội công, cũng không biết ở Đại Đường có nội công hay không, để tránh cho kinh thế hãi tục, cũng không có ý định nói cho Tôn Tư Mạc, cười nói:

- Thần y, Đỗ Hà không muốn lừa gạt người, cho nên người cũng đừng hỏi.

Tôn Tư Mạc cũng biết đây là bí mật của Đỗ Hà, chỉ tỏ vẻ tiếc nuối, chứ không gắng hỏi nữa.

Đỗ Hà sắp xếp cho Tôn Tư Mạc ở trong phủ Phò mã, không cho người khác quấy rầy, thuận tiện cho hắn luyện thuốc chữa bệnh cho Trường Nhạc.

Hôm sau, Trưởng Tôn Thuận Đức lấy thân phận đại diện Tả uy vệ Đại tướng quân tiếp quản Tả uy vệ, vốn tưởng rằng có thể không cần tốn nhiều sức đạt được 5000 cường binh, nhưng biết được hôm qua Lý Tích đã

điều binh xe dưới trướng đến cho Đỗ Hà, tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng không thể làm gì.

Trưởng Tôn Thuận Đức tầm mắt hạn hẹp, không thấy trong tay Đỗ Hà nắm giữ lực lượng mạnh nhất của Tả uy vệ, gây khó dễ khắp nơi.

Đỗ Hà mặc cho Trưởng Tôn Thuận Đức gây khó dễ như thế nào, hần đều nhất nhất tiếp được, khiến cho Trưởng Tôn Thuận Đức càng không có lời nào để nói, càng không nắm được bất cứ chuỗi dao nào. Hôm đó, Đỗ Hà nhận được lời mời của Vũ Mị Nương, kêu hần đến Nghênh Tân lâu gặp mặt.

Trước đó vài ngày, hần cũng đã đáp ứng một số vấn đề thương nghị với Vũ Mị Nương, cũng không có cự tuyệt, nói với hạ nhân:

- Báo cho tiểu thư của các người, đợi ta giải quyết xong công việc sẽ đến.

Nghênh Tân lâu là đệ nhất tửu lâu của Trường An trước kia, có lịch sử lâu đời, sau khi Vũ Mị Nương mua lại cũng không đổi tên, chính là ý định lợi dụng chiêu bài cửa hàng lâu đời để kiếm tiền. Ý nghĩ của nàng đúng là sáng suốt. Nghênh Tân lâu để lại rất nhiều khách quen, bên cạnh đó vì phương thức quản lý kiểu mới nên cũng hấp dẫn rất nhiều khách hàng mới, vẫn là nhà trọ hàng đầu ở Trường An.

Đỗ Hà theo lời hẹn đến Nghênh Tân lâu, thấy trong cửa tiệm khách hàng chật ních, cũng không khỏi cười khổ, tựa hồ cửa tiệm nào mà Vũ Mị Nương mở cũng không đều không thể còn chỗ.

Ở lâu một hần còn nhìn thấy Tịch Quân Mãi, hần và với một đám đội trưởng của “Tuyển Phong quân” đang dùng cơm, liền tiến lên bắt chuyện.

Tịch Quân Mãi kêu Đỗ Hà cùng ngồi xuống uống rượu. Đỗ Hà uống với mỗi người ba chén, lúc này mới tỏ vẻ mình còn có việc, không thể ngồi cùng, bọn họ cũng không bắt ép, để hần tự nhiên.

Đỗ Hà gọi tiểu nhị, báo tên họ của mình.

Tiểu nhị vô cùng nhiệt tình, dẫn hần lên lầu ba gặp Vũ Mị Nương.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

273. Chương 273 : Vu Oan Giá Họa

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tịch Quân Mãi mỉm cười mời rượu, thần sắc sung sướng, một đám đội trưởng Tuyển Phong quân cũng vui vẻ ăn uống.

- Cạn ly, vì xuất sắc của chúng ta, cạn ly!

Một tên đội trưởng giơ cao bát rượu.

Năm người còn lại cũng giơ bát rượu lên, cao giọng cười nói:

- Vì xuất sắc của chúng ta, cạn ly!

Tên đội trưởng khác tên là Tước Hạo ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lấy ống tay áo lau vết rượu tràn ra trên khóe miệng, cười to nói:

- Thống khoái, không ngờ còn có loại chuyện tốt như vậy, đồng dạng là binh tướng của Tả uy vệ, nhưng chênh lệch lại không bình thường.

Đội trưởng Vệ Ba cười ha ha:

- Sau này cứ cách ba tháng chúng ta không sợ thiếu tiền thưởng rồi! Khi biết Đại Tướng quân được bổ nhiệm làm Binh bộ Thượng thư, ta còn nhất thời không có chủ kiến, không biết ai có thể thay thế Đại Tướng quân, thật sự không an tâm. Ha ha không ngờ Đại Tướng quân đã sớm có chuẩn bị, điều chúng ta xuống tướng Đồ tướng quân. Thật sự là quá tốt. Nếu kêu chúng ta phải ở dưới tướng nghe lệnh đồ hồn tướng Trưởng Tôn Thuận Đức, ta lập tức không làm, đồ hồn tướng đó còn muốn cho chúng ta ngoan ngoãn nghe lệnh, cũng không nhìn xem mình là ai?

Tước Hạo cười nói:

- Tiểu Ba nói rất đúng, cứ để tên hồn đản Trưởng Tôn Thuận Đức ở bên đó mát mẻ đi! Không ngờ Đồ tướng quân còn trẻ như vậy, thật đúng là có bản lĩnh. Đối mặt với những trò quỷ quái của Trưởng Tôn Thuận Đức, Tướng quân vẫn ứng phó rõ dễ dàng, hoàn toàn không thêm để mắt đến này.

- Cái này cũng chưa tính ! Điều khiến ta thật sự kinh ngạc đó là, cứ cách ba tháng Đồ tướng quân lại tổ chức tranh tài, có phần thưởng cho người thắng cuộc, đúng là kích phát lòng hiếu thắng của tất cả binh xe, cổ vũ quân sĩ khắc khổ luyện tập, chuyện này thật sự rất cao minh.

Thạch Triết này giờ vẫn không nói gì, lúc này cũng biểu thị sự kính phục.

Cuối cùng Quý Chính nói:

- Ta vẫn cho rằng tính cách của Đồ tướng quân là tốt nhất, hắn còn trẻ mà đã đạt thành tích kiêu ngạo như vậy, thoáng chốc đã cách xa chúng ta. Còn nữa, hắn rõ ràng tới đây hành sự, lại không ngại địa vị thấp kém của chúng ta, đích thân đến chào hỏi không nói, còn uống rượu với chúng ta, điều này có mấy người làm được.

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Tịch Quân Mãi, tất cả đều lên tiếng tán đồng.

Tịch Quân Mãi nhìn huynh đệ vui vẻ nói chuyện, cũng âm thầm kinh ngạc, không ngờ trong thời gian ngắn ngủn mấy ngày, Đồ Hà lại được đông đảo binh sĩ một lòng ca ngợi như vậy, năng lực của hắn thật sự rất giỏi.

- Tịch lão đại, người nói thế nào!

Tước Hạo thấy Tịch Quân Mãi không nói gì liền hỏi.

- A! Không sai, mặc dù còn chưa hiểu rõ, nhưng nhìn từ biểu hiện trước mắt, Đồ tướng quân quả thực là một nhân vật lợi hại!

Tịch Quân Mãi suy nghĩ, sau đó nói ra đáp án của mình. Lời này vừa thốt ra, chính hắn cũng không ngờ, lúc này mới phát hiện mấy ngày ở chung, không chỉ những bộ hạ của mình, mà ngay cả mình cũng bất giác tiếp nhận sự hiện hữu của Đồ Hà, cười khổ lắc đầu:

- Nào, cạ, không nói nữa, chúng ta tiếp tục uống, không say không về!

- Được, không say không về!

Sáu người nâng chén ăn mừng.

Khi bọn họ đã ăn uống no nê, một tiếng động bỗng vang lên, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Tịch Quân Mãi cũng bị thanh âm bất ngờ này quấy nhiễu, nhìn ra xa, thì ra bình hoa trang trí ở góc cầu thang bị người ta đụng vỡ.

Khi hắn còn chưa phục hồi tinh thần, bỗng nhiên bị người ta đá vào lưng, cảm giác đau nhức tựa hồ khiến hắn hét lên, vội vàng xoay người, lấy khuỷu tay cưỡng ép đẩy người đá ra, không ngờ cú đẩy của hắn lại đẩy bay người đó ra phía sau.

Người đó giống như chịu một cú trọng thương, liên tiếp bay về phía sau, cho đến khi đụng phải hai cái bàn mới dừng lại.

Tịch Quân Mãi còn chưa hiểu tình huống đã thấy một hán tử khôi ngô, tức giận kêu to:

- Đồ hồn tướng, chẳng qua người ta không cẩn thận đụng phải người ? Có cần ra tay ác độc như vậy không.

Tịch Quân Mãi tâm niệm vừa động, nhìn về phía người lăn lộn trên mặt đất.

Người này cao gầy tong teo như cây gậy trúc, gò má sưng tấy, tím xanh, giống như đã chịu đả kích rất lớn.

Tịch Quân Mãi thầm kêu không hay, trong giây lát lập tức tỉnh ngộ. Đây là một cái bẫy, mình chỉ tự bảo vệ, đẩy nhẹ hắn ra, căn bản không có khả năng đả thương người, chứ đừng nói là đánh lên mặt. Nhưng người ngã xuống đất lại giống như bị trọng thương, đây nhất định là cái bẫy.

- Các huynh đệ, đi!

Hắn không muốn gây chuyện thị phi, liền bỏ tiền rượu lên bàn, sải bước rời đi.

- Muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu.

Hắn tử khôi ngô lập tức lao tới, giơ nắm đấm vào thẳng ngực Tịch Quân Mãi.

Lực lượng của quyền này rất lớn, nếu bị đánh trúng ít nhất cũng phải gãy mất mấy khúc xương.

Tịch Quân Mãi trầm mặt, dùng nắm đấm đỡ đòn.

- Ầm.

Tịch Quân Mãi đứng yên bất động, còn người hắn tử khôi ngô lại lui về phía sau mấy bước, lúc này, hơn mười người vọt tới, ra sức hét to:

- Lẽ nào lại như vậy, đánh người còn dám can rời!

Tất cả đều lộ ra tướng mạo ác sát, bao vây Tịch Quân Mãi, bọn chúng đều là người luyện võ.

- Các huynh đệ, đánh.

Tịch Quân Mãi biết rõ lúc này đã không thể ung dung rời đi, quả quyết hạ mệnh lệnh.

Đám người đi cùng còn chưa hiểu tình huống như thế nào, nhưng nghe Tịch Quân Mãi ra lệnh, cũng không có cổ kị, bắt tay công kích.

Bọn họ thuộc Tuyền Phong quân, là một trong ba đội quân tinh nhuệ của Đại Đường, hơn nữa đều là quan quân, võ nghệ đương nhiên không hề thua kém, Quý Chính phi cả hai chân, đá bay hai người, Tước Hạo ở bên cạnh cũng quét ngã ba người. Tịch Quân Mãi trực tiếp nhảy vào trong đám người, thiết quyền vung đánh, lực như thiên quân, một quyền của hắn đủ để phá đá, phút chốc đã có sáu người mất đi sức chống cự dưới nắm đấm của hắn, thấy đoàn người bọn họ dũng mãnh gan dạ như vậy, cũng không có ai dám tiến lên trước.

Tịch Quân Mãi đang tìm cách phá vòng vây, lại nghe một người hô to:

- Kẻ nào dám giương oai dưới chân thiên tử?

Vừa nghe thấy câu này, tâm tình của Tịch Quân Mãi chợt trùng xuống, dự cảm bất hảo đã nghiệm chứng.

Hắn chưa nhìn thấy người tới, nhưng nghe thanh âm hắn đã đoán được người đó là ai.

Đám người phân thành hai bên, lại thấy một người nhảy ra, chính là Trương Tôn Thuận Đức.

Tịch Quân Mãi cắn chặt răng, nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, dòng máu đỏ thẫm chảy ra.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Tịch Quân Mãi biết chuyện hôm nay không thể nào kết thúc tốt đẹp, bởi vì Trương Tôn Thuận Đức có đại thù với hắn.

Đó là chuyện hơn mười năm trước.

Hơn mười năm trước thiên hạ đại loạn, gia cảnh Tịch Quân Mãi nghèo khó, vì kiếm miếng cơm ăn, gia nhập quân đội Lý Đường, được phân phối cống hiến dưới trướng Trương Tôn Thuận Đức, khi đó hắn chỉ mới 15 tuổi, nhưng đã có sức mạnh kinh người, một người lần đầu ra chiến trướng, chưa từng cầm đao như hắn đã chặt đứt ba thủ cấp.

Sau đó mấy năm liền lập nhiều lập chiến công, trở thành một gã quan quân dưới trướng Trương Tôn Thuận Đức, trong chiến dịch còn cứu được Trương Tôn Thuận Đức một mạng, hai vết sẹo trên mặt hẳn chính là lưu lại từ lần đó.

Trương Tôn Thuận Đức vì cảm tạ ơn cứu mạng của Tịch Quân Mãi, đề bạt hẳn trở thành trợ thủ của mình. Nhưng cũng may, nhờ đó Tịch Quân Mãi mới biết được con người thật sự của Trương Tôn Thuận Đức.

Tịch Quân Mãi tính cách cương liệt, chính trực vô tư, không quen nhìn cách xử sự của Trương Tôn Thuận Đức, âm thầm khinh bỉ, nhiều lần khuyên nhủ vô dụng, trong một chiến dịch, dưới sự giận dữ đã tố cáo Trương Tôn Thuận Đức, sau đó treo ấn rời đi.

Trương Tôn Thuận Đức lúc ấy phạm tội gian dối với quỹ phụ, căn cứ vào luật pháp trị tội, nặng thì chém đầu, nhẹ cũng bị đánh hai mươi trượng, quan giáng tam cấp.

Lý Thế Dân trị quân vốn rất nghiêm khắc, huống chi đang lúc loạn thế, cần dùng trọng hình, dựa theo quân pháp đánh cho Trương Tôn Thuận Đức 50 quân trượng, hơn nữa bãi bỏ tất cả quân chức, đưa hẳn ra khỏi chiến dịch.

Lần ấy Trương Tôn Thuận Đức bị đánh 50 quân trượng suýt chết, phần hận Tịch Quân Mãi không cần nghĩ cũng biết.

Hắn lập tức kêu người cải trang tặc binh đuổi giết Tịch Quân Mãi. Cũng vì loạn thế, hành sự cũng không cố kỵ.

Sau mấy năm lang thang, Tịch Quân Mãi cũng kiếm đủ tiền, vốn định hồi hương lấy vợ, mua ít ruộng sinh sống, nhưng không ngờ lọt vào đuổi giết của kẻ xấu, suýt nữa mất mạng, may nhờ binh tướng tuần tra của Lý Tịch cứu được, Lý Tịch nhìn thấy tài năng của hắn, liền lưu hắn lại trong quân.

Lý Tịch vẫn là ái tướng của Lý Thế Dân, Tịch Quân Mãi có hẳn bảo kê, Trương Tôn Thuận Đức cũng không thể làm gì hắn.

Chuyện đã xảy ra hơn 10 năm, nếu là thường nhân có lẽ đã sớm xóa bỏ tất cả thù hận rồi.

Nhưng Tịch Quân Mãi biết, Trương Tôn Thuận Đức vẫn chưa thể quên được sỉ nhục này. Hắn có thể nhìn ra cừ hận của Trương Tôn Thuận Đức trong ánh mắt của hắn, cừ hận đó không hề giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng tăng trưởng.

- Là các người?

Trương Tôn Thuận Đức tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng ánh mắt lại đầy âm độc, hả hê nói:

- Rút cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tên hán tử khôi ngô đàn ông kể lại sự tình, lúc này Trương Tôn Thuận Đức giận tím mặt:

- Tịch Quân Mãi, người giỏi lắm, dựa vào chút chiến công, vậy mà dám làm xằng làm bậy, làm loạn dân chúng, ra tay đả thương người khác, người còn lời gì để nói?

Sắc mặt Tịch Quân Mãi lúc trắng lúc xanh, tức giận đến mức toàn thân phát run.

Bọn người Vệ Ba, Từ Hạo biết Tịch Quân Mãi có ân oán với Trương Tôn Thuận Đức, cùng kêu lên:

- Trương Tôn đại nhân, đừng vội ngậm máu phun người!

Trương Tôn Thuận Đức âm hiểm cười nói:

- Ta ngậm máu phun người? Chuyện này như thế nào, mọi người đều thấy rõ, các người còn có gì muốn nói?

Hắn vừa dứt lời, đám người trong sảnh đường đồng loạt chỉ trích Tịch Quân Mãi, quả trách hẳn ra tay đả thương người.

Đám người Vệ Ba, Từ Hạo, Hác Cường đưa mắt nhìn nhau, cũng á khẩu không biết nói gì.

Bọn họ thật ra đều bị thanh âm võ bình hoa thu hút, căn bản không để ý đến Tịch Quân Mãi có đánh người hay không, nhìn thấy mọi người xung quanh ra sức chỉ trích, ngay cả bọn họ cũng bắt đầu nghĩ rằng Tịch Quân Mãi đã động thủ.

Kỳ thật toàn bộ người trong tửu lâu cũng giống như vậy, đều không tận mắt nhìn thấy Tịch Quân Mãi động thủ.

Nhưng vết thương trên mặt người bị thương đã chứng minh tất cả, khiến mọi người đều cho rằng Tịch Quân Mãi đã động thủ, hơn nữa ra tay vô cùng ác độc.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

274. Chương 274 : Từ Trên Trời Giáng Xuống

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Huynh đệ của mình còn suy nghĩ như vậy, huống hồ là những người xa lạ.

Tịch Quân Mãi xanh mặt, không biết nói gì.

Trong mắt Trương Tôn Thuận Đức lóe ra hàn mang, nụ cười âm độc.

Cừu hận là thứ tình cảm nguyên thủy nhất của con người, là một trong những lực lượng lớn nhất.

Trương Tôn Thuận Đức vốn là người vô cùng hẹp hòi, năm đó Tịch Quân Mãi tố cáo hắn, chẳng những suýt nữa lấy mạng của hắn, còn khiến hắn bị Lý Thế Dân xem thường, không trọng dụng. Nỗi tức giận này vẫn ẩn chứa trong lòng, không thể nào quên, vì hắn lúc nào cũng nghĩ làm thế nào mới có thể báo thù.

Hiện giờ hắn được tấn thăng làm Tả uy vệ Đại Tướng quân, có thể quản chế Tịch Quân Mãi, đúng là cơ hội công khai báo thù.

Nhưng Lý Tịch lại điều động Tịch Quân Mãi đến dưới trướng Đỗ Hà, Đỗ Hà ra sức bảo vệ hắn, vì vậy hắn mới không có cơ hội ra tay, chỉ có thể cho người theo dõi, âm thầm chờ đợi thời cơ.

Sau khi biết được hắn cùng với một đám bộ hạ rời khỏi quân doanh, đến Nghênh Tân lâu uống rượu liên hoan, trong lòng biết thời cơ báo thù đã đến.

Trương Tôn Thuận Đức thầm nghĩ:

- Lý Tịch không ở đây, Đỗ Hà cũng không ở đây, lần này xem ta không chơi chết người!

Hắn ra vẻ đau lòng, vô cùng thất vọng nói:

- Ta sớm nghe Lý Thượng thư khen người là người can đảm, dũng mãnh kiên cường, còn muốn đề bạt người, nhưng không ngờ người lại là loại người như vậy. Ta là Tả uy vệ Đại Tướng quân thật sự không cách nào tha thứ cho loại người bại hoại như người. Người đâu, bắt Tịch Quân Mãi cho ta hỏi tội.

Hắn vừa nói xong, lập tức có mấy tên binh sĩ cao giọng hét lệnh, đứng dậy.

Tịch Quân Mãi buông lỏng nắm đấm, muốn phản kháng, nhưng cũng sợ liên lụy đến huynh đệ của mình, chỉ có thể hằm hằm nhìn Trương Tôn Thuận Đức, con mắt ngầu đỏ, không nói một lời.

- Dừng tay!

Một âm thanh bỗng nhiên truyền đến, sau đó một thân ảnh giống như từ trên trời giáng xuống hạ xuống chính giữa.

Đây là một vị thanh niên anh tuấn mặc hoa phục võ sĩ thêu hình hổ, chân đi ủng võ sĩ màu đen.

Trưởng Tôn Thuận Đức ngạc nhiên, chăm chú nhìn kỹ, người này không phải Đỗ Hà, thì còn là ai?

Nghênh Tân lâu là tửu quán lớn nhất Trưởng An, lưu lượng khách đến đây dùng bữa hàng ngày hơn tới trăm người, chuyện này vừa xảy ra, tất cả mọi người đều vây quanh đứng nhìn.

Lúc này Đỗ Hà bất thành linh từ trên cao giáng xuống, khiến bọn hắn tưởng rằng thần tiên hạ phàm, kinh hãi thất thanh, chỉ còn thiếu quỳ xuống cúng bái.

Đỗ Hà rơi xuống trước người Tịch Quân Mãi, che chắn phía trước.

Mặc dù Đỗ Hà còn rất trẻ, nhưng lại rất có uy vọng trong Tả uy vệ, lại là Phò mã của Trưởng công chúa Đại Đường, là tâm phúc được đương kim Hoàng Đế tin cậy nhất. Sự xuất hiện của hắn lập tức chấn trụ Trưởng Tôn Thuận Đức và đám hộ vệ, khiến bọn chúng không dám vọng động.

Đỗ Hà bình thần nhìn Trưởng Tôn Thuận Đức, nhìn ra vẻ chột dạ trong ánh mắt của hắn.

Trong tộc Trưởng Tôn, Trưởng Tôn Vô Kỵ chắc chắn là người xuất sắc nhất, có tài năng nhất. Nhưng dựa vào tài năng của hắn vẫn không làm gì được Đỗ Hà, thậm chí còn chịu thiệt thòi.

Cho nên Trưởng Tôn Thuận Đức luôn không dám đối địch với Đỗ Hà, âm thầm có kiêng kỵ, vừa thấy Đỗ Hà xuất hiện, hắn vừa rối loạn, vừa thất thần, nhất là khi đôi mắt của Đỗ Hà nhìn chăm chăm vào hắn, khiến hắn cảm giác tâm tư của mình đều bị Đỗ Hà nhìn thấu, thậm chí có vẻ sợ hãi.

Nhưng nghĩ lại, chức quan của mình lớn hơn Đỗ Hà, hơn nữa còn có chứng cứ rõ ràng, việc gì phải sợ?

Trưởng Tôn Thuận Đức liền đứng thẳng dậy, nghiêm mặt nói:

- Đỗ Hà, vì sao ngươi lại ngăn cản bốn quan xử lý Tịch Quân Mãi, chẳng lẽ vì hắn là bộ hạ của ngươi nên ngươi muốn bao che, dung túng?

Người tới chính là Đỗ Hà, hắn vốn đến vì lời mời của Vũ Mị Nương để thương nghị một số chuyện tiền bạc.

Đỗ Hà cũng không có dự vọng lớn lao với chuyện tiền bạc, cũng không thêm để ý con số cụ thể, chỉ kêu Vũ Mị Nương cắt số tiền thuộc về hắn, đợi khi nào Đại Đường xuất hiện tai họa tự nhiên bắt nạt sẽ dùng đến số tiền này.

Khi hai người đang nói chuyện cao hứng, lại nghe thấy trong quán rượu đại loạn, đi ra xem xét, vừa vặn nhìn thấy Trưởng Tôn Thuận Đức đang làm khó Tịch Quân Mãi.

Đỗ Hà thầm tức giận, nhưng hắn cũng không phải kẻ vô mưu, sau khi hỏi thăm tiểu nhị tình huống, lập tức có phán đoán: Đây là người ta cố tình vu oan hãm hại Tịch Quân Mãi!

Mặc dù tất cả mọi người xung quanh đều đang chỉ trích Tịch Quân Mãi, nhưng hắn cũng phát giác chuyện này có mờ ám bên trong.

Xuất hiện của Trưởng Tôn Thuận Đức chính là sơ hở lớn nhất. Hắn biết rõ ân cừu giữa Trưởng Tôn Thuận Đức và Tịch Quân Mãi, cũng biết Trưởng Tôn Thuận Đức tìm mọi cách nhằm vào Tịch Quân Mãi, muốn trị hắn, đưa hắn vào chỗ chết. Tịch Quân Mãi vừa phạm tội, Trưởng Tôn Thuận Đức lập tức xuất hiện, dùng thân phận sứ giả chính nghĩa bắt hắn.

Khi thấy Trưởng Tôn Thuận Đức hạ lệnh động thủ, hắn cũng không giấu mình nữa, trực tiếp từ trên lầu ba nhảy xuống.

Tịch Quân Mãi không muốn liên lụy Đỗ Hà, tiến lên nói:

- Đây là chuyện cá nhân, Đỗ tướng quân...

Hắn còn chưa nói xong, Đỗ Hà đã tự nội công lên cánh tay, đẩy lui Tịch Quân Mãi, ngồi xuống ghế nói:

- Ở đây không có chỗ cho ngươi nói, để ta xử lý!

Lời nói của hắn tràn đầy uy nghiêm.

Hắn quay sang cười nói với Trưởng Tôn Thuận Đức:

- Trưởng Tôn đại nhân, Đỗ Hà ta tuyệt đối không có ý bao che, chỉ là có một số chuyện cần phải hỏi rõ ràng mà thôi.

Trưởng Tôn Thuận Đức cố tự trấn định, cao giọng phần nộ quát:

- Người còn nói không bao che dung túng? Tịch Quân Mãi đánh người, tất cả mọi người đều nhìn thấy, chẳng lẽ còn giả bộ hay sao? Mọi người nói có phải không?

Còn chưa đợi mọi người trả lời, Đỗ Hà đã cười nói:

- Vậy ta muốn hỏi các vị đang ngồi, ngoại trừ một số người trong cuộc, các người có tận mắt nhìn thấy Tịch Quân Mãi đánh người hay không, chú ý, là tận mắt nhìn thấy.

Lúc này mọi người mới phát hiện mình cũng không có tận mắt nhìn thấy Tịch Quân Mãi đánh người, chỉ là dựa vào cảm giác. Lúc ấy bọn họ đều bị thanh âm bồn hoa vỡ vụn thu hút, chỗ ngồi của Tịch Quân Mãi lại ở nơi hẻo lánh, tựa hồ không có người nhìn thấy tình huống cụ thể, ngẫu nhiên phát hiện, đồng thời cũng kiêng kỵ uy thế của Trưởng Tôn Thuận Đức, không dám nói.

Câu nói của Đỗ Hà đã lấy lại thanh thế cho Tịch Quân Mãi.

Trưởng Tôn Thuận Đức biết rõ Đỗ Hà là người ăn nói khéo léo, ngay cả Ngụy Chính cũng nói không lại hắn, nếu Đỗ Hà có cơ hội mở miệng, thắng bại khó liệu, cho nên ý định kích động quần chúng, trực tiếp giáng tội bao che dung túng cho hắn, kích phát lửa giận của quần chúng.

Đỗ Hà tâm tư kín đáo, Trưởng Tôn Thuận Đức vừa mở miệng đã phát giác ra dụng ý của hắn, trước khi mọi người phần nộ đã giành quyền nói trước, nói rõ tình hình thực tế. Lời nói của hắn rất chắc chắn, có lực khiến mọi người không thể không suy ngẫm.

- Tất cả mọi chuyện chỉ có một người biết rõ nhất!

Đỗ Hà cười lạnh, đi về phía người bị đánh.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

275. Chương 275 : Âm Thầm Mưu Đồ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà biết muốn giải quyết việc này phải bắt đầu từ người bị thương, chỉ có hắn chính miệng nói ra, mới có thể giúp Tịch Quân Mãi vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Hắn đi từng bước về phía người bị thương, bước chân kiên định có lực, thần sắc cũng không hung ác, nhưng khí thế lại khiến người ta khiếp sợ.

Trưởng Tôn Thuận Đức bắt đầu khần trương, ra hiệu với hảo thủ sau lưng, lạnh lùng nói:

- Đỗ Hà, ngươi muốn làm gì? Ý đồ đe dọa sao?

Có hai người bao vây lấy Đỗ Hà, muốn ngăn hắn tiến lên.

Đỗ Hà tiến lên một bước, trong nháy mắt kéo bay hai người ngăn cản về phía sau, quăng xuống đất.

Người bị thương không chịu được bức bách, định quay người dục trốn, Đỗ Hà đã lao vút đến, xuất hiện sau lưng người bị thương, đưa tay tóm lấy hắn, lạnh lùng nói:

- Nói, ngươi chạy đi đâu? Có phải sợ sự việc bại lộ, các người nghe chỉ thị của ai mà làm chuyện vu oan giá họa này?

Hắn hóa nội lực như đao, nội lực phun ra, trực tiếp xuyên qua cơ thể của kẻ bị thương, giống như lưỡi đao lãnh lẽo kẻ vào xương cốt hắn, khiến hắn không chịu được đau đớn hét lên.

Đây là chiêu Đỗ Hà mới sáng tạo ra khi chữa bệnh cho Tần Quỳnh. Khi Đỗ Hà tiêu trừ khối máu trong cơ thể Tần Quỳnh, phải hóa nội lực thành vật thật, đánh tan tụ huyết. Trong quá trình này, không thể tránh khỏi va chạm đến kinh mạch cốt cách trong cơ thể hắn, mỗi khi đụng vào, thân thể Tần Quỳnh đều bất giác run rẩy. Mặc dù hắn không có kêu rên, nhưng có thể thấy bản thân đang chịu đựng đau đớn rất lớn, trong kinh mạch cốt cách có vô số cảm giác đầu dây thần kinh, những đầu dây này chịu công kích sẽ có đau đớn khó nói nên lời. Cho nên cổ ngữ có nói: Đau nhất không ai qua được gai xương, khó chịu nhất không ai chịu được rút gân. Lúc ấy hắn liền suy nghĩ, nếu ngưng tụ nội lực thành đao thành châm, đâm vào kinh mạch nhất định sẽ là hình pháp nghiêm khắc nhất, còn khôn khổ hơn lăng trì phanh thây xé xác.

Lăng trì tàn nhẫn như thế nào cũng không quá ba ngày, nhưng lưỡi gai xương mạch lại không dễ thương cơ thể, lại có thể tra tấn con người mấy năm cũng không sao.

Tuy nhiên muốn làm được điều này cũng không dễ dàng, yêu cầu người có nội lực phải khống chế vận dụng nội lực vô cùng thành thực, cho dù là Tông Sư quen tập nội công mười mấy năm, cũng khó vận dụng tự nhiên. Đỗ Hà có thể thuần thực vận dụng, điều này có liên quan mật thiết đến chuyện hắn là người tái thế và sự ảo diệu của công pháp “Ngũ Khí Quy Nguyên”. Người bị thương tuyệt đối không phải Vũ Thánh Quan Vũ, có thể chịu đựng đau đớn như vậy, hắn chỉ là một tên lưu manh.

Hắn vừa đối mặt với cảm giác đau đớn thấu xương này, tê tâm liệt phế kêu thảm một tiếng, cả người quỵ xuống, cảm giác khôn khổ khiến cho hắn như mất hết tất cả chống cự:

- Ta nói, ta nói! Ta tên là Nhị Cầu Tử, mặt của ta không phải bị Tịch Hiệu úy đánh, lão Vương xuất tiền để cho ta giả họa Tịch Hiệu úy, nói Tịch Hiệu úy có cừ oán với hắn, kêu ta hãm hại hắn, chỉ cần ta làm, lập tức cho ta năm ngàn lượng.

Hắn run rẩy móc từ trong lòng ra năm ngàn lượng nói:

- Hắn còn nói đây chỉ là tiền đặt cọc, sau khi thành công, còn có tiền thưởng.

Nhị Cầu Tử không đợi Đỗ Hà hỏi từng câu, thành thực nói hết.

Đỗ Hà ôn hòa cười nói:

- Vậy lão Vương là ai?

Nụ cười của hắn khiến cho người ta như được tắm rửa gió xuân, nhưng lúc này trong mắt Nhị Cầu Tử lại giống như nụ cười của ác ma, không nhận được nói:

- Là lão đại của Tây thành, tên là Vương Lợi.

Hắn nhìn đám người xung quanh, sợ tới mức kêu khóc, chữ ảm:

- Tên vương bát đản lúc trước còn ở đây, đụng ngã bồn hoa, sao giờ không thấy nữa.

Nhị Cầu Tử đã nói rõ mọi chuyện, chỉ cần không phải kẻ vô cùng ngu dốt đều nhìn ra ảo diệu bên trong, chỉ cần nghe mấy câu chỉ điểm đã hiểu rõ nguyên do bên trong.

Con người có sáu giác quan, thính giác chính là một trong số đó, bất luận người nào nghe thấy thanh âm khác thường đều không thể không chú ý. Bọn chính chính là lợi dụng điểm ấy, cố ý dụng đồ bình hoa, thu hút chú ý của khách nhân trong tiểu lâu, còn bọn chúng vừa vận tiến hành vụ oan giả họa.

Toàn bộ khách nhân trong tiểu lâu đều minh bạch mình chỉ là kẻ tay sai của người khác, lòng đầy căm phẫn, âm thanh chỉ trích không ngừng vang lên.

Nghe những âm thanh này, sắc mặt Trương Tôn Thuận Đức càng trắng bệch, không ngờ Đỗ Hà chỉ mới xuất hiện đã thay đổi toàn bộ tình thế, đặt mình vào hoàn cảnh xấu.

Đỗ Hà buông lỏng cánh tay khoác lên vai Nhị Cầu Tử.

Nhị Cầu Tử thấy bàn tay Đỗ Hà vừa rời khỏi cơ thể người, toàn thân liền cảm thấy nhẹ nhõm, tê liệt ngã xuống mặt đất, lúc này mới phát hiện mồ hôi đã thấm ướt cả người mình.

Đỗ Hà vô tình đi đến trước mặt Trương Tôn Thuận Đức, cười nói:

- Trương Tôn đại tướng quân, việc này người xem xử trí thế nào?

Trương Tôn Thuận Đức gượng cười, mặt như tro tàn, nhất thời cũng không biết nói gì, một lúc lâu mới thốt ra một câu:

- Là ta hiểu lầm Tịch Hiệu úy.

Hắn vút lại lời này, quay người muốn rời đi.

Đỗ Hà nghiêm nghị quát:

- Tịch Quân Mãi, Hác Cường, Tước Hạo, Vệ Ba, Thạch Triết, Quý Chính nghe lệnh.

Hắn gọi đến tay ai, người đó đều nghiêm nghị ưỡn thẳng người.

- Tịch Quân Mãi, Hác Cường, Tước Hạo ba người các người áp giải tất cả những kẻ gây chuyện đến Đại Lý Tự, giao cho Đại Lý Tự xử lý việc này. Vệ Ba, Thạch Triết, hai người các người lập tức đến Tây thành đuổi bắt Vương Lợi, Quý Chính người lập tức khởi hành đến phủ nha Trương An, bẩm báo với Trương sử phủ nha tất cả chuyện này, lệnh cho binh lính giữ cửa thành Trương An thực hiện giới nghiêm, không được để Vương Lợi thoát ra khỏi thành.

Những tướng lĩnh của Tuyển Phong quân vốn đã tràn đầy hảo cảm với Đỗ Hà, công nhận tồn tại của hắn. Lúc này hắn chỉ dùng mấy câu nói đã giúp Tịch Quân Mãi thoát tội, càng tâm phục khẩu phục, cảm kích vô cùng, nghe thấy hiệu lệnh của hắn, không có bất kỳ do dự, cao giọng lĩnh mệnh.

Trương Tôn Thuận Đức lại dừng bước, thần sắc vừa bối rối vừa hoảng sợ, không biết làm thế nào cho phải, miệng ngáp ngừng, cũng không biết nói cái gì.

- Không, không nghiêm trọng như vậy chứ! Cần phải bẩm báo Đại Lý Tự sao?

Trương Tôn Thuận Đức đã có vẻ rối loạn.

Lúc này Đỗ Hà càng xác định chủ mưu của chuyện này nhất định là Trương Tôn Thuận Đức.

Cơ cấu xử lý hành chính của Trường An có hai nơi, một là Đại Lý Tự, một là Ung Châu phủ nha.

Đường triều cũng không thiết lập Kinh Triệu phủ, tất cả mọi chuyện liên quan đến dân sự của trên dưới Trường An đều do phủ nha Ung Châu xử lý. Đại Lý Tự có địa vị cao hơn, là nơi xét xử các vụ trọng án.

Phủ nha Ung Châu tương đương như pháp viện, Đại Lý Tự giống như pháp viện dân sự đệ nhất của quốc gia.

Giống như đời sau, quyền lực của pháp viện có hạn, chỉ có thể xử lý một số tố tụng dân sự, khi gặp phải đại nhân vật, có một số tình huống không cách nào giải quyết.

Đại Lý Tự thì khác, ngoại trừ Hoàng Đế không thể thẩm vấn, tất cả văn võ trong triều chỉ cần phạm tội, rơi vào trong tay bọn họ, bất kể người có thân phận gì cũng không bỏ qua.

Chính trị thời kỳ sơ Đường rất anh minh, không giống với những thời đại tham quan hoành hành, quyền thần một tay che trời. Khi Lý Thế Dân nắm giữ quốc gia, dùng người chưa bao giờ sơ sót. Những người nắm giữ chức vụ trong Đại Lý Tự đều là những nhân vật thanh liêm, tài năng. Bọn họ có lẽ không có tài xử án như Bao Chuẩn nhưng thực lực lại rõ như ban ngày, xử án rất có thủ đoạn. Với quyền lực của bọn họ, chỉ cần hết sức điều tra việc này, chắc chắn sẽ điều tra ra chân tướng.

Đây là chuyện Trương Tôn Thuận Đức lo lắng nhất, sợ nhất, hắn biết Lý Thế Dân ghét nhất nịnh thần, nếu biết hắn dùng thủ đoạn này đối phó với công thần của Đại Đường, nhất định sẽ không tha thứ cho hắn, vạn nhất nặng tay, lột bỏ tất cả chức vị của hắn, không cho hắn vào triều thì cuộc đời này của hắn coi như xong rồi.

Đỗ Hà neho mắt, nhìn Trương Tôn Thuận Đức cười nói:

- Chuyện nhỏ? Trưởng Tôn đại nhân cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ? Tịch Hiệu úy là Hiệu úy của Đại Đường ta, lập nhiều đại công cho Đại Đường, hắn còn là một thành viên trong Tả uy vệ của ta. Loại thủ đoạn vu oan giá họa, gắp lửa bỏ tay người này hoàn toàn bôi xấu danh tiếng của Tả uy vệ, hãm hại công thần của Đại Đường. Trước mặt bao nhiêu người, dám bịa đặt xằng bậy, phá hủy hình tượng của quân đội Đại Đường ta trong lòng dân chúng, thật sự có thể xem là tội ác tày trời, chẳng lẽ những chuyện này trong mắt Trưởng Tôn đại nhân chỉ là chuyện nhỏ?

Trưởng Tôn Thuận Đức kinh ngạc nói không ra lời, cảm giác phiền muộn đến chết, vô cùng hối hận. Hắn không ngờ chuyện này lại phát triển đến mức độ này, hắn vốn tưởng rằng dùng thân phận của mình dạy dỗ một Hiệu úy nhỏ bé là chuyện dễ như trở bàn tay, tuyệt đối không ngờ, mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài khống chế của hắn, càng ngày càng lớn.

Hắn cười khổ, lôi kéo Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Đỗ tướng quân, ta có chuyện này muốn nói với người.

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, đi theo hắn đến bên cạnh.

Trưởng Tôn Thuận Đức nín cười nói:

- Đỗ tướng quân, người xem, dù sao chuyện này cũng không cần làm lớn như vậy, chi bằng cứ bỏ qua đi!

Đỗ Hà cau mày nói:

- Nói gì vậy!

Trưởng Tôn Thuận Đức cắn răng nói:

- Kỳ thật, việc này là ta cho người an bài.

Hắn nhìn xung quanh, không thấy bóng người, lập tức thêm mắm thêm muối Tịch Quân Mãi hại mình như thế nào, có vẻ rất ủy khuất, hy vọng Đỗ Hà có thể bỏ qua cho hắn lần này.

Đỗ Hà mỉm cười, đáp ứng:

- Được rồi, đại nhân là lãnh đạo trực tiếp của Đỗ mỗ, sau này Đỗ mỗ còn cần đại nhân đặc biệt chiếu cố. Chuyện này dừng ở đây, ta sẽ không truy cứu nữa. Nhưng hiện giờ Tịch Quân Mãi đã là bộ hạ của ta, cho nên hy vọng đại nhân có thể giữ cao đánh khẽ, tha thứ sai lầm trước kia của hắn!

Trưởng Tôn Thuận Đức không ngờ Đỗ Hà lại đáp ứng dễ dàng như vậy, khẽ giật mình, nhưng lập tức cũng bình thường trở lại.

Quan lớn hơn một cấp đã đề chết người.

Huống chi mình còn là lãnh đạo trực tiếp của Đỗ Hà, hắn nín nọt mình cũng là chuyện đương nhiên.

Trưởng Tôn Thuận Đức lập tức cười sáng khoái, vỗ vai Đỗ Hà, ra vẻ vô cùng thân thiết, biểu thị sau này ta sẽ giúp đỡ người, yên lòng rồi đi.

Bọn người Tịch Quân Mãi, Hác Cường, Tước Hạo định chấp hành mệnh lệnh trước đó của Đỗ Hà, lại bị hắn gọi quay lại, những người bị bắt cũng được hắn thả ra.

Đỗ Hà lên lầu ba chào hỏi Vũ Mị Nương, biểu thị có lỗi.

Vũ Mị Nương mỉm cười, kêu hắn không cần để ý.

Đỗ Hà dẫn bọn người Tịch Quân Mãi, Hác Cường, Tước Hạo quay về quân doanh.

Bọn họ thật sự cảm thấy khó hiểu trước hành động của Đỗ Hà.

Tịch Quân Mãi cắn răng nói:

- Đỗ Tướng quân, mặt tướng là người trực tính, bình thường rất ít ra quân doanh, căn bản không kết thù kết oán với ai, chỉ đặc tội duy nhất với Trưởng Tôn Thuận Đức. Ngoại trừ Trưởng Tôn Thuận Đức, không có người nào hãm hại mặt tướng. Lần này người hãm hại ta, chắc chắn là hắn.

Đỗ Hà dừng bước nói:

- Đúng là hần. Hần đã chính miệng thừa nhận, nói mọi chuyện đều là hần cho người làm, kêu ta đừng nói ra ngoài.

Tịch Quân Mãi biến sắc, nhớ tới hành động của Đỗ Hà, run giọng nói:

- Tướng quân không phải đồng ý chứ?

- Thông minh!

Đỗ Hà cười khen:

- Ta đã đồng ý, bằng không làm sao hần có thể vui vẻ rời đi như vậy?

- Tại sao!

Tịch Quân Mãi cao giọng kêu lên, vẻ mặt không cam lòng.

Những người khác cũng lộ ra thần sắc khó tin, trên mặt tràn đầy bất mãn và oán giận. Đỗ Hà quay đầu nhìn bọn họ, cười nói:

- Các người rất khá, thật sự rất khá! Chính trực dũng cảm, dũng mãnh thiện chiến, hơn nữa trọng tình trọng nghĩa, ta rất ngưỡng mộ. Nhưng các người là quân nhân, có một số việc các người không hiểu. Các người thật sự cho rằng chúng ta có thể cáo trạng hần sao? Ta có thể chắc chắn nói cho các người biết, chuyện này không có khả năng! Chúng ta ra tay sẽ chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ, các người có tin hay không?

Bọn người Tịch Quân Mãi đều tỏ vẻ khó hiểu.

Đỗ Hà nói:

- Nói thật, Đỗ Hà ta căn bản không thèm để mắt đến Trưởng Tôn Thuận Đức, luận về tâm kế hay mưu trí, mười người như hần cũng không thể thắng được một mình ta. Nhưng các người quên một người, một lão hồ ly có thể làm cho đối thủ của hần ngủ không yên!

- Trưởng Tôn Vô Kỵ?

Tịch Quân Mãi nghi vấn hỏi, biểu lộ nghiêm túc. Người biết Trưởng Tôn Vô Kỵ đều không thể không biết sự lợi hại của lão đầu này.

Đỗ Hà nhẹ gật đầu:

- Không sai! Mặc dù Trưởng Tôn Thuận Đức là kẻ ngu dốt, nhưng dù sao cũng là người của Trưởng Tôn gia. Trưởng Tôn Vô Kỵ quyền cao chức trọng, hiện giờ Trưởng Tôn Thuận Đức đã trở thành Tả uy vệ Đại Tướng quân, mở rộng thanh thế của nhà Trưởng Tôn, hần sẽ không trơ mắt để chúng ta làm hại Trưởng Tôn Thuận Đức. Nếu hần nhúng tay vào, với bản lĩnh thực lực của hần, chỉ dựa vào một số chứng cứ trong tay chúng ta căn bản không có bất cứ tác dụng gì. Nếu chúng ta cáo trạng hần không thành, lại để hần cấn ngược lại, người chịu thiệt chính là chúng ta. Cho nên muốn đánh ngã Trưởng Tôn Thuận Đức, nhất định phải dùng kế một kích phải trúng, để cho Trưởng Tôn Vô Kỵ hoàn toàn không có cơ hội cứu hần. Chỉ có như thế, đại sự mới có thể thành.

Đám người Tịch Quân Mãi lắng nghe mà như lọt vào trong sương mù, không biết ý tứ chân chính của Đỗ Hà, chỉ là loáng thoáng cảm thấy hần nói có lý.

Mặc dù Tịch Quân Mãi không hiểu nhiều về chính trị, nhưng hần cũng đã theo Lý Tích nhiều năm, phần nào biết được hiểm ác bên trong, trầm mặc chốc lát nói:

- Vậy Tướng quân có ý kiến gì không? Nếu thật sự không thành, việc này coi như bỏ qua, Trưởng Tôn Thuận Đức hại ta như vậy, ta thật sự không nhẫn nhịn được oán khí này, nhưng cũng không muốn Tướng quân khó xử, hôm nay Tướng quân có thể tin ta, đứng ra giúp ta xử lý việc này, rửa sạch tội danh của ta, Tịch Quân Mãi ta đã vô cùng cảm kích.

Đỗ Hà vui vẻ cười nói:

- Tịch Hiệu úy có thể nói ra lời nói, ta thật sự rất vui, ta cũng biết người không phải một người tư lợi, nhưng người phải nhớ kỹ điều này, người là bộ hạ của Đỗ Hà này. Ta có quyền lợi có nghĩa vụ chiếu cố các người, không để các người chịu ủy khuất. Mỗi thù hôm nay, ta nhất định sẽ đòi lại cho người. Ta đáp ứng Trưởng Tôn Thuận Đức không nhằm vào hấn, chỉ là một phần kế hoạch của ta, người cứ yên tâm.

Đỗ Hà thỏa hiệp với Trưởng Tôn Thuận Đức, khiến Tịch Quân Mãi âm thầm cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhưng nghe Đỗ Hà đã lập kế hoạch, cũng theo đó cao hứng nói:

- Nếu có thể tiêu tán ác khí trong lòng thì tốt hơn.

Tướng quân cần ta làm gì xin cứ nói.

Đỗ Hà nói:

- Chuyện này thật sự phải cần đến người. Sau khi người trở về doanh trại, lập tức viết một phong thư nặc danh, viết chi tiết lại những chuyện xảy ra hôm nay, sau đó đưa cho ta xem, ta sẽ tìm thời cơ thích hợp bỏ vào rương đựng thư.

Tịch Quân Mãi tức cười nói:

- Thư nặc danh? Hữu dụng sao? Người còn không được, huống chi là thư?

- Người sai rồi, đây là phương án hữu hiệu nhất, đáng tin hơn bất cứ chứng cứ nào!

Đỗ Hà tràn đầy tự tin mỉm cười, Đường triều cho phép ngôn luận tự do, có rương chứa thư nặc danh, dùng cho những quan viên không muốn dính vào rắc rối tố giác. Trong chuyện này, Đường triều làm tương đối xuất sắc, hơn nữa thực sự không chỉ là hữu danh vô thực.

Cho dù là thư nặc danh, Lý Thế Dân đều rất nghiêm túc xem qua, hơn nữa còn cho người bắt tay vào điều tra, cho dù không đúng cũng không quan tâm, Đường triều không luận tội.

Tịch Quân Mãi vẫn không tin tưởng, nhưng thấy Đỗ Hà vô cùng tự tin, cũng đáp ứng, lại hỏi còn cái gì có thể cống hiến sức lực.

Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Tiếp theo người chỉ cần chờ đợi là được, ta sẽ khiến Trưởng Tôn Thuận Đức phải rời khỏi Tả uy vệ. Ta làm vậy không chỉ vì người mà còn vì ta.

Trưởng Tôn Thuận Đức tự đắc quay về phủ đệ, thần sắc vui vẻ, nhớ tới đáng về nịnh bợ của Đỗ Hà, không khỏi âm thầm đắc ý, thầm nghĩ:

- Quả nhiên quan lớn hơn một cấp có thể đè chết người, ngay cả chất nhĩ của Vô Kỵ cũng không làm gì được Đỗ Hà, vậy mà trước mặt ta hấn lại nghe lời như vậy, thật sự thú vị. Hấn sợ ta như vậy, làm sao ta không thể lợi dụng để đối phó với thằng ranh Tịch Quân Mãi?

Khi hấn đang dương dương tự đắc, bên tai xác thực truyền đến thanh âm ôn hòa:

- Thúc thúc bị Đỗ Hà lừa rồi, còn cao hứng như vậy?

Trưởng Tôn Vô Kỵ chẳng biết từ lúc nào, giống như quỷ mị xuất hiện bên cạnh hấn.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

276. Chương 276 : Kéo Trưởng Tôn Vô Kỵ Xuống Nước

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Thuận Đức nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói xong thì sợ đến lạnh toát.

Luận thân phận Trưởng Tôn Thuận Đức thuộc về hàng cha chú, luận về tư lịch thuộc lớp cựu trào trong Trưởng Tôn gia, Trưởng Tôn Vô Kỵ thuộc về thế hệ con cháu nhưng đối mặt với đứa cháu trai này, Trưởng Tôn Thuận Đức lại rất e ngại.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tuy không phải tộc trưởng trong nhà nhưng có quyền lãnh đạo không thể dao động trong gia tộc, có thể ra lệnh cho bất kỳ người nào trong tộc. Chỉ cần hắn nói một câu, cao thấp Trưởng Tôn gia tộc có thể đại tẩy bài. Đừng nhìn Trưởng Tôn Thuận Đức hôm nay có chút oai phong, nhưng nếu chọc giận Trưởng Tôn Vô Kỵ thì hắn lúc nào cũng có thể trục xuất khỏi gia tộc.

Mất đi sự ủng hộ của Trưởng Tôn gia tộc, Trưởng Tôn Thuận Đức trong khoảnh khắc sẽ mất đi hết thảy, hai bàn tay trắng.

Trưởng Tôn Thuận Đức chợt dạ khê lui một bước, nhớ lại chỉ điểm của Trưởng Tôn Vô Kỵ trước đó.

Vào trước khi lúc hắn kể nhiệm Tả Uy Vệ Đại Tướng quân, đứa cháu này đã từng nói chuyện qua. Lúc ấy Trưởng Tôn Vô Kỵ đã tìm được hắn, nói sâu xa:

- Thúc thúc, hôm nay Trưởng Tôn gia được muội muội phù hộ, được ân sủng cực hạn. Nhưng đây chỉ là mặt ngoài, tình hình thực tế cũng không được như nhân ý. Hôm nay Trưởng Tôn gia có muội muội, có thể duy trì vinh hoa, hưởng hết phú quý nhưng nếu hai người chúng ta không còn, Trưởng Tôn gia không ai kế tục, trở thành hạt bụi trong lịch sử, tan thành mây khói trong tranh đấu. Vì Trưởng Tôn gia, điều duy nhất chúng ta có thể làm là phát triển nó thành tồn tại không thể thay thế trong vương triều Đại Đường. Trước mắt có một cơ hội, có thể gia tăng thanh thế địa vị của Trưởng Tôn gia ta. Hầu Quân Tập bị Đỗ gia tiểu tử đánh đổ, mặc dù Bộ Hạ nhớ tình cũ, không trọng phạt hắn nhưng muốn phục chức là không có khả năng. Lý Tích thượng vị, cái này Tả Uy Vệ Đại Tướng quân để không. Với tư cách lão tướng, thúc thúc là một trong những người có hy vọng nhất. Chỉ cần ta cố gắng, thúc rất có hy vọng. Chỉ là ta nhớ, thúc thúc có cừu với ái tướng Tịch Quân Mãi của Lý Tích. Người phải nhớ lấy, ở Đại Đường người có thể đắc tội Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, nhưng ngàn vạn không thể đắc tội Lý Tích. Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối một người nhìn xa, một người quyết đoán, luận kế sách mưu lược, thiên hạ khó có người so sánh nhưng cả hai đều có khí độ tể tướng, tuy lợi hại nhưng vì Đại Đường nên trong nói cười không tàng đao. Chỉ cần không xúc phạm điểm mấu chốt, bọn họ sẽ không gây khó xử. Nhưng Lý Tích bất đồng, Lý Tích không khác ta, nếu là địch với hắn thì hắn sẽ là một địch nhân đáng sợ nhất.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đánh giá cực cao đối với Lý Tích nhưng lập tức lại cười cười:

- Lý Tích lợi hại, bất quá hắn cũng không dã tâm, lại càng không tham quyền, hơn nữa biết đạo minh triết bảo thân. Chỉ cần không đi trêu chọc hắn, hắn sẽ không cùng chúng ta là địch.

Vì chút cừu hận để đắc tội người không đáng đắc tội là cách làm ngu xuẩn nhất. Còn có Đỗ Hà, tiểu tử này tuy còn trẻ nhưng lão luyện, Tâm trí thâm trầm, mức độ khó chơi không thua gì Lý Tích.

Ngay cả Hầu Quân Tập cũng bại trong tay hắn. Bản lãnh của hắn, ta đến bây giờ vẫn nhìn không thấu, không dám tùy tiện ra tay. Với tâm cơ của thúc thúc lại muốn chiếm tiện nghi của hắn thì chỉ tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lúc Trưởng Tôn Vô Kỵ còn đang khuyên bảo, Trưởng Tôn Thuận Đức nhìn đứa cháu khổng lồ chế được sinh tử của mình, nhớ tới hôm nay bản thân vì nhằm vào Tịch Quân Mãi, suýt nữa đắc tội với Đỗ Hà, biết Trưởng Tôn Vô Kỵ nắm vững hành vi của mình như lòng bàn tay, không khỏi tâm thần bất định, chợt dạ nói ra:

- Chuyện đó ta sao không biết?

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy hắn cố làm ra vẻ, đáy lòng thầm giận nhưng tính cách vốn do trời sinh nên không thể làm gì. Các thế hệ của Trưởng Tôn gia tộc càng lúc càng ít người tài, nếu không vì chỉ có một mình Trưởng Tôn Thuận Đức có tư cách kế nhiệm Tả Uy Vệ Đại Tướng quân thì chức vụ này sao đến lượt hắn.

- Người cho rằng tiểu tử Đỗ Hà kia thật sự thành tâm hướng người thỏa hiệp?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lên giọng, trong mắt lóe lên hàn ý như có như không.

Trưởng Tôn Thuận Đức chợt dạ nói:

- Không phải như vậy, còn có thể như thế nào?

Hắn nhìn như biện bác nhưng giọng nói lại yếu xìu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hừ lạnh nói:

- Người đang nói chuyện hoang đường viễn vông! Đỗ Hà để ý chính là ta, hắn là người thông minh, biết rõ người do ta bảo hộ, biết rõ chỉ với căn cứ trong tay thì chưa làm được gì nên dứt khoát bán người một phần nhân tình, cho người chợt dạ, cho người chủ quan, sau đó bức bách người rồi bỏ Tả Uy Vệ. Đỗ Hà thật sự là địch thủ khó chơi. Sau khi biết chuyện, hôm nay ta đã sai người đem Vương Lợi ra khỏi Trường An, xóa hết dấu vết, chỉ chờ hắn gây chuyện.

Nhưng hắn hướng người thỏa hiệp, coi như tránh đi tính toán của ta, người còn cho là hắn thực sự sợ người. Ta không biết Đỗ Hà dùng thủ đoạn gì nhưng có thể khẳng định chưa tới mấy ngày thì hành vi hôm nay của người sẽ bị Bộ Hạ biết rõ.

Trưởng Tôn Thuận Đức biết đứa cháu của mình liệu sự như thần, nghe nói vậy luống cuống:

- Vậy làm sao mới phải, Vô Kỵ, người phải giúp ta!

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười khê:

- Cái người yên tâm, cho dù người có ngàn vạn không phải thì vẫn là người của Trưởng Tôn gia, ta sẽ không để cho con ưng non Đỗ Hà càn rỡ. Dù hắn cứng rắn thế nào cũng sẽ không đấu lại với thợ săn. Hôm nay thúc thúc gây chuyện cũng chưa chắc không phải chuyện tốt, ít nhất để cho Đỗ Hà bại lộ nhược điểm trí mạng. Thúc thúc, người cứ nghe theo ta, ta sẽ cho hắn ném tư vị bị mọi người chỉ trích.

Trông mắt hắn đảo tròn đầy giảo hoạt.

Đỗ Hà cũng không kể lại chi tiết ân oán của Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ gia cho Tịch Quân Mãi.

Đỗ Như Hồi vì Đại Đường nên không muốn đối địch với Trưởng Tôn Vô Kỵ nhưng Đỗ Hà không có độ lượng như vậy.

Chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ không tiếc đối phó Trưởng Tôn Vô Kỵ, cũng như Trưởng Tôn Vô Kỵ có cơ hội sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Nếu Trưởng Tôn Thuận Đức trở thành thượng ti bên Tả Uy Vệ thì sẽ như một cây gai nhọn sau lưng hắn, tùy thời đều có thể đâm. Nếu không loại bỏ cây gai nhọn này thì cuộc sống hàng ngày của hắn khó có thể bình an, dù không có chuyện của Tịch Quân Mãi thì hắn cũng có ý định gài bẫy bức đi Trưởng Tôn Thuận Đức. Việc ngày hôm nay chỉ khiến hắn đẩy nhanh kế hoạch mà thôi.

Tịch Quân Mãi không biết suy nghĩ của Đỗ Hà nhưng tràn đầy tín nhiệm, cũng không thắc mắc mà theo lời hành sự.

Đỗ Hà trở lại quân doanh tìm Trưởng sử Lưu Nhân Quỹ.

Lưu Nhân Quỹ hôm nay là mưu sĩ của hắn nên hắn cũng không dấu giếm, kể hết mọi việc.

Lưu Nhân Quỹ trầm mặc một lát, cười nói:

- Công tử làm rất đúng, Trưởng Tôn Thuận Đức dễ

đối phó nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ lại là một nhân vật khó chơi. Chắc rằng hôm nay hắn đã khống chế chuyện này, cũng nên cẩn thận. Đúng rồi, không biết công tử có nghĩ tới chưa, Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng đến đây, sao chúng ta không lợi dụng cơ hội kéo hắn xuống nước?

Đỗ Hà kinh ngạc nhìn Lưu Nhân Quỹ, tâm tư cũng theo đó bắt đầu chuyển động.

Vào ngày hôm sau, Tịch Quân Mãi viết lại chuyện Trưởng Tôn Thuận Đức hãm hại, gửi thư nặc danh cho Lý Thế Dân.

Hiệu suất hành chính của Đường triều không giống bình thường!

Tịch Quân Mãi gửi thư vào sáng sớm thì buổi tối cùng ngày nó đã xuất hiện trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân xem bức thư, sắc mặt nghiêm nghị hồi lâu rồi bảo người mời Đỗ Hà tới. Đỗ Hà nghe vậy cũng khẽ giật mình, hẳn biết trong lịch sử, hiệu suất làm việc của Đường triều cực cao nhưng không thể ngờ lại nhanh như vậy, vội vàng đi tới điện Cam Lộ.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà đến thì nhướng mày, vẫy hắn đến bên cạnh, tiện tay ném ra bức thư lên án.

- Quen không?

Hắn chống cằm, tay kia gõ gõ lên đồng hồ sơ.

- Nhạc phụ đại nhân nói vậy là sao?

Đỗ Hà vờ vịt.

- Thôi đi, cho là trăm dễ gạt lắm sao. Người vừa vĩnh mộng lên, ta đã biết người muốn gì.

Lý Thế Dân suýt nữa văng tục, may mà cuối cùng dừng lại được nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt lạnh băng.

- Nhạc phụ đại nhân anh minh!

Đỗ Hà hiểu đối mặt với một người thông minh càng phải nói lời thông minh, thành thật thú tội rồi ra về ầm ục:

- Trưởng Tôn Thuận Đức dù gì cũng là thượng ti của tiểu tể nên trước khi có bằng chứng cũng không dám cáo trạng Trưởng Tôn đại nhân, huống chi sau lưng Trưởng Tôn đại nhân còn có một Trưởng Tôn tiểu lão hồ ly?

- Cáo trạng? Trưởng Tôn lão hồ ly?

Lý Thế Dân ngó ra nhưng phản ứng rất nhanh, dí ngón tay vào đầu Đỗ Hà:

- Hay cho tên tiểu tử thói người, đừng ra về oan ức, cái gì mà cáo trạng, cái gì mà lão hồ ly, đó là anh vợ trăm, cậu của Trường Nhạc, cũng là cậu của người, vậy mà người dám gọi vậy.

Hắn nói một thôi nhưng biết tính cách của Trưởng Tôn Vô Kỵ nên đáy lòng cũng tán đồng, suýt nữa bật cười lại vội vàng nghiêm mặt, trầm giọng nói:

- Được rồi, nói thật cho trăm biết, chuyện trong này sao lại quan hệ tới Trưởng Tôn lão hồ... khục hừ, cậu của người?

Đỗ Hà chi tiết nói:

- Những điều trong thư nói đều là thật, về phần có quan hệ với Trưởng Tôn đại nhân ...

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

277. Chương 277 : Tính Toán Lẫn Nhau

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ngẫm liếc Lý Thế Dân, thấy biểu tình hắn khó lường nên ngần ngại. Lý Thế Dân lại càng cau gợn:

- Đoán cái gì? Trăm thấy tiểu tử người ngày càng lớn mật. Chuyện của Đại Đường ta không phải để cho người vu cáo.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân ra vẻ giận dữ nhưng trong mắt lại ẩn ẩn có chút vui vẻ, đột nhiên minh bạch, vị hoàng đế trước mặt chưa chắc không phải không biết gì, cũng ỷ khuất hét lớn:

- Oan uống. Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể còn oan hơn cả Đậu Nga. Oan đến nỗi ngày hè đổ tuyết, tháng sáu sương bay, thiên địa biến sắc.

Đậu Nga là vào Nguyên triều, vào Sơ Đường thì thậm chí còn chưa có cả bà ngoại của nàng, Lý Thế Dân đầu tiên dĩ nhiên không hiểu nên ngờ ra, nghe mấy câu sau mới minh bạch, không nhịn được cười mắng:

- Còn là thiên địa biến sắc, đừng đứng đó ba hoa nữa. Nói đi, người đoán ra sao?

Đỗ Hà nhếch miệng nói:

- Trưởng Tôn Thuận Đức dùng thủ đoạn hạ lưu đối phó bộ hạ của ta, chẳng phải là làm nhục ta sao? Ta không thể nhịn được cơn tức này, chỉ là không có chứng cứ mà thôi. Cho nên bề ngoài ta trấn an Trưởng Tôn Thuận Đức, sau lưng có ý tìm chứng cứ rõ ràng. Chỉ là sự tình không như ý, tất cả căn cứ chính xác đều bị người cho xóa đi rồi. Xóa đi còn không nói, còn bố trí bày rập để cản lại ta một ngục. Nhạc phụ đại nhân, chắc người biết năng lực của Trưởng Tôn Thuận Đức, sao có thể trong nửa canh giờ bố cục lập kế hoạch? Ngoại trừ Trưởng Tôn lão hồ ly, ta thật đúng là không nghĩ ra được, ai có bốn sự này.

Lý Thế Dân ẩn ẩn cũng phát giác việc này có quan hệ tới Trưởng Tôn Vô Kỵ, nghe Đỗ Hà nói như vậy cũng có chỗ hiểu ra, hỏi:

- Việc này xác thực không thể nghi ngờ?

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Chuyện là như vậy, nếu như Trưởng Tôn lão hồ ly nhúng tay vào thì không thể lấy ra chứng cứ, tin hay không, nhạc phụ đại nhân tự mình định đoạt.

Lý Thế Dân cũng không lập tức trả lời, đưa tay lên gãi đầu. Đúng như Đỗ Hà nói, có một số việc không cần chứng cứ, chứng cứ chỉ là nói từ, trước mặt người có bản sự, có tâm cơ thì nó chỉ là phù vân. Lúc cần thì có thể tìm ra một đồng, lúc không cần thì có thể tiêu hủy sạch sẽ.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, chuyện đã xảy ra, dù bất luận thế nào cũng không cách nào phủ nhận đấy.

Lời của Đỗ Hà, trong mắt Lý Thế Dân đã là căn cứ tốt nhất, đây cũng chính là chân lý nhiều lúc không có chứng cứ lại càng thêm tin so với hết thảy chứng cứ.

Đối với chuyện Trưởng Tôn Thuận Đức kế nhiệm Tả Uy Vệ Đại Tướng quân, Lý Thế Dân vốn luôn phủ nhận, chỉ là nhất thời chưa tìm được nhân tuyển thích hợp, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại thúc giục nhanh, cho nên mới để hấn tạm thời đề cử, không ngờ hôm nay lại xảy ra loại chuyện này.

Cái này không có chứng cứ rõ ràng, muốn phạt hấn, không có lý do nhưng tiếp tục lại để cho Trưởng Tôn Thuận Đức đảm nhiệm Tả Uy Vệ Đại Tướng quân cũng không thể nào nói nổi.

Nhưng ngoại trừ Trưởng Tôn Thuận Đức còn ai có tư cách đảm nhiệm Tả Uy Vệ Đại Tướng quân?

Trong lòng Lý Thế Dân có mấy nhân tuyển thích hợp nhưng song phương có chênh lệch rõ ràng, không tiện thuyên chuyển.

Đỗ Hà biết tâm ý của hấn, chỉ cười nói:

- Không biết nhạc phụ đại nhân có nghe, thần y Tôn Tư Mạc trước đó vài ngày đã đến Trường An, vì thế nên Tần tướng quân hôm nay đã khôi phục, bây giờ có thể chạy có thể nhảy, Trình đại tướng quân đã không phải là địch thủ của Tần tướng quân rồi.

Lý Thế Dân động dung đứng lên thân, tiến hai bước, vội vàng hỏi:

- Chuyện này là thật?

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân không chỉ là hoàng đế, nhiều năm trước còn là một viên hân tướng trí dũng song toàn của Lý Đường, thường xung phong hãm trận, cơ hồ mỗi trận chiến đều dẫn tiên phong chém giết.

Vào những lúc đó, bên cạnh hấn luôn có Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim.

Hơn mười năm chém giết trên chiến trường, Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim đã từng ngăn cản cho Lý Thế Dân không biết bao nhiêu đao kiếm, bao nhiêu lần cứu tánh mạng hần rồi.

Loại này tình nghĩa được tôi luyện bên bờ sanh tử sớm đã vượt qua dị nghị tầm thường của quân thần. Huống chi Lý Thế Dân vốn là người nhớ tình cũ, thân làm hoàng đế bận rộn nhưng vẫn ít nhất mỗi tháng một lần đích thân tới phủ Hồ Quốc công thăm. Hần từng mời không dưới ba vị danh y chữa bệnh cho Tần Quỳnh nhưng đều không có kết quả. Tần Quỳnh lúc còn trẻ xông pha trong trận quá nhiều nên thân mang vô số vết thương, đến cuối cùng Lý Thế Dân cũng đành bất lực.

Hôm nay nghe tin bệnh tình của Tần Quỳnh chuyển biến tốt đẹp, còn có thể chiến thắng Trình Giảo Kim càng già càng dẻo dai, thật sự không thể tưởng tượng nổi, hết sức kích động. Đỗ Hà mỉm cười kể lại chuyện trị liệu cho Tần Quỳnh và hiện trạng thân thể hần hiện giờ.

Lý Thế Dân mừng rỡ như điên, vỗ tay cười to:

- Tốt, thật tốt quá, chuẩn bị khởi giá, trẫm muốn đến thăm phủ Hồ Quốc công.

Hần lại cười ha hả:

- Nếu như bệnh tình Thúc Bảo đúng như hiền tế nói, thì sẽ như ý người, chức vị Tả Uy Vệ Đại Tướng quân sẽ là Thúc Bảo.

Ánh mắt của hần lộ ra niềm vui như có như không, nếu Đỗ Hà nói đúng thì coi như giải quyết nỗi lo về sau, có thể an tâm xuôi nam.

Nghênh Tân lâu vẫn như cũ người đến người đi, lưu lượng khách lượng kinh người. Với tư cách là một trong những động tiêu tiền của Trường An nhưng giá cả ở đây lại hết sức phù hợp.

Lầu bốn.

Ba chương quỹ, quản sự của Nghênh Tân lâu đứng cung kính đem sổ sách trình lên Vũ Mị Nương.

Việc quản lý Nghênh Tân lâu cũng không tùy tiện như tửu lâu bình thường mà mỗi phần đều tách ra một cơ cấu chặt chẽ, hợp lại có được hiệu quả lớn nhất.

Dùng phương lược trị quốc của nữ hoàng tương lai áp dụng vào tửu lâu, hiệu quả tự nhiên bất đồng.

Hôm nay là thời điểm kiểm toán mỗi tháng, ba quản sự chương quỹ từ sáng sớm đã chuẩn bị hết thảy, chờ Vũ Mị Nương thẩm tra.

Đối với tiểu nha đầu trước mặt, bọn họ không dám có bất kỳ chủ quan, đều biết nàng tàn nhẫn mà lại có thủ đoạn khiến người như tắm gió xuân.

Tàn nhẫn cùng như tắm gió xuân là hai loại thủ đoạn hoàn toàn bất đồng nhưng lại kết hợp nhuần nhuyễn trên người Vũ Mị Nương. Nàng mời người tới là để kiểm tiền cho nàng, chỉ cần được việc thì nàng sẽ khiến người cảm thấy được coi trọng, nhưng nếu đã mất đi giá trị lợi dụng, nàng sẽ hoàn toàn không để ý tình cảm đem đối phương vứt bỏ.

Trước mặt Vũ Mị Nương, cả một đám lão luyện căn bản cũng không dám có bất kỳ làm càn.

- Tỷ, đây là ghi chép thu nhập tháng này!

Vũ Mị Nương mỉm cười nhận lấy, vừa lật sổ vừa gẩy bàn tính tính toán, nàng tính hết sức chuẩn xác.

Kỹ thuật tính toán mau lẹ tinh chuẩn như vậy khiến ba chương quỹ đều tự thẹn.

Công việc cần đến một ngày, Vũ Mị Nương chỉ dùng một canh giờ đã tính toán xong xuôi.

- Tháng này coi như không tệ, lợi nhuận cao hơn tháng trước, đây là phần thưởng của các người.

Vũ Mị Nương cười cười nói nói thản nhiên, khen ngợi ba vị chương quỹ, hơn nữa cho ban thưởng thực tế, hơn ngàn vạn câu nói.

Vũ Mị Nương đem sổ sách trả lại cho ba người, đứng dậy thản nhiên đi xuống thang lầu.

Đi vào lầu ba, vừa khéo chạm mặt với Trưởng Tôn Thuận Đức.

Trưởng Tôn Thuận Đức đang dẫn một đoàn sáu người
tiến vào lầu ba.

Vũ Mị Nương dừng bước, nhìn bọn họ, sững ra một hồi rồi thần sắc chuyển thành nghiêm nghị quay người
về tới lầu bốn.

Phong Khê Thính!

Phong Khê Thính là một trong mười sáu nhĩ gian của Nghênh Tân lâu, rộng rãi đủ chứa hai mươi người.
Bối cảnh trong phòng khách là một cây ngô đồng cổ lão, lá vàng đầy trời, miêu tả trời thu.

Trong sảnh bài trí đủ loại vật dụng, đều có liên quan tới tiết thu, có dây leo quấn lấy cây cổ thụ, có các loại
hoa mùa thu làm từ tơ lụa, phong vị mùa thu tràn ngập.

Ghế trong phòng bố trí vừa vặn thỏa đáng.

Hai mươi chỗ ngồi chiếm một không gian khá rộng rãi, nói như vậy thì khi tám người ngồi vào sẽ cảm thấy
có chút trống trải, tựa như đại lễ đường nhân dân chỉ có một người.

Bài trí trong Phong Khê Thính lại khiến cho người ta không cảm giác được điểm ấy, những không gian còn
lại đều có bố trí các vật.

Vì thế dù trong phòng có thể ngồi hai mươi người nhưng tám người ngồi vào lại không hề trống trải, ngược
lại cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Nghênh Tân lâu có mười sáu phòng như vậy, có thể điều chỉnh nhân số thực tế.

Điều này tuy có chút phiền phức nhưng lại gây ấn tượng mạnh với khách hàng, một trong những điểm mấu
chốt nhất để hút khách.

Trưởng Tôn Thuận Đức ngồi ở thủ tịch, giọng rệu, cao giọng nói:

- Đỗ Hà tiểu nhân dựa vào thực lực của mình, nhiều lần hù đại sự của ta. Dù thế nào cũng nuốt không
trôi. Cháu của ta Vô Kỵ nói, chỉ cần các người biểu hiện tốt, có thể ngăn chặn Đỗ Hà, hẳn chắc chắn trọng
thưởng, có cơ hội lên chức, cho các người cả đời này áo cơm không lo.

Một đoàn sáu người đều sáng mắt, địa vị Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lòng bọn chúng rất cao, nguyện ý nghe
theo hẳn xếp đặt.

Tên cầm đầu lộ ra hung quang, cười lạnh nói:

- Trưởng Tôn đại nhân có lệnh, chúng ta không ai dám không theo. Chỉ cần có thể dùng được tại hạ, Trưởng
Tôn đại nhân cứ việc phân phó, Thiết trảo Ứng Chính Văn ta nhất định nguyện ý vì Tân Đồng Minh hội
hiệu lực.

Trưởng Tôn Thuận Đức cười âm hiểm:

- Vô Kỵ đã thiết hạ kế sách, chỉ cần các người phối hợp. Sau khi chuyện thành công, không thiếu chỗ tốt
cho tác người.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

278. Chương 278 : Vũ Mị Nương Ôm Ấp Tình Cảm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ứng Chính Văn vừa dứt lời thì chung quanh đã nhao nhao vang lên tiếng phụ họa.

Ngoại trừ Trưởng Tôn Thuận Đức ngồi trên cao, còn lại năm người đều lần lượt biểu đạt lòng trung thành của mình, tỏ vẻ nguyện ý nghe theo mệnh lệnh Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn gia nghiệp lớn, chiêu mộ một ít kỳ nhân dị sĩ cũng là chuyện rất bình thường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dã tâm thật lớn, có lòng thúc đẩy Trưởng Tôn gia trở thành gia tộc đệ nhất thiên hạ, dĩ nhiên không thể thiếu việc này. Người bình thường mộ tập kỳ nhân dị sĩ là cực lực thể hiện bản thân cầu tài như khát nước, chiêu hiền đãi sĩ, biểu hiện muôn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại không như vậy, hắn cũng không cầu tài, cũng không lễ hiền, hoàn toàn ra vẻ không lập bang không kết phái, cực lực biểu hiện vô dục vô cầu, hướng thể nhân chứng minh mình là một người hiền lành. Nhưng ở sau lưng, hắn lại là một Mạnh Thường Quân, kiến tạo một sơn trang chuyên môn kết giao quái tài thiên hạ, cung cấp nuôi dưỡng một ít kỳ tài, quái tài có bản lĩnh có năng lực. Nhưng chỉ có trải qua nhiều lần chọn lựa, khảo nghiệm mới có thể trở thành thân tín của hắn. Chỉ khi thấy được lòng trung thành, có thể được thăng chức thì bọn họ mới có tư cách biết rõ Trưởng Tôn Vô Kỵ mới là chủ nhân chân chính.

Mượn Ứng Chính Văn mà nói, Ứng Chính Văn thuở nhỏ bái được danh sư, tập được một thân Ứng Trảo Công, năm ngón tay lợi hại không kém hơn ưng trảo, còn gỗ bình thường cũng khó ngăn cản đừng nói là da thịt. Tính cách hắn tàn nhẫn, ở Tứ Xuyên có hung danh hiển hách. Mỗi khi hắn giao thủ với người khác đều ra tay ngoan độc, đả thương gân cốt địch thủ, thành người tàn tật. Sau khi hắn thành danh, người thua ở trên tay hắn bị tàn phế nhiều đến trăm người. Cũng bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn dẫn tới người khác tức giận, gây họa cho người nhà. Vợ hắn bị giết, con trai tám tuổi bị người hạ độc được. Tuy được thần y cứu chữa không mất mạng nhưng lại trở thành được nhân, mỗi ngày đều phải dùng thuốc, hơn nữa đều là được liệu xa xỉ, có tiền cũng khó có thể mua được.

Đối mặt nhân tài như vậy, Trưởng Tôn Vô Kỵ coi hắn là tâm phúc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không cần lòng trung thành của hắn, cần chính là bản lĩnh của hắn cùng với con của hắn.

Chỉ cần có thể khống chế con của hắn, Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ không sợ Ứng Chính Văn phản bội.

Năm người còn lại cũng giống như vậy, bọn họ chịu ân huệ của Trưởng Tôn Vô Kỵ nên trong lòng có cảm kích, quan trọng hơn là trong tay Trưởng Tôn Vô Kỵ nắm giữ những thứ mà bọn họ coi trọng hơn cả sinh mạng.

Thần lực thiên cân Vương Ngự Vĩ quát:

- Trưởng Tôn đại nhân có đại ân với ta, Ngự Vĩ này cái khác không có, chỉ có một thân man lực mà tính mạng. Chỉ cần Trưởng Tôn đại nhân nói một câu, dù ta đầu lìa khỏi cổ, hóa thành lệ quỷ cũng phải làm.

Thân thể hắn rất cường tráng nhưng thấp, cơ bắp phồng lên như lực sĩ tập thể hình.

- Chính là như vậy!

Người lên tiếng là một trung niên rất cao, tóc xõa trên vai, tên là Lý Thụy.

Hiện tại hắn khoanh chân ngồi ở trên chiếu, dùng một thanh loan đao nhỏ. Chiếc chân gà không hề có thịt nhưng mỗi đao của hắn đều cắt chuẩn xác vào da mà không hề tổn thương xương cốt mấy may, khống chế lực đạo như vậy thật khiến người ta sợ hãi thán phục. Đột nhiên, một con ruồi bay qua trước mặt hắn, chỉ thấy hắn vung tay lên rồi phi đao ngoài mười bước đã găm cứng con ruồi vào cửa.

Trưởng Tôn Thuận Đức thấy một đám kỳ nhân thân mang tuyệt kỹ đều thần phục Trưởng Tôn Vô Kỵ thì cũng thán phục, hướng sáu người lấy lòng nói:

- Có được sự tương trợ của các người thì lo gì chuyện không thành!

Ngự Vĩ tính cách nóng nảy, nói luôn:

- Trưởng Tôn đại nhân cần chúng ta làm gì, người cứ nói thẳng, đừng lè mè, phiền con bà nó.

Trưởng Tôn Thuận Đức bị mắng như vậy, cảm giác không vui nhưng lại không dám nói gì, trong lòng biết những người này chỉ nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ, hấn căn bản không có quyền chỉ huy, cười cười xấu hổ, bắt đầu nói:

- Nơi này là nơi mà hai người La Thông, Phòng Di Ái bình thường sẽ ghé trước khi về nhà. Vô Kỵ bảo các người vào sau giờ Tuất một khắc ba ngày nữa sẽ tập kích hai người bọn họ, cần đánh trọng thương.

Ứng Chính Văn là người cơ trí nhất trong cả đám, lòng có nghi kỵ, hỏi:

- Trọng thương. Đây là ý gì? Sáu người chúng ta liên thủ, đừng nói là Phòng Di Ái, La Thông. Dù Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức năm xưa cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trưởng Tôn Thuận Đức trầm mặt nói:

- Ý tứ Vô Kỵ rất rõ ràng, là trọng thương, không thể hạ độc thủ.

Ứng Chính Văn ngưng trọng khẽ gật đầu, không giết so với giết càng thêm dễ dàng. Bọn họ cũng không phải làm việc không chú ý thủ đoạn. Nếu như giết, bọn họ sẽ dùng tới các loại thủ đoạn vô sỉ để lấy hiệu quả xuất kỳ bất ý nhưng chỉ cần trọng thương lại khó tránh khỏi có chút bó tay bó chân.

Trưởng Tôn Thuận Đức nói tiếp:

- Đúng vậy. Vô Kỵ còn đặc biệt phân phó! Sau khi hành sự còn nói một câu “Chỉ trách thượng ti các người tự ý làm bậy nên gây họa này, nói cho hấn biết, lần này chỉ là dạy dỗ, lần sau còn dám làm ẩu, chịu tội chính là bản thân hấn.” Nhớ kỹ, không thể thiếu một chữ.

Ứng Chính Văn cuối cùng hỏi:

- Nếu như sau giờ Tuất một khắc, Phòng Di Ái, La Thông không tới thì sao? Hoặc là chỉ một người?

Trưởng Tôn Thuận Đức đáp:

- Lập tức hủy bỏ nhiệm vụ!

Những lời này đều là Trưởng Tôn Vô Kỵ dặn hấn.

Ứng Chính Văn không hỏi thêm, chỉ ngồi một chỗ tính toán hành động.

Bên cạnh Phong Khê thính là Mai Sương thính.

Mai Sương thính không kém Phong Khê thính bao nhiêu, duy chỉ có bất đồng là Phong Khê thính bài trí cảnh thu còn Mai Sương thính lại bài trí màu trắng như biển hóa xuân hạ thu đông.

Mười sáu nhả gian của Nghênh Tân lầu thì cứ ghép lại bốn phòng một trang trí theo một chủ đề, khiến cho người ta cảm thụ khác nhau.

Chủ đề của Mai Sương thính là mai, các loại bồn cảnh hình hoa mai trải rộng gian phòng.

Vũ Mị Nương ghé sát mặt đất, dùng chén lớn dán tại vách tường, yên lặng nghe lắng.

Chén lớn có hiệu quả thu âm, cho dù nghe không rõ nhưng vẫn đoán được đại khái ý tứ.

Cặp mắt phượng của nàng sau khi biết được Trưởng Tôn Vô Kỵ ý đồ ám hại Đỗ Hà đã lạnh như băng tuyết, lóe ra sát cơ nồng đậm.

Vũ Mị Nương lần đầu tiên có tình cảm với người khác giới nên vừa nghe thấy ai có ý định hại hấn thì cực kỳ cảm phẫn.

Từ cổ đến kim chỉ có bốn chữ: Lòng của nữ nhân!

Đối với Đỗ Hà, Vũ Mị Nương đã sinh lòng luyến mộ: Năm đó ở quán trà mới gặp gỡ, Đỗ Hà đã xuất hiện như bạch mã vương tử cứu mẫu thân của nàng, khắc sâu ấn tượng trong lòng.

Trong khách sạn nàng bị người bắt cóc, cô thân không ai trợ giúp thì Đỗ Hà lại một lần nữa hóa thân thành bạch mã vương tử xuất thủ tương trợ khiến nàng nảy sinh tình cảm đặc biệt.

Sau khi từ biệt, trải qua một phen khổ sở, nhưng mỗi lần nhớ tới sự ủng hộ, tin tưởng của Đỗ Hà lại cảm thấy được an ủi, đã dần yêu hẳn.

Vũ Mị Nương được ý niệm đó ủng hộ nên dù một mình lặn lội, thậm chí bỏ qua cơ hội vào cung làm tú nữ, đối mặt với muôn vàn khó khăn đã đứng vững bước chân ở Trường An, mở ra một khối thiên địa.

Điều duy nhất khiến nàng tiếc hận là không gặp Đỗ Hà sớm hơn. Mỗi khi nhớ tới dung nhan cao quý và tài trí của Trường Nhạc công chúa, nghĩ đến bọn họ quả thật là một đôi ông trời tác hợp đều nhận không được thở dài. Tính cách nàng quật cường bá đạo, sau khi thích Đỗ Hà thì trong mắt không thể nhìn thuận mắt nam tử nào khác. Tựa hồ nam nhân thiên hạ đều trở thành cặn bã, không đáng nhìn, nhưng nàng không cam lòng làm thiếp, cũng không biết tương lai như thế nào. Nhiều lần nghĩ muốn buông bỏ nhưng lại không thể. Sở dĩ nàng dốc lực kinh doanh cũng không phải vì yêu tiền mà muốn cho Đỗ Hà vài phần kính trọng, ngoài ra còn để phát tiết cảm xúc để khỏi phải day dứt.

Hôm nay nàng vừa ở Nghênh Tân lâu không lâu thì gặp được Trưởng Tôn Thuận Đức cùng với một đám nhân vật ăn mặc quái dị, trong lòng khẽ động.

Ngày đó gặp Đỗ Hà, bọn chúng cao hứng nói chuyện, quấy nhiễu cả tửu lầu.

Vũ Mị Nương lúc ấy tức giận đến cực điểm, nhớ kỹ trong lòng.

Muốn đứng chân ở Trường An cũng không phải một chuyện dễ dàng. Vũ Mị Nương vì đạt được nhanh hơn nên dựa vào mạng lưới tình báo, biết rõ người nào có thể đắc tội, người nào không thể đắc tội. Trong số người nàng không thể đắc tội, Trưởng Tôn Thuận Đức là nhân vật xếp vào hàng tam giáp, còn biết hẳn là loại người có cừu oán tất báo, có ân không trả, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi.

Hắn vừa xuất hiện, Vũ Mị Nương đã cảm thấy rất không bình thường, thậm chí:

- Đỗ đại ca vừa mới va chạm với Trưởng Tôn Thuận Đức chưa lâu, giờ lại dẫn một đám người kỳ dị tới đây, có quan hệ gì hay không.

Hôm nay vốn là lúc kiểm toán, Vũ Mị Nương kỷ luật nghiêm minh, bản thân cũng luôn làm gương nhưng lúc này là ngoại lệ.

Trời sắp xuống, nàng có thể coi như không thấy, nhưng chỉ cần là tin tức của Đỗ Hà thì dù chỉ là lông gà vỏ tỏi đều có thể hấp dẫn mắt của nàng.

Trưởng Tôn Thuận Đức là khách quen của Nghênh Tân lâu, hắn thường xuyên kết giao một số bằng hữu, tới đây dùng cơm. Bình thường cũng không sao nhưng hiện giờ nàng đã nghi ngờ thì không thể an tâm rồi đi kiểm toán.

Vũ Mị Nương cũng biết, nếu như không thể xác định thực hư thì bản thân không thể nào an tâm.

Vì thế nàng bảo người hủy lịch trình hôm nay, phong tỏa Sương Mai thính, yên lặng nghe ngóng.

Nàng nghe xong, chợt cảm thấy kỳ quái, chuyện Trưởng Tôn Thuận Đức thương nghị không phải nhằm vào Đỗ Hà mà làm thương nghị phục kích La Thông, Phòng Di Ái nên cũng hơi an lòng, cũng cảm thấy khinh thường. Với thân phận của Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn Thuận Đức lại nhằm vào La Thông, Phòng Di Ái không khỏi quá thấp kém!

Khi nghe câu dẫn dò cuối cùng của Trưởng Tôn Thuận Đức thì nàng đã không giữ được bình tĩnh, thương nghị quả thật là nhằm vào Đỗ Hà, hơn nữa nhân vật chân chính sau màn của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trong lòng của Vũ Mị Nương chỉ có một mình Đỗ Hà, chỉ cần Đỗ Hà tốt mọi chuyện đều tốt, muốn tổn thương Đỗ Hà, dù là liều tính mạng cũng phải bảo vệ, lúc này lập tức quyết định, thậm chí:

- Không bằng một lần hành động, hạ độc bọn chúng?

Nàng là chủ nhân của Nghênh Tân lâu, nếu muốn hạ độc vào rượu và đồ nhắm là chuyện dễ dàng. Nàng đã động sát tâm, đang muốn chuẩn bị độc được, lại nghe tiếng quát:

- Ta thật không rõ ràng, đây đưa như vậy làm cái gì? Theo ta thấy, cứ trực tiếp một đao chém chết Đỗ Hà xong việc, nào có nhiều phiền toái như vậy!

Vũ Mị Nương bốc hỏa, thấp giọng nói:

- Để ta giết người trước, xem người thế nào động tới Đỗ đại ca!

Lúc này truyền đến thanh âm Trương Tôn Thuận Đức nhưng không nghe rõ, chỉ là chắc chắn có liên quan đến lời quát vừa rồi.

Vũ Mị Nương tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe, Trương Tôn Thuận Đức lại cao giọng:

- Điểm ấy các người không cần biết rõ, Vô Kỵ chỉ cho các người động thủ như vậy đều có tính toán của hắn. Cụ thể vì cái gì, ta cũng không biết tình hình cụ thể, các người chỉ cần làm theo.

Một câu này khiến Vũ Mị Nương bình tĩnh lại, vốn ý định hạ độc chết mấy người này, sau đó vừa ăn cướp vừa la làng. Nàng tin tưởng với diễn xuất và hành động của mình thì khả năng thoát thân cực cao. Hiện giờ nghĩ lại cảm thấy phương pháp này không ổn: Hậu quả không cách nào dự tính không nói, mấu chốt là Trương Tôn Thuận Đức cùng với những người kia chỉ là lâu la, không phải đại tặc sau lưng. Nếu như hôm nay mình hạ độc chết, Trương Tôn Vô Kỵ sẽ hoài nghi tới Đỗ Hà. Đến lúc đó bọn họ không chết không thôi, coi như vô duyên có đưa tới một cường địch cho Đỗ Hà.

- Không bằng thỉnh Đỗ đại ca, tài trí đại ca gấp 10 lần ta, nhất định có thể nghĩ được biện pháp tốt.

Đã quyết định chủ ý, Vũ Mị Nương cũng không gấp: Thời gian bọn chúng phục kích La Thông, Phòng Di Ái vào ba ngày sau, nàng có rất nhiều thời gian, ở một bên im lặng lắng nghe, ý định thu được một chút tin tức đáng giá.

Sáng sớm hôm sau, chư thần tập trung sớm trong Thái Cực đại điện!

Lý Thế Dân hồ hững nhìn Trương Tôn Thuận Đức, trong mắt có chút xem thường, chỉ vì một chút thù mà ghi hận mười năm. Luận bối phận, Trương Tôn Thuận Đức cũng có thể xem như thúc thúc của hắn nhưng không sao vừa mắt.

Hắn ngồi trên điện, vờ vịt mở một bản tấu chương, nói:

- Thuận Đức, trầm nghe nói người đã ba ngày không về quân doanh Tả Uy Vệ điểm danh, không biết có chuyện này hay không?

Trương Tôn Thuận Đức nghe xong, mồ hôi lạnh trên trán lập tức chảy ra. Y theo quy định, tất cả Vệ Đại Tướng quân mỗi ngày cần điểm danh đúng giờ, nhưng đây chỉ là việc nhỏ, chỉ rất ít tướng quân chấp hành.

Những lão gia hỏa như Trình Giảo Kim, Úy Trì Kính Đức trên cơ bản đều để cho sĩ quan phụ tá làm thay, một tháng cũng khó lấy được mấy lần. Chỉ muộn ba ngày đã để cho Lý Thế Dân điểm danh trước mặt mọi người đủ để chứng minh: Lý Thế Dân đang lấy hắn khai đao. Hắn sợ hãi liếc Trương Tôn Vô Kỵ, lo sợ nói:

- Lão thần tuổi tác đã cao, về sau...

Hắn chưa kịp nói xong mấy chữ thì Lý Thế Dân đã thần nhiên:

- Trẫm đã minh bạch, là trẫm sai rồi, dùng người không thoả đáng. Ái khanh tuổi tác đã cao, thì trẫm không bắt buộc, an tâm trong nhà tĩnh dưỡng đi.

Trương Tôn Thuận Đức ngậy người hồi lâu, khóc không ra nước mắt, chỉ hận không cho mình một cái tát tại, Lý Thế Dân bình thường vẫn nhớ tình cũ, nếu dám Úy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim phạm tội đều cạy già lên mặt khiến Lý Thế Dân chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không có, sao đến chính mình lại thành đánh rắn đập đầu, phê ngay lập tức.

Trương Tôn Vô Kỵ thấy vậy cũng không thể làm gì, chỉ có thể ở đáy lòng cười lạnh, cũng có một tia kiêng kỵ: Đỗ Hà thật đúng đắn lãnh. Chỉ qua một ngày đã khiến cho bộ hạ tin tưởng. Hắn buộc mình Trương Tôn Thuận Đức không nghe hắn nói nhưng cũng không đành lòng để cho chức Tả Uy Vệ Đại Tướng quân lạc khỏi nhà mình, tiến lên phía trước nói:

- Bộ Hạ, chức Tả Uy Vệ Đại Tướng quân quan hệ trọng đại, không biết ai có thể tiếp nhận?

Lý Thế Dân thấy Trương Tôn Vô Kỵ cuối cùng đứng dậy, thì đã tin lời của Đỗ Hà, thâm nghĩ:

- Việc này quả thật có quan hệ với hần!

Cười lạnh nói:

- Không biết quốc cữu cho rằng Thúc Bảo như thế nào?

Hần không để ý tới Trương Tôn Vô Kỵ đang trợn mắt há hốc mồm, khẽ gật đầu với thái giám bên cạnh.

Thái giám tiến lên vài bước, tới trước bậc thềm, cao giọng quát:

- Thỉnh Hồ Quốc công Tần Quỳnh lên điện!

Tần Quỳnh bước đi lên Thái Cực Điện. Vốn hần đã lập bao chiến tích huy hoàng, có địa vị cực cao trong triều như nhưng vì bệnh nặng quần thân mà buông bỏ hết chức vị, lúc này phải chờ tuyên cáo mới có thể đi vào đại điện.

Lại một lần nữa tiến vào Thái Cực Điện, tâm tình Tần Quỳnh không cách nào bình tĩnh, nguyên lai tưởng rằng cả đời mình cáo biệt nơi đây, không thể tưởng được còn có thể bước vào, hơn nữa là tinh thần vô cùng phấn chấn mà tới. Hần cứ vậy ngẩng đầu ưỡn ngực ở trước mắt bao người, hướng Lý Thế Dân đi đến.

Thân thể hần hùng vĩ , giữa lông mày có khí thế không giận tự uy khiến phần đông văn võ trên đại điện hít thở không thông. Không hổ uy danh của Đại Đường đệ nhất mãnh tướng năm xưa, Thượng Trụ quốc Tần Quỳnh, Tần Thúc Bảo!

Trong triều văn võ đại thần tới bảy tám chục người nhưng cùng thời với hần cũng chỉ có ba mươi mấy người, còn lại gần 50 mọi người là nhân tài mới xuất hiện của Đại Đường. Vì thế phần lớn bọn họ nghe uy danh hần nhưng chính thức nhìn thấy phong thái Tần Quỳnh lại chỉ vụn vụn có rải rác mấy người.

Văn thần thấy khí thế Tần Quỳnh thì kinh động nhưng trong mắt võ tướng lại lộ ra vẻ phấn chấn, hần tướng uy chấn một thuở của Đại Đường lại một lần nữa xuất hiện.

- Thần Tần Quỳnh bái kiến Bệ Hạ!

Tần Quỳnh vừa mở miệng, âm âm thanh như chung chấn diệp tai toàn bộ quần thần.

Lý Thế Dân bảo Tần Quỳnh bình thân, hỏi:

- Trẫm muốn để Tần tướng quân làm Tả Uy Vệ Đại

Tướng quân. Ai có dị nghị?

Đang lúc nói lời này, hần như có như không nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, ý cảnh cáo không cần nói cũng biết.

Trương Tôn Vô Kỵ cúi đầu không dám nói nữa, vốn hần định nói lão tướng trong triều không ai có thể so với Trương Tôn Thuận Đức, nào ngờ Tần Quỳnh lại khôi phục nguyên dạng.

Tần Quỳnh là người phương nào?

Là Thượng Trụ quốc đại danh鼎鼎 Đại Đường.

Thượng Trụ quốc là thống soái cao cấp nhất của quân đội, khởi nguồn từ thời Xuân Thu. Sau khi nhà Hán bị phế qua năm nhà vẫn giữ lấy danh hào này, coi như công quân đặc biệt.

Có Tần Quỳnh ở đây, Trương Tôn Thuận Đức dựa vào cái gì để tranh đoạt Tả Uy Vệ Đại Tướng quân?

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

279. Chương 280 : Độc Kế Của Lão Hồ Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Vô Kỵ vào lúc Tần Quỳnh đã biết cơ hội của Trưởng Tôn Thuận Đức xem như ngâm nước, chiến công của Tần Quỳnh dù bất luận kẻ nào cũng khó có thể gạt bỏ, hoàn toàn xứng đáng với chức vụ Tả Uy Vệ Đại Tướng quân, bản thân hắn từng cộng sự qua lại càng rõ.

Tần Quỳnh xuất hiện không phải ngẫu nhiên, Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức nghĩ đây hết thảy đều là kết quả Đỗ Hà âm thầm thao túng.

Hắn không khỏi không bội phục thủ đoạn của Đỗ Hà, ngay cả đại tướng lâu ngày không hỏi qua đại sự như Tần Quỳnh cũng dùng được.

Gọi hắn một tiếng lão hồ ly tuyệt không quá mức, nhạy cảm không mấy người đương thời có thể sánh. Nhìn thoảng cảnh cáo trong mắt Lý Thế Dân, hắn lập tức cảm nhận được điểm mấu chốt trong đó, biết vì Đỗ Hà mà Lý Thế Dân đã sinh lòng bất mãn với mình, ngoài vừa sợ vừa giận càng thêm không dám nhiều lời, chỉ có thể tiếp nhận việc như thế.

Đối với Đỗ Hà, hắn càng thêm không dám khinh thường, sát ý càng lớn, thầm nghĩ:

- Hành vi của tiểu tử Đỗ gia càng lúc càng già dặn, chắc chắn là một trong những kình địch cần phải loại bỏ.

Tần Quỳnh một lần nữa mặc áo giáp, xuất hiện trong quân doanh Tả Uy Vệ.

Hắn vừa xuất hiện, trong doanh lập tức bộc phát ra một hồi hoan hô mãnh liệt.

Vẫn thường nói tướng gì thì binh vậy.

Toàn bộ Tả Uy Vệ đều là quân tốt ưu tú của Lý Tích, mỗi một người đều là tinh binh cường tướng, có được ý niệm tự chủ không bình thường. Đối mặt với sự quản chế của Trưởng Tôn Thuận Đức, tuy không biểu hiện ra phản kháng cùng bài xích nhưng đáy lòng rất không cam tâm tình nguyện, bằng mặt không bằng lòng. Nói trắng là nếu như Trưởng Tôn Thuận Đức không thể phục chúng thì không thể lọt vào mắt bọn họ.

Tần Quỳnh không giống như vậy, với tư cách nhất đẳng anh hùng Đại Đường, không ai không biết uy danh lấy đầu quân địch giữa vạn người của hắn, đều hoan nghênh nhiệt liệt.

Đỗ Hà cũng vỗ vỗ cả bàn tay.

Với tư cách một kẻ xuyên việt, đối với Tần Quỳnh đại danh có thể nói như sấm bên tai, biết chắc tính cách của hắn, có thể ở dưới trướng hắn sẽ mạnh hơn Trưởng Tôn Thuận Đức đâu chỉ gấp trăm lần.

La Thông, Phòng Di Ái cũng như thế, bọn họ người được Tần Quỳnh chỉ điểm, xem như một nửa sư phụ, một người khác là sư phụ chính quy, đều biết năng lực Tần Quỳnh, không khỏi dâng trào cảm xúc.

Tịch Quân Mãi càng phải như vậy, hắn là người biết rõ chuyện nên càng phát sinh kính ý.

Tần Quỳnh lại lần nữa xuất hiện trong quân doanh, cực kỳ cảm kích với Đỗ Hà đã mang lại cho mình cơ hội. Vốn hắn thuộc về kiểu người có ân tất báo, hôm nay thụ ân tái tạo của Đỗ Hà càng không lời nào có thể nói, dù chết vì Đỗ Hà cũng sẽ không hai lời.

Tần Quỳnh sau khi điểm danh, lập tức triển khai tập luyện hoàn toàn mới.

Mỗi tướng quân đều có phương thức luyện binh riêng, Lý Tích luyện binh chú trọng phối hợp đại quy mô. Điểm này thì phương thức luyện binh của Tần Quỳnh khác biệt, hắn chú trọng thực chiến, dùng thực lực bản thân tướng sĩ làm chủ.

Luận phương pháp cao minh, cả hai đều có diệu dụng. Phương thức luyện binh của Lý Tích có thể luyện ra một đội quân đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thích hợp tác chiến đại quy mô, còn phương thức luyện binh của Tần Quỳnh lại có thể luyện ra một đội cường binh vô địch tựa như Huyền Giáp Quân.

Kính lữ đệ nhất Đại Đường Yên Giáp có thống soái chính là Tần Quỳnh.

Toàn bộ Tả Uy Vệ sau khi biết được phương thức luyện binh của Tần Quỳnh thì đều có cảm thụ khác. Bọn họ vốn được Lý Tích tô luyện ăn ý mười phần, có thể nói phối hợp khăng khít, duy chỉ có năng lực tác chiến của từng binh sĩ hơi kém. Dù sao chẳng ai hoàn mỹ, Lý Tích thực sự không phải là mãnh tướng võ nghệ cao cường.

Hôm nay Tần Quỳnh truyền đạt phương thức mới, vừa vặn bù vào chỗ thiếu khuyết của Tả Uy Vệ, chỉ cần qua một đoạn thời gian thì Tả Uy Vệ tất sẽ trở thành tồn tại mạnh nhất của Đại Đường.

Lòng người chắc sẽ có thiên kiến, bất luận kẻ nào xử sự đều khó có khả năng hoàn toàn công chính, tựa như một chén nước không cách nào giữ thăng bằng.

Bộ đội mà Đỗ Hà chỉ huy phần lớn đều là tinh binh cường tướng, cộng thêm Đỗ Hà, La Thông, Phòng Di Ái nên Tần Quỳnh tự nhiên sẽ chiếu cố nhiều hơn, càng thêm nghiêm khắc đốc thúc, hơn nữa tự mình chỉ điểm kỹ xảo giết địch trong quân. Nhất là Tuyển Phong quân càng có được đãi ngộ đặc thù.

Đỗ Hà đối với phương thức luyện binh của Tần Quỳnh cũng cảm thấy mới lạ, liên tục thỉnh giáo.

Tần Quỳnh tự nhiên không hề giấu diếm, chỉ hận không thể đem một thân năng lực dốc túi tương thụ.

Đỗ Hà có thể hấp thu thì hấp thu, hấp thu không được cũng ghi tạc đáy lòng. Kinh nghiệm của một đại tướng ba bốn mươi năm là thứ đáng giá nhất để tham khảo trong chiến đấu.

Tần Quỳnh xuất hiện, làm cho cả Tả Uy Vệ bừng bừng, ai nấy đều ra sức luyện tập.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Triệu quốc công phủ, hậu viện.

Trưởng Tôn Thuận Đức lần này tới Triệu quốc công phủ tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ để chất vấn tại sao không cầu tình cho hắn tại triều.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vốn đang tức giận, trước mặt người nhà cũng không thêm để ý:

- Thúc thúc còn hỏi ta? Chẳng phải vì lúc trước ngươi không nghe ta nói lại đi gây chuyện với Tịch Quân Mãi

cùng Đỗ Hà nên mới có ngày hôm nay, ngay cả ta cũng ăn ám chiêu của Đỗ Hà, có khổ mà không thể nói ra.

Trưởng Tôn Thuận Đức thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ tức giận, cũng không dám làm càn, chỉ có thể hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Trưởng Tôn Vô Kỵ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Việc đã đến nước này, hết thấy không cách nào cải biến. Ta nghìn tính vạn tính, tuyệt đối không nghĩ ra Tần Quỳnh đã bước chân vào trong quan tài lại để cho tiểu tử Đỗ Hà chữa cho tốt rồi. Với uy vọng của Tần Quỳnh ở Đại Đường, thúc thúc coi như không có khả năng lấy được chức vị Tả Uy Vệ Đại Tướng quân.

Trưởng Tôn Thuận Đức không cam lòng quát:

- Chẳng lẽ cứ như vậy nhận thua hay sao?

- Thua? Ta xem chưa hẳn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười âm hiểm:

- Thúc thúc quên chúng ta còn có hậu chiêu?

Trưởng Tôn Thuận Đức lại hỏi:

- Ngươi nói là phục kích La Thông, Phòng Di Ái? Ta không rõ, chẳng lẽ vì không làm gì được Đỗ Hà mà trút giận sang lính tôm tướng cua dưới trướng hắn?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười ý vị thâm trường:

- Có một ít người, gây tổn thương chính hấn không bằng tổn thương người bên cạnh hấn! Về phần nguyên do, người không cần biết rõ. Người chỉ cần nhớ rõ, lần này Đỗ Hà khó mà tránh khỏi chỉ trích. Người đã sắp xếp vạn toàn chưa?

Trưởng Tôn Thuận Đức vẫn không hiểu nhưng thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ tràn đầy tự tin, cũng biết cháu mình có bản sự âm độc hơn người, khẳng định:

- Hết thấy vạn toàn, tuyệt không sai lầm, Vô Kỵ người cứ yên tâm.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói thầm:

- Cũng là bởi vì người nên mới lo lắng.

Nếu không có bởi vì chuyện không thể lan truyền, càng ít người biết rõ càng tốt, hấn thật đúng sẽ không đem gánh nặng giao cho Trưởng Tôn Thuận Đức.

- Huynh trưởng!

Trưởng Tôn Thuyên từ đằng xa đi tới, kêu một tiếng. Hấn người tầm thước, thân hình gầy gò, sắc mặt lộ vẻ yếu ớt, hai mắt thô lỗ. Tuy tướng mạo hấn xấu xí nhưng là cánh tay đắc lực nhất của Trưởng Tôn Vô Kỵ, làm người cơ cảnh, bình tĩnh trấn định, rất được Trưởng Tôn Vô Kỵ thưởng thức.

Đi đến gần, thấy Trưởng Tôn Thuận Đức, Trưởng Tôn Thuyên khẽ gật đầu, kêu một tiếng:

- Thúc thúc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn Trưởng Tôn Thuận Đức.

Trưởng Tôn Thuận Đức cũng biết Trưởng Tôn Vô Kỵ cực nghiêm, mọi người đều có phân công, quyết không cho phép hỏi đến chuyện ngoài chức trách, dù hấn là thúc thúc cũng không có được chỗ tốt, liền nói ngay:

- Vô Kỵ, ta còn có sự vụ cấp bách xử lý, đi trước đây.

Đợi cho Trưởng Tôn Thuận Đức đi khỏi cửa, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới kéo Trưởng Tôn Thuyên đến lương đình trong viện ngồi xuống.

Trưởng Tôn Thuyên ngồi đối diện với Trưởng Tôn Vô Kỵ, cúi người về phía trước thấp giọng nói:

- Huynh trưởng, hết thấy đều như kế tiến hành.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khen ngợi cười nói:

- Thuyên đệ, thật sự là vất vả người rồi, nếu như thúc thúc có được một nửa người, chúng ta há lại sẽ có kết quả hôm nay. Người đâu, mang rượu tới.

Hấn cũng không hỏi Trưởng Tôn Thuyên xử lý thế nào, biểu hiện cực cao.

Trưởng Tôn Thuyên rót đầy rượu cho Trưởng Tôn Vô Kỵ, lại thấp giọng nói:

- Ta đã để cho người an bài xong xuôi, tin tưởng không lâu sẽ có tin tức. Chỉ là không biết huynh trưởng đường đường quốc舅 sao lại tranh giành với tiểu bối!

Trưởng Tôn Vô Kỵ uống một hơi cạn sạch:

- Vấn đề cũng không đơn giản như vậy, tiểu tử Đỗ Hà này quả thật là kinh tài tuyệt diệu, ai không thích? Nếu ta có con như thế, sợ là nằm mơ cũng cười ra tiếng. Nhưng tiếc thay, hấn lại là con của Đỗ Như Hối, một trong những kẻ địch trong triều của ta. Đỗ Hà được Bệ Hạ nhìn trúng, cố ý bồi dưỡng hấn trở thành ngọc trụ kinh thiên tương lai của Đại Đường. Cha con hấn một là kẻ địch hiện thời của ta, một là kẻ địch tương lai của Trưởng Tôn gia. Nếu không ra tay gạt bỏ trước thì Trưởng Tôn gia ngày sau làm sao có thể đủ sống yên ổn?

Trưởng Tôn Thuyên gật đầu, bề ngoài có vẻ minh bạch nhưng bên trong vẫn như cũ không hiểu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ biết hấn suy nghĩ, bao hàm thâm ý cười:

- Người cũng là cảm thấy kỳ quái, kỳ quái ta vì cái gì không nhằm vào Đỗ Hà, ngược lại đi tìm La Thông, Phòng Di Ái phiền toái?

Trưởng Tôn Thuyền hồ thẹn cười cười, khẽ gật đầu.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Nói cho người biết cũng không sao! Theo ta biết, Đỗ Hà rất xem trọng tình nghĩa, là nhân vật có thể mạo hiểm vì bằng hữu. Nếu khiến hắn biết rõ vì hắn mà hai huynh đệ lại để cho người phe đi tất sẽ tức giận. Dù xuyên phá trời cũng sẽ tìm ra thủ phạm sau màn. Ta sẽ lưu lại một chút chứng cứ cho hắn thăm dò, hắn điều tra mỗi người đều có động cơ, hơn nữa mỗi người đều có bối cảnh cực kỳ khổng lồ. Không quá nửa tháng, ta có thể cam đoan Đỗ Hà sẽ bối vậy đặc tội hơn phân nửa văn võ trên triều đình, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Đối mặt loại tình huống đó, dù bệ hạ coi trọng Đỗ Hà thế nào cũng vô lực giữ được hắn.

Hắn càng nói thanh âm càng lạnh, trong cặp mắt ti hí lóe lên hàn quang lập loè.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

280. Chương 281 : Đại Náo Kỹ Viện

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nơi này với tư cách là đệ tính viện của Trường An, là nơi tiêu phí tiền tài lớn nhất trong Trường An, cũng là nơi mà thương nhân hào phú vung tiền như cỏ rác.

Trước kia còn có Yến Xuân Lâu đến sánh vai, nhưng từ khi đầu bài của Yến Xuân Lâu là Ngu Tử Linh được La Thông cưới về, sinh ý của Yến Xuân Lâu rơi xuống ngàn trượng, mà Túy Hương Viện có được Bạch Mầu Đơn lại trở thành kỹ viện đệ nhất có một không hai, nhã danh của Bạch Mầu Đơn là Bạch Tố Nhã tự nhiên cũng trở thành Trường An đệ nhất danh kỹ.

Bên trong Túy Hương Viện kim bích huy hoàng cũng không biết đến tột cùng có được bao nhiêu nhã gian lầu các, từng hành lang phòng ốc gấp khúc quanh co, nhìn không thấy giới hạn, đi mãi cũng không hết. Những người lui tới đều là tuyệt luân mỹ nữ xinh đẹp mặc tơ lụa cấm đoạn, đủ làm cho người hồ nghi bản thân mình đang ở tiên cảnh.

Ngay trong gian phòng trang nhã xa hoa nhất Túy Hương Viện, nơi này cũng không có bồn cây cảnh, cũng không có tranh chữ, chỉ có vách tường hoàng đồng hơi mỏng, phóng mắt nhìn lại chỉ thấy tất cả đều là một mảnh ánh sáng vàng tươi. Ở giữa phòng là một chiếc tách uống rượu khổng lồ bằng vàng ròng, đủ cất chứa mười vò rượu ngon, hương rượu nồng đậm không ngừng tỏa ra từ bên trong.

Phía sau kim phả là một chiếc giường bằng gỗ tử đàn mạ vàng cực lớn, bên trên là một thanh niên cường tráng, giờ phút này hắn đang bị mười nữ tử mỹ mạo bao vây chung quanh, oanh oanh yến yến, phi thường náo nhiệt.

- Các nàng có biết đó là địa phương gì hay không?

Thanh niên cường tráng đang gối đầu nằm trên một chiếc đùi trắng muốt, chỉ vào đại điện chính viện của Túy Hương Viện, đôi mắt say lơ đãng mỉm cười to.

Nữ tử bên cạnh che miệng cười khẽ:

- Phòng đại nhân đã nói không dưới mười lần rồi, mỗi lần muốn tỷ muội chúng ta làm bạn đều nói một câu. Đó không phải là nơi mà ngài cùng Đỗ đại nhân kết bái hay sao a!

- Ba!

Một tiếng giòn vang nương theo thịt sóng đông đưa, bốn phía truyền ra thanh âm cười vui.

Thanh niên cường tráng tràn đầy men say cười nói:

- Đáp đúng, chỗ đó là địa phương mà ta cùng lão đại kết bái. Nhớ năm đó sao, ngày tháng ấy trôi qua đúng là tiêu sái. Ta cùng lão đại đúng là hảo hữu mặc chung quần cộc trưởng thành thôi, một ngày nọ chúng ta gặp nhau tại Túy Hương Viện này. Cũng cảm giác đặc biệt thân thiết với nhau, các người nói, Trường An thành lớn như vậy, lớn đến như vậy! Nhưng vì sao chúng ta lại vô tình gặp được, hơn nữa còn cùng một địa phương, cùng ở trong cố viện này, các người nói đây có thể xem là duyên phận hay không a!

Thanh niên cường tráng đang được những nữ tử mỹ mạo vây quanh chính là Phòng Di Ái, giữa trưa hôm nay người mới nhậm chức Tả Uy Vệ đại tướng quân Tần Quỳnh triệu tập Đỗ Hà cùng một vị Tả Uy Vệ tướng quân với một nhóm trưởng sử, lục sự tham quân sự, tào tham quân sự, binh tào tham quân sự cùng tụ tập một chỗ mở cuộc hội nghị.

Phòng Di Ái thấy có thể nhân dịp lười biếng, vụng trộm chạy tới đây chui thẳng vào kỹ viện.

Hắn bao hết cả nhà viện xa hoa nhất Túy Hương Viện, gọi tám nữ tử xinh đẹp nhất đến bồi tiếp, trong hoàn cảnh rượu không say mà người tự say khiến thần hồn điên đảo, phân không rõ phương hướng, bắt đầu khoe khoang.

Mấy vị cô nương che miệng cười khẽ, các nàng đều được nghe nói qua nhiều năm trước Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái đều đem kỹ viện làm nhà, mỗi ngày đều có mặt, làm sao không gặp được nhau, chuyện này làm sao có thể gọi là hữu duyên gì đó, nhưng các nàng cũng không dám đắc tội vị thần tài trước mặt, vì vậy trái lương tâm cười nói:

- Tự nhiên là duyên phận, nếu không có duyên phận này Phòng đại nhân làm sao có thể kết bái huynh đệ với Đỗ đại nhân đây?

- Ha ha!

Phòng Di Ái nhếch miệng cười to:

- Lời này ta thích nghe, nhớ rõ lúc trước hai chúng ta ăn nhậu cùng nhau, muốn noi theo Lưu Quan Trương đào viên kết nghĩa...Ách, đào viên tam kết nghĩa, không biết là cái gì...hắc, ta biết rõ là đại ca nói cho ta biết đấy. Là nói Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi khi rời núi đi tranh giành thiên hạ, chuyện kết nghĩa đã diễn ra ở hậu viện nhà Trương Phi. Vị đại ca này của ta, thật sự rất có học vấn, những gì ghi chép trong lịch sử hắn đều biết rõ, trong lịch sử không ghi chép lại hắn cũng biết, ừ, giống như đã lạc đề, ách...ta nói tới đâu rồi hả?

Người uống say rượu ưa thích nhất là mượn rượu làm càn, có người ưa thích ngủ, có người giống như Phòng Di Ái lại thích nói nhiều, hơn nữa chỉ nói lời thật lòng. Chỉ cần quá chén được hắn, hỏi hắn mấy tuổi đã đâm, mối tình đầu là ai hắn thậm chí không một chút do dự đều nói ra.

Một vị cô nương hờn ngược lộ nhũ tước chén rượu cho Phòng Di Ái, cười nói:

- Nói tới chỗ các người thật ăn nhậu với nhau, muốn noi theo Lưu Quan Trương đào viên tam kết nghĩa...

Phòng Di Ái uống cạn chén rượu, chợt nhớ ra nói tiếp:

- Úc, đúng rồi. Là tại đây, là tại đây. Lúc ấy ta đề nghị nếu như chúng ta hữu duyên như vậy, không bằng kết bái đi! Đại ca ta lúc ấy lại ra vẻ nho nhã nói: Di Ái huynh đề nghị thật hay!

Ta liền hỏi hắn: Kết bái ở địa phương nào đây?

Đại ca lại hào khí vượt mây nói: Giờ này khắc này ngay nơi đây, chỉ có kết bái tại thanh lâu mới có thể thể hiện rõ bản sắc nam nhi chúng ta, vì vậy chúng ta mua con gà trống lớn cùng giấy vàng kết bái. Vừa mới chém đầu gà, muốn đốt giấy vàng đột nhiên đại ca tâm huyết dâng trào nói: Di Ái huynh hãy chậm, tại Trường An có hai đại thanh lâu. Túy Hương Viện là một, Yến Xuân Lâu cũng là một. Chỉ ở Túy Hương Viện kết bái không khỏi nặng bên này nhẹ bên kia, ta đề nghị tại Túy Hương Viện chém đầu gà, lại đến Yến Xuân Lâu đốt giấy vàng, chỉ có như vậy mới không thiên vị hai bên, tỏ vẻ huynh đệ chúng ta có quyết tâm

chinh phục Túy Hương Viện lẫn Yên Xuân Lâu thôi! Các người nói xem, lão đại của ta có phải rất có năng lực hay không! Trước kia hấn rất cao minh, hiện tại càng không cần phải nói đi...

Mấy vị cô nương đều lộ ra thần sắc cổ quái, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. Đỗ Hà được xưng là tài tử phong lưu, ẩn ẩn còn có tư thế của Đại Đường đệ nhất tài tử, chiến công vượt bậc, thân thể cực tốt. Bản thân lại anh tuấn tiêu sái, thật có thể xem là kỳ tài hiếm có, chẳng khác gì một vương tử. Thật sự khó thể tin được lời của Phòng Di Ái nói là sự thật, chỉ xem là hấn say rượu nói lời mê sảng.

Lúc trước khi Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái kết bái là chuyện xảy ra đã mấy năm, với tư cách là kỹ viện đỉnh cấp Trường An, nhân lực tài nguyên đương nhiên là vô cùng vô tận. Ngoại trừ những người trở thành chiêu bài, những người còn lại có hai ba năm sẽ được thay đổi một lần, hôm nay những vị cô nương mấy năm trước đã được đổi người mới, cho nên không ai biết được tình hình tỉ mỉ cụ thể bên trong.

Cũng may mắn như thế cho nên nghe được những lời này của Phòng Di Ái, các nàng chỉ có thể nghĩ là hấn nói bậy bạ.

Nếu khiến cho Đỗ Hà nghe được những lời này, còn không tức giận nhảy tới bịt kín miệng hấn lập tức mới xong.

- Nỗi oan này gánh vác thật sự là oan uổng quá!

Ngay khi Phòng Di Ái còn đang khoa trương, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Một đám người vọt vào phòng.

Phòng Di Ái còn tưởng rằng có thêm cô nương chạy tới, híp mắt muốn nhìn thật rõ, nhìn thấy đều là một đám nam nhân, cảm thấy mất mặt, quát:

- Cút ra ngoài, không phát hiện Phòng đại gia của người đang ở nơi này phong lưu khoái hoạt?

Người dẫn đầu của đám người là một thanh niên khôi ngô, mày rậm mắt to, chính là Hà Giang Nguyên Vương Lý Hiếu Cung, nhi tử Lý Sùng Chân.

Hôm nay hấn được người mới đến chơi tại Túy Hương Viện. Không ngờ đến nơi này tổng cộng có mười người, có nhi tử Trưởng Tôn Hoán của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhi tử Sài Lệnh Vũ của Sài Thiệu, cháu trai Cao Quốc Huy của Cao Sĩ Liêm, nhi tử Lưu Kỳ của Lưu Chính Hội, còn có nhi tử Lưu Nhân Vũ của Lưu Hoảng Cơ...tổng cộng hơn mười người. Bọn họ đều là con cháu của hai mươi bốn vị công thần Lăng Yên Các. Những người khác nếu không phải là con trai của các vị thượng thư lại là cháu của các vị thị lang, địa vị đều không tầm thường, đều là người nắm giữ thực quyền, ở trong triều đình đều có được quyền lực nói chuyện.

Một đoàn người quan hệ cũng khá, đều là hậu nhân của danh môn, ngày xưa không oán ngày nay không thù, lần này gặp nhau lời khách sáo đương nhiên không thiếu được. Khó được cơ hội tụ mặt cùng một chỗ, hẹn nhau cùng đến Túy Hương Viện.

Bọn họ vốn định bao một nhã gian xa hoa nhất tụ hội, nhưng nghe nói phòng đã bị người bao xuống. Vì vậy lui mà cầu tiếp theo, chọn lấy nhã gian kế tiếp, đang gọi cô nương tương bồi, nhưng lại chỉ gọi tới một đám dung chi tục phấn, tức giận đến mức một đám con cháu thế gia được nuông chiều từ bé đều giận dữ, muốn phát tiết.

Lý Sùng Chân lên tiếng hỏi nguyên do, mới hiểu được những cô nương đứng đầu Túy Hương Viện đều đã bị người bao phòng kia mời sạch sẽ, hơn nữa chỉ là một người.

Lần này đám thế gia đệ tử không nhẫn nhịn được nữa, một người bao xuống cả một nhã gian xa hoa nhất thì cũng thôi, còn đem toàn bộ các cô nương đứng đầu gọi đi, đây là khí phách hiêu trương tới cỡ nào?

Trong nhóm người này nhà của Lý Sùng Chân hùng hậu nhất, trực tiếp thuộc về hoàng thân, đương nhiên là thủ lĩnh của mọi người. Bị mọi người cùng thúc giục, Lý Sùng Chân cũng muốn nhìn xem đến tột cùng là người phương nào lại có thể can rở bá đạo đến như thế, liền dẫn mọi người đi tới, vừa thấy là Phòng Di Ái cũng liền muốn thối lui trở về.

Đây không phải họ sợ hãi, nhưng cũng không muốn vì mấy thanh lâu nữ tử lại đi đắc tội với con trai của tể tướng, làm vậy thật sự không khôn ngoan, đang định chào hỏi thối lui, Phòng Di Ái lại say mềm quất vào mặt họ.

Lý Sùng Chân cảm thấy mặt mày không còn chút ánh sáng, không còn cách nào xuống được bậc thang.

Trưởng Tôn Hoán tức giận nhảy ra:

- Phòng Di Ái, người đừng có quá kiêu ngạo!

Phòng Di Ái uống rượu quá nhiều, làm sao còn nhận rõ là ai, chỉ cảm thấy mình đang chơi cao hứng có người đến quét hứng của mình thật sự là đáng hận, liền hét:

- Cút ra ngoài!

Hắn cầm chén rượu trong tay ném thẳng về hướng Trưởng Tôn Hoán.

Phòng Di Ái tuy đã say mềm, nhưng độ ném thật chuẩn xác, trực tiếp đập vào đầu Trưởng Tôn Hoán khiến cho hắn té ngã lên mặt đất.

Đoàn người thấy Phòng Di Ái nói động thủ liền động thủ, liền ngạc nhiên cũng lập tức nóng nảy, Cao Quốc Huy vốn có tính khí táo bạo trực tiếp xông tới, đập một cước thật mạnh lên ngực Phòng Di Ái, Phòng Di Ái say rượu không thể né tránh, chỉ bị một cước liền lật ra bổ nhào.

Hắn dẫn độn còn chưa hiểu được rõ tình hình, chỉ biết có người đánh mình, gầm lên một tiếng trực tiếp nâng cả chiếc ghế dài vung lên, đánh về phía Cao Quốc Huy.

Cao Quốc Huy hoảng sợ ôm đầu ngồi xổm xuống đất, chiếc ghế dài bay sượt qua trên đầu hắn, vừa lúc đánh thẳng tới đám người Lý Sùng Chân.

Bọn họ không né tránh kịp, Lý Sùng Chân cùng năm người sau lưng đều bị nện té xuống mặt đất.

Lần này giống như thống phải tổ ong vò vẽ, một nhóm người đằng đằng sát khí phóng tới chỗ Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái như đánh Tủy quyền, đây một quyền, kia một cước, hoàn toàn rối loạn.

Bởi vì say rượu, võ nghệ của hắn không cách nào phát huy ra, nhưng khí lực lại không cách nào dịch nổi, như con trâu điên đang nổi giận, đánh hắn hắn không đau, ai cũng không chịu được cảnh này, trong thoáng chốc lại không ai trị được hắn.

Cuộc quần ẩu trở nên hỗn loạn, nhóm người Lý Sùng Chân bị đánh té lăn trên mặt đất, Phòng Di Ái cũng một thân tổn thương, đổ đầy mồ hôi, người đã có chút thanh tỉnh.

Nhìn căn phòng cơ hồ bị bọn hắn phá hủy, vẻ mặt chợt mê mang, thoáng nhớ tới một ít, nhìn hậu nhân danh môn nằm lăn lóc trên mặt đất, sợ tới mức rùng mình vội vàng bỏ chạy ra ngoài!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

281. Chương 282 : Nhổ Răng Của Trưởng Tôn Lão Hồ Ly

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phòng Di Ái giống như một kẻ đạo tặc lén lút thò đầu dò xét bên ngoài quân doanh, sau đó lưng thẳng lên, giả vờ giả vịt đi vào quân doanh chẳng khác gì bản thân mình chưa hề đi ra ngoài bao giờ.

Đi vào giáo trường, nhìn thấy La Thông đang thao luyện binh mã, hắn cười tươi tiến đến:

- Minh Đạt, lão đại vẫn chưa về sao! Vận khí không tệ, xem ra không cần chịu tội...

La Thông trừng mắt liếc hần:

- Muốn phạt hay không đi hỏi Thanh Liên đi, việc này không quy ta quản!

Phòng Di Ái tùy tiện nói:

- Nghe người nói kìa, xem ta là kẻ ngốc sao! Nếu ta đi nói, không phải chính là vừa ăn cướp vừa la làng sao? Ta không có dấn như vậy đâu...

- Người như vậy không gọi là dấn, gọi là náo loạn!

Lời của Phòng Di Ái còn chưa dứt, chợt nghe sau lưng truyền tới thanh âm của Đỗ Hà, khuôn mặt tươi cười của hần lập tức cứng ngắc lại.

Tần Quỳnh tái phát bệnh cũ tại Trinh Quán năm năm, từ đó về sau cáo lão hồi hương không hỏi đến thế sự, đến nay cũng đã bảy năm, rất nhiều chế độ biến thảo trong triều hần hiểu không nhiều lắm. Đỗ Hà quen thuộc với hần nhất, vì vậy sau khi thương nghị công việc của Tả Uy Vệ xong xuôi, lại cùng hần đi dạo khắp quân doanh, hần huyền một ít chế độ quân chính hiện tại của Đường triều, thẳng đến khi hoàng hôn mới quay về.

Hần vừa về đến quân doanh, liền nhìn thấy Phòng Di Ái đang lén lút đi vào, đáy lòng hiếu kỳ nên đi theo, đúng lúc nghe được toàn bộ những câu nói của Phòng Di Ái.

Vốn hần còn không biết Phòng Di Ái vụng trộm chuồn ra ngoài, lần này không đánh đã khai.

Phòng Di Ái xấu hổ chậm rãi xoay người lại, bộ dáng tươi cười trên mặt còn khó coi hơn cả khóc, khoe miệng co quắp kêu lên một tiếng:

- Lão đại!

Đỗ Hà thấy gương mặt hần có men say, trên mặt còn có vài chỗ xanh tím, giống như cười mà không cười, nói:

- Được a, Di Ái, người có bản lĩnh, vụng trộm chuồn đi không nói, còn uống rượu nháo sự, thật sự rất có tiền đồ, ta thật sự cảm thấy kính trọng rồi đó!

Đỗ Hà càng lộ ra bộ dáng thế này, đáy lòng Phòng Di Ái càng thêm bất an, chân tay luống cuống:

- Lão đại, người...người đừng nói như vậy, ta biết sai rồi còn không được sao!

Dáng tươi cười của Đỗ Hà không chút thay đổi, vẻ mặt vẫn như đang đùa giỡn:

- A! Biết rõ sai rồi, biết rõ sai rồi vẫn còn cố phạm phải. Tội thêm một bậc!

Gương mặt Phòng Di Ái chảy xuống, khóc không ra nước mắt.

- Được rồi! Tranh đấu với người khác là ở Yến Xuân Lâu hay Túy Hương Viện?

Đỗ Hà nhìn Phòng Di Ái cũng cảm thấy đau đầu, có lẽ do giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Tuy bị mình liên tục đốc thúc, tính cách của Phòng Di Ái cũng thay đổi rất nhiều, nhưng tính nết tham hoa háo sắc ưa thích lưu luyến thanh lâu vẫn không thể sửa, nhiều lần mắng vẫn không nghe, Đỗ Hà cũng không còn cách nào khác.

- Là Túy Hương Viện!

Phòng Di Ái cũng không muốn lừa gạt Đỗ Hà, đem mọi chuyện chi tiết kể ra.

Đỗ Hà trợn mắt há hốc mồm, thật không thể không phục bản lĩnh nháo sự của Phòng Di Ái, lần này xem như hần đem toàn bộ hậu nhân danh môn trong triều đặc tội sạch sẽ. Đỗ Hà đành khoát tay áo, nói:

- Phòng Di Ái vô cớ bỏ về sớm, gây chuyện thị phi, đem hần mang xuống dưới đánh nặng mười lăm quân côn, dùng để cảnh cáo!

Phòng Di Ái từ lúc bị Đỗ Hà bắt quả tang, cũng biết không thể tránh một trận trách phạt, vì vậy ngoan ngoãn cúi đầu xuống. Mười lăm quân trượng là do quân quy sở định, cũng không hề có bất luận câu oán hận nào.

Rời khỏi quân doanh, Đỗ Hà trên đường đi về nhà trong nội tâm sinh ra cảm giác bị người theo dõi, hắn bắt động thanh sắc vẫn tiếp tục đi về phía trước, khi đi tới lối rẽ liền vọt sang bên cạnh. Đang lúc hoang hôn, người đi đường thật đông đúc, hắn lặng yên chờ đợi hồi lâu cũng không thấy người khả nghi, thầm nghĩ:

- Có phải do ta quá đa nghi rồi hay không?

Trên đường đi tới, hắn vẫn nhìn lại sau lưng, dòng người quá nhiều nên không biết ai là kẻ đáng nghi.

Đây nếu không phải do chính mình đa nghi, vậy do đối phương rất giỏi thuật theo dõi!

Có câu bình sinh không làm việc trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa. Đỗ Hà nghĩ tới đây cũng không tiếp tục truy tìm, chỉ lưu lại chút để tâm.

Về tới phò mã phủ, đi tới chính sảnh đã thấy Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương đang ngồi nói chuyện phiếm trong Đại Đường.

Nhìn thấy Đỗ Hà đã về, Trường Nhạc mỉm cười tiến lên nói:

- Trở về rồi sao, Vũ cô nương chờ tướng công đã lâu, hình như có việc gấp gì đó.

Giúp Đỗ Hà cởi áo khoác, nàng tự nhiên cười nói:

- Hai người trò chuyện, thiếp thân còn có chút sự tình không thể phụng bồi!

Trước khi còn chưa thành hôn, đối với tình địch như Vũ Mị Nương nàng hết sức kiêng kỵ.

Nhưng sau khi thành hôn hết thấy đã hoàn toàn khác hẳn.

Sự ràng buộc giữa phu thê làm cho nàng tràn đầy tin tưởng đối với trượng phu của mình. Nàng tin tưởng trượng phu sẽ không ở sau lưng mình đi tìm cô nương bên ngoài, mặc dù là muốn tìm, cũng sẽ không gạt gẫm lén lút. Dù sao đây là thời cổ đại, ba vợ bốn nàng hầu vẫn là chuyện rất bình thường.

Đỗ Hà liếc mắt nhìn Vũ Mị Nương, hắn cũng biết sự tình có lẽ không nhỏ hơn nữa còn có liên quan tới hắn.

Đối với tình cảm của Vũ Mị Nương, không phải hắn không biết chỉ là hắn ra vẻ không biết mà thôi. Bình tĩnh mà xem xét, đối với một nữ tử xuất sắc như thế không có khả năng không sinh ra hảo cảm. Chỉ là có hảo cảm là một việc, nhưng yêu mến lại là một việc khác hẳn.

Hắn cùng Trường Nhạc lưỡng tình tương duyệt, lại cùng Lý Tuyết Nhạn ước định chung thân, tiếp hơn tháng là thành hôn, cũng thật sự khó thể tiếp nhận phần tình ý này của Vũ Mị Nương.

Hắn biết tính cách của Vũ Mị Nương có chút cao ngạo, lòng tự trọng lại rất mạnh mẽ, cũng giống như Võ Tắc Thiên ở trong lịch sử, nếu như không có chuyện đại sự nàng nhất định sẽ không đến ngôi nhà ân ái của hắn cùng Trường Nhạc.

Hắn đi tới chủ vị ngồi xuống, trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì phát sinh rồi sao?

Vũ Mị Nương nghiêm nghị nói:

- Thật đúng là có chuyện lớn, ngày hôm qua Mị Nương ngẫu nhiên nghe được Trương Tôn Thuận Đức cùng một đám người nói chuyện, nội dung cuộc nói chuyện là nhắc tới Đỗ đại ca. Bọn hần thương nghị chuyện cơ mật, muội nghe không rõ lắm, chỉ nghe được đại khái, nội dung lại hiểu được, chính là một độc kế nhắm vào Đỗ đại ca...

Đỗ Hà vốn nghe được có chuyện phát sinh nhưng cũng không để trong lòng, nhưng hiện tại hắn lại lắng nghe với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Chỉ vì liên quan tới Trương Tôn Vô Kỵ!

Ở tại Đường triều không có mấy người càng hiểu được phân lượng của bốn chữ này nhiều hơn được hần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chẳng khác gì loại nhân vật cực kỳ âm độc tận trong xương cốt như Trần Bình trong Tam Quốc, kẻ sách của hắn đúng là ác độc phi thường, luôn làm cho người trong lúc vô tình phải rơi vào bẫy rập.

Hắn từng cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ đấu thắng mấy hiệp, biết rõ lão hồ ly này lợi hại như thế nào. Cho dù Trưởng Tôn Vô Kỵ nhiều lần lợi dụng sự sai lầm của người khác đến hãm hại, nhưng lão hồ ly kia lại chưa một lần nào bị liên lụy tổn thương vì thất bại, mỗi lần đều có thể thoát thân ngay trong lúc mấu chốt nhất. Ngược lại chính mình có mấy lần chỉ vì mấy câu lơ đãng của lão hồ ly mà sứt đầu mẻ trán.

Ý định của lão hồ ly Trưởng Tôn Vô Kỵ lại như thế nào? Đỗ Hà vừa nghiêm túc lại có chút ít chờ mong, Trưởng Tôn Vô Kỵ ẩn tàng sâu vô cùng, hắn không chỉ là một lão hồ ly cao thâm mạt trắc, còn là một lão hồ ly không lưu lại một cọng lông mao. Hắn đem hết thủy ưu điểm khuyết điểm của mình bộc lộ ra, đồng thời lại đem tâm tư ẩn tàng sâu vô cùng, lại làm cho người ta có thể thật đơn giản nhìn thấu hết thủy về hắn, nhưng lại không hề lưu lại chút điểm yếu nào cho người ta nắm bắt, không cho người ta nắm rõ tâm tư của hắn.

Bởi vì quá hiểu được rõ ràng, ở tại Đại Đường muốn nắm bắt chuỗi tay của Trưởng Tôn Vô Kỵ đúng là còn khó hơn lên trời, ngay cả muốn đi tố cáo hắn cũng không cách nào tố cáo.

Đây cũng là lý do Đỗ Hà thật đơn giản vận ngã Trưởng Tôn Thuận Đức nhưng vẫn không cách nào nắm bắt được Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Lần này Vũ Mị Nương lại ngoài ý muốn biết được kẻ sách của Trưởng Tôn Vô Kỵ, tương đương đã biết trước hành động tiếp theo của lão hồ ly, có lẽ có thể từ đó tìm được phương pháp xử lý đối phó lão tặc kia.

Về mặt Vũ Mị Nương lại kỳ quái, nói:

- Việc này mãi cho tới bây giờ muội vẫn nghĩ không thông dụng ý của Trưởng Tôn Vô Kỵ nằm ở đâu. Chỉ cảm thấy sau lưng nhất định có vấn đề. Tài trí của Đỗ đại ca vượt hẳn Mị Nương gấp mười lần, nhất định có thể đoán được nguyên nhân bên trong đi!

Nàng đem từng câu từng chữ không chút bỏ sót lặp lại một lần.

Vũ Mị Nương có khả năng qua mắt không quên, những lời đối thoại được nàng lặp lại không hề bỏ sót một chữ.

Đỗ Hà nghe được Trưởng Tôn Vô Kỵ rõ ràng đem đầu mâu chỉ về hướng bằng hữu La Thông cùng Phòng Di Ái, nhất thời phi thường thịnh nộ, hai tay nắm chặt phần nộ quát:

- Bọn chuột nhất nhất gan! Thật sự là đáng hận!

Nhưng ngay lập tức hắn cũng cảm thấy kỳ quái, chính mình mặc dù không có ham mê bất lương gì, bình thường tùy tính mà làm, nếu như muốn nắm bắt sai lầm của mình chưa hẳn không có con đường nào, nhưng vì sao phải phí lớn công phu như thế để đối phó La Thông cùng Phòng Di Ái? Đối phó bọn họ hoặc đã thương họ, ngoại trừ kích thích lửa giận của mình, hắn còn đạt được chỗ tốt gì? Trong lúc nhất thời hắn cũng không thể giải thích, nhưng hắn hiểu được Trưởng Tôn Vô Kỵ nhất định sẽ không bắn tên không, ở trong đó nhất định phải có vấn đề, chỉ là bản thân mình còn chưa nghĩ ra được mấu chốt mà thôi.

Vũ Mị Nương thấy Đỗ Hà cúi đầu trầm tư, cũng không quấy rầy, ngày hôm qua nàng suy nghĩ hơn nửa đêm cũng không nghĩ ra nguyên nhân, cũng biết đây không phải là một chuyện dễ dàng, chỉ nói:

- Cả hai đều không liên quan, thật không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ đang nghĩ cái gì...

Đỗ Hà nghĩ không ra, liền quyết định đổi lại góc độ khác mà nhìn, nói:

- Mị Nương, chúng ta thử giả thiết một chút, suy nghĩ một chút có thể đoán ra được lão hồ ly kia đã nghĩ gì hay không...

Đôi mắt Vũ Mị Nương thoáng mở to, kỳ quái nhìn hắn:

- Giả thiết như thế nào?

Đỗ Hà nói:

- Nói đơn giản chính là thân phận khác nhau, đứng ở góc độ Trưởng Tôn Vô Kỵ mà suy nghĩ thử xem, nhìn xem có thể nghĩ ra được điều gì hay không. Hiện tại xem ra cử động của bọn hắn có liên quan gì tới việc hãm hại ta, nhưng hiện tại lại không có. Từ giờ trở đi thử xem muội là Trưởng Tôn Vô Kỵ, ta nói muội thử suy nghĩ, nhìn xem có đoán được hay không!

Vũ Mị Nương thông minh tuyệt đỉnh liền hiểu được lời của Đỗ Hà:

- Mị Nương đã minh bạch!

- Giả thiết như phục kích thành công, Phòng Di Ái cùng La Thông đều đã bị trọng thương.

Chuyện này sẽ gây ra sóng to gió lớn, bọn họ một người là hậu nhân của tể tướng, một người là cô nhi của danh tướng, trước mặt mọi người gặp phải loại chuyện này, nhất định sẽ gây huyên náo dư luận xôn xao. Như vậy long nhan sẽ giận dữ, bọn họ là huynh đệ của ta, ta sẽ không thể ngồi yên không lý đến, huống chi bọn họ rất có thể vì ta mà bị thương. Với tính cách của ta nhất định sẽ đi truy tìm hung thủ báo thù cho bọn họ!

Ta không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ làm hại ta, cho nên sẽ đem ánh mắt đặt ở địch nhân của mình cùng Phòng Di Ái và La Thông, không ngừng truy tra điểm đáng ngờ...

Vũ Mị Nương sợ hãi nói:

- Nếu như vậy Đỗ đại ca thật sự trúng độc kế của

Trưởng Tôn Vô Kỵ rồi!

Đỗ Hà vỗ mạnh lên đùi, kể lại chuyện hôm nay Phòng Di Ái đã đắc tội những người kia. Sau khi sự tình phát sinh bọn họ chắc chắn sẽ biến thành đối tượng khiến cho Đỗ Hà phải hoài nghi, qua trong giây lát hẳn chợt phản ứng:

- Ta cũng đã hiểu được! Tên vương bát đản kia rõ là tính toán mưu ma chước quỷ này! Hẳn đây là căn cứ theo tính cách của ta, để cho ta tự tìm đường chết!

Trong mắt Vũ Mị Nương lóe lên hào quang khác thường, hô:

- Đỗ đại ca, Mị Nương có một ám chiêu, có thể có khả năng nhổ răng của Trưởng Tôn lão hồ ly!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

282. Chương 283 : Khắc Tinh Của Lão Hồ Ly – Vũ Mị Nương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lời nói của Vũ Mị Nương liền làm ánh mắt Đỗ Hà lóe sáng, hẳn không thể không thừa nhận Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sự lợi hại, có thể bố trí ra một loại bẫy rập khiến cho Đỗ Hà trăm phần trăm nhảy xuống.

Loại tính cách này hẳn cũng hiểu rõ tình huống, Đỗ Hà biết rõ nếu thực sự chuyện tình diễn biến tới mức như vậy hẳn sẽ nổi điên truy tra hung thủ, đến lúc đó chỉ cần là kẻ nào có hiềm nghi, tuyệt không buông tha, không tìm được hung phạm tuyệt không bỏ qua. Nhưng hung phạm chỉ có một, hơn nữa còn che giấu rất sâu. Mặc dù Bao Thanh Thiên có mặt trên đời hoặc Dịch Nhân Kiệt xuất hiện cũng không cách nào trong nhất thời nửa khắc tìm được hung phạm này.

Những người vô tội bị oan uống nhận lấy hoài nghi trong đáy lòng sẽ không thoải mái, lần một lần hai vẫn có thể nhẫn nhịn. Nhưng nếu bởi vì một mục tìm không thấy hung phạm, người vô tội bị liên tục hoài nghi

hiều lần, mặc dù là người bình thường cũng còn không chịu đựng nổi, huống chi những người kia đều là những đại thần thân ở địa vị cao trong triều?

Bọn họ cũng rất xem trọng mặt mũi, đến lúc đó làm sao chịu được sự hoài nghi quấy nhiễu của Đỗ Hà?

Cảm xúc bất mãn cùng phần nộ sẽ tùy theo sinh ra, ở thời điểm này chỉ cần gặp phải kẻ cố ý châm ngòi, Đỗ Hà sẽ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trở thành nhân vật mà đại thần trong triều đều xem là kẻ thù chung.

Muốn lẫn lộn trong triều đình, tài năng đứng thứ nhất, nhân duyên cũng là quan trọng nhất, một người nếu trở thành đối tượng bị quần thần bài xích, như vậy cho dù hắn có được tài năng thế nào, cũng không cách nào đứng vững gót chân trong triều đình. Đắc tội cả triều văn võ, mặc dù Đỗ Hà có được sự ủng hộ của Lý Thế Dân cùng một phụ thân là tể tướng, nhưng tới lúc đó cho dù muốn tấn chức cũng sợ khó hơn lên trời.

Kế sách này của Trương Tôn Vô Kỵ mấu chốt chính là cũng theo tác phong trong dĩ vãng.

Ngoài việc có thể đả kích được địch nhân, nhưng bản thân mình lại không bị liên lụy đến, chỉ cần cam đoan không để cho Đỗ Hà bắt được hung phạm, là hắn có thể nhàn hạ bưng chén trà ngồi một bên xem cuộc vui, nhìn xem Đỗ Hà từng bước một tự đẩy mình đi hướng diệt vong.

Kế sách này của Trương Tôn Vô Kỵ dựa theo tính cách của Đỗ Hà mà bố trí, thật sự là vô cùng lợi hại.

Mặc dù là giờ phút này khi nghĩ tới chính Đỗ Hà cũng phải cảm thấy kinh hãi, thật hận tới mức không thể lập tức giết chết Trương Tôn Vô Kỵ.

Một câu nói của Vũ Mị Nương “Mị Nương có một ám chiêu có thể nhổ răng của lão hồ ly” khiến đôi mắt Đỗ Hà liền sáng ngời, trong lòng vui mừng, cơ hồ hắn đã quên mất sự lợi hại của vị nữ hoàng trong lịch sử này rồi.

Trong lịch sử có ghi chép lại, mặc dù Trương Tôn Vô Kỵ có xảo trá như thế nào, nhưng vẫn thua bại trong tay Vũ Mị Nương, hơn nữa còn thất bại cực thảm.

Không những bản thân bị ép bức tự sát, nhi tử cùng dòng họ đều bị liên lụy, hoặc lưu hoặc giết, Trương Tôn gia tộc không còn chút lực lượng có thể đông sơn tái khởi.

Đương nhiên hiện tại Vũ Mị Nương không rơi vào vòng tranh đấu cung đình giống như trong lịch sử, thủ đoạn xa xa còn kém vị Võ Tắc Thiên hoàng đế, nhưng dù sao cũng là một người, thiên phú đương nhiên phải đồng dạng, ám chiêu của nàng có lẽ thật có thể chế trụ được Trương Tôn Vô Kỵ cũng không nhất định.

Đỗ Hà vội hỏi:

- Không biết Mị Nương có biện pháp tốt gì?

Trong mắt Vũ Mị Nương hiện lên một tia hưng phấn, cho tới nay đều là Đỗ Hà trợ giúp nàng, lần này có thể vì Đỗ Hà cống hiến một chút lực lượng của mình là chuyện mỹ diệu đến thế nào, chỉ nghĩ tới đây nàng đã muốn bật cười thành tiếng, liền cười đáp:

- Trước tiên còn hy vọng Đỗ đại ca có thể trả lời một vấn đề của Mị Nương đã. Có phải bệ hạ là một vị trung niên nhân có một chút râu mép khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi. Đôi mắt rất thâm sâu, sáng ngời vô cùng, như lóe ra ánh sáng xung điện, cả người lại có khí độ ổn trọng uy vũ, khiến người thật sự tâm phục. Hơn nữa bên cạnh hắn còn có một vị hộ vệ mày rậm mắt to, mũi cao miệng rộng, hộ vệ có một thanh đao, thanh đao không phải loại nghi đao thông thường mà là loại khảm đao nhìn thật dọa người!

Đỗ Hà không thể tưởng được Vũ Mị Nương lại biết chuyện này, hồi tưởng một thoáng tràng cảnh lần đầu tiên gặp mặt Lý Thế Dân, gật đầu nói:

- Mặc dù không thể xác định nhưng rất có thể! Hình dáng của bệ hạ cùng hộ vệ Lý Quốc Hồng luôn theo hắn thật đúng như lời của muội diễn tả!

- Vậy thì thật tốt quá!

Vũ Mị Nương hoan hô một tiếng, lập tức cắn răng nói:

- Bệ hạ từng xuất hiện vài lần trong quán của muội, mang theo một vị thị vệ cùng đến uống trà.

Lúc ấy muội đã có chút hoài nghi, trong cuộc thi dừng giả ở ngày khai mạc muội có từng nhìn thấy hắn, chỉ là ở quá xa hơn nữa hắn lại hóa trang nên không dám khẳng định. Như thế nói tới bệ hạ cũng không phải một vị đế vương luôn thích ở yên trong thâm cung ỉ?

Vốn Đỗ Hà còn chưa dám xác định người Vũ Mị Nương miêu tả chính là Lý Thế Dân, nhưng khi nghe lời này liền khẳng định người kia đúng là Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân không giống dạng quân vương nguyện ý cả đời ở yên trong thâm cung, hắn tự kỷ muốn chết người, khi nhàn rỗi cứ cách vài tháng sẽ xuất cung một lần. Mỗi khi hắn cải trang vi hành bên cạnh luôn mang theo thị vệ Lý Quốc Hồng, còn có hơn ba mươi tên cao thủ thủ hộ ở một nơi bí mật gần đó. Chính hắn còn là một vị mãnh tướng, có trận thế như vậy đương nhiên không cần phải lo lắng an toàn.

Mục đích hắn xuất cung chỉ vì muốn ngắm nhìn Đại Đường phồn hoa, nhìn xem dân chúng dưới sự cai trị của mình giàu có ra sao, dùng tự kỷ thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ, Vũ Mị Nương miêu tả mười phần đúng là hắn. Vì vậy Đỗ Hà gật đầu cười khổ:

- Ta nghĩ là không sai đâu, người nọ có lẽ chính là bệ hạ. Bệ hạ khai sáng, xác thực những vị hoàng đế thích chôn vùi trong thâm cung không thể đánh đồng!

Vũ Mị Nương vui vẻ nói:

- Như vậy không biết Đỗ đại ca có thể ở ngày hôm đó mời được bệ hạ rời khỏi thâm cung hay không?

Đỗ Hà vừa nghe tới đây, bỗng nhiên hiểu ra, thấp giọng hô:

- Ý của muội là mời bệ hạ đến, từ một nơi bí mật gần đó thúc đẩy kịch vui này!

- Không sai!

Vũ Mị Nương tràn đầy tự tin nói:

- Tai nghe không thể tin, có cách nào so bằng chính đích thân bệ hạ chứng kiến càng làm cho người tin phục, ở ngay trước mặt bệ hạ bắt lấy hung phạm, sau đó tăng thêm lời chứng của muội, nhất định có thể làm cho Trương Tôn Vô Kỵ hết đường chối cãi, không sao chịu nổi!

- Phương pháp này tuyệt diệu!

Đỗ Hà vui mừng đứng dậy, cười lớn:

- Mị Nương a, Trương Tôn Vô Kỵ gặp phải muội đúng là gặp được khắc tinh!

Vũ Mị Nương tự nhiên không biết hàm nghĩa khác trong lời nói của Đỗ Hà, chỉ ngại ngừng cười cười, đáy lòng lại cực kỳ vui vẻ.

- Không đúng! Không được!

Sau ba tiếng cười to, Đỗ Hà đột nhiên ý thức được một việc, vội vàng phản đối.

Dáng tươi cười của Vũ Mị Nương cứng lại trên mặt, khó hiểu nói:

- Còn có vấn đề gì?

- Không!

Đỗ Hà khẳng định nói:

- Không có vấn đề, y theo phương pháp của muội ta tin tưởng nhất định khiến cho Trương Tôn Vô Kỵ sụp bẫy, lại để cho hắn bị trừng phạt xứng đáng!

Vũ Mị Nương càng thêm nghi hoặc:

- Như vậy thì...

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Nhưng muội không lưu ý tới một vấn đề mấu chốt nhất, chính là an nguy của chính bản thân muội. Trưởng Tôn Vô Kỵ có công lớn với Đại Đường, hơn nữa còn là hoàng thân quốc thích, là anh vợ của bệ hạ, là thân ca của đương kim hoàng hậu nương nương! Mặc dù hần phạm vào tội mất đầu, nhưng chưa hẳn bệ hạ sẽ chịu giết hần, huống chi là chuyện này. Với thái độ làm người của bệ hạ, ta cũng tin tưởng hần sẽ không nuông chiều Trưởng Tôn Vô Kỵ, có thể xử lý được theo lẽ công bằng. Nhưng tội của Trưởng Tôn Vô Kỵ không đáng chết, dùng tính cách của hần nhất định sẽ không chịu bỏ qua cho muội. Ta có bệ hạ bảo hộ, còn có một phụ thân tể tướng, Trưởng Tôn Vô Kỵ ở ngoài sáng sẽ không dám làm gì ta. Nhưng muội thì khó mà nói, dùng thân phận của hần, quyền thế của hần, muốn xử trí muội thật sự quá mức dễ dàng, đặc tội hần như thế, muội sẽ không được sống yên, còn có thể mang tới họa sát thân...

Vũ Mị Nương nghe Đỗ Hà suy nghĩ cho nàng, cực kỳ cảm động, không chút sợ hãi cười nói:

- Đỗ đại ca, muội không quan tâm...

- Nhưng ta quan tâm!

Đỗ Hà đưa mắt nhìn nàng thật sâu, cũng có chút cảm động, với cơ trí của Vũ Mị Nương không khả năng nhìn không ra sự nguy hiểm nếu đứng ra làm chứng, nhưng nàng vẫn không hề sợ hãi, làm việc nghĩa vẫn không chút chùn bước. Trên đời này không có người nào là không sợ chết, chỉ có chút việc nếu áp đảo trên cả sự sống chết cho nên mới nảy sinh ra những sự tích anh hùng. Nhưng Vũ Mị Nương không phải là những nhân vật anh hùng kia, nàng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt, với tư cách một nữ tử nàng lại nguyện ý vì nam nhân trả giá hết thảy, nguyên nhân chỉ có một, trái tim của thiếu nữ này đã hoàn toàn đặt trên người nam nhân kia.

Là yêu!

Cũng chỉ có yêu mới có thể làm cho một thiếu nữ bất kể trả giá, quên cả sự sống chết của mình để bảo toàn một người.

Đỗ Hà phát giác được Vũ Mị Nương vẫn luôn chung tình cùng mình, nhưng tuyệt đối không thể tưởng được nàng đã yêu hần sâu sắc như thế, thậm chí cũng không tiếc cả sinh mạng.

Trong lòng hần run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ thương tiếc cùng cảm động.

Vũ Mị Nương đứng như suy nghĩ của Đỗ Hà, không phải nàng không biết chuyện này là nguy hiểm, chỉ là vì Đỗ Hà, nàng gặp nguy hiểm cũng không sợ hãi. Câu nói “nhưng ta quan tâm” của Đỗ Hà chẳng khác gì như đường mật ngọt ngào tận đáy lòng nàng. Nàng chỉ cảm thấy mình làm vậy thật sự rất xứng đáng, những lời của hần nói ra đối với nàng đã quá đủ, đôi mắt ngập nước mê người long lanh nhìn hần, thấp giọng nói:

- Có được câu nói này của Đỗ đại ca, Mị Nương có chết cũng không chút tiếc nuối!

Tiếng lòng Đỗ Hà rung động, Vũ Mị Nương cúi đầu lau nước mắt, động tác cùng thần thái vô cùng mê người làm hần ngẩn ngơ, thở dài nói:

- Tâm ý của Mị Nương ta hiểu rõ. Cũng rất cảm động, nhưng ta tuyệt không đồng ý với muội. Lão hồ ly Trưởng Tôn Vô Kỵ còn chưa xứng đáng khiến cho chúng ta phải được ăn cả ngã về không như thế, chúng ta phải suy nghĩ còn biện pháp nào khác nữa hay không. Ta cũng không tin bằng vào trí tuệ của hai chúng ta, còn đâu không lại một lão hồ ly sao? Nhất định phải còn biện pháp khác!

Vũ Mị Nương cười, đối diện đôi mắt ân cần, cảm nhận được sự quan tâm trong ánh mắt, trong nội tâm nàng thật thỏa mãn. Nàng cũng biết nếu Đỗ Hà không đồng ý thì kế hoạch này cũng không thể thực hiện, cũng không bắt buộc hần. Nàng càng không muốn mình vừa mới cảm nhận được chút hạnh phúc lại đi đắc tội một nhân vật hiện tại không thể đắc tội, bị mất đi tính mạng, cúi đầu trầm tư nghĩ biện pháp khác.

Đỗ Hà cũng nghĩ một kế sách khác, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, đôi mắt chợt sáng ngời, vui mừng cười nói:

- Ta đã biết, đơn giản như vậy vì sao ta lại nghĩ không ra, thật ngốc!

Vũ Mị Nương vội hỏi:

- Chẳng lẽ Đỗ đại ca đã có diệu kế?

Đỗ Hà cười ha ha:

- Diệu kế thì không đến mức, chỉ là mượn hoa hiến phật, đánh quang của Mị Nương mà thôi, không đáng nhắc đến!

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Vũ Mị Nương, Đỗ Hà giải thích:

- Kỳ thật rất đơn giản, kế sách không thay đổi! Tại sao chúng ta phải đi tố cáo Trương Tôn Vô Kỵ phái người đánh lên Di Ái là vì hãm hại ta? Chỉ cần phơi ra chuyện phái người đi phục kích cô nhi của danh tướng, cùng nhi tử của tể tướng cũng đủ làm cho lão hồ ly kia uống một bình, cần gì phải sinh thêm sự cố, tố cáo hẳn muốn hãm hại ta đây?

Vũ Mị Nương cũng tỉnh ngộ, muốn đi tố cáo Trương Tôn Vô Kỵ hãm hại Đỗ Hà, nhất định phải có nàng đứng ra làm chứng, bằng không không đầy đủ nhân chứng vật chứng sẽ không có sức thuyết phục, nhưng nếu chỉ tố cáo Trương Tôn Vô Kỵ phái người phục kích La Thông cùng Phòng Di Ái sẽ đơn giản nhiều hơn.

Nếu như bắt được quả tang, Trương Tôn Vô Kỵ làm sao dám chối?

Như vậy chẳng những có thể trừng trị Trương Tôn Vô Kỵ, cũng không cần Vũ Mị Nương đứng ra làm chứng, có thể bảo toàn được an nguy của nàng.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

283. Chương 284 : Tình Thâm Ý Trọng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vũ Mị Nương cũng vui mừng vỗ tay cười, vì Đỗ Hà lo lắng nàng bị Trương Tôn Vô Kỵ uy hiếp, nhưng nếu như không cần để nàng đắc tội Trương Tôn Vô Kỵ tự nhiên là tốt hơn.

Nhưng ngay lập tức lại phát sinh ra vấn đề.

Như vậy xác thực Mị Nương sẽ không gặp chuyện gì, nhưng lại mất đi nhân chứng thật hữu dụng, chỉ sợ không đủ chứng minh Trương Tôn Vô Kỵ là người đứng sau màn chủ sự.

Vũ Mị Nương thật nhanh đã phát hiện được vấn đề, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lo lắng, còn kém một bước là có thể thắng được Trương Tôn Vô Kỵ, như vậy kiểm củi ba năm thiêu một giờ thật sự làm người không thể cam lòng.

Đỗ Hà cũng biết Vũ Mị Nương lo lắng không sai, Trương Tôn Vô Kỵ làm việc cẩn thận, người phục kích La Thông cùng Phòng Di Ái là nhân chứng rất trọng yếu, với tính cách của hắn người phục kích đương nhiên phải lựa chọn tâm phúc bên trong tâm phúc, thuộc loại tử đảng.

Mặc dù mình có thể bắt được bọn hắn trước mặt mọi người, nhưng nếu như bọn hắn một mực nói chuyện này không quan hệ gì tới Trương Tôn Vô Kỵ, với tính cách của lão hồ ly kia há sẽ ngậy ngốc chịu nhận tội, như vậy vẫn không cách nào định tội Trương Tôn Vô Kỵ.

Đỗ Hà cảm thấy đau đầu.

Vũ Mị Nương lại tự tin cười cười, như có kế hoạch nói:

- Muội đã nghĩ tới, nếu như có thể thỉnh được bệ hạ đến xem cuộc vui, vì sao không nhân tiện thỉnh cả lão hồ ly Trương Tôn Vô Kỵ cùng mời đến. Không nói rõ ý đồ đến, chỉ nói là cùng bệ hạ dạo chơi, sau đó trong lúc vô tình đi dạo thì đi vào chỗ của muội hoặc ở gần địa điểm phục kích.

Mặc cho Trương Tôn Vô Kỵ gian hoạt quỷ quái đến thế nào, trấn định ra sao, cũng không thể không chột dạ, lộ ra sơ hở. Tin tưởng với trí tuệ của bộ hạ, không khó nhìn ra được vấn đề ở bên trong!

Tuy nàng nói như thế, nhưng trong lòng đã dự định nếu như thật sự không được, chính nàng sẽ đứng ra chỉ chứng Trương Tôn Vô Kỵ, lần này nàng nhất quyết không cho lão hồ ly kia được sống yên ổn. Về phần đắc tội lão hồ ly kia, nàng cũng đã có cân nhắc, cũng đã có một phen tâm tư. Nàng biết với tính cách của Đồ Hà, khi đến tình trạng đó hẳn nhất định sẽ không ngồi yên không quản tới, sẽ dùng mọi cách quan tâm tới an nguy của mình, mọi lúc để ý chăm sóc, như vậy cũng thật không tệ chút nào. Tuy nguy hiểm một chút, nhưng nàng có thể kề cận bên cạnh hắn, đó cũng là một chuyện hạnh phúc, vì vậy nàng lại nở nụ cười ngây ngô.

Đồ Hà không biết suy nghĩ trong nội tâm của nàng, nhưng vẫn cảm thấy kế sách này có thể thực hiện, chỉ là nhân tố bất an quá nhiều, dùng quan hệ của mình với Lý Thế Dân, thỉnh Lý Thế Dân rời cung hẳn không phải là vấn đề. Nhưng muốn cho hắn đồng ý cùng mang theo Trương Tôn Vô Kỵ lại không dễ dàng. Mặc dù mang theo lão hồ ly kia, lão hồ ly cũng chưa chắc sẽ bị trúng kế, nhất định phải nghĩ ra một phương pháp vẹn toàn hơn mới được, hắn cũng không đáp lời, cúi đầu trầm ngâm, linh quang chợt lóe nảy sinh mưu kế, hỏi:

- Ta đã có, Mị Nương, muội có biết hành tung của người phục kích La Thông cùng Phòng Di Ái hay không?

Tâm tư của Vũ Mị Nương thật kín đáo, kể từ lúc nghe lén được tin tức này, nàng đã thăm dò những khách sạn, đã tìm được nơi ở của những người đi cùng Trương Tôn Thuận Đức, nàng cũng đã điều tra thật kỹ, hiện tại nghe Đồ Hà hỏi thăm nàng lập tức trả lời:

- Bọn hắn tổng cộng bảy người đang ở trong khách điểm gần đây, cũng không hề liên lạc với nhau!

Đồ Hà kêu một tiếng:

- Trời cũng giúp ta!

Sau đó hắn chợt cười to, nói:

- Chúng ta có thể để cho bọn hắn cầu khẩn cầu! Ta nhận thức được một người, nàng tinh thông thuật dịch dung, có thể dịch dung thành bất cứ người nào. Ta còn có một tâm phúc tinh thông thuật biến âm, có thể bắt chước bất luận lời nói của ai. Chúng ta có thể thực hiện hai cách cùng lúc. Một mặt gọi tới Trương Tôn Vô Kỵ, mặt khác âm thầm chế ngự một người trong bọn hắn, cải trang thành bộ dáng của đối phương, xen lẫn bên trong. Dùng thân phận của hắn giả vờ như bỏ gian tà theo chính nghĩa đến tố cáo Trương Tôn Vô Kỵ, đảm bảo sẽ không sơ hở chút nào. Như vậy sẽ có hai chỗ tốt, thứ nhất có thêm nhân chứng, lại làm lão hồ ly kia hết đường chối cãi. Thứ hai cũng giải thích vì sao tin tức bị lộ ra, oan ức này tự nhiên sẽ do tên kia gánh vác, lão hồ ly sẽ hoàn toàn không hoài nghi lên người của muội. Vừa an toàn lại vừa hiệu quả!

Vũ Mị Nương có chút khó tin, nghi hoặc nói:

- Bộ hạ cùng Trương Tôn Vô Kỵ đều là người không dễ trêu chọc, dùng người khác cải trang thật có hiệu quả sao?

Đồ Hà biết Vũ Mị Nương không biết thuật dịch dung thần kỳ của Lý Tuyết Nhạn, có hoài nghi như vậy cũng là chuyện bình thường, hắn tràn đầy tự tin cười nói:

- Chuyện này Mị Nương cứ yên tâm đi, ta không có khả năng không hiểu được mấu chốt trong vấn đề này, nếu không có mười phần nắm chắc ta nào dám ở trước mặt bộ hạ cùng lão hồ ly đùa nghịch trò bịp bợm kia? Huống chi chuyện lần này với sự khôn khéo của lão hồ ly sẽ không ngu ngốc tới mức sử dụng người quen. Người hắn tìm đến chẳng những phải trung tâm, còn phải có khuôn mặt xa lạ mà chính hắn cũng khó khả năng thường gặp. Với thuật dịch dung của băng hữu ta, tin tưởng dù là người quen biết cũng không nhận ra được chứ đừng nói Trương Tôn Vô Kỵ hay là bộ hạ!

Thấy Đồ Hà tin tưởng như vậy, Vũ Mị Nương cũng không nói tiếp, chỉ gạt nhẹ đầu không hỏi nhiều.

Bọn họ đã lập xong những điểm mấu chốt trong kế hoạch, còn lại chỉ là một ít vấn đề chi tiết nhỏ bên trong.

Trong lòng Đồ Hà biết được tính cách của Vũ Mị Nương rất tinh tế, thế gian hiếm thấy. Có lẽ nhìn cả đại cục nàng còn kém hắn, nhưng ở phương diện chi tiết nàng lại vượt hơn hắn rất nhiều, hơn nữa còn có thể

hoàn toàn tín nhiệm, cũng không hề tránh né mà trực tiếp lôi kéo nàng thương nghị một ít vấn đề nhỏ bên trong.

Vũ Mị Nương thấy ý trung nhân để ý mình lại xem trọng mình như vậy, trong lòng càng thêm vạn phần vui vẻ, tận hết khả năng xử lý những vấn đề của hần.

Hai người thương nghị suốt cả canh giờ mới dừng lại.

Vũ Mị Nương lưu luyến không rời cáo từ rời đi, lại dịu dàng thở dài nói:

- Đỡ đại ca, Mị Nương cáo từ!

Trước khi ly biệt nàng lại chân thành nhìn thẳng Đỗ Hà, ánh nhìn tràn đầy vẻ lưu luyến không rời, dù dùng ngàn lời vạn tiếng cũng không bằng một ánh mắt nhìn trong lúc này.

Đỗ Hà vốn có tính cách phong lưu đa tình, lúc này càng không chịu được ánh mắt của nàng, nhin không được kêu lên một tiếng:

- Mị Nương...

Cơ hồ hần muốn thốt lời mời nàng ở lại thêm chút lát, nhưng ý niệm vừa hiện lên lại lập tức ngừng lại, hần cũng không biết vì sao mình lại nảy sinh cảm xúc lưu luyến đến như vậy, nhưng lý trí của hần vẫn chiến thắng hết thảy, nơi này là phò mã phủ, Trường Nhạc lại là ái thiếp của hần, hần không thể làm ra chuyện có lỗi với nàng.

Vũ Mị Nương mừng rỡ dừng bước, nhưng không nghe được lời tiếp theo, thần sắc chợt thất lạc ảm đạm.

Đỗ Hà nhớ tới cảm giác kỳ quái trên đường về phủ hôm nay, vội nói:

- Đúng rồi, khi ta trở lại đã phát hiện có người theo dõi. Vốn chỉ nghĩ mình quá đa nghi, nhưng hiện tại xem ra mười phần là Trường Tôn Vô Kỵ đã bắt đầu áp dụng kế sách, vì đề phòng vạn nhất nên đang cho người theo dõi từng cử động của chúng ta. Thân phận của muội đặc thù, nếu đi từ cửa chính rất có thể làm cho bọn hần phát hiện, ta để cho người đưa muội rời từ cửa hông đi!

Sau đó hần gọi Thác Bạt Vô Song nhờ hần tiễn nàng rời đi.

Thác Bạt Vô Song lớn lên tại thảo nguyên, tinh thông truy tung cùng phản truy tung, có hần hộ tống nhất định có thể bảo vệ vẹn toàn.

Đỗ Hà ngồi trên ghế, trong đầu nghĩ đến mưu kế của Trường Tôn Vô Kỵ, trong lòng thật khó thể bình tĩnh. Không thể không nói lần này lão hồ ly làm ra động tĩnh thật quá lớn, cũng không thể không nói chiêu thức này của hần quả thật là quá cao minh. La Thông là Tiểu Bá Vương nổi danh của Trường An, là phần tử hiếu chiến, Phòng Di Ái là thiếu gia nổi tiếng ăn chơi, tính tình vội vàng xao động, giỏi nhất là tranh phong trong thanh lâu.

Bọn họ đắc tội đại nhân vật rất nhiều, hơn nữa cơ hồ đều là quý tộc quan lớn, hào phú thế gia, muốn điều tra thật sự khó khăn, chỉ cần chủ mưu đem hung phạm hành hung hủy thi diệt tích, như vậy không cách nào tra xét ra, nếu tra không ra, chính mình xem như hoàn toàn trúng phải quỷ kế của hần.

Đồng thời đáy lòng hần cũng cảm thấy may mắn, có được một hồng nhan tri kỷ như Vũ Mị Nương, nếu không có nàng, chỉ sợ hần khó thể tránh khỏi cạm bẫy hung hiểm này.

Nghĩ tới đây, trong mắt của hần lộ ra tia sắc bén, lại lộ ra nét cười lạnh lùng, hôm nay đã biết được mưu kế của lão hồ ly, lần này xem như lão hồ ly phải tự ném quả đắng, lần này hần đùa càng lớn, rơi xuống sẽ càng thêm nặng.

- Chỉ là...

Nhớ tới Vũ Mị Nương, Đỗ Hà cũng không nhịn được thở dài. Vũ Mị Nương đối đãi với mình tình thâm ý trọng đến như vậy, chính mình làm sao mới có thể báo đáp được nàng? Làm sao có thể không phụ một phần tâm tình của nàng đây? Trong đầu hần nhớ tới ánh mắt lưu luyến không rời của Vũ Mị Nương lúc ly biệt, hần càng không nhịn được không ngừng thở dài.

- Đỗ lang!

Trường Nhạc đi vào đại sảnh:

- Vũ cô nương đi rồi sao?

Đỗ Hà gật nhẹ đầu, miễn cưỡng cười cười, lôi kéo tay Trường Nhạc đem nàng ôm vào trong ngực, cảm thụ được ấm áp trong lòng, nói khẽ:

- Trường Nhạc, ai, ta cảm thấy hơi mệt mỗi một chút thôi! Ta tình nguyện ở trên chiến trường đấu tranh anh dũng khai cương khoách thổ cho Đại Đường chúng ta, cũng không muốn ở lại Trường An chịu đựng những âm mưu quỷ kế người lừa ta gạt thế này!

Trường Nhạc không rõ Đỗ Hà đang nói gì, nhưng lại cảm nhận được nỗi mệt mỏi trong lòng trượng phu, im lặng tựa đầu vào ngực hắn, cười nói:

- Trường Nhạc hiểu được, thân phận của thiếp thân đặc thù, Đỗ lang vì không muốn Trường Nhạc lâm vào thế khó xử, không đem chuyện xảy ra nói với Trường Nhạc. Nhưng bất luận đã phát sinh ra chuyện gì, Trường Nhạc đều đứng bên cạnh Đỗ lang, thiếp thân không giúp đỡ được Đỗ lang việc gì, nhưng kính xin Đỗ lang nhớ kỹ một điều, nơi này là nhà của tướng công, là nhà của chúng ta. Thiếp thân là thê tử của tướng công, có nghĩa vụ thủ hộ ngôi nhà này, vô luận gặp phải sự tình gì, khi mệt mỏi trở về thiếp thân đều sẽ chuẩn bị cơm nước cho tướng công cùng nơi nghỉ ngơi thật tốt cho tướng công...

Đỗ Hà hôn nhẹ lên trán Trường Nhạc, lại ôm chặt nàng, lời thú nhận chân thành thâm tình như vậy nào kém gì Vũ Mị Nương đây? Tin tưởng Lý Tuyết Nhạn cũng sẽ như vậy đi! Đỗ Hà này thật sự là quá may mắn, có thể có được ba vị hồng nhan tri kỷ, đời này thật sự không còn gì đáng tiếc.

Trong lúc nhất thời hắn cũng cảm thấy hùng tâm vạn trượng, thâm nghĩ: Tục ngữ nói sau lưng một nam nhân thành công luôn có một nữ nhân yên lặng ủng hộ, mà ta lại có tới ba nữ nhân, còn sợ hãi lão hồ ly kia làm gì. Vì không phụ sự ủng hộ của Trường Nhạc, của Tuyết Nhạn cùng Mị Nương, quân người là lão hồ ly hay tiểu hồ ly, chọc tới ta, ta đều đem người rút gân lột da!

Cảm giác được trượng phu lại khôi phục ý chí chiến đấu, Trường Nhạc khẽ mỉm cười nói:

- Gần đây thiếp thân mới học được cách làm vài món ăn mới, vừa mới làm một ít, Đỗ lang nếu thử một chút?

Đỗ Hà cảm thấy thật ngoài ý muốn, cổ quái nhìn Trường Nhạc, trượng công chúa Đại Đường chịu xuống bếp, thật sự là chuyện làm người khó tin.

Trường Nhạc trợn mắt sáng giọng:

- Nguyên lai thiếp thân không biết làm, nhưng chẳng lẽ không thể học được sao? Tướng công có muốn nếm thử hay không?

- Muốn, đương nhiên muốn! Ái thê tự mình xuống bếp, không ăn hết toàn bộ còn không bị thiên lôi đánh sao chứ!

Về mặt Đỗ Hà thật khoa trương lại tự đắc, Trường Nhạc xuống bếp tự tay nấu cơm cho mình, nếu khiến cho Lý Thế Dân biết rõ, với lòng dạ sùng ái nữ nhi cùng nhỏ mọn của hắn, còn không bị hắn ghen ghét chết.

Đỗ Hà cười cười, nội tâm bức bối cũng xóa tan, chỉ còn chờ đợi ngày xử lý Trường Tôn Vô Kỵ.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

284. Chương 285 : Bắt Đầu Bỏ Cục

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trên một mặt bàn gỗ vuông phong cách cổ xưa, trên bàn được đặt ba đĩa thức ăn. Là măng thịt xào, cải trắng xào, còn có đậu hũ non trắng nõn, ba món đều tỏa ra hương vị nóng hổi.

Hai bên bàn ngồi hai người, một nam một nữ, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, chính là Đỗ Hà cùng Trường Nhạc.

Trường Nhạc tự mình xuống bếp làm đồ ăn, Đỗ Hà với tư cách là trưởng phu, việc nên làm là hưởng thụ thành quả mà thê tử đã cố gắng đổi lấy.

- Như thế nào?

Trường Nhạc ngồi cạnh bàn, đôi mày nhỏ nhắn khẽ cau lại nhìn Đỗ Hà đang nhắm nuốt thức ăn, chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, thần sắc thật khẩn trương. Với tư cách là trưởng công chúa được sủng ái nhất Đại Đường, Trường Nhạc chưa từng đi qua phòng bếp chứ đừng nói tới nấu bếp, nàng lớn như vậy ngay cả những dụng cụ làm bếp bình thường nhất cũng chưa từng tiếp xúc qua, càng không cần nói tới việc làm đồ ăn. Chỉ là nàng thường xuyên xem một ít sách, một ít tạp văn, trong sách thỉnh thoảng ghi chép lại cảnh tượng ẩm áp giữa phu thê.

Trong một tiểu viện tử, có mấy gian phòng, bên trái là vườn hoa, bên phải là vườn rau, nam canh nữ dệt, hạnh phúc vui vẻ. Trưởng phu ra ngoài trồng trọt vất vả, thê tử chuẩn bị cơm nước chờ trưởng phu về nhà, sinh hoạt nghèo khó nhưng tràn đầy ẩm áp cùng tự mãn.

Mỗi lần Trường Nhạc đọc sách đều cảm thấy có chút hâm mộ, nhưng nàng cũng là một người hiểu được đúng mực, trong lòng biết mình sinh ra trong nhà đế vương, có cuộc sống tập tính của mình, cuộc sống như vậy không thể nào có được. Nhưng nàng vẫn hâm mộ chuyện xuống bếp nấu cơm cho trưởng phu, thầm nghĩ: Mỗi ngày Đỗ lang đi sớm về khuya, cực kỳ vất vả. Nếu ta có thể giống như vị thê tử kia, nấu được thức ăn ngon cho Đỗ lang, thật là tốt biết bao?

Trường Nhạc xưa nay hề nghĩ liên làm, không chỉ nghĩ nàng còn âm thầm xuống bếp học hỏi.

Không ngờ Trường Nhạc muốn xuống bếp liền đem một đám người hầu hù dọa tâm kinh đảm hàn, đối với yêu cầu của nàng người hầu cũng không dám không chỉ dẫn. Nàng bỏ ra hơn tháng thời gian, cuối cùng Trường Nhạc từ chỗ đầu muối tương giấm cũng không biết chút nào hiện tại đã có thể làm được chút ít thức ăn gia đình bình thường.

Đỗ Hà thích ăn măng nhất, nhất là măng thịt xào.

Trường Nhạc cũng chuyên tâm học làm món ăn này, giờ phút này thấy Đỗ Hà gấp măng thịt xào nhắm nháp, trong lòng không khỏi khẩn trương. Món ăn này nàng cũng đã nếm thử qua, cảm thấy mình làm có thành tựu, chỉ là không biết có hợp khẩu vị của Đỗ Hà hay không, trong lòng bất an lo lắng sợ hán không thích.

Đỗ Hà nuốt thức ăn, nhìn bộ dáng khẩn trương của Trường Nhạc cảm thấy buồn cười. Trường Nhạc khẩn trương:

- Tướng công lên tiếng đi chứ?

Đỗ Hà cũng không tiếp tục trêu chọc nàng, cười nói:

- Hương vị cũng không tệ lắm, rất ngon, ta rất ưa thích, muốn ta đánh giá nên là chín mười chín điểm đi.

Lời này không phải an ủi, cũng không khoa trương, Trường Nhạc cũng đã nếm thử qua nên làm sao lại không đạt yêu cầu!

Bình tĩnh mà xem xét, hương vị tuy còn không bằng đầu bếp chính, nhưng trong món ăn ẩn chứa tâm ý đủ cho chín mười chín điểm.

Trường Nhạc cười ngọt ngào, đôi mắt loãn thành trăng non, gấp cải trắng bỏ vào chén cho Đỗ Hà, cười nói:

- Tướng công nếm thử món này, cải xào là món sở trường nhất của thiếp thân!

Đỗ Hà cũng không cự tuyệt, mỉm cười ăn hết.

Trường Nhạc làm đồ ăn tuy không phải món ngon mỹ vị, nhưng thân phận là một trưởng công chúa từ nhỏ luôn được sung hạnh ngàn vạn, xuống bếp làm thức ăn cho hần đã là chuyện không dễ dàng chút nào, phần tâm ý cũng âm áp như vậy, làm Đỗ Hà ăn bữa cơm này cảm thấy thật ngon, ăn hết sạch ba món thức ăn không chút dư thừa.

Trường Nhạc nhìn chén đĩa trống trơn, vẻ mặt tươi cười cực kỳ vui vẻ.

...

Bên trong một quán rượu nhỏ cách Nghênh Tân Lâu không xa, Ngụy Vĩ gọi rượu cùng thức ăn, không ngừng ăn ngấu nghiến.

Đang trong thời gian dùng cơm lúc hoàng hôn, bên trong tửu quán có hơn mười bàn cơ hồ ngồi đầy người, có thương khách đi ngang qua đường, cũng có người bản địa, đại tửu quán là địa phương dành cho kẻ có tiền, tửu quán nhỏ là nơi dành cho dân chúng tụ tập, càng thêm náo nhiệt.

Ngụy Vĩ xé thịt gà nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, tưởng ăn thật sự làm người không dám nhìn thẳng.

Nhưng ở không khí ồn ào hỗn tạp như vậy cũng không người nào nói lời gì.

Lúc này có một người ngồi ngay trước mặt của hần, thanh âm thô lỗ kêu lên:

- Lão bản, mau nhanh dọn thức ăn ngon lên đây cho Ba đại gia!

Thanh âm của hần thật lớn, mười phần lực lượng, áp hần tiếng huyền não bên trong tửu quán.

Ngụy Vĩ hơi ngẩng đầu, nhìn thấy một đại hán tử hơn hai mươi tuổi, một thân vải thô áo gai, gương mặt chữ điền, trên người có một cổ khí khái hào kiệt phương bắc thật bắt mắt, ngay lập tức nhìn ra chung quanh thấy mấy bàn khác cơ hồ đều ngồi đầy người, vì vậy cũng không ngăn cản hán tử kia ngồi xuống trước mặt.

Chỉ sau một lát rượu cùng thức ăn đều được đưa lên đầy đủ.

Hán tử uống một hớp rượu, liền phun xuống đất:

- Hương vị gì đây, chẳng khác gì nước lã, đúng là chỉ có rượu của phương bắc chúng ta là đủ liệt, đủ tư vị a!

Nói xong hần gỡ túi rượu bên hông xuống, đổ ừng ực vào miệng, uống hết ba hơi hết to:

- Thoải mái, đây mới thực sự là rượu ngon!

Hần đặt túi rượu lên bàn, cầm thịt bò nhét vào miệng, ăn nhanh như hổ đói, bộ dạng chẳng khác gì quỷ chết đói đầu thai, hình dạng không khá hơn Ngụy Vĩ bao nhiêu.

Ngụy Vĩ ngửi được hương rượu nồng nàn, lại nhìn đối phương uống ừng ực, chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu ngứa ngáy.

Là một tửu quỷ đã quen uống rượu mạnh, nếu uống rượu của Trường An sẽ cảm thấy không chút sức lực nào. Nếu như uống Đỗ Khang hoặc Tức Mặc Lão Tửu có lẽ còn không cảm giác, nhưng nếu uống loại rượu trong tửu quán nhỏ, tự nhiên không chút hương vị, càng uống càng thấy khó chịu.

Đối phương mang rượu theo bên người càng ngửi càng thơm, tư vị nhất định rất tốt!

Yết hầu Ngụy Vĩ nhúc nhích, nước bọt tràn đầy khoang miệng.

Hán tử thoát nhìn cũng là người hào sảng, liếc mắt

nhìn Ngụy Vĩ nói:

- Một người uống rượu không vui, huynh đệ, nếm thử một chút? Đây là rượu Cao Lương do cổ hương của ta nhường ra, lão gia tử nhà ta tự mình làm đấy, tinh thuần nhất, không hề pha chút nước a!

Trên người Ngụy Vĩ mang nhiệm vụ, là một trong những kẻ đánh lén mà Trường Tôn Vô Kỵ an bài, vốn không thể tiếp xúc cùng người khác để tránh tiết lộ thân phận tạo thành phiền toái không cần thiết. Nhưng hần thật sự không chịu đựng nổi hấp dẫn trước mặt, hơn nữa thấy hành vi của hán tử là người tùy tiện, không giống như người có tâm cơ, cũng không chút nghi ngờ, cười to nói:

- Ta cũng ném thử một chén!

Hán tử kia rót đầy chén rượu cho hần.

Ngụy Vĩ uống một hơi cạn sạch, nắc một tiếng, tư vị nóng rất trong yết hầu làm hần say mê. Nếu chưa uống có lẽ hần còn chịu được, nhưng vừa ném được mùi vị hần cũng không cách nào nhịn được nữa.

Hán tử lại nói:

- Tập tục của cổ hương ta gặp mặt phải làm ba chén! Sau đó lại kết giao bằng hữu!

Ngụy Vĩ làm sao có thể cự tuyệt, lập tức uống thêm hai chén với hần.

Ba chén vào bụng, lời nói của trở nên thay đổi.

Hán tử tên là Ba Vũ Hưng, là người Trác Châu. Khẩu âm phương bắc tinh thuần, là bảo tiêu thương đội, hộ tống thương đội đến Trường An buôn bán.

Ngụy Vĩ có liệt tửu uống, cũng nguyện ý nói chuyện với hần nhưng không đề cập tới thân phận lai lịch của mình, Ba Vũ Hưng cũng không hỏi nhiều, chỉ lộ ý muốn uống rượu với hần. Bên bàn kế bên có một nam tử hình dáng nhỏ nhắn xinh xắn thỉnh thoảng lại nhìn Ngụy Vĩ, còn chăm chú quan sát thần sắc trên mặt hần, bộ dáng ngũ quan, tựa hồ muốn đem bộ dáng của hần ghi khắc xuống!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

285. Chương 286 : Áp Dụng Kế Sách

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cam Lộ điện.

Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân đang ngồi trong thư phòng của mình luyện thư pháp, tập viết thể chữ Đổ do Đỗ Hà sáng tạo ra, khí thể hùng hồn, đại khí bằng bạc. Hần đam mê thư pháp, càng say mê thể chữ Đổ bá khí này, một ngày không luyện liền cảm thấy ngứa ngáy. Hần luyện tập hơn một năm, càng viết càng tinh túy, càng cảm thấy thể chữ Đổ tinh thâm, hàng ngày luyện tập không ngừng, cũng thường xuyên cảm khái, cảm thấy vị con rể của mình thật sự là thiên tài quái thai, là một nhân vật khó lường.

Ngày xưa có Cam La 12 tuổi đã làm Tần quốc thượng khanh, tương đương với Tể tướng, lại có Hoắc Khứ Bệnh 19 tuổi giết chết Hung Nô, diệt bốn vạn địch, bắt năm thủ lĩnh của bộ tộc Hung Nô, đồng thời hàng phục Hung Nô Hồn Tà vương và bốn vạn người, chiếm lĩnh toàn bộ hành lang Hà Tây, khiến cho Hung Nô phải ca thán.

Đỗ Hà hiện giờ vẫn chưa quá 17 tuổi, đã là cánh tay đắc lực của mình, giải quyết không ít vấn đề nan giải cho mình. Hần chẳng những viết chữ đẹp, làm thơ hay, còn có thiên phú đánh địch rất cao, còn trẻ đã có thành tựu như vậy, hoàn toàn không thua kém Cam La, Hoắc Khứ Bệnh ngày xưa.

Lý Thế Dân thả bút lông, thổi khô mực nước trên giấy Tuyên Thành, nhìn bức thư họa của mình, tự đắc mỉm cười, thầm nghĩ:

- Được, không tệ, hình như lại có tiến bộ rồi, nếu tiếp tục luyện, không lâu có thể so sánh với tiểu tử Đỗ Hà.

Khi hần đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên nhận được tin báo Đỗ Hà cầu kiến, vô cùng vui vẻ, cho người tuyên hần vào yết kiến.

Đỗ Hà bước vào Cam Lộ điện, không đợi hần hành lễ, Lý Thế Dân đã nhiệt tình kêu:

- Hiền tể đến đúng lúc lắm, nào nào, miễn lễ, đến nhìn xem trăm viết chữ này như thế nào?

Đỗ Hà đi ra phía trước, ghé sát lại nhìn, thấy chữ Lý Thế Dân viết đã có năm phần thần thái của thể chữ Đỗ, trong số người hần biết, viết như vậy là tốt rồi, cũng chỉ có một mình Vũ Mị Nương thắng được hần, cũng gật đầu khen ngợi:

- Đẹp lắm, nhạc phụ viết ngày càng tiến bộ.

Hần nói xong mỉm cười:

- Nhìn nhạc phụ đại nhân viết chữ, tiểu tể cũng ngứa tay, cũng muốn viết vài nét bút!

Lý Thế Dân mỉm cười, đưa cho hần một tờ giấy trắng, kêu hần thể hiện.

Đỗ Hà hiện giờ cũng hiểu được một số tác phong quan Trưởng, chữ viết của Lý Thế Dân quả thật không tệ, nhưng so với hần vẫn còn thua kém nhiều lắm, thần hình có vẻ chênh lệch, chứ đừng nói là so sánh với người thật sự sáng tạo ra kiểu chữ này đại tông sư Nhan Chân Khanh. Hiện tại còn chưa phải lúc hần tự mãn, nhưng cũng phải cho Lý Thế Dân chút thể diện. Với khí độ của nạp gián và trí tuệ của Lý Thế Dân, nói thẳng hần sẽ tiếp nhận, cũng sẽ không để bụng, tuy nhiên nói uyển chuyển, chừa cho hần chút thể diện, hiệu quả sẽ tốt hơn, mình cũng có thể đạt được lợi ích nhất định.

Vì vậy, cầm bút viết một câu thơ đơn giản.

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn, so sánh với chữ mình vừa viết, phát hiện hoàn toàn không ở cùng cấp bậc, họ khan, cũng biết tâm ý của Đỗ Hà, cười hắc hắc, thỏa mãn nhẹ gật đầu:

- Không tệ, chữ viết của hiền tể thật sự không thể tả! Xem ra, ở phương diện này trăm vẫn cần cố gắng....

Hần nói như vậy, hiển nhiên biểu thị đã tiếp nhận khích lệ vô hình của Đỗ Hà.

Ngừng lại một chút, Lý Thế Dân cầm chữ Đỗ Hà vừa viết lên thưởng thức, nói tiếp:

- Đúng rồi, hiền tể đến có chuyện gì?

Đỗ Hà bỗng nhiên cảm thấy khó mở miệng:

- Kỳ thật..... là thế này, tiểu tể có chuẩn bị một bàn rượu ở Bách Túy Hiên, muốn mời Bệ Hạ làm người hòa giải.

Đỗ Hà là người rất tự trọng, bình thường không nhìn ra, nhưng Lý Thế Dân lại biết rõ, chỉ cần gặp một số chuyện nguyên tắc, hần tuyệt đối không cúi đầu, nhất là đối với đối thủ của hần, cổ quái nhìn hần, tỏ vẻ hứng thú:

- Rút cuộc người nào lại khiến trăm phải xuất mã vậy, chẳng lẽ.....

Trong đầu hần hiện lên một người:

- Là Phụ Cơ?

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, Phụ Cơ là tên chữ của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Lý Thế Dân càng kinh ngạc, ân oán giữa Đỗ Hà và Trưởng Tôn gia, hần cũng có nghe nói, bây giờ Đỗ Hà lại chủ động giảng hòa với Trưởng Tôn Vô Kỵ, chuyện này thật sự khó tin!

- Không có cách nào khác!

Đỗ Hà buồn bã nói:

- Cũng không biết thế nào, chuyện của tiểu tể và Trưởng Tôn Thuận Đức đến tai Trưởng Nhạc, nàng có vẻ lo lắng, cũng có vẻ khó xử, nếu cãi nhau trở mặt với Trưởng Tôn đại nhân cậu ruột của thê tử thì còn ra gì nữa? Thần ngấm lại, cảm thấy không đáng, oan gia không nên kết, dứt khoát bỏ đi! Có thể hóa thù thành bạn đương nhiên tốt hơn, cho dù không thể cũng đừng tạo ra địch nhân.

Những lời hần nói cũng không phải đều là lời nói dối, Trưởng Nhạc xác thực cũng nói qua việc này với hần, nhưng trái tim nàng vẫn hướng về hần, chỉ là Đỗ Hà cũng nhìn ra, Trưởng Nhạc cũng không nguyện ý nhìn

thấy mình và Trưởng Tôn gia đối địch, nhưng tình trạng hiện nay đã không tồn tại đối địch gì đó rồi. Trong lòng bọn họ đều đã xem đối phương là cừu địch.

Lý Thế Dân cũng thấy cảm động lây, cách đây không lâu, Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng nói với hắn việc này, một bên là anh ruột của mình, bên kia là con rể của mình, nàng kẹp ở giữa cũng có chút khó xử, cuối cùng đổ vắn đề khó khăn lên đầu hắn.

Hôm nay Đỗ Hà vừa nói như vậy, liền vui vẻ cười nói:

- Hiền tể còn trẻ đã có trí tuệ như vậy, thật khiến người ta tán thưởng! Việc này, trầm đáp ứng!

Đỗ Hà cười khổ:

- Nhạc phụ đừng vui mừng quá sớm, có một số chuyện chờ đến Bách Túy Hiền ngài sẽ hiểu, chỉ là đến lúc đó ngài đừng trách tiểu tể mới được!

Lý Thế Dân cảm thấy khó hiểu, nhưng thấy Đỗ Hà không muốn nói, cũng không hỏi nhiều, lại cho người đi mời Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Đỗ Hà suy ngẫm mãi cách nào có thể mời được Trưởng Tôn Vô Kỵ, khổ tư một đêm, phát hiện chỉ có như thế mới là sách lược vẹn toàn, lần này nhất định phải cho Trưởng Tôn Vô Kỵ một kích trí mạng để hắn bị trừng phạt.

Đỗ Hà cắn răng trầm nghĩ:

- Rút cuộc Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ thất bại hay là lưỡng bại câu thương, một lúc nữa sẽ biết rõ.

Phố xá Trường An sầm uất, Bách Túy Hiền.

Trường An là một thành phố lớn có một không hai đương thời, khoảng chừng trăm vạn nhân khẩu, kinh tế phát đạt, nhân khẩu thịnh vượng.

Ăn, mặc, ở, đi lại là bốn thứ cơ bản trăm ngàn năm qua không thể thiếu, gắn bó mật thiết với cuộc sống của con người. Ở khắp Trường An đều có thể trông thấy rất nhiều cửa hàng vật liệu may mặc, các tửu quán, tửu lâu, tửu điểm. Trong vô số tửu điểm, Bách Túy Hiền là một trong những tửu điểm hàng đầu, danh tiếng không hề thua kém Nghênh Tân lâu của Vũ Mị Nương.

Bách Túy Hiền tên như kỳ danh, trọng hai chữ “Bách Túy”. Ở Bách Túy Hiền, người có thể nhắm nháp bất cứ loại rượu nào của thiên hạ, từ rượu Lan Lăng của phía nam, đến Trung Sơn Đông Nhung của phương bắc, rượu nho Tây Phương, Túc Mặc Lão Tửu của phương đông.

Về phần đại chúng nghe nhiều thì có Đỗ Khang, Nữ nhi hồng, nhũ tửu, Kiếm nam thiên xuân...

Chỉ cần người có tiền, chỉ cần người gọi ra tên rượu, Bách Túy Hiền tựa hồ đều có thể cầm ra, ít thì 3 năm 5 năm, nhiều thì 30 năm, 50 năm đều có.

Hôm nay Bách Túy Hiền nghênh tiếp ba vị khách quý.

Vị đi đầu tiên khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, bước đi mạnh mẽ uy vũ, khí thế khác thường.

Mặc dù vị đó ăn mặc y phục rất tầm thường, nhưng khí độ khí thế, người thường không thể nào so sánh. Sau lưng hắn có một vị hơn 40 tuổi, dáng vẻ trắng trẻo mập mập, tướng mạo đôn hậu, một vị khác chưa quá 20 tuổi, nhưng phong thái đặc biệt, bên trong nhu hòa cất giấu sắc bén, có một loại lực thần bí hấp dẫn, làm cho người ta hoa mắt chấn động.

Đây chính là đoàn người Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Vô Kỵ và Đỗ Hà.

Mặc dù Lý Thế Dân đã cải trang, nhưng vẫn khó che dấu khí tức thượng vị giả của một quân lâm thiên hạ, Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn thật thà đôn hậu, vẻ mặt vô hại, khiến người ta nhìn thấy cảm giác hắn là một người vô cùng thành thật, nhưng sự thật thì thế nào?

Đỗ Hà xuất thân văn nhân thế gia, vốn có dáng vẻ thanh tú, hiện giờ lại có nội công thượng thừa, tinh khí thần khắp người ở trạng thái đỉnh phong. Tinh khí thần là tam bảo của con người, rất quan trọng, cũng là mấu chốt thể hiện bản thân hàng đầu. Cho dù một người có dáng vẻ như Tống Ngọc, Phan An, nhưng lại

giống như gà chết ngắc ngoải, cũng không có ai nói hấn đẹp trai phong độ. Dáng vẻ Đỗ Hà vốn đã không kém, lúc này nội công gần như đột phá, phong mang lộ ra, khiến người ta nhìn thấy mà say mê.

Chỉ có điều lúc này người thành thật Trương Tôn Vô Kỵ lại có vẻ trầm tư, chần chừ như không muốn bước vào cửa Bách Túy Hiên.

Đỗ Hà biết Trương Tôn Vô Kỵ lo lắng, Bách Túy Hiên có địa hình đặc biệt, nằm ở trung tâm chợ phía Tây, đối diện với nó là Nghênh Tân lâu, là nơi phồn hoa nhất chợ phía Tây. Ở đây người qua lại rất đông đúc, thích hợp phục kích nhất, cũng là con đường La Thông, Phòng Di Ái phải đi qua để về nhà.

Sau khi Đỗ Hà biết được từ miệng Vũ Mị Nương có bảy tên phục kích, hấn lập tức phái tinh nhuệ tâm phúc trong Đạp Nguyệt Lưu Hương thay phiên theo dõi. Đạp Nguyệt Lưu Hương là đội ngũ bí mật trong tay Đỗ Hà, đều là những tay thiện nghệ được huấn luyện nghiêm khắc, người nào cũng có nội công và khinh công xuất sắc, học qua kỹ xảo theo dõi. Bọn họ âm thầm theo dõi, không kém gì mật thám, giữ khoảng cách xa, cho dù là Đỗ Hà cũng không thể nào phát giác, chứ đừng nói là mấy người kia.

Hai ngày điều tra, Đỗ Hà đã nhận được tất cả tình báo hai ngày qua của bảy tên phục kích.

Hai ngày này, đám phục kích kia dùng Nghênh Tân lâu làm trung tâm, bí mật điều tra hai bên đường, chỗ bọn chúng ẩn nấp vừa vặn tạo thành một vòng vây nhỏ.

Khi Đỗ Hà đi ngang qua đã đích thân tìm kiếm địa hình, liệu định địa điểm phục kích bọn họ chọn lựa, hơn nữa đã chọn trúng, chỉ chờ La Thông, Phòng Di Ái xông vào.

Địa điểm phục kích này vừa vặn ở gần Bách Túy Hiên. Hôm nay Lý Thế Dân dẫn hấn tới Bách Túy Hiên, Trương Tôn Vô Kỵ không lo lắng, không chột dạ mới lạ.

- Trương Tôn đại nhân, đang nghĩ gì mà bồn chồn vậy. Lẽ nào trong người cảm thấy không khỏe.

Đỗ Hà biết rõ còn cố hỏi, tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

286. Chương 287 : Tất Cả Hiện Lộ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện giờ Trương Tôn Vô Kỵ đang cảm thấy rất khó hiểu, hấn vốn định ở phủ Triệu quốc công dùng bữa, dự trù kế hoạch, yên lặng chờ đợi tin tức thắng lợi, đồng thời còn chuẩn bị rượu độc mừng công cho bảy tên thuộc hạ tâm phúc bán mạng cho mình, tiêu hủy vật chứng, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Mặc dù làm như vậy hấn cũng cảm thấy đau lòng, nhưng tất cả cái giá phải trả đều rất đáng giá. Đỗ Hà là kinh địch tương lai của mình, lại trở mặt với Lý Thừa Càn, căn bản không phải bạn đường. Với thân phận Phò mã của hấn, cộng thêm thân phận con trai Tể tướng, lại được Lý Thế Dân vô cùng tin dùng, lực lượng này, không thể dò xét, không thể không cẩn thận chống đỡ.

Trương Tôn Vô Kỵ đã xây dựng toàn bộ kế hoạch thỏa đáng, chỉ cần kế hoạch lần này thành công, Đỗ Hà sẽ ngu ngốc, vì tình nghĩa mà đẩy mình vào chỉ trích của mọi người, đắc tội với văn võ triều đình, chẳng khác nào cắt đứt con đường tấn chức mười mấy năm của hấn, áp chế hữu hiệu hấn. Từ đó Trương Tôn Vô Kỵ không còn nỗi lo nào nữa, có thể toàn tâm toàn ý củng cố vị trí Thái tử của Lý Thừa Càn, thời gian mười năm đủ để hấn đánh bại Ngụy Vương Lý Thái, Ngô Vương Lý Khác, chỉ cần giữ vững chiếc ghế Thái tử của Lý Thừa Càn, Lý Thừa Càn chính là Quốc vương, là Hoàng Đế tương lai của Đại Đường. Còn Trương Tôn Vô Kỵ hấn cũng chính là đại công thần của hai triều, văn võ triều đình còn ai có thể sánh được?

Lý Thừa Càn là loại người không có chủ kiến, tất cả quốc vụ đại sự đều ỷ lại cho hần quản lý, đến lúc đó Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối giống như hòn đá nhỏ chỉ cần một cước có thể tùy ý đá bay.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đang ngồi mơ mộng, bất ngờ nhận được tin tức Lý Thế Dân triệu kiến, kêu hần lập tức đến hoàng cung một chuyến. Nếu Lý Thế Dân đã triệu kiến, đương nhiên không thể không đi, sau khi phân phó tộc đệ Trưởng Tôn Thuyên thay hần trông chừng, hiểu kỳ đi thẳng tới hoàng cung.

Khi tiến vào hoàng cung, Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn thấy Đỗ Hà đã ở trong Cam Lộ điện, hơn nữa hần và Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân đều mặc thường phục, rất là kỳ quái.

Lý Thế Dân nhìn thấy hần, vội vàng kêu hần đổi trang phục, tỏ vẻ muốn ra ngoài một chuyến, muốn hần đi cùng.

Lý Thế Dân bỗng nhiên đòi ra ngoài như vậy khiến Trưởng Tôn Vô Kỵ sinh lòng bất định. Cái này gọi là người không phải trộm không chột dạ, Trưởng Tôn Vô Kỵ chính là như vậy. Hôm nay chính là ngày quan trọng nhất để thực hiện kế hoạch, nhưng Lý Thế Dân và Đỗ Hà cùng kêu hần xuất cung, không khỏi nghĩ ngợi lung tung, thăm nghĩ:

- Có phải ý đồ của mình đã bị Bộ Hạ phát hiện rồi không?

Nghĩ như vậy, hần lại càng hoảng loạn. Hiện giờ hần không phải trộm, tội này còn nghiêm trọng hơn làm trộm, nếu lòi đuôi, hậu quả không thể lường được. Nhưng nhìn thần sắc của Lý Thế Dân cũng cảm thấy an tâm, hần hiểu rõ Lý Thế Dân, hiểu rõ vị hoàng đế này, thần sắc của Lý Thế Dân không giống như đã phát hiện ra kế hoạch của hần, đành chôn giấu tất cả bất an trong lòng, đồng ý. Lý Thế Dân yêu cầu, hần không thể cãi lời, huống chi hần cũng muốn biết Đỗ Hà rút cuộc muốn làm cái gì.

Nhưng khi bọn họ cùng đến nơi, nổi bất an lại sôi trào trong lòng, Lý Thế Dân trực tiếp đưa hần tới Bách Túy Hiên, cách địa điểm phục kích của hần chỉ có mấy chục mét, đây là cố ý hay vô tình?

Lúc này Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sự khó có thể kiềm chế cảm xúc, chậm chạp đi vào trong tiệm, là vì muốn tìm người mình đã an bài, ra hiệu cho bọn họ hủy bỏ kế hoạch, nhưng nghe Đỗ Hà hỏi như vậy, bất ngờ lại chuyển ánh mắt sang chăm chú nhìn Đỗ Hà, như muốn tìm ra cái gì đó trong ánh mắt Đỗ Hà.

Đôi mắt Đỗ Hà hoàn toàn trong sáng, không hề có tạp chất, giống như một hồ nước, không thể nhìn ra bất cứ cảm xúc nào của chủ nhân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đành phải từ bỏ ý định.

Lý Thế Dân đi phía trước, nghe đối thoại của hai người, cũng cảm thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ có vẻ dị thường, quay đầu lại hỏi:

- Phụ Cơ, người có chuyện gì sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng nặn ra nụ cười đôn hậu, bước vào tửu điểm, cười nói:

- Không có, chẳng qua thấy chữ viết trên biển hiệu của Bách Túy Hiên rất đẹp, lập luận sắc sảo, có phong cách của Vương Hữu Quân nên dừng lại thưởng thức.

Lý Thế Dân mỉm cười, hần cũng rất yêu thích thư pháp, gật đầu đồng ý:

- Không sai, lúc trước ta cũng phát hiện ra, chữ viết trên tấm biển này rất cứng cáp, trong nhu hòa lại mang theo vẻ kiên cường, xác thực không tầm thường, nhưng vẫn còn kém xa Vương Hữu Quân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gật đầu nói phải.

Đỗ Hà nheo mắt, cười thâm:

- Tài ứng biến của Trưởng Tôn Vô Kỵ quả thực bất phàm, chỉ dùng dăm ba câu đã che dấu được thất thố của mình. Nhưng cho dù người có trấn định thế nào cũng đừng mơ chạy thoát kiếp nạn này.

Hần lập tức cũng đi vào Bách Túy Hiên.

Đỗ Hà đã thuê một phòng cao cấp ở Bách Túy Hiên, trang trí thanh kỳ, một bên toàn là cửa sổ lớn, ngăn cách với thế giới nhộn nhịp bên ngoài bằng những chiếc rèm cửa. Bọn họ ở trên lầu ba, từ trên cao nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc gần đó.

Lý Thế Dân đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lên, nhìn ra bên ngoài, thấy đám người nhộn nhịp đi lại bên đường, cười nói:

- Hiền tể thật hiểu lòng ta, bố trí một căn phòng có cửa sổ thông ra ngoài như vậy.

Đỗ Hà cười theo, hẳn chọn vị trí gần cửa sổ thực ra là vì để Lý Thế Dân thấy rõ phục kích.

Đỗ Hà hỏi Lý Thế Dân muốn uống cái gì, hẳn lại mở miệng nói thêm:

- Hay là uống rượu nho?

Trong ấn tượng của Đỗ Hà, Hoàng Đế của Đường triều rất thích uống rượu nho, sách sử ghi lại Lý Uyên nhiều lần dùng rượu nho tiếp khách quý, Lý Thế Dân không chỉ thích uống, còn ưa thích tự mình pha chế, kỹ thuật còn ở cấp bậc đại sư.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Trước kia ta nghe hiền tể nói ở Bách Túy Hiên có loại rượu nho rất ngon, để ta thử xem.

Đỗ Hà gọi người phân phó.

Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ đã xếp đặt một bàn cờ vây, Đỗ Hà nói:

- Ta nghe nói Bộ Hạ có tài đánh cờ bất phàm, nhân lúc thức ăn còn chưa mang lên, chi bằng chúng ta chơi mấy ván?

Trong các Hoàng Đế thiên cổ, Lý Thế Dân là một quái thai, một quái thai thật sự, có thể nói là toàn tài, hơn nữa còn không phải toàn tài bình thường.

Văn thao vũ lược không cần phải nói, 17 tuổi đã bắt đầu trừ tính đại kế lấy thiên hạ, nhãn quan phi phàm, khi còn trẻ, đấu tranh anh dũng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, sau này thống soái ngàn quân, bách chiến bách thắng.

Về nghệ thuật, Lý Thế Dân càng là đế vương độc nhất vô nhị, làm thơ rất hay, biết thư pháp, được vinh danh là đế vương thư gia đệ nhất, biết vũ nhạc, từng tự mình biên đạo ca vũ “Tần vương phá trận nhạc”, tài nghệ đánh cờ cũng coi là danh thủ quốc gia.

Lý Thế Dân nghe Đỗ Hà nói như vậy, cũng động tâm tư:

- Phụ Cơ, hiếm khi rảnh rỗi như vậy, đánh với ta mấy ván.

Trưởng Tôn Vô Kỵ càng hoảng hốt, trong tình huống này, hẳn làm gì có tâm tình đánh cờ, tâm tư càng ngày càng bất an, tất cả chuyện này thật quá mức trùng hợp, âm thầm giật mình:

- Không tốt rồi, Đỗ tiểu tử chắc chắn đã biết kế hoạch của mình, cho nên mới bày ra thế cục này, muốn để mình vạn kiếp bất phục!

Hắn nghĩ đến đây, linh hồn không ngừng run rẩy, cũng cảm thấy sợ hãi vì chuyện sắp sửa xảy ra.

Nếu để Lý Thế Dân biết mình mưu đồ hãm hại con trai của Tể tướng thì sẽ có cảnh tượng như thế nào? Chỉ mới nghĩ thôi đã khiến người ta rét run.

Nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn tự nhiên cười nói:

- Được, kính xin Bộ Hạ hạ thủ lưu tình!

Đỗ Hà này giờ vẫn chú ý đến thái độ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, thấy lúc này hắn vẫn giữ được vẻ thản nhiên, cũng không khỏi thầm khen lòng dạ hắn thâm sâu.

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi đối diện nhau, Đỗ Hà ở một bên quan sát.

Đỗ Hà cũng biết đánh cờ vậy, nhưng không cao minh, mặc dù như vậy hắn vẫn nhìn ra mấy nước cờ đầu tiên của Trương Tôn Vô Kỵ đã phạm phải sai lầm, thậm chí Trương Tôn Vô Kỵ đang rối loạn, mặc dù hắn đang cố gắng che giấu thần sắc khác thường, nhưng trong tình huống này cũng không cách nào tập trung tinh thần đánh cờ với Lý Thế Dân.

Chiêu thức này Đỗ Hà đã thức suốt đêm mới nghĩ ra. Hắn biết rõ Lý Thế Dân tin nhiệm Trương Tôn Vô Kỵ không kém mình. Lý Thế Dân tin nhiệm mình đồng thời cũng tin nhiệm Trương Tôn Vô Kỵ, nếu bắt hắn chọn lựa một trong hai người thật sự là một việc rất khó khăn. Cho nên hắn nhất định phải để cho Lý Thế Dân cảm nhận được Trương Tôn Vô Kỵ có tật giật mình, chỉ có như thế, Lý Thế Dân mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Muốn cho Trương Tôn Vô Kỵ lộ ra sơ hở, thật sự không dễ dàng.

Trong đầu Đỗ Hà đã chối bỏ vô số biện pháp, một lần tình cờ nghe Trường Nhạc nói Trương Tôn Vô Kỵ rất cao cờ, Lý Thế Dân thường tới đánh cờ, hơn nữa thua nhiều hơn thắng.

Lúc này Đỗ Hà linh cơ khẽ động, nghĩ tới phương pháp này.

Quả nhiên lấy được kỳ hiệu, Trương Tôn Vô Kỵ quả thật có thể đủ giữ được thần sắc thản nhiên, nhưng tâm trí hắn không thể nào làm được điều này, hắn không thể vừa suy nghĩ đối sách vừa đánh thắng Lý Thế Dân.

Lúc này hai người mới đánh được trăm nước cờ, Lý Thế Dân đã vô cùng giận dữ, ném bàn cờ xuống đất, cả giận nói:

- Không đánh nữa.

Tinh túy của đánh cờ là ở chỗ hai người đấu trí trên bàn cờ, là một quá trình không ngừng chém giết, không ngừng tranh thủ giành thắng lợi, nhưng Trương Tôn Vô Kỵ chỉ đánh qua loa cho xong, sơ hở chông chênh chẳng khác gì để cho hắn thủ thắng, đánh cờ như vậy còn có ý nghĩa gì nữa? Hắn cũng không phải kẻ đầu đất. Về dĩ thường của Đỗ Hà và Trương Tôn Vô Kỵ đã khiến hắn hiểu ra một số chuyện, trong lòng biết hai người mà hắn tin nhiệm nhất định có chuyện gạt hắn, tính tình cũng bỗng nhiên bạo phát.

- Trong mắt các ngươi còn vị hoàng đế này không?

Đỗ Hà vội nói:

- Thần không dám!

Trương Tôn Vô Kỵ càng chột dạ, quỳ rạp trên đất, vội vàng xin lỗi, mồ hôi lạnh liên tục chảy xuống:

- Bệ Hạ bớt giận, vi thần... vi thần quá mót tiểu không nhận được, lại không tiện nói, thật sự khổ sở!

Lý Thế Dân nghi hoặc nhìn hắn, kêu hắn rời đi.

Trương Tôn Vô Kỵ cúi đầu, vội vàng rời đi.

Đi ra ngoài phòng, khuôn mặt Trương Tôn Vô Kỵ trở nên vạn vạ vô cùng khó coi, ánh mắt ác độc, rút cuộc là ai đã tiết lộ kế hoạch của mình? Hắn không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng kêu tiểu nhị, đưa tiền cho hắn, kêu hắn tới Nghênh Tân lâu báo với Trương Tôn Thuận Đức, sự việc đã bại lộ, mau chóng thu tay!

Tiểu nhị cầm tiền vội vàng rời đi, nhưng khi đi qua một gian phòng trên tầng hai liền có người gọi hắn vào phòng, đánh ngất hắn.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

287. Chương 288 : Đầu Đường Phục Kích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn Trưởng Tôn Vô Kỵ rời đi, vô cùng tức giận, thầm nghĩ:

- Trưởng Tôn Vô Kỵ có phải đưa con nít đầu mà mót tiểu? Hắn thật sự mót đến mức phân tâm như vậy sao? Muốn lấy lý do cũng không cần lấy lý do như vậy chứ? Nếu không phải thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ là anh vợ mình, là anh ruột của Trưởng Tôn Hoàng Hậu, Lý Thế Dân đã bộc phát lửa giận ngay tại chỗ rồi.

Đỗ Hà thấy khuôn mặt Lý Thế Dân vằn vẹo, cũng biết Lý Thế Dân thật sự tức giận, nhưng cũng hiểu tâm tình hiện giờ của hắn. Hắn không phải không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ giả vờ, chỉ là không muốn Trưởng Tôn Vô Kỵ mất mặt mà thôi. Lý Thế Dân hiểu rất rõ tính tình của Trưởng Tôn Vô Kỵ, chẳng qua không muốn vạch trần lời nói dối của hắn.

Với tính cách của Trưởng Tôn Vô Kỵ, chắc chắn sẽ có tuồn ra một chút nước tiểu, biểu thị mình không nói dối. Chuyện này cũng không quá khó khăn.

Lý Thế Dân là vì không muốn để một vị công thần Đại Đường lâm vào hoàn cảnh xấu hổ, cho nên không vạch trần hắn, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không nghĩ rằng dùng loại thủ đoạn này có thể giấu diếm được Lý Thế Dân, chỉ đoán rằng Lý Thế Dân sẽ không để hắn chịu khổ, cho nên mới sử dụng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng rất hiểu vương tâm của Lý Thế Dân.

- Nếu vị nhạc phụ đại nhân của mình nhất thời tâm huyết dâng trào, vạch trần Trưởng Tôn Vô Kỵ trước mặt mọi người, vậy cũng có thứ để xem rồi.

Đỗ Hà âm thầm ác ý nghĩ đến.

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn Đỗ Hà, cả giận nói:

- Tiểu tử ngươi thật to gan, xem ra bình thường trầm thật sự quá dung túng các ngươi, nên hiện tại các ngươi còn tính kể trên đầu trầm, nói đi, ngươi rút cuộc có chủ ý gì? Vì sao Phụ Cơ vừa bước đến Bách Túy Hiên thần sắc lại dị thường như vậy, ngươi rút cuộc đang làm cái gì?

Đỗ Hà tỏ vẻ ủy khuất nói:

- Nhạc phụ đại nhân, cũng không phải tiểu tể có chủ ý gì xấu xa. Ngạn ngữ có một câu, bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa tâm không sợ hãi. Chẳng qua Trưởng Tôn đại nhân tự chột dạ, không quan hệ đến tiểu tể. Nhưng tiểu tể quả thực có dùng một số thủ đoạn, chẳng qua chỉ muốn xem cảnh chó bị ép cũng phải nhảy tường. Ta làm vậy cũng chỉ vì tự bảo vệ mình, tuyệt đối không ác ý nhắm vào bất cứ người nào.

Sắc mặt tức giận của Lý Thế Dân cũng trở nên nghiêm túc:

- Ngươi và Phụ Cơ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói thẳng đi, rút cuộc là ai đúng ai sai, trầm sẽ phán đoán sáng suốt.

Đỗ Hà đang định mở miệng, nhưng lòng cảnh giác, nhìn ra ngoài, trong tai cũng nghe thanh âm của hộ vệ Lý Quốc Hồng truyền đến:

- Trưởng Tôn đại nhân!

Hắn lập tức không nói nữa, chỉ nói:

- Nhạc phụ đại nhân chỉ bằng đợi một lát, không bao lâu, sự thật sẽ tỏ bày, tất cả sẽ sáng tỏ.

Lý Thế Dân cũng biết mình bị Đỗ Hà nắm mũi dất đi, nhưng hắn càng muốn biết hai người mình tin nhiệm nhất rút cuộc đang giở trò gì sau lưng mình, lập tức cũng không nói nữa, kêu Đỗ Hà ngồi xuống, đánh cờ với hắn, cũng không thêm để ý đến Trưởng Tôn Vô Kỵ đang bước vào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng biết mình đã chọc giận Lý Thế Dân, trong lòng sớm có chuẩn bị, chỉ cần có thể ngăn chặn chuyện kia phát sinh, cũng chỉ có thể chấp nhận ủy khuất. Hắn bước tới gần cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, thấy một người ăn mặc y phục tiểu nhị đang vội vàng chạy về hướng Túy Tiên lâu, cười lạnh, liếc nhìn Đỗ Hà, thầm nói:

- Muốn chơi với ta, tiểu tử ngươi còn kém xa!

Hắn sớm đã dự liệu Đỗ Hà bố cục ở Bách Túy lâu, vì vậy sẽ chuẩn bị kỹ càng, sẽ không để mình dễ dàng truyền tin ra ngoài, căn bản không ủy thác hy vọng lên người tên tiểu nhị của tửu điếm.

Đỗ Hà cũng không tinh thông cờ vây cho lắm, chẳng qua khi học đại học, lúc nhàn rỗi có chơi với bạn cùng phòng, cũng không tính là cao minh. Nhưng hắn biết rõ đánh thế nào sẽ không xấu mặt, so với vị danh thủ như Lý Thế Dân đương nhiên là không bằng.

Nhưng cũng may Lý Thế Dân cũng không có lòng giành thắng lợi, chỉ là muốn đánh cho hết thời gian, cũng không đánh nghiêm túc. Trong lúc nhất thời hai người đấu ngang ngửa nhau, người tới ta đi, rất là vui vẻ.

Đúng lúc này, La Thông và Phòng Di Ái rốt cục cũng xuất hiện, từ xa chậm rãi đi đến.

Người phát hiện ra bọn họ đầu tiên không phải Đỗ Hà, cũng không phải Lý Thế Dân, mà là người này giờ vẫn chăm chú quan sát bên ngoài Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Mặc dù Trưởng Tôn Vô Kỵ đã truyền tin, kêu Trưởng Tôn Thuận Đức đình chỉ hành động, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, trong lòng bàn tay vẫn không khỏi toát mồ hôi.

Chạng vạng tối, mặt trời đã biến mất trên đường chân trời, chỉ còn một chút ánh chiều tà đỏ bừng phía chân trời!

Sắc trời dần tối, chính là thời điểm về nhà, người qua lại trên đường cũng ít dần, không còn phồn hoa, náo nhiệt như lúc sáng.

La Thông, Phòng Di Ái đang giục ngựa chậm rãi sóng đôi, vừa đi vừa nói chuyện, thần sắc sung sướng, tựa hồ không biết nguy hiểm đang rình rập bọn họ.

Bảy người vãng mệnh phục kích đã ở địa điểm chọn trước chờ lệnh.

Ứng Chính Văn đứng dưới trời chiều, đưa lưng về phía đường cái, đang giả bộ chọn lựa hàng hóa bên quán nhỏ ven đường, hắn đang cò kè mặc cả với người bán hàng, nhưng cả người lại giống như mũi tên trên dây cung, chuẩn bị bắn ra bất cứ lúc nào! Con đường này vốn là nơi náo nhiệt phồn vinh nhất nội thành, hiện tại người qua đường đã ít đi rất nhiều.

Căn cứ ước định, sau khi mặt trời xuống núi đến giờ Tuất một khắc bọn họ sẽ thu tay, nhưng một khắc trước khi mặt trời xuống núi, hai con mồi lại xuất hiện, vừa vặn phù hợp yêu cầu. Bọn họ đều là những hảo thủ đã được rèn luyện kỹ càng, mặc dù lần này không phải giết người, nhưng mọi cử động đều phải phù hợp với yêu cầu của sát thủ, giữ nghiêm kế hoạch, không sớm một khắc, cũng không muộn một giây, con mồi xuất hiện, chỉ có động thủ.

Trước khi động thủ, hắn nhất định phải xác định kỹ càng mọi người đã vào vị trí.

Hắn liếc mắt về phía tiệm đậu hũ bên cạnh quán hàng rong, chủ quán là người mới tới, hôm nay là ngày đầu tiên hắn tới đây bày quầy bán hàng, tên là Lữ Hồng, cũng là một trong những người phục kích, lúc này hắn đang thu dọn sạp hàng, một cây đòn gánh bằng sắt chắc chắn đặt trên tay.

Hắn sở trường sử dụng côn sắt, múa cây đòn sắt này, uy lực cũng không hề thua kém côn sắt.

Đối diện phía sau lưng hắn có một người dáng vẻ cao gầy đang quét đường, hắn tên là Triệu Ba, mặc trên người bộ y phục nghèo nàn, nhưng tay áo rất lớn, trong tay áo cất giấu một con dao găm, cách địa điểm phục kích tốt nhất chỉ có hai bước.

Xung quanh còn có Pháo Thành, Triệu Ngọc, người nào cũng có vị trí và cương vị riêng, xuất hiện ở vị trí đã được phân công.

Khi hắn nhìn về phía người cuối cùng, bỗng nhiên nhú mào. Ở góc tường Túy Tiên Lâu lẽ ra còn có một người, nhưng hiện giờ lại không thấy.

Kế hoạch của bọn hắn sau khi phân công, người nào cũng có nhiệm vụ riêng, thiếu đi một người kẻ sách sẽ không cách nào áp dụng.

- Hừ....

Khi hắn đang chuẩn bị tuyên bố kết thúc kế hoạch, Ngụy Vĩ từ trong chỗ tối đi ra, xuất hiện ở nơi hắn phải xuất hiện. Nhưng hắn không nhìn thấy, sau lưng Ngụy Vĩ còn có một người giống như đúc ngã trên mặt đất.

Ứng Chính Văn thấy năm người đã vào vị trí, liếc mắt với người bán hàng rong, kế hoạch bắt đầu.

Người bán hàng rong tên là Lý Thụy, dáng người cao lớn, cũng là một trong bảy người phục kích, nhưng không nằm trong kế hoạch, bởi vì hắn có võ nghệ giỏi nhất, hơn nữa sở trường sử dụng ám khí, hắn phi tiêu có thể dễ dàng bắn trúng một con ruồi đang bay trên trời, tồn tại của hắn là cứu viện, vạn nhất xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, phục kích bị ngăn cản, chính là lúc hắn phát huy thực lực. Tay hắn bỏ trong túi áo, trong túi hiện giờ đang có năm cây phi tiêu giống như kim dài, chuẩn bị xạ kích.

Tất cả đều chuẩn bị tư thế hành động sẵn sàng.

Trong hai người La Thông và Phòng Di Ái, La Thông chắc chắn là mạnh nhất, được xưng là Tiểu Bá Vương, trong lứa tuổi của hắn ở Trường An có ít người có thể vượt qua hắn.

Cho nên trong sáu gã phục kích, có bốn người tập trung nhằm vào hắn, kế hoạch phân làm ba bước.

Lữ Hồng cầm đòn gánh, tấn công ngựa của La Thông, Phòng Di Ái, đánh bọn họ ngã ngựa.

Sau đó Ứng Chính Văn, Pháo Thành giáp công La Thông, Triệu Ngọc dùng độc môn loan đao từ phía sau ám toán, Lữ Hồng đến phối hợp vây công La Thông.

Về phần Phòng Di Ái, dao găm trong tay Triệu Ba đang quét rác trên đường sẽ đâm vào chỗ hiểm trên vai hắn, chỉ cần đâm trúng mục tiêu, cho dù Phòng Di Ái có thần lực kinh người thế nào, cũng không sánh bằng thần lực ngàn cân nổi tiếng Vương Ngụy Vĩ, huống chi Triệu Ba còn có thể từ bên cạnh tiếp ứng.

Đối mặt với loại tập kích chặt chẽ này, nếu sơ suất không người nào có thể tránh được.

Nhưng ở đây cũng nói là trong tình huống chủ quan, sơ suất.

Đỗ Hà không thể vì kẻ sách của mình mà khiến bằng hữu rơi vào nguy hiểm không cần thiết. Trưa hôm nay, hắn đã nói tất cả kế hoạch cho hai người, trước khi hai người xuất hiện ở đầu đường cái, Hoàng Phủ Hạo Hoa đã thông báo cho bọn họ tất cả phương hướng, vị trí có người phục kích.

Mặc dù không biết kế hoạch phục kích của đối phương, nhưng bọn họ lại biết rõ ai sẽ phục kích, phục kích ở đâu.

Khi hai người bọn họ tiến vào địa điểm phục kích địa điểm, Ứng Chính Văn liếc mắt nhìn Lữ Hồng, đây chính là tín hiệu ước định của bọn họ.

Sau khi Lữ Hồng nhận được tín hiệu, lập tức quơ lấy đòn gánh, mãnh lực quét ngang, đòn gánh bằng thiết ma sát với không khí phát ra tiếng xé gió mãnh liệt, đòn gánh này một khi đánh trúng, chân trước của con ngựa không bị chặt đứt mới lạ.

Nhưng vào lúc này, La Thông, Phòng Di Ái không hẹn mà cho chiến mã ngồi xuống, né tránh được đòn tập kích mãnh liệt này.

La Thông trực tiếp lấy từ trên lưng ngựa ra một cây trường thương đánh vào chỗ động mạch trên cổ của Lữ Hồng, trực tiếp đánh hắn ngã xỉu trên mặt đất.

Tất cả những kẻ phục kích đều ngạc nhiên, nhưng cũng không hoảng hốt.

Mỗi một loại biến hóa phát sinh bất ngờ đều nằm trong tính toán của bọn hắn, tập kích không thành vẫn có thể tấn công.

Ứng Chính văn, Pháo Thành, Triệu Ngọc đồng thời vây đánh La Thông.

Cùng lúc đó, Phòng Di Ái cũng bị Triệu Ba công kích. Triệu Ba giống như một con độc xà, ngay khi Phòng Di Ái còn chưa kéo ngựa đứng dậy, dưới tình huống không hề phòng bị, dao găm của hắn đã đâm về phía đùi của Phòng Di Ái. Trong số những người phục kích chỉ có hắn là thích khách thật sự, hiểu được căn cứ vào biến cố khác nhau, áp dụng phương pháp khác nhau, chỉ cần hắn có thể đâm vào đùi Phòng Di Ái, bản lĩnh của Phòng Di Ái đồng dạng có thể giảm bớt rất nhiều. Nhưng khi hắn sắp sửa xuống tay, hậu tâm lại bị người ta túm được.

Biến cố đột nhiên này khiến cho Triệu Ba hồn phi phách tán, tóc gáy dựng đứng, quay đầu lại nhìn Ngụy Vĩ, khi còn chưa hiểu thế nào, đã bị thiết quyền của Ngụy Vĩ đánh ngã xuống đất.

Một loạt biến hóa luân phiên nhanh thần kỳ, khiến người ta không thể nào đoán trước.

Trong khoảng khắc, đám người phục kích lại bất ngờ bị đánh trở tay không kịp.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

288. Chương 289 : Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Động tĩnh trên phố đã đánh thức Đỗ Hà và Lý Thế Dân đang đánh cờ. Khi Đỗ Hà nhìn xuống vừa vặn nhìn thấy thiết quyền của Ba Vũ Hưng đánh lên mặt Triệu Ba, hủy hoại dung mạo của Triệu Ba. Ngụy Vĩ chính là do Ba Vũ Hưng giả trang.

Ban đầu khi lập kế hoạch, vì chọn lựa người giả trang mà Đỗ Hà tốn một phen công phu, về sau phát hiện chỗ Ngụy Vĩ mai phục là hẻm nhỏ bên cạnh Nghênh Tân lâu, có thể rất dễ diễn trò “Ly miêu hoán thái tử”, vì vậy đã chọn lựa hắn.

Trong hai kẻ tâm phúc mà Đỗ Hà tin nhiệm nhất, Hoàng Phủ Hạo Hoa là người linh động, ăn nói khéo léo, còn Ba Vũ Hưng là người phương bác, tính cách phóng khoáng là người thẳng tính, thành thật. So về cơ linh Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng càng có thể lấy được tin nhiệm của người khác. Vì vậy phái hắn mới giao hảo với Ngụy Vĩ, mục đích chính là học khẩu âm của Ngụy Vĩ.

Thuật thay đổi âm thanh là thứ rất công dụng, nhất là khi làm mật thám, loại kỹ xảo này thường có thể lấy được kỳ hiệu.

Đạp Nguyệt Lưu Hương chính là bộ đội đặc chủng, là những người từ trước đến giờ chưa bao giờ lộ mặt, cũng không có người nào biết sự hiện hữu của bọn hắn. Là sát thủ trên chiến trường, khi tất yếu phải ngăn cơn sóng dữ, thậm chí là hy sinh vì nước, để đổi lấy thắng lợi mang tính quyết định.

Bọn họ chính diện có thể trở thành một đội kỳ binh sở trường chém giết, bên cạnh lại có thể bí mật thâm nhập vào thế lực đối địch, phá hoại hành động của địch hoặc là đánh cắp cơ mật, có được tài năng thông thiên, cho nên Đỗ Hà mới đặc biệt giao môn tuyệt chiêu đặc biệt này cho mỗi người trong Đạp nguyệt Lưu Hương. Ba Vũ Hưng là tiểu đội trưởng của Lưu Hương, đương nhiên cũng học tuyệt chiêu này, chỉ có điều luyện chưa quen.

Còn Lý Tuyết Nhạn cải trang thành một nam tử, trong hai ngày liên tục từ một nơi bí mật gần đó quan sát Ngụy Vĩ, ghi nhớ từng chút diện mạo của hắn, từ đó làm ra một chiếc mặt nạ giống như người thật.

Từ khi Lý Tuyết Nhạn biết rõ môn kỹ thuật mình mới học có thể giúp đỡ cho Đỗ Hà, cũng bắt đầu toàn tâm toàn ý học tập, không thể không nói, động lực tình yêu của nữ nhân rất khủng bố.

Lý Tuyết Nhận vốn đã khéo tay, có năng khiếu học thuật dịch dung, hiện tại nàng lại dụng tâm học tập, chỉ hơn một tháng, kỹ nghệ của nàng đã tiến bộ rất nhanh, mặt nạ do nàng làm ra, đừng nói là người khác không phân biệt được, cho dù là Ngụy Vĩ, thậm chí là mẹ ruột của Ngụy Vĩ cũng không nhận ra.

Thấy đám người phục kích bị đánh trở tay không kịp, trên mặt Đỗ Hà lộ ra vẻ vui mừng.

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, hồi tưởng lại thái độ dị thường của Đỗ Hà và Trương Tôn Vô Kỵ, mơ hồ hiểu được bí mật bên trong, tức giận nhìn Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Vô Kỵ không dám tin vào mắt mình. Luật pháp Đại Đường quy định, quan viên không được buôn bán, kinh doanh, không chỉ có người làm quan trong triều mà ngay cả người nhà họ hàng thân thích cũng không cho phép, mục đích chính là vì phòng ngừa quan viên trong triều dùng quyền hành âm mưu việc tư.

Trương Tôn Vô Kỵ có dã tâm rất lớn, một lòng muốn trở thành quyền thần, cho nên cần các loại nhân tài, nhưng chiêu mộ nhân tài cần vốn liếng rất lớn, chỉ dựa vào bổng lộc của hắn, thu thuế lãnh địa, căn bản không đủ để duy trì tiêu phí của hắn, cho nên âm thầm dùng một số sản nghiệp kinh doanh thu lời, trùng hợp thể nào Bách Túy Hiên lại là một trong những sản nghiệp của Trương Tôn Vô Kỵ ở Trường An, số người biết chuyện này rất ít, ngay cả Trương Tôn Thuận Đức cũng không biết.

Trương Tôn Vô Kỵ liên tục bị Đỗ Hà lừa lớt, sớm đã không dám đánh giá thấp nhân vật trẻ tuổi này, trong lòng biết Đỗ Hà nhất định không cho mình truyền tin ra ngoài, cố ý giả bộ thất thố, ký thác hy vọng vào tên tiểu nhị chỉ là diễn trò, để người âm thầm giám sát nhìn thấy. Sau khi ủy thác cho tên tiểu nhị, hắn đã âm thầm nháy mắt với chương quỳ, trong nhà vệ sinh kêu chương quỳ phái người truyền tin cho Trương Tôn Thuận Đức.

Tất cả mọi việc hắn đã sắp xếp vô cùng kín kẽ, vì sao Trương Tôn Thuận Đức không dừng tay?

Trương Tôn Vô Kỵ nghĩ mãi mà không rõ, nhưng lúc này hắn cũng không tâm trí mà nghĩ nữa, mặt như tro tàn, đối mặt với ánh mắt phần nộ của Lý Thế Dân, thân hình không khỏi run rẩy.

Long uy phần nộ của Lý Thế Dân như đè áp hắn, mặc cho hắn cố gắng trấn định như thế nào, lúc này cũng chỉ có thể cúi đầu, không dám đối mặt.

Lý Thế Dân giận quá thành cười:

- Được, đường đường là một quốc cữu lại có thủ đoạn quá độc ác. Hôm nay cuối cùng trẫm cũng đã được nhận thức.

Kỳ thật Lý Thế Dân cũng không biết rõ tình hình bên trong, nhưng cũng biết Trương Tôn Vô Kỵ ra tay độc ác với La Thông và Phòng Di Ái Bất kể là nguyên do gì, La Thông, Phòng Di Ái một người là nhi tử của danh tướng, một người là nhi tử của Tể tướng, há có thể cho phép bị đối đãi như vậy?

Trương Tôn Vô Kỵ sợ tới mức quỳ rạp trên đất, không dám nhiều lời.

Lý Thế Dân trong cơn giận dữ, đứng dậy, đang muốn hỏi rõ nguyên do.

Lại nghe Đỗ Hà khẽ quát:

- Không hay rồi!

Theo ánh mắt của hắn, thế cục trên đường đã có biến cố mới. La Thông, Phòng Di Ái vốn chiếm hết thượng phong đã lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Trong số những kẻ phục kích, La Thông đánh ngất xỉu một tên, một tên bị Ba Vũ Hưng cải trang, cũng bị Ba Vũ Hưng áp đảo, tràng diện hiện giờ là ba đấu ba. Luận về thực lực La Thông, Phòng Di Ái, Ba Vũ Hưng chống lại Ứng Chính Văn, Pháo Thành, Triệu Ngọc, hoàn toàn có thể chiếm cứ thượng phong, nhưng người phục kích có bảy người, còn có một người võ nghệ cao nhất, hơn nữa sở trường sử dụng ám khí.

Trên đường, La Thông đối chiến Ứng Chính Văn, Phòng Di Ái theo dõi Pháo Thành, Ba Vũ Hưng tìm Triệu Ngọc, võ nghệ của ba người bọn họ đều cao hơn đối phương một bậc, thế nhưng hiện giờ có thêm Lý Thụy, tình thế liền thay đổi. Lý Thụy đứng bên, nhìn đúng cơ hội vung trộm bản lén. Hắn bắn phi tiêu, vừa

nhANH lại vừa hung ác hơn nữa không có khúc nhạc dạo, khiến ba người của Đỗ Hà tay chân luống cuống, hoàn toàn ở thế hạ phong.

Vì mục đích an toàn, Đỗ Hà còn an bài Hoàng Phủ Hạo Hoa ở một bên tiếp ứng, nhưng hẩn hiển nhiên không phải địch thủ của Lý Thụy, còn chưa tới gần, đã bị phi tiêu giống như trường châm bắn trúng, núp trong hẻm nhỏ bên cạnh. Nếu không phải động tác của hẩn nhanh nhẹn, sợ là đã bị Lý Thụy bắn trúng chỗ hiểm, đi đời nhà ma rồi.

Lý Thụy hoàn toàn trở thành nhân vật chính trên trận, gọi quát:

- Pháo Thành, người đi giúp Ứng Chính Văn, Phòng Di Ái giao cho ta!

Ban đầu có Bảo Thành ngăn cản trước người Phòng Di Ái, khiến cho hẩn không cách nào phát huy sở trường, lúc này Pháo Thành rời đi, trường châm như mũi tên rời dây cung, bắn thẳng đến chỗ Phòng Di Ái.

Đỗ Hà khẩn trương, mặc dù Phòng Di Ái có sức lực rất lớn, nhưng thân thủ lại cồng kềnh, không đủ linh hoạt, làm sao có thể kịp né tránh, Đỗ Hà hoàn toàn không ngờ Trường Tôn Vô Kỵ lại có thể chiêu mộ được một nhân vật như vậy.

Quả nhiên, đối mặt với Lý Thụy, Phòng Di Ái một hồi luống cuống, tức giận kêu to.

La Thông nóng vội, nhưng đang bị Ứng Chính Văn, Pháo Thành giáp công, nhất thời cũng không thể trợ giúp, về phần Ba Vũ Hưng bớt đi tập kích của Lý Thụy đã dần dần chiếm lại thế thượng phong, nhưng muốn viện thủ lại hữu tâm vô lực.

Lý Thụy lấy từ trong túi ra ba cây trường châm, dùng thủ pháp độc môn bắn về phía Phòng Di Ái.

Đây chính là tuyệt kỹ của hẩn, cây trường châm thứ nhất bắn về phía mặt Phòng Di Ái, cây thứ hai và thứ ba bắn về phía đầu hẩn.

Đối mặt với ba cây châm này, Phòng Di Ái tránh né thế nào cũng không thoát.

Lý Thụy lạnh lùng mỉm cười, nắm chắc thắng lợi trong tay, chiêu này của hẩn không biết đã giết chết bao nhiêu hảo thủ nổi tiếng, Phòng Di Ái thân thủ cồng kềnh làm sao có thể ngăn cản?

Đối mặt với kích này, Phòng Di Ái sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, không chỗ né tránh, trong đầu chỉ có một ý niệm:

- Không ngờ Phòng Di Ái lại chết sớm như vậy, ta còn chưa vui chơi thỏa thích ở Túy Hương viện, Yên Xuân lâu.

Khi trường châm sắp bắn trúng, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, bạch quang này cũng không nhanh lắm, đánh rơi trường châm giữa không trung.

Lý Thụy định thần nhìn lại, đã thấy một cây phi đao cắm trên mặt đất.

Phòng Di Ái thấy phi đao, vui mừng cười nói:

- Lão đại.

Lý Thụy nhìn về phương hướng phi đao phóng tới, nhìn thấy cảnh tượng khiến hẩn há hốc mồm ngạc nhiên.

Một người từ trên lầu ba nhảy xuống, giống như thần tiên, lẳng không mà đi, từ từ hạ xuống mặt đất.

Người tới chính là Đỗ Hà.

Hẩn thấy Phòng Di Ái gặp nạn, không chần chừ, lập tức lấy phi đao mang theo bắn rơi phi châm của Lý Thụy. Hẩn ở trên lầu cao nhìn xuống, phát hiện ra rằng nếu không đánh bại chuyên gia ám khí này thì khó lòng giành được thắng lợi, vì vậy lập tức thả người bay xuống.

Hiện giờ khinh công của Đỗ Hà đã đạt đến độ thượng thừa, từ trên lầu ba nhảy xuống cũng không tốn nhiều sức lực, nhẹ nhàng như một chiếc lá cây rơi xuống.

Khi Lý Thế Dân lần đầu gặp mặt Đỗ Hà, từng thấy hắn từ lầu bốn nhảy xuống, lần này mới chỉ lầu ba, cũng không ngạc nhiên, nhưng những người khác nhìn thấy thì đều ngây người, chỉ còn thiếu quỳ lạy hắn như thần tiên.

Trong mắt Lý Thụy lộ ra vẻ kiêu kỳ, cũng là chuyên gia ám khí, chỉ có hắn biết chiêu vừa rồi kinh thế hãi tục như thế nào, trong giới lục lâm hắn có một cái tên là “Thần Tiên Thủ”, kỳ thực hắn không biết bắn tên, nhưng vì hắn phi châm như tên bắn nên mới có cái tên như vậy.

Nhưng phi đao của Đỗ Hà phi sau mà đến trước, đánh bay phi châm của hắn, điều này cần sức lực như thế nào chứ?

Đỗ Hà từng bước đi đến trước người Phòng Di Ái, đây là lần đầu tiên hắn gặp một chuyên gia ám khí, cho nên cố tình tới gan đua, xem xem phi đao của mình lợi hại, hay là phi châm của hắn lợi hại hơn.

Lý Thụy biết tâm ý của Đỗ Hà, trong lòng càng kiêu kỳ, nếu không phải người to gan lớn mật làm sao dám như vậy?

Hắn cười xảo quyệt, không nói nhiều liên tục lui phi châm bắn về phía Đỗ Hà, toàn thân Đỗ Hà bỗng chốc như bị hơn 30 cây phi châm bao phủ.

Đỗ Hà thoáng hiện tức giận, với khinh công của hắn muốn né tránh số phi châm phóng tới đầy trời này cũng không có gì khó khăn. Nhưng lúc này Phòng Di Ái đang đứng sau lưng hắn, nếu hắn né tránh, Phòng Di Ái lập tức bị bắn thành tổ ong vò vẽ, nhưng nếu không tránh, hắn làm sao có đến ba đầu sáu tay bắt hết số phi châm này.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

289. Chương 290 : Đáng Trừng Phạt

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Con mắt Lý Thụy chuyển động, trong đầu vận chuyển hàng trăm suy nghĩ, âm thầm lập kế hoạch.

Hắn không biết công phu ám khí của Đỗ Hà có phải thượng thừa hay không, cũng không cần biết rõ. Bởi vì hắn đã xem Đỗ Hà là đối thủ mạnh nhất trên trận hiện giờ, nhất định phải hạ trọng thủ.

Thế cục trước mắt hiện giờ đã vượt xa dự liệu của hắn, chắc chắn bọn hắn đã trúng kế, phục kích không thành, bị phục kích lại. Đỗ Hà từ trên trời giáng xuống, càng khiến bọn hắn lâm vào thế hạ phong, không còn cơ hội giành thắng lợi. Đối mặt với tình cảnh này, Lý Thụy khó tránh khỏi nảy sinh ý nghĩ chạy trốn, chỉ có điều khinh công mà Đỗ Hà biểu hiện thật sự kinh người, muốn chạy trốn cũng chạy không thoát. Hiện giờ hắn bất chấp có hoàn thành nhiệm vụ hay không, bằng hữu còn sống hay chết, chỉ cần hắn còn sống là được rồi.

Lúc này thấy Đỗ Hà phòng hộ trước người Phòng Di Ái, chính là thời cơ ra tay tốt nhất, lập tức cắn răng trực tiếp bắn ra hơn trăm cây phi châm tuyệt kỹ của mình về phía Đỗ Hà.

Hắn đã rất cực khổ mới luyện được tuyệt kỹ này, có thể một lần ném ra 100 cây phi châm, phong tỏa tất cả con đường có thể né tránh, khiến người ta muốn né tránh cũng không được.

Nhưng Lý Thụy cũng chưa luyện đến mức độ đó, chỉ có thể miễn cưỡng bắn ra hơn 30 cây phi châm, nhưng chiêu này cũng không thể khinh thường, hơn 30 cây phi châm rậm rạp bao phủ toàn thân Đỗ Hà, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Lý Thụy lộ vẻ dữ tợn, nếu Đỗ Hà không tránh, hẳn nhất định sẽ chết, nhưng nếu hắn né tránh, Phòng Di Ái chắc chắn sẽ chết.

Công phu ám khí không thể so với quyền cước đao kiếm, quyền cước đao kiếm trọng chữ “Dũng”, loạn quyền đánh chết sư phụ già không phải không có. Còn công phu ám khí lại trọng thủ pháp độ, lực độ và tinh chuẩn của xúc cảm, nếu giận dữ điên cuồng phóng tiêu, mất đi bình tĩnh, sẽ không cách nào phát huy được thực lực thật sự của ám khí.

Phòng Di Ái là huynh đệ của Đỗ Hà, nếu Đỗ Hà né tránh sẽ khiến Phòng Di Ái bỏ mạng, trừ phi là loại người tâm địa sắt đá, bằng không tất nhiên không thể yên lòng, không cách nào phát huy ra uy lực của ám khí. Khi đó Đỗ Hà cũng không có khả năng trở thành địch thủ của hắn.

Đỗ Hà tránh hay không tránh, kết cục đều như nhau.

Đỗ Hà cũng biết được dụng tâm ti tiện của đối phương, nhưng lúc này nguy hiểm cận kề cũng không có thời gian nghĩ nhiều.

Đối mặt với số phi châm này, Đỗ Hà thấy nguy không loạn, linh quang lóe lên, quyết đoán thi triển thủ pháp trộm cướp, kết mở dây lưng, lấy kính phục ra, không ngừng rót nội lực vào trong nội y, vùng vẫy trước mặt, tạo thành một bức tường, bảo vệ hai người bọn họ.

Phi châm bay đến càng nhanh, Đỗ Hà cũng vận chuyển càng nhanh, phi châm đánh vào kính phục

không cách nào xuyên qua, giống như bắn vào sắt thép, cái rơi xuống đất cái bay lệch đi, hoàn toàn không thấy hiệu quả. Lý Thụy nhìn thấy cảnh này, hoảng sợ thất thanh:

- Làm sao có thể?

Hắn không biết Đỗ Hà rót nội lực vào trong nội y khiến cho quần áo như hút đầy nước sông, nặng vô cùng, lại không ngừng xoay chuyển, giống như cánh quạt, cho dù chỉ lá phiến lá nhỏ cũng hình thành một tấm chắn không thua gì sắt thép.

Hắn còn chưa hết bàng hoàng, đã cảm thấy một đám sát khí lợi hại đập vào mặt, còn chưa kịp phỏng đoán là nguyên nhân gì, hai đạo bạch quang phá không lao thẳng đến hai bờ vai hắn, hắn căn bản không kịp phản ứng, ngã mặt xuống đất.

Đỗ Hà nhìn thấy một kích của mình đã trúng đích, thở dài một hơi. Lý Thụy vô cùng giảo hoạt, tình thế lúc này không cho hắn thời gian nghĩ nhiều, chỉ dựa vào phản ứng ý niệm hành động.

Nếu không phải đối tượng là hắn, người thường tuyệt đối không tiếp được chiêu này, sau khi đỡ được phi châm của Lý Thụy, Đỗ Hà lập tức cuốn y phục vào trong tay, tay kia dùng thủ pháp độc môn lấy ra hai thanh phi đao trong túi, dùng nội lực kích phát.

Từ sau khi tạo ra phi đao, Đỗ Hà từng khổ luyện thủ pháp kỹ xảo, mặc dù không được như Lý Tầm Hoan, sát nhân vô hình. Nhưng trong khoảng cách 50 bước, thể đi của phi đao vô cùng mãnh liệt, thực sự phẳng phát như “Tiểu Lý phi đao” vô địch thiên hạ, khiến đối phương muốn né tránh cũng không được.

Hai cây đao của hắn bắn vô cùng chuẩn xác, đâm thẳng vào hai bên xương sườn Lý Thụy, khiến cho hai cánh tay của hắn không cách nào nâng lên, càng không cách nào phát lực. Đối với chuyên gia ám khí, cánh tay không khác gì tánh mạng, không cách nào sử dụng cánh tay, chẳng khác nào trở thành phế nhân chỉ có thể khoan tay chịu chết.

Đỗ Hà lại kêu Phòng Di Ái đưa Hoàng Phủ Hạo Hoa đi trị liệu, còn mình trợ giúp La Thông một tay.

Với lực lượng của La Thông cũng đủ để đối phó với giáp công của Ứng Chính Văn và Pháo Thành, chỉ là trong lúc nhất thời không thể thắng mà thôi. Lúc này Đỗ Hà đến giúp, tinh thần đại chấn, trường thương càng hung hiểm hơn.

Ứng Chính Văn, Pháo Thành còn chưa làm gì được La Thông, huống chi hiện giờ lại có thêm Đỗ Hà còn có võ nghệ cao cường hơn La Thông?

Đỗ Hà và La Thông phối hợp rất ăn ý, La Thông dùng một chiêu bức lui Ứng Chính Văn, Đỗ Hà thừa thắng xông lên, hai bàn tay hợp lại với nhau, một trước một sau, đồng thời vỗ lên khuỷu tay và cổ tay của hắn.

Ứng Chính Văn trơ mắt nhìn cánh tay của mình đột nhiên bị đánh vỡ thành ba đoạn.

Hắn còn chưa kịp kêu khóc, Đỗ Hà lại đập một cước, đá bay hắn ra ngoài.

Thì ra Đỗ Hà thấy chiêu thức của hắn âm độc tàn nhẫn, từng chiêu từng thức, đều công kích vào chỗ hiểm của La Thông, mới đánh trúng hai cánh tay hắn, không chết cũng không phế, phế bỏ cánh tay của hắn, để xem sau này hắn còn có thể hạ độc thủ được không.

La Thông dùng một thương đánh bay Trảm Mã đao của Pháo Thành, trường thương thuận thế xông lên, xuyên qua nách Pháo Thành, đè lên lưng hắn, áp hắn quỳ xuống đất.

Cùng lúc đó Ba Vũ Hưng cũng thi triển thủ pháp tay không đoạt dao sắc, cướp đoạt loan đao độc môn của Triệu Ngọc, dí loan đao vào cổ họng hắn.

Đỗ Hà lại kêu La Thông, Ba Vũ Hưng áp giải tất cả những kẻ liên quan vào Bách Túy Hiên, trực tiếp dẫn đến gian phòng có Lý Thế Dân.

Khi tiến vào phòng, Đỗ Hà nhìn thấy Lý Thế Dân thịnh nộ ngồi trên ghế, Trưởng Tôn Vô Kỵ quỳ gối bên cạnh, nước mắt lã chã, đang kêu khóc cầu xin.

Trưởng gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

290. Chương 291 : Mọi Sự Đã Thành

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân im lặng ngồi đó.

Đỗ Hà cũng không biết nói cái gì, thành quả của kế hoạch lần này tốt hơn gấp mười lần trong dự định.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trực tiếp chui vào ngục giam. Tuy đó không phải ngục giam thực sự nhưng không thể tham dự quốc sự, không thể đi ra khỏi phủ Triệu quốc công thì so với ngồi tù không có gì khác nhau.

Ngoài mặt xem như việc trừng phạt này không có ý nghĩa thực tế nhưng ba năm lưu đầy còn nghiêm khắc hơn hết thấy hình phạt. Chỉ cần suy nghĩ một chút có thể minh bạch, dù là thường nhân mà ba năm cấm không ra khỏi nhà cũng khó có thể chịu nổi, huống chi Trưởng Tôn Vô Kỵ là quan to trong triều. Thời gian ba năm đủ thời bay hết tích lũy nhân mạch và uy tín của hắn, coi như hắn vất vả những năm qua vô ích.

Lần này quả thực Lý Thế Dân ra tay nặng, hơn nữa còn nặng đến ngoài ý muốn. Tuy hắn phái người phục kích tướng quân Đại Đường, hơn nữa những tướng quân này đều có bối cảnh nhất định nhưng dù sao tội danh cũng không chưa thành lập, sai lầm lớn cũng chưa tạo thành. Trách phạt bằng côn trượng coi như cực hạn, phải chịu nổi khổ giam cầm đến ba năm thật sự ngoài ý muốn.

Lý Thế Dân tức giận như thế, dù Đỗ Hà là người khởi xướng cũng không ngờ đến.

Lúc này bản thân hắn cũng có chút tâm thần bất định, mừng vì chế trụ được Trưởng Tôn Vô Kỵ nhưng vì để cho Lý Thế Dân thỉnh Trưởng Tôn Vô Kỵ tới Bách Túy hiên nhưng tính ra cũng có điểm khi quân, nếu thật truy cứu tới cũng sẽ không có quả ngon để ăn.

Hai người đều không nói lời nào, đều có tâm sự, không khí có vẻ nặng nề.

Qua một hồi thật lâu, dù sao cũng là Đỗ Hà trong lòng có xấu hổ, làm không được khí định thần nhàn, nên lên tiếng:

- Nhạc phụ đại nhân, ngàn sai vạn sai đều là tiểu tể sai, người đừng im lặng thế, cứ phạt tiểu tể đi!

Lý Thế Dân vừa tức vừa cười:

- Làm sao? Việc này nói nặng ra là khi quân, tiểu tử ngươi có mấy cái đầu, gánh nổi không?

- Ồi.

Đỗ Hà nhìn mặt đoán ý, thấy Lý Thế Dân cũng không biểu hiện muốn phạt hẳn nên khê thở phào, vội vàng chịu thua nói:

- Tiểu tể cũng là bất đắc dĩ! Trường Tôn lão hồ ly người già thành tinh. Nếu như không có người từng chịu đại ân của ta nói rõ bầy rập hẳn thiết kế thì chỉ sợ hôm nay Phòng Di Ái, La Thông đã chịu độc thủ. Tiểu tể xem chừng người ở Đại Đường có thể chế trụ hẳn cũng chỉ có nhạc phụ đại nhân, cho nên...

- Cho nên người bày Hồng Môn Yến, lường gạt trăm đến xem trò vui?

Lý Thế Dân sắc giọng, tuy có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Đỗ Hà nhưng bị người lấy làm thương sẽ không dễ chịu, huống chi hẳn còn là hoàng đế.

Đỗ Hà nói:

- Theo như nhạc phụ nói, làm gì cần so đo những thứ này! Nói thế nào thì hôm nay tiểu tể cũng giúp ngài giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ. Ngài có nghĩ nếu không có tiểu tể, với bản sự của lão hồ ly thì hôm nay Minh Đạt, Di Ái chắc không tránh khỏi kiếp nạn. Một người là con của Tể tướng, một người là cô nhi của danh tướng, bị tập kích trước mặt mọi người sẽ gây ra hậu quả thế nào? Đến lúc đó Đại Lý Tự chắc chắn xuất động toàn bộ nhân lực vật lực để tra kẻ chủ mưu sau màn, người càng ăn không ngon. Hiện giờ để cho tiểu tể gây chuyện một lần, coi như xong xuôi! Nhạc phụ, ngài là thiên cổ nhất đế, minh quân một đời, cần gì sầu não vì chút chuyện này, thậm chí xem nhẹ dụng tâm lương khổ của tiểu tể?

Lý Thế Dân nghe xong lại cảm thấy có vài phần đạo lý, bật cười nói:

- Nói như vậy, trăm chẳng những không nên phạt mà còn phải cảm tạ ngươi sao?

Đỗ Hà cười xòa:

- Cái này sao hắc hắc, thưởng một chút là được rồi. Ai không biết đương kim thiên tử Đại Đường là một minh quân thưởng phạt phân minh, là một quân vương lỗi lạc? Ngẫm lại nhạc phụ năm đó mới mười tám đã khởi binh, hai tư tuổi định ra thiên hạ, uy danh hiển hách, từ xưa đến nay, ai so được, có thể nói là trước không có ai, sau cũng không có ai.

Hắn nói một tràng nịnh hót như nước sông Hoàng Hà tràn lan, một phát không thể vãn hồi.

- Được rồi, nói những lời này đối với trăm có tác dụng gì chứ, đừng mong dùng loại thủ đoạn nịnh hót để tránh trách phạt.

Lý Thế Dân hơi đỏ mặt, miệng ra vẻ nghiêm khắc nhưng ánh mắt lại mỉm cười.

- Tiểu tể bội phục nhạc phụ đại nhân nhất chính là điểm này. Qua trăm ngàn năm, chính thức có thể đánh đồng cùng nhạc phụ chỉ có Thủy Hoàng Đế, Hán Vũ Đế mà thôi. Nhưng bọn họ không thể so với nhạc phụ ở điểm này, Thủy Hoàng Đế để cho Triệu Cao tăng bóc đến mất nghiệp.

Hán Vũ Đế càng như vậy, hẳn nuôi rất nhiều lòng thần. Đây cơ hồ là tật xấu tất cả thượng vị giả đều có nhưng chỉ nhạc phụ là duy nhất tránh được, làm rõ sai trái, có thể nói tuệ nhãn như đuốc. Lời này của tiểu tể là thật, cũng không phải a dua nịnh hót mà là phát ra từ đáy lòng.

Đỗ Hà vẫn tỉnh bơ.

Lý Thế Dân nghe xong mặt mày hớn hở, đáy lòng thoải mái, vờ râu mỉm cười, ra vẻ thể nhân đều say, duy ta tỉnh:

- Ừ, lời này không giả, người mà, quả thực không thể nghe quá nhiều lời cung kính, trăm là hoàng đế lại càng không được, nhất định phải phải có phán đoán sáng suốt. Chỉ có như thế thì vào thời điểm mấu chốt mới làm ra quyết định lý trí, chính xác nhất! Quả thực hơn điểm này so với Tần hoàng Hán Vũ!

Khóe miệng Đỗ Hà mím lại, đúng là hắn chưa thấy ai như vậy, vài câu nịnh hót đã không thấy nam bắc, đáy lòng cười thầm, xem ra lúc này mình có thể tránh được trách phạt rồi.

Lý Thế Dân cười híp mắt:

- Hiền tể đã thay trẫm giải quyết một mối lo lớn, trẫm sẽ cho người bốn chữ để khen ngợi.

Hắn chấm tay vào bình rượu trên bàn, viết lên bốn chữ:

- Trung ngôn nghịch nhĩ!

Đỗ Hà còn chưa có phản ứng thì Lý Thế Dân đã cười tùm tùm nói:

- Hiền tể cũng nói, trẫm thưởng phạt phân minh, có công thì thưởng, có lỗi phải phạt! Phần thưởng, trẫm đã thưởng người rồi, phạt vẫn phải phạt!

Nói xong, nghiêm nét mặt nói:

- Gần đây trẫm túng quẫn. Phạt người năm vạn ngân lượng!

Đỗ Hà nhất thời trợn tròn mắt, cũng minh bạch Lý Thế Dân tuy ưa thích nghe nịnh nọt nhưng sẽ không bởi vì nịnh nọt mà mất đi lý trí, vẫn bảo trì sáng suốt, đã sớm nhìn thấy dụng ý của mình.

Lý Thế Dân giống như cười mà không phải cười nhìn Đỗ Hà:

- Xử phạt như vậy, tiểu tử người sao không có một câu oán hận!

Đỗ Hà vội vàng:

- Nhạc phụ đại nhân anh minh thần võ, tiểu tể nào dám có nửa câu oán hận.

- Hừ!

Lý Thế Dân lườm một cái, cả giận nói:

- Trẫm còn không biết tiểu tử người? Cả gan làm loạn, chuyện gì cũng dám làm. Lần này trẫm không truy cứu, nếu có lần sau, hết thấy nguyên do nói thẳng là được, còn dám lừa gạt trẫm, nghiêm trị không tha!

Hắn nói câu sau cùng cực kỳ nghiêm khắc, cộng với khí phách thượng vị giả khiến Đỗ Hà sợ hết hồn, nhìn ra Lý Thế Dân lần đầu tiên đã động chân hỏa, bản thân không bị trừng phạt, thật sự là vạn hạnh.

Hắn quả thật may mắn!

Bởi vì Lý Thế Dân gần đây cực kỳ có ý tưởng giết gà dọa khỉ, hết thấy nguyên do là từ năm Trinh Quán thứ sáu.

Năm Trinh Quán thứ sáu xảy ra chuyện của Úy Trì Kính Đức.

Lần đó, Lý Thế Dân xếp đặt tiệc rượu, khoản đãi trọng thần trong triều, Úy Trì Kính Đức cũng được mời. Cổ nhân coi trọng mặt mũi, rất chú ý tới số ghế cao thấp, càng gần Lý Thế Dân địa vị càng cao. Lúc đương thời có một người ở trên Úy Trì Kính Đức. Úy Trì Kính Đức tức giận đến nổi trợn lồi đình, quát:

- Người có công gì dám ngồi trên ta?

Người chuẩn bị là nhạc phụ của Đỗ Hà là Thành Vương Lý Đạo Tông ngồi bên dưới Úy Trì Kính Đức thấy hắn tức giận tiến lên an ủi. Nào biết Úy Trì Kính Đức đánh luôn một quyền suýt nữa mù mắt.

Việc này vẫn lưu lại một vết hằn trong lòng Lý Thế Dân, lại thêm chuyện Hầu Quân Tập vừa rồi khiến hắn có cảm giác bản thân quá dung túng đám công thần, lão thần nên nguyên một đám được sủng mà kiêu, không coi ai ra gì, cố tình sửa trị một phen.

Chuyện của Đỗ Hà cùng Trương Tôn Vô Kỵ vừa vụn vỡ vào mũi thương của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân tuyệt đối không thể tưởng được kẻ phạm tội lại là hai người Trương Tôn Vô Kỵ cùng Đỗ Hà mà hắn coi trọng nhất, càng khiến cho hắn cảm thấy không thể tha thứ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là đầu sỏ gây nên việc này, Đỗ Hà tuy là bị buộc bắt đắc dĩ nhưng đưa hắn làm vũ khí sử dụng, cũng là một loại biểu hiện được sủng mà kiêu. Đáng ra cả hai đều bị trọng phạt để cảnh cáo. Chỉ là tình huống đặc thù, tình hình phương nam gần đây càng lúc càng bất an cần Đỗ Hà xuôi nam xử lý, không tiện lúc này trọng phạt hắn.

Cho nên hắn đã tránh được một kiếp còn Trưởng Tôn Vô Kỵ gặp bi kịch, Lý Thế Dân trực tiếp lấy hắn khai đao, hạ lệnh cấm túc ba năm.

- Đã biết!

Đỗ Hà không biết nguyên do trong đó, càng không biết bản thân may mắn cỡ nào, chỉ biết Lý Thế Dân trừng phạt qua loa, chỉ muốn hắn chia một phần lợi nhuận cho quốc khố nên cũng nhẹ nhàng thả ra.

- Được rồi, trăm đi đây, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!

Lý Thế Dân cảnh cáo một câu, đứng lên bước ra phòng ngoài. Nếu không vì Trưởng Tôn Vô Kỵ thật sự quá lợi hại, Đỗ Hà cũng không dùng hạ sách này.

La Thông, Ba Vũ Hưng đồng thời đi vào, nói Lý Thế Dân đã dẫn đi đám người phục kích, cũng hỏi qua tình huống của bọn họ!

Đỗ Hà cười ha hả:

- Ngoại trừ bị bệ hạ gõ một gậy trúc, còn như toàn thắng! Trong vòng ba năm, chúng ta sẽ không nghe đến bất kỳ tin tức nào của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Ngồi xuống đi, một bàn này chưa hề động đến, gọi cả Di Ái tới, đừng lãng phí, coi như mừng công.

Nghĩ đến Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ không làm được gì mình trong ba năm, Đỗ Hà cũng cảm thấy thanh thản, lại không biết người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm! Vào lúc hắn chuẩn bị kết hôn với Tuyết Nhạn thì chuyện xuôi nam cũng sắp xảy ra.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

291. Chương 292 : Đỗ Hà Thật Lợi Hại

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Vô Kỵ về tới phủ Triệu quốc công phủ đã thấy hai người Trưởng Tôn Thuận Đức, Trưởng Tôn Thuyền chờ sẵn, thần sắc lo lắng. Bọn họ không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ đã biết hết mọi việc, càng đã bị trừng phạt, chỉ muốn đem dị biến kể cho Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Thuận Đức giành nói:

- Vô Kỵ, người đi đâu? Người có biết xảy ra chuyện lớn rồi, La Thông, Phòng Di Ái tựa hồ đã biết kế hoạch của chúng ta, sớm đã có chuẩn bị, Đỗ Hà ẩn thân gần đó khiến chúng ta phục kích không có hiệu quả. Còn có Ngụy Vĩ chết tiệt lâm trận đào ngũ, trở thành người của Đỗ Hà. Hiện tại người chúng ta phái ra đã bị đám Đỗ Hà bắt được, Vô Kỵ, người nói chúng ta bây giờ làm thế nào cho phải!

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã biết rõ, tự nhiên không biểu lộ gì, chỉ nói bình thản:

- Ta sớm biết như vậy rồi! Khoan nói gì, vào phòng nghị sự đã.

Trưởng Tôn Thuận Đức là người đốc thúc chuyện phục kích lần này, ở trên Nghênh Tân lầu nhìn hết thấy tình huống, sau khi chứng kiến phục kích thất bại, một người làm phản, sáu người bị bắt thì không dám ở lâu, vội vàng ly khai, quay trở lại phủ Triệu quốc công phủ đến tìm Trưởng Tôn Vô Kỵ thương nghị. Hắn

đến kịp thời nên không thấy được Trưởng Tôn Vô Kỵ cuối cùng đi ra. Thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ không để ý tới hắn, đáy lòng càng sợ hãi, càng sợ bản thân sẽ thành con tốt mà Trưởng Tôn Vô Kỵ vứt bỏ tốt, rung giọng nói:

- Chuyện bại lộ, phải như thế nào giải quyết tốt hậu quả, Vô Kỵ, người nói đi!

Trưởng Tôn Thuyên nghe Trưởng Tôn Thuận Đức nói xong tiền căn hậu quả cũng khẩn trương nhưng thấy thần sắc khác thường của Trưởng Tôn Vô Kỵ, ý thức được vấn đề nghiêm trọng nói:

- Thúc phụ đừng vội, tộc huynh nhất định sẽ có kế sách ứng phó.

Trưởng Tôn Thuận Đức lo lắng nhưng cũng không dám hỏi thúc, chỉ có thể đi theo sau, tâm thần bất định bất an.

Ba người đi tới phòng nghị sự, phòng này cũng không phải dùng để tiếp khách mà là chỗ để thương nghị chuyện cơ mật, bình thường chỉ cho phép hạ nhân quét dọn buổi sáng một chút, vào thời gian khác bước vào sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Vào lúc thương nghị chuyện cơ mật, Trưởng Tôn Vô Kỵ mới có thể dẫn người tới đây!

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở thủ vị, vẻ mặt vẻ lo lắng, quay về phía hai người nói:

- Các người cũng đừng nói nữa, ta biết hết cả rồi, thậm chí chứng kiến tận mắt. Tiểu tử Đỗ Hà xúi giục Bệ Hạ dẫn ta đến Bách Túy hiên xem cuộc vui. Hắn đã lập kế hoạch sẵn, chỉ chờ chúng ta tiến vào.

Sắc mặt Trưởng Tôn Thuận Đức, Trưởng Tôn Thuyên trắng bệch, thất thanh cùng nói:

- Vậy làm thế nào cho phải?

Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn bình thản nói:

- Không cần khẩn trương, Bệ Hạ đã trách phạt. Việc này chỉ một mình ta chịu, không quan hệ tới các người.

Trưởng Tôn Thuận Đức nhẹ nhàng thở ra.

Trưởng Tôn Thuyên hỏi:

- Vậy Bệ Hạ xử phạt sao?

- Đóng cửa tự xét!

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm mặt, vừa nghĩ tới sự trừng phạt nghiêm khắc của Lý Thế Dân lại mờ mịt, không hiểu sau bệ hạ nặng tay như thế.

Trưởng Tôn Thuận Đức lại nhẹ nhõm, còn tưởng rằng chỉ khoảng một tháng, cười nói:

- Bệ Hạ dù sao cũng là em rể Vô Kỵ, vẫn nên khoan dung!

Trưởng Tôn Thuyên nhìn mặt đoán ý, biết chuyện tuyệt không đơn giản như thế, hỏi là bao nhiêu thời gian!

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Ba năm!

-.....

Trưởng Tôn Thuận Đức, Trưởng Tôn Thuyên hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận.

Qua một hồi lâu, hai người mới hồi phục tinh thần, thất kinh.

Trưởng Tôn gia tộc không thể tách rời Trưởng Tôn Vô Kỵ, khó tưởng tượng lại không có hắn.

Trưởng Tôn Thuận Đức ngơ ngác.

Trưởng Tôn Thuyên nói:

- Không bằng đi tìm Hoàng hậu nương nương biện hộ, chỉ cần với địa vị Hoàng hậu nương nương trong lòng Bệ Hạ thì chắc sẽ có hiệu quả.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Không có tác dụng đâu, người không phải không biết tính cách Hoàng hậu nương nương, từ trước đến giờ nàng vẫn theo lý mà không giúp thân, việc này quyết không đưa tay, đừng tự làm mất mặt. Chuyện này đã định, có cũng không làm nên chuyện gì. Một trận chúng ta thua, đã thua thì nhận thua. Chúng ta cũng không thất bại thảm hại, ba năm sau còn có cơ hội.

Hắn càng không cam lòng hơn bất cứ ai, nhưng bản thân càng thêm hiểu rõ, thánh chỉ đã ban ra, bản thân nếu không phụng chỉ, ý đồ cải biến thánh ý sẽ chọc giận Lý Thế Dân đã động chân hỏa, đối với hắn càng thêm phản cảm, ngoan ngoãn nhận mệnh mới quyết định lý trí nhất.

Trưởng Tôn Thuyên thở dài nói:

- Chuyện sao lại lâm vào tình cảnh như thế? Chẳng phải tộc huynh đã trù tính tốt rồi sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt thấu lộ lấy hung quang:

- Hiện giờ ta đang suy nghĩ đây, với tình huống trước mắt thì chắc chắn Ngụy Vĩ đã phản bội chúng ta. Hắn biết rõ kế hoạch của chúng ta, thông tri Đỗ Hà cho nên Đỗ Hà mới có thể phản đòn. Nếu không biết trước kế hoạch của chúng ta, Đỗ Hà không có khả năng làm ra một cái bẫy hoàn hảo. Nhưng ta thật sự nghĩ mãi không ra, vì sao Ngụy Vĩ lại phản bội ta! Người nhà của hắn đều dưới sự khống chế của ta, chẳng lẽ hắn không nghĩ đến người nhà của mình sao?

Trưởng Tôn Thuyên cũng không hiểu ra sao, nói:

- Trước khi hành động, ta đã điều tra qua tất cả thân phận bối cảnh mọi người. Ngụy Vĩ là người phương bắc, có huyết thống Đông Đột Quyết, sống ở Nhạn Môn. Hắn không những không có quan hệ với Đỗ Hà mà tuyệt không qua lại với La Thông, Phòng Di Ái. Trước khi được chúng ta chiêu lãm thì chưa từng bước vào Trung Nguyên. Ta còn thấy hắn là người chất phác đáng tin nhất trong bảy người, đến giờ vẫn khó tin hắn phản bội, cũng nghĩ không thông hắn có lý do gì phản bội!

Bọn hắn nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến Ngụy Vĩ căn bản là giả, người do thám biết kế hoạch của bọn họ là một người khác hoàn toàn.

- Bây giờ nói nhiều như vậy cũng vô dụng, hắn đã dám phản bội tộc huynh..... thì sẽ phải trả giá thật đắt!

Trưởng Tôn Thuyên nghiêm mặt, lấy tay làm đao cửa ngang cổ, làm một thủ thế tru tận giết tuyệt.

- Không được!

Trưởng Tôn Vô Kỵ càng hận Ngụy Vĩ hơn Trưởng Tôn Thuyên gấp trăm lần nhưng hiểu không thể đụng đến người nhà Ngụy Vĩ:

- Ngụy Vĩ đã phản bội chúng ta, giúp đỡ nhiều cho Đỗ Hà như vậy. Với tính cách của Đỗ Hà sẽ không vứt bỏ mặc kệ Ngụy Vĩ. Vào lúc này chúng ta ra tay ác độc, Đỗ Hà chắc chắn sẽ tố cáo với bệ hạ, cho chúng ta một kích trí mạng. Cho dù Ngụy Vĩ không thể tha thứ, nhưng chúng ta bây giờ không được động đến hắn, việc này tạm bỏ qua đã.

Trưởng Tôn Thuyên cũng biết Trưởng Tôn Vô Kỵ nói rất đúng, lắc đầu khổ sở nói:

- Không thể ngờ chúng ta rơi vào hoàn cảnh này, khắp nơi bị người quân chế, thực không cam tâm!

Trưởng Tôn Vô Kỵ sắc giọng:

- Ta lại càng không cam tâm..... nhưng thua thì phải nhận thua. Trong tình huống này chỉ có thể lui lại. Bằng không chúng ta sẽ như Hưu Quân Tập, không có khả năng trở mình.

Ngừng lại một chút, hắn đột nhiên nhớ tới một việc nói:

- Bối cục của tiểu tử Đỗ Hà khiến cho người sợ hãi nhưng cũng không phải không thể đột phá! Ta đã nhân cơ hội, hơn nữa kịp thời phái ra người báo cho thúc thúc đình chỉ kế hoạch. Chỉ cần kế hoạch kết thúc, Đỗ Hà coi như không có cơ ra tay, chẳng lẽ thúc thúc không nhận được tin tức sao?

Trưởng Tôn Thuận Đức cũng khôi phục bình tĩnh, chỉ là một mực không lên tiếng, lúc này nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ hỏi vậy thì ngơ ngác:

- Ta vẫn ở Nghênh Tân lâu, không nhận được bất cứ tin tức gì!

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ Đỗ Hà có năng lực thông thiên, ngay cả ở Nghênh Tân lâu cũng có phục binh?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cau mày, lấy ra một khối ngọc bội giao cho Trưởng Tôn Thuyên bảo hắn đi Bách Túy hiên tìm chuông quây hồi tình huống.

Đợi trọn vẹn gần nửa canh giờ, Trưởng Tôn Thuyên vội vàng trở về, cười khổ nói:

- Chuông quây quả thực phái người tiến về Nghênh Tân lâu đi gặp thúc thúc nhưng phân phó quá gấp, hạ nhân sợ trì hoãn chuyện quan trọng nên sau khi hỏi chỗ thúc thúc liền chạy vội lên lầu, vào chỗ quanh vấp phải một gã khách hàng, hụt chân rơi xuống tầng một hôn mê vừa tỉnh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trợn tròn mắt, ngây người hồi lâu, thở dài nói:

- Thật sự là trời hại ta!

Trưởng Tôn Thuyên nói:

- Tộc huynh, ba năm người có thể đợi, nhưng Thái tử chưa hẳn, hẳn không có người đến đỡ, chỉ sợ..... Một năm cũng không trụ được!

Trưởng Tôn Vô Kỵ bỗng nhiên bình tĩnh, cao giọng nói:

- Đáng chết, ta lại suýt nữa hỏng việc..... ta vào cung đi gặp Thái tử!

Hắn đem vận mệnh Trưởng Tôn nhất tộc đặt vào người Lý Thừa Càn, nếu như Thái tử bị phế thì hết thân của hắn coi như thành không.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vốn tâm tư kín đáo nhưng vì hôm nay khắp nơi bị nhục, tâm thần hoảng hốt, chỉ nghĩ sau này mình làm thế nào ngóc đầu trở lại nên bỏ qua Lý Thừa Càn, nếu không có Trưởng Tôn Thuyên nhắc nhở, hẳn thực không nhớ gì cả.

Bởi vậy cũng có thể thấy một kích của Đỗ Hà đã ảnh hưởng tới hắn như thế nào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vội vàng đi vào Đông Cung.

Lý Thừa Càn gần đây cũng dễ sống hơn, trước đó vài ngày chuyện phế lập gây xôn xao khiến hắn sợ hãi, chỉ sợ mình mất đi ngôi vị thái tử. Nhưng từ sau khi thuận theo đề nghị của Trưởng Tôn Hoàng Hậu, nhận sai với Đỗ Hà thì Trưởng Tôn Hoàng Hậu đã thuyết phục được Lý Thế Dân, lại bảo Ngụy Chính làm lão sư của hắn.

Được Trưởng Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chính phụ trợ, Lý Thế Dân tựa hồ cũng không đề cập chuyện phế lập, Lý Thừa Càn lại buông lỏng tinh thần, tìm một tiểu sinh tuần tú, vụng trộm bao dưỡng. Hôm nay hắn đang ở phủ đệ nghe tiểu sinh hát một khúc, tâm tình khoan khoái, không khỏi trầm nghĩ:

- Làm một Thái tử đã có hưởng thụ như thế, nếu có thể quyền chưởng thiên hạ thật là tốt biết bao!

Liền tại lúc này, hắn nhận được tin Trưởng Tôn Vô Kỵ cầu kiến.

Lý Thừa Càn vội vàng bảo tiểu sinh lui ra, tự mình tiến lên tiếp kiến, thân mật phi thường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói lại mọi chuyện cho Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn biến sắc, nghe được đầu sỏ gây nên là Đỗ Hà, nhất thời khí huyết dâng lên, nhớ tới thù cũ, chỉ hận không thể cắn xé:

- Lại là tên vương bát đần này, cậu yên tâm, thù này, ta nhất định báo cho người!

- Không thể!

Trưởng Tôn Vô Kỵ khấn trương nói:

- Ta đến là vì thế, nhớ lấy nhớ lấy, không thể động Đỗ Hà!

Lý Thừa Càn tức giận không vui.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng nói:

- Thái tử, lúc trước vị trí thái tử của ngươi bất ổn cũng là bởi vì đắc tội hần, hôm nay còn muốn giẫm lên vết xe đổ sao? Nghe cậu khuyên một câu, chớ đi chọc Đỗ Hà, Đỗ Hà thật lợi hại, các ngươi căn bản không phải là địch thủ của hần!

Trưởng Tôn Vô Kỵ trước kia nhắm vào một tiểu bối như Đỗ Hà vì coi hần là địch thủ có tiềm lực cực lớn trong tương lai cho nên ngăn chặn hậu hoạn. Hôm nay hần mới phát hiện, Đỗ Hà căn bản cùng cấp bậc với hần, tâm cơ mưu lược không chút nào thua kém hần, Lý Thừa Càn không thể đối phó.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

292. Chương 293 : Thuốc Tiên Chữa Thương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thừa Càn cũng không kể thừa được tính cách biết nghe can gián như Lý Thế Dân, dù Trưởng Tôn Vô Kỵ lần này tận tình khuyên bảo nhưng trong mắt hần xem ra là mềm yếu, nâng cao người khác mà tự diệt uy phong của mình, còn cho rằng Trưởng Tôn Vô Kỵ bởi vì thua trong tay Đỗ Hà, bị phạt cấm đoán ba năm nên đâm ra sợ hãi, trong lòng thâm giễu cợt. Chỉ là Trưởng Tôn Vô Kỵ là người máu chốt trong việc hần kể vị nên thấy khẩn cầu như thế cũng không thể cự tuyệt, chỉ nói:

- Cô đã minh bạch! Sau này sẽ tận lực tránh hần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng biết Lý Thừa Càn phần nhiều nói cho qua chuyện nhưng cũng không tiện nhắc thêm, chỉ có thể nói:

- Trong [sử ký] có một câu nói hay! Quân tử báo thù, mười năm không muộn, chỉ cần Thái tử ngày sau đăng cơ trở thành hoàng đế Đại Đường, chẳng phải đối phó Đỗ Hà dễ như trở bàn tay? Bệ Hạ muốn nhìn thấy một thái tử có thể xử lý quốc sự, cơ trí hiền đức mà không phải là một thái tử lục đục với thần tử, không để ý lợi ích của Đại Đường. Chỉ cần Thái tử có thể làm được điểm ấy, có Hoàng hậu nương nương bên cạnh, Bệ Hạ sẽ không có ý phế bỏ.

Đây là chuyện Lý Thừa Càn quan tâm nhất, hần đã là quốc trử, chỉ cần Lý Thế Dân không phế hần, tương lai hần sẽ là quân vương Đại Đường, nghe Trưởng Tôn Vô Kỵ nói có lý, cũng không khỏi gật đầu tán đồng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười mãn ý, lại khuyên bảo:

- Thái tử không nên quên phải thường xuyên tới Lập Chính điện thăm Hoàng hậu nương nương. Thái tử được Hoàng hậu nương nương ủng hộ là có được ưu thế mà không có hoàng tử nào có, phải hảo hảo nắm chắc. Ngần vạn đừng đánh giá thấp địa vị của mẫu hậu người trong lòng Bệ Hạ..... Đúng rồi, còn có Hưu Quân Tập. Xét đến cùng, Bệ Hạ là người nhớ tình cũ, Hưu Quân Tập dù sao cũng là người có công, hơn nữa còn có kiến lược phi phạm. Bệ Hạ sẽ không để cho hần trong lao quá lâu. Theo như hiểu biết mà ta biết về Hưu Quân Tập thì trong lòng hần lúc này đang tràn ngập bất mãn với Bệ Hạ lẫn phần hận với Đỗ Hà. Người có thể tranh thủ hần, biến hần thành trợ thủ thì thực lực của người sẽ mở rộng vào quân đội, rất có ích trong tương lai.

Hắn dốc lòng dạy bảo, giao đãi hậu sự, chỉ hy vọng khi không có mặt mình trong ba năm, Lý Thừa Càn có thể bảo trụ được ngôi vị thái tử.

Vào lúc Trường Tôn Vô Kỵ dụng tâm chỉ điểm Lý Thừa Càn thì bữa tiệc ăn mừng của Đỗ Hà đang cùng La Thông, Phòng Di Ái đã chấm dứt, sau khi bái biệt bọn họ thì Đỗ Hà tới y quán thăm Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Hoàng Phủ Hạo Hoa bị ba châm, nhưng bởi vì tránh được chỗ hiểm, chỉ là bị thương ngoài da, cũng không sao.

Đỗ Hà thanh toán tiền thuốc men, dẫn hắn phản hồi phủ Phò mã.

Tuy nói đại phu có thể mở cửa hiệu ở Trường An đều có vài phần bổng sự nhưng phủ Phò mã có vị thần y đại nhất Đại Đường.

Tôn Tư Mạc xác thực ở tại phủ Phò mã, hơn nữa Đỗ Hà còn đặc biệt làm ra một biệt viện để công tượng tạo ra một được lô tối tân nhất cho hắn sử dụng.

Tôn Tư Mạc say mê y thuật, không chú ý ăn mặc nên vốn không muốn làm phiền Đỗ Hà nhưng được Đỗ Hà đề điểm nên biết cần có chỗ tĩnh tâm để nghiên cứu mới mong có thành tựu. Lúc này tài liệu nghiên cứu của hắn là các loại dược liệu quý báu như sâm núi, đông trùng hạ thảo, hà thủ ô.

Tôn Tư Mạc xưa nay làm nghề y vốn đều tặng y thi dược, tiền kiếm được chỉ đủ duy trì tối thiểu, nào có dư dật để mua những dược liệu quý báu này để nghiên cứu?

Việc này quan hệ đến bệnh tình Trường Nhạc, Đỗ Hà tự nhiên sẽ không nhỏ tính toán. Vốn đất phong của hắn và Trường Nhạc cộng lại tới 3500 hộ, cả đời áo cơm không lo, hưởng chi hắn là đại lão bản sau màu của việc tạo giấy, đại cổ đông của ngành sản xuất trà, thu nhập ngân lượng hàng năm cực lớn, căn bản không thiếu tiền xài! Lý Thế Dân gõ một gậy trúc bất quá chỉ lấy đi một phần ba, ngay cả nháy mắt một cái cũng không.

Các loại dược liệu liên tục không ngừng đưa vào phủ Phò mã, Lý Thế Dân cũng nghe nói Tôn Tư Mạc đang nghiên cứu phương thuốc trị hen, cần các dược liệu dã sơn sâm, đông trùng hạ thảo thì không nói hai lời, trực tiếp phái người thông tri Tân La, Cao Ly bảo cần một ít dã sơn sâm, nghe nói chỗ các người có nhiều, có thể đem đến một chút hay không.

Vì vậy, những quốc gia vốn đang tìm cơ hội kết thân Đại Đường liền không quản đường xa đưa tới một đồng lớn dã sơn sâm, mười năm, hai mươi năm, thậm chí năm mươi năm trên trăm năm đều có.

Đối mặt với dược liệu chồng chất như núi, Tôn Tư Mạc tự nhiên là vui. Hắn không chỉ đủ dược liệu thí nghiệm qua một lần mà còn có thể chi trì lâu dài, sao nữ thần lòng rời đi, đáp ứng yêu cầu của Đỗ Hà ở lại phủ, vui đến quên cả trời đất.

Nhờ phúc của hắn, hôm nay quanh phủ Phò mã ngan ngát mùi thảo dược, không khí tựa hồ thanh tân hơn.

Đỗ Hà trở lại phủ Phò mã, lại cho Ba Vũ Hưng bỏ đi lớp cải trang, đỡ Hoàng Phủ Hạo Hoa theo mùi thuốc đi vào tiểu viện của Tôn Tư Mạc.

Nói là tiểu viện, kỳ thật vị trí tuyệt không nhỏ. Tại đây trước kia vốn định làm một cầu trường rèn luyện thể chất cho Trường Nhạc nên cực kỳ rộng lớn, chẳng qua hiện nay đã bị Tôn Tư Mạc dùng để phơi dược liệu nên chỉ còn đủ đặt chân đi lại.

Tìm được Tôn Tư Mạc thì thấy y si này đang lấy thân thí nghiệm thuốc, uống vào một bát thuốc có mùi kỳ quái, vừa nhắm nháp vừa nói:

- Ủ, tốt lắm, tốt lắm. Phương pháp Phò mã nói quả nhiên hữu hiệu, chỉ âm chí hàn Long Tiên Thảo hỗn hợp Thử nhân quả khiến dược hiệu vẫn còn nhưng dưới khí âm hàn lại khiến cho dung hợp đặc tính Thử nhân quả!

Hắn không hề phát giác đám Đỗ Hà đến.

- Tôn đại phu, Tôn đại phu!

Đỗ Hà đầu tiên vẫn gọi thần y nhưng Tôn Tư Mạc lại nói bản thân chỉ là một đại phu, không dám nhận thần y nên đành gọi vậy.

Tôn Tư Mạc bưng tỉnh:

- Phò mã đến đây lúc nào.....

Hắn còn chưa nói xong đã chú ý tới Hoàng Phủ Hạo Hoa bên cạnh Đỗ Hà, thần sắc đại động, không để ý tới Đỗ Hà mà bảo Hoàng Phủ Hạo Hoa ngồi xuống cho hắn kiểm tra miệng vết thương.

Đỗ Hà biết trong mắt Tôn Tư Mạc dù trời đất bao la nhưng bệnh nhân mới là lớn nhất, cũng mặc hắn trị liệu.

Tôn Tư Mạc gật đầu nói:

- Băng bó tinh xảo, chỉ là thuốc không đủ liều, đáng ra vết thương chỉ cần ba ngày khôi phục nhưng vì ít nên cần bảy ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục!

Đỗ Hà im lặng, không thể tưởng được ở thời cổ đại còn có loại đại phu bắt lương này, vì để thêm chút lợi nhuận mà cố ý giảm bớt lượng dùng.

- Chỗ ta có thuốc trị thương hoàn toàn mới, chỉ cần xoa vào, đảm bảo một ngày rưỡi có thể khôi phục!

Tôn Tư Mạc lo lắng chuyện lớn thuốc nên bảo được đồng đun nước rửa lại vết thương cho Hoàng Phủ Hạo Hoa rồi lấy từ hòm thuốc ra một cái hòm nhỏ rắc lên một loại thuốc màu xám.

- Cái này.....

Đỗ Hà kinh ngạc nói không ra lời: Thuốc bột thật đúng là thần kỳ, bởi vì miệng vết thương của Hoàng Phủ Hạo Hoa lại đã ứa máu nhưng gặp nó lập tức cầm lại, không cần cả băng gạc.

Tôn Tư Mạc mỉm cười:

- Phò mã cũng biết nhào bột mì? Thuốc này ta có ý tưởng trong lúc du lịch xem nhà nông nhào bột mì. Để trị liệu ngoại thương, điều kiện chủ yếu là cầm máu, máu đã ngừng thì coi như tính mạng không ngại. Nhưng không có bất kỳ thuốc tán nào có thể cầm máu ngay lập tức, ngược lại còn bị máu thấm rửa trôi, ảnh hưởng tới dược tính. Vì vậy, ta một mực tìm kỳ dược sao cho cầm máu thật nhanh nhưng vẫn không có kết quả. Một lần chứng kiến nhà nông làm bánh bao, phát hiện bột gạo chỉ cần tiếp xúc với nước lập tức cứng lại, liền nghĩ máu cũng như nước, sao gặp thuốc bột không thể cứng lại? Vì vậy, ta nghiên cứu ra thuốc cầm máu hoàn toàn mới này. Dược tính của nó ngoài việc cao hơn thuốc trị thương cũ một chút, chân chính cao minh vẫn là sau khi gặp máu sẽ cứng lại thành cao đắp lại vết thương, ngăn máu chảy ra.

Đỗ Hà tắc lưỡi, trong lòng khẽ động, hỏi:

- Thuốc bột hình thành cao xác thực có thể ngăn chặn miệng vết thương nhưng vậy có thể khiến miệng vết thương khó khép lại.

Tôn Tư Mạc cười nói:

- Phò mã tài tư mẫn tiệp, không học y thật sự là đáng tiếc. Điểm này là tồn tại trước kia nhưng hiện tại đã vượt qua! Theo dược hiệu yếu đi, cao sẽ không ngừng hòa tan, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa. Cho nên sẽ không ảnh hưởng đến khôi phục, ngược lại có thể đi vào một bước xúc tiến sinh cơ.

Đỗ Hà nghe xong vui mừng quá đỗi. Hắn nghĩ tới chiến trường, sau mỗi lần đại chiến thì số người bị thương ít nhất hơn vạn, đội quân y căn bản không thể chữa hết. Vết thương nhẹ còn may mắn, người trọng thương coi như bỏ mạng, hơn nữa mười phần đều là bởi vì không cách nào cầm máu kịp thời.

Vào những thời điểm đó, nếu có loại thuốc có thể cầm máu cực nhanh này chính là một chuyện đại may mắn, không khỏi kinh hỉ nói:

- Vậy cũng thật tốt quá, Tôn đại phu, nếu dùng thuốc này trên chiến trường có thể cứu vạn tánh mạng của vô số người!

Hắn mừng rỡ, lại không nghĩ Tôn Tư Mạc lại lạnh lùng nói:

- Thuốc của ta há có thể dùng cho chế tạo giết chóc chiến trường? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Đỗ Hà không thể tưởng được sắc mặt Tôn Tư Mạc thay đổi bất thường, nhất thời ngây người tại chỗ, nhưng thấy vẻ căm ghét của Tôn Tư Mạc liền bình tĩnh đại ngộ.

Tôn Tư Mạc không phải căm ghét hắn mà là chiến trường. Với tư cách là một đại phu hành y tế thế, hắn căm ghét chiến tranh sâu sắc, nghe bản thân nói muốn dùng thuốc hắn tạo ra để cứu người dùng trên chiến trường thì như mèo bị đâm phải đuôi, không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt.

Đỗ Hà trầm mặc một lát, hỏi:

- Tôn đại phu, không biết người năm nay bao nhiêu niên kỷ?

Tôn Tư Mạc còn có chút tức giận nhưng vẫn đáp:

- 57!

Đỗ Hà tính nhẩm một lát rồi nói:

- Năm mươi bảy tuổi, nói cách khác lúc đại phu vừa sinh ra thì Đại Tuyền vừa mới thành lập không lâu, nhất thống nam bắc, thống nhất thiên hạ, sau đó nghênh đón Khai Hoàng thịnh thế. Như thế Tôn đại phu tận mắt nhìn thấy toàn bộ Tuyền triều hưng suy?

Tôn Tư Mạc không rõ ràng cho lắm, nhẹ gật đầu.

Đỗ Hà trầm trọng nói:

- Ta nhớ vào năm thứ hai Đại Nghiệp thì nhân khẩu của Tuyền triều gần chín trăm vạn hộ, còn khi thiên hạ nhất thống, năm đầu Trinh Quán chỉ còn lại chưa đầy 300 vạn, hao tổn 600 vạn hộ, chết mấy ngàn vạn người, đối với con số khủng bố như vậy, Tôn đại phu không biết có cảm tưởng gì?

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

293. Chương 294 : Bò Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ánh mắt Tư Mạc lộ ra vẻ bi thống! Hắn sinh ra nghèo khó, tuổi trẻ học y, sau khi thành nghề xuống núi gặp lúc Dương Quảng thi hành chính sách tàn bạo, quê cũ đang hoành hành bệnh chó dại, lúc ấy hắn học y không tinh nên làm chết rất nhiều người, trong lòng đau đớn nên lại tiến lên núi Chung Nam học y.

Tại núi Chung Nam, Tôn Tư Mạc đã báỉ được minh sư học được một thân y thuật, lúc xuống núi là năm Đại Nghiệp thứ hai, là năm Dương Quảng chinh phạt Triều Tiên, hắn bởi vì thông hiểu y thuật nên bị bắt làm đại phu trong quân. Trong trận chiến này, Dương Quảng một hơi tập một trăm mười ba vạn ba ngàn người, phân làm mười hai lộ quân, do Vũ Văn Thuật suất lĩnh đánh Cao Ly.

Một trận chiến cực kỳ thảm bại, Cao Ly chỉ là một quốc gia nhỏ bé, vì khí hậu không thuận nên không đánh được cũng thôi, còn gây ra tổn thất cực lớn. Lai Hộ Nhi dẫn đầu thủy quân Giang Hoài bị Cao Ly phục binh tập kích bại lui. Trên đường bộ, 30 vạn Tuyền quân đổ bộ vào sông Áp Lục, quân Cao Ly bại lui, đại quân truy đuổi đến thành Bình Nhưỡng bị vây kích chỉ còn vẹn vẹn hai nghìn bảy trăm người trở lại Liêu Đông.

Tôn Tư Mạc là một người trong số đó, 30 vạn đại quân tan tác, thây rải khắp đồng, cảnh tượng đó dù hán nằm mơ cũng không quên được. Từ đó trở đi hán triệt để chán ghét lên chiến tranh, thấy chiến tranh là trốn tránh, không hỏi qua chiến sự.

Cho nên nghe ý đồ của Đỗ Hà định đưa thuốc trị thương mà hán vất vả nghiên cứu ra dùng cho quân sự lập tức sầm mặt nhưng hán làm người thành thật, thấy Đỗ Hà hỏi vấn đề cổ quái, trong lòng khó hiểu nhưng vẫn thẳng thắn nói:

- Là chiến tranh, chỉ có chiến tranh mới có thể mang đến nguy hại lớn như vậy.

Hán nói qua kê rằng, biểu hiện thống hận vô cùng.

Trong lúc nhất thời, Đỗ Hà cũng cảm nhận được tâm trạng Tôn Tư Mạc, hồi tưởng một đoạn lịch sử khiến lòng người kinh hãi. Hán không biết vì sao nhiều người đời sau coi Dương Quảng là minh quân nhưng trong mắt hán chỉ là một bạo quân.

Tần Thủy Hoàng xác thực là bạo tàn nhưng hán có thể làm cho tuyệt đại bộ phận dân chúng ấm no, có thể bình định loạn thế, tạo cho thiên hạ một hoàn cảnh yên ổn. Nhưng Dương Quảng thì sao? Được thừa hưởng thịnh thế của cha chú nhưng chỉ qua hơn mười năm, nhân khẩu quốc gia từ bốn ngàn sáu trăm vạn nhân khẩu chỉ còn lại một phần ba. Thời kỳ Lý Uyên, trong năm Vũ Đức, nhân khẩu Đại Đường chỉ vớt vạt có 1500 vạn. Tính qua chỉ vì Dương Quảng gây ra chiến sự thời Tùy mạt mà đã khiến nhân khẩu chết hơn ba ngàn vạn người trong vòng mười năm, đây là con số đáng sợ thế nào. Nếu như đem thi thể chất lên có thể nghẽn cả sông Hoàng Hà Trường Giang.

Trải qua loạn thế như thế, tâm lý Tôn Tư Mạc ghét chiến tranh là hoàn toàn có thể lý giải.

- Không sai! Là chiến trường, bởi vì chính sách tàn bạo của Dương Quảng, dẫn phát chiến tranh! Nếu không có trận chiến này, Hoa Hạ ta tuyệt đối sẽ không như vậy!

Trên trán Đỗ Hà nổi gân xanh, đồng dạng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta cũng chán ghét chiến tranh, nhưng chiến tranh không phải chán ghét là có thể tránh khỏi! Tôn đại phu, người cũng biết rõ lịch sử, từ thời kỳ thượng cổ Tiểu Hiên Viên Hoàng tranh đoạt thiên hạ đến nay, chiến tranh có lúc nào rời xa? Nếu chúng ta không nắm binh khí để phản kháng thì há lại để cho đồ đao dì tộc chém vào?

Tôn Tư Mạc im lặng không nói.

Đỗ Hà tiếp tục nói:

- Tôn đại phu, người vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi, người có thể nói cho ta biết, Đại Đường hiện giờ là thế giới gì?

Tôn Tư Mạc còn chưa mở miệng, Đỗ Hà đã tự đáp:

- Đấu gạo bốn năm tiền, trâu ngựa thả rông, dân vật sống đông đúc, chính trị anh minh, dân sinh giàu có, điểm ấy không giả..

Tôn Tư Mạc nhẹ gật đầu.

- Ta hỏi lại, hiện tại thái bình thịnh thế làm sao mà có? Ta có thể rất rõ ràng nói cho người biết: Là nhờ chiến tranh mà ra, bệ hạ hiện giờ là tướng quân Lý Hiếu Cung, là hơn vạn Đại Đường tướng sĩ phục vụ quên mình, dùng máu tươi đổi lấy. Bọn họ là anh hùng sáng tạo hòa bình, đối diện với anh hùng như vậy, chẳng lẽ Tôn đại phu không vì bọn họ cống hiến chút sức lực? Đại Đường gần đây xác thực mấy năm liên tục phát động chiến tranh, nhưng làm như vậy là vì cái gì? Còn không phải là vì bảo vệ một phương bình an, vì ngăn chặn dị tộc phát triển, bảo hộ căn bản Hoa Hạ?

- Vết xe đổ thời Ngũ Hồ loạn hoa. Dị tộc đều là xạ lang, nếu lớn mạnh, chắc chắn xuôi nam, ngàn năm qua còn có dừng lại? Từ xưa đến nay Tiểu Bắc có ít? Nhưng hôm nay vì cái gì mà Đại Đường không có bắc hoạn, cũng là bởi vì chiến tranh, là vì Đại Đường Lý Tĩnh Tướng quân một lần hành động đảo phá hàng ổ Đột Quyết mới bảo hộ phương bắc yên ổn, để cho dân chúng Đại Đường có thể an cư lạc nghiệp.

- Tôn đại phu, có một câu không biết người có từng nghe qua? Chuộng võ thì diệt, chuộng văn thì vong. Phù Sai, Yến Vương là bài học.

Đây là lời chiết giải của Ngụy Vũ Đế Tào Tháo đối với Tôn Tử binh pháp, được Đỗ Hà lược bớt đi.

- Nói vậy là trong hắc ám loạn thế, dân chúng thống khổ thì biện pháp duy nhất, chính là phải dùng vũ lực khôi phục trật tự! Hơn nữa cho thấy nếu chỉ cầu lực lượng quân sự cường đại, mà không củng cố phát triển, quốc gia tất không phát triển lâu dài, đồng dạng đạo lý, chỉ cầu thành tựu về văn hoá giáo dục, mà không cầu phát triển thực lực quân sự, quốc gia cũng không dài lâu. Dùng thành tựu về văn hoá giáo dục để phát triển quốc gia, dùng võ bảo vệ quốc gia, hai bút cùng vẽ mới là đạo lâu dài.

Đỗ Hà trân trọng bái Tôn Tử Mạc hai cái:

- Tôn đại phu, Đỗ Hà hy vọng người có thể nỗ lực vì Đại Đường, vì an nguy của chiến tướng sĩ suy nghĩ, dùng loại thuốc tiên chữa thương để cứu tính mạng của bọn họ! Ngài có lòng thầy thuốc, trị bệnh cứu người, làm việc thiện thiên hạ, vì sao không muốn cứu những bậc anh hùng của quốc gia?

Tôn Tử Mạc nghe được lời này của Đỗ Hà, trong lòng chấn động như nghe tiếng chuông: Những lời này, từng câu lời vàng ngọc lại như sư phụ căn dặn lúc xuất sư. Nhớ rõ khi đó lão sư “Y thuật thành, có thể cứu người không phân thiện ác nhưng có thể cứu một người thiện tương đương làm sống vô số người mà cứu một người ác tương đương giết vô số người, không thể không có xem xét, thận trọng!”. Lời sư phụ còn vang vọng bên tai, hôm nay mình không cứu các anh hùng quốc gia là đạo lý gì?

Lúc này hần xấu hổ, vội vàng nâng Đỗ Hà dậy, nói:

- Buổi nói chuyện hôm nay với Phò mã để đại ngộ, như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng. Ngần sai vạn sai là lỗi của ta, là ta năm đó chịu ảnh hưởng của Dương Quảng quá nặng nề, không có phân rõ thời thế, đến nỗi nói ra lời không tim không phổi. Ai, nếu không là Đại Đường tướng sĩ liều chết, lại nào có hôm nay thái bình thịnh thế? Cho nên ta quyết định, đem một ít phương thuốc trị bệnh thông thường mà ta nghiên cứu dâng hiến cho Đại Đường, dùng làm đồ dự bị.

Hần nói làm ngay, lấy từ trong rương ra một chồng phương thuốc:

- Những thứ này đều là thuốc đặc hiệu chữa bệnh thông thường, trên đường hành quân nhất định cần dùng đến.

- Thật tốt quá.

Đỗ Hà vui mừng đưa tay tiếp nhận, đọc qua từng cái thì bên trong là phương thuốc ghi chép các bệnh như: Phong hàn, bị cảm nắng, khí hậu không lành...về phần nội dung thì hắn xem không hiểu, bất quá Tôn Tử Mạc được xưng Dục Vương, thuốc của hắn sao có thể kém? Những bệnh này đều thường gặp nhưng chính vì thế nên rất dễ tái phát, trong lúc hành quân nhiễm bệnh, tám chín phần mười đều là bệnh thông thường, có thuốc của Tôn Tử Mạc sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn.

Đỗ Hà lại hỏi về tình huống nghiên cứu.

Tôn Tử Mạc nghe xong, cười nói:

- Căn cứ theo thuốc mà Phò mã cung cấp, ta dần nắm giữ bí quyết được hiệu tương dung, mấy ngày nữa sẽ chế tạo ra một loạt thuốc mới, có thể trị tận gốc hay không thì ta không dám cam đoan nhưng nhất định có thể áp chết một bước bệnh của Hoàng hậu nương nương cùng Trường Nhạc công chúa.

Hôm sau, Đỗ Hà đem phương thuốc Tôn Tử Mạc hiến cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cũng không hiểu y lý nên không hiểu phương thuốc là tốt là xấu, nhưng nghe là kiệt tác của thần y Tôn Tử Mạc liền lập tức mời ngự y để bọn họ cùng xem.

Ba vị lão ngự y đều là người biết hàng, nhìn phương thuốc kích động muốn rơi lệ, thái y lệnh nói:

- Hồi Bệ Hạ, phối phương thuốc này tuyệt diệu, đem được tính hoàn toàn phát huy, tài liệu tùy ý có thể thấy được, có thể sản xuất rộng rãi. Chúng ta có thể dùng lò đan cô nước thuốc thành đan dược, dùng mang theo bên người, cực kỳ thuận tiện. Có những đan dược này, quân tốt Đại Đường hành quân bên ngoài không còn sợ hãi khí hậu khắc nghiệt. Bệ Hạ, thuốc này phương giá trị thiên kim!

Lý Thế Dân cũng cười ha hả:

- Quý trọng như vậy, phương thuốc gọi là Thiên Kim Yếu Phương.

- Ồi.

Đỗ Hà nghe được trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được Thiên Kim Yếu Phương của Tôn Tư Mạc là như thế.

Đỗ Hà đến đây định cáo lui, Lý Thế Dân vẫy tay bảo hắn ở lại:

- Hiền tể đừng vội, đã lâu chúng ta không cùng đối ẩm nói chuyện, trẫm có một bình rượu bồ đào ủ đã mười năm mời người thử.

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân có việc cùng hắn thương nghị, cũng không cự tuyệt.

Hai người tiến về thiện đường của nội cung, Lý Thế Dân sai người lấy trong hầm rượu một bình rượu bồ đào mười năm, sau đó vẫy mọi người lui xuống, tự mình mở bình rót rượu cho Đỗ Hà, cười nói:

- Ném thử hương vị!

Đỗ Hà nhìn xem chén rượu, đột nhiên nhớ tới một câu thơ cổ, một ngụm uống cạn, nói:

- Hảo tửu, đủ cả đắng cay chua ngọt!

Lý Thế Dân cười nói:

- Bồ đào tửu đủ vị nên trẫm ưa nhất.

Đỗ Hà lại nói:

- Rượu ngon nhưng dùng chén không hợp! Nhạc phụ đại nhân cũng biết, rượu bồ đào cần có chén dạ quang mới có thể uống ra tư vị trong đó.

Lý Thế Dân không tin, bảo người đưa tới chén dạ quang, rót rượu vào trong thấy đỏ tươi như máu thì không khỏi giật mình.

Đỗ Hà cười ha hả, cao giọng ngâm: “Bồ tuần mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi. Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?”

Lý Thế Dân động dung:

- Hay cho một câu “Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi”, phối hợp với rượu như máu trong chén dạ quang càng thấy người sôi trào! Tài văn chương hiền tể có thể nói có một không hai cổ kim, khiến người rung động! Hiền tể..

Hắn đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Trẫm có nhiệm vụ này quan hệ tới giang sơn Đại Đường, người có dám tiếp nhận?

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

294. Chương 295 : Tin Tức Giang Nam

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân bảo mình ở lại uống rượu chắc chắn có dụng tâm nhưng cũng không ngờ chuyện nghiêm trọng như thế, thoáng giật mình liền biết lời kế tiếp của Lý Thế Dân tám chín phần mười là liên quan đến dư nghiệt của Lý Kiến Thành.

Năm đó hẳn một lần hành động phá hủy hang ổ dư nghiệt của Lý Kiến Thành ở Trường An, sau đó lại biết nhân vật mấu chốt sau màn may mắn đã tránh được một kiếp, cũng biết vô âm tín. Căn cứ theo phỏng đoán của Đỗ Hà thì sào huyệt của bọn chúng tại phương nam, chỉ là không có căn cứ xác thực.

Việc này về sau tạm lắng, Đỗ Hà vẫn kỳ quái Lý Thế Dân vì cái gì không có hành động, hôm nay nghe hẳn nói vậy lập tức biết Lý Thế Dân chuẩn bị động thủ, cũng chỉ có việc này mới liên quan tới an nguy Đại Đường, liền nói:

- Nghĩa bất dung từ!

Quả nhiên, Lý Thế Dân sau đó hỏi chuyện dư nghiệt Lý Kiến Thành:

- Hiền tể còn nhớ suy đoán của người về dư nghiệt Tức Vương?

Đỗ Hà thấy hẳn nhắc lại chuyện xưa, gật đầu nói:

- Nhớ rõ, là tiểu tể căn cứ chất vải từ Bát tầm ti mà suy đoán, chẳng lẽ là đúng?

Lý Thế Dân nói:

- Không sai, phía nam xác thực không bình tĩnh. Đám người người bắt giữ, một số có cốt khí tuyệt thực mà chết, một số còn lại dựa vào phương pháp thẩm vấn tinh thần của người mà khai báo hết thảy. Chỉ tiếc, đều là lâu la, không nắm được nhiều chuyện, nhưng theo đó thì tất cả chứng cứ đều chỉ phía nam. Vì thế trầm đặc biệt phái Quốc Hồng xuôi nam ngầm điều tra, phát hiện thấy tình hình như người nói. Chỗ đó rời xa Trường An, rời xa trung tâm Đại Đường, bị ước thúc không lớn, trầm cũng không quá chú ý, trước mắt quả thực có mấy vấn đề. Sào huyệt của đám dư nghiệt rất có thể ngay tại Giang Nam. Trầm cần một người xuôi Giang Nam, một lần phá hủy toàn bộ.

Nói xong câu cuối, trong mắt Lý Thế Dân lộ ra lạnh lạnh sát cơ, cười nhẹ:

- Không thể nghi ngờ, hiền tể tài trí hơn người, trí dũng gồm nhiều mặt, là người chọn lựa thích hợp nhất!

Đỗ Hà sớm đã ngờ tới việc này, Lý Thế Dân vì không muốn cho quá nhiều người biết chuyện nên sẽ không phái người khác, chỉ là mười ngày nữa sẽ là thời gian hẳn cưới Lý Tuyết Nhạn.

Lúc trước chinh phạt Cao Xương đã làm trễ một lần, lần này xuôi nam không biết có trùng hợp, liền hỏi:

- Xuôi nam không là vấn đề, chỉ là khi nào khởi hành? Qua mười ngày nữa tiểu tể thành hôn với Tuyết Nhạn, cũng không thể để tiểu tể khởi hành trước đó!

Lý Thế Dân cười nói:

- Điểm ấy hiền tể cứ yên tâm, việc này không gấp! Vấn đề phía nam tuy là gai nhọn sau lưng trầm, hẳn không thể trừ cho thống khoái nhưng trầm biết bọn họ ẩn nấp hơn mười năm, muốn nhổ tận gốc cũng không dễ dàng. Huống chi một lần công kích sét đánh ở cứ điểm Trường An còn khiến đám tôm tép nhãi nhép sợ kinh hãi, không dám vọng động. Cũng không vội ở nhất thời, chỉ là trước đó thông tri người, cho người có chỗ chuẩn bị. Như vậy đi, sau khi thành hôn một tháng thì khởi hành.

Đỗ Hà nhẹ nhàng thở ra, nếu như làm trễ chuyện thành hôn, hẳn cũng khó nói với Lý Tuyết Nhạn, có được một tháng là hợp tình hợp lý, cảm thấy an tâm, cũng bình tĩnh đại ngộ, cười nói:

- Nguyên lai nhạc phụ đại nhân đối với chuyện phía nam đã sớm tính trước kỹ càng tiểu tể vẫn còn kỳ quái vì cái gì một mực không có động tĩnh!

Thủ đoạn của Lý Thế Dân không khác hẳn trước kia, đều là án binh bất động, để cho rắn tự chui khỏi cỏ, chỉ có điều hành động của Lý Thế Dân càng lớn.

Lúc trước hẳn phá hủy hang ổ dư nghiệt của Lý Kiến Thành ở Trường An không để lưu lại một ai. Đám dư nghiệt còn lại cũng không biết được tin tức gì, cũng không rõ Lý Thế Dân biết được bao nhiêu.

Đoạn thời gian kia chính là lúc khó khăn nhất của bọn hắn, mọi hành động càng phải cẩn thận, phòng ngừa tai hoạ ngập đầu. Lúc đó nếu như triển khai vây quét sẽ chính thức đánh rần động cỏ khiến bọn chúng càng lặn sâu, càng khó bắt được.

Trái lại án binh bất động sẽ để cho những tôm tép nhãi nhép cho rằng Lý Thế Dân cũng không có tin tức chính xác của bọn chúng, do đó yên tâm tiếp tục hành động, đến nỗi lộ ra giấu đầu lòi đuôi.

Lý Thế Dân tràn đầy tự tin:

- Còn không chỉ có như thế, qua một năm trăm không hỏi đến tin tức Giang Nam, chỉ chờ hiền tế xuôi nam, trọng chinh Giang Nam!

Đỗ Hà cuồng hỷ, từ xưa vẫn nói “Giang Nam từ xưa giàu có phồn hoa”, lời này bao gồm cả Tùy Đường.

Từ thời Tống, trọng tâm phát triển của Trung Quốc đều ở phương bắc, vùng đất Quan Trung vốn được mệnh danh là “Có được Quan Trung sẽ có được thiên hạ”, lại không biết câu nói về vùng Giang Nam.

Giang Nam chính thức phát triển khai thác bắt đầu từ sơ Nam Tống sơ, Kim quốc chiếm cứ Trung Nguyên khiến Tống triều dạt về Giang Nam nên vùng này bắt đầu phát triển.

Trước đó, không triều đại nào chính thức để ý tới Giang Nam nên cũng không bao người biết rõ tiềm lực của nó.

Người khác không biết nhưng Đỗ Hà lại biết rõ, hiện giờ kinh tế vùng Giang Nam còn kém xa Quan Trung, muốn khai phát phải hao phí nhân lực vật lực không kém Dương Quảng năm xưa đào Đại Vận hà, hơn nữa hiệu quả cũng không phải dưng sào thấy bóng, với tình huống hiện giờ muốn toàn lực khai phát Giang Nam chắc chắn là tự chịu diệt vong, không thể hao phí tài lực vật lực.

Cho nên, Đỗ Hà cũng một mực không nói ra đề nghị này. Trong mắt hắn thì khai phát Giang Nam cần một quá trình, từ từ mà đi. Không người nào có thể chạy một mạch tới đích, hàng năm khai phát một ít, cuối cùng sẽ có lúc phát hiện lợi ích của Giang Nam. Đến lúc đó sẽ đẩy mạnh, Giang Nam bởi vì có điều kiện đặc thù mà sẽ thành chốn phồn hoa đời sau.

Chỉ là trước mắt Đại Đường hoàn toàn không có ý đồ chinh đồn Giang Nam, điều này khiến Đỗ Hà có chút buồn bực, nhưng bởi vì hắn chưa từng bước vào Giang Nam cũng không biết tình hình ở đó hiện giờ thế nào, không tiện mở miệng, chỉ có thể thầm buồn bực. Một câu “trọng chinh Giang Nam” của Lý Thế Dân khiến hắn thấy được hy vọng, cười nói:

- Nhạc phụ quyết định khai phát Giang Nam?

Lý Thế Dân nói:

- Giang Nam tuy so ra kém Quan Trung nhưng cuối cùng vẫn là lãnh thổ Đại Đường, trăm lúc trước không chú ý để cho tặc tử có cơ thả câu. Mắt bò mới lo làm chuông, tuy đã muộn nhưng hiện giờ phát hiện sao có thể thờ ơ?

Đỗ Hà thâm than, Lý Thế Dân không phát giác tiềm lực của Giang Nam cũng đúng, giao thông cổ đại khó khăn, đất Quan Trung ở gần, Giang Nam xa vạn dặm, Lý Thế Dân chỉ sợ cuối cùng cả đời cũng không đặt chân đến đó, sao có thể biết được. Lập tức cũng không cưỡng cầu, việc này còn cần thực tế, đợi sau khi trọng chinh Giang Nam, lấy được hiệu quả thì mọi chuyện không nói cũng rõ, nghĩ thầm phải nhanh chóng phái Đạp Nguyệt Lưu Hương điều hướng Giang Nam, nhanh chóng thiết lập mạng lưới tình báo ở đó để cung cấp tin tức. Đồng thời cũng nghĩ đến mấy loại y phục do Bát tà ti chế thành nói:

- Không biết những y phục do Bát tà ti chế thành có còn, lần này đi Giang Nam có thể lấy manh mối từ đó.

Lý Thế Dân sáng mắt, có chút hiểu được, ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Lời này nói như thế nào?

Đỗ Hà cũng biết Lý Thế Dân vờ vịt, liếc mắt một cái nói:

- Bát tầm ti chỉ có Giang Nam có thể sản, hơn nữa sản lượng không nhiều. Ra phố nhìn thấy người mặc y phục này thì không phú tất quý.

Chỉ cần có thể xác định thủ pháp của y phục Giang Nam dâng lên thì có thể xác định được nhà may, từ đó nhúng tay sẽ có hiệu quả

Lý Thế Dân hưng phấn nói:

- Điểm ấy trăm có thể nói cho người biết, Tô Châu, Giang Nam đệ nhất Tô gia.

Vừa nói xong hắn đã thấy không ổn, nói như vậy chẳng phải tự mâu thuẫn?

Thấy Đỗ Hà lơ đãng liền vội vàng cười nói:

- Giang Nam đệ nhất Tô, là chỉ công phu may vá của Tô gia ở Giang Nam!

Hắn chỉ long bào trên người nói:

- Ngay cả long bào của trăm là do Tô lão phu nhân thêu.

Đỗ Hà tập trung nhìn kỹ, trước kia còn không chú ý, giờ nhìn mới thấy long bào của Lý Thế Dân thêu rất sống động, đại khí phồn vinh mạnh mẽ, như một cự long đang bay lên.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Giang Nam Tô gia may vá là thiên hạ nhất tuyệt, đặc biệt thủ pháp độc truyền, chỉ có nhân tài Tô gia nhân tài có tư cách kế thừa. Trăm từng xem qua thủ pháp của những y phục kia, cũng không phải chính tông Tô gia nhưng cũng kế thừa một phần, xem ra là một chi nhánh.

Bất quá Tô gia đã sống ở Giang Nam trên trăm năm, y phố trải rộng Giang Nam, muốn điều tra cũng không phải dễ dàng.

Đỗ Hà lại nói:

- Nếu dễ dàng, cũng không cần phải tiểu tể tự thân xuất mã rồi!

Lý Thế Dân nghe vậy cười to:

- Có khí phách, trăm thưởng thức khí phách dù trời sập xuống cũng có tự tin chống đỡ của người. Uống với trăm một chén!

Đỗ Hà giờ chén dĩa quang lên kính.

Hai người cũng không nói thêm, chỉ hàn huyên một ít việc nhà, cuối cùng còn hỏi vì sao kết hôn một năm, một chút tâm hơi cũng không có.

Đỗ Hà vẻ mặt đau khổ, rầu rĩ nói:

- Ta đâu biết, cũng không gấp, ta mới mười bảy, Trường Nhạc cũng chưa quá mười bảy, còn trẻ lắm! Chưa có thai cũng không có cách gì.

Đỗ Hà uống xong, sau khi ra khỏi hoàng cung lập tức Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng, an bài bọn họ xuôi nam, đến trước một bước ẩn núp Giang Nam, thiết trí mạng lưới tình báo. Sau đó hắn đột nhiên nhớ tới, trong chuyện đánh ngã Trường Tôn Vô Kỵ, Vũ Mị Nương có công đầu, bản thân cũng chưa đi tạ ơn nàng liền bước về Long Tĩnh trà hiên.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

295. Chương 296 : Vũ Mị Nương Muốn Lấy Phần Thưởng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà đi vào Long Tỉnh trà hiên, nói với Lý chương quỹ mình muốn gặp mặt Vũ Mị Nương.

Lý chương quỹ còn đang cúi đầu tính sổ sách, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay không ngừng gõ lên bàn tính, không chút kiên nhẫn nói:

- Nhị cô nương của chúng ta không ở đây!

Lý chương quỹ tưởng hắn đến làm phiền, nói xong còn âm thầm lẩm bẩm:

- Lại đến thêm một người, thật sự là đáng ghét, cũng không tự lượng sức mình, có điểm nào xứng được với nhị cô nương!

Ban đầu Đỗ Hà tưởng thật, Vũ Mị Nương phải chương quản cả cơ nghiệp lớn như vậy không có mặt tại Long Tỉnh trà hiên là chuyện bình thường, đang định rời đi, nhưng trên người hắn có nội công, tai mắt linh hoạt, nghe được tiếng lẩm bẩm kia nhin không được lắc đầu, hiểu được người ta tưởng mình là con cóc muốn ăn thịt thiên nga, liền dừng bước quay người trở lại, cười khổ nói:

- Chương quỹ, ta thật muốn tìm nhị cô nương của người có việc!

Lý chương quỹ thấy người kia đã đi còn quay lại, không khỏi ngẩng đầu lên nói:

- Người có phiền hay không, đã nói nhị cô nương không có...

Hắn còn chưa nói xong chợt ngậy ra tại chỗ, đôi mắt tròn tròn, kinh hãi nhìn Đỗ Hà, sau đó giật mình nhìn hắn từ trên xuống dưới, rung giọng nói:

- Là...là Đỗ Hà, Đỗ công tử?

Về mặt Đỗ Hà cổ quái, trong lòng biết hiện tại ở Trường An mình cũng được xem là danh nhân, chương quỹ nhận ra mình cũng không kỳ quái, nhưng cũng không tới mức bị hù dọa đến như vậy, chẳng lẽ mình có thể ăn thịt hân hay sao?

Lý chương quỹ luống cuống tay chân, trong lòng không ngừng kêu khổ, rõ ràng đi ra ngoài đựng quỹ, hay bản thân mình đã già nên hồ đồ, ban ngày vẫn còn phạm lỗi.

Sáng sớm hôm nay Lý chương quỹ cũng như ngày thường làm việc, ngay khi sinh ý đang nóng nẩy, không ngờ lại tính thiếu một ngân lượng, giá hàng tại Đường triều cực thấp, một ngân lượng tương đương bốn ngàn một trăm nhân dân tệ, đã là một con số thật lớn.

Vũ Mị Nương biết hân vất vả, cũng không trách tội. Chỉ là hân đã lớn tuổi, trong lòng áy náy cảm thấy có lỗi với sự xem trọng của Vũ Mị Nương, cho nên không chút vui vẻ. Vũ Mị Nương cực kỳ xinh đẹp, còn giỏi việc kiếm tiền, rất nhiều người muốn làm con cóc ăn thịt thiên nga, thường xuyên vẫn có người đến thăm cầu kiến.

Dĩ vãng Lý chương quỹ đều tìm lời từ chối thoái thác, nhưng do hôm nay tâm tình hân khó chịu nên sau khi liên tục đuổi đi hai người, cũng không còn chút kiên nhẫn, mặc dù vẫn giữ khí độ không dùng lời lẽ nặng nề trách mắng, nhưng không mang theo khuôn mặt tươi cười đón tiếp, thậm chí cũng không nhìn lên, trực tiếp ra lệnh trục khách. Vì vậy đến phiên Đỗ Hà đi vào hỏi thăm, liền nhận lấy sự đối đãi nặng nề, hiện tại nhìn thấy rõ là Đỗ Hà, nhất thời hoảng sợ đến mức run rẩy.

Vũ Mị Nương đã từng đặc biệt dặn dò, người nào muốn gặp nàng đều từ chối, duy nhất ngoại trừ Đỗ Hà. Lại căn dặn thấy Đỗ Hà phải lập tức trực tiếp thỉnh hân vào phòng khách bên trong, dâng trà hầu hạ lập tức đến báo cho nàng.

Long Tỉnh trà hiên đã mở hơn nửa năm, cũng chỉ có Đỗ Hà mới có loại đãi ngộ này.

Lý chương quỹ là người từng trải, tự nhiên hiểu được phản ứng như vậy có ý nghĩa như thế nào, thường xuyên nghĩ thầm nhị tiểu thư xinh đẹp như thiên tiên cũng chỉ có nhân vật anh hùng trí dũng song toàn

như Đỗ Hà mới xứng đôi. Cổ nhân vẫn luôn có tư tưởng thà rằng làm thiếp anh hùng cũng không làm thê tử của một người bình thường, cho nên hắn cũng không để ý tới chuyện Đỗ Hà đã có thê tử, chỉ là thân phận của hắn hèn mọn nên không có tư cách quyết định, chỉ có thể yên lặng chúc phúc.

Hôm nay Đỗ Hà đến tìm Vũ Mị Nương, suýt nữa lại để cho hắn đuổi ra ngoài, nếu để cho Vũ Mị Nương biết được chính mình tám chín phần mười phải cuốn gói về nhà, tuổi tác lớn như vậy rồi, biết đi đâu tìm được việc làm tốt như vậy đây? Trong nội tâm hắn luôn tâm thần bất định, đối với Đỗ Hà càng thêm nhiệt tình, hy vọng hắn có thể bỏ qua sự ngu xuẩn của mình trước đó.

- Đến đến đến!

Hắn nói liên tục ba chữ đến, lại tiếp:

- Mời Đỗ công tử đi bên này! Mời bên này, nhị cô nương đang ở trong phòng, lão hủ lập tức đi mời!

Vị Lý chương quý này lúc lạnh lúc nóng, không biết nguyên do làm Đỗ Hà không kịp thích ứng, đối diện với vẻ nhiệt tình đột nhiên biểu hiện ra bên ngoài như vậy, hắn chỉ đành cười khổ đi theo vào trong nội đường.

Lý chương quý tự mình pha một bình trà Long Tỉnh ngon nhất đưa vào, lại tự mình đi mời Vũ Mị Nương đến.

Vũ Mị Nương đang ở bên trong đại sảnh dạy cho tam muội Vũ Cảnh Nương đọc sách, Vũ Cảnh Nương cũng chỉ có nhũ danh mà chưa có danh tự, nhưng nghe thấy danh tự Vũ Mị Nương của nhị tỷ thật êm tai, vì vậy cũng đòi lấy một tên như thế. Vì thế Vũ Mị Nương dựa theo tên của mình gọi nàng là Vũ Cảnh Nương, lấy từ ý tứ mị cảnh mỹ hảo.

Năm nay Vũ Cảnh Nương mười bốn tuổi, nhưng lại nghịch ngợm gây sự, không thích học hành.

Vũ Mị Nương hy vọng nàng có thể thành tài, vì vậy chỉ đành tự mình đốc thúc, bắt buộc nàng theo mình học tập.

Chợt nghe được Lý chương quý truyền đến tin tức có Đỗ Hà đến tìm, nàng liền đỏ mặt, kêu một tiếng:

- Tiểu muội, nhị tỷ đi ra ngoài có việc, muội phải chăm chỉ đọc sách, không được lười biếng!

Vũ Cảnh Nương dùng ngón tay khều khều mặt nói:

- Lêu lêu xấu hổ, nhị tỷ đi gặp tình lang, đem tiểu muội vứt bỏ!

Vũ Mị Nương sáng giọng:

- Tiểu quý đầu, còn nói nữa coi chừng nhị tỷ đánh mông của muội.

Nói tới đây đáy lòng nàng lại vui rạo rực, lại dặn Lý chương quý đi hầu hạ trước, riêng bản thân mình quay về phòng sửa sang lại cách ăn mặc một chút mới đi ra ngoài tiếp khách.

Nhìn thấy Đỗ Hà ngồi trong phòng uống trà, nàng tiến lên cười nói:

- Mị Nương lại để cho Đỗ đại ca đợi lâu!

Đỗ Hà nghe tiếng của nàng liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vũ Mị Nương tươi cười nhẹ nhàng đi về phía hắn, nàng mặc một bộ áo lông trắng muốt vẫn như ngày thường, xinh đẹp không gì sánh được, ánh mắt lại sáng ngời. Hắn có cảm giác thật kinh diễm, vội vàng đứng lên gật đầu như chào hỏi.

Vũ Mị Nương tiến tới mời hắn ngồi xuống, cười nói:

- Đỗ đại ca còn cùng Mị Nương khách khí làm gì, mau nhanh ngồi xuống, xem như nhà mình là được!

Chợt cảm thấy trong câu nói có vấn đề, trên mặt nàng liền ửng đỏ.

Đỗ Hà có chút xấu hổ, cũng không biết câu nói của Vũ Mị Nương là vô tâm hay cố ý.

Vũ Mị Nương thấy Đỗ Hà phản ứng như vậy, chỉ mỉm cười.

Đỗ Hà ho khan một tiếng, lại nói:

- Hôm nay ta đặc biệt tới gặp Mị Nương gởi lời cảm ơn, nếu không nhờ muội, lão hồ ly Trương Tôn Vô Kỵ sẽ không rơi vào trong tay của ta, chỉ sợ giờ phút này ta đã vì chuyện đi tìm thủ phạm mà nổi điên mất rồi. Hắc hắc, hiện tại thật quá tốt, hắc bị bệ hạ cường chế nhốt trong nhà ba năm, ha ha, ngẫm lại chuyện này thật cảm thấy hưng phấn, toàn thân thoải mái.

Vũ Mị Nương sáng giọng:

- Đố đại ca còn khách khí với Mị Nương sao, đây hết thảy đều do Đố đại ca ra chủ ý thôi, Mị Nương cũng không có ra bao nhiêu sức lực. Nhưng nói tới việc cảm tạ nha, Đố đại ca thật nên cảm tạ Mị Nương, nếu không có Mị Nương âm thầm giúp đại ca một chút, chỉ sợ đại ca đã tự mình tạt tai mình rồi!

Về mặt Đố Hà kinh ngạc khó hiểu.

Vũ Mị Nương nói:

- Đố đại ca cũng không chút cẩn thận, rõ ràng lại để cho Trương Tôn Vô Kỵ phái người mang tin tức đến thông tri Trương Tôn Thuận Đức. Nếu không có Mị Nương ngăn cản, cuộc phục kích kia đã không xảy ra!

Nguyên lai ngày ấy Trương Tôn Vô Kỵ âm thầm thông tri chương quỹ Bách Túy Hiên để cho hắc phái người đưa tin tức cho Trương Tôn Thuận Đức. Bách Túy Hiên là sản nghiệp âm thầm của Trương Tôn Vô Kỵ, gặp sự phân phó của đại lão bản sau màn, chương quỹ tự nhiên không dám lãnh đạm, liền phái con của mình đích thân đi một chuyến.

Bởi vì biết rõ thời gian kế hoạch của Trương Tôn Vô Kỵ, Vũ Mị Nương quan tâm cho Đố Hà nên cũng sớm đến Túy Tiên Lâu yên lặng chờ đợi sự việc phát triển. Nàng ở bên dưới lầu bốn một mực chăm chú quan sát hành động bên Bách Túy Hiên, tận mắt chứng kiến Lý Thế Dân, Đố Hà cùng Trương Tôn Vô Kỵ đi vào Bách Túy Hiên, đợi thật lâu lại thấy thiếu đông gia của Bách Túy Hiên vội vàng chạy về hướng Nghênh Tân Lâu, liền lưu tâm, quay trở về nhìn xem vị thiếu đông gia kia có mục đích gì.

Nghe được tin hắc tìm phòng của Trương Tôn Thuận Đức, nàng sinh lòng cảnh giác, thầm hô không xong.

Ngay trong thời khắc mấu chốt này, từ Bách Túy Hiên chạy tới tìm Trương Tôn Thuận Đức, khả năng là nhận chỉ thị của Trương Tôn Vô Kỵ, đến thông báo tin tức.

Nhìn thấy tình huống nguy cơ, Vũ Mị Nương cũng bất chấp mọi thứ, nàng ôm ấp suy nghĩ thà rằng giết lầm cũng không tha lầm, phân phó hộ vệ của mình cải trang khách nhân ở ngay lầu ba hung hăng đụng trúng hắc, lợi dụng thang lầu làm hắc té ngã xuống.

Hộ vệ của Vũ Mị Nương là người cơ bắp vạm vỡ, lực lượng mạnh mẽ, kết quả vị thiếu đông gia kia liền gặp bị kịch, ngay cả bóng dáng Trương Tôn Thuận Đức còn chưa được nhìn thấy đã bị người đụng văng xuống lầu một, trực tiếp té ngã hôn mê ngay tại chỗ.

Vũ Mị Nương đem việc này kể lại cho Đố Hà.

Đố Hà cũng kinh ngạc:

- Không đúng, ta đã sớm ngờ tới lão hồ ly kia sẽ không an phận, không chịu ngồi chờ chết, từ lúc hắc tiến vào Bách Túy Hiên ta đã cho người theo dõi hắc, điểm tiểu nhị hắc phái đi báo tin đã bị ta cho người trực tiếp đánh ngất xỉu rồi mà?

Vũ Mị Nương làm ra vẻ thương tâm:

- Chẳng lẽ Đố đại ca hoài nghi Mị Nương nói dối?

- Ách...

Tuy biết Vũ Mị Nương chỉ là diễn kịch, nhưng tốc độ nàng nhập diễn quá nhanh, làm hắc không kịp phản ứng, vội nói:

- Không phải, Mị Nương tự nhiên không có lý do gì nói dối, chỉ là ta không nghĩ ra lão hồ ly kia làm sao có thể ngay dưới mí mắt người của ta mà phái được thêm người đi thông tri mà thôi!

Sự việc xảy ra lần này chúng ta đánh ngược khiến Trương Tôn Vô Kỵ không kịp trở tay, lẽ ra hắc không thể nào phản ứng nhanh được như vậy mới phải!

Vũ Mị Nương cười nói:

- Mị Nương cảm thấy Đỗ đại ca sẽ không sợ ý như thế, thương trường luôn như chiến trường. Hiện tại Bách Túy Hiên là kẻ địch ngành ẩm thực duy nhất của Mị Nương trong thành Trường An, cả Túy Tiên Phảng, Nghênh Tân Lâu không cách nào so sánh được ưu thế của họ, muốn

bắt chước lại không có được nhiều nguồn cung cấp. Vì vậy từ mấy tháng trước Mị Nương đã âm thầm điều tra lai lịch lão bản Bách Túy Hiên, nên phát hiện được một chuyện rất thú vị!

Nét mặt nàng tươi cười như hoa, trên mặt hiện lên cảm giác cơ trí quyết thắng ngàn dặm, nhưng trong thời điểm mấu chốt này nàng lại ngậm miệng không nói ra.

Đỗ Hà thức thời hỏi:

- Không biết Mị Nương phát hiện được chuyện gì?

Lúc này Vũ Mị Nương mới thỏa mãn nói:

- Cũng không có chuyện gì, chỉ là phát hiện lão bản Bách Túy Hiên ở lúc Tùy triều đã từng là quan lại thế gia, hơn nữa còn giao hảo với Trương Tôn gia. Cuối cùng bởi vì đắc tội Dương Quảng mà nhận lấy họa diệt môn. Lão bản được Trương Tôn Vô Kỵ bảo hộ nên tránh được kiếp nạn. Với thân phận của một thế gia lạc phách, có được số tiền khổng lồ mở một tửu lâu xa hoa như Bách Túy Hiên là chuyện thật đáng ngạc nhiên, chứ nói chi có thể khai thác con đường buôn bán có thể mua được đủ loại danh rượu từ khắp các nơi, đây là chuyện mà người bình thường không sao làm được. Mặc dù muối không có bằng chứng chính xác, nhưng có thể khẳng định ở phía sau Bách Túy Hiên đã nhận được sự ủng hộ của Trương Tôn Vô Kỵ.

Đỗ Hà tiếp lời:

- Có lẽ Bách Túy Hiên chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của Trương Tôn Vô Kỵ, chỉ bởi vì luật pháp Đại Đường có quy định người có quan chức cùng thân nhân của họ không được theo kinh thương, cho nên hắn mới đặc biệt đưa ra một người thay thế, xem như dùng cách phân chia cổ phần mà chia lãi. Ân, cũng giống như tình huống của chúng ta!

Vũ Mị Nương nói:

- Cho nên nói toàn bộ Bách Túy Hiên đều là người của Trương Tôn Vô Kỵ, Đỗ đại ca làm sao ngăn cản được hành động của lão hồ ly đây? Kế hoạch không bằng biến hóa nhanh, nếu không có Mị Nương, toàn bộ kế hoạch của đại ca xem như chết từ trong trứng nước mất rồi. Chẳng lẽ Đỗ đại ca không chấp nhận cảm tạ Mị Nương hay sao?

Nhìn biểu lộ của Vũ Mị Nương như muốn hô lên “huynh mau cảm tạ muội đi”, Đỗ Hà chợt cảm thấy nhức đầu, không biết trong trí óc trí tuệ kia lại nảy sinh ý nghĩ gì cổ quái!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

296. Chương 297 : Thành Hôn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đã biết được bí mật của Trương Tôn Vô Kỵ, Đỗ Hà cảm thấy chuyến đi này không tệ, tuy đây đúng là một chuyện nhỏ, với địa vị của Trương Tôn Vô Kỵ cùng cống hiến của hắn đối với Đại Đường, mặc dù có chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng nếu đem việc này phơi bày ra, hắn cũng không bị trách phạt nghiêm khắc bao nhiêu, nhưng chỉ cần lợi dụng tốt, ở thời điểm thích hợp chỉ một việc nhỏ không có bao nhiêu ý nghĩa cũng có thể lấy được kỳ hiệu không thể tưởng tượng.

Đỗ Hà cùng Trương Tôn Vô Kỵ cơ hồ đã biến thành tử địch, nhất định sẽ còn những cuộc quyết chiến không có khói thuốc súng.

Đỗ Hà có một loại cảm giác chuyện nhỏ này ngày sau có thể giúp được mình thật lớn, chỉ là thái độ của Vũ Mị Nương hôm nay lại có chút khác thường, làm cho hắn có chút đau đầu. Hắn không cách nào phỏng đoán được tâm tư của nàng, nghe nàng đòi phần thưởng với mình, hắn thầm nghĩ:

- Mị Nương giúp mình nhiều việc như vậy, thậm chí không tiếc đắc tội người âm hiểm như Trương Tôn Vô Kỵ, nếu nàng có điều yêu cầu, chính mình nhất định phải hết sức nỗ lực!

Nghĩ như vậy hắn liền nói:

- Mị Nương cần gì, chỉ cần ta đủ khả năng nhất định làm được!

Vũ Mị Nương nở nụ cười mê người, nàng cười có vài phần giảo hoạt, lại có vài phần đặc ý như thực hiện được quỷ kế, còn có vài phần ngại ngùng. Nàng dùng tay vo nhẹ góc áo, nhỏ nhẹ nói:

- Thật ra là thế này, mười ngày nữa đến sinh nhật của Mị Nương, cho nên muốn mời Đỗ đại ca đến dự sinh nhật của Mị Nương thôi!

Mấy chữ này nàng nói thật yếu ớt, cũng may tai Đỗ Hà lại rất thính, cuối cùng cũng đã nghe được, nếu là người thường cũng chỉ thấy được môi nàng mấp máy mà thôi.

Mười ngày?

Hai mắt Đỗ Hà thoáng choáng váng, hắn muốn ngắt xù, không phải hắn không đến chúc mừng sinh nhật nàng được, dù hắn có bề bộn thế nào cũng có thể tranh thủ được một chút thời gian, nhưng mười ngày sau là ngày hắn cưới Lý Tuyết Nhạn, khi đó hắn là tân lang làm sao có thể rút được thời gian đến chúc mừng sinh nhật cho Vũ Mị Nương?

Vũ Mị Nương thấy vẻ mặt Đỗ Hà khó xử, sắc mặt tối sầm nói:

- Nếu như Đỗ đại ca thật sự không có thời gian thì thôi đi!

Đỗ Hà cười khổ:

- Mười ngày sau ta cưới Tuyết Nhạn về nhà, nếu là lúc khác cho dù bận rộn thế nào ta cũng có thể tranh thủ được thời gian, nhưng nếu là ngày đó thì ta thật sự bất lực rồi!

Vũ Mị Nương rung động, sắc mặt trắng bệch thất thanh nói:

- Tuyết Nhạn? Là quận chúa Lý Tuyết Nhạn? Vì sao không nghe được chút tin tức nào!

Đỗ Hà nhìn thấy bộ dáng thất thần của Vũ Mị Nương cũng không đành lòng, nhưng lời nói ra muốn thu hồi cũng đã muộn, đành gạt đầu nói:

- Muội cũng biết Tuyết Nhạn là quận chúa, mặc dù là bình thê nhưng theo lý cũng không hợp. Việc này dù được bề hạ cho phép, Trường Nhạc đồng ý, nhưng những người bảo thủ trong triều chưa hẳn đồng ý. Cho nên vì tránh phiền toái nên trước tiên phong tỏa tin tức, sẽ tuyên bố trước ba ngày thành hôn. Đến lúc đó bề hạ sẽ trước một bước mang theo một đám văn võ bá quan đến Lạc Dương xử lý chính sự, chờ khi bọn hắn quay trở về hết thấy đều đã xong xuôi.

Vũ Mị Nương im lặng không nói.

Đỗ Hà thầm mắng mình hỗn đản, biết rõ Mị Nương có ý tứ đối với chính mình, còn nói ra những lời này, thật là đáng chết. Đồng thời trong đáy lòng hắn cũng cảm thấy kỳ quái, bản thân mình cũng không phải là người lắm miệng, nhưng ở trước mặt Vũ Mị Nương lại cảm thấy nàng rất đáng giá tin nhiệm, vì vậy không hề cố kỵ nói ra suy nghĩ trong lòng mình, cũng không nghĩ ngợi gì khác, những lời không nên nói đều nói đi ra.

Lặng im hồi lâu, Đỗ Hà ngại ngừng dây dưa, cáo từ rời đi.

Đi ra khỏi phòng khách, trước mặt hắn liền đi tới một tiểu nha đầu. Gương mặt của nàng có vài phần giống Vũ Mị Nương, khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, môi anh đào, khuôn mặt hồng nhuận còn có má lúm

đồng tiền, phi thường khả ái, cũng là một tiểu mỹ nhân bại hoại. Giờ phút này nàng nhìn thấy Đỗ Hà lại thè lưỡi cười hì hì, chui vào trong phòng khách.

Chuyện Trưởng Tôn Vô Kỵ bị cấm túc trong nhà rất nhanh bị lan truyền ra ngoài. Mặc dù đối với bên ngoài không gọi là cấm túc, nhưng những văn võ bá quan trà trộn trong triều lại có người nào không phải là nhân vật thành tinh, há có thể không nhìn ra được có vấn đề ẩn chứa bên trong, phần lớn mọi người đều đang suy đoán nguyên do, chỉ có rất ít người biết được chuyện này có liên hệ tới Đỗ Hà, vì vậy đối với hắn lại thêm vài phần kính trọng.

Người làm phụ thân như Đỗ Như Hối chỉ có thể dờ khóc dờ cười, một mặt không thể tưởng được lão hồ ly mà chính hắn cũng phải kiêng kỵ ba phần lại bị con của mình đánh bại, một mặt vì tương lai của Đỗ Hà mà lo lắng. Hắn biết với lòng dạ hẹp hòi của Trưởng Tôn Vô Kỵ, ba năm sau nhất định sẽ không chịu bỏ qua như thế.

Nhưng hôm nay sự việc cũng đã thực sự xảy ra, hơn nữa sai lầm cũng không phải do Đỗ Hà, là do bản thân Trưởng Tôn Vô Kỵ làm việc quá đáng, vì vậy cũng không trách cứ nhi tử, chỉ dặn dò hắn nên cẩn thận nhiều hơn.

Đỗ Hà nhìn ra mình có thể đánh bại đối thủ chính trị như lão hồ ly khiến Đỗ Như Hối rất kinh ngạc, nhưng tận trong đáy lòng hắn vẫn cảm thấy rất cao hứng, chỉ là phụ thân không biểu lộ ra ngoài mà thôi.

Trình Quán mười hai năm, ngày mười một tháng mười.

Lý Thế Dân triệu tập toàn bộ văn võ bá quan, do cấm vệ hộ tống, đại đội nhân mã hạo hạo dâng dâng đi thẳng tới Lạc Dương.

Lạc Dương là kinh đô thứ hai của Đường triều, cũng là thành đô phồn hoa thứ hai trong Đại Đường. Vì thể hiện địa vị trọng yếu của tòa thành này, hàng năm Lý Thế Dân đều tranh thủ thời gian đến cung điện Lạc Dương ở lại mấy ngày, xử lý chính sự. Đây là thông lệ hàng năm, chỉ là năm nay đi sớm hơn một chút, so với dĩ vãng lần này có vẻ hơi gấp gáp.

Thông lệ này trên cơ bản chỉ giống như đi ngang qua sân khấu, đi sớm hay muộn cũng không cần chú ý, văn võ bá quan đồng hành cũng thản nhiên, chỉ vội vàng sửa sang chút ít tư liệu đi theo. Những người bảo thủ cứng nhắc kia, Lý Thế Dân thậm chí chính miệng điểm danh đòi bọn hắn đi theo tương bồi, để tránh việc họ chạy tới can thiệp lễ thành hôn của Đỗ Hà.

Ngày ngày thứ ba Lý Thế Dân rời đi, tin tức Đỗ Hà sắp cưới quận chúa Lý Tuyết Nhai truyền ra.

Trước tiên cưới công chúa, lại tiếp tục cưới quận chúa, việc này từ xưa tới nay chưa từng xảy ra, nghe được tin tức những hậu duệ quý tộc hay dân chúng đều vô cùng hâm mộ Đỗ Hà, những quý công tử luôn ôm mộng cưới được mỹ nhân về đều hận đến nghiến răng, một đám đều ăn không được bỏ đào thì chê bỏ đào chua. Mãi cho tới ngày đón tân nương, Đỗ Hà lại thay vào một thân hồng y, trên đầu cài hồng hoa, trước ngực đeo một đoá hồng hoa thật lớn, sau khi tế bái xong tổ tiên Đỗ gia, hắn dẫn theo Lý Kính Nghiệp, Phòng Di Ái đi tới Giang Hạ Quận Vương phủ nghênh đón tân nương.

Vốn nhân tuyển phù rể Đỗ Hà vẫn có ý định để cho La Thông cùng Phòng Di Ái đảm nhiệm, nhưng lại bị cảnh cáo người đã kết hôn không được làm phù rể, La Thông đã thành hôn hơn nửa cũng đã có nữ nhi, đã sớm bị loại ra ngoài, vì vậy hắn mới chọn lựa Lý Kính Nghiệp.

Hai người bọn họ đều chưa thành thân, vì vậy nhận lãnh trách nhiệm này.

Quận chúa cũng là hoàng thân quốc thích, lễ nghi cũng phiền phức không kém gì Trường Nhạc khi trước.

Cũng may từng có kinh nghiệm lần trước, có điều thông hiểu, chuyện gì hắn cũng mặc kệ không đi hỏi, chỉ giống như một đầu gỗ tùy ý cho người bày bố.

Đi tới Giang Hạ Quận Vương phủ, nghe xong người chủ hôn hô to, đôi mắt Đỗ Hà chỉ nhìn lên không, đại khái xem như người niệm kinh, cuối cùng chờ mãi cũng kết thúc.

Lý Đạo Tông chỉ có một mình Lý Tuyết Nhai là nữ nhi, cho nên lần này Đỗ Hà cũng không gặp phải đãi ngộ như lúc thành hôn cùng Trường Nhạc, cũng không bị làm khó dễ bao nhiêu, chưa tới mức phải vượt năm cửa ải chém sáu tướng, trực tiếp đi thẳng tới trước cửa khuê phòng của Lý Tuyết Nhai.

Cũng không thiếu việc làm tho thả câu, Đỗ Hà lại thêm lần nữa khoe khoang tài văn chương, đọc một bài thơ, nhìn đám người thán phục khắp bốn phía, trong nội tâm lại đắc ý một trận.

Các người làm thơ phải suy nghĩ, ca làm thơ chỉ cần đọc, hơn nữa mở miệng là có thể phun ra danh ngôn danh từ lưu danh thiên cổ!

Dưới sự dẫn dắt của bà mai, Lý Tuyết Nhạn trong trang phục tân nương lộng lẫy lại dịu dàng đi ra, bức rèm mỏng cuốn lên, một thân ảnh tịnh lệ xuất hiện sau bức rèm, được nha hoàn dìu đỡ chậm rãi đi tới.

Đỗ Hà nhìn ngây người, chỉ thấy mái tóc đen nhánh của Lý Tuyết Nhạn được búi lên theo kiểu búi của công chúa, phía sau búi tóc cắm trâm bạch ngọc, khi bước đi lại nghe được tiếng chuông nhỏ vang lên, hai bên cài bích ngọc lẳng hoa song hợp tạo thành một đôi hồ điệp vờn quanh ngọc lan hoa, nhìn thật tinh xảo đặc biệt, đồ trang sức tinh mỹ, nhưng vẫn không thể sánh được với sắc đẹp của tân nương.

Đôi mày của Lý Tuyết Nhạn như vẽ, đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt thanh lệ cùng nụ cười rạng rỡ càng lộ ra vẻ mỹ lệ của một giai nhân.

Giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của nàng mang theo nụ cười xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Khó trách có người nói nữ nhân sắp xuất giá luôn là đẹp nhất, lời này tuyệt không giả. Lý Tuyết Nhạn vốn là một tiểu mỹ nhân, hôm nay trang điểm ăn mặc càng như một vị tiên tử trên thiên giới.

- Thanh Liên thật sự diễm phúc sâu dày!

Lý Kính Nghiệp chấp tay chúc mừng Đỗ Hà, cảm khái lẫn tỏ vẻ ghen tỵ:

- Trường Nhạc công chúa, Tuyết Nhạn quận chúa đều là mỹ nhân nổi danh, dung mạo của hai nàng thành Trường An đều xếp vào thượng đẳng, lại bị một mình người cưới đi!

- Có gì đâu, có gì đâu!

Về mặt Đỗ Hà tự đắc, cực kỳ đắc ý lẫn thỏa mãn.

Có thể cưới được hai thê tử xuất sắc như thế, thật sự làm cho hắn vô cùng tự hào.

Dưới đôi mắt ghen tỵ của mọi người, Đỗ Hà đi tới trước mặt Lý Tuyết Nhạn nói:

- Muội đẹp quá!

Trong lòng Lý Tuyết Nhạn thập phần vui mừng, được ca ngợi ngay trước mặt mọi người khiến cho nàng bối rối, khuôn mặt đỏ ửng như hoa hồng.

Đỗ Hà không tự chủ được kéo tay Lý Tuyết Nhạn, cảm thụ được lòng bàn tay nàng tuôn mồ hôi, biết nàng lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, cười an ủi khẽ nói:

- Mọi sự có ta, không cần khẩn trương!

Nắm tay Văn Thành công chúa nổi tiếng trong lịch sử ngay trước mắt bao người đi tới đại sảnh, tiếp tục hoàn thành hôn lễ còn chưa kết thúc.

Giang Hạ Quận Vương Lý Đạo Tông là người hiền lành nổi danh, giờ phút này tiến lên chậm rãi cất tiếng dạy bảo, lại dặn dò nên đối xử tử tế với nữ nhi, còn dặn rõ nữ nhi mình khẩu vị thế nào, ưa thích trang sức gì, không thích điều gì, dặn dò từng câu một vô cùng ân cần.

Đỗ Hà vẫn ngoan ngoãn ghi nhớ từng lời.

Lý Tuyết Nhạn càng nghe càng đau lòng, nước mắt cũng lăn xuống.

Ngược lại nhạc mẫu Quận vương phi lại đẩy Lý Đạo Tông, nói:

- Xem ngài kia, chộc cho tiểu Nhạn nhi phải khóc!

Đỗ Hà nhìn Lý Tuyết Nhạn có chút cổ quái, từ trong mắt nàng nhìn ra được vẻ xấu hổ, nhũ danh tiểu Nhạn nhi quả thật vô cùng thú vị.

Lý Tuyết Nhạn ngừng khóc tròng mắt liếc hẳn.

Được nhạc mẫu chủ trì, Đỗ Hà mang theo Lý Tuyết Nhạn từ Giang Hạ Quận Vương phủ đi tới Đỗ phủ!

Lý Tuyết Nhạn nhìn tấm biển “Đỗ phủ” còn mới tinh tươm, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đỗ Hà cười nói:

- Đây là do Trường Nhạc đề nghị, nàng nói muối gả vào đây, nơi này không còn là phò mã phủ hay quận mã phủ, những từ này không còn thích hợp, cho nên đổi thành Đỗ phủ!

Mặc dù Lý Tuyết Nhạn đã không còn so đo danh phận, nhưng dù sao bản thân nàng là một quận chúa lại ở bên trong phò mã phủ, khó tránh sẽ bị người nói xấu, nghe được Trường Nhạc đã sớm chú ý tới chi tiết này, đối với khuê trung mật hữu cùng tỷ tỷ tương lai càng tràn đầy kính ý.

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

297. Chương 298 : Quà Sinh Nhật

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong hậu viện Long Tĩnh trà hiên, khắp nơi đều bao phủ trong một màu đỏ, ở trên cửa dán chữ “Hỷ”, như đang chúc mừng sinh nhật cho thọ tinh Vũ Mị Nương. Chỉ là hôm nay là ngày vui mừng, nhưng lại không có được hào khí của ngày mừng, bốn phía đều lạnh tanh, xung quanh u ám, không có bao nhiêu người tới chúc mừng.

Vũ Mị Nương rầu rĩ không vui ngồi trong nhà, thần sắc ai oán, chẳng khác gì oán phụ bị nam nhân bỏ rơi, tuy nàng đã sớm quyết định buông tay, nhưng cảm tình đâu phải nói muốn quên liền có thể quên được đây?

Càng bắt buộc mình quên đáy lòng lại càng nhung nhớ, càng thêm đau khổ, nỗi đau khổ này kéo dài cũng không còn cách nào quên được nữa.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, cửa phòng bị người đẩy ra, trong tay Dương thị cầm theo bao lớn bao nhỏ đi vào:

- Mị Nương, hôm nay là sinh nhật của con. Đại tỷ của con đặc biệt từ Giang Nam mang đến bánh ngọt phía nam về, còn có một ít tơ lụa trang phục xinh đẹp, mẹ tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn quê quán mà con thích nhất đó, nha đầu con cũng thật là, đi ra ngoài về vẫn rầu rĩ không vui, thật không biết con đang nghĩ chuyện gì! Trước kia khi chúng ta còn sống khổ, không có tiền lại bận rộn buồn bán nên không có thời gian. Hiện tại hết thấy đều đi vào quỹ đạo, muốn đãi sinh nhật cho con, nhưng cả ngày con vẫn luôn buồn bực ủ rũ như thế là sao...

Ngữ khí của bà tràn đầy vẻ lo lắng, vẻ mặt cũng tràn ngập bất đắc dĩ.

Vũ Mị Nương thuở nhỏ thông minh, vô cùng có chủ kiến, làm người xử sự vượt hơn mẫu thân như bà gấp mười gấp trăm lần, Dương thị cũng biết nữ nhi mạnh mẽ hơn mình, cũng không hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy đối với tình huống của Vũ Mị Nương bà vẫn không hề hay biết, căn bản không biết nữ nhi bảo bối đang suy nghĩ chuyện gì, lại khổ vì ai, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông mà thôi.

Vũ Mị Nương nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của mẫu thân cũng cảm thấy ngại ngùng, miễn cưỡng cười nói:

- Mẫu thân, Mị Nương thật sự không có chuyện gì, chỉ cảm thấy có chút buồn bực mà thôi.

Dương thị khấn trương hỏi:

- Có phải là bị sinh bệnh gì hay không, có cần đi tìm đại phu hay không?

Vũ Mị Nương lắc đầu tỏ vẻ không cần, ngược lại còn an ủi:

- Mẫu thân đừng lo lắng, con ngủ một giấc là tốt rồi, không có gì đâu!

- Ai...

Dương thị thở dài một hơi:

- Con không muốn nói mẹ cũng không miễn cưỡng, chỉ là nhìn bộ dạng con như vậy, bảo mẹ làm sao không lo lắng!

Vũ Mị Nương cũng không muốn làm mẫu thân lo lắng cho mình, nhưng nàng thật sự không sao cười nổi, nhìn phản ứng của Dương thị, khuôn mặt càng thêm u sầu.

Dương thị thấy mình chẳng những không khích lệ được Vũ Mị Nương, ngược lại còn làm cho nàng cảm thấy thêm khó chịu, cũng không tiếp tục ở lại dây dưa, buông đồ vật xuống nói:

- Đồ ăn ở trong nồi, nếu con muốn ăn thì tự mình lấy ăn đi, mẹ đi trước.

Vũ Mị Nương chỉ gật nhẹ đầu, cũng không nói lời nào. Không biết qua bao lâu, cửa phòng lại bị người đẩy ra. Lần này đi vào không phải Dương thị mà là tam muội Vũ Cảnh Nương, vẻ mặt nàng tươi cười nói:

- Mẫu thân không biết nhị tỷ vì chuyện gì mà buồn, nhưng Cảnh Nương lại biết rõ, hi hi, người có thể làm cho tỷ vui vẻ đã đến, nhị tỷ có muốn gặp mặt hay không?

Vũ Mị Nương rung mạnh, đáy lòng bốc cháy lên hy vọng mãnh liệt, bỗng nhiên thất thanh nói:

- Hẳn đã đến, không đúng...

Nàng lập tức uể oải ngồi trở xuống:

- Đêm động phòng hoa chúc, như thế nào hẳn lại tới đây. Tam muội, muội cũng đừng chọc ghẹo nữa, thật hồ đồ!

Vũ Cảnh Nương cười nói:

- Chính chủ chưa tới, nhưng có phái một người bằng hữu đến. Tỷ có muốn gặp một lần hay không?

Vũ Mị Nương trầm mặc thật lâu, nói:

- Ở đâu?

Vũ Cảnh Nương hiểu ý cười tinh nghịch:

- Ngay trong phòng khách đó, nhị tỷ lên tinh thần rồi

sao?

Vũ Mị Nương nhắc chân đạp Vũ Cảnh Nương, nói:

- Tiểu nha đầu, ở yên một bên đi, còn dám đến nghe lén coi chừng mông nở hoa!

Vũ Cảnh Nương cười khúc khích trốn sang một bên.

Vũ Mị Nương chỉnh lại tâm tình, đi tới phòng tiếp khách, thấy được thân ảnh người kia, nàng biết đối phương chính là bộ hạ kiêm bằng hữu thân thiết của Đỗ Hà, Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái nghe được tiếng bước chân xoay đầu lại, nhìn thấy Vũ Mị Nương trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh diễm, thâm nghĩ:

- Không thể tưởng được tại Trường An còn có tiểu mỹ nhân thế này. Lão đại đúng là lão đại, ra tay liền không giống bình thường. Khó trách không thấy hẳn tiếp tục đi dạo thanh lâu nữa, nguyên lai đã đổi sở thích, chuyển sang thích phụ nữ con nhà lương thiện đi!

Hắn như chợt hiểu ra gật gật đầu, ở trong lòng hắn Đỗ Hà vẫn là Đỗ Hà ngày xưa.

Vũ Mị Nương kêu một tiếng:

- Phòng tướng quân!

Phòng Di Ái bưng tỉnh, vội nói:

- Vũ cô nương, lão đại ta có một phần lễ vật muốn tặng cho cô nương, chỉ là lễ vật quá lớn, không cách nào mang vào nơi này nên đặt trên gò đất bên trong Phù Dung Viên. Lão đại nói, phải đợi sau khi trời tối mới có thể khởi hành, hiện tại đã đến lúc!

Thần bí như thế, lễ vật lớn như vậy, Vũ Mị Nương cũng chột tò mò không nhịn được lên tiếng mời Phòng Di Ái dẫn đường.

Buổi tối Phù Dung Viên hoàn toàn yên tĩnh, khắp bốn phía ngoại trừ thanh âm chim chóc côn trùng đã không còn bóng dáng người đi đường. Xung quanh im ắng, Phòng Di Ái cũng không nói chuyện, chỉ cầm theo đèn ***g dẫn đường phía trước. Mặc dù biết rõ Phòng Di Ái đáng tin nhiệm, nhưng giờ phút này đáy lòng Vũ Mị Nương cũng ẩn ước có chút sợ hãi. Nếu không phải Phòng Di Ái là người của Đỗ Hà, đáng giá tin tưởng, vô luận như thế nào trong đêm khuya như vậy nàng nhất định sẽ không tới nơi này.

Đi tới trên gò đất, Phòng Di Ái đột nhiên tắt đèn ***g.

Trong lòng Vũ Mị Nương thất kinh, đang định chất vấn, ánh lửa lại dấy lên lần nữa, không phải đèn ***g mà là bó đuốc.

Phòng Di Ái đưa bó đuốc cho nàng, cười nói:

- Đi tới trước mười bước, cô nương sẽ nhìn thấy trên mặt đất có sợi dây thừng lớn, cô đốt dây thừng liền chứng kiến được lễ vật của lão đại!

Vũ Mị Nương cũng không hiểu rõ ràng, nhưng càng cảm thấy thêm hiếu kỳ, theo lời đi về phía trước mười bước, quả thật phát hiện trên mặt đất có sợi dây thừng, chỉ là màu sắc cũng không phải màu vàng đất thông thường, mà là một loại đồ vật màu xám.

Vũ Mị Nương đưa bó đuốc tới đốt dây thừng.

Dây thừng màu xám bị đốt cháy đột nhiên kêu lên xèo xèo, trên dây thừng bắn ra hỏa quang li ti, phân thành hai đầu nhanh chóng đốt về phía trước.

Bên ngoài mười bước, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm phóng lên trời, tựa như hiệu ứng của ánh đèn lướt thời hiện đại, từng ánh đèn lần lượt sáng lên, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm giống như quần tinh lóng lánh ghép thành sáu chữ lớn:

- Mị Nương sinh nhật vui vẻ!

Từng chữ cực lớn bằng nửa sân bóng rổ.

Theo sáu chữ lớn hiện hình, bốn phía dấy lên liệt diễm bắn ra như tiên hoa.

Cơ hồ trong nháy mắt Vũ Mị Nương rơi lệ đầy mặt, trong lòng bị cảm xúc hạnh phúc tràn ngập.

Vì chuẩn bị hết thảy những việc này, Đỗ Hà vô cùng dụng tâm. Những chén đèn kia là do hần tự mình bài trí, bên trong đều chứa dầu hỏa. Mà dây thừng xám kia chính là ngòi nổ, là kíp nổ phát minh từ hỏa dược, Đỗ Hà lợi dụng kết nối cùng những ngọn đèn, trên ngọn đèn lại liên tiếp kíp nổ kia. Cho nên chỉ cần một ngọn đèn cháy lên những chiếc đèn khác cũng cháy theo, tạo thành sáu chữ lớn chúc mừng sinh nhật Mị Nương.

Sáu chữ lớn chiếu sáng cả nửa bầu trời, Phòng Di Ái nói:

- Lão đại nói hôm nay hần không cách nào chúc mừng sinh nhật cho Vũ cô nương, nên trong lòng thật áy náy. Quà sinh nhật này đều do một mình hần làm ra, hy vọng cô nương sẽ ưa thích.

Vũ Mị Nương vui vẻ cười, cảm động nói:

- Ta rất ưa thích, thật sự rất thích!

Phần tâm ý này, phần lễ vật lớn này nàng nhận được, quả thật nhận được, lại cảm động tột đỉnh, rơi lệ đầy mặt.

Đột nhiên nàng nhớ tới mười ngày trước mình cùng tam muội Vũ Cảnh Nương trò chuyện, đó là chuyện sau khi Đỗ Hà rời đi.

Tuổi tác của Vũ Cảnh Nương mặc dù còn nhỏ nhưng đã có tiềm chất bất quá, cơ linh xảo trá, cười hì hì nói:

- Nhị tỷ, nguyên lai ý trung nhân của tỷ là Đỗ Hà, Đỗ tướng quân. Hì hì, Đỗ tướng quân vừa uy phong lại tiêu sái, gia thế lại tốt, văn võ song toàn, muội xem nhị tỷ có chút nguy hiểm thôi!

Vũ Mị Nương vừa tức vừa cười:

- Tiểu a đầu như muội lại biết cái gì?

Vũ Cảnh Nương cao ngạo hừ hừ, sau đó mới nói:

- Là các người cứ cho rằng muội không hiểu, kỳ thật chuyện gì muội cũng biết. Nhị tỷ ưa thích Đỗ tướng quân, nhưng Đỗ tướng quân đã có thê tử. Nhị tỷ lại không cam lòng làm thiếp, người khác lại không lọt vào mắt nhị tỷ, cho nên thấy khó xử, không biết nên làm thế nào mới tốt! Hì hì, Cảnh Nương nói đúng đi!

Vũ Mị Nương không thể tưởng được Vũ Cảnh Nương chỉ là một tiểu a đầu chưa đầy mười lăm tuổi lại có thể nói ra được những lời này, nhất thời kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Vũ Cảnh Nương nói tiếp:

- Kỳ thật chuyện này cũng không có gì cả, nhị tỷ không cam lòng làm thiếp, vì sao không tranh thủ làm thê chứ! Trong sách không phải nói có tam thê tứ thiếp sao! Còn có một chỗ trống, nhị tỷ điền vào là được rồi. Hắc hắc, Đỗ tướng quân lại được hoan nghênh như vậy, nhị tỷ không động thủ, vạn nhất lại để người khác giành trước một bước, lúc đó nhị tỷ muốn khóc cũng không kịp!

Vũ Mị Nương nghe Vũ Cảnh Nương nói đến tâm động. Tam thê tứ thiếp không phải nàng không biết, nhưng tuy bình thê cũng là vợ, địa vị cuối cùng vẫn không bằng chính thê. Tính cách của nàng có chút hiếu thắng, cao ngạo lại không tình nguyện ở dưới người khác, cho nên vẫn một mực do dự cho đến nay.

Một mặt nàng rụt rè, cao ngạo, mặt khác nàng lại phi thường để ý lời của Vũ Cảnh Nương đã nói:

- Tam thê tứ thiếp, trong tam thê chỉ còn dư lại một vị trí mà thôi!

Ngay khi Vũ Mị Nương còn đang tràn đầy cảm động, Đỗ Hà cũng đã hoàn thành toàn bộ nghi thức kết hôn.

Ngoài nghi thức Lý Tuyết Nhạn cần kính trà cho đại phu nhân Trường Nhạc ra, cũng không còn yêu cầu nào khác, cũng giống như cưới thê, cũng trải qua lễ ốc quán, lễ đồng lao hợp quyền, lễ bái đường, lễ chấp thủ đủ loại lễ tiết, chỉ có lễ kết tóc là không thể chấp hành, bởi vì chính thê chỉ có một vị.

Đỗ Hà mở khăn trùm đầu tân nương, giúp nàng lấy xuống trang sức trên tóc, đôi mắt cười tươi như vàng trắng non.

- Cười gì vậy, Đỗ lang?

Lý Tuyết Nhạn nhìn vào gương đồng thấy Đỗ Hà cười vui vẻ, mở to mắt hỏi.

Đỗ Hà đem cây phượng trâm tháo xuống, ôm Lý Tuyết Nhạn vào lòng, thoáng nghiêm mặt, cảm thụ cảm giác mềm mại trong lòng, cười nói:

- Đây là vui vẻ thôi! Có thể lấy được thiên diện giai nhân, là phúc phận Đỗ Hà tu luyện suốt mười đời!

Lý Tuyết Nhạn nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp trong tay hắn, trải qua thời gian dài nguyện vọng rốt cục có thể thực hiện, trên mặt của nàng tràn đầy dáng tươi cười ngọt ngào, thì thào lẩm bẩm:

- Có thể gả cho Đỗ lang là phúc khí của Tuyết Nhạn mới phải!

Mái tóc của Lý Tuyết Nhạn buông xuống, như một dòng suối đen nhánh buông thả, óng ánh sáng bóng.

Nhìn khuôn mặt động tình của nàng, Đỗ Hà biết rõ giờ phút này mình nên làm những gì!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

298. Chương 299 : Bão Noãn Sinh Dâm Dục

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hắc!

- Xem ta đây!

- Nha nha nha, xem ta đây, tiếp lấy!

Trên bầu trời Đỗ phủ phiêu đảng thanh âm thanh thúy đang chơi đùa rộn rã.

Đã là đầu mùa đông, hôm nay trời nắng thật hiếm thấy, ánh mặt trời cao chiếu, lại làm lòng người thật dễ chịu ấm áp!

Đỗ Hà nằm trên ghế dài, híp mắt ngắm nhìn hai thân ảnh động lòng người trên sân viện, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười thư thái.

Trên sân viện Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhận đang chơi cầu lông, nếu nói bóng chuyền là vận động của nam nhân, trần đây tình cảm mãnh liệt, cầu lông lại là trò chơi của nữ tử, cung cấp cho các nàng chơi đùa.

Phương tiện giải trí thời cổ đại thật sự quá ít, hơn nữa nơi này lại không lưu hành hoạt động dạo phố mua sắm du lịch như thời hiện đại, một hảo thê tử ở trong nhà giúp chồng dạy con, hiếu thuận trưởng bối ở trong mắt thế nhân mới là điển hình của hiền thê lương mẫu. Nhưng là người của thế kỷ 21, Đỗ Hà lại không nghĩ như vậy.

Phu thê là một chính thể, lẫn nhau ứng thuận chăm lo sự nghiệp của mình, sinh hoạt riêng của mình. Nhưng cách nói này ở tại Đường triều thật sự như đi vào đầm rồng hang hổ, Đỗ Hà cũng biết với lực lượng một người khó thể cải biến thế giới, loại chuyện này không thể cưỡng cầu.

Chỉ là Trường Nhạc vẫn một mực ở mãi trong nhà, lượng vận động thật sự ít ỏi đến thương cảm. Bình thường khi hắc có ở nhà còn có thể đốc thúc được nàng chạy bộ vận động, nhưng nếu hắc không ở nhà, nàng thà tình nguyện cầm quyển sách hoặc cầm bút đọc sách vẽ tranh vượt qua một ngày, cũng không muốn vận động.

Đây cũng không phải nàng lười biếng, chỉ là sở thích, nàng không thích chạy bộ, lại ưa thích vẽ tranh đọc sách.

Vì vậy Đỗ Hà suy nghĩ một ít hoạt động giải trí hiện đại, nhìn xem có thể tạo ra được một ít trò chơi cung cấp cho Trường Nhạc chơi đùa, cho hai nàng giải trí.

Nổi danh nhất không gì bằng bóng bàn, cầu lông, tennis, là ba loại trò chơi an toàn còn có tính giải trí, hơn nữa còn thích hợp cho nữ tử chơi đùa.

Tennis lại không quá thịnh hành ở Trung Quốc, Đỗ Hà không hiểu biết nhiều về môn vận động này nên bỏ qua. Bóng bàn được xem là quốc kỹ của người Trung Quốc, chỉ cần là người trong nước cũng không có ai chưa từng được nghe qua. Ban đầu hắc dự định dùng bóng bàn, nhưng hắc phát hiện quả bóng bàn lại làm bằng plastic, hắc chế tạo, dùng khoa học kỹ thuật Đường triều chế tạo liền làm quả cầu nổ tung, không thể làm được nên đành buông tha.

Trái lại cầu lông lại dễ dàng chế tạo, dùng một quả cầu da tròn nhét lông vũ vào là được, khó khăn chỉ là vớt cầu lông, nhưng điều này cũng không thành vấn đề, không có được lợi sợi nhựa như đời sau, dùng kim ti sợi đồng cũng được thôi! Tuy lực co giãn còn kém một chút, nhưng chỉ cần có thể sử dụng là được, dù sao cũng chỉ vì chơi đùa.

Đỗ Hà cũng không trông cậy có thể tạo ra loại vợt cầu lông của thế kỷ 21, nên chấp nhận thông qua.

Kiểu đồ chơi mới vừa được tạo ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt Trường Nhạc. Mọi người luôn giống nhau, đều là động vật ưa thích hưởng thụ. Cổ nhân không phải không thích chơi đùa, chỉ là phương tiện giải trí ít nên không chơi. Trường Nhạc cũng giống như vậy, cầu lông lại đơn giản dễ học, ngay lập tức đưa tới hứng thú của nàng, chỉ là khổ sở không có đối thủ.

Người hầu không dám cùng nàng chơi đùa, Đỗ Hà cũng không khả năng suốt ngày chơi với nàng.

Lý Tuyết Nhạn vừa vào cửa, ngay lập tức cùng nàng gom thành một đôi.

Cá tính Lý Tuyết Nhạn càng thêm hiếu động, sau ngày tân hôn liền thích vận động này. Lúc ấy vết thương tân hôn còn chưa khỏe, đi đường còn có chút lảo đảo, nhưng nàng cũng không nhịn được chơi suốt hai hiệp. Hôm nay thương thế khôi phục, càng thích thú, nhàn rỗi lại quần quýt Trường Nhạc đòi thi đấu.

Đừng nghĩ Trường Nhạc bình thường không hiếu động, nhưng khi chơi cầu lông kỹ thuật lại thật tốt, cặp mắt tinh táo luôn có thể bắt rõ địa điểm cầu lông rơi xuống, quyết đoán đánh ra.

Lý Tuyết Nhạn hiếu động, luận thân thủ thì nhanh nhẹn hơn Trường Nhạc, nhưng lực phân tích lại thua kém quá nhiều, luôn thất bại mà chấm dứt, có thể nói gặp chiến tất bại, nhưng càng bại càng hiếu chiến.

Vốn Đỗ Hà còn có cơ hội ra sân, nhưng về sau hai người nhất trí chiếm cả quyền lực cầm vợt của hần.

Bởi vì, hần quá mạnh mẽ!

Tốc độ của hần không ai so sánh nổi, càng thêm nhanh tay lẹ mắt, ám khí bay tới hần còn dùng tay tiếp được, huống chi chỉ là một quả cầu lông nho nhỏ.

Kết quả hết lần này tới lần khác hần đều ngược sát Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn. Có một lần chấp hai đánh một hai nàng cũng bị đánh bại hoàn toàn. Thế là từ đó về sau, hai người nhất định không muốn cùng hần chơi đánh cầu lông, Đỗ Hà cũng không để ý, mỗi lần hai nàng chơi đùa hần đều bồi bên cạnh, nghe hai nàng kêu gọi vui vẻ, nhìn tư thế lả lướt của hai nàng, chỉ vậy hần đã cảm thấy thỏa mãn, chỉ mong có thể nhàn nhả như thế mà qua cả đời.

Thế cục trên sân viện cũng giống như hần đã suy đoán trước, Lý Tuyết Nhạn dựa vào tinh lực dồi dào liên tục tấn công, chuyên đánh những quả cầu tốc độ cực nhanh, Trường Nhạc không có được tinh lực như thế, nhưng nàng vẫn có thể bình tĩnh đánh trả trở lại.

Trận so tài có thể nói cực kỳ phấn khích.

Đỗ Hà nhìn tư thái của hai nàng tràn đầy tinh lực, ánh mắt nhìn một lúc đã có chút biến vị, hơn nữa hiện tại ánh mắt hần quan sát không chỉ đơn giản là xem so đấu, bởi vì trong đầu hần hiện tại đang thoáng hiện dáng vẻ phong tình vận chuyển của hai nàng lúc trên giường, trong lòng không ngừng xao động.

Trường Nhạc đoan trang hiền lành, tuy đã thành thân hơn một năm nhưng lúc ân ái vẫn chưa thể hoàn toàn thả ra chính mình. Lý Tuyết Nhạn tuy chỉ mới thành thân, nhưng đêm động phòng hoa chúc thậm chí còn chủ động cùng hần thay đổi tư thế.

Nhưng muốn so đấu với Đỗ Hà nàng vẫn còn rất non, về sau mới biết được vì đêm động phòng hoa chúc, mẹ của Lý Tuyết Nhạn đã sớm đưa cho nàng một quyển đông cung đồ, bên trong vẽ lại nhiều tư thế thật khó xử, Lý Tuyết Nhạn vì không muốn bị xấu mặt, đè nén xấu hổ xem đông cung đồ suốt ba đêm học trộm tư thế bên trong.

Chuyện gì nàng cũng không hiểu, mẹ nàng cũng không thể giải thích rõ với nàng, vì vậy nàng cho rằng những tư thế kia phải được thực hiện trong đêm động phòng, vì vậy mới chủ động thay đổi tư thế với Đỗ Hà.

Đỗ Hà thâm cười trộm, cũng không nói ra, Lý Tuyết Nhạn muốn làm gì hần cũng làm, khi nàng không biết làm thêm gì nữa, Đỗ Hà mới bắt đầu xuất chiêu theo những tư thế từng xem qua ở thời hiện đại.

Tuy Lý Tuyết Nhạn cảm thấy thật khó xử, nhưng nàng chỉ nghĩ đó là chuyện phòng the thật bình thường giữa phu thê, vì vậy đều tiếp nhận, nhờ vậy liền khiến cho Đỗ Hà lảng lảng, thường xuyên nghĩ nếu Trường Nhạc cũng chịu thả lỏng như thế thật sự là tốt nhất.

Nghĩ đi nghĩ lại trên mặt hắn hiện lên nụ cười tà ý, thầm nghĩ: Có cơ hội phải trái ôm phải ấp, đem hai nàng đều dễ dàng lên giường cùng một lúc đi, để hai nàng còn có thể học tập lẫn nhau!

No bụng sẽ sinh dâm dục, lời nói này tuyệt không sai. Sau khi cưới Lý Tuyết Nhạn về nhà, Đỗ Hà lại nghĩ tới việc chuẩn bị xuôi nam. Chuyến đi này không ít hơn nửa năm, cho nên một tháng nay hắn biến thành trạch nam thời cổ đại, mỗi ngày cùng Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn hầu như không hề bước chân ra khỏi cửa.

Cả ngày hết ăn lại chơi không thì lên giường, cuối cùng mới đi ngủ, ngày hôm sau tiếp tục lặp lại.

Thời gian trôi qua thật vô cùng thoải mái, vì vậy tâm tư của hắn cũng thay đổi, giữa ban ngày cũng nghĩ tới những chuyện phòng the, tự mình cười không ngừng.

- Hắc hắc hắc...

Nghĩ tới chỗ cao hứng, hắn còn bật cười thành tiếng.

Đột nhiên một gương mặt thanh tú xuất hiện ngay trước mặt Đỗ Hà trong gang tấc, hai khuôn mặt cơ hồ muốn dán sát cùng một chỗ.

- Oa!

Đỗ Hà quát to một tiếng, chột dạ lật người tránh ra. Cũng may ghế dài khá rộng nên hắn không bị té xuống, liền tập trung nhìn tới, nhận ra là khuôn mặt của Lý Tuyết Nhạn. Không biết nàng với Trường Nhạc đã ngừng chơi từ khi nào, đang đi tới gần hắn.

- Làm gì vậy, xuất quỷ nhập thần, thật dọa người!

Đỗ Hà ai oán nói.

Lý Tuyết Nhạn cũng bị tiếng hô to của Đỗ Hà làm hoảng sợ, nghe tiếng ai oán của hắn giậm chân nói:

- Còn oán muội sao, chúng ta chơi một mỗi muốn nghỉ ngơi một chút, tự nhiên nghe huynh người “hắc hắc” thật quái dị, gọi huynh cũng không nghe, tiếng cười thật tà ác, làm người ta nghe không thoải mái chút nào!

- Ách...

Đỗ Hà xấu hổ sờ sờ mũi, nào dám nói ra sự thật, có chút chột dạ nói:

- Không có gì!

Trường Nhạc hoài nghi nhưng cũng không hỏi tới.

Đỗ Hà ngồi dậy kéo Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn ngồi hai bên người hắn:

- Nghỉ ngơi một chút, chơi trò chơi phải như vậy. Thích hợp chơi mới có lợi cho thân thể, nhưng nếu quá mức ngược lại sẽ hại thân. Phải chú ý nhiều hơn, không thể miễn cưỡng, nhất là Trường Nhạc, thân thể của nàng yếu ớt, rèn luyện sẽ cho nàng được ích lợi lớn, nhưng nếu quá mức thì nguy hiểm cũng tăng lên, nên chú ý!

Trường Nhạc cười ngọt ngào, đáp ứng sự quan tâm của Đỗ Hà.

Tĩnh tọa chốc lát, Trường Nhạc nói:

- Đỗ lang, ngày mai là ngày tương công cùng Tuyết Nhạn hồi môn, hôm qua thiếp thân đã cho người mua một đôi Ngọc Như Ý, ngày mai nhớ mang đến đưa cho thúc phụ!

Đỗ Hà gật đầu, lập tức giật mình nói:

- Ngày mai là ngày Tuyết Nhạn hồi môn rồi sao? Đã một tháng?

Cả tháng qua hắn chỉ vui chơi, thậm chí cũng quên mất cả ngày tháng.

Lý Tuyết Nhạn cũng có chút ngoài ý muốn, ngay lập tức gương mặt đỏ như nhũ máu, hiển nhiên nàng cũng giống như Đỗ Hà, đem ngày trọng yếu như vậy lãng quên.

Nếu không phải Trường Nhạc nhớ rõ, có lẽ ngày mai họ sẽ gây ra chê cười.

Đỗ Hà thở ra một hơi, không thể tưởng được thoáng chốc đã qua một tháng thời gian, thật quá mức đột nhiên, hẳn còn chưa có chuẩn bị tâm lý.

Trường Nhạc hiểu rõ trạng thái của mình, nhìn thấy một tháng qua Đỗ Hà ở nhà làm bạn cùng hai nàng, sớm biết trong lòng trạng thái có việc, chỉ là nàng không hỏi thẳng ra mà thôi, vì vậy chậm rãi dựa đầu lên vai hắn, buồn bã nói:

- Đỗ lang phải đi sao?

Thân thể mềm mại của Lý Tuyết Nhạn khẽ run, cũng dựa đầu qua không nói gì.

- Ân!

Đỗ Hà buồn bực lên tiếng:

- Đã nói qua với nhạc phụ, à, là bề hạ! Sau khi hết thời gian nghỉ thành hôn phải khởi hành, đi xử lý một chuyện cơ mật. Ngày mai hồi môn, đoán chừng sáng sớm ngày mốt phải đi rồi. Chuyến đi này ít nhất phải hơn nửa năm, trong nhà cùng cha mẹ giao cho hai nàng.

Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn cũng không muốn làm Đỗ Hà cảm thấy thương cảm, liền miễn cưỡng cười, Trường Nhạc nói:

- Đỗ lang yên tâm đi thôi, trong nhà còn có chúng ta!

Lý Tuyết Nhạn ngẩng đầu cắn khẽ vành tai Đỗ Hà, thấp giọng nói:

- Không cần lo lắng chuyện trong nhà, nhưng nếu để cho Tuyết Nhạn biết được tướng công ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, nhất định cắn đứt lỗ tai tướng công xuống!

Nói xong làm như uy hiếp liếm liếm môi, nhìn qua thật quá mê người!

Trương gia đại thiếu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

299. Chương 300 : Cải Trang Hạ Giang Nam

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm, Đỗ Hà mang theo đôi Ngọc Như Ý cùng Lý Tuyết Nhạn quay về nhà nàng.

Về chuyện Đỗ Hà trước tiên cưới Trường Nhạc sau lại cưới Lý Tuyết Nhạn, quả nhiên đã tạo ra một hồi mưa gió không nhỏ bên trong Đường triều.

Khổng Dĩnh Đạt, Vu Chí Ninh, Trữ Toại Lương những người bảo thủ đều tỏ vẻ kháng nghị, cùng nhau đi thượng tấu Đỗ Hà, nói hẳn không màng tới uy nghiêm của hoàng gia, trước cưới công chúa sau lại cưới quận chúa, tỏ vẻ không chấp nhận để công chúa cùng quận chúa cùng nhau lấy một trạng phu, nói hôn nhân như vậy không đúng lễ pháp.

Từ trước đến nay Lý Đạo Tông vẫn luôn được tôn xưng là người hiền lành, nghe những lời buộc tội như vậy lập tức bão nổi tại chỗ, người ta nói người càng thành thật khi nổi giận sẽ càng thêm lợi hại.

Lý Đạo Tông tính tình đúng là hòa khí, nhưng chuyện liên quan tới tương lai của nữ nhi mình, ngay lập tức liền nổi trận lôi đình, ngay trước mặt mọi người chỉ thẳng vào mặt Khổng Dĩnh Đạt, Vu Chí Ninh cùng Trữ Toại Lương ba người mắng to, mắng bọn họ là những lão gia hỏa ăn no đi lo chuyện người khác, không có chuyện gì lại đi tìm đánh.

Chuyện hôn nhân này có thích hợp hay không, trước hôn nhân không nói, hiện tại người ta đã thành hôn động phòng, bây giờ lại chạy tới nói nhảm? Một câu không hợp lễ pháp lại muốn người ta kết thúc hôn sự, vậy tổn thất của nữ nhi hẳn làm sao xử lý, làm sao còn có thể lập gia đình, còn có mặt mũi đi lập gia đình nào nữa sao!

Khổng Đình Đạt, Vu Chí Ninh cùng Trữ Toại Lương tự nhiên không thể chỉ trích là do Lý Thế Dân dẫn bọn hắn rời khỏi Trường An, cho nên bọn hắn không khả năng đi ngăn cản hôn sự, nhưng hiện tại bọn họ chỉ có thể không nói gì mà ngậm bồ hòn im lặng, có khổ nói không nên lời!

Cuối cùng Lý Đạo Tông lại trực tiếp ném một câu:

- Đây là gia sự của Lý gia ta, Tuyết Nhạn là nữ nhi của ta, ta cam tâm tình nguyện đưa nữ nhi gả cho ai thì gả, có gả cho tên ăn mày cũng không quan hệ gì tới các người!

Lời này của Lý Đạo Tông vừa rơi xuống, Trình Giảo Kim lại ở trong thời điểm thích hợp bổ thêm một câu:

- Thật sự là bắt chó đi cày, không việc xen vào việc người khác!

Cả triều văn võ cũng chỉ có hắn không sợ trời không sợ đất, càng già càng như lão ngoan đồng, chỉ có hắn mới có lá gan mắng Khổng Đình Đạt, Vu Chí Ninh cùng Trữ Toại Lương bọn họ.

Ba người kia vốn bị Lý Đạo Tông khiển trách không thốt nên lời, lại bị Trình Giảo Kim mắng như vậy tức giận đến sùi bọt mép, hy vọng Lý Thế Dân có thể chủ trì công đạo cho bọn họ.

Lúc này Lý Thế Dân lộ ra biểu hiện như lực bất tòng tâm, nhìn bọn họ nói:

- Mặc dù liên có được thiên hạ, nhưng không quản được chuyện người khác gả con gái a!

Trên hành động đã trực tiếp gạt bỏ việc thượng tấu của bọn họ.

Người sáng suốt cũng đã nhìn ra được Lý Thế Dân thiên vị Đỗ Hà. Vì vậy có ai dám làm trái lại ý hắn, cũng không có mấy người ủng hộ nhóm người bảo thủ kia, trái lại Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim, Phòng Huyền Linh đều đứng ra nói giúp Đỗ Hà, với phân lượng của ba người Khổng, Vu, Trữ căn bản cũng không đủ làm lay chuyển quyết định của Lý Thế Dân.

Việc này nếu đã có Lý Thế Dân làm chỗ dựa, cũng không còn người nào dám nhắc lại.

Hôm nay Đỗ Hà công khai cùng Lý Tuyết Nhạn hồi môn, cũng không có người dám đứng ra nói lời gì.

Thời gian hồi môn đã được quy định, từ sáng sớm Giang Hạ Quận Vương phủ đã bắt đầu chuẩn bị nghênh đón tân cô gia trở về.

Đỗ Hà đi tới Giang Hạ Quận Vương phủ, ngay lập tức bị người vây quanh nghênh đón vào, dâng lên lễ vật.

Bản tính của Lý Đạo Tông có chút tham tài, hắn càng thích ngọc khí, lần này thu được đôi Ngọc Như Ý do Trường Nhạc mua tặng cười đến híp mắt, xem như bảo bối cầm trong tay không ngừng vuốt ve.

Hôm nay sau khi trở về Đỗ phủ, Đỗ Hà lại đến quân doanh một chuyến, tìm La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mãi, Lưu Nhân Quý giao phó một ít công việc, lại đem binh mã dưới trướng phó thác cho La Thông, Lưu Nhân Quý cùng Tịch Quân Mãi quản lý.

Xử lý xong mọi việc trong tay, khi màn đêm buông xuống hắn lại đến cùng cha mẹ cáo biệt.

Hắn cũng không nói rõ cụ thể công việc sắp làm, nhưng Đỗ Như Hối cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò hắn thể gian hiểm ác, muốn hắn mọi sự đều phải cẩn thận.

Buổi tối Đỗ Hà lại thi triển đủ loại thủ đoạn thỏa mãn Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn, đem hai nàng giết tới mảnh giáp không lưu, cuối cùng mới ôm Lý Tuyết Nhạn ngủ say.

Hôm sau, Đỗ Hà lại cáo biệt hai vị thê tử, Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn đều đỏ mắt nhìn theo bóng lưng cao lớn của trượng phu dần dần đi xa, trên gương mặt toát ra vẻ thương cảm cùng lưu luyến mãnh liệt.

Trước tiên Đỗ Hà đi thẳng tới hoàng cung từ biệt Lý Thế Dân.

Trong lòng Lý Thế Dân hiểu được Đỗ Hà đã hứa sẽ làm, sẽ không vì say mê ôn nhu hương mà bỏ qua chính sự. Vì vậy sáng sớm sau khi chấm dứt tảo triều, hần đã chờ đợi Đỗ Hà đến!

Đỗ Hà ôm quyền cúi đầu:

- Nhạc phụ, tiểu tể đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xuôi nam mà thôi!

Điều lệnh xuôi nam làm việc đã định, nhưng nếu như không có một thân phận, không có một bằng chứng làm sao có thể chinh đồn thế lực địa phương, thậm chí có thể một lần hành động đảo diệt bọn loạn thần tặc tử đã ẩn núp hơn mười năm? Chúc khâm sai đại thần thật sự không thể thiếu!

Lý Thế Dân cầm lấy thánh chỉ đã sớm viết xong trên bàn nói:

- Tả Uy Vệ tướng quân Đỗ Hà nghe chỉ, liên mệnh cho người làm Giang Nam tuần sát sứ, cũng trao cho người quyền tiền trăm hậu tấu, âm thầm tuần tra xem xét cả Giang Nam. Phải khởi hành ngay hôm nay!

Đỗ Hà vui mừng bái tạ:

- Tạ bệ hạ!

Tuần sát sứ ở Đường triều cũng chính là khâm sai đại thần, thường dùng dò xét chiến hậu địa khu cùng thủy hạn tai khu, phụ trách chương quản khảo sát quan lại, cứu tế nạn dân, Giang Nam không thiên tai, mục đích của tuần sát sứ tự nhiên là tuần tra xem xét dư nghiệt của Lý Kiến Thành. Về quyền tiền trăm hậu tấu cũng chẳng khác nào giao cho hần một thanh thượng phương bảo kiếm.

Lần này Đỗ Hà xuôi nam chẳng khác gì xâm nhập đầm rồng hang hổ, hần không phải là con hổ đi trộm cắp long đản. Mà là trực tiếp tiến thẳng vào đầm rồng hang hổ mà trăm long giết hổ.

Đây chính là một việc cực kỳ nguy hiểm, cho nên lần này Lý Thế Dân cho Đỗ Hà không gian hoàn toàn có thể thi triển chính bốn sự của mình, để tránh việc hần ở trong đầm rồng hang hổ còn phải cố kỵ bất cứ việc gì, không tốt thì triển thủ đoạn của chính mình.

Hần không muốn để Trường Nhạc còn trẻ tuổi như vậy đã phải thủ tiết, càng không muốn mất đi một vị nhân tài cao minh như Đỗ Hà, vì vậy lần này hần hạ thánh chỉ chính là hoàn toàn ủy quyền.

Lý Thế Dân bước xuống, đem thánh chỉ tự tay giao cho Đỗ Hà, đồng thời cũng lấy ra phân nửa mảnh ngọc bội trong lòng, nghiêm túc nói:

- Đây là tín vật của liên, người có nửa mảnh này, còn nửa mảnh nằm trong tay Tả Kiêu Vệ tướng quân Tô Định Phương, ngày gần đây liên sẽ phái hần tới Giang Lăng, lại để cho hần đóng quân tại đó. Trong lúc hành động chỉ cần người phái người đem nửa mảnh ngọc bội này giao cho hần, hần sẽ vô điều kiện phối hợp hết thảy kế hoạch của người. Nhớ lấy, cơ hội chỉ có một lần, không nắm chắc mười phần có thể hốt gọn đám tôm tép nhãi nhép kia, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ, để tránh dả thảo kinh xà!

Đỗ Hà thận trọng đem thánh chỉ cùng lệnh bài thu vào trong lòng, ban đầu còn có chút nghi hoặc, hần xuống Giang Nam, mà Giang Lăng lại thuộc Kinh Châu, đem Tô Định Phương an trí tại Kinh Châu rõ là nước xa không cứu được lửa gần đi! Nhưng khi nghĩ lại hần cũng giật mình mình bạch, Đường triều vốn không xem trọng Giang Nam, nếu tự nhiên phái quân đội dũng mãnh thiện chiến tiến thẳng Giang Nam không khả năng không làm cho người chú ý, đến lúc đó mục tiêu bại lộ, sẽ bị giám thị không cách nào thi triển, ngược lại không tốt, nếu điều tới Giang Lăng thì sẽ khác hẳn. Giang Lăng được xưng Nam Quận, nằm ở trung du Trường Giang, nếu cần thiết có thể ở thời gian gấp gấp xuôi theo Thuận Giang mà đến, chẳng những nhanh chóng còn có hiệu quả như một kỳ binh.

Đỗ Hà cũng phải thầm khen Lý Thế Dân mưu tính sâu xa, quả nhiên rất cao minh, đem mọi thứ cất giữ kỹ càng, cao giọng nói:

- Nhạc phụ yên tâm, tiểu tể nhất định không phụ lòng kỳ vọng, đem những tôm tép nhãi nhép kia một mẻ hốt gọn!

Cuối cùng hần vái chào bái biệt Lý Thế Dân ra khỏi Trường An, xuôi nam.

Qua mấy ngày, Đỗ Hà đi vào Hùng Nhĩ sơn nằm gần Thương Châu thuộc cảnh nội Hà Nam.

Hùng Nhĩ sơn thiên về hướng đông tây. Bởi vì ngọn núi từ xa nhìn thật giống như một tai gấu lớn, do đó được xưng là Hùng Nhĩ sơn. Hắc cũng không vội vàng xuôi nam mà đem ngựa giấu trong rừng cây, ngay dưới chân núi hẻo lánh tìm một dòng suối nhỏ, bắt đầu thay đổi trang phục của chính mình.

Hắn ở tại thành Trường An là nhân vật nổi danh ai ai cũng biết. Tuy Giang Nam cách xa Trường An tới vạn dặm, nhưng thật khó bảo đảm không có người nhận ra, vì vậy việc cải trang cũng là chuyện tất yếu.

Lý Tuyết Nhạn đã tỉ mỉ chuẩn bị cho hắn hai trương mặt nạ cung cấp cho hắn sử dụng. Nhưng lần này xuôi nam phải kéo dài tới nửa năm tới một năm, hắn không muốn phải mang theo mặt nạ trong thời gian quá dài, cho nên có ý định lưu lại mặt nạ tới lúc cần thiết mới dùng. Trên tay hắn có được vật thay đổi màu da cùng màu tóc do Lý Tuyết Nhạn phối trí, vì vậy hắn đem màu da cùng màu tóc thay đổi chút ít, người không quen thuộc sẽ không thể nhìn ra.

Làn da trắng bị hắn chuyển thành màu lúa mạch khỏe mạnh, màu tóc đen nhánh tỏa sáng biến thành trắng đen xen lẫn, tạo nên cảm giác tang thương hơn rất nhiều, kiểu tóc cũng hoàn toàn thay đổi. Tuy Đỗ Hà là võ tướng nhưng lại sinh ra trong văn nhân thế gia, đã quen kiểu tóc văn sĩ để buộc sa quan, đem tóc búi lên đỉnh đầu, kết thành búi tóc vô cùng phức tạp.

Hiện tại Đỗ Hà lại xỏa tóc buộc thành kiểu tóc võ hiệp như hắn từng nhìn thấy trong phim truyền hình thời hiện đại chuyên dành cho hiệp khách, đem mái tóc phân hai bên trái phải, phía sau xỏa dài trên vai.

Kỳ thật loại kiểu tóc này chỉ tồn tại trên ti vi, ở thời cổ đại xỏa tóc trên vai là kiểu tóc vị thành niên, người trưởng thành không xỏa tóc, thậm chí nam tử có thân phận còn sử dụng dầu trơn để cố định búi tóc không để rũ xuống. Nhưng Đỗ Hà lại đang ở Đường triều, mà Đường triều lại là triều đại có tư tưởng cực kỳ cởi mở, rất chú ý thủy triều tạo mốt. Bọn họ chẳng những có thể phát triển văn hóa của chính mình, còn có thể tiếp nhận văn hóa tốt đẹp của các tộc đem về cho mình dùng.

Ở tại Trường An vẫn luôn thường xuyên được nhìn thấy có văn sĩ chải tóc kiểu dị tộc, cũng có cả dân chúng thích bện tóc thành bím nhỏ.

Kiểu tóc võ hiệp thức thế này tuy có vẻ hơi quái lạ, độc hành đặc biệt nhưng không đến mức khó tiếp thụ, huống chi cũng không khó xem chút nào!

Đỗ Hà thay đổi trang phục thông thường của dân chúng bên ngoài, nhìn xuống mặt nước xem lại hình dạng của mình, trong nước phản chiếu ra hình ảnh hoàn toàn không giống như hắn trước đó, làn da hắn vốn trắng nõn, lại có dáng vẻ khí tức thư sinh, anh tuấn tiêu sái, là một anh tuấn công tử, nhưng hình dáng dưới mặt nước lại là một vị hiệp khách chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, làn da màu lúa mạch giống như kết quả của tháng ngày trời dạt tang thương cùng chuyên luyện võ công, thân hình gầy mảnh bởi nghiên tập nội công đã biến thành vai rộng eo thon, không cuộn cuộn cơ bắp nhưng lại thật cân đối rắn chắc cân xứng khỏe mạnh.

Mái tóc trắng đen đan xen tùy ý xỏa tung trên vai, ẩn ẩn lộ ra khí tức phong sương từng trải.

Bờ môi hơi mỏng treo một tia cười lơ đãng, đôi mày rậm cùng sống mũi thanh tú cao ngất vẫn còn có chút lưu lại bóng dáng trước kia của hắn. Hắn đi tới thế giới này cũng đã học được rất nhiều thứ, tri thức phong phú cùng kinh nghiệm kỳ dị, cặp mắt trở nên linh hoạt sâu thẳm, khi thâm thúy khó dò, khi sắc bén như ưng, khi u buồn sâu nảo, lại tràn đầy hương vị của một nam nhân thành thục.

Đây là một nhân vật thuộc loại hình hiệp sĩ lịch duyệt phong phú tiêu chuẩn, đúng là mang theo một hương vị khác hẳn, đồng dạng cũng là điều kiện tiên quyết có thể lọt vào mắt xanh của mỹ nữ!

Ngoại trừ không có chút râu nào, hết thấy đều thật hoàn mỹ, Đỗ Hà sờ sờ dưới mũi, dù sao hiện tại hắn chỉ mới mười bảy tuổi, tuy hai năm qua dáng người phát triển rất tốt, đã cao tới một thước bảy mươi ba, nhưng vẫn chưa tới tuổi mọc râu a!

Bất quá cũng chỉ là chuyện vặt, không có gì đáng ngại!

Đỗ Hà đem toàn bộ đồ đạc văn nhân của mình đốt hết, trong đầu chỉ còn một ý niệm:

- Giang Nam, Đỗ Hà đến đây!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

300. Chương 301: Kỳ Ngộ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Vũ Quan nằm ở bờ bắc sông Vũ Quan huyện Đan Phượng, cùng với Hàm Cốc quan, Tiêu quan, Đại quan tạo thành “Tứ quan của nhà Tần”. Vũ Quan có lịch sử lâu đời, được xây dựng từ thời Xuân Thu, lúc ấy có tên là “Thiếu Tập quan”, vào thời Chiến quốc đổi thành “Vũ Quan”. Quan thành được xây dựng trên một khu đất cao tương đối bằng phẳng giữa hẻm núi, phía bắc dựa vào núi Thiếu Tập, phía nam kề sát địa thế hiểm yếu. Tường thành dùng đá xanh đúc thành, vô cùng chắc chắn. Hai phía Đông Tây mỗi bên mở một cửa, dùng gạch đá bao lại. Trên cửa phía Tây có bốn chữ “Tam Tần yếu tắc”, trên cửa phía Đông có hai chữ “Vũ Quan”. Trong nội môn có bốn chữ “Cổ Thiếu Tập quan”. Cửa phía tây địa thế tương đối bằng phẳng, chỉ có kéo dài về phía đông, sườn núi uốc lượn, dốc cao khó đi, bởi vậy Vũ Quan là vùng giao tranh binh đao thời cổ đại.

Năm đó Lý Thế Dân đề nghị lấy Quan Trung chiếm Trường An, dùng Trường An làm cơ sở, nhất thống thiên hạ, thấy Quan Trung là nơi hiểm yếu đối địch, giống như Tần quốc, có Hàm Cốc quan, Vũ Quan, có thể vô tư phát triển lớn mạnh, khiến chư hầu thiên hạ tiêu hao vì tranh giành lẫn nhau, còn mình ở bên cạnh nghỉ ngơi lấy sức, tùy thời mà động.

Con đường Đỗ Hà quyết định đi chính là từ Thương Châu qua Vũ Quan, tiến vào Đặng Châu xuôi nam Kinh Châu, sau đó theo sông Giăng Lang Kinh Châu thẳng đến Giang Nam!

Lộ tuyến như vậy có hai mục đích, thứ nhất có thể lãnh hội phong mạo Kinh Châu, mở mang tầm mắt trước Trường Giang tráng lệ của Đường triều, thứ hai hẳn muốn biết nếu từ Giang Lăng xuôi theo Giang Nam đến Trường An cần bao nhiêu thời gian, để tính ra thời gian đại quân Tô Định Phương xuôi nam cần hao phí.

Vũ Quan là môn hộ Quan Trung, vì vậy cho dù là thời thái bình thịnh thế, ở đây cũng đồn trú hơn ngàn thủ binh.

Vượt qua Vũ Quan, đi về phía đông, như trên sách ghi lại, ở đây địa thế dần dần hiểm yếu, không phải là đại đạo bằng phẳng như khi tới gần Quan Trung. Một con đường nhỏ chỉ chứa được năm người cùng đi qua, núi non uốn lượn, một mặt dựa núi, mặt khác lại là thâm cốc.

Bởi vì lộ tuyến hiểm yếu, Đỗ Hà xuống ngựa đi bộ, người đi trên đường không đông lắm, phần lớn là những người đi tắt hoặc là thương nhân vân du bốn phương, bọn họ gánh hàng rong lớn nhỏ, thỉnh thoảng còn có thể hét to vài câu, khiến con đường dài đằng đẵng tăng thêm vài phần huyền ảo.

Đi được mấy dặm, Đỗ Hà đã đến được khúc cua hiểm yếu nhất, ở đây địa thế hiểm trở, dốc vô cùng, đường núi nhỏ bé, chỉ có thể đi được hai người, hơn nữa chỗ góc cua lại hiện ra góc chết chín mươi độ, người qua lại không biết đối diện có người, nếu không chú ý đụng vào nhau, không cẩn thận sẽ sơ sẩy rơi xuống, nơi này là nơi dễ xảy ra chuyện nhất.

Lúc này, Đỗ Hà mơ hồ nghe được tiếng khóc của một đứa trẻ, nhìn ra xa, đã thấy phía trước chỗ quẹo vào tụ tập hơn mười người, giống như kẹt xe, vây lại một chỗ, tiếng khóc chính là từ đám người phía trước truyền đến.

Khi còn nhỏ, hắn đã xem nhiều bộ phim võ hiệp, say mê những đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa, sau này mặc dù trên tivi thường xuyên đưa tin nơi này phát sinh ăn cướp, chỗ kia xảy ra bắt cóc, nhưng hắn lại không gặp nhiều, rất ít khi gặp phải.

Lúc này thân phận của hắn là hiệp khách, vừa vặn là đại hiệp bí ẩn, không khỏi bước nhanh hơn, tìm kiếm xem rút cuộc có chuyện gì để mình xuất lực.

Khi hắn tới gần, phát hiện nơi đó cực kỳ hiểm trở, cũng không dám lách vào phía trước, chỉ hỏi người đứng trước tình huống như thế nào.

Một thương nhân thở dài nói:

- Đích thị là có người té xuống chứ sao, nơi này có khúc cua liên hoàn, có thể nói là tử địa của Vũ Quan, là chỗ nguy hiểm nhất.

Hắn cũng vừa đến, không biết rõ tình hình huống, nhưng vì thường xuyên qua lại vì vậy rất hiểu rõ địa thế nơi này.

Một người qua đường đứng phía trước giải thích:

- Có một nam tử hơn 20 tuổi, vì cứu một đứa trẻ 10 tuổi, ngã sấp xuống dưới vách núi. Cha của đứa bé đang muốn nghĩ cách xuống đó, xem có thể cứu được hay không, đang mượn người qua đường dây thừng.

Đỗ Hà nhìn xuống dưới vách núi, vách núi không cao nhưng cũng phải đến năm sáu trượng, ước chừng mười lăm mét, có thể trông thấy đáy dốc, phía dưới toàn là loạn thạch, nếu ngã xuống có lẽ cơ hội sống không lớn.

Vị thương nhân thấp giọng nói:

- Vách núi này cao năm trượng, người ngã xuống làm gì còn cơ hội sống sót.

Người qua đường cũng tiếp lời:

- Chúng ta cũng nói như vậy! Nhưng cha đứa trẻ lại nói, cho dù chết cũng phải mang thi thể người kia lên, an táng cẩn thận, không thể để cho ân nhân cứu mạng phơi thây nơi hoang dã, bị thú vật ăn thịt.

Vị thương nhân ngừng lại một lát nói:

- Ta cũng có dây thừng, chỉ có điều trên vách núi này tựa hồ không có chỗ đặt chân, có dây thừng cũng chưa chắc có thể xuống dưới, đừng nói đến chuyện đi lên, huống chi còn muốn mang theo một người? Vạn nhất hắn cũng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng phải ta đã hại chết một mạng người hay sao?

Đỗ Hà cười nói:

- Người đưa dây thừng cho ta, để ta xuống dưới, ta có võ công, có lẽ không cách nào mang một người đi lên, nhưng tự mình lên xuống có lẽ không có vấn đề.

Đỗ Hà dùng khinh công của hắn trực tiếp thả người bay xuống, cự ly năm sáu trượng này căn bản không có vấn đề, nhưng đi lên lại bất lực, nhưng chỉ cần mượn lực của dây thừng, lên xuống lại dễ như trở bàn tay.

Vị thương nhân lại càng hoảng sợ, vội nói:

- Việc này không quan hệ đến người!

Đỗ Hà cười nói:

- Chuyện này xác thực không quan hệ đến ta, nhưng ta cũng không muốn nhìn thấy một người xả thân cứu người phải phơi thây nơi hoang dã như vậy, có thể giúp được thì giúp, huống chi đối với ta mà nói, chuyện này chỉ là tiện tay mà thôi.

Vị thương nhân nghe Đỗ Hà nói tự tin như vậy, cũng biết trên đời kỳ nhân vô số, tin lời Đỗ Hà nói, lấy từ gánh hàng rong của mình ra một sợi dây thừng to dài. Dây vốn là sợi dây hắn định dùng để gia cố lại nóc nhà, tương đối rắn chắc, đưa cho Đỗ Hà nói:

- Tiểu ca, chúng ta đã nói rồi vạn nhất có chuyện gì bất trắc, người cũng đừng tới tìm ta?

Đỗ Hà cười nói:

- Người yên tâm, không có việc gì đâu!

Đỗ Hà cầm sợi dây thừng, thử độ mềm dai, thoả mãn nhẹ gật đầu, tạo một nút thông lòng, thả người nhảy xuống vách núi, vì không muốn mọi người kinh hãi, từng chút một hạ xuống, cho đến lúc xuống dưới đáy vực.

Hắn đã tận lực làm mọi người không kinh hãi, nhưng vẫn khiến mấy người đứng trên bờ vực trợn mắt há hốc mồm.

Đỗ Hà vừa xuống tới đáy vực, đã nhìn thấy xung quanh xương trắng chồng chất, tận lực lắng nghe, ngoài mùi thi thể thối nát, bên trái còn truyền đến mùi máu tươi, thuận thế đi về phía đó, nhìn thấy chỗ đồng đá cách đó không xa có một người ngã sấp, khoảng chừng 25, 26 tuổi, khuôn mặt đầy máu, không thấy rõ diện mạo, dưới người hắn có một vết máu lớn, có lẽ hắn chính là người mình cần tìm. Đỗ Hà tiến lên thăm dò hơi thở của hắn, khí hít vào nhiều, thở ra ít, người này có lẽ đã hôn mê, mất đi ý thức.

Đỗ Hà chống bàn tay lên ngực hắn, truyền nội lực vào bên trong. Từ sau khi dùng nội lực chữa khỏi bệnh cho Tần Quỳnh, Đỗ Hà cũng nghiên cứu qua kỹ xảo chữa thương của nội lực, cũng có tâm đắc, dùng nội lực của mình bảo vệ tâm mạch của người thanh niên, muốn giúp hắn khôi phục, nhưng lại phát hiện nội tạng của hắn đã dập nát, không thể xoay chuyển.

Người này có lẽ được nội lực kích thích, ọe ra một ngụm máu, trong ngụm máu còn có một mảnh thịt, nhìn thấy Đỗ Hà, trong mắt liền lộ ra thần thái khác biệt, như hồi quang phản chiếu, mở miệng nói:

- Vị huynh đài, ta có lẽ không xong rồi, trong ngực ta có 30 ngân lượng, người cầm mười lượng đưa cho góa phụ Đỗ Phi của Đỗ gia ở huyện Tức Mặc, còn lại người hãy giữ lấy, nói với nàng đại ca Đỗ Tường thực xin lỗi nàng.

Hắn nói xong lời này, còn chưa đợi Đỗ Hà có đồng ý hay không, đã nghiêng đầu sang một bên, bỏ mạng.

Đỗ Hà gãi gãi đầu, tựa hồ đã mang phiền phức vào người, trong đầu hồi tưởng lại ánh mắt khẩn cầu của Đỗ Tường trước khi chết, thầm nghĩ:

- Được rồi, xem như đi một chuyến. Tức Mặc giáp biển, cùng lắm thì đi đường biển, đến thẳng Dương Châu.

Đỗ Hà cất túi tiền của Đỗ Tường vào trong ngực, định vác hắn mang lên bờ vực.

Bỗng nhiên chân hắn không biết đá phải thứ gì đó, phát ra âm thanh cổ quái, Đỗ Hà cúi xuống nhìn, phát hiện dưới chân có một thứ giống như yêu bài lớn bằng bàn tay, đen xì, hiếu kỳ cầm yêu bài lên xem, có vẻ rất nặng, có lẽ được đúc từ huyền thiết.

Huyền thiết là thứ có từ xa xưa, hơn nữa đến từ không trung, là kim loại kỳ quái ẩn chứa bên trong thiên thạch ngoài vũ trụ, nặng hơn sắt tám chín lần. Trong binh khí chỉ cần ẩn chứa huyền thiết, tính chất sẽ dễ thăng lên mấy lần, nếu thành phần huyền thiết nhiều thì chính là thần binh. Bên trong thanh Bàn Long kiếm mà Lý Thế Dân đưa cho hắn cũng có ẩn chứa một ít huyền thiết.

Đỗ Hà chấp chương viện khoa học kỹ thuật, từng nghe các thợ thủ công nhắc đến loại đồ chơi huyền thiết này, tuy nhiên cho dù ở hoàng cung cũng không thấy nhiều, nhưng dưới vách núi này lại có một khối huyền thiết lớn như vậy, chẳng lẽ đúng như trên sách nói, dưới vực có bảo bối?

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà cũng không vội vàng, cất miếng huyền thiết lên bài vào trong ngực, bắt đầu đi thu thập dưới đáy vực.

Ở đây không có bí tịch võ công, thần binh lợi khí, nhưng tiền bạc ngọc bội châu báu đồ trang sức thì không thiếu, phần lớn là tài vật trên thân người chết.

Đỗ Hà cũng không phải loại người cổ hủ, hắn luôn tin tưởng người đã chết có thể tạo phúc cho người sống là tốt nhất, vì vậy thu thập tất cả vào trong túi. Hắn không phải thiếu tiền, nhưng tặng số của cải này cho người nghèo vẫn tốt hơn là vứt bỏ dưới đáy vực.

Hắn công Đỗ Tường bò lên trên vách núi, mọi người thấy người thanh niên đã chết, đều thở dài thở ngắn, hận số kiếp ngắn ngủi, đồng thời cũng không khỏi tán thưởng bản lĩnh của Đỗ Hà.

Đỗ Hà và phụ thân của đứa trẻ được cứu mang Đỗ Tường đi chôn cất trên sườn núi cách đó không xa.

Phụ thân và đứa trẻ liên tục cảm tạ Đỗ Hà. Đỗ Hà lơ đãng mỉm cười, dẫn ngựa rời đi.

Ra khỏi Vũ Quan, Đỗ Hà nghỉ chân trong một túp điểm của Thương Nam. Hắn nằm trên giường, tay cầm khối lệnh bài huyền thiết nhật được dưới vách núi. Khối lệnh bài này có lẽ đã có từ rất lâu rồi, phía trên có khắc tỉ mỉ những hình vẽ kỳ quái, một mặt là một nữ tử dáng vẻ thướt tha mềm mại vung vẩy song kiếm, mặt khác cũng là một nữ tử dáng vẻ thướt tha mềm mại, nhưng không phải múa kiếm mà đang múa trường lăng. Phía dưới hai bức vẽ có một câu từ, mặt múa kiếm có khắc “Kiếm kinh thiên hạ quán trường hồng”, mặt múa trường lăng viết “Vũ động tứ phương địa vô thanh”.

- Kiếm kinh thiên hạ quán trường hồng, vũ động tứ phương địa vô thanh, câu thơ thật cuồng vọng, không biết múa kiếm lợi hại như thế nào, chẳng lẽ có thể vượt qua kiếm vũ của Công Tôn đại nương?

Trong đầu Đỗ Hà chợt hiện ra khúc “Quan Công Tôn đại nương đệ tử vũ kiếm khí hành” của Đỗ Phủ, khẽ ngâm:

- Xưa người đẹp Công Tôn múa kiếm

Khí tung hoành rung chuyển bốn phương

Người xem khiếp đảm lạ thường

Điệu cao nhịp thấp tựa nương đất trời.

Rực như Nghê bắn rơi chín quạ

Vững như rồng tiên chúa cưỡi chơi.

Tan cơn giận dữ thiên lôi

Dừng như bể động ánh ngời sông trong.

Chỉ tiếc Công Tôn đại nương sinh ở thời kì Đường Huyền Tông, bằng không mình có thể thưởng thức kiếm vũ trong truyền thuyết này rồi!

Đỗ Hà đặt huyền thiết lệnh bài sang một bên, dần dần chìm vào giấc ngủ.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

301. Chương 302: Mượn Xác Hoàn Hồn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Huyện Tức Mặc, Hà Nam, Lai Châu !

Huyện Tức Mặc là một huyện nhỏ giáp biển, cũng là một tiểu huyện không ai biết, nguyên do nổi tiếng không phải vì ở đây xuất ra đại nhân vật gì, mà nổi tiếng vì rượu, loại rượu lưu truyền thời kì Xuân Thu Chiến quốc ...Tức Mặc lão tửu.

Loại rượu này đã có lịch sử rất lâu đời, công nghệ sản xuất đặc biệt và phong vị địa phương điển hình nhận được sự yêu thích và khen ngợi của mọi người. Sau khi Đỗ Hà tới Tức Mặc cũng uống thử qua mấy ngụm, phát hiện rượu ở đây trong suốt, mùi rượu nồng đậm, khẩu vị thuần hậu, hơi đắng nhưng dư hương không dứt, thật sự rất ngon, chẳng trách có thể truyền lưu ngàn năm, kéo dài không suy.

Lúc này Đỗ Hà vừa vận sẵn bắn trở về, trên người choàng một tấm da thú, lưng đeo trường cung, trong tay cầm một cây xiên sắt, ăn mặc đúng theo tiêu chuẩn thợ săn. Trên lưng còn cõng năm con gà rừng lông dài và một con hoẵng, khoảng chừng hơn ba mươi cân.

Tiến vào một hẻm nhỏ bình dân của thành tây, Đỗ Hà đi vào một căn nhà! Ngôi nhà này rất nhỏ, chỉ có một cái sân và mấy gian phòng, bên trái là vườn hoa, bên phải là một vườn rau, đúng theo tiêu chuẩn nhà ở của dân chúng.

Lúc này, bên nhà hàng xóm có một lão phu nhân tóc trắng xoá, tuổi đã thất tuần, thấy Đỗ Hà kéo hàng rào ra, thân mật gọi:

- Ô, Tường nhi đã trở về rồi sao, đến chỗ bà dùng cơm đi, chỗ bà còn ít đồ ăn, ăn qua bữa cũng được, đừng so đo!

Đỗ Hà cười nói:

- Vương bà đừng khách khí, hôm nay thu hoạch không tệ, đợi ta rửa đồng gà này xong sẽ đưa cho bà một con.

Hắn đẩy cửa phòng, thở dài một hơi, trong thời gian một tháng, hắn đã sáp nhập vào hoàn cảnh mới, trở thành một người khác!

Ban đầu khi tới huyện Tức Mặc, Đỗ Hà dựa theo yêu cầu của người chết đã tìm được nhà Đỗ Phi, lại phát hiện người đi nhà trống.

Hắn tìm hiểu nguyên do mới biết được ngọn nguồn.

Thì ra Đỗ gia cũng được xem là đại hộ ở đây, nhưng song thân chết sớm, hai huynh đệ, một văn một võ, sống nương tựa lẫn nhau. Người giỏi võ tên là Đỗ Tường, người giỏi văn tên là Đỗ Phi. Năm 15 tuổi, Đỗ Tường được một dị nhân để mắt, rời quê học nghệ, giao tổ nghiệp lại cho đệ đệ Đỗ Phi, thoát cái đi hơn mười năm, mịt mù không tin tức.

Đỗ Phi ở quê hương làm ăn sinh sống, lấy vợ sinh con, thời gian trôi qua rất là an nhàn, nhưng hai năm trước, Đỗ Phi mắc phải quái bệnh, vì chữa bệnh cho hắn, phu nhân của hắn phải bán sạch tất cả gia sản, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào cứu được Đỗ Phi.

Phu nhân của hắn cũng vì bạo bệnh của trượng phu mà liên lụy, tâm lực lao lực quá độ, thân thể suy yếu, hai mẫu tử không thể duy trì cuộc sống, dựa vào hàng xóm tiếp tế đắp đổi qua ngày, nhưng như vậy cũng không phải kế lâu dài, vì vậy mấy tháng trước, hai mẹ con đã đến Bắc Thượng nương nhờ một người bà con.

Đỗ Hà nghĩ thầm:

- Nhất định là Đỗ Tường thông qua con đường nào đó biết được tình huống trong nhà, cho nên cầm tiền bạc, vội vàng quay về. Nhưng không ngờ trên đường đi lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hắn biết thế gian nhân tâm hiểm ác, lo lắng mình nuốt riêng, cho nên mới đưa cho mình hai mươi ngân lượng, hi vọng mình có thể thay hắn hoàn thành tâm nguyện.

Nghĩ tới đây, Đỗ Hà cười lạnh lùng, nhưng tình hình lúc đó cũng không trách được hắn.

Đối mặt với tình huống này, Đỗ Hà cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đến Tức Mặc xem như đã trì hoãn hành trình, chẳng lẽ còn muốn mình đến Bắc Thượng tìm người, lập tức lắc đầu, quyết định chủ ý, tất nhiên mình đã thu nhận số bạc, dù thế nào cũng phải giao đến tận tay, chỉ cần hỏi thăm chỗ ở của Đỗ Phi phu nhân, lập tức điều động trạm dịch khoái mã viết thư đến Trường An, kêu La Thông xử lý việc này.

Hắn gõ cửa nhà bên cạnh, hỏi thăm câu chuyện góa phụ con cô của Đỗ gia.

Người đi ra chính là vị Vương bà tóc trắng xoá, nghe Đỗ Hà hỏi thăm tin tức của vợ chồng Đỗ Phi, liền đưa đôi mắt lơ mơ không ngừng dò xét hắn, nhìn một hồi lâu, giống như tìm tòi gì đó trong đầu mới nói:

- Người là Tường nhi sao! Người đó, tại sao lại về trẻ như vậy! Phi nhi đã không còn rồi, mẹ góa con cô cũng lên Bắc Thượng nương nhờ người thân, ài, một nữ nhân mang theo một đứa trẻ thật không dễ dàng, cũng không biết bây giờ như thế nào rồi.

Đỗ Hà giật mình, mặc dù hắn đã ăn mặc thành bộ dạng 20 tuổi, nhưng chênh lệch giữa hắn và Đỗ Tường cũng còn quá lớn.

Hắn lại không biết năm đó khi Đỗ Tường ra đi chỉ có 15 tuổi, dáng người của người 15 tuổi ngày xưa có thể có bao nhiêu? Hơn nữa hắn từ biệt hơn mười năm, còn ai nhận ra hắn.

Đỗ Hà vốn định nói mình không phải Đỗ Tường, nhưng nghĩ lại, âm thầm lập kế hoạch. Mình đang cần một thân phận, một thân phận không khiến người khác hoài nghi, chỉ bằng cứ để như vậy, trở thành Đỗ Tường, cũng có một thân phận danh chính ngôn thuận, trà trộn vào Giang Nam cũng không bị người khác hoài nghi.

Vì vậy, hắn cải trang thành Đỗ Tường, dừng chân ở Tức Mặc.

Nếu đã diễn trò thì phải diễn cho đến cùng, Đỗ Hà biết rõ đạo lý này, nếu hắn trở thành Đỗ Tường, nhất định phải hiểu rõ quê quán, hiểu rõ người Đỗ gia, hiểu rõ Đỗ Tường.

Vương bà đã từng là vú em cho Đỗ Tường, Đỗ Phi. Đỗ gia có địa vị rất cao, cũng luôn xem Đỗ Tường, Đỗ Phi là con cháu, tất cả mọi chuyện liên quan đến huynh đệ Đỗ gia, Đỗ Tường phần lớn đều biết được từ miệng Vương bà, cũng may nhờ Vương bà xác minh, hiện giờ toàn bộ huyện Tức Mặc không ai biết hắn là giả mạo.

Trong nửa tháng này, Đỗ Hà đã hòa mình vào cuộc sống ở huyện Tức Mặc. Huyện này không lớn, hàng xóm láng giềng giống như người nhà, người trong huyện đều cho rằng Đỗ Hà chính là Đỗ Tường vắng nhà hơn mười năm qua, cũng tương đối hữu hảo với hắn, hiện giờ ngay cả khẩu âm của hắn cũng biến thành giọng nói địa phương của Tức Mặc.

Đêm nay, một thương nhân vân du gánh hàng rong đi đến nơi ở hiện giờ của Đỗ Hà, gõ cửa.

Đỗ Hà đón người này vào, người đến vừa vào trong phòng, ánh nến soi rõ diện mạo của hắn, chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Hoàng Phủ Hạo Hoa ẩn núp ở Giang Nam đã hai tháng, mấy ngày trước nhận được tin của Đỗ Hà, kêu hắn đến Tức Mặc tìm mình, báo cáo tình huống. Hắn nhìn dáng vẻ hiện giờ của Đỗ Hà, giật mình, một lúc sau mới nói:

- Tài nguyên trang của công tử thật sự tuyệt vời. Ta cũng không dám nhận là người quen.

Đỗ Hà nghe vậy liền tỏ ra vui mừng:

- Đúng là hiệu quả, người cũng không dám nhận, những người khác càng không cần phải nói...Được rồi, đi vào việc chính đi, nhớ kỹ hiện tại ta tên là Đỗ Tường, người truyền đạt xuống dưới, khi có người ngoài đừng kêu sai, tình hình Giang Nam thế nào rồi?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Các huynh đệ dựa theo phân phó của công tử ẩn núp ở Giang Nam, cải trang thành các nhân vật âm thầm điều tra tin tức. Chúng ta đều là người mới, phần lớn đều chưa từng đi qua Giang Nam, chưa quen cuộc sống nơi đây. Nhiệm vụ công tử giao cho cũng không có bất cứ đầu mối gì, trước mắt vẫn chưa phát hiện ra cái gì, nhưng tin tức công tử cung cấp chúng ta đã tra xét rồi, thì ra sợi tơ tầm rất trân quý. Toàn bộ Giang Nam chỉ có Tô gia nắm giữ nguồn cung cấp, hơn nữa chỉ có ở những thành trì lớn mới có bán. Bởi vì giá trị chế tạo rất cao, một món đồ dệt thủ công tinh xảo khoảng 20 lượng bạc, cửa hàng nhỏ nhà nghèo đừng hòng mua được. Căn cứ vào điều tra của chúng ta, toàn bộ Giang Nam chỉ có Tô Châu, Hàng Châu, Nghiêm Châu, Minh Châu, Phúc Châu mới có hàng.

Đỗ Hà nhẹ gật đầu, âm thầm tính toán, xem ra muốn điều tra rõ ràng, mấu chốt duy nhất chỉ có Tô gia Giang Nam, Lý Thế Dân đã từng kêu mình chú ý Tô gia, chắc hẳn cũng cho rằng Tô gia là mấu chốt duy nhất trong tình báo bọn họ nắm giữ, liền nói ngay:

- Tô gia Tô Châu là mấu chốt duy nhất, phải trọng điểm đối đãi, người hãy nghĩ cách thu xếp một số người tiến vào Tô gia, ta phải biết tất cả tình huống của Tô gia.

Hoàng Phủ Hạo Hoa hồ thẹn nói:

- Chuyện này rất khó, ta đã thử qua rồi, không được, người của Tô gia rất bài ngoại, Tô gia dựa vào kỹ thuật thêu thùa lập nghiệp, có thể có được gia nghiệp hiện tại phần lớn cũng dựa vào kỹ thuật thêu thùa,

cho nên bọn hắn rất xem trọng tay nghề, sợ người khác học được. Tất cả gia đình tỷ nữ đều phải là người Giang Nam, hơn nữa yêu cầu gia sự trong sạch, những người đến từ xứ khác như chúng ta căn bản đừng nghĩ đến chuyện tiến vào Tô gia làm thợ, chỉ có thể sắp xếp người làm thợ thủ công giản đơn trong cửa hàng của Tô gia.

- Nghiêm mật như vậy sao?

Đỗ Hà nhíu mày.

- Đúng vậy!

Hoàng Phủ Hạo Hoa bắt đầu nói:

- Ta đã nghĩ nát óc cũng không thể thu xếp người vào, ta sợ làm cho người ta chú ý, cũng không dám cưỡng ép quá mức.

- Đúng!

Đỗ Hà cũng gật đầu tán thưởng:

- Người làm rất đúng, Tô gia là một đầu mối, nhưng chưa chắc là mấu chốt duy nhất, nóng vội khiến người khác chú ý, ngược lại hỏng việc.

Hoàng Phủ Hạo Hoa hỏi:

- Vậy công tử có cao kiến gì?

Đỗ Hà tự tin nói:

- Không có cửa đột phá, chúng ta có thể tìm ra cửa đột phá! Mục đích dư nghiệt của Lý Kiến Thành là gì, không phải là tạo phản sao? Tạo phản cần cái gì? Cần người, cần tiền! Mà làm thế nào trong thời gian ngắn có thể kiếm được tiền, được người.

Hắn cố tình khai phát trí tuệ của Hoàng Phủ Hạo Hoa, không trực tiếp nói ra.

Hoàng Phủ Hạo Hoa chợt bừng tỉnh đại ngộ:

- Ta hiểu rồi, lôi kéo tài trợ! Bọn hắn không tiếc mạo hiểm lấy ra số vàng bạc còn sót lại của Lý Kiến Thành năm đó, hiển nhiên là rất cần tiền. Nhưng kế hoạch của bọn hắn lại bị công tử phá hủy, muốn có được món tiền khổng lồ, chỉ có thể dựa vào tài trợ, ủng hộ của thương nhân địa phương! Chỉ cần chúng ta theo dõi sát sao những đại phú địa phương, đương nhiên sẽ có một số kẻ bụng dạ khó lường tự động tìm tới cửa.

Hắn vui vẻ nói:

- Công tử, ta biết phải làm thế nào rồi!

Nhưng lập tức về mặt hắn lại mê man:

- Về phần làm thế nào để dân chúng ủng hộ....cái này, Hạo Hoa không hiểu!

Đỗ Hà nhắc nhở:

- Lời nói của người như thế nào có thể khiến người ta tin phục nhất, người như thế nào có thể được nhiều người ủng hộ?

Hoàng Phủ Hạo Hoa vỗ đùi, kinh hỉ nói:

- Công tử quả nhiên cao trí, chúng ta hoàn toàn không có đầu mối, không ngờ lại có thể tìm được nhiều sơ hở như vậy.

Đỗ Hà nói:

- Đây chỉ là lẽ thường suy đoán, bọn chúng ẩn núp ở Giang Nam hơn mười năm, đã có tâm tạo phản, sẽ tìm cách thu nạp nhân tâm, hoặc là làm việc thiện để cho người ta xưng tụng, hoặc là tài trí hơn người để cho người ta kính yêu, bọn chúng sẽ không ngừng biểu hiện bản thân, thời gian lâu dài, sẽ là tồn tại đức cao

vọng trọng ở địa phương, nhất cử nhất động có thể ảnh hưởng đến ngàn vạn người. Trong số những kẻ này rất có khả năng sẽ có những đại nhân vật là dư nghiệt của Lý Kiến Thành, người cũng phải chú ý!

Hoàng Phủ Hạo Hoa vốn không cách nào an bài nhân thủ tiến vào Tô gia mà cảm thấy hổ thẹn, nóng lòng biểu hiện vỗ ngực nói:

- Công tử yên tâm, sau khi Hạo Hoa quay về Giang Nam sẽ lập tức an bài xong xuôi! Về phần Tô gia...

Đỗ Hà cười nói:

- Mấy ngày nữa ta sẽ xuôi nam, Tô gia cứ giao cho ta!

Hoàng Phủ Hạo Hoa quỳ dõng cười nói:

- Kỳ thật Tô gia cũng không phải hoàn toàn không có sơ hở, chỉ là chúng ta bất lực! Đệ nhất mỹ nữ Giang Nam, đại tiểu thư Tô gia Tô Tử Vân, chính là một cửa đột phá!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

302. Chương 303: Trường Tương Tư

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Đỗ Hà thấy Hoàng Phủ Hạo Hoa cười dâm dăng, trừng mắt liếc nhìn hắn, tên gia hỏa này cứng cáp rồi, bây giờ còn có lá gan trêu chọc mình.

Hoàng Phủ Hạo Hoa vẫn cười quái dị nói:

- Đại tiểu thư Tô gia mới 16 tuổi, đáng người quả thật không thể nào chê, tướng mạo có lẽ kém hơn Đại phu nhân, nhưng tuyệt đối không thua kém Nhị phu nhân, chẳng qua không giống người thường. Nói như thể nào nhỉ, nàng giống như một khối băng, vô cùng lạnh lùng, có cảm giác như cách xa ngàn dặm. Công tử không phải được xưng tụng là tài tử phong lưu hay sao, đối với nữ nhân cực kỳ có tay nghề, nếu có thể phá tan khối băng này, muốn tiến vào Tô gia không phải dễ như trở bàn tay sao?

Đỗ Hà thâm cười lạnh, không trả lời, chỉ nói:

- Còn nữa, sau khi quay lại Giang Nam điều hai người tới ở huyện Tức Mặc, kêu bọn họ chăm chú quan sát nhất cử nhất động ở đây!

Hoàng Phủ Hạo Hoa vâng mệnh, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hành động lần này của Đỗ Hà hoàn toàn có dụng ý, hắn biết cho dù mình cải trang như thế nào đều là nam nhân phong cách, bất cứ ở đâu cũng giống như con đom đóm trong bóng tối, vô cùng tươi sáng rõ nét, hắn xuất chúng như vậy, chỉ cần đặt chân đến Giang Nam, chắc chắn sẽ khiến bọn đầu trâu mặt ngựa các lộ chú ý, sau đó âm thầm điều tra thân thế.

Thân thế của hắn hoàn toàn không có vấn đề, Đỗ Tường thật sự đã rời đi hơn mười năm, hơn nữa đã được hắn chôn cất. Đừng nói Đỗ Phi đã qua đời, cho dù Đỗ Phi không chết, cũng chưa chắc nhận ra được vị đại ca xa cách hơn mười năm, phải biết rằng 15 tuổi và 25 tuổi là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, biến hóa trong đó không người nào có thể dự đoán được.

Mình tới huyện Tức Mặc ở gần một tháng, người nơi này đều xem mình là Đỗ Tường, điều tra thân thế, mình tuyệt đối không có vấn đề, trái lại những kẻ điều tra mình sẽ bộc lộ ra dã tâm khó lường của chúng, trong số đó chưa hẳn không có dư nghiệt của Lý Kiến Thành, đây cũng là một manh mối trọng yếu.

Hiện tại bọn họ hoàn toàn không biết gì về phía nam, nắm chắc từng cơ hội, sẽ là mấu chốt quyết thắng.

Sau khi giải quyết xong các vấn đề, Đỗ Hà cười nói:

- Nào, chúng ta tới nội viện luyện xem, để ta xem võ nghệ của người có hoang phế hay không!

Hoàng Phủ Hạo Hoa sắc mặt vui vẻ, bình thường khi Đỗ Hà khảo nghiệm bọn họ đều truyền thụ một số tuyệt kỹ thích hợp, vội vàng tiến ra ngoài sân.

Đỗ Hà âm hiểm mỉm cười, cùng đi theo ra ngoài.

Đỗ Hà, Hoàng Phủ Hạo Hoa đứng đối diện nhau.

- Đến đi!

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không biểu lộ bất cứ tư thế nào cả.

Hoàng Phủ Hạo Hoa thâm biết Đỗ Hà võ nghệ cao cường, cũng không cự tuyệt, vung trường kiếm, múa ra một kiếm hoa, đâm thẳng vào người Đỗ Hà, nhưng sợ làm hấn bị thương, nên cũng không đâm vào chỗ hiểm. Năm ngón tay trái Đỗ Hà giống như móc câu, nhìn ra sơ hở, một tay bắt được cổ tay hấn, cướp lấy trường kiếm.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cả kinh, nhẹ nhàng buông tay.

Đỗ Hà mắng:

- Đây là chúng ta luận võ chứ không phải chơi đùa!

Hoàng Phủ Hạo Hoa thoáng đỏ mặt, hai năm qua hấn đã học được yếu quyết nội công từ Đỗ Hà, nội lực cũng có tiểu thành, lại bắt đầu thi triển Phong Lô kiếm pháp, tương đối rất cao minh, uy lực kinh người, thấy Đỗ Hà tay không đấu kiếm, sợ mình làm hấn bị thương, cho nên có hạ thủ lưu tình, không ngờ lại bị mất mặt như vậy.

Đỗ Hà trả trường kiếm lại cho hấn, tay phải lại tấn công.

Lần này Hoàng Phủ Hạo Hoa không dám khinh thường, lập tức hồi kiếm né tránh.

Kỳ thật cao thủ chân chính so chiêu, trên tay có hay không có binh khí cơ bản cũng không có gì khác biệt.

Khinh công của Đỗ Hà bá đạo thiên hạ, kinh nghiệm đối địch vô cùng thành thạo, kinh lực nhả ra bên ngoài không hề thua kém đao kiếm? Mặc dù Hoàng Phủ Hạo Hoa có trường kiếm, nhưng uy lực thực sự không bằng đôi tay không của Đỗ Hà.

Nếu không phải thân thể Đỗ Hà đã sớm qua tuổi tập võ, kinh mạch bế tắc nghiêm trọng, khiến cho nội công của hấn tăng lên chậm chạp, với trình độ vốn có của hấn, vung một chiêu, chiêu phong có thể trực tiếp quét sạch bất cứ binh khí nào ngoài một mét.

Kiểm pháp của Hoàng Phủ Hạo Hoa có tiêu chuẩn không nhỏ, nhưng đối mặt với quyền chưởng và công pháp khinh thân xuất quỷ nhập thần của Đỗ Hà, làm sao có thể đánh trả?

Từ trước đến nay võ công nhất định phải học cả công lẫn thủ, mà công phu của đại kỳ môn đa số cương mãnh bá liệt, kiếm pháp Phong Lô càng trọng công nhẹ thủ, nhưng đối mặt với thể công luân phiên của Đỗ Hà, Hoàng Phủ Hạo Hoa lại chỉ có thể dùng tám phần thủ ngự, hai thành tấn công địch, trong lòng có thể nói là vô cùng uất nghẹn.

Hấn càng đánh càng phiền muộn, quyết định chắc chắn, chỉ công không thủ, chiêu thức liên tiếp tung ra, nhất thời như phong lôi đại phát.

Đỗ Hà thấy khí thế của hấn tăng lên, chiêu thức cũng dần dần ổn định, cảm thấy rất vui mừng, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này quả thật có tiến bộ, cũng không bỏ công ta dạy dỗ.

Lúc này dùng công đối công, gió táp vù vù, chưởng ảnh bao phủ toàn thân Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Hoàng Phủ Hạo Hoa càng tấn công càng mất sức, cắn răng, ý định tấn công mạnh một chiêu, bức lui Đỗ Hà, nhưng một chiêu đánh ra, lại đâm vào khoảng không, trước mặt chỉ còn lại một tàn ảnh, âm thầm kêu không hay.

Đỗ Hà xuất hiện sau lưng Hoàng Phủ Hạo Hoa, mãnh liệt đập vào hông hắn, cú đập này vừa nhanh vừa chuẩn, lực lớn vô cùng. Hoàng Phủ Hạo Hoa bay nhào ra ngoài, ngã như chó gặm bùn, Đỗ Hà phải tay nói:

- Không tệ, có tiến bộ!

Hắn nói xong liền đi vào phòng.

Hoàng Phủ Hạo Hoa ngã thê thảm, xoa hông, vẻ mặt cầu xin, thấy Đỗ Hà cũng không chỉ điểm thiếu sót của hắn như trước kia, mà trực tiếp đi vào trong nhà, cũng ý thức được, đòn vừa rồi của Đỗ Hà chính là trả thù mình đã trêu chọc hắn, âm thầm hối hận, biết vậy chẳng làm, vội vàng tiến lên cúi đầu khom lưng nhận lỗi.

Đỗ Hà cũng biết Hoàng Phủ Hạo Hoa thiên tính như vậy, loại người này xử sự khéo léo, giỏi về tùy cơ ứng biến, đúng là chọn lựa hàng đầu của kim bài mật thám, cũng không kêu hắn sửa đổi, ngược còn cổ vũ như thế, cho nên cũng chỉ trêu chọc, cái cần dạy vẫn phải dạy.

Đỗ Hà nói:

- Kiểm pháp nội lực của ngươi đều đã có hỏa hầu không tầm thường, duy chỉ thiếu khí thể, võ công ta dạy cho các ngươi vốn là võ kỹ của Thiết Huyết Đại Kỳ môn, Thiết Huyết Đại Kỳ môn rất hung hãn mãnh liệt, trọng công không trọng thủ, nghiên cứu thẳng tiến không lùi. Kiểm pháp của ngươi còn thiếu loại tuyệt nhiên thẳng tiến không lùi này, vì vậy mới khiến ngươi không phát huy ra được, ngươi nghĩ lại xem, so với lần ngươi toàn lực thi triển trên đường hôm đó, uy lực có phải rất khác không?

Hoàng Phủ Hạo Hoa có vẻ hiểu được.

Đỗ Hà không quấy rầy hắn tĩnh tâm, trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Hoàng Phủ Hạo Hoa cáo từ, Đỗ Hà lại ở huyện Tức Mặc ba ngày, bái biệt Vương bà, giao hảo nói chuyện với mấy người trong huyện, tiến về bến thuyền, ý định lên thuyền tiến về Giang Đô Dương Châu.

Đến bến thuyền, Đỗ Hà tiến lên một chiếc thuyền đại thương. Đây cũng nhờ đại thủ bút của Dương Quảng, năm đó Dương Quảng vì tăng cường trung ương tập quyền và nam lương bắc vận, mở một kênh đào đến phía nam Trường Giang, khiến cho vận chuyển đường sông của Giang Nam cực kỳ phát đạt, nhất là Giang Đô, đó là một trong những thành phố lớn gần Trường An, Lạc Dương, thương thuyền qua lại trên Giang Đô có thể nói như nước chảy.

Đỗ Hà đứng trên bong thuyền, nhìn trời xanh rộng mở, biển cả bao la, thu hết vào tầm mắt, chỉ cảm thấy trời cao đất rộng, khiến người ta có cảm giác như muốn tranh phong với thiên địa, cảm thụ được gió biển quất vào mặt, tâm tình không khỏi bị cảnh sắc ảnh hưởng, cảm thấy đặc biệt khoan khoái dễ chịu, xem ra mình quyết định không sai!

Ở bến thuyền, không chỉ có thương thuyền, còn có thuyền chở khách, chỉ có điều loại thuyền này rất nhỏ, hai ba mươi người cùng chen chúc một chỗ, ngay cả chỗ ngủ cũng không có. Thương thuyền thì khác, có đến mấy tầng, đáy thuyền chuyên chở hàng hóa, phía trên là buồng nhỏ được ngăn thành mấy gian, cung cấp cho cá nhân sử dụng, mỗi người có một phòng ngủ riêng, còn có thể tự do đi lại, tương đối thoải mái dễ chịu, đương nhiên giá cả cũng không rẻ. Nhưng tiền là thứ chết không mang theo được, keo kiệt mà làm gì.

Từ xa mơ hồ có tiếng tiêu du dương thổi đến, tiếng tiêu trầm trọc bồi hồi xót xa, phảng phất như người thổi tiêu đang nhớ đến người yêu phương xa.

Đỗ Hà vốn không nghiên cứu âm luật, nhưng Trường Nhạc yêu thích âm luật, Lý Tuyết Nhạn còn là một đại sư đàn cổ nên cũng chịu ảnh hưởng của các nàng, hiện giờ cũng ít nhiều biết về âm luật, tập trung nghe âm luật như thế nào, bất giác cảm thấy như mê ly, không tự chủ tiến về phía tiếng tiêu phát ra.

Hắn xuyên qua hành lang, đi đến đuôi thuyền, nhìn thấy một đạo thân ảnh mảnh mẽ rần rở ngạo nhiên đứng sừng sững, ngọc tiêu trong tay phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, như khóc như kêu, thanh sam trên người tung bay theo gió, giống như tiên nhân.

Đỗ Hà nhìn kỹ, phát hiện ra đó là một người thanh niên khoảng chừng 20 tuổi, hần mặc y phục du hiệp màu xanh da trời, eo đeo trường kiếm, lộ ra vẻ hân hoan vô đối.

Khúc tiêu kết thúc, Đỗ Hà không nhận được tán thưởng:

- Hay, đúng là cảm động lòng người, xem ra huynh dài dằng nhớt trung nhân trong mộng!

Lý Dật Phong vâng mệnh đến Bắc Thượng xử lý công việc, trên đường trở về, nhìn biển cả mênh mông, bất giác nhớ đến tiểu sư muội của sư môn học nghệ, bất giác xúc cảnh sinh tình, lấy ngọc tiêu ra thổi. Có lẽ do tâm tình chan chứa, vì vậy khi hần thổi khúc “Trường tương tư” mới khiến người ta xúc động như vậy.

Khi khúc nhạc đã hết, hần còn chìm đắm trong cảm xúc, không ngờ có người xuất hiện sau lưng tán thưởng, âm thầm kinh ngạc. Với võ nghệ của hần, có người đi đến sau lưng mấy bước mà hần lại hoàn toàn không phát giác ra, lẽ nào mình quá chìm đắm vào trong khúc nhạc, thả lỏng cảnh giác hay sao? Hần bình thần quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một thanh niên đứng sau lưng, đó là một người thanh niên anh tuấn uy vũ, mặc dù mặc thường phục nhưng khí thế bất phàm. Người thanh niên mỉm cười với hần, nụ cười như có mị lực, làm cho người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Hần đứng ở nơi đó thân hình giống như tùng bách, thế đứng cao ngất, nhìn như tùy ý buông lỏng, nhưng Lý Dật Phong lại phát hiện hần hoàn toàn không có sơ hở, tựa hồ mỗi khối cơ bắp của hần đều đang chuẩn bị chiến đấu.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

303. Chương 304: Trên Biển Gặp Cướp.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Đây là một cao thủ!

Lý Dật Phong cảm thấy bất ngờ, bây giờ là thời kì thái bình thịnh thế, học tập võ nghệ đã không được trọng dụng. Vào thời này, du đảng khắp nơi, chỉ bằng thành thật ở nhà trồng trọt, có thể an cư lạc nghiệp. Học võ vốn giống như đọc sách, cần quanh năm suốt tháng khổ luyện, những người có thể kiên trì bền bỉ thật sự không nhiều lắm. Huống chi mặc dù người luyện được võ nghệ, nhiều nhất cũng chỉ làm gia đình hộ viện hoặc là bộ khoái các loại.

Đường triều quả thật thượng võ, nhưng chỉ giới hạn trong toàn dân luyện tập sức khỏe, người chính thức tấn công phu nghiên cứu khổ luyện rất ít. Cho nên cao thủ chân chính phần lớn là vì bảo vệ tính mạng trong loạn thế, vì trở nên nổi bật mà khổ luyện, bọn họ phần lớn đều đã trải qua vô số chém giết sinh tử. Còn người trẻ tuổi vì hoàn cảnh điều kiện không giống vì vậy người có thể trở thành cao thủ thật sự vô cùng ít.

Trước mắt hần đột nhiên xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi không rõ sâu cạn, Lý Dật Phong vừa cảm thấy bất ngờ cũng có chút hiếu kỳ.

Lý Dật Phong cầm ngọc tiêu vào bên hông, cáo lỗi nói:

- Biển cả vô lượng, đứng ở nơi này chỉ cảm thấy mình thật nhỏ bé, giống như một con thuyền trong đại dương mênh mông, không khỏi sinh lòng cảm khái, quấy rầy tâm tình các hạ, thật sự có lỗi!

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Người nói gì vậy, nếu ta thật sự bị khúc nhạc này quấy nhiễu, ta đã không xuất hiện ở đây, nhưng cảm giác của chúng ta có lẽ bất đồng....

Hắn đi đến đầu thuyền, sóng vai đứng cạnh Lý Dật Phong, ngắm nhìn trời xanh mây trắng xa xa, cười nói:

- Ta thấy biển cả lại mang tới cho ta một cảm giác khác, trời cao biển rộng, không phải là không gian khiến cho người sôi trào khát vọng? Nếu có cơ hội, thật sự muốn tranh tài cao thấp với ông trời.

Lý Dật Phong kinh ngạc nhìn Đỗ Hà, sắc mặt hắn tràn đầy tự tin kiêu ngạo. Loại kiêu ngạo này thực sự không phải là loại mèo khen mèo dài đuôi, khiến người ta chán ghét, mà là sự tự tin đối với năng lực của mình, hắn cũng biết người trước mặt không phải loại thích khoác lác, nói hươu nói vượn, mà thật sự là hào kiệt ôm chí lớn, cười nói:

- Chí hướng này của huynh đài, ta thật sự không sánh bằng, không sợ huynh đài chê cười, chí hướng cả đời của Lý Dật Phong ta chính là ngao du thiên hạ, tìm hiểu phong tục nhân tình các nơi, đợi sau khi có tuổi, quay về cố hương, lấy vợ sinh con, không cầu phú quý, không cầu vinh hoa, chỉ cầu có thể sống tiêu sái! Chỉ có điều đáng tiếc, tạo hóa trêu người, thế sự thế gian lại há có thể như con người mong muốn?

Đỗ Hà hứng thú quan sát người thanh niên trước mặt, người này nhiều nhất chỉ hơn 20 tuổi, nhưng tính tình cương trực, thần quang nội liễm, võ nghệ hiển nhiên không tầm thường, chỉ có điều người này tựa hồ đang ẩn chứa muộn sầu, phẳng phất như cát giấu một bí mật rất lớn, khiến người ta cảm giác muốn tìm hiểu đến cùng.

Nhưng Đỗ Hà cũng không hỏi, hắn biết bất luận người nào cũng có tâm sự của mình, cũng đều có bí mật không thể nói với người khác, nếu cứ tìm cách tìm hiểu đến cùng sẽ khiến người ta chán ghét. Hắn cười nói:

- Nghe ngữ khí của người hình như là một lão đầu đã đi qua rất nhiều nơi.

Lý Dật Phong cười đắng chát, rất nhanh chuyển đổi tâm tình, cười nói:

- Kỳ lạ thật, chính ta cũng có cảm giác này! Tại hạ là Lý Dật Phong ở Hàng Châu, xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài, đến Giang Đô có việc gì?

Đỗ Hà khách khí nói:

- Tại hạ là Đỗ Tường ở Tứ Mặc, lần này chỉ đi ngang qua Giang Đô, mục đích là tiến về Giang Nam Tô Châu tìm một người bạn cũ! Chúng ta lâu rồi không liên lạc, cũng không biết hiện giờ hắn còn sống hay đã chết?

Trong mắt Lý Dật Phong hiện lên thần sắc cổ quái nói:

- Giang Nam là cố hương của ta, Đỗ huynh tìm người nào, có lẽ ta biết cũng không chừng.

Đỗ Hà không chút do dự đáp:

- Vậy thì rất tốt, ở Giang Nam hắn cũng rất nổi tiếng, có lẽ người từng nghe qua tên của hắn rồi. Hắn tên là Chu Sâm, còn có một cái tên khác ở Tô Châu là Khai Bi Thủ.

Sắc mặt Lý Dật Phong trở nên nghiêm nghị, hồi lâu mới nói:

- Thì ra là Chu lão anh hùng, rất đáng tiếc, lần này Đỗ huynh đi uống công rồi, hai năm trước lão anh hùng đã qua đời, một anh hùng như vậy cũng không thoát khỏi vận mệnh, thật sự là thế sự vô thường!

Đỗ Hà sớm đã biết rõ, đồng thời cũng biết hai mươi năm trước Chu Sâm là một hảo hán rất nổi tiếng trong lục lâm, giao hữu khắp thiên hạ, giả mạo bằng hữu của hắn, không ai biết là thật hay giả. Lần này xuôi nam, chính là mượn danh vọng của hắn, đến danh chính ngôn thuận. Hắn cố ý ngậy người hồi lâu, cúi đầu nói:

- Không ngờ Chu lão ca đã qua đời, người có biết hắn chôn cất ở nơi nào, còn có người nhà gì không? Năm đó Chu lão ca cứu ta một mạng, hôm nay cũng chỉ có thể thấp cho hắn nén hương bày tỏ tâm ý.

Lý Dật Phong an ủi:

- Tâm ý của Đỗ huynh tin tưởng Chu lão anh hùng cũng sẽ cảm nhận được.

Đỗ Hà vẫn tỏ vẻ khổ sở, thở dài nói:

- Chỉ hy vọng như thế!

Lý Dật Phong gãi gãi đầu, trong mắt có vẻ mê man.

Trong lúc nhất thời không khí có vẻ nặng nề, hai người cứ đứng nhìn biển cả mênh mông.

- Không đúng, không hay rồi!

Lý Dật Phong đột nhiên thấp giọng hô lên, nhìn xung quanh, thần sắc lo lắng.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà vẻ mặt mờ mịt, cũng nhìn xung quanh, biển vẫn là biển, bốn phía cũng không có gì khác thường, duy chỉ có rời xa đại lục, đã không nhìn thấy lục địa Tây phương.

Lý Dật Phong trầm giọng nói:

- Ta đã ngồi thuyền qua đây mấy lần, đây không phải đường đến Giang Đô, trên đường đến Giang Đô vẫn có thể mơ hồ trông thấy lục địa, hiện tại hoàn toàn không thấy bóng dáng lục địa đâu nữa.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Hà đi thuyền, cho nên cũng không nhận ra bất kỳ dị thường nào, lúc này đưa mắt nhìn lên trời, sắc mặt cũng biến đổi. Theo tính toán, hiện tại sắp là hoàng hôn, mặt trời ở phía tây, nhưng lúc này bọn họ lại chạy tới phương hướng quay lưng với mặt trời, không biết từ lúc nào thuyền đã đổi hướng.

Đúng vào lúc này, sau lưng bọn họ truyền đến tiếng “Vù vù”.

- Coi chừng!

Đỗ Hà cao giọng kêu lên, tóc gáy khẽ dựng đứng, hẩn ở trong quân lâu, có thể nghe ra đây là tiếng tên bắn, hơn nữa số lượng không ít.

Hắn không quay đầu lại, nhưng lập tức người đã hóa thành một thanh lợi kiếm lao ra khỏi vỏ, tản mát ra hàn quang lạnh lùng, trong nháy mắt xuất hiện trước người Lý Dật Phong, rút Đường đao ra khỏi vỏ, liên tục bổ chém, chỉ nghe thấy những tiếng kêu “đinh đinh” không dứt, mỗi đao của hắn đều trúng tên, gạt bỏ tất cả mũi tên bay đến, lực độ vừa đủ, biểu hiện ra nhãn lực và tốc độ vung đao siêu tuyệt.

Đỗ Hà nhớ rõ binh khí của Đỗ Tường là Đường đao, cho nên khi ở Túc Mặc đã mua một cây Đường đao, bổ sung đao pháp, học Thiết gia đao pháp trong “Lưu Hương bảo giám”. Con đường võ học này, một khi đã ngộ đạo, đao pháp và kiếm pháp cũng không sai biệt nhiều.

Bản lĩnh võ công của Đỗ Hà vốn không kém, hướng chi Đường đao là đao thẳng, sử dụng không khác gì kiếm, rất là thuận tay.

Lý Dật Phong thần sắc hoảng sợ, hắn phát hiện ra tình huống không ổn trước Đỗ Hà, cũng đã có chuẩn bị, cho dù lúc này Đỗ Hà không chặn trước người hắn, hắn cũng có tự tin đánh rơi mũi tên như Đỗ Hà, nhưng hắn tự thấy mình hoàn toàn không thể nào làm được như Đỗ Hà, đồng thời vừa phản ứng, còn chắn ngang phía trước giúp đỡ, đồng thời ung dung đánh rơi tất cả mũi tên.

Mũi tên bắn tới vô cùng nhanh, người tên là Đỗ Tường này có thể làm được điều này, thật sự cần tốc độ, nhãn lực và kỹ xảo lớn lao, chiêu thức vừa rồi có thể nói là thần kỹ, nhất là bộ pháp hắn thi triển. Trong một cự ly rất gần, mình lại không biết hắn làm thế nào xuất hiện trước người mình.

Đỗ Hà cũng thầm kêu may mắn, nguy hiểm thật, tốc độ của tên nỏ này thật sự quá nhanh, với thực lực của hắn dùng khinh công tự bảo vệ mình tuyệt đối không có vấn đề, nhưng muốn cứu Lý Dật Phong lại có chút mạo hiểm. Mặc dù hắn nhìn ra Lý Dật Phong có võ nghệ không tệ, nhưng không biết thực lực của hắn có thể đỡ được những mũi tên này không?

Đối với vị bằng hữu vừa mới quen biết này, Đỗ Hà tỉnh táo lựa chọn biện pháp bảo vệ, rất hiển nhiên không biết kẻ trộm từ lúc nào đã chiếm cứ con thuyền này, Đỗ Hà không biết bọn chúng có bao nhiêu người, nhưng có thể khẳng định, đối phương có lợi khí như tên nỏ. Với võ nghệ trước mắt của hắn, đối mặt với số lượng cường cung kinh nỏ quá nhiều cũng không thể làm gì, muốn đánh bại đám đạo tặc này, cứu người vô tội, để thuyền đưa bọn họ trở về phải cần sự giúp đỡ, không hề nghi ngờ, trước mắt người duy nhất có thể giúp đỡ, chỉ có Lý Dật Phong.

Sau khi ngăn cản số mũi tên bay đến, Đỗ Hà cũng âm thầm toát mồ hôi, đối phương hiển nhiên không được huấn luyện chính quy, không thể bắn tên cùng lúc, mà là cao thấp không đều trước sau phóng tới hướng bọn họ, cho nên hắn mới có thể đánh bại.

Càng may mắn tên nổ của đối phương thực sự không phải liên nổ quân dụng của Đường triều, có thể bắn ra 10 mũi tên cùng lúc. Nếu như vậy, lúc này bọn họ cũng chỉ có lựa chọn nhảy xuống biển chạy trốn.

Thấy bọn chúng đang chuẩn bị nhét đạn được, Đỗ Hà quát to:

- Lên!

Sau ba bước, cả người hắn đã ép về phía trước, kẻ trộm đang còn nhét đạn được làm sao ngờ rằng Đỗ Hà có thể đến nhanh như vậy, sợ tới mức hồn phi phách tán, kinh hãi kêu lên, định bỏ chạy.

Đỗ Hà há lại cho bọn chúng như ý nguyện, mũi dao lóe lên, cắt vỡ cổ họng ba người. Sáu người còn lại trong tay chỉ có tên nổ chứ không có binh khí nào khác, thấy Đỗ Hà đến thần tốc như vậy, vứt bỏ tên nổ quay đầu bỏ chạy.

Nếu bọn chúng kiên trì, còn có thể duy trì mấy hiệp, nhưng bọn chúng quay đầu bỏ chạy, chẳng khác gì tạo cơ hội cho Đỗ Hà chém sau lưng. Tốc độ của bọn chúng làm sao so được với Đỗ Hà?

Luận về tốc độ, Lý Dật Phong xác thực kém hơn Đỗ Hà rất nhiều, nhưng luận võ nghệ cũng không thua kém bao nhiêu, vận kiếm như gió, nhảy vào trong đám người lúc chọc lúc đâm, một hơi cũng đã giết chết sáu người, chỉ là tốc độ không khỏi thua kém một bậc, đã có người trốn vào buồng nhỏ trên thuyền.

Lý Dật Phong vung vẩy trường kiếm, máu tươi trên thân kiếm hoàn toàn không thấy nữa, lạnh lùng nói:

- Đỗ huynh, hai ta xông vào!

- Không!

Đỗ Hà kéo hắn lại, trong mắt có vẻ tỉnh táo khác hẳn với thường nhân, trầm giọng nói:

- Trốn, chúng ta nhảy xuống biển trốn!

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

304. Chương 305: Sát Cơ Trong Đêm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

- Trốn!

Lời nói của Đỗ Hà khiến Lý Dật Phong khẽ giật mình, ngây người hồi lâu, thời gian hắn ở cạnh Đỗ Hà không dài, nhưng cách xử sự của Đỗ Hà rất có lực tương tác, rất dễ khiến người ta sản sinh tín nhiệm, tin tưởng lời nói của hắn.

Đây là mị lực đặc biệt của Đỗ Hà.

Lý Dật Phong cũng chịu ảnh hưởng của cảm giác tín nhiệm này, cảm thấy Đỗ Hà là một hào kiệt chân chính mang khát vọng rộng lớn, nhất là lúc Đỗ Hà xuất hiện trước người hắn, che chắn mũi tên cho hắn, hắn đã tự nói với mình, hắn nhất định phải kết giao với người bằng hữu này.

Lý Dật Phong thấy võ nghệ của Đỗ Hà không thua kém mình, vốn định kêu hai người liên thủ, cùng xông vào buồng nhỏ trên thuyền, giải cứu những người bị nạn, nhưng Đỗ Hà lại khuyên bảo hẩn nhảy xuống biển chạy trốn?

Lần này Đỗ Hà thật sự khiến hẩn ngạc nhiên, tất cả ấn tượng tốt đẹp ban đầu đều biến mất sạch sẽ.

Hẩn gạt cánh tay Đỗ Hà, lạnh lùng nói:

- Người muốn chạy trốn thì tự trốn đi. Lý Dật Phong ta không làm rùa đen rút đầu.

Hẩn tức giận bất bình nói:

- Uống công ta xem ngươi là một hào kiệt, xem như ta mất mùa rồi, đường đường là một trang nam nhi có võ nghệ, lại có thể ngồi nhìn kẻ trộm cướp làm xằng làm bậy mà chẳng quan tâm! Như vậy khổ luyện mười mấy năm còn ý nghĩa gì nữa.

Đỗ Hà dở khóc dở cười, cũng biết hẩn hiểu lầm ý tứ của mình, làm sao mình lại không muốn cứu người vô tội trên thuyền? Chỉ có điều chỉ dựa vào hai người bọn họ làm sao mà cứu được?

Thương thuyền rất lớn, trọn vẹn có thể dung nạp hơn sáu trăm người. Căn cứ vào nhân số lên thuyền, chiếc thuyền này sơ bộ đã chở hơn 300 người. Kẻ trộm có thể lặng lẽ không chế còn thuyền, không bị phát giác, ít nhất cần có thực lực trên một nửa mới được, chỉ có như thế mới có thể tự do vận chuyển con thuyền này.

Cũng tức là nói kẻ trộm phải giết không phải chỉ là mười một tên trong đó, còn có rất nhiều tên đang không chế những người khác trong buồng nhỏ trên thuyền. Bọn bất cóc thổ phỉ này vốn có thủ đoạn rất ác độc, nếu phát hiện khó có thể đối phó, tất cả người vô tội trên tàu đều sẽ trở thành con tin của bọn chúng.

Đến lúc đó dùng con tin áp chế, ý đồ cá chết lười rách, lại sợ ném chuột vỡ bình, sẽ phải xử lý như thế nào?

Với thủ đoạn liều mạng của bọn chúng, còn trông cậy có thể có một trận chiến quang minh chính đại sao?

Đỗ Hà tự thấy không làm được, gặp loại tình huống này, giống như hẩn bị quản chế, chi bằng lý trí né tránh, làm bộ nhảy xuống biển bỏ trốn, đợi màn đêm buông xuống, lợi dụng ưu thế của bọn hẩn, lặng lẽ lên thuyền đảo khách thành chủ, hoàn toàn có thể một mẻ hốt gọn tướng địch.

Đỗ Hà cơ trí hơn người, trong nháy mắt phân tích tình huống, đưa ra quyết sách sáng suốt nhất.

Nhưng hiển nhiên Lý Dật Phong không thể hiểu được dụng ý của hẩn, ngược lại giận tím mặt, tức giận đến cực điểm, chỉ hận không thể dùng kiếm bổ tới, chém Đỗ Hà thành hai mảnh.

Đỗ Hà đang muốn mở miệng giải thích, đã thấy từ trên buồng nhỏ trên thuyền vọt tới hơn hai mươi người, tất cả đều hung thần ác sát, tay cầm bổ đao sáng long lanh, áp giải năm sáu hài nhi và phụ nữ lên boong thuyền.

Tên đầu lĩnh khoảng bốn mươi tuổi, là một người đàn ông có vẻ mặt dữ tợn, Hoàn Thủ Đao trong tay đang nhỏ giọt máu, trên đao tựa hồ đã có oan hồn. Hẩn nhìn số thì thế xung quanh, dữ tợn cười nói:

- Đám khốn khiếp các ngươi muốn ngăn cản chuyện của bốn đại gia, giỏi lắm? Thúc thời thì thả bình khí trong tay ra, bằng không thì đừng trách lưỡi đao của ta vô tình.

Đỗ Hà đã không có cách nào giải thích với Lý Dật Phong, chỉ mong hẩn có thể giữ được tính mạng, hẩn biết rõ trong tình hình này, càng biểu hiện coi thường tính mạng, càng có thể bảo vệ an nguy cho con tin, liền cười dài nói:

- Đỗ Tường ta từ nhỏ đã rời nhà, cơ khổ không nơi nương tựa, sống chết của bọn họ có liên quan gì đến ta?

Nói xong, thân hình chớp động, lao xuống biển rộng mênh mông.

Trước mắt chỉ có thể lui một bước, mới có thể có cơ hội chiến đấu, về phần Lý Dật Phong cũng chỉ có thể tự cầu cho hẩn nhiều phúc. Tên gia hỏa này rất trọng nghĩa, đáng để kết giao, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hẩn có thể sống sót.

Thấy Đỗ Hà nhảy xuống biển chạy trốn, Lý Dật Phong tức giận đến mức thân hình phát run.

Tên đầu lĩnh kia cũng không ngờ Đỗ Hà lại làm như vậy, không kịp phản ứng, sau khi hoàn hồn, nghe rằng cười, thầm nghĩ:

- Biển rộng mênh mông, lại là mùa đông. Ta không tin, không có nước ngọt và đồ ăn, trong điều kiện lạnh giá như vậy, thực sự có người sống được trên biển.

Hắn lại liếc mắt nhìn Lý Dật Phong quát:

- Rút cuộc người có đầu hàng hay không!

Lý Dật Phong rơi vào thế khó xử, nếu đầu hàng sợ rằng mình lãnh ít dữ nhiều, nhưng nếu không đầu hàng những người trước mắt....

Đầu lĩnh thấy Lý Dật Phong âm tình bất định, gầm lên một tiếng, giơ tay chém xuống, cái đầu của một đứa trẻ chưa đầy 10 tuổi bay ra, máu tươi phụt ra lênh láng.

Một phu nhân kinh hãi hét lên, cố gắng giãy dụa, giống như một con bò tót điên cuồng lao về phía tên đầu lĩnh.

Tên đầu lĩnh hừ lạnh nói:

- Người muốn chết!

Hắn còn chưa dứt lời, Hoàn Thủ Dao đã hung hăng cắm vào lồng ngực phu nhân.

Mùi máu tươi nhất thời nồng nặc.

Lý Dật Phong cũng hiểu rằng chuyện hôm nay, chỉ có tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau đó tìm cách, hung hăng liếc nhìn tên đầu lĩnh, hoàn toàn không cam lòng, vút trường kiếm xuống boong thuyền, thúc thủ chui trời.

Màn đêm buông xuống, mặt trăng nhô lên cao, chiếu sáng mặt biển.

Gió bắc gào thét!

Đỗ Hà run rẩy đông lạnh đến mức bờ môi tím tái, nhô đầu ra mặt nước. Hiện giờ chính là mùa đông, nước biển lạnh thấu xương, khiến người ta không thể chịu được. Hắn vẫn ẩn thân ở đuôi thuyền, chỗ này vừa vặn là góc chết, với cấu tạo của thuyền tuyệt đối không thể phát hiện ra hắn.

Bên phải thuyền có treo một con thuyền nhỏ, ứng phó khi bức thiết. Đỗ Hà cố gắng rướn người, giang hai tay túm lấy con thuyền nhỏ.

Hắn vốn có khinh công cái thế, loại chuyện này dễ như trở bàn tay, hắn giống như một con chim mới mọc cánh, trong nháy mắt nhảy lên con thuyền nhỏ.

Trên biển xác thực rất lạnh, nhưng Đỗ Hà sớm thành thói quen, hơn nữa ở trong nước có thể tránh gió biển rét thấu xương, nhưng vừa ra khỏi mặt nước, lại bị gió biển thổi tới, lạnh tê tái, thầm nghĩ:

- Bọn khốn kiếp này dám để thiếu gia chịu khổ, đợi lát nữa ta sẽ trừng trị các người.

Hắn vội vàng cởi y phục trên người, vắt khô quần áo lót, mặc lại. Quần áo ướt còn lạnh hơn không mặc, nếu không phải còn chút liêm sỉ, hắn đã cởi sạch rồi, miệng ngậm Đường đao, đeo túi phi đao bên hông, chín cây phi đao dưới ánh trăng lộ ra hàn ý lạnh lẽo.

Đỗ Hà tập trung tư tưởng yên lặng lắng nghe, ngoại trừ gió biển gào thét, xung quanh không còn tiếng vang gì nữa, nghĩ ra cũng đúng, bây giờ là giữa mùa đông, không phải quân đội chính quy, một đám cường đạo làm gì mạo hiểm canh gác bên ngoài gió biển lạnh thấu xương như vậy. Huống chi, nơi này là biển rộng mênh mông, căn bản không có địch đột kích.

Đỗ Hà bám theo chiếc dây thừng, nhảy lên boong thuyền, thấy xung quanh không có người, nhẹ chân lách mình vào buồng nhỏ trên thuyền, trong khoang thuyền chỉ có một ngọn đèn tỏa ra hào quang yếu ớt, không có người qua lại.

Đỗ Hà lặng lẽ đi tới gian phòng của mình, bất ngờ nghe thấy bên trong có tiếng ngáy ngủ, trong lòng mơ hồ đoán ra thủ đoạn của đối phương, tất nhiên là cải trang thành tạp công, lái thuyền trước, vừa đến biển cả mệnh mông trên biển, lập tức lộ bộ mặt thật, đảo khách thành chủ.

Gian phòng trong khoang thuyền không có khóa, Đỗ Hà dễ dàng sờ soạn đi vào, trong bóng tối lơ mơ nhìn thấy một bóng người ngủ say trên giường, tiếng ngáy của hắn chỉ phương hướng chính xác chính xác cho Đỗ Hà, Đỗ Hà thò tay bịt miệng hắn lại, đồng thời Đường đao xẹt qua cổ hắn, cắt cổ họng hắn.

Sau đó quang minh chính đại tìm hộp quẹt, đốt ngọn đèn trên bàn

Hắn tử nằm trên giường là một người nhỏ gầy, hai mắt trợn trừng như muốn xem xem là ai giết mình, yết hầu bị cắt, máu tươi rơi vãi chảy xuống.

Đỗ Hà ở trên biển đã nghe thấy hư thật trên thuyền, mặc dù không tận mắt nhìn thấy sự hung ác của nhóm người này nhưng chỉ dựa vào tưởng tượng cũng biết bọn chúng đáng hận thế nào, vì vậy lúc này hắn hạ thủ rất độc ác, hoàn toàn không lưu tình.

Hắn lục lọi trong tủ lấy ra bọc đồ của mình, trong đó đã bị ai đó làm rối loạn, có dấu vết bị lục lọi, tiền bạc bên trong hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại quần áo và huyền thiết yêu bài. Tại sao bọn chúng lại để huyền thiết yêu bài lại, chắc vì đối phương không nhận ra, chỉ xem nó như một khối sắt bình thường.

Hắn chú ý tới một cái túi khác bên trong tủ, hiếu kỳ cầm lên, chiếc túi có vẻ rất nặng, hơn nữa còn phát ra tiếng lục cục, không khỏi mỉm cười, hắn có thể nghe ra đó là thanh âm ngân lượng va chạm với nhau.

Đỗ Hà mở ra, ngoại trừ số bạc của mình, còn có thêm khá khá ngân lượng nữa.

Lãi to rồi, Đỗ Hà mỉm cười, thu hết vào trong túi, lập tức thay quần áo sạch sẽ, dập tắt ngọn đèn, âm hàn nghiêm mặt tiến vào gian phòng của từng tên trộm, tiễn bọn chúng vào giấc ngủ thiên thu.

Từng bước từng bước, hơn hai mươi gian phòng đều được hắn dạo qua một lượt.

Trong khoang thuyền đã không còn nghe thấy bất cứ tiếng ngáy nào nữa, thay vào đó là mùi máu tươi nồng nặc.

Đỗ Hà đi đến chỗ cầu thang sâu trong khoang thuyền, đi lên hay xuống, Đỗ Hà do dự, bỗng nhiên nghe thấy phía trên có bước chân tuần tra, lựa chọn đi xuống.

Chỉ cần là lão đại không thể không ngồi chủ vị, giống như tù binh không thể không bị nhốt dưới tầng thấp nhất, chỉ có bảo đảm con tin an toàn, hắn có thể chính thức buông tay đại sát, bằng không sẽ giống như Lý Dật Phong, lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại-- o --

Chương Đại Đường Đạo Soái

305. Chương 306: Chém Giết Sinh Tử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Thương thuyền chia làm bốn khoang, khoang thứ nhất là nhân lực cơ động, khoang hai là nhân lực chèo thuyền, khoang thứ ba thuộc về nhà kho, chính giữa coi như phòng trọ. Thương nhân bao giờ cũng là thương nhân, tuy rằng khách chỉ là món lợi cực nhỏ nhưng đối với thương nhân thì dù giàu đến bao nhiêu nhưng một đồng cũng là tiền, thu được là thu. Về phần khoang cao nhất, dĩ nhiên là phòng chủ nhân phòng. Đầu bậc thang lối đi đều có đèn cổ đi, lửa không lớn nhưng đủ để chiếu sáng đường đi. Đỗ Hà đi tới nhà kho lầu ba, lưu tâm quan sát, phát hiện trong kho ánh đèn lơ mơ, bốn phía chất đầy hàng hóa, nơi chỗ trống có

hơn hai mươi người đang ngủ. Đỗ Hà cười thầm, Đỗ mỗ có thể cam đoan các người đêm nay mộng đẹp khó thành, có chăng chỉ là ác mộng. Hắn nghĩ như vậy nhưng cũng có chút khó khăn, những kẻ này ngủ chung một chỗ, nếu muốn giết sạch mà không kinh động tới người khác cũng không dễ dàng. Hắn suy nghĩ chủ ý, lại nghe sâu trong kho vắng ra tiếng cười đùa, nhìn kỹ thấy chỗ đó đèn đuốc sáng trưng. Tại lầu ba không thấy bóng dáng tù nhân, chắc là bị giam giữ tại chỗ đó, tiếng cười là của mấy kẻ canh gác. Đỗ Hà thấy vậy lại càng không dám động, nếu không sẽ đánh thức hai mươi mấy người đang ngủ bên ngoài. Hắn tin tưởng có thể trong thời gian ngắn giết đám canh gác để chúng không thể lợi dụng tù nhân uy hiếp nhưng không thể nào không đánh động đám bên ngoài. Tù binh còn ở trong chỗ giam, tốc độ của mình dù nhanh thế nào cũng không thể giết hết kẻ địch trước khi bọn chúng giết tù binh. - Trước hết xử lý người ở bên trong rồi sẽ xử lý đám bên ngoài. Đỗ Hà quyết định, rút dao vào vỏ, quang minh chính đại đi tới. Hắn bước chân nhẹ nhàng, không hề kinh động đến ai. Lúc vừa đi vào phòng, hắn cảm thấy khá buồn cười vì nguyên cả đám mười tên tặc binh đang ngồi vây lại chơi bạc, cao hứng bưng bưng, thấp giọng hô quát. Trong này còn có một phòng tối tăm, vắng nghe tiếng rên rỉ thống khổ, cả tiếng khóc như có như không, có thể khẳng định tất cả tù binh ở đây. Chỉ cần giải quyết mười tên tiểu tặc này thì đảm bảo bảo đảm tù binh không việc gì. Vấn đề là như thế nào có thể giết chết mười tên tặc binh nhìn qua đều bưu hãn lão luyện, không dễ tên nào chạy thoát lẫn không kinh động lẫn người ngoài? Đỗ Hà cảm thấy đau đầu. Lúc này có một tên cao gầy làm nhà cái nói với một tên mập: - Nhanh đi, đến phiên ngươi! Tên mập lục hết các túi, về mặt đưa đám nói: - Không có, hết tiền rồi! Hay là ngươi cho ta mượn một chút, ta thắng trả lại ngươi! Nhà cái phát tay như đuổi ruồi: - Ở một bên hóng mát đi, tối nay ngươi thua cả, trông vào đâu mà thắng? Hắc, còn không bằng trông cậy vào, lão tặc thiên hạ hoàng kim sao. Hơn nữa ta lại không biết ngươi. Làm xong vụ này chúng ta phải giải thể. Đi chỗ nào tìm ngươi đòi nợ đây? Không có tiền xéo ngay cho ta, đừng ở chỗ này chướng mắt. Đỗ Hà nghe xong, vui vẻ, đám lâu la này đều là ác ôn lâm thời triệu đến, thậm chí còn không biết nhau sao? Hắn linh cơ khẽ động, đặt cây Đường đao tại cửa ra vào: Đường đao ở Đại Đường xem như đao tốt đỉnh cấp, người bình thường mua không nổi huống chi đám lâu la này, cầm Đường đao đi vào có lẽ sẽ lời đuôi. Hắn vò mái tóc giả dạng mới ngủ dậy, sau đó ra vẻ nóng nảy xông vào, xoa xoa tay thấp giọng hô: - Thế nào, tính ta một người không, gần đây tay chân ngứa ngáy, hóa ra là rất lâu không đụng rồi, thêm ta nhé? Nhà cái thấy bộ dạng Đỗ Hà cũng không chú ý, bọn hắn đều là cặn bã chiêu mộ từ khắp các nơi. Mỗi người đều là loại ăn uống chơi gái đánh bạc, hăm hại lừa gạt trộm cướp. Hắn cầm cái vận may cực vượng, một người thắng cả, trước mặt đã chất một đồng bạc vun, thấy có người đến nạp tiền thì cười nói: - Chỉ cần ngươi có bạc, ngươi chính là đại gia. Thỉnh. Đỗ Hà vung tay ném một nắm bạc vun lên mặt bàn. Nhà cái thấy Đỗ Hà phân lượng mười phần, càng là mặt mày hớn hớn. Tên mập kia lắc đầu rồi đi! Đỗ Hà kéo tay hắn nói: - Làm sao vậy, huynh đệ, vào thì ngươi đi, coi sao được? Tên mập khóc không ra nước mắt nói: - Xui quá, thua hết rồi! Đỗ Hà tiện tay rút hắn mấy thỏi bạc vun nói: - Cho ngươi mượn một chút, thắng đưa ta gấp đôi! Dân nghiện cờ bạc một khi vào trận thì say không kém thì nghiện thuốc phiện, đâu cần lo lắng vì một kẻ mới vào! Đỗ Hà đứng bên cạnh tên mập, vì bên cạnh hắn có treo một cây Hoàn Thủ Đao nên chuôi đao trong tầm tay. Hắn chưa bao giờ đánh bạc nên không hề biết cách đánh bạc ở thời đại này, dù sao cũng không so đo thắng thua, người khác như thế nào thì hắn cứ như thế. Nhà cái xóc xong đồng tiền rồi úp lại, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào hai chiếc bát úp lại. Đỗ Hà bất động thanh sắc lui một bước, đi vào giữa hai người nắm lấy tóc kéo mạnh một cái khiến cả hai dập đầu ngất xỉu. Sau đó lại gơ chuồng bồ vào gáy tên mập, cùng lúc rút thanh Hoàn Thủ Đao bên hông hắn. Ba thủ pháp xuất ra liên tục, gọn gàng mà linh hoạt, không dư thừa chút nào, ba tên kia ngã xuống thì bảy tên còn lại mới bừng tỉnh. Còn chưa đợi bọn họ kêu lên tiếng, Đỗ Hà cầm trong tay Hoàn Thủ Đao nhảy lên chiếc bàn đá đang đánh bạc, lưỡi đao cắt ngang cổ bốn tên, ba tên còn lại bị phi đao cắm vào cổ. Mười người ngoại trừ té văng trên mặt thuyền phát ra thanh âm rất nhỏ thì không còn gì khác lạ. Hết thấy đều như trong suy tính của Đỗ Hà. Hắn ném Hoàn Thủ Đao sang bên cạnh, rút phi đao ra lau vết máu bỏ vào túi, thu lại Đường đao rồi bước vào căn phòng bên trong. Đi đến nửa đường thì bên tai hắn chợt nghe vang lên tiếng bước chân rất nhỏ. Trong không gian tĩnh lặng, Đỗ Hà rõ ràng nghe thấy có một người đang khẽ tiến gần. - Chẳng lẽ còn có một người? Tâm niệm Đỗ Hà thay đổi thật nhanh, bất động thanh sắc ẩn thân ở ngoài cửa, trong lòng càng hiếu kỳ, bước chân đối phương càng chạy càng chậm, càng nhẹ: - Chẳng lẽ đã phát hiện khác thường? Đỗ Hà yên lặng nghe ngóng, tâm thần tiến vào cảnh giới thanh minh, vứt bỏ toàn bộ cảm xúc. Nhân tâm như một hồ nước, nếu có chút nào động tình, hồ nước liền vẩn đục cùng rung chuyển không thể phản chiếu, chỉ có vong tình mới có thể duy trì trong trẻo, đây chính là một trong những chỗ diệu dụng nhất của “ngũ khí quy nguyên” thần công, có thể làm cho người trong bất kỳ thời điểm nào cũng có thể bình tĩnh phân tích hết thấy. Nhịp hô hấp của hắn dần chậm đi, lỗ chân lông toàn thân buông lỏng,

các giác quan phát huy tận cùng, thấy rõ tình hình chung quanh. Một bước! Một bước! Hắn tuy không nhìn thấy gì trước mắt nhưng đã cảm giác được một người đang chậm rãi bước về gần cửa, tốc độ càng ngày càng chậm, hành động càng ngày càng cẩn thận, nhưng có thể khẳng định đang di động. Ngay tại lúc hắn tới gần cửa ra vào thì Đỗ Hà lao ra đánh thẳng một quyền vào tâm tạng đối phương. Một quyền này hàm chứa nội kinh, nếu đánh trúng có thể xuyên qua da thịt làm nát tâm tạng, lập tức tiêu đời. Rắc một tiếng, một quyền này đánh không trúng mục tiêu, bóng đen tựa hồ có phòng bị, vung quyền ngạnh kháng. Đỗ Hà còn chưa kịp nhìn kỹ diện mạo thì chân phải bóng đen đã bắn lên vào bụng dưới của hắn. Đỗ Hà lách người sang bên phải, sau đó trả lại một loạt cước liên hoàn vào ngực bóng đen. Bóng đen bình tĩnh lách qua, một chiêu “Song long hí châu”, hai ngón tay đâm thẳng vào hai mắt Đỗ Hà, cực kỳ độc địa. Đỗ Hà tuyệt đối không thể tưởng được bóng đen lại là cái cao thủ, so với đám đánh bạc vừa rồi mạnh hơn gấp 10 lần, ra tay độc ác. Hắn đối mặt với chiêu Song Long đoạt châu không hề sợ hãi, dùng long trảo chặn lấy cổ tay bóng đen, bấm một cái khiến các đốt ngón tay của đối phương lập tức giãn ra, tay phải biến thành trảo chụp vào cổ họng. Một chiêu này hắn học được từ Long Trảo Thủ lúc cùng luận võ với Lí Nghiệp Tự, tàn nhẫn vô cùng. Bóng đen tựa hồ lĩnh giáo qua môn công phu này, gặp nguy không loạn, thân thể đảo mạnh về sau, một cước bắn lên cổ họng Đỗ Hà. Đối mặt với một cước lăng lệ ác liệt, Đỗ Hà chỉ có thể buông tay. Nhưng bóng đen ngã về sau, trọng tâm dồn vào một chân, Đỗ Hà đưa chân nhẹ nhàng quét qua, đang muốn tiến lên đánh ra một kích trí mạng, lại phát hiện là Lý Dật Phong. Bóng đen kia dĩ nhiên là Lý Dật Phong, không khỏi thấp giọng hô: - Là người! Lý Dật Phong ngã ra, nguyên tưởng rằng hắn phải chết không thể nghi ngờ, nghe Đỗ Hà lên tiếng cũng thấy rõ người tới thì ngẩn ra. Trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ sợ hãi. Vừa rồi cả hai không thấy rõ mặt nhau, trong vài giây ngắn ngủi liên tiếp đánh ra sát chiêu. Mỗi thức đều có hậu thủ, chỉ cần trúng chiêu sẽ không thể cản lại. Nếu như song phương chỉ thoáng chênh lệch thì hiện giờ chắc chắn có người mất mạng oan uổng.

Mời các bạn ủng hộ, tài trợ để truyện ra nhanh hơn Bấm vào đây ():[oe75](#):

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại-- o --

Chương Đại Đường Đạo Soái

306. Chương 307: Im Ắng Sát Nhân

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Cả hai nghĩ đến tình cảnh vừa rồi đều lạnh toát!

Một lát sau, Lý Dật Phong cảm giác được đau đớn thấu tim thì không khỏi cười khổ.

Lúc ban ngày bị tặc nhân bức bách, Lý Dật Phong bất đắc dĩ lựa chọn đầu hàng, biểu hiện ra là bị buộc bắt đắc dĩ. Tuy hắn năm nay chỉ mới hai mươi hai nhưng làm người từng trải, mười lăm tuổi đã theo sư phụ bốn ba.

Ngoại trừ có được một thân võ nghệ xuất sắc còn có một thân bản sự tự cứu, trong đó có một môn gọi là “thoát thân trong dây thừng”, dù người khác đem dây thừng trói hắn thế nào cũng không thể vậy khốn hắn.

Hắn biết tặc nhân tâm ngoan thủ lạt, với sức một người hắn muốn cứu cả thuyền là hão huyền. Biện pháp duy nhất là tìm được giúp đỡ, một lần nữa đoạt lại quyền khống chế thương thuyền. Cho nên hắn cố ý giả bộ làm thúc thủ chịu trói, tùy ý để tặc nhân đem vào nhà tù giam cùng với tù binh, tìm kiếm cơ hội triển khai đánh trả.

Trong đêm, Lý Dật Phong tính ra lthời gian, cảm thấy đến lúc thì thoát khỏi dây thừng, ý định triển khai hành động cứu viện, thừa dịp đám canh gác đang đánh bạc tìm kiếm một lúc thấy có hơn trăm người bị

cầm tù nhưng đa số đều là hành khách, không có sức gì để đánh một trận. Hắn khẽ hỏi một lúc mới biết những người nào có sức lực đã bị giam riêng trên tầng bốn để chèo thuyền.

Lý Dật Phong quyết định trước hết chưa giải quyết đám canh gác bài bạc bên ngoài mà lên tầng bốn cứu đám người chèo thuyền, thành lập một đội ngũ nhất thời phản kháng.

Đang lúc hắn vừa định chậm rãi tiếp cận cửa ra vào nhìn xem có cơ hội hay không thì bên ngoài truyền đến tiếng vang rất nhỏ, hình như là tiếng người ngã xuống đất.

Lý Dật Phong biến sắc, trong đầu sinh ra ý nghĩ là “tranh giành bên trong” của đám tặc nhân, bởi vì chia của không đồng đều đấu nhau đến chết. Chuyện lão đại vì độc chiếm tài vật mà giết người diệt khẩu cũng không ít. Cho nên hắn cho rằng bên ngoài đã xảy ra dị biến, đang muốn ngăm nhìn xem thì lại thấy một bóng đen lóe lên.

Hắn nhìn không thấy người ngoài phòng, chỉ thấy theo ánh lửa chiếu ra phát hiện thấy một người nấp ở cửa ra vào, tựa hồ phát hiện hắn.

Lý Dật Phong kinh hãi, vịn nhất bóng đen kia phát hiện ra hắn kêu lên thì coi như kiểm củi ba năm thiêu một giờ rồi.

Đội hầu lâu, vẫn không thấy bóng đen có chút động tĩnh, một mực nấp ở cửa ra vào, ần ần có chút minh bạch, thầm nghĩ:

- Hắn vừa mới giết người nên không tiện mở miệng gọi, ý định đánh lén

Nghĩ như thế, Lý Dật Phong lập tức tinh thần tỉnh táo, chỉ cần giết chết bóng đen là hắn có thể cứu được đám người ở tầng bốn. Vì vậy, hắn nín thở tùy chỗ chuẩn bị phòng thủ tiến công.

Cho nên Đỗ Hà mới có cơ hội đánh ra một kích.

Lý Dật Phong ngờ tới Đỗ Hà sẽ đột kích nhưng lại không ngờ tới lực lượng cực lớn của Đỗ Hà.

Hắn dùng chưởng đối với quyền, lại làm cho nội kinh hàm chứa trên tay Đỗ Hà trực tiếp truyền vào cánh tay, xương vai thoát hướng. Vốn với võ công của hắn, nếu dùng toàn lực ngăn cản một kích của Đỗ Hà sẽ không đến mức bị thương nhưng hắn không biết bóng đen là Đỗ Hà. Càng không biết thực lực bóng đen tới mức như thế nên chỉ dùng bốn thành lực đạo tiếp một kích này, còn lại sáu thành ý định phát ra công kích trí mạng.

Kết quả tự nhiên là bị kích rồi.

Cánh tay trực tiếp thoát hướng, không cách nào dùng lực, dưới nguy cơ chỉ có thể dùng chân đánh trả.

Công phu quyền cước của Lý Dật Phong so ra kém xa kiếm pháp, không giống Đỗ Hà kiếm chưởng song tuyệt. Công phu cận chiến cũng trước kia cũng không phải là đối thủ của Đỗ Hà, huống chi gãy tay càng thêm bị động. Tuy dựa vào sát chiêu nhưng thủy chung rơi vào hạ phong, cuối cùng cả ngón tay cũng vụn khớp.

Đỗ Hà thấy bộ dạng của Lý Dật Phong cũng cảm thấy có lỗi, hắn không biết người tới sẽ là Lý Dật Phong, chỉ cho kẻ địch tuần tra nên mới ra tay ngoan độc, liền bước lên kéo thẳng cánh tay của Lý Dật Phong, nói:

- Kiên nhẫn một chút, sẽ rất đau nhức.

Nói xong hắn giật mạnh một cái, thuật đoạn cốt này là kỹ xảo thường thấy trong quân, Đỗ Hà cũng có học qua nhưng không phải là cấp bậc đại sư, điều khiển lực lượng cũng chưa thành thực, chỉ cần lệch đi một chút còn khiến bệnh nhân càng thêm thống khổ.

Lý Dật Phong đau nhói nhưng cũng nhịn đi, duỗi tay một cái, thấp giọng hỏi:

- Sao ngươi lại ở đây?

Đỗ Hà cười cười, đang muốn trả lời.

Lý Dật Phong chợt nhớ tới lời của Đỗ Hà lúc trước, kết hợp với tình huống vừa rồi thì tỉnh ngộ:

- Ta hiểu rồi, người nói trống đi chỉ là kẻ quyền nghi, trước đó đã tính tới việc bọn chúng sẽ dùng con tin uy hiếp, biết chúng ta ở lại cũng không có ý nghĩa, trốn đi là để tìm cơ hội tối nay xâm nhập?

Đỗ Hà khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười tự tin như mặt trời làm băng tuyết, khác hẳn thường nhân.

Lý Dật Phong thán phục, bố cục của bản thân so với một chiêu này của Đỗ Hà mới gọi là không chê vào đâu được, thầm nghĩ:

- Luận võ nghệ, mình có thể so sánh nhưng về trí kế thì trước mặt hắn lại như hải tử.

Ngừng lại một chút, Lý Dật Phong hỏi:

- Tình huống bên ngoài thế nào?

- Hoàn hảo!

Đỗ Hà kể lại tỉ mỉ.

Lý Dật Phong nghe Đỗ Hà chỉ một mình có thể thần không biết quỷ không hay giết chết ba mươi mấy người thì sợ run, lúc này đã cực kỳ bội phục, quyết định nghe theo chỉ huy, hỏi:

- Kế tiếp, chúng ta phải làm gì!

Kế sách của Đỗ Hà trước kia vốn chỉ một mình, nay đã có trợ thủ thì suy nghĩ một chút, thấp giọng hỏi:

- Để tù binh ở đây không biết có sức đánh một trận hay không!

Lý Dật Phong đáp:

- Tù binh chia làm hai phòng, một đám giam giữ ở chỗ này, một cái khỏe mạnh ở buồng nhỏ trên tầng bốn, phụ trách chèo thuyền, có hơn mười người canh chừng, chính thức có thể chiến đấu là những người kia, trước hết phải cứu bọn họ.

Đỗ Hà nói:

- Trước khi cứu bọn họ thì phải giải quyết hơn hai mươi tên đang ngủ như heo bên ngoài.

Bọn họ vào phòng trong cởi trói cho tất cả tù binh, bảo họ ở đó chờ tin, không được đi lại lung tung.

Đỗ Hà dẫn theo Lý Dật Phong đi ra nhà tù.

Lý Dật Phong nhìn thoáng qua bên ngoài, thấy mười tên chết khác nhau nhưng lúc này mình không hề nghe động tĩnh gì, thật sự khiến người không thể tưởng tượng nổi, không biết Đỗ Hà sao lại làm được.

Đỗ Hà đảo qua trên người tên nhà cái đeo kiếm liền nói:

- Chỗ đó có kiếm.

Lý Dật Phong hiểu ý tiến lên lấy kiếm nơi tay.

Đỗ Hà chỉ vào đám người đang ngủ say ở phòng ngoài, thấp giọng nói:

- Bước tiếp theo của chúng ta là phải giết hết bọn chúng không để ai hay biết.

Lý Dật Phong kinh ngạc nói:

- Làm sao mới không thể kinh động bọn chúng? Bọn chúng nằm sát nhau như vậy, hơi có dị thường vừa mở mắt lập tức sẽ phát giác.

- Vậy nếu bọn chúng không nhìn thấy cái gì thì sao?

Đỗ Hà thấy Lý Dật Phong nghi hoặc liền hỏi lại.

Lý Dật Phong ần ần có chút minh bạch!

Đỗ Hà âm hiểm cười nói:

- Đợi lát nữa ta sẽ dùng ám khí tắt đi ánh nến, chúng ta cứ thế tiến vào, giờ cứ nhắm chuẩn phương vị trước đã.

Có người phát giác dị thường, mở to mắt cũng nhìn không thấy, huống hồ bọn chúng vừa tỉnh, ngơ ngác còn chưa kịp nghĩ nhiều, cùng lắm hỏi tình huống thì khàn giọng nói câu xin lỗi là được.

Lý Dật Phong trông thấy nụ cười của hắn, cảm thấy lạnh cả người, cảm giác gia hỏa này thật đáng sợ, chỉ có thể làm bạn, không thể là địch. Nếu không ngày sau sao có thể ngủ ngon?

Hai người nhớ kỹ phương vị, Đỗ Hà lấy ra hai hạt bạc vụn dùng thủ pháp độc môn phân biệt bắn ra. Hạt bạc vẽ lên một đường cong trên không trung, lực lượng không lớn nhưng chuẩn xác rơi vào trong ngọn đèn, áp tắt bắc đèn khiến cả nhà kho thoáng cái đã tối đen.

Lý Dật Phong thấy Đỗ Hà biểu hiện cao chiêu như thế, lại một lần nữa thất thần, ám khí nếu bay theo đường thẳng cũng không coi là bản lĩnh thật sự nhưng đường cong lại bất đồng. Điểm rơi đường cong không đồng nhất, khó khăn nhất khổng chế. Đỗ Hà lại chuẩn xác không sai dập tắt ngọn đèn, thật sự cao minh., thâm nghĩ: tài trí tuyệt luân, võ nghệ cao cường, hắn thật là Đỗ Tường sao?.

Thấy Đỗ Hà đã đi thẳng về phía trước, hắn vội vàng gạt đi suy nghĩ dựa theo trí nhớ tiến vào.

Quả nhiên như Đỗ Hà dự liệu, ra tay trong đêm tối thần không biết quỷ không hay. Mặc dù có kẻ trong mộng phát giác bên cạnh có động nhưng vì không nhìn thấy nên cũng không để ý, không thể ngờ tới người bên cạnh đã tới Diêm vương điện đưa tin.

Đỗ Hà vừa kết liễu một người, tiến lên trước một bước, trong lúc vô tình giẫm phải đồ vật, lập tức kêu lên không tốt, là ngón tay một tên.

Trong bóng tối truyền đến một tiếng thét.

Tiếng thét vang lên lúc trời gần sáng đặc biệt chói tai, mấy người bên cạnh lập tức thức dậy hỏi nguyên do.

Đỗ Hà linh cơ khẽ động, chặn lại nói:

- Xin lỗi. Thật sự xin lỗi rồi, cũng không biết là ai tắt đèn khiến ta đi ngoài vô tình giẫm phải người, khục khục.

Hắn húng hắng ho, ra vẻ bị cảm, thanh âm khàn khàn.

Những người kia nghe xong cũng phát hiện không nhìn thấy gì, lầu bầu ngủ tiếp.

Không ai đánh kẻ tươi cười, Đỗ Hà xin lỗi như thế khiến cho người vô tình bị hắn giẫm lên cũng không nói gì, trở mình ngủ tiếp.

Đỗ Hà giả ý đi ngoài.

Lý Dật Phong cười thầm Đỗ Hà nhanh trí, cũng giả vờ làm bộ nghỉ ngơi cạnh một thi thể.

Chỉ một lúc sau, nghe tiếng thở đều đều bốn phía thì Đỗ Hà “đi ngoài” trở về.

Hai người vẫn chưa xong sự nghiệp.

Sau đó cũng không có gì khác thường, cứ như vậy hơn hai mươi người lại một lần nữa đang ở trong mộng bị Đỗ Hà tiến đến gần Diêm vương điện, thậm chí có tên không biết mình chết thế nào.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại-- o --

Chương Đại Đường Đạo Soái

307. Chương 308: Chính Diện Tiến Công

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Ngọn đèn lại một lần nữa được thắp lên, lờ mờ thấy cảm nhận được không khí tử vong.

Lý Dật Phong nhìn qua thi thể chất ngổn ngang, trong lòng cũng cảm thấy chấn động. Hắn hành tẩu giang hồ nhiều năm, trên tay cũng nhiễm qua không ít máu tươi, nhưng vẫn là lần thứ nhất có loại cảm giác này. Sát nhân trong im ắng so với việc giáp mặt đại chiến càng thêm mãnh liệt.

Đỗ Hà thấy Lý Dật Phong biểu lộ có chút khác thường, cười hỏi:

- Như thế nào, sợ sao?

Lý Dật Phong thở dài nói:

- Không phải, chỉ là có chút cảm giác nói không nên lời, trước kia sát nhân đều là bằng vào bản lãnh của mình, hôm nay lại dùng loại thủ đoạn này, cảm thấy rất không được tự nhiên.

Đỗ Hà hiểu ý cười nói:

- Nguyên lai là tinh thần trọng nghĩa quá phá, ta minh bạch, cũng có thể lý giải, vấn đề này chỉ là do cách nhìn của người mà thôi.

Chuyện như vậy, Đỗ Hà sớm đã nhìn ra.

Tinh thần trọng nghĩa chỉ sẽ xuất hiện trên TV, muốn cứu được người thì thủ đoạn phải cao minh hơn đối thủ mà không phải dựa vào tinh thần trọng nghĩa, thứ này không kiếm nổi cơm ăn. Tựa như kết quả trước mắt, nếu như không phải Đỗ Hà thủ đoạn thông thiên, nhiều lần xuất kỳ bất ý tiêu diệt từng chút thì bọn họ há có thể đứng ở chỗ này nói chuyện?

Lý Dật Phong hiển nhiên minh bạch, dù không thoải mái nhưng vẫn bội phục Đỗ Hà, hỏi:

- Làm sao để giết tiếp?

Đỗ Hà không trả lời thẳng:

- Người biết làm bếp?

Lý Dật Phong gật đầu, hành tẩu giang hồ phải tự lo cơm ăn nước uống, biết làm cơm cũng không phải chuyện lạ.

Đỗ Hà lại khác, tuân theo chủ nghĩa cá nhân nên không xuống bếp, chỉ là trước kia thèm ăn nên có học qua làm được mấy món dân dã, còn bảo nấu mấy món phức tạp thì không làm được.

- Vậy thì đi làm đi, chúng ta làm mấy thứ ăn khuya rồi bưng lên. Với bản sự hai người chúng ta, người nhiều hơn nữa cũng không sợ, chỉ sợ bọn họ đông một cái tây một cái, không tiện ra tay, có thể tự tập bọn chúng lại là được rồi.

Đỗ Hà vào lúc bắt đầu triển khai ám sát đã từng đề phòng vạn nhất đảo qua phòng bếp thấy trong đó cũng không có người, tìm kiếm một lát thì thấy nước và bánh bao để nguội.

Bọn họ đi vào phòng bếp, Lý Dật Phong phụ trách động thủ, Đỗ Hà đứng canh nơi cầu thang, lúc này hết thấy đều ngủ say nên không có bất cứ dị thường nào.

Lý Dật Phong lo lắng thời gian dài để cho người phát giác nên nổi lửa thật to, còn dùng ống đồng thổi thêm, không bao lâu đã hâm nóng bánh bao.

Bọn họ chuẩn bị xong bánh bao, Đỗ Hà cẩn thận che lại đầu bậc thang khoảng hai và khoảng ba để ngừa âm thanh truyền lên khoảng cao nhất. Chỉ cần kế hoạch bọn họ thành công, dù địch nhân có phát giác hay không cũng không có ý nghĩa, chỉ cần có được hiệu quả tập kích bất ngờ mới tốt.

Đỗ Hà đeo Hoàn Thủ Dao sau lưng, đi tới buồng nhỏ trên khoang bốn.

Khoang thuyền thứ tư trống trải, ngoại trừ một ít mái chèo thì không bài trí bất kỳ vật gì, có gần 50 người ngồi ở hai bên chèo thuyền, bốn phía đều có tặc nhân cầm đao quan sát, nếu ai dám lười biếng thì lập tức xuống tay.

Đỗ Hà cùng Lý Dật Phong đều bưng lồng hấp, lên tiếng:

- Huynh đệ, đói bụng không! Ăn một cái bánh bao cho đầy bao tử.

Mọi người đều biết, vào lúc rạng sáng là dễ đói bụng nhất, cả một đám đều đã bụng sôi réo, nhưng vì là lâu la nên đâu có quyền ăn khuya. Vừa nghe có ăn khuya thì cả đám đều cười toe toét.

Trong lòng bọn chúng đều cho rằng thương thuyền đã bị chúng chiếm cứ, người trên thuyền đều là phe mình, người ngoài đều đã bị khống chế, không ai có thể đối nghịch, căn bản không thể ngờ Đỗ Hà, Lý Dật Phong rắp tâm bất lương.

Đây cũng là hiệu dụng lớn nhất của việc địch minh ta ám.

Đỗ Hà tính ra có mười ba tên.

Nhìn sát trong gang tấc thấy không kẻ nào có phòng bị, Đỗ Hà, Lý Dật Phong liếc mắt nhìn lẫn nhau ra hiệu.

Hai người hiểu ý lui một bước, nhất tề ra đòn sát thủ.

Trường kiếm trong tay Lý Dật Phong rung lên, đâm ra năm kiếm, đều chuẩn xác vào tim khiến cả đám không kịp kêu một tiếng ngã vật mà vong.

Kiểm pháp của hắn đem ba chữ “nhANH chuẨN ĐỘC” phát huy vô cùng tinh tế!

Đao quang của Đỗ Hà lóe lên, cắt ngang cổ họng ba người, xé toang lồng ngực người thứ tư.

Còn lại mấy người hoảng hốt, mỗi người như ở trong mộng mới tỉnh.

- Bạch! Một cước của Đỗ Hà đã trúng một tên vừa mới rút đao ra khiến hắn bất tỉnh.

Có bốn người cách gần Đỗ Hà hoảng hốt, hồn phi phách tán, tản ra hai bên.

Đỗ Hà cười lạnh, đuổi theo một tên bỏ cho một đao, tiếp đó Hoàn Thủ Đao rời khỏi tay, kích xạ ra ngoài, bắn chết một người.

Hai người còn lại thấy hắn ném đi vũ khí liền cười dữ tợn, rút kiếm phân tả hữu đánh ngược trở về.

Đỗ Hà không nhanh không chậm, mắt thấy hai thanh trường kiếm chuẩn bị đâm vào cơ thể thì thân hình lóe lên, hai tay xảo diệu bắt lấy hai thanh trường kiếm khiến chúng đâm phập vào nhau.

Trong khoảnh khắc, mười ba người đều bị bọn họ giết sạch sẽ, cơ hồ không có bao nhiêu động tĩnh.

Ngược lại những người đầu bếp bị bắt chèo thuyền thấy vậy đều kêu gào sợ hãi.

Lý Dật Phong vội nói:

- Đừng kêu, chúng ta cứu các người đấy.

Đỗ Hà lắc đầu cười khỏ, biết gọi như vậy thì tầng trên có thể nào không nghe thấy, bọn họ đã từ tối thành sáng, lúc này không còn chủ ý tập kích bất ngờ chú ý, quyết định cường công, nói:

- Nếu không cầm binh khí theo chúng ta phản kháng, có thể sẽ chết nhưng có cơ hội về nhà. Nếu không thì hoặc là bị tặc nhân giết hoặc bắt làm nô lệ suốt đời, vĩnh viễn không gặp lại thân nhân.

Đỗ Hà nói vậy hơn lời của Lý Dật Phong rất nhiều, Lý Dật Phong còn chưa trải qua chiến trường, chưa biết lực lượng kích phát của một người khi tuyệt vọng. Nghe Đỗ Hà nói xong, nguyên một đám đầu bếp người chèo thuyền đều lộ ra cảm xúc mãnh liệt, nghĩ tới khả năng vĩnh viễn không gặp lại người nhà thì tạo thành lực lượng phản kháng không gì sánh kịp.

Bọn họ chỉ trầm mặc một hồi liền lần lượt đứng lên, tìm được vũ khí vừa tay, xếp hàng trước Đỗ Hà, mắt đỏ rực như dã thú.

Cái này là người!

Trong giới tự nhiên, người dã thú có trí tuệ cao, cũng có nghịch lân của mình, tình cảm với người nhà không thể nghi ngờ là nghịch lân lớn nhất.

Hành tung đã bạo lộ thì cũng không cần quỷ kế gì, bởi vì bọn họ có được lực lượng tuyệt đối.

Đỗ Hà lần đầu hành động đã giết chết hơn hai mươi người trên tầng hai, trên tầng ba một mình hắn giết mười người, sau đó lại hợp tác với Lý Dật Phong hợp tác giết 24 người, tại tầng bốn, hai người lại tiếp tục giết mười ba người, cộng thêm dưới bong thuyền tổng cộng là bảy tám chục người. Căn cứ theo tình báo của chủ thuyền, vì chút sai lầm mới thuê tám mươi vị tài công đầu bếp. Những người này chỉ có một bộ phận cực nhỏ không tham dự lần hành động này, cộng thêm lâm trận đào ngũ nhiều nhất không quá chín mươi người.

Điều này cũng có ý nghĩa hiện giờ tặc nhân chỉ có mười người giúp đỡ, còn bọn họ ngoại trừ bốn mươi người bị Đỗ Hà kích phát tâm huyết nam nhi, còn có chừng một trăm nhân vật có thể phô trương thanh thế, hoàn toàn có thể giành được thắng lợi có tính áp đảo.

Dưới tình huống như vậy còn muốn né tránh, muốn dùng quỷ kế ám chiêu chỉ là vẽ vờ.

Lý Dật Phong cũng có chút bức bối, nghe Đỗ Hà quyết định cường công, lập tức vũ động thanh kiếm trong tay:

- Đỗ huynh, để cho ta thu thập đám vương bát đần lúc sáng tới bắt chúng ta!

Đến bây giờ, trong đầu hắn vẫn nhớ cảnh đứa bé chưa đầy mười tuổi bị tên thủ lĩnh chặt đầu, cũng nhớ rõ cảnh tượng người phụ nữ bị mổ bụng, càng nhớ rõ khuôn mặt khả ố của tên đầu mục.

Đỗ Hà biết trong lòng hắn nghĩ gì, lập tức cung với Lý Dật Phong đi đầu, dẫn một đám dũng sĩ huyết khí phương cương phóng lên lầu trên.

Lúc bọn họ xông lên lầu thì đám tặc nhân cũng không bỏ chạy điên cuồng như trong tưởng tượng mà dù biết bên mình yếu hơn nhưng vẫn không chút hoảng sợ, dùng tên nỏ hợp trận, phong tỏa đầu bậc thang.

Đám người Đỗ Hà nhất thời không thể công kích.

Đỗ Hà khó hiểu, thầm nói:

- Chẳng phải bọn chúng là một đám đám ô hợp sao?

Hắn cúi đầu trầm ngâm, trong đầu đột nhiên hiện ra một ý niệm, động tác bọn chúng mau lẹ như thế, có thể bất tri bất giác khống chế con thuyền này, hiển nhiên có kế hoạch tinh vi nhưng thành viên lại không biết lẫn nhau, hơn nữa cảnh giác thấp.

Hắn đây có ý trộn lẫn, biểu hiện ra là một đám đạo tặc ô hợp, thực tế là hành động có dự mưu?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, chỉ cần đem thuyền bỏ neo chỗ kín, đem cả đám lâu la giết đi, chỉ giữ lại tâm phúc là có thể độc chiếm toàn bộ tài vật, hơn nữa không lưu lại chút dấu vết.

Cho nên những người khác là đám ô hợp, nhưng thủ lĩnh và tâm phúc đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

Nghĩ như vậy, Đỗ Hà lại lần nữa nghi vấn, không biết nhóm người có liên quan đến dư nghiệt của Lý Kiến Thành hay không, bọn chúng cần tiền nên làm việc cướp bóc này.

Thấy Đỗ Hà trầm mặc không nói, Lý Dật Phong cho là hắn không có chủ ý gì hay, dứt khoát nói:

- Không bằng như vậy, ta xông lên hấp dẫn tên nỏ, Đỗ huynh ở dưới lợi dụng sơ hở tiến vào.

- Không cần!

Đỗ Hà cười lạnh:

- Ta có biện pháp bức bách bọn chúng đánh với chúng ta một trận.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại-- o --

Chương Đại Đường Đạo Soái

308. Chương 309: Hàm Ý Ẩn Sau

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Phương pháp của Đỗ Hà rất đơn giản, chính là chờ đợi.

Biện pháp này nghe rất ngu xuẩn nhưng dùng vào thời điểm này lại là hợp lý nhất.

Chỉ vì phòng bếp có hai khoang trên thuyền, một khoang tuy trang trí xa hoa, nhưng lại chỉ có thể xem không thể ăn, trên tầng cao nhất không có cả nước lẫn đồ ăn. Bên Đỗ Hà vì nhân số đông nên có thể thay phiên nghỉ ngơi còn đám tặc nhân trong buồng nhỏ chỉ vện vện có mười người. Bọn chúng phải luôn duy trì chia cung tên vào đầu cầu thang, nếu bên Đỗ Hà có thể nắm được cơ hội xông lên thì thể phục kích cũng không còn.

Có thể duy trì qua một hai canh giờ coi như may mắn, lâu hơn nữa thì không thể.

Hơn nữa bên đám tặc nhân ở thế yếu, tinh thần lúc nào cũng khẩn trương, trông gà hoá cuốc, thời gian càng kéo dài thì càng nguy hiểm.

Bên Đỗ Hà có rất nhiều thời gian để chờ đợi nhưng đám tặc binh thì lại lâm vào tiến thoái lưỡng nan.

Đối mặt với loại tình huống này, chỉ cần không phải kẻ dằn sẽ quyết định liều chết đánh cược một lần. Bọn chúng đương nhiên không phải kẻ dằn, trước khi kiệt sức sẽ công kích.

Quả nhiên chỉ sau một lúc, đối phương đã minh bạch dụng tâm của Đỗ Hà, không thể không ra tay công kích trước.

Trong khoảng cách quá gần, lực uy hiếp của tên nỏ yếu hơn bình thường, chỉ còn cách tập trung nhắm vào Đỗ Hà và Lý Dật Phong ý đồ bắt giặc trước hết bắt vua, may ra có cơ hội thủ thắng.

Nhưng trước đó, Đỗ Hà cũng đã thông báo cho Lý Dật Phong sẵn sàng, đối mặt với tên nỏ bắn tới đều ung dung né tránh.

Đám tặc binh còn chưa kịp lắp tên thì Đỗ Hà đã lệnh cho phía sau xông lên. Vốn đám người chèo thuyền đang tràn đầy cảm phấn, được Đỗ Hà khích lệ nên trong nháy mắt đã bấm nát tám tên tặc binh.

Lần công kích thứ nhất của tặc binh thảm bại, Đỗ Hà thậm chí còn cảm thấy khó hiểu, công kích xằng bậy như vậy chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội duy nhất.

- Chuyện giang hồ, dùng thủ đoạn giang hồ giải quyết! Hai người có gan cùng lên đánh với chúng ta một trận.

Vào lúc này, trên tầng thuyền đến một giọng âm hàn.

Đỗ Hà bật cười, nghĩ thầm:

- Não đậu phụ chắc, trong tình huống địch yếu ta mạnh như vậy, chỉ cần ủa lên, lập tức giết được hai tên thủ lĩnh, có ai ngốc đi đơn đả độc đấu!

Hắn vừa nghĩ như vậy thì bên cạnh đã nghe một giọng lạnh lùng:

- Ta dám.

Lý Dật Phong nói xong thực sự đi lên lầu.

Đỗ Hà ngẩn ra, cũng biết đây là cách mà người trong giang hồ hành xử với nhau. Cách nghĩ của người giang hồ khác với thông thường, hai gã thủ lĩnh trên lầu nhìn đúng điểm này nên mới có ý để bộ hạ tìm chết để chứng minh quyết tâm đơn đả độc đấu.

Hắn ngẫm nghĩ, nhìn thoáng qua đám đầu bếp chèo thuyền vì giết người mà e ngại, nắm chặt Đường đao cùng theo đi lên.

Đám chèo thuyền đầu bếp dù có chút huyết khí nhưng chưa từng trải qua huấn luyện, dù để bọn họ cùng xông lên có thể loạn đao chém chết hai tên thủ lĩnh nhưng phối hợp không thành thực tất sẽ có thương vong. Bọn họ đều là dân chúng vô tội, trong nhà còn có thân nhân, không tất phải mạo hiểm như vậy, không bằng dùng thủ đoạn giang hồ để giải quyết.

Hắn dù không phải người trong giang hồ nhưng lại có tự tin vào bản lĩnh của mình.

Cho nên sau khi đánh giá xong, Đỗ Hà quyết định sẽ đối mặt với hai tên thủ lĩnh để xem có thăm dò việc này có quan hệ tới dư nghiệt của Lý Kiến Thành hay không.

Vừa bước lên tầng, Đỗ Hà quan sát chung quang thấy nơi này rộng rãi, bài trí chỉnh tề, hai bên có sáu phòng, diện tích gấp ba khoang hai, không khỏi cười khổ

Khoang trên cùng và khoang dành cho khách cách biệt nhau khá xa.

Khoang dành cho khách bài trí cực kỳ sơ sài, chỉ hận không thể bớt xén, quả thật là bản sắc gian thương.

Đỗ Hà quan sát hai tên đứng trước mặt bọn họ.

Một tên hắn đã từng thấy qua, chính là hán tử dữ tợn tầm bốn mươi tuổi lúc trước lấy con tin uy hiếp, trong tay lăm lăm Hoàn Thủ Đao. Bên cạnh hắn là một cự hán còn to lớn hơn cả Ủy Trì Kính Đức, khuôn mặt chẳng chừa vết sẹo trông cực kỳ đáng sợ. Cho dù Đỗ Hà đã trải qua chiến trường cũng không dám nhìn kỹ mặt hắn: Có vết sẹo đã làm ngũ quan hắn biến dạng, có vết sẹo kéo chéo khiến gò má lồi lõm, lại có vết sẹo cắt sâu một tảng thịt lớn ngay hốc mắt....., con mắt duy nhất còn lại chỉ còn lòng trắng đảo đi đảo lại, nhìn vào lạnh toát, tự hỏi không biết nguyên nhân gì đã khiến hắn như vậy.

Lúc này Đỗ Hà phát hiện cự hán độc nhãn đang nhìn chằm chằm vào hắn vẻ hung lệ cùng với sát cơ nồng đậm. Sát khí như vậy chỉ có ở những kẻ từng kinh qua chiến đấu sinh tử trên chiến trường.

Thấy Đỗ Hà đi lên, Lý Dật Phong thấp giọng nói:

- Cẩn thận rồi, cự hán này tên là Ngụy Tượng, có biệt hiệu “Ngụy nhất hung”, là mãnh tướng dưới trướng Đậu Kiến Đức, vũ tịch siêu quần, hung bạo cấm ngao, dị thường lợi hại! Tại cuộc chiến Hồ Lao Quan từng ác chiến với mãnh tướng đệ nhất Đường quân là Tần Quỳnh hai mươi hiệp mới bị thua. Khuôn mặt kia nghe nói là do sau khi bị Đậu Kiến Đức thất bại, hắn trốn vào thâm sơn khổ luyện võ công với dã thú tìm Tần Quỳnh rửa nhục.

Đỗ Hà cũng cảm giác bất ngờ, vào lúc cuộc chiến Hồ Lao Quan xảy ra thì Tần Quỳnh đang độ tráng niên, có thể ác đấu với hắn hai mươi hiệp quả thực có bản lĩnh, bất quá lại liếc Lý Dật Phong, vào lúc đó hắn còn là một oa nhi, sao có thể biết, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cười hắc hắc:

- Chắc không có bản sự đối phó Tần tướng quân nên mới co đầu rút cổ đi làm cướp.

Cự hán Ngụy Tượng trừng mắt:

- Tiểu tặc, ngươi sẽ phải trả giá vì lời này.

Mỗi chữ phun ra đều tràn đầy hung ác, bại dưới tay Tần Quỳnh năm xưa khiến hắn cực kỳ không phục, vẫn là nghịch lân, giờ lại có người động vào khiến nổi giận.

Đỗ Hà cũng không nhanh chóng khai chiến mà cười nói:

- Chớ cần người sẽ không sửa, ngươi cũng chỉ đáng đi làm cướp thôi, dựa vào đâu tìm Tần tướng quân báo thù, mơ mộng hão huyền?

Ngụy Tượng tức giận đến rống lên oa oa:

- Nếu như tên vương bát đản Tần Quỳnh còn ở chiến trường đã bị ta sớm cắt đầu rồi. Đừng tưởng rằng trốn đi thì lão tử sẽ bỏ qua, cứ chờ đi, sớm muộn có ngày lão tử sẽ vào Trường An đem Tần gia cao thấp đánh thành thịt vụn cho chó ăn.

Hắn gầm lên, Đại Khảm Đao múa lên vù vù.

Đỗ Hà thấy Ngụy Tượng nộ phát như điên, trong lòng cũng giận dữ vì Tần Quỳnh tính ra như một nửa sự phụ của hắn, tuy nhiên lại nghĩ đến câu “cứ chờ đi, có ngày lão tử sẽ vào Trường An”.

Ngụy Tượng sau khi thương thế khôi phục, thì Tần Quỳnh đã bị bệnh cũ tái phát, không thể dịch lại. Hắn không phải không muốn tìm Tần Quỳnh báo thù, chỉ là Tần Quỳnh vẫn một mực ở trong nhà, không cho hắn cơ hội.

Tần Quỳnh dù sao cũng là khai quốc công huân, bên cạnh hộ vệ rất nhiều, bình thường hắn không thể tiến gần.

Cơ hội như vậy xuất hiện chỉ khi Trường An lâm nguy, nhưng với hạng cường đạo thì sao có thể làm được.

Câu cuối cùng này chỉ có thể giải thích là việc làm cường đạo của hắn là chờ cơ hội.

Cơ hội gì?

Đáp án chính là cơ hội để đánh vào Trường An.

Trường An với tư cách thủ đô Đại Đường, Ngụy Tượng lại tỏ vẻ đang đợi cơ hội tiến vào, vô tình lộ ra tâm làm phản

Một tay không thể vỗ nên tiếng, kẻ tạo phản tất có đồng mưu, với một kẻ lỗ mãng như hắn sao có thể làm được việc gì.

Tại Giang Nam ngoại trừ dư nghiệt của Lý Kiến Thành thì ai có thể đứng ra tạo phản.

Tâm niệm Đỗ Hà thay đổi thật nhanh, đã ẩn ẩn phát giác được kế sách Lý Thế Dân dồn cho một đám phản tặc mạnh động. Thấy qua một năm mà Lý Thế Dân không có động tĩnh gì, bọn chúng lại cần tiền khởi sự nên nhịn không nổi, vừa khéo làm cướp lại không cần vốn.

Bên cạnh Lý Dật Phong lại cao giọng nói:

- Đỗ huynh, đánh một trận đi, không cần nhiều lời!

Trường kiếm hắn rung lên, đâm thẳng về trước.

Ngụy Tượng thấy Lý Dật Phong động thủ, cũng không nói chuyện, nhào vào Đỗ Hà.

conem_bendoianh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại-- o --

Chương Đại Đường Đạo Soái

309. Chương 310: Chiến Đấu Trên Tàu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by conem_bendoianh

Đối mặt với khí thế hung hãn của Ngụy Tượng, Đỗ Hà cũng chỉ có thể ngưng thần đối phó.

- Hô!

Ngụy Tượng cắn răng, Đại Khảm Dao trong tay khai phá trường không bổ thẳng vào gáy Đỗ Hà.

Đỗ Hà rút thanh Đường đao, thế như cầu vòng đón đỡ.

Lý Dật Phong biết rõ Ngụy Tượng lợi hại, vẫn một mực lưu tâm, thấy Đỗ Hà chiếm tiên cơ tấn công, không khỏi quá sợ hãi

Ngụy Tượng có thể đánh chết hổ báo, Đỗ Hà lại chọc giận hắn nên xuất ra lực lượng thạch phá kinh thiên, Đỗ Hà sao có thể đấu lực. Hắn định lên tiếng nhắc nhở nhưng đã không kịp, lồng ngực phập phồng không thể gọi ra tiếng.

Ngụy Tượng cũng kinh hãi, không thể tưởng được Đỗ Hà sẽ công kích mãnh liệt như thế nhưng hết sức tự tin với lực lượng của mình, cũng không biến chiêu chống cự, dùng lực phá lực

- Đ-A-N-G...G!

Một tiếng kích tiếng nổ chấn nhiếp toàn trường

Lý Dật Phong chứng kiến một màn tiếp theo sợ đến ngây người.

Tên đối địch với hắn cũng ngây dại đành chỉ công kích, sợ hãi nhìn trừng trừng vào một hồi đại chiến hiểm thấy.

Đám dân chúng đứng xa quan sát, lúc đầu vì lo lắng cho Đỗ Hà mà toát mồ hôi, hiện giờ lại cuống hỉ.

- Đỗ anh hùng thật là lợi hại, vậy mới tốt chứ!

Có một số người đã nhịn không được cao giọng khen ngợi.

Song phương liều mạng, lại là Ngụy Tượng không chịu nổi đả kích, cả người loạng choạng lùi lại ba bước mới ổn định bước chân.

Một chiêu vừa rồi đều là binh khí song phương phá không rút lên, vốn cho rằng Đỗ Hà sẽ chịu thiệt thòi, lại bổ thẳng Đường đao vào Đại Khảm đao khiến hắn không thể trụ lại.

Một đao của Đỗ Hà vì không lưu thủ nên sau đó cũng thoát lực, không cách nào thừa thắng xông lên.

So lực lượng. Đỗ Hà tuyệt đối kém Ngụy Tượng, một chiêu liều mạng của hắn quả thực chiếm thượng phong, vì thế Đỗ Hà cũng không đối lực với hắn mà bình tĩnh phân tích.

Máy bay khi đang hành trình sợ nhất điều gì?

Đáp án chỉ có một: Chim!

Cục sắt khổng lồ va chạm với huyết nhục bình thường thì huyết nhục sẽ tan nát, chỉ là vận tốc máy bay cực lớn, một khi va chạm sẽ khiến thân vỏ hay linh kiện hư hại, ảnh hưởng đến an toàn của phi hành đoàn.

Va chạm của một máy bay đang hành trình với một con chim không khác bị đạn pháo bắn trúng.

Đỗ Hà lực khắc Ngụy Tượng đang chiếm thượng phong là dùng đúng nguyên lý này.

Hắn không có lực lượng, nhưng có tốc độ. Hắn kết hợp khinh công lao đến, cộng với lực lượng bản thân đánh ra một chiêu có lực công kích gấp ba lần bình thường. Hơn nữa hắn tự hồi như vậy vẫn chưa thể động Ngụy Tượng nên mượn thêm phép tá lực của Thái Cực. Hơn nữa hắn khống chế lực hết sức tinh chuẩn, nhìn trúng lúc một đao của Ngụy Tượng chưa kịp phát lực để bổ vào.

Một đao của hắn không nhanh không chậm, xảo diệu đến chí cực khiến Ngụy Tượng không thể tiếp được, lao đảo lui về phía sau ba bước.

Lực lượng của Đỗ Hà kém xa Ngụy Tượng nhưng lại công kích đúng lúc chiếm được thượng phong.

Trên mặt Ngụy Tượng lúc đỏ lúc trắng. Dù sao hắn cũng là nhân vật thành danh đã lâu, bị một tiểu tử đánh lui, tức giận rống lên, lại một lần nữa cận thân công kích.

Đỗ Hà gần đây tập được Thiết gia đao pháp nhưng chưa bao giờ thực chiến, hôm nay vừa vận gặp được Ngụy Tượng vung đao bổ đến, vì vậy dùng đao đối đao, đao chưa chạm đã rút lên ngấp trời.

Danh tự Thiết gia đao pháp tuy thô hào nhưng là một trong những công phu của Thiết Huyết Đại Kỳ môn, tề danh với Đại kỳ Phong Vân chuồng, Thiết Huyết thập nhị thức, cũng phù hợp với phong cách của Thiết Huyết Đại Kỳ môn, trọng công nhẹ thủ, dùng bá liệt làm chủ.

Ngụy Tượng một đao đánh ra, lực gần ngàn cân. Mỗi một chiêu một thức đều có thể phá núi nhưng khi tiếp xúc với Đường đao của Đỗ Hà lại cảm thấy lực lượng cứ thế bị chế trụ, trong lòng kinh ngạc, biết đối phương tuy ra tay không mạnh nhưng lại có thể áp chế được mình, quả thực chưa từng gặp qua.

Hắn một lòng muốn tìm Tần Quỳnh báo thù, khổ luyện võ công, trải qua mười năm, cuối cùng thành tựu nhưng hôm nay lại thấy võ công vốn tự ngạo lại bị áp chế bởi một tiểu tử, tâm tình buồn bực, càng khiến tay chân rối loạn không thể làm gì được Đỗ Hà.

Hắn cắn răng cường công mấy chiêu nhưng vẫn như cũ không làm gì được đối phương, mỗi lần đao tụt còn chưa phát ra được lực lượng thì Đường đao của Đỗ Hà đã trước một bước chém vào. Hắn vùi đầu hơn mười năm khổ luyện, vừa đánh đã bị áp chế nên vừa tức vừa giận.

Đỗ Hà bình tĩnh, Ngụy Tượng càng điên cuồng thì Thiết gia đao pháp của hắn càng tinh diệu khiến Ngụy Tượng luống cuống tay chân.

Đám dân chúng gan lớn đã tiến lên tầng trên vây xem càng lúc càng nhiều, thấy Đỗ Hà nắm chắc thắng lợi thì trầm trồ khen ngợi!

Lý Dật Phong đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm, sớm biết Đỗ Hà vũ tịch cao cường, nhưng không ngờ lại cao minh đến vậy, ngay cả Ngụy Tượng thành danh lâu năm cũng không phải địch thủ.

Nếu nói Lý Dật Phong kinh ngạc, tên đối diện lại sợ tới mức lưng lạnh cả người. Bọn chúng sớm đã có lập kế hoạch, Lý Dật Phong tuổi không lớn lắm nhưng thành danh đã lâu, võ công hắn tuy không tệ nhưng biết không phải là đối thủ của Lý Dật Phong.

Cho nên quyết định bản thân tạm thời chống đỡ Lý Dật Phong, lại để cho Ngụy Tượng đánh giết, sau khi hạ xong Đỗ Hà sẽ hợp lực phá vây.

Bàn tính như vậy, nào ngờ võ nghệ của Đỗ Hà cao cường khiến Ngụy Tượng sắp lâm vào thất bại, còn đang tâm thần bất định lại thấy Lý Dật Phong còn mãi quan sát trận đấu, nhân cơ hội chém tới.

Lý Dật Phong hành tẩu giang hồ nhiều năm, trời sinh thích võ, đã từng trải qua vô số trận chiến. Hắn vừa nghe tiếng gió sau lưng đã biết có người đánh lên, cười lạnh xoay tay vẩy ra một kiếm chặn lại thế công đối phương:

- Không biết lượng sức!

Hắn cũng thôi không phân tâm, thi triển sở học đối phó địch nhân trước mắt, kiếm chiêu hết sức phiêu hốt, dương đông kích tây, khó biết được hư thực.

Võ nghệ của tên đối diện tên là Chương Phong vốn đã kém xa Lý Dật Phong rất nhiều, tâm tình lại đang hoảng hốt, đánh lên không thành, không dám liều mạng, chỉ có thể phòng thủ

Vẫn có câu, thủ nhiều tất bại.

Đối mặt với kiếm pháp khó lường như vậy sao có thể tử thủ. Chỉ sau mấy chiêu, sườn trái của hắn lộ ra sơ hở. Trường kiếm Lý Dật Phong lập tức xuyên vào, máu tươi bắn lên tung tóe.

Lý Dật Phong một chiêu đắc thủ lập tức triển khai thế công dồn dập.

Hắn hận Chương Phong thủ đoạn tàn nhẫn nên ra tay không lưu tình, mỗi một chiêu đều là đoạt mệnh.

Chương Phong càng đánh càng loạn, kêu thảm một tiếng, đã bị Lý Dật Phong đâm trúng tim.

Lý Dật Phong giết xong Chương Phong, cũng không thèm nhìn hắn mà quay sang quan sát tiếp.

Bọn họ đã phân thắng bại nhưng Đỗ Hà lại không muốn kết thúc sớm, còn muốn lấy đối phương luyện đao, cũng không mấy khi gặp được hảo thủ như Ngụy Tượng, tự nhiên là chuyện tốt!

Thấy Lý Dật Phong đã xong, hắn cũng không tính toán kéo dài, hô lớn:

- Tên gốc kia, ta không chơi với ngươi nữa.

Hắn sử ra một sát chiêu phạt ngang một cánh tay của Ngụy Tượng. Vì cần tìm hiểu về dư nghiệt của Lý Kiến Thành nên một đao chỉ cắt tay mà không cắt ngang đầu.

Đỗ Hà biết hẳn lực lượng kinh người, dù mất đi một tay cũng không có gì uy hiếp, thấy hẳn không ngại đi liền tiến hành trị thương.

Lý Dật Phong tiến lên phía trước nói:

- Ác nhân như vậy, còn sống trên thế gian chỉ hại người mà thôi, chết đáng đời, cứu hẳn làm gì!

Đỗ Hà cười nói:

- Ta xem vấn đề này không đơn giản như vậy, nếu ta đoán không lầm, sau lưng Ngụy Tượng tất nhiên có một tổ chức cơ cấu, có thể là chuyên môn làm việc này, giữ lại biết đâu có thể hỏi thêm.

Hắn tự nhiên không nói rõ quan hệ Ngụy Tượng với dư nghiệt của Lý Kiến Thành, chỉ biểu bộ bản thân hoài nghi Ngụy Tượng chỉ là một đầu mục nho nhỏ, sau lưng hẳn có cả một tổ chức.

Hắn lấy ra thuốc trị ngoại thương mà Tôn Tư Mạc nghiên cứu chế tạo, cầm máu cho Ngụy Tượng!

310. Chương 311: Vũ Mị Nương Xuôi Giang Nam

Lập Chính Điện!

Đây là khuê phòng nữ tử nhìn qua thật đơn giản nhưng lại xa hoa!

Nơi này chiếm diện tích cực lớn, nhưng cũng không bài trí xa xỉ, bốn vách tường đều treo tranh chữ, bên dưới lạc khoản đều lưu lại tên của danh gia đương thế, bất luận bức vẽ nào nếu đưa ra ngoài thị trường đều vượt giá trên trời.

Nếu không tận mắt chứng kiến dù là ai cũng không tin được khuê phòng này lại là của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân nhân nhả ngồi nghiêng trên ghế hưởng thụ đôi tay tinh xảo của Trưởng Tôn hoàng hậu đang nhẹ nhàng xoa bóp trên vai hắn, thủ pháp cùng tư thế tuyệt đối đều có tiêu chuẩn của đại sư.

Lý Thế Dân thoải mái rên rỉ một tiếng, đôi mắt híp lại, từ khi hắn cảm bế Trưởng Tôn Vô Kỵ, một ít lão thần ý công tự ngạo trong triều cũng đều trở nên yên tĩnh, tựa như những con mèo nhỏ, làm cho hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Có một câu nói – không dùng roi quất ngựa sẽ không chạy, có nhiều lúc cần phải cứng rắn mới có tác dụng chấn nhiếp. Nhưng cả một quốc gia lớn như vậy, muốn xử lý thấu đáo cũng không phải là chuyện dễ dàng, mặc dù đã không còn những lão thần cá biệt đến tìm phiền toái, nhưng chuyện quốc sự mỗi ngày chất đống cũng làm cho hắn không chút thanh nhàn.

Trên thực tế chuyện kiến tạo đồ thư quán khắp cả nước vừa được truyền ra, đây là tin mừng đối với những con cháu hàn môn, nhưng đối với những thế gia vọng tộc lại không phải là tin tức tốt, bọn hắn nắm giữ lấy tri thức văn hóa, luôn lấn áp hàn môn đệ tử khắp nơi.

Tuy nhân số hàn môn đệ tử đông đúc, nhưng có thể do hoàn cảnh sinh trưởng, trừ phi là những người có tài, bằng không cũng không có cơ hội xuất đầu. Nếu như hàn môn đệ tử có được hoàn cảnh học tập tương tự thế gia vọng tộc, chuyện hàn môn đệ tử có ngày quật khởi cũng không còn là chuyện vô vọng.

Từ trước tới nay thế gia vọng tộc luôn xem thường hàn môn đệ tử, làm sao cam nguyện để hàn môn đệ tử có ngày leo lên trên đầu mình?

Có sự ủng hộ của Lý Thế Dân, tuy những thế gia vọng tộc không dám công khai phản đối chính sách của triều đình, nhưng có câu trên có chính sách dưới có đối sách, những thế gia vọng tộc cũng âm thầm đùa nghịch chút ít thủ đoạn, nhất là những thế gia có quan hệ thông gia. Quan hệ giữa bọn họ thân mật không thể phân, chỉ cần động một nhà là động khắp nơi, mặc dù Lý Thế Dân là Đường triều hoàng đế nhưng cũng không thể không lấy đại cục làm trọng.

Đối với việc này chính hắn cũng cảm thấy đau đầu, vẫn luôn phải suy nghĩ tìm cách đối phó sự ngăn trở của những gia tộc kia.

Hoàng thượng!

Lý Thế Dân còn đang suy tư, Trưởng Tôn hoàng hậu đột nhiên mở miệng cắt đứt suy nghĩ của hắn:

Thần thiếp có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không!

Lý Thế Dân đưa tay vuốt nhẹ bàn tay nhỏ đang xoa bóp trên vai, mỉm cười nói:

Giữa trăm và ái khanh còn có chuyện gì mà không thể nói!

Trưởng Tôn hoàng hậu càng thêm dùng sức, nói khẽ:

Kỳ thật là do Trường Nhạc nhờ thần thiếp hỏi mà thôi...

Lý Thế Dân thoáng khựng lại, ngẫm hiểu, nói:

Chỉ mới qua hai tháng mà thôi, nha đầu kia lại...

Trong ngữ khí của hắn mang theo hương vị ê ẩm, nữ nhi mà hắn sủng ái nhất trong lòng chỉ có xú tiểu tử kia, hắn chỉ mới đi xa hơn hai tháng đã sốt ruột, trong khi phụ hoàng ở gần gang tấc cũng không tới bái kiến viếng thăm, thật uống công hắn yêu thương nữ nhi như vậy, đích thị là do tiểu tử thú kia dạy hư nữ nhi bảo bối của hắn.

Hắn không đành lòng trách tội Trường Nhạc nên đem toàn bộ tội lỗi đều đổ lên người Đỗ Hà.

Trưởng Tôn hoàng hậu thấy Lý Thế Dân mất hứng xụ mặt, làm phụ thê nhiều năm bà làm sao không hiểu được đáy lòng của trượng phu mình đang nghĩ gì? Trên thực tế đôi khi vị đế vương nhất thống thiên hạ này vẫn ở trước mặt bà biểu lộ chút tính trẻ con, chẳng hạn như mỗi khi bị Ngụy Chính can gián khuyên răn biến thành ủy khuất, đem lửa giận chôn dưới đáy lòng, không cách nào phát tiết sẽ chạy tới chỗ bà than thở giận dữ, còn hăm dọa đòi giết kẻ đầu lư như Ngụy Chính để trút giận.

Kỳ thật nếu Lý Thế Dân thật sự động sát tâm đối với Ngụy Chính, với thủ đoạn cứng rắn của hắn cũng không cần e sợ ai mà không xuống tay. Với tính cách của Ngụy Chính, biết bao lần xúc phạm long nhan như vậy cho dù có bao nhiêu thủ cấp cũng đã bị chém rơi từ lâu.

Nhưng Lý Thế Dân lại không giết hắn, nhưng chạy tìm Trưởng Tôn hoàng hậu than thở buồn bực hăm he đòi giết Ngụy Chính. Đây cũng giống như một tiểu hài tử bị ủy khuất chạy đến tìm người mình tin tưởng nhất để thổ lộ uất ức hoàn toàn không có gì khác biệt. Chẳng lẽ Lý Thế Dân lại thật sự sẽ giết Ngụy Chính hay sao?

Trưởng Tôn hoàng hậu cười nói:

Được rồi hoàng thượng, Trường Nhạc nghĩ như thế nào ngài còn không hiểu sao? Ngài xem trọng Hà nhi như thế, Trường Nhạc thông minh như vậy còn không biết cách xử lý thế nào hay sao? Nếu Trường Nhạc không làm vậy, bọn hắn sẽ cho rằng Trường Nhạc đến thỉnh cầu nên mới khiến cho hoàng thượng xem trọng Hà nhi như vậy, điều này đối với Hà nhi sẽ ảnh hưởng không tốt!

Lý Thế Dân cũng hiểu Trưởng Tôn hoàng hậu nói chuyện có đạo lý, nhưng đáy lòng vẫn cảm thấy bực tức, cả giận nói:

Ai dám nói bậy bạ, liên chém đầu hắn!

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng biết Lý Thế Dân chỉ nói cho hả giận, nên cười đáp:

Nha đầu Trường Nhạc lo lắng như vậy cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi, ra ngoài chinh chiến tối thiểu cũng có thư gửi về, nhưng suốt hơn hai tháng lại không có chút tin tức nào, cũng không biết Hà nhi đang làm gì. Bệ hạ suy nghĩ xem, với tư cách thê tử Trường Nhạc không lo lắng sao? Hà nhi cũng thật là, chỉ một phong thư cũng không báo về, cho dù bận rộn ra sao chẳng lẽ thời gian viết thư cũng không có!

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

Lần này hoàng hậu trách oan tiểu tử kia rồi, nhiệm vụ lần này của hắn khá hiểm trở, hắn tuyệt đối không thể bại lộ thân phận của chính mình. Ngày nào còn chưa hoàn thành được nhiệm vụ, ngay cả danh tự của hắn cũng không thể dùng, càng không cần nói tới chuyện viết thư về!

Thần sắc Trương Tôn hoàng hậu chấn động, thấp giọng hô lên:

Chẳng lẽ Hà nhi nhận nhiệm vụ có nguy hiểm tính mạng? Đến tột cùng là nhiệm vụ gì?

Lời này của bà thốt ra chỉ là trong lúc vô tình, từ sau khi trở thành hoàng hậu, bà chưa từng hỏi thăm đến chuyện chính sự, nhưng bởi chuyện liên quan tới nữ nhi bà thương yêu nhất cùng con rể mà bà thường thức nhất, nhất thời nhanh miệng thốt lên hỏi thăm, lại dừng một chút cười khổ nói:

Xem như thần thiếp không có hỏi...

Lý Thế Dân lôi kéo hoàng hậu ngồi xuống bên cạnh mình, nói:

Chúng ta là phu thê nhiều năm, có lời gì mà không nói được, nói cho ái khanh biết cũng không sao, để ái khanh cũng không cần lo lắng nhiều!

Năm xưa khi Lý Thế Dân vẫn còn là Tần Vương, bởi vì chiến công hiển hách mà bị Nha Cách Luật Thành chú ý, ác ý hãm hại, nói hấn có hiềm nghi mưu phản. Lúc ấy Lý Uyên thậm chí cũng đã tin, khi đó Lý Thế Dân vẫn còn ở bên ngoài chinh chiến, là Trương Tôn hoàng hậu một mình đứng mọi áp lực dư luận, một mình đảm đương chống đỡ hết thảy. Vẫn chuyên tâm hiếu thảo hầu hạ cha mẹ chồng, vì vậy mới giúp Lý Thế Dân tranh thủ được thời gian.

Đối với Trương Tôn hoàng hậu, Lý Thế Dân vừa kính lại yêu, ở trong lòng hấn không có bất kỳ người nào có thể thay thế.

Dù là trong lịch sử, sau khi Trương Tôn hoàng hậu qua đời cảm tình của hấn vẫn nguyên vẹn như trước. Lý Thế Dân là một đế vương nhưng lại chung tình đến vậy, hấn còn cố ý kiến tạo một tòa cao lâu trong nội cung, mỗi ngày đi lên đứng ở trên đó nhìn về hướng lăng mộ của Trương Tôn hoàng hậu, tuy cuối cùng bị Ngụy Chính khuyên răn mãi hấn đành dỡ bỏ cao lâu, nhưng trong lòng vẫn không có giây phút nào quên được Trương Tôn hoàng hậu.

Mặc dù Lý Thế Dân thật háo sắc, nhưng người có thể làm cho hấn thực sự động chân tình cũng chỉ có một mình Trương Tôn hoàng hậu, đối với bà hấn hoàn toàn tín nhiệm, vì vậy đem mọi chuyện nhân quả kể lại với bà từ đầu tới cuối.

Trương Tôn hoàng hậu nghe xong trừng mắt liú lười ngậy người thật lâu, Lý Kiến Thành đối địch cùng Lý Thế Dân bà luôn hiểu rất rõ, nhưng bà cũng không ngờ sau biến cố Huyền Vũ Môn sự việc cũng chưa hoàn toàn chấm dứt, ngược lại bắt đầu thêm một sự kiện mới, bà trầm mặc thật lâu, gương mặt chợt tái nhợt hỏi:

Nói như vậy tình cảnh của Hà nhi không phải là rất nguy hiểm sao?

Lý Thế Dân cũng không phủ nhận, nhưng lại gật đầu khẳng định:

Hoàng hậu yên tâm, chuyện này tiểu tử kia làm rất tốt. Người lại cơ linh, lại có tâm kế. Trước đó ngay cả lão hồ ly thân ca của ái khanh mà còn thất bại trong tay tiểu tử, hấn không việc gì đâu. Liên cũng chưa tới mức đem chính con rể mình phái ra làm nhiệm vụ mà không suy nghĩ tới an toàn của hấn!

Trương Tôn hoàng hậu đã biết được chuyện Trương Tôn Vô Kỵ bị cầm tù có liên quan tới Đỗ Hà, dù gì bà cũng có chút khó chịu, một bên là thân ca một bên là con rể, chính bà cũng cảm thấy đau đầu, vì vậy đối với sự trừng phạt của Lý Thế Dân cũng không hề oán hận, nhưng hiện tại nghe trượng phu gọi thân ca là lão hồ ly nên không vui, sắc giọng:

Hoàng thượng gọi ai là lão hồ ly đây!

A!

Lý Thế Dân vội nói:

Là Đỗ tiểu tử lấy danh hiệu cho hấn mà thôi, rất chuẩn xác nha. Liên nhất thời không cẩn thận kêu luôn ra miệng rồi, muốn trách thì trách hấn đi thôi!

Mang theo ý niệm dối chết ăn mày không chết bản đạo, Lý Thế Dân rất vô sỉ đem Đỗ Hà bán ra ngoài.

Đỗ Hà hiện giờ không ở đây, Trương Tôn hoàng hậu cũng không truy cứu, chỉ hỏi:

Bệ hạ đối với Hà nhi lại có lòng tin như vậy sao? Nên nhớ bọn hắc đã ẩn giấu hơn mười năm rồi, dù gì Hà nhi cũng còn quá trẻ, chỉ sợ phương thức xử lý còn chưa thành thục, sao không để mấy vị lão thần...

Bọn họ? Không được!

Lý Thế Dân phủ quyết:

Luận võ công bọn hắc chưa chắc vượt hơn Đỗ tiểu tử, tâm nhãn cơ trí thì càng không cần nói. Người có thể đảm đương nhiệm vụ này không có ai càng phù hợp hơn so với tiểu tử kia. Liên cảm thấy đảm nhiệm việc này không chỉ dựa vào cơ trí, còn cần có cơ duyên. Ái khanh thử nghĩ xem, những dư nghiệt kia đã ẩn núp tại Trường An biết bao lâu, không ai phát hiện được sự hiện hữu của bọn hắc. Nhưng không ngờ lại làm cho tiểu tử kia lại đánh trúng, hơn nữa chỉ một lần hành động liền diệt gọn. Cơ duyên vừa đến, sự tình cũng sẽ tự tìm tới tận cửa, cho nên liên đều cho rằng muốn nhổ đi gai nhọn này cũng chỉ có Đỗ Hà!

...

Bên trong Long Tĩnh trà hiên, khuê phòng của Vũ Mị Nương!

Vũ Mị Nương cùng Vũ Cảnh Nương đang nhàm chán đưa mắt nhìn nhau!

Ai...

Vũ Mị Nương thở dài một tiếng.

Ai...

Vũ Cảnh Nương cũng học theo.

Ai!

Vũ Mị Nương lại thở dài.

Ai!

Vũ Cảnh Nương lại học theo lần nữa.

Vũ Mị Nương đưa tay đánh xuống:

Tiểu nha đầu động động làm ồn nhĩ tỷ của người, làm ta tâm phiền!

Vũ Cảnh Nương ủy khuất dùng hai tay ôm đầu nói:

Không thấy tình lang lại đi đánh tiểu muội trút giận, nhĩ tỷ thật xấu, không thèm để ý tới tỷ!

Sở dĩ Vũ Mị Nương lựa chọn theo kinh thương, đơn giản là ban đầu cần duy trì cuộc sống, sau đó lại cố gắng đến như thế lại bởi vì muốn đạt được vài phần kính trọng của Đỗ Hà.

Nhưng hôm nay Đỗ Hà hư không biến mất, nàng cảm thấy toàn thân như không còn chút sức lực, mọi việc đều giao cho người bên dưới đi làm, hoặc để cho chuông quý tiếp quản.

Đến tốt cùng đã đi đâu đây? Vì sao không có chút tin tức nào?

Vũ Mị Nương bất lực nằm sấp lên trên bàn, ngón tay vẽ thành vòng tròn, hồi tưởng cảnh tượng xinh đẹp hôm sinh nhật, ngây ngốc lên tiếng.

Dương thị đi vào phong nhìn thấy bộ dáng của Vũ Mị Nương, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

Mị Nương, đại tỷ của con gửi thư, nàng nói tâm tình không tốt không bằng con đi du ngoạn giải sầu. Phong cảnh Giang Nam rất đẹp, con có muốn đi Giang Nam chơi một chút không?

Vũ Mị Nương vốn không muốn đi, nhưng tận đáy lòng lại cảm thấy có một tia rung động, ngoài ý muốn gật đầu đáp ứng!

311. Chương 312: Chuẩn Bị Lễ Gặp Mặt

Sau khi bắt giết toàn bộ đạo tặc, Đỗ Hà cùng Lý Dật Phong lập tức nhận được đãi ngộ như những vị anh hùng.

Ở bất cứ thời đại nào anh hùng luôn được người người kính ngưỡng cùng tôn kính, nhất là anh hùng thời cổ đại, anh hùng thời vũ khí lạnh lại càng thêm như thế.

Đỗ Hà cùng Lý Dật Phong cứu được một trăm năm mươi tính mạng trên thuyền, hơn nữa khi kiểm kê thi thể người trên thuyền còn tìm được thi thể chín mươi tám tặc nhân. Hai người đối mặt chín mươi tám tội phạm lại không chút tổn thương bất cứ người nào trên thuyền, đã thuận lợi nghĩ cách cứu viện bọn họ, thành quả chiến đấu huy hoàng như vậy càng làm cho người thêm sùng bái kính ý.

Hôm nay ở trên thuyền mặc kệ Đỗ Hà đi tới đâu, chỉ cần gặp được người sẽ nhận được những tiếng gọi thật nhiệt tình, ai cũng gọi hắn là – Đỗ anh hùng.

Chủ nhân thương thuyền là một người mập mạp tên Từ Thạch, có bụng béo to tướng, trên tay cầm hai viên phỉ thúy châu, linh hoạt xoay trong tay, xem qua cũng biết là một gian thương, còn là loại người cực phẩm. Vốn hắn luôn ỷ vào thân phận nên khi lên thuyền làm ra bộ dáng xa cách với hai người, hiện tại lại dùng mọi cách nịnh nọt, chỉ hận không được tự mình bưng trà dâng nước hầu hạ, chỉ thiếu chút nữa mở miệng gọi họ là lão gia.

Hai người bọn họ từ trong buồng nhỏ trên tầng hai của thương thuyền lại được Từ Thạch dời lên gian phòng xa hoa trên tầng cao nhất.

Đối với loại gian thương này, Đỗ Hà cùng Lý Dật Phong đều không hề có chút hảo cảm, chỉ lễ phép khách sáo vài câu.

Lý Dật Phong là người trong giang hồ, không thói quen chuyện phiếm đối trá cùng loại thương nhân này, lấy lý do không khí không thoải mái đi lên boong thuyền dạo chơi.

Đỗ Hà muốn moi tình huống từ trong miệng Từ Thạch nên phải nhẫn nại tính tình nói chuyện cùng hắn, làm ra vẻ lơ đãng hỏi:

Đội thuyền này không tới ba trăm người, như thế nào một lần có thể trà trộn được gần trăm tên đạo tặc?

Gương mặt béo phì của Từ Thạch hơi có chút xấu hổ, có chút khó mở miệng nói:

Nói ra thật xấu hổ, Từ gia chúng ta làm sinh ý quảng sắt, chuyên đi tuyến đường từ Thanh Châu đến Dương Châu. Đỗ anh hùng cũng biết, quảng sắt luôn thật cồng kềnh, cần rất nhiều lao công, kinh tế Giang Nam cũng không quá phát đạt, vì vậy chúng ta cũng khó được chạy một chuyến. Vì vậy mỗi lần cần nhập hàng, đều tạm thời chiêu mộ một ít lao động. Lần này cũng giống như vậy, làm sao nghĩ ra lại phát sinh ra sự tình như thế!

Về mặt hắn biểu lộ thái độ nếu biết vậy cũng không làm, kỳ thật y theo gia tộc quy định, việc tạm thời chiêu mộ công nhân làm thuê sẽ thuê từ người địa phương, mang đến Thanh Châu hiệp trợ vận chuyển quảng sắt. Nhưng Từ Thạch chỉ là chi thứ của Từ gia, cũng không phải con cháu trực hệ, cho nên chủ yếu muốn kiếm tiền cho mình, còn Từ gia như thế nào cũng không quan hệ gì tới hắn.

Lao công thuê từ Tô Châu đến Thanh Châu, ăn ở không nói, trên đường về phương bắc cũng cần phải trả tiền công, tính tế tính ra đây là một chi tiêu rất lớn.

Từ Thạch lại muốn kiếm thêm tiền, tự nhiên không cam lòng làm như thế, hắn đem nửa thương thuyền đổi thành khách thuyền, dùng cách đón thêm khách để kiếm lấy thêm thu nhập bên ngoài, đồng thời cũng muốn giảm bớt tiền chi tiêu cho nên sửa lại quy củ, không thuê lao công tại bản địa mà trực tiếp thuê tráng đinh tại Thanh Châu, như vậy có thể tiết kiệm được một số tiền lớn.

Lúc trước sở dĩ có yêu cầu thuê lao công tại bản địa, chính bởi vì người địa phương càng có thể tin cậy, mặt khác cũng không chuyện gì. Cho tới nay Từ Thạch cũng không để ý tới. Có câu đi đêm có ngày gặp được ma, cuối cùng hắn cũng gặp được. Hôm nay là thời điểm hắn nên chúc lấy cực khổ.

Tuy bởi vì sự tồn tại của Đỗ Hà cùng Lý Dật Phong nên không gặp phải tổn thất lớn, nhưng có thêm chín mươi tám thi thể đạo tặc, còn có mấy người thương vong, đủ làm Từ gia mặt xám mày tro, hẩn vốn thuộc về bàng chi, ngày nay xảy ra loại chuyện này địa vị càng đáng lo lắng.

Nhìn thần sắc như để tang cha mẹ của Từ Thạch, đáy lòng Đỗ Hà cười thầm, nguyên do bên trong hẩn cũng hiểu được một ít.

Hẩn rất giỏi dùng binh, trong Tôn Tử binh pháp có viết: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Cho nên lần này trước khi xuôi nam, đối với hết thầy ngư quỷ xà thần tại Giang Nam hẩn đều có sự hiểu rõ nhất định.

Hẩn không chỉ biết rõ Giang Nam Từ gia là đại gia tộc thương nhân nổi danh như Tô gia, còn biết được trong Từ gia có một tài nữ gọi là Từ Tuệ, thuở nhỏ có danh xưng là thần đồng, nghe nói xinh đẹp như Tây Thi, dung mạo vượt cả Chiêu Quân. Đỗ Hà còn nhớ rõ sau đó không lâu Từ Tuệ sẽ trở thành tài nhân của Lý Thế Dân, hơn nữa là người duy nhất đạt được sủng hạnh chính thức của Lý Thế Dân sau khi Trưởng Tôn hoàng hậu qua đời.

Giang Nam thiếu khuyết quặng sắt, Từ gia lũng đoạn ngành sản xuất dụng cụ bằng sắt thép tại Giang Nam, toàn bộ thợ rèn đều cần mua sắm nguyên vật liệu từ chỗ Từ gia, với địa vị tài lực của Từ gia vốn không cần chiêu mộ lao công tại Thanh Châu, rõ ràng là vì Từ Thạch tham món lợi nhỏ nên đã dẫn xuất ra tai họa lần này.

Nói vài câu Đỗ Hà cũng đã biết nguyên nhân, trong lòng hẩn cũng hiểu được đối phương lợi dụng tính cách tham lam của Từ Thạch để thiết lập ván cược, bản thân Từ Thạch chẳng khác gì như một kẻ ngốc hoàn toàn không biết rõ tình hình, có hỏi thêm cũng chỉ uống công.

Đưa đi Từ Thạch, Đỗ Hà đóng lại cửa phòng âm thầm cân nhắc, cuộc nói chuyện với Từ Thạch cũng không phải không có thu hoạch, thương nhân kinh thương luôn giữ bí mật vô cùng, thời cổ đại long xà hỗn tạp, mặc dù là thái bình thịnh thế cũng xảy ra chuyện có kẻ nhàn rỗi lén lút vào nhà người khác cướp của.

Quặng sắt thật quý trọng, lúc hành thương người của Từ gia không có khả năng gây huyền náo xôn xao dư luận cho mọi người đều hay biết. Nhưng trên thực tế bọn đạo tặc kia chẳng những biết rõ lộ tuyến chuẩn xác của chuyến hàng thuộc Từ gia, còn biết rõ tính cách tham lam của Từ Thạch, đám du côn lưu manh tụ tập từ các nơi đều đã làm xong chuẩn bị vẹn toàn, đủ thấy được đám đạo tặc kia trong suốt mười năm hoạt động vẫn không bị phát hiện cũng đã bỏ ra một phen công phu.

Theo tình huống lúc này mà xem, những phân tích của mình cũng không sai.

Đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành đã sớm bắt đầu đánh chủ ý với vùng Giang Nam, đã sắp xếp tai mắt trong các đại thế gia nơi đó. Chỉ cần mình có thể tìm hiểu được nguồn gốc, nhất định có thể đem đám dư nghiệt kia nhổ bật tận gốc.

Về phần Ngụy Tượng, Đỗ Hà cũng đã từng âm thầm thăm vấn qua, nhưng Ngụy Tượng lại không nói ra một lời nào.

Đối phó với loại người rắn rỏi đã kinh nghiệm qua sinh tử tôi luyện, Đỗ Hà hiểu rõ có nghiêm hình thẩm vấn cũng chỉ là vô dụng, nên không dùng phương pháp thẩm vấn tinh thần với hẩn. Ưu thế lớn nhất hôm nay của hẩn chính là từ một nơi bí mật điều tra, không ai biết được sự hiện hữu của hẩn, dễ dàng cho hẩn âm thầm hoạt động, nếu như hẩn biểu hiện quá mức vội vàng ngược lại sẽ làm bại lộ thân phận.

Y theo luật pháp của Đại Đường, loại hành vi của Ngụy Tượng đã ác liệt tới cực hạn, tất nhiên sẽ bị phán xử tử hình không cần nghi ngờ.

Lý Thế Dân đối đãi với dân chúng thật khoan dung, từng nói hình phạt tử hình quá nặng, dính líu tới mạng người phải đặc biệt coi trọng. Cho nên tự mình hạ chỉ đối với phạm nhân tử hình phải thực hành năm lần thượng tấu. Sau khi định tội phạm nhân tử hình, còn phải báo cáo lên hoàng đế năm lần, mỗi một lần đều phải nghiêm khắc hiểu thật rõ tình huống mới quyết định phải chăng nên thực hiện việc tử hình, mục đích chính là coi trọng mạng người.

Kể từ đó, toàn bộ tội nhân bị xử tử hình trong thiên hạ đều phải có vị hoàng đế như Lý Thế Dân tự mình đích thân truy hỏi năm lần mới quyết định có được tử hình hay không.

Hình phạt tử hình chỉ chuyển về trong tay một người quyết định, có thể hiệu quả trong việc giảm bớt hình phạt tử hình, ngăn chặn sự oan uổng. Vì thế tử hình chỉ có thể áp dụng đối với những kẻ vạn ác bất xá không thể tha thứ.

Ngụy Tượng thuộc về dạng người này, y theo quy định người bị tử hình phải áp giải về Trường An, điều tra nguyên do, sau năm lần phục tẩu đợi tới trời thu năm sau sẽ cùng nhau xử quyết.

Nguyên nhân Đỗ Hà quyết định như thế có hai điều, thứ nhất hắn muốn xem xét dư nghiệt của Lý Kiến Thành phải chăng đã trà trộn vào trong quan trường, trở thành đại quan một phương, nếu Dương Châu thứ sử công chứng, chắc chắn sẽ phán Ngụy Tượng tội tử hình, sau đó áp giải về Trường An. Nếu Dương Châu thứ sử đã bị người thu mua, hoặc căn bản chính là dư nghiệt của Lý Kiến Thành, nhất định sẽ có động tác khác, hoặc là giết người diệt khẩu, hoặc là phán tội nhẹ. Nếu thật đúng như thế, sự tình coi như biến lớn, thứ sử ở Đường triều tương đương chủ tịch thành phố Địa cấp thời hiện đại, là chủ quan khu hành chính chính phủ của một thành phố nhất cấp. Người như vậy cũng bị đám dư nghiệt thu mua, Đường triều xem như gặp phải nguy hiểm. Bất quá đây chỉ là Đỗ Hà phỏng xa, khả năng phát sinh cũng không lớn lắm. Mấu chốt là ở chỗ nguyên do thứ hai, dẫn răn xuất động.

Ngụy Tượng là một nhân tài, là một hãn tướng khó được.

Điểm này đối với việc từng cùng hắn đối chiến nên Đỗ Hà hiểu thật rõ, tuy Ngụy Tượng cũng không phải là đối thủ của Đỗ Hà, nhưng cũng không thể đánh giá thấp giá trị của vị mãnh tướng thành danh kia.

Người này cũng chẳng kém gì La Thông!

Luận võ nghệ Đỗ Hà có thể thắng La Thông dễ dàng, nhưng lúc cần đấu tranh anh dũng, hắn lại không sánh bằng La Thông.

La Thông dùng mãnh thiện chiến, học được võ nghệ dùng để chém giết trên chiến trường, mà Đỗ Hà học tập chính là kỹ xảo đơn đả độc đấu.

Ngụy Tượng cũng là như thế, võ nghệ cùng tính cách của hắn nếu đi lên chiến trường sẽ là vị mãnh tướng như Trương Phi, đấu tranh anh dũng, khó thể thua bại.

Dư nghiệt của Lý Kiến Thành sinh hoạt ở một nơi bí mật gần đó, khả năng tìm kiếm nhân tài so ra kém Đại Đường rất xa. Bọn hắn không có lý do gì buông tha một nhân tài như vậy, nếu biết được kế hoạch thất bại Ngụy Tượng thất thủ bị bắt, không ra vạn nhất họ sẽ phái người đến cứu viện, hơn nữa còn là trên đường áp giải đến Trường An.

Bắt giữ đám người kia chính là lễ gặp mặt mà Đỗ Hà chuẩn bị cho đám dư nghiệt đang ẩn núp trong bóng tối.

Bọn họ đi trên biển được ba ngày, rốt cục đã về tới tuyến đường an toàn ban đầu, hơn nữa cũng đã đến gần Dương Châu.

Sáng sớm hôm đó Đỗ Hà đi vào boong thuyền, vừa đi ra khỏi phòng hắn liền bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, lúc này ánh mặt trời đang dâng lên, mặt trời mọc trên biển đặc biệt huyền lệ, ánh sáng đỏ rực phản chiếu trên mặt biển khiến toàn bộ không gian bị một loại khí tức màu đỏ bao phủ, tựa như trong thiên địa được bịt kín một tầng hồng sa, làm cho người ta phải ghé mắt.

Một thân ảnh đứng thẳng ngay đầu thuyền, chính là Lý Dật Phong.

Dật Phong!

Đỗ Hà kêu một tiếng, đi tới gần, hai người cùng liên thủ diệt đạo tặc trên thuyền, quan hệ càng tiến thêm một bước, xem như là bằng hữu cực kỳ thân mật.

A Tường!

Lý Dật Phong kêu một tiếng:

Còn có ba canh giờ chúng ta có thể đến Dương Châu rồi!

Hắn có chút nôn nóng quay về.

Đỗ Hà từ trong miệng hắn biết được một sự tình, cười trêu ghẹo:

Vội vã về gặp tiểu sư muội của ngươi đi!

Trên mặt Lý Dật Phong có chút đỏ hồng, không trả lời, lặng yên xem như chấp nhận.

Qua một lúc lâu hắn mới lên tiếng:

Đúng rồi, đã đến Dương Châu ngươi có tính toán gì không?

Đỗ Hà không có bất kỳ do dự nói:

Trước tiên ở Dương Châu xem một chút đã, đông nam Đại Đường ta đều biết, nhưng nơi này ta lần đầu tiên tới! Thế nào cũng muốn đi dạo một vòng! Ngươi thì sao?

Lý Dật Phong lưu luyến nói:

Ta trực tiếp chuyển thuyền xuôi nam đến Hàng Châu...

Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói ra.

Đỗ Hà nghe ra được vẻ u sầu nhàn nhạt trong lời ly biệt, cười nói:

Nghe nói phong cảnh Giang Nam như họa, nhất là Hàng Châu Tây Hồ càng như thế. Nếu đã đến Giang Nam, Tây Hồ không thể không đi. Đợi ta tể bái xong Chu lão, sẽ xuôi nam Hàng Châu, đến lúc đó ta và ngươi có thể nâng chén một phen!

Lý Dật Phong vui mừng nhượng mảy nói:

Như thế thật tốt quá!

Có lẽ do khí trời không tốt, gió quá lớn, thuyền đi cực nhanh, chỉ qua một canh giờ bọn họ đã đi tới Quảng Lăng độ khẩu!

312. Chương 313: Lễ Vật

Dương Châu thời Đường triều cũng không giống như thời Tam Quốc bao hàm Hoài Nam, Giang Đông, mà chỉ là một quận Giang Đô, còn được xưng là Quảng Lăng.

Từ xưa đến nay Giang Đô đều là một đại trọng trấn phía đông nam. Tuy còn kém Trường An cùng Lạc Dương, cũng không sánh bằng Thành Đô, Giang Lăng, Lương Châu nhưng lại may mắn chiếm được ưu thế địa lợi.

Ưu thế này cũng có liên hệ mật thiết với Dương Quảng.

Năm xưa Dương Quảng vì muốn liên kết Giang Nam cùng Lạc Dương, liên tục khai thông Thông Tế cừ, khơi thông Hàn Cầu, đã thông Vĩnh Tế cừ, lại đào thông Giang Nam hà, cuối cùng đem bốn đầu kênh đào nối tiếp nhau, trở thành một hệ thống thông cả nam bắc, chính là Đại Vận Hà dài bốn ngàn dặm. Đại Vận Hà là một trong những công trình lịch sử vĩ đại của quốc gia, nó nổi lên tác dụng tích cực đối với việc phát triển kinh tế cùng văn hóa trong nước.

Đương nhiên có lẽ mục đích xuất phát cho việc này của Dương Quảng là điều tốt, nhưng hắn vẫn là một nhân vật rất giỏi về tưởng tượng, rất có chí lớn nhưng tài năng lại nhỏ hẹp vô cùng. Hắn nhìn ra được Đại Vận Hà cống hiến thế nào cho quốc gia, nhưng lại không nhìn ra việc tạo ra Đại Vận Hà sẽ tạo ra tổn thương trí mạng ra sao cho đất nước, trước sau hắn đã lấy đi mấy trăm vạn tính mạng dân phu để hoàn thành công trình, nhưng cũng kéo sụp đổ cả một giang sơn, mang đến tai nạn có tính hủy diệt đối với dân chúng.

Kết quả công trình vĩ đại này hoàn toàn tiện nghi cho Lý Đường vương triều, cũng nhờ vào phúc của vị bạo quân kia, hôm nay việc vận tải đường thủy tiện lợi đã giúp Giang Đô trở thành đặc biệt phồn hoa.

Đỗ Hà đi trên đường lớn, nhận thức phong tục dân tình bất đồng hẳn với thành Trường An.

Trường An bởi vì là đại đô thành mang theo phong cách quốc tế, trên đường tùy ý có thể thấy được dị tộc nhân trang phục quái dị, hơn nữa dân phong Quan Trung từ xưa tới nay đều thật bư hãn, đi trên đường

người người mang theo đao kiếm không biết nhiều bao nhiêu. Mà Giang Đô lại có chút khác hẳn, đi khắp đường cũng không nhìn thấy được một dị tộc nhân, trên đường ngay cả người đeo binh khí ít càng thêm ít, ngoại trừ dân chúng là nhiều nhất, nếu chứng kiến chỉ thấy phần lớn đều là thư sinh văn sĩ tay cầm quạt xếp, bất chợt còn phe phẩy vài lần, cũng không biết trong mùa đông bọn hắn cảm giác mình vẫn còn quá nóng hay vì nguyên nhân nào khác.

Vừa đi tới Quảng Lăng độ khẩu, Lý Dật Phong liền cáo từ rời đi. Đường biển cố định từ Giang Đô tới Hàng Châu trong lòng hắn nôn nóng trở về vô cùng, vì vậy cũng không hề dừng lại, chỉ liên tục thỉnh mời Đỗ Hà tranh thủ thời gian đến Hàng Châu gặp mặt, hơn nữa còn lưu lại địa chỉ.

Hàng Châu nổi danh ngang hàng Tô Châu, là một tòa thành nổi danh Giang Nam, Đỗ Hà biết mình nhất định sẽ đến, nên liền đáp ứng.

Đi trên đường lớn, nghe được người qua đường đang thảo luận chuyện Từ gia thương thuyền bị cướp, lại chết gần trăm người. Chỉ mới hai canh giờ đã diễn ra hơn mười phiên bản, cơ hồ từng phiên bản đều thổi phồng hẳn cùng Lý Dật Phong vô cùng kỳ diệu, còn nói bọn họ một đao một kiếm chỉ trong thời gian uống cạn chén trà đã giết chết toàn bộ đạo tặc.

Nghe loại tin tức này, Đỗ Hà chỉ dở khóc dở cười, có lẽ do phương tiện giải trí quá ít, cần phải tìm chút sự tình bàn tán sau những cuộc trà dư tửu hậu, vì vậy trình độ nói chuyện bát quái so với đời sau chỉ có mạnh hơn chứ không yếu chút nào.

Chuyện xôn xao huyền ảo thế này cũng đã nằm trong dự liệu của hắn.

Bởi vì lần này chết nhiều người, gian thương Từ Thạch cũng không dám giấu diếm, sau khi thuyền cập bờ liền lập tức báo quan, đem tình huống thực tế báo lại cho huyện nha Dương Châu.

Trong thời loạn thế chết cả trăm người cũng không đáng là gì, nhưng hiện tại lại là thái bình thịnh thế, tại Đại Đường vương triều tội phạm tử hình trong một năm chẳng qua chỉ có hai mươi mấy người, đừng nói chỉ một lần lại chết gần trăm người như vậy.

Việc này một khi truyền ra, ngay lập tức đưa tới oanh động tại Giang Đô.

Đỗ Hà cũng không muốn giấu diếm, bởi vì có tới một trăm năm mươi vị chứng nhân, dù hắn không xuất hiện thì kết quả cũng giống nhau. Nhưng hắn chỉ lo lắng đồng lõa của đạo tặc sẽ ra tay trên đường áp giải Ngụy Tượng tới phủ nha, vì vậy âm thầm hộ tống dọc đường, cho đến khi nhìn thấy nha dịch áp giải Ngụy Tượng vào phủ nha mới yên lòng.

Hệ thống chức quan Đường triều cực kỳ khổng lồ, nhất là hệ thống quan lại địa phương.

Thứ sử tuy là trưởng quan một châu, tổng lĩnh giải quyết sự vụ quân cơ, nhưng dưới trưởng cũng được chia thành nhiều bộ môn, có phụ tá thượng tá, có phán ti thượng thư tỉnh lược bộ, còn có quan lại phụ trách giám sát hành động hoặc bốn châu lục tào, tương đương với chức quan lục sự tham quân ngự sử thái hoặc tả hữu thừa thượng thư trong triều đình.

Ở trong đó phán ti chia làm ti công, ti thương, ti hộ, ti binh, ti pháp, ti sĩ là sáu tham quân, cụ thể phân công quản lý quan lại khảo thí khóa trong châu, lễ nghi, thuế má, thương khố, hộ khẩu, dịch trạm, hình ngục, cùng công trình thủy lợi...bao gồm sự vụ về các phương diện.

Ở trong đó ti pháp tham quân chính là thẩm phán quan chủ hình pháp.

Dương Châu ti pháp tham quân nghe được sự kiện lớn như thế, ngay lập tức thông tri Dương Châu thứ sử. Dương Châu thứ sử nghe thông báo cũng không dám lãnh đạm, chỉ trong thời gian uống cạn chén trà đã chạy tới phủ nha, tự mình hỏi thăm việc này, hạ lệnh khai đường thẩm vấn tại chỗ, hơn nữa còn ở một bên chờ nghe xử.

Địa phương dưới Đường triều thẩm vấn phạm nhân đều luôn đưa ra công khai, có thể cho người tùy ý quan sát.

Đỗ Hà thật tán thưởng hiệu suất làm việc của quan viên Đường triều, ở một bên lắng nghe quá trình thẩm án.

Vụ án này có tới một trăm năm mươi chứng nhân, cả nhân chứng tang vật đều có, thẩm vấn cũng chỉ là hình thức, nếu không có yêu cầu của thứ sử cùng ti pháp tham quân, tuyệt đối không có khả năng làm ra phán quyết gì khác thường.

Đúng như suy nghĩ của Đỗ Hà, Dương Châu thứ sử cùng ti pháp tham quân vẫn chấp pháp theo lẽ công bằng, sau khi kỹ càng hỏi thăm toàn bộ tình tiết vụ án đã trải qua, căn cứ theo luật pháp Đại Đường, đem Ngụy Tượng phán quyết tử hình, áp giải về Trường An, tiếp nhận quy định ngũ phục tấu của Trường An, mùa thu năm sau sẽ xử trảm.

Ngụy Tượng bị phán quyết tử hình là chuyện nằm trong dự liệu, Đỗ Hà mỉm cười, hắn cũng có suy nghĩ đám dư nghiệt kia còn chưa có khả năng thần thông quảng đại đem ma quỷ vào trên bảo tọa Dương Châu thứ sử. Hôm nay cũng chỉ còn nhờ vào nha dịch địa phương đem Ngụy Tượng áp giải về Trường An là xong.

Trong lúc nhất thời hắn cũng biến thành rảnh rỗi, Đỗ Hà liền đi du lãm khắp Giang Đô, thể nghiệm phong thổ Giang Đô, cũng muốn thử xem có gây ra được hí kịch gì như trong nhân vật tiểu thuyết hay không, tìm một ít đầu mối để thuận lợi điều tra xuống dưới.

Chỉ là đây không phải là trò chơi, đầu mối cũng sẽ không tự động dâng lên tới cửa, ngoại trừ cảm thụ được một ít phong tình Giang Nam, ăn một ít trái cây đặc sản, cũng không có chuyện gì đặc biệt đột phát.

Điền đầy bao tử trong một tiểu tửu quán vô danh, Đỗ Hà chợt nhớ tới hai vị phu nhân ở nhà cùng hai lão nhân gia, trong nội tâm đột nhiên phiền muộn, không khỏi thở dài, cảm giác bản thân giống như anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường, thậm chí:

Ta rời khỏi đã hai ba tháng rồi, không biết mọi người trong nhà có mạnh khỏe...nếu không thể viết thư vì sợ lộ tẩy, vậy có thể tặng về một ít đồ vật nhỏ xem như báo bình an được không?

Ý nghĩ vừa hiện liền làm ngay, Đỗ Hà lập tức khởi hành chạy tới phiên chợ Giang Đô.

Phiên chợ Giang Đô tự nhiên không cách nào so sánh cùng Trường An, nhưng bởi vì đường thủy vận chuyển thuận tiện, ở phía nam tuyệt đại bộ phận thương phẩm hi hữu đều có thể mua được ở nơi này, so sánh mà nói vẫn khá phồn hoa.

Đi dạo khắp phiên chợ, Đỗ Hà quan sát những nhóm thương phẩm tinh mỹ đến từ khắp nơi, suy nghĩ mình nên mua lễ vật gì mới tốt.

Đồ vật đưa tặng cho người nhà, hắn cũng không muốn tùy tiện qua loa cho xong, kiên nhẫn chọn lựa từng cửa hàng một, tận lực tuyển chọn tốt nhất lẫn thích hợp nhất.

Trường Nhạc ưa thích viết chữ vẽ tranh, Đỗ Hà mua cho nàng một nghiên mực Đoan Nghiễn màu xanh biếc, loại nghiên mực này đứng đầu tại Trung Quốc, trong đó nghiên mực màu xanh biếc là đặc thù nhất, thấp phân quý giá, Trường Nhạc nhất định sẽ ưa thích. Lý Tuyết Nhạc lại thích âm luật, còn đàn thật hay, hắn đã tìm được một quyển đàn cổ phổ không được trồn vẹn mua xuống, Chương thị tin Phật, Đỗ Hà mua cho mẫu thân một phỉ thúy ngọc phát.

Dùng suốt một canh giờ hắn mua hơn mười dạng đồ vật lớn nhỏ, đại ca Đỗ Cấu một cây quạt xếp, Đỗ gia trưởng phòng trưởng tôn một pho tượng đất màu, ngay cả La Thông, Phòng Di Ái cùng Lý gia huynh đệ cũng có phần.

Cơ hồ đồ vật nên mua đã mua xong, chỉ còn lễ vật cho phụ thân Đỗ Như Hối vẫn thật khó tìm thấy.

Đỗ Như Hối là đương triều tể tướng, nên có cũng đã có, hắn lại không phải người tham lam, chỉ xem trọng thực dụng, mua đắt tiền còn bị hắn lên án, Đỗ Hà nghĩ nát óc vẫn không biết tặng quà cho phụ thân có phải là chuyện nên làm hay không đây!

Bất tri bất giác Đỗ Hà đi tới bên ngoài một hiệu cầm đồ, trong nội tâm khẽ động liền bước đi vào.

Hiệu cầm đồ là một trong những cửa hiệu cực kỳ có tính tiêu chí thời cổ đại, xem như là nơi cấp cứu cho người mang đồ đi cầm vì quá cần tiền. Khi đem vật phẩm đi cầm, sẽ lập chứng từ, thương lượng ước định thời gian đến chuộc, nếu trong thời gian quy định lại không có năng lực chuộc đồ ra, vật phẩm kia sẽ bị quy

về quyền sở hữu của hiệu cầm đồ. Họ sẽ đem những vật phẩm này qua tay buôn bán, theo giá chênh lệch kiếm lợi nhuận.

Xem trên ti vi thường nhìn thấy những chương quỹ hiệu cầm đồ keo kiệt bóc lột thế nào, kỳ thật đây cũng là một loại giao dịch người tình ta nguyện, cũng không thể trách móc bất cứ ai.

Đỗ Hà cất bước đi vào hiệu cầm đồ, muốn tìm xem có đồ vật gì thích hợp làm quà tặng cho Đỗ Như Hối hay không.

Hiệu cầm đồ rất lớn, có tới ba quầy hàng, hai bên là nơi chuộc đồ, một chỗ là cầm đồ, nơi lớn nhất lại treo tấm chiêu bài có chữ “Mãi” thật lớn, người dám đến hiệu cầm đồ mua sắm đồ qua tay bình thường đều là người có tiền lại biết nhìn hàng, vì vậy được chiêu đãi cũng là tốt nhất.

Đỗ Hà tỏ vẻ có bảo bối gì tốt mang ra cho hắn xem.

Lão giả nhỏ gầy ngồi trên quầy lập tức đứng thẳng người giới thiệu những bảo bối sau lưng hắn.

Đồ vật trên quầy thật đúng là không ít, thiên kỳ bách quái, làm người hoa mắt, Đỗ Hà kiên nhẫn tìm tòi, đột nhiên đôi mắt sáng ngời, hắn phát hiện được một lưu ly bôi tinh oánh sáng chói, thần sắc vui mừng hồi ức lại một ít tri thức về nghệ thuật thưởng thức trà.

Nhớ rõ kiếp trước khi hắn đi du lịch tại Tây Hồ, ở trong quán trà gần hồ uống trà Long Tĩnh, nghe người phục vụ giới thiệu cách uống trà Long Tĩnh. Khi pha trà không giã cối dùng loại ấm nào, chú ý chính là chén trà. Khi thưởng thức cực phẩm trà Long Tĩnh, dùng chén pha lê để thưởng thức, sẽ có thể nếm được toàn bộ hương vị tốt nhất trong trà. Trà cụ bằng pha lê trong suốt, lá trà được ngâm sẽ dễ dàng quan sát được trà từ từ tan ra trong nước, quá trình du động cùng biến ảo, mọi người còn gọi đây là – trà vũ.

Hắn thầm nói trong lòng:

Phụ thân ưa thích uống trà Long Tĩnh, mà trà Long Tĩnh lại là lục trà. Thích hợp nhất là dùng chén pha lê. Chén pha lê ở thời đại này không có nhiều, nhưng lưu ly lại là một trong những loại pha lê cao cấp nhất, dùng nó uống trà hẳn chẳng khác gì dùng chén pha lê đi!

Ta muốn mua lưu ly bôi kia, bao nhiêu tiền?

Đỗ Hà vô cùng mừng rỡ.

Chương quỹ trầm ngâm chốc lát nói:

Bảy ngàn lượng!

Đỗ Hà lấy ra sáu ngàn lượng, nói:

Sáu ngàn lượng, không mặc cả nữa, nếu như bán thì gói lại cho ta!

Dù sao hiện tại Đỗ Hà cũng có kinh nghiệm phong phú của thời đại này, đồ vật giá trị bao nhiêu trong nội tâm hắn cũng đã hiểu rõ. Hắn cũng không phản đối chuyện chương quỹ muốn lợi nhuận chút ít tiền, là buôn bán thôi, cũng nên cho người ta kiếm lời, nhưng không thể chém giết hắn, hắn không cam lòng làm một kẻ mà người khác cho rằng ngu ngốc.

Chương quỹ nghe xong cũng hiểu mình gặp được người biết hàng, không tiếp tục mặc cả, cho người gói lại.

Đúng ngay lúc này có một người mập mạp bụng phệ đi vào hiệu cầm đồ!

313. Chương 314: Đỗ Hà Ngửa Tay

Bộ dáng của người mới tới khiến Đỗ Hà phải ghé mắt, đó là một tòa núi thịt còn vĩ đại hơn cả Trình Phỉ Thúy, chỉ thấy tên mập kia cao gần một thước tám, so với Đỗ Hà còn cao hơn chút ít, mặt đầy thịt béo tới mức không thấy được cổ họng, màu da ngăm đen, mặt có chút râu, đôi mắt đen phẳng phất như mắt chuột không ngừng xoay chuyển lảo liên, tướng mạo gian tặc nói không nên lời. Hắn mặc một kiện áo ngoài bằng da gấu hoa lệ, bao bọc thân hình hắn từ đầu tới chân, có thể đoán sơ qua chiếc áo kia cũng ít nhất khoảng ba bốn mươi cân.

Quần áo tuy lớn nhưng vẫn bị thân hình béo ú của hắn làm căng cứng giống như tùy thời đều bị xé rách, cực kỳ giống một đầu gấu đen cực lớn.

Đỗ Hà đi vào Đại Đường cũng đã ba năm, trong ba năm rất cực có thể nhìn thấy được một nhân vật đủ đánh đồng cùng Kim Nhật Đông của Cao Ly, xem sức nặng của thân hình hắn chỉ sợ không dưới bốn trăm cân, so với người Cao Ly từng bị hắn hành hạ thê thảm chỉ có thể nặng hơn, hoàn toàn là khổng lồ. Nhìn gương mặt béo còn lớn hơn cả cái bánh nướng gấp ba phần khiến Đỗ Hà cảm giác như đã từng quen biết, tựa hồ đã gặp nhau ở nơi nào.

Tên mập kia nhìn trái lại nhìn phải, nện từng bước nhỏ đi tới trước, tựa hồ đối với hắn mà nói chuyện đi đường là một công việc rất mệt nhọc, nhưng giờ phút này trên mặt hắn lại lộ ra vẻ thỏa mãn, hào quang hưng phấn, giống như được bánh nóng từ trên bầu trời rơi xuống đập trúng, kiếm lớn một số tiền.

Mái tóc hắn đen bóng tới mức không sao chịu nổi, tựa hồ có bôi qua dầu hoặc nhuộm qua, sáng tới mức khiến người hoa mắt.

Nhìn thấy Đỗ Hà ngây người nhìn hắn, tên mập ngẩng cao đầu từ trong lỗ mũi khinh miệt hừ một tiếng.

Bên trong tiếng hừ khê ẩn chứa cảm xúc vô cùng phức tạp. Nó thể hiện ra vẻ tức giận vì cử chỉ đại bất kính của một tiểu dân hèn mọn dám vô lễ dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, khiến người cao quý như hắn cảm thấy không vui; Lại thể hiện ra loại thỏa mãn cùng tự đắc của một kẻ cao cao tại thượng không ai bì nổi.

Nghe được tiếng hừ của hắn, Đỗ Hà mới phục hồi lại tinh thần, âm thầm chất lưỡi, đúng là một đầu gấu đen khổng lồ.

Thấy thần sắc khinh miệt của hắn, Đỗ Hà chỉ cười khan cho qua, đối với loại người này Đỗ Hà thật sự chẳng muốn so đo gì với hắn.

Đại gấu đen cười ha ha, đi thẳng tới quầy lớn ở giữa:

Lê chương quỹ, dạ minh châu mà ta nhìn trúng ngươi đóng gói lại cho ta, ta muốn! Bao nhiêu tiền, ngươi nói cái giá đi!

Hắn làm như tài đại khí thô tiêu tiền như nước, ra tay xa xỉ, hoàn toàn ra bộ khí phái xem tiền tài như bùn đất.

Lê chương quỹ không dám lãnh đạm, cung kính nói:

Từ đông gia, không phải là tiểu nhân không bán cho ngài, chỉ là trong khế ước viết rõ ràng một tháng sau chuộc đồ, hôm nay còn chưa đến kỳ đâu!

Đỗ Hà liếc nhìn tòa núi thịt kia, ả ả hiếu ra, cười cười:

Từ đông gia, hắn họ Từ, bộ dáng lại có vài phần giống Từ Thạch, vậy cũng là người của Từ gia, khó trách hung hăng càn quấy như thế!

Đặc thù của nền kinh tế vương triều phong kiến Trung Quốc chính là “trọng nông ức thương”, tỉ trọng thương nghiệp trong kinh tế quốc dân chiếm cứ rất thấp. Bất quá có truyền thống – sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân cũng thấp hơn nông dân nhiều cấp bậc. Nhưng Đường triều là một triều đại rất khai sáng, là vương triều phong kiến không hề kỳ thị kinh thương ít có trong lịch sử Trung Quốc, chẳng những không hề kỳ thị thương nhân, ngược lại còn cung cấp rất nhiều điều kiện tiện lợi cho việc phát triển kinh thương, điều này cũng tiến thêm một bước thể hiện ánh mắt của Lý Thế Dân rất dài xa. Lý Thế Dân khởi xướng kinh tế kinh thương ở Trinh Quán vương triều đã có tiến triển nhanh chóng nhảy vọt, những thành thị kinh thương mới phát triển mọc lên như măng mùa xuân, vào thời ấy những thành thị nổi danh kinh thương của thế giới có hơn phân nửa tập trung tại Trung Quốc.

Nhưng mọi việc đều có tính hai mặt của nó, bởi vì địa vị của thương nhân tăng lên, khi xúc tiến kinh tế phát triển đồng thời cũng không tránh khỏi lưu lại việc một ít thương nhân ương ngạnh ỷ vào tiền tài mà hung hăng càn quấy.

Từ đông gia chính là một ví dụ rất điển hình, bởi vì của cải nhiều, nuôi một đám tay chân, mặc cho ai nhìn thấy hắn cũng phải sợ ba phần, vì vậy cũng dưỡng thành thái độ không xem ai ra gì.

Đỗ Hà cũng không thèm để ý tới, nhưng trong tai không tránh khỏi nghe được Từ đông gia kia quát to:

Cái gì mà còn chưa tới kỳ hạn, tiểu tử nghèo kia đã đem dạ mình châu cầm đúng giờ Thân một khắc của ba mươi ngày trước, hôm nay đã đến kỳ hạn một tháng, có thể bán cho ta rồi!

Đơn vị thời gian thời cổ đại được tính một năm mười hai tháng, một tháng năm tuần, một tuần bảy ngày, một ngày mười hai canh giờ, một giờ có tám khắc. Ba mươi ngày vừa vặn một tháng!

Lê chương quỹ nói không ra lời.

Từ đông gia giận dữ nói:

Lê Khải, lão già ngươi đừng có rượu mời không uống mà đòi uống rượu phạt, thật muốn ta đến trước mặt đông gia của các ngươi cáo trạng ngươi mới nguyện ý đem dạ mình châu bán cho ta phải không?

Lê Khải dám giận nhưng không dám nói, vẻ mặt như khiêm tốn, Từ đông gia tên là Từ Mạn Thành, là một trong những con cháu trực hệ của Từ gia, phụ trách cơ nghiệp của Từ gia tại Dương Châu. Làm người tham lam thành tính, ngang ngược, nhưng trong kinh thương lại thật lão luyện, là nhân vật kinh thương lĩnh quân của Dương Châu. Bởi vì đặc biệt yêu thích sưu tầm trân châu, vì vậy còn có một danh hiệu – Từ Trân Châu.

Vào một tháng trước, đại hiệu tử Tống Tư Thành nổi tiếng Lâm huyện bởi vì bệnh tình nguy kịch của mẫu thân, sợ chậm trễ cứu chữa mẹ mình nên đem tổ truyền chi bảo của gia đình là dạ mình châu lấy ra đi cầm.

Dạ mình châu lớn bằng miệng chén cơm, sáng long lanh như bạch ngọc, không có chút xúy tỳ vết, trong đêm tối lại sáng rực như ban ngày, có thể nói chính là vật báu vô giá.

Lê Khải đã làm nghề giám định đồ cổ hơn bốn mươi năm, hẳn thật sự không cách nào giám định giá trị của dạ mình châu, muốn hẳn đánh giá chỉ có thể đưa ra bốn chữ - giá trị liên thành. Hẳn thật khó tưởng tượng một thiếu niên bán mì nghèo túng làm sao có thể lấy ra được bảo bối như thế.

Nhìn Tống Tư Thành trung thực chất phác, Lê Khải làm chủ nhận cầm dạ mình châu, chỉ cầm có ba lượng mà thôi.

Hắn cũng không phải chủ tâm tham nuốt dạ mình châu của Tống Tư Thành, mà là hi vọng sau một tháng hẳn có thể chuộc lại được vật báu vô giá này, hẳn không đành lòng từ trên người đại hiệu tử như Tống Tư Thành lợi nhuận đồng tiền trái lương tâm như vậy. Chẳng ngờ được khiến cho Từ Mạn Thành hay biết, ý đồ chiếm đoạt dạ mình châu, nên tỏ ra ý tứ muốn dùng năm mươi lượng mua lại, hơn nữa còn đi tìm đông gia hiệu cầm đồ tạo áp lực. Đông gia vừa nghe viên trân châu chỉ cầm ba lượng, căn bản khinh thường, liền đáp ứng xuống.

Năm nay Lê Khải đã sáu mươi tuổi, nhi tử chết sớm chỉ còn lại một đôi cháu trai, đại tôn nhi sắp lập gia đình, tiểu tôn tử cũng cần tiền đến trường, hẳn là trụ cột duy nhất trong nhà, không thể mất đi công việc này. Vì vậy hẳn chỉ có thể lấy cớ nói không thể làm hồng quy củ của hiệu cầm đồ làm ảnh hưởng danh dự mà kéo dài việc này.

Hắn thật sự không muốn làm cho bảo vật vô giá kia bị long đong rơi vào tay kẻ tham lam như Từ Mạn Thành, nhưng chuyện đến hiện tại hẳn đã không còn cách nào duy trì thêm được nữa, nhìn thấy một khắc giờ Thân vẫn còn dư một chút mới tới lúc, linh cơ khẽ động nói:

Từ đông gia đã hiểu lầm, ta nào dám, thật sự là thời gian không cho phép, ta cũng không tránh được, người xem còn cách chút nữa mới đến thời gian a!

Từ Mạn Thành lộ vẻ mặt quả nhiên là thế, cũng không phản ứng, chỉ hừ hừ nói:

Xem ngươi cũng không dám, ta ở đây chờ, cũng không tin tiểu tử nghèo kia có thể ở thời gian cuối cùng này có thể xuất ra ba lượng bạc!

Đỗ Hà không biết rõ nguyên do bên trong, nghe mà không hiểu ra sao, nhưng đã mua được lễ vật trong ý tưởng nên không vì vậy mà mất đi hào hứng, mỉm cười đi ra hiệu cầm đồ.

Đi qua hai con đường, hẳn chợt thấy phía trước có một thanh niên dáng vẻ trung thực đôn hậu trong tay cầm một cây trâm cài tóc, đang vội vã hướng bên này chạy tới, suýt nữa đã va chạm vào người Đỗ Hà.

Thân hình Đỗ Hà lóe lên né tránh.

Thanh niên đôn hậu kia vội ngừng chân, vội vàng quay lại liên tục xin lỗi:

Xin lỗi, thật là xin lỗi, thời gian của ta đang gấp, không đụng trúng người đi!

Thần sắc hần thành khẩn, không ngừng gật đầu xin lỗi.

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không so đo với hần, chỉ nói:

Cẩn thận một chút, trên đường lớn đụng trúng người tuy là việc nhỏ nhưng dù sao cũng không tốt!

Thanh niên đôn hậu liên tục xin lỗi, cũng không vội vàng chạy nhanh, chỉ là đi nhanh hơn một chút.

Đỗ Hà đang định quay người rời đi, lại phát hiện khắp bốn phía có năm sáu người đang chỉ trỏ tới, chợt ngẩn ngơ, sau đó nhìn thấy mấy người kia đi về hướng thanh niên đôn hậu nọ.

Đỗ Hà hiểu kỳ dừng bước.

Phanh!

Một tiếng vang lên, một trung niên nhân cường tráng trong nhóm người kia va chạm vào người thanh niên đôn hậu.

Thanh niên kia chỉ lão đảo, nhưng trung niên nhân lại thối lui ba bước đặt mông ngồi bệch trên mặt đất.

Thanh niên càng thêm hoảng sợ, vội vàng tiến lên dìu hần, còn chưa chờ thanh niên đi tới gần, đám người kia đã vây quanh chỉ trỏ, thanh niên có miệng khó giải thích, chỉ không ngừng nhận lỗi.

Đỗ Hà nhìn thấy rõ thanh niên được hần nhắc nhở vốn đã thả chậm bước chân, là do những người kia cố ý đụng vào người hần, hướng chỉ đây chỉ là va chạm rất nhẹ, căn bản không đủ khả năng tạo thành phản ứng té ngã lớn như thế, xem không vừa mắt, liền đi tới chụp bàn tay đang định đẩy thanh niên kia, nói:

Ta thấy rõ, là các người kiếm chuyện với người ta!

Lực đạo trên tay hần không lớn, nhưng chân khí đã hóa thành một cương châm xuyên vào da thịt người kia, đâm thẳng tọt sâu trong xương cốt.

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, liền vung quyền đánh thẳng vào người Đỗ Hà.

Thanh niên đôn hậu kinh ngạc kêu to:

Đừng động thủ, chuyện gì cũng từ từ nói, là lỗi của ta, là lỗi của ta!

Phanh!

Thanh niên chắn ngay trước người Đỗ Hà, dùng mặt của mình thay hần nhận lấy một quyền đánh tới.

Đỗ Hà vốn định giáo huấn đám người kia, nhưng không ngờ thanh niên ngăn ngay trước mặt khiến hần không cách nào đánh trả, giật mình thấy trên mặt thanh niên bị sưng lên một khối, máu tươi tràn ra khoe môi, một quyền kia đúng là hung ác.

Hần lập tức giận dữ, trực tiếp vận khởi Đại Kỳ Phong Vân Chưởng nhất thời chưởng phong tràn ra bốn phía, vỗ lên đám người kia mỗi tên ba chưởng, nội lực thẳng xuyên vào trong cơ thể bọn hần, đánh bọn hần bật ngược ra sau.

Đối mặt với đám người không nói đạo lý kia, hần hạ nặng tay, nội lực sẽ hoành hành suốt ba ngày, đau đớn kịch liệt sẽ tra tấn đám người kia suốt ba ngày ba đêm mới có thể tiêu trừ.

Người không sao chứ?

Đỗ Hà có chút không lời nhìn thanh niên, không có thực lực tội gì lại can thiệp vào, còn ngăn cản giúp mình.

Thanh niên miễn cưỡng cười:

Không...không gì...

Miệng của hần bởi vì bị đánh nên lời nói có chút không rõ ràng:

Bọn...hắn...thế...lại...

Đỗ Hà cười nói:

Không sao, chỉ là trừng phạt nhỏ cảnh cáo, sẽ tốt thôi, người không phải có việc gấp sao?

Vừa nhắc tới thanh niên chợt nhớ ra, xin lỗi một tiếng, vội vàng rời đi chạy thẳng tới hiệu cầm đồ mà Đỗ Hà vừa bước ra khi nãy.

Trong tích tắc hắn bước vào hiệu cầm đồ, Từ đông gia như núi thịt kia cầm một hộp gấm trong tay cười to đi ra.

Đỗ Hà liên hệ toàn bộ sự việc, chợt hiểu ra, hắn đột nhiên cảm thấy tay mình hình như phát ngứa!

314. Chương 315: Lần Sơ Ngô Xấu Hổ Cùng Giai Nhân

Từ Mạn Thành chui vào cỗ kiệu lớn phối hợp với thân hình khổng lồ của hắn, vội vàng kéo màn kiệu che kín gương mặt hắn.

Đang lúc tháng hai, trời tối rất nhanh, vừa kéo màn bên trong kiệu liền trở nên có chút u ám.

Từ Mạn Thành cũng không quan tâm, ngược lại thần sắc kích động, tay run rẩy muốn mở ra hộp gấm lại phát hiện mình quá khấn trương.

Viên dạ minh châu trong hộp gấm này hắn cũng chưa tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe chương quỹ trong hiệu cầm đồ nhắc qua. Hiệu cầm đồ Du gia là hiệu cầm đồ lớn nhất Dương Châu, bên trong có ba vị chương quỹ, trong đó tư cách của Lê chương quỹ lão thành nhất, tọa trấn hiệu cầm đồ, thái độ làm người không vì lợi ích mà thay đổi, là một nhân tài, chỉ tiếc không thể do hắn sử dụng.

Địa vị hai người còn lại kém hơn rất nhiều, mỗi người đều có tâm tư riêng, thật xa không trung thành như Lê chương quỹ, rất dễ dàng thu mua.

Từ Mạn Thành nhiều lần thỉnh hai người dự tiệc, mục đích chỉ là hi vọng khi thu được hàng tốt có thể thông tri cho hắn đầu tiên để cho hắn chuẩn bị sẵn sàng thu cầu.

Ngày dạ minh châu vừa xuất hiện, Từ Mạn Thành đã từ miệng hai người nhận được tin tức Tổng Tư Thành cầm dạ minh châu, hơn nữa thông qua miệng hai người đã được biết Lê chương quỹ đánh giá viên dạ minh châu kia là báu vật vô giá.

Lê chương quỹ làm việc trong hiệu cầm đồ nhiều năm, bắt đầu từ năm mười lăm tuổi đã làm việc trong hiệu cầm đồ, hai mươi tuổi đã nổi tiếng là giám định thương bảo thạch ngọc khí, đến nay đã được bốn mươi năm, chưa bao giờ phán đoán sai lầm, vừa nghe được lời đánh giá tâm tư Từ Mạn Thành liền đại động.

Từ Mạn Thành nhiều lần yêu cầu thu mua, bức thiết muốn kiến thức viên dạ minh châu được đánh giá là báu vật vô giá, nhưng Lê chương quỹ liên tục từ chối mà không đạt được ý muốn.

Hôm nay cuối cùng hắn đã chiếm được viên dạ minh châu kia, trong lòng cao hứng, mở ra hộp gấm, vừa chớp mắt hào quang dịu dàng từ viên dạ minh châu lập tức chiếu sáng cả cỗ kiệu như giữa ban ngày.

Từ Mạn Thành hít sâu một hơi lạnh, rốt cục hiểu rõ hàm nghĩa báu vật vô giá là như thế nào, chỉ thấy viên dạ minh châu tỏa ra hào quang lam bích lóng lánh, không nhìn ra bất luận tạp chất nào, trong hoàn cảnh âm u càng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Thật sự quá kinh người!

Từ Mạn Thành kích động đến nhiệt huyết sôi trào, thân hình to béo run rẩy, rung giọng nói:

Bảo bối, thật sự là bảo bối!

Hắn vốn đam mê trân châu, đối với giá trị của trân châu hiểu rõ như lòng bàn tay. Hắn sưu tầm trân châu hai mươi năm, thu được không dưới trăm loại, tụ tập cùng một chỗ có thể khiến cho đêm đen như mực sáng rực như ban ngày, nhưng hôm nay mới phát hiện bao năm thu thập trân châu đem so sánh với viên dạ minh châu này chẳng khác gì là đồ bỏ đi.

Hắn cơ hồ cười toét miệng, hai tay gắt gao ôm chặt hộp gắm trong ngực, sử dụng lực đạo mạnh tới mức cơ hồ đem hộp gắm lớn như quả bóng đá khảm vào trong bụng của mình, bộ dáng như chỉ hận không thể cùng hộp gắm hòa hợp thành một thể.

Lão gia! Về đến nhà rồi!

Cổ kiệu dừng lại, bên ngoài truyền vào tiếng kêu của người hầu.

Từ Mạn Thành biết rõ tiền tài không thể lộ ra ngoài, đạo lý mang ngọc là có tội, biết chắc với thân phận của mình xa xa không đủ tư cách có được loại bảo vật này, vì vậy khấp lại hộp gắm gắt gao ôm chặt trong ngực, rất sợ nó sẽ không cánh mà bay.

Hắn bước xuống cổ kiệu, giống như đạo tặc liếc mắt nhìn khắp chung quanh, vội vã đi vào trong nhà.

Quản gia chạy ra đón chào, thông tri:

Lão gia, gia chủ cùng tiểu thư đã đến, đang ở trong đại sảnh chờ đã lâu!

Thần sắc Từ Mạn Thành khê động, trầm nghĩ:

Tới thật nhanh!

Bởi vì tính tham lam của Từ Thạch, làm Từ gia phát sinh sự tình lớn đến như thế, Từ gia gia chủ cũng bị kinh động, vì vậy muốn đích thân đến Dương Châu xử lý việc này, hắn đã sớm nhận được tin tức, nhưng không tưởng tượng được lại nhanh chóng đến như thế.

Hắn vốn định giấu kỹ dạ mình châu trước, nhưng uy tín của Từ gia gia chủ cực cao, làm người bá đạo, cũng không dám để gia chủ đợi lâu, hắn lại lo lắng không muốn đem bảo vật giao qua tay người khác, chỉ đành tiện tay ôm theo không dám buông khỏi người, đi thẳng tới đại sảnh, một trung niên nhân dáng người trầm ổn uy nghiêm cùng một tuyệt đại giai nhân như thiên tiên đang ngồi nói chuyện bên trong đại sảnh.

Chính là Từ gia gia chủ Từ Khải cùng nữ nhi bảo bối được tôn xưng tài nữ Từ Tuệ.

Trong ánh mắt Từ Khải nhìn Từ Tuệ tràn đầy sủng nịch vô tận, nhìn thấy Từ Mạn Thành đã đến, nhìn hắn ôm chặt hộp gắm bèn hỏi:

Lại đi mua trân châu sao?

Đối với tính cách của Từ Mạn Thành hắn hiểu rõ như lòng bàn tay, một câu đã nói thẳng ra ý tứ của Từ Mạn Thành.

Từ Mạn Thành đứng trước mặt gia chủ cũng mất hẳn ngạo khí, vâng vâng dạ dạ, tựa như mất đi cột sống, dáng vẻ cao ngạo hung hãn đã ném mất tích. Thượng cấp là cha mẹ của cơm áo, hắn hiểu được đây là chân lý hằng cổ chưa từng thay đổi. Vì vậy một người chỉ biết chèn ép người yếu nhưng đến trước mặt Từ gia gia chủ liền biến thành một trung khuyển.

Từ Khải cũng không dây dưa, chỉ hỏi:

Về cục diện hiện tại ngươi có ý kiến gì không!

Từ Mạn Thành xoay chuyển đôi mắt chuột, nói:

Sự kiện lần này bởi vì tội của Từ Thạch lại khiến Từ gia thật hổ thẹn, vì vậy đã định cao điệu an trí người nhà của hành khách bị thương vong, nghiêm trị Từ Thạch, vãn hồi mặt mũi của gia tộc.

Từ Khải vốn đang có ý này, liền gật đầu nói:

Cứ làm như thế đi, ngươi đi mời thứ sử đại nhân cùng một ít quan viên nắm giữ thực quyền của Dương Châu, ta thiết yến tại Xuân Phong Lâu, khơi thông quan hệ một chút!

Từ Mạn Thành gật đầu vâng dạ, quay người định đi xử lý việc này.

Ồ! Từ bá bá, phía sau lưng ngươi sao có dán một trang giấy?

Ánh mắt Từ Tuệ cũng thật sáng, ngoài ý muốn nhìn thấy sau lưng Từ Mạn Thành dán một tờ giấy màu xanh da trời, Từ Mạn Thành nghe vậy định thò tay ra bắt, nhưng hắn quá béo, không sao lấy được.

Từ Tuệ tiến lên lấy tờ giấy cầm trong tay, nhìn thấy chữ viết tú lệ, là thủ bút của đại gia, liền đọc lên:

Khổng thánh nhân vân: Ngọc hữu thập nhất đức, ôn nhuận nhi trạch, nhân dã. Chấn mật dĩ lật, tri dã. Liêm nhi bất quế, nghĩa dã. Thùy chi như trụ, lễ dã. Khấu chi kì thanh, thanh việ dĩ trường, kì chung truat nhiên, nhạc dã. Hà bất yểm du, du bất yểm hà, trung dã. Phu duẩn bàng đạt, tín dã. Khí như bạch hồng, thiên dã. Tinh thần kiến vu sơn xuyên, địa dã. Khuê chương đặc đạt, đức dã. Thiên hạ mạc bất quý giả, đạo dã. Quân tử dĩ đức vu ngọc, túc kiến ngọc chi tinh thần. Nghe thấy quân yêu thích ngọc thạch minh châu, từng cất giấu thu thập vô số, rạng sáng đêm nay, theo gió mà đến lấy, quân hiểu đạo lý, đừng làm cho ta phí công đi một chuyến!

Đọc xong Từ Tuệ cổ quái nhìn qua Từ Mạn Thành.

Thần sắc Từ Mạn Thành khê biến, cười gượng nói:

Cũng không biết là trò đùa dai của ai, nữ hiền chất không cần để ý. Đúng rồi, nữ hiền chất lần đầu tiên đến Dương Châu đi, ta cho người đưa người đi dạo chung quanh một chút!

Hắn vội vàng rời đi, dạ minh châu là vật hấn yêu nhất, mặc kệ có thành hay không thành, có phải là trò đùa dai hay không, tối nay đều phải giới nghiêm không thể chủ quan.

Đỗ Hà đi trên đường lớn, từ trong miệng Tống Tư Thành hiểu được hết thủy nguyên do, đồng thời cũng tìm hiểu rõ ràng thái độ làm người của Tống Tư Thành cùng Từ Mạn Thành, càng thêm kiên định quyết tâm động thủ vào tối nay.

Theo hấn hiểu rõ Tống Tư Thành nổi danh đại hiệu tử, là người thành thật, trong lịch sử từng ghi chép lại hấn cũng chẳng kém gì Đồng Vĩnh, nhất là đoạn thời gian trước mẹ của hấn bệnh nặng, trong nhà tích lũy đều dùng chữa bệnh cho mẫu thân, bản thân hấn đêm không chợp mắt, ngày đêm cực khổ chăm sóc mẫu thân chu đáo, chỉ dành thức ăn bồi dưỡng mẫu thân, bản thân mình lại âm thầm cầm hơi qua ngày.

Dạng người này đừng nói là ở thời hiện đại, mặc dù là ở cổ đại là thời dùng đạo đức làm chủ cũng không thấy được nhiều.

Về phần Từ Mạn Thành chính là một tên bại hoại chính cống, thương nhân bất lương, mặc dù không làm gì đại ác nhưng việc xấu làm không ngừng, với thân phận của hấn làm ra những việc kia không có người nào dám tố cáo, thế cho nên càng thêm ngang ngược liều lĩnh, đối với loại người này cần phải cho hấn nhận một lần giáo huấn.

Đúng lúc này trên đường đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, một chiếc xe ngựa lao đến như điên, khiến người qua đường cả kinh vội vàng né tránh. Đỗ Hà thoáng nhìn thấy cách mình không xa có một hài tử đang ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt đồ vật, xe ngựa kia đã sắp đánh lên mình hài tử, hấn quyết định thật nhanh, như thiểm điện rút Đường đao bên hông bổ vào bánh xe ngựa đang lao qua.

Tính chất Đường đao trong tay Đỗ Hà không chút tầm thường, lực lượng có thể thổi đứt tóc, chém sắt chém đá cũng không khó khăn, bánh xe làm bằng gỗ làm sao chống đỡ được một kích toàn lực của hấn, lập tức bị phách thành hai nửa.

Bánh xe bị hủy, oanh một tiếng xe ngựa lập tức sụp xuống, ngã hấn về phía trước, tốc độ nhanh tới mức sắp cùng hài tử kia va chạm vào nhau, nhìn hài tử hoảng sợ tới ngây ngốc chết lặng, Đỗ Hà như một cơn gió lao tới ôm hài tử trong tay.

Một thân ảnh từ trong xe ngựa lăn ra, lăn vài vòng vừa vịn rơi tới trước chân Đỗ Hà.

Đỗ Hà bước tới một bước định hỏi thăm nàng có sao không, đúng lúc này thân ảnh kia vừa chống tay ngửa đầu, nhìn xem người phương nào dám lớn mật như thế làm hại mình bị té văng khỏi xe, nhưng vừa ngăn đầu liền đụng vào chân Đỗ Hà bước tới.

Trên mặt Đỗ Hà chợt ngây ngốc, bóng người kia cũng choáng váng.

Nam nữ va chạm lẫn nhau đã là chuyện xấu hổ, huống chi đụng phải chỗ bất nhã đến như thế.

Thân ảnh xinh đẹp đang vùi đầu chôn vào giữa háng Đỗ Hà, hấn thậm chí có thể cảm nhận được một tia khí tức ấm áp xuyên thẳng vào bảo bối chí mạng của hấn, đã suốt hai ba tháng bị ăn chay, gặp phải kích

thích như vậy lập tức không tự chủ được liền nhảy lên.

Nàng kia cũng đã cảm giác được món đồ chơi nọ đang động đậy ngay trên mặt của mình.

Hai người choáng váng thật lâu mới cảm giác tới, vội vàng lui ra sau một bước tách ra nhanh như thiểm điện.

Người qua đường đang hả hê nhìn náo nhiệt, lộ ra khuôn mặt tươi cười cổ quái, nhưng lại bắt đầu cảm thấy ghen tỵ.

Trên đường lớn vô cùng yên tĩnh.

Người bị hại không ngờ là một vị mỹ nữ, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân.

Đỗ Hà cũng có chút kinh hoảng, nhìn gương mặt kiều diễm không lời nào có thể diễn tả của nàng, nàng chẳng khác gì một vị tiên tử hạ phàm, khiến cho những người vây xem thậm chí đều ngây người.

Đỗ Hà không khỏi cảm khái Chúa sáng thế thật thần kỳ, thiếu nữ trước mắt có khuôn mặt mỹ lệ đủ so sánh cùng Vũ Mị Nương, so với Lý Tuyết Nhạn cùng Dao Trì công chúa còn hơn một bậc.

Chỉ là giờ phút này gương mặt mỹ lệ kia đã có chút vẩn vọ, lộ ra vẻ tràn đầy xấu hổ cùng lửa giận.

315. Chương 316: Vô Tình Gặp Vũ Mị Nương

Từ Tuệ quả nhiên rất tức giận, phiền muộn đến chết, nàng sống ở Giang Nam, rất ít khi ra ngoài du ngoạn, đây là lần đầu tiên nàng tới Dương Châu.

Từ lúc ở Tô Châu đã nghe đến Dương Châu có thể ngắm nhìn vẻ tráng lệ của hạ du Trường Giang liền tiến về phía trước du ngoạn, nhưng phát hiện hiện giờ đang từ mùa đông chuyển sang sắc xuân, mấy tháng này ít có mưa xuống, mặc dù nước sông Trường Giang chảy xiết, nhưng không thể hiện được cảm giác bành trướng, không thưởng thức được cảnh đẹp của Trường Giang, chỉ có thể mất hứng quay về.

Sau khi trở lại Dương Châu, lại bị trẻ nhỏ dùng ná cao su bắn vào mông ngựa, khiến con ngựa hoảng sợ chạy như điên. Lúc này, xa phu có kinh nghiệm sẽ từ từ trấn an con ngựa, để nó ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng khéo léo thế nào, xa phu lái xe cho Từ Tuệ là một người may mắn, trong hai mươi năm lái xe, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, không biết làm thế nào mới đúng. Khi gặp nguy cơ luống cuống tay chân, chỉ huy lung tung, ý đồ cưỡng ép cho ngựa dừng bước, kết quả càng chỉ huy càng loạn, ngựa càng điên cuồng, không cần thận, bánh xe vấp vào cục đá, hất nàng ngã xuống xe ngựa.

Chiếc xe ngựa không người trực tiếp lao đi trên đường, Từ Tuệ khiếp hãi không dám mở mắt nhìn, chỉ biết khẩn cầu ông trời phù hộ, cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào, lúc này một lực lượng cường đại đã hất văng xe ngựa của nàng.

Từ nhỏ nàng đã được nuông chiều, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, đôi mắt đã mọng đỏ, đang định đỡ người đứng dậy, một bóng đen đã đi đến, đầu nàng vừa vịn dụng vào háng đối phương, tư thế vô cùng mập mờ, đầu óc như trống rỗng.

Đỗ Hà cũng cực kỳ xấu hổ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Hắn thề với trời là chỉ định tiến đến đỡ nàng đứng dậy, nhưng không ngờ nàng lại đột nhiên đứng lên như thế, nhưng hắn nghĩ, mặc dù chuyện này không phải là lỗi của hắn, nhưng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, mình là nam nhân có lẽ cũng nên rộng rãi, không thể trách cứ nữ nhân không phải.

Vì vậy, hắn cười khổ nói:

- Cô nương, thật sự xin lỗi, ta..... Ta chỉ là muốn đỡ người đứng dậy, không ngờ....

Tiếp theo hắn không nói nên lời, bởi vì hắn đã trông thấy khuôn mặt xinh đẹp như thiên tiên đã đỏ mọng, xấu hổ không chịu nổi.

Đỗ Hà cũng không muốn nàng khó xử, lo lắng tính tình đại tiểu thư của đối phương phát tác, làm lớn chuyện, khiến người ta chú ý, không muốn ở lâu, khẽ mỉm cười nói:

- Vì cứu người nên xe ngựa bị phá mất, thật sự là hành động bất đắc dĩ..... Đây là tiền xe.

Hắn để hai ngân lượng bên cạnh chiếc xe ngựa, buông đứa trẻ ra, nhéo mũi nó, trả tượng đất trong tay lại cho đứa trẻ, lộ ra nụ cười hòa ái nói:

- Lần sau chú ý, đi trên đường phải vô cùng cẩn thận.

Thì ra đứa bé kia muốn nhặt bức tượng đất, chạy ra chỗ chiếc xe ngựa đang lao tới, tốc độ của Đỗ Hà phát huy đến mức tận cùng, vừa cứu người đồng thời phát hiện còn dư thời gian, thuận tay cứu luôn bức tượng đất.

Đứa trẻ cầm bức tượng đất, nín khóc mỉm cười, Đỗ Hà sờ lên đầu đứa trẻ, bước nhanh rời đi.

Từ Tuệ ngơ ngác nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, nhìn vẻ lạnh lùng phảng phất như băng tuyết hòa tan ánh mặt trời, lại có một nụ cười chân thành như vậy, tổng kết trước sau cũng mơ hồ hiểu rõ ngọn nguồn, càng tin tưởng hẳn là người vô tội, khi nàng đang định mở miệng tạ ơn, chợt nhớ tới tư thế mập mờ lúc trước, hai má lại ửng đỏ, thật sự kêu không ra tiếng.

Lúc này, một thiếu nữ dáng vẻ nha hoàn từ đằng xa chạy tới, kêu khóc gọi:

- Tiểu thư, tiểu thư..... Người thế nào rồi, có bị thương không?

Từ Tuệ nhìn nha đầu tâm phúc của mình, lắc đầu, quay đầu tìm bóng người kia, phát hiện hắn đã biến mất.

Kỳ thật Đỗ Hà cũng hiểu lắm Từ Tuệ giống như đám thiên kim đại tiểu thư trên ti vi đều là người điêu ngoa, hung dữ. Từ Tuệ xuất thân từ Từ gia Giang Nam, nhưng nàng không phải dạng nữ nhân điêu ngoa, lại càng không hung dữ, ngược lại vì từ nhỏ đã được giáo dục đầy đủ, có tri thức, hiểu lễ nghĩa. Khi chuyện vừa xảy ra, nàng thật sự vừa thẹn vừa giận, bản năng cho rằng gặp phải loại dê xồm nhưng nhìn thấy biểu hiện sau đó của Đỗ Hà cũng mơ hồ đoán ra hẳn vì cứu đứa trẻ nên mới phá hủy xe của mình, lòng thầm băn khoăn, cho nên muốn đứng dậy hỏi han, nhưng khi nàng đứng dậy, vô tình lại đụng phải hắn, tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm. Minh không những không thể tức giận, ngược lại nên cảm tạ mới đúng, dù sao chỉ là hiểu lầm.

Nha hoàn thấy tiểu thư nhà mình có vẻ kỳ lạ, nhìn theo ánh mắt của nàng, ngạc nhiên nói:

- Tiểu thư, người đang tìm gì vậy?

Từ Tuệ ngại ngần cười nói:

- Không có gì, chỉ là thiếu một người một câu cảm ơn!

Vọng Giang lâu!

Vọng Giang lâu là một cảnh lầu ngắm cảnh cao nhất trong thành Dương Châu, hiện lên hình dáng bảo tháp, có tổng cộng năm tầng, là một trong những công trình kiến trúc cao nhất của Dương Châu. Trên tầng cao nhất có thể nhìn trọn tất cả cảnh vật của Dương Châu, cũng có thể thưởng thức cảnh sắc của Đại Giang, cho nên mới đặt tên là Vọng Giang lâu.

Lúc này Đỗ Hà đang đứng trên Vọng Giang lâu đưa mắt nhìn ra xa, hắn không nhìn Trường Giang mênh mông, mà là Từ phủ tây thành Dương Châu, nơi đó là phủ đệ của Từ Mạn Thành.

Chuyến đi này cũng không phải lần đầu hay lần thứ hai, nhưng ý nghĩa của lần này đối với Đỗ Hà mà nói vô cùng trọng yếu.

Đạo soái sở dĩ ưu nhĩ, mấu chốt ở chỗ trước mỗi lần động thủ đều thông báo trước cho đối phương, sau đó trước hàng trăm con mắt quan sát của mọi người, thoải mái cầm thứ đó đi.

Cái không hỏi mà cầm, gọi là lấy trộm, còn hỏi rồi cầm đi gọi là lấy.

Hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau.

Đỗ Hà ở đời sau rất quang minh chính đại cầm đồ đi, trong thiên hạ không có chỗ nào hắn không thể tới, nhưng sau khi xuyên việt quay về thời cổ đại, chiếm cứ một thân thể từ sắc rỗng tuếch. Mặc dù hắn tiến

bộ rất nhanh, nhưng bởi vì thân thể Đỗ Hà đã sớm vượt qua tuổi luyện nội công, mỗi lần đột phá đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Cho nên khinh công của hắn hiện giờ vẫn có thể ngạo thị thiên hạ, nhưng không được như gió, tung hoành thiên hạ như đời sau.

Có lẽ đây chính là ý trời, bằng không sống ở thế giới này cũng không còn thú vị nữa, giống như đánh địch, với trình độ đỉnh phong đời sau của hắn, trực tiếp có thể chém thủ cấp của tướng địch trong thiên quân vạn mã, cũng có thể trực tiếp đến thủ đô nước khác lấy đầu quốc vương hay Hoàng Đế của bọn chúng, sau đó quân đội Đại Đường thừa dịp xông vào, chỉ trong nháy mắt nhất thống thiên hạ.

Nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy cũng mất đi ý nghĩa.

Đỗ Hà cho rằng ông trời cho mình cơ hội trọng sinh, cho mình tri thức hơn một ngàn năm qua, để cho mình có ưu thế áp đảo bất cứ kẻ nào, đồng thời cũng cho mình một thân thể cực kỳ kém cỏi, tạo cho mình khó khăn để mình vượt qua.

Cho nên, Đỗ Hà cũng không báo oán.

Hiện giờ nội lực của hắn đang từ từ tịnh tiến, đột phá tầng thứ hai, gần trong gang tấc, chính là thời điểm Đạo soái hùng phong.

Lần này động thủ, là lần đầu tiên hắn ném danh thiếp trước, cho nên đặc biệt thận trọng.

Hắn cũng không muốn lần đầu hành động đã thất thủ, ném đi biển chữ vàng Đạo soái, vì vậy ở trên cao quan sát địa hình, để một kích đắc thủ.

Nhìn địa hình của Từ phủ, Đỗ Hà mơ hồ đã có kế hoạch.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ xa truyền đến một thanh âm nịnh nọt:

- Mị Nương, phía trước là Vọng Giang lâu, tầng cao nhất ở đây chẳng những có thể nhìn trọn cảnh vật của Dương Châu, ngay cả Trường Giang mệnh mông cũng có thể nhìn thấy, thật sự là đệ nhất cảnh Dương Châu.

Đỗ Hà nghe thấy hai chữ “Mị Nương”, thân thể bất giác run lên, dung nhan mỹ lệ của Vũ Mị Nương lại hiện ra trước mắt, thầm nghĩ:

- Không biết là cùng tên, hay chính là nàng?

Hắn biết rõ Vũ Mị Nương là người sắc sảo, hắn cải trang có thể giấu diếm được người khác, nhưng tuyệt đối không giấu diếm được Vũ Mị Nương, lập tức đề phòng bại lộ, giấu người ở chỗ tối.

Tiếng bước chân dần dần vang lên, thanh âm nịnh nọt không nói tiếp nữa, xem ra người tên “Mị Nương” căn bản không để ý đến hắn.

Nhưng một lát sau người đó lại lên tiếng:

- Vũ cô nương, đây là lần đầu tiên cô tới Dương Châu đúng không, đến Dương Châu mà không đến Vọng Giang lâu thì chẳng khác nào không đến.

- Đúng!

Đỗ Hà rốt cuộc đã nghe thấy người tên là “Mị Nương” đáp lời, mặc dù chỉ có một tiếng ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để Đỗ Hà xác định người đó chính là Vũ Mị Nương.

Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Mị Nương làm sao vậy, nghe thanh âm của nàng có vẻ mệt mỏi, nàng bị bệnh sao....

Hai đạo thân ảnh xuất hiện ở tầng cao nhất của Vọng Giang lâu.

Đỗ Hà âm thầm nhìn lại, lâu rồi không gặp, Vũ Mị Nương tựa hồ gầy đi rất nhiều, nhìn nàng có vẻ mệt mỏi, hoàn toàn không giống như Vũ Mị Nương dung nhan tuyệt sắc, sức sống tràn đầy trước kia. Bên cạnh nàng

là một thanh niên anh vĩ đầu đội mũ quan, mặc một bộ hoa phục võ sĩ màu đen, hình thể cao lớn, lưng hùm vai gấu, tràn đầy nam tính, hai mắt lấp lánh tinh quang, mũi thẳng, vô cùng có ngạo khí và tự phụ.

Người xuất hiện ở Vọng Giang lâu quả nhiên là Vũ Mị Nương.

Bởi vì Đỗ Hà mất tích ly kỳ, khiến Vũ Mị Nương tâm tình không yên, sau khi tỷ tỷ có lời mời, ma xui quỷ khiến đã đáp ứng, lần này xuôi nam, hơn nữa một ngày trước đã tới Dương Châu. Đại tỷ Vũ Thuận truyền tin, nói có một người muốn đi cùng nàng, giúp nàng lãnh hội phong cảnh Trường Giang, sau đó xuôi về Giang Nam.

Vũ Mị Nương vốn tưởng rằng đó là một nữ nhân, nhưng không ngờ đó lại là một nam nhân tên là Vân Trác, lập tức hiểu rằng đại tỷ có ý tác hợp cho nàng, nàng vốn đã sầu muộn, tâm tình càng thêm khó chịu, chỉ có điều nàng không muốn làm đại tỷ khó xử, nên đành miễn cưỡng đáp ứng lời mời của Vân Trác.

Trên đường đi Vân Trác luôn ra vẻ thân thiết với nàng, gọi nàng là Mị Nương, mới đầu Vũ Mị Nương còn kiên nhẫn thẳng thắn nói cho hắn biết:

- Trác công tử, hai chữ Mị Nương, không phải cho người gọi.

Đồng thời trong lòng nàng cũng nghĩ:

- Hai chữ “Mị Nương” ngoại trừ người nhà, trong thiên hạ cũng chỉ có Đỗ đại ca có thể gọi!

Vân Trác đáp ứng vô cùng tốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn kêu.

Vũ Mị Nương cuối cùng ngại nói nhiều cũng để mặc cho hắn gọi, nhưng chỉ cần trong câu nói của hắn có hai chữ Mị Nương liền trực tiếp bỏ qua, xem những lời hắn đều là đánh rắm, hoàn toàn không để tâm.

Hôm nay Vân Trác mời nàng tới Vọng Giang lâu.

316. Chương 317: Lầy Trộm Dạ Minh Châu

Vũ Mị Nương kiều diễm xinh đẹp, nhìn từ xa giống như một đóa hoa hồng sắp nở, càng nhìn gần càng cảm thấy tươi đẹp vô cùng. Vân Trác cũng là một nhân vật phong lưu tuấn tú.

Hai người đứng cạnh nhau, nhìn từ bên ngoài, quả nhiên là quần anh hội tụ.

Đỗ Hà không biết Vũ Mị Nương tại sao lại đến Dương Châu, nhưng nhìn hai người bọn họ giống như một đôi tình nhân, chẳng biết tại sao, hắn bỗng nhiên cảm thấy tâm tình không tốt, không khỏi trầm nghĩ:

- Mị Nương tại sao lại xuất hiện ở đây? Người kia là ai, tại sao lại cảm giác chướng mắt như thế!

Nghĩ đến đây, hắn bất giác không nhịn được bật cười, lắc đầu nói nhỏ:

- Không phải ta đang ghen tị đấy chứ!

Đỗ Hà nhìn hai người bọn họ cảm thấy thật sự khó chịu, nhưng nhớ tới thái độ của Vũ Mị Nương đối với vị Trác công tử này cũng thầm mỉm cười, cảm thấy an tâm, giống như trút được một tảng đá lớn trong lòng.

Đỗ Hà biết bây giờ không phải lúc lộ mình, quay người đi ra.

Đài cao nhất của Vọng Giang lâu bốn mặt thông nhau, Vũ Mị Nương và Vân Trác đứng mặt phía nam nhìn Trường Giang ở phương bắc, còn Đỗ Hà từ phía tây quay về phía cầu thang, đi xuống tầng dưới.

Vũ Mị Nương giống như có cảm ứng quay đầu lại nhìn, nhưng không trông thấy bất cứ bóng người nào.

Vân Trác vẫn thao thao bất tuyệt giới thiệu mọi thứ trước mặt với nàng.

Không thể phủ nhận, Vân Trác rất khéo ăn nói, nhưng trạng thái Vũ Mị Nương hiện giờ đã chú định bị kích của hắn, mặc cho hắn biết ăn nói thế nào, tán hươu tán vượn thế nào, nàng cũng chỉ qua loa ứng đối lại mấy câu, thái độ hoàn toàn không để ý, cho dù bây giờ hỏi nàng Vân Trác lúc trước vừa nói cái gì, nàng cũng không trả lời được.

Nàng không đếm xỉa tới hấn đi về phía tây, bỗng nhiên dưới lầu xuất hiện một bóng lưng vô cùng quen thuộc, Vũ Mị Nương khẽ run rẩy, tinh thần thẳng thốt, đang định mở miệng kêu to, bỗng nhiên nhớ tới những ngày này không hiểu tại sao trong mắt mình lúc nào cũng hiển hiện thân ảnh của Đỗ Hà, thân ảnh vừa lóe lên thì làm sao là thật được, tâm tình thất lạc, thản nhiên nói:

- Về thôi!

Vân Trác lắc đầu than nhẹ, thật sự không đoán ra tâm tư của Vũ Mị Nương. Hấn đã được Vũ Thuận nhờ vả, làm sứ giả hộ hoa, ngay lần đầu nhìn thấy Vũ Mị Nương đã giật mình vì vẻ đẹp của nàng, cho dù hấn tìm mọi cách nịnh nọt, Vũ Mị Nương vẫn tỏ ra thờ ơ, thậm chí còn không thèm để ý, trong lòng cũng cảm thấy buồn bực.

Màn đêm buông xuống, gần rạng sáng.

Đỗ Hà mặc y phục dạ hành, giống như u linh trong đêm đen xuất hiện trên nóc nhà Từ gia, hấn đi lại trên gạch ngói, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Có thể nhìn thấy, những nơi hiểm yếu của Từ phủ đều có hộ vệ canh gác, nhưng bọn hấn không ngờ Đỗ Hà lại từ trên trời giáng xuống, không phòng thủ nghiêm mật, hoàn toàn không làm gì được Đỗ Hà.

Từ sáng nay, Đỗ Hà đã ghi tạc tất cả bố cục của Từ phủ, đối mặt với phủ đệ rộng lớn này cứ nhấm nhúng chỗ mục tiêu mà chạy.

Từ phủ bố trí hoa lệ, có diện tích còn lớn hơn phủ đệ của hấn, nhưng không có tập tục ngồi bắc hướng nam, phòng ngủ của chủ nhân nằm ở mặt phía bắc. Theo hấn biết, Từ Mạn Thành si mê Dạ minh châu giống như vô giả si mê vô nghệ. Vô giả một ngày không luyện võ sẽ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, còn Từ Mạn Thành một ngày không ôm Dạ minh châu, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Chuyện này ở Dương Châu người nào cũng biết, cho nên Đỗ Hà mới chú ý đến phòng ngủ của Từ phủ, với tính cách của Từ Mạn Thành, hấn không thể để Dạ minh châu cách mình quá xa.

Đỗ Hà lướt đi trên nóc nhà, né tránh vô số thủ vệ, đứng trên nóc nhà bên cạnh nhà chính Từ gia, từ trên cao quan sát cảnh tượng của nhà chính Từ gia.

Nhà chính Từ gia là lạc viện xa hoa nhất phủ đệ này, có hòn non bộ, hồ nước, thúy trúc, hoàn toàn phù hợp với phong cách của người phương nam. Hiện giờ trong lạc viện tụ tập hơn ba mươi người, còn có người không ngừng tuần tra xung quanh, hộ vệ tuần tra đều dắt đại cẩu hung dữ, người nào cũng chằm đuốc, chiếu sáng xung quanh, phòng thủ nghiêm mật.

Đỗ Hà cười:

- Mình đoán không sai nơi này được phòng thủ nghiêm ngặt nhất, có lẽ đây chính là mục tiêu của chuyến đi lần này.

Nhà chính Từ gia là một không gian độc lập, nóc nhà căn phòng Đỗ Hà đang đứng cách nóc nhà chính sáu trượng, cũng tức là 16, 17 mét.

Với khinh công của Đỗ Hà không đủ phi hành qua 16, 17 mét hướng chỉ nóc nhà chính của Từ gia lại cao hơn nóc nhà Đỗ Hà đang đứng, muốn phi hành qua càng khó khăn hơn.

Nhưng chuyện này cũng không làm khó được Đỗ Hà, cơ hội chỉ đến với người biết chuẩn bị, trước đó hấn đã dò xét địa hình, phát hiện tình huống này, vì vậy đã đặc biệt chuẩn bị một sợi dây thông lòng, toàn thân được bôi mực nước màu đen, hấn quăng dây sang, đầu dây chuẩn xác mắc vào mái hiên phòng đối diện, một đầu dây thừng cột vào một con dao găm, cắm trên mái hiên gian phòng hấn đứng, trong nháy mắt một cây cầu cực nhỏ xuất hiện giữa hai căn phòng, dây thừng màu đen, trong đêm tối, căn bản không thể nhận ra.

Khinh công của Đỗ Hà đã có hỏa hầu nhất định, mặc dù không cách nào phi hành lảng không xa 16, 17 mét, nhưng chỉ cần cho hấn mượn lực, lướt qua 16, 17 mét thật sự dễ như trở bàn tay.

Đỗ Hà đạp trên dây thừng như vào chỗ không người xuất hiện trên nóc nhà chính, dùng sức kéo dây thừng, thu hồi công cụ gây án, xoay người lên vào sân thượng lầu hai.

Có lẽ sợ người trông coi biển thủ, trong sân tụ tập ba bốn mươi tên hộ vệ, còn có đại cầu hộ tống, nhưng trong phòng lại không có bất cứ người nào.

Đỗ Hà ngông nghênh đi vào phòng lớn lầu hai, lập tức bị ánh sáng đặc biệt bên tay trái thu hút.

Đó là gian phòng ngủ lớn nhất, cửa phòng khóa chặt, nhưng từ trong khe cửa lộ ra một tia hào quang kỳ dị, không phải là ánh sáng của ngọn đèn dầu, mà là huỳnh quang màu xanh, đó là ánh sáng do Dạ minh châu phát ra.

Dạ minh châu có nhiều kích cỡ, chủng loại khác nhau, nhưng đều có thể phát ra ánh sáng huỳnh quang, cho nên bất luận có hình dạng như thế nào, màu sắc tản phát ra đều giống nhau.

Hắn trở lại nóc nhà, dựa theo ấn tượng, lặng lẽ mở mái nhà ra, nhất thời một luồng ánh sáng huỳnh quang lóa mắt lóe ra, khiến hắn hoa mắt, âm thầm lú lờ. Sau khi ánh mắt bắt đầu thích ứng, tiếp tục nhìn xuống, cảnh tượng hiện ra khiến Đỗ Hà lộ ra lửa giận hừng hực:

- Cái này quá xem thường người rồi!

Chỉ thấy trong gian phòng, trên mặt bàn, trên ghế, bình hoa, bồn cây cảnh, chỉ cần là nơi có thể đựng đồ đều bày biện một viên Dạ minh châu, tính ra số lượng không dưới tám mươi viên, khó trách ánh sáng chói mắt như vậy. Còn ở góc phòng có một tòa núi thịt đang ngáy “phò phò” ngủ say.

Tên hỗn trưởng Từ Mạn Thành biết rõ mình sẽ tới, vẫn quang minh chính đại bày biện Dạ minh châu ở đây, không tìm chỗ cất giấu, rõ ràng là xem thường mình.

Trong chốc lát Đỗ Hà cảm thấy mình bị coi rẻ, vô cùng tức giận, trong mắt toát ra nộ diễm, hung dữ nghĩ:

- Được, Từ trân châu, ngươi xem thường ta, hôm nay ta sẽ khiến Từ trân châu biến thành Từ vô châu.

Kỳ thật Đỗ Hà đã sai lầm, đây cũng không phải Từ Mạn Thành xem thường Đạo soái hắn, mà căn bản không thèm để ý.

Đạo soái Đỗ Hà có lẽ còn có chút danh vọng ở Trường An, nhưng không truyền đến Dương Châu, tất cả dân chúng Dương Châu, từ quan viên đến dân chúng chưa bao giờ biết Đạo soái là thứ gì. Từ Mạn Thành chỉ là vì đề ngừa vạn nhất, cho nên mới hạ lệnh giới nghiêm.

Còn về bày biện nhiều trân châu trong phòng như vậy đã trở thành niềm yêu thích của hắn. Chỉ có ngủ trong căn phòng tràn đầy trân châu, Từ Mạn Thành mới có thể ngủ ngon.

Đỗ Hà lặng lẽ nhảy xuống phòng, dùng dao găm nhẹ nhàng đẩy then cửa, ngông nghênh đi vào, lấy công cụ gây án, một bao tải lớn, cất toàn bộ Dạ minh châu trong phòng vào trong bao tải, trong nháy mắt văng sáng tán đi, căn phòng trở nên tối đen.

Đúng lúc này, trong bóng tối Từ Mạn Thành tựa hồ lật người, hào quang kỳ dị từ trong chấn lóe ra.

Đỗ Hà hiểu kỳ đi tới, xốc đệm chấn lên, lập tức bật cười, thì ra trong lòng hắn còn ôm một viên Dạ minh châu lớn bằng cái bát, viên Dạ minh châu này lớn hơn bất cứ viên nào, ngay cả Đỗ Hà cũng chưa từng nhìn thấy một viên Dạ minh châu như vậy.

Hắn biết rõ trong phòng ngủ của Lý Thế Dân cũng có một viên Dạ minh châu, nhưng không thể so sánh với ánh sáng tuyệt mỹ của viên Dạ minh châu này.

Đỗ Hà trợn tròn mắt, không ngờ Từ Mạn Thành còn có vật báu vô giá như vậy, lẽ nào viên Dạ minh châu này chính là viên lừa gạt từ chỗ Đại hiếu tử Tống Tư Thành?

Không phải chứ, Tống Tư Thành là một người bán mì trên đường, trong nhà làm sao có thể có được bảo bối ngay cả trong hoàng cung cũng không có!

Hắn âm thầm kinh hãi, lập tức quyết định không để Từ Mạn Thành lưu lại một viên an ủi, tiện tay lấy viên Dạ minh châu ra, trên ngực hắn còn để lại một tờ giấy, đó là thủ pháp Sở Lưu Hương thường dùng, cũng là thủ pháp Đỗ Hà hắn sử dụng.

- Gian thương mất bảo vật trong mộng. Đạo Soái Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Ngay khi Đỗ Hà rời đi không lâu, cái chăn của Từ Mạn Thành bị Đỗ Hà xốc ra, cảm thấy lạnh, tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy không phải gian phòng tràn ngập ánh huỳnh quang, mà là một vùng tối đen sì, đưa tay không thấy được năm ngón, ngẩn ngơ, nhớ tới tờ giấy ban ngày!

- A.....

Tiếng kêu thảm thiết bén nhọn thê lương quanh quẩn trên không trung Từ phủ, đâm thẳng vào màng tai người khác.

Tiếng kêu tròn vện duy trì 30 giây, sáng tạo ra kỷ lục thế giới.

Trong tích tắc, những người được phép ở gần đó đều bị tiếng kêu thảm thiết đánh thức, trong lúc nhất thời hơn phân nửa Dương Châu đều vì tiếng kêu thảm thiết này mà rung chuyển.

Tiếng kêu qua đi, Từ Mạn Thành hôn mê bất tỉnh, cũng không biết là tan nát cõi lòng hay là tức giận quá độ, mà có lẽ là cả hai.

Nhưng tất cả những chuyện này đều không liên quan đến Đỗ Hà, lúc này Đỗ Hà đang nằm trên giường tửu điểm ngủ ngon lành, bên cạnh hắn là hơn 80 viên Dạ minh châu ganh đua sắc đẹp.

Cuối cùng hắn đã hiểu tại sao Tây Phương Long thích ngủ trên tiền, thì ra cảm giác ngủ trên đồng châu báu quả thật rất thoải mái.

Đây là ý niệm duy nhất trước khi Đỗ Hà chìm vào giấc ngủ.

317. Chương 318: Vũ Mị Nương Nhớ Nhung

Rạng sáng ngày thứ hai, những ngôi nhà gần Từ phủ bị âm thanh gào thét đêm qua tập kích, không hẹn mà cùng tra tìm ngọn nguồn phát ra tập âm giữa đêm khuya.

Không bao lâu, tất cả mọi người đều biết chuyện Từ phủ bị mất trộm, biết được tiếng rống to đêm qua là vì Từ Mạn Thành bị trộm Dạ minh châu bị thông phát ra. Đối mặt với tin tức như vậy, trong lòng mọi người đều tràn đầy khoái cảm, cũng không so đo chuyện đêm qua bị quấy nhiễu giấc ngủ.

Từ Mạn Thành là người ngạo mạn, ức hiếp người lương thiện, sợ hãi kẻ ác bá, quan hệ giao tế cũng không tốt lắm. Phần lớn mọi người nhìn thấy phủ hắn bị mất trộm, đều cảm thấy hả hê, chỉ có một phần nhỏ xem việc này không liên quan đến mình nên không để ý, chỉ có rất ít người thương tiếc cho hắn.

Nguyên nhân của chuyện gặp trộm cướp cũng được mọi người bắt đầu truyền bá, danh tiếng Đạo soái rốt cuộc lần đầu được truyền ra ở Dương Châu.

Những người biết chuyện không người nào không líu lưỡi kinh ngạc, bọn họ đã gặp nhiều đạo tặc, nhưng chưa bao giờ gặp phải một đạo tặc như vậy, trước khi động thủ để lại giấy báo, sau khi rời đi lại để lại dấu hiệu biểu thị.

Tên trộm này làm được đến mức độ này, quả thật xứng danh là Đạo soái.

Hắn vô cùng tự tin, thủ đoạn đến đi vô tung, hoàn toàn xứng đáng là Đại soái Trung Nguyên.

Trước đó còn có người hoài nghi tính chân thật của việc này, nhưng sau khi Từ Mạn Thành tỉnh lại, lập tức kêu trời trách đất, chạy đến quan phủ báo quan. Lúc này mới khiến dân chúng tin rằng chuyện này có thật, quan phủ bắt trộm, kinh thiên động địa. Nhưng ai là trộm? Trộm ở đâu? Bộ dạng như thế nào?

Ba vấn đề này Từ Mạn Thành hoàn toàn không cách nào trả lời, hắn căn bản không biết Đạo soái lưu thiếp lại đó đã dán chú giải lên sau lưng hắn từ lúc nào, chứ đừng nói là lấy đi Dạ minh châu từ lúc nào. Hắn là người trong cuộc, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy, hỏi gì cũng không biết, cái này kêu quan phủ phải truy nã như thế nào đây?

Trong khoảng thời gian ngắn, trên dưới Dương Châu bắt đầu thảo luận chuyện của “Đạo soái”, tin tức lan truyền xôn xao, phần lớn đều tán thưởng Đạo soái có bản lĩnh, thủ đoạn giỏi, những lời nói xấu hắn lại không nhiều, bởi vì Từ Mạn Thành vốn không được mọi người yêu thích.

Nhà trọ Quảng Nguyên!

Nơi này là một trong những nhà trọ tốt nhất Dương Châu, hiện giờ Vũ Mị Nương và Vân Trác đang ở nơi này.

Vũ Mị Nương lười nhác mở mắt, đêm qua nàng lại nhớ đến từng hình ảnh trước khi Đỗ Hà biến mất, từng chi tiết trôi qua trong đầu giống như một cuốn phim quay chậm, nàng muốn tìm ra một chút manh mối trong đó, nhưng rất đáng tiếc, suy tư hơn nửa đêm, cuối cùng vẫn không thể nào đoán được, khi nàng chớp mắt, trời đã rạng sáng.

Khi mở mắt ra, phát hiện mặt trời đã lên cao.

Vũ Mị Nương đứng dậy rửa mặt, ra khỏi phòng, phát hiện Vân Trác chờ mình đã lâu, nhưng biểu lộ vẫn không có gì thay đổi.

Thấy nàng đã đến, Vân Trác cười tiến lên phía trước nói:

- Mị Nương, đây là bánh bao nổi danh nhất Dương Châu, hương vị vô cùng đặc biệt, đảm bảo Trường An không mua được.

Vũ Mị Nương trực tiếp đi qua người hắn, xem hắn như một người qua đường, đúng hơn là một cây cột điện, dừng nói là để ý, còn không liếc mắt một cái, ngồi xuống bên cạnh, kêu tiểu nhị mang điểm tâm.

Vân Trác xấu hổ đứng đấy, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, yên lặng một lát, cuối cùng ngồi xuống đối diện Vũ Mị Nương:

- Vũ cô nương, hương vị của loại bánh bao này thật sự rất ngon, không tin nàng nếm thử đi!

Nghe hắn gọi “Vũ cô nương”, lúc này Vũ Mị Nương mới nhìn hắn, tiện tay cầm một cái bánh, khẽ cắn, nhai chậm rãi.

Lúc này, bàn bên cạnh đang xôn xao bàn tán chuyện Từ phủ bị trộm đêm qua, vừa vặn nói đến chú giải thông báo của Đạo soái.

Vũ Mị Nương thoáng chốc ngây người, lỗ tai dựng thẳng, trong đôi mắt vô tình lóe ra thần quang lấp lánh, trên mặt đột nhiên lộ ra vụn phấn vui sướng... Vũ Mị Nương vốn có đã trở về!

Thì ra, Vũ Mị Nương biết người tên là Đạo soái đó chính là Đỗ Hà.

Đương nhiên Đỗ Hà cũng không nói chuyện này cho nàng biết, nhưng cần phải nhớ kỹ một điều, cho dù người ta có hoài nghi địa cầu tròn hay không, cũng không thể hoài nghi chỉ số thông minh của Vũ Mị Nương.

Khi ở Lạc Dương, Vũ Mị Nương đã nhận thức khinh công xuất quỷ nhập thần của Đỗ Hà. Mặc dù nàng không nói cho bất cứ người nào, nhưng trải qua đêm hôm đó, cả đời nàng cũng không cách nào quên được.

Sau khi gặp lại ở Trường An, Vũ Mị Nương có tâm sự với Đỗ Hà, kể lại chuyện đáng giận của người nhà Hạ Lan, Đỗ Hà cũng cảm thấy bất bình cho các nàng, Vũ Mị Nương vẫn nhớ rõ.

Ngày hôm sau, tất cả những người nhà Hạ Lan có lỗi với đại tỷ Vũ Thuận lần lượt bị trộm, bị một Đạo soái võ nghệ cao cường, xuất quỷ nhập thần, trộm đi tất cả bảo bối.

Vũ Mị Nương lập tức hiểu, đây là Đỗ Hà báo thù cho các nàng.

Đồng thời cũng biết Đạo soái đang gây huyên náo xôn xao lúc ấy chính là Đỗ Hà, chỉ có điều lo lắng tin tức này sẽ mang đến bất tiện cho Đỗ Hà, cho nên cũng không lộ ra với người nào, xem đó là bí mật ghi tạc đáy lòng, một mình chia sẻ.

Hôm nay nàng bất ngờ lại nghe được tin tức của Đạo soái, lập tức ý thức được Đỗ Hà đang ở Dương Châu, để lại lời nhắn trước khi hành động cũng là một trong những cách hân đối phó với người nhà Hạ Lan lúc trước, thâm nghĩ:

- Đỗ đại ca mất tích hắn là phụng mệnh xử lý chuyện cơ mật, hắn đến Dương Châu, ta cũng đến Dương Châu, cái này có gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ không?

Nghĩ đến đây, nàng bất giác cảm thấy xấu hổ, thẹn thùng, mỉm cười ngọt ngào.

Nụ cười khuyh thành của nàng khiến Vân Trác đang ở đối diện suýt rớt trông mắt, cũng lộ ra vẻ vui mừng như điên: Hắn còn tưởng rằng tâm ý của mình rất cục dựa vào chiếc bánh bao này đã đả động được vị giai nhân xinh đẹp trước mặt, khiến nàng bỏ đi về ngoài cao ngạo, trở nên thẹn thùng, cầm chiếc bánh bao còn lại đưa tới, cười nói:

- Vũ cô nương, nếu ngon nàng ăn thêm một cái nữa đi.

Mấy tháng qua Vũ Mị Nương vì không biết an nguy của Đỗ Hà, tâm tình không tốt, ăn gì cũng không thấy ngon, bình thường dùng cơm chỉ là tùy tiện lấp đầy bao tử, hôm nay biết được tin tức Đỗ Hà không việc gì cũng an tâm, khẩu vị cũng tốt hơn, mỉm cười đưa tay tiếp nhận chiếc bánh bao Vân Trác đưa tới, vui vẻ ăn, nhớ tới thân ảnh mình nhìn thấy ngày hôm qua, thầm nghĩ:

- Nếu đã cùng ở Dương Châu, bóng lưng ta nhìn thấy ngày hôm qua có lẽ chính là Đỗ đại ca..... Sớm biết như vậy lúc ấy nên gọi hắn rồi.

Nghĩ đến đây trong lòng lại có vài phần hối hận, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, thầm nghĩ:

- Đỗ đại ca cải trang vào Giang Nam nhất định thân mang trọng trách, ta há có thể làm bại lộ thân phận của hắn, làm hỏng đại sự của hắn? Biết rõ hắn bình an, ta cũng thỏa mãn rồi! Nếu có thể gặp hắn một lần thì càng tốt hơn. Đỗ đại ca ở Dương Châu, chi bằng...

Thần sắc nàng khẽ động, cười nói thản nhiên:

- Vân công tử, không biết hôm nay còn có thời gian đi dạo với ta không?

Vân Trác chỉ cảm thấy cả người như bay bổng, vội nói:

- Vũ cô nương sở cầu, Vân Trác không dám không theo!

Vũ Mị Nương che miệng cười khẽ, nghĩ đến nếu có thể gặp nhau trên đường, cho dù chỉ nhìn thoáng qua cũng được rồi. Về phần Vân Trác, nàng căn bản không có suy nghĩ. Tên gia hỏa này sống hay chết cũng không liên quan đến nàng, trong lòng nàng chỉ có một mình Đỗ Hà mà thôi, những nam nhân khác thật sự không cách nào lọt vào mắt nàng.

Đỗ Hà lắc lắc cổ, tỉnh dậy, chỉ cảm thấy choáng váng, thân thể rất khó chịu, đứng dậy đi đến chỗ chậu rửa mặt bên góc phòng, vỗ vỗ mặt, vẫn cảm thấy đau nhức như kim đâm, thầm nghĩ:

- Làm sao vậy, chẳng lẽ mình sinh bệnh rồi sao?

Nhìn thoáng qua số Dạ minh châu trên giường, đột nhiên nhớ lại Dạ minh châu có phóng xạ rất nặng, vỗ đầu một cái, kêu lên:

- Đáng đời, tại sao mình có thể quên được chứ!

Hành động đêm qua có thể nói là vô cùng thành công, lúc trở lại, Đỗ Hà không biết đặt túi Dạ minh châu ở chỗ nào. Túi Dạ minh châu này tính toán ra không dưới hơn một ngàn vạn nhân dân tệ, thật sự quý trọng, không thể tiện tay ném lộn xộn được.

Hắn nghĩ một hồi, dứt khoát nhét túi Dạ minh châu lên giường, như vậy cũng tiện chăm sóc, thuận tiện nệm thử cảm giác gối đầu lên châu báu ngủ thế nào, lúc ấy cảm giác cũng không tệ lắm, lại quên Dạ minh châu có chất phóng xạ rất lớn.

Chỉ qua một đêm, Đỗ Hà đã mơ hồ không chịu được, vừa xoa ót, vừa nảy sinh kính ý với Từ Mạn Thành, một buổi tối mà mình còn không chịu được, vậy mà hắn lại có thể ôm Dạ minh châu ngủ hơn mười mấy năm, năng lực ngăn cản bách độc này, trong thiên hạ chắc cũng chỉ có mình hắn.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục, Đỗ Hà mới cảm thấy khá hơn, công túi Dạ minh châu ra cửa.

Đỗ Hà tỏ vẻ hoàn toàn không để ý đến oanh động “Đạo soái” tạo ra tối qua, dáng vẻ như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình, ngủ trong phòng cả đêm, cũng không biết chuyện gì.

Luật pháp Đường triều đối đãi rất rộng rãi với dân chúng, cũng không quấy nhiễu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của người dân.

Mặc dù bọn họ biết rõ Đạo soái đang ở trong thành, cũng không ngang ngược đến điều tra quấy rối từng nhà, càng không bắt người lung tung, tìm kiếm bọc đồ của bọn hắn, tạo thành khủng hoảng. Bọn hắn tối đa chỉ phong tỏa tứ môn, kiểm tra vật phẩm tùy thân của dân chúng ra vào thành, sau đó quan viên phụ trách xử lý việc này điều tra cẩn thận, truy nã hung phạm.

Cho nên Đỗ Hà rất tự nhiên vác bao tang vật đi trên đường cái, cũng không có người nào hoài nghi chiếc túi công trên lưng hắn chứa Dạ minh châu.

Ngoài ra về mặt hắn rất bình tĩnh, không hề hoảng loạn, căn bản không có vẻ giật mình, càng khiến người ta không thể nghi ngờ.

Xuyên qua phố tây, Đỗ Hà định đi đến cuối đường tìm Hoàng Phủ Hạo Hoa. Để truyền tin tức tốt hơn, Đỗ Hà đã kêu Hoàng Phủ Hạo Hoa mở các tửu quán nhỏ ở tất cả thành phố lớn của Giang Nam, làm cứ điểm, tiến hành liên lạc, bố trí nhiệm vụ rất tốt.

Dương Châu không phải Giang Nam, nhưng lại là thành phố lớn nhất Đông Nam, cũng là một trong những đối tượng trọng điểm cần điều tra, cho nên cũng mở một tửu quán nhỏ ở đây.

Đỗ Hà bước nhanh, bỗng nhiên nhìn thấy ở phía trước Vũ Mị Nương đang chậm rãi đi về hướng bên này, bên cạnh còn có vị công tử đẹp trai hôm qua, không khỏi cười khổ, Dương Châu này thật sự nhỏ như vậy sao?

Hắn muốn tìm chỗ né tránh, đã phát hiện mình đang ở chính giữa đường, không có chỗ nào tránh được, dứt khoát giả bộ như không hề để ý, trực tiếp đi tới.

Hai người đi lướt qua nhau.

Đỗ Hà né tránh ánh mắt của nàng.

Vũ Mị Nương cũng chỉ nhìn hắn như một người xa lạ.

Nhưng khóe mắt nàng đã lấp lánh niềm vui, chỉ cần nhìn mặt một lần là thấy đủ rồi, thỏa mãn mỉm cười nói với Vân Trác:

- Chúng ta tới Hàng Châu tìm đại tỷ của ta!

Đỗ Hà vẫn không biết Vũ Mị Nương vừa nhìn đã nhận ra hắn, còn cảm thấy may mắn, sau khi xác định không có người theo dõi, đi vào một tửu quán nhỏ ở cuối phố.

Tửu quán này không lớn, vắng vẻ không có mấy người, Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng đã chờ trong tửu điểm đã lâu.

318. Chương 319: Chuyện Phiếm Trên Thuyền Chở Khách

Đi vào hậu viện tửu quán, Đỗ Hà ngồi xuống, kêu Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng ngồi xuống, trước tiên không vội thương nghị chính sự mà hỏi bọn hắn tình huống gần đây. Hai người bọn họ đều là tiểu đội trưởng, không cần chấp hành nhiệm vụ, chỉ tọa trấn phía sau, điều hành phân công, phụ trách liên lạc song phương, ban bố nhiệm vụ.

Những nhiệm vụ này Hoàng Phủ Hạo Hoa hoàn toàn có thể đảm nhiệm, Ba Vũ Hưng kém hơn, cho nên Đỗ Hà an bài cho hắn một bộ hạ cơ linh, cho hắn sử dụng. Hai người bọn họ một người cơ linh, một người chắc chắn, hỗ trợ lẫn nhau cũng xử lý không ít chuyện.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói về phát hiện của mình :

- Giang Nam có tứ đại gia tộc nổi tiếng uy tín lâu năm: Tô, Trương, Từ, Cố. Trong đó Tô Từ hai đời gia thế kinh thương, phú quan Giang Nam, lưng đoạn sản xuất ngành dệt và thiết khí Giang Nam, còn hai nhà Trương, Cố nhiều thế hệ là văn nhân thế gia, nghe nói tổ tiên năm trăm năm trước đều là trọng thần của Ngô quốc thời kỳ Tam quốc, gia sự lâu đời, đã có lịch sử trên trăm năm! Hiện giờ còn có tứ đại gia tộc mới nổi là Tạ, Vương, Chu, Hạ Lan, những gia tộc này như măng mọc sau mưa, liên tiếp trèo cao, toàn bộ Giang Nam tràn đầy một luồng khí tức văn hóa khác, nghĩa đạo hiếu đạo của thánh nhân Khổng Mạnh có

ý nghĩa hết sức quan trọng ở Giang Nam, khiến cho Hạo Hoa cảm giác đây là có người tận lực thôi động Giang Nam phát triển.

Đỗ Hà trầm mặc hồi lâu nói:

- Xem ra địch thủ lần này, thật sự không đơn giản!

Hắn mơ hồ phát giác ra dụng tâm của đối phương, muốn chinh phục nơi nào, nhất định phải chinh phục văn hóa của bọn họ. Bầu không khí của Giang Nam dưới sự cố ý thúc đẩy của người này, trọng nghĩa trọng hiếu, đây là điều kiện tiên quyết để hiếu nghĩa, tín ngưỡng được người đời coi trọng. Khi nhận được hun đúc của tín ngưỡng, tất cả mọi người đương nhiên sẽ sinh ra bất mãn oán giận với người bất hiếu bất nghĩa.

Đây chính là nhược điểm lớn nhất của Lý Thế Dân, hắn là thiên cổ nhất đế, là một minh quân có thể làm cho Đại Đường phồn vinh phú cường, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào che dấu lai lịch bất chính của ngôi vị hoàng đế. Bất kể biến cố Huyền Vũ môn lúc trước, tình huống hung hiểm cỡ nào, bất đắc dĩ cỡ nào, nhưng thí huynh giết đệ, bức phụ thoái vị, bất hiếu bất nghĩa là sự thật.

Vốn Lý Thế Dân cũng không quá quan tâm đến khu vực Giang Nam này, nếu việc này có người kích động lòng người, dân tâm Giang Nam sẽ hướng về ai, cái này rất khó nói.

Về phần có người thôi động phát triển Giang Nam ở phía sau, Đỗ Hà cũng có linh hội, âm thầm gặt đầu tổ về đã hiểu: Từ xưa đến nay, rãnh trời Trường Giang chính là một cái hào rộng, trong lịch sử những người dựa vào cái hào rộng này sinh tồn không thể đếm được. Thời kỳ Tam quốc có Giang Đông Tôn Ngô, phía sau lại có Đông Tấn co đầu rút cổ Giang Nam, cho dù là hậu kỳ Đường triều cũng có các quốc gia Nam Đường, Nam Tống xem Trường Giang là nơi hiểm yếu đầu tiên, chống cự với địch quân phương bắc, lấy được thành quả rất tốt.

Lực lượng quân sự hiện giờ của Đại Đường có thể nói là cường thịnh, nhưng muốn một lần hành động áp đảo toàn bộ cũng không dễ dàng, nhưng nếu chiếm cứ nơi hiểm yếu Trường Giang, vẫn có hy vọng phân liệt Đại Đường trường tồn.

Đỗ Hà thâm nghĩ:

- Có lẽ đây chính là chiến lược kế hoạch đầu tiên trước mắt.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói tiếp:

- Về chuyện công tử nói, ta đã điều tra được mấy người đức cao vọng trọng ở Giang Nam, chỉ có điều phần lớn những người này đều ẩn giấu vô cùng sâu, ta cũng thấy có mấy người hiềm nghi, nhưng đến nay cũng không có chứng cứ xác thực.

Đỗ Hà cười nói:

- Từ từ sẽ đến, hồ ly cuối cùng sẽ có ngày lộ đuôi, nóng vội ngược lại ăn không hết đậu hũ nóng.

Ba Vũ Hưng cũng báo cáo tin tức mình thăm dò được, hắn đã an bài nhân thủ lẫn vào tất cả đại thương nhân thế gia, bước đầu đã thấy hiệu quả, chỉ có điều vì thời gian lẫn vào không dài, còn chưa đủ lấy lòng tin, tin tức nội tình tìm hiểu được không nhiều lắm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi hơn tháng, Đạp Nguyệt Lưu Hương có hiệu quả như vậy, Đỗ Hà đã tương đối hài lòng.

- Đúng rồi.....

Ba Vũ Hưng nhớ tới một chuyện, vội vàng nói:

- Chuyện công tử phân phó ta đã tìm hiểu, Ngụy Tượng sáng mai sẽ được áp giải đến Trường An, hiện giờ đang chuẩn bị rồi.

- Tốt!

Đỗ Hà nghe tin tức này, tinh thần đại chấn nói:

- Hạo Hao, Vũ Hưng các người lập tức sai nhân thủ, hộ tống ven đường. Nếu có người dám can đảm cướp tù, cần phải lưu lại toàn bộ, có thể bắt sống thì nhất định phải bắt sống, cho dù không thể, cũng không thể để bọn chúng còn sống đào thoát. Vũ Hưng, người có võ nghệ tốt nhất, ngày mai người đích thân dẫn đội.

Ba Vũ Hưng lĩnh mệnh nói vâng.

Đỗ Hà lập tức giao một túi Dạ minh châu lại cho Hoàng Phủ Hạo Hoa, kêu hắn xử lý, lại kêu hắn tìm ra viên Dạ minh châu vốn thuộc về đại hiệu tử Tống Tư Thành trả lại cho hắn, sau đó bán toàn bộ số còn lại đi, đổi thành vàng dùng làm đồ dự bị lúc cần thiết sau này. Sau đó lại kêu hắn tiếp tế cho Tống Tư Thành, để vị hiệu tử này có thể có cuộc sống tốt đẹp hơn với mẫu thân của hắn.

Hắn giao lại tất cả mọi chuyện, tỏ vẻ hôm nay mình sẽ xuôi nam, tiến về Tô Châu xâm nhập điều tra trước, kêu bọn họ có chuyện thì đến Tô Châu tìm hắn.

Ba Vũ Hưng giật mình hỏi:

- Chuyện của Ngụy Tượng, công tử không đi cùng chúng ta sao?

Đỗ Hà ha ha cười nói:

- Chim ưng trưởng thành cuối cùng cũng có ngày giương cánh bay cao, các người hiện giờ đã rất khá rồi, hoàn toàn có thể một mình đảm đương, không cần ta chuyện gì cũng hỏi đến, trách nhiệm này ta giao lại cho người, ta hoàn toàn yên tâm.

Ba Vũ Hưng nghe vậy, thân hình hơi chấn động, hắn vốn là cô nhi nghèo khó, vì được Đỗ Như Hối thu nhận mới có một mái nhà. Hiện giờ hắn lại được Đỗ Hà nhìn trúng, may mắn học được bản lĩnh, có hy vọng trở thành một nhân tài, ân tình này chẳng khác ơn tái tạo, hiện giờ có thể có được Đỗ Hà tin tưởng như vậy, đối với bọn hắn mà nói, thực sự là cổ vũ lớn lao, chỉ cảm thấy cố gắng của mình đã có hồi báo, khắp người như có kinh lực.

Sau khi từ biệt Hoàng Phủ Hạo Hoa và Ba Vũ Hưng, Đỗ Hà trở lại tửu điểm, thu thập hành trang, tính tiền ra khỏi thành.

Đúng như hắn dự đoán, Thứ sử Dương Châu là người rất có trách nhiệm, vì chuyện Từ phủ mất trộm, của thành được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, phạm là những người ra khỏi thành đều phải được kiểm tra rất nghiêm túc, cho dù là nữ nhân cũng không ngoại lệ, sẽ được thê nữ phụ trách kiểm tra.

Bởi vì Dương Châu là trọng trấn phía đông nam, lượng khách qua lại vô cùng khổng lồ, cho nên mới sáng sớm, người chờ đợi ra khỏi thành đã xếp thành một hàng dài. Quan phủ tổ chức nha dịch phụ trách duy trì trị an, trong thời gian chờ kiểm tra, có một số người ỷ vào thân phận địa vị muốn chen lên trước nhưng đều bị nha dịch bắt đi ra, muốn hỏi lộ, nha dịch cũng không thèm để ý, trực tiếp đuổi bọn họ xuống vị trí cuối hàng.

Đỗ Hà thầm khen, mặc dù trước mắt còn chưa biết Thứ sử Dương Châu tên là gì, nhưng nhìn cách xử lý của hắn mấy ngày qua, Đỗ Hà càng cảm thấy có thiện cảm với vị Thứ sử chưa biết tên này, thầm nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải tìm hiểu về hắn, nói mấy câu tốt đẹp trước mặt Lý Thế Dân, để bặt hắn.

Sau khi tiếp nhận kiểm tra, Đỗ Hà không gặp vấn đề gì, ngóng nghênh ra khỏi Dương Châu, xuôi nam tiến về bến thuyền, lên thuyền xuôi nam Giang Nam.

Lần đầu tiên đi thuyền khi đến thế giới này đã gặp kẻ trộm, chuyện này khiến Đỗ Hà rất kiêng kỵ, nhìn những chiếc thương thuyền đang nhiệt tình mời khách, vội vàng né tránh, tìm một chiếc thuyền chở khách bình thường, leo lên trên.

Thuyền chở khách có vẻ chật chội, nhưng phần lớn đều là những thương nhân vân du bốn phương, kiến thức rộng rãi, bọn họ tụ lại một chỗ, cũng không có gì trói buộc, trò chuyện vui vẻ phong thổ các nơi, cũng đặc biệt thích thú, khiến người ta mở rộng tâm mắt.

Lúc này thương nhân có khẩu âm phương nam, đột nhiên nói:

- Các người biết Vương Hữu Quân chứ?

Vương Hữu Quân chính là Vương Hi Chi, nhà thư pháp thời Đông Tấn, từng nhiều lần đảm nhiệm thư ký lang, Ninh Viễn tướng quân, Thứ sử Giang Châu, sau làm Hội Kê nội sử, Lĩnh Hữu tướng quân, cho nên được người ta gọi là “Vương Hữu Quân”, “Vương Hội Kê”.

Vương Hi Chi là Thư Thánh, chỉ cần là người yêu thích thư pháp không có ai không biết đến.

Mặc dù thứ hần học chính là Khải thư, dùng bút tích thực của Nhan Chân Khanh, Tô Thức luyện tập, nhưng mọi người đều rất bội phục hành thư của Vương Hi Chi.

Cho nên lời này vừa nói ra, lập tức khiến Đỗ Hà thích thú, tò mò nhìn người nói chuyện: Đó là một thương nhân rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Rất hiển nhiên, người biết đại danh Thư Thánh cũng không ít, hần vừa thốt ra, lập tức có người nói tiếp:

- Đông Tấn Thư Thánh, ai không biết?

Thương nhân bình thường thần bí nói:

- Vậy các người cũng biết “Lan Đình Tập Tự” chứ?

Lần này lại hỏi nhiều người, Vương Hi Chi danh truyền thiên hạ, nhưng những người biết “Lan Đình Tập Tự” phần lớn đều là người có nghiên cứu với thư pháp, thương nhân dân chúng bình thường làm sao biết được.

Nhưng thần sắc của Đỗ Hà lại đại động, “Lan Đình Tập Tự” nổi tiếng từ rất lâu rồi, trong lịch sử Trung Quốc nhân tài xuất hiện lớp lớp, có thể nói là văn vô đệ nhất, vô đệ nhị, ai mạnh ai yếu, đều không có đáp án chính xác. Nói ví dụ Bình thánh Tôn Vũ, mặc dù hần được gọi là Bình thánh, nhưng thực chiến rất ít, chưa hẳn mạnh hơn Ngô Khởi, Bạch Khởi, Hàn Tín, huống chi còn có một Khương Tử Nha. Gia Cát Lượng được xưng là thần trí tuệ Trung Quốc, nhưng trên có Quan Trọng, Trương Lương, dưới có Lưu Bá Ôn, Vương Dương Minh, làm gì có ai kém hơn hần?

Nhưng trong giới thư pháp, địa vị của Vương Hi Chi lại được cổ kim công nhận là Thư Thánh, người giỏi nhất của giới thư pháp, hần viết “Lan Đình Tập Tự” tức thì được thư gia thời đó công nhận là “đệ nhất thiên hạ hành thư” đệ nhất vô nhị, “đệ nhất thiên hạ” trong lịch sử ngàn năm phong phú, địa vị rất cao.

Mị lực của cuốn “Lan Đình Tập Tự” càng làm cho vị hoàng đế Lý Thế Dân điên cuồng, hơn nữa là người hâm mộ số một của Vương Hi Chi.

Trong lịch sử có ghi lại, sau khi Lý Thế Dân tức vị bắt đầu thu thập bản thư pháp của Vương Hi Chi, nhưng vì không có được cuốn “Lan Đình Tập Tự” mà cảm thấy tiếc nuối, cuối cùng thậm chí được bản thật của cuốn “Lan Đình Tập Tự” đang ở chỗ một vị hòa thượng tên là Biện Tài liền nhiều lần phái người đi đòi lấy, nhưng hòa thượng Biện Tài rút cuộc vẫn thoái thác nói không biết dấu tích thật sự ở đâu. Lý Thế Dân thấy dùng biện pháp mạnh không được, liền đổi sang dùng trí.

Hần phái giám sát ngự sử Tiêu Dực cải trang thành bộ dạng thư sinh, lừa gạt được “Lan Đình Tập Tự” từ chỗ hòa thượng Biện Tài.

Một vị đế vương, vì cuốn sách quý “Lan Đình Tập Tự” thậm chí không tiếc thủ đoạn đi lừa gạt người khác, có thể thấy được “Lan Đình Tập Tự” có mị lực to lớn thế nào.

Vì vậy, Đỗ Hà hỏi:

- Có phải thiên hạ đệ nhất hành thư mà Vương Hi Chi tiên sinh lưu lại không?

Vị thương nhân cười nói:

- Vẫn là vị tiểu ca này có kiến thức, chính là thiên hạ đệ nhất hành thư đó. Tương truyền “Lan Đình Tập Tự” đã biến mất trong chiến loạn, kỳ thật không phải, trân phẩm thật sự đang nằm trong tay Trí Vĩnh hòa thượng thế tôn thứ bảy của Vương Hi Chi!

Hần ha ha cười nói:

- Rất cuộc là thật hay giả ta cũng không rõ, ta cũng chỉ nghe nói.

Hần nói tùy ý, nhưng Đỗ Hà lại biết rõ, hần nói rất đúng sự thật, bởi vì hòa thượng Biện Tài chính là đệ đệ của Trí Vĩnh.

319. Chương 320: Hô Hấp Nhân Tạo

Tùy ý nhắc tới bút tích thực “Lan Đình Tập Tự” của Vương Hi Chi, Đỗ Hà không khỏi trầm nghĩ, thế kỷ hai mươi mốt, bút tích thực của Vương Hi Chi sớm đã tuyệt tích, truyền lưu trên đời chẳng qua là bản gốc cao cổ. Cao cổ trong bản gốc cao cổ cũng không phải chỉ người, trong giới nghiên cứu lịch sử đồ cổ, những người nghiên cứu gọi đồ vật cổ đại trước thời nhà Đường là cao cổ.

Bản gốc cao cổ chính là chỉ sách cổ viết lại theo bản thật từ cổ nhân trước kia.

Cho nên vào thế kỷ hai mươi mốt, những bản gốc cao cổ được đối đãi như bút tích thực. Bản sao chép cao cổ “Thảo Thư Bình An Thiếp” của Vương Hi Chi tùy tiện bán đấu giá cũng được gần ba trăm triệu nhân dân tệ, đó chỉ là bản viết phỏng theo, cũng không được xem là bút tích thật sự. Nếu thật sự có một bản bút tích thật sự của Vương Hi Chi, hơn nữa còn là đệ nhất thiên hạ hành thư “Lan Đình Tập Tự”, cầm đến thế kỷ 21, ăn mấy đời cũng không hết.

Đừng nói quay lại thời hiện đại, với lòng si mê của Lý Thế Dân đối với “Lan Đình Tập Tự”, sợ gì không được thăng quan mấy cấp.

Trong khoang thuyền ngoại trừ Đỗ Hà, những người khác đều tỏ vẻ không hứng thú với tin tức này lắm, cũng không nhắc nhiều đến chủ đề này.

Mọi người rất nhanh tìm được chủ đề mới, Đỗ Hà ở trước mặt những người xa lạ chất phát này cũng không có gì cổ kỳ, nói chuyện rất thoải mái, thật sự rất thú vị.

Lúc này thân thuyền khẽ lắc lư, nhà dò kêu lên:

- Thuyền lớn đến rồi, chúng ta nhường một chút, mọi người nhớ ngồi vững.

Một chiếc thuyền hoa cực lớn từ xa lái tới, chiếc thuyền hoa này có quy mô rất lớn, trên bong thuyền có ba tầng, cao tới bảy trượng, có thể chứa hơn bốn trăm người, không thua kém gì Túy Tiên mà Vũ Mị xây dựng ở Trường An, so với thương thuyền Từ gia mà bọn họ đã ngồi còn lớn hơn ba phần.

Đỗ Hà nhìn về phía thuyền lớn, thấy trên thuyền có một tuyệt sắc giai nhân đang đứng, không khỏi cười khở:

- Thế giới này thật sự nhỏ như vậy sao?

Vũ Mị Nương đứng dựa trên đầu thuyền hoa, gió sông thổi nhẹ, phát phơ vạt áo của nàng, mái tóc dài của nàng tung bay giống như tiên nữ trên trời.

Khi ánh mắt hai bên chạm nhau, Đỗ Hà rõ ràng phát giác được thần sắc Vũ Mị Nương ngẩn ngơ, tựa hồ không thể ngờ mình lại xuất hiện ở nơi này, cũng sửng sờ trầm nghĩ:

- Lê nào Mị Nương đã nhận ra ta?

Hắn đang nghĩ như vậy, đột nhiên đầu gối Vũ Mị Nương không tự chủ được khẽ cong về phía trước, cả người chơi vơi rớt xuống Trường Giang?

Nhất thời trên hai chiếc thuyền đều vang lên những tiếng kinh hô, khi Vũ Mị Nương còn chưa hoàn toàn rơi xuống Trường Giang, cả người Đỗ Hà đã nhảy xuống trước. Trong tích tắc Đỗ Hà nhảy xuống nước, trên thuyền cũng có một thân ảnh thả người nhảy xuống.

Đỗ Hà trầm lo lắng, ở trong nước hắn giống như một con thuồng luồng, không ngừng ngược dòng bơi về hướng Vũ Mị Nương rơi xuống, một đạo thân thể mềm mại nhào vào trong ngực hắn, Đỗ Hà tập trung nhìn kỹ đúng là Vũ Mị Nương, vội vàng ôm chặt nàng.

Vũ Mị Nương tựa hồ giật mình, tay chân cuồn cuộn nhảy múa, Đỗ Hà ôm chặt nàng vào ***g ngực, không ngừng thấp giọng trấn an, hai chân đạp nước, để cho mình nổi lên mặt nước, từ từ bơi về chiếc thuyền chở khách.

Hắn lại không biết, khi hắn đang ra sức bơi lội, Vũ Mị Nương tựa trên vai hắn vẫn lộ ra nụ cười sáng lạn.

Không sai, Vũ Mị Nương quả thật đang cười, hơn nữa cười rất vui vẻ, cười rất có dự mưu.

Hôm nay nàng vô tình gặp được Đỗ Hà trên đường, tâm nguyện đã xong, vì lo lắng ảnh hưởng đến Đỗ Hà làm chính sự, lo lắng mình không kìm giữ được tình cảm, do đó bạo lộ thân phận của Đỗ Hà, làm hỏng đại sự của hắn, cho nên quyết định rời khỏi Dương Châu, đến Hàng Châu tìm đại tỷ Vũ Thuận của nàng. Mấu chốt nhất vẫn là có ý định tránh né Vân Trác theo đuôi.

Khi đến bến cảng, đang định leo lên một chiếc thuyền Hàng Châu, chợt có một đám người gọi bọn họ.

Thì ra là một đám đệ tử thế gia Giang Nam hẹn nhau cùng đi thưởng ngoạn Trường Giang, Vân Trác là tài tử nổi danh Giang Nam, văn võ song toàn, đoàn người này nhìn thấy hắn, vô cùng nhiệt tình, hy vọng bọn họ cùng gia nhập.

Vân Trác lúc ấy tỏ vẻ muốn xem ý tứ của Vũ Mị Nương?

Vũ Mị Nương thật sự có vẻ không tình nguyện, nhưng thấy trên mặt Vân Trác có ít ý động, nhớ tới thời gian vừa qua, Vân Trác đối xử với nàng quả thật không tệ, thầm nghĩ:

- Nếu không phải hắn đặc biệt mời ta đến Dương Châu, ta cũng không gặp được Đỗ đại ca, thôi thì chiều theo ý hắn một lần. Dù sao ta cũng chưa từng thấy Trường Giang, không biết phong cảnh Trường Giang rút cuộc như thế nào?

Vì vậy nàng cũng đồng ý.

Lên thuyền hoa, Vũ Mị Nương mới biết những người trên thuyền phần lớn là nhân vật nổi danh của Giang Nam, bọn họ không phải có gia thế bối cảnh nhất định thì cũng là tài tử ở địa phương, nhất là chủ nhân của thuyền hoa, còn xuất thân từ Từ gia Giang Nam, được xưng tụng là đệ nhất tài nữ Giang Nam - Từ Tuệ.

Đám người này còn đặc biệt sáng tạo ra một hội thơ Lộc Minh, lấy tên từ trong tứ thơ “U u lộc minh, thực dã chi bình” trong Kinh Thi, ý muốn gửi lời mời đến quảng đại tài tử, hy vọng tất cả tài tử đều gia nhập vào trong hội thơ Lộc Minh này.

Còn Từ Tuệ, Vân Trác, còn có một người tên Trương Đình, chính là người sáng lập ra hội thơ này.

Điều khiến Vũ Mị Nương kinh ngạc hơn chính là Từ Tuệ là nữ nhân, lại đảm nhiệm chức hội trưởng của hội thơ, sau khi hỏi ra mới biết danh xưng đệ nhất tài nữ Giang Nam của Từ Tuệ cũng không phải hư danh nói chơi, mà là đúng như danh xưng.

Từ Huệ giống như nữ tử bình thường, khi sinh ra phụ thân của nàng cũng không nghĩ tới chuyện đặt tên cho nàng, chỉ là khi nàng năm tháng, Từ Tuệ đột nhiên mở miệng nói chuyện, phụ thân Từ Hiếu Đức thấy nàng sớm thông minh như vậy liền đặt cho nàng cái tên là Từ Tuệ. Từ Tuệ không thẹn với cái tên phụ thân đặt cho nàng, năm bốn tuổi có thể đọc thông “Luận Ngữ”, “Kinh Thi”, tám tuổi đã am hiểu văn chương.

Từ Tuệ tám tuổi làm thơ, trở thành tài nữ nổi tiếng Giang Nam, từ đó về sau bá làm môn hạ đại nho Giang Nam Trương Tổ, tài hoa càng ngày càng bộc lộ, cuối cùng được xưng tụng là Giang Nam đệ nhất tài nữ.

Vũ Mị Nương nghe xong cũng âm thầm lú lẫm, tám tuổi làm thơ, cái này cũng quá dọa người.

Sau đó Vũ Mị Nương cũng nhìn ra Từ Tuệ không những có tài hoa phi phàm, còn có tướng mạo không thua kém mình, nhất thời nổi lên lòng ganh đua.

Vũ Mị Nương làm thơ không bằng Từ Tuệ, nhưng thư pháp của Từ Tuệ lại không bằng Vũ Mị Nương, hai người đứng cạnh nhau giống như xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ, khiến những người trên thuyền hoa nhất thời hoa mắt.

Vũ Mị Nương viết thể chữ Đỗ lưu truyền trong thiên hạ, nhưng vì Giang Nam thật sự xa xôi, phần lớn mọi người chỉ nghe kỳ danh chứ chưa từng nhìn thấy. Hôm nay thấy Vũ Mị Nương viết ra, càng thu hút chú ý của mọi người, tất cả đều nhao nhao xin nàng chỉ giáo phương pháp sáng tác và tinh túy của thể chữ Đỗ này.

Vũ Mị Nương không muốn phiền hà, cộng thêm Vân Trác lại đi lên che chắn trước người nàng, tỏ vẻ hoa đã có chủ.

Chuyện này khiến Vũ Mị Nương càng tức giận, trực tiếp đi ra bong thuyền hít thở không khí, nhìn cảnh sắc hai bên bờ sông, trong lòng trầm nghĩ:

- Không biết Đỗ đại ca đang nhận nhiệm vụ gì, có nguy hiểm không?

Khi nàng đang nghĩ như vậy, ánh mắt bất ngờ nhìn thấy Đỗ Hà, tiếng lòng rung động, thật sự quá trùng hợp.

Đúng lúc này, nàng giả vờ cong gối giống như có người đụng phải, chân mềm nhũn, cả người không tự chủ được ngã xuống Trường Giang.

Trong nháy mắt nàng rơi xuống sông đã nhìn thấy Đỗ Hà nhảy xuống cứu mình, thấy Đỗ Hà quan tâm mình như vậy, trong lòng thật sự thấy hạnh phúc.

Người cổ đại bình thường không tận lực học bơi, nhất là nữ tử. Nhưng Vũ Mị Nương là dị loại, khi còn bé vì có một lần không cẩn thận trượt chân rơi xuống nước, suýt nữa chết đuối, cảm giác sợ hãi này vẫn còn bám chặt trong lòng nàng.

Nếu là thường nhân, chỉ sợ sợ tới mức không dám xuống nước nữa, nhưng Vũ Mị Nương trời sinh tính hiếu thắng, ngã ở chỗ nào thì phải đứng lên ở chỗ đó, hơn nữa không cần người khác nâng, tính cách quật cường, quyết tâm học bơi lội, chỉ có điều cơ hội luyện tập không nhiều lắm, rơi xuống nước không đến mức trực tiếp chìm xuống mà có thể nổi lên.

Vũ Mị Nương vốn là người gặp chuyện bất loạn, lúc này lại càng không cảm thấy bối rối, đầu óc rất tỉnh táo, nhưng thấy Đỗ Hà khẩn trương như vậy, trong lòng đột nhiên toát ra một ý nghĩ:

- Đỗ đại ca muốn tới cứu, vậy cứ để cho hắn cứu mình, bởi như vậy, hắn chính là ân nhân cứu mạng của mình, mình cũng có thể quang minh chính đại theo sát hắn, trở thành bằng hữu của hắn, không cần làm bộ không quen biết.

Nàng mừng thầm, liền làm bộ ngâm nước, chờ đợi Đỗ Hà tới cứu.

Nhưng lúc này Vân Trác cũng đã nhảy xuống.

Vũ Mị Nương vừa tức vừa giận, đây là chuyện giữa ta và Đỗ đại ca, người ngoài cuộc như người nhảy vào làm gì chứ?

Nàng thấy Đỗ Hà cách mình còn một đoạn, mà Vân Trác lại ngay bên cạnh, giả bộ như bị nước sông cuốn đi, vụng trộm bơi về phía Đỗ Hà, chui vào trong lòng hắn.

Đỗ Hà trở tay không kịp, theo bản năng mở rộng cánh tay, ôm chặt Vũ Mị Nương vào trong lòng. Trong lúc nguy nan cũng bất chấp cổ kỹ giữa nam nữ, hai khuôn mặt dán chặt vào nhau, không ngừng an ủi nàng.

Tư thế của hai người quá mức khó xử, Vũ Mị Nương trực tiếp giả bộ hôn mê bất tỉnh.

Dưới sự trợ giúp của người trên thuyền, Đỗ Hà ôm Vũ Mị Nương bước lên thuyền, để nàng nằm thẳng trên bong thuyền, xiêm y của nàng mỏng như cánh ve, dính sát trên người lộ ra đường cong khiến lòng người rung động.

Đỗ Hà cởi áo che lại cho nàng, thò tay dò xét hơi thở, ngạc nhiên phát hiện nàng không còn thở nữa.

Đỗ Hà vô cùng lo lắng:

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đúng..... Hô hấp nhân tạo, hô hấp nhân tạo!

Hắn nhớ tới kiến thức cấp cứu, cũng bất chấp những thứ khác, một tay nắm mũi của nàng, một tay hé môi nàng ra, áp môi hắn xuống.

Vũ Mị Nương hoàn toàn điếng người.

Nàng phát giác Đỗ Hà đang dò xét hơi thở của mình, cố tình nín thở, để cho Đỗ Hà lo lắng, xem hắn quan tâm mình nhìn như thế nào, nào ngờ hắn lại hôn nàng như vậy, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Đỗ Hà, hoàn toàn không phát hiện mình đã tỉnh lại, thối hơi trong miệng nàng mới giật mình minh bạch, thì ra hắn đang cứu mình.

320. Chương 321: Ăn Trộm Gà Không Thành Còn Mất Năm Gạo

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Vũ Mị Nương bị hôn liên tục, sắc mặt ửng hồng, cũng không thể giả bộ, ho hai tiếng ra vẻ đã tỉnh.

Đỗ Hà thấy nàng tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra, lập tức cũng thấy kỳ quái, người sắc nước sau khi được cứu tỉnh ít nhất phải nôn ra chút nước, sao Mị Nương không vậy? Hẳn cho là những diễn viên trên TV làm vậy, không thể tin, đâu biết Vũ Mị Nương căn bản không uống qua một ngụm nước sông, hết thấy đều là giả bộ.

Vũ Mị Nương hai mắt ngập nước nhìn hắn, sắc mặt vừa xấu hổ vừa vui mừng, ý loạn tình mê.

- Chuyện gấp gáp, tình thế bất đắc dĩ, kính xin cô nương thứ lỗi.

Đỗ Hà từ ánh mắt của Vũ Mị Nương biết đã để cho cô nương tinh minh này nhận ra, ngoài nháy mắt ra hiệu còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cô nương, hy vọng nàng có thể hiểu ý của mình.

Vũ Mị Nương sớm đã ngầm hiểu, từ lúc đầu cũng chưa từng có ý định phá hư đại sự của Đỗ Hà, hiểu ý cười nhạt, đứng dậy nói lời cảm tạ!

Đỗ Hà biết nàng lĩnh ngộ tâm ý, cũng khách khí nói:

- Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói! Cô nương không cần chú ý!

- Việc nhỏ?

Đúng lúc này bên cạnh truyền đến tiếng quát giận dữ,

Vân Trác chẳng biết lúc nào đã bò lên trên tàu, hung hăng như một con sư tử, vừa hối hận vừa giận.

Vũ Mị Nương rơi xuống nước cũng không phải chuyện ngoài ý muốn mà từ đầu tới đuôi đều là Vân Trác đạo diễn.

Vũ Mị Nương thiên tính lạnh lùng, dùng cách nói đời sau để hình dung là tính cách của nàng có chút giống Vương Ngữ Yên trong tiểu thuyết của Kim Dung, đối với người nhà rất quan tâm, có thể không oán không hối trả giá hết thấy, về phần an nguy của những người khác thì hờ hững.

Đúng là việc không liên quan đến mình, mình không quan tâm.

Bình tĩnh mà xét, Vân Trác đối với Vũ Mị Nương quả thật không tệ, nhưng Vũ Mị Nương cho tới bây giờ cũng không đáp trả phần tâm ý này. Sự thật cũng là như thế, lang hữu tình, thiếp chưa hẳn sẽ có nghĩa, trả giá nhiều hơn nữa nhưng không thích là không thích, miễn cưỡng cũng là vô dụng.

Vân Trác lại tự cho mình rất cao, cho rằng với điều kiện của mình nhất định có thể đả động mỹ nhân tâm, nhất là vào ngày Vũ Mị Nương ăn hết bánh bao hắn chuẩn bị thì càng cho rằng nàng đã động chân tâm, chỉ thiếu chút nữa.

Trên đường đi Hàng Châu, Vân Trác ngoài ý muốn lại gặp chúng nhân của Lộc Minh Thi Xã, cố tình để cho Vũ Mị Nương biết một chút về địa vị và tài nghệ của hắn ở Giang Nam, chứng tỏ bản thân là một nam nhi đáng giá để dựa vào, vì vậy nên nhiệt tình mời mọc.

Khi lên thuyền hoa, Vũ Mị Nương biểu hiện ôn hoà khiến cho Vân Trác ngỡ ngàng, hoàn toàn đoán không ra tâm tư của nàng, thấy nàng một mình ở đầu thuyền nhìn ra phương xa lúc liền nảy ra kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân kế hoạch của hắn trong đầu dần dần thành hình.

Hắn không biết Vũ Mị Nương biết bơi, lại càng không biết Đỗ Hà ở ngay bên cạnh quan sát, một mực cho rằng chỉ cần quan hệ hai người càng tiến một bước, nhất định có thể tranh thủ hảo cảm giai nhân, ôm mỹ nhân vu quy. Vì vậy, thầm phát ám khí khiến Vũ Mị Nương khụy chân rơi xuống Trường Giang.

Vân Trác thuở nhỏ lớn lên ở bờ biển, lại luyện võ nên có thể thở sâu, bơi lội còn thạo hơn cả ngư dân, tuyệt đối tự tin có thể cứu được người.

Kế hoạch này là tốt, nhưng dù cho kế hoạch tốt đến mấy cũng không dự trù hết biến hóa.

Đỗ Hà đi trước hẳn một bước cứu đi Vũ Mị Nương, kết cục lại để cho Vân Trác trọn tròn mắt, tức giận đến nổi trợn lồi đình. Vào lúc hẳn còn đang hồi hận lại thấy một người xa lạ hôn môi Vũ Mị Nương thì lòng ghen ghét nhất thời bộc phát, ý định tới hung hăng giáo huấn Đỗ Hà.

Hắn vừa bước lên thương thuyền thì thấy Vũ Mị Nương đã tỉnh, nghe nàng nói lời cảm tạ, cũng biết dụng ý của Đỗ Hà nên đành chôn một bụng lửa giận không cách nào phát tác, trong mắt còn có ý đề phòng thật sâu.

Đỗ Hà tướng mạo thanh tú, khí chất tương xứng, hướng chi hẳn cứu được Vũ Mị Nương, nhìn thần sắc nàng cũng lộ ra có hảo cảm.

Nhìn Vũ Mị Nương vừa xấu hổ vừa vui vẻ, Vân Trác giận muốn nổ phổi, ở chung nhiều ngày như vậy, đã bao giờ nàng lộ ra thần sắc này? Một người nam nhân khó chịu nhất là khi nữ nhân trong lòng mình gặp phải các nam nhân xuất sắc hơn, Vũ Mị Nương tuy không phải nữ nhân của hắn nhưng chỉ lần đầu gặp gỡ thì Vân Trác đã xem như độc chiếm.

Đỗ Hà chiếm được tiện nghi của Vũ Mị Nương, dù mục đích là vì cứu người cũng không thể tha thứ, chỉ là Vân Trác không thể ném đi phong độ trước mặt Vũ Mị Nương, cố nén không phát tác.

Hắn thấy Đỗ Hà được tiện nghi mà lại khoe mẽ, cũng nhịn không được sẵn giọng:

- Trước mặt mọi người, khinh bạc Vũ cô nương, hủy danh dự của nàng chẳng lẽ là việc nhỏ?

Phong khí Đường triều xác thực cởi mở nhưng cổ đại dù sao cũng là cổ đại, trước mặt mọi người ôm nữ nhân có thể tiếp nhận nhưng hành vi hôn môi coi như quá phận.

Đỗ Hà cười cười, cũng không giải thích, việc này người trong cuộc không nói, một người ngoài lại kêu gào có tác dụng gì.

Vũ Mị Nương vì không muốn làm cho người sinh nghi, tận lực không biểu hiện quá mức thân cận, tiến lên một bước nói:

- Tình huống khẩn cấp, vị tráng sĩ này vì cứu Mị Nương nên mới như thế, ta đã không ngại, Vân công tử cũng không cần truy cứu.

Vũ Mị Nương nói vậy, Vân Trác còn có thể nói điều gì, chỉ cười giả lả, trong lòng ngầm hờn dỗi.

Vũ Mị Nương dịu dàng bái lạy:

- Mị Nương còn không biết tôn tính đại danh công tử, ân cứu mạng, không dám quên báo!

Đỗ Hà cười nói:

- Tức Mặc Đỗ Tường!

Vân Trác nghe danh tự, sắc mặt biến hóa.

Vũ Mị Nương cũng vui vẻ nói:

- Nguyên lai là anh hùng cứu vớt thương thuyền Từ gia, lúc ở Dương Châu, Mị Nương đã nghe qua đại danh.

Đỗ Hà vội vàng ở một bên khách khí.

Vân Trác thấy hai người càng lúc càng vui vẻ, bản thân không thể nhún vào, lại một lần nữa thâm hận chính mình ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, bất đắc dĩ tiến lên phía trước nói:

- Vũ cô nương, trên sông gió lớn, toàn thân cô bị ướt, sợ là cảm lạnh.

Đỗ Hà thấy sắc mặt Vũ Mị Nương quả thật có chút tái nhợt, bờ môi tím xanh, cũng bảo nàng mau chóng thay y phục khô ráo để khỏi cảm mạo.

Vũ Mị Nương có chút lưu luyến nhưng thấy thương thuyền treo chiêu bài Dương Châu, Tô Châu, trong lòng khẽ động, nói:

- Đỗ công tử muốn đi Tô Châu? Không bằng cùng chúng ta đồng hành, thuyền hoa chúng ta cũng hướng Tô Châu, vì cứu Mị Nương mà người cũng đã ướt y phục, thương thuyền lại nhỏ, không có chỗ thay y phục.

Đỗ Hà cũng có chút ý động, thương thuyền này quả thật nhỏ hẹp, nếu chỉ có nam còn đỡ, nhưng trên thuyền còn có mấy vị phu nhân, thật sự không tiện thay y phục trước mặt mọi người, nhưng nếu không thay, mặc y phục ướt quả thật khó chịu.

Vũ Mị Nương nhìn hướng Vân Trác.

Vân Trác vốn không muốn đồng ý nhưng lại nhớ tới lời của Vũ Thuận “Nhị muội của thiên tư thông minh, luận tài trí không chút nào kém hơn nam tử, làm người cũng là tâm cao khí ngạo, nàng thường thức nhất là anh hiệp tuấn kiệt văn võ song toàn!”

Hắn liếc Đỗ Hà, thấy quần áo cũ nát vá vúi, thăm nghĩ:

- Đỗ Tường xuất thân hàn hàn, võ nghệ cao cường tất bản lĩnh văn chương nhất định cực kém. Trên thuyền hoa đều là tài tuấn Giang Nam, để cho hắn lên thuyền hoa càng dễ dàng sỉ nhục, để cho Vũ cô nương biết Đỗ Hà chẳng qua là mãng phu mà thôi.

Dưới thời cổ đại, việc học tập đọc sách là một xa xỉ, nhất là với người nghèo khó. Bởi vì kỹ thuật in ấn, làm giấy còn chưa phát triển nên giá cả sách vở cực cao, thường gia đình bậc trung cũng không kham nổi, huống hồ gia đình nghèo khó.

Vân Trác thấy Đỗ Hà ăn mặc nghèo khó, lại biết hắn võ nghệ cao cường, lưỡng trước hắn không có tiền đọc sách, càng không có thời gian đọc, cũng liền đồng ý, thăm cười, nói:

- Vũ cô nương nói không sai, bất kể thế nào, Đỗ huynh đã cứu Vũ cô nương một mạng, về tình về lý, chúng ta phải hảo hảo báo đáp mới được!

Đỗ Hà nhìn cờ hiệu trên thuyền hoa, cũng gật đầu đáp ứng. Hắn sớm đã phát hiện thuyền này của Từ gia. Ở Giang Nam, gia tộc có được thuyền hoa lớn như thế cũng chỉ có một, cũng lưu tâm đến tin tình báo về chế phẩm Bát tằm y của Tô gia từ Từ gia.

Căn cứ theo tin tức của hai người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng thăm dò thì Giang Nam Tô gia, Từ gia là thế giao, hơn nữa có quan hệ thông gia. Chính thê của đương kim Từ gia gia chủ Từ Hiếu Đức là trưởng nữ của Tô gia, quan hệ hai nhà hết sức khăng khít.

Đỗ Hà còn chưa biết làm sao để tiếp cận hai nhà Tô Từ, bây giờ có thể bước chân lên thuyền hoa của Từ gia biết đâu cũng có thể là một cơ hội.

Hai thuyền cập mạn, trên thuyền buông xuống thang dây, Vũ Mị Nương, Đỗ Hà, Vân Trác lần lượt lên thuyền hoa.

Trên boong liền có cả một đám người ào tới hỏi han sức khỏe Vũ Mị Nương!

Có Đỗ Hà ở bên cạnh, tâm trạng của Vũ Mị Nương rất tốt, đối mặt với tình huống bất ngờ này cũng không lộ ra bất cứ phản cảm, ngược lại mỉm cười chào hỏi, biểu hiện mình không sao.

Đối với việc Đỗ Hà đến, người trên thuyền hoa cũng không có nhiều hoan nghênh, từ xưa văn võ ở riêng, người đọc sách xem thường vũ phu không giảng đạo lý chỉ biết so quyền đầu lớn nhỏ, cũng như người học võ xem thường đám văn nhân chỉ biết chi, hồ, giả, dã.

Đỗ Hà lơ đãng, ai xem thường ai còn không biết!

Được Vân Trác dẫn đường, Đỗ Hà đi tới một gian phòng trống.

Vân Trác nhiệt tình cười nói:

- Đỗ huynh, qua mấy canh giờ nữa, thuyền hoa sẽ ra biển, lúc màn đêm xuống thì cảnh trên bờ biển sẽ càng đặc sắc. Đến lúc đó chúng ta có một hội thi thơ, một đám người tụ cùng một chỗ nói chuyện phiếm, Đỗ huynh thiếu niên anh tài, không ngại cũng tới? Ta nghĩ với tài năng của Đỗ huynh, nhất định có thể khiến người ta lau mắt mà nhìn.

Đỗ Hà há có thể nhìn không ra dụng ý của Vân Trác, loại thủ đoạn đối phó tình địch này có lẽ ở cổ đại là mới mẻ nhưng ở đời sau xem mãi trên TV thành nhàm, cũng không khách khí nói:

- Vân huynh nói gì vậy, Đỗ mỗ một kẻ vũ phu, sao biết thơ phú, hay là miễn đi!

Vân Trác muốn nghe đúng là những lời này, vui mừng nhướn mày nói:

- Dù không làm thơ, tụ tập cũng tốt! Kỳ thật ta cũng đồng dạng, cũng không khá hơn chút nào, chỉ là tùy tiện chơi đùa.

“Nhiệt tình không thể chối từ”, Đỗ Hà cũng ra vẻ miễn cưỡng đồng ý.

Vân Trác quý kẻ đạt thành, mỉm cười mà đi.

Đỗ Hà thay một bộ y phục khô ráo, biết mình không quen ai trên thuyền, cũng không ai tới tìm, dứt khoát tại phòng ngồi xuống luyện công, chờ hoàng hôn đến.

321. Chương 322: Đỗ Hà Là Thần Tượng Của Mỹ Nữ

- Cộc cộc cộc!

Đỗ Hà đang nhập định thì vang lên tiếng gõ cửa!

- Đỗ huynh có ở trong?

Bên ngoài truyền vào giọng của Vân Trác, tuy hấn đã bố trí nhưng lại lo Đỗ Hà không đến, thất bại trong gang tấc nên tự mình đến mời.

Đỗ Hà mở hai mắt, thần quang thoáng hiện, thở ra một hơi, biết ý đồ của Vân Trác đến đây nên mỉm cười lên tiếng mở cửa.

Vân Trác cố tình ganh đua với Đỗ Hà nên mặc một bộ y phục văn sĩ hình dáng như ve sầu mới, trong tay cầm một cây quạt xếp, trên mặt còn tia tốt qua, tóc tai bóng mượt, Đỗ Hà nhìn cũng không khỏi thầm khen một tiếng, quả nhiên là một nhân vật phong lưu.

Đỗ Hà so ra nghèo khó, y phục tuy sạch sẽ nhưng lại có chỗ vá, trên người chỉ có một thứ đáng tiền là thanh Đường đao, coi như đồ xa xỉ trong Đường triều.

Tuy nhiên từ Đỗ Hà lại toát ra một khí chất phú quý bất năng dâm, bản tiện bất năng di, nhất là cặp mắt sáng ngời, nụ cười tự tin khiến người nhìn vào cảm thấy ngày khác chắc chắn không phải là vật trong ao.

Không hề ăn mặc y phục đặc biệt, Đỗ Hà vẫn không hề kém Vân Trác nửa phần.

Đỗ Hà nhìn Vân Trác, thản nhiên hỏi:

- Vân huynh, bộ y phục này của người thoát nhìn rất giống cánh ve sầu, cảm giác kỳ lạ? May bằng vài gì, có cơ hội để ta mua cho em dâu một chút.

Hấn đã nhập vai Đỗ Tường, em dâu vừa nhắc chính là

vợ của em trai Đỗ Phi.

Vân Trác tự đắc cười nói:

- Ánh mắt Đỗ huynh thật sự là không kém, đây là vải dệt từ đặc sản Bát tằm ti của Giang Nam, người Giang Nam chúng ta thích nhất loại vật liệu may thành quần áo và trang sức, nhưng sản lượng cực thấp, chỉ có Tô gia nắm giữ nguồn cung cấp, không có phân điểm. Hàng đẹp nhất cũng chỉ có thể mua được ở Giang Nam, giá cả xa xỉ! Đỗ huynh nếu thật sự ưa thích, Vân mỗ có thể giới thiệu cho người một nhà, đảm bảo giá cả phù hợp!

Đỗ Hà cười ha hả:

- Vậy thì làm phiền Vân huynh rồi!

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới tầng hai của boong tàu, đứng ở đây càng có thể nhìn ra xa hơn.

Bọn họ đã ra tới hạ du Trường Giang, ở trên biển, từ trên cao nhìn ra đã không thấy đất liền.

Mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, cảm giác thê lương của hoàng hôn trên biển cực kỳ mãnh liệt.

Boong thuyền đã tụ tập nhiều nhân vật, cả đám đều ăn mặc chải chuốt. Đỗ Hà không biết ai nhưng thấy trong hai mươi mấy người trên boong có năm người ăn mặc y phục chế từ Bát tà ti, cộng thêm Vân Trác là sáu, thăm nghĩ:

- Xem ra Vân Trác nói không sai, người Giang Nam rất yêu thích tơ lụa, Bát tà ti tuy trân quý nhưng cũng không phải là vật báu vô giá, kẻ có tiền vẫn có thể mua nổi. Xem ra muốn ra tay với Tô gia còn cần tốn một phen công phu mới được Từ Tuệ cùng Vũ Mị Nương tựa hồ cũng chưa tới, trên thuyền ngoại trừ thị nữ tới tới lui lui chuẩn bị rượu và thức ăn thì còn lại đều là thư sinh, Đỗ Hà là ngoại lệ rồi.

Đối với chuyện này, Đỗ Hà cảm giác thích thú, cũng không để ý tới ánh mắt khác thường của người bên cạnh.

Vân Trác kéo Đỗ Hà giới thiệu một vài người nổi danh trên thuyền.

Đỗ Hà ở một bên quan sát, có thể nhận ra, Vân Trác giao hữu rất rộng, tất cả những kẻ ăn mặc kiểu thư sinh trên boong đều biết, hơn nữa quan hệ không giống bình thường, đối với mỗi người đều có thể nhiệt tình nói chuyện với nhau, bản thân dường như ăn theo, mỗi người đối với người do Vân Trác tự mình giới thiệu tỏ vẻ thập phần hoan nghênh.

Đỗ Hà cười đến đau miệng, trong mắt cũng lóe lên thần thái không hiểu, Vân Trác thật đúng là không đơn giản, đối mặt với nhiệt tình của hắn, đối lại là người bình thường chỉ sợ đã ngăn cản không nổi, trở thành tù binh, bị bán đi cũng không biết.

Lúc này boong tàu đột nhiên yên tĩnh trở lại, rèm vải nhấc lên, hai vị tuyệt sắc giai nhân sóng vai mà đến.

Một người chính là Vũ Mị Nương, lúc này nàng ăn mặc rất tinh tế. Chỉ thấy nàng cười hàm tiếu, tóc phượng búi xoắn, cổ ý rủ xuống ba sợi ở một bên, tăng thêm một phần vũ mị, cũng chỉ có thể dùng từ nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn để hình dung.

Bên cạnh nàng là một nữ tử mặc y phục bằng lụa trắng, cặp mày mỏng dài, búi tóc kiểu chim yến, khuôn mặt đẹp kiểu cổ điển, lộ ra khí chất cổ xưa.

Dù Đỗ Hà nhìn quen những tuyệt đại mỹ nhân như Lý Tuyết Nhạn, Dao Trì công chúa lúc này cũng không khỏi khuyên đảo vì dung nhan hai nàng.

Các nàng chưa tới, hương khí cũng đã truyền đến để cho người say mê.

Hào quang hai nữ tán phát so với mặt trời còn rực rỡ hơn. Vũ Mị Nương kiều diễm vũ mị, Từ Tuệ huệ chất lan tâm, đều khiến người trông vào hoa mắt.

Lúc này hai nữ nhẹ nhàng bước vào trong đại sảnh, Từ Tuệ hé mở môi son nói:

- Tiểu muội có việc tới chậm, mệt mỏi các vị đợi lâu.

Mọi người phần lớn còn chìm đắm trong phong thái tuyệt thế của Từ Tuệ, Vũ Mị Nương, lúc này nghe Từ Tuệ nói vậy vội nói:

- Không phiền lụy, không phiền lụy.

Đỗ Hà cũng ngây người, trong lòng nhiều lần lẩm bẩm:

- Thế nào lại là nàng, xong rồi. Lúc này hắn mới phát hiện, nguyên lai Từ Tuệ là người hôm qua trên đường bị hắn hủy xe ngựa, lại suýt nữa đâm vào. Nếu để cho nàng phát hiện, người chết đuối ở chỗ này chẳng phải là mình.

Nghĩ vậy hắn vội vàng lui nửa bước muốn nấp sau lưng Vân Trác, khẩn cầu ông trời hy vọng nàng không thấy.

Bất quá đã chậm một bước, địa vị Vân Trác ở đây rất cao, Đỗ Hà ngay tại bên cạnh hắn, ánh mắt của Từ Tuệ xéo qua liền thấy hắn liền vui vẻ đi đến:

- Vị này chắc hẳn là Đỗ Tường, Đỗ công tử a!

Mọi người trong sảnh lần đầu tiên nhìn thấy Từ Tuệ chủ động tìm người bắt chuyện, không khỏi một mảnh xôn xao, ánh mắt nhìn vào càng lạnh lẽo, Vân Trác cũng lộ ra thần sắc tò mò, Vũ Mị Nương càng kiêng kỵ, thâm nghĩ:

- Sao lại thêm một đối thủ thế này?

Đỗ Hà thấy không cách nào tránh thoát, đành phải kiên trì nói:

- Đúng là Đỗ mỗ, một kẻ vũ phu, mạo muội đi vào thuyền hoa, đã quấy rầy mong được tha thứ!

Từ Tuệ liếc qua Đỗ Hà, khẽ mỉm cười nói:

- Lên thuyền là khách, vậy sao còn phân cao thấp. Đỗ công tử sao lại trốn tránh Từ Tuệ, hẳn là còn vì chuyện hôm qua mà giận ta.

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người càng dâng lên sóng dữ ngập trời, suy đoán giữa hai người có chuyện gì xảy ra, Vũ Mị Nương càng ngăn người nhìn xem hai người, ngấm sinh hờn dỗi.

Đỗ Hà nghe Từ Tuệ nhắc đến chuyện hôm qua chỉ e nàng nói tiếp sẽ lộ ra thân phận, vội hỏi:

- Từ cô nương đã hiểu lầm.....

Nghe Đỗ Hà nói vậy, Từ Tuệ cũng gật đầu:

- Vậy cũng tốt. Từ Tuệ không biết chuyện giang hồ, nhưng hết sức bội phục Đỗ công tử, chẳng những trọng nghĩa tương trợ, không cầu báo ân, vẫn hồi tống thất thật lớn cho Từ gia, ngày hôm qua còn không để ý an nguy xả thân nghĩ cách cứu tiểu hài tử, hôm nay lại một lần nữa cứu được Vũ cô nương, đủ loại nghĩa cử khiến ta nhớ tới “Du hiệp liệt truyện” trong Sử ký Tư Mã Thiên: Nghĩa cử dù thành hay không nhưng danh lưu đời sau! Hiệp khách trọng nghĩa, không cầu hồi báo, Từ Tuệ thật sự bội phục! Nguyên kính Đỗ công tử ba chén, một tạ đại ân Đỗ công tử đối với Từ gia, hai tạ Đỗ công tử để cho ta lĩnh ngộ chân ý của chữ ‘Hiệp’, ba cho ta tạ lỗi hôm qua.

Thị nữ đã dâng rượu ngon, Đỗ Hà không thể không uống, chỉ có thể kiên trì đối kính ba chén.

Ba chén rượu này vừa uống xong, hẳn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Rượu còn chưa vào trong bụng, Vũ Mị Nương đã tươi cười dịu dàng đi tới:

- Đỗ công tử hôm nay cứu mạng Mị Nương vậy Mị Nương cũng nên kính công tử ba chén mới được!

Đỗ Hà ngây người tại chỗ, không ngừng kêu khổ, thâm nghĩ:

- Bà cô của ta ơi, lúc nào rồi mà cũng tới đây góp náo nhiệt!

Đỗ Hà rõ ràng phát giác sau lưng càng lạnh thêm mấy phần, nhất là vị Vân Trác bên cạnh cho hẳn cảm giác càng lớn.

Vũ Mị Nương bỏ qua ánh mắt của Đỗ Hà, thất lạc nói:

- Chẳng lẽ Đỗ công tử cảm thấy Mị Nương không có tư cách cùng người đối ẩm sao?

Đỗ Hà chỉ có thể lại lần nữa kiên trì cùng Vũ Mị Nương đối ẩm ba chén, đáy lòng cười khổ, chỉ cảm thấy bốn phía hàn khí đủ để cứng lại thành băng rồi.

Toàn bộ thuyền hoa dương thịnh âm suy, chỉ có Vũ Mị Nương, Từ Tuệ có được dung mạo thiên tiên. Từ xưa văn nhân vốn là người ganh đua nhất, hôm nay hai nhân vật chính Vũ Mị Nương, Từ Tuệ đều tới lại xem trọng Đỗ Hà khiến tất cả mọi người ngoài mở rộng tầm mắt cũng sinh ra địch ý thật sâu.

Nguyên một đám lạnh lùng nhìn qua Đỗ Hà, trong ánh mắt phóng tới một mảnh hàn quang. Ánh mắt kia tựa hồ muốn ăn sống nuốt tươi hẳn.

Trên mặt Vũ Mị Nương thoáng qua một nụ cười kín đáo, quay người đi đến chỗ ngồi của mình.

Từ Tuệ rót đầy chung rượu, nói với chúng nhân:

- Lúc trước là việc tư, chứ vị chứ trách! Hội thi thơ hiện giờ chính thức bắt đầu. Bất quá..... Trước đó, xin thứ cho tiểu muội muốn kính trước một người!

Một câu của nàng lại khiến boong thuyền náo động, nhao nhao hỏi người nàng muốn kính ở đâu. Lúc trước là vì việc tư, đối tượng lúc này mời rượu nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của hội thi thơ, do đó đại xuất danh tiếng.

Từ Tuệ cũng không có đối diện với người trên boong thuyền mà hướng về phía Trường An tây bắc nói:

- Người tiểu muội muốn kính chính là Đỗ Hà -- Đỗ tướng quân đại danh鼎鼎鼎鼎 văn võ toàn tài, thư pháp danh chấn Trường An của Đại Đường! Tiểu muội cả đời này chưa bao giờ phục người, nhưng đối với Đỗ tướng quân hôm nay lại tâm phục khẩu phục!

Nàng nói ra nguyên do:

- Lúc trước tiểu muội cùng Vũ cô nương nói chuyện tâm tình, trò chuyện thi văn. Vũ cô nương nói luận điền từ làm thơ, thiên hạ to lớn nhưng không người có thể hơn Đỗ tướng quân. Tiểu muội không phục biện luận! Nhưng Vũ cô nương chỉ tùy ý đọc vài câu thi từ quen thuộc đã khiến tiểu muội bội phục, cho nên một chén này tiểu muội muốn kính Đỗ tướng quân, là hấn để cho ta biết rõ cái gì gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên.

322. Chương 323: Kỳ Kỳ Dâm Xảo Chi Biện

Đỗ Hà nghe Từ Tuệ nói xong, đáy lòng cũng có chút lằng lằng, đây là chỗ lợi lớn nhất của xuyên việt, đối mặt với một số oa nhi còn chưa xuất thế, bản quyền căn bản không phải vấn đề, tin tưởng mấy chục năm sau thi tiên Lý Bạch sinh ra, không chừng còn phải học [hiệp khách hành] của mình để thành tài!

Chỉ là không thể tưởng được Từ Tuệ sùng bái mình như thế, dù ngay cả Đỗ Hà đối với nàng không hề có cảm giác gì nhưng chỉ riêng việc được mỹ nữ sùng bái cũng là một chuyện đáng giá cao hừng, hưởng chi còn là mỹ nữ đỉnh cấp. Vũ Mị Nương nghe Từ Tuệ nói xong cũng lú lười.

Vào buổi trưa, vì tránh cho Vân Trắc dây dưa, nàng đi tới gian phòng của Từ Tuệ để tâm tình. Hai tài nữ ở cùng một chỗ, trong lời nói khó tránh khỏi liên quan đến một ít kiến giải thi văn.

Từ Tuệ tỏ vẻ ưa thích thơ của Đào Uyên Minh, cho rằng thơ của Đào Uyên Minh chân thành tha thiết, mộc mạc tự nhiên, thật là thiên hạ nhất tuyệt.

Vũ Mị Nương lại ủng hộ Đỗ Hà, nói:

- Ta lại càng ưa thích Đỗ Hà, hấn năm nay chưa đầy hai mươi nhưng mấy câu ‘Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân yên chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh. Thập bước sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Sự liễu phát y khứ, thâm tàng thân dữ danh.’ Thật có khí phách, mấy câu ‘Tửu bất túy nhân nhân tự túy..... Túy ngọa trác đầu quân mạc tiểu, kỷ nhân năng giải tửu thâm vị?’ tiêu sái không bị trói buộc, lại có ‘Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong, họa lâu tây bạn què đường đông. Thân vô thái phượng nhất khởi phi dục, tâm hữu linh tề nhất điểm thông’ lãng mạn, còn có ‘Tương kiến thì nan biệt diệc nan, đông phong vô lực bách hoa tàn. Xuân tâm đáo tử ti phương tẫn, chác cự thành hôi lệ thủy kiên’ bi thương, thống khổ, cùng với tình cảm sâu sắc.

Vũ Mị Nương vốn si mê Đỗ Hà nên hiểu rõ hấn hơn cả bản thân, nói đến thao thao bất tuyệt khiến cho Từ Tuệ sững sờ.

Danh khí Đỗ Hà sớm đã truyền đến Giang Nam, chỉ là văn thơ nếu không ra thi tập thì rất khó truyền ra.

Đỗ Hà làm thơ không ít nhưng chưa từng có ý làm thi tập, ở Quan Trung, Trung Nguyên đều có thể nghe được thơ hấn nhưng Giang Nam lại không có, cá biệt có cũng chỉ là những danh ngôn nên danh khí cũng không phải rất lớn.

Từ Tuệ cũng là một tài nữ, từ mấy câu thơ mà Vũ Mị Nương đọc lên đã cảm nhận được ảo diệu trong đó, tinh thần đại chấn, vội vàng thỉnh giáo Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương vì muốn đề cao Đỗ Hà, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp viết ra [Túy tửu ca], [Tán tửu ca], [Hiệp khách hành] cùng với [Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong] đưa cho Từ Tuệ.

Từ Tuệ đọc qua từng bài, thơ của Đỗ Hà đều danh thi truyền lưu ngàn năm, chỉ cần đọc qua là say mê, sau khi nài đọc xong nhất thời mê mẩn, thở dài nói:

- Kiếp này nếu có thể may mắn có thể gặp được Đỗ tiên sinh nói chuyện coi như là đủ.

Vũ Mị Nương lúc ấy vẫn còn cười thầm:

- Đỗ đại ca ở trên thuyền, chỉ là các người có mắt không trông mà thôi.

Nhưng bây giờ Vũ Mị Nương lại hối hận, vốn chỉ muốn cho Từ Tuệ biết năng lực của người trong lòng mình, căn bản không thể tưởng được Từ Tuệ đã sớm biết Đỗ Hà, hơn nữa giữa hai người còn xảy ra một ít chuyện “bí mật”, càng thêm ảo não:

- Từ gia đại tiểu thư sùng bái Đỗ đại ca như thế, vạn nhất để nàng biết Đỗ đại ca là Đỗ Tường vậy chẳng phải tăng thêm một đối thủ sao?

Nàng phiền muộn nghĩ đến, trong lúc vô tình lại liếc Đỗ Hà, thấy vẻ mặt hắn được tâng bốc đang lâng lâng, rầu rĩ thầm nói:

- Sớm biết như vậy đã không chép thơ cho nàng, hiện giờ hối hận cũng đã muộn.

Thấy Từ Tuệ tôn sùng Đỗ Hà như thế, nguyên một đám văn nhân nhã sĩ trên boong đều cảm thấy thất vọng, biểu lộ sự ghen ghét với Đỗ Hà ở Trường An, càng có người nói:

- Đỗ tướng quân có tài lãnh binh là không giả, về phần làm thơ, chỉ sợ là phổ phường đồn đãi, không đủ để tin? Với cái nhìn của ta thì Đỗ tướng quân chưa hẳn vượt Vân huy nh!

Người nói chuyện là hậu nhân của Tam quốc Đông Ngô Cố Ung tên Cố Chi Minh. Dáng người hắn eo ợt, vẻ mặt xanh tái, cặp mắt lộ vẻ đồ kỵ, hiển nhiên thấy Từ Tuệ sùng bái Đỗ Hà như thế nên cảm thấy bất mãn. Hắn gia nhập Lộc Minh Thi Xã là muốn ôm được giai nhân, lại thấy giai nhân ca ngợi nam nhân khác thì trong lòng dĩ nhiên không thoải mái.

Những người khác bên cạnh không biết chuyện cũng lên tiếng phụ họa.

Chỉ có một người im lặng không nói.

Đề tài này liên quan tới bản thân Vân Trác nhưng hắn lại không trả lời.

Đỗ Hà nhìn hắn, cảm thấy phản ứng như vậy có chút không hợp, chẳng lẽ hắn biết là thơ của mình?

Từ Tuệ nghe chúng nhân đầu tiên cũng sinh ra nghi vấn với Đỗ Hà như mình thì liền mỉm cười đọc ra hai bài [Hiệp khách hành] và [Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong].

Xung quanh im ắng!

Người có thể tham gia hội thi thơ này hoặc nhiều hoặc ít đều có bản lĩnh văn học nhất định, sao có thể không biết được ý cảnh trong hai bài thơ.

Từ Tuệ khẽ cười nói:

- Tiểu muội trước kia cũng như các người, đều cho rằng Đỗ Hà hư danh nói chơi, nhưng nghe Vũ cô nương đọc mấy câu thơ của Đỗ tướng quân mới biết, thế giới to lớn, chúng ta ở Giang Nam thật sự như éch ngồi đáy giếng!

Câu này của nàng nói với một đám văn nhân kiêu ngạo thật khó nghe, không ít người muốn lên tiếng phản bác nhưng lại không biết mở miệng thế nào. Bọn họ thật sự vô lực làm ra thơ hay hơn Đỗ Hà.

Cố Chi Minh hừ nói:

- Ta cũng biết qua Đỗ Hà, có chút tài hoa nhưng bản thân không triển vọng, sĩ nhục văn hóa. Theo ta được biết, Đỗ Hà thích làm chút chuyện kỳ kỳ dâm xảo, nhìn như hữu dụng, kỳ thực đi lầm đường. Thánh Nhân

nói ‘Thụ chi dĩ lý, tắc vô sở bất năng dụng; Thụ chi dĩ nhạc, tắc vô sở bất năng hưng.’ Người đọc sách thánh hiền đem sở học để trị quốc an bang bình thiên hạ, còn Đỗ Hà lại ưa thích thuật kỳ kỳ dâm xảo, khác gì tiểu thương sai dịch?

Hắn nói lời này khiến không ít người cúi đầu, cũng có chút người cao giọng tán thưởng. Từ Tuệ cũng không thấy lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa, Đỗ Hà ở một bên nghe nhưng trong lòng tràn đầy cảm giác quái dị, không thể tưởng được ở ngoài ngàn dặm lại có một đám người vì một chút công nghệ cao của mình mà tranh luận không ngớt.

Vũ Mị Nương nhất thời đỏ bừng mặt, thời đại này vốn là “Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu độc thư cao” đã thành tư tưởng thâm căn cố đế, thượng trí hạ ngu là đạo lý thiên kinh địa nghĩa. Nhưng nàng há có thể cho phép nhần Cổ Chi Minh đem người trong lòng của mình nói thành người buôn bán nhỏ liền nói ngay:

- Người coi là gì, nói ra mấy câu coi rẻ thánh nhân! Chẳng phải Phục Hy tạo cảm sắt, Nữ Oa làm sanh hoàng, kỳ kỳ dâm xảo, nếu là vô dụng thì những thánh nhân như Phục Hy, Nữ Oa, Hoàng Đế, Thuấn, Vũ đều là vậy? Đây không có kỳ kỳ âm xảo thì người quân tử ngoài kinh điển còn có cỡi ngựa bắn cung, thiên văn số học...không chỗ nào không thông, sao lại là tiểu thương? Trong mắt của người chẳng phải tiên hiền thánh nhân như Phục Hy, Nữ Oa, Hoàng Đế, Thuấn, Vũ cũng là người buôn bán nhỏ?

Những lời này của Vũ Mị Nương quả thực là lợi hại, chữ chữ sắc bén, chỉ thiếu chỉ mặt Cổ Chi Minh mắng chửi.

Cổ Chi Minh tức giận đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, không phản bác được.

Đỗ Hà thấy Vũ Mị Nương lên tiếng cho mình cũng không im lặng:

- Mở miệng một tiếng Thánh Nhân, chẳng phải Thánh Nhân nói ‘Dân không cao thấp sang hèn, đều có sở dụng.’ vô luận là quan lớn quyền quý hay là người buôn bán nhỏ đều có chỗ sở trường. Nếu không có người buôn bán nhỏ, ta hỏi các vị, các người mua đồ dùng sinh hoạt ở đâu? Giang Nam không sản xuất sắt, chẳng lẽ muốn công tượng làm một cái cuốc lại chạy đến phương bắc mua sắt sao? Giang Nam không thừa thãi gia súc, nếu không có người buôn bán nhỏ, dân chúng mua dê bò ở đâu, không có dê bò thì sao trồng trọt, các người ăn cái gì? Còn có kỳ kỳ dâm xảo, thế gian có cái gì không liên quan đến kỳ kỳ dâm xảo. Y phục các người mặc trên người là kỳ kỳ dâm xảo, các người dùng giấy là kỳ kỳ dâm xảo, các người dùng được văn chương cũng là kỳ kỳ dâm xảo, nói rất hay ‘Kỳ kỳ dâm xảo là đi sai đường’, nếu là vậy thì sao các người phải mày dạn mặt dày sử dụng, vì cái gì không thiêu hủy tất cả sách vở, cỡi tất cả quần áo. Nếu là kỳ kỳ dâm xảo, vậy thì có người bắt buộc các người dùng hay không, càng không có người cầu lấy các người dùng. Nói khó nghe, như vậy chẳng khác làm kỹ nữ còn treo biển trình tiết.

Tuy Đỗ Hà đã sáp nhập vào Đại Đường, đã trở thành một con dân Đại Đường nhưng một số lời thô tục vẫn không thể nào đổi được, nhất là vào thời điểm giảng đạo lý càng không tự chủ được tổn hại đối phương hai câu.

Cả đám tài tử xôn xao, cổ nhân coi trọng nhất lễ phép, người ngang nhiên chửi mắng như Đỗ Hà cũng ít khi thấy, nhưng bọn hắn lại loáng thoáng cảm thấy, dù Đỗ Hà nói thô tục nhưng có chút đạo lý.

Cổ Chi Minh càng vừa tức vừa giận, chỉ vào Đỗ Hà nói:

- Người, sao người mắng chửi người?

Đỗ Hà bĩu môi nói:

- Sao ta mắng chửi người, ta nói rất đúng sự thật. Rõ ràng không có ly khai sách vở, quần áo, nhưng lại dối trá mở miệng một tiếng nói những vật này là kỳ kỳ dâm xảo, cái này có khác kỹ nữ treo biển trình tiết. Người có bản lĩnh vậy cỡi y phục ra, từ nay về sau không dùng vật do kỳ kỳ dâm xảo tạo ra, ta sẽ phục người!

Hắn thấy trên mặt Cổ Chi Minh lúc đỏ lúc trắng, trong lòng không khỏi cực kỳ thoải mái, tự đắc cười cười:

- Ta là người thô kệch nhanh mồm nhanh miệng, có chỗ đắc tội xin bỏ qua!

Những người khác cũng biết Đỗ Hà nói không sai nhưng nhất thời lại khó có thể tiếp nhận loại thái độ này, nói không ra lời.

Vũ Mị Nương lại vui vẻ ngắm Đỗ Hà, tình yêu nữ tử vốn mù quáng, tuy Đỗ Hà nói bất nhã, nhưng nàng nghe ra chữ chữ châu ngọc.

Từ Tuệ cũng bị Đỗ Hà thuyết phục, thần sắc không còn ngơ ngác, thấy không khí như vậy có chút xấu hổ cười nói:

- Đỗ công tử nghiêm trọng rồi, chỉ là tùy tiện nói chơi thôi, tin tưởng không có người sẽ để ý. Nếu mọi người đã đến đông đủ, ta thấy hội thi thơ có thể chính thức bắt đầu rồi!

323. Chương 324: Bổng Nhiên Nổi Tiếng

Dụng ý của Từ Tuệ nói sang chuyện khác rất rõ ràng, tình huống trên boong thuyền vì Cố Chi Minh tự rước lấy nhục trở nên cực kỳ xấu hổ, lời này vừa ra khỏi miệng, hiển nhiên là không muốn tràng diện này tiếp tục. Vân Trác cũng cười nói:

- Đỗ tướng quân ở Trường An xa xôi, hẳn làm gì không quan hệ tới hội thi thơ của chúng ta, cần gì phải tranh cãi! Các người xem.....

Hắn chỉ về chân trời:

- Hoàng hôn đẹp như vậy, chúng ta lại cãi nhau vì chuyện của Đỗ tướng quân, bỏ qua cơ hội lần này.

Người liên can cũng biết Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương là chính xác, nhưng Cố Chi Minh dù sao cũng là hậu nhân của Giang Nam Cổ gia, hơn nữa bọn họ cùng là thành viên trong thi xã bên nên cũng không tiện nói, đều đồng ý chuyển chủ đề.

- Đã như vậy, ta sẽ mở đầu!

Cố Chi Minh bởi vì Đỗ Hà, Vũ Mị Nương mà cực kỳ mất mặt, nóng lòng gỡ gạc, lời này của Vân Trác vừa xong thì lập tức lên tiếng.

Cũng không có ai tranh giành với hắn.

Cố Chi Minh vênh váo, xếp quạt, đi hai vòng, cười nói:

- Đã có!

Nói xong liền đọc một bài thơ ngũ ngôn. Thời Sơ Đường văn học nở rộ, văn phong tự do không đòi hỏi niêm luật khe khắt, Hán Phú, thơ, từ đều có thể.

Cố Chi Minh lòng dạ nhỏ mọn, nhưng vì truy cầu đệ nhất tài nữ Từ Tuệ nên về phương diện làm thơ cũng hạ công phu nhất định, một bài ngũ ngôn nghe cũng xuôi tai.

Cố Chi Minh vừa đọc xong, trong lúc nhất thời cũng khiến mọi người hưởng ứng, dù sao cũng là Đường triều dùng thơ làm chủ, phần lớn mọi người ứng tình làm ra các thể thơ bất đồng, có dài có ngắn nhưng bài hay cũng không nhiều lắm.

Ngay cả Vũ Mị Nương cũng nhin không được, làm một bài phú ngắn tả tình, Vân Trác theo sát phía sau đọc lên bài mỹ văn.

Bài tiểu phú của Vũ Mị Nương thanh lệ tự nhiên, cảm tình bộc trực, ***g vào hoàng hôn tình cảm cá nhân, khiến người cảm khái.

Vân Trác đã có tài văn chương, văn biên ngẫu là một thể văn thay thế Hán phú thịnh hành tại thời triều Nam Bắc, đặc điểm là dùng câu bốn chữ làm chủ, chú ý đối trận, bởi vì hai câu một như hai ngựa sánh vai nên được gọi là biên thể. Đoạn mỹ văn của Vân Trác miêu tả cảnh hoàng hôn vô cùng tinh tế, lực áp quần hùng.

Đỗ Hà cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Vân Trác, không thể tưởng được tu dưỡng văn học của gia hỏa này khá tốt.

Những người khác cũng liên tục tán thưởng.

Trong mắt Từ Tuệ cũng lộ ra một tia dị sắc, khen:

- Đoạn văn biền ngẫu này của Vân công tử quả thật ưu mỹ, tiểu muội có một bài thơ, mong rằng công tử chỉ điểm!

Nói xong nàng cũng ngâm tụng một bài ứng cảnh để sáng tác.

Vốn tài văn của nàng ở trên Vân Trác nhưng lần này Vân Trác xuất thần nên hai người ngoài ý muốn thành ngang tay.

Văn biền ngẫu của Vân Trác từ ngữ trau chuốt ưu mỹ, thi từ của Từ Tuệ cũng có một phong cách riêng.

Ngoại trừ Đỗ Hà, người trên boong lần lượt trở tài.

Lúc này một thanh niên đi tới nói:

- Lúc trước thấy Đỗ huynh ngôn từ sắc bén, biết Đỗ huynh là văn võ toàn tài, không bằng cũng gia nhập chúng ta, để cho chúng ta biết một chút?

Đỗ Hà vội vàng trì hoãn, nói:

- Tài văn của tại hạ thật sự rất có hạn, không muốn bêu xấu!

Vũ Mị Nương nghe xong không khỏi lộ ra thất vọng. Bất quá Từ Tuệ bên cạnh lại không như vậy, trực giác của nữ nhân từ trước đến nay rất chuẩn, nàng không muốn để Đỗ Hà xấu mặt, cảm giác khi hắn cãi lại Cố Chi Minh có chút tự tàng, thực sự không phải mánh phu.

Những người khác còn nhớ trước khi hội thi thơ bắt đầu, Từ Tuệ, Vũ Mị Nương kính hắn ba chén rượu nên giờ đều muốn thấy hắn xấu mặt.

Vân Trác càng như vậy, đây vốn là một trong những mục đích của hắn, chỉ có để cho Vũ Mị Nương thấy chênh lệch giữa bọn họ mới có thể triệt để an tâm.

Cố Chi Minh thấy Đỗ Hà thoái thác như thế, mừng rỡ trong lòng, nhịn không được mĩa mai nói:

- Ngâm thơ cũng không khó khăn, chỉ cần ứng tình hợp với tình là được, chẳng lẽ Đỗ huynh ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được? Hay căn bản chưa học làm thơ, hay vì tập võ mà không biết chữ?

Ở thời cổ đại, số người không biết chữ không kể xiết, cũng không phải cái gì mất mặt, nhưng trong đám người này thì đó là một chuyện rất đáng khinh bỉ.

Đỗ Hà nghe Vân Trác giới thiệu, biết thành viên của Lộc Minh thi xã phần lớn đều là thế gia đệ tử Giang Nam. Vốn hắn đang muốn tìm cơ hội phục chúng để điều tra, hôm nay gặp Cố Chi Minh khiêu khích, cười tiền lên phía trước nói:

- Đã như vậy, Đỗ mỗ bêu xấu vậy!

Hắn thấy ánh nắng chiều đã tiêu tán, chân trời treo một vầng trăng liền khẽ mỉm cười nói:

- Xem ra đêm nay ta vô duyên với hoàng hôn, vậy làm một bài Sơ nguyệt vậy!

Hắn nhớ tới bài Sơ nguyệt của Lý Bạch vừa vận phù hợp tình cảnh trước mắt, ngâm:

- “Ngọc thiên ly hải thượng, bạch lộ thấp hoa thì. Vân bặt phong sinh thảo, sa đầu thủy tảo mi. Nhạc tại huyền quần khách, sâu sát chiến chinh nhân. Nhân tuyệt tây viên thưởng, lâm phong nhất vịnh thi.”

Lại một lần nữa yên tĩnh!

Đỗ Hà đảo mắt chung quanh, không khỏi cười khổ, thơ của thi tiên quả thật bất phàm, dù chỉ một bài không nổi danh cũng đủ trấn áp quần hùng!

Vũ Mị Nương là vẻ mặt mê say, Từ Tuệ cũng là mắt phượng chớp lên, Cố Chi Minh há mồm không thể tin được, trong mắt tràn đầy ghen ghét, về phần thái độ của Vân Trác có phần ý vị sâu xa, tựa hồ vừa nhận đồng lại có một chút cảnh giác.

Những người khác cũng không nghĩ tiêu chuẩn làm thơ của Đỗ Hà như vậy, cũng không phản bác được.

Qua một hồi lâu, Từ Tuệ nhìn Đỗ Hà thật sâu, có chút thất lạc nói:

- Không thể tưởng được sở trường của Đỗ công tử đối với thi từ không tệ, còn nói viết văn không thông, ngược lại chúng ta có chút khoe khoang rồi.

Nàng được tôn là Giang Nam đệ nhất tài nữ, bình thường cũng tự đắc, nhưng hôm nay lại bị hai lần đả kích.

Để cho Đỗ Hà đả kích cũng thôi, dù sao Đỗ Hà thành danh đã lâu, hôm nay Đỗ Tường thân là võ giả cũng làm thơ vượt lên nàng khiến nàng thật sự chấn động, trầm nghĩ:

- Thiên hạ này to lớn, quả nhiên nhân tài vô số, thật sự không thể kiêu ngạo!

Đỗ Hà khiêm tốn cười nói:

- Ân sư tại hạ là một kỳ nhân văn võ song toàn, bình thường dạy bảo ta luyện võ đồng thời cũng không lơ lỏng luyện văn, cho nên học qua một hồi.

-.....

Mọi người nhìn nhau im lặng.

Người ở đây có ai không được học hành từ nhỏ, ít nhất cũng có mười năm khổ công!

Đỗ Hà học qua một hồi, lại có thể vượt bọn họ hơn mười năm dụng công, chênh lệch như trời biển.

Đôi mắt đẹp của Từ Tuệ không che dấu vẻ thưởng thức với Đỗ Hà.

Ánh mắt của Vũ Mị Nương càng lộ vẻ si mê.

- Thật hay, nhưng không biết là thơ của Đỗ huynh hay là thơ của ai.

Đúng lúc này lại nghe Vân Trác lên tiếng.

324. Chương 325: Trường Giang Cuồn Cuộn Chảy Về Đông

Sau một hồi ngẩn ngơ, Vân Trác bắt đầu hoài nghi, làm thơ có thể nói là một loại học vấn rất cao thâm, không có bản lĩnh văn học nhất định sẽ không thể, dù có nhưng không có tình cảm cũng không thể.

Lúc trước Tào Thực có thể bảy bước thành thơ, chắc là bởi vì đã bị huynh trưởng bức bách, cảm xúc dâng trào nên mới có giai thoại lưu lại! Nếu không dù thần tiên cũng không thể làm vậy.

Bọn họ tụ cùng một chỗ, chủ yếu vẫn là trao đổi tâm đắc dùng từ để tăng bản lĩnh văn học, không mong đợi có thể làm ra danh thi [Doãn ca hành], [Thiên lý hành] như của Tào Tháo, Đỗ Hà lại có thể tiện tay làm ra bài [Sơ nguyệt], hơn nữa ứng tình hợp với tình, thơ hợp với cảnh.

Điều này người bình thường không thể làm được!

Cho nên Vân Trác tình nguyện hoài nghi Đỗ Hà sao chép, cũng không muốn tin tưởng hẳn có thực học như vậy.

Với tư cách một kẻ xuyên việt, dù Đỗ Hà có học lịch sử nhưng nếu bản lĩnh văn chương nông cạn, làm thơ cũng chỉ là sao chép, nếu gặp chính chủ chắc chắn sẽ mất mặt.

Nhưng với Đỗ Hà sao tập thì dù gặp chính chủ cũng có thể cãi thẳng.

Nghe Vân Trác nói như vậy, Vũ Mị Nương như lửa cháy, trầm nghĩ:

- Với tài học của Đỗ đại ca sao còn có thủ đoạn như vậy?

Đáy lòng vừa tức vừa giận.

Những người khác lại không tin tưởng Đỗ Hà, đều vì lời của Vân Trác mà nghi ngờ, nhất là Cố Chi Minh càng như vậy. Hắn vốn hẹp hòi, đâu cam tâm Đỗ Hà có danh tiếng như thế, chỉ hận không được tiếng xấu lan xa mới tốt, lập tức kêu gào nói:

- Cái này thực là Đỗ huynh làm mà không phải lấy trộm người khác?

Tuy hấn hỏi nhưng nghe giọng chỉ chực kết tội, ánh mắt lườm lườm đúng bộ dạng tiểu nhân.

Đỗ Hà thấy Vân Trác, Cố Chi Minh hùng hổ dọa người, cũng bốc hỏa, thầm nghĩ:

- Lão hổ không phát uy, thực xem ta là mèo bệnh rồi hả?

Liền nói ngay:

- Cái này nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, nếu có người dùng bụng tiểu nhân đo bụng quân tử, Đỗ mỗ cũng không thể tránh được!

Cố Chi Minh sao không biết hàm ý chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Sắc mặt Vân Trác cũng đỏ lên.

Hấn châm ngòi ly gián, có thể giấu diếm được một số người, nhưng rơi vào người có tâm cũng có thể biết được ý nghĩa, huống chi có tật giật mình.

Cố Chi Minh xanh mặt nói:

- Đỗ huynh đã nói như thế, sao không theo đại chúng, ngược lại dùng Sơ nguyệt làm đề?

Đỗ Hà tự nhiên cười cười, biểu hiện phong thái tiêu sái phiêu dật, nói:

- Đối mặt hoàng hôn, tâm tình không đồng nhất, trong lúc vô tình nghĩ tới cảnh Trường Giang Xích Bích đại bại Tào Tháo, lại làm một bài nhưng vì không muốn ảnh hưởng tràng diện, cho nên chưa từng biểu lộ. Đã vậy Đỗ mỗ bêu xấu.

Hấn lộ cảm khái thấp giọng ngâm:

- Trường Giang cuộn cuộn chảy về Đông.

Bạc đầu ngọn sóng cuốn anh hùng.

Thịnh suy, thành bại theo dòng nước.

Sừng sững cơ đồ bỗng tay không.

Núi xanh nguyên vẹn cũ.

Bao độ ánh chiều tà.

Bạn ngư tiêu dãi dầu trên bãi.

Vốn đã quen gió mát trăng trong.

Một vò rượu nếp vui bạn cũ.

Chuyện đời tan trong chén rượu nồng.

Nếu như bài thơ vừa rồi của Đỗ Hà khiến mọi người sợ hãi thán phục thì một bài Lâm Giang tiên của Dương Thận thực sự khiến toàn trường chấn động.

Đỗ Hà vốn có giọng tốt, nhất là sau khi học xong thuật biến âm, trực tiếp phỏng theo giọng của Dương Hồng Cơ (danh ca hát bài này) trong phim [Tam Quốc Diễn Nghĩa] khiến nó càng thêm hào hùng bi tráng.

Im ắng hồi lâu.

Mọi người cũng đã minh bạch dụng tâm của Đỗ Hà, thủ từ này có thể nói là tuyệt thế nhưng cũng gây nên cảm giác tang thương bi tráng, không hợp với không khí ở đây nên mới đọc bài [Sơ nguyệt].

Từ Tuệ tiến lên hai bước, cúi đầu thật sâu nói:

- Tiểu muội vậy mà đã từng hoài nghi Đỗ tiên sinh lúc trước có lấy trộm tác phẩm người khác, giờ xem ra mình là tiểu nhân, vạn phần hổ thẹn. Trong thủ từ hào phóng có hàm súc, trong cao vút có thâm trầm.

Dưới cảm thụ thể lương bi tráng đồng thời, lại tạo ra một loại hào khí đậm bạc yên lặng, không chút nào thua kém tác phẩm của Trường An Đỗ tướng quân rồi.

Nàng đổi giọng xưng Đỗ Hà chưa qua hai lăm là tiên sinh, đủ thấy tâm phục khẩu phục.

Boong thuyền mặc dù có một phần nhỏ gia nhập Lộc Minh thi xã, tham gia hội thi thơ vì Từ Tuệ là Giang Nam đệ nhất tài nữ, nhưng tuyệt đại bộ phận vẫn là thật tâm thực lòng muốn cùng trao đổi, tăng kiến thức. Nguyên lai bọn họ cũng ản ản ghen ghét Đỗ Hà nhận được đãi ngộ đặc biệt nhưng thấy tài văn xuất chúng của hần thì cũng cải biến cách nhìn, thần sắc cử chỉ theo đó tôn kính.

Vũ Mị Nương cũng tiến lên phía trước nói:

- Mị Nương ưa thích 3 câu!
- Trường Giang cuộn cuộn chảy về Đông.

Bạc đầu ngọn sóng cuốn anh hùng.

Thịnh suy, thành bại theo dòng nước.

Sừng sững cơ đồ bỗng tay không.

Nàng ngâm lên, cảm khái nói:

- Câu từ phóng khoáng, bi tráng, trong đó có đại anh hùng sau khi công thành danh toại thì thất lạc, cô độc, lại như ẩn sĩ không màng danh lợi. Nghiệp lớn cuộn cuộn như Trường trôi về đông, không thể cự, không thể lưu.

Từ Tuệ cũng gật đầu phụ họa:

- Lịch sử khiến người cảm khái thâm trầm, không nói thẳng mà khoái ý, giống như trải qua hết thủy vịnh nhục tang thương. Ba câu sau thể hiện chân thực lịch sử, thật khiến cảm khái. Bất quá ta vẫn thích hai câu sau “Núi xanh nguyên vẹn cũ. Bao độ ánh chiều tà”, như chứng nhận anh hùng, càng nói lịch sử như tà dương không bao giờ trở lại.

Đã có hai nữ mở đầu, những người khác cũng phụ họa.

Nghe được giai từ như thế, đại bộ phận văn sĩ tài tử cũng nhin không được tán dương, phân tích từng câu từng chữ, liên tục tán thưởng cùng cảm khái.

Cho dù là Vân Trác cũng không khỏi không phục, hần đột nhiên cảm giác được Vũ Mị Nương cách hần càng thêm xa.

Người liên can trên thuyền đều biết Cố Chi Minh mắt mặt nên không nhắc tới, lại càng khiến hần cay đắng.

Vốn Cố Chi Minh hy vọng được mọi người chú ý, nhất thời mọi người lại hờ hững mà vây quanh “địch nhân”, thật sự khó có thể ngăn lại lửa giận trong lòng, giấu cợt nói:

- Còn tưởng là ai, nguyên lai là Hán tặc Tào Tháo, tôn sùng tiểu nhân như thế, chắc bản tính người cũng như hần!

Cho tới nay, thanh danh Tào Tháo vốn vẫn không tốt, vào Đường triều thời kỳ chưa có tác phẩm [Tam Quốc Diễn Nghĩa] nhưng hần vẫn là nhân vật phản diện, chỉ là chưa đến mức người người mắng chửi.

Đỗ Hà lại rất thương thức Tào Tháo, lên tiếng:

- Từ xưa đến nay, người được gọi là anh hùng không quá trăm người, Tào Tháo là nhân vật kiệt xuất, há lại để hậu sinh mắng nhiếc?

Cố Chi Minh càng cười lạnh liên tục:

- Từ Châu đồ sát, cầm giữ triều chính, tru sát hoàng thân quốc thích Đồng Thừa, Phục Hoàn, tội khác nhiều vô số kể, hôm nay người lại vì tặc tử ca công tụng đức?

Đỗ Hà cười ha hả:

- Ưu khuyết cổ nhân vừa nhìn có thể thấy được. Từ Châu đồ sát, tru sát các loại hoàng thân quốc thích Đồng Thừa, Phục Hoàn cũng không nói, nhưng Ngụy Vũ vùng roi, định phương bắc, khởi công xây dựng thủy lợi, dùng người chỉ cần có tài, đánh vỡ quan niệm thế gia vọng tộc, trọng nhân tài, giữ luật phát cho dân chúng an vui. Ưu khuyết điểm thị phi, vừa nhìn có thể thấy được, người có thể bỏ qua chiến công của hắn? Người thời nay đánh giá cổ nhân đúng là muốn lấy đó mà làm gương nhưng người... Chỉ biết một mặt tru phạt, càng là vô sỉ.

Từ Tuệ cũng không vui hỏi:

- Cổ công tử làm gì cường từ đoạt lý, khắp nơi nhằm vào Đỗ tiên sinh?

Cổ Chi Minh sao nói được Đỗ Hà, trên mặt lúc xanh lúc trắng, nếu không biết là không thể đánh lại Đỗ Hà thì lúc này sớm đã vùng quyền. Lúc này càng nghe người trong lòng chỉ vì Đỗ Hà nói chuyện, vùng tay áo ôm hận rời đi.

Vân Trác cũng biết Đỗ Hà đã có thực học, rất không thống khoái, nhưng lại làm ra một bộ nhiệt tình. Luận tu dưỡng khí độ, Vân Trác thắng Cổ Chi Minh rất nhiều. Đỗ Hà thành nhân vật chính của hội thi thơ, người trên boong thuyền đều hướng hắn thỉnh giáo thi từ.

Cũng may Đỗ Hà không quên căn bản tiểu học, hiểu được như thế nào suy một ra ba, minh bạch giải đáp, từng cái đáp lại.

Ngay cả Từ Tuệ, Vũ Mị Nương cũng không ngoại lệ.

Vũ Mị Nương dĩ nhiên có dụng ý khác, về phần Từ Tuệ khó mà nói, ánh mắt tràn ngập hảo cảm.

Bởi vì Đỗ Hà biểu hiện, hội thi thơ cực kỳ náo nhiệt, cho đến đêm khuya mới tán đi.

Màn đêm buông xuống, một con chim bồ câu trắng từ cửa sổ thuyền hoa vỗ cánh bay về phía xa.

Hàng Châu Chấn Vũ vô quán!

- Đỉnh đỉnh đang đang!

Nghe truyền đến một tràng thanh âm của binh khí giao thoa!

Thanh quang chớp động, trên sân của võ quán đang có sáu người diễn võ.

Bọn họ tách ra hai tổ, cũng không phải là ba cặp ba mà là năm đối một.

Một thanh sam nam tử trẻ tuổi đứng ở chính giữa, đối mặt năm người vây công nhưng vẫn bình thản, một tay khoải kiếm tung bay như gió, phút chốc đâm ra chỉ trúng vai trái một trung niên, không đợi kiếm chiêu đi hết thì mũi kiếm đã biến hóa chỉ vào cổ người khác. Người nọ dựng thẳng kiếm ngăn chặn, hai kiếm va chạm ngân lên bất tuyệt.

Không chờ người nọ thu chiêu, trường kiếm của nam tử trẻ tuổi đã phân ra đâm sau lưng hai người, kiếm quang mờ ảo, trong nháy mắt đã biến hóa hơn mười chiêu.

Đối mặt vây công, nam tử trẻ tuổi vẫn lộ ra thông dong trấn định.

Ở trên hành lang một bên, một thân ảnh có đôi mắt sáng đẹp đang nhìn xem nam tử trẻ tuổi, vỗ tay khen hay!

Bởi vì Giang Nam không chuộng võ nên khai mở võ quán ở đây đều bị người dèm pha.

Chấn Vũ võ quán là do Chu Chấn Uy ở phương bắc sáng lập mười năm trước, có lẽ là võ quán duy nhất ở đây. Người cầu nghệ nườm nượp, sinh ý cực kỳ náo nhiệt, toàn bộ Giang Nam thậm chí có hơn mười phân đà.

Chu Chấn Uy lại dùng thân phận võ giả mà trở thành một trong những thế lực hùng mạnh ở Giang Nam.

Đúng vào lúc này, có một con bồ câu trắng truyền tin bay vào võ quán.

325. Chương 326: Chấn Uy Võ Quán

Lưu lại một môn khoái kiếm tổ truyền, nhiều thế hệ Chu gia đều là con nhà võ, nhiều thế hệ đều lấy “Chu công khoái kiếm” xưng hùng, Chu Chấn Uy là thiên tài tập võ, nghe nói tổ tông đều phó thác kỳ vọng đối với hắn, trông đợi hắn có thể phát dương quang đại “Chu công khoái kiếm”.

Nhưng nói ra thật sự kỳ quái, tuy Chu Chấn Uy xuất thân trong kiếm kích thế gia nhưng lại thích sử dụng đao pháp cương mãnh bá đạo.

Khi hắn mười tám tuổi, Chu Chấn Uy đã dùng “Chu công khoái kiếm” gia truyền đánh bại phụ thân, dứt khoát dời rời nhà ra ngoài học đao pháp, từ đó về sau mai danh ẩn tích, không ai nghĩ ra hắn lại đầu nhập làm đồ đệ của một trong Phong Trần Tam Hiệp Cầu Nhiêm Khách khổ luyện đao pháp, là đồ đệ đặc lực nhất của Cầu Nhiêm Khách, một thân võ nghệ của Chu Chấn Uy cơ hồ đạt hết chân truyền của sư phụ. Mười năm sau khi đao pháp đại thành, Chu Chấn Uy tái hiện giang hồ, du lịch tứ phương hành hiệp trượng nghĩa, lấy một thân đao pháp bá đạo chấn động thiên hạ, trở thành cao thủ hàng đầu, cũng trong mười năm thiên hạ đại loạn, Chu Chấn Uy đem đao kiếm dung hợp thành một, tay trái sử dụng Cửu Hoàn đao cương mãnh bá đạo nặng bốn mươi cân, tay phải dùng Thanh Phong kiếm nhanh như tia chớp, một đao một kiếm, một cương một nhu, danh vọng thật cao, càng mơ hồ sánh vai cùng sư phụ của hắn.

Năm xưa khi thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh giành Trung Nguyên, Giang Nam có Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng, Đỗ Phục Uy làm loạn, tránh cho quê hương bị chiến tranh lan đến, vị hiệp khách võ công trác tuyệt kia đã quy về Giang Nam bảo vệ quê nhà, về sau nhận lấy uy bức lợi dụ, đầu nhập dưới trướng Đỗ Phục Uy, trở thành thủ lĩnh Thượng Mạc.

“Thượng Mạc” là bộ đội trực hệ mà Đỗ Phục Uy dựa theo Huyền Giáp quân xây dựng, từ trong bộ đội lựa chọn ra thành viên tinh nhuệ nhất tạo thành vệ đội cho mình, binh lực có năm ngàn người, Đỗ Phục Uy đem Thượng Mạc xem như tử đệ binh của mình, bình thường phi thường sủng ái, nhưng yêu cầu vẫn thật nghiêm khắc, mỗi trận tác chiến đều do Thượng Mạc làm tiên phong, sau mỗi cuộc chiến đều đích thân kiểm tra thương thế trên người bọn họ, nếu như có thương tổn sau lưng, có thể sẽ xử tử, bởi vì vết thương kia cũng có ý nghĩa lâm trận thối lui. Mỗi lần chiến thắng Đỗ Phục Uy đều đem tiền tài thưởng cho toàn quân, nếu thủ hạ chết trận sẽ lấy tài sản cùng thân thiếp của người chết cùng tuần táng, bởi vậy Thượng Mạc hoàn toàn tử trung cùng Đỗ Phục Uy, vì hắn mà chiến, sở hướng vô địch, uy danh không kém hơn Huyền Giáp quân.

Về sau Đỗ Phục Uy bị Lý Uyên đầu độc, Chu Chấn Uy quay về Giang Nam sáng lập Chấn Uy võ quán, phát triển đến nay đã được mười năm.

Chu Chấn Uy bởi vì say mê võ đạo, cả đời không lập gia đình không con cái, cho nên thu nhận một nghĩa nữ, hơn nữa xem năm đồ đệ của mình như ruột thịt, trong đó Lý Dật Phong xuất sắc nhất, được sủng ái nhiều nhất.

Chu Chấn Uy nhìn đại đồ đệ cùng nghĩa nữ của mình khe liếc mắt, gương mặt nghiêm túc không thay đổi, chỉ mỉm cười nói:

- Dật Phong, con đi theo ta!

Nói xong rồi đi thật nhanh.

Lý Dật Phong rất kính trọng sư phụ, liền gật đầu, nói vài lời với Chu Linh Linh liền đi theo sau.

Hai người đi tới tỉnh thất trong võ quán.

Tỉnh thất không lớn, chỉ khoảng vài trượng, trên mặt đất trải thảm đỏ, hai bên đều có giá đặt binh khí, bày đầy đủ loại binh khí, không thiếu một thứ gì.

Ngay vách tường đối diện cửa vào có một chữ “Võ” thật lớn, chữ viết không đẹp nhưng mang theo cổ khí thế nói không nên lời.

Nơi này là địa phương Chu Chấn Uy dùng khảo sát kiếm nghiệm võ nghệ, hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ có một cửa sổ, mặc cho bên ngoài ồn ào thế nào cũng không truyền vào bên trong, thanh âm bên trong cũng không thể rơi ra bên ngoài, cho nên cũng là một địa phương thương nghị cơ mật.

Lý Dật Phong đi vào tỉnh thất, ngoài ý muốn nhìn thấy trên lưng ghế có một con bồ câu đưa thư đang đi lại, bên cạnh nó còn một trang giấy.

Chu Chấn Uy gọi đệ tử ngồi xuống trước mặt.

Hôm nay khó được ngày nhàn rỗi ở lại trong sân luyện võ, Chu Chấn Uy đột nhiên nhận được bồ câu đưa tin. Bên trong nhắc tới Đỗ Tường, dặn hẳn điều tra lai lịch Đỗ Tường.

Chu Chấn Uy rất tò mò, nhớ lại Lý Dật Phong từng nhắc qua về Đỗ Tường, bọn họ còn ở trên thương thuyền của Từ gia liên thủ đối phó Ngụy Tượng cùng Chương Phong. Vì vậy mới gọi hẳn vào phòng muốn hỏi rõ tình huống của Đỗ Tường.

- Dật Phong, nghe nói con cùng Đỗ Tường giao hảo, con có biết hẳn là ai không?

Nghe Chu Chấn Uy hỏi thăm, Lý Dật Phong ngần ngại, trầm mặc một lúc mới nói:

- Chuyện này...mặc dù đồ nhi cùng hẳn hận gặp nhau quá muộn, nhưng cũng không hiểu biết lai lịch của nhau được nhiều. Chỉ biết hẳn là người Tức Mặc, còn nhỏ học được một thân võ nghệ, ngoài ra không biết được nhiều lắm. Nhưng hẳn cấp cho đồ nhi cảm giác thật chân thành cũng rất đáng sợ!

- Đáng sợ?

Khuôn mặt Chu Chấn Uy cổ quái, đối với hai chữ này rất khó hiểu.

- Không sai!

Lý Dật Phong gật đầu nói:

- Thái độ làm người của Đỗ huynh nhiệt tình hào phóng, hơn nữa trí dũng song toàn, là một người nhiệt tâm, nếu làm bằng hữu với hẳn, hẳn sẽ là người đáng tin cậy nhất, nhưng nếu làm kẻ địch của hẳn, nói thật, nhớ tới biểu hiện của hẳn trên thương thuyền Từ gia ngày đó, đồ nhi hiện tại nghĩ lại còn có chút sợ hãi. Tuy rằng những người đó cũng không phải hảo thủ, nhưng với lực lượng của một người ở trong hoàn cảnh xấu tuyệt đối lại có thể chuyển bại thành thắng, thật sự rất giỏi!

Chu Chấn Uy nói:

- Nếu nói như thế, người này chỉ có thể làm bằng hữu mà không thể làm kẻ địch? Còn là một nhân tài. Vậy con có biết hẳn xuôi nam có mục đích gì không?

Lý Dật Phong nói:

- Chuyện này con biết, hẳn nói là đến tìm Chu lão anh hùng, nghe nói Chu lão anh hùng từng cứu hẳn một mạng, hẳn muốn đền Giang Nam bái kiến, nhưng hẳn lại không biết Chu lão anh hùng đã sớm qua đời, vừa nghe tin tức này hẳn dự định đến Giang Nam tới mộ phần lão anh hùng thắp nén hương, thuận tiện thăm viếng người nhà của Chu lão anh hùng, ngoài ra cũng không còn chuyện gì trọng yếu. Đúng rồi, lúc chia tay hẳn còn nói muốn đi thăm phong cảnh Giang Nam, cho nên có lẽ sẽ đến Hàng Châu Tây Hồ một chuyến, hơn nữa còn ước định sẽ gặp lại...Làm sao vậy sư phụ, có phải Đỗ huynh chọn phải người nào sao?

Lý Dật Phong có chút lo lắng, hẳn hành tẩu giang hồ nhiều năm, bằng hữu chân chính đáng giá kết giao lại không nhiều lắm, hẳn thật tâm muốn kết giao cùng Đỗ Hà, cũng không muốn Đỗ Hà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn tại Giang Nam.

- Không có việc gì, chỉ là có người nhờ vi sư điều tra hẳn một chút, yên tâm đi, khó được con có hảo hữu muốn kết giao, vi sư sẽ không làm khó hẳn. Dù sao chuyện thương thuyền của Từ gia chỉ là một hiểu lầm. Mặc cho ai cũng không ngờ được con cùng Đỗ Tường lại ở cơ duyên xảo hợp đi lên thương thuyền của Từ gia. Vi sư đã phái tam sư đệ của con đi nghỉ cách cứu viện Ngụy Tượng, chỉ cần giải quyết hết thủy đều không còn gì nữa. Con...

Hẳn vốn định cho Lý Dật Phong đi điều tra Đỗ Tường, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy Lý Dật Phong quá nặng tình nghĩa, rất dễ bị tình nghĩa liên lụy, nhân tiện nói:

- Gần đây con không có nhiệm vụ gì, không bằng đi trợ giúp tam sư đệ, tam sư đệ không cẩn thận như con, có con ta càng thêm yên tâm! Thuận tiện đem nhị sư đệ của con cùng đi!

Ánh mắt Lý Dật Phong thật phức tạp, gật gật đầu.

326. Chương 327 - 328: Phục Kích

Ngụy Tượng bị áp giải trong xe chở tù, trên người mang theo gông xiềng nặng hơn bốn mươi cân, cả người choáng váng, tướng mạo hung ác ngang ngược không thay đổi, chỉ là mặt không chút máu, nằm nghiêng trên xe tù, không ngừng thấp giọng rên rỉ chẳng khác gì đầu mảnh hổ đang lâm bệnh nguy kịch, hữu khí vô lực nằm úp sấp.

Áp giải hần chính là ngục tốt trong thành Dương Châu, bởi vì trước khi bị bắt Ngụy Tượng có tám mươi thủ hạ, mỗi tên đều là lưu manh khó đối phó, vì phòng ngừa vạn nhất, lần này hộ vệ áp giải tăng thêm mười hai người, hơn nữa còn dùng xe chở tù, đồng thời cho hần mang gông xiềng nặng nề, phòng ngừa phạm nhân chạy trốn hoặc bị người nghĩ cách cứu viện.

Trên đường áp giải Ngụy Tượng đúng là luôn bị ném khổ sở, vốn chuyện áp giải phạm nhân là một chuyện khổ sai, trong chuyện này cũng có rất nhiều giảng cứu.

Cần phải thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác, cần đi vội suốt ngày đêm, buổi tối còn cần chia thành từng nhóm canh gác, đồng thời còn có văn bản quy định rõ ràng, nha dịch áp giải phạm nhân không được mua thức ăn dọc đường hay dùng cơm uống nước dọc đường, bọn họ chỉ được ở lại trong trạm dịch, ăn uống ở trong dịch trạm mà thôi.

Đây đều là những cách để phòng phạm nhân bị đánh cướp, nếu bị phát hiện vi phạm sẽ nghiêm trị không tha.

Có thể nghĩ ra những nha dịch này chức vụ thấp bé không thể thấp hơn được nữa, người trong dịch trạm sẽ cho họ ăn ngon hay sao?

Trên đường đi phải chịu đựng vất vả không nói, ăn không ngon ngủ không yên, hoàn toàn chính là việc khổ thân.

Ngay từ đầu khi ngục tốt nhìn thấy dung mạo kinh khủng của Ngụy Tượng đều có chút kiêng kỵ, không dám làm gì hần. Nhưng theo một đường một nhọc, Ngụy Tượng dần dần không chịu đựng nổi, thân thể càng ngày càng yếu, vốn bản thân hần cũng đã bị thương nặng, miệng vết thương không được trị liệu tốt, nhà tù lại thấp lạnh, thân thể không cách nào khôi phục. Hiện tại lại bị giày vò như thế, thân thể lập tức sa sút cực nhanh đến mức bệnh nặng không dậy nổi, tuy bề ngoài vẫn là hình dạng của một đầu lão hổ, nhưng bên trong đã biến thành một con mèo bệnh như sắp chết.

Nha dịch nhìn thấy con mèo bệnh Ngụy Tượng này, đem đầy bụng ủy khuất cùng không tình nguyện toàn bộ đều phát tiết lên người của hần, để cho hần ném khổ sở cũng để cho hần phải trả giá những hành vi tội ác mà hần đã làm.

Giờ phút này Ngụy Tượng cũng có tâm trạng nếu biết sớm cũng đã không làm, cực kỳ hối hận, cực kỳ chán nản.

Nguyên lai lúc ban đầu khi chấp hành kế hoạch, Ngụy Tượng đã trước một bước nhận ra Lý Dật Phong, nhưng hần vẫn chưa lên tiếng, lại có lòng muốn đưa Lý Dật Phong vào chỗ chết.

Hần cùng Lý Dật Phong cũng không có thâm thù gì, nhưng hần xem Chu Chấn Uy không vừa mắt, bởi vì ngày xưa Ngụy Tượng ở dưới trướng của Đậu Kiến Đức, trong một lần cướp đoạt một thôn trang từng gặp mặt Chu Chấn Uy, bị Chu Chấn Uy đánh gãy một chân.

Hiện giờ hai người cộng sự, vốn nên vứt bỏ hiềm khích trước kia, nhưng địa vị của Chu Chấn Uy lại hơn xa Ngụy Tượng, trong lòng Ngụy Tượng tự nhiên không được thăng bằng, âm thầm oán hận hần.

Ngụy Tượng biết Chu Chấn Uy rất sủng ái năm đệ tử đích truyền, nhất là đại đệ tử Lý Dật Phong, vì vậy hần thầm nghĩ làm như không biết Lý Dật Phong mà giết luôn hần, xem như đả kích Chu Chấn Uy, hần cũng biết Lý Dật Phong nhận được chân truyền của sư phụ, một thân võ nghệ cao cường, cho nên đã phái nỗ thủ âm thầm phục kích. Nhưng hần ngàn tính vạn tính lại tính sai sự tồn tại của Đỗ Hà, vì thế người phái ra phục kích cơ hồ toàn quân bị diệt.

Sau khi bắt được Lý Dật Phong, Ngụy Tượng lại có một ý niệm khác hẳn trong đầu, Lý Dật Phong giết nhiều người của bọn hắn như vậy, nếu đem hắn giao cho thượng cấp, có thể tố cáo Chu Chấn Uy dung túng đồ đệ phá hư đại sự, như vậy có thể đả kích được Chu Chấn Uy, cho nên chỉ bắt trói Lý Dật Phong mà không lấy đi tính mạng hắn.

Thăng đến cuối cùng khi song phương ước chiến Lý Dật Phong mới biết cả một thuyền kiếp phỉ lại là người trong tổ chức mà hắn nguyện trung thành. Nhưng tình huống lúc ấy như tên đã lên dây, không phát không được, Ngụy Tượng lại không thể kéo da mặt xuống cầu tình Lý Dật Phong, Lý Dật Phong cũng vì chuyện Chương Phong giết chết đôi mẫu tử mà hận bọn hắn đến tận xương tủy, vì vậy cự tuyệt có quen biết lẫn nhau.

Nguyên nhân chính là vì như thế mới tạo thành cục diện như hôm nay, nếu trước khi động thủ âm thầm thông tri cho Lý Dật Phong, hoặc sau khi bắt được hắn thì trực tiếp giết hắn, cũng sẽ không xảy ra hoàn cảnh tệ hại như bây giờ.

Ngụy Tượng nguyện ý chết ngay lúc này còn hơn, nhưng thật không nghĩ ra Đỗ Hà lại không giết hắn mà để cho hắn phải chịu đựng cảm giác sống không bằng chết, thật sự đáng hận, thật sự là đáng hận!

Vừa nghĩ bản thân mình một đời anh hùng tung hoành, hiện giờ giống như hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Ngụy Tượng liền có cảm giác muốn tự sát chết cho xong. Hắn suy yếu nằm trong xe chở tù, ngay khi lực giờ tay cũng không có.

Với tình trạng trước mắt của hắn, tự sát cũng là một loại tham vọng quá đáng. Ánh mắt hắn nửa khép nửa mở, ánh mắt oán độc đảo qua trên người toàn bộ nha dịch, đã nhiều ngày hắn đều nhớ kỹ tướng mạo lẫn khẩu khí của các nha dịch, chỉ cần hắn có cơ hội nhất quyết sẽ đem cả nhà những tên nha dịch này giết chết sạch sẽ, cả gà chó cũng không tha, nếu không làm như thế không thể tiêu trừ được mối hận trong lòng hắn.

Đúng ngay lúc này trên quan đạo chợt vang lên thanh âm tiếng ca:

- U a muội, a muội hãy chờ ta a, giờ tỵ đêm nay ta tới tìm muội u...

Cao dao Giang Nam thanh thủy truyền xướng trên quan đạo, hai mắt Ngụy Tượng chợt sáng sỡ, ngẩn người nghe giọng ca của hoàng y thanh niên đi ngang qua, trong mắt lộ ra tia hy vọng, cùng khuôn mặt tươi cười dữ tợn.

Ở ngay lối rẽ, hai người áo xám đầu đội nón bước chậm trên quan đạo, nhìn thấy hoàng y thanh niên đang bước nhanh trên đường, trong đó có một người hơi lớn tuổi hơn chợt cười nói:

- Đối thủ của chúng ta đều ngu xuẩn như vậy sao? Chẳng lẽ hắn không biết liên tục hát để người ngoài dừng hoài nghi?

Người kia là một nam tử chừng hai mươi tuổi, nhìn hán tử áo xám lại đưa mắt tỉnh táo nhìn khắp nơi, nói:

- Ha ha, cuối cùng không cần tiếp tục đi theo, giờ tỵ tối nay để xem hắn đem tất cả mọi người là đứa ngốc hay là Mã phó đầu thông minh, nếu là ta thật sẽ bị bọn hắn lừa bịp qua mặt rồi!

Mã phó đầu được gọi là Mã Ngạn Phi, bộ dạng rất bình thường, là một dạng người chỉ cần nhìn thoáng qua xoay người liền quên hẳn, bình thường tới mức không bình thường hơn được nữa, nhưng chính là một người bình thường như vậy lại thật ngoài ý muốn có được một trái tim linh lung, vô cùng lạnh lợi.

Hắn chính là người được Đỗ Hà an bài cấp cho Ba Vũ Hưng làm phó thủ, ngoại trừ Ba Vũ Hưng là đội trưởng, cả tiểu đội Lưu Hương hắn lớn nhất, mọi người trong đội đều gọi hắn là Mã phó đầu.

Hôm nay đến phiên Mã Ngạn Phi làm nhiệm vụ, đang lúc nhìn chăm chăm canh giữ động tĩnh của Ngụy Tượng, đột nhiên thân hình hắn chấn động, thân hình hơi gầy gò rõ ràng kích động hẳn lên.

Mã Ngạn Phi lập tức cảnh giác, mơ hồ phát hiện có người đang cùng Ngụy Tượng ám thông liên lạc, rất nhanh liền lưu ý tới hoàng y thanh niên đang ca hát, thời gian giờ tỵ trong lời hát làm hai mắt hắn tỏa sáng, chỉ là không cách nào xác định. Vì thế hắn âm thầm đi theo, nếu hoàng y thanh niên có vấn đề, đi tới cuối đường sẽ dừng hát, nhưng không ngờ được còn chưa đi được trăm thước hoàng y thanh niên đã không hát

tiếp, rất rõ ràng đây không phải vì tâm tình vui vẻ mà muốn ca hát, chỉ cố ý lấy tiếng hát để thông báo tin tức với Ngụy Tượng.

Mã Ngạn Phi nói:

- Người tiếp tục nhìn Ngụy Tượng cẩn thận, ta đi thông báo cho đội trưởng!

Đỗ Hà lúc rời đi Dương Châu cũng đã dự đoán được sẽ có người nghĩ cách tới cứu viện Ngụy Tượng, vì vậy đã sớm an bài người đi theo dõi Ngụy Tượng, phòng ngừa bị người cứu đi, thất bại trong gang tấc.

Thái độ làm người của Ba Vũ Hưng tuy thiếu mưu thiếu trí, nhưng hắn làm việc thật cẩn thận linh lung, tỉ mỉ chăm chỉ, đối với mệnh lệnh của Đỗ Hà tôn sùng như thánh chỉ, không dám có bất kỳ lãnh đạm nào.

Đối với yêu cầu của Đỗ Hà, hắn đều tận hết khả năng làm được đến tốt nhất, hoàn toàn có thể nói thời thời khắc khắc Ngụy Tượng đều nằm trong sự giám thị của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Ba Vũ Hưng vừa nghe đã xác định đối phương sẽ hành động trong tối nay, vũ động cánh tay mạnh khỏe cường tráng, cười nói:

- Theo dõi vài ngày, cuối cùng đã tới thời gian động thủ, các tiểu tử, giữ vững tinh thần, nhiệm vụ lần này của công tử đã giao hết cho chúng ta, nếu làm hư chúng ta làm gì còn mặt mũi đi gặp hắn. Mã đại ca, người nói hiện tại chúng ta phải làm gì? Sẽ xuất động ngay thời gian bọn hắn động thủ hay ngăn chặn trên đường?

Ưu điểm lớn nhất của Ba Vũ Hưng là biết rõ mình có bao nhiêu cân lượng, tự mình hiểu lấy, nên không hề xăng bậy. Mặc dù hắn dẫn đội nhưng hết thảy mệnh lệnh chỉ quyết định sau khi thương lượng cùng Mã Ngạn Phi. Mã Ngạn Phi lớn hơn Ba Vũ Hưng năm tuổi, vì vậy Ba Vũ Hưng thân thiết xưng hô hắn là đại ca. Mã Ngạn Phi trầm ngâm nói:

- Ta cho là ở trên đường ngăn chặn tốt hơn. Giờ tỵ đã tiếp cận rạng sáng, ở thời gian này bọn nha dịch sẽ tá túc tại dịch trạm. Nếu xuống tay trong dịch trạm, sự tình lớn ra sẽ khó văn hồi. Như vậy không hợp với yêu cầu của công tử, cho nên ngăn chặn dọc đường mới là cách tốt nhất.

Ba Vũ Hưng nghe được cũng hiểu ý tứ của Mã Ngạn Phi:

- Nhưng làm sao phán đoán được lộ tuyến chạy trốn của bọn hắn sau khi đắc thủ, còn nữa, vạn nhất đám người kia lòng dạ độc ác, sau khi đắc thủ lại đem đám nha dịch áp giải đều giết chết, như vậy sao được?

Mã Ngạn Phi cười tự tin nói:

- Điểm ấy đội trưởng không cần lo lắng, với thân thể hiện tại của Ngụy Tượng không thể nào lặn lội đường xa chạy trốn, nếu chúng ta mai phục tại phụ cận Thiên Trường huyện, nơi này nằm giữa Giang Hoài, phần lớn đều là đồng ruộng, không có chỗ ẩn thân cung cấp cho người tu dưỡng. Chỉ có hướng tây bắc có một tòa Nhị Long sơn, có thể ẩn thân, có thể ở lại tu dưỡng.

Bọn hắn đã mạo hiểm tới cứu Ngụy Tượng, như vậy sẽ không coi thường sự sống chết của hắn. Nhị Long sơn sẽ là đường đi duy nhất của bọn hắn! Muốn tiến Nhị Long sơn, Trường Thiên Hạp là con đường duy nhất lên núi, chúng ta có thể mai phục ở gần dịch trạm, chỉ cần xác định bọn hắn đi về hướng tây bắc, chúng ta có thể trước một bước đến Trường Thiên Hạp mai phục. Về phần chuyện giết nha dịch thì ta cho rằng không cần lo lắng, hiện tại cướp tù giết nha dịch là tội lớn, bọn hắn hoàn toàn không dám đem chuyện nhiệt náo ra lớn đến như vậy, điểm ấy ta có thể khẳng định!

Ba Vũ Hưng nghe xong mừng rỡ, vỗ vai Mã Ngạn Phi, bắt đầu phân phó xuống.

Khoảng mười một giờ tối.

Tầng mây dày đặc che khuất ánh trăng, khiến ban đêm vốn đã âm u không ánh sáng càng thêm mơ hồ, từ bốn phía có hơn mười bóng người đang hướng dịch trạm tiến tới gần.

Dịch trạm kiến tạo bên ngoài khu hoang dã, là một ngôi nhà lớn cô đơn lẻ loi, ngoài cửa chính có một ngọn đèn ***g lớn chiếu sáng đường đi.

Bên trong một ngôi nhà sơ sài thuộc dịch trạm, hơn mười nha dịch ở trong phòng ngủ say, chỉ còn lại hai người đang phân ra đứng bên cạnh xe tù canh giữ Ngụy Tượng cùng phòng ngừa bị người cướp tù.

Ngụy Tượng nằm bên trong xe chở tù, hưng phấn khó ngủ, hẳn nguyên tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, không nghĩ đến Chu Chấn Uy lại phải người đến nghĩ cách cứu viện hẳn, hơn nữa còn phái ra lão tam trong năm đệ tử của chính mình.

Người này tên là Đoạn Kiên Chí, hôm nay hoàng y thanh niên cao giọng hát trên quan đạo chính là Đoạn Kiên Chí.

Nghĩ tới dọc theo đường đi bị ném khổ sở, Ngụy Tượng chẳng khác gì một đầu độc xà nhìn hai thân ảnh nha dịch canh gác lộ ra răng nanh âm trầm.

Đột nhiên trong bóng đêm không chút tiếng động truyền lại hai tiếng vang “sưu sưu” thật khê.

Ngụy Tượng chợt ngậy người, phát hiện hai gã nha dịch canh giữ hẳn đã té ngã trên mặt đất, cũng không biết còn sống hay đã chết. Nơi cổ bọn họ có hai mũi châm nhọn đâm vào, cũng không biết xuất hiện lúc nào, giống như tự mọc dài ra như thế.

Có vài bóng đen trèo tường nhảy qua, Đoạn Kiên Chí đi đầu tiên, trong tay cầm một ống trúc nhỏ, bên hông đeo một thanh trường kiếm. Hắn mặc hoàng y, hai tay thật dài như khỉ vượn, so với người bình thường còn dài hơn, hai nha dịch té xỉu là kiệt tác của hắn.

Khi còn chưa bái Chu Chấn Uy làm sư phụ, hẳn là thợ săn trong Lĩnh Nam sơn, am hiểu cách dùng thuốc mê, tự nghiên cứu chế tạo ra thuốc mê có thể làm người mất đi tri giác trong nháy mắt.

Đoạn Kiên Chí thu hồi châm nhọn cẩn thận cất kỹ.

Hắc y nhân khác tìm kiếm khắp toàn thân nha dịch, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không tìm thấy chìa khóa.

- Khiêng!

Đoạn Kiên Chí thấp giọng nói.

Những người khác hiểu ý, dùng chủy thủ mở ra đinh sắt đóng cửa xe tù, cứu Ngụy Tượng ra ngoài. Có người nâng gong xiêng cho hẳn, phòng ngừa bị xích sắt va chạm lẫn nhau phát ra tiếng vang.

Ngụy Tượng không kiên nhẫn quát khê:

- Cần gì phiền toái như vậy, trực tiếp giết bọn hắn thu hồi chìa khóa là được!

Hắn túm lấy bội đao của hắc y nhân bên cạnh, cười dữ tợn hướng nha dịch nằm dưới đất hung hăng chém xuống.

Trong tay Đoạn Kiên Chí cầm một cây châm nhọn, dùng thủ pháp cao minh cắm vào cổ của Ngụy Tượng, lạnh lùng cười, nghĩ thâm:

- Nếu không phải vì chú ý toàn cục, ta mới lười cứu ngươi. Còn muốn đem sự tình làm lớn, thật nghĩ Đại Đường vương triều có thể tùy ý khi dễ sao?

Hắn cho người nâng Ngụy Tượng lên, dưới tình huống không kinh động bất cứ kẻ nào lặng lẽ đi ra khỏi dịch trạm.

Căn cứ theo kế hoạch đã sớm định ra, thân thể Ngụy Tượng cực kỳ yếu ớt, không chịu nổi lặn lội đường xa, chỉ có thể yên tĩnh tu dưỡng mới là thượng sách, kẻ bên nơi này cũng chỉ có Nhị Long sơn có thể giấu người cùng hoàn cảnh thật yên tĩnh vắng vẻ là tốt nhất. Ngay lập tức Đoạn Kiên Chí hạ mệnh lệnh đi về hướng Nhị Long sơn.

Trong bóng tối trước khi bình minh đến, một đội ngũ chừng mười lăm người lẳng lặng tiến vào Trường Thiên Hạp, trên tay cầm vài cây đuốc mở đường.

Bọn hắn đi rất nhanh, ở Đường triều cướp tù là một trọng tội, nếu bị phát hiện toàn quốc đều sẽ phát công văn truy nã, chỉ phải tranh thủ trước khi trời sáng kịp chạy lên núi lẩn tránh mới xem như bọn hắn được an toàn.

Chỉ là bọn họ hoàn toàn không thể ngờ ở địa phương này đã mai phục hơn ba mươi người, đang sẵn sàng chờ đợi đã lâu.

Đoạn Kiên Chí mới đi ra tới cửa hạp cốc, phía trên đỉnh núi đột nhiên lẫn xuống hơn mười thân cây cùng vô số tảng đá lớn, nhất thời bụi bặm cát đá bay đầy trời, thanh âm ầm ầm điếc tai, thanh thế lại cực kỳ kinh người.

Những thân cây cùng tảng đá bị đẩy xuống hoàn toàn phá hỏng cửa cốc, ngay trong lúc bọn họ còn đang kinh hoàng thất thố, chung quanh đồng loạt sáng lên, hơn ba mươi thành viên tiểu đội Lưu Hương giờ cao cây đuốc từ khắp bốn phía dưng mãnh tiến ra, ngay lập tức vây kín quanh nhóm người của Đoạn Kiên Chí.

Đoạn Kiên Chí thấy rõ cảnh tượng khắp bốn phía, tận đáy lòng trầm đến thấp nhất. Hắn mang người đến đều là hảo thủ của Chấn Uy vô quân, đừng nói là ba mươi mấy người đối diện, mặc dù là trăm người bọn hắn cũng có tin tưởng đột phá vòng vây.

Nhưng những người thần bí đang vây quanh bọn hắn trong tay đều cầm nỏ tiễn, hơn nữa có tiễn cũng không mua được, chính là Liên Hoàn Nỏ chỉ trong quân đội mới có.

327. Chương 329: Xác Chết Trôi Trên Biển

Cường nỏ cùng Liên Hoàn Nỏ đều là nỏ, nhưng uy lực khác xa nhau. Đây cũng tương tự như hỏa đồng cùng súng, mỗi khi hỏa đồng bắn một phát đều phải lên đạn thêm một lần nữa, cần có một chút thời gian chuẩn bị mới có thể bắn ra phát tiếp theo, nhưng Liên Hoàn Nỏ lại giống như súng lục, có thể liên tục bắn ra, trừ phi hết đạn nếu không sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Liên Hoàn Nỏ của Đường triều là phát minh mới của thời đại vũ khí lạnh, mặc dù là thời đại vũ khí lạnh đỉnh phong của Tống triều cũng kém hơn.

Đương nhiên không phải vì kỹ thuật bị lui bước, mà là bởi vì Liên Hoàn Nỏ vì theo đuổi tốc độ nên hy sinh tầm bắn cùng uy lực, ở thời kỳ Đường triều, khoa học kỹ thuật về ngành sắt của ngoại tộc cũng không phát đạt, uy lực của Liên Hoàn Nỏ tuy kém hơn Cường Nỏ, nhưng cũng đã đủ đối phó.

Mà thời kỳ Tống triều ngoại tộc đã phát triển quốc gia của mình, có được đặc sắc riêng về khoa học kỹ thuật, thậm chí còn có được Thiết Điều Tử, Thiết Lâm quân là những trọng kỵ binh. Gặp phải những đội ngũ trọng giáp binh ngay cả binh khí tốt cũng khó thể chém tổn thương, uy lực của Liên Hoàn Nỏ quá nhỏ, tốc độ dù có nhanh bao nhiêu cũng không gây thương tổn được địch nhân, vì thế đã mất đi ý nghĩa.

Cho nên cung nỏ thời kỳ Tống triều đều hướng theo lực lượng phát triển, bọn hắn phát minh ra Thần Tí Cung, uy lực mạnh mẽ có thể xuyên thấu ba tầng hậu giáp, thậm chí có thể xuyên thấu cả gạch đá, nhưng tốc độ thật không dám khen ngợi.

Đối diện với thân thể huyết nhục, dù uy lực của Liên Hoàn Nỏ kém hơn Cường Nỏ, nhưng đã đủ dư dả dồn người vào chỗ chết.

Liên Hoàn Nỏ mỗi lần bắn ra là mười mũi tên, chín giây mười mũi tên, ba mươi Liên Hoàn Nỏ chỉ trong chín giây có thể bắn ra ba trăm mũi tên, ai có thể né tránh?

Mồ hôi lạnh chảy xuống thái dương Đoạn Kiên Chí, bàn tay nắm chuôi kiếm tuôn đầy mồ hôi lạnh, tâm niệm thay đổi thật nhanh, hiểu được hết thấy sự việc, cắn răng trầm nghĩ:

- Bọn hắn có Liên Hoàn Nỏ, nói vậy chính là người của triều đình, triều đình đã sớm có chuẩn bị, chỉ là chúng ta hoàn toàn không hay biết. Tới lui gì cũng chết, đánh một phen, lên!

Tình huống trước mắt cực kỳ hiểm ác, có thể ở dưới loại tình thế này làm ra quyết định chính xác nhất, Đoạn Kiên Chí quả thật không phải người tầm thường.

Theo hắn hiệu lệnh, toàn bộ hắc y nhân đều rút ra trường kiếm.

Dù Đoạn Kiên Chí lựa chọn chính xác, nhưng dù sao đã mất đi ưu thế, muốn phá vây chẳng khác gì người ngốc nói mê.

Ngay khi Đoàn Kiên Chí vừa truyền đạt mệnh lệnh, Ba Vũ Hưng cũng hạ lệnh bắn!

Nổ tiễn bắn tung đầy trời!

Thanh âm khấu vào cơ quan cùng tiếng mũi tên xé gió vang lên liên miên không dứt, trong phút chốc những mũi tên truy hồn đoạt mệnh bắn thẳng vào đám người Đoàn Kiên Chí, thường thường chỉ một mũi tên đã xuyên thủng hai ba người. Nhưng bởi vì Đỗ Hà yêu cầu bắt sống, những địa phương nổ tiễn nhắm tới phần lớn là bộ phận vùng hông, mặc dù không tới mức chết ngay nhưng có thể làm cho địch nhân mất đi chiến lực té ngã trên mặt đất.

Trong thời gian chưa tới mười lăm giây, đã không còn người nào đứng thẳng, mười lăm người đều ngã trên mặt đất, mất đi lực tái chiến.

Đối mặt mật độ nổ tiễn bắn dày đặc như thế, cho dù võ nghệ cao cường như Đoàn Kiên Chí cũng không thể tránh né, hai chân đều bị mũi tên xuyên qua ngã trên mặt đất.

- Trói lại toàn bộ, một bộ phận lưu lại sửa sang chiến trường, bộ phận khác áp giải người đi theo ta!

Ba Vũ Hưng cười toe toét miệng, truyền đạt mệnh lệnh. Ánh mặt trời mùa xuân sáng sớm đã thoát khỏi đường chân trời, chiếu lên thân người ấm áp.

Lý Dật Phong thúc ngựa đi tới chân núi Nhị Long sơn, đem ngựa giấu vào trong rừng cây.

Thu được mệnh lệnh của Chu Chấn Uy, hắn cũng liên tục thúc ngựa đi không ngừng, khi hắn tới dịch trạm trời đã sáng hẳn, bên trong dịch trạm một mảnh hỗn loạn, nha dịch cùng người qua đường đều đang bàn tán về chuyện cướp tù phạm, trong lòng hắn liền biết được Đoàn Kiên Chí đã đắc thủ.

Căn cứ tính cách cẩn thận của sư đệ, Lý Dật Phong đi tới Nhị Long sơn, nếu muốn tránh đầu sóng ngọn gió trong lúc này, Nhị Long sơn là nơi duy nhất mà Đoàn Kiên Chí chọn lựa.

Quả nhiên ở cửa vào Nhị Long sơn hắn tìm được tiêu ký của Chấn Uy võ quán.

Đoàn Kiên Chí ẩn núp trong núi cần có được liệu cùng thực vật, lưu lại tiêu ký là vì chỉ dẫn phương hướng cho người của phe mình.

Lý Dật Phong lần theo tiêu ký truy tìm tới Trường Thiên Hạp, nhưng đi tới cốc khẩu lại hoàn toàn không còn nhìn thấy được tiêu ký.

Dự cảm bất tường nảy sinh trong lòng Lý Dật Phong, bên trong Trường Thiên Hạp cũng không có gì dị thường, hắn lo lắng tìm tòi khắp chung quanh. Sau khi xác định không có thêm tiêu ký nào, hắn lại quay về Trường Thiên Hạp, nhìn thấy địa hình thăm ngẫm:

- Địa thế nơi này hiểm yếu, tiêu ký lại gián đoạn ở nơi này, vấn đề tất nhiên xảy ra tại đây!

Hắn đè nén nỗi lo âu, tìm tòi từng tác thổ địa nơi này, ở trong bụi cỏ liền phát hiện được vết máu, ở vách đá lại phát hiện có dấu vết của thân cây cùng tảng đá va chạm, trên vách núi cũng tìm được bụi cỏ bị vật nặng đè ép xuống.

Đủ loại dấu hiệu đã chứng minh tình huống của Đoàn Kiên Chí.

...

Nhìn biển rộng mênh mông, Đỗ Hà có cảm giác dở khóc dở cười, nguyên bản theo kế hoạch mà hắn sớm định ra, đi tới Tô Châu điều tra Từ gia cùng Tô gia để bắt kẻ chủ mưu phía sau màn, sau đó sẽ phá hủy đám ung nhọt kia, chiến thắng trở về Trường An đoàn tụ cùng song thân thê tử. Lúc trước nghe Vũ Mị Nương nói thuyền hoa của Từ gia muốn đi Tô Châu, cũng không hề nghi ngờ gì, Từ gia ở Tô Châu không dưới trăm năm, con thuyền này không đi Tô Châu lại đi đâu?

Cho đến sáng sớm hôm nay hắn mới biết được mục đích của thuyền hoa Từ gia chứng thật là ở Tô Châu, nhưng cần phải chờ bọn họ đi du ngoạn một vòng mới quay về nơi đó. Nguyên lai những thế gia công tử cùng danh môn đệ tử trên thuyền đã sớm có ước định trước, cùng nhau chơi xuân đạp thanh, trạm thứ nhất là Trường Giang, trạm thứ hai là biển khơi, trạm thứ ba là Tây Hồ, giờ phút này địa phương họ đang đến chính là Tây Hồ.

Mặt ngoài Đỗ Hà đến Giang Nam là vì tế bái một vị giang hồ danh túc, cũng không phải có việc gấp gì, thật không tiện lộ ra vẻ lo lắng quá mức, chỉ đành thuận theo tự nhiên đi thêm một vòng.

Thanh âm tiếng bước chân vang lên, trong đầu Đỗ Hà hiện ra thân ảnh xinh đẹp của Vũ Mị Nương, cũng không xoay người lên kêu lên:

- Vũ cô nương!

Vũ Mị Nương si dại nhìn thân ảnh trước mặt, trong mắt long lanh thủy khí, nước mắt to như hạt đậu không dám chảy xuống, trong đáy lòng chỉ có một ý niệm:

- Chậm trễ đại sự của Đỗ đại ca, quả nhiên làm cho hấn chán ghét, ngay quay đầu lại liếc mắt xem ta cũng không nguyện ý sao?

Vũ Mị Nương trí tuệ tới bậc nào, từ lúc ở Dương Châu gặp Đỗ Hà liền biết được ý trung nhân mang theo nhiệm vụ cơ mật trên người, nếu không cũng không cần mai danh ẩn tích đi vào Dương Châu.

Nàng biết rõ Đỗ Hà là người làm chuyện đại sự, cũng không có ý định làm chậm trễ đại sự của hấn.

Nhưng ở Trường Giang gặp nhau, nàng thầm nghĩ thừa dịp lên thuyền còn có thể gặp mặt Đỗ Hà nói chuyện một chút cũng đã cảm thấy thật thỏa mãn. Nhưng nàng là lần đầu tiên kết giao cùng nhóm người Từ Tuệ, cũng không biết thông lệ của bọn họ, không nghĩ ra thuyền hoa đi ra biển khơi lại không tiếp tục cập bờ bỏ neo mà trực tiếp theo đường biển từ sông Tiền Đường đổ thẳng tới Hàng Châu, du ngoạn xong mới trở về Tô Châu.

Hôm nay sau khi nàng biết tin lập tức liền luống cuống.

Đỗ Hà xuôi nam làm đại sự, nhưng bởi vì tư tâm của nàng nên bị chậm trễ lộ trình. Nàng cũng không biết Đỗ Hà phải làm đại sự gì, nhưng không cách nào áp chế ý nghĩ, luôn cảm giác tư tâm của mình phiền nhiễu Đỗ Hà, tạo thành gánh nặng cho hấn, thậm chí có thể bởi vì vậy mà phá hủy đại sự của hấn.

Nghĩ như thế tận đáy lòng Vũ Mị Nương cũng không còn giữ được bình tĩnh, nhưng trước mắt bao người nàng lại không thể giải thích, trong lòng khẩn trương gấp gáp, thấy Đỗ Hà đứng một mình ở đầu thuyền vội vàng muốn tiến lên nói tiếng xin lỗi, nhưng thấy Đỗ Hà gọi nàng mà vẫn không xoay người lại, còn cho rằng mình thật sự làm chậm trễ đại sự của hấn nên làm hấn phản cảm, không còn muốn nhìn thấy mình, nước mắt không nhịn được liền rơi xuống.

Nàng vốn là một thiếu nữ mạnh mẽ, có thể thừa nhận bất cứ áp lực gì, dưới nghịch cảnh cũng có thể đối mặt hết thấy, cho dù trời sập cũng không áp ngã được nàng. Nhưng người mạnh mẽ cũng có nhược điểm, tâm cơ trí tuệ của Vũ Mị Nương không thua bất cứ nam tử đương thời nào, chỉ riêng đối mặt Đỗ Hà nàng lại không có biện pháp gì giải thích.

Đỗ Hà mơ hồ nghe được phía sau truyền tới tiếng nức nở, ngạc nhiên xoay người, chỉ thấy thần sắc Vũ Mị Nương thật buồn bã, trong mắt lại mơ hồ muốn chảy nước mắt, giống như một cánh hoa trong cơn bão, làm người ta thật thương tiếc, vẻ mặt hấn liền hiểu kỳ:

- Làm sao vậy?

Hấn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế cục trước mắt giống như một hồ nước đục, không thể thấy rõ trong nước có thứ gì, đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành lại đang ở nơi nào. Mấu chốt trong kế hoạch của Đỗ Hà nằm ở chỗ Ngụy Tượng, ở những người nghĩ cách cứu viện Ngụy Tượng, bọn hấn nhất định phải biết sự tình, từ trong miệng bọn hấn có lẽ lấy được manh mối chân chính, về hành động của hấn hiện tại đều chỉ nằm trong giai đoạn thăm dò, cho nên trước khi nhận được tin của Ba Vũ Hưng hấn cũng không có gì khẩn cấp.

Tuy rằng tình hình hiện tại đánh vỡ kế hoạch hấn sớm định ra, cũng sẽ tạo thành phiền phức nho nhỏ, nhưng không trở ngại gì đến đại cục.

Vũ Mị Nương khó chịu nói:

- Mị Nương thật sự không biết chiếc thuyền này sẽ không cập bờ, làm lỡ đại sự của Đỗ đại ca, thật sự là có lỗi!

Nàng sợ người ngoài nghe được, cố ý đè thật thấp thanh âm không chế tâm tình của mình, nhưng nước mắt trên mặt lại lăn xuống.

Đỗ Hà vừa nghe lời nàng, cũng hiểu được vì sao Vũ Mị Nương lại phản ứng như thế, thấy nàng cực kỳ đau khổ, cũng vô cùng thương tiếc, hạ giọng nói:

- Mị Nương không cần để ý, là muội đa tâm rồi!

Vũ Mị Nương cho rằng hấn đang an ủi mình, gương mặt vẫn buồn bã khổ sở, nước mắt ngừng chảy nhưng không cách nào vui vẻ.

Đỗ Hà an ủi:

- Cũng không dối gạt muội, lộ trình thay đổi quả thật có chút phiền toái, nhưng ta vốn định điều tra Hàng Châu, hiện giờ đem thời gian đẩy lên phía trước, cũng không sao cả. Muội còn không rõ bổn sự của Đỗ đại ca sao? Nếu sự tình thật sự gấp gáp, với thủ đoạn của Đỗ đại ca, chỉ cần dùng chút mưu kế bức bách thuyền cập bờ không phải dễ dàng!

Vũ Mị Nương suy nghĩ lại cảm thấy rất đúng, lúc này mới dễ chịu hơn một chút, thấy trên mặt Đỗ Hà hiện lên vẻ cười cười, rõ ràng như có ý giấu cợt, nhớ tới thái độ mình sốt ruột hoảng sợ như muốn tự tìm cái chết, nhất thời không chịu nổi, gương mặt đỏ bừng.

Đỗ Hà thấy nàng để ý mình đến như thế, trong lòng cũng có chút cảm động, lấy ra một chiếc khăn đưa cho nàng, ôn nhu nói:

- Lau mặt đi, tiểu hoa miêu!

Vũ Mị Nương cảm nhận được ôn nhu của hấn, đưa tay tiếp nhận khăn, sáng giọng:

- Còn không phải tại Đỗ đại ca làm hại sao!

Nàng lau nước mắt, hờn dỗi bước tới trước mũi thuyền, đáy lòng lại thật ngọt ngào, cầm khăn trong tay vuốt ve, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thất thanh kêu lên:

- Đại ca nhìn xem, đó là gì vậy?

Dưới mặt biển tràn ngập ánh mặt trời chiếu sáng, lại

trôi tới hơn mười người...

Chính xác mà nói là hơn mười cỗ thi thể!

328. Chương 330: Địch Nhân Là...oa Khẩu?

- A...

Nhìn thấy thi thể xuất hiện, những thế gia đệ tử chưa từng gặp qua cảnh đời đều kinh hô ra tiếng.

Người nhát gan sắc mặt trắng bệch, người gan lớn lại chỉ trỏ, tiến lên boong thuyền nhìn ra xa.

Vũ Mị Nương là lần đầu tiên gặp phải loại trường hợp này, gương mặt cứng ngắc, đem thân thể nhích lại gần Đỗ Hà, tựa hồ chỉ ở bên cạnh hấn nàng mới cảm thấy được an toàn.

Từ Tuệ cùng đám người Vân Trác nghe tin cũng chạy ra.

Khuôn mặt Vân Trác thật nghiêm túc, liếc mắt nhìn Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương, đối với xác chết trôi trên biển cũng không hấp dẫn hấn bằng việc Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương nói chuyện với nhau tại đầu thuyền.

- Bỏ neo tại chỗ, có lẽ phát sinh đại sự gì cũng không nhất định!

Đỗ Hà bình tĩnh hạ mệnh lệnh.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng hấn đã là tướng quân thống lĩnh năm ngàn binh mã, hai năm theo kiếp sống quân lữ, trải qua những năm vào sinh ra tử gần đây, lãnh binh chiến đấu, đã tu dưỡng ra một loại khí độ thượng

vị giả, bất chiến mà có thể khuất phục người. Lời ra khỏi miệng liền làm cho người khác nảy sinh ý niệm không thể phản kháng trong đầu.

Từ Tuệ không chút suy nghĩ quay đầu đi phân phó xuống, thẳng đến khi hạ mệnh lệnh xong nàng chợt tỉnh ngộ, cổ quái liếc mắt nhìn lướt qua Đỗ Hà, tự trách mình vì sao lại theo bản năng nghe lệnh của hắn.

Nhưng nàng cũng có lòng muốn điều tra rõ chân tướng nên không lên tiếng phản đối.

Đỗ Hà xoay người đến bên mép thuyền, tìm dây thừng thắt thành thòng lọng, nhẹ nhàng ném xuống, sợi dây thừng tấp bay ra ngoài. Theo lẽ thường sợi dây thừng nhẹ căn bản không thể ngăn cản được sức gió biển, nhưng chỉ bị hắn nhẹ nhàng ném ra không ngờ dây thừng lại xuyên vào trong nước, thật chuẩn xác bọc lên cổ chân một cổ thi thể.

Những người khác không hiểu ý nghĩa bên trong, không biết ảo diệu của một chiêu này.

Nhưng trong người Vân Trác mang theo kỳ kỹ, làm sao không nhìn ra thần diệu bên trong?

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ rung động cùng không dám tin, trầm nghĩ:

- Sớm nghe nói Đỗ Tường võ nghệ cao cường, không thể tưởng được thế nhưng lại cao minh đến như thế, ta xa xa không bằng...

Hắn văn võ song toàn, tuy nói văn không sánh kịp Từ Tuệ, võ không bằng Lý Dật Phong, nhưng cũng có thể đứng hàng tam giáp, văn võ lại tài giỏi như nhau ở vùng Giang Nam không người so sánh, vẫn luôn luôn lấy chuyện này làm kiêu ngạo, nhưng hôm nay gặp được Đỗ Hà, thành tựu cao minh của Đỗ Hà trong cả văn lẫn võ làm cho hắn không theo kịp, trong ghen ghét lại bất đắc dĩ, càng thấy hắn cùng Vũ Mị Nương thân mật đến như thế càng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đỗ Hà đã đem thi thể vớt lên thuyền.

Xác chết kia mập phì, một thân đầy thịt béo, khoảng năm sáu mươi tuổi, thân hình hoàn toàn trần trụi, ngay cả quần lót cũng không có, nơi yết hầu bị người dùng đao nhỏ cắt ngang, nhìn thấy một lỗ hổng sâu tận xương.

Nhìn thấy bộ dáng thi thể, Từ Tuệ, Vũ Mị Nương cùng một ít tỷ nữ trên thuyền đều ngượng ngùng quay đầu nhìn sang nơi khác.

Đỗ Hà kiểm tra miệng vết thương của hắn, nơi yết hầu vẫn còn rỉ máu tươi, vẫn chưa chảy hết, trầm giọng nói:

- Vừa mới chết không lâu, chỉ sợ còn chưa tới nửa canh giờ, hung thủ có lẽ còn chưa đi xa đâu!

Đỗ Hà vừa dứt lời, chợt nghe Cổ Chi Minh thét lên một tiếng kinh hãi:

- Người này...hình như là...Triệu quán gia?

Đỗ Hà hỏi:

- Cổ huynh nhận ra được người này sao?

Cổ Chi Minh vừa định đáp lời, nhưng nhớ tới người đặt câu hỏi là Đỗ Hà, nhin không được hừ một tiếng, cũng không đáp lời. Mấy ngày trước bị Đỗ Hà làm nhục nhã một trận, lòng dạ hắn hẹp hòi đã xem Đỗ Hà như đại địch sinh tử, vì vậy nghe câu hỏi của hắn không thêm quan tâm tới.

Đỗ Hà cũng lười so đo với loại người như hắn, không thêm hỏi thêm.

Từ Tuệ nghe Cổ Chi Minh gọi là Triệu quán gia, cũng thấy kinh ngạc, cố nén ghê tởm quay người nhìn dung mạo xác chết, che miệng kinh hô, phát ra thanh âm như không thể tưởng tượng nổi, sắc mặt càng thêm trắng bệch, lui lại một bước nói:

- Thật là hắn?

Trong lòng Đỗ Hà thật nghi hoặc, hỏi:

- Ai là Triệu quán gia, là quán gia của Từ gia sao?

Từ Tuệ lắc đầu nói:

- Không phải, là quân sự Tô gia, là một lão nhân của Tô gia, có chút địa vị, rất có kỹ năng. Từ gia cùng Tô gia là thế giao, ta từng gặp qua hắn vài lần. Nhưng vì sao hắn lại chết ở chỗ này?

Trong lòng Đỗ Hà cũng cảm thấy kỳ quái, ban đầu hắn còn tưởng rằng là do dư nghiệt của Lý Kiến Thành quấy phá, nhưng tinh tế suy nghĩ lại cảm thấy được khả năng không lớn, chỉ vì thủ đoạn của song phương kém rất nhiều.

Ngụy Tượng hành động rất thận trọng, trước tiên khống chế thương thuyền, sau đó đem thương thuyền chạy ra biển, thẳng đến khi rời xa lục địa mới tiến hành hoạt động giết người cướp của. Hành vi vút xác như vậy thần không biết quỷ không hay, nếu không phải lần đó gặp phải chính mình, người trên thuyền bởi vì mất tích mà biến mất trên cõi đời này.

Nhưng hôm nay mặc dù bọn họ đang đi trên biển lớn, nhưng vẫn chưa vượt xa đường ven biển, thậm chí cũng đã nhiều lần gặp được thuyền đánh cá. Đối phương ở nơi này lại hạ độc thủ, hoàn toàn là hành vi không chút lý trí, cách biệt một trời so với dư nghiệt của Lý Kiến Thành luôn bố cục chặt chẽ cẩn thận, bởi vậy có thể biết không phải cùng một nhóm người.

Không phải đám dư nghiệt kia lại là thủ đoạn của ai tàn nhẫn đến như thế?

Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, Giang Nam hiện tại đúng là thời buổi rối loạn. Dư nghiệt của Lý Kiến Thành đã làm cho mình nhức đầu, không ngờ vô duyên vô cớ lại chạy ra thêm một đám đạo tặc giết người không chớp mắt.

Còn đang kinh nghi, hốt chột vượn người đứng dậy, phóng mắt nhìn ra chung quanh, với tính cách của hắn đã suy tính ra tặc tử còn ở gần đây, truy hay không truy khiến hắn cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Lấy cá tính của hắn, gặp phải loại hành động tàn bạo này, không có khả năng không quan tâm, nhưng hắn đang ở trên biển, không thể tự chủ hành động, trên thuyền toàn là những thư sinh tay trái gà không chặt, nếu gặp phải chân chính đạo tặc tội phạm giết người cướp của, bọn họ chẳng giúp được gì, chỉ cần bị đạo tặc vung đao đầu họ đã rơi xuống đất.

Không biết sâu cạn của đối phương, tuy công phu mình cao cường nhưng cũng không thể trong một thời gian có thể bảo hộ toàn bộ những người trên thuyền a!

Truy cũng không được, không truy cũng không được!

Đột nhiên thần sắc hắn ngưng tụ lại, kinh ngạc chỉ ra xa xa nói:

- Đó là gì, khoải thuyền sao?

Mọi người nhìn theo tay hắn chỉ tới, chỉ thấy tận mặt biển xa xôi mơ hồ xuất hiện một điểm đen đang hướng bọn họ chạy tới.

Trên mặt biển có xác chết trôi, lòng người đã bất an, mọi người đột nhiên có dự cảm không hay.

Có người thất thanh kêu lên:

- Không phải kẻ cướp đi!

Trong đám người liền xuất hiện khủng hoảng.

Trên biển gió lớn, điểm đen xuôi dòng di chuyển thật nhanh, chỉ sau một lát đã có thể nhìn thấy rõ bộ dáng con thuyền lớn quái dị kia, thuyền kia có chút vuông vức, trên thuyền là buồm lớn màu đen.

Từ Tuệ vừa thấy liền chấn động, vừa sợ vừa giận nói:

- Không xong, đó là khoải thuyền của Tô gia, là dùng chiến thuyền cải tạo thành thương thuyền, chỉ dùng vận chuyển hàng hóa trên quý nhất, hơn nữa mỗi lần rời bến đều do những lão nhân tâm phúc chỉ huy. Triệu quân gia bị giết chết, thuyền kia...

Nàng còn chưa nói hết lời, gương mặt đã xanh mét.

Mỗi người đều hiểu được ý của nàng.

Nếu đó là thuyền của Tô gia, Triệu quân gia đã bị vớt xác xuống biển, như vậy hiện tại người trên thuyền đương nhiên là cướp phải giết chết Triệu quân gia.

Hiện giờ cướp phải đang chạy nhanh về phía bọn họ, bọn họ chỉ là thư sinh vô dụng, nhất thời không có chủ kiến, sợ hãi tới mức tứ chi nhũn ra.

Mọi người đều kinh hô đòi chạy trốn.

Từ Tuệ cũng có chút luống cuống, vội vàng kêu nhỏ neo chạy trốn về hướng nam.

Đỗ Hà nhìn ra tốc độ của song phương chênh lệch, lớn tiếng ngăn cản:

- Không cần, thuyền này chỉ dùng du ngoạn, tốc độ cũng không nhanh. Thuyền của bọn hấn được cải tiến từ chiến thuyền, tốc độ nhanh hơn chúng ta gấp bội. Nếu bọn hấn muốn truy, lấy tốc độ của chúng ta căn bản không có khả năng trốn khỏi. Thay vì hoang mang rối loạn, để đối phương theo đuôi truy kích, bị bọn hấn thừa cơ đánh bại, không bằng tranh thủ chuẩn bị đối phó. Nếu bọn hấn là vì chúng ta mà đến, thì huyết chiến một trận, nếu không phải vì cướp đoạt, cũng không cần mạo hiểm thành kẻ địch của bọn hấn!

Cố Chi Minh vốn căm thù Đỗ Hà, vừa nghe hấn lên tiếng liền lớn tiếng hô:

- Chẳng lẽ người bảo bọn họ chờ chết hay sao, bọn hấn đều là tội phạm vô cùng hung ác, giết người không chớp mắt, chúng ta làm sao là địch thủ.

Những người đang hoảng hốt nghe tiếng quát của Đỗ Hà cũng hơi ổn định lại.

Mấy ngày nay tài hoa Đỗ Hà biểu hiện đã làm mọi người bội phục, lời của hấn đã tạo được phân lượng nhất định trong lòng mọi người.

Từ Tuệ cũng hiểu được Đỗ Hà nói có đạo lý, đang định mở miệng, Vân Trác cũng nói:

- Đỗ huynh nói không sai, tốc độ của thuyền hoa kém xa thương thuyền của đối phương, lúc này chạy trốn sẽ làm bọn hấn cảm thấy được chúng ta dễ khi dễ, cố lấy dũng khí đối kháng, có thể uy hiếp bọn hấn, như vậy càng thêm hữu hiệu.

Tuy hấn ghen ghét Đỗ Hà, nhưng cũng biết Đỗ Hà phân tích không sai, ở thời khắc mấu chốt cũng không thể không đồng ý cách nhìn của Đỗ Hà.

Địa vị của Vân Trác ở trong lòng mọi người cao hơn Đỗ Hà rất nhiều, nghe hấn cũng đồng ý theo ý kiến Đỗ Hà cũng không phản đối, Từ Tuệ vốn đã cảm thấy lời nói của Đỗ Hà đáng tin, giờ phút này nghe Vân Trác cũng thừa nhận phụ họa, càng thêm kiên định ánh mắt của mình không sai, liền hỏi:

- Kế tiếp chúng ta phải làm gì?

Đỗ Hà trầm giọng hỏi:

- Thừa dịp bọn hấn còn chưa tới gần, có thể tranh thủ làm chuẩn bị! Từ cô nương, trên thuyền này có bao nhiêu tráng đinh, có bao nhiêu vũ khí?

Từ Tuệ tỉ mỉ nghĩ lại, nói:

- Tráng đinh trên thuyền khoảng hơn ba mươi người, vũ khí không có, chỉ được vài món, mái chèo mộc còn thì đủ.

Đỗ Hà liền nói:

- Trước tiên đem tráng đinh tụ tập lại, tận khả năng kiếm lợi khí cho bọn họ, cho bọn họ có năng lực nghênh địch, sau đó đem toàn bộ mỡ dầu trên thuyền đưa lên boong, cuối cùng nói cho mọi người, dặn họ phải nghe chỉ huy của ta, chỉ có thống nhất hiệu lệnh mới có thể đánh lui cường địch!

Lời của hấn có được một cỗ lực lượng đáng tin phục.

Nhưng Cố Chi Minh không phục hấn, bất mãn kêu to:

- Dựa vào cái gì?

- Thương!

Đỗ Hà cau mày, Đường đao ra khỏi vỏ, hàn quang hiện lên, lưỡi đao đã gác lên vai Cố Chi Minh, tay áp xuống điềm nhiên nói:

- Chỉ bằng hiện tại ta có thể dùng một đao chặt bỏ đầu của người!

Thuở nhỏ Cố Chi Minh ngậm chìa khóa vàng sinh ra, làm sao bị đối đãi thế này bao giờ, sợ tới mức lạnh buốt tay chân, còn định cắn răng chịu đựng nhưng vừa chạm phải hàn quang bắn ra trong mắt Đỗ Hà, không khỏi rét run trong lòng, không dám nói một câu, trực tiếp ngã bệch xuống sàn.

Những người khác thấy Đỗ Hà cường thế như vậy cũng kiêng kỵ trong lòng không dám có ý kiến khác.

Từ Tuệ tỏ vẻ hiểu được, không hỏi vì sao, dựa theo lời hấn phân phó xuống.

Không bao lâu, tráng đinh đã tề tụ, nửa thùng dầu cải thật lớn, mỡ heo đều đem lên boong.

Đỗ Hà cho người đem dầu cải cùng mỡ heo bôi lên hai bên boong thuyền, sau đó cho người đi nấu nước, càng nóng càng tốt, ít nhất phải lên tới một hai trăm độ.

Phân phó xong hết thấy, Đỗ Hà nhìn về điểm đen xa xa.

Khi bọn họ còn đang chuẩn bị, điểm đen đã dần dần tới gần, bộ dáng thương thuyền cũng càng ngày càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt Đỗ Hà sắc bén đã thấy rõ bộ dáng thương thuyền, đột nhiên giật mình, tức giận bừng bừng nghiến răng nói:

- Oa khẩu!

329. Chương 331: Oa Khẩu Đầu Tiên Trong Lịch Sử Xuất Hiện

Trên thuyền buôn của Tô gia, nhìn bầu trời lấp lánh ánh sáng mặt trời, Trung Thần Thôn Nhất Lang nhếch miệng cười, trên người hấn mặc một bộ xiêm y hoa lệ bằng gấm rộng thùng thình, hai ống tay ống chân dùng dây thừng buộc chặt, nhìn qua rất giống y phục của những người diễn trò trong hí kịch, cực kỳ khác người.

Nhưng bản thân hấn lại không có cảm giác kỳ lạ, ngược lại vẻ mặt say mê, thỉnh thoảng cuộn tay áo, ma sát lên mặt, biểu lộ giống như cá gặp nước, vô cùng sáng khoái.

Mọi người xung quanh đổ mắt nhìn màn này đầy ghen ghét.

Ai cũng thầm nghĩ: Thiên Chiếu đại thần, đây chính là tơ lụa, tơ lụa của Đường triều, ngay cả Thiên Hoàng cũng không có tư cách mặc loại vải này, hiện giờ lại mặc lên người con heo này, thật quá đáng giận.

Trung Thần Thôn Nhất Lang thấy ánh mắt của những người xung quanh, càng đắc ý, cười nói:

- Lũ tiểu tử, đừng ghen tị nữa, thứ đồ chơi này ở Đường quốc có rất nhiều, làm một chuyến cũng là làm, làm hai chuyến cũng là làm, chỉ bằng lần này chúng ta ra sức vợ vét, kiếm đủ rồi quay về. Có lẽ còn có thể gặp được cô nương của Đường quốc! Nghe nói cô nương của Đường quốc vô cùng xinh đẹp, tươi ngon!... Con thuyền phía trước kia vô cùng hoa lệ, chúng ta hãy cướp lấy, hiến cho Thiên Hoàng, Thiên Hoàng nhất định sẽ ngợi khen chúng ta!

Tâm tình của hấn đặc biệt khoan khoái dễ chịu, không nhịn được ngửa đầu cười lớn!

Những người khác cũng đều đổ mắt, tham lam nhìn thuyền hoa phía trước, nước miếng tựa hồ muốn chảy ra.

Bọn chúng đắc ý tham lam như vậy, không vì cái gì khác mà chỉ vì bọn chúng là người Nhật.

Trung Thần Thôn Nhất Lang là thân tín của Thiên Hoàng nước Nhật hiện nay Sơn Bối Đại Huynh Vương, Sơn Bối Đại Huynh Vương chính là tên của một người, hơn nữa còn là một vị Thiên Hoàng.

Nước Nhật thời điểm này có chút bi kịch, mấu chốt của tất cả việc này đều bắt nguồn từ một người, không phải ai khác mà chính là tài tử phong lưu Tả Uy vệ Tướng quân tiếng tăm lừng lẫy ở Đại Đường, huyện bá Vạn Niên, Đỗ Hà, Đỗ Thanh Liên.

Trong thi đấu dừng giả lúc trước, cao thủ nước Nhật là Đằng Nguyên Kiện Thái vì muốn lấy kỹ thuật của Đại Đường đã ám sát Đỗ Hà, để Đỗ Hà nắm được chuôi dao, hung hăng cho bọn họ một trận trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân vốn không có ấn tượng tốt với tiểu quốc ở phương Đông xa xôi này, trực tiếp cắt đứt kết giao với nước Nhật, cấm người Nhật bước vào cảnh nội Đại Đường.

Cho nên nước Nhật mới rơi vào bi kịch hiện nay, vì lúc này nước Nhật chưa thể rời khỏi Đại Đường. Tại sao vậy chứ?

Chuyện này có liên quan đến quốc sách của bọn họ.

Gần ba mươi năm về trước, ở nước Nhật xuất hiện một thái tử tên là Thánh Đức. Vị thái tử này khi ở Cao Ly và Tân La đã học được một số kiến thức văn hóa của Trung Quốc, lúc này ở nước Nhật không có nhiều người tài, Thái tử Thánh Đức cũng trở nên bá vương.

Khi Thái tử Thánh Đức mới bắt đầu chấp chính, triều đình đang ở vào thời kỳ loạn trong giặc ngoài, họa ngoại xâm, là chỉ Tân La ở bán đảo Triều Tiên đang từ từ cường đại, bọn hắn chiếm cứ lưu vực Hán Giang, Lạc Đông Giang, đồng thời sau khi chiếm đoạt cứ điểm của Triều Tiên ở nước Nhật, quan hệ giữa Triều Tiên với nước Nhật chuyển biến vô cùng xấu, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh chiến tranh. Nội loạn là chỉ tệ nạn của chế độ thị họ, bộ dân, với họ Tô Ngã thị là đại diện của thế lực gia tộc quyền thế đuôi to khó vậy, thế lực hoàng thất đơn bạc.

Thái tử Thánh Đức bị ảnh hưởng tư tưởng thống nhất của Trung Quốc, ý đồ thành lập thể chế tập quyền trung ương lấy Thiên Hoàng làm trung tâm, cứu vãn xã hội nguy cơ, vì thế thực hành một loạt cải cách.

Chuyện cải cách đương nhiên cần đại thần có học thức hơn người phụ tá, còn cần phải có một loạt chế độ điều lệ. Tuy nhiên nước Nhật lúc này lại không có nhân tài.

Làm sao bây giờ?

Vậy chỉ còn cách học hỏi.

Nước Nhật không có, nhưng thiên triều Đại Tuyền lại có, vì vậy bọn hắn đã phái người đến Đại Tuyền học tập kinh nghiệm thống trị quốc gia của Trung Quốc để về thống trị nước Nhật.

Trung Quốc có lịch sử văn hóa lâu đời, lý luận và kinh nghiệm trị quốc đều dựa vào kinh nghiệm tài trí của các bậc tiền bối đi trước, từng bước tích lũy. Nước Nhật học tập lý luận, đương nhiên cũng có ích lợi không nhỏ, phát triển một quốc gia thù trong giặc ngoài theo đúng phương thức của Trung Quốc, còn noi theo quốc sách Trung Quốc, ban hành “Hiến pháp 17 điều”, hơn nữa còn biên soạn sách sử, đề cao tôn nghiêm Hoàng thất, tăng cường quan niệm quốc gia.

Tuy nhiên bọn hắn chỉ học lý luận, cải cách không triệt để. Hiến pháp 17 điều chỉ có tác dụng giáo hóa, không có tác dụng thúc đẩy lớn hơn, chủ yếu là không ảnh hưởng đến chế độ bộ dân thống trị xã hội lúc đó, cho nên làm suy yếu thế lực của quý tộc, tác dụng đề cao hoàng quyền cực kỳ hạn chế, càng không thể giải quyết mâu thuẫn giai cấp trong nước, cứu vãn nguy cơ trong xã hội.

Sau đó không lâu, Thái tử Thánh Đức bệnh chết, người kế vị hắn chính là con trai Sơn Bối Đại Huynh Vương.

Thái tử Thánh Đức miễn cưỡng còn có thể coi là một Hầu tử vương, nhưng Sơn Bối Đại Huynh Vương lại chỉ là một con khỉ bình thường. Ngoại thích Tô Ngã thị chuyên quyền, cha con Tô Ngã Hà Di, Tô Ngã Nhập Lộc bài xích thế lực cải cách, một con khỉ bình thường như Sơn Bối Đại Huynh Vương làm sao có thể trấn định được tràng diện này.

Hắn chỉ có thể dựa vào dư uy phụ thân lưu lại không ngừng hòa hoãn thế cục, để giữ gìn cơ nghiệp phụ thân lưu lại đã noi theo của thủ đoạn Thái tử Thánh Đức học tập kỹ năng trị quốc của Trung Quốc, học tập khoa học kỹ thuật của Trung Quốc phát triển quốc gia.

Khi đó Tùy triều đã diệt vong, Sơn Bối Đại Huynh Vương rất may mắn gặp được Thiên cổ nhất đế Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân là người quá yêu đất nước mình, cảm giác mình là đế vương Đại Đường, ngoại tộc ngưỡng mộ văn hóa Đại Đường nên truyền bá văn hóa Đại Đường khắp bốn phương, để cho hùng uy của Đại Đường vang vọng thiên hạ, hoàn toàn không so đo được mất.

Cho nên trong thời gian này, Sơn Bối Đại Huynh Vương vẫn có thể tranh thủ học tập, nhưng sau này Lý Thế Dân được Đỗ Hà nhắc nhở, chú ý tới tầm quan trọng của khoa học kỹ thuật, bắt đầu cất giữ riêng, không phản đối trao đổi văn hóa, nhưng muốn đạt được khoa học kỹ thuật thì hoàn toàn không được.

Một quốc gia lạc hậu có thể trao đổi văn hóa với vương triều Đại Đường có lẽ cũng nên biết đủ mới đúng, nhưng nước Nhật từ xưa đã quen thói tham lam, bọn hán chẳng những muốn trao đổi văn hóa với Đại Đường, còn muốn xem trộm khoa học kỹ thuật của Đại Đường, trước mặt biểu hiện dáng vẻ khiêm tốn, sau lưng lại tranh thủ từng phút chú ý đến khoa học kỹ thuật của Đại Đường.

Cuối cùng mọi chuyện bại lộ trên tay người đệ nhất kháng Nhật Lưu Nhân Quỹ.

Đỗ Hà biết thời biết thế, hoàn toàn trục xuất nước Nhật ra khỏi Đại Đường.

Vì vậy, nước Nhật mới gặp bi kịch.

Vì muốn lật đổ ngoại thích Tô Ngã thị chuyên quyền, Sơn Bối Đại Huynh Vương đã hướng nước Nhật vào con đường ủng hộ cải cách, nhưng vì Đại Đường đoạn tuyệt tất cả quan hệ, khiến cho tiến trình cải cách không hoàn thành. Bọn hán đã ném vào đây một số tiền khổng lồ, muốn quay đầu lại cũng không thể, nhưng muốn tiến lên lại không chiếm được ủng hộ của Đường triều, không thể tiếp tục tiến hành, bi kịch kẹt tại chỗ, không thể tiến lui.

Điều này khiến cho quốc lực nước Nhật chẳng những không tiến lên, ngược lại bởi vì lãng phí quá nhiều tiền tài mà thụt lùi.

Bất đắc dĩ, Sơn Bối Đại Huynh Vương chỉ có thể làm hoạt động trộm cướp, một mặt phái người đến Cao Ly, Tân La lấy kinh nghiệm, một mặt phái người vụng trộm tiếp xúc với thương nhân Đại Đường, thông qua thương nhân tìm hiểu ngôn ngữ Đại Đường, thói quen sinh hoạt của Đại Đường, sau đó cho những người Nhật quen thuộc với cuộc sống Đại Đường lẫn vào bên trong, dùng thân phận người Đường đánh cắp văn hóa và khoa học kỹ thuật của Đại Đường, đồng thời cũng không ngừng tiếp xúc, giao dịch với thương nhân và phú thương, dùng những đặc sản của nước Nhật như hoàng kim, chì, lưu hoàng để đổi lấy đặc sản Đường triều, gia tăng kinh tế mậu dịch của nước Nhật.

Giang Nam có vận tải đường thủy tiện lợi, cho nên nước Nhật dùng nơi này làm trung tâm giao dịch với thương nhân trong lãnh địa.

Thương nhân vốn thích lợi nhuận, đối mặt với loại lợi nhuận không cần nộp thuế, gần như buôn lậu này, đương nhiên không chống lại được sự hấp dẫn.

Người của Tô gia bị lợi ích thu hút liền triển khai giao dịch trên biển cả mệnh mông với người Nhật.

Trung Thần Thôn Nhất Lang chính là một thành viên quan trọng của gia tộc Trung Thần của phái cải cách, vâng mệnh Sơn Bối Đại Huynh Vương, mang theo sản vật của nước Nhật đến Giang Nam giao dịch với Tô gia.

Bản tính của Trung Thần Thôn Nhất Lang vốn cực kỳ tham lam, nuốt riêng một phần hoàng kim, dẫn đến không đủ tiền mua hàng.

Triệu quán gia giao dịch với hán vốn là một kẻ giảo hoạt, thấy Trung Thần Thôn Nhất Lang không trả đủ tiền, căn bản không nể mặt hán, nói không bán là không bán.

Khi nói chuyện với nhau, hai bên xảy ra xung đột ngôn ngữ, tan rã trong không vui.

Trung Thần Thôn Nhất Lang nhìn Triệu quán gia đang muốn rời đi, lại nhìn con thuyền hàng hóa Triệu quán gia mang đến, con mắt đỏ lên, trái tim vốn đã đen tối càng thêm hắc ám, gọi Triệu quán gia lại, trực tiếp giơ đao giết chết hán.

Trung Thần Thôn Nhất Lang cổ động binh lính đi theo giết chết những người trên thuyền của Triệu quần gia, chỉ để lại người chèo thuyền, tiếp thu hoàn toàn thuyền và hàng của Triệu quần gia.

Nhìn con thuyền hàng này, Trung Thần Thôn Nhất Lang thật sự động tâm, phát hiện làm chuyện mua bán không cần vốn này rất thú vị, một chuyến đắc thủ, không nỗ rời đi, còn định kiếm thêm mấy món nữa.

Hắn quyết định, không kiếm được đầy túi thì quyết không quay về.

Vì vậy, hắn hạ lệnh ném tất cả thi thể xuống biển, lợi dụng thuyền của Triệu quần gia tiến hành kế hoạch ăn cướp.

Khi vận chuyển thi thể Triệu quần gia, phát hiện Triệu quần gia mặc trên người một bộ tơ lụa, hơn nữa là mặt hàng cao cấp, liền cởi sạch đồ của hắn, mặc lên người, ngay cả đồ lót cũng không tha.

Nhưng bộ xiêm y hoa lệ bằng gấm của Triệu quần gia thật sự quá lớn, còn thân hình của hắn hiện tại quá gầy nhỏ, mặc vào trông giống buồn cười, nhưng hắn hoàn toàn không thèm để ý, còn tỏ vẻ khoe khoang hống hách.

Đương nhiên cái này cũng không trách được bọn hắn, tơ lụa Giang Nam vốn là thiên hạ nhất tuyệt, huống chi Tô gia là thế gia tơ lụa, bất luận là dệt hay là thêu thùa đều không thể địch nổi.

Trung Thần Thôn Nhất Lang vừa quyết định làm Oa khẩu không lâu, liền phát hiện thuyền hoa của bọn người Đỗ Hà.

Thuyền hoa vốn là du thuyền, trang trí vô cùng hoa lệ, nhìn xa cũng biết là một con dê béo.

Trung Thần Thôn Nhất Lang kêu to thống khoái, Thiên Chiếu đại thần phù hộ ta, cầm một thanh Đường đao trực chỉ hạ lệnh tiến về phía thuyền hoa.

Nguyên nhân hậu quả chính là như thế, bởi vì xuất hiện của Đỗ Hà, Trung Thần Thôn Nhất Lang thủ lĩnh Oa khẩu đầu tiên trong lịch sử đã xuất hiện.

Đỗ Hà ngơ ngác nhìn về phía trước, vẫn khó hiểu sờ lên mũi, trầm nghĩ:

- Đường triều đã có Oa khẩu rồi.....

330. Chương 332: Tiểu Đỗ Phi Dao

Trong ấn tượng của Đỗ Hà, Oa khẩu là bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ 14-16. Trên căn bản là chuyện của thời kỳ Minh triều, thời kỳ Đường Tống không tồn tại đám giặc Oa.

Cho nên khi hắn nhìn thấy cường đạo trên thuyền đa số rất cường tráng, dáng người thấp bé, đầu tóc rối bời, dùng một miếng vải trắng cột đầu, nhất thời không dám tin vào mắt mình, bất giác nghĩ thầm:

- Lễ nào hiệu ứng hồ điệp khiến bọn Oa khẩu này xuất hiện trước thời hạn.

Hắn lạnh lùng mỉm cười, cũng không nghĩ nhiều, chỉ vụng trộm vui cười, xem ra ông trời thương xót mình xuyên việt đến Đường triều không được giết Oa khẩu nên đặc biệt biến ra một số tên Oa khẩu cho mình đùa nghịch. Hắn vượt Đường đao trong tay, dưới ánh sáng ánh mặt trời, trên đao lóe ra ánh sáng chói lọi. Mặc dù đây chỉ là thanh đao bình thường, nhưng vì nguyên nhân tâm cảnh, hắn đã cảm nhận được trên cây đao truyền đến sát khí đậm đặc.

Vân Trắc hiện ngang đứng bên cạnh hắn. Trong đám người này chỉ có bọn hắn thông hiểu võ nghệ, đương nhiên là chọn lựa duy nhất cho để đánh tiên phong.

Sau lưng bọn hắn là hơn ba mươi tráng sĩ, bọn họ là những người phụ trách chèo thuyền, mặc dù không trải qua huấn luyện chính quy, nhưng tay người nào cũng phồng lên cơ bắp rắn chắc, không có kỹ thuật, nhưng lực lượng lại không thiếu. Binh khí của bọn hắn khác nhau, có người dùng đao, có người cầm dao găm, nhiều nhất là mái chèo, chỉ cần đập gãy mặt mái chèo, trong nháy mắt trở thành cùn gỗ thuận tiện.

Về phần những người khác Đỗ Hà cũng có an bài hợp lý, hắn biết cảm giác sợ hãi sẽ lây lan rất nhanh, chỉ cần có một kẻ đào binh xuất hiện, sẽ rất nhanh có kẻ thứ hai, thứ ba thậm chí hàng trăm hàng ngàn người, cho nên những người nhát gan đều bị hắn đuổi vào buồng nhỏ trên thuyền, phụ trách nấu nước, đốt dầu, những người can đảm thì lưu lại bong thuyền hỗ trợ.

Bọn họ đều là thư sinh trời gà không chặt, kêu bọn họ lấy đao chiến đấu với tội phạm, chi bằng kêu bọn họ cầm đao cắt cổ mình còn dễ hơn. Nhưng cái gọi là Hàn Tín dùng binh, càng nhiều càng tốt, chỉ cần biết đánh giá sử dụng, tên què người thọt đều có thể phát huy kỳ hiệu, chém giết bọn họ không thành, nhưng rút nước gội đầu, lại không lãng phí nhân lực.

Cho dù một người có võ công cao đến đâu, đối mặt với dầu bắn ra như mưa, cũng không thể chịu được.

Nhưng cho dù hắn có cố gắng tụ tập tất cả chiến lực, cũng không quá ba mươi mấy người.

Số lượng đối phương bao vây bong thuyền đã không dưới sáu bảy mươi người, về binh lực, bọn họ hoàn toàn chiếm cứ thế hạ phong, chiến lực cũng không khá khẩm gì.

Trừ hắn và Vân Trác, những người khác đều quá sức!

Nhìn nhân số áp đảo của đối phương, thần sắc Đỗ Hà cũng vô cùng ngưng trọng, không sợ bọn chúng nhiều người, chỉ sợ bọn chúng nhất loạt xông lên, mình không cách nào phân thần chú ý, tạo thành bi kịch đáng tiếc.

- Chỉ có thể dùng trí, không thể địch lại được!

Tâm tư Đỗ Hà khê động, thấp giọng nói:

- Vân huynh, người chờ ở đây, ta đi tìm Vũ cô nương giúp một tay!

Hắn vội vàng đi vào buồng nhỏ trên tàu, Vân Trác nghe nói hắn đi tìm Vũ Mị Nương, muốn đi cùng cũng không được, không đi cùng cũng không được, nhanh chóng giống như kiến bò trên chảo nóng.

Vũ Mị Nương và Từ Tuệ đang núp ở bong thuyền của buồng nhỏ trên cùng, vụng trộm nhìn ra xa, khuôn mặt kéo căng, vô cùng khẩn trương.

Tiếng bước chân đột nhiên vang lên sau lưng, khiến hai người bọn họ sợ tới mức giật nảy mình.

Nhìn thấy Đỗ Hà, hai người đều giống như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, thấy hắn tùy tiện đi đến, trong mắt lộ ra ý tứ trách cứ. Các nàng đứng trên cao, nhìn ra xa, đã thấy đội hình của đối phương gấp mấy lần mình, lo lắng đến mức còn không dám thở ra. Tiếng bước chân bỗng nhiên vang lên, đương nhiên khiến các nàng vô cùng hoảng sợ.

Đỗ Hà cười nói:

- Không cần khẩn trương, các người yên tâm! Đỗ Tường ta tuyệt đối không để các người bị bất cứ thương tổn gì!

Vũ Mị Nương từ trước đến nay luôn tín nhiệm hắn, lúc này mỉm cười ngọt ngào, toàn bộ cảm giác khẩn trương cũng không còn nữa.

Từ Tuệ cũng không biết tại sao, nghe Đỗ Hà an ủi, cảm giác cũng vô cùng an tâm, gật đầu cười nói:

- Vạy mọi chuyện xin làm phiền Đỗ công tử rồi!

Đỗ Hà mỉm cười với nàng, nụ cười giống như ánh mặt trời rạng rỡ.

Trái tim Từ Tuệ bất giác đập loạn nhịp, khẩn trương quay đầu đi chỗ khác.

Vũ Mị Nương thấy bọn họ mất đi mây lại, trong đáy lòng âm thầm ê ẩm.

- Vũ cô nương, lần này ta có một chuyện muốn nhờ, hy vọng cô có thể giúp ta một chuyện!

Đỗ Hà không để ý nhiều như vậy, chuyển hướng nói với Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Đố đại ca tìm ta, lại không tìm Từ Tuệ, chẳng phải chứng tỏ năng lực của ta hơn nàng sao?

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng đáp ứng.

Đỗ Hà nói cho nàng suy nghĩ của mình.

Vũ Mị Nương nghe xong, trong mắt lóe lên hào quang bội phục, gật đầu đồng ý.

Đỗ Hà quay lại boong tàu.

Vân Trác không nhận được hỏi hẩn tìm Vũ Mị Nương có chuyện gì, Đỗ Hà nheo mắt cười nói, đợi lát nữa người sẽ biết.

Đúng lúc này, thuyền của bọn cướp biển đã tới gần, thấy khí thế đối phương lớn như vậy, một số người trên bong thuyền bắt đầu dao động, ý niệm không thể đánh thắng thoáng hiện ra trong lòng, âm thầm e sợ, tay chân cứng ngắc, thân hình run rẩy.

Đỗ Hà là một vị Tướng quân, một vị Tướng quân tài ba cần hiểu rõ địch nhân đồng thời càng cần hiểu rõ bản thân, hiểu rõ sĩ khí của quân mình. Khi mọi người vừa dao động, hắn đã lập tức cảm nhận được, bình thần mỉm cười nói:

- Mọi người còn nhớ 23 thi thể trên biển không? Tất cả bọn họ đều bị giết, rất hiển nhiên, trước mặt chúng ta chính là những kẻ bất cộc vô cùng hung ác, súc sinh. Hôm nay vận mệnh của chúng ta nếu không phải giẫm lên thi thể bọn chúng, uống rượu thắng lợi thì cũng sẽ giống như những thi thể phiêu phù trên biển kia, tùy ý làm đồ ăn cho cá. Các người có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó không? Ta tin tưởng đến lúc đó, cả chiếc thuyền, ngoại trừ những cô nương kia có thể sống sót, kết quả của chúng ta đều giống nhau. Những nữ tử đó cuối cùng sẽ phải chịu đãi ngộ như thế nào, điểm ấy không cần ta nói, chính các người cũng biết.

Những lời này, giống như những lời cảnh báo, gõ vang trong lòng mọi người, tất cả bất giác thở dồn dập, dù sao cũng chết, chi bằng liều mạng, vì mình, cũng vì những mỹ nhân trong khoang thuyền không bị kẻ trộm vũ nhục.

Một luồng “khí huyết nam nhân” bất giác lan tràn trong lòng mọi người.

Cảm giác sợ hãi cũng theo đó biến mất, tay cầm chắc vũ khí.

Lúc này hai chiếc thuyền đã đến gần trong gang tấc!

Hai bên cũng đã nhìn thấy mặt nhau.

Phía bên đám Oa khẩu đều lộ ra dáng vẻ trào phúng, bọn chúng đều là binh lính, trải qua rèn luyện của chiến trường, căn bản không thêm để mắt đến đám đội ngũ mới được xây dựng của bọn người Đỗ Hà.

Phía bên Đỗ Hà, tất cả đều nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết tử chiến đến cùng.

Đột nhiên phía bên Oa khẩu lộ ra tiếng kinh hô.

Đỗ Hà mỉm cười, quay đầu nhìn về phía buồng nhỏ trên thuyền, Vũ Mị Nương ăn mặc trang điểm vô cùng xinh đẹp, nhẹ nhàng từ trong khoang thuyền bước ra. Vẻ đẹp của Vũ Mị Nương, theo cách nói của đời sau chính là một loại vưu vật, là loại vẻ đẹp khiến người nhìn thấy là muốn cùng nàng lên giường.

Dung mạo ma quỷ, dáng người ma quỷ, phối hợp với cách ăn mặc tươi đẹp càng tràn đầy sức hấp dẫn.

Lúc này trên bong thuyền, cuồng phong bay múa, giai nhân trước mặt tay áo bông bành, phong thái và vẻ đẹp thoát tục của Vũ Mị Nương tựa hồ khiến người ta ngừng thở, quên đi tất cả.

Đỗ Hà cũng phải ngẩn ngơ, về phần những người khác, sức chống cự càng kém hơn rất nhiều.

Vân Trác và đám tráng sĩ đều bị vẻ đẹp kiêu diễm của Vũ Mị Nương chấn động, ngây người tại chỗ.

Đám người Nhật Bản càng vô cùng khoa trương, trợn tròn mắt, miệng há lớn, nước miếng chảy xuống, hồn phi phách tán.

Vũ Mị Nương nhìn bọn chúng, dịu dàng cúi đầu nói:

- Không biết thủ lĩnh của các người là ai? Vũ Mị Nương có việc cầu kiến!

Tên thủ lĩnh đám Oa khấu Trung Thần Thôn Nhất Lang nhảy ra ngoài, hô to:

- Ta.....

Miệng hắn vừa há ra, cả người đã ngã xuống trên thuyền, ở chỗ yết hầu của hắn xuất hiện một cây phi đao đoạt mệnh. Không ai biết phi đao bắn đến như thế nào, giống như cây phi đao vốn đã cắm sẵn trên yết hầu của hắn vậy.

Vũ Mị Nương thưởng cho Đỗ Hà một ánh mắt long lanh, thản nhiên đi vào buồng nhỏ trên thuyền, thân ảnh biến mất, chỉ để lại một hồi dư hương.

Muốn bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, đây là một trong những phương pháp lấy ít thắng nhiều, kỹ xảo phi đao của Đỗ Hà có lẽ kém hơn Lý Tầm Hoan, nhưng trong mấy chục thước, thi triển ra cũng giống như “Tiểu Lý phi đao” trong truyền thuyết, vô cùng chuẩn xác.

Dưới tình huống bất ngờ, Đỗ Hà có lòng tin sẽ phi chết bất cứ người nào, chỉ có điều muốn tìm được vua ăn mày trong đám ăn mày cũng không dễ dàng.

Cho nên Đỗ Hà chọn dùng mỹ nhân kế, nam nhân nào cũng có lòng yêu thích cái đẹp, háo sắc, mỹ nữ xuất hiện trước mặt, là một nam nhân bình thường không người nào không rung động.

Nhìn thấy giai nhân như Vũ Mị Nương bá kiến, bất luận tên thủ lĩnh nào cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ cần hắn đứng ra, Đỗ Hà có niềm tin phi chết hắn.

Trong đám Oa khấu chỉ có Trung Thần Thôn Nhất Lang ăn mặc khác loại, Đỗ Hà đã mơ hồ hoài nghi hắn chính là thủ lĩnh, chỉ có điều cơ hội chỉ có một lần, không thể sai lầm. Hắn vừa đứng ra, lập tức xác nhận suy đoán của Đỗ Hà, quyết đoán bắn ra một đao trí mạng.

Bi kịch, hoàn toàn bi kịch rồi!

Tên thủ lĩnh Oa khấu đầu tiên trong lịch sử còn chưa kịp phát biểu một câu cảm nghĩ đồng dạng, còn chưa lưu lại một đặc tả chính diện, đã lập tức phải đi truyền tin cho Diêm vương cung.

Cái chết của Trung Thần Thôn Nhất Lang khiến bọn cướp biển nhất thời hỗn loạn, huyền não nổi lên bốn phía.

Giống như Đỗ Hà, thực chất bên trong đám người Nhật Bản này đều là huyết tính cảm thú, một khi ra chiến trường cũng liều mạng, hoàn toàn không màng đến sống chết.

Cái chết của Trung Thần Thôn Nhất Lang chẳng những không khiến bọn chúng e sợ, ngược lại kích phát thú tính trong cơ thể bọn chúng, cả đám nghiêng răng nghiêng lợi nhảy lên trên thuyền.

Tất cả những chuyện này đều nằm trong dự tính của Đỗ Hà, hắn vất vả lắm mới gặp được lũ Oa khấu này, không tiền đưa tất cả bọn chúng xuống địa ngục, chẳng phải phụ lòng ông trời đã an bài cho hắn.

Đám Oa khấu này đều có thân thủ thoăn thoắt, giống như đám khỉ, vô cùng nhanh nhẹn, chỉ lấy đà mấy bước đã nhảy vọt qua thuyền đối diện, khi rơi xuống bong thuyền, cả bọn nhất tề té lăn quay trên mặt đất.

Trên boong thuyền được bôi một lớp mỡ dày, không dễ dàng giữ được thăng bằng, huống chi bọn chúng lại từ phía đối diện nhảy tới, không ngã mới lạ.

Trận chiến còn chưa bắt đầu, hơn mười tên Oa khấu nhảy lên trước đã bị ngã chết rồi.

331. Chương 333: Giết Giặc Oa

Đỗ Hà quay mắt nhìn về phía đám Oa khấu té lăn trên đất không đứng dậy được, hắn chỉ cần đâm một đao sau lưng bọn chúng đã dễ dàng tiễn chúng chầu trời.

Những tên Oa khấu không bị giết chết thì bị côn gỗ đánh ngất xỉu, ngã xuống bong thuyền giống như lợn chết.

Những tên có chút cơ linh, biết trên boong thuyền có thứ khác thường, nhảy lên mép thuyền, nhưng bọn hấn vừa ổn định thân hình, đao của Đỗ Hà cũng đã bổ tới, chém xuống người bọn chúng, quăng xuống trên biển.

Chỗ bơi dầu trên boong thuyền không đến một trượng, cự ly này đối với Đỗ Hà mà nói chỉ trong nháy mắt. Mặc dù boong thuyền trơn trượt, nhưng người hấn nhẹ như chim yến, dầu trên bong thuyền cũng không làm gì được hấn, một kích đắc thủ, lập tức lui về.

Bọn Oa khẩu cũng không phải thiêu thân lao vào trong lửa, sau khi gần hai mươi tên bị giết chết, cũng nhao nhao dừng lại không tiến lên nữa, giằng co ở đầu thuyền, ở một bên ồn ào mắng chửi.

Ở đời sau, Đỗ Hà đã đi trộm đồ khắp địa cầu, tựa hồ bất cứ quốc gia nào trên địa cầu đều lưu lại dấu chân của hấn, vì vậy hấn cũng biết một số ngôn ngữ của các quốc gia.

Nhưng Nhật ngữ lúc này và Nhật ngữ về sau có biến hóa rất lớn, Đỗ Hà cũng chỉ nghe ra bọn người đối diện đang ra sức mắng chửi bọn hấn hèn hạ, bày bố bày rập, vui mừng thầm nghĩ:

- Nếu không các người đề nghị đơn đả độc đấu, ta rất thích thu thập cả đám các người.

Đỗ Hà thấy bọn Oa khẩu đối diện bắt đầu ngoan ngoãn, không đột kích nữa, thậm kê đáng tiếc, cười lớn kêu mọi người kéo thi thể trên boong thuyền đi, thu thập binh khí, phân cho những tráng đinh không có binh khí.

Tráng sĩ trên boong thuyền, nắm chặt đao thương trong tay, ánh mắt càng thêm sắc bén, can đảm hơn rất nhiều, thậm chí bắt đầu khiêu khích.

Sau khi phát hiện ra ánh sáng thắng lợi, khí thế của mọi người cũng theo đó tăng lên rất nhiều, trong lòng tràn đầy tin tưởng.

Vân Trác ở một bên thần sắc phức tạp, không ngừng liếc nhìn Đỗ Hà đang đứng chỉ huy, mặc dù tận đáy lòng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không phục, bất luận ở phương diện nào Đỗ Hà đều mạnh hơn hấn rất nhiều.

Lúc này Đỗ Hà bỗng nhiên chú ý tới có hơn hai mươi tên chạy vào buồng nhỏ trên thuyền, chỉ một lúc sau, bọn chúng cầm cung tiễn vọt ra. Trung Thần Thôn Nhất Lang mang theo số tiền lớn vượt qua biển cả, buôn bán với Giang Nam và Đại Đường, trên đường biển mệnh mông sẽ phát sinh bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên bọn chúng chuẩn bị rất cẩn thận, cung tiễn đao thuẫn trường mâu...phân phối đầy đủ.

Chỉ vì tính tình bọn hấn tham lam, muốn tự mình động thủ đánh cướp, cho nên cả đám đều cầm binh khí ngắn, binh khí công kích từ xa đều lưu giữ trong kho hàng.

Đối mặt với đoàn người Đỗ Hà, vốn tưởng rằng chỉ cần mấy kẻ xung phong liều chết là có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ, hiện giờ ăn cục nghẹn này, cũng biết cường công không phải quyết định sáng suốt, mới lấy cung tiễn từ trong kho hàng ra.

Thần sắc Đỗ Hà khê biến, thậm kê không hay.

Nếu để bọn chúng bắn tên, đám người bọn họ không những tổn thất thảm trọng, trận địa cũng theo đó thất thủ, nếu để thuyền của bọn Oa khẩu vọt tới gần, hậu quả như thế nào, không thể lường được.

- Chỉ có ngăn cản bọn chúng bắn tên, mới có thể lấy được thắng lợi, chỉ có xông lên thuyền của bọn chúng, đối chiến với binh khí ngắn của bọn Oa khẩu mới có thể ngăn cản bọn chúng bắn tên.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Đỗ Hà quyết định thật nhanh, cười nói:

- Ta đi ngăn cản bọn chúng bắn tên, an nguy trên thuyền giao cho các người!

Hấn vừa dứt lời, liền ngậm Đường đao trong miệng, như con báo sẵn vọt về phía trước, mũi chân xuôi theo mép thuyền, trực tiếp nhảy qua thuyền đối diện. Khi người hấn còn đang ở trên không trung, hai tay đã dùng thủ pháp độc môn, lấy phi đao bên hông ra bắn về phía mấy tên Oa khẩu đang chuẩn bị bắn tên.

Sáu cây phi đao trực tiếp bắn trúng cổ họng sáu người, ngăn cản đối phương bắn tên. Lúc này người hấn đã bay sang thuyền địch, hai chân rơi xuống, người không chạm đất, đá bay hai tên giặc Oa, chân trái vừa

điểm, lập tức thi triển khinh công lướt qua bọn chúng, giẫm lên đầu bọn chúng, trực tiếp lao đến phía trước mười mấy tên cung thủ.

Bọn Oa khẩu thấy Đỗ Hà đột nhiên hiện thân, thần uy lẫm liệt, cũng không khỏi khiếp đảm, nắm chắc trường cung trong tay, không có binh khí chống cự, chỉ còn biết chạy trốn chết.

Đỗ Hà lấy lại đao trong tay, tiếp tục phi đao về phía những kẻ đang đứng gần. Đối với đám Oa khẩu này, hấn căn bản không biết cái gì là hạ thủ lưu tình, liên tục chém ngã ba người, đao đao trí mạng.

Có ba gã Oa khẩu giờ cao tằm chắn, vọt tới chỗ hấn.

Đỗ Hà cầm đao, chém thẳng, chỉ thấy bạch quang lóe lên, trong nháy mắt, một thuấn căn bản không ngăn được đao của Đỗ Hà, trực tiếp bị chặt thành hai đoạn, ba thủ cấp đồng loạt lăn xuống mặt đất.

Đao nhẹ hơn kiếm mấy phần, lại bá đạo, khí phách hơn, nhất là khi một đao bổ chém xuống, bất kể địch nhân chết hay không chết, máu tươi phun ra cũng đủ khiến bọn chúng khiếp hãi.

Lúc này nước Nhật căn bản chưa học được phương pháp rèn đao của Đại Đường, võ sĩ đao có thể so sánh với Đường đao không biết phải mấy trăm năm nữa mới có thể xuất hiện. Hiện nay binh khí của bọn hấn phần lớn là đoản đao trường kiếm trường mâu bằng thiết và thuấn bài bằng gỗ.

Còn đao của Đỗ Hà là Đường đao, là chiến đao nhất lưu đương thời, hướng chỉ khi hấn vung chém còn có thể truyền nội lực vào trong đao, để cho đao càng thêm sắc bén, uy lực càng kinh người.

Đao kiếm và trường mâu của bọn Oa khẩu vừa chạm vào đao của hấn thì chắc chắn đứt đôi.

Đỗ Hà vốn hận bọn Oa khẩu này đến tận xương tủy, lúc này có thể ném mùi vị giết chết bọn chúng, càng giết càng hưng phấn, nhớ tới 23 cỗ thi thể trôi bồng bềnh trên biển, không khỏi xem bọn chúng là bọn người đồ sát Nam Kinh năm đó, hét lớn một tiếng, lại có hai gã địch nhân bị Đường đao chém chết.

Trên thuyền mình đang có địch nhân, bọn Oa khẩu cũng không phát động tiến công đối với chiếc thuyền hoa của Từ Tuệ, Vũ Mị Nương, Vân Trác và đám tráng sĩ trên thuyền hoa đều dừng tay xem cuộc vui.

Thấy Đỗ Hà thần uy phóng đại, dũng mãnh phi thường, Vân Trác càng cảm thấy phiền muộn, không nhịn được tịch mịch cũng rút trường kiếm ra, nhảy lên thuyền địch, mũi kiếm rung động, không ngừng đâm kích, tốc độ nhanh hơn Đỗ Hà rất nhiều.

Đỗ Hà là truyền nhân của Sở Lưu Hương, nhưng chỉ học được khinh công và ám khí của hấn, tất cả chiêu thức đối địch đều đến từ Đại Kỳ môn.

Võ nghệ của Đại kỳ môn cương mãnh bá liệt, chẳng những thích hợp đơn đả độc đấu, quần chiến cũng có phong cách riêng, nhất là “Thiết gia đao pháp” mà hấn vừa mới luyện. Đây chính là tuyệt kỹ nổi tiếng của lão tử Thiết Nghị của Thiết trung đường năm đó, tương đối lợi hại, đao đao chí mạng.

Nhưng trường đao của Đỗ Hà bất ngờ bị chống đỡ.

Đây là lần đầu tiên có người ngăn cản được đao của hấn!

Người đỡ được đao này là một người Nhật có dáng người thấp bé, nhưng tứ chi lại cực kỳ tráng kiện, hói đầu.

Đỗ Hà cười to nói:

- Rất cuộc cũng có một nhân vật lợi hại!

Hấn lui về phía sau một bước, hất vệt máu trên đao, chỉ về phía người Nhật, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Người Nhật này tên là Cốc Khẩu Thái Dương, là võ sĩ nổi danh của nước Nhật, là gia thần trung thành của nước Nhật.

Thời đại này, nước Nhật vì nhân lực vật lực ít ỏi, phân cấp chế độ vô cùng nghiêm trọng. Binh lính của bọn hấn đều là dân chúng, là loại người khôn khổ nhất, giống như nô lệ, mọi cử động đều bị lãnh chúa chi phối. Bọn họ không có thời gian đọc sách luyện võ, chỉ cần hơi có tuổi, nhất định phải xuống đồng làm ruộng,

cần bản không có thương lượng. Khi chiến tranh, lãnh chúa liền bắt đầu chiêu mộ dân chúng tòng quân. Vì bình thường bọn họ rất ít được huấn luyện, chiến lực cực kỳ thấp, không thể so sánh với binh lính của Đại Đường.

Võ sĩ là cha truyền con nối, cũng chỉ có võ sĩ cha truyền con nối mới có quyền không trồng trọt, cho nên bọn họ có thời gian luyện võ, có thời gian đọc sách.

Cốc Khải Thái Dương chính là một võ sĩ cha truyền con nối, thuở nhỏ luyện võ, có võ nghệ rất giỏi, là võ sĩ nổi tiếng nước Nhật, lần này phụng lệnh gia chủ nhà Trung Thần Gia, bảo vệ Trung Thần Thôn Nhất Lang, nhưng Trung Thần Thôn Nhất Lang đã bị Đỗ Hà giết chết.

Dựa theo quy củ của nước Nhật, nhiệm vụ thất bại chính là hổ thẹn của gia tộc.

Cốc Khải Thái Dương chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là mổ bụng, dùng máu của mình rửa sạch nỗi nhục của gia tộc, nếu không phải cầm đầu của cừu địch đến sám hối với gia chủ Trung Thần Gia, có thể được tha thứ không cần mổ bụng.

Cốc Khải Thái Dương đỏ ngầu mắt, dồn hết sức lực muốn quyết chiến sinh tử với Đỗ Hà.

Lúc này trong khoang thuyền chạy ra một đám người, cầm đủ loại vũ khí.

Đỗ Hà liếc nhìn, bất ngờ phát hiện đám người này mặc y phục Đường triều đang cuồng loạn cầm vũ khí nhảy múa.

Thì ra bọn họ đều là dân chúng bị bọn Oa khấu bắt giam làm người chèo thuyền, bởi vì bị bọn Oa khấu dùng vũ lực bức bách, không thể không nghe theo mệnh lệnh của bọn hắn.

Oa khấu không tấn công lên thuyền hoa, lại để một mình Đỗ Hà liên tiếp giết chết hai ba mươi người, đã tạo thành khủng hoảng, đám Oa khấu đã dốc hết tất cả binh lực, chỉ lưu lại hai người trông coi bọn họ.

Dân chúng bị giam giữ nghe thấy trên bong thuyền có động tĩnh, còn tưởng rằng có người đến cứu bọn họ.

Một hán tử thừa dịp lúc tên Oa khấu trông coi không đề phòng đã giết chết bọn chúng, sau khi thương nghị, đám người này đã đánh cướp kho binh khí của giặc Oa.

Cho đến khi bọn họ xông lên boong thuyền mới biết được thì ra đối phương chỉ có hai người, nhất thời tức giận mắng to, biết vậy chẳng làm, nhưng tình thế lúc này giống như tên đã lên dây không thể không phát, chỉ có thể kiên trì chém giết giặc Oa.

Bọn họ đều không trải qua huấn luyện thật sự, nhưng Oa khấu cũng chỉ giỏi hơn bọn họ một chút, huống chi một mình Đỗ Hà đã khiến bọn chúng rét lạnh nhân tâm, lúc này đột nhiên lại xông ra hơn ba mươi người, còn chưa tiếp xúc đã âm thầm cảm thấy chột dạ. Hơn ba mươi trên thuyền hoa nhìn thấy Đỗ Hà, Vân Trác tung hoành trên thuyền địch cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, lúc này lại nhìn thấy có hơn 30 người xông đến, cũng nóng đầu xông lên, trực tiếp biến bọn Oa khấu thành bánh mỳ kẹp thịt.

332. Chương 334: Cá Lọt Lưới

Đỗ Hà thấy tình huống không bị khống chế, không khỏi cười khổ, nếu trong quân đội, hơn ba mươi người trên chiếc thuyền hoa hành động như thế chẳng khác gì bỏ qua quân lệnh, chết mười lần cũng không đủ đền tội, chỉ có điều hiện giờ hắn không phải Tướng quân, những người kia cũng không phải binh lính, cũng không có quyền xử phạt.

Chỉ có điều bọn hắn không biết tự lượng sức mình, hiện giờ cục diện chiến thắng đã được xác định, bọn hắn xung phong liều chết, mặc dù có thể sớm chấm dứt chiến đấu, nhưng lại tăng thêm rất nhiều thương vong vô cớ, thật sự không đáng, trong lòng cũng quyết ý tốc chiến tốc thắng, để giảm bớt số lượng thương vong.

Cốc Khải Thái Dương thấy bên mình lâm vào hai mặt giáp công, báo hiệu thua trận, trong mắt hiện lên thần sắc cảnh giác, cũng có ý đồ tốc chiến tốc thắng.

- Hừ...!

Cốc Khẩu Thái Dương gầm rú, ý định lớn tiếng dọa người. Trên tay hắn cũng cầm một thanh Đường đao, hắn giơ cây đao lên cao, hàn quang bắn ra bốn phía, ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt đao huyền hóa ra vạn đạo hào quang.

Đỗ Hà hừ lạnh, cũng biết một chiêu này ảo diệu, đây là chiêu thức của kiếm đạo Nhật Bản, đơn giản nhưng thực dụng, chiêu thức này ngưng tụ lực lượng hai tay, nếu phối hợp với sự sắc bén của Đường đao, phối hợp với thể lực của hai tay, quả nhiên là uy lực tuyệt luân. Tiểu tử Nhật Bản này thật sự có tài!

Nhưng Đỗ Hà lại sớm khám phá ra huyền bí của chiêu này, cầm đao đâm thẳng vào mi tâm của Cốc Khẩu Thái Dương. Hắn xem đao như kiếm, một đao này thuần túy chỉ dùng tốc độ và khí thế thủ thắng. Đao mới đâm ra, một luồng khí thâm liệt đã tràn ngập toàn trường, uy lực của đao như sóng dữ vỗ bờ.

Vì Cốc Khẩu Thái Dương từ trên chém xuống cần vẽ ra một đường cong trên không trung, luận về lực lượng, cho dù thể nào cũng không thể bằng một chiêu đâm kích này của Đỗ Hà. Khi tấn công địch nhất định phải nghiên cứu, phá diệu chiêu của địch nhân chính là chiêu thức thường dùng trong binh pháp.

Vô nghệ, binh pháp nhìn như hai loại học vấn bất đồng, nhưng có nhiều chỗ lại rất giống nhau.

Như trong “Tôn Tử binh pháp” có nói:

- Binh giả, đại sự quốc gia, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, không thể không xem xét.

Vô nghệ cũng như vậy, giữa tiến lui chém giết với địch chính là sinh tử chi địa, tồn vong chi đạo, vô hình vô thanh, khiến địch nhân không thăm dò được hình dáng, không tìm ra sơ hở, bởi vậy có thể thao túng đối thủ trên tay, đặt vào thời khắc sinh tử. Cái này chẳng phải là vô thượng pháp tắc của vô nghệ?

Cho nên khi Đỗ Hà đối địch thường xuyên sử dụng một số binh pháp vào trong vô nghệ của mình, giành được kỳ hiệu không tưởng.

Cốc Khẩu Thái Dương bất đắc dĩ bị bức lui một bước.

Hắn vừa lui một bước cũng chẳng khác nào bước vào tử huyết.

Thà rằng thua mấy nước, cũng không được đánh mất nước cờ đầu tiên, đánh cờ như thế, luận võ cũng như thế!

Hắn vừa lui, chẳng khác nào muốn thừa nhận sát chiêu giống như hồng thủy phá đê của Đỗ Hà.

Thanh âm của kim thiết vang vọng chiến trường, một đao tiếp một đao, nhìn như chậm chạp, nhưng lại giống như độc xà quần thân, căn bản không để cho đối phương có cơ hội hoàn thủ.

- Khanh khanh khanh khanh!

Đao của Đỗ Hà như thiểm điện đâm vào cổ của Cốc Khẩu Thái Dương, thuận thế chém ra một lỗ lớn trên cổ hắn.

Thi thể ngã xuống trên mặt đất, đã không còn sức sống.

Thế cục dĩ nhiên chuyển biến, vốn Oa khẩu không dưới trăm người, bọn Đỗ Hà chỉ có ba mươi người, địch đông mình ít. Nhưng hiện giờ trăm tên Oa khẩu đã bị Đỗ Hà giết chết hơn ba mươi người, khi phát động thể công lần thứ nhất, bị diệt hơn hai mươi người, Vân Trác cũng đã giết khoảng mười người, còn lại bốn mươi người.

Bốn mươi tên Oa khẩu đối mặt với hai mặt giáp công của ba mươi người, chính giữa còn có Đỗ Hà, Vân Trác gây sự, kết quả thắng bại đã rõ ràng.

Nếu đây là lục địa, những tên Oa khẩu này đã sớm bỏ chạy, nhưng hiện giờ bọn hắn đang ở trên biển rộng mênh mông, muốn chạy trốn cũng không có chỗ trốn, chỉ có thể kiên trì chống cự.

Có kẻ thật sự đã mất đi ý chí chiến đấu, bỏ vũ khí đầu hàng, Đỗ Hà gặp được trực tiếp dùng một đao giải quyết.

Những kẻ khác cũng giết không do dự, làm gì quan tâm bọn chúng đầu hàng hay không đầu hàng, cứ thấy là giết.

Chỉ trong nháy mắt, Oa khẩu đã bị bọn hắc đồ sát sạch sẽ.

Mọi người lục tục vứt bỏ binh khí, tiếng hoan hô như sấm động.

Đỗ Hà cũng lau vết máu tươi trên đao, cho đao vào vỏ.

Mọi người thấy Đỗ Hà dũng mãnh phi thường, càng tôn thờ hắc, vây quanh người hắc hoan hô như sấm rền, tất cả đều cảm thấy may mắn vì mình còn sống sót.

Đỗ Hà cũng cao hứng, nhưng hắc vốn thích sạch sẽ, trước kia sử dụng kiếm, giết người nhanh như cắt, tối đa chỉ đâm một lỗ nhỏ trên chỗ hiểm của đối phương, đã khiến đối phương mất mạng. Nhưng hôm nay hắc lại dùng đao, một đao chém xuống, không tránh được tràn diện máu tươi bắn ra.

Hắc liên tục giết hơn ba mươi người, quần áo đã sớm nhuộm đầy máu, trên người tràn đầy mùi tanh, cực kỳ khổ sở, hiện giờ chỉ muốn quay lại thuyền tắm rửa, gột bỏ mùi máu tươi trên người.

Hắc liên tục nói “xin lỗi, cho qua”, gạt mở đám người, nhảy sang thuyền hoa, tựa hồ quên mất trên boong thuyền có dầu, trượt chân, suýt nữa ngã sấp xuống, cũng may thân thủ hắc nhanh nhẹn hơn đám Oa khẩu kia gấp trăm lần, vội vàng đề khí phóng qua chỗ suýt làm hắc xấu mặt, thâm nghĩ:

- Nguy hiểm thật!

Khi hắc đang âm thầm cảm thấy may mắn, nghe thấy trong buồng nhỏ bên trên thuyền phát ra một tiếng hét, một nữ nhân che mặt khóc chạy đến, thả người từ tầng cao nhất của thuyền nhảy xuống dưới.

Đỗ Hà vội vàng tập trung nhìn, kính hải phát hiện một giai nhân tràn đầy vẻ đẹp cổ điển đang đang từ trên thuyền hoa rút xuống.

Nàng chính là Từ Tuệ.

Thì ra bọn người Đỗ Hà cũng không phải đã giết sạch tất cả Oa khẩu, vẫn còn mười tên sống sót.

Lúc trước, sau khi Đỗ Hà xếp đặt ngăn chặn Oa khẩu thành công trên thuyền hoa, đám súc sinh xảo trá kia đã lập kế hoạch. Bọn chúng quyết định chia ra hai đường, một đường trên thuyền dùng cường cung chính diện tiến công, mặt khác lại phái một nhánh có kỹ năng bơi tốt theo đường thủy quanh co vòng vèo vượt qua cửa chính phòng thủ, tấn công từ sau lưng.

Sau khi bọn chúng giết chết hộ vệ phòng thủ, liền từ bên hông leo lên thuyền hoa.

Vốn bọn chúng định dựa theo kế hoạch ban đầu, nhưng có một tên Oa khẩu bỗng nhiên nói:

- Trong khoang thuyền có một hoa cô nương vô cùng xinh đẹp, sau này sẽ phải cùng chia sẻ cho mọi người, chỉ bằng mấy người chúng ta ném thử tư vị?

Nếu Trung Thần Thôn Nhất Lang còn sống, bọn hắc chắc chắn không dám như thế.

Nhưng Trung Thần Thôn Nhất Lang đã bị Đỗ Hà giết chết, bọn hắc như rắn mất đầu, mấy tên này có địa vị tương đối, không ai ra lệnh được cho ai, cũng không có ai sợ ai.

Bọn chúng nghe thấy đề nghị này, lập tức nhao nhao kêu hay.

Cả đám đều cười âm hiểm tiến vào buồng nhỏ trên thuyền.

Từ Tuệ thấy bọn Đỗ Hà giành được thắng lợi, trong mắt không kìm giữ được vui mừng.

Thiếu nữ hoài xuân!

Chỉ cần là thiếu nữ, không có ai không hy vọng người trong lòng của mình là một bạch mã vương tử, là một anh hùng.

Đỗ Hà có tài văn xuất chúng, võ nghệ lại xuất sắc, tài trí cũng có thể nói tuyệt luân, thật sự là đối tượng ngàn vạn thiếu nữ sung bái, cũng không khỏi sinh ra hảo cảm, thâm nghĩ:

- Nếu vị hôn phu tương lai của ta có thể như Đỗ Tường, ta đã cảm thấy tự mãn rồi.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên phát hiện trong sảnh có năm hung thú lộ ra hung quang, sợ tới mức hoa dung thất sắc, thấy bọn hắc nhân ngăn chặn lối ra của mình, quyết định chắc chắn, trực tiếp thả người từ trên tầng cao nhất nhảy xuống.

333. Chương 335: Toàn Diệt Oa Khẩu

Đỗ Hà còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Từ Tuệ từ trên cao ngã xuống liền xuất thủ tương cứu, vội vàng phi hành, ôm lấy Từ Tuệ đang lơ lửng trên không, hạ xuống mặt đất Từ Tuệ chính là tiểu thư khuê các sống ở Giang Nam, vô cùng xem trọng trình tiết, trong sạch, tình nguyện ngã tàn phế thậm chí ngã chết, cũng không cho Oa khẩu đụng vào một cọng tóc của mình. Nàng từ trên thuyền hoa nhảy xuống, vốn đã ôm ý niệm nhất định sẽ chết, trong đầu tưởng tượng ra hình dạng đau đớn sau khi ngã xuống, không nhận được nhắm mắt lại.

Đúng lúc trái tim nàng đang co thắt vì sợ, đột nhiên cảm thấy một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, người không chịu bất cứ tổn thương nào, không khỏi ngạc nhiên mở mắt ra, phát hiện cả người mình đã được Đỗ Hà ôm chặt, mơ hồ minh bạch lúc mấu chốt Đỗ Hà đã cứu mạng mình, tâm tình vốn đang kéo căng cũng dần được nói lỏng.

Con người ai cũng có lòng muốn sống, trừ phi là bị ép buộc, nếu không bị bắt đắc dĩ, ai nguyện ý tìm chết chứ?

Trong lòng nàng đương nhiên tràn đầy cảm kích với Đỗ Hà.

Nhưng Đỗ Hà lại không hiểu tại sao, đây là nàng nhảy xuống chơi hay là trượt chân ngã xuống.

Hắn ngửa đầu xem xét, trên buồng nhỏ tầng cao nhất có lan can, nếu không phải bò lên lan can, không thể té xuống được!

Hắn đang muốn mở miệng hỏi thăm, xác thực nghe thấy trên buồng nhỏ trên thuyền truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đỗ Hà vội nói:

- Không hay rồi!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thấy một người phá vỡ lan can, ngã xuống boong thuyền, định thần xem xét, chỉ thấy một người Nhật dáng người thấp bé ngã xuống bong thuyền, đầu hắn vừa chạm xuống đất đã vỡ nát, không sống nổi. Trên mặt người Nhật này toàn là bong bóng lớn nhỏ, nhìn kỹ toàn là dấu vết phồng dầu.

- Người..... Các người.....

Đỗ Hà vẫn cảm thấy kỳ quái, bên trên thuyền đến tiếng kêu tức giận.

Đỗ Hà, Từ Tuệ đều nhìn lên trên, đã thấy Vũ Mị Nương thở hổn hển chỉ vào bọn họ, còn có một số người phụ trách nấu nước đốt dầu cũng lạnh lạnh nhìn xuống, chung điểm ngưng tụ chính là Đỗ Hà.

Từ Tuệ được Đỗ Hà cứu thoát, trái tim đang treo lơ lửng cũng dần dần hạ xuống, nàng còn chưa phục hồi tinh thần, lại phát hiện tên Oa khẩu ngã xuống, tâm thần lại một lần nữa căng cứng, hoàn toàn không lưu ý đến tình huống của mình, cho đến khi nhìn thấy phản ứng của Vũ Mị Nương, mới phát giác mình đang ở một tư thế rất áy náy, được Đỗ Hà ôm vào lòng, khuôn mặt bỗng chốc ửng hồng, tim đập như hươu chạy, thấp giọng nói:

- Mau buông ta xuống!

Đỗ Hà cũng giống như Từ Tuệ, tinh thần bất ngờ bị người Nhật Bản thu hút, đến khi nghe nàng mở miệng mới phát giác trên người mình còn treo một “bé gấu” đáng yêu, hắn vội vàng buông tay ra, Từ Tuệ nói tiếng cảm tạ, nhưng trên mặt lại giống như bôi mấy tầng phấn hồng.

Đỗ Hà âm thầm kêu khổ, gần đây cũng không biết có phải số mệnh đào hoa hay không, tới Giang Nam chưa quá mười ngày, hai lần gặp cướp, hai lần cứu mỹ nhân, hơn nữa người nào cũng là mỹ nhân tuyệt sắc khiến người ta tâm động, cũng không biết nên buồn hay nên vui, chỉ có thể nói một câu xin lỗi.

Trái tim Từ Tuệ như nai con đi loạn, nàng nhìn trộm Đỗ Hà, thấy hắn trải qua một trận chém giết, trên người loang lổ vết máu, nhất là nửa người trên, chiếc áo ngoài màu xanh giống như được ngâm trong máu, nhưng quần áo không hề rối loạn, từ thái độ bình thản của hắn có thể thấy được số máu này đều là của địch nhân. Hắn thật lợi hại, thật dũng cảm, dám một mình vọt tới đối địch với bảy địch, còn có...

Nàng lại nghĩ đến đôi tay chắc chắn của hắn, nghĩ tới câu nói của hắn:

- Không cần khẩn trương, các người yên tâm! Đỗ Tường ta tuyệt đối sẽ không để các người chịu bất cứ thương tổn gì!

Trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, ánh mắt hiện lên vẻ ôn nhu, thầm nghĩ:

- Hắn thật sự làm được, không để cho ta chịu bất cứ tổn thương nào.

Nàng yên lặng không nói nữa, thế nhưng trong ánh mắt trong thần sắc, lại nói lên thiên ngôn vạn ngữ.

Từ trên lầu, Vũ Mị Nương nhìn thấy Từ Tuệ thần sắc khác thường, trong lòng giật mình:

- Trải qua việc này biểu lộ của Từ cô nương đối với Đỗ đại ca rõ ràng đã có biến hóa, chẳng lẽ nàng

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không khỏi thống khổ, u oán.

- Lũ hỗn cầu trời đánh, đều là các người làm hại!

Nàng vọt vào buồng nhỏ trên tàu, ra sức đập lỗ Oa khẩu đã bị dây thừng buộc chặt, còn không ngừng nói:

- Đều là các người, đều là các người làm hại!

Thì ra trước đó không lâu, Vũ Mị Nương ở phía trên nhìn thấy tất cả tình hình chiến đấu, thấy người trong lòng mình đại triển thần uy, đồ sát bọn Oa khẩu, âm thầm cảm thấy vui sướng, thấy bọn họ giành được thắng lợi, hoan hô nhảy múa, lại thấy toàn thân Đỗ Hà toàn là máu, biết hắn thích sạch sẽ, đi xuống lầu phân phó phòng bếp chuẩn bị nước ấm, cho Đỗ Hà tắm rửa. Đúng lúc này, bọn Oa khẩu chia ra hai đường, một đường xông lên đỉnh thuyền, một đường xông đến đáy thuyền.

Lúc ấy Vũ Mị Nương đang ở buồng nhỏ dưới đáy thuyền, nhìn thấy năm tên Oa khẩu tiến đến.

Dưới đáy thuyền có hơn mười người phụ trách nấu nước đốt dầu sợ tới mức không dám nhúc nhích, run rẩy trốn ở một góc.

Vũ Mị Nương vẫn chưa tháo bỏ y phục hoa lệ, tư thái xinh đẹp rực rỡ hơn bao giờ. Đám Oa khẩu nhìn thấy nàng, đồng loạt cười dâm đang tiến về phía nàng.

Vũ Mị Nương là người nào chứ, là nữ hoàng Đại Đường trong lịch sử, làm sao chịu ngồi yên chờ chết. Vào lúc thời khắc nguy nan, tỉnh táo quan sát tình huống xung quanh, giả vờ yếu ớt vô lực thối lui đến cạnh bếp lò, mức đầy một thìa dầu nóng hắt về phía bọn Oa khẩu.

Dầu cũng như nước, nếu hắt ở khoảng cách gần căn bản không thể tránh được, bọn Oa khẩu đều lãnh đủ.

Dầu dùng nấu ăn bình thường chỉ sôi khoảng 200 độ, trùng hợp thế nào, Giang Nam thừa thừa đậu phộng, mà Từ Tuệ thiên vị dầu phộng. Cho nên dầu ăn trên thuyền đều là dầu phộng.

Dầu phộng nóng sôi lớn hơn dầu ăn bình thường, tầm khoảng 330 độ.

Cũng chính là Vũ Mị Nương đã dội dầu nóng hơn 300 độ lên mặt năm tên Oa khẩu.

Dầu nóng hơn 300 độ khủng khiếp như thế nào, cho dù là chì, gặp loại phải nhiệt độ này cũng bị hòa tan thành nước.

Một kích này trực tiếp đổ lên mặt năm tên cướp biển, khiến bọn chúng ngã lặn trên mặt đất, lăn khóc kêu rên, vô lực tái chiến.

Nguyên một đám nam nhân trong phòng bếp vừa thẹn vừa giận, buộc chặt tất cả bọn Oa khẩu này lại.

Vũ Mị Nương đột nhiên nhớ tới Từ Tuệ đang ở tầng trên cùng, kinh hãi kêu lên.

Đám nam nhân đã nhận thức được uy lực của dầu sôi, để vẫn hồi tính tự tôn của nam nhân, hơn mười người cầm dầu sôi xông lên tầng trên cùng.

Nhưng bọn họ đến chậm một bước, khi đến tầng cao nhất vừa vặn thấy Từ Tuệ nhảy xuống.

Bọn họ không kịp cứu nòng, liền hất hết số dầu sôi về hướng bọn Oa khẩu trong khoang thuyền.

Dầu sôi bắn vào, ai dám tranh phong.

Bốn tên ngã xuống đất, còn một tên ngoại lệ. Hắn quá ngu ngốc, chẳng những không né tránh, ngay cả mắt cũng không có kịp nhắm lại, dầu trực tiếp chiếu vào mắt hắn, xuyên qua con mắt hắn, khiến hắn đau đớn vô cùng, điên cuồng nhảy lên, cuối cùng đụng gãy lan can, ngã xuống dưới chết.

Lúc này Vũ Mị Nương chỉ hận bọn Oa khẩu đột nhiên xuất hiện, nếu không phải bọn hắn bỗng nhiên chui ra, làm gì phát sinh chuyện ngoài ý muốn thế này.

Trước kia Vũ Mị Nương chỉ lo lắng, nhưng không quá để ý. Nàng cảm nhận được, Từ Tuệ mới chỉ có cảm giác thương thức Đỗ Hà, cũng không có ý tứ gì khác, nhưng tình hình hiện giờ lại đổi khác, trực tiếp tạo ra một đối thủ có thực lực cực mạnh cho nàng.

Cho nên Vũ Mị Nương hạ chân vô cùng ác độc, phát tiết tất cả tức giận lên người bọn chúng, tay đâm chân đá, cho đến khi không còn sức lực mới dừng lại.

- Hừ!

Nàng thở dài một hơi, nhìn mấy tên Oa khẩu bị giày vò gần chết, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn, nhìn ánh mắt hoảng sợ của đám người xung quanh, mỉm cười ưu nhã, dịu dàng rời đi, hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ đại tiểu thư.

Đám người xung quanh lúc này vẫn còn kinh hãi, nếu không tận mắt nhìn thấy, làm sao dám tin người vừa rồi là Vũ Mị Nương.

Đỗ Hà rửa sạch vết máu trên người, thay quần áo sạch sẽ, vặn eo bẻ cổ, đi lên boong thuyền.

Người hầu đang tẩy trừ vết dầu vết máu trên boong thuyền.

Từ Tuệ đi tới, nhỏ nhẹ nói:

- Đỗ công tử, theo phân phó của người, chúng ta đã thống kê số lượng người thương phong.

Có lẽ xuất phát từ thói quen khi đánh địch trước kia. Mỗi lần chiến dịch chấm dứt, Đỗ Hà đều kêu người nghiêm túc thu dọn chiến trường, tìm ra người bị thương hoặc tử vong.

Lần này hắn cũng phân phó Từ Tuệ, kêu nàng chỉnh lý số liệu.

Thấy Từ Tuệ làm việc hiệu quả, hắn tán dương nhẹ gật đầu.

Từ Tuệ cũng mỉm cười ngọt ngào, chuyện này là tự nàng xử lý, không mượn tay người khác, được Đỗ Hà khen ngợi như vậy, rất là cao hứng, đưa trang giấy cho hắn.

Đỗ Hà thò tay tiếp nhận, đây là tờ giấy ghi lại số liệu tình hình thương vong của hai bên, hắn vừa liếc mắt, đã thấy chữ viết bên trên rất đẹp, nhẹ nhàng khoan khoái, cũng thầm khen đệ nhất tài nữ Giang Nam này không chỉ biết làm thơ, chữ viết cũng rất đẹp. Trên giấy kỹ càng ghi lại số liệu thương vong.

Lần khổ chiến này, Oa khẩu toàn quân bị diệt, đội ngũ hơn 100 người, chết 91 người, bắt giữ 9 người, chỉ là bên mình cũng phải trả giá bằng 41 người.

Nhìn theo số liệu này, đây là một trận chiến rất đẹp, chỉ có điều Đỗ Hà cũng không hài lòng với kết quả này lắm, bọn họ hoàn toàn có thể hạ số thương vong đến mức thấp nhất.

Vấn đề mấu chốt chính là bọn họ không tuân thủ mệnh lệnh của hắn.

Đỗ Hà cũng không biết Oa khẩu lại chia ra làm hai đường, nhưng cũng có chuẩn bị, kêu tráng sĩ trên thuyền giữ vững thuyền hoa, hơn nữa đặc biệt phái người canh giữ ở phía sau.

Kết quả người bị phái đi lại bị bọn Oa khẩu giết chết, khiến bọn Oa khẩu thần không biết quỷ không hay tiến vào thuyền hoa.

Nếu lúc trước nghe lời hấn, tráng sĩ lưu lại thuyền hoa thủ hộ, chắc chắn sẽ phát giác ra bọn Oa khẩu lên thuyền.

Chỉ là việc đã đến nước này, hấn cũng không phải thủ lĩnh của nhóm người này, cũng không thể trách phạt, chỉ có thể làm như vậy.

Nhưng thành tích như vậy đã rất đáng nể rồi, tất cả mọi người đều vui mừng thắng lợi, nhất là Đỗ Hà, ý nghĩa tồn tại của hấn càng vĩ đại, luân phiên tính toán, lập được kỳ công, khiến cho người trên thuyền vô cùng kính phục.

334. Chương 336: Bị Theo Dõi?

Đỗ Hà thảm than, mặc dù rất không mãn ý với số thương vong nhưng chuyện đã phát sinh, trừ khi có thể đảo ngược thời gian, bằng không cũng bất lực nên cũng không so đo mà hỏi chuyện thương thuyền Tô gia.

Trước mắt đây cũng là một chuyện mà hấn quan tâm nhất.

Đường triều đã có giặc Oa, điều này khiến Đỗ Hà cả kinh, không biết đây có phải là kế lâu dài của nước Nhật hay là nhất thời nảy lòng tham.

Nhất thời nảy lòng tham cũng cũng không sao, Đường triều lúc này đang cần nhất là nghỉ ngơi lấy lại sức, nước Nhật chật hẹp nhỏ bé. Nếu muốn diệt dễ như trở bàn tay, chỉ là hôm nay thời cơ chưa tới, còn không phải là thời điểm viễn chinh. Nhưng nếu nước Nhật người muốn chết, thường xuyên quấy nhiễu bên cạnh, nguy hại đến lợi ích của Đại Đường vậy thì cũng không cần khách khí.

Từ Tuệ nghe Đỗ Hà hỏi chuyện lần trước cũng một đầu đầy sương mù nhưng cũng kể lại chi tiết:

- Tình huống cụ thể ta cũng không biết, chỉ là theo người chèo thuyền nói. Chập tối đêm qua, bọn họ được Tô gia gọi, nói là tiến về Lạc Dương, buôn bán tơ lụa cùng đồ thêu. Mới đi được chưa đến một phần năm quãng đường thì bọn họ nghe lệnh dừng lại. Qua không lâu thì trên boong nghe tiếng chém giết, hết thấy cũng không kịp rồi.

Đỗ Hà kỳ quái, hành quân trên biển không như trên đất liền, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ, bọn họ tùy thời đều có thể gặp gió lốc, hải triều...Dưới tình huống như vậy không thể nói dừng là dừng.

Gia tộc Từ Tuệ đã kinh doanh nhiều năm, cũng biết trong chuyện này có nhiều bí ẩn.

Đỗ Hà hỏi:

- Có biết trên thuyền Tô gia chở gì?

Từ Tuệ nói:

- Là một ít hàng hóa quý hiếm, bao gồm đặc sản phương Nam, còn có rất nhiều vàng bạc, khó trách sẽ để cho kẻ trộm đồ mất.

Đỗ Hà càng cảm thấy kỳ quái, ra ngoài buôn bán, đã mang theo rất nhiều hàng hóa, sao có khả năng mang rất nhiều vàng bạc? Chẳng lẽ.....

Hấn cười lạnh, đã nghĩ thấu hết thấy nguyên do, thầm nghĩ:

- Ta hiểu rồi, đây là đen ăn đen, Tô gia mặt ngoài là tiến về Lạc Dương buôn bán, thực tế lại là giao dịch với đám giặc Oa. Bọn họ ra hàng, giặc Oa xuất tiền, chỉ là bởi vì không đồng tình cho nên động dao găm. Thương thuyền Tô gia có chiến thuyền Đường triều cải biến, chính là khoa kỹ đỉnh cấp Đại Đường. Những thuyền của cướp biển kém xa nên mới đảo khách thành chủ, chiếm đoạt thuyền của Tô gia. Bỏ qua quốc pháp Đại Đường, tự giao dịch với nước Nhật, Tô gia quả thật đáng chết.

Hấn đã có quyết định, chỉ cần xong chuyện của Giang Nam sẽ tuyệt không để cho Tô gia làm bậy.

.....

Đường Hà Nam, Lai châu, huyện Tứ Mặc!

Trong huyện nhỏ này ngày hôm nay đã xuất hiện một người xa lạ, hắn là một Đại Hán khôi ngô, ăn mặc kiểu du hiệp, mày rậm mắt to, đeo trên lưng một thanh đại hoàn đao, nhìn đã biết là người võ lâm hành tẩu giang hồ.

Đại hán khôi ngô ra tay xa xỉ, bộ dạng xem tiền tài như căn bã, kêu ba cân rượu một cân thịt, thêm vài phần ăn sáng.

Tiểu nhị mắt sáng như đuốc, lẳng xằng xu nịnh, phục thị ân cần, thầm nghĩ moi thêm chút tiền thưởng.

Đại hán trong lúc ăn uống hỏi thăm tình huống gần đây, phong thổ, nói chuyện một hồi, hỏi cái gì mà võ lâm nhân sĩ, tỏ vẻ mình muốn tới phân cao thấp.

Người mà tiểu nhị nói là Đỗ Tường:

- Lão đại này của Đỗ gia hành tẩu đã mười năm, có một lần có mấy tên ác bá gây sự trong cửa tiệm. Đỗ Tường tam quyền lưỡng cước đánh cho bọn chúng chạy trốn chết, công phu dù tìm khắp thiên hạ cũng chưa chắc có người thứ hai. Nhưng khách quan tới không đúng lúc, Đỗ Tường đã xuôi nam vài ngày trước, nói là muốn tiếp một hảo hữu, đến nay chưa về.

Đại hán gọi là Tào Nghi, là nhị đệ đệ của Chấn Uy võ quán, được Chu Chấn Uy lệnh đến Tứ Mặc điều tra Đỗ Tường.

Tào Nghi cảm thấy hứng thú:

- Vậy có biết Đỗ Tường lúc nào trở về?

Tiểu nhị nói:

- Cái này ta không biết, có thể hỏi Vương nãi nãi bên cạnh Đỗ gia, nàng ở gần nên biết!

Tào Nghi không khỏi lộ ra sơ hở, cũng không hỏi nhiều, chỉ là hắn không biết bên cạnh hắn có một người đang nghe ngóng, thầm nghĩ:

- Công tử quả thật liệu sự như thần, vừa đi không mười ngày, đã có người đã tìm tới cửa.

.....

Gặp loại chuyện này, mấy người Từ Tuệ cũng mất đi hào hứng du ngoạn, không còn hướng về Hàng Châu mà theo Bảo Sơn Tùng Giang trên đường đi Tô Châu.

Qua mấy ngày hành trình liên tục, vào sáng ngày thứ ba, Đỗ Hà đúng như nguyện vọng bước lên bến tàu Tô Châu.

Đám thế gia đệ tử trên thuyền vốn quen sung sướng, trải qua một lần tao ngộ như thế, mỗi người đều lòng còn sợ hãi, lần lượt từ biệt, về nhà nghỉ ngơi lấy lại sức đi.

Đỗ Hà cũng hướng Từ Tuệ, Vũ Mị Nương, Vân Trác bái biệt, nói mình muốn đi bái tế ân nhân cứu mạng Chu Sâm.

Từ Tuệ, Vũ Mị Nương cùng lộ ra ý lưu luyến nhưng không lấy cớ giữ lại, Từ Tuệ là vì nam nữ xa cách nên không thể mở lời, Vũ Mị Nương là không muốn chậm trễ đại sự của Đỗ Hà.

Ngược lại Vân Trác nhiệt tình liên tục giữ lại, tỏ vẻ lưu luyến, ngữ khí chân thành, khiến cho người khó hiểu.

Đỗ Hà cũng ần ần kỳ quái, Vân Trác một mực xem hắn là tình địch, khắp nơi đều nhằm vào sau lưng, quan hệ tuyệt đối không thể nói tốt. Nhưng từ khi gặp giặc Oa, lấy được thắng lợi thì thái độ Vân Trác thay đổi kỳ quái, cực kỳ nhiệt tình, tựa hồ đã quên thân phận tình địch giữa hai người.

Càng làm cho hắn để ý là từ đó trở đi, thái độ của Vân Trác đối với Vũ Mị Nương đã có biến hóa: Trước kia vì mơ mộng ôm mộng nhân nên thường xuyên biểu hiện trước mặt Vũ Mị Nương. Nhưng gần đây hắn lại như tận lực giữ một khoảng cách nhất định với Vũ Mị Nương.

Tuy vẫn quan tâm như lúc ban đầu, nhưng rất rõ ràng đã bỏ đi ý định theo đuổi nàng.

Đỗ Hà cùng Vân Trác tương giao không dài, nhưng biết hẳn là một nhân vật tâm cao khí ngạo, sao có thể đơn giản nhận thua? Có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng hẳn cũng không hao tâm tổn sức suy nghĩ. Dù sao đây là tâm sự người ta, đối phương nếu không nói, hao tâm tổn sức suy đoán cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Đỗ Hà cũng không lưu luyến, lưng đeo một cái bao, không quay đầu lại hướng trong thành Tô Châu đi đến.

Từ Tuệ ngơ ngác nhìn theo thân ảnh cao ngạo, suy nghĩ ngàn vạn, tâm loạn như ma: Đỗ Hà văn võ song toàn quả thực là tình lý lưỡng đắc, chỉ là thân phận bọn họ khác biệt, một người là du hiệp, một người là tiểu thư khuê các, căn bản không phải tình lý, tỷ lệ hai người có thể trở thành vợ chồng tương đương chớ yêu mèo.

Giấu đi tâm ý tận đáy lòng, Từ Tuệ sau khi từ biệt Vũ Mị Nương, Vân Trác cùng hạ nhân rời khỏi bến tàu.

Vũ Mị Nương si ngốc nhìn một chút, thở dài nói:

- Chúng ta đi thôi?

- Đi đâu?

Vân Trác hỏi.

Mày phượng của Vũ Mị Nương nhướng lên:

- Cái này còn phải hỏi? Tự nhiên là đi Hàng Châu gặp Đại tỷ của ta.

Vân Trác lên tiếng nói:

- Ta còn tưởng rằng Vũ cô nương muốn đuổi theo Đỗ huynh?

Vũ Mị Nương lạnh mặt, để cho người đoán đúng suy nghĩ khiến như mèo giẫm phải đuôi:

- Vân Trác, lời này của ngươi có ý tứ gì?

- Đừng hiểu lầm!

Vân Trác cười nói:

- Không có gì, chỉ là Đỗ huynh văn võ song toàn, thật có thể nói là nhân vật đương thời có một không hai. Giai ngẫu như thế nếu bỏ qua, chỉ sợ muốn hối tiếc không kịp. Ta nhìn Từ Tuệ đối với Đỗ huynh cũng có hảo cảm, vạn nhất ở Tô Châu để cho nàng nhanh chân đến trước, coi như thương tiếc cả đời rồi.

Vân Trác nói ra chuyện Vũ Mị Nương lo lắng nhất, không khỏi thẹn quá hoá giận nói:

- Không cần ngươi lo!

Nói xong, bước đi về phía nam.

Vũ Mị Nương không phải là không muốn lưu lại, nhưng nàng là nữ nhân có chí lớn: Nam nhân trong lòng nàng không chỉ có văn võ song toàn, còn phải có chí hướng có lòng cầu tiến, là loại người làm đại sự.

Nàng sẽ dùng trí tuệ của mình trợ giúp hắn thành tựu đại sự, không phiền lụy đến hắn.

Nhưng bởi vì nàng tư tâm đã làm trễ nãi kế hoạch ban đầu của Đỗ Hà nên dù trong lòng lưu luyến cũng cố nén.

Đi hơn mười bước, Vũ Mị Nương dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Vân Trác nói:

- Ngươi cuối cùng có chủ ý quý quái gì?

Nàng vẫn thấy kỳ quái với chuyển biến gần đây của Vân Trác. Bất quá như vậy cũng coi như bớt đi một con ruồi, càng thêm thanh thản.

Nhưng hôm nay Vân Trác lại bảo nàng nắm chắc cơ hội đi theo Đỗ Hà, cái này làm cho nàng cảm thấy là lạ, lo lắng hẳn có tính toán bất lợi đối với Đỗ Hà.

Vân Trác dừng một chút, lắc đầu thở dài nói:

- Nói thật, lúc đầu gặp gỡ ở Hàng Châu, ta động tâm với đại tỷ, chỉ là mọi cách truy cầu mà không được. Nàng nói nàng tâm đã chết, chỉ muốn đem con cái nuôi dưỡng thành người. Trước đó không lâu nàng xin nhờ ta tới đón người, ngẫm trong lời nói có chuyện giới thiệu ta với người, nói người so nàng xinh đẹp gấp 10 lần, tài trí càng hơn gấp 10 lần, chỉ là mắt cao hơn đầu, một mực không có lang quân như ý, cho rằng ta có cơ hội này. Ta không đành lòng cự tuyệt ý của tỷ tỷ người, cũng đã tới rồi. Đúng như tỷ tỷ người nói, người rất đẹp, hơn nữa trên người có vài phần bóng dáng đại tỷ, cũng cho ta động tâm. Gần đây mới phát hiện người là người, đại tỷ người thủy chung là đại tỷ người, không cách nào nói nhập làm một. Ta thích chính là đại tỷ người, không phải người. Nghĩ thông suốt điểm này, cho nên người ưa thích ai ta toàn không thêm để ý rồi. Ta biết đại tỷ người rất để ý người, Đỗ huynh xác thực là một kỳ nam tử, cũng hy vọng người có một nhân duyên tốt.

Vũ Mị Nương giật mình, nhìn hẩn thật sâu nói:

- Thì ra là thế, được rồi, coi như là vậy. Nếu như người thật có bản lĩnh, kêu người một tiếng tỷ phu cũng không oan uổng.

.....

Tô Châu so với trong tưởng tượng của Đỗ Hà càng phồn hoa hơn, tuy tại đây rời xa Trường An, rời xa trung tâm Đại Đường nhưng dựa vào hoàn cảnh địa lý xuất sắc vẫn cực kỳ phát triển.

Hiện giờ so ra còn kém Trung Nguyên là vì con đường tơ lụa trên biển còn chưa chính thức khai thông, một khi chuyện thành thì Giang Nam sẽ trở thành ổ vàng chính thức, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Đỗ Hà đối với Giang Nam tình hữu độc chung.

Lợi nhuận của con đường tơ lụa trên biển vượt xa lợi nhuận của con đường tơ lụa trên bộ.

Hẩn cũng không vội tìm kiếm chỗ ở, chỉ đi dạo trong nội thành làm quen một chút hoàn cảnh.

Vừa đi một lát thì hẩn ần ần cảm giác bị người theo dõi, cũng không phải hẩn đa nghi mà kỹ thuật người theo dõi cực cao khiến hẩn không cách nào khẳng định, tiện tay đi vào một phố bán quạt, hồi nhờ lão bản một chỗ vệ sinh.

335. Chương 337: Phát Hiện Trọng Đại

Hà Đào cau mày, đáy lòng có chút lo lắng, nhìn thấy “Phiêu hương phiến hành” cách đó không xa, ngập ngừng định tiến lên thăm dò.

Hẩn là một người rất bình thường, nhưng lại có thiên bẩm chỉ cần gặp qua một ai sẽ không quên. Loại người như hẩn chính là điệp viên bẩm sinh, kỳ tài trong kỳ tài.

Hẩn năm nay bốn mươi tuổi, cha hẩn từng làm năm mươi năm nha dịch, bản sự khác không có, nhưng kỹ thuật theo dõi người lại xuất thần nhập hóa. Hẩn kế thừa bản lĩnh này của cha mình, cộng thêm diện mạo tốt nên chưa bao giờ thất thủ.

Nhưng hôm nay hẩn lại cảm thấy có chút tâm thần bất định, quá nhạy cảm. Hẩn làm nghề này đã không dưới hai mươi năm, người theo dõi không có một ngàn cũng có 800, nhưng chưa bao giờ gặp người có trực giác nhạy cảm như Đỗ Hà. Trên đường lớn nhiều người nhưng nếu chỉ cần hẩn tới gần Đỗ Hà trong vòng mười bước thì Đỗ Hà sẽ bất động thanh sắc dùng các loại phương pháp quay đầu lại nhìn ra xa, dò xét tình huống sau lưng. Nếu hẩn không có kinh nghiệm phong phú, sớm đã bị phát giác. Hiện giờ Đỗ Hà chui vào phố bán quạt hồi lâu vẫn không thấy ra, hẩn khó nén được lo lắng, không biết có nên tiến đến dò xét hay không.

Nếu tiến lên khả năng bại lộ, nếu không lên thì khả năng lần đầu tiên trong đời sẽ mất dấu người cần theo dõi! Đang còn lưỡng lự thì hẩn thấy người kia đã từ trong bước ra, bộ dáng thoải mái, trên tay ướt nước, thậm chí bản thân đa nghi, nghĩ thầm: Với kỹ xảo theo dõi của mình, ai có thể phát hiện?

Cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục đi theo.

Đỗ Hà ra khỏi phố quạt, cười vẻ giễu cợt, dạo một hồi, mua một ít hương nến quà tặng, tìm một khách sạn trung đẳng ở lại.

Cùng ngày trong đêm, thời gian rạng sáng!

Đỗ Hà đóng cửa xong xuôi, làm ký hiệu rồi lật nóc nhà đi ra khỏi khách sạn, theo ước định trong tử quán gặp Hoàng Phủ Hạo Hoa chờ đã lâu.

Đi vào nơi an toàn, Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Công tử quả nhiên rất cao minh, chỉ mới mấy ngày đã kết bạn với tất cả thế gia đệ tử của Tô Châu, bản sự vượt xa chúng ta.

Mạng lưới tình báo của hắn vừa triển khai, đã nhận được tin Đỗ Hà đến.

Đỗ Hà cười tán thưởng:

- Cơ duyên cùng vận khí, nếu không gặp được người quen, cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Khoan nói chuyện của ta, trước hết kể xem các người phát hiện cái gì?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghiêm túc nói:

- Có chút gặt hái, chỗ Vũ Hưng đã truyền đến tin tức. Đối phương tìm cách cứu Ngụy Tượng, hiện giờ đã đem giam lại ở một nơi an toàn. Trải qua một phen nghiêm hình tra tấn, nhóm đầu tiên chịu đựng không được cực hình đã khai ra một tin tức hữu dụng. Bọn họ đều là người của Chấn Uy vô quán, đảm cứu viện đều có bản lĩnh, nếu không phải chúng ta bố trí sẵn mai phục cộng thêm liên hoàn nổ thì đã phải trả giá rất lớn.

- Chấn Uy vô quán? Chính là Giang Nam đệ nhất vô quán, Chấn Uy vô quán thu đồ đệ hơn một ngàn?

Đỗ Hà nghĩ tới một người, Lý Dật Phong cũng xuất thân Chấn Uy vô quán, hơn nữa còn là đại đệ tử của quán chủ, thầm nghĩ:

- Việc này không biết có quan hệ gì tới hắn?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Giang Nam chỉ có một Chấn Uy vô quán, không sai được. Hơn nữa lĩnh đội đúng là tam đồ đệ Kiên Chí của Chu Chấn Uy. Đã có thể xác định, Chu Chấn Uy chắc là một trong những dư nghiệt của Lý Kiến Thành ở Giang Nam.

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Tiểu ẩn ẩn tại hoang dã, trung ẩn ẩn tại thành phố, đại ẩn ẩn tại triều! Quả thật ta không ngờ!

Bọn họ vốn nghi ngờ một số nhân vật danh tiếng của Giang Nam nhưng không hoài nghi qua Chấn Uy vô quán. Bởi vì bọn họ ở chỗ sáng, quang minh chánh đại thu đồ đệ, quang minh chánh đại mở vô quán. Hết thấy mọi việc đều quang minh chánh đại khiến không người nào nghĩ có vấn đề.

Ngừng lại một chút, Đỗ Hà nói tiếp:

- Vũ Hưng còn phát hiện gì?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Không có, loại nhu nhược phần lớn cũng không phải tâm phúc, tình báo biết được không nhiều lắm. Muốn cạy miệng mấy tên cứng đầu vẫn phải dựa vào biện pháp thẩm vấn tinh thần! Chỉ là tinh thần thẩm vấn pháp cần hao phí rất nhiều thời gian, không thể nhanh như nghiêm hình bức cung.

Cho nên phương thức thẩm vấn của Đạp Nguyệt Lưu Hương từ trước đến nay đầu tiên vẫn dùng nghiêm hình bức cung để cạy miệng loại nhu nhược để đạt được tin tức sơ bộ, sau đó dùng phương pháp thẩm vấn tinh thần để đối phó những thứ mềm không ăn thích ăn cứng.

Cho tới nay, tất cả hành động của bên Đỗ Hà đều chỉ là suy đoán bố cục, cũng không có đầu mối nào, tựa như người mù sờ voi, chỉ biết đại khái, lại không biết chính thể như thế nào. Hôm nay Chấn Uy vô quán nổi lên mặt nước, coi như cho bọn họ một manh mối, chỉ cần lần theo thì sẽ đến đích.

Đỗ Hà nắm chặt song quyền, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, không sợ thực lực đối thủ cường đại thế nào, chỉ sợ bọn họ ẩn quá sâu, không có một điểm đầu mối.

- Đúng rồi!

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhớ tới một chuyện:

- Vừa ngay khi trước lúc công tử đến một khắc, ta nhận được tin tức từ Túc Mặc truyền đến, vào giữa trưa hôm qua có người tới nghe ngóng tin tức công tử. Người kia thực sự không phải là người bình thường, công phu rất cao, huynh đệ lưu thủ từng thuê du côn khiêu khích, xem thực lực của hắn thì dù là Vũ Hưng cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

Đỗ Hà nghe tin tức này, động dung nói:

- Làm sao có thể! hắn không phải là không tin tình báo của Hoàng Phủ Hạo Hoa, chỉ là không thể tưởng tượng nổi. Hắn sớm đã ngờ tới, chỉ cần hắn dương danh ở Giang Nam, tất nhiên sẽ có một đám ngư quỷ xà thần đến tìm hiểu lai lịch của hắn, nhưng không có khả năng đến nhanh như vậy.

Những chuyện hắn trải qua nửa tháng này dù kỳ quái nhưng cũng không phải chuyện gì kinh thiên động địa, không đủ để hấp dẫn những đám ngư quỷ xà thần kia mới đúng.

Tuy nhiên bọn chúng lại đến tìm mình, điều này tựa hồ không đúng.

Trừ phi.....

Trong đầu hắn hiện lên một khả năng, thất thanh nói:

- Trừ phi ở bên cạnh ta có đám ngư quỷ xà thần, quan sát ở khoảng cách gần, hiểu rõ ta. Chỉ có như vậy mới sinh ra hứng thú, muốn tìm hiểu, nhất định là như vậy, chỉ là người nọ là ai? Là ai?

- Công tử?

Thấy Đỗ Hà đột nhiên biến hóa, Hoàng Phủ Hạo Hoa có chút ngạc nhiên khó hiểu!

- Đừng nói chuyện, để cho ta suy nghĩ thật kỹ!

Đỗ Hà cảm hắn, hai tay ôm đầu.

Người thứ nhất hắn nghĩ đến chính là Lý Dật Phong. Đêm đó hắn cùng với Lý Dật Phong hành động cùng một chỗ nên Lý Dật Phong chắc biết rõ sự lợi hại của hắn.

Nhưng cái này không phù hợp tình huống, Lý Dật Phong là đại sư huynh của Chấn Uy vô quán, với tư cách đồ đệ của Chu Chấn Uy, hắn không có lựa chọn, nhưng trên thực tế hắn là đối địch với mình. Theo tình hình lúc đó, Lý Dật Phong đâm một dao sau lưng hắn là chuyện dễ dàng.

Nhưng Lý Dật Phong lại không làm như vậy!

Không đúng!

Đỗ Hà đột nhiên nhớ tới, Lý Dật Phong vào lúc thấy hắn giao phong với Ngụy Tượng đã ra sức ngắt lời, hiển nhiên hắn đã nhận ra Ngụy Tượng, sợ mình hỏi ra vài vấn đề, chẳng qua lúc đó mình lại không chú ý.

Tuy không biết Lý Dật Phong tại sao phải xung đột với Ngụy Tượng nhưng đã có thể khẳng định, Lý Dật Phong có quan hệ trực tiếp với Lý Kiến Thành.

Đã như vậy, hắn cho người điều tra mình cũng là có thể: Đỗ Hà lúc trước không chắc chắn có người đi theo mình nên vào tiệm bảo lão bản cho nhờ nhà vệ sinh, leo tường từ sau viện vòng lại quan sát, thấy ở hẻm đối diện có người nhìn chằm chằm vào phố quật, rõ ràng là theo dõi mình, chỉ là hắn vẫn thản nhiên như không biết.

Nhưng rất nhanh Đỗ Hà lại lắc đầu, phát hiện sơ hở. Căn cứ theo như lời của Hoàng Phủ Hạo Hoa, tin tức vừa truyền đến, hơn nữa nói trưa hôm qua có người theo dõi mình. Giả thiết là Lý Dật Phong phát giác mình sẽ không đợi lâu như vậy mà đã ra tay ở Dương Châu.

Huống hồ Lý Dật Phong không phải thần tiên, hẳn có thể phái người đi theo biết mình ở trên thương thuyền nhưng tuyệt đối không thể tưởng được mình đổi thuyền, càng không thể biết mình đánh giặc Oa lại về tới Tô Châu. Chỉ có thể là người trên thuyền hoa phái người theo dõi mình.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một người, : Là hắn, trừ hắn ra, không thể nào là người khác.

Vân Trác!

Chính là hắn!

Đỗ Hà nghĩ tới người máu chốt nhất, quen thuộc nhất trong toàn thuyền hoa chỉ có Vân Trác, cũng chỉ có hắn sẽ phái người đến điều tra.

Điều khiến Đỗ Hà khẳng định nhất là vì sự cải biến thái độ của Vân Trác: Chắc chắn Vân Trác ưa thích Vũ Mị Nương nhưng sau khi đánh lui giặc Oa về sau, Vân Trác cố ý kéo gần cự ly với Vũ Mị Nương, thậm chí còn cố tình tác hợp hắn cùng với Vũ Mị Nương.

Trước kia Đỗ Hà rất không thích ứng với sự cải biến này của Vân Trác, còn tưởng rằng biểu hiện của mình khiến cho Vân Trác tự hổ thẹn, buông bỏ truy cầu Vũ Mị Nương!

Nghĩ kỹ lại không phải như thế, biểu hiện của hắn lúc đối phó giặc Oa là một nhân tài văn võ song toàn cho nên muốn lôi kéo, từ đó buông bỏ.

Hắn không muốn buông bỏ nhân tài nên phái người theo sát mình.

Phân tích hết thấy như thế đều thấy hợp tình hợp lý, tin tưởng địa vị của Vân Trác trong dư nghiệt của Lý Kiến Thành không thấp, nếu không cũng sẽ không cam tâm tình nguyện vì đại kế mà bỏ qua giai nhân.

- Ha ha! Đỗ Hà cười dài một tiếng, không thể ngờ đánh bậy lại trúng vào nhân vật máu chốt.

Hắn liền nói ngay:

- Hạo Hoa, người tiếp tục điều tra Chấn Uy vô quán, ta muốn đi gặp một người.

336. Chương 338: Triển Khai Hành Động

Căn cứ vào hai tin tình báo mới nắm bắt được, Đỗ Hà quyết định chia ra hai đường, tách ra điều tra.

Hoàng Phủ Hạo Hoa phụ trách vô quán Chấn Uy, vô quán Chấn Uy có vấn đề như vậy, cũng không thể không quan tâm. Nếu nó trong sạch, không có vấn đề, phái người trà trộn vào trong đó cũng không phải việc khó, Hoàng Phủ Hạo Hoa cẩn thận cơ cảnh, giỏi về biến báo, để hắn phụ trách trong đó cũng yên tâm. Về phía Vân Trác, hắn sẽ tự mình không chế. Hắn cảm giác, trong đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành, địa vị của Vân Trác không chỉ đơn giản như vậy.

Nếu không phải nhân vật cao tầng, há sẽ vì lôi kéo hắn mà đơn giản buông tha cho Vũ Mị Nương?

Đỗ Hà cười thầm:

- Vân Trác đã có lòng lôi kéo mình, vậy sao mình không làm Chu Du đánh Hoàng Cái, tình nguyện bị đánh, chỉ có như thế mới có thể công khai lấn lộn đến bên cạnh hắn mà không bị hoài nghi!

Hắn nghĩ tới Vũ Mị Nương, trầm mặc hồi lâu, sờ mũi, xem ra việc này cần nàng giúp đỡ mới được.

Lúc này Hoàng Phủ Hạo Hoa đột nhiên đề nghị:

- Công tử, nếu dư nghiệt của Lý Kiến Thành đang thiếu người tài như vậy, ta thấy chi bằng để cho Vũ Hưng lên vào vô quán Chấn Uy? Hắn là người thật thà chất phác, võ nghệ lại cao, nhất định có thể được coi trọng.

Đỗ Hà vui mừng cười nói:

- Chủ ý này rất hay, nhưng lên vào võ quán Chấn Uy hiệu quả quá chậm, ta thấy trực tiếp đi bái Chu Chấn Uy làm sư phụ thì mau lẹ hơn.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghe vậy ngẩn ngơ nói:

- Nhanh thì có nhanh, nhưng Chu Chấn Uy có thân phận không đơn giản, hấn muốn thu nhận đồ đệ, nhất định sẽ phái người kiểm tra tất cả mọi chuyện của Vũ Hưng, vạn nhất để hấn điều tra ra chuyện gì, Vũ Hưng có thể gặp nguy hiểm.

Đỗ Hà tràn đầy tự tin nói:

- Chuyện này người yên tâm, ta viết một lá thư, người phái người mang đến Trường An, giao cho Trường Nhạc, kêu nàng giao thư cho Bộ Hạ, để Bộ Hạ tự mình vận dụng quyền lực tạo một thân phận cho Ba Vũ Hưng, ta tin tưởng vẫn chưa có người nào có bản lĩnh điều tra ra sơ hở. Về phần dật chuyện, ta rất thành thạo.

Ở đời sau Đỗ Hà đã xem qua rất nhiều bộ phim truyền hình, muốn tìm một số phận bi thảm gắn vào người Ba Vũ Hưng, quả thật rất dễ dàng.

Hấn lại kêu Ba Vũ Hưng mau chóng đến Hàng Châu bái sư, tạm thời giao đội Đạp Nguyệt lại cho Mã Ngạn Phi, phụ trách dùng thẩm vấn tinh thần thẩm vấn những kẻ cứng đầu.

Bởi vì có người theo dõi, Đỗ Hà cũng không ở lâu, sau khi giao phó kỹ càng mọi việc, liền vội vàng rời khỏi.

Từ cửa sổ quay về tửu điếm, thấy ký hiệu trên then cửa không có gì dị thường, yên tâm thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà mang hương nến hỏi thăm vị trí huyết vị của Chu Sâm, mục đích xuôi nam lần này của hấn chính là vì tế bái vị hào kiệt chưa từng gặp mặt này, hiện tại hấn lại bị người khác theo dõi, không làm gióng, há có thể che giấu được tai mắt của người khác.

Đỗ Hà đi đến trước mộ Chu Sâm cúi đầu mời rượu.

Chu Sâm là hào kiệt địa phương, là người trọng nghĩa khinh tài, ghét ác như cừu, trên giang hồ nổi tiếng là một con người rắn rỏi, giống như Tần Quỳnh, Quách Tĩnh trong truyền thuyết, là một nhân vật bảo vệ quê nhà, lo lắng cho quốc gia, bách tính, đáng kính trọng. Cho nên mặc dù Đỗ Hà không quen biết Chu Sâm, nhưng cũng cúi đầu thành tâm thành ý, không hề có ý qua loa.

Sau khi tế bái Chu Sâm, Đỗ Hà lại tìm được người nhà Chu Sâm đưa lễ vật, trò chuyện kính ý, diễn xuất vai diễn báo ơn vô cùng tinh tế.

Sau khi mọi việc xong xuôi, Đỗ Hà đi dạo vòng quanh Tô Châu, nhằm chán bơi cả buổi ở Thái Hồ, mua một con ngựa thay đi bộ, xuôi nam.

Hấn vốn quen cưỡi quân mã cao lớn, hiện giờ cưỡi tiểu mã phía nam, cảm thấy không được tự nhiên, cũng không thể không nói, ngựa ở Giang Nam thật sự xấu xí.

Tô Châu là thành phố lớn nhất ở Giang Nam, nhưng ngựa ở đây đều là hàng kém sắc, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Theo quan đạo xuôi nam, chạy ba ngày, rốt cục cũng đuổi kịp hai người Vũ Mị Nương và Vân Trác đang ở một quán trà bên ngoài thành Gia Hưng.

Nếu tính toán hành trình, Vũ Mị Nương và Vân Trác có lẽ đã sớm đến Hàng Châu, chỉ là hiện giờ đang vào giữa mùa xuân, vạn vật tươi tốt, chính là mùa đẹp nhất ở Giang Nam, cảnh sắc trên đường đi khiến người ta hoa mắt thưởng thức, làm Vũ Mị Nương lần đầu tới Giang Nam thật sự mở rộng tầm mắt.

Nàng thấy Vân Trác không còn giống con ruồi làm phiền mình, cũng vui vẻ dẫn hấn theo làm bảo tiêu miễn phí.

Chính vì như vậy, hành trình mới trở nên rất nhiều.

Đỗ Hà lại đi nhanh, rốt cục đuổi kịp hai người bọn họ. Hấn giao ngựa lại cho tiểu nhị, bước vào quán trà nhìn thấy Vũ Mị Nương và Vân Trác đang ngồi ở góc kinh ngạc nhìn mình, cũng ra vẻ khể giật mình, mừng rỡ cười nói:

- Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau?

Vũ Mị Nương vụng trộm liếc nhìn hắn, thầm nghĩ:

- Trùng hợp, ai mà tin được chứ?

Nhưng nàng không nói ra, có thể gặp được người trong mộng cũng là một chuyện vô cùng cao hứng rồi.

Vân Trác cũng có vẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh lộ ra biểu lộ vui mừng, tiến lên cười nói:

- Nếu đã có duyên đi đâu mà chẳng gặp, Đỗ huynh mời ngồi!

Mặc dù hắn không biết tại sao Đỗ Hà lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn cố tình lôi kéo Đỗ Hà, đương nhiên phải biểu hiện ra nhiệt tình.

Khi Vân Trác kéo Đỗ Hà ngồi xuống, cũng liếc mắt ra hiệu cho bên ngoài.

Đỗ Hà nhìn thấy cử động này, hiểu ý mỉm cười. Trên đoạn đường hắn đi, người phụ trách theo dõi hắn cũng bám theo, thần sắc lơ đãng vừa rồi của Vân Trác đã xác thực suy đoán của hắn không sai, người theo dõi hắn quả nhiên là người Vân Trác phái tới.

Đỗ Hà bình thần ngồi xuống bên cạnh Vũ Mị Nương, ngọt ngào cười nói với nàng:

- Sau khi tể bái Chu lão ca, ta nhớ từng có ước hẹn với Lý Dật Phong của võ quán Chấn Uy Hàng Châu, muốn đến Hàng Châu một chuyến, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Vũ Mị Nương thấy thần sắc của hắn có vẻ nịnh nọt, khuôn mặt ửng đỏ, quay mặt nhìn qua chỗ khác, thầm thấy kỳ quái.

Vân Trác như có điều suy nghĩ, liếc nhìn bọn họ, mỉm cười, cũng không đáp lời.

Vân Trác thấy sắc trời không còn sớm liền đề nghị mọi người nghỉ lại Gia Hưng, cười nói:

- Gia Hưng cách Hàng Châu hơn trăm dặm, ven đường không có thành trấn gì lớn, chỉ bằng chúng ta ở lại Gia Hưng một đêm, sáng sớm ngày mai lên đường, chạng vạng tối có thể đuổi tới Hàng Châu.

Đỗ Hà và Vũ Mị Nương đều là lần đầu tiên tới Giang Nam, chưa quen thuộc địa thế nơi này, cũng không cự tuyệt đề nghị của Vân Trác, vui vẻ đồng ý.

Sau khi nghỉ ngơi, ba người tiến vào thành Gia Hưng, tìm một tửu điểm gửi hành lý, nhân lúc trời còn chưa tối, Vân Trác lại dẫn bọn họ đi thưởng thức món ngon đặc sắc ở Gia Hưng.

Món ngon phía nam xác thực là thiên hạ nhất tuyệt, khiến cho Đỗ Hà và Vũ Mị Nương ăn uống thỏa thích.

Lúc này Đỗ Hà càng không ngừng tiếp cận Vũ Mị Nương, liên tục tán dương nàng, biểu lộ ý tứ muốn theo đuổi nàng.

Vũ Mị Nương được Đỗ Hà khen ngợi đến choáng váng đầu óc, đôi má ửng đỏ, trái tim thiếu nữ đập liên hồi.

Đêm đó, Đỗ Hà đang định đi nghỉ ngơi, bỗng nhiên nghe thấy ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân.

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên thân ảnh của Vân Trác.

- Cốc cốc....

Tiếng đập cửa vang lên.

Đỗ Hà mỉm cười tiến lên mở cửa phòng, Vân Trác cầm vò rượu trong tay, cười nói:

- Ta muốn mời người uống một ly, không biết có vinh hạnh hay không?

- Đương nhiên!

Đỗ Hà mỉm cười, mời hắn vào trong.

Vân Trác mở nắp vò rượu, một mùi hương tràn ngập khắp phòng.

Mùi rượu nồng đậm xộc vào mũi, Đỗ Hà nhìn sắc rượu màu nâu đỏ trong chén, hai mắt sáng bừng nói:

- Vân huynh, rượu này là Túc Mặc Lão Tửu của quê ta?

Vân Trác tự mình rót đầy một ly đưa tới, cười nói:

- Đỗ huynh đoán không sai. Đây chính là Túc Mặc Lão Tửu Vân chính tông của quê huynh, hơn nữa là rượu sáu mươi năm trước..

Đỗ Hà kinh ngạc, đón lấy, cười ha ha, nâng chén uống một hơi cạn sạch, sau khi dùng ống tay lau vết rượu trên miệng, cao hứng nói:

- Quả nhiên là hảo tửu, rất ngon!

Hắn ngồi đối diện Vân Trác, cười nói:

- Vân huynh, tối nay người tới không chỉ muốn mời ta uống rượu chứ?

Hai mắt Vân Trác lấp lánh tinh quang, sau đó giống như có điều suy nghĩ nói:

- Đỗ huynh cũng không phải đến Hàng Châu thăm bằng hữu chứ!

Đỗ Hà bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ:

- Xem ra ta không giấu diếm được người, nói ra cũng không sợ người chê cười. Vài ngày trước, khi ở trên thuyền hoa ta còn chưa cảm thấy, nhưng vừa ly biệt, chẳng biết tại sao trong lòng cứ vẫn vương thẩn thức. Ta nghĩ ta đã thích Vũ cô nương rồi, cho nên không thể chờ đợi, chạy tới đây chỉ vì muốn gặp mặt nàng.

Hắn ngại ngùng gãi đầu nói:

- Ta biết Vân huynh cũng có ý tứ với Vũ cô nương, nhưng người cũng biết, chuyện tình cảm không cách nào khống chế, quân tử tranh giành đều dựa vào bản lĩnh.

Vân Trác sớm đã nhìn ra mách khéo hôm nay, cũng mơ hồ đoán được mục đích của Đỗ Hà, nghe hắn nói như vậy, cũng cười nói:

- Ta nghĩ Đỗ huynh đã hiểu lầm, huynh đệ ta cũng không phải có tình cảm với Vũ cô nương như người nghĩ. Tối nay ta tới đây là vì tạm thời có việc, cần về Hàng Châu xử lý, hy vọng Đỗ huynh có thể thay ta hộ tống Vũ cô nương về Hàng Châu.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Quả nhiên....đúng như ta đoán, đây là Vân Trác muốn lấy lòng ta, hẳn nhất định là một trong số dư nghiệt của Lý Kiến Thành.

Lúc này, Đỗ Hà vỗ ngực nói:

- Vân huynh yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Vũ cô nương bình an về Hàng Châu.

Vân Trác đặt tay lên vai Đỗ Hà, cười nói:

- Chuyện này ta đương nhiên yên tâm, bằng không thì cũng không tìm Đỗ huynh rồi. Nếu Đỗ huynh thật có thể lấy được lòng mỹ nhân, cũng đừng quên mời ta uống rượu!

Nói xong hắn lại rót đầy ly cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười to, hưng phấn tiếp nhận.

Hai người người một ly, ta một ly, vui vẻ đến tận đêm khuya, mới rời đi.

Ngày đêm hôm đó, Vân Trác rời khỏi tửu điểm.

Sáng sớm hôm sau, Vũ Mị Nương nghe Đỗ Hà nói Vân Trác đã đi trước, kêu hắn hộ tống nàng dọc đường, cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ bình thản nhìn hắn rồi lên đường. Khi hai người tiến vào Thập Lý Đình của thành Gia Hưng, có lẽ vì thời gian còn sớm, gần đó cũng không có người qua lại.

Vũ Mị Nương buộc ngựa vào cột, ngồi trong đình giống như nữ vương:

- Đố đại ca, người và Vân Trắc rốt cuộc đang chơi trò gì? Để ta đoán xem, Vân Trắc chính là mấu chốt nhiệm vụ lần này của người? Người cần tiếp cận hắn, mà trong lòng hắn có gì đó mờ ám, muốn lôi kéo người, vì vậy mới tạo ra cục diện hiện giờ.

Ánh mắt mê người của nàng lấp lánh, giống như có thể xuyên thủng bí mật trong lòng bất cứ người nào..

337. Chương 339: Liên Thủ Với Vũ Mị Nương

Đỗ Hà nhìn vị nữ hoàng đề đầu tiên trong lịch sử ở trước mặt, thấy nàng suy đoán không sai, cười khổ nói:

- Mị Nương, ta xem như phục nàng rồi, không cái gì có thể qua mắt được nàng, đúng như nàng suy đoán, Vân Trắc xác thực là mấu chốt chuyển đi này của ta.

Từ sau khi tiêu diệt Oa khấu, Vũ Mị Nương đã cảm thấy Vân Trắc rất kỳ quái, nhất cử nhất động của hắn đều khác xa thường ngày, chỉ có điều nàng không thích dây dưa với Vân Trắc, cũng không hỏi đến. Hôm nay Đỗ Hà đột nhiên đến đây, cử chỉ quái dị, Vân Trắc càng tận lực nịnh nọt, cũng đoán ra nguyên do đại khái bên trong, nhưng nghe Đỗ Hà tán dương như thế, nàng cũng âm thầm thích thú, cười nói:

- Mị Nương cũng chỉ tùy tiện suy đoán, ngọn nguồn thật sự, vì sao như thế, ta cũng không biết, còn cần Đỗ đại ca giải thích nghi hoặc.

Nàng vốn không muốn quấy rầy chính sự của Đỗ Hà, nhưng hôm nay phát hiện chuyện phát sinh cạnh mình, hơn nữa có thể đóng góp một phần sức lực, cũng hưng phấn muốn Đỗ Hà giải thích.

Trong lòng nàng thật sự bất định, không khó đoán ra, lần này Đỗ Hà xuôi nam mang theo sứ mạng quan trọng, chuyện hắn phải làm chắc chắn là đại sự kinh thiên động địa. Nếu Đỗ Hà có thể thương nghị với nàng, chứng tỏ hắn hoàn toàn tín nhiệm nàng, cũng là một loại công nhận năng lực của nàng, như vậy cũng không phụ tâm ý của nàng.

Nếu hắn cự tuyệt, nàng cũng không biết nên suy nghĩ như thế nào.

Đỗ Hà thấy đôi mắt mê người của Vũ Mị Nương có vẻ chờ đợi, cũng có vẻ lo lắng. Hắn chưa từng hoài nghi tài trí của Vũ Mị Nương, lúc trước có thể lật đổ lão hồ ly Trường Tôn, đủ thấy vị nữ hoàng tương lai ở trước mặt này lợi hại như thế nào, chỉ có điều chuyện này quá mức phức tạp, quá mức nguy hiểm. Vũ Mị Nương đối với hắn tình thâm ý trọng, hắn thật sự không muốn để nàng lâm vào nguy cơ. Chỉ có điều Vũ Mị Nương lên tiếng hỏi, tỏ vẻ muốn giúp đỡ hắn. Nếu cự tuyệt, chẳng phải tổn thương tâm ý của nàng?

Đỗ Hà thật sự thấy khó xử, nhưng thấy Vũ Mị Nương căn bản không để ý đến an nguy của mình, nhớ tới trước đó nàng từng giúp mình đối phó Trường Tôn Vô Kỵ, từng để ý đến an nguy của mình, thầm nghĩ:

- Cùng lắm ta sẽ bảo hộ nàng là được.

Đỗ Hà nghĩ như vậy cũng cười nói:

- Chuyện này nhất thời chưa thể nói rõ ràng, nhưng nếu nàng thật sự muốn biết, nói cho nàng biết cũng không phải không được, đương nhiên nàng phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng. Việc này người bình thường không thể tưởng tượng, cũng chỉ có nàng ta mới có thể yên tâm nói ra sự thật.

Hắn nói như vậy cũng không phải khoa trương, bằng hữu tốt nhất của Đỗ Hà là Phòng Di Ái, La Thông, nhưng nếu bọn hắn hỏi thăm, Đỗ Hà quyết định sẽ không nói cho bọn hắn biết. Đây không phải vấn đề tín nhiệm hay không tín nhiệm, mà là nguyên nhân tâm tính. Phòng Di Ái hảo tửu hảo sắc, La Thông mặc dù trí dũng, nhưng tính tình cũng vội vàng xao động, nói cho bọn hắn biết sẽ dễ hỏng việc.

Nhưng Vũ Mị Nương lại khác, nàng trời sinh tựa hồ đã là người làm chuyện đại sự, tài trí mưu lược không cần phải nói, tinh táo trấn định, cho dù là hắn cũng cảm thấy hổ thẹn không bằng, có thể hoàn toàn tín nhiệm.

Vũ Mị Nương nghe vậy cũng vui mừng, trầm giọng nói:

- Đố đại ca tín nhiệm Mị Nương như vậy, Mị Nương đương nhiên không phụ kỳ vọng.

Đỗ Hà cười nói:

- Dù sao chúng ta cũng không vội đến Hàng Châu, hay chúng ta đi dạo một lát, có lẽ còn có thể gặp được thỏ rừng hay gà rừng gì đấy, để nàng ném được tay nghề của Đỗ đại ca.

Hiện giờ trời đang còn sớm, người đi đường không nhiều, nhưng dù sao nơi này cũng là quan đạo, rút cuộc vẫn không tránh được có người qua lại, nói chuyện ở đây không tiện, nhất là bọn họ lại đang đàm luận chuyện quan trọng như vậy.

Vũ Mị Nương cũng hiểu ý hẩn, vui vẻ gật đầu đáp ứng.

Hai người cũng cười ngựa đi ra vùng ngoại ô, trên đường đi Đỗ Hà đã kể tất cả mọi chuyện trải qua cho Vũ Mị Nương.

Cho dù Vũ Mị Nương là người như thế nào, nghe thấy tin tức này cũng không khỏi chấn động một hồi lâu. Hiện giờ Đại Đường đang lúc thịnh thế, dân chúng giàu có, thiên hạ thái bình, tuyệt đối không thể ngờ lại có người có chủ ý phản loạn, hơn nữa chuyện này còn phát sinh bên cạnh mình.

Vũ Mị Nương suy nghĩ cẩn thận, bỗng nhiên giận tím mặt:

- Ta biết tên vương bát đản Vân Trác này không có hảo tâm như vậy. Hẩn tiếp cận ta, tiếp cận Đại tỷ ta là muốn dùng mưu ma chước quỷ giành tiền tài, đáng hận, đáng hận.....

Trong mắt nàng hiện lên hàn ý lạnh lạnh.

Luật pháp Đại Đường không nghiêm, nhưng ở thời đại phong kiến, chỉ cần chạm đến hoàng quyền, không nói tru diệt cửu tộc, thì cũng tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội.

Vân Trác là thành viên trọng yếu trong dư nghiệt của Lý Kiến Thành, nếu Vũ gia bọn họ không biết rõ tình hình gia nhập vào trong, kết cục như thế nào không cần nói cũng biết.

Vũ Mị Nương có hai đại nghịch lân: Người nhà và Đỗ Hà. Bất luận là ai, chỉ cần đụng vào nghịch lân của nàng, nàng sẽ giống như một con rồng, sẽ dùng tất cả mọi thứ của mình khiến địch nhân vạn kiếp bất phục.

Lần này dư nghiệt của Lý Kiến Thành nhắm vào Vũ gia, nguy hiểm đến người nhà của nàng và ái lang của nàng, thử hỏi làm sao nàng không tức giận cho được.

Sau khi biết được nguyên do, trong nháy mắt, Vũ Mị Nương đã quyết định chiến đấu đến cùng với dư nghiệt của Lý Kiến Thành.

Vũ Mị Nương trầm ngâm nói:

- Đỗ đại ca muốn xâm nhập hang hổ, muốn tóm gọn tất cả bọn chúng, chi bằng hãy mang theo ta? Mị Nương biết Đỗ đại ca tài hoa cái thế, không người nào có thể so sánh. Nhưng cái này dù sao cũng là tội tru diệt toàn tộc, cho dù là Đỗ đại ca, muốn trong thời gian ngắn trở thành đối tượng tín nhiệm của bọn hẩn cũng không dễ dàng.

Đỗ Hà cũng không phản đối, sự thật đúng là như thế.

Vũ Mị Nương cười lạnh nói tiếp:

- Đỗ đại ca cần một cơ hội, một cơ hội lập công. Vũ gia ta tựa hồ lũng đoạn toàn bộ ngành sản xuất trà của Đại Đường, cũng rất có tài sản, chỉ cần chúng ta gia nhập, tất nhiên sẽ khiến cho thực lực của dư nghiệt Lý Kiến Thành tăng thêm rất nhiều. Bọn chúng nhất định sẽ cho người lôi kéo Vũ gia chúng ta, chỉ cần chuyện thành, với tài hoa kinh thế của Đỗ đại ca, chắc chắn lấy được tín nhiệm của bọn chúng, từ đó có thể tiếp xúc với thành viên trọng yếu của bọn chúng, tạo cơ hội cho Đỗ đại ca một mẻ hốt gọn.

Đỗ Hà chăm chú nhìn Vũ Mị Nương, hẩn thật ra cũng từng nghĩ đến tính toán này, chỉ có điều hẩn không muốn liên lụy đến Vũ gia, quyết định chỉ khi nào bắt đắc dĩ mới dùng, không ngờ Vũ Mị Nương lại không chút do dự nói ra, chẳng khác gì đem Vũ gia đặt lên người hẩn, nhất thời vô cùng cảm khái, thở dài nói:

- Mị Nương, nàng đối đãi với ta như vậy, bảo ta báo đáp nàng thế nào đây?

Vũ Mị Nương u oán nói:

- Chẳng lẽ cho đến bây giờ Đỗ đại ca còn không biết

tâm ý của Mị Nương? Mị Nương chưa từng nghĩ đến bất cứ báo đáp nào.

Nàng đưa mắt nhìn Đỗ Hà, trong mắt đầy ai oán không nói nên lời.

.....

Võ quán Chấn Uy Hàng Châu!

Đoạn Kiền Chí mất tích đã tạo nên chấn động không nhỏ trong võ quán, Chu Chấn Uy say mê võ học, cũng không cưới vợ, chỉ cô đơn một mình. Cho nên hắn thu nhận năm đồ đệ, xem như con đẻ của mình, lão Tam mất tích, sống chết không rõ, chuyện này khiến Chu Chấn Uy vô cùng giận dữ, âm thầm điều động tất cả mật thám, điều tra việc này, nhưng đều không có tin tức.

Chu Chấn Uy hiện giờ tuổi tác đã cao, dần dần cảm ngộ được đạo của võ học, ngày càng quan tâm đến thân tình, bởi vì Đoạn Kiền Chí mất tích, khiến cho hào hiệp uy chấn một phương mấy đêm liền không ngủ được.

Hắn lo lắng ở đại đường chờ tin tức này, bất ngờ nghe tin Vân Trác cầu kiến.

Chu Chấn Uy thoáng kinh ngạc, vội vàng cho người mời hắn vào đại đường, khách sáo mấy câu rồi dẫn hắn vào trong tĩnh thất.

Đóng cửa phòng tĩnh thất lại, Chu Chấn Uy cung kính cúi đầu bái Vân Trác:

- Chấn Uy bái kiến Thiếu chủ!

Vân Trác đỡ Chu Chấn Uy đứng dậy, hòa khí nói:

- Chu thúc không cần khách khí, khi chỉ có chúng ta không cần để ý đến những lễ nghi phiền phức này. Hôm nay ta tới là muốn hỏi Chu thúc, chuyện điều tra thế nào rồi? Đỗ Tường có chỗ nào khả nghi không?

Chu Chấn Uy thành thực nói:

- Ở Tức Mặc quả thật có một người như vậy, Đỗ gia là một trong những đại hộ ở đó nhưng đã xuống dốc, đệ đệ bệnh chết, ca ca ra ngoài du ngoạn, gần đây mới quay về. Căn cứ vào điều tra của lão nhị, Đỗ Tường xác thực có nói xuôi nam, phối hợp với lời nói của lão đại, người Thiếu chủ muốn điều tra chắc chắn là Đỗ Tường này. Thiếu chủ muốn chiêu mộ hắn?

Vân Trác gật đầu nói:

- Đỗ Tường này võ nghệ rất cao minh, nhất là bộ pháp khinh thân, càng vô cùng lợi hại. Theo ta đoán, công phu của hắn có thể sánh ngang với đại đồ đệ Lý Dật Phong của ngươi. Huống chi hắn không chỉ có võ nghệ cao cường, tài văn chương mưu trí cũng rất cao minh, nhất là chỉ huy tác chiến càng có thiên phú. Ta từng tận mắt nhìn thấy hắn chỉ huy một đám ô hợp đánh thắng cường đạo nước Nhật, thần thái chỉ huy, thường nhân khó lòng có được. Chúng ta muốn lấy được thiên hạ, không thể thiếu nhân tài. Hiện nay chúng ta có Chu thúc cung cấp võ giả, cái còn thiếu chính là tướng soái thống soái quân đội như Đỗ Tường. Người này kinh thái tuyệt diệu, không thể bỏ qua!

Chu Chấn Uy sớm đã nghe Lý Dật Phong nhắc đến lợi hại của Đỗ Hà, trong lòng đã có tính toán, nhưng vì Đoạn Kiền Chí mất tích, càng khiến hắn cảnh giác:

- Nhân tài xác thực không nên bỏ qua, nhưng hiện tại chính là thời khắc nguy cơ, tuyển người nhất định phải cẩn thận, không thể có một chút sai lầm. Nếu không, thất bại trong gang tấc.

Thấy Vân Trác có vẻ khó hiểu, hắn trầm giọng nói:

- Thiếu chủ có lẽ không biết, lão Tam Đoạn Kiền Chí sau khi cứu Ngụy Tượng thành công đã mất tích, bọn chúng có gần hai mươi người mà không để lại dấu hiệu nào, rất có thể đã rơi vào tay người khác, vạn nhất là người trong triều đình thì càng không ổn.

Thần sắc của Vân Trác cũng trở nên nghiêm túc:

- Việc này không phải chuyện đùa, ta phải báo cho nghĩa phụ của ta. Chu thúc yên tâm, ta nhất định phải người nghe ngóng tin tức của Đoàn. Nếu hấn thật sự rơi vào trong tay Lý Nhị tặc, ta nhất định sẽ báo thù cho hấn, khiến Lý Nhị chết không nơi táng thân.

Chu Chấn Uy vội nói:

- Không thể! Việc này rất trọng đại, còn cần bàn bạc kỹ lưỡng, trước khi chưa có thực lực nhất định, ta cho rằng chúng ta vẫn nên ở ẩn.

- Ha ha!

Vân Trác lạnh lạnh cười nói:

- Thực lực, chúng ta đã sớm có, chỉ là còn kém một bước mà thôi, nghĩa phụ đã có toàn bộ kế hoạch, chỉ cần nghiên cứu thành công, giết Lý Nhị tặc dễ như trở bàn tay. Lý Nhị tặc vừa chết, Đại Đường há có thể bất loạn. Đại Đường vừa loạn, sẽ như cuối thời nhà Tùy, quần hùng nổi lên, dị tộc xung quanh cũng góp phần náo nhiệt, với thực lực, uy tín hiện tại của chúng ta, trong quần hùng tuyệt đối là có một không hai.

Chu Chấn Uy ngạc nhiên.

Vân Trác lại tràn đầy tự tin, tựa hồ thật sự có thể làm được điều đó, Lý Thế Dân giống như miếng thịt trên thớt, tùy ý để hấn băm chém.

338. Chương 340: Thôn Trà Long Tĩnh

Đỗ Hà và Vũ Mị Nương hợp lại cùng đi đến thành Hàng Châu, ở Đường triều Hàng Châu chỉ là một quận, thực sự không phải một thành huyện, nằm ở Tiền Đường, nhưng mọi người quen gọi là Hàng Châu, trên cơ bản người Giang Nam đều gọi Hàng Châu là Tiền Đường, giống như Dương Châu, Dương Châu là một trong Hoa Hạ Cửu Châu, một đại châu chiếm diện tích bao trùm toàn bộ Giang Đông, Hoài Nam, nhưng ở Đường triều nó chỉ là một quận nhỏ bé như Quảng Lăng.

Thành Hàng Châu phong cảnh như vẽ, tên gọi Tây Hồ chính là bắt đầu thịnh hành từ thời Đường triều. Bởi vì phong cảnh ở đây tú lệ, mặc dù không nổi tiếng bằng Giang Nam, nhưng cũng như thêu hoa thêu gấm.

Đỗ Hà và Vũ Mị Nương cũng không trực tiếp vào thành, mà đi đến thôn trà Long Tĩnh phía nam Tây Hồ Hàng Châu.

Thôn trà Long Tĩnh hiện giờ đã trở thành căn cứ của Hạ Lan gia, dân chúng trong thôn đều là một thành viên của vườn trà, sinh sống dựa vào Hạ Lan gia, Hạ Lan gia chính là Vũ gia.

Chẳng biết tại sao, Vũ gia rõ ràng đã thoát ly khỏi Hạ Lan gia, tự lập môn hộ, nhưng vẫn dùng đến danh hào của nhà chồng Vũ Thuận là Hạ Lan gia hành sự. Đây chính là yêu cầu của Vũ Mị Nương, lúc trước Vũ Thuận cảm thấy có được thành quả hôm nay đều dựa vào kế hoạch của Vũ Mị Nương, tất cả thành quả nên do Vũ gia kế thừa. Nhưng Vũ Mị Nương lại khư khư cố chấp, tỏ vẻ tuyệt đối không thể lấy cớ hiệu Vũ gia hành sự, hơn nữa còn tìm một đồng lý do.

Vũ Thuận thấy Vũ Mị Nương kiên trì như thế, cũng không cưỡng ép.

Vũ gia hiện giờ đã có địa vị lừng lẫy trong ngành sản xuất trà, đặc biệt là đặc sản trà Long Tĩnh Tây Hồ do thôn Long Tĩnh sản xuất càng trở thành tên trà đệ nhất thiên hạ, trở thành thứ bảo bối mà đệ tử thế gia, quan to quý tộc không người nào không muốn, khi tiếp đãi khách nhân, nếu không có trà Long Tĩnh sẽ bị người ta khinh bỉ.

Nhất là trà Long Tĩnh sản xuất trên đỉnh núi Sư Tử, hương vị càng đặc biệt, ngay cả Lý Thế Dân ở Trường An xa xôi cũng khen ngợi không dứt, thậm chí còn hạ chỉ, sửa trà Long Tĩnh Sư Phong làm cống trà.

Vũ Mị Nương thông báo tính danh, người giữ cổng nghe nói là Nhị tiểu thư Vũ gia, không dám lãnh đạm, vội vàng vào bẩm báo.

Vũ Thuận đã biết được tất cả nguyên do từ miệng Vân Trác, nghe Nhị muội đã đến, lập tức đi ra nghênh đón.

Nàng nhìn từ xa, thấy Nhị muội đang đứng sóng vai cùng một nam tử anh tuấn, hai người vui vẻ cười nói, thoạt nhìn đã biết cả hai có quan hệ không bình thường, trong lòng mừng thầm, thầm nghĩ:

- Nhị muội rốt cuộc đã thông suốt rồi!

Vũ Mị Nương năm nay đã 19 tuổi, vào thời cổ đại sớm đã vượt qua tuổi nữ nhân kết hôn, nếu không lấy chồng thì xem như là gái lỡ thì. Nhưng Vũ Mị Nương vẫn không hề tỏ ra hứng thú với chuyện thành thân, khiến nàng vô cùng lo lắng. Hiện giờ nhìn thấy muội tử đã có người trong mộng, bỗng nhiên cảm thấy rất tò mò về Đỗ Hà.

Nàng đi đến gần, nhiệt tình bắt chuyện với Vũ Mị Nương, nhưng toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người Đỗ Hà. Nàng và Đỗ Hà đã từng gặp mặt, nhưng khi đó Đỗ Hà mới mười sáu tuổi, hiện giờ hần cải trang thành nam tử thanh niên hai mươi lăm tuổi, cải biến tạo hình, đương nhiên không còn giống lúc trước.

Lúc này Vũ Thuận chỉ cảm thấy Đỗ Hà có vẻ quen mắt, giống như đã từng quen biết, căn bản không thể ngờ người đứng trước mặt chính là Đỗ Hà đại danh lừng lẫy Đường triều, Đỗ Thanh Liên.

Vũ Thuận nghênh tiến bọn họ vào trong thôn, trên đường càng không ngừng nói chuyện với Đỗ Hà, hỏi cái này cái kia, xem xem hần có xứng đôi với Vũ Mị Nương hay không.

Đỗ Hà từ tốn đáp lại, đương nhiên hần dùng thân phận Đỗ Tường để trả lời.

Vũ Thuận cũng thấy vô cùng hài lòng, ngoại trừ thân gia có chút không xứng, mặt khác mọi chuyện đều tốt. Nhưng Vũ gia các nàng cũng đã trải qua cực khổ mới có hôm nay, chỉ có mấy nữ nhân chống đỡ gia đình, cũng không có gì dòng dõi mà nói, cũng không quá xem trọng thân gia dòng dõi, nhìn về mặt Vũ Mị Nương đưa tình, có vẻ đã đối đãi với Đỗ Hà như muội phụ rồi.

Đỗ Hà cười khổ không biết tiếp lời như thế nào, chỉ có thể lơ đãng phối hợp với Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương tươi cười dịu dàng đứng bên cạnh không nói lời nào, thấy Đỗ Hà trờ mắt, trong mắt hiện lên vẻ tình nghich.

Mọi người cùng tiến vào đại đường nghỉ ngơi, Vũ Mị Nương mời Đỗ Hà du lãm đặc sản của thôn trà Long Tĩnh, để cho hần nhìn thấy thành quả hiện giờ của Vũ gia.

Vũ Thuận có chút khó xử, chế tác lá trà đến nay vẫn là bí mật. Mặc dù Đỗ Hà có thể là vị hôn phu của Vũ Mị Nương, nhưng trước mắt vẫn không phải người một nhà, nhưng thấy Vũ Mị Nương tình cảm sâu nặng, cũng không nhiều lời, đáp ứng. Nàng rất cưng chiều Nhị muội của mình, biết rõ có thể xảy ra vấn đề, cũng không đành lòng cự tuyệt ý nàng, chỉ cần có thể làm Vũ Mị Nương vui vẻ, sau này có bớt một ít lợi nhuận cũng không có vấn đề.

Nàng nào biết rằng, người trước mặt nàng mới là nhà phát minh lá trà chân chính, là người sáng lập đầu tiên.

Lúc này Vũ Mị Nương dẫn Đỗ Hà cùng du lãm đến căn cứ của Vũ gia ở Hàng Châu.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Vũ Mị Nương đến đây, sự vụ Giang Nam đều là một mình Vũ Thuận quản lý, nàng cũng không quen thuộc với cuộc sống nơi này, nhưng Vũ Thuận là người từng trải há lại chỉ làm chức trách suông.

Vì vậy trên đường đi, Vũ Thuận giảng giải cho Vũ Mị Nương một chút, còn đâu tùy ý cho bọn họ du ngoạn, dù sao đều là người lớn, không sợ chuyện lạc đường.

Hai người đi dạo thôn trà Long Tĩnh, Vũ Mị Nương còn dẫn hần tới nơi mình xào lá trà.

Đỗ Hà thật ra nhìn không sai, mấy nữ nhân của Vũ gia thật sự có bản lĩnh.

Vũ Thuận là một nữ lưu, lại có thể quản lý một căn cứ rộng lớn như vậy ngay ngắn rõ ràng, bất luận là về quản lý hay là giữ bí mật làm trà đều rất chặt chẽ, cho dù Đỗ Hà có hơn một ngàn năm kinh nghiệm cũng không tìm ra sơ hở nào.

Vị đại cổ đông phía sau Đỗ Hà nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi trở lại quý phủ, sắc trời đã tối, bọn họ nhận được tin tức Vân Trác đã đợi từ xế chiều.

Hai người nhìn nhau lạnh lùng mỉm cười.

Đại đường Vũ phủ, Vũ Thuận đang đau đầu vì gọi Vân Trác, bình tĩnh xem xét Vân Trác văn võ song toàn, gia sự cũng tốt, danh khí rất lớn, xác thực là một giai ngầu. Nhưng trái tim nàng đã chết, chỉ muốn dưỡng dục hai đứa con trưởng thành, căn bản không có tâm tư khác, đối mặt với truy cầu của Vân Trác căn bản không hề hứng thú. Chỉ có điều cảm thấy hắn là người không tệ, cho nên giao hắn cho Vũ Mị Nương, không ngờ Vũ Mị Nương đã có người trong mộng, hoàn toàn không có tình cảm với hắn, chỉ là lịch sự giao đãi, sau khi gặp được Đỗ Hà, Vũ Mị Nương trở về, lập tức vung tay, ném Vân Trác cho bọn họ, giả vờ có việc, vội vàng cáo từ.

Vân Trác đến mời Đỗ Hà uống rượu, Vũ Mị Nương giống như vợ bé, lại kêu hắn đừng uống quá nhiều, liên tục dằn dò.

Đỗ Hà mỉm cười, cùng Vân Trác rời khỏi thôn trà Long Tĩnh.

Thôn trà Long Tĩnh cách Tây Hồ không xa, Vân Trác dẫn hắn tới một tửu quán bên cạnh Tây Hồ.

Vân Trác kêu Tức Mặc Lão Tửu, hai người uống với nhau ba chén.

Vân Trác thở dài nói:

- Huynh đệ thật thủ đoạn, nhanh như vậy đã thu phục được trái tim của Vũ cô nương, ta thật hâm mộ! Nói ra thật xấu hổ, huynh đệ ta theo đuổi Vũ Thuận hơn một năm nhưng vẫn không có kết quả, không biết người có bí quyết gì không?

Đỗ Hà dương dương tự đắc nói:

- Chuyện này là tự nhiên, nhớ năm đó ta như sét đánh tình trường, đối phó với nữ nhân, già trẻ lớn bé đều không thả.

Vân Trác nghe xong liên tục ho khan, cũng không biết là thật hay giả, nếu nói là thực, quả thật không thể tưởng tượng, nhưng nói là giả lại có vài phần đạo lý, cũng mặc kệ thật giả như thế nào, sau này nói tiếp.

Hắn kính Đỗ Hà một ly trước, sau đó bình thản nói:

- Nghe nói hôm nay Đỗ huynh và Vũ cô nương đi dạo thôn trà Long Tĩnh?

Đỗ Hà nói:

- Đi dạo, thật không ngờ Vũ đại tỷ lại tài giỏi như vậy, một nữ nhân lại có thể quản lý một gia nghiệp lớn như vậy rất gọn gàng, ngăn nắp, nhất là giữ bí mật phương tiện chế trà, càng khiến người ta sợ hãi thần phục.

Hắn nói không thêm để ý, nhưng Vân Trác lại biến sắc:

- Đỗ huynh còn tới nơi chế trà?

Lá trà hiện nay đã lưu truyền rộng rãi ở Đại Đường, xào trà cũng không còn là bí mật, nhưng xào trà phải nắm bắt hỏa như thế nào lại vẫn còn mơ hồ.

Không ít người muốn phỏng theo, nhưng không biết phương pháp trình tự làm việc, căn bản không cách nào phát huy hoàn toàn mỹ vị của trà.

Bởi vậy cũng có thể thấy người của Vũ gia giữ bí mật giỏi như thế nào, người không có phận sự căn bản không thể tới gần nơi chế, Đỗ Hà lại có thể đi thăm, hiển nhiên Vũ Mị Nương đã xem hắn như người một nhà.

Vân Trác nghĩ thầm:

- Đỗ Tường có địa vị quan trọng như vậy trong lòng Vũ cô nương sao, sao không lợi dụng hắn để lấy Vũ gia?

Vì vậy hắn liền hỏi:

- Đỗ huynh, kinh tài tuyệt đỉnh, sau này không biết có tính toán gì không?

Đỗ Hà thở dài nói:

- Tạm thời ta chưa có suy nghĩ!

Vân Trác thấy hần biểu lộ như thế, trong lòng khê động, hỏi:

- Đỗ huynh đang có lời khó nói sao?

Đỗ Hà đã trầm mặc hồi lâu, khổ sở nói:

- Kỳ thật, ta từ nhỏ đã sùng bái các anh hùng Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thanh, có thể mã đạp dị vực, quan báỉ vạn hộ hầu, công thành danh toại, cũng không uổng công sinh ra trên đời. Cho nên ta ngoài luyện tập võ nghệ, còn đọc binh thư, nghiên cứu binh pháp, chỉ vì có thể thực hiện khát vọng. Hơn năm trước, ta gia nhập dưới trướng Binh bộ Thượng thư Hầu Quân Tập, muốn tạo sự nghiệp trong lần chinh phạt Cao Xương, chỉ có điều Hầu Quân Tập bảo thủ, không nghe ta nói, xem thường tiểu tử Đỗ Hà, kết quả để cho tiểu tử kia hung hăng nhục nhả giành công. Hần không nghe ta nói, khiến cho không lập được công, hần không có mặt mũi gặp ta, liền dùng cơ kêu ta ăn cắp đuổi ta ra khỏi quân doanh, cực kỳ đáng hận.

Vân Trác mừng thầm, hần cũng có hiểu biết nhất định về chư tướng Đường triều, biết tính cách của Hầu Quân Tập như thế nào, căn bản không hoài nghi Đỗ Hà nói dối, cũng lộ ra vẻ mặt đồng tình nói:

- Hầu Quân Tập lòng dạ hẹp hòi, Đỗ huynh cũng đừng để ý, thiên hạ to lớn, ta tin tưởng Đỗ huynh chắc chắn sẽ có cơ hội phát huy sở trường.

Đỗ Hà uống cạn một chén, nói cũng hy vọng như vậy.

339. Chương 341: Tin Tức Thạch Phá Thiên Kinh

Trong vòng ba tháng tiếp theo, Đỗ Hà xem như vượt qua thời gian như thần tiên, cảnh đẹp Giang Nam như vẽ, bởi vì muốn cùng Vũ Mị Nương giả trang tình lữ, bọn họ không ngừng đi dạo khắp nơi, thời gian trôi qua thật thoải mái.

Vũ Mị Nương trời sinh mị cốt, đôi mắt như cười, tràn đầy sức hấp dẫn, càng thêm ý trung nhân của nàng là Đỗ Hà, đôi mắt với cơ hội như thế, tự nhiên không thể thiếu một phen nồng nàn, Đỗ Hà cảm dục hơn nửa năm bị nàng hấp dẫn, thường xuyên có ý niệm xúc động muốn đem yêu nghiệt không biết trời cao đất rộng kia hành quyết ngay tại chỗ, nhưng cuối cùng thật oán niệm nhẫn nhịn xuống.

Căn cứ theo kế hoạch của Đỗ Hà, Ba Vũ Hưng đã thành công lẫn vào Chấn Uy võ quán, đã trở thành đồ đệ thứ sáu của Chu Chấn Uy, hôm nay đang chỉ điểm võ nghệ cho hần. Đỗ Hà biết rõ sở dĩ Chu Chấn Uy thu lưu Ba Vũ Hưng là vì tính cách Ba Vũ Hưng chuyên nhất, là một nhân tài tập võ, không muốn uống phí nhân tài, nhưng đối với hần chưa hần hoàn toàn tín nhiệm.

Sự thật cũng là như thế, Đỗ Hà biên soạn cho Ba Vũ Hưng một thân thể ly kỳ, đem thân thể nhân vật nam chính Hồ Phỉ trong Tuyệt Sơn Phi Hồ của Kim Dung gắn lên người Ba Vũ Hưng, chỉ là không đến nổi ly kỳ khúc chiết như vậy, chẳng hạn như đem nhân vật Miêu Nhân Phụng coi như kẻ thù giết cha.

Chu Chấn Uy ở mặt ngoài nhận lấy Ba Vũ Hưng, nhưng sau lưng lại phái thân tín đi điều tra thân phận của hần. Người che giấu cho Ba Vũ Hưng là Lý Thế Dân, đương kim đệ nhất nhân của Đại Đường vương triều. Hần muốn bịa đặt ra một nhân vật thật sự dễ như trở tay, thật rất dễ dàng. Thân phận giả của Ba Vũ Hưng là một người thực sự tồn tại, căn bản không thể tra được điều gì dị thường.

Tra xét hết thấy là thật, lúc này Chu Chấn Uy mới đối đãi Ba Vũ Hưng như đồ đệ thực sự, tự mình truyền thụ võ nghệ không hề giấu diếm. Ba Vũ Hưng cũng dựa theo lời phân phó của Đỗ Hà, làm gì cũng thực sự, ở bên trong Chấn Uy võ quán không hỏi đến thế sự, chỉ vui đầu luyện tập võ nghệ.

Sự hiện hữu của hần là một thanh đao sắc bén có thể đâm vào trong đám dư nghiệt của Lý Kiến Thành, không tới thời điểm vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể dùng tới, nếu dùng nhiều sẽ bị người hoài nghi, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Ở chỗ Mã Ngạn Phi cũng truyền đến tin tức, dưới phương pháp thẩm vấn bằng tinh thần, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng có thể giữ lại được bí mật, mặc dù là nam nhi làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi suốt hơn hai mươi ngày không được chợp mắt ngủ, liên tục bị ép hỏi bức cung, mặc dù là người có ý chí

mạnh mẽ cũng không cách nào chịu nổi. Kết cục chỉ có hai con đường, một là đem người bị thắm vấn bức bách nổi điên, tinh thần thất thường, một là theo bản năng phải nhỏ ra hết thảy. Nhưng có thể kiên trì đến mức nổi điên đương thời cũng thật hiếm thấy.

Nhóm người bị bắt tự nhiên không có được bốn sự này, vì vậy đã hoàn toàn khai ra tất cả.

Đoạn Căn Chí đúng là người biết rất nhiều so với những người còn lại, nhưng chỉ biết rõ Chu Chấn Uy xác thực là một trong những dư nghiệt của Lý Kiến Thành, hơn nữa địa vị rất cao, mặt khác còn một tin tức tương đương trọng yếu, nói Chu Chấn Uy rất kính trọng Vân Trác.

Điểm này đúng là không chút tầm thường, theo đạo lý dư nghiệt của Lý Kiến Thành là những người thuộc về đời trước, thủ lĩnh đứng sau màn phải là tâm phúc còn sống sót của Lý Kiến Thành năm xưa.

Chu Chấn Uy với tư cách là người thế hệ trước, vậy mà lại kính trọng với người tuổi trẻ như Vân Trác, đủ chứng minh địa vị của Vân Trác cao hơn Chu Chấn Uy. Chu Chấn Uy võ nghệ cao tuyệt, danh chấn thiên hạ, mặc dù Đỗ Hà chưa thấy hắn ra tay, nhưng từ võ nghệ của đại đệ tử hắn là Lý Dật Phong cũng có thể thấy được võ nghệ của hắn.

Nhân vật như thế, địa vị còn kém hơn người tuổi trẻ như Vân Trác, như vậy thân phận của Vân Trác cũng đã trở nên rõ ràng.

Hắn rất có thể chính là vị thiếu chủ kia, nhi tử của Lý Kiến Thành.

Mặc dù là không phải, nhưng dùng hắn làm chủ tuyến nhất định sẽ có thu hoạch.

Một vòng lưới lớn đã dần dần trải rộng.

Trong khoảng thời gian gần đây, Đỗ Hà thường thường cùng Vân Trác uống rượu trò chuyện, quan hệ hai người được tận lực kiến tạo xuống, có thể xem như chỉ hận gặp nhau thật muộn, như keo như sơn, chỉ kém còn chưa đốt giấy vàng kết nghĩa kim lan.

Bất quá Vân Trác vẫn chưa mở miệng mời hắn gia nhập, điều này thật làm Đỗ Hà sốt ruột, nhưng hắn cũng đã nhận được mật báo, đã có người ở tại quân doanh Trường An nghe ngóng tin tức của hắn. Lúc trước hắn đã dám nói mình từng nhậm chức dưới trướng Hầu Quân Tập, tự nhiên sẽ có người vì mình che lấp, căn bản cũng không tra xét ra được gì.

Vì bức bách Vân Trác mở miệng, ngày hôm đó Đỗ Hà đặc biệt hướng Vân Trác chào từ biệt, nghe nói hắn phải đi, sắc mặt Vân Trác nhất thời thay đổi, thấp giọng hô lên:

- Đỗ huynh phải đi, đây là vì sao? Không phải đã nháo mâu thuẫn với Vũ cô nương rồi a?

Đỗ Hà mỉm cười lắc đầu nói:

- Phải đi chính là vì Mị Nương, Vũ gia gia đại nghiệp đại, ngành trà sản xuất ngày tiến cả đấu vàng. Nhưng ta một thân một mình, cái gì cũng không có, lại dựa vào cái gì đến lấy Mị Nương.

Cho nên ta quyết định muốn đi làm một phen đại sự nghiệp, quang minh chính đại cưới Mị Nương. Phân ly ngắn ngủi đối lấy chính là hạnh phúc lâu dài, Mị Nương cũng đồng ý với cách làm của ta, nàng nói Trường An là trung tâm của Đại Đường vương triều, cơ hội ở nơi đó vượt xa Giang Nam rất nhiều!

Trải qua nhiều ngày ở chung, Vân Trác đã đầy đủ kiến thức được tài năng mưu lược của Đỗ Hà, nếu cho hắn đi đến Trường An sẽ trở thành kẻ địch của mình, do dự một thoáng, thấp giọng nói:

- Ai nói Trường An nhất định là có cơ hội, hiện tại có một cơ hội tốt trời ban, muốn xem Đỗ huynh có tranh thủ nắm bắt hay không thôi!

Đỗ Hà ngẩn ngơ, vội hỏi:

- Mong Vân huynh chỉ giáo!

Vân Trác cười nói:

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi chỗ hẻo lánh chúng ta từ từ nói!

- Được!

Đỗ Hà trả lời thật thống khoái, tận đáy lòng hẳn hiểu được ý định của Vân Trác. Chuyện này quan hệ tới sự thành bại của bọn hắn, trước khi thời cơ chưa tới tuyệt không thể để lộ nửa điểm phong thanh. Mặc dù võ nghệ của Vân Trác thật tốt, nhưng không phải là địch thủ của Đỗ Hà, nếu Đỗ Hà không đồng ý gia nhập vào bọn hắn, muốn cưỡng lưu Đỗ Hà ở lại là không thể nào. Vì vậy hắn muốn dẫn Đỗ Hà đến một nơi có thể đem Đỗ Hà tru sát tại chỗ nếu bàn không xong việc này.

Quả nhiên không ngoài sở liệu.

Vân Trác trực tiếp dẫn Đỗ Hà đi tới một quán rượu gần Chấn Uy tiêu cục, đi vào một nhã gian.

Đỗ Hà ngồi trên ghế có thể rõ ràng phát giác được khắp bốn phía có một cỗ hào khí vô cùng áp lực, rất hiển nhiên hẳn đã bị bao vây, hơn nữa nhân số không ít, cao thủ cũng không ít.

Đỗ Hà vội vàng nói:

- Ở nơi này không người, khi nãy Vân huynh nói có cơ hội không biết là...

Vân Trác trầm giọng nói:

- Đỗ huynh có biết vì tiền thái tử Lý Kiến Thành?

Đỗ Hà ra vẻ kinh ngạc nói:

- Biết rõ, năm đó biến cố Huyền Vũ Môn là chuyển hướng của Đại Đường ta, mặc dù không người dám thảo luận sau lưng nhưng ai cũng đều biết rõ!

- Ta chính là nhi tử của Lý Kiến Thành, Lý Kiến Thành là phụ thân của ta, giang sơn Đại Đường vốn thuộc về chúng ta!

Vân Trác nói ra một câu như thạch phá thiên kinh, đem chuyện mẫu thân mình là Tống Nhạn Nhi, là nữ nhi của đại tướng Tống Lão Sinh Tùy triều, bởi vì Lý Đường chiếm cứ Trường An, làm gia đạo Tống gia sa sút, bắt buộc phải dẫn thân vào thanh lâu.

Giám quốc Lý Kiến Thành dùng tên giả Lý Thành gặp mặt nàng, sau đó mới mang thai Vân Trác. Cuối cùng Tống Nhạn Nhi biết được thân phận chân thật của Lý Kiến Thành, trong cơn tức giận đi xa tha hương, về sau ở lại Giang Nam.

Đỗ Hà giả vờ trợn mắt há hốc mồm, thật lâu nói không ra lời, qua hồi lâu mới nói:

- Vân...Vân huynh, người không phải muốn...muốn phục hồi...

Vân Trác gần giọng nói:

- Vì sao lại không? Giang sơn Đại Đường này vốn nên thuộc về phụ hoàng ta, là Lý nhị tặc dùng thủ đoạn ti tiện cưỡng đoạt mất. Hôm nay ta thừa kế nghiệp cha, có gì không thể?

Đỗ Hà còn chưa ngốc tới mức làm ra vẻ bị hai câu nói này của hắn đả động, nếu quá đơn giản bị đánh động sẽ làm cho người khác hoài nghi, nhất định phải đến thời khắc mấu chốt mới có thể nhả ra, làm ra vẻ nói:

- Không được, Vân huynh, với tư cách bằng hữu ta khuyên người nên bỏ ý nghĩ đó đi thì hơn. Quả thật Lý Thế Dân giết huynh bức phụ, xác thực vi hiếu nghĩa, nhưng bất kể nói như thế nào hắn cũng là một vị quân vương hùng tài vĩ lược. Hôm nay quốc lực Đại Đường phát triển không ngừng trên tay hắn, quốc gia bình tĩnh dùng tướng, thiện chiến binh mã không dưới năm sáu mươi vạn. Hơn nữa trong Tôn Tử binh pháp có nói, đạo thiên địa tướng pháp, không thể rời khỏi năm loại nhân tố mấu chốt này. Đạo chính là muốn nói quân chủ cùng dân chúng đều có mục tiêu giống nhau, ý chí thống nhất, có thể đồng sinh cộng tử mà không e ngại nguy hiểm. Thiên là chỉ ngày đêm, âm dương, hàn thử, tứ quý thay đổi. Địa là chỉ địa thế cao thấp, lộ trình, địa thế hiểm yếu hay bằng phẳng, chiến trường rộng lớn hay hẹp hòi, là sinh địa hay tử địa. Tướng, là chỉ tướng lãnh túc trí đa mưu, thưởng phạt có tín dự, đối với bộ hạ nhiệt tình yêu mến, dũng cảm quyết đoán, quân kỷ nghiêm minh. Pháp là chỉ kết cấu tổ chức, phân chia trách quyền, biên chế nhân viên, quản lý chế độ, bảo đảm tài nguyên, điều phối vật tư. Đương kim bệ hạ tài đức sáng suốt, chiếm cứ thiên thời địa lợi, ngoài ra nhân tài vô số, chế độ quốc gia đều không thể bắt bẻ. Mặc dù ta không biết thực lực của Vân huynh có bao nhiêu, nhưng muốn cùng đối kháng với Đại Đường hiện tại không khác gì lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức!

Những lời này là đạo lý cơ bản, Đỗ Hà cũng không sợ nói ra.

Vân Trác lại không cho là đúng, cười nhẹ một tiếng nói:

- Đỗ huynh chỉ biết một mà không biết hai, hết thầy cũng như lời người nói, cũng xác thực tồn tại những vấn đề này. Nhưng vạn nhất Lý nhị chết đi thì sao đây? Đương kim thái tử thất đức, tam hoàng tử Lý Khác có tiền triều lão thần ủng hộ, làm người cũng rất có uy vọng, đối với ngôi vị hoàng đế cho tới nay đều nhìn chăm chăm. Lý Thái ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, vốn không phục Lý Thừa Càn, nếu Lý nhị chết, Lý Thái có thể nhìn thẳng để mặc Lý Thừa Càn kế nhiệm ngôi vị hoàng đế thì ra quỷ rồi. Còn có Tề Vương Lý Hữu, người này là đồ phế vật, có chí lớn nhưng tài mọn, đối mặt loạn cục có lẽ hẳn là người đầu tiên đứng ra cắt cứ thành chư hầu cũng không nhất định. Hoàn toàn có thể tưởng tượng, khi đó Đại Đường sẽ rối loạn thế nào? Ở phương bắc Tiết Duyệt Đà ủng binh ba mươi mấy vạn, ở tây bắc Đông Đột Quyết tuy nguyên

khí đại thương, nhưng vẫn còn khả năng một trận chiến, còn có Thiết Lặc, Tây Đột Quyết, Thổ Phiên, Nam Chiếu, những dị tộc thực lực không tầm thường này đối mặt với Đại Đường hỗn loạn, sẽ có mấy nước vẫn tiếp tục thần phục như trước? Hoàn toàn có thể tưởng tượng đến lúc đó thiên hạ sẽ là cục diện thế nào, đây là thời cơ mà chúng ta phải chờ đợi!

Đáy lòng Đỗ Hà rung động, nếu như hết thầy dựa theo kịch bản của Vân Trác mà tiến hành, sẽ là bi kịch của toàn bộ Trung Quốc, thiên hạ lại lần nữa lâm vào hỗn loạn, năm đó bi kịch chiến loạn toàn lãnh thổ sẽ trình diễn một lần nữa. Nhưng hết thầy điều kiện tiên quyết là nếu Lý Thế Dân chết không minh bạch.

Lý Thế Dân hiện tại là hoàng đế Đại Đường, thâm cư trong hoàng cung, muốn hắn chết nói dễ vậy sao?

Tuy tên gia hỏa này rất tự kỷ, thỉnh thoảng cải trang xuất cung nhìn ngắm Đại Đường phồn hoa, nhưng ngày xuất cung lại bất định, lại thêm mỗi lần hắn vi phục xuất tuần bên cạnh đều có hộ vệ bảo hộ, mà chính bản thân hắn từng là một hãn tướng anh dũng chiến đấu, mặc dù có cố tình ám sát cũng là bất lực.

Nhưng Vân Trác lại dám nói lời tự tin như thế, chém đinh chặt sắt, hoàn toàn là biểu lộ hiện tại Lý Thế Dân sắp trở thành món thịt trên thớt.

Nghe được tin tức như thế, Đỗ Hà không thể không nghiêm túc mà suy nghĩ!

340. Chương 342: Thí Nghiệm Cơ Thể Sống

Đỗ Hà không biết phần tự tin này của Vân Trác từ đâu mà đến, nhưng cũng không cho rằng Vân Trác đang nói chuyện giật gân.

Một kẻ lừa đảo cao minh, lời nói dối của hắn có thể xem là sự thật mà nói, có chút biểu lộ lại không cách nào dựa vào hư giả để che giấu. Khi Vân Trác nói đến việc giết Lý Thế Dân, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra hai loại cảm xúc bất đồng, một là cực độ tự tin, một là tận khả năng giống như coi rẻ.

Hai loại cảm xúc bất đồng này hoàn toàn đem cảm xúc nói chuyện chân thật của Vân Trác biểu đạt đi ra, đó là sự khinh thường với đối thủ cường lực như Lý Thế Dân cùng sự khẳng định đối với chính sách lược của mình.

Loại vẻ mặt này không phải nói giả vờ liền có thể giả vờ, đó là tiếng lòng của hắn phát ra, là lời nói tận sâu trong tim của hắn.

Hắn có thể nói ra những lời này, rất có thể đã nắm giữ phương pháp xử lý nào đó mà không ai biết, chắc chắn có thể gia hại tới Lý Thế Dân, hơn nữa xác suất thành công thật lớn.

Không thể để chuyện này phát sinh!

Hiện tại Đỗ Hà so với dĩ vãng đã là hai người khác hẵn, nhất là hắn càng thấy xa hơn tương lai. Nếu Lý Thế Dân ở ngay trong thời điểm này xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ dẫn phát ra bão tố vô cùng kinh khủng.

Bởi vì thái tử vị còn chưa vững chắc, đối với bảo tọa chí tôn tuyệt đối kia, ít nhất cũng có tới năm vị hoàng tử cùng nhìn chăm chăm, ngay trong tình huống ai ai cũng có thực lực tương đối cân đối, chuyện phân liệt

là kết quả tất nhiên. Nếu như tới tình trạng đó, hết thấy biến thành cực đại phiền toái, nghiêm trọng hơn nữa sẽ đúng như lời Vân Trác đã nói, thiên hạ đại loạn.

Đỗ Hà cảnh giác trong lòng, nhưng nhin không được cười lên, nói:

- Vân huynh, người đang lừa gạt ta sao? Đường kim thánh thượng thâm cư hoàng cung, muốn thấy mặt một lần còn khó khăn hơn lên trời, càng đừng nhắc tới giết được hắn. Một người cho dù võ nghệ cao minh bao nhiêu, đối mặt với cấm quân trong hoàng cung, cũng lực bất tòng tâm, giết hắn chẳng phải nói chuyện viển vông hoang đường!

Hắn căn bản không tin, vẻ mặt không cho là đúng.

Vân Trác có vẻ gấp rút nói:

- Ta cần gì phải giấu diếm người, việc này tuyệt không hư giả, chỉ là chưa nghiên cứu phát minh thành công mà thôi, còn kém một bước, chỉ cần Đỗ huynh nguyện lưu lại giúp ta, với tài năng của Đỗ huynh, liệt đất phong vương há khó khăn sao? Cần gì đi tới Trường An tìm kiếm kỳ ngộ không biết có tồn tại hay không? Huống chi lúc trước người đắc tội Hầu Quân Tập, với tính tình có thù tất báo của hắn lại cho phép người dừng chân tại Trường An? Dùng quyền thế của hắn, chỉ cần tùy tiện tìm người gây phiền toái nhỏ, tiền đồ của người sẽ khó giữ được. Bởi có câu nói chim khôn biết chọn cây lành mà đậu, hiền thần chọn chủ mà tùy. Thay vì trở thành một gã quan tướng nho nhỏ, không bằng giúp ta một lần. Với tài năng của Đỗ huynh, chức đại tướng quân là không khó được!

- Chuyện này...

Đỗ Hà như có chút tâm động, nhưng vẫn còn khó khăn quyết định:

- Việc này là cầu phú quý trong nguy hiểm, điều kiện của Vân huynh thật khiến người tâm động, nhưng xin thứ ta không thể đáp ứng!

- Vì sao?

Trên mặt Vân Trác đã tối sầm, sát cơ ẩn hiện, nếu hôm nay Đỗ Hà không đáp ứng tuyệt không khả năng còn sống đi ra gian phòng này.

Đỗ Hà nói:

- Ta vẫn không cách nào tin được Vân huynh có thể giết chết bệ hạ. Hết thấy kế hoạch của người mấu chốt là bệ hạ bỗng dưng chết đi, nhưng theo ta được biết, thân thể bệ hạ kiên cường vô cùng, mùa thu năm trước còn đi ra ngoài săn bắn, hơn nữa còn bắn chết một con gấu lớn. Hắn vốn là một vị hãn tướng, hiện tại còn đang lúc tráng niên, há lại tự dưng chết bất đắc kỳ tử? Ở trong mắt của ta, cơ hội duy nhất có thể giúp Vân huynh phục thù là Đại Đường phải tự mình đại loạn. Nhưng bệ hạ anh minh, chỉ cần hắn còn sống một ngày, Đại Đường tuyệt không khả năng hỗn loạn. Cho nên xin lỗi, ta thật sự không thể đem toàn bộ thể đánh bạc đặt ở nơi này, đây chỉ là khả năng cực kỳ bé nhỏ.

Đỗ Hà rõ là đang chơi lửa.

Lý Thế Dân quá mức trọng yếu, hắn nhất định phải bức bách Vân Trác nói ra kế hoạch. Hắn đánh bạc chính là biểu hiện của mình trong ba tháng nay, đáng giá cho Vân Trác mạo hiểm nói ra kế hoạch kia, đánh bạc Vân Trác không bỏ được lòng dạ giết chết một nhân tài hiếm có như hắn.

Vân Trác nhớ tới toàn bộ tâm phúc đều là do nghĩa phụ Trần Tử Du chiêu mộ, trên tay mình không có một người nào đáng giá tin tưởng, hắn do dự không ngừng, lại không ngừng do dự, nói:

- Cũng được, Đỗ huynh có lo lắng này cũng là chuyện đương nhiên. Nếu đã như vậy thì nói cho người cũng không sao. Dưới trướng nghĩa phụ ta có một người tài ba, hãn tinh thông thuật dịch dung, kỹ thuật xảo diệu có thể nói xuất quỷ nhập thần. Hắn có thể thay đổi thành bất cứ người nào, đây cũng là cơ hội cho chúng ta giết chết Lý nhị tặc. Lý nhị tặc tuy là hoàng đế, là người trên tất cả, nhưng không thể rời khỏi bốn điều kiện “ăn, mặc, ở, đi lại” là điều căn bản. Ngự trù chuyên dụng của Lý nhị tặc là Cổ thần trù đại danh鼎鼎, chỉ cần cải trang thành hình dạng của hắn hạ độc trong thức ăn của Lý nhị tặc sẽ dễ như trở bàn tay!

Đáy lòng Đỗ Hà run lên, trước kia hắn không tin thuật dịch dung thần kỳ, nhưng từ khi kiến thức được ảo diệu của thuật dịch dung từ chỗ Lý Tuyết Nhạn, hắn cũng biết được trên đời có loại kỳ thuật này, nếu an bài tốt thật sự có thể thành công, trong nội tâm vô cùng bất an, ra vẻ hiếu kỳ hỏi:

- Đây quả thật có thể thực hiện, nhưng ta nghe nói từ xưa toàn bộ dụng cụ thức ăn của hoàng đế đều phải dùng ngân khí thử độc, sau đó còn giao cho thái giám nếm qua một lần, nhìn xem có độc được hay không. Muốn hạ độc cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Vân Trác thông dong cười nói:

- Điểm ấy ta làm sao lại không biết, cho nên còn cần nghiên cứu. Chúng ta có lôi kéo một người thiện nghệ dụng độc, hắn đang nghiên cứu chế tạo một loại độc được mãn tính. Loại độc chất này vô sắc vô vị, người ăn vào sẽ không chết ngay lập tức, về sau mới có thể phát tác, hơn nữa thời gian phát tác còn có thể bằng lượng mà quy định. Ăn nhiều sẽ phát tác càng nhanh. Thái giám nếm thử nhiều lần chỉ là nếm qua mà thôi, không thể ăn được nhiều như Lý nhị tặc, cũng sẽ không phát tác trước hắn. Nếu độc tính phát tác, Lý nhị tặc hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Đỗ Hà cũng động dung, nếu thật sự đúng như lời Vân Trác nói, nếu thực hành, có lẽ Lý Thế Dân sẽ thật sự dữ nhiều lành ít, hắn im lặng không nói hồi lâu, cẩn thận nói:

- Nếu như Vân huynh tin được ta, đem việc quan trọng này nói thẳng ra như vậy, đúng như ta đã nói, phú quý hiểm trung cầu, ta sẽ làm. Làm đại sự này, tất nhiên cần rất nhiều tiền tài, mặc dù Vũ gia không tính là phú giáp thiên hạ, nhưng lưng đoạn sản xuất ngành trà, hơn nữa ở tại Trường An còn có ba tiệm lớn nổi danh, nếu có thể lôi kéo được nòng, đối với đại nghiệp tất sẽ có lợi. Việc này cứ giao cho tại hạ đi xử lý, với quan hệ giữa ta và Mị Nương tất có thể thành công, xem như là lễ gặp mặt hiến cho đại nhân!

Đỗ Hà cũng lập tức thể hiện giá trị của mình, biểu hiện nguyện ý tương trợ không chỉ là nói bằng miệng.

Vân Trác vốn có chút không yên lòng, nhưng thấy Đỗ Hà đã đồng ý đầu nhập, trong nội tâm liền ổn định, vui vẻ nói:

- Giả như Đỗ huynh thật có thể khuyên bảo Vũ gia ủng hộ, chính là một công lớn. Còn nữa, đừng gọi là đại nhân, giữa ta và người sau này xem như có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, gọi ta Vân huynh là được.

Việc này Đỗ Hà đã sớm thương nghị tốt với Vũ Mị Nương, ngay hôm sau liền cho Vân Trác câu trả lời thuyết phục.

Vì gia tăng độ tin cậy, cũng không báo cho Vũ Thuận biết rõ việc này, chỉ cần Vũ Mị Nương đồng ý.

Vũ Mị Nương toàn quyền phụ trách hết thủy cửa hàng tại Trường An cùng vận tác tài chính của Vũ gia, đạt được nòng đồng ý cũng giống như đạt được toàn bộ Vũ gia.

Vũ Mị Nương còn tỏ vẻ đại khí duy nhất một lần giúp đỡ năm vạn lượng bạc đưa cho Vân Trác làm tài chính vận chuyển.

Vân Trác quá đổi vui mừng, trong lòng biết có Đỗ Hà ở bên trong xuất lực, đối với hắn càng thêm coi trọng, lại để cho hắn lợi dụng Vũ Mị Nương sử dụng thực lực tại Trường An mau chóng tổ kiến một mạng lưới tình báo để nắm giữ từng hành động tại Trường An.

Việc này đối với Đỗ Hà mà nói thật là dễ dàng, vì vậy vui vẻ đáp ứng.

...

Hội Kê sơn, là một ngọn núi cao nằm ở phía đông cách Hàng Châu vài chục dặm, có ba cảnh điểm tham quan lớn là Vũ Lăng, Bách Điều Nhạc Viên, Hương Lô Phong.

Sở dĩ Hội Kê sơn nổi danh là bởi vì vị thánh quân khai quốc thời cổ đại, anh hùng trị thủy Đại Vũ có liên quan sâu xa, đó là nơi mà Đại Vũ cưới vợ, là địa phương phong thiện; đồng thời cũng là nơi đặt lăng tẩm của Đại Vũ, từ Tùy triều, Hội Kê sơn đã được xếp vào một trong “Tứ Trấn” của Trung Quốc.

Từ Nam triều cho tới nay vùng này luôn rạng rỡ phong quang, tiếng lành đồn xa. Phần đông văn nhân học sĩ đều đến chèo thuyền du ngoạn nườm nượp, bước lên Hội Kê sơn đều lưu lại thật nhiều thi từ danh ngôn, lưu lại cho mọi người trí nhớ tương dung về cảnh tượng nhân văn tốt đẹp. Ở Tấn triều Cố Khải từng nói

Hội Kê sơn thủy chính là “Thiên nham cánh tú, vạn hác tranh lưu, thảo mộc mông lung kỳ thượng, nhược vân hưng hà úy”. Danh sĩ Đông Tấn Vương Hi Chi, Tạ An thậm chí bởi vì Hội Kê có sơn thủy tốt mà định cư tại Thiệu Hưng. Thi nhân Vương Tạ Nam triều vịnh một câu thơ về Hội Kê sơn – “Thiên táo lâm du tỉnh, điều minh sơn canh u” mà lưu truyền thiên cổ.

Hôm nay Vân Trác một mình đi tới Hội Kê sơn.

Hắn không đi đường núi thông thường, mà căn cứ theo tiêu ký trên cây xuyên qua bụi cỏ, đi qua thật nhiều bụi gai rừng, ước chừng mất hơn một canh giờ mới mơ hồ tìm được một con đường mòn trong rừng như có như không.

Hắn theo đường mòn đi suốt hai canh giờ mới tới một khe núi cực kỳ ẩn mật.

Khe núi không lớn, được hình thành tự nhiên, trung tâm khe núi có năm ngôi nhà cỏ, bên ngoài nhà cỏ phơi đầy được thảo, còn có người đang quản lý.

Vân Trác đi tới phía trước hỏi:

- Phòng thần y có ở nhà không?

Người hầu đáp:

- Đang thí nghiệm thuốc trong phòng!

Vân Trác quá đổi vui mừng đi thẳng vào phòng trong. Vừa đi vào trong, lại thấy một màn kinh tâm động phách, có mấy nam nhân trắng kiện đang đem một tráng hán chừng ba bốn mươi tuổi đè chặt xuống đất, nạy miệng hắn cắn một cái phễu vào trong, đem chất lỏng đổ vào.

Một thư sinh sắc mặt âm trầm ở một bên chỉ huy, nhìn thấy Vân Trác đã đến, nhân tiện nói:

- Người này thuở nhỏ tập võ, tuổi tác tương tự Lý nhị tặc, thân thể tổ chất cũng không chênh lệch bao nhiêu, dùng hắn thí nghiệm thuốc có thể đoán được thời gian phát tác đại khái của Lý nhị tặc!

Vân Trác vẫn thản nhiên, chỉ hỏi thăm kết quả như thế nào.

Thần y họ Phùng kia nói:

- Độc dược đã được phối chế thành công, là một loại độc chương đã thất truyền tại Nam Chiếu Miêu Cương. Loại độc chất này rất hung ác, người nhiễm độc không hề có bất luận cảm giác gì, chỉ có chút thích ngủ, nếu thiếp đi sau khi tỉnh lại sẽ không còn khả năng trị liệu. Bởi vì độc tố đã theo giấc ngủ của hắn trong lúc vô tình khuếch tán vào ngũ tạng lục phủ, khi đó cho dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trọng sinh cũng không cách nào cứu chữa!

Vân Trác mừng rỡ điên cuồng, cười nói:

- Đây chẳng phải có thể lập tức hành động rồi sao?

Phùng thần y lắc đầu nói:

- Không được, độc dược đã nghiên cứu chế tạo thành công, nhưng nhất định phải nghiên cứu phối liệu vào trong thức ăn mới có thể cho Lý nhị tặc ăn vào, độc dược trải qua nhiệt độ cao nấu nướng bị đồ ăn pha loãng, độc tố lưu lại cực kỳ nhỏ, phải vượt qua cửa ải này mới có thể có được công dụng chính thức.

Trong khi bọn hắn còn đang nói chuyện, trung niên nhân kia đã mơ màng buồn ngủ, sắc mặt vẫn như thường ngã trên mặt đất.

Một canh giờ trôi qua, trung niên nhân vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt.

Rốt cục trung niên nhân mở mắt ra, phát ra một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, phun ra một ngụm máu đen tanh tưởi, hai mắt trợn ngược tắt thở!

341. Chương 343: Đả Thảo Kinh Xà

Nhìn thấy độc được mạnh như thế, trong lòng Vân Trác vui vẻ, nói:

- Người trúng độc này ngay cả một hơi cũng không chống nổi đã tắt thở tại chỗ, quả nhiên rất cao minh. Chỉ là hiện tại còn chưa thành công, quả thật là đáng tiếc!

Phùng thần y trợn mắt xem thường, nói:

- Thiếu chủ thật cho rằng loại độc được có thể làm cho người ta bất tri bất giác mà chết đi lại dễ dàng nghiên cứu chế tạo lắm hay sao? Mặc dù là động vật cũng có cảm giác huống chi là người?

Người có tư tưởng, cảm giác lại vượt xa động vật gấp mười lần. Nếu ăn phải đồ vật không nên ăn, thân thể sẽ tự nhiên sinh ra phản ứng. Bất luận là độc được gì cũng không hề ngoại lệ, chỉ cần độc tố lan tràn trong cơ thể người, bất luận tốc độ nhanh chậm mọi người đều cảm thấy không khỏe, đều thật tự nhiên đối với đồ vật kia bài xích theo bản năng. Lý nhị tặc là hoàng đế, sinh tử của hắn quan hệ an nguy thiên hạ, nếu xuất hiện bất kỳ triệu chứng gì không khỏe, ngự y sẽ lập tức kiểm tra. Với thủ đoạn của ngự y, chỉ cần là độc sẽ không có gì không đối phó được. Cũng không sợ nói ra lời thật lòng, trên thế giới này cũng không thể có được loại độc được khiến người ta chết mà không biết chết như thế nào. Độc được của ta sở dĩ lợi hại, mấu chốt ở chỗ làm mê mang. Nếu người lâm vào trạng thái mê mang, đối với cảm giác của thân thể sẽ hạ thấp. Cũng giống như người này, hắn vốn ngủ say, cho nên không phát giác ra, vì vậy độc tố hoành hành trong cơ thể, mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng độc đã công tâm, vẫn không cách nào thức tỉnh, chính là đạo lý như thế. Đến khi thật sự không chịu đựng nổi, bị ép tỉnh lại, nhưng đến lúc đó đã trễ!

Đây cũng là khác biệt cơ bản của loại độc mãn tính cùng độc cấp tính. Độc cấp tính có được tính bá đạo, cơ bản không có thuốc nào chữa được, nhưng bởi vì được tính bá đạo, rất dễ dàng bị người phát hiện. Mà độc mãn tính lại ôn hòa, có thời kỳ ủ bệnh, ở trong thời kỳ ủ bệnh nếu không bị phát hiện thì độc đã xâm nhập ngũ tạng lục phủ, thần tiên khó cứu. Cho nên muốn giết hoàng đế bằng thuốc độc, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ta nghĩ rất lâu, độc cấp tính rất dễ dàng bị phát giác, mà độc mãn tính lại quá chậm chạp cũng không an toàn. Vì vậy ta dùng phương pháp nghiên cứu chế tạo cổ độc của Miêu Cương đem độc cấp tính cùng mãn tính dung hợp, tạo thành thuốc này. Gian khổ trong đó thật khó nói hết, thiếu chủ cũng đừng nên thúc giục làm gì!

Vân Trác vội nói:

- Xin thứ lỗi, là do ta quá mức nóng vội, ha ha...

Hắn xấu hổ cười cười, nói:

- Người cung cấp thí nghiệm có đủ? Không đủ ta cho người đi bắt thêm đến!

- Cũng tốt!

Phùng thần y gật đầu nói:

- Một tháng trước chuyển đến hai mươi sáu người, chỉ còn lại hai người, bổ sung cũng vừa lúc. Loại thí nghiệm này càng cẩn thận càng tốt, chỉ có chính xác tuyệt đối mới có thể hữu hiệu đối với Lý nhị tặc!

Vân Trác đáp ứng một tiếng, trong mắt bọn hắn mạng người bất quá chỉ như rơm rác mà thôi.

Hắn cũng không ở lại lâu, chỉ nói vài câu chuyện phiếm với vị thần y xem mạng người như rơm rác lại cáo từ rồi đi.

Phùng thần y đứng dậy đưa tiễn.

Trở lại trong phòng, trên mặt Phùng thần y biến thành âm hàn, cười lạnh liếc nhìn thi thể trên mặt đất, dùng một chiếc khăn che phủ miệng mũi, tự mình ôm thi thể đi vào tận sâu trong khe núi.

Ở trước mặt hắn là một hầm sâu, mở nắp ra, một mùi tanh tưởi phóng lên cao.

Hắn nhìn xuống dưới, trong hầm tràn đầy thi thể, phải tới mấy trăm người, tụ cùng một chỗ tản ra mùi vị tanh hôi khủng khiếp.

Dem thi thể vút xuống dưới, lạnh lùng cười cười, hần lạnh giọng nói:

- Tô gia, Phùng Đông Vũ sẽ báo thù cho Tử Vân, các người chờ đi, sẽ không bao lâu nữa, ta rất nhanh sẽ làm cho cả Tô gia, toàn bộ những kẻ trong thành Tô Châu đã cười nhạo chúng ta phải tuấn táng cùng người!

Hần như điên cuồng phá lên cười hăng hắc!

...

Trường An, Thái Cực Cung, Lập Chính Điện.

- Lê nào lại như vậy! Bọn phản nghịch này, thật sự to gan!

Lý Thế Dân vừa nhận được tin tức của Đỗ Hà truyền về, Đỗ Hà đem tình huống gần đây kể rõ, trong đó tự nhiên cũng kể lại ý định hạ độc giết hần mà Vân Trác đã nói.

Đọc tin tức này, vị hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân tức giận tới mức đôi mắt như sung huyết, râu ria đều vểnh cao, vỗ mạnh lên bàn khiến cho đồ đạc rơi tung tóe đầy đất. Ảnh hưởng đến cả Trưởng Tôn hoàng hậu đang chơi đùa cùng nữ nhi, khiến Tần Dương công chúa sợ tới mức òa khóc lên.

Là một vị hoàng đế đương nhiên quan tâm nhất chính là tính mạng của mình, hiện tại phát hiện tính mạng mình đang bị uy hiếp, làm sao mà chịu nổi?

- Không đem bọn chúng tru tận giết tuyệt, trăm còn mặt mũi nào ngồi trên ngai vàng này!

Hai mắt Lý Thế Dân tản ra sát cơ tràn đầy, lửa giận khó thể dằn nén, cũng không lưu ý tới nữ nhi bảo bối đang bị hần dọa khóc.

Trưởng Tôn hoàng hậu thấy vậy vội vàng gọi cung nữ ôm Tần Dương công chúa đi ra ngoài.

- Hoàng hậu đến xem đi, đám dư nghiệt kia sao mà càn rỡ!

Lý Thế Dân đem tin tức của Đỗ Hà đưa qua cho Trưởng Tôn hoàng hậu.

Trưởng Tôn hoàng hậu xem xong thư, trong đôi mắt phượng cũng lộ ra tia sát ý, từ trước tới nay bà vốn là người thật nhân hậu, nhưng đối với những kẻ muốn mưu hại trượng phu của bà làm sao có lòng nhân hậu gì để nói, nhưng ngay lập tức liền cười nói:

- Bệ hạ cần gì phải tức giận, thần thiếp ngược lại cảm thấy lẽ ra nên cao hứng mới phải. Ngài thử nghĩ xem, còn chưa tới nửa năm Thanh Liên đã trà trộn vào được bên trong tổ chức của đám dư nghiệt kia, còn lấy được lòng tin nhiệm của tên Vân Trác đó. Trước kia thần thiếp còn cảm thấy bệ hạ đem gánh nặng như vậy giao cho Thanh Liên có chút quá sức, nhưng hiện tại xem ra bệ hạ thật có ánh mắt nhìn người, thần thiếp thật sự cảm thấy bội phục!

Lý Thế Dân suy nghĩ lại cảm thấy cũng đúng, bản tính tự kỷ lập tức hiển lộ, tự đắc cười to:

- Trẫm đã biết rõ tiểu tử thú kia thật đáng tin cậy, quả nhiên không cô phụ lòng kỳ vọng của trẫm. Vốn trẫm còn nghĩ phải tốn hai ba năm, hiện tại xem ra chỉ tới cuối năm là có thể đại công cáo thành rồi. Hắc ... Ánh mắt của trẫm thật sự là không kém, tiểu tử Đỗ Hà mỗi lần đều có thể mang đến vui mừng cho trẫm, bất quá cũng chỉ có trẫm mới có lá gan trọng dụng hần như vậy đi, từ xưa tới nay có mấy ai dám dùng người như vậy...

Trưởng Tôn hoàng hậu đã sớm thói quen tính nết này của Lý Thế Dân, khẽ ho khan, hỏi:

- Chỉ là câu nói đả thảo kinh xà là có ý gì?

- Ách...để cho trẫm nhìn xem!

Lý Thế Dân mới đọc được một nửa tin tức đã tức giận đến nổi trận lôi đình, một nửa sau còn chưa kịp xem hết.

Xem xong toàn bộ lá thư Đỗ Hà gửi về, Lý Thế Dân hiểu ý cười cười, đem thư đặt lên bàn, cười nói:

- Tiểu tử này lại nói chuyện có một nửa, ngược lại trong thư còn dám khảo thi trẫm!

Trong lá thư cũng không bày tỏ rõ chuyện gì, chỉ là Đỗ Hà đem tình huống mình điều tra được kể lại cho Lý Thế Dân biết, cuối cùng lại hy vọng Lý Thế Dân có thể hỗ trợ sử dụng mưu kế đả thảo kinh xà.

Đả thảo kinh xà, bốn chữ này hiển nhiên Đỗ Hà muốn nhắm vào thế cục trước mắt, nghĩ ra được diệu chiêu như thế.

Hiện tại Đỗ Hà đã trà trộn vào bên trong tổ chức dư nghiệt của Lý Kiến Thành, hơn nữa bởi vì địa vị không thấp, chỉ là vì thời cơ còn chưa tới cho nên còn chưa thể xâm nhập sâu trong cơ cấu này.

Đả thảo kinh xà danh như ý nghĩa, đem sự việc biến thành nghiêm trọng hóa, lại để cho dư nghiệt của Lý Kiến Thành cảnh giác, do đó sẽ làm ra thêm một loạt phản ứng. Mà Đỗ Hà nhờ vào những phản ứng này càng tiến thêm một bước hiểu rõ tình hình càng cụ thể cùng tỉ mỉ.

Lý Thế Dân là nhân vật bậc nào, há có thể nhìn không thấu điểm tâm tư này của hắn, suy nghĩ một chút nói:

- Hoàng hậu, trẫm muốn hạ chỉ Tô Châu thứ sử Tần Đức, Hàng Châu thứ sử Miêu Khánh, làm quan đã nhiều năm, chiến tích kém cỏi, cô phụ tâm ý của trẫm, đặc biệt nhâm mệnh Tần Đức làm huyện lệnh Vô Tích huyện, Miêu Khánh làm huyện lệnh Dư Hàng huyện, về phần Tô Châu thứ sử, Hàng Châu thứ sử sẽ cho Vương Quang Hồng, Lưu Nhân Quỹ đảm nhiệm!

Hàng Châu Vân phủ.

Vân phủ ở tại phía nam thành Hàng Châu, là một tòa lầu nhỏ cũng không xa hoa, bởi vì Vân Trác là tài tử bản địa, thành tích thi hương đứng thứ nhất, rất có danh vọng.

Hôm nay Đỗ Hà vội vã đi tới Vân phủ, tìm được Vân Trác.

- Vân huynh, đại sự không ổn!

Về mặt Đỗ Hà nghiêm túc, đem tin tức mà mình đã thiên tâm vạn khổ báo lại cho Vân Trác.

Đỗ Hà đi theo làm tùy tùng cho Vân Trác đã được mấy tháng, biết rõ Hàng Châu thứ sử Miêu Khánh có quan hệ mật thiết với Vân Trác, gần như có thể khẳng định Hàng Châu thứ sử cũng là một trong những dư nghiệt của Lý Kiến Thành, cũng bởi vì có hắn bảo hộ nên ở bên trong khu vực Hàng Châu những chuyện gì phát sinh quá khích đều bị hắn đè áp xuống, nếu Miêu Khánh bị điều đi, xem như đám người Vân Trác đã mất đi ô dù rất trọng yếu.

Vân Trác nghe tin liền biến sắc hỏi:

- Tin tức này đáng tin cậy?

Đỗ Hà khẳng định nói:

- Chắc chắn tuyệt đối. Trước đây vài ngày một ít quan viên đến Túy Tiên Phảng của Mị Nương uống rượu đàm luận, Lý nhị tặc đã hạ thánh chỉ, tin tưởng sắp truyền đến tin tức. Ngoài ra đây không phải trọng điểm, trọng điểm ở chỗ Lưu Nhân Quỹ kia nhìn qua như vô danh, nhưng là một người rất lợi hại. Lúc trước khi ta ở dưới trướng Hầu Quân Tập chinh phạt Cao Xương, Lưu Nhân Quỹ đang ở dưới trướng Đỗ Hà cố gắng hiển, nhớ rõ chức vị của hắn là trưởng sử, là mưu sĩ của Đỗ Hà, bên trong chiến dịch bình định Cao Xương biểu hiện của hắn dị thường tài hoa.

Nếu do hắn tới đảm nhiệm chức Hàng Châu thứ sử, về sau chúng ta muốn làm việc thật phải vô cùng cẩn thận rồi!

Vân Trác còn đang biến sắc mặt nghe xong tin tức này lại càng thêm rung động:

- Cái gì, Lưu Nhân Quỹ có quan hệ với Đỗ Hà?

Hắn làm sao có thể quên ban đầu khi còn tại Trường An, Đỗ Hà thận trọng từng bước mưu kế dùng một lần hành động dọn dẹp người của bọn hắn, lúc trước nếu không phải ở Giang Nam có việc nên giúp hắn tránh được một kiếp, như vậy hậu quả đã không thể tưởng tượng.

- Lý Thế Dân phái người của Đỗ Hà đến Giang Nam, đây là một tin tức cực kỳ nguy hiểm.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà không hiểu ra sao, ra vẻ như không biết suy đoán:

- Hay là Vân huynh nhận thức Lưu Nhân Quý?

Vân Trác lắc đầu nói:

- Không biết, nhưng ta biết rõ Đỗ Hà, lúc trước là tên hỗn đản kia làm hỏng mất đại sự của ta!

Hiện tại hắn cực kỳ tín nhiệm Đỗ Hà, cũng không hề giấu diếm, đem chuyện ngày xưa Lý Kiến Thành tham ô rất nhiều vàng bạc châu báu của Tùy triều còn lưu lại giấu bên trong phủ đệ của Đỗ Hà, ý định dùng số vàng bạc này để làm quân tư, nhưng không biết địa phương nào xảy ra vấn đề khiến cho Đỗ Hà bưng cả ổ của bọn hắn, cả người lẫn của đều không còn.

Nói tới chuyện này Vân Trác lại hận đến nghiến răng.

Đỗ Hà trầm mặc hồi lâu, kinh nghi nói:

- Lại có việc này sao, chẳng lẽ Lý nhị tặc cùng Đỗ Hà lại phát hiện được ý đồ của mọi người...

- Chuyện này sao...

Vân Trác nói:

- Chúng ta cũng không thể khẳng định, lúc ấy thủ đoạn của Đỗ Hà quá ác quá tuyệt, căn bản không hề lưu lại bất cứ manh mối nào cho chúng ta. Bất quá bởi vì mục đích an toàn, chúng ta phải im lặng suốt một năm mới dám tiếp tục hành động, xem tình hình dường như chưa phát giác ra được chúng ta!

- Không đúng!

Thần sắc Đỗ Hà vạn phần nghiêm trọng nói:

- Tuyệt đối không thể khinh thường bất cứ địch nhân nào, thực tế Lý nhị tặc là chủ nhân của thiên hạ này. Ta cho là hắn không phải không phát giác được sự hiện hữu của chúng ta, mà là không muốn đả thảo kinh xà, cho nên làm như bỏ qua sự hiện hữu của chúng ta. Ta cơ hồ có thể khẳng định, Lý nhị tặc đã sớm biết rõ hết thảy, hôm nay hắn lại có an bài, có khả năng thật lớn tổ vệ hắn đã nắm giữ được một ít tình huống của chúng ta, ý định động thủ!

Vân Trác càng thêm rung động, trầm mặc hồi lâu đứng lên nói:

- Đỗ huynh, chuẩn bị hết thảy, ta mang người đi gặp nghĩa phụ của ta!

342. Chương 344: Ẩn Long Cốc

Lời nói của Vân Trác làm Đỗ Hà mừng rỡ, vừa bắt đầu là hắn đã biết Vân Trác tuyệt đối không phải độc thủ chân chính đứng sau màn, hắn còn chưa đủ lực lượng này. Nếu ban đầu Tống Nhạn Nhi lựa chọn rời khỏi Lý Kiến Thành thì nhất định sẽ không để cho con của mình mạo hiểm tính mạng đi báo thù. Huống chi ngày trước khi Tống Nhạn Nhi rời đi, căn bản không biết về Lý Kiến Thành, chỉ yêu hắn như Lý Thành, sau khi vừa biết được thân phận chân thật của hắn đã lập tức xuôi nam. Cho nên Vân Trác không có khả năng nhận được được nhiều dư nghiệt của Lý Kiến Thành như vậy, còn hiểu rõ chuyện của Lý Kiến Thành.

Cũng chỉ có một lời giải thích, có một người lòng dạ khó lường biết rõ sự tồn tại của Tống Nhạn Nhi, biết rõ Lý Kiến Thành còn một đứa con lưu lạc, cho nên chiêu mộ những đồng liêu còn phân tán các nơi lợi dụng thân phận của Vân Trác mà báo phục.

Vân Trác tuy là con của Lý Kiến Thành, địa vị cao thượng, nhưng tuyệt đối không phải là người giết dây.

Thẳng đến trước đó không lâu, khi Đỗ Hà trà trộn được vào bên trong tổ chức dư nghiệt, trong một lần vô tình từ trong miệng Vân Trác mới biết được hắn còn có một nghĩa phụ.

Có thể làm cho một thiếu chủ như Vân Trác xưng hô là nghĩa phụ, rất hiển nhiên người đó mới là kẻ chủ mưu phía sau màn, hắn mới đích thật là người chủ trì tất cả. Chỉ là Vân Trác cùng nghĩa phụ kia phân

công nhau làm việc, một người đứng phía trước chỉ huy, một người đứng sau màn trù tính, cũng bởi vậy Đỗ Hà còn chưa có kịp gặp mặt kẻ chủ mưu sau màn, càng không có cơ hội xâm nhập vào sào huyệt của bọn hắc tòng đến tận cùng.

Cho nên Đỗ Hà mới nghĩ ra kế sách thả thả kinh xà, chỉ khi để cho Vân Trác ý thức được tình thế nghiêm trọng hắc tòng mới có thể đi tìm nghĩa phụ thương nghị, cũng chỉ có như vậy mới có thể tìm được sào huyệt chính thức của dư nghiệt Lý Kiến Thành.

Vân Trác có thể mang theo hắc tòng đi đó là tốt nhất, mặc dù không có ý định dẫn theo hắc tòng, hắc tòng cũng quyết định sẽ cải trang âm thầm theo dõi.

Trưa hôm đó, Đỗ Hà thông báo một tiếng với Vũ Mị Nương, cùng Vân Trác giục ngựa đi về hướng nam.

Trên đường đi Đỗ Hà cũng không hỏi vị trí cụ thể, chỉ mượn cơ hội nói chuyện phiếm hỏi thăm nghĩa phụ của Vân Trác là người ra sao.

Vân Trác cũng thản nhiên nói:

- Nghĩa phụ tên là Trần Tử Du, là một trong những mưu thần dưới trướng cha ta, cũng là người mà ta kính trọng nhất trong cuộc đời này. Còn nhớ khi ta vừa hiểu chuyện, nhớ mang máng mẫu thân bị bệnh mà chết, là nghĩa phụ đã tìm được ta, lại để cho người dạy ta võ nghệ, dạy ta học tập, đối đãi ta như thân nhi tử. Hắc tòng để cho ta biết được huyết cừ của thân phụ mình, hơn mười năm qua hắc tòng lúc nào không nhớ tới muốn đền đáp ân tri ngộ của phụ thân ta, báo thù cho cha ta. Nếu không có hắc tòng, chỉ sợ ta đã là một cô nhi không cha không mẹ lưu lạc đầu đường, dựa vào hành khất mà sống!

Đỗ Hà không nhớ rõ trong lịch sử có nhân vật như thế, nhưng cũng không dám khinh thường.

Hắc tòng vô danh có lẽ bởi vì hắc tòng thất bại trong cuộc báo phục, cũng không phải bởi vì bản thân hắc tòng làm chưa đủ, có thể ở trong vòng mười năm đem dư nghiệt của Lý Kiến Thành vốn đã tan rã tụ tập lại lần nữa, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ làm người ghé mắt, không thể không cẩn thận mà đối đãi.

Bọn họ một đường xuôi nam, đi tới Việt Châu Hội Kê, chuyển tiếp sang hướng nam, đi tới Dũng Giang Khẩu, dân bản xứ ưa thích xưng hô nơi này là Vọng Hải Trấn, danh như ý nghĩa, trước mặt thôn trấn là biển cả mênh mông bát ngát.

Bởi vì thủy triều lên xuống thật nhiều, cho nên những hộ gia đình ở lại đây không nhiều lắm. Chỉ có khoảng trăm gia đình, mà đại đa số đều là ngư dân, dùng đánh cá mà sống.

Vân Trác đi vào một ngôi nhà đơn sơ, gõ cửa ba lần, lập tức nói:

- Trừ Lý phi, vi phụ tuyệt hận!

Cửa phòng mở ra, một nam nhân ngăm đen khỏe mạnh tinh tráng bước ra.

Nam nhân cũng không trả lời, chỉ nhìn Vân Trác gật nhẹ đầu, phủ thêm một chiếc áo ngoài hướng bờ biển đi tới.

Đi tới bến tàu có đội thuyền bỏ neo, đa số là thuyền đánh cá, chỉ có thật ít thuyền chở khách.

Bọn họ đi lên một chiếc thuyền, hướng phía đông chạy tới.

Đỗ Hà thấy phương hướng thuyền chạy có chút hiểu ra, hỏi:

- Nguyên lai là dùng hòn đảo hải ngoại làm cơ sở, quả nhiên mưu tính sâu xa!

Vân Trác cười nói:

- Đây là địa phương do nghĩa phụ ta lựa chọn, hắc tòng nói Ông Sơn tiến có thể công, lui có thể thủ, Hải Trung Châu địa thế hiểm ác, là nơi đặt chân tốt nhất!

Đỗ Hà cũng gật đầu đồng ý, địa danh về Hải Trung Châu hắc tòng cũng chưa từng nghe qua, nhưng lại biết địa phương Vân Trác nói là chỗ nào. Nơi này có quần đảo nổi tiếng tên Chu Sơn, còn có thanh danh Đông Hải đệ nhất thôn. Trong “Sử ký” có viết: Tần triều Từ Phúc tại đông nam duyên hải Bồng Lai, Phương Trượng,

Doanh Châu tam đảo tìm được tiên được trường sinh bất lão, trong đó Bồng Lai tiên đảo được gọi là Đại Sơn đảo trong Chu Sơn cảnh nội.

Đường triều sơ kỳ Giang Nam cũng không quá phát đạt, càng đừng nói tới hải đảo ở cách xa đại lục.

Nơi này địa vực rộng lớn, ít ai lui tới, đừng nói là ẩn thân mặc dù là tàng giấu một chi đại quân cũng không thành vấn đề.

Chẳng hạn như Trần Tử Du cũng biết lựa chọn Hải Trung Châu làm cứ điểm.

Dù sao là thuận tiện, an toàn, bảo địa có thể tiến lui cũng rất hiếm thấy, Hải Trung Châu vừa lúc là một trong số đó.

Đi trên biển suốt một ngày rưỡi, một tòa núi cao hùng vĩ dần dần xuất hiện trước mắt Đỗ Hà.

Vân Trác giới thiệu với Đỗ Hà:

- Nơi này là Ông Sơn, cũng là chỗ ở của nghĩa phụ ta. Toàn bộ thuyền chở khách của Vọng Hải Trấn đều là người của chúng ta, muốn đến Ông Sơn phải có khẩu lệnh nhất định. Khẩu lệnh chính xác thì người chèo thuyền sẽ đưa tới tận đây, trực tiếp lên núi. Nếu là lừa khách thì mang sang chỗ bến tàu, chỗ đó có một thôn trang nhỏ, trong thôn trang cũng có mấy trăm người, đương nhiên cũng là người của chúng ta. Lừa khách cũng chỉ đến du ngoạn, thì không cần lưu ý, nếu hỏi lung tung này nọ, lòng dạ khó lường chính là tựa dựa mình vào miệng hổ!

Đỗ Hà có câu nói kẹt trong cổ họng nhưng không hỏi thẳng ra. Hắn muốn hỏi người sống trong thôn nguyên lai đi đâu, nhưng đáp án cũng đã thật rõ ràng.

Nghĩ lại Hải Trung Châu được chăm sóc nghiêm mật như thế, đã có thể khẳng định nơi này chính là sào huyệt dư nghiệt Lý Kiến Thành không thể nghi ngờ.

Hai người đi tới bến tàu ẩn giấu dưới chân núi, theo con đường mòn ruột dê đi thẳng lên núi.

Đường núi thật khó đi, trực giác của Đỗ Hà nói cho hắn biết ở trong chỗ tối có rất nhiều trạm gác ngầm, dù muốn lén lút lên núi cũng không dễ dàng, hơn nữa càng lên cao càng nghiêm mật. Đi ước chừng nửa canh giờ, ngay vị trí sườn núi có một sơn cốc cực lớn xuất hiện ngay trước mặt.

Sơn cốc có ba mặt núi vây quanh, một mặt hướng bên ngoài, chỉ có một con đường nhỏ chẳng khác gì nhất tuyến thiên có thể nhập cốc, có thể nói chỉ cần một người trấn giữ là vạn người khó qua.

Trong cốc chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, không thua gì một thị trấn nhỏ.

Nơi này địa thế bằng phẳng, núi non xanh um, dòng suối róc rách. Thanh tùng cùng đan phong che khuất bầu trời, tạo thành thiên nhiên bình chướng chẳng khác gì một thế ngoại đào viên, trong sơn cốc có hơn trăm ngôi nhà, bên phải là một giáo trường thật lớn, trên giáo trường có hơn ngàn người đang huấn luyện. Trên tay họ cầm đao kiếm cùng thuẫn làm bằng gỗ, đang cùng nhau đối chiến.

Với ánh mắt của Đỗ Hà không khó nhìn ra được những người kia đều là những chiến sĩ dũng mãnh thiện chiến tinh nhuệ, có lẽ còn kém hơn cường binh dũng tốt dưới trướng của hắn, nhưng những tướng sĩ bình thường chưa hẳn hơn được bọn họ, duy nhất thiếu hụt chính là còn chưa phối hợp hoàn chỉnh, theo cách luyện tập của họ mà xem, nếu họ biết phối hợp sẽ biến thành uy hiếp cực lớn.

Đỗ Hà nhin không được kêu lên một tiếng:

- Địa phương tốt, đội ngũ mạnh, không tệ, thật sự là không tệ!

Vân Trác tự đắc nói:

- Nơi này gọi là Ẩn Long Cốc, hơn mười năm trước nghĩa phụ ta vô tình phát hiện. Những quân tốt này là thành quả cố gắng suốt mười năm của lão nhân gia, không ngừng hấp thu nhân tài từ Chấn Uy vô quán. Những quân tốt kia đều nhận qua luyện tập võ kỹ chính quy, mỗi người đều là tinh nhuệ, lấy một đánh mười không chút nào khoa trương.

Trong nội tâm Đỗ Hà khẽ động, âm thầm cười lạnh:

- Ẩn Long Cốc, khẩu khí thật lớn, ta xem các người nhiều nhất là một đám độc xà mà thôi, còn vọng xưng long?

Hắn nhìn đội ngũ mà Vân Trác xưng là đội mạnh kia, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ trong dư nghiệt của Lý Kiến Thành không có lương tướng sao?

Tinh tế nghĩ lại, hắn cũng chợt giật mình. Ở cuối thời Tùy triều thiên hạ đại loạn, Lý Thế Dân chủ chiến bên ngoài, Lý Kiến Thành chủ nội, một người bên ngoài chinh chiến, một người bên trong trị quốc. Lý Thế Dân chủ chiến đương nhiên là tiếp xúc đại tướng danh tướng, mà Lý Kiến Thành chủ nội đương nhiên tiếp xúc đa số là văn nhân. Cho nên Lý Kiến Thành thiếu tướng, duy nhất tín nhiệm La Nghệ, Tiết Vạn Quân, Tiết Vạn Triệt mấy vị tướng quân nếu không bị giết cũng đã bị Lý Thế Dân thu phục.

Trần Tử Du có thể chiêu mộ được nhiều bộ hạ cũ của Lý Kiến Thành, tự nhiên là dùng văn nhân làm chủ, nhân tài chính thức hiểu được luyện binh dẫn binh lại không bao nhiêu.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Dùng chiến lược tính toán, đội ngũ này mười người có thể thắng trăm người, trăm người có thể thắng ba trăm, nhưng ngàn người sẽ không địch lại đội ngũ ngàn người của Đường triều!

Vân Trác khẽ giật mình kinh ngạc, không phục nói:

- Đây là vì sao, ta từng cùng Đường triều quân tốt giao thủ, bọn hắn so ra còn kém những binh sĩ này!

Đỗ Hà nói:

- Đội ngũ thiện chiến chính thức không phải chỉ dựa vào thực lực cá nhân, mà là lực lượng đoàn đội. Chiến trường chính thức tác dụng của vũ dũng cá nhân có thể phát huy cực kỳ bé nhỏ, quân tốt mới thật sự là lực sát thương. Chi đội ngũ này vừa vặn đi ngược lại cùng thế cục chiến trường, bọn họ chú trọng chiến lực cá nhân, đối với việc phối hợp đoàn thể hoàn toàn không hiểu biết gì cả. Điều này cũng giống như lão hổ rất cường đại, nhưng vẫn còn kém hơn cả quần thể lang sói!

Lão hổ tuy được xưng là bách thú vương, nhưng thiên địch của nó trong rừng rậm chính là sài lang.

Mặc dù là lão hổ hung mãnh, nhưng gặp phải bầy đàn sài lang cũng phải đi đường vòng, bằng không chỉ còn con đường chết, trở thành thực vật trong bụng sài lang.

Vân Trác không phản bác được, nhưng không hề nổi giận, cười nói:

- Lời nói của Đỗ huynh ta nhớ kỹ, ta sẽ thương nghị với nghĩa phụ việc này, nhìn xem hắn có thể đem họ giao cho người huấn luyện hay không!

Hai người vừa cười vừa đi tới.

Những người đi ngang qua nhìn thấy Vân Trác đều hành lễ vấn an, đối với Đỗ Hà lại dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát.

Vân Trác cũng cười chào hỏi.

Không bao lâu, bọn họ đi vào tận sâu trong sơn cốc, một tòa lầu lớn xuất hiện trước mặt họ, Vân Trác lại cho người đi vào trong thông báo một tiếng.

Chỉ sau một lúc đã có người mời hắn đi vào, còn cường điệu chỉ thỉnh một mình Vân Trác.

Vân Trác tỏ vẻ áy náy để Đỗ Hà chờ đợi một lát.

Đỗ Hà mỉm cười tỏ vẻ hiểu được, sau khi Vân Trác đi vào bên trong, hắn đứng nơi đó nhìn ra xa toàn bộ sơn cốc, trong nội tâm suy nghĩ nếu như trong tay có quân đội, nên làm sao mới có thể một lần hành động phá được sơn cốc thủ vệ nghiêm mật này.

Sơn cốc này là kỳ tích của thiên nhiên, thế núi hiểm trở, còn trải qua đặc thù sửa chữa, dễ thủ khó công.

Nếu cường công thật không phải biện pháp tốt, phải hiểu rõ mới là thượng sách, ánh mắt hắn chú ý tới huyết động thật lớn do nhân công tạo ra nằm ở góc hẻo lánh, vừa vặn có người đem từng túi đồ vật giống như chứa gạo khiêng vào trong sơn động, tự tin cười cười, đã có được chiến thuật công phạt sơ bộ.

343. Chương 345: Dư Nghiệt Tề Tụ

Đại sảnh Ẩn Long Cốc.

Vân Trác đi vào trong sảnh, liền nhìn thấy nghĩa phụ xa cách đã lâu đang ngồi trên ghế.

Tại trung ương đại sảnh còn có một vị trí, đó là chỗ ngồi của Vân Trác.

Tuy Trần Tử Du là người làm chủ phía sau màn, nhưng luận địa vị thân phận của Vân Trác vẫn rất cao.

- Bái kiến nghĩa phụ!

Mặc dù là như thế, nhưng Vân Trác vẫn cung kính cúi chào Trần Tử Du.

Trần Tử Du cười đứng dậy đón chào hắn, bảo hắn không cần đa lễ, mời hắn ngồi xuống mới mở miệng hỏi về Đỗ Hà.

Vân Trác cười nói:

- Hải nhi biết nghĩa phụ cố kỵ, nhưng Đỗ Tường quả thật là một nhân tài, hơn nữa còn là đại tài khó được. Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi hắn đã giúp hải nhi xử lý toàn bộ mọi chuyện tích lũy trong tay, có thể nói là toàn tài. Hải nhi thật sự không muốn bởi vì nghi kỵ lo lắng mà mất đi nhân tài như thế. Nhưng có thể khẳng định hẳn chính là Trương Tử Phòng, Gia Cát Lượng của hải nhi, đáng giá tín nhiệm, huống chi trước khi quyết định trọng dụng hắn, hải nhi đã triệt để điều tra thân thế của hắn, hoàn toàn không quan hệ gì tới nhóm người của Lý Nhị tặc, đáng giá tin tưởng.

Hắn đem thành quả mà Đỗ Hà liên tiếp tạo ra báo với Trần Tử Du.

Trần Tử Du nghe Vân Trác khẳng định như thế, hơn nữa Đỗ Hà xác thực lấy ra thành tích cực kỳ xuất sắc, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hiểu kỳ vì sao hắn tới đây.

Vân Trác đem nỗi băn khoăn của Đỗ Hà nói cho Trần Tử Du.

Thần sắc Trần Tử Du kịch biến động dung đứng bật lên.

Lần dả thảo kinh này không chỉ làm Vân Trác chấn kinh, ngay cả Trần Tử Du cũng bị biến sắc. Năm xưa hắn đảm nhiệm mưu sĩ dưới trướng Lý Kiến Thành cũng đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của Lý Thế Dân, hiểu rõ tường tận bốn sự của hắn, giờ này khắc này trong ký ức vẫn còn mới mẻ.

Đây cũng là lý do tại sao hắn phải lập tức muốn trừ diệt Lý Thế Dân đầu tiên mới tính toán hành động sau đó.

Giờ phút này nghe tin độc được còn chưa chế thành, Lý Thế Dân lại phát hiện bọn hắn trước tiên, như vậy làm sao để hắn không sợ hãi?

Miền cường dần nén nỗi sợ hãi trong nội tâm, Trần Tử Du nói:

- Mau mau mời Đỗ Tường vào đây!

Còn đang ở bên ngoài suy nghĩ biện pháp tấn công Ẩn Long Cốc, Đỗ Hà nhận được thông báo liền xoay bước đi vào bên trong đại sảnh.

Trần Tử Du quan sát Đỗ Hà, dáng dấp hắn anh hoa nội liễm, hai mắt tinh linh hữu thần, khí định thần nhàn, tuyệt không hề lộ ra chút thái độ vênh váo tự đắc, hiện ra được sự tỉnh táo mà người thường không thể sánh kịp, tựa hồ chuyện lấy được thành tích trước mặt Vân Trác chỉ giống như làm được những sự tình không có ý nghĩa, không đáng nhìn tới, liền cảm thấy vui mừng, vội vàng mời hắn ngồi xuống.

Ngay khi Trần Tử Du còn đang dò xét Đỗ Hà, Đỗ Hà cũng thoáng đánh giá Trần Tử Du, tuổi tác của hắn tầm xấp xỉ năm mươi, tóc hơi bạc, thân hình cao gầy, lưng hơi khom xuống, nhưng tay chân lại cao to,

gương mặt hơi cứng ngắc, thần sắc lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy khó lường, là ấn tượng của một người hung ác lạnh lùng, ngay giữa cảm hân có một khe hở nhỏ.

Trong nội tâm Đỗ Hà khẽ động, nhìn về phía Vân Trác, hẳn nhớ rõ cảm của Vân Trác cũng có một khe hở như thế, tinh tế quan sát quả thật như thế, nơi cảm của Vân Trác cũng có khe hở.

- Cái này...

Đỗ Hà có chút trợn tròn mắt, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một loại khả năng, một ý nghĩ thật kỳ quái, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ chuyện nhi tử của Lý Kiến Thành vốn không hề tồn tại, hết thảy mọi việc đều do Trần Tử Du cùng Vân Trác bịa bịa, bọn hắn căn bản chính là phụ tử. Trần Tử Du lại chơi trò lừa dối, đem con của mình nói là con của Lý Kiến Thành, trợ hắn bước lên ngôi vua hay sao?

Khe hở ở cảm vốn không có ý nghĩa gì, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ hiếm thấy, nhưng Đỗ Hà là người hiện đại nên hiểu rõ vấn đề này.

Ở trong khoa học được gọi là tính di truyền bộc lộ, gọi là tính di truyền là muốn nói gen không chế, khi đồng nguyên nhiễm sắc thể trùng hợp, hai người sẽ cùng lộ ra tính gen tương đồng, hoặc bộc lộ bên ngoài, hoặc ẩn giấu bên trong. Nói trắng ra chính là gen di truyền, nhi tử sẽ từ cha mẹ mà kế thừa được một ít đặc thù, chẳng hạn như gương mặt, như tính cách...

Lý gia không ai có đặc thù khe hở dưới cằm, điểm này Đỗ Hà từ trên thân thể Lý Thế Dân, Lý Thừa Càn, Lý Thái bọn họ đều có thể phát giác, nhưng trên cằm Vân Trác lại có, hoặc hẳn di truyền đặc điểm từ mẫu thân, hoặc gen biến dị, không giống cha mẹ cũng không phải không có khả năng. Nhưng mấu chốt ở chỗ Trần Tử Du cũng có được đặc thù giống như thế, hơn nữa vị trí tồn tại hình dạng đều giống như đúc.

Đây quả thật là sự trùng hợp sao?

Đỗ Hà không dám khẳng định, hẳn cũng không nghĩ rằng chỉ dùng từ trùng hợp liền có thể nói rõ hết thảy.

Ngay khi trong lòng hắn còn đang nảy sinh ý nghĩ cổ quái, Trần Tử Du đã không thể chờ đợi liền hỏi thăm về chuyện Lý Thế Dân phát hiện ra bọn hắn.

Đỗ Hà lấy lại bình tĩnh, lướt qua tạp niệm trong lòng, nói:

- Đây cũng chỉ là suy đoán của ta, nhưng ta cho rằng khả năng thật lớn. Dùng một ví dụ đơn giản nhất để nói rõ, một con sói đang đuổi bắt con thỏ, không nghĩ qua sẽ để con thỏ trốn vào trong hốc cây, hình thể sói quá lớn không vào được, lúc này nó có hai lựa chọn, thứ nhất ôm cây đợi thỏ, tiếp tục chờ đợi. Thứ hai giấu sau gốc cây chờ khi con thỏ nghĩ được an toàn sẽ tự mình chui ra. Hai loại biện pháp này đương nhiên chính là loại thứ hai sẽ thành công hơn.

Đây cũng có chút tương tự với hành động gần đây của Lý nhị tặc. Giả thiết lúc trước Lý nhị tặc đã biết sự hiện hữu của chúng ta, lại phát hiện những người bị bắt tại Trường An cũng không phải nhân vật mấu chốt, kẻ chủ mưu sau màn vẫn còn ẩn nấp. Đối mặt với tình huống như thế hẳn cũng có hai cách lựa chọn, một là như kẻ phát điên bắt người lung tung, tìm nhân vật khả nghi trong khắp thiên hạ. Lúc đó chúng ta sẽ như thế nào? Vốn sẽ hoảng sợ không dám làm ra bất cứ động tĩnh gì, vì không bị bắt giữ sẽ ẩn giấu càng sâu, càng thêm coi chừng, khiến cho hắn càng khó phát giác sự hiện hữu của mọi người, được không bù mất. Trái lại nếu như không đi bắt người lung tung, cho mọi người nghĩ hắn không hề hay biết gì, đều tự lờ đi. Mà khi đó hẳn có thể an tâm ở trong tối điều tra hết thảy, sau đó nắm giữ tình báo xác thực đem chúng ta một mẻ bắt gọn!

Đại nhân, ta biết rõ ta nói chuyện có chút không thể tưởng tượng, nhưng lại hợp tình hợp lý, cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ!

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Việc này kính xin để ý nhiều hơn!

Trần Tử Du cũng là người thông minh, nghe Đỗ Hà phân tích như thế làm sao có thể thờ ơ, càng nghĩ càng cảm thấy Đỗ Hà nói thật có đạo lý.

Lý Thế Dân lại học theo con sói giảo hoạt, âm thầm trù tính hết thảy, địch tối ta sáng, chính là trạng thái có thể dễ dàng điều tra ra hành tung của bọn họ, nghĩ như vậy sắc mặt hắn liền tái nhợt, vội hỏi:

- Đối mặt với tình hình như thế, Đỗ tiên sinh có biện pháp gì ứng đối?

Hắn đã đổi giọng gọi là tiên sinh, có thể thấy được phân tích của Đỗ Hà đã được hắn tán thành.

Trong lòng Đỗ Hà khẽ động, thuận thế nói:

- Ta cho rằng việc cấp bách trước mắt là phải triệu hồi những thành viên còn đang phân tán cùng tâm phúc các nơi trở về, gần đây hành động của chúng ta quá mức nổi bật, khiến cho Lý nhị tặc nắm giữ được càng nhiều căn cứ chính xác, cho nên hắn quyết định ra tay đối phó chúng ta. Chúng ta lại hoàn toàn không biết rõ tình hình, không biết Lý Thế Dân đã nắm giữ được chứng cứ gì, thay vì suy đoán lung tung, không bằng lui ra phía sau một bước, đem toàn bộ thành viên an bài ở địa phương an toàn chờ đợi cơ hội. Chỉ cần một khi độc được nghiên cứu thành công, chỉ cần Lý nhị tặc đã chết, chúng ta có thể thoải mái đi ra, một lần nữa không chế hết thảy chờ thiên hạ đại loạn. Kế sách này của ta tuy là bảo thủ, nhưng là sách lược vẹn toàn ổn định. Dù sao nhân tài là có hạn, nếu chúng ta đã nguyện một kích trí mạng, nếu như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, cần gì phải tiếp tục mạo hiểm làm gì?

Trong mắt Trần Tử Du sáng ngời, trầm giọng nói:

- Không sai, Đỗ tiên sinh nói rất có lý, dùng tình thế trước mắt chúng ta xác thực không cần phải mạo hiểm!

Hắn ngừng đầu trầm ngâm một lát, nói:

- Thiếu chủ, nếu đã đến lần này hãy khoan rời đi, nơi này là an toàn nhất, đợi tới khi Phùng “thần y” nghiên cứu thành công độc được, chúng ta sẽ cùng nhau hành động. Ta cũng có ý định đem những người đã phân bố các nơi tụ tập trở về Ông Sơn. Có thể tránh né uy hiếp của Lý nhị tặc, còn có thể tụ tập trí tuệ của mọi người thương nghị hướng đi sau này. Đỗ tiên sinh nghĩ như thế nào?

Trong thoáng trao đổi giản lược, hắn đã phát hiện ra bốn sự của Đỗ Hà, đối với ý kiến của hắn cũng thật xem trọng.

Đỗ Hà hít mắt cười nói:

- Ta tự nhiên không có vấn đề, vì nghiệp lớn của Vân huynh ủy khuất chút thời gian lại có đáng gì đâu?

Hắn nói thật dễ nghe, nhưng trong đáy lòng lại đắc ý cười to:

- Đang lo không có cơ hội đem các ngươi một mẻ hốt gọn, các ngươi lại tự mình đưa tới cửa, chuyện này tự nhiên cần còn không được!

Vân Trác thấy Trần Tử Du có chút kính trọng Đỗ Hà, đáy lòng cũng cao hứng, nhân tiện nói:

- Nghĩa phụ, Đỗ huynh am hiểu nhất là quân lược, lúc nhập cốc hắn từng thấy tướng sĩ của chúng ta đang luyện tập ngoài giáo trường, nói tướng sĩ của ta mười người có thể địch trăm, trăm người địch ba trăm, nhưng ngàn người sẽ thua Đường triều ngàn người. Chỉ ra quân ta thiếu thốn phối hợp, từng người đều tự chiến. Hải nhi cảm thấy rất có đạo lý, không bằng hãy để cho hắn thử xem một lần, nhìn xem thành quả như thế nào?

Trần Tử Du động dung, bản thân hắn không hiểu quân lược, nhưng dù sao cũng là nhân vật từng trải. Tuy Lý Kiến Thành rất ít xuất chiến, nhưng chung quy cũng là thái tử, thủ hạ cũng có vài vị tướng quân thiện chiến, trong đó có La Nghệ, Tiết Vạn Quân, Tiết Vạn Triệt là những nhân tài kiệt xuất.

Bọn họ đều là những đại tướng số một, Trần Tử Du từng thấy bọn họ luyện binh, cũng biết rõ quân lính của mình có điểm yếu, chỉ là hắn khéo mưu lược nhưng đối với luyện binh lại dốt đặc cán mai, một ít người tài ba dưới trướng cũng không thông hiểu luyện binh bao nhiêu. Cho nên chỉ phải đâm lao theo lao, không tìm được biện pháp nào tốt hơn.

Giờ phút này nghe Vân Trác nói Đỗ Hà còn thông hiểu thuật luyện binh, cảm thấy thật ngoài ý muốn, thậm chí có chút ít không tin, nhưng nghĩ tới biểu hiện khi nãy của Đỗ Hà cũng quyết định cho hắn thử xem một lần.

Đỗ Hà cười linh mệnh.

Trước khi dư nghiệt của Lý Kiến Thành tụ tập lại, Đỗ Hà ở trong Ẩn Long Cốc cũng không có việc gì làm, dứt khoát làm ra vẻ nghiêm túc huấn luyện những quân tốt kia, dùng chứng minh thực lực của mình, làm cho Trần Tử Du cùng Vân Trắc càng thêm coi trọng hắn, vì thế càng thêm tín nhiệm, nói gì nghe nấy, phối hợp cùng lần hành động phá hủy toàn bộ sào huyệt của dư nghiệt Lý Kiến Thành.

Đỗ Hà là người ra sao?

Trong quân sự ngay cả Lý Thế Dân, Lý Tĩnh, Lý Tích là ba vị đầu sỏ quân sự còn tán thưởng là kỳ tài, huấn luyện quân đội đối với hắn mà nói thật sự chỉ là chuyện dễ dàng.

Mới hơn nửa tháng đã lộ ra hiệu quả sơ bộ.

Trước kia Trần Tử Du còn lo lắng, nhưng nhìn thấy thành quả như thế trong lòng tràn đầy vui sướng, không còn tiếp tục hỏi đến, lại để cho hắn toàn quyền xử lý công việc huấn luyện.

Sau nửa tháng, thánh chỉ giáng chức tể tướng Tô Châu thứ sử Tần Đức, Hàng Châu thứ sử Miêu Khánh của Lý Thế Dân đã truyền đến Giang Nam, mà trên Ông Sơn đã tụ tập một đám dư nghiệt làm phản cùng chung chí hướng.

344. Chương 346: Đường Quân Đánh Tới

Đám tôm tép nhãi nhép kia rút cuộc có hình dáng như thế nào, tên là gì, Đỗ Hà không hứng thú biết, càng không hứng thú tìm hiểu, hắn chỉ biết không lâu nữa những người này đều sẽ trở thành một cỗ thi thể, một bộ hài cốt. Đối với người chết, hắn thật sự không cách nào hứng thú giao hảo, chỉ tập trung tinh thần luyện binh.

Đối với biểu hiện này của Đỗ Hà, Trần Tử Du vốn đang nghi vấn thân phận của hắn cũng hoàn toàn yên tâm.

Hắn cho rằng nếu Đỗ Hà thật sự lòng dạ khó lường, không thể không lợi dụng thời cơ lần này bắt chuyện với bọn hắn, hiểu rõ thực lực của bọn hắn, nhưng rất hiển nhiên “Đỗ Tường” cũng không làm như vậy. Nào biết Đỗ Hà làm như vậy hoàn toàn là vì trong mắt hắn những người này giống như người chết.

Đỗ Hà muốn tìm hiểu địa hình địa thế gần đây, để thuận tiện đánh địch sau này, tìm được Trần Tử Du, hùng hổ nói:

- Trần đại nhân, trước mắt chúng ta cũng không đủ nguồn gốc binh lực. Một đội tinh binh thật sự không chỉ phải biết chém giết trên đất liền mà còn phải hiểu rõ lục các loại chiến thuật địa hình như công thành, phòng thủ, lâm chiến, chiến đấu trên đường phố.... cần trải qua huấn luyện khác nhau. Hiện giờ quân đội của chúng ta chém giết lục chiến đã có thực lực không tầm thường, phối hợp cũng có đề cao lớn hơn, nhưng công thành, phòng thủ, lâm chiến, chiến đấu trên đường phố lại chưa bao giờ luyện tập. Cho nên ta muốn lợi dụng địa hình địa thế tự nhiên của Ông Sơn, luyện binh chuẩn bị chiến tranh.

Trần Tử Du vốn đã tín nhiệm Đỗ Hà, huống chi hắn nói rất đúng sự thật, một đội tinh binh muốn làm được chuyện người khác không thể làm, nhất định phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nắm giữ phong cách chiến thuật người khác không chuẩn bị, cũng vui vẻ đồng ý.

Vì vậy, Đỗ Hà dẫn binh mã tới nơi này nơi kia, tìm hiểu địa hình của Ông Sơn.

Một tháng lại trôi qua, Thứ sử Tô Châu Vương Quang Hồng, Thứ sử Hàng Châu Lưu Nhân Quỹ đã tiền nhiệm, dư nghiệt của Lý Kiến Thành trước đây phần lớn đều tụ tập ở Ông Sơn, cho dù Thứ sử Hàng Châu trước kia Miêu Khánh cũng bỏ quên chức vị Huyện lệnh huyện Dư Hàng chạy thoát.

Đỗ Hà đi đến đỉnh núi Ông Sơn, phân phó tất cả quân lính theo thông lệ leo lên luyện tập. Hơn một ngàn người dưới mệnh lệnh của hắn xếp thành hàng xuống núi, sau khi cách thời gian bọn họ lên núi còn nửa canh giờ, xác định gần đó không có người, hắn cầm tay vào miệng, huyết sáo.

Một bóng đen từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác hạ xuống bên cạnh Đỗ Hà, đây chính là thần ưng Mãnh nhi được bá chủ Thác Bạt Vô Song thuần dưỡng. Trước khi đến Ông Sơn, hắn đã ngờ tới việc này nhất thời không cách nào trở về, hắn không thể mang theo bồ câu đưa tin, không cách nào truyền đạt tin tức, vì vậy tiện lợi dùng đặc tính linh thông của Mãnh nhi.

Trải qua thời gian dài ở chung, Mãnh nhi đã tiếp nhận tồn tại của Đỗ Hà, trong tư tưởng của Mãnh nhi hắn đã có địa vị nhất định. Chỉ cần chủ nhân Thác Bạt Vô Song không hạ lệnh, đại khái Mãnh nhi vẫn chờ đợi hắn phân phó.

Hắn kêu Mãnh nhi đi theo, chính là vì có thể truyền tin kịp thời.

Đỗ Hà sờ lên cánh chim cường tráng của Mãnh nhi, trói chặt lá thư vào chân của nó, kêu nó đi tìm chủ nhân của mình.

Mãnh nhi vỗ cánh bay cao.

Thác Bạt Vô Song nhận được lá thư của Đỗ Hà, lập tức đi tìm Lưu Nhân Quý.

Hắn không nói rõ nội dung bức thư, chỉ tỏ vẻ Ông Sơn có dư nghiệt phản Đường, mưu đồ tạo phản, kêu hắn hiệp trợ đại quân Tô Định Phương ở Giang Lăng xuôi nam phá địch.

Lưu Nhân Quý đi tìm Vương Quang Hồng, hai người cùng sử dụng quyền lực Lý Thế Dân giao phó cho bọn hắn phong tỏa Trường Giang, cấm du khách vãng lai.

Lúc này Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng cầm tin vật của Lý Thế Dân, tìm được Tô Định Phương, một vạn đại quân suốt đêm xuôi theo Trường Giang.

Dưới tình huống không có ai phát giác, Tô Định Phương đã dẫn tinh nhuệ Đại Đường chạy nhanh ra

Trường Giang, tiến vào biển cả, trực chỉ Ông Sơn.

Bọn họ có Mãnh nhi dẫn đường, giống như có vệ tinh di động, tốc độ vừa nhanh lại vừa tinh chuẩn.

Sau khi biết được đại quân Tô Định Phương sắp đến, Đỗ Hà thay đổi phương thức huấn luyện, hắn dùng quân Ngụy Vũ của Ngô Khởi thời kỳ chiến quốc làm thí dụ.

Quân Ngụy Vũ là bộ binh tinh nhuệ do Ngô Khởi huấn luyện, sách sử ghi lại. Binh sĩ khoác trên vai tam trọng giáp, cầm thương phối kiếm, điều khiển nỗ nặng 12 thạch, cầm theo 50 mũi tên, mang theo khẩu phần lương thực trong ba ngày, cả buổi có thể đi một trăm dặm, hơn nữa có thể tiến nhập chiến đấu trước thời hạn. Ngô Khởi suất lĩnh quân Ngụy Vũ nam chinh bắc chiến, từng đánh hạ Hàm Cốc quan, đại chiến bảy mươi hai, toàn thắng sáu mươi bốn, cướp hơn năm trăm thổ địa ở bờ tây Hoàng Hà của Tần quốc, áp súc Tần quốc đến khu vực hẹp dài phía tây Hoa Sơn, là một đội cường binh nổi tiếng trong lịch sử.

Dùng quân Ngụy Vũ làm thí dụ, chính là biểu thị thể năng của quân đội chưa đủ.

Sau khi được Trần Tử Du cho phép, Đỗ Hà một lần nữa cải biến phương thức, chủ yếu huấn luyện thể năng, hàng ngày đều ép khô tất cả khí lực của binh lính.

Huấn luyện dã chiến là vì tìm kiếm địa đồ, luyện tập thể năng chính là để một ngàn quân đầy đủ sức lực biến thành mỗi một, khi tác chiến với Đường quân, mất đi thực lực vốn có.

Ngày hôm đó sau khi Đỗ Hà huấn luyện xong trở về, bất ngờ gặp Lý Dật Phong ở ngoài Ân Long cốc.

Đỗ Hà thăm than, trong đáy lòng có vẻ phức tạp:

- Thì ra hắn là người ở đây.

Đối với vị bằng hữu đã từng kề vai chiến đấu như Lý Dật Phong, Đỗ Hà không phải chỉ có hảo cảm bình thường, thậm chí đã xem người này là hảo hữu của mình, nhưng hiện giờ hắn lại là một thành viên trong bọn phản nghịch này, điều này khiến Đỗ Hà thật sự cảm thấy ngượng ngùng vị tạp trần, rất khó chịu, mỉm cười chào hỏi hắn.

Lý Dật Phong sắc mặt lạnh lùng, nhìn thấy Đỗ Hà cũng cảm thấy bất ngờ, hơi ngượng ngùng, thăm nghĩ:

- Đỗ huynh gia nhập nơi này từ lúc nào?

Nhưng hắn cũng không lên tiếng hỏi, hắn đang có tâm sự, cũng chào hỏi qua loa rồi vội vàng rời đi.

Đỗ Hà cảm thấy kỳ quái, ở trong mắt hắn Lý Dật Phong là một nhân vật hay nói, hôm nay hắn làm

sao vậy, biểu lộ như người ta thiếu nợ hắn, chuyện gì xảy ra? Trực giác nói cho hắn biết, đã có chuyện phát sinh, hắn nhìn thoáng qua đám binh sĩ đã mệt mỏi gần như nửa chết nửa sống, kêu bọn hắn giải tán, còn mình thì đi về hướng Lý Dật Phong rồi đi.

Hắn còn chưa đến nơi đã thấy Lý Dật Phong và Chu Chấn Uy dẫn theo một đám đồ đệ nổi giận dưng dưng đi ra khỏi phòng, trực chỉ nơi nghị sự sâu trong sơn cốc.

Ba Vũ Hưng cũng ở bên trong, hai mắt hắn phóng hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ đã biết chuyện gì khiến cho người ta nổi giận, nhìn thấy Đỗ Hà, bởi vì không thể chào hỏi, chỉ tiện ý nhẹ gạt đầu, ra hiệu cho hắn, biểu thị có thứ tốt để xem.

Đỗ Hà cũng vui mừng, vào thời điểm mấu chốt này lại có nội chiến, thật thú vị, vì vậy nhanh chóng đi theo.

Chu Chấn Uy đi vào phòng nghị sự, cửa ra vào đang đóng lại, trực tiếp xông vào, thanh thế bức người.

Trần Tử Du, Vân Trác và một số mưu sĩ đang thương nghị thể cục trước mắt, thấy Chu Chấn Uy vô lễ như vậy, cũng không khỏi nhíu mày.

Trần Tử Du cũng thâm giận quát:

- Chấn Uy, ngươi làm cái gì vậy, tại sao vô lễ như thế.

Chu Chấn Uy nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta là một người thô lỗ, không biết đạo lý gì cả, nhưng ta không phải là súc sinh, có trời đất chứng giám. Ta muốn hỏi các người, trên núi Hội Kê có phải các người đã làm chuyện gì không có tính người hay không, còn nữa ba tên đồ đệ của ta có phải do các người hại chết hay không? Bắt bọn chúng làm thí nghiệm gì đó?

Hắn nổi trận lôi đình, mắt phóng hỏa diêm, ***g ngực nở nang phập phồng bất định, hai bàn tay nắm chặt, đầu ngón tay thậm chí cứa vào da thịt chảy máu.

Sắc mặt Trần Tử Du, Vân Trác nhất thời trắng bệch, lấy người sống thử độc, chỉ có trời đất biết, đây là bí mật giữa phụ tử bọn hắn, chưa bao giờ nói với người ngoài, làm sao Chu Chấn Uy có thể biết được?

Đỗ Hà còn chưa biết tình huống cụ thể, nhưng vẫn cảm thấy thích thú, thâm nghĩ:

- Hắc, thú vị rồi, náo động đi, càng huyền náo càng thú vị

Trần Tử Du cố gắng kiềm chế nộ hỏa trong lòng, khuyên nhủ:

- Chấn Uy, việc này bịa đặt, đừng nói bậy ở đây.

Lý Dật Phong cao giọng nói:

- Nói bậy gì chứ, tất cả chuyện này đều là ta tận mắt nhìn thấy, tại sao lại nói là nói bậy?

Hắn cũng giống như Chu Chấn Uy, trong cơn giận dữ, không cách nào tự kiềm chế.

Thì ra lúc trước, sau khi hắn phát hiện Đoạn Kiên Chí mất tích, tâm tình không yên ổn, sau khi kêu người truyền tin cho Chu Chấn Uy, một mình triển khai điều tra, căn cứ vào đủ loại manh mối còn sót lại trên hiện trường, không ngừng triển khai điều tra, bám theo hành tung của tiểu đội Đạp Nguyệt đi tới đất Kinh Châu.

Ở Kinh Châu truyền lưu rất nhiều chuyện quái dị, nhưng đều có một đặc tính là trắng đĩnh mất tích.

Lý Dật Phong theo bản năng liên hệ hai chuyện này lại với nhau, tưởng rằng cùng một bọn phạm tội, triển khai điều tra, kết quả điều tra ra núi Hội Kê.

Có lẽ biết làm chuyện này bất nghĩa, bởi vì làm thí nghiệm cần rất nhiều người sống, cho tới bây giờ, những người chết vì thí nghiệm của bọn hắn đã lên tới hơn 300 người. Bọn hắn không hành động ở bản địa, toàn bắt những người ngoại tỉnh, một thời gian dài các nơi bắt đầu truyền lưu trong vùng có yêu quái ăn thịt người. Cũng bởi vậy nam nhân đi ra ngoài đều vô cùng cẩn thận, không để bọn chúng thừa cơ bắt được.

Sau khi Phùng Đông Vũ sử dụng hết người cho thí nghiệm, vẫn không gom góp đủ số lượng.

Vì vậy, tình thế bức bách phải ra tay ở Giang Nam. Người Giang Nam trọng văn, dân chúng đa số có thể chất yếu đuối, những người có thân thể cường tráng phần lớn đều là người của võ quán Chấn Uy. Một lần bắt được năm học đồ của võ quán Chấn Uy, dùng để thí nghiệm thuốc độc.

Lần này đúng lúc đụng vào Lý Dật Phong đang điều tra chuyện này.

Lý Dật Phong lặng lẽ, âm thầm đi theo, đã phát hiện ra điều bí mật ở núi Hội Kê.

Lý Dật Phong làm người chính trực, nhìn thấy màn mắt hết tính người như vậy, tức giận đến mức sùi bọt mép, lòng đầy căm phẫn, chỉ hận không thể giết chết tất cả bọn người trong sơn cốc, sau khi hấn chế trụ tất cả mọi người trong sơn cốc, vẫn không phát hiện ra tung tích của Đoàn Kiên Chí, chỉ có điều ở trong sơn hẻm sau núi đã tìm được hơn trăm cỗ thi thể hư thối. Hấn không cách nào phân biệt ai là Đoàn Kiên Chí, chỉ có thể trối Phùng Đông Vũ đến tìm Trần Tử Du, Vân Trác nói chuyện phải trái.

Phùng Đông Vũ giảo quyệt, trên đường đi nhảy xuống biển chạy trốn, Lý Dật Phong không giỏi bơi lội, không cách nào đuổi theo, chỉ có thể nổi giận đùng đùng tới Ông Sơn, nói việc này cho Chu Chấn Uy.

Chu Chấn Uy vốn hào hiệp, chỉ vì năm đó Lý Kiến Thành lôi kéo hấn, cứu tính mạng của hấn, cộng thêm Lý Thế Dân trợ trên thí huynh giết đệ bức phụ thoái vị, mới gia nhập đội ngũ của bọn hấn.

Hôm nay biết được Trần Tử Du, Vân Trác dùng dân chúng vô tội thí nghiệm thuốc, nhất thời tức giận đến sùi bọt mép, nổi trận lôi đình.

Ngay khi bọn hấn đang chửi bới hung hăng nhất, một người hoảng hốt vọt vào đại sảnh kêu lên:

- Không hay rồi, Đường binh..... Đường binh giết đến tận đây rồi.

345. Chương 347: Đại Sự Định Vậ

Tiếng nói “Đường binh giết đến tận đây” của hấn giống như sét đánh giữa trời quang, nhất thời như quả bom nổ trong đám người bọn họ.

Phòng nghị sự vốn đang ồn ào tiếng nghị luận trong chốc lát đã không còn thanh âm, tất cả đều ngậy ra như phồng, giật mình, có người không thể tin vào tai mình.

Sau một phút yên tĩnh, trong phòng nghị sự giống như cái chợ, tiếng kinh hô liên tục vang lên, trong đó không ít tiếng sợ hãi, đó là kiêng kỵ đối với vương triều Đại Đường.

Trần Tử Du thất thanh nói:

- Đường quân làm sao có thể biết nơi này?

Người tới báo tin về mặt như đưa đám nói:

- Chính xác là Đường quân, bọn chúng vừa bước lên bờ đã rút đao khiêu chiến với chúng ta, không phản kháng thì không sao, còn phản kháng thì giết chết ngay tại chỗ, chưa quá một phút đã khống chế thôn trang của chúng ta. Hiện tại bọn chúng vây quanh Ông Sơn rồi.

Người báo tin nói ra tình huống nguy cơ, khiến cho tràng diện càng thêm hỗn loạn.

- Nhất định là có người bán rẻ chúng ta, nhất định là có người để lộ nơi ở của chúng ta ra ngoài.

Trong đám người truyền đến tiếng mắng chửi:

- Là người, nhất định là các người, các người vừa đến đây gây chuyện, Đường binh đã giết tới. Việc này chắc chắn có liên quan đến các người.

Một tên mập mạp gắt gao chỉ vào Lý Dật Phong, khoa trương kêu to, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Hấn có bản tính văn nhân, trước khi nguy hiểm chưa tới, ba hoa chích choè, tỏ vẻ mình chịu ân huệ sâu dày của Lý Kiến Thành, cho dù thịt nát xương tan cũng phải báo ơn tri ngộ, nhưng lúc này nguy hiểm tiến đến, không nói gì cả, chỉ biết sợ hãi, phát run, sắc mặt tái nhợt.

Phần lớn mọi người đều khinh bỉ thần sắc lúc này của hắn, nhưng cảm thấy hắn nói không phải không có lý.

Chu Chấn Uy, Lý Dật Phong vừa mới đến sinh sự, Đường binh vừa vặn kéo đến, chẳng phải phối hợp ăn ý, chứng minh tốt nhất?

Trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng Chu Chấn Uy và Lý Dật Phong, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn và phần nộ.

Đỗ Hà cũng là một trong số đó, chỉ có điều ánh mắt của hắn không giống người khác, trong mắt có một chút mặc niệm, hoài nghi Chu Chấn Uy, Lý Dật Phong cũng không phải không có đạo lý, ai bảo trùng hợp như vậy, nếu hắn không phải người đứng sau kế hoạch này, có lẽ cũng sẽ hoài nghi như vậy.

Lý Dật Phong đối mặt với tình huống lần này cũng trợn tròn mắt, đây rốt cuộc là ai đang chất vấn ai.

Lúc này Chu Chấn Uy đứng dậy, nhìn Lý Dật Phong nói:

- Dật Phong, không phải ngươi dẫn đến chứ?

Lý Dật Phong lắc đầu.

Chu Chấn Uy nói:

- Đồ đệ của ta nói không phải hắn, tức là không phải hắn. Hiện tại chúng ta vẫn nên suy nghĩ xem phải làm gì, món nợ này chúng ta sẽ tính sau.

Mặc dù hắn cũng rất nôn nóng, nhưng kinh nghiệm nhiều năm lại khiến hắn vẫn còn lý trí. Đối với Đại Đường mà nói, nhóm người bọn hắn là phản nghịch chu diệt cửu tộc, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình với bọn hắn. Trong tình huống này, nếu còn tiếp tục nội chiến, kết quả sẽ như thế nào.

Hắn lý trí lựa chọn lui một bước.

- Người nói không phải là không phải sao?

Nguyên Thứ sử Hàng Châu Miêu Khánh lạnh giọng cãi lại, bọn hắn cùng ở Hàng Châu, nhưng vì Miêu Khánh là người cực kỳ keo kiệt, vắt chày ra nước, Chu Chấn Uy vô cùng khinh thường, hai người từ trước đến giờ vẫn thành kiến sâu sắc, thủy hỏa bất dung.

Chu Chấn Uy ngang ngược gầm lên:

- Ta nói không phải là không phải, ta không thèm nói dối.

- Được rồi, chư vị bình tĩnh.

Trần Tử Du cao giọng ngăn lại, hắn biết Chu Chấn Uy là người khinh thường nói dối, nhưng thực sự hoài nghi chuyện này do Lý Dật Phong gây nên, chỉ có điều trong lòng biết Chu Chấn Uy xem Lý Dật Phong như con, tiếp tục dây dưa cũng không có tác dụng gì, ổn định cục diện trước rồi mới xử lý nội ứng, bình tĩnh nói:

- Hiện giờ tình huống nguy cấp, chính là lúc chúng ta cần đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó khăn, chúng ta không thể tự loạn trận cước. Nếu không toàn quân bị diệt, hậu quả khó lường.

Nghe Trần Tử Du lên tiếng, bất luận trong lòng mọi người đang khản trương như thế nào, cũng tạm thời tĩnh tâm trở lại.

- Tình huống trước mắt chắc hẳn mọi người đều hiểu rõ, Lý Nhị tặc là dạng người gì, chúng ta đều tính tường. Vì thiên hạ ngay cả huynh đệ cũng dám giết, thì chúng ta có là gì? Nếu rơi vào tay địch, chắc chắn sẽ bị giết chết, cho nên nếu muốn không chết, muốn sống sót, bây giờ chúng ta chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Những lời Trần Tử Du vừa nói đều là sự thật, thủ đoạn của Lý Thế Dân như thế nào, bọn họ quả nhiên rất tính tường.

Lúc này cũng không e ngại, dù thế nào cũng sẽ chết, thà bị một đao chém chết còn thống khoái hơn là chịu bức cung, hình pháp.

Đỗ Hà cũng không khỏi thầm khen, Trần Tử Du thực giỏi thủ đoạn, chỉ cần mấy câu đã khơi dậy quyết tâm không sợ chết của mọi người.

Lúc này Đỗ Hà mới đứng dậy nói:

- Các vị đại nhân, tiên sinh, luận về bồi phạt, ở đây không tới phiên tiểu tử lên tiếng, nhưng đối mặt với thế cục trước mắt, tiểu tử cho rằng chúng ta chưa hẳn rơi vào chỗ chết. Ta có một cách, có thể ứng đối thế cục trước mắt.

Đối mặt với nguy cơ hiện giờ, bọn hắn đều không có chuẩn bị, nghe Đỗ Hà có kế sách, đều không hèn mà cùng nhìn qua hắn.

Trần Tử Du đã cảm nhận được rất nhiều kinh ngạc từ Đỗ Hà, lúc này cũng xem hắn như cây cỏ cứu mạng, vội hỏi:

- Người mau nói ra?

Đỗ Hà cũng không trả lời, chỉ nói:

- Biết mình biết người trăm trận trăm thắng, ta đã có kế hoạch sơ bộ, nhưng có thành công hay không, còn phải xem ý trời. Trước hết để ta hỏi mấy vấn đề.

Trước tiên hắn hỏi người báo tin:

- Đường binh có bao nhiêu binh mã, ta cần một con số cụ thể.

Người báo tin hơi trầm ngâm nói:

- Ước chừng vạn người.

Nghe Đường quân gấp 10 lần bọn họ, người nhất gan vẫn không nhịn được, khẽ run lên.

Đỗ Hà lại tự tin cười nói:

- Cũng may, không nhiều lắm.

Sau đó hắn lại nhìn Lý Dật Phong nói:

- Lý huynh, vị Phùng thần y đâu?

Lý Dật Phong hừ lạnh, khinh thường nói:

- Tên thần y khôn khéo đó trên đường ta áp giải đã nhảy xuống biển chạy trốn rồi.

Đỗ Hà cuối cùng hỏi Trần Tử Du, Vân Trác:

- Phùng thần y có trung thành hay không, có thể đảm đương nhiệm vụ lớn lao hay không? Trong cốc còn lại bao nhiêu lương thực, thần y mất bao lâu mới có thể nghiên cứu chế tạo độc dược?

Trần Tử Du nói:

- Ta đã cứu mạng hắn, hắn sẽ không phản ta, Ẩn Long cốc là hiểm địa của bên ta, chỗ lương thực dự trữ có thể cung cấp cho tất cả mọi người trong sơn cốc sử dụng một năm.

Vân Trác cũng đáp:

- Độc dược đã nghiên cứu chế tạo xong rồi, chỉ có điều khi trộn vào thức ăn vẫn còn phiền toái, nếu không hơn một tháng đã có thể thành công rồi.

- Trời cũng giúp ta.

Sau khi Đỗ Hà hỏi xong tất cả vấn đề, cười dài, tràn đầy tự tin nói:

- Chư vị đại nhân, không cần kinh hoàng, lần này chúng ta hoàn toàn có thể chuyển bại thành thắng, biến chiến dịch này thành trận chiến phản đòn đầu tiên của chúng ta với Lý nhị tặc.

Vân Trác thấy Đỗ Hà hưng phấn, vội vàng nói:

- Đỗ huynh, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói thật đi, mọi người không đợi được rồi.

Đỗ Hà nói:

- Kỳ thật biện pháp rất đơn giản, chính là một chữ “Kéo dài”.

- Kéo dài?

Mọi người nghi vấn lên tiếng, nhưng không ai biết được hàm nghĩa bên trong.

Đỗ Hà giải thích nói:

- Lúc trước Trần đại nhân nhìn trúng Ẩn Long cốc này, coi đây là căn cứ, chắc hẳn vì nhìn thấy ở đây địa thế hiểm yếu.

Thấy Trần Tử Du nhẹ gật đầu, hần lại nói tiếp:

- Ẩn Long cốc có địa thế hiểm yếu, ngàn người ở đây, dư sức ngăn cản hơn vạn Đường binh.

Trần Tử Du thất vọng nói:

- Tiên sinh sao lại nói lời say, Ẩn Long cốc quả thật có địa thế hiểm yếu, nhưng tiên sinh đừng quên, nơi này là tử cốc, chúng ta bị vây trong cốc chẳng khác nào bị vây trong tử địa.

Đường quân không tấn công vào được, nhưng chúng ta cũng không ra được. Phương pháp này không thành, không tốt.

Đỗ Hà lại cười nói:

- Trần đại nhân nghe ta từ từ nói đã, đây chính là kế hoạch của ta, chia làm hai bước. Đầu tiên thu hút binh mã Đường triều, để bọn chúng tưởng rằng chúng ta định dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, tử thủ tuyệt địa, một mặt khác phái người theo con đường nhỏ gần đây rời khỏi Ông Sơn đi tìm Phùng thần y. Với thực lực của chúng ta hiện nay thừa khả năng tử thủ một năm, nhưng Phùng thần y nghiên cứu độc được lại chỉ cần một tháng. Chỉ cần Phùng thần y có thể nắm chặt thời gian, chúng ta hoàn toàn có cơ hội cầm cự được, giằng co đến khi Lý Nhị tặc bị chúng ta hạ độc chết. Lý Nhị tặc vừa chết Đại Đường tất nhiên sẽ loạn, số Đường quân bên ngoài cốc nghe nói tất nhiên sẽ sợ hãi, như vậy cũng cho chúng ta khả năng đánh bại.

Hần phân tích chi tiết như vậy, Trần Tử Du cũng hiểu

được đạo lý bên trong, không ngừng gật đầu.

- Dương nhiên.....

Đỗ Hà cười nói:

- Chúng ta cũng có thể chơi trò trốn tìm với Đường binh, nhưng Đường binh có thể hao tổn, chúng ta hao tổn được sao? Nếu bọn chúng bao vây Ông Sơn, chúng ta chỉ có thể ở trên núi chờ chết.

Vân Trác rất tin tưởng Đỗ Hà, đồng ý nói:

- Ta thấy kế này có thể thực hiện.

Trần Tử Du cũng không tìm ra vấn đề.

Những người khác cũng không có dị nghị.

Trần Tử Du nhìn xung quanh nói:

- Nếu đây là cách duy nhất, ta thấy cứ làm như vậy đi, chỉ là không biết phái ai đi tìm Phùng thần y thì tốt.

Mọi người bắt đầu kích động, so với bị vây trong sơn cốc, ra khỏi cốc đương nhiên sẽ có cơ hội sống lớn hơn.

Đỗ Hà không chút nghĩ ngợi nói thẳng:

- Thứ nhất, chắc chắn phải là Thiếu chủ, Phùng thần y tín nhiệm Thiếu chủ. Thứ hai, Thiếu chủ có võ nghệ lợi hại, tài trí hơn người, có thể hóa giải bất cứ nguy cơ gì.

Hắn vừa thốt ra, cũng làm cho những người có ý đồ tự đề cử mình ngậm miệng lại.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Ngoài ra, ta cho rằng nên tập trung tất cả đồ ăn lại, thống nhất phân phối, không sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì. Chúng ta làm chuẩn bị chu đáo, cũng sẽ không xảy ra chuyện không hay.

Mỗi lời nói của Đỗ Hà đều rất hợp tình hợp lý, người khác cũng không ý kiến.

Vân Trác chuẩn bị vội vàng rời đi, Đỗ Hà được Trần Tử Du coi trọng, bổ nhiệm làm Đại tướng trong quân, toàn quyền phụ trách chỉ huy giao chiến với Đường quân.

Khi bố trí phòng tuyến, Đỗ Hà một mình đi lên trên cao, gọi thần ưng Mãnh nhi, truyền ra quyết sách của mình.

Nhìn thần ưng chỉ còn là chấm đen xa xa, Đỗ Hà cười nhẹ nói:

- Tất cả đã chuẩn bị xong.

Vân Trác leo núi đỉnh núi, cũng không vội vã xuống núi, cho đến khi đại quân Đường triều bao vây hết Ẩn Long cốc, hắn mới cẩn thận men theo đường nhỏ xuống núi.

Đi vào chân núi, lại phát hiện con thuyền giấu ở chân núi đã không thấy tung tích, còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, xung quanh bỗng nhiên sáng bừng ánh đuốc, gần trăm mũi tên chĩa về phía hắn.

Vân Trác thấy thế, hoàn toàn mất đi lòng chống cự.

Khi mọi người ở Ẩn Long cốc đang chìm vào giấc mộng, đột nhiên trong cốc truyền đến tiếng gọi âm ỉ thê lương:

- Cháy rồi, cháy rồi, kho lúa cháy rồi.

Đại hỏa lan tràn, một năm lương thực bị lửa cháy
ngập trời đốt sạch, không còn lại gì.

346. Chương 348: Chấm Đỗ Quỷ Di

Khi khắp nơi trong Ẩn Long cốc đang vô cùng hỗn loạn, Đỗ Hà đã rời khỏi sơn cốc, xuất hiện trong quân doanh Đường quân, gặp mặt thống soái chinh phạt lần này Tô Định Phương.

- Bái kiến Tô tướng quân

Tô Định Phương là Tả vệ Tướng quân, luận chức vị cùng cấp với hắn. Nhưng Tô Định Phương là lão tướng mười năm trước, chỉ vì bọn người Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập, Lý Tích quá mức xuất sắc, Tô Định Phương mới không có cơ hội một mình lãnh binh tác chiến, tạm thời chưa hiển hách uy danh trong lịch sử, nhưng tài hoa quân sự thì không thể nghi ngờ.

Đối với vị danh tướng tiền bối tương lai này, Đỗ Hà biểu hiện vô cùng tôn trọng.

Tô Định Phương cũng rất biết xử sự, trong lòng biết mặc dù mình có tư lịch tương đối cao, nhưng Đỗ Hà thân mang thánh chỉ của Lý Thế Dân, trước khi đến Lý Thế Dân đã từng dặn dò hắn, kêu hắn tất cả mọi việc đều nghe theo Đỗ Hà phân phó hành sự, cũng không cựa gậy lên mặt, cười nói:

- Đỗ tướng quân không cần đa lễ, ta chẳng qua chỉ hơn ngươi vài tuổi mà thôi. Chúng ta còn từng nhận chỉ điểm của Vệ công, nói ra cũng xem ra là huynh đệ bán đồng môn, kêu ta một tiếng Tô lão ca là được rồi.

Lý Tĩnh không thu nhận đồ đệ, chỉ phát giác trong quân có người thiên tư thông minh, thỉnh thoảng chỉ điểm. Trong Đường quân người được hắn tự mình chỉ điểm chỉ có ba người Hầu Quân Tập, Tô Định Phương và Đỗ Hà.

Mặc dù Lý Tĩnh cũng không thu nhận Tô Định Phương, nhưng Tô Định Phương luôn xem Lý Tĩnh như ân sư, đối với “sư đệ” Đỗ Hà đương nhiên là rất thân thiết.

Đỗ Hà cũng vui vẻ tương giao với vị danh tướng Tô Định Phương, kêu một tiếng “Tô lão ca”.

Tô Định Phương cười nói:

- Căn cứ vào lộ tuyến của lão đệ, chúng ta đã mai phục, bắt người tên là Vân Trác gì đó. Tối nay ta thấy trong sơn cốc mơ hồ xuất hiện ánh lửa, trong cốc cũng truyền đến thanh âm lộn xộn, không biết có phải thời cơ tiến công đã đến hay không. Ta đã xem qua địa hình sơn cốc này, thực sự khó đánh. Nếu nội bộ bọn chúng không loạn, thật sự cần tốn một phen công phu.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Sơn cốc này là một tử cốc, không có đường ra, càng không có vật tư tiếp tế. Hiện giờ tất cả đồ ăn của bọn chúng đều bị ta cho một mẻ lửa đốt sạch, ngoại trừ đầu hàng, không thì không còn con đường sống nào cả. Chúng ta chỉ cần im lặng chờ đợi là được.

Cách dùng binh thượng thừa nhất chính là không chiến mà khuất người, mặc dù Đỗ Hà biết Tô Định Phương tài hoa, cường công sơn cốc này không cần tốn nhiều sức, nhưng sơn cốc địa thế hiểm ác, cường công chắc chắn tổn binh hao tướng. Hùng binh Đại Đường cho dù muốn bỏ mình, cũng phải bỏ mình trên chiến trường chinh phạt dị vực, chứ không thể bỏ mình ở nơi bé nhỏ này.

Cho nên Đỗ Hà ngay từ khi mới bắt đầu đã mưu đồ làm thế nào mới có thể bắt toàn giặc mà không tổn thương người nào, bởi vậy mới quần quanh như vậy, hao tổn chút ít thời gian, nhưng thành quả rất rõ ràng.

Tô Định Phương hiểu ý mỉm cười, lúc này hạ lệnh tăng cường phòng thủ, để phòng ngừa người trong sơn cốc tranh giành tuyệt địa, gần chết phản công.

Ẩn Long cốc.

Có lẽ là tự làm tự chịu, kho lúa trong Ẩn Long cốc kiến tạo cực kỳ nghiêm mật, cấu tạo cửa nhỏ trong rộng, cửa vào không lớn, nhưng dung lượng bên trong lại vô cùng kinh người, hơn nữa không gian hoàn toàn phong bế.

Đỗ Hà nhóm lửa đốt kho lúa này, vì cửa vào nhỏ hẹp ngăn trở, rất khó cứu lương thực trong kho hàng ra.

Ngoài ra lúa gạo cũng sinh ra khói đặc, chất trữ trong kho hàng, không phát ra ngoài. Người ở bên trong không cách nào nhìn thấy, càng không thể ở lâu, chỉ có thể ở bên ngoài trông mắt nhìn thóc lúa hóa thành than cốc, khốc không ra nước mắt.

Trần Tử Du ngây người nhìn nhà kho bề bộn, mặt như tro tàn, không còn huyết sắc nào nữa, lẩm bẩm nói:

- Xong rồi, tất cả kết thúc rồi.

Chu Chấn Uy bước đến cạnh hắn nói:

- Chúng ta liều mạng đi, như vậy có lẽ còn con đường sống.

Trần Tử Du biết hắn nói rất đúng:

- Cũng chỉ có thể như thế..... Người đâu, đi mời Đỗ tiên sinh đến.

Hắn còn không biết tất cả chuyện này đều là trò quỷ của Đỗ Hà, vẫn cho rằng trong số bọn họ Đỗ Hà giỏi dùng quân lược nhất, muốn cho hắn chỉ huy cuộc chiến phá vòng vây.

Nhưng một lát sau, người đến truyền tin vội vàng trở về, hai mắt chết trừng nhìn Trần Tử Du:

- Tìm khắp nơi cũng không thấy Đỗ tiên sinh, nhưng trong phòng hắn phát hiện một phong thư gửi cho chúng ta.

Trần Tử Du kỳ quái thò tay tiếp nhận phong thư, đọc qua loa, khuôn mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, sau khi nhìn thấy ở phần đề chữ có ghi “Đỗ Hà”, thân thể không tự chủ được, toàn thân phát run, hét lớn:

- TỨC CHẾT TA RỒI?

Trong cổ mát lạnh, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn đã tức giận đến mức hộc máu.

Người truyền tin mặt âm trầm, tay giữ chuôi kiếm hỏi:

- Trần đại nhân, không biết tất cả những điều ghi trên thư là sự thật hay tất cả là dã tâm vọng tưởng xưng đế của người?

Thì ra Đỗ Hà trước khi đi, lo lắng Trần Tử Du tụ tập một đám người ngoan cố chống cự, cho nên chế tạo cho hắn một chút phiền toái, vừa lộ ra mình là Đỗ Hà, vừa đem chuyện Vân Trác là con của Trần Tử Du công khai cho mọi người. Câu chuyện này chính là vũ khí của hắn, nói Vân Trác nói cho hắn biết bí mật này như thế nào, giết chết con trai của Lý Kiến Thành như thế nào, câu chuyện này thật thật giả giả, khiến người ta không thể không tin.

Người truyền tin địa vị không cao, nhưng đã từng là hộ vệ của Lý Kiến Thành, thấy trên thư nói Trần Tử Du vì để con mình giả mạo con trai của Lý Kiến Thành đã giết chết con thật của Lý Kiến Thành, chỉ hận không thể băm thây hắn thành vạn đoạn. Nhưng bởi vì kiêng kỵ Chu Chấn Uy ở bên cạnh cho nên mới chậm chạp không có động thủ.

Trần Tử Du vội vàng nói:

- Làm gì có chuyện này, Đỗ Tường chính là Đỗ Hà, là người của Lý Nhị tặc, chuyện hắn nói há có thể dễ tin. Chúng ta đã bị hắn dẫn đến bước đường cùng, lại theo kế sách của hắn nội chiến. Mọi người đừng trúng kế.

Trong lòng hắn phiền muộn đến chết, biết rõ Đỗ Hà nói dối, nhưng hắn vẫn không biết giải thích như thế nào.

Đúng như Đỗ Hà suy nghĩ, Vân Trác xác thực là nhi tử của Trần Tử Du, nhưng trong chuyện này có chút sai lệch.

Trần Tử Du biết Lý Kiến Thành còn sót lại nhi tử trên đời, cũng từng tận tâm tận lực đi tìm, nhưng không thấy tin tức, vừa vặn lúc ấy con của hắn bốn tuổi, chính là thời điểm còn ngô nghê, cái gì cũng không biết, hắn liền nổi dị tâm, muốn lợi dụng thân phận của Lý Kiến Thành để nâng đỡ nhi tử của mình thượng vị, tạo nên đế nghiệp, làm rạng rỡ tổ tông.

Vì vậy, Vân Trác đã trở thành đứa con mồ côi của Lý Kiến Thành, ngay cả Vân Trác cũng không biết thân thế của mình.

Cho nên Vân Trác căn bản không thể nói chuyện này với Đỗ Hà.

Nhưng cho dù Trần Tử Du biết dụng tâm của Đỗ Hà cũng không biết làm thế nào chứng minh sự trong sạch của mình?

Nhưng trong chốc lát, tin tức này đã lan truyền trong Ẩn Long cốc.

Lúc này người tin tưởng Trần Tử Du còn rất ít, trên dưới không đồng lòng, căn bản không có khả năng đồng tâm hiệp lực, vượt qua nguy khốn.

Một phong thư rất bình thường của Đỗ Hà đã làm tan rã lòng nhất trí của bọn hắn.

Núi Hội Kê, sơn cốc vô danh.

Phùng Đông Vũ lén lút về tới nơi thí nghiệm thuốc, trốn tránh giống như ăn trộm, thấy trong sơn cốc không có người, nhẹ nhàng thở ra, âm thầm mừng Lý Dật Phong mấy lần, thầm hận nói:

- Nếu người làm hỏng chuyện đại sự của ta, ta không hạ độc cả nhà người thì ta không làm người.

Hắn tức giận bất bình nói, đi vào chỗ sâu nhất trong sơn cốc, bên tai xác thực nghe trong hầm ngầm truyền đến những thanh âm rên rỉ, thần sắc biến động, bước nhanh vào hầm, kéo nóc ra, đã thấy hơn mười người ngã xuống đồng thi thể rên rỉ.

Toàn thân bọn họ lộ ra màu xanh, sắc mặt ửng hồng, toàn thân nổi lên chấm đỏ, tựa như hoa ban lộc, hơi thở người nào cũng mong manh, không ngừng rên rỉ, tay chân cào cấu khắp người, vết máu loang lổ.

Phùng Đông Vũ ngẩn ngơ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ:

- Nhất định là Lý Dật Phong, toàn bộ sơn cốc chỉ có chỗ này có thể nhốt người, hắn liền nhốt tất cả bọn họ vào hầm, để bọn họ sống chung với đồng thi thể, để bọn họ sám hối, không ngờ trong lúc vô tình giúp ta hoàn thành thí nghiệm ha ha..... Ha ha..... Thành công rồi, ta thành công rồi.....

Hắn cười to như điên, không ngừng kêu “thành công rồi”, đến mức thanh âm thành công như mắc trong cuống họng, yếu hầu đau rất cũng không có cảm giác, cho đến khi gọi ho ra máu, lúc này mới dừng lại.

Trong mắt hắn lộ ra hận ý vô cùng điên cuồng, máu từ trên khóe miệng chảy xuống, cười nói:

- Tô gia, Phùng Đông Vũ ta trở về rồi.....

Tiếng cười của hắn khiến người ta cảm thấy còn lạnh hơn hàn băng.

Trong một ngày ngắn ngủi, Ân Long cốc đã chia làm hai phái, một phái là bè đảng tín nhiệm Trần Tử Du, một phái là những nhân vật hận Trần Tử Du đến tận xương tủy.

Bè đảng của Trần Tử Du không nhiều lắm, nhưng bọn hắn nắm giữ binh quyền trong cốc, cho nên cho dù người hận Trần Tử Du đến tận xương cốt chiếm cứ đa số, thực sự không dám vọng động, chỉ giằng co lẫn nhau.

Bọn hắn không còn đồ ăn, chỉ có một số người có thân phận địa vị còn có thể ăn cơm thừa rượu cạn còn sót lại, số người còn lại chỉ có thể uống nước cho đỡ đói, cũng may trong sơn cốc có mạch nước ngầm, đủ cho bọn hắn uống, bằng không bọn hắn không kiên trì nổi một ngày.

Chu Chấn Uy không thuộc về phái phản Trần Tử Du, cũng không thuộc về phái bè đảng với Trần Tử Du.

Hắn đã quyết định rời khỏi, không tham dự vào lục đục bên trong. Chỉ có điều hắn biết mình đã phạm phải sai lầm lớn, không quay lại được. Hắn hiện giờ cũng đã cao tuổi, không sợ chết, chỉ là không muốn liên lụy đến nghĩa nữ đồ đệ của mình, muốn nghĩ cách bảo toàn tính mạng của bọn họ.

Lý Dật Phong ở bên cạnh nhíu mày trầm tư, không ngừng ngứa ngáy, sắc mặt có vẻ trắng bệch.

Chu Linh Linh thò tay gãi lưng cho hắn, thấp giọng nói:

- Làm sao vậy, Đại sư huynh, gần đây người có vẻ không được khỏe, sắc mặt cũng không được khá lắm.

Lý Dật Phong tiếp tục gãi nói:

- Ta cũng không biết, cả người cứ cảm thấy ngứa ngáy, giống như côn trùng leo lên vậy, trên người còn nổi những chấm đỏ, có thể là bị côn trùng trên núi cắn.

- Hắc, Đại sư huynh, trùng hợp thật, gần đây ta cũng có loại cảm giác này người xem... chấm đỏ này, ta cũng có.

Tào Nghi ở cùng phòng với Lý Dật Phong đưa tay ra, những chấm đỏ cũng xuất hiện trên cánh tay của hắn.

347. Chương 349: Dịch Bệnh

- Đại phu, thế nào?

Lý Dật Phong là người lương thiện, hay giúp đỡ mọi người, trong đám sư huynh đệ, hắn là người được quý trọng nhất.

Hắn vừa bị bệnh, một đám người đã vây quanh phòng ngủ.

Ngay cả Ba Vũ Hưng mới trở thành đồ đệ của Chu Chấn Uy cũng cảm thấy lo lắng. Lý Dật Phong từng nhiều lần chỉ điểm võ nghệ cho hắn, khiến hắn rất có hảo cảm.

Chu Linh Linh còn lo lắng đến mức muốn khóc.

Ân Long cốc chẳng khác gì là một thôn trang nhỏ, Trần Tử Du ẩn núp ở nơi này nhiều năm, sớm đã phái người cường ép mời đại phu định cư trong sơn cốc, để tiện cứu chữa cho bọn họ.

Người Trần Tử Du mời đến là một danh y địa phương, có trình độ y thuật không tệ, nhưng lúc này lại cau mày, khó hiểu, ngạc nhiên nói:

- Quái lạ, lão phu làm nghề y ba mươi năm, còn chưa bao giờ thấy qua chứng bệnh quỷ dị như vậy.

Hắn tựa hồ bị bệnh, nhưng lại có dấu hiệu trúng độc, rút cuộc là trúng độc hay là bị bệnh, cái này.... Ta cũng không nói chính xác được, gần đây có phải hắn ăn phải thứ gì không nên ăn không, có dị trạng gì không?

- Mọi người đều có dị trạng ngứa giống nhau, một loại ngứa ngứa ăn sâu vào tận xương tủy, còn có nốt đỏ như vậy.

Người trả lời chính là Tào Nghi, hắn ở cùng phòng với Lý Dật Phong, là người biết rõ ràng nhất, liền cho đại phu xem chấm đỏ trên người mình.

Đại phu trừng mắt nhìn chấm đỏ trên người hai người, lại thấy khuôn mặt cường tráng của Tào Nghi cũng xám trắng như Lý Dật Phong, giật mình hỏi:

- Hai người các người ở chung hay sao? Bệnh trạng của người có sau hắn sao?

Tào Nghi suy nghĩ nhẹ gật đầu.

- Dịch bệnh.

Đại phu kinh hãi kêu lên, sợ tới mức né tránh Lý Dật Phong, Tào nghi, từ xa kinh hãi chỉ vào hai người bọn họ.

Hai chữ “dịch bệnh” tựa hồ không có lực lượng nào, nhưng lại khiến người nghe không khỏi tự chủ lùi xuống.

Dịch bệnh chính là ôn dịch.

Ở thời cổ đại bất luận là thiên tai gì đều không đáng sợ bằng ôn dịch, nếu không chế được thì là việc nhỏ, nếu không khống chế được, tử thương mấy vạn thậm chí mười vạn thậm chí trăm vạn cũng là chuyện thường thấy, uy lực của nó không thua gì một trận đại chiến Chu Chấn Uy trầm mặt phần nộ quát:

- Đừng vội nói vậy.

Lúc này đại phu đã chạy ra ngoài phòng kêu lên:

- Mặc dù ta không biết là bệnh trạng gì, nhưng nhìn tình huống trên người bọn họ, chắc chắn là dịch bệnh.

Hắn đã sợ đến mức rời đi.

Cho dù là đại phu, đối mặt với ôn dịch cũng phải nhượng bộ lui binh, nào dám trị liệu.

Thấy đại phu hoảng sợ như vậy, mọi người trong phòng đều im lặng không nói gì.

Tào Nghi bỗng nhiên ngã xuống mặt đất, bất giác cảm thấy đầu óc choáng váng.

Lúc này lão tứ Hàn Phong Hàm vốn giao hảo với Tào Nghi, cũng cảm thấy trên người ngứa ngứa, kéo tay áo lên, đã thấy chấm đỏ xuất hiện.

- Sư phụ.

Hàn Phong có ý kéo dài khoảng cách, kéo tay áo cho bọn họ nhìn.

Sự thật đã được chứng thực, đây quả thật là dịch bệnh, hơn nữa truyền bá cực nhanh.

Bọn họ đều là người luyện võ, thể chất mạnh gấp 10 lần người bình thường.

Nhưng hôm qua Lý Dật Phong vừa tới, chỉ một ngày tiếp xúc, Tào Nghi, Hàn Phong Hàm đều lần lượt trúng chiêu, đây là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Chu Chấn Uy đột nhiên biến sắc, kinh hãi quát:

- Linh Nhi.

Chu Linh Nhi cũng nhớ lúc trước mình đã gãi vào lưng Lý Dật Phong, cũng vén ống tay áo lên nhìn, chấm đỏ khó coi cũng đã xuất hiện trên cánh tay ngọc.

- Sư phụ, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Lão Ngũ âm trầm, thần sắc nghiêm túc, không biết làm thế nào cho phải.

Chu Chấn Uy thở dài nói:

- Đi thôi, xuất cốc, mặc kệ xuất cốc nguy hiểm như thế nào, Đường quân đối đãi chúng ta như thế nào, còn hơn là ở đây chờ chết.

Hắn căn bản không để ý đây có phải dịch bệnh hay không, trực tiếp ôm lấy Lý Dật Phong, sau đó kêu Hàn Phong Hàm vịn Tào Nghi, kêu người liên can đi ra ngoài sơn cốc.

Cửa phòng vừa phòng, Trần Tử Du và đám người phản Trần Tử Du cũng vội vàng chạy đến, bọn hắn đều nhận được tin tức trong cốc phát sinh dịch bệnh. Dịch bệnh này nguy hại quá lớn, cũng làm cho người ta quá mức sợ hãi, mặc dù bọn họ đang xung đột với nhau, nhưng lại thần kỳ nhất trí trong vấn đề này, đều hy vọng Chu Chấn Uy có thể hoá táng người nhiễm bệnh để phòng ngừa dịch bệnh lan tràn.

Chu Chấn Uy thấy đám người xưng huynh gọi đệ này có ý đồ ném đá xuống giếng, giận quá thành cười:

- Chu Chấn Uy ta đúng là có mắt như mù, lại đi xưng huynh gọi đệ với lũ khốn khiếp các ngươi hơn mười năm, thật sự là vô cùng ngu xuẩn. Các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không liên lụy đến các ngươi, nếu ta và ngươi còn có thể sống sót, món nợ của chúng ta đến lúc đó sẽ tính toán.

Hiện tại ta muốn xuất cốc, nếu ai dám ngăn cản, đừng trách ta đao kiếm vô tình.

Hắn vốn có dáng người cường tráng, lúc này trợn mắt, rất có khí thế Trương Phi mãnh liệt.

- Chúng ta đi.

Chu Chấn Uy hừ lạnh, mang theo một đám đồ đệ và hơn mười tâm phúc ngẩng đầu bước ra ngoài cốc.

Trần Tử Du biết Chu Chấn Uy là người mở đầu, người theo hắn vô số kẻ. Hắn là chủ mưu, nếu bị bắt, sẽ không thể sống sót.

Cho nên hắn là người duy nhất không có tâm tư đầu hàng trong số những người này, cho dù chết, hắn cũng không thể trở thành tù binh của Đường quân. Thế cục trước mắt có thể nói là sơn cùng thủy tận, nhưng cũng không phải không có đường sống, ít nhất Vân Trác đã chạy ra ngoài, không chừng thật sự có thể thoát khỏi đuôi bắt của Đỗ Hà, nghĩ ra biện pháp tới cứu hắn.

Mặc dù hắn biết khả năng này cực kỳ nhỏ bé, nhưng dù sao vẫn mạnh hơn đưa mình vào chỗ chết, hạ lệnh giết người, dù thế nào cũng sẽ làm tấm gương cho người trong cốc.

Nhìn đám binh sĩ vây quanh mình, Chu Chấn Uy không ngờ Trần Tử Du thật sự dám ra tay, gầm lên, giao Lý Dật Phong cho Chu Linh Linh, lấy ra Cửu Hoàn đao, Mặc Ngọc kiếm, một đao một kiếm, để ngang trước ngực, lạnh lùng nói:

- Bây giờ đi theo ta.

Đao kiếm vung vẩy, gầm thét xông về phía trước. Máu tươi bắn ra, Chu Chấn Uy xung trận tiến lên phía trước, đánh nát biển người như thủy triều phía trước. Tay trái cầm Cửu Hoàn đao bổ chém khắp nơi, đòn thế bá liệt, mỗi một đao bay ra đều chặt đứt tứ chi, huyết nhục bay tứ tung, tay phải cầm Mặc Ngọc kiếm đâm kích, mỗi một kiếm đều đâm vào chỗ hiểm, không có tổn nhiều khí lực. Những người xung quanh không ai

dám tới gần, phàm là người tiến vào phạm vi công kích, nhất định sẽ bị một kích mất mạng, không có khả năng sống sót.

Trong chốc lát đã tạo ra một đường máu.

Quân doanh Đường quân bên ngoài Ân Long cốc.

Vì có thể quan sát bố trí phòng tuyến trong cốc, Tô Định Phương kêu người dựng một gò núi cao gần hai trượng trong quân doanh Đường quân.

Lúc này Đỗ Hà và Tô Định Phương đang ở trên gò núi nói chuyện, hai người bọn họ đều được Lý Tĩnh thường xuyên chỉ điểm, bởi vậy có nhất trí thần kỳ về dụng binh, trao đổi lẫn nhau, rất có hứng thú.

Bọn hắn đang triển khai thảo luận phòng tuyến trong sơn cốc.

Bởi vì phòng tuyến này do Đỗ Hà bố trí, cho nên hần nằm ở bên trấn thủ, còn Tô Định Phương ở bên tấn công, hai người sôi nổi tranh luận, mỗi người một câu, cũng rất có cảm giác như giao phong trên chiến trường.

Đúng lúc này, Đỗ Hà đột nhiên nghe thấy trong cốc truyền đến tiếng kêu, không khỏi ngạc nhiên chăm chú quan sát.

Tô Định Phương nhếch miệng cười nói:

- Xem ra kế sách của lão đệ thành công rồi, bọn chúng đã bắt đầu nội đấu, tự loạn trận cước, có lẽ không đến mấy ngày nữa, chúng ta có thể chiến thắng quay về Trường An.

Đỗ Hà cũng gật đầu tán đồng, nhưng lập tức lộ ra thần sắc chấn động, hần thấy Chu Chấn Uy trái đao phải kiếm, giết người như chém dưa thái rau cũng không khỏi giật mình.

Sắc mặt Tô Định Phương cũng ngưng trọng nói:

- Đúng là dũng tướng, so với Tần tướng quân năm đó sợ là cũng không hề thua kém, không ngờ trong phản quân còn có nhân vật cao minh như vậy.

Đỗ Hà thấy Chu Chấn Uy hai tay phối hợp cực kỳ tinh diệu, đao trảm tứ phương, kiếm đâm chỗ hiểm, phối hợp khăng khít, một cương một nhu, hai loại võ kỹ bất đồng lại khiến hần thông hiểu đạo lý, tự hình thành một loại kỹ nghệ hoàn toàn mới, cũng không nhịn được tán thưởng, thầm nghĩ:

- Xem ra đồn đãi không sai, võ nghệ của Chu Chấn Uy không hề thua kém sư phụ Cầu Nhiễm Khách của hần.

Hần đang nghĩ như vậy, đột nhiên nhìn thấy Ba Vũ Hưng cũng ở bên trong, múa may đôi song chùy bằng thép rỗng, vô cùng uy mãnh, thần lực bản thân phối hợp với nội công cương mãnh bá đạo của Thiết Kỳ môn, chùy hạ xuống cũng không có kẻ nào địch nổi, cũng âm thầm tán thưởng. So với khi mới gia nhập võ quán Chấn Uy trước kia, Ba Vũ Hưng đã có biến hóa thoát thai hoán cốt, chắc chắn đã nhận được chỉ điểm của danh sư.

Hiện tại có Ba Vũ Hưng , Đỗ Hà đương nhiên không cách nào không quan tâm, vì vậy nói:

- Tô lão ca trong đây có tâm phúc lưu lại của ta, người hãy cho ta một đội binh mã, cứu bọn chúng ra.

Tô Định Phương vốn định để cho bọn chúng tự giết nhau, nhưng nghe Đỗ Hà nói vậy cũng hào hứng:

- Đi, dù sao mấy ngày rồi không ở trên chiến trường, lão ca ta cũng thấy ngứa ngáy tay chân rồi.

Lúc này chọn 300 thân vệ triển khai luồng tấn công thứ nhất với Ấn Long cốc.

Đỗ Hà đương nhiên không thể đứng yên chờ đợi, cũng theo đội ngũ cùng xung phong xông lên..

Đường quân chỉ thủ chứ không tấn công, khiến trong lòng quân địch chưa bao giờ trải qua chiến trường cũng có lười biếng, lại thêm một lòng muốn ngăn chặn người của võ quán Chấn Uy, cũng không để ý đến phòng tuyến ở miệng hang.

Tô Định Phương, Đỗ Hà đều là người lão luyện trên sa trường, thấy trời ban cơ hội tốt như vậy, làm sao không nắm bắt cơ hội, lập tức đột kích. Trong lúc cung tiễn địch quân còn chưa kịp bắn đã xông tới phía trước, trực tiếp triển khai trận giáp la cà.

Đỗ Hà một đao đánh chết một gã tặc binh, thò tay đoạt lấy thanh kiếm của hần, đang muốn quăng ra, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình dáng trái đao phải kiếm của Chu Chấn Uy, trong lòng khê động, hai tay cũng bắt đầu bay múa. Hần trái kiếm phải đao, kiếm là Thiết Huyết thập tam thức, đao là Thiết gia đao pháp, đường đi vô cùng cương mãnh, chiêu sau hơn chiêu trước, uy lực rõ ràng tăng lên rất nhiều, chỉ có điều ít luyện nên chưa quen tay.

Hần thích thú mỉm cười, cũng manh nha suy nghĩ mới, uy lực của đao trên chiến trường mạnh hơn kiếm, nhưng nếu gặp phải áo giáp, kiếm lại có lợi thế hơn đao, nhưng nếu hợp nhất cả đao và kiếm, bổ sung cho nhau, uy lực trên chiến trường nhất định là bất phàm.

Thân binh của Tô Định Phương đều là chiến sĩ trải qua bách chiến, lại thêm hai hổ tướng bọn họ tự mình lĩnh đội công kích, uy lực vô cùng, không bao lâu đã cùng với bọn người Chu Chấn Uy tiên hậu giáp kích, mở ra một đầu máu, che chở bọn hán lui xuống.

Tiến vào quân doanh Đường triều, Chu Chấn Uy thần sắc phức tạp tiến lên nói lời cảm tạ, Đỗ Hà thấy Lý Dật Phong, Tào Nghi lần lượt hôn mê, cũng vội vàng hỏi thăm nguyên do.

Chu Chấn Uy thở dài nói:

- Bọn họ nhiễm dịch bệnh.

Đỗ Hà ngần ngừ, trong đầu nảy sinh suy nghĩ hoang mang, dịch bệnh có tổn thương cực lớn, nhưng lúc loạn thế hoặc thiên tai mới có thể phát sinh. Hiện giờ thái bình thịnh thế, ở đâu ra ôn dịch?

348. Chương 350: Tin Tức Kinh Người

- Thật sự là dịch bệnh sao?

Đỗ Hà vẫn nhớ rõ, một ngày trước khi gặp mặt Lý Dật Phong vẫn thấy hán không khác gì người thường, mới một ngày ngắn ngủn không hiểu sao lại lây nhiễm dịch bệnh, thật sự khiến người ta không thể tin được, thậm chí nghĩ:

- Có phải hán có dụng tâm nào khác không?

Hán vụng trộm liếc nhìn Ba Vũ Hưng đứng sau lưng Chu Chấn Uy.

Ba Vũ Hưng âm thầm nhẹ gật đầu, tỏ vẻ chuyện này là thật.

Lúc này Đỗ Hà mới tin tưởng, cũng mơ hồ lo lắng, ngừng lại một lát nói:

- Chu quán chủ, ta và Lý huynh quen biết một thời gian, mặc dù lập trường bất đồng, nhưng lúc đó chúng ta xác thực ái mộ lẫn nhau. Lúc này ta cũng không thể thấy chết mà không cứu, chỉ có điều các người cũng nên biết thân phận đặc thù của các người, chỉ bằng như vậy, chỉ cần các người nguyện ý giao binh khí ra, tiếp nhận quân chế của chúng ta. Ta có thể không xem các người như địch nhân, cố gắng hết sức chữa trị cho Lý huynh. Ta cũng nói trước, nếu trong lúc này các người có bất kỳ ý động nào, cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Chu Chấn Uy cũng biết thân phận đặc thù của mình, cho dù lúc này Đỗ Hà đồ sát hết tất cả bọn họ cũng là hợp tình hợp lý, có thể có cục diện này đã là rất tốt rồi, dù thấy Lý Dật Phong nói không sai, Đỗ Hà là người trọng tình trọng nghĩa, nếu không như thế, dưới tình huống như vậy nhất định cũng sẽ không ưu đãi mình, xem ra mình đã đi đúng bước cờ nguy hiểm này, lập tức nói:

- Nếu Đỗ tướng quân đã thông tình đạt lý như vậy, Chu mã cũng không có lời nào để nói, tất cả đều nghe theo Tướng quân.

Hán nói xong liền giao đao kiếm máu chảy đầm đìa trong tay cho binh lính bên cạnh.

Nhìn thấy Chu Chấn Uy đồng ý, những người khác cũng lần lượt giao nộp binh khí.

- Lấy ra hai quân doanh, một cho bọn người Chu quán chủ ở lại, cái khác để cho Lý huynh và một số người nhiễm bệnh ở lại. Còn nữa truyền lệnh xuống dưới, tất cả quân lính không được tới gần doanh trường nhiễm bệnh.

Đỗ Hà tâm sự nặng nề hạ mệnh lệnh.

Bọn người Chu Chấn Uy phân ra hai nơi, lần lượt được binh lính dẫn đi.

Sau khi bọn người Chu Chấn Uy rời đi, Tô Định Phương mới nói:

- Đỗ lão đệ, người làm vậy có phải quá tốt với bọn hán hay không. Người phải nhớ, bọn chúng là phản nghịch, bất cứ triều đại nào cũng không hạ thủ lưu tình với phản nghịch, nhất là người trong triều đình, kiêng kỵ nhất chính là giao hảo với phản nghịch, đừng nói là kết giao thân thiết.

Hắn lẩn lộn trong triều đã lâu, cũng biết một số chuyện kiêng kỵ, thấy Đỗ Hà xưng hô bằng hữu với Lý Dật Phong, lại có chút ưu đãi bọn người Chu Chấn Uy, hảo ý khuyên bảo.

Đỗ Hà biết hắn có hảo ý, mỉm cười tỏ vẻ minh bạch, nhưng trong lòng có chuyện, vừa nhìn có thể thấy được.

- Đỗ lão đệ đang nghĩ gì vậy?

Tô Định Phương nhìn ra Đỗ Hà có tâm sự, đối với bằng hữu hắn cũng là người không thích giấu diếm, trực tiếp hỏi.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Ta đang nghĩ đến nguồn gốc của dịch bệnh này, ta ở trong Ẩn Long cốc một tháng, chưa từng nghe nói trong cốc có dịch bệnh phát sinh. Nhưng Lý huynh vừa đến lại xuất hiện, có lẽ nguồn gốc của dịch bệnh không phải ở đây, mà là nơi khác. Đây là một chuyện rất nguy hiểm

Tô Định Phương cũng biết ý, nếu như nguồn gốc ôn dịch ở nơi đông đúc, vậy chuyện này không phải chuyện đùa rồi.

Đỗ Hà miễn cưỡng cười nói:

- Có lẽ ta nghĩ nhiều rồi, rút cuộc có phải dịch bệnh hay không cũng không rõ.

Nhưng một lát sau, Đỗ Hà nhận được tin tức quân y truyền đến, trải qua nhiều lần điều tra, quả thật là dịch bệnh, hơn nữa là một loại dịch bệnh chưa từng thấy, mới nghe lần đầu.

Lý Dật Phong, Tào Nghi, Hàn Phong Hàm, Chu Linh Linh đều hôn mê bất tỉnh, bọn họ hôn mê không giống người thường, mấy người bọn họ giống như đang ngủ, tim đập mạch đập vẫn như người bình thường, chỉ có bất tỉnh, giống như ngủ say.

Đỗ Hà nghe xong, thật sự dịch bệnh, lập tức cách ly bốn người Lý Dật Phong, Tào Nghi, Hàn Phong Hàm, Chu Linh Linh, tiến về doanh trường của Chu Chấn Uy, lên tiếng hỏi thăm tình huống trước khi dịch bệnh phát sinh, lập tức truyền tin cho Thứ sử Hàng Châu Lưu Nhân Quý, kêu hắn chú ý trong cảnh nội có phát sinh chuyện tương tự không, đồng thời cũng kêu hắn truyền tin cho các Thứ sử khác ở Giang Nam, kêu bọn họ lưu ý.

Vì mục đích an toàn, Đỗ Hà đã kêu Thác Bạt Vô Song quay trở lại Trường An, mời Dục Vương Tôn Tư Mạc xuôi nam, nếu đã cứu chữa bọn người Lý Dật Phong, Tào Nghi, Hàn Phong Hàm, Chu Linh Linh, càng thêm đề phòng vạn nhất.

Trong lòng Đỗ Hà vẫn quán quanh chuyện ôn dịch.

Nhưng tình huống ở Ẩn Long cốc lại chuyển biến rất tốt, sau khi Đỗ Hà phóng hỏa, trong sơn cốc đã cạn kiệt lương thực, mọi người bắt đầu đói bụng ăn linh tinh.

Lúc này, Đỗ Hà đặc biệt cho người bắt mấy con hoẵng trên núi, tìm chỗ thuận gió nướng thịt, mùi thơm bay bốn phía, mê hoặc người trong sơn cốc.

Ngày thứ ba đã có người không duy trì được, bắt đầu có binh lính thủ vệ chạy tới đầu hàng.

Đỗ Hà giống trống khua chiêng chiêu đãi, mời binh lính đầu hàng ăn một bữa no nê.

Những thủ binh giữ binh thấy binh lính đầu hàng chẳng những không bị hỏi tội, ngược lại còn được ăn ngon, làm gì còn kiên nhẫn, đồng loạt chạy về phía đường quân.

Trần Tử Du nóng nảy giết chết sáu gã đào binh, để giết gà dọa khỉ.

Kết quả chẳng những dọa được ai, còn hoàn toàn chọc giận binh sĩ, bị bọn họ liên hợp bắt trói Trần Tử Du đem đến Đường doanh.

Những người khác trong sơn cốc thấy lão đại bị Đường quân bắt được, cũng mất đi ý tứ phản kháng, tất cả đều cúi đầu nhận tội đầu hàng.

Đỗ Hà thận trọng từng bước, tốn thời gian hơn nửa năm, rốt cục một mẻ hốt gọn dư nghiệt của Lý Kiến Thành. Ngoại trừ khi nghĩ cách cứu viện Ba Vũ Hưng, bọn hần bị thương mấy huynh đệ, còn lại từ đầu đến cuối hoàn toàn không có tử vong, có thể nói là thành quả chiến đấu hiển hách.

Đỗ Hà cười quân thuyền áp giải tất cả tù binh theo sông Tiền Đường bỏ neo cập bờ, dùng thân phận Giang Nam Tuần Sát sứ tuyên bố bọn người Trần Tử Du, Vân Trác, Chu Chấn Uy, Miêu Khánh phạm tội phản quốc, hơn nữa niêm phong vũ quán Chấn Uy, một số thế gia ủng hộ Trần Tử Du cũng bị xét nhà, người nhà tài vật, áp giải về Trường An.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên dưới Giang Nam đều bàng hoàng.

Xử lý xong công vụ, Đỗ Hà bắt đầu đối phó với chuyện ôn dịch, đi tìm Lưu Nhân Quỹ.

Lưu Nhân Quỹ chúc mừng Đỗ Hà đại công cáo thành, đồng thời cũng bấm báo với Đỗ Hà kết quả điều tra những ngày qua của bọn họ.

- Đại nhân, ta theo ý của đại nhân truyền cho Thứ sử các nơi, trải qua điều tra, đã nhận được đáp lại, ở các nơi đều không xuất hiện dị trạng chấm đỏ kỳ quái như đại nhân đã nói, nhưng chuyện gì đã xảy ra?

Lưu Nhân Quỹ từng là bộ hạ của Đỗ Hà, biết những gì Đỗ Hà làm đều không phải chuyện vô nghĩa.

Mặc dù hần không biết tại sao Đỗ Hà phải làm như vậy, nhưng hoàn toàn không do dự chấp hành. Chỉ có điều bất luận Lưu Nhân Quỹ thâm nhập điều tra như thế nào cũng không phát hiện bất cứ tình huống gì lạ thường. Thứ sử các địa phương khác cũng giống như vậy, cho đến khi xác thực mình không có bất kỳ sơ suất nào mới bấm báo việc này.

Đỗ Hà nghe nói như vậy, lúc này mới yên tâm. Lưu Nhân Quỹ vốn rất thận trọng, hần đã nói nhất định không sai.

Mặc dù Lưu Nhân Quỹ đã không còn là bộ hạ dưới trướng hần, trở thành Thứ sử một châu, nhưng Đỗ Hà vẫn xem hần là người một nhà, cũng không có giấu diếm, vì vậy nói cho hần biết tình huống của Lý Dật Phong.

Lưu Nhân Quỹ gật đầu đồng ý:

- Đại nhân bản khoản rất đúng, lòng lo lắng cho dân, Nhân Quỹ thật sự không bằng, ta sẽ chú ý phương diện này.

Đỗ Hà mỉm cười, khích lệ nói:

- Người hãy làm một Thứ sử tốt, tạo phúc một phương, chỉ cần có thể lấy được công trạng, với tài hoa của người, ta tin tưởng người sẽ nhanh chóng trở về Trường An, trở thành quan ở kinh thành, phát huy sở trường.

Đỗ Hà cáo biệt Lưu Nhân Quỹ, vội vàng chạy tới thôn trà Long Tĩnh, gặp Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương cười chúc mừng Đỗ Hà đại thắng ngay từ trận đầu, nhưng trên mặt vẫn có vẻ tiếc nuối. Nếu bắt được kẻ trộm, cũng có nghĩa bọn họ không cần giả trang tình nhân.

Hai người đều không lên tiếng, không khí bất chợt trở nên ngưng ngập.

Một lúc sau, Vũ Mị Nương mới mở miệng hỏi:

- Khi nào người đi? Có thể cùng ta du ngoạn Tây hồ một chuyến không?

Đôi mắt nàng lấp lánh ý tứ chờ đợi.

- Áp giải phạm nhân cấp bách.....

Đỗ Hà thấy thần sắc Vũ Mị Nương ảm đạm, trong lòng mơ hồ đau xót, sửa lời:

- Nhưng xét nhà còn cần thời gian nhất định, ngày mai khởi hành rời đi, có lẽ vẫn có thể đi dạo Tây Hồ.

Khuôn mặt Vũ Mị Nương lại như bầu trời sau cơn mưa, cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nàng nói xong rất tự nhiên kéo tay Đỗ Hà, thân mật đi đến Tây hồ.

Đỗ Hà lắc đầu cười khỏ, cũng không biết Vũ Mị Nương lúc trước thương tâm thật hay là giả vờ thương tâm.

Tây Hồ vẫn vô cùng tuyệt sắc, nhưng trong lòng hai người du ngoạn lại tràn ngập thương cảm ly biệt. Nhưng không có thương cảm ly biệt làm sao có vui sướng khi gặp lại.

Mặc dù không nở, nhưng khi trời tối, hai người vẫn lưu luyến chia tay.

Đỗ Hà quay lại chỗ ở, nhận được tin tức Lý Dật Phong đã tỉnh lại.

Đỗ Hà vô cùng vui mừng:

- Nói như vậy, Lý huynh đã khỏe rồi.

Hộ vệ phụ trách trông coi Lý Dật Phong lắc đầu nói:

- Không có, ngược lại đại phu nói tình huống càng thêm nghiêm trọng.

Đỗ Hà thất kinh, trực chỉ phòng Lý Dật Phong đi đến.

Đó là gian phòng hẻo lánh nhất phủ nha, đi còn chưa đi đến gần đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng gầm của Lý Dật Phong.

Hắn đi đến cửa phòng nhìn vào bên trong, lập tức chấn động, trước mắt hắn, tứ chi của Lý Dật Phong đều bị buộc chặt, thân thể không ngừng vặn vẹo, tựa hồ đang phải chịu đựng thống khổ rất lớn:

- Tại sao có thể như vậy?

Đại phu bắt lức đi ra nói:

- Ta cũng không biết tại sao, dịch bệnh này rất cổ quái. Sau khi bị bệnh, toàn thân giống như có ngàn vạn con kiến leo lên, ngứa ngáy khó nhịn vô cùng, gãi lung tung, thậm chí không biết chỗ nào đau đớn, khắp người bị gãi đến mức máu chảy đầm đìa, nếu để hắn tiếp tục gãi thì không biết thế nào. Hiện tại chỉ có thể trói chặt hắn. Ta thật sự không có cách nào. Dịch bệnh này thật sự kỳ quái, Tướng quân, ngài hãy mời một cao minh khác đi.

Nhìn Lý Dật Phong điên cuồng như vậy, Đỗ Hà cũng thấy xót xa, một người có thể chịu được đau đớn, nhưng lại không thể chịu được ngứa, cho dù có kiên cường đến đâu cũng không được.

Đỗ Hà nhớ tới phương pháp trị liệu bệnh ngoài da, kêu người chuẩn bị nước trà, tắm rửa cho hắn.

Nước trà này tựa hồ có hiệu quả, sau khi Lý Dật Phong được tắm rửa, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Đỗ Hà lo lắng bệnh tình của Lý Dật Phong, không đợi đến bình minh đã lập tức lên đường, ý định nhanh chóng gặp mặt Tôn Tư Mạc.

Khi bọn hắn rời Hàng Châu tới gần Tô Châu, lại đã nhận được tin tức. Một tin tức kinh thiên động địa, nghe rợn cả người.

349. Chương 351 : Tai Nạn Giáng Xuống

Đỗ Hà chạy suốt đêm, đi đường đúng một ngày thì tới huyện Ngô Giang.

Dọc theo đường đi, hắn luôn cảm thấy vô cùng bất an, không chỉ có Lý Dật Phong, Tào Nghi, Hàn Phong Hàm, Chu Linh Linh đều lần lượt tỉnh lại, bệnh trạng của bọn họ cũng giống như Lý Dật Phong.

Tất cả đều bất tỉnh giống như người ngủ say, nếu tỉnh lại liền cảm thấy trên người vô cùng ngứa ngáy, chỉ hận không thể cào cấu da thịt trên người.

Loại quái bệnh này đừng nói là người khác, cho dù là Đỗ Hà kiến thức rộng rãi cũng chưa bao giờ gặp qua.

Đỗ Hà dùng nước trà sát lên người vốn là một kinh nghiệm khi còn bé, ngày trước khi còn học cấp hai theo kiểu bán trú, điều kiện trường học không tốt, hai người một giường. Đỗ Hà rất không may gặp phải một

người bạn học không sạch sẽ, do đó lây bệnh ngoài da, ngứa muốn chết, cảm giác này thật sự không hề dễ chịu, gãi đến rách da.

Về sau dùng nước trà rửa, kết quả rất tốt.

Nhìn thấy Lý Dật Phong ngứa ngáy khó chịu, hắn liền nhớ tới biện pháp này, quả nhiên có hiệu quả, chỉ có điều loại ôn dịch cổ quái này không phải bệnh ngoài da thông thường, làm vậy cũng chỉ có thể tạm thời giảm bớt bệnh trạng, chứ không có được hiệu quả trị liệu, qua mấy canh giờ lại sẽ tái phát.

Vì vậy, Đỗ Hà cũng bất lực. Dù sao hắn không phải đại phu thật sự, tất cả còn phải xem bản lĩnh của Tôn Tư Mạc.

Huyện Ngô Giang cách Tô Châu chưa đến mười dặm, nhưng Đỗ Hà cố tình chạy qua, cũng không có ý định vào thành, chỉ muốn dọc theo quan đạo vượt qua Tô Châu, qua Vô Tích mau chóng xuôi nam gặp mặt Tôn Tư Mạc.

Đi trên quan đạo, Đỗ Hà mơ hồ cảm thấy kỳ quái, nhìn trước ngó sau không có một bóng người, bất giác nói:

- Kỳ quái, hôm nay là ngày gì, tại sao trên quan đạo không có sinh khí gì cả.

Hiện giờ là sau giờ Ngọ, thời tiết nắng ráo, mặt trời cũng không gay gắt, chính là lúc người đi đường thường đi nhất. Mặc dù Giang Nam vắng vẻ, nhưng không đến mức quan đạo không người như vậy chứ.

Tô Định Phương cũng thấy kỳ quái, nhưng hắn cũng chưa quen thuộc Giang Nam, không bình luận, chỉ nói:

- Có thể là trùng hợp.

Đỗ Hà cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục chạy đi.

Khi bọn họ tiến về trước chưa đến một dặm, đã thấy phía trước bụi đất tung bay, thanh âm móng ngựa vang lên, một thanh niên ăn mặc theo kiểu gia đình, cưỡi một con ngựa cao lớn, giục ngựa phi tốc chạy về phía bọn hắn, sau lưng hắn còn có hai con ngựa.

Đỗ Hà không khỏi chú ý, ba con ngựa thay phiên, ở nơi thiếu ngựa như Giang Nam, như vậy chẳng phải là quá xa xỉ hay sao, hơn nữa còn chưa nói ba con ngựa này đều là loại ưu mã, nhưng người cưỡi ngựa lại là một tên gia đình.

Trong lúc nhất thời Đỗ Hà đã nghĩ hắn là tên trộm ngựa.

Tên gia đình nhìn thấy đoàn người bọn hắn, đột nhiên ghìm ngựa dừng bước, cao giọng nói:

- Phía trước có phải là Tuần Sát sứ Giang Nam Đỗ Hà Đỗ tướng quân?

Đỗ Hà thấy hắn tới tìm mình, càng hiếu kỳ, cười nói:

- Ta chính là Đỗ Hà.

Tên gia đình vội vàng nhảy xuống ngựa, tiến lên vài bước, quỳ rạp xuống đất kêu lên:

- Tuần Sát sứ đại nhân, đại sự không ổn, Tô Châu trong vòng một đêm, mười lăm vạn người nhiễm ôn dịch kỳ quái, hiện giờ tất cả đều hôn mê bất tỉnh, giống như người chết. Ta là gia đình của tân Thứ sử Tô Châu Vương đại nhân, vâng mệnh của Thứ Sử đại nhân, mời Tuần Sát sứ đại nhân quyết định sáng suốt.

Đỗ Hà chấn động, tựa hồ cả kinh xuống ngựa, vội vàng ổn định thân hình nói:

- Ngươi lặp lại lần nữa.

Hắn nghe rất rõ ràng, chỉ là không thể tin được, trong vòng một đêm, mười lăm vạn người, đây là khái niệm gì chứ?

Nếu tụ tập số người đó lại, dùng làm bao cát, cũng có thể ngăn chặn Trường Giang.

Tên gia đình tái nhợt nghiêm mặt nói:

- Tô Châu bộc phát ôn dịch, trong vòng một đêm, mười lăm vạn dân chúng đều không biết nguyên do hôn mê bất tỉnh. Bọn họ đều có bệnh trạng giống nhau, thân nhuộm ban đỏ, trước khi hôn mê toàn thân ngứa ngáy, hoàn toàn không khác biệt với tình huống Lưu Thứ sử kêu chúng tôi lưu ý trước đây.

- Đi, Tô tướng quân, truyền lệnh xuống, chúng ta chạy tới Tô Châu.

Đỗ Hà quyết định rất nhanh, lập tức lại nói:

- Truyền lệnh cho Thứ sử Huyện lệnh các nơi ở Giang Nam trong vòng sáu ngày, phải đến Tô Châu thương nghị chuyện quan trọng, người nào đến trễ, giáng chức phạt làm dân, suốt đời không được trọng dụng.

Lý Thế Dân cho Đỗ Hà quan hàm là Tuần Sát sứ Giang Nam, ở Đường triều là đại quan lưu động địa phương, khi tai nạn phát sinh, phụ trách khảo sát quan lại, cứu tế nạn dân. Ở Giang Nam hẳn chính là người lớn nhất, có thể điều động bất cứ quan viên nào trong cảnh nội Giang Nam, đương nhiên có quyền lực giáng chức quan viên.

Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng quyền lực trên tay, trên người tản mát ra uy thế lẫm liệt không thể xâm phạm.

Trong mắt Tô Định Phương lóe lên vẻ kinh ngạc, tựa hồ thấy được ảo giác năm đó Lý Tĩnh hạ lệnh dùng 2000 quân tinh nhuệ tập kích nội địa Tây Đột Quyết, lắc đầu, lập tức phân phó xuống dưới.

Đỗ Hà nghĩ tới bệnh trạng của Lý Dật Phong, lại phân phó người xuôi nam đến Hàng Châu kêu Vũ Mị Nương chuẩn bị lá trà dự trữ, đồng thời cũng phái người tới lên phương bắc thúc giục Tôn Tư Mạc mau chóng chạy đến.

Lần này đã không phải là vấn đề bốn cái mạng, mà là mười lăm vạn cái mạng, đây là tai nạn lớn nhất từ khi Đại Đường lập quốc đến nay.

Đỗ Hà vội vã tiến đến Tô Châu, trên đường truy vấn tên gia đình tình hình cụ thể.

Tên gia đình biết cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói cho bọn họ chuyện mà mình biết, ba ngày gần đây Giang Nam cử hành đại hội ba tháng một lần.

Đại hội này cũng chẳng khác nào họp chợ ở đời sau, họp chợ ở nơi bình thường là một tháng một lần, thôn phụ cận tụ tập đến thành trấn lớn, tiến hành mua bán giao dịch.

Đây cũng là thời điểm náo nhiệt nhất trong thành.

Giang Nam thì khác, Giang Nam hiện nay có thể dùng mấy chữ để hình dung, hoang vắng, nhân khẩu không nhiều.

Tô Châu là thành phố lớn nhất Giang Nam, nhân khẩu cũng không quá mười vạn. Con số này so sánh với trăm vạn nhân khẩu ở Trường An thật là một trời một vực.

Ngay cả Tô Châu cũng như thế, những nơi khác không cần nghĩ cũng biết, so với Tô Châu càng không bằng.

Mặc dù là họp chợ, cũng không náo nhiệt như những thành thị khác.

Cho nên có một trường hợp đặc biệt, họp chợ mỗi tháng một lần không thay đổi, nhưng hàng năm vào ngày 15 tháng 3, 15 tháng 6, 15 tháng 9, 15 tháng 12 đều cử hành đại họp chợ ba ngày, địa điểm họp chợ chính là thành phố lớn nhất Giang Nam, Tô Châu.

Đến lúc đó dân chúng thương nhân từ các nơi ở Giang Nam đều tụ tập đến Tô Châu, tham gia đại họp chợ kéo dài ba ngày này.

Ngày hôm qua là ngày 16 tháng 6, chính là ngày họp chợ thứ hai, cũng là ngày lượng người tụ tập đông nhất, đoán chừng lưu lượng người trong ngày này đã vượt qua 16 vạn.

Hôm nay là ngày họp chợ thứ ba, y theo lệ cũ, thương nhân càng quý trọng ngày cuối cùng này, từ sáng sớm đã bày hàng quán mới đúng.

Thế nhưng tất cả đều trống trơn, các con đường, không, phải nói là toàn bộ Tô Châu đều trống trơn, trên đường tựa hồ không nhìn thấy một người nào.

Đến giờ thìn, ngay cả cửa thành Tô Châu cũng chưa mở.

Vương Quang Hồng là Trạng Nguyên năm Trinh Quán thứ tư, tài hoa hơn người, thật thà tài năng, là một nhân tài hiếm có.

Lý Thế Dân đề bạt hẳn làm Thứ sử Tô Châu, chính là biết dùng người.

Vương Quang Hồng đến Tô Châu hơn mười ngày, vẫn bận rộn sửa sang giao tiếp công vụ, đến hôm nay mới nhàn rỗi, vốn định mang người nhà cùng lên phố xem họp chợ ở Tô Châu, nhận thức phong thổ của thành quận mà mình quản hạt, nhưng bất ngờ phát hiện trong phủ nha không có ai đi làm, nha dịch cũng không thấy người nào, toàn bộ Tô Châu tựa hồ trở thành quỷ vực, không thấy một bóng người.

Vương Quang Hồng lập tức biết rõ có chuyện khác thường, lập tức triển khai điều tra, phát hiện chuyện đáng sợ.

Tựa hồ tất cả bách tính Tô Châu chạy đến tham gia họp chợ, đều đang ở nhà mình hoặc là trong tửu điếm hôn mê bất tỉnh, giống như chết đi, tất cả bệnh trạng đều giống như Lý Dật Phong, thân thể có chấm đỏ, khắp nơi trên người đều là dấu vết gãi ngứa, ngủ say bất tỉnh.

Nghe đến đó, Đỗ Hà cảm thấy rất kỳ quái, ôn dịch này đã tiến triển lợi hại như vậy, trong vòng một đêm truyền bá 15 vạn người, vậy tại sao một nhà Vương Quang Hồng lại không có việc gì, cho đến khi bọn họ ra khỏi phủ đệ mới phát hiện tình huống, liền hỏi:

- Ở Tô Châu có người nào may mắn thoát khỏi không?

Gia đình suy nghĩ nói:

- Có một số người, đều là nhà giàu địa phương. Ngoại trừ Tô gia phát sinh khác thường, những nhà khác như Từ gia, Cố gia, Vương gia còn có người trong phủ đại nhân nhà ta, không biết sao hoàn toàn không bị ảnh hưởng của dịch bệnh, tất cả đều bình thường.

Đỗ Hà nghe xong cũng trợn tròn mắt, nếu theo lẽ thường nói dân chúng vì hàng ngày lao động, thân thể khoẻ mạnh, có sức miễn dịch nhất định với dịch bệnh còn tin được, còn con cháu thế gia chơi bởi lêu lổng, thân thể tổ chất yếu ớt, đúng ra phải dễ bị dịch bệnh lây nhiễm mới đúng, làm thế nào hiện tại người bị lây đều là dân chúng, đại hộ nhà giàu lại không gặp vấn đề gì.

- Mẹ kiếp, dịch bệnh này cũng bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sao?

Tô Định Phương không hiểu thế nào, tùy tiện mắng một câu.

Nhưng trong lòng Đỗ Hà lại khê động, nghĩ tới điều gì, cảm thấy rất quái lạ, có điều không nói ra được.

Bọn họ tiến vào Tô Châu.

Ngoài thành Tô Châu tụ tập hơn ngàn người, bọn họ cũng là dân chúng đi chợ, chỉ vì phòng ở của nhà nông ngoài thành rẻ hơn, cho nên bọn họ chọn lựa nghỉ ngơi ngoài thành, đợi trời sáng mới đến bày quầy bán hàng.

Chính vì như vậy cho nên bọn họ mới không chịu ảnh hưởng của dịch bệnh, chỉ có điều cửa thành mãi không mở, bọn họ hối hả tụ tập ở ngoài thành chờ cửa mở, nghị luận tại sao đến giờ này cửa thành vẫn chưa mở ra, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra bên trong.

Có người không kiên nhẫn được nữa, gọi mấy câu vào, cầu nhàu tức giận.

Thấy Đỗ Hà dẫn quân lính chạy đến, cả đám đều tránh ra, mở một con đường cho bọn họ đi qua.

Nhìn dân chúng tụ tập hai bên cửa thành, Đỗ Hà biết việc này vẫn chưa lan truyền ra ngoài, cũng khen Vương Quang Hồng làm việc không tệ.

Ôn dịch xác thực rất nguy hại, nhưng nguy hại thật sự mà ôn dịch mang đến là hỗn loạn và khủng hoảng.

Ngay cả ở thế kỷ khoa học thời đại cũng không tránh được “lời đồn đại”, hướng hồ là thời kỳ cổ đại phong kiến coi trọng mê tín.

Trong vòng một đêm, một tòa thành có mười lăm vạn người đồng thời bị ôn dịch xâm nhập, nếu tin này lan truyền ra ngoài sẽ tạo thành khủng hoảng, hậu quả đáng sợ như thế nào.

Người không biết tưởng rằng trời xanh tức giận, thậm chí đổ tất cả trách nhiệm lên người Hoàng Đế, cho rằng đây là Hoàng Đế vô đức, dẫn đến trời giáng trừng phạt, hoặc là cho rằng yêu ma quấy phá, con người không thể địch lại, vội vàng bỏ trốn, khiến cho toàn bộ Giang Nam rung chuyển, thậm chí ảnh hưởng đến Giang Bắc, làm cho mấy chục vạn dân chúng rời nhà tránh họa, tạo thành hỗn loạn địa phương, giữ nghiêm bí mật là phương pháp duy nhất hạn chế lời đồn.

Cho nên, Vương Quang Hồng đã hạn chế người khỏe mạnh trong thành tiếp xúc với người không biết ngoài thành, đóng chặt cửa thành.

Chỉ có điều loại chuyện này, thật sự có thể giấu diếm được sao.

Đỗ Hà nhìn tình cảnh này, bất giác tự hỏi.

350. Chương 352 : Lấp Kín Chi Bằng Khai Thông

Nhìn hơn ngàn dân chúng tụ tập ở ngoài thành, Đỗ Hà ha ha cười nói:

- Chư vị giải tán đi, họp chợ lần này không tổ chức nữa, tiếp tục đợi ở đây cũng uổng công.

Mọi người nghe thấy lời này, đưa mắt nhìn nhau, không hiểu thế nào, tất cả đều kỳ quái nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà tỏ vẻ lơ đãng nói:

- Cũng không có gì, chỉ là trong thành có dịch bệnh mà thôi.

Hắn nói rất bình thản, tựa hồ chuyện này cũng không có gì to tát.

Đám dân chúng nghe xong xác thực như sấm sét giữa trời quang, tất cả đều lên tiếng kinh hô, lộ ra thần sắc sợ hãi.

Cổ nhân xem ôn dịch như hồng thủy mãnh thú, nghe xong lời ấy, lập tức có người nổi lòng muốn chạy thoát.

Tô Định Phương nghe xong biến sắc, liên tục nháy mắt ra dấu cho Đỗ Hà, âm thầm lo nghĩ, nhưng lại không nói ra, trầm nghĩ:

- Đỗ lão đệ thoát nhìn thận trọng, tại sao nói chuyện lại không đúng mực như vậy.

Nhưng Đỗ Hà vẫn tỏ ra bình thản nói:

- Các người sợ cái gì, không phải chỉ có mấy người nhiễm dịch bệnh thôi sao? Ta có thể nói cho các người biết, không có gì phải lo lắng, chỉ có mấy người mà thôi, đã khống chế được rồi. Thần y Tôn Tư Mạc đang trên đường đến đây, căn bản không có gì nguy hại. Chỉ là dịch bệnh là thứ lây lan, phải cẩn thận đối phó. Các người xem.....

Hắn chỉ tay về phía đại quân sau lưng nói:

- Vì phòng ngừa dịch bệnh truyền lưu, ta đặc biệt mang đến một binh mã trông coi Tô Châu, dịch bệnh ở đây còn chưa được giải quyết hoàn toàn, cửa thành tuyệt đối không mở. Cho nên, các người đại khái có thể yên tâm, dịch bệnh sẽ không ra khỏi cửa thành này.

- Vốn chỉ mấy người nhiễm bệnh, cũng không cần phong tỏa toàn bộ tòa thành. Nhưng vì mục đích an toàn, cần Tôn thần y đến xác thực, sau đó mới có thể thả người. Dù sao đề phòng dịch bệnh xảy ra, không thể để nguy hiểm uy hiếp có phải không?

Đám dân chúng thấy biểu lộ của Đỗ Hà rất bình thản, trong lòng cũng cảm thấy an tâm, trầm nghĩ:

- Chắc chắn không có tình huống gì lớn, bằng không vị đại nhân kia sao có thể bình thản như vậy?

Đỗ Hà mỉm cười, tự tại vẫy vẫy tay nói:

- Được rồi, ta cũng không nói với các người nữa, các người an tâm về nhà đi, ta muốn vào thành, ta sẽ tọa trấn trong thành cho đến khi ôn dịch được triệt để giải quyết.

Hắn thanh thoi giục ngựa tiến lên, gọi mở cửa thành, cùng đại quân vào thành.

Nhìn thân ảnh của bọn người Đỗ Hà, trong đám người truyền đến những tiếng nghị luận.

- Vị đại nhân này là ai, còn trẻ quá, đoán chừng chưa đến 20 tuổi?

Sau khi biểu lộ thân phận, Đỗ Hà đã tẩy trang, lúc này trở về diện mạo vốn có, là một chàng trai anh tuấn 18 tuổi.

- Vậy thì người kiến thức hạn hẹp rồi, vị này chính là Đỗ Hà, Đỗ tướng quân đại danh lừng lẫy.

Cha hắn chính là Tể tướng đương triều, chính hắn cũng là tâm phúc của đương kim Bệ Hạ, thật sự rất lợi hại.

- Còn không phải là loại thiếu gia ăn chơi dựa vào bậc cha chú?

- Nói người kiến thức hạn hẹp quả thật không sai, Đỗ tướng quân thực sự là danh tướng bách chiến, người đừng thấy hắn còn trẻ mà khinh thường, chiến công của hắn có thể nói là chất cao như núi. Cách đây không lâu, có một quốc gia tên là Cao Xương ở Tây Vực, tập kích thương khách Đại Đường ta, Bệ Hạ giận dữ phái Đỗ tướng quân xuất chiến. Các người đoán kết quả như thế nào, Đỗ tướng quân chỉ dùng năm ngàn người đã tiêu diệt Cao Xương, đánh bại hơn mười vạn đại quân của Đông Đột Quyết, vô cùng uy phong.

Giang Nam cách Trường An vạn dặm, tin tức truyền đến đây đã biến chất rồi.

Một số nhân vật của xã hội thượng lưu còn có thể nghe được tình hình thực tế, nhưng phần lớn dân chúng ở dưới lại chỉ nghe thấy những lời đồn đãi đã được gia công không biết bao nhiêu lần.

Nghe thấy Đỗ Hà uy vũ như thế, mọi người liền liên tục cảm thán.

Một người nói:

- Nếu Đỗ tướng quân đã lợi hại như vậy, tại sao còn muốn dẫn thân vào nguy hiểm? Đây chính là dịch bệnh, nghĩ lại còn cảm thấy trong lòng phát rét.

- Hắc, các người không thấy dáng vẻ của Đỗ tướng quân sao, có giống dáng vẻ đối mặt với sự tình nghiêm trọng không? Ta thấy đây chỉ là một vấn đề nhỏ, căn bản không nguy hiểm, bằng không Đỗ tướng quân làm sao có thể ung dung, tự tại như vậy. Có lẽ chúng ta nghĩ nghiêm trọng mà thôi...Không nói nữa, dù sao họp chợ cũng đã giải tán rồi, chúng ta cũng về nhà thôi, may ra còn có thể ăn bát cơm nóng.

Hắn nói xong bình thần sắp đặt mọi thứ rồi đi.

Những người khác nghe vậy cũng đồng loạt tán đồng, chuẩn bị đồ đạc quay về nhà.

Nếu chuyện không nghiêm trọng, hơn nữa lại có Đỗ Hà giúp bọn họ trông coi, không cho dịch bệnh truyền lưu, vậy thì còn lo lắng làm gì?

Mọi người tạm biệt lẫn nhau, cũng không vì chuyện ôn dịch mà phát sinh sợ hãi, ngược lại dáng vẻ đều không quan tâm.

Đỗ Hà tiến vào trong thành, Tô Định Phương vốn lòng như lửa đốt nhìn phản ứng của dân chúng sau lưng, cũng bình tĩnh đại ngộ, giơ ngón tay cái với Đỗ Hà, tán thán nói:

- Ta còn tưởng rằng Đỗ huynh không phân biệt nặng nhẹ, thì ra đã sớm có dự mưu, kế hoạch thoả đáng.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Lấp kín chỉ bằng khai thông, chuyện gì cũng như vậy. Con người vốn có lòng hiếu kỳ, nếu hôm nay chúng ta ra sức giấu diếm, chuyện này truyền ra, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác gấp mấy lần, một khi tin tức để lộ, thế nhân sẽ cảm giác đại sự không ổn, sẽ cảm thấy tình huống rất nghiêm trọng, từ đó hoảng sợ, bối rối, lời đồn đãi nổi lên bốn phía. Trái lại thẳng thắn nói rõ tất cả, lại là điều chiêu tốt nhất để áp chế lời đồn đãi. Hiện giờ bọn họ đều sẽ trở thành người truyền tin của chúng ta, bọn họ sẽ đem tình huống này đến các nơi ở Giang Nam, có hiệu quả dần xếp lòng dân, nhất cử lưỡng tiện. Nhưng đây chỉ là

ứng phó tạm thời, nếu thời gian kéo dài sẽ có người chú ý, dẫn phát vấn đề. Tất cả còn phải dựa vào kỹ thuật của Tôn đại phu mới được.

Đỗ Hà tiến vào phủ nha.

Bên trong phủ nha lúc này đã tụ tập rất đông người, tinh thần sục sôi, vây chặt phủ nha.

Từ xa đã có thể nghe thấy tiếng ồn ào của bọn họ.

Một người trung niên khoảng 40 tuổi bị vây quanh ở giữa, vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Đại nhân, hiện tại toàn thành đều là dịch bệnh, không thể rời khỏi, ở lại chẳng khác nào chờ chết.

Đám người đứng xung quanh đều không ngoại lệ, tất cả đều yêu cầu Thứ sử Tô Châu Vương Quang Hồng mở cửa thành, thả bọn họ rời đi. Bởi vì nha dịch cũng nhiễm dịch bệnh, Vương Quang Hồng không có người dùng, bị đám gia đình và đại hộ vây kín, thậm chí có ý

bức bách.

Đỗ Hà nhìn thấy vô cùng giận dữ, khó trách sau khi vào thành không nhìn thấy bất cứ biện pháp nào, thì ra vì đám đại hộ không nhiễm dịch bệnh này tụ tập gây chuyện.

- Các người đang làm gì vậy? Muốn tạo phản sao?

Đỗ Hà dẫn binh mã tiến vào phủ nha.

Đám người kia thấy Đỗ Hà dẫn theo binh lính, cũng không dám làm càn, khí diễm tiêu tan.

Một nho sĩ hơn 50 tuổi, tiến lên phía trước nói:

- Đại nhân tới vừa hay, Cổ mộ chính là gia chủ Cổ gia Giang Nam, Tử viết.....

Đỗ Hà vừa nghe hần mở miệng đã nói là “Tử viết” đã cảm thấy đau đầu, nếu dây dưa với lão gia hỏa mồm mép này, thật sự lo lắng tài ăn nói của mình quá mức sắc bén, không cẩn thận trở thành Gia Cát Lượng trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, đề chết hần, lập tức cướp lời:

- Tử viết: “Lão nhi bất tử thị vi tặc” (Già mà không chết là kẻ tinh quái), người đã lớn tuổi rồi, sao không hưởng thụ những ngày còn lại đi, còn tụ tập mọi người nháo sự?

Hần vung tay lên, căn bản không muốn nhiều lời với bọn chúng, trực tiếp hạ lệnh:

- Người đâu, giam tất cả những kẻ hỗn trưởng tụ tập nháo sự này vào đại lao cho ta.

Tô Định Phương mỉm cười, hần là võ tướng tính tình ngay thẳng, vốn đã ghét đám văn nhân, thương nhân đông dãi, mới nhìn thấy bọn chúng bao vây Thứ sử có ý bức bách, âm thầm muốn phát hỏa, chỉ có điều ở đây Đỗ Hà là người lớn nhất, không tiện ra tay, chỉ có thể thâm hận trong lòng. Nghe Đỗ Hà hành sự quyết đoán như vậy, trong lòng mừng rỡ, tự mình dẫn thân vệ tiến lên bắt người.

- To gan, người..... Người là người nào, dám vô lễ với gia gia ta, gia gia ta là gián quan kinh thành..... Người dám làm càn.

Một thiếu niên chưa quá 20 tuổi đứng cạnh gia chủ Cổ gia dương dương đắc ý nói, tựa hồ trong mắt hần gián quan là quan viên rất lớn.

Đỗ Hà vui vẻ, thâm nghĩ:

- Nhạc phụ ta là Hoàng Đế, phụ thân là Tể tướng, một gián quan nhỏ bé, cũng muốn lên mặt?

Giang Nam là vùng đất xa xôi, gián quan ở kinh thành là quan viên cực kỳ hiếm thấy. Nhưng ở Trường An, gián quan căn bản không đáng nhắc đến, Đỗ Hà liền cười nói:

- Bây giờ ta sẽ làm càn cho người xem, xem người có thể làm gì ta..... Tô tướng quân, tiểu tử này dựa vào phụ thế, ngăn đại sự của ta, bắt lấy hần, đánh hai mươi trượng cảnh cáo.

Đỗ Hà biết muốn an tâm xử lý dịch bệnh, trước hết phải chấn chỉnh những người chưa mắc dịch bệnh, để bọn họ an phận thủ thường, đừng đến gây sự với mình, cho nên đã sớm có ý giết gà dọa khỉ, vừa vặn tên thiếu niên Cố gia tạo cơ hội cho hắn ra tay.

Tô Định Phương dùng binh cực nghiêm, hình pháp quân trượng là việc rất quen thuộc.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, thiếu niên Cố gia bị ép nằm xuống, lúc này chỉ nghe thấy tiếng “phốc phốc” và tiếng kêu thảm thiết của hắn.

Thủ đoạn như thế lập tức chấn động tất cả mọi người trong phủ nha. Gia chủ Cố gia thấy Tôn nhi bảo bối bị đánh, hỗn hển kêu lên:

- Người là ai, lại dám lạm dụng hình phạt riêng, lão phu nhất định phải cáo người, lão phu nhất định không tha cho người.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Ta tên là Đỗ Hà, Giang Nam Tuần sát sứ, muốn cáo ta, xin cứ tự nhiên.

Nếu gia chủ Cố gia còn trẻ, chỉ dựa vào lời nói lúc trước, chắc chắn sẽ phải chịu một trận quân trượng, nhưng hiện giờ hắn đã 70 tuổi, vừa vặn đến tuổi bước vào quan tài, Đỗ Hà cũng không so đo, chỉ kêu hắn tùy ý.

Gia chủ Cố gia mặt không còn chút máu, nghe thấy danh tự của Đỗ Hà, nào dám lên tiếng.

Cho dù là ở kinh thành hay ở Trường An cũng không có mấy người có thể kêu gào trước mặt Đỗ Hà, chứ đừng nói là Giang Nam.

Tất cả những kẻ nháo sự đều bị Đỗ Hà nhốt vào đại lao.

Vương Quang Hồng được giải vây, lập tức tiến lên bái kiến, đề nghị nói:

- Con người ai cũng sợ chết, đó là chuyện thường tình, e ngại dịch bệnh là đương nhiên, đại nhân cần gì làm khó bọn họ.

Đỗ Hà hừ lạnh nói:

- Người cứ yên tâm.... Bọn người này chỉ là trâu, lừa, không đánh một trận, bọn chúng sẽ không an phận, cứ để bọn chúng học được bài học. Chuyện dịch bệnh quan trọng hơn, hiện giờ ta đang có mấy suy nghĩ, cần phải lập tức thực hiện.

351. Chương 353 : Gian Thương Kiếm Lời

Đỗ Hà rất hiểu về ôn dịch.

Hắn cũng từng nhìn thấy ôn dịch trong rất nhiều bộ phim truyền hình, sách lịch sử, hơn nữa năm đó quê hắn cũng là một trong những vùng mắc phải.

Nếu nói đúng hơn thì là bệnh truyền nhiễm, không tính là ôn dịch, nhưng nguyên lý thì đồng dạng.

Chỉ cần nhằm vào đặc điểm của ôn dịch, hốt thuốc đúng bệnh, tất cả vấn đề đều được giải quyết.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Ôn dịch sở dĩ đáng sợ cũng không phải ở chứng bệnh của bản thân nó, mà ở chỗ phải chăm sóc rất tốt và cứu chữa nhanh chóng. Điều thứ nhất, nhất định phải có đủ đại phu, để tất cả người bệnh đều có thể được cứu chữa kịp thời.

Trong lịch sử ghi lại những trận ôn dịch đặc biệt lớn, thường đều do con người tạo thành, nhất là những nơi xa thủ đô càng như vậy.

Vào thời cổ đại, một khi những nơi xa xôi bộc phát dịch bệnh, quan viên địa phương không cách nào khống chế, việc đầu tiên bọn họ phải làm là truyền tin tức đến kinh thành, nhưng đường đi cũng cần thời gian mấy tháng. Tin tức đến được kinh thành, có thể truyền đến tai Hoàng Đế hay không cũng là một vấn đề. Cho

dù tin tức đến tai Hoàng Đế, Hoàng Đế có lòng xử lý, thì chuyện cũng đã xảy ra nhiều tháng, tình huống cụ thể không rõ ràng, xử lý lung tung, có thể chậm chễ cứu chữa. Nếu lúc này trong triều lại có một hai tham quan tranh thủ thiên tai vợ vết tiền của, vậy thì có thể rất không may nói một câu, người chết hết ôn dịch mới có thể bình định.

Có thể nói ôn dịch không đáng sợ, mà không được trị liệu kịp thời, làm cho tình hình bệnh dịch mở rộng, mới thật sự đáng sợ.

Cho nên việc đầu tiên Đỗ Hà muốn làm là trị liệu chứng bệnh, nếu việc này chỉ dựa vào Tôn Tư Mạc hiển nhiên không đủ, còn cần những đại phu khác làm phụ tá cho Tôn Tư Mạc, phụ trợ hẳn trị liệu dịch bệnh này.

- Nhưng các người cũng biết rõ. Chúng ta không thể để cho dân chúng Giang Nam biết rõ tình huống thật sự trong thành Tô Châu, đại phu chỉ có thể mời từ nơi khác hơn nữa phải là danh y địa phương lại không thể để bọn họ biết tình huống cụ thể, phòng ngừa bọn họ lan truyền ra ngoài. Việc này giao cho Tô tướng quân có lẽ không có vấn đề, nhưng nếu bọn họ không đến, vậy thì phải cưỡng ép, người hiểu chứ.

Đỗ Hà neho mắt cười, giao nhiệm vụ cho Tô Định Phương.

Tô Định Phương hiểu ý cười nói:

- Ta hiểu rồi, việc này cứ giao cho ta.

- Thứ hai.....

Đỗ Hà nói:

- Cách ly, cách ly hoàn toàn. Muốn chữa trị được dịch bệnh, nhất định phải ngăn cản dịch bệnh mở rộng, khống chế dịch bệnh lan tràn. Chỉ có như thế, mới có thể ngăn chặn năng lực truyền bá kinh khủng của dịch bệnh kia. Tô tướng quân, từ giờ trở đi, hơn vạn người dưới trướng người đóng quân ở ngoài cửa thành, không có lệnh của ta, cấm bất cứ kẻ nào ra vào thành Tô Châu. Nếu có người muốn xông vào, cứ bắt lại hỏi tội.

- Thứ ba, phải chuẩn bị đầy đủ đồ ăn và dược liệu. Đồ ăn chúng ta không thiếu, nhưng dược liệu cho mười lăm vạn người là con số khủng khiếp. Bộ Hạ là một minh quân, nếu Bộ Hạ biết tình hình ở đây, ngài chắc chắn sẽ tận lực ủng hộ chúng ta, chỉ có điều nước xa không cứu được lửa gần, vật tư triều đình đưa đến, nhanh nhất cũng mất một tháng, đợi đến lúc đó, gái trinh nữ đã thành đàn bà. Vấn đề dược liệu này, chúng ta phải tự mình giải quyết.

- Thứ tư, tự có ý thức đề phòng. Năng lực lây bệnh của dịch bệnh rất mạnh, chúng ta vừa phải trông nom cứu chữa đồng thời cũng phải vô cùng chú ý an nguy của bản thân, tránh tình trạng chưa cứu được người khác, bản thân lại mắc bệnh thì không hay. Bốn việc này đều rất quan trọng, thiếu một thứ cũng không được. Trước khi Tôn Thân Y đến đây, chúng ta phải chuẩn bị tất cả.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vấn đề dược liệu giao cho ta xử lý, về phần tự đề phòng sẽ giao cho Vương Thứ sử. Chuyện này phải làm như thế nào, ta sẽ nói cho người biết một số kiến thức cơ bản, người lập tức tập trung những người chưa mắc bệnh trong thành lại tuyên truyền. Lúc này bất kể đối phương là đại tiểu thư, công tử gì đó đều phải làm việc vất vả cho ta, tích trữ lương thực, nếu bọn họ không làm, không cho bọn họ ăn. Lúc này, bọn họ không có lựa chọn nào khác. Nếu có người thật sự không nghe lời, gây cản trở công vụ thì đánh một trận, ném vào phòng giam.

Lúc này, việc Đỗ Hà muốn chính là cứu người, dùng tất cả lực lượng mà mình có thể sử dụng cứu người, ai cản trở hẳn chính là địch nhân của hắn.

Vương Quang Hồng hé miệng, định nói gì đó.

Đỗ Hà biết hẳn muốn nói cái gì, cũng biết rõ mình làm như vậy có vẻ không phù hợp quy củ, nhưng so với tính mạng của mười lăm vạn người, cái gọi là “quy củ” không đáng nhắc tới, trực tiếp vung tay lên nói:

- Tất cả hậu quả, ta sẽ gánh chịu trách nhiệm, người chỉ cần đi làm là được, đừng lè mề..... À, đúng rồi....

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện nói:

- Không cho phép mọi người ăn uống linh tinh trong thành. Ta sẽ hạ lệnh mở Tô Thương, chúng ta chỉ ăn lương thực trong Tô Thương, nước cũng chỉ được uống nước từ sông ngòi ngoài thành vận chuyển vào.

Tô Thương mà Đỗ Hà nói là một kho lúa lớn gần Tô Châu. Lương thực là tài nguyên quốc gia không thể thiếu. Mỗi một châu quận của Đường triều đều có kho lúa dự trữ lương thực, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Lương thực trên căn bản là dùng cho chiến sự hoặc thiên tai, tuyệt đối không thể vọng động, nhưng Đỗ Hà là Tuần Sát sứ Giang Nam, có quyền điều động vật tư sử dụng cho thiên tai, hắn chỉ cần nói một câu là có thể mở kho lương thực.

Vương Quang Hồng tỏ vẻ khó hiểu, mấy điểm trước của Đỗ Hà rất phù hợp với tình huống thực tế, điều nào cũng rất hợp lý, hắn nghe mà tâm phục khẩu phục, nhưng điểm này lại có vẻ không rõ:

- Dịch bệnh thì có quan hệ gì đến đồ ăn?

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Ta tin tưởng không có một loại dịch bệnh nào có thể trong một đêm lây nhiễm cho mười lăm vạn người, nhất định là mười lăm vạn người này đã ăn cái gì đó mới dẫn phát chứng bệnh, chúng ta không thể đi theo gót chân bọn họ. Chứng minh tốt nhất chính là người hiện giờ còn đứng trước mặt ta, giả thiết dịch bệnh thật sự có tốc độ lan tràn, trong vòng một đêm lây bệnh cho mười lăm vạn người, có lẽ người đã sớm là một thành viên trong số đó. Cho nên, tuyệt đối không được ăn bất cứ thứ gì trong nội thành, thậm chí cũng không được đụng vào.

Vương Quang Hồng cũng hiểu được nguyên do, thán phục nói:

- Đại nhân thật sự biết rất nhiều.

- Đây là kiến thức thông thường.

Đỗ Hà tùy ý trả lời, nhưng đáy lòng lại tràn đầy nghi hoặc, cảm thấy ôn dịch lần này lưu hành quá đột ngột, quá nhanh chóng, khiến cho người ta khó có thể tin.

Hắn lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa.

Tô Định Phương lĩnh mệnh rời đi, lại kêu người trấn thủ bên ngoài Tô Châu, mời danh y địa phương các nơi.

Đỗ Hà nói cho Vương Quang Hồng một số phương pháp phòng ngừa ôn dịch thường gặp, kêu hắn chuẩn bị nước ấm, dùng khăn mặt ngâm qua nước nóng che miệng, sau khi ra vào nơi ở của người bệnh hoặc là tiếp xúc với người bệnh phải dùng nước nóng khử trùng tay chân.

Đỗ Hà tìm được Hoàng Phủ Hạo Hoa, hỏi thăm hắn tình hình được liệu ở Giang Nam.

Lúc trước Đỗ Hà kêu bọn hắn điều tra ông chủ lớn ở Giang Nam, trong đó có lẽ sẽ có một số người buôn bán dược liệu.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, Hoàng Phủ Hạo Hoa đưa cho hắn một danh sách, trên danh sách có bốn người, bọn họ tựa hồ lũng đoạn việc buôn bán dược liệu ở Giang Nam.

- Tạ Phàm, Vưu Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường.

Đỗ Hà đọc lại tên bốn người này, nhìn qua tư liệu của bọn hắn nói:

- Bốn người này là anh em kết nghĩa?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Căn cứ vào điều tra, hai mươi năm trước, thiên hạ đại loạn, nhà bọn hắn đều là thổ hào địa phương, thừa dịp loạn thế tụ tập một số nhân mã buôn lậu dược liệu, phát tài. Sau khi thiên hạ thống nhất, bọn hắn từ bỏ buôn lậu, quang minh chính đại mở tiệm thuốc ở Giang Nam, buôn bán dược liệu. Lúc trước bọn hắn đã giết chết những người có ý đồ tranh giành việc kinh doanh với bọn hắn, cho nên cũng không có ai tranh

giành, làm ăn càng ngày càng phát đạt. Chúng ta muốn có được nhiều dược liệu, chỉ có thể lấy từ chỗ bọn chúng. Nhưng công tử phải có chuẩn bị mới được, bọn người này đều là thương nhân gian ác, xem tiền tài như tính mạng, nhỏ lòng trên người bọn chúng cũng không phải chuyện dễ dàng. Một khi biết được Tô Châu có dịch bệnh, với thủ đoạn của bọn hắc sẽ tồn hàng ép giá.

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên vẻ tàn khốc, cười lạnh nói:

- Đồng hành từ xưa thế nào cũng là oan gia, quan hệ của bốn người bọn hắc như thế nào? Ai là lão đại?

Hoàng Phủ Hạo Hoa đáp:

- Chuyện này khó mà nói, đúng như công tử nói, giữa bọn hắc thỉnh thoảng cũng xảy ra một số xung đột, nhưng chỉ cần có người có ý đồ xâm nhập vào ngành sản xuất dược liệu ở Giang Nam, bọn hắc sẽ chung sức hợp tác, cùng nhau chèn ép, cho đến khi đuổi được người đó ra khỏi Giang Nam. Cũng bởi vì như thế, Giang Nam rộng lớn có hơn một ngàn tiệm bán thuốc lại chỉ có hai tiệm chiếm cứ thị trường dược liệu. Trong bốn người bọn họ, Vu Tịch lớn tuổi nhất, Tạ Phàm thứ hai, Tề Tường thứ ba, Hà Thiên nhỏ nhất. Nhưng Tề Tường là người rất có tài trí, là quân sư của bọn hắc, tất cả chủ ý đều do hắc nghĩ ra, luận về gia sản thì hơn xa những người còn lại.

Đỗ Hà thông dong mỉm cười:

- Thì ra là quan hệ hợp tác lợi ích, Hạo Hoa, người cho người cầm danh thiếp của ta mang đến, nói sáng sớm ngày mai, ta mời bốn người bọn họ dùng cơm ở đệ nhất tửu lâu Vô Tích.

Vô Tích, Tề phủ.

Sau khi nhận được danh thiếp của Đỗ Hà, Tề Tường trước tiên mời ba vị huynh đệ kia tới.

Tề Tường nhìn ba vị huynh đệ cười đối trá, vuốt vuốt tờ danh thiếp của Đỗ Hà nói:

- Đại ca, nhị ca, lão tứ, tin tưởng các người cũng nhận được danh thiếp của tiểu gia hỏa Đỗ Hà giống như ta.

Ba người cùng nhau gật đầu.

Vu Tịch là người có dáng vẻ vũ phu, nhưng là người can đảm cẩn trọng, trầm giọng nói:

- Xem ra tin tức chúng ta nhận được không giả, Tô Châu xác thực đã xảy ra dịch bệnh. Trước mắt xem ra tựa hồ tình huống không nghiêm trọng, nhưng chỉ cần không có dược liệu trợ giúp, tin tưởng người nhiễm bệnh sẽ ngày càng nhiều.

Về mặt hắc có vẻ hắc hê, chỉ để ý sẽ có bao nhiêu người nhiễm bệnh, bao nhiêu người muốn mua dược liệu của hắc. Về phần tính mạng của bọn họ như thế nào hắc, hắc không thêm quan tâm.

Tề Tường nheo mắt cười nói:

- Đại ca lần này cũng nghĩ giống tiểu đệ. Ta đã quyết định, trữ hàng dược liệu, đợi sau khi dịch bệnh mở rộng, chúng ta bán ra với giá gấp ba. Đây chính là trời ban cơ hội tốt, nhị ca, lão tứ, các người cũng đừng bỏ qua cơ hội lần này.

Hà Thiên cũng là người tham lam, lập tức đáp ứng.

Chỉ có Tạ Phàm lá gan nhỏ hơn, có chút kiêng kỵ Đỗ Hà, lo lắng nói:

- Ta đương nhiên cũng muốn kiếm tiền, nhưng ta không yên lòng về Đỗ Hà. Nghe nói tên gia hỏa này rất khó đối phó.

Tề Tường cười lạnh nói:

- Dù gì hắc cũng chỉ là một đứa trẻ nhãi ranh, cần gì phải lo lắng. Chúng ta là người làm ăn, không bán dược liệu, hắc có thể làm gì chúng ta. Ngày mai chúng ta cùng đến đó dự tiệc, muốn có dược liệu, cứ lấy tiền ra mua.

352. Chương 354 : Chuẩn Bị Hậu Sự Đi

Vô Tích nằm ở nội địa bình nguyên vùng tam giác Trường Giang, bắc giáp Trường Giang, nam giáp Thái Hồ, đông giáp Tô Châu, tây giáp Thường Châu, có kênh đào Kinh Hàng xuyên qua, là vùng đất lành nổi tiếng Giang Nam.

Nơi này không bằng Tô Châu, nhưng lại có mùi vị khác biệt.

Tạ Phàm, Vụ Tinh, Hà Thiên, Tề Tường bốn người phân biệt ở bốn phía đông tây nam bắc trong thành Vô Tích, Đỗ Hà mở tiệc chiêu đãi bốn người bạn họ ở một tửu lâu xa hoa nằm chính giữa trong thành.

Đỗ Hà đã sớm tới quán rượu, đứng trên lầu hai nhìn đám người qua lại bên ngoài cửa sổ, chờ bốn người Tạ Phàm, Vụ Tinh, Hà Thiên, Tề Tường đến, trên mặt hắn là nụ cười lạnh lùng, ánh mắt lộ ra hàn mang lạnh như băng.

Bọn họ hẹn gặp nhau vào buổi trưa, nhưng hiện giờ đã gần đến giờ Mùi, tính theo thời gian đời sau, tức là hẹn gặp mặt lúc 11 giờ, nhưng sắp gần 1 giờ rồi, bọn họ vẫn chưa xuất hiện, đến muộn gần hai giờ.

- Xem ra bọn hắn muốn ra oai phủ đầu? Cho mình hóng mát ở đây, thật là can đảm.

Đỗ Hà sớm đã gọi rượu và thức ăn, tự rót uống một mình, thấp giọng cười nói, đây là lần đầu tiên hắn phải chịu loại đãi ngộ này, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi hắn đang nghĩ tới ôn dịch ở Tô Châu, chợt nghe thấy bên ngoài tửu điểm có tiếng la hét ầm ĩ, hiếu kỳ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy một hán tử dáng người khôi ngô đuổi đánh một thiếu niên dáng vẻ gầy gò, quần áo lam lũ.

Thiếu niên kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, trên đầu đội một chiếc mũ rách, tướng mạo khiến người khác ưa thích, hai mắt lấp lánh, gương mặt không quá anh tuấn, nhưng thần thái lại phát phơ tiêu sái, cầm trong tay một túi tiền, thích thú cười vang, không ngừng nói:

- Không bắt được ta, người không bắt được ta.

Đỗ Hà chăm chú nhìn nhất cử nhất động của thiếu niên này, lộ ra thần sắc hứng thú, hắn đã nhìn ra thiếu niên kia thân thủ nhanh nhẹn, chạy nhảy như vậy là ngầm giấu diếm bộ pháp cao minh, linh hoạt giống như con cá chạch, tốc độ cực nhanh.

Hán tử khôi ngô đuổi theo hắn đang lúc tráng niên, hình thể giống như mãnh hổ, tốc độ cũng mãnh liệt, hỗn hển đuổi theo, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống thiếu niên kia. Hắn đúng là đang ở thời kỳ sung sức nhất, luận về tốc độ, thiếu niên kia quyết không phải đối thủ của hắn, nhưng mỗi lần hắn sắp đuổi kịp, thiếu niên kia lại kéo dài khoảng cách, lợi dụng bộ pháp quái dị chạy trốn trước miệng hổ. Mặc cho hắn hỗn hển như thế nào, nổi trận lôi đình như thế nào cũng không làm gì được thiếu niên này.

Thiếu niên kia giống như con khỉ, thoăn thoắt trèo lên cây đại thụ gần đó, ngồi cách mặt đất chừng ba trượng, hai chân lung lay lung lay, đóng đưa túi tiền trong tay, cười nói:

- Người cao to, muốn lấy lại túi tiền thì hãy xin lỗi lão bà bà người đừng phải đi, bằng không thứ này thuộc về ta.

Hán tử khôi ngô cắn răng nói:

- Ranh con, đừng để lão tử bắt được ngươi.

Hắn nói xong liền vén tay áo, định trèo lên cây bắt người nhưng dưới chân lại trơn trượt, suýt nữa ngã quỵ, thử lại hai lần, vẫn không thể nào leo lên được, tức tối quát:

- Ranh con có gan thì xuống đây.

Thiếu niên kêu lên:

- Người cao to, là nam nhân thì lên đây cho ta. Người lên không nổi, chứng tỏ người là nam nhân, nhưng không có cái đó, ta lên cũng được, xuống cũng được, chứng tỏ ta là nam nhân có cái đó.

Hắn ở trên cây làm mặt quỷ:

- Thái giám thối, thái giám chết bầm, đập vào người khác, còn giở trò khi dễ, ta rút đao tương trợ, giáo huấn người.

Hắn nói xong, liền tiện tay bẻ một cành cây ném về phía hán tử kia.

Hán tử khô ngô nhất thời không để ý, vừa vặn bị ném trúng.

Hán tử không ngô vốn đã nổi trận lôi đình, lúc này không kiềm chế được, nhặt hòn đá ném lên trên cây.

Thiếu niên kia né tránh, nhưng bất ngờ trượt chân, tay chân luống cuống ngã xuống.

Đỗ Hà biến sắc, hắn và thiếu niên kia cách nhau một con phố dài, muốn viện thủ cũng không kịp.

Mọi người xung quanh sợ đến mức không dám mở mắt nhìn.

Hán tử khô ngô cũng sợ cháng váng, nhắm mắt lại.

Nhưng hồi lâu vẫn không nghe thấy thanh âm rơi xuống, lại mở mắt ra, quay đầu tìm kiếm, lại thấy thiếu niên kia đang chạy sang một con đường khác, thấy mình bị phát hiện, thiếu niên cao giọng nói:

- Người cao to, ta lấy số tiền này đi trợ giúp người nghèo, lần sau còn dám xằng bậy, Tiểu đạo soái ta quyết không tha cho người.

Sau đó hắn biến mất trong một con hẻm nhỏ.

Hán tử khô ngô dậm chân, chỉ có thể tự nhận mình không may.

Đỗ Hà đã nhìn thấy tất cả, thiếu niên kia căn bản chỉ giả bộ trượt chân, khi nhảy xuống còn biểu diễn lộn nhào mấy vòng, tư thế rất đẹp mắt.

Đỗ Hà nghe thấy hắn tự xưng là “Tiểu đạo soái”, cười khổ thầm nghĩ:

- Tiểu đạo soái, chẳng lẽ tiểu gia hỏa kia là người hâm mộ ta?

Hắn vừa nghĩ đến đây, cửa phòng vừa vặn mở ra, bốn người tiến vào.

Mặc dù không biết, nhưng không khó đoán ra, bốn người bọn họ chính là Tạ Phàm, Vụ Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường.

Một hán tử cao gầy tiến lên nịnh nọt cười nói:

- Không ngờ đại nhân lại tới sớm như vậy, trong danh thiếp đại nhân nói buổi trưa gặp nhau, cũng không nói thời giờ cụ thể, làm chúng ta không có chuẩn bị, mệt mỏi đại nhân chờ đợi, thật sự có lỗi. Tại hạ Hà Thiên, bá kiến Đỗ đại nhân. Đỗ đại nhân còn trẻ đã trở thành Tuần Sát sứ tuần tra một phương, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên. Hà Thiên ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt đại nhân, thật sự hân hạnh.

Hắn nói cực kỳ xảo diệu, đổ trách nhiệm tới trễ lên người Đỗ Hà.

Ba người khác cũng như thế, tựa hồ hoàn toàn không biết mình đã để Đỗ Hà phơi nắng ở đây hai giờ, nhao nhao nịnh nọt.

Đỗ Hà rót cho mình chén rượu, uống một hơi cạn sạch, cười nói:

- Dừng nhiều lời.....

Bốp.

Hắn ném chén rượu xuống mặt đất, chén rượu vỡ tan tành.

Bốn người Tạ Phàm, Vụ Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường đều ngây dại.

Đỗ Hà đứng dậy nói:

- Hôm nay ta tới đây là muốn kết giao bằng hữu, giúp cho các người một việc. Các người đã không muốn làm bằng hữu của Đỗ Hà, vậy chúng ta sẽ là địch nhân, ta báo trước cho các người một tiếng....Chuẩn bị hậu sự đi.

Hắn lấy ra một thỏi ngân lượng đặt lên bàn, cười nói:

- Rượu và đồ ăn các người cứ tùy ý, ta mời khách.

Nói xong cười lạnh quay người rời đi.

Tạ Phàm, Vũ Tịch, Hà Thiên, Tề Tường đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đầy hoảng sợ.

Tạ Phàm run giọng nói:

- Thế này là thế nào? Chuyện này hoàn toàn không giống với kế hoạch ban đầu của chúng ta.

Ngày hôm qua bọn họ đã thương nghị cách đối phó với Đỗ Hà, bởi vì không biết rõ tình huống thực tế ở Tô Châu, không biết nên mở miệng chào giá như thế nào. Cho nên Hà Thiên nghĩ ra một “điều chiêu”, hắn cho rằng Đỗ Hà mở tiệc chiêu đãi bọn hắn là muốn nhờ vả bọn hắn, vì vậy quyết định để Đỗ Hà chờ đợi xem trình độ nhẫn nại của hắn như thế nào.

Vì vậy bọn hắn đã sớm đến tửu điểm, âm thầm quan sát.

Kết quả Đỗ Hà chờ đợi đúng một canh giờ, Hà Thiên cảm thấy Đỗ Hà nguyên ý chờ đợi bọn hắn suốt một canh giờ như vậy, đích thị là vì tình huống Tô Châu nghiêm trọng vượt quá dự liệu của bọn hắn, quyết định tăng giá lên gấp 5 lần.

Chủ ý của hắn rất đúng, sự thật đúng như hắn dự đoán, tình huống ôn dịch ở Tô Châu xác thực nghiêm trọng, chỉ có điều đáng tiếc hắn lại đụng phải Đỗ Hà.

Vũ Tịch, Tề Tường đều cảm thấy bất an, không ngờ Đỗ Hà xử sự bất ngờ như vậy.

Hà Thiên cũng chột dạ, nhưng cố tự trấn định nói:

- Đừng lo lắng, chúng ta hiện giờ đều là thương nhân đứng đắn. Đỗ Hà không có quyền lực làm gì chúng ta, nơi này là Vô Tích, không phải Trường An. Đại ca, chuẩn bị tiệc rượu và lễ vật chúng ta mời Huyện lệnh Vô Tích. Có hắn, ta không tin Đỗ Hà thật sự có thể cuồng vọng vô lễ, cậy thế khinh người.

Vũ Tịch thở dài, nghĩ thầm dùng một Huyện lệnh nhỏ bé đến ứng đối với Tuần Sát sứ Đỗ Hà có được không? Nhưng tình huống trước mắt, cũng chỉ có thể dựa vào Huyện lệnh, để Đỗ Hà có chỗ kiêng kỵ.

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Cùng ngày hôm đó ở Tề phủ, tứ huynh đệ Tạ Phàm, Vũ Tịch, Hà Thiên, Tề Tường mở tiệc chiêu đãi Huyện lệnh Vô Tích, cũng không nói nguyên do, chỉ là kín đáo đưa cho hắn một phong đại lễ.

Khi yến hội vừa bắt đầu, một đám quân lính phá cửa tiến vào, bọn họ cầm đao sáng loáng vọt vào yến hội.

Một vị Tướng quân mặc trang phục quan quân xông vào, lạnh lùng nói:

- Ai là Tạ Phàm, Vũ Tịch, Hà Thiên, Tề Tường?

Tạ Phàm, Vũ Tịch, Hà Thiên, Tề Tường biến sắc, mặt trở nên tái nhợt, trong lòng chỉ có một ý niệm:

- Hắn thật sự xuất thủ rồi.

Bọn họ lo sợ đứng dậy.

Tướng quân lạnh lùng nói:

- Bốn người các người câu kết với Trần Tử Du, Văn Trác mưu phản, chứng cứ vô cùng xác thực, vâng mệnh Giang Nam Tuần Sát sứ Đỗ đại nhân, bắt tất cả bọn chúng, tài sản sung công, áp giải vào kinh, nếu có phản kháng, giết chết bất luận tội.

Tạ Phàm, Vũ Tịch, Hà Thiên, Tề Tường sợ tới mức tê liệt ngã xuống mặt đất.

Hà Thiên la hét:

- Oan uổng, Huyện lệnh đại nhân, chúng ta oan uổng, xin người làm chủ cho chúng ta.

Tướng quân liếc nhìn Huyện lệnh nói:

- Người chính là Huyện lệnh Vô Tích, xem ra người có quan hệ không bình thường với bọn phản tặc này, không lẽ....

Huyện lệnh Vô Tích lúc này sợ tới mức giật nảy mình, hắn không biết bốn người này có phải phản tặc hay không, nhưng Đỗ Hà là người phụ trách xử lý phản tặc Giang Nam, hắn nói ai là phản tặc thì người đó chính là phản tặc. Có quan hệ với phản tặc, không phải là đồng đảng của phản tặc sao?

Hắn vội vàng đứng dậy, phân rõ giới tuyến với bốn kẻ phản tặc này.

Chỉ cần không phải kẻ thù, đối mặt với thế cục này đều không muốn can dự vào, vội vàng cáo từ rời đi. Về phần lễ vật nhận lấy hắn sớm đã lặt lể để lại trên ghé ngồi của mình.

Hắn biết Tạ Phàm, Vụ Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường thật sự xong đời rồi.

353. Chương 355 : Tôn Tư Mạc Cuối Cùng Đã Tới

Đỗ Hà được thả hạ bầm báo, bọn họ đã bắt giữ bốn người Tạ Phàm, Vụ Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường, gia sản sung công, tiệm thuốc các nơi cũng bị cường chế niêm phong, tất cả được liệu trong các cửa hàng đều được vận chuyển đến Tô Châu.

- Chuyện này không liên quan đến người nhà bọn chúng, phân phát đường phí cho người nhà bọn chúng.

Đỗ Hà một mình trong đại sảnh trống trải, nhớ tới chuyện của bốn người này, không khỏi bật cười, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cất thể ức hiếp người khác.

Đỗ Hà tìm bọn hắn hỗ trợ, vốn đã chuẩn bị lễ vật, chỉ cần bọn hắn có thể giúp đỡ Đỗ Hà chuyện này, hồi báo nhận được tuyệt đối lớn hơn giá phải bỏ ra rất nhiều.

Nhưng mấy người bọn hắn lại chọc giận Đỗ Hà, nhân lúc hắn khó khăn, đùa nghịch thủ đoạn, nói rõ là không hợp tác, muốn thừa cơ kiếm một món tiền lớn. Loại thương nhân lòng dạ hiểm độc này khiến người ta căm ghét nhất, vì vậy quyết định để bọn chúng ác giả ác báo.

Mới đầu Đỗ Hà cũng không muốn ra tay tàn ác như vậy, chỉ muốn tịch thu tất cả tài sản của bọn hắn, phá vỡ thế lung đoạn thị trường được liệu của bọn hắn ở Giang Nam, để dân chúng có thể mua được được liệu rẻ hơn. Nhưng không lâu sau, hắn nhận được tin tức Hoàng Phủ Hạo Hoa truyền đến, mới nhận ra bộ mặt thật sự của bốn người này.

Thì ra bốn người bọn hắn sau khi thiên hạ đại loạn, việc ác bất tận, thiên hạ đại định biểu hiện cải tà quy chính, nhưng lại âm thầm tổ kiến bộ hạ tâm phúc thành một bang phái hắc đạo, chuyên môn đối phó với những người đối địch làm ăn với bọn hắn, mặc dù không giết người cướp của nhưng cũng khiến bao người cửa nát nhà tan, chỉ là nhất thời chưa tìm được chứng cứ xác đáng.

Đỗ Hà cũng lười hao tâm tổn sức với bọn chúng, trực tiếp đổ tội danh mưu phản lên đầu.

Mặc dù làm vậy không khỏi lạm dụng chức quyền, nhưng bốn người bọn hắn cũng không phải thứ gì tốt đẹp, đều là hạng thương nhân độc ác, xử lý như vậy cũng không cảm thấy hối hận.

Lạm dụng chức quyền cũng đã lạm dụng rồi, hiện tại ở Giang Nam hắn là lão đại, ai dám nói hắn. Lúc này cũng không nghĩ nhiều nữa, đặt tâm tư vào chuyện ôn dịch.

Vừa nghĩ tới ôn dịch, hắn lại cảm thấy đau đầu, Trường An cách Giang Nam quá xa, Tôn Tư Mạc đến nay vẫn chưa đến, những đại phu bị bắt buộc đến sợ đầu sợ đuôi. Mặc dù dưới thủ đoạn ép buộc của Đỗ Hà không dám không chữa trị, nhưng cuối cùng vẫn thúc thủ vô sách.

Bọn họ hiện tại chỉ có thể trối người bệnh lại, dùng nước trà sát vào người bọn hắn, giảm bớt nỗi thống khổ.

Với tình huống trước mắt mà nói, còn có chút hiệu quả, nhưng lâu dần, công hiệu của nước trà sẽ giảm đến, cho đến lúc mất đi hiệu dụng.

Điểm này đã được nghiệm chứng trên người Lý Dật Phong.

Đúng lúc này, Đỗ Hà đột nhiên nhận được tin tức Từ Tuệ cầu kiến.

Đỗ Hà nhớ tới giai nhân tương xứng với Vũ Mị Nương ở trên thuyền hoa, cho người mời nàng vào.

Thời gian này, tâm tình Từ Tuệ rất bất ổn, từ nhỏ nàng đã là bảo bối được che chở, chăm sóc, chưa bao giờ phải trải qua chuyện khủng khiếp như trên thuyền hoa, gần đây trong đầu nàng lúc nào cũng hiện ra tư thái anh dũng hơn người của Đỗ Tường, khiến tâm tư nàng lúc nào cũng thổn thức.

Gần đây, hoàng cung tuyển thanh tú, Từ Hiếu Đức có lòng đề cử nàng, để nàng có thể bay lên làm phượng hoàng, cũng tiện đề cao địa vị của Từ gia.

Có lẽ tiến vào hoàng cung, trở thành nữ nhân của Hoàng Đế là thứ mà thường nhân không cách nào có được, ao ước suốt đời.

Nhưng Từ Tuệ hoàn toàn không có tâm tư, nhưng ý muốn của cha mẹ, nàng sao dám khước từ, xưa nay nàng là một tiểu thư khuê các được giáo dục theo tư tưởng truyền thống, thực sự rất khó phản đối ý nguyện của phụ thân, chỉ có thể rầu rĩ không vui. Việc này còn chưa định ra, Tô Châu bất ngờ bộc phát dịch bệnh khủng khiếp, trong vòng một đêm, tựa hồ toàn thành bị nhiễm bệnh.

Từ Tuệ bị cấm ở nhà, cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào, cho đến gần đây, Đỗ Hà tiến vào Tô Châu, ban bố chế độ hoàn toàn mới, tất cả mọi người trong thành đều phải làm việc, lúc này mới có cơ hội tự do hành động. Nàng cũng biết được sự đáng sợ của dịch bệnh, nhưng hoàn toàn không có tin tức về phụ thân Từ Hiếu Đức, nhị thúc phụ Từ Khải vì muốn ra khỏi thành chạy nạn nên bị Đỗ Hà bắt giam, trong nhà không có người chủ sự, hai người cũng không biết sống chết thế nào, bắt buộc phải đến tìm Đỗ Hà hỏi thăm tình hình cụ thể.

Đi vào đại sảnh, nàng thấy Đỗ Hà đang ngồi bên trong sảnh đường, cảm thấy người này rất giống với người nào đó trong tưởng tượng của mình.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Không nhận ra ta sao?

Nụ cười đặc biệt này khiến hai khuôn mặt trong đầu Từ Tuệ như dung hợp làm một, kinh ngạc trợn mắt, thất thanh nói:

- Tại sao là ngươi?

Đỗ Hà thấy Từ Tuệ xinh đẹp như người trong bức họa, không gì sánh được, nhưng lúc này trên khuôn mặt thuần khiết của nàng lại hiện ra cảm xúc phức tạp, sở mũi nói:

- Ta chính là Đỗ Hà, lúc trước vì có nhiệm không thể dùng tên thật, thật sự có lỗi.

Từ Tuệ vừa ngạc nhiên, sau đó lại lập tức giật mình, sau khi trở lại Tô Châu, nàng đã xem Đỗ Hà như thần tượng, đặc biệt kêu người thu thập thơ từ của Đỗ Hà. Hạ nhân chẳng những mang đến cho nàng thơ từ, còn mua bản viết và một số sự tích về hắn.

Văn võ toàn tài, đây chính là đánh giá đúng nhất về Đỗ Hà.

Đỗ Tường cũng giống như vậy, xuất khẩu thành thơ, võ nghệ siêu quần, trí tuệ hơn người, năng lực hai người biểu hiện ra không có gì sai biệt, là một người cũng không kỳ quái. Trong lòng nàng cũng thầm an tâm, nhớ tới khi ở trên thuyền hoa mình từng biểu thị kính ngưỡng với Đỗ Hà, nhất thời hai má đỏ ửng.

Đỗ Hà thấy nàng thần sắc cổ quái, vô cùng xinh đẹp, nhưng trước mắt ôn dịch hoành hành, hắn không có thời gian nói chuyện với Từ Tuệ, đi thẳng vào vấn đề:

- Từ cô nương, tới tìm ta có chuyện gì?

Từ Tuệ nghiêm mặt nói:

- Tiểu nữ muốn đến hỏi thăm tin tức của phụ thân và nhị thúc. Một ngày trước khi dịch bệnh bộc phát, phụ thân đang làm khách ở Tô gia, đến nay chưa về, cũng không biết hiện tại ra sao. Còn nhị thúc....nhị

thức cách đây không lâu đến tìm Thứ Sử đại nhân, hy vọng có thể ra khỏi thành, nhưng lại bị đại nhân bắt giữ, hiện giờ Từ gia không có người nào chủ sự, nhân tâm tan rã, kính xin Đồ đại nhân giúp đỡ.

Đồ Hà nhẹ gật đầu, tỏ vẻ minh bạch, nhưng lại nói:

- Nhị thúc nàng có lẽ là một trong những người cản trở công vụ, bọn họ phạm lỗi, phải chịu phạt, cái này ta không giúp được. Còn về phụ thân của nàng, thật xin lỗi, có lẽ đã nhiễm bệnh rồi. Tô gia là khu vực trọng điểm của dịch bệnh, tình trạng của bọn họ nặng hơn rất nhiều những người mắc bệnh khác, thậm chí người nhiễm bệnh đầu tiên cũng không nặng bằng bọn họ.

Đây cũng là chuyện Đồ Hà vẫn cảm thấy kỳ quái, không biết tại sao, Tô gia lại là đại hộ bị mắc dịch bệnh, hơn nữa tình hình lại nghiêm trọng nhất.

Ví dụ, Lý Dật Phong sau khi mắc bệnh, ngủ mê suốt sáu ngày mới tỉnh lại, bệnh tình tăng thêm gấp 10 lần. Sư huynh của hắn cũng giống như vậy, ngày thứ sáu tỉnh lại, bệnh tình tăng thêm.

Còn người trong Tô gia chỉ ngủ một ngày đã tỉnh lại, bệnh tình nặng thêm gấp hai mươi lần, tình trạng nghiêm trọng hơn Lý Dật Phong rất nhiều.

Nguyên do bên trong, Đồ Hà nhất thời cũng không cách nào nghĩ thông suốt.

Từ Tuệ nghe tin phụ thân mình đã nhiễm dịch bệnh, khuôn mặt tái nhợt không còn huyết sắc, thân thể lung lay muốn ngã, tựa hồ không đứng vững.

Đồ Hà thương xót, an ủi nói:

- Từ cô nương yên tâm, nhiễm bệnh cũng không có nghĩa là tử vong, lại càng không có nghĩa cô sẽ mất phụ thân, vẫn có cơ hội trị liệu. Ta tin tưởng trên đời không có gì không thể vượt qua...

Ta chẳng những muốn cứu phụ thân cô, còn phải cứu toàn bộ dân chúng trong thành.

Từ Tuệ thấy Đồ Hà tự tin như vậy, cũng cảm thấy phấn chấn, cười nói:

- Ta tin người.

Hai ngày nữa lại trôi qua, sau ngàn vạn trông mong, Tôn Tư Mạc cuối cùng đã đến.

Rạng sáng hôm nay, Tôn Tư Mạc phong trần mệt mỏi đi tới Tô Châu.

Ngay khi nhận được lời mời của Đồ Hà, Tôn Tư Mạc không dám lãnh đạm. Hắn làm nghề y nhiều năm, biết rõ dịch bệnh đáng sợ như thế nào, vội vàng xuôi nam. Nghe nói Đồ Hà thúc giục, hiểu rõ mười lăm vạn người đã bị dịch bệnh ăn mòn, càng tăng tốc tối đa, hành trình vốn nửa tháng mới tới, trong sáu ngày đã đến nơi.

Đương nhiên chuyện này cũng nhờ Đồ Hà giúp đỡ, trước khi Tôn Tư Mạc đến đây, Đồ Hà sớm đã truyền lệnh cho trạm dịch các nơi phối hợp, kêu bọn họ chuẩn bị ngựa nhanh nhất, lương khô tốt nhất, xa phu tốt nhất.

- Tôn đại phu, ta mong người đến mãi.

Mặc dù trước mặt Từ Tuệ, Đồ Hà tràn đầy tự tin, nhưng tất cả hy vọng vẫn phải ký thác vào vị Dực Vương Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc xiêm y lộn xộn, vẻ mặt mệt mỏi, ân cần hỏi:

- Tình huống thế nào?

- Cũng may chưa xuất hiện người thương vong, nhưng tình tiết hiện giờ đã rất nghiêm trọng, có người không kiên trì được, kêu gào chúng ta giết chết hắn, để giảm bớt nỗi thống khổ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta sợ bọn họ không chịu được.

Tôn Tư Mạc cũng thở dài, vừa đi vào thành vừa nói:

- Cũng may, trên đường đi, ta nghe người nói nước trà có thể tạm thời áp chế chứng bệnh của bọn hắn, có đúng không?

Đỗ Hà gật đầu xác định.

Tôn Tư Mạc nói:

- Trà giống như dược liệu, xưa nay đã có công hiệu trừ độc, nghe người nói như vậy, có lẽ bọn họ đã bị trúng độc, nhưng cũng lây bệnh, rất có thể là vì độc vật dẫn phát dịch bệnh. Cho nên nước trà mới có công hiệu giải độc nhất định. Ở đây ta có một ít giải độc đan, có hiệu quả giải độc. Đại nhân có thể cho bọn họ uống, sẽ có công hiệu nhất định...Có nước ấm không...

Hắn vận vẹo người nói:

- Mấy hôm nay đi đường quá mệt mỏi, với trạng thái tinh thần hiện tại của ta, không cách nào tĩnh tâm chẩn đoán bệnh..Ta cần tắm rửa, ngủ một giấc.

Đỗ Hà thấy Tôn Tư Mạc bình tĩnh, trong lòng cũng thấy yên tâm, lập tức phân phó hạ nhân để hắn nghỉ ngơi.

354. Chương 356 : Độc Cùng Dịch Bệnh

Đỗ Hà đem thuốc mà Tôn Tư Mạc đưa cho hắn cầm đến Tô phủ cho người bệnh nặng sử dụng để xem thử dược hiệu.

Cả một Tô phủ lớn như vậy, hơn tám mươi người đều bị nhiễm bệnh, trong đó nghiêm trọng nhất là một gia đình thân hình cường tráng như hổ, dáng người thật thô lỗ, cơ bắp chẳng khác gì khối sắt, thật giống như nam diễn viên cơ bắp Schwarzenegger trong phim Mỹ đời sau, thật khó tưởng tượng một người như vậy khi bị nhiễm bệnh còn yếu ớt hơn cả một nữ tử.

Giờ phút này tay chân hắn đều bị buộc chặt gắt gao, nhưng cảm giác ngứa ngáy vô cùng vô tận trong thân thể làm cho hắn liên tục gào thét, cuống họng của hắn cũng đã khàn đục, nói không nên lời. Cổ tay lẫn cổ chân máu tươi đầm đìa vì giấy dũa, phá rách da xuyên vào da thịt.

Đỗ Hà lại cho người đem giải độc hoàn cường ép hắn nuốt vào.

Giải độc hoàn quả nhiên có hiệu quả, người bệnh vừa uống được chừng nửa canh giờ đã dần dần yên tĩnh, cuối cùng ngủ say. Hắn đã bị cảm giác ngứa ngáy kia hành hạ suốt mấy ngày không được ngủ, cả người gần như sụp đổ, hôm nay mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, thân thể mệt mỏi lập tức bộc phát nên ngủ thiếp đi.

Đỗ Hà cười nói:

- Dược Vương không hổ là Dược Vương, quả thật có khả năng xoay chuyển càn khôn!

Hắn đem thuốc chia thành mấy phần, cho thủ hạ phân ra chia xuống cho người bệnh, giảm bớt nỗi đau đớn trên người bọn họ.

Sau đó hắn cầm mấy viên đi tới chỗ ở của Lý Dật Phong, Tào Nghi, Hàn Phong Hà, Chu Linh Linh bọn họ, mấy người này bị nhiễm bệnh sớm nhất, theo tình huống so với dân chúng trong thành càng thêm nghiêm trọng. Nhưng bọn họ đều là người tập võ, khí lực cùng nghị lực khác hẳn người thường, loại đau đớn kia họ có thể cắn răng kiên trì xuống.

Thấy Đỗ Hà đưa thuốc tới, không chút nghỉ ngơi liền uống vào.

Qua vài phút dược hiệu dần dần phát huy, Lý Dật Phong thở ra một hơi thật dài:

- Chết tiệt, đây là quái bệnh gì, không đau đớn lại ngứa ngáy không sao chịu nổi!

Hắn làm người vốn hòa khí, chú ý phong độ, nhưng bị giày vò như vậy cũng không nhẫn nhịn được mở miệng nói tục.

Đỗ Hà thận trọng nói:

- Hôm nay có tới mười lăm vạn người cùng nhiễm chứng bệnh giống nhau, có thể còn sống sót cũng đã là không tệ. Đúng rồi...thừa dịp hiện tại người thanh tỉnh, còn nhớ rõ mình vì sao lại nhiễm lên dịch bệnh này

không? Căn cứ tình huống chúng ta nắm giữ trước mắt mà xem, người là người thứ nhất nhiễm bệnh. Nhất định phải có chỗ mấu chốt nào mà người bị lây nhiễm, có thể do người ăn đồ vật, người suy nghĩ một chút nhìn xem có thể nghĩ ra được gì hay không!

Mấu chốt có thể cứu chữa dịch bệnh không chỉ cần phòng ngừa khuếch tán, còn trị tận gốc, tìm được ngọn nguồn cũng là một trong những trình tự trọng yếu nhất.

Tựa như bắt giặc phải bắt vua, ngọn nguồn còn chưa trừ diệt, mặc dù người bệnh có thể trị liệu, bệnh tình có thể không chế cũng không làm nên chuyện gì.

Đối với việc trị liệu dịch bệnh, hần không thông y thuật, không có được khả năng của Tôn Tư Mạc nên bó tay hết cách. Nhưng ở việc tìm kiếm nguồn gốc dịch bệnh hần cảm thấy dùng tài trí của chính mình có thể xuất được một phần lực, ở vấn đề trị tận gốc dịch bệnh vẫn có thể giúp được.

Lý Dật Phong là người nhiễm dịch bệnh sớm nhất, ở trên người hần nhất định có thể tìm ra ngọn nguồn dịch bệnh.

Lý Dật Phong trầm mặc thật lâu, lại lắc đầu nói:

- Không có, trước khi trở lại Hải Trung Châu ta vẫn luôn điều tra hành tung của tam sư đệ, cũng không phát sinh chuyện gì khả nghi. Huống chi chúng ta hành tẩu giang hồ cũng không chú ý chuyện ăn ở, chỉ ăn theo những quầy hàng dọc đường. Nếu thật do thức ăn ở đó xảy ra vấn đề, nhiễm bệnh cũng không chỉ là một mình ta!

Hần vận óc suy nghĩ, trong lúc nhất thời không nghĩ ra nguyên nhân từ đâu.

Đỗ Hà thăm thở dài một hơi, cũng không bắt buộc, lại để cho hần sớm đi nghỉ ngơi.

Lý Dật Phong muốn nói lại thôi.

Đỗ Hà biết hần muốn hỏi chuyện của Chu Chấn Uy, cười nói:

- Lý huynh yên tâm, sư phụ của người cũng không giống như Trần Tử Du, Văn Trác cùng một chỗ áp giải đi Trường An. Hần từng có tiếp xúc với người, tạm thời không có việc gì, nhưng ta không dám khẳng định hần có bị lây nhiễm hay không, còn chưa dám đưa hần mang đến Trường An, hôm nay hần đang dẫn người của Chấn Uy vô quán đang ở Tô Châu cứu trợ những dân chúng đã bị lây nhiễm dịch bệnh!

Chấn Uy vô quán của Chu Chấn Uy trải rộng khắp Giang Nam, Tô Châu là thành thị lớn nhất Giang Nam đương nhiên không thiếu. Tuy Đỗ Hà đã hạ lệnh niêm phong toàn bộ Chấn Uy vô quán, nhưng còn chưa truyền tới Tô Châu, phân quán của Chấn Uy vô quán tại Tô Châu vẫn còn khỏe mạnh hơn nữa cũng chưa bị ôn dịch xâm nhập.

Chu Chấn Uy tỏ vẻ hy vọng có thể tận thêm một phần lực giúp đỡ.

Đỗ Hà đang cần nhân thủ, lại thêm bên cạnh Chu Chấn Uy còn có Ba Vũ Hưng, không sợ hần giở trò, cũng liền đáp ứng hần, hiện tại hần đã trở thành nhân viên cứu hộ đặc lực nhất trong thành.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ quan lại Giang Nam bị Đỗ Hà triệu tới đã đến Tô Châu.

Đỗ Hà cũng không để họ vào thành, chỉ mở một buổi hội nghị tập thể ở ngoại ô, lại để cho họ trở lại thôn trấn dẫn bổ cáo chiêu an, còn để họ làm gương tốt, phòng ngừa ôn dịch tạo thành nguy hại, đồng thời cũng dẫn dò họ coi chừng lưu ý dân chúng trong cảnh nội có chứng bệnh đồng dạng. Cuối cùng còn ban bố mệnh lệnh cứng rắn, nếu có ai dám lung tung lợi dụng dịch bệnh bịa đặt sinh sự, hết thảy dùng lý do đầu độc nhân tâm bắt giữ, nghiêm trị không tha, người có tình tiết gây tội nghiêm trọng có thể trực tiếp phán xử tử hình.

Quan viên địa phương Đường triều khi bổ nhiệm đều có một bộ pháp tắc, mặc dù không thể cam đoan nguyên một đám thứ sử thái thú đều là nhân vật biết dùng người như Bao Thanh Thiên, nhưng phần lớn đều là quan lại có chút bốn sự năng lực. Nghe Đỗ Hà phân phó, lập tức hiểu ý kịp thời đều đủ hạng mệnh lệnh ban bố xuống dưới.

Đỗ Hà đối với phương pháp đồn đãi luôn mặc kệ, đem tình huống dịch bệnh rút nhỏ thật nhiều, trực tiếp nói rõ cho dân chúng, lại để cho họ biết rõ tình huống, nếu người nào có ý đồ nhân cơ hội tìm kiếm chỗ tốt, muốn châm ngòi thị phi cũng chỉ là bất lực.

Cho tới bây giờ, biện pháp này vẫn rất không tệ, ít nhất cho tới nay Giang Nam còn chưa có bất kỳ huyện trấn nào bị dịch bệnh bộc phát mà trở nên hỗn loạn.

Vào lúc giữa trưa, sau nhiều giờ nghỉ ngơi Tôn Tư Mạc lại trở nên phần chấn tinh thần xuất hiện ngay trước mặt Đỗ Hà.

Đỗ Hà vui vẻ nói:

- Tôn đại phu, thuốc giải độc của ngài rất hiệu quả, sau khi người bệnh uống vào tình huống đã chuyển biến tốt đẹp.

Tôn Tư Mạc cười gật đầu nói:

- Xem ra ta suy đoán không lầm, dịch bệnh này rất có thể do loại độc vật nào đó gây ra. Chỉ là không biết là loại độc vật nào lại lợi hại như thế!

Lần này hắn cũng không nói chuyện chi tiết với Đỗ Hà, không chờ đợi được liền đi cứu chữa cho người bệnh.

Tay bắt mạch, hắn yên lặng lắng nghe nhịp đập thật cẩn thận.

Vọng văn vắn thiết, Tôn Tư Mạc thật cẩn thận thông qua mấy trình tự này suy đoán tình huống của người bệnh, vẻ mặt nghiêm nghị.

Ở bên cạnh hắn còn có hơn hai mươi đại phu đang đứng bên cạnh quan sát.

Qua hồi lâu, Tôn Tư Mạc cười nói với bệnh nhân:

- Tình huống không quá nghiêm trọng, có thể trị, người nghỉ ngơi thật tốt, ta đi phối dược!

Đỗ Hà nghe xong mừng rỡ như điên, Dược Vương đúng là Dược Vương, người nổi danh đúng là không phải hư sĩ, phần đông danh y đều bó tay hết cách, hắn vừa tới đã nhận được phương pháp trị liệu.

Đi ra khỏi phòng, dáng tươi cười của Tôn Tư Mạc biến mất không còn sót lại chút gì, gương mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị, cũng không đi phối dược mà giận dữ vội vàng nói:

- Lần này sở dĩ dịch bệnh nghiêm trọng đến như vậy cũng không phải do lây bệnh hay ăn phải thứ gì, mà là con người làm ra, không phải thiên tai tự nhiên!

Đỗ Hà chấn động, thấp giọng hô lên:

- Lời này là sao?

Tôn Tư Mạc nói:

- Dịch bệnh có một đặc thù, bởi vì người bệnh bị người khác lây bệnh, cho nên bệnh tình sẽ lan tràn. Nói thí dụ như hô hấp, có loại dịch bệnh thông qua đường hô hấp mà lây bệnh. Cho nên trước tiên bị lây sẽ là mũi, sau đó theo bệnh tình tăng thêm, dần dần chuyển sang bộ vị khác.

Hoặc là tiếp xúc va chạm lây bệnh, trước hết bị lây tất nhiên là địa phương bị tiếp xúc qua.

Mà người bệnh trong phòng thì không giống như thế, bọn họ bị bệnh từ trong cơ thể. Còn chưa có loại dịch bệnh nào có thể trực tiếp xuyên thấu qua thân thể lây vào trong nội thể, giải thích duy nhất là có người bệnh ăn phải thứ đồ vật không nên ăn. Bọn họ hắn là bị trúng độc, thế nhưng độc là sẽ không lây lan, càng không biến thành dịch bệnh. Quái, quái, quái!

Hắn liền tiếp nói ba từ quái, cau mày nói:

- Ta hành y bốn mươi năm, còn chưa từng gặp qua loại quái chứng này!

Đỗ Hà thấy Tôn Tư Mạc có chút bó tay, ngạc nhiên hỏi:

- Ngay cả Tôn đại phu cũng bất lực sao?

Tôn Tư Mạc cười khổ nói:

- Tôn mỗ cũng không phải thần tiên, đối với một ít bệnh thông thường có lẽ có thể thuốc đến bệnh trừ, nhưng đối mặt với loại nghi nan quái chứng thể này không làm nghiên cứu phân tích làm sao nghĩ ra phương pháp trị liệu. Lúc trước sở dĩ nói như vậy chỉ là muốn an ổn tâm trạng người bệnh, kích phát lòng cầu sống của họ mà thôi. Đúng rồi...thuốc giải độc hữu hiệu, bệnh trạng nằm trong nội thể. Theo ta sơ bộ chẩn đoán bệnh chính là trúng độc mà không phải dịch bệnh, vì sao đại nhân một mực chắc chắn đây là dịch bệnh?

Đỗ Hà giật mình, cũng nổi lên nghi hoặc, hần lại để cho Tô Định Phương mời tới hơn hai mươi vị danh y, bọn họ chẩn đoán bệnh đều là trúng độc, không phải dịch bệnh.

Đỗ Hà còn tưởng rằng bọn họ chỉ qua loa cho xong, suýt nữa nhốt họ vào đại lao, nhưng hôm nay ngay cả Tôn Tư Mạc cũng nói như vậy, chuyện này làm cho hắn không biết nên trả lời như thế nào.

Đại danh của Tôn Tư Mạc vang rền khắp nơi, là đệ nhất nhân trong giới y thuật, thấy ý kiến của hắn cũng nhất trí, nhưng đại phu khác đều nhao nhao kháng nghị, tỏ vẻ quan điểm của mình, ám chỉ Đỗ Hà không hiểu mà nói mò.

Đỗ Hà xấu hổ sờ lên mũi nói:

- Kỳ thật ta đã sớm có hoài nghi nguyên nhân chính thức phát bệnh tại Tô Châu không phải vì lây bệnh, nhưng ta có thể khẳng định đây nhất định là dịch bệnh. Tôn đại phu, ngài đi theo ta gặp một người là sẽ biết!

Đỗ Hà đem Tôn Tư Mạc cùng nhóm đại phu đi tới chỗ ở của mấy người Lý Dật Phong, lại để cho Tôn Tư Mạc bắt mạch cho hắn.

Tôn Tư Mạc vừa nhìn thấy sắc mặt của Lý Dật Phong, thần sắc khê động, vội vàng tiến lên bắt mạch cho hắn, cẩn thận quan sát tay hắn, lại đẩy mũi nhìn xem, kinh nghi nói:

- Quái, thật quái! Đây đúng là dịch bệnh, không giống, chứng bệnh hoàn toàn giống nhau, nhưng nguyên nhân phát bệnh lại bất đồng. Người bệnh này nguyên nhân nhiễm bệnh là bị lây lan, là tay cùng mũi bị khởi bệnh đầu tiên, hoàn toàn khác hẳn với người bệnh khi nãy!

Đây cũng chỗ cao minh của Tôn Tư Mạc, Lý Dật Phong cũng được đại phu khác khám bệnh, nhưng ngoại trừ Tôn Tư Mạc cũng không người nào phát hiện được nguyên nhân phát bệnh của hắn.

Tôn Tư Mạc thì thảo tự nhủ:

- Tại sao có thể như vậy? Độc, dịch bệnh là hai chứng bệnh hoàn toàn khác hẳn, làm sao có thể xuất hiện trên người một bệnh nhân, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Trong nội tâm Đỗ Hà khê động, hỏi:

- Lý huynh, nếu như đầu tiên người bị lây ở mũi cùng tay, căn cứ theo lẽ thường suy luận, người hắn phải ngửi thấy gì đó hoặc là đụng chạm tới mới phải. Người ráng suy nghĩ kỹ một chút phải chăng đã ngửi thấy hương vị cổ quái hoặc là chạm phải đồ vật nào đó không sạch sẽ?

Lý Dật Phong giật mình, thấp giọng lẩm bẩm...

355. Chương 357 : Tra Tìm Độc Thủ Phía Sau Màn

Đỗ Hà vừa hỏi, đúng lúc khơi dậy ký ức trong đầu Lý Dật Phong, nói:

- Ta nhớ ra rồi, là ở Hội Kê sơn. Lúc ấy ta truy tìm hành tung của tam sư đệ, đi theo một đám người tới Hội Kê sơn. Dưới chân núi gặp một chuyện làm người tức giận vô cùng, Đỗ huynh có lẽ cũng nghe nói qua. Đây là một trong những nguyên nhân mà sư phụ ta cùng Trần Tử Du cãi nhau đến trở mặt. Một độc y họ Phùng đang nghiên cứu độc dược nơi đó, vì muốn thử nghiệm được hiệu, bọn hắn bắt giữ người sống cưỡng ép rót độc dược vào người họ để làm thí nghiệm. Sau khi hạ độc chết người thì đem thi thể họ bỏ vào hầm sâu phía sau núi. Cũng không biết bọn hắn đã thí nghiệm được bao lâu, ta ở trong hầm ngầm phát hiện khoảng hơn ba trăm thi thể. Có thi thể còn hoàn hảo, có hư thối sinh giòi, có một cỗ tanh tưởi bốc lên. Ta

từng xuống dưới tìm kiếm tam sư đệ, có người qua cổ tanh tuổi kia, cũng lật qua lật lại thi thể. Có lẽ dịch bệnh của ta bị lây nhiễm ngay lúc đó, trừ lần đó ta cũng không nghĩ ra còn chuyện nào khác!

Lý Dật Phong đem chuyện Phùng độc y lấy người sống làm thí nghiệm kể lại chi tiết.

Đi theo Đỗ Hà đến đây đều là đại phu, có lẽ bọn họ không có y đức sánh bằng Tôn Tư Mạc, nhưng dù sao họ cũng là đại phu, đều dùng tế thể cứu nhân mà sống, nghe chuyện cực kỳ tàn ác như vậy, ai ai cũng tràn đầy cảm phẫn.

Ngay cả người có tâm địa Bồ Tát như Tôn Tư Mạc cũng không nhịn được quát lớn:

- Người này đáng chết!

Đỗ Hà lúc trước nghe Lý Dật Phong nói qua đại khái cũng đã tức hận trong lòng, hôm nay lắng nghe chi tiết càng tăng đầy sát ý, chẳng qua cũng không phải lúc nói chuyện này, hỏi:

- Tôn đại phu, ngài xem đây có phải nguyên nhân mà Lý huynh bị nhiễm bệnh?

- Rất có thể!

Tôn Tư Mạc cẩn thận suy nghĩ, trầm giọng nói:

- Ôn dịch bộc phát thường thường nương theo tai nạn, nhất là trên chiến trường rất dễ dàng phát sinh dịch bệnh. Căn cứ theo ta hiểu được, thi thể người sau khi chết nếu không được kịp thời xử lý sẽ hư thối, còn hấp dẫn ruồi, giòi, chuột là những loài vật dơ bẩn, là nơi tụ tập những thứ ô uế, nếu quá nhiều sẽ dẫn phát ra dịch bệnh. Hơn ba trăm cỗ thi thể chồng chất chung một chỗ, thời gian dài không được xử lý, dẫn phát dịch bệnh cũng không phải không có khả năng!

- Thế nhưng cho dù là như thế, đây cũng chỉ là dịch bệnh, không phải chất độc. Tại sao lại còn có bệnh trạng như trúng độc?

Đỗ Hà theo dòng suy nghĩ của Tôn Tư Mạc nghĩ tiếp, đưa ra nghi vấn, nhưng lại lập tức lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ chuyện này có quan hệ tới việc trước khi người bị hại chết đã bị rót qua độc được thử nghiệm?

Một đại phu bác bỏ:

- Không có khả năng, người chết như đèn diệt. Mặc dù trước khi chết bị người bỏ độc, độc được cũng chỉ tồn tại trong dạ dày thi thể, sẽ không khuếch tán toàn thân, càng không ảnh hưởng tới dịch bệnh!

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Thế nhưng nếu như vậy làm sao giải thích tình huống của Lý huynh? Rất hiển nhiên Lý huynh nhiễm dịch bệnh, mà địa phương duy nhất có thể nhiễm đến chỉ có hầm ngầm trong sơn cốc Hội Kê sơn. Giả thiết cả hai không có liên quan gì, mặc dù Lý huynh bởi nguyên nhân thi thể hư thối mà nhiễm dịch bệnh, bệnh trạng cũng không khả năng giống như trúng dịch bệnh tại Tô Châu. Nếu như cả hai giống nhau, ở trong đó tất nhiên sẽ có liên hệ. Nếu chuyện là không thể tưởng được, chỉ có thể nói chúng ta suy nghĩ sai lầm, cũng không đại biểu nó không tồn tại.

Tuy hấn không tinh thông y thuật, nhưng năng lực phân tích vẫn rất tốt.

Tôn Tư Mạc đồng ý:

- Ta cảm thấy được Đỗ tướng quân nói rất có lý, kỳ thật cũng không phải không có người sau khi chết vì độc được lại không bị độc được ăn mòn thân thể. Ân sư của ta từng nói người Miêu nuôi cổ độc, nhất là người Miêu của Nam Chiếu quốc lại càng cực kỳ tinh thông đạo này. Độc được của bọn hấn cực kỳ bá đạo, không chỉ có thể ăn mòn ngũ tạng lục phủ của con người, còn có thể ăn mòn da thịt người, làm toàn thân người chết đều chứa đựng kịch độc, trở thành độc nhân. Bọn hấn dùng thịt của độc nhân nuôi nấng độc vật luyện cổ, muốn độc càng thêm độc.

Loại ôn dịch hoàn toàn mới này ở Tô Châu, bên trong độc có dịch bệnh, bên trong dịch lại có độc, xưa nay chưa từng có, ta hoài nghi có người đem người sống rót vào độc được kịch độc, luyện thành độc nhân, sau đó cố tình để cho thi thể độc nhân biến thành hư thối, sinh ra loại độc chất bên trong có dịch bệnh, bên

trong dịch bệnh lại có độc chất. Đương nhiên, đây chỉ là giả thiết của ta, có phải như thế hay không ta cũng không thể phân biệt!

Đỗ Hà nói:

- Bất quá đây cũng là một manh mối, không thể buông tha. Theo ta được biết vị Phùng độc y kia hẳn là còn có nhiệm vụ khác, nếu không hẳn làm sao lại đi luyện chế ra ôn dịch mang độc...

Hắn còn nhớ rõ Vân Trác đã từng nói cho hắn biết, có một người đang nghiên cứu chế luyện độc dược để giết Lý Thế Dân, căn cứ Lý Dật Phong chất vấn Trần Tử Du, Phùng độc y rõ ràng chính là người đang chế tạo độc dược kia, tại sao hắn muốn chế tạo loại độc dược có ôn dịch, lại còn ra tay đối với người trong Tô Châu thành?

- Chẳng lẽ bên trong lại có ẩn tình gì? Hoặc là từ ban đầu Phùng độc y cũng không nghĩ tới việc luyện chế độc dược cho Trần Tử Du cùng Vân Trác, ngay từ đầu hẳn lợi dụng hai người, giả vờ tỏ vẻ thần phục, mục đích thực tế là vì nghiên cứu lại độc chất cùng ôn dịch trộn lẫn thành dịch bệnh, dùng đối phó dân chúng toàn thành Tô Châu?

Ý niệm như vậy chợt lóe lên trong đầu Đỗ Hà.

- Như vậy đi!

Hai tay của hắn hợp lại, “ba” một tiếng vỗ tay nói:

- Chúng ta chia ra hai đường, Tôn đại phu, ngài dẫn toàn bộ đại phu trong thành nghiên cứu chứng bệnh, tranh thủ mau chóng vượt qua dịch bệnh cổ quái này. Ta đi tìm Phùng độc y gì đó, cũng muốn nhìn xem đến tột cùng người này lại có thù hận gì với Tô Châu vậy mà lại muốn một lần hành động hủy diệt người trong toàn thành, dụng tâm như vậy thật sự là quá mức độc ác!

Tôn Tư Mạc bọn họ đều tỏ vẻ hiểu được.

Đỗ Hà lại nói:

- Trước khi hành động, chúng ta đã định sẽ tìm ra ngọn nguồn chuyện này!

Hắn tự tin cười cười, trong nội tâm đã có một biện pháp mới. Có lẽ bởi vì không thể tưởng được sẽ có người điên cuồng tới mức một lần độc hạ tới mười lăm vạn người, cho nên khi điều tra nguyên nhân cho tới bây giờ hắn cũng không dám nghĩ đây là do con người làm ra, ai cũng chỉ nghĩ đây là do thiên tai, hoặc do địa phương nào đó bị ô nhiễm gây ra, nhưng hôm nay được Tôn Tư Mạc nhắc nhở biết do con người gây ra, suy nghĩ cũng đã trở nên rộng rãi.

Nếu do con người làm ra, vậy việc điều tra nguyên nhân có thể rút ngắn được thời gian.

Một người không có khả năng chỉ trong vòng một đêm hạ độc tới mười lăm vạn người, nhất định phải dùng phương pháp đặc thù đem độc hạ xuống đồ vật mà mười lăm vạn người đều cần dùng đến. Ăn, mặc, ở, đi lại là sinh hoạt cần thiết của loài người, thiếu một thứ cũng không được. Mặc cùng ở hay đi lại cũng không quan hệ tới hạ độc, chỉ có thể ra tay ở thức ăn.

Thức ăn mà cả mười lăm vạn người đều dùng là thứ gì?

Đáp án càng thêm sinh động, có thể cùng nhau sử dụng chỉ có nước.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao những gia đình giàu có lại may mắn thoát khỏi tai nạn lần này.

Mỗi nhà phú hào đều có giếng nước riêng của mình, ăn uống đều tự cấp tự túc, muốn hạ độc phải lên vào phủ đệ của họ, như vậy sẽ càng tăng thêm độ khó. Trái lại dân chúng bình thường dùng nước thường sẽ quây quần trong mười hộ hoặc hơn mười hộ đều dùng chung một giếng nước, chỉ cần đem độc bỏ xuống giếng nước thì những gia đình kia tất nhiên là bị trúng độc không thể nghi ngờ.

Bởi vì giếng nước là nơi công cộng, hạ độc chỉ là chuyện dễ dàng.

Đỗ Hà trầm giọng:

- Chỉ có đem độc bỏ vào trong giếng nước mới có thể làm cho mười lăm vạn dân chúng trong vòng một đêm trúng độc. Tôn đại phu, có thể tăng cường điều tra ở đây, bên trong giếng nước nhất định phải có loại độc bị tạp giao trong đó!

Ôn dịch tất có độc, nếu hai chủng độc tổ hỗn hợp, vì vậy Đỗ Hà gọi là tạp giao độc.

Một nhóm đại phu đều khẽ cười.

Một người lên tiếng:

- Tạp giao, danh tự đúng là vô cùng chuẩn xác.

Tôn Tư Mạc lập tức giành việc điều tra giếng nước bên trong thành Tô Châu.

Quả nhiên trong nước có một loại độc được giống độc mà không phải độc.

Tôn Tư Mạc cũng không nói được loại tạp giao độc này là do độc tổ gì tạo thành, nhưng nếu đã có hàng mẫu, triển khai nghiên cứu sẽ càng thêm dễ dàng.

Đỗ Hà đem Tô Châu giao cho Tô Định Phương quản lý toàn bộ, chuyện chữa bệnh đã có Tôn Tư Mạc đảm đương. Hắn tự mình phụ trách việc truy tung Phùng độc y.

Căn cứ theo tự thuật chi tiết của Lý Dật Phong, Đỗ Hà đi tới Hội Kê sơn, bỏ ra chút công phu đã tìm được sơn cốc bí ẩn kia.

Tập trung tinh thần yên tĩnh lắng nghe, trong tai chỉ có thanh âm núi rừng xào xạc chim thú kêu vang, trong cốc không một bóng người.

Đỗ Hà trực tiếp đi tới hẻm ngầm sau núi mà Lý Dật Phong đã nói, cẩn thận mở cửa, một mùi vị cháy khét bốc lên, bên dưới hẻm đã biến thành một đồng tro tàn, toàn bộ thi thể đã cháy thành tro. Có thể nghĩ ra sau khi thí nghiệm thành công, Phùng độc y đã trước một bước hủy thi diệt tích.

Hiện tại manh mối mất hết, Đỗ Hà cũng không vội vàng quay về Tô Châu, hắn đi vào bên trong gian nhà cỏ, kiểm tra xem còn dấu mối gì khác lưu lại hay không.

Bên trong phòng còn một ít đồ vật lẫn lộn, nhà giữa có ba gian, một gian đại sảnh, một gian được thất, một là phòng ngủ. Đại sảnh chỉ có chút ít bàn ghế, nệm, trong được thất còn có một đỉnh lò như lò luyện đan, trên bàn bày biện hơn mười bình thuốc nhỏ nghiêng ngả, nhưng phần lớn đều rỗng tuếch.

Phòng ngủ cũng không có đồ vật gì đặc biệt, một giường lớn cùng một chiếc bàn, vài quyển sách, nghiên mực giấy bút, cực kỳ đơn sơ.

Đột nhiên hắn phát hiện trong sọt rác bên cạnh bàn có mấy cục giấy bị vo tròn ném bên trong, đáy lòng chợt động, liền cầm lên một cục giấy, chậm rãi mở ra, chỉ thấy bên trên viết thật nhiều chữ “sát”, chữ viết không tốt lắm, tràn ngập một cỗ sát khí nồng nặc.

Đem những cục giấy còn lại mở ra toàn bộ, từng tờ đều ghi đầy chữ sát, chữ viết giống nhau, hiển nhiên do một người viết ra, nhưng dù sao không đồng nhất, ghi có chút kỳ quái.

Đỗ Hà nhớ năm xưa khi mình học thư pháp, từng nghe đại sư nói qua thư pháp là một loại nghệ thuật, một môn nghệ thuật cao thâm. Người đang luyện thư pháp, chữ cùng nét chữ có thể lộ ra tâm cảnh của họ, cùng tâm tình của họ ngay lúc đó.

Ánh mắt của hắn lướt qua lại nhiều lần trong những chữ “sát”, những chữ này hình dạng bất đồng, chữ viết ngoáy, đây không giống như luyện tập thư pháp mà là đang phát tiết, phát tiết một loại cảm xúc, bên trong chữ “sát” lại chứa đầy một cỗ sát khí.

Hắn nhắm mắt hình dung tâm tình của người ghi những chữ này, có một loại ảo giác, cảm thấy chủ nhân viết xuống mấy chữ này trong lúc nội tâm cực độ oán hận, hai mắt chợt mở ra, nhìn vào chữ, khóe môi nhếch lên, lúc đó cảm giác không phải là đoán, mà là ý cảnh, là ý cảnh của chủ nhân lúc ghi chữ này.

Đỗ Hà thâm nghĩ:

- Phùng độc y kia lúc ghi chữ này trong nội tâm hẳn cực kỳ oán hận một người nào đó mới có thể làm ra loại hành vi phạm tội như vậy, đến tột cùng là ai, chỉ cần tìm ra người này nhất định có thể bắt được họ Phùng kia!

Đột nhiên, linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn, nghĩ tới một gia tộc phú hào duy nhất bị nhiễm dịch bệnh, chính là...Tô gia!

Lập tức sáng tỏ.

Tô gia, đúng, chính là Tô gia.

Dịch bệnh tại Tô gia nghiêm trọng nhất, rất có thể bởi vì Tô gia bị người căm thù nên mới bị hạ độc nặng nhất.

Chỉ cần tìm Tô gia, hỏi ra nguyên do, nhất định có thể bắt được độc thủ phía sau màn.

356. Chương 358 : Nguyên Do Bên Trong

Đỗ Hà dùng hai ngày thời gian quay trở về Tô Châu.

Sự tình nguy cấp, hắn cũng không chút chậm trễ, đi thẳng tới Tô gia muốn tìm hiểu sự việc bên trong thật rõ ràng.

Đi vào đại viện Tô phủ, vừa lúc gặp phải Từ Tuệ.

Từ khi biết được phụ thân của mình cũng bị nhiễm phải dịch bệnh, Từ Tuệ lập tức yêu cầu đến chiếu cố phụ thân.

Đỗ Hà niệm tình phụ tử thâm sâu của nàng cũng vui vẻ đồng ý.

Từ Tuệ mặc một bộ bạch y, đôi mắt hồng hồng, có dấu hiệu như đã khóc, vừa thấy mình đụng trúng người vội vàng thở dài xin lỗi.

Tuy thuốc giải độc của Tôn Tư Mạc có thể giảm bớt thống khổ, nhưng đối với dịch bệnh hiện tại lại không tạo được hiệu quả trị liệu nào. Người bệnh vẫn gầy gò đi từng ngày, nhất là bên trong Tô phủ bị nhiễm bệnh nặng nhất. Ngay trong ngày hôm qua, người bệnh nghiêm trọng nhất cũng đã xác định bị tử vong.

Đại quy mô dịch bệnh lần này không tránh khỏi thương vong lần thứ nhất.

Người kia khi còn sống là một khổ lực công duy nhất của Tô phủ, mỗi ngày đều phải phụ trách vận chuyển rất nhiều vật nặng, vì vậy thể lực tiêu hao cực nhanh, nước uống rất nhiều, cho nên trúng độc nặng nhất, nhiễm bệnh cũng nặng nhất, không chịu đựng nổi nên qua đời.

Từ Tuệ thấy đã xuất hiện tử vong, nàng sợ phụ thân của mình cũng không gượng nổi nên âm thầm bi thống.

Đỗ Hà thấy nàng thầm khóc, biết nàng đau buồn vì phụ thân, cũng cảm thấy đồng tình, an ủi:

- Từ cô nương yên tâm, thần y Tôn Tư Mạc đã đến, dịch bệnh đã được khống chế rất tốt, phụ thân cô nương chắc chắn sẽ khá hơn!

Từ Tuệ cũng biết đây chỉ là lời an ủi, nhưng vẫn lên tiếng cảm tạ, lập tức hỏi:

- Là dịch bệnh gì lại quá đến như thế?

Nàng lại giải thích:

- Trong lúc vô tình ta nghe được Tôn thần y bọn họ nói là độc được gì đó, chẳng lẽ đây không phải ôn dịch sao? Ta...ta chỉ là hỏi thăm, không có ý gì khác.

Đỗ Hà lý giải khẽ cười, phụ thân ốm đau liệt giường, là nữ nhi đương nhiên muốn tìm hiểu kỹ càng về bệnh tình của phụ thân, dù sao cũng không phải là chuyện gì cơ mật, vì vậy nhân tiện nói:

- Dịch bệnh lần này cũng không phải do thiên tai, mà là con người làm ra.

Hắn đem tin tức biết được nói lại cho Từ Tuệ, cũng kể cả chuyện về Phùng độc y.

Từ Tuệ nghe xong ngẩn ngơ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cau mày gõ gõ đầu, thấp giọng tự nhủ:

- Họ Phùng, đại phu?

Nàng đột nhiên giật mình hoảng sợ nói:

- Chẳng lẽ là hắn...

- Là ai?

Đỗ Hà thấy Từ Tuệ tựa hồ nhận thức Phùng độc y, vẻ mặt liền thận trọng mừng rỡ nhìn nàng, hai tay khoát lên vai nàng, kích động nói:

- Nhận thức hắn thì nói cho ta biết! Có thể bắt được hắn hay không quan hệ tới việc chữa trị dịch bệnh lần này!

Từ Tuệ dừng một thoáng, tựa hồ đang sửa sang lại trí nhớ trong đầu, một lát mới nói:

- Hắn gọi là Phùng Đông Vũ, đúng, Phùng Đông Vũ, chính là tên này! Đây là chuyện xảy ra năm sáu năm trước, khi đó ta mới mười ba tuổi, không nhớ rõ lắm, nhưng sự việc xảy ra lại gây cho ta ấn tượng rất sâu. Phùng Đông Vũ có chút danh tiếng tại Tô Châu, nhà hắn là danh y nhiều thế hệ, tại Tô Châu rất có uy vọng. Tuổi tác của hắn không lớn lắm, nhưng từ nhỏ theo phụ thân học tập y thuật, có chút danh tiếng, mọi người đều xưng hắn là Phùng tiểu thần y.

Năm đó đại di của ta bệnh nặng, là phụ thân của Phùng Đông Vũ diệu thủ trị lành, lúc ấy hai nhà đi lại với nhau rất thân. Biểu tỷ Tô Tử Vân của ta cùng Phùng Đông Vũ có thể xem là thanh mai trúc mã, mặc dù còn chưa tới mức đàm hôn luận gả, nhưng gia trưởng song phương đều không phản đối việc hôn nhân này. Nhưng không biết Phùng Đông Vũ từ bên Nam Chiếu nhận được một quyển độc thư nào đó, bắt đầu trầm mê bên trong. Không những không tiếp tục cứu chữa người bệnh, ngược lại còn ưa thích chơi độc trùng độc thảo. Biểu tỷ lại ghét nhất những thứ đó, vì vậy trở nên bất hòa với hắn.

- Sau đó không lâu, từ kinh thành lại có một quan lại thế gia đến đây, hình như họ Trịnh, cùng Tô gia có chút sâu xa. Song phương lại kết giao lần nữa, vừa lúc Trịnh gia có một nhi tử, tài văn chương phong lưu, giỏi hơn Phùng Đông Vũ không ít. Dù sao chuyện chi tiết thế nào ta cũng không thể nói. Tóm lại không bao lâu biểu tỷ lại cùng Trịnh gia đính hôn. Phùng Đông Vũ nghe được tin tức đã đến Tô gia đại náo một trận, để cho đại di phu của ta là Tô gia gia chủ Tô Triết Thanh đuổi ra ngoài. Nhưng trong vòng mấy ngày hai nhà chuẩn bị hôn sự, cả nhà Trịnh gia đều trúng độc mà vong. Sự tình huyền ảo thật lớn, quan phủ điều tra, nhưng bởi vì không bắt được hung thủ cuối cùng không giải quyết được gì.

- Đại di phu hoài nghi do Phùng Đông Vũ gây nên, nhưng lại không có chứng cứ, chỉ đoạn tuyệt hai nhà vĩnh viễn. Sau đó lại xảy ra một chuyện...Ta nhớ mang máng vào ngày hôm đó, ta theo cha đến Tô phủ làm khách. Là do biểu tỷ tiếp đãi ta, dẫn ta ra sân viện chơi. Phùng Đông Vũ không biết vì sao lại đến trong phủ, hy vọng biểu tỷ có thể cùng hắn bỏ trốn. Biểu tỷ ban đầu không đồng ý, ta thấy Phùng Đông Vũ có vẻ hung thần ác sát nên bỏ chạy đi gọi trưởng bối, không biết bọn họ nói gì với nhau, biểu tỷ đã đáp ứng muốn cùng hắn rời đi, đúng lúc chạm mặt với đại di phu vừa chạy đến. Đại di phu vì giận dữ đã đánh gãy chân Phùng Đông Vũ, ném hắn ra đường lớn, phụ thân của hắn lại bị hắn chọc tức chết, về sau không còn nghe được tin tức của hắn. Phùng độc y kia có phải là hắn hay không, ta cũng không thể xác định!

Trên đời này cũng không có quá nhiều sự trùng hợp đến như vậy, Phùng Đông Vũ cũng biết y thuật, còn lấy được một quyển độc thư của Miêu Cương, có huyết hải thâm cừu với Tô gia, hơn nữa khi còn trẻ tuổi đã có lá gan độc chết cả nhà tình địch của mình, có thể thấy được hắn là một nhân vật lòng dạ độc ác.

Đủ loại trùng hợp dung vào một chỗ, vậy đã không còn là trùng hợp.

Cho nên Đỗ Hà liền kết luận – chính là hắn!

Hắn liền ôm quyền nói với Từ Tuệ:

- Đa tạ Từ cô nương chỉ điểm, nếu có thể bắt được thủ phạm sau màn, không thể bỏ qua công lao của cô nương! Không biết biểu tỷ của cô nương đang ở đâu? Ta muốn hỏi thăm nàng cụ thể về Phùng Đông Vũ để hiểu rõ một ít manh mối!

Nói xong bản thân hắn cũng cảm thấy kỳ quái, đã sớm nghe nói Tô Tử Vân là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, nhưng Tô gia gặp phải tai họa bất ngờ này lại không nhìn thấy được một nữ tử tuyệt sắc nào bên trong phủ.

Từ Tuệ nghe hắn hỏi, sắc mặt liền cổ quái, do dự một thoáng nói:

- Ai, ta cũng không giấu đại nhân, biểu tỷ từ ba năm trước cũng đã bệnh chết, ngài đi đâu tìm nàng!

- Chết rồi sao?

Đỗ Hà có chút há hốc mồm, hắn nhớ rõ Hoàng Phủ Hạo Hoa từng nói tận mắt nhìn thấy được Tô Tử Vân, chẳng lẽ hắn gặp phải quỷ hay sao, dừng một chút, Đỗ Hà lại nghi vấn nói:

- Nhưng thuộc hạ của ta đã từng nhìn thấy nàng!

Từ Tuệ cười khổ nói:

- Người đó là ta! Thật ra là như vậy, nghề thêu thùa của Tô gia từ xưa tới nay truyền nữ không truyền nam, mà lại chỉ truyền cho một người. Biểu tỷ Tô Tử Vân là truyền nhân, là truyền nhân duy nhất. Nhưng ba năm trước nàng lại chết bệnh, còn chưa kịp đem tay nghề lưu truyền lại đời sau. Vì thế nghề thêu thùa danh chấn thiên hạ của Tô gia cũng trở nên thất truyền, trên đời không còn ai biết được kỹ thuật thủ pháp. Tô gia dùng thêu thùa dương danh, bị thất truyền đối với Tô gia là đả kích lớn lao. Cho nên đại di phu che giấu cái chết của biểu tỷ. Còn không ngừng lộ ra tin tức giả, khiến cho người ngoài nghĩ biểu tỷ ta vẫn còn sống trên đời. Thật sự cần người ra mặt, liền cho ta thế thân, dù sao mang theo khăn che mặt, cũng sẽ không ai phát giác!

Đỗ Hà nhìn nhìn lên mặt Từ Tuệ, cũng triệt để minh bạch, với dung mạo của Từ Tuệ thật xứng danh Giang Nam đệ nhất mỹ nhân. Hắn ngừng một chút, nói:

- Như vậy phải tìm Tô Triết Thanh thôi, có lẽ hắn sẽ biết rõ một ít!

Từ Tuệ nói:

- Đại di phu cũng không có ở trong phủ, trước khi dịch bệnh phát tác hắn vì chuyện buôn bán nên tạm thời đi tới Dương Châu. Không xong, họ Phùng độc ác như thế, hắn không có khả năng buông tha cho đại di phu!

Nàng chợt cảm thấy lo lắng.

Đỗ Hà cũng sửng sốt, nhưng lại lập tức vui mừng:

- Phải nói trời cũng giúp ta! Cô nương nói không sai, ở trong mắt họ Phùng kia Tô Triết Thanh là cừ địch lớn nhất của hắn. Hiện tại hắn nhất định đang ở Dương Châu, tìm kiếm cơ hội hạ độc giết Tô Triết Thanh, đây cũng là cơ hội để chúng ta bắt hắn!

Từ Tuệ cũng hiểu ý, che miệng kinh hô:

- Như vậy đại di phu không phải rất nguy hiểm?

Đỗ Hà tự tin cười cười:

- Chỉ cần kịp thời đuổi tới, hắn sẽ không nguy hiểm!

Nói xong hắn lại nhíu mày trầm ngâm:

- Từ cô nương, có thể cùng ta đồng hành, ta cần cô nương liên lạc Tô Triết Thanh. Việc này phải có Tô Triết Thanh nguyện ý phối hợp ta mới có thể bắt được Phùng Đông Vũ!

Từ Tuệ lo lắng cho phụ thân của mình, nhưng nghĩ lại nếu không bắt được độc thủ phía sau màn cho dù mình có canh giữ bên cạnh phụ thân cũng chỉ lãng phí thời gian, gật đầu nói:

- Được, ta đi!

Đi vào dịch quán, Đỗ Hà dắt ra hai con ngựa.

Từ Tuệ xấu hổ, nàng là người Giang Nam, còn là tiểu thư khuê các, làm sao biết cưỡi ngựa!

Đỗ Hà nhìn thần sắc của nàng, hiểu ý, ý bảo nàng lên ngựa, hai người cũng cười chung một con.

Trên mặt Từ Tuệ hiện lên hai rặng mây đỏ, nhưng sự tình nghiêm trọng khẩn cấp, nàng cũng đành bất chấp tất cả.

...

Trường An, Thái Cực Cung, Cam Lộ Điện!

Lý Thế Dân đang phê duyệt tấu chương, hần đã nhận được tin tức Đỗ Hà đã bình định xong dư nghiệt của Lý Kiến Thành.

Cảm giác nhỏ được gai nhọn sau lưng làm cho hần thoải mái nói không nên lời, nụ cười càng tăng thêm gấp bội so với trước kia, khi xử lý chính vụ càng dứt khoát nhanh chóng, mười phần nhiệt tình, trong đáy lòng không ngừng khoa trương con rể tài giỏi như Đỗ Hà.

Tấu chương là chuyện về Giang Nam, bởi vì dư nghiệt của Lý Kiến Thành ẩn núp tại Giang Nam, gần đây hần vẫn thường xuyên chú ý tình hình tại Giang Nam, kết quả phát hiện Giang Nam thật có nhiều ý nghĩa khai phát hơn cả sự tưởng tượng của hần.

Nơi này thổ địa phì nhiêu còn vượt hơn cả tám trăm dặm Tần Xuyên, sản vật vô cùng phong phú, chỗ thiếu hụt duy nhất là nhân khẩu quá ít, nếu nhân khẩu tăng cao, Giang Nam có thể trở thành bảo địa sản xuất lương thực đệ nhất cũng chưa biết chừng!

Hiện tại Đại Đường đang thiếu lương thực!

Bởi vì chiến dịch của Hầu Quân Tập cùng Đỗ Hà tại Cao Xương đánh ra được uy phong cho Đại Đường, các quốc gia tại Tây Vực trở nên sợ hãi, đối với sứ giả Đại Đường phụng mệnh như thần minh, đối với thương đội tới lui giữa hai khu vực luôn cấp cho ủng hộ lớn nhất.

Mặc dù là Tây Đột Quyết luôn đối địch với Đại Đường cũng bắt đầu hướng Đại Đường lấy lòng.

Bởi vì con đường tơ lụa đã thông thương trở lại, ngành kinh thương đã mang đến lợi nhuận khổng lồ cho Đại Đường.

Trong kinh tế, hao tổn do Đại Đường liên tục chinh chiến vài năm cũng đã được đền bù trở lại, nhưng lương thực thật khó thể bổ sung, điều này đã trở thành vấn đề quốc vụ hàng đầu trước mắt của Đường triều.

Chuyện khai phát Giang Nam hiện tại đã trở thành một vấn đề trọng yếu nhất.

Lý Thế Dân nhớ rõ lúc trước Đỗ Hà từng giải thích Giang Nam là một địa phương tốt, đáng giá khai phát. Chẳng qua lúc ấy hần còn chưa quá để ý, nhưng hiện tại tình thế suy nghĩ lại cảm thấy ý vị sâu xa, đáng giá cân nhắc.

Đúng ngay lúc này, đột nhiên nhận được tin tức tám trăm dặm cấp bách do Đỗ Hà gửi về triều đình.

Lý Thế Dân kỳ quái cho người đưa lên, vừa mở ra xem, nhất thời toàn thân run rẩy:

- Tô Châu dịch bệnh lan tràn, mười lăm vạn dân chịu nạn!

357. Chương 359 : Đừng Làm Cho Trầm Thất Vọng

Lý Thế Dân tung hoành thiên hạ, chuyện gì chưa từng gặp qua, nhưng nghe được hai chữ dịch bệnh đáy lòng không khỏi rung mình.

Đối với hần mà nói, dịch bệnh cũng không có gì xa lạ, trái lại hần còn khá quen thuộc.

Ngày trước khi hành quân chiến đấu, chiến trường núi thây biển máu là khu vực dễ dàng dẫn phát dịch bệnh nhất.

Dịch bệnh trên chiến trường xảy ra, chuyện có thể làm chỉ là bỏ người bệnh ở lại, mặc kệ cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Lợi ích đại chúng vượt trên hết thảy.

Một chi quân đội không có khả năng vì quân tốt nhiễm dịch bệnh mà làm trễ việc quân cơ, làm cho thất bại.

Nói tới thật sự tàn khốc, nhưng trên thực tế chiến tranh vốn là một việc vô cùng tàn khốc.

Lý Thế Dân là một vị hoàng đế, một vị thống soái tam quân sẽ không ít thời gian làm ra loại sự tình máu lạnh như vậy, cho nên trong lòng hắn vô cùng sợ hãi đối với dịch bệnh.

Bình thường chỉ cần có một hai người nhiễm lên dịch bệnh, sẽ tạo thành khủng hoảng lớn lao, hôm nay chỉ trong vòng một đêm, mười lăm vạn người đã bị nhiễm dịch bệnh, chuyện này xưa nay chưa từng có.

Đây cũng không phải là việc nhỏ, mà là đại sự oanh động thiên hạ.

Mặc cho Lý Thế Dân thông dong trấn định như thế nào, chuyện cho tới bây giờ cũng không còn cách nào bảo trì phong độ để vương, hắn hoảng sợ đứng bật lên, trầm giọng nói:

- Nhanh, nhanh, lập tức mời Phòng tướng, Đỗ tướng còn có Ngụy Khanh gia vào cung!

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính chính là những cánh tay đắc lực của Lý Thế Dân trong triều đình, chuyện lớn như thế hắn đầu tiên nghĩ đến chính là ba người này.

Ba người Phòng, Đỗ, Ngụy vừa mới hạ triều không lâu, nghe được Lý Thế Dân triệu vào cung, vội vàng đi tới Cam Lộ Điện.

Lý Thế Dân thần sắc nghiêm nghị đem tình huống nói cho ba người.

Trong nháy mắt vừa biết được tin tức, ba người không hẹn cùng thấp giọng hô lên.

- Tin tức này thật hay giả, trong vòng một đêm, mười lăm vạn người, từ xưa tới nay chưa từng có!

Phòng Huyền Linh cơ hồ cũng không dám tin vào lỗ tai của mình.

Đỗ Như Hối và Ngụy Chính đều là như thế.

Đỗ Như Hối nói:

- Từ xưa tới nay tỷ lệ dịch bệnh phát sinh cao nhất ở thời kỳ chiến loạn. Từ cuối thời Đông Hán cùng Lương Tấn là lan tràn mạnh nhất, nhưng phần nhiều do chiến loạn mà ra. Hôm nay thiên hạ thái bình, tại sao lại có dịch bệnh nghe rộn cả người đến như thế? Dù là dịch bệnh tại phương bắc Kiến An hai mươi hai năm cùng dịch bệnh tại Ninh Châu Quang Hi nguyên niên còn chưa tới mức như thế đi?

Ngụy Chính cũng cùng đồng cảm.

Đỗ Như Hối nói về hai lần dịch bệnh là hai lần ôn dịch lớn nhất được ghi lại trong sử sách Trung Quốc suốt bao ngàn năm qua.

Ôn dịch thời Kiến An hai mươi hai năm cũng không lưu lại con số cụ thể, nhưng Ngụy Văn Đế Tào Bất lúc đó có lưu lại một câu nói:

- Nhà nhà đều có nỗi thống khổ thấy người nằm xuống, nơi nơi đều tràn đầy thanh âm tiếng khóc than, hoặc cả nhà tử vong, hoặc cả tộc treo tang!

Từ trong câu nói này cũng không khó tưởng tượng loại dịch bệnh kia đã tàn phá đến mức độ nào.

Dịch bệnh tại Ninh Châu cũng là như thế, trong lịch sử Ninh Châu nhiều lần xảy ra bệnh dịch, người chết lên tới mười vạn, tộc man di lại cường thịnh, binh mã Ninh Châu cũng nhiều lần thất bại, hơn nữa còn có thật nhiều dân chạy nạn đổ vào.

Hai lần dịch bệnh thương vong đều lên tới mấy chục vạn người, nhưng dù sao cũng có được thời kỳ giảm xóc, chậm rãi phát triển, chậm rãi mở rộng, loại dịch bệnh trong vòng một đêm có thể lây nhiễm tới mười lăm vạn người là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Đây là nhi tử Đỗ Hà của Đỗ tướng tự mình truyền về tin tức, há có thể sai lầm. Đỗ thể tự kia người đương thời dù muốn bắt chước cũng không có bốn sự này!

Trong lòng Phòng Huyền Linh cùng Ngụy Chính đều biết Đỗ Hà không thể nói chuyện hoang đường, việc này xem như xác định vững chắc không thể nghi ngờ, sắc mặt nghiêm nghị, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao mở miệng.

Thần sắc Đỗ Như Hối khê biến, lo lắng cho an nguy của Đỗ Hà, còn để ý tới thế cục phía nam, vội hỏi:

- Tình huống phía nam hiện tại như thế nào? Dịch bệnh lớn như thế nhất định đã tạo thành rung chuyển đáng sợ!

Lý Thế Dân lắc đầu nói:

- Hiện tại trầm cảm thấy vô cùng may mắn vì đã phái lệnh lang xuôi nam, nếu không nhờ có lệnh lang chỉ huy thỏa đáng, có phương pháp ứng đối, lần này xem như là đại tai nạn dao động căn cơ Đại Đường chúng ta! Ngay khi ôn dịch vừa bộc phát, lệnh lang đã lập tức tiên phong chạy tới phong tỏa Tô Châu, hơn nữa còn quyết đoán trấn an dân tâm, ổn định mọi mặt. Hẳn còn để thần y Tôn Tư Mạc xuôi nam, tựa hồ quyết định cùng dịch bệnh đối kháng đến cùng!

Đỗ Như Hối vừa mừng vừa sợ, Đỗ Hà có thể chịu hy sinh tính mạng trước nguy hiểm để ổn định thế cục, làm cho hắn cảm thấy rất kiêu ngạo, nhưng dịch bệnh thật đáng sợ, làm sao nhân lực có thể địch nổi? Vạn nhất chính Đỗ Hà cũng bị lây nhiễm vậy phải làm sao?

- Tên tiểu tử vô liêm sỉ kia lại thích thể hiện!

Lý Thế Dân nói:

- Ở trong thư Đỗ ái khanh đã thỉnh lệnh, mười lăm vạn người cần dùng lương thực trong một ngày số lượng nhiều tới mức không thể tính toán, hẳn cần phải mở ra kho lương thực Tô Châu để ứng phó nhu cầu bức thiết, nhưng được liệu vẫn rất thiếu thốn, hy vọng chúng ta có thể mau chóng trợ giúp!

Ngụy Chính liền nói ngay:

- Mạng người quan thiên, việc này nên sớm chuẩn bị càng nhanh càng tốt!

Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đều nhất trí đồng ý.

Nhưng trên thực tế hết thảy cũng không được thuận lợi như thế, loại tin tức này căn bản không thể giấu được bao lâu.

Tin tức Giang Nam Tô Châu phát sinh dịch bệnh rất nhanh đã truyền đến Trường An, còn có đại thần liên tưởng tới đại động tác gần đây của Lý Thế Dân, thật dễ dàng nhìn ra được quy mô của dịch bệnh không nhỏ.

Kết quả chính là ngay lập tức có gián quan ngay trong triều bước ra can gián, dịch bệnh chính là thiên tai, mấy năm nay bệ hạ liên tục động võ, vọng động binh qua làm thanh thiên tức giận, trời giáng tai họa cho Đại Đường, sức người không thể ngăn cản, mong bệ hạ có thể hạ chiếu tự nhận tội mình, khẩn cấp thương thiên rủ lòng thương xót xóa đi lửa giận lôi đình, bảo vệ cơ nghiệp Đại Đường muôn đời vĩnh tồn.

Lời nói này lập tức khiến Lý Thế Dân long nhan phấn nộ, loại sự tình này trong lịch sử cũng xảy ra không ít, cổ nhân thường thường đem chuyện thiên tai nói rằng đó là lửa giận của lão thiên gia. Mà nguyên nhân xuất phát là bởi vì hoàng đế vô hạnh vô đức, hoặc làm ra chuyện sai lầm gì, hy vọng hoàng đế có thể sửa đổi nhận lỗi của mình.

Nói như vậy chính là đã xảy ra loại chuyện này, để vương đều sẽ đi tế thiên bái thần hy vọng thương thiên khoan dung.

Bọn họ chưa hẳn tin tưởng ngôn luận có quỷ thần gì đó, nhưng làm như vậy sẽ tạo được hiệu quả yên ổn dân tâm, cho nên phần lớn hoàng đế sẽ không cự tuyệt. Nhưng Lý Thế Dân lại bất đồng, bản thân của hắn là một vị hoàng đế luôn chịu nghe can gián, chỉ cần hắn sai, hắn đều khiêm tốn tiếp nhận, nhưng nếu không phải lỗi của hắn, còn bắt hắn tới đón nhận, đây là tuyệt đối không thể nào.

- Thiên tai đã tới, với tư cách là thiên tử làm sao có ý đồ đầu hàng thương thiên? Bệ hạ, thương thiên đã tức giận, nếu như còn khư khư cố chấp, nguy hại sẽ không cách nào đánh giá!

Cổ gián quan chính nghĩa tôn nghiêm khích lệ nói.

Trong mắt Lý Thế Dân hiện lên tia hàn mang, hần phát hiện những đại thần bước ra nháo sự hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với bốn gia tộc, càng cực kỳ phần nộ, vô bàn hết lớn:

- Câm miệng! Cái gì là thiên mệnh, cái gì là thiên tử đều chỉ là chuyện ma quỷ! Nói cho các người biết, giang sơn Đại Đường này là do tướng sĩ Đại Đường dùng máu tươi cùng tính mạng đổi lấy, không phải do lão thiên gia ban ân mà có thể giữ vững được cơ nghiệp Đại Đường. Bồi đắp Đại Đường chính là con dân, là đại tướng tướng sĩ, mà không phải là lão thiên gia gì cả! Liền không thêm làm nhi tử gì của lão thiên gia, càng không có đạt được bao nhiêu trợ giúp gì của lão thiên gia! Thiên tai hàng lâm là sai lầm của liên sao? Tốt, hiện tại liên muốn mắc thêm lỗi lầm nữa, muốn cùng lão thiên gia này đấu thêm một trận, cho hần biết cái gì gọi là nhân định thắng thiên! Việc này không cần nói tiếp, bãi triều!

Trong nội tâm Lý Thế Dân giận dữ, nổi giận dùng dùng đi tới Lập Chính Điện, hướng thê tử mà mình yêu thương nhất kể lại hết thấy chuyện xảy ra trong triều, nói:

- Đám hỗn trưởng kia rõ ràng muốn nhìn liên bị chê cười! Còn muốn hướng thể nhân tỏ vẻ vì liên không nghe lời của bọn hần mới đưa tới việc ôn dịch bộc phát, còn không phải muốn nói là liên làm việc sai lầm, còn bọn hần thì đúng hay sao...Lẽ nào lại như vậy! Ái tể nói không sai, những người này dựa vào gia tộc thế đại, tự thành một thể, toàn bộ môn nhân thế gia chỉ biết trung tâm đối với gia tộc của mình, không biết trung thành cùng liên, thường thường lấn át. Đúng là sâu một quốc gia, lâu dài tất sẽ sinh mầm tai vạ. Không gạt bỏ đám sâu một này, liên thế không bỏ qua!

Trưởng Tôn hoàng hậu ôn nhu bưng một chén nước trà dâng tới cho Lý Thế Dân, cười nói:

- Hoàng thượng bớt giận, uống chút nước hạ hỏa đi! Với bốn sự của bộ hạ muốn gạt bỏ những sâu một kia chẳng phải là chuyện dễ dàng sao, chỉ là hiện tại Đại Đường còn chưa ổn định, con cháu hàn môn còn chưa đủ năng lực đền bù vào những chỗ trống kia, bởi vì bộ hạ không muốn uy hiếp lớn tới căn cơ Đại Đường nên lúc này còn chưa ra tay động thủ mà thôi!

Bà biết các quan viên trong triều đình cơ hồ có một nửa đều là con cháu thế gia vọng tộc, nếu trừ đi bọn họ đối với Đại Đường vẫn còn rất uy hiếp. Thế gia vọng tộc thế lớn, muốn diệt trừ không phải là chuyện một sớm một chiều, vì vậy uyển chuyển khuyên bảo Lý Thế Dân chờ đợi thời cơ.

Chỉ cần con cháu hàn môn cùng con cháu thế gia vọng tộc có thể ngang hàng đối kháng, thế gia vọng tộc cũng không còn gì đáng sợ hãi.

Lý Thế Dân cũng chỉ nói cho hả giận, nếu thật sự xuống tay cũng không cùng Trưởng Tôn hoàng hậu nói những lời này, chỉ là có những chuyện giấu mãi trong lòng lại cảm thấy thật khó chịu, Trưởng Tôn hoàng hậu là hồng nhan tri kỷ mà hần tín nhiệm nhất, tự nhiên là người để hần trút tâm sự.

Trưởng Tôn hoàng hậu xoa vai cho Lý Thế Dân, tâm sự nặng nề nói:

- Ai, thần thiếp có chút không yên lòng vì Thanh Liên. Hần cũng thật không biết hung hiểm, loại chuyện dịch bệnh này vốn vô cùng nguy hiểm, vạn nhất hần có điều không may xảy ra, chẳng phải sẽ làm cho Trưởng Nhạc...

Bà cũng không nói hết lời, nhưng ý tứ đã thật rõ ràng.

- Ý nghĩ của phụ nhân!

Lý Thế Dân hừ hừ, cười hăng hắc nói:

- Liền lại nghĩ ngược lại, hiện tại càng lúc càng thêm thưởng thức tiểu tử kia rồi. Chuyển xuôi nam lần này hần không uống phí một binh một tốt đã bắt giữ toàn bộ thủ lĩnh của bọn phản nghịch, hoàn toàn thành công. Nếu như hần trở về Trường An nhất định sẽ được ngợi khen.

Thực ra hần hoàn toàn không cần nhúng tay vào việc dịch bệnh lần này, theo người có ý đồ nhìn vào, tiểu tử kia đã đi một bước cờ thật kém, hần tiếp lấy một củ khoai lang cực phỏng tay. Nếu Tô Châu dị biến, với thân phận là người nắm quyền cao nhất, hần khó tránh tội trạng. Hoàng hậu hãy nghĩ xem, hần hoàn toàn có thể quay về lĩnh thưởng, nhưng hần lại không làm như vậy, còn sẵn sàng hy sinh tính mạng đi tới khu vực nguy hiểm, đem biến cố ngoài ý muốn tự mình gánh vác. Điều này tỏ vẻ hần vốn không thêm để

ý tới chuyện được mất, hắn chỉ nghĩ dựa vào lực lượng của mình cứu thêm nhiều người, miễn trừ giảm bớt tổn thất không tất yếu cho Đại Đường chúng ta. Tại đây liên có thể nói một câu, cả triều văn võ người có đảm đương gánh vác trách nhiệm không ít. Nhưng có thể làm được như vậy lại chỉ đếm trên tay. Hắn đã có lá gan nhúng tay vào, liên dám tin tưởng hắn có thể hoàn mỹ xử lý được việc này. Hừ...Những tên sâu mọt kia muốn nhìn liên chê cười sao, liên muốn nhìn xem ai có thể cười được tới cuối cùng.

Mỗi một lần tiểu tử kia biểu hiện đều ngoài dự đoán mọi người, chưa bao giờ làm cho liên thất vọng qua. Lần này cũng nhất định sẽ không làm liên thất vọng!

Trưởng Tôn hoàng hậu che miệng mỉm cười trêu ghẹo:

- Vạn nhất Thanh Liên thất bại thì sao?

- Ách...

Lý Thế Dân nhớ lại lời cuồng ngôn của mình trong triều, nhất thời ghen lời.

Lần này có thất bại cũng không quan trọng, vẫn không ai dám làm gì hắn, chỉ là mặt mũi ném đi mà thôi, trong nội tâm Lý Thế Dân âm thầm tự nhủ:

- Xú tiểu tử, cũng đừng làm cho liên thất vọng...

358. Chương 360 : Chui Đầu Vô Lưới

Dương Châu Tê Linh Tự, vốn còn được gọi là Đại Minh Tự.

Bởi vì lúc mới xây dựng là thuộc trong năm Nam triều Lưu Tống Hiếu Vũ Đế Đại Minh nên được đặt tên này, cổ tháp ngàn năm, vào Tùy triều Nhân Thọ nguyên niên hoàng đế Dương Kiên vì chúc mừng sinh nhật của mình nên hạ chiếu xây dựng ba mươi tòa tháp trong cả nước dùng để cung dưỡng Phật cốt. Vì vậy ở trong Đại Minh Tự xây dựng một tòa Tê Linh Tháp, tháp cao chín tầng, đồ sộ to lớn, được đặt vinh dự là di sản của Trung Hoa, còn xưng là Tê Linh Tự.

Trong lịch sử Đường triều trước khi Giám Chân pháp sư đi Nhật Bản cũng chính là trụ trì của Đại Minh Tự.

Tô Triết Thanh thành kính đi tới Tê Linh Tự, tăng nhân đón khách đã đi ra phía trước đón chào.

Tô Triết Thanh chấp tay trước ngực, cung kính hành lễ nói:

- Đại sư, Tô Châu sinh dịch bệnh, người nhà của ta bị vây trong thành. Tại hạ hy vọng có thể ở lại trong quý tự ăn chay lễ Phật, khẩn cầu Phật Tổ phù hộ người nhà của ta được bình an!

Tăng nhân đón khách đánh giá Tô Triết Thanh từ trên xuống dưới, thấy quần áo hần bình thường, trong mắt hiện lên tia khinh miệt, cũng chấp tay trước ngực hành lễ, ra về vạn phần hồ thẹn nói:

- A di đà Phật, Phật Tổ phù hộ, nhưng thật sự không khéo, ngày gần đây bốn tự đang trùng tu trong chùa, thật sự không tiện tiếp đãi khách nhân.

Tô Triết Thanh ra vẻ khó xử thở dài một tiếng nói:

- Nếu đã như vậy ta cũng không dám tiếp tục miễn cưỡng. Nơi này có mười ngân lượng, xem như ta cúng chút tiền nhang đèn cho quý tự vậy!

Mười ngân lượng cũng tương đương hơn bốn vạn nhân dân tệ.

Tăng nhân đón khách nhìn thấy Tô Triết Thanh vừa vung tay đã lấy ra mười ngân lượng, lập tức thay đổi thái độ cực lớn, dáng vẻ không kiên nhẫn cùng coi rẻ trước đó hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy gì nữa, nhiệt tình cười nói:

- Thí chủ đừng vội, lời của bản tăng còn chưa nói xong. Bốn tự xác thực không tiện tiếp đãi khách, nhưng Phật gia từ bi, cũng có địa phương đặc biệt dùng chiêu đãi tín đồ thành kính. Dịch bệnh tại Tô Châu bản tăng cũng có nghe thấy, mỗi ngày ba lượt vì Tô Châu tụng kinh, cầu nguyện toàn thành bình an.

Tô Triết Thanh thấy rõ thần sắc của tăng nhân đón khách, trong nội tâm thật khinh thường, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ thành kính nói:

- Vậy thì đa tạ sư phụ!

Nói xong lại lấy ra mười ngân lượng đưa cho tăng nhân nói:

- Đây là phí nấu ăn trong nửa tháng, kính xin tiểu sư phụ mỗi ngày đem cơm chạy đúng giờ đến phòng dùm ta!

Tăng nhân nhận lấy ngân lượng, càng thêm nhiệt tình vội nói:

- Nhất định, nhất định!

Ngay trong đám người đứng sau lưng Tô Triết Thanh không xa có một đôi mắt ác độc hung dữ đang theo dõi bóng lưng hắn, chính là Phùng Đông Vũ đã đào thoát từ trên tay Lý Dật Phong.

Phùng Đông Vũ thiên tư thông minh, trong y thuật lại có tài hoa hơn người, khi còn bé đã có danh xưng tiểu thần y, tiền đồ không thể hạn lượng, nhưng hết thấy đều đã thay đổi vào biến cố ngày hôm đó.

Khi Phùng Đông Vũ đang hái thuốc dưới chân núi, ở dưới vách núi gặp được một người chết mặc trang phục Miêu Cương trên người. Thi thể đã cứng ngắc, có một quyển sách rơi dưới đất nằm cách thi thể không xa. Là một quyển Miêu Cương Vạn Độc, bên trong ghi chép rất nhiều chủng độc trùng độc vật cùng độc dược.

Miêu Cương có vô số khe núi mà thiếu đất bằng, thế núi liên miên pháp phồng, địa thế hiểm yếu, độc trùng độc vật độc thủy trong núi nhiều vô số kể. Có lẽ do người Miêu luôn sống trong hoàn cảnh này, trải qua nghiên cứu tích lũy tháng ngày nên Miêu Cương cổ độc cũng giống như y thuật của Trung Nguyên, trở nên cao thâm khó lường.

Miêu Cương Vạn Độc Thiên là kinh nghiệm tinh hoa dụng độc bao ngàn năm của Miêu Cương, do vu sư vĩ đại nhất Miêu Cương tự mình biên soạn mà thành, những tri thức ghi lại bên trong thâm ảo vô cùng, là kinh nghiệm vô cùng quý giá. Cho tới nay quyển Miêu Cương Vạn Độc Thiên đều được các tộc Miêu Cương xem là chí bảo, do Nam Chiếu Vương tự mình sưu tầm. Nhưng bởi vì Nam Chiếu quốc phát sinh biến cố, Miêu Cương Vạn Độc Thiên bị người đánh cắp, cuối cùng không biết đã đưa thể nào lại rơi vào trong tay Phùng Đông Vũ.

Là một đại phu, đối với loại độc thư ghi chép nhiều kiến thức như vậy vốn chẳng thèm ngó tới, nhưng từng quốc gia đều có loại văn hóa riêng biệt đặc sắc của mình, những văn hóa kia chính là di sản quý giá.

Độc của Miêu Cương không chỉ dùng hại người, cũng có thể dùng cứu người. Có lẽ còn so ra kém hơn y thuật bác đại tinh thâm của Trung Hoa, nhưng vẫn có chỗ đặc sắc riêng của họ.

Miêu Cương Vạn Độc Thiên cũng ghi lại phương pháp dùng độc vật cứu người, phương pháp này cực kỳ cổ quái, là những người thừa kế y thuật chính thống vĩnh viễn không cách nào tiếp xúc.

Phùng Đông Vũ đam mê y thuật, trong lúc nhất thời cũng bị trầm mê đi vào, mất ăn mất ngủ học tập lấy tri thức hoàn toàn mới. Không qua ba năm y thuật của hắn tiến nhanh, mặc dù là nghi nan tạp chứng mà phụ thân hắn không thể trị liệu hắn đều có năng lực chữa lành.

Trong lúc học tập được y thuật mới, hắn cũng không tránh được việc học tập luôn độc thuật của Miêu Cương Vạn Độc Thiên, chỉ là hắn dù sao cũng là đại phu, trị bệnh cứu người, vì thế chưa từng thi triển qua độc thuật.

Thẳng đến có một ngày, hắn biết được thanh mai trúc mã Tô Tử Vân muốn lập gia đình.

Phùng Đông Vũ triệt để choáng váng, ba năm nay hắn mất ăn mất ngủ nghiên cứu y thuật, vì mục đích vượt qua phụ thân của mình, trở thành Giang Nam đệ nhất danh y, có được đầy đủ thân phận đến cưới Tô Tử Vân, nhưng ngay thời điểm hắn vừa thành công, Tô Tử Vân lại muốn lập gia đình, làm sao để cho hắn chịu đựng được, bảo hắn làm sao chịu nổi?

Hắn khó hiểu đến hồi rõ ràng, nhưng còn bị Tô Triết Thanh ngăn cản ngoài cửa, đuổi đi ra ngoài, ngay cả Tô Tử Vân cũng không cho hắn được gặp mặt.

Cách làm của Tô Triết Thanh cũng không sai, nữ nhi của mình đã sắp xuất giá, làm sao cho phép gặp mặt nam tử khác?

Nhưng hành động này ở trong mắt Phùng Đông Vũ biến thành ý xấu, hẳn cho rằng Tô Tử Vân ưa thích hẳn, chỉ bị bức bách nên phải đồng ý hôn sự, vì vậy lửa giận liền bốc cháy.

Bên trong kinh Phật có một câu nói, nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.

Phùng Đông Vũ học tập Miêu Cương Vạn Độc Thiên là vì cứu người, điểm ấy không thể nghi ngờ, nhưng ở trong loại tình huống này, hẳn bị nhập ma.

Dùng chính độc thuật mà mình học được đem đối tượng mà Tô Tử Vân muốn lấy độc chết cả nhà.

Từ một khắc hẳn dụng độc, Phùng Đông Vũ đã hoàn toàn biến thành người khác.

Hắn vốn tưởng rằng chỉ cần có thể độc chết người của Trịnh gia, Tô Tử Vân vẫn là Tô Tử Vân của hẳn. Nhưng hẳn đã sai, Tô Triết Thanh vẫn không cho hẳn được gặp Tô Tử Vân.

Bị bất đắc dĩ, Phùng Đông Vũ đã tìm được một lỗ hổng sau hậu viện Tô gia, đã chui vào đi tìm Tô Tử Vân muốn nâng cùng hẳn bỏ trốn. Nhưng cuối cùng lại để cho Tô Triết Thanh bắt được, đã đánh gãy chân của hẳn, ném ra ngoài phủ.

Việc này truyền khắp toàn bộ Tô Châu, tất cả mọi người đều chê cười hẳn, nói hẳn cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Phụ thân hẳn vô cùng xem trọng mặt mũi, cũng bởi vì không chịu được ánh mắt khác thường của hàng xóm láng giềng, bị tức mà chết!

Phùng Đông Vũ thương tâm đến cực điểm, nhưng hẳn còn đang chờ đợi Tô Triết Thanh có thể đồng ý hôn sự của hẳn, chẳng đến một ngày hẳn biết được Tô Tử Vân đã chết.

Tô Tử Vân vì nhiễm bệnh mà qua đời, nhưng trong mắt Phùng Đông Vũ lại cho rằng nàng bị Tô Triết Thanh bức tử, nguyên nhân là vì không đồng ý hôn sự của bọn hẳn.

Phùng Đông Vũ hận Tô Triết Thanh gây trở ngại hôn sự giữa hẳn cùng Tô Tử Vân, hận Tô Triết Thanh bức tử Tô Tử Vân, cũng hận dân chúng Tô Châu làm tức chết phụ thân hẳn, cừ hận làm cho hẳn mất hẳn nhân tính, thề độc báo thù. Kỳ thật với độc thuật khi đó của hẳn, chỉ cần có được đầy đủ độc dược, muốn hạ độc chết người trong toàn thành cũng không phải là chuyện nói đùa. Nhưng hẳn không muốn cho bọn họ được chết thống khoái như vậy.

Bên trong Miêu Cương Vạn Độc Thiên có một loại độc dược dùng để thẩm vấn người, loại độc dược này cũng không làm người bị nguy hiểm tính mạng, nhưng lại làm người ta ngứa ngáy vô cùng, muốn sống không được muốn chết không xong, chẳng đến khi đem từng khối thịt trên người mình bứt xé xuống.

Loại tư vị này không người nào có thể chịu đựng được, mà loại thủ đoạn trả thù này cũng hợp tâm ý của Phùng Đông Vũ.

Chỉ là loại độc dược này chỉ có Miêu Cương mới có, mà số lượng lại không nhiều, với độc thuật của hẳn vốn không thể tự do sử dụng.

Vì vậy hẳn đi ra khỏi Tô Châu, xâm nhập vào trong Miêu Cương, một mặt nghiên cứu độc thuật, một mặt thu thập độc dược, chẳng đến năm trước hẳn mới trở lại Tô Châu, ngoài ý muốn kết giao được với Trần Tử Du cùng Vân Trắc, hai người lại ôm hy vọng phản Đường nên muốn dựa vào độc dược của hẳn hạ độc giết chết Lý Thế Dân, mà nghiên cứu của hẳn vẫn còn kém một bước, chính là dùng người sống làm thí nghiệm.

Hai bên ăn nhip với nhau, lợi dụng lẫn nhau.

Chẳng đến không bao lâu khi trước, thí nghiệm thành công, loại dịch độc dược hẳn chế tạo thành bên trong độc có dịch bệnh, trong dịch bệnh có độc, mặc dù là đại vu sư của Miêu Cương có đến cũng bó tay hết cách, hẳn tin tưởng đương thời không ai giải được.

Hắn tin tưởng mười phần đem độc dược bỏ vào trong giếng nước tại thành Tô Châu, vốn định lưu lại quan sát hình dạng bị trúng độc của Tô Triết Thanh cùng dân chúng nội thành, nhưng lại phát hiện Tô Triết

Thanh vắng mặt ở Tô Châu. Hắn không cam lòng bị thất bại như vậy, liền bám theo Tô Triết Thanh đi tới Dương Châu chờ đợi thời cơ hạ độc, chỉ là vẫn một mực chưa tìm thấy được cơ hội.

Ngày hôm đó Tô Triết Thanh đi tới Tê Linh Tự cầu phúc cho người nhà, Phùng Đông Vũ tự nhiên cũng đi theo.

Vẫn là tăng nhân đón khách ra đón, Phùng Đông Vũ còn lấy ra hai mươi lượng yêu cầu được ở lại trong chùa để ăn chay niệm Phật cầu phúc.

Tăng nhân cười thầm lại có tài thần vào cửa, thái độ nhiệt tình hơn cả Tô Triết Thanh, mời Phùng Đông Vũ vào trong sương phòng.

Đúng ngay lúc này có một thiếu niên đi ngang đụng vào người hắn.

Bước chân Phùng Đông Vũ bất ổn, bật lui ra sau hai bước, nhưng ngay lập tức cảm thấy nơi ngực mát lạnh, thần sắc lập tức đại biến, đang định thò tay ra bắt, liền phát hiện chụp hụt, định thần xem xét liền thấy một thiếu niên vẻ mặt tinh quái đang cầm lấy túi vải xanh trong ngực hắn, vừa lúc quay đầu làm mặt quỷ với hắn.

- Uy, sách của ta!

Thần sắc hắn khấn trương, bên trong bao vải hắn mang theo người chính là Miêu Cương Vạn Độc Thiên mà hắn vô tình lấy được.

Hắn vội vàng tiến lên đuổi theo, nhưng động tác của thiếu niên kia nhanh đến thần kỳ, thân ảnh chỉ mấy lần chớp động đã biến mất trong đám đông bên ngoài chùa.

Phùng Đông Vũ tìm kiếm không có kết quả, trầm mặc hồi lâu trầm nghĩ:

- Được rồi, nên học ta đều đã học được, Tử Vân không còn có tiếp tục nghiên cứu dù sao cũng không có ý nghĩa, sớm muộn gì cũng chết, quyển sách kia ta cũng không cần, Tử Vân, chờ ta, chờ ta báo thù ta sẽ tới với nàng!

Hắn cũng không tiếp tục tìm kiếm người trộm sách, đi theo tăng nhân đến sương phòng.

Sương phòng rất sạch sẽ, Phùng Đông Vũ thỏa mãn gật đầu, chậm rãi hỏi:

- Người ở bên cạnh là Tô Triết Thanh Tô đông gia?

Tăng nhân chấp tay trước ngực hành lễ:

- Đúng là Tô thí chủ!

Phùng Đông Vũ lạnh lùng cười nói:

- Người đi xuống đi, không có việc gì.

Tăng nhân cáo từ rời đi.

Phùng Đông Vũ ở trong sương phòng chờ đợi thêm chốc lát, từ trong bao vải trên lưng lấy ra hai bình sứ nhỏ, một bình đặt trong ngực, một bình cầm trong lòng bàn tay. Hắn trực tiếp đi vào phòng bên cạnh, đẩy cửa phòng, thấy Tô Triết Thanh đang đứng giữa phòng thu xếp đồ đạc, điềm nhiên nói:

- Tô Triết Thanh, ngươi còn nhớ ra Phùng Đông Vũ này không?

Tô Triết Thanh khẽ mỉm cười nói:

- Đương nhiên là nhớ rõ, hơn nữa chúng ta ở đây là vì chờ ngươi!

Phùng Đông Vũ ngạc nhiên.

Một thanh âm từ sau lưng hắn truyền đến, cười nói:

- Nếu như ta không đoán sai, chút ít bột phấn trong tay ngươi là độc dịch trong truyền thuyết đi, trong ngực ngươi...Àch, không đúng, bình sứ trên tay của ta chính là tạp giao độc mà ngươi dùng hạ độc mười lăm vạn dân chúng trong thành Tô Châu thì phải?

Phùng Đông Vũ hoảng sợ thất sắc, quay đầu lại liền nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn phong độ nhẹ nhàng đang đứng trước mặt hắn vài bước. Hắn hoảng sợ bật lui ra sau một bước, đối phương cũng tiến lên một bước, trong tay cầm một bình sứ nhỏ, mặt như cười mà không cười nhìn hắn, hắn vừa sờ lên ngực, bình sứ mang đến đã biến mất không biết khi nào!

359. Chương 361 : Y Đức Vô Thượng

Đồ trong lòng mất đi nhưng Phùng Đông Vũ thậm chí không có cảm giác nào, chỉ với chiêu thức ấy đủ để chứng minh bản lĩnh của người trước mắt, ẩn ẩn minh bạch mình bị tính kế:

- Người là ai, vì sao phải phá hỏng chuyện của ta?

Đỗ Hà thấy Phùng Đông Vũ hốt hể thì mỉm cười, ngày ấy sau khi biết tới sự tồn tại của Phùng Đông Vũ thì hắn lập tức dẫn Từ Tuệ đi tới Dương Châu, kín đáo tìm được Tô Triết Thanh. Có Từ Tuệ làm chứng, lại có thân phận của Đỗ Hà để dựa vào, thêm vào tính mạng toàn tộc. Tô Triết Thanh sau khi biết được mọi chuyện liền không nói hai lời, đồng ý với kế sách của Đỗ Hà, nguyện ý dùng bản thân làm mồi nhử hấp dẫn Phùng Đông Vũ xuất hiện.

Đỗ Hà cải trang thành gã sai vặt ở một bên hầu hạ. Trên đường đến Tê Linh tự, hắn phát hiện sự tồn tại của Phùng Đông Vũ, chỉ là không biết theo dõi hắn là Phùng Đông Vũ hay có đồng đảng. Cơ hội bắt Phùng Đông Vũ chỉ có một, không thể đánh rắn động cỏ, trên đường đi cũng ra về không biết.

Ăn chay lễ Phật ở chùa không cho phép hạ nhân hầu hạ nên Đỗ Hà vừa đến Tê Linh tự liền giả bộ ly khai, ngấm theo dõi Phùng Đông Vũ. Khinh công hắn cao minh tới bậc nào, áp dụng để theo dõi người khác càng như hổ thêm cánh, nhất cử nhất động đều lọt vào mắt, đến khi nghe nói tới tên mình mới hiện thân.

Còn chưa mở miệng, Phùng Đông Vũ đã thừa cơ đem được phần giấu trong tay đồ đi. Đúng như hắn suy đoán, thứ giấu Phùng Đông Vũ trong tay chính là mê hương, luyện từ một loại độc trùng hiểm thấy trong [Miêu Cương vạn độc thiên] có ghi lại, thuộc về phần độc tinh thần, nếu hít vào thì dù là voi cũng không thể chịu nổi. Được hiệu của nó cực kỳ đáng sợ, bất quá sản lượng cũng là cực nhỏ. Hắn ở tại Miêu Cương ba năm, hao hết tâm lực, cũng chỉ luyện chế ra một bình nhỏ, để đối phó Đỗ Hà đã dùng hết.

Đỗ Hà biết Phùng Đông Vũ dụng độc lợi hại nên sớm đã đề phòng, trong tích tắc hắn ra tay thì thân hình nhoáng lên biến mất, xuất hiện sau lưng hắn.

- Lão huynh, động tác quá chậm.

Hắn vỗ vai Phùng Đông Vũ, thi triển thuật tá cốt bẻ rời hai khớp vai.

Phùng Đông Vũ hoảng sợ thất sắc, hai tay đau nhói mới biết chuyện gì xảy ra. Tô Triết Thanh không tin dụi vào mắt, còn tưởng rằng mình hoa mắt: Hắn một mực chú ý đến Đỗ Hà cùng Phùng Đông Vũ, thấy tận mắt Phùng Đông Vũ vung tay rải bột phấn hướng về phía Đỗ Hà, còn đang muốn lên tiếng nhắc nhở, Đỗ Hà thoáng cái biến mất, lập tức lại chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng Phùng Đông Vũ, phảng phất vốn vẫn đứng ở đó.

Đỗ Hà hận Phùng Đông Vũ thủ đoạn tàn nhẫn, ra tay cũng không lưu tình chút nào, trực tiếp thủ pháp tách khớp tàn nhẫn nhất khiến Phùng Đông Vũ chỉ cần khẽ động tay đã đau đến thấu tim.

Phùng Đông Vũ mồ hôi lạnh ứa ra, thân thể run rẩy:

- Người..... Người, thật ác độc

Đỗ Hà hừ lạnh nói:

- Vẫn kém người.

Hắn kéo Phùng Đông Vũ tới, nói với Tô Triết Thanh một tiếng. Tình huống khẩn cấp, hắn không muốn trì hoãn thêm, cũng không muốn đi Dương Châu tiếp Từ Tuệ, chỉ bảo Tô Triết Thanh nói lại rồi áp giải Phùng Đông Vũ chạy tới Tô Châu.

Đang chuẩn bị cất bước, chợt nhớ tới cái bao tùy thân của Phùng Đông Vũ nên thuận tay mang lên.

Đi thẳng một mạch, Đỗ Hà ngày đêm không ngừng về tới Tô Châu, áp giải Phùng Đông Vũ tìm được Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc biểu lộ cũng không lạc quan, hai đầu lông mày đã ẩn ẩn có lo lắng.

Đỗ Hà hỏi tình hình gần đây của Tô Châu.

Tôn Tư Mạc im lặng lắc đầu:

- Nhân số tử vong đã đạt tới hơn sáu mươi người nhưng chúng ta lại vô kế khả thi.....

Đỗ Hà thất thanh nói:

- Sao như thế? trước kia liên tục vài ngày mới chết một người, đi chưa tới ba ngày đã hơn sáu mươi người, gấp 60 lần.

Tôn Tư Mạc nói:

- Thời gian kéo càng lâu, tình hình bệnh nhân càng nặng, càng thêm bất lợi. Nếu tìm không ra biện pháp thì con số không dừng lại ở sáu mươi người rồi.

Sắc mặt Đỗ Hà tối sầm lại, cũng hiểu để dịch bệnh phát tác cần có thời gian ủ bệnh nhất định.

Lúc trước chỉ một số quá nặng mới chết, nhưng theo thời gian thì tình hình càng lúc càng xấu, nếu cứ như thế đừng nói ba ngày chết 60, một ngày chết sáu ngàn cũng có thể.

Lúc này hẳn nhớ tới cha của Từ Tuệ và đám Lý Dật Phong, vội hỏi tình huống của bọn hắn thế nào.

Tôn Tư Mạc nói:

- Người yên tâm, Từ lão gia làm khách ở Tô gia, chỉ uống vài chén trà mà thôi, trà có thể giải độc, trung hoà độc tính nên tình huống của hắn cũng không nghiêm trọng. Về phần người mấy người bằng hữu kia càng có thể an tâm, bọn họ chỉ lây bệnh, cũng không có trực tiếp uống nước có độc, biểu hiện bệnh lý rất nhẹ.

Đỗ Hà khê thở phào nhưng lại nhớ tới mười lăm vạn người gặp nguy, thấy đầu sỏ gây họa bên cạnh liên hung hăng đá một cái khiến Phùng Đông Vũ ngã vật trên mặt đất:

- Là vương bát đản này hạ độc.....

Hắn dí chân lên ngực Phùng Đông Vũ, gần giọng:

- Nói, giải được ở đâu?

Phùng Đông Vũ ho ra một bụng máu, thê thảm cười nói:

- Ta không biết, ha ha, chết đi, mọi người cùng chết, dù sao ta đã sớm không muốn sống. Loại dịch độc là ta tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo vừa mới thành công, giải được bản thân còn không có, người bức ta cũng là vô dụng.

Đỗ Hà hung hăng đạp hai chân hắn.

Tôn Tư Mạc thương hại nói:

- Bỏ đi, Đỗ đại nhân, người này tội không thể tha, tra tấn hắn như thế cũng không làm nên chuyện gì, tốt hơn hết vẫn là nghĩ cách.

Đỗ Hà giận dữ, cũng không nể mặt Tôn Tư Mạc, một cước đá văng, lấy ra chiếc bình nhỏ nói:

- Đây là một phần độc được, người nhìn xem, có thể căn cứ độc được tìm ra cách điều chế giải được?

Tôn Tư Mạc thận trọng tiếp lấy bình sứ nhỏ, ngửi ngửi hương vị, đổ một ít ở lòng bàn tay, dùng ngón tay bôi trét, cũng không biết làm gì, khi thì nhíu mày, khi thì trầm tư, sau một lúc lâu, đột nhiên hoảng sợ nói:

- Cái này..... Đây là Thủy phù thảo..... Ta hiểu rồi, lúc trước ta đoán không sai, cái gọi là dịch độc chỉ là biểu hiện giả dối. Kỳ thật là ôn dịch cùng độc dung hợp khiến cùng một người có hai bệnh trạng. Sẽ không sai rồi, nếu dùng sai cách chỉ giải được độc mà không trừ được dịch.

Đỗ Hà nghe không hiểu ra sao.

Nguyên lai Tôn Tư Mạc vào lúc Đỗ Hà còn lừng bắt Phùng Đông Vũ đã triển khai nhiều lần nghiên cứu bệnh dịch. Qua nhiều lần thí nghiệm, Tôn Tư Mạc cho rằng bọn họ đã lâm vào mê cục, đem vấn đề phức tạp hóa mà không để mắt đến chuyện đơn giản nhất.

Dịch bệnh cùng độc hỗn hợp một chỗ, chưa hẳn sẽ sinh ra biến dị, trở thành chứng bệnh hoàn toàn mới. Thay vì vậy, có thể phân ra lần lượt cứu chữa.

Vì vậy, hẳn bỏ qua độc trong cơ thể người bệnh, bắt đầu trị liệu ôn dịch nhưng lại khiến cho bệnh tình càng nặng, chỉ chừng qua thời gian cháy lửa nén hương là qua đời.

Thí nghiệm thất bại khiến cho Tôn Tư Mạc ý thức được phương pháp của mình không thành.

Nhưng hôm nay cầm được độc được thật sự, phát hiện Thủy phù thảo trong đó thì hiểu ra hết thảy.

Thực sự không phải là hấn nghĩ lầm mà là hấn dùng sai phương pháp.

Dịch so với độc càng thêm đáng sợ, cho nên Tôn Tư Mạc đầu tiên nghĩ đến chính là trị dịch, sau đó mới giải độc.

Hắn đúng bệnh hốt thuốc, hết thảy có chỗ sơ suất, nhưng không ngờ tới trong cơ thể người bệnh có chứa độc tố Thủy phù thảo. Thủy phù thảo là một loại độc thảo sinh trưởng trong đầm lầy, độc tính không quá mãnh liệt, người ăn vào chỉ cảm thấy nôn mửa buồn nôn, không thoải mái vài ngày sau đó sẽ tự khỏi.

Thủy phù thảo được tính tuy thấp, nhưng là vật chí hàn, để trị liệu cần một vị tên là Mặc Hận Liên. Mặc Hận Liên có hình trụ, hạt màu lục hoặc phớt hồng, có góc cạnh, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, cầm máu, lợi thủy, cũng là vật chí hàn.

Nếu độc tính của Thủy phù thảo phối hợp với Mặc Hận Liên sẽ sinh ra độc tố đáng sợ hoàn toàn mới, có thể làm cho người lập tức hít thở không thông.

Tôn Tư Mạc nhìn Phùng Đông Vũ hằm hằm, nói:

- Nhất định là người biết rõ được tính của Thủy phù thảo cùng Mặc Hận Liên nên cố tình trộn Thủy phù thảo lẫn vào độc được ?

Phùng Đông Vũ nhếch miệng cười cười, nhin đau nói:

- Không thể tưởng được trên đời còn có người nhìn ra, rất giỏi. Không sai, vì ta đề phòng dạng đại phu như người nên cố ý đem Thủy phù thảo lẫn vào trong được. Nào ngờ người chỉ cần ngửi đã có thể nhận ra Thủy phù thảo, bổn sự này ta tuyệt đối không kịp. Bất quá, người muốn tìm ra giải được không dễ như vậy. Cũng không sợ nói thiệt cho người biết, dù ta không biết giải được chính thức nhưng muốn trị liệu. Ta mặc dù không biết giải được chính thức nhưng muốn trị liệu thì đầu tiên phải trừ độc sau đó mới trừ dịch. Người không biết ta dùng độc gì, căn bản không thể cứu chữa, trừ phi..... Ha ha.

Trong lời của hắn có điều ám chỉ.

Tôn Tư Mạc thần sắc âm tình bất định, cắn răng một cái, định đổ thuốc trong tay vào miệng.

Đỗ Hà thấy tình thế không ổn, vội vàng hất đi độc phấn trong tay Tôn Tư Mạc, hoảng sợ nói:

- Tôn đại phu, người làm cái gì vậy?

Tôn Tư Mạc bình tĩnh nói:

- Hấn nói không sai, loại độc này có nguồn gốc từ Miêu Cương, ta chưa bao giờ gặp qua, lại càng không biết giải như thế nào. Nhưng ta tin tưởng trời sinh vạn vật tương sinh tương khắc, trên đời không có độc không thể giải. Muốn giải độc, nhất định phải hiểu rõ thành phần, chỉ có dùng miệng, thân thể tự mình cảm xúc mới có thể chuẩn xác.

- Không được, quá nguy hiểm.

Đỗ Hà sinh lòng kính trọng, một đại phu có thể làm được như vậy thật sự khó khăn.

Tôn Tư Mạc rất bình tĩnh cười nói:

- Ta biết nguy hiểm, nhưng ta học y chính là vì tế thể cứu nhân, vì mười lăm vạn tánh mạng, chết nào ngại gì? Ta không dám cam đoan có thể tự cứu, nhưng ta tin tưởng bằng y thuật của ta, trước khi chết nhất định có thể tìm ra cách giải độc.

360. Chương 362 : Tiểu Đạo Soái

Tôn Tư Mạc được xưng “Độc Vương”, dĩ nhiên trong thiên hạ không ai có thể vượt qua nhận biết về thảo dược.

Đỗ Hà cũng tin, chỉ cần độc dược của Tôn Tư Mạc vừa vào miệng sẽ có thể phân biệt được thành phần nhưng dịch độc mà Phùng Đông Vũ phát minh dung hợp được lý Trung Nguyên và độc thuật Nam Chiếu, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, lợi hại vô cùng.

Hắn rải vào giếng nước, bị pha loãng còn lợi hại như thế, khiến cho người thúc thủ vô sách, nếu cứ vậy phục dụng thì có thể tưởng tượng ra uy lực còn ghê gớm đến mức nào.

Chưa nói có thể tìm ra cách điều chế dựa theo thành phần hay không, dù có thể tìm được cũng chưa chắc cứu kịp.

Vì lý do như vậy, Đỗ Hà không đồng ý đối với cách làm của Tôn Tư Mạc.

Nhưng những lời của Tôn Tư Mạc làm Đỗ Hà động dung, tế thể cứu nhân là lý tưởng của hắn, có thể vì lý tưởng mà vong, hắn cảm thấy không oán không hối.

Phùng Đông Vũ thấy Tôn Tư Mạc không hề do dự, trong mắt cũng lộ ra một chút cảm xúc phức tạp, phảng phất như thấy lại cha mình. Cha hắn với tư cách danh y đệ nhất Giang Nam cũng từng dạy hắn như thế, với tư cách một cái đại phu, y thuật không phải là tối trọng yếu nhất, có y đức mới là một thầy thuốc có tâm.

Người này quả thật rất giống cha hắn.

Đỗ Hà không tìm ra lý do cự tuyệt Tôn Tư Mạc, nhưng cảm giác chuyện cũng chưa cần đến bước này, chợt nhớ tới lời của Phùng Đông Vũ lúc trước liền nói:

- Độc dược này vẫn không nên thử mới tốt, tính tình tên vương bát đản này âm độc, không khác súc sinh, sẽ không hảo tâm nói cho chúng ta cách trị liệu. Lúc trước hắn nói chắc có ẩn tình bên trong. Nhưng hắn có ý nói dối, càng có thể là do hắn thấy người chỉ có thể bằng cảm xúc phân biệt ra được vật, biết y thuật của người siêu quần, sợ người làm hỏng chuyện của hắn nên mới dụ người uống thuốc phân biệt, không thể trúng kế.

Tôn Tư Mạc cũng trầm mặc, có thể cứu dân chúng một thành, hắn sẵn sàng chết nhưng nếu cứu người không thành mà lại bị dụ dỗ uống độc vong mạng thì đúng là ngu ngốc, hơi chút do dự nói:

- Nhưng nếu không có cách, kéo dài càng thêm nguy hiểm, dù gì cũng phải thử một lần.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Nếu không có cách nào thì hãy đợi lúc nào thật sự hết cách, đến lúc đó ta tuyệt không ngăn lại. Nhưng hiện tại Tôn đại phu, người phải còn sống. Trong thành có hơn 100 tên đại phu nhưng ta tin chỉ có người mới có năng lực hóa giải trận dịch bệnh này.....Trước tiên ta thu lại độc dược.

Thừa dịp Tôn Tư Mạc không chú ý, hắn bước lên một

bước lấy lại bình độc dược.

Tôn Tư Mạc thấy Đỗ Hà nói kiên quyết, độc dược lại đang trên tay hắn nên cũng không cưỡng cầu, nói:

- Vậy được rồi, để ta xem ghi chép của sư phụ khi đi du lịch Nam Chiếu xem có phát hiện gì không.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý

Tôn Tư Mạc thuận miệng vừa nói, lại làm cho Đỗ Hà khẽ động:

- Bản chép tay, người nói là sư phụ của người lưu lại?
- Làm sao vậy?

Tôn Tư Mạc không hiểu ra sao, gật đầu nói:

- Người du lịch chúng ta đều chuẩn bị một ít sách nhỏ, gặp phải nghi nan tạp chứng hoặc là hi hữu thảo được đều ghi lại để ngày sau có thể sửa sang lại thành sách, lưu lại cho hậu thế tâm đắc của mình, sau khi chết vẫn có thể tạo phúc vạn dân. Hơn nữa nào người có hạn, một ít kinh nghiệm tâm đắc không ghi lại, không nghĩ qua là quên, chẳng phải toi công bạn rớt một hồi? Nhất là những đại phu như chúng ta, bất kỳ một cử động đều quan hệ tánh mạng, dùng được bao nhiêu, hạ được nhiều ít đều có ghi chép, thỉnh thoảng xem lại để tránh xuất hiện sai sót.

Một đạo linh quang thoáng hiện trong đầu, Đỗ Hà kinh hỷ nói:

- Nếu các người đều có, tên vương bát đản này chắc cũng có, hẩn tự nghĩ ra loại dịch độc này, dùng người sống để làm thí nghiệm, không có kỹ càng ghi lại là không thể nào. Chỉ cần chúng ta có thể tìm được phần tài liệu kia, chẳng phải hiểu rõ nó?

Tôn Tư Mạc cũng sáng mắt.

Phùng Đông Vũ cười ha hả:

- Đừng mơ mộng hão huyền, ta đã sớm tiêu hủy tư liệu, đâu ngu xuẩn tự ăn quả ác?
- Không có khả năng.

Đỗ Hà quả quyết phản bác:

- Một người sẽ không dễ dàng phá hủy thành quả cố gắng của mình. Người trước đó không liệu bị ta bắt được, không có khả năng phá hủy tâm huyết của mình.

Giọng hẩn vạn phần khẳng định. Hai mắt nhìn thẳng Phùng Đông Vũ, thấy hẩn lộ ra một tia khiếp sợ như bị người ta lột trần.

Đây là nhân tính, ai cũng sẽ không ngoại lệ.

Đỗ Hà đem cái bao của Phùng Đông Vũ trước sau lật ra hai lần, bên trong ngoài quần áo, còn có mấy chai thuốc chứa các loại dược vật, độc dược giải dược đều có, nhưng không hề nhìn thấy bản chép tay nào.

- Chẳng lẽ mình đoán sai?

Đỗ Hà hơi chút trầm ngâm, tiến lên lục trong người Phùng Đông Vũ nhưng cũng chỉ tìm thấy ở túi bên hông hẩn chút ngân lượng.

Phùng Đông Vũ nhếch miệng trào phúng:

- Đã nói không có người còn không tin, đừng phí công nữa.
- Câm miệng.

Đỗ Hà tức giận nện một cước trên ngực của Phùng Đông Vũ khiến hẩn ngã lăn ra hai vòng, giật mình nhớ lại lúc ở Tê Linh tự có một thiếu niên đã lấy đi của Phùng Đông Vũ một cái bao vải màu xanh, không lớn hơn bao sách bình thường bao nhiêu.

Phùng Đông Vũ có bao, còn có túi tiền, hẩn đem độc dược nghiên cứu giấu ở trong bao, tiền bạc tùy ý để bên hông, chứng tỏ cái bao trong ngực còn quan trọng hơn cả độc dược lẫn tiền bạc, không phải tâm đắc nghiên cứu của hẩn thì là gì?

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà đại hỷ nắm ngực của Phùng Đông Vũ nhấc lên, nói:

- Nếu như ta không có đoán sai, chắc người đem ghi chép giấu vào túi ở ngực, vừa khéo thế nào ở Tê Linh tự gặp một thiếu niên liền bị lấy mất.

Phùng Đông Vũ hiện về bối rối, cường ngạnh nói:

- Không, không thể nào.

Đỗ Hà thấy hần lộ ra thần sắc như thế , càng khẳng định suy đoán của mình liền bảo người giam Phùng Đông Vũ lại, ngựa không dừng vó, lại lần nữa chạy tới Dương Châu.

Thiếu niên lấy đi cái túi màu xanh trong ngực của Phùng Đông Vũ chính là người mà mấy người Tạ Phàm, Vưu Tĩnh, Hà Thiên, Tề Tường ở quán rượu Vô Tích trên đũa là tiểu Đạo Soái, chỉ là chẳng biết tại sao xuất hiện tại Dương Châu.

Đi vào Dương Châu, Đỗ Hà tìm thứ sử Dương Châu nhờ hần giúp đỡ.

Chưa quá một canh giờ, từ quan phủ Dương Châu truyền ra tin tức oanh động Dương Châu:

- Trước đó không lâu, Đạo Soái gây loạn thành đã sa lưới. Vào chính Ngọ sẽ công khai thẩm vấn tại phủ nha.

Đỗ Hà không biết lai lịch thiếu niên kia, Dương Châu với tư cách đệ nhất thành trấn Đông Nam, muốn ở trong thành tìm một người không quen quả thật là mò kim đáy biển. Đã như vậy không bằng dụ hần mắc câu, thiếu niên kia tự xưng là tiểu Đạo Soái , rất có thể là do sùng bái Đạo Soái thực, nếu biết thần tượng bị bắt chắc chắn sẽ đến xem xét.

Ngoài thành Dương Châu hai mươi dặm có một tòa thôn trang nhỏ, bên trong thôn trang cũng không có gì đặc sắc, biểu hiện rất nghèo túng.

Một thiếu niên chừng mười bảy tuổi đi trên con đường bùn lầy vào thôn, tới chỗ sâu nhất có hai gian nhà tranh liền cười nói:

- Chu đại nương, con mua được gạo rồi, còn có hai cân thịt, chúng ta cùng ăn nào.

Một lão nhân gia thất tuần tóc trắng xóa nghe giọng chống gậy đi ra, hiền lành cười nói:

- Tần nhi mau lại đây, đại nương làm cho người đôi giày, nhìn xem hợp chân không.

Một già một trẻ đang nói chuyện đều sống trong thôn, trong nhà đều không có thân nhân.

Chu đại nương năm nay đã bảy mươi sáu tuổi, người nhà đã chết hết trong chiến loạn hai mươi năm trước, bà trong lúc chạy giặc mà gãy mất một chân, sống hết sức cực khổ.

Thiếu niên gọi là Tần Dục, năm nay mười sáu tuổi, vẻ mặt tươi cười, có tính thần lạc quan, tình cảnh không khác Chu đại nương, cũng là cơ khổ không nơi nương tựa, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã không nhớ nổi người nhà của mình, chỉ biết mình là một tiểu ăn mày, dựa vào ăn xin sống sót.

Biến cố duy nhất của hần là vào lúc mười tuổi gặp được một lão khát cái. Cũng không biết lão khát cái này có bản lĩnh hay không, nhưng có một thân bộ pháp cổ quái có thể tránh né công kích người khác, cộng với việc bình thường bị người truy đuổi nên luyện được một thân công phu không tầm thường, còn có cả công phu ăn trộm.

Có lẽ là thuở nhỏ khổ đã quen, biết cuộc sống vất vả của nhà nghèo nên hần chỉ trộm tiền vật của những nhà giàu. Hơn nữa tiền vật trộm được chỉ lưu lại đủ ăn còn đều phân phát cho nhà nghèo, bản thân không hề lưu lại.

Nhiều năm qua như một ngày, bản thân hần một mình tiêu dao, cuộc sống tuy không giàu có nhưng tính tình luôn vui vẻ.

Nửa năm trước, lúc hần lang thang tới Dương Châu, ở thôn trang nhỏ gặp Chu đại nương.

Lúc ấy Chu đại nương bởi vì đường trượt té ngã trên đất, suýt nữa chết, Tần Dục cứu bà, còn dùng tiền tìm đại phu trị bệnh. Sau khi xong chuyện thì hần cảm nhận được chút thân tình từ Chu đại nương nên tự gánh trách nhiệm chiếu cố.

Nhưng hần vốn quen cướp giàu chia nghèo, một khi gặp chuyện bất bình vẫn nhúng tay can thiệp.

Mấy tháng trước, hắn nghe được sự tích Đạo Soái, trong lòng bội phục kính ngưỡng, tưởng tượng có một ngày đồng dạng với Đạo Soái, quang minh chính đại cướp của người giàu chia cho người nghèo, vì vậy cũng lấy ngoại hiệu gọi là tiểu Đạo Soái, nghĩ đến có một ngày có thể gặp được Đạo Soái thật sự, bái ông ta làm thầy, học mấy diệu chiêu.

Tần Dục vui vẻ dìu Chu đại nương vào phòng nói:

- Tay nghề của đại nương dĩ nhiên không cần phải nói, nhất định phù hợp

Hắn để cho Chu đại nương ngồi xuống, trên bàn đã chuẩn bị xong đồ ăn nóng hổi, còn có hai quyển sách là thành quả của hắn cách đó vài ngày. Ngày đó vốn định cướp một nhà giàu, thấy một thanh niên ra tay xa xỉ, diễn hình bộ dạng phú ông, còn tưởng rằng là dê béo.

Kết quả về nhà xem xét, chỉ là hai quyển sách, hắn không biết chữ nên tiện tay để đó.

Sau khi ăn cơm với Chu đại nương, Tần Dục đi tới thành Dương Châu, tiền trong tay đã cho hết, cần tìm vài con dê béo làm thịt, vừa vào thành lập tức nghe được tin tức về Đạo Soái.

361. Chương 363 : Lấy Được Bản Chép Tay

Nghe tin thần tượng bị bắt, ý nghĩ đầu tiên của Tần Dục là không có khả năng nhưng tin tức truyền đi hết sức rõ ràng, thậm chí còn nói công khai thăm vắn, cái này cũng không thể nào là không có lửa thì sao có khói, hắn thoáng suy nghĩ rồi quyết định tới phủ nha xem thể nào.

Có lẽ là bởi vì danh tiếng vang dội của Đạo Soái nên khi Tần Dục đi vào phủ nha thì đã thấy một đám người tụ tập bàn tán, chủ đề cơ hồ đều là về Đạo Soái. Thời gian tuy chưa đến nhưng ở cửa phủ nha đã đông nghịt.

Hắn đang định lợi dụng thân thể nhỏ bé len vào trước chiếm vị trí tốt thì chợt cảm giác có người vỗ vào vai mình, quay lại thì thấy một thiếu niên anh tuấn không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi đang cười hì hì, bộ dạng rất vui vẻ.

Tần Dục mở trừng hai mắt, xác định bản thân không quen biết người này, kinh nghi nói:

- Người là.....

Trong lòng hắn lập tức cảnh giác, nhiều năm lang thang đã tôi luyện cho hắn bản năng nhạy bén, cảm nhận được người này không dễ chọc.

Thanh niên anh tuấn đúng là Đỗ Hà, từ khi hắn bảo thủ sử Dương Châu tung tin thì vẫn luôn ở cửa nha môn nhìn chăm chú người đi đường qua lại. Bởi vì tiểu Đạo Soái quan hệ đến an nguy của mười lăm vạn người bệnh ở Tô Châu nên, không dám có bất kỳ chủ quan, ai qua lại cũng nhìn kỹ càng. Tần Dục vừa xuất hiện đã lập tức bị phát hiện, cười nói:

- Người không biết ta, nhưng ta nhận thức người.....

Tiểu Đạo Soái.

Thần sắc Tần Dục khê biến, thâm kêu:

- Không tốt. Tuy là cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng dù sao cũng là trộm cắp, phạm đến pháp luật, nơi này là phủ nha, chẳng lẽ thanh niên anh tuấn này muốn bắt mình lĩnh thưởng sao?

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức muốn chạy trốn, kinh ngạc nói:

- Cái gì tiểu Đạo Soái? Vị đại thúc này nhận lầm nhận rồi.

Nói xong đâm thẳng vào mắt Đỗ Hà.

- Đại thúc?

Đỗ Hà nghe xong xưng hô không hề hợp với mình, không khỏi cười khổ, đột nhiên bị tập kích còn tưởng rằng trong tay hắn có dấu cái gì đó, theo bản năng lui ra phía sau né tránh.

Ngay vào lúc đó, Tần Dục linh hoạt như cá chạch vọt qua bên cạnh.

Đỗ Hà nhếch miệng cười cười, tiểu tử này thật là cơ linh, trực giác vừa cảm ứng được có người muốn bắt đã lập tức chạy trốn.

Cách nghĩ này quả thật không tệ, chỉ là chọn sai đối tượng.

So tốc độ với Đỗ Hà chẳng khác múa rìu qua mắt thợ.

Đỗ Hà cũng không vội đuổi theo, có mấy lời khó nói trên đường lớn, một mực giữ khoảng cách chạy tới một chỗ đông đúc.

Tần Dục tựa như cá chạch, trong đám người chen tới chen lui không chút nào giảm tốc độ, thân hình Đỗ Hà càng tiêu sái, giống như đạo chơi, thông thả đi về phía trước.

Đỗ Hà vốn tưởng rằng Tần Dục còn trẻ, thể lực không đủ nên chạy một lúc sẽ không chịu nổi mà dừng lại. Ai ngờ chạy qua bốn con phố, cước lực của thiếu niên kia càng lúc càng nhanh, hơn nữa không thấy chút nào mệt mỏi, trong mắt cũng lộ ra một chút hiếu kỳ, muốn xem tiểu tử này đến tột cùng có bao nhiêu năng lực nên cũng hơi tăng tốc.

Tần Dục không ngừng kêu khổ, trước kia bị người đuổi theo, chỉ qua một lát đã có thể bỏ xa nhưng hôm nay lại như gặp khắc tinh, dù mình toàn lực bỏ chạy cũng không thể dứt bỏ, giống như giòi trong xương quần chặt lấy. Một khi hấn gia tốc, đối phương cũng gia tốc, khi hấn giảm tốc độ, đối phương cũng giảm, nói rõ là trêu đùa, tính bướng bỉnh nổi lên, thấy bóng người sau lưng liền cắn răng lách mình tiến vào một ngõ hẻm không người. Hấn tăng tốc, trong khoảnh khắc kéo dẫn Đỗ Hà cách trăm mét.

Đỗ Hà thấy hấn còn có thể gia tốc, trong lòng càng kinh ngạc, muốn xem tiểu tử này có bao nhiêu tiềm lực, lại ép tới gần.

Hai người như đang trong một trận so đấu, người truy ta đuổi.

Tuy Tần Dục từ nhỏ đã là ăn mày, luyện được thể năng cực kỳ khủng bố nhưng sao có thể so với Đỗ Hà thân mang khinh công cái thế. Hấn chạy đã qua hai ngàn mét, đầu gối mềm nhũn, cả người đổ chúi về phía trước.

Đỗ Hà thấy sự tình không ổn, tăng tốc lên cực hạn, tiến sát kéo lấy hấn.

Tần Dục đặt mông ngồi dưới đất, thở hổn hển, nhưng thấy Đỗ Hà sắc mặt như thường thì bội phục, nói:

- Xem như ta phục tồi, những người biết ta đều gọi ta là "Chạy Bất Tử", trong mắt của ta thì người mới xứng. Phủ nha Dương Châu từ lúc nào có một gia hỏa lợi hại như vậy.

Đỗ Hà thấy hấn nghĩ mình là quan sai, cười nói:

- Ta không phải nha dịch.

Tần Dục trợn tròn mắt, kêu lên:

- Người không phải nha dịch thì đuổi theo ta làm gì?

Đỗ Hà nhún vai nói:

- Người chạy thì ta đuổi! Được rồi, không đùa nữa, kỳ thật ta tìm người là có chuyện muốn nhờ, mấy ngày trước đây ở Tê Linh tự, có phải người lấy một cái bao màu xanh trong ngực một người thanh niên, trong đó là sách vở?

Tần Dục cảnh giác nói:

- Làm sao người biết?

Đỗ Hà vui mừng quá đỗi, chỉ cần là sách vở, tất nhiên sẽ ghi lại tâm đắc quá trình phát minh dịch độc của Phùng Đông Vũ, vội hỏi:

- Sách tại nơi nào, ta có cần dùng gấp.

- Không được.

Tần Dục lắc đầu nói:

- Trộm cũng có đạo, vật kia không phải của người nên ta không thể đưa, chỉ có thể đưa lại cho chủ.

Đỗ Hà từ trong lòng ngực lấy ra một khối vàng nói:

- Đưa vật kia cho ta, khối vàng này là của người.

Tần Dục chẳng thèm ngó tới.

Đỗ Hà thấy hần tuổi còn nhỏ, lại có thể không thay đổi vì tiền tài nên sinh hảo cảm, nhưng vờ cả giận:

- Nếu người không đem sách cho ta, ta lập tức đem người đến quan phủ.

Tần Dục có chút sợ hãi nhưng vẫn cắn răng nói:

- Vậy cũng không được, đây là nguyên tắc của ta. Cho dù ngồi tù, cũng sẽ không đem cho người.

Đỗ Hà cười ha hả, nhất thời không có cách nào, tiểu tử này nhìn như du côn nhưng ở cặp mày lại có chính khí, chắc là một người biết phân nặng nhẹ, nếu kể lại chuyện chắc sẽ không nói lung tung tạo thành náo động. Vì vậy, hần kể lại chuyện bệnh dịch ở Tô Châu, hơn nữa biểu lộ thân phận, còn nói thêm cả chuyện lợi dụng Đạo Soái dụ hần xuất hiện.

Tần Dục ngẩn ra, kêu lên:

- Sao người không nói sớm, ai biết hai quyển sách này trọng yếu như vậy, đại nhân, người đi theo ta, ta sẽ đưa cho người.

Biết được Đạo Soái không bị bắt nên hần cũng yên lòng, lại nghĩ đến mười lăm vạn dân chúng của thành Tô Châu liền bất chấp mệt mỏi đi ra ngoài thành.

Đỗ Hà bảo hần không cần gấp gáp, gấp cũng vô dụng. Giang Nam xa xôi, trạm dịch cũng không dày đặc.

Những ngày qua, Đỗ Hà tọa trấn Tô Châu, một mặt ổn định thế cục phía nam, truyền đạt mệnh lệnh bốn phía, ngoài ra còn thu thập trâu ngựa vận chuyển dược liệu

dùng cho mười lăm vạn người, cơ hồ lấy hết gia súc của các dịch quán.

Dịch quán trống rỗng, thiên lý mã mà Đỗ Hà cưỡi một mạch từ Tô Châu tới Dương Châu hai lần đã sớm kiệt sức cần nghỉ ngơi.

Không phải hần không biết chuyện khẩn cấp mà là có một số việc gấp cũng không được, cần bảo trì trấn định mới là cách giải quyết tốt nhất.

Hiện giờ ngựa của hần đang ngủ, đêm nay mới có thể đi, đủ thời gian để cho hần tới lấy ghi chép của Phùng Đông Vũ.

Đi theo Tần Dục ra ngoài thành vào thôn nhỏ, Tần Dục lấy ra hai quyển sách bọc trong vải xanh ra.

Đỗ Hà cầm lấy xem xét, một quyển là [Miêu Cương vạn độc thiên], mở ra thấy ghi chép bên trong đều là độc thảo, độc trùng, thấy sách đã cũ kỹ, trầm nghĩ:

- Đây chính là quyển sách khiến Phùng Đông Vũ trầm mê trong đó.

Một quyển còn lại không có tên nhưng nội dung lại thượng vàng hạ cám, đúng như hần suy nghĩ, bên trong có ghi chép tâm đắc của Phùng Đông Vũ đối với một số bệnh lý, có ghi chép tỷ mỉ về quá trình nghiên cứu chế tạo dịch độc.

- Đây chính là đồ ta muốn tìm, đa tạ.

Đỗ Hà kích động, tay có chút run rẩy, tư liệu quan hệ đến tính mạng mười lăm vạn người, thật sự quá trọng yếu.

Tần Dục nói:

- Chỉ cần có thể xuất một phần lực cho những nạn dân kia, ta cũng đủ hài lòng.

Lúc này Chu đại nương chống gậy từ trong phòng đi ra hô:

- Tần nhi, mời bằng hữu của con vào nhà nghỉ đi.

Đỗ Hà liếc một cái Chu đại nương, hỏi:

- Là nãi nãi của người?

Tần Dục lắc đầu, đem quan hệ của hai người nói qua:

- Tuy chúng ta không là ruột thịt nhưng bà đối xử với ta vô cùng tốt. Ta sớm đã quyết định phụng dưỡng bà như nãi nãi.

Đỗ Hà liếc hắt thật sâu, cao giọng nói với Chu đại nương:

- Đại nương, không được, ta có việc gấp, lập tức đi ngay.

Hắn nhìn Tần Dục đang trừng mắt, cười nói:

- Nếu ta không đoán sai thì chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại nhau, ta đi trước.

Hắn cười, đem hai quyển sách thiếp thân cất kỹ, quay người ly khai, lúc ra khỏi thôn nhìn lại, thầm nghĩ:

- Tiểu gia hỏa, cũng đừng làm cho ta thất vọng.

Cho tới nay, hắn vẫn luôn có một ý nghĩ. Mục tiêu hiện giờ của hắn là dùng năng lực của mình để cho Đại Đường lưu danh thiên cổ, hơn xa đế quốc Mông Cổ hay đế quốc của Alexander Đại Đế. Thân phận Đạo Soái chỉ có thể sử dụng ở thời điểm thích hợp, không thể như đời sau, tung hoành bốn phía.

Vì lý do đó, thân phận của hắn rất dễ dàng bị người có lòng để ý, bởi vì không có khả năng trùng hợp nhiều như vậy, chỉ cần địa phương hắn đi qua sẽ xuất hiện tung tích Đạo Soái.

Hắn cần một thể thân, một người bộ hạ, một mặt che dấu thân phận, mặt khác có thể thay hắn làm một số chuyện mà thường nhân không thể làm.

Mấy tâm phúc của hắn đều là người tài ba nhưng không ai có thiên phú khinh công, đến nay vẫn chưa lựa chọn được người thích hợp.

Tần Dục khiến hắn có hy vọng: Tiểu tử kia chẳng những có sức chịu đựng kinh người, công phu hạ bàn cực kỳ vững vàng, có bản lĩnh tốt để luyện khinh công, đúng là nhân vật hắn muốn tìm từ lâu.

Người này nếu có thể thông qua khảo nghiệm, sẽ trở thành cánh tay đắc lực của hắn.

362. Chương 364 : Giải Được Sế Thành

Cùng ngày trong đêm, thiên lý mã của Đỗ Hà vẫn không hồi phục, hắn không thể chờ đợi liền lên ngựa chạy về Tô Châu, trong tay cầm bản viết tay liên quan đến sinh mạng mười lăm vạn người nên một giây đồng hồ cũng không muốn trì hoãn.

Vễn vẹn qua một ngày rưỡi, hắn đã chạy tới Tô Châu. Trong ba ngày hắn rời đi, nhân số thương vong đã cao tới ba trăm tám mươi sáu người, nhiều hơn lần trước ba trăm hai mươi người, có thể thấy được tình huống đã càng ngày càng khó khống chế.

Tôn Tư Mạc và các đại phu như kiến bò trên chảo nóng, thấy con số tử vong tăng vọt đều tâm lực tiêu tụy, trắng đêm khó ngủ.

Những dân chúng không nhiễm bệnh trong thành cũng bàng hoàng.

Thấy Đỗ Hà phong trần mệt mỏi xông vào đại môn, Tôn Tư Mạc đầy hy vọng hỏi:

- Đại nhân, thế nào, có tìm được bản viết tay không?

Đỗ Hà kích động gật đầu, lấy bản viết tay từ trong ngực, nói:

- Là cái này, ta đã xem qua, bên trong có ghi lại chi tiết toàn bộ quá trình nghiên cứu chế tạo dịch độc.

Thấy Đỗ Hà không phụ sứ mạng, thật sự đã mang về bản chép tay của Phùng Đông Vũ, Tôn Tư Mạc mừng rỡ như điên, vội vàng cầm lấy rồi giở đến mấy trang cuối cùng thì đúng là tâm đắc của Phùng Đông Vũ nghiên cứu dịch độc, ghi lại những lúc gặp phải khó khăn, vượt qua mấu chốt và kết quả cuối cùng.

Một chút nội dung bên trong khiến Tôn Tư Mạc ngoài mở rộng tầm mắt cũng bừng tỉnh đại ngộ, thấp giọng hô nói:

- Thì ra là như vậy, ta hiểu rồi..... . Nhưng đáng tiếc, thanh niên họ Phùng này quả thật là một quái tài, nếu như hắn có thể dùng thiên phú dùng cho y đạo thì với sở trường tinh thông y độc của Trung Nguyên lẫn Miêu Cương nhất định có thể tạo phúc thiên hạ.

Đỗ Hà thấy Tôn Tư Mạc lắc nhai, vội hỏi:

- Tôn đại phu, hiện tại cũng không phải lúc cảm khái, đến tột cùng có thể hay không nghiên cứu chế tạo ra giải được phải trông vào người rồi.

Tôn Tư Mạc cầm bản chép tay, cười nói:

- Giải độc cũng như chữa bệnh, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc là được. Hiện giờ đã có thành phần độc được, nếu như vẫn không thể nghiên cứu chế tạo ra giải độc, Tôn mỗ sao còn mặt mũi ở đây?

Hắn bình thần ung dung, tràn đầy tự tin, nhìn thần sắc đã là nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đỗ Hà cũng đại hỷ, vội vàng nói:

- Vậy đại phu còn không nhanh chóng động thủ.

Tôn Tư Mạc lo lắng cũng không thua gì Đỗ Hà, gật đầu lập tức triệu tập tất cả đại phu, từng nhóm bốc thuốc, thay phiên điều chế.

Đỗ Hà không hiểu y lý, còn tưởng rằng chỉ cần có phối phương độc được là có thể tìm ra giải được.

Kỳ thật không phải như vậy, y đạo cũng như võ học binh pháp, bác đại tinh thâm, thiên hạ vạn vật tương sinh tương khắc, độc được mới tạo thành từ hỗn hợp hơn mười loại độc được chưa chắc có thể dùng mười loại giải được đối ứng là có thể hóa giải.

Bởi vì độc được trong quá trình dung hợp sẽ căn cứ vào được tính mãnh liệt thôn phệ lẫn nhau, sinh ra hiệu quả hoàn toàn mới, giải được cũng vậy, các loại giải được hội tụ cùng một chỗ, sinh ra khả năng triệt tiêu lẫn nhau, cũng có thể thúc đẩy được tính biến dị, không cách nào phát huy hiệu quả trừ độc.

Cho nên dù biết thành phần độc được, y thuật Tôn Tư Mạc cực cao cũng cần trải qua quá trình nghiên cứu nghiêm ngặt.

Cũng may Tôn Tư Mạc là Dược Vương, tuy y thuật là sở trường của hắn nhưng nhận thức lý giải thảo dược mới chân chính là đệ nhất.

Căn cứ vào được tính độc được dung hợp, hắn không ngừng suy nghĩ dùng các loại thảo dược phối hợp, lợi dụng được tính dung hợp để giải độc. Dù không thể nói là một kích phải trúng nhưng có thể sờ thấy chân, áp chế dịch độc, bất quá còn cách hoàn toàn trị tận gốc một đoạn.

Tôn Tư Mạc không ngủ không nghỉ liên tục nghiên cứu hai ngày hai đêm, thủy chung vẫn chưa nghiên cứu chế tạo ra phối phương giải độc nhưng cũng không thể coi là không có hiệu quả.

Hai ngày này chỉ vện vện có sáu bệnh nhân nặng ốm chết, tình huống so với lúc trước đã tạm thời ổn định.

Đỗ Hà rất quan tâm đối với tiến trình giải được nhưng thấy Tôn Tư Mạc trong mắt tràn đầy tơ máu, thần sắc mỗi một không chịu nổi, khuyên:

- Tôn đại phu, tổn hao trí lực so với thân thể càng thêm nguy hại, người đã hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi thật tốt rồi. Còn kéo dài sẽ suy nhược thân thể, cứ nghỉ ngơi trước một chút đi, chuyện giải được không gấp nhất thời, trong lúc này an nguy của người mới là trọng yếu nhất. Người nằm xuống đó thì không có hy vọng rồi.

Tôn Tư Mạc lắc đầu:

- Có vội hay không, còn thiếu cái gì ta hiểu rõ, chỉ là chưa nghĩ ra phương pháp xử lý phù hợp. Đã hiểu rõ thành phần dịch độc, đại bộ phận độc tố cũng đã phá giải, chỉ có năm loại độc trùng là nhất thời chưa có chủ ý.

Đỗ Hà hiếu kỳ hỏi thăm:

- Ngũ Độc? Là xà, bò cạp, thiềm thừ, ngô công, thạch sùng?

Tôn Tư Mạc nói:

- Xà, bò cạp, thiềm thừ, ngô công thì đúng, nhưng trên thực tế thạch sùng là không độc, về phần cái gì dân gian truyền lưu nước tiểu thạch sùng lọt vào mắt thì mù, vào tai thì điếc, vào người thì thối rữa, ăn đồ thạch sùng bò qua sẽ tử vong đều là không thật. Thạch sùng có tiểu độc nhưng đối với nhân thể không quá nguy hiểm. Loại còn lại là Tri Chu, Phùng Đông Vũ bổ thêm ngũ độc vào, dung hợp với độc thảo khác sinh ra độc tố kỳ quái, nhất thời ta khó có thể tìm được kẻ sách ứng đối.

Sở trường của hắn là trị bệnh cứu người, không quá hiểu sâu độc vật, hơn nữa Miêu Cương bởi vì chênh lệch địa vực nên độc tính của ngũ độc càng thêm lợi hại hơn ngũ độc Trung Nguyên, càng khiến hắn khó làm ra phán đoán chính xác.

Đỗ Hà ngừng một chút nói:

- Không biết có thể dùng mộng quả, bách độc đằng, độc thủy táo, ma căn, ong bắp cày để giải độc.

Tôn Tư Mạc không hiểu nói:

- Cái này đều là độc vật, người uống vào sẽ gặp nguy, đại nhân nghe từ đâu vậy?

- Quyển sách này.

Đỗ Hà lấy từ trong lòng ra quyển “Miêu Cương vạn độc thiên”, nói:

- Đây cũng là vật của Phùng Đông Vũ. Mấy ngày này ta rảnh rỗi xem qua.....

Hắn lật mấy trang trước của “Miêu Cương vạn độc thiên”, chỉ vào nội dung nói:

- Trong này có ghi mộng quả là một loại độc quả mà độc xà thích ăn, chỉ cần bị độc xà cắn, đem mộng quả nghiền nát, bôi lên chỗ đau là có thể giải độc. Bách độc đằng đằng nước có độc nhưng chỉ cần dùng nước của nó bôi lên chỗ đau là có thể giải độc bò cạp. Độc thiềm thừ, ngô công, tri chu cũng đồng dạng. Độc thiềm thừ ưa thích nghỉ trong độc thủy táo, nọc độc màu trắng mà nó bài tiết ra có thể dùng độc thủy táo để giải, độc ngô công thích hút chất lỏng trên ma căn, Hồ Phong là thiên địch của nhện độc, trong sách nói độc của chúng có thể dùng trị độc đối ứng.

Tôn Tư Mạc khẽ động, hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua tri thức như vậy nên lập tức trầm mê vào như Phùng Đông Vũ năm đó.

Đây cũng không phải độc thuật, y thuật của Miêu Cương quá lợi hại, cao minh, chỉ là bởi vì đối với Tôn Tư Mạc mà nói là một lý niệm hoàn toàn mới. Mỗi người đều có hứng thú lớn với tri thức mới.

Tôn Tư Mạc cũng là như thế.

Phương thức giải độc hoàn toàn mới ngoài việc để cho Tôn Tư Mạc mở rộng tầm mắt ngoài cũng chỉ cho hắn một con đường mới, kinh hỷ nói:

- Ta đã có cách nghĩ hoàn toàn mới, chắc có thể đối phó Ngũ Độc .

Được “Miêu Cương vạn độc thiên” nhắc nhở, Tôn Tư Mạc dựa theo cách suy nghĩ mới rất cuộc tìm được lối ra, lần đầu phát minh ra giải được dung hợp từ độc được và Đông y, trải qua sơ bộ thí nghiệm trên thân động vật đã thành công.

Vào ngày hôm nay, Tôn Tư Mạc quyết định chính thức dùng thử trên người. Đối tượng chính là mười bệnh nhân nặng, theo biểu hiện đã chết lâm sàng.

Bọn họ sau khi uống xong giải được mới, qua một đêm đã có chuyển biến tốt.

Tôn Tư Mạc sau khi bắt mạch thăm dò xong , đứng dậy cười nói:

- Độc đã tan hơn phân nửa, chỉ cần uống thuốc hai ngày sẽ có thể hết.
- Thật tốt quá.

Mọi người nghe xong tin tức như vậy đều không nhận được hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Tảng đá lớn trong lòng Đỗ Hà cũng đã được vớt đi:

- Chúc mừng người, tôn đại phu, người thành công rồi!

Tôn Tư Mạc hoan hỷ nói:

- Nếu không có Đỗ đại nhân ủng hộ, chỉ bằng một mình ta sao có thể trừ độc, dịch bệnh còn lại cũng đã dễ hơn nhiều.

Trong năm ngày kế tiếp, hết thấy người bệnh trong thành đều phục dụng giải được mới của Tôn Tư Mạc, giải trừ hết độc trong cơ thể.

Trong năm ngày này cũng không xuất hiện thêm bệnh nhân mới.

Đúng như Tôn Tư Mạc nói, mấu chốt của dịch độc là ở độc, đã trừ độc thì dịch cũng không cần phải nói.

Tôn Tư Mạc có kinh nghiệm xử lý qua dịch bệnh, dịch bệnh lần này cũng không phải loại khó khăn như dịch hạch, đậu mùa nên có thể trị liệu.

Chỉ là dịch bệnh phiền toái, cần hao phí một ít thời gian mà thôi.

Về dịch bệnh, Đỗ Hà cũng không cần giúp, chỉ tiếp tục tọa trấn Tô Châu. Sau khi bệnh tình ổn định thì hần bắt tay vào chuyện của mình. Đầu tiên liền để cho Hoàng Phủ Hạo Hoa đi kiểm tra bản tính của Tần Dục, xem hần có thể thay đổi vì ngoại lực hay không để chính thức đào tạo.

Bất quá Đỗ Hà đối với Tần Dục vẫn rất tin tưởng, nhất là sau khi gặp qua hần lại càng như vậy.

Dùng cước bộ và thủ pháp ăn trộm của hần tuy kém mình nhưng nếu muốn phát tài cũng không khó khăn, hần vẫn sống bình đạm chứng tỏ có sức tự chủ rất mạnh.

Tự chủ mạnh cũng có nghĩa có thể nhẫn nại đối mặt các loại hấp dẫn.

Cho nên Đỗ Hà đánh giá rất cao Tần Dục, có lẽ có quan hệ đến loại nhân tài mà hần đang thiếu.

Tiếp đó hần viết ba phong thư báo an, kể lại chuyện của Tô Châu, trên lạc khoản đề ba phần Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, một phong là Đỗ Như Hối cùng Chương thị, phong cuối cùng dĩ nhiên là Lý Thế Dân.

363. Chương 365 : Tiểu Tử Này Thật Có Bản Lĩnh

Thành Dương Châu.

Tần Dục nhàn tản đi dạo trên đường cái, nhìn quanh để tìm dê béo làm thịt.

Đây cơ hồ đã là lệ cũ của hần, nhìn ngoài như một kẻ bất học vô thuật, chơi bời lêu lổng, kỳ thật hần cũng có chút khó xử, không có biện pháp gì.

Hần không phải chưa từng nghĩ tới tìm một công việc kiếm sống để chăm sóc Chu đại nương.

Trên thực tế hần đã từng thử, tuy hần không biết chữ nhưng tay chân nhanh nhẹn lại hiểu ý, tuy nhiên tiền bạc kiếm được chỉ đủ miễn cưỡng sống qua ngày, muốn giúp đỡ người khác là không thể.

Đại Đường giàu có, nhưng Giang Nam ở xa Trường An, không thuộc vùng trọng điểm phát triển của Đường triều, kinh tế tự nhiên tụt hậu. Số dân chúng nghèo khó vẫn còn rất lớn, dù không đến nỗi áo rách quần manh, bụng ăn không no nhưng một phần nhỏ dân chúng lại chỉ có thể duy trì cuộc sống cơ bản, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn hay sinh ra bệnh thì lâm vào túng quẫn.

Tần Dục tự do cơ khổ, nhưng hần trời sinh lạc quan, cũng không tạo thành bất mãn, chỉ là không thể nhìn người khác chịu khổ nên vẫn làm nghề cũ. Tay chân hần nhanh nhẹn, tốc độ lại nhanh nên rất ít khi bị phát hiện, nếu có cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hần.

Người bình thường thật sự đuổi không kịp hần.

Lúc này hần rẽ vào chợ, lách vào dòng người mua sắm tìm mục tiêu ra tay.

Đối tượng ra tay của hần đều dựa trên một chút đặc trưng,, tốt nhất là mấy kẻ mập mạp, mập mạp hành động chậm, dù bị phát hiện cũng không thể đuổi theo hần, tiếp đó là người độc thân mặc y phục hoa lệ, cộng thêm tâm sự nặng nề thì dù mất tiền cũng không biết.

Ở Tê Linh tự, Phùng Đông Vũ chính là đối tượng kiểu thứ hai, trong lòng hần tràn ngập ý báo thù, cũng là đối tượng tốt để ra tay.

Đột nhiên hần nhìn thấy một người thích hợp, cách bên trái hần chừng hai mươi thước là một thanh niên tầm ngoài hai mươi tuổi, y phục bóng bẩy, trong tay vung vẩy ngọc bội, khuôn mặt vênh vao.

Gã nên bước nghênh ngang, tất cả đều phù hợp với điều kiện ra tay của Tần Dục. Hần quan sát một lúc thấy bên hông trái thanh niên hơi phồng lên, đương nhiên là chỗ giấu túi tiền.

Tần Dục mừng rỡ, không đếm xỉa tới gần thanh niên.

Thời khắc hành động đã đến.

Thanh niên cao ngạo giống như một con thiên nga, không hề biết trên quần áo đã có một vết rạch.

Tần Dục đi vào một hẻm nhỏ không người, lấy túi tiền nặng trĩu ra, nhếch miệng cười cười, thầm nghĩ:

- Nặng chừng hai cân, đoán chừng có nhiều tiền rồi. Lão Vương phổ tây sinh bệnh, Triệu ca bốn mươi tuổi phổ đông còn chưa có con, còn có Nhị Oa tử trong thôn từ khi sinh ra đến nay chưa hề có quần áo mới.

Hần mở chiếc túi ra, nhất thời ngây dại.

Bên trong cũng không phải là tiền Khai Nguyên thông bảo, từng khối đều là ngân lượng.

Tại Đường triều, một ngân lượng thường là một lượng, hai cân chừng hai mươi lượng, một ngân lượng tương đương bốn ngàn một trăm tệ đời sau, hai mươi lượng là hơn tám vạn hai ngàn tệ.

Tại đời sau, đây cũng là một khoản lớn, huống chi là cổ đại.

Tần Dục trợn tròn mắt, lúc này mới ý thức được vừa rồi không phải mình làm thịt một đầu dê béo, không, không phải là dê béo, phải gọi là trâu mập.

Nhiều tiền bạc như vậy, không gọi vậy thì là gì?

Tiền bệnh Lão Vương, tiền Triệu ca cưới vợ, tiền quần áo của Nhị Oa tử, mua thêm mút quả, còn có Triệu đại gia cà nhắc không thể cày ruộng, cả nhà phải ra kéo cày, giờ cũng có thể mua một con trâu.

Còn có đường trong thôn lầy lội nhưng không ai sửa chữa, lúc trước Chu đại nương cũng vì vậy mà trượt ngã, bây giờ cũng có thể sửa.

Còn có.....

Hần suy nghĩ rất nhiều chỗ cần dùng tiền, duy chỉ có không có nghĩ qua chính hần.....

...

Thư của Đỗ Hà gửi từ Tô Châu đến Trường An mất hơn hai mươi ngày hành trình.

Ba phong thư của Đỗ Hà phân biệt đều đến tay người nhận.

Từ khi biết được dịch bệnh phía nam, Đỗ Hà đích thân tới Tô Châu chỉ huy kháng dịch thì Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đều khó có thể giữ bình tĩnh. Nhìn chung lịch sử, dịch bệnh cũng không ít nhưng lại không có quan viên nào có can đảm chống lại dịch bệnh, bởi vì dịch bệnh mang đến chỉ có sợ hãi cùng tử vong.

Hành động này của Đỗ Hà có thể nói tuyệt đối là người đầu tiên qua mấy ngàn năm, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn cũng không thể tự hào vì trượng phu mà lo lắng, chỉ sợ Đỗ Hà cũng nhiễm dịch bệnh, cả ngày lẫn đêm hãi hùng, nếu không vì tình huống không cho phép, các nàng thật muốn tự mình chạy tới Tô Châu cùng chung tiến thoái.

Hôm nay đọc thấy hết thấy không việc gì, dịch bệnh đã được khống chế đều vô án chúc mừng, mừng rỡ như điên.

Lý Tuyết Nhạn tuy là phụ nữ nhưng tính cách hoạt bát, vỗ tay cười nói:

- Đây là tin tức cực tốt, cần mau chóng báo cho công công bà bà (bố chồng, mẹ chồng).

Trường Nhạc kéo tay nàng nói:

- Không cần vội, còn không biết tính nét chàng sao, có thể viết thư cho chúng ta dĩ nhiên sẽ không quên công công bà bà, không chừng bọn họ còn biết sớm hơn chúng ta.

Đúng như Trường Nhạc nghĩ, bên phủ Thái Quốc Công phủ cũng bắt đầu náo nhiệt.

Biết được Đỗ Hà không bị dịch bệnh lây, ngược lại dẫn dân chúng khắc phục dịch bệnh, làm rạng rỡ tổ tông, cả nhà vội vàng làm lễ tế tổ long trọng.

Lý Thế Dân là người nhận được tin trễ nhất. Trong triều đã nói quá nhiều, trong lòng hấn cũng bất ổn, dịch bệnh lần này quan hệ đến an nguy mười lăm vạn người, lại quan hệ đến biến động phía nam, thật sự không được phép nửa điểm qua loa.

Vốn chuyện này coi như đại sự, hôm nay xem ra còn liên lụy đến thế cục tương lai của Đại Đường.

Đại Đường có địa vị hôm nay, đó là dựa vào quyền đầu dành được nhưng lại có một đám người cho rằng Đại Đường có hôm nay hết thấy dựa vào thành tựu về văn hoá giáo dục, mà không phải võ công.

Mỗi lần Đại Đường đối ngoại dùng binh, bọn họ đều làm ầm ĩ. Nếu như việc này không thể giải quyết tốt thì những văn nhân kia nhất định quy nguyên nhân phát sinh dịch bệnh là vì Đại Đường mấy năm này, động binh làm cho trời xanh tức giận. Về sau Đại Đường muốn đối ngoại động võ, sẽ gặp phải trở ngại cực lớn.

Lần này Đỗ Hà không thể thất bại, bởi vì một câu của hấn trước đó đủ để ảnh hưởng tương lai của Đại Đường.

Vừa lúc đó, hấn nhận được thư của Đỗ Hà, cũng không phải là tấu chương mà chỉ là thư tín bình thường, trong thư Đỗ Hà chỉ kể sơ qua tình hình.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà thật sự giải quyết xong chuyện liền đứng lên, cười to nói:

- Tiểu tử này, thật là có bản lĩnh..... Hừ, trăm cũng muốn nhìn xem đám văn thần còn có lời gì nói..... Không được, như vậy cũng quá tiện nghi cho bọn chúng..... Trăm lần này ăn theo hiền tế, cùng các người chơi một chút.

364. Chương 366: Thu Làm Trợ Thủ

Trên đường đi Đỗ Hà nhớ lại tình cảm mà bách tính Tô Châu dành cho hấn, hấn chỉ cảm thấy mình làm chuyện nên làm, cũng không nghĩ sẽ nhận được bất cứ hồi báo nào, nhưng tình cảm mà bách tính dành cho hấn, khiến hấn thật sự bất ngờ, cũng cảm thấy vô cùng vui sướng. Loại cảm xúc này tiếp tục kéo dài đến Trường Giang, Dương Châu.

Đỗ Hà đề nghị Tô Định Phương cho cắm trại nghỉ ngơi ở ngoài thành Dương Châu.

Lúc này sắp đến hoàng hôn, cũng chưa đến thời gian hạ trại. Nhưng hạ trại ở ngoài thành Dương Châu, vừa vặn có thể vào thành uống mấy chén rượu, Tô Định Phương cũng không vội trở về, vui cười đồng ý, hơn nữa còn mời Đỗ Hà chung ẩm.

Đỗ Hà cười nói:

- Tô lão ca mời khách, tiểu đệ sao dám không đi. Nhưng ở Tô Châu ta còn có việc riêng, lão ca cứ đi trước, ta sẽ đến sau.

Hắn dừng lại ở Dương Châu, nguyên nhân chính là vì Tần Dục, trước đó không lâu Hoàng Phủ Hạo Hoa đã triển khai khảo thí đối với hắn.

Nội dung khảo thí chia làm hai phần, cũng là hai mê hoặc mà con người khó thừa nhận nhất... Tài sắc.

Trong lịch sử có bao nhiêu người vì tiền tài mà mất đi bản tính, lại có bao nhiêu người không kìm chế được nổi lòng mà trở thành tù binh.

Hai mục này chính là khảo nghiệm lực tự chủ của bản thân.

Người mà Hoàng Phủ Hạo Hoa an bài trước tiên dùng tiền tài thăm dò, sau đó lại mời nữ tử thanh lâu tư sắc không tầm thường đến, kết quả cuối cùng đều không có phản ứng.

Từ các dấu hiệu trên có thể nhìn ra người này tâm tính phi phạm, có tính tự chủ mạnh mẽ.

Dựa vào tính tự chủ mà hắn biểu hiện ra, từ nhỏ đã tôi luyện thể năng tốc độ, cộng thêm thiên phú về phương diện khinh công, chỉ cần bồi dưỡng thoả đáng, nhất định sẽ trở thành một nhân tài có thể đảm đương việc lớn..

Nhân vật như vậy há có thể không thu nhận.

Đỗ Hà đi vào thôn nhỏ của Tần Dục, từ chỗ Hoàng Phủ Hạo Hoa hắn biết được hôm nay trong thôn Tần Dục sửa sang lại vườn rau xanh.

Hắn đi đến gần ngôi nhà tranh, nhìn thấy Tần Dục đang múa cuốc xới đất, bón phân, lên tiếng cười chào hỏi.

Tần Dục thấy Đỗ Hà đến, phủi tay, đi ra khỏi vườn rau, cung kính bái lạy nói:

- Thảo dân bái kiến đại nhân.

Tin tức lúc nào cũng nhanh hơn hành động, khi Đỗ Hà còn chưa đến Dương Châu, tin tức ở Tô Châu sớm đã truyền đến.

Đỗ Hà lúc trước thành thật nói chi tiết, chính là để cho Tần Dục biết rõ tình hình dịch bệnh Tô Châu nghiêm trọng, tập trung lưu ý. Sau đó không lâu nghe nói dịch bệnh đã được giải trừ, Đỗ Hà ngàn cân treo sợi tóc cứu được mười lăm vạn dân chúng, năng lực này hơn hắn gấp trăm lần nghìn lần, khiến một người luôn thù ghét quan gia như hắn lại tràn đầy kính ý đối với Đỗ Hà, lúc này nhìn thấy Đỗ Hà trong lòng lại càng phát tiết cảm khái, cúi đầu nói:

- Ta đã nghe nói tin tức ở Tô Châu, chúc mừng đại nhân khắc phục dịch bệnh thành công, cứu được dân chúng toàn thành.

Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Ta chẳng qua chỉ làm hết khả năng mà thôi, không có hai quyền sách của người làm sao có thể thành công, công lao này cũng có một phần của người. Nói đi, người muốn khen thưởng gì?

Tần Dục cười đùa nói:

- Chỉ cần đại nhân không truy cứu tội của ta, không phạt ta, ta đã thấy đủ rồi nào dám tranh công. Ta ngược lại cảm thấy tất cả chuyện này đều là an bài của số phận, ông trời nhìn thấy tên gia hỏa tên là Phùng Đông Vũ âm độc tàn nhẫn, nhưng hắn gặp phải đại nhân và ta đã chú định số phận thất bại của hắn. Hắc hắc, cho nên ta cảm thấy đây là ông trời an bài ta làm như vậy, ta không cần khen thưởng.

Đỗ Hà nheo mắt nói:

- Nói thì có thể nói như vậy, nhưng thực sự không thể không ban thưởng. Nói thật, thủ pháp trộm đồ của người quá kém cỏi, quả thực khó coi. Người có hứng thú học với ta không, ta sẽ dạy người mấy chiêu.

Tần Dục không phục trừng mắt nói:

- Cái gì gọi là quá kém cỏi? Đây chính là vốn liếng giữ nhà của ta.

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không giải thích, chỉ nói:

- Xem đây.

Hắn vỗ vai Tần Dục, khi thu tay, trong lòng bàn tay đã có một túi tiền, lòng bàn tay của hắn lại hướng xuống dưới, Tần Dục càng không phát giác, lúc này mới cười nói:

- Túi tiền của người đâu?

Tần Dục biến sắc, vội sờ bên hông, túi tiền sớm đã không cánh mà bay, lập tức sững sờ nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của Đỗ Hà.

Lúc này Đỗ Hà mới hé mở bàn tay, để lộ ra túi tiền bên trong.

Tần Dục hoảng sợ nói:

- Cái này..... Người làm sao có thể?

Đỗ Hà còn chưa đáp lời, lại vỗ vai hắn, khi thu tay, túi tiền trong tay đã biến mất.

Tần Dục lại sờ bên hông, phát hiện không biết từ lúc nào, túi tiền đã quay về nguyên chủ.

Đỗ Hà lại một lần nữa vỗ vai hắn, khi hắn thu tay lại, trong tay lại có thêm một chiếc vòng cổ.

Lần này Tần Dục hoàn toàn sững ngơ, vòng cổ đương nhiên là của hắn, đó là di vật của nhi tử Chu đại nương, cũng là lễ vật đưa cho hắn, hắn luôn giấu trong người, đeo trên cổ, giấu trong quần áo. Đừng nói là người khác, cho dù là hắn cũng không thể vô thanh vô tức lấy chiếc vòng cổ xuống, huống chi Đỗ Hà lại quang minh chính đại lấy trước mặt hắn mà hắn không phát hiện ra, thật sự....thật sự là... Hắn không biết nói như thế nào.

Cái này đã không phải là kỹ thuật, mà là thần kỹ.

- Người..... Người làm thế nào?

Thần sắc của hắn có vẻ ngây dại, ngữ khí cũng run rẩy.

Một ý niệm thoáng hiện trong đầu hắn, chỉ tay vào người Đỗ Hà run giọng kinh hô:

- Người..... Người là Đạo soái....

Thần sắc hắn vạn biến, có vẻ không tiếp nhận được, nhưng lại khẳng định gật đầu:

- Chắc chắn là như vậy. Ngoại trừ Đạo soái còn ai có bản lĩnh như vậy...

Hắn nhìn Đỗ Hà như muốn chứng thực, hy vọng có thể có được đáp án.

Đỗ Hà thản nhiên cười nói:

- Đúng vậy.

Tần Dục giật mình, nhớ tới mấy chiêu Đỗ Hà dạy hắn lúc trước, vội vàng bái lạy nói:

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Thần tượng truyền kỳ, làm sao có thể không theo.

Lần này ngược lại Đỗ Hà có vẻ sững sờ ngơ ngác, có lẽ hắn không có suy nghĩ thu nhận đồ đệ, chỉ là cảm thấy Tần Dục là kẻ có tài, nếu không gọt giũa sẽ lãng phí khối mỹ ngọc này. Nếu để hắn bạo liệt của trời, chỉ bằng cẩn thận gọt giũa, để hắn trở thành trợ thủ của mình, dừng lại một lát, đỡ hắn dậy nói:

- Thực sự người không cần bái sư, kỳ thật hôm nay ta đến gặp người là vì thấy người có tài, có lòng muốn thu nhận người để sử dụng. Bản lĩnh của người càng lớn, ích lợi đối với ta cũng càng lớn. Người có hứng thú xông pha thế giới này với ta không?

Trong mắt Tần Dục lấp lánh ánh sáng, nếu có cơ hội ai lại muốn làm éch ngồi đáy giếng? Hắn là cô nhi đã chịu bao nhiêu khổ sở, học được một chút bản lĩnh cũng không thể lộ ra ngoài sáng, không ai tán thành sự

hiện hữu của hắn. Mặc dù trời sinh hắn có tính lạc quan, rộng rãi, cũng không thêm để ý người khác nhìn mình như thế nào, nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn hy vọng có người có thể công nhận bản lĩnh của mình, nhưng cho tới nay vẫn không có.

Đỗ Hà có thể nói là người đầu tiên.

Lời nói của Đỗ Hà chắc chắn là công nhận lớn nhất đối với hắn, khiến hắn mở cờ trong bụng, đang muốn đáp ứng, đột nhiên nghĩ đến Chu đại nương, thần sắc tối sầm lại nói:

- Ta cũng không phải không muốn đi theo đại nhân, chỉ là Chu đại nương một mình không nơi nương tựa, ta không yên lòng.

Đỗ Hà thấy hắn có tình có nghĩa, càng vui mừng, cười nói:

- Vậy đón đại nương đến Trường An không được sao?

Tần Dục vui mừng nhảy dựng lên:

- Vậy để ta đi thương lượng với đại nương.

Chu đại nương xem Tần Dục như cháu trai, đương nhiên không muốn chậm trễ tiền đồ của hắn. Mặc dù không muốn xa rời quê quán, nhưng vẫn đáp ứng.

365. Chương 367: Một Kịch Hữu Lực

Có thể thu nhận một người tài năng như Tần Dục, Đỗ Hà vô cùng vui mừng, sau khi thu xếp cho hai người bọn họ, liền nhận lời Tô Định Phương, cùng hắn đi uống rượu.

Tô Định Phương là võ tướng có tính cách ngay thẳng, chỉ cần là người hợp khẩu vị của hắn, có thể trở thành tri kỷ tin cậy, là huynh đệ thân thiết.

Đỗ Hà hiển nhiên cũng là một trong số đó.

Hai người nâng chén đối ẩm, trò chuyện vui vẻ.

Đỗ Hà có thể nhìn ra, Tô Định Phương chính là một con cự long đang ngủ đông, chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ bay lên chín tầng trời, trở thành chiến tướng nhất nhì Đại Đường. Trên con đường sự nghiệp có hắn làm bằng hữu, khích lệ lẫn nhau, cũng là một điều thú vị trong cuộc đời.

Bọn họ ăn uống no say, kẻ vai sát cánh quay về quân doanh, nghỉ ngơi một đêm, lại xuất phát chạy tới Trường An.

Hành trình vạn dặm không phải một ngày là đến, khi bọn họ mới đi được nửa hành trình, tin tức liên quan đến dịch bệnh đã đi trước một bước, thông qua 800 dặm xa xôi, đưa đến trong tay Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cầm lá thư Đỗ Hà viết cho hắn, lần này Đỗ Hà ghi tấu chương, khác với lá thư riêng hắn viết lần trước, có quy cách nghiêm cẩn, bẩm báo tất cả tình huống ở Tô Châu, ngay cả niềm vui của dân chúng khi ly biệt cũng được viết lại đầy đủ.

Lý Thế Dân quảng tờ tấu chương lên chông hồ sơ, lập tức kích động, đứng dậy, đi đi lại lại, hưng phấn đến mức khó kiềm chế được mình.

Hơn mười lăm vạn người nhiễm bệnh, chỉ vện vện có bốn trăm người thương vong.

Thành quả như vậy, hai chữ “huy hoàng” đã không đủ để hình dung.

Trong mắt hắn, dịch bệnh ở Giang Nam giống như một trận đại chiến, rút cuộc là toàn quân bị diệt hay là giành được thắng lợi huy hoàng đều không cách nào dự tính. Nhưng Đỗ Hà lại dùng thành quả thực tế chứng minh tất cả cho hắn, bốn trăm người, trong một trận đại chiến thật sự không đáng nhắc đến.

Chênh lệch giữa số lượng này và số lượng người nhiễm bệnh thật sự quá lớn, lớn đến mức ngay cả một Hoàng Đế kiến thức rộng rãi như Lý Thế Dân cũng không thể tin được, nhưng chữ viết mực đen rõ ràng, khiến hắn không thể không tin.

Hắn lại thích thú cầm tấu chương lên, trên nét mặt lại biểu hiện vẻ mừng rỡ hưng phấn.

Hôm sau, Lý Thế Dân hiện ngang đến Thái Cực điện cùng quần thần tảo triều như thông lệ.

Nhìn đám đại thần xếp hai bên trong triều, Lý Thế Dân không nhịn được thở dài nói:

- Hôm nay trong lòng trăm rất cao hứng, lại khổ sở nhìn thấy các ngươi, trăm cảm giác mình dùng mồ hôi và máu của dân chúng, nuôi một đám sâu mọt vô tri vô năng.

Hắn càng nói càng giận, tựa hồ muốn chỉ vào đám quần thần mắng chửi.

Đám quần thần ở dưới đều không hiểu ra sao, chỉ biết hiện tại mặt rồng giận dữ, trong lòng tức giận, cũng không dám nói gì, chỉ trở thành một đám sâu mọt đen rút đầu.

Nhìn đám quần thần, Lý Thế Dân nói tiếp:

- Trăm nói các ngươi như vậy, nếu các ngươi không phục, trăm sẽ khiến các ngươi tâm phục khẩu phục.

Hắn lấy ra một bản tấu chương đặt lên bàn nói:

- Đây là tấu chương do Đỗ Hà Đỗ ái khanh mới gửi tới không lâu, bên trong tấu chương có tường thuật chi tiết tất cả tình trạng của Tô Châu.

Nghe Lý Thế Dân nói như thế, văn võ trong triều lập tức nghĩ đến Lý Thế Dân tức giận như vậy là vì chuyện ở Tô Châu, phần lớn đại thần lập tức có vẻ há hê, cảm thấy Lý Thế Dân không nghe lời bọn họ, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lý Thế Dân trừng mắt hổ, nhìn đám quần thần xung quanh lạnh lùng nói:

- Lần này người nhiễm dịch bệnh ở Tô Châu hơn 15 vạn, tử vong 400 người, những người còn lại đều đã khôi phục.

Câu nói của hắn quả thật là tin tức kinh thiên động địa.

Văn võ trong triều đều ngây ra như phỗng, giống như Lý Thế Dân khi nhận được bản tấu chương này, hoàn toàn không dám tin vào tai mình.

Ngay cả Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh cũng như vậy, bọn họ sớm đã thông qua xã giao, biết được tin tức ôn dịch ở Tô Châu đã được dẹp yên, nhưng không ngờ thành tích lại nổi bật như vậy, hai người liếc nhìn nhau, âm thầm mỉm cười.

Phòng Huyền Linh cười vì Đại Đường có người kế tục.

Đỗ Như Hối cười vì ngoài Đại Đường có người kế tục, mình lại có một hảo nhi tử.

Về phần những người khác không có hảo tâm như thế, nhất là những gián quan nói không thể chống lại thiên tai, sắc mặt đều như tro tàn.

- Không biết các ngươi nghe thấy tin tức này có cảm thấy hổ thẹn hay không, ít nhất trăm cũng cảm thấy mất mặt thay cho các ngươi, hổ thẹn thay cho các ngươi vì những kẻ vô năng vô trí như các ngươi.

Lý Thế Dân bình thường không ít lần bị các gián quan gây khó dễ, ở Đường triều gián quan can ngăn không tính tội, cho nên gián quan có thể nói thoải mái.

Lý Thế Dân vốn tính hiếu động, khi xử lý xong quốc sự thường thích đem chim đi dạo, săn bắn, đùa nghịch với thỏ, thậm chí xuất cung, tự do giải trí, buông lỏng tinh thần. Nhưng mỗi lần như vậy đều có gián quan nói này nói kia, giống như chỉ cần hắn nghỉ ngơi là mê muội mất ý chí, tội ác tày trời.

Cho nên đối với gián quan, Lý Thế Dân vừa thích vừa hận, bọn họ không chỉ mang đến phú cường cho Đại Đường mà còn mang đến cho hắn rất nhiều phiền toái, lúc này có thể thống khoái trút được ác khí trong lòng, thật sự cảm thấy thoải mái, càng nói càng kích động, chỉ vào đám quần thần nói:

- Mười tám tuổi, Đỗ ái khanh mới 18 tuổi. Một thanh niên 18 tuổi, nghe được dịch bệnh phát sinh, dưới tình huống việc không liên quan đến mình, hắn đã chủ động đảm đương. Điểm này các ngươi có ai hiểu rõ? Đối mặt với dịch bệnh, một thanh niên 18 tuổi chỉ mang theo rất ít lực lượng, tranh giành với trời đất. Vào

lúc đấy, các người đang làm gì? Trời xanh tức giận, chỉ có trẫm nhận lỗi với ông trời, tai nạn mới có thể dẹp loạn, loại lời nói vô tri này các người cũng nói ra được? Hiện tại tốt rồi..... Trẫm nói cho các người biết, người cứu được Tô Châu không phải ông trời, mà là ái khanh của trẫm, là lương thần của Đại Đường ta. Nếu trẫm nghe lời các người, từ bỏ tranh giành với ông trời, không biết ở Tô Châu sẽ chết bao nhiêu người.

Quần thần im lặng, nhất là những đại thần khuyên bảo Lý Thế Dân tế thiên, càng không nói được câu nào.

Lý Thế Dân điểm danh nói:

- Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hồng các người có lời nào muốn nói?

Ba người bọn họ là thế gia vọng tộc xếp hàng đầu tiên trong ngũ đại thế gia “Thôi Lô Lý Trịnh Vương”, là nhân vật trong ngũ đại họ của Tùy Đường. Bọn họ đảm nhận giám quan trong triều đường, lần này ba người bọn họ cũng là những người lớn tiếng khuyên bảo Lý Thế Dân tế thiên tự phạt nhất.

Ba người nơm nớp lo sợ đi ra, khúm núm, không biết mở miệng như thế nào.

Lý Thế Dân hừ lạnh nói:

- Dịch bệnh phát sinh, quốc gia nguy khốn, các người không tự đền nợ nước, không tự giải cứu dân chúng, ngược lại khích lệ trẫm, từ bỏ cứu viện, xem sinh tử của dân chúng không ra gì, cái gì mà tế thiên, làm vậy mục đích gì, chẳng lẽ để dân chúng Đại Đường tổn thương thảm trọng mới tiến hành cứu trợ?

Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hồng sợ tới mức tê liệt ngã xuống.

Lý Thế Dân nói:

- Trẫm thu nhận bổng lộc của dân chúng Đại Đường không phải để nuôi dưỡng loại sâu mọt triều đình, coi thường bách tính như các người.

Hắn lập tức hạ chỉ, cách chức Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hồng, trục xuất khỏi triều đình.

Lý Thế Dân trước kia dụng ý hung hăng sỉ nhục những người đứng đầu gia tộc sĩ lâm “Thôi Lô Lý Trịnh Vương” một chút, để bọn họ biết vương triều Đại Đường không phải nơi bọn họ muốn làm gì thì làm..

Nhưng bởi vì Đỗ Hà làm quá xuất sắc, thành tích của hắn thật sự quá nổi bật.

Cái này không chỉ là cái tát trời giáng vào mặt những đại thần khuyên bảo tế thiên, mà còn đâm một dao vào ngực bọn họ. Bởi vậy Lý Thế Dân mới thay đổi quyết định, hung ác đến cùng.

Đại dịch bệnh uy hiếp tính mạng của 15 vạn dân chúng lại chỉ phải trả giá bằng tính mạng của 400 người, nếu chậm trễ cứu chữa, không tranh giành với ông trời, tế thiên nhận lỗi, không biết hậu quả sẽ như thế nào. Nhưng trong lịch sử, những chuyện tương tự như vậy cũng không hiếm thấy, nhưng chưa bao giờ nghe nói có Hoàng Đế nào cầu mưa có mưa, cầu giải trừ dịch bệnh là dịch bệnh có thể được giải trừ. Dịch bệnh phát sinh, càng bỏ mặc không quan tâm, nguy hại sẽ càng lớn.

Lý Thế Dân thẳng tay diệt trừ ba người Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hoàng mê tín loạn chính, coi thường tính mạng của mười lăm vạn dân chúng, chắc chắn là đã kích hữu lực nhất đối với tam đại thế gia bọn họ.

Việc này lan truyền ra, Tam đại thế gia tất nhiên sẽ bị coi là quan viên xem mạng người như cỏ rác. Ngũ đại thế gia sở dĩ có thể làm cho Lý Thế Dân kiêng kỵ, nguyên nhân mấu chốt nhất chính là bọn họ có thanh danh vang dội, là tấm gương cho thế gia thiên hạ, nhưng hiện giờ bọn họ đã đi một nước cờ sai lầm, tự đào huyệt chôn mình.

Hắn vốn có ý định đề áp địa vị của ngũ đại thế gia trong lòng kẻ sĩ, hiện giờ có cơ hội này, làm sao có thể bỏ qua.

Sau khi ba người bọn họ bị trục xuất khỏi triều đình, chuyện dịch bệnh ở Tô Châu cũng chính thức lan truyền khắp Trường An và Đại Đường.

Việc này truyền ra, không chỉ bách tính thiên hạ thống hận bọn người Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hoàng, mà ngay cả người trong sĩ lâm người cũng khinh thường hành vi của bọn họ, nhao nhao lên lớp giảng bài quả trách bọn họ ngu muội vô tri, đồng thời tỏ vẻ ngưỡng mộ Lý Thế Dân cơ trí anh minh.

Trải qua chuyện này, danh vọng của Tam đại thế gia tích lũy trăm năm lập tức chịu ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng gia chủ Tam đại thế gia không chịu nổi áp lực, ra mặt trục xuất ba người Thôi Húc, Lô Tuấn, Trịnh Hoành ra khỏi gia tộc, tỏ vẻ bọn hắn không có quan hệ với gia tộc.

Còn danh tiếng của Đỗ Hà càng ngày càng lên cao trong bách tính sĩ lâm, có thể nói không ai không biết.

366. Chương 368: Nhất Long Song Phượng

Rời khỏi hoàng cung, Đỗ Hà đi thẳng về phía phủ Thái Quốc Công, một năm không gặp, không biết song thân và kiều thê có khỏe mạnh hay không, vừa nghĩ đến đây tâm tình của kẻ lãng tử trở về nhà càng thêm bức thiết, nhìn thấy trên đường người đi lại không nhiều lắm, giương roi ngựa, giục ngựa chạy vội.

Đỗ Hà đi tới phủ Thái Quốc Công, tiêu sai xuống ngựa, giao dây cương lại cho hạ nhân ở cửa ra vào, cất bước vào trong phủ.

Từ lúc hắn xuất hiện ở đầu phố, thủ vệ giữ cửa đã nhìn thấy, vào nhà thông báo. Chương thị và Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn còn cố đại tấu cùng ra nghênh đón. Hiện tại vẫn chưa tới lúc tan việc, cho nên Đỗ Như Hối và đại ca Đỗ Cầu vẫn ở trong triều làm việc.

- Mẫu thân!

Một năm không gặp, Chương thị cũng không có nhiều thay đổi, dáng vẻ vẫn khỏe mạnh, hiền lành, nhìn thấy ái tử, sắc mặt càng hồng hào, tinh thần vui vẻ. Đỗ Hà đau xót, nạt đầu xuống bái.

- Hà nhi, nào... để mẫu thân ngắm con thật kỹ....

Chương thị kích động, đôi mắt đỏ hoe đỡ Đỗ Hà đứng dậy, nhìn khắp người hắn, khoa tay múa chân cười nói:

- Không ốm, còn cao nữa, mẹ nhớ khi rời đi con chỉ cao hơn mẹ một chút, hiện tại đã vượt qua nửa cái đầu rồi.

Đỗ Hà cười nói:

- Hà nhi lớn rồi, già thêm một tuổi, nhưng mẫu thân vẫn như thế, vẫn khỏe mạnh hồng hào, thần thái phấn chấn.

Chương thị vui vẻ vỗ hắn nói:

- Đứa nhỏ này chỉ thích làm mẹ vui lòng.

Chương thị nói xong lại cười thần bí:

- Còn không phải nhờ hai cô con dâu thường xuyên đến nói chuyện với mẹ, hàng xóm láng giềng đều hâm mộ, đều nói mẹ có hai cô con dâu tốt.

Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn một người là công chúa, một người quận chúa, đều có bổng lộc của mình, với thân phận của bọn họ cho dù không làm gì, bổng lộc cũng nhiều đến mức dùng không hết. Các nàng ở nhà không lo ăn, không lo mặc, bình thường chỉ xem sách, đánh cầu lông, đánh đàn, vẽ tranh, khi có thời gian rảnh rỗi lại đến thăm Chương thị. Người già sợ nhất là sự cô đơn, có Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn thường xuyên đến thăm hỏi, nói chuyện, tinh thần cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Trường Nhạc vui vẻ, Lý Tuyết Nhạn biết ăn nói, thường khiến Chương thị vô cùng vui vẻ, tâm tình tốt, chăm sóc thoải mái, thân thể đương nhiên rất khỏe mạnh.

- Các con trò chuyện đi, để mẫu thân tự mình xuống bếp, chuẩn bị đồ ăn.

Chương thị là người từng trải, biết rõ phu thê ly biệt hơn một năm, nhất định có rất nhiều chuyện để nói, mình ở bên sẽ khiến bọn họ cảm thấy mất tự nhiên, nói không nên lời, biết điều rời đi trước.

Sau khi đại tẩu đỡ mẫu thân rời đi, lúc này Đỗ Hà mới tha thiết nhìn Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn nhẹ gật đầu, nói khẽ:

- Ta đã trở về!

Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn đều vì nhớ hấn mà thân thể gầy gò, thấy hấn bình an trở về, vui buồn lẫn lộn. Đỗ Hà tiến lên ôm các nàng vào trong lòng, thấp giọng nói:

- Những ngày này làm khổ các nàng rồi!

Lý Tuyết Nhạn không ngừng phàn nàn:

- Chuyến đi này hơn một năm, tin tức cũng không có, có phải chàng đã tìm thấy nữ nhân nào khác rồi không?

Nàng vốn thuận miệng nói, Đỗ Hà lại không tự chủ được nghĩ tới Vũ Mị Nương, nghĩ đến thời gian hai người giả làm tình nhân ở Hàng Châu, khi đó mình quả thật có động tâm, thiếu chút nữa không kiềm chế được, chột dạ nói:

- Nào có! Ở phía nam vô cùng hung hiểm, hiện tại nhớ tới vẫn còn rùng mình, làm gì có thời gian nhàn rỗi đi tìm nữ nhân nào nữa.

Hấn bất giác sờ lên mũi, loại chuyện này chỉ có giấu diếm, mới có thể mọi sự đại cát. Đôi mắt xinh đẹp rung động lòng người của Trường Nhạc liếc nhìn hấn, buồn bã nói:

- Nhận được tin tức chàng trị dịch bệnh ở phương nam, chúng ta sợ tới mức trái tim muốn nhảy ra ngoài, định tiến về Tô Châu chung sức cùng chàng, chỉ có điều sợ trở thành gánh nặng nên không dám khởi hành.

Đỗ Hà có thể hiểu được tâm tình lúc đó của Trường Nhạc, nếu đổi lại là mình biết được người thân yêu rơi vào nguy hiểm, bất kể là đầm rồng hang hổ cũng muốn liều chết xông vào, đâu cần quan tâm là nguy hiểm hay không. Nhưng hấn là người trong cuộc lại không hy vọng người thân yêu vì mình mà phải đối mặt với nguy hiểm, nghiêm mặt nói:

- Cũng may là không sao, vạn nhất có điều gì xảy ra, cả đời này ta cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Lý Tuyết Nhạn gắt giọng nói:

- Nếu chàng có chuyện gì không hay xảy ra, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Đỗ Hà ha ha cười nói:

- Bây giờ không phải ta đã trở về rồi sao? Hơn nữa còn hoàn toàn khỏe mạnh, các nàng cần phải tin tưởng vào bản lĩnh của phu quân mình, ngay cả các nàng ta còn lấy được, còn cái gì là ta không làm được?

Lý Tuyết Nhạn xấu hổ nói:

- Chàng thật xấu tính.

Tính tự chủ của Trường Nhạc lớn hơn Lý Tuyết Nhạn rất nhiều, trong lòng biết dù sao nơi này cũng không phải phủ đệ của mình, mẹ chồng vẫn còn trong phòng chờ, nhắc nhở:

- Mẫu thân gần đây ngày nào cũng nói không biết phu quân có thể trở về trước năm mới hay không. Bây giờ chàng trở về rồi, cũng nên ở cùng mẹ mới phải.

Đỗ Hà mỉm cười, lôi kéo hai nữ nhân vào phòng.

Chương thị trêu chọc nhìn ba người tiến vào, trên mặt đầy vui vẻ. Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đều có vẻ thẹn thùng. Một lát sau, Đỗ Như Hối và Đỗ Cấu cũng đồng thời trở về, vẻ mặt nghiêm túc, tựa hồ không nhìn thấy vẻ vui mừng, nhưng hiện giờ vẫn còn trong giờ làm việc, Đỗ lão gia tử hành sự nghiêm cẩn, hôm nay lại bất ngờ về sớm, nguyên nhân tại sao, không cần nói cũng biết. Nhưng lão gia tử trước sau vẫn không nói gì, tỏ vẻ vì không có việc gì nên mới về sớm chứ không phải vì muốn gặp mặt nhi tử.

Trên bàn cơm, Đỗ Hà lại một lần nữa kể lại chuyện xuôi nam lần này, rất nhiều chuyện khiến mọi người đều kinh hãi không thôi, ghen ghét nhìn trân trối.

Trong đó chuyện liên quan đến Vũ Mị Nương và Từ Tuệ, hẳn đương nhiên bỏ qua không nói.

Quay lại gia trang, đúng một năm Đỗ Hà mới bước vào phủ đệ của mình, cảm giác quen thuộc khiến cho hắn như quên đi tất cả một nhọc, duỗi lưng nói:

- Dù đi đâu, về nhà vẫn thoải mái nhất!

Trường Nhạc tự rót cho hắn một chén trà Long Tỉnh nói:

- Lần này trở về chắc sẽ không đi nữa chứ.

Đỗ Hà uống trà nóng, cười nói:

- Ta đã nói với Bộ Hạ rồi, dùng công tích xuôi nam lần này đổi một chức quan nhân tản, có thể ở cạnh các nàng, chỉ cần không phát sinh đại sự, một hai năm mới có thể tận hưởng hết cuộc sống an nhàn.

Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn đều nhẹ nhàng thở ra, tình cảm giữa bọn họ vô cùng gắn bó, kết hôn không lâu, tình cảm đang vô cùng thắm đượm lại phải xa cách. Nha hầu Lục Hà đi tới bẩm báo:

- Nước ấm đã nấu rồi, không biết cô gia khi nào tắm rửa!

Đỗ Hà thấy sắc trời không còn sớm, nhớ tới ngày mai cần phải tảo triều sớm liền cười nói:

- Bây giờ. Ngày mai phải tảo triều, luận công nhận thưởng, không thể trì hoãn được!

Đi ra khỏi phòng tắm, Đỗ Hà cảm thấy vô cùng thoải mái, trên đường quay về đại sảnh, trong đầu vẫn đang suy nghĩ tối nay nên ngủ ở phòng nào. Theo đạo lý hắn là phòng của Trường Nhạc, dù sao nàng mới là chính thê. Chính thê và bình thê đều là vợ, đúng là vẫn có chút chênh lệch, nhưng Trường Nhạc và hắn kết hôn đã vài năm, còn hắn và Lý Tuyết Nhạn mới ở chung trong một tháng ngắn ngủn, tuần trăng mật vừa qua đã phải chia xa gần một năm, theo tình mà nói, hắn nên ở cùng Lý Tuyết Nhạn mới đúng. Một bên chiếm tình, một bên chiếm lý, Đỗ Hà đột nhiên cảm giác khó xử.

- Ài! Nếu là có thể nhất long nhị phượng, một mũi tên trúng hai con nhạn, thì thật là tốt!

Trong đầu Đỗ Hà đột nhiên hiện ra suy nghĩ dâm dăng, từ khi cưới Lý Tuyết Nhạn, khát vọng mộng tưởng lớn nhất trong lòng hắn là nhất long nhị phượng. Chỉ có điều Trường Nhạc xuất thân cao quý, giống như phượng hoàng, Lý Tuyết Nhạn cũng như vậy, mặc dù cô nàng này trên giường cũng vô cùng phóng dăng, nhưng nguyên do thật sự vì cái gì cũng không hiểu. Nếu muốn hai nàng cùng giường thật sự không thể nào tưởng tượng.

- Có cách nào có thể một mũi tên trúng hai con nhạn không?

Đỗ Hà thì thào tự nói, bất giác đã đi tới chính sảnh.

- Cái gì mà một mũi tên trúng hai con nhạn?

Lý Tuyết Nhạn tò mò hỏi. Đỗ Hà lại càng hoảng sợ, thầm kêu nguy hiểm, vội vàng che giấu:

- Không có gì, ta chỉ muốn một mũi tên trúng hai con nhạn, nhưng lại không biết ra tay như thế nào!

Lý Tuyết Nhạn:

- Có gì mà không được, nhiều nhất bắn không trúng mà thôi, bắn thử vài lần, quen tay thì sẽ được.

Đỗ Hà dâm dăng nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời, có đạo lý, có cái gì không được, tối đa bị cự tuyệt mà thôi, thử mấy lần, sau khi quen sẽ đồng ý!

Trời dần tối, đã đến thời gian đi nghỉ.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn càng ngày càng nhớ. Bọn họ là tiểu thư khuê các, lại là bạn thân, sẽ vì đối phương cân nhắc. Trong lòng Trường Nhạc cảm thấy Đỗ Hà nên ở cùng Lý Tuyết Nhạn, dù sao bọn họ ly biệt đúng vào thời kỳ tân hôn, cảm giác một năm vườn không nhà trống này mình rất thấu hiểu, mình là lão thê của tướng quân có lẽ nên nhường nhịn một chút. Lý Tuyết Nhạn hoàn toàn trái lại, cho rằng mình là bình thê, cũng không phải chính thê, đêm đầu tiên Đỗ Hà đương nhiên nên ở cùng chính thê, mình nhỏ tuổi hơn nên né tránh. Hai người đều muốn nhường nhau nhưng không cách nào nói ra miệng. Bởi vì bọn

họ ly biệt một năm, khó khăn lắm mới tụ họp, bọn họ đều hy vọng Đỗ Hà có thể ở cùng mình. Các nàng đều hiểu nhau nhưng đều có một chút tư tâm, nhưng không nói ra miệng, một mực yên im lặng, giao quyền quyết định lại cho Đỗ Hà, để hắn lựa chọn.

Đỗ Hà nhìn trái nhìn phải, đồng loạt ôm Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn vào trong lòng!

367. Chương 369: Tác Chiến Thất Bại

Đây cũng không phải lần đầu tiên Đỗ Hà trái ôm phải ấp, mặc dù trong lòng có vẻ mâu thuẫn, nhưng Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn đều muốn Đỗ Hà yêu thương mình cũng không phản kháng, chỉ thoáng đỏ mặt, chia làm tả hữu tựa vào ngực hắn.

Trong đầu Đỗ Hà tưởng tượng ra cảnh ba người nằm chung, ho khan mấy tiếng, tự cổ vũ mình, cố lấy dũng khí nói:

- Hai người đều là người ta yêu thương nhất, thiên về ai cũng không tốt, chi bằng... tối nay chúng ta ngủ chung.

Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn tâm thần bất định dựa vào ngực Đỗ Hà chờ hắn thẩm phán.

Quan hệ của hai người không giống bình thường. Lý Tuyết Nhạn vì từ nhỏ biểu hiện ra thiên phú âm nhạc cực cao, thuở nhỏ đã được đưa đến hoàng cung học tập cầm kỹ với nhạc sĩ trong cung đình, nàng đã cùng lớn lên với Trường Nhạc. Mặc dù tính cách của hai nàng không giống nhau, một người hiền động, một người điềm tĩnh, nhưng lại trở thành bằng hữu chí cốt, không có gì giấu nhau.

Loại quan hệ này vẫn duy trì đến bây giờ, tính ra cũng có giao tình hơn mười năm.

Tình hữu nghị giống như rượu ngon, càng để lâu càng ngọt ngào, cả hai đều là tỷ muội thân thiết nhất, cho đến khi cùng được gả cho Đỗ Hà, mối quan hệ này cũng chưa từng thay đổi.

Các nàng đều có thể suy nghĩ cho nhau, nhưng cảm xúc của nữ tử là tinh diệu nhất, có lẽ vì quan hệ quá thân mật vì vậy càng để ý đến tình cảm được mất, trong tiềm thức các nàng đều hy vọng có thể hơn người kia một bậc, tạo thành cục diện hôm nay cũng không phải ngẫu nhiên.

Vào thời điểm mấu chốt này, Đỗ Hà lại thốt ra “Tối nay chúng ta ngủ chung”, trực tiếp khiến hai người tròn mắt.

Trường Nhạc đoan trang cao quý là người đầu tiên gãy giữa, kinh hãi nói:

- Như vậy sao được? Nam nữ hoan hảo sở dĩ có thể như “cá nước thân mật” chính vì cá và nước có quan hệ thật thiết, tình cảm giữa nam nữ cũng như vậy, nếu có thêm một người nữa, cảm giác sẽ thay đổi.

Trường Nhạc vừa nghĩ tới, khi tâm linh và dục vọng của song phương giao hòa, bên cạnh lại có một đôi mắt nhìn chăm chăm, không khỏi lạnh run, toàn thân nổi da gà.

Lý Tuyết Nhạn cũng có cảm giác đồng dạng, nghĩ đến có một đôi con mắt nhìn mình khi mình đang ở tư thế khó xử kia, cảm giác thật sự.....

Nàng tức giận liên tục véo hông Đỗ Hà, chống cự nói:

- Đây là chủ ý cù bấp gì chứ, ta không muốn...không muốn ngủ cùng.

Về mặt nàng đầy chống đối, tựa hồ nói ra chuyện này đã cảm thấy khó khăn.

Đỗ Hà nhìn mặt mà nói chuyện, Lý Tuyết Nhạn xác định không có hy vọng, mặc dù Trường Nhạc không quyết liệt phản đối như Lý Tuyết Nhạn, nhưng thần sắc kiên định, so với Lý Tuyết Nhạn càng khó thuyết phục, trong đầu cũng chỉ có một ý niệm..... Không đùa giỡn.

Ngay khi hắn định từ bỏ, đột nhiên linh cơ khẽ động, thầm gọi:

- Có cách rồi.

Hắn vỗ đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Hai người đang nghĩ gì vậy, tư tưởng không đứng đắn gì cả. Ta không có ý tứ gì khác..... chỉ là chúng ta xa nhau lâu như vậy, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với các nàng, cùng ngủ trên giường, nói lời tri kỷ....Lẽ nào các nàng không cảm thấy cảm giác này rất lãng mạn sao?

Hắn dùng ngữ khí kích động nhân tâm ủng hộ nói:

- Hai người nằm trên giường, vai kề vai, chân kề chân, cùng nhau trò chuyện, cảm giác này rất hưởng thụ.....

Trong mắt Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn cũng lóe lên một ít ý động, xa nhau một năm, xác thực có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói.

Đỗ Hà đau khổ nói tiếp:

- Nếu các nàng không đồng ý, vậy ta sẽ nói chuyện với Trường Nhạc trước, sau đó sẽ tìm Tuyết Nhạn?

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đưa mắt nhìn nhau thăm nghĩ:

- Không làm chuyện kia, chỉ là ngủ cùng một chỗ, nói chuyện phiếm cũng không có gì quá đáng.

Quan hệ giữa các nàng vốn thân mật, trước kia cũng nhiều lần ngủ chung, nếu chỉ ngủ chung nói chuyện như vậy cũng không có đáng ngại.

Lý Tuyết Nhạn cúi đầu nói:

- Nếu chỉ là..... chỉ là tâm sự, ta cũng không có ý kiến gì.

Lời này vừa ra khỏi miệng, mặt nàng đã đỏ hồng.

Trường Nhạc thấy Lý Tuyết Nhạn đã tán đồng, trong lòng mặc dù còn bất an cũng không tiện cự tuyệt, dùng một lát rồi:

- Vậy....vậy cũng được.

Đỗ Hà thấy kế sách đã thành, mỉm cười ôm hai người đi đến khuê phòng của Trường Nhạc.

Thị tỷ đã sớm chuẩn bị giường chiếu đủ để dung nạp ba người. Đỗ Hà vui cười híp cả mắt.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn vốn đã quyết định, nhưng nhìn chiếc giường đồ ấu lại bắt đầu lộ vẻ do dự, ngại ngùng.

Nhất là Lý Tuyết Nhạn, nhớ tới khuê phòng này không phải của mình, càng có cảm xúc bỏ chạy trước khi lâm trận.

- Là ta cưỡng cầu rồi, nếu thật sự không muốn thì thôi.

Đỗ Hà tỏ vẻ chán nản. Đây là cách lạt mềm buộc chặt của hắn, Lý Tuyết Nhạn có chút sơ ý chủ quan, không dễ dàng phát giác suy nghĩ trong lòng mình, nhưng Trường Nhạc lại vô cùng sắc sảo, giả sử mình biểu hiện vô cùng hưng phấn, chắc chắn bạo lộ ý đồ thật sự, trái lại biểu hiện càng bình thản càng khiến người ta an tâm.

Nghe xong lời này, Lý Tuyết Nhạn cắn răng quyết định chắc chắn, gọn gàng cởi bỏ quần áo, chỉ còn lại một chiếc yếm và quần lót chui vào trong chăn, nàng lăn đến chỗ sâu nhất, nghiêng người, mặt ngó về phía vách tường, học đà điểu, bịt tai mà đi trộm chuông.

Trường Nhạc thấy Lý Tuyết Nhạn đã lên giường, đây là khuê phòng của nàng, giờ này muốn hối hận cũng không kịp, chỉ có thể từ từ cởi bỏ y phục cung đình bên ngoài.

Đỗ Hà mỉm cười, chui vào chăn trước.

Khi hắn chui vào trong chăn, cảm nhận rất rõ ràng thân thể mềm mại của Lý Tuyết Nhạn đột nhiên cứng ngắc.

Đỗ Hà ôm nữ nhân vào trong lòng, bắt đầu tâm sự.

- Ta có mấy lời, trước kia cảm thấy buồn nôn ngại mở miệng, trước khi ly biệt còn chưa cảm thấy, cho đến sau khi ly biệt mới bắt đầu hối hận, mới phát hiện có rất nhiều thứ quý trọng mà ta không biết quý trọng, mới phát hiện thời gian ta ở cạnh các nàng quá ít....

Từng lời tâm tình từ trong miệng hắn nói ra. Cái này thật đúng là cảm tạ Quỳnh Dao, ở hậu thế hắn từng xem qua những bộ phim tình cảm buồn nôn “Hoàn châu cách cách”, “Tân dòng sông ly biệt” không biết bao nhiêu lần, cũng học được hầu hết lợi thoại bên trong. Đặt ở đời sau, có lẽ những lời đó không đáng giá gì, nhưng ở Đường triều câu nói đó như lời tâm tình kinh điển, là sát kỹ vô địch đối với bất cứ nữ nhân nào.

Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn đều đỏ hoe mắt, vô cùng cảm động, mơ hồ có chút động tình.

Lúc này bàn tay của Đỗ Hà lặng lẽ vươn về hướng xương quai xanh trong ngực hai nàng, dùng đầu ngón tay đẩy cái yếm trèo lên cao điểm.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn cảm nhận được bàn tay không an phận, vô cùng kinh ngạc, trợn tròn mắt. Nghĩ đến bạn thân đang ở bên cạnh, dưới tình huống này, các nàng làm sao có thể kêu lên được, chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn vốn đang ở tuổi dễ động tình, cũng đều cảm dục hơn một năm.

Cảm giác này giống như củi khô gặp được hỏa diễm, thoáng chốc thiêu đốt bùng bùng.

Hai tay Đỗ Hà đại bắt đầu du tẩu lên phía trên.

Hai nàng cuối cùng cũng nhận ra mình đã bị trúng kế, nhưng lúc này đã rơi vào tay kẻ trộm, muốn xoay người, dễ dàng vậy sao.

- Á...

Lý Tuyết Nhạn không chịu đựng nổi, lên tiếng.

Trường Nhạc vẫn còn gắt gao chèo chống, Đỗ Hà quý dị mỉm cười, ra sức vuốt ve cặp anh đào đã nổi lên.

Kích thích mãnh liệt cũng khiến một người đoan trang như Trường Nhạc cũng không nhịn được, kêu lên.

Tiếng kêu tràn đầy xuân tình, hoàn toàn kích phát nhẫn nhẹn một năm qua của Đỗ Hà.

Hắn buông lỏng Lý Tuyết Nhạn, nghiêng người, đặt Trường Nhạc dưới người, áp môi xuống cặp môi đỏ mọng của nàng.

Trường Nhạc cũng hoàn toàn bị kích thích, làm gì còn nhớ đến Lý Tuyết Nhạn có ở đây hay không, phối hợp vươn đầu lưỡi.

Nàng không biết lần này mình lại chọc giận giai nhân bên cạnh.

Lý Tuyết Nhạn càng miễn cảm hơn Trường Nhạc, nàng mới nếm thử loại tư vị này đã phải chia tay ái lang suốt một năm có thừa, du hỏa này đang bị khơi mào, đương nhiên rất khó kiềm chế, phát hiện ái lang đột nhiên vút nàng xuống, xoay người leo lên người Trường Nhạc, đang kịch liệt hôn môi Trường Nhạc.

Nàng không rộng lượng bằng Trường Nhạc, nhìn thấy màn này, thầm nghĩ:

- Lẽ nào ta kém hơn Trường Nhạc tỷ tỷ sao?

Trong mắt nàng hiện lên du hỏa, đáy lòng cảm giận bất bình, nghĩ đến làm thế nào giáo huấn Đỗ Hà, thấy quần áo trên tủ quần áo, mỉm cười quý dị, khẽ cắn răng ngà, đột nhiên nổi lên khí lực mạnh mẽ, đẩy Đỗ Hà xuống giường, một tay kéo Trường Nhạc, một tay quơ lấy quần áo hướng chạy ra ngoài phòng.

Khí lực của Lý Tuyết Nhạn cũng không phải rất lớn, nhưng thể xác và tinh thần của Đỗ Hà đều bị du hỏa che dấu, không có đề phòng, sợ hở chồng chất, làm sao nghĩ đến Lý Tuyết Nhạn sẽ dùng chiêu thức này, nhất thời không đề phòng, bị đẩy ngã xuống gầm giường, bốn chân chống lên trời, còn chưa kịp phản ứng, Lý Tuyết Nhạn đã kéo Trường Nhạc rời đi.

Đỗ Hà nằm trên mặt đất, một hồi lâu mới hoàn hồn, trừng mắt nhìn, khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời kêu:

- Mẹ kiếp, đây không phải chơi ta chứ.

Nhìn thấy trong phòng trống trơn, yên lặng bò lên giường, dùng chăn che kín đầu, yên lặng thương tâm, bi thống.

Nam nhân khóc không phải là tội.

Hắn biết rõ chuyện đã đến bước này, đã chú định đêm nay mình phải vườn không nhà trống rồi.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm, Đỗ Hà mang theo một đôi mắt quầng thâm, lười nhác rời giường rửa mặt, buồn bực đi tiếp thu phong thường của Lý Thế Dân.

368. Chương 370: Thăng Quan, Chúc Vị Nghịch Thiên

Kế hoạch tác chiến nhất long song phượng thất bại, trực tiếp làm cho Đỗ Hà buồn bực suốt đêm không ngủ, đến sáng sớm khiến đôi mắt quầng thâm, tâm tình bực bội.

Nhưng lúc đi rửa mặt, tính cách không chịu thua bắt đầu phát huy tác dụng, ý chí chiến đấu lại tăng lên lần nữa.

Vô danh đại thần từng nói rất đúng – thất bại là mẹ thành công, một lần thất bại chỉ là bắt đầu, không xem là gì, chỉ có trong thất bại hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn mới có thể thành công.

Lần này thất bại chỉ vì chọn sai đối tượng xuống tay trước, tiếp theo bắt đầu từ chỗ Tuyết Nhạn, trước tiên đem nàng xử lý, xem nàng làm sao còn ảnh hưởng được chuyện tốt của mình.

Đáy lòng hắn thầm nghĩ như vậy, nhìn vào gương đồng, nắm tay vươn lên, cho mình cổ vũ, âm thầm nói:

- Không giải quyết hai nha đầu này ngoan ngoãn hầu hạ, Đỗ Hà thề không bỏ qua!

Hắn sửa sang lại quần áo, ý chí chiến đấu sục sôi đi ra cửa.

Tiến cung đi qua Thừa Thiên Môn, Đỗ Hà đi tới Thiên Điện nằm bên cạnh Thái Cực Điện.

Trước khi Lý Thế Dân còn chưa tảo triều, quan viên vào triều không cho phép tiến vào Thái Cực Điện là trung tâm quyền lực của Đại Đường vương triều.

Vì chiếu cố cho những quan viên đến sớm, bên cạnh Thái Cực Điện đặc biệt sắp xếp Thiên Điện cho quan viên vào triều nghỉ ngơi chờ đợi.

Lúc Đỗ Hà đi vào Thiên Điện, trong điện đã có mấy chục vị đại thần đang ngồi chờ.

Bọn họ tụ tập tập năm tập ba, đang nói chuyện phiếm với nhau.

Ở bên trái Thiên Điện thái tử Đại Đường Lý Thừa Càn đang cùng một ít đại thần lôi kéo kết giao, thấy Đỗ Hà đã đến, trong mắt ẩn hiện lửa giận, không nhìn thẳng hắn.

Phía bên phải Thiên Điện Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh đang cùng một nhóm quan viên kiên lại của Thượng Thư Tỉnh trò chuyện với nhau.

Chức quan truyền thừa Đường triều cùng chế độ lục bộ tam tỉnh của Tùy triều theo thứ tự là Trung Thư Tỉnh, Môn Hạ Tỉnh, Thượng Thư Tỉnh cùng Lại Bộ, Lễ Bộ, Binh Bộ, Hộ Chi, Đô Quan và Công Bộ. Hộ Chi cùng Đô Quan nghe qua có chút khó hiểu, nhưng trên thực tế chính là Hộ Bộ cùng Hình Bộ đời trước, chỉ là cách gọi không giống nhau mà thôi.

Trưởng quan Trung Thư Tỉnh chính là Nội Sử Lệnh, phó trưởng quan là Nội Sử Thị Lang, trưởng quan Môn Hạ Tỉnh là Nạp Ngôn, phó trưởng quan là Hoàng Môn Thị Lang, chủ yếu phụ trách sửa chữa tấu chương triều thần, phúc thẩm chiếu chỉ trung thư, nếu như nghĩ rằng không đúng yêu cầu, có thể phong hay tiến hành sửa chữa sai lầm, xưng là “Phong bác”.

Đây cũng là địa phương khai sáng nhất của Đường triều.

Phần lớn triều đại thậm chí đều dùng quân quyền làm đầu, nhưng Đường triều lại khác hẳn, quan viên Môn Hạ Tỉnh có quyền lợi phản đối quyết nghị của hoàng đế, chỉ cần bọn hắn cho rằng quyết sách của hoàng đế có sai lầm, có thể tạm hoãn chấp hành quy định của hoàng đế, một lần nữa thương nghị. Như vậy có thể tránh được việc bởi vì sai lầm của hoàng đế mà tạo thành tổn thất thật lớn cho quốc gia.

Cuối cùng là Thượng Thư Tỉnh, là bộ môn trọng yếu nhất của Đại Đường, tổng lĩnh lục bộ, có thể nói tập hợp quân chính quyền hành một chỗ, bộ môn này ở Đường triều giống như đại não của cơ thể con người, là hạch tâm vận tác hết thảy quân chính đại sự của Đường triều.

Trưởng quan là Thượng Thư Lệnh, nhưng bởi vì năm xưa Lý Thế Dân từng đảm nhiệm qua chức vị này, cũng không có người tiếp tục nhậm chức, trở thành hư chức, do tả phó trưởng quan cùng hữu phó trưởng quan thay thế hình thành tả hữu tướng là Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối.

Một ít cổ nhân tụ tập cùng một chỗ, tùy thời đều có thể cải biến vận tác của Đại Đường vương triều.

Đỗ Hà đi tới bá kiến từng người:

- Phòng thúc phụ, Lý thúc thúc, Trương đại nhân, Vương đại nhân...phụ thân!

Những quan viên trong Thượng Thư Tỉnh đều là quan viên một đẳng cùng Phòng, Đỗ hai người, đối với nhi tử Đỗ Hà của thượng cấp tất nhiên luôn dùng khuôn mặt tươi cười đón chào.

Phòng Huyền Linh híp mắt cười nói:

- Hiền chất không cần đa lễ...ngươi tới vừa lúc, lão phu đang có sự tình tương thỉnh đây!

Đỗ Hà đang định nói chuyện, Đỗ Như Hối đứng bên cạnh hừ hừ nói:

- Huyền Linh, cần gì cùng tiểu tử khách khí...sau khi hạ triều đi tới Thượng Thư Tỉnh một chuyến, có việc hỏi người!

Đỗ Hà âm thầm liếc mắt, đáy lòng phỉ báng:

- Ngài là lão tử của ta, nói gì cũng được mà!

Hắn cũng biết Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối tìm hắn thực sự có chuyện cần thương nghị nên gặt đầu.

Thời gian tảo triều đến gần, quan viên tụ tập trong Thiên Điện càng lúc càng nhiều.

Ngay thời điểm trời tờ mờ sáng, chỉ nghe “đông” một tiếng, thanh âm kim la tảo triều liền vang lên.

Toàn bộ đại thần bên trong Thiên Điện đều nghe được thanh âm tiếng vang, vội vã sửa sang y phục xếp thành hàng, tiến vào đại điện.

Một nhóm triều thần tự động ngồi quỳ tại chỗ, đợi mọi người vào chỗ, Lý Thế Dân trong một thân long bào hoa lệ vẻ mặt uy nghiêm đi lên ngai vàng.

Lý Thế Dân vừa đến, tảo triều chính thức bắt đầu.

Tảo triều dùng việc thương nghị quốc sự làm chủ, vốn không có công việc gì của Đỗ Hà, hắn ở một bên lắng nghe hướng đi thế cục của Đại Đường trong thời gian gần đây.

Bởi vì suốt mấy năm nay Đại Đường liên tục động võ, đã phát động ra hai lần đại quy mô quân đoàn tác chiến ngoài mười vạn binh mã, khiến kinh tế Đường triều cùng lương thực nhận lấy ảnh hưởng nghiêm trọng.

Kinh tế dựa vào con đường tơ lụa, đã dần dần sống lại, nhưng ở việc dự trữ lương thực còn có chút chưa đủ, những kho lúa nổi danh phân bố các nơi trong Đại Đường đã có hiện tượng tích trữ không được sung túc.

Đây là một tin tức rất nguy hiểm.

Lương thực là tài nguyên của quốc gia, một ngày cũng không thể thiếu thốn.

Dự trữ lương thực là vì phòng ngừa đột phát ngoài ý muốn. Tỷ như đột phát chiến sự, tai nạn, những điều này đều cần sử dụng đến lương thực, hơn nữa nhu cầu còn không thấp.

Nếu chiến sự hoặc tai nạn tiến đến, một quốc gia không có lương thực dự trữ chờ đợi họ sẽ chỉ là diệt vong, dân biến.

Kho lương thực của Đại Đường không đầy đủ, đúng là một tin tức nguy hiểm, là vấn đề không thể kéo dài không giải quyết.

Cả triều văn võ đều nhắm vào điểm này nghị luận xôn xao, nhưng phần lớn đều là một ít biện pháp chỉ giải quyết được vấn đề ở trước mắt.

Tỷ như Ngụy Chính đề nghị lấy từ dân, dùng cho dân. Quốc gia xác thực thiếu lương thực, nhưng dân chúng Đại Đường giàu có, mọi nhà đều có lương thực dư dả, có thể thu mua để phòng ngừa vạn nhất.

Biện pháp này ở thời cổ cũng có, hiệu quả tốt phi thường, nhưng chỉ có thể tiêu trừ lúc cấp tốc, không thể trị tận gốc. Có thể bù đắp vào kho lúa, nhưng không thể gia tăng sản lượng lương thực. Nếu chiến sự tiến đến tình huống đồng dạng vẫn lại lần nữa phát sinh. Đại Đường muốn chinh chiến tứ phương, nhất định phải có được lực lượng vật tư kinh tế cường đại làm hậu thuẫn, rất hiển nhiên Đường triều hiện tại không có được lực lượng này.

Chỉ vì hành vi phá sản của Dương Quảng, ngày nay tuy Đường triều phú cường, nhưng ở nhân khẩu rõ ràng chưa đủ, vật tư kinh tế khó thể nhanh chóng bay lên cao.

Đỗ Hà nghe quần thần thương nghị cũng cảm thấy phiền lòng vì việc này, trầm nghĩ:

- Sớm biết như vậy khi mình còn ở hiện đại nên cẩn thận nghiên cứu cách chế tạo hình thành tạp giao lúa nước, như vậy cũng không cần buồn bực vì chuyện thiếu thốn lương thực rồi!

Vấn đề nhằm vào lương thực khiến cả triều văn võ thương nghị hơn một canh giờ, nghĩ ra được phương pháp xử lý không ít, nhưng chính thức có thể cải biến lâu dài lại không có.

Lý Thế Dân cũng biết hôm nay tiếp tục thương nghị cũng không có đáp án hài lòng, bèn nói:

- Về chuyện làm sao gia tăng sản xuất lương thực, chư vị ái khanh trở về cẩn thận suy nghĩ một chút. Việc này quan hệ tới Đại Đường thiên thu vạn thế, không thể qua loa!

Quần thần bên dưới điện đồng thanh hô ứng.

Lý Thế Dân lại cười nói:

- Cuối cùng trước khi tan triều, trẫm muốn khen ngợi một vị ái khanh, hắn đã lập được công tích không thể xóa nhòa cho Đại Đường chúng ta!

Hắn vừa thoát ra, cả triều văn võ lập tức biết “hắn” ở trong miệng Lý Thế Dân chính là ai.

Đại đa số ánh mắt đều tụ tập trên người Đỗ Hà.

Hắn lấy tư cách một vị tướng quân, nhiệm vụ là huấn luyện quân tốt, tích cực chuẩn bị chiến tranh, làm tốt mỗi giây phút đều chuẩn bị chiến đấu, tảo triều không phải là thông lệ.

Hôm nay lại ngoại lệ tham gia, trước đó triều đình bởi vì hắn mà phát sinh ra rung chuyển không nhỏ, những dấu hiệu kia cộng lại, đều cho thấy rõ Đỗ Hà lại sắp tiếp tục thăng quan.

Ghen ghét, hăm dọa, đủ loại cảm xúc đều cùng đến.

Chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, tốc độ thăng quan của hắn dù dùng từ “nhanh như hỏa tiễn” cũng không chút nào quá đáng.

Lý Thế Dân nói:

- Người này trẫm cũng không cần ngoại lệ nhắc tới tên hắn. Đối với biểu hiện của hắn các người cũng có thể nhìn thấy được rõ ràng. Chẳng những không cần đánh mà thắng, thay Đại Đường giải quyết phản nghịch phía nam, còn kịp thời đúng lúc dịch bệnh tại Giang Nam vừa bộc phát đã quyết định thật nhanh, cứu vạn mười lăm vạn dân chúng, vẫn hồi tởn thất khổng lồ cho Đại Đường, cứu vạn mười lăm vạn tính mạng quý giá không cách nào dùng tài phú mà tính toán. Trẫm hy vọng các người đều có thể như hắn, có cảm giác về trách nhiệm, có đảm đương, trở thành nhân tài trụ cột của Đại Đường vương triều chúng ta.

Nói xong hắn nghiêm mặt nói:

- Đồ ái khanh tiến lên nghe phong!

- Thần tại!

Đỗ Hà đi tới giữa đại điện, khom người bái xuống.

Trên mặt Lý Thế Dân hiện lên dáng tươi cười vui vẻ:

- Trung Vũ tướng quân Đỗ Hà vâng lệnh vi hành xuôi nam, lẻ loi một mình xâm nhập hang ổ nghịch tặc, trà trộn cùng phản nghịch tìm hiểu tin tức, không uống phí một tính mạng lại làm tan rã mối hoạ ẩn núp trong Đại Đường suốt mười năm. Dịch bệnh bộc phát Đỗ Hà sẵn sàng hy sinh tính mạng liều lĩnh đối diện nguy hiểm, cứu vãn dân chúng trong cảnh nước lửa, công cao tận đầu, đặc biệt thụ phong Viên Ngoại Lang, gia phong Vạn Niên huyện hầu. Ngoài ra ban thưởng hoàng kim trăm lạng, dùng để cổ vũ!

Đỗ Hà trợn tròn mắt, nhìn thẳng Lý Thế Dân, không phải đã nói sớm rồi sao, cho chức quan nhàn tản, như thế nào lại cho một chức vị nghịch thiên như thế.

Viên Ngoại Lang luận theo quan giai mà nói kỳ thật cũng không lớn, nhưng địa vị chức quyền không phải chuyện đùa, thuộc hàng nhân viên quan trọng bên trong Thượng Thư Tỉnh.

Chỉnh thể cơ cấu của Thượng Thư Tỉnh là do tả hữu phó thượng thư cầm đầu, bên dưới phó thượng thư có tả hữu thừa, tả hữu ti lang trung, viên ngoại lang, phân cấp đến tính toán phó thượng thư là tể tướng, là cấp bậc đệ nhất, tả hữu thừa cấp thứ hai, tả hữu ti lang trung cùng viên ngoại lang thuộc tam cực ti quan, nhưng địa vị của viên ngoại lang vẫn nằm bên dưới tả hữu ti lang trung, xem như là chức vị kế cuối trong Thượng Thư Tỉnh. Nhưng Thượng Thư Tỉnh chính là trung tâm quân chính của Đường triều, là cơ cấu đầu não của Đại Đường vương triều, mặc dù chỉ là một tên gác cổng cũng đã vô cùng quang vinh.

Huống chi còn là một Viên Ngoại Lang nắm giữ thực quyền đây?

Thượng Thư Tỉnh thống ngự lục bộ, xử lý thiên hạ dân chính, quân chính, công việc chất cao như núi, trở thành Thượng Thư Tỉnh Viên Ngoại Lang chẳng phải đem mình làm một mối đến chết?

Lý Thế Dân làm như không nhìn thấy ánh mắt của Đỗ Hà.

Phản ứng của quần thần còn hơn cả Đỗ Hà.

Chức quan Viên Ngoại Lang không cao, nhưng lệ thuộc trực tiếp Thượng Thư Tỉnh, Lý Thế Dân ban thưởng chức quan này chẳng khác gì muốn đem Đỗ Hà dẫn vào Thượng Thư Tỉnh, đã trở thành một thành viên bên trong, đã trở thành cận thần xử lý chuyện quân chính quan trọng, với tốc độ thăng quan kiếu này của hắn, với sự sùng ái của Lý Thế Dân dành cho hắn, tiếp qua vài năm khi hắn đứng vững gót chân trong Thượng Thư Tỉnh, chẳng phải hắn sẽ thăng nhiệm làm tể tướng luôn hay sao?

Trữ Toại Lương là người đầu tiên đứng ra phản đối:

- Bệ hạ, tuyệt đối không thể, Đỗ tướng quân được bệ hạ tin dùng một bề thế nhân đều biết, với tuổi tác còn quá nhỏ như hắn đã đảm nhiệm Tả Uy Vệ tướng quân, Vạn Niên huyện bá lại thêm viện chính Khoa Kỹ Viện, tụ tập văn chức vô chức trong một thân, như vậy cũng đã bị người chỉ trích. Hôm nay còn dẫn hắn vào trong Thượng Thư Tỉnh, đây là đạo lý giải thích thế nào? Pháp chế của tiên hoàng bốn chữ nhân tình, đương thân giả sơ, đương tôn giả ti, tắc tư ân hại công, hậu hoạ vô cùng. Đỗ Hà thân là ái tể của bệ hạ, đã đạt được đãi ngộ hơn xa người cùng thế hệ. Hiện tại còn dẫn vào trong Thượng Thư Tỉnh, thần sợ người trong thiên hạ không phục!

Lời nói này của hắn rõ ràng trực tiếp chỉ trích Lý Thế Dân quá mức tin sùng Đỗ Hà.

Sắc mặt Lý Thế Dân biến đổi lớn, vỗ bàn quát:

- Ai dám không phục!

369. Chương 371 : Ai Dám Không Phục

Lời nói của Trữ Toại Lương làm Đỗ Hà khó chịu, hắn cũng không phủ nhận Lý Thế Dân thật xem trọng hắn, nhưng cách xem trọng này cũng không phải do hắn dựa vào nịnh nọt mà trao đổi, cũng không phải dựa vào thân phận phò mã mà lấy được. Hết thấy những gì hắn có được hôm nay, là do hắn dựa vào chân tài thực học của chính mình đánh đổi, là hắn dựa vào thực học đưa tới sự chú ý xem trọng của Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân.

Cổ đại so với hiện đại càng thêm xem trọng thân phận địa vị, một người muốn cho người nhìn lên, phương pháp xử lý trực tiếp tốt nhất là nhờ vào chính bốn sự. Hết thấy những gì hắn có được hôm nay là do hắn dựa vào thực lực bản thân đổi lấy, vốn là vì hắn có được năng lực cùng bản lĩnh, vì vậy được Lý Thế Dân coi trọng, nhận được Trường Tôn hoàng hậu tán thành, vì vậy mới có được thân phận địa vị của phò mã. Vốn không phải vì hắn là phò mã, cưới được Trường Nhạc về nhà mới đạt được địa vị như vậy.

Hai quan hệ chính nghịch quan hệ nhìn như giống nhau nhưng lại sai kém ngàn dặm.

Lời nói của Trữ Toại Lương rõ ràng xem hắn là loại người chỉ dựa vào để sủng mới có được địa vị như hôm nay.

Đỗ Hà vô cùng tức giận, nhưng ở trên triều đình nên hắn cũng không phát tác, chỉ bĩu môi.

Thái tử Lý Thừa Càn nghe Lý Thế Dân muốn dẫn Đỗ Hà vào Thượng Thư Tỉnh, gấp đến mức đổ mồ hôi. Hắn cùng Đỗ Hà thù sâu như biển, thế bất lưỡng lập, thấy Đỗ Hà càng hỗn càng tốt đẹp, chỉ biết khấn nguyện trong lòng, nhưng không có cách nào đối phó. Bảo tọa thái tử của hắn đang bấp bênh, ở thời điểm này hắn thật sự không dám lên tiếng làm trái ý Lý Thế Dân.

Nhưng vừa nghe Trữ Toại Lương phản đối, trong mắt hắn liền hiện lên vui vẻ.

Nhưng vẻ vui mừng vừa hiện lên trong mắt, liền nghe được một tiếng “phanh” thật lớn.

Thanh âm từ ngự án bên cạnh hắn truyền đến.

Lý Thế Dân vỗ bàn, quát lớn:

- Ai dám không phục!

Hắn dùng lực thật lớn, chẳng những chấn vang toàn bộ Thái Cực Điện, ngay cả một núi tấu chương chồng chất trên bàn cũng bị đánh ngã trên mặt đất, hắn đứng bật lên, mắt hổ nhìn thẳng Trữ Toại Lương, nghiến răng lập lại thêm một lần:

- Ai dám không phục!

Trữ Toại Lương bị phản ứng mãnh liệt của Lý Thế Dân làm hoảng sợ, không dám nói thêm một lời nào.

Lý Thế Dân trừng trừng lướt mắt nhìn quanh quần thần bên dưới, gằn giọng:

- Trẫm cũng không phủ nhận mình rất thương thức Đỗ Hà, cũng tình tường ý nghĩ của một số người trong các ngươi. Nhưng trẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu rõ, những người có suy nghĩ này có phải là do mắt bị đui mù hay ngu muội vô tri, ngu xuẩn cực độ. Các ngươi chỉ nhìn thấy trẫm coi trọng Đỗ Hà, chẳng lẽ đui mù tới mức không nhìn thấy những công tích mà hắn lập được?

Lúc hắn đối chiến cùng Thổ Phiên, hiến kế khắc địch, không thể bỏ qua công lao. Lúc hắn chinh phạt Cao Xương, hắn dùng sáu ngàn binh mã phá tan bảy vạn binh mã Tây Đột Quyết, còn bình định Cao Xương, bức hàng Khả Hãn Phật Thành, công xếp thứ nhất. Chiến tích như thế, chức vị ở đây lúc còn ở trong tuổi tác như hắn, lại có ai đạt được? Nhân tài như vậy trẫm xem trọng, trọng dụng, trẫm làm sai chỗ nào? Về phần chức vị viện chính Khoa Kỹ Viện, Đỗ Hà phát minh ra loại giấy rẻ tiền, phát minh thuật in ấn, chế ra hỏa dược, cải tiến binh khí trong quân. Đủ loại thành quả, chiến tích trùng trùng điệp điệp, đều đã tỏ rõ Đỗ Hà có thực lực, có bản lĩnh đảm đương chức vụ viện chính Khoa Kỹ Viện. Ai có dị nghị? Ở phương diện này chỉ cần các ngươi có được một nửa năng lực như Đỗ Hà, trẫm liền rút lại chức vị viện chính của hắn, cho các ngươi đảm đương. Về phần gia nhập Thượng Thư Tỉnh, trẫm không hề trải qua suy nghĩ kỹ tính kỹ gì hay sao? Đỗ Hà ở tại Tô Châu dịch bệnh đã biểu hiện ra khả năng trấn áp khủng hoảng lan tràn, cứu vãn dân chúng dầu sôi lửa bỏng, đủ chứng minh hắn có đầy đủ năng lực đảm nhận trọng trách!

- Trầm ở nơi này nhắc lại thêm một lần, Đỗ Hà có được thành tựu ngày hôm nay, là nhờ vào chiến công của hần, cố gắng của chính hần, hần chỉ là đạt được địa vị mà hần nên có được. Về sau còn để cho trầm nghe được loại lời nói không chịu trách nhiệm của các người, đừng nên trách trầm trở mặt vô tình!

Tiếng gầm gừ bao hàm nộ khí của Lý Thế Dân quanh quẩn bên trong đại điện.

Trữ Toại Lương càng không nói được lời nào, Đỗ Hà thâm thụ để sủng, liên tiếp thăng lên, chức quan không lớn nhưng tất cả đều là thực quyền, chưởng binh, chưởng khoa học kỹ thuật, hôm nay còn muốn chưởng cả quân chính quan trọng, điều này làm cả triều văn võ cực kỳ đỏ mắt.

Căn cơ của hần ở trong triều không sâu, cũng không có thế lực gì ủng hộ, cho nên tuyệt đại đa số mọi người đều cho rằng hần có được địa vị hôm nay đều nhờ vào Lý Thế Dân, theo bản năng không hề để mắt tại công tích hiển hách mà hần lập được.

Giờ phút này nghe Lý Thế Dân nhắc tới, nhất thời không lời nào để nói.

Ngụy Chính nói:

- Công tích của tiểu Đỗ đại nhân rõ như ban ngày, nhưng hần kiêm chức Tả Uy Vệ tướng quân, viện chính Khoa Kỹ Viện, hôm nay bệ hạ lại để cho hần kiêm nhiệm cả Thượng Thư Tỉnh Viên Ngoại Lang, xử lý quân chính trong triều, thân kiêm tới mấy chức, có thể sẽ nảy sinh được này mất khác hay không? Dù sao sức người có hạn, tiểu Đỗ đại nhân tuổi còn quá nhỏ, gánh nặng như thế thần sợ hần khó thể chèo chống!

Hần làm người chính trực, nói chuyện cũng không phải đặc biệt nhắm vào Đỗ Hà. Chỉ là quyền lực trong tay Đỗ Hà không nhỏ, đã chưởng quân hơn vạn binh mã, còn quản lý Khoa Kỹ Viện, hôm nay lại gia nhập Thượng Thư Tỉnh, xử lý công việc trong lục bộ. Ba chức vị này đối với Đại Đường thật sự quá trọng yếu, hôm nay lại đặt trên người một người, hần lo lắng sẽ hoàn toàn phát sinh tác dụng trái ngược.

Lý Thế Dân hiểu được ý tứ của Ngụy Chính, ngừng một chút nói:

- Ngụy ái khanh nói cũng không phải không có lý, nhưng người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm, trầm vẫn tin tưởng Đỗ Hà có được năng lực như thế. Đã Ngụy ái khanh có hoài nghi, việc này cũng dễ dàng giải quyết. Nếu như Thượng Thư Tỉnh Viên Ngoại Lang hần có thể làm được hoàn thành, đối với Đại Đường là một chuyện vui lớn, cũng chứng minh được trầm không nhìn lầm người. Nếu không thể thì cứ xem như trầm dùng người không suy nghĩ chu đáo, chức Viên Ngoại Lang cũng có thể thu hồi!

Hần nói ra có một sách lược vẹn toàn, biểu hiện như thỏa hiệp, nhưng thực tế lòng tin đối với Đỗ Hà đã tăng gấp trăm lần.

Phương thức xử lý của mỗi người đều bất đồng, có ít người mặc dù đem gánh nặng thiên hạ giao cho hần, hần cũng có thể xử lý thành thạo, có người mặc dù chỉ giao cho hần một chuyện nhỏ, hần cũng có thể luống cuống tay chân, không có đầu mối.

Đỗ Hà chính là người trước, sở trường của hần chính là biết dùng người.

Mượn trong quân đội mà nói, quân sự phức tạp, các hạng việc vất nhiều vô số kể, nhưng Đỗ Hà lại làm thật dễ dàng. Hần không cần quản lý tất cả mọi việc, chỉ cần hần dùng La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mãi là đã đủ.

Khoa Kỹ Viện cũng là như thế, Đỗ Hà chỉ cần nắm lấy một ít người cầm đầu, lại để cho họ tự chủ nghiên cứu, hết thấy mọi việc khác cũng không cần hần hao tâm tổn trí.

Lần này xuôi nam, Đỗ Hà đi suốt một năm, nhưng cơ cấu dưới trướng hần cũng không hề có chút hỗn loạn.

Bởi vậy có thể thấy được, Đỗ Hà dùng người vẫn thật thuần thực hiểu biết.

Nhân vật biết cách ủy quyền lười biếng chuyên giao công việc cho người khác đi làm thay mình, muốn làm hần mệt mỏi tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.

Đối với điều này Lý Thế Dân vẫn rất có lòng tin.

Lời của Lý Thế Dân đã nói tới nước này, quần thần cũng không tiếp tục dị nghị.

Chức vị Thượng Thư Tỉnh Viên Ngoại Lang của Đỗ Hà xem như đã được xác định xuống.

Chấm dứt tảo triều, Đỗ Hà nổi giận dùng dùng đi tới Cam Lộ Viện.

Lý Thế Dân là đầu sỏ gây nên mọi chuyện hiện tại còn đang ngồi đọc sách, thấy Đỗ Hà thần sắc giống như đến hỏi tội, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, ra vẻ thản nhiên như không hay biết:

- Hiền tể, đối với an bài lần này của trẫm có thỏa mãn?

- Thỏa mãn cái đầu người!

Đáy lòng Đỗ Hà thầm mắng một câu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Làm sao có thể thỏa mãn, Thượng Thư Tể, nhạc phụ đại nhân của ta a, đây chính là địa phương bận rộn nhất của Đại Đường. Đầu lĩnh còn là lão gia tử nhà ta, ở dưới mí mắt lão gia tử, tiểu tể muốn nghĩ lười biếng cũng không được. Ngài lại để cho tiểu tể gia nhập Thượng Thư Tể, đây không phải là muốn mạng của ta sao!

Lý Thế Dân trừng mắt quát khê:

- Tiểu tử ngươi đừng không biết đủ, Thượng Thư Tể là cơ cấu một bước lên trời. Tiểu tử ngươi phải tính toán dùng chân ở Thượng Thư Tể, biểu hiện tốt, tương lai thành tựu khó thể hạn lượng, thừa kế nghiệp cha cũng chưa biết chừng, ngươi còn không thấy đủ hay sao?

Một câu nói “thừa kế nghiệp cha” mang theo ý nghĩa thật không bình thường.

Lão gia tử Đỗ Như Hối là nhân vật dưới một người mà trên vạn người, là tể tướng thống ngự lục bộ. Có thể làm tể tướng, đó là toàn bộ quan viên có hùng tâm tráng chí tha thiết ước mơ, Hầu Quân Tập một đời hào kiệt thậm chí bởi vì chức vị tể tướng cũng đã đánh mất cả lý trí, như vậy có thể biết, chức tể tướng hấp dẫn cực lớn ra sao.

Nhưng Đỗ Hà vốn chưa từng nghĩ qua lên làm tể tướng hay không làm, hấn căn bản không thèm để ý, trợn trắng mắt nói:

- Tiểu tử thật đúng là không nghĩ tới, chỉ mong có chức quan nhàn tản tự tại mà thôi a!

Lý Thế Dân mỉm cười nói:

- Vậy được rồi, ân...nếu như ngươi cũng đã nói như vậy, trẫm sẽ thành toàn ngươi. Ngươi không thể không trải qua thử việc nha, chỉ nói ngươi thôi, không có tự tin kèm cả ba chức, không có được bốn sự này, vậy trẫm sẽ an bài cho ngươi một chức quan nhàn tản là được thôi!

- Ách...

Đỗ Hà ngẩn ngơ, nhớ tới ở trong triều Trữ Toại Lương đã nói về hấn, thầm nghĩ:

- Ở thời điểm này nếu mình muốn rút lui, chẳng phải giống như hướng những kẻ xem thường mình nhận thua sao, thừa nhận chính mình chỉ dựa vào quan hệ mới bước tới địa vị hôm nay hay sao?

Liếc mắt nhìn Lý Thế Dân, gặp vị hoàng đế Đại Đường thần sắc vui vẻ xem quyển sách trong tay, bộ dáng như hiểu rõ mình, cắn răng nói:

- Đừng thôi, chuyện người tranh giành một hơi, Phật tranh giành một nén hương. Tiểu tử thật sự không muốn bị những người kia xem thường. Chúc Thượng Thư Viên Ngoại Lang này ta tiếp nhận vậy!

Lý Thế Dân cười nói:

- Có thể chứ, tiểu tử ngươi chẳng khác gì một lão hổ tham ngủ, không thúc giục một chút, chỉ làm một con mèo nhỏ, không muốn tiếp tục hồ đồ với người, trẫm an bài ngươi làm Viên Ngoại Lang thực sự không phải tạm thời nghĩ ra, đã trải qua tính kỹ rồi đấy. Hôm nay tình huống trong triều ngươi cũng nhìn thấy. Hiện tại trẫm thiếu lương thực lại thiếu tiền, tiền thì có con đường tơ lụa có thể duy trì, chỉ cần bỏ thêm chút thời gian là có thể đền bù. Nhưng lương thực lại là do chính sách lớn nhất của Đại Đường còn chưa đủ. Trẫm muốn trở thành Khả Hãn của toàn thiên hạ, là hoàng đế của thiên hạ, thế nhưng nếu như không đủ lương thảo trợ giúp, ý nghĩ này chỉ là lời nói suông mà thôi!

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Cho nên những ngày này trẫm vẫn luôn cân nhắc, có thể xuất được kỳ chiêu hay không, cải biến chính sách cũ, theo căn bản giải quyết tai hại này. Nhớ rõ người từng nói qua với trẫm, khai phát Giang Nam. Gần đây trẫm hiểu được tình huống Giang Nam hơn một chút, phát hiện Giang Nam đích thật là một địa phương tốt, sản vật phong phú, thổ địa phì nhiêu, thích hợp trồng lúa. Cũng liền nổi lên tâm tư khai phát Giang Nam, việc này trước đó trẫm đã cùng phụ thân người, cùng Phòng thúc phụ người từng có thương nghị. Đây là quyết định hạng nhất có liên quan tới tương lai của Đại Đường, cho nên không dám tùy tiện quyết định, chỉ vì đối với Giang Nam bọn họ còn hiểu biết quá ít!

Đỗ Hà nhớ lại lúc sáng Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối nói có việc cần hấn đến Thượng Thư Tỉnh một chuyến, rõ ràng là muốn hỏi thăm rõ tình huống của Giang Nam.

Lý Thế Dân lại nói tiếp:

- Kỳ thật đối với Giang Nam trẫm hiểu không nhiều lắm. Nhưng tiểu tử người tựa hồ biết tính toán trước hết thấy, nói ra những sự việc thật không thể tưởng tượng, nhưng nghĩ kỹ lại đều là sự thực. Người từng nói Giang Nam phát triển sẽ càng vượt hơn Quan Trung, nếu là người khác nói lời này trẫm nhất định sẽ xì mũi xem thường, nhưng từ trong miệng tiểu tử người nói ra thật đúng là không thể xem nó không quan trọng. Cho nên trẫm liền có tâm tư muốn khai phát Giang Nam, cả triều văn võ cũng chỉ có người quen thuộc Giang Nam nhất, trẫm muốn nghe xem đến tốt cùng nơi đó có chỗ kỳ diệu gì có thể đánh đồng được với Quan Trung đây?

370. Chương 372 : Trẫm Động Tâm Rồi

Quan Trung, từ thời cổ xưa vốn đã là một khu vực phồn hoa, từ lúc ban đầu tổ tiên Hiên Viên Hoàng Đế cùng Thần Nông Viêm Đế cho tới nay đều chiếm cứ địa vị không tầm thường trong thiên hạ đại thế.

Tần nhờ Quan Trung mà phú, Hán vì Quan Trung mà cường, Đường bởi Quan Trung mà hưng thịnh.

Bên trong “Sử ký Lưu Hầu thế gia”, Tư Mã Thiên đã ghi lại một câu thế này: “Khu Quan Trung trái có Hào Hàm, phải có Lũng Thục, đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm đem Quan Trung được vinh dự xưng là Kim Thành thiên lý, là một nơi giàu tài nguyên thiên nhiên. Khu Quan Trung không chỉ được xưng là Thiên Phủ sớm nhất trong lịch sử, cũng là địa phương giàu tài nguyên thiên nhiên sớm nhất trong lịch sử được xưng tụng, là đế đô có năm ngàn năm lịch sử theo Công Nguyên.”

Có thể thấy được ở trong mắt thế nhân, Quan Trung là bảo địa phong thủy hiếm thấy trong thiên hạ, có một không hai.

Lại nói Giang Nam ở mãi nơi xa xôi lại có thể đánh đồng được với Quan Trung, lời này nói ra sẽ không có mấy người chịu tin tưởng.

Cũng chỉ có người hiện đại đời sau như Đỗ Hà mới dám nói ra những lời này, cũng chỉ có vị minh quân như Lý Thế Dân mới có thể tiếp nhận tư tưởng không thể tưởng tượng của Đỗ Hà đến như thế.

Đỗ Hà nghe Lý Thế Dân nói đã có ý muốn khai phát Giang Nam, cực kỳ vui mừng, sắp xếp sơ bộ tư liệu trong đầu, nói:

- Một năm nay tiểu tể ở tại Giang Nam, đối với Giang Nam dám tự nhận đã vô cùng hiểu rõ. Nơi này giáp biển cùng sông, cảnh nội hồ suối tung hoành, sản vật phong phú, xưng là đất lành tuyệt không quá đáng.

- Điểm này Quan Trung vốn cũng không kém!

Lý Thế Dân nghe vậy hỏi lại một câu, trong đáy lòng hấn vẫn thiên hướng Quan Trung, dù sao Quan Trung mới là căn bản dừng chân của Đại Đường.

- Điều này đúng là không sai!

Đỗ Hà cũng không phủ nhận, Quan Trung gần Vị Thủy, mà Vị Thủy là ngọn nguồn của Hoàng Hà, gần kề Trường An cũng đã có tới tám nhánh sông, tục xưng “Bát thủy nhiễu Trường An”.

Lượn tài nguyên phong thủy phong phú, bình nguyên Quan Trung không chút thua kém Giang Nam, thế nhưng...

- Thế nhưng...

Đỗ Hà hí hóp mắt:

- Khí hậu cùng mưa tuyết đối không thể đánh đồng. Có lẽ bệ hạ không biết, một khu vực nói về khí hậu cùng mưa, cùng tình huống sinh trưởng cây nông nghiệp có liên hệ cùng một nhịp thở. Độ ẩm cao, không thích hợp lương thực sinh trưởng, độ ẩm thấp cũng không thích hợp lương thực sinh trưởng, nếu như mưa quá nhiều hoặc quá ít sẽ cũng như thế. Đây là lý do khi các nơi nộp lên lương thực lại có nhiều thiếu thốn. Cho nên nói thế này, lương thực có thu hoạch tốt hay không, đều trông vào lão thương thiên làm chủ mà thôi!

Tri thức này làm Lý Thế Dân hiểu không rõ lắm.

Hắn cũng xuất thân từ thế gia đệ tử, phụ thân là Quốc Công, thuở nhỏ chỉ trải qua sinh hoạt cầm y ngọc thực, đối với tri thức nhà nông không hiểu bao nhiêu. Hắn biết rõ việc thu hoạch lương thực có quan hệ tới mưa, nhưng không biết mưa nhiều sẽ tạo thành ảnh hưởng mùa màng, về phần khí hậu cùng độ ẩm càng chưa từng được nghe nói tới.

Nhưng hắn đã có thói quen nghe được một ít tri thức mới lại chính xác từ trong miệng Đỗ Hà. Lần này cũng không hề hoài nghi tính xác thực, chỉ lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

Đỗ Hà nói:

- Trải qua tiểu tế quan sát, hiện tại khí hậu Giang Nam phi thường đặc biệt, khí hậu ôn hòa bốn mùa thật rõ ràng, là một địa phương vô cùng thích hợp cho người cùng việc thu hoạch cùng sinh trưởng lương thực. Điểm này Quan Trung so ra còn kém hơn nhiều. Còn có Giang Nam thuộc khu vực nhiệt ... là nơi mưa không ngừng, nhưng không có mưa lớn. Tuy khí hậu cụ thể cũng có biến hóa, nhưng tổng thể khí hậu lại luôn ôn hòa, lượng mưa sung túc cũng không biến hóa bao nhiêu. So với Quan Trung, vào tháng bảy thường xuất hiện mưa lớn chính là ảnh hưởng không ít.

Hắn vốn định nói Giang Nam thuộc khu vực nằm giữa nhiệt đới cùng ôn đới, nhiệt độ cao, mưa phong phú nhưng hắn cảm thấy lời nói này mang theo tri thức hiện đại quá nhiều, có nói cũng chỉ sợ Lý Thế Dân nghe mà không hiểu, nên đành lựa chọn từ ngữ đơn giản một chút giúp Lý Thế Dân dễ hiểu hơn.

Lý Thế Dân trầm mặc một lát, nói:

- Những lời này người nói trăm nghe có hiểu có chỗ không hiểu, cũng có chút không thể tưởng tượng. Nhưng tinh tế nghĩ kỹ, tựa hồ cũng có chút căn cứ. Trăm chấp chương Đại Đường đến nay đã mười ba năm, trong mười ba năm nay trăm tự hỏi không phụ lòng tin của thiên hạ dân chúng, đối với dân sinh cũng hiểu rõ vô cùng. Cho nên nơi nào có lũ lụt, nơi nào khô hạn trăm cũng biết. Trong mười ba năm nay không thể tránh khỏi một ít thiên tai tự nhiên, năm năm trước thậm chí còn có một lần lũ lụt thậm chí ngập đến bên ngoài Huyền Vũ Môn. Nhưng Giang Nam lại ít xảy ra sinh chuyện lũ lụt, dù bờ đê Trường Giang bị sụp đổ, cũng

không lan đến bên trong nội địa.

Hắn lấy ra vài phần tấu chương trên bàn, đưa cho Đỗ Hà xem qua.

Đỗ Hà tiến lên cầm tấu chương, bên dưới lạc khoản thuộc Độ Chi thượng thư, cũng chính là Hộ Bộ thượng thư, mở ra tấu chương, bên trong ghi lại thuế má lương thực các nơi từ cao đến thấp, đem số lượng lương thực các nơi trong Đại Đường từ nhiều tới ít phân loại liệt kê ra. Xếp hạng đầu tiên là Tứ Xuyên, nhất là Thành Đô, tiếp theo là Quan Trung, lại đến Tương Phiên, rồi tới Trung Nguyên, sau đó là Từ Châu, Dương Châu, Giang Chiết, những vùng lệ thuộc Giang Nam lại nằm ngoài liệt kê kia.

Những trang phía sau theo thứ tự là năm trước, năm trước nữa, năm kia cùng nộp lên lương thực được ghi rõ ràng chi tiết.

Vài tên trước đều có thay đổi, khi thì Quan Trung, khi thì Tứ Xuyên, khi thì Trung Nguyên, Giang Nam thủy chung vẫn nằm ngoài mười lăm tên đầu tiên.

Trước kia Đỗ Hà khó hiểu, vì sao Giang Nam bị xếp ở phía sau, nhưng nghĩ lại liền bừng tỉnh hiểu ra, đây mới là nguyên nhân Lý Thế Dân chính thức quyết định khai phát Giang Nam.

Thời Đường triều lương thực thuế má có chế độ thật khai sáng, bọn họ cũng không bắt buộc nông dân phải nộp lên bao nhiêu lương thực, mà là dựa theo thu hoạch, dựa theo tỷ lệ gán vác mà nộp bao nhiêu lương thực. Cho nên dân chúng thu hoạch kém trực tiếp quan hệ tới định mức lương thực được nộp lên trên.

Quan Trung, Thành Đô, Bình Nguyên, Tương Phiên, Trung Nguyên những địa phương này chẳng những là nơi nổi tiếng sản xuất lương thực, cũng nổi tiếng là nơi có nhân khẩu dày đặc. Nhiều người trồng trọt đương nhiên lương thực nộp lên cũng nhiều hơn.

Giang Nam xa xôi, nhân khẩu thật thưa thớt, so sánh nhân khẩu ở địa phương đông đúc tự nhiên lộ ra thua kém. Có lẽ chính bởi vì như thế, mới khiến cho người không để ý tới tiềm lực biểu hiện bên ngoài của Giang Nam.

Kỳ thật chỉ cần tinh tế quan sát, vẫn có thể nhìn ra được manh mối.

Giang Nam nộp lên lương thực cũng không đứng hàng đầu, thậm chí cả trong giới hạn mười vùng đứng đầu cũng không vào được, nhưng chỉ có mười lăm vạn nông dân vùng Giang Chiết đã giao nộp lượng lương thực ngang hàng cùng hai ba mươi vạn nông dân ở địa vực khác.

Địa vực xếp theo đường Giang Chiết ít nhất có được thành trấn có ba mươi lăm vạn bách tính canh tác. Theo giá trị bình quân mà tính toán, các phương diện của Giang Nam hoàn toàn xứng đáng là quý địa, hơn nữa trong những năm gần đây, Giang Nam vẫn luôn ổn định duy trì tỷ lệ đều đặn, không tăng trưởng cũng chưa từng kéo xuống.

Có thể thấy được đúng như lời Đỗ Hà đã nói, khí hậu của Giang Nam vô cùng ổn định, cho nên sản lượng ổn định. Chỉ cần gia tăng nhân khẩu, gia tăng ruộng đồng, địa vị thứ hạng tự nhiên sẽ đi lên.

Ngay khi hắn vừa hiểu ra, Lý Thế Dân lại nói:

- Trẫm không quá hiểu được ý tứ của ngươi, nhưng ở chứng cứ sự thật trước mắt hết thấy không cần giải thích rõ. Nhân khẩu Giang Nam ít ỏi, dưới loại tình huống này mà vẫn có thể bảo trì thu nhập lương thực thật ổn định, tuyệt không phải là chuyện ngẫu nhiên, cũng như lời ngươi đã nói, là vì khí hậu của Giang Nam mà tạo thành. Trẫm cũng có lý do tin tưởng nếu Giang Nam hoàn thành khai phát, sản lượng lương thực còn vượt qua cả Quan Trung lẫn Tứ Xuyên.

Đỗ Hà nói:

- Điều này nhất định sẽ được, tuyệt đại bộ phận thổ địa Giang Nam bất kể là ruộng đồng đã được khai phát, hoặc thổ địa chưa được mở mang, đều gặp được điều kiện thật may mắn. Bởi vì khí hậu, lúa nước của họ đặt biệt chín tới nhanh hơn, thường thường trong vòng một năm có thể thu hoạch được hai mùa, thậm chí cả ba mùa. Điều này cũng chỉ có Giang Nam làm được, cho nên tiểu tể vẫn cho rằng muốn giải quyết vấn đề lương thực, phải khai mở nông nghiệp Giang Nam.

Lý Thế Dân động dung nói:

- Chuyện này là thật sao?

Dưới Đường triều trồng lúa, vẫn luôn dùng một mùa làm chủ, mặc dù có thời gian dân chúng cũng không dám nếm thử, chỉ lợi dụng lúc ruộng đồng gián đoạn mà trồng chút ít rau quả, không dám tiếp tục trồng lúa, cho nên một năm hai mùa là chuyện mới được nghe thấy lần đầu.

- Điểm này tiểu tể có thể đảm bảo!

Một năm ba mùa là phải có nghiên cứu, vốn theo khí hậu Giang Nam một năm hai mùa lúa nước chỉ là chuyện bình thường.

- Nếu thật sự là như thế, Giang Nam khai phát trẫm không thể không làm. Chỉ cần có lương thực, trẫm lo gì không cách nào chinh chiến thiên hạ!

Lý Thế Dân hào khí vạn trượng, việc khai mở Giang Nam ở trong mắt hắn chỉ là mây bay, hắn chính thức suy nghĩ chính là làm sao trở thành thiên hạ bá chủ, làm sao chinh phục được những quốc gia chưa nằm trong quản chế của Đại Đường.

Đỗ Hà cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể nói nhiều như vậy thật ra còn chưa nói hết đâu, kỳ thật Giang Nam lương thực chỉ là một trong những lý do khai phát Giang Nam mà thôi, nguyên do chính thức là có tiền cảnh tài lộ cực lớn. Nhạc phụ đại nhân, con đường tơ lụa là mạch máu kinh tế của Đại Đường chúng ta, nhưng vì sao con đường tơ lụa lại mang đến lợi nhuận phong phú như thế cho Đại Đường?

Lý Thế Dân trầm mặc chốc lát, nói:

- Là vì giao dịch giữa các quốc gia, tình hình các quốc gia vốn không giống nhau. Đại Đường chúng ta có thật nhiều hàng dệt tơ lụa, đem sang các quốc gia khác buôn bán giá cả còn đắt hơn cả hoàng kim, đồ vật thông thường ở các quốc gia khác ở Đại Đường lại bán được với giá tốt nhất. Chênh lệch bên trong mang theo lợi ích thật lớn vô cùng, cho nên khách thương đi lại không dứt trên con đường tơ lụa, Đại Đường ta từ đó lấy được thu thế tự nhiên không thể tính toán!

Đỗ Hà liền nhắc nhở:

- Đã như vậy, vì sao nhạc phụ đại nhân không mở thêm mấy con đường tơ lụa trên biển? Đối diện biển cũng có quốc gia, cũng có thể làm giao dịch, con đường tơ lụa trên lục địa có thể thành công, vận chuyển đường biển càng thêm tiện lợi. Cho nên tiểu tể cảm thấy, con đường tơ lụa trên biển còn tốt hơn con đường tơ lụa trên lục địa, còn có thêm nhiều lợi nhuận khổng lồ hơn nữa!

Lời này của Đỗ Hà làm Lý Thế Dân triệt để rung động, việc này hắn chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ một con đường tơ lụa lục địa đã mang đến lợi ích khổng lồ cho Đại Đường, nếu như có thêm vài con đường, kinh tế Đại Đường sẽ biến hóa đến thế nào?

- Có thể thực hiện được sao?

Trong mắt Lý Thế Dân lóe lên hào quang kích động hưng phấn, với sức thừa nhận của hắn, tại thời khắc này đã có chút không kiềm chế được.

- Đương nhiên có thể thực hiện!

Đỗ Hà nói như chém đinh chặt sắt, đây là con đường tất nhiên của lịch sử trải qua, con đường tơ lụa trên biển so với lục địa còn nhanh chóng thuận tiện hơn gấp mười lần, đợi thêm một thời gian, thay thế con đường lục địa là chuyện dễ dàng.

- Nhạc phụ đại nhân, năm xưa Tây Hán Trương Khiên đi sứ Tây Vực, mở ra con đường tơ lụa, người phản đối trong triều cũng không ít. Nhưng Hán Vũ Đế khư khư cố chấp, mới có con đường tơ lụa sinh ra đời. Thành công của hắn không phải là tấm gương cho nhạc phụ đại nhân noi theo sao? Ta tin tưởng chỉ cần đánh thông con đường tơ lụa trên biển, lấy được lợi nhuận tuyệt đối sẽ không kém hơn con đường trên lục địa. Khai phát Giang Nam chính là phương pháp tăng cao được tiền bạc lẫn lương thực!

Lý Thế Dân trừng mắt nhìn hắn nói:

- Trầm động tâm rồi đó!

371. Chương 373 : Chân Tính Tình

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, khai phát Giang Nam đạt được cả tiền tài cùng lương thực, có thể từ căn bản giải quyết được hai nan đề lớn của Đại Đường, làm sao Lý Thế Dân lại không tâm động.

Lý Thế Dân trầm mặc thật lâu, nói:

- Nếu như ngươi đã lưu ý tới việc khai phát Giang Nam đến như vậy, nhất định đã có lập kế hoạch. Vậy ngươi bỏ thời gian sửa sang lại, ghi thành tấu chương, ít ngày nữa chúng ta đem việc này ra triều thảo luận!

Đỗ Hà hừ một tiếng, nói:

- Lần này ta phải làm cho những người luôn khinh thường ta biết rõ lợi hại!

Từ biệt Lý Thế Dân, hần thật đứng hẹn đi tới Thượng Thư Tỉnh.

Thượng Thư Tỉnh nằm gần bên hoàng cung, là một trong những đại viện nghiêm túc nhất thành Trường An. Ở nơi đây từng gốc cây cộng cỏ không chút xa hoa, nhưng tràn đầy một cổ trang nghiêm khiến lòng người sợ hãi.

Đỗ Hà lần đầu tiên đi tới Thượng Thư Tỉnh, nghĩ tới mình sắp trở thành một thành viên bên trong, trên mặt liền biến thành sầu não.

Kỳ thật đối với hần mà nói, gia nhập Thượng Thư Tỉnh chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ xấu.

Triều đình chính là một chảo nhuộm lớn, muốn trà trộn trong quan trường tài năng chỉ là một trong những yêu cầu. Danh vọng, tư lịch, bằng hữu cùng chung chính kiến dù thiếu một thứ cũng không được.

Danh vọng của Đỗ Hà chưa đủ, tư lịch lại ít đến thương cảm, bằng hữu nhất trí chính kiến càng không có một người nào.

Hôm nay sở dĩ hần vẫn còn có thể lẫn lộn phong sinh thủy khởi là nhờ có Đỗ Như Hối hậu thuẫn, Phòng Huyền Linh thưởng thức, Lý Thế Dân tin sủng một bề, bằng không khi đối mặt với Ngụy Chính, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trữ Toại Lương là những kẻ thù chính trị cấp bậc đại lão, muốn trà trộn nổi danh, tỷ lệ này tuyệt đối còn ít hơn cả việc mặt trời mọc từ hướng tây.

Hiện tại Đỗ Hà khuyết thiếu chính là một vòng tròn dừng chân, một vòng tròn luẩn quẩn dành riêng cho mình. Nói trắng ra chính là đẳng phái. Sơ Đường được Lý Thế Dân thống trị, cũng không có chuyện đẳng phái tranh giành, nhưng hảo hữu cùng chung chính kiến cùng ủng hộ nhất định là khó thể tránh khỏi. Đỗ Hà thiếu khuyết chính là vòng luẩn quẩn này.

Trước kia hần có hai thân phận, Tả Uy Vệ tướng quân cùng viện chính Khoa Kỹ Viện. Tả Uy Vệ tướng quân là quan võ, trong nội tâm những võ tướng như Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức, địa vị của hần không bình thường, nhưng văn võ khác đường, đại sự triều chính cùng võ tướng lại quan hệ không lớn, Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức cũng khó thể mở miệng nói chuyện giúp hần.

Mà tuy viện chính Khoa Kỹ Viện là văn chức, nhưng dưới trướng chỉ là công tượng, trong chính vụ căn bản không thể mang đến được cho hần bất luận tiện lợi gì, trái lại còn bị những văn sĩ cổ hủ đem những khoa học kỹ thuật xem là kỳ kỹ âm xảo, lại càng không muốn tới lui với hần.

Hoàn toàn có thể nói ở trong triều Đỗ Hà không hề có được một minh hữu, nhưng hần có thể lẫn lộn tốt đẹp như bây giờ có thể xem như là một kỳ tích. Nhưng gia nhập Thượng Thư Tỉnh lại khác hẳn, Thượng Thư Tỉnh ở Đại Đường là một cơ cấu đỉnh cấp kim tự tháp bằng vàng, đầu lĩnh còn có một người là lão gia tử của hần, một người khác là phụ thân của Phòng Di Ái, hơn nữa chính Phòng Huyền Linh cũng xem trọng hần. Có hai người bọn họ, Đỗ Hà có thể thật đơn giản dung nhập vào Thượng Thư Tỉnh, trở thành một thành viên bên trong, mỗi tiếng nói cử động đều có thể liên hợp thành một thể với những quan viên bên trong Thượng Thư Tỉnh, ở trong triều được quyền nói chuyện.

Có người muốn nhắm vào hần, cũng tương đương nhắm vào Thượng Thư Tỉnh, kết cục đắc tội Thượng Thư Tỉnh thật sự là đáng sợ.

Gia nhập Thượng Thư Tỉnh Đỗ Hà cũng tựa như có thêm một ô dù, cho nên nói có thể tiến vào Thượng Thư Tỉnh với hần mà nói chỉ có trăm lợi mà không một hại. Chỉ là hần lười biếng đã quen, thật sự không muốn bị nhiều ước thúc khổng lồ. Hôm nay quần chế hần không còn là những vị võ tướng dễ nói chuyện như Lý Tích hay Tần Quỳnh, mà là lão gia tử nghiêm khắc, hần thật khó thể tưởng tượng trong tương lai mình sẽ bị quản như thế nào.

Trách nhiệm khai phát Giang Nam thật trọng đại, ảnh hưởng tới nhiều năm chính sách xu hướng tiến bộ của Đại Đường trong tương lai.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối vừa hạ triều liền ở bên trong chờ đợi Đỗ Hà.

Hai người bọn họ người già mà đã thành tinh, ở trong triều nghe được Lý Thế Dân bổ nhiệm Đỗ Hà làm Thượng Thư Viên Ngoại Lang, liền biết chuyện khai phát Giang Nam có hi vọng, cũng ý định đem trọng tâm đặt tại Giang Nam, muốn từ trong miệng Đỗ Hà hỏi thăm rõ tình huống nơi này.

Nghe Đỗ Hà đã đến, trên mặt họ đều vui vẻ, lại cho người gọi hần đi vào.

Đi vào đại điện, Đỗ Hà cũng không phải là người ngoài, song phương gặp mặt không cần khách sáo, hai người Phòng, Đỗ trực tiếp hỏi chuyện về Giang Nam.

Phòng Huyền Linh còn khách khí được vài câu. Đỗ Như Hối lại bày ra cái giá của lão gia tử, lại để cho Đỗ Hà giải thích toàn bộ sự việc ý nghĩ của chính mình.

Khai phát Giang Nam là đại sự lớn nhất, mặc dù Lý Thế Dân là hoàng đế cũng không thể chỉ một câu liền quyết định, nhưng có thể đem Thượng Thư Tỉnh đứng đầu lục bộ kéo vào, thuyết phục tả hữu tướng của Đại Đường xác suất thành công càng thêm gia tăng thật lớn. Lúc này Đỗ Hà cũng dốc hết ý nghĩ đem ý đồ cùng chỗ tốt của Giang Nam nói cho hai người biết rõ.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng giống như Lý Thế Dân, đều là những nhân vật có khả năng tiếp nhận cường đại, tài trí lại cao tuyệt, Đỗ Hà nói chuyện tuy bọn họ chưa hẳn hoàn toàn hiểu rõ chi tiết, nhưng trên ý nghĩa đại khái chỗ tốt của Giang Nam họ lại hiểu được, trong mắt đều lóe ra vẻ sáng rọi.

Đỗ Như Hối thoáng trầm ngâm một chút, đã có quyết định, nói:

- Ta xem việc khai phát con đường tơ lụa trên biển có thể thực hiện được, tình hình trong nước không đồng nhất, nhu cầu tự nhiên cũng không đồng nhất. Quốc gia hải ngoại nhất định phải có đồ vật mà Đại Đường cần dùng, trái lại đồ vật Đại Đường cũng sẽ có quốc gia hải ngoại cần dùng. Con đường tơ lụa chính là tấm gương, thương nhân nguyện ý đi xa vạn dặm mà đến, vậy thật không có lý do gì mà không tuyển chọn vận tải về đường thủy. Về phần hai mùa lúa nước, nghe cũng chưa từng nghe đến, muốn làm cho người tin phục cũng không dễ dàng.

Phòng Huyền Linh nhiều mưu kế, nhếch môi mỉm cười, cũng có đối sách:

- Chuyện này dễ thôi, hiện tại mùa lúa đầu tiên của Giang Nam đã gieo trồng xuống. Chúng ta có thể lựa chọn thí nghiệm trên ruộng đồng, chỉ cần tới cuối năm thí nghiệm thành công, năm sau liền có thể đại quy mô sản xuất!

Hai người người một câu ta một câu, hiển nhiên đã nhận đồng đề nghị khai phát Giang Nam của Đỗ Hà.

Phòng Huyền Linh nói:

- Đỗ hiền chất, trở về đem việc này quy hoạch chi tiết, ghi thành tấu chương, tùy ý thượng tấu. Việc này quan hệ tới kinh tế tương lai của Đại Đường ta, xu hướng nông nghiệp, không thể chủ quan!

Đỗ Hà tự tin cười cười, tỏ vẻ hiểu rõ. Việc này hần đã sớm có kế hoạch, biểu hiện tin tưởng mười phần.

Đưa mắt nhìn Đỗ Hà rời đi, về mặt Phòng Huyền Linh hâm mộ, trêu ghẹo nói:

- Hổ phụ vô khuyển tử, ta xem tiền đồ của tiểu tử này khó thể hạn lượng, ít nhất ta và ngươi xa xa không so được!

Đỗ Như Hối tâm sự nặng nề, thở dài nói:

- Ai, Hà nhi biểu hiện vô cùng chói mắt, với hần mà nói cũng không biết là họa hay phúc!

- Ngươi lo lắng hần bộc lộ tài năng, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Phòng Huyền Linh nghe được Đỗ Như Hối thở dài, lập tức hiểu được lo lắng cùng băn khoăn của lão hữu, cười nói:

- Ta lại cảm thấy bộc lộ tài năng so với việc thao quang mật mờ càng thêm cao minh hơn...Hai điều này đều có chỗ kinh thế mưu lược, trong đó một người là thật tình, không sợ cường quyền, làm việc chỉ dựa vào nguyên tắc, chỉ cần cho rằng mình không sai, không cần cúi đầu trước bất cứ ai, càng không sợ đắc tội với người. Thao quang mật mờ, rõ ràng có kinh thế tài năng, lại xảo trá như hồ ly, mọi việc đều thuận lợi, mọi chuyện bảo vệ mình, dùng lợi ích của đối phương làm che giấu, hai loại người như vậy sẽ càng thêm tín

nhệm ai hơn? Không hề nghi ngờ chính là người trước. Tựa như Đỗ Hà, ta lại cảm thấy loại tính cách này của hắn ngược lại chính là ưu điểm lớn nhất của hắn. Bộ hạ tín nhiệm hắn như thế, ở trong đó cũng có nguyên nhân là vì tính cách này!

Đỗ Như Hối cũng cảm thấy có lý, cũng không phải hắn không nhìn thấu những điều này, chỉ là Đỗ Hà là nhi tử của hắn, quá quan tâm nên bị loạn mà thôi.

Đỗ Hà quay về phủ đệ, từ trong miệng người hầu nghe được có một đôi nam nữ bá kiến, đang chờ trong đại sảnh. Nghe người hầu báo lại, rất có thể là Lý Dật Phong cùng sư muội Chu Linh Linh của hắn. Lý Thế Dân nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã đáp ứng yêu cầu của hắn sẽ làm theo ước định, cũng không gây khó xử cho mấy đồ đệ Chu Chấn Uy, những người kia đều đã được an bài trả lại tự do.

Đi tới đại sảnh, quả thật nhìn thấy Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh đang ngồi bên trong.

Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn đều đang thay mặt hắn tiếp đãi khách nhân, nhìn thấy Đỗ Hà đi vào, Trường Nhạc nhớ tới chuyện đêm qua, khuôn mặt ửng đỏ, có chút ngại ngùng, Lý Tuyết Nhạn vẫn còn tức giận nên cũng không cho hắn sắc mặt tốt để nhìn.

Đỗ Hà làm như không thấy, vì đạt tới mục đích, hắn đã đem da mặt của mình tiến hóa tới mức dày như Trường Thành mất rồi.

- Lý huynh, Chu cô nương!

Hắn tiến vào vấn an.

Tuy Đỗ Hà là hung thủ bắt giữ Chu Chấn Uy, nhưng Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh đều là người hiểu rõ lý lẽ, từ ban đầu cũng không hề đem chuyện này oán trách lên đầu Đỗ Hà. Với thân phận là người trong triều đình, truy nã phản tặc chính là chuyện đương nhiên phải làm.

Sau khi dịch bệnh tại Tô Châu kết thúc, Đỗ Hà từng tỏ vẻ sẽ giúp đỡ biện hộ cho bọn họ. Đối với điều này bọn họ cũng không dám ôm bao nhiêu hi vọng, dù sao tội mà Chu Chấn Uy phạm phải chính là tội lớn tru diệt cửu tộc, những sư huynh đệ như bọn họ thuộc về phản quân, theo bao nhiêu triều đại xử phạt loạn đảng luôn luôn thật tàn khốc, khả năng sống sót xem như là không thể.

Cho nên trên đường bị áp giải vào kinh thành, bọn họ đã làm sẵn tâm lý chuẩn bị nhận cái chết.

Hôm nay chẳng những bọn họ có thể bình an vô sự, Chu Chấn Uy cũng ngoài ý muốn có thể miễn trừ tội chết, còn có hi vọng được ra tù. Kết cục hắn phải chết lại ngoài ý muốn nhận được cơ hội xá tội, bọn họ không dám cho rằng do lão thương thiên chiếu cố, họ đều biết rõ đây chính là công lao của Đỗ Hà.

Nỗi cảm kích trong lòng họ không có lời nào có thể diễn tả được, trước khi rời khỏi nơi này, nhờ Lý Dật Phong làm đại biểu đặc biệt chạy đến phủ đệ nói lời cảm tạ.

Đỗ Hà mời hai người ngồi xuống, nói:

- Không thể thuyết phục được bộ hạ nói lỏng thêm thời gian, thật sự xin lỗi!

Lý Dật Phong cười khổ nói:

- Lời này của Đỗ đại nhân thật làm chúng ta càng thêm xấu hổ, chúng ta có thể còn sống đã là ban ân lớn lao, làm sao dám yêu cầu thêm điều nào khác xa vời, lần này tại hạ tới đây cũng là đại biểu chư vị sư huynh đệ cùng ân sư hướng đại nhân gửi lời cảm tạ!

- Thật sự cảm tạ đại nhân đã làm hết thấy vì chúng ta, Lý Dật Phong không biết làm sao báo đáp, nhưng vẫn cứ muốn nói, ngày sau nếu có chỗ nào hữu dụng tới tại hạ, tại hạ đều nhất định tuân theo!

Hắn làm người trọng nghĩa thủ tín, đã nói ra miệng đủ biểu lộ cảm kích trong lòng hắn.

Đỗ Hà mỉm cười, Lý Dật Phong đã nói như thế nếu hiện tại hắn còn cự tuyệt cũng chẳng khác gì xem thường người ta. Nhưng hắn cứu người cũng không phải vì tìm kiếm hồi báo, nhưng hiện tại cũng không cự tuyệt, cũng không đáp ứng, chỉ cười nói:

- Vậy được rồi, vừa vặn trên tay có một chuyện có thể nhờ Lý huynh giúp đỡ!

Lý Dật Phong đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Xin cứ phân phó!

Đỗ Hà híp mắt cười nói:

- Gọi một câu Đỗ huynh nghe một chút thử xem sao!

Lý Dật Phong ngạc nhiên.

Đỗ Hà cười nói:

- Lý huynh nói chuyện lộ vẻ thật quá xa lạ, chúng ta từng là bằng hữu từng trải qua hoạn nạn, người gọi đại nhân thật sự quá khó nghe, không thích, nên dùng phương thức ngày trước mà ở chung mới hợp với ý của ta!

Lý Dật Phong vốn là người có tính cách tiêu sái, đối với Đỗ Hà đã sớm có cảm giác tinh tinh tương tích, chỉ vì thiếu hẳn đại ân không thể không dùng lễ đối đãi, nghe hắn nói như thế cũng buông xuống câu thúc, lại một lần nữa đối lại xưng hô.

372. Chương 374 : Hào Phú Mưu Đồ Bí Mật

Phạm Dương, Cổ thành Trác huyện, là cố hương của Lưu Bị, Trương Phi thời kỳ Tam Quốc.

Nhưng đây chỉ là chuyện quá khứ, năm xưa tuy Lưu Bị, Trương Phi danh chấn thiên hạ, nhưng ở Đường triều lại như mặt trời lặn lúc hoàng hôn, uy danh đã không còn, chỉ còn lại một dòng họ không ai không biết chính là Lô thị.

Phạm Dương Lô thị!

Thôi, Lô, Lý, Trịnh, Vương là năm thế gia vọng tộc nổi tiếng nhất Đại Đường, địa vị danh vọng của bọn họ tồn tại trong lòng mọi người chính là chí cao vô thượng.

Họ Lô bên trong năm gia tộc chính là Phạm Dương Lô thị.

Phạm Dương Lô thị xuất từ họ Khương, là hậu duệ của Tề quốc, bởi vì đất phong Lô Duệ mà lấy họ Lô thị, Tần có vị chí sĩ Lô Ngao, sau khi con cháu chuyển nhà đến Trác Thủy, định cư tại đất Trác, dùng Phạm Dương làm quận, người đời sau xưng là người Phạm Dương. Thủy tổ Lô gia chính thức dương danh chính là nho học giả Lô Thực nổi tiếng thời Đông Hán, Lô Thực sáng tạo ra cơ nghiệp Lô gia, con cháu của hắn là Lô Dục làm tới chức tam công Tào Ngụy là Ti Không, sau đó Lô Khâm, Lô Tấn, Lô Chí, Lô Chiêm đều làm quan lớn, đến thời Bắc Ngụy Thái Vũ Đế thì Lô Huyền được khen ngợi, gia nhập triều đình, Lô thị trở thành đại tộc nhất lưu phương bắc.

Khi phát triển tới thời kỳ Tùy Đường, Lô gia đã trải qua bốn trăm năm gió táp mưa sa, danh vọng tích lũy xuống suốt bốn trăm năm cùng quan hệ nhân mạch đã sáng tạo ra địa vị huy hoàng của Lô thị hôm nay.

Phạm Dương thành tây, ngay trung ương tây thành có một đại viện cổ xưa trải qua bao năm tháng phong sương chiếm diện tích cực lớn, khoảng chừng mười mẫu ruộng đồng. Có tới ngàn tòa phòng ốc, khí tượng rộng lớn.

Trước đại môn cao lớn, hai tòa thạch sư trang nghiêm uy vũ, mặt đất quanh thạch sư đầy hố nhỏ nhấp nhô, đó là dấu vết do trải qua mưa gió tẩy rửa quanh năm.

Nước chảy đá mòn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được phủ đệ này trải qua niên đại xa viễn đến thế nào.

Một chiếc xe ngựa thật xa hoa từ xa đến gần, hai con ngựa kéo xe thật cao to uy mãnh, màu sắc thật nhạt, trong gió rét lộ vẻ cao ngất, cực kỳ thần thái. Ngựa kéo xe đã là như thế, có thể nghĩ ra chủ nhân xe ngựa tôn quý bậc nào.

Xe ngựa dừng lại trước phủ đệ cổ xưa, màn xe ngựa xốc lên, một trung niên nhân lộ ra một gương mặt nghiêm túc tinh anh, vô cùng uy nghiêm.

Trung niên nhân nhìn thoáng qua tấm biển treo bên trên cổng lớn phủ đệ cổ xưa, trên tấm biển hiện rõ hai chữ lớn “Lô phủ” như rồng bay phượng múa, đưa cho người hầu gác cổng danh thiếp như biểu thị ra thân phận của mình.

Trên lạc khoản danh thiếp ghi rõ dòng chữ Thanh Hà Thôi Trung Bình.

Thanh Hà Thôi thị, đây là gia tộc dòng họ còn nổi danh hơn cả Phạm Dương Lô thị.

Thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc Thôi thị ở trong lịch sử đã chiếm hữu được một nơi lập dựng căn cơ, chính là một trong Tề quốc công khanh, hậu đại là chí sĩ Bắc triều, trong đó nổi tiếng nhất không ai qua được Thôi Hạo. Thôi Hạo trải qua ba đời Bắc Ngụy Đạo Vũ, Minh Nguyên, Thái Vũ Đế, làm đến Tư Đồ, tham dự quân quốc đại kế. Đối với việc xúc tiến Bắc Ngụy thống nhất phương bắc tạo ra được tác dụng tích cực. Người đời sau ca tụng hẳn là mưu lược gia quân sự quan trọng của Nam Bắc triều.

Đã có một thời gian cực dài dân gian có lưu truyền, Thanh Hà Thôi thị hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất trong thiên hạ sĩ tộc.

Chỉ là ở thời Đường, trong Thôi thị đã có tới hai mươi ba người làm tới tể tướng.

Thời Tam Quốc Viên Thiệu thoát nhìn địa vị hiển hách, chí cao vô thượng, nhưng so sánh với Thôi thị xách giầy cũng không có tư cách.

Lý Thế Dân cố tình chèn ép địa vị của sĩ tộc, hạ lệnh quan viên chỉnh sửa “Thị Tộc Chí”, nhưng quan viên lại ở trong “Thị Tộc Chí” đã đem Thôi thị liệt vào đệ nhất. Có thể thấy được trong lòng sĩ tộc, địa vị của Thôi thị cao hơn Lý Thế Dân.

Thôi Trung Bình thiên tư thông minh, mưu trí giỏi giang, là nhân tuyển đương thế đệ nhất lưu, tuy không phải là Thôi gia gia chủ, nhưng nhiều sự việc trong nhà đều do hắn đến quyết đoán, đã được công nhận là người thừa kế Thôi gia gia chủ.

Người hầu đưa lên hồng tiên danh thiếp được dùng Kim Nê để viết.

Ở Đường triều, danh thiếp là biểu tượng thân phận, Kim Nê được dùng ghi trong hồng tiên danh thiếp là danh thiếp tôn quý nhất thời bấy giờ.

Năm đại thị tộc quan hệ thông gia lẫn nhau, đồng khí liên chi, gia đình Lô phủ thu được danh thiếp không dám lãnh đạm, một mặt mời Thôi Trung Bình vào trong phòng tiếp khách trong phủ, mặt khác đi thông tri Lô gia gia chủ.

Trong phòng tiếp khách, Thôi Trung Bình nhàn tản uống thượng đẳng trà Long Tỉnh, cảm thụ hương trà nồng đậm, một lát sau vang lên thanh âm tiếng bước chân, một lão giả hơn tám mươi tuổi đầu đầy tóc bạc chống gậy拄杖 đứng một từ cửa hông đi vào, ở bên cạnh hắn còn một vị thiếu niên tuấn nhã trẻ tuổi đi theo.

Lão giả tóc bạc mặc một thân trang phục văn sĩ đơn giản, chòm râu hoa râm, đôi mắt khép hờ, ngẫu nhiên lóe ra ánh sáng như kinh nghiệm tang thương nhiều năm, nhìn qua liền biết không phải hạng người bình thường.

Thiếu niên khoảng chừng trên dưới hai mươi, phong độ nhẹ nhàng, có thể xem là tuấn tú lịch sự, trên mặt hiện nụ cười tự tin, nhưng đôi mắt lại dị thường đặc biệt, giống như một đầu lão ưng, vô cùng sắc bén, cho người ta một loại cảm giác lạnh khốc vô tình.

Thôi Trung Bình đứng lên cung kính hành lễ:

- Trung Bình bái kiến Lô lão, nhiều năm không gặp, Lô lão vẫn kiện khang như thế, thật đáng mừng!

Lô lão vốn gọi là Lô Tử Kiện, đã hơn tám mươi, tương giao cùng tổ tông của Thôi Trung Bình, là người có bối phận cao nhất trong năm thị tộc, cũng là người lớn tuổi nhất còn sống, được năm đại thị tộc thật kính trọng. Bản thân hắn có danh vọng còn hơn cả đại nho Khổng Dĩnh Đạt, xưng hắn là sĩ lâm đệ nhất nhân cũng không đủ, có được danh vọng cực cao.

Lô Tử Kiện cười ha hả:

- Tiểu Thôi không cần đa lễ, dù sao tuổi tác đã cao, chuyện gì cũng đều có chút lực bất tòng tâm, gánh nặng tương lai phải đặt lên trên người các người thôi ... giới thiệu cho người một chút, đây là tăng ngoại tôn của ta Lô Tử Thiên...nào, Tử Thiên, nhanh bái kiến bá phụ của người đi!

Thiếu niên Lô Tử Thiên hành lễ vắn an, lễ tiết cẩn thận tỉ mỉ, vô cùng gọn gàng.

Thôi Trung Bình nghe qua đại danh của Lô Tử Thiên, biết hắn là đệ nhất nhân mới xuất hiện trong giới tiểu bối của Lô gia, rất được chú ý, đồng tử liền co rụt lại, cười nói:

- Ta xem hài tử này khí khái hào hùng bức người, đôi mắt sáng như ưng, trên mặt đầy kỳ tướng, không phải vật trong ao, Lô gia có người kế tục a!

Lô Tử Kiện lắc đầu nói:

- Tiểu Thôi quá khiêm nhượng, tiểu gia hỏa này còn chưa thành tài, không chịu nổi đại nhậm.

Hắn sao, chẳng khác gì Trần Bình thời Hán sơ, lại thiếu đi vài phần khôn khéo linh hoạt, lại cổ hủ như Tào Ngụy, còn thiếu đi vài phần trầm ổn. Duy nhất sở trường là âm độc, có thể làm cho đối thủ của hắn vạn kiếp bất phục. Nhưng âm mưu so với dương mưu dù sao cũng rơi vào tầm thường, loại người này chỉ có thể sinh hoạt trong bóng tối bí mật, nếu nói muốn lên đài lộ mặt, là chuyện không thể nào!

Lô Tử Thiên nghe xong lời này không buồn không giận, trên mặt không chút biểu tình đứng yên nơi đó.

Thôi Trung Bình âm thầm tán phục, mặc dù hắn chưa từng gặp mặt Lô Tử Thiên, nhưng hắn đã sớm nghe nói qua, sở trường cùng khuyết điểm của người này hắn cũng đã sớm hiểu rõ, tuổi tác của Lô Tử Kiện đã cao, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ thị phi, thấy rõ tốt xấu, thật sự không đơn giản, chuyến đi này của mình xem như không tệ.

Lô Tử Kiện nói:

- Tiểu Thôi cũng không phải người ngoài, cũng không cần tiếp tục quanh co lòng vòng...Để ta đoán xem, người đến vì chuyện của đương kim đệ hạ hay sao?

Thôi Trung Bình trầm giọng nói:

- Lô lão tuệ nhãn, cho tới nay hoàng gia cùng sĩ tộc chúng ta đều có một tầng quan hệ không muốn người biết được. Bọn hắn kiêng kỵ thị tộc chúng ta thế lớn, cố tình diệt trừ chèn ép, nhưng bởi vì tộc nhân thị tộc rất nhiều, bấy thành quan viên trong thiên hạ đều từ thị tộc xuất thân, bọn hắn không thể không ý lại vào lực lượng của chúng ta, cũng không dám làm ra hành vi quá khích, để tránh tạo thành hỗn loạn.

- Mấy trăm năm qua đều là như thế, song phương đều nằm trong điểm thăng bằng, ai cũng không muốn đánh vỡ, lẫn nhau đều bình an vô sự. Nhưng từ khi đương kim đệ hạ lên ngôi, điểm thăng bằng này đã không còn tiếp tục cân đối được nữa. Không thể không nói đương kim đệ hạ hùng tài vĩ lược, hơn xa tiền nhân. Hắn cũng không cùng chúng ta đối kháng, mà chỉ quanh co vòng vèo bồi dưỡng quan viên từ sĩ tộc bên khu vực Quan Lũng cùng đối kháng với thị tộc Sơn Đông chúng ta. Sơn Đông thị tộc thành danh đã lâu, đã biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cho nên mấy đại thị tộc Trung Nguyên, Giang Nam ngược lại mừng rỡ nhìn chúng ta đấu nhau lưỡng bại câu thương, đều dùng thái độ bàng quan nhìn tranh đấu. Nếu chỉ là như thế chúng ta cũng không có gì đáng sợ. Dù sao sĩ tộc Quan Lũng căn cơ nông cạn, tuy đạt được đệ hạ ủng hộ nhưng đối với chúng ta chẳng khác gì châu chấu đá xe, không đáng giá nhắc tới. Nhưng gần đây có một người xuất hiện đã triệt để phá vỡ sự cân đối này...

Lô Tử Kiện quỳ gối, nhắm mắt nghe Thôi Trung Bình nói chuyện, nghe được việc này hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong mắt hiện ra tia kỳ quang, thốt ra một tên gọi:

- Đỗ Hà, Đỗ Thanh Liên!

Nghe danh tự này, sắc mặt Lô Tử Thiên chợt lạnh lẽo, tên người này không chỉ một lần xuất hiện trong giấc mộng của hắn, trong mắt hắn đột nhiên tràn ngập ý chí chiến đấu phân chia cao thấp.

Về mặt Thôi Trung Bình nghiêm nghị, đối với việc Lô Tử Kiện có thể nói ra danh tự này tuyệt không cảm thấy ngoài ý muốn, cho dù Đỗ Hà chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, cho dù Đỗ Hà chỉ mới thành danh

ba năm, nhưng sự hiện hữu của hắc cơ hồ trở thành ác mộng của các đại thị tộc, tài hoa kinh thế của hắc đã truyền khắp trên dưới Đại Đường.

- Không sai, chính là hắc, Đỗ Hà, Đỗ Thanh Liên!

Khi nhắc tới danh tự này, một danh tự thật bình thường nhưng trong miệng hắc lại giống như nặng ngàn cân:

- Năm nay Đỗ Hà còn chưa đầy hai mươi, nhưng là kỳ tài có một không hai suốt mấy ngàn năm qua. Hắc trí dũng, hắc mưu lược, sớm đã vượt qua những tiểu bối cùng lứa tuổi không chỉ một bậc. Hắc cải tạo giấy giá rẻ, lại để cho toàn bộ hàn môn đệ tử trong thiên hạ có thể dùng được giấy học tập, hắc cải tạo thuật in ấn, khiến cho giá cả sách vở hạ thấp tới mức không thể tưởng tượng nổi, lại để cho toàn bộ thiên hạ hàn môn đệ tử đều có thể cầm được sách vở học tập, hắc đưa ra đề nghị lập đồ thư quán, lại để cho toàn bộ hàn môn đệ tử trong thiên hạ đều có thể học tập được tri thức trong bất cứ thời khắc nào. Nếu tiếp tục như thế, ta dám đoán chắc, không ra mười năm, thiên hạ hàn môn đệ tử tất nhiên có thể cùng thị tộc chúng ta tranh giành cao thấp, thậm chí siêu việt. Người này chỉ dùng hai hạng phát minh, một lời đề nghị đã phá vỡ chuyện mà bao ngàn năm qua các triều đại hoàng gia không thể làm được. Lô lão...chúng ta không thể tiếp tục kéo dài thêm thời gian, nếu không triển khai phản kích, không lâu trong tương lai, chúng ta chẳng khác gì thịt trên thớt, mặc người chém giết!

Lô Tử Kiện đương nhiên hiểu rõ chuyện này khẩn cấp, trầm giọng nói:

- Lão hủ còn chưa hồ đồ tới mức không phân biệt được phải trái, tình thế trước mắt không phải ta không biết, nhưng chúng ta không thể động. Đỗ Hà khó lường, Lý Thế Dân càng không được, nếu nói Đỗ Hà là một thanh lợi kiếm vô kiên bất tồi, Lý Thế Dân chính là mặt thuẫn sau thanh kiếm sắc bén, tùy tiện xuất kích chỉ biết lộ chuôi cho người ta nắm bắt sơ hở. Tiểu Thôi hiện tại hắc đã có kế sách, không ngại nói ra nghe thử xem...

Thôi Trung Bình cười nhẹ một tiếng, nói:

- Lô lão tuệ nhãn, đúng như lời Lô lão đã nói, chúng ta không động được, nhưng có người có thể động, hơn nữa còn thích hợp cho sự phát triển của thị tộc chúng ta trong tương lai.

- Ai?

Lô Tử Kiện hỏi một tiếng.

- Ngụy Vương...Lý Thái!

Trong miệng Thôi Trung Bình thốt ra một tên:

- Lý Thái muốn lấy được thái tử vị, địch nhân của hắc chính là đối thủ cũ của chúng ta, Quan Lũng thị tộc Trưởng Tôn Vô Kỵ. Chỉ cần chúng ta có thể chi trì hắc, trước hết tương lai có thể trải đường cho chúng ta, sau đó có thể đối phó Đỗ Hà, chặt một tay của Lý Thế Dân, lại để cho hắc sau lưng gặp hỏa hoạn, không rảnh chú ý việc khác!

373. Chương 375 : Thịnh Yển Độc Nhất Vô Nhị

Lời nói của Thôi Trung Bình đưa tới một hồi trầm mặc. Lô Tử Kiện cúi đầu trầm ngâm, giống như đang suy tư gì. Trên khuôn mặt già nua của Lô Tử Kiện không có biểu lộ gì.

Sau một lúc lâu, Lô Tử Kiện mới nói:

- Tiểu Thôi, đây là người đang đánh bạc.

Hắc nói như vậy nhưng lại lập tức cười nói:

- Nhưng có chút ý tứ.

Hắc sống ở những năm cuối Nam Bắc triều, thờ ơ lạnh nhạt với diệt vong của Tùy triều đến hưng thịnh của Đại Đường, bảy tám chục năm đã trải qua không ít mưa gió, kinh nghiệm tích lũy khi hành sự sớm

đã đường thành khí độ thông dong khi gặp chuyện. Mặc dù đề nghị của Thôi Trung Bình rất kinh người, nhưng còn chưa đủ khiến lão nhân gia từng trải qua gian nan vất vả phải biến sắc.

Thôi Trung Bình đã nhận được trả lời trong dự liệu, lập tức nói:

- Bệ Hạ muốn hoàn toàn tiêu diệt thế gia chúng ta, đã có ý định như Tư Mã Chiêu. Dựa vào điều kiện Đồ Hà sáng tạo cho hần, với năng lực thủ đoạn của hần chỉ cần thoát khỏi ỷ lại đối với thế gia vọng tộc chúng ta sẽ không hề do dự ra tay với chúng ta. Nếu thật sự đến bước đó, ngay cả cơ hội phản kích chúng ta cũng không có.

Người trong thế gia vọng tộc từ nhỏ đã được quán triệt tư tưởng lấy gia tộc làm gốc, mọi chuyện đều phải vì lợi ích của gia tộc trước. Trong mắt bọn họ, chuyện quốc sự thiên hạ kém xa so với lợi ích gia tộc.

Lý Thế Dân muốn đối phó gia tộc bọn họ, thì chính là địch nhân của bọn họ. Thôi Trung Bình nói:

- Bệ Hạ.

Nhưng trong ngôn ngữ cũng không có ý kính trọng đối với Hoàng Đế, ngược lại còn có địch ý.

- Xem ra, chúng ta cũng không có lựa chọn khác.....

Lô Tử Kiến rất nhanh quyết định, thế gia vọng tộc cường đại, nhưng so với Hoàng Đế Lý Thế Dân vẫn còn rất nhỏ bé, Hoàng Đế có thể tiêu diệt bọn hần chỉ trong nháy mắt, không thừa dịp thế gia vọng tộc còn có thể khiến Lý Thế Dân kiêng kỵ vẫn hồi bại cục, tìm đường sống, đợi đến lúc quốc gia thoát khỏi ỷ lại đối với thế gia vọng tộc, bọn hần sẽ không còn sức phản kháng, nhưng dù sao chuyện này cũng liên lụy đến hoàng quyền, quan hệ đến sinh tử tồn vong của gia tộc, cũng không thể khinh thường, nói:

- Lý Thái thật sự có thể làm một quân vương?

Lô Tử Kiến là Đại nho đương thế, mặc dù đặt lợi ích của gia tộc làm đầu, nhưng không muốn ủng hộ một người vô đức, hủy hoại tên tuổi anh hùng cả đời chỉ trong chốc lát.

Thôi Trung Bình nói:

- Lý Thái có lẽ không anh minh thần võ bằng Lý Thế Dân, nhưng yêu thích nho học, tôn trọng nho học, mở rộng nền chính trị nhân từ. Điểm ấy cho dù là Bệ Hạ hiếu chiến cũng không thể bằng hần, nghiên cứu của hần đối với nho học không kém hơn ta. Giả thiết làm quân, có thể là một nhân quân. Hiện giờ ở Đại Đường thái tử là người có tiếng hô cao nhất, không ai qua được Thái tử Lý Thừa Càn, Ngộ Vương Lý Khác và Ngụy Vương Lý Thái. Trưởng Tôn Vô Kỵ là người cầm đầu ủng hộ Lý Thừa Càn, Trưởng Tôn Vô Kỵ là nhân vật như thế nào, không cần nói cũng biết.

Mặc dù Bệ Hạ mở lòng khoan từ với chúng ta, không chém tận giết tuyệt, với tính cách của Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng sẽ không đơn giản dừng tay, hoàn toàn có thể khẳng định, nếu Lý Thừa Càn kế vị, chúng ta sẽ không có nơi chôn cất sinh. Lý Khác là người có phong thái như Lý Thế Dân, thân hiền thần, xa tiểu nhân, nếu trở thành Hoàng Đế, có thể xem như một quân vương đầy hứa hẹn, nhưng hần quá gần gũi với đám hàn môn sĩ tử, nếu trở thành thái tử, địa vị của thế gia vọng tộc chúng ta có thể sẽ lung lay. Chỉ có Ngụy Vương Lý Thái tìm mọi cách lấy lòng chúng ta, ta không nghĩ ra bất cứ lý do gì không ủng hộ hần.

Lô Tử Kiến gật đầu nói:

- Phân tích chính xác, hợp tình hợp lý tình thế nguy cơ xác thực trước mắt, có thể dựa vào Lý Thái xác thực là cách duy nhất để giải quyết vấn đề, lão hủ đồng ý, Tiểu Thôi, hãy nói mục đích đến đây thật sự của người đi.

Thôi Trung Bình nói:

- Lý Thừa Càn không có thánh tâm, thế nhân đều biết. Sau năm mới không lâu là sinh nhật bốn mươi tuổi của Bệ Hạ. Hiện nay Đại Đường phú cường, vạn bang đến chúc mừng, đến lúc đó tất nhiên sẽ vô cùng náo nhiệt. Chỉ cần vào lúc này Lý Thái có thể lấy thánh tâm, trước mặt đặc phái viên các tộc áp đảo Lý Thừa Càn thì có hi vọng giành được chiến thắng. Ta nghe nói trong tay Lô lão có “Khoái Tuyệt Thời Tình Thiếp” của Vương Hữu Quân cho nên mạo muội muốn nhờ.

Lô Tử Kiến lắc đầu cười khổ:

- Tiểu Thôi, đây là người muốn lấy mạng già của ta.

Vương Hữu Quân, Vương Hi Chi, nhà thư pháp đệ nhất cổ kim, chữ của hần trên thị trường vạn kim khó cầu.

“Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp” là một trong những tác phẩm tâm đắc của Vương Hi Chi, mặc dù ngắn ngủi chỉ có hơn hai mươi chữ, lại lộ ra ý cảnh trong hài hòa có diệu hợp tạo hóa. Có lẽ không bằng “Lan Đình Tập Tự” của bản thân hần, nhưng cũng là tác phẩm đồ sộ lưu danh thiên cổ.

Lô Tử Kiến yêu thích giống như sinh mạng thứ hai của mình.

Lý Thế Dân đam mê bản viết chữ của Vương Hi Chi là chuyện mọi người đều biết, Thôi Trung Bình ý tại ngôn ngoại, hiển nhiên là muốn để Lý Thái dùng “Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp” đến lấy niềm vui của Lý Thế Dân.

Lô Tử Kiến thật sự đau lòng, nhưng cũng hào phóng cho người đem “Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp” tới, giao cho Thôi Trung Bình.

So với lợi ích của gia tộc, “Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp” rõ ràng không đủ ý nghĩa.

Thôi Trung Bình thoả mãn rời đi.

Lô Tử Thiên vội vàng đỡ Lô Tử Kiến đứng dậy, đột nhiên nói:

- Tổ phụ, tăng tôn nhi muốn tới Trường An một chuyến, cống hiến lực lượng cho Lô gia ta.

Lô Tử Kiến trầm mặc chốc lát nói:

- Cũng tốt, chim ưng trưởng thành, cuối cùng cũng có một ngày tự mình bay lượn. Người tài trí, tổ phụ rất yên tâm, có người âm thầm trừ tính, cơ hội Lý Thái lấy được vương vị sẽ gia tăng rất nhiều.

Lô Tử Thiên cười nhạt nói:

- Tổ phụ đã hiểu lầm, tăng tôn nhi không có ý định trở thành phụ tá của Lý Thái, nếu ở dưới trướng Lý Thái, hần nhi không có đất dụng võ. Ngược lại nghe nói Hoàng Thái Tử Lý Thừa Càn và Đỗ Hà có huyết hải thâm cừu, có lòng xuất lực vì Hoàng Thái Tử Lý Thừa Càn, mượn đao giết người.

“Đao” của Lô Tử Thiên tức chỉ Lý Thừa Càn, Lý Thế Dân, người bị giết tức là Đỗ Hà và Lý Thừa Càn.

Cho dù Lý Thế Dân mới thật sự là thủ lĩnh có ý đồ chèn ép thế gia vọng tộc, nhưng hần là Hoàng Đế, không người nào có thể làm gì hần. Cho nên Đỗ Hà mới được xem như là kẻ địch lớn nhất.

Đỗ Hà ba lần bốn lượt trở ngại thế gia vọng tộc phát triển, đã thành mối họa của tâm phúc bọn hần, nhất định phải loại bỏ, dĩ sách vạn toàn. Nhưng Đỗ Hà rất được Lý Thế Dân coi trọng, muốn loại bỏ hần cũng không dễ dàng. Người bình thường thật sự không có bản lĩnh làm chuyện này.

Lý Thừa Càn vừa vặn không phải người bình thường, với tư cách Hoàng Thái Tử Đại Đường, hần là người có hi vọng thành công nhất.

Đồng thời Lý Thế Dân là thiên cổ nhất đế, hần kể vị chưa quá mười ba năm đã giành được thành tích khiến cho thế nhân ngưỡng mộ, bất cứ người nào đều khó gỡ thù đoạn gì đấy dưới mắt hần.

Kết quả đối đầu của Lý Thừa Càn và Đỗ Hà chỉ có hai, thứ nhất, Đỗ Hà chết, Lý Thừa Càn bởi vậy chịu liên quan, mất đi ngôi vị Hoàng Thái Tử, nếu không nữa thì Đỗ Hà sống, Lý Thừa Càn sắp thành lại bại, vẫn mất đi ngôi vị Hoàng Thái Tử.

Kết quả thứ nhất cố nhiên là nhất cử lưỡng tiện, nhưng thứ hai cũng có thể khiến cho Lô Tử Thiên đứng ở thế bất bại.

Đây cũng là nguyên nhân hần lựa chọn Lý Thừa Càn chứ không chọn Lý Thái.

Thành công rồi, hần sẽ mượn tay Lý Thừa Càn, giết chết Đỗ Hà, bản thân Lý Thừa Càn sẽ khó tránh khỏi hậu quả xấu, sẽ thất bại, đồng dạng hần sẽ mượn tay Lý Thế Dân và Đỗ Hà, loại bỏ Lý Thừa Càn, sáng tạo cơ hội cho Lý Thái.

Bởi vậy cũng có thể thấy âm độc của Lô Tử Thiên xác thực sâu tận xương tủy, khiến cho người ta không khỏi rét run.

Lúc này Đỗ Hà đang ngồi nói chuyện phiếm với Lý Dật Phong, đột nhiên cảm thấy sau lưng một hồi lạnh buốt, âm thầm cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

- Từ khi thăng được lão hồ ly Trường Tôn mình không có cảm giác này, hiện tại tại sao lại đến?

Hắn lơ đãng lắc đầu nói:

- Lý huynh, không biết sau này có tính toán gì không?

Lý Dật Phong cười nói:

- Đạo chơi thiên hạ, ta đã thương nghị với Linh Linh rồi, hành tẩu thiên hạ, vừa du ngoạn thưởng thức non sông đất nước, vừa phối hợp với quan phủ địa phương truy nã tội phạm quan trọng. Tốt rồi, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại.

Đỗ Hà mỉm cười, tiễn Lý Dật Phong ra đại môn, nhìn thân ảnh hai người đi xa, không khỏi có dự cảm, khi bọn họ gặp lại sẽ có một câu chuyện đặc sắc.

Cùng ngày trong đêm, vì phát tiết phiền muộn hôm qua, Đỗ Hà đã sử xuất tất cả vốn liếng khiển trách Trường Nhạc, cho đến khi nàng không xuống giường được nữa, nhìn như bần nhào không thể động đậy, hắn mới chịu bỏ qua ngưng chiến.

Sáng hôm sau, Đỗ Hà nhận được lời mời của Phòng Di Ái.

Nghênh Tân lâu trong thành, tất cả hảo hữu của Đỗ Hà ở Trường An đã có mặt đầy đủ: Chủ nhà Phòng Di Ái tự không cần phải nói, La Thông, huynh đệ Lý gia, Lý Kính Nghiệp, tám kẻ dở hơi của Trình gia, còn có Tịch Quân Mãi....tất cả tụ tập lại với nhau.

Phòng Di Ái nâng chén cười nói:

- Tiệc rượu này vốn nên chuẩn bị vào ngày đại ca trở về, nhưng như La Thông nói, đại ca vắng nhà một năm, nên để đại ca có thời gian quây quần bên người nhà, cho nên mới hoãn đến hôm nay, đại ca chớ trách.

Một năm không gặp, Phòng Di Ái đã thành thực hơn rất nhiều, có lẽ vì phải làm phụ thân rồi, cử chỉ không còn ngả ngớn, trên người tản ra mùi lực nam nhân thành thực.

Theo hắn hiểu rõ, cuộc sống hôn nhân của Phòng Di Ái rất tốt đẹp đây, chuyện này có lẽ vì hành động của Trường Nhạc ngày đó, lúc trước khi Trường Nhạc quỳ lạy vợ chồng Đỗ Như Hối, lại để Lý Thế Dân hạ một đạo thánh chỉ, tở về Đại Đường lấy nhân hiệu trị quốc, trưởng lão vi tôn. Trước mặt cha mẹ chồng, công chúa cũng phải thực hiện hiếu đạo của con dâu.

Đạo thánh chỉ này vừa được ban chỉ, công chúa ương ngạnh đã thu liễm rất nhiều, những công chúa có tính cách ôn hòa càng như người thường, phụng dưỡng cha mẹ chồng.

Dương Thành công chúa từ nhỏ đã được Trường Tôn Hoàng hậu quản giáo, cũng không có thói quen công chúa kiêu ngạo. Phòng Di Ái rất hài lòng với vị thê tử này của mình, cũng không đặt chân đến những nơi bướm hoa bay múa nữa.

Nhớ tới cuộc sống hôn nhân của Phòng Di Ái trong lịch sử, nhìn lại hôm nay, Đỗ Hà âm thầm cảm thấy cao hứng cho vị huynh đệ của mình có thể thoát khỏi người mở đường cho ngoại tình là Cao Dương công chúa, không khỏi nghĩ thầm:

- Rút cuộc là ai may mắn có thể cưới được nhân vật cực phẩm này?

Hắn lại nghĩ đến nhân vật trốn dưới gầm giường ý đồ nghe mình và Trường Nhạc động phòng, trong lòng hàn lạnh, cầu phúc cho vị hôn phu tương lai của nàng.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta xin nhận tâm ý của chư vị huynh đệ, xa cách một năm, bỏ lỡ rất nhiều chuyện. Hôn lễ của Di Ái, tiệc đầy tháng của Minh Đạt, ở đây ta cũng xin được bổ sung, kính tất cả mọi người mỗi người ba chén, xin được tự phạt.

Bọn họ đều biết Đỗ Hà có tử lượng rất tốt, ngàn chén không say, đồng loạt ồn ào phụ họa.

Đỗ Hà liên tục làm hơn hai mươi chén, mặt không đổi sắc, theo chân bọn họ tâm tình.

Nói đến cao hứng, Lý Kính Nghiệp vỗ vai hân nói:

- Đỗ huynh không ở Trường An một năm nên chịu lỗ lớn rồi. Người có biết người đã bỏ lỡ một bữa thịnh yến độc nhất vô nhị.

Đỗ Hà cười nói:

- Độc nhất vô nhị, ta rất tò mò, không biết là thịnh yến gì mà được xưng tụng là độc nhất vô nhị?

La Thông nói tiếp:

- Đó là kiếm vũ của Công Tôn Dạ Nguyệt, ta cũng xem qua rồi, xưng là độc nhất vô nhị tuyệt đối không quá đáng.

Lý Kính Nghiệp nói chuyện rất ưa thích khuyếch đại, La Thông lại rất thành thật, ngay cả hân cũng nói là độc nhất vô nhị, thực sự khiến Đỗ Hà hứng thú tò mò, đang muốn mở miệng hỏi thăm, chợt nghe trên đường truyền đến một hồi kinh hô:

- Công Tôn cô nương đã đến, mau đến xem.

374. Chương 376 : Bóng Lưng Làm Người Trầm Mê

Vừa nghe nói tới kiếm vũ của Công Tôn Dạ Nguyệt, Đỗ Hà bản năng nhớ tới khối yêu bài mình nhặt được trong lúc vô tình, nhớ tới Công Tôn đại nương trong lịch sử, tự nhiên cũng nhớ tới “Quan Công Tôn đại nương đệ tử vũ kiếm khí hành” của Đỗ Phủ: “Xưa người đẹp Công Tôn múa kiếm. Khí tung hoành rung chuyển bốn phương”.

Hân thầm nói:

- Cùng họ Công Tôn, không biết Công Tôn Dạ Nguyệt này có quan hệ gì với Công Tôn đại nương trong lịch sử? Là cùng một người, hay là.....

Nghĩ đến đây, hân cũng cảm thấy ý nghĩ này của mình thật buồn cười. Công Tôn đại nương là nhân vật trong năm Khai Nguyên, trước sau cách xa nhau mấy đời Cao Tông, Vũ Hậu, Trung Tông, Thiếu Đế, Duệ Tông, há lại có thể là cùng một người? Nhưng bọn họ đều là họ Công Tôn, hơn nữa còn chơi múa kiếm, chưa hẳn hai người bọn họ không có liên hệ gì.

Hân cũng sở trường về kiếm, đối với kiếm vũ được xưng tụng là “độc nhất vô nhị” này cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, nghe nói bên ngoài truyền đến tin tức của Công Tôn cô nương, trong lòng khẽ động hỏi:

- Công Tôn cô nương này chính là Công Tôn.....

Hân hỏi Lý Kính Nghiệp, nhưng hân còn chưa dứt lời, tên kia đã vọt tới ngoài cửa sổ nhìn ra xa, hiển nhiên đáng vẻ như một người vô cùng hăm mộ.

Không chỉ có hân, Phòng Di Ái, tám kẻ dở hơi của Trình gia cũng như vậy, một nhóm người lách vào cửa sổ, người lách vào ta đẩy, chiếm cứ cực kỳ chặt chẽ mấy chiếc cửa sổ, chỉ có La Thông, huynh đệ Lý gia vẫn ngồi tại chỗ, tự nhiên uống rượu.

La Thông trả lời vấn đề của Đỗ Hà:

- Có lẽ không phải, nghe nói kiếm vũ này là truyền nhân của Cẩm Tú phường Tùy triều

- Cẩm Tú phường? Là thứ gì?

Đỗ Hà mờ mịt không biết, đoán chừng là dàn nhạc ca múa gì đấy nổi danh. Vào thời cổ đại loại hình dàn nhạc ca múa này cũng không nổi danh.

Cho dù bọn họ có nổi tiếng như thế nào cũng sẽ không được ghi vào sử sách.

La Thông thấy hẳn thật sự không biết cười giải thích nói:

- Cẩm Tú phường là nơi ca múa nổi tiếng của Tùy triều, bên trong phường có một người họ Công Tôn đứng đầu, sở trường múa song kiếm, nghe nói kiếm thuật xuất thần nhập hóa, nổi tiếng ở Trường An một thời, ngay cả “bạo quân” Dương Quảng cũng nghe thấy kỳ danh, mời nàng vào cung múa kiếm. Sau đó không lâu Cẩm Tú phường được ngự ban là Vũ phường, nhưng trước sau không quá mười ngày, Cẩm Tú phường đã bị “bạo quân” ban tội danh phản tặc, tru sát tất cả, không để lại một ai. Nguyên nhân cụ thể cũng không ai rõ ràng, chỉ là phổ phường đồn đãi, Dương Quảng vừa ý Công Tôn thị, ý đồ nhét nàng vào hậu cung, nhưng Công Tôn thị liều chết không theo, dùng lợi khí làm Dương Quảng bị thương, khiến cho Cẩm Tú phường diệt vong. Không biết nguyên nhân gì, một tháng trước, một cô nương dung mạo tuyệt mỹ, dùng thân phận tân khách của Bình Khang phường Trường An, lấy chiêu bài Cẩm Tú phường, rung động toàn bộ Trường An. Nàng biểu diễn ở Trường An ba ngày, diễn xuất ba nơi, ngoại trừ trận đầu nhân khí còn chưa đủ, hai trận sau đó, buổi diễn chật ních, nhất là trận cuối cùng, Bình Khang phường có quảng trường dung nạp vạn người, dù đã có hơn năm vạn người lách vào, vẫn còn mấy vạn người ngoài sân rộng không vây lách vào được. Vì thế triều đình thậm chí xuất động tất cả binh tướng tuần tra, duy trì trị an.

Đỗ Hà nghe thấy mà Lý Lưỡi, kinh ngạc nói:

- Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Lý Nghiệp Hủ sợ hãi than thở:

- Trước kia ta cũng cảm thấy lời đồn đãi quá khuyếch đại, nhưng không chịu nổi lời mời của Kính Nghiệp, mới cùng đi xem, giờ mới biết đồn đãi chưa hẳn không đúng, kiếm vũ kia xác thực đặc sắc, chẳng trách có thể kinh động Trường An.

Lý Nghiệp Tự nói:

- Công Tôn Dạ Nguyệt không chỉ có tư thái múa tuyệt đẹp, mà kiếm pháp cũng vô cùng lợi hại. Nội tổ mẫu ta nói kiếm pháp của nàng hoàn toàn có thể đủ phân cao thấp với Thanh Liên, võ nghệ cũng chưa chắc thua chúng ta.

Mấy người bọn họ thay nhau nói, Đỗ Hà càng lúc càng hiếu kỳ, sờ lên mũi, ảo não nói:

- Xem ra ta thật sự đã bỏ lỡ một chuyện rất thú vị rồi Đây, các người nhường ta một chút, cho ta vị trí. Ta cũng muốn nhìn xem Công Tôn Dạ Nguyệt rút cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể được Nghiệp Hủ, Nghiệp Tự nhất trí ca ngợi như vậy.

Đối mặt với lời nói của Đỗ Hà, cả đám hoàn toàn như không nghe thấy gì, tinh thần của bọn họ đều đã bị Công Tôn Dạ Nguyệt thu hút.

Đỗ Hà đặt hai tay lên vai Trình lão đại, nhẹ nhàng nhảy lên, quỳ gối trên vai hắn, thăm dò nhìn ra ngoài.

Trình lão đại thuở nhỏ tập võ, hai vai có thể khiêng sức nặng ngàn cân, Đỗ Hà ngồi lên vai hắn, hoàn toàn không có cảm giác gì, cũng lơ đãng.

Đỗ Hà nhìn ra đường, Nghênh Tân lâu mà bọn hắn đang ở vốn nằm ở khu vực phồn hoa, lưu lượng người qua lại rất lớn, số lượng tụ tập có thể nói là vô cùng tập nập, Đỗ Hà âm thầm kinh hãi trước nhân khí của Công Tôn Dạ Nguyệt, từ lúc mọi người truyền tin nàng cho đến hiện tại chỉ trong một ly trà ngắn ngủn, nhưng trên đường đã tùm tùm hơn ngàn người, hai bên đường rộng lớn đã chật kín dân chúng đứng hoan hô.

Ở chính giữa con phố có một bóng lưng màu thủy lam hấp dẫn ánh mắt của hắn. Mười tên kỵ sĩ của phủ thái tử Đông Cung vây quanh một vị nữ tử đang mặc xiêm y màu xanh da trời từ từ đi về phía trước, vạt áo màu xanh phiêu đảng trong gió, mang tới cho người ta cảm giác thần bí của đại dương, tựa như ảo mộng, còn chưa phục hồi tinh thần, thân ảnh đã biến mất ở chỗ góc cua đường đi.

Đỗ Hà thoáng thất thần, hắn chỉ nhìn thấy một bóng lưng, nhưng bóng lưng này rõ ràng mang tới cho hắn một cảm giác vô cùng mới mẻ, không kim lòng được thâm nghĩ:

- Chỉ là một bóng lưng làm sao có thể rung động lòng người như vậy, làm cho không người nào có thể quên, nàng hẳn là một vị tuyệt sắc giai nhân.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng có cảm giác hối hận tiếc nuối, cảm thấy không thể nhìn thấy chân dung thật sự của đối phương, thật sự là rất hối tiếc.

Lý Kính Nghiệp thấy sắc mặt Đỗ Hà biến đổi, cười nói:

- Đỗ huynh yên tâm, Công Tôn cô nương nửa tháng trước rời khỏi Trường An, hôm nay đã quay lại, hơn nữa còn đi tới Đông Cung. Theo ta thấy chắc chắn vì Thái tử muốn Bệ Hạ vui vẻ trong ngày sinh nhật Bệ Hạ, vì vậy đã mời nàng về Trường An. Nếu thật như thế, Đỗ huynh không lo không thấy mặt nàng một lần, cũng không lo không nhìn thấy nàng biểu diễn. Với tài văn chương của Đỗ huynh, không chừng còn có thể lấy được trái tim của giai nhân.

Đỗ Hà liếc mắt nhìn hắn, không thêm để ý, tên gia hỏa này vô cùng hiếu sắc nhưng không có can đảm, vô cùng sợ vợ, chỉ có thể qua miệng xúi giục người khác hành động, còn mình thì không dám hành động.

- Đáng tiếc.

Trình lão ngũ tức giận bắt bình kêu lên:

- Cô nương này thì có bản lĩnh gì chứ, ta thấy chính là người sang bắt quàng làm họ.

Lời này vừa thốt ra, mấy huynh đệ Trình gia cũng bắt đầu biểu lộ bất bình.

Lý Kính Nghiệp bất mãn nói:

- Công Tôn cô nương làm sao lại đắc tội với huynh đệ các người.

- Hừ.

Trong tám kẻ dỡ hơi của Trình gia, lão đại Trình Xử Mặc còn có vẻ trầm ổn nói:

- Mười ngày trước, lão Ngũ đã tự mình tìm nàng, hi vọng trong năm mới, có thể mời nàng đến biểu diễn cho Lão đầu tử, để Lão đầu tử vui cười. Nhưng nàng lại nói có chuyện khác quan trọng, không thể đi theo, còn đánh lão Ngũ. Hừ, hiện tại người của Đông Cung đến mời lại không giống như lúc trước, có chuyện quan trọng gì chứ, rõ ràng là xem thường Trình gia chúng ta. Trước kia nghe tên còn chưa tin, không ngờ thật sự là nàng ta.

Đỗ Hà nhìn Trình lão đại nói:

- Mời không đến, định dùng sức mạnh, kết quả đụng phải cây đinh sao?

Hắn biết huynh đệ Trình gia bá đạo, cũng không tin Công Tôn Dạ Nguyệt vô duyên vô cớ động thủ với người nhà Trình Thành, liên tưởng tới tính tình của huynh đệ Trình gia, lập tức đoán được mấu chốt của chuyện này.

Trình Xử Mặc hung ác nói:

- Mặc dù việc này lão Ngũ đã làm sai trước, nhưng nàng động thủ đánh lão Ngũ cũng không đúng.

- Hắc, đó là vì Trình lão ngũ không đánh lại người ta, giả như Công Tôn Dạ Nguyệt không phải đối thủ của Trình lão ngũ, người bị khi dễ chính là Công Tôn Dạ Nguyệt.

Đỗ Hà biết rõ, nhưng cũng không nói Lý lẽ với bọn họ, giảng đạo lý với huynh đệ Trình gia không khác gì đàn gảy tai trâu, cũng lười tốn nước miếng với bọn hắn, nhưng hắn lại âm thầm cảm thấy kỳ quái. Võ nghệ của lão Ngũ Trình gia người bình thường không phải địch thủ, Công Tôn Dạ Nguyệt có thể đánh thắng hắn, không có đạo lý không đánh thắng hộ vệ Lý Thừa Càn phải đi. Chủ nhân dạng gì, gia đình dạng đó.

Lý Thừa Càn tính cách cực kém, có ác tất báo, thị vệ của hắn không thể tốt đẹp hơn hắn, lão Ngũ Trình gia đến còn không mời được Công Tôn Dạ Nguyệt, hộ vệ của Lý Thừa Càn lại có thể mời tới, chuyện này có vẻ không hợp lý.

Công Tôn Dạ Nguyệt từ chối lời mời của Trình Xử Mặc là vì có chuyện khác quan trọng, chẳng lẽ chuyện quan trọng này có quan hệ đến Lý Thừa Càn?

Đỗ Hà càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, càng làm cho hắn có cảm giác tìm tòi đến cùng.

- Công Tôn Dạ Nguyệt, một cái tên không truyền lưu, lại trong thời gian một tháng ngăn ngừa danh chấn Trường An, là có mục đích riêng, hay là mình quá đa nghi, đây chỉ là một trùng hợp ngoài ý muốn?

Hắn mỉm cười, phát hiện ra chuyện này có vẻ thú vị, trầm nghĩ:

- Quay về phải kêu Hạo Hoa đi điều tra người này một phen, xem nàng rút cuộc có lai lịch gì, có mục đích gì.

Về đến nhà, Đỗ Hà lập tức an bài xuống dưới, kêu Hoàng Phủ Hạo Hoa đi thăm dò ngọn nguồn của Công Tôn Dạ Nguyệt, thấy còn có chút thời gian, liền đến huyện Vạn Niên, tới thôn trang Tần Dục an trí, truyền thụ cho hắn tâm pháp khẩu quyết và yếu lĩnh của luyện khinh công.

Mặc dù hiện tại Tần Dục vừa mới nhập môn, nhưng theo biểu hiện và tiến bộ của hắn có thể thấy được, nhiều nhất không quá một năm, người này có thể trở thành cánh tay đắc lực nhất của hắn.

Ngày thứ năm trở lại Trường An chính là đêm 30, ngày giao thừa.

Bởi vì năm trước Đỗ Hà không ở nhà mừng năm mới, năm nay liền dẫn hai vị phu nhân đến phủ Thái Quốc Công cùng đón năm mới với nhị lão.

Người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Nhưng giao thừa năm nay có vẻ tương đối buồn tẻ, chỉ là đơn giản chúc tết, cũng không có chuyện gì kỳ quái thú vị xảy ra.

Trong cung đình bề bộn nhiều việc, nhưng không phải là vì lễ mừng năm mới mà bận rộn.

Ngày 23 tháng 1 chính là ngày Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân bốn mươi tuổi, trong cung ngoài cung tựa hồ vì sinh nhật lần này mà bỏ quên lễ mừng năm mới. Càng gần tới ngày, khách đến ngày càng đông, các quốc gia vì đều sợ hãi Đại Đường cường thịnh, lúc này phái Sứ giả đến biểu thị ngưỡng mộ hữu hảo đối với Đại Đường.

Ngày hôm nay Đỗ Hà bất ngờ nhận được một phần lễ vật, một phần lễ vật đến từ Tượng Hùng quốc.

375. Chương 377 : Lễ Vật Đến Từ Phương Xa

Kỳ nghỉ đông qua đi trong nháy mắt, Đỗ Hà tranh thủ mấy ngày nghỉ đông nhàn rỗi, sửa sang, chỉnh lý mấy điểm quan trọng trong phương án khai mở Giang Nam, viết một bản tấu chương thật dài, quy hoạch từng ghi chép có trong hồ sơ, để bảo đảm vạn toàn, hắn còn đặc biệt đưa cho lão gia tử Đỗ Như Hối xem trước, để lão giả tử sửa chữa trau chuốt, xem xem có chỗ nào cần chỉnh sửa lại hay không.

Lão gia tử trực tiếp tham dự cải cách năm đầu Trình Quán, hơn nữa lại chiếm cứ vị trí hết sức quan trọng, rất có kinh nghiệm trong phương diện cải cách, cũng cho rất nhiều đề nghị có ích, để cho kế hoạch khai mở Giang Nam chỉnh thể của Đỗ Hà càng thêm chu đáo. Mặc dù nói không phải không có sơ hở, nhưng vấn đề lớn tuyệt đối không có.

Ngày đầu tiên tảo triều sau năm mới, Đỗ Hà dâng tấu chương khai mở Giang Nam lên Hoàng Đế. Một số phương án cải cách gần như hoàn mỹ lại khiến những đại thần trong triều trước đây vốn xem thường Đỗ Hà chấn động, choáng váng.

Lý Thế Dân dùng người cũng rất có thủ đoạn, văn võ trong triều có lẽ có chính kiến không đồng nhất, cũng sẽ có chút ít mâu thuẫn, nhưng trong triều không có gian nịnh, đều là lương thần vì nước vì dân. Mặc dù cũng có người không đồng ý ý kiến của Đỗ Hà nhưng cũng đều xuất phát từ lợi ích của Đường triều.

Khai mở Giang Nam cuối cùng vẫn là một phương án ích quốc lợi dân, Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối và một số quan viên của Thượng thư tỉnh đều ủng hộ, ngoài ra Tể tướng Ngụy Chính bất ngờ cũng trở thành người ủng hộ vô cùng tích cực trong cải cách lần này.

Ngụy Chỉnh nói:

- Kinh tế của Đại Đường ta chủ yếu dựa vào con đường tơ lụa, đây chính là ưu điểm lớn nhất và cũng là khuyết điểm lớn nhất của chúng ta, giống như chiến dịch bình định Cao Xương năm trước, một tiểu quốc như Cao Xương lại có thể đơn giản cắt đứt mạch máu kinh tế của vương triều ta, tiền cảnh thật sự đáng lo. Đại Đường quá ỷ lại con đường tơ lụa, khai mở mạch máu kinh tế mới là thế phải làm. Nếu theo Đỗ viên ngoại lang nói, bên ngoài còn có vô số quốc gia, có thể xây dựng quan hệ hợp tác qua lại với bọn họ, xác thực có thể xúc tiến kinh tế Đại Đường ta phát triển. Về phần một năm hai mùa lúa nước, thần quả thật mới nghe lần đầu, nhưng Đỗ viên ngoại lang dám nói chuyện đó, chắc hẳn cũng phải có căn cứ, nếu thành công thì lợi thiên thu, nếu thất bại cũng không tổn thất, không ngại thử một lần.

Từ trước đến nay Đỗ Hà vẫn ôm thành kiến rất lớn với Ngụy Chỉnh, từ lúc hắn bắt đầu bước vào hoàng cung, người này vẫn liên tục đối đầu với hắn. Đỗ Hà đề nghị tổ chức thi đấu đấu giả, hắn phản đối, đề nghị nghiêm trị người Thổ Phiên hắn phản đối, đề nghị chinh phạt Cao Xương, hắn lại phản đối, giống như thành tâm trở thành đối địch với hắn.

Cho nên cho dù trong lịch sử người này có đại danh lừng lẫy, cũng là danh tướng của Đại Đường, nhưng Đỗ Hà cho tới nay vẫn xì mũi coi thường hắn, nghe hắn toàn lực ủng hộ, cũng nhớ tới lời nói của Đỗ Như Hối:

- Ngụy thúc phụ làm người tuy có chút cũ kỹ, nhưng lòng tận trung với đất nước, vì phụ lại cảm thấy không bằng Trên triều đình người và hắn thường có chính kiến không đồng nhất, vì phụ không hỏi đến, nhưng nếu trên triều vô lễ, không biết lớn nhỏ, đừng trách vì phụ gia pháp hầu hạ.

Việc này Lý Thế Dân ngầm đồng ý, ba gã Tể tướng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chỉnh đều tán đồng, chỉ có mấy triều thần cá biệt phản đối lại há có thể trở ngại đại thế?

Nhưng người quyết định, ngoại trừ Đỗ Hà, không có người nào có thể tưởng tượng khai mở Giang Nam sẽ mang đến cho Đại Đường biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mặc dù về sau Lý Thế Dân bởi vì tuổi cao sức yếu, sau khi thoái vị, tử tôn hỏi hắn trong cuộc đời đã quyết định mấy hạng mục nào chính xác nhất.

Lý Thế Dân không chút do dự trả lời:

- Trọng dụng Đỗ Hà, khai mở Giang Nam.....

Nhưng chuyện này cũng không hoàn toàn thuận buồm xuôi gió.

Một số vấn đề không chú ý, khi tiến hành đã theo nhau mà đến.

Xuất hiện đầu tiên chính là vấn đề đội thuyền.

Nếu muốn khai mở mậu dịch trên biển, phải ủng hộ sự nghiệp hàng hải.

Đây hoàn toàn là khuyết điểm của Đường triều, cũng không phải vì kỹ thuật làm thuyền của Đại Đường không tốt, trái lại kỹ thuật tạo thuyền của thời đại Đại Đường đạt trình độ cao nhất thế giới, nhưng chỉ có điều không xuống biển được mà thôi.

Đội thuyền của Đường triều phần lớn là thủy chiến, năm đó khi Hà Gian Vương Lý Hiếu Cung bình định phía nam, từng chế tạo chiến hạm, luyện tập thủy quân. Lúc ấy một chiếc chiến hạm mà bọn họ tạo ra có thể chứa 2000 binh mã, đại hạm từ boong tàu trở lên cao năm tầng, cao tới mười hai trượng, trên mỗi chiếc chiến hạm đều có các loại vũ khí chiến đấu từ xa uy lực cực lớn như xe ném đá, cường nỏ.

Lý Hiếu Cung mượn nhờ loại chiến hạm này tiêu diệt Tiêu Tiển, trấn áp Phụ Công Thạch, phá Quảng Lăng, Đan Dương, bình định Giang Nam, lập nhiều công huân bất thế.

Nhưng chỉ vì chiến hạm thời kỳ Đường triều coi trọng chiến đấu mà đánh mất khả năng hàng hải.

Chiến hạm 2000 người, một ngày sử dụng không ít lương thực, số lương thực một tháng lại càng khổng lồ, một chuyến hàng hải, ít nhất cũng phải chín mười tháng, số lương thực tiêu hao lại càng nhiều hơn, hai ngàn binh sĩ ngược lại trở thành gánh nặng gánh vác. Cho nên chiến hạm căn bản không cách nào đi xa trên biển, phương tiện chuyên chở duy nhất có thể khai thác mậu dịch trên biển chính là thuyền hàng.

Vấn đề khó khăn này lại khiến người ta đau đầu, cho dù tiêu tốn mười năm, cũng không tạo ra được một chiếc thuyền hàng có thể chạy trên biển.

Nhưng Đỗ Hà thì khác, hẳn có tri thức 1500 năm sau này, khi hẳn còn trẻ đã từng say mê những trò chơi điện tử hàng hải như “Thời đại đại hàng hải”, “Nhà đại hàng hải”.

Mặc dù những câu chuyện trò chơi này chỉ là hư cấu, nhưng đội thuyền bên trong đều là mô phỏng chân thật. Quốc gia, thành thị, thuyền, pháo trong trò chơi... thiết lập đầy đủ, tôn trọng sự thật lịch sử.

Đương nhiên vẫn như trước kia, hẳn không biết rõ chi tiết, nhưng hẳn vẽ lại cấu tạo của đội thuyền, sau đó mời thợ chế tạo thuyền nhất lưu nhất của Đại Đường đến nghiên cứu chế tạo.

Có hình dáng có bản đồ, chỉ cần chi tiết thêm một phần lực, thuyền hàng trên biển sẽ có khả năng tạo thành.

Đỗ Hà xử lý xong mọi công việc, trước khi hồi phủ còn đặc biệt đi một vòng dò xét tiến triển chế tạo thuyền, sau khi nhìn thấy thợ thủ công đã dần dần lĩnh ngộ được yếu lĩnh mới thoả mãn giục ngựa hồi phủ.

Khi đi đến đầu phố, bỗng nhiên có một đội dì tộc chắn trước mặt hẳn.

Đám người này tựa hồ có địa vị không nhỏ, người nào cũng là chiến sĩ đeo đao kiếm.

Một lão giả diện mục hiền lành từ trong đám người đi ra, xoay người hành lễ nói:

- Phò mã đại nhân tôn kính, chẳng biết có thể chậm trễ một chút thời gian quý giá của ngài không?

Đỗ Hà cảm thấy hẳn rất quen mặt, từ lễ tiết, quần áo và ăn mặc của hẳn có thể nhận ra người này đến từ Thổ Phiên Tây Tạng, một đạo thân ảnh tú lệ hiện ra trong đầu hẳn, nhớ lại thân phận của người đến:

- A..... Ta nhớ ra rồi, người là Đại tướng của Tượng Hùng quốc, tên là Tát....Tát Định gì đó?

Lão giả hiền lành cười nói:

- Phò mã đại nhân nhớ ra rồi, tại hạ chính là Tát Tang Định của Tượng Hùng quốc.

Đỗ Hà lại nhìn quét qua đám người, không thấy bóng người hiện hữu trong lòng, thất vọng nói:

- Đại tướng, Dao Trì công chúa không tới sao?

Tát Tang Định lắc đầu, thở dài nói:

- Cũng không phải công chúa không muốn tới, chỉ là quốc vương gần đây thân thể không khỏe, công chúa là nhi nữ, không thể rời xa được.

Đỗ Hà tiếc nuối, có cảm giác mất mát. Từ khi có Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, tính tình phong lưu của hẳn đã thu liễm rất nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhớ đến bóng hình của Dao Trì công chúa, muốn biết nàng hiện giờ sống thế nào, không biết nàng đã quên mình, đã thành thân chưa?

Tát Tang Định khẽ mỉm cười nói:

- Trước khi ta đi, công chúa có mang đến một phong thư và một lễ vật, nói là muốn ta tận tay giao cho Phò mã đại nhân.

Nói xong, hẳn lấy từ trong tay áo ra một phong thư, lại phát tay dắt tới một tiểu gia hỏa.

Hai mắt Đỗ Hà nhất thời sáng ngời, nhìn thẳng tiểu gia hỏa kia.

Tiểu gia hỏa là một con chó, là một con chó ngao Tây Tạng đúng chuẩn.

Tát Tang Định thấy biểu lộ của Đỗ Hà, cười nói:

- Công chúa nói Phò mã đại nhân thích động vật, nhất là chó ngao Tây Tạng, vừa vặn chó ngao Tây Tạng là đặc sản của bộ tộc ta, bất luận như thế nào cũng muốn ta mang đến một con cho đại nhân. Đại nhân cũng đừng xem thường tiểu gia hỏa này, chó ngao Tây Tạng cũng chia làm mấy loại. Tiểu gia hỏa này có thể nói là vua trong dòng chó ngao, bởi vì hình thể của nó giống như sư tử, chúng ta gọi nó là Tăng Sư, là chó ngao uy mãnh nhất trên cao nguyên, vô cùng hung hãn, có thể đấu hổ báo, nhất là loại Tăng Sư lông màu vàng,

càng là vương giả bên trong Tàng Sư, trong tộc của ta cũng chỉ còn lại ba con mà thôi. Nếu không phải công chúa một lòng đưa tặng, nếu không phải Phò mã đại nhân có đại ân với Tượng Hùng quốc, bất luận như thế nào cũng không nỡ đưa Tàng Sư này đi.

Đỗ Hà vui mừng quá đỗi, tiến lên ôm con Tàng Sư vào trong lòng.

Nào ngờ con Tàng Sư lại đưa chân lên xé rách ống tay áo của hắn, cắn ống tay áo của hắn kéo xoẹt một cái, xiêm y làm bằng tơ lụa thượng đẳng lại bị tiểu gia hỏa này dễ dàng xé rách.

Đỗ Hà ngây người, điều này cần bao nhiêu khí lực, tiểu gia hỏa này thật sự rất lợi hại.

Hắn đam mê chó ngao Tây Tạng, cho nên rất hiểu rõ loại chó ngao Tây Tạng này, cũng biết Tàng Sư có tính cách còn táo bạo hơn chó ngao Tây Tạng, càng dễ dàng nổi điên, hơn nữa càng có tính công kích. Nhưng Tàng Sư thông minh và dễ dạy hơn chó ngao Tây Tạng.

Tàng Sư trong lòng ngực của hắn nhiều nhất chỉ được mấy tháng, còn chưa trưởng thành, đã có lực lượng như thế, có lẽ thật sự có thể đấu với hổ báo.

Cho dù Đỗ Hà trấn an như thế nào vẫn không thể làm tiểu gia hỏa này đứng yên, ngược lại càng trấn an càng táo bạo, chỉ trong chốc lát, tay áo của hắn đã bị xé nát.

Hắn nhìn Tát Tang Dịch cầu xin giúp đỡ.

Tát Tang Dịch cũng thúc thủ vô sách nói:

- Phò mã đại nhân buông nó ra xem, Tàng Sư trung thành với chủ nhân hơn bất cứ loại động vật nào khác, nếu Tàng Sư nhận chủ, nó sẽ không bao giờ nhận chủ nhân thứ hai. Vì phòng ngừa con Tàng Sư này nhận chủ, trên đường đi chúng ta đối xử rất thô bạo với nó, cho nên tính tình của nó rất táo bạo. Trừ phi Phò mã đại nhân kiên trì, không ngừng cẩn thận che chở, khiến nó cảm động nhận đại nhân làm chủ, bằng không thì chỉ có giết nó, mới có thể khiến nó nghe lời.

376. Chương 378 : Tưởng Niệm Phương Xa

Đỗ Hà nghe Tát Tang Dịch nói như vậy mới lưu luyến đặt tiểu Tàng Sư trong lòng xuống dưới đất.

Tiểu gia hỏa nhe răng chạy đến chỗ không người, cảnh giác nhìn mọi người, bộ lông vàng tươi trên người dựng đứng, chỉ vì cổ đang bị buộc dây thừng, nó cũng vô lực chạy trốn, đáng vẻ vừa uy vũ, lại vừa đáng thương, khiến Đỗ Hà nhìn thấy mà đau lòng.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn mời đoàn người Tát Tang Dịch đến trong phủ nói chuyện, lại kêu người chuẩn bị dâng trà nước, hỏi thăm tình huống Thổ Phiên.

Những năm này hắn tương đối bận rộn, cũng không lưu ý đến tình huống Thổ Phiên, hôm nay nhìn thấy Tát Tang Dịch mới nhớ tới Thổ Phiên còn có một vị Tùng Tán Kiên Bố. Lúc trước vì Thổ Phiên có khí hậu cao nguyên nghiêm trọng, hắn sáng suốt khuyên bảo Lý Thế Dân tránh chiến, cuối cùng khiến Thổ Phiên cắt nhường mảnh đất Thanh Hải đổi lấy hòa bình.

Nhưng trong lòng Đỗ Hà rất tinh tường, Tùng Tán Kiên Bố có dã tâm rất lớn, là loại hào kiệt không cam lòng đứng sau người khác, chỉ cần Thổ Phiên cường thịnh, còn có thể trở thành cái họa tâm phúc của Đại Đường, hắn vẫn phải để ý đến tình thế Thổ Phiên.

Tượng Hùng quốc và Thổ Phiên có xung đột rất sâu sắc, quan hệ lúc nào cũng ở tình trạng hiểm ác, từ chỗ Tát Tang Dịch nhất định có thể biết rõ tin tức của Thổ Phiên.

Tát Tang Dịch thân là Đại tướng của Tượng Hùng quốc, tài năng hơn người, Đỗ Hà vừa hỏi cũng đã minh bạch nỗi buồn trong lòng Đỗ Hà, biết Đại Đường cũng không phải hoàn toàn yên tâm về Thổ Phiên, mừng thầm: Tượng Hùng quốc có mười vạn binh ở Tây Bắc, cũng không phải nhược quốc, nhưng Thổ Phiên còn mạnh hơn nữa.

Mặc dù trải qua đại thắng Giao Xuyên Đạo, thực lực của Thổ Phiên đã giảm sút rất nhiều, luận binh lực cũng không còn hơn Tượng Hùng quốc, nhưng tướng sĩ vũ dũng, mưu thần trí kế, Tượng Hùng quốc lại kém hơn rất nhiều.

Nhất là quân vương Tùng Tán Kiền Bố của Thổ Phiên càng văn võ song toàn, năm hắc 13 tuổi đã lãnh binh tác chiến, chỉ vẻn vẹn thất bại một trận. Tượng Hùng quốc là tiểu quốc xa xôi, hoang vắng, thật sự khó tìm được một người có thể địch nổi Tùng Tán Kiền Bố.

Từ trước đến giờ Tùng Tán Kiền Bố vẫn để ý đến Tượng Hùng quốc, chỉ vì nhờ công của Đỗ Hà, Tượng Hùng quốc đã cùng Đại Đường thành lập bang giao tốt đẹp, vì vậy hắc mới không dám vọng động mà thôi. Chỉ cần dă tâm xưng hùng bá chủ Tây Nam của Tùng Tán Kiền Bố chưa chết, Tượng Hùng quốc sớm muộn gì sẽ có một ngày xung đột vũ trang với Thổ Phiên.

Đại Đường không muốn ngồi nhìn Thổ Phiên lớn mạnh, cũng có nghĩa một ngày nào đó khi Thổ Phiên đánh Tượng Hùng quốc, Đường triều sẽ không ngồi yên mặc kệ, có vương triều Đại Đường làm ô dù, bọn họ sợ gì Thổ Phiên?

Tát Tang Địch lập tức nói cho Đỗ Hà tình hình gần đây của Thổ Phiên.

Đỗ Hà nghe xong không nhin được bật cười. Tùng Tán Kiền Bố thật sự đáng yêu, hoặc là nói Lộc Đông Tán có địa vị rất cao trong lòng Tùng Tán Kiền Bố. Lúc trước vì để cho người của Thổ Phiên đáp ứng quyết nghị cắt đất đền tiền của Đại Đường, hắc đã cho người nhái bút tích của Lộc Đông Tán, xúi giục Tùng Tán Kiền Bố khởi binh đánh Nam Chiếu. Không ngờ Tùng Tán Kiền Bố thật sự nghe lời, trải qua một năm chuẩn bị chiến tranh, năm thứ hai đã triển khai cuộc chiến xâm lược Nam Chiếu quốc.

Nam Chiếu quốc cũng không phải quả hồng mềm, muốn bóp thế nào thì bóp.

Mặc dù vẫn là quốc gia theo chế độ nô lệ, nhưng nơi này chính là toàn cảnh Vân Nam hiện tại cộng thêm bộ phận thổ địa Việt Nam, My-an-ma, địa hình chủ yếu là núi rừng, hoàn cảnh địa lý cực kỳ hiểm ác. Người Nam Chiếu lại sở trường dùng độc, chiếm cứ ưu thế địa lợi. Đừng nói là Thổ Phiên, cho dù là Đại Đường, không xuất động 30 vạn binh mã trở lên, trong thời gian ngắn cũng không làm được bọn hắc.

Cho nên Thổ Phiên có chút bị kịch, đụng phải một cây đinh cứng rắn.

Trong hai năm, Thổ Phiên đã liên tục phát động ba lần xâm chiếm đại quy mô, lần lớn nhất, binh lực thậm chí đạt tới mười vạn người. Mỗi lần đại chiến, Thổ Phiên đều có thể lấy được thành quả chiến đấu nhất định, giành được mấy trận thắng huy hoàng, nhưng cuối cùng vì xâm nhập nội địa địch quân mà diễn sinh các loại nhân tố, không thể không lui binh.

Hai năm chiến đấu không ngớt, khiến cho Thổ Phiên và Nam Chiếu hình thành thâm cừu không thể nào hóa giải.

Kể gây tai họa Đỗ Hà năm đó hiện giờ đã giành được kỳ hiệu, Tùng Tán Kiền Bố uy danh hiển hách và Thổ Phiên của hắc trong hai năm này, quốc lực càng đánh càng yếu, tựa hồ đã dùng hết căn cơ mà hắc tích lũy nhiều năm, sau này khi Thổ Phiên đề quốc có thể đối kháng với Đại Đường đã mất đi thời cơ quật khởi tốt nhất.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Đỗ Hà không dám khinh thường danh nhân lịch sử như Tùng Tán Kiền Bố, thâm nghĩ:

- Nếu Tát Tang Địch muốn dựa vào Đại Đường ta che chở cho Tượng Hùng quốc, vậy chúng ta cũng không ngại lợi dụng hắc đến giám thị nhất cử nhất động của Thổ Phiên, để ngừa hắc lại lớn mạnh một lần nữa, trở thành chướng ngại vật cho đề quốc Đại Đường.

Đỗ Hà đưa Tát Tang Địch ra khỏi phủ đệ.

Nói chuyện với người thông minh rất thoải mái, Tượng Hùng quốc không bằng Thổ Phiên, Đỗ Hà không muốn nhìn thấy Thổ Phiên quật khởi, hai người vừa vắn ăn nhịp với nhau, ngầm hiểu đã đạt thành một hiệp nghị bí mật không nói rõ.

Một mình tiến đến chỗ hẻo lánh của Thiên viện, Đỗ Hà lấy lá thư Dao Trì công chúa gửi cho hắc, vừa xem qua mấy chữ, trong lòng đã cảm thấy vô cùng ảm áp.

Mở đầu lá thư chính là hai chữ “Nhớ người”.

Công chúa viết:

- Thế nào, chữ ta viết không tệ chứ. Mỗi câu mỗi chữ trong lá thư này đều là ta tự tay viết ra.

Sau khi trở lại Tượng Hùng, ta luôn nhớ đến người, rất nhớ, rất nhớ. Ta muốn hiểu người nhiều hơn, cũng mời một vị tiên sinh đến dạy ta văn hóa của Đường triều các người, để có thể tận tay viết cho người lá thư này.

Trước khi lá thư này gửi đến, ta đã từng gửi đi hai lá thư khác, chỉ có điều không nhận được bất cứ tin tức nào, ngay cả người đưa thư cũng không trở lại, có thể vì lộ trình quá xa, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không đưa đến được, hi vọng lần này có thể đưa đến tay người, nếu người nhận được, người không cần hồi âm cho ta, không thì ta sẽ đau lòng chết mất.

Thời gian trước, ta biết được Tượng Hùng quốc sẽ phái Sứ giả đến Trường An chúc thọ Bệ Hạ Đại Đường Bệ Hạ, ta vui mừng lắm. Mấy đêm liền không làm sao chợp mắt. Ta muốn nhìn thấy hình dáng người một lần nữa, muốn xem người đã quên ta hay chưa, người có nhớ ta như ta đang nhớ người không?

Thật đáng tiếc, lúc này phụ vương lại bị bệnh, phụ vương nói hẳn không cầm cự được bao lâu, rất có thể phải tuân theo triệu hoán của sơn thần, linh hồn phải đi phục thị sơn thần. Ta rất muốn đến, rất muốn gặp người, nhưng ta không thể vứt bỏ phụ vương, phụ vương như vậy, ta không thể rời đi....

Người hãy nhận lấy con Tàng Sư này, đối đãi với nó thật tốt, hi vọng mỗi lần người nhìn thấy nó, có thể nhớ tới ta, tựa như ta nhìn thấy ngọc bội của người sẽ nhớ tới người vậy.

Được rồi, không nói nữa. Nói cho người biết một bí mật, ta vẫn tuân thủ lời thề của ta, về sau cũng giống như vậy, cho đến khi ta quên người mới thôi.

Dao Trì là cô nương dị tộc, tính cách rất thẳng thắn, bộc lộ tất cả tình cảm trong thư.

Đỗ Hà đọc đi đọc lại lá thư mấy lần, cảm nhận tình cảm chân thành trong thư, trong đầu nhớ lại lúc bị rịn chia tay, Dao Trì công chúa đã thề rằng:

- Ta không biết mình có thích người nhiều hay không, nhưng chỉ cần ta không quên người, ta sẽ không lập gia đình, là một năm, năm năm hay là mười năm...ta cũng không biết.

Nghĩ đến lời này, Đỗ Hà chỉ cảm thấy hoang mang, giống như mình đã mắc nợ người khác.

- Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, hành động không thực tế, cho dù nghĩ nhiều cũng phí công.

Hắn nắm chặt bàn tay, hạ quyết tâm.

Tàng Sư thật sự rất đáng yêu, đáng vẻ uy vũ như sử tử, khiến người ta chỉ muốn ôm nó vào lòng vuốt ve, chỉ tiếc tính cách của nó lại vô cùng ác liệt, đối với ai cũng hung hăng, không phải cắn thì dùng móng vuốt cào cào.

Cũng may trước khi đi, Tát Tang Dịch đã kêu chuyên gia huấn luyện chỉ điểm cho Đỗ Hà một số kỹ xảo nuôi dạy Tàng Sư, đương nhiên cũng bao gồm mấu chốt nhận chủ.

Tàng Sư cực kỳ thông minh, có linh tính rất cao, có thể nghe hiểu tiếng người, càng có thể thấy rõ chỉ thị của người.

Ai đối tốt với nó, ai đối xấu với nó, nó phân biệt được hết.

Thường thường người đầu tiên dụng tâm chăm sóc nó, khiến nó coi như chủ nhân, chỉ cần biểu hiện ra hữu hảo, lại không đối đãi thô bạo với nó, khiến nó cảm nhận được ôn hòa, tiểu gia hỏa sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với hắn, cho đến khi chủ nhân tử vong, nó cũng sẽ tuyệt thực đi theo.

Đây cũng là nguyên nhân Tàng Sư rất hiếm thấy, chó ngao Tây Tạng bình thường không làm được điểm ấy, chỉ có vương giả trong chó ngao Tây Tạng là Tàng Sư mới có linh tính này.

Đỗ Hà căn cứ vào phương pháp của Tát Tang Dịch chiếu cố tiểu gia hỏa, hắn vốn ưa thích chó ngao Tây Tạng, cho dù Tát Tang Dịch không nói, hắn cũng sẽ tận tâm tận lực chiếu cố, liên tục nuôi nấng mười ngày như vậy, tiểu gia hỏa lần đầu tiên vẫy đuôi với Đỗ Hà chứ không nhe răng nhếch miệng đối đãi.

Lúc ấy Đỗ Hà đã vui mừng đến mức nhảy lên cao ba thước, vui mừng giống như có được tiểu hài tử.

Trường Nhạc cũng không thể nào ưa thích tiểu gia hỏa này, bởi vì ngày đầu tiên tiểu gia hỏa này nhập phủ đã cắn mèo yêu của nàng bị thương, nếu không phải con mèo nhỏ cơ linh, bò lên trên cây, không chừng đã thành một cỗ thi thể.

Nhìn con mèo nhỏ máu chảy đầm đìa, Trường Nhạc vô cùng đau lòng.

Mặc dù Đỗ Hà cũng yêu thích con mèo nhỏ, nhưng càng yêu thích tiểu gia hỏa này hơn, lúc nào cũng chăm sóc giữ gìn, Trường Nhạc cũng không có cách nào.

Lý Tuyết Nhạn ngược lại rất yêu thích tiểu gia hỏa này, nhưng tiểu gia hỏa quá hung hăng, nàng chỉ dám nhìn từ xa chứ không dám tới gần.

Càng gần tới ngày hai ba tháng giêng, Trường An cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Đặc phái viên các quốc gia đã tụ tập, toàn bộ Trường An hiện ra hào khí của ngày lễ.

Đỗ Hà là Tả uý Vệ Tướng quân, mấy ngày nay cũng vô cùng bận rộn.

Tả uý vệ phụ trách phòng giữ phía đông Hoàng thành, phía đông Hoàng thành chính là nơi Đại Đường chiêu đãi các Sứ giả khách quý các nơi.

Những Sứ giả được phái đến phần lớn đều là nhân vật có uy tín danh dự, hơn nữa lại có một số thế lực đối địch, bọn họ ở chung với nhau, khó tránh khỏi phát sinh xung đột, sau đó là tư đấu.

Ba ngày liên tục, tư đấu do Đỗ Hà đích thân hỏi đến đã vượt qua ba trận.

Hôm nay khi hắn đang ở trong quân doanh xử lý quân vụ, lại nhận được tin tức Sứ giả tư đấu.

- Hồn dân như vậy bao giờ mới hết?

Đỗ Hà lại kêu La Thông đi xử lý việc này, nhưng tạm thời tìm không thấy người, Phòng Di Ái chủ động xin đi giải quyết, tỏ vẻ nhất định phải xử lý thích đáng.

Đỗ Hà liếc nhìn hắn, để cho tên gia hỏa này đi xử lý loại chuyện này, hắn chỉ có thể làm lớn chuyện hơn, bắt đắ dĩ chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Đi vào nơi xảy ra sự việc, lập tức nhìn thấy trên đường có hai người đang quần vào nhau, người tới ta lui, người lui ta tới, quyền quyền đấu chọi, xuất thủ tuyệt đối bất dung tình. Sau khi trấn định, Đỗ Hà bắt ngờ phát hiện ra trong đó có một người hắn quen biết, chính là người người ngày trước định cướp Trường Nhạc của hắn, bị hắn đánh bại, Đại Độ Thiết, người còn lại cũng là một tráng hán lưng hùm vai gấu, xem bộ dáng có lẽ là người của Đông Đột Quyết.

Hai người đều vô cùng hung hăng, không biết xảy ra chuyện gì mà khiến hai bên đều phát ra sát cơ như vậy.

377. Chương 379 : Thiên Mã Thần Câu

- Dừng tay.

Đông Đột Quyết, Tiết Duyên Đà cũng không phải vật gì tốt, bọn hắn một bên ở phương bắc, một bên ở phương tây, chiếm cứ thổ địa cực kỳ rộng lớn, có lực lượng kể tục không tầm thường.

Đương nhiên luồng lực lượng này hiện tại còn kém xa Đại Đường, nhưng chỉ cần Đại Đường phát sinh chuyện gì, lâm vào cơn sóng nhỏ, luồng lực lượng này sẽ trở nên đặc biệt đáng sợ.

Bọn chúng đang điên cuồng chiến đấu, làm gì còn nghe thấy tiếng gọi của Đỗ Hà.

Đại Độ Thiết và hán tử kia đồng loạt sử xuất tuyệt chiêu, như muốn đánh ngã đối phương.

Đỗ Hà lạnh lùng mỉm cười bước lên, hai ngón tay phân biệt điểm vào khuỷu tay hai người.

Hai người giống như bị trọng thương, lần lượt lui bước.

Đại Độ Thiết và hán tử kia lập tức tách ra, mất đi sức chiến đấu.

Đại Độ Thiết sớm biết Đỗ Hà có võ nghệ rất cao minh, hán tử kia lại kinh ngạc bất định, thầm nghĩ:

- Ta và Đại Độ Thiết bốn đầu cánh tay sợ rằng phải có sức mạnh ngàn cân, thiếu niên kia anh tuấn như vậy, lại còn nhỏ tuổi, làm sao có thể hóa giải?

Đỗ Hà khoanh tay trước ngực, nói:

- Ta mặc kệ các người ai đúng ai sai, muốn đánh thì về thảo nguyên mà đánh, tụ tập binh mã, đao thật thương thật làm một trận, dùng thực lực phân định thắng thua. Nơi này là Đại Đường, đừng ở đây để chúng ta chế giễu, mất mặt.

Đại Độ Thiết hừ lạnh một tiếng, tài nghệ không bằng người cũng cảm thấy mất mặt, không có ý tứ dây dưa, dẫn đội ngũ rời đi.

Hán tử kia lại không chịu bỏ qua, gọi quát:

- Đại Độ Thiết, tên tinh trùng lên não nhà ngươi, không đem ngựa trả cho ta, ta không cho phép ngươi đi.

Đại Độ Thiết không thèm quan tâm đến lý lẽ, giống như kẻ trộm vội vàng bước đi.

Nhưng trong lòng Đỗ Hà lại khê động, lách mình đến trước người hán tử, kinh ngạc hỏi:

- Ngựa gì? Nói cho ta biết, có lẽ ta có thể giúp ngươi.

Hán tử kia có vẻ lo lắng, nhưng trước mặt Đỗ Hà thực sự không dám làm càn, người này chỉ dùng một chiêu đã có thể tách hai người bọn họ ra, chứng tỏ bản lĩnh không tầm thường, mình tuyệt đối không phải địch thủ, cũng không dám xông vào, sau khi trấn định, đành phải nói:

- Thiên mã, là thiên mã trên thảo nguyên của ta, bị bọn hán cướp đi.

Đỗ Hà phát hiện khi hán tử Đông Đột Quyết này nhắc tới “Thiên mã”, ngữ khí rất say mê và thành kính, trong mắt hiện lên dị sắc. Chiến mã ưu tú chú ý địa vực.

Giống ngựa Trung Nguyên không to lớn bằng giống ngựa phương bắc chính là vì thủy thổ bất đồng.

Tây Bắc chính là nơi nghèo nàn, giống ngựa Tây Bắc không phân biệt chủng loại đều có điều kiện tiên quyết là phải chịu được khổ cực.

Cho nên Tây Bắc có giống ngựa ưu tú nhất và thổ địa thích hợp nhất để chiến mã có thể sinh sôi nảy nở, có được vô số giống ngựa ưu tú. Mà Đông Đột Quyết chính là kẻ thống trị khối thổ địa này, con ngựa có thể được dân tộc có vô số giống ngựa ưu tú cung kính gọi là “Thiên mã”, đây tuyệt đối là một con thần câu đủ khiến bất cứ kẻ nào đồ mắt điên cuồng.

Đỗ Hà ra vẻ nghiêm túc, cả giận nói:

- Thật như vậy sao? Đại Độ Thiết dám can đảm tiến vào cảnh nội Đại Đường ta đánh cướp thần câu của Sứ giả, vị bằng hữu đến từ phương xa, người nói cho ta biết, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại hạ là Đỗ Hà, chính là thủ vệ Tướng quân ở đây, ta có thể ra mặt giúp ngươi, đòi thiên mã gì đấy về....Nhưng ngươi phải nói cho ta biết tình hình thực tế, để cho ta phân tích đúng sai, mới có thể quyết định nhúng tay hay không.

Hắn vừa báo tính danh, hán tử Đông Đột Quyết lập tức động dung.

Uy danh của hai chữ “Đỗ Hà” ở Tây Vực không thua gì danh vọng của hắn ở Trung Nguyên.

Bảy vạn binh mã Đông Đột Quyết lại để sáu ngàn binh của hắn giết sạch sẽ, càng làm cho Đông Đột Quyết vô cùng khiếp sợ.

Hán tử nghe nói người thanh niên trước mặt chính là Đỗ Hà uy danh đại chân, kinh hô một tiếng, thái độ nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất:

- Thì ra là Đỗ tướng quân.

Dị tộc vốn tôn trọng vũ lực, Đỗ Hà diệt bảy vạn đại quân của bọn hãn, cũng không khiến Đông Đột Quyết nghiêng rằng thống hận, ngược lại tràn đầy kính ý, đó là tôn trọng đối với cường giả.

- Đỗ tướng quân, ta là Sứ giả Dục Cốc Thiết của Đông Đột Quyết, chuyện là thế này

Thì ra chuyện này xảy ra vào thượng tuần năm ngoái, không biết từ lúc nào ở gần núi A Nhĩ Thái của Tây Bắc xuất hiện một con thần câu vô cùng thần tuấn, con ngựa này giống như từ trên trời rơi xuống, không những tràn đầy mỹ cảm như mộng ảo, hơn nữa còn có tốc độ và lực lượng không gì sánh kịp, thậm chí còn có trí tuệ.

Tin tức về Thiên mã lan truyền ngày càng nhanh chóng. Mới đầu còn tưởng là lời đồn, nhưng theo thời gian trôi qua, phát hiện người đi săn lùng thiên mã hơn trăm người. Việc này khiến các bộ tộc gần đó chú ý, bộ lạc địa phương đã tụ tập đội ngũ đi bắt thiên mã.

Bộ lạc gần đó xuất động hơn một ngàn mục dân ưu tú, chuyên gia thuần phục ngựa, nhưng bọn hãn cuối cùng vẫn không làm gì được thiên mã này.

Cuối cùng tin tức truyền đến tai Chân Chân Khả Hãn của Tiết Duyên Đà, đương nhiên cũng truyền đến tai Kỳ Lợi Thất Khả Hãn của Đông Đột Quyết.

Các dân tộc trên thảo nguyên đều vô cùng yêu thích ngựa, vì một con thần câu mà máu chảy thành sông là chuyện thông thường.

Tiết Duyên Đà và Đông Đột Quyết đều là dân tộc du mục, căn cứ vào đồng cỏ và nguồn nước mà di chuyển, không có biên giới cố định, núi A Nhĩ Thái vừa vặn là điểm phân giới mà cả hai bên đều công nhận, thuộc về khu vực trung tâm của hai nước.

Vì vậy hai bên đều tiến hành phân kỳ kịch liệt để tranh giành quyền sở hữu Thiên mã.

Chân Chân Khả Hãn và Kỳ Lợi Thất không ai nhường ai, sau khi nhận được tin tức, trước tiên xuất động mười vạn đại quân vây bắt thiên mã, hai mươi vạn người vây chặt núi A Nhĩ Thái.

Quân đội của Tiết Duyên Đà phát hiện tung tích thiên mã đầu tiên, nhưng khi truy đuổi Thiên mã lại bắt ngờ xua đuổi thiên mã vào trong quân doanh của Đông Đột Quyết, để cho Kỳ Lợi Thất bắt được.

Chân Chân Khả Hãn làm sao có thể nuốt xuống ác khí này, lúc này phái người dò hỏi, hơn nữa xuất động đại quân bức bách.

Đông Đột Quyết cũng đều là những kẻ rắn rỏi, tuy biết thực lực không bằng Tiết Duyên Đà, nhưng vẫn liều chết không theo, song phương triển khai một trận chém giết sinh tử trên thảo nguyên.

Nếu xét tổng thể thực lực của Đông Đột Quyết và Tiết Duyên Đà, Tiết Duyên Đà đương nhiên mạnh hơn, nhưng nếu nói về binh sĩ dũng mãnh gan dạ, huấn luyện hữu thuật, song phương đều là dân tộc du mục, đều là chiến sĩ thành thạo cung mã, chênh lệch cũng không hơn kém bao nhiêu. Bọn hãn xuất động mười vạn binh mã, quyết đấu cũng là thế lực ngang nhau.

Đông Đột Quyết chịu một số thiệt thòi nhỏ, nhưng lại thông dong trở ra. Tiết Duyên Đà cũng bỏ ra một cái giá nhất định, không dám tùy tiện truy kích, xâm nhập nội địa Đông Đột Quyết.

Song phương bởi vậy cũng tạo nên huyết hải thâm cừu.

Bởi vì Đông Đột Quyết lúc trước đối địch với Đường triều, Đỗ Hà và Hầu Quân Tập đã hung hăng giáo huấn bọn chúng một trận, khiến cho thực lực của bọn chúng giảm sút rất lớn, cần một số tài chính khổng lồ để mở rộng thực lực, thực hiện dã tâm bá chủ Tây Vực. Cho dù Đông Đột Quyết đã thất bại thảm hại trong tay Đại Đường, nhưng cuối cùng vẫn không quên dã tâm bá chủ Tây Vực.

Vì đạt được mục đích này, Kỳ Lợi Thất đã có một quyết định gian nan, đem thiên mã đến Đại Đường buôn bán, để đổi lấy một số tiền lớn, làm cường đại thực lực của bản thân. Chỉ có điều bọn hãn tuyệt đối ngờ, trên đường đưa thiên mã đến Trường An thì gặp phải Đại Đệ Thiết.

Đại Độ Thiết là người cuồng vọng, không coi ai ra gì, cố tình làm bậy, bất kể nơi này có phải thủ đô Đại Đường hay không, trực tiếp động thủ cướp thiên mã đi.

Dục Cốc Thiết nhận được tin tức, tụ tập nhân thủ ý định đòi lại thiên mã. Hai bên đều không dám tụ tập đông người chiến đấu ở Đại Đường, cho nên ước định luận võ đấu thắng thua, ai thắng thì thiên mã thuộc về người đó. Bởi vì Đỗ Hà bỗng nhiên tham gia, ước định của song phương bị phá hủy, thiên mã vẫn thuộc về Đại Độ Thiết.

Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Nguyên do cụ thể ta có thể hiểu được, nếu người nói không sai, việc này xác thực là Đại Độ Thiết không đúng. Như vậy đi, việc này ta tiếp nhận, nhưng là đúng hay sai, ta không tiện bình phán, cứ để Bộ Hạ định đoạt.

Hắn nói như vậy bởi vì trong lòng còn có một ý định khác.

Thiên mã có thể làm cho cường hào thảo nguyên Đông Đột Quyết, Tiết Duyên Đà điên cuồng, tuyệt đối không phải là con ngựa tầm thường, gọi nó là thần vật cũng không đủ, bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân, thần câu cũng nên có một chủ nhân tương xứng mới đúng. Mấy man di Di tộc này làm sao xứng với thần vật mà trời xanh ban cho? Thế nào cũng phải giữ thần câu lại, kết hợp với anh hùng Đại Đường. Dục Cốc Thiết còn tưởng Đỗ Hà thật lòng muốn giúp đỡ bọn hắn đòi lại thiên mã, cảm kích không ngớt, liên tục bái tạ.

Đỗ Hà hiên ngang lẫm liệt nói:

- Không cần đa lễ, đây là chuyện của ta.

Lúc này hắn liền dẫn binh mã tới dịch quán Đại Độ Thiết ở lại, với thân phận của Đỗ Hà, ra vào dịch quán, không người nào dám ngăn lại, trực tiếp đi vào biệt viện của Đại Độ Thiết.

Hắn còn chưa bước vào trong nội viện đã nghe thấy một thanh âm như long ngâm, cao vút, đỉnh tai nhức óc.

Dục Cốc Thiết theo sát phía sau, nghe thấy thanh âm này, kích động kêu lên:

- Đây là tiếng hí của thiên mã, chỉ có thiên mã mới có thể phát ra tiếng hí hào sảng như vậy.

Đỗ Hà đến Đường triều ba năm, cũng đã cưỡi ngựa ba năm, hiểu biết về ngựa cũng tương đối. Muốn xem tướng ngựa, trước tiên phải xem hình dạng, sau đó nghe tiếng hí, tiếng ngựa hí cao thấp có thể trực tiếp biểu thị trung khí của nó như thế nào, trung khí đủ, thể lực sức chịu đựng đương nhiên không kém.

Thanh âm giống như long ngâm kia quả thật hơn hẳn tất cả những con ngựa mà Đỗ Hà từng cưỡi, cho dù là tiếng hí của lục tuần Bách Đề Ô, Đặc Lặc Phiếu, Táp Lô Tử, Thập Phạt Xích, Thanh Chuy, Quyền Mao mà Lý Thế Dân cưỡi còn xa mới bằng được.

Đỗ Hà còn chưa biết thiên mã mà Dục Cốc Thiết nói rút cuộc thần tuấn như thế nào, nhưng lúc này chỉ nghe tiếng hí của nó đã biết tuần mã sắp nhìn thấy đích thị là thần câu mà mình chưa bao giờ nhìn thấy.

Dục Cốc Thiết đột nhiên cười lạnh nói:

- Tên Đại Độ Thiết này thật đúng là không biết lượng sức, dã tính của thiên mã rất mạnh, rất khó phục tòng, hơn vạn dũng sĩ trong tộc ta, còn không có người nào có thể phục tòng nó, Đại Độ Thiết có bản lĩnh gì có thể khiến thần câu nhận chủ.

Đỗ Hà giật mình, lúc trước đã cảm giác kỳ quái, Đông Đột Quyết sao có thể cam lòng lấy thần câu ra buôn bán, chắc chắn vì không có người nào phục tòng được nó, mặc dù nó có sức mạnh vô địch, nhưng cũng là vật vô dụng, còn chi bằng bán nó kiếm chút tiền vật thật sự, lập tức mỉm cười lạnh lùng, thâm nghĩ:

- Tiểu quốc Đột Quyết các ngươi không có bản lĩnh này, chẳng lẽ Đại Đường ta lẫm liệt uy phong lại không thuần phục được một con ngựa?

378. Chương 380 : Thần Câu Cao Ngạo

Đỗ Hà cũng muốn nhìn xem rút cuộc là con ngựa như thế nào, có thể làm cho dân tộc trên thảo nguyên thúc thủ vô sách, đi nhanh tiến vào đình viện, cảnh tượng trong sân lại khiến cho hắn chấn động, đó là một con tuấn mã khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, xác thực phải nói là thiên mã.

Thiên mã này to lớn hơn giống ngựa bình thường rất nhiều, tứ chi trắng kiện thon dài, cơ bắp giống như được đúc bằng thép, làn da bóng loáng, giàu sức sống, lông bờm màu trắng đông đưa trong gió giống như vạn đạo bông tuyết bay múa, dưới ánh mặt trời vừa kiêu ngạo mà phiêu đăng.

Toàn thân nó tràn đầy cảm giác bạo tạc, hai mắt sáng quắc tản mát ra khí tức cuồng dã, đó là ý chí chiến đấu cao ngạo bất khuất, mơ hồ còn có một chút khinh thường, tựa hồ thiên hạ to lớn, không có người nào có tư cách ngồi lên lưng nó.

Điều khiến Đỗ Hà để ý chính là phía trên mũi thiên mã hơi nhô ra ngoài, có chút giống như đầu thỏ, khiến hắn nhớ tới con ngựa Xích Thố mà Lữ Bố đã cưỡi thời kỳ Tam quốc, tương truyền Xích Thố toàn thân màu lửa hồng, đầu giống như đầu thỏ, cho nên được gọi là Xích Thố.

- Cái mũi này cũng giống như con thỏ, chẳng lẽ cùng loại với Xích Thố.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười, thâm nghĩ.

Đỗ Hà không biết nhiều về ngựa, cũng không biết đầu ngựa là điểm mấu chốt để xem tướng ngựa.

Trên mặt đất, Đại Độ Thiết chặt vật ngã xuống bên cạnh, hiển nhiên là bị con ngựa hất xuống.

Thiên mã cao ngạo ngẩng cao đầu, tựa như không thèm để ý đến kẻ thất bại ngã trên mặt đất.

Đỗ Hà thoảng thất thần, thiên mã này có bộ lông như tuyết trắng, hoàn toàn không có tạp sắc, mang tới cho người ta mỹ cảm như mộng ảo, lại khiến người ta sợ hãi thần phục, say mê. Nếu ở thời hiện đại, cưỡi nó đi, tuyệt đối phong cách không thua kém Rolls-Royce Phantom, tin rằng không có cô gái nào cũng thể kháng cự lại sự mê hoặc này.

Trước kia Đỗ Hà còn cảm thấy kỳ quái, tại sao Đông Đột Quyết và Tiết Duyên Đà lại vì một con ngựa mà xung đột vũ trang, nhưng hiện tại nhìn thấy con ngựa này hắn mới hiểu được, con ngựa này trong mắt người yêu ngựa có thể so sánh với Điều Thuyền, là vật báu vô giá, vạn kim khó cầu.

Loại thần câu này chỉ có thể xứng đôi với anh hùng Đại Đường ta.

Đỗ Hà trước đó chỉ thâm có suy nghĩ này, thành hay không thành cũng không quá để ý, dù sao cũng chỉ là một con ngựa, nhưng hiện giờ suy nghĩ của hắn đã hoàn toàn thay đổi, trong lòng hạ quyết tâm, phải mạnh mẽ cưỡng đoạt con thần câu này lưu lại.

Đại Độ Thiết nhìn thấy Đỗ Hà và Dục Cốc Thiết cùng nhau xông tới, vội vàng bỏ chạy, chắn trước mặt thiên mã, che chở nó, cảnh giác nhìn hai người. Nhưng con ngựa kia tựa hồ cũng không linh tình, trực tiếp hất đầu về phía trước, khiến Đại Độ Thiết té nhào xuống đất, sau đó cao ngạo phát ra hai tiếng thở phì phì, vẻ mặt như xem thường.

- Không thể nào?

Đỗ Hà dụi mắt, chuyện gì thế này, ngay cả ngựa cũng biết khinh bỉ người sao?

Dục Cốc Thiết cười hả hê, vẻ mặt trêu tức.

Đại Độ Thiết bị con ngựa đánh ngã trước mặt mọi người, vốn đã vô cùng phẫn nộ, lại nghe thấy tiếng cười của Dục Cốc Thiết, thậm chí quá hoá giận, chỉ là kiêng kỵ Đỗ Hà ở đây, không có bộc phát, nén giận chất vấn:

- Các người tới đây làm gì?

Đỗ Hà biểu hiện ra bộ mặt chính nghĩa, điềm nhiên nói:

- Lời này lẽ ra phải là ta hỏi người mới đúng, nơi này là Đại Đường, không phải thảo nguyên các người, không tới phiên người tới đây khóc lóc om sòm, dám cưỡng đoạt vật phẩm của Sứ giả đến Đại Đường, rõ ràng là không đặt Đại Đường ta trong mắt, lá gan không nhỏ.

Đại Độ Thiết biến sắc, trên trán bắt giắc toát mồ hôi. Nếu Đỗ Hà ra mặt vì Dục Cốc Thiết, Đại Độ Thiết hoàn toàn không sợ, nhưng Đỗ Hà lại đem chuyện này gắn với coi rẻ Đại Đường, nếu không có một cách nói hợp lý, chắc chắn có thể dẫn phát chiến sự.

Trong mắt Đại Độ Thiết, Lý Đường chính là Dị tộc, Tiết Duyên Đà hiện giờ ngày càng lớn mạnh, nếu Lý Đường cảm nhận được uy hiếp của Tiết Duyên Đà, song phương chắc chắn có một trận ác chiến, trước khi chưa hoàn toàn nắm chắc, tuyệt đối không thể cho Lý Đường bất cứ cơ hội khai chiến nào.

Cho nên đối mặt với chất vấn như vậy, Đại Độ Thiết căn bản không dám chính diện đối kháng, chỉ có thể yếu thế nói:

- Đỗ tướng quân, cũng đừng nghe Dục Cốc Thiết nói hươu nói vượn, đây vốn là con ngựa trong tộc ta, là bọn hãn cướp trước, ta chỉ là đoạt lại mà thôi.

Đỗ Hà cười nói:

- Việc này ta không quản, tất cả những lời muốn nói người hãy nói trước mặt Bộ Hạ, ngựa ta thu đi trước, các người theo ta đi gặp Bộ Hạ, để cho Bộ Hạ phán xử.

Hắn phất phất tay, cũng không để cho Đại Độ Thiết, Dục Cốc Thiết có cơ hội nói chuyện, trực tiếp kêu người dẫn ngựa đi.

Đại Độ Thiết và Dục Cốc Thiết đang định lên tiếng.

Đỗ Hà trừng mắt, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ các người không tin tưởng Bộ Hạ có thể theo lẽ công bằng xử lý?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Đỗ Hà đã khôn khéo kéo chuyện này lên người Lý Thế Dân, căn bản không cho bọn chúng bất cứ cơ hội phản đối, chỉ có thể không nói gì ngầm đồng ý.

Cái này là phương thức nói chuyện của người thông minh, kỳ thật cả Đại Độ Thiết và Dục Cốc Thiết đều có thân phận không thấp.

Đại Độ Thiết là vương tử của Chân Châu Khả Hãn của Tiết Duyên Đà, Dục Cốc Thiết cũng là thành viên của vương thất Đông Đột Quyết, lấy tư cách Sứ giả tiến vào Đại Đường. Đối với bọn hãn, Lý Thế Dân tiếp đãi như vương tử, địa vị tuyệt đối không kém Đỗ Hà.

Nhưng Đỗ Hà lại liên tục chiếm cứ ưu thế, gắt gao đè ép bọn hãn, ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có.

Khi con ngựa bước qua người hãn, Đỗ Hà không nhịn được thò tay vuốt ve bộ lông bờm trên lưng nó, bộ lông mềm mại giống như mái tóc của giai nhân.

Đột nhiên, móng sau của thiên mã không hề báo hiệu đá mạnh về phía Đỗ Hà, một cước này nhanh như thiểm điện, tạo nên tiếng xé gió lạnh người, nếu bị đá trúng, chắc chắn là thịt nát.

Ngay trong nháy mắt chân ngựa đá đến, Đỗ Hà lập tức di động, chân ngựa đá vào hư không.

Thiên mã nghiêng đầu tựa hồ nhìn Đỗ Hà, phát ra tiếng phì phì trong mũi, tựa hồ nói:

- Con người kia, bộ lông của bản soái, người muốn sờ là sờ được sao?

Đỗ Hà bất ngờ bật cười, hắn đã nhìn thấy không ít liệt mã, nhưng chưa bao giờ gặp một con ngựa nào cao ngạo như vậy.

Cung Thái Cực, Ngự hoa viên.

Đỗ Hà đã tìm được Lý Thế Dân, nói với hắn chuyện vừa trải qua.

Lý Thế Dân đang trêu đùa với lũ chim chóc, nghe Đỗ Hà kể lại cũng cảm thấy hứng thú:

- Vì một con ngựa mà Đông Đột Quyết và Tiết Duyên Đà giao chiến với nhau? Chuyện này là thật hay giả?

Lý Thế Dân là một Hoàng Đế, vì vậy hắn hiểu rất rõ nguy hại mà binh đao mang đến.

Cho nên mỗi lần Đại Đường dùng binh đều trải qua suy tính kỹ càng, trước khi chưa có chiến lược mục đích chính xác, tuyệt đối không bao giờ tùy tiện xuất binh. Vì một con ngựa mà dẫn phát chiến tranh, chuyện này thật sự khó tin.

Đỗ Hà miêu tả lại hình dáng con ngựa cho Lý Thế Dân, cũng nói đầu ngựa giống như đầu thỏ, cười nói:

- Con ngựa đầu thỏ, nhìn thấy vô cùng kiêu ngạo.

Không ngờ Lý Thế Dân nghe xong cũng lộ ra thần sắc kích động nói:

- Nếu là con ngựa đầu thỏ chắc chắn là loại ngựa ưu tú nhất, khó trách Đông Đột Quyết và Tiết Duyệt Đà vì nó mà xung đột vũ trang.....

Hắn lại liếc nhìn Đỗ Hà, cười nói:

- Có phải người thích con ngựa đó, muốn trộm ra mặt lấy nó giúp người?

Nghe vậy, Đỗ Hà cũng nham hiểm cười nói:

- Tiểu tể đúng là có suy nghĩ này, nhưng nghe nói con ngựa này có tính cách rất hung mãnh, toàn bộ Đông Đột Quyết không có người nào có thể thuần phục được nó. Tiểu tể chưa từng luyện qua cách thuần ngựa, có thể thành công hay không, không dám khẳng định. Nhưng thần câu như vậy, ta cảm thấy nên kết hợp với dũng sĩ của Đại Đường mới xứng đáng.

Lý Thế Dân cũng cảm thấy có lý, thò tay vuốt chòm râu nói:

- Trẫm rất thích nghe lời này của hiền tể, bảo mã nên phối với anh hùng, dũng sĩ Đại Đường ta còn không có, Đông Đột Quyết, Tiết Duyệt Đà lại có tư cách gì? Chỉ là..... Trẫm dù sao cũng là Hoàng Đế Đại Đường, cũng không thể cường đoạt đồ vật của Sứ giả đến chúc thọ Trẫm?

Đỗ Hà âm thầm phỉ báng, nhưng trước đó cũng có chuẩn bị tâm lý, Lý Thế Dân là người có tính cách sĩ diện, nhất định phải có một cách vạy toan, bằng không với tính cách của hắn không thể nào phối hợp với mình, mỉm cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể đã có một cách, chẳng những có thể khiến Dục Cốc Thiết cam tâm tình nguyện coi thiên mã như cống phẩm hiến cho Bệ Hạ, đồng thời còn có thể làm cho Đông Đột Quyết phân liệt, suy yếu thực lực của bọn hắn. Về phần Đại Đột Quyết, tiểu tể đồng dạng có thể khiến cho hắn á khẩu không nói gì được.

Đỗ Hà nói kế sách của mình ra.

Lý Thế Dân giật mình, nghe xong trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ:

- Thật đúng là vô sỉ....Thú vị đây.

379. Chương 381 : Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

Dục Cốc Thiết ngồi yên bất định, con người ai cũng có tư tâm nhất định, bất cứ kẻ nào cũng không ngoại lệ.

Chuyện phát sinh, chỉ cần quan hệ đến người một nhà, không thể tránh khỏi nghiêng về người nhà của mình, đây là chuyện thường tình.

Đại Đường và Tiết Duyệt Đà có quan hệ như đại ca tiểu đệ, bởi vì cuối thời nhà Tùy náo động, Hoa Hạ chịu đả kích trí mệnh, Đông Đột Quyết thừa cơ tiến lên, trở thành lực lượng cường đại nhất. Mặc dù Lý Đường lập quốc, cũng đã nhận được ủng hộ của Đông Đột Quyết. Tháng tám năm Đường Vũ Đức thứ chín, Hiệt Lợi Khả Hãn thừa cơ dẫn hai mươi vạn binh đến phía bắc cầu Vị Thủy bên ngoài Trường An, chấn động kinh sư.

Lúc ấy Đường triều căn bản không chuẩn bị thực lực quyết sinh tử với Đột Quyết, Lý Thế Dân bắt đắc dĩ dùng kế nghi binh, đích thân dẫn hạ thần và tướng sĩ đến Vị Thủy đối thoại với Hiệt Lợi, hứa dùng vàng bạc tơ lụa tài vật, giết bạch mã lập minh ước.

Đại Đường bị Đông Đột Quyết bức bách đến mức này, thật sự là sỉ nhục lớn lao, Lý Thế Dân cũng thẳng thắn nói minh ước Vị Thủy thực tế là sỉ nhục Vị Thủy.

Minh ước Vị Thủy là né tránh tác chiến dưới điều kiện bất lợi cho Đại Đường, để ổn định thế cục của mình, phát triển kinh tế, tích lũy lực lượng, là chuyển hướng biến hóa mạnh yếu của nhà Đường và Đột Quyết. Trong chuyển hướng này, Tiết Duyệt Đà có ý nghĩa rất quan trọng.

Năm Trinh Quán thứ hai, Đông Đột Quyết nội loạn, Lý Thế Dân quyết đoán phái Tướng quân Kiều Sư âm thầm liên lạc với thủ lĩnh Di Nam của Tiết Duyệt Đà, tỏ vẻ ủng hộ. Di Nam đạt được ủng hộ của Đại Đường, xây dựng quốc gia Tiết Duyệt Đà độc lập, hơn nữa phụ thuộc vào Đại Đường. Tiết Duyệt Đà độc lập khiến thực lực của Đột Quyết thoáng chốc giảm bớt một phần ba, cũng cho Lý Đường cơ hội quyết thắng.

Năm Trinh Quán thứ ba, Lý Thế Dân sắc phong thủ lĩnh Di Nam của Tiết Duyệt Đà làm Chân Châu Bì Già Khả Hãn. Năm Trinh Quán thứ tư, Đại Đường dùng thế tiến công như vũ bão tiêu diệt Đông Đột Quyết, trở thành bá chủ thiên hạ, Đại Đường có thể tiêu diệt Đông Đột Quyết, Tiết Duyệt Đà có vai trò rất lớn.

Hoàn toàn có thể nói, nếu không có Tiết Duyệt Đà, cho dù Lý Thế Dân hùng tài vĩ lược như thế nào, tuyệt đối không thể trong bốn năm ngắn ngủn tiêu diệt được bá chủ thảo nguyên.

Từ đó về sau Tiết Duyệt Đà vẫn luôn là minh hữu trung thành nhất của Lý Đường, thường xuyên tiến cống dê, ngựa, lạc đà... cho Đường triều. Số lượng cực lớn, thậm chí lên đến mấy vạn.

Còn Tây Đột Quyết vì khống chế Tây Vực luôn đối địch với Đại Đường, gần đây mới giao hảo với Đường triều, Dục Cốc Thiết thực khó tin tưởng, dưới tình huống này Lý Thế Dân không giúp minh hữu mà lại giúp mình. Nếu Lý Thế Dân phán thiên mã cho Tiết Duyệt Đà, tất cả tính toán đều uống phí.

Dục Cốc Thiết là con trai của Thủy Tắt Khả Hãn của Đông Đột Quyết, bởi vì Đông Đột Quyết bị Lý Thế Dân tiêu diệt, mới tìm Tây Đột Quyết nương tựa, ưu thế về thân phận khiến cho hắn luôn có dị tâm, không cam lòng ở dưới người khác. Hắn muốn trở thành Khả Hãn, trở thành bá chủ Tây Vực.

Chỉ có điều thực lực của Ky Lợi Thất không nhỏ, với lực lượng hắn có được hiện giờ còn chưa đủ để chống đỡ với Ky Lợi Thất.

Hắn rất cần tiền, cần rất nhiều tiền để thu mua ủng hộ của chư bộ Tây Vực.

Khi Ky Lợi Thất đề nghị bán ngựa đổi lấy tài vật phát triển bản thân, Dục Cốc Thiết liền biết cơ hội đã tới, dựa vào tín nhiệm nhiều năm qua, hắn đã xung phong nhận làm Sứ giả lần này, tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ. Hắn biết rõ giá trị của thiên mã, nếu bán đi, số tiền đoạt được đủ để tạo thành một quân đội cường đại đối kháng với Ky Lợi Thất.

Việc này chính là mấu chốt của ý đồ tự lập của Dục Cốc Thiết, hôm nay lại vì đủ loại chuyện ngoài ý muốn khiến hắn mất đi cơ hội này, Dục Cốc Thiết làm sao có thể ngồi yên cho được.

Thấy Đỗ Hà thanh thoi thanh thoi đi vào thiên điện, Dục Cốc Thiết lòng như lửa đốt nghênh đón nói:

- Đỗ tướng quân, Thiên Khả Hãn phán xử như thế nào?

- Ài...

Đỗ Hà thở dài, bất đắc dĩ nhún vai, liếc nhìn hắn nói:

- Bệ Hạ nghe xong là giận tím mặt.....

Dục Cốc Thiết lo lắng, trầm nghĩ:

- Thiên Khả Hãn tức giận gì chứ?

Đỗ Hà nhìn xung quanh, lén lút thấp giọng nói:

- Dục đại nhân, người có biết vị thủ lĩnh bộ lạc nào Tây Đột Quyết được Bệ Hạ tín nhiệm nhất không? Là người Nhưng người.....Ài, không nói nữa, người tự giải quyết đi.

Dục Cốc Thiết chấn động, vội vàng lôi kéo Đỗ Hà nói:

- Đổ đại nhân, lời này là thế nào, kính xin đại nhân nói cho ta biết, ta vô cùng cảm kích.

Đỗ Hà nói:

- Ky Lợi Thất mất mặt ngoài giao hảo với Đại Đường ta, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ dã tâm tranh đoạt Tây Vực. Hôm nay các người dùng thiên mã đổi lấy số tiền lớn như vậy làm cái gì? Bệ Hạ anh minh thần võ, chỉ cần nháy mắt là nhìn ra mục đích của các người, các người là muốn dùng số tiền lớn này phát triển thực lực bản thân, phân cao thấp với Đại Đường ta.

Dục Cốc Thiết tái mặt, đây đúng là dụng ý của Ky Lợi Thất.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Bệ Hạ từ trước đến nay đều không yên tâm về Ky Lợi Thất, ý đồ ủng hộ một vị thủ lĩnh bộ lạc làm Khả Hãn, thống soái Tây Đột Quyết, hắn vốn đã chọn trúng người, nhưng người đã làm cái gì? Người đến Trường An bán ngựa cho Ky Lợi Thất, việc này đã làm Bệ Hạ vô cùng tức giận.

Dục Cốc Thiết vừa vui lại hối hận, có thể được Đại Đường ủng hộ, thật sự giá trị hơn bất cứ thứ gì, vội nói:

- Hiểu lầm, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm. Ta bán ngựa cũng không phải vì Ky Lợi Thất, mà vì chính mình, nếu muốn tự lập, ta cần một số tiền rất lớn. Đổ đại nhân, kính xin ngài hãy nói ý tứ của Dục Cốc Thiết cho Thiên Khả Hãn, đại ân của ngài, ta trọn đời không quên.

Đỗ Hà nhìn hắn hồi lâu nói:

- Ta không tin người, Bệ Hạ hiện tại cũng sinh ra bất mãn với người, cũng chưa chắc sẽ tin lời của người. Bệ Hạ phán đoán sáng suốt, đã phán thiên mã cho Tây Đột Quyết các người, người mang thiên mã về Tây Vực đi, không cho phép các người tham gia lễ chúc thọ của Bệ Hạ.

Dục Cốc Thiết càng nghĩ càng cảm thấy lo sợ, con ngựa này đâu phải thiên mã, mà là lá bùa câu hồn của Diêm vương, nếu thật sự chạy về Tây Đột Quyết, uy tín của hắn chắc chắn đại giảm, đừng nói là tự lập, không bị những bộ lạc khác chiếm đoạt đã là may lắm rồi.

Dục Cốc Thiết vội vàng buồn bã nói:

- Đổ đại nhân, giờ ta không cần thiên mã nữa, ta sẽ đưa nó cho Bệ Hạ để chứng nhận tấm lòng của ta. Kính xin người nói cho Bệ Hạ, Dục Cốc Thiết ta thật tâm muốn dựa vào Đại Đường, tuyệt đối không phải loại tiểu nhân như Ky Lợi Thất.

- Như vậy đi.

Đỗ Hà làm ra vẻ khó xử, sau đó mới đáp ứng.

Kết quả không cần mãnh liệt yêu cầu Dục Cốc Thiết, Lý Thế Dân nhận thiên mã, hơn nữa đồng ý ủng hộ Dục Cốc Thiết phản kháng Ky Lợi Thất, để bọn chúng tự mình cắn nhau.

Đại Đường vừa có được thiên mã, lại có thể khiến cho Tây Đột Quyết nội loạn, đúng là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Đây cũng là sở trường lớn nhất của Đỗ Hà, ưu thế lớn nhất của hắn chính là hắn biết được tiến trình lịch sử.

Dục Cốc Thiết che dấu vô cùng tốt, không có người nhìn ra hắn ý đồ phản loạn, nhưng trong lịch sử rõ ràng có ghi chép khi Dục Cốc Thiết thấy Ky Lợi Thất mất lòng người nhất đã khởi binh tự lập, trở thành Khả Hãn của Tây Đột Quyết.

Đỗ Hà chỉ nghe thấy cái tên Dục Cốc Thiết, căn bản không cần đi tìm hiểu con người của hắn, có thể kết luận hắn là một người không cam lòng ở dưới người khác, vì vậy xếp đặt kết cục này, để cho hắn tự chui đầu vào, khiến cho hắn cam tình nguyện dâng tặng thiên mã, cam tâm tình nguyện vì Đại Đường mà làm suy yếu lực lượng của Tây Đột Quyết.

380. Chương 382 : Xem Trò Cười Của Lý Thế Dân

Dục Cốc Thiết đã giải quyết xong, cũng chỉ còn lại Đại Độ Thiết.

Dục Cốc Thiết đã đưa ngựa cho Lý Thế Dân, nhưng hiện giờ con ngựa lại nằm trong tay Đại Độ Thiết, muốn mạnh mẽ cưỡng đoạt cũng không được. Lý Thế Dân là người có tính cách truy cầu hoàn mỹ, việc này thật sự không thể lưu lại bất cứ sơ hở gì.

Đỗ Hà lập tức tìm được Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết vì chuyện thiên mã cũng lo nghĩ nóng vội. Người trong thảo nguyên đều yêu ngựa, có thể có được một con thần câu như thiên mã để cưỡi, đối với bất cứ người nào trong thảo nguyên mà nói cũng là trời xanh ban ân. Mặc dù Tiết Duyên Đà và Đại Đường có quan hệ vô cùng mật thiết, nhưng trong lòng Đại Độ Thiết nghiêm khắc tính toán, con ngựa này xác thực thuộc về Tây Đột Quyết, chỉ là bọn hắn dựa vào thực lực cưỡng đoạt mà thôi.

Nếu như Lý Thế Dân thật sự xử lý công bằng, khả năng phán cho Tây Đột Quyết là rất lớn.

- Ài, cũng không biết rõ tình huống như thế nào, tên đáng chết này, lại làm hỏng chuyện tốt của ta.

Hắn nhớ tới Đỗ Hà, tức tối nghiêng rằng nghiêng lợi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Ngay khi hắn đang lo nghĩ, tiếng bước chân vang lên, Đỗ Hà mặt lạnh tiến vào thiên điện.

Trái tim Đại Độ Thiết như nhảy khỏi ***g ngực, cũng bất chấp sắc mặt Đỗ Hà bất thiện, tới gần hỏi thăm tình huống.

- Hừ...

Đỗ Hà hừ lạnh nói:

- Người thật to gan, công phẩm của Tây Đột Quyết hiến cho Bệ Hạ, người cũng có gan cướp đi.

Nhưng người cũng thật may mắn, người gặp được một Bệ Hạ khoan hồng độ lượng....Bệ Hạ nhớ tới tình nghĩa của phụ thân người, không so đo tội của người, chỉ nói, nếu người thật sự ưa thích, Bệ Hạ sẽ chuyển giao con ngựa cho người, hiện tại con ngựa đang ở cách đây không xa, người đến lấy đi.

Câu nói này khiến Đại Độ Thiết khiếp hãi đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hoàn toàn kinh sợ, hắn làm sao nghĩ tới thiên mã này là hạ lễ Tây Đột Quyết ý định hiến cho Lý Thế Dân. Hắn mạo phạm cướp đoạt hạ lễ này, chẳng phải là vuốt mặt Lý Thế Dân?

Đỗ Hà thầm cười nham hiểm. Ngựa đã đưa rồi, có gan nhận không mới nói.

Nếu không nhận còn có thể nói là người không biết không có tội, bỏ qua chuyện này, nếu Đại Độ Thiết nhận lấy, chứng tỏ hắn biết đây là công phẩm dâng lên Lý Thế Dân vẫn có lòng cưỡng đoạt, cuồng vọng đến mức coi rẻ Lý Thế Dân và vương triều Đại Đường.

Tiết Duyên Đà sẽ không vĩnh viễn cam tâm làm tiểu đệ của Đại Đường, điểm này Đỗ Hà rất tinh tường, Lý Thế Dân cũng tinh tường, Đại Độ Thiết thân là người trong cuộc càng tinh tường.

Nhưng hiện giờ, dưới tình huống thực lực không đủ, bọn hắn cũng không có gan dám phát sinh bất cứ xung đột nào với Đại Đường, để tránh thất bại trong gang tấc.

Quả nhiên....

Sắc mặt Đại Độ Thiết lúc trắng lúc xanh, vội nói:

- Hiểu lầm, tất cả chuyện này đều là hiểu lầm. Thiên Khả Hãn là Khả Hãn chí cao vô thượng trong lòng Tiết Duyên Đà chúng ta, ta chưa từng nghĩ sẽ đi cướp công phẩm của Thiên Khả Hãn, trái lại ta cướp đoạt thiên mã chính là vì trong mắt Đại Độ Thiết ta, chỉ có anh hùng như Thiên Khả Hãn mới có thể xứng với thiên mã. Loại tạp chủng như Tây Đột Quyết không có tư cách này, cho nên mới tùy tiện ra tay, ý định đem thiên mã chuyển tặng cho Thiên Khả Hãn, hiện tại thiên mã đã là vật của Thiên Khả Hãn, vậy là tâm nguyện của ta đã hoàn thành, làm gì có đạo lý lấy lại. Tầm lòng của Đại Độ Thiết, kính xin Đỗ đại nhân thay ta truyền đạt.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Thì ra là như vậy, ta nhất định sẽ thay người chuyển lời.

Lời nói của Đại Độ Thiết hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn, nếu Đại Độ Thiết bất ngờ nhận thiên mã này, Đại Đường chỉ còn cách chuẩn bị chiến tranh. Bởi vì điều này chứng tỏ Tiết Duyên Đà đã không đặt Đại Đường vào mắt.

Rất hiển nhiên, hiện tại Tiết Duyên Đà không có lá gan này.

Đỗ Hà về tới Ngự Hoa Viên, lại bất ngờ bị hộ vệ chặn ngoài cửa hoa viên.

- Các người làm gì vậy, ta muốn gặp Hoàng Thượng.

Mỗi lần hắn ra vào Ngự Hoa Viên đều không cần thông báo, chỉ khi đến gần chỗ Lý Thế Dân, phòng thủ nghiêm mật nhất mới cần dừng lại, thông báo một tiếng.

Hắn chưa bao giờ bị hộ vệ ngăn cản bên ngoài cửa Ngự hoa viên như vậy, huống chi hắn vừa mới rời khỏi không lâu, Lý Thế Dân còn đang chờ hắn hồi báo?

Chuyện này hoàn toàn không phù hợp với tác phong bình thường.

Đỗ Hà âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Đợi ước chừng nửa nén hương, Đỗ Hà mới được truyền lệnh đi vào.

Trên đường đi tới Ngự hoa viên, Đỗ Hà phóng nhãn nhìn xung quanh, đột nhiên thấy một bóng lưng quen thuộc được một tên thị vệ dẫn từ đường mòn đối diện đi xuyên qua, theo một cửa khác ra khỏi Ngự hoa viên.

- Bóng lưng kia rất quen thuộc, hắn mặc y phục ngự y, đúng rồi, là Thái Y Lệnh.

Thời gian trước, Tôn Tư Mạc liên tục ở lại phủ đệ của Đỗ Hà, Thái Y Lệnh thường xuyên đến gặp hắn, cùng hắn đàm luận y thuật, học tập lẫn nhau. Đỗ Hà thỉnh thoảng gặp gỡ, tương đối quen thuộc, Thái Y Lệnh là người đứng đầu ngự y, y thuật của hắn cũng được Tôn Tư Mạc khen ngợi không dứt, là đại phu ngự dụng của Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Hoàng Hậu, hắn xuất hiện ở đây chẳng lẽ là trị bệnh cho Lý Thế Dân?

Không lẽ nào, vừa rồi Đỗ Hà còn nói chuyện với mình, làm sao có thể nói bệnh là bệnh được?

Liên tưởng đến chuyện bị ngăn cản ngoài cửa, Đỗ Hà mỉm cười, trầm nghĩ:

- Trong chuyện này nhất định có gì đó mờ ám.

Xuyên qua đường mòn, Đỗ Hà tiến sâu vào rừng mai bên trái Ngự hoa viên, Lý Thế Dân đang ngồi trên hồ giường, vừa trêu chọc mấy chú chim, vừa thưởng thức hoa mai đứng ngạo nghễ trong gió rét. Cung Phấn mai, Hồng mai, Chiếu Thủy mai, Lục Ngọc mai, Đại Hồng mai, Ngọc Diệp mai, Sái Kim mai....trong rừng mai, loại mai nào cũng có.

Tháng giêng chính là lúc hoa mai nở rộ, trên trăm gốc hoa mai ganh đua sắc đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Thấy tình cảnh này, Đỗ Hà càng cảm thấy kỳ quái, Lý Thế Dân rất ít khi bị bắt gặp ngồi trên hồ giường. Khi hắn nghỉ ngơi thường lui tới lệch thềm, trước mặt người thân cận sẽ không để ý đến lễ tiết cung đình, nằm nghiêng trên hồ giường lúc nào cũng thoải mái hơn ngồi.

Lý Thế Dân đang ngồi trước mặt hắn, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

- Nhạc phụ, tất cả mọi chuyện đã được giải quyết. Dục Cốc Thiết kêu hắn vốn định lấy con ngựa này tặng cho người, Đại Độ Thiết lại càng không dám đòi, còn kêu ta giải thích với người.

Lý Thế Dân cười nói:

- Tiểu tử ngươi cũng thật mưu ma chước quỷ, cách cưỡng đoạt mạnh mẽ như vậy cũng có thể làm cho người ta cam tâm tình nguyện, thật đúng là có ngựa của người ở chuồng ngựa, người đi thử đi, nếu người có thể thuần phục được nó, trăm cũng không hẹp hòi, sẵn sàng tặng nó cho người.

Khi hắn nói chuyện, trong lúc lơ đãng để lộ ra nụ cười có vẻ hả hê.

Đỗ Hà neho mắt, bắt giác phát hiện ra nguyên nhân của tất cả vấn đề, thầm nghĩ:

- Dích thị là tên gia hỏa này nhân lúc mình đi thuyết phục Dục Cốc Thiết, Đại Độ Thiết đã thử đi cưỡi ngựa, kết quả kỹ thuật không tinh, lại để cho con ngựa điên cuồng hất xuống, hắn kêu mình đến thử ngựa, rõ ràng là muốn cho mình giẫm lên vết xe đổ, để mình ném thử mùi vị bị ngựa hất xuống.

Hắn cố nén cười nói:

- Không vội, không vội, kỹ thuật cỡi ngựa của tiểu tử không kém, nhưng đối với kỹ thuật thuần phục ngựa lại dốt đặc cán mai, vẫn nên chờ đợi thì hơn. Quay về ta sẽ tìm Tàn tướng quân học tuyệt chiêu đặc biệt của hắn, sau đó mới đến thử, cũng không thể để con ngựa hất xuống đất cũng không hay.

Lý Thế Dân cố tự trấn định, nhẹ nhàng giãi dụa, tỏ vẻ mình không việc gì, nhưng hai đầu lông mày lại khẽ nhướng lên, bại lộ tình trạng hiện giờ của hắn.

Đúng như Đỗ Hà suy đoán, lần này Lý Thế Dân quả thật bị con ngựa hất ngã xuống đất.

Lý Thế Dân từ nhỏ đã giỏi bắn cung cưỡi ngựa, xuất thân cao quý, được danh sư chỉ điểm, chẳng bao lâu cũng trở thành một hãn tướng dũng mãnh thiện chiến. Mặc dù đã trở thành Hoàng Đế, hắn cũng thường xuyên tranh thủ thời gian đi săn bắn, thỉnh thoảng hoạt động cơ giãn gân cốt. Hắn có thói quen thu thập bảo bối, nuôi sáu con thần câu, con nào cũng là long chủng hiếm có. Thiên mã mà Đỗ Hà nói có vẻ vô cùng kỳ diệu, hắn cũng không nhịn được muốn đến xem rút cuộc như thế nào.

Đi vào chuồng ngựa, Lý Thế Dân nhìn thấy thần câu giống như vương giả, kinh hãi thán phục liên tục. Trước mắt thiên mã này, sáu con thần câu hắn có chỉ giống như tiểu hài tử, không đáng nhắc đến.

Hắn ý đồ lên ngựa rong ruổi một phen, kết quả bị kịch.

Luận về kỹ thuật cỡi ngựa, Lý Thế Dân đã cỡi ngựa nửa đời người, kỹ thuật cũng không kém, còn cao hơn Đỗ Hà một bậc, nhưng một con thiên mã khiến tất cả mã phu, chuyên gia thuần phục ngựa của dân tộc sinh trưởng trên thảo nguyên như Tây Đột Quyết cũng thúc thủ vô sách thì Lý Thế Dân có thể làm gì?

Còn chưa hết thời gian uống cạn chung trà, thiên mã đã hất văng Hoàng Đế Đại Đường, bá chủ thiên hạ xuống dưới đất, khiến hắn ngã dúi dụi, toàn thân đau nhức.

Nếu là quân vương tầm thường có lẽ sẽ thẹn quá hoá giận, chém chết con ngựa.

Nhưng Lý Thế Dân là người có tấm lòng rộng lớn, trong lòng biết là kỹ thuật của mình không tinh, cũng không phải do ngựa, vì vậy không đi so đo. Chỉ có điều hắn vô cùng mất mặt, nhất là không muốn mất thể diện trước mặt tiểu bối Đỗ Hà, ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Hắn rất thâm độc, thấy mình bị thương, cũng muốn kéo theo Đỗ Hà xuống nước, để hắn chịu tội với mình, không ngờ lại bị tiểu tử này nhìn ra, thẹn quá hoá giận nói:

- Tiểu tử ngươi nhớ kỹ cho trẫm, nếu ngươi không muốn thử, vậy trong ngày sinh nhật của trẫm, trẫm sẽ dắt nó ra trước mặt mọi người, xem rút cuộc có ai có thể thuần phục nó hay không, đương nhiên, ai thuần phục được nó, trẫm sẽ ban thưởng con ngựa cho người đó.

Trẫm phải xem xem trong đám hào kiệt của Đại Đường ta, rút cuộc người nào có bản lĩnh thuần phục nó.

Nghe vậy, Đỗ Hà cũng không thêm để ý, con ngựa kia quả thật làm cho người ta thêm muốn, nhưng hắn cũng biết mình biết ta, biết rõ mình không biết gì về thuật thuần phục ngựa, muốn thuần phục con thiên mã này, cơ hội thành công thật sự không lớn. Chỉ bằng nhân lúc thời gian còn cách yến hội 10 ngày, bổ sung tri thức của phương diện này, khi yến hội diễn ra có thể xuất thủ.

Thành công đương nhiên là tốt, không thành công cũng chỉ có thể trách mình tài nghệ không bằng người, không có gì tiếc nuối.

Lý Thế Dân không muốn bị Đỗ Hà chê cười, phát tay giống như đuổi ruồi, đuổi hắn ra ngoài.

Đỗ Hà vừa rời đi, Lý Thế Dân không nhịn được liên tục rên rỉ, cắn răng thấp giọng nói:

- Thật sự quá đau, Xú tiểu tử, người dám cười trộm, người cũng đừng nghĩ tới ngày tốt lành.

381. Chương 383 : Thọ Yến Bắt Đầu, Nghi Ngờ Nảy Sinh

Dạy ngựa và cỡi ngựa vốn không có quy luật, nhưng giữa chúng lại có một tương quan chặt chẽ.

Người thông hiểu cỡi ngựa, không nhất định thuần phục được ngựa, nhưng người thuần phục được ngựa nhất định sẽ biết cỡi ngựa.

Những con ngựa Đỗ Hà cưỡi trước kia phần lớn đều là quân mã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, sớm đã không có dã tính, không dám không phục tùng chỉ huy của tướng quân. Cho nên mặc dù Đỗ Hà rất giỏi cưỡi ngựa, nhưng đối với thuần phục ngựa lại đột đặc cán mai, hoàn toàn chưa có tiếp xúc.

Hắn vừa xâm nhập tiếp xúc mới biết đạo lý người không trong nghề không thể nào biết được tình huống của nghề đó.

Thuần phục ngựa không chỉ đơn giản là làm thế nào ngồi trên lưng ngựa, không để ngựa hất ngã.

Nếu muốn một động vật có dã tính nặng mấy trăm cân, hoàn toàn phục tùng nghe lời, thực sự không phải chuyện đơn giản, cần trải qua dạy dỗ tỉ mỉ, hơn nữa tính cách của mỗi con ngựa đều khác nhau, phương pháp huấn luyện cũng khác nhau, đòi hỏi phải có nghiên cứu tìm hiểu kỹ càng.

Đỗ Hà sơ bộ lược lợi môn đạo thuần phục ngựa cũng không khỏi cảm thấy mình quyết định sáng suốt. Đối với một kẻ dạy ngựa đột đặc cán mai như hắn, đối với một con ngựa hơi có dã tính đã không thể nào huấn luyện trong một thời gian ngắn, chứ đừng nói là thiên mã khiến toàn bộ Tây Đột Quyết không có người nào có bản lĩnh thuần phục.

Trong khoảng thời gian bổ sung tri thức về phương diện này, ngày hai mươi ba tháng giêng bắt giặc đã đến.

Cổ nhân có một thuyết pháp nghiêm cẩn về tuổi tác: Nam tử 15 tuổi có thể gọi là tuổi học hành, 20 tuổi gọi là tuổi nhước quán (Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên gọi là nhước quán), 30 tuổi là tuổi xây dựng sự nghiệp, 40 tuổi thông tỏ sự đời, còn lại 50 tuổi, 60 tuổi, 70 tuổi, 80 tuổi, 90 tuổi lần lượt là tuổi tri mệnh, tuổi hoa giáp, tuổi cổ hi, tuổi mao diệt, tuổi thai bối, cho đến 100 tuổi chính là bách tuế.

Bắt đầu của mỗi niên tuế, trên cơ bản đều cử hành buổi lễ long trọng để ăn mừng, cầu phúc, đương nhiên quy mô lớn nhỏ phụ thuộc vào gia thế.

Lý Thế Dân năm nay vừa vặn 40 tuổi, đã bắt đầu đến tuổi thông tỏ sự đời, cho nên ngày sinh nhật lần này tổ chức đặc biệt long trọng.

Nếu theo kế hoạch ban đầu, hiện tại kinh tế Đại Đường có chút căng thẳng, dân chúng giàu có, nhưng quốc gia cũng không giàu có. Lý Thế Dân chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật đơn giản, nhưng những năm này thanh thế của Đại Đường đặc biệt vang dội, sứ giả dị tộc đến chúc mừng kéo dài không hết.

Vì vậy hắn cũng quyết định tổ chức một yến hội long trọng, dù sao cũng không thể để Đại Đường mất mặt trước sứ giả các nước.

Sáng sớm hôm nay, Đỗ Hà dưới sự thúc giục của Trường Nhạc bắt đầu ăn mặc chỉnh tề. Hắn là Phò mã, là một trong những hoàng thân quốc thích, từ sáng sớm bọn họ cần tiến cung chúc mừng Lý Thế Dân, sau đó đến tổ miếu báii tể tổ tiên Lý gia, tiếp nhận đủ loại chúc mừng của quan lại và các tộc đến buổi chiều.

Đỗ Hà mặc một bộ lễ phục chúc mừng, bản thân hắn vốn hiểu động chỉ thích mặc loại y phục rộng rãi, dễ hoạt động, chỉ có vào những ngày lễ long trọng mới mặc lễ phục chính thức. Hắn nhìn vào gương, thấy trong gương phản chiếu hình ảnh thiếu đi mấy phần bất cần đời, nhưng lại có thêm sự trầm ổn, trang trọng, lộ ra khí chất bất phàm nổi bật.

- Đúng là người đẹp trai, mặc cái gì cũng đẹp.

Đỗ Hà tự sướng nghĩ.

Hắn ở đại sảnh chờ hai nương tử trang điểm, ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn mới khoan thai bước đến.

Hai nữ nhân sóng vai cùng đi.

Lý Tuyết Nhạn ăn mặc vô cùng cao quý, thướt tha, mặc dù không có dáng người ma mị như Vũ Mị Nương, nhưng thân hình đầy đặn, tư thái ưu nhã, như một đóa hoa tươi trên quý, tràn ngập phong thái thu hút lòng người, ống tay áo cung trang rất rộng, vạt áo kéo dài trên mặt đất, trên vai khoác một chiếc khăn quàng cổ, búi tóc dùng sợi tơ xuyên thành trâm hoa, rủ xuống hai bên, khiến nàng vô cùng xinh đẹp.

Trường Nhạc càng ăn mặc theo đúng tiêu chuẩn công chúa, mái tóc được búi theo kiểu “đọa mã kế”, kết hợp với thân hình uyển chuyển, eo thon, cổ ngọc, da thịt trắng nõn, càng khiến người ta cảm thấy ưu mỹ. Nàng bước đi nhẹ nhàng như tiên nữ, chiếc váy dài rộng lớn đong đưa theo bước chân, càng phụ trợ cho dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Hai người một người một vẻ, các nàng sóng vai bước đi, thật sự là xuân lan thu cúc, không ai thua ai.

Đỗ Hà trầm trồ khen ngợi:

- Hai vị ái thiếp giống như tiên nữ hạ phàm, khiến cho người ta nhìn không chớp mắt.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn thấy Đỗ Hà ăn mặc có phong vị khác hẳn ngày thường, trong mắt đều sáng ngời, nhưng hắn vừa mở miệng, khí chất trầm ổn, trang trọng liền bắt mắt không còn gì, bất giác nhìn nhau mỉm cười. Lý Tuyết Nhạn lầu bầu nói:

- Xem chàng ăn mặc như vậy còn tưởng chàng đã thay đổi, chàng vừa mở miệng, lại trở về con người cũ rồi.

Đỗ Hà khom người thở dài:

- Nương tử, phu quân này xin hữu lễ.

Dáng vẻ của hắn lúc này hoàn toàn là tư thế của loại thư sinh cứng nhắc, tương kính như tân với nương tử.

Lý Tuyết Nhạn sợ tới mức rung mình, cũng không ngờ giữa phu thê lại có tình cảnh giống như với tân khách như vậy, khoát tay nói:

- Được rồi, được rồi, vẫn là nguyên trạng thì tốt hơn.

Trường Nhạc cười nói:

- Hai người đừng làm rộn nữa. Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh chóng khởi hành thôi.

Lúc này trong cung ngoài cung đều vô cùng náo nhiệt, mặc dù nói buổi sáng chỉ tiếp đãi hoàng thân quốc thích, nhưng dòng họ Lý thì nhiều không kể xiết, tụ tập lại cũng là một quần thể khổng lồ.

Bọn họ theo dòng người tiến vào hoàng cung.

Địa điểm ăn mừng chính là Lập chính điện của Trường Tôn Hoàng Hậu.

Ngoài điện đã tụ tập 180 người, trong đám người Đỗ Hà nhìn thấy Phòng Di Ái đang ở một bên chờ đợi, Dương Thành công chúa đang có bầu ở nhà tĩnh dưỡng, hắn cũng chỉ có thể một mình đến chúc mừng.

Đỗ Hà và hoàng thân quốc thích trong dòng họ Lý thì cũng không quá gần gũi, chào hỏi xong, cũng không để ý tới người khác, trực tiếp kéo Phòng Di Ái đến bên cạnh nói chuyện phiếm.

Ngược lại Trường Nhạc là Trưởng công chúa của Đại Đường, trong đám nữ quyền vẫn là người rất có nhân khí, vừa đến Lập chính điện đã được một đám công chúa, quận chúa vây lại, ríu rít trò chuyện cách chỗ hắn không xa.

Đúng lúc này, có hai người từ xa bước đến chỗ bọn người Trường Nhạc.

Đỗ Hà nhìn về phía người tới, đó là hai thanh niên khoảng chừng 30 tuổi, dung mạo uy vũ, tướng mạo bất phàm.

Trong đó có một người hẳn biết, chính là tiểu nhi tử Lý Sùng Thực của Hà Gian Nguyên Vương Lý Hiếu Cung, còn có một người lớn tuổi hơn một chút, tướng mạo tương tự, nhưng Đỗ Hà không biết là ai, có lẽ cũng là huynh đệ của Lý Sùng Thực.

- Hẳn là ai?

Đỗ Hà hỏi Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái nói:

- Con trai trưởng Lý Sùng Hoàng của Hà Gian Nguyên Vương Lý Hiếu Cung, là một nhân vật văn võ song toàn.

- Biểu muội, nhiều năm không gặp, muội càng lúc càng xinh đẹp?

Lý Sùng Hoàng mỉm cười, chào hỏi Trường Nhạc.

Đỗ Hà khẽ cau mày, biểu huynh muội nói chuyện đùa với nhau, vốn là chuyện thường. Đỗ Hà là người rộng rãi, cũng không đến mức ghen tuông, nhưng khi Lý Sùng Hoàng nói chuyện, trong mắt hẳn có một luồng âm tà, thâm lam, rất khó chịu.

Trường Nhạc cũng lưu ý đến biểu lộ này, thảm chán ghét, chỉ thuận miệng trả lời qua loa, quay người bỏ qua một bên.

Lý Tuyết Nhạn lại ngơ ngác nhìn gương mặt của người thanh niên kia thất thần.

Trường Nhạc kéo tay Lý Tuyết Nhạn.

Lý Tuyết Nhạn lên tiếng, hồi tỉnh, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía gương mặt người thanh niên kia.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà có chút không thoải mái, tiến lên thấp giọng hỏi thăm.

Lý Tuyết Nhạn ghé sát tai hẳn nói:

- Hình như, hẳn...hẳn dùng thuật cải trang.

382. Chương 384+385: Hạ Lễ

Lời nói của Lý Tuyết Nhạn khiến cho thần sắc Đỗ Hà ngưng trọng, thuật dịch dung rất thần kỳ, chỉ có nhìn thấy tận mắt mới có thể nhận thức ảo diệu bên trong, chỉ cần người nắm giữ môn kỹ thuật này có kỹ thuật siêu quần, có thể dễ dàng biến thành một người khác, hơn nữa còn không lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Lý Tuyết Nhạn từ khi bắt ngờ nhận được bí tịch dịch dung, biết rõ kỹ thuật dịch dung này có thể trợ giúp Đỗ Hà, cũng dụng tâm học tập, kỹ thuật tương đối không tệ. Khi nàng cải trang, cho dù là Đỗ Hà cũng khó lòng phân biệt thật giả.

Lý Hiếu Cung là công thần của vương triều Lý Đường, là danh tướng nền móng, nửa giang sơn Lý Đường thậm chí có thể nói do Lý Hiếu Cung giành được. Trong dòng họ Lý thị chỉ có hai người được Lý Thế Dân coi trọng. Một người là Lý Hiếu Cung, một người khác là Lý Tông Đạo.

Lý Sùng Hoàng là con trai trưởng của Lý Hiếu Cung, thân phận địa vị của hẳn rất cao, hoàn toàn không thua gì hoàng tử.

Sao hẳn lại dịch dung, lại giả mạo?

Đỗ Hà cảm thấy tình thế nghiêm trọng, hơi trầm ngâm, bất động thanh sắc.

Thừa dịp mọi người không chú ý, kéo Lý Tuyết Nhạn đi đến bên cạnh, nghiêm túc thấp giọng nói:

- Nàng có chắc chắn không? Chuyện này vô cùng nghiêm trọng.

Lý Sùng Hoàng có địa vị rất cao, người cải trang dịch dung thành hình dạng của hắn, có thể làm rất nhiều chuyện. Vào thời khắc đặc thù này, nếu như hắn là một sát thủ, vậy trong yến hội lần này hắn có thể ám sát bất cứ người nào, thậm chí kể cả Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Hoàng Hậu, về phần đám Thái tử, Ngụy vương, chỉ cần biểu lộ một ít hảo cảm, bọn chúng sẽ giống như ruồi ngửi thấy phân người, thi nhau lôi kéo hắn.

Đương nhiên đây chỉ là một giả thiết, còn có rất nhiều khả năng khác. Dù sao thân phận địa vị của Lý Sùng Hoàng có thể đơn giản làm ra tổn thất thảm trọng với Đại Đường.

Lý Tuyết Nhạn thấy Đỗ Hà bất ngờ biểu lộ nghiêm túc, cũng ý thức được chuyện này nghiêm trọng, nhưng nàng nhún mày, vội vàng nói:

- Không thể, ta chưa từng qua lại với Lý Sùng Hoàng, ngay cả hình dáng của hắn thế nào ta cũng không biết. Chỉ là nhìn thấy mặt của hắn có cảm giác rất cổ quái, không chân thực, nhưng ta không nhìn ra sơ hở, chỉ có điều loáng thoáng cảm thấy mặt hắn đầy đặn mất tự nhiên.

Nếu không....nếu không để ta quan sát một lát xem rút cuộc là thật hay giả.

Nàng thăm hặn mình vô dụng, vào thời điểm mấu chốt lại không giúp gì được.

- Không cần.

Đỗ Hà có thể hiểu được tâm tình của nàng, kéo tay nàng cười nói:

- Không cần, ta tin tưởng cảm giác của nàng, nếu không thực sự có chuyện như vậy, nàng sẽ không vô cớ sinh ra cảm giác kỳ quái này. Nếu nàng quá chú ý, ngược lại sẽ khiến hắn phát giác, đánh rần động cỏ. Chuyện tiếp theo cứ giao cho ta, ta cũng muốn xem hắn rút cuộc là thần thánh phương nào, có mục đích gì.

Hắn lạnh lùng mỉm cười, ánh mắt trở nên thâm thúy sắc bén.

Lý Tuyết Nhạn ngọt ngào cười nói:

- Vậy mọi việc giao cho phụ quân.

Trở lại trước điện, Đỗ Hà đón nhận ánh mắt hỏi thăm của Trưởng Nhạc, mỉm cười, tỏ vẻ không cần chú ý.

Hôm nay là sinh nhật của Lý Thế Dân, chỉ cần “Lý Sùng Hoàng” này không tạo ra chuyện gì bất ngờ, việc này đợi sau khi buổi lễ kết thúc mới đi xử lý, nếu “Lý Sùng Hoàng” có ý đồ gây sự, cũng vừa vặn có thể xem xem hắn có mục đích gì.

Trưởng Nhạc là người hiếu thuận, việc này tốt nhất nên giấu nàng, để tránh nàng hao tổn tinh thần, lo lắng hãi hùng.

Đỗ Hà lôi kéo Phòng Di Ái hỏi thăm về Lý Sùng Hoàng.

Lý Hiếu Cung từ khi được phong làm Hà Gian Nguyên Vương, cũng không quan tâm đến bất cứ sự vụ gì, tất cả mọi chuyện trong đất phong đều giao cho con trai cả Lý Sùng Hoàng xử lý, còn mình ở lại Trường An hưởng lạc. Cho nên Lý Sùng Hoàng quanh năm ở đất phong, thay thế Lý Hiếu Cung xử lý mọi chuyện, gần mười năm rồi, số lần đến Trường An có thể đếm trên đầu ngón tay. Phòng Di Ái không quen hắn, cũng không biết rõ về hắn, chỉ biết Lý Sùng Hoàng rất xuất sắc. Năm đó khi Phòng Di Ái và Đỗ Hà còn lăn lộn ở Trường An, danh khí của Lý Sùng Hoàng vừa lộ ra, đã có tài nghệ không tầm thường.

Đỗ Hà cũng biết thời gian Lý Sùng Hoàng ở Trường An không dài, trong thời gian ngắn rất khó thăm dò được tình huống của hắn, cũng không hỏi nhiều.

Không bao lâu, giờ lành đã tới, bọn họ xếp thành đội ngũ, tiến về tổ miếu tế tổ, trải qua lễ tiết phức tạp, trước sau bận rộn nửa canh giờ, Lý Thế Dân mới đến Lập chính điện tiếp nhận chúc mừng của con cái và đồng tông.

- Hôm nay chính là sinh nhật của trẫm, trẫm vốn không muốn tổ chức phô trương như vậy, vốn chỉ muốn đến Lập chính điện tùy tiện ăn một bữa cơm rau dưa, nhận lời chúc mừng là được rồi, tiếc rằng không lay chuyển được Thái tử, Khác nhi, Thái nhi còn có bọn người Cao Dương, không tổ chức yến tiệc chúc mừng ở Đông Cung, làm trái hiếu tâm của bọn hắn, khiến chư vị bằng hữu chê cười rồi.

Tiến vào đại điện, Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Hoàng Hậu ngồi vào vị trí chủ vị của mình, sau khi nhận lời chúc mừng của mọi người, vô cùng khách khí nói.

- Bệ Hạ nói quá lời.

Mọi người trong điện đồng loạt hồi lễ.

Những lời này có vẻ ra vẻ, nhưng lại không thể thiếu.

Lý Thế Dân cười nói:

- Ở đây đều là người một nhà, họ hàng thân thích, mọi người cũng không cần câu thúc, cứ vui vẻ tự nhiên.

Ánh mắt của hắn đảo qua đám người, rất nhanh phát hiện mấy người Đỗ Hà đang xếp ở hàng phía trước, trên mặt hiện ra nụ cười như hoa.

Trường Nhạc là Trưởng công chúa của Đại Đường, có địa vị rất cao, lúc này Đỗ Hà cũng nhờ hồng phúc của nàng, ngồi ở hàng phía trước.

Lý Thế Dân cũng không quan tâm ánh mắt của người khác, vẫy tay nói:

- Trường Nhạc, nào...ngồi xuống bên cạnh phụ hoàng, nói chuyện với phụ hoàng.

Lời này vừa nói ra, các hoàng tử đều đỏ con mắt.

Trong yến hội như vậy người có thể ngồi cạnh Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Hoàng Hậu sẽ có vinh quang lớn lao thế nào.

Hai bên Trưởng Tôn Hoàng Hậu đã có hai người, một là Tấn Vương Lý Tri mười một tuổi, một là Tấn Dương công chúa còn chưa đến bảy tuổi, chỉ có bên cạnh Lý Thế Dân còn một chỗ trống, người có thể ngồi ở đó, hiển nhiên vô cùng vinh hạnh.

Nếu Lý Thừa Càn ngồi ở đó, chứng tỏ Lý Thế Dân vẫn sủng ái hắn như trước, ngôi vị Thái tử càng thêm vững chắc. Nếu Lý Khác, Lý Thái ngồi ở đó, chứng tỏ Lý Thế Dân thiên vị, bọn hắn có hi vọng trở thành Thái tử Đại Đường. Tất cả đều ước ao có thể ngồi vào vị trí đó.

Nhưng khi nghe Lý Thế Dân gọi Trường Nhạc, mấy huynh đệ đều vô lực, tình lực báo oán cũng không có. Từ nhỏ đến lớn, Trường Nhạc đều là bảo bối của Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Hoàng Hậu, tất cả những gì hay nhất đều là giành cho Trường Nhạc, huynh đệ bọn họ hoàn toàn không có phần.

Chỉ có điều không ngờ sau khi Trường Nhạc được gả đi, nàng vẫn có địa vị như vậy trong lòng Lý Thế Dân.

Trường Nhạc có chút do dự, cảm giác mình là người của Đỗ gia, ngồi ở đó có vẻ không thích hợp.

Lý Thế Dân quả quyết không vui nói:

- Con đến Đỗ gia thì không phải là con gái của phụ hoàng nữa sao, ngồi bên cạnh phụ hoàng có gì mà do dự.

Trường Nhạc liếc nhìn Đỗ Hà, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của hắn.

Lý Thế Dân khoát tay nói:

- Không cần nhìn, nếu Xú tiểu tử dám không đáp ứng, trẫm sẽ lập tức lột da hắn.

Đỗ Hà tỏ vẻ như người vô tội, tại sao lại liên lụy chuyện này lên đầu ta, không trút bỏ tức giận lên đầu nữ nhi bảo bối, cũng đừng chuyển dời đến người ta, ngài là lão đại, nói thế nào chẳng được, ngại ngần sở mũi, đầu hàng nói:

- Tiểu tể nào dám.

Trường Nhạc thấy tất cả mọi người trong sảnh đều cổ quái nhìn bọn họ, cũng biết không đứng ra không được, vì vậy cũng thoải mái ngồi xuống bên cạnh Lý Thế Dân.

Lúc này Lý Thế Dân mới thoả mãn gật đầu.

Về thân thiết của bọn họ cũng không che giấu được những người có lòng trong đại diện.

Lý Thừa Càn ghen ghét nắm chặt tay, Lý Thế Dân và Đỗ Hà có quan hệ tốt đẹp như vậy, hoàn toàn là bất lợi đối với tương lai sau này của hắn.

Lý Thái thần sắc phức tạp, ngay từ khi bắt đầu hắn đã biết rõ Đỗ Hà tuyệt đối không phải người bình thường, nếu có thể lôi kéo hắn đến trận doanh của mình, tuyệt đối có thể là một cánh tay đắc lực của mình. Nhưng hết lần này tới lần khác Đỗ Hà và tập đoàn thế gia vọng tộc Sơn Đông nảy sinh xung đột lợi ích cực lớn, hắn chỉ có thể chọn một trong hai. Mặc dù Đỗ Hà rất được Hoàng Đế sủng ái, nhưng thực lực của hắn làm sao có thể so sánh với tập đoàn thế gia vọng tộc Sơn Đông đã trải qua trăm ngàn năm truyền thừa? Chỉ có thể vì dưa hấu ném hạt vừng, đoạn tuyệt qua lại với Đỗ Hà.

Nhưng hiện giờ Đỗ Hà chẳng những tiến nhập Thượng thư tỉnh, thanh danh của hắn cũng như hạt vừng nở hoa, liên tiếp dâng cao, hiện tại đã phân biệt không rõ, rút cuộc ai là hạt vừng, ai là dưa hấu.

Chỉ có trong mắt Lý Khác lóe ra sắc thái thần bí, thâm nghĩ:

- Tiểu muội này thật sự không đơn giản.

Nhưng trong mắt cũng có vẻ bất đắc dĩ, hắn cũng không phải không muốn lôi kéo Đỗ Hà, chỉ là Đỗ Hà giống như con cá chạch bên trong hồ sen, căn bản không có cơ hội bắt được.

Về phần Tấn Vương Lý Trì ngồi bên cạnh Trưởng Tôn Hoàng Hậu, trong miệng hắn ngậm đầy kẹo, nhưng con mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn về phía mấy cái kẹo trong tay Tấn Dương công chúa, trong đầu nghĩ đến làm thế nào lấy được chúng. Tấn Dương công chúa túm mấy cây kẹo cực kỳ chắc chắn, cảnh giác nhìn huynh trưởng.

Nàng tuy còn nhỏ, nhưng đã có ý thức đề phòng.

Đỗ Hà lại liếc nhìn Lý Trì, thấy hai mắt hắn lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào mấy cây kẹo trong tay Tấn Dương công chúa, gãi đầu thâm nghĩ:

- Hắn là Hoàng Đế tương lai của Đại Đường, tại sao lại không đáng tin cậy như vậy.

Lý Thừa Càn với tư cách Thái tử, đi đầu bước ra:

- Mấy ngày trước, thần ngẫu nhiên có được một vật, chính là bức “Áp Đầu Hoàn Thiếp” của Vương Hiến Chi, con trai của Thư Thánh Vương Hi Chi, nhi thần biết phụ hoàng đam mê thư pháp, lấy cái này làm hạ lễ, chúc phụ hoàng thân thể khỏe mạnh, thọ tựa Nam Sơn.

Ánh mắt Lý Thế Dân sáng ngời, vội kêu người trình chữ lên, thưởng thức một lát nói:

- Chữ tốt, mặc dù không bằng cha hắn, nhưng cũng là tác phẩm xuất sắc hiếm có, Thái tử thật có lòng.

Lý Thừa Càn cười đắc ý nói:

- Phụ hoàng, hài nhi còn nghe nói gần đây Trường An có một vũ cơ, sở trường múa kiếm, có người đánh giá nàng múa kiếm xuất thần nhập hóa, có thể di động thiên hạ, chấn động thần quỷ. Hài nhi may mắn, mới được nàng đến Đông Cung múa kiếm cho phụ hoàng.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Đó có phải là Công Tôn Dạ Nguyệt của Cẩm Tú phường, trăm cũng nghe qua đại danh, chỉ hận vô

duyên chưa gặp. Như vậy, buổi chiều hôm nay trăm sẽ chiêu đãi quần thần và các đặc phái viên quốc gia, để Công Tôn Dạ Nguyệt diễn xuất tiết mục chủ chốt của yến hội lần này.

Lý Thừa Càn càng đắc ý nhìn Lý Khác, Lý Thái, cao giọng nói:

- Nhi thần tuân mệnh.

Đỗ Hà có chút kinh ngạc, không ngờ danh hào của Công Tôn Dạ Nguyệt cũng truyền đến tai Lý Thế Dân, thâm nghĩ:

- Lúc trước có Công Tôn Dạ Nguyệt cổ quái, sau lại có Lý Sùng Hoàng khả nghi, yến hội lần này sợ là khó có thể yên vui kết thúc.

383. Chương 386 : Bay Lượn

Đỗ Hà ngại ngừng mỉm cười, thâm hô:

- Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa nói lộ mục đích.

Mục đích của bay thử lần này, lẽ vật chỉ là qua mắt, chân chính là muốn chinh Lý Thế Dân.

Gia hỏa rất xấu rồi, trước kia còn cảm thấy hấn bao dung, hiện tại ai nói những lời này, Đỗ Hà chỉ muốn vả vào miệng.

Không phải là không biết lượng sức té ngựa, cũng không phải là để cho bản thân nhìn thấy, có chuyện gì cùng lắm là gây khó dễ? Từ sau khi phát sinh chuyện thần mã hất hấn xuống đất, Đỗ Hà phát hiện chuyện mình phải xử lý ở Thượng thư tỉnh càng ngày càng nhiều, xử lý đến đau đầu, có lão gia tử ở trên đầu nhìn xem, muốn lười biếng cũng không được. Mỗi ngày chỉ có thể lợi dụng buổi tối luyện tập kỹ thuật thuần phục ngựa.

Mới đầu hấn còn thiện lương cho rằng bởi vì hiện giờ là đầu năm nên sinh ra lắm chuyện. Nhưng có một ngày khi giao nộp tài liệu lên trên thì vô tình nghe được lão gia tử cùng Phòng Huyền Linh nói chuyện phiếm.

Phòng Huyền Linh hỏi lão gia tử đem nhiệm vụ của ba người giao cho một mình Đỗ Hà có miễn cưỡng quá hay không.

Lão gia tử lúc ấy có chút bất đắc dĩ nói:

- Đây là ý tứ của Bộ Hạ, hấn nói Hà nhi là nhân tài nên cho hấn xử lý nhiều chuyện để nhanh quen việc vận hành ở Thượng thư tỉnh. Bộ Hạ yêu mến khuyến tử như thế, lão phu nào dám vi phạm?

Lão gia tử nói như rầm, Đỗ Hà nghe xong nổi trận lôi đình, vị Hoàng Đế này cũng thật lòng dạ hẹp hòi.

Những ngày này, Đỗ Hà đối mặt với một đồng lớn sự vụ, đáy lòng đã ân cần thăm hỏi Lý Thế Dân không biết bao nhiêu lần, chỉ hận hấn là Hoàng Đế, trừng phạt không được, chửi không được, muốn báo thù cũng không có cơ hội. Trước đó không lâu, trong phủ Đỗ Hà trêu chọc tiểu Tàng Sư, khi cho nó ăn, thần ưng Mãnh nhi cũng bay xuống tham gia náo nhiệt.

Nhìn thấy Mãnh nhi có thể bay lên chín tầng trời, hấn đột nhiên nghĩ ra kế hoạch, nhớ tới trò chơi mạo hiểm đời sau có tên là “Thăng đứng cực hạn”. Loại trò chơi này rất khó thực hiện ở cổ đại nhưng đối mặt với đám người như “hai lúa” ở thời đại này thì tùy tiện xuất ra một cái cũng khiến bọn họ hồn phi phách tán.

Nghĩ đến bộ dạng Lý Thế Dân bị hù dọa run rẩy, hấn hưng phấn đến nổi đi làm muộn ba buổi để tạo ra tàu lượn.

Lý Thế Dân kinh hãi, nhưng hiếu kỳ lại càng mạnh hơn.

Đỗ Hà không phải đồ ngốc, nếu không nắm chắc, không có khả năng nói ra lời khi quân trước mặt mọi người như vậy, huống chi trong đám người này còn có kẻ bất hòa muốn trăm phương ngàn kế bắt hấn.

- Tốt, trăm xem là vật gì có thể khiến người bay lên như chim.

Lý Thế Dân trực tiếp rời yến tiệc đứng lên nói:

- Đi đâu?

- Vọng Nguyệt lâu.

Đỗ Hà cười nói.

Vọng Nguyệt lâu là công trình kiến trúc cao nhất cả Trường An, chừng chín tầng, là do năm xưa Dương Quảng xây nên, hủy đi đáng tiếc nên giữ lại để ngắm cảnh.

Mọi người đi tới trên tầng cao nhất của Vọng Nguyệt lâu. Lúc xây tòa lâu này lấy “Vọng nguyệt” làm chủ thể nên tầng cao nhất là lộ thiên, chỉ kết lưới phòng hộ xung quanh mà thôi.

Người tham gia yến hội đều tụ lại ở đây, bọn họ đều hiếu kỳ xem vật gì có thể khiến người bay lên như chim.

Dưới vạt chúng chú mục, Đỗ Hà sai người mang đến bảo bối của hắn, là mấy cái ống bằng thép rắn, tám vải bố dày, trên đầu ống đều có đinh vụn.

Lý Thừa Càn giễu cợt nói:

- Không phải khâm đệ muốn dùng đồ chơi này bay lên trời chứ.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Đúng là đồ chơi này.

Hắn tự thân lắp ráp, đem ống thép cứng, đai đeo, vải bố hợp lại thành một tàu lượn cỡ trung hoàn chỉnh.

- Cái này.....

Nhìn một ống thép vô dụng nháy mắt đã thành một đồ chơi hoàn chỉnh, đám người vây quanh càng trợn mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Cái này là đồ vật có thể bay?

Vẫn là Lý Thế Dân khôi phục lý trí đầu tiên, tuy trong mắt vẫn tràn đầy kinh ngạc nhưng đã có thể hỏi Đỗ Hà.

- Bẩm nhạc phụ, cái này gọi là tàu lượn.....

Đỗ Hà tự tin nói, đem tàu lượn giơ lên làm một tư thế lao xuống, nói tiếp:

- Là bảo bối có thể bay lên trời.

Lý Thế Dân hoảng sợ nói:

- Người, người không phải là muốn cầm lấy nó, cứ như vậy từ nơi này lao xuống?

Đỗ Hà cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân quả nhiên rất cao minh, nhưng không phải là ta, là chúng ta..... Cái này sau khi đã được ta đặc biệt cải tiến, có thể một người bay, cũng có thể hai người cùng nhau chơi đùa.

Hắn đưa tay mời, ý bảo Lý Thế Dân đi lên.

Lý Thế Dân do dự, lá gan hắn không nhỏ, nhưng lại không muốn tìm cái chết vô nghĩa.

Lý Thừa Càn càng thừa cơ hét lớn:

- Đỗ Hà, ngươi có ý tứ gì, muốn hại chết phụ hoàng ta ư? Phụ hoàng..... Đỗ Hà bụng dạ khó lường, muốn lường gạt phụ hoàng lao từ chỗ cao tới hơn hai mươi trượng xuống, đáng chết.

Hắn nhìn Đỗ Hà hằm hằm.

Đỗ Hà hừ lạnh, lạnh lùng mỉm cười, cũng lười đáp trả. Chỉ số thông minh của gia hỏa này có vấn đề, nói chuyện không dùng đầu óc, từ nào cũng có thể nói ra.

- Càn nhi.

Trưởng Tôn hoàng hậu nổi giận quát, mặc dù nàng không biết trong hồ lô của Đỗ Hà bán loại thuốc gì, nhưng hoàn toàn có thể khẳng định sẽ không hại Lý Thế Dân. Không nói toàn bộ Đỗ gia đều ở Trường An, chỉ dựa vào sự tín nhiệm của Lý Thế Dân đối với Đỗ Hà thì với võ nghệ của hắn, một khi có dị tâm, đủ khiến Lý Thế Dân chết hơn một ngàn một trăm lần. Cho nên cái gì “bụng dạ khó lường”, “đáng chết” cần

bản là không có khả năng. Huống chi, cái này cũng không phải để cho một mình Lý Thế Dân mà Đỗ Hà cũng đi theo.

Lý Thừa Càn nghe Trưởng Tôn hoàng hậu quát, không dám nói thêm nữa.

Đỗ Hà thấy không khí có vẻ lặng ngắt, cũng không bắt buộc, nói:

- Ai dám đi lên theo ta cùng nhau chơi đùa.

- Ta đi.

Đỗ Hà vẫn cho người đầu tiên hưởng ứng sẽ là Phòng Di Ái, lại không ngờ đó là Lý Khác, Ngô Vương Lý Khác.

Lý Khác bước lên phía trước, cười nói:

- Đỗ tướng quân, bốn vương đã lớn như vậy, còn chưa từng thử qua tư vị này, lần này để ta đi trước.

Hắn cười thoải mái, căn bản không hỏi nguy hiểm hay không nguy hiểm, hoàn toàn tín nhiệm.

Cái này khiến Đỗ Hà có chút động dung.

Phòng Di Ái tiếp liền sau Lý Khác:

- Ồ ồ ồ ồ.....

Hắn liền tiếp kêu năm tiếng mới nói:

- Chuyện tốt như vậy sao thiếu được Phòng Di Ái ta, Ngô Vương, nói câu bất kính, ta cùng lão đại là huynh đệ, người không có phần đầu đầu, lần tiếp sẽ tới người.

- Ở đây từ lúc nào đến phiên các người nói chuyện.

Lý Thế Dân khinh miệt nhìn hai người, con người vốn chỉ sợ hãi trước những thứ không biết. Lý Thế Dân vốn là một người bình thường, sau đó mới là Hoàng Đế, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tuy trong lòng tin tưởng kỳ tích trên người Đỗ Hà nhưng cũng không dám dùng tánh mạng để mạo hiểm. Có thể thấy được Lý Khác, Phòng Di Ái đứng dậy thì kích thích không nhỏ, nghĩ thầm: Ngay cả tiểu bối cũng không sợ, ta sợ cái gì, chẳng lẽ là ta già rồi?

Một nhân vật mới vừa bốn mươi, sao có thể nói là già.

Lý Thế Dân từ trước đến nay chính là một người can đảm can trọng, làm việc quyết đoán. Lúc trước dám lĩnh 3000 binh mã đánh với mười vạn quân của Đậu Kiến Đức, sao lại sợ thứ đồ chơi nhỏ này?

Hắn đi tới bên cạnh Đỗ Hà, hạ quyết tâm.

Lý Thế Dân tiến lên, Phòng Di Ái, Lý Khác dĩ nhiên không dám tranh giành, lui xuống.

Đỗ Hà giảng giải cho Lý Thế Dân chút quy tắc, kỳ thật tàu lượn rất đơn giản, Lý Thế Dân không cần điều khiển, chỉ cần nắm chặt lấy lan can là được.

Chuyện quan hệ tánh mạng, Lý Thế Dân cũng nghe đặc biệt chăm chú.

Mọi người bốn phía cảnh giác nhìn bọn họ.

Có người tiến lên khuyên bảo Lý Thế Dân không nên mạo hiểm.

Nếu là người khác ở thời điểm này sẽ thuận thế mà theo nhưng Lý Thế Dân bất đồng, đã quyết định sẽ không có khả năng thay đổi.

Làm xong hết thủy chuẩn bị, Lý Thế Dân thấp giọng nói:

- Nếu buông tay thì làm sao?

- Không sao.

Đỗ Hà thân mật cười nói:

- Bên hông nhạc phụ đại nhân có một dây kéo, chỉ cần như ừng trảo bắt mỗi túm lấy là không rơi.

Lần này hần có chủ tâm muốn trêu đùa nhưng cũng không dám dùng tính mạng toàn tộc đùa giỡn. Trước đó hần đã bay thử, hơn nữa vì đề phòng vạn nhất còn mang theo phụ trọng hai trăm cân nên không có bất kỳ nguy hiểm nào.

- Nắm chắc lấy.

Đỗ Hà đột ngột cười lớn, ngược gió vọt tới trước năm bước, hai chân bay lên không, trong tiếng kinh hô của mọi người tựa như chim lướt đi trên không trung.

Trưởng Tôn hoàng hậu giật bắn, đến khi thấy bọn họ thật sự bay lên, quanh quẩn trên không trung, thực sự không phải rơi thẳng như trong tưởng tượng thì kinh hãi nói không ra lời, miệng há to đến mức có thể nhét vào một cái trứng vịt.

Đám Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Lý Thừa Càn, Lý Thái cũng bị màn trước mặt chấn động.

Lý Thừa Càn thậm chí quên ghen ghét, ngây người, rên rỉ nói:

- Làm sao có thể.

Lý Khắc thất thần sợ hãi thán phục:

- Em rể thật là thần nhân.

Bên tai Đỗ Hà lúc này đang bị gió thổi vù vù.

- A.

Hần chợt nghe tiếng thét chói tai, nhìn sang thấy hoàng đế Đại Đường đang căng cứng toàn thân, hai mắt nhắm chặt, kinh hãi kêu to.

- Nhạc phụ, nhạc phụ.....

Đỗ Hà huých tay hai cái, lớn tiếng kêu to.

Lý Thế Dân trộm mở mắt ra, phát giác mình đã bay lượn trên không trung, cảnh vật bên dưới đúng là trung tâm Đại Đường cung Thái Cực, xa xa là cảnh tượng Trường An.

Đây là lần đầu tiên Lý Thế Dân thưởng thức cung Thái Cực, thưởng thức thành Trường An từ trên cao.

- Đẹp quá!

Giờ khắc này hần đã quên sợ hãi, nhìn xem bốn phía, kêu lên.

Nhân vật đầu tiên bay lượn trên không trung đã xuất hiện.

Ngày hôm nay tất nhiên sẽ vĩnh viễn ghi lại trong sử sách.

384. Chương 387 : Lý Thế Dân Chân Mềm Nhũn

Cung Thái Cực, Thừa Thiên môn.

Trình Giảo Kim đang ba hoa với đám binh tướng dưới quyền về chuyện năm đó dựa vào bảo đao đại thắng hổ tướng Úy Trì Kính Đức của Đại Đường nổi tiếng.

- Lúc ấy lão Trình ta múa Lang Nha đao như Quan nhị gia hạ phàm, quả nhiên là uy phong bát diện, cái thế cao minh.....

Quân tốt lú lỏi nói:

- Quan nhị gia dùng Long đao, đâu có quan hệ gì với Lang Nha đao.....

Trình Giảo Kim đỏ mặt, thực sự có vài phần tự thế của Quan nhị gia, quát:

- Nhãi ranh biết gì, Long đao của Quan nhị gia dùng đầu tiên, tới Đại Đường chúng ta thì Lang Nha đao mới chính thức nổi lên uy phong, kêu là Hổ Hùng tướng.....

- À.....

Tiểu binh tốt hiểu ra, gạt đầu, lập tức lại nghi vấn:

- Ồ, sao ta lại nghe nói Lang Nha đao là do Tả Uy Vệ Tướng quân Đồ Hà phát minh, sao mấy trăm năm trước Quan nhị gia lại có?

Sắc mặt Trình Giảo Kim Quan nhị gia càng hồng rực, đúng phong thái của Quan Vũ xưa kia miểu sát Hoa Hùng, Lữ Bố, bạt tai tiểu binh tốt một cái:

- Lão Trình ta làm sao biết, có bản lĩnh người đi hỏi Quan nhị gia đi.....

Hắn không để ý tới tiểu binh tốt đang loạng choạng, vẫn mơ màng:

- Ngày đó, ta dùng Lang Nha đao đánh cho tên đầu đen Úy Trì khóc cha gọi mẹ, té cứt té đái.....

Nói đến đây, chợt thấy tiểu binh tốt nháy mắt với hắn.

Còn chưa quay đầu, liền nghe sau lưng truyền đến một hồi gào thét điếc tai:

- Trình mập, lão thất phu này.....dám nói xấu ta như thế.....

Trình Giảo Kim quay đầu, đối diện là một cặp mắt trâu đỏ ngầu, Úy Trì Kính Đức chẳng biết lúc nào đã đi tới phía sau của hắn.

Úy Trì Kính Đức làm Tả võ vệ Đại Tướng quân, phụ trách thủ vệ an toàn hoàng cung. Hôm nay là sinh nhật Lý Thế Dân, trong cung đủ các loại cung nữ lui tới chuẩn bị các sự vụ, tuần tra càng thêm sâm nghiêm, Úy Trì Kính Đức thậm chí tự mình dẫn đội, đi vào Thừa Thiên môn, đúng lúc nghe được Trình Giảo Kim đang nói khoác, tức giận đến mặt đen biến thành mặt tím, nghiến răng trèo trẹo chỉ hận không được đại chiến một hồi rửa nhục.

Trình Giảo Kim lại nghiêm nghị không sợ, cười ngoác nói:

- Tên đầu đen, đang nói chuyện đánh với người ở Viện khoa kỹ thật thống khoái, tuy người thua nhưng thua trên tay lão Trình ta bại nhưng vinh.

Úy Trì Kính Đức tức giận tới mức run rẩy, không nói được tiếng nào.

- Làm gì vậy?

Trình Giảo Kim khinh thường nhìn Úy Trì Kính Đức:

- Lâu như vậy còn không phục, chẳng lẽ muốn ta thua? Được, coi như là lão Trình ta thua, khoan hồng độ lượng, không cùng người so đo.

Úy Trì Kính Đức rít lên:

- Ai bảo người nhường ta, Úy Trì Kính Đức này còn chưa phóng khoáng như vậy, Trình mập, chúng ta đánh lại Nhìn xem đến tột cùng ai lợi hại hơn.

Hắn rút ra từ yên ngựa một cây roi thép. Sau khi lần trước bị Trình Giảo Kim dựa vào lợi khí chém gãy roi, hắn đã yêu cầu Viện khoa kỹ chế tạo cho hắn một cây roi thép tinh luyện nặng 60 cân. Đồ Hà lại sai công tượng dưới tay chế tạo nên cây roi của Úy Trì Kính Đức dù bị bảo đao bảo kiếm chém vào cũng khó có thể tổn thương mấy may.

Trình Giảo Kim lại lắc đầu nói:

- Nói tiểu tử người không phục thật đúng là không có sai. Lão Trình ta mấy ngày nay cảm lạnh, thân thể không khỏe, một thân bản lĩnh chỉ có thể phát huy năm thành, giờ người lại tìm ta tỷ thí, thật đúng là có mặt Đánh đi, người muốn thắng như vậy, ta thua cũng không sao cả Khục khục.....

Hắn hắng giọng ho hai tiếng, ra vẻ bị ốm thật.

Từ lần trước Trình Giảo Kim thắng qua Ủy Trì Kính Đức, hai người đã lâu không quyết đấu. Trình Giảo Kim đem chuyện hấn đánh thắng Ủy Trì Kính Đức rêu rao khắp nơi. Ủy Trì Kính Đức đã từng hành hạ quá trình Giảo Kim hơn trăm lần, chưa bao giờ bị bại một hồi. Ai ngờ tuổi già lại không giữ được khí tiết, Trình Giảo Kim dựa vào lợi khí đánh bại một lần, điều vô dương oai.

Mỗi lần hấn muốn vãn hồi mặt mũi, yêu cầu quyết đấu, Trình Giảo Kim đều sử xuất một chiêu này ngưng chiến.

Dù biết Trình Giảo Kim vờ vịt nhưng nếu thắng như vậy cũng không vinh quang. Ủy Trì Kính Đức dưới loại tình huống này, làm sao có thể động thủ, chỉ âm lên:

- Lại là bị cảm lạnh, lão thất phu nhà ngươi sao không chết luôn đi.

Trình Giảo Kim ra vẻ chính nghĩa:

- Già rồi mà, trên người có chút tật bệnh là bình thường Chờ lão Trình ta hết bệnh xem thể nào giáo huấn ngươi.

Hấn nói thật dễ nghe nhưng trong lòng biết bản thân không phải là đối thủ của Ủy Trì Kính Đức, dù cả đời cũng không thể tái đấu.

Đúng vào lúc này, bọn họ loáng thoáng nghe được trên không truyền đến tiếng hô quát như có như không, lập tức ngừng đầu nhìn ra xa.

Một bóng đen quỷ dị lượn tròn trên đầu hấn.

- Cái gì đó?

Trình Giảo Kim hai mắt tròn trừng, kinh ngạc nói không ra lời.

Ủy Trì Kính Đức dụi mắt:

- Hình như là người, nhưng làm sao có thể?

Bay trên bầu trời dĩ nhiên là Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân, nhưng khoảng cách hai người so với mặt đất lên tới năm mươi sáu mươi trượng, lại ở xa hoàng cung nên bọn họ chỉ có thể thấy được loáng thoáng.

- Chắc không phải là lão ưng, là quái vật!

Một lính tốt nơm nớp lo sợ nói.

Trình Giảo Kim gầm lên:

- Con mẹ nó, không quản nó là quái vật hay không, bắt lại rồi nói sau, quấy nhiễu Bệ Hạ, chúng ta không thể tha.

Trình Giảo Kim là Hữu vũ vệ Đại Tướng quân, cũng là đại tướng phụ trách an nguy hoàng cung, giờ đao hướng về bóng đen đuổi tới.

Đỗ Hà khống chế tàu lượn càng bay càng cao, cung Thái Cực trong mắt của bọn họ đã gần như nhà dân, thành Trường An to lớn trở thành một hình vuông khổng lồ, quy cách nghiêm cẩn, từ không trung nhìn xuống mới chân chính khắc sâu vào tầm mắt.

Lý Thế Dân như một đứa bé lần đầu ra đường cái, ngó nghiêng một hồi rồi cảm khái:

- Ái tề, thứ này, gọi là cái gì nhỉ, làm thật là khéo, thật không thể tin được.

- Tàu lượn.

Đỗ Hà nói tên cho Lý Thế Dân.

- Tàu lượn, cũng như chim bay, đồng dạng giương cánh mà bay, tên rất hay.

Lý Thế Dân ca ngời, đột nhiên phát hiện Trường An càng ngày càng nhỏ, trước kia còn như một cái hình chữ nhật loáng thoáng thấy người, giờ chỉ như một điểm đen, ngoại trừ có thể nhìn ra một số kiến trúc cỡ lớn còn không nhìn ra cái gì, trong lòng run rẩy, suýt nữa buông tay:

- Trời ạ, chắc phải lên cao hơn trăm trượng rồi?

Đỗ Hà nhìn ước lượng một hồi, đáp:

- Chưa đến đâu, áng chừng bảy mươi trượng.....

Bảy mươi trượng tính ra gần hai trăm mét.

- Bảy mươi trượng.....

Lý Thế Dân ngẫm nuốt một ngụm nước bọt:

- Ái tể, người nói đồ chơi này rút cuộc có thể bay cao bao nhiêu?

- Cái này sao, khó mà nói nhưng chắc 200 trượng không phải là vấn đề.

Đỗ Hà nghĩ lại, tàu lượn không thấy nhiều ở Trung Quốc nhưng ở nước ngoài rất phổ cập, nhất là Âu Mỹ cùng Nhật Bản thường lưu hành, ở Đài Loan cũng có nhiều.

Đỗ Hà lúc ở nước ngoài từng tiếp xúc qua tàu lượn, cái này thoát nhìn khó khăn, kỳ thật rất đơn giản, an toàn, dễ dàng học được, chỉ cần có dốc núi phù hợp, ngược gió chạy năm, sáu bước sẽ bay lên không trung. Cự ly và độ cao bay lượn của nó phụ thuộc rất lớn vào điều kiện không khí. Căn cứ theo trí nhớ của Đỗ Hà thì kỷ lục là xa nhất bốn trăm tám mươi km, cao nhất là sáu ngàn thước, đây là số liệu của Cục quản lý hàng không Mỹ quốc, không có bất kỳ giả dối. Với điều kiện bình thường đại khái có thể bay cao đến 1500m đến 3000m.

Đỗ Hà đoán chừng 200 trượng cũng tức là hơn năm trăm năm mươi mét, coi như rất khiêm tốn.

Tuy như thế nhưng vẫn khiến Lý Thế Dân kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, 200 trượng là khái niệm gì?

Hắn ngẩn ngơ, đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, quát khê nói:

- Vật này rất có hữu dụng trong quân sự.

Đỗ Hà khê giạt mình, cũng kinh hỷ. Hắn tạo tàu lượn, mục đích là dọa Lý Thế Dân chơi, còn chưa nghĩ ra điểm này, nói ngay:

- Không sai, dùng thứ này trên chiến trường sẽ có hiệu quả bất ngờ. Với độ cao trên trăm trượng có thể thể quan sát mọi thứ trong vòng mười dặm.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Không chỉ có như thế, vật này dùng cho công thành cũng là không thể tốt hơn. Nhớ ngày đó trăm bách chiến bách thắng, đánh cho Vương Thế Sung co đầu rút cổ trong thành Lạc Dương.

Lúc ấy, quân lực Lý Đường ta hơn xa Vương Thế Sung nhưng lại không thể bắt được hắn. Nếu có vật này, thừa dịp ban đêm bay vào trong thành chẳng phải dễ như trở bàn tay.

Đỗ Hà cười nịnh bợ:

- Nhạc phụ đại nhân anh minh. Nhưng đồ chơi này cũng có chỗ không đủ, nếu thời tiết quá khắc nghiệt cũng không thể sử dụng. Ngoài ra còn khó khống chế chỗ hạ xuống, hơn nữa mục tiêu quá lớn, vận chuyển khó khăn rất dễ dàng để cho người phát giác.

Một tàu lượn như bọn họ dĩ nhiên không dễ dàng phát giác nhưng khi chấp hành nhiệm vụ quân sự cũng phải từ một ngàn đến 800 người. Một tàu lượn ít nhất cần hai người, một ngàn quân tốt tương đương 500 khung tàu lượn. Số lượng khổng lồ như thế, muốn không cho người phát giác, thật sự không phù hợp thực tế.

Hai người trong lúc nhất thời lại ở trên không trung thương lượng công dụng.

Cuối cùng hai người nhất trí cho rằng: Tàu lượn hữu dụng tại điều tra, xuất kỳ bất ý quanh co vòng vèo tác chiến, đánh lén cứ điểm địch quân...chỉ cần chú ý nhược điểm của nó thì sẽ có diệu dụng.

Hàn huyền cả buổi, Lý Thế Dân phát hiện cự ly cách mặt đất ngày càng cao, căng thẳng nói:

- Ái tể, lâu như vậy chắc mọi người sốt ruột rồi, chúng ta xuống dưới nhỉ?

Đỗ Hà cười nói:

- Được rồi.

Hắn thôi động tàu lượn hạ xuống.

Hạ thấp đến hơn hai mươi trượng chợt phát hiện phía dưới cả một đoàn người đang chạy rầm rập.

Nguyên một đám quân tốt Đại Đường đang đuổi theo bọn họ, nhân số xem chừng không dưới hơn vạn, thăm nghĩ:

- Phiền toái rồi.

Hắn liền hạ xuống một bãi đất trống, muốn kéo Lý Thế Dân rời khỏi.

Lý Thế Dân lại một tay vịn Đỗ Hà, đứng bất động, hai chân mềm nhũn.

385. Chương 388 : Tim Gấu Gan Báo

“Phòng trước tai họa sẽ không lo lắng về sau, xử thế phải thận trọng. Quân tử không đặt mình vào chỗ nguy hiểm thì có thể nhân nhân”.

Đây là câu của Thánh Nhân Khổng Tử, có hai cách giải thích: Một là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, dự đoán cảm thấy nguy hiểm tiềm ẩn thì áp dụng biện pháp đề phòng; Hai là một khi phát hiện bản thân ở vào hoàn cảnh nguy hiểm thì phải kịp thời ly khai. Cho nên ý thức mạo hiểm của cổ nhân không mạnh.

Đỗ Hà làm tàu lượn vốn chỉ là chơi đùa, sau khi xong thì căn bản không có ý định để cho quá nhiều người biết cụ thể, không ngờ lại làm kinh động đến cả Cẩm Vệ Quân.

Việc này làm lớn sẽ là một kỳ sự, lan truyền ra sẽ khiến cho các đệ tử Khổng Tử toàn triều rửa hán đến chết.

Vì phòng ngừa tình huống này, ý nghĩ đầu tiên của Đỗ Hà là chạy, chạy đến chỗ ẩn nấp thu lại tàu lượn.

Hắn còn chưa kịp cất bước thì bất ngờ phát hiện thấy chân của Lý Thế Dân hơi nhũn đi, trong lòng lo lắng, cũng không nghĩ tới việc chạy thoát, ra vẻ khẩn trương hỏi:

- Nhạc phụ đại nhân, ngài sao thế?

Lý Thế Dân vịn vai Đỗ Hà, hơi mất đi không chế. Hắn cũng nhìn thấy đám Úy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim đang chạy đến, cũng bất chấp mất thể diện, dù nói thế nào thì mắt mặt trước một người vẫn hơn mắt mặt trước nhiều người:

- Nhanh lên, mau đỡ trẫm ngồi xuống, cái chân này đã không thể điều khiển.

Đỗ Hà thăm nghĩ:

- Thật đúng là chết vì sĩ diện, rõ ràng là chân đã mềm nhũn còn nói là mất điều khiển.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, đỡ Lý Thế Dân ngồi xuống trong đình.

Chưa tới nửa khắc đồng hồ, Úy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim đã dẫn theo một toán đông Cẩm Vệ Quân đàng đàng sát khí vọt tới Đỗ Hà vừa đáp xuống trong sân. Bọn họ truy theo chiếc bóng, khi thì đông, khi thì tây, một môi thở không ra hơi, giận dữ điên người, binh khí đều đã rút cả ra, muốn băm nát bóng đen, nào ngờ lại thấy Lý Thế Dân ngồi trong sân thì kinh, vội vàng thu binh khí chấp tay lễ bái.

Trình Giảo Kim trái xem phải xem, phát hiện tàu lượn ở một bên thì hỏi:

- Bệ Hạ có từng trông thấy vật cổ quái nào bay vào viện?

Lý Thế Dân thản nhiên nói:

- Hai vị lão tướng quân không cần kinh hoảng, chỉ là một quái diệu mà thôi, đã bay mất.

- Quái diệu?

Úy Trì Kính Đức nhíu mày, hần rõ ràng thấy trong tàu lượn có bóng người sao lại là quái diệu, đang muốn mở miệng hỏi thì bị Trình Giảo Kim kéo lại.

Trình Giảo Kim trong thô kệch có tinh tế, nói hần thông minh lại có lúc làm ra chuyện ngu xuẩn hết chỗ nói nhưng ở thời điểm mấu chốt lại càng sáng suốt hơn so với bất cứ ai, lập tức hiểu Lý Thế Dân có chuyện không muốn để cho nhiều người biết liền giả vờ ngu ngơ:

- Thì ra là một quái diệu, hắc hắc, làm cả hoàng thành kinh động. Trở về, trở về làm nhiệm vụ đi, đừng nguyên một đám đứng đây. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, lão tử sẽ bắt các ngươi tra hỏi.

Úy Trì Kính Đức ở phương diện này trì độ hơn Trình Giảo Kim nhiều, lúc này mới kịp phản ứng, cũng truyền lệnh cho Phó tướng bên cạnh để bọn họ quay về.

Quân tốt trấn thủ hoàng cung cũng coi là một trong những đội quân tinh nhuệ nhất Đại Đường, có kỷ luật cực kỳ nghiêm khắc. Gần vạn người đuổi theo tàu lượn mà đến, nhưng chỉ cần Trình Giảo Kim, Úy Trì Kính Đức ra lệnh thì chỉ sau thời gian uống cạn chén trà đã rút hết.

Chỉ còn hai người Trình Giảo Kim, Úy Trì Kính Đức ở lại.

Úy Trì Kính Đức hiểu kỳ đến cực điểm, biết Lý Thế Dân chưa nói thực, nhiều lần định hỏi nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, lại cũng không thể vạch trần Lý Thế Dân nói dối.

Trình Giảo Kim nhìn qua Lý Thế Dân, ra vẻ đáng thương như oán phụ.

- Khục.

Đỗ Hà thấy vậy, buồn cười, cố nén tới suýt sặc.

Lý Thế Dân cũng hiểu được như thế, một mặt lại không có cách dẹp yên Trình Giảo Kim liền kể hết tình hình cho bọn họ.

Trình Giảo Kim, Úy Trì Kính Đức nghe xong té trên mặt đất, thứ đồ chơi kia lại có thể bay, bóng đen chính là hai cha con hoàng thượng. Cả hai kinh ngạc hồi lâu mới có phản ứng, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam như cầm thú, đặc biệt là Trình Giảo Kim.

Lão gia hỏa này bước nhanh tiến lên, cầm lấy tàu lượn trên tay, nói:

- Bệ Hạ, Bệ Hạ, người vui mừng không bằng ta vui mừng, mọi người chúng ta cùng vui mừng. Ngài bay rồi nay cũng nên đến lượt lão Trình.

Một câu “vui một mình, không bằng vui chung” lại bị lão đổi thành như vậy, không nói cũng là một loại thiên phú.

Lý Thế Dân bác bỏ:

- Tàu lượn sẽ trở thành vũ khí bí mật của Đại Đường ta, hiện giờ trong thành có không ít sứ giả các nước. Việc này càng ít người biết rõ càng tốt. Vừa rồi bay đã gây ra náo loạn không nhỏ, bay thêm một lần nữa sẽ không thể giấu diếm. Mọi việc qua đi thì chuyển đến một chỗ kín đáo, bảo Thúc Bảo, Mậu Công, chúng ta cùng một chỗ vui vui mừng mừng.

Trình Giảo Kim cũng không bắt buộc, chỉ liên tục nhắc nhở Lý Thế Dân đừng quên lời hôm nay.

Lý Thế Dân về tới Vọng Nguyệt lâu, cũng nói qua chuyện này.

Với tư cách hoàng thân quốc thích, đối với chuyện cái gì nên nói, cái gì không nên nói rất hiểu, Lý Thế Dân đã tỏ thái độ như thế, bọn họ cũng rất thức thời không nói thêm.

Bất quá, không nói cũng không có nghĩa là chuyện này chưa từng phát sinh, ánh mắt nguyên một đám nhìn về phía Đỗ Hà đã có cải biến.

Sùng bái trở nên càng thêm sùng bái, như Cao Dương công chúa, Tần Dương công chúa, ánh mắt hai tiểu công chúa nhìn qua Đỗ Hà lấp lánh.

Cao Dương công chúa đã đến tuổi hiểu chuyện, có chút rụt rè, đỏ mặt ngại tiến đến. Tấn Dương công chúa mới chưa đầy bảy tuổi, không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp thoát khỏi Trương Tôn Hoàng Hậu kéo tay Đỗ Hà muốn ôm, cực kỳ thân mật.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn thấy phu quân như vậy đều cười rạng rỡ.

Đương nhiên người vốn ghen ghét cũng biểu lộ càng thêm ghen ghét.

Lý Thừa Càn cùng Đỗ Hà “thù sâu như biển”, thấy hần bỗng nhiên nổi tiếng, đáy lòng dĩ nhiên càng không thoải mái.

Lý Thái vốn không có thù hận với Đỗ Hà nhưng vào ngày sinh lại bị đoạt mất danh tiếng nên đáy lòng cũng có một tia bất mãn.

Đỗ Hà đã nhìn ra, lại không chút nào để ý, trong mắt hần, Lý Thái cũng không hơn Lý Thừa Càn. Kế tiếp còn có một số hoàng thân quốc thích đem lễ đến nhưng không thứ gì thu hút ánh mắt bằng tàu lượn của Đỗ Hà.

Từ đó cho đến khi việc chúc mừng chấm dứt, ánh mắt Đỗ Hà vẫn một mực lưu ý Lý Sùng Hoàng, phát hiện ánh mắt hần cuối cùng dừng lại trên người nữ nhân, hơn nữa lại là Trương Tôn hoàng hậu, bên trong hàm chứa vẻ dâm dục sâu sắc thì kinh ngạc:

- Gia hỏa này, chẳng lẽ lại ăn tim gấu gan báo rồi hả?

386. Chương 389 : Sư Lang Tranh Giành

Một năm chỉ có một ngày sinh nhật, hôm nay cứ như vậy đi qua thì cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên muốn ăn mừng cũng chỉ có thể ăn mừng trước nửa đêm của ngày hôm nay.

Lý Thế Dân với tư cách là quân vương của một đế quốc cường thịnh, người muốn chúc mừng hần thật sự quá nhiều, sắp xếp thời gian cũng cực kỳ chặt chẽ.

Bên này gia yến chấm dứt, lập tức đi nhận chúc mừng của các sứ giả và văn võ đại thần trong triều.

Nơi tiếp nhận chúc mừng của sứ giả các quốc gia chính là Thái Cực điện lúc trước tiếp nhận bách tộc triều kiến, Lý Thế Dân cùng Trương Tôn hoàng hậu ngồi ở trên cao, các sứ giả phân biệt theo quan hệ tốt xấu tiến vào chúc mừng.

Sau khi tân khách ngồi vào chỗ thì yến hội bắt đầu triển khai, ở giữa là một không gian rộng lớn để biểu diễn ca múa trợ hứng.

Sau khi xong thủ tục chúc mừng dài dòng buồn chán, trên bàn tiệc hai bên Thái Cực điện đã ngồi đầy người.

Khách ở xa tới, bất kể địa vị lớn nhỏ như thế nào, đều ngồi ở hàng đầu. Mặc dù địa vị của Đỗ Hà không thấp nhưng so với các lão nhân như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Tàn Quỳnh vẫn còn kém xa. Vị trí ngồi tuy ở phía sau nhưng lại ở đầu thế hệ trẻ tuổi.

Lý Sùng Hoàng an vị ở đối diện vừa vặn dễ dàng cho hần giám thị, vì đề phòng vạn nhất, hần còn âm thầm thông báo cho Lý Kính Nghiệp cũng đồng dạng đến chúc mừng. Lý Kính Nghiệp là người vô cùng cẩn thận, giỏi ứng biến, là chọn lựa tốt nhất. Đương nhiên hần cũng không nói ra toàn bộ sự việc, chỉ nói cho Lý Kính Nghiệp, Lý Sùng Hoàng tương đối cổ quái, rất có thể là người khác cải trang.

Lý Kính Nghiệp rất tin phục phán đoán của Đỗ Hà, cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng, vì vậy chăm chú quan sát Lý Sùng Hoàng.

Một tiếng kim la vang lên, lúc này Đỗ Hà mới phát hiện không biết từ lúc nào người đến chúc mừng đều đã tới đủ, yến hội chính thức bắt đầu.

Xuất hiện đầu tiên là một đám nữ võ sĩ tư thế hiên ngang, người nào cũng như hoa như ngọc, mặc áo giáp chiến bào, tay cầm đao thương kiếm kích, từ từ tiến vào, nhân số rất đông, phải đến hơn ba trăm người.

Nhìn một đám nữ nhân ăn mặc theo phong cách Tướng quân, võ sĩ, Đỗ Hà có chút kinh ngạc, thần sắc chuyển động, lập tức nghĩ đến một vũ khúc kinh điển trong truyền thuyết, thấp giọng hô nói:

- Chẳng lẽ đây là “Nhạc vũ Tần vương phá trận” trong truyền thuyết.

“Nhạc vũ Tần vương phá trận” là một trong những khúc ca múa nổi tiếng nhất trong lịch sử, là quân ca của Đại Đường.

Năm đó sau khi Lý Thế Dân bình định Lưu Vũ Chu, bởi vì đánh được một chiến dịch vô cùng tuyệt đẹp, giải nguy cho Đại Đường, sĩ thứ ca múa Hà Đông đã dựa vào một khúc ca cũ trong quân, bổ sung thêm lời mới, chúc mừng thắng lợi, ca tụng Lý Thế Dân, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” ra đời và truyền lưu hậu thế.

Năm Trinh Quán thứ bảy, Lý Thế Dân tự mình tham gia chế tác “Nhạc vũ Tần vương phá trận”, dung nhập trận pháp vào trong vũ đạo, từ đó “Nhạc vũ Tần vương phá trận” trở nên nổi tiếng thiên hạ.

Nhưng ca múa như vậy chính là vũ nhạc cung đình, cũng không có truyền lưu ra phổ phường, sau khi nhà Đường bị tiêu diệt, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” cũng theo đó biến mất, cho dù hậu nhân căn cứ vào động tác bên trong bản thiếu biên soạn lại, nhưng cũng không có thành quả tốt đẹp.

Lý Nghiệp Hủ đứng cạnh Đỗ Hà đáp:

- Có lẽ không phải, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” có quy mô lớn hơn rất nhiều, chỉ riêng quân mã đã cần 2000 con nhưng âm luật đồng dạng, có lẽ là căn cứ vào “Nhạc vũ Tần vương phá trận” sửa thành.

Thì ra “Nhạc vũ Tần vương phá trận” quy mô hùng vĩ, kể về câu chuyện Tần vương suất lĩnh phá trận, giống như chém giết trên chiến trường, nếu muốn diễn luyện hoàn chỉnh tất cả các động tác, ít nhất cần 3000 người. Lý Thế Dân cảm thấy “Nhạc vũ Tần vương phá trận” có khí sát phạt quá nặng, dùng trong tình huống bình thường có thể thể hiện được uy thế khôn cùng của Đại Đường, nhưng dùng trong thọ yến lại có vẻ không ổn.

Vì vậy, lợi dụng thời gian rảnh rỗi, hắn đã cải biên “Nhạc vũ Tần vương phá trận”, giảm từ 3000 người xuống còn 300 người, chiến sĩ cũng đổi thành nữ võ sĩ, mặc dù đã mất đi khí sát phạt, nhưng lại có thêm cảm giác trong nhu có cương, trong cương có nhu.

Cùng với tiếng trống vang lên, nữ võ sĩ ăn mặc theo kiểu Tướng quân cầm đầu, không ngừng múa binh khí trong tay, bộ pháp khéo léo, qua lại xuyên thẳng, trái tròn, phải vuông, tiên thiên, hậu ngũ, cong người, không ngừng đâm kích.

“Nhạc vũ Tần vương phá trận” thu nhỏ này tổng cộng có ba chương, mỗi chương chia làm bốn trận, tổng cộng là 12 trận, tương ứng với ca tiết.

Nữ võ sĩ không ngừng biến trận trong tiếng ca múa hùng tráng, vung đao, bộ pháp chính tề, động tác nhất trí, khiến cho người xem có cảm giác như đang ở trong chiến trường.

Sứ giả dị tộc trong yến hội chưa từng gặp qua vũ nhạc nào như vậy, tất cả đều trợn mắt há miệng, sợ hãi thán phục liên tục.

Đỗ Hà không có bất kỳ tế bào nào về phương diện vũ đạo, nhưng nhìn thấy “Nhạc vũ Tần vương phá trận” lại có một cảm giác nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy khúc ca này vô cùng đồ sộ.

Hạng mục giải trí của Đường triều thật sự quá ít, ngoại trừ ca vũ, chỉ có một số từ khúc, cầm tiêu.

Người biểu diễn những tiết mục này đều là nghệ nhân cung đình, kỹ thuật không thể nói là nhất lưu, nhưng tuyệt đối là thiện nghệ.

Những người có thể đảm nhận nhiệm vụ sứ giả, trình độ văn hóa cũng không thấp, vừa nghe vừa nhìn biểu diễn càng cảm thấy rất thú vị.

Yến hội không chỉ có Đường triều diễn xuất, trước khi ăn mừng, các sứ giả dị tộc cũng lấy ra hạng mục chuẩn bị.

So với diễn xuất văn hóa của Đường triều, biểu diễn của dị tộc phần lớn đều mang tính chất dã man như đấu võ, biểu diễn thuật cưỡi ngựa....có lẽ không văn nhã bằng Đường triều, nhưng cũng có một phen tư vị, dĩ nhiên đối với những nhân vật như Trình Giảo Kim hay huynh đệ Trình gia, biểu diễn của Dị tộc thu hút sự chú ý của bọn hắn hơn cả.

Trung tuần yến hội, sứ giả A Nhĩ Bá Khắc Bố của Đại Thực quốc đứng dậy.

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ tôn kính, ta A Nhĩ Bá Khắc Bố vâng mệnh Cáp Lý Phát của Đại Thực quốc mang đến cho Khã Hãn Bệ Hạ một màn biểu diễn đặc sắc nhất của Đại Thực quốc chúng ta.

Cáp Lý Phát ở đế quốc Ả rập là người thừa kế của Sứ giả chân chủ, đồng đẳng với Hoàng Đế.

Đại Thực hiện giờ cũng tức là đế quốc Ả rập có hoàn cảnh không sai biệt lắm so với Đường triều.

Đường triều vì cuối thời nhà Tùy nội loạn phát sinh, Hoàng Đế thứ nhất Lý Uyên bình định thiên hạ, Hoàng Đế thứ hai Lý Thế Dân hùng tài vĩ lược, trong vòng bốn năm ngắn ngủn đã thiên hạ đại trị, xưng hùng thiên hạ. Đế quốc Ả rập cũng vì nội loạn xảy ra, Cáp Lý Phát thứ nhất Ngải Bố Bá Khắc Nhĩ sau khi bình định đã đi thống nhất các bộ lạc, khôi phục bán đảo Ả rập. Cáp Lý Phát thứ hai là Âu Mạch Nhĩ cũng giống như Lý Thế Dân, hùng tài vĩ lược, trong mấy năm tại nhiệm ngắn ngủn, trước sau thu phục Syria, Palestine dưới sự thống trị của Đại Thực quốc.

Đồng thời phái kỵ binh đánh vào Ai Cập, chiếm lĩnh toàn bộ vùng Trung Đông, khuếch trương lãnh thổ quốc gia từ Iraq đến Ba Tư, khiến đế quốc Ả rập trở thành một quốc gia vô cùng rộng lớn.

Bởi vì quan hệ đến con đường tơ lụa, hai quốc gia cường hãn nhất trên thế giới là Đại Đường đế quốc và đế quốc Ba Thực bắt đầu tìm hiểu lẫn nhau.

Hai quốc gia này vốn không có bất cứ quan hệ hữu hảo nào, nhưng Đại Đường đế quốc và Ba Thực đế quốc cách nhau quá xa, cho nên không có bất kỳ xung đột lợi ích, giao hảo với nhau, ngược lại có thể thu hoạch rất nhiều lợi ích. Lý Thế Dân rất hiểu đạo lý cơ bản “xa thân gần đánh” này, Âu Mạch Nhĩ cũng hiểu được. Cho nên những năm này, hai quốc gia đều cực lực xúc tiến bang giao.

A Nhĩ Bá Khắc Bố vì tinh thông Hán ngữ nên được Âu Mạch Nhĩ đề bạt làm đại sứ hữu hảo thường trú ở Trường An.

Con đường tơ lụa từ thủ đô Mạch Địa của đế quốc Ả rập đến Trường An, thương đội Lạc Dương đã nối liền không đứt.

Đối với yêu cầu của A Nhĩ Bá Khắc Bố, Lý Thế Dân vui vẻ đồng ý.

A Nhĩ Bá Khắc Bố nói:

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ tôn kính, tiết mục này chúng ta biểu diễn có chút nguy hiểm, kính xin Bệ Hạ cho phép chúng ta chuẩn bị biện pháp phòng hộ tốt nhất, tránh làm Bệ Hạ mất hứng.

Lý Thế Dân thâm thấy hiếu kỳ, nhưng không cự tuyệt, đặc biệt phân phó quân sĩ hiệp trợ.

Chỉ một lát sau, nguyên một đám binh sĩ đưa đến những chiếc hàng rào chương ngại vật cao gần 2m, vây sân bãi rộng lớn trước Thái Cực Điện thành một vòng tròn.

Khi nhìn thấy những hàng rào cao vút này, trong lòng Đỗ Hà tràn đầy nghi hoặc.

- Người Đại Thực này định làm gì vậy?

Lý Nghiệp Hủ đứng bên cạnh cũng không hiểu ra sao.

Mọi người trước đại điện, ngoại trừ A Nhĩ Bá Khắc Bố tràn đầy tự tin, những người khác đều lộ ra vẻ mặt như nhau.

Sau khi hàng rào chương ngại hình thành, hơn mười tên Ả Rập lái hai chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt mọi người.

Đỗ Hà chăm chú nhìn, chỉ thấy trên xe ngựa kéo theo một vật hình vuông, dùng tấm màn đen che dấu, không biết là thứ gì, nhưng xem ra có vẻ rất công kênh.

- Bên trong rút cuộc là cái gì?

Đỗ Hà cảm thấy hiếu kỳ, thầm nghĩ, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy bên trong hình như có tiếng gầm như tiếng sư tử, nhìn hàng rào chướng ngại vật, tâm tư khê động, nghĩ tới một loại khả năng, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là sư tử?

Hai chiếc xe ngựa tiến nhập vào trong hàng rào.

Miếng vải đen được kéo ra, vật hình vuông chính là một chiếc ***g sắt cực lớn. Trong ***g sắt đúng là giam giữ một con sư tử cường tráng mạnh mẽ.

Con sư tử vốn đang bò trong ***g, miếng vải đen vừa kéo ra, lập tức nhảy dựng lên ngẩng đầu gầm thét một tiếng.

- Gào.....

Một tiếng thét dài, đinh tai nhức óc, khiến tất cả những con ngựa đang ở gần Thái Cực Điện kinh hoàng hí vang.

Tất cả mọi người trong đại điện có vẻ không cách nào tự kiềm chế, hoảng sợ thất sắc.

Lý Thế Dân tròn tròn mắt, thấp giọng hô nói:

- Chẳng lẽ là sư tử?

Không chỉ có hần, trong đại điện ngoại trừ Đỗ Hà và số ít dị tộc, những người khác đều tròn tròn mắt.

Phòng Di Ái càng lên tiếng kinh hô:

- Trời đất, đây chính là sư tử, quả nhiên uy vũ, quả thật bất phàm.

Biểu lộ như vậy thực sự không phải vì bọn họ kiến thức hạn hẹp, mà vì Trung Quốc là khu vực không có sư tử.

Sở dĩ Hán triều biết rõ có một loại động vật là sư tử, chính là vì hoạt động múa sư, lại khiến cho sư tử nổi tiếng, nhưng không có mấy người tận mắt nhìn thấy một con sư tử thật sự, phần lớn đều là trong huyền tưởng cuộc sống.

Ngay cả Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân cũng chưa từng may mắn nhìn thấy.

Thân hình cường tráng, khôi ngô, bờm rậm, tất cả đều biểu thị nó là chúa tể rừng xanh....Sư tử.

- Đây là sư tử sao?

Lý Thế Dân nhìn A Nhĩ Bá Khắc Bố hỏi, không đợi hần đáp lời, nhân tiện nói:

- Nghe nói sư tử là vua của bách thú, không biết có đúng như lời đồn đại hay không.

A Nhĩ Bá Khắc Bố cung kính đáp:

- Khởi bẩm Bệ Hạ, đúng là sư tử. Vật này Đại Đường không có, nhưng ở chỗ chúng ta lại không hiếm. Về phần có phải vua của bách thú hay không, có thể thử một lần.

Nói xong, hần lại kêu người kéo miếng vải đen trên chiếc xe thứ hai xuống, đó cũng là một chiếc ***g sắt, nhưng bên trong không phải là sư tử, mà là sói, sáu con sói, con nào cũng có mắt đỏ ngầu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên yến hội đều biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Còn chưa chờ A Nhĩ Bá Khắc Bố hạ lệnh mở ***g sắt, tiểu ngoan cố Chử Toại Lương đã nhảy ra ngoài:

- Bệ Hạ, không thể, hôm nay là sinh nhật của Bệ Hạ, tối kỵ nhất đổ máu. Dã thú tranh đấu vô cùng tàn nhẫn, thực sự không thích hợp với yến tiệc hôm nay.

A Nhĩ Bá Khắc Bố tỏ vẻ bất ngờ, hiển nhiên không biết chuyện này.

Lý Thế Dân từng nghe qua đại danh sư tử, hôm nay nhìn thấy, có thể nhận thức phong phạm của nó đúng là một đại hỷ sự, nhưng không ngờ Chữ Toại Lương đột nhiên xuất hiện can ngăn, mặc dù Chữ Toại Lương nói không phải không có lý, nhưng Lý Thế Dân căn bản cũng không tin, hẳn là người chinh chiến sa trường nhiều năm, tròng diện này huyết tính như thế nào đều chưa từng thấy, đương nhiên không nói chơi, cũng không cho là đúng. Nhưng hẳn là Hoàng Đế, cũng không thể bất chấp can ngăn của đại thần, đang nghĩ nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn:

- Chữ đại nhân, nếu tiểu tử người không có can đảm xem, vậy mau cút về nhà trốn tránh đi, đừng ở đây vướng bận. Bệ Hạ, sư tử thế này thật sự rất khó gặp, người cũng đừng nghe Chữ Toại Lương nói hươu nói vượn.

Người có lá gan nói trước mặt mọi người như vậy, cũng chỉ có một mình Trình Giảo Kim, hẳn là hãn tướng chiến đấu anh dũng, giết không dưới trăm ngàn người, nhìn thấy trận quyết đấu của dã thú như vậy lại há có thể bỏ qua. Hẳn cũng giống như Lý Thế Dân, sư tử là dã thú được thể nhân gọi là dã thú cường hãn nhất, hổ gấu nhìn thấy không ít, cũng giết qua không ít, nhưng sư tử lại chưa bao giờ nhìn thấy.

Thấy Trình Giảo Kim đứng ra, Ủy Trì Kính Đức cũng cao giọng phụ họa, Tần Quỳnh cũng có chút ý động, chỉ là không nói ra miệng. Hẳn cũng là hãn tướng trải qua sa trường nhiều năm, đối với chuyện thấy máu, không tồn tại suy nghĩ mê tín. Về phần những dị tộc chưa bao giờ nhìn thấy sư tử lại càng như vậy, bọn hãn phần lớn đều trưởng thành trong hoàn cảnh ác liệt, dã thú chiến đấu nhìn quen lắm rồi, càng không thể bỏ qua, có kẻ cá biệt can đảm cũng đề nghị hi vọng có thể nhìn thấy uy vũ của sư tử.

Lý Thế Dân vốn đã có dự tính, thấy nhiều người hi vọng có thể thấy sư tử đại triển thần uy, cũng mở miệng nói:

- Quốc tình bất nhất, phong tục đương nhiên cũng có chút khác biệt, nếu trăm dã là Thiên Khả Hãn, đương nhiên phải đối xử như nhau, không câu nệ tập tục quốc gia. Hảo ý của quý quốc Cáp Lí Phát, trăm tiếp nhận, sứ giả cứ tiếp tục.

Mỗi tiếng nói cử động của hãn đều nghiêm túc trang trọng, phù hợp với khí độ phong phạm của một vị quân vương.

A Nhĩ Bá Khắc Bố cũng vui vẻ, hôm nay đến đây đang định khoe khoang một chút vũ dũng của đế quốc Ba Thục, nếu không thể thấy máu, tất cả đều bị đều xô hỏng bống không. Hắn vung tay lên, người Ả Rập ẩn thân phía trên ***g sắt kéo cửa ***g ra, con sư tử nổi giận gầm lên một tiếng, như một cơn cuồng phong lao ra khỏi ***g.

Nó há chiếc miệng lớn, đi vòng quanh sân, tựa hồ như muốn tìm kiếm cửa đột phá.

A Nhĩ Bá Khắc Bố giải thích với mọi người:

- Để chuẩn bị cho ngày hôm nay, chúng ta đã bắt con sư tử đói bụng năm ngày, chỉ cho nó uống nước, không cho đồ ăn, hiện tại chính là lúc nó đói nhất, cần có đồ ăn nhất, cũng là lúc hung hãn nhất..... Sói cũng giống như vậy, bọn chúng đồng dạng đều bị bỏ đói năm ngày, cũng là thời điểm hung hãn nhất.

Lời nói của hãn khơi gợi hứng thú của tất cả mọi người, tựa hồ không ai không biết, khi dã thú đói bụng nhất, chính là lúc nó hung hãn nhất, khó đối phó nhất.

Chiếc ***g sói cũng được kéo cửa dưới ánh mắt chờ mong của mọi người.

Sáu con sói nhất loạt xông ra, con mắt vằn đỏ lộ ra sát ý vô cùng, trên hàm răng trắng nhợt mơ hồ có thể nhìn thấy vết tích của nước bọt chảy xuống.

Quyết định như vậy khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Những người biết sư tử như thế nào không nhiều lắm, nhưng hung hãn của sói đối lại không ai không biết.

Cho dù là mãnh hổ không chịu nổi đàn sói, sư tử dù vũ dũng, cuối cùng cũng chỉ có một con, còn sói có đến sáu con.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Trước kia còn tưởng là một đấu một, hoặc là một đấu hai, không ngờ lại là một đấu sáu, thú vị thật!
Rất nhiều người có suy nghĩ giống như Đỗ Hà, cũng đều bị tràng diện khó gặp này thu hút ánh mắt.
Bên trong hàng rào, sói và sư tử đã bắt đầu đối lập.

Vì đồ ăn, trong ánh mắt của hai loại dã thú chỉ có một suy nghĩ..... Giết chết đối phương, nhét đầy bao tử.
Sáu con sói dùng đội hình nửa bao vây quanh con sư tử, con sói đứng chính giữa, ngẩng đầu hét dài.

- Không ổn, lần này con sư tử gặp nguy hiểm rồi.

Những người nhìn thấy màn này, phần lớn đều nghĩ như vậy.

Nhưng Đỗ Hà lại không cảm thấy bất ngờ.

Chỉ cần người có chút thường thức sẽ biết rõ sói là một loại động vật quần cư, có con đứng đầu, trên thảo nguyên thứ khiến cho mục dân kiêng kỵ nhất không phải hổ báo, mà là đàn sói.

Con đứng đầu trong đàn sói giống như Tướng quân trong quân đội, bọn chúng có thể phối hợp với nhau, hoàn toàn coi rẻ sinh tử, chấp hành mệnh lệnh của con đầu đàn, sống chết với địch, cho dù biết rõ toi mạng cũng không hề do dự. Đàn sói có con đứng đầu là đáng sợ nhất, sáu con sói mặc dù nhỏ, nhưng lại có con đầu đàn.

Con đầu đàn này vừa bước ra, tựa hồ không có người nào nhìn sư tử nữa.

Đột nhiên sư tử nổi giận gầm lên một tiếng.

- Gào....

Tiếng rống lần này còn lợi hại hơn lần trước, tựa hồ màng tai cũng có cảm giác bị phá vỡ.

Đàn sói hoàn toàn bị tiếng rống này hù dọa.

- Bóp.

Sư tử ra tay như điện, liên tiếp giơ vuốt, con sói đầu đàn bổ nhào xuống, móng vuốt của sư tử cắm sâu vào thân hình con sói, gắt gao đè ép nó xuống mặt đất, há miệng, cắn vào chỗ yết hầu của nó, sư tử hất đầu, cổ họng và xương cốt của con sói trực tiếp bị nghiền nát.

Nhất kích tất sát.

- Hay.

Đỗ Hà không nhịn được kêu lên.

Không chỉ có hắn, những người biết sơ về binh pháp nhìn thấy màn này cũng không khỏi âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Lý Thế Dân vỗ tay sợ hãi thán phục:

- Sư tử cao minh hơn lão hổ rất nhiều, lại có thể biết dùng binh pháp.

Lão hổ là loài vật ngu ngốc nhất trong mãnh thú, thiên địch của nó là sài lang, chỉ vì khi nó đối địch chỉ biết hung hăng lao đến, đối mặt với bầy sài lang, lão hổ chỉ là món ăn trong bụng sài lang.

Trái lại cách làm của sư tử cao minh hơn rất nhiều, trước tiên rống lên một tiếng, lớn tiếng dọa người, sau đó bất giác phải bắt vua, tụ tập tất cả lực lượng, đánh chết con cầm đầu.

Có lẽ đây chỉ là bản năng sinh tồn của sư tử, nhưng lại đạo dùng binh phù hợp.

Con đầu đàn vừa chết, đàn sói lập tức rối loạn.

Sư tử đối với ngàn vạn động vật vốn đã có một loại lực uy hiếp, con đầu đàn vừa chết, những con khác hoàn toàn không còn dũng khí, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Thắng bại đã chuyển biến trong một kích.

Con đầu đàn chưa chết, sư tử dù thắng cũng sẽ thắng rất chật vật, nhưng con đầu đàn vừa chết, những con sói còn lại đều khiếp sợ.

Sư tử lần lượt giết chết năm con sói còn lại, bắt đầu hưởng dụng mỹ thực.

- Đặc sắc, đặc sắc.

Lý Thế Dân hào hứng kêu lên.

- Khá lắm, quả nhiên rất cao minh.

Trình Giảo Kim cũng đồng dạng vỗ tay.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kinh ngạc vì sự dũng mãnh cơ trí mà con sư tử biểu lộ ra.

A Nhĩ Bá Khắc Bố đột nhiên mỉm cười:

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ, trò vui thật sự bây giờ mới bắt đầu.

Hãn vừa nói xong, một tên tráng hán cỡi trần, tay không đi vào trong sân.

387. Chương 389 : Sư Lang Tranh Giành

Một năm chỉ có một ngày sinh nhật, hôm nay cứ như vậy đi qua thì cũng không có ý nghĩa gì.

Cho nên muốn ăn mừng cũng chỉ có thể ăn mừng trước nửa đêm của ngày hôm nay.

Lý Thế Dân với tư cách là quân vương của một đế quốc cường thịnh, người muốn chúc mừng hãn thật sự quá nhiều, sắp xếp thời gian cũng cực kỳ chặt chẽ.

Bên này gia yến chấm dứt, lập tức đi nhận chúc mừng của các sứ giả và văn võ đại thần trong triều.

Nơi tiếp nhận chúc mừng của sứ giả các quốc gia chính là Thái Cực điện lúc trước tiếp nhận bách tộc triều kiến, Lý Thế Dân cùng Trưởng Tôn hoàng hậu ngồi ở trên cao, các sứ giả phân biệt theo quan hệ tốt xấu tiến vào chúc mừng.

Sau khi tân khách ngồi vào chỗ thì yến hội bắt đầu triển khai, ở giữa là một không gian rộng lớn để biểu diễn ca múa trợ hứng.

Sau khi xong thủ tục chúc mừng dài dòng buồn chán, trên bàn tiệc hai bên Thái Cực điện đã ngồi đầy người.

Khách ở xa tới, bất kể địa vị lớn nhỏ như thế nào, đều ngồi ở hàng đầu. Mặc dù địa vị của Đỗ Hà không thấp nhưng so với các lão nhân như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Tần Quỳnh vẫn còn kém xa. Vị trí ngồi tuy ở phía sau nhưng lại ở đầu thế hệ trẻ tuổi.

Lý Sùng Hoàng an vị ở đối diện vừa vặn dễ dàng cho hãn giám thị, vì đề phòng vạn nhất, hãn còn âm thầm thông báo cho Lý Kính Nghiệp cũng đồng dạng đến chúc mừng. Lý Kính Nghiệp là người vô cùng cẩn thận, giỏi ứng biến, là chọn lựa tốt nhất. Đương nhiên hãn cũng không nói ra toàn bộ sự việc, chỉ nói cho Lý Kính Nghiệp, Lý Sùng Hoàng tương đối cổ quái, rất có thể là người khác cải trang.

Lý Kính Nghiệp rất tin phục phán đoán của Đỗ Hà, cũng biết chuyện này rất nghiêm trọng, vì vậy chăm chú quan sát Lý Sùng Hoàng.

Một tiếng kim la vang lên, lúc này Đỗ Hà mới phát hiện không biết từ lúc nào người đến chúc mừng đều đã tới đủ, yến hội chính thức bắt đầu.

Xuất hiện đầu tiên là một đám nữ võ sĩ tư thế hiên ngang, người nào cũng như hoa như ngọc, mặc áo giáp chiến bào, tay cầm đao thương kiếm kích, từ từ tiến vào, nhân số rất đông, phải đến hơn ba trăm người.

Nhìn một đám nữ nhân ăn mặc theo phong cách Tướng quân, võ sĩ, Đỗ Hà có chút kinh ngạc, thần sắc chuyển động, lập tức nghĩ đến một vũ khúc kinh điển trong truyền thuyết, thấp giọng hô nói:

- Chẳng lẽ đây là “Nhạc vũ Tần vương phá trận” trong truyền thuyết.

“Nhạc vũ Tần vương phá trận” là một trong những khúc ca múa nổi tiếng nhất trong lịch sử, là quân ca của Đại Đường.

Năm đó sau khi Lý Thế Dân bình định Lưu Vũ Chu, bởi vì đánh được một chiến dịch vô cùng tuyệt đẹp, giải nguy cho Đại Đường, sĩ thứ ca múa Hà Đông đã dựa vào một khúc ca cũ trong quân, bổ sung thêm lời mới, chúc mừng thắng lợi, ca tụng Lý Thế Dân, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” ra đời và truyền lưu hậu thế.

Năm Trinh Quán thứ bảy, Lý Thế Dân tự mình tham gia chế tác “Nhạc vũ Tần vương phá trận”, dung nhập trận pháp vào trong vũ đạo, từ đó “Nhạc vũ Tần vương phá trận” trở nên nổi tiếng thiên hạ.

Nhưng ca múa như vậy chính là vũ nhạc cung đình, cũng không có truyền lưu ra phố phường, sau khi nhà Đường bị tiêu diệt, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” cũng theo đó biến mất, cho dù hậu nhân căn cứ vào động tác bên trong bản thiếu biên soạn lại, nhưng cũng không có thành quả tốt đẹp.

Lý Nghiệp Hủ đứng cạnh Đỗ Hà đáp:

- Có lẽ không phải, “Nhạc vũ Tần vương phá trận” có quy mô lớn hơn rất nhiều, chỉ riêng quân mã đã cần 2000 con nhưng âm luật đồng dạng, có lẽ là căn cứ vào “Nhạc vũ Tần vương phá trận” sửa thành.

Thì ra “Nhạc vũ Tần vương phá trận” quy mô hùng vĩ, kể về câu chuyện Tần vương suất lĩnh phá trận, giống như chém giết trên chiến trường, nếu muốn diễn luyện hoàn chỉnh tất cả các động tác, ít nhất cần 3000 người. Lý Thế Dân cảm thấy “Nhạc vũ Tần vương phá trận” có khí sát phạt quá nặng, dùng trong tình huống bình thường có thể thể hiện được uy thế khôn cùng của Đại Đường, nhưng dùng trong thọ yến lại có vẻ không ổn.

Vì vậy, lợi dụng thời gian rảnh rỗi, hắn đã cải biên “Nhạc vũ Tần vương phá trận”, giảm từ 3000 người xuống còn 300 người, chiến sĩ cũng đổi thành nữ võ sĩ, mặc dù đã mất đi khí sát phạt, nhưng lại có thêm cảm giác trong nhu có cương, trong cương có nhu.

Cùng với tiếng trống vang lên, nữ võ sĩ ăn mặc theo kiểu Tướng quân cầm đầu, không ngừng múa binh khí trong tay, bộ pháp khéo léo, qua lại xuyên thẳng, trái tròn, phải vuông, tiên thiên, hậu ngũ, cong người, không ngừng đâm kích.

“Nhạc vũ Tần vương phá trận” thu nhỏ này tổng cộng có ba chương, mỗi chương chia làm bốn trận, tổng cộng là 12 trận, tương ứng với ca tiết.

Nữ võ sĩ không ngừng biến trận trong tiếng ca múa hùng tráng, vung đao, bộ pháp chính tề, động tác nhất trí, khiến cho người xem có cảm giác như đang ở trong chiến trường.

Sứ giả dị tộc trong yến hội chưa từng gặp qua vũ nhạc nào như vậy, tất cả đều trợn mắt há miệng, sợ hãi thán phục liên tục.

Đỗ Hà không có bất kỳ tế bào nào về phương diện vũ đạo, nhưng nhìn thấy “Nhạc vũ Tần vương phá trận” lại có một cảm giác nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy khúc ca này vô cùng đồ sộ.

Hạng mục giải trí của Đường triều thật sự quá ít, ngoại trừ ca vũ, chỉ có một số từ khúc, cầm tiêu.

Người biểu diễn những tiết mục này đều là nghệ nhân cung đình, kỹ thuật không thể nói là nhất lưu, nhưng tuyệt đối là thiện nghệ.

Những người có thể đảm nhận nhiệm vụ sứ giả, trình độ văn hóa cũng không thấp, vừa nghe vừa nhìn biểu diễn càng cảm thấy rất thú vị.

Yến hội không chỉ có Đường triều diễn xuất, trước khi ăn mừng, các sứ giả dị tộc cũng lấy ra hạng mục chuẩn bị.

So với diễn xuất văn hóa của Đường triều, biểu diễn của dị tộc phần lớn đều mang tính chất dã man như đấu võ, biểu diễn thuật cưỡi ngựa....có lẽ không văn nhã bằng Đường triều, nhưng cũng có một phen tư vị, dĩ nhiên đối với những nhân vật như Trình Giảo Kim hay huynh đệ Trình gia, biểu diễn của Dị tộc thu hút sự chú ý của bọn hắn hơn cả.

Trung tuần yến hội, sứ giả A Nhĩ Bá Khắc Bố của Đại Thực quốc đứng dậy.

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ tôn kính, ta A Nhĩ Bá Khắc Bố vâng mệnh Cáp Lý Phát của Đại Thực quốc mang đến cho Khã Hãn Bệ Hạ một màn biểu diễn đặc sắc nhất của Đại Thực quốc chúng ta.

Cáp Lý Phát ở đế quốc Ả rập là người thừa kế của Sứ giả chân chủ, đồng đẳng với Hoàng Đế.

Đại Thực hiện giờ cũng tức là đế quốc Ả rập có hoàn cảnh không sai biệt lắm so với Đường triều.

Đường triều vì cuối thời nhà Tùy nội loạn phát sinh, Hoàng Đế thứ nhất Lý Uyên bình định thiên hạ, Hoàng Đế thứ hai Lý Thế Dân hùng tài vĩ lược, trong vòng bốn năm ngắn ngủn đã thiên hạ đại trị, xưng hùng thiên hạ. Đế quốc Ả rập cũng vì nội loạn xảy ra, Cáp Lý Phát thứ nhất Ngải Bố Bá Khắc Nhĩ sau khi bình định đã đi thống nhất các bộ lạc, khôi phục bán đảo Ả rập. Cáp Lý Phát thứ hai là Âu Mạch Nhĩ cũng giống như Lý Thế Dân, hùng tài vĩ lược, trong mấy năm tại nhiệm ngắn ngủn, trước sau thu phục Syria, Palestine dưới sự thống trị của Đại Thực quốc.

Đồng thời phái kỵ binh đánh vào Ai Cập, chiếm lĩnh toàn bộ vùng Trung Đông, khuếch trương lãnh thổ quốc gia từ Iraq đến Ba Tư, khiến đế quốc Ả rập trở thành một quốc gia vô cùng rộng lớn.

Bởi vì quan hệ đến con đường tơ lụa, hai quốc gia cường hãn nhất trên thế giới là Đại Đường đế quốc và đế quốc Ba Thực bắt đầu tìm hiểu lẫn nhau.

Hai quốc gia này vốn không có bất cứ quan hệ hữu hảo nào, nhưng Đại Đường đế quốc và Ba Thực đế quốc cách nhau quá xa, cho nên không có bất kỳ xung đột lợi ích, giao hảo với nhau, ngược lại có thể thu hoạch rất nhiều lợi ích. Lý Thế Dân rất hiểu đạo lý cơ bản “xa thân gần đánh” này, Âu Mạch Nhĩ cũng hiểu được. Cho nên những năm này, hai quốc gia đều cực lực xúc tiến bang giao.

A Nhĩ Bá Khắc Bố vì tinh thông Hán ngữ nên được Âu Mạch Nhĩ đề bạt làm đại sứ hữu hảo thường trú ở Trường An.

Con đường tơ lụa từ thủ đô Mạch Địa của đế quốc Ả rập đến Trường An, thương đội Lạc Dương đã nối liền không đứt.

Đối với yêu cầu của A Nhĩ Bá Khắc Bố, Lý Thế Dân vui vẻ đồng ý.

A Nhĩ Bá Khắc Bố nói:

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ tôn kính, tiết mục này chúng ta biểu diễn có chút nguy hiểm, kính xin Bệ Hạ cho phép chúng ta chuẩn bị biện pháp phòng hộ tốt nhất, tránh làm Bệ Hạ mất hứng.

Lý Thế Dân thâm thấy hiếu kỳ, nhưng không cự tuyệt, đặc biệt phân phó quân sĩ hiệp trợ.

Chỉ một lát sau, nguyên một đám binh sĩ đưa đến những chiếc hàng rào chướng ngại vật cao gần 2m, vây sân bãi rộng lớn trước Thái Cực Điện thành một vòng tròn.

Khi nhìn thấy những hàng rào cao vút này, trong lòng Đỗ Hà tràn đầy nghi hoặc.

- Người Đại Thực này định làm gì vậy?

Lý Nghiệp Hủ đứng bên cạnh cũng không hiểu ra sao.

Mọi người trước đại điện, ngoại trừ A Nhĩ Bá Khắc Bố tràn đầy tự tin, những người khác đều lộ ra vẻ mặt như nhau.

Sau khi hàng rào chướng ngại hình thành, hơn mười tên Ả Rập lái hai chiếc xe ngựa xuất hiện trước mặt mọi người.

Đỗ Hà chăm chú nhìn, chỉ thấy trên xe ngựa kéo theo một vật hình vuông, dùng tấm màn đen che dấu, không biết là thứ gì, nhưng xem ra có vẻ rất công kênh.

- Bên trong rút cuộc là cái gì?

Đỗ Hà cảm thấy hiếu kỳ, thâm nghĩ, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy bên trong hình như có tiếng gầm như tiếng sư tử, nhìn hàng rào chướng ngại vật, tâm tư khê động, nghĩ tới một loại khả năng, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là sư tử?

Hai chiếc xe ngựa tiến nhập vào trong hàng rào.

Miếng vải đen được kéo ra, vật hình vuông chính là một chiếc ***g sắt cực lớn. Trong ***g sắt đúng là giam giữ một con sư tử cường tráng mạnh mẽ.

Con sư tử vốn đang bò trong ***g, miếng vải đen vừa kéo ra, lập tức nhảy dựng lên ngăn đầu gầm thét một tiếng.

- Gào.....

Một tiếng thét dài, đinh tai nhức óc, khiến tất cả những con ngựa đang ở gần Thái Cực Điện kinh hoàng hí vang.

Tất cả mọi người trong đại điện có vẻ không cách nào tự kiềm chế, hoảng sợ thất sắc.

Lý Thế Dân trợn tròn mắt, thấp giọng hô nói:

- Chẳng lẽ là sư tử?

Không chỉ có hần, trong đại điện ngoại trừ Đỗ Hà và số ít dị tộc, những người khác đều trợn tròn mắt.

Phòng Di Ái càng lên tiếng kinh hô:

- Trời đất, đây chính là sư tử, quả nhiên uy vũ, quả thật bất phàm.

Biểu lộ như vậy thực sự không phải vì bọn họ kiến thức hạn hẹp, mà vì Trung Quốc là khu vực không có sư tử.

Sở dĩ Hán triều biết rõ có một loại động vật là sư tử, chính là vì hoạt động múa sư, lại khiến cho sư tử nổi tiếng, nhưng không có mấy người tận mắt nhìn thấy một con sư tử thật sự, phần lớn đều là trong huyền tưởng cuộc sống.

Ngay cả Hoàng Đế Đại Đường Lý Thế Dân cũng chưa từng may mắn nhìn thấy.

Thân hình cường tráng, khôi ngô, bờm rậm, tất cả đều biểu thị nó là chúa tể rừng xanh....Sư tử.

- Đây là sư tử sao?

Lý Thế Dân nhìn A Nhĩ Bá Khắc Bồ hỏi, không đợi hần đáp lời, nhân tiện nói:

- Nghe nói sư tử là vua của bách thú, không biết có đúng như lời đồn đại hay không.

A Nhĩ Bá Khắc Bồ cung kính đáp:

- Khởi bẩm Bệ Hạ, đúng là sư tử. Vật này Đại Đường không có, nhưng ở chỗ chúng ta lại không hiếm. Về phần có phải vua của bách thú hay không, có thể thử một lần.

Nói xong, hần lại kêu người kéo miếng vải đen trên chiếc xe thứ hai xuống, đó cũng là một chiếc ***g sắt, nhưng bên trong không phải là sư tử, mà là sói, sáu con sói, con nào cũng có mắt đỏ ngầu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên yến hội đều biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Còn chưa chờ A Nhĩ Bá Khắc Bồ hạ lệnh mở ***g sắt, tiểu ngaoan cổ Chử Toại Lương đã nhảy ra ngoài:

- Bệ Hạ, không thể, hôm nay là sinh nhật của Bệ Hạ, tối kỵ nhất đổ máu. Dã thú tranh đấu vô cùng tàn nhẫn, thực sự không thích hợp với yến tiệc hôm nay.

A Nhĩ Bá Khắc Bồ tỏ vẻ bất ngờ, hiển nhiên không biết chuyện này.

Lý Thế Dân từng nghe qua đại danh sư tử, hôm nay nhìn thấy, có thể nhận thức phong phạm của nó đúng là một đại hỷ sự, nhưng không ngờ Chử Toại Lương đột nhiên xuất hiện can ngăn, mặc dù Chử Toại Lương nói không phải không có lý, nhưng Lý Thế Dân căn bản cũng không tin, hần là người chinh chiến sa trường nhiều năm, tròng diện này huyết tính như thế nào đều chưa từng thấy, đương nhiên không nói chơi, cũng không cho là đúng. Nhưng hần là Hoàng Đế, cũng không thể bất chấp can ngăn của đại thần, đang nghĩ nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn:

- Chữ đại nhân, nếu tiểu tử người không có can đảm xem, vậy mau cút về nhà trốn tránh đi, đừng ở đây vướng bận. Bệ Hạ, sư tử thể này thật sự rất khó gặp, người cũng đừng nghe Chữ Toại Lương nói hươu nói vượn.

Người có lá gan nói trước mặt mọi người như vậy, cũng chỉ có một mình Trình Giảo Kim, hẳn là hãn tướng chiến đấu anh dũng, giết không dưới trăm ngàn người, nhìn thấy trận quyết đấu của dã thú như vậy lại há có thể bỏ qua. Hãn cũng giống như Lý Thế Dân, sư tử là dã thú được thể nhân gọi là dã thú cường hãn nhất, hổ gấu nhìn thấy không ít, cũng giết qua không ít, nhưng sư tử lại chưa bao giờ nhìn thấy.

Thấy Trình Giảo Kim đứng ra, Ủy Trì Kính Đức cũng cao giọng phụ họa, Tần Quỳnh cũng có chút ý động, chỉ là không nói ra miệng. Hãn cũng là hãn tướng trải qua sa trường nhiều năm, đối với chuyện thấy máu, không tồn tại suy nghĩ mê tín. Về phần những dị tộc chưa bao giờ nhìn thấy sư tử lại càng như vậy, bọn hãn phần lớn đều trưởng thành trong hoàn cảnh ác liệt, dã thú chiến đấu nhìn quen lắm rồi, càng không thể bỏ qua, có kẻ cá biệt can đảm cũng đề nghị hi vọng có thể nhìn thấy uy vũ của sư tử.

Lý Thế Dân vốn đã có dự tính, thấy nhiều người hi vọng có thể thấy sư tử đại triển thần uy, cũng mở miệng nói:

- Quốc tình bất nhất, phong tục đương nhiên cũng có chút khác biệt, nếu trăm dã là Thiên Khả Hãn, đương nhiên phải đối xử như nhau, không câu nệ tập tục quốc gia. Hảo ý của quý quốc Cáp Lí Phát, trăm tiếp nhận, sứ giả cứ tiếp tục.

Mỗi tiếng nói cử động của hãn đều nghiêm túc trang trọng, phù hợp với khí độ phong phạm của một vị quân vương.

A Nhĩ Bá Khắc Bố cũng vui vẻ, hôm nay đến đây đang định khoe khoang một chút vũ dũng của đế quốc Ba Thục, nếu không thể thấy máu, tất cả đều xôi hỏng bỏng không. Hãn vung tay lên, người Ả Rập ẩn thân phía trên ***g sắt kéo cửa ***g ra, con sư tử nổi giận gầm lên một tiếng, như một cơn cuồng phong lao ra khỏi ***g.

Nó há chiếc miệng lớn, đi vòng quanh sân, tựa hồ như muốn tìm kiếm cửa đột phá.

A Nhĩ Bá Khắc Bố giải thích với mọi người:

- Để chuẩn bị cho ngày hôm nay, chúng ta đã bắt con sư tử đói bụng năm ngày, chỉ cho nó uống nước, không cho đồ ăn, hiện tại chính là lúc nó đói nhất, cần có đồ ăn nhất, cũng là lúc hung hãn nhất..... Sói cũng giống như vậy, bọn chúng đồng dạng đều bị bỏ đói năm ngày, cũng là thời điểm hung hãn nhất.

Lời nói của hãn khơi gợi hứng thú của tất cả mọi người, tựa hồ không ai không biết, khi dã thú đói bụng nhất, chính là lúc nó hung hãn nhất, khó đối phó nhất.

Chiếc ***g sói cũng được kéo cửa dưới ánh mắt chờ mong của mọi người.

Sáu con sói nhất loạt xông ra, con mắt vằn đỏ lộ ra sát ý vô cùng, trên hàm răng trắng nhợt mơ hồ có thể nhìn thấy vết tích của nước bọt chảy xuống.

Quyết định như vậy khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Những người biết sư tử như thế nào không nhiều lắm, nhưng hung hãn của sói đối lại không ai không biết.

Cho dù là mãnh hổ không chịu nổi đàn sói, sư tử dù vũ dũng, cuối cùng cũng chỉ có một con, còn sói có đến sáu con.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kinh ngạc, thấp giọng nói:

- Trước kia còn tưởng là một đấu một, hoặc là một đấu hai, không ngờ lại là một đấu sáu, thú vị thật!

Rất nhiều người có suy nghĩ giống như Đỗ Hà, cũng đều bị tràng diện khó gặp này thu hút ánh mắt.

Bên trong hàng rào, sói và sư tử đã bắt đầu đối lập.

Vì đồ ăn, trong ánh mắt của hai loại dã thú chỉ có một suy nghĩ..... Giết chết đối phương, nhét đầy bao tử.

Sáu con sói dùng đội hình nửa bao vây quanh con sư tử, con sói đứng chính giữa, ngẩng đầu hét dài.

- Không ổn, lần này con sư tử gặp nguy hiểm rồi.

Những người nhìn thấy màn này, phần lớn đều nghĩ như vậy.

Nhưng Đỗ Hà lại không cảm thấy bất ngờ.

Chỉ cần người có chút thường thức sẽ biết rõ sói là một loại động vật quần cư, có con đứng đầu, trên thảo nguyên thứ khiến cho mục dân kiêng kỵ nhất không phải hổ báo, mà là đàn sói.

Con đứng đầu trong đàn sói giống như Tướng quân trong quân đội, bọn chúng có thể phối hợp với nhau, hoàn toàn coi rẻ sinh tử, chấp hành mệnh lệnh của con đầu đàn, sống chết với địch, cho dù biết rõ toi mạng cũng không hề do dự. Đàn sói có con đứng đầu là đáng sợ nhất, sáu con sói mặc dù nhỏ, nhưng lại có con đầu đàn.

Con đầu đàn này vừa bước ra, tựa hồ không có người nào nhìn sư tử nữa.

Đột nhiên sư tử nổi giận gầm lên một tiếng.

- Gào....

Tiếng rống lần này còn lợi hại hơn lần trước, tựa hồ màng tai cũng có cảm giác bị phá vỡ.

Đàn sói hoàn toàn bị tiếng rống này hù dọa.

- Bóp.

Sư tử ra tay như điện, liên tiếp giơ vuốt, con sói đầu đàn bổ nhào xuống, móng vuốt của sư tử cắm sâu vào thân hình con sói, gắt gao đè ép nó xuống mặt đất, há miệng, cắn vào chỗ yết hầu của nó, sư tử hất đầu, cổ họng và xương cốt của con sói trực tiếp bị nghiền nát.

Nhất kích tất sát.

- Hay.

Đỗ Hà không nhịn được kêu lên.

Không chỉ có hắn, những người biết sơ về binh pháp nhìn thấy màn này cũng không khỏi âm thầm trầm trồ khen ngợi.

Lý Thế Dân vỗ tay sợ hãi thán phục:

- Sư tử cao minh hơn lão hổ rất nhiều, lại có thể biết dùng binh pháp.

Lão hổ là loài vật ngu ngốc nhất trong mãnh thú, thiên địch của nó là sài lang, chỉ vì khi nó đối địch chỉ biết hung hăng lao đến, đối mặt với bầy sài lang, lão hổ chỉ là món ăn trong bụng sài lang.

Trái lại cách làm của sư tử cao minh hơn rất nhiều, trước tiên rống lên một tiếng, lớn tiếng dọa người, sau đó bất giác phải bắt vua, tụ tập tất cả lực lượng, đánh chết con cầm đầu.

Có lẽ đây chỉ là bản năng sinh tồn của sư tử, nhưng lại đạo dùng binh phù hợp.

Con đầu đàn vừa chết, đàn sói lập tức rối loạn.

Sư tử đối với ngàn vạn động vật vốn đã có một loại lực uy hiếp, con đầu đàn vừa chết, những con khác hoàn toàn không còn dũng khí, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Thắng bại đã chuyển biến trong một kích.

Con đầu đàn chưa chết, sư tử dù thắng cũng sẽ thắng rất chật vật, nhưng con đầu đàn vừa chết, những con sói còn lại đều khiếp sợ.

Sư tử lần lượt giết chết năm con sói còn lại, bắt đầu hưởng dụng mỹ thực.

- Đặc sắc, đặc sắc.

Lý Thế Dân hào hứng kêu lên.

- Khá lắm, quả nhiên rất cao minh.

Trình Giảo Kim cũng đồng dạng vỗ tay.

Đỗ Hà cũng cảm thấy kinh ngạc vì sự dũng mãnh cơ trí mà con sư tử biểu lộ ra.

A Nhĩ Bá Khắc Bồ đột nhiên mỉm cười:

- Thiên Khả Hãn Bệ Hạ, trò vui thật sự bây giờ mới bắt đầu.

Hắn vừa nói xong, một tên tráng hán cỡi trần, tay không đi vào trong sân.

388. Chương 390 : Tay Không Bác Sư

Sư tử nuốt con sói vào trong bụng, cơn đói khát còn chưa hoàn toàn giải trừ, liền phát hiện nguy hiểm tồn tại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía người đang từ xa bước đến chỗ mình, há chiếc miệng máu chảy đầm đìa, đáng vẻ khiến người ta đặc biệt sợ hãi.

Nhìn thấy màn này, Đỗ Hà thoáng biến sắc, tình cảnh này, rõ ràng cho thấy sắp sửa có một tiết mục tay không đánh sư tử. Chuyện tương tự, hắn đã từng nghe nói, cũng đã từng thấy trên ti vi, nhưng sự thật phát sinh trước mắt lại có vẻ không tiếp thụ được. Dù sao con người cũng không giống với dã thú, trong lòng hắn có bài xích rất sâu sắc với chuyện này.

Lý Thế Dân cũng sững sờ. Hắn cũng có suy nghĩ đồng dạng như Đỗ Hà, nhìn dã thú và dã thú chém giết lẫn nhau, có thể thừa nhận, nhưng biểu diễn chém giết sinh tử giữa người và dã thú, lại khiến Đường triều vốn chú trọng nhân đạo khó lòng tiếp nhận.

Những người có suy nghĩ đồng dạng không chỉ có hai người bọn họ, ngay cả những mãnh tướng như Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim cũng nhũn mảy, hồ gấu bọn họ cũng không phải không giết qua, nhưng phần lớn đều là vì dân trừ hại hoặc là vô tình gặp được trong núi, loại biểu diễn chém giết giữa người và dã thú này, bọn họ cũng là lần đầu nhìn thấy. Theo bọn hắn thấy, nếu là dùng giả thật sự nên dần thân vào chiến trường, vì nước vì dân. Loại người lấy vũ dũng ra biểu diễn, thật sự có chút khó tin, cũng khó có thể tiếp nhận.

Ngay cả những mãnh tướng thân kinh qua bách chiến còn như vậy, những văn nhân càng không cần phải nói, sắc mặt trắng nhợt.

Nhưng lúc này bọn họ muốn ngăn cản trận thi đấu này đã không còn khả năng. Bên trong hàng rào cao ngất, cự hán đã đi tới trước mặt sư tử, trong nháy mắt sinh tử này kêu hắn dừng lại, không khác gì khiến hắn toi mạng.

Nhưng đám người man di sống trên thảo nguyên kia, nhìn thấy tình cảnh này lại cảm giác hưng phấn, bọn họ bất chấp thái độ, ủng hộ cự hán.

Nếu không cách nào ngăn lại, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nại, nhìn trận chiến đấu giữa người và thú hiếm có này.

Mọi người vừa rồi đã nhìn thấy con sư tử cường hãn như thế nào, tất cả đều toát mồ hôi lạnh cho cự hán, nhưng cũng biết nếu A Nhĩ Bá Khắc Bồ đã có lá gan để cho cự hán này xuất hiện, cự hán này nhất định cũng có bản lĩnh của hắn, thắng bại càng không thể nào phán đoán.

Đỗ Hà hết sức chăm chú quan sát nhất cử nhất động của cự hán.

Cự hán này phía trên cỡi trần, phía dưới mặc một chiếc quần cũ nát, cánh tay cơ bắp của hắn phẳng phất ẩn chứa lực lượng vô cùng. Hắn tùy tiện búi nắm tóc rối bởi sau đầu. Trên khuôn mặt thô ráp có một chòm râu ngắn, đôi mắt hổ kiên cường. Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, lập loè lúc sáng lúc tối, phẳng phất như có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt trong mắt hắn. Trên người hắn chẳng chít vết thương, đếm cũng không xuể.

Đỗ Hà chú ý, vết sẹo trên người cự hán không giống người thường. Vết sẹo trên người người bình thường, đa số đều là vết đao kiếm thương, nhưng vết sẹo trên người cự hán toàn bộ đều là vết tổn thương do móng vuốt và vết cắn, đó là thương tích bị móng vuốt sắc bén của dã thú và vết răng gây ra, phát hiện ra điểm này, thân phận của cự hán cũng bại lộ.

Hắn là nô lệ, chuyên môn cung cấp niềm vui cho đám quý tộc bằng cách dùng tay không đấu thú.

- Tựa hồ nô lệ đấu thú thịnh hành ở La Mã, người Ả Rập phần lớn đều là tín đồ đạo Hồi, bọn họ thờ phụng đạo Islam, lẽ ra không nên thịnh hành đấu thú mới đúng.

Đỗ Hà nghĩ không sai.

Người Ả Rập kỳ thật cũng không thịnh hành đấu thú, nhưng trước đây không lâu, đại quân Ả Rập đánh vào Syria, Palestine của đế quốc Byzantine. Đế quốc Byzantine được xưng là đế quốc Đông La Mã, năm đó sau khi đế quốc La Mã sụp đổ, chỉ còn lại đế quốc Byzantine tồn tại.

Bọn họ vẫn có tập tục đấu thú như trước.

Sau khi người Ả Rập đánh vào Syria, thu được nơi nô lệ đấu thú và nô lệ vô cùng đông đảo.

Cự hán này tên là Tư Ba Đạt Khắc Tư, đương nhiên đây không phải tên thật của hắn, nhưng hắn cũng là đồng tộc với nô lệ Tư Ba Đạt Khắc Tư người khởi nghĩa trong lịch sử, hơn nữa cũng có được lực lượng đông đảo phi thường không thua kém Tư Ba Đạt Khắc Tư, cho nên trong sân đấu mọi người đều gọi hắn là Tư Ba Đạt Khắc Tư, dần dần, cái tên này biến thành tên gọi của hắn.

Người này có lòng gan đua vô cùng, trước đó khi lần đầu tiên Đại Đường duyệt binh hù dọa thiên hạ. Sử giả đế quốc Ả Rập quay về hồi báo với quân vương Âu Mịch Nhĩ của bọn họ, tỏ vẻ quân đội Đại Đường hơn xa quân đội của bọn hắn. Lời này khiến cho Âu Mịch Nhĩ cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy mình kém cỏi, muốn tìm lại chút sĩ diện, cũng muốn làm cho đế quốc Đại Đường biết rõ quốc gia của mình cũng không kém cỏi, hoàn toàn có thể sánh ngang với bọn họ.

Tư Ba Đạt Khắc Tư dũng mãnh gan dạ, Âu Mịch Nhĩ cũng có nghe thấy, hắn là giác đấu sĩ mạnh nhất của Byzantine, những người dũng mãnh như hắn, ở khắp đế quốc Byzantine cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vì vậy Âu Mịch Nhĩ cũng nghĩ cách, hắn tự mình tiếp kiến Tư Ba Đạt Khắc Tư, tỏ vẻ chỉ cần Tư Ba Đạt Khắc Tư có thể phát huy sự dũng mãnh phi thường của dũng sĩ đế quốc Ả Rập trước mặt Lý Thế Dân thì sẽ cho hắn tự do, thậm chí còn có thể cho hắn làm tướng, để hắn trở thành quý tộc.

Ngay từ khi bắt đầu, Tư Ba Đạt Khắc Tư đã có tâm tư dương oai vì nước, đấu thú cũng không phải hạng mục người Ả Rập ưa thích, chỉ là chuyện phiếm mà thôi.

Đối với những quốc gia chưa quen thuộc với phương tây như người Đại Đường lại hoàn toàn không biết.

Trong mắt Tư Ba Đạt Khắc Tư bốc cháy hỏa diễm, tự do, đối với một tên đầy tớ mà nói là yêu cầu xa vời lớn nhất, giết chết con sư tử kia thì có thể được tự do.

Hắn giờ nắm đầm, ngưng tụ lực lượng, trên người truyền ra những thanh âm như rang đậu, đó là khi xương cốt ma sát, phát ra tiếng vang.

Sư tử tựa hồ cũng ý thức được địch nhân trước mắt khó đối phó, nhẹ răng nhếch miệng, móng vuốt sắc bén xâm nhập trong đất, chậm chạp không phát động thế tấn công.

Những người xung quanh gắt gao nhìn bọn hắn, không dám thở mạnh.

- Hừ.

Tư Ba Đạt Khắc Tư đột nhiên quát to một tiếng, bước đến phía trước.

Sư tử chịu kích thích nổi giận gầm lên, cả cả thân hình như lò xo áp súc, lập tức bắn về hướng Tư Ba Đạt Khắc Tư.

Tư Ba Đạt Khắc Tư hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, quyết đoán mà dùng cảm đón đỡ. Hắn sớm đã có kinh nghiệm đối phó với sư tử, khi sư tử lao xuống, lực lượng hơn xa con người, cũng không phải là nhân lực có thể ngăn cản, chỉ có trước khi sư tử tăng tốc tiên hạ thủ vi cường, mới có thể tránh được cú bổ nhào này.

Sư tử có lực lượng cường hoành, tốc độ cực nhanh, muốn dùng tay không độc chiến với nó, chiến đấu cận thân chính là phương thức chiến thắng duy nhất.

Thiết quyền nặng tựa nghìn cân trực tiếp đánh vào cạnh ngoài khoang miệng sư tử, nhưng đúng vào lúc này, móng vuốt sắc bén của sư tử đã chộp tới ngực Tư Ba Đạt Khắc Tư, chỉ cần có thể khiến Tư Ba Đạt Khắc Tư bỏ nhào thì thắng bại sẽ được quyết định.

Trong thời điểm nghìn cân treo sợi tóc này, Tư Ba Đạt Khắc Tư làm ra một cử động không ngờ, hắn dùng tay trái làm tấm chắn chắn trước ngực, móng vuốt sắc bén của con sư tử xâm nhập cánh tay của hắn, đâm vào da thịt của hắn, trong chốc lát cánh tay kia đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhưng Tư Ba Đạt Khắc Tư lại hoàn toàn không nhú mảy, tựa hồ cánh tay kia căn bản không phải cơ thể của hắn.

Hắn dũng mãnh gan dạ như vậy, cho dù là những hổ tướng như Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức cũng vô cùng chấn động.

Tư Ba Đạt Khắc Tư cường ép chặn thế tấn công của sư tử, nghiêng người chui vào lòng sư tử, hất văng nó xuống đất.

Lần này hắn bắt được tử huyệt của sư tử, hai người dán gần như thế, lực lượng của sư tử căn bản không cách nào phát huy.

Tư Ba Đạt Khắc Tư dùng cánh tay trái bị thương kẹp chặt đầu sư tử, túm chặt da nó, tay còn lại không ngừng đánh vào mắt nó.

Sư tử giãy dụa, móng vuốt sắc bén không ngừng cào cấu thân hình Tư Ba Đạt Khắc Tư, Tư Ba Đạt Khắc Tư vẫn bình thản, thiết quyền không ngừng rơi vào người sư tử, không bao lâu đã đánh cho nó mất, miệng, mũi, tai khắp nơi đổ máu. Vào thời khắc sinh tử, hai bên đã gian nan lấy mạng đổi mạng.

Tình huống như vậy duy trì khoảng nửa nén hương, sư tử giãy dụa càng ngày càng yếu, cuối cùng nhất nằm rạp trên đất, không thể nhúc nhích, đi đời nhà ma.

Tư Ba Đạt Khắc Tư từ trên thân thể sư tử bò lên, ầm ầm hết dài, tiếng hét truyền ra ngoài, âm thanh chấn động khắp nơi, nhưng vẫn không phát tiết hết tất cả niềm vui sướng trong lòng hắn.

Trước kia hắn đã từng chiến đấu với hổ báo, nhưng đều có vũ khí, tay không đấu với sư tử như vậy cũng là lần đầu tiên.

Trên người hắn có không dưới trăm vết thương do sư tử để lại, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không bị thương, hoàn toàn không có phản ứng.

Đối với những nô lệ chuyên môn đấu thú như hắn, những vết thương này chỉ là chuyện nhỏ.

Lý Thế Dân sợ hãi nói:

- Anh hùng đương thời còn ai bằng người này?

Hắn sớm đã âm thầm phân phó người truyền ngữ y đến, kêu bọn họ tiến nhập hội trường bằng bó cho Tư Ba Đạt Khắc Tư.

- Hán tử thật sự.

Đỗ Hà im lặng hồi lâu, nhớ tới trận ác đấu vừa rồi, không khỏi tán thưởng.

Lý Nghiệp Tự ngạc nhiên nói:

- Người tên là Tư Ba Đạt Khắc Tư này thân thủ nhanh nhẹn, tại sao không trực tiếp trèo lên lưng sư tử? Chỉ cần trèo lên lưng nó, hắn sẽ không phải chịu khổ như vậy.

Đỗ Hà cười nói:

- Sư tử không giống với lão hổ, sư tử chẳng những linh hoạt hơn xa lão hổ, trí tuệ càng hơn lão hổ gấp 10 lần. Nó sẽ không đơn giản để cho người ta trèo lên lưng mình, ta tin tưởng người có thể leo lên lưng nó, khắp thiên hạ cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tư Ba Đạt Khắc Tư chắc chắn rất hiểu rõ tập tính của sư tử, biết thế lực, tốc độ và lực lượng của mình đều kém hơn sư tử, cho nên lựa chọn phương pháp đơn giản nhất hữu hiệu nhất.

Đúng vào lúc tất cả mọi người đang ca ngợi Tư Ba Đạt Khắc Tư, A Nhĩ Bá Khắc Bồ đột nhiên đứng ra nói:

- Tư Ba Đạt Khắc Tư chính là một trong những dũng giả của Đại Thực quốc ta, không biết trên đời còn có thể tìm ra dũng sĩ nào gan dạ dũng mãnh như vậy? Ở đây ta còn một con sư tử, ai dám thử không.

Ngữ khí của hắn cũng không hùng hổ dọa người, thực sự không phải đang gây hấn, mà là đang khoe khoang, khoe khoang dũng sĩ của Đại Thực quốc không ai có thể so sánh.

Lời này vừa ra, lập tức chọc tức tất cả dũng sĩ trên yến hội.

Hai vị hổ tướng Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức đang định ứng chiến, nhưng lại có người đoạt trước.

Đỗ Hà mỉm cười, đứng ra nói:

- Để ta, tay không đấu với sư tử quả thật quá huyết tinh, ta không dám, nhưng chơi với sư tử vẫn có mấy phần nắm chắc.

389. Chương 391: Đỗ Hà Đùa Giỡn Sư Tử

Biểu diễn của Tư Ba Đạt Khắc Tư dũng mãnh gan dạ khiến mọi người tập trung vào xem, tán thưởng tự đáy lòng nhưng câu nói của A Nhĩ Bá Khắc Bồ cũng có chút không coi ai ra gì.

Sau lưng các sứ giả đến tham gia yến hội là các quốc gia của bọn họ, xem thường bọn họ coi như xem thường các quốc gia này. Sĩ có thể giết, không thể nhục, vinh nhục cá nhân đã là như thế huống chi là vinh nhục quốc gia?

Chỉ là Tư Ba Đạt Khắc Tư xác thực dũng mãnh gan dạ, người bình thường không phải là đối thủ. Bọn họ tới đây để chúc mừng, không phải để đánh nhau, nên phần lớn là quý tộc am hiểu văn hóa mà dũng sĩ, lực sĩ không nhiều, cũng chưa từng phát tác trước mặt mọi người, chỉ chờ xem mọi chuyện phát triển thế nào.

Rõ ràng, với tư cách chủ nhà Đại Đường đối mặt loại tình huống này mà không đứng ra tỏ vẻ một chút, vậy chẳng phải coi như thừa nhận dũng sĩ của đế quốc Ả rập là vô địch?

Đỗ Hà trầm mặc, thực sự không thể không đứng ra: Tư Ba Đạt Khắc Tư rất mạnh, điều này không cần hoài nghi, võ kỹ được tôi luyện trong sinh tử quả thật khiến người sợ hãi thán phục, nhưng chưa hẳn có thể vượt qua cái thể hổ tướng Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức của Đại Đường.

Nhưng Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức đều là tướng quân trên ngựa, mã chiến xem như độc bộ thiên hạ, nhưng bộ chiến không phải kém sắc một ít. Cái này cũng không tính mấu chốt của vấn đề, quan trọng là ở hai chữ tay không.

Với tư cách là một Tướng quân, bọn họ muốn xung trận giết địch, nhất định phải có binh khí.

Trong tay có binh khí cùng trong tay không binh khí có khác biệt rất lớn.

Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức tuổi tác đã cao, thể lực nhất định suy giảm, sở trường không ở quyền cước, muốn vượt qua Tư Ba Đạt Khắc Tư ở phương diện này không có nhiều khả năng.

Về tập tính của sư tử, bọn họ cũng không biết. Trong tình huống như vậy nếu để bọn họ xuất hiện sẽ có khả năng gặp nguy hiểm rất cao.

Về phần các hổ tướng như Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức Tô Định Phương, Tiết Vạn Quân, Tiết Vạn Triệt, nếu cầm cầm binh khí cũng chưa chắc không phải là đối thủ của Tư Ba Đạt Khắc Tư nhưng nếu tay không tác sát liền tuyệt đối không kịp hắn rồi, La Thông, Lý Nghiệp Tự cũng là như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể là hắn có khả năng trước lúc Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức tiếp nhận khiêu chiến đứng lên giành trước.

A Nhĩ Bá Khắc Bồ có chút ngoài ý muốn, đồ sát mãnh thú cũng không khó khăn, nhưng mấu chốt ở chỗ tay không, Tư Ba Đạt Khắc Tư có thể thành công là do trong hai mươi năm tôi luyện trong chém giết. Điều này không phải là người bình thường có thể làm được, Đường triều không tồn tại thảm vô nhân đạo như vậy nên hắn cho rằng nhất thời không thể tìm ra dũng giả có thể ngang tay. Thấy có người ứng chiến, đây

lòng không khỏi cả kinh, đến khi nhìn lại chỉ là một thiếu niên thoát nhìn còn chưa đầy hai mươi tuổi thì cười giễu cợt, thiện ý nhắc nhở:

- Vị tiểu huynh đệ này, sư tử hung hãn dũng mãnh. Người cũng được chứng kiến, dưới miệng của nó không nói tình cảm, không để ý là mạng vong, đây cũng không phải là trò chơi.

Hắn thực khó tưởng tượng, một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi như Đỗ Hà có bao nhiêu năng lực.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Điểm ấy không phiền Sư giả quan tâm, ta đã dám đứng ra thì có mười phần nắm chắc.

Hắn không nói với A Nhĩ Bá Khắc Bố mà nói với Lý Thế Dân vì muốn được tham dự cần phải có sự cho phép của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân biết rõ Đỗ Hà không làm chuyện không nắm chắc, trong lòng nghĩ con rể của mình ngay cả chuyện bay lên trời còn có thể làm được, đối phó sư tử chẳng phải dễ như trở bàn tay, cũng cười nói:

- Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, sư giả không cần lo ngại, năng lực của kẻ này tuyệt không dưới dũng sĩ Tư Ba Đạt Khắc Tư của quý quốc.

Bá Khắc Bố nghe Lý Thế Dân nói như thế cũng không ngăn cản thêm.

Đỗ Như Hối tuy lo lắng cho an nguy của con nhưng cũng không ra mặt ngăn lại.

Đỗ Hà nghe Lý Thế Dân đáp ứng, rót một chén rượu đầy, mũi chân điểm trên cây cột của Cự Lộc Giác phóng thẳng hơn hai mét rồi đặt chân vững vàng trên mặt đất, chén rượu trong tay không hề sánh một giọt.

Hắn đứng trường như vậy khiến mọi người kinh hãi ồ lên, tuy một thân công phu khinh thân của Đỗ Hà sớm đã không phải bí mật gì, nhưng cứ thế đơn giản phóng qua Cự Lộc Giác cao 2m vẫn làm dấy lên một hồi kinh hô. Nhất là những sư giả vốn ít khi thấy những điều kỳ quái càng trợn tròn mắt không thể tin.

A Nhĩ Bá Khắc Bố càng nhiều lần xoa mắt, lộ ra thần sắc kinh hãi.

- Tiểu tử này lại chơi mất như thế.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà lớn tiếng dọa người, hiểu ý cười cười, cũng tăng thêm phần tin tưởng.

Đỗ Hà bình thản bước đến bên cạnh Tư Ba Đạt Khắc Tư, tự mình kính rượu cho hắn.

Hai người ngôn ngữ khác biệt, Đỗ Hà cũng không nói thêm điều gì, chỉ giơ ngón tay cái lên, khen một câu:

- Vậy mới tốt chứ, chân dũng sĩ.

Tư Ba Đạt Khắc Tư nhìn qua chén rượu, khuôn mặt cương nghị khẽ động dung. Tuy hắn không biết Đỗ Hà nói cái gì nhưng đọc được sự tôn kính trong ánh mắt: Hắn từ nhỏ đã là nô lệ, từ nhỏ đã vì sinh tồn trải qua huấn luyện khắc nghiệt, từ mười hai tuổi đã liều mạng với sói trong đấu trường. Từ 20 năm gần đây, đối thủ của hắn đã chuyển từ ấu sói dần sang sói trưởng thành, sói đói, cuối cùng là bốn loại mãnh thú sư tử hổ gấu báo. Thân phận của hắn là nô lệ, tuy dũng mãnh vô cùng nhưng thủy chung không hề có được tôn nghiêm. Tại Đại Đường lại ngoài ý muốn cảm nhận được sự tôn trọng của Đỗ Hà, khuôn mặt thoáng hiện nét cười. Hắn uống một hơi cạn sạch chén rượu, nói một hồi bằng tiếng Ả rập, Đỗ Hà nghe không rõ, nhưng từ thủ thế của đối phương cũng cảm nhận được là hắn bảo bản thân phải dè chừng.

Đỗ Hà mỉm cười tràn đầy tự tin.

Tư Ba Đạt Khắc Tư đi ra sân bãi.

Bá Khắc Bố đã cho người mở chuồng một con sư tử.

Bậc vương giả của rừng núi lao ra khỏi ***g sắt, luận uy vũ hình thể còn vượt qua con lúc trước. Thân thể thon dài khỏe mạnh, cơ bắp bốn chân như thép, làn da sáng bóng như hoàng kim, chiếc bờm tung bay như ngàn vạn hỏa xà bay múa, ngạo nghễ lộ ra phong phạm quân vương.

Con sư tử há miệng, nước bọt từ hàm răng nhọn hoắt theo đó chảy ra, ánh mắt hung ác tập trung nhìn vào Đỗ Hà. Là một con sư tử đang bị bỏ đói, nó định vị Đỗ Hà là một con mồi.

- Hồng.

Con hùng sư nổi giận gầm lên một tiếng, thanh âm còn chưa dứt thì thân thể đã vọt đến như tia chớp, Đỗ Hà quả thật chưa từng thấy loài vật nào có tốc độ như vậy.

Khoảng cách mười trượng trong nháy mắt đã bị áp sát.

Hùng sư đã bắt đầu cuộc săn, Đỗ Hà lại ngơ ngác đứng đấy, không tránh không né, tựa hồ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Khoảng cách song phương cách càng ngày càng nhỏ, từ mười trượng rút xuống chưa đầy một mét, sư tử lẳng không nhảy lên, một đôi chân trước như cương châm lóe lên hào quang quỷ dị dưới ánh mặt trời, chộp vào hai vai của Đỗ Hà. Đây cũng là sát chiêu mà sư tử thường dùng nhất, tốc độ xen lẫn lực lượng, không để cho con mồi nào chạy trốn. Chỉ cần móng vuốt sắc bén có thể bắt lấy con mồi, nó sẽ cắn nát chỗ yếu nhất của con mồi, tạo thành Nhất Kích Tắt Sát: Đồng dạng như lúc trước đối phó Lang Vương.

Tư Ba Đạt Khắc Tư cũng bởi vì biết rõ một chiêu này lợi hại mới đổi dùng đấu pháp tiên hạ thủ vi cường.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, chỉ cần để cho sư tử tiên cơ thì tiếp theo tại yết hầu của Đỗ Hà sẽ mở ra một cái lỗ lớn.

Tốc độ sư tử quá nhanh, mắt thường phán đoán đã né tránh không kịp.

Một màn huyết tinh, tàn nhẫn sắp phát sinh.

Trên yến hội đã có người nhịn không được ghen ngào kinh hô, thậm chí không dám nhìn nữa.

Mặc dù là trấn định như Lý Thế Dân, cũng theo đó biến sắc, hoảng sợ đứng lên.

Nhưng trong sát na móng vuốt chạm vào thân thể, thân ảnh của Đỗ Hà đã biến mất không thấy gì nữa. Hắn tựa như ngã sấp xuống, thân thể nghiêng một góc với mặt đất chừng mười lăm độ, hoàn toàn thoát khỏi quy luật vật lý, xoay tròn một vòng, chân vẫn không hề rời khỏi chỗ.

Không thấy được động tác của hắn như thế nào, chỉ biết hắn đã dùng một phương thức không phù hợp với quy luật vật lý, tránh được một kích trí mạng.

Thấy một màn như vậy, người xem bốn phía đều cảm giác choáng váng.

Đỗ Hà đối diện với sư tử, ra vẻ cười nhạo.

Thấy hắn biểu lộ như thế, Lý Thế Dân đang kinh hãi cũng ngậm cười khổ: Loáng thoáng trong lòng lại thấy cảm giác bị Đỗ Hà đùa nghịch.

Đỗ Như Hối cũng nhẹ nhàng thở ra, mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đầm mồ hôi lạnh.

Phòng Di Ái cười ha ha:

- Ta biết ngay lão đại sẽ thu thập được con súc sinh này.

- Thôi đi.

Lý Kính Nghiệp phì phì:

- Cũng không biết lúc trước là ai đem chén rượu hắt đi, ý đồ xông lên phía trước.

Phòng Di Ái cười hắc hắc:

- Đâu phải là ta lo lắng chứ.

Hai người đang cãi nhau thì sư tử vừa vỗ huyệt lại lần nữa đã phát động thế công mới.

Đỗ Hà cười bình thản, vẫn như trước không tránh không né.

Mọi người đã trải qua một lần kinh hãi, lần này lại trọn tròn mắt nhìn Đỗ Hà đối phó.

Vào lúc sư tử tới gần, Đỗ Hà không lặp lại chiêu cũ, ngược lại mũi chân điểm một cái, lẳng không nhảy lên mặt đất trên 2m để sư tử trượt qua.

Đỗ Hà trên không trung sử xuất kỹ xảo thiên cân trụ, vững vàng đứng trên lưng sư tử đem nó làm ngựa cưỡi.

Mọi người kinh hô, nhao nhao ghé mắt.

Sư tử chột cao chột thấp vẫn không thể hất được người trên lưng xuống liền đột ngột lăn một vòng trên mặt đất.

Mọi người lại lần nữa kinh hô, không thể tưởng được sư tử lại có trí tuệ như vậy, Đỗ Hà ngồi ở trên người của nó, nó liền đề thân hình xuống không để cho hắn chạy thoát.

Đỗ Hà cũng là cả kinh, nhưng hắn phản ứng cực nhanh, trước khi sư tử lăn xuống đất đã lấy chân về, nhẹ nhàng nhảy lên, lúc rơi xuống đất, hai chân đã đạp lên con sư tử lăn trên mặt đất, đồng thời còn xoay người nắm lấy gáy nó.

390. Chương 392: Dũng Sĩ Đỗ Hà

Chiếc bươm của con sư tử sáng bóng, cầm vào có cảm giác như vuốt ve chó ngao Tây Tạng nhỏ trong nhà.

- Hồng.....

Cũng không biết có phải vì tôn nghiêm của vương giả rừng sâu bị khiêu khích hay không mà con sư tử bị Đỗ Hà vuốt ve đầu đặc biệt phần nộ.

Một tiếng rống giận dữ phát ra từ sâu trong cổ họng, mãnh liệt chồm lên để hất văng Đỗ Hà.

Cảm giác được cự lực từ dưới chân truyền đến, Đỗ Hà nhẹ nhàng nhảy lên, thân thể phiêu phát trong không trung, đợi đến khi con sư tử rơi xuống lại đặt chân vững vàng.

- Hay! Đặc sắc!

Lý Thế Dân vỗ tay cười to, thần sắc vui sướng, có chút kiêu căng liếc A Nhĩ Bá Khắc Bố, đáy lòng vạ phần đắc ý, thâm nghị:

- Chẳng phải muốn so sánh ư? Dũng sĩ các ngươi liều mạng mới giết chết sư tử, anh hùng Đại Đường lại chỉ cần đùa giỡn.

A Nhĩ Bá Khắc Bố sắc mặt kinh hãi, nụ cười tự tin sớm đã biến mất, bờ môi đập vào run rẩy, nói không ra lời. Hắn làm sao có thể nghĩ đến bậc vương giả của loài thú lại bị người Đại Đường đùa giỡn, cảm khái:

- Đại Đường quả nhiên đáng sợ!!

Đối mặt với nhân loại đang dẫm trên lưng mình, sư tử càng phát ra phần nộ, liên tục gào thét, lại không thể làm gì.

Mỗi người đều có tử huyết, lưng sư tử chính là tử huyết của nó, mặc dù nó không có trí tuệ, tứ chi cũng không thể cào lên lưng, căn bản không làm gì được Đỗ Hà.

Muốn hất Đỗ Hà xuống, sư tử nổi điên chạy như điên nhưng Đỗ Hà tựa như Văn Thù Bồ Tát cưỡi sư tử như trong truyền thuyết, hai tay chặn ngang trước ngực, vững vàng đứng trên lưng không dao động mây may.

Đạo qua một vòng, Đỗ Hà vẫy tay với người xung quanh, cười nói:

- Kế tiếp, tiểu tử biểu diễn tạp kỹ nhào lộn trên lưng sư tử cho Hoàng Đế Bộ Hạ Đại Đường, chúc Ngô Hoàng Bộ Hạ duyên niên ích thọ, chúc Đại Đường ta thiên thu muôn đời, phồn vinh hưng thịnh, kính mời thưởng thức.....

Hắn vừa mới nói xong, liền lẳng không từ trên lưng sư tử bay lên, lộn ba vòng trên không trung như Tôn hầu tử.

Động tác này lại khiến người xem sợ đến ngây người, không hẹn cùng ồ lên, nhưng thấy Đỗ Hà vững vàng hạ xuống thì vỗ tay vang dội.

Lý Thừa Càn ngồi dưới Lý Thế Dân càng vỗ tay như điên dại, cho dù hấn hận Đỗ Hà tận xương nhưng lúc này cũng không kìm được ủng hộ với tiết mục đặc sắc như thế.

Có thể làm cho địch nhân chịu ủng hộ, có thể nghĩ, phản ứng những người khác sẽ kịch liệt như thế nào.

Đỗ Hà lật ra hai vòng, nhưng không biết làm thêm động tác gì, chợt nhớ tới mấy động tác kinh điển trong hạng mục cầu thăng bằng trong thể vận hội Olympic liền dứt khoát thi triển.

Động tác này của kiện tướng thể dục thể thao môn cầu thăng bằng có độ khó rất cao, Đỗ Hà lại càng lợi hại, kinh thể hãi tục ở sư tử trên lưng nhảy lên. Hấn có tuyệt thế khinh công hộ thể, nên nhảy rất cao, cơ bắp càng thêm mềm mại, một số động tác còn ưu mỹ hơn cả quán quân thể thao, tiếng vỗ tay vang dội bốn phía.

Suốt năm phút, bất luận sư tử gia tốc hay đột ngột dừng lại vẫn không thể hất được Đỗ Hà, càng không cách nào ngăn hấn biểu diễn các dạng tuyệt kỹ.

Đột nhiên, nó thấy trên lưng chợt nhẹ, phát hiện nhân loại đáng hận đã nhảy ra cách đó không xa, đang cười gằn.

Đỗ Hà sau khi biểu diễn xong mấy động tác nhớ được, cũng biết không thể vĩnh viễn dựa vào khinh công đứng ở trên lưng sư tử, quyết đoán dùng cú nhảy kinh điển có tên là “Trình phi khiêu”, lộn một vòng 360° từ trên lưng sư tử hạ xuống mặt đất.

Động tác tiêu sái này lập tức lại khởi phát một hồi ủng hộ cùng loáng thoáng tiếng thét chói tai.

Lý Thế Dân cau mày nhìn vào góc chết của Thái Cực Điện, thành linh phát hiện Cao Dương công chúa đang kinh ngạc che miệng, chăm chăm nhìn xem sư tử dây dưa với Đỗ Hà, vô tình thò đầu ra, không chỉ có nàng mà còn có mấy công chúa khác cũng đang lấp ló xem trộm.

Trưởng Tôn hoàng hậu mỉm cười:

- Được rồi, chỉ cần chúng nó không gây chuyện thì cứ để xem đi, loại tràng diện này ai cũng không nhịn được muốn xem !

Lý Thế Dân cười nói:

- Nghe Hoàng Hậu đấy!

Hấn quay lại nhìn vào, thấy Đỗ Hà đã cởi bỏ áo ngoài.

Toàn trường không hiểu ra sao, nhưng không người nào dám chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua cái gì đặc sắc.

Đỗ Hà biết kéo dài thì dù tiết mục có đặc sắc đến đâu cũng khiến người xem nhàm chán, kết thúc lúc này là tốt nhất, nhưng trước đó phải chế ngự sư tử, bằng không thủy chung vẫn kém Spartacus.

Lúc này hấn đứng đối diện với con sư tử đã triệt để bị chọc giận.

Sư tử lại một lần nữa phát động thế công, càng thêm mãnh liệt nhanh chóng.

Nó nhanh, nhưng Đỗ Hà nhanh hơn!

Vào lúc sư tử sắp bỏ nhào thì Đỗ Hà chợt vung sợi dây kết từ áo ngoài trói nghiêng hai chân trước của sư tử khiến nó mất thăng bằng ngã vật ra đất.

Đỗ Hà nghiêng người, ngồi trên đầu sư tử, nhét chặt hai đầu sợi dây vào miệng nó.

Sư tử bị trói chặt chân trước, miệng bị nhét vải không thể nào gầm lên, chỉ vô lực giãy dụa. Bộ y phục của Đỗ Hà là lễ phục tiêu chuẩn, dùng tơ tằm thượng đẳng bện nên, luận chất liệu tốt hơn dây thừng thông thường không biết bao nhiêu lần, sư tử dù giãy dụa thế nào cũng vô dụng.

Đỗ Hà vỗ vỗ tay, tiêu sái thi lễ bốn phía rồi lui về vị trí.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt cũng theo đó vang lên.

Lần biểu diễn này của Đỗ Hà cùng với lần của Tư Ba Đạt Khắc Tư đều được mọi người chứng kiến.

Tư Ba Đạt Khắc Tư tuy dũng mãnh gan dạ, nhưng hấn vẫn chỉ dùng mệnh đầu với sư tử.

Tuy thắng nhưng lại thắng thảm, lưỡng bại câu thương. Nhưng Đỗ Hà lại thông dong đem sư tử đùa bỡn trong tay, hoàn toàn không xem ra gì, cuối cùng vừa ra tay đã chế phục, lông tóc không tổn hao gì.

Bởi như vậy, cao thấp lập phân, ai cao ai thấp, đã không thể nghi ngờ.

Trong đám người đứng ngoài quan sát không ít người khe khẽ bàn luận:

- Thiếu niên anh hùng này là Đỗ Hà trong truyền thuyết, quả nhiên rất cao minh, chẳng những đánh trận bách thắng, công phu cũng xuất sắc, sư tử căn bản không làm gì được được hấn! Đại Đường có nhân tài như vậy, chẳng trách có thể xưng hùng hậu thế.
- Không chỉ có như thế, ta còn nghe nói Đỗ Hà chẳng những chiến trận bách thắng, võ công độc bộ, tài văn chương cũng là đương thời không ai sánh, là nhân vật phong lưu ngàn năm khó gặp.
- Ta cũng nghe nói, Đại Thực quốc cũng thật sự là ngu muội, Tư Ba Đạt Khắc Tư đấu với chúng ta còn được, khiêu chiến với Thiên Khả Hãn Đại Đường còn không phải tự đòi mất mặt.
- Có lý có lý, Đại Đường uy vũ sao chúng ta có thể địch nổi?

Lý Thế Dân cười nói:

- Không biết khách quý phương xa có thỏa mãn với biểu diễn của Đỗ Hà?

A Nhĩ Bá Khắc Bố im lặng hồi lâu, rốt cục thở dài một tiếng nói:

- Như một câu ngạn ngữ của thiên triều, múa rìu qua mắt thợ, làm trò cười cho người trong nghề! Tại hạ A Nhĩ Bá Khắc Bố khẩn cầu Thiên Khả Hãn Bệ Hạ tha thứ chúng ta không biết tự lượng sức mình!

Lý Thế Dân là Hoàng Đế, vốn đã quen thuộc với những chuyện như vậy, lơ đãng cười nói:

- Không sao, trẫm còn muốn cảm tạ quý quốc mang đến lễ vật cho trẫm, dũng sĩ tên là Tư Ba Đạt Khắc Tư xác thực rất cao minh.

A Nhĩ Bá Khắc Bố thấy Lý Thế Dân không hề có ý trách tội cũng cảm nhận được ý chí của thượng quốc thiên triều, càng thêm hổ thẹn, tự đáy lòng nói:

- Đỗ Hà là dũng sĩ mạnh nhất ta từng thấy, thỉnh Thiên Khả Hãn Bệ Hạ cho phép ta mời rượu để tạ lỗi.

Lý Thế Dân tự nhiên ân chuẩn.

A Nhĩ Bá Khắc Bố giờ chén rượu với Đỗ Hà.

Đỗ Hà đứng dậy cười nói:

- Rượu này ta uống, nhưng trước khi uống ta muốn cải chính một nhận lầm của sứ giả, nhân tài Đại Đường ta xuất hiện lớp lớp, hai chữ mạnh nhất thực không dám nhận!

A Nhĩ Bá Khắc Bố thất thanh nói:

- Chẳng lẽ còn có so dũng sĩ mạnh hơn dũng sĩ Đỗ Hà?

Đỗ Hà cười nói:

- Dĩ nhiên, tại hạ năm nay mười tám tuổi, thực không dám so với mấy vị vương bài hãn tướng của Đại Đường.

Hấn chỉ vào mấy người Tàn Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức.

So mã chiến, Đỗ Hà có khả năng không phải là đối thủ của Tàn Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức nhưng ở bộ chiến thì một thân khinh công đủ khiến hấn bất bại, huống chi kiếm pháp cao tuyệt, đao pháp cùng với chưởng pháp, tuyệt không thua cùng bọn họ.

Chỉ là lúc này cần tăng thể diện cho Đại Đường, hấn cũng không để ý những được mất này.

A Nhĩ Bá Khắc Bố nhìn theo tay Đỗ Hà: Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức chưa hẳn mạnh hơn Đỗ Hà nhưng bọn hắn là tướng quân thân kinh bách chiến, luận khí thế mà nói lại thắng Đỗ Hà rất nhiều, tuy đang ngồi nhưng đã toát ra một khí tức dũng mãnh khiến người kính phục.

A Nhĩ Bá Khắc Bố không dám nói thêm một chữ nữa, kính một ly rồi lui xuống, thầm nghĩ:

- Đại Đường thắng Ả rập ta nhiều lắm.

Lần phong ba do A Nhĩ Bá Khắc Bố dẫn phát cũng theo đó qua đi, quân tốt tiến vào đem Lộc Giác bàn ra ngoài, dùng nước lau khô vết máu.

Những tiết mục khác trì hoãn đã lâu cũng theo đó bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, rốt cục đến lúc chơi đùa..... Đến từ kiếm vũ của Công Tôn Dạ Nguyệt ở Cẩm Tú Phường thần bí.

391. Chương 393: Yến Hội Kinh Biên

Tinh thần Đỗ Hà có chút phấn chấn, rốt cục hắn đã có thể nhìn thấy Công Tôn Kiếm Vũ danh chấn Trường An, nhưng nhớ tới nghi hoặc trong lòng lúc trước, cũng âm thầm cảnh giác.

Theo tiếng Kim La vang lên, một vị tuyệt sắc mỹ nữ chậm rãi đi tới dưới con mắt của bao người.

Đỗ Hà vội vàng nhìn lại, âm thầm chấn động, trong mắt nổi lên cảm giác rung động kinh diễm.

Chỉ thấy đó là một vị mỹ nữ da trắng nõn nà, dung quang xinh đẹp, như tiên nữ hạ phàm, bước chân nhẹ nhàng từ góc rẽ đi tới. Nàng không giống người thường, không giống nữ tử tầm thường, có cảm giác nhu nhược, nhưng lại vừa có vẻ kiên cường, trên người toát ra một luồng khí thanh tú, còn hơn tinh linh giữa nhân gian. Giống như đóa hoa sen từ hồ nước bước ra.

Vẻ đẹp của nàng xuất phát từ vẻ đẹp tự nhiên, vai như đao gọt, eo như lụa bó, cái cổ dài thanh tú ôn nhu, làn da trắng nõn, đôi mắt sinh động, lúm đồng tiền duyên dáng. Tóc nàng được búi theo kiểu “đọa mã kế”, phối hợp với tư thái uyển chuyển, eo thon, cổ ngọc, da thịt trắng nõn, cộng thêm trên người mặc y phục vô sỉ màu đỏ tươi như lửa, bên hông đeo một đôi Tử Thanh song kiếm, tiên nữ hạ phàm cũng không ngoài như vậy. Con ngươi vừa sâu vừa đen, khi nhìn quanh như thủy mang chiếu rọi, khó trách trong thời gian ngắn danh tiếng có thể bay xa như vậy, vẻ tướng mạo mà nói, hoàn toàn không thua kém Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương, thật sự là rung động lòng người.

Đỗ Hà mỉm cười, từ khi nhìn thấy bóng lưng của vị giai nhân này, hắn đã có tâm nguyện nhìn thấy dung nhan thật sự của nàng, hôm nay đạt được ước muốn, hơn nữa không phụ chờ mong nhiều ngày qua của hắn, cũng có vẻ hài lòng.

Công Tôn Dạ Nguyệt đi vào trong yến hội, phong thái hoàn toàn không lo sợ giống như nữ tử bình thường, ngược lại thoải mái nói:

- Dân nữ Công Tôn Dạ Nguyệt, bái kiến Bệ Hạ, chúc Bệ Hạ như tùng bách trên núi cao, vạn cổ trường thanh.

Thanh âm của nàng thanh thúy dễ nghe, có một luồng khí phách của nữ trung hào kiệt.

Nàng đứng thẳng giữa điện, đôi mắt đẹp nhìn quanh tứ phương, chiếu sáng lấp lánh như bảo thạch, khi con người đen nhánh bay tới người Đỗ Hà, lông mày bỗng nhiên khẽ nhướng lên, giật mình, sau đó lại bay tới bàn tiệc đối diện, cẩn thận đánh giá mọi người, khi thu hồi ánh mắt, không biết là hữu ý hay vô ý lại liếc nhìn Đỗ Hà.

Cử động này không thể gạt được tất cả ánh mắt của những người trong yến hội đang chăm chú nhìn theo vị giai nhân Công Tôn Dạ Nguyệt.

Lý Kính Nghiệp bất đắc dĩ mỉm cười:

- Thanh Liên huynh như một khối Tử Thạch, lúc nào cũng hấp dẫn ánh mắt của giai nhân, ngồi cùng một chỗ với người, đám huynh đệ chúng ta ngay cả cơ hội húp canh cũng không có.

Tám kẻ dở hơi Trình gia cũng ồn ào kêu lên, đòi phạt rượu Đỗ Hà.

Công Tôn Dạ Nguyệt xuất hiện khiến Lý Thế Dân cũng lộ ra một chút cảm giác kinh diễm, nhưng thấy giai nhân kia có vẻ hứng thú với Đỗ Hà, cảm thấy thất vọng, thấp giọng nói:

- Tiểu tử thối kia thật sự có mị lực lớn như vậy sao?

Lý Thừa Càn ở bên cạnh nắm chặt tay, trong mắt càng hiện lên vẻ ghen ghét. Công Tôn Dạ Nguyệt những ngày này đều ở trong Đông Cung phủ của Thái tử, đối mặt với loại tuyệt sắc này, hẳn đương nhiên cũng có tâm tư muốn mỹ nhân thuộc về mình, nhưng Công Tôn Dạ Nguyệt hoàn toàn không nề mặt, không lạnh không nóng, khi quá kích, thậm chí còn sẽ lộ ra vẻ chán ghét. Nếu không vì yện hội của Lý Thế Dân cần Công Tôn Dạ Nguyệt hiến vũ, hẳn sớm đã áp dụng hành động Bá Vương ngạnh thượng cung.

Hôm nay thấy Công Tôn Dạ Nguyệt khó hiểu chăm chú nhìn Đỗ Hà, nộ hỏa bất giác tuôn ra trong lòng.

Đỗ Hà là người trong cuộc lại không có tâm tư như những người này, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, chính là kỳ quái.

May mắn thế nào, Công Tôn Dạ Nguyệt đứng cách hắn không xa, hắn có thể nhìn thấu hai đạo ánh mắt khác thường này. Đây tuyệt đối không phải hảo cảm của một nữ tử đối với nam tử, ngược lại là ánh mắt kiêng kỵ, thậm chí hơi có địch ý.

Đỗ Hà có thể khẳng định đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt Công Tôn Dạ Nguyệt, thật sự không nhớ nổi mình đã từng đắc tội với nàng, ánh mắt kiêng kỵ và địch ý kia, nghĩ thế nào cũng không thông.

- Đình.

Một tiếng vang nhỏ vang lên.

Ngay khi Đỗ Hà đang trầm tư, thanh âm binh khí va chạm từ trên giáo trường truyền đến.

Dưới sự theo dõi của mọi người, Công Tôn Dạ Nguyệt giơ cao song kiếm, lưỡng kiếm giao thoa trên không trung, phát ra tiếng vang dễ nghe.

Không có bất kỳ thanh âm phối nhạc, không có bất kỳ tiết tấu nào, thân ảnh Công Tôn Dạ Nguyệt bỗng nhiên hóa thành trăm ngàn người, tựa như liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, bóng kiếm sáng như tuyết phẳng phát như cầu vồng phá không ngay trong ngày hè. Băng gấm trên người cũng theo động tác của nàng tự do bay lượn trên không trung.

- Hay.

Những người xem sớm đã sửng sốt, lúc này đều không tìm được tiếng tán thưởng.

Đỗ Hà cũng là một trong số đó, hắn sở trường sử dụng kiếm, có thể cảm nhận được ý cảnh kiếm vũ này của Công Tôn Dạ Nguyệt, trước hết song kiếm tả hữu chia lìa, từng thanh ai oán, sau đó lập tức hợp minh, phá tan tất cả chướng ngại ngăn cản, có thể hưởng thụ được núi sông hùng vĩ tráng lệ.

Đột nhiên một luồng cảm giác làm cho người ta nhẹ nhàng khoan khoái từ tiếng xé gió trong tay Công Tôn Dạ Nguyệt truyền khắp toàn trường, bóng kiếm rực rỡ mà lập loè dần dần như mạng nhện đan vào một chỗ, sóng ngầm bắt đầu khởi động, hàn khí hơn người, giấu diếm sát cơ và phong mang vô cùng.

Song kiếm kết hợp, tựa hồ xúc phạm cái gì, dẫn đến sát cơ vô biên.

Nhìn kiếm quang giao thoa đầy trời, làm cho người ta hoa mắt thần mê, Đỗ Hà chợt nghe bên cạnh truyền đến một hô:

- Màn đặc sắc nhất đã đến.

Đúng vào lúc này, kiếm quang đột nhiên phá kén mà ra, song kiếm bay ra khỏi hai tay Công Tôn Dạ Nguyệt, quanh quẩn bay múa trên không trung, hóa thành thủy triều gào thét bắt đầu khởi động.

Công Tôn Dạ Nguyệt không ngừng nhảy múa, song kiếm cũng như thông linh, không ngừng xoay quanh người nàng.

Kỹ xảo thần kỳ như vậy, càng làm cho người ta không tìm được tán dương.

Đám người dị tộc hiểm khi gặp chuyện kỳ quái càng sợ tới mức không nói ra lời.

Đột nhiên hai thanh kiếm xoay quanh giao thoa, bay thẳng về phía Đỗ Hà.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, kinh hãi kêu to.

Nhưng Đỗ Hà lại mỉm cười, tự nhiên nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Trên đời này căn bản không có thần kỳ gì, kiếm cũng không có khả năng tự nhiên bay múa trên không trung, Công Tôn Dạ Nguyệt có thể làm được điểm này thực sự không phải vì nàng tinh thông thuật phi kiếm, mà là trên hai tay của nàng có sợi dây mảnh như tơ tằm, trói chuôi kiếm lại, xem kiếm như xiềng xích để sai khiến, lúc này mới có thể khiến cho thanh kiếm bay múa trên không trung. Có lẽ vì ánh mặt trời chiếu xạ, tơ tằm trong suốt cũng không dễ dàng bị người ta phát giác.

Đỗ Hà cũng cân nhắc hồi lâu, mới tình cờ nhìn ra mảnh khốe bên trong.

Mặc dù như vậy, Công Tôn Dạ Nguyệt có thể làm được điểm này cũng hoàn toàn không dễ.

Mặc dù song kiếm bay tới người hắn, nhưng trên người Công Tôn Dạ Nguyệt lại không có sát khí, rất hiển nhiên cũng không phải cố ý làm khó hắn.

Quả nhiên, khi phi kiếm cách Đỗ Hà chỉ còn một mét, kiếm quang khởi động kịch liệt phảng phất như thủy triều chậm rãi biến mất xung quanh hắn, Công Tôn Dạ Nguyệt cuốn cổ tay, song kiếm phân tả hữu đập vào vòng tròn, quay về trong tay nàng.

Đột nhiên, Công Tôn Dạ Nguyệt rít gào một tiếng, song kiếm lại lần nữa hóa thành phi kiếm không ngừng bay múa, vẽ ra một đường quang ngân tuyệt đẹp trên không trung, sau khi bay lượn hơn mười vòng, phân trước sau bắn ra.

Mọi người từng có chuẩn bị tâm lý, lúc này cũng không thêm để ý, nhưng sắc mặt Đỗ Hà lại biến đổi, hắn lưu ý đến hai tay của Công Tôn Dạ Nguyệt, làm một thủ thế buông lỏng sợi dây nhỏ trong tay nàng.

Song kiếm một thanh bất ngờ bắn về phía Lý Sùng Hoàng, một thanh khác rõ ràng bắn thẳng đến chỗ Lý Thế Dân.

- Coi chừng.

Thần sắc Đỗ Hà kịch biến, lên tiếng kinh hô, cả người hóa thành một đạo lưu quang, đuổi theo thanh kiếm bắn về phía Lý Thế Dân.

Sau khi trong tai nghe được tiếng kêu thảm thiết, trong ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, Đỗ Hà lại phát sau đến trước, nắm được chuôi kiếm, lúc này khoảng cách giữa kiếm và Lý Thế Dân vẫn xa hơn một trượng.

Kịch biến này phát sinh, yển hội ầm ầm đại loạn.

Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức lập tức chấn trước mặt Lý

Thế Dân.

- Hộ giá.

- Hộ giá.

Đủ loại tiếng kinh hô hộ giá cũng lập tức truyền đến, nhưng trong thời gian ngắn ngửi uống cạn chung trà, Lý Thế Dân đã bị hộ vệ cấm quân bảo hộ cực kỳ chặt chẽ.

- Hoàng nhi.

Một tiếng kinh hô thê thảm truyền đến.

Ở một phương khác Lý Sùng Hoàng đã ngã xuống vũng máu, một thanh lợi kiếm xuyên thấu trái tim hắn, thanh kiếm này vừa nhanh vừa chuẩn lại hung ác, đúng là Nhất Kích Tất Sát.

Một vị lão giả đáng người khôi ngô nhào tới bên người Lý Sùng Hoàng, không ngừng kêu gọi.

Nước mắt tuôn đầy mặt, đây chính là phụ thân của Lý Sùng Hoàng, Hà Gian nguyên Vương Lý Hiếu Cung.

Ánh mắt Đỗ Hà đảo qua trong đám người, thân ảnh của Công Tôn Dạ Nguyệt đã biến mất, lúc trước biến cố đột phát, tràng diện đại loạn, tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào an nguy của Lý Thế Dân, ngược lại không để mắt đến vị thích khách Công Tôn Dạ Nguyệt, nàng ta tất nhiên là thừa cơ đào thoát.

Trong giây lát, Đỗ Hà đã nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện, tại sao Công Tôn Dạ Nguyệt lại dùng ánh mắt kiêng kỵ, địch ý nhìn hần, bởi vì biểu hiện của hần khi đầu sư khiến Công Tôn Dạ Nguyệt phát hiện, biết hần có khinh công cái thể, nếu có hần ở đây, nàng không thể thông dong trở ra, cho nên mới có ý kiêng kỵ.

Về phần ám sát Lý Thế Dân, rõ ràng chỉ là nguy trang, mục đích thực sự của nàng là vì thu hút sự chú ý của mình, để mình không rảnh rỗi đuổi theo.

Vừa nghĩ đến đây, Đỗ Hà liền vận khởi khinh công nhắm phía tây Thái Cực Điện đuổi theo.

Hoàng cung thủ vệ sâu nghiêm, nhất là khu vực gần Thái Cực Điện, là trung tâm hoàng cung lại càng như vậy. Phía tây là hậu trường để tất cả yến hội ca múa tụ tập chuẩn bị, chỗ đó là nơi diễn viên các quốc gia tới biểu diễn, người đến người đi, là nơi duy nhất có phòng thủ thiếu hụt.

Lý Thế Dân đã từng gặp rất nhiều chuyện kinh hãi, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới ngay trong nhà cung, ngay trong hoàng cung, ngay trong yến hội mừng sinh nhật lại gặp phải loại chuyện này, sững sốt ngây người, cho đến khi nghe được âm thanh bi thiết tuyệt vọng của Lý Hiếu Cung mới kịp phản ứng, trong mắt toát ra liệt hỏa hừng hực.

Trên người hần tỏa ra luồng khí thể khiến nhân tâm sợ hãi, dưới sự hộ vệ của Tần Quỳnh và Úy Trì Kính Đức, bước ra khỏi vòng vây của Cẩm vệ quân, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Phong tỏa Hoàng thành, truyền lệnh xuống, bất luận người nào xuất nhập đều phải nghiêm mật kiểm tra. Kẻ xấu hung hăng ngang ngược như vậy, trăm không thể tha thứ.

Úy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim là lão tướng đã đi theo Lý Thế Dân nhiều năm, cảm nhận được trong giọng nói có lửa giận vô tận, với tư cách Tướng quân chưởng quân cấm quân, bọn họ không dám có bất cứ lãnh đạm, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

392. Chương 394: Tìm Tung Tích

- Hiếu Cung, mối thù của lệnh lang, trăm nhất định sẽ báo cho ngươi.

Lý Thế Dân nhìn Lý Hiếu Cung lệ tuôn đầy mặt, an ủi vỗ bờ vai hần, biểu lộ vốn phần nộ, càng thêm lãnh khốc. Lý Hiếu Cung vì Đại Đường chinh chiến hơn phân nửa cuộc đời, lập được công tích hiển hách. Nếu chỉ luận chiến công mà nói, văn võ cả triều không có người nào có thể vượt qua hần, cho dù là lão tướng Lý Tĩnh cũng không bằng.

Lý Thế Dân chỉ cần có tài là dùng, dòng họ Lý thị tất nhiên là đại tộc địa phương, tôn thất hàng trăm hàng ngàn người, nhưng chính thức đạt được trọng dụng lại chỉ có Lý Hiếu Cung và Lý Đạo Tông. Đối với hai người này, Lý Thế Dân vô cùng ân sủng, hôm nay con trai trưởng của Lý Hiếu Cung lại bị người ta giết chết trên yến hội của mình, chuyện này khiến Lý Thế Dân cảm thấy hổ thẹn với vị đường huynh đệ.

Chuyện này xảy ra, yến hội đương nhiên không cách nào tiếp tục tiến hành.

Lý Thế Dân phân phó các quan văn Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính chiêu đãi những sứ giả vừa chịu kinh hãi, còn mình lưu lại đích thân xử lý vụ án thích khách này. Lần này hành động ám sát của Công Tôn Dạ Nguyệt đã hoàn toàn chọc giận lửa giận trong lòng hần, trong cặp mắt hổ tỏa ra ánh mắt nóng bỏng:

- Thái tử, rút cuộc ngươi biết bao nhiêu về Công Tôn Dạ Nguyệt?

Lý Thừa Càn từ khi Công Tôn Dạ Nguyệt tiến hành kế hoạch ám sát cũng đã sợ tới mức chân tay luống cuống, mặt tái nhợt như người chết, ám sát lần này không quan hệ đến hần, hần cũng không chủ mưu, nhưng Công Tôn Dạ Nguyệt là hần mời đến, là hần an bài nhập cung, cũng là hần đặc biệt chuẩn bị một tiết mục mang hung khí, trực tiếp đưa đến sự cố phát sinh này.

Lý Thừa Càn sớm đã không thoát khỏi liên quan.

Lần này nghe Lý Thế Dân nghiêm khắc chất vấn, sợ tới mức quỳ rạp trên đất:

- Nhi thần..... Nhi thần, chỉ biết nàng tên là Công Tôn Dạ Nguyệt, là người Quế Châu Linh Xuyên..... Những thứ khác, hoàn toàn không biết.

- Hoàn toàn không biết, hay cho cái hoàn toàn không biết.

Nộ hỏa trong lòng Lý Thế Dân đang cần phát tiết, nghe vậy, núi lửa yên lặng đã lâu nhất thời bộc phát:

- Người thân là Thái tử Đại Đường ta, hành sự càn rỡ thô lỗ như vậy, có thể dẫn một người xa lạ, hoàn toàn không biết thân phận vào hoàng cung.....

Lý Thừa Càn không phản bác được, không phải hấn muốn phạm sai lầm như thế, mà là thời gian không cho phép. Công Tôn Dạ Nguyệt là người Quế Châu Linh Xuyên, mà Quế Châu Linh Xuyên nằm ở Kinh Nam, thuộc về khu vực xa xôi gần Quế Dương. Hấn mời Công Tôn Dạ Nguyệt một tháng trước, một tháng còn chưa đủ để từ Trường An đến Linh Xuyên, càng chưa nói cần phải tốn thời gian triển khai điều tra. Nhưng vì nịnh nọt Lý Thế Dân, hấn cũng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Lý Thế Dân cũng không phải không biết suy nghĩ của Lý Thừa Càn, nhưng càng tinh tường, nỗi thất vọng cũng càng lớn, với tư cách một Thái tử quốc gia, Hoàng Thái tử Đại Đường, vì tranh thủ tình cảm, hoàn toàn không có ý thức về tai họa ngầm, lại để cho thích khách thừa cơ tiến hành lợi dụng. Mặc dù việc này cũng không tạo thành nguy hại rất lớn đối với Đại Đường, nhưng vạn nhất mục đích của Công Tôn Dạ Nguyệt không phải Lý Sùng Hoàng, mà là những người khác, nói ví dụ là chính hấn, Hoàng Hậu, hoặc là phụ tá đắc lực như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Đại Đường sẽ có tổn thất lớn như thế nào.

- Hoàng Thượng, Càn nhi cũng là muốn tận một mảnh hiếu tâm, ngài cũng đừng trách hấn.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu vẫn còn chưa hoàn toàn trấn định, với tư cách nữ nhân, so với Lý Sùng Hoàng, nàng càng để ý thanh kiếm bắn về phía Lý Thế Dân hơn, quan hệ đến tượng phu và nhi tử của mình. Nàng cũng biết Lý Thừa Càn lần này xác thực sai rồi, nhưng trên đời căn bản không có người mẹ nào không thương con mình.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Trẫm cũng biết Thái tử là vì tận hiếu, nhưng vì hấn sơ sẩy đã tạo thành cục diện hiện nay là sự thật không thể chối cãi, không phải một câu tận hiếu là có thể gạt bỏ tất cả....

Trưởng Tôn Hoàng Hậu sợ hãi bất an nhìn Lý Thừa Càn, âm thầm lắc đầu, thở dài:

- Thần thiếp cũng không phải có chủ tâm thiên vị, chỉ là vào lúc này xử phạt Càn nhi, không bằng để hấn lấy công chuộc tội. Dù sao Công Tôn Dạ Nguyệt từng ở Đông Cung hơn một tháng, người hiểu rõ nàng ta nhất chỉ có Càn nhi.

Lý Thế Dân thoáng khẽ giật mình, cũng cảm thấy có lý.

Lý Thừa Càn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Phụ hoàng, nếu giao việc này cho hài nhi, hài nhi nhất định sẽ tóm đầu tên đầu sỏ lỏi ra.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Vậy ngươi có mục tiêu điều tra gì chưa ?

Lý Thừa Càn do dự một lát, lập lờ nói:

- Đầu tiên thẩm vấn tất cả những người từng hầu hạ Công Tôn Dạ Nguyệt ở Đông Cung, nàng ở Đông Cung ta hơn một tháng, nhất định sẽ lưu lại dấu vết gì đấy. Ngoài ra phái người tiến về Quế Châu Linh Xuyên điều tra, xem ở đó có người này thật sự hay không, mặt khác, hoàng cung phòng giữ sâu nghiêm, cho dù Công Tôn Dạ Nguyệt có bản lĩnh cao siêu cũng không trốn thoát khỏi hoàng cung này, chỉ cần nàng ta còn ở trong hoàng cung, tuyệt đối không thể chạy trốn.

Lý Thế Dân trầm mặc một lát, nhìn Trưởng Tôn Hoàng Hậu liếc nói:

- Cũng được, chuyện này giao cho ngươi xử lý.

Hắn vừa dứt lời, liền thấy ở phía tây cách đó không xa, khói đặc cuồn cuộn, có dấu hiệu xảy ra hỏa hoạn, lửa giận vốn còn chưa ngơi nghỉ, lại lần nữa hiện ra trên mặt, trầm mặt nói:

- Còn không mau đi.

...

Đỗ Hà vừa rời khỏi hiện trường yên hội, trực tiếp vận khởi khinh công đuổi theo về phía tây, đi khoảng ngàn bước đã tới hậu đài vừa mới được dựng lên. Đây là nơi chuẩn bị cho những người biểu diễn, thay đổi trang phục, tháo trang sức. Mặt khác còn có rất nhiều đoàn biểu diễn của Dị tộc đến biểu diễn trong lễ sinh nhật của Lý Thế Dân, qua lại đều là những gương mặt lạ hoắc, thủ vệ cũng không thể kiểm tra từng người, nơi này là chỗ sơ hở duy nhất của toàn bộ Hoàng thành.

Vừa đến nơi này, Đỗ Hà liền phát giác hậu trường đã bị làm náo loạn, lều vải quần áo đều đang bị hỏa diễm đốt cháy rừng rực, tất cả diễn viên trong hậu đài bỏ chạy nháo nhào, binh sĩ gần đó thì đang bận cứu hỏa.

- Đáng giận.

Nhìn thấy màn này, Đỗ Hà cũng không khỏi thảm mắng một tiếng.

Hoàng cung to lớn, tuy thủ vệ sâu nghiêm, nhưng cũng không thể chu đáo toàn diện, càng không có khả năng nắm bắt một trạm canh gác. Nếu thật sự như thế, toàn bộ Hoàng thành cần sáu vạn binh mã thủ hộ, cộng thêm cất lượt, thủ vệ của Hoàng thành cần mười hai vạn quân tinh nhuệ, cái này cũng quá lãng phí nhân lực vật lực.

Cho nên hoàng cung quả thật thủ vệ sâu nghiêm, nhưng chỉ những nơi quan trọng, ở những nơi như đường đi, tường cung thỉnh thoảng mới có binh sĩ tuần tra đi qua.

Nhưng hiện giờ những binh sĩ tuần tra này đều đang bận rộn cứu lửa, không thể nhận ra Công Tôn Dạ Nguyệt rút cuộc đã chạy trốn về phương hướng nào.

- Lý Thừa Càn chết tiệt, lúc nào cũng gây chuyện rắc rối.

Đỗ Hà thảm mắng, Công Tôn Dạ Nguyệt có thể nắm rõ tình huống hoàng cung như lòng bàn tay như vậy chính là nhờ một tháng ở trong hoàng cung, Lý Thừa Càn chính là đồng lõa của tất cả chuyện này.

Hắn bắt một tên binh sĩ hét to:

- Ai, là ai thông báo với các người xảy ra hỏa hoạn, ở chỗ nào?

Hiện giờ đã khó có thể phán đoán Công Tôn Dạ Nguyệt trốn ở phương hướng nào, nhưng vừa ăn cướp vừa la làng là biện pháp hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất. Tin tức ám sát chưa truyền ra, cấm quân không thể nào thấy một nữ tử kêu cứu hỏa mà không trợ giúp.

Thủ vệ có thể trong thời gian ngắn như vậy phát hiện hậu đài có lửa, tuyệt đối không phải chuyện bình thường.

Công Tôn Dạ Nguyệt rất có thể thừa dịp la lên cứu hỏa, thừa dịp hỗn loạn bỏ trốn.

Thủ vệ vội nói:

- Bẩm đại nhân, phía tây, chúng ta gặp một nữ tử ở phía tây kêu lên có lửa.

Đỗ Hà để bọn họ gấp rút cứu hỏa, còn mình nhắm thẳng phía tây mà đi.

Đối với hoàng cung, Đỗ Hà đã quá quen thuộc địa thế. Phía cuối hành lang phía tây là Thái Dịch môn, đó chính là yếu khẩu ra vào Hoàng thành, có 300 binh sĩ canh gác, trong đó có 100 cường nỏ, 100 trưởng cung chiếm cứ cao điểm, không có lệnh bài xuất nhập hoàng cung, cho dù Công Tôn Dạ Nguyệt có võ nghệ cao cường đến đâu cũng tuyệt đối không thể công khai xông ra ngoài. Địa điểm ẩn thân duy nhất của nàng chỉ có ở tiểu viện gần Thái Dịch môn, nơi đó là chỗ ở của cung nữ phụ trách quét dọn Thái Cực Điện.

Thái Cực Điện là trung tâm hoàng cung, trang nghiêm trang trọng, lúc nào cũng phải quét dọn. Cho nên gần đó đặc biệt an bài nơi ở của cung nữ, để lúc nào cũng có thể quét dọn.

Đỗ Hà đi vào tiểu viện, tiểu viện cũng không lớn, chỉ có hơn hai mươi cung nữ mà thôi. Các nàng phụ trách tất cả mọi việc của Thái Cực Điện, có địa vị nhất định trong số các cung nữ. Hiện giờ ở Thái Cực Điện đang cử hành yến hội, cung nữ ở đây đều đến đó giúp đỡ, không có một bóng người.

Hắn tìm tòi ngoài viện trước, tất cả những nơi có thể ẩn thân đều tìm kiếm kỹ lưỡng, nhưng không phát hiện ra bất cứ tung tích gì.

Vào phòng tìm kiếm, những nơi có thể giấu người cũng không có bóng dáng của Công Tôn Dạ Nguyệt.

- Kỳ quái, chẳng lẽ nàng xông qua Thái Dịch môn rồi?

- Không có khả năng.

Đỗ Hà ngồi trên giường, nhắm mắt trầm tư. Công Tôn Dạ Nguyệt kiếm pháp cao siêu, võ nghệ tuyệt đối không yếu, nhưng còn chưa đến mức uy dũng như bá vương, có thể xem thiên quân vạn mã không là gì, nàng không thể xông qua Thái Dịch môn, cho dù nàng có bản lĩnh đó cũng không thể xông qua được.

Hiệu suất của cấm quân Đại Đường vô địch thiên hạ, chỉ cần Công Tôn Dạ Nguyệt lộ ra chân thân, trong thời gian uống cạn chung trà, cấm quân sẽ phong tỏa khu vực này, đến lúc đó Công Tôn Dạ Nguyệt sẽ như cá nằm trong chậu, chỉ có bó tay chờ bắt.

Công Tôn Dạ Nguyệt có thể trong thời gian ngắn khiến mình không thể tìm ra, tuyệt đối không phải hạng người lỗ mãng vô trí, không có khả năng mạnh mẽ xông qua Thái Dịch môn.

Vậy nàng sẽ ẩn giấu ở đâu?

Đỗ Hà mở hai mắt ra, trong lúc nhất thời hắn hoàn toàn không có bất kỳ đầu mối nào. Đột nhiên, khoe mắt liếc qua, phát hiện trên tủ đầu giường bên phải có gì đó dị thường, trong lòng khẽ động, di chuyển chiếc tủ, một vũ phục xinh đẹp lộ ra, đó là vũ phục Công Tôn Dạ Nguyệt mặc khi múa kiếm.

Đỗ Hà cầm bộ vũ phục trong tay, loáng thoáng còn có thể cảm nhận được độ ấm trên quần áo sắp biến mất.

Trong chốc lát, một đạo thiểm điện lóe qua đầu hắn.

- Gia hỏa này thật thông minh.

Ánh mắt Đỗ Hà sáng ngời, hiện lên một đạo dị sắc, nàng ta mặc một bộ y phục màu đỏ thẫm, rất dễ nhận thấy, nếu thay đổi y phục của cung nữ bình thường, sẽ rất khó nhận ra. Hiện tại toàn thành đều đang tìm kiếm thích khách mặc y phục màu đỏ, lại không biết thích khách đã thay đổi quần áo, ăn mặc không còn điểm lệ, mà cải trang thành một cung nữ vô cùng bình thường, như vậy tự nhiên có thể vàng thau lẫn lộn.

Công Tôn Dạ Nguyệt nhất định ăn mặc y phục của cung nữ xen lẫn trong đội cứu hỏa, chỉ cần sáp nhập vào đội cứu hỏa, sẽ không có người nào chú ý tới sự hiện hữu của nàng.

Hắn cầm quần áo, quyết đoán chạy trở về.

Đi tới hậu trường yến hội, mà nơi bắt lửa lại có rất nhiều thứ dễ cháy, thế lửa lan tràn vẫn chưa thể nào dập tắt.

Đỗ Hà theo đội ngũ múc nước, từng bước cẩn thận điều tra.

393. Chương 395: Chỗ Ẩn Thân Của Giai Nhân

Thái Cực Điện là trung tâm của toàn bộ hoàng cung, chuyên môn dùng để xử lý đại sự quốc gia, việc quân cơ, cho nên xung quanh cũng không có hồ nước dùng để nghỉ ngơi thưởng ngoạn, thậm chí ngay cả giếng nước cũng không có, muốn dập tắt lửa, nhất định phải xuyên qua năm hành lang dài mới có thể đến được nguồn nước gần nhất.

Chỗ nguồn nước này, Đỗ Hà lại vô cùng quen thuộc, không phải nơi nào khác, mà chính là Hoàng Văn quán, học phủ cao nhất của vương triều Đại Đường, cũng là nơi tàng thư, cách đây không lâu, hắn chính là đệ tử

ở nơi này, lưu lại không ít hồi ức ở đây. Nếu không phải nhờ Hoàng Văn quán, hần và Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận có lẽ sẽ như bèo nước gặp nhau.

Hoàng Văn quán ở cách Thái Cực Điện không xa, Thiên viện của Hoàng Văn quán có một hoa viên tên là “Di Viên”, trong hoa viên phong cảnh hợp lòng người, trúc xanh mọc lên san sát, đây là nơi đệ tử nghỉ ngơi chơi đùa. Trong Di viên vừa vắn có một tiểu hồ, có thể lấy nước dập lửa. Cấu tạo của tiểu hồ rất tinh diệu, nối liền với nước ngầm dưới lòng đất, vì vậy không bao giờ phải lo thiếu nước.

Đỗ Hà ven đường thăm tra, chỉ cần những người có diện mạo không rõ, đều bị hần chặn lại tra hỏi.

Hần một đường truy đuổi đến Di viên, lại bất ngờ không tìm được tung tích của Công Tôn Dạ Nguyệt.

Có phải nhân lúc mọi người không chú ý, thích khách đã trốn vào trong “Di viên” rồi không?

Hoàng Văn quán không chỉ là học phủ cao nhất của Đại Đường, mà nó còn là đệ nhất tàng thư của Đại Đường, có tất cả thư tịch truyền lưu hậu thế từ xưa đến nay và một số bản đơn lẻ gần như thất truyền. Đồng thời còn là nơi các cổ giả nghiên cứu học vấn. Đệ tử ở nơi này đều là hoàng tử, hậu duệ quý tộc, sách ở đây đều là tinh hoa tổ tiên di truyền lại ngàn năm qua, những nhà nghiên cứu ở đây đều là Đại Nho nổi tiếng, có Khổng Dĩnh Đạt, Vu Chí Ninh, Chử Toại Lương, Lý Huyền Đạo, Lý Thủ Tổ, Hứa Kính Tông....bọn họ đều là nhân vật có địa vị hiển hách.

Trận thế như vậy đủ để biểu thị Hoàng Văn quán được thủ vệ như thế nào, nếu không được cho phép, người bình thường căn bản không được phép chạy vào đây.

Nơi duy nhất có thể giấu người chính là Di viên này, di viên vừa vắn là nơi đệ tử nghỉ ngơi, buông lỏng tinh thần, đương nhiên sẽ không có thủ vệ can thiệp. Lúc này đệ tử Hoàng Văn quán đang trong giờ lên lớp, di viên ngoại trừ những binh sĩ và cung nữ đến mức nước, không có bất cứ kẻ nào tồn tại, đúng là nơi ẩn nấp rất tốt.

Đỗ Hà kêu hai gã binh sĩ trông giữ ở cửa ra vào, còn mình rất nghiêm túc tìm tòi những nơi có thể giấu mình trong di viên, cho dù là nơi rừng cây rậm rạp cũng không buông tha, không bỏ sót, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Hần mở mịt dựa vào cây cầu gỗ thông đến học đường, nhíu mày.

- Lẽ nào mình đoán sai rồi? Công Tôn Dạ Nguyệt căn bản không lẫn vào đám cung nữ cứu hoả mà là trốn ở nơi khác? Nàng hiện tại rút cuộc đang ở đâu?

Rất nhiều nghi vấn liên tiếp kéo đến, Đỗ Hà cảm thấy đầu mình như trướng lên.

- Tỉnh táo.

- Tỉnh táo.

- Mình phải suy nghĩ thật kỹ, nhất định sẽ có dấu vết để lại.

Hần vuốt vuốt hai bên huyệt thái dương, trầm nghĩ:

- Phải suy xét lại một lần nữa, ta không tin Công Tôn Dạ Nguyệt thật sự có thể bay lên trời.

Nếu mình là Công Tôn Dạ Nguyệt, giết người xong, muốn chạy ra hoàng cung sẽ dùng cách gì?

Thứ nhất, đối y phục trên người để người khác không chú ý, nếu quần áo quá nổi bật sẽ không cách nào ẩn thân. Hoàng cung giống như mê cung, cho dù Công Tôn Dạ Nguyệt đã ở Đông Cung hơn một tháng, nhưng Lý Thừa Càn không thể đưa nàng đến Thái Cực Điện dò xét địa hình. Cho nên, Công Tôn Dạ Nguyệt căn bản không quen địa hình gần đây. Nếu đổi lại là mình, trong tình huống đến một nơi không quen địa hình, mà lại thủ vệ sâu nghiêm, làm thế nào bảo vệ tính mạng? Lựa chọn thứ hai không phải là mù quáng chạy tán loạn, mà là lẫn vào đám người, che dấu. Chỉ có như vậy, mới có thể tránh bại lộ bản thân, lẫn vào đội cứu hoả là một điểm rất quan trọng.

Nghĩ tới nghĩ lui, tất cả lại quay về điểm ban đầu, tựa hồ tất cả suy nghĩ manh mối, đều đến chỗ đội cứu hoả là đứt đoạn.

- Được rồi, mặc kệ trước đã, bước thứ ba, nếu mình là Công Tôn Dạ Nguyệt, bước thứ ba sẽ làm như thế nào? Lấn vào đội cứu hỏa chỉ là tính toán tạm thời. Trong lúc hỗn loạn, có lẽ không có người để ý đến sự hiện hữu của mình, nếu thế lửa dập tắt, Công Tôn Dạ Nguyệt có tướng mạo xuất chúng rất dễ bị người khác phát giác. Cho nên bước thứ ba chính là trước khi thế lửa dập tắt, tìm một chỗ ẩn nấp. Hoàng cung không phải như những nơi khác, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Bởi vì chuyện ám sát, toàn thành giới nghiêm, vào lúc này muốn nhân lúc hỗn loạn ra khỏi Hoàng thành là chuyện hoàn toàn không thể. Nếu là ta, ta sẽ tìm một nơi an toàn trốn đi, không cho bất luận kẻ nào tìm được, khiến những người đang tìm mình cho rằng mình đã trốn ra Hoàng thành, từ đó buông lỏng cảnh giới. Chỉ có như vậy, mới có thể tăng tỷ lệ thành công.

Tại sao lại nghĩ đến góc chết rồi.

Đỗ Hà phát hiện mình nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thoát khỏi “Đội cứu hỏa” và “Di viên”, bởi vì chỉ có hai nơi này mới có thể để Công Tôn Dạ Nguyệt ẩn thân, nhưng trên thực tế Công Tôn Dạ Nguyệt cũng không ở trong “Đội cứu hỏa” và “Di viên”.

- Chẳng lẽ tên kia thật sự mọc cánh bay đi, hoặc là biến thành con rùa đen, tiến vào trong nước.

Hắn vốn không có tâm trạng oán thán, nhưng lúc này bỗng nhiên linh quang chợt lóe.

- Tiến vào trong nước, tiến vào trong nước.

Hắn nhắc đi nhắc lại mấy lần, Đỗ Hà tựa hồ đã điều tra toàn bộ “Di viên”, duy nhất có một chỗ chưa tìm là dưới nước. Dựa theo lẽ thường, con người hoàn toàn không có khả năng giấu mình dưới đáy nước, nhưng thế sự không có tuyệt đối, vạn nhất Công Tôn Dạ Nguyệt có công phu nín thở, thật sự có thể giấu mình dưới nước thì sao?

Hắn nhìn xuống dưới cầu, thật sự là chỗ nước bùn, phát hiện có mấy dấu bàn tay.

Đội viên cứu hỏa đang ở bên hồ lấy nước cứu hỏa. Công Tôn Dạ Nguyệt muốn lén vào chỗ sâu ở giữa hồ ẩn nấp, biện pháp duy nhất là từ thông đạo mình đang ở đi tới dòng suối nhỏ thông với hồ nước, chậm rãi lén vào giữa hồ. Dấu tay này chính là chứng cứ hữu lực nhất chính mình Công Tôn Dạ Nguyệt đi tới giữa hồ.

Địa điểm Công Tôn Dạ Nguyệt ẩn thân chính là giữa hồ.

Đỗ Hà mừng rỡ như điên, bước nhanh vào bên hồ, tìm tòi đến cuối cùng, hai mắt như điện, tìm kiếm trên mặt hồ, bỗng nhiên hắn phát hiện chỗ giữa hồ tràn đầy hoa sen lại có thêm một thứ, hiểu ý mỉm cười, vốn muốn tiến lên, liền dừng lại trầm ngâm, đi về hướng Lập Chính điện.

Lúc này Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn cũng đang ở Lập Chính điện.

Đỗ Hà đã tìm được địa điểm ẩn thân của Công Tôn Dạ Nguyệt, nhưng hắn chưa vội vàng vạch trần.

Vì sao Công Tôn Dạ Nguyệt không tiếc mạo hiểm, nguy hiểm đến tính mạng xếp đặt kế hoạch tiến vào hoàng cung, ám sát Lý Sùng Hoàng. Lý Tuyết Nhạn có nhìn lầm hay không, Lý Sùng Hoàng đó rút cuộc có phải là Lý Sùng Hoàng thật sự hay không? Lý Sùng Hoàng thiện hay ác, rút cuộc trên người hắn có bí mật gì?

Trước khi những bí ẩn này chưa được cởi bỏ, lý tính của Đỗ Hà nói cho hắn biết, tuyệt đối không thể để lộ địa điểm ẩn thân của Công Tôn Dạ Nguyệt.

Công Tôn Dạ Nguyệt giết người trong hoàng cung, giết người trong thọ yến của Lý Thế Dân, thậm chí giết người trước mặt Lý Thế Dân, hơn nữa vì để cho mình không rảnh chú ý đến nàng, còn làm ra hành động ám sát Lý Thế Dân, những chuyện này chẳng khác nào cái tát vào thẳng mặt Lý Thế Dân, nếu để lộ địa điểm ẩn thân của nàng, cho dù Lý Thế Dân khoan hồng độ lượng như thế nào, cũng không thể tha thứ cho nàng.

Mấu chốt của vấn đề chính là ở chỗ Lý Sùng Hoàng, nếu Lý Sùng Hoàng là kẻ bại hoại làm việc ác bất tận, như vậy Công Tôn Dạ Nguyệt giết hắn chính là trừ hại, nếu khai ra Công Tôn Dạ Nguyệt, hắn chẳng khác nào đã làm một chuyện trái với lương tâm, từ đó thương tiếc cả đời. Nếu Lý Sùng Hoàng là người vô tội, vậy Công Tôn Dạ Nguyệt bị trừng phạt đúng tội, khi đó bắt được nàng, cũng không hổ thẹn với lương tâm.

Đỗ Hà đi tới Lập Chính điện, Trường Nhạc cũng nghe nói Lý Thế Dân và Lý Sùng Hoàng gặp chuyện, lo lắng tiến lên hỏi thăm.

Đỗ Hà an ủi, nói tình huống cho Trường Nhạc biết.

Trường Nhạc nghe nói Lý Thế Dân không việc gì, nhẹ nhàng thở ra, nhưng nghe Lý Sùng Hoàng đã gặp chuyện bỏ mình, khuôn mặt u sầu lại hiện ra, thở dài nói:

- Biểu ca gặp nạn, bá phụ nhất định là rất đau lòng.

Đỗ Hà an ủi vài câu, nhìn về phía Lý Tuyết Nhạn.

Lý Tuyết Nhạn lấy từ trong lòng ra một bình ngọc nhỏ, thấp giọng nói:

- Bên trong chính là dung dịch lột da, chỉ cần bôi dung dịch này lên mặt Lý Sùng Hoàng, là thật hay giả sẽ biết ngay.

Đỗ Hà tiếp nhận bình ngọc, đặt trong ngực.

Lý Tuyết Nhạn hoài nghi Lý Sùng Hoàng dùng thuật dịch dung, hơn nữa thủ pháp rất giống thuật dịch dung mà nàng đã học, nếu như vậy, dùng dung dịch này để hóa giải thuật dịch dung, đương nhiên cũng sẽ có hiệu quả. Cho nên sau khi yến hội kết thúc, Đỗ Hà đã kêu Lý Tuyết Nhạn hồi phủ chuẩn bị dung dịch này, để vạch trần thân phận thật sự của Lý Sùng Hoàng.

Trước kia hắn không muốn quấy nhiễu yến hội của Lý Thế Dân, cộng thêm không thể khẳng định, vì vậy mới không vạch trần. Ý định sau khi yến hội kết thúc, tìm một cơ hội trực tiếp gội dung dịch hóa da lên mặt hắn, để phân biệt thật giả, nhưng không ngờ Công Tôn Dạ Nguyệt lại đi trước một bước, giết chết Lý Sùng Hoàng. Nếu đã xảy ra loại bất ngờ không thể kháng cự này, thân phận thật sự của Lý Sùng Hoàng lại càng đáng giá khảo cứu.

Đỗ Hà cầm dung dịch hóa da đi tới Thái Cực Điện.

Lý Thế Dân thấy hắn trở về vội hỏi:

- Có bắt được hung thủ không?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Không, nàng ta giao hoạt dị thường, phóng hỏa thu hút binh lính tuần tra, không truy tìm được tung tích, chỉ tìm được y phục nàng ta thay ra, đoán chừng đã cải trang thành cung nữ hoặc thái giám trốn ở nơi nào rồi.

Lý Thế Dân cũng không nghi ngờ gì, chỉ nói:

- Ngay cả người cũng không thể đuổi bắt, Công Tôn Dạ Nguyệt thật sự không chỉ ám sát như vậy, người thấy thế nào?

Đỗ Hà ngừng một lát nói tiếp:

- Đúng vậy, đây là một kế hoạch ám sát đã được thiết kế rất chi tiết, mặc dù không thể xác định vì sao Công Tôn Dạ Nguyệt lại chọn hoàng cung, nhưng tiểu tể có thể khẳng định, mục đích của nàng chỉ có một mình Lý Sùng Hoàng. Điểm này hoàn toàn có thể thấy được, nàng chỉ đơn giản phi kiểm đã có thể xuyên thẳng qua người Lý Sùng Hoàng, nhưng phi kiểm về phía Bệ Hạ lại rất hạ thủ lưu tình, vì vậy ta hoàn toàn có thể xuất phát sau nhưng đến trước, bắt được phi kiểm của nàng. Cho nên tiểu tể cho rằng muốn tìm hiểu ngọn nguồn việc này, phải bắt đầu từ trên người Lý Sùng Hoàng. Chúng ta hoàn toàn không biết gì về Công Tôn Dạ Nguyệt, địch nhân của Lý Sùng Hoàng chính là đối tượng chúng ta phải điều tra. Nhưng trước đó, tiểu tể muốn xác nhận một chuyện, Lý Sùng Hoàng này rút cuộc có phải là Lý Sùng Hoàng thật sự hay không...Tiểu tể cảm thấy, hắn rất có thể là giả mạo, dùng thuật dịch dung để cải trang.

394. Chương 396: Thân Phận Thật Sự

“Thuật dịch dung” là một từ ngữ mới lạ, khiến cho Lý Thế Dân và Trưởng Tôn Hoàng Hậu đều khó hiểu, Lý Thế Dân hỏi:

- Ý người muốn nói là hóa trang sao?

Bọn họ là danh môn thế gia, đương nhiên cũng không biết rõ thủ đoạn giang hồ, chỉ có thể phân tích ý tứ từ mặt chữ.

- Không sai biệt lắm.

Đỗ Hà cười trả lời:

- Nhưng “Thuật dịch dung” cao minh hơn hóa trang trăm lần nghìn lần, cảnh giới cao nhất của “Thuật dịch dung” có thể hoàn toàn phục chế thành khuôn mặt của một người khác, thậm chí thanh âm cũng có thể giả mạo, ngay cả người thân cận nhất cũng khó có thể phát giác.

- Thực sự có loại kỹ xảo thần kỳ như vậy sao?

Lý Thế Dân lần đầu tiên nghe nói, không thể tin được, nhưng kết nối mọi chuyện vào với nhau, thần sắc khẽ biến, trầm giọng nói:

- Người nói Lý Sùng Hoàng là giả dối, là người khác dùng thuật dịch dung cải trang? Không phải người thật?

Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng kinh ngạc, một mặt biết Đỗ Hà không thể nói dối, mặt kia lại cảm thấy không thể tưởng tượng.

Lý Hiếu Cung nghe xong lại đành chỉ thút thít nỉ non, lộ ra vẻ kỳ quái. Hắn và Lý Sùng Hoàng vốn có tình cảm rất tốt, hắn tính tình ôn hòa, không dễ tức giận, Lý Sùng Hoàng tính tình vui vẻ. Khi hai người nói chuyện, không hề có kỵ, không giống phụ tử, mà giống huynh đệ hơn. Phụ nhân của Lý Hiếu Cung từng cười nói bọn hắn đầu thai sai rồi, đời này không phải làm phụ tử, mà là huynh đệ mới đúng.

Năm năm không gặp, sau khi Lý Sùng Hoàng trở về, cũng có vẻ thay đổi. Tình cảm phụ tử rõ ràng lạnh nhạt đi rất nhiều. Lý Hiếu Cung thậm chí mơ hồ cảm thấy Lý Sùng Hoàng cố tình lảng tránh mình, trong lòng không khỏi ảm đạm, nhưng lại lơ đãng, tự an ủi mình. Năm năm rồi, hài tử cũng trưởng thành, ổn trọng hơn, độc lập hơn, đây là một chuyện tốt.

Nhưng hôm nay nghe Đỗ Hà nói như vậy, một chút nghi vấn vốn tồn tại từ lâu cũng xông lên trong lòng, trong mắt dấy lên hi vọng hoàn toàn mới:

- Nếu Hoàng nhi này là giả, vậy Hoàng nhi thật ở đâu?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Ta không thể khẳng định..... Cổ nhân nói đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường. Lần trước khi xuôi nam, tiểu tể có tiếp xúc với một số người trong võ lâm, kiến thức tăng trưởng không ít, từ đó cũng hiểu được một số chuyện kỳ quái nhưng có thật trong chốn võ lâm.

Cũng như “Thuật dịch dung”, Lý Sùng Hoàng, ta cũng không nhận ra, nhưng Trưởng Nhạc lại nói Lý Sùng Hoàng biến hóa rất lớn, hơn nữa ánh mắt nhìn các nàng có vẻ bất minh....

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Hoàng Hậu, Lý Hiếu Cung đều là người từng trải, đương nhiên minh bạch suy nghĩ bất minh mà Đỗ Hà muốn nói là cái gì.

Lý Thế Dân liếc nhìn Lý Hiếu Cung, thần sắc hoài nghi trên mặt Lý Hiếu Cung cũng càng nghiêm trọng, điểm này hắn cũng mơ hồ có phát giác.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Khi tiểu tể ở Giang Nam, tiểu tể cũng có gặp qua một số người tinh thông thuật dịch dung trong võ lâm, cũng biết một chút về kỹ xảo này, loáng thoáng phát hiện Lý Sùng Hoàng có dấu hiệu dịch dung, nhưng tiểu tể thực sự không tinh thông việc này, cho nên cũng chỉ hoài nghi, cũng không có chứng cứ rõ ràng, càng

không cách nào kết luận. Huống chi, hôm nay là ngày sinh của nhạc phụ, thân phận của Lý Sùng Hoàng lại có chút đặc thù, tiểu tể thực sự không muốn làm mọi chuyện phức tạp, khiến nhạc phụ đại nhân mất hứng, cũng không có chứng minh. Không ngờ trong yến hội, hắn lại bị ám sát.

Đỗ Hà cũng không nói chuyện Lý Tuyết Nhận biết thuật dịch dung ra, đây là bí mật của hắn, cũng là đòn sát thủ trọng yếu của hắn, cho nên bịa đặt nửa thật nửa giả.

Đỗ Hà trải qua những năm tôi luyện, lòng dạ thâm sâu, lời nói nửa thật nửa giả, ngay cả những nhân vật từng trải, rất biết nhìn người như Lý Thế Dân và Trương Tôn Hoàng Hậu cũng không nhìn thấu.

- Là thật là giả, thử một lần là biết.

Lý Thế Dân tin tưởng Đỗ Hà nói thật, cũng hỏi Lý Hiếu Cung:

- Ý người thế nào?

Thời cổ đại, người ta rất chú ý đến người chết, Lý Sùng Hoàng đã chết, vọng động thi thể của hắn chính là bất kính đối với người chết. Với thân phận của Lý Thế Dân đương nhiên có thể bỏ qua điểm ấy, nhưng hỏi như vậy chính là tôn trọng Lý Hiếu Cung.

Lý Hiếu Cung vốn đã có lòng nghi ngờ, bức thiết muốn biết nhị tử của mình sống hay chết, vội vàng đáp ứng.

Đỗ Hà đi tới trước người Lý Sùng Hoàng, lấy ra dung dịch hóa da, đổ chút ít lên tay nói:

- Đây là thứ lúc trước bằng hữu đưa cho ta, bất luận thuật dịch dung gì, chỉ cần xoa nó sẽ hóa thành vô hình.

Hắn nói xong, dùng bàn tay có chứa dung dịch hóa da nhẹ nhàng chà xát trên mặt Lý Sùng Hoàng, đúng như hắn dự đoán, dung dịch hóa da vừa tiếp xúc với da thịt trên mặt Lý Sùng Hoàng, giống như nước thấm vào đất cát, biến mất không thấy gì nữa, khuôn mặt anh vĩ bắt đầu nhăn nheo, không ngừng méo mó, tình hình quỷ dị đáng sợ, giống như liêu trai trong chuyện xưa, một lát sau, trên khuôn mặt Lý Sùng Hoàng trải rộng nếp nhăn giống như lão già 90 tuổi.

Tình hình như vậy khiến cho Lý Thế Dân, Trương Tôn Hoàng Hậu và Lý Hiếu Cung nhìn mà trân trối. Cho dù trước đó đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng tình cảnh quỷ dị này vẫn khiến bọn họ chịu chấn động không ít.

Đỗ Hà dùng sức kéo, một tấm da người bị hắn bóc ra.

Ba người Lý Thế Dân, Trương Tôn Hoàng Hậu và Lý Hiếu Cung kinh hãi kêu lên, lúc này xuất hiện trước mặt mọi người là một khuôn mặt đầy sẹo, gồ ghề, xấu xí tới cực điểm, khiến người ta không dám nhìn.

Nhìn khuôn mặt này, Đỗ Hà đột nhiên nhớ tới một người, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là hắn?

Trong ấn tượng, hắn nhớ rõ có từng nghe nói về một người như vậy. Ban đầu khi Lý Tuyết Nhận dùng thuật dịch dung trên đầu hí lộng hắn, kể cho hắn biết tình huống làm thế nào có được “Dịch dung bí tịch”, trong đó có nhắc đến tướng mạo của người cướp tọa kỵ của nàng, lúc ấy nàng hình dung diện mạo của người kia vô cùng đáng sợ.

Người đó tên là Thi Ngọc Hoa, là một tên súc sinh, cầm thú, vương bát đần.

Sau khi bình định dư孽 của Lý Kiến Thành, Đỗ Hà đã từng hỏi Lý Dật Phong, người nào tinh thông thuật dịch dung nhất, có thể trợ giúp người của bọn hắn cải trang thành đầu bếp cung đình lên vào hoàng cung, hạ độc Lý Thế Dân.

Lúc này Lý Dật Phong nói ra cái tên Thi Ngọc Hoa, thuận tiện còn kể cho Đỗ Hà một số sự tích về hắn.

Thi Ngọc Hoa học thuật dịch dung từ đâu không ai biết rõ, nhưng từ khi xuất hiện trên giang hồ, lợi dụng thuật dịch dung xuất thân nhập hóa làm đủ loại chuyện xấu. Hắn thiên tính háo sắc, hơn nữa có sở thích cổ quái, ưa thích phụ nữ đã lấy chồng, thích cải trang thành trượng phu, huynh đệ, công công, phụ thân của giới trò dâm đảng, thường phá hoại một gia đình hạnh phúc mỹ mãn cửa nát nhà tan, khiến người người oán trách.

Những người có tinh thần trọng nghĩa trong giang hồ không người nào không muốn diệt trừ hắc, nhưng Thi Ngọc Hoa xảo trá như cáo, lại tinh thông thuật dịch dung, cho dù cố tình cũng khó có thể bắt được thân ảnh của hắc.

Lý Dật Phong truy tìm Thi Ngọc Hoa suốt một năm, rốt cuộc bắt được hắc, dí đầu hắc vào trong chậu than, phá hủy dung mạo của hắc, để cho hắc trong thời gian ngắn không cách nào sử dụng thuật dịch dung. Cho dù như vậy, Thi Ngọc Hoa vẫn nhân cơ hội trên đường chạy thoát.

Đó cũng chính là lần Lý Tuyết Nhạn nhìn thấy Lý Dật Phong và Thi Ngọc Hoa tranh đấu, cũng chính vào thời điểm đó, Lý Tuyết Nhạn đã có được “Dịch dung bí tịch” của Thi Ngọc Hoa, từ đó tập được thuật dịch dung.

Lúc ấy tổn thương trên mặt Thi Ngọc Hoa rất nghiêm trọng, không thể thi triển thuật dịch dung, rất nhanh bị Lý Dật Phong bắt được, áp tải tới Giang Nam giao cho Chu Chấn Uy.

Chu Chấn Uy liền giao hắc cho Vân Trắc, Vân Trắc từ đó bắt đầu nuôi dưỡng Thi Ngọc Hoa, chờ khi hạ độc Lý Thế Dân sẽ dùng đến.

Từ đó về sau không còn tin tức gì về Thi Ngọc Hoa.

Ngay cả nhân vật trọng yếu như Chu Chấn Uy cũng không biết bọn người Vân Trắc giấu Thi Ngọc Hoa ở nơi nào.

Khuôn mặt của Lý Sùng Hoàng xác thực chẳng chịt những dấu vết bị liệt hỏa thiêu đốt, khả năng là hắc chiếm cứ rất lớn.

Lý Hiếu Cung rất nghiêm túc quan sát khuôn mặt của Lý Sùng Hoàng, sau khi xác định hắc không phải nhi tử của mình, kinh hỷ nói:

- Là ai, tên gia hỏa này không phải Hoàng nhi, Hoàng nhi thật sự ở đâu?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm, người này có lẽ chính là Thi Ngọc Hoa, về phần lệnh lang đoán chừng..... dữ nhiều lành ít.

Thi Ngọc Hoa vốn là người tâm địa độc ác, hắc không dễ dàng cải trang, khi hắc cải trang thành người khác, chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất, phát hiện con mồi, thứ hai, bị người đuổi giết. Về đầu tiên, sau khi hắc đánh ngất người mình cải trang, sẽ trói họ lại, giấu đi, nhìn bọn họ vì hành động của mình mà cửa nát nhà tan. Về thứ hai hắc sẽ cải trang thành người bị giết, sau đó hủy thi diệt tích, dùng thân phận hoàn toàn mới đến tránh né cừu địch.

Nếu như khối thi thể trước mặt này chính là Thi Ngọc Hoa, như vậy mục đích của hắc hiển nhiên là thứ hai, nếu không hắc há có thể ngụy trang thành một người khác mấy tháng lâu như vậy.

Đỗ Hà kể lại sự tích về Thi Ngọc Hoa cho bọn người Lý Thế Dân.

Hành vi của Thi Ngọc Hoa cho dù đến thế kỷ hai mươi mốt cũng khiến người khác tức lộn ruột, chứ đừng nói là thời cổ đại lễ giáo nghiêm khắc.

Nghe xong hành vi súc sinh của hắc, trong mắt Lý Thế Dân và Lý Hiếu Cung đều toát ra hỏa diễm, ngay cả Trương Tôn Hoàng Hậu hiền thực đoan trang cũng không nhịn được mắng chửi:

- Tên cầm thú này, thật sự đáng hận.

Lý Hiếu Cung im lặng hồi lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Trên đường đến Trường An, Hoàng nhi đã từng mất tích, nói là bị kẻ xấu giam giữ, nói là Hà Gian vô tình đắc tội với những người khác. Nhưng về sau Hoàng nhi tự mình chạy thoát trở về, đến sau này, hoàng nhi ra ngoài đều mang theo một đám hảo thủ bảo hộ, đoán chừng chính là lúc đó đã bị tên súc sinh này đánh tráo rồi.

Hắc nói chuyện đó ra, tựa hồ đã tuyên bố tin tức Lý Sùng Hoàng đã chết.

- Bệ Hạ.

Lý Hiếu Cung hung ác nói:

- Khẩn cầu Bệ Hạ giao thi thể của tên súc sinh này cho vi thần xử lý.

Thi Ngọc Hoa làm chuyện ác độc như vậy, cho dù băm nát thịt hân cho chó ăn cũng không đủ.

Lý Thế Dân cũng tùy ý Lý Hiếu Cung xử trí.

- Một kiếm này của Trương Tôn Dạ Nguyệt có thể nói là đại khoái nhân tâm nhưng cho dù nàng giết chết Thi Ngọc Hoa là vì trừ ác thì vẫn phạm vào lỗi nặng. Hiền tể, việc này xem như người phải phí chút công rồi, trẫm không thể không bắt nàng ta được.

Ác cảm của Lý Thế Dân đối với Công Tôn Dạ Nguyệt đã giảm bớt rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không định bỏ qua cho nàng.

Trương Tôn Hoàng Hậu nghe Lý Thế Dân giao nhiệm vụ cho Đỗ Hà, không nói gì thở dài. Lý Thế Dân trước đó đã giao nhiệm vụ cho Lý Thừa Càn, hiện giờ lại chuyển giao cho Đỗ Hà, rất hiển nhiên là không tín nhiệm Lý Thừa Càn, cũng không cho rằng Lý Thừa Càn có bản lĩnh bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt.

Sở dĩ không nói lời nào, cũng bởi vì hân biết rõ, so với Đỗ Hà, Lý Thừa Càn xác thực thua kém hơn rất nhiều.

395. Chương 397: Uổng Làm Tiểu Nhân

Trên đời rời khỏi Thái Cực điện, trong đầu Đỗ Hà hiện ra câu nói lúc trước của Lý Thế Dân.

- Trẫm lúc trước đã giao cho Thái tử xử lý đuổi bắt Công Tôn Dạ Nguyệt, người không cần phối hợp với hân, chỉ cần lưu ý một chút là được.

Tâm tình của Lý Thế Dân, Đỗ Hà rất minh bạch, hân là một đế vương kiêm phụ thân, đối với Lý Thừa Càn thật sự khó có thể xử trí.

Một phương diện hân không tin Lý Thừa Càn có bản lĩnh tìm ra Công Tôn Dạ Nguyệt, một phương diện khác lại không thể biểu hiện ra loại cảm xúc này, để tránh làm Lý Thừa Càn tổn thương, cho nên dùng thủ pháp trung hoà.

Chuyện đã đến tình trạng này, muốn bắt Công Tôn Dạ Nguyệt không chỉ dựa vào nhân số, mưu trí phán đoán mới thật sự là mấu chốt quyết thắng.

Lý Thừa Càn tuy không phải ngu ngốc, nhưng luận về mưu trí phân tích, hân vẫn thua xa Đỗ Hà.

Đỗ Hà vì tìm kiếm tung tích của Công Tôn Dạ Nguyệt đã hao tổn rất nhiều công phu, Lý Thừa Càn muốn dựa vào nhân số tìm được hân, kết quả không cần nói cũng biết.

Thắng bại giữa hai người sớm đã được xác định, chỉ là hôm nay Đỗ Hà không có tâm trạng để vạch trần.

Hân có bảy thành nắm chắc, người cải trang thành Lý Sùng Hoàng chính là Thi Ngọc Hoa, vì vậy đối với nhân vật vì dân trừ hại như Công Tôn Dạ Nguyệt, hân thật sự không muốn ra tay lấy mạng nàng.

Vô tình đi đến di viên, Đỗ Hà đi vào Tứ Giác đình giữa hồ, tựa trên lan can nhìn mặt hồ, mỉm cười, xoay người lên đỉnh Tứ Giác đình, nghiêng người nằm trên gạch ngói phơi nắng, hân đang đợi Lý Thừa Càn xuất hiện.

Lý Thừa Càn từ khi được Lý Thế Dân bổ nhiệm, trong mắt thỉnh thoảng lóe ra nộ diễm. Công Tôn Dạ Nguyệt ám sát Lý Sùng Hoàng không chỉ là chuyện đơn giản như vậy, này quan hệ đến thể diện của một quốc gia. Đường triều là một triều đại rất coi trọng thể diện. Lý Thừa Càn lần này ném đi thể diện của Đại Đường, những Dị tộc dự tiệc kia sẽ không tỏ vẻ gì, cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì, nhưng đại thần trong triều đã có phê bình kín đáo với Lý Thừa Càn. Với tư cách một hoàng tử, ý thức đề phòng tối thiểu nhất cũng không có, khiến cho địa vị của hân trong lòng quần thần rớt xuống ngàn trượng.

Chuyện này đối với tương lai của Công Tôn Dạ Nguyệt cực kỳ bất lợi, dưới sự trợ giúp của Trưởng Tôn Hoàng Hậu, hắn đã lấy được cơ hội lấy công chuộc tội, đương nhiên là sát quyền mài chuồng, chuẩn bị làm một trận lớn. Hắn muốn văn hồi danh dự, văn hồi địa vị trong lòng Lý Thế Dân, đồng thời cũng làm cho văn võ đại thần cả triều biết rõ, hắn Lý Thừa Càn vẫn có năng lực, có bản lĩnh.

Vì thế hắn vận dụng hơn phân nửa binh lực Hoàng thành, phong kín tất cả thông đạo của Thái Cực điện, lại kêu binh sĩ tìm kiếm từng cọng cây ngọn cỏ, khí thế như vậy, chắc chắn sẽ bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt.

Nhưng chuyện cũng không như hắn mong muốn, suốt một canh giờ, Thái Cực Điện tựa hồ bị hắn lật tung.

- Thái tử điện hạ, phía tây không có.

- Thái tử điện hạ, phía đông không có.

- Thái tử điện hạ.....

- Thái tử điện hạ.....

Hoàng cung Đại Đường thủ vệ sâu nghiêm, mỗi đầu yếu đạo đều có quân sĩ canh gác, theo đạo lý không ai có thể chạy ra khỏi phạm vi Thái Cực Điện, nhưng tựa như biến mất trong hư không, sau khi sự kiện ám sát phát sinh, không ai phát hiện tung tích của Công Tôn Dạ Nguyệt.

- Làm sao có thể, chẳng lẽ Công Tôn Dạ Nguyệt có thể giương cánh bay đi.

Lý Thừa Càn nghe một đám hồi báo, nụ cười tràn đầy tự tin cứng ngắc trên mặt.

Trước kia trong mắt hắn, nhiệm vụ lần này căn bản không tính là một nhiệm vụ, muốn bắt một tên phản tặc, một tên thích khách trong hoàng cung thật sự quá dễ dàng, giống như bắt rùa trong hồ, hoàng cung chính là một ngục giam vô cùng lớn, chuyện bọn hắn cần phải làm chính là tìm ra phạm nhân trong ngục giam này.

Nhưng nếu ngay cả điểm ấy cũng không làm được, Lý Thừa Càn nhất định sẽ bị gắn liền với hai chữ “vô năng”. Một Thái tử vô năng, cho dù có được danh tiếng Thái tử, sẽ có mấy người nguyện ý đi theo hắn?

- Phế vật, phế vật, đều là một đám phế vật.

Lần ám sát này, sự việc đã vỡ lở, toàn bộ quan viên Đại Đường đều chú ý đến việc này, Lý Thừa Càn thật sự luống cuống, không rét mà run, khuôn mặt đã sợ đến mức không có huyết sắc.

- Thái tử điện hạ, chi bằng đi thỉnh giáo Ngụy Chính, Ngụy tiên sinh?

Một gã người hầu nơm nớp lo sợ đề nghị.

Ánh mắt Lý Thừa Càn bỗng nhiên sáng ngời, kinh hỷ nói:

- Đúng, Ngụy tiên sinh, cô vương còn có Ngụy tiên sinh.

Ngụy Chính là lão sư Trưởng Tôn Hoàng Hậu an bài cho Lý Thừa Càn, lúc ấy bởi vì chuyện trộm trâu, Lý Thế Dân có lòng phẫn nộ Thái tử, chiếc ghế Thái tử của Lý Thừa Càn tràn đầy nguy cơ, là Trưởng Tôn Hoàng Hậu kịp thời ra mặt ổn định tình huống.

Lý Thừa Càn giỏi nhất là diễn trò, giống như Lý Lâm Phủ của thời kỳ Trung Đường, miệng nam mô, bụng một bộ dao găm. Vì chiếc ghế Thái tử cũng triển khai tất cả thủ đoạn làm một đệ tử tốt.

Còn Ngụy Chính làm người cứng nhắc, như lúc trước ủng hộ Lý Kiến Thành, toàn tâm toàn ý phụ tá Lý Thừa Càn, dạy bảo hắn làm thế nào để trở thành một Thái tử tốt. Mặc dù không phải tâm phúc của Lý Thừa Càn, nhưng lại được cho là nửa mưu sĩ. Chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại Lý, trái pháp luật, phạm huy, Ngụy Chính đều làm tốt chức trách đạo sư.

- Ngụy tiên sinh chính là cột trụ chống trời của vương triều Đại Đường ta, tài trí cũng không thua gì Phòng Đổ, nhất định sẽ có cách.

Hắn giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, cấp thiết vội vàng đến Môn Hạ tìm Ngụy Chính.

Trưởng quan của Môn Hạ tỉnh xưng là Thị trung, cũng tức là Ngụy Chinh. Thị trung Đường triều cũng là một trong số Tể tướng, bất cứ lúc nào cũng có thể cùng Lý Thế Dân thương nghị quân quốc đại sự, địa vị vô cùng hiển hách.

Ngụy Chinh vừa đưa sứ giả Dị tộc về dịch quán, quay về Môn Hạ tỉnh, liền gặp Lý Thừa Càn đang đứng chờ bên ngoài.

- Thừa Càn báii kiến Ngụy tướng.

Ở Đường triều, đại thần được Lý Thế Dân coi trọng nhất chính Ngụy Chinh, điểm ấy Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng không bằng.

Trước mặt Ngụy Chinh, Lý Thừa Càn cũng vô cùng cung kính, dáng vẻ như một đứa trẻ ngoan, thấy hần đã đến, bước lên phía trước vãn an.

- Thái tử tới đây vì chuyện Công Tôn Dạ Nguyệt sao?

Ngụy Chinh vừa nhìn đã phát hiện ra ý đồ của Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn tinh thần phấn chấn, Ngụy Chinh đã có suy đoán này, chứng tỏ đã có chú ý nhất định, có lẽ cũng có đối sách tương ứng, vội hỏi:

- Những nơi gần Thái Cực Điện, cô vương đã cho người nhiều lần điều tra, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Công Tôn Dạ Nguyệt, thật giống như biến mất vậy, khẩn cầu Ngụy tướng chỉ điểm.

Ngụy Chinh dừng bước, cười đáp:

- Thái tử tìm lộn người rồi, Công Tôn Dạ Nguyệt không có khả năng biến mất trong hư không, tìm không thấy nàng, chỉ có một giải thích. Nàng trước đó đã làm một kế hoạch rất chu đáo, trốn vào một nơi người khác rất khó tìm. Muốn tìm được nàng, người người phải đi tìm là Đỗ Hà, chứ không phải ta.

- Đỗ Hà?

Lý Thừa Càn vừa nghe đến cái tên này, trong lòng đã bức bối, hần đã nghe lời Trưởng Tôn Vô Kỵ, tận lực né tránh Đỗ Hà, nhưng Đỗ Hà xác thực như giòi trong xương, lúc nào cũng xuất hiện, khiến cho cuộc sống của hần khó có ngày bình an.

Ngụy Chinh cũng biết Lý Thừa Càn có ân oán với Đỗ Hà, nghiêm giọng nói:

- Thân là Thái tử, khí độ tuyệt đối không thể thiếu, nhất là Đỗ Hà là người vô cùng tài năng, càng không thể vì ân oán cá nhân mà biến thành thù, tranh giành khắp nơi.

Lý Thừa Càn càng bất mãn nói:

- Ngụy tướng, ngài rộng lượng như vậy, thật khiến người ta kính nể, nhưng hần lúc nào cũng đối đầu với ngài, như vậy đáng giá sao?

Ngụy Chinh lạnh lùng nói:

- Thái tử sai rồi, đó căn bản không phải là đối địch, trên mặt trận chính trị thanh minh không có địch nhân. Đỗ Hà đối nghịch với ta, đây là sự thật. Nhưng đây chỉ là chính kiến không đồng nhất, là quan điểm bất đồng, suy nghĩ sai biệt, vốn không thể tránh né. Thái tử điện hạ, nếu người không thay đổi suy nghĩ, nếu về sau làm quân vương, Đại Đường tất bại trong tay người.

Hần tính cách cảnh trực, có chuyện nói thẳng, hần dám chỉ trích Lý Thế Dân khi Lý Thế Dân làm chuyện không đúng, đối với Lý Thừa Càn, càng không có cổ kị, trực tiếp bày tỏ thái độ.

Lý Thừa Càn kịch biến, thực sự không dám phát tác, chỉ cúi đầu không nói, trong mắt lửa cháy rùng rục.

Ngụy Chinh nói tiếp:

- Đỗ Hà tài trí tuyệt luân, tâm tư như phát, phóng nhãn khắp Đại Đường ta, không có mấy người có thể địch nổi, hần là người đầu tiên đuổi theo Công Tôn Dạ Nguyệt, phát hiện ra cái gì cũng không ai biết. Công Tôn Dạ Nguyệt có thể giấu mình đến lúc này, nhất định là có kỳ chiêu, Ngụy mỗ cho rằng người có thể trong thời gian ngắn nhất phát hiện ra kỳ chiêu này, chỉ có Đỗ Hà. Thái tử điện hạ xin chầm chước.....

Hắn nói xong, thở dài đi vào Môn Hạ tỉnh.

Trên mặt Lý Thừa Càn lúc trắng lúc xanh, hỏi:

- Đỗ Hà ở đâu?

- Ở Di viên.

Mấy tên thủ hạ dưới trướng Lý Thừa Càn rất nhanh đưa ra đáp án.

- Đi.

Lý Thừa Càn không cam lòng gằm nhẹ, chuyện đã đến bước này, hắn đã không còn gì để mất, chỉ có thể mặt dày đi thỉnh giáo.

Đi vào Di viên, thấy Đỗ Hà dương dương tự đắc ngủ trong đình nghỉ mát, trong lòng bất giác sinh ra nộ diễm, cố gắng trấn áp, cười nói:

- Em rể nhàn nhã thật, vi huynh đây đang khẩn trương đến mức tay chân luống cuống, đến xin em rể giúp đỡ đây.

Đỗ Hà sớm đoán được Lý Thừa Càn tất nhiên sẽ vì chuyện của Công Tôn Dạ Nguyệt đến xin mình giúp đỡ, tỏ vẻ lơ đãng, từ trên đình nghỉ mát nhảy xuống nói:

- Thái tử điện hạ nói đùa, ta đang phiền chết được, làm gì có thời gian nhàn nhã. Ta cảm thấy Công Tôn Dạ Nguyệt đang giấu mình trong Di viên này, thế nhưng ta lật qua lật lại khắp Di viên, tìm không dưới mười lần, cuối cùng vẫn không phát hiện ra tung tích của nàng, quái lạ.

Lý Thừa Càn khê động, vội hỏi:

- Vì sao em rể có cảm giác này?

Đỗ Hà cũng không giấu diếm, nói hết suy đoán của mình, hoàn toàn không giấu diếm Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn nghe thấy cũng có vài phần đạo lý, nhưng thấy Đỗ Hà trả lời sảng khoái như vậy, trong lòng lại nổi lên nghi hoặc, thầm nghĩ:

- Đỗ Hà đã trở thành tử địch với ta, hắn sẽ hảo tâm nói hết mọi chuyện cho ta nghe được sao?

Hắn không đi đuổi bắt Công Tôn Dạ Nguyệt mà ở đây nhàn nhã chờ đợi, có thể thấy được hắn cũng không có bất cứ manh mối gì, đích thị là không muốn để ta bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt, cho nên mới suy diễn ra câu chuyện như vậy để lường gạt ta..... Hừ, hắn tưởng ta ngốc lắm sao.

Lúc này mới cười nói:

- Vậy em rể cứ ở đây từ từ tìm, ta đi tìm nơi khác.

Đỗ Hà thấy Lý Thừa Càn đi như bay, cười nhẹ nói:

- Ta nói thật, ngược lại không ai tin.

Thấy Lý Thừa Càn đi xa, hắn mỉm cười lấy ra một viên bùa đã chuẩn bị trước đó, ném về phía đám cỏ lau rỗng ruột hơi dựng đứng trên mặt nước, vừa vắn chặn lỗ hổng của cỏ lau.

396. Chương 398: Công Tôn Dạ Nguyệt

Ngay khi đám cỏ lau bị chặn đứng, gợn sóng dần dần xuất hiện, đám cỏ lau chậm rãi chuyển động bất quy tắc.

Theo thời gian trôi qua, động tĩnh càng lúc càng lớn, rốt cục một cái đầu người chui ra khỏi mặt nước, mái tóc bay múa, một khuôn mặt tuyệt mỹ xuất hiện trước mắt Đỗ Hà, chính là Công Tôn Dạ Nguyệt.

Công Tôn Dạ Nguyệt ẩn thân thật sự quá lợi hại, bất cứ ai cũng không nghĩ rằng một người sống có thể giấu mình dưới đáy nước.

Nếu không phải trước đó Đỗ Hà nhìn thấy dấu tay trong dòng suối nhỏ, nếu không phải Đỗ Hà từng là đệ tử của Hoàng Văn quán, biết rõ gần đây không có cỏ lau, căn bản không thể nhận ra Công Tôn Dạ Nguyệt đang giấu mình trước mắt bọn họ, thông qua thân cỏ lau để hô hấp.

Công Tôn Dạ Nguyệt chui ra khỏi mặt nước, không kịp kiểm tra vì sao ống cỏ lau bị chặn lại, cảnh giác nhìn xung quanh, thấy bốn phía không có người, trái tim đang căng cứng cũng dần bình ổn lại, trên khuôn mặt tái nhợt cũng bắt đầu hiện ra huyết sắc, nhìn về đám cỏ lau, trái tim vừa buông lỏng lại nhảy lên, đã phát hiện ống cỏ lau bị viên bùn bịt chặt.

Vì không để người khác phát giác, nàng đã tốn một phen công phu mới lựa chọn ống cỏ lau này, đặc biệt ống cỏ lau này rất nhỏ mà cứng cỏi, ở dưới nước phát hiện không còn khí, ý nghĩ đầu tiên chính là bị phát hiện rồi, nhưng thấy bốn phía không có người, liền cho rằng đây là sự cố ngoài ý muốn, nhưng viên bi đất này có thể chứng minh, chuyện này do con người làm ra. Ngay khi nàng đang đưa mắt tìm kiếm, Đỗ Hà ở trên đỉnh nghỉ mát thò đầu ra, lộ ra nụ cười vô hại, vẫy tay thấp giọng nói:

- Hay lắm.

Công Tôn Dạ Nguyệt ở chỗ thấp nhất trong nước, còn Đỗ Hà ở chỗ cao nhất trên đỉnh đình nghỉ mát, một cao một thấp vừa vặn tạo ra góc chết. Cho nên Đỗ Hà có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Công Tôn Dạ Nguyệt, nhưng Công Tôn Dạ Nguyệt không cách nào phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, nhưng hắn vừa lộ đầu, cũng bại lộ vị trí.

Công Tôn Dạ Nguyệt thấy Đỗ Hà, trong lòng thầm kêu thảm rồi, hậu đài bọn họ chuẩn bị cách yểm hội rất gần, vì trước đó điều tra địa hình, nàng giả bộ xem biểu diễn, từng vùng trộm đi vào chỗ tối quan sát, lúc ấy đúng là lúc Đỗ Hà biểu diễn đấu sư, ngoài biểu hiện đặc sắc làm cho nàng sợ hãi thán phục còn khiến nàng kiêng kỵ.

Kiểm pháp của Công Tôn Dạ Nguyệt đã có vài phần hỏa hầu, khinh công cũng là sở trường của nàng, nhưng so với Đỗ Hà còn kém sắc hơn rất nhiều, lúc này minh bạch chương ngại lớn nhất của mình chính là Đỗ Hà, cũng tìm mọi cách đề phòng hắn, thậm chí không tiếc ám sát Lý Thế Dân, để né tránh truy kích của hắn, không ngờ vẫn bị hắn bắt được.

Đây là hoàng cung, thủ vệ sâu nghiêm, chỉ cần tiết lộ tung tích sẽ không có cơ hội chạy trốn.

Lúc này, Công Tôn Dạ Nguyệt bất ngờ rất tỉnh táo, trước khi quyết định ám sát, nàng đã chuẩn bị tâm lý sẽ bỏ mạng, lúc này càng không sợ hãi, chỉ dùng ánh mắt phần nộ nhìn về phía kẻ phá hỏng chuyện tốt của nàng, dùng ống cỏ lau trong tay làm ám khí ném đi.

- Vèo.

Ống cỏ lau phá không mà bay, uy lực rõ ràng không nhỏ.

Đỗ Hà mỉm cười thò tay tiếp nhận, ống cỏ lau trong tay dài đến 2m, chia làm ba phần, mỗi một phần dùng kỹ xảo thủ công xảo diệu kết nối, không lộ ra bất cứ khe hở nào. Hắn lấy viên bi đất ra, trở tay bắn trở về, cười nói:

- Bơi tới đây đi, chúng ta tâm sự, người cũng không muốn nói chuyện lớn tiếng, khiến người khác chú ý, bại lộ hành tung chứ?

Công Tôn Dạ Nguyệt nắm ống cỏ lau trong tay, kinh ngạc nhìn Đỗ Hà, hoàn toàn không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nàng sớm có nghe nói đại danh của Đỗ Hà, võ nghệ của Đỗ Hà khi đấu Sư, cũng tận mắt nhìn thấy, trong lòng biết với tình cảnh trước mắt căn bản không có khả năng không kinh động bất luận cứ kẻ nào.

Đây vốn là kết quả phải chết, nhưng trong lời nói của Đỗ Hà lại mơ hồ hứa hẹn ý tứ giấu diếm nàng, tâm tư của Công Tôn Dạ Nguyệt cũng bắt đầu muốn sống.

Con người ai không sợ chết, Công Tôn Dạ Nguyệt tuy đã ôm suy nghĩ phải chết, nhưng nếu có thể còn sống rời khỏi nơi này thì vẫn tốt hơn.

Số mạng của nàng hiện giờ đã nằm trên tay Đỗ Hà, cũng chỉ có thể tuân theo lời nói của hắn, bơi đến gần.

Đỗ Hà thấy Công Tôn Dạ Nguyệt thức thời, cũng biết nàng là một người thông minh, biết rõ còn cố hỏi:

- Lý Sùng Hoàng và ngươi có thù hận gì? Tại sao ngươi phải giết hắn?

Công Tôn Dạ Nguyệt hừ một tiếng, nói:

- Người bổn cô nương giết không phải Lý Sùng Hoàng Mà là một tên dâm tặc đáng giết trăm ngàn lần, nói người cũng không tin.....

Đỗ Hà vốn muốn dụ Công Tôn Dạ Nguyệt nói ra chuyện đó, lời này đã tỏ vẻ Công Tôn Dạ Nguyệt sớm đã biết rõ thân phận thật sự của Lý Sùng Hoàng, nàng làm vậy là vì trừ gian, thực sự không phải là ác ý quan báo tư thù, lập tức đáp:

- Tên dâm tặc đó là Thi Ngọc Hoa.

- Làm sao ngươi biết?

Công Tôn Dạ Nguyệt lên tiếng kinh hô, lập tức nhớ tới tình cảnh của bản thân, cũng khôi phục lại bình tĩnh:

- Ngươi vốn biết rồi, ban nãy còn thăm dò ta?

- Không sai.

Đỗ Hà cũng không giấu diếm cười nói:

- Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề, tại sao ngươi phải giết Thi Ngọc Hoa, ngươi và hắn có thù hận gì? Tại sao phải lựa chọn giết hắn trong hoàng cung?

Những vấn đề này là những vấn đề hắn quan tâm nhất, vấn đề nào cũng quan hệ đến sinh tử của Công Tôn Dạ Nguyệt. Hắn có ý niệm cứu người, nhưng còn phải xác nhận Công Tôn Dạ Nguyệt có đáng giá để hắn mạo hiểm cứu sống hay không.

Công Tôn Dạ Nguyệt có chút bất mãn vì bị Đỗ Hà khống chế, cường ngạnh nói:

- Tại sao ta phải trả lời ngươi?

Đỗ Hà nheo mắt cười nói:

- Miệng trên người của ngươi, ngươi không đáp, ta cũng không còn cách nào. Nhưng ta cũng có miệng, ta kêu ngươi cũng là tự do của ta.

Hắn nói xong, há to miệng, làm bộ gọi người.

Công Tôn Dạ Nguyệt bị nắm thóp, mặc dù trong lòng tức giận, cũng chỉ có thể thỏa hiệp, vội nói:

- Đừng kêu, ta nói là được. Ta và tên súc sinh kia không có bất kỳ thù hận nào hết....

- Nếu ngươi đã biết tên súc sinh kia, đương nhiên cũng biết rõ những gì hắn làm. Loại súc sinh như vậy, giết hắn, căn bản không cần bất cứ ân oán gì.

Mặc dù đã tự tay giết chết Thi Ngọc Hoa, nhưng nhắc tới người này, trên mặt Công Tôn Dạ Nguyệt vẫn lộ ra lửa giận vô cùng.

Đỗ Hà cũng gật đầu đồng ý, hắn ở Đường triều cũng hơn ba năm rồi, trong ba năm này kết bạn với vô số người, có người hào sảng như Cầu Nhiêm Khách, có người trung nghĩa như Tần Quỳnh, cũng có loại xảo trá như Trường Tôn Vô Kỵ, còn có Lý Dật Phong, Chu Chấn Uy, Tần Dục, Phùng Đông Vũ, đủ loại nhân vật.

Nhưng Thi Ngọc Hoa là người hắn chán ghét nhất, cũng là người hắn muốn giết nhất, Phùng Đông Vũ xem mười lăm vạn tính mạng dân chúng Tô Châu không ra gì, tuy đáng chết, nhưng cuối cùng vẫn có thể xem là một người đáng thương, nhưng Thi Ngọc Hoa dùng các loại thủ đoạn gian dâm phụ nữ đảng hoàng, thật sự là vô cùng đáng giận, căn bản không bằng cầm thú.

- Nhưng theo ta được biết, Thi Ngọc Hoa không dùng võ công tăng trưởng, với công phu của ngươi đủ để đối phó với hắn, giết hắn là chuyện rất dễ dàng, nhưng không biết vì sao ngươi phải lựa chọn trong hoàng cung giết, còn đặc biệt lựa chọn trên yến hội của Bệ Hạ, đây không phải muốn chết sao?

Vấn đề này, Đỗ Hà trăm mối vẫn không có cách giải, hần nghĩ tới tất cả khả năng, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra đáp án của vấn đề này.

Công Tôn Dạ Nguyệt đáp:

- Bản lĩnh dịch dung của súc sinh kia có thể nói là vô đối thiên hạ, lúc trước là ta bất ngờ phát hiện ra thi thể của Lý Sùng Hoàng, mới biết được súc sinh kia cải trang thành Lý Sùng Hoàng, bằng không thì ta căn bản không tìm thấy hành tung của hần. Lý Sùng Hoàng là con trai của vương hầu, bên cạnh lúc nào cũng có hơn mười tên hộ vệ, đều có hảo thủ không kém. Công phu của súc sinh kia cũng không kém, hơn nữa xảo trá như cáo, nhất là công phu chạy trốn càng là nhất tuyệt. Muốn giết hần, chỉ có thể một kích tất sát, một khi đánh mất cơ hội, lên trời xuống đất cũng không thể nào truy tìm. Với võ nghệ của ta muốn đối phó súc sinh kia không là vấn đề, đối phó hơn mười tên hộ vệ cũng không khó khăn, nhưng không cách nào vừa đối phó hộ vệ vừa để ý đến hần. Nếu ta ám sát thất bại, súc sinh kia tất nhiên cảnh giác, từ đó cải trang thành những người khác, biến mất trong tầm mắt của ta.

Đỗ Hà lại một lần nữa gật đầu tán đồng, từ khi biết được có một tên súc sinh như Thi Ngọc Hoa, hần đã đi nghe ngóng tin tức của người này khắp nơi, với lực lượng của hần còn không cách nào do thám được một chút tin tức, chứ đừng nói là Công Tôn Dạ Nguyệt.

Muốn giết Thi Ngọc Hoa, cơ hội cũng chỉ có một lần.

Lúc này, hần đã dần dần minh bạch dụng ý của Công Tôn Dạ Nguyệt.

Công Tôn Dạ Nguyệt tiếp tục nói:

- Ta đi theo tên súc sinh kia vào Trường An, âm thầm theo dõi nửa tháng, không tìm được bất cứ cơ hội nào để ra tay, thậm chí còn chưa nhìn thấy hần mấy lần. Trong một lần vô tình, ta biết được Lý Sùng Hoàng sẽ tham gia yến hội của Bệ Hạ, mà Thái tử lại đang chiêu mộ dị sĩ chúc thọ cho Bệ Hạ. Sau khi nhận được tin tức hữu dụng này, ta liền chú ý đến phương diện này, trong hoàng cung chấp hành kế hoạch ám sát, có thể né tránh được đám hộ vệ luôn sát sao bên cạnh hần, cũng có thể khiến tên súc sinh kia buông lỏng cảnh giác, chính là cơ hội tuyệt hảo. Vì vậy, bốn cô nương tiện lợi dùng kiếm vũ sư môn sử xuất tên tuổi ở Trường An, cố ý để người của Thái tử chú ý, từ đó giành được cơ hội tiến cung, đây chính là tất cả nguyên do ám sát lần này, người hài lòng chưa.

Đỗ Hà nghe xong nguyên nhân, cảm khái mỉm cười, từ trên mái hiên đình nghỉ mát nhảy xuống, lấy từ trong lòng ra một chiếc khăn lụa, bên trong khăn lụa có mười chiếc bánh ngọt, lấy ra một miếng, thò tay chuyển tới:

- Rất hài lòng, cho nên, khen thưởng cho người.

Công Tôn Dạ Nguyệt cổ quái nhìn Đỗ Hà, yếu hầu khẽ động, lúc này đã qua thời gian dùng bữa. Nàng đã chuẩn bị chiến đấu lâu dài, chuẩn bị lương khô đầy đủ, nhưng đề phòng có chuyện bất ngờ, ý định vào lúc rạng sáng trời lên mặt nước hưởng dụng. Lúc này bụng đúng là trống trơn không có gì, thấy Đỗ Hà không có gì ác ý, đưa tay tiếp nhận miếng bánh, từ từ ăn.

Những chiếc bánh ngọt này vốn là điểm tâm chuẩn bị cho Lý Thế Dân, Đỗ Hà thấy đói bụng nên xin nự thiện phòng, hương vị khỏi phải nói.

Công Tôn Dạ Nguyệt vừa ăn miếng bánh, mặt mày đã hớn hở, trên khuôn mặt tràn đầy anh khí đặc biệt lộ ra vẻ thích thú.

Đỗ Hà cảm thấy thất thần, lắc đầu, một ý niệm lại lướt qua trong đầu:

- Một vấn đề cuối cùng, người lựa chọn hoàng cung làm địa điểm ám sát, lẽ nào không sợ chết?

- đương nhiên là sợ.

Sắc mặt Công Tôn Dạ Nguyệt đã giảm bớt địch ý, ôn hoà nói:

- Nhưng để có thể diệt trừ tên súc sinh kia, cho dù mất mạng cũng không hối tiếc.

397. Chương 399: Thuộc Tính “ngạo Kiều”

Khi Công Tôn Dạ Nguyệt nói lời này, trong đôi mắt như trân châu lộ ra giác ngộ không sợ chết.

Chết, ai mà không sợ, nhưng có một số chuyện còn quan trọng hơn tính mạng, cho nên trong lịch sử mới có một số nhân vật anh hùng bỏ qua sinh tử.

Thi Ngọc Hoa làm chuyện xấu xa, tội ác ngập trời, nhưng không có liên quan đến Công Tôn Dạ Nguyệt, nàng cũng không có bất kỳ thù hận nào với Thi Ngọc Hoa, cũng không là người bị hại, cam nguyện vì diệt trừ tai họa, thông dong đối mặt với tử vong.

Một nữ tử, nhiều lắm chưa quá 20 tuổi, ở đời sau còn đang thò tay xin tiền người nhà mua quần áo, nhưng Công Tôn Dạ Nguyệt đã có khí phách, tinh thần trọng nghĩa như vậy, vì việc không liên quan đến mình, không tiếc hi sinh tính mạng, thật sự khiến những người tự cho mình là đại trượng phu như Đỗ Hà xấu hổ.

Đỗ Hà chăm chú nhìn nàng, đưa hết số bánh ngọt trong tay tới, cười nói:

- Từ từ ăn, ta nghĩ cách cứu người ra ngoài.

Công Tôn Dạ Nguyệt tròn tròn mắt, không dám tin nhìn hắn, lại nhìn mấy chiếc bánh ngọt mê người hỏi:

- Tại sao..... Vì cái gì?

Lúc này nàng tựa hồ không dám tin vào tai mình, nếu không phải chuyện này phát sinh trước mắt, căn bản không cách nào tin được đây là sự thật.

Công Tôn Dạ Nguyệt biết rất rõ mình đã phạm tội gì, lúc trước vì thu hút sự chú ý của Đỗ Hà, nàng mới bắn một kiếm về phía Lý Thế Dân. Tuy chỉ là vô tâm nhưng đây chắc chắn là cử động ám sát Hoàng Đế. Ở bất cứ triều đại nào, bất cứ quốc gia gì, thích khách ám sát quân vương đều không thể dễ dàng tha thứ.

Trong lòng Công Tôn Dạ Nguyệt cảm thấy, nếu Đỗ Hà không tiết lộ hành tung của nàng ra ngoài đã vô cùng cảm kích, làm sao nghĩ tới hắn còn có thể giúp mình, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Đối mặt với nghi vấn này, Đỗ Hà thông dong cười nói:

- Tại sao à..... thật đúng là không tiện trả lời, đúng rồi, tại sao người phải ám sát Thi Ngọc Hoa, tại sao ta phải cứu người.

Công Tôn Dạ Nguyệt không hề do dự trả lời:

- Bỏ cô nương giết súc sinh đó vì hắn đáng chết.

Đỗ Hà cũng lập tức đáp:

- Ta muốn cứu người, là vì người nên cứu.

Công Tôn Dạ Nguyệt im lặng không nói, im lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Nhưng bỏ cô nương không cần người cứu.

Nàng nói vậy không phải giả bộ, nàng biết rõ mình đã rơi vào hoàng cung, như cá trong chậu, cho dù nàng có kế hoạch tốt thế nào, chuẩn bị vạn toàn như thế nào, nhưng trên thực tế vẫn là kéo dài hơi tàn, không có bất kỳ hi vọng, ngoài vùng vẫy chờ chết.

Chỉ vì trong con người luôn tiềm ẩn khát vọng muốn sống, Công Tôn Dạ Nguyệt có thể thần nhiên đối mặt tử vong, nhưng lại không thể buông tha hi vọng muốn sống, cho dù hi vọng đó rất mong manh.

Đỗ Hà trợ giúp quả thật có thể gia tăng khá lớn tỷ lệ có thể chạy ra khỏi hoàng cung, nhưng nơi này dù sao cũng là hoàng cung, là nơi thủ vệ sâu nhất nghiêm, cho dù hắn tương trợ, cũng không có quá nhiều hi vọng.

Ai làm người ấy chịu, đây là tập tính của người giang hồ.

Nhất là Công Tôn Dạ Nguyệt là loại người không muốn chịu ân huệ của người khác, trong lòng tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, lại càng không muốn Đỗ Hà vì mình mà mạo hiểm tính mạng cả gia tộc.

Đỗ Hà nghe thấy đáp án như vậy, cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng thấy Công Tôn Dạ Nguyệt biểu lộ mình làm mình chịu, thầm giật mình, cười nói:

- Đây là người lo lắng mang phiền toái đến cho ta?

Công Tôn Dạ Nguyệt không trả lời, xem như ngầm đồng ý.

Trong tình huống này, Công Tôn Dạ Nguyệt còn có thể bận tâm đến người nhà Đỗ Hà, thật sự khó được.

Đỗ Hà cũng sinh lòng kính ý, nhưng càng như thế, ý tứ cứu người của hắn cũng càng lớn hơn, thân nhiên nói:

- Ta không quan tâm phiền toái.

- Nhưng bốn cô nương quan tâm.

Công Tôn Dạ Nguyệt lăm liết nói:

- Mặc dù có người tương trợ, khả năng toàn thân trở ra cũng chưa đến một thành, thậm chí khả năng gây họa cho toàn tộc người. Bốn cô nương cũng nghe qua tên tuổi của người, biết rõ người là người tốt, là vị quan tốt có thể suy nghĩ cho bách tính, càng không thể liên lụy đến người.

Chỉ cần người không để lộ hành tung của bốn cô nương, chính là trợ giúp lớn nhất rồi.

- Ta hiểu.....

Đỗ Hà nghe Công Tôn Dạ Nguyệt nói như vậy, trong lòng biết nàng quá lo lắng, có vẻ chuyện bé xé ra to, liền nói ngay:

- Ý tứ của cô nương, ta đã biết, nhưng người cũng quá xem thường Đỗ Hà này rồi..... Ta là người có gia thất, không thể vì người mà đánh cược tính mạng của nhất tộc Đỗ thị. Nhưng người đừng quên, cha ta là Tể tướng Đại Đường, là cận thần theo Bệ Hạ tranh đấu giành thiên hạ, thê tử của ta là công chúa Bệ Hạ yêu quý nhất, chỉ cần ta không phạm tội mưu phản, sẽ không có khả năng rước họa cho người nhà, nhiều nhất một mình ta bị trách phạt mà thôi, điểm này người không cần lo lắng.

Trước khi gặp mặt Công Tôn Dạ Nguyệt, Đỗ Hà đã có một dự tính.

Nếu người Công Tôn Dạ Nguyệt muốn giết chính là Lý Sùng Hoàng, chỉ vì nhầm lẫn mà giết nhầm Thi Ngọc Hoa, thực sự không phải có mục đích vì dân trừ hại, thì hắn sẽ bắt nàng đem đến cho Lý Thế Dân thẩm vấn.

Nếu Công Tôn Dạ Nguyệt biết rõ Lý Sùng Hoàng là Thi Ngọc Hoa, nhưng giết hắn là vì báo thù riêng, vì mình chứ không vì người khác, mình cũng không quan tâm, cũng không khai nàng ra, cũng không ra tay trợ giúp, tùy ý nàng tự sinh tự diệt.

Cuối cùng nếu Công Tôn Dạ Nguyệt biết rõ Lý Sùng Hoàng là Thi Ngọc Hoa, giết hắn chỉ vì chính nghĩa trong lòng, không vì bản thân thì quyết định xuất thủ tương trợ.

Ba dự tính này cảm giác không lớn, mục đích giống nhau, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

- Ta biết rõ muốn chạy ra hoàng cung cũng không dễ dàng, nhưng vì người, tất cả phong hiểm đều là đáng giá.

Hắn hé miệng mỉm cười, nụ cười giống như ánh mặt trời hòa tan băng tuyết.

Công Tôn Dạ Nguyệt nghĩ đến hàm nghĩa trong lời nói, khuôn mặt bất giác ửng đỏ, chân tay luống cuống, thái độ cường ngạo hoàn toàn biến mất. Nàng từ nhỏ đã đi theo sư phụ học nghệ, nam nhân tiếp xúc trong hơn mười năm có thể đếm được trên đầu ngón tay, khi hành tẩu giang hồ, cũng vì không giỏi về giao tế, không kết bạn với nhiều nam nhân, phương diện tình cảm lại càng thuần khiết như tờ giấy trắng. Lời nói của Đỗ Hà tựa hồ như lời thổ lộ, đây là lần đầu tiên nàng gặp được, chưa bao giờ có kinh nghiệm tương tự, hoàn toàn không biết làm thế nào mới đúng.

Trong đầu Công Tôn Dạ Nguyệt đầy những suy nghĩ hỗn loạn, các loại suy nghĩ chiếm cứ lấy đầu nàng, muốn dừng lại cũng không được.

Đỗ Hà dù sao cũng là người từng trải, đã biết lời nói của mình đưa tới hiểu lầm, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng đáng yêu của nàng, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm tuyệt mỹ, bất giác cũng mỉm cười.

Một hồi lâu, Công Tôn Dạ Nguyệt mới cố gắng trấn định nói:

- Đừng..... Đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm.

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Nơi này là hoàng cung, cho dù là ta, muốn cứu người, mang người ra ngoài cũng không dễ dàng, phương pháp duy nhất là giấu người ở đây, đợi đến lúc phòng vệ hoàng cung buông lỏng, sẽ tiếp tục nghĩ cách. Đồ ăn ta sẽ đứng giờ chuẩn bị cho người, còn nữa cứ giấu mình dưới nước cũng không phải là cách..... Ngày mai ta sẽ mang tới cho người một kiện nước. Mấy ngày nay người tạm thời chịu khó, đợi khi tình hình chuyển biến tốt đẹp, ta sẽ nghĩ cách tìm cho người một nơi an toàn.

Công Tôn Dạ Nguyệt vẫn chưa hết đỏ mặt:

- Nếu người..... Người thành tâm muốn giúp, bốn cô nương phải nhờ người giúp rồi.

Đỗ Hà thấy nàng phản ứng mãnh liệt hơn so với tưởng tượng, không hiểu sinh ra một ý nghĩ, trầm nghĩ:

- Cái này..... Chẳng lẽ là thuộc tính “Ngạo kiều” trong truyền thuyết?

Trong mắt hắn hiện lên một đạo dị sắc, cảm thấy có chút thú vị, nheo mắt lại, có ý muốn trêu chọc nàng, chân thành nhìn nàng, hai tay thò ra đình nghỉ mát, đỡ lấy bờ vai non mềm nói:

- Dạ Nguyệt, người yên tâm, Đỗ Hà ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài, người chờ ta.

Công Tôn Dạ Nguyệt nhìn thấy gương mặt hắn gần trong gang tấc mặt, khuôn mặt ửng đỏ, trong chốc lát sung huyết, thậm chí có chút kích thích không chịu được, bỗng nhiên chui người xuống dưới nước.

Đỗ Hà bật cười hắc hắc, cũng không ở lại Di viên nữa, quay người rời đi.

Mặc dù trước mắt hắn không có cách gì có thể cứu Công Tôn Dạ Nguyệt, nhưng tin tưởng trời không tuyệt đường người, chỉ cần có tâm, biện pháp nhất định sẽ có.

398. Chương 400: Chứng Cớ Phạm Tội Của Đỗ Hà

Đông Cung nằm ở phía bắc hoàng thành, chính là nơi ở của Lý Thừa Càn.

- Phanh!

Chén trà tinh mỹ vỡ vụn trên mặt đất, vỡ thành bốn năm mảnh văng tung tóe.

- Cút ra ngoài cho cô!

Lý Thừa Càn tôn sùng văn hóa Đột Quyết, tính tình dã man, nhất là sau khi bị Lý Thế Dân cho người đánh trượng, càng thêm trầm trọng. Bình thường ở bên ngoài Đông Cung hắn luôn làm ra bộ dáng của một nhĩ tử ngoan ngoãn, nhưng khi trở lại Đông Cung, trở lại chính nơi ở của hắn, tính tình ác liệt liền không chút che giấu, động một chút liền nổi giận, nhất là khi tính tình không tốt càng thêm như thế.

Hôm nay hắn không tìm được Công Tôn Dạ Nguyệt, mặt mũi mất hết, vừa về đến phủ đệ lập tức sinh ra cơn giận lôi đình, không chỉ lật tung nước trà do tỳ nữ bưng lên, ngay cả chén sứ tinh mỹ cũng bị hắn đập nát.

Tỳ nữ xinh đẹp ẩn núp sang bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Tiếng bước chân vang lên, một thanh niên phong độ nhẹ nhàng tay cầm một cây quạt xếp phe phẩy từ bên ngoài giống như đi vào chỗ không người tiến thẳng vào bên trong đại sảnh.

Thanh niên đi tới bên cạnh tỳ nữ, mỉm cười ý bảo nàng đi ra ngoài.

Lý Thừa Càn nhìn thấy người tới, khuôn mặt có chút vẩn vơ cũng thoáng thu liễm, gượng nở nụ cười nói:

- Lô huynh, bây giờ cô đúng là vô kế khả thi, chẳng lẽ Công Tôn Dạ Nguyệt thật sự có thể lên trời hay xuống đất? Đã tìm khắp Thái Cực Điện không biết bao nhiêu lần, toàn bộ hoàng cung cũng đã tìm khắp một lần, quấy nhiễu toàn bộ hoàng cung gà chó không yên, gây cho phụ hoàng không vui thì thôi, còn không có kết quả. Trên đường quay về Đông Cung còn gặp mặt lão tứ, nhìn gương mặt heo hắc của lão tứ, cô thật hận không thể lôi hắn ra đánh một trận.

Hiện tại cả triều văn võ đều đang nhìn cô mà chê cười, nếu không nhanh chóng giải quyết việc này, cô xem như sống không yên!

Người được Lý Thừa Càn gọi là Lô huynh chính là Sơn Đông sĩ tộc, đệ nhất nhân trẻ tuổi của Lô gia Lô Tử Thiên. Lúc trước Thôi Trung Bình cùng Lô Tử Kiện mưu đồ bí mật, Lô Tử Thiên theo ý tứ của chính mình quyết định đầu nhập dưới trướng Lý Thừa Càn, lợi dụng Lý Thừa Càn thi hành kế hoạch mượn đao giết người song trọng để trợ giúp Lý Thái cướp lấy thái tử vị.

Lô Tử Thiên đi tới Trường An cũng không làm ra việc gì dư thừa, trực tiếp đến gặp mặt Lý Thừa Càn, tỏ vẻ ý tứ sẵn sàng góp sức.

Lý Thái đi lại gần gũi cùng Sơn Đông sĩ tộc, Lý Thừa Càn cũng từng nghe qua, đối với ý đồ đến của Lô Tử Thiên cũng tràn đầy hoài nghi, nhưng Lô Tử Thiên đã sớm làm xong chuẩn bị đầy đủ, tỏ vẻ mình đã phản đối chuyện Lô Tử Kiện ủng hộ Lý Thái, cho rằng Lý Thừa Càn được ủng hộ của Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ hơn nữa thế gia vọng tộc Quan Lũng thì khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế càng lớn, vì thế đã cùng người trong gia tộc trở mặt, đặc biệt đến tìm nơi nương tựa, hướng gia tộc chứng minh mình lựa chọn phán đoán không sai lầm. Đồng thời còn mang theo thật nhiều tin tức hữu dụng với Lý Thừa Càn.

Bởi vì địa vị Lý Thừa Càn đặc thù, hắn là Đại Đường trữ quân*(người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), nhân vật bên cạnh hắn phần lớn đều là trực thần do Lý Thế Dân an bài, tâm phúc chính thức lại không có một ai, trước kia có được cũng đã bị Lý Thế Dân diệt trừ. Lô Tử Thiên xuất hiện vừa lúc bổ khuyết ghế trống này, sau khi giúp Lý Thừa Càn giải quyết mấy vấn đề khó khăn thật thuận lợi, đã chính thức lấy được lòng tin cậy của Lý Thừa Càn, trở thành đệ nhất mưu sĩ bên cạnh hoàng thái tử, đệ nhất tâm phúc.

- Bái kiến thái tử!

Lô Tử Thiên cung kính hành lễ vấn an, lập tức đáp:

- Đối với việc này thuộc hạ không biết được nhiều lắm, đối với địa điểm ẩn thân cụ thể của Công Tôn Dạ Nguyệt cũng không cách nào làm ra phán đoán. Bất quá nếu như thái tử đã tìm khắp hoàng cung nhiều lần vẫn không phát hiện được hành tung của tặc tử, như vậy có thể thấy Công Tôn Dạ Nguyệt là một người thông minh tuyệt đỉnh, nàng trốn ở một địa phương vô cùng bí mật, muốn tìm kiếm chỉ sợ khó có thể phát hiện được tung tích của nàng, ta cho rằng chỗ đột phá chính thức chính là trên người Đỗ Hà.

- Lô huynh cũng cho rằng Đỗ Hà là nhân vật mấu chốt?

Lý Thừa Càn vốn ôm lấy hoài nghi đối với phán đoán của Ngụy Chính, nhưng ngay cả mưu sĩ mình tín nhiệm nhất cũng có ý tứ này, ý nghĩa đã hoàn toàn khác hẳn.

Lô Tử Thiên vốn dự định để Lý Thừa Càn nhắm vào Đỗ Hà, nhưng nghe được ý tứ trong lời nói của hắn, tâm tư thay đổi thật nhanh, cười nói:

- Cũng vậy? Còn có người cùng ý nghĩ như thuộc hạ hay sao?

- Ngụy Chính!

Lý Thừa Càn nói ra danh tự hết sức quan trọng này.

Lô Tử Thiên cười nói:

- Ngụy thị trung thân vi là Đại Đường tể tướng, theo như lời nói của hắn tất nhiên phải có căn cứ, thuộc hạ thậm chí cho rằng Đỗ Hà đã tìm được hành tung của Công Tôn Dạ Nguyệt chỉ là giấu kín nàng, không đem nàng khai ra!

Lý Thừa Càn kinh ngạc nói:

- Lời này sao lại nói vậy? Bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt hẳn thu lợi ích không nhỏ đâu!
- Quan hệ giữa Đỗ Hà cùng thái tử như thế nào? Hẳn bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt lấy được ban thưởng cùng việc thái tử bởi vì không bắt được nàng mà mất đi thứ gì thì lợi ích nào lớn hơn?

Lô Tử Thiên hỏi liên tục hai vấn đề.

Sắc mặt của Lý Thừa Càn cũng bởi vì hai vấn đề này mà lập tức âm trầm xuống. Xác thực chỉ cần Đỗ Hà bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt, sẽ đạt được khen thưởng không nhỏ, nhưng việc này xem như kết thúc, tuy Lý Thừa Càn không chiếm được ban thưởng nhưng cũng sẽ không tiếp tục bị trách phạt, thanh danh hao tổn có hạn, đối với Lý Thừa Càn cũng không tổn thất. Nhưng nếu như Công Tôn Dạ Nguyệt mất tích quá lâu, ô danh thái tử vô năng sẽ bọc xuống trên đầu của hắn, không bôi xóa được.

- Người nói Đỗ Hà vì muốn mặt mũi ta bị quét rác, cố ý không cần khen thưởng, che giấu hết thấy sự thật?

Lý Thừa Càn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, hẳn hận Đỗ Hà tận sâu trong đáy lòng, xem Đỗ Hà là địch nhân lớn nhất, suy bụng ta ra bụng người tất nhiên cho rằng đối phương cũng có ý nghĩ như hắn, hẳn lại không hề biết Đỗ Hà vốn không để hắn vào trong mắt mình.

Kỳ thật Lô Tử Thiên cũng không xác định được Đỗ Hà có biết được vị trí của Công Tôn Dạ Nguyệt hay không, nhưng chỉ cần mâu thuẫn giữa Đỗ Hà cùng Lý Thừa Càn càng lớn, Lý Thái càng được lợi, loại chuyện tốt vẹn toàn đôi bên thế này với tư cách là một gián điệp hai mặt hẳn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt.

- Vậy Lô huynh lại có cao kiến gì?

Trong mắt Lý Thừa Càn hiện lên lửa giận hừng hực.

Lô Tử Thiên hí mắt cười nói:

- Cao kiến thì không có, nhưng ý kiến thì có một. Theo ta được biết Đỗ Hà cùng Vũ gia trong Trường An đi lại rất gần, nhất là Vũ gia nhị tiểu thư Vũ Mị Nương càng có quan hệ không tầm thường. Trên tay của ta có căn cứ chính xác về việc Đỗ Hà cấu kết cùng Vũ gia, có thể chứng minh Đỗ Hà có thể tùy ý điều động tài sản của Vũ gia, ta thậm chí hoài nghi Vũ gia có được thành tựu ngày hôm nay có quan hệ lớn lao đến việc Đỗ Hà âm thầm giúp đỡ!

Lý Thừa Càn động dung tiến lên hai bước tới gần Lô Tử Thiên, hai tay nắm lấy bờ vai hắn kích động nói:

- Có chứng cứ này sao ngươi không nói sớm?

Lô Tử Thiên lắc đầu nói:

- Đây không phải tình huống khẩn cấp, thuộc hạ sẽ không nói ra. Bệ hạ sung hạnh Đỗ Hà thế nào thái tử điện hạ cũng biết. Nói lời không dễ nghe, dù là mấy vị hoàng tử cũng không thể sánh bằng, chỉ bằng vào tin tức này làm sao khiến Đỗ Hà rơi vào hoàn cảnh không thể xoay người?

Ta không tin, ta vẫn đang chờ đợi một cơ hội có thể khiến Đỗ Hà bị trọng kích, tới lúc đó dùng tin tức này khiến cho hắn tội càng thêm tội, cho nên cũng không nói với điện hạ. Hôm nay sự tình khẩn cấp, cũng bắt chấp nhiều như vậy. Thái tử có thể dùng chứng cứ này cùng Đỗ Hà đổi lấy tin tức...

Lý Thừa Càn hừ lạnh một tiếng, cũng biết lời của Lô Tử Thiên không sai, với sự sủng ái của Lý Thế Dân đối với Đỗ Hà hiện tại cùng địa vị hôm nay của hắn, tội nhỏ bình thường không làm gì được hắn, thay vì vậy còn không bằng lẳng lặng chờ đợi thêm thời cơ, đem tội danh ở lúc mấu chốt nhất ngã bài mới có thể lấy được kỳ hiệu, nhớ tới việc thật vất vả mới nắm được điểm yếu của Đỗ Hà, lại phải chấp tay nhường ra, trong lòng cũng không vui, thở dài:

- Cũng chỉ đành như thế, thật sự là tiện nghi cho hắn!
- Phải điều tra thêm một đêm, ngày mai nếu còn chưa có tin tức, cô sẽ đi tìm Đỗ Hà giao dịch!

Giờ này khắc này hắn vẫn không cam lòng đem chứng cứ phạm tội của Đỗ Hà cấu kết Vũ gia trả lại cho Đỗ Hà.

Trường An Đổ phủ.

- Hắt xì...

Đỗ Hà hắt xì một tiếng thật lớn, ngay cả mũi cũng bị ẩn ẩn nhói đau.

Mờ mịt mở mắt, hần liền nhìn thấy đầu sỏ gây chuyện chính là Lý Tuyết Nhạn, nàng đang lười nhác nằm nghiêng, cánh tay trắng nõn duỗi ra khỏi mền cầm sợi tóc trong tay cười vang khanh khách không ngừng.

Bên trong mền liền lộ ra một cảnh tượng vô cùng huyền lệ.

Đêm qua bọn họ chém giết nhau đến mù mịt trời đất, hai người đều mệt nhoài rã rời, giờ phút này thân thể vẫn hoàn toàn trần trụi không một mảnh vải.

Đỗ Hà thấy Lý Tuyết Nhạn mới sáng sớm đã khiêu khích uy nghiêm của trượng phu như mình, quyết định dùng hành động thực tế đến trọng chấn phu cương, liền kéo mền thò tay xoa lấy bờ mông trắng nõn.

- Ba...ba...ba...

Thanh âm cực kỳ vang dội, ba dấu chường ấn đỏ tươi diễm lệ khiến lòng người rung động.

Lý Tuyết Nhạn kinh hô một tiếng, thân thể xinh xắn co rụt lại.

Đỗ Hà nghiêng người, như quỷ hút máu cắn lên cổ Lý Tuyết Nhạn, nhẹ nhàng thổi một hơi nhiệt khí.

Lý Tuyết Nhạn còn chưa kịp phản ứng đã tê liệt ngã xuống giường không thể động đậy.

Đã sống chung với nhau một thời gian dài, Đỗ Hà điều hiểu rõ những khu vực mẫn cảm trên thân thể Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn như lòng bàn tay, chỉ cần phát động thể công đảm bảo hai nàng không còn chút lực lượng phản kích.

Trong mắt Lý Tuyết Nhạn như ngập nước, cảm giác như bị dục hỏa đốt người, rên rỉ nói:

- Trời đã sáng, còn kéo dài chỉ sợ bị Trường Nhạc tỷ chê cười...

Lực tự chủ của Đỗ Hà rất mạnh, hần cũng không dự định làm gì nàng, chỉ muốn trêu chọc nàng xem như khiển trách mà thôi, đè lên người nàng hăm dọa:

- Nhìn muội từ nay về sau còn dám nhiều giấc mộng của người khác nữa hay không?

Nhớ tới tình hình gặp được trong mộng, trong nội tâm hần không khỏi thâm kêu đáng tiếc.

Sắc mặt Lý Tuyết Nhạn ửng hồng, nghe vậy kinh ngạc nói:

- Nằm mộng gì đây, si ngốc cười đến buồn nôn, làm cho người nhện không được phải chọc ghẹo!

Đỗ Hà miễn cưỡng ho khan một tiếng, nói:

- Ách...quên mất...

Đây không phải quên, thật sự là vì không tiện mở miệng.

Có lẽ do phát minh ra được hoạt tường dục (cánh lượn), đêm qua hần rõ ràng mộng thấy mình tạo được một nhiệt khí cầu khổng lồ, thật lớn, có thể bỏ lên cả một chiếc giường khổng lồ.

Trên giường có sáu mỹ nữ thiên kiều bá mỵ, ngoại trừ Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn còn có Vũ Mị Nương, Từ Tuệ, Dao Trì công chúa cùng Công Tôn Dạ Nguyệt.

Hần còn ở trong mộng chơi trò du hí bảy người đâu!

Nhưng hần vừa thò tay chạm vào Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, lại định đem ma trảo vươn tới hướng bốn người còn lại, đột nhiên bị một lần nhảy mũi đánh tỉnh, thật sự là cực kỳ mất hứng.

- Kỳ quái, sao ta lại nằm mộng kiểu này!

Đỗ Hà nằm trên giường, không cách nào hiểu được, trong nội tâm cũng phải tán thưởng giấc mộng của chính mình, thật quá thần kỳ, dưới mặt đất chơi còn chưa đủ, còn đòi lên tới bầu trời mà chơi.

Bầu trời?

Đỗ Hà bỗng nhiên mở hai mắt, trong mắt sáng ngời, nghĩ ra được làm sao cứu Công Tôn Dạ Nguyệt, dưới mặt đất có tầng tầng thủ vệ, hiển nhiên là không được, nhưng trên bầu trời lại không một bóng người, vì sao không đi trên bầu trời?

Hắn đã phát minh ra hoạt tường dực, chỉ cần Công Tôn Dạ Nguyệt biết sử dụng, trong đêm khuya bay ra khỏi hoàng cung sẽ không thành vấn đề.

Chỉ cần ra khỏi hoàng cung, với thuật dịch dung của Lý Tuyết Nhận, dùng thân phận của Đỗ Hà muốn đem một người đưa ra khỏi Trường An chỉ là chuyện dễ dàng.

Hắn còn đang trù tính phương án trong đầu, ngay khi vừa có chút manh mối sơ bộ, bên ngoài đã truyền vào tin tức Lý Thừa Càn cầu kiến.

399. Chương 401: Sẽ Rất Bi Kịch Đây

Nghe được tin tức thái tử muốn gặp mặt, Đỗ Hà cơ hồ cho rằng mặt trời muốn mọc lên từ phía tây, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, qua trong giấy lát hắn liền khám phá ra ý đồ đến của Lý Thừa Càn, thâm nghĩ:

- Đoán chừng là không chịu nổi áp lực bên ngoài nên đến cầu mình rồi!

Tuy trong nội tâm suy nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, Lý Thừa Càn có thể buông xuống mặt mũi đến cầu mình, đủ thấy lòng ẩn nhẫn của hắn đã tiến bộ mười phần.

Một người hiểu được nên ẩn nhẫn, chính là người cực độ nguy hiểm. Kiểu cách này cũng giống lão ô quy dùng lòng ẩn nhẫn tiêu diệt cường địch mạnh hơn mình gấp mười lần trong lịch sử cũng gặp không ít.

Lý Thừa Càn thân là thái tử, đã có được lòng dạ ẩn nhẫn, sẽ trở thành một địch nhân đáng sợ, khi Đỗ Hà mặc quần áo đột nhiên cảm giác mình nên lưu ý Lý Thừa Càn thêm một chút nữa mới được.

Rửa mặt xong xuôi, tinh thần phấn chấn, Đỗ Hà đi thẳng tới đại sảnh.

Bên trong đại sảnh Trường Nhạc đang thay mặt hắn tiếp đãi Lý Thừa Càn, trong đại sảnh tản ra hương thơm của trà khắp bốn phía, đó là cực phẩm Sư Phong Long Tỉnh trà.

Có lẽ bởi vì chất lượng nguồn nước cùng không khí thời cổ đại không hề bị công nghiệp ô nhiễm, trà Long Tỉnh Đường triều so với đời sau càng thêm tinh khiết cùng thơm ngon, cực phẩm Sư Phong Long Tỉnh trà chỉ cần dùng một chén là có thể khiến hương trà phiêu tán cả căn phòng, làm người ta cảm giác thêm khát vô cùng.

Sư Phong Long Tỉnh trà của Đỗ phủ đều do Vũ Mị Nương tặng đến, là loại tốt nhất, ngay cả trà cống phẩm nộp lên cũng kém hơn, chỉ có điều sản lượng cực nhỏ, mặc dù là Đỗ phủ cũng không có bao nhiêu.

Đỗ Hà có chút đau lòng, loại trà này chính bản thân hắn còn không đành lòng thường xuyên đem ra uống, Trường Nhạc thật sự quá rộng rãi, đem ra để cho trư nếm thử. Bất quá đối với suy nghĩ trong lòng Trường Nhạc hắn vẫn có thể hiểu được, Lý Thừa Càn là ca ca của nàng, hơn nữa còn là thân ca ca cùng một mẹ sinh ra, có quan hệ cốt nhục thân tình.

Ăn oản giữa mình cùng Lý Thừa Càn mọi người đều biết, Trường Nhạc kẹt ở giữa cũng thật khó xử, tự nhiên hi vọng mình cùng Lý Thừa Càn có thể bắt tay giảng hòa.

- Bái kiến thái tử!

Tuy Đỗ Hà biết rõ tâm ý của Trường Nhạc, nhưng hắn cũng không biểu hiện ra quá nhiều nhiệt tình, giữa hắn cùng Lý Thừa Càn giống như đôi nam châm bài xích, không khả năng kết thành một khối. Nếu nói là địch nhân, Đỗ Hà cũng không thừa nhận ý nghĩ này, bởi vì Lý Thừa Càn ngoại trừ thân phận thái tử ra, những lĩnh vực khác căn bản không cách nào so sánh với hắn, nói là địch nhân chỉ là quá xem trọng Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn còn chưa đủ tư cách làm địch nhân của hắn.

Lý Thừa Càn lộ ra dáng tươi cười trước mặt Trường Nhạc, cũng không có bất luận cảm xúc gì khó chịu, cười nói:

- Trường Nhạc, ta cùng muội tế có một số việc cần thương nghị, có thể tránh mặt một chút hay không?

Trường Nhạc lo lắng liếc mắt nhìn hai người, thầm thở dài một tiếng hành lễ rồi đi.

Trường Nhạc vừa ly khai, sắc mặt Lý Thừa Càn lập tức không còn chút thân mật, trong lời nói như có ý tứ khác:

- Thật sự là trà ngon, trà Long Tỉnh này ngay cả trong hoàng cung cũng không có, sinh hoạt của muội tế thật sự thoải mái a!

Đỗ Hà không chút dao động ngồi xuống một bên, mặc dù không hiểu rõ ý đồ đến của Lý Thừa Càn, nhưng hẳn đã ẩn ước phát giác tuyệt không đơn giản, liền lập lời nước đôi nói:

- Nhận được nhạc phụ đại nhân ưu ái, thật ra không tệ.

Lý Thừa Càn nhìn hẳn, trên mặt lộ ra vẻ trêu tức, giễu cợt nói:

- Âm thầm khổng chế tài sản của Vũ gia, thu liễm món lợi kếch sù, có thể nói một ngày tiến đầu vàng, tự nhiên sinh hoạt xa hoa thoải mái.

Đỗ Hà nghe vậy nhin không được bật cười, mình cùng Vũ gia thân mật không sai, nhưng muốn nói khổng chế Vũ gia là chuyện hoàn toàn vô nghĩa. Vũ gia có được như ngày hôm nay không phải nhờ vào Đỗ Hà, mà là có được một vị nữ hoàng trong lịch sử nắm giữ đại cục, chuyện hư hư ảo ảo như vậy mà Lý Thừa Càn lại có vẻ khẳng định, thật đúng là làm cho Đỗ Hà có chút ngoài ý muốn.

Hắn là người thông minh, chỉ thoáng chốc đã hiểu được toàn bộ chân tướng, mưu ma chước quỷ trong lòng Lý Thừa Càn cũng chợt có đầu mối. Lý Thừa Càn hận hẳn tận xương, đã nắm giữ được chứng cứ phạm tội của mình, trăm phần trăm sẽ đến tìm Lý Thế Dân tố cáo mình mà không phải đặc biệt tới thông tri cho mình. Liên hệ tới chuyện mới xảy ra hôm qua, dụng ý của Lý Thừa Càn đến đây đã hiện lên rõ ràng.

Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Lý Thừa Càn đến đây bất thiện, mình cần gì cùng hắn khách khí?

Trầm mặc hồi lâu, chân mày hẳn có chút cau lại, ra vẻ bình tĩnh hỏi:

- Không biết lời này của thái tử là có ý gì? Ta nghe không hiểu!

Lý Thừa Càn vẫn một mực chú ý từng động tác của Đỗ Hà, thấy Đỗ Hà cau mày, hành động như cố gắng trấn định chính là đang chột dạ, tư liệu trong tay hẳn có thể chứng minh Đỗ Hà chuyển tải tài sản của Đỗ gia, cũng không thể chính thức xác định Đỗ Hà là đại lão bản phía sau màn của Vũ gia. Cho nên hẳn tới đây trong đáy lòng cũng có chút tâm thần bất định, nhưng nhìn thấy Đỗ Hà biểu lộ như thế, trong nội tâm chợt yên ổn, chợt vỗ bàn, sắc mặt hiện lên dáng tươi cười âm tàn, lạnh lùng nói:

- Đỗ Hà, ngươi ít giả bộ một chút, ngươi nhìn xem đây là thứ gì?

Hắn rút trong tay áo một quyển sách nhỏ, ném tới trước mặt Đỗ Hà.

Gương mặt Đỗ Hà âm trầm nhặt quyển sách lên đọc qua, chợt bừng tỉnh hiểu rõ.

Bên trong sách nhỏ ghi lại chuyện lúc trước ôn dịch bộc phát tại Tô Châu, ngay khi mười lăm vạn dân chúng đang nguy hiểm tính mạng, vào lúc đó Đỗ Hà chuyển tải tài của Vũ gia, mua thật nhiều vật tư đến giúp đỡ nạn dân thiên tai. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, hơn nữa số lượng vật tư cực lớn, không tiện nguy trang, hẳn sốt ruột việc cứu tế nên không làm ra bất luận điều gì che giấu, không thể tưởng được lại bị Lý Thừa Càn nắm bắt được tay cầm.

Thấy sắc mặt Đỗ Hà âm trầm, Lý Thừa Càn càng thêm đắc ý:

- Không thể tưởng được đại danh鼎鼎鼎鼎 Đỗ gia nhị lang thật không ngờ là người tham tài.

Luật pháp Đại Đường người không phải không biết đi. Căn cứ theo luật lệ Đại Đường, bản thân hoặc người trong gia đình đi kinh thương, người nhà không được đảm nhiệm chức quan. Quan viên trong khu trực thuộc kinh thương chính là hành vi phạm pháp. Mua bán hàng hóa dù cho giao dịch công bình, cũng phải dưới năm mươi lượng, nếu không giao dịch công bình, sẽ bị luận tội.

Quan viên buôn bán hoặc lơ đãng thiếu nợ sẽ bị xử phạt tội nhĩ đẳng. Quan viên cấp dưới hoặc người nhà quản lý kinh thương nếu như quan viên không biết thì xem vô tội, nếu biết sẽ bị trừng trị. Căn cứ tình tiết nặng nhẹ cấp dưới cũng bị bốn mươi tới tám mươi trượng...Mà người dựa vào việc phụ hoàng tin cậy lại thiên vị, tội thêm nhất đẳng!

Sắc mặt Đỗ Hà âm trầm, ném quyển sách sang một bên, cũng không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ thần nhiên hỏi:

- Người muốn thế nào?

Hành động này ở trong mắt Lý Thừa Càn chẳng khác nào thừa nhận hết thảy sự thật.

Cái đuôi của Lý Thừa Càn cơ hồ vểnh lên trời, dương dương tự đắc nói:

- Không muốn thế nào, chỉ là muội tể phải tỉnh tường nếu đem quyển sách này đưa tới trong tay phụ hoàng, sẽ là kết quả gì. Nói cho người biết, phụ hoàng cần chính liêm khiết, ghét nhất chính là thứ người dùng quyền lực như người làm ra việc thiên vị, chỉ cần vạch trần, địa vị của người trong lòng phụ hoàng sẽ sụp đổ, phải biết rằng nếu ẩn tượng tốt bị mất đi, muốn đền bù muôn ngàn khó khăn. Nếu người thức thời nói cho cô biết chỗ ở của Công Tôn Dạ Nguyệt, bằng không đừng trách cô trở mặt vô tình!

Về mặt Đỗ Hà không chút biểu tình đứng dậy, cười nói:

- Ta còn nghĩ rằng vì sao, nguyên lai...thái tử có ý định muốn làm giao dịch với ta, không ngờ thái tử đi làm giao dịch lại mang theo thái độ này. Ta xem như đã hiểu được, như vậy thật xin lỗi, ta không biết. Ta hoàn toàn không biết Công Tôn Dạ Nguyệt đang ẩn núp ở đâu, nếu thái tử có bổn sự thì chính mình tìm đi thôi!

Lý Thừa Càn không thể tưởng được Đỗ Hà lại kiên quyết cự tuyệt như thế, thần sắc trở nên khó chịu nổi, trong mắt lửa giận thiêu đốt, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đỗ Hà, người thật cho rằng cô không dám tố cáo người?

- Bản thân đi đứng thẳng thắn không sợ bóng dáng nghiêng, Đỗ Hà này làm việc không thẹn với lương tâm thì sợ gì diện hạ vu oan. Muốn đi tố cáo xin cứ đi, ta không quan tâm!

Đỗ Hà hiên ngang lẫm liệt nói, hai mắt nhìn thẳng qua, không chút nào nhượng bộ. Lý Thừa Càn quá mức hung hăng càn quấy, ở Đỗ phủ còn chưa tới phiên hấn đến vỗ bàn.

- Tốt tốt tốt...

Lý Thừa Càn khó thở bật cười, lửa giận trong mắt càng nồng:

- Cô thật muốn nhìn xem người làm sao tránh né khỏi kiếp nạn này, chúng ta chờ xem...hừ...

Hắn cả giận hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Đỗ Hà lắc đầu cười cười, nói:

- Lý Thừa Càn, người vẫn còn quá non rồi!

Trước kia hắn còn tưởng rằng Lý Thừa Càn đã đổi tính, hiểu được cái gì gọi là ẩn nhẫn, rất hiển nhiên đã đánh giá hắn quá cao.

Với tư cách là một thái tử cao cao tại thượng, hành vi xử sự của hắn đều tự cho rằng mình cao hơn nhất đẳng, đã có thói quen nói chuyện của một thượng vị giả, làm gì cũng tự cho rằng mình tài trí hơn người. Nhưng hắn lại không rõ, hắn cũng không đủ tư cách phục chúng, loại thái độ tài trí hơn người kia ngược lại làm cho người phản cảm.

Đỗ Hà ngồi trên ghế, cảm giác có chút kỳ quái, đến tột cùng là ai đang âm thầm điều tra mình?

Tuy Lý Thừa Càn nắm được chứng cứ phạm tội của hắn, nhưng có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải do Lý Thừa Càn điều tra được, nếu như là hắn từ lúc lấy tới tay đã đi tới trước mặt Lý Thế Dân tố cáo Đỗ Hà. Lý Thừa Càn cũng không khả năng ở trong thời điểm mấu chốt lại ngoài ý muốn điều tra được tin tức kia. Nhất định là có người đặc biệt điều tra chuyện này, sau đó lựa chọn trong thời điểm này giao chứng cứ cho Lý Thừa Càn.

Như vậy đã sinh ra nhiều vấn đề.

Ai lại đang điều tra mình?

Điều tra mình có mục đích gì?

Là địch hay bằng hữu?

Vì sao sưu tầm chứng cứ phạm tội của mình?

Đủ loại đáp án không khó nghĩ ra.

Người điều tra mình tất nhiên có quan hệ mật thiết với Lý Thừa Càn, mục đích không rõ nhưng là địch mà không phải bằng hữu, về phần sưu tầm chứng cứ phạm tội chỉ là vì đợi tới lúc có cơ hội thích hợp sẽ đưa ra ngoài.

Địch nhân vô hình kia cao minh hơn Lý Thừa Càn rất nhiều.

Đỗ Hà chợt cười cười:

- Người một mực ẩn thân trong chỗ tối, có lẽ trong tương lai có thể bắt được điểm yếu chính thức của ta, nhưng người lại vì Lý Thừa Càn mà bại lộ mục tiêu, đi ra chỗ sáng, còn muốn làm ngất trời được nữa hay sao?

Tiếng bước chân vang lên, vẻ mặt Trường Nhạc lo lắng đi tới đại đường.

Đỗ Hà tiến lên đem ái thê ôm vào trong lòng, ôn nhu hỏi:

- Làm sao vậy, chẳng lẽ gặp được thái tử?

Trường Nhạc im lặng gật đầu nói:

- Sắc mặt đại ca thật là khó xem, giống như muốn ăn thịt người. Chạm mặt cũng không thêm quan tâm lý lẽ, chẳng lẽ hai người...lại cãi nhau sao?

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- Không có, nhưng thái tử điện hạ muốn tìm phu quân của nàng gây phiền toái mà thôi!

Lúc này hắn cũng không giấu diếm, đem chuyện Lý Thừa Càn muốn tố cáo hắn nói ra.

Trường Nhạc lo lắng nói:

- Tại sao đại ca lại có thể làm như vậy, kế tiếp chúng ta phải làm gì?

Đỗ Hà tự tin cười cười:

- Không có gì, chuyện gì cũng không cần làm. Hết thấy chỉ xem thái tử quyết định thế nào, thái tử không đi tố cáo ta, mọi người đều có kết quả tốt, nếu hắn vẫn không tin muốn đi tố cáo ta, ta cũng sẽ không làm gì hắn, chỉ là bên phía nhạc phụ đại nhân thật khó mà nói!

Về mặt Trường Nhạc kỳ quái.

Đỗ Hà hôn nhẹ lên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, nheo mắt nói:

- Hãy chờ xem, bất kể là ai ở trước mặt nhạc phụ đại nhân đi tố cáo ta tham tài, hắn nhất định sẽ vô cùng bi kịch.

Lúc này Lý Thừa Càn đang trên đường đi thẳng tới hoàng cung!

400. Chương 402: Thái Tử Ca Bi Kịch

Trong đôi mắt to mê người của Trường Nhạc lộ ra nghi vấn, đáy lòng thật không tin ái lang sẽ vì tiền tài mà khom lưng, nhưng không hiểu tại sao ái lang lại nói như thế.

Đỗ Hà cũng không nói rõ, kết quả hôm nay thay vì nói Lý Thừa Càn muốn tố cáo hắn, còn không bằng hắn cố ý đốt một mối lửa trong lòng Lý Thừa Càn, buộc Lý Thừa Càn chạy tới trước mặt Lý Thế Dân mà tố cáo hắn.

Lý Thừa Càn nếu không có chủ tâm gây khó xử với hắn, như vậy mọi sự tốt đẹp, nếu cố tình gây hắn, thì xem như tự mình chuốc lấy cực khổ.

Lý Thừa Càn vốn không biết việc này, trong cơn giận dữ khó thể kiềm chế, không thể tưởng được Đỗ Hà không cho hắn chút mặt mũi, chính hắn tự tìm tới tận nhà yêu cầu giao dịch, ở trong mắt hắn xem như đã là biểu hiện yếu thế, nhưng hành động đối chọi gay gắt của Đỗ Hà rõ ràng hoàn toàn không xem một thái tử như hắn vào trong mắt.

Hắn chỉ thấy Đỗ Hà khinh thường mình, nhưng lại không hề có chút phát giác chính mình lại vô bần, thần thái châm chọc khiêu khích, căn bản chỉ dùng loại tư thế đến tìm người gây phiền toái. Hắn chỉ nhìn thấy đối phương làm gì nói gì, nhưng không cách nào phát giác ra được hành vi của bản thân mình là quá đáng.

- Giải cho Đỗ Hà người, cô cũng không tin có bằng chứng chính xác này, phụ hoàng còn có thể thiên vị người được nữa hay sao, thật nghĩ cô không dám tố cáo người...

Bước chân hắn càng lúc càng nhanh, trong đầu chỉ tràn ngập ý nghĩ muốn tố cáo Đỗ Hà, muốn sửa trị hắn một trận, chỉ qua một khắc hắn đã đến hoàng cung, từ trong miệng cung nữ nội cung thăm dò được Lý Thế Dân đang ở nơi nào. Hôm nay không cần lên tảo triều, Lý Thế Dân đang ở trong Lập Chính Điện cùng Trưởng Tôn hoàng hậu.

Lý Thừa Càn nghe thông báo, trong lòng mừng thầm, có Trưởng Tôn hoàng hậu bên cạnh, mình đi tố cáo sẽ càng tăng thêm sức mạnh chứng cứ một ít, liền bước nhanh về hướng Lập Chính Điện.

Bên trong Lập Chính Điện, Lý Thế Dân vốn vì chuyện phát sinh sự cố ám sát trong yến hội nên trong lòng vẫn luôn buồn bực không vui, lại thêm chuyện thích khách biến mất vô tung, càng làm lòng hắn luôn bực bội, nhưng được Trưởng Tôn hoàng hậu khuyên nhủ tâm tình cũng đã chuyển biến tốt hơn. Tấn Dương công chúa tuy còn bé nhưng đã am hiểu lòng người, ở bên cạnh làm ra vẻ an ủi, chọc cho Lý Thế Dân bật cười, tâm tình cũng khá hơn không ít.

Đúng lúc này Lý Thừa Càn đã tới, nhìn thấy Lý Thế Dân đang trò chuyện vui vẻ cùng Trưởng Tôn hoàng hậu, chơi đùa với Tấn Dương công chúa, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Nghe được Lý Thừa Càn cầu kiến, Lý Thế Dân cũng không có cảm xúc gì, tuy nói vẫn chưa bắt được Công Tôn Dạ Nguyệt nhưng hắn vẫn có thể thông hiểu, ngay cả Đỗ Hà cũng không có tin tức, không còn cách nào khác, Lý Thừa Càn tự nhiên cũng không mang đến cho hắn được bao nhiêu hi vọng, vì vậy gật đầu cho phép hắn vào thỉnh an.

Nhân phẩm của Lý Thừa Càn không tốt, nhưng đối với phụ mẫu vẫn hiếu thuận, mỗi ngày thỉnh an cũng không hề quên lãng, vì vậy Lý Thế Dân cũng không nghĩ nhiều.

Lý Thừa Càn đi vào lễ bái, lại như không chờ đợi được liền đem chuyện của Đỗ Hà nói ra, còn nói hắn tham lam như thế nào, làm sao điều khiển người của Vũ gia để tranh giành tư lợi. Dù sao là cáo trạng, trong lời nói khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một ít địa phương khoa trương không xác thực.

Gương mặt Lý Thế Dân vốn còn đang mỉm cười, vừa nghe được lời của Lý Thừa Càn, trong chốc lát trở nên đặc biệt đáng sợ, bình tĩnh, ánh mắt lạnh đến mức làm cho lòng người giá rét.

Đầu tiên hắn để cho Trưởng Tôn hoàng hậu ôm Tấn Dương công chúa rời khỏi trước, miễn dọa hổng tiểu nha đầu.

Trưởng Tôn hoàng hậu vô cùng hiểu rõ trạng thái của mình, trong lòng biết không ổn, liền để cung nữ mang tiểu công chúa rời đi, chính mình vẫn ở lại, chỉ là có chút lo lắng nhìn đôi phụ tử, nhắc nhở:

- Càn nhi, Hà nhi làm người chính trực, quyết không phải là người tham tài, ở trong đó có phải có hiểu lầm gì hay không?

Lý Thừa Càn nhìn thấy Lý Thế Dân biến sắc, còn tưởng rằng đang tức giận Đỗ Hà, vội nói:

- Ban đầu nhi thần cũng không tin, nhưng sự thật đều ở đây, thật không cho phép nhi thần không hoài nghi!

Hắn lấy ra quyển sách nhỏ mà hắn cho rằng là tội chứng của Đỗ Hà tiến tới đưa hai tay dâng lên.

Lý Thế Dân đưa tay tiếp lấy quyển sách nhỏ, cũng không hề nhìn tới, trực tiếp xé quyển sách thành hai phần, lại xé tiếp, sau đó xé thành bốn phần, tám phần ...từng chút một xé rách, không bao lâu chứng cứ đã biến thành giấy vụn.

Lý Thừa Càn sợ đến choáng váng, nhìn thấy ánh mắt thất vọng lẫn đau lòng của Lý Thế Dân, chợt cảm thấy tình huống không ổn, nhưng còn không biết mình sai ở nơi nào:

- Phụ hoàng...

- Im ngay! Người còn có mặt mũi gọi liên là phụ hoàng? Người thật sự làm cho trẫm quá thất vọng, quá thất vọng rồi...

Khóe môi Lý Thế Dân co giật mạnh, đem nắm giấy vụn trong tay ném lên mặt Lý Thừa Càn, trở tay tát mạnh tới “ba” một tiếng giòn vang, thái tử ca bị tát đến lệch cả đầu, khóe miệng tiết ra tơ máu.

Lý Thừa Càn bị đánh mông!

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng hoảng sợ biến sắc, cả kinh nói:

- Bệ hạ, có chuyện gì từ từ nói, làm gì động thủ đánh con cháu...

- Thái tử như thế, lại để cho trẫm còn có thể nói cái gì?

Lý Thế Dân cắn chặt răng, thở hổn hển, đôi mắt trừng lớn.

Trên mặt Lý Thừa Càn tràn đầy vẻ khó hiểu, ủy khuất, bị một tát tai làm bạo phát:

- Phụ hoàng, rốt cục hài nhi đã làm gì? Ngài thiên vị Đỗ Hà như thế, đến tột cùng ai mới là nhi tử của ngài...

- Người...

Lý Thế Dân càng giận dữ, bàn tay gơ lên, nhưng thấy bộ dáng của Lý Thừa Càn cũng không đánh xuống được.

- Càn nhi, im miệng, không được vô lễ!

Trưởng Tôn hoàng hậu một tay lôi kéo Lý Thế Dân, một bên nổi giận quát Lý Thừa Càn, trong ba người chỉ có bà là khó khăn nhất.

- Được được...

Lý Thế Dân buông tay xuống, không ngừng run rẩy nói:

- Hôm nay trẫm cho người không lời nào để nói...hết thấy những lời người tố cáo Đỗ Hà, trẫm hoàn toàn không tin một chữ nào. Cái gọi là “chứng cứ”, trẫm nhìn còn khinh thường nhìn...

Hắn cường chế lửa giận, chậm rãi nói:

- Năm xưa Túc Vương tranh đấu cùng trẫm, hắn từng lợi dụng chức quyền tạm giấu một bộ phận tài vật của bạo quân Dương Quảng lưu lại, giấu kín ở một chỗ. Có một người, trong một lần ngoài ý muốn, hắn phát hiện được bảo tàng này.

Trong bảo tàng tài bảo vô số, tổng cộng có tới năm vạn hai ngàn tám trăm lượng hoàng kim, mười bảy vạn hai ngàn tám trăm lượng bạc, số tài bảo to lớn còn nhiều hơn tổng thu nhập thuế ba năm của Đại Đường chúng ta, nhiều hơn tới gấp ba lần quốc khố. Đối mặt với bảo tàng khổng lồ này, người phát hiện lại không lấy một xu, đều nộp lên trên triều đình.

Lúc đó trẫm có hỏi hắn, vì sao lại làm như thế? Hắn đáp “Quân tử ái tài, lấy chi có đạo. Những kim tiền này là tiền tài bất nghĩa lúc trước Dương Quảng lấy của dân chúng bách tính, theo đạo lý phải dùng lại cho dân”.

Người đó chính là Đỗ Hà mà người vừa tố cáo. Đỗ Hà ngay cả một bảo tàng khổng lồ lấy dễ như trở bàn tay không ai hay biết mà hắn còn khinh thường không thèm nhìn tới, một người xem tiền tài như cặn bã cỏ rác, há lại vì tiền tài đi làm chuyện trái pháp luật hay sao?

Bởi vì có Đỗ Hà, những năm này Đại Đường không ngừng có đại động tĩnh, rất nhiều phương châm chính sách áp dụng cải biến, thậm chí không thể thiếu được phải dùng tiền tài ủng hộ.

Vì vậy khi Đỗ Hà tìm được bảo tàng với số lượng khổng lồ kia liền trở nên càng thêm trọng yếu, nếu không có được khoản tiền tài khổng lồ ngoài ý muốn này, rất nhiều chính sách của Đại Đường đều không thể áp dụng.

Đối với việc này tuy ngoài miệng Lý Thế Dân không nói ra, nhưng hắn vẫn cảm nhận sâu sắc trong tâm, công tích Đỗ Hà hiến bảo tàng đã giúp Đại Đường miễn được vài năm gian khổ tích lũy tiền tài.

Lý Thừa Càn nói gì không tốt, lại đi tố cáo Đỗ Hà tham tài.

Toàn bộ tài sản của Vũ gia cộng lại cũng không sánh kịp mười bảy vạn hai ngàn tám trăm lượng bạc chứ đừng nói tới năm vạn hai ngàn tám trăm lượng hoàng kim.

Lần tố cáo này của Lý Thừa Càn hoàn toàn là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Nghe Lý Thế Dân nói thật rõ ràng, Lý Thừa Càn chỉ còn đứng ngơ ngác chết lặng, không lời nào để nói!

401. Chương 403 - 405: Đỗ Hà Thay Đổi Quyết Sách Đại Đường

Kết cục của Lý Thừa Càn như thế nào Đỗ Hà cũng không có hứng thú tìm hiểu. Bởi vì tính cách luôn tự cho là đúng của hắn đã chú định hắn không phải là địch thủ của Đỗ Hà, trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn muốn bảo trụ thái tử vị là chuyện không thể nào. Sở dĩ Lý Thế Dân còn chưa phế thái tử, theo ý tưởng của Đỗ Hà hắn là vì còn chưa tìm được đối tượng càng thêm thích hợp.

Mấu chốt chính là không có thời gian khẩn cấp, là một vị quân vương chỉ vừa bốn mươi tuổi, ít nhất Lý Thế Dân còn cả hai mươi năm thời gian lo lắng lựa chọn, hiện tại phế lập chỉ sẽ kích thích dục vọng tranh đoạt giữa các hoàng tử, mất nhiều hơn được. Cho nên mặc dù Lý Thừa Càn phạm vào không ít sai lầm, nhưng khi thời gian còn chưa thích hợp, thái tử vị vẫn không dễ dàng thay đổi.

Tâm tư của Đỗ Hà chủ yếu vẫn đặt vào việc làm sao cứu viện Công Tôn Dạ Nguyệt, đối với dạng hiệp nữ hiem có này, hắn thật sự không đành lòng nhìn thấy đối phương vì trừ diệt loại dâm tặc phát rồ như Thi Ngọc Hoa mà hi sinh tính mạng của chính mình.

Về kế hoạch cứu viện, bởi một lần mộng xuân kỳ cục kia, Đỗ Hà đã có ý tưởng, chỉ là cần phải giải quyết vấn đề về khâu nhỏ.

Đầu tiên hắn phải chuẩn bị một bộ áo lặn cho Công Tôn Dạ Nguyệt, một người không thể ngâm mình trong nước thời gian quá dài, có áo lặn sẽ tránh được vấn đề này.

Áo lặn cao cấp Đường triều được dùng da sa ngư (cá mập) làm tài liệu chế tạo, bề mặt sáng bóng trơn trượt hơn nữa còn giữ ấm, cũng không thua gì áo lặn ở hiện đại, mặc vào có thể giúp da thịt tránh tiếp xúc với nước trong thời gian dài, có thể giúp Công Tôn Dạ Nguyệt tiềm ẩn trong nước vào ban ngày, tránh né quân tốt tìm tòi, buổi tối trở ra ngoài thông khí.

Về phần hoạt tường dục, đây cũng không phải là vấn đề.

Đỗ Hà có thể tự do ra vào hoàng cung, hơn nữa đi tới lui cũng không bị lục soát người, chỉ cần đem từng phần tài liệu của hoạt tường dục vận chuyển vào hoàng cung, có thể lắp ráp thành hình trong khoảng thời gian ngắn, chỉ riêng cần phải chú ý chính là Công Tôn Dạ Nguyệt cũng không biết lắp ráp hoạt tường dục, càng không biết sử dụng đồ vật này.

Cho dù đây là hi vọng duy nhất, vẫn tràn ngập phiêu lưu, nhưng bất kể như thế nào vẫn an toàn hơn đi trên mặt đất.

Cho nên trước khi chấp hành kế hoạch, Đỗ Hà đem phương thức lắp ráp cùng sử dụng hoạt tường dực ghi vào trong mảnh vải, giấu trong khe hở ngay giả sơn giữa hồ để Công Tôn Dạ Nguyệt theo đó học tập phương pháp lắp ráp cùng sử dụng. Hắn cũng thỉnh thoảng lợi dụng cơ hội đến Hoàng Văn Quán mượn sách, lúc không có người nào chung quanh sẽ tự mình chỉ điểm.

Trong lòng Công Tôn Dạ Nguyệt cũng biết đây là cơ hội sống sót duy nhất của mình, vì vậy học tập càng thêm gắng sức, chỉ trong mười ngày đã nắm giữ được kỹ xảo lắp ráp sơ bộ ban đầu. Nhưng muốn phi hành cũng phải chậm rãi học tập, loại chuyện này không thể gấp gáp. Hơn nữa sự kiện lắp ráp còn chưa được bình ổn, cho dù là buổi tối thủ vệ hoàng cung cũng không có chút sơ hở, căn bản không có thời gian cho nàng thử nghiệm luyện tập.

Chuyện của Công Tôn Dạ Nguyệt là một tâm bệnh của Đỗ Hà, nhưng chân chính để cho hắn lưu ý vẫn là chuyện khai phát Giang Nam.

Dù sao chuyện của Công Tôn Dạ Nguyệt chỉ là việc tư, cứu viện nàng chỉ xuất phát từ đạo nghĩa, phát triển Giang Nam mới là việc khẩn cấp trước mắt, là nhiệm vụ trọng yếu nhất.

Vào cuối năm Đỗ Hà đưa ra kế hoạch khai phát Giang Nam, nhưng việc này cũng là quyết định vận mệnh tương lai của Đại Đường, cần phải tìm đủ thời cơ chuẩn bị. Sau khi yến hội của Lý Thế Dân chấm dứt, là năm mới bắt đầu, chuyện phát triển hàng đầu của Đại Đường vương triều trong năm mới chính là lời đề nghị khai phát Giang Nam của Đỗ Hà.

Cho nên sau khi yến hội kết thúc không lâu, Lý Thế Dân tìm Đỗ Hà, dặn dò hắn đưa ra một kế hoạch chi tiết về việc phát triển Giang Nam.

Vốn đây là trách nhiệm của Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối, bọn họ là tả hữu phó thượng thư của Thượng Thư Tỉnh, tả hữu tướng của Đại Đường, chuyện cải cách tự nhiên phải do bọn họ làm chủ. Nhưng Lý Thế Dân lại không dặn họ làm, trực tiếp đưa cho Đỗ Hà.

Dụng ý của Lý Thế Dân làm như vậy đã thật rõ ràng, hắn muốn hướng cả triều văn võ chứng minh ánh mắt của hắn chuẩn xác, hắn đề bạt người hoàn toàn có đủ năng lực đảm đương trách nhiệm, bất luận là phương lược hay là những chi tiết nhỏ, hoàn toàn đều đủ thực lực cùng năng lực gia nhập vào Thượng Thư Tỉnh.

Đương nhiên cũng không thiếu được nguyên nhân do biểu hiện ban đầu của Đỗ Hà về môn mã cầu, tiếp theo là cuộc thi đấu đấu giả, cho đến đại duyệt binh. Chỉ cần là kế hoạch do Đỗ Hà đưa ra, ở bổ cục khâu nhỏ chi tiết đều khiến người ta cảm nhận được đặc sắc sáng ngời, loại đặc sắc này người khác thật khó có thể tưởng tượng, vô cùng cao minh.

Lần này Đỗ Hà lại đưa ra đề nghị khai phát Giang Nam, hơn nữa còn cung cấp ra hai đại chính sách phương châm về việc phát triển con đường tơ lụa trên biển cùng hai mùa lúa nước, làm cho người ta phải than thở sợ hãi, từng chi tiết bên trong thật khiến người phải sáng mắt.

Cho nên hắn quyết đoán đem chuyện lập kế hoạch này giao cho Đỗ Hà.

Hành động này có chút vượt mặt, nhưng Lý Thế Dân đối với phẩm hạnh của những vị lão thần dưới trướng lại hiểu rõ như lòng bàn tay mình.

Phòng Huyền Linh trí tuệ cùng năng lực cao siêu, công huân trác tuyệt, địa vị hiển hách, nhưng hắn biết dùng nhân tài, biết nhượng hiền, là một vị tể tướng lòng dạ rộng rãi, sẽ không lưu ý chuyện bị vượt quyền. Đỗ Như Hối luận khí độ tuy không sánh kịp Phòng Huyền Linh, nhưng cũng không đố kỵ hiền tài, huống chi Đỗ Hà còn là con trai của hắn.

Nguyên nhân chính là vì hiểu được tính cách của hai vị hiền tướng, Lý Thế Dân mới không cần băn khoăn giao trách nhiệm cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà hiểu được dụng tâm của Lý Thế Dân, biết được ý nghĩa lớn lao của việc khai phát Giang Nam lần này, chỉ cảm thấy trên vai mình đè nặng tương lai của Đại Đường, có cảm giác như muốn nghẹt thở.

Có người khi đối mặt áp lực cực lớn sẽ không chịu nổi, lựa chọn trốn tránh, có người lại ngược lại, áp lực càng lớn phát huy ra được tiêu chuẩn thực lực càng mạnh, càng đánh càng hăng hái.

Đỗ Hà thuộc về loại người sau, hẳn có hơn kinh nghiệm ngàn năm đời sau, có một thân thông minh tài trí, sau lưng còn một vị phụ thân tể tướng ủng hộ, đem những lực lượng này toàn bộ phát huy ra, dù áp lực lớn thế nào cũng chẳng khác gì một bữa điểm tâm, không đáng giá nhắc tới.

Không ngừng tổng kết kinh nghiệm của cổ nhân cùng hậu nhân, căn cứ xu thế phát triển của Giang Nam tương lai không ngừng tìm hiểu nghiên cứu, định ra được phương châm chi tiết.

Trình Quán mười ba năm, tháng hai ngày hai mươi lăm.

Ngày này Đỗ Hà quyết định nộp lên bản kế hoạch thư phát triển Giang Nam.

Tiếng gà gáy sáng sớm vang lên, Đỗ Hà được Trường Nhạc hầu hạ sớm rời giường, sau khi hưởng dụng bữa điểm tâm tình yêu của trưởng công chúa Đại Đường, tiếp nhận một quyển tấu chương thật dày do Trường Nhạc đưa tới.

Tấu chương rất dày, một xấp dày xếp lại cao bằng quả bóng đá, kéo ra cũng phải dài tới mười lăm thước.

Đây là bản kế hoạch thư do Đỗ Hà bỏ ra hơn hai mươi ngày nghiên cứu sửa sang trong việc khai phát Giang Nam, mặc dù còn chưa hoàn toàn tinh tế từng khâu nhỏ, nhưng cũng đã đạt tới hơn vạn chữ.

- Phu quân, cố lên!

Làm thê tử, Trường Nhạc hiểu thật rõ ràng Đỗ Hà đã bỏ bao nhiêu tâm tư trong việc khai phát Giang Nam.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Yên tâm, tướng công của nàng chưa bao giờ biết áp lực là gì, khẩn trương là thứ gì!

Cất kỹ tấu chương, với những bước chân thật kiên nghị, Đỗ Hà đi ra phủ đệ.

Tương lai huy hoàng nhất của Đại Đường để cho hắn nắm giữ trong tay.

Ở Đường triều về tấu chương có hai loại phương pháp xử lý, một loại là quốc gia đại sự, cần vua tôi đối mặt thương nghị, một loại là những việc nhỏ nhưng không thể không giải quyết, loại này bình thường sẽ do tể tướng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối xử lý, bên dưới tấu chương ghi lại phương pháp xử lý, hoặc là đề nghị, tiếp tục chuyển giao cho Lý Thế Dân quyết sách.

Loại trước nhất định phải giải quyết trên triều đình, loại sau là nhiệm vụ sau khi hạ triều.

Phát triển Giang Nam là đại sự quan hệ tới hướng đi của Đại Đường trong tương lai, tự nhiên phải được giải quyết khi tảo triều.

Quan viên có tấu chương trước tiên phải đem tấu chương giao cho tổng quản thái giám, sau đó tổng quản thái giám phụ trách thu tấu chương đặt lên ngự án của Lý Thế Dân, lâm thời lật xem, lâm thời xử lý, đây là chế độ lưu trình của Đường triều, không phải giống như trên ti vi, một câu “có việc thượng tấu, vô sự bãi triều” chỉ như đi ngang qua sân khấu, đương nhiên cho dù không viết tấu chương ở trên triều đình giáp mặt nói ra cũng có thể, chỉ là phương thức thượng triều dâng tấu chương càng trang trọng hơn một ít, cũng càng thêm tỏ rõ ý tứ.

Đi vào hoàng cung, Đỗ Hà căn cứ theo lưu trình đem tấu chương giao cho tổng quản thái giám đặc biệt phụ trách tiếp nhận tấu chương.

Tổng quản thái giám kinh ngạc nhìn độ dày của tấu chương, cười nói:

- Lão hủ thu nhận tấu chương đã có mười năm, phần tấu chương này của tiểu Đỗ đại nhân đúng là dày nhất.

Đỗ Hà lập tức cười nói:

- Không chỉ là dày nhất, phân lượng cũng là đủ nhất.

Khai triều bắt đầu!

Trước tiên thương nghị những chuyện khác, Lý Thế Dân ở trước mặt mọi người cầm lấy tấu chương của Đỗ Hà, nhìn thoáng qua lạc khoản, mang theo nụ cười chăm chú xem.

Tấu chương hơn vạn chữ, Lý Thế Dân nhìn một lúc lâu mới rời tay, trong mắt lóe lên nỗi vui mừng, nhìn mọi người nói:

- Ngay vừa rồi trẫm xem tấu chương của tiểu Đỗ ái khanh, trong tấu chương có quy hoạch những bước phát triển Giang Nam thật chi tiết. Chư vị ái khanh thử cùng thương nghị một chút, nhìn xem có thể thực hiện hay không!

Lời vừa nói ra, quần thần liền biết được quyền tấu chương thật dày kia xuất từ thủ bút của Đỗ Hà, lập tức dâng lên hứng thú thật lớn.

Lý Thế Dân cũng không giao tấu chương xuống dưới, mà cầm trong tay, nhìn thấy nội dung bên trong bắt đầu niệm lên cùng thảo luận thương nghị.

- Tiểu Đỗ ái khanh, người nói chuyện phát triển Giang Nam, đầu tiên cần thành lập một cơ cấu ngoại giao, đây là ý gì? Phát triển Giang Nam vì sao lại liên quan tới việc bang giao giữa quốc gia cùng quốc gia?

Đỗ Hà thông dong giải thích:

- Hạ thần nhắc tới việc thành lập bộ ngoại giao là có cơ sở, ở thời Chiến Quốc tới Tần Hán, tung hoành gia làm hoạt động ngoại giao chính trị là chủ yếu, sự xuất hiện của bọn họ chủ yếu là bởi vì lúc ấy tranh luận việc cắt cử, vương quyền không thể củng cố thống nhất, cần dựa trên cơ sở của thực lực một nước mà lợi dụng liên hợp, bài xích, nguy bức, dụ dỗ hoặc phụ thuộc hay dùng phương pháp bất chiến mà thắng, hoặc lấy tổn thất nhỏ nhất đạt được lợi tức lớn nhất. Trí mưu, tư tưởng, thủ đoạn, sách lược của bọn họ dựa trên căn bản mà xử lý tốt nhất quan hệ giữa quốc gia cùng quốc gia!

- Phát triển Giang Nam chỗ mấu chốt nhất là mở rộng con đường tơ lụa, điều này khó tránh sẽ cần cùng quốc gia khác tiến hành bang giao hữu hảo. Nếu như có tung hoành gia tồn tại, sẽ khiến quan hệ giữa hai nước càng thêm chặt chẽ, sinh ra càng nhiều tiếp xúc tương hợp. Ngoài ra, nếu giữa quốc gia cùng quốc gia kết giao, ở một vài quá trình khó tránh việc ma xát lẫn nhau xuất hiện. Dưới tình huống không nên dùng binh, ngoại giao là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề. Vào lúc đó, đại thần ngoại giao nếu có thể vì quốc gia đạt được lợi ích lớn nhất, tung hoành gia tồn tại liền thành chủ yếu. Kỳ thật tác dụng của ngoại giao không chỉ ở việc khai phát con đường tơ lụa trên biển, ở trong lúc bình thường đối với tương lai Đại Đường chúng ta cũng có được ý nghĩa. Binh pháp Tôn Tử cũng có nói: thượng binh phạt mưu, tiếp theo phạt giao, đủ thấy chính trị ngoại giao trọng yếu, mà Đại Đường chúng ta còn khuyết thiếu cơ cấu tổ chức tương tự như vậy!

Ngoại giao trọng yếu, không thua gì chiến tranh, ở trong chính trị cho dù là quốc gia cường đại cũng cần phải có đồng minh.

Ngoại giao trừ bỏ có thể mang đến lợi ích trong kinh tế, còn có thể xúc tiến trao đổi văn hóa giữa quốc gia cùng quốc gia, đối với việc phát triển tiến bộ có ảnh hưởng cực kỳ lâu dài.

Một quốc gia không thể thiếu ngoại giao, ở chính trị cũng không thể thiếu được đồng minh. Đây là sự thật từ xưa tới nay không thể chối cãi, nhất là cường quốc quân sự càng cần ngoại giao cường ngạnh.

Bởi vì cường quốc chí cường, là phi thường dễ dàng lâm vào cục diện trở thành mục tiêu bị công kích.

Nói ví dụ như nước Đức, Hitler vô cùng cường đại, ở thời đại đó không có một người nào, không có một quốc gia nào ngăn cản được phong mang của nước Đức. Nhưng Hitler lại thất bại, hơn nữa còn bị bại cực thảm. Mấu chốt lớn nhất trong sự thất bại của hắn chính là hắn tác chiến quá nhiều chiến tuyến, đắc tội quá nhiều quốc gia, lại không hề có một quốc gia đồng minh nào hỗ trợ, còn đắc tội Liên Bang Xô Viết, Pháp, Mỹ, Anh là những cường quốc quân sự, đối mặt chiến thuật biển người thì cho dù nước Đức có được lực lượng có thể xem thường toàn bộ thế giới, cũng chỉ còn một con đường thất bại. Ở trong điểm này để vương Trung Quốc cổ đại làm càng xuất sắc. Ở thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, mưu lược ngoại giao còn có từ ngữ xa thì thân gần thì đánh, làm như vậy có thể phòng ngừa nước láng giềng tấn công, lại khiến nước đối địch phải thụ địch cả hai mặt, không thể chỉ đối kháng với một phương. Một kẻ của Phạm Tuy, diệt sáu nước, hưng Tần triều, đủ thấy kế mưu thật thành công. Đạo lý này kỳ thật ai cũng hiểu được, nhiều đế vương cũng từng làm như thế, nhưng lại không làm được hoàn toàn.

Chủ yếu chính là ở thời đại này tầm mắt mọi người còn chưa đủ rộng rãi, thường thường chỉ đặt ở Trung

Nguyên Hoa Hạ, chính mình tốt, cái gì cũng tốt, mặc kệ người khác chết sống, chỉ cần không ngăn cản ta, lẫn nhau đều bình an vô sự, rất ít ra mặt can thiệp chính trị của nước khác.

Làm như vậy kỳ thật không chút lý trí, dù sao dệt hoa trên gấm không bằng giúp người khi gặp nạn.

Giữa quốc gia cùng quốc đều tồn tại những điểm ích lợi giống nhau, đem những điểm ích lợi này trói buộc chung một chỗ, chẳng khác nào đem hai quốc gia cùng buộc chung trên một sợi dây thừng, cùng nhau tiến lui, sẽ hình thành một lực lượng cường đại hoàn toàn mới. Điểm này ở nước Mỹ hiện đại làm được cực kỳ xuất sắc, minh hữu của họ chẳng những có thể mang đến ích lợi thật lớn cho nước Mỹ, còn có thể trợ giúp hạn chế kinh địch của bọn họ phát triển.

Địa vị của Đường triều hiện tại cũng giống như nước Mỹ, nhưng ở ngoại giao vẫn xa xa không thể đánh đồng. Chính sách của Đường triều đối ngoại thật đại khí, chỉ cần người nguyện ý cùng ta làm bằng hữu, chúng ta là bằng hữu, người muốn cùng ta là địch, ta sẽ tiêu diệt người, tương đối có khí phách.

Nhưng cách làm này cũng không được lý trí, cũng không cao minh, không đặc thù, cũng ý nghĩa toàn bộ bằng hữu đều chỉ là kết giao hời hợt.

Đại Đường cường đại họ sẽ chen chúc mà đến, nếu Đại Đường phát sinh biến đổi lớn, chân chính có thể đưa tay viện thủ đốc sức giúp đỡ lại không có mấy người.

Ngược lại phần lớn còn có thể bỏ đá xuống giếng, quay giáo đánh một kích. Có thể cùng phú quý nhưng lại không thể cùng hoạn nạn.

Lựa chọn hợp lý đồng minh có thể chung chiến tuyến cùng tiến lui đây là rất trọng yếu, nhất là hôm nay Đại Đường phóng mắt ra thiên hạ lại càng cần có được đồng minh như thế.

Nếu trong ngoại giao Đại Đường có thể thành công được như nước Mỹ, sẽ càng thêm cường đại. Theo lâu dài mà nói, bộ ngoại giao xây dựng là chuyện tất nhiên phải làm!

Đỗ Hà ở trong kế hoạch đem việc kiến tạo bộ ngoại giao đặt ở vị trí đầu não, có thể thấy được xem trọng như thế nào.

- Tiểu Đỗ đại nhân nói có đạo lý, thượng bình phạt mưu, tiếp theo phạt giao, việc xây dựng bộ ngoại giao là một sáng kiến hoàn toàn mới, lấy mưu lược ngoại giao giải quyết phân tranh giữa quốc gia cùng quốc gia, là chiều hướng nên phát triển, là hành động nên làm.

Thần phục nghị!

Đỗ Hà giải thích xong, lập tức liền có người đứng ra đồng ý quyết định này.

Người đứng ra đầu tiên là Ngụy Chính.

Đỗ Hà mỉm cười, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Ngụy Chính ở Đường triều luôn chủ trương gắng sức thực hiện bất chiến, cho rằng tránh chiến tranh mới là đạo lý khiến đất nước trở thành cường quốc.

Việc xây dựng bộ ngoại giao biểu thị tranh cãi giữa quốc gia cùng quốc gia trong tương lai sẽ dùng ngoại giao là việc chính, Ngụy Chính đương nhiên vô cùng ủng hộ.

Chỉ là hắn không hiểu rõ tâm ý của Đỗ Hà, việc xây dựng bộ ngoại giao cũng không phải vì tránh chiến tranh, ngược lại là vì khai chiến, lấy sách lược thân xa đánh gần cùng kết giao với quốc gia có lợi cho Đại Đường, kết minh cùng khai phát kinh tế giữa quốc gia cùng quốc gia để lớn mạnh bản thân, ngoài ra còn dùng việc phát triển kinh tế mở rộng quân bị, khai phát ranh giới, cũng không phải một mặt chỉ dùng ngoại giao để tránh né chiến tranh, đó là hành vi cực kỳ yếu đuối, không hợp với bản tính hiếu chiến của Đỗ Hà.

Nhưng được Ngụy Chính đồng ý thành lập bộ ngoại giao, vì vậy ý kiến này cũng không cản trì hoãn, được ba vị tể tướng có lực ảnh hưởng lớn nhất Đường triều ủng hộ, căn bản không còn tồn tại ý kiến phản đối.

Ngụy Chính đồng ý dĩ nhiên là có lợi cho mình, vì vậy Đỗ Hà cũng không cần giải thích tường tận, cứ tùy ý cho hắn nghĩ như thế.

Lý Thế Dân hiểu rõ ý nghĩ trong lòng Đỗ Hà, hai người đều thuộc dạng người thích hiếu chiến, đều có ý nghĩa mở mang bờ cõi, hoành đồ đại chí dương oai nước khác, bình thường khi nói chuyện phiếm cũng luôn

nhắc tới chuyện khai cương khoách thổ. Đỗ Hà cũng không chỉ một lần tỏ vẻ muốn chinh chiến, nếu nói hẳn thích chủ hòa, Lý Thế Dân chính là người thứ nhất không tin.

- Liên cũng cảm thấy lời nói của tiểu Đỗ ái khanh cực kỳ có lý, việc thành lập bộ ngoại giao có ý nghĩa lâu dài đối với phát triển của Đại Đường trong tương lai! Nhưng dùng tên bộ ngoại giao không đủ chuẩn xác, thôi thì sửa tên Túng Hoành Ti đi!

Lý Thế Dân là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đối với danh hiệu cũng rất chú ý.

- Túng giả, hợp chúng nhược dĩ công nhất cường dã; hoành giả, sự nhất cường dĩ công chúng nhược dã, sách biện chi sĩ thủy vu túng hoành học thuyết, túng hoành học thuyết đứng đầu chư tử bách gia của Hoa Hạ, Túng Hoành Ti thật thích hợp. Bệ hạ thánh minh!

Ai nói danh thần không biết nịnh nọt, chiêu vỗ mông ngựa của Ngụy Chính chẳng những thật có văn hóa, còn đặc biệt thơm ngào ngạt.

Lý Thế Dân đắc ý vênh cả đuôi lên trời.

Đáy lòng Đỗ Hà buồn bực, đây đúng là chênh lệch đi, Lý Thế Dân chẳng qua chỉ đổi cái tên liền được hai chữ “Thánh minh”, còn chính mình phải nghĩ cách sao lại không thấy người nào đứng ra khen ngợi đi?

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Tiểu Đỗ ái khanh ở trong tấu chương nói việc phát triển Giang Nam liên quan tới bách tính, việc này liên lý giải. Dân cư là tượng trưng cho sự phồn hoa, muốn phát triển Giang Nam, mở rộng nhân khẩu Giang Nam là rất trọng yếu, nhưng điểm này cũng không dễ dàng thực hiện.

Cổ nhân lưu luyến quê hương, đối với quê nhà có cảm tình cực kỳ thâm hậu.

Điều này cũng giống như thân phận của đời sau, người đời sau khi giới thiệu mình, trước tiên giới thiệu chức vị, sau đó đem thân phận mình viết rõ ràng rành mạch, sợ người khác không biết. Mà cổ nhân lại đem điểm tựa giới thiệu quê nhà trước, phần lớn bọn họ nói chuyện luôn nói mình là người phương nào đến, sau đó mới thông báo tên của họ.

Từ điểm này cũng có thể thấy được, cổ nhân xem trọng quê hương như thế nào.

Nhân khẩu Giang Nam thiếu thốn, phương pháp duy nhất muốn mở rộng dân cư là phải di dời dân chúng, làm cho dân chúng chịu xa xứ cũng không phải là chuyện dễ dàng, xử lý không tốt thậm chí sẽ kích thích dân biến.

Đỗ Hà nói:

- Về điểm này thần cũng có suy nghĩ qua. Cảm thấy không thể mạnh mẽ cưỡng chế dân chúng di dời, nhưng có thể dụ dỗ, đại khái phương pháp bao hàm trong hai điểm: thông qua giảm miễn thu nhập thuế, hấp dẫn thương nhân ở lại; thương nhân càng nhiều kinh tế tất nhiên bay lên. Tiếp theo khai khẩn ruộng tốt, nguồn nước Giang Nam cực kỳ phong phú, đất đai phì nhiêu chưa khai hoang lại đầy dẫy khắp nơi. Chỉ cần chúng ta khai khẩn đất hoang, cho dân chúng thuê với giá rẻ, có thể hấp dẫn dân chúng đến ở lại. Chỉ cần phương pháp vừa phải, không lo dân chúng không bị hấp dẫn. Dù sao đối với dân chúng mà nói cuộc sống tốt đẹp so với thứ gì cũng trọng yếu hơn.

Ngụy Chính khẽ cười nói:

- Hành động này của tiểu Đỗ đại nhân chẳng những lấy được lòng dân chúng, còn nhằm vào tình cảnh thiếu lương thực của Đại Đường mà suy nghĩ, đáng giá dùng thử xem. Nhưng hiệu quả của hành động này có chút chậm chạp, trong thời gian ngắn rất khó có được hiệu quả lớn, Ngụy mỗ chỉ nói lời thật, tiểu Đỗ đại nhân hãy kiên nhẫn!

Đỗ Hà chỉ mỉm cười, hẳn cũng không hề tức giận, kỳ thật tai hại này hẳn cũng sớm biết, chỉ là trong khoảnh khắc nghĩ không ra còn có biện pháp nào hữu hiệu hơn, liền nói:

- Lời của Ngụy tướng tử cũng có nghĩ qua, chỉ là ngoại trừ biện pháp này thật không nghĩ ra còn biện pháp nào khác tốt hơn.

Ngụy Chính nói:

- Bệ hạ, thần có một biện pháp hẳn có thể giải quyết được vấn đề khó khăn này!

Lý Thế Dân cũng đang suy nghĩ vấn đề về nhân khẩu này, nghe vậy tinh thần rung lên, vội hỏi:

- Ái khanh mau nói đi!

Đỗ Hà cũng dựng thẳng lỗ tai.

Ngụy Chính cười nói:

- Năm xưa thiên hạ đại loạn, trước có chính sách tàn bạo của Dương Quảng, dân chúng lầm than, sau có quần hùng cát cứ, công phạt lẫn nhau khiến dân chúng tử thương vô số. Vì cầu mạng sống, họ chạy vào trong núi rừng tránh né tai nạn ở khắp mọi nơi. Nhất là phía nam nhiều nhất. Hiện nay thiên hạ đại định, dân chúng ở lại trong núi rừng tạo thành những thôn trang nhỏ, tới năm Trinh Quán có người xuống núi trở về quê nhà sinh sống, những người này thường thường quan phủ không ghi chép trong hồ sơ nhân khẩu, nếu đưa họ điều tra ra, vô hình trung có thể giúp Giang Nam tăng thêm nhân khẩu không ít!

Trong mắt Đỗ Hà sáng ngời, vô cùng mừng rỡ.

Lời của Ngụy Chính nói kỳ thật chính là những người thuộc hắc hộ, ở thời cổ đại không hộ khẩu thật ra cuộc sống dễ dàng hơn. Ở hiện đại nhân khẩu đều cần có giấy căn cước, không hộ khẩu rất khó thể sinh tồn. Mà cổ đại đối với việc này lại không quá nghiêm khắc, bọn họ vẫn có thể tự do buôn bán, hơn nữa còn không cần nộp lên thuế má.

Thời Tùy còn có một bản ghi chép, khi Tùy triều lập quốc, dân cư chỉ có ba trăm năm mươi vạn hộ, nhưng mười mấy năm sau dân cư đã lên tới chín trăm tám mươi vạn hộ, cơ hồ gấp ba.

Đây không phải do chế độ của Tùy triều cao minh như thế nào, cũng không phải do dân chúng sinh sản mạnh, mà là bởi vì Nam Bắc triều náo động khiến dân chúng không hộ khẩu đầy tràn khắp nơi.

Tùy Văn Đế Dương Kiên là một vị đế vương rất ưu tú, đối với việc nhân khẩu không hộ khẩu nắm bắt chặt chẽ, cơ hồ điều tra rõ những hắc hộ kia, khiến dân cư thời Tùy liên tăng vọt.

Đường triều đối với dân chúng không hộ khẩu cũng không chặt chẽ giám sát, mấu chốt ở chỗ tra rõ chuyện này thật phiền toái, lúc trước thời Tùy bởi vì số lượng dân chúng không hộ khẩu rất nhiều, nếu tra xét sẽ có hiệu quả trong việc phát triển quốc gia, mà Đường triều chuyện tra xét này cũng không quá cần thiết.

Nhưng hiện tại đúng là thời gian cần nhiều dân cư, nếu triệt để điều tra những người không có hộ khẩu, quả thật sẽ tạo ra hiệu quả phát triển tốt cho Giang Nam.

Đỗ Hà âm thầm tán thưởng:

- Ngụy Chính không hổ là Ngụy Chính, quả nhiên cao minh!

Lý Thế Dân cũng nhớ lại điểm này, vui vẻ nói:

- Như thế nào liên lại đem chuyện này quên mất...

Hắn nhìn về phía Hộ Bộ thượng thư, liền hạ lệnh:

- Lấy Giang Nam làm trước, tra rõ toàn bộ dân cư không hộ khẩu trong Đại Đường, đem những dân chúng còn trốn trong núi không hay biết tình hình thiên hạ biến hóa di dời xuống núi, nói cho bọn họ biết Dương Quảng đã bị trừ diệt, thiên hạ thái bình!

Trong mắt Lý Thế Dân lóe lên sắc thái thần bí, mỗi một điểm trong tấu chương của Đỗ Hà, mỗi một điều đều nằm ngoài dự đoán mọi người, làm cho người ta phải suy nghĩ sâu xa, hẳn liền quyết định, vì tương lai Đại Đường, mỗi một điểm trong tấu chương đều phải cùng quần thần cẩn thận thương thảo nghiên cứu!

Đây cũng không phải vì chuyện Đỗ Hà có thể phục chúng hay không, mà là nghiên cứu, cùng kéo theo cả triều văn võ nghiên cứu tư tưởng hoàn toàn mới của Đỗ Hà trong việc phát triển Giang Nam.

- Về hàng hải, thần có một vấn đề muốn hỏi Tiểu Đỗ đại nhân.

Lý Thế Dân vừa thỏa hiệp, Binh bộ Thượng thư Lý Tích đột nhiên đứng ra.

Đỗ Hà nhìn qua thượng ti cũ, cười nói:

- Thượng Thư đại nhân, cứ nói thẳng.....

Lý Tích trầm giọng nói:

- Nhớ lúc trước Hán Vũ Đế khai phát con đường tơ lụa, từng trải qua ngàn vạn gian khổ. Trên biển càng không thể so với đất liền, muốn thành công càng thêm khó khăn, tuy nhiên như lời Ngụy tế tướng nói, hàng hải giao thông tiện lợi, mặt biển bốn phương thông suốt, không có gì hiểm trở.

Nhưng cũng chính vì như thế mà không có dấu hiệu gì để nhận biết, trời cao biển rộng, mệnh mông, thuyền viên đi xa sao đảm bảo không bị mất phương hướng? Việc đi lại giữa các quốc gia theo đường hàng hải ít nhất cũng cần hơn tháng. Lúc đi thuyền gặp sóng to gió lớn, như thế..... thì làm sao có thể nhận được chính xác hay không? Chẳng lẽ chỉ dựa vào la bàn ư? Lão thần cho rằng, vấn đề này nếu không giải quyết được thì mạo hiểm sẽ rất lớn.....

Lý Tích với tư cách một vị danh tướng, rất miễn cảm với địa hình phương hướng, lập tức ý thức được vấn đề mấu chốt.

Lý Tích nói vậy khiến Lý Thế Dân nhướng mày, các danh thần Ngụy Chính, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trư Toại cũng lần lượt phát hiện vấn đề nghiêm trọng, lâm vào trầm tư. Nếu không giải quyết được vấn đề dẫn đường thì hàng hải không thể chấp hành. Bọn họ đều là lương thần có thực học, gặp vấn đề cũng không phủ nhận quyết sách mà đang suy nghĩ như thế nào giải quyết.

Bất luận quyết sách trọng yếu nào đều không thể tránh khỏi sơ sót, chỉ có thể giải quyết tốt, nếu không thể nào xử lý thì coi như thất bại.

Đỗ Hà sớm cân nhắc vấn đề này, với tư cách là một lão sư lịch sử, say mê thời đại hàng hải nên hẳn có hiểu biết nhất định về lịch sử hàng hải. Hàng hải Châu Âu sơ dĩ phát triển là vì tiếp nhận phát minh la bàn của Minh triều, từ đó dẫn đến sự bùng nổ giao thương trên biển. Theo sử sách, công cụ chỉ hướng chính thức phát triển là từ Tống, Nguyên, Minh. Tống triều bắt đầu sử dụng la bàn, Nguyên triều bởi vì thổ địa phạm vi rộng lớn, ngành hàng hải phát triển nên cải tiến một bước kim chỉ nam. Còn vào Minh triều thì ngành hàng hải Trung Quốc đạt tới đỉnh cao của thế giới, xuất hiện sự kiện nổi danh Trịnh Hòa hạ Tây Dương, chính thức phát minh ra la bàn hàng hải.

Điểm này Đường triều có vẻ chưa đủ, bởi vì trước kia chưa hề tồn tại khái niệm hàng hải. Dụng cụ chỉ hướng dù vẫn là la bàn nhưng còn khá thô sơ, hiệu quả chưa thấy rõ.

La bàn tuy là phát minh vĩ đại nhưng dù sao ở buổi ban đầu còn rất nhiều thiếu sót, chưa thể dùng cho hàng hải.

Đỗ Hà lúc này nghe Lý Tích vạch ra điểm mấu chốt, mỉm cười nói:

- Điểm này tiểu tử đã cân nhắc, hơn nữa đã bắt đầu nghiên cứu, căn cứ vào nguyên lý la bàn sẽ cải tiến ra một kim la bàn chính xác gấp trăm lần, có thể dùng cho hàng hải..... Tại đây có thể cho chư vị đại thần xem một món đồ chơi nhỏ, coi như tiền thân của kim la bàn.....

Hắn lấy từ trong tay áo ra một nửa bán cầu làm từ lưu ly, bên trong treo một kim từ, một đầu lam một đầu hồng, phân biệt chỉ hướng nam bắc, đúng là kim chỉ nam tinh xảo.

Cũng vừa may, Đỗ Hà trước khi xuyên việt là giáo sư lịch sử, đã từng đã dạy lịch sử ở trường cấp hai, dĩ nhiên có dạy qua bốn phát minh vĩ đại thời cổ đại của Trung Quốc nên có làm ra một cái kim chỉ nam tinh giản để dạy.

Trong lịch sử, nhà cải cách và khoa học trứ danh Thẩm Quát dưới triều Nam Tống có ghi lại bốn cách chế tác la bàn trong tác phẩm “Mộng Khê bút đàm”, theo thứ tự là Thủy Phù pháp, Oản Thần Toàn Định pháp, Chỉ Giáp Toàn Định pháp, Lũ Huyền pháp.

Thủy Phù pháp là đem kim la bàn xuyên vào mấy cây cỏ bắc nổi trên mặt nước, có thể chỉ thị phương hướng. Oản Thần Toàn Định pháp, Chỉ Giáp Toàn Định pháp là đem kim la bàn đặt tại miệng chén ăn cơm

và móng tay để chỉ thị phương hướng. Về phần Lũ Huyền pháp là trong kim la bàn trôi một ít sấp, dính một sợi tơ tằm treo ở một chỗ không có gió để chỉ thị phương hướng. Trong sách khi so sánh bốn cách này đặc biệt chỉ ra, khuyết điểm lớn nhất của Thủy Phù pháp là dễ bị ảnh hưởng bởi mặt nước dao động dẫn đến sai kết quả đo đạc. Oản Thần Toàn Định pháp cùng Chỉ Giáp Toàn Định pháp bởi vì lực ma sát nhỏ, chuyển động rất linh hoạt, nhưng dễ dàng rơi xuống, Lũ Huyền pháp là phương pháp ổn thỏa nhất.

Đừng nhìn mấy phương pháp đơn giản, nhưng lại ngưng tụ trí tuệ cổ nhân, dù là thủy châm và tảo châm đời sau cũng dựa theo nguyên lý này để chế tạo.

Kim chỉ nam trong tay Đỗ Hà chính là Lũ Huyền pháp, dùng sấp cùng tơ tằm treo trên bầu trời trong hòn bi, tuy cấu tạo đơn giản nhưng so với la bàn lại chính xác hơn không ít.

Linh thái giám đem kim chỉ nam trong tay Đỗ Hà đưa cho Lý Thế Dân, mặc hấn vuốt vuốt như thế nào thì kim chỉ hướng nam bắc vẫn không thay đổi.

- Thật sự là xảo thuật thiên công.....

Lý Thế Dân không thể tưởng được đồ chơi xinh xắn như thế lại tinh diệu hơn la bàn truyền lưu ngàn năm.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Đây chỉ là đồ chơi nhỏ mà thôi, kim la bàn chính thức còn phải tinh vi và chính xác hơn rất nhiều.

Đỗ Hà cũng không nhớ được trình tự chi tiết nhưng cũng may có ấn tượng đại khái, lại có nguyên lý kim chỉ nam làm nền tảng, tuy sản phẩm làm ra chưa được tinh tế nhưng đủ để dùng cho hàng hải.

Tấu chương của Đỗ Hà tổng cộng mười mục lớn, hai mươi mục nhỏ, mỗi một mục đều phù hợp với thực tế khai phát Giang Nam, Lý Thế Dân tại mỗi hạng mục đều hỏi qua.

Cơ hồ mỗi một điểm đều được Đỗ Hà giải thích hợp lý, mặc dù cũng có vài điểm chưa thỏa mãn nhưng các công thần như Ngụy Chính, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Chử Toại Lương đều nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt.

Cho tới nay, Đỗ Hà ở trong triều vẫn không thể nào đắc nhân tâm, mấu chốt là vì tuổi hấn quá trẻ, căn cơ cũng quá nông. Quân công của hấn quả thực vang dội nhưng trong mắt văn thần thì dù có cao đến mấy cũng không thể lọt vào mắt. Cho nên trong mắt vài đại thần, sở dĩ Đỗ Hà có thể nhúng tay chính vụ là bởi vì Lý Thế Dân thiên vị. Lúc trước Đỗ Hà đưa ra phương án thống trị Giang Nam, khai phát con đường tơ lụa trên biển quả thật làm cho một số văn thần kính trọng vài phần nhưng bọn họ đều là thứ quật cường, không thể nào dễ dàng thừa nhận năng lực của Đỗ Hà, huống chi đề nghị lúc trước chỉ là một sườn đại cương, không có ý nghĩa thực tiễn, không cách nào làm cho nhân tâm phục khẩu phục.

Trong mười hạng mục lớn, hai mươi hạng mục nhỏ trong tấu chương của hấn hôm nay đều là chữ chữ châu ngọc, khiến người không thể không phục.

Ưu thế lớn nhất của Sơ Đường là văn võ toàn triều không ai là kém cỏi, bọn họ dù có lẽ có chút tiểu nhân, có lẽ có chút ít tâm thuật bất chánh nhưng đều có năng lực, có bản lĩnh, hơn nữa đều là lương thần tâm hướng Đại Đường.

Vì tương lai Đại Đường, mỗi người bọn họ đều không tiếc sở học bổ cứu cho tấu chương Đỗ Hà càng thêm hoàn mỹ.

Lý Thế Dân thu về tấu chương, bọn họ vừa mới thảo luận vấn đề phòng hộ lũ lụt trong hai mươi hạng mục nhỏ.

Tài nguyên nước Giang Nam cực kỳ phong phú, cơ hồ không gặp thiên tai, cần chú ý chính là lũ lụt.

Hoàng Hà, Trường Giang là hai sông lớn của Trung Quốc, vẫn nói Hoàng Hà là sông mẹ, Trường Giang có thể xem như mẹ kế, tuy tác dụng kém Hoàng Hà nhưng lại thường xuyên phát sinh lũ lụt.

Hôm nay Giang Nam còn chưa khai phát, hoàn cảnh sinh thái hai bờ Trường Giang còn chưa bị phá hủy nên Đỗ Hà trong tấu chương đưa ra ý kiến đề phòng. Khai phát Giang Nam có thể, nhưng tuyệt đối không thể khai phát vô độ lung tung, nhất là không thể phá hư thảm thực vật và hoàn cảnh sinh thái hai bên bờ Trường Giang.

Đối với sự tán thành của văn võ toàn triều, Lý Thế Dân cảm khái nói:

- Hơn mười hạng mục lớn, hai mươi hạng mục nhỏ trong tấu chương của Tiểu Đổ ái khanh đều là châu ngọc, chắc chắn sẽ khai phát thành công Giang Nam. Trẫm ân chuẩn hết thảy, ngoài ra thăng nhiệm Tiểu Đổ ái khanh làm Hữu Thượng thư tỉnh Ti Lang trung, hiệp trợ Thượng thư tỉnh xử lý hết thảy về chuyện khai phát Giang Nam.

Lý Thế Dân lần này thăng quan cho Đổ Hà, cả triều văn võ không ai dị nghị.

- Bãi triều!

Vì đại sự khai phát Giang Nam, trong lúc vô tình bọn họ đã thương nghị suốt năm canh giờ, quá cả giờ cơm trưa, lúc còn thương nghị thì không sao, lúc này mới phát hiện bụng đang sôi réo.

Chư thần thối lui, Đổ Hà cơ hồ nói năm canh giờ, miệng đắng lưỡi khô, bụng cũng bắt đầu kêu lên, đang định vào thiên điện uống trà, ăn bánh ngọt nhưng Lý Thế Dân lại sai thái giám bên cạnh bảo hẩn vào phòng ăn.

Đổ Hà biết có ăn ngon, vội vàng đi theo.

Lý Thế Dân đã ngồi ở trong phòng, trước mặt là bát đĩa để sẵn, thấy Đổ Hà thì bảo hẩn ngồi xuống.

Đổ Hà cũng không khách khí, vừa uống rượu vừa ăn thịt nướng, ai cũng không nói chuyện.

Hơi chút đầy bụng, Lý Thế Dân giả bộ hỏi:

- Hiền tể, người nói lãnh thổ của Alexander Đại Đế
gấp ba Đại Đường?

Đổ Hà nghe vậy cười thầm, trong lòng sớm đã ngờ tới Lý Thế Dân sẽ hỏi như vậy: Ăn ngay nói thật, căn bản không có.

Alexander Đại Đế tuy lợi hại, lãnh thổ kéo dài qua Đông Nam Á, Tây Á, Bắc Phi, Trung Á, Nam Á, nhưng lãnh địa trên thực tế vẫn chưa bằng lãnh thổ Đại Đường thời Cao Tông, nói gì gấp ba Đại Đường.

Sở dĩ hẩn nói như vậy vì hiểu rất rõ Lý Thế Dân. Lý Thế Dân là một người hoàn mỹ, biểu hiện bên ngoài rất khiêm tốn, nhưng trên thực tế tự kỷ vô cùng, hẩn muốn đứng đầu thế giới, mục tiêu là vượt qua Tần hoàng Hán Vũ. Với xu thế phát triển hiện giờ của Đại Đường thì ngày vượt qua Tần hoàng Hán Vũ cũng không xa, một số lĩnh vực thậm chí còn vượt xa Tần hoàng Hán Vũ. Người như vậy sợ nhất là không có mục tiêu, nhất là một Hoàng Đế không có mục tiêu, còn lại chỉ có hưởng lạc.

Đổ Hà bịa ra một nhân vật truyền kỳ chính là muốn nói cho Lý Thế Dân người còn kém xa lắm.

Lý Thế Dân quả nhiên trúng chiêu, mục tiêu đã không còn là Tần hoàng Hán Vũ mà là Alexander có lãnh thổ gấp ba Đại Đường!

402. Chương 406: Ta Nhớ Hẩn

Kỳ thật trong lòng Đổ Hà, Alexander đừng nói so sánh với Lý Thế Dân, cho dù so sánh với mấy người Hán Nghĩa Đế, Hán Cảnh Đế, Hán Tuyên Đế cũng còn kém. Alexander với tư cách là một nhà quân sự có lẽ là cực kỳ ưu tú nhưng nếu là một quân vương lại không hợp cách. Hẩn chỉ có thể coi là một kẻ chinh phục, dựa vào vũ lực bắt người khác thần phục. Một khi chết đi thì đế quốc của hẩn cũng sụp đổ, căn bản không thể đánh đồng với những quốc gia văn minh thịnh thế của Trung Quốc.

Nhưng để kích thích Lý Thế Dân, Đổ Hà vừa nghe câu hỏi “vô tình” của hẩn liền nói dối:

- Dĩ nhiên, Alexander Đại Đế hùng tài vĩ lược, văn võ song toàn, khai sáng không thua gì thời siêu cấp thịnh thế Văn Cảnh, tiến hành các chiến dịch không thua Bành Thành, Quan Độ, các trận thủy chiến kinh điển. Nghe nói, lãnh địa hẩn mệnh mông không thể ước lượng.....

Dù sao khoác lác không phạm pháp, Đổ Hà một mực thổi phồng Alexander lên mây.

Lý Thế Dân hơi ngây ra, trong lòng có chút tự vị. Từ trước đến giờ hắn vẫn xem Tần hoàng Hán Vũ là mục tiêu. Với thế cục hiện giờ của Đường triều, thành tựu về văn hóa giáo dục võ công đều vượt mấy triều đại trước. Nhất là mấy năm gần đây bởi vì Đỗ Hà xuất hiện, Đường triều tây phá Tây Vực, nam thắng Thổ Phiên, kinh tế khoa học kỹ thuật văn hóa đều có được mười phần tiến triển, chỉ cần đại chiến lược khai phát Giang Nam thành công, khai thác con đường tơ lụa trên biển thì Đại Đường sẽ có đủ thực lực kinh tế để dụng binh rửa nhục Mạc Bắc, Liêu Đông, Cao Ly.

Sau khi thành công, Đại Đường vô luận là chiến tích đối ngoại hay trì thế đối nội đều vượt xa Thủy Hoàng, Vũ Đế. Căn cứ vào sự phát triển của Đại Đường hiện giờ, hắn tính chỉ chừng 5 năm sau đã có thể trở thành một nhân vật tuyệt thế, hôm nay tự nhiên nảy ra một nhân vật khác khiến hắn cực kỳ phiền muộn.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân đưa tay kẹp một miếng thịt nướng, đưa về lại để nó rơi xuống mâm vẫn không hay biết, xem ra trong lòng đã chịu kích thích không nhỏ, không khỏi trầm nghĩ:

- Có kích thích quá mức hay không.

Hắn nghĩ lại dường như đã miêu tả Alexander thành minh quân đệ nhất vũ nội.

- Á, hình như là hơi khoa trương.

Hắn nghĩ một chút rồi nói:

- Nhưng tồn tại của tiền nhân có ý nghĩa chân chính là để hậu nhân noi theo. Nghe nói Alexander sống tám mươi tuổi, nhạc phụ đại nhân năm nay mới vừa vặn bốn mươi, còn có rất nhiều thời gian.

Tiểu tử cũng không tin qua bốn mươi năm sau, nhạc phụ đại nhân lại không thể so với Alexander.....

- Khục!

Lý Thế Dân nghe xong lời này, chợt cảm thấy đặc biệt xuôi tai, tròng mắt hơi nheo lại, vuốt râu, tự hào nói:

- Trăm mười tám tuổi khởi binh phản Tùy, 24 tuổi bình định thiên hạ, 29 tuổi đăng cơ xưng đế, bốn mươi tuổi định Tây Vực, vạn bang triều bái. Bốn mươi năm sau sao không thể vượt qua Alexander.....

Đỗ Hà thầm mắng đúng là đồ tự kỷ, đã mập còn tỏ gấp nhưng ngoài mặt vẫn vui vẻ.

Nếu như lời này do người khác nói ra, Đỗ Hà còn coi là nói láo nhưng xuất từ Lý Thế Dân lại khác. Lý Thế Dân rất tự kỷ, cái này không thể phủ nhận nhưng chính vì vậy mà khiến hắn có tài trí hơn người, muốn so với Alexander!

- Về chuyện khai phát Giang Nam, hiền tế cần gì cứ nói, trăm tuyệt không keo kiệt.

Trong mắt Lý Thế Dân dâng trào chiến ý, khai phát Giang Nam liên quan tới thanh thế Đại Đường nên phải có đầy đủ tiền tài, đầy đủ lương thảo. Lý Thế Dân rất coi trọng việc này, ánh mắt hiện giờ càng thêm lâu dài, chuyện khai phát Giang Nam càng lộ ra trọng yếu.

Đỗ Hà cũng đã tận lực với chuyện khai phát Giang Nam, sao có thể chịu thiệt, trầm giọng nói:

- Bệ Hạ yên tâm, tiểu tử chắc chắn tận tâm tận lực, xử lý tốt chuyện Giang Nam.

Lý Thế Dân cười thoả mãn, nhớ tới cáo trạng của Lý Thừa Càn trước đó vài ngày:

- Trước đó không lâu, có người cáo người câu kết với Vũ gia, nói người lúc ở Giang Nam từng điều động tài lực khổng lồ của Vũ gia, là chủ nhân sau màn của Vũ gia. Trẫm đương nhiên không tin. Nhưng không có lửa thì sao có khói, làm việc trong triều có nhiều chuyện không thể tự làm chủ.

Nhất là người tuổi còn trẻ, thân cư địa vị cao, càng phải như vậy. Mọi sự trẫm có thể làm chủ cho người nhưng người vẫn phải chú ý một chút mới thỏa đáng

Hắn cũng không tin Đỗ Hà tham tài, nhưng biết nếu không nắm chắc, Lý Thừa Càn là sẽ không cáo trạng. Giải thích duy nhất chỉ có thể Đỗ Hà trong lúc vô tình làm chuyện gì mà ngay cả bản thân cũng không biết, khiến người nắm thóp.

Với tư cách phụ thân, Lý Thế Dân vẫn cho Lý Thừa Càn vài phần mặt mũi, cũng không chỉ mặt gọi tên, lại không biết Đỗ Hà sớm đã biết rõ việc này.

Đỗ Hà cũng không lộ trần, nghĩ nghĩ, vỗ đầu một cái nói:

- A, có chuyện này là tiểu tể sai rồi, nhưng gặp phải tình huống nguy cơ, tiểu tể cũng bất chấp nhiều như vậy. Nhị cô nương Vũ gia là chỗ quen biết cũ, nàng là thứ nữ của Phán Lục Tào Thượng Thư Vũ Thỏ, thông minh không kém nam tử. Tiểu tể thậm chí dám nói một câu, nếu nàng là nam tử sẽ là tướng quốc. Chỉ tiếc bởi vì phụ thân chết sớm, bị huynh đệ cùng cha khác mẹ ngược đãi, rời nhà đi tới Trường An. Vì sinh kế, bắt đắc dĩ dần thân vào thương nghiệp, tay trắng dựng lên cơ nghiệp không nhỏ. Mấy năm trước, nàng mở rộng sinh ý, kinh doanh lá trà, nhưng bởi vì nội tình không dày, thiếu khuyết tài chính khởi động. Tiểu tể thấy nàng tài hoa thật sự rất cao minh nên cho cho nàng mượn một số tiền lớn, thu tiền lãi thích hợp. Chưa qua hơn năm, Vũ gia nhờ vào lợi nhuận lá trà mà kiếm lớn. Nàng vẫn muốn đem tiền trả lại nhưng tiểu tể cũng không thiếu nên bảo nàng giữ lại quay vòng. Đến khi Giang Nam xuất hiện bệnh mới bảo Vũ Nhị cô nương đem lại. Nàng là thương nhân, có con đường mua bán rộng rãi, cũng trực tiếp giúp ta mua sắm vật tư cứu trợ nạn dân Tô Châu. Tiểu tể thật sự không thể tưởng được việc này lại bị người tố cáo.....

- Thì ra là thế.....

Lý Thế Dân nghe xong nguyên do, giật mình, không cần phải nhiều lời, chỉ nói:

- Người vu cáo hiền tể, trăm đã xử phạt tương ứng, người cũng không cần để ý.....

Lý Thừa Càn bị xử phạt gì không được biết, nhưng từ khi cáo trạng vừa mới xuất hiện, Đỗ Hà đã không thấy hấn, dù là thượng triều: Với thân phận thái tử của Lý Thừa Càn, mỗi lần thượng triều đều phải có mặt để học cách trị quốc. Lý Thế Dân ngay cả thượng triều cũng hạn chế, có thể thấy trách phạt không nhẹ.

Đỗ Hà cũng muốn nói tới một chuyện:

- Khai phát Giang Nam không cần quyết sách, cũng cần lương thần đến chấp hành. Tiểu tể trong lòng có một nhân tuyển thích hợp, không biết không biết có nên nói hay không.....

Với thân phận địa vị hiện giờ của hấn, còn chưa đủ để can thiệp việc bổ nhiệm quan viên trên triều đình nhưng bọn họ đang lúc ăn cơm nên cũng không cần cố kỵ.

Lý Thế Dân bình thản cười nói:

- Người muốn nói chính là Thái thú Hàng Châu Lưu Nhân Quỹ.....

Đỗ Hà cười nhẹ, Lưu Nhân Quỹ từng là bộ hạ của hấn, tài năng xuất chúng, có năng lực làm Tể tướng, chỉ là không có gia thế nên không có cơ hội lập công. Chuyện đại sự như khai phát Giang Nam lại không cho hấn đến xử lý, cho hấn cơ hội lập công, thật sự là đáng tiếc.

Lý Thế Dân nói:

- Lưu Nhân Quỹ là người lúc trước trăm phái đến cho người, há lại không biết tài hoa của hấn, dù người không nói, trăm cũng có ý tứ này..... Người có nói trong tấu chương tại Thượng Hải, Nghiễm Châu kiến tạo hai cảng chuyên dùng để giao dịch hải ngoại. Trăm định sắc phong Lưu Nhân Quỹ làm Tô Châu Thứ Sử, lại để cho hấn phụ trách phát triển Thượng Hải. Nghiễm Châu trăm cũng đã có nhân tuyển thích hợp. Mấu chốt vẫn là hai mùa lúa nước, hiện giờ Đại Đường thiếu nhất vẫn là lương thực, phải tận khả năng cho hai mùa lúa nước gieo trồng thành công.....

Hai cảng quốc tế Thượng Hải, Nghiễm Châu theo ý định của Đỗ Hà mà định ra. Vốn tên cũ của Đường triều thì Thượng Hải là Gia Định mà Nghiễm Châu là Phiên Vũ, nhưng Đỗ Hà cảm thấy không thuận miệng nên sửa tên, Lý Thế Dân cũng đồng ý.

Hàng Châu, thôn Long Tĩnh!

Vũ Mị Nương thu thập xong hành lễ, đang chào từ biệt đại tỷ Vũ Thuận.

Vũ Thuận nắm tay Vũ Mị Nương không rời, nói:

- Mị Nương, đi nhanh như vậy, đại tỷ còn mong muối ở lại nhiều hơn để hàn huyên.....

- Muội nhớ hẩn, không thể ở thêm.....

Vũ Mị Nương đỏ mặt, trước mặt chị ruột cũng không dấu diếm. Vũ Thuận có tài kinh thương, sinh ý Giang Nam do năng quản lý, kiếm lớn không lỗ, nhưng về đại cục vẫn kém Vũ Mị Nương rất nhiều, xuất hiện một vài vấn đề nhỏ.

Vũ Mị Nương hiểu được nặng nhẹ, lúc trước cũng không theo Đỗ Hà trở về Trường An, mà là lưu tại Hàng Châu xử lý.

Cho đến hôm nay, đã giải quyết xong tất cả ẩn họa, Vũ Mị Nương vội vã trở về.

Vũ Thuận che miệng khẽ cười nói:

- Được rồi, đã vậy đại tỷ không nài nữa A, đúng rồi, tỷ tỷ có một vật, cho muội ném thử, hương vị rất không tồi.....

Nàng ra khỏi phòng, lúc quay lại cầm một cái đĩa, trong đó đựng từng miếng trái cây màu hồng cắt nhỏ, không biết tên gì, chưa bao giờ thấy qua.

Vũ Mị Nương cầm qua một miếng, khẽ cắn một ngụm, dịu ngọt vô cùng.

- Đây là.....

Vũ Thuận cười nói:

- Đại tỷ cũng không biết, trước đó vài ngày, thương thuyền của chúng ta cứu được một người trên biển, là hẩn đưa cho chúng ta đấy. Nói là ở Đại Đường không có, còn có một ít, muội mang về, thuận tiện mang cho mẹ cùng tiểu muội ném thử, cả người trong lòng của muội.....

403. Chương 407: Mọi Sự Đã Chuẩn Bị

Thượng du sông Vị Thủy!

Đỗ Hà một mình giục ngựa đi ven bờ Vị Thủy. Con sông này là nhánh sông lớn nhất của Hoàng Hà, chảy qua cao nguyên hoàng thổ, phân ra rất nhiều nhánh ở miền trung, hạ du, từ Hán đến Đường đều là yếu đạo vận chuyển của Quan Trung.

Trường An hiện giờ là đô hội lớn nhất trên thế giới, trên sông thương thuyền xuôi ngược không dưới trăm chiếc, đủ thấy phồn hoa.

Bắt đầu từ thượng du, thương đội dần ít đi, thỉnh thoảng xuất hiện mấy chiếc du thuyền.

Đi tiếp hơn mười dặm, một xưởng đóng tàu quy mô hùng vĩ xuất hiện ở trước mắt.

Đây chính là xưởng đóng tàu tối tân nhất, bên trong tập hợp toàn bộ công tượng xuất sắc nhất Đại Đường chuyên môn nghiên cứu cấu tạo tàu biển.

Muốn khai thác con đường tơ lụa trên biển thì la bàn và tàu biển là công cụ quan trọng nhất, thiếu đi thứ gì cũng không thành. Một ngày chưa xong thì kế hoạch khai thác con đường tơ lụa trên biển chưa thể tiến hành. Cho nên sau khi định ra sách lược thì Đỗ Hà toàn tâm đầu nhập vào việc chế tạo tàu biển và la bàn.

Ngày hôm đó, hẩn nhận được lời mời của Trình lão quái, nói là đã hoàn thành xong chiếc tàu biển đầu tiên, bảo hẩn đến kiểm duyệt.

Đỗ Hà nghe xong đại hỷ, bỏ hết mọi việc chạy đến xưởng đóng tàu.

Trình lão quái vốn tên là Trình Đồng, bởi vì hành vi cổ quái nên những người biết hẩn đều gọi là lão quái, là công tượng nổi tiếng Đường triều. Lúc ấy cuối thời nhà Tùy đầu thời nhà Đường, quần hùng bạt khởi, bá chủ phía nam Tiêu Duệ cùng Giang Đông Phụ Công Quân nổi danh bởi thủy quân. Còn Lý Đường Thái Nguyên khởi binh sử dụng binh mã dùng bộ kỵ làm chủ, căn bản không có sáng tạo thủy quân, năng lực thủy chiến cực kỳ thấp.

Năm Cao Tổ Vũ Đức thứ ba, Lý Uyên phong Lý Hiếu Cung làm tổng quản, tiến công Tiêu Duệ sở trường về thủy chiến.

Lúc ấy Lý Hiếu Cung vẫn còn dưới trướng Đại Đường quân thần Lý Tĩnh. Hần khuyên Lý Hiếu Cung, nói thủy quân thành hình không phải một ngày, để huấn luyện bằng với Tiêu Duệ chi bằng tìm kiếm đường tắt, dùng chiến hạm làm chủ, dựa vào lợi khí thắng Tiêu Duệ. Vì vậy tiến cử Trình lão quái kiến tạo chiến hạm. Dựa vào lợi khí, Lý Hiếu Cung chẳng những công phá Giang Lăng bắt giữ Tiêu Duệ mà ngay cả thủy quân Giang Hoài của Phụ Công Quân cũng thua trên tay hắn.

Sau cuộc chiến, Lý Hiếu Cung dâng biểu báo công tích của Trình lão quái, Lý Uyên đại hỷ, đề bạt hắn làm Tác Giám đại tượng, chuyên môn phụ trách kiến tạo cung điện nhưng Trình lão quái trực tiếp từ quan, cam tâm tình nguyện làm một kẻ thảo dân. Nguyên Trình lão quái là một công tượng si mê kỹ thuật đóng tàu. Hần tìm Lý Hiếu Cung nương tựa là vì vô số vật liệu gỗ cùng phát minh tài chính, căn bản không có ý nguyện làm quan, tình nguyện làm một dân chúng để nghiên cứu kỹ thuật tạo thuyền cũng không muốn lưu danh sử xanh kiến tạo cung điện.

Đỗ Hà lúc đang tìm nhân tài phương diện này, nghe qua tiếng tăm hắn liền tự mình tới Giang Lăng đi mời. Từ lão quái đã tám mươi tuổi, vốn là tuổi ở nhà hưởng phúc, đầu tiên không muốn đáp ứng yêu cầu Đỗ Hà nhưng sau khi nhìn thấy bản vẽ nguyên lý hoạt động của thuyền tam giác trên tay hắn thì không đợi mở miệng đã đi cùng.

Với tư cách một người si mê kỹ thuật tạo thuyền, vừa thấy được những tri thức tân kỳ trên tay Đỗ Hà thì sao không thể động tâm, chẳng những hấp tấp theo tới còn kéo theo hai đứa con trai và một đứa cháu kế thừa kỹ thuật của hắn.

Trình lão quái tuổi tác đã cao, không thể tự mình động thủ, nhưng kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật siêu nhất lưu, Đỗ Hà liền cho hắn quyền lực tổng quản, cho hắn thay thế mình quản lý xưởng đóng tàu.

Đi vào xưởng đóng tàu, Trình lão quái sớm chờ đã lâu.

- Đại nhân!

Trình lão quái tính tình cổ quái, cậy tài khinh người, trên kỹ xảo đóng tàu phóng mắt nhìn ra Đại Đường, cũng tìm không ra mấy người có thể so sánh. Hắn đối với người khác không xem vào mắt nhưng đối mặt với Đỗ Hà có kinh nghiệm tri thức mấy ngàn năm không thể không phục, cung kính kêu một câu.

- Trình lão khổ cực rồi!

Đỗ Hà khẽ gật đầu, để cho hắn dẫn đường.

Đi sâu vào xưởng đóng tàu liền thấy một chiếc thuyền buồm màu đỏ im lặng bỏ neo trên sông Vị Thủy.

So với thương thuyền thông thường, kích thước con thuyền này không phải quá lớn nhưng về thiết kế đã đổi thành buồm là động lực chủ yếu. Vốn thuyền chạy trên mặt sông và hồ vì yêu cầu tốc độ nên dùng mái chèo làm chủ, dựa vào nhân lực để chèo để tối ưu tốc độ.

Việc này không thể thực hiện trên biển nên phân phối hợp lý nhân thủ là vấn đề mấu chốt, bởi vậy tàu biển chủ yếu dùng buồm để giảm bớt nhân công không cần thiết.

- Đây là thuyền nhiều cột buồm căn cứ vào đồ hình nguyên lý mà đại nhân vẽ, cộng thêm vào kinh nghiệm nhiều năm của lão phu tạo thành. Nó có mấy cây cột buồm, cột buồm trước và cột chủ treo buồm ngang, cột buồm sau treo buồm tam giác. Như vậy có thể lợi dụng đầy đủ sức gió, tăng lên tốc độ, hơn nữa linh hoạt, dễ dàng cho điều khiển dưới các loại hướng gió. Ngoài ra bình thường gió thổi tới cánh buồm ngoại trừ sinh ra lực đẩy còn sinh ra lực xoay lên, bình thường có lợi nhưng nếu quá mạnh có thể khiến thuyền bị lật úp. Sử dụng buồm tam giác có thể giảm nhỏ, ổn định đi thuyền.

Đỗ Hà bước lên thuyền qua tấm ván cầu, cẩn thận quan sát toàn bộ, thấy kết cấu cơ hồ không thể chê vào đâu, thậm chí hải thần phục tài trí của cổ nhân, bản thân chỉ dựa vào kinh nghiệm mô tả đại khái, bọn họ chỉ thông qua trí tưởng tượng đã chế tạo thành công, thật sự rất giỏi.

- Rất tốt!

Đỗ Hà cười nói:

- Chỉ là không biết thuyền này có đủ năng lực đi xa.

Trình lão quái tròn tròn mắt, tựa hồ bị vũ nhục bởi câu hỏi của Đỗ Hà, cao giọng:

- Đây là tự nhiên! Toàn bộ thuyền này đều quét sơn hồng, có thể phòng ngừa mối mọt, vật liệu đều là gỗ du thượng đẳng, nhất là đáy thuyền là đáy kép, dù bị vào nước vẫn có thể tăng khác phòng hộ, dù là gặp gió lớn sóng lớn cũng an toàn.

- Gỗ du?

Đỗ Hà nhú mày, gỗ du có rất nhiều ở lưu vực Hoàng Hà, là loại vật liệu đóng thuyền thường thấy ở đồng bằng Hoa Bắc. Loại gỗ này co giãn tốt, chịu được độ ẩm cao, loại thượng đẳng càng cứng rắn như sắt.

Nhưng gỗ du thượng đẳng lại không nhiều, giá cả cách biệt trời vực với gỗ du thường, nếu sử dụng chế tạo thuyền sẽ rất đắt, khó lòng phổ cập.

- Giá thành chế tạo cao không!

Trình lão quái nhún vai nói:

- Tất nhiên, đại nhân, người phải biết rằng đây là thuyền biển, chẳng những phải kinh qua sóng to gió lớn mà còn phải chạy trên đại dương, mấy tháng mới có thể cập bờ. Nếu như không phải chất liệu thượng đẳng, phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn trên biển sẽ nguy hiểm đến tính mạng người trên thuyền. Đây là tánh mạng, không được phép nửa điểm qua loa.

Đỗ Hà cũng biết đạo lý này, nhưng giá trị chế tạo quá cao, khó phổ cập vẫn là sự thật.

- Có cách nào giảm giá thành, dùng gỗ tốt thông thường nhưng vẫn có hiệu quả như gỗ du thượng đẳng hay không!

Trình lão quái khinh thường nói:

- Cái này là đại nhân ép buộc rồi, tiền nào đồ nấy là chuyện trẻ con cũng biết, muốn tiết kiệm tiền lại muốn có đồ tốt là không thể.

Đỗ Hà xấu hổ vuốt mũi, bị người khác nói là trẻ con quả thật ngượng ngùng. Hắn đột nhiên nhìn thấy trên boong có một cái hòm gỗ vuông liền chợt lóe lên ý nghĩ, cười nói:

- Chưa hẳn như vậy, Trình lão, ta có một ý nghĩ chắc có thể thực hiện. Đáy thuyền này làm thế nào, là trực tiếp cài đặt hai tầng ván gỗ sao?

Trình lão quái biết Đỗ Hà thường có tư tưởng kỳ diệu, vội hỏi:

- Ủ, để có thể đi xa thì chủ yếu là phải xem tải trọng, hai tầng đáy mới có thể bảo vệ tốt, có thể bảo đảm đi xa an toàn.

Đỗ Hà cười nói:

- Được rồi, người có nghĩ tới dùng một phương thức chế tạo đáy thuyền hoàn toàn mới, không cần dùng hai tầng ván gỗ mà dùng hình thức rương kết nối liên tiếp để hình thành các không gian độc lập hay không. Như vậy không cần hai tấm ván gỗ mà dùng rất nhiều khối nhỏ, dù bị thủng một chỗ cũng không lan ra khoang thuyền.

Hoàn toàn không cần sửa chữa vẫn có thể tiếp tục đi thuyền, so với việc hai tầng đáy nguyên càng thêm hiệu quả.

Trình lão quái ngây người hồi lâu, thấp giọng nói:

- Ta thấy có thể thực hiện, tuy phiền toái một ít nhưng lại giảm bớt chi tiêu, không cần dùng gỗ du thượng đẳng vẫn có được hiệu quả lý tưởng.

- Còn nữa! Chúng ta còn có thể thêm vào đáy thuyền một tấm thép lá, như vậy có thể gia cố thêm, phòng ngừa va chạm.

Đỗ Hà nghĩ rộng ra, nhớ tới chiến thuyền bọc thép thời cổ cũng làm như vậy.

Trình lão quái thần phục nói:

- Kỹ thuật này chẳng những có thể dùng cho hàng hải mà dùng cho chiến thuyền lại càng hiệu quả, hơn nữa năng lực phòng hộ càng mạnh, dù va chạm cũng không bị chìm.

Đỗ Hà nghe xong, đột nhiên nở nụ cười, ý thức được bản thân trong lúc vô tình đã tạo ra lợi khí quyết định đến hải chiến trong tương lai.

- Kiến tạo lại, dùng phương pháp của ta, tạo ra một chiếc thuyền buồm mới, tương lai Đại Đường phải dựa vào nó.

Nửa tháng sau, chiếc thuyền buồm mới đã làm xong.

Cùng một thời gian, việc nghiên cứu la bàn cũng có tiến triển thực chất, bọn họ đã qua được đột phá khâu, cách thành công rất gần.

Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, thuyền, la bàn đều đủ, chỉ thiếu nhân tuyển chỉ huy lần hải trình viễn dương đầu tiên của Đại Đường.

Một nhà hàng hải có kinh nghiệm phong phú thậm chí còn hơn cả một đạo quân. Chỉ là lần đầu tiên, tìm đâu ra người có kinh nghiệm?

404. Chương 408: Tề Vương Lý Hữu

Vào lúc Đỗ Hà đang đau đầu tìm nhân tuyển chỉ huy hải trình thì một thương đội đang trên đường trở về Trường An.

Vũ Mị Nương ngồi trên xe ngựa trang hoàng tráng lệ, vén rèm lên yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, trầm nghĩ:

- Cũng sắp đến Trường An rồi, không biết chàng có nhớ hay không, ta.....

Đi tới ngoài thành Trường An, một nhân vật nhìn như lão đại tới bên Vũ Mị Nương xin chỉ thị.

Hắn là quản sự cầm đầu thương đội Vũ gia, phụ trách vận chuyển lá trà non đến Trường An.

Vũ Mị Nương ngồi trên xe lạnh nhạt nói:

- Người đi nạp thuế, lại cho người kiểm tra lại thương phẩm, ta ở chỗ này nghỉ ngơi một lát.....

Trường An là thủ đô Đại Đường nên kiểm tra việc buôn lậu rất nghiêm ngặt, bất luận tiểu thương nào muốn vào thành buôn bán, đều phải trải qua kiểm tra, còn có giao nạp thu thuế vào thành.

Tên quản sự gật gật đầu, dẫn thương đội đi vào cửa thành.

Vũ Mị Nương cũng không ra khỏi xe, cầm quyển sách im lặng đọc. Đột nhiên nàng tựa hồ nghe tiếng gọi quen thuộc, hình như là tiếng gọi của tiểu muội Vũ Cảnh Nương, nghiêng tai lắng nghe.

- Làm gì, mau buông ta ra! Còn dám động thủ động cước, ta sẽ hô người!

Thanh âm lại lần nữa truyền đến, ngữ điệu tràn đầy tức giận phẫn nộ, còn có một tia e ngại, thanh âm rất quen thuộc, xác thực là Vũ Cảnh Nương.

Vũ Mị Nương thần sắc khẽ biến, vội vàng kéo màn xe, theo tiếng nhìn lại thấy phía trước cách đó không xa Vũ Cảnh Nương đã lâu không gặp bị một phú gia công tử quần áo hoa lệ chắn lối, bốn phía còn có năm tên hộ vệ tụ thành nửa vòng tròn vây lại.

Pú gia công tử đưa lưng về phía Vũ Mị Nương, nhìn không ra ai nhưng tay phải của hắn đã chuẩn bị sờ tới khuôn mặt xinh xắn của Vũ Cảnh Nương.

Vũ Mị Nương khản trương, lập tức xuống xe, bước tới phía trước.

- Bốp.....

Một cái tát vang lên, trong mắt Vũ Cảnh Nương hàm chứa nước mắt, ***g ngực đập phồng. Những ngày này, Trường An trị an có chút loạn. Xét đến cùng là do sinh nhật của Lý Thế Dân mà hoàng tử, vương tử các nơi từ đất phong đến Trường An chúc thọ.

Những hoàng tử, vương tử này có thân phận địa vị cực kỳ cao, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một số phá gia chi tử, nhị thế tổ. Trường An phồn hoa vượt xa đất phong của bọn họ nên nguyên một đám nhị thế tổ đã đến cũng đều không muốn đi, tìm kiếm nghỉ cách ở lại Trường An, bốn phía gây sự. Mặc dù là pháp chế xã hội cũng không thể công bình, càng đừng nói là xã hội phong kiến.

Một đám phá gia chi tử, nhị thế tổ hoành hành tại Trường An, sai lầm lớn không có, nhưng gây loạn nhỏ lại không ngừng.

Nếu là sai lầm lớn, quan phủ địa phương có lẽ theo lẽ công bằng xử lý, nhưng vì một chút lỗi lầm mà chọc phải đám con cháu vương gia thì không phải là lựa chọn sáng suốt. Cho nên phần lớn quan viên chấp pháp đều mở một con mắt nhắm một con mắt, được chẳng hay chớ.

Điều này vô tình đã khiến bọn chúng càng thêm can rỡ.

Vũ Cảnh Nương năm nay chưa quá mười ba, đang tuổi ham chơi, bởi vì Trường An trị an không tốt nên bị mẫu thân Dương thị nhốt tại trong nhà học tập tri thức.

Hôm nay các nàng biết được tin tức Vũ Mị Nương sắp đến Trường An. Dương thị vui mừng đi ra ngoài mua thức ăn, định tự mình xuống bếp nấu mấy món thích nhất cho ái nữ. Vũ Cảnh Nương nhân cơ hội chạy ra ngoài chơi, ở chợ phía Tây đang xem biểu diễn tạp kỹ, nào ngờ qua trưa lúc nào không biết.

Vũ Cảnh Nương thấy đã qua giờ cơm trưa thì thầm kêu không ổn:

- Đã xong, lúc này trở về chắc chắn sẽ bị đánh đòn Làm sao bây giờ? Đúng rồi, Nhị tỷ..... Nhị tỷ hiểu ta nhất, mẹ lại hiểu Nhị tỷ nhất, chỉ cần Nhị tỷ giúp ta cầu tình, mẹ không nỡ đánh ta rồi.....

Nghĩ như vậy lấy, nàng đứng chờ ngoài thành Trường An, không ngờ lại gặp phải đám dâm tặc, thấy hần cười dâm dăng thô tay muốn sờ khuôn mặt của mình liền không tự chủ tát một cái.

Vũ gia trước khi phát đạt đã từng có lúc cực kỳ nghèo khổ, Vũ Cảnh Nương tuy tuổi chưa lớn nhưng vào thời gian ở với huynh đệ cùng cha khác mẹ đã trải qua không ít việc nặng, cái tát rất kêu khiến tên công tử kia lùi lại hai bước, trên mặt hần rõ dấu tay.

Phụ gia công tử thấy bốn phía nhìn vào thì hung hăng nói:

- Tiện nha đầu, lại dám đánh bốn vương.....

Hần then quá hoá giận, vung quyền đánh Vũ Cảnh Nương.

- Dừng tay.....

Vũ Mị Nương kinh hô một tiếng, sớm đã ra lệnh hộ vệ đến trước một bước chắn ngang tên kia, tùy ý để hần đánh.

Phụ gia công tử nhú mày, chỉ cảm thấy như đâm vào tấm thép:

- Nhị tỷ!

Vũ Cảnh Nương thấy phụ gia công tử đánh tới, sợ tới mức nhắm hai mắt lại, nghe giọng của Vũ Mị Nương thì kinh hỷ kêu một tiếng, nhào tới khóc lóc.

Vũ Mị Nương kéo Vũ Cảnh Nương đứng sau lưng.

Phụ gia công tử không ngờ có người dám can chuyện, đang muốn giận dữ nhưng nhìn vào Vũ Mị Nương lại ngẩn ngơ, tròn mắt trừng tròn vo, miệng há lấy, nước miếng muốn chảy, thầm nghĩ:

- Trời ạ, thiên hạ lại có mỹ nhân như vậy, so với nàng thì đám nữ tử trong hậu cung của bốn vương đều là lũ dung tục.

Hần đổi mặt, cười giả lả:

- Vị cô nương này, Tề Vương Lý Hữu có lẽ, cô nương có dung mạo thiên tiên, dáng vẻ Chiêu Quân, không bằng theo ta nhập Tề cung hưởng thụ vinh hoa phú quý.....

Hắn đúng là con trai thứ năm Lý Thế Dân, Tề Vương Lý Hữu.

Lý Hữu thích đi săn, sau khi chúc thọ cho Lý Thế Dân liền cáo ốm lưu tại Trường An, dựa thế cha hoành hành vô kỷ, chỉ là không có phạm lỗi nặng nên không ai dám bắt. Hôm nay xuất hành, vô tình gặp được Vũ Cảnh Nương, thấy nàng đáng yêu nên nổi lòng đùa giỡn, thấy Vũ Mị Nương càng giật nảy mình, trực tiếp mở miệng cầu hôn, tự ngạo nói ra thân phận Vương gia.

Vũ Mị Nương nghe hắn là con trai của Lý Thế Dân liền cười nhạt, khuôn mặt u sầu biến mất, có chút làm phúc nói:

- Vương gia hữu lễ, hảo ý tâm linh, nhưng Mị Nương sớm đã có người trong lòng..... thân này không phải hắn không lấy chồng, mong rằng thứ tội! Xá muội còn trẻ vô tri, đắc tội Tề Vương Điện hạ, mong rằng Tề Vương Điện hạ đại nhân có đại lượng tha cho lần này

Lý Hữu sắc mặt lạnh lẽo, thấy Vũ Mị Nương khi nói tới người trong lòng thì đổ kỵ, trầm giọng nói:

- Đánh cho bốn vương một cái tát muốn dễ dàng bỏ qua vậy sao? Cô nương, xin khuyên một câu, nếu như thức thời đáp ứng bản vương làm thiếp, bằng không thì bốn vương.....

Hắn còn chưa nói ra miệng, khuôn mặt xinh đẹp của Vũ Mị Nương đã chuyển lạnh:

- Vậy người muốn như thế nào.....Người của người không nhiều bằng ta, nếu như đánh nhau thì thắng thua thấy rõ.....

Lý Hữu tuyệt không thể ngờ đối phương cũng dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện, còn tưởng rằng gặp đại nhân vật nào, nhưng nghe một câu sau gần như ngu muội thì nhin không được cười ha hả:

- Nhiều người? Hừ..... thì sao, bốn vương là hoàng tử, các người dám động thủ.....

Vũ Mị Nương nói:

- Có dám hay không, thử xem sẽ biết!

Nàng vừa dứt lời thì hơn mười người theo sau nhất loạt bước lên, bộ dạng sẵn sàng nghênh chiến.

Tuy Lý Hữu là hoàng tử, có thân phận cao quý nhưng Vũ Mị Nương dùng người cực khéo, chỉ cần ai đã chịu qua ân huệ của nàng sẽ sẵn sàng bán mạng, đâu quan tâm ai là hoàng tử.

Lý Hữu vốn nóng nảy, thấy vậy nổi trận lôi đình:

- Phản rồi, phản rồi, các người muốn tạo phản phải không! Tốt, chờ đó, chúng ta sẽ so xem ai hơn ai.

Hắn biết chiếm không được tiện nghi, phát tay tức tối mà đi.

Vũ Mị Nương cao giọng nói:

- Tề Vương Điện hạ, tại hạ Vũ Mị Nương, ở Trường An cũng có chút danh khí, Vũ gia ta không quyền không thế, nhưng có nhiều tiền, ta có lòng tin vào buổi thiết triều ngày mai sẽ có hơn mười bản tấu chương kể rõ chuyện hôm nay với Bệ Hạ.....

Lý Hữu chấn động, đi càng nhanh.

Vũ Mị Nương kéo tay Vũ Cảnh Nương đi trở về xe.

Vũ Cảnh Nương rơi lệ nói:

- Đều là tiểu muội không tốt, khiến cho Nhị tỷ thêm phiền toái!

Vũ Mị Nương cười an ủi:

- Không tại muội, không nên tự trách.

Yên tâm đi, Lý Hữu không dám tìm chúng ta gây phiền toái đâu.

Nàng cười tự tin.

Sau khi chuyện phát sinh, Vũ Mị Nương lo lắng nhất là cha của tên công tử này là loại lòng dạ nhỏ mọn, cực kỳ bao che khuyết điểm, loại người này mặc dù con có sai nhưng sẽ không thừa nhận, chỉ biết đem hết thầy sai lầm trút trên đầu các nàng.

Nhưng nghe Lý Hữu là hoàng tử, Vũ Mị Nương lại nắm chắc. Nàng biết Lý Thế Dân là minh quân, sẽ không ác ý thiên vị con mình, lại đánh giá tên ác nhân này nếu thỏa hiệp sẽ khiến hắn càng lấn tới, vì thế chọn cách đối đầu trực tiếp.

Cuối cùng nàng nói ra tên của mình cho Lý Hữu, cũng là đã nghĩ kỹ.

Thân phận của nàng không khó tra, giấu diếm cũng vô dụng, nhưng nếu nói thẳng coi như tương đương thách thức Lý Hữu, ta có mười phần nắm chắc khiến đại thần văn võ trong triều vạch tội hắn.

Giả như vạch trần Lý Hữu sẽ đối mặt với lửa giận minh quân, hắn không có khả năng không sợ, lại càng không dám ở việc này làm văn.

Vũ Cảnh Nương nghe Vũ Mị Nương nói vậy thì cũng an tâm không ít, thân mật tựa vào người Nhị tỷ, cười nói:

- Vậy cũng tốt, tỷ đi lâu như vậy, có lẽ vật gì không.

- Muội đó.....

Vũ Mị Nương trêu mếu, cười nói:

- Lễ vật còn trong xe, về nhà nói sau, ở đây có thứ đồ ăn hiếm thấy cho muội nếm thử.....

Nàng lấy từ trong túi ra một quả dài, gọt vỏ lộ ra ruột đỏ hồng đưa cho Vũ Cảnh Nương.

Vũ Cảnh Nương cắn một cái, hai mắt sáng ngời:

- Thoạt nhìn không ngon nhưng không ngờ hương vị ngọt ngào, thật đúng là không tệ.....

Lúc này thương đội đã hoàn tất kiểm tra, xe ngựa chậm rãi tiến vào trong thành Trường An.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Tạm thời gọi là dưa hồng, ta cũng không biết là gì, là người khác đưa cho đấy, nghe nói từ rất xa đưa tới, Đại Đường ta còn chưa có.....

Nàng đang nói đột nhiên bảo xe ngựa dừng lại, đem một túi dưa hồng cho hộ vệ đi theo nói:

- Phiên người đưa thứ này cho Đỗ Hà, Đỗ đại nhân, nói là đặc sản của Vũ Mị Nương mang đến.....

Vũ Cảnh Nương nheo mắt, bàn tay nhỏ bé ôm mặt cười nói:

- Êu êu xấu hổ, vừa trở về đã vội vã nói cho người ta, người trở về rồi.....

405. Chương 409: Dưỡng Dục Loại Củ Của Ngàn Vạn Bách Tính

Đỗ Hà một mỗi quay trở lại Đỗ phủ, mấy ngày nay được Lý Thế Dân hiệp trợ, hắn đã tiếp kiến mấy vị tướng lĩnh thủy quân để tìm một vị có kinh nghiệm phong phú.

Tuy nhiên cuối cùng hắn vẫn chỉ thất vọng, thực lực quân sự Đường triều vượt xa tiền triều, dù là chiến mã mà Hoa Hạ thiếu nhất cũng có trăm vạn, bộ tốt lúc hành quân có thể được thay phiên cưỡi ngựa, tăng nhanh tốc độ. Quân bị như thế dù là Hán triều cũng không có được.

Trọng tâm Đường triều đặt ở Tây Vực, Mạc Bắc, không có ý định chinh phạt vùng biển phía đông, thực lực giữa thủy quân cùng lục quân khác biệt trời vực. Cá biệt về tướng lĩnh thủy quân chỉ có Lý Hiếu Cung năm xưa nam chinh Tiêu Duệ, Phụ Công Quán nhưng cũng đã chuyển thành tướng lĩnh lục quân, nhiều năm không tiếp xúc thủy chiến, không hề có khái niệm sinh tồn, đi xa trên biển.

Đỗ Hà cũng biết bản thân yêu cầu quá cao, sự nghiệp hàng hải chính thức hưng vượng bắt đầu từ Trung Đường, thời Sơ Đường mới chỉ bắt đầu sơ khai, không có nhân tài cũng là hợp lý, nhưng hẳn càng hiểu rõ, một thuyền trưởng có kinh nghiệm trọng yếu đến mức nào đối với việc đi xa trên biển.

- Xem ra chỉ có thể từng bước một, không ngừng tích lũy kinh nghiệm! Không bắt buộc một hơi chạy đến đại lục Châu Mỹ kết giao với người Anh-điêng, đầu tiên khai thác tuyến đường an toàn ở Châu Á, đợi sau khi quen thuộc thì bắt đầu xuôi nam Tây Dương trên đường đi đại lục Châu Mỹ.....

Nghĩ tới nghĩ lui, đây là phương pháp tốt nhất rồi.

Đỗ Hà đi vào phủ đệ, trên đường thấy hai ái thiếp đang ngồi bên một cái đĩa tranh cãi, ngay cả hắn đi vào cũng không phát hiện.

- Trường Nhạc tỷ tỷ, đây là vật gì.....

Lý Tuyết Nhạn cầm một miếng trái cây màu hồng cắt mỏng trong đĩa cẩn nhẹ. Vị ngọt giòn của nó khiến nàng rất thích.

- Ta cũng không biết, trái cây ta ném qua không ít, nhưng loại này chưa từng thấy qua.....

Trường Nhạc là con gái yêu nhất của Lý Thế Dân, nếu hắn được dâng vật quý hiếm gì đều cho người đưa cho nàng một ít. Dù đã gả chồng thì vẫn không thay đổi nên nàng thực sự thấy qua không ít đồ lạ, tuy nhiên vẫn không nhận biết thứ trước mặt.

- Nói cái gì thế.....

Đỗ Hà cười đi tới gần, nhìn và đĩa trái cây màu hồng trước mặt hai vị ái thiếp, trong đầu dường như gợi lại một ký ức.

Trường Nhạc mỉm cười chạy ra đón chào nói:

- Vũ gia Nhị cô nương đưa tới chút đồ hiếm có, không biết là thứ gì nhưng mùi vị không tệ, ngọt ngào thơm mát rất ngon miệng, tướng công ném thử.....

Nàng cầm qua một miếng, đưa cho Đỗ Hà. Tình cảm bọn họ thâm thiết, kết hôn đã lâu nhưng chưa hề xuất hiện chuyện gì xích mích.

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên dung mạo khả ái của Vũ Mị Nương, thầm nghĩ:

- Nàng trở về rồi hả? Đã lâu không gặp quả là nhớ.....

Hắn há miệng cắn lấy miếng hoa quả mà Trường Nhạc đưa cho, hoàn toàn ngây dại, hoảng sợ nói:

- Đây là khoai lang?

Hắn há hốc miệng, miếng trái cây cũng rơi xuống đất.

- Làm sao vậy? Cái này gọi là khoai lang?

Trường Nhạc không hiểu nhìn xem ái lang, lại liếc sang Lý Tuyết Nhạn, trong mắt cả hai hiện vẻ lo lắng.

Ái lang của mình vốn trước giờ vẫn rất điềm đạm, hiếm khi thấy hắn mất bình tĩnh.

Đỗ Hà không đáp, tiến lên hai bước, cầm lấy hai miếng trái cây cắn rồi ném lấy hương vị, cảm nhận

đúng là khoai lang, hơn nữa là loại khoai lang đỏ có hàm lượng tinh bột cao.

Loại khoai lang này là giống thường trồng ở nông thôn, Đỗ Hà khi còn bé ở vùng nông thôn đã từng ném qua. Ngày nghỉ hắn thường chạy ra ruộng đào mấy củ rửa ăn sống, lớn lên về thành thị không còn cơ hội để ăn, thỉnh thoảng có ăn là mua của hàng quà vặt.

Hiện giờ trong mâm là khoai lang đã thái ra nên chỉ nhìn thấy quen mắt mà không biết, đến khi ăn vào cảm giác mới biết chính là khoai lang đỏ hồi nhỏ hay ăn.

Ngây người hồi lâu, Đỗ Hà quát to một tiếng:

- Khoai lang, thật không ngờ, Trường Nhạc, Tuyết Nhạn, ta đi tìm Mị Nương, ha ha, giả như may mắn, phu quân các nàng sắp sửa lập công vạn thế rồi.....

Trường Nhạc, Tuyết Nhạn còn chưa kịp phản ứng, Đỗ Hà đã biến mất, chỉ văng lại tiếng cười to.

Trong mắt Đỗ Hà lóe dị sắc, hoàn toàn nghĩ đến chuyện sắp xảy ra mà cuống hỷ.

Khoai lang có nhiều tên gọi, tùy thuộc vào từng vùng. Khoai lang là bảo vật, vì sự xuất hiện của nó mà đã nuôi sống ngàn vạn dân chúng Hoa Hạ, dù là hiện giờ cũng có người nói Đại Thanh vương triều là khoai lang vương triều.

Điều này không phải không có đạo lý.

Đỗ Hà tốt nghiệp lịch sử học nên hiểu rõ điều này.

Chuyện này xảy ra vào năm Vạn Lịch thứ sáu, Trương Cư Chính dùng Phúc Kiến làm thí điểm, đo đạc đồng ruộng, đăng ký hộ tịch thì tin tức nhận được khiến hấn kinh ngạc không hiểu: Vào năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, tổng điều tra nhân khẩu cả nước thì Phúc Kiến đã có hơn tám mươi một vạn hộ, gần 400 vạn khẩu, nhưng trải qua hai trăm năm chỉ còn hơn 51 vạn hộ, gần một trăm tám mươi vạn khẩu.

Hộ khẩu giảm nhiều như vậy tuy có phần xuất phát từ dân gian che giấu nhưng cũng là tình trạng xấu hổ.

Điều khiến người ta kinh ngạc là vào hai trăm năm sau, dưới tình huống không ngừng bị thiên tai, nhân khẩu Phúc Kiến đạt tới mức hơn 1500 vạn, cùng lúc hộ khẩu cả nước cũng tăng đến bảy lần, đạt tới con số khổng lồ bốn trăm triệu.

Mấu chốt trong đó chính là củ khoai lang không hề bắt mắt.

Điểm này có sử làm chứng!

Năm Vạn Lịch thứ hai mươi mốt, Minh triều có một vị tên là Trần Chấn Long từ đảo Lữ Tống tiến lên một loại cây trồng gọi là khoai Chu, sau bốn tháng thì nhân giống thành công, đổi tên khoai lang.

Vào năm sau đó, phía nam Phúc Kiến gặp đại hạn. Trong [chương châu phủ chí] ghi lại:

- Cỏ dại héo úa, lúa không thu, dân đói khắp nơi. Lúc ấy Phúc Kiến Tuần phủ Kim Học quyết định tất cả các huyện vùng Mân Nam trồng khoai lang. Chỉ sau mấy tháng thu hoạch lớn, đủ để cứu đói cho dân, từ đó có thể thấy được vai trò lớn lao của khoai lang.

Phúc Kiến thuộc Lĩnh Nam, là vùng đồi núi, chỉ có một dải bình nguyên hẹp có thể gieo trồng gạo, hơn nữa thổ địa cằn cỗi, từ khi ban lệnh “cấm biển”, cộng với thiên tai mất mùa làm dân chúng điêu đứng. Bởi vì sự tồn tại của khoai lang mà thoát đói.

Mấu chốt ở chỗ khoai lang sinh sản khỏe mà rất dễ sống, dù đất cát cũng có thể phát triển, không cần phải nói là đất gò đồi; Sản lượng cực cao, một mẫu đất tốt ước thu hơn vạn cân, đất vừa bảy tám ngàn cân, đất xấu cũng ước thu năm sáu ngàn cân.

Có lẽ là bởi vì khoai lang quá mức rẻ mạt nên không để vùng Giang Nam tiếp nhận, đã trở thành một đại hối tiếc.

Vào triều Khang Hy, để đoạn tuyệt nguồn cung ứng của các tỉnh Đông Nam đối với Đài Loan nên hạ lệnh thanh tảo biển. Ngoại trừ phá hủy đội thuyền, phòng ốc, cây lúa thì còn di dời toàn bộ cư dân vùng duyên hải vào trong nội địa, vi phạm chém không tha. Trong vòng hai mươi năm, ngàn vạn dân chạy nạn như súc vật vào thâm sơn, con số tử vong lên tới mấy chục vạn.

Trong cơn hoạn nạn đó, khoai lang lại lần nữa trở thành cứu tinh của ngàn vạn nạn dân từ Giang Tây, Quảng Tây thậm chí An Huy đều thấy sắc hoa của nó. Nếu như nói vào thời thanh tảo biển làm dậy lên tiếng khóc ngập trời, người chết đầy mương rãnh thì không lâu sau có một đợt di dân về tây còn có quy mô lớn hơn, tựa hồ tạo nên hy vọng. Vào năm Khang Hy thứ ba mươi, Thanh Thánh Tổ hạ [chiêu dân điền xuyên chiếu thư], khởi động đợt di dân “Hồ Quảng Điền Tứ Xuyên”, tổng số hơn mười vạn dân nghèo Hồ Quảng, ngoài ra còn có cổ nông các tỉnh Giang Tây, Quảng Đông, Thiểm Tây..... cũng gia nhập đội ngũ dời tây. Lần di dân này lên tới mấy trăm vạn người, thời gian gần trăm năm. Trong dòng người đã mang theo giống khoai lang vào vùng Tứ Xuyên xa xôi.

Lúc này khoai lang đã trải rộng Trường Giang, hơn nữa bắt đầu xuất phát từ lưu vực Hoàng Hà.

Từ đó đến trong vòng trăm năm sau, khoai lang trải rộng toàn bộ Đại Thanh, đã trở thành món chính trên bàn, vì sự hiện hữu của nó nên cảnh tượng thiếu đói đã dần nhạt đi trong ý nghĩ dân chúng.

Khoai lang nuôi sống ngàn vạn dân chúng Trung Quốc, khoai lang khiến nhân số Thanh triều tăng lên với tốc độ khủng khiếp, dù có nhiều người hơn vẫn đủ để nuôi sống.

Cho nên có thuyết nói khoai lang sáng tạo ra Đại Thanh quốc, cũng có thuyết trực tiếp xem Đại Thanh quốc trở thành đế quốc khoai lang.

Điều khiến Đỗ Hà để ý nhất là ở Trung Quốc vốn không có khoai lang. Loại hoa màu này chỉ sinh tồn ở vùng nhiệt đới Châu Mỹ, do người Anh-điêng gieo trồng thành công. Columbus lúc gặp nữ vương Tây Ban Nha có đem khoai lang dâng lên. Thủy thủ Tây Ban Nha lại đem khoai lang truyền đến Philippines. Vào giữa những năm Vạn Lịch triều Minh thì khoai lang từ đảo Lữ Tống là thuộc địa của Tây Ban Nha tiến vào Trung Quốc.

Đây là ký ức của Đỗ Hà về khoai lang nhưng hiện giờ tại Đường triều xuất hiện khoai lang, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Đỗ Hà cảm giác chấn động.

406. Chương 410: Vũ Mị Nương Làm Nũng

Vũ Mị Nương về tới nhà, Dương thị thấy Vũ Cảnh Nương vốn đang nghĩ tới tình hình trị an không ổn gần đây của Trường An thì lòng như lửa đốt, thấy nàng trở về thì định quát mắng một trận, lại thấy Vũ Mị Nương nên chỉ nói qua loa vài câu. Đổi lại là bình thường chắc chắn không thiếu vài gậy dạy dỗ.

Người một nhà gặp lại nhau, dĩ nhiên không thể thiếu một phen mừng mừng tủi tủi.

Vũ Mị Nương gặp lại mẫu thân, tiểu muội nên rất hưng phấn, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn ngóng đợi, lễ vật đã đưa đến, oan gia kia đã biết tin tức mình đưa đến, có tới gặp hay không, lúc nào thì đến gặp. Giả như đáy lòng của hắn có chút vị trí của mình sẽ đến tìm, nếu như không có thì làm thế nào?

Vào lúc nàng đang nghĩ ngợi lung tung thì bỗng nhiên nghe người bẩm báo có Đỗ Hà cầu kiến liền đỏ mặt, nàng cũng không ngờ Đỗ Hà lại đến vội vàng như thế.

Vũ Cảnh Nương vỗ tay cười nói:

- Nhị tỷ mới nói cho tỷ phu tương lai tin tức thì tỷ phu tương lai lập tức đã đến, quả nhiên không có nam tử nào có thể cưỡng được mị lực của nhị tỷ.

Vũ Mị Nương tâm tình sung sướng, cười mắng:

- Tiểu nha đầu, im nào.

Nàng giả bộ như muốn đánh nhưng trên mặt lại khó dấu ý vui mừng.

- Mị Nương.

Dương thị bất an nhú mày, bà biết Vũ Mị Nương ngưỡng mộ Đỗ Hà, bình tĩnh mà xét thì với địa vị thân gia của Đỗ Hà, Vũ Mị Nương gả cho hắn làm thiếp cũng không phải không thể. Nhưng Vũ gia đã theo nghiệp kinh doanh, với tư cách nữ thương gia thì thân phận của nàng chênh lệch với Đỗ Hà, nhất là hắn còn là phò mã, muốn kết hôn thêm không phải dễ dàng. Bà chỉ e Vũ Mị Nương như lấy giỗ trúc mức nước, cái gì cũng không được.

Vũ Mị Nương khẽ mỉm cười nói:

- Mẹ yên tâm, con gái có chừng mực.

Nàng một khi đã yêu thì dù kết cục thế nào cũng không oán không hối.

Nàng về phòng, chỉnh trang lại sơ qua rồi bước nhanh ra đại sảnh.

Đỗ Hà lo lắng, khoai lang xuất hiện khiến hắn rất nghi vấn. Phát nguyên của khoai lang là đại lục Châu Mỹ, do người Anh-điêng dẫn vào gieo trồng, đây đã là sự thật không thể nghi ngờ.

Nhưng khoai lang hiện giờ xuất hiện ở Đại Đường cũng là sự thật. Giải thích duy nhất chỉ có người nào đó đem khoai lang từ đại lục Châu Mỹ vào Đại Đường, đây chính là một chuyện kinh thế hãi tục.

Đại lục Châu Mỹ nằm ở tây bán cầu còn Châu Á nằm ở đông bán cầu, cự ly cực xa. Nếu có người mang khoai lang từ Châu Mỹ đến đây thì với trình độ khoa học kỹ thuật trước mắt cơ hồ là chuyện không thể nào.

Đỗ Hà có một cảm giác, người mang khoai lang đến Đại Đường chính là thuyền trưởng mà hắn tìm kiếm đã lâu. Đương nhiên đây là nói nhảm, giả như thực sự có một nhân vật như vậy, với kinh nghiệm đủ để vượt biển từ Châu Mỹ đến đây, nếu không trở thành thuyền trưởng vậy thì có quỷ rồi.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến, Đỗ Hà nhìn về cửa hông phía bên trái đại đường, Vũ Mị Nương vẫn phong thái như trước, từ từ đi vào trong sảnh.

- Đỗ đại ca.

Nàng cười cười nói nói thản nhiên, thân mật kêu một câu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần vũ mị biểu lộ sự vui sướng từ trong lòng.

Đỗ Hà khẽ rung động, phát hiện càng tiếp xúc với Vũ Mị Nương thì lực khống chế càng thấp:

- Mị Nương, khoai lang kia nàng lấy từ đâu.

Vũ Mị Nương thấy Đỗ Hà hỏi vội vàng, trên mặt tràn đầy chờ đợi, cũng biết ý đồ của hắn đến cũng không phải đơn giản như thế, thần sắc không khỏi tối sầm lại, âm thầm hờn dỗi, quay lưng đi, lẩm bẩm nói:

- Còn tưởng rằng người đến vì ta.

Bọn họ lúc giả trang làm tình lữ ở Hàng Châu đã làm rất nhiều chuyện cần làm của một đôi tình lữ.

Bọn họ chính là thiếp có tình, lang cũng chưa chắc vô ý. Bên ngoài là giả trang nhưng vì ở chung một chỗ nên quan hệ sớm đã không phải như bằng hữu bình thường, chỉ là có chút cố kỵ, không bóc trần một bước cuối cùng.

Đỗ Hà cảm thấy đau đầu, ở đâu nghĩ đến Vũ Mị Nương từ trước đến nay vẫn một mực giúp đỡ mình vào thời điểm mấu chốt lại hờn dỗi.

Nhưng cái này cũng không khó lý giải, Vũ Mị Nương vốn ôm hy vọng thật lớn đối với Đỗ Hà, trong chốc lát phát hiện hy vọng thất bại, tự nhiên lòng tràn đầy phiền muộn. Giả như quan hệ bọn họ không hề tiến triển, Vũ Mị Nương chỉ biết âm thầm oán, nhưng hôm nay quan hệ vào lúc vi diệu thì làm nũng một chút cũng là hợp tình lý.

- Ối.....

Đỗ Hà tiến lên một bước:

- Được rồi, Mị Nương, nhiều ngày không gặp, ta thật đúng là có chút nhớ mong. Dù không có chuyện khoai lang, ta cũng ý định đến thăm nàng, chỉ là chuyện khoai lang quan hệ trọng đại nên nói trước một ít.

Vũ Mị Nương cuối cùng là nữ tử, cũng có chút tâm tính tiểu nữ nhi nhưng dù sao hiểu được nặng nhẹ, chỉ là làm nũng, cũng không có quá tải, liếc mắt một cái nói:

- Được rồi, chỉ cần chàng nhớ ta thì ta đã thỏa mãn..... Chàng nói chỗ khoai lang mà ta đưa, kỳ thật ta cũng không rõ ràng lắm. Do đội tàu của đại tể cứu được hai người trên biển, bọn họ hình như là vượt biển đến đây, lời nói và hành động rất kỳ quái nhưng nói đúng là tiếng chúng ta. Bất quá bọn họ còn tưởng rằng nơi đây là Đại Tuyền, căn bản không biết sớm đã thay đổi triều đại. Khoai lang này chính là bọn họ đưa để muốn báo đáp ân cứu mạng.

Đỗ Hà cũng không biết tình hình cụ thể, tự nhiên không hiểu ra sao, chỉ có thể hỏi:

- Bọn họ ở đâu?

- Cái này ta không biết, nhưng là Dư quán sự cứu được, chắc hẳn hiểu cụ thể.

Vũ Mị Nương bảo hạ nhân đi tìm Dư quán sự.

Hai người nói qua một hồi chuyện, Đỗ Hà đem tình huống đại khái nói cho Vũ Mị Nương, nói rõ hiệu quả của khoai lang và chuyện mình cần nhân viên hàng hải có kinh nghiệm.

Không bao lâu, Dư quán sự đi đến.

Vũ Mị Nương hỏi chuyện có được khoai lang.

Dư quán sự đáp:

- Hai tháng trước, ta vận trà về Sơn Đông bán, xuất phát không lâu thì cứu được hai người trên biển. Bọn họ có một người cổ quái, một người tương tự như chúng ta nhưng trong lúc nói chuyện lại bảo Đại Đường là Đại Tùy, xem chúng ta như đang ở triều Tùy Văn Đế. Ta hỏi hắn từ đâu mà đến, hắn chỉ nói là vì hoàn thành nguyện vọng của cha vượt biển mà đến, hy vọng có thể đem tro cốt cha mai táng tại quê nhà. Tình huống cụ thể ta cũng không hỏi nhiều, bởi vì bọn họ bộ dạng khả nghi, ta lo lắng xảy ra vấn đề liên tục tạm thời cấp bờ, đưa bọn họ lên, khoai lang chính là lễ vật bọn họ tặng.

Đỗ Hà thầm nói quả nhiên, chỉ có vượt biển mà đến mới có thể có khoai lang, hỏi:

- Có biết bọn họ đi đâu.

Dư quán sự ngẫm nghĩ, đáp:

- Giang Châu Long Môn, sau khi lên bờ thì bọn họ hỏi nơi này, nếu không nói dối thì đây chính là quê hương của bọn họ.

- Giang Châu Long Môn.

Đỗ Hà nhắc lại một lần, cười nói:

- Đa tạ Dư quán sự rồi, Mị Nương, chính sự quan trọng hơn, ta lập tức tới Giang Châu Long Môn một chuyến, sau khi trở về sẽ nói chuyện với nàng.

Nói xong, hắn cáo từ rồi đi.

Vũ Mị Nương hí hóp mắt, nhìn về phía bóng lưng Đỗ Hà bóng lưng, khẽ cười nói:

- Muốn bỏ ta lại, đừng mong, chúng ta sẽ gặp trên đường.

407. Chương 411: Phong Lăng Độ Khẩu

Đỗ Hà rời khỏi Vũ gia, phản hồi Đỗ phủ, chào từ biệt hai vị phu nhân.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đều là hiền thê thông tình đạt lý, nghe qua nguyên do cũng không ngăn trở, chỉ lưu luyến giúp hắn gói lại lại bọc hành lý.

Đã học được trù nghệ Trường Nhạc thậm chí tự mình xuống bếp chuẩn bị lương khô cho hắn ăn trên đường.

Lý Tuyết Nhạn buồn bã nói:

- Dịch Châu ở Hà Đông, phía bắc Hoàng Hà nói xa thì không xa nhưng đi cũng phải mười ngày nửa tháng, mọi sự cẩn thận.

- Ừ!

Đỗ Hà lên tiếng, ôm ái thê vào ngực, hôn lên trán, cười nói:

- Ta sẽ mau chóng trở về.

Hắn nghĩ đến Công Tôn Dạ Nguyệt:

- Chuyến đi này nhanh thì tầm mười ngày, chậm thì hơn tháng, cũng nên nói qua với nàng, bổ sung đồ ăn.

Công Tôn Dạ Nguyệt đã ẩn náu tại hoàng cung hơn một tháng, từ khi Lí Thừa Càn vu cáo hần bị phạt thì chuyện điều tra cũng đã trì hoãn. Qua một thời gian dài không tìm được bóng dáng Công Tôn Dạ Nguyệt, khả năng nàng chạy ra khỏi hoàng cung càng lúc càng lớn, trong hoàng cung cũng dần yên ắng, không canh gác nghiêm mật như trước.

Xét đến cùng, Lý Thế Dân đối với Công Tôn Dạ Nguyệt cũng không có lửa giận quá lớn, tuy ám sát trên yến hội làm hấn mất đi chút mặt mũi nhưng lại giết kẻ cùng hung cực ác Thi Ngọc Hoa.

Vì thế Đại Đường thậm chí không ban lệnh truy nã, dĩ nhiên điều này chủ yếu là vì mặt mũi hoàng cung vì thật sự chém tận giết tuyệt một hào kiệt trừ hại cho dân Công Tôn Dạ Nguyệt là không thể, nhưng nếu muốn đối phó thì chỉ cần tùy tiện gán tội là xong.

Đỗ Hà cũng lợi dụng phòng thủ lơ là, một lần nữa an trí Công Tôn Dạ Nguyệt ở chỗ an toàn, không cần ẩn thân trong nước.

Chỗ ẩn thân mới của Công Tôn Dạ Nguyệt rất an toàn, nhưng nói ra lại không đáng giá được nhắc tới, là ẩn thân trên nóc Hoàng Văn quán. Trong lúc mọi người còn nghĩ thích khách tiêu thất trong hư không thì nàng đang thảnh thơi ngắm cảnh đẹp trên đầu bọn họ.

Bởi vì Hoàng Văn quán quy mô to lớn, lại có mái hiên tam giác ngăn cản, dù đứng chỗ cao cũng không cách nào phát hiện. Khuyết điểm duy nhất là không thể nào tránh mưa nhưng Đỗ Hà đã trang bị giấy dầu thường ngày gói dụng cụ để ngừa thấm ướt. Khí trời cũng ủng hộ, một tháng vừa rồi không mưa.

Đỗ Hà đi vào Hoàng Văn quán, với tư cách Đại Đường danh sĩ vào đây tìm vài thư điển sẽ không gây ra hoài nghi.

Hần đi thẳng lên lầu cao nhất, thấy bốn phía không người, khẽ hắng giọng ngoài cửa sổ, một thân hình nhẹ nhàng từ nóc nhà nhảy xuống, theo cửa sổ chui đi vào. Công Tôn Dạ Nguyệt lúc này mặc võ sĩ phục màu trắng, là Đỗ Hà cầm theo từ ngoài cung.

Bộ y phục bó sát thân thể Công Tôn Dạ Nguyệt khiến nàng càng thêm quyến rũ.

Không thể không nói nữ tử vì sạch sẽ, dù mạng có thể không muốn nhưng phải tắm rửa thường xuyên. Công Tôn Dạ Nguyệt mặc dù đang ở hiểm cảnh nhưng vẫn dặn đi dặn lại bảo hần mang một bộ y phục đến thay.

- Mới hơn mười ngày tại sao lại đến rồi!

Công Tôn Dạ Nguyệt thân thiết nói, ý tứ thực sự của nó là hơn mười ngày rồi sao lúc này mới tới!

Đỗ Hà liếc mắt, biết được hàm ý của nàng:

- Dạ Nguyệt hiệp nữ của ta, người xem nơi này là hậu hoa viên nhà người à, muốn tới thì tới? Mỗi ngày đều chạy tới đây mà không bị hoài nghi có là quỷ. Nếu không phải Đại Đường gần đây đang có làn sóng cải cách, ta giả vờ tới đây tìm tra chút kinh nghiệm trị quốc của tiền bối thì sớm đã bị hoài nghi.

- Ta có chuyện muốn xa nhà một chuyến, tới đa một tháng sẽ trở lại! Ta đã mang đến đồ ăn, cộng với số cũ để duy trì đến lúc ta trở về!

Hần mỉm cười, cởi xuống hai cái túi, trong đó phần lớn đều là thịt bò thịt heo hong khô, cũng may y phục Đường triều khá rộng nên có thể dễ dàng ngụy trang.

Công Tôn Dạ Nguyệt lộ vẻ lưu luyến, thần sắc tựa như sắp biệt ly hảo bằng hữu.

Bởi vì cái gọi là hoạn nạn gặp chân tình, trong sinh tử Đỗ Hà có thể ở bên chi trì khiến Công Tôn Dạ Nguyệt vốn độc lai độc vãng rất cảm động, quan hệ tự nhiên càng thêm thân thiết.

Tuy tính cách nàng trầm mặc nhưng một người cô độc ở trên nóc nhà đã lâu, trong lòng bất giác chờ mong Đỗ Hà đến. Hôm nay nghe hần phải đi thì trong lòng cảm xúc, nhưng lại không nghĩ ra lý do gì giữ lại, cường ngạnh nói:

- Muốn đi thì đi, không cần để ý ta!

Đỗ Hà cười nhẹ:

- Được rồi, ta sẽ mau trở về, dù sao cũng không thể để một tiểu mỹ nhân ở đây!

Đỗ Hà nói vậy khiến mặt mày Công Tôn Dạ Nguyệt đỏ ửng, sáng giọng:

- Không để ý tới người nữa!

- Vèo!

Nàng lại phóng lên nóc nhà.

Đỗ Hà sau đó đi chào từ biệt mấy người Lý Thế Dân, La Thông, Phòng Di Ái, cũng dặn dò thêm một số chuyện.

Đỗ Hà thiện ở dùng người, bình thường phần lớn chuyện đều cho thủ hạ xử lý, bản thân hắn chỉ giám sát nên dù hắn không có mặt thì chuyện vẫn trôi chảy.

Duy chỉ có viện khoa học kỹ thuật là chậm một chút, nghiên cứu phát minh la bàn đã vào giai đoạn sau cùng, yêu cầu của hắn là cần hoàn thành sau khi hắn trở lại.

An bài hết thấy thỏa đáng, Đỗ Hà cười ngựa một mình tiến về Dịch châu.

Cao nhân gan lớn, Đỗ Hà đi ra ngoài chưa bao giờ mang theo bảo tiêu.

Lịch sử Hoàng Quan bắt nguồn từ cửa sông Hoàng Hà chảy qua ba tỉnh xung yếu Cư Tấn, Thiểm, Dự, qua Trường An đến đường núi Lạc Dương, là chìa khóa đi vào đất Tam Tần, là cửa ải hiểm yếu từ cuối đời Hán, phòng thủ nghiêm ngặt.

Đỗ Hà mỗi lần đi qua Hoàng Quan đều nhin không được sợ hãi thán phục trí tuệ cổ nhân và sự thần kỳ của tạo hóa.

Một quan ải nhỏ lại có thể khổng chế đại cục thiên hạ, thật sự là may mắn của Hoa Hạ.

Hoàng Quan thành lập tại Hàm Cốc quan cũ, hai tòa hùng quan có thể nói là cùng một mẹ.

Lúc trước vì Hàm Cốc quan mà sáu nước hợp tung kháng Tần, lại cũng vì Hàm Cốc quan mà Tần quốc mới có thể yên tĩnh ở Quan Trung phát triển, không bị bất luận uy hiếp nên lúc Thủy Hoàng kế vị thì lực áp sáu nước.

Đường triều lấy Quan Trung cũng như thế, mặc dù không dám nói không có Hàm Cốc, Hoàng Quan thì Tần, Đại Đường nhất định không thể nhất thống thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không thông thuận như vậy.

Đang lúc Đỗ Hà cảm khái, trong mắt chợt xuất hiện một thân ảnh quen thuộc cười ngựa từ xa chắn trước mặt.

- Sao nàng lại tới đây.....

Đỗ Hà thấy rõ người tới, vẻ mặt kinh ngạc, đúng là Vũ Mị Nương chia tay chưa lâu.

Vũ Mị Nương mặc hồ phục rộng thùng thình, cưỡi một con ngựa nhỏ ngoan ngoãn, có vài phần phong thái nữ nhi trên thảo nguyên, lại khiến tim Đỗ Hà đập mạnh!

Chẳng lẽ cái này là chế phục dụ hoặc trong truyền thuyết?

Yếu đạo đi ra Hoàng Quan chỉ có một nên trước khi Đỗ Hà rời khỏi Vũ gia, Vũ Mị Nương đã đến đây chờ sẵn. Nghe Đỗ Hà hỏi thăm, nàng cười dịu dàng:

- Cũng như người, ta muốn tới Dịch Châu xem giá hàng, thuận đường cùng một chỗ, mang ta đi theo....

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ:

- Nếu ta nói là không, nàng cũng đâu nghe theo.....

Vũ Mị Nương nheo mắt, dương dương đắc ý nói:

- Tự nhiên sẽ không, trừ phi người chán ghét ta, đuổi ta đi, bằng không thì ta sẽ không đi đấy.....

Vào lúc Vũ Mị Nương xuất hiện, Đỗ Hà đã biết có loại kết quả này, bảo để hán nói chán ghét Vũ Mị Nương đó là tuyệt đối không thể, ngay cả nghĩ cách phản kháng cũng không có, quyết đoán nhận mệnh nói:

- Vậy ta còn có thể nói cái gì, cùng đi thôi.....

Hán cũng vui vẻ, trên đường đi có một giai nhân làm bạn, dĩ nhiên hơn xa một mình.

Vũ Mị Nương đắc ý, vòng ngựa cùng tiến về Hoàng Quan.

Ra khỏi Hoàng Quan, bọn họ đi vào bến đò nổi danh nhất trên sông Hoàng Hà, bến đò Phong Lăng.

Hoàng Hà là sông mẹ Trung Hoa, nước sông ngẫu đỏ nuôi dưỡng ngàn vạn người. Đang thời thịnh thế nên người qua lại trên sông như mây, người có ánh mắt kinh doanh trực tiếp mở dã điểm tại bến đò, hình thành nên một thôn buôn bán cỡ nhỏ, người ngựa tấp nập.

Đỗ Hà, Vũ Mị Nương vừa đến bến đò thì bị một tiểu nhị ngăn ngựa lại.

- Trai tài gái sắc..... Hai vị, sắc trời này không còn sớm, qua sông ban đêm không an toàn, chi bằng nghỉ lại tiểu điểm một đêm, ngày mai lên đường. Tiểu điểm tên là An Độ, nghĩa là trôi qua bình an, là khách điểm lớn nhất bến đò, chỉ cần ở lại một đêm, đảm bảo ngày mai bình an qua sông. Không biết công tử, phu nhân định như thế nào.....

Tiểu nhị diễn thuyết rất xuất sắc.

Đỗ Hà đang muốn mở miệng nói chuyện, Vũ Mị Nương đã vượt lên trước một bước nói:

- Vậy ở lại đi, chúng ta cũng có ý dừng lại.

Chắc nàng cao hứng vì trai tài gái sắc nên vội vàng đáp ứng.

- Được rồi.....

Đỗ Hà cũng không phản đối, nói:

- Vậy thì chuẩn bị cho ta hai gian phòng thượng hạng, lại chuẩn bị một rượu và thức ăn ngon..... Còn có cỗ khô tốt cho ngựa.....

Tiểu nhị kinh ngạc nhưng cũng không nhiều lời, bảo người đến dẫn ngựa.

Vũ Mị Nương buồn bực đi theo sau lưng, lại có chút rầu rĩ không vui.

Khách điểm buôn bán vô cùng tốt, bên trong đầy người, cả hai tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, không lâu phục vụ liền đưa lên đồ ăn.

Thức ăn cũng phong phú, thịt gà cũng có, thêm một bình rượu lớn.

Đỗ Hà tửu lượng rất cao, uống tì tì mấy chén, Vũ Mị Nương bồi hán uống một ít, khuôn mặt dần dần đỏ ửng.

408. Chương 412: Câu Chuyện Của Khách Điểm

Đỗ Hà bỗng nhiên bị câu chuyện của mấy người ngồi bên cạnh thu hút, một hán tử khẩu âm Sơn tây nói:

- Các ngươi có nghe nói không, Tào Đại Thiện Nhân của Dịch Châu Long Môn bị hai người ngoại lai cường ép phá vỡ cổng nhà, hành hung trước mặt mọi người, tựa hồ bị giết chết.

Một người lùn nói:

- Ta cũng nghe nói, hai người ngoại lai tựa hồ tự xưng là hậu nhân của Triệu lão gia tử năm đó, nói Tào Đại Thiện Nhân mưu tài hại mệnh, giết chết gia gia và nãi nãi của bọn họ!

- Đây là lời nói vô căn cứ!

Một vị khách nhân mặc trang phục nông dân ngồi gần bọn hán gầm lên nói:

- Tào Đại Thiện Nhân thích làm việc thiện, thường giúp đỡ bách tính nghèo khó chúng ta, nếu như hấn mưu tài hại mệnh, là kẻ xấu, vậy trong thiên hạ không còn người tốt nữa rồi.

Khách nhân Hà Nam không biết rõ tình hình hỏi:

- Tào Đại Thiện Nhân có phải thật sự được gọi là Đại Thiện Nhân không?

- Đúng vậy!

Khách nhân nông dân nói như chém đinh chặt sắt:

- Dương Quảng tàn bạo, các vị sớm đã nghe thấy, cũng không cần nhiều lời. Năm đó, khi hấn lần đầu tiên chinh phạt Cao Ly, Tùy quân nhân các lộ tụ tập đến Trác Quận đạt tới một trăm mười ba vạn người, lực lượng quân sự hơn xa Cao Ly, phân thủy bộ đại quân, tiến công Cao Ly, nhưng Dương Quảng khinh địch, không biết dùng người, Lai Hộ Nhi suất lĩnh thủy sư Giang Hoài, một trận liền bại, 30 vạn lực quân trúng mai phục, chỉ còn sống sót hơn hai nghìn bốn trăm người. Lão nông chính là một trong hai ngàn người đó, bởi vì chân trúng tên, trở thành thương binh. Dương Quảng vì tính mạng của bản thân, vứt bỏ ta như gia súc, trải qua một thời gian chạy trốn, ta may mắn còn sống, nhưng một chân vì không được trị liệu kịp thời, bệnh căn không dứt, từ đó về sau phải đi cà nhấc.

Mọi người đồng loạt nhìn qua chân trái của hấn, quả nhiên không giống với người thường, tất cả đều lộ ra thần sắc phẫn hận.

Dương Quảng khinh thường dân sinh dân kể trọng lao dịch, xem hàng trăm dân chúng như nô bộc sai sử, không có người nào không căm ghét.

- Ta là một người thọt, quốc gia không cần ta, chỉ có thể ăn xin sống qua ngày, là Tào Đại Thiện Nhân chứa chấp ta, hấn chẳng những mở rạp cháo cho chúng ta lấp đầy bao tử, còn không so đo chân của ta, thuê ta trồng trọt, để một người thọt như ta có thể sống đến bây giờ. Một người tốt như vậy, ai dám nói hấn mưu tài hại mệnh, ta sẽ liều mạng với người đó.

Về mặt hấn đầy kích động, nhìn tư thế thật sự như có sức lực chiến đấu với người khác.

Khách hàng trong tiệm phần lớn đều là người chờ qua sông, ban đêm gió lớn sóng lớn, qua sông rất nguy hiểm nên tụ tập lại một chỗ, chờ đến ngày mai. Đêm dài đằng đẵng, lại không muốn ngủ, có người khơi mào chủ đề, người ứng đối cũng lập tức mở miệng, hoặc là đưa tin vỉa hè, hoặc là kinh nghiệm của mình góp chuyện.

Tào gia là phú hộ đại địa chủ của Long Môn huyện, tư nhân có trăm mẫu ruộng tốt, kinh doanh lúa gạo, thường xuyên bỏ vốn cứu trợ dân chúng nghèo khổ, thanh danh khắp nơi.

Nhất là người nông phu bị thọt này, bởi vì nhận ân huệ của Tào Đại Thiện Nhân, càng không tiếc sức lực ca ngợi hấn, khoa trương vợ chồng Tào Đại Thiện Nhân như Quan Thế Âm Bồ Tát, chuyên môn hạ phạm cứu khổ cứu nạn, mọi người nghe vậy cũng ngợi khen không dứt.

Đỗ Hà và Vũ Mị Nương nghe thấy, đưa mắt nhìn nhau, nghi vấn hiện ra trong mắt, không biết người ngoại lai đó có phải người bọn họ muốn tìm hay không, hai người kia đều đến từ hải ngoại, nói là người ngoại lai hoàn toàn không quá đáng.

Đỗ Hà đưa mắt ra hiệu cho Vũ Mị Nương hỏi thăm chuyện về người ngoại lai này.

Mặc dù hấn cũng có thể mở miệng, nhưng vào một số thời điểm, sức mạnh của mỹ nhân có thể thắng được tất cả, nếu để Vũ Mị Nương mở miệng, sẽ có hiệu quả không tưởng.

Vũ Mị Nương hiểu ý, dịu dàng mỉm cười, phảng phất như mẫu đơn nở rộ, nói:

- Vị đại thúc này, theo người nói, người ngoại lai này thật sự đáng giận, hấn thực hiện được sao? Ông trời cũng không thể để một Đại Thiện Nhân chết như vậy chứ?

Nông phu kia đã bao giờ nhìn thấy nhân vật như tiên thiên như vậy, bị nụ cười của nàng cướp đi ba hồn bảy vía, một hồi lâu mới kịp phản ứng, không dám nhìn nữa, cung kính đáp:

- Cô nương, ông trời quả nhiên có mắt. Hai người ngoại lai này không phải lợi hại bình thường, xông thẳng vào Tào phủ, hơn năm mươi tên hộ vệ trong phủ cũng không phải địch thủ của bọn hắn, chỉ trong nháy mắt đã bị bọn hắn đánh cho khóc cha gọi mẹ. Lúc ấy ta không có mặt tại hiện trường, không tận mắt nhìn thấy. Nhưng con trai cả của ta chín là một thành viên trong số hộ vệ, hắn nói những võ sư có chút ít bản lĩnh, ở trước mặt hai người kia chỉ đáng vứt đi, chỉ một lát sau, hơn năm mươi người đã bị đánh ngã, Tào Đại Thiện Nhân không có cả thời gian chạy trốn, lập tức bị bọn chúng bắt được.

Phần lớn mọi người trong khách điểm đều bị câu chuyện này hấp dẫn, nghe đến đây, có người sợ hãi thán phục nói:

- Lợi hại như vậy sao? Sau đó thế nào?

Nông phu thọt chân nói tiếp:

- Sau đó...sau đó người ngoại lai nhấc đao giết chết Tào Đại Thiện Nhân, đúng vào thời điểm vô cùng nguy cấp này, một mũi tên lẳng không bay tới, cứu Tào Đại Thiện Nhân. Một thiếu niên anh hùng vọt vào Tào phủ, dừng tưởng hai người ngoại lai kia lợi hại, thiếu niên kia anh hùng mới là anh hùng thật sự, chỉ trong nháy mắt đã khuất phục người ngoại lai.

- Vậy người ngoại lai hiện tại như thế nào?

Đỗ Hà này giờ vẫn im lặng, bây giờ mới lên tiếng.

Nông phu thọt chân lưu loát đáp:

- Đương nhiên là đưa đến quan huyện rồi, Huyện úy Long Môn huyện là một người chính trực vô tư, rơi vào tay hắn, hai người ngoại lai làm sao thoát được.

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều phá lên cười:

- Thật đúng là ông trời có mắt.

Chủ đề này đã đi đến hồi kết, mọi người lại tiếp tục chuyển sang chủ đề khác.

Đỗ Hà thấy không nghe được tin tức có lợi gì, cùng Vũ Mị Nương ra sau hậu đường nghỉ ngơi.

Dọc đường đi, Vũ Mị Nương nói:

- Đỗ đại ca, người nói, người ngoại lai mà bọn họ nói có thể là người chúng ta muốn tìm hay không?

Đỗ Hà cười nói:

- Ta cũng không thể xác định, nhưng khả năng không phải là không có. Tất cả mọi chuyện còn cần đến Dịch Châu Long Môn mới biết được.

Hy vọng là thật, nếu thật sự là bọn hắn, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đối phương vượt biển trở về, trừ phi tồn tại cừu gia, chỉ cần không phải người bệnh tâm thần tuyệt đối không thể động đao giết người vô tội, bên trong nhất định có nguyên do.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà và Vũ Mị Nương thức dậy, chuẩn bị sẵn sàng, thuê một chiếc thuyền, chạy về phía bờ bắc Hoàng Hà.

Hai người tranh thủ thời gian, sánh vai ngồi ở mũi thuyền du lãm Hoàng Hà hùng tráng, cùng nhau trò chuyện, khi bọn họ ở cạnh nhau, tựa hồ nói không hết chuyện.

Đến bờ bắc Hoàng Hà, đi qua Bồ Châu, Bảo Định, một đường dọc theo quan đạo Bắc Thượng, năm ngày sau tới được Long Môn. Đỗ Hà cũng không vội đi tìm Thái Úy địa phương, mà cùng Vũ Mị Nương đi nghe ngóng tin tức của người ngoại lai ở trong huyện.

Hai canh giờ sau, hai người gặp lại, Vũ Mị Nương nói trước:

- Ta cho rằng Đại Thiện Nhân này có vấn đề rất lớn!

Đỗ Hà cười nói:

- Ta cũng vậy!

Kể trong cuộc thì mê, kể bâng quan thì tỉnh, người trong huyện vì người Chu gia làm vô vàn chuyện tốt, bản năng cho rằng bọn họ là người tốt, không thể làm chuyện xấu, dễ dàng bỏ qu những thứ bản chất.

Đỗ Hà, Vũ Mị Nương là người đứng ngoài quan sát, rất nhanh phát hiện ra điểm đáng ngờ bên trong.

409. Chương 413: Bản Án Cũ Năm Mươi Năm Trước

- Nàng phát hiện ra chuyện gì?

Đỗ Hà kêu Vũ Mị Nương ngồi xuống nói, xem xem phát hiện của nàng có khác so với mình không.

Vũ Mị Nương trước tiên rót cho mình một chén trà giải khát, sau đó mới nói:

- Người ngoại lai họ Triệu, tên là Triệu Hồi Tài, trong năm Tùy Văn Đế tổ tiên cũng là người Dịch Châu Long Môn, hơn nữa còn là nhà giàu địa phương, kinh doanh lúa gạo. Hơn năm mươi năm trước, con trai trưởng Triệu gia là Triệu Anh xuôi nam đến Giang Nam nói chuyện làm ăn với người buôn bán gạo ở Giang Nam, trên đường xuôi nam gặp phải bão tố, từ đó về sau không có tin tức gì nữa. Triệu Hồi Tài chính là lấy danh nghĩa con trai Triệu Anh, mục đích hồi hương của hắn là đem tro cốt Triệu Anh về nhà, mai táng tại phần mộ tổ tiên của Triệu gia. Sau khi mai táng Triệu Anh ở phần mộ tổ tiên Triệu gia, hắn lại tự mình tu sửa lại mộ phần hoang vu hơn ba mươi năm. Tất cả chuyện này vốn hợp tình hợp lý, Triệu Hồi Tài lấy thân phận của bậc hậu bối, lo liệu mộ phần tổ tiên như vậy cũng là chuyện nên làm. Nhưng nửa trước tháng, Triệu Hồi Tài đột nhiên không hề có đạo lý cầm lợi khí nhảy vào Tào gia đệ nhất phú thương địa phương, đòi giết vợ chồng Tào đại thiện nhân. Ở đây có một điểm, Triệu Hồi Tài và đồng bạn của hắn đều cầm lợi khí, nhưng hơn năm mươi tên hộ vệ không một ai bị thương, tất cả đều bị quyền cước đánh ngã, có thể thấy được Triệu Hồi Tài cũng không điên cuồng, mà tràn đầy lý trí, lý tính, người hắn muốn tìm, chỉ có vợ chồng Tào đại thiện nhân, căn bản không có tâm tư động tới những người vô tội. Dựa theo suy đoán của ta, bên trong nhất định có nguyên do, có người nói với Triệu Hồi Tài gì đó, Triệu Hồi Tài mới động sát tâm giết vợ chồng Tào đại thiện nhân, mới mạnh mẽ xông tới Tào phủ, nhưng cụ thể là gì, lại không biết rõ...

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Ta nghe ngóng nhiều hơn một ít! Mị Nương, nàng có biết Tào phủ trước kia tên là gì không?

Vũ Mị Nương vốn khó hiểu, lập tức lắp bắp kinh hãi, thấp giọng hô nói:

- Triệu gia năm đó là nhà giàu Long Môn, kinh doanh lúa gạo, mà Tào gia cũng thế. Lẽ nào....bên trong có liên hệ gì...?

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Một người muốn giết người, dựa theo bản tính của con người mà nói nhất định có lý do. Vì vậy, ta mới thử tìm kiếm ân oán giữa Triệu gia và Tào gia. Chỉ có điều đây đã là chuyện hơn năm mươi năm trước, tang thương biến ảo, thiên hạ thay đổi chủ nhân, người biết rõ chuyện xưa không nhiều lắm. Nhưng may mắn lại gặp được một vị lão nhân gia đã qua tuổi thất tuần, từ trong miệng hắn biết được đại khái.

Năm đó Triệu gia có một trai một gái, con trai trưởng Triệu Anh cưới vợ là Vương thị, có hai đứa con, thứ nữ Triệu thị gả cho Tào Bác Sơn Đông, chính là Tào Đại Thiện Nhân hiện tại. Triệu gia bởi vì Triệu Anh mất tích, người cầm quyền là vợ chồng Triệu lão. Căn cứ vào lão giả nhớ lại, vợ chồng Triệu lão vô cùng sủng ái hai đứa trẻ của Triệu gia. Về sau Tào Bác và Triệu thị về tới Long Môn huyện, vợ chồng Triệu lão tựa hồ vì tuổi tác đã cao, mới giao lại chuyện làm ăn cho hai người bọn họ quản lý. Mấy năm sau, vợ chồng Triệu lão vô tình chết dưới đao kiếm của kẻ trộm, Vương thị cũng theo đó ốm chết, về phần hai đứa trẻ Triệu gia, bởi vì ham chơi đốt lều cỏ nhà mình, cùng nhau chết cháy, đến lúc này Triệu gia xem như tuyệt hậu, vì vậy mới trở thành Tào gia hiện giờ.....

Vũ Mị Nương hít vào một ngụm lãnh khí, trong mắt có vẻ không đành lòng:

- Nếu tất cả chuyện này đều là Tào Bác và Triệu thị gây nên, vậy thật sự cũng quá nhẫn tâm.

Đỗ Hà cũng thở dài, đứng dậy nói:

- Mặc dù không thể khẳng định, nhưng cũng không sai biệt lắm..... Được rồi, chúng ta cứ nghe ngóng đã. Ta sẽ đến huyện nha tìm Huyện úy, nàng có muốn đi cùng không...

Vũ Mị Nương vội vàng đứng lên nói:

- Đương nhiên là cùng đi.

Huyện úy tương đương với Giám đốc cục công hiện tại, chức quan Đường triều được phân bổ rất rõ ràng, mọi người đều có phân công, Thái thú phụ trách chính vụ trong huyện, còn Huyện úy thì phụ trách xử án trộm cướp. Mặc dù Huyện úy là cấp dưới của Thái thú, nhưng Thái thú không có quyền hỏi đến công việc xử lý vụ án của Huyện úy.

Triệu Hồi Tài phạm phải tội danh hình sự, vì vậy do Huyện úy toàn quyền xử lý.

Huyện úy Long Môn huyện họ Vũ, tên là Vũ Phong, được xưng tụng là Vũ Thiết Diện, là người cương trực vô tư, hoàn toàn không làm hổ thẹn biệt danh của hần, nhưng lúc này lại cau mày, vô kế khả thi. Vì vụ án của Triệu Hồi Tài là một vụ án rất đặc biệt, với tư cách một người chấp pháp, theo lẽ công bằng xử lý bất cứ vụ án gì là pháp tắc hần thờ phụng từ trước đến nay.

Đối mặt với vụ án của Triệu Hồi Tài, hần cũng không bị danh khí của Tào Bác mê hoặc như những người khác, mà phát hiện ra một số điểm đáng ngờ. Triệu Hồi Tài cố nhiên có tội, nhưng Tào Bác chưa hẳn là Đại Thiện Nhân thật sự, chỉ là bản án cũ đã qua hơn năm mươi năm.

Trong năm mươi năm này, cuối thời nhà Tùy đã trải qua đại náo động tàn khốc nhất, Long Môn vốn là đại huyện có 50 vạn nhân khẩu, giảm mạnh xuống còn tám vạn, người biết rõ chuyện năm đó có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa người hiểu rõ tình huống đều có trí nhớ không rõ, qua tuổi thất tuần. Bọn họ chỉ biết câu chuyện đại khái, cũng đều là tin đồn thất thiệt trong ẩn tượng, không tìm thấy bất cứ bằng chứng gì chứng minh Tào Bác có tội.

Nếu không chứng minh được Tào Bác có tội, cũng có ý nghĩa Triệu Hồi Tài phải gánh chịu tất cả trừng phạt của pháp luật.

Tình huống như vậy, thật sự không phải điều hần mong muốn.

- Huyện úy đại nhân, ngoài phòng có một nam một nữ cầu kiến.....

Ngay khi hần đang vì thế mà hao tổn tinh thần, đột nhiên nhận được thông báo của binh lính!

Hần còn tưởng rằng là dân chúng đến báo án, Vũ Phong chỉnh đốn và sắp đặt quan phục nói:

- Mời bọn họ vào...

Một nam một nữ trước sau tiến vào phủ nha.

Vũ Phong nhìn thấy người tới là một đôi trai tài gái sắc, nhất là trên người lại có luồng khí chất không giống người thường, cũng biết đối phương thực sự không phải dân chúng đến báo án, bước lên phía trước vắn an!

Người tới đương nhiên là Đỗ Hà và Vũ Mị Nương!

Đỗ Hà thấy Vũ Phong bước đến nghênh đón, nhưng biểu hiện không kiêu ngạo không siểm nịnh, có chút thoả mãn, cười nói:

- Tại hạ là Đỗ Hà ở Trường An!

Hần nói xong lấy ra con dấu tùy thân, biểu thị thân phận của mình.

Vũ Phong thâm thất kinh, đại danh của Đỗ Hà sớm đã theo sự tích của hần, truyền khắp Đại Đường, Vũ Phong sớm có nghe nói.

- Huyện úy Long Môn huyện Vũ Phong, bái kiến Đỗ đại nhân!

Đỗ Hà không có quyền quản hạt chính vụ Long Môn, nhưng chức quan của hần lại lớn hơn Thái thú và Huyện úy rất nhiều.

- Không cần đa lễ!

Đỗ Hà tiến lên đỡ hấn dậy.

- Hôm nay tại hạ đến đây là vì chuyện của Triệu Hồi Tài, trước tiên muốn gặp mặt Triệu Hồi Tài một lát, không biết Vũ Huyện úy có thể thu xếp hay không?

Vũ Phong nhượng mào, nhất thời lạnh mặt:

- Đây là Đỗ đại nhân muốn can thiệp chính vụ Long Môn ta? Mặc dù đại nhân rất được đề sủng, nhưng cũng không có chức quyền này!

Đỗ Hà cũng không tức giận, Sơ Đường chính trị thanh minh, tham quan ô lại hầu như không có, tuyệt đại bộ phận quan viên đều được chọn lựa kỹ càng, đối với biểu hiện này của Vũ Phong, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ nói:

- Vũ Huyện úy không nên tức giận, cũng đừng hiểu lầm. Đỗ mỗ chưa từng có ý định vượt quyền can thiệp chính vụ Long Môn huyện. Ta cũng không tin Vũ Huyện úy không có bất kỳ hoài nghi gì đối với vụ án của Triệu Hồi Tài. Cũng không sợ nói thật cho người biết, tồn tại của Triệu Hồi Tài có tác dụng vô cùng quan trọng đối với Đại Đường ta. Nếu cần thiết, ta sẽ xin Bệ Hạ hạ lệnh, để cho Bệ Hạ đặc xá Triệu Hồi Tài. Nhưng đây cũng không phải điều ta mong muốn, bởi vì nếu được đặc xá, vụ huyết án liên quan đến Triệu Hồi Tài có thể sẽ không thể sửa lại, một số người dưới cửu tuyền cũng không cách nào nhắm mắt. Cho nên, bản ý của ta là trước khi trả lại trong sạch cho Triệu Hồi Tài, điều tra rõ vụ án hơn năm mươi năm trước, liên quan đến Triệu gia. Lúc này, cho dù Vũ Huyện úy xem Đỗ Hà ta là thủ hạ cũng không sao, ta chỉ muốn điều tra hết thủy, cho nên cần Vũ Huyện úy trợ giúp.

Vũ Phong trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Đỗ đại nhân đã có thể nói ra Triệu gia, đủ thấy đại nhân đã có tìm hiểu nhất định về vụ án đặc biệt này. Ta cũng tin Đỗ đại nhân sẽ không làm ra chuyện phạm hủ trái pháp luật. Đại nhân đã nói như vậy, Vũ Phong cũng không cự tuyệt. Đúng như đại nhân đã nói, Vũ mỗ xác thực còn có nghi kị đối với vụ án này, nhất là biểu hiện gần đây của vợ chồng Tào Bác rất khác thường, mơ hồ như có tật giết mình. Ta đã tìm những lão giả còn sót lại trong thôn, biết được câu chuyện Tào gia thay thế Triệu gia, hoài nghi vợ chồng Tào Bác mưu hại mệnh, nhưng thời gian trôi qua đã quá dài, đã không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào nữa. Ngoài ra mấu chốt nhất vẫn là thân phận của Triệu Hồi Tài, hấn nói phụ thân hấn Triệu Anh gặp phải bão tố, nhưng may mắn không chết, bị thổi tới một đảo hoang dị quốc tha hương sống sót, cho đến trước đó không lâu mới quay về Trung Nguyên. Đại Đường ta không có bất kỳ cái gì chứng minh thân phận, hiện giờ ngay cả hấn có phải là nhi tử của Triệu Anh hay không cũng không thể khẳng định, hiện tại phụ nhân Tào Bác một mực chắc chắn Triệu Hồi Tài là giả mạo, căn bản không phải nhi tử huynh trưởng của thị, tất cả chuyện này đều là quỷ kế của Triệu Hồi Tài muốn cướp đoạt gia sản của Tào gia.

Đại nhân cũng biết danh vọng của Tào Bác ở Long Môn, tựa hồ tất cả dân chúng đều tin tưởng vợ chồng Tào Bác là người vô tội, trước khi chưa có căn cứ chính xác, ta cũng rất khó xử án. Cho nên vụ án này cứ mãi kéo dài, đến nay cũng không có công khai thẩm vấn.

- Có lẽ có chứng nhân!

Vũ Mị Nương hiếu kỳ nói:

- Triệu Hồi Tài vượt biển mà đến, ngay cả Đại Đường ta thay Tùy cũng không rõ, chớ nói chi là chuyện vợ chồng Tào Bác phạm lỗi. Nếu không phải có người bẩm báo tình hình thực tế, ta nghĩ Triệu Hồi Tài sẽ không vô cớ nảy sinh ý đồ giết người. Người nói mọi chuyện cho Triệu Hồi Tài chính là người biết tình hình thực tế.

Vũ Phong cũng không lộ ra bất cứ vui mừng gì, chỉ thở dài nói:

- Nếu đúng như Triệu Hồi Tài đã nói, người đó chính là vú em Triệu gia, năm đó người này tận mắt nhìn thấy Tào Bác phóng hỏa thiêu cháy hai đứa trẻ của Triệu gia, chỉ có điều bà ta nhát gan, sợ rước họa đến người nhà, không dám nói ra. Mấy tháng trước, bởi vì tuổi tác đã cao, không còn sống lâu được nữa. Sau khi nghe tin Triệu Hồi Tài quay về, có lẽ cảm thấy hối hận, cảm thấy có lỗi với Triệu gia, lúc này nói lại tất cả cho Triệu Hồi Tài. Nói xong mọi chuyện, bà ta đã chết bệnh. Ta đã từng tra hỏi người nhà của vú

em, bọn họ chỉ biết trước khi tổ mẫu mình lâm chung, xác thực có lời kéo Triệu Hồi Tài nói chuyện, nhưng là người sức tàn cạn kiệt, nói chuyện với Triệu Hồi Tài, bọn họ cũng không nghe thấy là chuyện gì, bọn họ cũng không thể làm chứng nhân. Đầu mối duy nhất cũng đã đứt đoạn.....

Đỗ Hà cười nói:

- Biện pháp nhất định là có, trước đó hãy cho ta gặp Triệu Hồi Tài a, ta có một sự tình muốn hỏi tình tường. Việc này quan hệ đến tương lai Đại Đường, quan trọng hơn việc trả lại trong sạch cho hắc trăm ngàn lần.

Vưu Phong rất sáng khoái đáp:

- Tội danh của Triệu Hồi Tài là âm mưu giết người, cũng không phải tử tội, có thể vào thăm tù, chỉ cần đại nhân không ngại bẩn thì có thể vào thăm.

Đỗ Hà không sao cả, nhưng Vũ Mị Nương nhất định ngại bẩn, hắc nhìn nàng hỏi:

- Có sợ bẩn không?

Vũ Mị Nương cười nói:

- Ta không quan tâm!

Nàng không nói không sợ, mà là nói không quan tâm, cũng tức là nói chỉ cần có hắc, chuyện gì nàng cũng không quan tâm.

410. Chương 414: Hành Trình Gian Nan

Bên trong nhà lao ẩm ướt huyện Long Môn.

Triệu Hồi cùng một người có màu da ngăm đen thật hiếm thấy đang dựa lưng vào nhau, sắc mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cơ Lâm Bối Khắc, là Triệu Hồi này có lỗi với người!

Sắc mặt Triệu Hồi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, Đại Đường cùng hoàn cảnh sinh tồn của hắc khác nhau về bản chất, tập tính sinh hoạt cũng khác nhau thật lớn. Bộ lạc của họ nằm trên bình nguyên mênh mông, trên bình nguyên có cả vạn đầu trâu rừng, tung hoành ngang dọc, thể không thể đỡ. Mà bọn họ là chiến sĩ nhờ vào việc săn trâu rừng mà sống sót. Lẫn nhau chung sống hòa thuận, cùng nhau đối phó kẻ địch, cảm tình đặc biệt sâu sắc. Nhưng ở nơi đó cường giả vi tôn, dũng sĩ có được đặc quyền cực cao.

Đối với cừu địch họ luôn dùng phương thức trả thù theo kiểu chủ nghĩa anh hùng.

Cho nên khi biết được hai huynh đệ còn sống sót của cha mình lại bị người thiêu chết tàn nhẫn tại Đại Đường, ngay lập tức họ liền dùng phương thức chủ nghĩa anh hùng ở bộ lạc đến xử lý vấn đề, nương theo vũ dũng đánh đến tận cửa, giết cừu địch báo thù, nhưng không thể tưởng được hành động này của mình lại xúc phạm luật pháp nghiêm trọng, làm cho bản thân bị nhốt vào nhà lao ẩm ướt âm lạnh.

Người được gọi là Cơ Lâm Bối Khắc nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, tỏ vẻ không cần chú ý.

Thanh âm tiếng bước chân vang lên, tiếng bước chân của vài người truyền vào trong tai bọn họ, hai người nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy có bốn người đang chậm rãi đi đến.

Một là thủ vệ nhà lao, một là huyện úy Vưu Phong của Long Môn huyện từng nhiều lần đi tới tra hỏi tình tiết vụ án, ngoài ra hai người còn lại đều còn trẻ tuổi, nhưng oai hùng bất phàm, khí độ rộng lớn, một người khác lại xinh đẹp động lòng người.

Cảnh giới khinh công của Đỗ Hà nhập hóa, rơi xuống đất thật yên ắng, dĩ nhiên bọn họ không thể phát giác.

Đi tới trước lao phòng của hai người, ánh mắt Đỗ Hà rơi lên trên người của Cơ Lâm Bối Khắc, ánh mắt chợt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Mọi người đều biết tại Trung Quốc đa số đều là người da vàng, mà màu

da ngăm đen là đặc thù rõ rệt của người Anh – diêng đại lục Châu Mỹ. Triệu Hồi có bề ngoài chẳng khác gì bọn họ, chỉ có Cơ Lâm Bối Khắc rõ ràng là khác hẳn.

Đỗ Hà tiến lên một bước, để thủ vệ mở ra cửa lao phòng, sau đó mới mở miệng nói:

Tại hạ Trường An Đỗ Hà, tới nơi này là muốn trợ giúp các người. Về chuyện của hai người ta đã đại khái nghe được Vũ huyệt úy nói qua, hiểu được sơ lược. Chỉ là Đại Đường có pháp chế cùng quy định, các người đã xúc phạm pháp luật nên phải bị trừng phạt tương ứng, về thù hận của thân nhân các người, chỉ cần tại hạ tra ra hết thấy quyết không buông tha kẻ dám vi phạm pháp lệnh...

Có người bề ngoài trời sinh hèn mọn bỉ ổi, làm cho không ai có thể tín nhiệm, có người trong lời nói lại đặc biệt có mị lực, làm người ta không điều kiện sinh ra cảm giác tín nhiệm, Đỗ Hà thuộc về loại người thứ hai.

Nghe được lời nói này của Đỗ Hà, Triệu Hồi đứng lên hoàn lễ, mọi cử động đều theo lễ tiết tiêu chuẩn của cổ nhân.

Đỗ Hà có chút ngoài ý muốn.

Triệu Hồi cười giải thích:

Đây đều là cha ta dạy cho ta, cha ta nói mặc dù đang ở nơi tha hương, cũng không được quên thân phận của chúng ta, quốc gia của chúng ta. Lễ nghi là truyền thống văn hóa của quốc gia, với thân phận là người Hoa Hạ, nhất định phải nắm giữ ngôn ngữ cùng lễ tiết Hoa Hạ...

Lễ tiết là sự tôn trọng giữa người với người khi tiếp xúc lẫn nhau, điểm này là truyền thống mỹ đức, Triệu Hồi dù ở quốc gia khác nhưng vẫn không quên điểm này, thật sự khó được.

Ta biết rõ các người đến từ hải ngoại xa xôi, chỉ là có chút hiểu kỳ phụ thân người làm sao đến được địa phương kia...

Rốt cục Đỗ Hà cũng hỏi thăm tới tình huống mà hắn muốn biết nhất, với khoa học kỹ thuật hàng hải thời đại kia, muốn đi xa trên biển cơ hồ là chuyện không thể nào.

Triệu Hồi thở dài:

Kinh nghiệm bên trong ta nghe cha ta kể lại không biết bao nhiêu lần. Năm đó cha ta xuôi Giang Nam bàn chuyện làm ăn với thương nhân kinh doanh gạo Giang Nam, lại không nghĩ tới gặp phải trận bão tố trăm năm khó gặp, thuyền trưởng là một người có kinh nghiệm phong phú, hắn nói sức gió quá mạnh, nếu ngược gió mà đi chỉ sẽ lật thuyền tử vong, không bằng thuận gió mà đi. Vì vậy thuyền không bị khống chế thuận gió phiêu lưu. Gió lớn thổi suốt năm ngày đêm, rốt cục đã dừng lại. Khi kiểm kê nhân số đã bị thương vong hơn phân nửa, thuyền hàng bị hao tổn nghiêm trọng, dù là mái chèo bánh lái cũng hư hao triệt để. Thuyền hàng dựa vào viên luân mà động, hiện tại hư hao, chỉ phải dựa vào thuyền buồm mà đi. Bánh lái hư hao thuyền cũng không thể rẽ vào, chỉ đi thẳng về phía tây. Trong bất hạnh lại gặp may mắn, thuyền hàng chứa đầy gạo, lúc đó khí trời đã tốt, hai ba ngày còn có trận mưa lớn không lo chuyện ăn uống. Cứ như vậy bọn họ phiêu lưu trên biển suốt hai tháng, bên trong có người bệnh chết, có người không chịu được tự sát, nhân số tử vong hơn năm mươi người, đại thuyền hàng vốn có hai trăm người ở thời điểm đó chỉ còn lại hơn năm mươi người. Hơn hai tháng sau rốt cục họ gặp được một hòn đảo hoang, bước lên lục địa nhưng họ không biết mình đang ở nơi nào. Hơn năm mươi người ngoại trừ phụ mẫu ta cùng một gia đình thuyền gia, phần lớn đều là thuyền viên, nhất là vị thuyền trưởng kinh nghiệm phong phú càng tinh thông kỹ thuật công tượng. Vì vậy năm mươi người ở lại trên đảo hoang, vừa dùng gạo làm giống trồng trọt tự túc, vừa tu sửa thuyền hàng ý định về nhà. Sau khi chuẩn bị một năm, bọn họ lại lên thuyền. Mới đầu họ đi về hướng bắc, nhưng bởi khí hậu ảnh hưởng, bầu trời luôn âm trầm âm u, không biết mặt trời mọc hay lặn, không cách nào phân biệt phương hướng, sau một lần gặp được xoáy nước, đã hoàn toàn mất hẳn hướng đi, không còn biết đi đâu. Chỉ đành đi mãi không có mục đích, loại tình huống này duy trì suốt nửa tháng thời gian. Mãi khi nhìn thấy được mặt trời, bọn họ mới biết rõ mình đi nhầm đường biển, thay vì đi hướng tây họ lại lần nữa tiến thẳng về hướng đông hơn một tháng.

Lúc đó thuyền trưởng có nói với mọi người, thức ăn chỉ còn lại tầm một tháng, nếu quay về đường cũ không có hòn đảo nào chỉ còn con đường chết, chỉ đành tiếp tục đi tới hướng bắc, may mắn có thể phát hiện được lục địa. Vì vậy mọi người kiên trì đi về hướng bắc. Nhớ rõ cha ta có nói lúc đó gió đông rất lớn, tốc độ

đi thuyền của họ thật nhanh, ước chừng qua thêm một tháng ngay khi lương thực cạn kiệt, họ đi tới một địa phương, nơi đó phát hiện có nhân loại. Là nhân loại không giống như người Hoa Hạ chúng ta. Bọn họ lại phi thường nhiệt tình thu nhận những người ngoại lai như chúng ta. Thuyền trưởng bởi vì quá lao tâm lao lực nên không bao lâu bị bệnh mà chết. Việc này tương đương với việc đứt đoạn ý niệm quay về nhà của mọi người. Tất cả mọi người đều biết rõ họ còn sống đến lúc đó là nhờ vào kinh nghiệm phong phú của thuyền trưởng, không có thuyền trưởng ở trên biển căn bản là nửa bước khó đi. May là trước khi chết thuyền trưởng đem tâm đắc cả đời mình ghi chép lại thành quyển sách cho chúng ta học tập tham khảo. Nhưng hơn bốn mươi người còn lại đã không còn can đảm tiếp tục phiêu bạt trên biển. Bọn họ thành gia tại chỗ, phụ thân bởi vì tưởng nhớ thể nhi ở nhà nên không tái hôn, mẹ ta lại không hề hối hận ở bên cạnh chăm sóc cha ta. Thẳng đến mười năm sau cha ta mới tiếp nhận mẹ ta, an ổn nơi đó. Từ đó tới ba mươi năm sau, khi ta hiểu được sự tình, mỗi ngày cha ta dạy ta văn hóa Hoa Hạ, hơn nữa cho ta học tập cách tạo thuyền, điều khiển thuyền, ta biết rõ cha ta đem hi vọng quay về nhà ký thác lên những tiểu bối như chúng ta, cha ta đặt cho ta tên Triệu Hồi, chính là theo nghĩa quy hương, là hi vọng có một ngày ta có thể quay về quê hương. Ta biết rõ đời này phụ thân hi vọng lớn nhất là có thể về nhà. Trước khi cha lâm chung cũng lưu lại di ngôn mong ta mang theo tro cốt của hân quay về chôn cất tại phần mộ tổ tiên Triệu gia. Hơn nữa còn dùng danh nghĩa Triệu gia tử tôn thay thế hân dập đầu với gia gia nãi nãi cùng tạ lỗi với hai vị ca ca của cha ta. Vì vậy ta không ngừng học tập kỹ xảo đi biển suốt ngày đêm. Những người cùng lứa với cha ta cũng có ý nghĩ như vậy, địa phương kia tuy thật tốt, nhưng dù sao cũng không phải là quê hương! Hai năm trước, hậu nhân của nhóm người đi biển ngày trước còn sáu mươi tám người cộng thêm năm mươi hai người địa phương nguyện ý gia nhập, tổng cộng là một trăm hai mươi người mang theo kỳ vọng của những bậc tiền bối, bước lên đường về nhà.

Con đường về nhà gian nan gấp mười lần trong sự tưởng tượng của chúng ta, hơn trăm người trải qua bao trắc trở trên biển, trải qua trùng trùng điệp điệp gian khổ, dùng suốt hai năm thời gian rốt cục về tới quê hương mà chúng ta tha thiết ước mơ. Nhưng phải...trả một cái giá quá lớn!

Nói tới đây, một đại nam tử như Triệu Hồi đã bật khóc thành tiếng.

Người Anh – diêng làn da rám nắng cũng lăn xuống nước mắt.

Một trăm hai mươi người a, khi chúng ta đi tới được Giang Nam, chỉ còn lại hai chúng ta, những người khác đã toàn bộ chết tại trên biển...

Đỗ Hà, Vũ Mị Nương, Vưu Phong đều lộ ra vẻ không đành lòng, xác thực cái giá phải trả thực sự quá lớn, gian khổ bên trong dù Triệu Hồi chỉ dùng vài câu khái quát nhưng khốn khổ họ từng trải qua nếu không phải đích thân kinh nghiệm vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng.

Đỗ Hà cảm khái nói:

Hết thấy đều đã đi qua, hoan nghênh về nhà. Tuy hiện tại không phải là Đại Tuyền như người tưởng tượng, nhưng Đại Đường cũng giống như Đại Tuyền, đều là quốc gia của người Hoa Hạ, đều là người một nhà.

Triệu Hồi nặng nề gật nhẹ đầu.

Đúng rồi, khoai lang kia các người còn nữa không?

Đỗ Hà nhìn thấy vẻ mặt mê mang của Triệu Hồi liền đưa tay phác họa ra hình dạng khoai lang, lại nói:

Là thứ đồ vật mà người đưa cho người đã cứu các người ở tại Giang Nam!

Triệu Hồi chợt hiểu ra:

Người nói là khoai ngọt đi, đoạn đường đi vốn luôn dựa vào nó, nếu không có nó chúng ta đã sớm chết đói dọc đường rồi. Nhưng ta không còn, sau khi đưa cho người của Vũ gia đã cứu ta một ít, dọc đường chúng ta đã ăn hết. Nhưng ở trên đảo nhỏ phía đông Giang Nam có loại khoai đó. Mấy tháng trước chúng ta gặp phải phong bạo, phiêu lưu đến hòn đảo kia. Ở trên đảo không có thức ăn gì, chúng ta đã lấy khoai trồng nơi đó, sau mùa thu hoạch mới ra đi. Còn chưa đi được mấy ngày thì thuyền va phải đá ngầm nên gặp nạn, cuối cùng mới được người của Vũ gia cứu lên thuyền. Khi chúng ta rời khỏi đảo, còn rất nhiều khoai không thể mang theo, vì vậy làm một hầm sâu lưu lại, giống khoai kia trên đảo vẫn còn.

Thật tốt quá!

Đỗ Hà cao hứng hét to một tiếng, nói:

Đã có loại khoai kia, về sau Đại Đường không cần tiếp tục ưu phiền rồi. Triệu huynh đệ, chỉ cần người nguyện ý đem loại khoai ngọt kia đưa cho Đại Đường, đó chính là thiên đại công lao!

Triệu Hồi tỏ vẻ thản nhiên:

Loại khoai kia ở chỗ chúng ta có thể xếp thành núi, hiếm có lắm sao? Có lập công hay không chúng ta không quan tâm, nhưng nếu như người muốn ta tặng hết cho người!

Tốt! Chúng ta một lời đã định, nhưng trước tiên phải lấy lại công đạo cho gia gia nãi nãi của người!

Đỗ Hà cười nói, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng sắc bén.

411. Chương 415: Chuyện Ma Quái Trong Tào Gia

Sau một lúc đối thoại với Triệu Hồi, Đỗ Hà phi thường hài lòng với tin tức đạt được, một mặt chứng minh Triệu Hồi quả thật đến từ đại lục Châu Mỹ, hơn nữa còn lưu lại dấu chân ở Châu Mỹ, về phần tại sao trong lịch sử không ghi chép lại, rất có thể là do sự tồn tại của hắn quá bé nhỏ không đáng kể nên không người hay biết.

Tuy rằng hắn mang đến khoai lang, nhưng đã ăn hết trên đường đi, đối với người đi đường không có bất kỳ cống hiến, dĩ nhiên sử quan không cần biết đến sự hiện hữu của bọn họ.

Về phương diện khác, thuở nhỏ Triệu Hồi đã được học tập kỹ thuật sinh tồn trên biển, dưới tình huống không có được hàng hải thuyền xuất sắc vẫn thành công từ đại lục Châu Mỹ vượt biển đi tới Đại Đường, đây là chuyện cực kỳ không dễ dàng, tuy rằng trả giá lớn, một trăm hai mươi người chỉ sống sót được hai người, nhưng nếu cho hắn loại thuyền đi biển tốt nhất cùng la bàn xác nhận phương hướng, kết quả có thể nghĩ sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Đi ra khỏi nhà lao, Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương từ biệt Vưu Phong, tìm một khách sạn trong huyện ở lại.

Hai người thương nghị một lúc, nhất trí cho rằng nhúng tay vào chỗ những lão nhân trong huyện, hỏi xem có người nào biết chuyện hay không. Bởi vì chuyện đã qua năm mươi năm, muốn chứng minh phụ thê Tào Bác có tội, vật chứng đương nhiên không thể tồn tại, tìm nhân chứng chính là lựa chọn duy nhất.

Bọn họ chia ra hai đường, một đi thành bắc điều tra, một đi qua thành nam tìm hiểu, ước hẹn sau hoàng hôn gặp lại tại khách điếm.

Bận rộn cả buổi chiều, Đỗ Hà hoàn toàn không có chút thu hoạch, thời gian dài đằng đẳng cơ hồ đã che giấu hết thấy mọi chân tướng sự thật.

Quay về tới khách sạn, Vũ Mị Nương đã chờ từ lâu, nhìn gương mặt của nàng cũng đã biết không lấy được tin tức gì hữu dụng.

Vũ Mị Nương đắm vai bóp chân, thở dài:

Thời gian quá lâu, chân chính hiểu biết hết thấy chỉ sợ cũng chỉ có hai phụ thê kia mà thôi!

Đỗ Hà vốn đã hết đường xoay sở, nhưng vừa nghe lời nói của Vũ Mị Nương, trong mắt chợt sáng ngời, cười nói:

Có, ta có phương pháp làm cho phụ thê Tào Bác tự mình nhận tội!

Vũ Mị Nương kinh ngạc nhìn hắn.

Đỗ Hà mỉm cười, trong dáng tươi cười tràn ngập vẻ tự tin khiến cho Vũ Mị Nương nhìn đến ngẩn ngơ, trong lòng nhảy mạnh, vội ho khan một tiếng che giấu, hỏi:

Có biện pháp gì?

Đỗ Hà không đáp mà hỏi ngược lại:

Muội suy nghĩ một người qua tuổi bảy mươi trong lòng để ý nhất là thứ gì?

Vũ Mị Nương trầm mặc một lát, trong mắt chợt sáng ngời, nói:

Hắn là con cháu đi!

Không sai!

Đỗ Hà vận phần khẳng định, nói:

Một người cho dù xấu xa cỡ nào, nhưng luôn đối với con cháu mình có được cảm tình đặc biệt, nhất là người đã già, phần cảm tình này càng tăng thêm gấp bội. Nếu như báo ứng của bọn hắn lại buông xuống trên thân người con cháu, muội cảm thấy người làm phụ mẫu còn ngồi yên được hay sao?

Vũ Mị Nương vỗ tay nói:

Đỗ đại ca muốn bắt con cháu phu thê Tào Bác bức bách bọn hắn nói ra sự thật?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

Đó chẳng qua là hạ sách, ta cũng không muốn mang tội danh bắt cóc trên người, còn phải nghĩ phương pháp...muội ngẫm lại xem...

Vũ Mị Nương nhú mày suy nghĩ sâu xa.

Đỗ Hà cười cổ quái, thân hình chợt lóe, xuất hiện ngay sau lưng Vũ Mị Nương, kề sát bên tai nàng hét to một tiếng:

Oa!

Vũ Mị Nương sợ tới mức rùng mình, gương mặt yêu kiều lập tức mất đi huyết sắc, nàng kêu lên một tiếng hoảng sợ, lại liếc mắt nhìn người khởi xướng, thấy hắn đang làm mặt quỷ trên choker, dở khóc dở cười giậm chân nói:

Huynh...huynh rõ ràng ở trước mặt muội, từ khi nào lại chạy ra phía sau đây?

Đỗ Hà đắc ý khom người nói:

Vũ nhị cô nương của ta, hình như muội đã quên ta có bốn sự lên trời xuống đất thì phải?

Vũ Mị Nương giật mình tỉnh ngộ, cười nói:

Muội hiểu rồi, Đỗ đại ca dự định giả quỷ dọa nạt bọn hắn!

Đáp đúng!

Đỗ Hà vỗ tay một tiếng, nói:

Ta tin tưởng trên thế giới không ai giả dạng quỷ thích hợp hơn so với ta!

Kỳ thật giả quỷ tự mình đi dọa phu thê Tào Bác là chuyện đơn giản nhất, nhưng mặc dù phu thê Tào Bác có tội, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, đã hơn sáu mươi, giả quỷ dọa bọn hắn Đỗ Hà thật sự làm không được.

Cha nợ con trả, chỉ đành ủy khuất con cháu phu thê Tào Bác.

Ta đi xuống chuẩn bị một ít đồ vật cần thiết!

Trên mặt Đỗ Hà hiện lên dáng tươi cười đắc ý với trò đùa dai.

Đêm khuya gần sáng.

Nhi tử của Tào Bác là Tào Tôn cùng phu nhân Dương thị đang ở bên trong phòng ngủ say sưa.

Đột nhiên một trận tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

Đồng đồng đồng đồng...

Thanh âm vang dội giữa đêm khuya.

Chuyện gì vậy?

Tào Tôn bưng tỉnh, mờ mịt mở mắt biếng nhác xuống giường, mở ra cửa phòng nói:

Ai vậy a?

Hắn định thần nhìn ra, chợt thấy ngoài phòng không một bóng người, nhưng tiếng “đông đông đông đông” vẫn vang lên mãi không dứt.

Lúc này Tào Tôn mới phát giác đó không phải tiếng gõ cửa mà là tiếng gõ cửa sổ, địa phương vang lên không phải cửa phòng mà là cửa sổ, gương mặt hắn chợt không còn chút huyết sắc, ở trong trí nhớ hắn hiện đang ở trong phòng ngủ lầu hai, mà phương hướng cửa sổ lại là vách tường không có chỗ đặt chân bên ngoài.

Dưới ánh trăng chiếu xuống, một đạo nhân ảnh lắc lư ngay cửa sổ, có cỗ chất lỏng đang chảy trên cửa sổ, đen tuyền nên không nhận ra là vật gì.

Tào Tôn bị hù dọa đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, hoàn toàn biến thành ngây ngốc, muốn há mồm quát lên nhưng phát hiện yết hầu của mình như bị bịt kín, miệng mấp máy muốn kêu nhưng không cách nào kêu ra tiếng, muốn chạy lại phát hiện hai chân nặng tựa ngàn cân, làm sao cũng không nâng lên nổi. Đây là biểu hiện của một người lâm vào sợ hãi cực độ, bởi vì sợ hãi ảnh hưởng tới đại não, trong tiềm thức phong bế năng lực nói chuyện cùng hành động của chính mình. Bản thân hắn sẽ không tự giác, chỉ cho rằng mình nhận lấy nguyên rủa.

Chất lỏng kia không ngừng chảy xuống, trên cánh cửa dần dần xuất hiện một chữ.

Chết!

Phu nhân của Tào Tôn là Dương thị cũng bưng tỉnh dậy, còn chưa biết chuyện gì xảy ra.

Tướng công, tướng công...

Vừa mê mang gọi được hai câu, đi tới bên cạnh, theo ánh mắt Tào Tôn nhìn về hướng cửa sổ, vẻ mông lung buồn ngủ lập tức tan biến trên chín tầng mây, lỗ chân lông trên người toàn bộ dựng thẳng lên, há miệng phát ra một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế:

Nha...quỷ a...

Hai mắt nàng ta trợn trắng, trực tiếp bị dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Tào Tôn bị tiếng thét chói tai kia làm bưng tỉnh, hồi phục lại tinh thần, phát hiện mình đã có thể hành động liền quát to chạy ra khỏi phòng.

Tiếng thét chói tai giữa đêm khuya đem thị tỳ gia đình trong phủ đang chìm trong mộng đều đánh thức.

Người đầu tiên tỉnh lại chính là Tào Quý, là đệ đệ của Tào Tôn, hắn ở ngay phòng đối diện, vừa mở cửa liền thấy sắc mặt đại ca trắng bệch sợ hãi, toàn thân ướt đầm như rơi xuống nước, trên mặt tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Làm sao vậy đại ca?

Tào Quý quan tâm tiến tới, vừa bước được một bước lập tức hoảng sợ ngã quỵ xuống đất.

Ngay sau lưng Tào Tôn đột nhiên nổi lên một trận sương khói, một bạch y quỷ quái tóc tai bù xù, thất khiếu tuôn máu đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt thâm đáng sợ, chẳng khác gì quỷ quái ghê rợn trong những chuyện cổ sự lưu truyền.

Giết...

Giết...

Giết...

Bạch y quỷ quái học ra đầu lưỡi, từ trong cổ họng truyền ra thanh âm cực kỳ âm trầm, chẳng khác gì thanh âm đến từ cửu u địa ngục làm người ta kinh hãi.

Tào Tôn cứng ngắc toàn thân, ngơ ngác quay đầu, hai mắt trợn ngược cũng hôn mê bất tỉnh.

Tào Quý không ngừng lết về phía sau, đã hoảng sợ đến mức nói năng lộn xộn:

Đừng...đừng...đừng...

Nước mắt nước mũi hần đã che kín cả gương mặt...

Bạch y quỹ quái chậm rãi tiến về phía trước, đi từng bước một tới gần.

Sau lưng Tào Quý là cửa phòng, không còn đường thoái lui.

Đừng qua đây...đừng qua đây...

Hần sợ tới mức nhắm nghiền hai mắt lại, không dám tiếp tục nhìn thêm, đợi khi hần mở mắt quỹ ảnh đã biến mất không còn nhìn thấy.

Chỉ có trên mặt đất hiện lên thứ gì đó giống như chữ viết.

Tào Quý lấy hết can đảm đốt lửa, ánh lửa từ môi lửa đỏ tươi cùng chất lỏng như máu chiếu rọi lẫn nhau.

Ta muốn Tào gia, gà chó không yên!

Tám chữ máu chảy đầm đìa tản ra quang mang yêu diễm.

Ta muốn Tào gia, gà chó không yên!

Bên ngoài hành lang truyền tới thanh âm đồng dạng, bạch y quỹ quái phiêu đảng trên hành lang, chẳng khác gì quỹ mị bay tới bay lui trên không trung.

Ha ha ha...gà chó không yên...gà chó không yên...

Thanh âm lạnh lẽo quanh quẩn trên bầu trời đêm.

Chuyện ma quái xảy ra trong Tào gia vào ngày hôm sau đã truyền khắp Long Môn huyện.

Nguyên bản chỉ là tồn tại hư vô mờ mịt, ngay lập tức liền xuất hiện bên trong lời đồn của dân chúng, nhiệt náo ồn ào, trở thành chủ đề nhà nhà đều biết.

Đỗ Hà cố ý đem sự tình làm lớn, cho nên không chỉ dọa nạt Tào Tôn, Tào Quý, còn từng thi triển khinh công lợi dụng dây thép khó thể phát hiện trong đêm khuya, kéo ngang qua bầu trời đêm, làm gia đình tỷ nữ của Tào phủ đều nhìn thấy.

Hôm sau cơ hồ toàn bộ người hầu của Tào phủ đều xin nghỉ việc rời đi.

Đối mặt với quỷ thần, không ai có dũng khí hay có gan đối kháng ngay mặt.

Tào Tôn, Tào Quý hoang mang lo sợ ngồi trong đại sảnh.

Đại ca, làm sao bây giờ?

Sắc mặt Tào Quý trắng bệch, mặc dù đang ở giữa ban ngày, nhưng nhớ tới việc đêm qua hần cũng không nhận được run rẩy toàn thân. Vì bảo đảm trò lừa dối không bị vạch trần, ngày hôm qua Đỗ Hà còn chạy tới Giáng Châu Chiết Trùng phủ mượn máu. Đường triều bởi vì dân cư không đủ, cho nên chọn dùng chế độ phủ binh chế. Ngày mùa dân chúng canh tác, khi nghỉ ngơi thì dân chúng nhập phủ huấn luyện, có thể xem như toàn dân giai binh.

Một Chiết Trùng phủ chỉ ít có hơn ngàn quân tốt, Giáng Châu xem như đại châu, Chiết Trùng phủ nơi này có tới ba ngàn người, mỗi người cho mượn chút máu rất dễ dàng mượn được một thùng lớn.

Đêm qua vết máu dùng dọa nạt người chính là máu người thực sự.

Tào gia trên dưới sau khi xác định, trong lòng đều run sợ, không lời để nói.

Phu thê Tào Bác cũng nghe được tin tức, hai người hoảng sợ thất sắc, lúc trước vì tham niệm hai người hợp mưu thu mua ác đồ địa phương giết chết phu thê Triệu lão, lại dùng thuốc độc giết thê tử của Triệu Anh, vì chặt cổ tận gốc, cuối cùng còn nhẫn tâm đem hai cô nhi của Triệu gia thiêu chết, chẳng lẽ là oan hồn của Triệu gia đến đòi mạng hay sao?

Chính mình gieo xuống hậu quả xấu, tai họa lên người con cháu?

Đáy lòng hai người không yên, không cách nào an tâm.

Tào Tôn cố gắng trấn định, nhưng cơ thể run rẩy đã bán đứng hắn:

Không...không cần quá mức sợ hãi, đến tốt cùng có thật là quỷ quái hay không còn chưa xác định, không bằng chút ta thỉnh một vị pháp sư pháp lực cao thâm đến khu trừ tà, nếu là quỷ quái, tiêu diệt hắn liền vô sự.

Tào Quý đề nghị:

Chúng ta mời ân nhân cứu mạng đến, nếu là quỷ có pháp sư, nếu là giả có ân nhân dùng mãnh cái thể phi thường, nhất định có thể giải quyết đạo tặc!

- Cứ làm như thế đi, ta đi thỉnh pháp sư, ân nhân thì nhờ nhị đệ!

412. Chương 416: Binh Đền Tướng Ngăn

Long Môn khách điểm!

Trong tay Đỗ Hà vuốt vuốt chút vôi phấn còn lại, nhớ tới chuyện trải qua đêm qua liền không nhịn được bật cười a a không ngừng, hắn chưa từng chơi trò đùa kiểu này bao giờ, ngẫu nhiên chơi thử một lần cũng thật có cảm giác, nhất là Tào Tôn, Tào Quý bị dọa tới mức như vậy, hắn chợt nghĩ ngày sau nếu có người nào chọc tới mình, có phải mình cũng nên dùng cùng phương pháp này khiến trách giáo huấn một lần.

Phanh phanh phanh!

Ba tiếng gõ cửa vang lên, Vũ Mị Nương đẩy cửa bước vào phòng, trong tay bưng khay điểm tâm lót dạ.

Bận việc cả đêm nhất định đói bụng đi, đây là điểm tâm Mị Nương đặc biệt chuẩn bị!

Đem khay điểm tâm đặt lên bàn, Vũ Mị Nương nhìn vôi phấn trên bàn, ngạc nhiên hỏi:

Đây là?

Vôi!

Đỗ Hà lấy ra chút nước đổ vào trong vôi phấn, vôi gặp nước liền có đặc tính sôi trào, sẽ dâng lên một trận sương khói, chỉ sau một khắc đã bốc cao lên tới hơn trượng, hắn tự đắc cười nói:

Đêm qua ta đem hai ống trúc chứa đầy vôi buộc trên chân, làm cho sương khói bao quanh người, chẳng khác gì ác quỷ đến từ địa ngục!

Vũ Mị Nương giật mình, trong mắt lóe ánh sao, vẻ mặt sùng bái thờ dài:

Khó trách chuyện ma quái ở Tào gia trong mấy canh giờ mà mọi người đều biết. Đỡ đại ca suy nghĩ chu đáo, chuẩn bị đầy đủ, những người kia không bị trúng chiêu mới là có quỷ...kế tiếp đại ca định làm như thế nào? Trải qua sự việc tối qua, chỉ sợ phu thê Tào Bác sẽ không chịu nổi tự động đi đầu thú đi!

Biết rõ còn cố hỏi!

Đỗ Hà lườm Vũ Mị Nương, chỉ số thông minh của yêu tinh này không thua kém mình chút nào, nếu không cố ý sao lại đi hỏi vấn đề nhọc trí như thế này.

Hì hì!

Vũ Mị Nương cười ngọt ngào nói:

Dựa vào sự lý giải của Mị Nương đối với nhân tính, phu thê Tào Bác thấy con cháu bị kinh sợ đến thế này, hẳn đã có ý tưởng đi đầu thú. Nhưng có ý tưởng cùng hành động thực tế là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, tự động đầu thú cũng cần phải có dũng khí. Chỉ một lần đe dọa là không đủ bức bách bọn họ dừng cảm thừa nhận hết thấy hành vi phạm tội, bọn hắn hẳn phải còn ý định khác. Nói ví dụ, mời cao tăng trừ

tà hoặc thuê cao thủ bắt quỷ. Chỉ khi làm cho bọn hắc cùng đường, bọn hắc mới có thể vì con cháu đảm đương hết thảy chuyện mình đã từng làm!

Đỗ Hà gật đầu cười nói:

Vậy theo chủ ý của muội, đối mặt loại tình huống này, nên làm như thế nào?

Vũ Mị Nương thoáng trầm ngâm, đôi mắt sáng ngời cười nói:

Bình đến tướng ngăn, nước đến lấp đất, theo địch mà động! Muội sẽ cho người theo dõi hết thảy động tĩnh của Tào phủ, xem phương pháp ứng đối của bọn họ, sau đó căn cứ theo phương pháp đối phó của họ thuận thế mà làm. Bọn họ cần mời đạo sĩ trừ tà, vậy hãy để cho người đóng giả Viên Thiên Cương, nếu muốn mời hòa thượng, vậy hãy cho người đóng giả Huyền Trang cao tăng, giả mượn danh bọn họ nói cho phu thê Tào Bác biết là do oan hôn thù hận trở về báo thù, không người có thể địch, trừ phi tiêu tan thù hận trong lòng oan hôn, nếu không con cháu Tào gia vĩnh viễn không có người an tĩnh. Viên Thiên Cương là bán tiên nhân, luận đạo pháp trong Đại Đường không người so sánh được, Huyền Trang cao tăng Phật hiệu cao thâm, ở Đại Đường cũng không ai đánh đồng, có hai người họ chần trệ phu thê Tào Bác, buộc họ thừa nhận hành vi phạm tội sẽ không thành vấn đề. Viên Thiên Cương ở mãi Trường An xa xôi, Huyền Trang cao tăng từ nhiều năm trước đã thất tung, muốn tìm người vốn không phải chuyện dễ. Chỉ cần đoạn tuyệt hi vọng của phu thê Tào Bác như vậy bọn hắc sẽ cho rằng không thể vì lỗi của mình mà gây họa cho con cháu đời sau...

Nàng tự tin gần từng tiếng, phân tích suy tư cũng không chút yếu kém, phối hợp cùng dung mạo của nàng tỏa ra một cỗ khí chất làm người mê muội.

Đỗ Hà cũng bị cỗ khí chất kia hấp dẫn không khỏi mê mẩn, không thể không nói nữ nhân tràn ngập tự tin cùng tràn ngập cơ trí là mê người nhất, cũng khiến người tâm động nhất.

Vũ Mị Nương lập tức nháy mắt khiêu khích, trong mắt tràn ngập ý cười nói:

Đỗ đại ca, huynh cảm thấy thế nào?

Đỗ Hà ho khan một tiếng, che giấu xấu hổ, hai tay hợp lại nói:

Không lời nào để nói, chúng ta hoàn toàn có ý nghĩ giống như nhau. Ta đã cho Vũ Phong phái tâm phúc theo dõi từng cử động của Tào gia, tin tưởng không bao lâu bọn họ sẽ báo lên hành động cụ thể của Tào gia...

Vừa nói tới đây, liền nghe điểm tiểu nhị gõ cửa phòng:

Khách quan, trong điểm có một vị quan gia xin gặp!

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Đỗ Hà cho người mời hắc vào.

Một tiểu binh tốt gương mặt lạnh lợi đi vào phòng, tuy Vũ Phong không lộ ra thân phận đích thực của Đỗ Hà, nhưng hắc lo lắng thủ hạ lãnh đạm hành sự, nên luôn mãi dẫn dò bọn họ nói thân phận của Đỗ Hà thật đặc thù, đặc tội hắc sẽ làm binh tốt cả đời, vĩnh viễn không có cơ hội xoay người.

Tiểu binh tốt cũng không dám chậm trễ, cung kính kêu một tiếng:

Đỗ đại nhân!

Sau đó hắc lại lập tức nói:

Tào Tôn, Tào Quý đã rời khỏi Tào gia, Tào Tôn ở chung quanh hỏi thăm gần nơi đây có cao tăng đắc đạo nào hay không, về phần hướng đi của Tào Quý thì không rõ, giống như đã rời khỏi Long Môn thị trấn, hướng ra ngoài thành. Tiểu nhân đã phái người đi theo, tin tưởng không lâu sẽ có tin tức...

Cao tăng đắc đạo!

Nghe xong bốn chữ này, ánh mắt Đỗ Hà sáng lên, nói:

Nói như vậy người của Tào gia tin Phật?

Tiểu binh tốt khảng định đáp:

Trên dưới Tào gia tin Phật ở Long Môn huyện mọi người đều biết, Tào lão gia tử ba mươi năm trước từng ở thị trấn Long Môn bỏ tiền kiến tạo một ngôi chùa miếu, chỉ là không có cao tăng vào ở nên hương khói không vượng...

Trời cũng giúp ta!

Đỗ Hà thầm kêu một tiếng, ở Đại Đường Viên Thiên Cương là đệ nhất nhân của Đạo gia, mà Đường Huyền Trang trong truyền thuyết là đệ nhất nhân của Phật gia. Viên Thiên Cương ở Trường An, nhiều năm chưa từng rời đi, người gặp qua hẳn không ít, muốn cải trang hẳn cũng thật phiêu lưu, nhưng Huyền Trang ở nhiều năm trước đã mất tích, Đỗ Hà tự nhiên biết được người này đã đi Ấn Độ lấy kinh Phật, nhưng người trong thiên hạ lại không hiểu rõ, chỉ nghĩ hẳn vân du tứ hải, hóa duyên cầu Phật khắp bốn phương, cải trang hẳn sẽ không chút phiêu lưu, cũng là hợp tình hợp lý.

Chặt chẽ chú ý hướng đi của Tào Quý, mặt khác người giúp ta một chuyện, một canh giờ sau sẽ có một hòa thượng xuất hiện ở mộ phần tổ tiên của Triệu gia, mặc kệ người dùng biện pháp gì, sau nửa canh giờ người phải cho toàn bộ người trong huyện biết được ở phần mộ tổ tiên Triệu gia có một vị hòa thượng thật cổ quái đang tổ pháp...

Đỗ Hà mỉm cười, cũng như một mưu sĩ quyết thắng thiên lý, sớm mưu đồ hết thảy.

Tào Tôn chạy khắp toàn thành lại không tìm được một vị hòa thượng nào làm cho hắn hài lòng, điều này có quan hệ lớn lao tới văn hóa địa phương.

Hà Đông là nơi hưng thịnh của Đại Đường, có thật nhiều sĩ tộc lớn nhỏ nhờ Đại Đường mà phồn vinh, cho nên ở Đường triều vẫn có câu danh ngôn “Hà Đông nhiều sĩ tộc”. Sĩ tộc càng nhiều tự nhiên bầu không khí văn học nông hậu. Làm học sinh của Nho gia, đối với Đạo gia còn đỡ một chút, nhưng Phật giáo lại không ai thêm nhìn tới.

Tuy Phật giáo thật thịnh hành tại Đại Đường, nhưng lực ảnh hưởng chỉ có hạn tại Hà Đông.

Mà Tào gia là phú hào từ bên ngoài đến, không nhập gia tùy tục, vẫn tín ngưỡng Phật giáo, xem như ngoại tộc. Ở Hà Đông có đạo sĩ nổi danh không ít, nhưng là một tín đồ Phật giáo cũng không tin tưởng những đạo sĩ kia.

Chẳng lẽ thật phải đi Lạc Dương hay Trường An mời cao tăng đến sao?

Tào Tôn ngồi ở một tiểu quán bên đường nghỉ tạm, uống nước trà có chút bất lực nghĩ.

Đúng ngay lúc này, hắn đột nhiên nghe được người bên cạnh đang thương nghị về một tăng nhân cổ quái nào đó, liền lắng nghe, nguyên lai ở khu phần mộ tổ tiên hoang vu của Triệu gia xuất hiện một tăng nhân cổ quái đang tụng kinh.

Lời này khiến Tào Tôn chú ý, thầm nghĩ:

Tào gia ở Long Môn huyện sống yên nhiều năm, từ trước tới nay luôn bình yên vô sự. Nhưng trước đó không lâu sau khi Triệu Hồi trở về, thần sắc của cha mẹ liền khác thường, sau đó Triệu Hồi xông vào phủ quát tháo, cuối cùng lại xảy ra chuyện ác quỷ muốn báo thù. Chẳng lẽ tất cả chuyện này cũng giống như lời đồn đãi, là bởi vì năm xưa cha mẹ đã hại người của Triệu gia sao?

Việc này hắn đã từng hỏi phu thê Tào Bác, nhưng chỉ nghe phủ nhận. Hiện giờ sự tình đã diễn biến không thể khống chế, không khỏi làm cho hắn lo nghĩ.

Bất kể như thế nào, đi xem trước đã!

Tào Tôn trả tiền trà nước, lên tiếng hỏi thăm chỗ phần mộ tổ tiên Triệu gia, bước nhanh đi tới.

Phần mộ tổ tiên Triệu gia hoang vu nhiều năm, nhưng bởi Triệu Hồi quay về tỉ mỉ sửa chữa, hiện tại đã có vài phần bộ dáng.

Ở ngay trung ương phần mộ có một vị hòa thượng mặc tử y cà sa đang nghiêm túc tụng kinh.

Thần sắc Tào Tôn rung mạnh, cơ hồ muốn lên tiếng kinh hô, Đường triều đối với Phật giáo phi thường chiều cố, ở Đại Đường vương triều màu sắc của áo cà sa đại biểu cho thân phận.

Cao tăng đắc đạo sẽ được triều đình ban cho hai loại cà sa tử y, phi y, trong đó tử y là cao quý nhất, không phải đại pháp sư có cảnh giới Phật học nhất định thì không có tư cách mặc.

Tào Tôn là tín đồ Phật giáo, đối với việc này hiểu biết tường tận, hiện tại không dám có bất kỳ chậm trễ đứng cung kính một bên chờ đợi.

Ông, nam mô bát cát ngõa đức, tát nhĩ ngõa, đô nhĩ dất đức, ba liệt chúc đạt ni ni...

Kinh văn nghe thật khó hiểu, từ trong miệng vị cao tăng truyền ra chẳng khác gì lão tăng nhập định, niệm kinh văn suốt một giờ mới dừng lại, đột nhiên hai mắt trừng trừng, quát lớn một tiếng:

Nghiệp chướng, lệ khí nặng như vậy, tâm ý như thế nào!

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, tựa hồ có vật gì nứt toác, bước chân của cao tăng bất ổn, bật lui ra sau hai bước, thân hình lão đảo cổ gằng trắn định, sắc mặt có chút uể oải.

Đại sư?

Tào Tôn vẫn một mực ở một bên thành kính chờ đợi, đối phương quát to làm tim hắn đập nhanh, lại thêm một tiếng nổ mạnh cơ hồ hù dọa hắn úp sấp trên mặt đất, thầm nghĩ:

Cao tăng đang tổ pháp cùng quỷ quái!

Thấy thân hình hòa thượng lão đảo, hắn vội vàng bước tới đỡ lấy.

Cao tăng liếc mắt nhìn Tào Tôn, trên gương mặt uể oải lộ ra vài phần kinh ngạc, lập tức hai tay tạo thành chữ thập, nói:

A di đà phật, vị thí chủ này chính là người của Long Môn Tào gia sao?

Tào Tôn mờ mịt khó hiểu:

Đại sư làm sao biết được?

Cao tăng thở dài nói:

Nhân quả tuần hoàn, ai, oan nghiệt, oan nghiệt! Tiên sư Trường Tiệp từ năm mươi năm trước trên đường đi ngang qua nơi đây, phát hiện người của Triệu gia chết oan nên hóa thành ác linh. Tiên sư không đành lòng nhìn bọn hắn nguy hại sinh linh, nghĩ cách phong tỏa ác linh tại nơi này, tiêu giảm oán hận trong lòng họ. Thời gian qua suốt năm mươi năm, ác linh oán hận không giảm mà ngược lại tăng thêm. Vài ngày trước có người phá hủy pháp trận, ác linh đã đột phá ra ngoài, hướng Tào gia trả thù. Bần tăng phát hiện nhưng Phật hiệu không tinh, vô lực thu phục ác linh!

Tào Tôn thất thanh nói:

Nhân quả tuần hoàn, chẳng lẽ thực sự là do Tào gia năm xưa tạo ác nghiệt! Đại sư, thỉnh tứ pháp hào, không biết có phương pháp nào phá giải hay không!

Bần tăng Huyền Trang, phương pháp phá giải khó khăn trùng điệp!

Ngay khi Tào Tôn cùng cao tăng “Huyền Trang” đang nói chuyện, Đỗ Hà đã có được tin tức của Tào Quý.

- Đại nhân, Tào Quý đã đến Long Môn Tu thôn, tìm một người tên là Tiết Lễ!

413. Chương 417: Danh Tướng Truyền Kỳ Tiết Nhân Quý

Tiết Lễ!

Nghe được tên người này, Đỗ Hà kinh ngạc đứng lên, sắc mặt không khỏi rung động, không ngờ là hắn?

Ổ Đại Đường Đỗ Hà có hai vị thần tượng mà hắn sùng bái nhất, một là Đại Đường quân thần Lý Tĩnh bách chiến bách thắng, người kia chính là trí dũng song toàn Tiết Lễ, cũng chính là Tiết Nhân Quý.

Tinh tế nghĩ kỹ lại, Tiết Nhân Quý không phải là người của Long Môn Tu thôn Sơn Tây Dịch Châu hay sao?

Đỗ đại ca, huynh nhận thức Tiết Lễ sao?

Vũ Mị Nương thấy Đỗ Hà thật hiếm hoi lộ ra thần sắc thất thố như vậy, trong hai mắt cũng hiện lên tia nghi hoặc.

Đỗ Hà lắc đầu cười khỏ, làm một người mê lịch sử, đại danh鼎鼎 Tiết Nhân Quý há có thể không biết, một ít sắc thái truyền kỳ của người này so với chiến thần như Lý Tĩnh còn phần khích hơn vạn phần, Tiết Nhân Quý vì Đại Đường chinh chiến hơn bốn mươi năm, dẹp yên Khiết Đan, tiêu diệt Thiết Lặc, hàng phục Cao Câu Lê, đại phá Đột Quyết, vì Đại Đường lập được vô số công huân. Trong đó còn sáng tạo ra những chuyện xưa truyền kỳ như ba mũi tên định Thiên Sơn, dũng mãnh phi thường thu Liêu Đông, ngã mũ lui vạn địch...

Vô luận trí dũng, vị Đại Đường danh tướng này đều là người đứng đầu trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng qua bao năm tháng.

Chưa từng gặp qua, nhưng đại danh như sấm bên tai...Lần này xem ra lại có chút phiền phức!

Đỗ Hà ý thức được tình hình không đúng, võ nghệ của Tiết Nhân Quý hiện tại chưa chắc thắng được hắn, nhưng Tiết Nhân Quý thiện xạ, hơn nữa còn là một thần xạ thủ cực kỳ lợi hại, trong lịch sử ghi chép lại thần tiễn của hắn vô số, trong đó nổi danh nhất chính là ba mũi tên định Thiên Sơn.

Còn có một ghi chép, Đường Cao Tông vì thí nghiệm tài thiện xạ của Tiết Nhân Quý, riêng cho hắn bắn xuyên năm tầng áo giáp, Tiết Nhân Quý bắn một mũi tên chỉ nghe được thanh âm bật dây cung, tên đã xuyên qua năm tầng áo giáp.

Nếu như Tiết Nhân Quý đáp ứng Tào Quý đến bắt quỷ, với tài bắn cung của hắn, ẩn thân ở một bên bắt quỷ, như vậy hậu quả không biết kinh khủng bao nhiêu.

Tuy Đỗ Hà khinh công cái thể, nhưng hắn cũng không cho rằng trong lúc xuất kỳ bất ý có thể tránh thoát được mũi tên bắn lén của một vị thần xạ thủ như Tiết Nhân Quý.

Vũ Mị Nương nghe được Đỗ Hà thận trọng, diễn cảm cũng biến thành ngưng trọng, nói:

Tiết Nhân Quý kia thật sự làm Đỗ đại ca phải kiêng kỵ đến như thế?

Đỗ Hà gật đầu đáp:

Nói thật, ta cũng không e ngại hắn, nhưng ta là quỷ, nếu cùng hắn giao thủ nhất thời nửa khắc thắng bại khó phân, như vậy rất dễ làm bại lộ thân phận của mình, nếu thế mục đích của chúng ta thật khó mà đạt được...

Vũ Mị Nương thông dong cười nói:

Chuyện này nào có đáng gì? Chúng ta khiến cho hắn không thể đến được Tào gia, với thủ đoạn của Đỗ đại ca, thiết kế cạm bẫy giam hắn trong phòng một hai ngày cũng không khó khăn!

Ý kiến hay!

Đỗ Hà vỗ tay, cười khen ngợi:

Bất quá vẫn nên tiên lễ hậu binh đi, Tiết Nhân Quý là một vị anh kiệt, ta nghĩ hắn có thể lý giải cách làm của ta, nếu mượn sức hắn càng có thể làm Tào gia tin phục. Việc này ta chẳng những có thể vì Đại Đường chiêu mộ được một vị thuyền trưởng tốt, còn chiêu mộ được một vị bách chiến danh tướng cho Đại Đường! Mị Nương, chúng ta đi Long Môn Tu thôn một chuyến, gặp qua vị Tiết Nhân Quý tiếng tăm lừng lẫy kia!

Vũ Mị Nương vui vẻ đồng ý, có Đỗ Hà đi cùng, đi nơi nào đối với nàng đều không sao cả.

Đỗ Hà cho tiểu binh tốt dẫn đường, không màng tới thời gian cơm trưa, một đường đi thẳng tới Long Môn Tu thôn.

Phía trước chính là nhà của Tiết Nhân Quý!

Tiểu binh tốt dẫn Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương đi tới một ngôi nhà lớn phía bắc Tu thôn.

Tổ tiên Tiết Nhân Quý là danh tướng Tiết An Đô thời kỳ Nam Bắc triều, thuộc Hà Đông Tiết thị gia tộc, nhưng tới thời của hắn thì gia tộc đã xuống dốc. Phụ thân Tiết Quý qua đời sớm, chỉ để lại một ngôi nhà lớn trống trơn. Nhà thật lớn nhưng rất nhiều địa phương trong phủ đều không được tu sửa, nhìn ra được cũng không giàu có, nhưng không tới mức như trong ti vi chiếu phim, phải cần dựa vào người khác tới tiếp tế sinh tồn.

Còn chưa đến gần, tai của Đỗ Hà đã nghe được tiếng “vù vù” xé gió, loáng thoáng còn kèm theo thanh âm quát to từng trận, đó là tiếng vang của một người đang luyện võ.

Tới đúng lúc!

Đỗ Hà còn đang muốn biết một chút về võ nghệ của Tiết Nhân Quý, thấy cửa nhà mở rộng, cũng không thấy thủ vệ liền trực tiếp đi vào.

Vừa bước vào tiền viện, nhìn thấy một đại hán đang vận kích trong viện nhanh như bay, uy vũ sinh phong.

Đỗ Hà cẩn thận quan sát, người nọ chừng hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt anh tuấn màu đồng cổ góc cạnh phân minh chẳng khác gì đao tước phủ khảm. Đôi mắt tròng lớn hãm sâu, trong ánh mắt đen nâu chớp động ánh sáng sắc bén. Thân hình hắn cao gần hai thước, vai rộng hông hẹp chân dài, thân hình kiên cố, mũi cao thẳng tắp, xương gò má thật tròn, khuôn mặt chữ điền, có vẻ dị thường uy vũ, trong tay hắn cầm một thanh trọng kích màu bạc thật lớn, chuôi kích dài hơn loại kích bình thường tới gần một nửa, rộng cỡ khoảng một miệng chén. Lưỡi kích dài hơn bốn xích, nhìn qua dị thường nặng nề, cùng một bộ dáng với Phương Thiên Họa Kích của Lữ Bố.

Trọng kích ở trong tay hắn nhẹ nhàng như lông mao, khi vũ động còn cuốn theo lá rụng trên mặt đất.

Đỗ Hà quan sát một lúc, từng chiêu từng thức của Tiết Nhân Quý cương mãnh bá liệt, có sát phạt khí mạnh mẽ, là vũ kỹ chiến trường cực kỳ cao minh, nhất thời trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, cười lớn một tiếng nói:

Tiết tráng sĩ hảo công phu, tại hạ đặc biệt muốn lãnh giáo một lần...

Trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sáng như tuyết đâm thẳng vào yếu hại của Tiết Nhân Quý.

Người tập võ chú ý chính là tâm không quấy nhiễu, tâm kỹ nhất thể. Được gọi là võ đạo chi tâm, chính là không bị ngưng trệ vì bất cứ điều gì mới có thể tổng quan toàn cục. Nếu tâm bị điều gì hấp dẫn, sẽ không thể nắm chắc cục thế. Chỉ khi làm được nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, mới có thể tùy tâm sở dục vận dụng võ công.

Tiết Nhân Quý hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới này, có thể mắt nhìn xung quanh tai nghe bát phương, khi Đỗ Hà bọn họ bước vào nhà hắn cũng đã phát hiện, nhưng đang luyện võ cao hứng nên hắn không muốn dừng lại.

Một kích ngoài dự đoán của Đỗ Hà cho dù hắn không mở miệng báo trước cũng sẽ không đạt được hiệu quả đánh lén, huống chi hắn vừa mở miệng không thể nghi ngờ là giúp Tiết Nhân Quý có thêm thời gian đầy đủ chuẩn bị ứng đối.

Thần sắc Tiết Nhân Quý ngưng trọng, không dám có chút khinh thường.

Bởi vì có câu nói người trong nghề vừa ra tay liền biết trình độ như thế nào.

Một kiếm này của Đỗ Hà nhìn qua như đơn giản, nhưng lại phong tỏa lộ tuyến đánh trả của đại kích, tốc độ khiến người kinh ngạc, trong khoảnh khắc đã đi tới trước người, đồng thời tránh được phạm vi tiến công hữu hiệu nhất của đại kích. Đại kích là binh khí dài, mất đi ưu thế phạm vi đặc lợi nhất, sẽ chịu người chế trụ, khó có thể điều khiển được thoải mái.

Một kiếm nhẹ nhàng liền làm cho hắn tiến lui khó khăn.

Cao thủ, hơn nữa còn là cao thủ hiếm thấy!

Ánh mắt Tiết Nhân Quý lộ ra vẻ hưng phấn, từ khi tài nghệ thành tựu tới nay, không có người nào có võ nghệ so sánh được với hắn, đối phó với một ít người tự nhận là cao thủ bình thường qua không được vài chiêu, vẫn là lần đầu tiên gặp được đối thủ tốt như Đỗ Hà, nhiệt huyết ẩn sâu trong người lần đầu tiên sôi trào lên, quát lớn một tiếng:

Tới rất hay!

Đối với một kiếm kia Tiết Nhân Quý biết mình không thể lui. Với võ nghệ của đối phương, tin tưởng chỉ cần mình lui ra sau một bước chiêu thức của đối phương sẽ như hồng thủy vỡ đê hướng mình công thẳng tới, cho đến khi mình bị đánh bại.

Thương!

Trường kích nghiêng nghiêng đâm ra, chuyển biến thành một đường cong uyển chuyển đâm ra được bốn thước liền ngừng lại.

Khanh!

Một tiếng vang lên, trường kiếm của Đỗ Hà lại ngoài ý muốn không thể đâm tới được nữa.

Tay Tiết Nhân Quý cầm Phương Thiên Họa Kích, trong nháy mắt binh khí giao nhau mũi kích cùng chỗ giao nhau của vàng trắng non trên lưỡi kích đón tới, trong tích tắc trường kiếm đâm vào, cổ tay hắn lật qua, kích phong xoay tròn thật nhanh, trực tiếp kẹp lấy lực đạo trường kiếm của Đỗ Hà đâm tới.

Thân hình Tiết Nhân Quý lui ra sau, lực lượng một kiếm của Đỗ Hà đã mất, lúc này lui lại sẽ không cần lo lắng chiêu thức tiếp theo của hắn công tới.

Khoảng cách giữa hai người chính thức kéo ra!

Hai người bọn họ một người công kích thật hoàn mỹ, một người thủ thật phần khích, giao phong hiệp thứ nhất không ai chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Vũ Mị Nương không biết được sự tình diệu bên trong chiêu thức này, nhưng nhìn ra được tình huống thế trận ngang nhau, trong lòng trầm xuống lo lắng không yên.

Hàn quang chợt lóe, Tiết Nhân Quý kéo ra khoảng cách liền giành ra tay trước tiên, một tắc dài một tắc mạnh mẽ, chỉ có phát huy ưu thế của Phương Thiên Họa Kích mới có thể đánh bại cường địch trước mắt.

Luận võ nghệ chiến đấu không chỉ dùng bốn sự, còn là trí mưu, đúng như trong binh pháp có nói qua lấy sở trường của mình đánh với sở đoản của kẻ địch, người cũng là như thế, mỗi người đều có ưu điểm cùng khuyết điểm của riêng mình.

Ưu thế giờ phút này của Tiết Nhân Quý chính là binh khí dài cùng lực lượng, giành được thế công phát động nhanh như chớp trước tiên, khi dễ Đỗ Hà chỉ dùng trường kiếm, lợi dụng ưu thế của mình đánh ngã đối phương, đây là lựa chọn lý trí nhất cũng là thông minh nhất.

Sắc mặt Đỗ Hà càng thêm nghiêm trọng, tuy bọn họ chỉ mới giao phong một hiệp, nhưng Đỗ Hà đã phát hiện vị danh tướng trước mắt này đúng là danh xứng với thực, võ nghệ của hắn so với bất cứ người nào mà Đỗ Hà đối chiến trong dĩ vãng đều cao minh hơn, mặc dù là Trường An Tiểu Bá Vương La Thông cũng không sánh kịp với hắn.

Đối mặt với một kích như sấm vang chớp giật, Đỗ Hà lựa chọn trực tiếp đối mặt, cho tới nay cùng địch giao phong hắn đều dùng phương pháp lấy nhanh khắc địch, chỉ vì thân thể tổ chất hiện tại quá kém, bản thân không đủ sức lực, vì bù lại chỗ thiếu hụt này, hắn luôn luôn không bỏ qua bất cứ cơ hội luyện tập thể lực nào, cứ thế nên lực lượng cổ tay đã có điều tiến.

Ở trong lịch sử ghi chép Tiết Nhân Quý có lực cánh tay mạnh mẽ hơn người, Đỗ Hà đang muốn mượn cơ hội này thử xem hiệu quả luyện tập thời gian qua.

Đối mặt với một kích của Tiết Nhân Quý, Đỗ Hà vẫn lạnh lùng thản nhiên, cổ tay trầm xuống, chuẩn xác không lầm đăm vào mũi kích của Tiết Nhân Quý, tựa như đối phương cố tình phối hợp đưa tới cho hắn tấn công.

Khanh!

Một thanh âm thánh thót vang lên, lập tức hoa lửa bắn ra khắp bốn phía. Đỗ Hà “đặng đặng” bật lui ra sau ba bước, cánh tay run lên.

Hiển nhiên lực lượng cánh tay của Tiết Nhân Quý thắng vượt hẳn.

Điều này thật hợp tình lý.

Trên mặt Đỗ Hà hiện lên vẻ vui mừng, nếu là dĩ vãng gặp phải một kích như vậy của đối phương, kết cục sẽ bị vỡ tan mạch máu cổ tay, trường kiếm cũng không giữ được, nhưng hiện giờ cánh tay chỉ bị run lên, có thể thấy được thời gian dài rèn luyện vẫn thật có hiệu quả, ít nhất hiện tại sức lực của hắn không còn yếu kém như xưa.

Tiết Nhân Quý cười ha hả, thế kích chuyển thịnh, quát:

Cẩn thận!

Một kích của hắn không thành công, kích thứ hai, thứ ba, thế nhưng liên tiếp đánh ra.

Thần sắc Đỗ Hà khê biến, thẳm kêu không xong, liền phát hiện được ảo diệu bên trong, người thường sử dụng trường kích kích phong thẳng tắp, cầu nhanh cầu chuẩn, cần phải một kích giết địch, kinh đạo uy mãnh bá liệt, thế không thể đỡ. Một kích đánh xong lại không thể tiếp tục thêm một kích, mà Tiết Nhân Quý không hổ là hổ tướng cái thế, mũi kích đi hết một vòng lại xoay chuyển, cho nên vô luận đại kích tiến lui công phòng đều giống như sông Trường Giang liên miên không dứt, một kích không trúng liền tiếp tục, thẳng đem đối phương đánh bại mới thôi.

Nếu là người thường gặp phải thế công này của Tiết Nhân Quý khó bảo toàn không bị thảm bại.

Nhưng Đỗ Hà khác hẳn, kinh công thân pháp của hắn diệu tuyệt thiên hạ, mặc cho thế công của Tiết Nhân Quý sắc bén như thế nào, nhất thời nửa khắc cũng không gây thương tổn được hắn.

Đỗ Hà thét dài một tiếng:

- Đến lượt ta công!

414. Chương 418: Đỗ Hà Và Tiết Nhân Quý

Dù kích pháp của Tiết Nhân Quý tinh diệu tuyệt luân, nhưng kinh công của Đỗ Hà lại xuất quỷ nhập thần. Mỗi một lần lưỡi kích đâm tới đều lướt sát qua bên người Đỗ Hà, thậm chí hắn có thể cảm nhận được mũi kích phát ra hàn khí như băng tuyết, nếu chỉ chậm một bước, thật sự hậu quả khó lường, nhưng chỉ một bước như vậy cũng đã như sai một ly, chú định tuyệt chiêu tinh diệu của Tiết Nhân Quý phải thất bại.

Thân hình Đỗ Hà vẫn di động theo trường kích trong tay Tiết Nhân Quý, dù chiêu thức tinh diệu bao nhiêu cũng phải có sơ hở, mấu chốt bản thân hắn có thể phát hiện được hay không. Tâm tính trầm tĩnh là chuẩn bị tốt nhất khi muốn làm bất cứ chuyện gì, luận võ cũng là như vậy.

Ngay khi Tiết Nhân Quý công ra chiêu thứ sáu thì cơ hội lại phát sinh, trong ánh mắt Đỗ Hà lộ ra chút ý cười, bề ngoài như lui vào phạm vi của mũi kích đánh tới nhưng thực tế lại nhanh chóng thoát ra khỏi phạm vi công kích của Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý mừng rỡ đâm ra một kích.

Đỗ Hà chỉ có vẻ như rơi vào thế hạ phong nhưng vẫn chưa thất bại, nhưng hiện tại hắn thối lui, hành động này không thể nghi ngờ chính là biểu hiện bắt đầu thua bại, nếu như thừa thắng xông lên công kích thành công thì thắng lợi, nếu thất bại để cho hắn thối lui thì tương đương cho Đỗ Hà một lần cơ hội gỡ hòa, như vậy thắng bại giữa song phương sẽ thật khó đoán.

Một kích thừa thắng xông lên không phải quyết định thắng bại thì là mất đi ưu thế vừa chiếm đoạt được.

Điều này đối với người đang chiếm cứ ưu thế như Tiết Nhân Quý mà nói trái lại là một sự thất lợi.

Cho nên một kích này là bắt buộc, càng nhanh chóng càng mãnh liệt, đánh ra nhanh như chớp.

Lưỡi kích xé rách không gian, cơ hồ muốn cắt đứt không khí thành hai phần, thẳng bức tới trước ngực Đỗ Hà.

Không hề nghi ngờ, một kích này nếu đâm trúng dù là mãnh thú cũng không chịu nổi lực lượng mạnh mẽ kia mà thua bại ngay tại chỗ.

Lúc này trên mặt Đỗ Hà chợt lộ ra nụ cười sáng lạn, ngay khi nội tâm Tiết Nhân Quý thầm hô không ổn, hần chợt phóng lên cao, ngay tích tắc thân hình hần bay lên không, Phương Thiên Họa Kích trong tay Tiết Nhân Quý lấy tốc độ nhanh như chớp xuyên qua dưới chân hần.

Chứng kiến một màn nguy hiểm kia, Vũ Mị Nương nhin không được lớn tiếng kinh hô, từ lúc Đỗ Hà bị Tiết Nhân Quý chiếm thượng phong trong lòng nàng luôn cảm thấy bất ổn, không khả năng tiếp tục giữ nguyên về bình tĩnh, chỉ sợ Đỗ Hà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Một kích của Tiết Nhân Quý lại nhanh như tia chớp, thế kích mãnh liệt, nhìn theo khí thế quả thật giống như muốn giết chết Đỗ Hà, vì vậy nàng nhin không được lớn tiếng kinh hô, nhưng không nghĩ ra Đỗ Hà chỉ nhảy lên cao đã tránh được một kích uy mãnh kia.

Nàng nhin không được đưa tay vỗ ngực thở nhẹ một hơi, bất mãn nghĩ thầm:

Không phải chỉ là luận vô thôi sao? Đáng liều mạng như vậy chứ?

Nàng không hiểu được một việc, võ nghệ tiến tới một loại cảnh giới nhất định có thể làm được thu phát tự nhiên. Đừng xem bề ngoài hai người sử dụng chiêu thức cực kỳ cương mãnh, tựa hồ giống như muốn giết chết đối phương, nhưng khi ở thời khắc mấu chốt phân ra thắng bại đều sẽ có thể đứng lúc thu chiêu, trừ phi trong lòng còn có sát khí, bằng không cũng sẽ không thất thủ.

Đây là tình huống mà người ngoài nghề như Vũ Mị Nương không hề hay biết.

Cho nên nói tuy hai người so đấu nhìn qua như hung hiểm vạn phần, nhưng thực tế cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Đỗ Hà dừng lại trên không, lại sử dụng Thiên Cân Trụ rơi xuống.

Nguyên lai đây chính là kế sách dụ địch của Đỗ Hà. Thân pháp của hần biến hóa cực nhanh, quả thật không ai có thể tưởng tượng, ngay khi Tiết Nhân Quý cho rằng hần muốn thoái lui, thì hần lại lựa chọn nhảy lên trên không.

Vừa nghe được một tiếng gió rít, Phương Thiên Họa Kích đã xuyên qua dưới chân Đỗ Hà, lúc này Đỗ Hà sử dụng đại kích làm điểm dừng khi rơi xuống, mượn lực lẳng không nhảy về phía trước, rơi xuống sau lưng Tiết Nhân Quý.

Một chiêu đâm ra của Tiết Nhân Quý bị dị biến bất thành linh, muốn thu hồi trường kích biến chiêu đã không còn khả năng, Đỗ Hà lại rơi xuống sau lưng hần, hai người cơ hồ như đứng dựa lưng vào nhau, Phương Thiên Họa Kích đã mất đi không gian thi triển tốt nhất.

Tình thế nghịch chuyển, một tắc ngắn là một tắc hiểm, cận chiến sát bên người là không gian phát huy của trường kiếm.

Trong lòng Tiết Nhân Quý thầm kêu không xong, thân mình nghiêng qua, tay phải mạnh mẽ đỉnh về phía sau, khuỷu tay đánh thẳng vào hậu tâm Đỗ Hà.

Thân hình Đỗ Hà chợt lóe, chẳng những tránh được một chiêu này, đồng thời cũng xuất hiện ngay trước người Tiết Nhân Quý, kiếm quang chớp lên, trong tích tắc đã đâm ra năm kiếm vào trước ngực Tiết Nhân Quý.

Hiện tại với khoảng cách gần gũi như vậy, bất cứ chiêu thức tinh diệu nào cũng chỉ là uống công, giờ phút này chiêu thức của Đỗ Hà cũng chẳng có chỗ nào kỳ diệu, nhưng nhanh tới mức không sao tưởng tượng nổi,

năm kiếm đâm ra, một thanh kiếm giống như hóa thành năm thanh kiếm làm thị giác của người khác liên rối loạn.

Tiết Nhân Quý phản ứng cũng không chậm, ngay khi Đỗ Hà xuất hiện phía sau hắn đã thu hồi trường kích, lập tức xoay người chuẩn bị nghênh địch, Phương Thiên Họa Kích bay quanh một vòng, hình thành một phòng tuyến hình tròn, bình tĩnh tiếp nhận năm chiêu kiếm công tới.

Nhưng kiếm pháp của Đỗ Hà chẳng khác gì sông dài biển rộng liên miên không dứt, liên tục đâm ra năm kiếm lại năm kiếm, tuyệt không cho người ta chút cơ hội phản kích, chỉ thấy kiếm quang bao trùm như một quầng sáng, nhìn không thấy chút khe hở, vòng kiếm dệt thành tấm lưới dày đặc như nơi nào cũng có.

Trong khoảng cách gần gũi như vậy giao chiến, Tiết Nhân Quý hoàn toàn bị quản chế, tiên cơ đã mất hẳn, nhất thời liền rơi vào hoàn cảnh hạ phong như Đỗ Hà lúc ban đầu, càng thêm nguy hiểm hơn hẳn lúc trước.

Mặc dù Tiết Nhân Quý rơi vào hạ phong như vẫn không loạn, ánh mắt cũng không hề bối rối, nhìn chăm chăm vào kiếm thế của Đỗ Hà, cũng đang tìm kiếm sơ hở của hắn.

Một dũng giả chân chính ở bất cứ thời điểm nào cũng không quên đi lòng hiếu thắng, dù hi vọng có xa vời bao nhiêu cũng sẽ tận sức thử xem một lần. Huống hồ giờ phút này Tiết Nhân Quý chỉ rơi vào thế hạ phong mà thôi.

Ngay khi hắn ngăn cản được chiêu thứ hai mươi một của Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý đột nhiên cảm đại kích xuống đất, ngoài ý muốn dùng đại kích làm cây trụ xoay thân thể, tránh được nhiều thế công của Đỗ Hà, chân trái lại quét mạnh xoay tròn ra phía sau!

Một cước nhanh như gió, thật sự nằm ngoài ý muốn, Đỗ Hà mặc dù không muốn thối lui nhưng giờ khắc này cũng không thể không lui. Hắn lui ra né tránh, cố gắng tránh thoát công kích sắc bén kia, bàn chân Tiết Nhân Quý xẹt qua trước người hắn, vùng ngực Đỗ Hà cảm thấy mát lạnh, mồ hôi lạnh chợt ứa ra, cúi đầu nhìn xuống ngực liền thấy vật áo bị kinh phong xé rách một đường.

Một cước của Tiết Nhân Quý thế nhưng không hề thua kém kích pháp của hắn chút nào. Oai lực một cước này không khác gì dùng đao thật thương thật đâm chém, người này thật không hổ là Đại Đường đệ nhất mãnh tướng sau Tần Quỳnh, nếu Đỗ Hà lui chậm một bước hậu quả thật khó lường.

Ngay khi Đỗ Hà vừa thối lui, Tiết Nhân Quý lại đột ngột rút lên đại kích, mạnh mẽ hất tới phía trước, bùn đất cát đá trên mặt đất bắn tới hướng Đỗ Hà, cùng lúc đó thân hình hắn bật ngược ra sau giật ra khoảng cách với Đỗ Hà.

Gặp phải cảnh tượng bùn đất cát đá bay tới, Đỗ Hà chỉ còn hai lựa chọn: thứ nhất xem thường vẫn tiến tới không để Tiết Nhân Quý kéo rộng khoảng cách giữa hai người, thứ hai đỡ lấy gạt ra nhưng sẽ mất đi ưu thế vừa lấy về tay.

Chỉ ngay lúc này Đỗ Hà đã có kế sách ứng đối, ông tay áo hắn cuốn ra đem bùn đất cát đá thu vào trong tay áo, trong tay cũng nắm hai vốc đất bắn tới, hướng Tiết Nhân Quý phản kích, bùn đất trong lòng bàn tay lập tức theo thủ pháp bắn ám khí ném thẳng tới hai mắt Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý không tưởng được Đỗ Hà còn có chiêu thức này, trường kích vung lên đánh rơi bùn đất, chỉ riêng hai vốc bùn đất dị thường như ám khí vẫn bắn thẳng về phía hai mắt của hắn.

Khi Tiết Nhân Quý phát hiện được cũng đã trễ, ánh mắt là nơi yếu đuối nhất, lúc này hắn cũng chỉ đành nhắm mắt lại ngạnh kháng chiêu thức kia.

Bùn đất chung quy cũng không phải ám khí, không thể tạo thành bao nhiêu thương tổn cho người khác, nhưng trong bùn đất còn chứa đựng nội kinh của Đỗ Hà, lần này bị đánh trúng đau đớn khiến mắt tạm thời mất thị lực là chuyện thật đương nhiên.

Trường kiếm của Đỗ Hà lại đâm ra, như điện quang chợt lóe trực tiếp công thẳng yếu hại trên người Tiết Nhân Quý.

Mắt Tiết Nhân Quý không thể nhìn thấy mọi vật, nhưng tai lại nghe rõ, đại kích đảo qua chuẩn xác kháng cự trường kiếm đánh tới.

Đỗ Hà mỉm cười, trường kiếm chống đại kích, một cước lạng lẽ đã thẳng tới giữa ngực Tiết Nhân Quý.

Một cước này nhìn qua như cương mãnh tuyệt luân, lại vô thanh vô tức tựa như ảo mộng.

Phanh!

Tiết Nhân Quý bay ngược ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

Giữa hai người so đấu là dùng chiêu thức của những cao thủ đứng đầu, khảo sát võ nghệ bản thân, phản ứng tùy cơ ứng biến, kinh nghiệm nghênh địch, còn sách lược chiến thuật đánh bại đối phương, trong giao phong vừa rồi đã hoàn toàn thể hiện tinh tế.

Vũ Mị Nương cùng binh tốt đứng một bên xem tới hoa mắt.

Loại cao thủ đứng đầu cùng đấu trí so đũa khí đều không phải là chuyện dễ dàng được nhìn thấy.

Tiểu binh tốt đã ngây ngốc đứng ngẩn ra quan sát, lập tức bị tài nghệ cao siêu của hai người biểu hiện chinh phục hoàn toàn.

Vũ Mị Nương có sức tự chủ hơn xa tiểu binh tốt, nhưng nàng cũng phải mê muội than thở, đôi mắt không hề nháy nhìn chăm chú vào Đỗ Hà, khi thấy hấn rơi vào hoàn cảnh xấu liền nóng vội, khi thấy hấn chiếm cứ thượng phong liền vui mừng, thấy hấn đá bay Tiết Nhân Quý ra ngoài, liền vui mừng vỗ tay cao hứng.

Đỗ Hà mặt trầm như nước, hấn vẫn không dám lơ lỏng, một cước kia tuy nặng nhưng còn chưa đủ làm đối phương mất đi chiến lực.

Quả nhiên Tiết Nhân Quý vừa rơi xuống đất liền dùng chiêu Lý Ngư Đả Đĩnh bật lên, không bị bao nhiêu thương tổn.

Năng lực chịu đòn của hấn vượt ngoài ý liệu của Đỗ Hà.

Trong mắt Đỗ Hà thiêu đốt ý chí chiến đấu như liệt hỏa, Tiết Nhân Quý đã bức bách hấn sử xuất toàn thân võ công luận chiến, mặc dù như thế hấn chỉ lấy được ưu thế mỏng manh, đây là chuyện mà mấy năm nay hấn chưa từng gặp. Tiết Nhân Quý, vị danh tướng trong truyền thuyết đã khơi dậy dòng máu hiếu chiến trong người hấn.

Tiết Nhân Quý cũng có ý nghĩ tương tự, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên có người đánh được ngang hàng với hấn, vẫn là lần đầu tiên bị người chiếm cứ thượng phong, giờ phút này trong đầu hấn chỉ còn một câu nói:

Toàn lực một trận chiến, hưởng thụ niềm vui đầm đìa này, thắng thua không hối hận!

Một cước vừa rồi của tráng sĩ vô thanh vô tức, làm người ta thật khó lòng phòng bị, còn có được uy lực như thế, thật vượt ngoài ý liệu của Tiết mỗ. Nhưng Tiết mỗ cũng không dễ dàng chịu bại như thế, chúng ta lại đến...

Phương Thiên Họa Kích vẽ một vòng trên không trung, kích phong tung hoành khắp bốn phía, kinh lực mãnh liệt ở chung quanh hấn hình thành một đạo long quyền phong, thổi tung lá rụng khắp bốn phía bốc cao đầy trời.

Thống khoái...

Đỗ Hà đối diện ánh mắt tràn ngập chiến ý như lửa nóng của Tiết Nhân Quý, trường kiếm chỉ thẳng phía trước, đồng dạng cũng dâng cao chiến ý nghiêm giọng nói:

Ngươi cũng là đối thủ mạnh mẽ nhất mà ta gặp được, có cuộc chiến này quả thật cuộc đời cảm thấy thật thú vị...

Gió thổi phất qua, lá rụng bay đầy không gian!

Đỉnh quyết đấu giữa hai người vẫn còn tiếp tục!

415. Chương 419: Thăng Hiểm

Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý đều không đơn giản vọng động. Bọn họ đã ở với nhau một hồi nên hiểu rõ thực lực đối phương, tuy Đỗ Hà có nhanh hơn nhưng chẳng qua là nắm được cơ hội khó gặp nên mới chiếm được một chút ưu thế. Đỗ Hà biết võ nghệ của Tiết Nhân Quý và mình chỉ ngang nhau, nếu không có hai hạt bìn cát thì mình không thể đơn giản đá trúng hẳn.

[Tôn Tử binh pháp] có viết: “Người giỏi đánh là phải ở thế bất bại chứ không phải đánh bại kẻ địch.....”

Trong luận võ tranh tài, cũng không phải lúc nào cũng có được ưu thế, nhất là khi song phương có thực lực ngang ngửa. Vào thời điểm động thủ thường sẽ có một người vì dốc toàn lực xuất thủ mà sau đó lực lượng không đủ, lộ ra sơ hở.

Cho nên khi giao đấu với đối thủ cùng một cấp bậc, tùy tiện ra tay nhiều lúc sẽ gặp thất bại.

Đỗ Hà đang đợi thời cơ ra tay!

Tiết Nhân Quý cũng có cách nghĩ đồng dạng, một cước kia của Đỗ Hà quả thực có uy lực không nhỏ nhưng hẳn tập võ từ nhỏ, sớm đã luyện được một thân mình đồng da sắt, một cước kia cũng không gây thương tổn bao nhiêu, hoàn toàn không ảnh hưởng đến phát huy của hẳn.

Một giọt nước bỗng nhiên đánh vào mu bàn tay Đỗ Hà nhưng hẳn không để ý.

Thêm một giọt xối vào Phương Thiên Họa Kích của Tiết Nhân Quý nhưng hẳn cũng đồng dạng không để ý.

Ngoài trời vốn âm trầm, mấy hạt mưa xuân nói đến là đến, không hề có dấu hiệu báo trước.

Nhưng lúc này đây nhưng lại ngoài ý muốn!

Mưa to bỗng nhiên ào ạt!

- Âm âm.....

Một tiếng vang thật lớn, sấm chớp dồn nén đã lâu triệt để bộc phát, nước mưa tích trữ suốt mùa đông thỏa thích rơi xuống, trận mưa lớn đầu mùa xuân cứ thế ngoài ý muốn tiến đến.

Vũ Mị Nương cùng tiểu binh mưu tử kinh hô chạy tới dưới mái hiên tránh né.

Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý vẫn đứng bất động, mưa to cũng không ảnh hưởng đến ý chí chiến đấu của bọn họ.

Mưa rơi ướt sũng mái tóc hai người, từ hai má ròng ròng chảy xuống.

Tiết Nhân Quý đột nhiên mở tròng hai mắt, hẳn là nông dân, dựa vào trồng trọt mà sống, sáng sớm hôm nay đã ra canh tác nên bìn đất dính vào tóc, bị mưa xối xuống lại khiến bìn chảy vào mắt.

Con mắt Tiết Nhân Quý vốn đã bị nhặm, bị nước bìn chảy vào nên nhất thời lơ lửng đề phòng.

Phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một đạo thiểm điện!

Đỗ Hà cười nhẹ, dù không biết vì sao Tiết Nhân Quý đột nhiên mất đi đề phòng nhưng là cơ hội hiếm có để xuất thủ!

Bất luận là luận võ hay tử chiến, nếu như phát hiện đối phương sơ hở mà không tiến công là hành vi ngu xuẩn nhất.

Đổi lại, Đỗ Hà tin tưởng Tiết Nhân Quý cũng sẽ không chút do dự ra tay. Chuyện này không có gì hèn hạ, có thể nắm chắc cơ hội mới là người chiến thắng cuối cùng.

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, tốc độ Đỗ Hà phát huy đến cực hạn, trường kiếm vạch lên một vòng cung kỳ diệu, xoáy lên mưa gió đầy trời khóa chặt phạm vi nằm trước chung quanh Tiết Nhân Quý!

Một kiếm này Đỗ Hà đã sử xuất tất cả vốn liếng, vô luận là tinh thần hay khí lực đều đã đạt đến đỉnh phong chưa từng có.

Trường kiếm như thiểm điện đánh ra. Mũi kiếm xé rách làn mưa, kéo theo từng giọt mưa như mũi tên cùng trường kiếm trắng bạc bắn về Tiết Nhân Quý.

Làn mưa lạnh như băng đổ xuống đầu Tiết Nhân Quý, trong tích tắc tâm thần thất lạc, hấn thâm kêu không ổn, cảm giác cận kề với tử vong như bài sơn đảo hải từ bốn phía ập đến.

Một thanh trường kiếm biến ảo kéo theo làn mưa ập đến cực nhanh khiến người khó lòng phòng bị.

Tiết Nhân Quý đã mất đi tiên cơ, cho dù chỉ là ngăn ngừa một giây nhưng trước mặt cao thủ đủ để quyết định thắng bại.

Trong lòng Nhân Quý dâng lên nỗi bất cam, không thể chịu được thất bại như vậy!

- Hàaa...!

Hấn nhắm nghiền hai mắt, rống lên một tiếng, trường kích đột vung lên, nhìn như bình thường nhưng đột nhiên không hề báo hiệu xuất hiện bên cạnh bên phải trường kiếm, như nó vốn có ở đó.

Tại thời khắc này, Tiết Nhân Quý cũng sử xuất một kích tối thần tốc. Dưới sự uy hiếp của Đỗ Hà, hấn đồng dạng đột phá giới hạn của bản thân.

- Keng..... ,

Một kiếm nắm chắc của Đỗ Hà lại ngoài ý muốn bị hấn ngăn lại!

Tay phải của Tiết Nhân Quý chợt đánh ra một quyền mãnh liệt, dù là Đỗ Hà cũng không hiểu thấu.

Giữa lúc binh khí hai người vừa giao kích, nếu như Tiết Nhân Quý không mọc ra một cánh tay thì tuyệt không có khả năng đánh hấn.

Đỗ Hà vốn sợ hãi thán phục một kích lúc trước của Tiết Nhân Quý, lại cảm thấy kỳ quái vì một quyền này.

Thần sắc theo đó kịch biến!

Tiết Nhân Quý không then là Tiết Nhân Quý.

Một quyền này của hấn chỉ là ngụy trang, chính thức sát chiêu lại là ống tay áo phất theo. Nguyên lai Tiết Nhân Quý gia cảnh bần hàn, hấn mặc ngoài là vải bố, rất dễ thấm nước. Vừa rồi mưa to khiến nó hấp thụ rất nhiều nước mưa, ống tay áo rộng lại càng như vậy. Cái phất tay của hấn khiến nước như vô số ám khí bắn về phía mặt Đỗ Hà.

Chiêu thức cực kỳ cao minh.

Mặc cho Đỗ Hà cơ trí hơn người cũng chưa từng nghĩ đến, đợi đến lúc ám khí sát mặt muốn né tránh thì hết thấy đã trễ.

Trong lúc nguy cấp cũng chỉ có thể nhắm mắt ngạnh kháng!

- Bạch bạch bạch bạch!

Bọt nước được thần lực của Tiết Nhân Quý gia trì không kém phi thạch đánh vào trên mặt đau nhức.

Công kích Đỗ Hà bị ngăn trở, đại kích trong tay Tiết Nhân Quý bắt đầu vận động. Không hề có tiếng gió mãnh liệt nhưng một chiêu của hấn lại khiến người cảm thấy như hòa hợp hết thấy tinh khí thần. Một kích đơn giản lại khiến không thể chống cự, như nhật nguyệt tinh thần lưu chuyển, như ảo như mộng.

Trong khoảnh khắc quyết định thắng bại, hấn sử xuất tuyệt kỹ mạnh nhất của mình, trường kích xé toạc màn mưa, đâm thẳng vào chỗ yếu hại trên người Đỗ Hà.

Một kích theo lộ tuyến kỳ dị phong tỏa hết thấy đường lui, cho dù Đỗ Hà khinh công cao thâm mạt trắc nhưng không thể cất bước, đối mặt với một kích sinh ra cảm giác vô lực, chẳng lẽ cứ như vậy thất bại!

Đỗ Hà cũng không cam lòng.

Đột nhiên giữa không trung điện quang lóe lên, thiên địa một mảnh trắng bệch.

Vũ Mị Nương và tiểu binh ở phía xa đang xem cuộc chiến bị cường quang chiếu vào không thể mở mắt.

Trong thiên địa cũng hoàn toàn yên tĩnh!

Đến khi bọn họ có thể nhìn lại thì thấy trong thiên viện thắng bại đã định.

Trường kích trong tay Tiết Nhân Quý ngoài ý muốn đâm vào trong đất còn Đỗ Hà một tay buông thông, tay kia cầm trường kiếm gác trên cổ Tiết Nhân Quý.

Thắng bại rõ ràng.

Kết quả trận chiến đỉnh phong này vẫn là Đỗ Hà chiến thắng.

Tiết Nhân Quý ngơ ngác nhìn trường kiếm trên vai, lúc này hắn không biết vì sao lại bại, chỉ cảm thấy một lực lượng thần bí khiến trường kích của hắn lệch hướng chém vào mặt đất, trên cổ cảm giác mát lạnh vì trường kiếm kề vào.

Trầm mặc thật lâu thật lâu, Tiết Nhân Quý đột nhiên cười to:

- Ta thua!

Nụ cười này cực kỳ tiêu sái, đúng với khí độ của đại trượng phu thắng thua không hối hận.

Đỗ Hà thu hồi trường kiếm nói:

- May mắn mà thôi.....

Hắn không nói chơi, võ nghệ hai người ngang tầm, so đấu không chỉ cao thấp mà còn có mưu trí, phản ứng cùng với không chế cục diện.

Bọn họ đối chiến đến lúc này, thực lực song phương biểu hiện ngang bằng, trong khoảnh khắc trước, Đỗ Hà thậm chí có ý niệm nhận thua nhưng chỉ sau một khắc hắn chuyển bại thành thắng, may mắn lấy được thắng lợi.

Dù tiếp theo có đối chiến, Đỗ Hà cũng không thể xác định bản thân có thể lần nữa chiến thắng Tiết Nhân Quý.

Hắn cực kỳ tán thưởng khí độ đại tướng của Tiết Nhân Quý.

Máu từ tay Đỗ Hà theo nước mưa nhỏ xuống, trôi xuống mặt đất rồi chảy dần về xa.

- Đỗ đại ca.....

Vũ Mị Nương không biết nguyên do cụ thể nhưng thấy Đỗ Hà bị thương, khẩn trương kinh hô một tiếng, bất chấp đây trời mưa to, vọt ra, cầm tay trái của hắn thì thấy một vết thương sâu hoắm. Sắc mặt nàng trắng bệch, lòng như đao cắt, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Tiết Nhân Quý lúc này mới phát hiện trên tay Đỗ Hà bị thương, trong mắt có chút hiểu ra, lại càng nghi hoặc:

- Đỗ huynh đệ, đi vào nhà thôi! Nếu không chê nhà của ta đơn sơ thì ăn ở đây, để ta bảo nương tử đem chim nhạn vừa bắt được hầm cách thủy cho Đỗ huynh.....

Đỗ Hà vui vẻ đồng ý, lau nước mắt cho Vũ Mị Nương:

- Không sao, một vết thương nhỏ, vài ngày thì tốt rồi. Vào nhà nói chuyện, đừng đứng đây lạnh lẽo.....

Ba người vào nhà, Tiết Nhân Quý tìm thuốc trị thương.

Vũ Mị Nương dùng khăn tay buộc cho Đỗ Hà thấy máu ngừng ra mới yên tâm.

Tiết Nhân Quý cũng tìm y phục khô cho Đỗ Hà, Vũ Mị Nương thay, cười nói:

- Đây là y phục của ta và nương tử mặc vào lễ năm mới, dù thô thấp nhưng ấm áp!

Đỗ Hà cười nói không sao, Vũ Mị Nương đã từng qua gian khổ nên cũng không để ý.

Vũ Mị Nương đi vào phòng trong thay y phục.

Đỗ Hà cùng Tiết Nhân Quý ở bên ngoài lau khô, Tiết Nhân Quý nhin không được hỏi:

- Đỗ huynh đệ, sao ngươi có thể ngăn một kích của ta.....

Lúc ấy tia chớp đặc biệt chói mắt, ánh mắt của hắn cũng không thấy rõ.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta dùng Thái Cực.....

Lúc này đây có thể bại trung cầu thắng, tất cả đều là công của Thái Cực.

Đỗ Hà vào lúc cuối cùng sử ra kỹ xảo tứ lạng bạt thiên cân tá khai lực lượng một kích rồi sau đó thừa cơ đâm ra một kiếm quyết định thắng bại.

Chỉ là lực của một kích Tiết Nhân Quý thật sự quá lớn, cho dù hắn dùng kỹ xảo tứ lạng bạt thiên cân kỹ xảo vẫn bị đánh toạc hổ khẩu.

416. Chương 420: Cúi Đầu Nhận Tội

Tiết Nhân Quý không biết Thái Cực là thứ gì, nghe Đỗ Hà vẫn lộ vẻ mờ mịt.

Đỗ Hà cười khê:

- Là kỹ xảo dùng bốn lạng gãy ngàn cân. Ta vốn không sợ trường dùng lực lượng, gặp phải các nhân vật thần lực trời sinh như ngươi thường chịu thiệt thòi vì thể sáng tạo ra võ kỹ dùng chậm đánh nhanh, dùng yếu khắc mạnh.

Những lời này của hắn cũng không coi là nói khoác. Tuy mấy trăm năm sau lão đạo Trương Tam Phong sáng chế ra Thái Cực nhưng hoàn toàn khác biệt với hắn, Đỗ Hà chưa từng tập qua Thái Cực, chỉ là căn cứ vào mấy yếu lĩnh, dựa theo kinh nghiệm đối phó địch nhân của bản thân để sáng tạo, không phải Thái Cực Quyền nguyên bản. Bất quá với kinh nghiệm võ nghệ dần dày lên của Đỗ Hà vẫn không quên cái tiền Thái Cực Quyền, có lẽ hiện giờ còn chưa bằng Thái Cực nguyên bản nhưng hắn có lòng tin chỉ cần qua mười năm, thậm chí hai mươi năm, ba mươi năm sau sẽ có một ngày thậm chí còn hơn Trương Tam Phong.

- Nếu như ngươi như cảm thấy hiếu kỳ, bây giờ sử xuất toàn lực đánh ta một quyền. Đỗ Hà duỗi tay làm một cái thủ thế.

Tiết Nhân Quý sớm đã được chứng kiến võ nghệ của Đỗ Hà, biết một kích toàn lực của mình cũng không thể gây tổn thương cho hắn, không do dự đánh thẳng một quyền vào ngực Đỗ Hà.

Đỗ Hà cuốn tay thành vòng tròn bao lấy quyền hắn, vận khởi Thái Cực Quyền làm chệch ra không trung.

Tiết Nhân Quý lần đầu tiếp xúc công phu tá lực đả lực thần diệu của Thái Cực không khỏi kinh hãi, trong mắt lóe lên dị sắc không hiểu:

- Thủ pháp tá lực tinh diệu, chẳng trách có thể tá đi một kích toàn lực của ta. Lúc này ta thật sự là tâm phục khẩu phục.....

Hắn tâm tính khoáng đạt, từ nhỏ đã có phong độ đại tướng, dù thua Đỗ Hà cũng không sầu não gì nhưng vì không biết nguyên do nên vẫn có chút ầm ức. Hiện giờ chứng kiến sự thần diệu của Thái Cực thì đã không còn nghi hoặc.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta cũng thế! Một chiêu cuối cùng của Tiết huynh quả thật kinh nhân, vẫn là lần đầu tiên ta thấy loại võ kỹ khiến người sinh ra cảm giác vô lực!

Hắn nhớ lại một chiêu cuối cùng của Tiết Nhân Quý vẫn cảm thấy sợ hãi. Dù chỉ tiếp xúc nhẹ nhàng với binh khí của mình vẫn dẫn khởi nổ tung, đánh toạc hổ khẩu.

Tiết Nhân Quý nói:

- Chiêu đó xem như tuyệt kỹ của Tiết mỗ, chưa bao giờ sử dụng qua. Cũng chỉ có dưới sự bức bách của Đỗ huynh đệ mới có thể thi triển, không thể ngờ lại bị phá.....

Hai người đem trận chiến vừa rồi thảo luận từng chiêu từng thức.

Tiết Nhân Quý cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với Thái Cực của Đỗ Hà. Ngược lại Đỗ Hà cũng rất chú tâm với kích pháp vòng cung của Tiết Nhân Quý, cảm giác có thể tham khảo, lấy chỗ hay bù cho kiếm pháp. Hai người đều có lòng dạ rộng rãi, không hề che giấu sở trường, chỉ hận gặp nhau muộn.

Đỗ Hà cũng nói luôn ý định đến đây, Tiết Nhân Quý ngây người một lát, thở dài:

- Tào đại thiện nhân lại làm ra chuyện điên rồ này? Quả thực khó mà tin được. Cứ như vậy đi, để ta giúp. Nếu thật sự là Tào đại thiện nhân làm thì phải phạt nhưng nếu sai thì cũng chứng minh Tào đại thiện nhân thanh bạch.

Đỗ Hà bình thản, hiển nhiên Tiết Nhân Quý cũng không quá tin tưởng vợ chồng Tào Bác sẽ làm loại chuyện điên rồ này.

Dù sao Tiết Nhân Quý năm nay mới hai mươi lăm tuổi, còn vợ chồng Tào Bác sau khi giành được gia tài thì không ngừng dùng tài sản Triệu gia thu mua nhân tâm làm chuyện tốt. Có lẽ bởi vì mặt nạ mang lâu không thể tháo xuống hoặc bởi vì cảm thấy áy náy nên mười năm làm việc thiện đã cải hóa. Với tư cách là người địa phương, từ nhỏ đã nghe chuyện vợ chồng hắn làm việc thiện, bây giờ nghe vậy thật sự khó tin. Hắn đáp ứng hỗ trợ có nguyên do là muốn chứng minh vợ chồng Tào Bác trong sạch, nhưng chỉ cần hắn nguyện ý giúp đã là tốt rồi.

Sự thật thẳng hùng biện, trong sạch hay không cũng không phải lòng tin có thể nói.

Đã đến lúc dùng bữa, phu nhân Liễu thị của Tiết Nhân Quý đã chuẩn bị xong bữa, hết thấy đều là món quê, tự thân Tiết Nhân Quý sẵn bản.

Liễu thị xuất thân đại tộc nổi tiếng Hà Đông, tuy dòng dõi Tiết gia hiện giờ suy sụp nhưng tổ tiên hiển hách, hai người cũng tính là môn đăng hộ đối.

Trong lịch sử, Liễu thị người tương đối có kiến thức, tuy không ghi lại tên nàng nhưng nếu nàng vào lúc Lý Thế Dân chinh phạt Cao Ly không khuyên bảo Tiết Nhân Quý tòng quân thì Đường triều sẽ thiếu đi một danh tướng truyền kỳ uy chấn thiên hạ.

Đỗ Hà ngồi vào cũng thấy được “thùng cơm” trong truyền thuyết của danh tướng.

Bọn họ ăn cơm dùng bát sứ nhỏ, Tiết Nhân Quý dùng chính là bát canh lớn, gấp bốn năm lần thông thường.

Đỗ Hà tự nhận là ăn cơm không kém nhưng trong khi hắn ăn chưa xong nửa chén thì Tiết Nhân Quý đã ăn sạch một chén lớn, tựa hồ còn chưa đủ nên đưa cho Liễu thị xới.

Tốc độ này khiến Đỗ Hà, Vũ Mị Nương là trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Tiết Nhân Quý nhận bát cơm tràn đầy, đang định ăn thì thấy biểu lộ của hai người, cười ngượng ngùng, bảo ta bản sự khác không có, chỉ là ăn cơm rất nhiều.

- Được lắm!

Đỗ Hà cười thầm gật đầu, quả nhiên là không có lửa thì sao có khói, lúc đời sau xem Tiết Nhân Quý trên TV trực tiếp bưng thùng cơm ăn thì không tin, hiện thực biết còn hơn xa.

Đỗ Hà rất cuộc biết vì cái gì Tiết Nhân Quý nghèo như vậy, vốn với thể lực của Tiết Nhân Quý cùng với tiền pháp, trồng trọt, đi săn đã hơn xa nông phu bình thường, hơn nữa đi săn lại càng cao minh, đáng ra cuộc sống vô cùng thoải mái nhưng với lượng ăn cơm như vậy thì Tiết gia không giàu có là hợp lý.

Cùng ăn cơm với Tiết Nhân Quý, Đỗ Hà cũng thấy khẩu vị bản thân tốt hơn so với trước kia.

Long Môn tào phủ!

Đại Đường Huyền Trang là một tăng lữ kỳ lạ trong Đường, họ Trần, tục danh Huyền ở Hà Nam Lạc Dương Lạc châu hầu thị huyện người, có ba ca ca, nhị ca Trần Tổ, trước kia xuất gia ở Tịnh Thổ tự Lạc Dương, nổi tiếng về giảng kinh thuyết pháp, danh là Trường Tiệp pháp sư.

Huyền Trang thuở nhỏ đi theo Trường Tiệp pháp sư ở Tịnh thổ tự, học tập kinh Phật. Lúc mười ba tuổi lúc Lạc Dương độ tăng, được phá cách trúng cử, được đại chúng khâm phục tôn kính. Từ đó về sau chỉ trong

mười năm đã trở thành cao tăng nổi danh, chưa đầy hai mươi lăm đã được mặc cà sa tím, trở thành cao tăng áo tím trẻ tuổi nhất Đại Đường, hơn nữa là công nhận Phật gia đệ nhất nhân.

Tào gia cao thấp tin Phật, nghe nói Tào Tôn mời tới Huyền Trang pháp sư đều tụ tập lắng nghe thánh tăng dạy bảo.

- Người có nhân quả, Thánh Nhân trì thiên hạ, Phật độ chúng sinh. Ước Phật pháp luận thì hết thấy đều không ra ngoài nhân quả!

“Huyền Trang pháp sư” mà Đỗ Hà đặc biệt mời đến giảng dạy thẩm thía:

- Liếp trước là quả của kiếp này! Không phải không báo, là thời điểm chưa tới, thời điểm vừa đến, hết thấy đều báo. Tăng lão thí chủ, nhân quả tuần hoàn chính là Phật gia chí lý. Tào gia có họa hôm nay là do lúc trước người sinh lòng tham niệm, sát niệm gây nên.

Vợ chồng Tào Bác sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, chỉ cho là “Huyền Trang pháp sư” pháp lực cao thâm, có thể nhìn thấu hết thấy nhân quả, cũng không dám có bất kỳ giấu diếm.

Tào Bác tuổi gần thất tuần nói:

- Thánh tăng, lúc trước xác thực là đệ tử sinh lòng tham niệm, nhưng đệ tử những năm gần đây này, ngày ngày làm việc thiện tích đức, mặc dù lúc trước từng có, cũng có thể đền bù!

- Lời ấy sai rồi!

“Huyền Trang pháp sư” lắc đầu:

- Người trồng thiện được Thiện Quả, trồng ác được ác quả. Thiện tức là thiện, ác tức là ác, nào có thể đền bù lẫn nhau? Phật chủ phổ độ chúng sinh, nhưng thí chủ lại thủy chung không biết hối cải, không biết tự xét lại, chẳng trách có họa hôm nay.

Vợ chồng Tào Bác liếc nhau, trong mắt lộ vẻ sợ hãi cùng hối hận.

Tào Tôn nhìn biểu hiện của vợ chồng Tào Bác cũng biết chuyện Triệu gia không có lửa thì sao có khói, không muốn song thân khó xử nói:

- Thánh tăng, còn không biết ác linh bỏ như thế nào? Cho dù vợ chồng Tào Bác có sai, nhưng chỉ cần bỏ ác linh hết thấy đều khôi phục lại bình tĩnh.

“Huyền Trang pháp sư” nói:

- Ác linh sát khí quá nặng, không cách nào an tâm, bản tăng cũng chưa chắc có thể trấn phục, chỉ có thể hết sức nỗ lực.

Vào lúc này bọn họ nhận được tin Tiết Nhân Quý cầu kiến.

Cùng ngày trong đêm, Đỗ Hà lại một lần nữa lên vào Tào gia.

Sau cơn mưa không lâu, sắc trời cực ám, Đỗ Hà phối hợp thiên thời địa lợi, giả quỷ càng thêm dọa người, thi triển thủ đoạn ra tay với người của Tào gia nhưng ra tay đúng mực, không động tới xương cốt, chỉ tạo hiệu quả thị giác.

Bất quá ngay vào lúc này “Huyền Trang pháp sư” cùng Tiết Nhân Quý kịp thời đuổi tới, với pháp lực cao thâm của “Huyền Trang pháp sư” tạm thời đem ác linh đánh lui.

Vào thời điểm truy kích, ác linh đã đả thương “Huyền Trang pháp sư” cùng Tiết Nhân Quý.

Hai người quay trở về đại sảnh, nhìn qua một phòng Tào gia còn hoảng sợ chưa định.

Tiết Nhân Quý ho ra một búng máu nói:

- Tiết mỗ một mực không tin trên đời thực sự có quỷ quái, hôm nay nhưng lại kiến thức. Một kích của ta đã chém ác linh làm hai đoạn nhưng vẫn không gây thương tổn hấn mảy may, nếu không phải có đại sư ở bên, ta khó giữ được cái mạng nhỏ này.

- Huyền Trang pháp sư cũng có khí vô lực nói:

- Ác linh trong nội tâm lệ khí qua thịnh, bần tăng cũng không phải đối thủ. Hôm nay miễn cưỡng đánh lui, ngày mai lại đến, bần tăng cũng bất lực. Còn tồn tại lệ khí, toàn bộ Tào gia không chết không ngớt, không ngày an bình.

Nhìn mười dấu máu trên ngực Tào Tôn, vợ chồng Tào Bác quỳ xuống nói:

- Ngàn sai vạn sai đều là hai người chúng ta, giờ chúng ta nguyện ý dùng mệnh chuộc tội, hi vọng thánh tăng có thể cứu con cháu Tào gia, bọn họ đều là người vô tội.

Được “Huyền Trang pháp sư” khuyên bảo, sáng sớm vợ chồng lên nha môn Long Môn huyện tự thú nhận tội.

417. Chương 421: Mục Đích Đạt Thành

Vì chuyện ác linh, vợ chồng Tào Bác thành khẩn nhận tội năm đó.

Lúc trước tổ tiên Triệu gia một lòng muốn bồi dưỡng hai đứa con trai kế thừa gia nghiệp, thủy chung không để cho bọn họ chính thức chưởng quản Triệu gia. Với tư cách họ khác, bọn họ lo lắng một khi hai đứa con trai Triệu gia lớn lên thì mình sẽ trắng tay, vì thế động tâm bất chính, vào lúc nhụ lão Triệu gia xuất hành thì thuê bọn cướp giết chết, tiếp chưởng tài sản Triệu gia. Tuy nhiên Triệu Anh phu nhân rất có trí kế, ẩn ẩn đã nhận ra mưu đồ của bọn họ nên khiến cuộc sống hàng ngày của hai người khó có thể bình an, vì vậy hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, ngầm hạ độc giết chết nàng. Hai đứa con trai của Triệu gia dần dần lớn lên, bọn họ lo lắng, nghĩ dù sao giết một người là giết, giết hai người cũng là giết, dồn hai đứa vào chỗ chết.....công cụ chính là lửa.

Sau khi phạm phải một loạt tội, chiếm đoạt được tài sản của Triệu, vợ chồng Tào Bác lo lắng có người phát giác nên nghĩ ra kế sách theo thiện, chỉ cần trong huyện tất cả mọi người cho rằng bọn họ là người tốt thì sẽ không nghi ngờ.

Người là động vật rất dối trá, vợ chồng Tào Bác sau khi trở thành người lương thiện, được dân chúng yêu mến thì ngoài ý muốn lại thích cảm giác này, đúng như Đỗ Hà nghĩ, người mang mặt nạ lương thiện lâu thì không muốn bỏ xuống.

Bọn họ đã trở thành người lương thiện, sớm đã quên tội ác của bản thân, đến khi Triệu Hồi xuất hiện mới nhớ lại, sau đó làm chuyện phát rồ.

Sự kiện bùng nổ làm chấn động cả huyện Long Môn.

Khắp nơi đều bàn tán không tin, đến khi tự mình nghe vợ chồng Tào Bác chính miệng thừa nhận hành vi phạm tội mới tin là thật. Tuy nhiên bọn họ đều tụ tập tại cửa nha môn, hy vọng Vũ Phong có thể nhẹ phán. Mặc kệ vợ chồng Tào Bác có tư tâm gì thì không thể phủ nhận nhờ sự giúp đỡ của bọn họ mà qua năm mươi năm đã có tới cả vạn người nhận ân huệ, cũng không dưới ngàn người nhờ đó mà được cứu sống, cơ hồ toàn bộ dân chúng huyện Long Môn chịu qua ân huệ của Tào gia.

Một chuyện này đã trở thành sự va chạm giữa lý và tình.

Vũ Phong với tư cách Huyện úy cũng biết chỗ này rất khó xử, không biết như thế nào phán quyết.

Cuối cùng vẫn là Triệu Hồi mở miệng, hẳn nghe qua việc thiện của vợ chồng Tào Bác năm mươi năm qua cũng cầu tình cho bọn họ.

Người cuối cùng của Triệu gia lên tiếng cầu tình vẫn rất có phân lượng. Vợ chồng Tào Bác thân mang tất cả năm án mạng, y theo luật pháp Đại Đường phải đền mạng. Hậu nhân Triệu gia không truy cứu trách nhiệm, mặc dù không thể miễn trừ tội trạng nhưng có thể miễn đi tội chết.

Triệu Hồi cũng nói điều kiện duy nhất, hi vọng bọn họ tiếp tục làm việc thiện.

Tào Tôn, Tào Quý cảm kích cực điểm, cũng thu hồi đơn kiện, miễn đi tội Triệu Hồi tự tiện xông vào nhà dân có ý giết người, có thể vô tội phóng thích.

Tào gia huynh đệ nguyện ý đem tất cả tài sản của Tào gia trả lại cho Triệu gia, nhưng Triệu Hồi cự tuyệt:

- Ta quay trở lại Trung Nguyên chỉ là vì hoàn thành nguyện vọng của cha, cũng không phải vì sản nghiệp Triệu gia, huống chi các người đã kinh doanh hơn năm mươi năm, có kinh nghiệm phong phú mà ta lại không thạo kinh doanh. Đem sản nghiệp cho ta sẽ gia tốc bại vong. Đã như vậy không bằng tiếp tục do các người quản lý, như vậy cũng có thể cứu tế nhiều hơn. Triệu Hồi ta có tay có chân, là một đại hảo nam nhân, dễ dàng nuôi sống bản thân, không cần tới tài sản này.

- Có thể nghĩ như vậy cũng không uổng phí ta hao hết tâm tư giúp đỡ!

Đỗ Hà cười bước tới bên người Triệu Hồi, đây là công khai thăm vắn, từ sáng sớm hắn đã tới phủ nha chứng kiến hết thấy. Nhìn vợ chồng Tào Bác quỳ gối trước đường nhận tội, trong lòng hắn đủ các tư vị, cũng không có chút vui sướng vì thắng lợi như trong tưởng tượng mà thậm chí còn có chút mê mang: Trong quá trình do thám Tào gia, hắn cũng biết hành vi của bọn họ trong vòng năm mươi năm qua. Vợ chồng Tào Bác bởi vì năm đó tham tài, phạm vào sai lầm không thể tha thứ nhưng năm mươi năm hành thiện, dù không thể giấu được sai lầm nhưng cũng đủ khiến Đỗ Hà động lòng trắc ẩn.

Hắn cũng không biết cách làm của mình đến tốt cùng là đúng là sai, một bên là pháp, bên kia là tình, cả hai như sinh tử đại địch, không cách nào tương dung.

Triệu Hồi vào lúc thăm phán nguyện ý buông hết thấy thù hận, cầu tình cho vợ chồng Tào Bác là ngoài dự kiến Đỗ Hà, cũng làm cho hắn nhìn lại Triệu Hồi bằng một con mắt khác.

- Đỗ đại nhân.....

Triệu Hồi tiến lên tỏ vẻ cảm tạ, có thể dễ dàng ra tù như thế, cũng biết Đỗ Hà ở phương diện này có bao nhiêu công hiến:

- Chuyện ở Long Môn trên cơ bản đã giải quyết, từ nay trở đi ta sẽ khởi hành về hòn đảo không người lấy khoai lang cho đại nhân.

Hắn là loại người có ân phải báo, để báo đại ân của Đỗ Hà, không chờ đợi được, ý định tiến về đảo không người lấy số khoai lang lưu giữ trên đảo hoang.

Đỗ Hà mừng rỡ cười nói:

- Triệu huynh có tâm này thật tốt. Nhưng việc này không gấp, lần này ta đến đây kỳ thật có chuyện quan trọng khác thương nghị với người.

Hắn cũng biết việc gieo trồng khoai lang cần xem thời gian. Chọn được lúc thời tiết thuận lợi để trồng, thời gian sinh trưởng càng dài thì kết củ càng sớm, sản lượng cao, phẩm chất tốt; Nếu như trồng quá muộn, thời kỳ sinh trưởng rút ngắn, khoai lang nhỏ mà ít, phẩm chất thấp. Vì thế thời gian trồng tốt nhất là tháng tư, khi đó đầu xuân nhiệt độ tiết trời ấm lại cơ bản ổn định, là kỳ thích hợp cho trồng cây con.

Hiện tại mới đầu tháng ba, còn có đầy đủ thời gian xử lý chuyện khoai lang, hàng hải mới là chuyện quan hệ tới kinh tế Đại Đường tương lai.

Đỗ Hà đem Triệu Hồi cùng Cơ Lâm Bối Khắc đến một chỗ kín đáo, nói:

- Trước khi nói chính sự để ta giới thiệu bản thân. Tại hạ Đỗ Hà, là người trong triều đình, về phần chức vị không nói cũng thể, dù sao các người cũng không biết, tóm lại không nhỏ, lần này đặc biệt tới tìm các người là cầu hiền cho Đại Đường ta. Đại Đường ý đồ mở mậu dịch trên biển, thiết lập hữu hảo với các quốc gia trên biển, . Bởi vì là chính sách mới định nên trên thực tế xuất hiện không ít khó khăn. Trong đó khó khăn nhất là thiếu thuyền trưởng có kinh nghiệm phong phú, tinh thông hàng hải tựa như thuyền trưởng lúc cha người vượt biển, sự xuất hiện của người vừa vặn đến bù chỗ này. Đỗ Hà ta đại biểu Đại Đường hi vọng người có thể đảm nhiệm thuyền trưởng hạm đội hàng hải của Đại Đường, không phụ một thân tài hoa bản lĩnh.

Nói xong hai mắt chờ đợi nhìn qua, Triệu Hồi có đáp ứng hay không, đối với Đại Đường mà nói, thật sự quá trọng yếu.

Triệu Hồi có chút tâm động, hắn cũng không hiểu nhiều về Đại Đường, cũng không có tư tưởng gì trung với Đại Đường nhưng sống ở đây mấy tháng đã cảm thấy yêu thích, cảm giác hòa đồng với quê hương, cũng có ý nghĩ sinh sống ở đây.

Muốn vậy cũng không đơn giản, cần có hộ khẩu chứng minh mua nhà cưới vợ, càng không dễ dàng tìm được một việc làm tốt.

Lời mời của Đỗ Hà không thể nghi ngờ là giới thiệu với hắn một cái chén vàng, trở thành quan viên Đại Đường tự nhiên không lo ăn, mặc, ở, đi lại, hưởng chi hàng hải là sở trường của hắn.

Hắn cũng không tự tiện quyết định mà quay người sang Cơ Lâm Bối Khắc thương lượng. Bọn họ nói một hồi tiếng nước ngoài khiến Đỗ Hà không hiểu nhưng cuối cùng đáp ứng thỉnh cầu.

Triệu Hồi không dễ dàng đồng ý, nhưng chỉ cần đáp ứng sẽ không nuốt lời.

Đỗ Hà tiếp xúc thời gian không dài nhưng cũng biết hắn là một người thủ tín, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Kế tiếp chỉ có chuyện Tiết Nhân Quý.

Khác với Triệu Hồi, Tiết Nhân Quý là người có khát vọng, chịu ủy khuất ở nhà làm một nông phu, một thợ săn chỉ bởi vì không có cơ hội. Chỉ cần cho hắn cơ hội, hắn sẽ bay lên không như hỏa tiễn, nhất phi trùng thiên. Bản thân trong quân cũng có địa vị nhất định, dưới trướng cũng có hơn vạn binh mã, tuy không thể đem Tiết Nhân Quý đề bạt đến địa vị thống soái tam quân nhưng cho hắn một chức tiểu giáo để có cơ hội lập công quật khởi lại dễ dàng.

Hắn tới thăm lại nhà Tiết Nhân Quý. Tiết Nhân Quý hôm nay cũng không ra đồng mà rầu rĩ ở nhà. Hắn từ nhỏ sinh ra ở huyện Long Môn. Năm xưa cũng được vợ chồng Tào Bác cứu tế, nhận ân tình rất lớn. Đỗ Hà tìm hắn hỗ trợ, nếu là thường nhân thì đã gạt đi nhưng người đến là Đỗ Hà, mặc dù không biết thân phận nhưng từ võ nghệ và học thức có thể nhìn ra người này không bình thường, giả như đối với Tào gia có mang thành kiến, rất dễ dàng tạo thành oan án, vì vậy đáp ứng. Vốn hắn định chứng minh vợ chồng Tào Bác nhưng đến Tào gia, lại ngoài ý muốn thấy vợ chồng Tào Bác sử ra chút mảnh khoe, sau đó càng chứng minh bọn họ xác thực phạm vào án mạng.

Đáy lòng Tiết Nhân Quý cảm giác có lỗi với người của Tào gia, rầu rĩ không vui, ngay cả buổi thăm vấn cũng không đến xem, thấy Đỗ Hà tìm tới tận cửa rồi, cười cười xấu hổ, hỏi tình huống hai vợ chồng Tào Bác.

Đỗ Hà biết tâm ý của hắn, cười đáp:

- Yên tâm đi! Bởi vì Triệu Hồi cầu tình, vợ chồng Tào Bác đã miễn đi án tử hình. Dù tội không thể tha nhưng này năm mươi năm làm việc thiện có thể giữ được tính mạng.

Tiết Nhân Quý cũng nhẹ nhàng thở ra, lấy đi năm mạng mà chịu án phạt này đã là khai ân.

Đỗ Hà lập tức cười nói:

- Tiết huynh, người chỉ biết là ta họ Đỗ, còn không biết tên đầy đủ của ta! Ta tên Đỗ Hà, Trường An Đỗ Hà!

Tiết Nhân Quý sớm biết thân phận Đỗ Hà không đơn giản, nhưng nghe hai chữ Đỗ Hà vẫn nhin không được kinh hô lên: Đại danh Đỗ Hà sớm đã truyền khắp ngũ hồ tứ hải, tuổi trẻ nhưng chiến tích, chức vị cực cao, có địa vị quan trọng trong lòng các tướng tá, là tấm gương hướng tới.

- Đỗ Hà? Tả Uy Vệ tướng quân Đỗ Thanh Liên.....

418. Chương 422: Thu Được Tiết Nhân Quý

Nghe Tiết Nhân Quý hỏi như thế, Đỗ Hà rất tự hào nói một câu:

- Đúng vậy.

Dù thể nhân đã sớm không còn coi hắn là nhờ vào cái bóng của Đỗ Như Hối, dù hiện giờ hắn vẫn chưa so được với công tích của cha nhưng với đủ loại sự tích cũng đã tạo được cho mình một phiên thiên địa.

Hắn nghiêm nghị nhìn sâu vào danh tướng truyền kỳ trước mặt. Tiết Nhân Quý để lại nhiều huyền thoại, nói hắn là danh tướng truyền kỳ tuyệt không quá đáng, vì sự tích của hắn tràn đầy sắc thái truyền kỳ.

Người bình thường hiểu lịch sử không như sử thư mà là diễn nghĩa. Trong diễn nghĩa vì muốn đặc sắc mà thường khuếch đại năng lực các nhân vật, nổi danh nhất chính là [Tam Quốc Diễn Nghĩa], Gia Cát Lượng trí kế như thần, Triệu Tử Long tung hoành Tào doanh, tràn đầy sắc thái thần thoại. Tuy bọn họ trong chính sử cũng đồng dạng xuất sắc, nhưng so với trong diễn nghĩa khó tránh kém sắc hơn nhiều.

Tiết Nhân Quý cũng là một thần thoại, trong [Tiết gia tướng] chính là miêu tả thần thoại về hắn. Nhưng như Đỗ Hà thấy, Tiết Nhân Quý căn bản không có thần thoại tất yếu mà sự tích của hắn vốn đã tràn đầy sắc thái thần thoại.

Năm Long Sóc đầu tiên, Hồi Hột phản bội Đại Đường, Đường Cao Tông sai Trịnh Nhân Thái làm chủ tướng, Tiết Nhân Quý làm Phó tướng, lãnh binh tới Thiên Sơn. Sau khi tới Thiên Sơn thì Hồi Hột dẫn hơn mười vạn binh chống cự. Lúc xông trận có hơn mười kỵ sĩ dũng mãnh nhất trong tộc ra khiêu chiến. Tiết Nhân Quý một mình xông ra bắn liên tiếp ba mũi giết chết ba người. Dân Hồi Hột vốn sống trên thảo nguyên tinh thông cưỡi ngựa bắn tên bị tài thần xạ của Tiết Nhân Quý làm cho cháng váng, khiếp sợ, toàn bộ xuống ngựa xin hàng. Đỗ Hà thực khó tưởng tượng, ngay lúc đó tình huống như thế nào.

Tiết Nhân Quý đến tốt cùng dùng tiến kỹ kinh thế hãi tục gì khuất phục dũng sĩ Hồi Hột.

Trên thảo nguyên cường giả vi tôn, chiến sĩ kiêu dũng nhất trong tộc trước trận xin hàng, đây là hành động có ý nghĩa gì, kết quả có thể dễ đoán. Tiết Nhân Quý thừa thế xua quân tràn lên, Hồi Hột đại bại.

Sau trận chiến này, tướng sĩ trong quân truyền tụng Tiết Nhân Quý là : Tướng quân ba mũi tên định Thiên Sơn, tráng sĩ trường ca nhập hán quan.

Ngoại trừ lần đó còn chuyện cưỡi ngựa lội vạt địch tựa hồ như thần thoại.

Năm đầu tiên Khai Diệu, Tiết Nhân Quý lúc đó đã sáu mươi tám tuổi, bắt đầu một cuộc chiến chói lọi cuối cùng. Đông Đột Quyết tro tàn lại cháy, không ngừng quấy nhiễu biên giới phía bắc. Năm sau, tù trưởng Đột Quyết A Sử Na Cốt Đốc Lộc chiêu tập tàn dư Đột Quyết tàn mạn khắp nơi, mở rộng thế lực, tự xưng Khả Hãn phản Đường. Cùng năm Thiên Vu Đô Hộ Phủ trở giáo hàng bộ quan A Sử Đức Nguyên Trân, nghe thấy A Sử Na Cốt Đốc Lộc phản Đường, cũng theo đó làm phản, hai người tụ chúng xâm chiếm Tịnh Châu giết lam châu Thứ Sử Vương Đức Mậu.

Tiết Nhân Quý mang bệnh xuất chinh, đập tuyệt dẫn quân tiến công, dẹp an phương Bắc.

Vào lúc hắn đến chiến trường thì hai quân đang giao đấu.

Đại tướng Đông Đột Quyết nhìn tình kỳ Đại Đường treo trên cao chữ “Tiết”, đáy lòng ẩn ẩn chột dạ không biết là thật hay giả: Khi bọn hắn tận mắt Tiết Nhân Quý đã “chết” vào cuộc chiến Phi Xuyên. Vào năm đó, Tiết Nhân Quý bởi vì đủ loại nguyên nhân bất lợi, bị phó tướng Quách Đãi Phong vi phạm quân lệnh, làm hỏng việc quân cơ, khiến cho kế hoạch tác chiến của Tiết Nhân Quý bị lộ, đồng thời địch nhân lại là danh tướng đệ nhất Thổ Phiên Cát Nhĩ Khâm Lăng bắt được Quách Đãi Phong, toàn quân cơ hồ toàn diệt. Trận chiến này là lần thất bại lớn nhất kể từ khi Đường triều khai quốc tác chiến bên ngoài, đồng thời cũng là thất bại duy nhất của Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý là người chỉ huy cả chiến dịch, với tư cách chủ tướng tuy đây không phải là lỗi của hắn nhưng cũng khó tránh khỏi liên quan,, cách chức làm thứ dân.

Vào lúc này cũng biểu hiện ra lực uy hiếp của Tiết Nhân Quý. Sau khi hắn rời khỏi Liêu Đông Triều Tiên không lâu thì Cao Ly bị hắn chinh phục lập tức phát sinh phản loạn, Đường triều bắt buộc dĩ lại đưa Tiết Nhân Quý đề bạt để bình loạn. Chỉ là tiệc vui chóng tàn, cũng không biết là xui xẻo hay không mà sau khi bình xong loạn thì hắn bị dính vào án mạng, sử không ghi lại rõ ràng nhưng bị biếm đến Tượng châu, hơn sáu mươi tuổi vẫn không yên ổn, vì thế lưu truyền tin tức là bị bệnh chết ở đó.

Binh lính Đông Đột Quyết nhìn thấy tình kỳ chữ Tiết thì kinh nghi bất định, không biết vị lão tướng dưới đó có phải là sát tinh Tiết Nhân Quý hay không.

Để chứng minh thân phận, Tiết Nhân Quý tháo nón trụ ra lộ chân diện mục. Cũng không biết Tiết Nhân Quý có phải hay là quỷ quái hay không mà đám phản quân vừa thấy đã sợ đến choáng váng, lập tức xuống ngựa quỳ lạy, đem bộ đội rút về , ý định chạy trốn.

Tiết Nhân Quý tới để đánh, cũng không phải ra mặt nên vung lệnh kỳ chém đầu hơn một vạn, tù binh hơn ba vạn.

Trên sử sách cũng không ghi lại kỹ càng Đông Đột Quyết có bao nhiêu nhân mã, cũng không biết Tiết Nhân Quý khi cưỡi mã đã dọa chạy bao nhiêu người, nhưng từ con số chém đầu hơn một vạn, tù binh hơn ba vạn thì có thể thấy binh mã Đông Đột Quyết ít nhất không dưới năm sáu vạn.

Sự tích Ba mũi tên định Thiên Sơn, ngả mã lui vạn dặm ngay cả trong diễn nghĩa cũng hiếm thấy nhưng loại xuất hiện trong sách sử[Truyện Tiết Nhân Quý].

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, uy vọng của Tiết Nhân Quý dưới thời Cao Tông là mức độ nào, nói hấn là một tướng quân truyền kỳ tuyệt không khoa trương.

Tiệc nuôi duy nhất trong lòng Đỗ Hà là Tiết Nhân Quý không thể xuất hiện sớm trong lịch sử. Mãi đến năm Trinh Quán thứ mười chín thì hấn mới gia nhập Đường quân làm tiểu tốt, vào lúc chinh phạt Cao Ly đã ba mươi mốt tuổi, tuy là thời hoàng kim của một nam nhân nhưng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất khi Lý Thế Dân toàn diện khuếch trương.

Hấn dựa vào bản sự lập quân công cực lớn trong trận chiến chinh phạt Cao Ly, khiến cho Lý Thế Dân cảm khái tán thưởng:

- Trẫm không mừng vì được Liêu Đông mà mừng vì có khanh!

Vốn đó là lúc hấn lập nghiệp nhưng tiếp theo đó lại mười hai năm trông coi Huyền Vũ môn.

Điều này cũng không phải hấn không được Lý Thế Dân coi trọng. Lý Thế Dân bổ nhiệm hấn thống lĩnh Cẩm Vệ Quân đóng quân Huyền Vũ môn là một chức quan rất cao, thủ vệ an toàn cho hoàng đế. Một binh sĩ xuất thân nông dân, không hề có bối cảnh lại có thể được Hoàng Đế tin nhiệm như vậy đủ để thấy trung nghĩa cùng thực lực. Chỉ là lúc này không có chiến sự, Lý Thế Dân coi trọng thế nào cũng chỉ là một thủ vệ canh cổng.

Thời trước mỗi khi nghiên cứu lịch sử, đọc [Tiết Nhân Quý truyện], Đỗ Hà không khỏi cảm khái giả như Tiết Nhân Quý có thể sớm đi tòng quân, ở tuổi hai mươi thì đã có thể trải qua các chiến dịch Đông Đột Quyết, Thổ Phiên, Thổ Dục Hồn, Cao Xương, Yên Giả, Tây Đột Quyết, Tiết Duyên Đà.

Những chiến dịch này đều là vô cùng hoành tráng, với thực lực của Tiết Nhân Quý biểu lộ trong lần chinh phạt Cao Ly thì hấn đã không phải là một binh tốt vô danh mà là một thống soái ngàn vạn binh mã, càng phát huy sở trường, nói không chừng có thể một lần bình định Cao Ly.

Đương nhiên, đây hết thấy đều là Đỗ Hà tưởng tượng, trong lịch sử chinh phạt Cao Ly cũng không phải vì khuyết thiếu lương tướng. Phần lớn mọi người không biết tình hình lúc ấy cho rằng Lý Thế Dân chinh phạt Cao Ly thất bại, trên thực tế đây là sai lầm.

Vào lúc Lý Thế Dân chinh phạt Cao Ly, nhờ vào tài hoa quân sự phá được Huyền Hoảng, Hoành Sơn, Cái Mưu, Ma Mễ, Liêu Đông, Bạch Nham, Ti Cát, Mạch Cốc, Ngăn Sơn, Hậu Hoàng, di chuyển ba châu Liêu, Cái, Nham vào Trung Quốc. Ba lần đại chiến Tân Thành, Kiến An, Trú Tất chém đầu hơn bốn vạn còn Đường quân thương vong cũng không quá 2000, tỷ lệ như vậy không nghi ngờ là thắng lợi huy hoàng.

Chỉ là viễn chinh quá hao phí quốc lực, Hán Vũ Đế có Văn Cảnh đặt nền móng nhưng cuối cùng vẫn khiến ngân khố trống rỗng, nhân khẩu giảm phân nửa.

Lý Thế Dân tiếp nhận một cục diện rối rắm, lại mấy năm liên tục chinh chiến, cộng thêm đông bắc nghèo nàn, chiến mã không quen khí hậu, tổn thất bảy tám phần. kinh tế Đường triều bắt đầu kiệt tụt hậu.

Trong quá trình chinh phạt Cao Ly thì Cao Ly căn bản chưa từng có một trận thắng lợi , nói chinh phạt thất bại là không thể.

Nhưng dù vậy, Đỗ Hà vẫn nghĩ giả như Tiết Nhân Quý có thể dùng thân phận Đại tướng tham gia trận chinh phạt Triều Tiên thì sẽ có trợ giúp bao nhiêu, mỗi lần nhử tới, cũng không khỏi tiếc nuối. Hôm nay Tiết Nhân Quý ngay tại trước mặt, đúng lúc hoàn thành khát vọng, sử sách có chép thời gian chinh phạt Cao Ly còn sáu năm, đủ để cho Tiết Nhân Quý trưởng thành. Đến lúc đó Lý Thế Dân điều động mình cùng Tiết Nhân Quý làm tiền phong, chẳng phải dễ dàng chinh phạt Cao Ly?

Hình như nghĩ hơi xa!

Đỗ Hà lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm, nghiêm nghị nói với Tiết Nhân Quý:

- Hôm nay ta tới nơi này là muốn mời Tiết huynh gia nhập quân đội hiệu lực cho Đại Đường. Ta biết tài hoa võ nghệ của người, nhìn trong triều đình cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ở tại quê trồng trọt, săn bắn thật sự quá ủy khuất, theo ta tòng quân, chỉ có trên chiến trường mới có thể thể hiện giá trị của người, cũng chỉ có lên chiến trường mới có thể không cô phụ một thân năng lực.

Hai mắt Tiết Nhân Quý rực sáng, quyền đầu nắm chặt: Chiến trường là mộng tưởng của từng nam tử, hẳn khổ luyện võ nghệ, học tập binh pháp là để ngày sau có thể trên chiến trường có thể ra sức vì nước, tái hiện vinh quang tổ tiên, vẫn luôn là khát vọng cháy bỏng.

Đỗ Hà thân là Tả Uy Vệ Tướng quân, thâm thụ đế sủng, có thể trở thành một thành viên dưới trướng của hắn thì lúc xảy ra chiến sự không lo thiếu cơ hội dương danh.

Đối với cơ hội từ trên trời rơi xuống như vậy, Tiết Nhân Quý sao có thể chịu được hấp dẫn.

Đúng như Đỗ Hà nghĩ, Tiết Nhân Quý sớm có tâm tòng quân, chỉ là với tư cách một nông dân hắn cần chiếu cố thể diện, không cách nào lên đường. Đỗ Hà đúng lúc này giúp hắn thì hắn há có thể cự tuyệt?

Tiết Nhân Quý thần sắc kích động, vạn phần nghiêm túc cúi đầu nói:

- Được đại nhân coi trọng, Tiết Lễ ta nguyện ý gia nhập dưới trướng đại nhân, hiệu lực cho Đại Đường.....

Đỗ Hà cười lớn nâng dậy, thần sắc sung sướng.

Tiết Nhân Quý báo tin cho phu nhân Liễu thị.

Liễu thị minh bạch lí lẽ, ngoài chúc mừng lập tức thu dọn hành lý cho Tiết Nhân Quý cho hắn theo Đỗ Hà tiến về Trường An.

419. Chương 423 : Hiệu Úy Tiết Nhân Quý

Hoàng Hà mệnh mông, nước trôi cuộn cuộn chảy từ tây sang đông nuôi dưỡng cả mảnh đất Hoa Hạ.

Một chiếc thuyền khách nam bắc trên Hoàng Hà đang chạy nhanh về đế đô.

Trên thuyền có một tổ hợp kỳ dị khiến người ta tò mò. Bọn họ có ba người, hai nam một nữ, trong đó một nam một nữ quần áo hoa lệ, có khí độ dung mạo tuyệt thế, ngồi ở một chỗ, thần sắc thâm mật, giống như một đôi tình lữ trời sinh. Nam tử còn lại thân hình khô ngô, mặc đồ nông dân, trong tay cầm một thứ như bình khí đúc từ gang, trên đầu bọc vải đen nhìn không ra là gì.

Quý nhân cùng nông dân một chỗ vốn là cực không tương xứng nhưng bọn họ lại cực kỳ hòa hợp.

Tổ hợp kỳ dị này chính là Đỗ Hà, Vũ Mị Nương, Tiết

Nhân Quý.

Sau khi giải quyết xong chuyện ở huyện Long Môn, Đỗ Hà tự mình viết thư, lại để cho Triệu Hồi, Cơ Lâm Bối Khắc xuôi nam đi tìm Tô Châu Thứ Sử Lưu Nhân Quý, dặn Lưu Nhân Quý đưa thuyền cho bọn họ tới đảo không người lấy giống khoai lang. Căn cứ theo trí nhớ của Triệu Hồi thì đảo này chính là một trong những đảo của quần đảo Nam Cát thuộc Trung Quốc, dù không cần thuyền biển đặc chế cũng không sao.

Về chuyện khoai lang, Đỗ Hà đặc biệt thảo luận cùng Vũ Mị Nương, hai người nhất trí cho rằng khoan hãy nói cho Lý Thế Dân.

Bởi vì hiện tại nói cho Lý Thế Dân e rằng còn sớm. Số khoai lang Triệu Hồi, Cơ Lâm Bối Khắc để lại trên đảo cũng không nhiều, dù làm giống toàn bộ cũng chừng chỉ một mẫu, thành công hay thất bại vẫn chưa thể khẳng định, hi vọng quá lớn, một khi vạn nhất thất bại cũng quá mất mặt.

Đã như vậy, chi bằng gieo trồng, sau khi thành công dùng số liệu thực tế mới có thể chứng minh hiệu quả. Hơn nữa trên tay đã có chứng cứ thì khi mở rộng cũng có thể ngăn được những người phản đối, vẹn toàn đôi bên.

Cho nên Đỗ Hà đem trách nhiệm giao cho Triệu Hồi, Cơ Lâm Bối Khắc cùng Lưu Nhân Quý, đem tất cả giống trồng ở Giang Nam.

Cứ như vậy năm người chỉ còn ba người. Đỗ Hà, Vũ Mị Nương, Tiết Nhân Quý lên đường về Trường An.

Tiết Nhân Quý đứng đầu thuyền nói:

- Từ khi còn nhỏ ta chưa từng đi ra Dịch châu, cũng ít khi xa huyện Long Môn, đây là lần thứ nhất đi xa nhà, lần thứ nhất chứng kiến Hoàng Hà mệnh mông, tâm tình đặc biệt kích động.

- Hoàng Hà hùng vĩ gấp 10 lần so với tưởng tượng của ta!

Tiết Nhân Quý đứng ở đầu thuyền, lòng dạ đặc biệt khoáng đạt. Hắn đã nghĩ cách tông quân từ nhiều năm trước, chỉ là do lấy vợ sinh con, lại là lao động chính trong nhà nên không thể rời khỏi. Nếu là người thường thì chỉ trong vòng năm ba năm đã có tích lũy nhất định, an tâm vắng nhà nhưng hắn trời sinh ăn khỏe, tiền kiếm được đều tiêu dùng cho việc ăn uống. Nếu vợ con sinh bệnh lại phải làm lại từ đầu. Hắn cũng chỉ có thể chỉ có thể ngày qua ngày, năm qua năm xuống đất làm ruộng, giường cung sẵn sẵn, chôn giấu khát vọng tông quân trong lòng.

Hôm nay Đỗ Hà đã ứng trước quân lương đủ để cho vợ con sống qua ngày, hắn đã có thể tập trung tinh thần kiến công lập nghiệp.

Hoàng Hà mệnh mông có quan hệ trực tiếp với chí khí hắn hiện giờ.

- Hoàng Hà mệnh mông không giả! Nhưng thảo nguyên mới thật sự rộng lớn! Ngựa đạp Hoàng Hà sớm đã là quá khứ, chinh phục thảo nguyên, khai thác dị vực mới là chí hướng của chúng ta!

Đỗ Hà cười bước tới bên cạnh, hiện giờ trên thuyền cũng chỉ có hắn nói được lời hùng hồn như thế.

Tiết Nhân Quý cảm động, đồng ý nói:

- Hôm nay Bệ Hạ thánh minh, tứ hải thái bình, không lo nội loạn, lúc này không thừa cơ mở mang bờ cõi, lấy công sánh Hán Vũ thì là khi nào?

Thuyền khách vượt qua Hoàng Hà. Ba người cũng không dừng lại lâu, qua Đồng Quan, từ Lạc Dương đến Trường An. Chứng kiến Trường An phồn hoa khiến Tiết Nhân Quý lần đầu ra tỉnh hoa mắt, trái xem phải xem, mọi thứ đều cảm thấy kỳ lạ quý hiếm.

Đỗ Hà đầu tiên đem Vũ Mị Nương về phủ đệ, rồi dẫn Tiết Nhân Quý tới doanh trại Tả Uy Vệ.

- Nơi này chính là quân doanh của Đại Đường Tả Uy Vệ, hôm nay Đại tướng của Tả Uy Vệ là đệ nhất hủ tướng Tần Quỳnh của Đại Đường năm xưa.

Nhớ rõ, sau này gặp gỡ người cứ gọi hắn là Tần Tướng quân, nếu thêm chữ lão sẽ khiến hắn không vui. Còn có Ủy Trì Kính Đức Tướng quân cũng giống như vậy, bọn họ đều là nhân vật bất tử, gây chuyện sẽ ra tay ngay đấy!

Đỗ Hà chỉ vào quân doanh Tả Uy Vệ gần Hoàng thành, giới thiệu cho Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý thấy quân doanh chỉnh tề, quân sĩ nghiêm minh, không khỏi cảm khái nói:

- Có binh như thế, chẳng trách Đại Đường ta bách chiến bách thắng!

Đỗ Hà tự ngao:

- Đại Đường ta có mười hai vệ quân, ta tại đây dám cuồng ngôn một câu, Tả Uy Vệ là số một số hai trong đó. Nhất là quân dưới trướng của ta chân chính là kính lữ. Đi thôi, tới quân doanh của chúng ta!

Vượt qua hai doanh trại là tới doanh trại Tả Uy Vệ của Đỗ Hà.

Vừa bước vào quân doanh, cảnh tượng rừng rực đập vào mắt.

- Đỗ tướng quân!

Quân tốt vãng lai tuần tra nhìn thấy Đỗ Hà, trên mặt đều lộ ra vui mừng, cực kỳ kính trọng.

Tuy Đỗ Hà rất ít hỏi đến chuyện trong quân doanh nhưng mỗi quyết định đều long trời lở đất, uy tín không ai có thể so, dù là những binh mã dưới trướng Lý Tích cũng dần thần phục dưới mị lực của hắn.

Tiết Nhân Quý nhìn ra một ít manh mối, nghi vấn nói:

- Cảm giác có chút không giống, đi ngang qua hai tòa quân doanh đồng dạng là kính lữ nhưng tựa hồ thiếu đi cái gì đó.

- Là tinh thần phần chấn!

Đỗ Hà mỉm cười, đưa ra đáp án:

- Chế độ trong quân của ta có chút khác biệt, ở chỗ này không có cái gọi là hỏa đầu quân, từng người đều là quân chính quy, đều là kính lữ trải qua nghiêm khắc chọn lựa ra.

Tiết Nhân Quý nhíu mày khó hiểu, hỏa đầu quân trong thời cổ đại có tác dụng không thể thay thế. Bọn họ là đội quân chuyên cung cấp đồ ăn, nước uống, nếu khi bộ đội bộ đội thương vong nghiêm trọng còn có thể trực tiếp tham gia, đầu nhập chiến đấu. Đỗ Hà tại đây thản nhiên nói ra không có hỏa đầu quân, thật sự lại để cho hắn cảm thấy bất ngờ, trầm mặc hồi lâu nói:

- Không có hỏa đầu quân, vậy đồ ăn toàn quân xử lý như thế nào?

Đỗ Hà cười nói:

- Người đã hiểu lầm, không có cái gọi là hỏa đầu quân, không có nghĩa là không có hỏa đầu quân. Chỉ là không có đội quân chuyên môn phụ trách nấu cơm mà thôi. Trong quân của ta, cứ cách hai tháng đều tiến hành so đấu giữa các đội, triển khai mấy chục hạng trận đấu, sau đó tính ra tổng phân. Đếm ngược đệ nhất nấu cơm, đếm ngược thứ hai giặt quần áo, đếm ngược đệ tam sửa sang lại quân doanh sạch sẽ. Đệ nhất danh tự nhiên là đại gia, chỉ cần huấn luyện, cái gì cũng không cần làm. Nam nhân đều có huyết khí, giặt quần áo nấu cơm quét rác không có gì, nhưng chính là mất mặt mũi. Đệ nhất danh muốn bảo trụ vị trí, đếm ngược càng biết hổ thẹn phần đấu.

Cho nên toàn bộ quân doanh tự nhiên tinh thần phần chấn mười phần, mặc dù không cần nhìn quân, huấn luyện cũng là khí thế ngất trời.

Tiết Nhân Quý khẽ giặt mình, lập tức trong mắt hiện lên một tia dị sắc, cười nói:

- Đại nhân thật cao minh, thủ đoạn trị quân như vậy, tướng sĩ sẽ vì vinh dự dồn sức huấn luyện. Không ngừng luyện, không ngừng luyện, cuối cùng xem huấn luyện coi như chuyện thường ngày, cứ thế mãi, đội quân này có ai có thể địch nổi.....

Đỗ Hà mỉm cười, mang theo Tiết Nhân Quý đi vào trong soái trướng, truyền lệnh mời các tướng lại.

La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mai, Vương Đức Chính nhanh chóng có mặt, nhìn thấy Tiết Nhân Quý trong trướng đều lộ ra vẻ tò mò.

Đỗ Hà vỗ tay cười nói:

- Giới thiệu cho mọi người, vị đứng bên cạnh ta là Tiết Nhân Quý ở Tu thôn huyện Long Môn, kể từ hôm nay chính thức gia nhập quân ta, về phần chức vị, ta suy nghĩ.....Phi kỵ chẳng phải đang thiếu khuyết một chức Hiệu úy, vậy để hắn đi.....

Đỗ Hà vừa nói xong, La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mai, Vương Đức Chính đều kinh ngạc nhìn vào Tiết Nhân Quý.

Phi kỵ quân là bộ đội trực hệ của Đỗ Hà, năm đó khi Đỗ Hà hội chiến với Thổ Phiên lập nhiều quân công hiển hách. Lý Thế Dân đem nguyên bản tên cấm quân đổi tên Phi kỵ ban cho Đỗ Hà thống soái.

Cho tới nay, Phi kỵ vẫn do thân binh của Phó tướng Phạm Nguyên Thần xuất thân Huyền Giáp Quân thống lĩnh, hôm nay vô cớ bổ nhiệm cho Phi kỵ một Hiệu úy, rõ ràng có ý phò thác Phi kỵ.

Phi kỵ là một đội quân bốn ngàn kỵ tinh nhuệ!

Đem một đội quân như vậy phó thác cho một tráng hán mặc đồ nông dân. Nếu không phải Đỗ Hà óc bả đậu thì tráng hán nhất định có được năng lực siêu phàm. Cả bọn vẫn cực kỳ tin phục cách dùng người của Đỗ Hà nên kinh ngạc, không biết Tiết Nhân Quý đến tột cùng có bản lãnh gì mà có thể được Đỗ Hà tín nhiệm, yên tâm đem Phi kỵ phó thác.

- Tại hạ La Thông, Thanh Liên bận rộn nên mọi việc lớn nhỏ trong quân đều do ta quản lý, người ở trong quân có nhu cầu về phương diện gì có thể tới tìm ta!

La Thông với tư cách là huynh đệ của Đỗ Hà nên cũng tín nhiệm nhất với người mà huynh đệ nhìn trúng.

Phòng Di Ái cũng cười cười, nháy mắt ra hiệu nói:

- Phòng Di Ái, Tiết Hiệu úy vẫn là lần đầu tiên tới kinh, tối nay ta làm chủ, mời khách từ phương xa đến dùng cơm!

Tịch Quân Mai, Vương Đức Chính cũng lần lượt giới thiệu bản thân.

Tiết Nhân Quý cũng biết Hiệu úy là một chức vị, thấy Đỗ Hà coi trọng như thế, trong lòng cảm kích, thấy một đám đồng liêu cũng không bài xích mình cũng âm thầm mừng rỡ.

Đỗ Hà cũng không nhiều lời, để cho La Thông dẫn Tiết Nhân Quý đi dạo trong quân một vòng giao lưu, những người khác tất cả quay trở lại cương vị.

Nhìn đám người đi ra, Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Tiết Nhân Quý, ta chỉ có thể giúp đỡ đến đây, kế tiếp phải dựa vào chính người rồi.....

Tiết Nhân Quý với tư cách một nông dân không công tích, tùy tiện đạt được chức Hiệu úy, nếu không có khả năng phục chúng tất sẽ không tồn tại. La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mai, Vương Đức Chính có thể tiếp nhận hán cũng là nể mặt mình. Hẳn bảo La Thông vốn hiếu chiến nhất đi tiếp đãi là cố tình để Tiết Nhân Quý đi trước một bước dùng võ nghệ phục chúng.

420. Chương 424 : Phiền Toái Của Vũ Mị Nương

Đồng Cung, phủ Thái tử!

Lý Thừa Càn đang không có việc gì, cùng Lô Tử Thiên đánh cờ.

Hai quân hắc bạch chém giết trên bàn cờ đặc biệt kịch liệt.

Lần trước Lý Thừa Càn vu cáo Đỗ Hà khiến Lý Thế Dân cảm giận ngút trời, ngoài thưởng cho hán một bạt tai, còn lập tức kêu hán cấm bế suy nghĩ, trừng phạt như vậy, nhìn như bình thản tha thứ, kỳ thật không phải. Đối với bản thân Lý Thừa Càn mà nói, trừng phạt như vậy còn đáng sợ hơn đánh hán 50 trượng thừa sống thiếu chết.

Bởi vì hán là Thái tử, Thái tử là người sẽ thừa kế ngôi vua tương lai, để rèn luyện năng lực trị quốc của Thái tử, Hoàng Đế các triều đại đều giao một số tấu chương chính vụ cho Thái tử phê duyệt, để Thái tử thương nghị xử lý với các mưu thần dưới trướng mình, còn Hoàng Đế từ trong những tấu chương phán đoán trình độ trị quốc của Thái tử.

Lý Thế Dân trước đây bất kể không thích hành vi của Lý Thừa Càn, nhưng đều đối đãi với hán như Thái tử, hàng ngày đều kêu hán giúp đỡ xử lý một số quốc sự, sau đó viết lời bình.

Nhưng cấm bế này cũng có nghĩa tấu chương đưa đến chỗ hán sẽ đứt đoạn, lúc này hán đã không có cách nào thực hiện quyền lực của Thái tử.

Điều này đối với một Thái tử mà nói, chính là một đòn trí mạng.

Lô Tử Thiên dâng ra chứng cứ phạm tội của Đỗ Hà, mặc dù khiến cho hán phải ăn tát, nhưng Lý Thừa Càn đối với Lô Tử Thiên cũng không có điều gì bất mãn, ngược lại càng coi trọng hơn, chỉ có điều đồ hết

tất cả sai lầm lên người Đỗ Hà và Lý Thế Dân, thăm hận Lý Thế Dân bất công, hận Đỗ Hà lại một lần nữa khiến hắn nếm mùi vị bị kịch.

- Thái tử điện hạ, Đỗ Hà trở về rồi.

Một gã thị vệ phủ Thái tử đi vào đại điện, bẩm báo với Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn nghe thấy tin tức này, trong mắt hiện lên một tia hận ý:

- Trở về rồi? Người có nhìn rõ không?

Thị vệ khẳng định nói:

- Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, hắn mang theo một nông dân tiến về doanh địa Tả uy vệ đồn trú.

- Lô tiên sinh, người thấy thế nào?

Lý Thừa Càn cầu kể hỏi Lô Tử Thiên.

Lô Tử Thiên đặt quân cờ màu đen lên chỗ mấu chốt nói:

- Thái tử điện hạ xin cứ an tâm, chớ nóng vội, nếu Công Tôn Dạ Nguyệt thật sự được Đỗ Hà che giấu, hắn đi xa trở về, chuyện hàng đầu là đi tìm Công Tôn Dạ Nguyệt, xác định nàng có việc gì hay không. Chỉ cần chúng ta đi theo hắn, là tìm ra hành tung của Công Tôn Dạ Nguyệt, đến lúc đó Đỗ Hà sẽ phạm vào tử tội chứa chấp thích khách, cho dù Bộ Hạ cố tình thiên vị cũng bất lực. Nếu việc này không quan hệ đến Đỗ Hà, như vậy đã qua hai ba tháng, Công Tôn Dạ Nguyệt đoán chừng đã dùng phương pháp đặc biệt, trốn ra khỏi hoàng cung. Nhưng theo tính toán của ta, Công Tôn Dạ Nguyệt không có khả năng chạy thoát, cho dù có, nhất định cũng có nội ứng tương trợ, khả năng của Đỗ Hà là lớn nhất.

Lý Thừa Càn cười lạnh nói:

- Ta hiểu, ta sẽ cho người quan sát nhất cử nhất động của Đỗ Hà, nhất định phải bắt được căn cứ chính xác hắn cấu kết với Công Tôn Dạ Nguyệt, đến lúc đó xem phụ hoàng thiên vị như thế nào....

Sau khi Đỗ Hà phó thác Tiết Nhân Quý cho La Thông, ý định đi xem Công Tôn Dạ Nguyệt như thế nào, lần này đi gần một tháng, có chút bận tâm an nguy của nàng, không biết nàng có bị người khác phát hiện hay không.

Nhưng trên đường đi đến hoàng cung, hắn lại bất giác sinh ra cảnh giới.

Đỗ Hà nghĩ lại, từ bỏ ý nghĩ này. Hắn lẩn lộn trong triều rất ác liệt, bởi vậy sẽ đưa tới một số người lòng dạ nhỏ mọn ghen ghét. Minh và Lý Thừa Càn thế bất lưỡng lập, tên gia hỏa này kia chỉ đợi bất được yếu điểm của mình. Dưới trướng hắn tựa hồ có một mưu sĩ lợi hại, đã từng hoài nghi mình, nếu trong lòng mưu sĩ đó còn có nghi kỵ, chắc chắn sẽ phái người âm thầm theo dõi.

Lý Thừa Càn là nửa chủ nhân của hoàng cung, cho dù hắn đang bị cấm bế, nhưng muốn tìm một người theo dõi mình, nghe ngóng hướng đi của mình cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Nếu nhiều lần đến Hoảng Văn quán, rất dễ dàng khiến cho người ta để ý, bất lợi cho mình và Công Tôn Dạ Nguyệt. Hôm nay mình vừa trở về, lập tức quay về Hoảng Văn quán, khiến người khác hoài nghi. Hắn hiện giờ, trải qua kiếp sống ở triều đình nhiều năm, cách đối nhân xử thế cũng ôm lòng cảnh giới, chỉ có thận trọng từng bước, mới có thể cười nói đến cuối cùng.

Hắn hơi trầm ngâm, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng mục tiêu đã không phải là Hoảng Văn quán, mà là viện khoa học kỹ thuật, đi kiểm tra xem la bàn đã hoàn thành hay chưa.

Hắn lại không biết, một bước cẩn thận này chẳng những cứu được Công Tôn Dạ Nguyệt, đồng thời còn giúp hắn không rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Đỗ Hà đến viện khoa học kỹ thuật, trực tiếp tìm quản sự phụ trách nghiên cứu la bàn, cũng là sư phụ kỹ thuật.

Sư phụ phụ trách kỹ thuật nghiên cứu la bàn không phải người nào khác, mà chính là thần côn đệ nhị nổi tiếng Đại Đường Lý Thuần Phong.

Nói ra Lý Thuần Phong cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở Đại Đường, năm nay hắn chưa quá 37 tuổi, còn chưa đến bốn mươi, nhưng lại là nhân vật thứ hai của Đạo gia, cùng với Viên Thiên Cương, là nhà thiên văn học kiệt xuất, nhà số học, tinh thông thiên văn, địa lý, lý học, thuật âm dương.

Từ những năm đầu Trinh Quán, Lý Thuần Phong đã bộc lộ tài năng ở vương triều Lý Đường, hắn cải tiến máy định vị thiên thể, phát minh nổi tiếng “Lạc Hạ Khoát” của thời đại nhà Hán, cộng thêm hoàng đạo, xích đạo, bạch đạo tam hoàn, khiến cho việc quan trắc thiên văn càng nhanh và chính xác, là một dụng cụ quan trắc thiên văn tiên tiến nhất trên thế giới đương thời.

Hôm tại máy định vị thiên thể và la bàn có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đều là dùng dụng cụ tinh diệu để phân biệt trị số cực nhỏ, để dụng cụ càng thêm tinh chuẩn. Bất đồng duy nhất chính là máy định vị thiên thể dùng cho thiên văn, là dụng cụ đo đạc thiên thể, còn la bàn lại đo đạc phương hướng.

La bàn sở dĩ xuất hiện ở thế gian, cũng vì nhà thiên văn học của cổ đại dùng tinh tú trên bầu trời, dùng ngũ hành trên mặt đất làm đại biểu cho mọi sự vạn vật, Thiên can địa chi toàn bộ khắc đặt ở trên la bàn. Một số nhà thiên văn học thông qua chuyển động của kim la bàn, đặc biệt tìm kiếm phương vị hoặc thời gian.

Cho dù trong thiên văn học cổ đại không nói tới khái niệm “từ trường”, nhưng tất cả những nghiên cứu trên la bàn như phương hướng, phương vị, phối hợp khoảng cách lại mơ hồ ẩn chứa quy luật của “từ trường”.

Cho nên muốn tạo thành la bàn cũng cần dùng đến một số lượng lớn tri thức thiên văn học.

Ở điểm này, Lý Thuần Phong chính là đệ nhất Đại Đường.

Lúc trước khi Đỗ Hà đang cảm thấy phiền lòng vì chế tác la bàn, cần một số lượng lớn tri thức thiên văn học. Tri thức thiên văn học cổ đại rất thâm sâu, bát quái, thứ đồ chơi mười hai địa chi, Đỗ Hà chưa bao giờ tiếp xúc qua, vì vậy đã tìm đến Thái Sử cục. Thái Sử cục là nơi chấp chương thiên văn, địa lý, chế lịch, tu sử. Lý Thuần Phong vì cải tiến lịch pháp Đại Đường, được Lý Thế Dân an bài ở Thái Sử cục chấp quản thiên văn tinh tượng, vừa vặn là người Đỗ Hà cần tìm.

Đỗ Hà cũng quyết đoán dùng chức quyền của mình, biến Lý Thuần Phong trở thành tổng quản chế tác la bàn.

Lý Thuần Phong cũng xác thực bắt phàm, có lẽ phải nói là quá lợi hại.

Thời cổ đại muốn phân biệt phương vị không có khả năng phân chia được rất nhỏ. Chỉ có thể dùng tám phương vị bắc, đông bắc, đông, đông nam, nam, tây nam, tây, tây bắc tám miêu tả phương hướng. Căn cứ vào nhắc nhở của Đỗ Hà, Lý Thuần Phong dùng bát quái để thay thế bát đại phương vị này, theo thứ tự là quẻ Khảm đại diện phương bắc, quẻ Cấn đại diện phía đông bắc, quẻ Chấn đại diện phương đông, quẻ Tốn đại diện phía đông nam, quẻ Cách đại diện phía nam, quẻ Khôn đại diện tây nam, quẻ Đoái đại diện tây phương, quẻ Càn đại diện tây bắc. Theo đó lại dùng bình diện chia làm mười hai phần, dùng mười hai địa chi: Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi để chỉ thị phương vị. Một chiếc la bàn nhỏ bé lại có thể dung nạp chứa đựng bát quái, mười hai địa chi, tràn đầy trí tuệ vô cùng vô tận của cổ nhân.

Trước khi Đỗ Hà rời đi, phương hướng khắc độ của cửu cung Bát Quái mười hai địa chi đã thành hình, chỉ còn kim la bàn còn phải điều chỉnh. La bàn dùng cho trên biển, đương nhiên càng chính xác càng tốt, kim la bàn là thao tác làm việc cuối cùng, cũng là khâu dễ dàng nhất, mấu chốt nhất, yêu cầu là trước khi hắn trở về, phải hoàn thành điều chỉnh thử.

- Đại nhân!

Lý Thuần Phong nghe thấy Đỗ Hà kêu to, mỉm cười nói:

- Dựa theo chỉ thị, kim đồng hồ la bàn cuối cùng đã điều chỉnh thử hoàn tất, la bàn chính thức nghiên cứu chế tạo thành công!

- Thật tốt quá!

Đỗ Hà nắm chặt tay, nhận lấy chiếc la bàn đầu tiên trên thế giới Lý Thuần Phong đưa cho, thử chuyển động để khảo thí phương vị, dưới sự chỉ hướng của nam châm bắc nam, đến cửu cung bát quái, nhỏ đến phương vị đối ứng của mười hai địa chi, vừa xem là hiểu ngay.

- Có lợi khí này trên biển, Đại Đường ta có thể hoành hành khắp nơi, không cần cố kỵ nơi nào!

Lý đạo trưởng, công lao phát minh la bàn của ngài có thể nói là tạc vào sử sách.

Đỗ Hà cẩn thận đặt la bàn lên bàn, khó dấu niềm vui sướng chi tình, thuyền biển đã thành công, thuyền trưởng kinh nghiệm phong phú cũng đã tìm được, hiện giờ ngay cả la bàn cũng chuẩn bị sẵn sàng, tất cả mọi thứ đều đã có đủ, mậu dịch trên biển đã có thể triển khai.

Lý Thuần Phong nói:

- Những điều này đều là công lao của đại nhân, chúng ta chẳng qua là làm theo suy nghĩ của đại nhân mà thôi, làm sao dám luận công lao. Đại nhân đừng trêu ghẹo chúng ta.

Đỗ Hà đối với thiên văn địa lý vốn dốt đặc cán mai, chỉ là biết rõ một số thường thức cơ bản, mà những thường thức này vừa vặn chưa có vào thời Đường triều một ngàn năm trước.

.....

Ngay khi Đỗ Hà và Lý Thuần Phong đang nói chuyện với nhau, Vũ Mị Nương lại gặp phải phiền toái không nhỏ.

Vũ Mị Nương hành trình mệt mỏi, sau khi trở về nhà, chào hỏi mẫu thân Dương thị, tiểu muội Cảnh Nương xong, nằm trên giường nghỉ ngơi chốc lát.

Sau khi ngủ chừm một canh giờ, loáng thoáng nghe thấy Dương thị và Vũ Cảnh Nương đang tranh luận.

- Mẹ, Nhị tỷ trở về rồi, cũng nên nói cho tỷ ấy biết. Hai tên hỗn đản ấy chính là bạch nhãn lang, căn bản không đáng sống. Trừ phi đem tất cả tài sản của chúng ta cho bọn chúng, nếu không bọn chúng nhất định không bỏ qua.

Ngữ khí của Vũ Cảnh Nương tràn đầy tức giận và bất mãn.

- Nha đầu... Đừng không biết lớn nhỏ, bọn họ dù gì cũng là đại ca, nhị ca của con, làm sao có thể làm như vậy.

Ngữ khí của Dương thị nặng nề, nhưng cũng không có ý tứ trách tội, chỉ là tràn đầy bất đắc dĩ.

Vũ Cảnh Nương cao giọng nói:

- Con không có loại ca ca vô liêm sỉ như vậy, năm đó bọn hần ép chúng ta phải rời quê xa xứ, gánh chịu bao nhiêu khổ cực. Hiện tại chúng ta phát đạt, lại muốn chia phần, nằm mơ đi! Hừ, có Nhị tỷ ở đây, ta cũng không tin, bọn hần có thể làm gì chúng ta....

- Kẹt.....

Cửa phòng mở ra!

Vũ Mị Nương xanh mặt đi ra:

- Mẹ, tiểu muội, các người nói gì? Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng tìm tới tận cửa rồi.

421. Chương 425 : Nhị Thiếu Vũ Gia

Vũ Nguyên Khánh , Vũ Nguyên Sảng!

Nghe thấy hai cái tên này, hai mắt Vũ Mị Nương liền không nhịn được toát ra hỏa diễm hừng hực, khuôn mặt tuyệt mỹ bắt đầu vằn vẹo.

Đừng thấy Đại Đường có bầu không khí cởi mở, cũng đừng thấy Đại Đường xuất hiện những nữ cường nhân như Võ Tắc Thiên, Thượng Quan Uyển Nhi, Thái Bình công chúa, Vi Hậu, An Nhạc công chúa, trên thực tế nữ tử ở Đường triều vốn không có bất kỳ địa vị gì. Phần lớn mọi người cho rằng bầu không khí Đường triều cởi mở, nữ quyền thăng lên. Đây hoàn toàn là nhầm lẫn, trên thực tế cũng không phải như thế, những nữ tử có địa vị đều là công chúa, quận chúa. Các nàng lưu truyền tới nay rất nhiều câu chuyện phong lưu, khiến cho người ta hiểu lầm.

Địa vị phát triển của nữ tử, trong lịch sử có một quá trình phát triển dài dòng buồn chán. Mấy ngàn năm trước là xã hội mẫu hệ, thời đại này nữ tử quản gia, địa vị của nam tử có thể so sánh như heo chó, muốn giết cứ giết, sau này cùng với sự biến hóa của thời đại, nam tử bắt đầu cầm quyền, nước lên thì thuyền lên, địa vị của nữ tử tự nhiên cũng hạ thấp.

Đến Hán triều nữ tử vẫn có địa vị nhất định, điều này có thể nhìn thấy từ quyền kế thừa tài sản và thân phận của Hán triều.

Căn cứ vào quy định của “Nhị niên luật lệnh hộ luật”, kế thừa tài sản gia đình của Hán triều được chia theo thứ tự là: Con trai, cha mẹ, quả phụ, con gái, cháu chắt. Cho nên nữ nhân vào thời Hán có được địa vị kinh tế nhất định, có quyền kế thừa tài sản, cũng có thể lấy được thân phận chủ hộ.

Về phần kế thừa tước vị, nữ nhân Hán triều đồng dạng được hưởng quyền lợi kế thừa thân phận.

Gọi là kế thừa thân phận, chủ yếu là chỉ đối với kế thừa tước vị, cũng có thể nói có quan hệ với địa vị chính trị. Nữ nhân mặc dù có thể có được tước vị như nam nhân, nhưng vẫn cần có điều kiện tiên quyết. Nói chung tước vị nữ nhân Hán triều đạt được, không có thụ tước độc lập, không phải dựa vào năng lực của mình cùng cố gắng, mà là dựa vào nam nhân, là biểu hiện của phụ thuộc vào nam nhân.

Bởi vậy có thể thấy được, nữ tử Hán triều đã có thể kế thừa gia nghiệp cũng có thể thụ phong tước vị.

Cùng với sự phát triển của thời gian, địa vị của nữ tử ngày một thấp.

Đến thời đại lương Tấn Nam Bắc triều, nữ tử dần dần mất đi quyền kế thừa tài sản và quyền kế thừa tước vị, đã không có địa vị gì, nhưng các nàng vẫn có quyền thổ địa. Khi triều đình căn cứ vào nhân khẩu phân phát ruộng đồng canh tác, nữ nhân có thể có được một khối thổ địa thuộc về mình.

Đến Đường triều, nữ tử thậm chí ngay cả quyền lực đạt được thổ địa cũng không có.

Về phần thời Tống Nguyên Minh Thanh lại càng không cần phải nói.

Cũng tức là nói, nữ tử trong gia đình Đường triều chỉ ăn cơm trắng, không chiếm được bất cứ trụ cột gì của quốc gia.

Vũ Mị Nương sinh ra vào thời đại địa vị của nữ tử vô cùng thấp, nhưng nàng vẫn hạnh phúc hơn những nữ tử bình thường khác. Bởi vì phụ thân của nàng là Vũ Sĩ Hoạch, một trong những người có công lớn trong khai quốc Đại Đường, đứng hàng nhị đẳng, là một trong những vị đại thần mà Vũ Đức Hoàng Đế Lý Uyên tín nhiệm nhất, không chỉ là một trong bát đại Tể tướng, hơn nữa còn chưởng quản cấm quân Hoàng Đế. Năm đó sau khi vợ cả của Vũ Sĩ Hoạch qua đời, Lý Uyên thậm chí tự mình làm mai mối cho hắn, lấy mẫu thân của Vũ Mị Nương là Dương thị cho Vũ Sĩ Hoạch, có thể thấy được hắn được Hoàng Đế ân sủng như thế nào.

Mặc dù vì Lý Thế Dân đã phát động ra biến cố Huyền Vũ môn, toàn bộ trọng thần trong triều đều thay đổi. Tần vương Mạc Phủ là thân tín của Lý Uyên, không còn được trọng dụng, nhưng vẫn đảm nhiệm Đô Đốc Lợi Châu, quản lý quân chính địa phương, có địa vị không tầm thường.

Ở trong một gia đình như vậy, Vũ Mị Nương đương nhiên không phải lo lắng về ăn mặc.

Nhưng tất cả hạnh phúc đến năm Trinh Quán thứ chín thì dang dở, năm Trinh Quán thứ chín, Vũ Sĩ Hoạch bệnh chết.

Dựa theo cách kế thừa của Đường triều, tất cả tài sản, tước vị trong gia tộc đều do hai con trai của Vũ Sĩ Hoạch là Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sảng kế thừa, còn bốn nữ tử là Dương thị, Vũ Thuận, Vũ Mị Nương, Vũ Cảnh Nương, không được phân chia một đồng nào.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng vốn là tiểu nhân tính cách ác liệt, bốn người Dương thị, Vũ Thuận, Vũ Mị Nương, Vũ Cảnh Nương trong mắt bọn hắn căn bản không tính được xem là “thân thích”, cho nên căn bản cũng không có ý tứ nuôi dưỡng các nàng. Mới đầu bọn họ còn phân cho các nàng một căn nhà để ở lại, Dương thị dựa vào dệt vải nuôi sống cả nhà, nhưng về sau Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng lấy lại căn nhà, đuổi các nàng đến mấy căn nhà rách nát dưới quê.

Một năm mùa đông Vũ Cảnh Nương bị nhiễm lạnh, bệnh tình nguy kịch, tiền dệ vải của Dương thị chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, làm sao có tiền thừa chữa bệnh? Chỉ có thể mặt dày đi cầu xin Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng giúp đỡ, hai tên súc sinh này chẳng những không quan tâm, thậm chí còn nói những lời bất nhân như cùng lắm thì chết, không liên quan đến bọn hắn.

Cuối cùng vẫn là Hạ Lan gia tìm tới tận cửa, khi Vũ Sĩ Hoạch còn sống đã cùng Hạ Lan gia bàn chuyện đính hôn, Hạ Lan gia cũng không ghét bỏ Vũ Thuận, Vũ Thuận được gả đi, từ đó mới có tiền cứu sống Vũ Cảnh Nương.

Chưa qua một năm, bởi vì cải cách và chỉnh đốn thổ địa, Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sáng tiếp tục đuổi mẹ con Vũ Mị Nương ra khỏi căn nhà tranh, lần này ngay cả nhà ở cũng không để cho các nàng, chỉ cho các nàng ở lại một căn hầm cũ nát.

Cuộc sống càng ngày càng ác liệt, Dương thị bắt đắ dĩ mang theo Vũ Mị Nương, Vũ Cảnh Nương rời quê đến Lạc Dương nương nhờ họ hàng, hành trình ngàn dặm xa xôi, trên đường đi các nàng chịu không ít cực khổ, nếu không nhờ Đỗ Hà kịp thời xuất hiện, Dương thị thậm chí có thể đã chết trên đường.

Vũ Mị Nương từ nhỏ đến lớn cũng không phải người thiện tâm, có tâm kế rất mạnh, rất biết mang thù, căm thù hai người Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng đến tận xương tủy.

Trong giấc mộng loáng thoáng nghe thấy đối thoại của Dương thị và Vũ Cảnh Nương, vốn cũng không nguyện ý đứng dậy, nhưng nghe đến cái tên Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng, hận ý chôn giấu dưới đáy lòng thoáng hiện lên, cơn buồn ngủ gì đó đều biến mất, phá cửa mà ra, hùng hổ lên tiếng hỏi thăm.

Tư thế này khiến Dương thị và Vũ Cảnh Nương giật nảy mình.

Thấy hai người không đáp, Vũ Mị Nương truy vấn:

- Nói đi, rút cuộc là chuyện gì xảy ra? Trong một tháng ta không ở nhà, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vũ Cảnh Nương đang định mở miệng, lại bị Dương thị kéo lại.

Dương thị cười lớn nói:

- Mị Nương, con nghe nhầm rồi, nào có chuyện gì?

Vũ Mị Nương làm sao không nhìn ra vấn đề bên trong, dĩ nhiên kết luận Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng lại đến gây phiền toái, trầm giọng nói:

- Hai tên hỗn đản đó rút cuộc đã làm gì... Tiểu muội, ngươi nói đi!

Vũ Cảnh Nương nhìn Dương thị, lại nhìn Vũ Mị Nương, giãy giụa cánh tay đang bị Dương thị túm lấy, núp sau lưng Vũ Mị Nương. Mặc dù luận về thân phận, Dương thị là mẹ, là người lớn nhất trong nhà. Nhưng Dương thị là tiểu thư khuê các, không muốn tranh giành, không có chủ kiến. Còn Vũ Mị Nương từ nhỏ đã là nữ cường nhân, tất cả quyết sách trong nhà đều là một tay nàng quyết định, luận về uy tín, Dương thị còn kém xa.

Nếu so sánh với Dương thị, trong lòng Vũ Cảnh Nương sợ nhị tỷ của mình nhiều hơn, đối mặt với ép hỏi của Vũ Mị Nương, lúc này liền trốn ở bên cạnh, kể hết sự tình.

Vốn là làm ăn buôn bán của Vũ gia càng ngày càng phát đạt, nhất là lá trà, trên thị trường có thể nói là hoàn toàn lũng đoạn, trà của Vũ gia đã truyền khắp Đại Đường, Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng đều là lũ gà mờ, không có tài năng, sau khi cường chế người của Vũ gia, cũng chỉ biết ngồi không.

Bởi vì không có chức quan, chỉ có thể dựa vào tước vị của phụ thân sống qua ngày. Năm đó, Vũ Sĩ Hoạch để lại không ít tài sản, nhưng hai tên này vốn tiêu tiền như nước, cho dù là núi vàng núi bạc cũng có ngày không còn, trong hai năm đã tiêu xài sạch sẽ tài sản Vũ Sĩ Hoạch để lại.

Mặc dù có tước vị ủng hộ, hàng tháng có thái lộc, không đến mức đói bụng, nhưng loại tài chủ như bọn chúng làm sao quen cuộc sống nghèo đói, sinh hoạt vô cùng gian nan.

Lúc này hai huynh đệ bọn chúng lại nghe được tin tức của Vũ gia, mới đầu còn không để ý, cho đến khi nghe nói quân sự của Vũ gia trà là Vũ Thuận, Vũ Mị Nương, không giống như lúc trước, Vũ Mị Nương là cái tên Đỗ Hà đặt cho, Vũ Thuận lại dùng tên thật của mình.

Sau khi nghe ngóng cẩn thận, biết được Vũ Mị Nương chính là Vũ Chiêu, còn Vũ gia Trường An chính là người của Vũ gia bọn họ.

Vũ Sĩ Hoạch đã qua đời, dựa theo lý niệm đạo đức hiện đại, Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng là người đứng đầu Vũ gia, chỉ cần Dương thị, Vũ Mị Nương, Vũ Cảnh Nương vẫn là người của Vũ gia, như vậy bọn họ nhất định phải nghe lời Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng dựa vào cổ huấn này, kiêu ngạo tìm tới tận cửa, rất khách khí đòi chút tiền tiêu.

Vũ Cảnh Nương còn nhỏ tuổi, vạn phần không muốn, nhưng bất lực, còn Dương thị nhu nhược, hơn nữa chịu ảnh hưởng sâu sắc của lễ giáo, lúc nào trước mặt Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng cũng thấp hơn một đoạn, chống cự không nổi sự ngang ngược của bọn chúng, cho bọn họ một khoản tiền. Cũng may Dương thị cũng không quân sự, nàng không có quyền chuyển tài chính trong kho tiền của Vũ gia, chỉ đưa cho bọn họ số tiền sinh hoạt trong nhà.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đương nhiên bất mãn, tuyên bố sau khi Vũ Mị Nương trở về, lại đến nữa.

Nghe xong nguyên do, Vũ Mị Nương tức giận:

- Mẹ! Tại sao mẹ lại hồ đồ như vậy, lúc trước bọn họ đã đối xử với chúng ta như thế nào, tại sao lại đưa tiền cho bọn họ?

Dương thị cũng có chút sợ vị nữ nhi bảo bối của mình, vội vàng nói:

- Dù sao bọn họ cũng là ca ca của con?

- Bọn họ không xứng!

Vũ Mị Nương tỏ vẻ khinh thường, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp của Dương thị, cũng không đành lòng, tiến lên ôn nhu xin lỗi:

- Mẫu thân, là con nặng lời..... Việc này mẹ cứ để con xử lý.

- Mị Nương!

Dương thị có chút lo lắng.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ đối xử tốt với bọn họ.

Cùng lúc đó, ở Tề Vương phủ Trường An !

Tề Vương Lý Hữu đã nhận được tin tức Vũ Mị Nương trở về!

422. Chương 426 : Lâu Ngày Không Gặp, Lão Hồ Ly Trưởng Tôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 426 : Lâu ngày không gặp, lão hồ ly Trưởng Tôn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by

Ăn uống chơi gái đánh bạc, bất cứ ở thời đại nào đều không thiếu bốn hạng mục giải trí này, càng là kẻ có tiền tiếp xúc càng nhiều.

Sòng bài Bách Thắng là một trong những sảnh bài lớn nhất Trường An, lão bản họ Thường, được gọi là “Thường tứ gia”, ở nơi rộng rãi lộn lộn như Trường An, có thể mở một sảnh bài đắt khách, không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Không ai biết sảnh bài do ai mở, nhưng phàm là người nào ở sảnh bài, bất kể người là nhị thế tổ hay là tam thế tổ đều không chịu nổi. Chẳng bao lâu sau, không ít nhị thế tổ từng có ý định mượn nhờ quan hệ đời trước nháo sự ở Trường An đều không có kết quả tốt đẹp. Cho dù sau lưng người có nhân vật thân phận địa vị rất cao, cũng không chịu nổi.

Năm đó con trai của danh tướng Đại Đường tên là “Đỗ Hà”, Phòng Di Ái đã từng trải qua những chuyện tương tự, dựa vào quyền lực của lão tử....Quyết nợ.

Kết quả ngày hôm sau, một bản tấu chương đưa tới trước mặt Lý Thế Dân, trực tiếp cáo trạng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối dạy con không nghiêm, để nhi tử đại náo sảnh bài, hành hung người khác. Cuối cùng Phòng Di Ái mất một lớp da, nằm trên giường đúng một tháng, nếu như không phải vào lúc cuối cùng có Phòng phu nhân ra mặt, Phòng Di Ái đã gần như mất mạng rồi. Còn “Đỗ Hà” không phải vì Đỗ Như Hối đại phát thiện tâm, mà là lão nhân gia tức giận đến mức hôn mê, nguy hại đến tính mạng, nếu không phải Tôn Tư Mạc bắt ngờ đến Trường An, Đỗ Như Hối đã mất mạng rồi.

Từ đó về sau, không có người nào dám cạy thế gây chuyện ở sảnh bài nữa.

“Đỗ Hà”, Phòng Di Ái là hai con gà giết gà dọa khỉ trong truyền thuyết.

Nhưng hôm nay đã có ngoại lệ, hai nhị thế tổ gây chuyện ầm ĩ ở sảnh bài.

Bọn hắn không phải người nào khác, mà chính là Nhị thiếu Vũ gia...Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sảng.

Ăn uống chơi gái đánh bạc là thông tính của nhị thế tổ, không có bao nhiêu ngoại lệ.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng giỏi đánh bạc, sau khi đến Trường An tựa hồ ngâm mình trong sảnh bạc. Câu cửa miệng, mười ván đánh bạc, chín ván thua, tuyệt đối không sai, ngâm mình ở sảnh bạc mười ngày, số tiền bọn họ mang theo, cộng thêm số tiền lấy được ở chỗ Dương thị đều không còn một đồng.

Cho đến hôm nay, ngoan cố đặt cược miếng cổ ngọc gia truyền, cũng thua sạch sẽ.

Ngọc bội là biểu tượng thân phận, ngọc bội mang theo trên người càng tốt, chứng tỏ thân phận càng cao. Ngọc bội của bọn hắn là miếng ngọc năm đó Cao Tổ Hoàng Đế Lý Uyên đưa cho phụ thân bọn hắn, có ý nghĩa không bình thường, nếu cứ thế lấy ra, thật sự không nỡ, dứt khoát không nhận nợ, yêu cầu ghi nợ.

Quy củ thứ nhất của sảnh bài chính là thua không khát nợ, hai người vừa phạm hù, bị người ta bao vây.

Hộ vệ sảnh bài đều là tráng hán to lớn, bao vây Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng giống như chuẩn bị làm thịt cừu non.

Trong gia tộc Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng coi như nhân vật coi trời bằng vung, chưa từng gặp phải loại tình huống này, sợ tới mức khuôn mặt đã trắng bệch, càng thêm không có huyết sắc, dựa lưng vào nhau nơm nớp lo sợ.

Lúc này Vũ Nguyên Khánh vẫn không quên hù dọa:

- Các người...các người muốn làm gì... nói cho các người biết, ta..... Ta là Ứng Quốc Công, các người...dám vô lễ với ta....

Quản sự sảnh bài nghe vậy ha ha cười nói:

- Ta tưởng là ai, thì ra là một tiểu gia hỏa dựa vào phụ thế. Người cũng không hỏi thăm xem nơi này là nơi nào? Đây là Trường An, nếu ở Lợi Châu, nhân vật như người có thể được xem như một nhân vật, nhưng

ở Trường An chúng ta người không là cái rắm gì cả. Nếu như lão tử Vũ Sĩ Hoạch của người đuổi đến đây, chúng ta còn có thể kiêng kỵ vài phần. Các người nên tiết kiệm một chút khí lực đi.

Bắt đầu từ thời kỳ chiến quốc, bởi vì đánh bạc tác hại quá lớn, khiến rất nhiều người táng gia bại sản, lại gây ra đủ loại tai hại phá hư trật tự xã hội, vì vậy mới có điều luật cấm đánh bạc.

Đại Đường tương đối cởi mở, cũng không cấm đánh bạc, mặc dù không khí đánh bạc cũng không đến mức thịnh hành, nhưng một số đệ tử hào phú cũng không tránh khỏi thói quen xấu này.

Sòng bài Bách Thắng chia làm ba cấp bậc, hạ cấp thường giành cho những người thường thường bậc trung vui đùa. Trung cấp thường tiếp đãi thương khách giàu có và một số đệ tử quan lại thế gia cấp bậc thấp. Cao đẳng giành cho khách quý nhất, nếu không phải là đại thương gia giàu có một phương thì cũng là đệ tử thế gia bất phàm.

Thân phận của Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng xác thực không thấp, nơi bọn họ đánh bạc chính là đại sảnh cấp cao nhất.

Những người ở đây đều là những nhân vật có thân phận cao quý, quân sự sông bài vừa dứt lời, tất cả khách đánh bạc đều đồng loạt cười phá lên.

Xác thực như thế, nhân khẩu ở thành Trường An nhiều đến trăm vạn, chỉ cần tùy tiện đưa tay có thể tóm được một quan viên ngoài Ngũ phẩm. Mặc dù Vũ Nguyên Khánh thừa kế tước vị Ứng Quốc Công, có thể so sánh với những tiền bối như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, nhưng trong triều hán không có bất kỳ chức quan nào, chỉ là một cái thùng rỗng, căn bản không có ai kiêng kỵ hán. Nếu thực đấu, một tiểu quan ngũ phẩm cũng có thể lật đổ bọn hán.

Sòng bạc Bách Thắng, ngay cả Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng không dám chọc vào, chớ nói chi là Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng.

Quân sự sông bài cao giọng nói:

- Giao ngọc bội giao ra đây, chúng ta mở cửa buôn bán, không làm khó dễ các người. Nếu không đừng trách chúng ta dùng sức mạnh.

Vũ Nguyên Sảng cũng là kẻ có đầu óc, thấy chuyện này không cách nào giải quyết, vội nói:

- Cũng không phải chúng ta không trả nổi ngân lượng, các người cuồng vọng gì chứ. Ta là người của Vũ gia, lá trà của Vũ gia chúng ta trải rộng thiên hạ, sợ gì chút bạc ấy....

Hán vừa dứt lời, bốn phía liên xô xao, những người đến đây đánh bạc không thiếu những đệ tử quan lại thế gia có kiến thức uyên bác và thương gia giàu có cầm trong tay ngàn vạn tài sản. Hiện giờ ở Đại Đường, có hai ngành sản xuất được công nhận là kiếm lợi nhiều nhất là ngành sản xuất lá trà và giấy, Vũ gia lung đoạn thị trường trà là chuyện mà ai cũng biết, mặc dù xào trà đã không phải là bí mật, nhưng xào như thế nào, hỏa hầu như thế nào cũng chỉ có người Vũ gia biết rõ.

Đối mặt với hấp dẫn của lá trà, không ít thương gia giàu có ý đồ kiếm một chén canh. Chỉ là Nhị cô nương Vũ gia thủy hỏa bất xâm, phát huy quyền mưu trên thương trường vô cùng tinh tế, ngay cả những lão gian thương cũng không cách nào trong chiếm được một chút tiện nghi trong tay nàng, thậm chí còn tiền mất tật mang.

Vừa nghe là người của Vũ gia, vô hình thân phận của Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sảng tăng lên một bậc.

Quân sự sông bài cũng động dung:

- Người của Vũ gia, cũng thú vị đây, nhưng....

Hán cũng không có ý định mua nợ của Vũ gia, nhưng lập tức có một người bước nhanh tới bên cạnh quân sự, thì thầm to nhỏ bên tai hán, mặc dù không rõ hán nói gì nhưng sắc mặt quân sự sông bài lại biến đổi, thái độ thay đổi 180 độ:

- Thì ra nhị vị là bằng hữu của ông chủ ta, thất kính thất kính, ông chủ chúng ta có lời mời nhị vị đến nội đường nói chuyện.

Hắn cúi đầu khom lưng, rất giống một con chó xù. Màn hí kịch này khiến tất cả mọi người trong sông bạc đều kinh ngạc, nói không ra lời.

Bởi vì sông bạc Bách Thắng dựa vào thế lực sau lưng, chưa từng nể mặt bất cứ người nào muốn quỵt nợ, bọn họ đột nhiên khách khí với huynh đệ Vũ gia như vậy, thật sự ngoài ý muốn, khiến người ta ngạc nhiên.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng cũng không hiểu thế nào, nhưng vẫn kiêu ngạo, ngẩng cao đầu bước theo quần sự sông bài.

Đi vào nội đường, thấy một nhân vật có lẽ chừng 50 tuổi, chính là ông chủ của sông bài, tên là Thường Bách Vạn, hay còn được gọi là “Thường tứ gia”.

Thường Bách Vạn có khuôn mặt thon dài, sống mũi cao thẳng, hai mắt như có tinh quang thiểm điện, vừa nhìn đã biết là nhân vật khó chọc vào.

Đối mặt với nhị thiếu Vũ gia có chút tâm thần bất định, nhưng lại giả bộ đắc ý, đôi mắt như chim ưng hiện ra vẻ khinh thường, nhưng ngoài miệng lại hoàn toàn bất đồng.

- Hai vị là nhi tử của Vũ ân công, quả nhiên phong độ phi phàm, nhìn thấy các vị giống như Vũ ân công vẫn còn trên đời! Lúc trước, hạ nhân không biết hai người là nhi tử của Vũ ân công, vô tình đắc tội, Thường Bách Vạn thật sự có lỗi.

Về mặt hấn kích động, phẳng phất đúng như nhìn thấy cổ nhân.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đưa mắt nhìn nhau, hiện lên vẻ vui mừng. Thì ra là bằng hữu của phụ thân, năm đó Vũ Sĩ Hoạch quyền cao chức trọng, làm tể tướng ở Trường An, tay quản cấm quân Hoàng thành, những người chịu ân huệ của hắn không thể đếm được. Hai người cũng không nghi ngờ, trước sau cười phụ họa nói:

- Thì ra là Thường thúc phụ, gia phụ nhiều lần nhắc tới người trước mặt chất nhi, nói người vô cùng trượng nghĩa, là một tri kỷ hiếm có.

Thường Bách Vạn cười thâm trong lòng, ngay cả Vũ Sĩ Hoạch béo hay gầy, hình dáng như thế nào, hắn cũng không biết, nhưng Vũ Sĩ Hoạch lại thường nhắc đến hắn, đúng là nằm mơ cũng không có khả năng, nhưng hắn vẫn làm bộ cảm động đến rơi nước mắt, nức nở nói:

- Không ngờ Vũ ân công còn nhớ tới loại người như ta, chỉ tiếc tin tức đứt rồi, không được gặp mặt ân công lần cuối, thật là hối tiếc cả đời.

Hắn vỗ vai Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng nói:

- Hai vị hiền chất là nhi tử của Vũ ân công, cũng chính là ân nhân của Thường Bách Vạn này. Quy củ của sông bạc Bách Thắng chúng ta là không cho khuất nợ, nhưng các người là nhi tử của ân công, là ngoại lệ. Sông bạc Bách Thắng chúng ta có thể tùy ý ghi nợ, cho dù không trả cũng không sao. Vũ ân công có ân cứu mạng với ta, có thứ gì có thể so sánh với ân cứu mạng chứ.

Hắn ra vẻ hào phóng, vung tay lên kêu người lấy ra năm trăm lượng bạc đưa cho Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng tiếp tục đánh bạc.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng mừng rỡ như điên, cười lớn về tới sông bạc, ra tay càng xa xỉ.

Quần sự sông bài đưa mắt nhìn hai người rời đi, khó hiểu nói:

- Tại sao Tứ gia lại tốt bụng với hai tên phế vật đó chứ?

Thường Bách Vạn lạnh lùng cười nói:

- Tuy bọn chúng không đáng nhắc tới, nhưng Vũ gia trà sau lưng bọn chúng lại bất đồng. Chủ nhân luôn thêm chảy nước miếng Vũ gia trà. Phế vật có giá trị lợi dụng của phế vật, Vũ gia hiện tại vô cùng thanh thế, chính là thời cơ lớn nhất. Người trông coi sông bài, ta ra ngoài một lát....

Hắn trở về phòng thay đổi một bộ y phục hạ nhân, lặng lẽ ra ngoài cửa sau, rẽ vào một con đường lớn, sau khi xác định không có người đi theo, mới tiến vào phủ Triệu quốc công của Trương Tôn Vô Kỵ!

423. Chương 427 : Ra Sức Đánh Nhị Vũ

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 427 : Ra sức đánh nhị Vũ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng thống khoái chơi bạc ở sông bài Bách Thắng, đã có Thường Bách Vạn bảo đảm, cho dù bọn hần ghi nợ cũng chẳng quan tâm, đến cuối cùng, chẳng những thua sạch số bạc trong tay, mà còn thiếu năm ngàn lượng.

Năm ngàn lượng ở Đường triều có thể so sánh với 2000 vạn nhân dân tệ, đây là một con số khổng lồ.

Tiểu nhị sông bài có chủ tâm muốn lừa bịp tổng tiền Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng, bọn hần lại không cần thanh toán, bản thân lại không thêm để ý, cũng không biết thắng thua bao nhiêu, đánh đến mức đầu óc choáng váng. Cuối cùng vẫn là Vũ Nguyên Sảng buồn tiểu, ra ngoài trút bỏ, thanh tỉnh đầu óc, trở về thấy Vũ Nguyên Khánh đang đỏ mắt kêu to “Đặt cược” có luồng dự cảm bất tường, tra hỏi chỗ thiếu nợ, bất giác đã tích lũy đến năm ngàn lượng, tại sao thua không biết rõ.

Con số này quả thật đã khiến Vũ Nguyên Sảng kinh hồn bạt vía, Vũ gia sớm bị bọn hần làm cho thiếu hụt, bằng không thì cũng không ngàn dặm xa xôi đến Trường An tìm Vũ Mị Nương. Năm ngàn lượng là con số cực lớn, với tài sản trước mắt của bọn hần, căn bản không trả nổi, hần kéo tay đại ca, ghé tai nói nhỏ.

Vũ Nguyên Khánh cũng sợ tới mức rùng mình, hai người nơm nớp lo sợ trốn ra sông bài, thậm chí quên cả chào hỏi.

Quản sự sông bài nhìn hai huynh đệ bỏ đi như chạy trốn, đi đến trước mặt nhà cái, thấp giọng hỏi thăm:

- Bọn hần thua bao nhiêu?

Nhà cái tự đắc cười nói:

- Đủ năm ngàn lượng, nếu không phải bọn chúng còn tỉnh táo thì đã thua nhiều hơn...

- Còn nhiều thời gian!

Quản sự sông bài mỉm cười quỷ dị, nhị vũ đã nhập vò gổm, không lo không cách nào làm cho người Vũ gia đi vào khuôn khổ.

.....

Khách điểm Thiên Hương là một khách sạn xa hoa mới khai trương mấy năm gần đây ở Trường An, ông chủ là một thương nhân Đại Thực ngưỡng mộ Đại Đường, cho nên bài trí trong khách sạn cũng khác so với những nơi khác, đều là dựa theo phong thổ nhân tình của Đại Thực bọn họ sắp xếp. Toàn bộ khách điểm đều tràn đầy phong vị dị tộc.

Những thứ mới lạ luôn khiến người ta cảm thấy kỳ lạ quý hiếm, khách điểm này từ khi khai trương, lưu lượng khách lúc nào cũng đông đúc, làm ăn vô cùng phát đạt. Nhị vị Vũ gia hiện tại đang ở khách điểm độc đáo này, sau khi rời khỏi sông bài, hai người như mất hồn, mơ mơ màng màng quay trở về khách điểm. Món nợ năm ngàn lượng, bọn họ làm sao trả đây?

Lúc này, trên người bọn hần không có đồng nào, ngay cả tiền ăn cũng không trả nổi, đang lúc vô kế khả thi, bất ngờ nghe thấy đối thoại của hai vị khách nhân trong khách điểm, một người trong đó nói:

- Đẹp thật, ở Trường An tìm không ra mấy nữ tử có thể xinh đẹp như Nhị tiểu thư Vũ gia, vừa mới nhìn thấy nàng, ta đã như mất hồn.

Đối thoại của bọn họ khiến trong mắt Nhị Vũ bất chợt hiện ra quang mang kỳ dị.

- Đúng là trời cũng giúp ta!

Vũ Nguyên Khánh xoa xoa tay, đắc ý cười nói:

- Nhị đệ, đại ca nói trời không tuyệt đường người, người xem, Nhị muội chẳng phải trở về đưa tiền cho chúng ta! Đại ca đã sớm nghe ngóng, hiện nay Vũ gia trà chúng ta đã trải khắp Đại Đường.

Trên thì có quốc thích Hoàng thất, dưới thì có lê dân bách tính, tất cả mọi người đều yêu thích, coi là trân bảo đãi khách, sau này huynh đệ chúng ta lo gì không có tiền tiêu sái.

Hắn nói cực kỳ thoải mái, giống như tất cả những gì Vũ Mị Nương dốc sức làm ra đều là của hắn.

Vũ Nguyên Sảng vẫn còn có chút cố kỵ, hai người tuy là cùng một loại, nhưng hắn vẫn thông minh hơn ca ca một chút:

- Ta ngược lại có chút bận tâm, nha đầu Vũ Chiêu kia từ nhỏ đã quật cường. Dương thị, tiểu nha đầu không làm gì được chúng ta, nhưng Vũ Chiêu lại chưa hẳn.....

- Hừ...

Vũ Nguyên Khánh hừ một tiếng, vẻ mặt khinh thường:

- Ở Vũ gia ta là lão đại, ta cũng không tin nha đầu kia còn có thể lật trời? Đi, chúng ta đến Vũ gia, xem Xú nha đầu này có thể làm gì chúng ta?

Vũ Nguyên Sảng cũng cảm thấy có lý, ở thế giới này nam tử lúc nào cũng có địa vị hơn nữ tử, đây là sự thật không thể thay đổi, bọn hắn là con trai trưởng, địa vị ở Vũ gia không ai có thể so sánh.

Hai người hùng hổ xông đến Vũ phủ, theo gia nghiệp mở rộng, Vũ Mị Nương đã chuyển nhà ra khỏi thôn trà Long Tĩnh, mua một căn nhà ở Duyên Thọ phường gần khu chợ phía Tây Trường An sinh sống.

Đi đến trước cửa phủ đệ, hai người bất ngờ phát hiện cửa phủ mở rộng, một tên hạ nhân cũng không có.

- Chuyện này là thế nào?

Vũ Nguyên Sảng mờ mịt khó hiểu.

Lý niệm ở thời cổ đại và hiện đại không đồng nhất, người hiện đại ưa thích mở cửa đón khách, còn cổ nhân lại thích đóng chặt cửa nhà, bất luận kẻ nào cũng cần trải qua thông báo danh tính mới có thể gặp mặt gia chủ.

Nhưng Vũ gia hiện giờ quả thật đang mở rộng cửa, tựa hồ hoan nghênh bất luận kẻ nào đi vào.

Vũ Nguyên Khánh cũng cảm thấy kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều nói:

- Không cần quan tâm, chúng ta vào đi!

Hắn xem đây như nhà mình, sải bước tiến vào Vũ phủ. Hắn từng tới đây một lần, biết đường đi như thế nào, trực tiếp bước vào nội đường.

Vũ Nguyên Sảng cũng theo sát phía sau, trên đường đi, hai người cũng không thấy một tên hạ nhân nào.

Bước vào đại sảnh nội đường, Vũ Nguyên Khánh cất giọng kêu to:

- Có ai không, tại sao không thấy ai cả? Nhị nương, Vũ Chiêu, nha đầu.....đi đâu....

Sau khi hắn nhìn thấy cảnh tượng bên trong nội đường, thanh âm như nghẹn lại trong cổ họng, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam vô tận.

Chính giữa nội đường có một rương gỗ lớn, trong rương dĩ nhiên là ngân lượng, một chiếc rương tràn đầy ngân lượng, lóe lên hào quang lấp lánh, số lượng này không dưới năm ngàn lượng.

Vũ Nguyên Sảng nói gót tiến vào nội đường, nhìn thấy màn trước mắt cũng tròn tròn mắt:

- Cái này....

Vũ Nguyên Khánh cười to:

- Không cần phải nói, nhất định là Nhị nương thông báo cho Vũ Chiêu, đây là Vũ Chiêu chuẩn bị cho chúng ta

Nếu như hắn có thể tĩnh hạ suy nghĩ một chút, chỉ cần không phải kẻ đầu óc tối dạ, sẽ không thể không phát hiện đủ loại vấn đề bên trong: Tại sao Vũ phủ không có một tên hạ nhân nào, tại sao một chiếc hòm đầy ngân lượng như vậy lại bị vứt trong nội đường như đồ bỏ đi?

Nhưng hiện tại lý trí hay không lý trí đã không còn quan trọng, dưới sự hấp dẫn của tiền tài, hắn đã đánh mất tất cả phán đoán tư duy, chỉ theo bản năng cho rằng số tiền này chính là của hắn.

Hắn bước nhanh tiến lên, đưa tay cầm lên một thỏi ngân lượng, dí sát mặt mình vào.

Vũ Nguyên Sảng cũng sợ ngây người, đồng dạng cũng bị số lượng tiền tài này thu hút tâm trí.

Khi hắn bước tới gần, đưa tay cầm ngân lượng lên, từ bốn phía đột nhiên hiện ra hơn hai mươi tên gia đình hộ vệ, nguyên một đám tay cầm thiêu hỏa côn, kêu to:

- Bắt trộm! Có kẻ trộm vào nhà cướp bóc!

Đám người tuôn ra, vung gậy gộc đánh thẳng vào mặt nhị Vũ.

Mưa côn liên tiếp rơi xuống, tuyết bắt dung tình.

Sau hơn hai mươi côn, Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đã giống như chó chết, nằm bẹp trên mặt đất.

Vũ Mị Nương đặc biệt phân phó ra tay phải trọng, chỉ cần không đánh chết, đánh cho tàn phế là được.

Hai người tổn thương không đến mức bỏ mạng, nhưng một lát sau, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Vũ Mị Nương đang ở thiên diện chờ đợi, nàng biết rõ tập tính của nhị Vũ, cố ý thiết hạ cục diện này, chính là hung hăng giáo huấn bọn hắn, để cho bọn hắn biết rõ Vũ gia sớm đã không phải là thứ bọn hắn có thể khi dễ được rồi, nàng lạnh giọng nói:

- Bỏ cô nương đang có tâm tình tốt, không so đo với bọn hắn, cũng không báo quan. Nếu không tự xông vào nhà dân, nhập thất cướp bóc đủ khiến bọn hắn khổ đốn rồi. Người đâu, ném hai tên tặc tử này ra đường, mặc kệ bọn chúng.

Những lời này của nàng trên thực tế là nói với Vũ Nguyên Khánh và Vũ Nguyên Sảng, nói cho bọn hắn biết, dàn xếp ổn thỏa, ngoan ngoãn trở về Lợi Châu, bằng không thì ngồi tù.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng bị hạ nhân Vũ phủ ném ra ngoài đường, hoàn toàn không quan tâm.

.....

Đỗ Hà rời khỏi viện khoa học kỹ thuật, thấy sắc trời không còn sớm, cũng tranh thủ quay về nhà.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn thấy hắn trở về, đều vô cùng vui mừng.

Ôm hai nữ nhân, Đỗ Hà đại khái kể lại chuyện đã xảy ra, đương nhiên theo bản năng lướt qua tồn tại của Vũ Mị Nương.

Chạng vạng tối, đám người Phòng Di Ái tìm tới cửa, ở Nghênh Tân Lâu, Phòng Di Ái đã bao hết phòng hạng sang, để mời vị khách từ phương xa Tiết Nhân Quý dùng cơm.

Đỗ Hà mỉm cười, tụ hợp với bọn họ, phát hiện không chỉ có bọn người La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi, ngay cả Lý Kính Nghiệp, Lý Kính Nghiệp cũng cùng nhau tụ tập.

Lý Kính Nghiệp vô liêm sỉ nói:

- Có người mời khách, được ăn chùa, không đến mới ngu!

Trên đường đi, Đỗ Hà phát hiện, Tiết Nhân Quý mặc dù mới tới Trường An, nhưng đã rất thân thiết với La Thông, Tịch Quân Mãi, Lý Kính Nghiệp, trong mắt những người này, mơ hồ hiện ra vẻ kính trọng, đó là bội phục đối với cường giả.

Hắn hiểu ý mỉm cười, võ nghệ của Tiết Nhân Quý có thể sánh ngang với hắn, nhưng mình lại thắng bọn người La Thông, Tịch Quân Mãi, Lý Kính Nghiệp một bậc, vì vậy bọn họ chắc chắn cũng không phải là địch thủ của Tiết Nhân Quý.

Xem ra Tiết Nhân Quý cũng không phụ dụng tâm của mình, dựa vào võ nghệ xuất sắc, đã đứng vững gót chân trong quân!

424. Chương 428 : Tề Vương Và Nhị Vũ

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 428 : Tề Vương và nhị Vũ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu tầm by

Sau khi Vũ Mị Nương tiếp quản Nghênh Tân lâu, làm ăn càng ngày càng phát triển.

Vũ Mị Nương biết rõ trọng yếu của nhân tài, vì vậy tiêu tiền tuyệt đối không hàm hồ, đầu bếp Nguyệt Bồng của Nghênh Tân Lâu có trình độ cao hơn cả ngự trù trong hoàng cung, ở đây chỉ cần người biết thưởng thức, nhất định có thể được hưởng phúc lợi cao hơn cả ngự trù.

Dưới tiêu chí này, Nghênh Tân Lâu đã chiêu mộ được một đám đầu bếp ưu tú, trải qua bàn tay của bọn họ, các món ăn vô cùng đặc sắc, hương vị không gì sánh kịp, sớm đã trở thành nơi tụ hội của quan to quý tộc.

Những khách nhân của Nghênh Tân Lâu tới từ rất nhiều nơi, thường xuyên qua lại, liếc nhìn lại có thể phát hiện người Đột Quyết, người Tây Vực , người Ba Tư, người Đại Thực, người Tân La....

Đây cũng là kiêu ngạo của Đại Đường!

Đại Đường là một quốc gia vô cùng cởi mở, vì vậy Trường An là nơi hướng tới của người trong thiên hạ.

Đỗ Hà và đám người Phòng Di Ái tiến vào đại đường, tiểu nhị cửa tiệm lộ vẻ khó khăn chạy ra đón chào:

- Đỗ đại nhân, Phòng đại nhân, thật không phải rồi. Gian phòng chữ “Thiên” số một đã được người khác thuê rồi.

Phòng Di Ái nhú mày, nếu là trước đây, nghe thấy tin tức này, vận khí con rùa trên người nhất định sẽ phát tác, nhưng hiện giờ hắn đã lấy vợ sinh con, thê tử tuy là công chúa, nhưng tính tình ôn hòa, khiến cho tính nết của hắn đã có biến đổi rất lớn, không mù quáng tranh giành, cười nói:

- Vậy thì tìm cho chúng ta một gian phòng thuê tốt nhất.

Đỗ Hà nghe vậy mỉm cười, người vì một chút chuyện nhỏ mà tranh đấu là người không thức thời, sau khi thành thân Phòng Di Ái có thể thay đổi như vậy, hắn là đại ca cũng cảm thấy vui mừng.

Xem ra một thê tử tốt thật sự có thể thay đổi phẩm tính của trượng phu, nếu giống như trong lịch sử, hắn lấy phải Cao Dương công chúa, hậu quả sẽ không dám tưởng tượng.

Thất hoạt bảo Trình gia là người chuyên môn gây chuyện, nếu Phòng Di Ái nhảy ra, bọn hắn chính là đại tướng tiên phong, hiện giờ có chút bất mãn, nhưng người mời khách chính là Phòng Di Ái, chính chủ đã mở miệng, bọn họ cũng tiện nói gì nữa.

Tiểu nhị cửa tiệm sợ nhất là gặp phải chuyện tranh phong, thấy có thể dàn xếp ổn thỏa, liền vui mừng hơn hở, nhiệt tình mời bọn họ đến gian phòng.

Mọi người tiến vào gian phòng “chữ Thiên” số hai, lần lượt mời rượu Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý vẫn là lần đầu tiên gặp thấy loại tràng diện này, nhưng hấn trầm ổn tĩnh táo, có rượu tức uống, có lời cứ nói, dĩ nhiên dễ dàng dung nạp vào trong.

Rượu qua ba tuần, Đỗ Hà chợt thấy mắc tiểu, xin lỗi một tiếng, sau khi giải tỏa, đi qua gian phòng “chữ Thiên” số một, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười to từ trong truyền ra.

Lúc đầu hấn còn lơ đãng, nhưng đi qua lại nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh phần uất:

- Tề Vương Điện hạ yên tâm, cái gì gọi là huynh trưởng như cha, hôn sự của nha đầu Vũ Chiếu, ta quyết là được, ta đã thu sinh lễ của điện hạ, nha đầu kia là người của Điện hạ rồi!

Đỗ Hà bất chợt dừng bước, thâm nghĩ:

- Vũ Chiếu không phải là tên trước kia của Mị Nương sao, tại sao lại trùng hợp vậy?

Quân hệ giữa hấn và Vũ Mị Nương có thể nói là vô cùng mật thiết, nàng lúc nào cũng ở bên cạnh ủng hộ hấn, chỉ là trong lòng còn bận tâm đến kiều thê ở nhà, nên nhất thời chưa đưa ra quyết định.

Rất nhiều thời điểm, hấn cũng cân nhắc việc này, đã từng muốn thẳng thắn nói chuyện với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, nhưng mặc cho hấn miệng lưỡi như thế nào, có những lời cuối cùng vẫn không dễ dàng nói ra, nhất là loại chuyện có thể khiến gia đình rối loạn, vợ chồng bất hòa.

Nhưng tận đáy lòng Đỗ Hà dĩ nhiên đã xem Vũ Mị Nương là nữ nhân của mình, ở đây có chút có lỗi với Vũ Mị Nương, nhưng trên thực tế nam nhân đều có tính cách này, ăn trong miệng, nhìn trong chén.

Lúc này nghe thấy có người muốn kết hôn với Vũ Chiếu, trong lòng lập tức sinh ra một cảm giác không thoải mái, muốn nghe xem “Vũ Chiếu” này xác thực có phải là Vũ Mị Nương mà hấn quen biết hay không. Cùng lúc đó, hấn cũng sinh ra lòng hiếu kỳ, nghe khẩu khí của người trong phòng, hấn là huynh trưởng của “Vũ Chiếu”, tại sao khi nhắc đến “Vũ Chiếu” lại có một cảm giác thù hận không thể bầm thây thành vụn đoạn.

Người nói chuyện chính là Vũ Nguyên Khánh.

Thì ra Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng trúng phải bẫy rập của Vũ Mị Nương, sau khi bị người ta xem như cường đạo, đánh cho một trận, vứt ra ngoài đường.

Hai người khóc không ra nước mắt, đã biết mình hoàn toàn không làm gì được Vũ Mị Nương, chỉ có thể chửi ầm lên, chiếm tiện nghi ngoài miệng. Ai ngờ tất cả chuyện này lại bị tâm phúc của Tề Vương đang âm thầm canh giữ gần đấy nhìn thấy, dẫn bọn chúng tới Tề Vương phủ.

Sau khi Tề Vương Lý Hữu nhìn thấy Vũ Mị Nương ở ngoài thành Trường An, tâm hồn đã bị nàng mê hoặc, trà không muốn uống, cơm không muốn ăn, một lòng muốn nàng trở thành thê thiếp của mình, không ngừng phái người nghe ngóng thân thể của Vũ Mị Nương, sau khi biết được Vũ Mị Nương là hậu bối của Vũ Sĩ Hoạch, trong nhà chỉ có hai vị huynh trưởng, một mẹ một em, lập tức phái bà mối đến cầu thân với Dương thị.

Dương thị biết rõ suy nghĩ trong lòng nữ nhi, tuy không dám đắc tội với Tề Vương, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng cự tuyệt.

Bị một phu nhân thương nhân cự tuyệt yêu cầu của mình, khiến Lý Hữu cảm thấy vô cùng mất mặt. Thời đại phong kiến, hoàng tử phạm pháp cũng cùng tội với thứ dân cố nhiên là nói nhảm. Nhưng Lý Thế Dân quản giáo hoàng tử cực nghiêm, trong triều cũng không thiếu khuyết loại danh thần có can đảm thẳng thắn can gián, nếu hoàng tử làm ra một số chuyện quá mức khác người, quan viên có lẽ không dám làm thế nào, nhưng Lý Thế Dân tuyệt đối không bỏ qua.

Cho nên Lý Hữu cũng không dám làm càn quá mức, chỉ có thể lo nghĩ trong lòng, phái người trông chừng Vũ phủ, tiếp tục tìm đối sách.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng bất ngờ xuất hiện, khiến cho Lý Hữu vô cùng vui mừng.

Chỉ cần Vũ Mị Nương là người của Vũ gia, như vậy người có tư cách nói chuyện hôn sự của nàng nhất thực sự không phải là Dương thị, mà là con trai trưởng của Vũ gia Vũ Nguyên Khánh.

Chỉ cần Vũ Nguyên Khánh nhận sính lễ của hắn, đồng ý hôn sự, như vậy hoàn toàn không cần Dương thị tán thành, là hắn có thể đem kieu hoa mang Vũ Mị Nương về làm vợ, bất cứ ai cũng không có tư cách nói gì.

Lý Hữu trực tiếp mở tiệc chiêu đãi ở gian phòng “chữ Thiên” số một ở Nghênh Tân Lâu, biểu lộ ý tứ của mình.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng hiện đang ôm trên người món nợ khổng lồ, đã lâm vào tình trạng không còn đường để đi, nghe xong việc này, làm gì có đạo lý cự tuyệt. Hơn nữa Lý Hữu còn là Vương gia, có thể dính vào một vị Vương gia, sau này bọn hắn lo gì không có cơm ăn, không chừng còn có thể phát tài làm quan.

Về phần Vũ Mị Nương có đồng ý hay không, lại không nằm trong lo nghĩ của bọn hắn.

Chuyện hôn nhân đại sự vốn do cha mẹ quyết định, Vũ Sĩ Hoạch không còn, đến phiên Vũ Nguyên Khánh làm chủ, làm gì đến phiên Vũ Mị Nương nói chuyện!

Lý Hữu nghĩ đến không lâu nữa có thể ôm mỹ nhân trở về, đắc ý cất tiếng cười to:

- Quyết định vậy đi, hai vị yên tâm, chỉ cần Lý Hữu ta có thể cưới được Vũ Mị Nương, các người chắc chắn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đỗ Hà nghe thấy Lý Hữu nhắc đến Vũ Mị Nương, dĩ nhiên xác định người bọn hắn đang nói đến chính là Vũ Mị Nương của mình, trong đôi mắt đã lóe ra nộ diễm.

Diệt Hồng Trần

425. Chương 429: Đỗ Hà Và Tiết Nhân Quý

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 429: Đỗ Hà và Tiết Nhân Quý

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cũng không biết người bên trong phòng chữ thiên số một là nhân vật nào, nhưng nghe khẩu khí người quyết định cưới Vũ Mị Nương là một vương gia, hai người khác chính là hai tên vương bát đần Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng không cần nghi ngờ. Ban đầu ở Túy Tiên Phảng, Vũ Mị Nương từng nói với hắn về thân thế của chính mình, trong chuyện này đương nhiên không thiếu việc nhắc tới hai tên khốn Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng.

Tại sao Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng lại xuất hiện tại nơi này Đỗ Hà không cần suy nghĩ cũng biết được Vũ gia được sự cố gắng của Vũ Mị Nương đã trở thành cự tử kinh thương nổi tiếng đương thời. Sự phát đạt này đương nhiên hấp dẫn ngư quĩ xà thần kéo tới. Vũ Mị Nương tuy có tài trí siêu phàm, nhưng lòng dạ nàng cũng không rộng rãi, lại rất nhớ thù.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng đối đãi gia đình nàng như vậy, với tính cách của nàng nếu gặp lại hai người muốn trả thù là chuyện đương nhiên. Ngừ khí phần hận của Vũ Nguyên Khánh đã nói rõ hết thấy.

Đỗ Hà thầm nghĩ:

- Hai tên vương bát đản năm đó đối đãi tệ hại với gia đình Vũ Mị Nương, hiện giờ Vũ gia phát đạt lại muốn đến nhờ vả. Thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy...còn có mặt mũi đòi mai mối cho Mị Nương, là thứ đồ chơi gì!

Hắn có chút tức giận bất bình ngẫm nghĩ, trong mắt hiện lên lợi mang muốn xông vào giáo huấn hai người một chút, nhưng lại lập tức cảm giác được mình vốn không có tư cách này.

Ta cùng Mị Nương mặc dù tình đầu ý hợp, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa cho nàng một lời hứa hẹn, càng không nói qua muốn cưới nàng, có tư cách gì đi chỉ trích Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng, dựa vào thân phận gì đi ngăn cấm bọn hắn?

Nghĩ như thế hắn chợt kiên định gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hiểu rõ, hết thấy hắn nên có một quyết định, còn kéo dài cũng không phải biện pháp. Hiện giờ tuổi tác Vũ Mị Nương cũng đã sớm vượt qua tuổi thành thân, còn tiếp tục kéo dài chỉ cô phụ một mảnh tình nghĩa thâm thiết của nàng, đối với cả hai người cũng là một loại tra tấn.

Đỗ Hà vốn không phải người không quả quyết, nhưng chuyện này quan hệ tới người nhà hắn thật khó thể mở miệng. Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã quyết định xuống, cũng không còn bất kỳ băn khoăn, trầm nghĩ: Đêm nay đem hết chuyện nói rõ với Trường Nhạc và Tuyết Nhạn, ngày mai tìm bà mai hướng Mị Nương cầu thân!

Việc này một khi đã quyết định, cả người Đỗ Hà liền cảm thấy thật thoải mái không ít, mỉm cười, cũng không tiếp tục để ý bên trong phòng chữ thiên số một là vương gia hay Võ Nguyên Khánh, Võ Nguyên Sảng gì, cứ cho các người tự gây sức ép đi thôi, dù sao Vũ Mị Nương chỉ có thể là lão bà của ta.

Trở lại phòng chữ thiên số hai, tâm tình biến hóa của Đỗ Hà cũng không che giấu được mấy vị bằng hữu.

Phòng Di Ái bưng chén rượu chào đón, nói:

- Lão đại, chẳng lẽ đi tiểu cũng gặp được mỹ nữ sao, làm cho người vui vẻ như thế?

Lý Kính Nghiệp nói:

- Tám phần như thế, có thể làm cho Thanh Liên có được biến hóa như thế này, chỉ có tuyệt đại giai nhân!

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ nói:

- Xem lời nói của các người, giống như ta không có nữ nhân liền không sống nổi, cũng không có gì, chỉ là gặp được một chuyện thú vị, hạ một quyết tâm mà thôi ...Nhưng thật là bị các người nói trúng rồi, quả thật quan hệ đến mỹ nữ.

Nếu như hắn đã quyết định thành hôn với Vũ Mị Nương, liền không còn muốn đổi ý, cũng không có ý định giấu diếm, càng không sợ bị người hay biết.

Vừa nghe có chuyện bát quái, Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp cùng Trình gia huynh đệ chợt sáng mắt, nhìn chằm chằm vào Đỗ Hà, bộ dáng như người phải lập tức nói cho rõ ràng.

Đỗ Hà thoải mái nhún vai nói:

- Chỉ là dự tính cưới thêm một lão bà mà thôi.

Lời này vừa nói ra, Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp cùng huynh đệ Trình gia đều sợ ngây người.

- Mà thôi? Lão đại, làm người đừng quá phô trương đi, người chính là phò mã kiêm quận mã, mặc dù nói không có quy định rõ ràng phò mã không thể nạp thiếp, nhưng người nhìn xem trong Đại Đường lại có phò mã nào có gan nạp thiếp? Người cưới vị công chúa xinh đẹp nhất Đại Đường không nói, còn thuận tiện đem luôn vị quận chúa xinh đẹp nhất Đại Đường cũng cùng cưới đi luôn. Bây giờ còn muốn cưới thêm...có cho những người như chúng ta tiếp tục sống nữa hay không đây?

Đồng dạng cũng là phò mã, Phòng Di Ái cùng Trình Xử Mặc đều đồng bệnh tương liên, cưới con gái của hoàng đế, chú định cả cuộc đời đều gặp bị kịch.

Đỗ Hà ra vẻ thoải mái nói:

- Chuyện này có gì đâu chứ, Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn đều là những vị phu nhân rất tốt, sẽ không ngăn cản ta!

Kỳ thật khi hắn nói ra lời này tận đáy lòng cũng không dám nắm chắc, nhưng nếu như hắn đã quyết định, cho dù không nắm chắc hắn cũng muốn thử xem một lần.

Trong mắt Phòng Di Ái cùng Trình Xử Mặc đều lộ ra vẻ hâm mộ vô tận.

Kỳ thật hai người bọn họ cũng còn tính là may mắn, cưới được hai vị công chúa tính cách cũng không tồi tệ, cũng xem như hiền lành, nhưng hai vị công chúa đối với việc trượng phu tầm hoa vẫn liễu lại quả thật chặt.

Nhất là Phòng Di Ái, Thành Dương công chúa được Phòng phu nhân dạy dỗ thủ đoạn dạy trượng phu đang từ từ tinh tiến. Phòng chừng qua thêm vài năm, nàng cũng sẽ là Phòng phu nhân thứ hai.

Lý Kính Nghiệp vội vàng hỏi:

- Có thể vào được pháp nhãn của Thanh Liên, nhất định không phải là người bình thường đi? Đến tột cùng là ai có được vinh hạnh này, làm Thanh Liên huynh ưu tú của chúng ta phải mất hồn?

Hắn đùa giỡn khoa trương nói.

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên thân ảnh giai nhân, cười nói:

- Tên của nàng các ngươi có thể cũng từng nghe qua. Chính là đông gia của Nghênh Tân Lâu Vũ Mị Nương!

Ba chữ Vũ Mị Nương vừa thốt ra khiến mọi người còn đang kinh ngạc lại kinh hô lần nữa.

Đỗ Hà còn không biết kể từ khi Vũ gia trà của Vũ Mị Nương truyền lưu khắp Đại Đường, thanh danh của nàng đã vang dội Trường An. Ở Trường An không có ai không biết thanh danh của nàng, nàng được thừa nhận là vị thê tử có giá trị nhất, cưới được nàng không thể nghi ngờ chính là được cả người lẫn của cải. Nhưng nàng lại giống như thạch nữ, đối với bất cứ nam tử nào cũng không hề để ý, đem hàng ngàn người đến cầu thân cự tuyệt bên ngoài.

Về mặt Phòng Di Ái thật sự bội phục:

- Đại ca chính là đại ca, không ra tay thì thôi, vừa ra tay bỗng nhiên nổi tiếng!

Lý Kính Nghiệp cũng lộ ra vẻ mặt đồng ý.

- Thanh Liên!

La Thông bình tĩnh nói:

- Người muốn cưới thêm thê tử, làm huynh đệ tự nhiên ủng hộ, nhưng thân phận của Vũ Mị Nương là thương nhân, luật pháp Đại Đường quy định người nhà của quan viên không được kinh thương. Nếu như người thật cưới Vũ Mị Nương, chẳng khác gì chính diện đối kháng luật pháp Đại Đường. Người ở trong triều có không ít đối thủ, để cho người bắt được nhược điểm cũng không dễ chịu!

Lời của hắn vừa thốt ra, trường hợp cũng chợt lạnh xuống.

Luật lệ Đại Đường quả thật có điều này.

Bởi vì từ xưa tới nay chuyện quan thương cấu kết, người làm quan dựa vào tiện lợi chức quyền làm thân thích người nhà theo kinh thương, giành được tư lợi rất nhiều. Vì ngăn chặn hiện tượng này, sau khi Lý Thế Dân lên ngôi không lâu, trong luật pháp Đại Đường liền bổ thêm một quy định như vậy, hơn nữa còn vô cùng nghiêm ngặt. Đừng nói là biết rõ còn cố phạm, mặc dù là người nhà quan viên lên lút buôn bán bị phát hiện, quan viên kia cũng bị liên lụy.

Đây là một việc cực kỳ nghiêm trọng.

Đỗ Hà cười thản nhiên:

- Điểm ấy không cần để ý, ở mặt ngoài nhìn qua là sinh ý của Vũ gia, nhưng trên thực tế hết thảy đều treo chiêu bài của Hạ Lan gia...

Hắn nói tới đây ngữ khí thoáng dừng lại, một dấu hỏi chiếm lĩnh trong lòng đã lâu cũng liền chiếm được đáp án.

Vũ gia thuộc loại môn hộ tự lập, cùng Hạ Lan gia năm xưa đã hoàn toàn không còn liên quan. Nhưng Vũ Mị Nương vẫn luôn kiên trì dùng danh nghĩa của Hạ Lan gia kinh thương, điểm này chính Vũ Thuận cũng cảm thấy kỳ quái. Cũng có nghĩa là, mặc dù Vũ gia do Vũ Mị Nương nắm quyền, nhưng đông gia trên danh nghĩa là nhi tử còn chưa đầy năm tuổi của Vũ Thuận, Hạ Lan Mẫn Chi. Vũ Mị Nương trên danh nghĩa chỉ làm công cho Hạ Lan gia, trong bản ghi chép của quan gia cũng chỉ ghi tên của Hạ Lan Mẫn Chi, chỉ là phần lớn người không hay biết điều này mà thôi.

Đỗ Hà cũng nhờ vào chuyến đi Giang Nam mới biết được của cải của Vũ gia tại Giang Nam đều lấy tên của dòng họ Hạ Lan. Hơn nữa là do Vũ Mị Nương kiên trì làm như thế, thực sự không phải do Vũ Thuận có tư tâm. Lúc trước hắn cùng từng hỏi Vũ Mị Nương vì sao làm như vậy, Vũ Mị Nương cũng không trả lời thẳng thắn, chỉ có chút thẹn thùng nói:

- Bởi vì đáy lòng Mị Nương có một chút tham vọng nên làm thế!

Lúc ấy hắn cũng không nghĩ sâu xa, cũng không hiểu được hàm ý trong lời nói này, hiện giờ nhớ tới hết thấy đều hiểu rõ, tất nhiên là vì Vũ Mị Nương đã sớm đem điều kiện trong luật pháp ghi nhớ trong lòng, vì vậy đem toàn bộ tài sản treo tên của Hạ Lan gia, như vậy nàng có thể thanh thanh bạch bạch gả cho mình.

Nghĩ tới thâm tình của Vũ Mị Nương, lòng hối hận của Đỗ Hà càng thêm dâng tràn, nếu không phải hắn chậm chạp không quyết định, Mị Nương vì sao phải si ngốc thủ hộ niềm tham vọng mà nàng cho rằng quá đáng đó?

Nghe Đỗ Hà giải thích, mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ cũng không muốn nhìn thấy Đỗ Hà dần thân vào nguy hiểm.

Chỉ là không nghĩ tới Trường An Vũ gia đều không phải thật sự thuộc Vũ gia, hắn nên gọi là Hạ Lan gia mới phải!

Về mặt Lý Kính Nghiệp đặc ý.

- Đó là bởi vì không ai đi tra xét Vũ gia, hơn nữa Vũ gia cũng không giải thích rõ, chẳng qua là vì người của Vũ gia nắm quyền nên bên ngoài nghe nhầm đồn bậy, vì vậy ai cũng nghĩ là của Vũ gia!

Đỗ Hà mỉm cười giải thích.

Bằng hữu cùng chung chí hướng mỗi khi gặp nhau tụ họp đều cảm thấy thời gian trôi qua cực nhanh, bất tri bất giác màn đêm đã buông xuống.

Nhóm người Đỗ Hà ăn uống no say, thấy sắc trời không còn sớm, liền ước hẹn lần sau gặp lại, thanh toán xong tiêu phí, cùng nhau đi ra khỏi phòng chữ thiên số hai. Khi bọn họ đi ngang qua phòng chữ thiên số một, may mắn thể nào cửa phòng đúng lúc cũng mở ra, trong phòng đi ra vài người.

Đi đầu tự nhiên là người có thân phận cao nhất, Tề Vương Lý Hữu.

Đỗ Hà cùng Lý Hữu cũng không quen, cũng không nghe được thanh âm của hắn, lúc này đối mặt mới biết được nguyên lai có ý đồ giành lão bà với mình không ngờ là Lý Hữu? Lúc này hắn chợt cười lạnh, ở trong số những nhi tử của Lý Thế Dân, cho dù là người có tính cách tồi tệ, nhưng cơ hồ mỗi người đều có kỹ năng, đều có tài hoa thiên phú, chỉ riêng Lý Hữu là một ngoại tộc, hoàn toàn dốt nát.

Chỉ bằng hắn cũng xứng cưới Vũ Mị Nương? Thật sự buồn cười!

Ánh mắt Đỗ Hà lập tức rơi xuống hai người đi phía sau, liếc mắt liền nhận ra thân phận của bọn họ. Tuy rằng Đỗ Hà chưa bao giờ gặp qua Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng, nhưng vết thương trên mặt bọn họ đã nói lên hết thảy. Ban đầu hắn thậm chí đoán hai người này bị Vũ Mị Nương trả thù, tổn thương trên người như vậy có thể thấy được bị trả thù không nhẹ. Đoàn người Lý Hữu đi ra khỏi phòng, vừa lúc đi phía trước bọn họ, chắn ngang đường.

- Tề Vương!

Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái bọn họ kêu lên một tiếng, dừng bước.

Lý Hữu ngạo mạn gật đầu, Võ Nguyên Khánh, Võ Nguyên Sảng vênh vác đắc ý ngẩng cao đầu, rất có cảm giác như cáo mượn oai hùm.

Nhìn thấy vẻ mặt hai người như thế, trong mắt Đỗ Hà hiện lên một tia khinh miệt, đáy lòng cân nhắc nên làm sao mới có thể giúp lão bà tương lai trút giận, ngoài ý muốn phát hiện trong hai người cũng không biết là Vũ Nguyên Khánh hay Vũ Nguyên Sảng, đôi mắt đang theo dõi hẩn, ngay lập tức tiến lên một bước kể tại Lý Hữu nói:

- Người ở giữa chính là Đỗ Hà, ta nghe nói nhị muội đi lại với hẩn rất gần, tam muội cũng gọi hẩn là tỷ phụ tương lai!

Lý Hữu nghe tới đó liền dừng chân lại.

Diệt Hồng Trần

426. Chương 430: Chương Đập Vũ Nguyên Khánh

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 430: Chương đập Vũ Nguyên Khánh

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thanh âm Vũ Nguyên Khánh không lớn, nhưng Đỗ Hà đều nghe rõ từng tiếng vọng vào trong tai, trong lòng biết chuyện này không yên, chỉ mỉm cười không chút sợ hãi.

Gương mặt Lý Hữu âm tình bất định, Đỗ Hà lợi hại thế nào hẩn cũng từng nghe thấy, thái tử Lý Thừa Kiền cũng từng nhiều lần ném đau khổ trên tay Đỗ Hà, nếu không cần thiết hẩn cũng không muốn đối nghịch với Đỗ Hà, chỉ là trong lòng nhớ nhung Vũ Mị Nương thâm tình vạn chủng, thật sự khó thể chịu được vưu vật như thế lại ở nằm bên dưới thân thể nam nhân khác.

"Vũ Mị Nương là của ta, ngoại trừ ta ai cũng không thể có được nàng!"

Lý Hữu quyết tâm, thầm nghĩ:

"Ta là hoàng tử, cho dù Đỗ Hà có hung hăng ngang ngược thế nào cũng phải cho ta chút mặt mũi, không đến mức vì một nữ nhân mà đắc tội ta!"

Vừa nghĩ tới đây, hẩn xoay người lại đi thẳng tới chỗ Đỗ Hà.

Đi tới gần bên, Lý Hữu trầm giọng nói:

- Đỗ Hà, Vũ Nguyên Khánh đã nhận quà tặng của ta, Vũ Mị Nương đã là người của ta. Nghe nói ngươi đi lại thân mật với nàng, vì tránh hiềm nghi ảnh hưởng danh vọng của ngươi, ngươi nên cách xa nàng thì tốt hơn!

Về mặt Đỗ Hà kinh ngạc, khẽ mỉm cười nói:

- Tề Vương đang nói đùa sao? Mị Nương là người của ngươi từ khi nào? Mấy ngày hôm trước nàng còn cùng ta du ngoạn Hoàng Hà, du ngoạn Hà Đông, còn chưa từng nghe qua nàng nhắc tới Tề Vương lời nào.

Hẩn cố ý nói có vẻ thật mờ ám, tựa hồ chuyện cô nam quả nữ ở chung một chỗ những chuyện nên làm cũng đã làm, không nên làm cũng đã làm.

Ngoài ra, ta dự tính cầu hôn với Mị Nương, qua không lâu nàng chính là người của Đỗ gia, lời này của điện hạ ta nghe không hiểu rõ đi?

Thân phận của Tề Vương tuy cao quý, nhưng loại người như Tề Vương chỉ là thuận cột mà trèo cây, càng kiêng kỵ thân phận của hần, càng khiêm cung ngược lại càng giúp cho hần thêm thanh thản, để cho hần càng lòng tham không đáy, khiến cho bản thân mình lâm vào bị động.

Phương thức đối chọi gay gắt của Đỗ Hà tuy rằng sẽ chọc giận Lý Hữu, nhưng vẫn nắm giữ chủ động, mình xác biểu thị Vũ Mị Nương đã là người của hần, vì thế vững vàng chiếm cứ chữ lý.

Lý Hữu xem trúng Vũ Mị Nương, muốn cưới nàng, vậy đã chú định giữa hai người là quan hệ đối địch, nếu đã đối địch, cũng không cần sợ đắc tội hay chọc giận.

Nghe lời này trong đầu Lý Hữu không khỏi xuất hiện cảnh tượng Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương cô nam quả nữ ở chung một chỗ, trong lòng dữ dội ghen ghét, không thể tưởng được Đỗ Hà không cho hần chút mặt mũi, lạnh giọng nói:

- Nói như vậy người khăng khăng muốn cùng bốn vương tranh nữ nhân?

Đỗ Hà bình tĩnh đáp:

- Tề Vương điện hạ nói sai rồi, không phải Đỗ Hà này cùng điện hạ tranh nữ nhân, mà là lấy việc cần nên biết có thứ tự trước sau. Ta cùng Mị Nương quen biết từ ba năm trước đây, tương xử ba năm, hiểu nhau ba năm, nếu nói về tranh tự nhiên là điện hạ người sau đòi vượt lên trước, muốn tranh với ta đi! Điện hạ, nói lời không dễ nghe, ta đã quyết định cưới Mị Nương rồi!

Lý Hữu giận như điên, nhưng cũng nói không nên lời. Luận trí tuệ hay tài ăn nói, hần kém Đỗ Hà không biết bao nhiêu lần.

Vũ Nguyên Khánh thấy có cơ hội nịnh nọt liền nói:

- Vũ Mị Nương là nhị muội của ta, đại sự Vũ gia do ta làm chủ! Ta đã đem nhị muội hứa gả cho Tề Vương điện hạ, hôn sự của đại nhân không có bà mai, không có trưởng bối chấp nhận dựa vào cái gì đòi cưới nhị muội...

Lời của hần còn chưa dứt, sắc mặt Đỗ Hà đã phát lạnh vùng tay tát tới.

Hần ghét nhất loại tiểu nhân bất hiếu vô tình vô nghĩa lại còn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng như Vũ Nguyên Khánh, nên vừa ra tay cũng rất nặng.

Chỉ nghe “ba” một tiếng vang thật lớn!

Cả người Vũ Nguyên Khánh bị cự lực tát lật nhào, ngã trên đất, miệng phun máu tươi phun ra hai chiếc răng gãy.

Một cái tát mạnh mẽ của Đỗ Hà vượt ngoài dự liệu của mọi người, Tề Vương Lý Hữu mặc dù không được sung ái nhưng dầu gì cũng là vương gia, không chừa chút đường lui như thế thật sự không thể nào nói nổi.

Phòng Di Ái, Trình gia huynh đệ đều là những nhân vật thích gây chuyện, chỉ cảm thấy kinh ngạc, Lý Kính Nghiệp cùng La Thông đều lộ ra thần sắc lo lắng, hai người liền tiến lên một bước.

Lý Kính Nghiệp nói:

- Thanh Liên uống nhiều quá, ta dìu hần về trước...

Đỗ Hà biết ý tứ của hần, lắc đầu nói:

- Ta vô cùng thanh tỉnh, hôm nay ta nhất định phải giáo huấn tên vương bát đản này một chút!

Nói xong hần lại đá ra một cước vào bụng Vũ Nguyên Khánh, đem Vũ Nguyên Khánh đang té trên mặt đất còn chưa kịp đứng dậy đá bay ra ngoài.

Vũ Nguyên Sáng đỏ mắt kêu quát:

- Ta liều mạng với người!

Hần liền giương nanh múa vuốt chộp tới Đỗ Hà.

Phòng Di Ái một tay chụp lấy cổ tay của hắn, một tay nắm dây lưng quần, trực tiếp đem Vũ Nguyên Sảng giơ cao lên, như ném gà con vứt mạnh ra xa.

Phanh!

Một tiếng vang lên, lập tức đập vỡ bàn khách trên lầu.

Lý Hữu thấy Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái lần lượt ra tay, hoàn toàn không cho hắn mặt mũi, tức giận nói năng lộn xộn:

- Người...giỏi, tốt lắm, Đỗ Hà, Phòng Di Ái, hai người thực sự dám vô pháp vô thiên sao?

- Hừ!

Thanh âm Đỗ Hà lạnh lùng nói:

- Loại tiểu nhân này ta gặp một lần đánh một lần. Tề Vương điện hạ, Đỗ Hà cho ngài lời khuyên nhủ. Bệ hạ ghét nhất chính là loại tiểu nhân bất hiếu với phụ mẫu, Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng ngay khi phụ thân Vũ Sĩ Bồi vừa qua đời, lại đem mẹ kế Dương thị đuổi ra nhà hầm ở lại, mặc kệ chết sống, tìm đủ mọi cách bạc đãi. Làm cho Dương thị phải mang theo hai nữ nhi phiêu bạt xa xứ, suýt nữa phải chết dọc đường. Nếu để cho bệ hạ biết được ngài cùng loại tiểu nhân này làm bằng hữu, sẽ có hậu quả thế nào? Chỉ bằng hành vi bọn hắn từng làm, còn có mặt mũi đòi làm mai mối cho Mị Nương năm xưa bị đuổi ra khỏi nhà, thực là buồn cười! Đánh hắn mấy cái tát, xem như tiện nghi cho hắn!

Đỗ Hà vẫn chưa mất lý trí, trái lại có quyết định của chính mình.

Cưới Vũ Mị Nương đối với Đỗ Hà căn bản không phải là chuyện gì khó khăn, bọn họ đã tình đầu ý hợp, chỉ cần thuyết phục hai vị phụ nhân trong nhà đồng ý, đưa đi sính lễ, người tình ta nguyện, chủ yếu xem như mã đáo thành công. Lý Hữu căn bản không có tư cách cùng hắn tranh phong, nhưng trong tay Lý Hữu lại có hai người Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng.

Đúng là lời Vũ Nguyên Khánh đã nói với Lý Hữu, ở thời đại chế độ phong kiến, hôn nhân của nữ tử không được tự chủ. Chỉ cần Vũ Mị Nương một ngày còn là người của Vũ gia, làm huynh trưởng Vũ Nguyên Khánh vẫn còn có quyền lực khống chế hôn nhân của Vũ Mị Nương. Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng là hỗn đản không cần nghi ngờ, nhưng Vũ Sĩ Bồi lại là một vị phụ thân cực kỳ đủ tư cách để Vũ Mị Nương kính yêu, muốn nàng thoát ly Vũ gia là chuyện không khả năng.

Cho nên nói có thể uy hiếp hắn cưới Vũ Mị Nương chỉ có Vũ Nguyên Khánh, nếu như làm lớn việc này, Vũ Nguyên Khánh có được quyền lực của huynh trưởng, có thể sẽ mang đến phiền phức thật lớn cho Đỗ Hà.

Hiện tại hắn đánh Vũ Nguyên Khánh, chính là không thể để cho Lý Hữu dựa vào Vũ Nguyên Khánh gây thêm phiền toái cho mình. Tuy rằng hắn cũng biết một cái tát kia chẳng khác gì đánh thẳng lên mặt Lý Hữu, nhưng cũng đã thật sự đắc tội, lại làm gì cần sợ hãi đắc tội nhiều hơn một chút?

Lý Hữu thở dốc như sắp đứt hơi, nhưng hắn lại tìm không ra lý do gì để xuất đầu cho Vũ Nguyên Khánh. Trong các triều đại thay đổi tại Trung Quốc, đều chú ý một chữ “Hiếu” là lớn nhất.

Có hiếu không chỉ là nhân phẩm tốt, còn là một loại tinh thần mỹ đức.

Dương thị tuy không phải chính thê của Vũ Sĩ Bồi, nhưng sau khi chính thê của Vũ Sĩ Bồi qua đời, bà được Cao Tổ hoàng đế tứ hôn gả cho Vũ Sĩ Bồi, trở thành chính thê, thực sự không phải thiếp thất địa vị thấp hèn, cho dù bà không phải mẫu thân sinh ra Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng, nhưng bọn hắn cũng có nghĩa vụ nuôi dưỡng bà.

Nhưng Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng chẳng những không nuôi dưỡng bà, còn đuổi bà với nhi nữ ra khỏi nhà, là hành vi súc sinh bất hiếu.

Đỗ Hà lấy cớ bất hiếu làm lý do giáo huấn Vũ Nguyên Khánh, dù Lý Hữu mất lý trí thế nào cũng không dám can thiệp cho bọn hắn trong giờ phút này.

- Chúng ta chờ xem!

Lý Hữu bất đắc dĩ chỉ có thể phẩy tay áo rời đi, trên mặt lộ ra biểu tình âm tàn.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng té trên mặt đất được Lý Hữu phái người dìu khỏi khách điếm.

La Thông không hiểu ý tứ của Đỗ Hà, nhú mày nói:

- Lý Hữu dù sao cũng là hoàng tử, việc này chỉ sợ khó yên...

Lý Kính Nghiệp lạnh lùng cười:

- Từ khi Tề Vương tới khuyên Thanh Liên rời khỏi Vũ cô nương, đã khó thể yên được rồi. Hiện tại bất quá chỉ là chuyển biến xấu hơn một chút, cũng không đáng để ý. Chân chính để ý là Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng đã bỏ lên Tề Vương, dù bọn hắn ngàn vạn lần không phải nhưng cũng có quyền lợi quyết định tương lai Vũ cô nương!

Hắn cũng đã nhìn ra dụng ý của Đỗ Hà.

Sắc mặt La Thông cùng Phòng Di Ái phát lạnh, thấp giọng nói:

- Như vậy chỉ cần bọn hắn không giúp được Tề Vương thì sẽ vô sự sao?

Đỗ Hà cười ngăn cản bọn họ:

- Đừng lo lắng cho ta, các người còn không tin ta sao? Chỉ là hai tên hỗn đản, đối phó thật rất dễ dàng. Các người không cần động thủ, ta đã có diệu chiêu đối phó!

Nói xong hắn tự tin cười, làm cho người ta có loại cảm giác vạn phần tin cậy.

La Thông, Phòng Di Ái vốn có ý ra tay, chỉ cần đem Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng không thể nói chuyện cùng viết chữ, không thể giúp Lý Hữu mà phá hư chuyện tốt của Đỗ Hà. Nhưng nghe Đỗ Hà nói như thế, cũng thu hồi ý nghĩ này trong đầu.

Hai người đều biết tài trí của Đỗ Hà hơn mình gấp mười lần, thấy hắn quyết định ra tay nên bản thân cũng ngại ngần động thủ, chỉ nói:

- Có chỗ nào cần giúp, Thanh Liên nói một tiếng là được!

- Đây là tự nhiên!

Đỗ Hà cười vỗ vỗ bả vai hai người, nhìn Tiết Nhân Quý nói:

- Nhân Quý, Trường An long xà hỗn tạp, người mới đến có một số việc không cần để ý, người chỉ cần hảo hảo luyện binh, làm tốt phần việc của mình, chờ khi chiến sự đến đều có cơ hội thi triển sở trường!

Xuất thân của Tiết Nhân Quý không tốt lắm, làm nông dân tới tuổi này cũng chưa từng gặp qua loại chuyện rắc rối như vậy, Đỗ Hà lo lắng hắn có chút không thích ứng.

Nhưng hiển nhiên lo lắng này chỉ là dư thừa, Tiết Nhân Quý cười nói:

- Ta hiểu được, nếu Tiết Lễ đã gia nhập dưới trướng tướng quân, tự nhiên nghe theo lệnh tướng quân!

Hắn là người thông minh, dù chưa từng tiếp xúc qua chuyện chính trị, nhưng rõ ràng hiểu được mình đã bước lên cùng một thuyền với Đỗ Hà, chỉ cần Đỗ Hà tốt bản thân mình cũng sẽ tốt.

Chỉ cần không phải việc trái pháp luật, vì Đỗ Hà dốc sức là trách nhiệm nên làm.

Hắn tin ánh mắt của mình không sai lầm, Đỗ Hà sẽ là một vị thượng cấp tốt, chính mình theo hắn làm việc đương nhiên không kém cỏi.

Đỗ Hà cũng đoán được ý nghĩ của Tiết Nhân Quý, hiểu ý cười.

Cáo biệt La Thông cùng Phòng Di Ái, Tiết Nhân Quý bọn họ, Đỗ Hà cũng không trực tiếp hồi phủ, một mình đi tới Trường An Bình Khang Phường.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, bên trong phường khói bếp đã tắt dần, ngả tư cũng dần vắng vẻ bóng người qua lại. Xác định không có ai theo dõi, hắn lách mình tiến vào một phòng ốc thật bình thường.

Tần Dục đang ở bên trong giúp đỡ Chu đại nương nhóm lửa nấu cơm, thấy Đỗ Hà xuất hiện bên ngoài phòng bếp, cười vỗ vỗ tay, cùng Chu đại nương nói một tiếng đi ra ngoài.

Hai người cũng không nói chuyện, đi thẳng ra đại sảnh, Đỗ Hà mở miệng nói:

- Dạy người khinh công võ nghệ đã nửa năm, tiến bộ của người ta đã nhìn thấy, hôm nay ta dự định cho người chấp hành một nhiệm vụ, là nhiệm vụ đầu tiên sau khi võ nghệ người luyện thành...

Diệt Hồng Trần

427. Chương 431: Hạ được cùng ám sát

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 431: Hạ được cùng ám sát

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà vừa dứt lời, Tần Dục vui mừng đến lộn ngược ra sau, tựa như hầu tử hoa chân múa tay vui sướng.

Từ khi được Đỗ Hà đích thân truyền thụ khinh công, Tần Dục nhờ vào thiên phú xuất sắc cùng sức bật hơn người của đôi chân, thân pháp nhanh nhẹn như hầu tử học tập tiến bộ cực nhanh. Được Đỗ Hà tự mình truyền thụ, không qua nửa năm hẳn đã luyện tập có chút hỏa hầu.

Có lẽ còn chưa đạt được tới mức không cần dụng cụ vẫn có thể lăng không phi hành như Đỗ Hà, nhưng chỉ cần mượn dùng một ít dụng cụ phụ trợ, không có địa phương nào hẳn không vào được, chỉ là vẫn chờ mãi chưa có cơ hội xuất thủ, vì vậy còn chưa biết được bản thân mình có bao nhiêu kỹ năng.

Hiện giờ Đỗ Hà mở miệng nói giao nhiệm vụ cho hẳn, cùng lúc cho hẳn cơ hội biểu hiện sở trường, về phương diện khác cũng thừa nhận hẳn học tập đã có thành tựu.

Đỗ Hà lấy ra một bình thuốc trong tay áo giao cho Tần Dục nói:

- Nhiệm vụ lần này rất nghiêm khắc, ta muốn người lên vào Tề Vương phủ, mặc kệ là người dùng biện pháp gì, tóm lại phải hạ được cho hai người tên là Vô Nguyên Khánh cùng Vô Nguyên Sảng đang ở bên trong Tề Vương phủ!

Bên trong bình thuốc là một loại thuốc bột có tên là Thất Hoa Ma Tý Tán, lúc đi làm việc tại Giang Nam Đỗ Hà bắt được Phùng Đông Vũ, từ trên người hắn lục soát được quyển độc thư “Miêu Cương Vạn Độc Thiên”.

Độc thuật Miêu Cương trải qua nhiều năm phát triển đã thật uyên thâm, thật lợi hại, ngay cả Dục Vương Tôn Tư Mạc cũng phải than thở sợ hãi. Đỗ Hà sao chép lại “Miêu Cương Vạn Độc Thiên” thêm một bản, giao cho Tôn Tư Mạc, để hắn đem y thuật Hoa Hạ kết hợp cùng độc thuật Miêu Cương để tăng cường trình độ y thuật của thời đại này, riêng bản chính hắn giữ lại trong tay mình.

“Miêu Cương Vạn Độc Thiên” nếu biết dùng vào lợi ích, có thể trị bệnh cứu người, dùng sai lầm, những chất độc trong sách ghi chép sẽ biến thành lợi khí vô thanh vô tức hại người.

Đỗ Hà lấy được “Miêu Cương Vạn Độc Thiên”, đương nhiên sẽ không phung phí của trời đem bảo bối này ném sang một bên mà không quan tâm.

Lúc trước khi hai chi tiểu đội Thừa Phong Đạp Nguyệt còn ngủ đông tại Giang Nam, bọn họ chia ra thành từng nhóm đi tới từng khu vực điều tra hướng đi của dư nghiệt Lý Kiến Thành, có người lẫn vào xưởng may mặc làm tạp dịch, có người lẫn vào y quán làm người sai vặt, có người lẫn vào tiệm thuốc làm tiểu nhị, chức nghề nào cũng có, ở nơi này tiếp xúc học tập đủ loại kỹ xảo sinh tồn.

Ở xưởng may mặc học được dệt vải may áo, ở y quán học được một ít y thuật, ở tiệm thuốc học được cách chế thuốc, đây xem như thu hoạch ngoài ý liệu.

Bên trong tiểu đội Đạp Nguyệt còn có một người bởi vì trà trộn vào tiệm thuốc nhận việc xem chừng lửa luyện thuốc, luôn vây quanh chỗ luyện được, học được phương pháp luyện được cao minh, sau khi Đỗ Hà lấy được “Miêu Cương Vạn Độc Thiên” liền đề bạt hẳn làm luyện được sư chuyên nghiệp của mình, luyện chế đủ loại đan dược cho mình.

“Miêu Cương Vạn Độc Thiên” tụ tập tất cả tinh hoa của độc thuật, đầy đủ các loại độc dược, chi tiết rõ ràng chỉ dẫn làm sao luyện chế. Trong đó có loại độc dược vừa thấy máu lập tức chết ngay tại chỗ, cũng có thuốc mê khiến cả loài voi, hổ, báo phải lập tức ngã xuống, tự nhiên cũng có cả loại độc dược khiến dạ dày người bị thối rữa khi uống vào.

Thất Hoa Ma Tỷ Tán trong tay Đỗ Hà chính là một loại dược vật được ghi chép bên trong “Miêu Cương Vạn Độc Thiên”, không tính là độc dược, là do bảy loại hoa có hiệu quả tê dại luyện chế thành, có tác dụng làm tê dại cực mạnh, vô sắc vô vị, chỉ cần uống vào người trúng dược sẽ không thể nói chuyện, thân không thể động, liên tục suốt ba ngày đêm bất động thẳng đến khi dược hiệu biến mất mới có thể khôi phục.

Chỉ cần Vô Nguyên Khánh cùng Vô Nguyên Sảng ngoan ngoãn nằm im ba ngày, chỉ cần quyết định xuống hôn sự, hai tên tiểu nhân kia cũng không còn chút giá trị nào. Đến lúc đó không cần Đỗ Hà động thủ, lấy tính cách của Lý Hữu cũng sẽ đuổi bọn hắn ra khỏi Tề Vương phủ.

Ngay khi Tần Dục đưa tay đón dược vật, Đỗ Hà lại dặn dò:

- Vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, nên cẩn thận, ở dưới trướng của ta có thể hoàn thành được nhiệm vụ này cũng chỉ có người!

Thủ đoạn dùng người thiên biến vạn hóa, bởi vì từng người mà đối xử khác nhau, loại người lỗ mãng như Trương Phi luôn cần dùng phép khích tướng đến buộc hẳn tận dụng toàn lực.

Tần Dục vừa lúc như thế, hắn cũng giống như Đỗ Hà, áp lực càng lớn phát huy càng xuất sắc, càng được xem trọng sẽ càng dụng tâm, hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ thật xuất sắc.

Một câu nói “có thể hoàn thành được nhiệm vụ này cũng chỉ có người” khiến Tần Dục mừng rỡ, hai tay cung kính tiếp nhận bình dược, ưỡn ngực nói:

- Công tử yên tâm, Tần Dục tuyệt đối không phụ kỳ vọng của công tử, hoàn thành nhiệm vụ.

Đỗ Hà tự nhiên là yên tâm, nếu không phải sự tiến bộ của Tần Dục đã được hắn thừa nhận cùng tín nhiệm, hẳn làm sao đem chuyện trọng yếu này cho Tần Dục xử lý? Đỗ Hà mỉm cười, nói:

- Ta chờ tin tức tốt của người!

Trường An, Tề Vương phủ.

Lý Thế Dân tôn trọng tiết kiệm, các nghi tử của hắn cũng luôn noi theo.

Tề Vương Lý Hữu bất tài, làm người vô dụng, nhưng vương phủ trong Trường An cũng không xa hoa, cũng giống như phủ đệ của gia đình bình thường, không có địa phương nào đặc thù.

Ở đại sảnh Tề Vương phủ, đang truyền ra tiếng gầm gừ giận dữ, thanh âm binh binh bång bång của đồ sứ rơi vỡ vang lên bên tai không dứt.

Bản tính Lý Hữu phi thường trọng mặt mũi, lòng dạ lại chật hẹp, hôm nay Đỗ Hà làm hắn mất mặt, chẳng khác gì dùng dao nhỏ đâm vào tim của hắn, làm cho hắn đau đớn không chỗ phát tiết, làm cho hắn phát điên chính là lời nói của Đỗ Hà. Hắn biết Vũ Mị Nương thật sự rời khỏi Trường An hơn một tháng, nhưng không tưởng tượng được là vì ở chung một chỗ với Đỗ Hà, hai người đơn độc ở chung, tình chàng ý thiếp.

Mỗi khi nghĩ tới Vũ Mị Nương đã thuộc về Đỗ Hà, lòng ghen ghét vô tận liền cắn nuốt tâm linh của hắn, bức hắn cơ hồ muốn nổi điên, ánh mắt che kín tơ máu.

Cùng ở trong đại sảnh còn có bốn tâm phúc của Lý Hữu là Hoàng Trí, Yến Hoàng Tín, Tầm Quân Mô, Lương Mạnh Bư.

Hoàng Trí là cậu của Lý Hữu, là một tiểu nhân có dã tâm, nhiều năm trước đã khuyên bảo Lý Hữu chiêu mộ tráng sĩ để tự vệ, để yên ổn làm Tề Vương. Yến Hoàng Tín là anh vợ của Hoàng Trí, cũng giống như

Hoàng Trí, hắn là một viên đại tướng dưới trướng Đậu Kiến Đức năm xưa, có được võ nghệ cùng tài hoa trị quân không tầm thường, đặc biệt phụ trách huấn luyện tử sĩ cho Lý Hữu.

Tầm Quân Mô cùng Lương Mãnh Bư là do Lý Hữu tự mình chiêu mộ tới, vật lấy loại tỵ, trong lịch sử đánh giá Lý Hữu thích săn bắn, thích kết giao người gian tà, bởi vậy bọn hắn cũng là tiểu nhân, chỉ vì cực thiện cưỡi ngựa bắn cung nên được sủng tín.

Hoàng Trí tận tình khuyên nhủ:

- Điện hạ, thiên hạ nữ tử xinh đẹp nhiều không kể xiết, cần gì vì một nữ tử mà đắc tội Đỗ Hà?

Ban đầu khi Lý Hữu muốn cưới Vũ Mị Nương hắn cũng cực lực đồng ý, Vũ gia xem như giàu có một phương, chỉ cần được Vũ gia ủng hộ dù Lý Hữu không thể lấy được toàn thiên hạ nhưng địa vị chư hầu địa phương lại có thể càng thêm củng cố, chư hầu địa phương cũng không thua gì bá chủ một phương, nhưng hôm nay sự việc phát sinh, lại làm cho hắn bỏ qua ý nghĩ này, Đỗ Hà được hoàng đế sủng ái như mặt trời ban trưa, trở mặt với Đỗ Hà cũng không phải hành động sáng suốt.

Lý Hữu tức giận nói:

- Thiên hạ nữ nhân tuy nhiều, nhưng có mấy ai sánh được với Vũ Mị Nương? Ta không cam lòng, Vũ Mị Nương là của ta, Đỗ Hà là thứ gì dám theo ta giành nữ nhân!

Hắn lộ ra hung quang, lạnh giọng nói:

- Hoàng Tín, tử sĩ huấn luyện như thế nào, ta muốn giết hắn, bầm thây hắn vạn đoạn cho hắn biết kết cục đắc tội bốn vương!

Hắn làm việc từ trước tới nay luôn hoành hành không sợ, không kể hậu quả, chỉ vì ghen ghét liên động sát tâm.

Sắc mặt Hoàng Trí đại biến, muốn mở miệng, Lý Hữu lại đưa tay ngăn cản:

- Cậu không cần khuyên nữa, tâm ý ta đã quyết, không giết hắn không được!

Hoàng Trí thở dài nói:

- Cũng được, nếu tâm ý của điện hạ đã quyết, việc này liền giao cho ta đi xử lý!

Hắn biết tính cách của Lý Hữu, việc đã quyết định không còn đường thay đổi. Thay vì để cho hắn tự tiện làm bậy, không bằng chính mình tìm cách đảm bảo vẹn toàn chắc chắn.

Lúc này sắc mặt Hoàng Trí mới chuyển biến tốt đẹp hơn một ít, để cho Hoàng Trí, Yến Hoàng Tín đi chuẩn bị chuyện ám sát, hai người đi không lâu, hắn nhìn Tầm Quân Mô cùng Lương Mãnh Bư nói:

- Các người tìm vài tỷ nữ xinh xắn đưa tới cho Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng, có lấy được Vũ Mị Nương về hay không còn dùng tới bọn hắn!

Tầm Quân Mô, Lương Mãnh Bư cảm thấy bất mãn, bọn hắn không quen nhìn thần thái đắc ý vênh vác của nhị Vũ kia, thầm nghĩ:

- Hiện tại Vũ Mị Nương còn chưa xuất giá mà bọn hắn đã huênh hoang như vậy, chờ sau khi bọn hắn trợ giúp điện hạ cưới Vũ Mị Nương, ngày sau chúng ta còn địa vị hay sao?

Liếc mắt nhìn nhau, trong đáy lòng bọn hắn đã có chủ ý.

Tầm Quân Mô tiến lên một bước, cười nhẹ nói:

- Điện hạ cần gì phải phiền toái như vậy, ta có một kế sách có thể làm cho Vũ gia nhị cô nương ngoan ngoãn hầu hạ bên cạnh điện hạ!

Lý Hữu dừng chân hỏi:

- Các người có biện pháp nào?

Tầm Quân Mô cười đậm đàng:

- Hồi điện hạ, kỳ thật nữ nhân luôn là như vậy, ở mặt ngoài cả đám đều là trinh tiết liệt phụ, tới trên giường đều lộ nguyên hình. Chỉ cần điện hạ hiệu lệnh một tiếng, huynh đệ chúng ta liền bắt lại Vũ gia nhị cô nương cho ngài. Thuộc hạ có một loại dược gọi là Liệt Phụ Ngâm, không quản là nữ nhân tam trinh cửu liệt gì, hay là tiểu thư khuê các chưa từng trải, chỉ cần uống vào một chút, bảo quản biến thành đặng phụ. Một hai lần đầu có thể Vũ cô nương sẽ phản kháng, nhưng mười lần tám lần quen thuộc rồi không qua một tháng nhất định sẽ ngoan ngoãn hầu hạ điện hạ!

Lý Hữu nghe xong liền động tâm, cân nhắc nói:

- Đây cũng có thể xem là một biện pháp, như vậy đi, ngày mai ta dẫn nhị Vũ tới cửa tiến hành mai mối, được chuyện thì thôi, không thì nhờ vào các người rồi. Hừ...

Đáy lòng hắn cười lạnh:

- Đỗ Hà, người chờ xem, ta sẽ dẫn Vũ Mị Nương tới trước mộ phần của người đốt giấy vàng mã cho người!

Vào thời khắc này một đạo hắc ảnh bay qua tường vây của Tề Vương phủ.

Thân hình thoăn thoắt như liệp báo di chuyển cực nhanh bên trong phủ đệ.

Tề Vương phủ thủ vệ xem như cũng sâm nghiêm, các địa phương thỉnh thoảng đều có hộ vệ tuần tra lui tới, nhưng hắc ảnh vẫn luôn nhanh chóng phát hiện trước liền ẩn giấu thật nhanh, không ai có thể phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Ánh mắt sáng rực của Tần Dục không ngừng chuyển động trong bóng đêm, Tề Vương phủ tuy không lớn lắm, nhưng dù sao cũng là vương phủ, có chừng trăm gian phòng ốc, muốn tìm hai người cũng không phải là chuyện dễ.

Bỗng nhiên có thanh âm vang lên, có hai người đang đi tới gần.

Thân hình Tần Dục phóng về phía trước, nhanh như tia chớp ẩn trên xà nhà.

Người đi trước là một tráng hán cao ngất lên tiếng:

- Mẹ nó, nhìn thấy dáng vẻ đặc ý của Vũ gia tiểu tử liền không thoải mái, hiện tại cứ cho bọn hắn đặc ý trước đi, chờ khi điện hạ không cần bọn hắn, xem ta làm sao giáo huấn hai tiểu tử kia!

Người thấp hơn cũng đồng ý nói:

- Để ta một phần, giáo huấn loại người như thế ta rất thành thạo!

Bọn hắn vừa phát tiết xong bực tức liền rời đi.

Tần Dục cười khê, hướng địa phương bọn hắn vừa đi tới mà truy tìm, tìm được hành tung của Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng, đợi thêm nửa canh giờ, đợi khi hai người ôm theo tỷ nữ đi nhà vệ sinh, liền đem thuốc bột bỏ vào trong chén rượu của bọn hắn.

Nhiệm vụ của Tần Dục hoàn thành viên mãn, nhưng Đỗ Hà lại đang đau đầu suy nghĩ làm sao giải thích với hai vị phu nhân ở nhà về chuyện của Vũ Mị Nương!

Diệt Hồng Trần

428. Chương 432: Ôn Tình

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 432: Ôn tình

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Có những lời thật sự rất khó mở miệng, dù Đỗ Hà đã quyết định chủ ý, quyết định muốn cưới Vũ Mị Nương, nhưng làm sao mở miệng giải thích rõ cùng Trường Nhạc và Tuyết Nhạn vẫn là chuyện phiền não lớn nhất trong lòng hắn, làm hắn luôn tối sầm mặt mũi, khó thể thành thoi.

Rời khỏi nơi ở của Tần Dục, Đỗ Hà đã suy nghĩ tới việc này, đi chậm rãi từng bước về tới cửa nhà cũng không nghĩ ra được nên làm sao nói rõ.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, đã vào đêm, vàng trắng sáng nhô cao, những ngôi sao sáng bao phủ đầy trời, hiện tại hắn mới phát hiện đã đến giờ Hợi hai khắc, cũng khoảng chín giờ rưỡi tối, thầm nghĩ:

- Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn hẳn là đã ngủ!

Cổ nhân bởi vì không có hạng mục giải trí đặc thù gì, vì vậy đối với công việc cùng nghỉ ngơi luôn rất đúng giờ giấc. Ngủ sớm dậy sớm chủ yếu đã nuôi dưỡng thành thói quen, người nhà nghèo càng là như thế. Họ không lãng phí được dầu thắp đèn, trời vừa tối họ sẽ lập tức lên giường nghỉ sớm. Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn còn hoàn hảo không cần ưu sầu về tiền bạc, có thể sẽ thức muộn hơn một chút, nhưng chín giờ rưỡi tối cũng đã là cực hạn.

Địa vị của Đỗ Hà dần tăng lên, công việc nặng nề, có khi hắn bởi vì xã giao hoặc bởi việc công mà bận rộn làm việc tới nửa đêm. Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn luôn kiên trì chờ hắn về nhà, nhưng hắn không đành lòng để hai vị phu nhân chờ đợi mệt nhọc nên nhiều lần khuyên bảo, nhị nữ không chịu nổi lời khuyên của hắn cuối cùng đành thỏa hiệp, tới chín giờ rưỡi cũng là thời khắc cuối cùng.

Gõ cửa lớn đi vào phủ đệ, bên trong phủ hoàn toàn tĩnh mịch, không thấy bóng người hầu hay tỳ nữ nào. Ánh trăng bao phủ cả Đỗ phủ lộ ra vẻ yên tĩnh êm ả, ngẫu nhiên vang vọng thanh âm côn trùng kêu rả rít, tựa hồ báo hiệu mùa hè đã sắp đến.

Đỗ Hà đi chậm trên hành lang đến đại sảnh, thầm nghĩ:

- Thời gian không còn sớm, hết thấy đợi tới ngày mai rồi nói sau, vừa lúc đêm nay có thể cẩn thận suy nghĩ nên làm sao mở miệng.

Đi đến gần, Đỗ Hà ngoài ý liệu phát hiện đèn đuốc trong đại sảnh vẫn còn sáng ngời, tựa hồ vẫn còn người chưa ngủ, không khỏi suy nghĩ:

- Chẳng lẽ Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn còn chưa đi ngủ?

Đi tới cửa đại sảnh, hắn đột nhiên bật cười, Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn ngồi trên ghế đang gục xuống bàn ngủ gật, trước mặt hai nàng còn đặt đĩa quả hoa hương cao mà hắn thích ăn nhất.

Đỗ Hà bước nhẹ tới, gọi tên hai nàng.

Nhị nữ cũng chưa hoàn toàn ngủ say, nghe được tiếng gọi mờ mịt mở hai mắt, gương mặt áp trên mặt bàn biến thành đỏ hồng, để lại dấu vết, đáng vẻ có chút chật vật. Nhìn thấy Đỗ Hà cười cười nhìn hai nàng, gương mặt nhị nữ liền đỏ ửng, có chút ngượng ngùng.

Trường Nhạc sửa sang lại dáng vẻ chật vật thật nhanh, lại sửa sang mái tóc, khôi phục lại khí độ một công chúa, ôn nhu nói:

- Đỗ lang đã trở về!

Nói xong tiến lên giúp hắn tháo bỏ áo khoác, đặt lên giá áo bên cạnh.

Đỗ Hà mỉm cười nhìn hai nàng nói:

- Không phải ta đã dặn rồi sao, không cần chờ ta, xem hai nàng ngủ mệt như vậy trong lòng ta sẽ không thoải mái.

Lý Tuyết Nhạn vẫn còn thẹn thùng, bộ dạng thật ngượng ngùng thấp giọng nói:

- Hôm nay là ngày đặc thù thôi!

Đỗ Hà khó hiểu, là ngày đặc thù gì đây, hắn nghĩ kỹ lại, cũng không phải sinh nhật của nhau, hay là ngày kỷ niệm gì đó.

Trường Nhạc che miệng cười khê:

- Được rồi, để thiếp thân nói đi, kỳ thật là do Tuyết Nhạn tự mình xuống bếp làm ít điểm tâm cho Đỗ lang, muốn Đỗ lang nếm thử hương vị!

Ánh mắt Đỗ Hà thật hoài nghi nhìn Lý Tuyết Nhạn, có chút không tin, Trường Nhạc xuống bếp thì thôi, Lý Tuyết Nhạn vốn không hề cầm qua dụng cụ làm bếp, nói nàng xuống bếp...Hắn không khỏi nhớ lại trò nghệ sát nhân của nữ nhân vật trong phim hoạt hình, có cảm giác không rét mà run.

Lý Tuyết Nhạn phát giác vẻ hoài nghi trong mắt Đỗ Hà, nhin không được nhượng mảy tức giận nói:

- Gương mặt của huynh là diễn cảm gì đây, không tin muội sao? Không muốn ăn thì thôi...muội đem cho chó ăn!

Miệng nàng dữ dần lên, giống như một đầu hồ ly bị giẫm phải đuôi, bừa bãi nhảy dựng phản ứng thật lớn.

Nhớ tới bản thân mình suốt một tháng cố gắng, mười ngón tay bị thương hết năm sáu ngón để đổi lấy kết quả hôm nay, làm cho người ta chán ghét như thế, cảm thấy thật ủy khuất bùng lên đĩa quế hoa hương cao trên bàn, quả thật có dự tính đem ném cho chó ăn.

Đỗ Hà vội vàng ngăn cản, cười làm lành nói:

- Ta sai, ta sai, phu nhân tốt, vì phu chỉ là có chút ngoài ý muốn, chưa bao giờ nghĩ tới muội sẽ xuống bếp. Ta ăn, ta tự nhiên muốn ăn, phu nhân tự mình làm điểm tâm, làm sao lại không ăn cho được!

Hắn tay mất lạnh lẽ, khê vươn tay đã đem một khối quế hoa hương cao cắn nhanh, trong mắt không khỏi sáng ngời, điểm tâm tinh thuần ngon miệng, tinh tế mềm mại, hương thơm nồng nàn, đã nhận được toàn bộ tinh túy của món điểm tâm cần có, có lẽ còn kém đầu bếp thực sự nhưng quyết không kém hơn bao nhiêu, nhất là loại cảm giác ấm áp bên trong dù là đầu bếp tôn sư cũng không làm được đến.

Hắn thỏa mãn liếm mảnh vỡ trong tay, nói:

- Ta còn muốn ăn nữa!

Lý Tuyết Nhạn nhìn thấy dáng vẻ của hắn, lửa giận biến mất sạch sẽ, đem điểm tâm đưa tới, bĩu môi nói:

- Không ăn hết muội sẽ không tha thứ cho huynh!

Đỗ Hà chú ý trên ngón tay Lý Tuyết Nhạn có vết thương, nắm lấy bàn tay mềm mại, nhìn những vết thương trên đầu ngón tay, khó chịu nói:

- Sao phải khổ như vậy chứ?

Lý Tuyết Nhạn nhỏ nhẹ nói:

- Muội hâm mộ Trường Nhạc tỷ tỷ, tỷ có thể làm điểm tâm sáng cho huynh, muội lại không làm được gì cả. Muội cũng muốn dùng thân phận thê tử làm điểm tâm cho Đỗ lang, vì vậy học tập với Trường Nhạc tỷ tỷ. Chỉ là không nghĩ ra lại khó như vậy, muội phải bỏ suốt thời gian một tháng mới làm được đâu!

- Nha đầu ngốc!

Đỗ Hà đau lòng ôm Lý Tuyết Nhạn vào lòng.

Trường Nhạc cũng có chút ai oán nói:

- Chúng ta tuy là công chúa quận chúa, nhưng chuyện gì cũng không làm được, càng không giúp đỡ được gì cho tướng công, chỉ có thể ra chút sức lực non nớt này!

Lý Tuyết Nhạn cũng khê gật đầu nhẹ thở dài.

Đỗ Hà mơ hồ cảm giác không khí có chút không đúng, Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn tựa hồ có chút đa sầu đa cảm, khó hiểu hỏi:

- Làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?

Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn lắc đầu, cười nói không có việc gì.

Đỗ Hà trầm mặc một lúc, chợt hiểu ra điều gì, mấy ngày nay hẳn bận rộn chuyên chú chuyện cải cách Đại Đường, xem nhẹ cảm thụ của hai nàng, thật vất vả lại đột nhiên rời nhà hơn tháng, quả thật có lỗi với hai nàng.

Nghĩ như vậy trong lòng lại áy náy, chính mình rời nhà hơn tháng còn chưa bồi bồi hai nàng an ủi, đã có lòng muốn cười thêm thê tử khác, đổi lại là ai cũng phải có ý tưởng buồn lòng. Cứ như vậy lời thẳng thắn giải thích vốn đã khó nói ra miệng hiện tại càng thêm khó thể mở miệng.

Kỳ thật Đỗ Hà đã hoàn toàn hiểu sai tâm ý của nhị nữ.

Thực giác của Đỗ Hà cũng không sai, quả thật trong lòng Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn có chuyện che giấu, do vậy mà đa sầu đa cảm, nhưng thực sự không phải vì chuyện bị hẳn chuyên tâm lo công việc mà lạnh lùng với mình nên mới có ý nghĩ này.

Bản thân Đỗ Hà không biết được trên thực tế hẳn đã rất chăm lo gia đình, tính cách của hẳn nếu xong việc có thể nhanh chóng về nhà bồi thê tử hẳn nhất định sẽ không dây dưa bên ngoài một khắc nào, có thể cùng người nhà cùng dùng cơm tối, tuyệt sẽ không ở bên ngoài lang thang, cho dù bận rộn ra sao hoặc cần phải xã giao, chuyện thứ nhất hẳn đã phái người về nhà báo tin, để hai nàng không cần chờ hẳn.

Cho dù dây dưa lỡ việc về muộn, hẳn cũng báo tin về nhà, để cho người nhà biết hẳn đang làm việc gì.

Loại chuyện này ở thời hiện đại càng dễ dàng, bởi vì có điện thoại di động, thông tin tiện lợi, nhưng nam nhân thời cổ đại khi làm việc bận rộn nhưng vẫn lo lắng cho gia đình giống như Đỗ Hà chính là người có một không hai. Tuy rằng chỉ là cử chỉ bé nhỏ không đáng kể, nhưng lại làm trong lòng Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn luôn tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

Tuy rằng Đỗ Hà có đôi khi phải xa nhà đi làm chính sự, nhưng cũng là vì quốc gia, vì Đại Đường, vì thiên hạ dân chúng nên dù hai nàng cảm thấy tịch mịch cũng có thể thông hiểu cho hẳn.

Có thể gả cho Đỗ Hà, hai nàng chỉ cảm thấy thật hạnh phúc mà không hề có chút oán hận.

Nguyên nhân chân chính khiến hai nàng đa sầu đa cảm không phải tại Đỗ Hà, mà là bản thân các nàng, tâm kết của hai nàng, đương nhiên có liên hệ chặt chẽ tới Đỗ Hà.

Khiến hai nàng sầu não như thể nguyên nhân chỉ có một: vô hậu.

Bất hiếu hữu tam, vô hậu là tội lớn nhất!

Đây là một câu của Mạnh Tử, một câu nói ảnh hưởng suốt mấy ngàn năm lịch sử.

Thời cổ đại bởi vì dân cư cực nhỏ, đối với việc sinh sản đời sau xem trọng vô cùng.

Nhất là người có thân phận, thường thường ai cũng cưới thật nhiều thê thiếp, sinh mấy chục nhi tử nhi nữ, nói ví dụ như vị đầu lĩnh vĩ đại nhất của Đại Đường hiện tại, hẳn có tới mười ba con trai, hai mươi một con gái.

Nhưng Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn gả cho Đỗ Hà một người đã tròn ba năm, người kia cũng đã một năm, nhưng hai nàng lại không hề có dấu hiệu mang thai lần nào. Nếu như do Đỗ Hà không chịu khó bổn phận làm vợ, không cùng hai nàng ngày đêm ân ái thì còn có thể viện lý do, nhưng Đỗ Hà là một nam tử bình thường, đối diện hai vị lão bà như hoa như ngọc hẳn miệt mài ân ái không chút lơ lửng, nhưng lại chưa hề có chút tin vui nào.

Đối với việc này tuy Đỗ Hà không hề quan tâm tới, hẳn hoàn toàn không đem việc này lưu trong lòng, mặc dù có chút thời điểm hẳn cũng hâm mộ La Thông cùng Phòng Di Ái đều đã có con, nhưng ở việc này vốn không thể nào bắt buộc. Theo hẳn xem ra Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn đều còn quá trẻ, vừa tròn mười tám mà thôi, ở đời sau xem như là thiếu nữ vừa trưởng thành, theo góc độ y học mà nói, còn chưa tới thời kỳ sinh con tốt nhất. Lúc này dù sinh con, xem như sinh non, rất nguy hiểm, nhất là trong hoàn cảnh y học thiếu thốn lạc hậu của thời cổ đại. Ở kiếp trước hẳn từng có một học sinh làm cuộc điều tra, tỉ lệ tử vong ở hài nhi thời cổ đại cao tới bốn thành, đây là một con số thật sự khủng bố.

Suy nghĩ cho thân thể Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà luôn quyết định thuận theo tự nhiên, nếu mang thai thì sinh con, không mang thai cũng không sao, không gấp gáp, sự nghiệp của hẳn còn chưa thành,

cần sinh con gấp như vậy để làm gì.

Đây là tư tưởng điển hình của người hiện đại, lại hoàn toàn trái ngược với nỗi lo âu của Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn. Hai nàng đã nghĩ hết phương pháp nhưng vẫn không đạt tới hiệu quả.

Đối với việc vô hậu này, không chỉ có Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn luôn lo lắng, sốt ruột nhất là mẫu thân của Đỗ Hà, Chương thị.

Tâm tình của nãi nãi ngóng trông tôn nhi xuất thế ai cũng hiểu rõ.

Mỗi khi nhị nữ đến Thái Quốc Công phủ thăm nhị lão, Chương thị cũng nhin không được nhắc tới, cũng không chỉ riêng Chương thị sốt ruột, ngay cả Lý Thế Dân cùng Lý Đạo Tông hai vị cha vợ cũng phiền nhiễu vì bụng của hai nữ bảo bối, biến thành nhị nữ vô cùng xấu hổ, áp lực càng ngày càng lớn.

Thời gian dài tích lũy tâm tình tự nhiên biến thành đa sầu đa cảm.

Diệt Hồng Trần

429. Chương 433: Hảo Cầu Thang

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 433: Hảo cầu thang

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà đối với chuyện nhị nữ chưa sinh con cũng không hề để bụng, cho nên cũng không nghĩ Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn lại vì chuyện “bé nhỏ không đáng kể” kia mà phải hao tổn tinh thần, trở nên đa sầu đa cảm, chỉ nghĩ rằng do mình lãnh đạm hai nàng nên vì thế chuyện cưới Vũ Mị Nương càng khó thể mở miệng. Hắn không phải vô tình đối với Vũ Mị Nương, chỉ là hắn làm trượng phu, thật sự không muốn tổn thương trái tim của thê tử.

Nhưng chuyện cưới Vũ Mị Nương cũng là chuyện như lửa cháy sém lông mày, vô cùng cấp bách.

Làm sao bây giờ?

Phải làm gì đây?

Chân mày hắn cau chặt lại, nội tâm không ngừng giãy dụa, muốn nói lại thôi.

Tâm trạng của Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn đều đặt trên người Đỗ Hà, thần thái giãy dụa trên mặt ái lang đương nhiên không gạt được hai nàng. Hai nàng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lại bất an. Không có thuật đọc tâm, không hiểu được suy nghĩ trong lòng Đỗ Hà, chỉ nghĩ hắn bởi vì sự tình trong triều mà phiền nhiễu, hai nàng lại đa sầu đa cảm càng làm ái lang thêm hao tổn tinh thần, vừa nghĩ tới đây hai nàng liền thu hồi vẻ ưu sầu, cố gắng cười vui.

Đỗ Hà vừa nhìn thấy trong lòng càng đau xót, thầm nghĩ:

- Hai nàng vì mình trả giá rất nhiều, mà mình không làm gì an ủi hai nàng, còn có lòng muốn cưới thêm một người, thật sự hỗn đản quá mức!

Hiểu lầm luôn đến từ lòng quan tâm quá mức, giữa phu thê quan tâm quá mức sẽ bị loạn.

Lúc này Đỗ Hà cùng Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đều lâm vào trong vùng sương mù, bởi vì bọn họ quá để ý tới đối phương, ràng buộc lẫn nhau quá sâu sắc, đều một lòng vì đối phương suy nghĩ, không lưu ý tới bản thân mình, làm như thế ngược lại càng mang đến sầu bi lớn hơn nữa.

Lý Tuyết Nhạn có chút đau lòng vuốt chân mày của Đỗ Hà, nói lãng sang chuyện khác:

- Sáng mai muội tự mình xuống bếp, Đỗ lang ném thử tay nghề của muội xem, nhìn thử tiến bộ một tháng nay, như thế nào?

Đỗ Hà mỉm cười nhìn nhẹ mũi Lý Tuyết Nhận, đang định gật đầu, chợt nhớ tới bản thân mình tựa hồ cũng biết làm bếp. Là một người vẫn thuộc độc thân bộ tộc của hiện đại, bị kịch chính là bản thân không tìm được người bạn gái đến giúp nấu cơm, cũng không thể suốt ngày suốt tháng ngâm mình trong nhà hàng tiệm ăn qua bữa, bị buộc bắt buộc dĩ chỉ có thể tự học làm bếp, tay nghề chẳng ra gì nhưng cũng không tới mức tương dấm gạo muối cũng không biết rõ, làm thức ăn cũng không tới mức không thể bỏ vào miệng, cười lớn một tiếng nói:

- Hai nàng không cần tranh với ta, sáng mai ta xuống bếp, làm thức ăn cho hai nàng ném thử.

Lời này vừa ra khỏi miệng, cả Trường Nhạc lẫn Lý Tuyết Nhận đều cổ quái nhìn Đỗ Hà, vẻ mặt nghi hoặc, tràn ngập khó tin, hơn nữa còn hoài nghi chính lỗi tại của mình.

Bởi vì có câu nói “quân tử tránh xa nhà bếp”, ở trong phòng bếp giết gà giết vịt không phải hành động của một người quân tử. Chân quân tử hẳn phải quần áo thơm mát, gương mặt mỉm cười, cầm sách trong tay miệng phun tứ thư ngũ kinh, không phải biến thành đồ tể chỉ biết gạo muối tương dầu, mắt lóe hung quang cầm dao trong tay lăm bằm con vịt hay gà nào béo mập.

Đỗ Hà là văn sĩ nổi danh Đại Đường, còn là công tử sinh ra trong đại thế gia, mở miệng nói muốn xuống phòng bếp, thực sự làm nhữ bị chấn kinh không nhẹ.

Đôi mắt mê người của Lý Tuyết Nhận không ngừng nháy mắt tự hỏi, tựa hồ đang muốn nói thức ăn do huynh làm thật sự có thể ăn được sao?

Đỗ Hà giả vờ tức giận, khoát tay vỗ lên hông nàng thực hiện gia pháp “ba” một tiếng vang lên, trong tiếng kinh hô của Lý Tuyết Nhận, hần khẽ cười, tâm tình cũng chuyển biến tốt đẹp, cho tới nay đều do Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhận sắp xếp việc trong nhà, có sự hiện hữu của hai nàng chính hần mới không cần bận khoản ở bên ngoài dốc sức làm việc. Gặp được tình nghĩa như thế, chính hần hần nên làm gì đó cho hai nàng, cho dù chỉ là một việc bé nhỏ không đáng kể.

Một bữa điểm tâm sáng ấm áp có lẽ là chuyện duy nhất mà hần có thể làm.

- Được rồi!

Đỗ Hà vỗ vỗ tay, cứ để cho hai nàng chờ mong đi.

Trù nghệ của tướng công hai nàng tuyệt đối không kém hơn hai nàng bao nhiêu đâu!

Hần cao ngạo ngẩng đầu lên, tựa như đầu khổng tước ngạo nghễ trong chuyện xưa.

Màn đêm buông xuống, Đỗ Hà ôm Trường Nhạc vỗ về sau khi ân ái.

Trường Nhạc gối đầu trên ngực ái lang, trong tai nghe nhịp tim vững chãi, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười hạnh phúc, gò má vẫn còn ửng đỏ.

Hai người không ngừng thì thầm âu yếm.

Trường Nhạc bỗng nhiên hỏi:

- Đỗ lang, sáng mai thật sự dự tính xuống bếp?

Đỗ Hà ha ha cười nói:

- Đây là tự nhiên, nàng chờ là được, tay nghề của tướng công nàng cam đoan để hai nàng chấn động!

Trường Nhạc mỉm cười nói:

- Trường Nhạc tin tưởng Đỗ lang nhất định làm được thức ăn thật mỹ vị.

Nàng lại lập tức tò mò hỏi:

- Nhưng Đỗ lang thật sự từng xuống bếp sao?

Đỗ Hà thấy vẻ mặt nàng như thật tin tưởng mình nhưng vẫn nhin không được hỏi ra lời này, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay trêu chọc nàng.

Trường Nhạc cười khanh khách không ngừng, dáng người như ma quỷ không ngừng lay động trên thân thể Đỗ Hà, lửa dục vừa mới đi qua lại phát tác trở lại, bộ phận cơ thể mẫn cảm cũng liên phản ứng.

Tiếng cười của Trường Nhạc đột ngột dừng lại, cũng phát hiện khác thường, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp ẩn tình nói không nên lời.

Nàng còn định nói chuyện nhưng bàn tay của Đỗ Hà đã tấn công, đem nàng đặt dưới người hấn, thanh âm tiếng thở nhẹ khe khẽ vang lên, không nói được lời nào.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào phòng, Trường Nhạc nhẹ nhàng mở mắt, phát hiện ái lang nằm cạnh đã không thấy, nhớ tới hứa hẹn đêm qua khoe miệng nàng lộ ra ý cười ôn nhu, trong mắt ẩn ước vẻ chờ mong.

Đỗ Hà là lần đầu tiên bước vào phòng bếp trong phủ đệ của mình, không khỏi cảm khái, cổ đại đúng là xa xỉ. Ở đời sau vì giá phòng sang quý, một phòng bếp thường thường xoay người cũng không đủ không gian, nhưng hấn phát hiện nơi này có tới năm bếp lò, rộng bằng hai ba lần sân bóng rổ, dụng cụ nhà bếp hoàn toàn đầy đủ, trong lòng vừa cảm khái lại vừa ngênh đón ánh mắt bất an của một đám người.

Tuy rằng thời gian còn sớm, chỉ mới tờ mờ sáng, nhưng người hầu trong phủ đã thức dậy chuẩn bị nấu nướng.

Không ngờ ngay lúc này vị chủ nhân trong nhà vốn không thể xuất hiện ở nơi đây lại đột nhiên đến thăm, cả đám người hầu đều khó hiểu, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, trong lòng thấp thỏm không yên.

Đỗ Hà cười ôn hòa:

- Không cần sợ, các người đều ra ngoài đi. Nơi này giao cho ta, lão gia các người hôm nay tự mình xuống bếp làm chút điểm tâm sáng cho hai vị phu nhân, các người không cần ở lại trong này gây vướng bận!

Những lời này làm người hầu trong bếp hoảng sợ, đưa mắt nhìn nhau thầm nghĩ:

- Toàn gia này thật sự cổ quái, thân là công chúa quận chúa xuống bếp nấu nướng đã là việc lạ, hiện giờ ngay cả lão gia cũng chọn rộn tiến vào!

Tuy rằng mọi người khó hiểu nhưng trong mắt đều lộ ra vẻ sùng bái lẫn ngưỡng mộ, có thể được trượng phu quan tâm như thế, hai vị phu nhân thật sự quá hạnh phúc.

- Lão...lão gia, ngài định làm món gì? Có cần người giúp đỡ hay không?

Người nói chuyện là một lão phụ nhân tên Lưu thị, bà là đầu bếp chính của Đỗ phủ, từng là ngự trù trong cung, đặc biệt phụ trách cơm nước ở Lập Chính Điện. Lý Thế Dân có bệnh nữ nhi khổng mãnh liệt, luôn lo lắng nữ nhi của mình ăn uống không quen ở Đỗ phủ, cho nên cùng phái Lưu thị đến nơi này.

Trù nghệ của Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn đều do Lưu thị chỉ dẫn.

Trong thời gian Lưu thị chỉ dẫn cho Trường Nhạc cùng Tuyết Nhạn đều hiểu rõ sự khủng bố của một người mới học làm bếp, dù đã có mệnh lệnh của Đỗ Hà nhưng cũng không nhin được đứng ra hỏi thăm một câu.

Đỗ Hà chỉ thấy bà thật cẩn thận nhìn hấn chăm chăm, trên mặt tràn ngập nỗi bất an cùng lo lắng, hiểu được ý bà, nhưng không chút linh tình, cười vang ha ha:

- Không cần, ta có chút tin tưởng đối với khả năng nấu nướng của mình, các người cứ đi làm việc của các người, nơi này giao cho ta là được, chỉ có đích thân động thủ hết thấy mới có ý nghĩa.

Lưu thị bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ vào một phòng nhỏ trong bếp:

- Lão gia, nơi đó là nhà kho, bên trong có thực vật, còn có chút hoa quả khô...Có gì cần phân phó xin gọi một tiếng, lão thân ở bên ngoài đợi, ngàn vạn lần chớ miễn cưỡng.

Nhìn thấy Lưu thị vẫn còn lo lắng, Đỗ Hà cũng lười giải thích với bà, oanh mọi người ra ngoài.

Đi vào trong nhà kho, Đỗ Hà lại một lần nữa phát hiện mình giống như ếch ngồi đáy giếng, bên trong chứng thật là một “gian nhà kho nhỏ” cỡ nửa sân bóng rổ, đặt đủ loại thực vật, đương nhiên cơ hồ hết thấy đều là hoa quả khô, chỉ riêng có thực vật tươi mới vừa được đưa tới chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Đi dạo quanh một vòng, bên trong nhà kho có hơn mười loại thịt, thỏ, hồ ly, hoẵng, heo rừng... còn có tổ yến, ngân nhĩ, kiền duẩn...ngay cả nhân sâm, hà thủ ô là những loại thực vật xa hoa cũng có thể tìm được tại nơi này, còn có một chút thực vật Đỗ Hà cũng không biết tên.

Cuối nhà kho còn có một căn hầm dưới đất, Đỗ Hà tò mò đi xuống, một cỗ hàn khí bức lên, nguyên lai là phòng lạnh, bên trong cất giữ những loại thực vật dễ hư hao.

Đỗ phủ phần lớn đều do chính Đỗ Hà thiết kế, ngay cả bản thân hắn cũng không nghĩ ra phòng bếp được xây dựng thành như vậy.

Nhìn thấy hơn trăm loại nguyên liệu nấu ăn trong bếp, Đỗ Hà hoàn toàn há hốc mồm, sầu muộn, nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy, mình phải làm thứ gì mới tốt đây? Phóng mắt nhìn quanh, lá sen, duẩn tiêm, cải trắng, thịt heo, đậu hũ...

Ánh mắt tìm tòi trong nhà kho, đột nhiên hắn phát hiện được chân giò hun khói cùng ban cừu, trong lòng chợt động, một đạo linh quang lóe lên, dường như vừa nhớ ra được điều gì, hắn lại mơ mơ màng màng không nhớ rõ.

- Chân giò hun khói, ban cừu...

Hắn lặp đi lặp lại tên hai món ăn này, ánh mắt lướt qua lại vài lần, nhìn thấy ở giữa hai món thực vật là đậu hũ:

- Đúng rồi...

Hắn nhịn không được kêu to một tiếng nhảy dựng lên:

- Ta nhớ ra rồi, nghĩ ra, là nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ...

Lập tức lại nhịn không được hoa chân múa tay vui sướng kêu lên:

- Đúng đúng, còn có hảo cầu thang!

Cứ như vậy tâm tư kín đáo như Trường Nhạc hắn sẽ lý giải được tâm tư của hắn, cũng tiện cho hắn mở miệng.

Hai món ăn này thật rất nổi danh.

Chính là thực vật được ghi chép bên trong “Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” của Kim Dung. Trong truyện từng nói Hoàng Dung vì Quách Tĩnh gốc nghèo, muốn giúp hắn học được Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công đã tận hết khí lực làm ra vô số mỹ thực, trong đó có hai món Thập Nhị Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cùng Hảo Cầu Thang.

Ở kiếp trước Đỗ Hà vốn là một người mê truyện võ hiệp, hắn thích nhất là tác phẩm của hai vị Kim Dung cùng Cổ Long, trong đó là mấy bộ Xạ Diêu Tam Bộ Khúc cùng Sở Lưu Hương, Lục Tiểu Phụng là hắn thích nhất, Hoàng Dung trong Xạ Diêu Anh Hùng Truyện cùng Sở Lưu Hương Hệ Liệt Tô Dung Dung là hai nữ nhân vật chính mà hắn thích nhất.

Lúc trước khi hắn đọc “Xạ Diêu Anh Hùng Truyện” tâm huyết chợt dâng trào, hắn thâm nghĩ:

- Tuy rằng đây là lời của tiểu thuyết gia viết ra, nhưng chưa hẳn không thể làm được.

Vì thế hắn mua thực vật, y theo phương pháp ghi lại trong truyện đem hai món Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cùng Hảo Cầu Thang làm ra. Hương vị có lẽ không đẹp như trong sách đã viết, nhưng hương vị độc đáo thật sự là hấp dẫn. Vì thế ngày đó hắn còn mời bạn bè cùng nhau đến nhà nếm thử, vì vậy ký ức này còn nguyên vẹn.

Nghĩ tới tất cả chuyện này, Đỗ Hà chợt an tâm lại, lập tức động thủ y theo trong trí nhớ bắt đầu thực hành.

Sắc trời còn sớm nhưng Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn đã sớm tụ lại với nhau.

- Trường Nhạc tỷ tỷ, tỷ nói tướng công thật sự biết làm thức ăn sao?

Lý Tuyết Nhạn trộm nhìn về hướng phòng bếp, nhin không được lo lắng hỏi.

Trường Nhạc bởi vì từng làm qua nên hiểu được gian khổ khi nấu bếp, đáy lòng cũng không chắc chắn, nói:

- Có thể hay không cứ đợi rồi sẽ biết thôi.

- Nhưng...

Về mặt Lý Tuyết Nhạn vẫn lo lắng:

- Vạn nhất thất bại, với tính cách cao ngạo của Đỗ lang nhất định sẽ khó chịu.

Trường Nhạc nghe vậy trên mặt cũng hiện lên thần sắc lo lắng, nhưng chỉ chợt lóe liền mất, tự mình cổ vũ:

- Đỗ lang nói tự tin như vậy, tự nhiên là có nắm chắc, chúng ta cũng không cần lo lắng quá nhiều, hẳn nên tin tưởng huynh ấy!

- Nhưng...chuyện này thật có thể tin tưởng sao?

- Ta nghĩ có thể đi...

Trường Nhạc cắn chặt răng, bắt buộc mình nên tin tưởng, nhưng cảm thụ dưới đáy lòng lại bán rẽ nằng.

Đỗ Hà thần thông quảng đại, Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn hiểu thật rõ, ở phương diện khác hai nàng đều tin nhiệm Đỗ Hà mù quáng, nhưng nấu bếp sao, chuyện này thật không thể xác định. Từ khi hai nàng gả tới đây, Đỗ Hà chưa bao giờ đi vào phòng bếp nửa bước, trước kia Đỗ Hà trải qua ngày tháng ăn chơi trác táng, càng không có khả năng xuống bếp, sau khi tính cách đại biến cũng không nghe nói có lúc nào xuống bếp bao giờ.

Hai nàng thật sự không dám ôm hi vọng quá lớn đối với một người chưa từng đi qua phòng bếp như thế.

Lý Tuyết Nhạn nói:

- Vạn nhất...muội chỉ nói là vạn nhất, vạn nhất Đỗ lang làm thực vật thật khó nuốt thì làm sao bây giờ?

Trong đầu nàng đang nhớ lại chính mình lần đầu tiên nấu ra thức ăn, thịt đen thui, ném cho chó ngao Tây Tạng nuôi trong nhà nó còn không thèm nhìn tới.

Sắc mặt nàng có chút e ngại, nhưng lập tức cố lấy dũng khí nói:

- Mặc kệ Đỗ lang làm ra thứ gì, đều là điểm tâm mà huynh ấy tự mình xuống bếp làm ra, cho dù khó ăn muội cũng sẽ ăn hết.

Trường Nhạc mỉm cười, cũng có chung một ý nghĩ.

Đỗ Hà còn đang bận rộn ngất trời, nếu hẳn biết được ý tưởng của hai vị phụ nhân, không biết sẽ có phản ứng gì.

Lúc này hẳn còn đang đem đậu hũ tước thành minh nguyệt đây!

Hắn khéo tay, cho dù chưa từng làm qua vẫn còn có kiên nhẫn, từng chút một tước thành hình minh nguyệt.

Bởi đã thật lâu không xuống bếp, hẳn đã quên canh độ lửa, nhưng vì làm ra mỹ vị, không ngừng bỏ qua những thức ăn không thành công, không ngừng rút kinh nghiệm cho tới khi hài lòng mới thôi.

Qua nửa canh giờ, Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ cùng Hảo Cầu Thang chính thức ra lò.

Nhưng chỉ có hai món ăn này tựa hồ còn chưa đủ, vì thế hẳn lại đi làm thêm vài món mỹ vị đơn giản, chỉ riêng lưu lại Hảo Cầu Thang sau đó đi về chính sảnh.

Mới đi vào đại sảnh, Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn liền bước tới.

Đỗ Hà đem thành quả của mình đặt lên bàn, để hai nàng ném thử.

- Ngô...

Lý Tuyết Nhận nếm thử, phát hiện hương vị tuy không tính là tuyệt diệu nhưng vẫn ăn được, phát huy được mùi vị của thức ăn, thật không khó ăn chút nào.

Nhưng Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ mà Đỗ Hà tỉ mỉ chuẩn bị bởi phong vị độc đáo nên được hai nàng khen ngợi không ngừng.

Hắn thấy hai nàng ăn ngon lành, suy nghĩ một chút nói:

- Đây chỉ là điểm tâm, món chính còn chưa đưa lên đâu!

Nói xong liền dẫn người hầu bưng lên Hảo Cầu Thang.

Diệt Hồng Trần

430. Chương 434 435: Đỗ Hà Yếu Thận

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 434 435: Đỗ Hà yếu thận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cách làm cụ thể của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ đầu tiên là đem đậu hũ gọt thành tiểu cầu như mặt trăng sau đó khoét lỗ vừa đủ ở chân giò nhét vào. Tiếp đó dùng lửa vừa chưng chín chân giò. Hương vị của chân giò nước theo thời gian dung nhập vào trong đậu hũ khiến nó có hương vị chân giò hun khói.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận ăn hết, tự nhiên rất ngưỡng mộ, lại nghe còn có món chính đều chờ tiết lộ, tuy không biết ái lang học từ đâu trù nghệ nhưng bên trong đậu hũ của Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ có hương vị chân giò hun khói làm cho các nàng mở rộng tầm mắt, không khỏi tràn đầy chờ mong với món chính.

Hạ nhân bưng Hảo Cầu Thang lên.

- Đây là.....

Nhìn Hảo Cầu Thang có màu hồng lục tạo thành từ lá sen, măng tiêm, anh đào, mấy người đều máy động ngón thực chỉ: Trong nước canh màu bích lục lại nổi mấy chục quả anh đào đỏ thắm, lại thêm mấy cánh hoa màu hồng phấn lững lờ, dưới đáy lộ ra non măng đỉnh tử, ba màu chiếu rọi đỏ lục trắng chiếu rọi, tươi đẹp chói mắt, trong thang phát ra mùi lá sen thơm ngát, sắc hương đầy đủ, chưa nếm cũng biết không tệ.

Đỗ Hà thúc giục:

- Các nàng nếm thử xem, thang này so với Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ có tư vị nhiều hơn.

Lý Tuyết Nhận cầm lấy thìa canh múc hai quả anh đào, ngậm trong miệng khẽ cắn, cảm nhận vị lá sen, măng tiêm, anh đào, còn cả vị thịt không biết là gì liền ừ một tiếng, không nỡ há miệng nói chuyện, chỉ liên tục gật đầu tỏ vẻ.

Trường Nhạc múc nửa bát thang, tinh tế nhắm nháp, bốn vị lá sen, măng, anh đào còn có thịt tươi hoàn mỹ dung hợp, tán thán nói:

- Mỹ vị, dù là ngự trù trong hoàng cung cũng không thể nấu được món thang này của Đỗ lang.

Lý Tuyết Nhận nuốt quả anh đào vào bụng, ngạc nhiên nói:

- Món trước trong đậu hũ có hương vị chân giò hun khói, hiện giờ trong anh đào vẫn có vị thịt, sao có thể làm được, quả thần kỳ.

Nàng khen không dứt miệng, vừa uống thang vừa ăn anh đào.

Cách làm Hảo Cầu Thang càng phức tạp hơn Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, khó khăn nhất là phải lấy được hạt anh đào ra, thay vào đó bằng thịt chim ngói.

Anh đào vị ngọt, da mỏng, nước nhiều, quả nhỏ, muốn không làm nước chảy hết mà vẫn nhồi được thịt chim ngói vào không phải chuyện dễ. Nếu không có kiếm thuật cao siêu của Đỗ Hà thì không cách nào dùng kiếm kỹ tinh chuẩn mau lẹ lấy hạt anh đào ra, cũng như nếu hai tay hần không linh xảo thì không thể trong nháy mắt nhét thịt chim ngói vào đó.

Đương nhiên cái này cũng cần thiên thời địa lợi phối hợp. Hiện đang là mùa xuân, là lúc anh đào, măng thành thực mà trong kho của Đỗ phủ vừa khéo tàng trữ, nếu không hần không bột sao gột nên hồ, hữu tâm vô lực.

Đỗ Hà đem cách làm tỉ mỉ, cổ quái mà phức tạp kể lại cho Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận khiến hai nàng tròn mắt.

Một chén lớn Hảo Cầu Thang được các nàng ăn cạn sạch.

Lý Tuyết Nhận thích ý xoa xoa lên bụng đã có chút căng tròn, nói:

- Đỗ lang, chàng bảo thang này tên là gì! Đậu hũ có vị chân giò hun khói có tên cổ quái là Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ vậy thì món thang này cũng phải như vậy!

Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ là Hoàng Dung dựa vào một câu trong bài thơ “Ký Dương Châu Hàn Xước” của Bạch Cư Dị. Vào thời Sơ Đường, Bạch Cư Dị còn chưa sinh ra, dĩ nhiên khó hiểu ý trong đó.

Đỗ Hà cũng không thể giải thích rõ ràng, hai nữ cũng không hỏi kỹ.

Nghe Lý Tuyết Nhận hỏi vậy, Đỗ Hà trầm mặc một lát chậm rãi nói:

- Trong thang có hoa, có anh đào, điều này đại biểu mỹ nhân, trúc thường so với quân tử, dùng thịt chim ngói làm phụ, có thể nói như mấy câu trong [Kinh Thi] “quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”, thang này có thể gọi là Hảo Cầu Thang.....

- Hảo Cầu Thang?

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận nghe xong tên này, lần lượt ngẩn ngơ không nói một lời.

Đỗ Hà khe thở dài, với sự thông minh của Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận chắc chắn biết hàm ý của hần.

Lý Tuyết Nhận buồn bã nói:

- Đỗ lang muốn cưới thêm một người khác thì cứ nói thẳng, cần gì phải ngại chúng ta.....

Trường Nhạc ôn nhu nhìn qua hần nói:

- Kỳ thật dù hôm nay Đỗ lang không nói, Trường Nhạc cũng ý định khuyên bảo lang quân cưới thêm.

Nói xong, nàng cũng thở dài, trên mặt có chút ít ai oán tự trách, trong lòng cũng giật mình, mình bạch tối hôm qua Đỗ Hà tại sao lại ngẩn ngơ, nói tiếp:

- Cái này trách không được lang quân, đều là tỷ muội chúng ta vô dụng, không thể lưu hậu cho Đỗ gia.....

Áp lực của bảy tám trăm ngày khiến nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi.

Lý Tuyết Nhận vành mắt hiện hồng, nước mắt cũng theo đó rớt xuống.

Đỗ Hà nhất thời luống cuống tay chân:

- Đừng, đừng khóc! Các nàng vừa khóc đã khiến tim ta vỡ mất..... À, chờ một chút, ...

Trong đầu hần lại hiện ra câu tự trách của Trường Nhạc liền giật mình, thấp giọng hô:

- Các nàng thương tâm vì chuyện không có người nối dõi?

Lý Tuyết Nhận lau nước mắt nói:

- Bất hiếu có ba, vô hậu vi đại, chúng ta gả cho Đỗ lang dù dì cũng đã qua một thời gian, đến nay vẫn chưa có thai nên rất lo lắng. Tướng công đến nay mới đề cập chuyện cưới thêm, coi như đã rất nghĩ cho chúng ta.....

Đỗ Hà nghe xong mới kịp phản ứng, đây là thời cổ đại nên rất coi trọng chuyện này.

Cổ nhân bỏ vợ, có bảy đại tiêu chuẩn: Thứ nhất là không hiếu thuận với cha mẹ; thứ hai không con cái; thứ ba hoang dâm; thứ tư là ghen tuông vô lối; thứ năm có bệnh hiểm nghèo; thứ sáu là nhiều lời, thứ bảy là ăn cắp. Tội không con đứng thứ hai, có thể thấy được mức độ nghiêm trọng.

Công chúa không con, tuy không thể bỏ vợ, nhưng tái giá là hợp tình hợp lý.

Bởi vì không con cho nên Trường Nhạc, Lý Tuyết mới đa sầu đa cảm bởi vì không con, các nàng mới có thể dễ dàng tiếp nhận việc cưới vợ không theo quy tắc như thế!

Đỗ Hà nghĩ đến chỗ này thì dùng dưng nổi giận:

- Các nàng không thể nói lý! Ta là trượng phu các nàng, nhận lấy ủy khuất, không nói câu nào, một mình tự oán còn chưa tính là gì, các nàng có còn xem ta là trượng phu hay không!

Đây là lần đầu tiên hắn nổi giận với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn quên cả thút thít nỉ non, ngơ ngác nhìn trượng phu đang nổi giận lôi đình, hoàn toàn mất hết chủ ý.

- Được rồi! Ta chẳng muốn nói với các nàng!

Người có thất tình lục dục, giận dữ là một trong số đó.

Đỗ Hà làm người xử sự bình tĩnh trấn định, ít khi có lúc tức giận nhưng lúc này bị lửa giận làm cho mờ mắt.

Hắn giận Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn chuyện gì cũng giấu trong lòng, bị ủy khuất cũng âm thầm chịu đựng, hắn giận mình dùng quan niệm hiện đại để đối đãi các nàng.

Hắn giận Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn không tín nhiệm mình, cũng giận chính mình thất trách, thủy chung không phát hiện hai nữ đầu lòng.

Trong lòng của hắn càng ngày càng bức bối, càng nghĩ càng để tâm vào chuyện vụn vặt, cảm thấy Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn căn bản không quan tâm mình, tự mình thương tâm, một mình khổ sở, căn bản không có xem mình là trượng phu, coi như nơi để dựa vào. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy lòng như dao cắt, muốn đi ra ngoài để bớt ngột ngạt, trực tiếp tông cửa xông ra.

Một người đang giận trên đầu, dù sao cũng đành phải vậy.

Hắn thầm nghĩ tìm một chỗ, hảo hảo phát tiết lửa giận đang tràn ngập.

Bất tri bất giác đi tới quân doanh Tả Uy Vệ, tướng sĩ trong doanh đã thức dậy tập luyện, hô quát âm ỉ.

Hắn đi vào võ đài gần Luyện Võ Trường loại nhỏ, đây là nơi chuyên dùng cho tướng trong quân luyện tập cưỡi ngựa bắn cung. Trong quân phân chia cấp bậc rõ ràng, chỉ có cấp bậc Hiệu úy mới có thể tới Luyện Võ Trường, chuyên tâm luyện tập võ nghệ.

Lúc này hắn thấy La Thông đang mồ hôi ròng ròng khổ luyện.

La Thông làm người tâm cao khí ngạo, tuy bại bởi Tiết Nhân Quý là tâm phúc khẩu phúc, nhưng cũng không nhận thua mà dùng hắn làm mục tiêu khổ luyện để vượt qua.

Thấy Đỗ Hà đến, La Thông ngừng luyện tập, cười nói:

- Thanh Liên, hôm nay sao rảnh tới nơi này?

Đỗ Hà ngày thường bận chính sự, chỉ xuất hiện trong quân doanh khi có quân vụ cần xử lý, thậm chí chưa từng đặt chân đến Luyện Võ Trường.

La Thông cũng vì vậy mà cảm thấy ngoài ý muốn, phát hiện một vài vấn đề.

- Ta cũng không biết.....

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ nói:

- Chỉ là trong nhà đã xảy ra một chuyện khiến không thể bình tĩnh.

Đi tới gần, thần sắc La Thông cũng theo đó ngưng trọng, Đỗ Hà vốn luôn cho hắn cảm giác dù trời sập xuống cũng có thể chống đỡ nhưng lúc này hắn lại cảm nhận được sự bất an.

La Thông cũng không hỏi nguyên do, chỉ cười nói:

- Mỗi khi gặp chuyện không vui, ta thường tìm người đánh một trận phát tiết buồn bực trong lòng. Sau khi đánh xong thì tâm tình lại cảm thấy vui vẻ! Danh hào Tiểu Bá Vương của ta cũng vì vậy mà có, có hứng thú đánh với ta một trận?

Đỗ Hà đang tự trách bản thân, cảm giác hơi mất khống chế, nghe cách của La Thông cũng mặc kệ hữu hiệu hay không, một tiếng đáp ứng.

Hắn vừa mới nói xong, La Thông đã ngậm đá lên một cước vào ngực khiến hắn bay ngược ra ngoài.

Đỗ Hà đang lúc lơ đãng, càng không ngờ La Thông lại đột nhiên đánh lên, tránh né không kịp.

Hắn còn đang ngơ ngác thì La Thông đã lại một lần nữa nhào qua đá thêm một cước, hô lớn:

- Đánh nhau không phải luận võ, cũng không cần quy củ!

Đỗ Hà vốn đang lúc buồn bực, bị trúng hai cước thì dùng dùng nổi giận, theo một thế lý ngư mã đỉnh đứng dậy, vùng quyền đánh La Thông.

Hắn cũng không dùng sở trường khinh công mà chỉ dùng tay nhào vào đánh lộn với La Thông.

- Xem Tiên nhân trích đào của ta.....

- Xem Hầu tử lao nguyệt của ta.....

Cả hai đánh nhau kịch liệt, qua nửa canh giờ mới dừng lại.

Đỗ Hà, La Thông sức cùng lực kiệt sóng vai nằm trên mặt đất, thở hổn hển.

Trước ngực Đỗ Hà có hai dấu chân cực lớn, trên tay cũng có vết trảo, La Thông tựa hồ thảm hại hơn một chút, mắt trái bầm tím do một quyền của Đỗ Hà.

La Thông nháy mắt, cười nói:

- Không ngờ dù không cần khinh công, ta cũng không phải đối thủ của ngươi.....

Đỗ Hà cười ha hả, mọi phiền não trước đó bay sạch, cao giọng nói:

- Dĩ nhiên, muốn thắng ta, ngươi còn kém xa lắm!

Hắn thở một hơi dài, nói:

- Cảm ơn!

La Thông lắc đầu nói

- Chúng ta là huynh đệ!

- Không sai, là huynh đệ.

Đỗ Hà khẽ gật đầu khẳng định, nằm trên bãi cỏ của Diễn Võ trường, nhìn áng mây trắng trên bầu trời, hỏi:

- Minh Đạt, ngươi nói chuyện có con trong mắt phụ nữ quan trọng vậy sao?

- Ta cũng nghĩ thế đấy!

La Thông do dự một lát nói:

- Kỳ thật ta cũng không biết lòng của phụ nữ. Nhưng phu nhân ta từng bởi vì sau khi kết hôn ba tháng không mang thai mà phát sầu. Thậm chí thái độ của mẹ ta đối với nàng cũng ầm ầm biến hóa, sinh ra bất mãn. Không lâu sau có bầu thì lập tức thay đổi thái độ, quan tâm còn hơn cả ta.

Mới ba tháng đã phát sầu, nói chi Trường Nhạc ba năm?

Trong ba năm này nàng đã nhận lấy bao nhiêu áp lực?

Đỗ Hà lại một lần nữa cảm giác mình quả nhiên là hỗn đản cực độ, đến giờ mới phát hiện ra Trường Nhạc bị ủy khuất. Bất quá lúc này hắn đã khôi phục tinh táo, không còn mê mang mà còn nghĩ cách giải quyết.

Hết thấy nguyên nhân là do hai nàng không mang thai, chỉ cần Trường Nhạc, Tuyết Nhạn mang thai thì hết thấy vấn đề giải quyết dễ dàng.

Chỉ là việc mang thai không phải nói trúng là trúng như bắn tên, hắn có cách gì?

- Không đúng!

Hắn nhớ lại tri thức sinh lý lúc còn đi học, nam nữ kết hợp sinh con là do tinh trùng kết hợp với trứng. Tinh trùng của nam tử dùng không không kiệt nhưng trứng của nữ tử phải có thời gian nhất định mới có thể rụng.

Đây là lúc thụ thai dễ nhất trong một tháng, động phòng rất dễ mang thai. Mình kết hôn với Trường Nhạc đã ba năm, không có khả năng nhiều lần động phòng đều vào thời kỳ an toàn, không thể mang thai, nhất định có nguyên nhân khác.

- Chẳng lẽ là vấn đề của mình?

Không mang thai phần nhiều do nữ tử nhưng với tư cách người ở thế kỷ hai mươi mốt, hắn biết nam tử cũng chiếm không ít trong chuyện này.

Nếu vấn đề là do Trường Nhạc, chẳng lẽ Tuyết Nhạn cũng không thể?

Hiện giờ hai nữ đều không mang thai, vấn đề chắc phần lớn thuộc về mình.

Hắn không nhớ nổi trong lịch sử Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn có sinh con hay không nhưng nhớ rõ Đỗ Hà không có.

Hắn nhớ trong [Đường Thư] ghi lại: Đỗ Hà tính tình ngược ngạo, vào lúc Thành Dương công chúa, Lý Thừa Càn mưu phản thì hắn có chủ ý để cho Lý Thừa Càn giết Lý Thế Dân nên bị giết chết, căn bản không ghi lại việc có con với Thành Dương công chúa.

Hôm nay lịch sử đã sửa, Thành Dương công chúa ngoài ý muốn gả cho Phòng Di Ái, hơn nữa còn sinh con, có thể thấy được việc không có con là do Đỗ Hà?

"Không thể nào?"

Đỗ Hà ngậm kêu khổ:

- Xuyên việt đến một tên bại hoại cũng thôi, chẳng lẽ còn làm cho mình tuyệt hậu? Không thành..... Không thể cứ như vậy được, phải tìm đại phu khám xem sao.....

Hắn tuy không gấp sinh con nhưng cũng không có nghĩa không muốn.

Nghĩ đến đây, hắn phỉu bụi trên người, chào La Thông rồi đi về phía Thái y thự.

Tôn Tư Mạc vì nghiên cứu y thuật nên đã rời khỏi Đỗ phủ vân du tứ hải, chỉ có thể tìm ngự y trong hoàng cung. Bọn họ tuy kém Tôn Tư Mạc nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Tìm được thái y lệnh, Đỗ Hà im lặng kéo hắn ra một chỗ rồi ngượng ngùng kể lại chuyện.

Thái y lệnh nghe được nguyên do, cũng không chê cười, nghiêm túc bắt mạch cho Đỗ Hà, hồi lâu mới nói:

- Đỗ đại nhân đoán không sai, công chúa, quận chúa không mang thai mấu chốt không ở các nàng mà do vì đại nhân.

Ngũ tạng Ngũ Hành, tương tượng sinh, ngày đêm lưu chuyển, không có thủy chung. Theo chi tắc thì cát, nghịch chi tắc thì hung. Thiên địa âm dương, số lượng Ngũ Hành đều có trong người. Ngũ hành đại nhân thiếu thủy!

Đỗ Hà ngơ ngác, cái gì ngũ hành thiếu thủy, vợ mình không mang thai có liên quan gì đến việc này?

Thái y lệnh chậm rãi nói:

- Ngũ Hành được gọi là ngũ tạng, lá gan thuộc mộc, tâm thuộc hỏa, tỳ thuộc thổ, phổi thuộc kim, thận thuộc thủy. Ngũ Hành thiếu thủy là nói thận của đại nhân yếu.....

Sắc mặt Đỗ Hà cứng ngắc, suýt nữa tại chỗ bùng nổ, phiên muộn mà nói:

- Vương thái y, người nói ta thân thể khỏe mạnh lại thận yếu, có nguy hiểm hay không?

Thái y lệnh không vui:

- Đại nhân hoài nghi thầy thuốc chẩn bệnh ư? Từ sắc thương thân, lão phu cũng có nghe qua hành vi đại nhân trước đây, túng dụng quá độ tự nhiên có nỗi đau hôm nay.

Đỗ Hà trừng mắt nhìn, rốt cuộc hiểu rõ, hết thủy nguyên là do tên vương bát đản Đỗ Hà kia giở trò quỷ, tuổi còn nhỏ đã túng dụng quá độ, dẫn đến thận khô kiệt, bản thân hần chết đi là xong, còn lại hần chịu họa.

"Cái này..... Quả thực lẽ nào lại như vậy!"

Đỗ Hà đau khổ nói:

- Cái này không biết có cách cứu vãn hay không?

Thái y lệnh nói:

- Không sao, từ khi tính tình đại nhân đại biến thì tác phong đúng mực, thân thể cũng càng phát cường kiện, thận yếu cũng đã cải thiện. Ta viết cho đại nhân mấy phó dược bồi bổ, ít thì nửa năm, nhiều thì mấy năm sẽ hết. Vấn đề sinh nở cũng theo đó giải quyết.

Đỗ Hà nghe vậy cũng biết thân thể túng dụng quá độ khiến thận hư, số lượng tinh trùng ít, chất lượng thấp. Sau khi mình chiếm cứ thân thể đã sửa chữa tất cả tật xấu, hơn nữa luyện võ khiến thân thể tự lành. Chỉ là chỉ vì lúc trước thật sự tổn thương quá nặng nên nhất thời chưa hoàn toàn khỏi, cũng không phải chính thức không có con, đủ khả năng sinh hậu đại.

Đỗ Hà vui vẻ, cảm phương thuốc bổ thận đi về Đỗ phủ.

Đã tìm được nguyên do, trách nhiệm cũng không phải ở hai người nàng nên không cần tự trách! Sau khi trấn an tốt sẽ bắt đầu giải quyết chuyện Vũ Mị Nương.

Hần phát hiện vấn đề giữa vợ chồng hần là do quá quan tâm nhau nên không muốn ai lo lắng, có chuyện cũng giấu đi không nói.

Diệt Hồng Trần

431. Chương 436: Hạnh Phúc Chân Chính

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 436: Hạnh phúc chân chính

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà đột nhiên nổi giận khiến Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận đang đau lòng quên cả thút thít nỉ non, đến khi hần phát tay rời đi mới có phản ứng.

Lý Tuyết Nhận sợ hãi nói:

- Đỗ lang sao vậy, đây là lần đầu tiên thấy hần nổi giận như vậy! Ta cảm thấy rất sợ, cảm giác chúng ta làm sai

Trường Nhạc khép mắt, dường như không nghe thấy lời của Lý Tuyết Nhận, trong đầu chỉ văng tiếng la hét của Đỗ Hà.

- Các nàng không thể nói lý! Ta là trượng phu các nàng, bị ủy khuất không nói câu nào mà tự mình ai oán, còn nói gì nữa, các nàng còn xem ta là trượng phu các nàng hay không.....

Nàng nhớ tới biểu hiện đau đớn của hần, lòng như đao cắt, nước mắt lại lần nữa tuôn rơi.

Rất lâu sau đó!

Trường Nhạc khóc sưng cả hai mắt, thất hồn lạc phách thì thầm nói:

- Sai rồi, chúng ta thật sự sai rồi! Chúng ta vốn cho hần bên ngoài vất vả, không muốn hần phiền lòng vì chuyện nhà nên tự mình gánh khổ. Nhưng chúng ta không nghĩ đến điểm trọng yếu nhất. Hần là trượng phu của chúng ta, là chủ nhân của nhà này. Hần có quyền, có nghĩa vụ cùng chúng ta chia sẻ hết thấy, có nghĩa vụ chia xẻ khoái hoạt cùng bị thương với chúng ta. Chúng ta lại che giấu bi thương, vậy có khác gì lừa gạt? Chúng ta lừa hần ba năm, khó trách hần sẽ nổi giận.....

Lý Tuyết Nhận tâm tư không tinh tế như Trường Nhạc, chỉ ẩn ẩn phát giác mình sai nhưng sai ở đâu lại nghĩ mãi không rõ.

Lúc này nghe Trường Nhạc chỉ ra cũng tức nỡ nói:

- Trường Nhạc tỷ tỷ, giờ chúng ta phải làm gì?

- Tìm được Đỗ lang thành thật nói chuyện với hần. Bằng không thì giữa chúng ta sẽ tồn tại vết rách vĩnh viễn không cách nào đền bù, thống khổ cả đời

Trường Nhạc đứng lên, nàng không biết Đỗ Hà sau khi giận dữ sẽ đi đâu nhưng dù gì cũng muốn đi tìm.

- Ta cũng đi.....

Lý Tuyết Nhận lau nước mắt, kéo tay Trường Nhạc nói:

- Chúng ta hảo hảo xin lỗi, Đỗ lang nhất định sẽ tha thứ chúng ta

Hai người liếc nhau, đi ra phòng ngoài.

.....

Đỗ Hà lê bước trở về Đỗ phủ, trong lòng suy tính làm sao để kể lại chuyện với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận.

Lúc này trong lòng hần vạn phần phức tạp, hận Đỗ Hà nguyên bản đến tận xương tủy nhưng lại không thể nói ra.

Bởi vì hần là Đỗ Hà, mắng Đỗ Hà coi như mắng mình, về phần nguyên rửa càng không khả năng, hần đã xem Đỗ Như Hối là cha, Chương thị là mẹ, sao có thể nguyên rửa?

Hiện giờ hần đã chú định phải gánh oan ức cả đời cho Đỗ Hà.

Ngoài việc phải điều dưỡng thân thể hư nhược của tiểu tử kia không nói, còn phải thay hần đảm đương hết thấy, cảm giác phiền muộn này chỉ sợ theo hần cả đời. Bất quá nghĩ lại hần cũng thấy chút thoải mái, nếu như không phải Đỗ Hà thì sao mình lại có được một cha mẹ tốt như vậy, ở một thế giới khác vẫn có thể yên ổn hưởng thụ cuộc sống tốt?

Chỉ có an ủi như vậy, Đỗ Hà mới cảm giác trong lòng bớt phiền muộn.

Vừa đến bên ngoài phủ, đang định gõ cửa thì đã thấy cửa phủ mở rộng ra, bản thân đối mặt với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận.

Thấy các nàng muốn đi ra ngoài, trong lòng Đỗ Hà run lên, thầm nghĩ:

- Không phải vì mấy câu giận dữ của mình mà bỏ về nhà mẹ đẻ chứ! Vậy cũng cực kỳ khủng khiếp, Tuyết Nhận còn đỡ, nhưng nếu cho Lý Thế Dân biết con gái bảo bối của hắn bị khi dễ thì còn không tức giận tìm giết đến tận cửa mà mình lại không thể hoàn thủ.

Nghĩ đến tràng diện này, Đỗ Hà rung động, cười giả lả:

- Hai vị phu nhân đi đâu.....

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận đều áy náy nhìn ái lang liếc, lại liếc nhau, cùng kêu lên:

- Đỗ lang, là chúng ta sai rồi, đừng giận chúng ta được không!

Đỗ Hà thấy bộ dạng thương xót của hai nữ thì hồn bay lên đến cửu thiên, tươi cười nói:

- Bất kể là ai đối với ai sai, chúng ta hảo hảo nói chuyện được rồi.

Hai nữ đang có ý này, lần lượt mừng rỡ gật đầu.

Ba người đi tới đình viện ở phía tây trong viện. Đình viện này có phong cách Giang Nam, có cầu nhỏ, nước chảy, đình nghỉ mát, hòn non bộ.

Ba người đi qua cầu nhỏ vào đình nghỉ mát. Nhìn hồ nước thanh tịnh, Đỗ Hà thở một hơi thật dài:

- Các nàng biết rõ, vừa rồi ta rất đau lòng. Ta nghĩ mãi mà không rõ, không hiểu, vì sao lại như vậy? Các nàng là vợ ta, là người trọng yếu nhất trong đời ta. Nguyên vọng lớn nhất của ta không phải là lấy được bao nhiêu công tích, quan to thế nào mà là hạnh phúc của các nàng. Đối với ta mà nói, danh vọng sự nghiệp đều là vật ngoài thân, đều là những đám mây trên trời, hư vô mờ mịt, tựa như ảo mộng.

Ta chỉ muốn các nàng có thể vui vui sướng sướng cùng ta cùng cả đời, nhưng hôm nay ta thấy hết thấy hạnh phúc, hết thấy khoái hoạt đều hư vô mờ mịt, các nàng căn bản không sung sướng, căn bản không hạnh phúc, ngược lại có vô tận ai oán, vô tận thống khổ. Ta chịu không được, ta thật sự chịu không được, ta cảm thấy sắp điên rồi. Người thân nhất của ta lại chịu đau khổ nhiều năm như vậy nhưng ta vẫn nghĩ các nàng rất hạnh phúc rất khoái lạc, ta thật là một tên khốn nạn

Hắn ghen ngào kể lể.

Đây là lời từ đáy lòng hắn, cũng là nguyên nhân khiến hắn mất đi lý trí: Hắn đã để cho những người mà mình yêu nhất chịu nhiều đau khổ như vậy nhưng vẫn cho rằng các nàng rất hạnh phúc.

- Không phải, thật không phải là

Trường Nhạc cũng không có đáng về công chúa, khóc lóc ôm lấy Đỗ Hà, dán mặt vào lưng nàng, nức nở nói:

- Không phải là như vậy, chúng ta không hề làm ra vẻ hạnh phúc. Có thể gả cho Đỗ lang, có thể tiến vào Đỗ gia là chuyện hạnh phúc nhất của chúng ta. Là chúng ta sai rồi, là chúng ta không có thể cảm nhận hạnh phúc chân chính, đè nén hết thấy không nói rõ. Cũng không phải Đỗ lang sai, là chúng ta không đúng. Ta chỉ muốn cho chàng cao hứng, không muốn nhìn bộ dạng buồn bã của chúng ta, lại không để ý chúng ta là người một nhà.

Lý Tuyết Nhận cũng nhích lại gần, rơi lệ nói:

- Ta cũng đồng dạng, muốn tương công vui, muốn tương công dù trời sụp xuống cũng có thể tươi cười. Chúng ta xác thực không nên giấu diếm.....

Đỗ Hà cũng đỏ mắt, ôm lấy hai nữ:

- Đúng vậy, Trường Nhạc nói không sai, chúng ta là vợ chồng, là người một nhà. Nhưng chúng ta cũng không biết ý tứ chân chính của vợ chồng là thế nào. Vợ chồng chỉ có vui cười cũng không phải là hạnh phúc vì cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió. Lúc trắc trở vợ chồng chung tay vượt qua, thậm chí dù không thành công cũng là hạnh phúc

Lý Tuyết Nhạn nói:

- Ta cũng đã minh bạch, chỉ cần vợ chồng nhất thể, cho dù cùng nhau khóc, cùng đau nhức cũng là một loại hạnh phúc. Một mình nhận lấy hết thấy, tự cho là làm đối phương không phải lo nhưng thật ra là cách ngu xuẩn nhất. Đây không phải là chuyện vợ chồng phải làm.

Trường Nhạc lập tức bổ sung:

- Vợ chồng chính thức cần không giấu diếm, không có lừa gạt, lúc vui vẻ hay đau khổ cùng nắm tay vượt qua mới thực sự là vợ chồng. Chúng ta quá trẻ tuổi, hoàn toàn chưa có lĩnh ngộ cái gì là vợ chồng, cái gì là người một nhà.....

- Không sai.....

Đỗ Hà gạt đầu, nếu như bọn họ hiểu ra sớm đã không có ngày hôm nay, cười ra tiếng:

- Hiện tại lĩnh ngộ cũng không muộn, thời gian giữa chúng ta còn dài mà! Có bài học hôm nay, chúng ta làm ước định thế nào? Dùng chuyện hôm nay làm gương, từ nay về sau vợ chồng chúng ta không có gì che giấu lẫn nhau. Nói như Trường Nhạc, lúc vui vẻ hay đau khổ cùng nắm tay vượt qua mới có thể là vợ chồng chung vui họa phúc.

Trường Nhạc bạo gan hôn lên hai má Đỗ Hà, xấu hổ nói:

- Ta đồng ý.....

Lý Tuyết Nhạn cũng học theo, nói:

- Ta cũng đồng ý!

Đỗ Hà thấy đã triệt để giải quyết khúc mắc giữa ba người thì cười to một tiếng nói:

- Ta tự nhiên là trăm phần trăm đồng ý!

Nói xong cúi đầu phân biệt hôn lên hai má hai giai nhân trong ngực.

Trường Nhạc tựa đầu vào ngực ái lang:

- Đỗ lang lúc trước nói cũng không đầy đủ. Đúng thực là ta phiền lòng vì chuyện chưa có con nhưng không có nghĩa ta không hạnh phúc. Có Đỗ lang che chở, mấy năm sau khi kết hôn là những ngày hạnh phúc nhất của ta.

Đỗ Hà biết nàng nói chân thành, cũng cực kỳ cao hứng:

- Về nguyên nhân cũng không phải do các nàng.

Hắn kể lại chuyện đến thăm ngự y, cũng nói ra kết luận.

- Cho nên, hết thấy là do ta, các nàng không cần áy náy đấy! Có lẽ là ta trước khi mất trí quá mức hoang đường nên chịu báo ứng..... Hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói, thật sự không tình nguyện đối với oan ức này.

Hai nữ cũng biết nhân cách của Đỗ Hà trước lúc mất trí nhớ, cũng không để ý, nghe nói chỉ cần hơn năm có thể khôi phục thì mừng thầm.

Trường Nhạc cầm lấy phương thuốc của Đỗ Hà, định nhanh chóng sai hạ nhân sắc lên.

Chuyện nhà đã xong, tiếp theo là chuyện của Vũ Mị Nương.

Diệt Hồng Trần

432. Chương 437: Đầu Đường Gặp Chuyện

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 437: Đầu đường gặp chuyện

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà ôm hai nữ thành khẩn kể lại chuyện Vũ Mị Nương, nhất là chuyện Vũ Mị Nương vì hắn làm mà không cần hồi báo.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận, bàn tay nhỏ bé vẫn vuốt ve bên hông hắn bỗng chốc muốn véo hắn thật đau nhưng rốt cuộc vẫn không dám biểu hiện bất kỳ bất mãn.

Không có một nữ nhân nào nguyện ý chia sẻ trọng phụ, nhưng xã hội phong kiến, vốn là thời đại một người nam nhân làm chủ, chỉ cần có quyền có thế, nhiều thế thiếp là rất bình thường đấy. Một chồng một vợ như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối mới là không bình thường.

Cho nên trong lịch sử Lý Thế Dân mới có thể đối với Phòng Huyền Linh chỉ có một lão bà mà kinh ngạc, mới có thể ban thưởng cho hắn một ít mỹ nữ làm thiếp thất. Phòng Huyền Linh cũng không phải không muốn nhận lấy, mà là không dám, không có can đảm, như thế mới đã dẫn phát câu chuyện Phòng phu nhân ăn dấm trong lịch sử.

Trong hậu cung của Lý Thế Dân có tới 3000 mỹ nhân, Lý Tông Đạo là Vương gia, thế thiếp cũng có hơn mười người. Các nàng sinh ở thời đại này nên cũng không có mâu thuẫn quá lớn với việc nạp thiếp. Ngoài ra trước kia các nàng không biết nguyên nhân không có thai là vì Đỗ Hà nên đã từng bàn qua chuyện nạp thiếp cho hắn. Tuy giờ đã biết chuyện nhưng về tâm lý cũng đã chuẩn bị sẵn.

Hơn nữa hai nàng sớm đã biết Vũ Mị Nương: Lúc trước Vũ Mị Nương thường xuyên đến Thái Quốc Công phủ nói chuyện với Chương thị, rất được lòng bà. Hai nữ là con dâu nên cũng không thiếu lúc đến phủ vấn an, dĩ nhiên nhiều lúc gặp mặt. Vũ Mị Nương giỏi lấy lòng người, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận cũng rất có hảo cảm với tài trí và phong thái của nàng, thậm chí còn cảm thán nếu Vũ Mị Nương không phải là thương gia thì sẽ là một nhân tuyển lý tưởng để nạp thiếp.

Hai nàng lúc này nghe Đỗ Hà tự thuật, cũng biết Vũ Mị Nương vì trọng phụ của mình đã bỏ ra rất nhiều, hơn nữa thậm chí còn không tiếc mạng, ẩn ẩn đã tiếp nhận sự tồn tại của đối phương.

Mấu chốt nhất, hai nàng đều cảm nhận được Đỗ Hà quả thực có tình cảm với Vũ Mị Nương, đối mặt loại tình huống này phản đối cũng không phải cách sáng suốt.

Dưới đủ loại nhân tố hỗ trợ, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận đã đồng ý với sự tồn tại của Vũ Mị Nương nhưng cũng biểu lộ cho Đỗ Hà biết các nàng đã đồng ý Vũ Mị Nương, cũng không có nghĩa là phóng túng cho hắn hoa tâm làm ấu bên ngoài, chỉ một lần này, không có ngoại lệ.

Đỗ Hà thấy hai nữ không có ý phản đối thì cũng không nhận được cười toét miệng.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận thấy hắn cười tươi như hoa thì sinh lòng ghen ghét, đưa tay nhéo vào hông hắn.

Đỗ Hà vội vàng nhảy ra cười nói:

- Nhị vị phu nhân đã đồng ý thì ta sẽ xin cha mẹ hướng Mị Nương cầu thân.

- Bây giờ?

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận thấy Đỗ Hà gặp khó khăn càng phần hận nói:

- Có mới, quên cũ cũng không cần gấp gáp như vậy!

Đỗ Hà do dự một lát, nhớ tới lúc trước cam đoan nói:

- Không phải ta sốt ruột, chẳng qua là đêm dài lắm mộng. Kỳ thật sợ các nàng thương tâm nên ta vẫn không thể nói ra. Là Tề Vương Điện hạ đã kích thích ta.

Chuyện đã như vậy nên hắn cũng kể rõ chuyện với Tề Vương.

Trường Nhạc thấp giọng nói:

- Ngũ ca hành vi không hợp, Vũ muội muội nếu gả cho hần vậy thì quá đáng thương!

Nàng cũng biết tính tình của Lý Cổ không ra gì.

- Không chỉ như thế! Tề Vương phẩm hạnh không đoan chính có thể coi như chuyện cá nhân nhưng hai ca ca của Mị Nương lại hoàn toàn là súc sinh.....

Hai chuyện mà Đỗ Hà ghét nhất là bất hiếu, gian dâm, trong mắt hần, loại người này có thể dùng danh xưng súc sinh.

Sau khi hần kể ra chuyện ác của Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng thì Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn cũng đều cảm giận bất bình.

Trường Nhạc càng nói:

- Ngày kia vào cung, ta sẽ nói với phụ hoàng, hai người kia căn bản không xứng ăn thái lộc của Đại Đường, tước vị ở trên người bọn họ thật sự là sỉ nhục Đại Đường.

Đỗ Hà neho mắt cười cười, Trường Nhạc là con gái cưng nhất của Lý Thế Dân, một khi nàng mở miệng, hai tên kia coi như gặp hạn.

Nghe xong nguyên do, hai nữ minh bạch e ngại trong lòng Đỗ Hà, có Tề Vương vô liêm sỉ, Vũ gia Nhị thiếu gia súc sinh, nếu như ba người này thông đồng làm bậy thì không thể không dè chừng.

Đỗ Hà trước tiên trưng cầu ý kiến Chương thị. Chương thị vốn mong mỗi bé cháu, lại không biết vấn đề là do Đỗ Hà, chỉ cho là Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn không ổn nên cũng đã có lòng lập thiếp cho con, chỉ là hai nữ thân phận không tầm thường, không tiện mở miệng. Ngoài ra hai nữ cực kỳ hiếu thuận, bà cũng không đành lòng bởi vì việc này mà làm tổn thương.

Hôm nay thấy hai nữ thức thời, đồng ý Đỗ Hà lấy thêm vợ nên tự nhiên sẽ không phản đối, lại nghe người con muốn lấy là Vũ Mị Nương thì cười tít mắt:

- Hảo hảo hảo, Mị Nương là con dâu lý tưởng, vi nương rất hài lòng, rất hài lòng!

Cũng không biết Vũ Mị Nương cho bà thuốc mê gì mà nghe xong lại cười như vậy.

Đỗ Hà vốn muốn cùng Đỗ Như Hối thương nghị, Chương thị nói thẳng:

- Miễn đi, Nhị Lang cứ đi đi, việc này vi nương đã đáp ứng, cha ngươi sẽ không phản đối.

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, lão nương có thể so sánh Phòng phu nhân, có bà đồng ý là đủ, đang định tới Vũ phủ thì lại bị Chương thị kéo lại, cười mắng:

- Hồn tiểu tử, con đi làm cái gì.

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Cầu thân.

Chương thị trừng mắt, hỏi ngược lại:

- Đi tay không.

Đỗ Hà vỗ đầu một cái, vội la lên:

- Xem con, cao hứng đến quên hết thấy. Con đi chuẩn bị sính lễ.

Lúc cưới Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, bởi vì bọn họ địa vị bất đồng, hôn lễ long trọng, hết thấy quá trình không cần phải hần nhúng tay. Vũ Mị Nương dù sao thân phận bất đồng nên hết thấy cần hần xử lý. Đối với hần là chuyện không trâu bắt chó đi cày, không hề biết làm gì, có Chương thị nhắc nhở mới biết.

Chương thị lắc đầu cười:

- Con như chưa lớn vậy. Được rồi, sính lễ bình thường để mẹ chuẩn bị, con xem trên phố có đồ kỷ niệm gì có ý nghĩa thì mua về. Mị Nương là cô gái tốt, cũng đừng bạc đãi nàng.

Đỗ Hà cười nói:

- Cảm ơn mẹ, con đi đây.

Hắn giục ngựa đi tới chợ tây Trường An, đây là khu thương nghiệp và kinh tế chủ yếu của thành Trường An, bởi vậy được xưng Kim thị. Khu này khá gần điểm đầu con đường tơ lụa nên chung quanh có không ít ngoại thương, trở thành một chỗ mua bán có tính quốc tế. Nơi này có đủ các thương nhân đến từ Trung Á, Nam Á, Đông Nam Á và Triều Tiên, Bách Tế, Tân La, trong đó đặc biệt nhiều là thương nhân từ Trung Á cùng Ba Tư. Bọn họ thường mang hương liệu, dược vật bán cho Trung Quốc, lại mua về châu báu, hàng dệt tơ cùng đồ sứ. Bởi vậy, trong chợ phía Tây có rất nhiều thương nhân ngoại quốc mở cửa hàng, lại có rất nhiều quán rượu có cô nương Tây Vực ca múa. Trong bài “Thiếu niên hành” của Lý Bạch có câu “Ngũ Lăng thiếu niên kim thị” chính là chỉ tửu quán có Hồ cơ.

Đỗ Hà lúc này đi chợ, tìm các tiệm bán châu báu trang sức để tìm mua một thứ xứng với Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương vũ mị mê người, đẹp như hồ ly tinh, muốn tìm một thứ xứng với nàng thật không dễ dàng.

Đỗ Hà đi dạo qua ba hàng châu báu nổi danh cũng chưa chọn được thứ vừa ý.

Trong lúc bất tri bất giác, hắn đi tới một nhà tên là Kỳ Trân Các, nhìn xem chiêu bài còn chưa phủ bụi, không khỏi dừng bước, thăm nghĩ:

- Mới khai trương, vào xem có thứ gì tốt! Lập tức cũng không do dự, rảo bước tiến vào.

Chưởng quầy tiến lên chào đón. Hiệu châu báu vốn là loại hình ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm, vốn không có rất nhiều khách nhân. Cửa hàng của hắn mới mở chưa quá mười ngày, danh khí chưa lớn, sinh ý càng ít đến thương cảm, thấy có khách thì cười thành hình hoa:

- Công tử, tùy tiện, tuy là cửa hàng mới mở nhưng bất luận là châu báu đồ trang sức hay đồ ngọc đều là nhất tuyệt.

Đỗ Hà cười cười, cũng không để ý, tự tìm kiếm trên quầy xem có thứ phù hợp hay không.

Chưởng quầy nào chẳng thổi phồng cửa hàng nhà mình lên mây xanh. Tìm một hồi lâu thì hắn nhìn trúng một cái trâm cài đầu đúc từ vàng ròng, cũng không phải hình phượng thông thường mà là hình con cáo chín đuôi rất sống động, mắt cáo là một viên trân châu khảm vào, thủ công độc đáo tinh xảo.

Đỗ Hà nhìn trúng nhưng lại nhú mày nói:

- Trâm cài đầu này do hai người thiết kế.

Chưởng quầy ngạc nhiên nói:

- Sao công tử biết?

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- Về răn thêm chân, thật quá ngu xuẩn. Cửu vĩ hồ biểu thị đẹp đẽ, người có thể đeo nó đều là nữ tử quyền rũ cấp bậc hại nước hại dân, bạch trâm châu có ý thuần khiết, cả hai có thể nào xứng đôi. Trâm cài đầu ta nhận, nhưng không muốn bạch trâm châu, xóa cho ta, thay vào Hồng Bảo Thạch, trâm châu đen cũng được, bất quá ta cảm thấy Hồng Bảo Thạch càng thêm phù hợp. Sau nửa canh giờ, ta tới lấy.

Hắn nói xong đem cái trâm cài đầu trả cho chưởng quầy, thanh toán tiền đặt cọc, đi ra cửa hàng.

Đi được vài bước, một nam tử bộ dạng lôi thôi cười đi tới, thần thần bí bí nói:

- Vị công tử này, coi ngươi là người biết hàng, ta có một kiện bảo bối, ngươi nhìn đảm bảo thỏa mãn.

Nói xong, hắn lấy ra một viên trân châu đen bóng tung tung trong tay:

- Ngươi xem, trân châu đen là tuyệt phẩm trên đời, nếu công tử muốn chỉ cần năm ngàn lượng là được!

Đỗ Hà trong mắt hiện lên dị sắc, còn chưa mở miệng thì một luồng kinh phong lạnh toát đã bắn thẳng vào mặt.

Diệt Hồng Trần

433. Chương 438: Ai Là Độc Thủ?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 438: Ai là độc thủ?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lực chú ý của Đỗ Hà bị viên trân châu đen đột nhiên xuất hiện hấp dẫn. Viên trân châu đen này tỏa ánh sáng rực rỡ, là thứ trân bảo cực kỳ quý hiếm, ngay cả Đỗ Hà đã từng thấy qua nhiều thứ cũng không khỏi thán phục, không biết nam tử lôi thôi kia từ đâu có được vật này.

Tinh thần của hắn tập trung toàn bộ vào viên trân châu, lòng cảnh giác xuống tới điểm thấp nhất.

Mũi tên phóng tới từ phía đối diện, lướt gió bức tới, khí thế bức người, hắn vừa mới cảm nhận được sát khí lợi hại đập vào mặt, còn chưa kịp phỏng đoán là nguyên nhân gì thì mũi tên đã lao qua đường đến trước trán.

Lúc này căn bản không cách nào dùng mắt thường để nhìn nhưng động tác của Đỗ Hà đồng dạng cũng nhanh như thiểm điện.

Với kinh công tuyệt thế của hắn lúc này cũng không quá khó khăn để tránh mũi tên.

Nhưng hắn không dám trốn, càng thêm không thể trốn.

Tâm tư hắn nhảy bén, đương thời không người thứ hai, trong nháy mắt phát giác mũi tên đã suy nghĩ mấy chục lần, phân tích thấu đáo.

Hắn bị công kích, là người khác ám sát.

Đây là một lần ám sát được trù tính kỹ càng, hung thủ lựa chọn tại thời điểm hắn buông lỏng cảnh giác nhất để ra tay, như vậy tên bắn trân châu đen cũng là đồng bọn. Hắn giúp tên bắn tên hấp dẫn chú ý của mình, thậm chí cũng là thích khách, nếu như tên bắn tên không thành công thì sẽ cho mình một kích trí mạng.

Đỗ Hà biết mặc dù kinh công của mình có thể tránh thoát thì cũng đã hao hết tinh lực, không đủ thời gian phát động công kích tiếp theo, khi đó là lúc dễ bị ám sát nhất.

Hắn không thể trốn!

Trong giây lát ngắn ngủi, hắn đã tỉnh táo phân tích hết thấy, làm ra quyết định chính xác nhất.

Vào lúc mũi tên đến sát, tay phải của hắn vọt lên kẹp cứng khiến đầu tên dừng trước mi tâm chưa đầy một xích [một xích (0,33m)].

Cho tới lúc này, Đỗ Hà mới nhìn rõ mũi tên nhọn trong tay là một mũi tên từ nỏ bắn ra, cũng là tên độc, đầu tên đen nhánh bốc lên mùi hôi thối.

Cùng lúc đó, giống như hắn suy đoán, nam tử lôi thôi bên cạnh rút ra một thanh chủy thủ đen nhánh đâm thẳng vào tay Đỗ Hà.

Càng vào lúc đối mặt với nguy cơ, Đỗ Hà càng lộ ra bình tĩnh trấn định, tay trái bắt lấy cổ tay nam tử, vận khí Thái Cực Quyền dùng tá lực đẩy ra, đánh rớt cây chủy thủ trước cửa Kỳ Trân Các, không chút lưu tình đâm mũi tên vào cánh tay hắn.

Hắn hoàn toàn có thể đem mũi tên nhọn đâm thủng yết hầu nhưng không làm vậy, chỉ muốn đánh ngã để lưu mạng sống thắm vấn. Nhưng nam tử vừa ngã xuống đất thì thân thể run rẩy, qua một khắc thì thất khiếu chảy máu, chết thảm tại chỗ.

Không hề nghi ngờ, độc trên mũi tên không phải loại độc bình thường mà là loại kịch độc kiến huyết phong hầu, có người không thể chờ đợi được muốn mạng của hắn.

Tất cả chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, Đỗ Hà đã dạo một vòng trước quỷ môn quan.

Nếu không phải hắn phản ứng chính xác thì đã thập tử vô sinh.

Mũi tên là vật có tốc độ nhanh nhất ở thời cổ đại, từ xưa đến nay có được mấy người có thể bình tĩnh như vậy trong thời khắc nguy cơ? Dưới sát cơ rình rập, lại có mấy người bảo trì trấn định, tỉnh táo phân tích hết thấy?

Bởi vậy cũng thấy tuy chưa thể nói võ nghệ Đỗ Hà đương thời có một không hai, nhưng phản ứng cực nhanh, tâm tư sâu sắc quả nhiên kinh thế hãi tục.

Lúc này lại có hai người khua trường đao vọt tới phụ cận, đao và lưỡi đao của bọn hắn có hai màu khác nhau, sáng đao sáng loáng nhưng lưỡi đao lại đen như mực nước, hiển nhiên cũng bôi kịch độc, đối phương rõ ràng muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên một tia âm lãnh, dùng thủ pháp độc môn thủ pháp rút ra Bàn Long Kiếm, cổ tay vung lên khiến một vùng kiếm ảnh như từng đóa hoa tuyết ngập trời.

Chiêu này là tuyệt kỹ Đỗ Hà sáng chế khi đối chiến với Tiết Nhân Quý: Kiếm pháp lúc đâm lúc chém khiến mắt người hỗn loạn, kiếm chiêu nhìn như hoa lệ không thực, nhưng lại khắp nơi dấu điểm sát chiêu, giống như lúc trước hắn bị một quyền của Tiết Nhân Quý hấp dẫn chú ý, không phát giác sát chiêu là nước mưa trong tay áo.

Kiếm này nhìn như xinh đẹp, thực tế sát chiêu có thể bao phủ mười đại huyết trên người, nếu như địch nhân bị hấp dẫn thì sẽ chết không nghi ngờ.

Kiếm pháp xinh đẹp hoa lệ tựa như ảo mộng ập tới khiến hai tên kia còn chưa biết chuyện gì thì hai mắt đã hoa lên, hai tay, hai vai, hai chân đồng dạng xuất hiện hai vết thương lớn, ngã lăn trên đất không cách nào nhúc nhích, vẫn không hiểu bản thân như thế nào trúng chiêu, trong mắt lộ vẻ sợ hãi cùng mê mang.

Đỗ Hà nhíu mày, chợt cảm thấy kỳ quái, thâm nghĩ:

- Đối thủ có chút yếu hơn.

Sát thủ bắn trộm tên quả thực khiến hắn muốn tránh cũng không được, nam tử lồi thối kia cũng nắm bắt thời cơ ra tay cực kỳ tinh chuẩn, dù đối mặt là Tiết Nhân Quý có võ nghệ không phân cao thấp cũng cứu tử nhất sinh.

Nhưng sao này hai người lại kém hơn?

Chẳng lẽ?

Đỗ Hà gạt đi, một cước đá vào cổ thích khách khiến hắn ngất đi, nhìn đám đông vây xem, hét to một tiếng:

- Tránh ra cho ta!

Bởi vì Đỗ Hà gặp chuyện, đoạn đường này lập tức hỗn loạn. Đoạn đường này vốn đông đúc, dân chúng thấy vậy dĩ nhiên không thể bình tĩnh, hô hét chạy trốn.

Một tiếng hét của hắn có hiệu quả rõ rệt, vốn thần kỳ của hắn biểu hiện đã khiến mọi người e ngại, lúc này nghe vậy không dám không nghe.

Đối diện với Kỳ Trân Các là khách sạn Vĩnh Hanh, Đỗ Hà không cách nào xác định mũi tên từ cửa sổ nào bắn ra nhưng không cần nghĩ cũng biết thích khách sau khi một kích không trúng tất nhiên lui lại, không lưu lại cho hắn bắt.

Bất quá vì đề phòng vạn nhất, Đỗ Hà vẫn theo lối mà dân chúng dẫn ra, xem qua một lượt khách sạn Vĩnh Hanh. Đúng như hắn sở liệu, tên kia thích khách đã biến mất không còn tăm hơi.

Hắn cũng không tính toán truy đuổi, nơi này là chợ phía Tây, lưu lượng khách nhân cực lớn, bản thân không thấy bộ dạng thích khách sao có thể tìm được trong đám người, như thế còn gây hỗn loạn vô ích.

Về tới hiện trường ám sát, hiệu suất quân nhân của Đại Đường quả nhiên phi phạm, đã có hơn hai mươi tên Đường binh tuần tra phong tỏa hiện trường, chờ quan viên phụ trách lấy chứng nhận xử lý.

Đỗ Hà tiến lên tự báo tính danh, tỏ vẻ đối tượng ám sát là mình.

Tuần tra nghe vậy, cả đám đều giật mình. Cá biệt có Đường binh cơ cảnh đã lên chuẩn đi định thông báo cho Trưởng sử phụ trách hình sự châu phủ cho hắn tự mình xử lý. Đỗ Hà là tâm phúc của Lý Thế Dân, cũng chỉ có Trưởng sử tự mình ra mặt mới có tư cách.

Đỗ Hà lại không để ý nhiều như vậy, dồn hết chú ý vào hai tên thích khách.

Hai gã thích khách một bị hấn đá ngã, một sắc mặt như tro tàn nằm đó, cũng không tự sát như hắn đoán.

Để chứng minh suy nghĩ, Đỗ Hà đặc biệt cho một gã thích khách thời gian và cơ hội tự sát nhưng hắn lại thờ ơ. Từ đó có thể thấy cả hai không phải là những thích khách được huấn luyện nghiêm khắc. Thích khách chân chính luôn coi trọng giữ bí mật, dù nghiêm hình bức cung sẽ đều ôm lòng chết. Đỗ Hà tự hỏi đến tột cùng là ai muốn lao sư động chúng như thế giết hắn, lần lượt điểm qua thì chỉ có ba người đáng nghi nhất: Thứ nhất là Trưởng Tôn Vô Kỵ, lão hồ ly này bị mình và Vũ Mị Nương tính kế bị xử phạt bế quan ba năm, sớm đã hận không được muốn đem chính mình nghiền xương thành tro rồi. Thứ hai là Thái tử Lý Thừa Càn, vì chuyện trộm trâu mà thành sinh tử oan gia, đối địch với mình khắp nơi, lại khiến địa vị xuống thấp trong lòng Lý Thế Dân, muốn phái người giết mình cũng không kỳ quái. Thứ ba là Tề Vương Lý Cổ.

Ba người đều là có thể, Đỗ Hà trong lúc nhất thời cũng khó có thể bằng vào chủ quan phán đoán ai là hung phạm, nhắm mắt trầm tư dùng phương pháp bài trừ để phán đoán.

Đầu tiên có thể bỏ qua Trưởng Tôn Vô Kỵ, lão gia hỏa này quả thực hận mình đến tận xương, nhưng lại không đến mức dễ dàng động thủ như thế. Hơn nữa với tài trí của hắn thì sát cục bố trí càng thêm lợi hại, vận dụng sát thủ càng thêm sắc bén. Tuy sát thủ lần này bất phạm nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới Trưởng Tôn Vô Kỵ an bài.

Kế tiếp là Lý Thừa Càn cùng Lý Cổ, Lý Thừa Càn có lòng giết mình chỉ còn Lý Cổ không có. Tuy hắn có tranh chấp với Lý Cổ nhưng chưa đến mức sinh tử, theo lẽ thường phán đoán, cho là Lý Thừa Càn không thể nghi ngờ.

Nhưng mà Đỗ Hà lại biết Lý Cổ là một kẻ điên. Trong lịch sử Lý Thế Dân vì dạy dỗ Lý Cổ mà an bài cho hắn một lão sư cương trực là Quyền Vạn Kỷ, nhiều lần can gián khiến Lý Cổ bất mãn, cuối cùng thậm chí phái người đem Quyền Vạn Kỷ giết đi, còn chưa đủ phân thây ra, sau đó phát đại kỳ tạo phản.

Một người điên như vậy vì chuyện Vũ Mị Nương chưa hẳn sẽ không phái sát thủ tới giết mình, khả năng này thậm chí còn vượt qua Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà nhìn hai người dưới mắt đất thăm nghĩ:

- Đến tột cùng là ai, nghe bọn hắn cung khai sẽ biết, giả như khai ra chính là Lý Thừa Càn thì độc thủ sau màn chính là Lý Cổ, trái lại cũng thế!

Diệt Hồng Trần

434. Chương 439: Tề Vương, Người Đã Tới Muộn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 439: Tề Vương, người đã tới muộn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà thầm nghĩ như thế sẽ có người cảm thấy rất kỳ quái, vì sao người mà thích khách khai ra lại không phải là hung phạm mà là người khác.

Đây cũng nguyên do Đỗ Hà cố ý không đá ngắt một thích khách!

Sau khi chế ngự hai gã thích khách thì trong lòng hắn sinh ra nghi vấn, cảm thấy rất không hợp lý.

Thực lực hai gã thích khách đến sau quá yếu so với hai gã đầu.

Với hai gã đầu thì nếu như phán đoán của hắn sai, nếu như hắn không dùng thần kỹ Thái Cực thì với kịch độc trên binh khí đã cứu tử nhất sinh.

Có thể thấy được hai gã thích khách đầu tiên rất có thực lực nhưng hai gã đến sau lại không chịu nổi một kích.

Thực lực hai tốp thích khách quá khác biệt, tất nhiên trong đó có điều lạ.

Đỗ Hà sở trường phân tích vẫn cảm thấy mê hoặc, khó hiểu. Theo luồng thứ nhất có thể coi thích khách liên thủ thì người sau màn phải hiểu rõ thực lực của mình, người hắn phái ra phải có đủ thực lực. Nếu đã vậy thì dưới tình huống lần tập kích thứ nhất không thành sao không phái sát thủ lợi hại hơn hoặc là dứt khoát trực tiếp buông bỏ mà sai hai kẻ bất thành khí tiến vào? Ở trong chuyện này chắc chắn tồn tại vấn đề.

Theo mạch suy nghĩ này thì đáp án chỉ có thể là người sau màn muốn đưa người sống cho hắn, từ đó bố trí bẫy rập. Bẫy rập này dùng để chối tội.

Thân phận của mình là phò mã Đại Đường, lão bà là con gái cưng của Hoàng Đế Hoàng Hậu, bản thân là thần tử được Lý Thế Dân thương thức nhất, là tướng quân lẫn văn thần trẻ tuổi nhất Đại Đường. Bất kỳ thân phận nào trong đó cũng không đơn giản huống chi tập trung cả lại?

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, hậu quả có thể đoán được.

Đây không thể nghi ngờ là quả bom tấn vào Đại Đường, một khi phát nổ sẽ tạo hậu quả không lường được.

Dưới loại tình huống này, người giết dây muốn thoát thân, biện pháp tốt nhất không phải là che dấu mà là giá họa Giang Đông.

Có thể thấy rõ hai gã nằm trên mặt đất chỉ là hai quân cờ bị người ta lợi dụng, căn bản không phải sát thủ chân chính. Người sau màn không trông cậy vào bọn chúng có thể giết hắn mà là thông qua chúng để truyền đạt tin tức sai lệch.

Vì chứng minh điểm này Đỗ Hà cố ý để lại một thích khách tỉnh táo, nếu như hết thảy như hắn sở liệu, tên thích khách không có ý tự sát thì không phải thích khách chân chính.

Đỗ Hà hiểu rõ, hận sinh tử với mình chỉ có ba người. Trưởng Tôn Vô Kỵ có thể bỏ qua vậy thì chỉ còn khả năng là Lý Thừa Càn, Lý Cố, nếu như thích khách khai ra là ai thì có thể phán đoán người sau màn là ai.

Vào lúc Đỗ Hà đang đau đầu thì ở một chỗ khác, Tề Vương Lý Cố đã lâm vào nỗi giận.

Lý Cố nhìn xem Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng vẫn nằm bất động như heo trên giường, cả người đã đến biên giới bộc phát.

Hai tên tiểu nhân Cữu Quân Mô, Lương Mãnh Bưu ở sau lưng hắn nhìn có chút hả hê, không nhịn được nháy mắt ra hiệu, nói hai Vũ nói bậy.

Nguyên lai đêm qua Tần Dục theo sự phân phó của Đỗ Hà, hạ Thất hoa ma túy tán hòa vào rượu hai Vũ. Cả hai uống xong thì trực tiếp tê liệt, há mồm há miệng cứ thế ngã vật ra đất. Tỳ nữ ở bên hoảng sợ, cho rằng hai Vũ đã chết, kinh hô chạy ra ngoài.

Tần Dục là một người thông minh rất có chủ kiến, hẳn cũng không biết dụng ý thực của Đỗ Hà nhưng lại tình tường Đỗ Hà không muốn hai người làm phiền. Vì vậy, thừa dịp tỳ nữ chạy ra liền tiến vào khép mồm mắt của hai Vũ, xếp đặt một tư thế hợp lý.

Lý Cố, Cửu Quân Mô, Lương Mãnh Bưu bưng chạy đến thì thấy hai Vũ ngoại trừ ngã trên đất còn hết thấy bình thường, chỉ nói hai Vũ vì tửu lượng kém nên mới vậy, về phần lời của tỳ nữ thì không thấy nên không tin.

Lý Cố lại để cho người đem hai Vũ đặt lên giường, bình an vô sự vượt qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lý Cố không muốn tụt sau Đỗ Hà, sai người chuẩn bị hết thấy, đi Vũ gia đón dâu. Hai Vũ đã thu sinh lễ của hẳn, nếu hẳn tới trước Đỗ Hà một bước thì coi như trực tiếp cưới hỏi.

Nhưng đợi trái đợi phải, hai Vũ thủy chung không ra mặt, hỏi hạ nhân mới biết hai tên vẫn trong phòng nằm ngáy o..o....

Lý Cố với tư cách hoàng tử, tâm tính cao ngạo, nghe xong hai Vũ làm lỡ chuyện quan trọng liền nổi giận tìm đến cửa.

Cửu Quân Mô, Lương Mãnh Bưu cũng ghen ghét, tranh thủ hòa vào.

Lý Cố càng nghe càng nộ, nhìn xem hai Vũ ngủ say như heo, quát:

- Lấy nước dội bọn chúng tỉnh cho ta!

- Xoạt xoạt.....

Cửu Quân Mô cố tình sửa trị hai Vũ, tự mình lấy nước nóng dội vào đầu.

Không hề vang lên tiếng thét chói tai như trong tưởng tượng, hai Vũ vẫn như chết không nhúc nhích.

Lý Cố, Cửu Quân Mô, Lương Mãnh Bưu thần sắc kịch biến, lúc này mới nghĩ đêm qua chắc có ẩn tình, vội vàng mời đại phu tới xem.

[Miêu Cương vạn độc thư] là tích lũy kinh nghiệm dùng độc ngàn năm của Miêu Cương. Miêu Cương bởi vì có hoàn cảnh địa lý đặc thù nên độc thuật vượt trên Trung Nguyên, dù ngũ y nội cung cũng nhất thời khó giải, bảo sao đại phu bình thường có thể phát hiện vấn đề.

Lý Cố trong đầu hiện ra một bóng người, rít gào:

- Đỗ Hà, nhất định là Đỗ Hà! Chỉ có Đỗ Hà tiểu tử kia mới có thể sử xuất loại thủ đoạn hạ lưu này.

Việc hẳn lấy Vũ Mị Nương, mấu chốt ngay tại ở hai Vũ, hôm nay hai Vũ nằm như heo chết thì coi như hết cách.

- Hồn dân, đồ vô dụng, một chút cũng không đáng tin cậy!

Hắn cắn răng một cái, nhớ tới dung mạo đẹp đẽ giống như hồ ly tinh của Vũ Mị, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng:

- Ta cũng không tin, không có hai Vũ, hôm nay ta không lấy được Vũ Mị Nương! Người đâu, mang lên sinh lễ, chúng ta tới Vũ gia!

Nói xong kéo hơn tám mươi người rầm rộ nhằm hướng Vũ gia mà đi.

Tư thế này coi như bức hôn.

Lý Cố tự mình dẫn đội, đi vào cổng lớn Vũ gia, thân phận Tề Vương hiển hách, gác cổng nho nhỏ nào dám ngăn cản.

Lý Cố ngông nghênh đi tới đại đường, Dương thị chưa từng thấy qua tràng diện như thế, sợ đến kinh hồn táng đảm, quỳ rạp trên đất, không ngừng dập đầu.

Lý Cố vẻ mặt vẻ mặt ôn hòa nói:

- Nhạc mẫu không cần như thế, kể từ hôm nay, ngài đã là nhạc mẫu của cô vương, không cần hành đại lễ.

Dương thị ngơ ngác, nàng căn bản không biết Lý Cố, cũng không biết con gái xuất giá.

Lý Cố dương dương đắc ý nói:

- Nhạc mẫu đại nhân chẳng lẽ còn không biết sao? Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đã đại biểu Vũ gia nhận lấy sính lễ của cô vương, hôm nay tựu là ngày vui cô vương cưới lệnh thiên kim Vũ Mị Nương.

Lương Mãnh Bưu bưu ở một bên nịnh nọt phụ họa:

- Chúc mừng Lão phu nhân, chúc mừng Lão phu nhân, Tề Vương chính là con của đương kim Bệ Hạ, lệnh thiên kim gả cho Vương gia nhà ta chính là Tề Vương phi. Trở thành Vương phi, thăng chức rất nhanh, tự nhiên không thể thiếu, về sau lão phu nhân cứ ở vậy hưởng thanh phúc!

Con gái có thể trở thành Vương phi, Dương thị không phải không hỉ, chỉ là nàng biết tính con gái, cũng không thích nhân cách Lý Cố, huống chi một nữ há có thể gả hai chồng? Lúc này về mặt đau khổ nói:

- Vương gia đại nhân, Mị Nương đã hứa gả cho Nhị công tử của Đỗ Như Hối Đỗ đại nhân, một nữ có thể nào gả hai chồng?

Lý Cố biến sắc, liền tại lúc này, thanh âm Đỗ Hà vang lên bên tai hắn:

- Đây không phải Tề Vương Điện hạ sao? Lao sư động chúng như thế, không biết là chuyện gì?

Lý Cố theo tiếng nhìn lại, hai mắt ngưng tụ, ánh mắt lộ vẻ đổ kỵ vô hạn. Trong chính điện, Đỗ Hà đang cùng Vũ Mị Nương sóng vai đi ra, tay nắm tay, thần sắc thân mật. Nhất là Vũ Mị Nương, trên khuôn mặt trái xoan kiều diễm đã hiện lên một vầng mây đỏ, giữa hàng mi quả thực là phong tình vạn chủng khiến người ngây ngốc nhưng nàng không hề để ý đến chung quanh, tựa hồ thế gian chỉ có một mình Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười nhìn qua Lý Cố, đợi đáp áp.

Nguyên lai Đỗ Hà vào lúc đang đợi ở phủ Trưởng sử thì đột nhiên nhớ tới phong cách của Lý Cố cảm thấy nếu như thích khách là Lý Cố phái đến thì có thể cảm thấy hắn cực kỳ muốn lấy Vũ Mị Nương. Dù không có hai Vũ nhưng với một tên điên có gan tạo phản thì cũng chưa chắc không có gan chiếm đoạt dân nữ, vì thế lập tức tới ngày Vũ gia trước mặt Dương thị cầu hôn Vũ Mị Nương.

Đỗ Hà không mang theo gì nhưng Vũ Mị Nương nào để ý, nghe hắn nói xong còn khóc ra tiếng, nghĩ đang ở trong mộng.

Nàng chờ đợi ngày này quá lâu, ngày nay mộng tưởng trở thành sự thật, vui sướng tràn ngập nên không để ý đến người khác, lúc này đối mặt Lý Cố cũng không nhìn đến.

Diệt Hồng Trần

435. Chương 440: Đối Chọi Gay Gắt

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 440: Đối chọi gay gắt

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đỗ Hà!

Trong kẽ răng Lý Cố phát ra hai chữ này, ánh mắt lạnh băng như đao, nhìn thẳng về phía đối diện, hắn nhìn qua hắn, gần giọng từng chữ:

- Vì một nữ nhân, ngươi thật sự định đối địch với ta?

Đỗ Hà kỳ thật cũng không muốn đối địch với Lý Cố, giống như hắn không muốn đối địch với Lý Thừa Càn.

Với tư cách một kẻ xuyên việt, mơ ước lớn nhất của hắn là cuộc sống bình an, vui vẻ cải biến lịch sử, không chế lịch sử, để cho Đại Đường khiến Trung Hoa có thể đứng trên đỉnh thế giới, vĩnh viễn lưu truyền.

Dưới loại mộng tưởng này, tất cả đều là hư ảo.

Nhưng mọi sự đều không như nhân ý của con người, chuyện phiền phức luôn không hẹn mà tìm tới tận cửa.

Lý Thừa Càn như thế, Lý Cố cũng như thế!

Hai huynh đệ này, một người làm hại dân chúng, một người định đoạt nường tử của mình, đối mặt với loại tình huống này, nếu không đứng ra, vậy Đỗ Hà hẳn cũng uống phí là một nam nhân.

Lúc này, hắn không có ý định lui bước huống chi người trước mắt này rất có thể chính là người đứng sau tấm màn đen đặt hắn vào chỗ chết.

Đối mặt với hỏi thăm của Lý Cố, Đỗ Hà tiến lên một bước nói:

- Được rồi! Suy nghĩ của ta và Điện hạ không giống nhau, trong mắt người Mị Nương là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp, nhưng trong mắt của ta, nàng là thê tử, là đối tượng ta cần che chở, vì nàng, ta có thể từ bỏ tất cả, vì nàng, ta có thể đối địch với bất cứ kẻ nào...

- Đỗ lang!

Nghe xong lời nói này, trái tim Vũ Mị Nương như bay khỏi ***g ngực, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc, thân thể dính sát vào người Đỗ Hà như chỗ không người, thấp giọng nói:

- Suốt đời này Mị Nương chỉ yêu Đỗ lang, không, mười kiếp, vạn kiếp nữa chỉ là nữ nhân của Đỗ lang!

Nàng nói xong, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn Lý Cố, trong mắt tràn đầy vẻ xem thường.

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng lại có thể rõ ràng truyền đến tai Lý Cố.

Đây là nàng có ý chọc giận Lý Cố, Đỗ Hà tuy thông minh, tài trí vô song, nhưng hắn thiên về dương mưu, đối với một số âm mưu quỷ kế, Vũ Mị Nương giỏi hơn hắn một bậc. Trong cái đầu nhỏ bé của nàng có vô số mưu ma chước quỷ.

Lần này tranh phong, Đỗ Hà biểu hiện đang chiếm cứ thượng phong, nhưng thực tế lại kém hơn một chút. Mấu chốt chính là hai kẻ đáng chết Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng, may mắn hôm nay hai người này không tới, bằng không Lý Cố càng chiếm cứ chủ lý. Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, cũng không phải chuyện gì tốt, nhất là sau khi gây lớn chuyện sẽ không thể văn hồi, lan truyền ra, sẽ là trò cười của kẻ khác. Vạn nhất náo động đến chỗ đương kim Hoàng Đế Lý Thế Dân, sẽ có ảnh hưởng nhất định đến tiền đồ của Đỗ Hà, dù nói thế nào Lý Cố cũng là vương tử, là nhi tử của Lý Thế Dân. Hắn cũng không cố tình gây sự, có nhị Vũ ủng hộ, có đạo lý nhất định. Lý Thế Dân nghiêng về người nào, căn bản chưa biết được. Cho dù Lý Thế Dân thiên vị Đỗ Hà, cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

Vũ Mị Nương hoàn toàn không muốn nhìn thấy mọi chuyện náo động đến bước này, nàng không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến tiền đồ của Đỗ Hà, cách duy nhất là tốc chiến tốc thắng, để cho Lý Cố từ có lý biến thành vô lý!

Hiện giờ Lý Cố điều động binh lực đến bức hôn là vô lý thứ nhất, mạnh mẽ xông vào nhà dân, vô lý thứ hai, nếu như lại thêm động thủ đánh người cướp cô dâu, nếu như gộp ba sự vô lý này lại, vậy thì trở thành Lý Cố ý thể hiếp người, dựa vào thân phận hoàng tử, hoành hành ngang ngược, cưỡng đoạt dân nữ. Khi đó mặc dù Lý Cố có lý cũng sẽ trở thành vô lý.

Lý Thế Dân là Hoàng Đế anh minh, đối mặt với loại tình huống này, hắn không có khả năng mù quáng bao che con của mình.

Lý Cố làm gì có tâm tư như Vũ Mị Nương, hắn thấy Đỗ Hà và Vũ Mị Nương tha thiết bên nhau, tình cảm dâng trào, trong lòng vốn đã ghen ghét dữ dội, ánh mắt khinh miệt của Vũ Mị Nương, càng như đổ dầu vào lửa, làm cho nộ điểm bùng bốc hoàn toàn nổ tung, cảm thấy càng thống hận, cắn răng cả giận nói:

- Người đâu, Đỗ Hà ngăn cản cô vương đón dâu, bắt lại cho ta!

Cửu Quân Mô, Lương Mãnh Bư thấy Lý Cố đã hạ lệnh, đáp:

- Vâng!

Hai người bọn họ cùng tiến lên, một trái một phải, giáp công về phía Đỗ Hà. Đỗ Hà là người có đại danh lừng lẫy, bọn họ cũng là hảo thủ nổi tiếng ở Tề Địa, đối mặt với Đỗ Hà cũng không dám vô lễ, vừa ra tay liền toàn lực đánh ra, quyền lực mạnh mẽ, quyền phong bốn phía.

Đỗ Hà lạnh lùng mỉm cười, hần vốn có ý bức Lý Cố động thủ, đổ tất cả sai lầm lên người đối phương. Hần không biết là Vũ Mị Nương giở trò quỷ, chỉ cười thầm Lý Cố thức thời, không đợi hắn hành động, liền tự động đến tận cửa, che chở Vũ Mị Nương ở sau lưng, hô một chưởng, đánh về phía Cửu Quân Mô.

Lương Mãnh Bư và Cửu Quân Mô cấu kết với nhau làm việc xấu, đồng xuất đồng nhập, phối hợp ăn ý, thấy Đỗ Hà tấn công về phía Cửu Quân Mô, trên tay tăng thêm vài phần lực đạo, để hắn rối loạn trận thế.

Nhưng Đỗ Hà lại mỉm cười, hoàn toàn không để ý, tay phải vẫn tấn công Cửu Quân Mô, còn tay trái ngăn cản công kích của Lương Mãnh Bư.

- Ầm.....

Tay phải tiếp xúc với năm đấm của Cửu Quân Mô, đây là đưng độ của chân lực đối với chân lực, Đỗ Hà lại dễ dàng kết xuống một chiêu này, khi đối chiến với Tiết Nhân Quý, hắn đã phát hiện trải qua ba năm không ngừng luyện tập ngày đêm, lực lượng của hắn đã có mười phần tiến bộ, không yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích. Có lẽ không mạnh bằng những ngưi nhân như Tiết Nhân Quý, Phòng Di Ái, nhưng Cửu Quân Mô muốn dùng lực lượng thủ thắng là điều không thể. Trong nháy mắt hắn đón đỡ năm đấm của Cửu Quân Mô, Lương Mãnh Bư đã đánh tới.

Kinh nghiệm đối địch của Đỗ Hà phong phú như thế nào chứ, khuỷu tay khẽ hạ xuống, thi triển kỹ xảo Thái Cực mượn lực đánh lực, đập một tiếng vang lớn, quyền này của Lương Mãnh Bư mạnh mẽ đánh vào người Cửu Quân Mô.

Cửu Quân Mô bất ngờ trúng chiêu, liền lùi lại ba bước. Đỗ Hà há có thể buông tha cơ hội như vậy, mượn sức eo bắn lên, như đạn pháo đánh về phía Lương Mãnh Bư.

Tốc độ của Đỗ Hà quá nhanh, Lương Mãnh Bư còn chưa kịp phản ứng, chỗ đầu gối của đối phương đã truyền đến một luồng lực đạo khổng lồ không thể kháng cự, khiến cho thân thể gần 100 cân của hắn như món đồ chơi bị ném ngã ra sau, lao thẳng vào trong đám người.

Đỗ Hà như mãnh hổ xuất chiêu, tiếp tục đánh về phía Lương Mãnh Bư đang chống vó lên trời.

Cửu Quân Mô thấy tình thế không ổn, liền chắn trước người Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười ha ha, lập tức gia tốc, giống như con mèo lén đến trước mặt Cửu Quân Mô, tay phải xuất địch quyền, hung hăng đánh vào mũi hắn. Cửu Quân Mô rú thẳm trong tiếng, máu tươi phun tung toé, ngã vào người Lương Mãnh Bư vừa mới bò lên, hai người lập tức biến thành hồ lô lăn trên đất.

Đỗ Hà dễ dàng đánh ngã Cửu Quân Mô và Lương Mãnh Bư, người của Tề Vương phủ hoảng sợ thất sắc, không ngờ Đỗ Hà chẳng những danh bất hư truyền, mà còn lợi hại hơn cả lời đồn!

Lý Cố trầm mặt, trong lòng càng thịnh nộ, lúc này lại nhìn thấy thần sắc tràn đầy sùng bái của Vũ Mị Nương, nộ khí dâng lên nói:

- Tất cả xông lên cho cô vương, đánh chết hắn cho ta.

Đỗ Hà đang chuẩn bị đón đánh, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười bên ngoài phòng:

- Chuyện đánh nhau sao có thể thiếu được Phòng Di Ái ta!

Lời này vừa dứt, hơn mười tên thị vệ của Tề Vương phủ đang đứng cạnh cửa lần lượt ngã xuống đất.

Phòng Di Ái, La Thông thanh thoi đi vào.

Diệt Hồng Trần

436. Chương 441: Lý Thế Dân Tự Giấu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 441: Lý Thế Dân tự giấu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sáng sớm nay, vẻ dị thường của Đỗ Hà đã khiến La Thông có chút bận tâm, vừa vặn khi Phòng Di Ái đến quân doanh gặp được đội đón dâu của Tề Vương Lý Hữu. Sau khi đến quân doanh, hai người gặp nhau nhắc đến chuyện này, cảm thấy không yên lòng, cùng nhau chạy đến Vũ phủ.

Đang từ cửa phủ tiến vào phủ đệ, vừa vặn nghe thấy Lý Hữu ra lệnh cho một đám binh lính đánh chết Đỗ Hà. Hai người này coi trọng nhất là nghĩa khí, cũng bất chấp Lý Hữu có phải Tề Vương hay không, lập tức xuống tay.

La Thông, Phòng Di Ái vốn có võ nghệ bất phàm, huống chi đây là sau lưng có người ném đá.

La Thông tam quyền lưỡng cước đánh ngã năm người, Phòng Di Ái càng cao minh, trực tiếp nhắc một tên lên làm đạn pháo đập thẳng vào đám người, luồng lực đạo này nhất thời đánh ngã hơn mười mấy tên trước mặt hắn.

Hắn phủ tay, mỉm cười đứng dậy.

Nghe thấy tiếng Phòng Di Ái và La Thông, trên mặt Đỗ Hà lộ ra một nụ cười, lấy một địch tám mươi, hắn cũng không sợ, hắn mang khinh công cái thế, cho dù phải đối địch với 800 người, cũng có thể thông dong chống đỡ, chỉ cần loạn đánh trong vòng vây, cũng không ai làm gì được hắn, không đến thời gian uống cạn mấy chung trà, hắn có lòng tin đánh bại 80 người này.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ nơi này là Vũ phủ, trong phủ có rất nhiều nữ quyền và người vô tội, nếu động thủ, hắn có thể không gặp việc gì, nhưng khó lòng không đả thương đến người khác.

La Thông, Phòng Di Ái xuất hiện rất đúng lúc, với võ nghệ của ba người bọn họ, đối phó với 80 tên hộ vệ kia là chuyện rất dễ dàng.

Lý Hữu nhìn thấy hai người xuất hiện, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, La Thông là tiểu Bá Vương, danh chấn Trường An. Phòng Di Ái tuy yếu hơn một chút, nhưng trong thi đấu dùng giả cũng bày ra thần lực khiến người khác chú ý. Đỗ Hà thì càng không cần phải nói, ở khắp Trường An, nơi nào cũng có thể nghe thấy câu chuyện truyền kỳ của hắn.

Ba người này tụ lại một chỗ, chỉ dựa vào 80 người dưới trướng của hắn, khó có thể lấy được bất kỳ ưu thế nào.

- Các người..... Các người cũng muốn đối nghịch với cô vương

Lý Hữu tức giận đến mức khuôn mặt vặn vẹo, nói không ra lời.

Phòng Di Ái cười nói:

- Ta đương nhiên muốn cùng lão đại tiến lui....

La Thông cũng nói:

- Tề Vương Điện hạ, Thanh Liên và Vũ gia cô nương tình đầu ý hợp, người cần gì phải ép buộc. Chuyện hôm nay đã đến bước này, nếu tiếp tục gây chuyện, chỉ sợ sẽ rơi đến tai Bệ Hạ, đến lúc đó đối với ai cũng không tốt. Kính xin Điện hạ nghĩ lại.....

Hắn nói tương đối uyển chuyển, nhưng cũng biểu lộ mình đứng phía bên Đỗ Hà, chỉ là không muốn làm to chuyện, cho Lý Hữu một đường lui.

Mặc dù tình huống trước mắt không có đường lui, nhưng Lý Hữu hiện tại vô mưu, cũng không thể không lui xuống.

-..... Hừ! Các người cứ chờ đấy, cô vương sẽ không bỏ qua như vậy đâu!

Lý Hữu lạnh lùng để lại một câu, cảm giận rồi đi.

La Thông quay đầu lại nghiêm túc nói:

- Ta thấy với tính cách của Tề Vương, hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này. Thanh Liên không sợ, nhưng Vũ cô nương phải chú ý! Ta lo lắng hẳn sẽ ra tay với Vũ cô nương.....

Đỗ Hà cười nhạt nói:

- Yên tâm, ta đã có chuẩn bị, sẽ không để hẳn thực hiện được.....

Nói xong, hẳn mỉm cười âm hiểm, đợi Lý Hữu động thủ. Nếu Lý Hữu không động thủ, mình cũng không chịu thiệt, việc này có thể bỏ qua, nhưng nếu hẳn khư khư cố chấp, trong cuốn “Miêu Cương vạn độc” có ghi chép rất nhiều độc được Miêu Cương dùng để bức cung phạm nhân, mình cũng không ngại để cho Lý Hữu nếm thử tư vị này.

Quân doanh còn có huấn luyện, La Thông, Phòng Di Ái cũng không thể ở lâu, nói mấy câu rồi cùng nhau rời đi.

Đỗ Hà cũng nhớ tới mình còn có chuyện xử lý, nói với Vũ Mị Nương:

- Bởi vì muốn đuổi theo Tề Vương, lần này đến cầu thân, ta không mang gì cả, đợi sau khi giải quyết xong mọi chuyện, ta sẽ quang minh chính đại mang lễ vật đến đón nàng.

Hẳn sợ Vũ Mị Nương lo lắng, cũng không nói rõ đi xử lý chuyện gì.

Vũ Mị Nương cũng biết đại thể, đương nhiên cũng không giữ lại, chỉ hạnh phúc nói một câu:

- Ta chờ chàng.....

Thời kỳ Sơ Đường, cũng không thiết trí Kinh Triệu Doãn ở Trường An, tất cả vụ án hình sự đều có Trưởng sử châu phủ xử lý.

Trưởng sử Châu phủ họ Vương là một vị phụ tá thâm niên đi theo Lý Thế Dân năm đó, năng lực xử án không tầm thường, làm người cũng cương trực, xử lý tất cả vụ án ở Trường An rất công bằng, tương đối có năng lực.

Đỗ Hà từng nghe qua danh hào của hẳn, cũng rất kính trọng, đi vào phủ nha cũng rất phối hợp, kể lại câu chuyện bị ám sát đã trải qua.

Đúng như hẳn suy nghĩ, chuyện Đỗ Hà bị ám sát ở chợ phía Tây, rất nhanh như một vòi rồng bạo cuốn trên không trung Trường An, dẫn phát rung chuyển không nhỏ.

Chuyện này truyền vào thâm cung, Lý Thế Dân mặt rồng giận dữ, lúc này lại kêu Trưởng sử châu phủ giao tất cả tin tức tình báo cho Đại Lý Tự xử lý, để cho ba vị quan viên chưởng quản cao nhất của Đại Lý Tự Khanh, Hình Bộ Thượng Thư và Ngự sử Trung Thừa phụ trách xử lý việc này.

Đỗ Như Hối, Chương thị, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận nghe nói Đỗ Hà gặp chuyện đều vô cùng lo lắng, nhất là lão gia tử càng nổi trận lôi đình, trực tiếp vận dụng quyền lực trong tay tạo áp lực cho Hình bộ. Với tư cách người đứng đầu Thượng thư tỉnh, thống ngự lục bộ, mà Hình bộ là một trong lục bộ, chẳng khác gì một phân đà dưới trướng hẳn.

Lão đại muốn tìm tiểu đệ phiên toái, thật sự quá dễ dàng, Hình Bộ Thượng Thư nén lửa giận trong lòng, lấy ra toàn bộ khí lực, tình tiết vụ án tiến triển cực nhanh. Cùng ngày trong đêm, hai thích khách không chịu được bức cung đều trước sau phun ra sự tình.

Sau khi ba vị quan viên biết được sự tình đều vô cùng kinh hãi, bẩm báo tất cả cho Lý Thế Dân.

Nghe thấy cái tên thích khách khai ra, thần sắc của Lý Thế Dân cũng không khỏi biến đổi, trầm mặc hồi lâu, lại kêu người mời những người liên quan cùng đến Thừa Khánh điện.

Đỗ Hà làm ghi chép ở phủ nha, sau khi thu hồi trâm cài đầu từ Kỳ Trân Các, Chương thị chuẩn bị sinh lễ, lại một lần nữa thận trọng tiến đến Vũ.

Lần này Đỗ Hà không nhìn thấy mặt Vũ Mị Nương, dựa theo tập tục, trước khi kết hôn, hẳn không thể gặp mặt Vũ Mị Nương.

Màn đêm buông xuống, khi hẳn đang cùng nhị nữ dùng cơm, đã nhận được truyền gọi của Lý Thế Dân, người đến là thái giám truyền chỉ, tỏ vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Trong lòng Đỗ Hà biết chuyện này tám chín phần là quan hệ đến chuyện mình bị ám sát, cũng không chậm trễ, vội vàng đến Thừa Khánh điện.

Lúc này trong Thừa Khánh điện có một luồng khí tức rất nghiêm nghị.

Hoàng Đế đế quốc Đại Đường Lý Thế Dân đang ngồi trên cao, mặt lạnh như băng, khiến cung điện có một luồng cảm giác lạnh buốt.

Thái tử Lý Thừa Càn cúi đầu, đứng bên cạnh, mặt không còn một chút huyết sắc.

Ba vị chương quản cơ quan hình sự cao nhất Đại Lý Tự Khanh, Hình Bộ Thượng Thư, Ngự sử Trung Thừa khiên cung đứng phía dưới, trên trán cũng mờ hồ toát mồ hôi lạnh. Bọn hắn tuyệt đối không ngờ, chuyện ám sát lần này lại liên quan đến Thái tử Đại Đường thái tử, nếu vấn đề này vỡ lở ra sẽ dẫn đến phong bạo cực lớn.

Ba người bọn họ cũng không dám đương nổi.

- Bái kiến Bệ Hạ, Thái tử, ba vị đại nhân!

Đỗ Hà tiến vào, chào hỏi từng người.

Lý Thế Dân đưa tay kêu miễn lễ, Lý Thừa Càn bất ngờ lộ ra nụ cười với hắn. Nụ cười này tràn đầy ủy khuất và cầu khẩn, không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn không thể lộ ra vẻ mặt này với Đỗ Hà, chuyện cho tới bây giờ hẳn cũng không thể tránh được. Nếu một Thái tử đang bị bế quan lại dính thêm chuyện này, hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Vì bảo vệ tước vị Thái tử, hẳn cũng không khỏi không lộ ra thần sắc ủy khuất cầu toàn với Đỗ Hà.

Đỗ Hà thấy trong lòng vô cùng sáng khoái. Chỉ có điều lúc này Lý Thế Dân đang nhìn soi mói, hẳn không có lộ ra bất cứ biểu lộ gì. Còn lại ba vị đại thần cũng lần lượt gật đầu, ý bảo Đỗ Hà hiện tại đã đứng vững gót chân trong triều, đã nhận được tán thành của tất cả văn võ đại thần.

Hắn vừa đứng thẳng dậy, Lý Thế Dân liền chậm rãi mở miệng:

- Đỗ ái khanh! Hai người bị người bắt được đã cung khai, bọn hắn nói được người của phủ Thái tử mua chuộc, người có ý kiến gì không?

Đỗ Hà liếc nhìn Lý Thừa Càn nói:

- Hạ thần cho rằng không có khả năng, đây là ác ý vu oan, chuyện thích khách không quan hệ đến Thái tử!

Hắn nói thật, lần này nhìn thấy Thái tử gặp chuyện xui xẻo, cũng khiến hắn vui vẻ, nhưng hắn vẫn thích bắt được độc thủ thật sự đứng phía sau hơn.

Nếu thích khách đã khai ra Thái tử Lý Thừa Càn, vậy người đứng phía sau tám chín phần là Lý Hữu. Đương nhiên ở đây không phải không có khả năng vừa ăn cướp vừa la làng, nhưng trên đời không có người nào vụng về như vậy, tự cuốn mình vào trung tâm của chuyện này.

Nói xong hắn cũng đem chuyện mình gặp thích khách, bắt trộm kể lại, đương nhiên cũng rào đón nói:

- Dựa theo suy đoán của hạ thần, hẳn là có người thuê hai gã thích khách đến ám sát ta, sau đó khi lơ đãng tiết lộ mình là người của phủ thái tử, để cho người bị ám sát biết người ra tay với mình là Thái tử điện hạ, hòng đạt được mục đích vu oan giá họa. Thần cho rằng có người biết hạ thần và Thái tử có chút xích mích, cho nên mới thiết hạ bẫy rập như vậy, để đánh lạc hướng.

Lý Thế Dân là nhân vật bậc nào, sau khi nhận được tin tức, vì chuyện này có liên quan đến người sẽ thừa kế ngôi vua, hắn từng tự mình thẩm vấn hai tên thích khách, từ lời nói của bọn chúng phát hiện ra một ít sơ hở, trong lòng đã có hoài nghi. Lời này của Đỗ Hà càng làm cho Lý Thế Dân khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, lửa giận vô tận phút chốc nổi lên. Hắn sớm đã có suy nghĩ phế bỏ Thái tử, nhưng thời cơ còn quá sớm, khi hắn chưa chính thức hạ lệnh phế bỏ Thái tử, Lý Thừa Càn vẫn là người kế thừa ngôi vua của Đại Đường, người giết dây dảm can đảm vu hãm Thái tử, thật sự vô cùng đáng hận.

Lý Thừa Càn cũng quỳ lạy nói:

- Phụ hoàng, nhi thần không phủ nhận mình xác thực không thích Đỗ Hà, nhưng còn chưa đến mức phải thích khách, thích khách xác thực không phải do nhi thần phái đến.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Thái tử đứng lên đi, vụ án này xác thực có nhiều điểm đáng ngờ. Nhìn tình hình trước mắt, mục đích vụ oan giá họa chiếm đa số, nếu chuyện này không phải do người làm, người cũng không cần phải sợ. Việc này trăm sẽ điều tra rõ ràng....Các người lui ra trước..... Đỗ Hà, người lưu lại!

Lý Thừa Càn cùng ba vị đại thần trước sau lui ra!

Lý Thế Dân chậm rãi đi đến trước mặt Đỗ Hà nói:

- Lâu rồi trăm và ngươi không uống mấy chén, hôm nay hãy uống cùng trăm mấy ly.

Hai người tiến vào phòng ăn, bên trong đã bày đầy sơn hào hải vị.

Các loại mỹ thực gì đó đều có, duy chỉ có không có một cung nữ nào hầu hạ.

Đỗ Hà rót đầy chén rượu cho Lý Thế Dân, Lý Thế Dân uống một hơi cạn sạch, dùng long bào xóa đi vết rượu bên miệng, hai mắt nhìn chén rượu trống trơn, chậm rãi nói:

- Hiền tể, ngươi nói, trăm có phải một phụ thân tốt không?

- Cái này?

Đối mặt với câu hỏi của Lý Thế Dân, Đỗ Hà có chút mê hoặc, nhìn người đối diện, bất ngờ phát hiện vị thiên cổ nhất đế trước mặt hắn mơ hồ có vài phần thương cảm.

Không đợi hắn mở miệng, Lý Thế Dân nói tiếp:

- Trăm tự nhận mình là một vị hoàng đế tốt, nhưng cũng không dám tự nhận mình là một phụ thân tốt!

Đỗ Hà trầm mặc hồi lâu, cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân muốn nghe nói thật hay nói dối.

Lý Thế Dân nói:

- Đương nhiên là thật, bằng không ta tìm người làm gì? Văn võ cả triều, cũng chỉ có một mình ngươi dám nói thật với trăm! Ngụy ái khanh cũng có thể, nhưng chỉ là đối với chuyện quốc sự....

Đỗ Hà cười nói:

- Đáp án của tiểu tể dĩ nhiên khẳng định nhạc phụ đại nhân là một phụ thân tốt, là một phụ thân rất đúng cách! Điểm ấy tiểu tể vạn phần khẳng định.

Hắn cũng uống cạn chén rượu.

Sau khi sửa sang lại mạch suy nghĩ, hắn nói tiếp:

- Có phải là một phụ thân hợp cách hay không, thật sự rất khó phán định. Tiểu tể cảm thấy chỉ cần một phụ thân có tình yêu thương hài tử, quan tâm hài tử, bảo vệ hài tử thì đó là một phụ thân hợp cách. Nhạc phụ đại nhân rất nghiêm khắc với chư vương tử, đó là hi vọng bọn hắn có thể thành tài, là biểu hiện của yêu thương. Nhạc phụ đại nhân đã tìm những lão sư xuất sắc nhất cho các vương tử, đây cũng là biểu hiện của yêu thương. Chỉ có điều dù sao nhạc phụ đại nhân không phải phạm nhân, người là Hoàng Đế đế quốc Đại Đường, ở trên ngàn vạn người, những người là con của người, vừa ra đời đã chú định bọn họ là hoàng

tử có địa vị cao quý dưới một người trên vạn người, có thể hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý. Nhưng bởi vì tất cả những điều ấy lấy được rất dễ dàng, cho nên những người biết quý trọng lại không nhiều lắm. Đây cũng là chuyện không thể làm gì, nhạc phụ đại nhân không cần tự trách mình.

Hắn không biết vì sao Lý Thế Dân lại hỏi như vậy, nhưng biết rõ trong lịch sử, hoàng tử là những người khó dạy nhất.

Bởi vì hoàng tử là nhị thế tử đứng trên đỉnh tháp vàng, nhị thế tử chính là đoàn thể khó dạy dỗ nhất, càng được cưng chiều lại càng khó dạy.

Trong lịch sử cũng không có mấy quân vương ưu tú được trưởng bối nâng trong lòng bàn tay, thường thường bọn hắn có những tào ngộ không bình thường, nói thí dụ như Hán Vũ Đế, Hán Tuyên Đế, là một trong hai Hoàng Đế có tư cách nhất của Hán triều, Vũ Đế khi còn bé cũng không được sủng ái, bởi vì Thái tử Lưu Quang Vinh hàm oan chịu tội mới đến phiên hắn làm Thái tử, Hán Tuyên Đế còn lớn lên trong lao ngục, còn có Đường Huyền Tông, Tống Thực Tông, Tống Nhân Tông, Tống Hiếu Tông, Minh Thành Tổ...những đế vương có tư cách này đều không được cưng chiều quá mức.

Lý Thế Dân chắc chắn rất quan tâm đến các nhi tử, khi hắn mới tức vị, đã từng đích thân điếu võ giương oai giáo dục các nhi tử không được quên mùi vị truyền thống. Hắn còn hao tổn tâm cơ đích thân an bài những lão sư tốt nhất cho các nhi tử. Cho dù là kẻ hồ đồ vô năng nhất như Tề Vương Lý Hữu, hắn cũng chưa từng buông tha, mấy lần thay thế thầy của hắn, hy vọng có thể giáo dục hắn tốt hơn. Chỉ dựa vào điểm này dĩ nhiên xem như một phụ thân hợp cách rồi.

Chỉ là chuyện không như lòng người khiến người ta tiếc hận, mười bốn nhi tử của Lý Thế Dân phần lớn đều là kẻ bất tài, hơn nữa kết cục cũng đều bi kịch, trong mười bốn người này, trừ Lý Phúc, Lý Trì, còn lại mười hai người đều chết oan uổng.

Nuôi con không dạy là lỗi của cha. Dạy dỗ không nghiêm là thầy bê trễ.

Lời này chưa hẳn hoàn toàn chính xác, Đỗ Hà thấy máu chốt tạo thành tất cả chuyện này đều ở xã hội phong kiến.

Hoàng tử có được tất cả, chính là nguyên nhân thúc đẩy người ta sa đọa.

Người oai hùng như Lý Thế Dân, không phải cũng như vậy.

Lý Thế Dân rót đầy chén rượu cho Đỗ Hà nói:

- Hiền tể nói không sai, bọn hắn sinh ra ở nhà đế vương, không nhận thức được trầm tranh đấu giành thiên hạ không dễ dàng, không biết muốn giữ vững giang sơn khó khăn như thế nào, cho rằng tất cả những gì trầm cho bọn hắn là lẽ đương nhiên, cứ tiếp tục như vậy, thật sự không ổn! Trầm....xác thực không nên dung túng bọn hắn.

Hắn trầm mặc một lát, rồi thốt ra một lời kinh thiên:

- Thích khách là Tề Vương phái đến!

Đỗ Hà nghe vậy khẽ giật mình, cuối cùng cũng minh bạch, thì ra Lý Thế Dân đã có phát giác, chỉ là không biết nên xử lý như thế nào, thân là Hoàng Thượng hắn không thể ngồi yên không để ý tới, nhưng với tư cách phụ thân, Tề Vương dù sao cũng là nhi tử của hắn, quân giáo vô phương, nếu truy cứu, phụ thân như hắn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Cho nên trong lòng mê man, trong mắt thậm chí có vài phần thương cảm.

Đỗ Hà cười nói:

- Tiểu tể xác thực có một ít xích mích với Tề Vương Điện hạ, nhưng tiểu tể tin tưởng Tề Vương Điện hạ sẽ không hồ đồ như vậy, việc này có lẽ không liên quan đến hắn.

Lời này hắn đáp rất gọn gàng, khiến Lý Hữu gập xui xẻo chính là ước nguyện ban đầu của hắn, nhưng trải qua đối thoại lần này với Lý Thế Dân, tâm tư của hắn lại dao động.

Bất kể nói thế nào, Lý Thế Dân là một Hoàng Đế, đợi hấn xác thực quả thực vô cùng khó khăn, hấn không muốn nhìn thấy Lý Thế Dân khó xử, nói lời này chẳng khác gì không truy cứu trách nhiệm hình sự của Lý Hữu, mà để cho Lý Thế Dân dùng thân phận phụ thân tự xử phạt!

Trong lịch sử Lý Hữu căn bản là một cái rắm, thậm chí còn không bằng Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà cũng không để ý đến hấn, nếu chuyện này có thể mua được thể diện của Lý Thế Dân thì cũng không thiệt thòi.

- Tính toán nhỏ không phải là quân tử, không độc ác chẳng phải là trượng phu!

Lý Thế Dân lắc đầu tán thưởng, tỏ vẻ ngưỡng mộ nói:

- Đỗ tướng thật sự đã sinh ra một nhi tử tốt, nếu nhi tử của trẫm đều có phần độ lượng của hiền tế, trẫm nằm mơ cũng cười ra tiếng.

Nói xong, Lý Thế Dân cũng tiêu tán được tâm sự trong lòng. Hấn sớm đã thông qua mạng lưới tin tức đặc biệt biết được chuyện giữa Lý Hữu và Đỗ Hà, chỉ là không cách nào phán đoán người giết dây rết cuộc là Lý Thừa Càn hay là Lý Hữu, Đỗ Hà nói giúp cho Lý Thừa Càn, chắc chắn người giết dây chính là Lý Hữu, cho nên quyết định nghiêm trị Lý Hữu, mấu chốt của vấn đề ở ngoài sáng trong tối. Thân phận hiện giờ của Đỗ Hà đã không giống bình thường, là trụ cột của Đại Đường. Nếu xử lý ở ngoài sáng, cuộc đời của Lý Hữu sẽ bị phá hủy, bị bêu danh trọn đời trong sử sách, nếu xử lý chỗ tối, có thể giữ gìn một chút thể diện của Lý Hữu, mặc dù cũng sẽ tìm một lý do xử phạt, nhưng không đến mức rơi vào tình trạng bêu danh thiên cổ.

Đỗ Hà lại nghĩ rằng chuyện đến đây nên dừng, trong mấy hoàng tử, người duy nhất khiến hấn có hảo cảm là Ngô Vương Lý Khắc, Lý Khắc có phong cách của Lý Thế Dân, tầm lòng độ lượng đủ khiến người khác cảm phục.

Tâm sự xong, hai người lại tùy ý trò chuyện.

Đỗ Hà cũng thừa cơ trình bày qua tiến triển thống trị Giang Nam, Lý Thế Dân không ngừng gật đầu, tỏ vẻ tán đồng cố gắng của Đỗ Hà.

Nhưng bỗng nhiên ngữ khí thay đổi, trong mắt Lý Thế Dân mơ hồ lộ ra sát khí hỏi:

- Hiền tế, trẫm tựa hồ nghe nói, người ý định lấy thêm nương tử, có việc này không?

Đỗ Hà giật mình, nụ cười cứng ngắc, đáy lòng có chút chột dạ.

Diệt Hồng Trần

437. Chương 442: Lý Cố Choáng Váng

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 442: Lý Cố choáng váng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lần này lấy Vũ Mị Nương, Đỗ Hà không hề lo lắng về bọn người Đỗ Như Hối, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, nhân vật hấn sợ đối mặt nhất chính là vị Hoàng Đế có lòng yêu con gái cường liệt Lý Thế Dân.

Hiện giờ lại để Lý Thế Dân dùng vẻ mặt này hỏi ra vấn đề, đây thật sự không phải chuyện đầu đầu bình thường.

- A..... Chuyện này.....

Ánh mắt Đỗ Hà không ngừng quan sát Lý Thế Dân, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, cố gắng tìm ra một lý do.

Lý Thế Dân trừng mắt liếc nhìn hắn:

- Người cũng đừng ê a nữa, trẫm cũng biết, không có con nối dõi để thờ cúng tổ tiên là tội lớn, Trường Nhạc, Tuyệt Nhận gả vào Đỗ gia lâu rồi vẫn chưa có thai, vì hậu thế của Đỗ gia, tái giá cũng là chuyện đương nhiên. Trẫm thực sự không phải loại người không nói đạo lý, có thể lý giải. Nhưng tiểu tử người nghe kỹ cho trẫm, nếu như để trẫm biết được, người bạc đãi Trường Nhạc, trẫm nhất định sẽ lột da người.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân thông tình đạt lý hiếm thấy như vậy, nào dám nói cho hắn biết nguyên nhân thực sự mà nhị nữ chưa có thai.

Hai người lại tiếp tục bàn luận về một số vấn đề quân sự, kinh tế, hướng đi tương lai của Đại Đường.

Đỗ Hà cũng tùy ý giới thiệu cho hắn một số lý niệm quân sự, một số điều lệ chế độ đời sau..

Một lát sau, Lý Thế Dân đột nhiên nói:

- Mùa thu năm nay, trẫm ý định cử hành một đại điển đi săn, hiền tể thấy thế nào?

- Đại điển đi săn?

Đỗ Hà có vẻ khó hiểu.

Lý Thế Dân nói:

- Năm đó trẫm ở trên ngựa lấy được thiên hạ, hôm nay xuống ngựa trị vì thiên hạ đã hơn mười ba năm, phát hiện trong số nhi tử, những người thành thạo cung mã có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hậu nhân danh môn của những người theo trẫm chinh chiến thiên hạ năm đó cũng phần lớn bỏ võ tập văn. Những người dưới trướng trẫm năm đó như Ủy Trì Kính Đức, Đoan Chí Huyền, Lưu Hoảng Cơ, Khuất Đột Thông, Sài Thiệu, Trương Tôn Thuận Đức, Trương Lượng, Trương Công Cẩn, Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh....đều là những hổ tướng, có thể một chọi một trăm. Mặc dù hiện giờ Đại Đường ta cường thịnh hơn rất nhiều so với trước kia, nhưng trẫm phát hiện những Đại tướng còn lại trong triều có thể phát huy uy dũng lại chỉ còn một nửa, trong đó còn bao gồm những lão tướng như Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Ủy Trì Kính Đức, tình hình này khiến trẫm cảm thấy rất lo lắng.

Trẫm cảm thấy cần phải cử hành một đại hội đi săn long trọng, để cho tất cả mọi người biết rõ trẫm chẳng những coi trọng văn hoá giáo dục, vũ lược cũng chưa từng buông tha, dùng cái này khích lệ, làn gió thượng võ trên triều đình.

Đỗ Hà minh bạch cảm thụ của Lý Thế Dân, đây thật ra là chuyện thời đại nào cũng gặp phải, vương triều hưng suy, thường thường cũng vì cái này phát sinh. Bởi vì thiên hạ đại loạn, chư hầu khắp nơi muốn nhất thống thiên hạ, trở thành bá chủ thiên hạ, như vậy cần những vị tướng dũng mãnh, vì bọn họ chinh chiến thiên hạ. Dưới thế cục này, một gã Đại tướng ưu tú đặc biệt quan trọng. Cho nên mới có câu ngàn ngựa ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu.

Nhưng nếu thiên hạ thái bình, tất cả mọi chuyện đều sẽ thay đổi.

Một gã chiến tướng đã từng phong vân một cõi, chỉ có thể nhàn rỗi ở nhà, không có việc gì, nguyên một đám hậu nhân của tướng môn, bởi vì không có địch để đánh, chỉ có thể dựa vào công tích của phụ thân lần lộn lấy một chức quan nhàn tản trong triều, bởi vì không lập được công trạng gì nên rất khó lên chức.

Tướng tượng xem, hậu nhân của danh tướng còn như thế, vậy những người vô danh, không có bất kỳ thân phận địa vị nào giống như Tiết Nhân Quý muốn kiếm một chức quan là chuyện khó khăn như thế nào, kể từ đó người nguyện ý tòng quân càng ngày càng ít, quan văn trong triều ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy sẽ dẫn đến trong triều không còn chiến tướng.

Đỗ Hà thàn than: Lý Thế Dân quả nhiên không hổ là minh quân một đời, kiến thức trác tuyệt đã ý thức được, lực lượng tướng lãnh kế tục của Đường triều chưa đủ. Hiện giờ quân sự của Đại Đường là vô địch thiên hạ, nhưng sau hai ba mươi năm nữa, người có thể dựa vào đã vô cùng ít ỏi.

Cũng bởi vì lực lượng tướng lĩnh kế tục chưa đủ, thời kỳ Lý Trữ, Đại Đường đã xuất hiện địch nhân có thể khiêu chiến với đế quốc, mấy đời sau đó càng như vậy.

Trong mắt Đỗ Hà bốc cháy ý chí chiến đấu hùng hực, có lẽ khoảng ba mươi năm sau, Đường triều sẽ giống như trong lịch sử, lực lượng quân sự dần dần lui bước, nhưng còn mình thì sao?

Sự hiện hữu của mình là dị thuật, những dị tộc khác sẽ phát triển như thế nào?

Nếu mình đã ở đây, lẽ nào còn phải lo lắng những chuyện này xảy ra?

Nằm mơ đi!

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn ánh mắt Đỗ Hà, tức cười nói:

- Tiểu tử ngươi có nghe trẫm nói gì không, đang nghĩ gì vậy?

- Khục!

Đỗ Hà thu hồi tâm tư, ho khan cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân nhìn xa trông rộng, tiểu tể quả thật rất bội phục. Nhưng nhạc phụ đại nhân yên tâm, còn có tiểu tể ở đây, chỉ cần có tiểu tể, đảm bảo những kẻ có lá gan xúc phạm Đại Đường ta sẽ bị vặt sạch lông.

Lý Thế Dân cười ha ha, cũng không đáp lời, trong mắt đầy sự vui vẻ, văn Đỗ Hà có tiềm lực của Ngụy Chính, Phòng Đỗ, võ có tiềm năng của Lý Tĩnh, chính là nhân tài ưu tú nhất hẳn ý định bồi dưỡng cho đời sau.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Nhưng tiểu tể cũng hiểu, đại hội đi săn này rất đáng tổ chức, nó vừa có thể biểu thị tâm tình trọng võ của Bộ Hạ, cũng có thể nghỉ ngơi một chút, kết hợp lao động nhàn hạ, cả ngày nhốt mình trong hoàng cung cũng sắp chết vì buồn bực rồi.

Lý Thế Dân lắc đầu cười khỏ:

- Lời này của ngươi nếu để Ngụy ái khanh nghe được, chắc chắn sẽ tấu chương cáo trạng ngươi, nói ngươi xúi giục trẫm không để ý chính nghiệp!

Đỗ Hà nhún vai nói:

- Tấu thì tấu, tên gia hỏa đó là kẻ ngoan cố, tính tình giống như hòn đá, tức giận với hẳn đúng là tự rước bực mình vào người.

Lý Thế Dân hiểu ý mỉm cười:

- Điểm ấy trẫm có đồng cảm. Tốt rồi, việc này cứ quyết định như vậy, đến lúc đó ngươi cũng cùng đi, trẫm muốn cùng ngươi so tài cưỡi ngựa bắn cung, xem xem trẫm có còn sự anh dũng năm đó không!

Lý Thế Dân tùy ý mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lộ ra khí tức âm lãnh, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo vài phần khinh thường, cảm giác này giống như mèo bắt được chuột, không vội ăn, mà muốn chơi đùa một lát.

Nghĩ như vậy, Lý Thế Dân nhìn như lơ đãng nói:

- Đúng rồi, hiền tể, trẫm còn có một vấn đề hỏi ngươi Ngươi nói nên xử lý với Dị tộc như thế nào.

Đỗ Hà không biết vì sao Lý Thế Dân lại hỏi mình như vậy, nhưng kết hợp kinh nghiệm lịch sử trong đầu đáp:

- Xử lý đối với Dị tộc, trăm ngàn năm qua không có gì ngoài hai đáp án: Đồng hóa và diệt tộc.

Diệt tộc, tiểu tể cho rằng không thể làm, nếu vọng động tạo ra giết chóc sẽ chỉ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, không cách nào thay đổi bản chất. Cho nên chỉ có thể thực hiện đồng hóa....

Lý Thế Dân nói:

- Vậy đối với những người không muốn tiếp nhận đồng hóa, rắp tâm hại người thì sao?

Đỗ Hà lạnh lùng cười nói:

- Loại người này có bao nhiêu, giết bấy nhiêu, tuyệt đối không thể nương tay!

Lý Thế Dân mỉm cười, không thấy bất ngờ, cũng không trả lời.

Nhưng Đỗ Hà lại khẽ giật mình, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ chuyện này có quan hệ đến Dị tộc ?

Trong lòng hần hoai nghi, nhưng cũng không lên tiếng hỏi, rời khỏi hoàng cung.

Đỗ Hà rời khỏi hoàng cung không lâu, Lý Cố vừa vặn nhận được tin tức ám sát Đỗ Hà thất bại.

Hoàng Trí vốn không muốn để cho Lý Cố biết rõ chuyện ám sát lần này, nhưng Lý Cố đã bị lửa giận lu mờ tâm trí. Thân là hoàng tử, hần từ nhỏ đã nhận được đãi ngộ hơn người, khi những người khác phải phấn đấu vì địa vị, hần lại không cần tốn nhiều sức có thể đạt được vương vị, trở thành vương gia dưới một người trên vạn người, hần muốn gì có đó, tạo thành tính cách vô cùng kiêu căng, Duy Ngã Độc Tôn.

Hần không chịu được sự ngỗ nghịch của bất cứ kẻ nào, nhưng “sỉ nhục” nhận được ở Vũ gia hôm nay đối với hần như một cơn ác mộng, trong đầu nghĩ đến tình cảnh Đỗ Hà và Vũ Mị Nương thân mật bên nhau, lòng đố kỵ như lửa ắt lý trí, thế nhất định phải làm cho bọn người Đỗ Hà, Vũ Mị Nương phải trả giá.

Lần này quay về Tề Vương phủ, lập tức chuẩn bị báo thù rửa hận, Hoàng Trí vừa đến Tề Vương phủ, đã bị Lý Cố ép buộc lập tức động thủ ám sát Đỗ Hà.

Hoàng Trí bị ép bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện ám sát thất bại nói cho Lý Cố.

Lý Cố nghe vậy lửa giận càng lớn, rít gào nói:

- Phế vật, thật sự là một đám phế vật, cô vương không tin một vương gia như ta không đấu lại được một tên Đỗ Hà nhỏ bé.

Sắc mặt Hoàng Trí vô cùng khó coi, Lý Cố gọi đám người thích khách là phế vật, chẳng khác nào chửi thẳng vào mặt hần, hần cố nén giận dữ nói:

- Tề Vương Điện hạ, người ta phải đi ám sát chính là tâm phúc ngoại công người để lại năm đó, bọn họ đều là nhân tài có kinh nghiệm sa trường, bọn họ không làm gì được Đỗ Hà, những người khác làm sao có thể thành công....

Ngay khi Lý Cố đang kinh ngạc, ngoài phòng liền truyền đến thanh âm thánh chỉ đến.

Bọn người Lý Cố, Hoàng Trí bước lên phía trước tiếp chỉ.

Nghe xong Thái giám truyền chỉ đọc xong thánh chỉ, Lý Cố choáng váng, ngất đi luôn.

Diệt Hồng Trần

438. Chương 443: Bi Kịch Nhị Vũ

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 443: Bi kịch nhị Vũ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thánh chỉ của Lý Thế Dân rất đơn giản, chỉ vạch rõ tội trạng Lý Cố giả bệnh ở lại Trường An mấy tháng qua.

Trong thánh chỉ, Lý Thế Dân chỉ trích Lý Cỗ là kẻ bất tài, vô hại, làm hại dân chúng, lại hủy bỏ danh hiệu Tề Vương của Lý Cỗ, sửa phong làm Nam Bình Vương, không thể ở lại Trường An, lập tức tiến về đất phong.

Vào thời kỳ Hán Tấn trước kia, một chữ Vương hay hai chữ Vương đều không có gì khác biệt, như Hoài Nam Vương và Lương Vương đều giống nhau, tất cả đều là dùng tên của đất phong.

Nhưng đến thời kỳ Tùy Đường, một chữ Vương, hai chữ Vương lại có ý nghĩa thực tế khác nhau, một chữ là Thân Vương, hai chữ thì kém hơn một bậc là Quận Vương.

Bình thường hoàng tử là Thân Vương, còn tông tộc Hoàng thất là Quận Vương, Lý Thế Dân sửa Tề Vương Lý Cỗ thành Nam Bình vương, đã đem hần từ Thân Vương sửa thành Quận Vương, còn Nam Bình là vùng phía cực nam của Đại Đường, ở đó hoàn cảnh ác liệt, là nơi kẻ tù tội lưu vong.

Ý nghĩa của thánh chỉ này rất hiển nhiên là giáng chức Lý Cỗ xuống Quận Vương, để cho hần đến vùng đất phía nam xa xôi làm Quận Vương.

Hoàng Trí vô lực tê liệt ngã xuống mặt đất, tội giả bệnh rất khó trọng phạt, tuyệt đối không thể bị trừng phạt nghiêm khắc như vậy, giải thích duy nhất chỉ có một, đó là chuyện ám sát đã bại lộ.

Bởi vì Lý Thế Dân coi trọng tình phụ tử, không có công bố chi tiết.

Hôm sau việc này đã huyền náo toàn bộ Trường An, dân chúng biết được đều vỗ tay khen Lý Thế Dân là một quân vương có nhân tâm, chỉ có một số người có tâm tư cơ cảnh mới có thể phát giác bên trong có chuyện mờ ám.

Đỗ Hà nghe thấy tin tức này cũng cảm thấy bất ngờ, hần sớm biết với tính cách của Lý Thế Dân, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha Lý Cỗ, nhưng không ngờ hần lại xuống tay mạnh mẽ như vậy, trực tiếp phế bỏ thân phận Thân Vương của Lý Cỗ, còn giáng chức hần Nam Bình, làm Quận Vương một nơi nghèo khổ.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận cũng hiểu được Lý Thế Dân xử phạt như thế là hợp tình hợp lý, Lý Cỗ lần này phạm sai lầm thật sự quá lớn, ám sát mình còn chưa nói, còn giá họa cho Thái tử, nếu chuyện lan truyền ra ngoài nhất định sẽ tạo ra náo động cực lớn.

Cả đời này của Lý Cỗ cũng không thoát khỏi được tội danh vì một nữ nhân mà ám sát trọng thần trong triều, còn giá họa tội danh cho huynh đệ, khiến đời sau chửi bới cả đời.

Không vạch trần hần đã là tha thứ lớn nhất đối với Lý Cỗ, nếu như dung túng bao che, Lý Thế Dân cũng không còn là Lý Thế Dân nữa rồi.

Dù sao Lý Thế Dân vốn là một Hoàng Đế sau đó mới là một phụ thân.

Việc này truyền ra còn có ích lợi cực lớn, những hoàng tử kiêu ngạo, không có người nào không khiếp hãi.

Kết cục của Lý Cỗ xác thực như một tấm gương. Mặc dù bọn họ không biết nguyên do thật sự Lý Cỗ bị giáng chức, nhưng qua đó bọn họ ý thức được vương tử phạm pháp cũng như thứ dân, nếu bỏ qua những sai lầm nhỏ bé, bọn họ cũng sẽ có kết cục giống như Lý Cỗ.

Sau khi nhìn thấy tấm gương này, nguyên một đám hoàng tử khó có thể huấn giáo bỗng nhiên nhu thuận hiếm thấy, không còn cố tình làm càn giống như trước nữa.

Điểm này, ngay cả Lý Thế Dân cũng thấy bất ngờ, cũng thường thường tự giễu, không biết là phúc hay là họa.

Vũ Mị Nương xuất thân không bằng Trường Nhạc, Lý Tuyệt Nhạn, nhưng Đỗ Hà cũng không có ý định khiến vị hồng nhan tri kỷ nhiều lần giúp đỡ mình thua thiệt, yêu cầu tiến hành đầy đủ tất cả quy trình cưới hỏi. Mặc dù quy mô không thể vượt qua công chúa, quận chúa xuất giá nhưng tuyệt đối cũng không tầm thường.

Chuyện khiến Đỗ Hà duy nhất phiền muộn là thủ tục cưới hỏi phải tiến hành đầy đủ, không được thiếu bước nào.

Đỗ Hà ghét nhất loại chuyện phức tạp, toàn bộ giao cho Chương thị xử lý, dù sao lão nhân gia cũng nhàn rồi, khiến Chương thị vô cùng cao hứng, cũng chuẩn bị chu đáo cho hôn lễ của ái tử.

Trước khi hôn kỳ chưa tới, công việc trọng tâm của Đỗ Hà vẫn là chinh lý Giang Nam.

Có lẽ năm nay là năm may mắn của Đỗ Hà, chuyện tốt liên tiếp truyền đến.

Trước tiên là thuyền biển thành công, khởi hành một chuyến đến Long Môn, chẳng những phát hiện ra vị thuyền trưởng ưu tú Triệu Hồi Tài, còn thuận tiện mời tới đệ nhất danh tướng tương lai Đại Đường là Tiết Nhân Quý, sau khi trở lại Trường An, la bàn được chế tạo thành công, sau đó hôn sự với Vũ Mị Nương cũng được quyết định.

Hôm nay hẳn lại nhận được lá thư của Lưu Nhân Quý. Lưu Nhân Quý được Lý Thế Dân trọng dụng, đã là Thứ Sử một châu, toàn quyền phụ trách khai phát Giang Nam, tựa hồ tất cả gánh nặng đều rơi lên người hắn. Nhưng tên gia hỏa này cầm tinh con trâu, càng khó cày, hắn càng cày có lực, xử lý thành thạo tất cả mọi chuyện trong tay, khiến bách tính Giang Nam vô cùng ngợi khen.

Hắn từng là phụ tá đắc lực dưới trướng Đỗ Hà, có một tín nhiệm mù quáng đối với Đỗ Hà, nghe nói Đỗ Hà cần một chiếc thuyền đi về phía đảo không người ở đông nam lấy một thứ liên quan đến tương lai Đại Đường, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp tìm được một thương gia địa phương, bọn hắn dùng chiếc thuyền hàng mượn được đến hòn đảo nhỏ không biết tên, mang tất cả số khoai lang trên đảo đem đi.

Ở đại lục Châu Mỹ, người Anh-diêng phần lớn dùng khoai lang làm lương thực, trồng khoai lang cũng rất nhiều.

Người Anh-diêng đồng hành với Triệu Hồi Tài là tay thiện nghệ gieo trồng khoai lang, dưới sự trợ giúp của Lưu Nhân Quý, bọn họ đã tìm được một mảnh ruộng tốt, gieo khoai lang xuống, trải qua một thời gian ngắn, khoai lang đã bắt đầu nảy mầm, kết hoa.

Mọi người đều biết, củ khoai lang giống như cây xương rồng cảnh, cây tiên nhân cầu, chỉ cần đưa cắm bọn chúng trên mặt đất, cho dù không có rễ cũng có thể sống. Lần này khoai lang ra hoa, ý nghĩa khoai lang đã cấy ghép thành công, còn lại chỉ chờ nó ra củ.

Đây là một tin tức rất đáng mừng, Đỗ Hà lập tức hồi âm, kêu Triệu Hồi Tài trông coi khoai lang cẩn thận, đợi mệnh lệnh của mình, đồng thời cũng kêu Lưu Nhân Quý mau chóng kiến tạo thành công bến cảng Thượng Hải.

Bởi vì Triệu Hồi Tài phải bận tâm chuyện trồng khoai lang ở Giang Nam, cho nên Đỗ Hà quyết định chờ sau khi đội thuyền chuẩn bị xong, cùng nhau tiến về Giang Nam huấn luyện, như vậy Triệu Hồi Tài có thể phân thân chiếu cố cho cả hai chuyện. Bến cảng Thượng Hải chính là trạm khởi hành của chuyến đi biển dài ngày này.

Mặc dù có chút hà khắc, nhưng Đỗ Hà tin tưởng với tài hoa của Lưu Nhân Quý, nhất định có thể khắc phục rất tốt, thậm chí còn làm tốt nhất.

Đại khai phát Giang Nam được tiến hành theo từng bước.

.....

Một tháng trôi qua, hiện giờ Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đã trở thành chó nhà có tang, vẻ mặt cau bần, lén lút trốn ở góc tường, như kẻ trộm không ngừng vờn cổ, nhìn trái nhìn phải, có người thấy bọn hắn đáng thương, thỉnh thoảng thương cho mấy đồng, cuộc sống bần thủ như một tên ăn mày.

Cái gọi là nhân quả báo ứng, quả thật không sai.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng gieo giống gì phải gặt quả ấy.

Lý Cố là người như thế nào chứ?

Hắn cũng phế vật như nhị Vũ, nếu không phải muốn có được chỗ hữu dụng để lấy được Vũ Mị Nương thì cũng đâu để ý tới hai người?

Hôm đó sau khi từ Vũ phủ trở về, trước khi Lý Cố còn chưa bị phế bỏ, đã kêu người vớt hai bọn họ như người ta vớt một đồng rác ra một góc hẻo lánh ở cửa sau Tề Vương phủ.

Nhị Vũ trúng thất hoa liệt tán, miệng không thể nói, thân thể không thể động đậy, nhưng lý trí vẫn còn tỉnh táo, hai người đều biết mình bị đuổi ra khỏi cửa. Cái này cũng chưa xem là thảm lắm, bọn hắn còn thiếu sòng bài Bách Thắng năm ngàn lượng bạc.

Thường Bách Vạn đã thu hồi khuôn mặt tươi cười, ra mặt công khai đòi nợ.

Nhị Vũ làm gì có năng lực trả tiền, vốn định trốn về Lợi Châu, dựa vào tất cả số tài sản còn sót lại của phụ thân, tạm sống qua ngày.

Nhưng Thường Bách Vạn làm sao để hai con dê béo chạy đến miệng chạy mất, phái tay chân canh giữ ở tất cả cửa thành, đợi nhị Vũ chui đầu vô lưới. Nhị Vũ bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể lẩn trốn trên đường, dựa vào những thứ quý đáng giá trên người sống qua ngày.

Vũ Nguyên Sáng nói với Vũ Nguyên Khánh:

- Đại ca, người nói chúng ta phải làm gì bây giờ? Nếu không, đi tìm Dương thị đi! Nói thế nào, bọn họ cũng có thể cho chúng ta cơm ăn....

Vũ Nguyên Khánh hung dữ nói:

- Người nói gì vậy, Vũ Chiêu là người thế nào, chúng ta còn chưa biết sao. Cho dù chúng ta chết đói, nha đầu đó cũng sẽ không nhú mày. Huống chi, đám vương bát đần kia có thể chắn cửa thành, không cho chúng ta ra khỏi thành, nhất định sẽ trông coi Vũ gia, chờ chúng ta xuất hiện. Ngoại trừ nghĩ cách ra khỏi thành, không còn cách nào khác. Chúng ta còn nhiều đường đi, cứ tin tưởng đại ca, đại ca nhất định mang người xông qua cửa ải này, quay trở lại Lợi Châu hưởng phúc.....

Hắn còn chưa nói xong, ba tên đại hán đã chắn trước người, một người trong đó nhe răng cười nói:

- Người nói rất hay, để ta nói cho các người biết, con đường của các người....

Hắn đá một cước, hung hăng đá bay Vũ Nguyên Khánh ra ngoài, sau đó dẫm Vũ Nguyên Sáng dưới chân nói:

- Các người đi với ta, gặp Thường Tứ gia, đây mới là con đường duy nhất của các người.

Hắn nói xong, áp giải nhị Vũ về sòng bài Bách Thắng.

Thường Bách Vạn vẫn giữ dáng vẻ khẩu phật tâm xà như trước, cười nói:

- Hai vị hiền chất, lão phu xem các người là con của cố nhân, tìm mọi cách trông nom, các người lại muốn quỵt nợ bỏ trốn, thật là khiến lão phu quá đau lòng....

Vũ Nguyên Khánh cắn răng nhếch miệng nói:

- Thúc phụ hiểu lầm rồi, tiểu chất chỉ định quay trở lại Lợi Châu lấy tiền trả thúc phụ, cũng không có ý tứ chạy trốn.....

Thường Bách Vạn thu hồi dáng vẻ tươi cười, lạnh giọng nói:

- Xem ra hai người các người quá xem thường ta rồi, Thường Tứ gia ta dễ bị lừa gạt vậy sao? Các người thiếu nợ hai vạn lượng bạc, ở Lợi Châu các người có đủ tiền trả sao....

Vũ Nguyên Khánh hoảng sợ nói:

- Rõ ràng là năm ngàn lượng, tại sao lại trở thành hai vạn lượng rồi.....

Thường Bách Vạn cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ không tính tiền lãi sao? Tính cả vốn lẫn lãi, tính cho các người hai vạn lượng đã là quá nhân từ rồi. Dựa theo quy củ của sòng bài, nếu khách không trả nổi tiền sẽ chặt một cánh tay của người đó, các người thiếu nợ số tiền khổng lồ như vậy, có lẽ phải bầm cửa....

Hắn còn chưa dứt lời, nhị Vũ đã té ngã xuống đất, không ngừng cầu khẩn.

Thường Bách Vạn lấy từ trong lòng ra một bản hiệp nghị, nhét vào trước mặt của bọn hắc cưỡi nói:

- Chỉ cần các người ký tên đồng ý vào tờ hiệp nghị này, ta có thể cân nhắc xóa hết nợ nần cho các người.

Nhị Vũ tập trung nhìn vào, đó là bản hiệp nghị chuyển giao hiệu buôn Vũ gia.

Diệt Hồng Trần

439. Chương 444: Lão Hồ Ly Giống Như Phật Di Lặc

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 444: Lão hồ ly giống như Phật Di Lặc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hoàng cung Hoàng Văn quán

Đỗ Hà tươi cười tiến vào bên trong.

Học sĩ phụ trách Hoàng Văn quán Vu Văn Hiến cười bắt chuyện nói:

- Đỗ đại nhân, lâu rồi không thấy tới.

Đỗ Hà thông dong cười nói:

- Gần nửa tháng rồi, gần đây công việc ở Giang Nam thật sự quá bận rộn, cho nên hôm nay mới tranh thủ được một ít thời gian, vừa vặn mấy hôm trước, khi đọc “Sử ký”, đọc được thời kỳ Xuân Thu Chiến quốc trăm nhà đua tiếng, cảm thấy vô cùng hứng thú với hào khí văn hóa khi đó, chỉ tiếc, Thủy Hoàng Đế dùng một mối lửa đốt đi sạch sẽ, sách cổ lưu truyền tới nay có thể đếm được trên đầu ngón tay, sau đó lại chịu ảnh hưởng độc tôn học thuật nho gia của Vũ Đế, đã ít lại còn ít hơn, Vu học sĩ có biết ở Hoàng Văn quán còn sót lại thư tịch gì không?

Vu Văn Hiến là nhi tử của Vu Chí Ninh một trong mười tám Học sĩ năm đó, hẳn dựa vào tài hoa xuất sắc, thừa kế nghiệp cha, soạn lệnh luật cho triều đình, tu lễ điển, biên sử chí, trông giữ Hoàng Văn quán, mỗi lần Đỗ Hà tới đây, hai người đều trò chuyện mấy câu.

Đường triều là thời đại tương đối cởi mở, mặc dù văn hóa vẫn dùng nho học chủ đạo, nhưng cũng không bài xích những học thuyết khác, nghe Đỗ Hà nhắc đến học thuật nho gia độc tôn, Vu Văn Hiến cũng không thấy e ngại, ngược lại đồng ý nói:

- Thủy Hoàng Đế xác thực có công bình định thiên hạ, nhưng đốt hết kết tinh của tiền bối những thời đại trước cũng thật sự đáng tiếc. Nhưng trên đời có một số người không muốn nhìn thấy văn hóa còn sót lại của tiền bối biến mất, có giấu một số thư tịch quý đi, vẫn có một ít truyền lưu đời sau. Trên lầu ba, góc trên cùng bên phải của giá sách có một số bản lẻ trước kia còn sót lại. Ta nghĩ Đỗ đại nhân có lẽ sẽ có hứng thú. Nhưng phải cẩn thận, tất cả đều là bản đơn lẻ, nếu làm hư sẽ rất đáng tiếc.

- Đa tạ.

Đỗ Hà cảm tạ, bước lên lầu trên của Hoàng Văn quán. Hắn sớm biết rõ những sách cổ còn sót lại của thời kỳ Tiền Tần được lưu giữ trong lầu ba, hẳn hỏi như thế chỉ là lấy cớ lên lầu ba mà thôi.

Lên lầu ba, Đỗ Hà quay người vào chỗ cửa sổ, kêu một tiếng.

Lệ ảnh hiện lên, Công Tôn Dạ Nguyệt theo cửa sổ phiêu nhiên nhảy xuống, nàng ở trên nóc nhà, sớm đã nhìn thấy Đỗ Hà đi vào Hoàng Văn quán, chỉ là đợi hồi lâu, mới nghe thấy hắn thông báo.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta nói chuyện với Vu Văn Hiên mấy câu.

Công Tôn Dạ Nguyệt nhìn Đỗ Hà, muốn nói gì đó nhưng lại thôi:

- Thứ ta cần...người có mang đến không?

Một mình lẻ loi trơ trọi trốn ở nóc nhà, thật sự vô cùng nhàm chán, sau khi Đỗ Hà từ Long Môn trở về, chờ đợi hồi lâu, sau khi xác nhận an toàn, mới mang đồ ăn đến cho nàng, trên đường đi ngang qua một tiệm bán sách, có bán những cuốn tiểu thuyết đang truyền lưu hiện nay, tâm huyết dâng trào mới mua cho nàng một cuốn để nàng giải buồn.

Nào ngờ Công Tôn Dạ Nguyệt rất thích thú, lần nào cũng lải nhải, kêu hắn mang thêm sách đến.

Nhưng lần này Đỗ Hà không mang theo sách, cũng không mang theo đồ ăn.

- Không mang.

Đỗ Hà thấy Công Tôn Dạ Nguyệt có vẻ kinh ngạc nói:

- Hơn mấy tháng trôi qua rồi, trong mắt thế nhân, khả năng người ở trong hoàng cung là cực kỳ nhỏ bé, thủ vệ hoàng cung đã khôi phục canh giữ như trước đây, người cũng đã nắm giữ được tiêu chuẩn nhất định của cánh lượn, tối nay là thời điểm người rời khỏi hoàng cung, chúc mừng người, thời gian khó khăn nhất đã qua, người có thể tự do.

- A....

Công Tôn Dạ Nguyệt khẽ kêu lên một tiếng, sắc mặt có vẻ hưng phấn, cũng có chút phức tạp, có thể rời khỏi nơi giống như ***g giam này thật sự là đáng vui mừng, nhưng hiện giờ hồi tưởng lại những ngày đã qua, nàng lại có chút lưu luyến.

Đỗ Hà thấy nàng ngơ ngác, trêu ghẹo nói:

- Không phải người vui quá nên đỡ người, hay là không nở rời đi.

- Ai..... Ai không nở rời đi chứ?

Công Tôn Dạ Nguyệt giống như chú mèo nhỏ bị chọc giận, khấn trương nhảy dựng lên, xấu hổ nói:

- Người mới..... Ô ô....

Nàng còn chưa hét lên, đã bị Đỗ Hà bịt miệng.

- Đây, đây, đây....

Đỗ Hà sợ tới mức vội vàng bịt miệng nàng nói:

- Bà cô của tôi ơi, đây không phải là nơi người phát giận, vạn nhất bị phát hiện thì chúng ta tiêu đời.

Công Tôn Dạ Nguyệt trừng mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt ý bảo hắn lấy tay ra.

Đỗ Hà thu tay về, lắng nghe động tĩnh bốn phía, thấy không có gì dị thường, mới nhẹ nhàng thở ra.

Công Tôn Dạ Nguyệt phẫn hận nói:

- Còn không phải người làm hại, nói lung tung.

Đỗ Hà đầu hàng nói:

- Được rồi, xem như lỗi của ta, dù sao sau hôm nay, cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại. Đến lúc đó, người có muốn nghe giọng ta cũng không được nghe.

Công Tôn Dạ Nguyệt khẽ chấn động, cúi đầu nói:

- Ai muốn nghe, người không thể nói những lời thanh tịnh hơn sao.

- Được rồi, không nói nữa.

Đỗ Hà đưa một trang giấy cho nàng nói:

- Đây là một tấm bản đồ địa hình đơn giản, bên trên có ghi lại lộ tuyến từ nơi này đến vườn Phù Dung, rạng sáng tối nay, người chỉ cần bay về hướng đông là được, ta sẽ an bài người đốt đuốc chỉ đường cho người, từ nay về sau tất cả mọi chuyện đều nghe theo bọn họ phân phó, ta sớm đã bố trí xong tất cả, hơn nữa còn chuẩn bị mặt nạ dịch dung cho người, đảm bảo người có thể bình an vô sự rời khỏi Trường An. Sau khi rời khỏi Trường An, trong thời gian ngắn cũng đừng trở về, danh khí của người ở đây quá lớn, không ít quan viên đều từng thấy người, đợi một thời gian nữa yên ắng rồi hãy tính.

Công Tôn Dạ Nguyệt nhận mảnh giấy, nhưng không lên tiếng.

Đỗ Hà cười nói:

- Ta đi trước đây, sau này còn gặp lại.

- Đợi một lát...

Ngay khi hần quay người rời đi, Công Tôn Dạ Nguyệt bỗng nhiên kêu ra tiếng, há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói khẽ:

- Cảm tạ.

Đỗ Hà làm một thủ thế không cần khách khí, mỉm cười rời đi.

Công Tôn Dạ Nguyệt trầm mặc hồi lâu, mới thở dài, về tới nóc nhà, nhìn theo thân ảnh Đỗ Hà đi xa, lại thở dài.

Triệu Quốc Công phủ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghỉ tay, vặn eo bẻ cổ, giãy dụa thân hình mập mạp, một năm không bước chân ra khỏi nhà, Trưởng Tôn Vô Kỵ trắng hơn nhiều, thân thể cũng mập ra.

Hần vốn chỉ hơi mập, nhưng hiện giờ đã rất đầy đà, dáng vẻ càng lúc càng giống Phật Di Lặc, khuôn mặt đôn hậu trung thực, nụ cười hiền lành hòa ái, khi cười lộ lên con mắt híp lại thành một đường nhỏ, cộng thêm cái bụng mập như, hiển nhiên đúng là Phật Di Lặc tái thế.

Kỳ hạn ba năm đã trôi qua một năm rưỡi, trong một năm rưỡi này, Trưởng Tôn Vô Kỵ đã làm được rất nhiều chuyện.

Hần không phải loại người dễ chịu thua, lại càng không phải loại người dễ từ bỏ.

Bại chiến một năm rưỡi trước, hần thua rất tâm phục khẩu phục, nhưng chính vì tâm phục khẩu phục, lại khiến hần đánh giá Đỗ Hà rất cao.

Trong thời gian một năm rưỡi này, hần bỏ qua tất cả mọi chuyện trong triều, vụng trộm tích lũy nhân mạch tiền tài, chiêu mộ các loại nhân tài, thu làm trợ thủ.

Với thủ đoạn cao minh, trong một năm rưỡi này, hần giống như Mạnh Thường quân, tụ tập trong tay rất nhiều nhân tài, có cả loại trộm gà bắt chó, cũng có dũng sĩ trung trinh, càng có loại âm hiểm tàn nhẫn.

Thực lực trong triều, bởi vì thời gian dài không tiếp xúc mà có chỗ yếu bớt, nhưng lực lượng trong tay xác thực tăng lên rất nhiều.

Trưởng Tôn Vô Kỵ biết rất rõ, hiện giờ Đỗ Hà đã là cánh chim cứng cáp, địa vị của hần trong triều có thể nói tiến triển cực nhanh, không còn giống trước kia. Chỉ cần Giang Nam khai phát thành công, thực quyền nắm giữ Đỗ Hà sẽ không còn thua kém bất cứ người nào.

- Không biết kế hoạch của Thường Bách Vạn tiến hành thế nào rồi?

Trưởng Tôn Vô Kỵ không ngừng gõ tay lên mặt bàn, đầu óc xoay chuyển.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghĩ đến quan hệ giữa Vũ gia và Đỗ Hà, lắc đầu cười khổ:

- Trưởng Tôn Vô Kỵ ta sống hơn phân nửa cuộc đời, mỗi lần nhớ tới Đỗ Hà trong lòng lúc nào cũng cảm thấy lo sợ, thật là tức cười.

- Thúc phụ.

Lúc này Trưởng Tôn Thuyên đi vào thư phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Người tới vừa vặn, nói cho thúc phụ biết, tiểu tử Đỗ Hà gần đây có cử động lạ thường gì không?

Trưởng Tôn Thuyên nói:

- Không có gì, phần lớn là ở Thượng thư tỉnh xử lý chuyện Giang Nam khai phát, không có gì dị thường. Nói ra, tiểu tử này thật đúng điểm phúc, cưới được Trưởng Nhạc công chúa, Tuyết Nhận quận chúa, hôm nay lại muốn lấy Vũ Mị Nương, đều là những mỹ nhân hiếm có.

- Cái gì? Lấy Vũ Mị Nương?

Trưởng Tôn Vô Kỵ động dung, đứng dậy, ý thức được nguy cơ, thần sắc kịch biến.

Diệt Hồng Trần

440. Chương 445: Quan Tâm Sẽ Bị Loạn, Mị Nương Há Là Người Dễ Dàng Lấn Hiếp

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 445: Quan tâm sẽ bị loạn, Mị Nương há là người dễ dàng lấn hiếp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe được lời này, trong lòng mãnh liệt bất an.

Vũ Mị Nương là nữ kinh thương, cho dù Đỗ Hà muốn cũng không thể lấy được nàng. Mặc dù Đỗ Hà có cương quyết phải cưới, cửa ải của Đỗ Như Hối cũng không qua được. Trừ phi trong chuyện này còn có vấn đề khác, hoặc Vũ Mị Nương căn bản không phải người kinh thương.

Nếu là như vậy Thường Bách Vạn chẳng những không thể cướp được của cải của Vũ gia, ngược lại còn bị bại lộ dụng tâm của chính mình.

- Nhanh nhanh nhanh!

Hắn liền tiếp kêu ra ba chữ “nhanh”, trầm giọng nói:

- Thuyên nhi, người lập tức đi tới Bách Thắng đồ phường, lệnh cho Thường Bách Vạn đình chỉ hết tất cả hành động đối với Vũ gia, mặt khác tra xét xem Vũ Mị Nương rốt cục có phải là người kinh thương hay không!

Ngay khi Trưởng Tôn Vô Kỵ cho Trưởng Tôn Thuyên đi tìm Thường Bách Vạn, Đỗ Hà đã nhận được tin tức Phòng Di Ái đến tìm mình.

Hắn bỏ xuống công việc trong tay, rời khỏi phòng, hướng bên ngoài Thượng Thư Tỉnh đi ra.

Thượng Thư Tỉnh là cơ cấu trọng yếu mấu chốt nhất của Đại Đường, quyền chưởng lục bộ, người không phận sự không được đi vào. Đừng nói là Phòng Di Ái, cho dù là vị tể tướng như Ngụy Chính nếu không được thông truyền cũng không thể tùy ý tiến vào.

Đi ra bên ngoài Thượng Thư Tỉnh, Đỗ Hà thấy Phòng Di Ái đang nắm cương ngựa liên tục đi qua đi lại, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, tựa hồ đang có việc gấp gáp gì đó, hắn liền bước lên phía trước kêu một tiếng:

- Di Ái!

Phòng Di Ái nghe được tiếng gọi của hắn, trên mặt liền vui vẻ vội vàng chạy tới nói:

- Lão đại, không biết có phải do ta quá lo lắng hay không, nhưng cảm giác được ta phải nói cho người biết một chuyện, cách đây không lâu ta nhìn thấy Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng ở Bách Thắng đồ phường!

Đỗ Hà nghe xong chân mày chợt nhíu lại, vui vẻ cười nói:

- Tốt lắm, Di Ái, hừ...Hai tên khốn kiếp kia làm ra sự tình phiền toái như vậy, còn có tâm tư đi đánh bạc? Không hảo hảo chỉnh chỉnh bọn hắn, tên Đỗ Hà của ta phải đọc ngược lại rồi!

Trong đầu hắn thầm nghĩ, hắn nên dùng loại thuốc gì thí nghiệm trên người bọn họ. Về chuyện này đây lòng hắn cũng thật sự khó xử, bởi vì độc thuật Miêu Cương thật sự rất thần diệu, đủ loại chất độc ùn ùn, hơn nữa đa số dùng để chỉnh người, muốn đưa người vào chỗ chết lại chỉ có một ít.

- Không đúng!

Đỗ Hà rất nhanh kịp phản ứng, ánh mắt thoắt qua trên người Phòng Di Ái:

- Tiểu tử ngươi đến đồ phường cờ bạc hay sao?

Phòng Di Ái lắc đầu nói:

- Lão đại, người hiểu lầm rồi, việc này ngày sau hắn nói. Ta quả thật có việc gấp, không chỉ có Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng đi tới đó, còn hắn cùng Thường Bách Vạn. Xem tư thế hai người tựa hồ bị Thường Bách Vạn quản chế, đã xảy ra chuyện của Tề Vương, ta sợ bọn họ bất lợi với Vũ gia!

Đỗ Hà nghe được lời này, cũng hiểu được có vài phần đạo lý, rời khỏi Tề Vương, Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng hắn thành chó nhà tang, không còn bất cứ tác dụng gì, trừ bỏ còn thân phận gia chủ Vũ gia có thể cấp cho Mị Nương chút uy hiếp, không còn bất kỳ tác dụng nào khác.

Nhị Vũ chịu người chế trụ rất có thể sẽ bất lợi đối với Vũ gia.

Trong lòng Đỗ Hà hiểu rõ, nói:

- Đi, chúng ta cùng đi xem sao!

Nói xong hắn bước nhanh về hướng chuồng ngựa, thúc ngựa hướng Vũ gia đi tới.

Phòng Di Ái ứng tiếng vung roi thúc ngựa đuổi theo. Đỗ Hà lo lắng cho Mị Nương, đi thật nhanh, trên đường hỏi thăm Phòng Di Ái, Thường Bách Vạn lại là ai, có quan hệ gì với Bách Thắng đồ phường.

Phòng Di Ái giật mình chợt nói:

- Lão đại mất trí nhớ không nhớ được là chuyện đương nhiên, Bách Thắng đồ phường được xưng tụng là đồ phường lớn nhất Trường An, sinh ý đặc biệt náo nhiệt, không ít quan to quý tộc đều trộm chiếu cố. Lão đại cùng ta cũng từng là một trong số đó!

Đỗ Hà nghe tới đó, không khỏi lắc đầu cười khổ, với tên khốn “Đỗ Hà” ngày trước, nói vậy đã từng tạo ra không ít chuyện đáng chê cười. Hắn thấy Phòng Di Ái dừng lời, lại thúc giục:

- Nói tiếp đi!

Phòng Di Ái lại nói tiếp:

- Mà Thường Bách Vạn chính là đông gia của Bách Thắng đồ phường, năm xưa là Trường An nhất bá, nhưng sau lại đổi nghề mở đồ phường, ở khu vực này hắn rất tốt, kiếm tiền cũng đầy tràn.

- Sau lưng hắn hẳn phải có người ủng hộ đi?

Đỗ Hà không biết Thường Bách Vạn cùng sự tích bên trong của Bách Thắng đồ phường, nhưng dùng mõng cũng nghĩ ra được ở Trường An mở đồ phường, sau lưng không có chút thế lực tuyệt đối không thể đứng hàng đầu. Dù sao sòng bạc là địa phương rất dễ gọi lên tranh đấu, nhất là loại đồ phường chuyên tiếp đãi quan lớn quý tộc như Bách Thắng đồ phường càng thêm như vậy. Nếu như không có được nhân vật đứng trấn thủ đồ phường, như vậy thật không thể tin nổi.

Phòng Di Ái thần phục nói:

- Lão đại thánh minh, quả thật như thế. Lực lượng sau lưng Bách Thắng đồ phùng quả thật không đơn giản, lúc trước chúng ta...

Hắn thấy Đỗ Hà nhượng mảy, cũng vội vàng cầm miệng không dám nói tiếp, lại đổi hướng:

- Từ sau khi đồ phùng khai trương, không ít thế tộc đệ tử tính toán dựa vào ưu thế bản thân gây chuyện, đều không ai lấy được chỗ tốt, không một ai ngoại lệ. Một ít thế tộc đệ tử quan giai thấp thậm chí còn trực tiếp liên lụy lão tử của bọn hắn mất luôn chức quan. Hậu trường kia đúng thật là rất lớn.

Sắc mặt Đỗ Hà lại càng nghiêm túc, nếu thân phận người giật dây Thường Bách Vạn không tầm thường, như vậy bọn hắn là một nơi kiếm tiền hiệu suất cực cao, hiện giờ bọn hắn đã khống chế nhị Vũ, mượn dùng nhị Vũ đối phó Vũ gia khả năng thật lớn. Vừa nghĩ tới điều này, trong lòng Đỗ Hà mơ hồ có chút bất an, không thể để cho Mị Nương bị thương tổn, hắn lại vung roi tăng nhanh tốc độ.

Một đường đi nhanh, cũng may thuật cưỡi ngựa của Đỗ Hà thật tinh diệu, không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Vũ phủ thấy người đến là cô gia tương lai, cũng không hề ngăn trở để cho hắn đi vào. Đỗ Hà bước nhanh vào Vũ phủ, nhìn thấy Vũ Mị Nương đang ở trong đại sảnh thanh thoi thường thức trà Long Tỉnh hương thơm ngào ngạt khắp bốn phía, trong lòng mới thoáng yên tĩnh lại. Nhìn thấy thân ảnh của Đỗ Hà, đôi mắt Vũ Mị Nương hiện lên ý mừng, đặt chén trà xuống một bên, nghênh đón:

- Đồ lang, sao huynh lại tới đây...

Nàng đột nhiên xoay người lại, nói:

- Dựa theo quy định chúng ta vốn không được gặp mặt trong thời gian này, nghe nói sẽ gặp điềm xấu...

Trong miệng nàng mặc dù nói như thế, nhưng vẫn nhin không được quay đầu lại nhìn hắn.

Trong dĩ vãng nàng luôn đem cảm tình trong nội tâm che giấu tận đáy lòng, còn không biết được tương tư là khổ, hiện giờ ngày thành hôn đã định, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, hình bóng Đỗ Hà không thời khắc nào không hiện lên trong lòng nàng, mùi vị này quả thật chỉ dùng từ một ngày không gặp như cách ba thu để mà hình dung. Nàng chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh phá tan hết mây chướng ngại lẽ giáo cùng hắn gặp gỡ, trút hết nỗi khổ tương tư. Hiện giờ Đỗ Hà đã đến nàng làm sao xem như không thấy!

Đỗ Hà nhìn thấy đôi mắt tràn đầy tình yêu say đắm của nàng, hắn vốn cũng không thèm lưu ý tới lễ pháp, bất chấp hết thảy tiến lên kéo Vũ Mị Nương vào lòng, nói:

- Quân là quy định hay không quy định, ta chỉ biết là ta nhớ muội, muốn gặp muội!

Hai mắt Vũ Mị Nương như ngập nước, tựa đầu dựa lên ngực ái lang hạnh phúc nói:

- Mị Nương cũng giống như vậy, thật không hiểu mấy ngày này làm sao chịu đựng được!

Đỗ Hà nấn nhẹ mũi nàng, nói:

- Thật đúng là tiểu yêu tinh mê chết người đi, a...đúng rồi!

Hắn nhớ lại ý định tới đây, nói:

- Thường Bách Vạn đã tới đây sao? Nhị Vũ lại mang tới phiền toái gì sao?

Trên gương mặt dễ thương của Vũ Mị Nương hiện ra nụ cười như chế nhạo, hừ lạnh một tiếng nói:

- Bọn đạo tặc không tự lượng sức mình, bọn hắn bức bách hai tên hôn trưởng kia ký tên chuyển nhượng hiệu buôn Vũ gia, muốn lợi dụng thân phận gia chủ Vũ gia của bọn hắn chiếm đoạt cơ nghiệp ngành trà mà chúng ta làm được đâu!

Khuôn mặt Đỗ Hà trầm xuống, cả giận nói:

- Thật to gan, chủ ý cũng dám đánh lên cả ngành trà của Vũ gia, lẽ nào lại như vậy. Vậy...muội làm sao ứng đối?

Vũ Mị Nương ném cho hắn một ánh mắt đầy gợi cảm, ôn nhu nói:

- Sao Đỗ lang lại quên mất, trên thực tế chưa từng có Vũ gia hiệu buôn nào tồn tại. Mị Nương mở tiệm chỉ lấy danh hiệu của Hạ Lan thị, chỉ là do diệt nhi của muội chỉ mới năm tuổi, chưa đảm đương nổi gia nghiệp, vì vậy hết thấy đều ký thác cho ta quản lý dùm mà thôi. Thế nhân đều nghĩ Vũ gia mới là chủ nhân của Vũ gia trà, lại không biết chủ nhân chân chính chỉ mới là một đứa bé a, hẳn muốn Vũ gia hiệu buôn, thì cứ cấp Vũ gia hiệu buôn cho hẳn là được.

Nàng híp mắt nở nụ cười, nhưng ánh mắt rất lạnh, vẻ lạnh lẽo làm lòng người run rẩy. Hiệu buôn Vũ gia quả thật mang danh hiệu của Hạ Lan gia, nhưng đó là bởi vì nàng muốn quang minh chính đại gả vào Đỗ gia mà sử dụng một thủ đoạn nhỏ, chân chính quyền to vẫn nằm trọn vẹn trong tay nàng. Vũ gia có được thành tựu như hôm nay, nàng cũng hao phí không ít tâm huyết, có người dám đánh chủ ý phần cơ nghiệp này, chẳng khác gì là kẻ địch của nàng.

Trong lòng Vũ Mị Nương bẩm sinh có chút âm tàn, hiện tại Thường Bách Vạn ở trong mắt của nàng chính là cừu địch sinh tử.

Đỗ Hà chợt nhớ tới việc này, cười nói:

- Việc này ta cũng đã quên mất!

Vũ Mị Nương nhỏ nhẹ nói:

- Đỗ lang không cần lo lắng cho muội, cho dù không mang danh hiệu của Hạ Lan gia, đối mặt với loại thủ đoạn này trong lòng Mị Nương ít nhất cũng có hơn mười loại phương pháp ứng đối, chỉ là cách này là đơn giản nhất với hữu hiệu nhất mà thôi. Đỗ lang hãy chờ xem, người có lá gan đánh chủ ý với Mị Nương, chỉ cần ta tra ra là ai đứng sau lưng ủng hộ Thường Bách Vạn, Mị Nương bảo đảm khiến cho hẳn không sao chịu nổi!

Nàng oán hận nói, không phản kích không phải vì nàng muốn ổn thỏa, mà là nàng cũng nhìn ra được sau lưng Thường Bách Vạn có người ủng hộ, hơn nữa địa vị còn không thấp. Đối mặt loại tình huống này, chỉ khi nào tra xét ra người đứng sau lưng Thường Bách Vạn mới có thể căn cứ theo thực tế tình huống mà làm ra quyết sách đối phó.

Nhìn thần sắc Vũ Mị Nương chẳng khác gì một tiểu ác ma, Đỗ Hà vỗ đầu, lộ ra khuôn mặt cười khổ. Vũ Mị Nương là nhân vật thế nào, ở trong lịch sử chính là nữ hoàng để tiếng tăm lừng lẫy, lật tay làm mây trở tay làm mưa, người cường hãn như Trương Tôn lão hồ ly còn là bại tướng dưới tay của nàng, huống chi là người khác, lo lắng của hẳn cũng chỉ là dư thừa. Nàng có đủ năng lực đối mặt với hết thảy sự tình đột phát, vẻ mặt hẳn đau khổ nói:

- Ta thật sự hỏng mất, thế nhưng lại quên muội là Vũ Mị Nương, còn lo lắng phóng nước đại dọc đường tới đây!

Vũ Mị Nương hạnh phúc cười:

- Đỗ lang chính là quan tâm sẽ bị loạn, Mị Nương thật sự cảm thấy cao hứng!

Đỗ Hà hôn lên mặt Vũ Mị Nương, nói:

- Nếu như vậy cũng không thể đến không, hôm nay ta sẽ đi gặp mặt Thường Bách Vạn gì đó quấy rối, dùng bản thân làm mồi, nhìn xem rốt cục là ai dám đánh chủ ý với phu nhân của Đỗ Hà này, phu thê chúng ta liên thủ, giết hết bọn hắn!

Vũ Mị Nương vừa nghe Đỗ Hà gọi “phu nhân của Đỗ Hà” lại gọi “phu thê chúng ta”, tận đáy lòng vô cùng sung sướng thỏa mãn, làm sao có chuyện sẽ cự tuyệt. Hai người người nông ta nông một trận, Đỗ Hà mang theo ý chí chiến đấu dâng trào kêu theo Phòng Di Ái dự tính giết thẳng tới Bách Thắng đồ phường.

Phòng Di Ái sợ hãi rút rè đi theo phía sau, có chút không quá tình nguyện.

- Được rồi, dẫn đường đi, ta không biết đường đến Bách Thắng đồ phường!

Đỗ Hà quái dị liếc mắt nhìn Phòng Di Ái.

Về mặt Phòng Di Ái đau khổ nói:

- Lão đại, có thể dừng đi được không, đồ vận của người thật sự rất hỏng, đi với người ta chưa từng thắng qua bao giờ. Hơn một lần hồ nháo với người ở Bách Thắng đồ phường, ta bị cha ta đánh gần chết không nói, Đồ thúc phụ thiếu chút nữa cũng bị người làm tức chết kia!

- Cái gì?

Đỗ Hà nghe vậy sắc mặt hoàn toàn âm trầm xuống, hắn đang nhớ lại một chuyện vẫn luôn ôm ấp nghi hoặc trong lòng.

Diệt Hồng Trần

441. Chương 446: Sơ Tiên Đồ Phường

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 446: Sơ tiên đồ phường

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hiện giờ Đỗ Hà đã thật sự xem Đỗ Như Hối cùng Chương thị như cha mẹ ruột, vừa nghe được “Đỗ Hà” ngày xưa lại ở Bách Thắng đồ phường gây họa làm hại Đỗ Như Hối thiếu chút nữa bị tức chết, trong lòng vô cùng tức giận. Hắn không thể khinh bỉ bản thân “Đỗ Hà”, tự nhiên đem lửa giận trút lên trên Bách Thắng đồ phường.

Phòng Di Ái nói lỗ miệng đưa mắt nhìn qua Đỗ Hà, muốn sửa lời đã không thể nào, chỉ đành nói:

- Chuyện này...kỳ thật là như vậy, năm đó lão đại với Trương Tôn Trùng vì Trương Nhạc tranh đấu dữ dội, từng bị hắn khiêu khích cùng nhau đến Bách Thắng đồ phường. Kết quả chơi mười lần thua cả mười, thua rồi tinh rồi mù, cái gì cũng thua hết sạch sẽ. Cuối cùng lão đại hoài nghi bị bọn hắn phá rối nên náo loạn lên. Tình huống của tiểu đệ lúc đó cũng giống như lão đại, thua một nghèo hai trắng, nghĩ muốn nháo sự để thoát khổ. Nhưng không nghĩ ra tới ngày hôm sau liền có đại thần vào triều tố cáo phụ thân của chúng ta, nói nhị lão dạy con không nghiêm, dung túng nhi tử gây chuyện. Người cũng biết văn nhân, yêu nhất chính là mặt mũi...

Làm người đứng đầu văn thần, bọn họ bị buộc tội như vậy nổi phẫn nộ trong lòng thế nào liền có thể biết rõ. Cha ta vừa về đến trong nhà liền lấy ra gia pháp đem ta đánh gần chết, cũng may mẫu thân của ta cường thế bằng không ta chưa chắc còn sống sót. Về phần lão đại cũng không bị xử phạt gì, đó là vì Đồ thúc phụ còn chưa động thủ đã bị tức giận đến hôn mê bất tỉnh. Thật may mắn nhờ có thần y Tôn Tư Mạc đang trị liệu bệnh tình cho Trương Tôn hoàng hậu, vừa lúc hắn cũng đang ở Trường An bằng không thật sự nguy hiểm...

Đỗ Hà càng nghe sắc mặt càng lạnh, từ sau khi xuyên qua, đối với thế giới này ngày càng hiểu biết, trong tim của hắn liền có một loại cảm giác, cảm giác như có người đang ở sau lưng thúc đẩy “hắn”, không ngừng thúc đẩy giạt dây khiến cho “Đỗ Hà” phạm sai lầm, trở thành nhị thế tổ ăn chơi trác táng ác danh rõ ràng.

Cho tới nay hắn vẫn luôn nghĩ rằng người kia chính là Trương Tôn Trùng, bởi vì lịch sử lệch lạc khiến Trương Nhạc công chúa trở thành vị hôn thê của mình. Trương Tôn Trùng ghen ghét không nhịn được nên khiêu khích xúi giục tên nhị thế tổ “Đỗ Hà” không có chút chỉ số thông minh kia, làm bại hoại thanh danh của hắn là chuyện hợp tình lý.

Bản thân “Đỗ Hà” trước kia luôn bị trúng khiêu khích, chỉ là sau khi linh hồn xuyên qua khiến cho Đỗ Hà phản kích lại thành công mà thôi. Nếu như bản thân hắn không xuyên qua nói không chừng ngày nào đó ngọc bội kia đã bị Trương Tôn Trùng thắng được, sau đó về nhà bị giáo huấn, lão gia tử bởi vì dạy mình không được mà giận dữ biến thành bệnh nặng.

Suy nghĩ kỹ lại, người bị thương tổn lớn nhất không phải là mình mà là lão gia tử vốn thân thể cũng không được khỏe mạnh cường tráng. Chẳng lẽ Trương Tôn Trùng luôn đối địch với “Đỗ Hà” cũng không đơn giản mặt ngoài là vì Trương Nhạc, còn có tâm nhắm vào lão gia tử? Nếu thật sự là như vậy, tâm tư tên hỗn đản Trương Tôn Vô Kỵ đúng là âm độc phi thường.

Xuống tay từ trên người “Đỗ Hà”, chèn ép lão gia tử tinh ranh như hồ ly, thật sự là tử huyết trúng đích lão gia tử mà thần không biết quỷ không hay!

Như thế nói đến, người ủng hộ sau lưng Bách Thắng đồ phường chính là Trương Tôn Vô Kỵ?

Trong đầu nghĩ tới lời nói của Phòng Di Ái, đáy lòng cảm thấy khả năng chính là Trương Tôn Vô Kỵ cũng thật lớn. Cũng chỉ có lão hồ ly kia có được lực lượng như thế trong triều mới có thể tổ cáo được Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối.

Nhưng cho dù việc này là thật, người chân chính sai lầm cũng không phải Trương Tôn Trùng hay Trương Tôn Vô Kỵ, mà chính là “Đỗ Hà”, nếu không phải nhân phẩm của hắn quá tệ khiến cho người ta nhiều lần thực hiện được mưu kế, làm sao lại chọc giận Đỗ Như Hối bệnh liệt giường?

Đỗ Hà kéo ngựa xoay người, cười nhìn Phòng Di Ái nói:

- Di Ái, người nói cho ta nghe một chút bên trong Bách Thắng đồ phường, mấy hạng mục đánh bạc nào nhiệt nhất là gì?

Tuy rằng hắn vẫn cười, cười thật vui vẻ nhưng trong ánh mắt lạnh băng như trời đông gió tuyết, băng lãnh tận xương.

Phòng Di Ái cảm nhận được khí thế lửa giận như có như không trên người Đỗ Hà, cũng không dám chần chờ đáp:

- Náo nhiệt nhất chính là bài cừu, kế tiếp là đầu tử, đầu gà, đầu tất xuất, song lục, dịch kỳ, thải tuyển, điệp hí, khiêu cúc...dạo gần đây còn có một cách chơi mới, đơn giản thú vị. Chính là đoán quân cờ, tùy ý nắm quân cờ, sau đó lấy mỗi lần bốn tách ra, ít hơn bốn là đếm số cuối cùng, thực có ý tứ...

Đỗ Hà nghe vậy trầm mặc hồi lâu, cách đánh bạc như vậy ở đời sau đã rất ít thấy, nhưng thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh trên ti vi, đối với cách chơi hắn cũng có chút ít hiểu biết.

- Chờ ta, ta đi một chút sẽ trở lại!

Hắn lưu lại một câu, xoay người đi về hướng Vũ phủ. Không cần quản việc này có phải do Trương Tôn Vô Kỵ giở trò quỷ hay không, bàn tay đen phía sau màn có phải là lão hồ ly kia hay không, Bách Thắng đồ phường vẫn là đầu sỏ gây nên việc muốn đánh chủ ý với Vũ Mị Nương, Đỗ Hà nguyên bản thầm nghĩ muốn đại náo một trận, cho Thường Bách Vạn kia chút giáo huấn, sau đó tra xét ra người giật dây phía sau màn, lại quyết định bước tiếp theo. Nhưng sau khi biết được Bách Thắng đồ phường tham dự thiết kế gài bẫy “Đỗ Hà”, suýt nữa chọc tức chết Đỗ Như Hối, hết thấy ý tưởng của hắn liền thay đổi, hắn muốn không chỉ là một trận nháo kịch, hắn muốn Bách Thắng đồ phường hoàn toàn biến mất, muốn Thường Bách Vạn vì những hành động của mình mà trả giá thật nhiều.

Hắn quay trở về Vũ phủ, Vũ Mị Nương thấy hắn đã đi còn quay lại, vẻ mặt thật ngoài ý muốn.

Đỗ Hà đã xem Vũ Mị Nương là nữ nhân của mình nên đối với nàng cũng không hề có nửa điểm giấu diếm, nói thẳng:

- Chỗ muối có thể lấy ra được bao nhiêu tiền, đưa ta mượn trước! Ta muốn Bách Thắng đồ phường hoàn toàn biến mất tại Trường An!

Vũ Mị Nương nghe xong vốn sửng sốt, cũng không hỏi một câu nào chỉ cười nói:

- Đã đến thế này giữa muối và đại ca còn phân chia lẫn nhau làm gì. Cho muối mấy ngày thời gian, muối có thể gom ra vạn lượng bạc, nhưng hiện tại trong nhà chỉ có hai ngàn hai trăm lượng bạc dùng để lưu động mà thôi!

- Hai ngàn hai trăm lượng bạc!

Đỗ Hà hí hóp mắt cười, số tiền này vượt ngoài suy đoán của hắn, gật đầu nói:

- Cũng đã đủ...Muốn diệt trừ Bách Thắng đồ phường đầu tiên cần đánh tan bọn hắn trong vấn đề tiền vốn. Tiếp theo là danh dự, chuyện này cũng cần đồ bạc, tự nhiên không thể thiếu tiền vốn!

Hai ngàn hai trăm lượng đã không còn là con số nhỏ, vì thế còn dặn Mị Nương gọi tới một người hầu thân thể khỏe mạnh cầm theo bao tiền đi cùng hắn.

Đỗ Hà lại để Mị Nương đi chuẩn bị thêm ít đồ vật.

Phòng Di Ái thấy Đỗ Hà quay lại còn mang theo một người hầu, hai mắt trừng lớn nhìn bao tiền lớn, nghe thanh âm ngân lượng ma sát lẫn nhau phát ra tiếng vang, hắn há miệng thở dốc:

- Lão đại, lần này...người chính là chơi lớn!

Đỗ Hà tràn đầy tự tin nói:

- Tự nhiên là thật, lão đại của ngươi có tiền vốn, không sợ thua, ngươi lo lắng cái gì!

Đời này tuy rằng hắn chưa từng đi vào sòng bạc, càng chưa từng chơi qua bài cừu gì đấy, ngẫu nhiên chơi đùa cũng chỉ là phác khắc, mặc chược, còn bài cừu, xúc xắc, đấu kê, đấu tất xuất gì đó hắn căn bản chưa từng chơi qua, nhưng hắn tin tưởng lấy kỹ xảo của mình muốn thắng tiền cũng chỉ là chuyện dễ dàng.

Phòng Di Ái biết nguyên lai lúc trước Đỗ Hà chơi lần nào cũng thua sạch sẽ, đồ vận kém cỏi tới cực điểm, vì vậy không muốn cùng hắn đến đồ phường, nhưng hiện tại thấy biểu tình tự nhiên của Đỗ Hà, lại nhớ tới biến hóa của hắn suốt mấy năm nay, cũng có chút nửa tin nửa ngờ, dẫn đường phía trước.

Dưới sự dẫn dắt của Phòng Di Ái, hai người xuyên qua năm con đường, đi tới bên ngoài một tòa kiến trúc kim bích huy hoàng nằm tại Thường An Phường.

Bách Thắng đồ phường!

Tám biển màu đỏ như son dưới ánh mặt trời chiếu sáng lờ lờ bốn chữ lớn, bên trong truyền ra thanh âm ồn ào náo động, giống như có tới mấy trăm người đang ở bên trong vui đùa.

Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái sóng vai tiến vào cửa lớn đồ sộ của sòng bạc, hộ vệ canh cửa đổi lại đáng tươi cười nịnh nọt nói:

- Đồ công tử đã lâu không tới chơi, xin mời nhị vị đại nhân vào trong!

Nói xong lớn tiếng nói:

- Thường An Đồ công tử, Phòng công tử đến, mau đến nghênh đón, cẩn thận hầu hạ!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, bên trong liền có vài nữ tỳ xinh đẹp đi ra.

Đỗ Hà hoảng sợ, thấp giọng nói:

- Còn kêu lớn như vậy, sợ người khác không biết sao?

- Ách...

Phòng Di Ái ngừng một chút nói:

- Người bình thường tới nơi này đều thích lén lút, không muốn cho người khác biết được. Nhưng lão đại là ngoại tộc, đây là do trước kia lão đại yêu cầu, nói như vậy mới tỏ rõ thân phận của ngươi!

- Kháo!

Đỗ Hà thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm sặc lên, “Đỗ Hà” kia thật có thể xưng tụng là người hoang đường tới cực điểm. Hắn lại một lần nữa vì chuyện mình xuyên qua tới trên người “Đỗ Hà” mà cảm thấy thật mất mặt.

Bước vào sòng bạc, Đỗ Hà nhất thời thấy hoa mắt, hắn là lần đầu tiên đặt chân tới sòng bạc, chỉ thấy bên trong được bài trí vô cùng hoa lệ chú ý. Hơn nữa nơi này thật rộng rãi, dù đại sảnh tụ tập tới năm sáu trăm

người nhưng sòng bạc cũng không hề có vẻ chen chúc chật chội, so với những sòng bạc xuất hiện trong phim càng thêm rộng rãi.

Một người thân hình béo mập tản đầy hơi tiền thấp kém không sao chịu nổi chào đón tới:

- Có cần tiểu nhân chuẩn bị khách phòng tiếp đãi hai vị công tử hay không?

Phòng Di Ái đang định mở miệng nói cần thiết, Đỗ Hà đã giành trước một bước nói:

- Không cần! Đánh bạc chính là thích nhiều người, ở trước công chúng tụ cùng một chỗ mới có ý tứ!

Phòng Di Ái nghe vậy phát tay sửa lời nói:

- Chúng ta chỉ là tùy tiện nhìn xem, người đi tiếp đón khách nhân khác đi!

Bọn họ đang đứng ở nơi chơi đồ bạc dành cho những người có chút tiền dư dả, Phòng Di Ái mang Đỗ Hà rời khỏi nơi đó tiến vào hậu viện bên trong.

Nguyên lai phòng ốc khu này tương liên, một con đường rải đá vụn đem cửa sau lầu chính liên kết cùng một cửa lớn khác, hai bên là hoa viên được tu bổ chỉnh tề, tận sâu trong hoa viên là một tòa nhà càng thêm xa hoa.

Phòng Di Ái nói:

- Nơi này mới là địa phương chơi đùa của chúng ta!

Đỗ Hà đi vào bên trong, phát hiện mình có chút lạ lẫm, bài trí của nơi này so với phía trước càng thêm xa hoa gấp mười lần, cho dù là dưới sàn cũng được dùng thảm đỏ phủ lên.

Biến hóa lớn nhất là nữ tỳ hầu hạ nơi này cùng người chia bài. Người chia bài mặc trang phục có vẻ cao quý, khí chất cao nhã chẳng khác gì quân tử, nữ tỳ đều là những nữ tử xinh đẹp động lòng người, hơn nữa các nàng lại mặc y phục thật gợi cảm, hồng y chẳng khác gì yếm đỏ cùng chiếc quần ngắn màu xanh biếc đem đôi tay cùng đùi ngọc trắng nõn hoàn toàn phơi bày ra, xuyên toa giữa những bàn đồ bạc không ngừng lắc mông thướt tha uyển chuyển, cử chỉ phóng đảng khiến Đỗ Hà trợn mắt, hắn còn tưởng rằng mình đã đi tới kỹ viện, trong lòng không nhịn được cảm khái, chẳng trách người ta nói chơi nữ nhân cùng đồ bạc luôn cùng một nhịp thở, thân mật không thể phân, quả thật là không hề sai lầm.

Lúc này có hai nữ tử tư sắc bất phàm mang theo khuôn mặt tươi cười đi tới, dâng lên trà thơm điểm tâm, chẳng những sắc sảo chu đáo hơn nữa thân thể động lòng người không ngừng cọ sát lên người bọn họ, cuối cùng còn kéo lấy cánh tay hai người đặt lên chính bộ ngực sữa của mình, thái độ vô cùng nhiệt tình khêu gợi!

Phòng Di Ái kinh nghiệm tràn đầy, mặt không đổi sắc.

Đỗ Hà có chút mất tự nhiên, nhưng dù sao hắn cũng từng đi qua kỹ viện, rất nhanh cũng liền thích ứng.

Đỗ Hà đưa cho Phòng Di Ái một trăm lượng để hắn tự mình đi chơi, bản thân lại dạo qua một vòng ở những nơi náo nhiệt nhất trong đồ phường, sau khi có hiểu biết về tình huống bên trong đồ phường, hắn bắt đầu ngồi xuống ngay bàn chơi bài cừu.

Diệt Hồng Trần

442. Chương 447: Đồ Bài Cừu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 447: Đồ bài cừu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Bài cửu còn được xưng là cốt bài, mỗi bộ bài là ba mươi hai trương, mỗi trương hình chữ nhật, bên trên khắc những dấu chấm tròn từ hai tới mười hai theo những phương thức sắp hàng bất đồng. Bài cửu bắt nguồn từ Trung Quốc, được truyền lưu rộng rãi trong dân gian, thuộc loại dụng cụ dùng để giải trí tiêu khiển. Bình thường bài cửu có bốn người cùng chơi, nhiều loại cách chơi, biến hóa cũng khá nhiều.

Ở Đường triều, bài cửu là một hạng mục đánh bạc khá náo nhiệt.

Nhưng Đỗ Hà cũng chưa từng chơi qua, ngay cả làm sao ghép thành đôi hắc cũng không biết, hắc duy nhất chỉ biết một tổ bài, chính là được xưng Chí Tôn Bảo trong cửu ngũ chí tôn, là thiên bài lớn nhất.

Sau khi Đỗ Hà ngồi xuống, lại có hai người cũng theo ngồi xuống.

Một thương nhân béo phệ, người đầy hơi tiền, trên người mặc xiêm y hoa lệ, thân hình béo chằng khác gì một đầu trư, mười ngón tay đều đeo những chiếc nhẫn bảo thạch màu sắc khác nhau. Vừa mới ngồi xuống, hắc liền phát ra một tiếng cười to:

- Đỗ công tử, đã lâu không gặp người, hôm nay lại đến đây tặng tiền...

Đỗ Hà liếc mắt nhìn hắc, cũng không nhận ra, nghĩ đến có lẽ năm đó là bằng hữu chơi bạc của “Đỗ Hà”, thông dong cười nói:

- Thật có lỗi, tại hạ quý nhân hay quên sự, không còn nhớ rõ người là ai...Nhưng nếu như người có đủ gan không bỏ trốn, hôm nay ta muốn thắng hết mười chiếc nhẫn trên tay người...

Việc Đỗ Hà mất trí nhớ đã sớm không còn là bí mật gì, thương nhân thân nhiên cười nói:

- Như vậy xin tự giới thiệu, tại hạ Chu Ngộ Năng, nhà ở Tứ Xuyên, làm Chu Sa, trên tay ta có chút tiền tài, thiếu gia số phận đen đủi mười đổ thua cả mười đã nói ra lời này, ta có thể nào không phụng bồi tới cùng?

- Phốc!

Đỗ Hà đưa tay che miệng, cười nói:

- Người có thể nào lặp lại thêm lần nữa, người...người tên là gì?

- Chu của chu sa, ngộ của ngộ tính, năng của năng lực! Chu Ngộ Năng!

Hắc có chút tức giận hồi đáp, loại bộ dáng này của Đỗ Hà không chút lễ phép.

Thân thể Đỗ Hà không nhịn được run rẩy nói:

- Chu Ngộ Năng, tên rất hay...

Nhưng trong lòng hắc lại nói:

- Nếu đổi cả họ sẽ biến thành Trư Bát Giới đi...

Lại thêm lần nữa liếc mắt đánh giá hắc, tai, mũi, bụng, quả thật có đủ phong phạm của Trư Bát Giới.

- Người...

- Được rồi! Là ta không đúng!

Biết sai liền sửa, Đỗ Hà thật thành khẩn nói:

- Chu đông gia thật sự quá giống một người ta biết đến, cho nên thất thố, hắc họ Trư, hiện tại phỏng chừng đang trên đường đến Thiên Trúc...

Chu Ngộ Năng kinh thương chu sa, Đường triều đạo giáo hưng thịnh, chu sa cực kỳ dễ bán, hắc có thể xem như là Đại Đường Chu Sa đại vương, gia tài vạn quán, từng ở sông bạc quét sạch tiền của “Đỗ Hà”, xem Đỗ Hà như thân tài của mình, thấy hắc vừa ngồi xuống đã bắt người đuổi theo, trong lòng tức giận vì bị Đỗ Hà trêu đùa, trong mắt lộ ra hung quang, bộ dáng như muốn tiếp tục giết Đỗ Hà sạch túi thêm lần nữa.

Người còn lại ngồi cạnh Đỗ Hà cũng cười giới thiệu:

- Nói vậy Đỗ công tử cũng không nhận biết ta đi?

Đỗ Hà quay đầu nhìn lại, không ngờ là một nữ tử, bộ dạng của nàng chẳng những mi mục như vẽ, chọc người nhìn chăm chú nhất chính là vạt áo nàng mở ra cực thấp, lộ ra nửa bầu ngực cùng khe rãnh thật sâu, phi thường lãng đãng.

Tuy nói không khí Đại Đường thật cởi mở, nhưng vẫn còn có hạn độ, Đỗ Hà vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có loại nữ nhân mặc loại y phục thấp ngực ở trước công chúng như vậy, không khỏi nhìn đến ngây người:

- Không biết vị đại thẩm này quý danh là gì?

- Đại thẩm?

Sắc mặt nữ nhân kia liền biến thành cứng ngắt vô cùng cùng khó xem, chân mày nhướng thẳng, muốn giận lại không dám bộc phát.

Chu Ngộ Năng nghe vậy liền cười to:

- Tao nương môn, hiện giờ Đỗ công tử trái có Trường An đệ nhất mỹ nhân Trường Nhạc công chúa làm bạn, phải có quận chúa xinh đẹp nhất tương bồi. Hiện giờ còn sắp cưới Vũ nhị cô nương diễm lệ mê người, tư sắc của loại người như ngươi cũng chỉ xứng gọi là đại thẩm ...

Nữ nhân lập tức cười vũ mị, phong tình vạn chủng ném mị nhãn cho hai người:

- Thật đáng ghét...

Chu Ngộ Năng cười to nói:

- Đỗ công tử, nữ nhân này ngàn vạn lần không thể chọc vào, đừng nhìn nàng phong tao mê người, giỏi nhất là đùa bốn nam nhân, cả người toàn là châm nhọn, nam nhân nào gặp phải nàng thường thường bị nàng treo đủ khẩu vị lại chỉ cho xem mà không cho chạm vào. Nàng chính là lão cừ Miêu Phượng Trân của Trường An đệ nhất kỹ viện Túy Hương Viện...

Đỗ Hà lại liếc mắt nhìn nàng, về kỹ viện hắn có nghe Phòng Di Ái nói qua một ít, Trường An vốn có hai đại kỹ viện, nhưng bởi vì nữ tử đứng đầu bảng của Yến Xuân Lâu được La Thông chuộc thân, Túy Hương Viện liền trở thành Trường An đệ nhất kỹ viện, chỉ là nhân vật tú bà trong các kỹ viện mà hắn xem qua trên ti vi đều là những nhân vật hình dáng của Dung ma ma, không thể tưởng được lão cừ này lại có vẻ trẻ tuổi xinh đẹp như thế. Lúc này ngồi quanh bàn có Đỗ Hà, Chu Ngộ Năng, Miêu Phượng Trân cùng người chia bài vừa đủ bốn người, đã hợp thành một bàn đầy đủ.

Người chia bài cung kính chấp tay nói:

- Xin hỏi có thể bắt đầu rồi sao?

- Xin cứ tự nhiên!

Đỗ Hà nhắc tay làm tư thế thỉnh mời.

Chu Ngộ Năng cùng Miêu Phượng Trân cũng không phải tới nói chuyện phiếm, đều khẩn cấp hối thúc bắt đầu!

Người chia bài lấy ra bộ bài mới tinh đặt lên bàn, bốn người tùy ý xáo bài.

Xao xong bài, Đỗ Hà nhắc tay nói:

- Một trăm lượng, ta muốn mua trang!

Hắn cho người hầu đặt một trăm lượng lên bàn.

Mua trang là một loại đồ pháp của bài cừu, nhà cái có đặc quyền nhất định, có thể nói là người thắng làm trang, cho nên ở lần thứ nhất cần phải mua trang đến quyết định nhà cái, ai ra nhiều tiền tự nhiên người đó làm nhà cái, về phần tiền mua trang thì thuộc về người đầu tiên chiến thắng.

Đỗ Hà vừa mở miệng đã đòi bỏ một trăm lượng bạc mua trang, ra tay thật là xa xỉ!

Chu Ngộ Nang, Miêu Phượng Trân cùng người chia bài có hứng thú, nhưng nghe Đỗ Hà báo giá lần lượt nhún vai không mở miệng.

Đỗ Hà vừa mới dạo qua một vòng trong sòng bạc cho nên cũng biết quy củ chia bài, không làm xấu mặt chuẩn xác đem bài phát ra.

Đỗ Hà đem hai trương bài của mình thu trong lòng bàn tay, cũng không mở ra xem, chỉ dùng ngón cái sờ lên mặt bài một chút, mang theo dáng mỉm cười thản nhiên nhìn ba người.

Ba người thành thực cầm bài lên, lật lật trong tay.

- Một lượng!

Ngồi ngay dưới tay nhà cái, Miêu Phượng Trân nhìn bài của mình kêu một lượng. Một lượng bạc nhìn qua như không cao, nhưng ở sức tiêu thụ tại Đường triều đã có thể sánh bằng bốn ngàn một trăm ba mươi nguyên, đủ cho một gia đình dân dã bình thường dùng tới mấy tháng, là một số tiền không nhỏ.

Người chia bài thông dong cười nói:

- Theo năm lượng...

Chu Ngộ Nang kích động nói:

- Ta thêm năm lượng!

Nói xong đem mười lượng đặt lên bàn.

- Thật quá nhỏ đi...

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Của ta chính là Chí Tôn Bảo, không hạ trọng chú thật có lỗi với tấm thiên bài này...

Nói xong hất bỏ thêm hai mươi lượng!

Miêu Phượng Trân không nói nhiều lời, cũng theo hai mươi lượng, Đỗ Hà làm cái, có được thiên bài Chí Tôn Bảo xem như vô địch thông sát, nhưng ở thời cổ đánh bài cửu cùng hiện đại đánh bài ba lá có quy tắc giống nhau, có thể sử dụng hết thấy thủ đoạn tâm lý chiến, ví như trộm kê, hoặc điệu thấp, hoặc cố làm ra vẻ.

Miêu Phượng Trân chính là như thế, bài trong tay nàng chính là thiên bài hồng lục điểm tị lục điểm, bài như vậy không cao hơn được nữa, chỉ kém Chí Tôn Bảo.

Ở trên bàn chỉ có Chí Tôn Bảo cùng thiên bài của nhà cái như Đỗ Hà là có thể thắng được nàng, còn lại sẽ không ai lớn hơn nàng. Chí Tôn Bảo có thể gặp mà không thể cầu, thiên bài của nhà cái cũng chưa chắc trùng hợp như vậy, xem như là một bộ bài mang theo phần thắng thật lớn, nhưng nàng mở miệng chỉ hô một lượng, thật sự là điệu thấp, hi vọng người khác không biết nàng nắm giữ bài tốt không ngừng đem tiền đặt cược tăng lớn.

Chẳng hạn như Chu Ngộ Nang, bài của hắn là thiên cửu, là loại bài rác rưởi đếm ngược từ dưới lên là thứ tư, nhưng hắn vẫn ra vẻ trấn định, bộ dáng như bài của ta rất tốt, hi vọng có thể dọa lùi đối thủ.

Cho nên khi bọn hắn nghe được Đỗ Hà nói bài trong tay mình là Chí Tôn Bảo đã hoàn toàn không hề tin tưởng, Chí Tôn Bảo là một tổ bài cực kỳ khó khăn lấy được.

Người chia bài cũng không do dự, theo hai mươi lượng.

Chu Ngộ Nang mỉm cười, đem bài nhét lên bàn, chiêu trộm kê hiển nhiên đã bị thất bại.

- Theo ba mươi lượng!

Đỗ Hà tăng thêm đồ chú.

Miêu Phượng Trân không chút do dự lại theo.

Người chia bài nhìn lên ngân lượng trên bàn, cười nói:

- Ván thứ nhất, tùy tiện chơi đùa, ba mươi lượng thì mở đi!

Người chia bài mở bài, thập bạch thập điểm, chẳng khác gì như hoa mai được gọi là mai bài.

Bài cửu theo thứ tự lớn nhỏ là Chí Tôn Bảo, thiên bài, địa bài, nhân bài, hòa bài, mai bài, trường bài, bản đẳng, hổ đầu, tứ lục, đồng chuy, yêu ngũ, thiên cửu đối, địa bát đối, nhân thất đối, hòa ngũ đối.

Mai bài thấp hơn Chí Tôn Bảo, thiên bài, địa bài, nhân bài, hòa bài, xem như là tổ bài không tệ, nhưng nếu theo tới ba mươi lượng đương nhiên có chút không khôn ngoan, người chia bài của sòng bạc trong ván đầu tiên không thể cố ý thua quá nhiều, đây cũng là phương pháp tâm lý chiến cao minh cực kỳ.

- Ngượng ngừng! Xem ra là ta thắng!

Miêu Phượng Trân mở bài ra, thiên bài không thể nghi ngờ là mạnh mẽ!

Chu Ngộ Năng âm thầm may mắn mình không tiếp tục kêu theo, nói:

- Đồ công tử, hiện tại phải xem Chí Tôn Bài của ngươi rồi!

Đỗ Hà cũng không đáp lời, mỉm cười mở bài, chính là đinh tam phối cùng nhị tứ, nhị điểm cùng tứ điểm được xưng là nhị tứ, nhất điểm cùng nhị điểm xưng là đinh kê, tổ hợp lại chính Chí Tôn Bảo lớn nhất trong bài cửu, nhất là Chí Tôn Bảo trong tay nhà cái, đây ý nghĩa là thắng hết.

- Chết tiệt!

Miêu Phượng Trân vỗ bàn, không phải vì đau lòng số tiền kia, làm một đồ khách bí mật, thắng thua một ván bài cũng không có gì, chỉ là số tiền này bị thua đúng là buồn bực!

Chu Ngộ Năng trợn tròn mắt nói:

- Thật đúng là Chí Tôn Bảo, Đồ công tử, chẳng lẽ hôm nay ngươi đã chuyển vận?

Đỗ Hà híp mắt cười nói:

- Cũng đã nói sớm, mục tiêu của ta là châu bảo trên mười ngón tay của ngươi, không dốc sức một chút thì làm sao đây?

Chu Ngộ Năng hừ lạnh một tiếng, không phục cao giọng nói:

- Mới chỉ là mở đầu. Có gì đặc biệt hơn người! Chờ xem ta làm sao thắng sạch sẽ túi bạc trong tay ngươi...

- Ván kế tiếp...

Về mặt Miêu Phượng Trân như muốn báo thù.

Đỗ Hà cũng không thêm để ý, đưa tay tẩy bài, lúc này hẳn chú ý tới bàn tay của người chia bài, tay người kia đang đặt trên bàn, nhưng hơn mười bài tẩy từ đầu tới cuối vẫn chỉ di động trong lòng bàn tay của người kia, đây là đồ thuật cực kỳ cao minh.

Đỗ Hà từng xem qua trong ti vi, cao thủ đánh bạc chân chính bọn họ luôn khinh bỉ chơi gian lận, cũng sẽ không chơi gian lận, bọn hắn có thể hỗn trong đồ đàn là dựa vào kỹ thuật chân chính. Bất quá người kia biểu diễn chính là sử dụng mặt chược, ngay khi hắn đang xao bài, đem thiên hồ đè dưới lòng bàn tay, sau đó căn cứ nhu cầu mà tăng lớn thêm bài.

Chỉ cần hắn làm cái, liền có thể khống chế trương bài căn bản, sau đó lấy được thiên bài trong lòng bàn tay hắn.

Chia bài hiển nhiên cũng có được kỹ thuật này, tuy rằng trước mắt không phải hắn cầm cái, nhưng bài cửu chỉ có ba mươi hai trương, cũng ý nghĩa hắn biết rõ hơn mười trương bài kia là gì, chỉ cần có vận khí tốt lấy được thêm trương bài phối hợp, như vậy hẳn có thể biết được bài của ba nhà còn lại là như thế nào.

Đỗ bạc như vậy tự nhiên luôn gặp thuận lợi, nếu như hắn là nhà cái lại có thể dễ dàng lấy được bài mà mình muốn.

Nhìn đến đây, Đỗ Hà nở nụ cười!

Diệt Hồng Trần

443. Chương 448: Bữa Tiệc Lớn Mới Chính Thức Bắt Đầu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 448: Bữa tiệc lớn mới chính thức bắt đầu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối mặt với đồ thuật cao minh của người chia bài, Đỗ Hà mặt không đổi sắc, giam bài hẩn không biết, nhưng thủ pháp của hẩn cao minh, hẩn có thể khống chế phương vị chuyển động của bài phối hợp, được đến bài mà hẩn muốn. Chia bài tuy rằng có thể khống chế được hơn mười bài tẩy, biết mặt bài lớn nhỏ, nhưng chỉ cần phương vị của bài phối hợp không nằm trong tay hẩn, hết thấy thủ đoạn của hẩn đều chỉ là vô ích.

Chỉ cần nhà cái vẫn còn nằm trong tay Đỗ Hà, mặc cho đồ thuật của người chia bài cao minh thế nào, cũng không cách nào tự nhiên nắm giữ ván bài trong tay!

Chia bài một lần nữa!

Đỗ Hà vẫn như trước đó, cũng không quan sát bài cầm trong tay, mà chỉ dùng ngón cái sờ lên mặt bài, sau đó bất động thần sắc đem bài đặt trong tay mình, không ai biết được trong tay hẩn là bài gì!

Lúc này hẩn chú ý tới nơi góc bàn chơi bài của hẩn, nơi đó có vẽ lại tổ bài, còn viết ra yêu cầu cơ bản của bài cừu, ngay lúc này mới có thể dùng tới, điều này đối với tay gà mờ như hẩn đúng là giúp người khi gặp nạn, ánh mắt hẩn dừng lại ở những dòng chữ kia, đem yêu cầu tổ bài cùng quy tắc ghi nhớ trong lòng.

Kỳ thật loại trò chơi đánh bạc thế này bình thường sẽ không phức tạp đến như vậy. Hạng mục trò chơi đơn giản dễ hiểu vốn được quần chúng yêu thích, nếu quá mức phức tạp ngược lại làm mất đi tính chất của trò chơi, sẽ không ai thích chơi.

Bài cừu chính là như thế, dễ dàng chơi, nhưng muốn tinh thông sẽ không dễ dàng, nhìn cách chỉ dẫn chơi, liên hợp với kinh nghiệm bản thân, đã xem như hiểu biết đại khái cách chơi, không đến mức chỉ biết một tổ bài Chí Tôn Bảo lớn nhất.

Ván thứ nhất chỉ là thăm dò, tùy ý chơi, ván thứ hai mới thành hào đổ chân chính, lúc này kêu đổ chú đã hoàn toàn bất đồng, ít nhất là mỗi lần đều thêm mấy chục lượng.

Chu Ngộ Năng là Chu Sa đại vương, không dám nói phú khả địch quốc, nhưng gia tài vạn quán, giờ tay nhắc chân vung tiền như rác, tuyệt không khoa trương. Miêu Phượng Trân mở kỹ viện, hơn nữa còn là Trường An đệ nhất kỹ viện, ngày tiền đầu vàng, nếu không tính tới cổ phần của Vũ gia. Đỗ Hà có đất phong, Trường Nhạc cũng có đất phong, cộng thêm cổ phần xưởng tạo giấy tổng cộng còn không bằng phân nửa thu nhập của Miêu Phượng Trân. Đương nhiên, nếu như Đỗ Hà có lòng muốn vơ vét của cải, đem xưởng giấy bán đất hơn một chút, tình huống sẽ hoàn toàn khác hẩn.

Về phần người chia bài, có kim khố như đồ phường ủng hộ, tự nhiên cũng không thiếu tiền chơi bài.

Đều là những nhân vật có tiền, đã đổ chú, ngân lượng không ngừng rơi xuống, một lượt đến một lượt.

Trên bàn tích lũy không ít hơn năm trăm lượng, mặc dù là ở tại Bách Thắng đồ phường cũng là hào đổ khó gặp.

Bất tri bất giác bên cạnh bàn của họ đã vây quanh hơn trăm người, đồ khách ồn ào xôn xao, xem hào đổ so với chính mình đi đổ càng có ý tứ.

- Lão đại!

Phòng Di Ái cũng bị hấp dẫn tới, bằng vào thân hình cường tráng chen tới bên cạnh Đỗ Hà:

- Thế nào, thua hay thắng? Vận khí của ta không tệ, thắng được hai lượng bạc!

Đỗ Hà cười thản nhiên, chỉ chỉ vào túi bạc bên cạnh khiến ánh mắt Phòng Di Ái thiếu điều muốn rơi xuống, nguyên lai túi bạc vốn chỉ khoảng phân nửa hiện tại đã tăng thêm phân nửa, cũng tức là nói trong khoảng thời gian hắn chơi thắng hai lượng bạc, Đỗ Hà ít nhất đã thắng được ba bốn ngàn lượng, đã tăng lên gấp hai lần số vốn hắn mang đến.

Trên mặt người chia bài, Chu Ngộ Năng cùng Miêu Phượng Trân đều đã tuôn mồ hôi, mắt hắn phong độ ban đầu. Bọn hắn đã thua liên tục mười ván, từ sau khi Đỗ Hà mua trang đã không hề thua ván nào. Nhất là người chia bài, áp lực trong lòng càng thêm lớn, biết hôm nay mình đã gặp được đối thủ, bọn hắn chơi suốt mười ván, tay của hắn đều âm thầm không chế bài tẩy, nắm giữ tiết tấu bài trong tay, kiếm tiền cho sòng bạc.

Nhưng Đỗ Hà làm nhà cái, không có lần nào đem trưng bài phối hợp tốt với mười trưng bài tẩy trong tay hắn giam không ném cho hắn, lại không ngừng chuyển động cho ba nhà chung quanh, căn bản không cho hắn chút cơ hội không chế bài cục, một chút thủ đoạn mưu lợi hoàn toàn không thể thi triển.

- Hai trăm lượng, mở! Ta cũng không tin cũng là người thắng!

Chu Ngộ Năng đem hai trăm lượng võ mạnh lên bàn, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Đỗ Hà, lật bài của mình ra. Bát hồng bát điểm, tổng cộng mười sáu điểm tượng trưng cho nhân nghĩa trung tín lễ liêm sỉ trí, thị phi tu ác, trắc ẩn tự nhượng là mỹ đức làm người, cho nên được xưng là nhân bài, đứng hàng thứ tư từ Chí Tôn Bảo, thiên bài, địa bài xếp xuống.

Thấy Chu Ngộ Năng có nhân bài, Miêu Phượng Trân tiết nuối úp bài xuống, cũng không biết nàng có bao nhiêu, nhưng hiển nhiên là không sánh kịp Chu Ngộ Năng, về phần người chia bài đã sớm bỏ qua.

Đỗ Hà cười nói:

- Thật ngỡ ngàng, Chu đông gia, ta chỉ lớn hơn người một chút!

Hắn đem bài mở ra, cũng là nhị hồng nhị điểm, tượng trưng đại địa đông nam tây bắc, là địa bài.

- Da!

Phòng Di Ái ở một bên hét to một tiếng, cả người nhào lên bàn đem ngân lượng gom hết vào ngực của mình.

- Tiếp tục!

Chu Ngộ Năng đã thua đến đỏ mắt, Miêu Phượng Trân cũng không tốt hơn được bao nhiêu, thúc giục Đỗ Hà chơi đồ xúc xúc.

Lúc này Đỗ Hà phát hiện bên trong đồ phường đi ra một người, tuổi tác hắn chừng năm mươi, khuôn mặt gầy yếu, mũi cao thẳng phân minh, hai mắt nửa khép nửa mở, có khi tinh quang lóe ra, là một nhân vật không tầm thường, ánh mắt hai người đối kháng nhau, người kia lộ ra dáng tươi cười thản nhiên.

Đỗ Hà nói khẽ với Phòng Di Ái:

- Lão đầu ở góc phải phía trên chính là Thường Bách Vạn?

Phòng Di Ái liếc mắt nhìn qua gậy đầu nói:

- Chính là hắn!

Đỗ Hà mỉm cười, xem ra đồ phường này nhỏ hơn trong tưởng tượng của hắn, hắn chỉ mới thắng được mười một ván làm cho người chia bài không thể nắm được thế cục trong tay cũng đã đem vị đại lão kia kéo ra. Đỗ Hà vẫn nhẹ nhàng sờ vào mặt bài, cũng không đợi tới lượt mình hắn đã trực tiếp đem năm trăm lượng đặt xuống.

Lần đồ chú xa xỉ này trực tiếp khiến những đồ khách đứng xung quanh thét lên chói tai.

Sắc mặt Miêu Phượng Trân cứng ngắc, cho tới hiện tại nàng đã thua không dưới ngàn lượng.

Ngàn lượng kia đương nhiên là không đáng kể, nhưng trong lòng thật sự không chịu nổi, nhất là đối diện với kiểu hào đồ thế này, vì vậy nàng không chút do dự theo năm trăm lượng.

Người chia bài nhìn vào bài trong tay mình, nói với người hầu bên cạnh câu, người hầu đi vào bên trong lúc trở ra trong tay đã bưng một đồng ngàn lượng, thông dong cười nói:

- Ta theo!

Chu Ngộ Năng nhìn bài của mình, tứ hồng nhất điểm bạch tam điểm, chính là hòa bài, có câu chí tôn thiên địa nhân hòa, hòa bài xếp dưới, xem như bài tốt, nhưng bên trên còn bốn thứ hạng, nửa vời, không tốt quyết định, đáy lòng hẳn có chút do dự.

- Làm sao vậy? Đã thua tới mức không còn lá gan đồ chú sao?

Đỗ Hà liếc mắt nhìn Chu Ngộ Năng, giọng nói khiêu khích không cần nghĩ cũng biết.

Chu Ngộ Năng cắn răng nói:

- Lão Chu ta cũng không phải là bị dọa lớn! Theo...

- Thêm năm trăm lượng!

Đỗ Hà cầm năm trăm lượng dời lên bàn.

Phòng Di Ái cũng bị thủ đoạn của Đỗ Hà làm hoảng sợ, chỉ mới hai đợt đặt chú đã lên tới hai ngàn năm trăm lượng, đây thật sự là con số thiên văn, thấp giọng hỏi:

- Lão đại, bài gì vậy?

Đỗ Hà cười nói:

- Chính mình xem đi, cẩn thận một chút, đừng cho người nhìn thấy!

Phòng Di Ái cầm bài, đặt trong lòng bàn tay lặng lẽ mở ra một đường nhỏ, thấy là tứ lục, trong lòng vui vẻ, lục phối lục, chẳng lẽ là thiên bài, thiên bài của nhà cái đã gần sát Chí Tôn Bảo, hẳn hẳn trương nhìn trương bài phối hợp còn lại, sợ tới mức hét to một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng, trương phối hợp còn lại chính là mai hoa.

Mai hoa là mười, tứ lục cũng là mười, song thập cộng lại chính là biệt thập, là bài nhỏ nhất trong cách chơi bài cừu.

Bài này nhất định sẽ thua nhưng Đỗ Hà còn đồ thêm ngàn lượng, Phòng Di Ái cảm thấy trái tim muốn nhảy ra ngoài, run rẩy hai tay thả bài tại chỗ, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống:

- Lão đại...

- Đừng nói chuyện...

Đỗ Hà hừ một tiếng, vẻ mặt vẫn đầy ý cười như trước!

Tiền đặt cược càng lớn, nhiệt tình của đồ khách càng ngày càng thịnh, cuối cùng lợi thế trên bàn đã tăng lên tới tám ngàn lượng, cuối cùng Miêu Phượng Trân không chịu được áp lực lấy một ngàn lượng để mở bài.

Bài của Miêu Phượng Trân thật lớn, người chia bài càng lớn hơn nữa, bài của Chu Ngộ Năng đã úp xuống, hai mắt nhìn trừng trừng Đỗ Hà.

Đỗ Hà thông dong cười, đưa tay vuốt nhẹ qua trên lưng bài, sau đó quyết định đem bài mở ra!

- Đinh tam phối nhị tứ!

- Chí Tôn Bảo!

Phòng Di Ái không thể tin kêu lớn lên, giật nảy mình, ngay lập tức vui mừng hoa chân múa tay cười vang.

Trong đầu người chia bài như nổ tung, trực tiếp ngã vật ra hôn mê bất tỉnh.

Chu Ngộ Năng không dám tin tưởng hết lớn:

- Lại là Chí Tôn Bảo, Đỗ công tử, người không phải thiên bài thì là Chí Tôn Bảo, chẳng phải là vận may quá vượng, không phải người chơi gian lận đi chứ?

Bốn phía cũng truyền tới tiếng chát vắn không dứt, Đỗ Hà thắng hơn mười lần đã có hai lần bắt Chí Tôn Bảo, ba lần thiên bài, hai lần địa bài, bốn lần nhân bài, cơ hồ đều là văn bài, không hề có lần nào là võ bài, vì vậy bị người hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên.

Phòng Di Ái biết Đỗ Hà tám chín phần mười là đã làm quỷ, cường thế đứng lên vỗ mạnh lên bàn quát:

- Đồ hỗn trưởng, lão đại ta là thân phận gì, sao lại chơi thủ đoạn hạ lưu này, lại nói ở trước mặt bao người, người chơi lão thiên thử cho ta xem? Có tin ta chinh người...

Bên ngoài hân mang theo hung danh, vừa mãnh liệt vỗ bàn, tiền bạc lẫn bài cửu đều nhảy dựng lên.

Chu Ngộ Năng bị dọa bạt lui ra sau một bước, không dám nói thêm lời nào.

Đỗ Hà lại tươi cười đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ bả vai Phòng Di Ái nói:

- Đừng nóng giận, đồ khách vốn là nhân phẩm như thế, chúng ta là người văn minh, nhân phẩm rất trọng yếu!

Nói xong hân cười hì hì nhìn Chu Ngộ Năng:

- Chu đông gia, thân phận của Đỗ Hà này người nên biết, nếu người có gan đến lục soát người ta, xin cứ tự nhiên. Nếu không dám vậy chúng ta thử một lần giao dịch, dù sao ta xem người cũng không dám tiếp tục đồ với ta, đem bảo thạch trên tay người mua bộ quần áo này của ta thế nào? Như vậy là công bình nhất, người vừa có thể xem ta có chơi gian lận hay không, ta cũng có thể giúp người thỏa mãn tâm nguyện!

Chu Ngộ Năng không chút do dự, hân là tay già đời trong sòng bạc, không tin vận khí của một người lại tốt đến như thế, gật đầu kêu lên:

- Được, chúng ta một lời đã định!

Đỗ Hà thống khoái cởi áo khoác, ném qua cho Chu Ngộ Năng.

Thần sắc Chu Ngộ Năng biến đổi thật lớn, quần áo là tơ lụa, nhẹ nhàng không chút sức nặng, căn bản không khả năng giấu bài cửu, mà trên người Đỗ Hà chính là quần áo bó sát, dán sát trên thân thể cũng không có địa phương nào để giấu bài cửu.

Ở trong ván bài, hai tay của Đỗ Hà chưa từng rời khỏi mặt bàn, tự nhiên cũng không thể giấu ở địa phương nào khác.

- Hừ!

Chu Ngộ Năng ở trước mặt bao người cũng không có mặt mũi đổi ý, đau lòng tháo mười chiếc nhẫn bỏ xuống.

Quần áo hân cũng không cần, quay người bỏ đi!

Đỗ Hà cười cầm lấy nhẫn, mặc lại quần áo, nhìn thấy Thường Bách Vạn đang đi tới, hân biết bữa tiệc lớn chân chính giờ mới bắt đầu!

Diệt Hồng Trần

444. Chương 449: Món Ăn Khai Vị - Ba Mươi Vạn Lượng

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 449: Món ăn khai vị - ba mươi vạn lượng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phòng Di Ái cầm bạc bỏ vào trong túi, trên mặt cười tươi như hoa, ánh mắt quét lên bàn lại ngoài ý liệu nhìn thấy đôi bài cửu “Chí Tôn Bảo” không biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại đôi bài mai hoa cùng tứ lục tạo thành “biệt thập” trà trộn vào đồng bài trên bàn.

- Lão đại, người làm như thế nào? Có được chiêu thức ấy ở trong sòng bạc còn không đại sát tứ phương được sao!

Phòng Di Ái thêm nhỏ dãi, hai mắt tỏa ánh sáng, chột lóe chột lóe, nghĩ thầm nếu mình biết được chiêu này, ngân lượng trắng lóa còn không phải cuộn cuộn tràn đến.

Đỗ Hà nhẹ giọng nói:

- Chuyện này chúng ta sẽ nói sau!

Bàn tay hần xẹt qua tay áo Phòng Di Ái, từ trong tay áo hần lấy ra đồ vật của mình.

Nguyên lai khi hần đang vỗ vai khuyên bảo Phòng Di Ái về nhân phẩm làm người, hần đã đem đồ vật trao đổi bỏ vào trong tay áo Phòng Di Ái. Ở thời cổ đại không có máy túi áo giống như thời hiện đại, bình thường đều may thêm một cái túi bên trong tay áo hoặc địa phương nào ẩn mật để bỏ đồ vật bên trong.

Trong tay áo Phòng Di Ái chứa đầy ngân lượng, vì vậy hần hoàn toàn không hề hay biết trong tay áo của mình có thêm đồ vật nào khác.

Đỗ Hà biết mình không rành về đồ bạc, thậm chí là không biết chơi, vì vậy từ Vũ gia lấy theo một ít trang bị, trong đó có cả bài cửu, hần thu bốn trương bài phối hợp bỏ trong tay áo, theo thứ tự là Chí Tôn Bảo, thiên bài, địa bài, nhân bài. Làm nhà cái hần có quyền lợi là người cuối cùng đặt bài xuống, cho nên căn cứ theo bài của đối thủ chọn lựa bài cho mình, nếu bài trong tay lớn hơn ba nhà kia tự nhiên không cần thay đổi, nếu nhỏ hơn ba nhà thì căn cứ theo tình huống đổi loại bài khác nhau. Nói ví dụ như ván thứ nhất, chính bởi vì Miêu Phượng Trân là thiên bài, cho nên hần đổi Chí Tôn Bảo để thắng lợi. Còn có ván bài thứ mười một, nhân bài của Chu Ngộ Năng lại bại bởi bài của hần, dù sao bất kể chơi như thế nào, tóm lại bài của hần luôn lớn hơn bài của ba người kia.

Trong ti vi thường chiếu lại một ít ảo thuật thật thông dụng, đem tiền xu đùa thật sống động, thủ pháp của Đỗ Hà so với ảo thuật càng cao minh hơn gấp mười lần. Ảo thuật chỉ có thể sử dụng trên người mình, lấy thủ pháp đặc thù thực hiện mục đích, mà thuật trộm vật của Đỗ Hà lại có thể làm cho thần không biết quỷ không hay từ trên thân người lấy đồ vật đi ra. Loại kỳ thuật này từ trên người thi triển ra tự nhiên là mọi việc đều thuận lợi, dù là ai cũng không cách nào phát hiện.

Ngay khi hần cùng Phòng Di Ái còn đang tán gẫu, Thường Bách Vạn đã đi tới trước mặt.

Đi tới bên cạnh, Thường Bách Vạn cười nói:

- Đỗ đại nhân, xem ra hôm nay vận may không tệ lắm, thắng không dưới hai vạn chứ?

Về mặt Đỗ Hà tiếu nuối nói:

- Miễn cưỡng thôi, còn không có gì trở ngại. Nhưng ta thật không hài lòng, Thường đông gia một ngày tiến cả đầu vàng, mới thắng chút tiền này thật không phải, ngại ngừng với ngày trước lão nhân gia ngài quan tâm chiếu cố ta, mục đích hôm nay ta tới nơi này chính là tính toán đem toàn bộ tích tụ của người suốt mấy năm nay thắng một lần, mới thắng được một chút như vậy sao có thể làm cho ta cao hứng đây?

Trong mắt Thường Bách Vạn hiện lên một tia tàn khốc, thản nhiên nói:

- Thường Bách Vạn này lẫn lộn tại Trường An suốt ba mươi năm, Bách Thắng đồ phường cũng đã mở ra được gần hai mươi năm, muốn đem tích tụ của ta toàn bộ thắng đi, còn phải xem người có được bản lĩnh này hay không!

Đỗ khách khắp chung quanh nghe được ngoại trừ một ít người có cử động không bình thường, cả đám người đều lộ ra thần sắc muốn xem cuộc vui, cũng quên cả việc chơi bài.

Đỗ Hà đối chọi gay gắt, cười nói:

- Việc này không thử thì làm sao biết, chỉ là ta sợ Thường đông gia không có can đảm cùng ta tiêu phí một phen, làm rùa đen rút đầu!

Thường Bách Vạn trà trộn tại Trường An hơn ba mươi năm, mở đồ phường gần hai mươi năm, đem đồ phường xem như một bộ phận trong tính mạng của mình, lập tức liên tức giận. Hắn cũng không phải không biết đây là kế khích tướng của Đỗ Hà, nhưng người tự tin xem thường hết thấy khiêu chiến, thông dong cười nói:

- Nếu Đỗ công tử có hứng thú, muốn thử xem một lần, chúng ta lại chơi đùa thế nào?

Hắn đi tới bên bàn, đứng ngay chỗ người chia bài lúc trước, làm ra thủ thế thỉnh mời.

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- Không chơi bài cửu, thắng mười hai ván liên tục đã chán. Chúng ta chơi thứ khác...

Hắn giả vờ nhìn quanh đại sảnh, nói:

- Chơi đấu khúc khúc thế nào? Thứ này có chút ý tứ!

Trong lòng Thường Bách Vạn lạnh lùng cười nói:

- Đỗ công tử đã thích thì Thường mỗ phụng bồi tới cùng!

Hai người rời khỏi đám người đi tới chỗ chơi đấu khúc khúc, đây là một tiểu sảnh ba mặt thông gió, muốn tụ tập càng thêm nhiều người cũng không cảm thấy chen chúc chật chội.

Ở giữa tiểu sảnh có một bàn vuông, trên bàn vuông có một úng, chính là nơi chơi đấu khúc khúc.

Nơi vách tường duy nhất có một giá sách thật cao, trên giá sách không phải đặt sách mà là một chiếc ***g làm bằng trúc, bên trong đều là những con khúc khúc, trên còn dán tờ giấy nhỏ, bên trên viết “Thiên Bảo tướng quân” “Vô Định tướng quân” “Thần Uy tướng quân” những danh hào vang dội, có tới hơn ba mươi trương.

Bình thường dân cờ bạc lựa chọn một con khúc khúc hạ chú mua thắng thua, mặt khác cũng có thể từ bên ngoài mang theo khúc khúc tới khiêu chiến trận đấu, người thắng có tiền thưởng thật hậu.

Thường Bách Vạn cười nói:

- Đỗ công tử có dẫn theo khúc khúc đến?

Đỗ Hà thuận miệng đáp:

- Không có, nhưng Thường đông gia có nhiều như vậy, chẳng biết có thể bán cho ta một con, tùy tiện chơi đùa? Yên tâm, ta sẽ cấp một cái giá hợp lý!

Thường Bách Vạn nghe vậy ha ha cười to:

- Tặng người một con lại có ngại gì? Nhưng Đỗ công tử, ta nói lời thô tục trước tiên, ta có một con khúc khúc tên là “Cái Thế Anh Hùng”, ở Trường An chính là vua khúc khúc, chưa từng bị bại, những con khúc khúc trên giá đều là bại tướng dưới tay của nó!

- Ta xem chưa chắc!

Đỗ Hà cười một tiếng, lôi kéo Phòng Di Ái đi tới trước giá sách, thấp giọng nói:

- Giúp ta tuyển một con, phải lợi hại một chút!

Phòng Di Ái trợn mắt nói:

- Lão đại, ta không giỏi thứ này, nhận không ra!

- Bỏ đi!

Đỗ Hà cũng không trông cậy vào Phòng Di Ái, hắn cũng không chơi đùa qua khúc khúc, làm sao biết con nào tốt, cũng không biết làm sao phân biệt, dứt khoát lười chọn lựa, trực tiếp chỉ tới...

Hắn đi tới gần lựa chọn một con.

Thường Bách Vạn nhìn thấy “phốc” một tiếng bật cười nói:

- Đỗ công tử, Thường mỗ cho ngươi tuyển thêm một lần, ngươi tuyển con đó gần đây đã bại liên tục mười trận, có thể phù hợp với danh xưng Thường Bại tướng quân!

Đỗ Hà vẫn thản nhiên, giờ giờ chiếc ***g tre nhỏ trong tay nói:

- Là nó!

Trên mặt Thường Bách Vạn mang theo vẻ cười lạnh, cao giọng nói:

- Mau mời Cái Thế Anh Hùng!

Nói xong hắn lại thì thầm với người hầu bên cạnh, để cho hắn nhỏ xuống một giọt dầu bạc hà.

Dầu bạc hà không độc, nhưng đặt biệt kích thích đối với khúc khúc, bất cứ loại khúc khúc nào chỉ cần nhỏ một giọt dầu bạc hà cũng giống như người bị uống thuốc kích thích, năng lực sẽ tăng vọt. Thường Bách Vạn trà trộn gian hồ nhiều năm, quyết định cầu thắng thật ổn định, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, dù biết rõ Thường Bại tướng quân trong tay Đỗ Hà đánh không lại Cái Thế anh hùng trong tay hắn, nhưng vẫn quyết định dùng dầu bạc hà.

Chỉ sau một lát người hầu đã cầm ra một chiếc ***g thật hoa lệ.

- Oa tức...oa tức...

Từ thật xa đã có thể nghe được tiếng kêu của Cái Thế anh hùng truyền đến, lẫn át toàn bộ tiếng kêu của khúc khúc bên trong phòng.

Vài người hiểu rõ về khúc khúc nghe được tiếng kêu kia, một đám người liền sôi nổi nghị luận, tiếng khen ngợi vang lên bên tai không dứt.

Thường Bách Vạn đắc ý nói:

- Đỗ công tử, ta xem ngươi thôi thì nhận thua cho rồi đi!

Đỗ Hà thản nhiên đáp:

- Hôm nay ta cũng không tin tà, ta muốn đố với ngươi một trận, hơn nữa còn phải đố thật lớn!

Thường Bách Vạn cũng không nhiều lời, chỉ lạnh lùng cười nói:

- Vậy thì bắt đầu đi!

Hắn cho người cấp ra tỉ lệ đặt cược, một bồi hai mươi, Cái Thế anh hùng bách chiến bách thắng tự nhiên là bồi một, mà Thường Bại tướng quân của Đỗ Hà bồi hai mươi.

Tỉ lệ đặt cược vừa mở, những người tụ tập quanh bốn phía đều hạ trọng chú, không ai ngoại lệ mua Cái Thế anh hùng thắng lợi. Tuy rằng tỉ lệ đặt cược thấp một chút, nhưng tiền kiếm được dù chỉ một chút cũng đã rất tốt.

- Di Ái, đem toàn bộ tiền của chúng ta đổ ta thắng!

Đỗ Hà neho mắt, đây mới thực sự là hào đồ, nếu thua thì hai bàn tay trắng, nếu thắng trực tiếp có từ một vạn năm ngàn lượng thăng lên tới hơn ba mươi vạn lượng, số tiền này muốn mua lại một đồ phùng cũng là dư dả.

- Lão đại...

Phòng Di Ái cảm thấy trong lòng rướm máu, số tiền lớn sắp phải rời khỏi tay hắn, nhưng nghĩ nghĩ cũng đem toàn bộ tiền đặt lên bên Đỗ Hà, ngay cả hơn trăm lượng trong túi hắn cũng đem ra.

Thường Bách Vạn thấy Đỗ Hà ra tay mạnh mẽ, đáy lòng có chút lo lắng, chỉ một người cầm lấy khúc khúc của hắn chuẩn bị chiến đấu, ý bảo Đỗ Hà cũng lựa chọn một người bắt đầu tỉ thí.

Bả thức chính là người chỉ huy khúc khúc, thiên lý mã vẫn luôn có, nhưng Bá Nhạc vẫn không thường có.

Đấu khúc khúc cũng là như vậy, thông hiểu đặc tính của khúc khúc, nghe tiếng kêu của chúng, đem khúc khúc chỉ huy trong lòng bàn tay mình, do đó lấy được thắng lợi. Khúc khúc dũng mãnh thiện chiến là mấu chốt, người chỉ huy cũng là một mấu chốt.

Nhân vật mà Thường Bách Vạn chỉ tay tên là Tạ Hưng, là một trong những bả thức nổi danh trong Trường An, hấn cũng là mấu chốt thủ thắng.

Đỗ Hà cười nói:

- Những bả thức này đều là người của người, há có thể tin tưởng? Ta tự mình tới!

Thường Bách Vạn thấy Đỗ Hà tự mình động thủ, lòng bất an biến mất, nghĩ thầm nguyên lai chỉ là một tên thái điều, lại ra dấu cho Tạ Hưng tốc chiến tốc thắng. Đỗ Hà tiến lên cầm lấy hoàng thảo đi tới giữa bàn, cái úng dùng làm chiến trường có một tấm ván gỗ ngăn cách, Cái Thế anh hùng đang điệu võ giương oai bên kia kêu lên, con khúc khúc kia giống như một hắc trướng hán là ẩn tượng đầu tiên Đỗ Hà nhìn thấy nó, hấn lại nhìn vào Thường Bại tướng quân của mình, đổ vào bên trong, so sánh với Cái Thế anh hùng thân hình nhỏ gầy quả thật mang theo bộ dạng có chút không đủ sức chịu nổi một cú đánh của đối phương.

- Bắt đầu!

Ra lệnh một tiếng, tấm ván gỗ được kéo ra.

Khúc khúc vốn là động vật cực kỳ hiếu chiến, hai bên gặp nhau còn chưa đợi được chỉ huy đã nhào vào chiến đấu một chỗ.

Tạ Hưng không ngừng khơi động hoàng thảo, Cái Thế anh hùng giống như hổ vào bầy dê, vô cùng dũng mãnh, ngay từ đầu liền cho Thường Bại tướng quân một chiêu hạ mã uy, đánh nó lật ngược, sau đó không ngừng tiến lên cắn, đem Thường Bại tướng quân đánh đến liên tiếp tháo chạy, ngay khả năng hoàn thủ cũng không có.

Nếu kéo dài xuống, sự thất bại của Thường Bại tướng quân đã thành ngã ngũ.

Đỗ Hà làm như không hề nhìn thấy loại tình huống này, chỉ chơi hoàng thảo trong tay, đột nhiên cổ tay hấn vừa động, lực lượng thật lớn đâm xuống đáy úng, hoàng thảo gấp khúc đâm thẳng vào bụng Cái Thế anh hùng.

Hoàng thảo mềm mại vô lực vì vậy Tạ Hưng cũng không hay biết.

Hấn lại không biết trong tích tắc hoàng thảo gấp khúc, đã bị Đỗ Hà rút nội lực vào bên trong, ngọn cỏ mềm mại nhất thời biến thành vũ khí sắc bén đâm vào bụng Cái Thế anh hùng.

Cái Thế anh hùng đột nhiên khựng lại, hành động trở nên chậm chạp.

Thường Bại tướng quân xông lên phía trước, ngay lập tức “cẩn chết” Cái Thế anh hùng!

Diệt Hồng Trần

445. Chương 450: Đại Sát Tứ Phương

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 450: Đại sát tứ phương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thường Bách Vạn trợn mắt há hốc mồm nhìn xem Thường Bại tướng quân cắn chết Cái Thế anh hùng, kinh hãi không nói nên lời. Hấn không thể nghĩ Cái Thế anh hùng dũng mãnh trong tình huống hoàn toàn chiếm thượng phong lại bị Thường Bại tướng quân đánh bại.

Tĩnh! Tĩnh! Tĩnh!

Toàn bộ đồ phùng trừ hấn cùng Phòng Di Ái, tất cả mọi người đều mua Cái Thế anh hùng thắng, ra sức hò hét cổ vũ cho Cái Thế anh hùng cố gắng lên, giờ phút này đều không nói nên lời, ngơ ngác nhìn xem.

Phòng Di Ái đối với Thường Bại tướng quân không có gì tin tưởng nên cũng lười cổ vũ, thấy Thường Bại tướng quân trong tuyệt địa đại phản kích, một lần hành động cắn chết Cái Thế anh hùng, cũng không thể tin.

Trầm mặc thật lâu, hấn mới cười to nhảy dựng lên:

- A a a..... Âu a! Thắng, thắng, lão đại, ngươi là thần tượng của ta, ta quá bội phục ngươi rồi, gấp hai mươi à, ha ha, 30 vạn ngân lượng. Phát, phát! Chúng ta phát tài rồi.

Yên tĩnh bốn phía bị Phòng Di Ái đánh vỡ, nguyên một đám dân cờ bạc đều yêu thích và ngưỡng mộ nhìn qua Đỗ Hà cùng Phòng Di Ái, trong nội tâm ảo não hồi hận, khó có thể tự kiềm chế, nhao nhao nghị luận. Tỷ lệ một ăn hai mươi quá lớn, bản thân sao không có dũng khí đánh như thế?

Đỗ Hà cười xem Thường Bách Vạn.

Thường Bách Vạn xanh mặt, song quyền nắm chặt, trên trán gân xanh bạo lồi. 30 vạn ngân lượng ngân là con số cực lớn dưới Đường triều. Bách Thắng đồ phùng đứng chân ở Trường An hơn hai mươi năm, bởi vì có Trưởng Tôn Vô Kỵ âm thầm giúp đỡ nên có thể coi là đầu đàn trong giới đồ phùng.

Hai mươi năm tích lũy, Thường Bách Vạn cũng không phải cảm không ra số tiền này, thế nhưng mà 30 vạn lượng ngân bánh à, không phải ba vạn, càng không phải ba ngàn.

Trong Đường triều, một ngân lượng tương đương bốn mươi gam, mà một cân bảy trăm gam.

Theo phép tính của đời sau thì 30 vạn nhân lên sẽ là hai vạn cân bạch ngân. Phòng Di Ái thần lực vô cùng nhưng với số lượng này thì dù mười người như hấn cũng khiêng không nổi.

Trong lòng Thường Bách Vạn rỉ máu!

30 vạn ngân lượng chẳng những bao gồm tích lũy hai mươi năm mà còn động tới một phần phải giao nộp cho Trưởng Tôn Vô Kỵ!

Đỗ Hà thấy Thường Bách Vạn trên mặt âm tình bất định, cười trêu chọc:

- Cái Thế anh hùng của ngươi tựa như Hạng Vũ còn Thường Bại tướng quân của ta là Lưu Bang. Hạng Vũ bách chiến bách thắng, mà Lưu Bang bách chiến trăm bại nhưng chỉ một trận chiến cuối cùng Lưu Bang đã đánh bại Hạng Vũ, lấy được thắng lợi! Cái Thế Bá Vương, chỉ thường thôi mà! Thường lão bản, ta còn muốn chơi tiếp, không biết đồ phùng của ngươi không chỉ có thể khách hàng thua sạch, không cho phép khách hàng thắng hết!

Trong phòng đánh bạc thượng đẳng đều là những nhân vật có uy tín. Thường Bách Vạn cố tình chấm dứt nhưng hấn gánh không nổi, Bách Thắng đồ phùng cũng gánh không nổi, hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Chỉ cần Đỗ công tử có hứng thú Bách Thắng đồ phùng chúng ta cam tâm tình nguyện phụng bồi đến cùng!

Đỗ Hà duỗi ngón tay cái, kêu một tiếng thống khoái, lập tức nói:

- Kế tiếp chơi chọi gà, chọi gà cũng rất có ý tứ!

Một đoàn người lại đi sân chọi gà, cũng đồng dạng như đấu dế, Đỗ Hà vẫn dựa vào phương thức điểm một chút điểm để lựa chọn đối tượng đặt cược. Cũng không biết Đỗ Hà là vận khí nắm mốc hay hấn có duyên với Thường Bại tướng quân nên lúc này lại chọn trúng Thường Bại tướng quân trong đồ trường.

Kết quả không cần nói cũng biết, vào lúc Thường Bại tướng quân sắp thua thì Đỗ Hà ngậm bắn ra một cây cương châm mảnh như sợi tóc chuyển bại thành thắng. Chỉ là lần này Thường Bách Vạn đã hấp thụ giáo huấn, đem lớn nhất tiền đặt cược thiết lập mức một vạn lượng, hơn nữa tỷ lệ thắng thua cũng không tính cao mà chỉ là một ăn hai.

Lần này tuy thắng lợi cũng chỉ là lời được hai vạn ngân lượng mà thôi, kế tiếp Đỗ Hà như trước đại sát tứ phương, hấn lựa chọn hạng mục đánh bạc đều là loại có thể thần không biết, quỷ không hay để gỡ trò, dù Thường Bách Vạn là nhân tài đồ thuật một phương vẫn bị đại bại.

Tuy Thường Bách Vạn đã hạn chế mức đồ thuật tiền của Đỗ Hà vẫn từ 30 vạn ngân lượng tăng đến bốn mươi vạn.

Bởi vì bọn họ đánh quá lớn nên khách trong đồ phường cũng không nhịn được nhảy ra góp náo nhiệt.

Lúc này quan sát Đỗ Hà đánh bạc đã có hơn sáu trăm người, hơn nữa mỗi người đều là nhân vật có uy tín danh dự.

Đỗ Hà thậm chí thấy trong đám người không ít quan viên tứ ngũ phẩm, thậm chí cả quan to tam phẩm, về phần con danh tướng danh thần càng không ít. Càng là như thế, Thường Bách Vạn càng đam lao phải theo lao, không cách nào ngăn Đỗ Hà đánh bạc.

Sắc mặt Thường Bách Vạn đã từ xanh trắng chuyển thành tái nhợt, lau mồ hôi nói:

- Có trò nào thì Đỗ công tử đều đã chơi qua, không bằng chơi ném? Thường mỗi tự mình đại lý, cùng đồ với Đỗ công tử!

Đỗ Hà khoát tay cười nói:

- Không chơi không chơi, trò này ba tuổi ta đã chơi, ngán, quá không thú vị

Hấn hết lời phủ nhận, dù không biết công phu này của Thường Bách Vạn thế nào nhưng lại biết rõ bản sự của mình. Không chế ném mấy điểm không khó nhưng dựa vào cảm giác tay không thể dao động trong bình.

Huống chi mắt hấn không thể thấu thị, cũng không có công phu nghe âm thanh đoán điểm như trong phim, dĩ nhiên không cách nào đoán được số điểm trong bình đối phương.

Thường Bách Vạn kích động:

- Ta xem Đỗ công tử không dám, sợ thua!

Đỗ Hà bĩu môi nói:

- Người nói hay thật, khách hàng là thượng..... Là Ngọc đế, ta muốn đánh cuộc cái gì thì đánh, tự nhiên do ta định. Chẳng lẽ người mở đồ phường, muốn ép ta đồ hay sao?

Hấn đứng lý không buông tha người, một hồi chế nhạo.

Thường Bách Vạn chỉ có thể cười giả lả, trong lòng kêu khổ, thầm nghĩ:

- Ta thật đúng là thành mẹ kế sinh rồi!

Đỗ Hà dùng kế khích tướng khiến hấn phải theo, ngược lại hấn dùng phép khích tướng lại bị chế nhạo, tức giận nhưng không thể nào phát tác.

Đỗ Hà nhìn vào trò đoán quân cờ trên chiếu bạc. Trò này rất đơn giản, trẻ con ba tuổi cũng có thể chơi. Kỳ thật là đoán lẻ một hai ba, nhà cái trước cầm một bình, sau đó ném hai ba con cờ vào trong bình, sau đó lắc mấy lần, khách dựa theo mắt mà đoán lẻ một hai ba. Sau khi hạ xong thì nhà cái đặt cờ lên bàn, dùng gậy phân con cờ thành bốn con một, xem cuối cùng dư bao nhiêu.

Càng là trò chơi đơn giản càng hấp dẫn khách hàng, trò chơi này dĩ thường náo nhiệt.

- Chính là nó rồi!

Đỗ Hà chỉ vào đoán chiếu bạc đoán quân cờ, cười nói:

- Ta muốn chơi trò kia, không biết có hạn mức cao nhất?

Thường Bách Vạn nhìn theo tay hấn chỉ, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ như điên, nói nhanh:

- Không có, trò này khảo nghiệm bản lĩnh chân chính nên không có đặt cược hạn mức cao nhất. Thắng nhà cái thì ăn gấp đôi, thua thì mất.

Vẻ xanh trắng trên mặt hắn đã biến mất, chuyển sang cười lạnh, giống như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đỗ Hà không đếm xỉa tới mà hỏi:

- Thường lão bản Bách Thắng đồ phường sẽ không chơi bắn chứ?

Thường Bách Vạn cả giận nói:

- Đồ công tử, lời này của ngươi không đúng. Thường mở cửa để làm sinh ý vẫn luôn coi trọng hai chữ thành, tín. Qua hai mươi năm, kim bài của Bách Thắng đồ phường vẫn nổi danh ở Trường An, chưa bao giờ chơi bắn, chỉ cần Đồ công tử có thể bắt được Bách Thắng đồ phường ta chơi bắn chỗ nào thì ta sẽ nguyện ý bồi thường gấp 10 lần tổn thất.

Đỗ Hà cười nhạt:

- Rất tốt, rất tốt!

Đi vào chiếu bạc, nhà cái đã chuẩn bị xong, cung kính mà hỏi:

- Có thể đã bắt đầu chưa?

- Xin cứ tự nhiên!

Nhà cái cầm hai nắm cờ, ném lên không trung rồi cầm một cái bình hứng lấy, sau đó đặt xuống bàn, đưa tay làm hiệu đặt cược.

Đỗ Hà vẫn cười, dù hắn không biết đối phương có thể giở trò gì nhưng lại có thể đoán ra bên trong quân kỳ.

Bởi vì loại gian lận này đã sớm bị phá giải trong lịch sử.

Có một câu chuyện về người bán dầu, hắn có thể rót dầu qua lỗ xu nhỏ, chỉ bởi vì quen tay.

Người đầu bếp cầm một đồ ăn có thể đoán ra trọng lượng của nó bởi vì bọn họ là người chuyên nghiệp.

Quân cờ lớn nhỏ đồng dạng, sức nặng đồng dạng, một người quen tay cầm vốc cờ lên có thể biết có bao nhiêu quân, tự nhiên có thể ra tay đặt được mục đích.

Về phần thủ đoạn gì, Đỗ Hà cũng không rõ ràng rồi.

Kỳ thật như hắn nghĩ, nhà cái có thể dựa vào sức nặng quân cờ để phân biệt ra nhiều ít, đồng thời trong bình có một chốt mở ngầm, vào lúc cuối cùng nhấn vào sẽ giữ lại một số quân, như vậy có thể khống chế được số lượng.

Cho nên ván này, Thường Bách Vạn coi như nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thường Bách Vạn cười nói:

- Không biết Đồ công tử dám đặt bao nhiêu.

Đỗ Hà khẽ mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là toàn bộ!

Nói xong, hắn nhìn đồng thẻ đánh bạc trên bàn, trong lòng ngầm tính toán, dù tốc độ quân cờ rơi xuống rất nhanh nhưng với nhãn lực của hắn đã có thể thấy hết tổng cộng là sáu mươi quân cờ, tách theo bốn là mười lăm tổ, cuối cùng còn lại hai con.

Hắn vẫn cười, đặt tất cả tiền lên bàn.

Đã đến thời điểm kết thúc nên lần này hắn muốn thua, không muốn thắng.

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Mọi người tại đây làm chứng, ta đặt 40 vạn lượng, thắng thì được tám mươi vạn lượng, thua thì mất hết.

446. Chương 452 + 453: Thống Hạ Sát Thủ

Đỗ Hà không thể đoán được Thường Bách Vạn vào lúc này lại nảy ý ngọc thạch câu phần khiến hắn không kịp trở tay.

Nếu là người khác, gặp phải loại tình huống này sẽ luống cuống nhưng Đỗ Hà thì không, khinh công của hắn cái thể vô song, cho dù mất đi tiên cơ cũng không bị bao nhiêu ảnh hưởng, thân hình lóe lên đã tránh được một quyền trí mạng này.

Thường Bách Vạn năm xưa làm ác nhưng lại rất nghĩa khí, đối với người dưới trướng rất quan tâm. Cổ nhân vốn xem nhẹ cái chết, nên vừa nghe hắn hiệu lệnh, hơn ba mươi tráng hán đều vùng quyền nhào tới.

- Bọn khốn kiếp, đối thủ của các ngươi là ta!

Phòng Di Ái vốn đang tức giận, nhưng thấy Thường Bách Vạn có gan vượt lên trước động thủ, càng là tức giận đến nhảy dựng, hai tay vùng cái bàn nặng hơn năm mươi cân vọt tới, năm người trước nhất lập tức bị hắn đánh ngã lăn trên đất.

Chiếc bàn gỗ vỡ tan, năm tên tay chân gãy dựa trên mặt đất không còn năng lực tái chiến.

Trong phòng rất nhiều con cháu quý tộc, thấy song phương động thủ thì đều tản ra, đám nhân vật có chút danh tiếng thì sợ lớn chuyện ngầm lên đi. Thục Vương Lý Âm cũng ở trong số đó, chỉ có mấy người gan lớn là đứng ở xa nhìn vào.

Đại sảnh của Bách Thắng đồ phòng rộng lớn, đám người vây xem dạt ra, vừa đủ để thành một chiến trường loạn đả.

Đỗ Hà sau khi tránh được công kích của Thường Bách Vạn thì sử Đại kỳ Phong Vân chiêu triển đầu tại một chỗ.

Thường Bách Vạn có lẽ không có lực lượng như Tiết Nhân Quý nhưng kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, một đôi thiết quyền công thủ kín kẽ, quả thực ngoan độc, dù là Đỗ Hà cũng nhất thời không làm được gì.

Đỗ Hà không thể tưởng được một đồ phùng nho nhỏ lại ngạo hống tàng long như vậy.

Hắn không biết trong lòng Thường Bách Vạn đã sớm lật lên sóng gió động trời, tổ tiên hắn là danh môn thời Nam Bắc, sau khi hắn sinh ra thì suy bại, ngoại trừ tuyệt kỹ gia truyền thì không để lại thứ gì. Thường Bách Vạn thuở nhỏ rất thích tranh đấu tàn nhẫn, thường tham gia đấu đả, có một lần gây họa khiến người nhà bởi vậy mà chết.

Từ đó về sau hắn vui đầu khổ luyện, suốt mười năm từ một mảnh hán chỉ biết đấu đả đã trở thành cao thủ nhất lưu, giết chết hết cừu địch cũ. Lúc đó chính là thời mạt Tùy, thiên hạ rung chuyển, quyền đầu lớn là chân lý. Hắn kéo bè kết đảng, trở thành ác bá địa phương, vì không muốn bị hạ bệ nên khổ luyện không biết mỗi mội.

Hôm nay mặc dù đã thái bình, nhưng Thường Bách Vạn làm nghề này nên chưa từng lơ lỏng tập luyện, nhiều năm như một ngày, tuy không động thủ với ai nhưng cũng là một trong những cao thủ của đất Trường An ngạo hống tàng long.

Hắn vốn cho là với võ nghệ của mình thừa đủ để đối phó một thanh niên như Đỗ Hà, đâu ngờ bộ pháp Đỗ Hà tiến thối như gió khiến người khó lòng phòng bị, ra tay khi nhanh như thiểm điện cương mãnh bá liệt, khi lại nhu hòa như nước, thật sự rất cao minh.

- Không thể tưởng được người tuổi còn nhỏ lại có võ nghệ tinh tràm như vậy!

Thường Bách Vạn nhân cơ hội nói một câu, lập tức lao đến, hai tay sử ra liên tiếp hoặc trảo hoặc quyền, thoáng đã công kích mười chiêu.

Đỗ Hà thông dong chống đỡ, hóa giải từng chiêu, cười nói:

- Người cũng khá tốt.

Nói xong cười nhẹ, thấp giọng nói:

- Không ngờ trong tay Trương Tôn Vô Kỵ lại có người tài ba như người!

Thường Bách Vạn thần sắc khẽ biến, hai mắt lộ vẻ ngưng trọng nhưng lập tức cười nói:

- Thường mỗ không biết nói vậy có ý gì?

Đỗ Hà cũng không trả lời, phản ứng đầu tiên của Thường Bách Vạn đã nghiệm chứng hết thấy, cho dù hẳn sau đó tình ngộ cũng đã quá muộn.

Bọn họ tuy nói chuyện nhưng thế công vẫn không hề dừng lại, Thường Bách Vạn cường công mười ba chiêu, Đỗ Hà lại đánh trả hai mươi ba chiêu.

Đỗ Hà lúc này đã biết Trương Tôn Vô Kỵ ở Trường An có hai sản nghiệp, một là Bách Túy Hiên, hai là Bách Thắng đồ phùng.

Luật pháp Đường triều quy định, người làm quan không thể theo thương nghiệp. Trương Tôn Vô Kỵ dù vi phạm luật pháp cũng phải có sản nghiệp, ý nghĩa không hề tầm thường. Giả như là người tham của, làm như thế cũng có thể hiểu, vì người tham của xem tiền như tính mạng, dù phạm pháp bị bắt cũng không nguy hiểm đến tính mạng nên mạo hiểm cũng đáng.

Trương Tôn Vô Kỵ tuyệt đối không phải là người tham tài, hẳn tham chính là quyền lực. Nhìn lại chuyện của hắn trong lịch sử, đầu tiên là Lý Thừa Càn, sau lại toàn lực trải đường cho Lý Trị, lại vì quá tham quyền mà can thiệp triều chính dẫn đến Lý Trị ghét bỏ, cuối cùng lại để cho Vũ Mị Nương chơi chết, đủ đoán được hẳn làm hết thấy chỉ để bản thân có thể cầm quyền, hy vọng có thể trở thành đại thần đứng đầu Đại Đường vương triều mà cố gắng.

Hắn coi trọng tiền tài như thế, khả năng duy nhất là dùng nó để trải đường.

Trương Tôn Vô Kỵ tâm nhãn cực nhỏ, có cừu oán tất báo, nếu hắn cầm quyền, đối với Đại Đường vương triều tuyệt đối không phải là việc tốt. Huống chi mình cùng Trương Tôn Vô Kỵ đã thế bất lưỡng lập, hắn cầm quyền đối với chính mình, đối với Đỗ gia, tuyệt đối là nguy hại. Thường Bách Vạn chẳng những võ nghệ cao cường, kinh nghiệm phong phú, không hề nghi ngờ là một nhân tài ưu tú.

Nếu lúc này loại bỏ hẳn coi như chém đứt một tay của Trương Tôn Vô Kỵ.

Cho nên nghĩ xa, Thường Bách Vạn không thể giữ được! Đỗ Hà vì thế ra tay càng thêm ngoan độc.

Thường Bách Vạn càng thêm áp lực, biết Đỗ Hà đã khám phá người sau màn nên càng tăng thêm sát niệm, cũng sử xuất chiêu thức mạng đối mạng.

Song phương đều có lòng giết địch nhưng cao thấp cũng lộ ra.

Thường Bách Vạn cuối cùng phải vẫn kém Đỗ Hà, lúc này đã thủ nhiều công ít, bị bức phải liên tiếp lui về phía sau.

Đỗ Hà chiếm được thế công, trên mặt Thường Bách Vạn lộ ra nụ cười dữ tợn. Thân thể hắn chợt nghiêng, bước chân phát lực, phần eo phát lực, đem tất cả lực lượng đều ngưng tụ ở tay trái, trọng quyền mang theo toàn lực bình sinh đánh thẳng vào mặt Đỗ Hà!

Một chiêu này là tuyệt kỹ tổ truyền của hắn, mượn cước lực và eo lưng chuyển động dồn toàn lực đánh ra như đạn pháp khiến lực quyền tăng lên đến mười lần, khiến người khó lòng phòng bị. Năm xưa cũng không biết có bao nhiêu hảo thủ thành đan chết dưới một chiêu này của hắn.

Đỗ Hà cũng cảm thấy ngoài ý muốn, sắc mặt ngưng trọng, đưa tay cầm lấy quyền đầu của Thường Bách Vạn, nghiêng người kéo về sau, đồng thời duỗi một chân, tá lực đả lực.

Một quyền này của Thường Bách Vạn ngưng tụ lực toàn thân khiến trọng tâm hoàn toàn rơi vào nửa người trên, hạ bàn là chỗ yếu nhất. Đỗ Hà vừa kéo một cái khiến hắn như bị người đẩy sau lưng, bay vọt ra đập vào vách tường té trên mặt đất.

- Bạch!

Một thanh Đường đao rơi trên mặt đất.

Đường triều tôn trọng võ phong nên ngay cả binh khí cũng là một loại trang sức.

Đường đao do danh tượng rèn nên là thứ mà mọi người đều yêu thích sưu tầm. Trên tường của Bách Thắng đồ phường vừa vặn treo Đường đao, Thường Bách Vạn va chạm không biết thế nào lại khiến nó rơi ngay trước mặt.

Thường Bách Vạn bị thương ở lưng, thực lực khó phát huy, thấy đao ở ngay trước mặt thì tròn mắt chuyển thành đỏ thẫm, đề thăng khí thể lên đến cực hạn rút thanh Đường đao chém vào Đỗ Hà.

Đỗ Hà thấy vậy vẫn thản nhiên, để mặc lưỡi đao sả xuống.

Vào lúc Đỗ Hà sắp trúng đao, đồ khách bốn phía không nhin được đồng thanh kinh hô.

Đỗ Hà cười cười, bộ pháp đột biến, động như thỏ chạy, thân thể triệt thoái phía sau như tia chớp, lập tức kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra chừng một xích, tránh được một đao trí mạng.

Một chiêu này thật sự vượt quá dự liệu của Thường Bách Vạn, Đỗ Hà theo thể thiên quân lao đến, lực lượng ngừng tụ đến cực hạn, sao đột nhiên có thể bỏ qua được lực quán tính lùi về phía sau?

Thường Bách Vạn không cách nào thu lực, một đao chém vào không khí.

Liền tại lúc này, bộ pháp Đỗ Hà lại biến.

Vốn hấn đang lui về sau, trong khoảnh khắc lại vọt về trước!

Biến hóa này quả thực thần hồ kỳ kỹ, hoàn toàn không theo nguyên lý quán tính, cũng chỉ có Đỗ Hà thân mang cái thể khinh công mới có thể sử ra.

Một chiêu này cũng có thể xem như tuyệt kỹ độc môn của Đỗ Hà.

Khoảng cách giữa song phương trong chốc lát rút ngắn hai thước!

Vừa lui vừa tiến, hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu của Thường Bách Vạn, hấn còn chưa kịp thu đao thì Đỗ Hà đã bước tới, dùng chỉ pháp bao hàm nội lực điểm vào khuỷa tay của Thường Bách Vạn, thừa dịp đoạt lấy Đường đao.

Hàn quang lóe lên, lưỡi đao lướt qua để lại một vết thương thật nhỏ trên yết hầu Thường Bách Vạn, máu tươi không ngừng trào ra.

- Phanh!

Nhìn thi thể ngã vật trên đất, Đỗ Hà đem đao cắm vào trên đất, cũng cảm giác có chút không đành lòng.

Hấn cũng không hối hận. Sơ Đường không phải là loạn thế, nhưng là lúc xã hội phong kiến đỉnh phong. Việc này quan hệ chính trị, quan hệ tới địch nhân đáng sợ Trưởng Tôn Vô Kỵ, hấn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc để cho người ăn tươi, hoặc là ăn tươi người khác, hấn lựa chọn thứ hai.

Thường Bách Vạn võ nghệ mặc dù cao, nhưng Đỗ Hà càng tốt hơn, đối phó hấn vốn không cần cố sức như thế nhưng mấu chốt là làm sao có thể giết hấn công khai.

Đường triều có pháp chế [đấy], ầu đã có thể coi là việc nhỏ nhưng liên quan đến nhân mạng vậy thì hoàn toàn bất đồng. Nhất là nhân mạng tại chỗ như đồ phường, với thân phận địa vị hiện giờ của Đỗ Hà, nếu việc này lan truyền ra, trên bàn Lý Thế Dân sẽ có ít nhất ba mươi cáo trạng tố cáo hấn làm xằng làm bậy ở đồ phường, dẫn tới án mạng. Huống chi sau lưng còn có một Trưởng Tôn Vô Kỵ, chỉ cần lão hồ ly kia phát động thì với uy tín của hấn, dù Lý Thế Dân muốn bảo vệ cũng bất lực.

Nhưng tình huống hiện giờ lại khác, là Thường Bách Vạn động đao trước. Hấn muốn giết Đỗ Hà, Đỗ Hà chỉ là tự vệ sát nhân, truy cứu không có bất kỳ trách nhiệm. Đồ khách vây xem không thể tưởng được còn có thể tai nạn chết người, nguyên một đám sợ tới mức chạy trốn tứ phía, kêu to “giết người, giết người”.

Thường Bách Vạn vừa chết, đám tay chân đồ phường cũng như rấn mất đầu, mấy tên đang đánh với Phòng Di Ái bị hù dọa đến kinh hoàng thất thố, không dám tái chiến, nhao nhao chạy thực mạng.

Bọn chúng còn chưa kịp ra tới đại sảnh, một đội quân tốt Đại Đường đã vọt vào bắt gọn.

Đỗ Hà, Phòng Di Ái tự nhiên cũng không ngoại lệ, bất quá thân phận hai người đặc thù, quân tốt cũng không có can đảm áp chế, chỉ bảo bọn họ phối hợp tiến về phủ nha điều tra.

Phòng Di Ái thấy gây ra nhân mạng, nghĩ đến về nhà gặp cha thì sắc mặt tái nhợt, trong nội tâm thấp thỏm nói:

- Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?

Đỗ Hà đang nghĩ cách giải quyết, nghe hỏi thì cười nói:

- Chúng ta không thẹn với lương tâm, có gì phải sợ, ăn ngay nói thật.

Đi vào phủ nha, Trưởng sử mở phiên tòa thẩm tra xử lý, Đỗ Hà, Phòng Di Ái cẩn thận kể lại mọi chuyện.

Chuyện chơi gian đúng là Thường Bách Vạn động thủ trước, cũng Thường Bách Vạn vung đao trước.

Việc này lại có hơn sáu trăm vị chứng nhân, là sự thật, bằng chứng như núi, không hề quan hệ tới Đỗ Hà, Phòng Di Ái.

Cuối cùng phán quyết tự nhiên là Thường Bách Vạn trừng phạt đúng tội còn hai người Phòng Đỗ vô tội phóng thích.

Trước lúc lui ra, Đỗ Hà giơ cao tay nói:

- Đại nhân, y theo quy định, ta thắng Bách Thắng bốn triệu ngân lượng, có thể lấy ra hay không?

Trưởng sử suy nghĩ một chút nói:

- Theo lý với con số cực lớn như thế, bản quan thấy cho dù niêm phong tất cả gia sản của Thường Bách Vạn cũng không đủ. Như vậy đi, người cứ lấy 40 vạn lượng trước đã về phần ba triệu sáu trăm ngàn lượng còn lại đợi sau khi tra rõ án, kiểm kê tài sản của Thường Bách Vạn sẽ định giá tiếp.

Đỗ Hà lòng tràn đầy vui mừng tiếp lời.

Phòng Di Ái đi ra phủ nha, cao hứng quát:

- Lão đại chúng ta phát, thật sự phát! Bốn triệu lượng tuy Bách Thắng đồ phường không có nhưng hơn hai mươi năm tích lũy chắc chắn cũng có bảy tám chục vạn lượng. Bảy tám chục vạn lượng Ngẫm lại đồng ngân lượng cao như núi kia..... Quá hạnh phúc rồi.

Phòng Di Ái tựa như một tên tham tiền, hoa chân múa tay vui sướng.

Đỗ Hà lườm hần:

- Đừng có nằm mộng, số ngân lượng này chúng ta không thể lấy được một phân.

Phòng Di Ái kinh nghi nói:

- Vì cái gì, cái này đều là lão đại thắng sao không lấy được.

Hần tròn tròn mắt mũi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Đỗ Hà cười nhạt nói:

- Dùng tiền tiêu tai, hôm nay chúng ta làm loạn như thế, người thực cho rằng ngày mai trên triều đình sẽ yên tĩnh. Ta xem chừng đêm nay sẽ có hơn hai mươi đại thần vì chuyện của chúng ta, thức đêm ghi tấu chương cáo trạng!

Hần ngẫm nói một câu:

- Nhất là số người cùng phe Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Phòng Di Ái cũng biết gián quan Đường triều đáng sợ, lại lần nữa lo lắng Phòng Huyền Linh sau khi biết chuyện sẽ áp dụng trừng phạt gì. Dù gì tiền tài cũng cũng không thể so được với lực uy hiếp của lão gia tử, chột dạ nói:

- Lão đại có cách gì không!

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên một tia dị sắc, tự tin nói:

- Biện pháp tự nhiên có, yên tâm đi, có lão đại ta đây, Phòng thúc phụ chẳng những sẽ không trách người, ngược lại sẽ khen người..... Người về trước đi, ta đi giải quyết tốt hậu quả.

Nói xong để Phòng Di Ái tách ra.

Đỗ Hà kêu lên một đám người đem 40 vạn lượng bạc đem đến Đỗ phủ, giục ngựa hướng hoàng cung. Người hẳn muốn thu mua không phải ai khác, chính là hoàng đế đế quốc Đại Đường Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đang ở điện Cam Lộ phê duyệt tấu chương, đôi mày thỉnh thoảng nhíu chặt, lại vì một chuyện mà ưu phiền. Kinh tế Đại Đường lại có chút túng quẫn, dù sao cả một quốc gia cũng không thể dựa vào một con đường tơ lụa.

Bởi vì khai phát phía nam, triều đình đã xuất ra rất nhiều tiền nhưng vì khởi đầu nên cái gì cũng cần tiền, tạo thành gánh nặng cho ngân khố. Trên tay hẳn chính là tấu chương của Ngụy Chính, hy vọng có thể đình chỉ Đồ thư quán kiến tạo, đem trọng tâm đặt vào chuyện khai phát Giang Nam.

Khai phát Giang Nam là đại sự trọng yếu nhất, kiến tạo Đồ thư quán tuy quan hệ tương lai của Đại Đường nhưng so ra không cấp bách như khai phát Giang Nam.

Lý Thế Dân cũng minh bạch Ngụy Chính nói có lý, nhưng chuyện kiến thiết Đồ thư quán áp chế thế gia vọng tộc đại sự cũng rất quan trọng. Nếu như có thể, hẳn không muốn trì hoãn việc này. Còn đang ưu phiền thì chợt nghe Đỗ Hà cầu kiến, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, cho người mời hẳn vào.

Đỗ Hà đi vào điện Cam Lộ, thấy Lý Thế Dân tựa hồ có tâm sự, không phải lúc nói chuyện liền hỏi thăm:

- Nhạc phụ đại nhân có chuyện gì phiền lòng?

Lý Thế Dân rất giỏi nghe can gián, đang muốn nghe một chút về cách nghĩ của Đỗ Hà nên nói chuyện thiếu tiền.

Đỗ Hà giật mình, nhếch miệng cười cười, thầm nghĩ:

- Trời cũng giúp ta!

Hắn ra vẻ ngượng ngùng:

- Kỳ thật tiểu tể hôm nay tới là quyên tiền cho nhạc phụ đại nhân. Bốn mươi vạn ngân lượng, không nhiều lắm cũng không ít, vừa vặn có thể giải quyết chuyện khẩn cấp của Đại Đường!

- Bốn mươi vạn?

Lý Thế Dân bị con số này làm hoảng sợ, vẻ mặt nghi hồ.

Đỗ Hà cười toét:

- Việc này..... Ách, là như thế này đây. Gần đây Di Ái hay tới đồ phường, tiểu tể ý thức được đánh bạc nguy hại nên khuyên hẳn cai nghiện. Chỉ là không biết dùng biện pháp gì, một lần tình cờ nghĩ tới nhạc phụ đại nhân khích lệ Trương Tôn Thuận Đức nhận hối lộ, linh cơ khẽ động, liền dẫn hẳn đi đồ phường để hẳn thấy được nguy hại, để hẳn đặt mình vào hoàn cảnh người khác cảm nhận được chỗ xấu của đánh bạc. Nào ngờ vào đồ trường, tiểu tử quá may nên thắng được 40 vạn ngân lượng.

Lý Thế Dân chớp mắt, trong lòng cười khổ:

- Tiền này thật đúng là dễ kiếm!

Đỗ Hà rồi nói tiếp:

- Cuối cùng ông chủ đồ trường tựa hồ phát giận, dưới con mắt mọi người giở trò lừa gạt ..., muốn để cho ta thua sạch sẽ, bất quá bị tiểu tể bắt được. Tiểu tể cảm thấy, đánh bạc nguy hại thật sự quá lớn, lại thương hại phong khí nên thay mặt triều đình ra lệnh cấm..... 40 vạn lượng tuy là ta thắng nhưng đều là tiền tài bất nghĩa, tiểu tể cảm thấy nên giao cho nhạc phụ, để cho nhạc phụ vì nước mưu lợi.

Hắn hiên ngang lẫm liệt nói, không hề xấu hổ.

Những lời này cũng cực kỳ cao minh, coi như phủi sạch tội trạng. Hắn đi đồ trường không phải để chơi mà là vì lợi ích của Đại Đường cấm đánh bạc!

447. Chương 454: Cấm Đánh Bạc Để Thoát Thân

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân giải quyết chuyện gấp gáp trước mắt, tâm tình thật tốt, cũng cao giọng nói:

- Tiểu tể tổng kết kinh nghiệm tiền nhân, phát hiện đánh bạc thật sự nguy hại quá nhiều. Có năm điểm khiến khiến cho xã hội bất an, ảnh hưởng yên ổn Đại Đường.

Lý Thế Dân nhíu mày nói:

- Cái này cũng không hẳn vậy chứ, có thể nói quá nghiêm trọng hay không?

Hắn tuy là Hoàng Đế, nhưng đối với đánh bạc cũng không bài xích, nói trắng ra hắn cũng là một thành viên trong đó.

Lý Thế Dân hứng thú cực kỳ rộng khắp, săn bắn, cất rượu, thư pháp, hội họa còn có đánh bạc. Hắn thích nhất là cờ song lục, hơn nữa còn là cao thủ. Trong lịch sử còn ghi lại chuyện hắn và Đại Tướng quân Tiết Vạn Triệt đánh bạc bội đao. Trên thực tế trong lịch sử vào cuối thời Đường, gần như tất cả các hoàng đế đều thích đánh bạc. Lý Thế Dân cùng Lưu Văn Tĩnh lúc ở Thái Nguyên mưu đồ bí mật khởi sự từng lợi dụng đánh bạc thua tài lôi kéo Bùi Tịch. Võ Tắc Thiên thậm chí còn cùng đánh bạc với Huyền Tông. Trong lịch sử càng có ghi lại, “Chuyện đánh bạc thời nhà Đường từ thiên tử tới thứ dân, không có gì là kiêng kỵ.”

Dù là các đại thi nhân Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị, đại văn hào Hàn Dũ, Lưu Vũ Tích, ...cũng thẳng thắn nói mình đánh bạc. Có thể nói đánh bạc ở Đường triều là một loại thời thượng.

Cho nên Lý Thế Dân cũng không ban bố điều lệ cấm đánh bạc, cho đến Cao Tông mới có lệnh này nhưng thượng bất chính hạ tắc loạn, các hoàng đế đều yêu thích đánh bạc thì sĩ phu, dân chúng nào có lý không noi theo, luật lệ chỉ là đồ bỏ.

Đỗ Hà nguyên bản vốn coi đánh bạc như mạng nhưng Đỗ Hà hiện giờ đã thay đổi linh hồn, không hảo cảm với chuyện này, tránh như tránh tà, vừa nghe Lý Thế Dân hỏi vậy liền giải thích:

- Một số tội phạm thường có nguồn gốc từ đánh bạc thiếu nợ không thể trả, bởi vậy bí quá hoá liều, trộm cắp đoạt lừa gạt, đi vào con đường phạm tội, thậm chí tự sát, cố ý giết người, thậm chí bắt cóc vợ vét tài sản, phát sinh trọng án. Trong lịch sử bởi vì đánh bạc mà phát sinh chuyện ác liệt như Tống Mẫn Công cùng Nam Cung Trường Vạn, Cảnh Đế Lưu Khải cùng Ngô Vương Thái tử Lưu Hiền xứng đáng làm gương.

Lý Thế Dân yên lặng không nói, hắn cũng biết những chuyện này trong lịch sử. Tống Mẫn Công cùng Nam Cung Trường Vạn, Cảnh Đế Lưu Khải cùng Ngô Vương Thái tử Lưu Hiền đúng là bởi vì đánh bạc mà diễn ra chuyện thần hành thích vua, quân giết thần. Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, Tống Mẫn Công cùng Nam Cung Trường Vạn tụ tập đánh bạc, hai người vì ăn thua dẫn đến Nam Cung Trường Vạn trực tiếp dùng bàn cờ giết chết Tống Mẫn Công. Hán Cảnh đế Lưu Khải cùng Ngô Vương Thái tử Lưu Hiền cũng giống như vậy, bởi vì đánh bạc mà thăm sát, Lưu Khải cầm lấy bàn cờ giết Lưu Hiền tại chỗ.

Hai chuyện này một khiến Nam Cung Trường Vạn khởi binh phản Tống, Ngô Vương Lưu Tị vì báo thù cho con khởi binh phản Hán, gây ra binh tai. Những chuyện tương tự, trong lịch sử nhiều vô số kể nhưng có hai tấm gương này có tính tiêu biểu nhất.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Cho nên tiểu tể cho rằng, một số tội phạm bắt đầu từ đánh bạc mà ra, ảnh hưởng rất lớn đến phong khí Đại Đường vương triều.

Đối với giải thích này, sắc mặt Lý Thế Dân nghiêm nghị, hiển nhiên đã bị Đỗ Hà thuyết phục.

- Thứ hai, phá hư hòa thuận gia đình, vợ chồng bởi vì người kia đánh bạc thâu đêm mà cuộc sống đảo lộn, lục đục tan vỡ. Thứ ba, ảnh hưởng sự phát triển khỏe mạnh của đời sau, cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, cha mẹ là tấm gương cho con, con cái thấy cha mẹ đánh bạc nên coi là bình thường. Bốn là ảnh hưởng sức khỏe. Có rất nhiều người một khi đánh bạc nghiện liền dứt bỏ không được, hình thành vòng tuần hoàn ác tính, hết ngày dài lại đêm thâu, giấc ngủ chưa đủ, ban ngày uể oải. Thứ năm, làm cho người sa đọa, đánh thua thì điên cuồng, thắng cũng đồng dạng, lười biếng ảnh hưởng đến sự phát triển của quốc gia.

Hắn đem năm điều tệ của việc đánh bạc nói rõ chi tiết.

Lý Thế Dân động dung nói:

- Hiền tể thật sự có lòng, trẫm cũng biết đánh bạc bất nhĩ nhưng vẫn nghĩ là chuyện nhỏ nên không hạ lệnh cấm. Hôm nay nghe ái tể nói mới biết mình nghĩ sai, ngày mai lên triều trẫm sẽ thương nghị với đại thần việc này.

Hắn đã tiếp nhận lời can gián của Đỗ Hà, đem việc này là đại sự quốc gia.

Đỗ Hà nói:

- Cái này phụ thuộc vào bản lĩnh của mỗi người. Nhạc phụ đại nhân là minh quân đương thời, lực không chế hơn xa thường nhân, nhưng thế nhân lại không được như vậy, vì chuyện đánh bạc đánh mất lý trí, thậm chí trầm mê!

Lý Thế Dân được thổi phồng, tâm tình sung sướng, gật đầu nói:

- Chuyện ái tể nói là thật, tuy trẫm lúc rảnh rỗi cũng có đánh qua nhưng tuyệt không ảnh hưởng đến đại sự quốc gia.

Nói xong nấn vuốt chồm râu, một bộ ta là minh quân, dù đánh bạc vẫn không mê mẩn.

Thấy tâm trạng Lý Thế Dân vui vẻ, Đỗ Hà thăm dò nói:

- Chỉ là tiểu tể thắng quá nhiều, người của đồ phường không nhận nợ, tụ tập người tới tìm gây chúng ta phiền toái, lão bản đồ phường lại càng dùng tay chân, cuối cùng rút đao muốn giết tiểu tể.

Lý Thế Dân nghe vậy giận tím mặt quát:

- Giở trò trước còn muốn động thủ, cách làm của Bách Thắng thật sự là cực kỳ đáng hận.

Nói xong có chút lo lắng nhìn qua Đỗ Hà nói:

- Ái tể không bị thương chứ?

Đỗ Hà thản nhiên:

- Công phu tiểu tể coi như không tệ, không việc gì, chỉ dạy cho bọn chúng.....

Lý Thế Dân nhớ lại Đỗ Hà, Phòng Di Ái đều là mãnh tướng, đối chiến với mấy tên tay chân của đồ phường dư xài, liền nói ngay:

- Không có việc gì là tốt rồi, Bách Thắng đồ phường hung hăng càn quấy như thế, giáo huấn cho chúng một trận để chúng biết luật pháp Đại Đường không phải để bài trí.

Đỗ Hà thấy đã khiến cho Lý Thế Dân đồng cảm liền nói:

- Mấu chốt là ông chủ Thường Bách Vạn là hảo thủ nổi danh Trường An, võ nghệ không chút thua kém tiểu tể, tiểu tể dùng một chiêu thắng hiểm, nhất thời lỡ tay giết hắn.

- Cái gì!

Lý Thế Dân biến sắc, ầu ẩu là chuyện nhỏ nhưng sát nhân phải truy cứu hình sự, dù là thời phong kiến cũng vậy, mắt hổ trên cao không ngừng dò xét, gật đầu nói:

- Trầm đã cảm thấy kỳ quái, tiểu tử người lúc nào trở nên dài dòng như vậy, nguyên lại là gây họa ở đồ phường nên dò xét ý trầm ý để cầu cứu.

Đỗ Hà bái thật sâu:

- Nhạc phụ đại nhân thánh minh! Tiểu tử xác thực cầu cứu nhạc phụ đại nhân.

Lý Thế Dân hừ một tiếng, trầm giọng nói:

- Tiểu tử người chính là một trùm gây chuyện, bớt nói xàm đi. Kể lại tiền căn hậu quả cho trầm, nếu làm sai trầm quyết không nuông chiều, nhưng nếu người thật sự là thất thủ ngộ sát, trầm cũng sẽ cân nhắc.

Đỗ Hà thở phào, Lý Thế Dân đã nói như vậy dĩ nhiên sẽ xử theo lý, lúc này kể lại mọi chuyện, cuối cùng trầm giọng nói:

- Việc này cũng càng thêm khiến tiểu tử kiên định đánh bạc, nhạc phụ đại nhân xem. Đồ phường vì kiếm tiền, có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào. Như vậy sẽ chỉ tạo thành nguy hại càng lớn, hơn nữa đồ phường sẵn sàng ầu ả, nuôi dưỡng một đám ác ôn, nếu gặp người khác sẽ lớn chuyện.

Chỗ cao minh nhất của Đỗ Hà vẫn là đem chuyện cấm đánh bạc liên kết với chuyện mình đi vào đồ phường.

Một mặt hẳn chứng minh bản thân thực sự không phải là cố ý gây sự, mặt khác cũng chứng minh sự tồn tại của đồ phường là nhân tố gây mất ổn định, đề nghị cấm của mình là chính xác.

Lý Thế Dân biết Đỗ Hà không nói dối, trầm mặc một lát, nói:

- Nói như vậy, việc này quả thật người không sai! Thường Bách Vạn nhiều lần ra tay ác độc, nếu không phản kích, không thể nào nói nổi. Trầm không thể tưởng được một đồ phường nhỏ nhỏ lại dám can rờ như vậy, dám hạ sát thủ với đại thần trong triều, quả nhiên là coi trời bằng vung rồi.

Lý Thế Dân lại gọi Trưởng sử tới, hiểu được tình huống.

Sáng sớm hôm sau, mọi việc đều như Đỗ Hà sở liệu.

Trên long án của Lý Thế Dân có hơn hai mươi tấu chương cáo trạng Đỗ Hà ở Bách Thắng đồ phường làm loạn, nói hẳn thân là đại thần lại đánh bạc làm nhục phong khí Đại Đường, nháo sự sát nhân, tội thêm nhất đẳng, nên trọng phạt.

Lý Thế Dân đem hai phần tấu chương ném lên, cười lạnh nhìn hai mươi mấy tấu chương của các đại thần.

Hai phần tấu chương, một phần là Đỗ Hà đề nghị cấm đánh bạc, một phần khác là án lệ cuối cùng châu phủ Trưởng sử đối với Thường Bách Vạn.

Hai phần tấu chương như hai cái tát vang dội vào mặt hơn hai mươi vị đại thần khiến cả đám á khẩu không trả lời được.

Đỗ Hà nghiền đánh bạc, hẳn lại liệt kê từng điểm tệ của đánh bạc, đề nghị cấm đánh bạc, hơn nữa đem khoản tiền lớn bốn mươi vạn không lấy một xu đưa tặng Đại Đường, nói hẳn nháo sự sát nhân, châu phủ Trưởng sử đã đem vụ án kể lại rành mạch rõ ràng, hết thấy đều là Thường Bách Vạn động thủ trước, bị hẳn giết người tự vệ. Đã thẩm tra rõ đầu đến phiên bọn họ nhúng tay.

Nguyên một đám cáo trạng đều cảm như hén, một câu cũng không có.

Đỗ Hà cười thầm nghĩ:

- Muốn đem làm ta là cái trứng hồ đồ, các người muốn gây phiền toái cho ta, còn kém xa lắm!

Kể tiếp tự nhiên không có người nào còn dám nhắc tới việc này, bắt đầu nhằm vào đề nghị cấm đánh bạc của Đỗ Hà tiến hành thảo luận.

Chơi gái đánh bạc từ trước đến nay vẫn là chuyện khó coi, nhất là đám nho sĩ như Ngụy Chính, Khổng Dĩnh Đạt càng phải như vậy.

Được mọi người nhất trí, luật pháp Đại Đường thêm một lệnh cấm đánh bạc, chỉ lệnh truyền ra: Trong hai ngày, đồ phùng đình chỉ làm ăn, trong mười ngày chỉnh đốn và cải cách, hai mươi ngày sau nếu vẫn còn tồn tại sẽ theo pháp nghiêm trị.

Pháp lệnh vừa ra liền khiến hơn mười đồ phùng lớn nhỏ trong thành Trường An lần lượt ngừng kinh doanh.

Những gia đình chịu nạn vì đánh bạc đều vui mừng vô hạn.

Đây cũng là kết cục Đỗ Hà cam tâm tình nguyện chứng kiến, tuy trong lịch sử rất nhiều vĩ nhân mê đánh bạc nhưng đánh bạc cuối cùng không phải chuyện tốt!

448. Chương 455: Hồ Ly Đổi Nghề Tạm Làm Con Rùa Đen

Sau khi bãi triều, Đỗ Hà bị Đỗ Như Hối khiển trách một hồi, nói hấn đừng gây thêm chuyện!

Nhưng Đỗ Hà nhìn ra được, trong mắt lão gia tử vẫn rất tán thưởng hành động này của hấn. Không phải vì chuyện gây loạn ở Bách Thắng đồ phùng mà là cách xử lý sau đó.

Chính trị cũng giống như di chuyển quân cờ, có một câu chân lý: Đi sai một nước sẽ thua cả bàn, dù quyền thần đến đâu nhưng chỉ cần bước sai một bước trên chính trường thì chờ đợi hấn cũng chỉ có diệt vong.

Đỗ Hà đã bước chân vào cái chảo nhuộm lớn này, hấn làm thế nào để sống còn không phải dựa vào lão gia tử, dựa vào Lý Thế Dân. Đây hết thấy đều là hư ảo, khó đoán nhất là lòng đế vương, lực lượng lão gia tử cũng có lúc tận, hưởng chỉ hấn vĩnh viễn không thể ở mãi dưới cánh chim của lão gia tử.

Hết thấy có thể dựa vào là bản thân Đỗ Hà, chỉ có lực lượng của mình mới là hết thấy!

Đỗ Hà giết Thường Bách Vạn là vì cân nhắc đến lâu dài, cái này không gì đáng trách, nhưng giết người cuối cùng phải chịu trách nhiệm, cũng quả thực là gây họa. Mấu chốt là cách giải quyết sau đó, giả như Đỗ Hà hôm qua không tìm Lý Thế Dân nói rõ nguyên do, không đem 40 vạn ngân lượng quyên cho triều đình, không nói cấm đánh bạc thì hôm nay trên triều tuyệt không dễ chịu. Đối mặt với sự quở trách hợp lực của hơn hai mươi vị đại thần dù hấn có miệng cũng khó biện.

Nhưng hấn xử lý như vậy khiến hơn hai mươi vị đại thần chẳng khác nào có khổ khó nói.

Đỗ Như Hối cũng không tán thành Đỗ Hà hồ đồ nhưng đối với cách xử lý của hấn lại cực kỳ tán dương.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại thư phòng của phủ Triệu quốc công!

Trưởng Tôn Vô Kỵ đánh rơi quyển sách xuống đất, trợn mắt không thể tin vào tin tức cháu mình báo về, ngay cả sách rơi cũng không biết.

- Thúc phụ!

Trưởng Tôn Thuyên thấy hấn thất thố kêu một tiếng, sắc mặt cũng vạn phần ngưng trọng.

- Hay cho Đỗ Hà! Hay cho Đỗ Hà!

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu tán thưởng, mắt có thưởng thức, nhưng càng sâu hơn nữa là kiêng kỵ cùng căm thù.

Lúc trước Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa nghe Trưởng Tôn Thuyên báo Đỗ Hà kết hôn với Vũ Mị Nương đã có dự cảm bất tường, cảm thấy với tư cách địch nhân thì Đỗ Hà không thể nào phạm sai lầm như thế. Hấn sai Thường Bách Vạn tìm hiểu hành động của Vũ Mị Nương cẩn thận, xác định Vũ Mị Nương có phải cầm quyền ở Vũ gia hay không.

Liên quan đến thời gian, Thường Bách Vạn thất bại trở về, cũng xác nhận dự cảm bất an của Trưởng Tôn Vô Kỵ xác thực tồn tại.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã căn dặn Thường Bách Vạn coi chừng, hấn hiểu rõ Đỗ Hà, biết tính cách Đỗ Hà có cừ oán tất báo. Nhưng dù là hấn cũng tuyệt đối không thể tưởng được thế công của Đỗ Hà sẽ mãnh liệt như thế, một lần toàn diệt cả Bách Thắng đồ phùng lẫn mạng Thường Bách Vạn.

Nghe được tin tức này, Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm giác như mất một cánh tay. Năng lực của Thường Bách Vạn so với đám kỳ nhân dị sĩ dưới trướng hắn cũng không tính là xuất chúng, nhưng lại nắm giữ mạch máu kinh tế của hắn. Bách Thắng đồ phường là sản nghiệp lớn nhất, mất đi nó thì coi như mất đi cánh tay hữu dụng. Đối với việc này, Trưởng Tôn Vô Kỵ lập tức triển khai phản kích, vận dụng người của mình để bọn họ liên thủ dâng tấu chương tố cáo Đỗ Hà, lợi dụng dư luận đánh bại hắn nhưng kết quả lại bị bại rối tinh rối mù, thất bại thảm hại.

Đỗ Hà ra chiêu thần kỳ, đem việc bản thân lấy quan báo tư thù nói thành đại nghĩa, lại lấy bốn mươi vạn ngân lượng quyên lên, để chứng minh trong sạch của mình cuối cùng còn đề nghị cấm đánh bạc, xóa đi hiềm nghi.

Liên hoàn diệu chiêu này cực kỳ cao minh cực kỳ, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không thể không phục. Đối là hắn trong cùng tình huống, cũng chưa chắc nghĩ ra được liên hoàn kế kỳ diệu như vậy.

Hắn phát hiện tâm cơ Đỗ Hà càng lúc càng thêm thâm bất khả trắc.

Hắn vẫn một mực đánh giá cao tiềm lực Đỗ Hà nhưng đến việc này mới phát hiện bản thân vẫn đánh giá thấp hắn.

Qua hơn một năm đã khiến Đỗ Hà càng thêm dạn dày trên trường chính trị, làm việc quyết đoán, mỗi bước đều khiến người sợ hãi.

Trưởng Tôn Thuyên thấy trên mặt thúc phụ mà mình ngưỡng mộ nhất thay đổi liên tục, cũng thầm kinh ngạc: Có thể bức cho thúc phụ mình đến bộ dạng này, Đỗ Hà quả nhiên bất phàm, ngừng lại một chút nói:

- Thúc phụ, kế tiếp chúng ta phải làm gì? Đồ phường là sản nghiệp kinh tế quan trọng nhất của chúng ta. Giờ có lệnh cấm đánh bạc vậy coi như chặt đi một nửa tài lộ của chúng ta.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vì đạt được mục đích cầm quyền, từ lúc năm đầu Trinh Quán liền bắt đầu âm thầm tụ tập thực lực. Đại Đường ban đầu còn hỗn loạn nên rất dễ dàng bồi dưỡng được một đám trợ thủ. Trưởng Tôn Vô Kỵ xem trọng nhất chính là đánh bạc vì không vốn mà sinh lợi cực cao. Hắn cũng không chỉ mở một nhà, mà chung quanh thành Trường An thì có ba nơi, trong đất phong cũng không cần nói.

Bách Thắng đồ phường là nơi hắn kiếm lợi nhiều nhất, mất nó coi như mất một cánh tay nhưng mất hết cả đồ phường thì coi như mất nửa mạng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lắc đầu không nói gì cười khổ: Đỗ Hà chính là khắc tinh của hắn, chặt đứt chính mình một cánh tay không nói, còn bắt tri bất giác đã muốn nửa mạng hắn. Có thể làm được điểm này cũng chỉ có một người Đỗ Hà.

- Án binh bất động!

Dù tài lực của Trưởng Tôn Vô Kỵ vô tình nhận lấy tổn thương nghiêm trọng nhưng hắn vẫn cũng không vì vậy mà mất đi lý trí, tỉnh táo nói:

- Đánh bạc xác thực không phải chuyện tốt, Đỗ Hà lúc này đưa ra ý kiến cấm đánh bạc là hợp tuyệt đại bộ phận, phản đối quyết không phải hay! Thuyên nhi, người thông tri xuống tất cả đồ phường lập tức đóng cửa, những sản nghiệp mà Trưởng Tôn gia chúng ta ngầm giúp đỡ cũng dừng tùy tiện bạo lộ.

Trưởng Tôn Thuyên bất mãn nói:

- Đỗ Hà giết Thường Bách Vạn, lại khiến cho chúng ta bị thương nghiêm trọng như thế, chẳng lẽ để yên?

Trưởng Tôn Vô Kỵ chém đinh chặt sắt nói:

- Phải vậy thôi, các ngươi không phải là đối thủ của hắn, hiện tại ta là chim trong ***g không cách nào thi triển toàn lực, xung đột thì chịu thiệt chỉ có chúng ta. Chúng ta phải đợi qua ba năm mới là cơ hội phản kích.

Kỳ thật hắn lại làm sao có thể cam tâm, nhưng người thành đại sự vốn lấy nhẫn làm đầu.

Năm đó Cao Tông Hoàng Đế nhậm Hạng Vũ, được thiên hạ, thế cục trước mắt rắc rối phức tạp, hắn khôn cư ở nhà, có thể làm cũng chỉ có nhẫn.

Một năm rưỡi!
Kỳ hạn ba năm!
Còn lại một năm rưỡi!

449. Chương 456: Lên Vu Sơn Với Vũ Mị Nương

Đỗ Hà nằm mơ không thể tưởng được cảm đánh bạc ngoài ý muốn lại khiến Trương Tôn Vô Kỵ bị tổn thất lớn như thế, nếu như biết chắc nằm mơ cũng cười lên tiếng.

Sau khi nghe lão gia tử răn dạy, Đỗ Hà ngựa không dừng vó phi về Vũ phủ.

Vũ Mị Nương còn không biết chủ mưu sau màn của Bách Thắng đồ phường là Trương Tôn Vô Kỵ nên phải nhắc nhở nàng, không để sớm lộ ra vai trò quân sư của nàng, như thế mới có hiệu quả kỳ binh.

Đi vào Vũ phủ, tỳ nữ bảo Vũ Mị Nương đang chờ hẩn ở hậu hoa viên.

Xuyên qua ba hành lang dài, Đỗ Hà đi vào hậu hoa viên Vũ phủ.

Hậu hoa viên Vũ phủ có một vùng mẫu đơn cực lớn. Tháng năm đang mùa mẫu đơn nở rộ.

Hơn mười loại mẫu đơn khoe sắc, có trắng, hồng, tím, mực tím, tím nhạt, rất nhiều loại hẩn không thể gọi tên, mẫu đơn mỹ lệ quả nhiên không thẹn bốn chữ Quốc sắc thiên hương.

Vũ Mị Nương đứng trong biển hoa cẩn thận tưới nước, dung mạo kiều diễm át cả mẫu đơn.

- Đỗ lang!

Vũ Mị Nương cười mỉm, từ trong biển hoa đi ra.

Đỗ Hà cũng thừa cơ ôm lấy eo thon, cười nói:

- Không ngờ Mị Nương yêu thích mẫu đơn.

Vũ Mị Nương cười đáp:

- Mị Nương rất hâm mộ mẫu đơn, dù hoa nở ngắn nhưng bộc lộ vẻ đẹp nhất cho thế nhân. Mị Nương cảm thấy nhân sinh cũng là như thế, không cầu có thể sống lâu trăm tuổi, sống sao ý nghĩa mới được, là mong muốn lớn nhất của thiếp.

Ánh mắt nàng tràn đầy chờ mong với tương lai.

Đỗ Hà cười nhẹ, chẳng trách giai nhân trong ngực có thể trở thành hoàng đế trong lịch sử, có khát vọng và tài năng như vậy, không làm ra sự nghiệp mới là lạ. Nàng vốn yêu thích mẫu đơn, không trách vì mẫu đơn kháng chỉ không khai mở mà giận dữ đẩy ra khỏi Trường An, sung quân Lạc Dương.

Hẩn vuốt nhẹ mái tóc đen dày thanh tú, nói:

- Mẫu đơn tuy đẹp, nhưng sao so được với một phần của Mị Nương.

Vũ Mị Nương cười dịu dàng:

- Biết chàng nói những lời này để ta vui nhưng vẫn thích.....

Trong mắt nàng lóe lên ánh狡 hoạt, nói:

- Đỗ lang này tới là vì chuyện của Bách Thắng đồ phường!

Đỗ Hà khê dí vào mũi nàng:

- Nàng biết rồi?

Vũ Mị Nương vui đầu vào ngực ái lang nói:

- Mị Nương hiểu rõ Đỗ lang, biết rõ Đỗ lang quyết định không phải vì vọng động sát niệm, lạm sát kẻ vô tội. Giết Thường Bách Vạn, chỉ có thể chứng minh Thường Bách Vạn đáng chết. Thường Bách Vạn cùng

Đỗ lang không oán không cừ, có thể làm cho chàng động sát tâm cũng chỉ có thể là người sau màn. Nhìn trong cả triều, chính thức khiến Đỗ lang kiêng kỵ cũng chỉ có Trưởng Tôn Vô Kỵ. Có vết xe đổ Bách Túy Hiên, Bách Thắng đồ phường có hẳn âm thầm khống chế không hề có chút kỳ quái.

- Thần cơ diệu toán!

Đỗ Hà tự đáy lòng tán thưởng, Vũ Mị Nương thật đúng là kỳ tài hiếm có, trực giác như vậy ngay cả hắn cũng không có, nói khẽ:

- Đã biết là hắn, về sau làm việc phải cẩn thận một chút, lão hồ ly này không dễ đối phó. Chúng ta có thể hai lần lấy được ưu thế đều do nàng ngầm giúp đỡ, nếu để hắn phát hiện sự hiện hữu của nàng vậy thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Vũ Mị Nương ngửa đầu, nhìn xem ái lang lo lắng cho mình thì trong lòng cảm thấy ngọt ngào:

- Mị Nương hiểu được, bất quá Mị Nương cảm thấy Trưởng Tôn lão hồ ly đem tâm tư đặt trên người Đỗ lang, không biết sự tồn tại của Mị Nương là một cơ hội để chúng ta lợi dụng. Bị động chờ hắn đánh chi bằng chủ động, không ngừng gia tăng cách biệt mới có thể chèn ép địch nhân.

Đỗ Hà biết nàng nói không giả, hỏi:

- Vậy theo Mị Nương nên làm như thế nào.

Đôi mắt mê người của Vũ Mị Nương lóe lên vẻ trí tuệ:

- Trưởng Tôn lão hồ ly bị cấm lên triều, không ra khỏi cửa hai bước, chúng ta muốn thắng hắn, còn phải chờ hắn đi ra mới được. Bất quá như vậy cũng tương đương cho chúng ta một cơ hội. Trưởng Tôn lão hồ ly khó có thể đối phó, nhưng hồ ly bị giam trong ***g sao có thể là đối thủ? Nếu Trưởng Tôn Vô Kỵ hiện tại bị quản chế, chúng ta sao không lợi dụng cơ hội khuếch đại thành quả chiến đấu, cho hắn một kích trầm trọng?

Đỗ Hà trong mắt sáng ngời, đã hiểu cách nghĩ của Vũ Mị Nương.

Cái này là sự khác biệt giữa Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương!

Luận tài trí Đỗ Hà tuyệt đối không kém cõi Vũ Mị Nương nhưng bản tính hắn cũng không thích đấu tranh chính trị, tránh được nên tránh, chỉ đến thời điểm quan hệ đến mình mới xuất động xuất kích, dùng tài trí lực lượng bản thân để chiến thắng. Vũ Mị Nương bất đồng, trong mắt nàng, bằng hữu sẽ được che chở còn địch nhân phải tiêu diệt.

Nói tóm lại, Đỗ Hà so với Mị Nương nhiều hơn một chút nhân tính còn Vũ Mị Nương so với Đỗ Hà càng thêm thích hợp làm một chính khách, cũng càng thêm lãnh khốc vô tình.

Đỗ Hà dĩ nhiên minh bạch ý tứ của Vũ Mị Nương. Hiện giờ Trưởng Tôn Vô Kỵ bị nhốt trong phủ, cho dù lợi hại đến mấy cũng bị hạn chế, đây là thời điểm hắn suy yếu nhất, cũng là thời điểm đối phó tốt nhất.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đã mở Bách Túy Hiên, Bách Thắng đồ phường, vậy nhất định còn có sản nghiệp khác. Vũ Mị Nương đúng là thừa dịp năng lực Trưởng Tôn Vô Kỵ bị hạn chế khiến một mẻ hốt gọn những thế lực trong bóng tối của hắn, ngày hắn trở lại không có chỗ dựa vào, càng thêm dễ dàng đối phó rồi.

Đỗ Hà trầm mặc một lát, nhìn xem Vũ Mị Nương đang tràn đầy斗志 cũng đồng ý yêu cầu của nàng, dù sao Vũ Mị Nương căm thù Trưởng Tôn Vô Kỵ như thế hoàn toàn là vì mình. Nàng đã có tâm đấu tranh với Trưởng Tôn Vô Kỵ đến cùng vì mình, với tư cách trợ thủ, bản thân sao không ủng hộ?

Hắn chợt nhớ tới quá trình Vũ Mị Nương đánh ngã Trưởng Tôn Vô Kỵ trong lịch sử, lại nghĩ đến bản thân hai lần nhờ tay nàng khiến Trưởng Tôn Vô Kỵ, đáy lòng nói thầm:

- Có lẽ Mị Nương thật sự là khắc tinh của lão hồ ly, bằng không nàng lúc trước như thế nào trùng hợp trong lúc vô tình nghe được tin tức Trưởng Tôn Thuận Đức phục kích La Thông, Phòng Di Ái, như thế nào lại may mắn thế nào bởi vì hai Vũ mà phát hiện Bách Thắng đồ phường là một trong những cứ điểm của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trong lịch sử Trưởng Tôn Vô Kỵ bị bại trong tay Vũ Mị Nương, đời này lịch sử có lẽ sẽ tái diễn.

Nghĩ đến chỗ này, Đỗ Hà đột nhiên cười một tiếng nói:

- Cứ như vậy đi, ta ở sau lưng làm chỗ dựa cho nàng, vợ chồng liên thủ, Trương Tôn Vô Kỵ cho dù giảo hoạt, cũng khó trốn khỏi lòng bàn tay của chúng ta.

Vũ Mị Nương nghe xong thì nụ cười như hoa mầu đơn càng thêm chói lọi.

Đỗ Hà rung động, nghĩ thầm không thể cưỡng lại, dù lý trí bảo nên rời đi nhưng ngược lại ôm Vũ Mị Nương càng chặt hơn.

Vũ Mị Nương đột nhiên cảm thấy bị Đỗ Hà ôm siết, nhìn sang thấy trên mặt ái lang tràn đầy thỏa mãn, gò má khê đỏ ửng.

Nàng ẩn ẩn minh bạch tâm tư của Đỗ Hà, trong lòng càng thêm thẹn thùng.

Đỗ Hà chần chờ cúi đầu, thấy Vũ Mị Nương ngượng ngùng nghiêng mặt, lông mày gầy nhẹ, mắt phượng khép hờ, môi son ảm ướt, hai má hiện hồng, kim lòng không được cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào.

Vũ Mị Nương gấp rút không kịp đề phòng, thân thể thoáng cứng lại, hai người tuy thân mật nhưng vẫn là lần đầu tiên hôn môi, nghiêm khắc mà nói thì đây là nụ hôn đầu đời của nàng.

Nụ hôn đầu tiên cứ như vậy lại để cho người trong lòng chiếm đi, Vũ Mị Nương không biết làm sao quên giây phút, tùy ý Đỗ Hà mọi cách nhấm nháp. Lúc ban đầu Vũ Mị Nương phản ứng cứng ngắc, có chút lạnh nhạt, nhưng sau đó cũng nhiệt tình đáp lại.

Hai người vong tình quần quýt, phẳng phất cảm thấy trong thiên địa chỉ còn lại có bọn họ.

Theo thời gian trôi đi, Đỗ Hà dần dần cảm thấy chưa đủ, tay không tự chủ từ cổ áo luồn sâu vào chiến hào, ngón tay linh hoạt như rắn thăm dò bên trong, không ngừng xoa nắn đào sơn.

- A!

Vũ Mị Nương bị xoa vào chỗ mẫn cảm rên rỉ, nửa mở con mắt, trầm ngâm nói:

- Đứng..... Đứng....., đứng ở chỗ này..... Đi..... Gian phòng.

Vũ Mị Nương dưới sự kích thích cuồng nhiệt của Đỗ Hà cũng có chút ý loạn tình mê. Nàng không phải như nữ tử bình thường, không quá xem trọng lễ tiết, trong lòng đã sớm coi Đỗ Hà là trượng phu, không ngại dâng hiến, về phần đêm tân hôn không thèm để ý. Nhưng nữ tính trời sinh rụt rè khiến nàng ngại ở bên ngoài ân ái.

Đỗ Hà dục hỏa đã dấy lên, vốn định chịu đựng nổi khổ nhất thời, cưỡng ép đem hỏa diệt đi để lần đầu tiên vào đêm tân hôn nhưng lời này của Vũ Mị Nương hiển nhiên đã có ý hiến thân, hấn sao có thể chịu được, bế xốc nàng vào phòng.

Hắn mở phòng đặt Vũ Mị Nương trên giường, nhanh chóng đóng cửa.

Vũ Mị Nương cơ hồ chính là Đất Kỷ tái thế, Hồ Ly tinh đầu thai, con mắt như cười, cực kỳ mê người.

Đỗ Hà như mãnh hổ nhào tới, theo bản năng khiến cả hai cởi bỏ y phục cho nhau.

Ân ái triền miên, yêu kiều không ngừng, một phòng đều xuân.

Chỉ là ban ngày ái ân, trái với phong hoá!

Cho đến giữa trưa, Đỗ Hà mới tỉnh lại.

Vũ Mị Nương cười ngọt ngào, ngủ say sưa, Đỗ Hà dịu dàng hôn lên đôi má xinh đẹp, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận càng nổi lòng trêu đùa, đôi tay đùa nghịch trên thân thể.

Vũ Mị Nương rốt cục không thể giả vờ, dụi đầu vào ***g ngực trắng kiện của Đỗ Hà.

Ngọc thể vận vẹo, tất nhiên là xuân quang vô hạn.

Đỗ Hà thực biết vị, nhịn không được lại cùng Vũ Mị Nương hồ thiên hồ địa hồ đồ một phen.

Đến khi mặt trời về tây hai người mới chuẩn bị rời giường.

450. Chương 457: Biến Hóa Ở Giang Nam

Đỗ Hà trở về Đỗ phủ, trong đầu bắt giắc lại nhớ tới bờ vai trắng nõn của Vũ Mị Nương, vòng eo thon thả lẫn bảo bối đầy vun, lại cảm thấy động lòng.

Trường Nhạc doan trang cao quý, Lý Tuyết Nhạn hoạt bát tinh lệ, cảm giác của Vũ Mị Nương đối với hắn như yêu tinh không thể nào quên, yêu tinh đủ để hại nước hại dân, cảm giác lên đỉnh Vu Sơn thật khiến người khao khát, nghĩ thầm giai nhân như vậy sắp trở thành thê tử của mình thật sung sướng không bút nào tả xiết.

Trở lại phủ đệ, Hoàng Phủ Hạo Hoa báo về tin tức của Công Tôn Dạ Nguyệt:

- Công tử, Công Tôn cô nương đã rời Trường An vào buổi trưa, hiện tại đoán chừng đã đi xa.

Tảng đá lớn trong lòng Đỗ Hà rốt cục rơi xuống, bởi vì nhiều chuyện mà hắn cũng không thể quan tâm đến Công Tôn Dạ Nguyệt, trong lòng cũng rất lo lắng không biết nàng có thể thuận lợi rời khỏi hoàng cung hay không.

Hôm nay biết được nàng bình yên rời khỏi thì có thể thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến hiệp nữ xinh đẹp kiêu ngạo, thầm chúc phúc:

- Đi mạnh giỏi, hi vọng người có thể bình an hạnh phúc.

Hôn kỳ của Vũ Mị Nương là vào tháng chín, hiện tại mới là trung tuần tháng năm, còn có hơn ba tháng.

Trong ba tháng này, Đỗ Hà muốn gặp lại Vũ Mị Nương càng khó khăn rồi.

Vấn đề mấu chốt vẫn là ngày đó, Đỗ Hà ân ái với Vũ Mị Nương, cho nàng nếm trái cấm.

Bởi vì Vũ Mị Nương thật sự khiến người động tâm nên ngày đó Đỗ Hà nhịn không được ân ái ba lượt. Là một thiếu nữ, sao có thể chịu được chinh phạt như thế, toàn thân vô lực, đi lại không thể tự nhiên.

Kết quả lại để cho Dương thị nhìn ra manh mối.

Với tư cách là một nữ nhân bị tư tưởng phong kiến ước thúc, Dương thị không thể dễ dàng tha thứ chuyện hai người chưa thành thân đã động phòng, cho rằng đây là chuyện bất trạch bất khiết, sợ Vũ Mị Nương bởi vậy đã hoài thai sớm khiến người đời đàm tiếu, lập tức ra tử lệnh trước khi cưới chính thức Vũ Mị Nương, hai người không thể gặp lại.

Có tử lệnh của mẹ vợ, Đỗ Hà cũng chỉ có thể đem chuyện Vũ Mị Nương bỏ qua một bên, toàn tâm toàn ý xử lý chuyện khai phát Giang Nam.

Đối với chuyện khai phát Giang Nam, cho tới bây giờ còn có rất nhiều người có lòng hoài nghi, bởi vì cho dù Đỗ Hà thương nghị cực kỳ kỹ càng, miêu tả tương lai cực kỳ mê người nhưng chưa có thực chứng thì cũng chỉ là nói suông. Bởi vì là lần thứ nhất nên kết quả chưa biết thế nào.

Đối với chuyện này cũng chỉ có cách dùng kết quả thực tế chứng minh hết thảy.

Không hề nghi ngờ, chuyện khai phát Giang Nam đã có hiệu quả sơ bộ.

Vào hạ tuần tháng sáu, bởi vì mưa thuận gió hoà, Giang Nam truyền đến tin bội thu.

Đây là tin tức trước nay chưa, bởi vì tập quán canh tác hai mùa nên lúc Giang Nam gieo mạ sớm hơn vụ xuân hai tháng thì rất nhiều nông dân lo lắng, sợ là gieo sớm sẽ có kết quả xấu.

Nhưng hôm nay sự thật đã bày ở trước mắt, hết thảy đều đã sáng tỏ, khí hậu Giang Nam ấm nhanh hơn nên dù sớm hai tháng vẫn đủ để mạ phát triển, hoàn toàn không cần vì thế lo lắng. Thu hoạch sớm hai tháng cũng có ý nghĩa có được thêm hai tháng vào vụ lúa thứ hai. Trong trí nhớ của Đỗ Hà, vụ lúa thứ hai chỉ cần gieo mạ trước mười lăm tháng bảy thì lúc đông tới lúa đã có thể thành thực.

Hôm nay vụ lúa thứ nhất đã thành, tiếp theo phải xem trước khi đông đến, vụ thứ hai có thành thực hay không. Nếu thành thực thì ý nghĩa có thể nhân rộng, nếu không thì coi như thất bại.

Vì quan tâm đến tình huống Giang Nam, Lý Thế Dân yêu cầu Đỗ Hà đặc biệt chạy một chuyến đến Giang Nam, cho hần dùng thân phận Giám sát sứ để điều tra thực tế.

Để không ảnh hưởng hôn sự, Đỗ Hà cáo biệt người nhà, lợi dụng trạm dịch liên thông Giang Nam dùng tốc độ nhanh nhất để thăm tra.

Mới qua hơn nửa năm, Đỗ Hà phát hiện tình huống Giang Nam đã khác trước.

Bởi vì triều đình coi trọng, rất nhiều thương gia có tầm nhìn đều tiến vào Giang Nam mở cửa hàng, xúc tiến sự phồn vinh của địa phương.

Vì để bổ sung nhân khẩu cho Giang Nam, triều đình còn đặc biệt miễn trừ phí di chuyển của dân chúng, chỉ cần có ý chuyển nhà Giang Nam sẽ được triều đình cấp cho phí tổn, dùng trợ giúp di chuyển. Đương nhiên chỉ giới hạn trong bình dân.

Còn có đề nghị của Ngụy Chính điều tra rõ hộ khẩu cũng chứng thực, trong vùng Giang Nam, Kinh Tương, Lĩnh Nam tổng cộng có 150 vạn hộ khẩu khổng, trong đó tuyệt đại bộ phận là trốn ở trong núi rừng để tránh tai nạn. Được quan viên khuyên bảo, trong đó có một trăm mười vạn người nguyện ý di cư Giang Nam, được ưu đãi đặc thù. Hơn bốn mươi vạn người không muốn xa xứ cũng không cưỡng cầu, chỉ bổ sung hộ khẩu cho họ.

Có đủ loại ưu thế, cảnh tượng Giang Nam đã có thể dùng một ngày ba biến để hình dung.

Tình cảnh hoang vắng đã được cải thiện rất lớn.

Nhất trọng trấn như Tô Châu.

Dưới sự quản lý của Lưu Nhân Quỹ, toàn bộ Tô Châu trong thời gian thật ngắn đã đi ra tai họa ôn dịch, trở thành một tòa thành có hai mươi vạn dân chúng, danh xứng với thực, là trọng trấn Giang Nam. Nên biết rằng trước đó toàn bộ Tô Châu mới bất quá mười lăm vạn người, hôm nay cư dân đạt hai mươi vạn, biến hóa to lớn không phải bàn cãi.

Đỗ Hà tới phủ nha Tô Châu nha đã tìm được Tô Châu Thứ Sử Lưu Nhân Quỹ phụ trách cải cách Giang Nam.

Vị nhân huynh này ở Giang Nam lấy sức một người làm chuyện ba người, thân thể gầy đi không ít nhưng trên người toát ra một khí tức tinh minh lão luyện.

Mọi người đều trưởng thành trong rèn luyện, Lưu Nhân Quỹ xác thực có tài hoa của Tể tướng nhưng nếu trực tiếp cho hần đảm nhiệm trách nhiệm Tể tướng thì hần cũng sẽ không chịu nổi gánh nặng. Hôm nay hần rèn luyện tại Giang Nam, không qua vài năm sẽ có được một thân kinh nghiệm trị quốc, sau này tiếp nhận vị trí tể tướng, tin tưởng rằng sẽ là một danh tướng văn võ song toàn.

- Nhân Quỹ!

Đỗ Hà kêu một tiếng.

- Tướng quân!

Lưu Nhân Quỹ sớm đã biết được tin Đỗ Hà đến nhưng vẫn không ngờ hần đến nhanh như vậy, vui vẻ ra đón, cung kính hành đại lễ. Hôm nay địa vị hần đã là thứ sử địa phương, luận địa vị chỉ hơi thua kém, vốn không tất yếu phải hành lễ này nhưng hần làm người có ơn tất báo, biết bản thân có ngày hôm nay không thể thiếu Đỗ Hà tiến cử. Tuy thân phận đề cao, không còn là cấp dưới của Đỗ Hà nhưng kính trọng chỉ có tăng không giảm.

- Tới đây nào!

Đỗ Hà nâng Lưu Nhân Quỹ dậy, cười nói:

- Hơn nửa năm không gặp, người gầy đi nhiều nhưng khí chất bất phàm.

Lưu Nhân Quỹ cười nói:

- Cái này còn may có Tướng quân tiến cử, Bệ Hạ dẫn đường để cho ta có cơ hội, bản thân cũng hiểu nửa năm qua tiến bộ không ít.

Hai người ôn chuyện, Đỗ Hà ý đồ đến đây:

- Mục đích tới đây có ba: Thứ nhất, điều tra tình huống trồng hai vụ lúa; Thứ hai, gieo trồng khoai lang; Thứ ba, chuyện thủy sư Đại Đường chuẩn bị thế nào rồi, lúc nào có thể ra biển?

Lưu Nhân Quỹ nghe vậy cười nói:

- Tướng quân nếu có hứng thú thì theo ta ra ruộng một chuyến? Chỉ có tận mắt nhìn thấy, Tướng quân mới có thể nhận thức được sáng ý của mình đã cho dân chúng Giang Nam bao nhiêu biến hóa.

Đỗ Hà vốn là ý định tự mình điều tra, điều nghị của Lưu Nhân Quỹ đúng hợp tâm tư, cười nói:

- Chỉ là chúng ta như vậy quá làm cho người ta để ý, không bằng cải trang một phen cải trang vi hành.

Lưu Nhân Quỹ lập tức đáp ứng, hai người tìm y phục nhà nông bình thường mặc vào rồi theo cửa sau ra ruộng ở ngoại thành Tô Châu.

Thành Tô Châu gần như Thái Hồ, tài nguyên cực kỳ phong phú, Lưu Nhân Quỹ tại đây khai khẩn một ngàn khoảnh đất hoang, chuyên dùng để tiến hành thí nghiệm hai vụ lúa.

Đi trên bờ ruộng đã thấy nông dân bắt đầu sửa sang lại, định vào thượng tuần tháng bảy gieo mạ.

Nguyên một đám dân chúng vui sướng cày bừa, nói cười rôm rả, có người còn hát dân ca véo von.

Lưu Nhân Quỹ đi sau lưng giới thiệu cho Đỗ Hà về tình hình hai vụ lúa, nói:

- Năm thứ nhất, đại bộ phận dân chúng không dám thử. Cho nên ta chỉ khai khẩn một vạn mẫu gần Thái Hồ, cho những dân chúng dũng cảm thử. Đến lúc thu hoạch thì hết thấy dân chúng đều tiếc nuối sao không có gan thử. Chỉ cần sáu tháng cuối năm, vạn mẫu ruộng có chỗ thu hoạch thì tin tưởng năm sau toàn bộ Giang Nam sẽ tiến hành trồng hai vụ lúa.

Đỗ Hà khen ngợi gật đầu, nhưng trong lòng thầm kêu:

- Đáng tiếc, giả như lúc ấy cả triều văn võ tin tưởng lời của mình, không thử mà ra lệnh cho cả Giang Nam gieo hai vụ thì thu hoạch năm nay ít nhất phải gấp đôi.

Chỉ là một mình hắn nói cũng chưa thể khiến người khác tin, đây cũng chuyện bất đắc dĩ.

Đi lên phía trước 500m, trước bọn họ cách đó không xa là một lão nhân gia đang nghỉ ngơi bên bờ ruộng.

Đỗ Hà kêu một tiếng “lão trượng!”, rồi tiến đến.

Lão nhân gia thấy có người gọi mình, cười đáp:

- Thiếu niên lang gọi lão hủ có chuyện gì?

Đỗ Hà ăn mặc y phục nhà nông nên lão nhân gia cũng trực tiếp dùng cách gọi nông dân kêu Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười nói:

- Nghe nói triều đình phân đoạn mở rộng hai vụ lúa, không biết hiệu quả như thế nào, các người có thoải mái!

Lão nhân cười ha hả, vang vọng trên cánh đồng:

- Thoải mái, tự nhiên là vạn phần thoải mái..... Ha ha, cái này còn may mà có Đỗ Hà Đỗ đại nhân. Nếu không là hắn, tiểu lão nhân nào có hôm nay!

451. Chương 458: Thượng Hải Hoang Vu

Đỗ Hà bị tiếng cười sảng khoái của lão nhân gia lây nhiễm nên cũng cười theo, sau đó lại không hiểu sao việc này quan hệ đến mình, nghi hồ nhìn sang Lưu Nhân Quỹ.

Lưu Nhân Quỹ mỉm cười, hiển nhiên minh bạch nguyên do trong đó, chỉ là không nói cho hẳn biết mà thôi.

Đỗ Hà khó hiểu hỏi:

- Lão trưởng, đây là vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì Đỗ Hà là người đầu tiên đưa ra đề nghị về hai vụ lúa sao?

- Chỉ là một trong số đó!

Lão nhân gia ra vẻ khinh thường người trước mặt cô lậu quả văn, nói:

- Thiếu niên lang cũng biết chuyện ôn dịch ở Tô Châu hơn nửa năm trước?

Đỗ Hà cười nói:

- Nghe nói qua, hình như là được sự nỗ lực của Đỗ Hà cùng Tôn Tư Mạc cứu được dân chúng toàn thành!

Lão nhân gia cảm kích rưng rưng:

- Không sai, khi đó ôn dịch bùng phát ở Tô Châu, không chỉ nhà ta mà cả mười lăm vạn dân chúng đều bị uy hiếp, là Đỗ Hà Đỗ đại nhân vào lúc nguy cơ đã không bỏ rơi chúng ta, bất chấp nguy hiểm, đích thân tới Tô Châu, không chối từ khổ cực cứu được tính mạng mười lăm vạn người. Trong mắt chúng ta, Đỗ đại nhân tựa như Bồ Tát sống. Lúc trước triều đình ban bố tin tức gieo hai vụ, không có mấy người nguyện ý đảm đương phong hiểm. Nếu trồng thành thì chúng ta không lo áo cơm nhưng nếu thất bại thì cơm không có mà ăn. Về sau hay là do Đỗ Hà Đỗ đại nhân đề nghị, là hẳn nghiên cứu địa hình khí hậu Giang Nam được ra kết luận. Đỗ

đại nhân là phụ mẫu tái sinh người Tô Châu, đề nghị của hẳn tự nhiên muốn tốt cho chúng ta. Đúng là bởi vì chúng ta tin tưởng Đỗ đại nhân, mới có thu hoạch hôm nay. Tháng bảy sắp đến, mạ vụ thứ hai cũng đã sắp chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta chỉ chờ cày lại là có thể gieo, đến lúc thu hoạch thì con của ta dư tiền cưới vợ rồi.

Lão nhân gia cười vui vẻ, trên mặt tràn đầy chờ mong.

- Thôi người về nói cho cha mẹ, bảo họ đừng chần chừ. Đương kim Hoàng Thượng đã không phải là bạo quân Dương Quảng mà là một minh quân, Đỗ đại nhân càng là một vị quan tốt nguyện ý bán mạng cho dân chúng chúng ta, cần tin tưởng kế sách của bọn họ. Bồ lỡ năm nay, còn có sang năm, sang năm lại bồ lỡ thì không nên.

Đỗ Hà cười khổ, lão nhân kia đã xem hẳn như người đi nghe ngóng tin tức, xem ra tình huống như vậy đã phát sinh nhiều lần, những người này ngoài ý muốn đã trở thành người phát ngôn cho việc trồng hai vụ rồi. Càng không ngờ một số chuyện thuận tay mình làm lúc trước lại được dân chúng ghi khắc, thật sự cảm thấy có chút hổ thẹn, cười nói:

- Tạ lão nhân gia nhắc nhở, ta biết rồi!

Đỗ Hà cười cùng lão nhân gia cáo từ rời đi.

Lưu Nhân Quỹ dẫn đầu đi về hướng trồng khoai lang, nói:

- Nếu không là Tướng quân ở chỗ này rất được dân tâm thì chuyện mở rộng hai vụ không phải chuyện dễ.

Đỗ Hà cảm khái nói:

- Ngày xưa gieo trồng, có quả hôm nay, người làm quan muốn được kính trọng kính yêu, cần phải làm việc thật sự, lấy dân làm gốc làm dân giàu cường quốc!

Lưu Nhân Quỹ gật đầu:

- Một câu “làm dân giàu cường quốc” so với quốc cường dân phú càng thêm khiến người nhận thức.

Hai người đi vài dặm tới một chỗ ruộng trồng khoai lang thấy khoai lang phát triển rất khỏe.

- Tốt! Tốt hơn trong tưởng tượng của ta và người!

Đỗ Hà không chỉ vỗ tay cười to, thần sắc còn có vẻ hưng phấn hơn so với chuyện hai vụ lúa. Lưu Nhân Quỹ kinh ngạc nói:

- Tướng quân, lần này di thực khoai lang thành công có thể lợi tại thiên thu? Không phải Nhân Quỹ không tin Tướng quân, chỉ là quá không thể tưởng tượng rồi. Người có biết Triệu Hồi trồng khoai thế nào không. Hắn ủ phân rồi vùi khoai vào, để khoai mọc thành mầm, sau khi đủ dài thì cắt đi rồi trồng, phương thức này quả thật trước đây chưa từng thấy.

Đỗ Hà sáng mắt, trong lòng mừng rỡ, xem ra mình ủy thác không sai. Hắn đã từng thấy ở nông thôn cách gieo mầm khoai lang như vậy. Bởi vì dây khoai lang sống rất khỏe nên chỉ cần gieo dây là đủ.

Hắn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lưu Nhân Quỹ, cười nói:

- Chờ xem, sự thật sẽ chứng minh hết thảy.

Khoai lang một năm hai vụ, một mẫu tốt có thể cho 2000 đến 3000. Kỳ thật vào đời sau sản lượng khoai lang không chỉ vậy mà một vạn năm ngàn cân cũng có thể.

Bất quá Đỗ Hà không biết giống khoai lang này là gì nên cũng chỉ nói như vậy, nhưng như vậy cũng đã là con số cực lớn vào thời giờ. Bởi vì Đường triều sản lượng một mẫu lúa nước bình quân chỉ có một thạch, khoảng dưới 350 cân, từ đó có thể suy nếu trồng khoai lang thành công sẽ khiến cho nông nghiệp của Đại Đường phát triển ra sao.

Hoàn toàn có thể khẳng định, khoai lang gieo trồng thành công có thể cam đoan về sau Đại Đường không còn ưu phiền vì quân lương, dù là viễn chinh Cao Ly cũng như thế.

Lưu Nhân Quỹ lại bị con số trong miệng Đỗ Hà dọa cho nói không ra lời.

Trong ruộng cũng không thấy bóng dáng Triệu Hồi, chắc đang huấn luyện thủy quân ở bến cảng Thượng Hải.

Hai người cũng đã xong lần cải trang vi hành, về tới Tô Châu, thay đổi một thân quần áo, dùng cơm trưa, hai người cùng giục ngựa đi tới bến cảng Thượng Hải. Thượng Hải vào Đường triều khác Thượng Hải đời sau một trời một vực, không cách nào đánh đồng.

Với tư cách là thành phố trung tâm tài chính kinh tế, mật dịch và vận tải đường thủy của đời sau, Thượng Hải lúc này vẫn chỉ là một làng chài nhỏ, phạm vi chưa quá một dặm. Bởi vì cần thi công bến tàu ụ tàu mà ba mươi mấy hộ nhân khẩu trong làng đã được Lưu Nhân Quỹ khuyên bảo dời xa rồi.

Hôm nay Thượng Hải chỉ có quan quân huấn luyện, trông hết sức hoang vu.

Đỗ Hà đứng tại bờ sông Hoàng Phố, nhìn xem một dải hoang vu, nhin không được ở nụ cười khổ.

Lưu Nhân Quỹ nói:

- Thượng Hải ngoại trừ thích hợp kiến tạo bến tàu cơ hồ không có gì.

Đỗ Hà tuy chấn động vì sự hoang vu của Thượng Hải nhưng lại tự tin cười nói:

- Có ưu thế như vậy đủ rồi, tương lai hải vận phát triển, có được bến cảng tiện lợi, chỉ cần con đường tơ lụa trên biển mở rộng thành công, ta có thể cam đoan, chưa tới trăm năm, tại đây chắc chắn sẽ thay thế Tô Châu trở thành đô hội lớn nhất Giang Nam.

Cũng chỉ có người biết rõ đại thế lịch sử như hắn mới dám buông cuồng ngôn như vậy.

Đi vào bến tàu, Triệu Hồi đang huấn luyện 500 người trên bãi đất trống. Hắn cầm một cái bảng gỗ khoa tay múa chân nhỏ, thỉnh thoảng viết xuống một ít tri thức hàng hải, thái độ nghiêm cẩn chăm chú, ngay cả hai người bọn họ đã đến cũng không phát giác.

Đỗ Hà, Lưu Nhân Quỹ cũng không quấy rầy, chỉ ở một bên nhìn xem.

Đến khi tan học, Triệu Hồi mới phát hiện hai người bọn họ, vội vàng tiến lên hành lễ vấn an.

Đỗ Hà cười trên:

- Không thể tưởng được Triệu huynh thật đúng là có thiên phú làm lão sư.

Triệu Hồi ở Giảng Châu Long Môn còn không biết thân phận Đỗ Hà nhưng hiện giờ đã ở trong quân Đại Đường nửa năm sao còn không biết, vội vàng hành lễ, nói huynh đệ tương xứng, xấu hổ, không dám nhận.

Đỗ Hà cũng không miễn cưỡng, trong quân vẫn rất coi trọng cấp bậc.

Dù thân như La Thông, Phòng Di Ái vào lúc Đỗ Hà hạ đạt mệnh lệnh cũng dùng danh xưng Tướng quân, không cho phép gọi Thanh Liên hay đại ca.

Triệu Hồi nói:

- Điều là một ít kinh nghiệm nhỏ nhưng hết sức hữu dụng cho đi biển sau này.

Đỗ Hà lại để cho Triệu Hồi dẫn hân đi thăm quân doanh. Triệu Hồi thuyết minh chi tiết như thế nào phân phối thủy thủ; như thế nào phân phối công tượng sửa chữa đội thuyền; như thế nào phân phối nhân viên y tế, hết thấy đều rõ ràng.

Vào lúc đi thăm, Đỗ Hà phát hiện nguyên một đám tướng tá thủy quân nhìn về phía Triệu Hồi đầy kính phục, là sự tuyệt đối phục tùng với trưởng quan, thâm nghĩ:

- Xem ra Triệu Hồi không chỉ là một thuyền trưởng tốt mà còn là một Tướng quân khiến tướng sĩ dưới trướng bội phục.

Triệu Hồi nói:

- Đỗ tướng quân, người nói chúng ta lúc nào có thể ra biển.

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ hết thấy đều chuẩn bị sẵn sàng rồi hả?

Triệu Hồi tự tin cười nói:

- Những thứ nên dạy cũng đã dạy, người của Tướng quân cho ta đều là chiến sĩ dũng mãnh, hoàn toàn có thể đủ ứng phó hết thấy nguy hiểm, kém chỉ là kinh nghiệm, cái này chỉ có thể gia tăng trong thực tế. Mạt tướng cố ý đi ra trước ở các quốc gia lân cận, để kết giao, khai thông buôn bán. Sau khi chuẩn bị sẽ đi xa. Kỳ thật trước lúc mạt tướng đến đây đã đi qua nhiều quốc gia, bọn họ tuy không phát triển như Đại Đường nhưng lại có rất nhiều thứ Đại Đường không có, rất muốn giao dịch với chúng ta.

Đỗ Hà cũng lộ vẻ hưng phấn, cuối cùng cũng đã đến lúc khai thác hải vực cho Đại Đường, cười nói:

- Qua mấy ngày nữa người theo ta gặp mặt Bệ Hạ, chờ Bệ Hạ đồng ý viết các văn kiện giao hảo rồi sẽ triển khai đi thuyền..... Bất quá chuyện khoai lang không thể xem nhẹ!

Trong mắt Đỗ Hà, chuyện khoai lang vẫn có phân lượng rất nặng.

Triệu Hồi đáp:

- Điểm này mạt tướng sớm có chuẩn bị, lúc trước chuẩn bị trồng khoai lang đã bàn giao tất cả kỹ thuật cho nhà nông tin cậy, hôm nay để hân quản lý sẽ không có chuyện gì.

- Vậy là tốt rồi!

Thời gian Đỗ Hà ở lại Giang Nam không dài, còn chưa đủ một tháng, xử lý xong ba đại sự, thăm các nơi Giang Nam, ghi lại thực tế liền dẫn Triệu Hồi trở về Trường An.

Lúc hân quay về Trường An đã là hạ tuần tháng tám, cách hôn lễ chưa đủ mười ngày.

452. Chương 459: Vương Huyền Sách Một Minh Diệt Một Quốc Gia

Đây là lần đầu tiên Triệu Hồi Tái đến Trường An, lúc trước khi hân đi qua Lạc Dương đã phải chấn động trước Lạc Dương tráng lệ, cho rằng thành trì hùng vĩ trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Hôm nay nhìn thấy Trường An hùng vĩ tráng lệ, mới biết mình chỉ là người mù sờ voi, kiến thức hạn hẹp.

Lạc Dương là thủ đô thứ hai, mặc dù có được địa vị siêu nhiên, nhưng so sánh với Trường An, xác thực là thua kém một bậc.

Triệu Hồi Tài sợ hãi thán phục, nói không ra lời!

Đỗ Hà hiểu ý, cười nói:

- Lần đầu nhìn thấy Trường An, bất luận kẻ nào cũng có cảm giác nhỏ bé, nhất là người đã xâm nhập tìm hiểu văn hóa Đại Đường lại càng như vậy.

Triệu Hồi Tài im lặng không nói hồi lâu, mới gật đầu đồng ý:

- Lời nói của Tướng quân rất đúng ý của mặt tướng, chỉ có xâm nhập hiểu rõ Đại Đường, mới có thể nhận thức Đại Đường vĩ đại. Ta cuối cùng cũng minh bạch, tại sao phụ thân lại hoài niệm Hoa Hạ như vậy, có văn hóa truyền lưu vĩ đại như vậy, trong tâm khảm hẳn luôn cảm thấy tự hào vì mình là người Hoa Hạ, cho dù là đang ở nước khác, cho dù chết tha hương, cũng không quên cội nguồn của mình....

Khi hẳn nói những lời này, trong mắt đầy vẻ say mê.

Đỗ Hà hiểu ý mỉm cười, khúc mắc trong lòng hoàn toàn biến mất. Hẳn biết rõ, mặc dù phụ mẫu của Triệu Hồi Tài đều là người Hán, nhưng bản thân hẳn lại không có bất cứ tình cảm đặc biệt nào với Đại Đường. Hẳn đáp ứng gia nhập Đường triều, xuất lực cho Đường triều, mục đích vô cùng đơn giản, chỉ vì có thể sinh tồn được ở quốc gia này, còn không tồn tại vấn đề trung thành hay không trung thành.

Nhưng hiện giờ không giống với lúc trước, sau khi xâm nhập tìm hiểu Đường triều, tìm hiểu dòng chảy văn hóa lâu đời của Hoa Hạ, Triệu Hồi Tài cảm nhận được kiêu ngạo của người Hoa Hạ, cảm nhận được uy thế của vương triều Đại Đường trên thế giới, cảm thấy tự hào vì mình là người Hoa Hạ, tự hào vì mình là con dân Đại Đường.

Đây là điều Đỗ Hà muốn nhìn thấy nhất, nếu hẳn đã có tư tưởng “ái quốc”, Triệu Hồi Tài đương nhiên sẽ không tiếc sức lực cống hiến cho Đại Đường.

Đỗ Hà mang theo hẳn tới hoàng cung, cung Thái Cực hùng vĩ, nhìn thấy quần thể kiến trúc chọc trời này, lại một lần nữa khiến Triệu Hồi Tài vô cùng ấn tượng.

Đỗ Hà dẫn Triệu Hồi Tài tiến vào hoàng cung.

Lý Thế Dân đang đợi bọn họ ở Thừa Khánh điện, Triệu Hồi Tài chưa được triệu kiến, tạm thời không thể nhập điện, chỉ có một mình Đỗ Hà tiến vào.

Đỗ Hà báo cáo với Lý Thế Dân tình hình gần đây ở Giang Nam, hơn nữa còn so sánh Giang Nam hiện tại và Giang Nam trước kia để làm nổi bật sự phát triển nhanh chóng của Giang Nam.

Lý Thế Dân lật xem những ghi chép Đỗ Hà ghi lại, trong tai nghe giới thiệu, cười nói:

- Thành tích của Lưu Nhân Quý có thể vượt quá dự kiến của trẫm, nếu người này được tiếp tục rèn luyện, chắc chắn sẽ là tài năng hiếm có.

- Còn có Thứ sử Nghiễm Châu!

Đỗ Hà ở Tô Châu một thời gian, cũng xuống Nghiễm Châu, tự đáy lòng kính phục cách thức dùng người của Lý Thế Dân. Lưu Nhân Quý đương nhiên không cần phải nói, Thứ sử Nghiễm Châu tên là Du Văn Hạo, cũng không phải nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, nhưng cũng có tài hoa phi phàm. Dưới sự thống trị của hắn, Nghiễm Châu cũng vô cùng phát triển, so ra có lẽ còn kém Lưu Nhân Quý, nhưng cũng là hiền thần hiếm có.

- Du Văn Hạo cũng là một nhân tài trị thế hiếm có, Nghiễm Châu cũng có biến hóa rất lớn, dân chúng địa phương đều nói Du Văn Hạo là một vị quan hiền đức!

Trên mặt Lý Thế Dân cũng hiện lên một nụ cười nói:

- Du Văn Hạo là bằng nhơn của khoa cử mười năm, có lẽ vì sinh ra cùng khổ, biết rõ dân chúng khó khăn, từ trước đến nay luôn lấy dân làm gốc, đặt lợi ích của dân chúng lên đầu. Năm trước khi Kinh Vương Nguyên Cảnh ra ngoài săn bắn, lúc ngựa mất không chế nhảy vào dày xéo hoa màu của dân chúng. Du Văn Hạo lúc

ấy chỉ là một Thái thú nhỏ bé, nhưng dám tìm tới chỗ Kinh Vương đòi hấn bồi thường. Kinh Vương xấu hổ không theo, hấn trực tiếp bắt tội trạng của Kinh Vương trước mặt trẫm, ngôn từ kịch liệt. Trong tấu chương, hấn còn uy hiếp trẫm, nói nếu trẫm không cho dân chúng một giải thích, hấn sẽ từ quan không làm, nói không muốn xuất lực vì một vị Hoàng Đế thiên tư làm trái pháp luật. Trẫm lúc ấy thật sự có chút tức giận, nhưng lập tức cảm thấy người này không sợ cường quyền, quan tâm dân chúng, thật sự hiếm có, cũng chú ý tới hấn, không ngừng đề bạt. Trong vòng mười năm ngắn ngủi, hấn đã trở thành nhân tài hữu dụng của Đại Đường ta.

Đỗ Hà nghe xong nguyên do, cũng âm thầm chấn động, không ngờ bên trong còn có câu chuyện như vậy. Du Văn Hạo có thể không sợ cường quyền, xuất đầu vì dân, đáng giá tán thưởng, nhưng cách dùng người của Lý Thế Dân càng đáng giá kính ngưỡng. Hấn làm Hoàng Đế như thế, thật sự rất giỏi.

Đỗ Hà cũng nhắc đến Triệu Hồi Tài và tin tức hấn nói thủy quân Đại Đường có thể ra biển.

Lý Thế Dân nghe vậy vô cùng vui mừng, lập tức triệu kiến Triệu Hồi Tài, sau khi nói chuyện đã công nhận tài hoa của hấn, đồng thời cũng quyết định ngay hôm đó triển khai khai thác con đường tơ lụa trên biển.

Đỗ Hà đề nghị nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể cảm thấy còn nên điều động một đội ngoại giao đi theo bọn họ, như vậy hiệu suất mới có thể phát huy lớn nhất.

Lý Thế Dân gật đầu đồng ý:

- Trẫm cũng có ý này, từ khi hiền tể đề nghị tổ kiến bộ ngoại giao đến nay, trẫm cũng rất quan tâm việc này, trải qua một thời gian ngắn sàng chọn, đã xuất hiện rất nhiều nhân tài ăn nói khéo léo. Bọn họ đủ trách nhiệm đảm nhận việc này, như vậy đi, trẫm sẽ phái Vệ Ủy tự thừa Lý Nghĩa làm chính sứ, Vương Huyền Sách phó sứ, theo đội tàu đi sứ hải ngoại.

Vương Huyền Sách?

Đỗ Hà trừng mắt, chấn động!

Ngưu nhân đó sao!

Trong lịch sử sơ Đường có không ít ngưu nhân, nói thí dụ như Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi, còn người được xưng tụng là nhà ngoại giao ngưu nhân trong lịch sử, dùng miệng lưỡi có thể hủy diệt một quốc gia chính là Vương Huyền Sách.

Nhớ rõ đó là năm Trinh Quán hai mươi mốt, Đường Thái Tông lệnh cho Vương Huyền Sách làm chính sứ, Trương Sư Nhân làm phó sứ, cùng ba mươi người đi sứ Tây Vực, có ba mục đích: Một là đi sứ Ấn Độ, hai là tiếp kiến Thổ Phiên Vương Tùng Tấn Kiên Bố, tạo mối quan hệ láng giềng hữu hảo, ba là thăm Văn Thành công chúa. Nhưng lúc đó không có vệ tinh, tin tức cũng mất linh thông. Bọn A Tam của Thiên Trúc đã phát động nội loạn, tân vương A La Thuần nghe nói đặc phái viên của Đại Đường tiến vào cảnh nội, không biết trời cao đất rộng phái hai ngàn nhân mã nửa đường phục kích, trừ Vương Huyền Sách, Trương Sư Nhân, những người đi cùng đều gặp nạn, hai người bị bắt giam. Nhưng sau đó Vương Huyền Sách, Trương Sư Nhân thừa cơ trốn thoát, chỉ lên trời thề rằng phải diệt sạch Thiên Trúc, rửa mối hận Sứ giả Đại Đường bị giết.

Vì vậy vị nhân huynh này vượt qua sông Cam Đê Tư và bình nguyên Tân Đô Tư Thản, đến Nepal, cũng không biết hấn dùng thủ đoạn gì, nhưng mượn được trong tay Nepal bảy ngàn kỵ binh, sau đó dùng thân phận đặc sứ hịch triệu tất cả thuộc quốc của Đại Đường gần đó tương trợ, Tùng Tấn Kiên Bố của Thổ Phiên cũng phái ra một ngàn hai trăm tên kỵ binh tinh nhuệ tương trợ.

Vương Huyền Sách trong thời gian ngắn tụ tập gần vạn binh mã, tự cho là tổng quân, xua quân lao thẳng tới Thiên Trúc. Bên ngoài Trà Bác và La Thành, hấn dùng trận chiến “Hỏa Ngưu trận” đánh tan mấy vạn quân Ấn Độ, hơn tháng sau phá Trà Bác và La Thành, một đường đuổi giết A La Thuần. Từ bắc đến nam giết chết mấy vạn Lính Ấn Độ, tù binh mấy vạn, bình định Thiên Trúc, làm cho Thiên Trúc sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng tạ tội với Đại Đường, tỏ vẻ thần phục để quốc Đại Đường.

Một đặc phái viên không phải xuất thân quân sự chuyên nghiệp, một quan ngoại giao không hề có căn cơ ở nước ngoài, dựa vào miệng lưỡi lại có thể hoàn thành hành động vĩ đại như vậy.

Thật sự là kỳ tích trong lịch sử thế giới.

Mỗi lần Đỗ Hà đọc tới thời điểm này trong lịch sử, đều không kìm nén được sự ngưỡng mộ với vị nhân huyneh này, lúc này nghe thấy đại danh của hần, cũng theo đó động dung.

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười nói:

- Kỳ thật tiểu tể cảm thấy để cho Vương Huyền Sách làm chính sử, Lý Nghĩa phó sử thì thỏa đáng hơn!

Lý Thế Dân trợn mắt nói:

- Nói mê sảng, Vương Huyền Sách tuy có tài hoa, nhưng chỉ mới ba mươi mấy tuổi, có thể nào đảm đương trách nhiệm Chính Sử? Huống hồ Lý Nghĩa thân là Vệ Úy tự thừa, chính là một trong những đại thần có tư lịch rất cao ở Đại Đường, làm sao có thể làm phụ tá cho Vương Huyền Sách.

Đỗ Hà giật mình mỉm cười, cũng biết mình đã bị danh khí của Vương Huyền Sách ảnh hưởng, xác thực nói mê sảng, nhưng vẫn vô cùng xem trọng vị ngư nhân này.

Hôm sau tại triều, Lý Thế Dân sắc phong Triệu Hồi Tài là Kỵ úy, hơn nữa lệnh cho Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách làm chính phó sử ngoại giao Đại Đường, dùng đường biển đến thăm các nước.

Đỗ Hà cũng nhìn thấy vị ngư nhân Vương Huyền Sách, hần có chút xấu xí, ngũ quan cũng không xuất chúng, thoát nhìn giống như một người qua đường rất bình thường, thực khó tưởng tượng người như thế lại có bản lĩnh như vậy.

Đối với lộ tuyến của con đường tơ lụa Triệu Hồi Tài khai thác lần này, Đỗ Hà vẫn tiến hành can thiệp, bởi vì đây là lần đầu tiên hành động, có thành công hay không có quan hệ rất lớn, hần không muốn lần này thất bại, từ đó ảnh hưởng đến đại sự khai thác con đường tơ lụa trên biển của Đại Đường.

Lộ tuyến hàng hải trong đầu Triệu Hồi Tài là kéo dài qua toàn bộ Thái Bình Dương, cự ly quá xa, cũng không phù hợp với nhu cầu trước mắt của Đại Đường.

Đây thực sự không phải là đường biển tốt nhất trong đầu Đỗ Hà, hần nhớ rõ hình thái địa đồ của thế giới, biết rằng chỗ mấu chốt của khai thác con đường tơ lụa trên biển ở chỗ Tây Nam, chứ không phải phía đông Thái Bình Dương.

Hần vẽ lại địa đồ loáng thoáng trong đầu cho Triệu Hồi Tài, mặc dù có rất nhiều chỗ vẽ không rõ ràng lắm, nhưng phương vị tương đối cũng không sai, chỉ cần Triệu Hồi Tài có thể căn cứ vào phương hướng đại khái tiến lên, chắc chắn sẽ không sai đường.

Triệu Hồi Tài cũng rất tin phục Đỗ Hà, hần biết rõ một tấm bản đồ trên biển quý giá như thế nào, hai tay long trọng tiếp nhận, sau đó cáo từ rời đi.

Nhìn theo thân ảnh rời xa của Triệu Hồi Tài, Đỗ Hà có một loại dự cảm, chuyến đi lần này của hần sẽ mở ra kỷ nguyên mới trong sự nghiệp hàng hải của Đại Đường.

Cùng lúc hôn kỳ tới gần, Đỗ Hà cũng dứt mình ra khỏi công việc bận rộn, bắt đầu trù bị hôn lễ với Vũ Mị Nương.

Đúng lúc này, Nhị Vũ đã lâu không xuất hiện, một lần nữa xuất hiện ở thành Trường An, hai người lúc này đã không ăn mặc như tên ăn mày, mà quần áo chỉnh tề, ngấn nấp hoa lệ.

453. Chương 460: Gây Sự Trong Hôn Lễ

Đầu tháng chín!

Trải qua một tuần lễ chuẩn bị, cuối cùng sau những ngày khó khăn, rốt cuộc cũng đến ngày Đỗ Hà nghênh đón Vũ Mị Nương về làm nương tử.

Từ sáng sớm, dưới sự phục thị ôn nhu của Trường Nhạc và Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà mặc hỷ bào đỏ thẫm, cưỡi tuần mã màu trắng mang theo hoa hồng, dẫn đội ngũ đón dâu, náo nhiệt đi về hướng Vũ phủ.

Tiểu nha đầu Vũ Cảnh Nương chắn ngoài cửa giống như thần giữ cửa, đóng đưa đôi bím tóc đuôi ngựa, dáng vẻ như biểu thị, phải qua được cửa này của ta mới cưới được Nhị tử.

Đỗ Hà cười nói:

- Phải làm sao mới được đây.....
- Phải thành tâm.....
- Vậy lần sau ta sẽ kêu người mua cho muội hai mươi chiếc bánh, để muội ăn phát chán thì thôi....

Cửa khẩu này vượt qua thật sự quá dễ dàng!

Dưới sự kêu gọi của mọi người, Vũ Mị Nương được Dương thị dắt ra khỏi khuê phòng.

Mặc dù không nhìn thấy dung nhan của Vũ Mị Nương, nhưng dung nhan của nàng vẫn như ẩn như hiện sau tấm voan mỏng màu hồng, hỷ phục màu đỏ thẫm càng phụ trợ cho dáng người ma quỷ, khiến người ta chỉ muốn xông tới xóc tấm voan mỏng xuống để nhìn dung nhan tuyệt thế của cô dâu.

Bên phía Đỗ phủ sớm đã chuẩn bị xong, khi tiếng chiêng trống đón dâu truyền đến, tiếng pháo nổ rung trời cũng vang lên.

Thanh âm náo nhiệt vang vọng cả một vùng.

Nhưng đám yêu nghiệt không sợ chết như bầy kẻ dở hơi Trình gia đúng là ngoại lệ, bọn hắn trực tiếp cướp nhiệm vụ của hạ nhân, tự mình đốt pháo, vui vẻ tiến vào cửa Đỗ gia, chuyện tiếp theo đương nhiên là Đỗ Hà và Vũ Mị Nương bái đường thành thân, sau đó Vũ Mị Nương kính trà cho Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, cuối cùng tiến vào phòng tân hôn.

Khách mời đến chúc mừng cũng không chỉ có đám bằng hữu thân thiết.

Đỗ Hà là chú rể, không thể không tự mình tiếp đãi, hầu rượu bọn họ, nhất thời cũng không thể tiến vào động phòng.

Tần Quỳnh tương đối khéo hiểu lòng người, sẽ không gây khó dễ, nhưng Trình Giảo Kim và Úy Trì Kính Đức thì không dễ nói chuyện, nhất là Trình Giảo Kim chính là một kẻ xấu xa, có chủ tâm gây sự. Về mặt chữ điền đầy chất phóng khoáng, nhìn thế nào cũng là một nhân vật anh hùng, nhưng trên mặt từ đầu đến cuối chỉ treo nụ cười hèn mọn bỉ ổi, dáng vẻ ép mình không treo lên được giường tân nương thì nhất định không bỏ qua, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn đánh cho hắn một trận.

Đỗ Như Hối đang tiếp đãi bọn người Phòng Huyền Linh nghe nói như thế cũng chỉ có thể cười khổ, tên gia hỏa này có bản lĩnh chơi xỏ đệ nhất thiên hạ, ngay cả Lý Thế Dân cũng không thể làm gì hắn.

Đỗ Hà nhìn Úy Trì Kính Đức ở bên cạnh, cười nói:

- Đương nhiên là Úy Trì Tướng quân.....

Trình Giảo Kim vừa nghe thấy người đứng đầu là Úy Trì Kính Đức, lập tức khinh thường bĩu môi nói:

- Hắn? Lão Trình là bại tướng dưới tay ta, chưa đủ nhắc tới!

Trình Giảo Kim khinh thường nói:

- Nói người già rồi, trí nhớ không tốt còn không thừa nhận. Hai năm trước, người bị lão Trình ta đánh cho thê thảm trong viện khoa học kỹ thuật, ngay cả binh khí yêu quý nhất cũng bị ta đã chặt đứt, còn có gì để nói!

Hai người bọn họ tửu lượng không sai biệt lắm, mỗi lần uống rượu với nhau, lúc nào cũng người một chén ta một chén, uống đến cuối cùng hai người đều chóng mặt choáng váng, không biết ai ngã xuống trước. Cho dù không ngã xuống cũng không phân biệt được đông tây nam bắc, chỉ tưởng rằng đối phương chưa ngã, không ngừng cạ chén với không khí, cho đến khi bản thân ngã xuống. Hai người đều không biết tửu lượng ai cao ai thấp.

Úy Trì Kính Đức nghe hắn nhắc tới việc xấu hổ này liền nhảy dựng lên, lần đó thất bại dưới tay Trình Giảo Kim đã xem như sỉ nhục cả đời không rửa sạch được của hắn.

Đỗ Hà giả bộ khuyên nhủ:

- Hai vị không cần nóng vội, các người đã không ai phục ai, chỉ bằng ở trước mặt mọi người đấu một trận, dù sao Đỗ gia ta có rất nhiều rượu, ai thua ai thắng cứ để mọi người chứng kiến, thế nào hả?

Úy Trì Kính Đức vỗ bàn, đại hỷ kêu lên:

- Ý hay, Trình mập, có lá gan đấu với ta không...

Trình Giảo Kim hừ nói:

- Lão Trình ta việc gì phải sợ, người có gan mời, lão Trình ta lẽ nào không dám nhận....

Hai người đối chọi gay gắt, trừng mắt nhìn nhau, hoàn toàn không để ý tới Đỗ Hà, liên tục người một chén, ta một chén.

Tận đáy lòng Đỗ Hà tự cảm thấy có lỗi với Úy Trì Kính Đức, chuồn đi....

Nếu mắc mưu Trình Giảo Kim, hẳn có lẽ không thể nào động phòng, ai lại ngu ngốc như vậy.

Ngay khi Đỗ Hà đang tiếp tục tiến đến mời rượu các khách mời khác, một gã sai vặt đột nhiên đi đến bên cạnh hắn, ghé sát tai hắn lặng lẽ nói mấy câu, Đỗ Hà đột nhiên nhú mày.

Tin tức gã sai vặt truyền đến dĩ nhiên là Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đang ở ngoài phủ cầu kiến.

Đỗ Hà nắm chặt chén rượu, từ cảm giác phán đoán, đây có lẽ không phải chuyện gì tốt đẹp....

Hai tên khốn kiếp này đến Trường An không bao lâu đã mang đến cho Vũ gia không ít phiền toái, mình còn chưa đi tìm bọn hắn, bây giờ lại dám đến mò đến tận cửa, lá gan thật đúng là không nhỏ, chỉ có điều bọn hắn lựa chọn thời điểm này, tựa hồ là lành ít dữ nhiều.

Thấy Đỗ Hà nhú mày, Phòng Di Ái, La Thông, Lý Kính Nghiệp, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự đều lộ ra ánh mắt hồi thẩm.

Đỗ Hà lập tức cười nói:

- Không có gì đại sự, để ta đi xem.....

Đi tới cửa phủ, Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đang mỉm cười đứng ở cửa ra vào, thấy Đỗ Hà đi tới, trên mặt đã phủ lên dáng vẻ tươi cười nịnh nọt, tiến lên phía trước nói:

- Chúc mừng muội phu, chúc mừng muội phu, Nhị muội ta là một mỹ nhân hiếm có! Chỉ có điều ngày đại hỷ như vậy lại không mời chúng ta cũng không phải. Nói thế nào, chúng ta cũng là huynh trưởng của nhị muội.

Trong mắt Đỗ Hà lộ vẻ xem thường:

- Trước khi ta nổi giận, hai người các người lập tức biến mất trước mắt ta, bằng không thì đừng trách ta không khách khí với các người.....

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Nhưng Vũ Nguyên Khánh đột nhiên quyết tâm, cao giọng nói:

- Người thật vô lễ, cái gì gọi là huynh trưởng như phụ chứ, Vũ Nguyên Khánh ta là huynh trưởng của Vũ Mị Nương, muốn đến tham gia hôn lễ của Nhị muội, làm sao có thể đuổi chúng ta ra ngoài, còn muốn động thủ đánh chúng ta? Như vậy có còn vương pháp, đạo lý nữa không....

Hắn cố ý đề cao thanh âm, tựa hồ như muốn tất cả mọi người đều nghe thấy.

Đỗ Hà nghe thấy thanh âm vui mừng sau lưng giảm bớt đi rất nhiều, thay vào đó truyền đến rất nhiều thanh âm khê bàn luận, hiển nhiên các tân khách đã bị thanh âm của Vũ Nguyên Khánh thu hút, Đỗ Hà cuối cùng cũng hiểu ra, hai tên vương bát đản này đoán được mình không muốn náo sự trong hôn lễ, nên tìm đến gây sự.

454. Chương 461: Hết Thấy Vì Mị Nương

Đúng như suy nghĩ của Đỗ Hà, nhị Vũ đến gây sự.

Lúc trước Thường Bách Vạn không biết của cải Vũ gia trên thực tế mang danh hiệu của Hạ Lan gia, vì vậy đem nhị Vũ đối đãi như bảo bối. Nhưng lại không thể tưởng được Vũ Mị Nương vì muốn được thanh thanh bạch bạch gả cho Đỗ Hà, đã sớm âm thầm đem bản thân mình phân rõ giới tuyến cùng thương nhân, căn bản không hề tồn tại Vũ gia hiệu buôn gì, khiến hết thấy tính kế đều bị thất bại trong gang tấc.

Thường Bách Vạn phần nộ áp tải nhị Vũ tới đồ phùng, nghĩ xem bọn hắn còn có chỗ lợi gì để xử trí bọn hắn. Nhưng còn chưa kịp xử lý, chợt nghe tin Đỗ Hà thắng được thật nhiều tiền bên trong sòng bạc.

Cần nhắc lợi hại, trước tiên Thường Bách Vạn giam giữ nhị Vũ bên trong phòng, phái người canh giữ, tự mình đi giải quyết rắc rối do Đỗ Hà mang đến.

Kết quả không cần nhiều lời, Thường Bách Vạn bị Đỗ Hà thắng sạch không còn manh giáp, những hộ vệ bên trong sòng bạc không chạy trốn thì bị bắt, Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng tự nhiên may mắn trốn thoát. Khi rời đi đồ trường, hai người cũng trộm theo vài món đồ vật trang trí đáng giá, bán qua tay cũng tránh được việc bị lưu lạc đầu đường trở thành tên ăn mày.

Nhưng chỉ chút tiền trên tay hai người chỉ đủ duy trì ẩm no nhất thời, không đủ làm lộ phí quay về Lợi Châu. Còn đang buồn rầu hết cách, hai người gặp được bằng hữu tốt của phụ thân năm xưa tại Trường An, hiện giờ chính là Đường triều đại phu Diêu Chính, được hắn mời về nhà ôn lại tình nghĩa cũ.

Một lần ở lại kéo dài tới ba tháng, Diêu Chính chỉ là còn nhớ tình cũ mời nhị Vũ ở lại trong nhà xem như tròn tình nghĩa. Nhưng ở lại một hai ngày cũng không có gì, nhưng nhị Vũ ở lại tới ba tháng, ăn ở không trả tiền, khiến Diêu Chính vô cùng khó chịu. Nhị Vũ lại không có quan hệ họ hàng gì với Diêu gia, bản thân Diêu Chính lại có nghĩa vụ gì phải nuôi dưỡng hai người bọn hắn?

Cho dù hắn cũng không thiếu tiền, nhưng đáy lòng không chút thoải mái, chỉ là trở ngại mặt mũi nên ngượng ngùng mở miệng, nhưng thái độ đối đãi với nhị Vũ cũng dần dần trở nên lãnh đạm.

Nhị Vũ cũng không phải kẻ ngu ngốc, chỉ là không có địa phương nào để đi, trên người lại không có tiền, chỉ đành làm mặt dày trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu đầy biệt khuất.

Cuộc sống như vậy luôn duy trì tới ngày Đỗ Hà thành thân, nhị Vũ ở trên đường cái nhìn thấy đội ngũ đón dâu xa hoa, trong lòng liền tràn ngập phần nộ, nếu không phải do Đỗ Hà, bọn hắn đã sớm trở thành anh vợ của Tề Vương, có Tề Vương làm chỗ dựa vững chắc, há phải trải qua những ngày tháng khuất nhục thế này? Nếu không phải Vũ Mị Nương thiết huyết vô tình, với tài sản hiện tại của Vũ gia tùy tiện cho bọn hắn một con số lẻ, cũng đã đủ cho bọn hắn không lo áo cơm.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng đều là tiểu nhân, căn bản không hề biết suy xét lỗi lầm của chính mình, chỉ đem hết thấy trách nhiệm đổ lên thân người khác, tự nhiên là hận Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương cùng cực.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đỗ Hà ngồi trên tuần mã, nghĩ dáng tươi cười khi đạt được ước muốn của Vũ Mị Nương đang ngồi bên trong kiệu hoa, trong lòng nhị Vũ liền không cách nào bình tĩnh.

Vũ Nguyên Sảng bắt đầu tả oán:

- Chúng ta nhận hết ghê lạnh, hai người bọn hắn ngược lại còn vui vẻ thành thân, một đôi gian phu dâm phụ, thật đáng hận cực điểm!

Vũ Nguyên Khánh cũng đang lẩm bẩm oán hận, nhưng linh cơ chợt động, nghĩ tới phương pháp kiếm tiền, liền thương nghị cùng Vũ Nguyên Sảng:

- Nhị đệ, thái độ của tên quỷ hẹp hòi Diêu Chính đối với chúng ta càng ngày càng kém, nếu tiếp tục như vậy sớm muộn gì chúng ta cũng bị hắn đuổi ra khỏi nhà. Trong tay chúng ta không có tiền, nếu bị đuổi ra chỉ còn lưu lạc đầu đường dựa vào ăn xin quay về Lợi Châu!

- Không đi!

Vũ Nguyên Sáng bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, bọn hắn đã từng ném qua cuộc sống của tên ăn mày, đánh chết hắn cũng không muốn thử lại một lần.

- Ta cũng không muốn!

Trong mắt Vũ Nguyên Khánh lóe ra ý niệm phú quý hiểm trung cầu, nhìn đội ngũ đón tân nương đi qua, thấp giọng nói:

- Không bằng chúng ta làm như vậy, hôm nay là ngày vui của Đỗ Hà cùng Vũ Chiêu, mà chúng ta là huynh trưởng cùng thứ huynh của Vũ Chiêu, muốn tham gia tiệc cưới của muội muội là chuyện đương nhiên. Cho dù Đỗ Hà lợi hại bao nhiêu, ở trước mắt bao người cũng không dám làm gì chúng ta. Chúng ta hung hăng càn quấy một chút, uy hiếp hắn, nếu không cho chúng ta tiền thì chúng ta đại náo tiệc cưới, dùng thân phận huynh trưởng cùng thứ huynh đại náo một trận. Người nói lấy thân phận hiện tại của Đỗ Hà, làm sao dám để mất mặt như vậy trước khách khứa?

Trong mắt Vũ Nguyên Sáng chợt sáng ngời, cũng có chút động tâm, nhưng lập tức liền sợ hãi nói:

- Thế lực của Đỗ Hà tại Trường An không nhỏ, chúng ta uy hiếp hắn như vậy, hắn có thể trả thù chúng ta hay không?

Vũ Nguyên Khánh cũng có chút lo lắng, nhưng lập tức nói:

- Bị trả thù là nhất định, nhưng chỉ cần chúng ta nắm bắt tốt thời cơ, sau khi yến hội kết thúc lẫn trong đám người rời đi, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi Trường An, trở về Lợi Châu. Ta cũng không tin hắn sẽ đuổi tới Lợi Châu gây khó xử cho chúng ta đi? Phú quý hiểm trung cầu, cùng với hoàn cảnh bị Diêu gia đuổi ra đường ăn xin, không bằng đánh bạc thử một lần!

Hai người liền liều mạng đi tới Đỗ phủ, cố ý làm bộ như không có chút kiêng nể đặc biệt quấy nhiễu thân bằng hảo hữu đến chúc mừng Đỗ phủ.

Đỗ Hà nghĩ rõ nguyên do, đoán được ý đồ đến của nhị Vũ, đáng tươi cười cương cứng trên mặt, lửa giận thiêu đốt trong lòng nhưng lại không cách nào phát tiết.

Lần này hắn thật đúng là bị nhị Vũ uy hiếp tới.

Nhị Vũ tựa hồ mang theo quyết tâm đập nổi chìm thuyền mà tới, nếu như Đỗ Hà cự tuyệt để bọn hắn đại náo ngay trước mặt khách nhân, thật quá khó xem. Cho dù là người không quan hệ nổi điên nơi này cũng đã khó thể kết thúc, huống chi nhị Vũ trên danh nghĩa vẫn là huynh trưởng cùng thứ huynh của Vũ Mị Nương. Điều này làm tân nương như Mị Nương lại có cảm thụ gì?

Đỗ Hà cười lạnh nói:

- Có yêu cầu gì nói ra đi, ta không thời gian vô nghĩa với các người!

Dưới tình huống như vậy, hắn lựa chọn để hôn lễ thuận lợi tiến thành tiếp tục, hôn lễ đối với một nữ tử mà nói trong cuộc đời chỉ có một lần.

Đỗ Hà không muốn, cũng không thể khiến hôn lễ của Vũ Mị Nương lấy kết cục hỗn loạn mà kết thúc.

Đương nhiên không cam tâm, nhưng vì Vũ Mị Nương, lý trí của hắn lựa chọn thỏa hiệp.

Nhưng Đỗ Hà vẫn nhớ kỹ, nhớ kỹ hôm nay hai tên khốn kiếp Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng ở trong hôn lễ của mình dám uy hiếp bách chính mình phải thỏa hiệp với bọn hắn.

Từ sau khi trọng sinh tới nay, gặp được uy hiếp cùng nguy hiểm đều bị cơ trí của hắn hóa nguy thành an, chuyển bại thành thắng, còn chưa từng ném qua thiệt thòi. Mặc dù là người mạnh như Trương Tôn Vô Kỵ cũng bị hắn thiết kế xử lý. Hôm nay lại bị thua trong tay hai tên phế vật như Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng, nỗi buồn bực trong lòng hắn thế nào cũng không cần nhiều lời.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng thấy Đỗ Hà chịu thỏa hiệp, trên mặt hiện lên vui vẻ, lộ ra diễn cảm thực hiện được mưu kế, Vũ Nguyên Khánh nói:

- Hôm nay muội tế cưới nhị muội của ta, quà tặng dù sao cũng không thể thiếu đi. Ta làm huynh trưởng Vũ gia, huynh trưởng như cha, nhưng lại không thu được quà tặng gì, điểm này thật sự không thể nào nói

nổi. Nghe nói muối tẻ ngay cả bốn mươi vạn ngân lượng cũng không nhìn trong mắt, ta nghĩ cấp vạn lượng cũng là không đáng kể đi chứ. Huống chi nhị muội của ta lại đẹp như thiên tiên, người chỉ cấp vạn lượng xem như chỉ bồi mà không lỗ lỗ!

Đỗ Hà lạnh lùng quét mắt nhìn bọn hắn nói:

- Nói chuyện khách khí một chút, Mị Nương không phải hàng hóa, các người không có tư cách gọi nàng là nhị muội, càng không tư cách gọi ta là muội tẻ. Đến hậu viện cầm tiền rồi rút cho ta!

Hắn có tâm muốn lừa nhị Vũ đến hậu viện hảo hảo giáo huấn một trận.

Vũ Nguyên Khánh cười nói:

- Không gọi thì không gọi, dù sao cho tới bây giờ ta cũng không hề xem nàng như muội muội. Đỗ đại nhân cũng đừng đem ta xem thành kẻ ngốc, hai người chúng ta còn cần tham gia tiệc vui đâu, đi theo người tới địa phương hẻo lánh không phải sẽ chết sớm sao? Ta không cần ngân lượng, Đỗ phủ có nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, cấp cho một món giá trị vạn lượng bạc hắn là chuyện dễ dàng thôi, nhớ kỹ ta muốn vật dễ mang theo bên người!

Đỗ Hà ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Vũ Nguyên Khánh, nói:

- Được rồi, nhưng nhớ kỹ cho ta, nếu các người dám gây ra một chút phong ba trong tiệc cưới, Đỗ Hà này thề sẽ cho các người muốn sống không được, muốn chết không yên!

Hắn để lại những lời này, cũng không quay đầu đi vào bên trong phủ.

Trong mắt Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng vẫn khởi lên dũng khí đi vào Đỗ phủ.

Khách nhân thấy không có chuyện gì phát sinh lại tiếp tục cười đùa ồn ào.

Chỉ có nhóm bằng hữu từng họp mặt vào ngày mời khách dùng cơm tẩy trần cho Tiết Nhân Quý từng gặp qua nhị Vũ, biết thái độ làm người của bọn hắn, vừa thấy hai người đi vào liền đứng lên.

Đỗ Hà cười tiến lên nghênh tiếp, gọi bọn họ ngồi xuống.

Trong mắt La Thông cùng Phòng Di Ái hiện lên vẻ hung ác nói:

- Thanh Liên (đại ca), bọn hắn tới để quấy rối sao?

Đỗ Hà cười nói:

- Không có việc gì, xem bọn hắn cũng không có lá gan này, mọi người cứ tiếp tục đi, ta sẽ xử lý tốt việc này!

Sắc mặt hắn vẫn thản nhiên rót rượu cho nhóm bằng hữu thân thiết, khi đi ngang qua bên cạnh quần gia liền dặn hắn đem Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu trong kho lấy ra.

Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu là đồ vật mà Lý Thế Dân mới tặng cho hắn, cũng chính là một trong những bảo bối của Thường Bách Vạn. Thường Bách Vạn chỉ một mình lẻ loi, lại thiếu Đỗ Hà tới ba trăm sáu mươi vạn lượng bạc, toàn bộ của cải của hắn đều thuộc về Đỗ Hà. Mà Đỗ Hà đã nói không cần, đem toàn bộ tiền bạc thẳng tới tặng lại cho Đại Đường.

Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu rơi vào trên tay Lý Thế Dân, hắn liền chuyển tặng lại cho Đỗ Hà.

Cả vật thể của Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu do cổ ngọc trân quý nhất chế tạo, do tượng sư nổi tiếng điêu khắc mà thành, đao công tinh tế, cổ ngọc xa xỉ, khiến cho Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu liền giá trị vạn lượng.

Đỗ Hà đem Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu đưa cho Vũ Nguyên Khánh.

Vũ Nguyên Khánh cũng là người biết hàng, biết giá cả của Chiêu Tài Miêu tham lam thu xuống.

Đỗ Hà cười lạnh, cũng không lưu ý tới nhị Vũ, chỉ tìm Hoàng Phủ Hạo Hoa được mời tới dự tiệc vui thấp giọng dặn dò hắn đi tìm Tần Dục, để Tần Dục đi theo nhị Vũ.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sáng cũng chỉ biết khôn vặt, không có trí tuệ gì lớn, chút thủ đoạn của bọn hắn cũng đã bị Đỗ Hà xem thấu.

Ở mặt ngoài nhị Vũ đến tham gia tiệc cưới, thực tế chỉ cố làm ra vẻ huyền bí tự bảo vệ mình. Bởi vì bọn họ hiểu được trong tiệc cưới bọn hắn vẫn thật an toàn, nếu rời đi sẽ nguy hiểm, cho nên hai người tính toán mượn tiệc cưới phòng thân, sau đó nhờ vào lúc yến hội tán đi, trà trộn trong khách nhân chạy trốn.

Đỗ Hà cũng không quản tới nhị Vũ, cùng khách nhân uống rượu vui cười.

Trong bất giác trăng đã lên cao, tiệc cưới cũng đã xong, trong tiếng cười vang của mọi người, tâm tình Đỗ Hà gấp gấp vội vàng đi về hướng phòng tân hôn.

Đi vào trong phòng, nhìn Vũ Mị Nương trong bộ áo tân nương ngồi nơi mép giường, đột nhiên cảm thấy kích động:

- Cuối cùng đã đến ngày hôm nay!

Tâm tình khuấy động, cũng bất chấp hết thảy, hắn tiến lên vài bước dùng gậy nhỏ nhắc khăn của Vũ Mị Nương. Chỉ thấy dưới ánh nến chập chờn, khuôn mặt mê chết người không đèn mạng như yêu tinh của Vũ Mị Nương hiện ra, đầu đội mũ phượng, gương mặt trang điểm nhàn nhạt, ngồi ngay ngắn trên giường, đang cười cười nhìn hắn.

Đỗ Hà đắc ý lớn tiếng tuyên bố:

- Từ hôm nay trở đi Vũ Mị Nương đã chính thức là nữ nhân của Đỗ Hà này!

Vũ Mị Nương kiều mỹ cười nói:

- Kỳ thật kể từ đêm Đỗ lang cứu muội, trong lòng Mị Nương rốt cục đã không còn dung được bất cứ người nào khác!

455. Chương 462: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Khi Vũ Mị Nương nói ra lời này mị nhãn phiêu phiêu, cả người tựa như tản ra một cỗ lực lượng hấp dẫn tiêu hồn, nước mắt đột nhiên chảy xuống.

Đỗ Hà có chút luống cuống, vội kêu lên:

- Mị Nương, hôm nay là ngày vui lớn của chúng ta, vì sao lại khóc?

Vũ Mị Nương khẽ lắc đầu, lau nước mắt nói:

- Là do Mị Nương quá cao hứng...trở thành người của Đỗ gia, Mị Nương chỉ dám nghĩ trong giấc mộng...hiện giờ đã đạt được ước muốn, thật sự quá hạnh phúc!

Dù Vũ Mị Nương cường thế như thế nào, nàng cũng chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân hi vọng được người yêu thương mình. Cũng chỉ khi đứng trước mặt người mình yêu thương nhất, nữ cường nhân như nàng mới dám đem điểm yếu ớt nhất trong lòng mình biểu hiện ra ngoài, cũng chỉ có Đỗ Hà mới nhìn thấy được một màn này.

Đỗ Hà ngồi bên cạnh người nàng, hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, chính hắn không phải không biết thâm tình của Vũ Mị Nương, mãi kéo dài tới tới nay thật sự trong lòng khó có thể bình an, đang định mở miệng chọt cảm giác bên môi có một bàn tay nhỏ bé đang che lại.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Chuyện gì cũng không cần nói, hết thảy đều đã trôi qua. Ít nhất hôm nay muội đã là người của Đỗ gia!

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vũ Mị Nương vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt, Đỗ Hà vì uống nhiều rượu nên đầu óc không còn linh hoạt, sức chống cự suy giảm, sững sờ ngắm người nhìn nàng trong chốc lát, tiểu lão nhị đã dần dần phát huy bản năng, nhất trụ kinh thiên, thầm nghĩ:

- Lê hoa đối vũ, không ngoài thế đi...thật đúng là nữ yêu tinh mê chết người không đèn mạng!

Hắn khẩn cấp nói:

- Đêm xuân khổ đoản, Mị Nương, chúng ta uống rượu giao bôi nhanh lên, làm chính sự đi thôi!

Hắn nói chuyện rõ ràng như thế, gương mặt Vũ Mị Nương lập tức giống như bị thiêu đốt, bên tai đều đỏ bừng.

Hai người giao cổ tay cùng uống rượu, vẻ ham muốn nồng nặc hiện lên trên mặt hai người.

Mỹ nhân ân trọng, Đỗ Hà liền đem nàng bế lên.

Vũ Mị Nương xấu hổ vùi mặt vào cổ hắn, trái tim nhảy mạnh cấp tốc, gương mặt bại lộ vẻ xấu hổ cùng vui mừng. Thể chất của nữ nhân vốn khác nhau, Vũ Mị Nương thuộc loại trời sinh mị cốt, lần đầu tiên sinh hoạt chuyện vợ chồng mặc dù thấy lạ hồng nhưng lại không đau đớn, ngược lại hưởng thụ cả quá trình.

Lần đầu tiên mới nếm thử thân mật cá nước, trong lòng tự nhiên khó thể dừng lại, nhưng Dương thị lại cường thế ngoài ý muốn, khiến cho nàng cùng Đỗ Hà phân cách cả ba tháng chờ đợi, hiện giờ khi nhớ tới giây phút tương tư cảm giác khổ sở càng khắc sâu trong lòng, thân thể mềm mại ngoại trừ thở gấp cũng không nói được lời nào.

Hai người ngã xuống trên giường, Đỗ Hà ôn nhu hôn lên vùng cổ trắng như ngọc, lỗ tai nàng thật nhỏ, cuối cùng dừng lại trên đôi môi thơm phần hồng.

Vũ Mị Nương hoàn toàn hòa tan trong thủ pháp lão luyện của hắn, mùi đàn hương tản ra từ hơi thở không ngừng khiến người dao động tâm thần, tiêu hồn thực cốt, cánh tay ngọc ôm choàng cổ hắn, toàn bộ khổ sở tương tư giờ khắc này đều được bù đắp trọn vẹn.

Sau đó lại là tình chàng ý thiếp, phù dung trưởng noãn, xuân ý dạt dào.

Ngay khi hai người đang khảnh khảnh ta ta cùng mây mưa trên đỉnh Vu sơn, ngay Thập Lý Đình hướng đông Trường An, Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng đang ngồi bên trong nghỉ ngơi.

Vũ Nguyên Khánh như một con chó chết ngồi phịch lên ghế đá trong đình, thở hồng hộc, ngực không ngừng phập phồng hỗn hển, ánh mắt muốn trợn ngược đứt quãng nói:

- Cuối...cuối cùng trốn tới...

Vũ Nguyên Sảng cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ cảm thấy tay chân vô lực cả người mềm nhũn, lấy tư thế y hệt ngồi phịch trên ghế đá.

Hai người theo kế hành sự, khi Đỗ Hà vừa vào động phòng, yển hội cũng vừa tán đi, liền trốn rời khỏi Đỗ phủ. Bọn hắn biết rõ thực lực của Đỗ Hà tại Trường An nên không dám ở lâu thêm một lát.

Cầm hành trang đã sớm chuẩn bị sẵn, trước khi cửa thành Trường An đóng lại liền chạy ra khỏi thành về hướng đông tới Thập Lý Đình, hai người đều từng là nhị thể tổ, quan gia tử đệ, chạy suốt mười dặm tự nhiên gần như mất đi nửa mạng.

Mặc dù là như thế nhưng trên mặt cả hai vẫn tràn đầy ý cười.

Vũ Nguyên Sảng bội phục nói:

- Đại ca, người quả nhiên lợi hại, Đỗ Hà bình thường uy phong bát diện, còn không phải bị chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, không thể không hướng chúng ta thỏa hiệp!

Vũ Nguyên Khánh cũng cười đắc ý:

- Đỗ Hà cũng chỉ có thể uy phong trước mặt người khác, gặp phải huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thỏa hiệp. Được rồi, chúng ta cũng đi thôi, nơi này không thể ở lâu, tên tiểu tử Đỗ Hà kia nhất định sẽ đuổi theo. Hắn cho rằng chúng ta sẽ chạy theo hướng nam về Lợi Châu, nhất định không ngờ được chúng ta đi ngược lại, hướng về phía đông mà đi, tới Lạc Dương. Dù sao bây giờ chúng ta có rất nhiều tiền, đi nơi nào đều giống nhau. Chờ sau khi gió êm sóng lặng lại tiếp tục quay về Lợi Châu...

Vũ Nguyên Sảng nói thật thoải mái, nhưng dưới đáy lòng đối với Đỗ Hà sợ muốn chết, nếu không lập tức rời xa Trường An trong lòng cũng không cách nào an ổn lại, thoát được càng xa càng tốt.

Sắc trời dần dần tối xuống, người đi đường dần dần ít hẳn.

Đi tới một nơi không người, Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng đều phát hiện có một người chắn ngang giữa đường. Người nọ cúi đầu, tóc dài che cả khuôn mặt, nhìn thấy không rõ tướng mạo.

Đường lộ rộng rãi, mỗi người đi một bên, hai người còn tưởng chỉ là người qua đường bình thường nên cũng không quan tâm tới, chỉ thầm nghĩ đi qua nhanh chóng ra khỏi Đồng Quan đến Lạc Dương.

Nhưng ngay khi hai người vừa đi tới gần, người chặn đường đột nhiên ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú cương nghị, chỉ là một thiếu niên còn rất trẻ tuổi.

Thiếu niên đuổi mạnh lưng, không chút kiên nhẫn nói:

- Cuối cùng chờ được các người đến, các người đúng là phế vật, chạy trốn còn chạy chậm như vậy, làm cho ta chờ thật sự nhàm chán!

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng cả kinh đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ không sao tưởng tượng nổi, Vũ Nguyên Khánh cố nén nỗi sợ hãi tận đáy lòng, nói:

- Người là ai, lời này có ý tứ gì...

Thiếu niên thanh tú nhàn nhạt cười:

- Hai người không nhận ra ta, nhưng ta nhận thức được các người. Ngay cả công tử mà các người cũng dám uy hiếp dọa dẫm, ta không khỏi không bội phục lá gan hai người đúng thật là lớn. Chỉ là đầu óc ngu ngốc một chút, muốn đấu với công tử, các người còn chưa đủ tư cách!

Thiếu niên thanh tú chính là Tần Dục mà Đỗ Hà đã dặn dò đi theo hai người.

Về phần vì sao Tần Dục tại sao lại xuất hiện phía trước nhị Vũ, chỉ là vì Đỗ Hà đã xuyên thấu qua suy nghĩ trong lòng bọn hắn.

Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảng là tiểu nhân, mà đại bộ phận tiểu nhân thường thường chỉ khôn vặt lại thích làm ra vẻ khôn ngoan, nhị Vũ chính là điển hình trong số đó.

Đỗ Hà đã đoán ra hai người sẽ lo lắng mình cho người đuổi theo bắt lại bọn hắn, cho nên sẽ không đi về phía nam đến Lợi Châu. Bọn hắn muốn đi chỉ có phía tây, phía đông cùng hướng bắc. Nếu muốn phán đoán con đường nhị Vũ sẽ lựa chọn cũng thật dễ dàng.

Địa hình Quan Trung Trường An thật độc đáo, toàn bộ tỉnh hoa đều tụ tập chung quanh tám trăm dặm Trường An, ra khỏi Tần Xuyên là địa thế hiểm ác, đi về phía bắc là thảo nguyên, đi tây là Lũng Hữu Lương Châu cũng không phải trung tâm thương nghiệp phồn hoa.

Mà nhị Vũ lại cần tiền, không dám ở tại Trường An bán ra Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu, bởi vì vạn lượng bạc kia bọn hắn căn bản là không thể mang đi, nếu không sẽ làm chậm trễ việc chạy trốn, nhìn khắp những khu vực xung quanh cũng chỉ có đại thương nhân tại Lạc Dương mới có khả năng một lần duy nhất đưa ra vạn lượng bạc. Cũng chỉ có tòa thành Lạc Dương chỉ xếp sau Trường An có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được người mua lý tưởng.

Từ lúc mới bắt đầu Đỗ Hà cũng đã tính được đường chạy trốn của nhị Vũ, vì vậy cho Tần Dục đến trước chờ đợi.

Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng thấy đường đi đã bị chặn ngang, lại thấy Tần Dục dù sao chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, hai huynh đệ trao đổi ánh mắt, đều nghĩ đối phương chỉ là một hài tử, chưa chắc đã là địch thủ của bọn hắn.

Vừa nghĩ tới đây, hai người cùng giương nanh múa vuốt đánh về hướng Tần Dục.

Tần Dục chán ngán bĩu môi, tuy Đỗ Hà chủ yếu chỉ dạy khinh công cho hắn, nhưng công phu quyền cước cũng dạy một ít, miễn cho gặp phải người có công phu cao mình chỉ còn đường chạy trốn. Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng nhiều nhất chỉ luyện được vài chiêu quyền cước đơn giản cùng võ sư trong nhà, khi dễ một ít dân chúng nông dân còn có thể, đối mặt với Tần Dục hoàn toàn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Tần Dục ngay cả hứng thú động thủ cũng không có, trực tiếp nghênh đón công kích của hai người, dùng chân đá tới, hai người chẳng khác hai viên đạn pháo bay ra ngoài té ập xuống đất.

Tần Dục lấy ra dây thừng đã chuẩn bị sẵn, đem hai người trói lại với nhau, vỗ vỗ tay cười nói:

- Mang bọn người tới một địa phương, các người cứ đợi công tử tới thu thập đi! Công tử sẽ tử tế đối phó hai người...

Hắn kéo đầu kia dây thừng, kéo bọn hắn tới một căn nhà gỗ nằm trong khu núi rừng gần đó.

...

Đêm xuân khổ đoản, ánh mặt trời nhô cao!

Đỗ Hà mở mắt, bên ngoài đã sáng rõ.

Vũ Mị Nương nằm bên cạnh, tay chân ôm chặt lấy thân thể hắn, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng hấp dẫn, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn cùng ngọt ngào. Hắn thoáng vận nhẹ vòng eo, phát hiện thân thể mình dù đã trải qua rèn luyện nhưng lại có chút tê dại ê ẩm, không khỏi cười khổ.

Vũ Mị Nương ở phương diện này đúng là vô sư tự thông, quần quýt mị hoặc tới cực điểm.

Công phu trên giường của nàng thế nhưng còn thêm lợi hại hơn cả Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn. Hắn phải dùng hết thủ đoạn mới dứt cho nàng ăn no, chính hắn cũng không biết đã bao nhiêu lần. Tóm lại cả hai điên cuồng tới hơn nửa đêm, bản thân hắn cũng đã nhanh không chịu nổi, thất lực cũng có chút ê ẩm. Lúc này Vũ Mị Nương chợt mở mắt, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ lưu luyến si mê, nửa khép nửa mở, hương thơm lan tỏa:

- Không ngờ nam nữ dung hợp lại có mùi vị động lòng người như vậy, đêm qua Mị Nương thật sự thoải mái... loại cảm giác này... tựa như thăng thiên, hồn phách đều bay lên!

Tiểu lão nhị của Đỗ Hà lập tức liền có cảm giác, thiếu chút nữa muốn cùng nàng đối chiến, chỉ hận đêm xuân quá ngắn, không đủ thời gian...

- Đừng nói nữa, muội đúng là tiểu yêu tinh, còn nói thêm nữa tướng công không cảm giữ được tiếp tục đem muội ăn, sẽ chậm trễ thời gian kính trà cho công công bà bà của muội a...

Đỗ Hà ở trong mền vỗ lên bàn tọa tròn đầy của nàng, thật giống như đất rung núi chuyển, xúc cảm đúng là không thể chê!

Vũ Mị Nương lườm hắn, khiến Đỗ Hà cảm lòng không được vội vàng niệm một câu:

- A di đà phật!

Hai người đứng dậy, rửa mặt thay quần áo, đi tới Thái Quốc Công phủ kính trà cho Đỗ Như Hối cùng Chương thị.

Hai bên đều thật quen thuộc lẫn nhau, cũng không có câu nệ, Chương thị lại càng cực kỳ sủng ái Vũ Mị Nương, Đỗ Như Hối cũng mãn ý với nàng dâu này, không ngừng gật đầu.

Khi đang ở Thái Quốc Công phủ bồi song thân, Đỗ Hà nhận được tin tức đã bắt được nhị Vũ!

Trên gương mặt xuân phong đắc ý của hắn càng cười thật rạng rỡ!

456. Chương 463: Tâm Linh Khủng Hoảng

Ở Thái Quốc Công phủ, Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương bồi Đỗ Như Hối cùng Chương thị dùng cơm trưa.

Đỗ Như Hối ăn xong liền vội vàng rời đi, hiện tại Đại Đường mới bắt đầu công việc khai phát Giang Nam, có rất nhiều chuyện cần được xử lý. Những việc này đều qua tay Đỗ Hà, nhưng hắn có tân hôn nên được nghỉ mười ngày, công việc đương nhiên không ai quản lý. Đỗ Như Hối căn cứ theo tập tục xin nghỉ phép nửa ngày, vừa xong chuyện riêng liền vội vàng đi về Thượng Thư Tỉnh xử lý công việc.

Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương bồi Chương thị thêm một lát đều cùng nhau cáo từ về phủ.

Vừa đi ra Thái Quốc Công phủ, Vũ Mị Nương thân thiết kéo tay ái lang, nói:

- Đồ lang, đã xảy ra chuyện gì, tựa hồ sau khi nhận được tin tức người nọ mang đến thì huynh rất cao hứng! Vũ Mị Nương nhắc người nọ chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa, nàng cũng gặp qua hắn vài lần nhưng không biết thân phận lẫn tên của hắn.

Đỗ Hà cũng không muốn giấu diếm Mị Nương, kéo nàng vào trong xe ngựa, đem chuyện hai tên hỗn đản Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng hôm qua tới uy hiếp kể lại cho nàng nghe qua.

Vũ Mị Nương tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy, đôi tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hai tên khốn kiếp kia thật đáng hận! Gây nhiều phiền toái cho muội như vậy muội còn chưa tìm bọn hắn tính sổ, còn dám sinh sự trong tiệc cưới của chúng ta, muội thật sự không thể buông tha cho bọn hắn!

Đỗ Hà cười ôm nàng vào trong ngực, vuốt nhẹ sau lưng nàng, nói:

- Đừng tức giận cũng đừng nóng vội, vì hai tên hỗn đản kia mà tức giận không đáng. Vừa rồi người kia là tâm phúc của ta, gọi là Hoàng Phủ Hạo Hoa, hắn mang đến tin tức đã bắt được nhị Vũ!

Trong mắt Vũ Mị Nương thoáng hiện vẻ vui mừng, hô khẽ:

- Đồ lang thật sự đã bắt được bọn hắn?

Đỗ Hà nhìn nàng thật sâu, nói:

- Thật sự, lúc trước khi Mị Nương kể cho ta nghe hành vi khốn kiếp của bọn hắn, lúc ấy ta rất tức giận, luôn nghĩ nếu có cơ hội nhất định sẽ trút giận cho muội. Việc này ta luôn ghi nhớ trong lòng chưa bao giờ quên. Từ khi nhị Vũ xuất hiện tại Trường An, ta đã muốn trút giận cho muội, chỉ là mãi không bắt được cơ hội. Hiện tại muội là thê tử của ta, làm trưởng phu ta càng không có đạo lý buông tha cho bọn hắn. Hiện giờ bọn hắn đã rơi vào trong tay của ta, muội muốn xử trí bọn hắn như thế nào ta sẽ làm cho muội!

Vũ Mị Nương cảm động, dựa sát vào ***g ngực rộng của Đỗ Hà, ngửi lấy khí tức nam tử trên người hắn, nói:

- Có được tâm ý này của Đồ lang, trong lòng Mị Nương không còn chút oán hận nào nữa. Đồ lang cứ xử lý bọn hắn, giáo huấn hung hăng, làm cho bọn hắn biết lợi hại, không dám tiếp tục xuất hiện trước mặt chúng ta.

Đỗ Hà hôn lên khuôn mặt quyến rũ, cười nói:

- Tốt lắm, nghe lời muội, ta bảo đảm ngày sau Vũ Nguyên Khánh cùng Vũ Nguyên Sảng nghe tên chúng ta đều sợ mất mật, càng không nói tới dám xuất hiện trước mặt chúng ta nữa...Muội hồi phủ trước, ta đi chăm sóc hai vị đại cữu tử kia!

Đỗ Hà thúc ngựa ra Trường An, Hoàng Phủ Hạo Hoa đang đợi ngay cửa thành.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, Đỗ Hà đi tới nhà gỗ giam giữ nhị Vũ, đẩy cửa thấy hai người bị trói lại như bánh chưng, miệng đứt tất thối, mặt mày đầy nước mắt nước mũi, còn có mùi vị hôi thối của nước tiểu.

Còn chưa triển khai trừng phạt nhị Vũ đã bị hù dọa đến mức không thể khống chế tiểu tiện.

Nhìn thấy Đỗ Hà, vẻ mặt hung hăng càn quấy hôm qua của nhị Vũ đều biến mất sạch sẽ, trong mắt chỉ còn lại vẻ cầu khẩn.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhìn quanh, không thấy thân ảnh Tần Dục, nói:

- Tiểu tử kia lại trốn đi chơi!

Đỗ Hà vừa nghe, khẽ cười nói:

- Đã tới rồi, còn đang lợi dụng địa hình nơi này để luyện công!

Hắn nhìn ra rừng rậm ngoài phòng, thân ảnh Tần Dục nhanh như khỉ vượn đang không ngừng xuyên toa trong rừng, từ xa đến gần, cuối cùng “bá” một tiếng hạ xuống, từ trên nhánh cây cao hai thước lẳng không nhảy xuống đất, ở giữa không trung lộn hai vòng, vung văng đứng thẳng bên dưới mặt đất, lập tức cười nói:

- Canh giữ hai tên kia thật buồn chán, nên ở gần nơi này luyện tập một chút. Cách nơi này không xa, chỉ cần có dị động liền lập tức phát hiện!

Hắn lấy ra Bạch Ngọc Chiêu Tài Miêu mà nhị Vũ lấy được từ tay Đỗ Hà đưa lại cho hắn.

- Làm tốt lắm!

Đỗ Hà khen ngợi một câu, vừa khen hắn hoàn thành nhiệm vụ thật viên mãn, vừa khen hắn tiến bộ thần tốc. Mới hơn nửa năm thành tích của hắn đạt được tới mức như vậy, hết thấy đều nhờ vào chính sự cố gắng của hắn.

Tần Dục cười ngại ngùng, liếc mắt nhìn nhị Vũ trong nhà gỗ nói:

- Bọn hắn nên xử lý như thế nào?

- Vậy...

Đỗ Hà nhìn bộ dáng hiện tại của nhị Vũ cũng lâm vào khó khăn. Nếu như hai người bọn hắn biểu hiện được kiên cường một chút, như vậy giáo huấn mới cảm thấy có ý nghĩa. Nhưng Đỗ Hà còn chưa triển khai hành động, nhị Vũ đã giống như mất đi nửa mạng sống, giáo huấn cũng chẳng còn ý nghĩa gì, tình thế nghĩ lại hắn vẫn cảm thấy mình không nên mềm lòng.

Nhị Vũ thuộc dạng người nếu không động tới bọn hắn thì lại diều võ giường oai, nếu thấy người lộ ra một ít cường thế liền rút đầu thành rùa, nhìn bọn hắn đáng thương lại khiến người đành thu lại nắm tay. Nhưng khi bọn hắn cảm thấy mình được an toàn sẽ tiếp tục hoành hành. Đối phó với loại người như thế, nhất định phải dùng thái độ lãnh khốc vô tình cho bọn hắn một kích thật hung hăng, đánh cho bọn hắn sợ hãi, chỉ khi cho bọn họ biết được lợi hại mới bảo đảm ngày sau không còn dám đến trêu chọc mình.

- Có...

Đỗ Hà vỗ tay, cho Hoàng Phủ Hạo Hoa đi tới Đỗ phủ lấy Dẫn Xà Phấn cùng Xào Bất Giáo Cao mang tới.

Dẫn Xà Phấn là một loại thuốc bột được phát minh cuối đời Đông Hán. Loại thuốc này là thực vật đặc thù mọc tại địa phương mà mười sáu loại độc xà thích tụ tập, hơn nữa còn là cốt tủy của mười loại độc xà chế thành. Căn cứ theo sự giới thiệu bên trong “Miêu Cương Vạn Độc Thiên”, khứu giác của loài xà còn linh hơn cả cẩu, chỉ cần đem loại thuốc này đổ vào một nơi, toàn bộ xà loại trong phạm vi vài dặm đều sẽ hướng nơi này tụ tập. Bên trong sách còn có phụ lục viết: cổ nhân dùng thuốc bột này để bắt xà, sau đó đem xà huấn luyện, khiến chúng trở thành lợi khí khắc địch.

Nhưng sau đó cũng có chú thích, nói xà là độc vật, nhưng là khắc tinh của sơn thú, nếu quá độ sử dụng thuốc này sẽ làm cho sơn thú tràn ra, thậm chí thực vật sẽ bị phá hủy nghiêm trọng, động vật ăn cỏ sẽ bị giảm sản lượng, động vật ăn thịt cũng bị ảnh hưởng suy giảm theo, đối với người sống bằng nghề săn bắn thật bất lợi, vì vậy cấm sử dụng.

Xà Bất Giáo Cao cũng đúng như danh xưng, chỉ dùng phân của xà phối hợp cùng chín loại thảo có tính mát mài chế thành thuốc như cao, chỉ cần đem thuốc này dán lên người sẽ không sợ bị rắn cắn. Cổ nhân có thể sống dựa vào núi rừng chính là nhờ vào loại thuốc này dùng đối phó sinh vật nguy hiểm như rắn độc ẩn trong bóng tối.

Bên trong “Miêu Cương Vạn Độc Thiên” ghi chép lại thật nhiều dược vật kỳ cổ quái, Đỗ Hà cảm thấy bên trong có loại dược vật nào sử dụng hiệu quả liền chế tạo để phòng ngừa vạn nhất, dù sao chế tạo sẵn cũng không có gì đáng ngại hay ảnh hưởng.

Dẫn Xà Phấn cùng Xào Bất Giáo Cao chính là hai trong số đó.

Hiện tại là tháng chín, là mùa mà loài rắn luôn ra ngoài, đem chút ít Dẫn Xà Phấn đổ vào trong nhà gỗ, sau đó cởi bỏ quần áo của nhị Vũ, lại thoa Xà Bất Giáo Cao lên người bọn hắn, cảm giác hắn vô cùng thú vị.

Đỗ Hà có chút tà ác nghĩ ngợi.

Đi tới trước mặt nhị Vũ, Đỗ Hà thân mật cười:

- Không biết hai vị có từng nghe qua chưa, ở Thương triều thật lâu trước kia, có một vị tiểu mỹ nhân tên gọi Tô Đắc Kỷ, nàng phát minh một loại khổ hình gọi là Vạn Xà Khanh. Chính là đem một vạn độc xà bỏ trong một cái hố to, lại đem những người không biết nghe lời bỏ vào trong hố, để vạn xà cắn chết tươi bọn họ, đem thịt của họ ăn từng miếng một! Loại hình phạt này ngẫm lại cũng làm cho người ta cảm thấy thật hưng phấn, ta nghĩ muốn thử qua một lần trên người các ngươi. Nhưng các ngươi cứ yên tâm, lòng dạ của ta thiện lương hơn Tô Đắc Kỷ nhiều, ta chỉ bỏ chút thuốc bột, tối đa hấp dẫn được ba bốn chục con rắn mà thôi, so với Tô Đắc Kỷ còn thiện lương hơn gấp trăm lần đâu...

Nhị Vũ nghe vậy gương mặt hiện lên vẻ sợ hãi, ánh mắt nhìn Đỗ Hà không còn vẻ cầu xin mà là khủng hoảng, toàn bộ tư tưởng đều bị nỗi sợ hãi chiếm cứ.

Đỗ Hà rời khỏi nhà gỗ, cười nói với Tần Dục:

- Chờ khi Hoàng Phủ Hạo Hoa đến đây, để cho hắn đem Xà Bất Giáo Cao thoa lên người nhị Vũ, mặt khác đổ một ít Dẫn Xà Phấn chung quanh, đừng quá nhiều, thích hợp một chút là được, hù dọa bọn hắn một chút là được rồi, tốt nhất là dọa cho bọn hắn thành kẻ ngốc...

Mặc dù hắn cực kỳ chán ghét nhị Vũ, nhưng dù sao cũng không có huyết cừu sinh tử, dọa một chút để bọn hắn từ nay về sau không dám tiếp tục xuất hiện trước mặt mình là xong.

Hôm sau Đỗ Hà nhận được tin tức của Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Dẫn Xà Phấn còn lợi hại hơn trong sự tưởng tượng của bọn họ, dù Hoàng Phủ Hạo Hoa đã khống chế số lượng nhưng vẫn hấp dẫn hơn năm mươi con rắn, trong đó đại bộ phận không có độc, nhưng Trúc Diệp Thanh, Ngũ Bộ Đảo, Kim Hoàn Xà, Ngân Hoàn Xà là những loại độc xà cũng có, chúng nó tụ tập trong nhà gỗ bò qua bò lại, làm như không nhìn thấy nhị Vũ, thậm chí còn bò thẳng lên người bọn hắn.

Nhị Vũ còn chưa chịu được bao lâu thời gian đã hoảng sợ tới mức hôn mê. Ngẫu nhiên tỉnh lại liền bị dọa ngất lần nữa, cứ lặp đi lặp lại như thế, trong vòng một đêm phải ngất hơn mười lần.

Sáng sớm hôm nay được hiệu biến mất, đàn rắn rời đi, Hoàng Phủ Hạo Hoa canh giữ ở gần bên y theo lệnh thả nhị Vũ.

Còn chưa kịp đợi hắn mở miệng uy hiếp, nhị Vũ đã khóc hô phục lạy trên mặt đất, khẩn cầu tha mạng, tỏ vẻ đời này sẽ không bao giờ tiếp tục xuất hiện trước mặt Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương, nỗi sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn so với việc đòn hiểm càng thêm hữu hiệu hơn nhiều.

Đỗ Hà thật không biết sau khi nhị Vũ trở lại Lợi Châu, liền bán của cải lấy tiền, không dám chần chờ một khắc chạy thẳng tới Ba Thục sơn khu xa xôi, mai danh ẩn tích nơi đó, thành gia lập nghiệp, cả đời tránh xa gia đình hắn.

Nhị Vũ rời khỏi cũng không ảnh hưởng gì đến sinh hoạt của Đỗ Hà.

Bởi vì Đại Đường khai phát Giang Nam đang nằm trong thời điểm mấu chốt, lẽ ra được nghỉ một tháng sau khi thành hôn, hiện giờ chỉ được nghỉ mười ngày. Đỗ Hà đã sớm đem chuyện của nhị Vũ ném ra sau đầu, toàn tâm toàn ý cùng Vũ Mị Nương hưởng tuần trăng mật, đương nhiên cũng sẽ không vắng vẻ Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn.

Ba nữ tử đã chấp nhận đối phương, cũng không tồn tại mâu thuẫn tranh cãi nào, tụ cùng một chỗ hòa hòa khí khí, chỉ là có một chuyện làm cho Đỗ Hà cảm thấy vạn phần tiếc nuối.

Nguyên lai chuyện tay trái ôm tay phải ấp là chuyện thật bình thường, nhưng hiện giờ hắn muốn trái ôm phải ấp là không khả năng, mặc kệ như thế nào lựa chọn đều sẽ bỏ sót một người, trừ phi hắn có thể mọc ra thêm một cánh tay.

Nhìn thấy ba nữ tử đang líu ríu trò chuyện, Đỗ Hà phát giác cuộc sống trái ôm phải ấp của mình đã thật sự rời đi thật xa xôi...

457. Chương 464: Phong Vũ Dục Lai

Mười ngày nghỉ phép thành hôn đảo mắt liền trôi qua!

Đỗ Hà cũng đem tinh thần đặt vào trong việc phát triển Giang Nam.

Ngày mười sáu tháng chín, Văn kỳ úy Triệu Hồi suất lĩnh Đại Đường viễn hàng quân tái, do Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách làm chính phó sứ đoàn ngoại giao Đại Đường, chính thức rời bến tại cảng Thượng Hải, khai phát con đường tơ lụa trên biển, bước ra bước đầu tiên trong lịch sử hàng hải Đại Đường.

Đỗ Hà đem tin tức này truyền lại cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cười dài nói:

- Tốt, tốt! Năm đó Hán Vũ Đế khai phát Tây Vực, đã thông con đường tơ lụa, khai phá con đường hoàng kim cho Hoa Hạ chúng ta. Hôm nay trẫm muốn đã thông con đường tơ lụa trên biển, đã thông hơn mười con đường kinh thương trên biển cho Hoa Hạ chúng ta, giành ích lợi tối cao cho Hoa Hạ, làm cho thiên hạ dân chúng càng ngày càng sinh hoạt trong an bình thoải mái hơn xưa!

Hai người lại tiếp tục bàn luận về việc phát triển Giang Nam.

Ngay khi Đỗ Hà tính toán cáo từ rời đi, Lý Thế Dân đột nhiên hỏi:

- Chuyện trên tay người hiện tại đã làm xong rồi chứ?

Đỗ Hà chợt ngẩn ra, tỉ mỉ suy nghĩ lại chợt phát hiện gần đây công việc quả thật ít hơn trước kia rất nhiều. Kỳ thật đây cũng là chuyện hợp tình lý, việc phát triển Giang Nam đã được bắt tay từ năm trước, chính thức thực hiện sau thọ thần của Lý Thế Dân, tính tế tính toán đã qua bảy tháng.

Trong suốt hai trăm mười ngày qua, toàn bộ Đại Đường đều đang chuyển động, cả triều văn võ đều vì kế hoạch phát triển mà bận rộn, trong suốt hai trăm mười ngày đêm đại sự cũng đã được giải quyết, những việc vặt còn lại cũng xử lý gần xong, trong tay quả thật không còn việc gì cần làm, vì vậy hắn liền đáp:

- Không còn việc gì nữa!

- Kế tiếp chỉ cần chờ tới đầu tháng mười một nhìn xem lúa nước gần cạnh Tô Châu có thể chín tới trước khi trời lạnh hay không, chỉ cần chín tới thì năm sau cả Giang Nam đều có thể gieo trồng hai mùa lúa nước, như vậy thu hoạch ít nhất có thể tăng lên gấp đôi.

- Giang Nam vốn là một trong những kho gạo của Đại Đường, nếu thu hoạch được đề cao gấp đôi, sẽ là một con số thật lớn.

Lý Thế Dân xua tay cười nói:

- Trước khoan đề cập tới việc này, trước khi kết quả còn chưa đi ra nói tới cũng không có ý nghĩa gì. Nếu không còn chuyện gì cần làm, vậy đại hội đi săn lần này người cũng đừng quên. Nên chuẩn bị một chút, thuận tiện mang theo cả Trường Nhạc, về phần Tuyết Nhạn cùng phu nhân tân hôn của người muốn mang theo cũng không sao cả. Ở trong ấn tượng của trẫm cũng đã có hơn mười năm không cùng Trường Nhạc cưỡi ngựa du ngoạn, nhớ khi còn nhỏ trẫm còn từng ôm Trường Nhạc trong cuộc săn bắn liệp giết một con gấu lớn a!

Lý Thế Dân tựa hồ tiến nhập vào trạng thái nữ nhi khổng, vẻ mặt đầy hồi ức.

Đỗ Hà im lặng thật lâu mới nói:

- Nếu nhạc phụ đại nhân có ý tứ này, tiểu tể tự nhiên nguyện ý phụng bồi. Nhưng dù sao nhạc phụ đại nhân cũng là hoàng đế Đại Đường, việc này còn cần trưng cầu ý kiến của các đại thần trong triều mới được. Nhất là Ngụy Chính Ngụy tướng, thái độ làm người của hắn thật cố chấp, muốn thuyết phục hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Kỳ thật đáy lòng Đỗ Hà cũng không đồng ý Lý Thế Dân tổ chức cuộc đi săn quy mô như vậy.

Hắn không phản đối chuyện làm việc kết hợp cùng nghỉ ngơi, cũng không phản đối Lý Thế Dân muốn thúc đẩy lần gió võ đạo, nhưng thời gian hiện tại thật có chút không thích hợp.

Lý Thế Dân là một hoàng đế, cử động này của hắn sẽ làm cả Đại Đường đều động, phòng vệ canh gác cũng phải tiêu phí nhân lực cùng vật lực. Ở thời gian khác còn có thể, hiện tại Đại Đường đang phát triển đại

công trình tại Giang Nam, việc này còn chưa chấm dứt, lại tạo ra thêm một đại hội săn bắn cỡ lớn đúng là không khôn ngoan.

Nhưng Đỗ Hà cũng không mở miệng phản đối, hẳn mơ hồ cảm thấy được Lý Thế Dân mở cuộc đi săn cũng không phải do tâm huyết dâng trào mà đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ, hẳn có mục đích khác của hẳn khiến không ai có thể cân nhắc.

Lý Thế Dân cười nói:

- Chuyện này người không cần để ý, trầm đều có chủ trương. Nếu như công việc trong tay người đã xử lý xong, vậy người phụ trách việc an toàn của lần săn bắn này đi, đảm đương thị vệ cho trầm!

Ngày hôm sau Lý Thế Dân ở ngay trong triều tuyên bố ý định mở cuộc đi săn quy mô sắp tới.

Đúng như ý nghĩ của Đỗ Hà, Lý Thế Dân vừa dứt lời Ngụy Chính liền lập tức nhảy ra phản đối.

Tiếp theo đến lượt Trữ Toại Lương, Vu Chí Trữ cũng đứng ra phản đối.

Đạo lý của bọn họ còn chưa nói xong, Trình Giảo Kim đã nhảy ra dùng khuôn mặt lợn chết không sợ nước nóng cùng nhóm văn thần tranh đấu.

Tiếp theo chẳng biết tại sao tảo triều hội nghị lại biến thành cuộc đại chiến giữa văn võ quần thần.

Đại bộ phận văn thần đều cho rằng không nên cử hành cuộc săn bắn đại quy mô hao tổn nhân lực vật lực, mà đại bộ phận võ tướng cho rằng trong triều thiếu hụt danh tướng, hẳn nên tổ chức một cuộc săn bắn lớn để cổ vũ võ đạo.

Văn thần do Ngụy Chính cầm đầu, sĩ khí bức người, nói chuyện đều có đạo lý, rõ ràng mạch lạc.

Võ tướng lấy Trình Giảo Kim cầm đầu, dây dưa không ngớt, hoàn toàn không cần nói tới đạo lý, rất có tư thế muốn xông vào đánh nhau giải quyết.

Song phương tựa hồ đem triều đình biến thành chợ bán thức ăn, cãi nhau inh ỏi ầm ĩ.

- Phanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Lý Thế Dân nổi trận lôi đình vỗ bàn bật dậy, hùng hổ quát:

- Các người còn thể thống gì, cả đám đều không còn là hài tử, ở trên triều đình cãi nhau đến mặt đỏ tai hồng chẳng khác gì phụ nhân ngoài đường, có cảm thấy nhục nhã hay không?

Thấy Lý Thế Dân thực sự nổi giận, cả Ngụy Chính lẫn Trình Giảo Kim đều nghẹn lời, không dám nói nữa, liền lui trở xuống.

Lý Thế Dân chợt cười nói:

- Việc này trầm thấy rất tốt, cứ quyết định như vậy đi, các người không cần tiếp tục cãi cọ, trầm đã quyết định tổ chức săn bắn không chỉ vì vui đùa, mà là cổ vũ võ đạo Đại Đường, không có gì là không được. Ý trầm đã quyết, không cần nói thêm gì nữa!

Làm hoàng đế Đại Đường, dưới tình huống như vậy hẳn thế nhưng vận dụng quyền lực của hoàng đế trực tiếp trấn áp toàn triều.

...

Ở một địa phương vô danh, trong một gian phòng tắm tối.

Mặc dù là giữa ban ngày ánh nắng chiếu sáng khắp bốn phía, nhưng toàn bộ cửa sổ lẫn cửa phòng đều hoàn toàn đóng kín. Như vậy vẫn còn chưa đủ, ở cửa sổ còn dùng vải đen bịt kín không kẽ hở. Vải đen ngăn chặn ánh sáng, khiến cả căn phòng lớn như vậy ở giữa ban ngày lại tạo cảm giác giờ tay không thấy được năm ngón.

Trong phòng có hơn mười bóng đen, bọn hắn đều không lên tiếng.

Không khí trong phòng thật nặng nề, có một cổ cảm giác như bị đè nén!

Ta nhận được một tin tức mới, vua Đường đã dự tính tổ chức một cuộc săn lớn, nghe nói quy mô khổng lồ. Tất cả những người có thân phận đều sẽ tham gia. Có vua Đường, Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim, Đỗ Hà đều có phần, đến lúc đó cả thú liệt tràng Cao Lăng sẽ tụ tập vô số người. Đây là cơ hội tuyệt hảo của chúng ta, chúng ta đã từng bỏ lỡ qua một lần, lần này tuyệt đối không thể thất bại!

Ngồi ở trên cùng tuy không thấy rõ mặt nhưng là một hán tử dị thường khôi ngô khoảng bốn mươi tuổi, thanh âm gần mạnh từng tiếng chậm rãi nói.

Nghe được lời này, hơn mười người chung quanh đều lộ vẻ mừng rỡ.

Ở giữa truyền tới một thanh âm thô cuồng:

- Lần này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đi!

- Sẽ không!

Hán tử khôi ngô khẳng định nói:

- Lần này vua Đường đã tuyên bố việc này trước cả triều văn võ, do đường đệ đồng tộc A Sử Na Xã Nhĩ của ta chính miệng nói cho ta biết. Nơi phát ra tin tức tuyệt đối chuẩn xác, vì có thể trở lại thảo nguyên, vì chấn hưng bộ tộc ta, ta cho rằng đây là cơ hội hành động tốt nhất, không thể bỏ qua!

458. Chương 465: A Sử Na Xã Nhĩ

Đối với việc Lý Thế Dân dùng quyền lực của mình nhất định tổ chức cuộc đi săn, nhóm người Ngụy Chính cùng Trữ Toại Lương cũng không dễ dàng bỏ qua, không ngừng nhiều lần khuyên can.

Nhưng tâm ý của Lý Thế Dân đã quyết, hơn nữa còn được nhóm võ tướng như Trình Giảo Kim ủng hộ, việc này đã được quyết định như thế. Mặc dù Ngụy Chính cùng nhóm người Trữ Toại Lương là trọng thần không thể thiếu của Đại Đường vương triều, nhưng dù sao chỉ là thần tử, không thể quyết định tư tưởng của Lý Thế Dân. Đề nghị của bọn họ Lý Thế Dân muốn nghe thì sẽ nghe, không nghe theo bọn họ cũng đành bẽ tắc.

Đây là quyền lực độc đoán của một vị hoàng đế trong xã hội phong kiến.

Chuyện này đã được quyết định, cỗ máy quốc gia Đại Đường vương triều tự nhiên đi theo xoay chuyển.

Hoàng đế xuất hành, an toàn thứ nhất!

Cho dù bình thường Lý Thế Dân muốn một mình đi săn bắn thả lỏng tinh thần một chút, cũng có tiền hô hậu ủng, ít nhất phải vận dụng hơn năm ngàn binh mã phòng hộ, càng không cần phải nói lần này tổ chức săn bắn đại quy mô, càng phải cẩn thận hơn như thế.

Mà Đỗ Hà chỉ huy Tả Vệ quân, một trong những chi đội ngũ lại được Lý Thế Dân điểm danh nhậm mệnh phụ trách bảo hộ an toàn cuộc săn bắn lần này.

Ở xã hội phong kiến, an toàn của hoàng đế lớn hơn trời, Đỗ Hà vừa tiếp nhận mệnh lệnh tức khắc điểm một vạn năm ngàn binh mã, chậm rãi hướng thú liệt tràng Cao Lăng tiến vào.

Cao Lăng thú liệt tràng là một mảnh bình nguyên kéo dài trăm dặm, thổ địa mênh mông vô bờ, trong đó đồi núi pháp phồng, rừng rậm liên miên, sông nước tung hoành, là một khu vực săn bắn thật tốt.

Lý Thế Dân từ lúc còn trẻ đã yêu thích săn bắn, sau khi trở thành hoàng đế cũng không sửa đổi ham thích này, thường thường dùng thời gian rảnh rỗi đi săn bắn tiêu khiển. Để tiện lợi cho cuộc đi săn, ở Cao Lăng được vây lại ba khu săn bắn để có thể lúc nào cũng tùy ý xuất hành.

Đối với thú liệt tràng Cao Lăng, Đỗ Hà cũng không xa lạ gì, lúc trước trong hạng mục trận đấu quán quân cưỡi ngựa bắn cung trong cuộc thi dừng giả, vốn được cử hành tại thú liệt tràng Cao Lăng. Còn nhớ rõ lúc trước khi tiến hành trận đấu bởi vì ngoài ý muốn Đỗ Hà trong lúc vô tình nhìn thấy hình ảnh Dao Trì công

chúa giỡn nước, sau đó liên tục giết chết hai cự hổ, cứu tính mạng của Dao Trì, tựa hồ cũng nhờ vậy mà chiếm được tâm hồn của tiểu mỹ nhân.

Nghĩ tới Dao Trì công chúa, trong lòng Đỗ Hà không khỏi nhớ tới cảnh tượng ngày hôm đó, chợt thất thần thâm nghĩ:

- Không biết hiện tại nàng trôi qua thế nào!

Kỳ thật cách ngày ước định săn bắn vẫn còn hơn nửa tháng. Nhưng thú liệt tràng Cao Lăng tuy trên danh nghĩa thuộc về thú liệt tràng hoàng gia, cũng hạn chế dân chúng không thể tùy ý vào săn bắn, nhưng thú liệt tràng thật sự quá lớn, căn bản không có khả năng toàn diện phòng hộ, bình thường cũng không thể tùy ý phái binh trấn thủ.

Lại thêm tuy Đại Đường luật pháp nghiêm minh nhưng cũng có chút nói lỏng, đối với lỗi nặng xử trị phi thường khắc nghiệt, nhưng đối với một ít lỗi nhẹ cũng có chút rộng rãi, thợ săn đi vào thú liệt tràng Cao Lăng săn bắn cho dù bị bắt được cũng sẽ không đến mức bị trừng phạt quá nặng, cho nên vẫn có chút thợ săn gan lớn tiến vào nơi này săn thú, vì vậy nhất định phải phong tỏa khu vực săn phòng ngừa những chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Đương nhiên mấu chốt nhất chính là phòng ngừa bị người có ý đồ riêng nhân cơ hội trà trộn vào thi hành kế hoạch gì đó, uy hiếp tới an toàn của Lý Thế Dân.

Diện tích thú liệt tràng Cao Lăng rộng tới trăm dặm, dù động viên mười vạn đại quân cũng không đủ phong tỏa chu đáo, bọn họ chỉ có thể bố trí những cứ điểm quan trọng lập nên trạm kiểm soát, cũng không thể đem toàn bộ khu vực săn bắn vây kín chặt chẽ.

Căn cứ theo địa hình địa thế, Đỗ Hà dẫn theo Tả Uy Vệ binh mã bảo hộ mặt nam cùng mặt đông, về phần phía bắc cùng phía tây thì do quân đội khác phụ trách. Đỗ Hà căn cứ theo địa thế, đem một vạn năm ngàn binh mã an bài ở những yếu đạo thành lập trạm kiểm soát, cao giọng nói với binh sĩ:

- Ánh mắt của các huynh đệ phải sáng sủa một chút cho ta, không bao lâu nữa là ngày tổ chức cuộc săn bắn, an nguy của bệ hạ quan hệ cả thiên hạ, xảy ra chuyện gì cũng không có ai gánh chịu nổi trách nhiệm này. Nhớ cẩn thận xem chừng từng nhân vật khả nghi xuất hiện, đừng bởi vì sự sơ sẩy của chúng ta khiến cho bệ hạ gặp phải bất cứ điều gì nguy hiểm!

Lý Thế Dân là hoàng đế, uy vọng trong quân rất cao, toàn bộ tướng sĩ đều hô quát thật lớn.

Di Ái, Minh Đạt, Nhân Quý, Quân Mãi các người chia ra bốn đường, mỗi người suất lĩnh năm trăm nhân mã tìm tòi tuần tra thật kỹ thú liệt tràng Cao Lăng, trước tiên phải xác định cả khu vực săn bắn có người nào trà trộn vào hay không. Nếu có thì phải lập tức trục xuất bọn họ, nếu nhất định không tuân theo, nhẹ thì xử theo pháp, nặng thì giết không tha!

Thần sắc Đỗ Hà nghiêm túc, hẳn cảm thấy được lần này Lý Thế Dân tổ chức cuộc săn là vì có ý đồ riêng, tổ vẽ cuộc săn bắn lần này nhất định sẽ không đơn giản, rất có thể sẽ có chuyện phát sinh. Nếu Lý Thế Dân chưa nói hẳn cũng chỉ có thể thật thận trọng, tận chức tận trách, không để chuyện này uy hiếp tới an toàn của Lý Thế Dân.

Phòng Di Ái, La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi tuân lệnh cùng nhau ôm quyền cao giọng nói:

- Mặt tướng lĩnh mệnh!

Nói xong mỗi người suất lĩnh năm trăm binh mã tìm tòi khắp bốn phía.

Đỗ Hà lại nói:

- Đức Chính, người phụ trách trông coi các nơi yếu đạo, không thể khinh thường! Ta đi hướng tây bắc một chuyến, cùng A Sử Na tướng quân chào hỏi!

Vương Đức Chính cũng ôm quyền lĩnh mệnh.

Đỗ Hà thúc ngựa một mình phóng về hướng tây bắc.

A Sử Na tướng quân trong miệng hần chính là một vị tướng lãnh dị tộc nổi tiếng thời Đường triều, được gọi là A Sử Na Xã Nhĩ. Hần là thứ tử của Đột Quyết Xử La Khả Hãn, từ mười một tuổi đã lấy trí dũng nổi danh, sau khi trưởng thành ở Mạc Bắc dựng cờ, cùng nhi tử Dục Cốc Thiết của Lĩnh Lợi Khả Hãn phân biệt thống trị Thiết Lạc, Hồi Hột, Đồng La các bộ lạc. Khác với những người Đột Quyết khác, A Sử Na Xã Nhĩ không hề có tính cách hiếu chiến, mà nói theo chính sách hưu binh nuôi dân của Đường triều, làm quan mười năm chưa thu thuế má. Chư thủ lĩnh lại mượn dùng lý do này cười chê khinh bỉ hần không mượn cơ hội làm giàu, A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Bộ lạc giàu có, ta thấy đủ!

Về sau Đại Đường diệt Đột Quyết, A Sử Na Xã Nhĩ liên tục chiến đấu ở các chiến trường Tây Vực, tránh phong mang của Đại Đường, Trình Quán mười năm suất lĩnh bộ lạc hàng Đường, được phong Tả Kiêu Vệ đại tướng quân, sau đó bộ lạc của hần được ổn định ở vùng bắc Linh Châu.

Lý Thế Dân thấy hần là một nhân tài, đem muối muối của mình là Nam Dương trưởng công chúa gả cho hần, đóng quân bên trong uyển hữu của hoàng gia, phụ trách thủ vệ an toàn của hoàng thành.

Lý Thế Dân đối đãi với tướng quân ngoại tộc hàng phục không chút thiên vị, cũng không hề kỳ thị đối đãi, khiến rất nhiều danh tướng ngoại tộc nguyện ý cống hiến cho hần, nhưng cũng chỉ có A Sử Na Xã Nhĩ được Lý Thế Dân tín nhiệm nhất nên có vinh hạnh đặc biệt này, có thể phụ trách thủ vệ an toàn của Lý Thế Dân, vì hần canh giữ cửa hoàng thành.

Cuộc đi săn lần này Lý Thế Dân cần phái hai chi quân đội trong quân mã Đại Đường bảo hộ, hần điểm danh người thứ nhất chính là Đỗ Hà, người thứ hai chính là A Sử Na Xã Nhĩ, thống soái Tả Kiêu Vệ.

Hai đội quân phân rõ khu vực tuần tra an toàn của thú liệt tràng Cao Lăng, công tác phối hợp lẫn nhau chính là chuyện thiết yếu.

Đỗ Hà làm văn bối, đi chào hỏi một tiếng, thương lượng tình huống hợp tác chính là vì lo lắng cho đại cục.

Đi tới trước nơi đóng quân của A Sử Na Xã Nhĩ, Đỗ Hà cho quân tốt gác cửa thông báo một tiếng.

Chỉ một lúc sau một người Đột Quyết vóc dáng cường tráng cười lớn đi nhanh ra, hình dáng hần cao thẳng anh vĩ, gương mặt dài, mũi cao mắt sâu chính là đặc thù của người Đột Quyết, trên trán buộc mảnh vải đỏ, trên người mặc võ sĩ phục màu vàng khoác ngoài bào màu xanh nhạt, cộng thêm một mảnh giáp bằng da ở ngực, tóc tai buông xõa khiến hình dáng hần càng thêm bộc lộ vai rộng hông hẹp, hình thái cực kỳ uy vũ, chính là A Sử Na Xã Nhĩ.

Hai người đều làm tướng trong triều, mặc dù chưa cùng xuất hiện nhưng đều biết lẫn nhau, quan hệ cũng không tệ. Nếu nói riêng tư, lẫn nhau còn có chút quan hệ thân thích.

A Sử Na Xã Nhĩ biểu hiện cực kỳ nhiệt tình, tiến lên lôi kéo Đỗ Hà mời hần vào trong trướng nói chuyện.

Hai người vào trướng cùng ngồi xuống.

A Sử Na Xã Nhĩ mở miệng nói trước:

- Đỗ tướng quân tới đúng lúc, A Sử Na đang định phái người mời tướng quân đến doanh trướng thương nghị việc phòng thủ chi tiết tại thú liệt tràng Cao Lăng này, an nguy của bộ hạ cao hơn hết thảy, ở điểm này A Sử Na cảm thấy được chúng ta cần nên thương lượng thêm một chút, phòng ngừa xuất hiện chuyện phiên toái không cần thiết...

Trên mặt hần hiện lên vẻ nghiêm túc, hiển nhiên đem an nguy của Lý Thế Dân đặt sâu trong lòng.

Đỗ Hà hiểu rõ lịch sử, tuy rằng thời gian dài không ôn tập, chỉ nhớ rõ một ít đại khái, nhưng đối với vài vị phiên tướng hàng phục Đại Đường sơ kỳ vẫn còn có chút hiểu biết, nhất là A Sử Na Xã Nhĩ. Trong lịch sử toàn bộ danh thần đều có đánh giá cực cao đối với vị phiên tướng này, hần lập được công tích hiển hách cho Đường triều, khi Lý Thế Dân qua đời, hần còn đang ở đỉnh cao sự nghiệp nhưng lại định chuẩn bị buông tha hết thảy, dùng lễ tiết của Đột Quyết muốn tuần táng cùng Lý Thế Dân, lấy danh nghĩa thị vệ lặng thầm.

Đối với vị phiên tướng trung tâm với Đại Đường trước mặt, Đỗ Hà cũng có hảo cảm thật lớn:

- Đại tướng quân cũng cùng ý nghĩ với ta, lần này tại hạ tới đây là vì tìm đại tướng quân muốn thương nghị việc này...

Hai người cùng nhắm vào chuyện này triển khai thảo luận.

A Sử Na Xã Nhĩ là người Đột Quyết, người Đột Quyết đối với việc săn bắn không chút xa lạ, khi hắn còn ở Đột Quyết vẫn thường xuyên cử hành những hoạt động tương tự, có kinh nghiệm phong phú, biết những địa phương nào nguy hiểm, những địa phương nào có thể cấp cho địch nhân thừa cơ lợi dụng, ở phương diện này A Sử Na Xã Nhĩ cung cấp ý kiến cực kỳ quý giá.

Thiên phú của Đỗ Hà trong quân sự hơn xa A Sử Na Xã Nhĩ, càng có được chân truyền của Lý Tĩnh cùng Lý Tích, trong việc xử lý sự tình cao minh hơn A Sử Na rất nhiều.

Hai người bàn luận tới nơi nào có vấn đề, lần lượt thay phiên dùng phương pháp cao minh ngắn gọn giải quyết, lẫn nhau chậm rãi hình thành ăn ý.

Đỗ Hà phát hiện A Sử Na còn đầy đủ tính cách của người Hán hơn cả chính người Hán, tuy nói bộ dạng của hắn là người Đột Quyết, nhưng lời nói cử chỉ phi thường hữu lễ, có được phẩm chất khiêm nhường đặc hữu của người Trung Nguyên, cùng hắn ở chung phi thường khoái trá.

Nhằm vào vấn đề an toàn của cuộc săn bắn, bọn họ nói chuyện suốt hai canh giờ, đem những nguy hiểm có thể phát sinh sửa sang chỉnh đốn lại, sau đó nghĩ cách giải quyết, cẩn thận đề phòng, tránh việc bị người có ý chí lợi dụng thừa cơ.

- Kế tiếp chúng ta nói tới việc sẽ xảy ra sau khi cử hành cuộc săn bắn. Lần này cuộc săn quy mô quá lớn, nếu bắt đầu sẽ có hàng ngàn người cùng tụ tập sẽ rất khó khống chế. Như vậy vô hình trung sẽ tăng thêm nguy hiểm, càng gia tăng gánh nặng bảo hộ. Tuy rằng đây không phải chuyện của hai đội ngũ chúng ta, nhưng cũng phải suy tính kỹ lưỡng, miễn xuất hiện sai lầm.

Bọn họ phụ trách an toàn bên ngoài, an nguy của chính Lý Thế Dân là do Thiên Ngưu Vệ phụ trách, Thiên Ngưu Vệ chấp chưởng thị vệ cùng cung ngự binh trưởng, mỗi khi ra ngoài đều bảo hộ thiếp thân bên cạnh Lý Thế Dân.

A Sử Na gật đầu nói:

- Đây cũng là một vấn đề, quả thật không thể khinh thường...

Hắn đang định mở miệng, đột nhiên bên ngoài đi tới một gã thị vệ, bẩm báo:

- Đại tướng quân, bên ngoài quân doanh có một người tự xưng là đường huynh của tướng quân, đang chờ ngài bên ngoài...

Sắc mặt A Sử Na chợt cứng đờ, nói:

- Nói với hắn ta đang thương nghị chính sự cùng Đỗ tướng quân, chuyện của hắn sau này hãy nói!

Thị vệ đáp:

- Thuộc hạ đã nói cho hắn biết, nhưng hắn nói cũng có chuyện rất trọng yếu muốn cùng ngài thương nghị!

Đỗ Hà không biết tình huống, cũng khó thể phát biểu, nhưng thấy A Sử Na có chút khó xử, nhân tiện nói:

- Đại tướng quân, thời gian còn sớm, nếu người thật có chuyện gì ta chờ thêm một lát cũng không ngại!

A Sử Na nghe lời này, sắc mặt do dự, thở dài đi ra quân trường.

459. Chương 466: Quỷ Dị Chi Tâm

Đỗ Hà thấy trên mặt A Sử Na Xã Nhĩ có chút mất tự nhiên thì trong lòng cảm thấy khá kỳ quái, có chuyện quan trọng cần thương lượng thì nói như thế nào cũng không nên có vẻ mặt này!

- Chẳng lẽ quan hệ bọn hắn không tốt? Không đúng, nếu thật là quan hệ mâu thuẫn, biểu lộ của A Sử Na Xã Nhĩ phải là phẫn nộ, không tình nguyện hoặc là chán ghét nhưng trên mặt hắn lại không có cảm xúc

này, chỉ có rất nhiều xấu hổ cùng bất đắc dĩ..... Hắc, đây là chuyện nhà bọn hần, mình quản nhiều như vậy làm gì.

Chờ giây lát, Đỗ Hà đột nhiên có chút mắc tiểu, đi ra doanh trường, hỏi thị vệ ở cửa ra vào xem nhà vệ sinh ở đâu.

Hạ trại dã ngoại, vệ sinh cực kỳ quan trọng, nhất là doanh trại dã ngoại trên vạn người càng phải như vậy. Chỉ vì uest vật dễ dàng đưa tới ruồi muỗi, mà ruồi muỗi tụ tập sẽ dễ gây ô nhiễm. Chất thải của vạn người mỗi ngày nếu không thanh lý sạch sẽ sẽ là một thảm họa. Vì thế khi đại quân cắm trại, chuyện đầu tiên là dựng doanh trại, chuyện thứ hai là bố trí nhà vệ sinh.

Thị vệ mỉm cười chỉ đường cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà bài tiết chất thải xong đang thoải mái trở về theo đường cũ, mới được vài bước thì nghe thấy tiếng người cãi nhau, thầm nghĩ:

- Chỗ quân doanh ai dám gây ồn ào?

Hần hiểu kỳ theo tiếng đi đến.

- Người thì tốt rồi, Phò mã Tả kiêu vệ Đại Tướng quân, tay cầm mấy vạn đại quân, ái tướng của hoàng đế! Còn ta thì sao, chân tay của người thì sao? Ta là huynh đệ người nhưng lại chỉ là Trung Lang tướng. Người cho ta chức vị có khó khăn như vậy?

Thanh âm bất mãn phẫn nộ, mang theo ý cười mỉa truyền vào tai Đỗ Hà.

- Kết Xá Suất, người hãy nghe ta nói. Đường triều không phải là Đột Quyết, ở đây thân phận, địa vị gắn liền với công tích. Muốn lấy được địa vị không phải dựa vào quan hệ mà là công tích. Năm đó ta khuyên người theo ta cùng xuất chinh Cao Xương, cho người cơ hội lập công nhưng người không muốn. Ngày nay không phải ta không muốn giúp người, thật sự là không giúp được.

Lần này là giọng của A Sử Na Xá Nhĩ, hần cũng không tức giận vì lời của đối phương mà khuyên nhủ chân thành.

Đỗ Hà giật mình cười cười, xem như đã minh bạch biểu lộ của A Sử Na Xá Nhĩ, chính là vì Kết Xá Suất bất mãn địa vị của hần, đây cũng là chuyện thường tình.

Chỉ là dưới nền chính trị rõ ràng của Đường triều, chiêu bài nhân tình là không thể thực hiện được, muốn thành công thì máu chót vẫn là bản sự. Bản thân hần tuy là con của tể tướng cũng bắt đầu từ việc chỉ huy 500 quân tốt đi lên, còn cộng với Lý Thế Dân khai ân. Chức vị Trung Lang tướng của Kết Xá Suất đã không thấp, muốn tấn chức nếu không có quân công nhất định thì dù có quan hệ thế nào cũng không giúp được.

A Sử Na Xá Nhĩ là người biết chuyện, bất quá Kết Xá Suất tựa hồ không linh tính, thái độ cực kỳ ác liệt, tựa hồ cầu người không phải là hần mà là A Sử Na Xá Nhĩ.

Đỗ Hà thấy A Sử Na Xá Nhĩ không đáng phải làm thế nhưng đây là chuyện nhà người ta, hần là người ngoài cũng không tiện can thiệp.

Đang định rời đi, chợt nghe Kết Xá Suất nói:

- Lúc ấy là ta không đúng, đáy lòng cũng không muốn bán mạng cho hoàng đế Đại Đường nhưng hôm nay ta nghĩ thông suốt, chỉ có hiệu lực cho hoàng đế Đại Đường mới có thể có ngày nổi danh. Người cho ta vào quân doanh, ta vốn không để ý chức vị, chỉ cần lập công trên chiến trường, với thực lực của ta có là gì!

Đỗ Hà đột nhiên dừng bước, đáy lòng sinh nghi, thầm nghĩ:

- Kỳ quái, Kết Xá Suất rõ ràng là bởi vì bất mãn chức quan thấp kém, hi vọng A Sử Na thắng chức nhưng lại nói từ nay về sau không thèm để ý chức vị lớn nhỏ, cái này chẳng phải là tự mâu thuẫn. Kết Xá Suất đến tột cùng muốn làm gì?

Hần hiểu kỳ tiếp tục nghe tiếp.

- Người có thể nghĩ như vậy, ta cũng thật cao hứng chỉ là hiện tại không có chiến sự, an bài người gia nhập quân doanh thì tướng tá sao phục. Như vậy đi, đợi có chiến sự ta sẽ tiến cử với triều đình, an bài người tòng quân. Ta biết người dũng mãnh thiện chiến, càng là đệ nhất thần xạ của Đột Quyết, dựa vào công tích đi lên sẽ rất nhanh.

Đỗ Hà nghe ra giọng của A Sử Na Xã Nhĩ cũng khá bất ngờ, chắc xưa nay không phải hắn không quan tâm Kết Xá Suất nhưng đối phương đến hôm nay mới thỏa hiệp.

- Vậy còn bao lâu nữa?

Kết Xá Suất lại cao giọng:

- Với thanh thế của Đại Đường hôm nay, ai dám tới địch, mười năm, hai mươi năm, đến lúc đó ta ngay cả cung cũng kéo không nhúc nhích, tòng quân có ý nghĩa gì? Như vậy đi, người cứ an bài ta trong quân, ta thấy đại hội đi săn lần này là một cơ hội tốt, với danh hào đệ nhất xạ thủ Đột Quyết của ta tất nhiên có thể chiếm được vài phần kính trọng của hoàng đế Đại Đường, đến lúc đó lo gì không có cơ hội tấn chức.

- Cái này.....

A Sử Na Xã Nhĩ khó xử nói không ra lời, nếu như dĩ vãng, tiến cử Kết Xá Suất gia nhập trong quân cũng không phải vấn đề gì, nhưng hiện tại đại hội đi săn sắp bắt đầu, đúng lúc cần cẩn trọng lại để cho Kết Xá Suất gia nhập trong quân có chút không quá phù hợp.

Kết Xá Suất nói:

- Tốt, ta cuối cùng đã minh bạch, người ngàn thoái thác, vạn cự tuyệt là có chủ tâm không muốn cho ta thành tựu một phen sự nghiệp, người sợ ta vượt qua người, bò tới trên đầu của người, có phải thế không!

A Sử Na Xã Nhĩ tính tình rất tốt, làm người khiêm hòa lại bị Kết Xá Suất chế giễu, trong lòng đã không nhịn nổi.

Kết Xá Suất tính ra cũng không phải là đường huynh của A Sử Na Xã Nhĩ. Tên đầy đủ của hắn là A Sử Na Kết Xá Suất, là huynh đệ của đệ đệ A Sử Na Xã Nhĩ là Đột Lợi. A Sử Na Xã Nhĩ trước kia còn ở Đột Quyết có quan hệ rất tốt với Đột Lợi. Đột Lợi là con của Thủy Tắt Khả Hãn năm xưa. Thủy Tắt Khả Hãn sau khi chết, Đột Lợi vì kế thừa di chí của cha đã đoạt vị của cha A Sử Na Xã Nhĩ khiến tạo thành ngăn cách không thể bồi lấp giữa hai huynh đệ, nhưng tình nghĩa vẫn hết sức trân trọng.

Thời cuối Vũ Đức, vào lúc cùng chung phản kháng thúc phụ Lĩnh Lợi đại Khả Hãn, hai người lại càng là tri kỷ sinh tử cùng chung chiến tuyến, đến khi Đột Lợi quyết định nhập Đường mà Xã Nhĩ mang binh tây tiến thì hai người mới xa cách.

A Sử Na Xã Nhĩ quy Đường, được Lý Thế Dân coi trọng thì đem đệ đệ Đột Lợi coi như đệ đệ của mình, mọi cách chiều cố. Cho dù luận niên kỷ A Sử Na Kết Xá Suất nếu so với A Sử Na Xã Nhĩ còn có lớn hơn một chút.

A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Tốt rồi, đừng nói nữa, việc này để cho ta suy nghĩ thật kỹ, hai ngày nữa sẽ trả lời người thỏa đáng!

A Sử Na Xã Nhĩ cao giọng khiến Đỗ Hà lần nữa ý định rời đi thì trong tai lại nghe đến hai chữ nhàn nhạt “phản đồ”!

Lời nói là từ miệng của A Sử Na Kết Xá Suất, hắn nói rất nhỏ, nếu như không phải thính lực của Đỗ Hà khác hẳn với thường nhân thì tuyệt không nghe được. Hắn nghe ra lời của A Sử Na Kết Xá Suất tràn đầy xem thường, khinh thường cùng phẫn nộ, là sự khinh bỉ đối với một dị loại.

Tiếng bước chân xa dần của A Sử Na Kết Xá Suất cũng truyền vào tai Đỗ Hà nhưng hắn cũng không động, chỉ là im im lặng lặng đợi, trong đầu tập hợp lại tin tức có được.

A Sử Na Xã Nhĩ từng nói, vào lúc Đại Đường thảo phạt Cao Xương đã từng khuyên A Sử Na Kết Xá Suất gia nhập trong quân, cùng một chỗ thành lập công huân, nhưng lại bị A Sử Na Kết Xá Suất cự tuyệt. Lý do không rõ, nhưng sau đó A Sử Na Kết Xá Suất nói là bởi vì không muốn hiệu lực cho Đường triều.

Điều này có nghĩa trong lòng của A Sử Na Kết Xã Suất có phản cảm rất mạnh với Đường triều, bởi vậy phỏng đoán, một câu “phản đồ” của hắn là do A Sử Na Xã Nhĩ tâm đã nghĩ đến Đường triều, phản bội Đột Quyết.

Nhưng A Sử Na Kết Xã Suất lại mong A Sử Na Xã Nhĩ cho hắn gia nhập vào quân. Điều này quả thật là mâu thuẫn vì câu cuối cùng.

Như vậy dụng ý của hắn là gì?

Đỗ Hà cười lạnh, trầm nghĩ:

- Người đã cố tình, ta sẽ giúp người xem người giở trò quỷ gì!

Nghĩ vậy, hắn di động bộ pháp, về tới quân trưởng.

A Sử Na Xã Nhĩ đã ở trong lều chờ, cặp mày có vẻ ưu phiền vì chuyện của A Sử Na Kết Xã Suất.

Đỗ Hà tiến lên cười nói:

- Để cho Đại Tướng quân chờ rồi.

A Sử Na Xã Nhĩ miễn cưỡng cười cười:

- Không sao!

Đỗ Hà đi vào ngồi xuống ghế, hỏi:

- Đại Tướng quân phiền lòng vì người có tên là Kết Xã Suất?

A Sử Na Xã Nhĩ thất kinh nhìn qua Đỗ Hà.

Đỗ Hà ra vẻ áy náy:

- Là ta không đúng, vào lúc trở lại nghe được trong quân doanh có cãi lộn, nhất thời cảm thấy kỳ quái nên tiến lên điều tra. Trong lúc vô tình đã nghe được Đại Tướng quân cãi lộn với Kết Xã Suất, cũng không phải là có chủ tâm nghe lén, chỗ mạo muội mong được tha thứ.

A Sử Na Xã Nhĩ giật mình, nhưng hắn làm người chính trực, cũng không phải chuyện gì cần giấu diếm nên không để ý.

Đỗ Hà nói:

- Đại Tướng quân xin thứ cho ta nói thẳng, người cự tuyệt này Kết Xã Suất là vì tránh hiềm nghi! Kỳ thật không cần như thế, triều đại từ xưa có lệ cũ nếu như phát hiện nhân tài có thể hiệu lực cho nước thì nên làm. Hoa Hạ có một câu ngạn ngữ, quân tử chính trực, tiểu nhân ưu tư, không thẹn với lương tâm vì nước tiến tài mới là tránh hiềm nghi. Tận lực tránh hiềm nghi ngược lại lộ ra dối trá, làm ra vẻ. Chỉ cần Kết Xã Suất xác thực có tài, có thể lập công huân cho Đại Đường, tặng một viên lương tướng, có sao mà không làm?

A Sử Na Xã Nhĩ trầm mặc chốc lát nói:

- Đỗ tướng quân nói có lý, xác thực là ta không đúng.

Kết Xã Suất mặc dù có chút xúc động nhưng lại kiên định như sỏi, có thể lập công huân cho Đại Đường.

Hắn cũng thôi không ưu sầu mà chuyển thành tươi cười.

Đỗ Hà cũng cười vẻ đăm chiêu, có thể khẳng định, A Sử Na Kết Xã Suất đang mưu đồ điều gì đó mờ ám, đã như vậy cứ cho hắn bộc lộ để dò xét mục đích!

460. Chương 467: Nữ Hoàng Trở Thành Đầu Lĩnh Tình Báo

Đỗ Hà cùng thương nghị với A Sử Na Xã Nhĩ về vấn đề an toàn của đại hội đi săn, đến khi giải quyết hết tất cả các vấn đề có thể nghĩ ra mới cáo từ rời đi.

Đi vào quân doanh của Tả Uy Vệ, bốn người Phòng Di Ái, La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi còn chưa trở về. Đỗ Hà an bài xong xuôi phương án bố phòng mới vừa thương nghị với A Sử Na Xã Nhĩ xong xuôi, nhớ tới chuyện của A Sử Na Kết Suất thì cũng không đợi thêm, quay trở về Trường An, gọi hai tâm phúc Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng bảo bọn họ xuất động toàn bộ lực lượng hiện có để tìm hiểu tin tức của A Sử Na Kết Suất.

Từ khi thuật dịch dung của Lý Tuyết Nhận đại tiến thì đội ngũ Đạp Nguyệt, Lưu Hương càng trở nên biến ảo, bình thường dùng chân diện mục huấn luyện, trao đổi, nếu tiếp nhận nhiệm vụ, lập tức cải trang chấp hành, trải qua mấy năm qua lịch lãm rèn luyện đã trở thành cực kỳ xuất sắc.

Bọn họ vừa có thể ra trận giết địch, lại vừa có thể tiềm nhập vào hậu phương địch quấy rối.

Điều tra tình báo, ám sát, hạ độc, nghĩ cách cứu viện, bảo hộ, võ nghệ cao cường, cơ hồ không gì làm không được, là lợi khí tối sắc bén trên tay Đỗ Hà, trợ giúp hắn hoàn thành rất nhiều chuyện không có khả năng hoàn thành.

Đỗ Hà cảm thấy hành vi của A Sử Na Kết Suất dị thường, tuyệt không đơn giản, quyết đoán phái ra

Đạp Nguyệt, Lưu Hương.

Hắn ngồi trong lương đình của thiên viện Đỗ phủ trầm tư, nghĩ đến cục diện mông lung trước mặt, hành vi quái dị của Lý Thế Dân, hành động cổ quái của A Sử Na Kết Suất, không biết giữa hai bên có liên hệ gì?

Đang lúc trầm tư, một đôi cánh tay ngọc từ phía sau ôm lấy cổ hắn, cười nói:

- Bắt được chàng rồi!

Đỗ Hà thất kinh, vì quá tập trung mà với tai mắt của hắn cũng không phát hiện có người len đến sau lưng, cầm lấy vòng tay mềm mại, nói:

- Mị Nương đừng nghịch ngợm, vừa vặn có chuyện cùng thương nghị, muốn nghe ý kiến của nàng!

Hắn xoay người, ôm lấy giai nhân đặt trên đùi, kể lại hành động kỳ quái của Lý Thế Dân, A Sử Na Kết Suất cho nàng, ý muốn nghe kiến giải của vị nữ hoàng trong lịch sử.

Vũ Mị Nương ngồi trên đùi ái lang, cuộn tròn như một chú gấu trúc. Cũng không biết từ khi nào, nàng càng ngày càng thích tư thế này, cảm thấy đặc biệt an tâm, đầu óc cũng chuyển động nhanh hơn:

- Mị Nương không rõ ràng lắm! Bất quá cũng cho rằng bản khoản của Đỗ lang không phải là không có đạo lý. Bệ Hạ, A Sử Na Kết Suất đều có ý riêng. Bất quá, Bệ Hạ đã không nói, chúng ta cũng không cần tất yếu đi thăm dò tình tường, biết quá nhiều chưa chắc là chuyện tốt! Về phần A Sử Na Kết Suất vì liên quan đến chúng ta nên phải hành động, chỉ là tin tức quá ít, căn bản không thể nào phán đoán. Giả như có thể có được nhiều thêm tình báo thì tốt rồi.

Một câu vô tình của Vũ Mị Nương lại khiến Đỗ Hà tỉnh ngộ.

Hắn hôn Vũ Mị Nương một cái, cười nói:

- Mị Nương thật sự là phúc tinh của ta, ta có một ý nghĩ nàng xem có thể làm được hay không!

Trường Tôn Vô Kỵ có thể vụng trộm nuôi dưỡng thế lực chúng ta vì cái gì không thể? Vũ gia hoạt động trong ngành ăn uống, bất luận là quán rượu hay trà lâu đều là nơi dân chúng văn sĩ, quan viên ưa thích tụ tập, bố trí nhân lực hợp lý thì có thể tổ kiến một tổ chức tình báo sử dụng. Cũng như nàng lúc trước ngoài ý muốn nghe được Trường Tôn Thuận Đức muốn đối phó Phòng Di Ái, La Thông nên trợ giúp được ta. Nếu như lúc ấy nàng không nghe được thì với cục diện đó, rất có khả năng ta trúng kế. Giả như Nghênh Tân lâu trở thành chỗ thu thập tình báo của chúng ta thì dù không có nàng ở đó chúng ta vẫn có thể lấy được tin tức, từ đó phản kích, nàng cảm thấy thế nào?

Vũ Mị Nương cũng sáng mắt, cười nói:

- Ý kiến hay, Mị Nương đang định mở rộng sinh ý trong giới ăn uống của Nạp Lan gia ở Trường An. Chỉ cần khách điểm tửu quán mở rộng thì chúng ta có thể tổ kiến một tổ chức tình báo ở Trường An, như thế rất có lợi đối với Đỗ lang trong tương lai.

Đỗ Hà lại do dự nói:

- Như vậy tốt thì tốt nhưng lại liên lụy đến Vũ gia các nàng.

Vũ Mị Nương khẽ đánh vào ngực của ái lang, chu miệng nói:

- Cái gì gọi là Vũ gia các nàng. Vũ gia chắc không phải của chàng đấy. Giờ Vũ gia cùng Đỗ gia nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, gia nghiệp Vũ gia càng lúc càng lớn thì càng nhiều kẻ đổ mắt.

Nếu không có chút thực lực thì như thế nào có thể bảo đảm an toàn, nàng nói xong cười hì hì:

- Gần đây đang lo lắm, Đỗ lang cũng đã biết. Từ khi tiến vào Đỗ gia thì ta không thể ra vào thường xuyên ở Vũ gia, chỉ khi nào cần có quyết sách mới hỏi đến nhưng cũng là do người dưới báo lên. Những chuyện làm ăn từ khi vào quỹ đạo thì cũng không cần ta động đến nhiều lắm, buồn bực nhàm chán muốn chết. Hiện tại Đỗ lang cho Mị Nương một nhiệm vụ, Mị Nương cao hứng biết bao nhiêu..... Hắc hắc, chàng nhìn đi, thương điểm của Vũ gia trải rộng hơn phân nửa Đại Đường, chi nhánh có hết ở các đại thành. Nếu có thể tổ kiến thành công mạng lưới tình báo ở Trường An thì sau này Đại Đường phát sinh đại sự gì cũng không thể gạt được chúng ta.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, khẽ vỗ vào mông Vũ Mị Nương:

- Dã tâm của nàng lớn thật, muốn tạo phản sao. Cứ như vậy, mạng lưới tình báo của nàng sẽ nhanh chóng thành hình. Nếu cần tiền, thông báo một tiếng. À, Trường Nhạc rất khéo quản gia nhưng chưa bao giờ quản tiền, Tuyết Nhạn càng vậy, từ giờ nàng quản lý sổ sách đi, hết thấy do nàng thu chi! Ha ha, có vợ tài giỏi thật là tốt, chẳng những không cần quan tâm sự tình trong nhà, còn có khả năng giúp đỡ công vụ mọi nơi!

Thủ đoạn của Vũ Mị Nương cực kỳ quyết đoán!

Đặc điểm của nàng là có dã tâm, vĩnh viễn không bao giờ thấy đủ. Trong lịch sử, bởi vì Lý Trừ nên nàng được nắm tư vị quyền lực, từng bước từ phi tần biến thành hoàng hậu rồi nữ hoàng. Hôm nay lịch sử đã sửa, nữ hoàng không thể nào xuất hiện, nhưng dã tâm trong người Vũ Mị cũng không biến mất, chỉ là dùng một loại phương thức khác biểu hiện ra ngoài. Tựa như Vũ gia, Vũ gia lập nghiệp trong ngành ăn uống, là cự đầu trong giới này ở Trường An nhưng nàng cũng chưa đủ, trong lòng nghĩ như thế nào độc bá. Từ lâu đã muốn như vậy, mở rộng khuếch trương nhưng nhất thời chưa lấy đâu ra tài chính.

Hiện tại đã có Đỗ Hà ủng hộ, lúc này dứt khoát làm lớn.

Trong vòng một tuần, nàng kín đáo mua ba khách sạn, sáu tửu lâu, mười hai tửu phường ở Trường An, phạm vi bao trùm mấy con phố phồn hoa nhất thành. Vào lúc Đỗ Hà đang chú ý A Sử Na Kết Suất, Vũ Mị Nương một lòng tổ kiến mạng lưới tình báo tại Trường An thì một án mạng sắp phát sinh.

Sùng Hóa phường ở phố Tây Trường An có một tòa phủ đệ xa hoa, rất có một phong cách riêng, chiếm diện tích không lớn nhưng rường cột chạm trổ tinh xảo.

A Sử Na Tạp Lạp đứng bên cửa sổ tầng ba của phủ, nhìn về hướng hoàng cung, trên mặt hơi có vẻ khấn trương, xác định bốn phía không người, lặng lẽ xé vải giường cuộn thành dây thừng vắt xuống lầu, lại nhìn quanh thấy không có ai mới chậm rãi theo đó tụt xuống.

Vừa mới chạm đất, sau lưng liền truyền đến thanh âm mỉa mai:

- A Sử Na Tạp Lạp, người định đi đâu?

- A Sử Na Kết Suất!

A Sử Na Tạp Lạp nghe thanh âm quen thuộc, âm thầm kêu khổ, sau lưng phát lạnh, lỗ chân lông càng dựng thẳng lên: A Sử Na Kết Suất là dũng sĩ nổi danh Hung Nô, còn là đệ nhất thần xạ Đột Quyết. Tính cách hần tằn nhẫn, năm xưa khi quyết chiến với cừu địch của bộ lạc từng một mình một ngựa đuổi giết 150 tên kỵ binh, chỉ bằng cung trong tay, Nguyệt Nha loan đao đánh chết tám mươi sáu người đem đầu lâu trở về.

Tại Đột Quyết không có mấy người là địch thủ của hắn, đương nhiên cũng kể cả chính mình.

A Sử Na Tạp Lạp xoay người qua, đứng phía sau hắn là một nam nhân Đột Quyết chừng bốn mươi, vẻ mặt dữ tợn, đúng là A Sử Na Kết Suất.

A Sử Na Kết Suất dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn qua, lạnh lùng nói:

- Người vội vã như vậy, định đi đâu đây?

A Sử Na Tạp Lạp sợ hãi, mồ hôi trên trán ròng ròng, há hốc mồm muốn đáp cho qua chuyện nhưng thấy ánh mắt kia biết muốn sống cũng vô vọng, nổi lên dũng khí nói:

- Đại nhân, ta cảm thấy cách làm của người không thể mang đến hạnh phúc cho người Đột Quyết chúng ta, kế hoạch của người sẽ không thành công đâu, buông tay thôi! Chuyện của người, kế hoạch của người, ta đã nói cho Bộ Hạ đã biết, bây giờ trở về còn kịp!

Hắn từ nhỏ đã lớn lên cùng A Sử Na Kết Suất, là bằng hữu, bộ hạ tốt nhất của A Sử Na Kết Suất. Nhiều năm trước bởi vì bị Lĩnh Lợi Khả Hãn hãm hại, Đột Lợi Khả Hãn mang một đoàn người Đột Quyết tìm Đại Đường nương tựa. Lý Thế Dân nhiệt tình tiếp đãi, hơn nữa sắc phong Đột Lợi làm Hữu Vệ Đại Tướng quân, Quận Vương tỉnh Bắc Bình.

Hắn cùng với A Sử Na Kết Suất cũng gia nhập Đại Đường từ đó nhưng A Sử Na Kết Suất lại có ý muốn phản Đường rất mạnh. Hắn ưa thích thảo nguyên, không thích Đường triều, không thích ăn nhờ ở đậu, trong lòng của hắn một mực nghĩ đến tiếp nhận ngôi vị của huynh trưởng, trở thành vương giả trên thảo nguyên.

Ý nghĩ này qua mười năm càng tích tụ, vào năm nay hắn định ra kế hoạch khủng bố, cưỡng ép Lý Thế Dân đến thảo nguyên, bức bách Đường triều thả tất cả người Đột Quyết về thảo nguyên. Hắn thăm dò được Lý Thế Dân thân mang hiểm bệnh sợ nhiệt, hàng năm đều đi tránh nóng ở Cửu Thành cung.

Đúng lúc này là lúc hộ vệ Lý Thế Dân yếu kém nhất, cũng là lúc tỷ lệ thành công lớn nhất. Vì thế, A Sử Na Kết Suất trải qua trùng trùng điệp điệp xếp đặt thiết kế, phải một kích thành công, nhưng không ngờ năm nay liên quan đến đại kế khai phát Giang Nam nên Lý Thế Dân nén bệnh xử lý, cũng không đi nghỉ mát ở Cửu Thành cung khiến kế hoạch của hắn thất bại trong gang tấc.

461. Chương 468: Có Tất Cả Tính Toán

Thất bại trong gang tấc, A Sử Na Kết Suất cũng không buông bỏ, hắn đã chịu mười năm, rốt cuộc không cách nào tiếp tục chịu được cuộc sống Trường An, một kẻ không thành lại tìm cách khác.

A Sử Na Tạp Lạp là bạn bè của A Sử Na Kết Suất, cho tới nay vẫn một mực trung thành nhưng ở việc này lại có cái nhìn khác. Hắn cảm thấy Đại Đường cũng không như A Sử Na Kết Suất nói, ngược lại tương đối hữu hảo thân mật. So với cuộc sống ban đầu của bọn họ thì cuộc sống của dân chúng Đột Quyết dưới sự thống trị của Đường triều càng thêm giàu có.

Đây cũng là sự thật không cách nào phủ nhận.

Đột Quyết là dân tộc du mục, với tư cách dân tộc du mục có đặc tính riêng, bọn họ không có lãnh thổ cố định mà ở chỗ có đồng cỏ và nguồn nước. Thường thường trong tộc sẽ vì một chỗ có tài nguyên đồng cỏ và nguồn nước phong phú mà tàn sát lẫn nhau, chỉ vì một chút căm thù mà dẫn khởi chiến tranh.

Loại chuyện này vẫn thường thấy trên thảo nguyên nên người Đột Quyết coi đó là bình thường.

Cái này có thể nghĩ, một bộ tộc coi nhẹ tử vong và giết chóc sẽ đáng sợ thế nào, nhưng từ khi Đột Lợi đầu nhập Đại Đường lại khác.

Hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân phân cho bọn họ một lãnh thổ, dạy họ canh tác, không để cho bọn họ chém giết nhau vì đồng cỏ và nguồn nước, cũng không vì hiềm khích nhỏ mà động đao động thương.

Hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân cũng không cho họ bao nhiêu ưu đãi nhưng đối đãi bình đẳng như con dân của mình. Mười năm trở lại đây, dưới sự an bài của Lý Thế Dân, cuộc sống của dân chúng Đột Quyết đã không thấy việc binh đao, là chuyện rất ít khi xảy ra so với trước kia.

So với cuộc sống luôn phải tranh giành tài nguyên mà đầu đến người chết ta sống, tuyệt đại đa số người Đột Quyết đều ưa thích cuộc sống cơm no áo ấm hiện tại.

Mẹ của A Sử Na Tạp Lạp là một trong số.

Sau khi mưu đồ tập kích Cửu Thành cung của A Sử Na Kết Xã Suất thất bại, với tư cách bạn bè của hắn, A Sử Na Tạp Lạp đến châu Thuận Hữu thăm mẹ. Nói về cuộc sống, bà tỏ vẻ đã chịu đựng đủ cuộc sống lang bạc kỳ hồ trên thảo nguyên, nguyện ý vĩnh viễn sống dưới sự bảo trợ của Đại Đường, rời xa chiến hỏa.

A Sử Na Tạp Lạp bị bà thuyết phục nên sinh ra ý phản kháng A Sử Na Kết Xã Suất, sau khi khuyên bảo không có kết quả, hắn đã viết một phong thư nặc danh tố cáo hành vi của A Sử Na Kết Xã Suất với Lý Thế Dân.

Cũng không biết là Lý Thế Dân không nhận được hay vì nguyên nhân gì mà thư như đá ném vào biển rộng, không có phản hồi.

Không lâu, A Sử Na Kết Xã Suất trong lúc vô tình nghe được tin tức từ A Sử Na Xã Nhĩ về đại hội đi săn, lại lần nữa định manh động bắt cóc Lý Thế Dân.

Kế hoạch lần này so với lần trước càng thêm lớn gan, càng thêm nguy hiểm.

A Sử Na Tạp Lạp loáng thoáng phát giác A Sử Na Kết Xã Suất đã hoài nghi hắn, cân nhắc liên tục, do dự liên tục, quyết định tự mình hành động, tự mình đến trước mặt Lý Thế Dân vạch trần hành vi phạm tội của A Sử Na Kết Xã Suất. Hắn theo cửa sổ thoát xuống để không cho bất luận kẻ nào phát giác, nhưng không thể tưởng được vẫn bị A Sử Na Kết Xã Suất bắt được.

Sát cơ ẩn hiện trong mắt A Sử Na Kết Xã Suất, song quyền nắm chặt, lực lượng quá lớn khiến cho xương tay kêu lắc rắc:

- Gần đây ta phát giác người có chút không bình thường, nguyên lai ngay cả người cũng có ý định phản bội ta.....

- Ta.....

A Sử Na Tạp Lạp đang muốn mở miệng nói ra ý nghĩ của mình, lại nghe A Sử Na Kết Xã Suất lạnh lùng nói:

- Kết cục phản đồ, chỉ có chết.

Hắn vừa mới nói xong liền ra tay như điện đánh thẳng vào ngực A Sử Na Tạp Lạp.

Phản ứng của A Sử Na Tạp Lạp cũng không chậm, vội vàng đưa cánh tay lên để che.

A Sử Na Kết Xã Suất cười khinh thường, biến chiêu hợp cả hai tay, một trước một sau, đồng thời vỗ vào khuỷa tay và cổ tay của A Sử Na Tạp Lạp.

A Sử Na Tạp Lạp trở mắt nhìn đầu cánh tay của mình bị đánh gãy thành ba đoạn treo lủng lẳng như tam tiết côn.

Hắn còn chưa kịp kêu lên đau đớn thì đã thấy một bàn tay của A Sử Na Kết Xã Suất đặt trên đầu mình, tay kia đặt ở trên vai.

Hai tay A Sử Na Kết Xã Suất dùng sức vặn chéo khiến cổ của A Sử Na Tạp Lạp gãy lìa. Hắn còn chưa hài lòng, giật phăng đầu của đối phương ra như nhổ củ cải, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Biết được bộ hạ tín nhiệm nhất phản bội, trong lòng của hắn cực kỳ tức giận, lo lắng phiền muộn, khổ sở nói không nên lời lại không có chỗ phát tiết, chỉ cảm thấy ***g ngực gần muốn nổ tung, cũng chỉ có thủ đoạn như thế mới xả được giận.

Máu tươi tung tóe đầy đất nhưng A Sử Na Kết Xã Suất không hề để ý, ngược lại công khai đem đầu A Sử Na Tạp Lạp giắt ở bên lưng, ở chỗ bắt mắt nhất nhìn ra chung quanh khoe khoang chiến lợi phẩm của hắn.

Người Đột Quyết bốn phía thấy một màn như vậy kinh hãi nhìn xem A Sử Na Kết Xã Suất, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

A Sử Na Kết Xã Suất lại như không có chuyện gì, đi về đại sảnh.

Đối với chuyện cáo tố hần mà A Sử Na Tập Lạp nói lúc trước, hần hoàn toàn không tin. Trong mắt hần đây là A Sử Na Tập Lạp bịa đặt, vì muốn sống nên nói dối: Bởi vì giả như A Sử Na Tập Lạp thật sự tố cáo, hần lại há có tánh mạng sống đến bây giờ?

Cung Thái Cực, điện Cam Lộ.

Lý Thế Dân đang cùng bốn vị đại thần tâm phúc Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Lý Tích thương nghị chuyện A Sử Na Kết Xã Suất.

Lúc nhận được thư nặc danh của A Sử Na Tập Lạp, Lý Thế Dân lập tức triển khai âm thầm điều tra.

Bởi vì trong thư A Sử Na Tập Lạp chỉ viết chuyện A Sử Na Kết Xã Suất, cũng không ghi hần có đồng đảng, như vậy không khác lắm khó thêm điều tra.

Việc này quan hệ trọng đại, tuyệt đối không thể coi như không quan trọng, bởi vì người Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến, trong đó có không ít đại tướng thân kinh bách chiến như Tả Kiêu Vệ Đại Tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ, Hữu Lĩnh quân Đại Tướng quân Chấp Thất Tư Lực, Tả Lĩnh Quân tướng quân Khế Bất Hà Lực. Ba đại tướng này đều là người Đột Quyết, hơn nữa rất được tín nhiệm, tay cầm binh quyền, nhất là A Sử Na Xã Nhĩ càng là tướng quân thủ vệ hoàng cung.

Những người này nếu có dị tâm sẽ tạo thành hậu quả không cách nào đánh giá.

Lý Thế Dân rất tin tưởng lòng trung thành của ba tướng, nhưng đã xuất hiện vấn đề, nhất định phải tìm cách giải quyết.

Vì tránh cho đánh rắn động cỏ, để tránh làm cho chó cùng rứt gai, liều chết đánh cược một lần, hết thầy điều tra đều đang âm thầm tiến hành.

Trải qua âm thầm kỹ càng điều tra, đã có thể xác định thư nặc danh là chân thật, A Sử Na Kết Xã Suất xác thực còn có nhị tâm nhưng chỉ lôi kéo được tử sĩ Đột Quyết bình thường, không hề có căn cứ nào chứng tỏ ba vị đại tướng tham dự vào.

Lý Thế Dân mời bốn vị đại thần tâm phúc Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Lý Tích đến để hỏi cách giải quyết của bọn họ.

Đỗ Như Hối ra kể dẫn xà xuất động, tỏ vẻ chỉ bằng âm thầm điều tra rất khó đem tất cả người Đột Quyết tham dự việc này một mẻ hết gọn. Dẫn xà xuất động, dù hết tặc tử cùng ra sẽ không sợ có cá lọt lưới.

Lão gia tử vốn định lợi dụng tin tức hư giả dụ địch, nhưng Lý Thế Dân lại xưng phong nhận việc. Tin tức hư giả nào có hiệu quả bằng việc tự hần làm mới?

Với tài trí của Đỗ Như Hối sao không có khả năng nghĩ đến việc này nhưng chỉ không có gan nói ra, dù sao để cho Hoàng Đế dùng thân phạm hiểm, vạn nhất xảy ra chuyện thì Đỗ gia chịu không nổi đả kích.

Nhưng Lý Thế Dân là một vị Hoàng Đế xuất thân tướng quân, giang sơn Đại Đường đều là hần một đao một thương chém giết đi ra, lúc trước chỉ với hơn ngàn binh mã vẫn dám chính diện đột kích Đột Kiến Đức có mười vạn đại quân, làm mới như đã là gì?

Vì vậy mới có sự kiện đại hội đi săn.

Về phần Ngụy Chính phản đối đại hội đi săn cùng với Lý Thế Dân tự khai vô địch là sớm đã thông đồng tốt rồi. Cả hai diễn Song Hoàng để cho người sau màn thưởng thức. Về phần Trình Giáo Kim tại triều hồ đồ cũng là bởi vì Lý Tích âm thầm kích thích.

Lý Tích đã vững chân tại bộ Binh tiến lên bẩm báo nói:

- Bệ Hạ, thần đã an bài Hữu Vệ Đại Tướng quân Đoạn Chí Huyền, Tả Uy Vệ Đại Tướng quân Tần Quỳnh lưu ý nhất cử nhất động của Hữu Lĩnh quân, chỉ cần có bất thường sẽ chế ngự. Tả kiêu vệ cũng là đồng dạng, chỉ là tiểu Đột Tướng quân thống soái Tả uy vệ ngay tại Tả kiêu vệ, chuyên phụ trách an nguy trường sơn Cao Lăng. Một khi có biến thì gặp nguy đầu tiên sẽ là bọn họ, tiểu Đột Tướng quân không biết chút nào, vạn nhất bị tập kích sẽ phi thường nguy hiểm. Có nên tiết lộ trước để hần chuẩn bị?

- Không thể.

Đỗ Như Hối trầm giọng nói:

- Từ xưa đến nay, muốn giấu diếm được địch nhân trước hết phải giấu diếm được chính mình. Tiểu Khuyển đang lúc chấp hành nhiệm vụ, cần cùng hợp tác với A Sử Na Xã Nhĩ, giả như nói trước khiến đối phương phát giác sẽ thất bại trong gang tấc. Tiểu Khuyển phải coi như không biết, chỉ có như thế mới có thể đủ thành tâm thành ý hữu hảo với A Sử Na Xã Nhĩ. Ngoài ra A Sử Na Xã Nhĩ tuy là Tả kiêu vệ Đại Tướng quân, có quyền lợi điều động ba vạn binh mã dưới trướng, nhưng hẳn dù sao cũng là người Đột Quyết, muốn kích động quân Đại Đường phản loạn, đó là nói chuyện hoang đường viển vông. Cho nên A Sử Na Xã Nhĩ binh mã có thể vận dụng chỉ có 2000 người Đột Quyết trong quân. Tiểu nhi về quân lực có tạo nghệ không tầm thường, chỉ bằng mấy ngàn người muốn động Tiểu Khuyển cũng không dễ dàng, cho nên không cần phải lo lắng.

Lý Thế Dân cũng nói:

- Đỗ tể tướng nói có lý, biểu hiện của Đỗ Hà quan hệ hết thủy, hẳn càng không biết rõ tình hình, càng lộ ra chúng ta không biết việc này. Với bản lãnh của hắn, mặc dù A Sử Na Xã Nhĩ thật sự xảy ra vấn đề cũng không thể làm gì. Huống chi trầm một mực không tin A Sử Na Xã Nhĩ trực tiếp tham dự việc này, tin tưởng hắn vô tội. Trung tâm của hắn với trầm là không thể nghi ngờ, chỉ lo lắng bộ hạ hắn làm sai liên lụy.

Qua nhiều lần tính toán, đại hội đi sẵn đã tới gần.

Nhưng không ai biết Đỗ Hà lúc này cũng đã phát hiện ra âm mưu của A Sử Na Kết Xã Suất.

462. Chương 469: Tử Thi Mang Đến Manh Mối

Rạng sáng, đêm tối gió lạnh, ánh trăng mờ mịt cơ hồ đưa tay không thấy ngón. Sáu thân ảnh leo tường lướt qua phủ đệ của A Sử Na Kết Xã Suất.

Một người cầm đầu động như thổ, dù tường cao hơn trượng cũng như trên đất bằng, chính là Đỗ Hà. Năm người sau lưng hắn một là Tần Dục, một người khác là Hoàng Phủ Hạo Hoa, còn lại hai người là tinh anh trong Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Đạp Nguyệt Lưu Hương cũng không chủ tu khinh công nhưng võ nghệ bọn họ đều là do Đỗ Hà tự mình truyền thụ. Khinh công của Đỗ Hà tiến bộ, dĩ nhiên khinh công của bọn họ cũng không kém, dù không được như Đỗ Hà, Tần Dục nhưng dựa vào công cụ đặc dụng thì leo tường cũng là việc dễ dàng.

Đỗ Hà đi trước một bước xác định trong nội viện không người, vung tay lên, năm người đều xuất hiện sau lưng.

- Ở đâu?

Hắn hỏi Tần Dục, vì mạng lưới tình báo của Vũ Mị Nương đang ở trong quá trình thành lập nên dĩ nhiên không thể dò được tin tức, hết thủy vẫn phải nhờ vào bản sự của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Bởi vì không biết tình hình thủ vệ của phủ đệ A Sử Na Kết Xã Suất, đề phòng vạn nhất, Hoàng Phủ Hạo Hoa bảo Tần Dục ban đêm dò xét. Tuy võ nghệ của Hoàng Phủ Hạo Hoa vượt trên Tần Dục nhưng luận khinh công thì thua khá xa.

Tần Dục đêm qua lén vào phủ đệ của A Sử Na Kết Xã Suất, cũng không dò xét được tin tức gì nhưng ngoài ý muốn thấy được người trong phủ đang đào đất, chôn dấu thi thể.

Cùng ngày trong đêm, Tần Dục liền đem việc này báo cáo nhanh cho Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Hoàng Phủ Hạo Hoa ớn trọng có mưu, cảm thấy việc này không tầm thường nên thông tri cho Đỗ Hà.

Cách nghĩ của Đỗ Hà cũng như Hoàng Phủ Hạo Hoa, là A Sử Na Kết Xã Suất đang mưu đồ thì vào lúc khẩn yếu sát nhân. Trên người chết nhất định có bí mật cho nên cảm thấy phải nhúng tay vào. Rạng sáng ngày hôm sau, hắn liền dẫn một đoàn người tự mình đến điều tra việc này, quyết định đào thi thể để điều tra thân phận.

Tần Dục nhớ rõ địa điểm chôn dấu thi thể , thấp giọng nói:

- Tại bên phải ba bước của cây ngô đồng thứ ba trong hậu viện!

Tâm cơ hắn nhanh nhẹn, lúc phát hiện khả nghi liền lập tức ghi nhớ địa điểm.

Tới nơi, Đỗ Hà thấy bốn phía cũng không có chỗ cao để từ xa có thể trông thấy bọn họ, hạ lệnh đào lên:

- Tần Dục, Hạo Hoa, canh chừng tiền viện hậu viện, có động tĩnh lập tức thông tri.

Tần Dục, Hoàng Phủ Hạo Hoa tuân lệnh.

Ba người phân tán ra phụ trách điều tra, còn lại ba người lấy công cụ, dựa vào ánh đèn mờ được bọc trong vải đen đào bới tại chỗ, không bao lâu thì đào lên một thi thể đã bị phân làm hai. Đỗ Hà sai lấp lại như cũ, mang thi thể và đầu người ra khỏi phủ đệ.

Đỗ phủ, Thiên viện.

Đám Đỗ Hà dùng nước rửa sạch thi thể và đầu người mang từ phủ đệ của A Sử Na Kết Xã Suất ra. Đỗ Hà trải qua nhiều năm chiến trường, đã quen nhìn sinh tử nên có thể thản nhiên đối mặt với thi thể xa lạ.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng hai gã thành viên của Đạp Nguyệt Lưu Hương cũng là như thế, chỉ có Tần Dục vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy nên chỉ dám đứng xa nhìn vào.

Đỗ Hà cũng không bắt buộc, chỉ có súc sinh mới có thể bỏ qua tánh mạng, bất quá người chỉ cần trải qua một đoạn thời gian, cuối cùng sẽ quen thuộc đến nỗi trở nên lạnh lùng.

Đỗ Hà chưa bao giờ nghiệm qua thi thể, nhưng từng xem qua trên TV nào là [Thiếu niên bao thanh thiên], [Thần thám Địch Nhân Kiệt], [Đại Tổng đề hình quan] ..., tuy nói TV diễn phần lớn là khoa trương, nhưng chưa hẳn toàn bộ là giả, vẫn có chút giá trị tham khảo. Hắn chiếu theo đó kiểm tra thi thể, thoạt nhìn thật đúng là có vài phần bộ dạng.

Đỗ Hà nói:

- Cánh tay người chết gãy gập thành ba đoạn bất quy tắc nhưng trên cánh tay lại không có bất kỳ vết thương, điều này hiển nhiên không phải do lợi khí gây thương tích mà có người dùng bàn tay hay quyền đầu dùng kinh lực xuyên thấu qua da thịt, trực tiếp đánh gãy xương cốt, tạo thành tổn thương. Đủ thấy người ra tay là một cao thủ hiếm có. Ngoài ra vết thương trên đầu của hắn cực không bằng phẳng, có dấu vết xé rách, cũng không phải lợi khí chặt bỏ, còn có xương cổ bị đứt đoạn, chắc là bị vụn gãy. Nếu như ta không đoán sai thì chắc là có người vụn gãy cổ hắn rồi cứ thế xé ra.

Đỗ Hà nói như vậy khiến bốn phía vang lên tiếng thở sâu: Bứt một cái đầu khỏi cổ cần bao nhiêu lực lượng.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghiêm nghị nói:

- Nói như vậy, ra tay rất có thể là A Sử Na Kết Xã Suất.

Đỗ Hà hỏi:

- Nói như thế nào?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Những ngày này, Đạp Nguyệt Lưu Hương không ngừng thu thập tin tức của A Sử Na Kết Xã Suất. Theo tin tình báo thì A Sử Na Kết Xã Suất là hãn tướng nổi tiếng Đột Quyết, tính cách tàn nhẫn, ưa thích cắt đầu người làm chiến lợi phẩm. Nghe nói năm xưa khi cùng đối chiến với Linh Lợi Khả Hãn, sau khi đại thắng hắn từng đem về một trăm năm mươi ba đầu, treo khắp thân khiến con nít không dám khóc. Dựa theo cánh tay đứt gãy thì hắn có thể nhất kích tất sát nhưng vẫn lựa chọn phương thức hao sức nhất. Chỉ có thể giải thích là tâm lý hắn biến thái, yêu thích đặc biệt đối với đầu người, tựa như A Sử Na Kết Xã Suất. Xem ra chỉ có thể là hắn tự mình động thủ, cũng có thể thấy thân phận người chết không tầm thường!

Đỗ Hà cúi đầu trầm ngâm, vỗ tay một cái nói:

- Được rồi, vất vả một đêm, các người đi ngủ đi! Nghỉ ngơi thật tốt, kế tiếp còn có chuyện quan trọng cần các người đi làm. Hạo Hoa, trước khi nghỉ ngơi, ta muốn người tra thêm thân phận người chết, ta muốn tư liệu của hắn.

Hoàng Phủ Hạo Hoa lĩnh mệnh mà đi.

Tần Dục cùng với các thành viên khác của Đạp Nguyệt Lưu Hương cũng cáo từ.

Đạp Nguyệt Lưu Hương sau khi trưởng thành thì hiệu suất làm việc càng ngày càng nhanh.

Cùng ngày trong đêm, Đỗ Hà nhận được tin tức người chết.

- A Sử Na Tạt Lạp, người Đột Quyết, ba mươi sáu tuổi, từng đảm nhiệm Bách phu trưởng dưới trướng A Sử Na Kết Xã Suất, hai người cùng nhau lớn lên, quan hệ mật thiết. Nhà có mẹ đang định cư ở huyện Thuận Cổ Thuận Châu, cực kỳ hiếu thuận, bình thường rảnh rỗi vẫn đến thăm mẹ.

Đỗ Hà vo tròn mảnh giấy báo tin, thấp giọng nói:

- Nếu A Sử Na Tạt Lạp là tâm phúc của A Sử Na Kết Xã Suất vậy bọn hắn đã có xung đột cực lớn. Nếu không dù A Sử Na Kết Xã Suất hung ác tàn nhẫn thế nào cũng không ra tay với tâm phúc như thế. Gần đây hắn trù tính chuyện cơ mật, A Sử Na Tạt Lạp rất có khả năng bởi vì việc này mà chết, chỉ là không biết là chuyện gì. Đúng rồi, A Sử Na Tạt Lạp kính trọng mẹ như vậy, bà ấy có thể biết hay không?

Nghĩ như thế, Đỗ Hà quyết định thật nhanh, lệnh cho Hoàng Phủ Hạo Hoa tự mình đến huyện Thuận Cổ ngầm giao thi thể Tạt Lạp cho mẹ hắn, nói rõ hết thấy, hỏi thăm kỹ càng.

Huyện Thuận Cổ nằm ở Tịnh châu, năm đó sau khi Đại Đường bình định Đột Quyết lựa chọn bộ lạc trong đó thành lập châu quận, Thuận Châu vốn thuộc Đột Quyết nhưng ngày nay quy về Đại Đường.

Hoàng Phủ Hạo Hoa vâng lệnh Đỗ Hà, mang thi thể A Sử Na Tạt Lạp chạy tới Thuận Châu.

Thuận Châu nằm ngoài Trường Thành, cách Trường An khá xa. Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng ba gã xa phu ngày đêm đi gấp, không ngủ không nghỉ mất tám ngày mới đến huyện Thuận Cổ.

Thuận Châu tuy là châu quận nhưng nằm trên thảo nguyên, cũng không có thành trì nào phòng vệ, hết thấy vẫn như xưa, đại đa số người vẫn ở lều vải. Ngẫu nhiên xuất hiện mấy công trình kiến trúc bằng gỗ phỏng chế Đường quốc, bốn phía cũng nhiều có rất nhiều ruộng tốt. Đúng vào ngày mùa thu hoạch nên ruộng lúa mênh mông hút mắt.

Dưới chính sách trợ giúp của Đường triều, dân chúng Đột Quyết tụ về khá đông, phần lớn cũng bắt đầu dùng nông nghiệp mà sống chỉ có một phần nhỏ như trước kiên trì chăn nuôi, bởi vì chăn nuôi ít người, bãi cỏ Thuận Châu tươi tốt nên gia súc đầy đủ thức ăn.

Thuận Châu là lãnh thổ Đại Đường nên thương nhân qua lại rất nhiều. Hoàng Phủ Hạo Hoa xuất hiện cũng không tạo thành xi xầm gì. Hắn hỏi chỗ ở của mẹ A Sử Na Tạt Lạp, cùng ngày trong đêm đi xe ngựa tới huyện Tây Phương. Ở đây có một kiến trúc kiểu Đại Đường, là A Sử Na Tạt Lạp hiếu kính cho mẹ.

Hoàng Phủ Hạo Hoa gõ cửa phòng, không bao lâu, một vị phu nhân quần áo hoa lệ ra cửa. Tuổi bà chừng năm mươi, có lẽ vì trước kia khổ sở nên da ngâm đen thô ráp, tuy quần áo đắt tiền nhưng không có vẻ sang trọng.

- Lão phu nhân, xin hỏi ngài là mẹ của A Sử Na sao?

Hoàng Phủ Hạo Hoa cung kính hỏi.

Lão phu nhân hòa ái, cười nói:

- Nguyên bộ lạc chúng ta cơ hồ lấy A Sử Na làm họ, gọi A Sử Na có rất nhiều, hiện tại cũng giống như vậy. Người nói A Sử Na hẳn là con ta, Tạt Lạp!

Hoàng Phủ Hạo Hoa gật đầu, lập tức nói:

- Lão phu nhân, ta là bằng hữu của lệnh lang ở Trường An, lời sắp nói đối với ngài có chút tàn khốc, mong bớt đau buồn.

Lão phu nhân nghe xong câu “bớt đau buồn” tuy không rõ chuyện gì phát sinh nhưng trên mặt thoáng cái trở nên tái nhợt không có chút máu, không thể tin được lui về phía sau hai bước.

Hoàng Phủ Hạo Hoa không nói gì đem thi thể A Sử Na Tạp Lạp từ trong xe ngựa ra, bởi vì sợ thi thể hư thối nên được lưu giữ trong hòm gỗ bọc băng, khi lấy ra ướm sùng nhưng thi thể vẫn hoàn hảo. Hắn đem thi thể đặt trên chiếu rải trên đất.

Lão phu nhân nhào vào người con trai, khóc lóc thảm thiết, phút chốc như mất đi nửa mạng.

Qua hồi lâu, lão phu nhân mới nhẹ vỗ về hai má con trai, lau nước mắt nhỏ xuống trên má, khàn giọng nói:

- Là ai, là ai giết con ta!

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- A Sử Na Kết Xã Suất!

Lão phu nhân trầm mặc hồi lâu, nghiêng răng thống hận nói:

- Quả nhiên là hắn, có thể ra tay như vậy, thật quá ngoan độc!

Hoàng Phủ Hạo Hoa thản nhiên hỏi:

- Lão phu nhân, dường như ngài biết điều gì?

Lão phu nhân thương cảm nói:

- Người chẳng phải bằng hữu con ta. Con ta thích nói với ta chuyện ở Trường An, chưa từng nói có bằng hữu ở Đường triều. Bỏ đi, người đem thi thể con ta về đây nên ta sẽ nói hết những gì ta biết.

463. Chương 470: Khai Mạc Đại Hội Đi Săn

Nghe lão phu nhân vừa hỏi, Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng biết không thể giấu diếm, lúc này cũng biểu lộ thân phận, đương nhiên với tư cách bộ đội đặc chủng ẩn trong tay Đồ Hà thì khuôn mặt hắn hiện giờ cũng đã qua dịch dung, không nói hết với lão phu nhân mà chỉ lập lời nước đôi nói bản thân là người Đường triều, bởi vì phát hiện A Sử Na Kết Xã Suất bất thường, cho nên mới xâm nhập điều tra, từ đó biết được tin A Sử Na Tạp Lạp bị giết, tìm hiểu nguồn gốc tìm được đến đây.

Lão phu nhân vốn không chú ý đến những chuyện này, càng không muốn xem xét thật giả, chỉ là cố nén bi thống cùng giận dữ nói:

- Việc này nói tỉ mỉ bắt đầu từ giữa mùa hè. Năm nay mùa hè nóng nực, có một ngày con ta đã mang về một khoản tiền lớn, nói cho ta biết hắn muốn theo A Sử Na Kết Xã Suất làm một chuyện lớn liên quan đến tương lai Đột Quyết ta. Ta nghe trong lời của hắn có ý chia tay mới sợ hãi truy vấn nguyên do, hắn cũng không nói. Con ta thuở nhỏ mất cha, hai mẹ con nương tựa, hắn có gì cũng không giấu diếm ta, đó là lần thứ nhất..... Lúc ấy ta liền dự cảm sẽ có đại sự phát sinh.

- Đoạn thời gian này ta ăn không biết ngon, đêm không thể say giấc, khó có thể an tâm. Cuối cùng thật sự chịu đựng không nổi, tiến về Trường An tìm hắn, muốn hỏi tình tường minh bạch. Nhưng hắn vẫn nói hết thấy đều đã xong, không có bất luận nguy hiểm. Nhưng không lâu về sau, hắn đột nhiên hỏi ta thấy ở Đại Đường tốt hơn hay ở Đột Quyết tốt hơn! Ta nói cho hắn biết là Đại Đường, đây không phải cách nghĩ một mình ta mà đại bộ phận người Đột Quyết đều thế. Có cuộc sống an tường, có bao nhiêu người nguyện ý trở lại thời gian chém chém giết giết xưa kia? Con ta nghe xong trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới nói cho ta biết A Sử Na Kết Xã Suất hi vọng Đột Quyết có thể trở lại như trước kia, hắn muốn bắt cóc hoàng đế Đại Đường để Đại Đường phải thả tất cả người Đột Quyết trở lại thảo nguyên.....

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghe đến đó cuối cùng đã minh bạch mục đích của A Sử Na Kết Xã Suất nhưng vì chuyện quá đột ngột nên nhin không được kinh hô một tiếng.

Lão phu nhân thản nhiên, bởi vì lúc trước bà nghe xong, phản ứng còn mãnh liệt hơn Hoàng Phủ Hạo Hoa gấp 10 lần, nói tiếp:

- Lúc ấy ta sợ hãi, không dám tin vào tai mình, nhưng con ta nói đây là sự thật. Hấn nói cho ta biết vốn vào lúc giữa hè đã định hành động. Chỉ là hoàng đế Đại Đường sửa lại hành tung, không tới Cửu Thành cung nghỉ mát khiến bọn hấn thất bại trong gang tấc. Không lâu, con ta nói cho ta biết, A Sử Na Kết Xã Suất ý định lập lại chiêu cũ, lợi dụng cái gì đi sẵn, lần nữa ra tay. Hấn nói hấn muốn khuyên can A Sử Na Kết Xã Suất, không thể để cho hấn sai thêm, nhưng..... Nhưng nào biết.....

Bà nói không được, khóc không thành tiếng.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nghe xong tiền căn hậu quả thì cũng ngậm ngùi an ủi lão phu nhân vài câu:

- Lão phu nhân, thi thể lệnh lang là chúng ta lén lấy ra, vì an toàn nên tạm thời không muốn hạ táng, đừng cho người khác biết. Để tránh sinh thêm sự cố, ta có thể cam đoan với ngài, A Sử Na Kết Xã Suất tuyệt đối sẽ phải trả giá thật nhiều.

Trong mắt lão phu nhân hiện lên hận ý:

- Lão thân mình bạch, lão thân là nữ vô lực báo thù, hết thấy chỉ có thể nhìn về các người. Thù này chưa trả, con ta tuyệt không hạ táng.

Vẫn nói người già mà thành tinh tuy là phu nhân, nhưng lại xem rõ thời thế. Bà biết chính mình vô lực báo thù, muốn giết A Sử Na Kết Xã Suất cũng chỉ có thể trông cậy vào người Đường triều.

Cũng là bởi vì như thế, nàng mới có thể đem nói hết chuyện, trông cậy vào người Đường triều báo thù cho con mình.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng nhìn ra dụng tâm trước mắt của phu nhân nhưng cả hai cùng có lợi, cũng không cự tuyệt.

Đã nhận được tin tức trọng yếu như thế, Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng không dám ở lâu, lên tiếng chào hỏi, lưu lại một người chăm sóc Lão phu nhân, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, bản thân trực tiếp lên ngựa vung roi xuôi nam.

Lúc Đỗ Hà nhận được tin tức là ba ngày sau, tức là ba ngày trước đại hội đi săn.

Sau khi Hoàng Phủ Hạo Hoa báo cáo, hấn cũng không thể ngờ A Sử Na Kết Xã Suất có lá gan này, dám can đảm mộ tập tử sĩ hành động, quả nhiên là ăn tìm gấu gan báo. Đỗ Hà cũng cảm thấy khiếp sợ, nhưng trong đầu lại như có như không hiện lên chuyện cùng loại, trên sử sách có ghi lại về A Sử Na Kết Xã Suất.

Đường sử có mấy chục vạn chữ, ghi chép về A Sử Na Kết Xã Suất chỉ có trăm chữ, không nhớ được cũng là hợp tình lý. Nhưng hôm nay nghe Hoàng Phủ Hạo Hoa nói mưu đồ của A Sử Na Kết Xã Suất thì lơ mơ nhớ lại, quả thực trong lịch sử có chuyện mưu sát này.

Vào năm Trinh Quán thứ mười ba, tính ra là vào năm nay, Lý Thế Dân bởi vì bệnh sợ nhiệt, đi nghỉ mát ở Cửu Thành cung. Cùng ngày trong đêm, A Sử Na Kết Xã Suất dẫn hơn bốn mươi người cường công cung điện chỗ Lý Thế Dân, triển khai chiến đấu với cấm quân. A Sử Na Kết Xã Suất xông qua bốn đạo phòng tuyến, đánh lâu không được, mới dẫn tử sĩ lui lại, giết ra lớp lớp vòng vây đào tẩu.

Tuy kết quả vẫn là bị bắt nhưng quả thực phòng ngự lúc đó của Cửu Thành cung có sơ suất, không biết là A Sử Na Kết Xã Suất dẫn theo tử sĩ quá mức dũng mãnh hay Đường quân vô cùng vô năng, ai cũng không biết. Bởi vì nguyên nhân hấn đến đây mà triều đình tiến hành khai phát phía nam, Lý Thế Dân không thể phân thân, cũng không đến Cửu Thành cung nghỉ mát như trước, cải biến việc này.

Do đó đã dẫn phát sát cơ trên đại hội đi săn, sinh ra lịch sử hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà thông dong cười cười, thâm nghĩ:

- Bởi vì ta nên cho người sống lâu thêm, người còn không biết cảm kích, chúng ta chơi một chút.....

Hấn trầm tư một lát, lần nữa nghĩ đến:

- A Sử Na Kết Xã Suất đã ở Trường An hơn mười năm, tâm phản Đường mãnh liệt như thế, chắc lời kéo không ít đồng lõa. Chỉ bằng lợi dụng lần đại hội đi săn lần này dụ dỗ hết ra để tránh ngày sau phiền toái.

Hấn dừng lại một chút, cười nói:

- Hạo Hoa, người vận dụng tất cả lực lượng giám thị nhất cử nhất động của A Sử Na Kết Xã Suất cho ta.....
Hắn đã muốn chơi, chúng ta bồi tiếp.

- Tuân lệnh!

Hoàng Phủ Hạo Hoa lên tiếng.

Vào hôm sau, cuối thu khí trời mát mẻ, mặt trời lơ lửng giữa không trung, cũng không gây cảm giác nóng nực mà ngược lại ấm áp, cộng với gió thu khiến người cảm thấy khoan khoái dễ chịu, đúng là thời tiết tốt để đi săn.

Bởi vì do thám biết ý đồ của A Sử Na Kết Xã Suất, tâm tình của Đỗ Hà cũng vui vẻ.

- Tốt! Để ta chơi đùa với các người!

Trên giáo trường hoàng cung, tinh kỳ tung bay, đội ngũ oai phong.

Người có phần tham gia đi săn nếu không là vương hầu quý tộc cũng là gia tướng thân thuộc công khanh đại thần, mỗi người đều mặc áo bào nhẹ, điều khiển ngựa đứng dưới cờ tương ứng.

Tráng nam mỹ nữ, một mảnh phồn vinh, nhân số ước chừng 2000.

Một vạn Thiên Ngưu Vệ phân ra hai bên chuẩn bị hộ vệ hoàng gia đi trước đến khu vực săn bắn.

Mấy người Ủy Trì Bảo Lâm, Ủy Trì Bảo Khánh phụ trách hoàng gia cùng Thiên Ngưu Vệ không ngừng duy trì trật tự.

Đỗ Hà ngằm trốn bên cạnh, cười hì hì nói chuyện bên cửa xe ngựa hoa lệ. Bên trong là ba dung nhan tuyệt thế đang cười rộ, chính là ba nữ Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đi cùng.

Chuyện này do Lý Thế Dân mở kim khẩu, Trường Nhạc tự nhiên không thể không cùng đi.

Lý Tuyết Nhạn thích nhất náo nhiệt, có tụ hội vui vẻ như vậy cũng không định bỏ qua. Hai người bọn họ quyết định cùng một chỗ, Vũ Mị Nương đương nhiên cũng không thể không hợp quần.

Vì vậy, tam nữ chuẩn bị suốt một đêm, bỏ ra rất nhiều thời gian, đầy cõi lòng chờ mong tham gia lần đại hội đi săn này.

Đến giờ, cửa cung mở rộng, Lý Thế Dân dẫn đại đội nhân mã đi ra.

Lý Thế Dân tất nhiên là xông ngựa lên trước, tuy hôm nay hắn vẫn mặc long bào nhưng kiểu dáng gần với Hồ phục, có thể ở trên ngựa dễ dàng giương cung kéo tên. Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng không tới, sau lưng hắn chính là Thái tử Lý Thừa Càn cùng Ngụy Vương Lý Thái.

Lý Thừa Càn tựa hồ đã hết thời kỳ cấm đoán, được lựa chọn đi săn. Hắn miễn cưỡng cười vui, tuy thân phận Thái tử vẫn giữ được nhưng với chuyện vừa rồi thì quần thần cũng không còn xem trọng. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, Hầu Quân Tập lại đi rất gần với hắn.

Hầu Quân Tập phạm lỗi nặng sau khi chinh phạt Cao Xương nhưng hắn lập đại công là chuyện không thể nghi ngờ.

Lý Thế Dân dù sao cũng là vị hoàng đế trọng cảm tình, cũng không khó xử hắn, giam hắn mấy tháng rồi thả. Bất quá địa vị của hắn giảm sút, Binh bộ Thượng thư đã bị Lý Tích chiếm cứ, hắn cũng chỉ có thể lui về làm Kim Ngô Vệ Đại Tướng quân, chấp chương tuần cảnh kinh thành, cũng có được địa vị rất cao. Có thể thấy được Lý Thế Dân đối với hắn vẫn rất coi trọng, chỉ là muốn thăng nhiệm Tể tướng thì không có khả năng rồi.

Hai người này dường như đồng bệnh tương liên, đều bại trên tay Đỗ Hà nên hôm nay ở cùng một chỗ.

Lý Thái vẫn là bộ dạng mập mạp, trên mặt đầy vẻ ngạo mạn.

Bất quá hắn hiện tại có chút mất tự nhiên, khăn trương kéo ngựa chỉ sợ ngã. Là một tên mập, hắn ngay cả đi đường cũng không cưỡi ngựa, đến triều đình cũng là cưỡi kiệu nhỏ, lúc này giống như tra tấn.

Đỗ Hà trái xem phải xem, vẫn không thấy gia hỏa này có chỗ nào khiến người khác ưa thích, có thể làm cho Lý Thế Dân sủng ái như thế. Rốt cuộc là ánh mắt của hắn ngắn hay ánh mắt của Lý Thế Dân dị loại.

Vấn đề này khó giải.

Sau lưng Lý Thừa Càn, Lý Thái là một đám hoàng tử công chúa.

Đột nhiên Đỗ Hà phát hiện trong đám công chúa có một người đang ra sức vẫy tay với mình, chính là công chúa đại danh鼎鼎..... Cao Dương.

Đỗ Hà nhớ lại lúc trước cô gái nhỏ bưng hân này định nghe lén ngoài phòng tân hôn của hắn và Trường Nhạc, nhin không được lờm một cái, giả bộ như không nhìn thấy.

464. Chương 471: Chưa Biết Ai Thắng Ai

Cao Dương công chúa vừa ra khỏi cửa cung, hai mắt đã lảo liên tìm kiếm trong đám người, tựa như có tâm tính cảm ứng, rất nhanh đã nhìn thấy Đỗ Hà, cổ sức phe phẩy bàn tay nhỏ bé, vô cùng hưng phấn, trong mắt tràn đầy ý sùng bái. Nhưng thấy Đỗ Hà không quay đầu nhìn, cái miệng nhỏ nhắn tức khắc lầu bầu, không ngừng chữi bới:

- Thối tử phu, xú tử phu, dám không để ý tới Cao Dương, lần sau Cao Dương sẽ cho biết tay!

Đôi mắt nhỏ linh hoạt chuyển động, khoe miệng lộ ra nụ cười gian.

Đỗ Hà bất chợt cảm thấy lạnh người, thâm nghĩ:

- Không phải tiểu nha đầu đó lại làm ra chuyện gì cực phẩm rồi chứ!

- Đỗ lang, Cao Dương muội muội hình như đang chào hỏi chàng đấy?

Trường Nhạc nhìn thấy vẻ khác lạ của Đỗ Hà, ngay lúc nhìn thấy Cao Dương, tựa hồ cũng nhớ lại chuyện đêm tân hôn, khuôn mặt thoáng chốc đỏ ửng.

Lý Tuyết Nạn cũng nhìn thấy, cổ quái cười nói:

- Nghe nói Đỗ lang và Cao Dương công chúa có quan hệ không bình thường, không phải có ý đồ gì chứ?

- Đúng vậy!

Vũ Mị Nương cũng gia nhập chiến cuộc, trong đôi mắt đen láy tuyệt đẹp của nàng có chút thương tâm, ánh mắt nhìn hắn như kẻ bạc tình.

- Các nàng...

Đỗ Hà hữu khí vô lực nhìn ba vị giai nhân đã đứng cùng một trận chiến tuyến, suy nghĩ nên làm thế nào để phân hóa nội bộ các nàng.

Thấy Đỗ Hà á khẩu không trả lời được, ba người đều mỉm cười chiến thắng.

Trường Nhạc nói:

- Chỉ là tiểu nha đầu Cao Dương thực sự rất sùng bái Đỗ lang. Mỗi khi tiến cung, nha đầu đó đều quần lấy ta nói chuyện của Đỗ lang, nói Đỗ lang là người có bản lĩnh, có năng lực nhất trong số các tỷ phu, tương lai muốn tìm phu quân, sẽ tìm người giống như Đỗ lang.

Đỗ Hà có chút lằng lằng, cười nói:

- Các nàng nhìn thấy rồi chứ, hắc hắc, tướng công của các nàng đi khắp thế giới cũng không tìm được người thứ hai....

Ba người nhìn thấy dáng vẻ tự đắc của hắn đều trừng mắt nhìn, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Lúc này tiếng trống dồn dập vang lên, chỉ thấy người thống trị của đế quốc Đại Đường dưới vòng vây của cấm vệ quân, leo lên kiểm duyệt đài.

Lý Thế Dân nói mấy lời cổ vũ.

Toàn trường nhất thời nghiêm nghị hành lễ, đồng loạt hô Bệ Hạ muôn năm, Đại Đường muôn năm.

Đại hội đi sẵn dưới sự chờ mong của vạn chúng cuối cùng đã bắt đầu.

Đội ngũ đi sẵn kéo dài hơn mười dặm, thanh thế mênh mông cuộn cuộn.

Ven đường tuy có bách tính vây xem, nhưng binh lính Thiên Ngưu Vệ làm thân binh cho hoàng đế, sớm đã phái ra kỵ binh thủ hộ chỗ đất cao bên đường, đồng thời vây kín đội ngũ xuất hành của hoàng gia, phòng bị nghiêm mật.

Để biểu hiện vũ dũng quốc phong, lần này Lý Thế Dân cũng không ngồi kiệu, mà cưỡi một con thần câu toàn thân hỏa hồng, trên lưng đeo trường cung tên dài, dáng dấp uy phong lẫm liệt, tràn đầy khí thế thiên tử. Dưới sự tiền hô hậu ủng của cấm vệ, dẫn đầu đi về phía khu vực đi sẵn.

Các công khanh đại thần Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim đứng hai bên.

Hôm nay Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim mặc khôi giáp, bọn họ vốn có kinh nghiệm sa trường, một khi mặc giáp trụ trên người, trên người tự nhiên toát ra một luồng khí khái sát phạt uy phong lẫm liệt, vô hình bộc lộ ra một luồng khí tức huyết tính, khiến người khác cảm thấy lão tướng bất lão, thần uy vẫn còn, càng nhìn càng thưởng thức.

Loại khí thế này, đám chim non vừa mới cất cánh hoàn toàn không thể nào so sánh được.

Bọn họ phân ra đứng gần Lý Thế Dân, có ý hộ tống hần.

Đỗ Hà và tam nữ vừa đi vừa trò chuyện.

Giữa lúc này, đột nhiên hần nhìn thấy từ xa có một thân ảnh quen thuộc đang đi phía trước, trong lòng run rẩy, thâm nghĩ:

- Nếu để nàng ta quần lầy thì không thể dứt ra được.

Lúc này hần mới cười nói:

- Ba vị phu nhân, vi phu muốn tới khu vực sẵn bắn trước để nghênh tiếp, ta đi trước, gặp lại các nàng sau.

Nói xong giục ngựa phóng đi.

Khi ba vị giai nhân còn chưa hiểu chuyện gì, một đạo thân ảnh tú lệ xuất hiện trong mắt các nàng, chính là Cao Dương công chúa, nàng tận lực đi chậm lại, chờ bọn người Đỗ Hà ở phía sau.

Cao Dương đáng yêu cười nói:

- Trường Nhạc tỷ tỷ, Tuyết Nhạn tỷ tỷ... Vị này có lẽ chính là Vũ Mị Nương tỷ tỷ, thật xinh đẹp....

Nụ cười của nàng như búp bê, vô cùng đáng yêu, khiến người khác không khỏi thích thú.

Nàng nhìn trái nhìn phải tả nghì vẫn nói:

- Tỷ phu bại hoại đâu rồi!

Ba vị giai nhân lúc này mới hiểu ý mỉm cười.

Đỗ Hà đi tới cửa chính của khu vực sẵn bắn, bất luận là Tả kiều vệ hay Tả uy vệ đều đã chuẩn bị đợi mệnh.

Tới trước nhị quân, hần hô to:

- Bệ hạ sắp đến rồi, chư vị chuẩn bị tinh thần! Đừng để người khác xem thường chúng ta!

Mặc dù Đỗ Hà không phải thống soái Tả kiều vệ, nhưng hần còn trẻ, chiến công đã vô số, có thể nói là mục tiêu tất cả binh lính đều hướng tới, trong quân có địa vị nhất định.

Đỗ Hà xoay người xuống ngựa, dẫn ngựa đi tới chỗ A Sử Na Xã Nhĩ.

Sau khi A Sử Na Xã Nhĩ được thông báo, dẫn một tướng chạy ra.

- Đỗ Hà lười biếng, mệt nhọc Đại tướng quân rồi!

Đỗ Hà mỉm cười bắt chuyện, bởi vì chuyện của A Sử Na Kết Xã Suất, hắn chỉ bớt chút thời giờ đến xử lý chuyện ở khu vực săn bắn, thời gian còn lại đều giao cho bọn người La Thông, Tiết Nhân Quý để ý. So với A Sử Na Xã Nhĩ lúc cung tận tụy, toàn tâm toàn ý, đương nhiên kém cỏi hơn rất nhiều.

A Sử Na Xã Nhĩ thán phục nói:

- Đỗ tướng quân nói chi vậy, ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Đỗ tướng quân thân kiêm nhiều chức lại thuận buồm xuôi gió như vậy, dưới sự an bài của người, chư tướng dưới trướng đều tận tâm làm việc, dùng hết bốn phen. Tất cả mọi việc đều có thể xử lý rất có trình tự, điểm này bản tướng hoàn toàn không bằng, nên noi theo học tập. Nào, để giới thiệu với Tướng quân một chút...

Hắn chỉ vào vị tướng phía sau nói:

- Vị này chính là A Sử Na Kết Sử Xuất, Đỗ tướng quân hẳn là biết...

Khi A Sử Na Xã Nhĩ đi tới, Đỗ Hà đã chú ý tới người đi sau lưng hắn, hắn là tướng quân, nhưng cũng không mặc minh quang giáp đặc dụng của tướng quân, trên thân chỉ mặc áo giáp nhẹ bó sát, cánh tay cơ bắp phồng phật như ẩn chứa lực lượng vô cùng, mái tóc rối bởi được tùy tiện buộc thành một túm lớn sau đầu. Trên khuôn mặt thô ráp đen sì hiện lên vẻ kiên cường, càng phụ trợ cho đôi mắt hổ.

Đây xác thực là mắt hổ, ánh mắt của hắn giống như tròng mắt của con hổ, tràn ngập tính xâm lược, có một luồng khí chất hung ác độc địa, giống như là một con dã thú khoác lên tấm da người.

A Sử Na Kết Xã Suất!

Nếu A Sử Na Xã Nhĩ không giới thiệu trước, trong đầu Đỗ Hà đã hiện lên cái tên này, A Sử Na Kết Xã Suất tàn nhẫn thích chém giết trong ẩn tượng có dáng vẻ rất giống người này.

Đỗ Hà vừa nghe A Sử Na Xã Nhĩ giới thiệu, thăm nghĩ:

- Quả nhiên!

A Sử Na Xã Nhĩ nói tiếp:

- Kết Xã Suất, vị này chính là tướng quân Tả uy vệ Đỗ Hà mà ta nói với người, nhờ có hắn khuyên bảo, nếu không ta cũng sẽ không nghĩ thông suốt, còn không cảm tạ hắn.

A Sử Na Kết Xã Suất có vẻ không tình nguyện tiến lên ôm quyền, cứng rắn nói:

- Đa tạ!

Mặc dù thanh âm này rất hùng hồn hữu lực, nhưng lọt vào tai giống như gai đâm.

Đỗ Hà nheo mắt mỉm cười, nhìn “Dã thú” không biết lượng sức trước mặt, ẩn ý nói:

- Không cần, nhìn hình thể này của tướng quân đã biết là hổ tướng khó có được, có cơ hội chúng ta cùng luận bàn học hỏi!

Trong mắt A Sử Na Kết Xã Suất lóe lên lợi mang, tựa hồ có chút khinh thường nói:

- Ở Đột Quyết ta luận võ giao thủ, không chết thì bị thương, cũng không có luận bàn học hỏi vừa nói. Nếu tướng quân không sợ, ta nguyện phụng bồi.

Đỗ Hà cũng không tức giận, chỉ nói:

- Tốt lắm, có cơ hội, chúng ta sẽ “không chết thì bị thương”.

A Sử Na Xã Nhĩ vội nói:

- Kết Xã Suất không thích nói chuyện, chẳng phân biệt nặng nhẹ, Đỗ tướng quân chớ trách.

Trước đó không lâu ta có bá kiến Bộ Hạ, tiến cử Kết Xã Suất với Bộ Hạ, Bộ Hạ rất vui vẻ, phong hắn làm tướng quân Tả uy vệ, hiện nay đã chính thức gia nhập quân ta.

Trong lòng Đỗ Hà khẽ động, thăm nghĩ:

- Muốn dẫn xà xuất động, chức vị của A Sử Na Kết Xả Suất càng cao càng tốt, chức vị của hắn càng cao, ý nghĩa quyền lực càng lớn, chuyện có thể khống chế cũng càng nhiều, khi hành động, nhân thủ có thể xuất động tự nhiên cũng tăng theo, hay nhất là toàn bộ xuất động, một mẻ bắt hết bọn chúng. Tả kiêu vệ tướng quân có địa vị đồng cấp với mình, với tính cách thưởng phạt phân minh của Lý Thế Dân, mặc dù bề mặt A Sử Na Xả Nhĩ cũng không thể lập tức đề thăng A Sử Na Kết Xả Suất lên chức vị cao như vậy! Lẽ nào... Lý Thế Dân đã phát hiện ra dã tâm của A Sử Na Kết Xả Suất rồi sao?

Hắn hiểu ý mỉm cười, chắc chắn là như vậy.

Chỉ là sự vô tuyệt đối, chưa biết ai thắng ai!

Từ xa bụi bay mù mịt, kỵ binh mở đường của Thiên Ngưu Vệ đã đến, phân thành hai bên đợi mệnh.

Đỗ Hà, A Sử Na Xả Nhĩ cũng không nói chuyện phiếm nữa, đứng trước quân đội sở thuộc của mình chờ Lý Thế Dân đến.

Đỗ Hà kéo Tiết Nhân Quý nói:

- Nhân Quý, đại hội đi săn này có mục đích vui chơi thả lỏng, cũng là cơ hội để các các văn võ triều đình biểu hiện bản thân trước mặt Bệ Hạ, ta sẽ sắp xếp cho người biểu hiện thực lực của mình, người phải phát huy cho tốt, cần phải để Bệ Hạ biết đến người.

465. Chương 472 + 473: Thần Câu Tạng Anh Hùng

Dưới trướng Đỗ Hà hiện có năm viên Đại tướng, phân biệt là La Thông, Tịch Quân Mãi, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính, Tiết Nhân Quý.

La Thông, Tịch Quân Mãi là tướng tài, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính là dũng tướng đấu tranh anh dũng, bọn họ ở dưới trướng ai đều có hiệu lực như nhau. Đỗ Hà biết bọn họ đều có bản lĩnh, sử dụng bọn họ có thể dễ sai khiến, có thể phát huy sở trường của bọn họ, đối với bọn họ mà nói, có thể xuất lực trên tay mình hơn xa xuất lực dưới trướng những tướng quân khác.

Tiết Nhân Quý và bốn người này lại khác nhau, Tiết Nhân Quý là suất tài, là loại thống soái có thể chỉ huy thiên quân vạn mã. Một người như vậy, nếu sử dụng như một tướng quân trong tay mình thì thật sự quá phí phạm nhân tài.

Vì vậy khi gia nhập Tả uy vệ, Đỗ Hà biết Tiết Nhân Quý là một hùng ưng sắp giương cánh bay cao, Tả uy vệ chỉ là khởi điểm để hắn bay lên.

Tiết Nhân Quý trong lòng vạn phần cảm kích, nói:

- Có thể được tướng quân coi trọng như vậy, Tiết Nhân Quý muôn lần chết cũng khó báo ơn tri ngộ của tướng quân.

Đỗ Hà mỉm cười, hắn tương trợ Tiết Nhân Quý, lại há mong hắn báo đáp!

Doanh trướng trong thú liệt trường Cao Lăng nổi liền không ngớt, tình kỳ như biển.

Doanh trướng Đỗ Hà đặt gần hoàng doanh bởi Lý Thế Dân tận lực an bài. Bằng không hắn phải đóng trại ngoài vi hoàng doanh để thủ hộ.

Lúc này đây tuy không phải chinh chiến nơi sa trường, nhưng hành quân lập doanh đều căn cứ theo quân quy binh pháp.

Lý Thế Dân vốn là hoàng đế trên lưng ngựa, hành quân bày binh bố trận, đương thời chỉ có một mình Lý Thế Dân có thể sánh ngang. Nhưng bởi thân là hoàng đế, thực khó có thể tiếp tục chém giết địch trên chiến trường, chỉ có thể xem chiến báo. Lúc này cho hắn cơ hội hiện tại, sao có thể không phát huy sở trường, đích thân hạ lệnh chỉ huy bố doanh.

Doanh trại của Lý Thế Dân nằm tại trung tâm doanh trại quân đội, giống như tổng bộ chỉ huy tác chiến, trong trại có gần mười doanh trướng, hoàng trướng của hắn ở bên trong, doanh trướng của các vương tử công chúa và cận vệ ở bên ngoài.

Lấy doanh địa làm trung tâm, Thiên Ngưu Vệ phân làm bốn điểm, với trận thế hình tròn vây quanh doanh địa, dựng doanh trướng, bất luận kẻ nào muốn tiến vào trung quân đều phải vượt qua doanh trại quân đội phụ trách nhiệm vụ bảo đảm an toàn trung quân của bọn họ.

Tiếp đến là chỗ ở của các công khanh đại thần, bọn họ ở cùng đám Thiên Ngưu Vệ còn lại, phân làm tám điểm, bốn điểm Thiên Ngưu Vệ bao quanh hình thành trận thế hình tròn lớn hơn nữa.

Về phần những người khác, ví như Đỗ Hà và tả uy vệ A Sử Na Xã Nhĩ, tả kiêu Vệ Quân phân làm mười sáu điểm, tám điểm lại bao quanh hình thành trận thế hình tròn bảo vệ bên ngoài.

Trung tâm doanh trại còn lưu lại khoảng đất lớn để thiết lập chuồng ngựa và sân rộng để luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, giúp người đi săn giãn gân giãn cốt, lại còn tỷ thí cưỡi ngựa, bắn cung luyện kiếm vô cùng náo nhiệt.

Toàn bộ doanh trận giống như chúng tinh cùng nguyệt bao quanh trung quân, có thể khiến doanh trại trùng trùng điệp điệp lại càng liên miên không ngắt.

...

Địa thế thú liệt trường Cao Lăng bằng phẳng, bình nguyên rộng lớn, vô số nguy hiểm, nhưng dưới sự bố trí của Lý Thế Dân, doanh trại trở thành vài trận thế hình tròn, bản thân hấn chiếm không gian tâm trận, các doanh trại quân đội khác tương hỗ lẫn nhau quay quanh tâm trận.

Tiến dễ công, lui dễ thủ!

Dưới tình hình không chiếm địa lợi, toàn bộ doanh trại quân đội để Lý Thế Dân sắp xếp ngăn nắp, phần bản lĩnh này thực sự hiếm có, khiến người ta kinh ngạc.

Đỗ Hà đi tới chỗ cao nhìn toàn bộ doanh trại quân đội, trong lòng tán thán không thôi, chỉ đơn thuần nhìn cách bố trí doanh trại này, dĩ nhiên có thể cảm giác được thao lược trong lòng chủ nhân không phải chuyện đùa, trong lòng âm thầm thán phục nói:

- Thảo nào nhạc phụ đại nhân có thể được tôn là hoàng đế trong chiến tranh, chỉ cần phần bản lĩnh bố trí doanh trại này, ta còn kém xa, xem ra ta cần nỗ lực nhiều hơn mới được.

Tiết Nhân Quý bên cạnh hấn lại càng hơn thế, suy nghĩ trường lớn con người, chỉ cảm thấy trận doanh này Lý Thế Dân bố trí cao thâm thần bí, ảo diệu không thể nhìn ra:

- Quả thực bệ hạ dùng binh như thần, trận thế ảo diệu này khiến người ta không thể hiểu thấu then chốt trong đó.

Đỗ Hà ngậy người, liếc mắt quái dị nhìn Tiết Nhân Quý, trận thế này Lý Thế Dân bố trí cũng cao siêu, nhưng không đến mức không thể hiểu, thấy Tiết Nhân Quý nhú mày khổ tư, thực sự khó hiểu, không nói chuyện phiếm nữa, hấn dừng lại một chút, trong lòng liền bình tĩnh.

Không phải ai trời sinh cũng biết hành quân chiến đấu, chính mình như vậy, Tiết Nhân Quý cũng như vậy.

Lý Thế Dân dụng binh như thần, chỉ có Lý Tĩnh mới có thể sánh ngang. Hấn tỉ mỉ bố trí trận thế, đương nhiên không phải người bình thường có thể hiểu, chính mình đã được Lý Tĩnh, Lý Tích chỉ dạy, trong lúc nói chuyện Lý Thế Dân cũng chỉ dạy chính mình một chút, cộng thêm chính mình có chút kinh nghiệm tông quân, phối hợp với thiên phú quân sự, tự nhiên dễ dàng nhìn thấu trận thế này.

Còn Tiết Nhân Quý hoàn toàn không có vận may như vậy, đạt được ba đại tài quân sự chỉ điểm, với thiên phú quân sự cực mạnh của hấn có thể hấn nhìn thấu rất nhiều binh pháp thao lược, nhưng trên thực tế hấn chỉ là chú chim non chưa từng trải qua chiến trường. Không có bất cứ kinh nghiệm tác chiến nào, đột nhiên chứng kiến doanh trại Lý Thế Dân bố trí, không thấu hiểu sự huyền diệu trong đó là chuyện bình thường.

Mọi thành công cần phải trải qua quá trình dài, tuy Tiết Nhân Quý vẫn là Tiết Nhân Quý, nhưng một người mới sinh ra, bình thường chỉ là lý luận suông không có bất cứ kinh nghiệm thực chiến nào, một người trải qua trăm trận chiến kinh nghiệm phong phú, đương nhiên chênh lệch giữa hai người lúc này không phải một điểm.

Thanh âm của Tiết Nhân Quý vang lên bên tai:

- Làm sao tướng quân ngậy người như vậy?

Đỗ Hà cười ha hả nói:

- Không có gì, người nhìn doanh trại này liền một chỗ giống như cái gì? Không cần nhìn toàn diện, hãy nhìn từng chỗ từng chỗ!

Tiết Nhân Quý nhìn về phía xa xa, rất lâu sau nói:

- Có phần như bánh xe! Đúng... Chính là bánh xe!

Hắn dường như tỉnh ngộ, tầm mắt không nhìn toàn bộ doanh trại, khi thì nhíu mày, khi thì vui đầu khổ tư.

Đỗ Hà bên cạnh không quấy rầy, chỉ cười cười nhìn toàn bộ bố cục doanh trại.

- Đúng rồi...

Trải qua thời gian hơn nửa nén hương, Tiết Nhân Quý vỗ tay cao giọng nói:

- Ta đã hiểu, hóa ra là vậy. Trận thế này hiện ra hình dạng trục xe, nếu ở vào thế thủ thì có thể vận chuyển tương trợ lẫn nhau kéo dài không dứt, khiến người ta mất phương hướng, trước sau bị song phương giáp công. Nếu tại thế tiến công thì bốn mặt nở hoa, hình tròn dễ dàng vận chuyển, binh mã các nơi có thể tập hợp hoặc phân tách trong khoảng thời gian ngắn nhất. Tiến thêm một bước chính là công, lùi một bước chính là thủ. Công thủ kết hợp, quả nhiên rất cao minh.

Đỗ Hà cười nói:

- Không chỉ như vậy, điểm quan trọng nhất của trận thế này chính là tâm trận. Tâm trận giống như trục xe, là điểm then chốt, cũng là điểm quan trọng nhất. Tâm trận bất động, toàn bộ doanh trại giống như sống, có thể dựa vào tính cơ động của trận thế này, căn cứ theo tình hình quân địch mà biến trận. Chỉ cần đại tướng tại tâm trận có thể dò xét tình hình quân địch, hiểu ý địch, như vậy trấn giữ doanh trại vô cùng thuận lợi.

Tiết Nhân Quý sở hữu thiên phú quân sự xuất sắc không thua kém gì Đỗ Hà, chỉ là chưa từng tiếp xúc mới có cảm giác mê man, nghe Đỗ Hà giải thích, tất cả búng tỉnh, trong lòng hiểu rõ, gật đầu lia lịa.

Đột nhiên Tiết Nhân Quý kinh ngạc nói:

- Bệ hạ di chuyển, vậy muốn đi đâu?

Đỗ Hà đưa mắt nhìn ra phía xa, quả thực trông thấy toàn bộ doanh trại đều di chuyển, tập tụ thành dòng người vây quanh Lý Thế Dân.

Trong lúc kinh nghi, bỗng dưng La Thông từ phía xa chạy tới:

- Thanh Liên, bệ hạ tựa hồ nói ra suy nghĩ của chính mình, để chúng ta đến bình nguyên một hồi.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Đỗ Hà phỏng chừng nói rõ ý định, lúc này cùng Tiết Nhân Quý và La Thông đi tới phía dòng người. Đi tới chỗ đất trống cách doanh trại năm trăm dặm, hơn ba nghìn người đi săn bắn vây thành vòng tròn chờ Lý Thế Dân phát biểu.

Đỗ Hà dẫn theo La Thông, Tiết Nhân Quý tới bên cạnh ba nữ tử Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương.

Ba nữ tử trông thấy hắn đều mỉm cười ngọt ngào.

Thân phận Trường Nhạc vô cùng cao quý, lại là nữ nhi Lý Thế Dân yêu quý nhất, vị trí của nàng gần Lý Thế Dân nhất, vì vậy Đỗ Hà nhìn Lý Thế Dân trên đài cao thấp giọng nói:

- Bệ hạ muốn làm gì đây?

Trường Nhạc liếc mắt nhìn phụ thân trên cao nói:

- Ta còn chưa kịp gặp phụ hoàng, cụ thể thế nào ta không rõ lắm, nhưng nghe nói hình như đại hội săn bắn bắt đầu tổ chức một hoạt động gì đó, để tăng thêm chút bầu không khí.

Tại thời điểm này, Lý Thế Dân nhìn xung quanh, mở miệng nói:

- Ta vì Đại Đường trị quốc, từ trước tới nay đều xem trọng văn võ. Lấy thành tựu về văn hóa giáo dục, dùng võ bảo vệ quốc, mở mang bờ cõi. Hôm nay tổ chức đại hội săn bắn, mục đích khác chính là muốn nói cho thế nhân không quên gốc rễ thượng võ, phát huy khả năng cưỡi ngựa bắn cung, giúp Đại Đường ta mở mang bờ cõi, tạo lên công lao chói lọi, được phong vương ban tước. Trẫm có thể hứa hẹn với các vị bất cứ điều gì, chỉ cần người có lòng vì Đại Đường ta, bất luận là người thân phận thế nào, bất luận là người dân tộc nào, trẫm đều đối xử bình đẳng, tuyệt đối không đối xử thiên vị bất cứ ai.

Lý Thế Dân rất xuất sắc về chính trị, mở miệng là cổ vũ nhân tâm.

Nam nhi sinh ra lập công trạng, được phong vương ban tước chính là chí khí ước vọng của nam nhi, nhưng trăm nghìn năm qua ai có thể làm được điểm ấy, ngoại trừ Hàn Tín, Lý Tĩnh còn có người phương nào?

Lời nói này của Lý Thế Dân vừa dứt, nghìn vạn tướng sĩ lập tức hô lớn.

Nghìn người cùng lúc kêu vang, tiếng hô vang lên có chút đồ sộ.

Nhất là tướng lĩnh Đột Quyết chấp nhất lực lượng cá nhân như A Sử Na Xã Nhĩ, Khế Bất Hà Lực, còn có Tiết Nhân Quý, hô hoán nhảy nhót vui mừng không kể xiết.

Lý Thế Dân giơ tay lên, thanh âm dừng lại, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, tâm tình bành trướng vô hạn, hẳn rất thích cảm thụ như vậy, gương giọng nói:

- Tại đại hội săn bắn lần này, trước hết trẫm chuẩn bị tặng bảo vật cho mọi người.

Hắn vỗ vỗ tay, trong lúc mọi người đang chú tâm, một vị mã quan dắt một con tuần mã thập toàn thập mỹ đi tới trước đài cao.

Đầu tuần mã ngựa cao, tròng mắt tràn ngập ý khinh thường, tự cao tự đại.

Cơ thể như thép, thân thể tràn ngập bạo tạc, lông trắng như tuyết, đẹp đến mộng ảo khiến người ta tán thán say mê.

- Thần mã! Thiên mã!

Trong đám người truyền vang trận trận kinh hô.

Những tướng lĩnh Đột Quyết A Sử Na Xã Nhĩ, Khế Bất Hà Lực, Cháp Thất Tư Lực cùng lúc hô lớn, dĩ nhiên đều quỳ xuống bái phỏng.

Ngựa là bằng hữu trung thành nhất đối với người Đột Quyết, trong bộ lạc Đột Quyết, tồn tại rất nhiều truyện cổ tích và thần thoại về ngựa.

Thần mã! Thiên mã!

Trong mắt bọn họ chính là thần linh biến ảo, chỉ có người dũng mãnh nhất ưu tú nhất mới có tư cách sở hữu thần cầu.

A Sử Na Xã Nhĩ, Khế Bất Hà Lực, Cháp Thất Tư Lực cùng lúc hô lớn tuy có chút khoa trương, nhưng không ai chê cười bọn họ, bởi ngựa trong mắt bọn họ thực sự chính là thần mã, thiên mã.

Mặc dù người không hiểu thuật cưỡi ngựa, đều có thể nhận thấy đây chính là ngựa thần tuần, càng đừng nói đến người có kinh nghiệm sa trường.

- Ngựa tốt!

Trong mắt đệ nhất hổ tướng Đại Đường lóe lên quang mang sắc nhọn, trái tim không kiềm chế nổi nhảy dựng lên.

Trong mắt Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim lộ rõ ý mê say.

Thần binh, tuần mã, hãn tướng sa trường, ai có thể không thương.

Con mắt Đỗ Hà híp lại, thần câu hôm nay tự nhiên chính là trước kia hấn lừa được từ Dục Cốc Thiết, Đại Độ Thiết, thần câu như vậy hấn trước kia muốn giữ làm của mình, chỉ là vẫn chưa từng cười thần câu này, hôm nay tựa hồ chính là thời điểm thích hợp.

Lý Thế Dân cao giọng nói:

- Hồng phần xứng mỹ nhân, bảo mã tặng anh hùng. Có thể nói thần câu này chỉ có trên trời không có dưới đất, chỉ người có tài mới có thể sở hữu. Hôm nay trầm lại hẹn ước thêm lần nữa, nếu bất cứ ai có thể phục tùng thần câu này, cười thần câu này, trầm sẽ lấy thần câu tặng anh hùng.

Lý Thế Dân nói, nhãn thần mờ mờ ảo ảo nhìn về phía Đỗ Hà, ý tứ rất rõ ràng, hiển nhiên là nói rõ, nếu tiểu tử ngươi muốn, vậy dựa vào bản lĩnh của chính mình đi chứ!

Kỳ thực từ sau khi đạt được tuần mã này, hấn nhận thấy Đỗ Hà động tâm. Đỗ Hà lập nhiều công lao hiển hách vì Đại Đường, hấn cũng có lòng muốn tặng tuần mã cho Đỗ Hà để tán thưởng, chỉ là làm hoàng đế nắm giữ thiên hạ, chịu ràng buộc rất lớn. Đặc biệt Lý Thế Dân là hoàng đế tài đức sáng suốt không chuyên quyền độc đoán lại càng phải như vậy.

Trong lịch sử ghi lại chính là vì hấn yêu tha thiết Ngụy Vương Lý Thái, nhiều lần để đám người Ngụy Chinh, Trử Toại Lương, Vương Khuê, Ôn Ngạn Bác can ngăn, để hấn không thể quá thiên lệch một người. Nếu là hoàng đế khác có thể sẽ thờ ơ, khăng khăng cố chấp, nhưng Lý Thế Dân biết tiếp thu lời khuyên can, rất tôn trọng lời khuyên can của những đại thần này, phần lớn đều tiếp thu.

Đỗ Hà còn trẻ tuổi đã nắm quyền cao chức trọng, nhận được sủng hạnh là điều không cần bàn cãi, cho dù hoàng tử bình thường còn thua kém. Ngay cả có chút thiên vị một vài nhi tử thân sinh, Lý Thế Dân đều bị các đại thần phản đối, huống hồ Đỗ Hà này là con rể. Ví như ban thưởng cho hấn quá nhiều, ngược lại đông đảo đại thần sẽ bất mãn, sẽ rất bất lợi đối với tiền đồ của

Đỗ Hà.

Suy nghĩ tới điểm này, Lý Thế Dân không ban tặng, vì vậy nghĩ ra cách này để tạo cơ hội cho Đỗ Hà, sẽ không mang tiếng chuyên quyền. Chỉ cần Đỗ Hà dựa vào thực lực đạt được, là có thể ngăn được miệng lưỡi của người trong thiên hạ. Đương nhiên, nếu thực lực của Đỗ Hà không đủ, vậy không thể trách được.

Nguyên bản hấn dự tính tại yến tiệc sinh nhật, làm trò trước mặt quân thần, nhân đó xử lý việc này, nhưng bởi vì chuyện Công Tôn Dạ Nguyệt ám sát, cho nên mới kéo dài đến nay.

Lời kia của Lý Thế Dân vừa thốt ra, tất cả mọi người cảm thấy tự tin đều nóng lòng muốn thử, nhưng nhất thời không ai tiến lên.

Có thể tham gia đại hội săn bắn lần này, đa số là công khanh đại thần và con nối dõi của bọn họ. Nhị thế tổ không có năng lực này, hoặc có năng lực này thì hiển nhiên không phải loại người ngu dốt.

Lý Thế Dân nói chính là:

- Nếu như bất cứ kẻ nào có thể thuần phục thần câu, chính là người đó phải cười được thần câu...

Không phải mở miệng nói người đó chính là chủ nhân của thần câu. Hoàng đế Đại Đường là ai, nói như vậy, chẳng khác nào bảo thần câu ngày hôm nay không phải đơn giản thuần phục.

Chờ!

Mọi người động tâm chờ đợi một người dẫn đầu, muốn xem thiên mã thần câu kia rốt cục có bao nhiêu năng lực.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giáo Kim là người thế hệ trước, trong tình huống như vậy, bọn họ không có ý tứ tranh phong với thế hệ sau.

Đỗ Hà suy nghĩ rất đặc biệt, thuần phục thần câu thành công phải dựa vào kỹ thuật, không phải trước hay sau, có năng lực thuần phục thần câu, trước sau đều như nhau. Giả như không có thực lực này, cho dù xếp đầu tiên cùng cũng là kẻ vô tích sự.

Lý Thế Dân lại liếc nhìn Đỗ Hà thêm lần nữa, ý bảo hấn đừng do dự, hãy nhanh chân hơn..

Đỗ Hà âm thầm gật đầu, đang muốn tiến lên.

Lại nghe thấy phía bên tay phải truyền đến tiếng hô lớn:

- Không ai dám sao, vậy thần câu này sẽ do A Sử Na Kết Xã Suất ta thu nhận!

A Sử Na Kết Xã Suất nhanh chóng rời khỏi đoàn người, trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, trong lòng tràn ngập tự tin và cao ngạo, tựa hồ thần câu này đã nằm trong tay hắn.

Hắn đi tới trước đài cao, quay lên trên đài nhìn Lý Thế Dân, cúi đầu nói:

- Dừng sĩ thảo nguyên A Sử Na Kết Xã Suất nguyện ý hàng phục thần câu!

Hắn có tư tưởng chủng tộc rất mạnh, trong mắt hắn người Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến, là dân tộc ưu tú nhất trên thế giới này. Hắn là đứng trên các tộc, không phải giống như hiện nay, trở thành bộ tộc phụ thuộc Đại Đường, toàn bộ đám dũng sĩ đều bán mạng vì Đại Đường. Thần câu như vậy, chỉ có dũng sĩ Đột Quyết mới có tư cách trở thành chủ nhân của nó, những người khác đều không xứng.

Lúc này người đầu tiên đứng lên có lòng muốn cười thần câu, lại thể hiện bản lĩnh trước mặt Lý Thế Dân: Chỉ có biểu hiện xuất sắc làm động tâm Lý Thế Dân mới có thể tiếp cận được hắn.

Thấy người đứng lên là A Sử Na Kết Xã Suất, Lý Thế Dân nhướng mày, sắc mặt không đổi nói:

- Nếu ngươi một mực muốn thử, vậy trẫm chúc ngươi thành công!

- Tạ ơn bệ hạ!

A Sử Na Kết Xã Suất ngẩng cao đầu bước tới bên cạnh thần câu, ánh mắt tham lam nhìn không sót điểm gì. Người khác để trăm vạn lượng vàng đặt trước mặt hắn, hắn sẽ khinh thường, nhưng thần mã này lại vô cùng mê hoặc, khiến hắn không thể đủ sức chống đối. Bất quá đây chỉ là lòng tham của hắn, thần câu kia khinh thường ngửa mặt lên trời trong mũi phát ra tiếng phì phì, hoàn toàn không để ý tới A Sử Na Kết Xã Suất. Là thần vật thông linh, đã có thể biểu lộ rõ tâm tình, trong mắt thần câu tràn ngập ý khinh bỉ.

Tựa hồ A Sử Na Kết Xã Suất không hề phát hiện, đưa tay sờ sờ gáy ngựa, đó là nơi ngựa thích được người vuốt ve nhất. Nếu muốn thuần phục ngựa hoang, đầu tiên phải khiến ngựa xua tan địch ý đối với chính mình. Chỉ có như vậy mới có thể thuần phục ngựa hoang trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Vuốt ve gáy ngựa là cách đơn giản nhất để ngựa cảm giác thiện ý, đó cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

A Sử Na Kết Xã Suất biểu lộ vô hại, khuôn mặt tươi cười như hoa nở, biểu hiện thiện ý.

Đỗ Hà vui vẻ, thấp giọng cười nói:

- Hắc, có trò hay để xem, người này thật xui xẻo!

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đều kinh ngạc liếc mắt nhìn Đỗ Hà, người xung quanh cũng cảm thấy kỳ quái.

Đỗ Hà không nói rõ, càng cười lại càng vui vẻ.

Liệt mã thông thường, dù sao đi nữa cũng không sở hữu dã tính, sẽ không tùy tiện công kích nhân loại. Chỉ cần người không cười lên lưng nó, nó sẽ không tùy tiện phản kháng. Dù sao cũng là ngựa, không phải lão hổ, không có tính công kích cường đại.

Nhưng thần câu này hoàn toàn ngoại lệ, phải nói là trường hợp ngoại lệ trong các trường hợp ngoại lệ. Dã tính đã không đủ để hình dung nó, mà tràn ngập tính xâm lược.

Bất cứ kẻ nào muốn gần nó, đụng vào nó, nó đều phản kháng như lâm đại địch, người có dũng khí đụng vào nó đều bị đánh ngã.

Khi lần đầu tiên gặp thần câu, bởi vì trông thấy thần câu quá đẹp, Đỗ Hà không kiềm chế được đưa tay vuốt vuốt bộ lông thần câu, kết quả thần câu kia bất chợt đá mạnh về phía hắn, một cước kia dĩ nhiên nổi lên tiếng xé gió, đủ thấy uy lực kinh người.

466. Chương 474: Thần Câu Sính Uy

Bởi quá mức bất ngờ, Đỗ Hà dựa vào khinh công phát huy tới mức tận cùng mới có thể tránh né. Đối lại là người khác, cho dù là Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức đều khó có thể tránh thoát.

A Sử Na Kết Xã Suất muốn vượt ve thần câu, vậy chẳng khác nào tới chịu đòn.

Đúng vậy!

Ngay khi bàn tay A Sử Na Kết Xã Suất gần chạm tới gáy thần câu, đột nhiên thân câu dùng thân thể của chính mình chạm tới thân thể A Sử Na Kết Xã Suất.

A Sử Na Kết Xã Suất căn bản cảm thấy bất ngờ, không thể tưởng tượng được!

Quá mức kinh hãi, hiện tại còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, dĩ nhiên cảm giác hai chân mình cách mặt đất giống như đang bay.

Đám người vây xem trợn mắt há mồm nhìn.

A Sử Na Kết Xã Suất chỉ vượt ve, dĩ nhiên thần câu trực tiếp đánh một cái bay đi: Thân thể A Sử Na Kết Xã Suất hùng tráng nặng gần hai trăm cân, dĩ nhiên bị đá bay lên không, giống như quả bóng cao su cuộn cuộn bay khỏi đài cao!

Ánh mắt mọi người nhìn theo quỹ đạo bay của A Sử Na Kết Xã Suất, bậm môi nhìn hẩn đập vào hàng rào chắn ngang chỗ Lý Thế Dân, sau đó lưu lại thời gian khá lâu, bấy giờ mới từ từ ngã nhào, sau cùng đập mạnh xuống đất.

Thân thể A Sử Na Kết Xã Suất kia có hình thù kỳ quái nằm sấp ở nơi đó, không nhúc nhích giống như đã chết.

Lực bạo phát kinh khủng này, đâu phải là ngựa, mà là voi, tuyệt đối là voi điên.

Tất cả mọi người sửng sờ nhìn, bọn họ đều đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng đâu nghĩ lực lượng thiên mã thần câu mạnh như vậy, trong lòng tất cả đám người đều cảm thấy may mắn, may mắn chính mình không phải người dẫn đầu.

Đỗ Hà giật mình một hồi lâu, nhưng vẻ tươi cười trên khuôn mặt càng thêm rạng ngời.

Lý Thế Dân đi tới cạnh đài cao, khom người nhìn A Sử Na Kết Xã Suất té ngã trên mặt đất, xem có bình yên vô sự hay không?

A Sử Na Kết Xã Suất nằm thẳng trên cỏ, nhìn mây trắng trên trời, tựa như người già gặp chứng si ngốc, ngậy ngốc mở lớn miệng, con mắt tròn châu không nhúc nhích, bởi vì quá mất mặt, thật không thể tưởng tượng nổi, đến bây giờ hắn còn không thể tin chuyện này là thực, vẫn không chút phản ứng.

Lý Thế Dân thấy đáng vẻ A Sử Na Kết Xã Suất như vậy, thầm nghĩ:

- Lần trước ta chỉ coi như bị đá đau thất lưng mấy ngày, coi như gặp may!

Quá nửa ngày, A Sử Na Kết Xã Suất mới chật vật bò dậy từ trên cỏ, khuôn mặt xấu hổ biến thành màu quả cà chua.

Thể trạng hắn như trâu, cơ bắp toàn thân như cam như sắt, sức kháng cự siêu cường. Thiên mã thần câu kia đá một cước như vậy không đủ để hắn tổn thương quá nặng, chỉ là quá mất mặt.

Người xung quanh đứng xem vốn lo lắng thay A Sử Na Kết Xã Suất, không ai tỏ thái độ, nhưng thấy hắn bình yên vô sự, nhớ tình trạng cảnh lúc trước, trong lòng không nhịn được thấp giọng cười thầm.

Tiếng cười thực sự giống như bệnh truyền nhiễm.

Một người cười, mười người cười, trăm người cười, tiếp đến là hàng nghìn người cười.

Có chút bụng dạ không tốt, càng nhìn càng cảm thấy hả hê kêu thành tiếng:

- Uy... Người được không a, còn chưa lên ngựa đã nằm sấp xuống, một kích đều không chịu nổi... Hãy đổi người, để cơ hội lại cho người khác đi!

A Sử Na Kết Xã Suất cười gượng, mặt thể diện, sắc mặt khó coi tới cực điểm, không kiềm chế nổi rống lớn một tiếng:

- Ahaaa...

Đằng đằng sát khí ập vào kẻ cầm đầu tạo lên chuyện này.

Lúc này đây hắn không còn tâm tư lấy đức phục ngựa, lựa chọn phương pháp sáng khoái nhất, trực tiếp dùng sức mạnh cưỡi trên lưng ngựa.

A Sử Na Kết Xã Suất lớn lên trên thảo nguyên, bọn họ là dân tộc du mục, thuần phục ngựa vượt bậc, xoay người đẹp mắt, dễ dàng ngồi trên lưng thiên mã thần câu. Trong suốt cuộc đời, hắn thuần phục không biết bao nhiêu ngựa hung mãnh, hắn tự tin, chỉ cần chính mình vừa lên lưng ngựa, không một con ngựa nào trong thiên hạ có thể hất hắn khỏi lưng.

Nhưng hắn lại không biết vừa mới tiến gần tới lưng thiên mã thần câu, trong nháy mắt, thần câu đột nhiên ngồi xuống phát lực, như mũi tên bay về phía trước.

A Sử Na Kết Xã Suất chưa kịp nắm dây cương, thân hình chưa kịp ổn định, toàn thân theo quán tính bay vào không trung, lại đập mặt xuống đất thêm lần nữa.

Bịch một tiếng, cát bụi bay mù mịt.

Thiên mã thần câu ngừng lại cách đó không xa, trong con người giống như đèn ***g lộ rõ ý coi thường.

Đánh ngã lần này, so với lúc trước còn lợi hại gấp bội, ngay cả A Sử Na Kết Xã Suất mình đồng da sắt đều không thể chống đỡ, lăn lộn trên mặt đất, trong chốc lát không đứng được dậy, lực phủ ngũ tạng tựa hồ đều lệch vị trí.

Chịu đả kích, trong mắt A Sử Na Xã Xuất lóe lên lửa giận càng sâu đậm. Bản tính hắn cao ngạo cuồng vọng, bằng không sẽ không vì quốc gia của chính mình chịu sự không chế của Đại Đường mà phản hận mấy chục năm, đến nỗi quyết định được ăn cả ngã về không.

Hai lần, tròn hai lần để thần câu đánh ngã trên mặt đất.

Nhất là trước mặt mấy nghìn người tại đây, đặc biệt chính mình đã kiên quyết nói ngay vừa rồi. Như vậy chẳng phải vả mình một bạt tai thật mạnh sao?

Điều này đối với A Sử Na Kết Xã Suất mà nói là nỗi nhục nhã khắc sâu trong lòng.

Con mắt hắn đỏ ngầu, lại thêm lần nữa chăm chăm nhìn thiên mã thần câu.

Phịch...

Phịch...

Phịch...

Lực lượng của thiên mã thần câu tựa hồ nằm ngoài dự đoán của mọi người, mặc cho A Sử Na Kết Xã Suất triển khai mười tám loại thủ đoạn, đều bị nó quăng khỏi lưng, lần sau lợi hại hơn lần trước!

Liên tục ba lần, xương cốt A Sử Na Kết Xã Suất mềm nhũn, thở hổn hển như trâu, mồ hôi đổ như mưa.

Liều mạng một phen, mặc dù trải qua khoảng thời gian ngắn, nhưng khiến hắn sử dụng toàn lực, thể lực tiêu hao sạch sẽ.

A Sử Na Kết Xã Suất vẫn muốn ném thử, từng bước đi về phía thiên mã thần câu.

Thiên mã thần câu ngẩng đầu lên cao, xoay người, quay mông của chính mình về phía A Sử Na Kết Xã Suất, đáng vẻ vênh vao hò hét quả thực giống như mèo vờn chuột, bày tỏ chính mình không có hứng thú vui đùa.

A Sử Na Kết Xã Suất đi được hai bước, nhưng trông thấy vậy, trong mắt dần dần chuyển thành nhu hòa, dù trong lòng vô cùng không muốn, cũng đành phải thở dài quỳ rạp trên mặt đất, quay về phía thiên mã thần câu dập đầu lạy ba lạy. Ừ rừ đi tới trước đài, khom người cúi đầu nói:

- Thiên Khả Hãn bệ hạ, thiên mã thần câu thông linh, có lẽ là thiên long mã biến thành, A Sử Na Kết Xã Suất là con người, bất lực thuần phục, tin rằng đương đại không ai có thể đủ sức làm được điểm này.

Tuy rằng chịu thất bại, nhưng khẩu khí hãn vẫn cuồng vọng như cũ, tỏ ý thần câu thông linh do thiên long mã biến thành, thực lực của hãn không thể thuần phục. Cuồng vọng hơn nữa, hãn khẳng định trong thiên hạ không ai có thể phục tùng. Hàm ý, ngay cả hãn không thành công, sẽ không ai có thể làm được việc này.

Ngôn ngữ cuồng vọng này, khiến dũng sĩ Đại Đường đang nóng lòng muốn thử, nghe mà giận tím mắt, mở miệng vắn lại:

- Tiểu tử Đột Quyết, dám khinh Đại Đường ta không người?

- Ai nói long sẽ biến thành ngựa? Nói bậy?

- Chính mình không đủ bản lĩnh, mượn cớ nói lung tung, thực sự vô sỉ!

* * *

Tiết Nhân Quý nghe xong, cảm giận bất bình nói:

- A Sử Na Kết Xã Suất quá cuồng vọng, thực sự đáng trách!

Trên khuôn mặt Trường Nhạc cũng lộ rõ vẻ bất bình, triều Đường khí chất uy dương, từ quốc dân, đến phụ nữ và trẻ em là người đường mà tự hào. Hiện tại khinh thường Đại Đường bọn họ, vậy ngay cả nữ tử đều để ý tới.

Đỗ Hà cười nói:

- Tại sao Nhân Quý không tới thử một lần?

Tiết Nhân Quý lắc đầu than thở:

- Nếu đủ khả năng, ta cũng muốn để A Sử Na Kết Xã Suất kia biết Đại Đường ta người tài nhiều vô kể, chỉ là có lòng mà không có sức. Ta thuở nhỏ nhà nghèo, trong nhà không có ngựa, ngày xưa luyện tập dùng lừa để thay thế, gần đây mới được cưỡi chiến mã, có thể khổ luyện cưỡi ngựa. Năng lực thực sự có hạn, tuy A Sử Na Kết Xã Suất kia thất bại, nhưng sử hữu khả năng cưỡi ngựa và thuật thuần phục ngựa siêu phàm, hai điều kiện này đều vượt trên ta. Hãn còn không thành công, đổi lại là ta, kết quả sẽ không cải thiện nhiều.

Đỗ Hà trầm than, chuyện này không thể trách được. Cũng là do hàn môn và thể tộc khác nhau rất lớn, hàn môn sinh hoạt thiếu thốn, thiếu tiền tài, còn thể tộc tài lực vô hạn, hàn môn không thể so sánh. Chuyện này cũng là nguyên nhân vì sao đệ tử hàn môn gấp hai mươi lần đệ tử thể tộc, nhưng không thể phát triển bằng đệ tử thể tộc.

Ba viên lão tướng trải qua trăm trận bên cạnh Lý Thế Dân cũng vì lời cuồng vọng của A Sử Na Kết Xã Suất mà phẫn nộ.

Úy Trì Kính Đức tính tình nóng nảy, càng có Trình Giảo Kim trong đầu chỉ có ý niệm chiến đấu.

Trình Giảo Kim đảo mắt, cười nói:

- Tần lão ca cưỡi ngựa cực tốt, hãy để tiểu tử Đột Quyết kia mở rộng tầm mắt, cho hãn biết Đại Đường ta cường mạnh, Đột Quyết nhỏ nhỏ hãn thua kém trăm triệu lần.

Tần Quỳnh khẽ lắc đầu nói:

- Đừng vội, trước mắt xem trong đám thanh niên trẻ tuổi có người tài hay không, hãy lưu cơ hội này cho thanh niên trẻ tuổi đi!

Hãn chinh chiến cả đời, đã tới tuổi xế chiều. Toàn thân bệnh tật, tuy được Đỗ Hà lưu thông máu chữa khỏi hoàn toàn, nhưng tuổi tác đã cao, thời gian có thể chinh chiến vì Đại Đường chỉ có thể đếm được trên đầu

ngón tay. Hắn từ lâu đã thông suốt, câu nói “cơ hội lưu lại cho thanh niên trẻ tuổi”, điều này không cần bàn cãi.

467. Chương 475: Đổ Hà Xuất Mã

Trình Giảo Kim liếc mắt nhìn Úy Trì Kính Đức bên cạnh nói:

- Hắc Thán Đầu, người nói thế nào chứ, sợ không dám tiến lên rồi sao? Người không dám, lão Trình ta sẽ lên.

Trình yêu tinh này đại trí giả ngu, trong mắt kẻ trộm xấu xa tự nhiên nhận thấy thiên mã thần câu rất khó thuần phục, chính mình xuất ngựa cũng không nắm chặt phần thắng. Mà Tần Quỳnh, Úy Trì Kính Đức cười ngựa giỏi hơn hắn, vì vậy kích bọn họ lên đài. Nếu thành công, có thể biểu lộ tâm tình của bản thân, không được thì có thể pha trò.

Thấy lòng dạ Tần Quỳnh ngay thẳng, không để chính mình làm khó dễ Úy Trì Kính Đức.

Tuổi tác Úy Trì Kính Đức càng lớn, tính tình càng cứng nhắc, không chịu nổi kích tướng liên quát lớn:

- Ai không dám, Úy Trì Kính Đức ta ngày hôm nay sẽ để Trình Bà Tử người mở rộng tầm mắt, biết thế nào là kỹ năng thuần phục ngựa.

Hắn nhướng mày, thực sự tức giận lên tận lão.

Trong lòng Lý Thế Dân thầm giận nói:

- Trẫm chưa bao giờ tin cái gì mà long hóa mã, người đã thất bại, vậy hãy để người khác thử đi!

A Sử Na Kết Xã Suất kia nói:

- Ta sống trên thảo nguyên hơn hai mươi năm, chưa bao giờ chứng kiến thần câu lợi hại như vậy, cũng chưa bao giờ nghe nói qua. Chỉ có long mã mới có năng lực này, nếu như không tin, hãy thử một lần.

Nói xong, hắn về chỗ, mệt mỏi ngồi xuống đất.

Lý Thế Dân từng ăn thiệt, biết thần câu lợi hại, trong lòng thấp thỏm nói:

- Có ai dám thử một lần không?

Đổ Hà tiến lên hai bước, dự định xuất thủ thử một chút.

Vừa mới bước được hai bước, thì Úy Trì Kính Đức vừa bị Trình Giảo Kim kích động lại giành lấy, nhảy tới trước.

Đổ Hà thu hồi cước bộ, yên lặng nhìn Úy Trì Kính Đức thuần phục ngựa.

Đối với chuyện được mất, hắn không quá lưu ý. Ngược lại không phải vì hắn ghét thần câu, mà nghĩ thần câu như vậy khiến người ta mất lý trí, đây chính là chuyện tình ngu xuẩn nhất trong những chuyện ngu xuẩn.

Bất quá, lão Thiên không quan tâm tới Úy Trì Kính Đức.

Bàn về cười ngựa, Úy Trì Kính Đức là tướng quân, thân trải qua trăm trận chiến nên vượt xa A Sử Na Kết Xã Suất, tuy nhiên tuổi tác hắn đã cao, thể lực không thể so sánh với A Sử Na Kết Xã Suất, đây là điều tất nhiên.

Sau cùng chính là thất bại.

Nhưng kết quả hắn tốt hơn A Sử Na Kết Xã Suất rất nhiều, hắn dựa vào kỹ năng cười ngựa xuất sắc, thân thể càng già càng dẻo dai, linh hoạt ngồi trên lưng thiên mã thần câu triển khai chiến đấu.

Một người một ngựa, người tranh ta đoạt, song phương trải qua một hồi chiến đấu. Cuối cùng thiên mã thần câu bật người đứng thẳng, khiến Úy Trì Kính Đức ngã khỏi lưng ngựa.

Dù sao tuổi tác đã cao khiến hần mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu, lúc này khắp khiêng đi tới trước đài, xấu hổ nói:

- Mặt tướng bất lực, không thể thuần phục thần câu!

Lý Thế Dân thấy Ủy Trì Kính Đức ngã xuống ngựa, trong lòng kinh hoàng, thấy hần không việc gì, mới thở phò nhẹ nhõm nói:

- Lão tướng quân không cần bận tâm, thần câu dũng mãnh, mọi người đều rõ. Không phải chỉ riêng tướng quân.

Ngay cả Ủy Trì Kính Đức đều thất bại!

Toàn bộ thảo nguyên vắng vẻ không tiếng động.

Bàn về dũng tướng, phải nhắc tới Tần Quỳnh và Ủy Trì Kính Đức.

Hổ trưởng trong triều Đường, hai vị tướng này tượng trưng cho sức mạnh vô địch. Ngay cả Ủy Trì Kính Đức đều thất bại, toàn bộ mọi người đều cảm thấy khó tin. Bắt đầu nảy sinh ý niệm, lẽ nào thiên mã thần câu này, quả nhiên không ai có thể thuần phục?

- Ta đến thử một lần!

Đỗ Hà thấy rốt cuộc đã đến lượt chính mình, liền giơ cao cánh tay.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương càng hoảng sợ, không ngờ Đỗ Hà sẽ đứng lên, ba người toát lên vẻ lo lắng.

Đỗ Hà quay về phía các nàng, giơ ngón tay cái lên, chớp mắt cười nói:

- Dám không tin tướng công của các nàng, chuẩn bị đi, về nhà ta dùng gia pháp xử trí!

Tam nữ đều xấu hổ đỏ mặt, mặc dù không biết gia pháp là gì, nhưng trong mắt hần để lộ rõ vẻ trêu đùa, mơ hồ hiểu được ý tứ của hần, lo lắng trong lòng theo đó tiêu tan, đều tin hần có thể đối phó với thiên mã thần câu không ai thuần phục kia.

Lý Tuyết Nhạn lại nói:

- Đỗ lang cố lên, hãy để đám mọi rợ Đột Quyết kia chịu cái bạt tai thật mạnh!

Vạn người chăm chú nhìn, Đỗ Hà dũng sĩ đi tới trước lôi đài, nhìn về phía Lý Thế Dân, cúi đầu cao giọng nói:

- Bệ hạ, tiểu thần nguyện ý thử một lần!

Lý Thế Dân vốn có chút bất mãn, tại sao Đỗ Hà không tới trước, lãng phí chính mình khổ tâm, nhưng lúc này trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, hần cũng không ngờ thần câu này dĩ nhiên khó đối phó như vậy, ngay cả dũng tướng như Ủy Trì Kính Đức đều bị nó quăng khỏi lưng ngựa.

Mặc dù Đỗ Hà sở hữu võ nghệ cao thâm, nhưng mới chỉ mười tám tuổi, sao có thể so sánh với Ủy Trì Kính Đức!

Đỗ Hà tràn ngập tự tin, bộ dạng tươi cười tỏ vẻ ta có thể đi. Bàn về cười người, hần mơ hồ có thể sánh ngang A Sử Na Kết Xã Suất, bàn về kỹ năng thuần phục ngựa, hần trăm triệu lần không thể bằng, từ bất cứ phương diện nào xem xét, tỷ lệ thành công đều không quá lớn, nhưng hần chính là người như vậy, chỉ cần có lòng muốn làm, từ trước đến nay không bao giờ nghĩ chính mình thất bại!

Trong lòng Đỗ Hà chưa bao giờ thiếu sự tự tin!

Loại tự tin này, có can đảm có tác phong chiến đấu, có thể tạo lên thành công và thắng lợi.

Nhưng lúc này có thành công hay không, cần phải chờ đợi!

Lý Thế Dân cũng vì Đỗ Hà tươi cười tự tin, liền gật đầu đồng ý.

Đỗ Hà tùy ý đi về phía thiên mã thần câu, cũng không có bất cứ gò bó gì.

Thiên mã thần câu dường như không để ý tới sự tồn tại của hắn, chỉ ung dung tản bộ, thảnh thơi ngắm mây khóm cỏ xanh trong miệng, dương dương tự đắc, tới khi Đỗ Hà tới bên cạnh nó, nó không ngoan ngạnh đầu lên liếc mắt nhìn, đôi mắt lớn tràn ngập vẻ kiêu ngạo, tựa hồ muốn nói:

- Người dám động tới ta!

Đứng bên cạnh thiên mã thần câu, Đỗ Hà nhìn nhân thần kia lại càng cảm thấy yêu mến, học theo A Sử Na Kết Xã Suất đưa tay vuốt vuốt gáy nó.

Nhân thần thiên mã thần câu vô cùng sắc bén, cái đầu dựng thẳng.

Nhưng Đỗ Hà sớm đã chuẩn bị, tay trái nắm lấy gáy thiên mã thần câu, xoay người ngồi lên lưng ngựa.

Ngay khi Đỗ Hà vuốt vuốt gáy thiên mã thần câu, trông thấy tràng cảnh như vậy, mọi người vây xem không khỏi lo lắng, vết xe đổ của A Sử Na Kết Xã Suất ngay trước mắt, Đỗ Hà vẫn muốn làm như vậy, chẳng phải tự mình chuốc lấy cực khổ.

A Sử Na Kết Xã Suất trông thấy tràng cảnh này càng tỏ vẻ khinh thường, trên mặt nhếch lên dáng tươi cười châm biếm, chờ Đỗ Hà tiến theo bước đi của chính mình ...

Nhưng tràng cảnh kế tiếp khiến tất cả mọi người trừng mắt đứng nhìn.

Mặc dù thiên mã thần câu rất nhanh nhưng vẫn thua Đỗ Hà.

Thấy Đỗ Hà trở mình bay hai vòng trên không trung, vũng vàng rơi trên lưng ngựa, chân đạp kẹp chặt bụng ngựa, tay cầm dây cương, thoải mái tự nhiên.

Động tác như vậy khiến người xem choáng váng!

Động tác này vô cùng khó, dĩ nhiên mượn lực lượng thiên mã thần câu đánh tới, thân thể quay 360 độ ngược trở lại tránh né, động tác lên ngựa lưu loát liền mạch, không chút cảm giác đứt quãng. Bọn họ chưa từng trông thấy động tác lên ngựa lưu loát và phiêu dật như vậy, đều có chút kinh ngạc.

Nhưng lập tức bộc phát tiếng hoan hô, tuy rằng Ủy Trì Kính Đức, A Sử Na Kết Xã Suất đều ngồi trên lưng ngựa, nhưng tốc độ của Đỗ Hà lần này nhanh nhất, phóng khoáng nhất là điều không cần bàn cãi.

Động tác lên ngựa này liền khơi dậy cảm giác thích thú của người vây xem, người người đều nghĩ thầm trong lòng: Có lẽ hắn thực sự có thể thuần phục thiên mã thần câu!

Nghĩ vậy, toàn bộ mọi người đều nhiệt tình hoan hô Đỗ Hà. A Sử Na Kết Xã Suất và Ủy Trì Kính Đức thất bại khiến những người vây xem nhận ra kết quả, đều biết chính mình không đủ sức thuần phục, chỉ ngóng trông có anh hùng có thể đứng ra thuần phục thiên mã thần câu, giúp bọn họ đáp trả lại A Sử Na Kết Xã Suất, lấy hành động thực tế nói cho hắn biết, hắn cuồng vọng ngu muội, ngu xuẩn tới cỡ nào.

Đỗ Hà xuất hiện và biểu hiện lúc này, đúng lúc phù hợp với tâm tư của bọn họ, vì vậy tiếng hoan hô vô cùng vang dội.

Nhất là Lý Tuyết Nhạn, Cao Dương trong đám người.

Lý Tuyết Nhạn vốn tính tình hoạt bát, chứng kiến ái lang vừa xuất thủ liền tạo thành tràng cảnh lóa mắt như vậy, tự nhiên vui mừng vô hạn, khua khua tay cao giọng hô lớn:

- Cố lên...

Trường Nhạc, Vũ Mị Nương bên cạnh nàng tính tình nho nhã, tự nhiên không xuất khẩu, bắt quạ trong đôi mắt tràn ngập hưng phấn và vui sướng.

Cao Dương cũng vậy, tuy rằng trong lòng vô cùng oán hận hành vi Đỗ Hà đối với chính mình, nhưng thấy chiêu thức của hắn quá đẹp mắt, đôi mắt như bảo thạch toát lên quang mang sùng bái, cao giọng quát lớn:

- Tỷ phu quá đẹp, cố lên ah!

Tâm trạng Lý Thế Dân có chút đổ ky, hắn vẫn không quên, khi đạt được thiên mã thần câu, bởi vì tự tin mù quáng, cho rằng thần câu này không khác gì ngựa hoang trong thiên hạ. Vì vậy đã xảy ra bi kịch. Hắn vừa mới leo lên lưng ngựa, còn chưa ngồi vững, trực tiếp bị ngã khỏi lưng ngựa, thắt lưng đau buốt.

Đỗ Hà lên lưng ngựa, tiếng hoan hô vang khắp trời, mơ hồ nghe được âm thanh của ái thiê Lý Tuyết Nhạn trong đó, nhất thời đắc ý buông tay, quay về phía Lý Tuyết Nhạn lắc mình.

Trong lúc hấn đùa giỡn, thần câu đột nhiên phát lực, chạy như tên bay.

Đỗ Hà sơ ý, trong lúc lắc mình không thể bảo toàn trạng thái thăng bằng, thiên mã thần câu chạy càng lúc càng nhanh, trong chốc lát đột nhiên dừng lại, đưa chân giơ lên cao, thân thể nghiêng 75 độ, tốc độ quá nhanh lại đột nhiên dừng lại, Đỗ Hà không giữ vững thăng

bằng, liền rời khỏi lưng ngựa.

468. Chương 476: Tranh Đấu Kịch Liệt

Ngay khi Đỗ Hà rời khỏi lưng ngựa, thiên mã thần câu lại tăng tốc độ, bởi vì bàn tay Đỗ Hà nắm chặt dây cương, thân thể bị kéo bay trên không trung, giống như thả diều. Đỗ Hà biến thành diều người sống.

Tràng cảnh mạo hiểm như vậy, tiếng người vây xem lớn tiếng đánh trống reo hò, đổi lại đều lo lắng thay Đỗ Hà. Đường nhiên cũng có ngoại lệ, A Sử Na Kết Xã Suất vô cùng bất mãn, âm thầm oán hận Đỗ Hà, thâm mắng Đỗ Hà đê tiện, lợi dụng sai lầm của Đỗ Hà biến thành thành công của chính mình, thấy Đỗ Hà trở thành diều người sống, A Sử Na Kết Xã Suất nhếch miệng, không kiềm chế nổi thấp giọng nói:

- Người ngã chết, ngã chết...

Chỉ là kết cục khiến hấn thất vọng, có một câu ngạn ngữ nói: Người tốt mệnh không dài, bại hoại sống ngàn năm.

Đỗ Hà là người xấu sao?

Đáp án là đúng, đối với A Sử Na Kết Xã Suất, Đỗ Hà chính là kẻ độc ác nhất thiên hạ, hấn làm sao có thể dễ dàng ngã chết như vậy?

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Đỗ Hà hoảng mà không loạn, bàn tay thủy chung vẫn nắm chặt dây cương, trong lúc bị hất khỏi lưng ngựa, liền vận dụng khinh công tới mức tận cùng, đầu ngón chân chìa xuống đất, đồng thời bay thẳng lên trời lộn nhào một vòng trên không trung, lại ngồi trên lưng ngựa thêm lần nữa khiến người ta khó có thể tưởng tượng. Lần này hấn không dám sơ ý, hai tay nắm chặt dây cương, không dám thả lỏng.

Thiên mã thần câu tăng tốc, dừng bước, đứng dựng lên, để Đỗ Hà rời khỏi lưng ngựa rồi lại nhảy lên lưng ngựa, sự tình này liên tục phát sinh chỉ trong thời gian ngắn. Nhưng trong nháy mắt, bản thân thiên mã thần câu giống như sở hữu linh trí, ra chiều vô cùng đúng lúc, cùng với Đỗ Hà gặp nguy không loạn, đều nằm ngoài dự tính của mọi người, tràng cảnh ngoạn mục khiến mọi không thể chớp mắt.

Vốn tưởng rằng Đỗ Hà tự mình chuốc lấy khổ cực sẽ rơi khỏi lưng ngựa đập mạnh xuống mặt đất, nhưng không ngờ lại xảy ra tình huống như vậy, Đỗ Hà lại có thể tạo lên kỳ tích trở lại lưng ngựa thêm lần nữa, tiếng hoan hô lại vang lên không ngớt.

Lý Thế Dân lắc đầu cười khổ nói:

- Tiểu tử này vẫn ưu tú như vậy!

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương thở phào nhẹ nhõm, tâm tư buông lỏng.

Tâm tư Đỗ Hà đặt trên thân thiên mã thần câu, dây cương quấn hai vòng trên tay hấn, cổ sức kéo căng, hai chân đạp kẹp chặt vào bụng ngựa, thân thể hình cánh cung, một người một ngựa so đấu kịch liệt trên đài.

Hai chân trước thiên mã thần câu dựng thẳng, chân sau đạp mạnh, giống như phát điện, nhưng Đỗ Hà kéo chặt dây cương, hai chân kẹp chặt, thủy chung không để nó hất khỏi lưng.

Một người một ngựa so đấu như vậy, bất luận nó bứt phá như thế nào, hai tay Đỗ Hà đều không rời dây cương, không chế thiên mã thần câu, nhưng thủy chung không thể thuần phục nó.

Thiên mã thần câu chạy như điên, lướt nhanh quanh thảo nguyên, sau nửa ngày vẫn không biểu hiện chút hiện tượng mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng lúc càng hăng.

Người xung quanh vây xem đều hoảng sợ.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Võ Mị Nương tụ tập cùng một chỗ, lòng bàn tay ứa mồ hôi, sốt ruột nhìn một người một ngựa đấu trên thảo nguyên.

Khuôn mặt nhạc phụ Lý Thế Dân luôn không đổi sắc, nhưng lúc này đã dung động bởi trận đấu kịch liệt, âm thầm lau mồ hôi, thực không ngờ thiên mã thần câu ác liệt như vậy, khó thuần phục như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy hậu quả...

Đỗ Hà là nhân tài xuất sắc nhất, đào tạo vì Đại Đường sau này, nếu như sơ xuất, có thể Đại Đường tổn thất rất lớn, Lý Thế Dân liền bước chậm tới bên cạnh Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim nói:

- Lực lượng của thiên mã thần câu vô cùng vô tận, trầm thấy chuyện này chưa từng có, đây là lần đầu tiên chứng kiến, Đỗ Hà hiện nay còn có thể chống đỡ, nhưng một lúc nữa, trầm lo... Nếu như có điều gì bất chắc... Ba người các người có thể giúp đỡ hay không?

Tần Quỳnh nghiêm nghị nói:

- Không thể, phạm là tuần mã tất rất cương cường, nhưng sau khi bị người chế phục, vậy sẽ suốt đời kính nể chủ nhân. Nếu như mọi người hợp lực đối phó, nó thà chết chứ không chịu khuất phục. Nhất là loại ngựa xuất chúng không gì sánh được này, nếu như chúng ta xuất thủ, kích phát tính cương cường của thiên mã thần câu, ngược lại càng thêm nguy hiểm!

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu, nói:

- Vậy phải làm thế nào?

Tần Quỳnh ngưng đọng nhìn thân ảnh một người một ngựa phía xa xa, nói:

- Chỉ có thể chờ đợi Đỗ Hà thuần phục thiên mã thần câu!

Giờ khắc này, mặc dù hấn là dũng tướng đệ nhất Đại Đường cũng đành chịu.

Hấn rất thích thiên mã thần câu, chẳng qua không muốn tranh chấp với thanh niên trẻ tuổi, cho nên vẫn chưa xuất thủ, hấn đang đợi thời cơ sau cùng, thực sự không ai có thể thuần phục sẽ xuất thủ.

A Sử Na Kết Xã Suất thất bại, hấn làm ngựa, Ủy Trì Kính Đức thất bại, hấn có chút kinh ngạc, nhưng thủy chung rất tin tưởng chính mình, cho rằng chính mình có đủ thực lực để phục tùng thiên mã thần câu. Nhưng hiện tại trông thấy Đỗ Hà so đấu với thần câu, lúc này mới ý thức được chính mình hoàn toàn không có hi vọng thuần phục thần câu.

Ví như hấn trẻ hơn hai mươi tuổi thì mới có thể, nhưng hiện nay hấn đã sáu mươi tuổi. Dĩ nhiên tài năng cưỡi ngựa không ai sánh bằng, nhưng thể lực không thể sung mãn như thời trẻ.

Thiên mã thần câu không chỉ lực lượng sung mãn, còn có sức chịu đựng, đủ có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung, hấn không thể đối phó.

Với tình hình hiện tại, thực sự chỉ có một mình Đỗ Hà có thể thuần phục thiên mã thần câu.

- Cố lên, Thanh Liên!

Tần Quỳnh nhìn không chớp mắt, trong lòng cổ động Đỗ Hà.

Lực lượng của thiên mã thần câu nằm ngoài dự tính của mọi người, trong đó bao gồm Đỗ Hà.

Đỗ Hà chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều rối loạn, lặn qua lặn lại tròn một canh giờ, hấn dường như hao hết khí lực, nội lực trong cơ thể chỉ còn sót lại một điểm, tranh thủ có thể chống đỡ nhiều nhất một khắc. Hấn có thể chống đỡ đến bây giờ, toàn bộ đều dựa vào tính cách quật cường, ghìm cương ngựa không ngừng tự cổ động chính mình, suy nghĩ miên man: Ta là người xuyên qua mấy nghìn năm, nữ nhi Lý Thế Dân yêu thương nhất là phu nhân của ta.

Văn Thành công chúa nổi danh lịch sử cũng là phu nhân của ta, ngay cả nữ hoàng duy nhất Võ Tắc Thiên đều là phu nhân của ta, ta mưu cao, tạo lên chiến công hiển hách, làm sao có thể bại bởi tên mặt dài này.

Lực lượng trong cơ thể chỉ còn lại một chút, nhưng hấn vẫn cố kiên trì!

Đột nhiên thiên mã thần câu hí lớn, không ngừng tăng tốc, càng chạy càng nhanh, theo một trận cuồng phong, nhưng tốc độ vẫn không ngừng đề cao, đề cao, vẫn liên tục đề cao...

Đám người vây xem đều kinh hô, tốc độ của thiên mã thần câu đã vượt qua sức chịu đựng của bọn họ.

Gió tát vào mặt Đỗ Hà, đau đớn như kim châm, cảm giác thiên mã thần câu vẫn đang tăng tốc, trong lòng sinh dự cảm xấu. Hấn ngưng thần định khí, hú lên âm thanh quái dị, bỗng nhiên bình tĩnh, thiên mã thần câu muốn dùng lực quán tính hất chính mình văng ra.

Quả nhiên, sau khi thiên mã thần câu tăng tốc đến cực hạn, bốn vó chạy không ngừng khắc bốn vết chân thật sâu trên cỏ, bụi bay mù mịt, dĩ nhiên bốn chân thâm nhập trong đất, ngay cả chính nó cũng không chịu nổi quán tính của tốc độ, thân thể lật ngược văng lên, ngã xuống mặt đất.

Chính vì chưa thể giảm bớt quán tính, thân thể liền lướt đi trên cỏ khoảng một trượng.

Còn Đỗ Hà...

469. Chương 477: Phục Tùng Thiên Mã

Thiên mã thần câu không ngừng nhảy dựng xông tới, lực lượng quán tính thật sự quá lớn, ngay chính bản thân nó cũng không thể thừa nhận, đã bị lật ra vẫn còn chưa ngừng lại, thân thể trượt trên cỏ hơn cả trượng mới dừng được thể lao tới, mà thể lực của Đỗ Hà cũng đã sớm bị thần câu dưới thân gây sức ép cạn kiệt, đã không còn lực khống chế, không tránh khỏi theo cả thần câu cùng nhau bị ném ra ngoài.

Lại một lần nữa cảm nhận được thân hình mình bắn lên không, trong lòng Đỗ Hà chỉ còn một ý niệm, nắm chết dây cương, chỉ cần mình không bị ném ra ngoài sẽ không bị thương quá nghiêm trọng, cũng còn cơ hội quay trở về lưng ngựa một lần nữa. Tay hấn vẫn nắm chặt dây cương không buông, nhưng bị lực lượng quán tính giật kéo, lại nghe “ba” một tiếng dây cương bực tại đầu ngựa thể nhưng không chịu đựng nổi lực lượng này mà bị đứt thành hai đoạn.

Đỗ Hà mất đi chỗ dựa, cả người bị hất văng ra ngoài như đàn gà vãi vữa, chẳng khác gì viên đạn pháo vọt qua trời cao bay tới trên đầu đám người. May mắn thế nào chỗ đó lại là chỗ của A Sử Na Xã Nhĩ cùng đoàn thể của A Sử Na, trong tiếng kinh hô, đám người vội vàng né tránh, chỉ có A Sử Na chuẩn bị đón lấy người bay tới. Nhưng lực lượng bị sủy ra thật sự quá lớn, tuy rằng A Sử Na đã làm xong chuẩn bị nhưng hai người cũng khó tránh khỏi bị va đập lẫn nhau, cuốn chung một chỗ. Cũng may mắn là như thế nên Đỗ Hà không bị bao nhiêu thương tổn, ngược lại A Sử Na vì làm đệm thịt dưới thân Đỗ Hà nên bị thương không nhẹ!

Đỗ Hà lắc lắc đầu, cố hết sức chuyển người lại, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, thở hổn hển hai hơi hỏi:

- Đại tướng quân, ngài không sao chứ?

A Sử Na lắc lắc đầu, cú va chạm mặc dù nhìn qua như không nhẹ, nhưng trên thực tế cũng chỉ bị thương ngoài da, cũng không có gì đáng ngại, nói:

- Không sao, nghỉ ngơi một chút là được, chỉ đáng tiếc không nghĩ ra Thiên Mã thần câu lại cuồng bạo như vậy, đã bị giằng co như thế còn không chịu phục tùng!

Đỗ Hà cũng cười khổ, hiện giờ thể lực của hấn hoàn toàn hết sạch, nội lực tiêu hao cạn kiệt, dù trong lòng không muốn nhưng cũng vô lực tiếp tục liều lĩnh.

Ngay lúc này bên cạnh lại truyền tới thanh âm vui sướng khi người gặp họa!

- Cũng đã sớm nói Thiên Mã thần câu người thường vô lực thuần phục, chẳng phải tự mình chuốc lấy cực khổ!

Có thể nói lời này chỉ có A Sử Na Kết Xã Suất, Đỗ Hà cùng Thiên Mã triển đấu không ngừng, tâm tình của hắn cũng tùy theo cao thấp pháp phòng, thật khó thể an tâm. Dù phần cuồng vọng mù quáng tận đáy lòng làm cho hắn tin chắc Thiên Mã không thể thuần, nhưng hắn cũng sợ vạn nhất khiến cho mặt mũi mình mất hết.

Lần này nhìn thấy Đỗ Hà bị ném bay ra, vui sướng khi người gặp họa, A Sử Na Kết Xã Suất không cần nghi ngờ chính là người cao hứng nhất, nhin không được lên tiếng châm chọc.

Sắc mặt A Sử Na Xã Nhĩ trầm xuống, nổi giận quát:

- Kết Xã Suất, không được vô lễ!

Sắc mặt Đỗ Hà trầm xuống, thâm nghĩ:

- Minh đường đường là Đại Đường anh kiệt, có thể nào để cho một ngoại tộc khinh thường!

Hắn liền cười lạnh một tiếng nói:

- Còn chưa chấm dứt, sao người biết ta không thuần phục được con liệt mã này?

Hắn liếc mắt nhìn A Sử Na Kết Xã Suất, diu A Sử Na Xã Nhĩ đứng dậy, một lần nữa quay về trên bãi cỏ.

Hắn chậm rãi đi tới trước đài, hướng Lý Thế Dân cúi đầu nói:

- Bệ hạ, tiểu tể làm người luôn có sáu từ nguyên tắc, không nói bại, không buông bỏ! Thỉnh chấp thuận cho tiểu tể tiếp tục thử một lần!

Trong mắt Lý Thế Dân lộ ra thần sắc lo lắng, nhưng nhìn thấy đôi mắt tràn đầy ý chí chiến đấu của hắn, cũng bị ý chí vĩnh bất ngôn bại của hắn làm cảm động, nói:

- Hay cho câu “không nói bại, không buông bỏ”, chỉ cần hiền tể có ý, chớ nói tiếp tục thử một lần, đó là ngàn vạn lần cũng không sao!

Người vây xem phần lớn đều lo lắng đề phòng cho Đỗ Hà, thấy hắn không việc gì lại cảm thấy tiếc hận, hiện tại nghe một câu “không nói bại, không buông bỏ” của hắn, lại nghe được tiếng hoan hô ủng hộ dâng lên như thủy triều, một tiếng cao hơn một tiếng, kéo dài không dứt, Đỗ Hà được ủng hộ liền khởi lên tinh thần, hướng Thiên Mã thần câu đi đến.

Kỳ thật Lý Thế Dân đã nói lúc bắt đầu trận đấu, ai phục được Thiên Mã, Thiên Mã liền về ai, cũng không nói tới giới hạn quy định thực hiện trong bao nhiêu lần. Dù sao thuần mã, cũng không phải bắn tên, thất bại một lần hai lần là chuyện không thể tránh được. Qua một lúc nói chuyện cũng xem như cho Đỗ Hà chút cơ hội điều tức.

Đỗ Hà khác với người khác ở chỗ nội lực, nội lực của hắn tùy thời tùy chỗ đều có thể chuyển sang thể lực, nội lực vô tận, thể lực tràn đầy. Mặc dù trong lần so đấu vừa rồi nội lực cùng thể lực tiêu hao sạch sẽ, nhưng sở học của hắn chính là “Ngũ Khí Triều Nguyên” của Sở Lưu Hương, bộ tâm pháp nội công này cực kỳ cao minh, có thể thông qua lỗ chân lông hô hấp, tự chủ vận chuyển trong người, do đó có thể sinh ra nội lực hoàn toàn mới.

Mặc dù thời gian chỉ vài câu nói mà thôi, nhưng do “Ngũ Khí Triều Nguyên” thật ảo diệu, đã để cho hắn tích lũy được chút ít lực lượng, cũng còn lực thử thêm một lần nữa.

Đỗ Hà đi từng bước một đến gần Thiên Mã thần câu.

Đôi mắt của thần câu đã không còn vẻ cao ngạo khinh thường, hiện tại đã giống như lâm đại địch, cảnh giác nhìn Đỗ Hà.

Theo bước chân Đỗ Hà không ngừng tới gần, Thiên Mã thần câu cũng không ngừng phát ra tiếng phì phì trong mũi, móng trước giậm giậm trên đất, cao giọng hí lên, nhắm thẳng Đỗ Hà xông tới. Vó ngựa giẫm trên bãi cỏ, bùn đất vấy ra, thể lao của ngựa như hồng, không ngờ nó lại ngoài ý liệu triển khai công kích Đỗ Hà trước tiên!

Thân hình Đỗ Hà nhoáng lên tránh né, tính toán lợi dụng trong nháy mắt thần câu lướt qua, đặt mình lên lưng ngựa, nhưng ngay khi hần vừa chuẩn bị hành động, thần câu đột nhiên gia tốc, nhanh như tia chớp lướt qua bên cạnh hần khiến cho hần chộp hụt vào khoảng không.

Thể lực không đủ, nội lực khô kiệt làm ảnh hưởng tới tốc độ xuất thủ của hần.

Thiên Mã thần câu tựa hồ ý thức được công kính của mình sáng tạo cơ hội cho Đỗ Hà, không dám trực tiếp lao tới, chỉ từ xa xa chạy chậm qua.

Đỗ Hà thấy nó không tiếp tục công kích, chỉ đành tự tới gần, nhưng ngay khi hần mới tới gần được khoảng hai mươi bước, thần câu lại nhắc chân bỏ chạy, trốn ra xa ngoài trăm bước.

Một màn này làm những người vây xem muốn rụng đôi mắt, âm âm cười vang.

Đỗ Hà cũng dở khóc dở cười, đây...là tình huống gì chứ, thần câu không cho ta tới gần, ta làm sao đem nó phục tùng?

Lý Thế Dân cũng trợn tròn mắt, còn chưa thấy qua loài ngựa nào thông nhân tính đến vậy, ngay người hỏi lâu mới nói:

- Ba vị tướng quân kiến thức rộng rãi, có biết do nguyên nhân gì không?

Uất Trì Kính Đức cùng Trình Giảo Kim đều mờ mịt lắc đầu, Trình Giảo Kim nói:

- Hồi bộ hạ, lão Trình này sống hơn nửa đời người, còn chưa thấy qua chuyện cổ quái như thế, cũng không biết là nguyên nhân gì!

Tần Quỳnh lại mơ hồ có chút hiểu được, nói:

- Bộ hạ, tổ tiên của Tần mỗ rất thích nghiên cứu về ngựa, đối với ngựa rất có tâm đắc, trong di thư có nói, vạn vật đều có linh tính, linh tính bao nhiêu phải quyết định bởi thương thiên ban ân. Như Ô Tuy của Tần mạt Sở Bá Vương, Xích Thố của Hán mạt Lữ Bố, đều là thần câu thông hiểu nhân tính. Như thế xem ra Thiên Mã hần là có được linh trí giống như hai thần câu từng xuất hiện trong lịch sử kia, hoặc là còn vượt hơn phía trên. Có thể đoán được nguy cơ hung hiểm, cũng giống như loài hổ gặp phải hồ ly liền bỏ chạy trốn, lần giao tranh vừa rồi đã làm cho Thiên Mã biết được lợi hại của tiểu Đỗ tướng quân, theo bản năng liền xem hần như thiên địch của mình, cho nên tránh né thật xa, không muốn tiếp xúc. Đây là chuyện tốt, Thiên Mã cao ngạo như vậy, hiện giờ còn tránh né tiểu Đỗ tướng quân, hiển nhiên đã thừa nhận năng lực của hần, còn hơn cả việc khinh thường trêu đùa A Sử Na Kết Xã Suất, như vậy đã vượt một bước thật lớn!

Lý Thế Dân cũng cảm thấy được hữu lý, nhíu mày nói:

- Nhưng nếu cứ như vậy, Thanh Liên cả lưng ngựa cũng không thể đi lên, làm sao mà phục tùng nó?

- Chuyện này...

Tần Quỳnh cũng nói không nên lời, hần tiếng lên một bước cao giọng nói:

- Thanh Liên, thần câu đã thừa nhận thực lực của ngươi, vì thế đối với ngươi sinh ra ý kiêng kỵ, nên

không dám tiếp tục cho ngươi lên lưng nó, có thể đem nó hoàn toàn phục tùng hay không chỉ trong chuyện chớp mắt!

Đỗ Hà nghe xong Tần Quỳnh chỉ điểm, trong lòng giật mình, nảy sinh một kế cười dài một tiếng:

- Đa tạ Tần tướng quân chỉ điểm!

Hần lại đi tới gần Thiên Mã, quả nhiên đúng như lời nói của Tần Quỳnh, Thiên Mã thấy hần đến gần lại một lần nữa lựa chọn né tránh.

Đỗ Hà thần nhiên đuổi theo Thiên Mã, mất hết một phen khí lực mới lừa nó tới được nơi góc hàng rào vây quanh, lợi mang lập tức hiện lên trong mắt.

Thiên Mã ở ngay giữa trung tâm bãi cỏ, có thể chạy loạn chung quanh không thể phán đoán được đường chạy của nó, nhưng nếu bị dồn vào góc chỉ có thể trốn về bên trái hoặc bên phải, chỉ cần phán đoán được đường chạy của nó, giành trước một bước chặn lại chẳng khác nào tiến tới trước mặt nó.

Hắn giả vờ muốn qua một hướng, Thiên Mã cho dù thông linh tới thể nào cũng làm sao biết được binh pháp, thấy Đỗ Hà hướng nó vọt tới, theo bản năng liền phóng qua bên phải!

Bên trái!

Đỗ Hà dừng lại tốc độ lao tới phía trước, nghiêng người phóng ngược qua bên trái của mình, lợi dụng ưu thế lộ trình ngăn trước một bước chắn ngang phía trước Thiên Mã, ngay khi thần câu vừa phóng qua, hắn đột nhiên nhảy lên, Thiên Mã đúng lúc ngừng ngay dưới thân của hắn, thời khắc vô cùng chuẩn xác. Đỗ Hà vừa hạ xuống, cũng không liệu định Thiên Mã sẽ tiếp tục gia tốc trong nháy mắt, nhanh như tia chớp xuyên qua bên dưới thân thể của hắn!

Vốn Đỗ Hà phải dừng trên lưng ngựa nhưng lần này tiếp tục hụt hẫng.

Đỗ Hà lại đuổi theo nhưng không cách nào đuổi kịp.

Không cam lòng!

Nhìn thấy mã ảnh dần dần đi xa, Đỗ Hà cảm thấy có một loại ý niệm khuất nhục bị một con ngựa đả bại dâng lên trong đầu, cảm giác không cam tâm mãnh liệt lan tràn khắp toàn thân.

Cảm xúc khuất nhục cắn nuốt tâm linh của hắn, nhớ tới câu trào phúng của A Sử Na Kết Xã Suất, rít gào một tiếng:

- Ta cũng không tin, Đỗ Hà này lại thua một con ngựa!

Ánh mắt hắn đỏ lên, đem toàn bộ nội lực tập trung dưới hai chân, mạnh mẽ xuất ra bộ pháp cao minh nhất trong Đạp Nguyệt Lưu Hương thân pháp...Đào Nguyệt Lăng Không!

Phanh!

Ngay trong nháy mắt hắn cất bước, kinh mạch trong cơ thể tựa hồ như bị nổ tung!

Đột phá!

Kế tiếp toàn bộ người xem trên giáo trường cơ hồ đều

mất đi thanh âm.

Bọn họ trợn mắt há hốc mồm phát hiện Đỗ Hà chẳng khác gì một cơn gió, chỉ bằng sức đôi chân truy theo Thiên Mã, đưa tay kéo lại đuôi ngựa!

Hắn cười dữ tợn, dùng sức kéo mạnh nó ra sau.

Lực lượng Thiên Mã vọt tới trước cùng lực lượng kéo ngược ra sau của Đỗ Hà tụ cùng một chỗ, làm Thiên Mã thừa nhận nỗi đau đớn không nói nên lời, nó gào thét một tiếng, dừng bước, hai chân sau mãnh liệt đá ngược lên!

Đỗ Hà mỉm cười, thừa cơ lẳng không nhảy lên, rơi xuống lưng ngựa.

Tiếng hoan hô, âm thanh ủng hộ liên tiếp truyền đến!

Dây cương đã đứt, Đỗ Hà dùng hai tay ôm chặt cổ thần câu, dán sát lên người nó, cười nói:

- Ngoan ngoan chịu thua đi, so với ta, ngươi còn kém xa lắm...

Thiên Mã đang sợ hãi, lại một lần nữa phát điên.

Nó không ngừng nhảy dựng điên cuồng, muốn đem người bên trên hất xuống sau đó đạp chết...nhưng vô luận thế nào cũng không biện pháp hất ngã Đỗ Hà xuống đất.

Giằng co thêm nửa canh giờ, Thiên Mã thần câu rốt cục an tĩnh!

470. Chương 478 : Một Chiêu Bại Tiết Lễ

Từ trên lưng Thiên Mã thần câu không biết đã có bao nhiêu người ngã xuống, vì vậy cũng dường thành tính cách tự cao tự đại cho chính nó.

Đem toàn bộ mọi người đều xem là con rối, giống như mèo đùa giỡn chuột, làm cho người cưỡi lên lưng mình sau đó mới hung hăng hất ngã họ, dùng trò này thỏa mãn niềm vui của chính mình, niềm vui đem người giẫm nát dưới chân.

Nó hoàn toàn không ngờ có một ngày gặp phải quái thai như Đỗ Hà, thật vất vả mạo hiểm bị thương ném hẳn ra ngoài, không thể tưởng được không qua bao lâu hẳn lại tìm tới, muốn tránh né cũng không tránh được. Mặc cho nó nhảy dựng thế nào, dùng hết mọi biện pháp cũng không thể hất ngã hẳn xuống, vì vậy đã biết bản thân gặp phải khắc tinh, đứng yên bất động không ngừng thở hồng hộc.

Nó có linh tính cực cao, dù là Ô Tuy cùng Xích Thổ trong truyền thuyết đem so sánh với nó cũng phải kém hơn một bậc. Nhưng mặc dù là như thế, cuối cùng nó vẫn là một con ngựa, khuyết thiếu trí tuệ của nhân loại, cũng chú định cục diện hôm nay.

Thành công rồi sao?

Đỗ Hà mừng rỡ như điên, tinh thần căng thẳng nhanh chóng thả lỏng, thân thể thoát lực ngã qua một bên, lúc ngã xuống đất vẫn còn chưa phát hiện, trong đầu chỉ xuất hiện ý nghĩ:

- Một mỗi quá!

Sở Lưu Hương là võ học kỳ tài cấp bậc yêu nghiệt, hẳn sáng chế ra “Ngũ Khí Triều Nguyên” tuy không phải là thần công thiên hạ vô địch trong truyền thuyết, nhưng cũng là nội công tâm pháp thuộc loại nhất lưu. Luyện tập bộ tâm pháp này có yêu cầu bản thân cực kỳ hà khắc.

Thiên tư, siêng năng, nhận thức, cơ duyên là những mấu chốt, cho dù thiếu một thứ cũng không được.

Ở kiếp trước, thiên phú tư chất của Đỗ Trường Thiên cũng thuộc cấp bậc yêu nghiệt, dưới tình huống mờ mẫn như người mù sờ voi, hẳn cũng giống như Trương Vô Kỵ dựa vào cơ duyên đem “Ngũ Khí Triều Nguyên” luyện tới tầng thứ chín, phối hợp cùng khinh công của Sở Lưu Hương trở thành nhân vật truyền thuyết chẳng kém gì chính Sở Lưu Hương.

Nhưng xuyên việt đến trên người Đỗ Hà, hết thảy phải bắt đầu lại từ đầu. Bởi vì tư tưởng linh hồn cũng không thay đổi, thiên phú nhận thức của hắn vẫn còn nguyên vẹn, nhưng thân thể đã biến thành thật kém. Thể cốt của “Đỗ Hà” thật sự quá kém, còn chưa tới mười tám tuổi đã biến thành thận hư, kém tới mức khó có thể mở miệng. Chính yếu là vì đã vượt qua thời gian học võ tốt nhất, kinh mạch đã bị định hình.

Mỗi lần luyện tập tới cổ bình, muốn đột phá dị thường khó khăn!

Hắn tiến vào tầng thứ hai cũng đã một năm rưỡi, không thể tưởng được ở thời khắc mấu chốt hôm nay lại tiến hành đột phá.

Cũng may mắn như thế hắn mới có được lực lượng sử dụng Đạp Nguyệt Lăng Không đuổi theo Thiên Mã, nhờ vậy thuận phục được nó. Nhưng mặc dù là vậy, loại bộ pháp cấp bậc đỉnh cấp như Đạp Nguyệt Lăng Không đã đem chút lực lượng vừa hồi phục trong người Đỗ Hà hoàn toàn rút khô cạn kiệt, hiện tại hắn mệt mỏi tới mức không động nổi đầu ngón tay.

Trong mơ hồ, một cảm giác nóng ẩm từ khuôn mặt truyền đến, hắn trợn mắt nhìn lên, Thiên Mã thần câu đang cúi đầu liếm lên má hắn, thần thái hết sức thân mật.

Đỗ Hà nhếch miệng nở nụ cười, quá trình thuận phục Thiên Mã có thể nói vô cùng gian nan, nhưng chính bởi vì có quá trình cực kỳ gian nan này hắn mới có thể hưởng thụ được cảm giác thành tựu sau khi đạt được thành công, chính là hiện tại, chính là thời khắc thắng lợi!

Hắn hít sâu một hơi, vui sướng thắng lợi đã dần dần thay thế cảm giác mệt mỏi của thân thể, hắn chậm rãi đứng dậy đưa tay vỗ nhẹ lên cổ Thiên Mã.

Thiên Mã thoải mái ngẩng đầu lên, không ngừng phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Đỗ Hà xoay người nhảy lên lưng ngựa, hai chân nhẹ thúc vào bụng nó, Thiên Mã hiểu ý liền chậm rãi bước đi vòng quanh giáo trường!

Đỗ Hà giơ cao cánh tay, biểu thị thắng lợi.

Tiếng hoan hô vang lên như sóng to biển lớn, cơ hồ tất cả mọi người đều bị biểu hiện của Đỗ Hà làm thần phục.

Bọn họ hoan hô Đỗ Hà, Đại Đường có thêm thần mã như thế, dũng sĩ Đại Đường cũng có thể phục tùng, còn có điều gì làm không được?

Đỗ Hà ở trong đám người tìm tòi thân ảnh A Sử Na Kết Xã Suất, ở một khắc này hẳn phi thường chờ mong nhìn thấy thân ảnh thất bại của hắn, nhưng hắn chỉ nhìn thấy được một bóng dáng.

Ở thời khắc chỉ thuộc về Đỗ Hà hiện tại, người thất bại như A Sử Na Kết Xã Suất làm sao còn mặt mũi tiếp tục ở lại.

Nhiều quanh giáo trường một vòng, Đỗ Hà đi tới trước đài, xoay người xuống ngựa hưng trí ngẩng cao đầu nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tử không làm nhục sứ mệnh, đã thành công thuần phục bảo mã lương câu!

Khuôn mặt Lý Thế Dân cũng tràn đầy vui vẻ, nói:

- Bảo mã tặng anh hùng, trẫm cũng ước định tại nơi này, kể từ hôm nay thần câu này sẽ là của người. Hi vọng người có thể cười nó, xây dựng bất thể công tích cho Đại Đường ta!

Đỗ Hà tươi cười lĩnh mệnh.

Lý Thế Dân cao giọng nhìn xung quanh nói:

- Trẫm vẫn là câu nói kia, chỉ cần trung với Đại Đường, người xây dựng công huân cho Đại Đường, trẫm tuyệt không keo kiệt bất cứ ban thưởng nào!

Mọi người nhìn thấy Lý Thế Dân đem thần câu như vậy tặng cho người mà ánh mắt cũng không hề nháy, trong lòng mọi người đều nổi lên ý niệm, nếu như ta có được bản lĩnh như Đỗ Hà, đây chẳng phải cũng có thể như hắn, được đến ban thưởng quý trọng, cùng địa vị đồng dạng hay sao?

Tuyệt đại bộ phận những người có đảm đương lẫn khát vọng trong mắt đều lộ ra thần thái hưng phấn.

Lần so đấu này, Đỗ Hà nổi danh thuần mã, thoát nhìn là người thắng lớn nhất, kỳ thật người thắng chân chính là Lý Thế Dân.

Mỗi một câu nói hôm nay của hắn, mỗi một chữ, tin tưởng không lâu trong tương lai sẽ truyền khắp cả thiên hạ, đến lúc đó loại tâm tình cầu hiền khát tài của Lý Thế Dân sẽ là động lực cho người trong thiên hạ đầu phục. Bất quá Đỗ Hà chiếm được Thiên Mã thần câu cũng chính là người thắng không thể nghi ngờ.

Đỗ Hà quay về quân doanh dự định nghỉ ngơi một chút, đồng thời cho người lấp yên cương cho thần câu của mình, cuối cùng lại gắn thêm móng sắt cho ngựa.

Lần này sẵn sẵn lấy việc cưỡi ngựa bắn cung làm chủ yếu, vì phòng ngừa vạn nhất, trong đội ngũ đã sớm chuẩn bị mã phu đầy đủ.

Nhưng mã phu còn chưa tới gần, Thiên Mã bỗng dừng hất lên chân sau đá hắn bỏ nhào, bộ dáng như chẳng thèm ngó tới.

Đỗ Hà dở khóc dở cười, đứng bên cạnh không ngừng an ủi, lúc này mã phu mới nơm nớp lo sợ khoát dây cương cho Thiên Mã, hơn nữa đóng thêm móng sắt cho nó.

Lần đầu đóng móng sắt, thần câu tựa hồ có chút không thích ứng, bốn vó không ngừng giẫm xuống.

Đỗ Hà thấy vậy cũng đã bỏ qua ý niệm nghỉ ngơi, quyết định cưỡi nó đi một vòng, giúp cho nó thích ứng sự tồn tại của móng sắt. Dù sao đóng vào đồ vật này đối với nó tuyệt đối không có chỗ hỏng.

Lôi kéo dây cương, Đỗ Hà tận tình chạy băng băng bên trong khu vực săn bắn, ban đầu chạy chậm để thích ứng, nhưng rất nhanh thần câu đã bắt đầu không ngừng gia tốc, càng chạy càng nhanh!

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, Đỗ Hà cười trên lưng ngựa hưởng thụ lấy khoái cảm phi nhanh trong hoang dã.

Hắn lại thêm lần nữa lĩnh hội tốc độ của thần câu, tốc độ chẳng khác gì một cơn gió như điện chớp, đã vượt qua sự hiểu biết của Đỗ Hà về tốc độ của loài ngựa bình thường. Lấy tốc độ của Thiên Mã thần câu hiện tại, như vậy tốc độ cực hạn của những con ngựa ở trong trí nhớ của hắn thật sự không chịu nổi một kích!

Đỗ Hà kéo cương ngừng lại, nhẹ vỗ về lên cổ ngựa cười khen ngợi:

- Người thật sự là lợi hại, ta thấy phải thay đổi cách nhìn với người một lần nữa!

Thiên Mã đắc ý ngẩng cao đầu, thật huênh hoang phát ra hai tiếng phì phì trong mũi!

Đỗ Hà đột nhiên phát hiện phẩm chất đạo đức của thần câu này thật có vài phần tương tự như bản thân mình, không khỏi bật cười một tiếng.

- Đúng rồi...

Đỗ Hà đột nhiên nhớ tới lúc mình đang lo việc thuần mã, thần câu có ba lượt gia tốc trong nháy mắt. Một lần là hắn hướng Lý Tuyết Nhạn hô lên, một lần là khi thần câu xông tới hắn lướt ngang qua, một lần cuối cùng là khi hắn chặn đường trước đầu ngựa.

Ba lượt đó làm cho hắn thất bại suýt nữa ngã xuống lưng ngựa, lần thứ hai là lướt sát qua bên người làm cho hắn không có cơ hội lên lưng ngựa, lần thứ ba dù hắn đã tính toán hết thủy chỉ chờ con ngựa phóng qua bên dưới, nhưng khi đó thần câu lại gia tốc đột ngột khiến cho hắn rơi hệt xuống đất.

Người giống như có thể đột ngột gia tốc trong nháy mắt, chúng ta cùng nhau thi triển xem sao?

Đỗ Hà muốn xem thần câu thi triển thêm một lần.

Thần câu không hiểu ra sao chỉ phát ra tiếng phì phì trong mũi, hoàn toàn không phối hợp lời của hắn.

Đỗ Hà vỗ đầu, thầm mắng mình ngu xuẩn, dù thần câu có thông linh thế nào cũng không cách nghe hiểu được hắn nói chuyện, nhiều nhất nó chỉ có thể thông qua vẻ mặt cùng động tác thủ thế của mình mới nghiền ngẫm ra ý tứ của hắn, hơn nữa hắn cùng thần câu bắt quá chỉ mới tiếp xúc nhau hai ba canh giờ, cho dù nó phục tùng với mình nhưng hiện tại làm sao có khả năng làm được nhân mã hợp nhất?

Lúc này hắn cũng phí mất một phen công phu mới khiến cho thần câu hiểu được ý tứ của hắn.

Thần câu hí lên một tiếng, chạy nhanh khoảng mười bước đột nhiên gia tốc bắn tới, chỉ trong chớp mắt đã lướt qua cự ly hai mươi thước.

Trong đầu Đỗ Hà sinh ra một ý tưởng, trong mắt sáng ngời, cưỡi ngựa có thể luyện tập một chiêu này. Thần câu đã bị hắn thuần phục, tự nhiên nói gì nghe nấy, chỉ khoảng nửa canh giờ một chiêu nháy mắt gia tốc như vậy cũng đã luyện tập có hỏa hầu nhất định.

Trong mắt Đỗ Hà hiện lên một tia hưng phấn, hiện tại chỉ còn cần thí nghiệm một chút, trong đầu chỉ nháy mắt đã hiện ra ảnh tử của Tiết Nhân Quý, chính là hắn.

Quay về nơi đóng quân, phát hiện Tiết Nhân Quý ở trên đất trống đang luyện tập võ nghệ, tọa kỵ không ngừng phóng tới lui, Phương Thiên Họa Kích trong tay hắn lóe lên từng đạo tinh mang, đem khoảng cách hai trượng chung quanh hắn đều bao phủ, nếu một chiêu này được sử dụng trên chiến trường, quân tốt tầm thường chỉ sợ vừa tiến vào trong phạm vi công kích của hắn liền không còn khả năng sống sót.

- Thật lợi hại!

Đỗ Hà vỗ tay, cười nói:

- Hảo kích pháp, hảo võ nghệ!

Tiết Nhân Quý ghìm cương ngựa dừng lại, cười nói:

- Tướng quân quá khen!

Đỗ Hà nói:

- Vừa mới luyện được một chiêu, có chút ý tứ, theo giúp ta luyện thử một chút xem!

Việc bồi cao thủ so chiêu cũng có ý tự huấn luyện chính mình, Tiết Nhân Quý liền đồng ý.

Hai mã đối mặt đứng thẳng, khoảng cách giữa song phương chừng năm mươi bước.

Tiết Nhân Quý biết rõ võ nghệ của Đỗ Hà không kém hơn hẳn, đương nhiên vừa luyện được tuyệt kỹ phi thường lợi hại nào đó, không dám có bất kỳ sơ hở, chuẩn bị sẵn sàng đón nhận.

Đỗ Hà mỉm cười, ruổi ngựa phóng tới, Tiết Nhân Quý lập tức làm theo.

Khoảng cách song phương càng ngày càng gần, ngay trong lúc đôi bên còn cách nhau chừng hai mươi bước thì Đỗ Hà đột nhiên thúc mạnh vào bụng ngựa, thân câu nhảy mất gia tốc, chỉ trong nháy mắt cả người lẫn ngựa đã vọt tới trước mặt Tiết Nhân Quý, Bàn Long kiếm được thể ngựa xông tới tương trợ mãnh liệt quét ngang ra.

Tiết Nhân Quý hoảng sợ, căn bản không kịp phản ứng. Thanh kiếm của Đỗ Hà mạnh mẽ chém lên Phương Thiên Họa Kích của Tiết Nhân Quý, lực lượng nhân mã hợp nhất trực tiếp chém hẳn rơi xuống ngựa!

Một chiêu định thắng bại!

Một chiêu này chỉ tập trung trong một chữ “Nhanh”!

Lợi dụng đặc tính gia tốc của Thiên Mã, đánh đối thủ trở tay không kịp. Ở trường hợp không kịp phòng bị, dù người mạnh mẽ như Tiết Nhân Quý cũng khó mà ngăn cản!

471. Chương 479 + 480: Hai Ngày, Hai Ngày Sau Đó

Đỗ Hà ở trên lưng ngựa cười ha hả, Tiết Nhân Quý té ngã trên đất, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, một lúc lâu mới đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên người nói:

- Một chiêu này của tướng quân quả nhiên lợi hại, nếu là kẻ địch giao phong trên chiến trường, chỉ sợ vừa xung kích ta sẽ bị tướng quân chém rơi dưới ngựa!

Trong lòng Đỗ Hà biết Tiết Nhân Quý nói không sai, nếu hẳn thật sự động sát tâm, chỉ một chiêu vừa rồi Tiết Nhân Quý đã chết tại chỗ.

Một chiêu này hẳn học từ Quan Vũ bên trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”. Hẳn rất thích lịch sử, bộ kỳ thư “Tam Quốc Diễn Nghĩa” hẳn đọc qua không dưới mười lần, đối với tình huống diễn ra trong sách rõ như lòng bàn tay. Trong đó còn có một đoạn Quan Vũ chém Nhan Lương. Nhan Lương là hổ tướng dũng quan tam quân dưới trướng Viên Thiệu, giá trị vũ lực không cần phải bàn cãi, nhưng gặp phải Quan nhị ca cũng bị một đao chém chết. Nếu không phải lúc ấy Quan nhị ca bị quỷ thần nhập thân, chính là dựa vào tốc độ của Xích Thố.

Xích Thố là danh câu truyền lưu thiên cổ, sức bật đương nhiên không tầm thường, chưa chắc không làm được gia tốc tốc độ trong nháy mắt.

Quan nhị ca có thể dựa vào lực lượng của Xích Thố miểu sát mãnh tướng cùng cấp bậc, chính mình chưa chắc là không thể.

Trong lòng vừa có ý nghĩ này, Đỗ Hà liền triển khai luyện tập về phương diện đó. Quả nhiên một kích hiệu quả, đem Tiết Nhân Quý có võ nghệ sần sần với mình một kích đánh bại.

Bất quá một chiêu này mặc dù lợi hại nhưng lại bình thường không có gì kỳ lạ, không thể dùng quá nhiều, bằng không người người đều biết, người người đều đề phòng, cũng mất đi hiệu quả vốn có.

Trên thế giới hẳn cũng không tồn tại kẻ đần nào lại liên tục ngã hai lần trong cùng một chiêu thức.

Cho nên đối thủ hẳn thí chiêu không thể nào lại là Tiết Nhân Quý.

Chiêu thức này tuy đơn giản nhưng sẽ là đòn sát thủ cho hãn chế địch chiến thắng.

Đỗ Hà nói:

- Là ta dựa vào tốc độ của thần câu, thắng mà không vũ!

Về mặt Tiết Nhân Quý không cho là đúng, nói:

- Cùng địch giao phong cũng tương đương như dụng binh, mấu chốt ở chỗ lấy sở trường của mình khắc sở đoản của người. Hôm nay tướng quân thuần phục thần câu, tỏ vẻ thần câu sẽ trở thành cánh tay đắc lực của tướng quân. Ngựa nhanh, chính là ưu thế của chính mình, nếu còn không biết vận dụng mà theo đuổi công chính công bình, như vậy có khác gì là ngốc tử?

Đối với việc thắng thua hãn cũng không quá xem trọng, một chiêu của Đỗ Hà quả thật làm cho hãn mở rộng tầm mắt, nhưng nếu còn giao phong lần nữa tình huống sẽ không là như thế.

Đỗ Hà cũng biết hãn nói chuyện có lý, người có ưu thế không biết lợi dụng là hành vi ngu xuẩn nhất, hãn đưa tay vuốt ve cổ ngựa, nói:

- Kể từ hôm nay...người chính là đồng bạn thân mật nhất trên chiến trường của ta, ta cam đoan không lâu trong tương lai, người sẽ giống như Ô Tuy, Xích Thố, nổi danh trong lịch sử.

- Đúng rồi...

Lúc này hãn mới nhớ tới mình còn chưa đặt tên cho thần câu, gọi là tên gì mới tốt đây!

Uy phong một chút, Bá Vương Câu? Hay đáng yêu một chút Tiểu Ngoan hay Tiểu Khả Ái? Hay là bình thường một chút Tuyết Lý Long, Bạch Long Câu?

Không được, Bá Vương Câu, thật vô nghĩa. Tiểu Ngoan, Tiểu Khả Ái không tề, nhưng làm người ta buồn cười, Tuyết Lý Long, Bạch Long Câu lại quá mức bình thường...

- Đúng rồi, Tuyết Vô Ảnh! Gọi người là Tuyết Vô Ảnh đi! Lông như tuyết, tốc độ không nhìn thấy thân ảnh, thế nào, thật sự là thích hợp!

Đỗ Hà cũng giống như đang thương nghị với bằng hữu, vừa nói vừa vỗ về lên lông bờm màu trắng không nhiễm hạt bụi của thần câu.

Thần câu giống như nghe hiểu được ý tứ của Đỗ Hà, ngẩng cao đầu hí lên một tiếng, giống như biểu đạt lòng vui sướng của mình.

Đỗ Hà ngáp dài một tiếng, để Tiết Nhân Quý tiếp tục luyện tập, đem Tuyết Vô Ảnh về tới chuồng ngựa, dặn mã phu chăm sóc cẩn thận, chính hãn lại quay về quân trường dự định ngủ một giấc, nghỉ ngơi một chút! Hôm nay chỉ mới mở đầu, ngày mai mới là vở kịch hay diễn ra!

Hãn vừa nằm xuống, ánh mắt khép lại chưa được bao lâu lại bị một tiếng động lớn quấy nhiễu thức giấc.

Hãn buồn rầu đứng dậy, đi ra lều trại, đã thấy ở cách chuồng ngựa không xa có một vòng người vây quanh, đang gây cãi ồn ào, không biết chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ tới xem ngựa sao? Có cần như vậy hay không?

Đỗ Hà tò mò đi tới.

Đến rồi, Đỗ tướng quân đến rồi!

Người đang vây quanh chuồng ngựa nghị luận sôi nổi, nhường ra một lối đi. Hãn vũ dũng thuần phục thần câu, danh dương Đại Đường đã sớm truyền ra, thật nhiều ánh mắt đều hiện lên vẻ sùng bái hướng về phía hãn.

Người đều có lòng hư vinh, Đỗ Hà vẫn thật hưởng thụ loại cảm giác được người sùng bái này, hãn bước đi nhẹ nhàng vào trong chuồng ngựa, đã thấy bên trong chuồng ngựa rộng lớn chỉ có một mình Tuyết Vô Ảnh đang thần nhiên tự đắc hưởng thụ cỏ khô mỹ thực.

Chung quanh thần câu có sáu mã phu gương mặt tối sầm nhẩn nhó, ở gần đó còn có hơn mười con ngựa bị thương, mấy con ngựa kia đều đứng cách Tuyết Vô Ảnh thật xa.

Đỗ Hà mơ hồ hiểu được xảy ra chuyện gì, tiến lên hỏi tình huống.

Về mặt mã phu đau khổ nói:

- Tính khí thần câu của Đỗ tướng quân quá liệt, tựa hồ thích duy ngã độc tôn. Khi nó đang ăn, nó đem toàn bộ mấy con ngựa khác đều đánh chạy, chính mình ăn, sau khi ăn xong mới cho những con ngựa khác hưởng dụng. Thật vất vả mới đưa nó vào trong chuồng ngựa, lại không nghĩ ra nó không chịu ở chung một chỗ với những con ngựa khác, đem hơn mười con ngựa đều làm bị thương. Ta nuôi ngựa cả đời, còn chưa từng gặp qua loại thần câu hung hãn thần tuần như ngựa của tướng quân. Hiện tại chúng ta vừa nhích lại gần là nó đã đá tới, tổn thương hai người trong chúng ta, thật sự không cách nào với nó!

- Vậy...

Mặc dù Đỗ Hà biết tính tình của thần câu mạnh mẽ, nhưng không nghĩ ra nó lại bá đạo đến như thế, vội mở lời xin lỗi, đồng thời lấy ra một ít khai nguyên thông bảo giao cho mã phu, lại dặn dò đưa người đi trị liệu.

Mã phu được sủng ái mà lo sợ, vội vàng nói không gì đáng ngại, nói thế nào cũng không chịu thu tiền.

Đỗ Hà cứng rắn nhét cho bọn hần, đi tới bên cạnh Tuyết Vô Ảnh. Tuyết Vô Ảnh thấy hần đã đến, thân mật nghiêng đầu qua, không còn nửa điểm cương cường.

Nhìn thấy thần câu vẫn thần nhiên như không hề hay biết mình đã gây rắc rối, Đỗ Hà cười khổ nói:

- Ta xem người a, không cần gọi Tuyết Vô Ảnh, nên gọi người là “Hần mã” thì đúng hơn!

Hần dẫn mã phu chăm sóc riêng Tuyết Vô Ảnh mới giải quyết xong việc này.

Bởi vì thuần phục thần câu mệt mỏi, Đỗ Hà ngủ một giấc đến khi ánh trăng lên cao mới tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh giấc, hần chỉ cảm thấy bụng đói kêu vang, như có vô số trùng đói đang đánh trận.

Hần vừa định gọi người hầu mang thức ăn lên, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Vũ Mị Nương mỉm cười đi vào, trong tay bưng khay thức ăn, cười nói:

- Đói bụng rồi đi, đây là Trường Nhạc tỷ tỷ tự mình phân phó phòng bếp lưu lại cho Đỗ lang đây!

Đi tới gần, Vũ Mị Nương đem từng đĩa thức ăn bưng ra, đều là những món mà Đỗ Hà thích ăn nhất.

Đỗ Hà thèm nhỏ dãi nói:

- Trường Nhạc thật có lòng, nàng đâu, sao không thấy?

Vũ Mị Nương đem chén cơm lẫn dưa đưa cho hần, nói:

- Bệ hạ đã gọi đi rồi, Tuyết Nhạn tỷ tỷ cũng đi theo. Mọii có chuyện muốn thương nghị với Đỗ lang nên lấy cớ lưu lại chiếu cố cho huynh không đi!

Đỗ Hà tiếp nhận đĩa, ăn nhanh hai chén, phồng hai má nói:

- Là chuyện của A Sử Na Kết Xã Suất đi? Có phát hiện gì!

Vũ Mị Nương hiện lên nụ cười tự tin nói:

- Căn cứ theo yêu cầu của Đỗ lang, Mị Nương đã tìm được nhân vật mấu chốt kia!

- Ai?

Trong mắt Đỗ Hà sáng ngời, đầy vẻ chờ mong.

Đột Quyết là một dân tộc có lòng cầu tiến rất mạnh, tuy bọn hần không theo chế độ phong kiến, nhưng lại có đặc tính của chế độ phong kiến, luôn tuân từ theo mệnh lệnh Khả Hãn.

Bởi vì Đột Quyết đã trở thành phụ thuộc của Đường triều, cũng không còn tồn tại xưng hô Khả Hãn.

A Sử Na Kết Xã Suất nếu muốn lãnh đạo Đột Quyết phản Đường, xây dựng sự nghiệp của mình, chuyện thứ nhất cần làm chính là tìm người đảm đương vị trí Khả Hãn. Thân phận của hắn là huynh đệ của nguyên Khả Hãn Đột Lợi, tuy là thành viên hoàng thất Đột Quyết, nhưng không có quyền lợi kế thừa vương vị. Dù hắn có lòng muông dạ thú, cũng chỉ giống như Tào Tháo, chỉ có thể nâng lên một người có thể khiến cho mọi người tâm phục xem như là hòn đá tảng lót đường cho sự thống trị, đợi khi hết thủy ổn định mới nghĩ tới việc cướp ngôi.

Đỗ Hà trải qua nhiều năm lịch lãm, ở cái nhìn đại cục đã có kiến giải thật sâu, khi phân tích kế hoạch của A Sử Na Kết Xã Suất cũng đã nghĩ tới bước này, cũng ý thức được người đó sẽ là mấu chốt, vì vậy cho Vũ Mị Nương bắt tay điều tra.

Chỉ là nghĩ không ra chỉ trong một ngày Vũ Mị Nương đã xác định được nhân tuyển, phần kỹ năng này nếu không cho nàng nắm giữ hệ thống tình báo trong tay thật sự là nhân tài không được trọng dụng.

Vũ Mị Nương nói:

- Là A Sử Na Hạ La Cốt! Khi Đỗ lang dẫn muội điều tra, trong đáy lòng muội đã nghĩ thay vì đi tìm kiếm không có mục đích, không bằng đem toàn bộ những người có tư cách kế thừa vương vị của Khả Hãn Đột Quyết truy tra, sau đó chọn một người có khả năng nhất để điều tra, như vậy sẽ càng thêm nhanh chóng. Vì thế muội đã âm thầm phân phó xuống, phát hiện ở tại Đại Đường hiện tại có thể kế thừa Khả Hãn Đột Quyết chỉ có ba người, theo thứ tự là A Sử Na Xã Nhĩ, A Sử Na Hạ La Cốt cùng A Sử Na Ma La. Trong đó A Sử Na Xã Nhĩ vốn là Đột Quyết Khả Hãn, hắn lấy thân phận Khả Hãn đến cậy nhờ Đại Đường chúng ta. Mặt khác hai người A Sử Na Hạ La Cốt cùng A Sử Na Ma La theo thứ tự là con trai của Đột Lợi Khả Hãn cùng Hiệt Lợi Khả Hãn, hai người đều có quyền lực kế thừa vương vị. Đầu tiên khả năng là A Sử Na Xã Nhĩ không lớn, hắn xuất sắc hơn A Sử Na Kết Xã Suất gấp mười lần, A Sử Na Kết Xã Suất không có khả năng ủng hộ một người giỏi hơn hắn gấp mười làm Khả Hãn. A Sử Na Ma La cũng không được, Hiệt Lợi Khả Hãn cùng A Sử Na Kết Xã Suất là cừu địch, hai bộ lạc này từng tranh đấu một sống một chết, nếu không như thế Đại Đường chúng ta cũng không thể trực tiếp nhất được tiện nghi có sẵn, chỉ trong thời gian ngắn đã tiêu diệt được Đột Quyết. A Sử Na Hạ La Cốt là nhi tử của Đột Lợi Khả Hãn, mà A Sử Na Kết Xã Suất là đệ đệ của Đột Lợi Khả Hãn, giữa bọn hắn có quan hệ thúc cháu, là người có khả năng nhất...

Mị Nương đã triển khai điều tra A Sử Na Hạ La Cốt, thu mua người hầu của Hạ La Cốt, hiện tại đã xác định được điểm này. Căn cứ theo lời người hầu nói gần đây Hạ La Cốt đi lại rất gần với một số người lạ mặt.

Đỗ Hà trầm tư suy nghĩ, cũng không tiếp tục ăn cơm, đây là một cơ hội, nếu xử lý được tốt có thể dễ dàng giải quyết được hết thủy vấn đề, nếu xử lý không tốt sẽ làm đổ thảo kinh xà, gặp nguy hiểm thất bại trong gang tấc, hắn trầm mặc thật lâu nói:

- Vậy thái độ làm người của Hạ La Cốt như thế nào?

Vũ Mị Nương lắc đầu nói:

- Vậy thì không biết, muốn được đến tình báo xác thực muội cần thêm thời gian!

- Hai ngày!

Đỗ Hà trực tiếp cấp ra kỳ hạn:

- Chỉ có hai ngày thời gian!

Vũ Mị Nương nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Hai ngày là đủ rồi, nhưng Đỗ lang thật có thể xác nhận trong hai ngày thời gian Kết Xã Suất sẽ không hành động sao?

- Nhất định sẽ không!

Trong giọng nói của Đỗ Hà tràn ngập khẳng định, tự tin cười nói:

- Ta có thể kết luận, thời gian hành động của hắn chính là tối ngày mốt, cũng chỉ có khi đó mới có cơ hội duy nhất ra tay!

Hai ngày!

Chân chính quyết thắng ở hai ngày sau đó.

...

Sư!

Một tiếng rít vang lên, ba mũi tên bắn ra, ghim vào hồng tâm cách đó ba trăm bước, hơn mười người vây xem đều vang lên một trận hoan hô.

- A Sử Na Kết Xã Suất không hổ là thần xạ thủ đệ nhất của Đột Quyết chúng ta, tuyệt kỹ Tam Tiễn Liên Châu cũng chỉ có đại nhân mới có thể nắm giữ thuần thục như thế!

- A Sử Na Kết Xã Suất đại nhân quả nhiên tiền pháp vô địch, đừng nói là đệ nhất Đột Quyết, ta xem đệ nhất Đại Đường, đệ nhất thiên hạ cũng có thể!

- Đại hội đi sẵn ngày mai sẽ bắt đầu! A Sử Na Kết Xã Suất đại nhân nhất định có thể tranh được đệ nhất, đem Đường nhân giẫm nát dưới chân!

...

Tiếng ngựa hí vang rền, đều nói Hán Đường nhân thích nịnh nọt, nhưng công phu nịnh nọt của người Đột Quyết còn vượt hơn cả người Đường triều, không cần so sánh.

A Sử Na Kết Xã Suất cũng không lộ ra vẻ vui sướng khi được người tăng bốc, gương mặt vẫn xanh mét, trong lòng không cách nào tiêu tan mối sỉ nhục hôm nay đã gặp phải.

Cây cung trong tay kéo căng cứng, ánh mắt nhìn trừng hồng tâm trên tấm bia, trong loáng thoáng hồng tâm biến thành khuôn mặt tươi cười của Đỗ Hà, hàn quang trong mắt chợt lóe, quá khẽ:

- Chịu chết đi!

Mũi tên như sao băng chuẩn xác ghim vào hồng tâm, mũi tên xuyên qua hồng tâm, chỉ lộ ra nửa đuôi tên.

Tiếng hoan hô lại vang lên.

Nhìn thấy hồng tâm, A Sử Na Kết Xã Suất vẫn không phản ứng, chỉ nói:

- Sỉ nhục hôm nay, là con cháu của Y Lợi Khả Hãn cao quý, chảy xuôi máu huyết của thần lang, là hậu nhân của A Sử Na hoàng tộc, A Sử Na Kết Xã Suất nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời!

Là một người thiên chấp cuồng về chủng tộc, hẳn không thể chịu đựng được mình bị bại bởi người Đường triều vô năng đáng xấu hổ.

Nhất là Đỗ Hà, người này đã từng lấy sáu ngàn binh mã đánh bại bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết, là một tên đê tiện tiểu nhân khiến Đột Quyết bọn hắn phải hổ thẹn.

Hai chữ “báo thù” tràn ngập tâm linh của hắn.

Đúng ngay lúc này có một người nói:

- Kỳ thật muốn chứng minh mình mạnh hơn Đỗ Hà, muốn báo thù cũng không khó khăn!

A Sử Na Kết Xã Suất quay đầu lại, người nói chuyện là trí nang của hắn, được gọi Cáp Khắc Đa.

Kết Xã Suất bước lên hai bước kéo Cáp Khắc Đa nói:

- Nói xem ngươi có ý kiến gì hay?

Cáp Khắc Đa khoảng năm mươi cân, bị hắn nhắc lên, hai chân lơ lửng đong đưa, gian nan nói:

- Khiêu chiến...người Đường triều thượng vũ, ngươi ngang nhiên khiêu chiến, nếu hắn không đón sẽ rất tổn hại đối với hình tượng của hắn. Nếu hắn tiếp nhận đại nhân có thể dùng quả đấm của mình báo thù, giẫm nát hắn dưới chân.

Kết Xã Suất nghe vậy trong mắt chợt sáng ngời, mừng như điên cười nói:

- Chủ ý hay, thật là ý kiến hay! Hừ, biện pháp đơn giản như vậy ta vì sao không nghĩ ra? Hẳn nhục nhã ta ngay trước mặt mọi người như thế, ta sẽ cho hắn phục lạy cầu xin tha thứ ngay trước mặt mọi người!

Hắn xoa tay múa chân, càng nghĩ càng hưng phấn, chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân không chỗ nào phát tiết, đi tới trước cọc gỗ xem cọc gỗ như Đỗ Hà mà đánh.

Phanh, phanh, phanh...

Những tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Đột nhiên hắn hét lớn một tiếng, một quyền mãnh lực đánh thẳng lên cọc gỗ, “răng rắc” một tiếng, cọc gỗ trực tiếp bị một quyền của hắn đánh gãy thành hai đoạn.

Một lần điên cuồng phát tiết khiến đáy lòng của hắn cảm thấy thật khoan khoái.

Lúc này một Đột Quyết binh đi tới cạnh giáo trường, dùng Đột Quyết ngữ nói:

- A Sử Na Kết Xã Suất đại nhân, người đã đến đông đủ!

Hàn mang trong đôi mắt màu lam của Kết Xã Suất lóe ra:

- Đi, chúng ta đi hội họp!

Hắn mang theo nhóm người kia đi về lều trại của hắn.

Trong doanh trường tụ tập hơn bốn mươi người, những người này cùng hắn đều hướng về cuộc sống tại thảo nguyên, bọn hắn căm thù Đại Đường, hi vọng có thể thoát ly khỏi sự thống trị của Đại Đường, trở về thảo nguyên.

A Sử Na Kết Xã Suất đi vào, nhìn những người trong lều nói:

- Các người vẫn còn nhớ rõ vinh quang ngày xưa của Đột Quyết chúng ta! Nhớ năm xưa lãnh thổ Đột Quyết hướng đông kéo tới chỗ mặt trời mọc, hướng nam nằm ở giữa vùng mặt trời mọc, hướng tây là nơi mặt trời lặn, hướng bắc là đêm khuya chiếm lĩnh, nơi đó thuộc về chúng ta, có những quốc thổ mà chúng ta từng chiếm hữu, chiến thắng biết bao nhiêu là Khả Hãn. Chúng ta làm cho địch nhân cường đại phải quỳ gối, làm cho địch nhân cao ngạo phải cúi đầu...Nhớ tới Lý Uyên, Lý Thế Dân ngay bờ Vị Thủy đối mặt đại quân Đột Quyết chúng ta, còn không phải hèn mọn hướng chúng ta cúi đầu? Nếu không phải có người Đột Quyết chúng ta trợ giúp, chỉ bằng đám phế vật của Lý gia kia dựa vào cái gì ngồi trên thiên hạ? Chính là Lý Thế Dân đề tiện, người Đường triều đề tiện cướp đi hết thủy, bọn hắn không phải đối thủ của người Đột Quyết chúng ta, liền âm thầm trù hoạch đánh lên, khiến cho chúng ta cường đại như vậy phải tự giết lẫn nhau, cuối cùng để cho bọn hắn chiếm được thiên hạ này, chiếm được thảo nguyên của chúng ta!

A Sử Na Kết Xã Suất dùng thanh âm như mê hoặc lòng người nói.

Những người đứng trong trường ánh mắt chẳng khác gì tín đồ điên cuồng, trong mắt đỏ rực như máu, cả đám người đều tức giận mắng lên, mắng chửi người Đường triều đề tiện.

Cả đám người đều mắng Lý Thế Dân đề tiện, không nghĩ tới vì sao Lý Thế Dân lại có thể thành công. Chỉ một kế nhỏ nhỏ lại khiến cho Đột Quyết cường đại chia năm xẻ bảy, về phần Khả Hãn bị bắt đến Đại Đường đã chịu nhục nhã đủ mọi cách.

Không thể phủ nhận lúc Đại Đường vừa lập quốc, quả thật từng được Đột Quyết trợ giúp qua, cũng không phủ nhận chuyện Lý Thế Dân chính là bị buộc rơi vào đường cùng cúi đầu với Đột Quyết, là một nỗi sỉ nhục.

Nhưng ở Trình Quán bốn năm, ngay thời khắc Đại Đường diệt Đột Quyết, Đột Quyết Khả Hãn Hiệt Lợi ở trước mặt Lý Thế Dân, Lý Uyên khiêu vũ chọc cười đầy nhục nhã.

Sỉ nhục ngày xưa lúc đó đã không còn là sỉ nhục.

Không có lần cúi đầu ngày đó, làm sao cảm nhận được huy hoàng hiện tại của Đại Đường?

Đương nhiên tất cả chuyện này đều bị nhóm người Đột Quyết trong trường hoàn toàn xem thường như không nhớ tới.

Hư vinh chật hẹp làm bọn hán đắm chìm trong sự cường thịnh ảo tưởng ngày xưa.

Kết Xã Suất lại nói tiếp:

- Tất cả thiên hạ này vốn là của người Đột Quyết chúng ta, là con cháu của Y Lợi Khả Hãn, có nghĩa vụ từ trong tay người Đường đoạt lại hết thấy thuộc về chúng ta!

Lời này vừa thốt lên, hơn bốn mươi người lại lần nữa hô to, tỏ vẻ cần phải từ Đường triều đoạt về hết thấy của mình.

Một cự hán Đột Quyết lớn tiếng nói:

- A Sử Na Kết Xã Suất đại nhân cứ hạ lệnh đi, chỉ cần người ra lệnh một tiếng, Ma Duyên Hồ ta nguyện ý cho người Đại Đường chảy khô cạn máu huyết trên người!

Kết Xã Suất vội nói:

- Đừng nóng vội, là dũng sĩ có lực lượng mạnh nhất của tộc ta, lực lượng của người không thể bỏ qua. Đường triều mấy ngày trước phòng thủ rất chặt chẽ cẩn thận, quân tốt thủ vệ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên chúng ta không có bao nhiêu cơ hội đắc thủ. Trời tối ngày mốt là ngày cuối cùng của cuộc đi săn lần này, hai ngày nữa ở thời khắc cuối cùng, tinh thần cảnh giác của bọn hán lơ lửng, đây mới là cơ hội động thủ của chúng ta...Hiện giờ ta đã là Tả Kiêu Vệ tướng quân, mấy ngày nay các người cứ ở yên nơi đây chờ thời cơ đến!

Hai ngày!

Còn có hai ngày!

A Sử Na Kết Xã Suất nghĩ tới điều này, tâm tình càng thêm kích động.

Nhưng hán lại không hề biết tất cả chuyện này đã sớm nằm trong dự liệu của Đỗ Hà.

472. Chương 481: Giáo Huấn Người, Vậ Là Đủ Rồi

Gọi là tổ chức đi săn, mục đích chủ yếu là vì dụ dỗ ra đồng đảng của A Sử Na Kết Xã Suất, tuyên dương làn gió thượng vũ chỉ là một lấy cớ.

Về quá trình săn bắn, kỳ thật chỉ là vui chơi, đùa giỡn, căn bản không hề có chút ý nghĩa thực tế nào.

Liệp thú tràng Cao Lăng chứng thật là địa phương thích hợp cho dã thú sinh tồn, bởi vì là liệt thú tràng của hoàng gia, bình thường cũng chỉ có những thợ săn giỏi có gan lớn dám đến săn bắn, thích hợp dã thú động vật sinh tồn, quả thật cũng có không ít con mồi.

Vì bảo đảm an toàn chắc chắn, thậm chí Đỗ Hà còn cho người đem trọn cả khu vực săn bắn tìm tòi tuần tra qua một lần.

Chỉ có dã thú nai, thỏ, nhím gì đó mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, biến thành đối tượng bị đi săn, mấy ngàn người cùng nhau săn bắn, thu hoạch thể nào liền có thể biết được.

Làm hoàng đế, còn là một hoàng đế thật tận trách nhiệm, Lý Thế Dân trừ phi sinh bệnh, hoặc phát sinh ra chuyện gì đặc thù, chính là ngày nào cũng phải xử lý quốc gia đại sự, mặc dù đi tới thú liệt tràng cũng vẫn như vậy. Ở nơi này có mặt đầy đủ công khanh đại thần, chỉ riêng địa phương không phải là hoàng cung mà thôi. Thẳng đến giữa trưa Lý Thế Dân mới rút ra được thời gian, dẫn theo một ít người, mang theo Thiên Ngưu Vệ ra ngoài săn bắn.

Một đầu heo rừng chạy qua bãi cỏ, hiển nhiên bị đoàn người làm kinh hoàng, phát điên bỏ chạy trốn chết.

Sắc mặt Đỗ Hà cứng đờ, nở nụ cười khổ, không thể tưởng được đúng là không tránh khỏi lần này, mỗi người thiên phú không đồng nhất, dao kiếm ám khí, quyền cước khinh công của Đỗ Hà đều ưu tú, chỉ riêng tiền pháp không có chút thiên phú nào, trăm bắn không trúng, để cho hán so đấu bắn tên với Lý Thế Dân, chẳng khác gì đùa giỡn đại dao trước mặt Quan Công.

Trong mắt Lý Thế Dân sáng ngời, cười nói:

- Từ lúc đọc được bên trong chiến báo, trăm đã biết người có một tay kỹ xảo phi đao thật cao minh, bách phát bách trúng, hôm nay thật mở rộng tầm mắt!

Mọi người nhìn thấy thật hâm mộ.

Tới gần trong hai trăm bước, Đỗ Hà dùng thủ pháp độc môn lấy ra phi đao trong người, đem nội lực truyền vào bên trong bắn ra.

Đỗ Hà cũng không nghĩ ra oai lực một đao này lại lớn như vậy, sau thoáng trăm tư trong lòng chợt giật mình, cũng không biết bản thân nên vui hay buồn.

Điểm này ở kiếp trước Đỗ Hà vốn không có, xem như nhân họa đắc phúc.

Chỉ nhìn hấn có thể ở trong hai trăm bước khoảng cách đạt tới thần hồ kỳ kỹ cùng lực đao mạnh mẽ như thế, thật không chút tự chủ mọi người đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Lý Thế Dân cũng không nhịn được sợ hãi than thở:

- Hảo đao pháp, quả nhiên danh bất hư truyền!

Buổi tiệc tối đương nhiên không thể thiếu tiết mục biểu diễn.

Vào đêm hôm đó!

Tiết mục trợ hứng cũng tùy theo triển khai.

Cách tiêu khiển này được bắt nguồn từ thời Chiến Quốc, tới thời kỳ Đường Tống đã được lan truyền khắp nơi, có được thưởng thức cực cao.

Bên trong yến hội hai dũng sĩ Thiên Ngưu Vệ Đường triều, làm thân vệ quân của Lý Thế Dân, hai người đều có kỹ xảo không tầm thường, người tới ta đi chiến đấu thật hưng phấn, biểu diễn phấn khích tới mức chung quanh không ngừng vang lên từng trận hoan hô.

Nhất là bên trong có một vị dũng sĩ dáng người cao gầy, lực lượng cùng kỹ xảo đều ngang ngửa nhau, không ngừng dùng thủ pháp đấu vật cao siêu phát động thể công, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra được thắng bại đã định.

Nhìn hai người biểu diễn trong yến hội, trên mặt A Sử Na Kết Xã Suất hiện ra một tia khinh thường, đấu vật là môn vận động khởi nguyên ở thời kỳ Chiến Quốc, nhưng cũng đã sớm truyền vào thảo nguyên. Dân tộc thảo nguyên rất thích tàn nhẫn tranh đấu, đối với đấu vật rất yêu thích, luận thực lực tổng thể ngược lại còn vượt trên Trung Nguyên. Nhất là loại dũng sĩ như A Sử Na Kết Xã Suất, càng tinh thông môn vận động này.

Thân thủ của dũng sĩ Thiên Ngưu Vệ tuy bất phàm, nhưng cũng chỉ là hộ vệ, so sánh với cao thủ đứng đầu cả bộ tộc như A Sử Na Kết Xã Suất mà nói tự nhiên xa xa không theo kịp.

Ma Duyên Hồ ngồi bên cạnh hấn gật đầu phụ họa, khinh thường ngẩng đầu nói:

- Không chịu nổi một kích!

Làm lực sĩ đệ nhất Đột Quyết, ở phương diện đấu vật hấn còn giỏi hơn A Sử Na Kết Xã Suất, ngữ khí vạn phần cao ngạo, ánh mắt hấn vừa chuyển, chợt hưng phấn nói:

- Không bằng ta đi chơi trước, làm cho người Đường biết được bọn hấn vô năng bao nhiêu!

A Sử Na Kết Xã Suất biết được bốn sự trong môn đấu vật của Ma Duyên Hồ, gật đầu đồng ý, nói:

- Xem như món ăn khai vị mở đầu đi, đừng đùa quá là được.

Ma Duyên Hồ cười kiêu ngạo, lộ ra hàm răng trắng khác gì sài lang.

Ngay khi bọn hấn còn nói chuyện, thắng bại ngoài sàn vật đã định, người thắng không thể nghi ngờ chính là vị dũng sĩ Thiên Ngưu Vệ dáng người cao gầy, hấn giờ cao hai tay nhận lời chúc mừng của mọi người.

Đỗ Hà cũng vỗ tay, dùng ánh mắt của hấn mà xem, đây quả thật là một hồi so đấu cũng không quá phần khích, nhưng nếu không dò xét, vẫn thật không tệ, đáng giá vỗ tay khen ngợi.

- Tiểu hài tử quá gia gia sao?

Ngay lúc này một thanh âm trào phúng truyền đến từ chỗ khách nhân ngồi quanh yến hội, Ma Duyệt Hồ đứng lên đi vào giữa trung ương, nói:

- Thiên Khả Hân bệ hạ, Đột Quyết ta yêu nhất là trò so đấu này, mỗi người đều là cao thủ, hai dũng sĩ giao thủ so với các người càng thêm phần khích. Ta nguyện ý chỉ đạo vị Thiên Ngưu Vệ này một chút, cho hân biết cái gì là chân chính giặc đấu!

Chân mày Lý Thế Dân cau lại, cũng vui vẻ đồng ý. Ở Đường triều thượng vũ cũng không có phân biệt chủng tộc, nhưng câu nói khiêu khích của Ma Duyệt Hồ lại làm người khác khó chịu, hân cũng vui vẻ chứng kiến Ma Duyệt Hồ bị người giáo huấn. Nhưng hân cũng hiểu rõ Thiên Ngưu Vệ làm thân vệ quân, tuy có được bốn sự không kém, nhưng nếu so sánh với một ít mãnh tướng xông pha chiến đấu vẫn có chút không sánh bằng. Nhất định phải đổi một người, là một người có đầy đủ mưu kế. Hân bỗng nhiên nhớ tới yến hội trong cuộc thi dũng giả, Đỗ Hà từng dễ dàng đem một tuyển thủ Cao Câu Lệ nặng bốn trăm cân đánh bại, không khỏi đưa mắt nhìn về phía hân, chỉ cần hân xuất trận đối phó Ma Duyệt Hồ xác nhận là dư dả.

Đỗ Hà đánh giá thân thể của Ma Duyệt Hồ, phát hiện là một cự hán ngoại tộc hiếm thấy, luận thân cao phổng chừng phải ngoài hai thước, mặt ngăm đen, mắt như báo, trên người không có chút mỡ thừa, từng khối cứng như cương sắt, có thể thấy được lực lượng đầy tính chất bạo tạc, trên người còn tỏa ra một cỗ khí tức nguy hiểm như dã thú. Trong lòng hân biết người này là một nhân vật thuộc loại hình lực lượng, Thiên Ngưu Vệ chưa chắc là đối thủ, nếu so đấu nhất định sẽ thua thiệt. Hiện tại hân lại phát hiện ánh mắt của Lý Thế Dân, liền nói:

- Vị Thiên Ngưu Vệ này đã thi đấu một trận, thể lực có điều tiêu hao, chẳng lẽ vị dũng sĩ này muốn giậu đổ bìm leo, chỉ sợ cho dù người thắng cũng không về vang đi!

Mọi người trong yến tiệc đều đồng ý lời của hân.

Ma Duyệt Hồ dù sao đầu óc cũng đơn giản, cảm thấy mình bị vũ nhục, giận quát:

- Ma Duyệt Hồ này đường đường là đại lực sĩ đệ nhất Đột Quyết, không phải loại tiểu nhân như thế! Ta có thể đợi hân khôi phục mới đấu tiếp!

Đỗ Hà hí mắt cười, đưa mắt nhìn Phòng Di Ái nói:

- Thế thì không cần, ở Đại Đường người có thể thu thập người nhiều như những tinh tú trên bầu trời, tùy tiện phái một binh tôm tướng cua cũng đủ giáo huấn người!

473. Chương 482: Phòng Di Ái Dương Oai

Ma Duyệt Hồ hiển nhiên nhận lấy kích thích, ánh mắt đều tức giận đến đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Đừng vội huênh hoang, người dám thì so đấu với ta, có bản lĩnh thì đứng ra, đừng chỉ biết nói!

Hân xoa xoa tay, bộ dáng như muốn sửa trị Đỗ Hà một trận.

- Ha ha...

Phòng Di Ái hiểu ý cười, đi ra nói:

- Một tên đại ngốc, người quá đề cao chính mình, lão đại ta là nhân vật bậc nào, chỉ bằng người cũng xứng giao thủ với lão đại của ta sao. Vẫn do ta tới đấu với người đi, thứ người không biết trời cao đất dày!

Sắc mặt Ma Duyệt Hồ trầm xuống, nhìn về phía Phòng Di Ái, trên mặt lộ ra nụ cười chế nhạo.

Đối với người Trung Nguyên mà nói dáng vóc của Phòng Di Ái được xem là cường tráng, mày rậm mắt to, dáng người khôi ngô nhưng so sánh với tráng hán cự vô bá cao hơn hai thước lại lộ ra có chút gầy yếu.

Hình thể của hai người hoàn toàn không cùng một cấp bậc, nếu nói Ma Duyệt Hồ là một đầu trâu nước lớn cường tráng, vậy Phòng Di Ái ở trước mặt hân chỉ là một đầu ngựa nhỏ mà thôi.

Phòng Di Ái cởi bỏ áo dài, bên trong chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, lộ ra cánh tay dị thường trắng kiết, được sư phụ Tần Quỳnh huấn luyện, hắc đả nguyên vẹn phát huy ra được tiềm lực của mình, đem cơ năng thân thể phát triển tới mức cực hạn.

Người trong yến tiệc nhìn thấy thân hình của Phòng Di Ái mà cảm thấy lo lắng, nhưng thấy hắc cũng có một thân cơ thể rắn chắc như vậy, tận đáy lòng an tâm một chút, nhưng nếu so sánh với Ma Duyên Hổ vẫn còn có chút không bằng.

- Không ổn a!

Về mặt Lý Tuyết Nhận lo lắng:

- Đồ lang, huynh xem chân tay thân hình của tên ngoại tộc kia lớn hơn Phòng Di Ái rất nhiều, lực lượng nhất định càng lớn hơn, sẽ thiết thời đi!

Đỗ Hà cũng cười:

- Ai nói thân hình cao to, thân thể cứng rắn thì lực lượng nhất định sẽ lớn? Nói cho mọi người biết cánh tay to không nhất định có thể có khí lực lớn, còn phải nhìn xem chất lượng của cơ thể, chất lượng mới quyết định hết thảy!

Hắc biết rõ lực lượng của Phòng Di Ái, đối với lực lượng khủng bố trên người hắc có được nguyên vẹn tin tưởng.

Phòng Di Ái đứng trước mặt Ma Duyên Hổ, nhìn vào thân hình của đối phương cảm thấy hứng thú nói:

- Thân thể của người thoát nhìn đủ cường tráng, khí lực nhất định rất lớn đi? Đấu vật có rất nhiều loại, có thể đấu sức hay không? Không bằng chúng ta thử xem một trận đấu sức, xem ai có khí lực lớn, thể nào?

Hắc vừa mới nói lời này, tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng cho hắc.

Nhất là đám người của A Sử Na Kết Xã Suất càng trực tiếp cười thành tiếng.

Trong ánh mắt của bọn hắc Ma Duyên Hổ mạnh khỏe hơn Phòng Di Ái, vô luận là đáng người, lực cánh tay, thân thể rắn chắc đều hơn hắc Phòng Di Ái một bậc. Nếu so khí lực Phòng Di Ái làm sao là đối thủ của Ma Duyên Hổ.

Trong lòng Kết Xã Suất mừng rỡ, cười lạnh nghĩ thầm:

- Người này đúng là muốn chết, so gì không so lại cố tình muốn so khí lực với Ma Duyên Hổ, không biết Ma Duyên Hổ là người có khí lực lớn nhất Đột Quyết hay sao?

Nghĩ tới đây hắc ồn ào nói:

- Ma Duyên Hổ, hắc muốn so khí lực với người, vậy cho hắc biết một chút về lực lượng của người đi, cho hắc biết một chút về lực lượng của người Đột Quyết chúng ta!

Ma Duyên Hổ nghe vậy đưa mắt nhìn nhìn thân hình của Phòng Di Ái, cười một tiếng dữ tợn, mở ra đôi tay hơi khom người chậm rãi tới gần Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái cũng đang cười, hắc cũng học theo Ma Duyên Hổ mở rộng đôi tay, cũng hơi khom người, thật sự muốn so đấu khí lực với Ma Duyên Hổ, chậm rãi dời về phía trước.

Mọi người trong yến tiệc đều khản trương nhìn vào.

Chỉ thấy hai tay Phòng Di Ái cùng Ma Duyên Hổ đã nắm bắt vào nhau, cũng giống như trò chơi chơi trâu, đầu dựa vào, cánh tay nắm cánh tay. Khiến kẻ khác giật mình chính là cả hai đều có thể đứng nguyên nơi đó không ai bị đẩy lui.

Ma Duyên Hổ gầm nhẹ một tiếng, toàn thân cơ bắp đều trướng lên, trên cổ cùng cánh tay thậm chí còn nổi gân xanh, không ngừng run rẩy, hiển nhiên đang dùng hết toàn lực. Nhưng Phòng Di Ái vẫn vững vàng đứng nguyên nơi đó, hai chân giống như đóng đinh trên mặt đất, không hề lui ra sau một bước. Hơn nữa trên mặt hắc cũng không nhìn ra cảm giác đang vận dụng hết toàn lực, thậm chí vẻ mặt hắc còn đang mỉm cười.

Không sai, chính là mỉm cười!

Kết Xá Suất cùng những người Đột Quyết đi chung đã sợ tới ngây người, chỉ có bọn hắn mới biết được lực lượng của Ma Duyên Hồ mạnh mẽ như thế nào, nhưng không thể tưởng tượng được lại không ứng phó nổi với Phòng Di Ái đáng vóc nhỏ hơn.

Phòng Di Ái vẫn còn thừa lực lượng, hắn bắt đầu phản kích.

Hắn quát to một tiếng, song chưởng nổi lên lực lượng. Ma Duyên Hồ bỗng dưng cảm thấy có cỗ lực lượng dờn non lấp bễ hướng mình bức tới, không khỏi khiếp sợ. Ý niệm “lực lượng của người này thật lớn” vừa hiện lên trong đầu, nhưng rất nhanh hắn đã không còn kịp suy nghĩ, lực lượng của đối phương chẳng khác gì cơn sóng thần không ngừng vọt tới, làm cho hắn vô lực hoàn thủ.

Hai mắt Phòng Di Ái trợn lên, mãnh liệt đẩy thân thể Ma Duyên Hồ thối lui ra sau một bước, sau đó cúi xuống phía dưới đem nửa thân trên của đối phương ép xuống dưới, tiếp theo chống vào hai cánh tay của hắn, duỗi ra ôm về phía trước, liền ôm lấy sau lưng đối phương, mạnh mẽ lật lên trên, ngạnh sinh sinh đem một cự hán nặng chừng ba trăm cân giơ lên đỉnh đầu.

Tiếp theo Phòng Di Ái đem thân thể Ma Duyên Hồ ném xuống.

Băng!

Một thanh âm vang lên ầm ầm, bụi đất bay tung, Ma Duyên Hồ bị ném xuống đất đến choáng váng đầu óc, suýt chút nữa xương cốt cũng chấn gãy.

Đem đối thủ chẳng khác gì một con gà con giơ lên cao, sau đó ném xuống đất, đây là thủ pháp nhục nhã đối phương nặng nhất, cũng chỉ dưới tình huống lực lượng mạnh hơn đối phương thật nhiều mới có thể mạnh mẽ thi triển ra tuyệt kỹ đầu vật như vậy.

Lực lượng mạnh yếu như thế nào chỉ dùng một chiêu đã có thể nhìn thấy.

Tất cả mọi người trong yến hội đều bị biến hóa này làm cả kinh không còn một chút thanh âm, còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Bọn hắn cũng không quá xem trọng Phòng Di Ái, không thể tưởng được khí lực của Phòng Di Ái lại mạnh mẽ hơn Ma Duyên Hồ tới mức như vậy.

Tiếng hoan hô đột ngột vang lên ầm ĩ.

Phòng Di Ái đắc ý cười to:

- Tên kia, cùng lão tử đấu sức, đây không phải là trước mặt Quan Công đùa giỡn đại đao sao? Người quay về trong bụng mẫu thân luyện luyện lại đi!

Tuy rằng tính khí của người này đã sửa đổi rất nhiều, nhưng chỉ một câu nói thế này, giang sơn dễ đổi, trình độ trào phúng người của nhị thế tổ đã ngày càng sâu sắc.

Thân thể Ma Duyên Hồ đúng là mạnh mẽ, bị ném mạnh như thế vẫn còn có thể đứng lên. Hắn nhìn chằm chằm Phòng Di Ái hồi lâu, thấy hắn ngông cuồng còn trào phúng đáng hận, không ngờ động lửa giận, đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, đối lại dùng hữu quyền hướng mặt Phòng Di Ái đánh tới, định dùng chính nắm tay của mình đánh nát đầu tên tiểu tử trước mặt. Trong tiếng kinh hô của mọi người, đối mặt nắm tay nặng nề của Ma Duyên Hồ đánh tới, Phòng Di Ái không chút hoang mang, thân thể nghiêng về phía trước khiến nắm tay Ma Duyên Hồ đánh vào khoảng không. Sau đó hai tay Phòng Di Ái duỗi ra, liền kéo lại cánh tay của Ma Duyên Hồ, dùng lực khuỷu tay đánh thẳng vào bụng Ma Duyên Hồ một kích mạnh mẽ, lại tiến tới một bước, từ đối mặt lại biến thành xoay lưng về phía Ma Duyên Hồ, ôm lấy cánh tay hắn xoay người dùng sức vung mạnh. Lập tức nhắc thân thể của Ma Duyên Hồ lên cao, ở đỉnh đầu hắn xoay một vòng tròn, lại một lần nữa ném xuống mặt đất.

Ma Duyên Hồ vừa mới đứng dậy, Phòng Di Ái lại tiến tới một bước.

Dĩ vãng bởi vì bản lĩnh của Phòng Di Ái còn chưa vững chắc, khi đối địch vẫn luôn có hại, nhưng trải qua ba năm được Tần Quỳnh chỉ điểm, trải qua ba năm luận bàn của Đỗ Hà và La Thông, ở phương diện này hắn đã có mười phần tiến bộ, từng cử động đã có phong cách quý phái, nâng tay đánh thẳng ra một kích

Bôn Ngưu Quyền, kích thẳng vào ngực Ma Duyên Hổ. Ma Duyên Hổ định dùng cánh tay ngăn cản, nhưng hắn đã coi thường lực lượng của Bôn Ngưu Quyền.

Bôn Ngưu Quyền là do Tần Quỳnh sáng chế ra tuyệt kỹ, là quyền pháp thuộc nội gia quyền, lực lượng càng lớn uy lực càng mạnh. Khi Tần Quỳnh sáng chế ra quyền pháp này từng dùng một quyền đánh gục một đầu trâu nước lớn nặng tới hơn bốn trăm cân, uy lực càng không phải bàn cãi.

Mặc dù Phòng Di Ái còn chưa ngộ ra được quyền kinh của Bôn Ngưu Quyền, nhưng lực lượng của hắn đánh ra cũng không thể ngăn cản.

Một quyền này trực tiếp chấn khai cánh tay của Ma Duyên Hổ, ngừng tụ đánh vào trên ***g ngực của hắn, đem thân hình nặng hơn ba trăm cân của Ma Duyên Hổ đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất, phun búng máu không cách nào ngồi dậy.

Kỳ thật với bốn sự của Ma Duyên Hổ, đối diện với Phòng Di Ái mới tập võ ba năm, vốn không đến nỗi ngay khả năng hoàn thủ cũng không có. Nhưng hắn liên tục bị Phòng Di Ái ném ngã hai lần, nhìn qua như không bị trọng thương gì, nhưng đầu bị va chạm đã choáng váng, căn bản không cách nào phát huy được thực lực, khiến cho tình thế nghiêng hẳn về một bên.

Phòng Di Ái dùng ánh mắt xem thường nhìn A Sử Na Kết Xả Suất, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đại lực sĩ đệ nhất Đột Quyết sao? Ta xem lực lượng chẳng ra gì, về phần võ nghệ càng kém, hoàn toàn không chịu nổi một kích!

Về mặt khiêu khích như thế, lời nói của người thắng xem thường thất bại làm lửa giận trong lòng A Sử Na Kết Xả Suất thiêu đốt, đệ nhất lực sĩ Đột Quyết thế nhưng bại đến thế thảm như thế, thật sự là quá dọa người.

Phòng Di Ái bằng vào lực lượng thủ thắng, làm người ta không nghĩ ra được lý do nào để phản bác.

Lý Thế Dân thấy Phòng Di Ái thắng thật thoải mái xinh đẹp, long nhan cực vui mừng, vẻ râu cười nói:

- Phòng tướng, đây là hổ phụ vô khuyến tử a, người đâu, thưởng Phòng Di Ái mười lượng hoàng kim xem như cổ vũ!

- Tạ bệ hạ!

Phòng Di Ái lảng lảng, trên mặt cười rạng rỡ.

Dưới tiệc rượu, A Sử Na Kết Xả Suất thấy vậy nắm chặt tay, trầm nghĩ:

- Phải tìm lại mặt mũi trở về!

Ánh mắt hắn nhìn về phía Đỗ Hà, trong mắt càng lóe lên chiến ý.

Giác quan thứ sáu của Đỗ Hà thật敏锐, lưu ý thấy đôi mắt tràn ngập khiêu khích của hắn, chợt cười đứng dậy nói:

- Hôm nay khó có dịp tụ cùng một chỗ, nếu náo nhiệt như thế tiểu tử cũng cảm thấy ngứa nghề khó nhẫn nhịn. Cũng muốn cùng vị này luận bàn xem một lần. Thứ nhất có thể trợ hứng, thứ hai luận bàn một chút tài nghệ, một công đôi việc, các vị nghĩ như thế nào?

Thay vì để cho A Sử Na Kết Xả Suất chủ động đi lên khiêu khích, không bằng tự mình chủ động phóng ra dụ hắn một trận chiến.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà bước ra, hai mắt khê sáng, nhưng cũng không cự tuyệt, cười nói:

- Đề nghị này hợp lòng lắm, lắm cũng muốn biết về Đại Đường dưng giá, luận bàn tài nghệ thế nào, như vậy đi, lắm cũng có chút ban thưởng, nếu ai chiến thắng Đỗ Hà, lắm đem ngọc bội mang theo bên mình ban tặng!

Hắn mỉm cười tháo xuống ngọc bội hình rồng mang theo bên người.

Ngọc bội giá cả sang quý, nhưng lại có hạn, hơn nữa từ trên người Lý Thế Dân lấy xuống, ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

Đồ vật của Lý Thế Dân, cho dù chỉ là một cái bô đựng nước tiểu cũng là vật báu vô giá, càng khỏi nói tới ngọc bội trừ tà.

Trong lúc nhất thời nhiều người đều tâm động.

474. Chương 483: Đới Chiến Dã Thú Hình Người

Lần tặng thưởng này của Lý Thế Dân lập tức khiến hết thảy động tâm, nhất là những thanh niên đang muốn biểu hiện bản thân trước mặt Lý Thế Dân lại càng như vậy.

Chỉ là muốn đạt được thanh danh như Đỗ Hà thì nhất thời không dám động thủ, nhưng lập tức liền có người nghĩ thông suốt.

Đỗ Hà là cao thủ nổi tiếng Đại Đường, trùng phong hãm trận, mọi việc đều thuận lợi, lâm địch đối chiến cũng không gặp thua trận. Tới luận bàn nếu như thắng thì thanh danh lên cao, bại cũng là chuyện đương nhiên. Đã như thế, cần gì phải quan tâm thắng bại? Đã nghĩ như vậy liền có người đi lên khiêu chiến, đầu tiên lại là Sài Lệnh Vũ.

Sài Lệnh Vũ mặc kính phục màu trắng, đầy phong độ bước tới trường, cười nói:

- Thanh Liên huynh, ta và ngươi quen biết hồi lâu, nhưng chưa bao giờ luận bàn qua. Ta biết bản thân không phải là địch thủ của ngươi nhưng nhớ ngươi từng nói với Di Ái, cao thủ chân chính chỉ có thể tiến bộ trong nghịch cảnh, chỉ không ngừng khiêu chiến cường giả mạnh hơn mới có thể đi lên. Hôm nay ta cũng tới thử xem!

Lời này quả thật Đỗ Hà từng nói với Phòng Di Ái khi mới tập võ.

Một cao thủ chân chính muốn tiến bộ nhanh chóng cần không ngừng cố gắng, không ngừng khiêu chiến với đối thủ tương đương, thậm chí hơn mình, từ đó thấy được khuyết điểm để bổ cứu.

Muốn có được cảm giác thắng lợi từ những đối thủ yếu hơn mình hay chỉ biết vui đầu vào khổ luyện là cực kỳ ngu xuẩn.

Trong thi đấu thể thao có một câu “Trưởng thành trong nghịch cảnh, muốn hành hạ người, trước hết phải tiếp nhận khảo nghiệm bị hành hạ!”

Những lời này áp vào tập võ có nghĩa là “Muốn đánh người, trước hết phải học bị đánh.”

Đỗ Hà nhếch miệng cười cười, tuy hắn không biết Sài Lệnh Vũ nghe từ đâu, bất quá lúc đó hắn nói chưa hết ý, phần sau chính là một tay mơ lại đi tìm cao thủ tỷ thí thì đó là tâm lý biến thái tìm tai vạ, không phải để phát triển.

Lão tử Sài Thiệu của Sài Lệnh Vũ văn võ song toàn, xem như một anh hùng, mẹ của hắn - Bình Dương công chúa càng thêm là khai quốc công thần của Đại Đường, danh chấn thiên hạ. Tính ra hắn cũng là con cháu nhà tướng, chỉ là hổ phụ phượng mẫu lại sinh ra một khuyến tử, khác nhau một trời một vực với song thân.

Nhưng bởi vì song thân hắn qua đời sớm, tuổi còn nhỏ đã kế thừa tước vị của cha, đất phong của mẹ, trở thành người có tước vị cao nhất trong thế hệ trẻ. Cũng bởi vì như thế, trong nhà lại không có người có thể quản hắn để đến nỗi dưỡng thành tính cách Hoa Hoa Công Tử, văn không thành vũ chẳng phải, ngoại trừ khi còn bé được cha dạy cho tiền pháp còn lại công phu khác bằng không, một người tùy tiện trên đường cũng có thể thắng.

Loại người này cũng đi lên khiêu chiến, Đỗ Hà trở mặt, không nói nên lời.

Kỳ thật Sài Lệnh Vũ cũng không trông cậy vào có thể đánh thắng Đỗ Hà, chỉ là muốn trước mặt giai nhân biểu hiện mà thôi. Nguyên lai Sài Lệnh Vũ thích con gái của Lý Tĩnh, từng có gặp qua Đỗ Hà vài lần, chính là Lý Vi Linh.

Lý Vi Linh chịu ảnh hưởng của mẹ nàng là Hồng Phát Nữ, thuở nhỏ muốn làm một hiệp nữ, trong suy nghĩ ý trung nhân dĩ nhiên cũng phải là một hiệp khách võ nghệ cao cường. Đối mặt với truy cầu của Sài Lệnh Vũ chẳng thèm ngó tới, tỏ vẻ võ công của phu quân tương lai phải cao hơn mình.

Sài Lệnh Vũ bị kích thích, thỉnh một “cao thủ” danh khí rất lớn học tập công phu, học hơn tháng, tự cho là đã lĩnh ngộ tất cả, còn được sư phụ khen là kỳ tài tập võ, đánh bại tất cả võ sư trong phủ.

Hắn không biết là bởi vì thân phận của hắn đặc thù nên võ sư trong phủ không dám thắng hắn, chỉ cho bản thân quả thực có thiên phú tập võ, mặc dù đánh không thắng đệ nhất cao thủ trong thế hệ trẻ là Đỗ Hà cũng có thể đối chiến, vừa học hỏi vừa khiến giai nhân mở mắt.

Đỗ Hà không ngờ người đầu tiên ứng chiến lại là Sài Lệnh Vũ, thật sự còn hơn cả trứng thối, cũng không thể không đáp ứng. Vào lúc đối phương múa may xong hơn mười thế thì hắn tiện đà nhắc chân tổng hắn về ghế vẫn còn dư lực.

Sài Lệnh Vũ thậm chí thấy không rõ Đỗ Hà ra chân thế nào, biết song phương chênh lệch đến mức nào, sắc mặt tái nhợt.

Người vây xem cũng im lặng, thực lực hai người cách nhau quá xa, thắng bại căn bản không có gì phải nghi ngờ.

Người tiếp theo ứng chiến là một trong tám tên đồ đệ của Trình gia, lão đại Trình Xử Mặc.

Trình Xử Mặc sờ mũi, cười nói:

- Những gì ta muốn nói đều bị Sài Lệnh Vũ nói rồi, cũng không cần dài dòng, trực tiếp đấu võ!

Đỗ Hà cười ứng chiến.

Trình Xử Mặc với tư cách lão đại Trình gia, là người có võ nghệ cao nhất trong tám huynh đệ, kế thừa tính cách dũng mãnh thiện chiến của cha hắn. Tuy không kịp La Thông, Tiết Nhân Quý nhưng cũng thuộc về hảo thủ nhất lưu, Đỗ Hà cũng phí hết một phen công phu mới có thể đánh bại.

Với tư cách bằng hữu, Đỗ Hà sao không biết được dụng ý của Trình Xử Mặc, cũng không lưu thủ, chuyên tấn công nhược điểm để hắn có thể biết được thiếu sót của mình.

Tình thế quyết đấu của hai người tuy nghiêng về một bên nhưng thế công của Đỗ Hà và thủ đoạn phòng thủ của Trình Xử Mặc cũng khiến mọi người đã mắt, hoan hô ầm ĩ.

Trên mặt A Sử Na Kết Xá Suất cũng lộ vẻ ngưng trọng, người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo. Thực lực của Đỗ Hà biểu hiện đủ khiến hắn kiêng kỵ, tuyệt đối không thể tưởng được Đỗ Hà tuổi còn trẻ lại có bản lĩnh như thế, trong mắt cũng hiện lên một tia nộ điểm: Đỗ Hà không sợ bạo lộ thủ đoạn của mình chính là coi thường hắn.

Hắn đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào Đỗ Hà nói:

- A Sử Na Kết Xá Suất đến lĩnh giáo cao chiêu của Đỗ tướng quân!

Đỗ Hà thong dong cười nói:

- Thỉnh!

Thái độ của hắn thản nhiên, ngược lại càng bộc lộ vẻ khinh miệt.

Kẻ ngu khi đối địch chỉ biết dùng sức húc đầu vào, người thông minh ngược lại khống chế tình thế, điều khiển tâm lý đối phương, chiếm hết tiên cơ.

Đỗ Hà không hề nghi ngờ tự là người thông minh. Hắn tuy không tận mắt nhìn thấy võ nghệ của A Sử Na Kết Xá Suất nhưng từ thi thể của A Sử Na Tạp Lạp thì có thể phán đoán tuyệt không kém hơn hắn. Dù sao với tư cách đệ nhất cao thủ của một dân tộc hiếu chiến, thực lực nhất định bất phàm, mấu chốt còn ở chỗ A Sử Na Kết Xá Suất có ưu thế về tuổi tác, tâm tuổi hơn bốn mươi chưa đến năm mươi chính là thời điểm cực thịnh về kinh nghiệm lẫn thể lực dồi dào nhất của một nam nhân, so với tuổi mười tám chưa hoàn toàn phát dục của Đỗ Hà dĩ nhiên chiếm ưu thế.

Ổ vào hoàn cảnh xấu, chỉ có thể đem hoàn cảnh xấu khác kết hợp mới là lựa chọn lý trí nhất.

Khống chế cảm xúc của A Sử Na Kết Xã Suất để hấn mất đi bình tĩnh đối địch là dụng ý của Đỗ Hà. Hấn sớm biết tính cách của A Sử Na khuyết hãm nên dễ dàng làm được chuyện này.

A Sử Na Kết Xã Suất dĩ nhiên trúng kế, bị Đỗ Hà khinh thị như thế nên phần nộ đến cực điểm, gương mặt bành ra, bộc lộ sát khí nhưng lang sói, không nói hai lời, vượt lên trước ra chiêu.

Đỗ Hà nhú mày, thăm cảnh giác, thần sắc dần dần ngưng trọng, có một loại ảo giác A Sử Na Kết Xã Suất đã không phải là người mà là một dã thú khoác da người.

Còn chưa chờ hấn triển khai tư thế, A Sử Na Kết Xã Suất đã như mãnh hổ chụp mỗi bay vọt tới, quyền trái như thiểm điện thống kích đỉnh đầu Đỗ Hà với lực lượng của Tu La. Nếu trúng phải quyền này thì dù bất tử cũng bị chấn động não biến thành ngu ngốc.

Đỗ Hà chân đạp theo bộ vị thất tinh lóe lên, tránh được một chiêu quái dị, phản thân phi cước đá vào hậu tâm A Sử Na Kết Xã Suất.

A Sử Na Kết Xã Suất bay nhào mà đến, người đang ở không trung muốn tránh cũng không được, phản chiêu này không thể nghi ngờ là trí mạng.

- Phanh! Một tiếng!

Một cước trí mạng này ngoài ý muốn lại để cho A Sử Na Kết Xã Suất phòng thủ được. Hấn triển khai song cước trên không trung khiến một cước của Đỗ Hà đá vào bàn chân hấn, vừa tiếp đất lập tức thân thể gặp lại sẵn sàng công kích.

Đỗ Hà lộ vẻ kinh nghi hiểm thấy, tuy song phương vừa giao thủ chỉ một chiêu nhưng hấn phát giác chiêu thức của A Sử Na Kết Xã Suất phi thường quái dị, giống như dã thú công kích, lại một lần nữa cảm giác đối thủ cũng không phải người, mà là một dã thú hình người.

- Không ổn rồi!

Lý Nghiệp Tự nhìn qua A Sử Na Kết Xã Suất, trầm mặt hồi lâu, nói:

- Lần này Thanh Liên huynh xem như gặp gỡ kinh địch.

Hấn vừa mới mở miệng, những người bên cạnh đều nhìn vào.

La Thông quan tâm truy vấn:

- Lời này nói như thế nào?

Lý Nghiệp Tự nói:

- Ta nhớ sư phụ đã từng nói qua, chiêu thức võ nghệ nguyên ở dã thú. Dã thú vì sinh tồn, có kỹ phẩm chém giết siêu phàm. Nhân loại bắt chước hình thái dã thú, tiến hành cải tiến sáng chế chiêu thức tinh diệu truyền lưu đời sau. Trải qua ngàn năm tang thương biến hóa, tự thành một mạch sớm đã thoát ly. Nhưng có ít người phản phác quy chân, bắt chước kỹ năng chém giết nguyên thủy nhất của dã thú trở thành cao thủ đương thời, đa số đều là dị tộc. Kỹ xảo của bọn họ so với võ nghệ chính thống của chúng ta càng thêm quái dị, khó lòng phòng bị, không chút nào kém hơn võ kỹ Trung Nguyên. A Sử Na Kết Xã Suất rất có thể là một trong số đó, hình thái hấn như Sói nhưng lại nhanh hơn sói, lực lượng như hổ nhưng càng thêm uy mãnh quả thật kinh địch.....

Bọn họ đều biết sư phụ Lý Nghiệp Tự là đệ nhất thiên hạ hào hiệp Cầu Nhiêm Khách, lời này không giả, đều lộ thần sắc lo lắng.

Đỗ Hà cũng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, trong nội tâm giật mình, khó trách cảm giác mình đang đối chiến với dã thú. Đây là lần đầu tiên hấn gặp kỳ chiêu quái chiêu như vậy, liệt hỏa bốc lên rừng rực trong mắt.

Chỉ có không ngừng khiêu chiến cường giả bất đồng mới là mấu chốt tiến bộ của võ nghệ.

Mặc kệ phẩm chất làm người của A Sử Na Kết Xã Suất như thế nào nhưng không thể nghi ngờ hẳn là cường giả.

Đỗ Hà cảm thấy huyết dịch trên người bắt đầu sôi trào.

475. Chương 484: Đỗ Hà Vs A Sử Na Kết Xã Suất

Đúng như Lý Tự Nghiệp nói, A Sử Na Kết Xã Suất thuở nhỏ đã khác người, cá tính hung tàn khát máu, nghiện võ thành si, tập được một thân võ nghệ cao minh, dùng sát nhân làm vui.

Đột Quyết của bọn hắn còn thuộc về chế độ bộ lạc xã hội nô lệ man di, ngoại trừ người trong tộc còn có một phần là nô lệ thắng lợi cướp về. Nô lệ trong Đột Quyết không hề có bất kỳ giá trị lợi dụng, nam làm trâu ngựa, nữ phần lớn dùng để tiết dục, có thể tùy ý giết. A Sử Na Kết Xã Suất từ lúc mới mười một mười hai tuổi đã lấy những đây tớ này làm đối tượng thí luyện, đương nhiên là đao thật thương thật chém giết.

Với cách tập luyện này, danh tiếng dũng mãnh gan dạ của A Sử Na Kết Xã Suất truyền khắp toàn bộ tộc, nhưng hắn lập tức phát hiện võ nghệ mình không đủ tàn nhẫn, địch nhân khi đối địch sau khi trúng hắn một hai chiêu vẫn có thể chiến đấu, rất không hài lòng.

Vào lúc hắn đang nghĩ cách làm thế nào để Nhất Kích Tắt Sát thì gặp đàn sói. Phương thức công kích hung ác dũng mãnh gan dạ khiến hắn mở rộng tầm mắt, tâm tư cũng theo đó chuyển động. Vì vậy, hắn liền bài Sói làm thầy, học tập kỹ xảo chém giết của Sói. Trải qua một thời gian ngắn luyện tập, hắn phát giác công phu tiến nhanh, giết người càng thêm thoải mái, chiêu chiêu trí mạng.

Từ đó về sau, A Sử Na Kết Xã Suất bắt giữ các loại hổ báo, xem các động tác của chúng khi săn mồi để tự nghĩ ra kỹ chiêu, cứ thế mãi, võ nghệ hắn tự thành nhất mạch, chiêu chiêu đều có bóng dáng dã thú, tàn nhẫn phi thường.

A Sử Na Kết Xã Suất một kích không trúng, cũng không để ý, lại tiếp tục dùng phương thức dã thú bỏ đến Đỗ Hà.

Đỗ Hà lần đầu gặp phải địch thủ như vậy, cũng không vội công kích. Hắn tựa như một đứa trẻ có được món đồ chơi mới, với tư cách là một kẻ tập võ thấy chiêu thức càng cổ quái càng hấp dẫn chú ý, trong đầu không ngừng nghĩ đến cách phá giải:

- Lúc dã thú tấn công, dưới bụng là nhược điểm.....

Hắn nghĩ như vậy, thấy A Sử Na Kết Xã Suất lần nữa đánh tới, vội vàng thu liễm tâm thần, thân thể ngã xuống đất tùy ý để A Sử Na Kết Xã Suất nhào qua, đánh thẳng quyền vào ngực của A Sử Na Kết Xã Suất.

Lúc sắp đánh trúng, A Sử Na Kết Xã Suất lại như kỳ tích chụp lấy quyền đầu của hắn mượn lực bắn ra, tránh được một kích này.

Mu bàn tay Đỗ Hà đau nhức, lập tức dùng chiêu lý ngư đả đỉnh đứng dậy, ánh mắt thoáng nhìn, trên mu bàn tay đã ứa máu.

A Sử Na Kết Xã Suất lại uốn lượn thân thể, ánh mắt đỏ rực như sói, liếm máu trên đầu ngón tay.

A Sử Na Kết Xã Suất không chỉ có phương thức công kích như Sói, móng vuốt của hắn cũng bén nhọn như sói, chỉ là mượn lực một trào cũng để lại bốn vết máu trên mu bàn tay Đỗ Hà.

Đỗ Hà lại lần nữa đề cao cảnh giác, phát hiện A Sử Na Kết Xã Suất mô phỏng thân pháp công kích của Sói nhưng sự nhanh nhẹn của hắn còn vượt xa cả Sói. Đồng thời công phu này của đối phương đã có hơn ba mươi năm, rất nhiều sơ hở sớm đã được cải tiến, muốn mưu lợi chiến thắng khả năng không lớn.

Như thế ngược lại càng khơi dậy ngạo khí của hắn, khả năng không lớn lại càng muốn thử, hôm nay để cho A Sử Na Kết Xã Suất biết một chút về binh sĩ anh hùng Đại Đường phá thần công tuyệt học của hắn như thế nào.

Chưa có thở dốc cơ hội, A Sử Na Kết Xã Suất lại lần nữa cao tốc lao xuống một quyền đánh tới. Một quyền nhìn như cương mãnh tuyệt luân lại vô thanh vô tức tựa như ảo mộng khiến Đỗ Hà sinh ra cảm giác nửa bước cũng khó dời. Nhất là cặp mắt vẫn nhìn Đỗ Hà chòng chọc như dã thú, có uy lực khiếp người.

Đây cũng là một trong những chiêu số công kích khi dã thú cùng dã thú quyết đấu, thường sẽ biểu hiện uy thế khiến đối phương chột dạ rồi mới phát động thể công.

Đỗ Hà đối với cái này nhìn như không thấy, hét lớn một tiếng, thân cùng ý hợp để áp lực suy giảm, quyền đầu vẽ một vòng tròn trên không trung ngang kháng. Hai luồng đại lực va chạm, Đỗ Hà liền lùi lại hai bước, bởi vì một quyền này A Sử Na Kết Xã Suất lao xuống công kích. Hắn ngoại trừ chống cự uy lực kinh người của thiết quyền còn phải tiếp nhận toàn bộ trọng lượng thân thể, cộng thêm tốc độ kích phát, cổ tay run rẩy. Cũng may hắn sử Thái Cực tá khai bảy tám phần mười uy lực, nếu không chỉ là một kích này đã khiến hắn bắn vọt ra ngoài.

Đỗ Hà biết lực lượng người này vượt xa mình, dù lực lượng của Tiết Nhân Quý cũng không kịp hắn.

Đỗ Hà lui hai bước, nhưng mục đích kéo gần cự ly đã đạt được.

A Sử Na Kết Xã Suất dữ tợn cười cười, thân thể thay đổi, chân trái hướng về sau quét tròn nhanh như gió.

Đỗ Hà lách sang né tránh, A Sử Na Kết Xã Suất sử liên hoàn cước, hai chân điên cuồng công kích, thế giống như bão tố, liên tục không dứt.

Đỗ Hà thầm kêu khổ vốn tưởng rằng đối phương ba lượt viễn công, uy lực tuyệt luân, kéo gần khoảng cách sẽ tốt hơn nhưng không ngờ năng lực tác chiến cận thân của A Sử Na Kết Xã Suất cũng cường đại không thể tưởng tượng.

Nguyên lai một thân võ nghệ của A Sử Na Kết Xã Suất là luyện cùng dã thú, thường nhốt mình vào chuồng dã thú để đơn đả độc đấu.

Vì sống sót, hắn càng hung hãn hơn dã thú, cận thân chiến đấu là thứ sở trường nhất.

Bản năng tôi luyện từ trong tử vong dù chưa tính là võ kỹ, nhưng so với võ kỹ, càng không thể nghi ngờ cao minh hơn.

Phương thức công kích không dựa theo lẽ thường làm cho Đỗ Hà cảm thấy đau đầu, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Thấy Đỗ Hà lâm vào hạ phong dưới thế công như mưa sa bão táp của A Sử Na Kết Xã Suất, toàn trường đều bắt ngờ.

Lý Thế Dân tiếc hận lắc đầu, thầm nghĩ:

- Lực sĩ như thế, nếu vì Đại Đường hiệu lực thật tốt, chỉ tiếc.

Trong mắt của hắn hiện lên vẻ tàn khốc, bất luận kẻ nào chỉ cần uy hiếp đến sự tồn tại của Đại Đường đều không thể sống trên thế giới.

Lão gia tử Đỗ Như Hối ngồi bên dưới Lý Thế Dân nhìn trên trận đánh nhau chết sống thì lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Ba viên lão tướng đối diện lão gia tử là Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim đều châu đầu ghé tai thấp giọng bắt chuyện.

Trình Giảo Kim có chút thất thần nhìn qua A Sử Na Kết Xã Suất, thấp giọng nói:

- Phương thức công kích quá hung hãn, lão Trình ta đời này chưa gặp. Tần lão ca, giả như là người, làm thế nào mới đúng!

Tần Quỳnh trầm mặc hồi lâu:

- Giả như có thể dùng binh khí, phá cũng không khó nhưng dùng tay không thì ta không phải người trong cuộc, không thể tự mình cảm thụ thế công mãnh liệt như thế, chỉ bằng mắt thường, nghĩ không ra cách phá

giải. Bất quá A Sử Na Kết Xã Suất xác thực lợi hại. Chỉ so với quyền cước, ở đây không có mấy người là địch thủ của hần, đương oai cho Đại Đường cũng chỉ nhìn vào Đỗ tiểu tử.

Úy Trì Kính Đức, Trình Giáo Kim đều gật đầu tán đồng lời nói của Tần Quỳnh.

Ba người bọn họ đều là tướng quân trên ngựa, luận kỵ chiến đánh nhau chết sống, tự nhiên không sợ bất luận kẻ nào, nhưng chỉ luận quyền cước, chưa hẳn vượt A Sử Na Kết Xã Suất cùng Đỗ Hà.

Toàn trường lo lắng nhất cho Đỗ Hà dĩ nhiên không ai qua được Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận, Vũ Mị Nương, các nàng thấy Đỗ Hà đang ở hạ phong thì kiều nhan trắng bệch, nháy mắt một cái cũng không dám nháy. Các nàng không hiểu võ nghệ, thấy Đỗ Hà bị bức không cách nào hoàn thủ tự nhiên cho rằng công phu A Sử Na Kết Xã Suất trội hơn, sợ hần xảy ra chuyện.

Đối với Đỗ Hà cực kỳ có tin tưởng không ai qua được Tiết Nhân Quý, La Thông, Phòng Di Ái.

Tuy Đỗ Hà đang ở hạ phong nhưng bọn họ đều không cho rằng Đỗ Hà thất bại. Chỉ có người hiểu rõ Đỗ Hà mới biết được khinh công của hần đáng sợ cỡ nào. Ba người Tiết Nhân Quý, La Thông, Phòng Di Ái thường xuyên cùng Đỗ Hà luận bàn, đối với cái này càng khắc sâu nhận thức.

Tiết Nhân Quý thấy ba nữ tâm thần bất định liền cười nói:

- Ba vị phu nhân không cần phải lo lắng, Đỗ tướng quân vốn không bị thua. Sở dĩ đang ở hạ phong, hần là muốn tìm cách phá giải công phu cổ quái của A Sử Na Kết Xã Suất nên mới lâm vào khốn cảnh.

- Thật đúng?

Tam nữ tự nhiên hi vọng nhìn thấy trượng phu thắng lợi, vừa nghe nói Đỗ Hà có cách nghĩ khác liền sáng mắt.

Tiết Nhân Quý khẳng định:

- Đỗ tướng quân am hiểu nhất chính là khinh công, dù thắng không được A Sử Na Kết Xã Suất cũng có thể tiến thoái tự nhiên, quyết sẽ không lâm vào khổ chiến như vậy. Giải thích duy nhất, chỉ có thể là cố ý gây nên.

Tiết Nhân Quý đoán không sai.

Luận võ nghệ, Đỗ Hà có lẽ không tính là đệ nhất thiên hạ, nhưng so khinh công, đến nay vẫn chưa có một người đạt tới nửa tiêu chuẩn của hần. Chỉ cần hần nguyện ý, cho dù là gặp gỡ cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết như Cầu Nhiêm Khách cũng có thể tiến thoái tự nhiên. Mặc dù đánh không lại nhưng có thể dễ dàng trốn thoát.

Hần sở dĩ không cần khinh công, nguyên nhân có hai. Thứ nhất, đúng như Tiết Nhân Quý đoán, hần muốn nghĩ cách phá vỡ công của A Sử Na Kết Xã Suất. Đối mặt với công phu quái dị như dã thú của A Sử Na Kết Xã Suất, nếu không lâm vào cảnh giới kỳ lạ thì khó có thể nhận thức ảo diệu trong đó. Thứ hai, hần muốn tăng tiến võ nghệ của mình.

Đỗ Hà hiện tại không thiếu khuyết kinh nghiệm giao thủ nhưng thiếu khuyết kinh nghiệm tử chiến, đối với một võ giả thì qua một lần tử chiến đều là đường tắt để đột phá.

Võ nghệ Đỗ Hà hôm nay đã có hỏa hầu nhất định, muốn luôn cố gắng cho giỏi hơn, khổ luyện tiến triển chậm chạp, chỉ có cùng đối thủ tương đương, thống thống khoái khoái đánh một hồi mới có thể học tập kỹ xảo người khác, bổ khuyết thiếu sót.

Cho nên Đỗ Hà căn bản không có ý dùng khinh công, giả như mọi chuyện đều ỷ lại vào khinh công vậy võ nghệ của hần vĩnh viễn cũng khó tiến bộ.

Bởi vậy vào lúc đối địch, hần tối đa dùng bộ pháp né tránh, nếu không vào thời điểm sinh tử tồn vong thì không vận dụng khinh công.

- Phốc!

Cánh tay trái của Đỗ Hà chịu một cước, cả người cực tốc lui về phía sau, trong đầu hồi tưởng thủ pháp tiến công của A Sử Na Kết Xã Suất, trong mắt lộ vẻ vui mừng. Trên thế giới này cũng không tồn tại công phu chiêu thức không thể phá, mấu chốt ở chỗ tìm được, rất hiển nhiên Đỗ Hà đã phát hiện.

A Sử Na Kết Xã Suất một cước đá văng Đỗ Hà, lạnh lùng nói:

- Điều nói Trường An Đỗ Hà võ nghệ cao cường, ta xem cũng không quá mức như thế!

Đỗ Hà nở nụ cười, giả như vào mười chiêu trước nếu A Sử Na Kết Xã Suất nói lời này thì trong lúc nhất thời còn không làm gì được nhưng hiện giờ..... Hừ hừ.....

476. Chương 485: Dùng Công Phá Công

Đỗ Hà vừa mới phát hiện sơ hở của A Sử Na Kết Xã Suất thì bên tai đã nghe thanh âm khiêu khích.

Tựa hồ nói một câu còn chưa đủ nghiền, A Sử Na Kết Xã Suất tiếp tục cười lạnh:

- Phòng thủ như con rùa đen, chỉ là một mặt bị đánh! Hai mươi hiệp sẽ đánh ngã ngươi!

Hắn dữ tợn triển khai thế công.

A Sử Na Kết Xã Suất khiêu khích lại khiến cho người xem vây quanh phản cảm.

Nhất là những người quan hệ mật thiết với Đỗ Hà. Bậc trưởng bối như Lý Thế Dân, Trình Giáo Kim, Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức; Cùng thế hệ như La Thông, Phòng Di Ái, Tiết Nhân Quý, Lý gia huynh đệ, Trình gia bát hoạt bảo đều là như thế, đối với việc Đỗ Hà không địch lại A Sử Na Kết Xã Suất, bọn họ thoáng kinh ngạc nhưng cũng không bất ngờ. Đỗ Hà rất mạnh, bọn họ hiểu rõ điểm này nhưng mạnh đến đâu cũng chỉ là một thiếu niên chưa đầy mười tám tuổi. A Sử Na Kết Xã Suất năm nay đã bốn mươi sáu, dù Đỗ Hà có gấp đôi tuổi lên vẫn thua bảy tám năm, với ưu thế cực lớn như vậy, A Sử Na Kết Xã Suất thắng cũng không kỳ quái, thắng không được mới xem như chuyện lạ.

Chỉ là lấy lớn hiếp nhỏ, còn cuồng vọng ngạo mạn như thế, thật sự đáng hận.

Về phần Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương càng phải như vậy, tức giận đến đỏ mắt.

Nhất là Vũ Mị Nương, trong cặp mắt đẹp của nàng tràn đầy hàn ý, bắt đầu nghĩ cách sửa trị A Sử Na Kết Xã Suất, xả giận cho trượng phu.

Đang lúc này thì Tiết Nhân Quý đột nhiên nói:

- Các ngươi xem, Đỗ tướng quân lại cười!

Yến tịch đang im ắng, vì hắn nói như vậy, lại nhao nhao nghị luận.

Mọi người nhìn lại, quả thật nhìn thấy một màn kỳ dị, Đỗ Hà đang ở thế hạ phong nhưng không hề có vẻ lo lắng, ngược lại còn cười chế giễu, hơn nữa rất vui vẻ.

Đại đa số người không biết vì sao lại thế, chỉ có mấy người quen thuộc Đỗ Hà là thở phào. Nụ cười này của Đỗ Hà xem như chiêu bài của hắn, sau đó từ trước đến nay đều là ý nghĩa thắng lợi.

Đỗ Hà nghe A Sử Na Kết Xã Suất khiêu khích, trong lòng cũng căm tức, thầm nghĩ:

- Cho ngươi ba phần thể diện lại muốn lên trời.

A Sử Na Kết Xã Suất quá mức cuồng vọng, hắn sớm đã muốn hạ uy phong, lúc này đối phương tự mình đưa đến cửa, đừng trách hắn bỏ đá xuống giếng.

- Hai mươi hiệp, không cần!

Đỗ Hà lắc đầu, nói:

- Mười hiệp sẽ thu thập ngươi!

Trên yến tiệc, mọi người hai mặt nhìn nhau, Đỗ Hà đang ở hạ phong, cơ hồ không hề có lực hoàn thủ, rõ như ban ngày. Trong tình huống đó hắn lại nói thủ thắng trong mười hiệp khiến những người không tin vào hắn trợn mắt há hốc mồm.

Về phần A Sử Na Kết Xã Suất cùng với đám người Đột Quyết do hắn cầm đầu càng cười sảng sặc.

Bọn hắn vốn có lòng phản nghịch đối với Đại Đường, càng không thể nào học tập quy củ của Đường triều, bắt đầu lớn gan hét lớn:

- Bị đánh đến ngây ngốc rồi sao!

Nghe nói như thế, Đỗ Hà cười hờ hững, chỉ ngoắc ngón tay với A Sử Na Kết Xã Suất, bộc lộ rõ ý miệt thị.

A Sử Na Kết Xã Suất thảm hận, gầm lên một tiếng:

- Ta muốn xem là ai ngã trước!

Đối mặt với thế công của A Sử Na Kết Xã Suất, Đỗ Hà cũng không phòng thủ như trước mà trực tiếp lựa chọn tiến công!

Dùng công đối công!

A Sử Na Kết Xã Suất vốn như dã thú, dùng hung hãn làm chủ, am hiểu nhất cận thân chém giết, đối mặt với công kích như vậy thì phòng thủ là cách làm bị động nhất.

Quyền phải của Đỗ Hà không ngừng lớn dần trong mắt A Sử Na Kết Xã Suất.

A Sử Na Kết Xã Suất cười âm tàn, chân trái quét ngang mà đến. Chân dài hơn tay, có thể khẳng định khi quyền của Đỗ Hà chưa đánh trúng hắn thì chân hắn đã đá trúng ngực Đỗ Hà, đá bay đi như bóng.

Đỗ Hà tựa hồ sớm đã liệu đến một chiêu này, nhưng thủy chung không dừng bước, chỉ cười lạnh ghê rợn tiếp, hoàn toàn không thấy một cước trí mạng này.

Ngay vào lúc Đỗ Hà sắp trúng chiêu thì đột nhiên truyền đến một tiếng thê thảm rồi một bóng người bay ngược ra ngoài.

Phần lớn phản ứng đầu tiên của mọi người là Đỗ Hà trúng chiêu, còn bị đánh bay ra. Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện ra thanh âm phát ra không phải là Đỗ Hà, mà là A Sử Na Kết Xã Suất.

Hai người cơ hồ đối kháng trực tiếp, A Sử Na Kết Xã Suất lại để cho Đỗ Hà đánh bay ra ngoài.

Những người mắt chậm thậm chí còn không rõ chuyện gì xảy ra.

Chỉ có một số nhân lực hơn người như Lý Thế Dân, Trình Giảo Kim, Tàn Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, La Thông, Tiết Nhân Quý mới nhìn rõ sự thật.

Ngay tại A Sử Na Kết Xã Suất sắp đá vào người Đỗ Hà thì Đỗ Hà đột nhiên biến chiêu, một quyền đánh xuống vào đầu gối A Sử Na Kết Xã Suất, dùng công phá công phá giải trọng kích.

A Sử Na Kết Xã Suất tựa như một con dã thú, bị thương không lùi, lấy mạng đổi mạng, hoàn toàn không để ý mình đã bị thương ở đùi phải, nắm ngón tay chụp thẳng vào vai Đỗ Hà. Ngón tay của A Sử Na Kết Xã Suất như vuốt sói, nếu trúng chiêu chỉ sợ cả cánh tay cũng bị phé đi.

Đối mặt với một kích lăng lệ ác liệt, tất cả vẫn thấy Đỗ Hà như trước không hề né tránh, chỉ là phát sau mà đến trước, lại lần nữa một quyền đánh vào khuỷu tay A Sử Na Kết Xã Suất, vừa tấn công vừa hóa giải thể công đối phương.

Lập tức Đỗ Hà thừa cơ bay lên một cước, đá vào ngực A Sử Na Kết Xã Suất.

Một cước này cơ hồ hoàn mỹ, A Sử Na Kết Xã Suất tránh cũng không thể tránh, bắn vọt ra ngoài, ngã ở trên mặt đất.

Người vây xem bộc phát trận trận hoan hô, không cách nào tưởng tượng Đỗ Hà đang hoàn toàn ở thế hạ phong lại đột nhiên phát lực, đánh bại A Sử Na Kết Xã Suất.

- Tốt!

Tần Quỳnh đập mạnh đùi, trong mắt lóe lên vẻ đã hiểu:

- Đồ Hà đã đã tìm được nhược điểm của A Sử Na Kết Xã Suất, hiện tại tình thế nghịch chuyển rồi.

Trình Giảo Kim, Ủy Trì Kính Đức kinh nghiệm không phong phú bằng Tần Quỳnh, trong lúc nhất thời chưa nhìn ra, hiểu kỳ hỏi thăm nhược điểm ở nơi nào.

Tần Quỳnh cười nói:

- Một thân võ nghệ của A Sử Na Kết Xã Suất nguyên ở dã thú, cho nên giống như dã thú, có năng lực chém giết cực kỳ cường hãn. Nhưng có lợi có tệ, cái này như một thanh kiếm hai lưỡi, có thể làm bị thương người khác, nhưng cũng có thể gây tổn thương chính mình. Lúc dã thú tiến công toàn lực ứng phó, đến nỗi hoàn toàn sẽ không lựa chọn phòng thủ. A Sử Na Kết Xã Suất cũng giống như vậy, lúc hấn ra tay thì cũng là lúc phòng ngự yếu nhất. Một chiêu này của Đồ Hà dùng công phá công, đúng là đã nhìn mình bạch điểm này, cho nên cải biến phương thức tác chiến.

Hắn năm nay sáu mươi tuổi, kinh nghiệm tác chiến phong phú, lập tức nhìn ra điểm mấu chốt.

Đúng như Tần Quỳnh nghĩ, lúc đầu Đồ Hà còn bị thế công ác liệt của A Sử Na Kết Xã Suất mê hoặc, nhưng trải qua quan sát phát hiện lúc đối phương công kích cũng là lúc năng lực phòng ngự yếu nhất, nhất thời như vén được mây mù, hết thấy đều giải quyết.

Lực lượng dã thú giết địch tuy sắc bén, nhưng vì thú tính khiến chúng lựa chọn phương thức công kích đổi mạng.

Công kích của A Sử Na Kết Xã Suất vô cùng cường đại cũng bởi vì như thế.

Nhưng một đường công phu cần công thủ song toàn, đi như A Sử Na Kết Xã Suất chẳng khác đường ngang ngõ tắt.

Chỉ cần nhìn thấu điểm này, trong điều kiện thực lực cho phép, phá giải không khó.

Dùng sở trường của mình đánh vào sở đoản đối phương chính là phương thức phản kích của Đồ Hà lựa chọn.

Chỗ cứng rắn của bắp đùi là xương bánh chè, đồng thời chỗ yếu nhất cũng là xương bánh chè. Chỉ cần định vị chuẩn xác, cho dù là một đầu thiết chùy nhỏ nhỏ đánh vào thần kinh đầu gối cũng có thể khiến chân mất đi khống chế, huống hồ là một quyền mãnh lực của Đồ Hà.

Khuỷu tay cũng giống như vậy, vừa là chỗ cứng rắn của cánh tay, đồng thời cũng là chỗ yếu nhất.

Một quyền của Đồ Hà đánh vào thần kinh đầu gối, một quyền khác đánh vào gân khuỷu tay, vền vền hai chiêu đã phế bỏ một tay một chân của A Sử Na Kết Xã Suất, cuối cùng bị đá bay.

Đồ Hà phui tay, bộ dạng nhảm chán, phảng phất như mình vừa đá bay một con gà con, không hề cảm giác vui sướng. Hắn nhìn phía A Sử Na Kết Xã Suất, hai quyền một cước tuy nặng nhưng không đủ đối phương mất đi chiến lực.

Quả nhiên, A Sử Na Kết Xã Suất vừa mới rơi xuống đất đã mạnh mẽ đứng lên, khê vắn chân tay, thấy ngoài bị đau đớn bên ngoài cũng không bị tổn thương thực chất bao nhiêu. Chỉ là hắn có chút mờ mịt, không thể tin được bản thân đối mặt lại bị Đồ Hà đánh ngã.

Đồ Hà cười, đưa ba ngón tay nói:

- Ba chiêu, còn có bảy chiêu.....

A Sử Na Kết Xã Suất thấy vẻ trào phúng trên mặt Đồ Hà, lại nhìn ba ngón tay thì biết hết thấy là sự thật, lửa giận càng bùng lên. Hắn nguyên ý tin tưởng mình thua trong tay Đồ Hà chỉ là chủ quan, trong mắt hiện lên hung quang, chợt quát một tiếng, lại một lần nữa đánh về phía Đồ Hà. Một chiêu này càng cay độc, đúng là đòn sát thủ của hắn.

Chiêu này vừa ra, một luồng sát khí điên cuồng từ hắn tuôn về phía Đồ Hà. Dường như không khí bốn phía dần dần cứng lại, cảm giác này khiến một số người hít thở không thông!

Đỗ Hà trên mặt cũng lộ vẻ nghiêm túc hiem thấy, tuy hắn phát hiện A Sử Na Kết Xã Suất sơ hở, nhưng sơ hở cũng cần thực lực mới phá được. Cũng không phải bất kỳ ai biết được sơ hở của A Sử Na Kết Xã Suất đều có thể chiến thắng hắn. Trước sự cường đại của hắn, chỉ cần yếu hơn một chút sẽ không đánh trúng sơ hở, lại bị hắn Nhất Kích Tắt Sát.

Tuy tại đây trước mắt bao người, A Sử Na Kết Xã Suất không dám ra tay ác độc, nhưng nếu để cho hắn đánh trúng thì mất nửa cái mạng là hiển nhiên.

Đỗ Hà lại đánh ra một quyền, động tác trôi chảy liên lạc, một lần nữa đánh vào khuỷu tay A Sử Na Kết Xã Suất.

- Grắc...!

Tiếng gãy xương vang lên, một quyền này của Đỗ Hà trực tiếp phé đi cánh tay của A Sử Na Kết Xã, một chưởng bao hàm nội lực đánh vào ngực A Sử Na Kết Xã Suất, lại khiến hắn bay vọt ra ngoài.

- Mới năm chiêu, xem ra ta đánh giá cao ngươi rồi! ...!

477. Chương 486: Tự Bạt Tai

Bởi vì tố chất thân thể của A Sử Na Kết Xã Suất cường hãn, tuy nói trọng tâm võ công của hắn đặt vào công kích nhưng chỉ cần dựa vào thân thể biến thái, quyền cước bình thường cũng đủ mơ tưởng tổn thương hắn mấy may.

Cho nên một chưởng của Đỗ Hà đánh ra bên trong còn ẩn hàm nội lực, lúc chạm vào ***g ngực của A Sử Na Kết Xã Suất thì nội lực xuyên thấu vào nội phủ khiến hắn dù cường kiện cũng không thể ngăn lại, trực tiếp trọng thương, phun ra một búng máu, ngã rầm trên mặt đất.

A Sử Na Kết Xã Suất tâm tính cao ngạo, sao chịu được đả kích như thế, cắn răng liều mạng định đứng dậy phản kích, nhưng một chưởng của Đỗ Hà đã thấu vào phổi, nhất thời không thể đứng dậy, cưỡng ép giãy dụa một lát, cuối cùng vẫn vô lực ngã trên mặt đất.

Vừa đúng lúc này, trong tai hắn nghe được câu “Mới năm chiêu, xem ra ta là đánh giá cao ngươi rồi!” của Đỗ Hà thì đổ bùm mặt ngất xỉu.

Vốn thắng bại là chuyện thường binh gia, luận võ so nghệ, thắng thua cũng không trọng yếu.

Nhưng A Sử Na Kết Xã Suất lúc trước vừa cuồng vọng tự đại, đối mặt với tình huống này chẳng khác tự bạt tai, mắc cỡ không mặt mũi gặp người, nghe câu chế giễu vậy mới tức giận đến hôn mê tại chỗ.

Đối với kết cục này, dù là A Sử Na Xã Nhĩ cũng không thể nói gì hơn. Cho dù trong lòng của hắn hướng A Sử Na Kết Xã Suất nhưng cũng không thể chấp nhận được thái độ ngạo mạn vừa rồi, đây cũng coi như bài học.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà một chưởng đánh cho A Sử Na Kết Xã Suất hôn mê, sắc mặt lại khê biến, vội vàng bảo thái y đi theo trị liệu. Kế hoạch của hắn còn cần A Sử Na Kết Xã Suất phối hợp, giả như bởi vì Đỗ Hà đánh trọng thương bất tỉnh làm trễ kế hoạch, đây chẳng phải là thất bại trong gang tấc rồi.

Kỳ thật Lý Thế Dân lo lắng xa xôi, hắn không biết Đỗ Hà sớm đã khám phá âm mưu của A Sử Na Kết Xã Suất, ra tay lại há không đúng mực?

Một chưởng bao hàm nội lực, Đỗ Hà muốn giết chết A Sử Na Kết Xã Suất đó là chuyện dễ dàng, chỉ cần hắn tăng thêm lực đạo, hoặc là đưa bàn tay phải lên một tấc đã có thể đơn giản dẫn nội lực xuyên thấu trái tim, trực tiếp trí mạng. Nhưng bởi vì hắn còn cần dẫn xà xuất động, đem các loại phản nghịch đi theo A Sử Na Kết Xã Suất một mẻ hốt gọn, cho nên lưu lại dư địa, chỉ đơn thuần đánh bại, cam đoan ngày mai A Sử Na Kết Xã Suất có thể khôi phục tám phần chiến lực.

Tám phần công lực, với võ nghệ A Sử Na Kết Xã Suất cũng là đủ.

Quả nhiên thái y nói cũng không lo ngại.

Lý Thế Dân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tán thưởng nhìn Đỗ Hà, dĩ nhiên hẳn mong con rể mình thắng, nhất là khi A Sử Na Kết Xã Suất thắng lại để cho người cho rằng Đại Đường không người.

Sau khi Đỗ Hà thắng A Sử Na Kết Xã Suất thì cũng không còn ai dám tới khiêu chiến. Nhìn vào thực lực như vậy, ai cũng nhìn lại bản thân.

Lý Thế Dân cười nói:

- Xem ra hiền tế là đệ nhất hảo thủ trong cùng thế hệ rồi.

Đỗ Hà lại nói:

- Bệ Hạ, thiên hạ anh tài nhiều không kể xiết, tiểu tể cũng không dám đảm đương danh xưng đệ nhất. Ít nhất trong hiểu biết của tiểu tể thì có một người ngang tay, khó phân thắng bại.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà khó được khiêm tốn, kinh ngạc nói:

- Trẫm thật muốn xem đến tột cùng là người phương nào rồi!

Ba năm qua ở chung, hẳn sao có thể không biết cách làm người của Đỗ Hà.

Đỗ Hà mặc dù không ngạo mạn khiến người ta chán ghét như A Sử Na Kết Xã Suất nhưng bên trong lại ẩn chứa ngạo khí. Nếu không phải là người chân chính có bản sự có tài học thì hẳn sẽ không tiến cử. Trong ba năm này, người duy nhất mà Đỗ Hà tiến cử là Lưu Nhân Quý.

Lưu Nhân Quý hôm nay ở Giang Nam biểu hiện rực rỡ, chỉ cần qua một thời gian điều vào triều đảm nhiệm trọng trách, từ đó có thể thấy được năng lực nhìn người của Đỗ Hà.

Hôm nay ở trước mặt mọi người, Đỗ Hà lần thứ hai tiến cử nhân tài, điều này khiến Lý Thế Dân ái tài như mạng vạn phần coi trọng.

Đỗ Hà nói:

- Hẳn là người huyện Long Môn Tu thôn, họ Tiết, tên Lễ, chữ Nhân Quý, luận võ nghệ không dưới tiểu tể. Bởi vì tổ tiên là danh tiếng thời Nam Bắc triều, thuở nhỏ nghiên tập binh pháp, thao lược, có tạo nghệ rất sâu, hiện giờ đảm nhiệm chức Hiệu úy dưới trướng tiểu tể.

Trong lịch sử cũng không có cái gì gọi là thần linh báo mộng, Lý Thế Dân cũng là lần đầu tiên nghe được tên này, tự nhiên không hề có ấn tượng nhưng lại tin tưởng ánh mắt Đỗ Hà, lại có lòng cầu tài như khát nước, vội vàng giục bảo Tiết Nhân Quý ra gặp.

Đỗ Hà bảo Tiết Nhân Quý đi ra.

Tiết Nhân Quý với tư cách một kẻ thảo dân, trong nội tâm kích động không thể nói nhưng hẳn thiên tính trầm ổn, cũng không để lộ cảm xúc, bước ra bái kiến, nhất cử nhất động không hề bối rối, phối hợp với khí chất trầm ổn khiến cho người cảm giác nhất định không phải vật trong ao.

Xem người, biết người là một loại học vấn rất sâu.

Lý Thế Dân với tư cách Hoàng Đế đã từng thấy qua vô số người, ánh mắt chuẩn xác, từ khí chất đã nhìn ra Tiết Nhân Quý bất phàm, lại thêm Đỗ Hà long trọng tiến cử, càng cho thấy cái này Tiết Nhân Quý tuyệt không phải chỉ là võ nghệ cao cường, liền nói ngay:

- Hiền tể đã tán dương vị Tiết Hiệu úy này như thế, sao không nhân cơ hội biểu hiện để chúng ta mở mắt. Hai người các người ai thắng thì sẽ có được ngọc bội của trẫm tối nay.

Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý nhìn nhau cười cười.

Bọn họ sau lần quyết đấu ở Tu thôn, về tới Trường An, Đỗ Hà bề bộn nhiều việc chính vụ còn Tiết Nhân Quý cũng bởi vì mới nhập quân doanh nên rất nhiều thứ muốn học, hai người đều không có thời gian tiến hành luận bàn.

Đỗ Hà vẫn luôn chờ mong một trận chiến với Tiết Nhân Quý còn Tiết Nhân Quý càng minh bạch khổ tâm và dụng ý của Đỗ Hà, để không cô phụ quyết định toàn lực ứng phó.

Hai người đều thuộc về hảo thủ khó được, một khi toàn lực ứng phó quyết đấu tự nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Một trận chiến này đủ để dùng bốn chữ “long tranh hổ đấu” để hình dung.

Tiết Nhân Quý chiêu thức cường ngạnh công thủ, Đỗ Hà phiêu dật, thành thạo công kích phòng thủ khiến hết thấy thỏa mãn.

Mấy người Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim nhìn cuộc đấu đều rung động, liếc lẫn nhau. Bọn họ xem thực lực của Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý biểu lộ còn thắng qua bọn họ khi cùng tuổi, có lẽ vài năm nữa thì thiên hạ Đại Đường là nơi để hai người tung hoành.

Một trận chiến này đến cuối cùng cũng không phân thắng bại, Đỗ Hà không cần khinh công mưu lợi, thực khó chiến thắng Tiết Nhân Quý. Đương nhiên Tiết Nhân Quý muốn hơn Đỗ Hà cũng là bất lực.

Sau khi thu trường, ánh mắt Lý Thế Dân nhìn Tiết Nhân Quý đã trở nên nóng bỏng.

Bất luận thắng thua, mục đích cũng đã đạt được!

478. Chương 487: Cao Minh Hơn Một Ít

Tiệc tối chấm dứt, mọi người khi ra về đều bàn tán trận chiến giữa Đỗ Hà cùng Tiết Nhân Quý, trầm trồ thán phục.

Lý Thế Dân sau đó sai người mời Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý vào doanh trướng.

Trên mặt Tiết Nhân Quý tràn đầy ngoài ý muốn.

Đỗ Hà lại bình thản, cười giải thích:

- Lòng ái tài của Bộ Hạ vượt xa người tướng, hôm nay võ nghệ của người đủ để cho hần vài phần kính trọng, triệu kiến người, khảo nghiệm người, không cần cảm thấy ngạc nhiên, chỉ cần bình thường là được.

Tiết Nhân Quý vốn cực kỳ ổn trọng, chỉ vì không thể đoán được hiệu quả của trận đấu vừa rồi, nghe Đỗ Hà nói thì cũng kích động, có thể hiệu lực dưới trướng Lý Thế Dân cầu tài như khát nước cũng là một loại phúc phận, không nói nhiều, chỉ nghiêm nghị nhẹ gật đầu.

Đỗ Hà mang theo Tiết Nhân Quý vào trong hoàng trướng bá kiến Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đang cầm một bản [Tôn Tử binh pháp] nghiên cứu, thấy hai người đã đến thì bảo bọn họ phân biệt ngồi ra hai bên, cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề cười nói:

- Một trận chiến hôm nay, võ nghệ của Tiết Hiệu úy để cho trầm mở rộng tầm mắt, mừng rỡ vô hạn. Hán Cao Tổ Hoàng Đế trong [Đại phong ca] từng hát ‘Ai được lực sĩ thủ tứ phương’, đúng là bởi vì nhân tài Đại Đường xuất hiện lớp lớp, mãnh tướng không dứt mới có ngày hôm nay. Chỉ là tướng chủ mưu mà không chỉ ở dừng, không biết Tiết Hiệu úy có từng nghiên tập qua binh pháp.

Tiết Nhân Quý nói thành thật:

- Hồi Bộ Hạ, mặt tướng tổ tiên lưu lại một vài binh pháp thao lược, thuở nhỏ nghiên tập. Chỉ là bởi vì gia đạo sa sút, cũng mua không nổi binh thư khác. Trước đó không lâu, được Đỗ tướng quân coi trọng, gia nhập Tả Uy vệ nên cũng có tiền mua mấy quyển [Tôn Tử binh pháp], [Tôn Tẫn binh pháp], [Ngô tử binh pháp], [Ủy trì tử], ngày đêm nghiên tập, được ích lợi không nhỏ.

Lý Thế Dân như có điều suy nghĩ, liếc Đỗ Hà, nói:

- Giờ trầm muốn khảo thí người! Trong thiên Thủy kế của [Tôn Tử binh pháp] có nói Đạo, Tướng, Pháp, Thiên, Địa, giải thích thế nào?

Tiết Nhân Quý hơi chút trầm tư nói:

- Đạo chỉ mục tiêu của tướng và bộ hạ như nhau, lợi ích giống nhau, ý chí thống nhất, có thể đồng sinh cộng tử không e ngại nguy hiểm. Thiên chỉ ngày đêm, sao trời, nóng lạnh, bốn mùa thay đổi. Địa chỉ địa

thế cao thấp, lộ trình gần xa, địa thế hiểm yếu, bằng phẳng hay không, chiến trường rộng lớn hay nhỏ hẹp. Tướng chỉ tướng lĩnh tức trí đa mưu, thưởng phạt có tín, đối với bộ hạ thiết tình yêu mến, dũng cảm quyết đoán, quân kỷ nghiêm minh. Pháp chỉ tổ chức kết cấu, trách quyền phân chia, nhân viên biên chế, quản lý chế độ, tài nguyên bảo đảm, vật tư điều phối. Làm quân vương biết những điều này thì quốc gia cường thịnh, không biết thì suy bại. Kẻ làm tướng biết những điều này thì thắng, không biết thì không thắng.

Lý Thế Dân lại lần nữa hỏi:

- Phu binh hình tượng nước, nước tránh chỗ cao tìm chỗ thấp, cũng như việc binh tránh thực mà kích hư. Nước chảy theo địa thế, binh theo địch mà chiến thắng. Thế của binh là vô thường, hình của nước là vô hình, người có thể vì biến hóa của địch mà thủ thắng là thần, kiến giải ra sao?

Tiết Nhân Quý đáp:

- Thế của binh là vô thường, hình của nước là vô hình! Nước căn cứ theo địa thế mà chảy cũng như quân đội theo tình hình quân địch để đề ra phương lược khác địch. Dùng binh tác chiến không có hình thái cụ thể cũng như nước chảy không cố định. Có thể căn cứ vào tình hình biến hóa của quân địch mà không ngừng cải biến chiến thuật, kẻ lấy được thắng lợi cuối cùng có thể coi dùng binh như thần. Xưa có Hàn Tín trong cuộc chiến Bối Thủy quay lưng ra bờ sông, nay có bệ hạ, trong cuộc chiến Hồ Lao là điển hình trong đó.

Đỗ Hà mỉm cười, Tiết Nhân Quý mấy ví dụ đều là điển hình dùng binh linh hoạt. Trong cuộc chiến Bối Thủy, binh của Hàn Tín không quá ba vạn còn Triệu quốc hơn hai mươi vạn hùng binh. Hàn Tín bày trận quay lưng ra sông, tập kích bất ngờ Triệu doanh, một lần hành động tiêu diệt được hai mươi vạn Triệu quân, chém đầu chủ tướng Trần Dư của Triệu quân, bắt sống Triệu vương, diệt Hạng Vũ. Trong cuộc chiến Hồ Lao cũng là như thế, Lý Thế Dân dùng 3000 chiến mười vạn.

Trong những cuộc chiến này, chủ soái đều dựa vào chiến thuật dùng binh linh hoạt lấy ít thắng nhiều, dùng nhược khắc cường.

Trong mắt Lý Thế Dân hiện lên một tia mừng rỡ, cũng ý thức mình nhất được bảo, tiếp tục hỏi:

- Nhanh như gió, ổn như rừng, thế như lửa, bất động như núi, khó biết như âm, động như lôi đình, kiến giải ra sao?

Tiết Nhân Quý thuận miệng nói:

- Lúc bộ đội hành động nhanh chóng như cuồng phong, lúc tiến quân ổn như rừng; Lúc công thành chiếm đất như liệt hỏa; Lúc đóng quân phòng ngự như núi lớn; Lúc che giấu quân tình như mây đen che lấp mặt trời; Lúc đại quân xuất động lúc như lôi đình vạn quân, đây là sáu nhân tố cần có của tinh binh, có binh như thế bách chiến bách thắng, không gì không đánh được.

Lý Thế Dân lập tức lại đem những chỗ khó trong [Tôn Tẫn binh pháp], [Ngô tử binh pháp], [Úy Trì tử] khảo thí Tiết Nhân Quý nhưng Tiết Nhân Quý đối đáp trôi chảy, lúc mấu chốt còn sử dụng trận chiến kinh điển trong lịch sử để giải thích, mỗi lần đều khiến Lý Thế Dân vài phần kính trọng.

Tuy đây chỉ là nói lý luận suông, cũng không thể biểu hiện ra thực lực chân chính của một tướng lĩnh nhưng nếu cả lý luận cũng không được thì sao dùng binh thực chiến?

Đến cuối cùng Lý Thế Dân dù chưa đề bạt Tiết Nhân Quý nhưng hiển nhiên đã nhớ rõ tên hắn. Hắn bảo Tiết Nhân Quý lui ra trước, lưu Đỗ Hà nói chuyện, cười nói:

- Tiết Nhân Quý thật đúng là khiến cho trầm kinh ngạc. Nếu như dùng thoả đáng, sẽ là một Đại tướng trí dũng song toàn. Giao cho người, sử dụng cho tốt không phụ một thân tài hoa.

Đỗ Hà cười gật đầu.

Về tới doanh trường, vì đêm đã khuya nên doanh trường của Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đều đã tắt đèn. Không mấy khi ra ngoài du ngoạn nên cả hai nàng đều mệt mỏi ngủ trước.

Doanh trường của Vũ Mị Nương vẫn đèn đuốc sáng trưng nhưng trong lều cũng không bóng người, ngược lại trong doanh trường của hắn lại thấy một bóng người nhỏ nhắn liên tục vui vẻ đi vào.

Vũ Mị Nương đang hí húi viết trong trường, thần sắc chuyên chú, không phát hiện hắn đến.

- Viết cái gì đó?

Đỗ Hà ngồi xuống bên cạnh ôm lấy eo thon.

Vũ Mị Nương khẽ run lên, hiển nhiên bị dọa sợ hãi, liếc thấy hắc liên dựa hẳn vào người, đưa tờ giấy trước mặt cho Đỗ Hà , nói:

- Là về mạng lưới tình báo, bất luận là Đỗ lang hay Vũ gia đều ở nơi đầu sóng ngọn gió, muốn kín đáo tạo một mạng lưới tình báo thật đúng là không dễ dàng. Đề phòng vạn nhất, ta là không thể ra mặt, Đỗ lang càng thêm không thể, người của Vũ gia cũng không được. Bất quá ta ở Trường An những năm này thường xuyên xem xét một số nhân tài bất đắc chí, định đưa bọn chúng bồi dưỡng thu nạp, từng gặp được một nhân tài có năng lực phân tích vượt quá thường nhân, thích hợp làm phụ tá mạng lưới tình báo, về lòng trung thành cũng không phải vấn đề. Mị Nương đã nói ổn thỏa với hắc, về sau không tiếp xúc trực tiếp mà dùng thư vãng lai, đây là ý kiến mà ta ghi cho hắc.

Đỗ Hà nhìn thoáng qua rồi cũng không hỏi tới. Hắc biết năng lực Vũ Mị Nương, nếu đã đem chuyện này giao cho nàng thì cũng không định nhúng tay vào, cười nói:

- Cái này nàng làm chủ là được, có nàng xử lý, ta yên tâm.

Vũ Mị Nương nghe ra ý tín nhiệm vô tận trong lời ái lang thì trong lòng ngọt ngào, sóng mắt lưu chuyển khiến Đỗ Hà chần động, chợt lắc đầu cười khổ:

- Thật là một Yêu Tinh.....

Vũ Mị Nương bị gọi là Yêu Tinh cũng không tức giận, phong tình vạn chủng liếc hắc, nói:

- Ngoài ra về A Sử Na Hạ La Cốt, Mị Nương đã điều tra ra rồi, hắc là con út của Đột Lợi Khả Hãn.

Năm đó Đột Lợi bại bởi Hiệt Lợi nên tìm Đại Đường nương tựa, lúc đó hắc mới tám tuổi nên chịu ảnh hưởng của giáo dục Đại Đường, cá tính mềm yếu, không có chủ kiến, không hề có tính cách người thảo nguyên. A Sử Na Kết Xã Suất muốn giúp đỡ hắc, ta thấy mười phần không có hảo ý.

Đỗ Hà khẽ động nói:

- Có thể xác định sao?

Vũ Mị Nương khẳng định:

- Việc này trải qua nhiều lần kiểm chứng, tuyệt không hư giả.

Đỗ Hà, cười nói:

- Đã như thế thì đại sự định vậy!

Hắc hôn nhẹ lên trán Vũ Mị Nương, dịu dàng:

- Đi nghỉ ngơi sớm đi, chuyện mạng lưới tình báo không vội ở nhất thời, đừng quá mệt nhọc, ta lại đau lòng muốn chết..... Ta đi tìm Bộ Hạ để thu lưới.

Vũ Mị Nương ngọt ngào cười nhẹ, tỏ vẻ minh bạch.

Đỗ Hà đem chuyện A Sử Na Kết Xã Suất khả năng mưu phản nói cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân tròn tròn mắt, kinh ngạc nói:

- Việc này người đã biết?

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Quả nhiên, Lý Thế Dân quả nhiên sớm đã biết rõ dụng tâm của A Sử Na Kết Xã Suất nên mới có lần đại hội săn bắn này.

Hắc cũng ra vẻ kinh ngạc, trừng mắt nhìn nói:

- Chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân đã sớm biết?

Lý Thế Dân cũng không giấu diếm, đem tình hình thực tế nói cho Đỗ Hà, hơn nữa còn nói nguyên do thư nặc danh. Hắn cũng biết loại chuyện này chỉ một mình A Sử Na Kết Xã Suất không thể nào làm được nên muốn dẫn xà xuất động, ngoài ra cũng tránh đánh rắn động cỏ nên không báo cho Đỗ Hà. Chỉ là không thể tưởng được, Đỗ Hà có thể phát giác phản tâm của A Sử Na Kết Xã Suất.

Đỗ Hà bưng tỉnh đại ngộ, nghĩ lại tiền căn hậu quả một lần, thì ra thư nặc danh là A Sử Na Tạp Lạp gửi đi. Trong lịch sử hắn có tham dự lần ám sát, hôm nay lịch sử đã sửa, Lý Thế Dân năm nay không có tiến về Cửu Thành cung nghỉ mát, A Sử Na Tạp Lạp ngoài ý muốn cải biến cách nghĩ, tố cáo A Sử Na Kết Xã Suất nên mới xảy ra chuyện.

Bất quá Lý Thế Dân không điều tra sâu được như mình, tin tức cũng không có nhiều nên phương pháp xử lý theo đó không thể cao minh như mình!

479. Chương 488: Một Đêm Khó Lòng Ngủ Yên

Những đầu sỏ cao minh, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tích so với Lý Thế Dân, đương nhiên thực lực không bằng. So sánh với những lão gia hỏa trải qua thiên chuy bách luyện này, ngoại trừ Đỗ Hà có thể lợi dụng mấy nghìn năm kiến thức chiêm chút thượng phong, bàn về thực học tổng thể, có lẽ thua kém bọn họ một chút.

Bất quá ngay từ đầu bọn họ đã biết dụng tâm của A Sử Na Kết Xã Suất, cho nên sợ đánh rắn động cỏ, không dám thâm nhập tìm hiểu sâu, áp dụng thủ đoạn dãi dỏ chờ rắn ra khỏi hang, dự định sau đó một lưới bắt cả thấy.

Còn Đỗ Hà hoàn toàn khác, hắn hoàn toàn không biết mục đích của A Sử Na Kết Xã Suất, cho nên không sợ đánh rắn động cỏ, trực tiếp thâm nhập bên trong điều tra, dò xét nguyên nhân kết quả, sau đó lập kế hoạch. Cứ như vậy, tất nhiên lý giải tình hình càng sâu sắc hơn những đầu sỏ kia. Nhân đó lập kế hoạch, tự nhiên càng thêm cao minh.

Đỗ Hà cũng kể rõ tại sao chính mình biết việc này cho Lý Thế Dân, trầm giọng nói:

- Chỉ vì sự việc trọng đại, tiểu tể không dám hành sự tùy tiện, tới khi xác thực tất cả mọi chuyện là thực, lúc này mới đến đây thông báo.

Quả thực thời gian tại lúc Hoàng Phủ Hạo Hoa mang đến tin tức mẫu thân A Sử Na Tạp Lạp truyền tới, hắn dựa theo ký ức xác định được chuyện tình này. Chỉ là trước kia chưa lập được kế hoạch thích hợp, nếu thông báo ngược lại sẽ không ổn. Hiện nay hắn đã xác lập kế hoạch, tự nhiên không còn sợ hãi gì cả.

Lý Thế Dân nghe vậy liền trừng mắt há mồm, không ngờ Đỗ Hà từ việc A Sử Na Kết Xã Suất nói A Sử Na Xã Nhi là tiểu nhân phản nghịch, dần dần suy đoán ra âm mưu lớn như vậy, còn biết nhiều hơn bọn họ rất nhiều, thật sự không biết nói gì hơn.

Thật không thể tưởng tượng!

Nếu như người bình thường nghe được cuộc đối thoại này của bọn họ, chỉ biết huynh đệ hai người bọn họ cãi nhau, đâu có như Đỗ Hà tâm sinh hoài nghi, thậm chí không ngại nguy hiểm lên vào phủ đệ A Sử Na Kết Xã Suất dò hỏi tin tức.

Xúc động hồi lâu, Lý Thế Dân thở dài nói:

- Trẫm phát hiện không sắp xếp người tiến nhập hình bộ là thất sách lớn nhất của trẫm. Tiểu tử người tài trí như vậy, dựa theo chi tiết không quan trọng phát hiện vấn đề trọng đại. Nếu bản lĩnh này dùng tại án kiện hình sự, đảm bảo tuệ nhãn như đuốc, xử án như thần.

Đỗ Hà khiêm tốn nói:

- Tiểu tể đâu có gì mà tuệ nhãn như đuốc, chỉ là trong lòng tiểu tể có Đại Đường ta. Vạn sự lấy Đại Đường làm trọng, vì vậy, vừa cảm giác chuyện này khả nghi, trong lòng liền sinh nghi vấn, lo lắng Đại Đường gặp họa do đó cẩn thận hành sự.

Lời này của hấn không phải a đua nịnh hót, hấn sống tại Đại Đường ba năm, cảm thụ được phong thái Đại Đường thống lĩnh thiên hạ, từ lâu đã coi chính mình là người Đại Đường. Nam nhi nhiệt huyết, đương nhiên là vì nước vì dân.

Lý Thế Dân động tâm nói:

- Nếu tất cả các đại thần Đại Đường ta đều có tâm tư này, vậy trăm sao không thể vượt qua Á Lịch Sơn Đại (Alexander), trở thành Đế Vương nắm giữ quốc gia cường đại nhất.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân thực sự nhớ rõ vị đại đế do chính mình phần nào hư cấu, trong lòng vui mừng, xem ra hấn thực sự hấn có mục đích vượt qua Á Lịch Sơn Đại.

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Nếu như hiền khanh đã biết rõ việc này, vậy trăm không gặt người. Bởi không biết A Sử Na Kết Xã Suất nắm giữ bao nhiêu đồng đảng, trăm dự tính lấy thân làm mồi nhử, dụ kẻ phản nghịch tự chui đầu vào lưới.

Đỗ Hà sớm đoán được phương pháp Lý Thế Dân sử dụng, liền cười nói:

- Phương pháp này của nhạc phụ đại nhân thật tuyệt diệu, thực sự có thể dụ dỗ A Sử Na Kết Xã Suất trúng kế. Nhưng tiểu tể cảm thấy không an toàn, người Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến, chiến lực không hề thua kém binh tướng Đại Đường ta. A Sử Na Kết Xã Suất yên lặng suốt mười năm, mười năm này không biết hấn đã tập hợp được bao nhiêu dũng sĩ có thể tranh đấu anh dũng, lực lượng bên cạnh hấn thực không thể bỏ qua. Nếu như nhạc phụ đại nhân dự tính lấy thân mình làm mồi nhử, vậy cận vệ bên cạnh không quá nhiều, mà phục binh cần vừa đủ.

Dưới tình hình như vậy, dĩ nhiên bọn không đủ năng lực làm tổn thương bộ hạ, nhưng thú cùng đường đột phá vòng vây, không hấn chúng ta có thể đủ sức bắt giữ bọn họ.

Việc này hấn căn cứ vào lịch sử A Sử Na Kết Xã Suất tập kích Cửu Thành Cung. Lịch sử ghi chép, A Sử Na Kết Xã Suất với bốn mươi người tập kích cung điện Lý Thế Dân, chiến đấu một trận sống mái, sau cùng bởi thủ vệ nghiêm ngặt, cho nên đành phải buông tha chạy trốn. Kết quả khiến người khác kinh ngạc, đám người bọn họ ngay lúc đó đột phá vòng vây ra ngoài. Chuyện này chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, cấm quân Đại Đường quá yếu. Thứ hai, bốn mươi người A Sử Na Kết Xã Suất thống lĩnh đều là dũng sĩ tinh nhuệ trong những dũng sĩ tinh nhuệ.

Binh sĩ nhà Đường nổi danh dũng mãnh, hưởng hồ là cấm vệ quân của Lý Thế Dân, hiển nhiên là đáp án thứ hai.

Đỗ Hà không ngờ tràng cảnh lịch sử lại lặp lại.

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Hiền khanh cố kỵ không phải không có lý, sâu trong vùng săn bắn là núi non rừng rậm, chẳng may để bọn họ đột phá vòng vây. Muốn tìm kiếm bọn họ tại rừng núi, ít nhất cần phải vận dụng hơn mười vạn tinh binh. Hao tiền tốn của, quả thực không ổn.

Hấn ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn Đỗ Hà, thấy Đỗ Hà suy trước tính sau rất tỉ mỉ, cười nói:

- Vậy người có biện pháp gì hay?

Đỗ Hà tự tin đáp:

- Một người và một ít dược phẩm. Người là A Sử Na Hạ La Cốt, dược nha, muốn bắt giữ thì dùng Mông Hãn dược, muốn giết chết thì dùng Hạc Đỉnh Hồng.

Lý Thế Dân trầm ngâm, thoáng chốc nói:

- Ý của người là A Sử Na Hạ La Cốt cũng là đồng bọn của A Sử Na Kết Xã Suất, muốn xúi giục hấn để hấn làm việc cho chúng ta, dùng dược vật một mẻ bắt hết tất cả đồng đảng của A Sử Na Kết Xã Suất?

- Đúng vậy!

Đỗ Hà nói:

- Dựa theo tiểu tể phân tích, A Sử Na Kết Xã Suất muốn lập A Sử Na Hạ La Cốt làm khả hãn Đột Quyết, lợi dụng hãn để nắm bách tính Đột Quyết trong tay. Tất cả chuyện này đều do A Sử Na Kết Xã Suất giở trò quỷ, A Sử Na Hạ La Cốt chỉ là khôi lỗi của hãn. Theo tiểu tể được biết, A Sử Na Hạ La Cốt là người không quyết đoán, hãn tự hiểu chuyện tới Đại Đường ta sinh sống, chịu Đại Đường ta giáo dục, không thể cùng tư tưởng với A Sử Na Kết Xã Suất, chỉ cần nói rõ lợi hại, ân uy làm môi, hoàn toàn có thể xúi giục. Có hãn làm nội ứng, một mẻ bắt hết toàn bộ đồng đảng của A Sử Na Kết Xã Suất là chuyện dễ dàng.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Tất nhiên người đã nắm chắc, vậy hãy thử một lần. Trầm ở đây chờ tin tức tốt, chúc người thành công. Nhỡ ra...Trầm nói là nhỡ ra, hãn không hợp tác vậy trực tiếp...

Lý Thế Dân đưa tay thủ thế giết người.

Đỗ Hà minh bạch, ví như A Sử Na Hạ La Cốt không hợp tác, nếu như bại lộ tất cả, ngược lại sẽ đánh rần động cỏ, thất bại trong gang tấc. Nhưng chỉ cần hãn trở thành người chết, không nói lộ, vậy tất cả không cần lo lắng. Nhiều nhất hao tổn chút tâm lực, bố trí hiện trường giả mà thôi.

* * * * *

A Sử Na Hạ La Cốt đêm nay không ngủ!

Hãn năm nay mới mười tám tuổi, trên mình không mang theo loại khí chất, lực lượng hung hãn của người Đột Quyết, ngược lại có vẻ gầy yếu, mặt trái xoan, mi đen mắt nhỏ, thoát nhìn có chút nho nhã, là người Đột Quyết nhưng không giống người Đột Quyết. Tất cả những thứ này là mẫu thân ban cho hãn. Mẫu thân hãn thân là công chúa triều Tùy trước kia, có dòng máu người Hán. Trong gien của hãn hiển nhiên nhiễm một chút của mẫu thân, không có hùng tráng như phụ thân Đột Lợi Khả Hãn.

Sau tháng tư, hãn đã bị miệng lưỡi giống như đường mật của A Sử Na Kết Xã Suất đầu độc.

Bắt Lý Thế Dân, mệnh lệnh hãn trả lại quân đội, ngưi dương và đất đai cho người Đột Quyết ta, có thể để con cháu Lang Thần trở về quê hương thảo nguyên. Dẫn hãn qua biên giới người Hán, cắt tóc bẻ răng, sau đó giết chết hãn, dùng tim hãn để tế điện Lang Thần và tổ tiên.

Trải qua vài năm tĩnh dưỡng, thảo nguyên màu mỡ phồn thịnh, ngựa dê giống như châu ngọc chạy khắp thảo nguyên, tộc nhân kiêu ngạo của chúng ta lại thuộc về chúng ta thêm một lần nữa, tái hiện lại tràng cảnh Kim Lang thần quân bất khả chiến bại ngày xưa.

Đây là tiền cảnh tốt đẹp nhiều lần A Sử Na Kết Xã Suất trình bày.

Sau khi nghe vậy, hình dung được trảnh cảnh khí thế hào hùng, A Sử Na Hạ La Cốt động tâm.

Là một nam nhân, sở hữu dã tâm là điều tất yếu. Cho dù là người mềm yếu nhất, hãn cũng nghĩ một ngày nào đó chính mình có thể trở thành người đứng trên vạn người.

Tính cách A Sử Na Hạ La Cốt do dự thiếu quyết đoán, nhưng không sao cản được hãn nảy sinh dã tâm. Từ trước đến nay hãn không thể tự mình quyết định, đều nghe theo lời khuyên bảo của A Sử Na Kết Xã Suất.

Tuy rằng hãn tán thành, nhưng trong lòng có chút e ngại, có chút khiếp sợ. Trước mặt Đại Đường hùng tráng, bất luận kẻ nào có lòng dạ đen tối đều cảm thấy run rẩy.

Lo lắng!

Sợ hãi!

Hưng phấn!

Trong lòng ẩn chứa nhiều tâm tình, đã khiến một người không thể ngủ.

- Ngày mai, ngày mai chính là thời điểm hành động!

A Sử Na Hạ La Cốt thấp giọng tự nói, thần sắc biến đổi khó lường.

480. Chương 489: Khách Không Mời Mà Đến

- Đúng vậy! Ngày mai, ngày mai là ngày các người trở về hoàng tuyền!

Ngay khi A Sử Na Hạ La Cốt vừa dứt lời, một thanh âm rõ ràng lạnh lung truyền tới tai hắn.

Dưới dư quang, hắn trông thấy một đạo thân ảnh màu đen lẳng lặng đứng tại một góc.

Ầm!

Giống như sét đánh giữa trưa nắng!

Toàn thân A Sử Na Hạ La Cốt lạnh buốt, một cổ cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân, kinh hãi không nói thành lời.

Hắn không biết trong phòng ngủ từ khi nào xuất hiện người thứ hai, dĩ nhiên hắn không biết đối phương vào bằng cách nào, càng không biết đối phương đứng ở nơi đó từ khi nào. Nhưng dựa vào tư thế là có thể thấy được, người này đã đứng khá lâu.

Hắn muốn lớn tiếng gọi.

Keng!

Hàn quang chợt lóe, bảo kiếm chặn ngang đặt trước yết hầu hắn.

Hắn cảm giác được rất rõ mũi bảo kiếm như dính trên yếu hầu chính mình, vừa vận chỉ cần tiến thêm một chút có thể phá da nhập hầu.

Một kiếm này nhanh, chuẩn, độc, lạt!

A Sử Na Hạ La Cốt là người Đột Quyết, tự nhiên thừa nhỏ không thể thiếu võ nghệ, tuy không dùng mãnh thiện chiến bằng phụ thân, nhưng sở hữu võ nghệ không phải tầm thường.

Nhưng đối mặt với vị khách không mời mà đến lại vô lực phản kháng, trong lòng càng chấn động. Trong lúc đó, hắn minh bạch một việc, vị khách không mời mà đến này muốn giết hắn, giống như giết con kiến hôi.

Sau đó hắn khẽ ngửa đầu lại phía sau, tránh lợi kiếm dán vào yếu hầu, quan sát người trước mặt.

Dưới ánh sáng cây nến chiếu rọi xuống, có thể thấy rõ dung mạo của vị khách không mời mà đến.

A Sử Na Hạ La Cốt nhận ra người trước mắt, khuôn mặt anh tuấn phóng thoáng, khí phách phi dương. Tại Đại Đường hắn chính là nhân vật truyền kỳ: Từ một người ăn chơi trác táng đến lúc này hoá thân thành người dũng, lễ, trung, nhân, trí, hiếu, tín nghĩa, tựa hồ tất cả sự ca ngợi đều dành cho hắn!

Là nhân tài kiệt xuất giống như Hàn Tín triều Hán!

Đỗ Hà!

Một người đủ để mọi người đổ kị, một người để mọi thanh niên ước ao, đang đứng trước mặt hắn.

Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện, để A Sử Na Hạ La Cốt nguyên bản mang trong lòng tâm tình thấp thỏm lo âu, lúc này tìm đập càng nhanh, trong đầu hiện lên liên tục hiện lên đủ loại ý nghĩ.

Không cần nghi ngờ, câu nói lạnh lùng kia: Đúng vậy! Ngày mai, ngày mai chính là ngày các người quay về hoàng tuyền!

Đã chứng minh một điểm, dụng tâm của bọn họ đã bị bại lộ. Lợi kiếm đặt trước yết hầu phát ra khí tức băng hàn lạnh đến xương tủy, trong cuộc đời A Sử Na Hạ La Cốt đầu chính là lần đầu tiên cảm giác được sự sợ hãi trước cái chết.

Loại tư vị này khiến hắn như phát điên, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

- Người... Rốt cục ngươi muốn thế nào?

Hắn muốn trấn tĩnh, nhưng giọng nói run run biểu lộ rõ sự sợ hãi trong lòng hắn.

Đỗ Hà ung dung cười, đưa lợi kiếm vào vỏ, hắn tin A Sử Na Hạ La Cốt đã không dám giở trò.

Kiểm rời khỏi yết hầu, A Sử Na Xã La Cốt cảm giác có chút an tâm, chỉ ít tạm thời an toàn, Đỗ Hà cũng không có ý tứ giết hân, nhưng hân thủy chung không dám sơ ý, một kiếm kia để hân ý thức được sự chênh lệch. Hân biết rõ, chỉ cần Đỗ Hà nổi sát tâm, muốn giết hân, hân gắng sức cũng khó chống đỡ.

Đỗ Hà như đang ở nhà chính mình, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống nói:

- Ta không muốn gì cả, chỉ muốn nói người biết, ý đồ bắt cóc bệ hạ của các người đã bị bại lộ. Hiện tại đã bố trí thiên la địa võng, chỉ còn chờ các người mắc bẫy.

A Sử Na Hạ La Cốt từ lâu đã nghi ngờ điểm này, nhưng lúc này nghe Đỗ Hà nói vậy, hân không kiềm chế nổi run sợ, trong lòng nảy sinh cảm giác vô lực. Hơn chục năm tại Đại Đường, hân biết rõ Đại Đường cường thịnh, vừa nghĩ đến trảng cảnh kế tiếp, lại cảm thấy sợ hãi đứng trước tử vong.

- Ta hết sức kinh ngạc!

Đỗ Hà nhìn A Sử Na Hạ La Cốt đầy ý vui đùa nói:

- Ta muốn hỏi người vài câu, Đại Đường cường thịnh, người trong thiên hạ đều rõ, hân là người có thể nhận thức. Làm Vương gia có gì không thỏa đáng với người, tại sao người muốn đối địch với Đại Đường ta. Người nghĩ người có thêm bao nhiêu bản lĩnh so với phụ thân người Đột Lợi khả hân hoặc là Hiệt Lợi khả hân?

A Sử Na Hạ La Cốt lặng lẽ không nói gì, trong mắt người Đột Quyết bọn họ, Hiệt Lợi khả hân, Đột Lợi khả hân đều là anh hùng trên thảo nguyên, dũng mãnh như lang, cơ trí như ưng.

Nhưng hai vị anh hùng này, một người đã sớm tới nương nhờ Đại Đường, một người bị bắt giữ tới Đại Đường nhảy vũ đạo cho thái thượng hoàng Đại Đường xem.

A Sử Na Hạ La Cốt tự đánh giá chính mình không bằng hai người này, bọn họ còn không phải đối thủ của Đại Đường, huống hồ chính mình?

Trong lúc này, ngay cả bản thân A Sử Na Hạ La Cốt cũng không biết vì sao chính mình ưng thuận A Sử Na Kết Xã Suất kia, chịu hân mê hoặc.

Kỳ thực ai cũng giống nhau, thích mơ tưởng, rốt cục nghĩ chính mình có thể đi, trong lòng ấp ủ kỳ vọng không phù hợp với thực tế, tới sau cùng sự thực xảy ra trước mắt, mới phát hiện chính mình ngu xuẩn tới cỡ nào, ấu trĩ cỡ nào.

Việc này để Đỗ Hà vạch trần, A Sử Na Hạ La Cốt âm thầm hối hận, vì sao trước kia chính mình nóng vội đáp ứng yêu cầu của A Sử Na Kết Xã Suất.

Tại triều Đường ít nhất hân cũng là một Vương gia, thế nhưng tới Đột Quyết có thể hân trở thành thi thể không đầu.

Tâm tình hối hận dần dần hiện lên trên khuôn mặt hân.

Đỗ Hà chú ý tới biểu tình A Sử Na Hạ La Cốt biến đổi, thấy hân đã hối hận, lắc đầu nói:

- Sớm biết ngày hôm nay, hà tất trước kia phải vậy. Bất quá người vẫn còn may mắn. May mắn bản thân có một vị phụ thân tốt, may mắn Đại Đường có một vị hoàng đế tốt trọng tình trọng nghĩa.

A Sử Na Hạ La Cốt ngẩng đầu lên không sao giải thích được, tựa như gặp được ân nhân cứu mạng, trong mắt hiện lên tia cầu sinh.

Đỗ Hà nói:

- Bởi vì phụ thân người lập công trạng đối với Đại Đường ta, bệ hạ quyết định cho người một cơ hội lấy công chuộc tội!

Công trạng của Đột Lợi khả hân đối với Đại Đường ta không thể xóa nhòa.

Bởi vì triều Tùy lay động, tuy triều Đường bình định thiên hạ, nhưng tai họa chiến tranh vẫn liên tục xảy ra, thực lực suy giảm rất lớn. Sau một khoảng thời gian ngắn bình định thiên hạ, tại phương bắc người Đột Quyết xưng vương, Đại Đường lúc đó không thể không tranh phong. Sau khi kết minh ăn thề, Lý Thế Dân để rửa nhục, cùng lúc trị quốc cường binh, còn nghĩ cách chia rẽ người Đột Quyết. Hân giúp đỡ Đột Lợi

thống lĩnh bộ lạc Đột Quyết cường thịnh thứ hai đối kháng với Hiệt Lợi khả hãn thống lĩnh bộ lạc cường thịnh nhất.

Tràng cảnh hai hổ tranh phong tất nhiên là lưỡng bại câu thương!

Bởi thực lực của Đột Lợi khả hãn không địch lại nên thất bại trước Hiệt Lợi khả hãn, nhưng vì vậy mà Hiệt Lợi khả hãn phải trả giá đau đớn, thực lực đông Đột Quyết giảm mạnh.

Đột Lợi khả hãn thất bại tới nương nhờ Đại Đường, cơ hồ trong lúc đó Đại Đường phái binh tiêu diệt toàn bộ đông Đột Quyết.

Nếu không phải có tay chân trung thực Đột Lợi khả hãn này, Đại Đường muốn tiêu diệt đông Đột Quyết sẽ không dễ dàng như vậy.

Cũng vì vậy đãi ngộ đối với Đột Lợi khả hãn và Hiệt Lợi khả hãn hoàn toàn khác nhau. Đột Lợi khả hãn được phong làm Bắc Bình quận vương, bản thân được Lý Thế Dân đãi ngộ, không giống như Hiệt Lợi khả hãn, tuy rằng được phong quan tước nhưng vẫn phải tới khiêu vũ cho Lý Uyên xem.

Vì vậy Lý Thế Dân cũng ngổ lời, chỉ cần A Sử Na Hạ La Cốt có thể giúp bọn họ giải quyết A Sử Na Kết Xã Suất, có thể miễn cho hãn tội chết.

A Sử Na Hạ La Cốt kích động nói:

- Hạ La Cốt ta bị người khác mê hoặc, chỉ cần có thể cho ta một cơ hội, ta nguyện ý dốc sức vì Đại Đường.

Đỗ Hà từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, nói:

- Đây chính là bình Mông Hãn được thượng đẳng, chỉ cần ngày mai trước khi hành động, người nghĩ cách để tất cả phản tặc ăn được phẩm này, đó chính là công lớn.

Thân thể A Sử Na Hạ La Cốt rung mạnh, quỳ rạp dưới đất nói:

- Khẩn cầu bệ hạ khai ân, hãy tha thứ cho thúc phụ của ta. Ta sẽ khuyên can hãn, để hãn không đối địch với Đại Đường.

Phụ thân hãn chết sớm, mười năm nay đều là thúc phụ A Sử Na Kết Xã Suất làm trách nhiệm của cha hãn, chăm sóc hãn. Trong lòng hãn, A Sử Na Kết Xã Suất giống như cha đẻ.

Đỗ Hà bắt ngờ, châm biếm nói:

- Cầu xin thay cừu nhân hại chết phụ thân của chính mình, người thực sự là nhi tử hiếu thuận!

A Sử Na Hạ La Cốt phẫn nộ ngẩng đầu lên nói:

- Lời này của người có ý tứ gì?

Đỗ Hà nói:

- Không có gì, chỉ là thực tế mười năm trước, A Sử Na Kết Xã Suất cáo trạng phụ thân người mưu phản, phụ thân người bởi vậy u sầu thành bệnh, bệnh nặng qua đời, chẳng lẽ người không biết sao?

Đây chính là chuyện năm xưa, Lý Thế Dân để giúp Đỗ Hà vạch kế hoạch thuyết phục A Sử Na Hạ La Cốt, trước khi hành động đã nói riêng với Đỗ Hà.

Không biết vì nguyên nhân gì, mười năm trước, A Sử Na Kết Xã Suất báo Đột Lợi khả hãn mưu phản, sau cùng không tìm được chứng cứ, nhưng Đột Lợi khả hãn đã bị liên lụy, ưu sầu thành bệnh.

Đây chính là nguyên nhân tại sao A Sử Na Kết Xã Suất sở hữu võ nghệ cao cường nhưng không được trọng dụng, thủy chung chỉ là một trung lang tướng.

Ngay cả huynh đệ thân thích của chính mình đều bán đứng, Lý Thế Dân thực sự không để ý tới hạng người vô liêm sỉ như hãn.

481. Chương 490: Đến Vô Ảnh, Đi Vô Tung

Kỳ thực A Sử Na Kết Xã Suất làm như vậy, không phải giống như Lý Thế Dân nghĩ. Mà ý đồ chính là bức chết Đột Lợi khả hãn, như vậy hãn có thể tập kết người Đột Quyết với tư tưởng phản Đường báo thù thay Đột Lợi khả hãn.

Chỉ là Lý Thế Dân không trúng kế, khiến hãn thất bại trong gang tấc.

Đương nhiên điểm ấy, ngoại trừ A Sử Na Kết Xã Suất, cũng không ai biết. Tuy Đột Lợi khả hãn là huynh đệ của hãn, thế nhưng từ sau khi Đột Lợi khả hãn hạ quyết tâm hàng Đường, hãn đã coi như phản đồ. Đối với việc quan tâm A Sử Na Hạ La Cốt, tự nhiên chỉ muốn lợi dụng hãn là người thân của Đột Lợi để chính mình mưu lợi.

- Người nói dối!

A Sử Na Hạ La Cốt thực sự cùng từng nghe lời đồn đại như vậy, chỉ là hãn không tin, không tin thúc phụ hãn coi như cha lại tố giác phụ thân hãn.

Đỗ Hà không biết giải thích thế nào cho phải, chỉ có thể nhún vai nói:

- Người không tin, ta cũng không có cách nào.

Nếu như Đỗ Hà tìm mọi cách giải thích, A Sử Na Hạ La Cốt đương nhiên không tin lời này là thật, nhưng Đỗ Hà biểu hiện thái độ thờ ơ, ngược lại càng chứng minh việc này là thật. Sắc mặt A Sử Na Hạ La Cốt nguyên bản vốn đã chuyển thành màu đỏ, tiếp đến lại trở nên trắng bệch, song quyền nắm chặt, trong mắt vừa giận vừa hận, lại có chút không biết làm thế nào.

Câu nói của Vô Mị Nương: “Do dự không dám quyết”. Thực sự đánh giá rất thỏa đáng đối với hãn.

Đỗ Hà không cho hãn thời gian đắn đo, liền lạnh lùng nói:

- Người phải rõ ràng một chút, bệ hạ vì thể diện của phụ thân người, không phải của người.

Thể diện của người không lớn như vậy. Đây cũng không phải mua bán, không được phép mặc cả. Nếu như người ưng thuận sẽ được sống, vạn sự đại cát. Nếu như người không đồng ý, ta chỉ có thể giết chết người.

Hãn nhìn A Sử Na Hạ La Cốt, tựa hồ giết hãn là chuyện tình quá nhỏ.

- Ta đồng ý!

A Sử Na Hạ La Cốt cắn răng một cái, trong mắt tràn ngập hận ý:

- Nếu như hãn hại cha ta, cũng đừng trách ta vô tình!

Hãn tiến lên một bước, cầm Mông Hãn được trong tay nói:

- Ngày mai trước khi hành sự, ta sẽ để tất cả đám người bọn họ ăn thứ này.

Thấy đại sự đã thành, trên mặt Đỗ Hà lộ vẻ tươi cười. Hãn từ trong lòng lấy ra một bình sứ, từ bình lấy ra một viên dược đoàn màu xanh đưa cho A Sử Na Hạ La Cốt nói:

- Ăn đi!

Sắc mặt A Sử Na Hạ La Cốt khê biết, run run nói:

- Đây là cái gì?

- Độc dược! Độc dược cực độc!

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Đỗ Hà biến đổi, tính cách của A Sử Na Hạ La Cốt thiếu chủ kiến, quyết định của bản thân rất dễ bị người khác thay đổi. Hiện tại hãn đồng ý đối phó với A Sử Na Kết Xã Suất, nhưng khó có thể nói hãn không thay đổi chủ ý. Chỉ có không chế tính mệnh của hãn trong tay mới có thể đảm bảo hãn hành sự theo ý niệm của chính mình.

Đỗ Hà thản nhiên nói:

- Ăn viên dược hoàn này, nghĩa là không có thuốc giải, người chỉ có thể sống được trong hai ngày, buổi tối nay mai ta sẽ chuẩn bị cho người thuốc giải, nhưng phải xem biểu hiện của người.

A Sử Na Hạ La Cốt không có lựa chọn nào khác, liền nuốt độc dược vào bụng.

Đỗ Hà thỏa mãn cười, sinh mệnh của A Sử Na Hạ La Cốt đã bị khống chế, sẽ không cần phải lo lắng hấn lâm trận có phản bội hay không?

Hấn vỗ vỗ vai A Sử Na Hạ La Cốt, đi ngang qua người A Sử Na Hạ La Cốt.

Có thể khi hấn quay đầu tìm kiếm thân ảnh của Đỗ Hà, toàn bộ gian phòng đã trống không, quỹ ảnh còn không thấy, đâu còn thân ảnh Đỗ Hà.

Cửa phòng trong tầm mắt của hấn, hiển nhiên không thấy Đỗ Hà rời đi từ cửa phòng.

Phía sau hấn chỉ có duy nhất một phiến cửa sổ, nhưng hấn ở tại lầu ba, sức người có thể vượt qua sao?

Sắc mặt hấn tái nhợt, cất bước đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía xa xa cũng không thấy bất kỳ hình bóng nào.

Cũng giống như lúc đến vô thanh vô tức, rời đi cũng là vô thanh vô tức.

Hai chữ Quỷ dị hiện lên trong đầu hấn, sống lưng tê lạnh, toàn thân cứng ngắc.

...

Cuộc săn bắn sau một ngày một đêm, tất cả mọi người đều quý trọng thời gian sau cùng này.

Trong doanh địa bọn họ triển khai vô số loại hoạt động, vô cùng náo nhiệt.

Sẩm tối ngày hôm nay, một công khanh thúc ngựa đi dạo mang tới tin tức tức kinh hoàng, trong rừng sâu đi về phía bắc ngoài mười dặm tại khu săn bắn Cao Lăng, hấn phát hiện có một đầu tông hùng rất lớn.

Tin tức này truyền đi, lúc này trong đại doanh liền vỡ òa.

Bởi vì nhân số bọn họ quá nhiều, dã thú hung mãnh đều đã sớm trốn đi rất xa. Cách đây hai ngày, bọn họ săn được dã thú hung mãnh nhất cũng chỉ là lợn rừng. Không thể nghi ngờ, nếu có người săn được tông hùng, tất nhiên sẽ trở thành thợ săn đệ nhất trong đại hội săn bắn lần này.

Tất nhiên tông hùng rất hung mãnh, thế nhưng Đại Đường thượng võ, mãnh thú không phải vô địch, trong hơn vạn người ít nhất cũng có tới một trăm tám mươi người có thể tiêu diệt tông hùng. Bọn họ vừa nghe nói tông hùng xuất hiện, cả đám đều chà sát tay, lộ rõ thần thái nôn nóng.

Nhưng Lý Thế Dân lập tức nói một câu giống như nước đá mùa đông, hủy toàn bộ hỏa khí trong lòng bọn họ.

- Tính cảnh giác của dã thú so với nhân loại còn cao minh hơn hàng trăm lần. Một đám người tới vậy, chưa nhìn thấy con mồi, nó đã chạy vô tung vô ảnh. Cơ hội lần này hãy để cho trầm, ha ha, trầm ít khi có cơ hội dương cung săn bắn, các người đừng đoạt của trầm.

Hoàng đế Đại Đường nói lời này, đâu còn ai dám tranh đoạt với hấn?

Toàn bộ đám người đều nguội lạnh.

Lý Thế Dân điểm sáu mươi gã dũng sĩ làm cận vệ, trước mắt bao người dời khỏi doanh trại.

Mặc dù có đại thần khuyên Lý Thế Dân dẫn theo nhiều người.

Nhưng Lý Thế Dân lại bác bỏ nói:

- Trầm đi săn, nhiều người dọa nó chạy, chẳng phải mất công sao. Cáp... Các người yên tâm, từ khi tuổi còn trẻ đến khi đứng tuổi, số lượng mãnh thú chết dưới cung của trầm ít nhất cũng tới ba chữ số. Ngay cả tông hùng cũng không làm gì được trầm.

Hấn vùng tay lên, không nghe lời khuyên ngăn, ngông nghênh đi về phương bắc.

Trong mắt đám người A Sử Na Kết Xã Suất lóe lên quang mang hung ác, trong lòng hô lớn:

- Lang Thần giúp ta!

Hắn đang lo lắng tại doanh trại quân đội phòng thủ nghiêm ngặt như vậy làm sao có thể bắt giữ Lý Thế Dân, không ngờ cơ hội lại tới nhanh như vậy. Hắn bước từng bước nhẹ nhàng, đi về phía doanh trại quân đội.

Cách chỗ hắn không xa, thần sắc A Sử Na Xã Nhĩ vô cùng phức tạp nhìn bóng dáng A Sử Na Kết Xã Suất, trông có vẻ trầm ngâm, len lút theo sau.

Trở lại doanh địa, A Sử Na Kết Xã Suất đang định triệu tập tâm phúc hơn mười năm thu gom, lại được tin A Sử Na Hạ La Cốt đã đến, liền nhếch miệng cười nói:

- Tối rất đúng lúc.

Hắn không vội gọi người, tiến về phía doanh trưởng.

A Sử Na Hạ La Cốt đang trong trường của A Sử Na Kết Xã Suất nói chuyện phiếm với Cáp Khắc Đa. Sắc mặt có chút trắng bệch, cũng có chút thấp thỏm lo lắng, chỉ là mạng sống nằm trong tay Đỗ Hà, để có thể sống hắn không có lựa chọn nào khác.

Cáp Khắc Đa cũng phát hiện điểm này, nhưng hắn lấy cớ do quá hồi hộp.

A Sử Na Kết Xã Suất bước vào trong trường, cười lớn nói với hai người:

- Ta thật may mắn, quả Lang Thần khả hãn trợ giúp! Người cũng biết cơ hội của chúng ta đã tới, hoàng đế Lý đi về phía bắc săn bắn, bên cạnh hắn chỉ có hơn sáu mươi cận vệ, với thực lực của chúng ta có thể đơn giản đánh bại bọn họ, bắt giữ Lý Thế Dân ngay tối nay.

A Sử Na Hạ La Cốt không biểu hiện quá mức hưng phấn, hắn biết tất cả chuyện này đều để mê hoặc bọn họ.

Cáp Khắc Đa vui mừng khôn xiết, nhưng hắn không hở là quân sư của A Sử Na Kết Xã Suất, mơ hồ cảm thấy kỳ quái hỏi:

- Tất cả chuyện này không phải quá đúng lúc sao? Sau một đêm liền xuất hiện cơ hội như vậy.

A Sử Na Kết Xã Suất xua tay nói:

- Là người quá lo nghĩ, người không biết Lý Thế Dân. Lý Thế Dân cưỡi ngựa bắn cung rất tốt, nhưng không có thời gian rảnh ra ngoài săn bắn. Săn gấu đối với hắn không phải chuyện kỳ lạ. Huống hồ, với thực lực của hắn, nếu phát hiện chúng ta mưu phản, đã sớm một mẻ bắt hết chúng ta, đâu cần phải phiền phức như vậy?

Cáp Khắc Đa cảm thấy có lý, cũng không nhiều lời.

A Sử Na Kết Xã Suất lệnh Cáp Khắc Đa mời toàn bộ tâm phúc tới, trong lòng tràn đầy tự tin cười nói:

- Nói bọn họ chuẩn bị đao thương thật tốt, đại kế của chúng ta sẽ thi hành ngay tối nay.

Cáp Khắc Đa tuân lệnh rời đi.

A Sử Na Xã Xuất lời kéo A Sử Na Hạ La Cốt tới tiếp tục nói đến tương lai sáng lạn, bỗng nhiên một người lại xông vào doanh trưởng.

A Sử Na Kết Xã Suất thấy người này, thần sắc liền đại biến.

Dĩ nhiên người này chính là A Sử Na Xã Nhĩ.

- Xã Suất, Hạ La Cốt, các người muốn làm gì, các người biết làm như vậy sẽ gánh hậu quả thể nào hay không?

Trong giọng nói của hắn tràn ngập sự tức giận, tựa như mãnh thú nổi điên. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn nghĩ A Sử Na Kết Xã Suất có chuyện, lo lắng hắn lầm đường lạc lối. Lúc trước thấy thần sắc hắn phấn khởi, trong lòng cảm thấy kỳ quái, một mạch theo sau, tới ngoài doanh trưởng nghe được tất cả sự tình. Đường

như hấn cảm thấy choáng váng, vốn dự định trực tiếp tới báo với Lý Thế Dân. Nhưng vừa nghĩ như vậy, lại do dự.

482. Chương 491: Kêu Gọi Lương Tướng Dị Tộc

Hấn và Đột Lợi tình như huynh đệ, tuy không phải huynh đệ ruột thịt, nhưng như dê con cùng đàn.

Hấn thực sự không đành lòng thấy A Sử Na Kết Xã Suất, A Sử Na Hạ La Cốt chết như vậy, sau khi Cáp Khắc Đa rời đi, liền dự định khuyên bọn họ chịu đòn nhận tội. Hấn nguyện ý dùng công lao của chính mình đổi lấy mạng sống của hai người bọn họ.

Đối với vị thúc phụ này, A Sử Na Hạ La Cốt vô cùng kính trọng, thấy hấn chất vấn, run run nói:

- Ta...

- Được rồi...

A Sử Na Xã Nhĩ không muốn nghe, phẩy tay cắt ngang, nói:

- Các người theo ta, đi tới gặp khả hãn bệ hạ thỉnh tội, cầu xin hấn tha thứ, chỉ có như vậy các người mới có cơ hội sống.

A Sử Na Kết Xã Suất thấy A Sử Na Xã Nhĩ xuất hiện, vốn mặt mày xám xịt như tro tàn, nhưng nghe hấn nói thế, khóe miệng lộ rõ thanh âm tươi cười.

Quân doanh nơi này là của A Sử Na Xã Nhĩ, hấn nắm toàn bộ binh lính trong tay, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng, bọn họ chỉ có thể khoanh tay chịu chết. Nhưng A Sử Na Xã Nhĩ lại khuyên bảo bọn họ chịu đòn nhận tội, đồng nghĩa với việc không thông báo tới bất cứ kẻ nào, tất cả kế hoạch vẫn tiến hành như trước, lúc này không chút sợ hãi.

Hấn đi tới trước mặt A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Chúng ta muốn làm gì, không phải người đã biết sao? Xã Nhĩ, đi cùng chúng ta chứ! Người là người Lý Thế Dân tín nhiệm, dẫn ta tiếp cận hấn, bắt cóc Lý Thế Dân, ép hấn trả lại người bộ lạc chúng ta, để chúng ta kiến thiết lại đại hân quốc Đột Quyết lớn như biển.

Sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe chính mình A Sử Na Kết Xã Suất nói ra, A Sử Na Xã Nhĩ không kiềm chế nổi nhảy dựng lên, cuồng bạo rống lớn:

- Người điên rồi sao?

A Sử Na Kết Xã Suất gừ nhẹ nói:

- Ta không điên, ta chỉ không thể chịu được miệt thị và ức hiếp của Đường cẩu nữa. Chúng ta là con cháu tôn quý của Y Lợi khả hãn, vương tộc A Sử Na chảy trong mình dòng máu Thần Lang, lẽ nào có thể mãi mãi làm nô lệ Đường cẩu? Tỉnh lại đi, Xã Nhĩ, mỗi ngày phải quỳ gối dưới chân Lý Thế Dân không phải số phận của người đã định trước từ nhỏ, người từng là vương giả trên thảo nguyên, chúng ta vốn nên là chủ nhân của Đường cẩu.

A Sử Na Xã Nhĩ lạnh lùng nhìn hấn, không muốn khuyên ngăn hấn, nhìn con trai của huynh đệ chính mình, nhẹ giọng nói:

- Hạ La Cốt, người biết thời đại chúng ta trên thảo nguyên, thế nào là các đối xử với tù binh chứ? Bất luận là nhân vật cao quý tới mức nào tại bộ lạc, chỉ cần là người thất bại rơi vào tay, lập tức bị coi là nô lệ dê hèn nhất. Nam nhân đầy làm ngựa kéo, sống cuộc sống bần thủ u tối. Về phần nữ nhân, tình cảnh bọn họ càng thảm hại. Sau khi bọn họ bị chủ nhân lăng nhục, còn bị bán đi để đổi lấy lương thực cho súc vật, thường thường mười nô lệ không đổi nổi một con ngựa.

- Về phần người già thì trực tiếp giết chết, trẻ nhỏ từ nhỏ đã phải học tập làm thế nào để hầu hạ chủ nhân. Trăm nghìn năm qua đều như vậy. Việc này tại Đột Quyết chúng ta chính là đạo lý không thể thay đổi, mỗi tộc người thất bại sẽ bị kẻ chiến thắng tàn sát là chuyện quá bình thường. Nhưng người có biết hay không, chúng ta, chúng ta đã thất bại, nếu tại Đột Quyết chúng ta, chúng ta sẽ là nô lệ dê hèn nhất, người không

sánh bằng sức vật. Thế nhưng Thiên khả hãn tha thứ cho chúng ta, cho chúng ta cuộc sống mới. Mà tộc nhân chúng ta, người dân bình thường thất bại trong chiến tranh đều được hòa bình, bọn họ hiện tại vẫn trên thảo nguyên, rời xa chiến tranh và báo thù, lấy việc săn thú, ca múa và cưỡi ngựa uống rượu trở thành làm việc chính.

- Tất cả những thứ này đều là Thiên khả hãn cho chúng ta. Hãn lấy lòng dạ cao thượng bao dung tha thứ cho chúng ta, cho chúng ta rượu thịt dè nóng, cho chúng ta quần áo ấm áp đẹp đẽ, chăm sóc chúng ta, để những người nô lệ chúng ta sở hữu tất cả. Là con người, hãn là chúng ta biết nhận ân báo ân, đối mặt với loại ân tình này, A Sử Na Xã Nhĩ ta từ lâu đã quyết định dốc sức vì Đại Đường, dốc sức vì Thiên khả hãn, liều mạng vì Thiên khả hãn. Cho dù sau này hãn chết, ta cũng sẽ vì hãn tuấn táng, ngầm giúp hãn, chinh chiến vì hãn. Các người cũng đã nhận ân huệ này, phải nên giống như ta mới phải, không nên làm sức sinh không tìm không phổi.

Hãn càng nói thanh âm càng lớn, sau cùng gầm rú tê liệt tim phổi.

Thần sắc A Sử Na Xã Hạ La Cốt lộ vẻ xúc động.

A Sử Na Kết Xã Suất lạnh lùng, châm biếm nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai, người sống trong phú quý, đánh mất đi sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của vương tộc A Sử Na. Người sớm đã quên bản thân mình là con cháu Đột Quyết Thần Lang, đã quên người mang trong mình huyết thống cao quý và trách nhiệm thống lĩnh bảo vệ bách tính trong bộ lạc...

- Đừng mượn cớ bởi tộc nhân bộ lạc!

A Sử Na Xã Nhĩ cao giọng nói:

- Người tới lúc này vẫn không suy nghĩ tới an nguy của tộc nhân, người muốn đánh bạc với số phận của chính mình và hơn mười vạn tộc nhân, chỉ để thỏa mãn hừng tâm nực cười vô căn cứ kia, chịu diệt vong, không chỉ mất đi sinh mệnh của chính mình, người thân của chính mình, còn để hơn mười vạn tộc nhân tuấn táng theo người. Xã Suất, Hạ La Cốt, nghe theo ta khuyên ngăn, đừng ép ta! Ta không muốn động thủ, gây tổn thương tới các người.

A Sử Na Kết Xã Suất cười nói:

- E là người không có cơ hội!

Vừa dứt lời, hãn liền tiến lên phía trước, đánh một quyền vào đầu A Sử Na Xã Nhĩ.

Võ nghệ của A Sử Na Xã Nhĩ vốn thua A Sử Na Kết Xã Suất, huống hồ bị đánh nén, lúc này bị thụ thương nặng, thân hình lảo đảo, chỉ tay về phía A Sử Na Hạ La Cốt nói:

- Hãy nghe... Ta, đừng để tộc nhân chịu... Chiến hỏa...

Vừa dứt lời, toàn thân ngã xuống mặt đất.

A Sử Na Kết Xã Suất thấy thần sắc A Sử Na Hạ La Cốt hoảng hốt, hãn trừng mắt nói:

- Người không bị hãn thuyết phục đấy chứ?

Võ nghệ của A Sử Na Xã Nhĩ thua A Sử Na Kết Xã Suất, nhưng cũng là cường giả Đột Quyết hiếm có, muốn chế phục hãn không dễ. Nếu như hãn một lòng muốn chạy trốn, A Sử Na Kết Xã Suất không thể làm được gì hãn, chỉ cần hãn chạy ra khỏi doanh trướng, hô lớn một tiếng, tất cả đều xong.

Cho nên A Sử Na Kết Xã Suất sớm có lòng cho hãn một kích chí mạng, nhưng hành sự cần phải cẩn thận, thời gian hãn xuất thủ cần phải cảnh giác nhất.

Cuộc đối thoại vừa nãy, chỉ là A Sử Na Xã Nhĩ kích động quá mạnh, lo lắng tâm trí A Sử Na Hạ La Cốt không kiên định đã bị ảnh hưởng, vì vậy hỏi thử như vậy.

Trong lòng A Sử Na Hạ La Cốt kinh hoàng, lắc đầu nói:

- Đối với loại phản đồ này, làm sao có thể dễ tâm.

A Sử Na Kết Xã Suất nghe hãn nói như vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vậy tốt rồi!

Ngừng lại một chút, hần liền nói tiếp:

- A Sử Na Xã Nhĩ từ lâu không phải thủ lĩnh oai phong cứng cỏi trên thảo nguyên, hần cười công chúa triều Đường, ăn mặc tơ lụa, hưởng thụ rượu ngon. Hần bị tơ lụa làm mờ mắt, rượu ngon làm mềm xương cốt, công chúa mê hoặc tinh thần và thể xác của hần, khiến hần thiếu tự trọng, thỏa mãn với mẫu xương thừa người Hán cho hần, người như vậy không xứng là người Đột Quyết chúng ta, không xứng là người sở hữu dòng máu vương tộc A Sử Na.

A Sử Na Hạ La Cốt cao giọng nói, lập tức lo lắng hỏi:

- Hần đã chết chưa?

A Sử Na Kết Xã Suất lắc đầu nói:

- Không, tuy rằng ta muốn dùng một quyền đánh chết tên phản đồ này. Nhưng hần tốt xấu cũng là khả hần, uy danh của hần trong lòng người Đột Quyết chúng ta rất lớn. Giết hần, không thể ăn nói với tộc nhân. Chỉ cần để hần không gây vướng bận mà thôi. Yên tâm đi, loại phản đồ này không sống được bao lâu.

A Sử Na Hạ La Cốt thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói nhiều lời.

A Sử Liên Xã Suất trầm tư trong chốc lát:

- Sự việc bất chợt, chúng ta cần thay đổi một chút kế hoạch... Người hãy trói tên phản đồ này lại, bịt miệng hần lại, ta đi sắp xếp một chút.

Nói xong, hần tìm được một sợi dây thừng lớn ở đâu đó, đưa cho A Sử Na Hạ La Cốt, sau đó rời khỏi doanh trướng.

A Sử Na Hạ La Cốt thực sự buột chặt, bịt miệng A Sử Na Xã Nhĩ, thấp giọng nói bên tai:

- Đồ Nhĩ thúc phụ, người yên tâm. Ta sẽ không để tộc nhân chúng ta lâm vào chiến tranh thêm lần nữa, sẽ không để bọn họ chịu cảnh bị thảm.

Thần sắc thiếu quả quyết trên mặt lần đầu tiên chuyển thành kiên định.

Giờ khắc này cho dù trong bụng hần không có độc dược, cho dù Đồ Hà mệnh lệnh hần, phối hợp với A Sử Na Kết Xã Suất bắt giữ Lý Thế Dân, hần sẽ không thay đổi quyết định.

Ý đồ của A Sử Na Xã Nhĩ chính là làm cảm động A Sử Na Hạ La Cốt không biết thế gian hiểm ác đáng sợ, cần học theo hần, chính mình kính dâng tất cả cho Đại Đường, đổi lấy cuộc sống bình yên cho tộc nhân.

Một trăm hai mươi sáu kỵ binh!

A Sử Na Kết Xã Suất tập hợp một trăm hai mươi sáu người, bọn họ đều là dũng sĩ Đột Quyết, dũng sĩ tinh anh trong bộ tộc, mỗi người đều là cường giả dũng mãnh thiện chiến.

Bọn họ tụ tập cùng một chỗ chỉ vì một việc... Bắt giữ Lý Thế Dân.

A Sử Na Kết Xã Suất diễn thuyết chấn động lòng người, sử dụng các loại cổ vũ nhân tâm để kích thích ý chí chiến đấu của hơn một trăm người.

Trong mắt đám dã thú Đột Quyết đều tỏa ra quang mang sắc nhọn.

483. Chương 492 - 494: Đại Kế Diệt Tộc Của Đồ Hà

A Sử Na Hạ La Cốt đi tới trước mặt mọi người nói:

- Hành động lần này không thành công, sẽ hi sinh vì lý tưởng. Đột Lợi khả hần người để ta mang đến rượu tốt nhất kính các vị dũng sĩ, mỗi người một ngụm, sau khi uống xong, trực tiếp lên đường.

...

Chuyện tiếp theo liền dễ hơn.

Rượu sữa ngựa có vị rất mạnh, móng hân được căn bản không thể gây ra bao nhiêu vị đạo khác lạ, lẫn vào trong đó, gần như không thể phát hiện. Mà Mông Hân được Đỗ Hà chuẩn bị so với Mông Hân được bán trên phố tốt gấp trăm nghìn lần, chỉ cần sơ ý uống vào bụng, dù là trâu cũng sẽ trở thành gà ồm.

Chỉ sau thời gian nửa khắc, toàn bộ một trăm hai mươi sáu người A Sử Na Kết Xã Suất chuẩn bị trong thời gian mười năm trời nhất định sẽ ngã xuống mặt đất, ngủ giống như lợn chết.

Mặc cho những người này dũng mãnh thiện chế biết bao, chỉ cần ném thử một chút, chắc chắn sẽ trở thành cừu non.

Lý Thế Dân sẵn gấu ở phía sau đã xuất hiện, toàn bộ đám người A Sử Na Kết Xã Suất sa lưới.

Nhìn sắc mặt Lý Thế Dân đằng đằng sát khí, Đỗ Hà biết những người này đã bước một chân vào quan tài.

Lý Thế Dân tỉ mỉ tra hỏi A Sử Na Hạ La Cốt, cũng biết A Sử Na Xã Nhĩ khuyên bảo bọn họ một hồi, trong mắt toát lên tia cảm động, trầm giọng nói:

- Hạ La Cốt, tuy rằng ngươi tham dự trong đó, nhưng trăm niệm tình người tỉnh ngộ đúng lúc, tha chết cho ngươi, tước vị Quận Vương sửa thành Phong An Hỉ Hầu.

A Sử Na Hạ La Cốt không hề oán hận quỳ rạp trên mặt đất nói:

- Ta ơn Thiên khả hân bệ hạ không giết. Tội nhân Hạ La Cốt ngu muội đã bị thúc phụ Xã Suất mê hoặc, suýt nữa gây nên sai lầm lớn. Sau này nguyện ý lấy thân mang tội làm một tiểu tốt, dốc sức chiến đấu vì Thiên khả hân.

Lý Thế Dân cười ha hả:

- Trẫm từ lâu đã từng nói, chỉ cần nguyện ý dốc sức vì Đại Đường ta, trẫm tuyệt đối không để ý tới dân tộc xuất thân của hân. Ngươi đã có lòng thành, vậy trẫm ân chuẩn. Ngươi tạm thời trở thành giáo úy dưới trướng A Sử Na đại tướng quân, nếu lập công sẽ phong thưởng thêm.

A Sử Na Hạ La Cốt ngây người trong chốc lát, không hề phản ứng. Hân bèn đề nghị, quy công cho những lời vàng ngọc của A Sử Na Xã Nhĩ, để hân hoàn toàn hiểu ra. Bất quá hân minh bạch, chính mình là người mang tội, cũng không hy vọng xa vời lập tức được tín nhiệm, ngàn lần không thể ngờ Lý Thế Dân ưng thuận.

Ngẩng đầu nhìn thân thể cao ngất kiên cường kia, giống như tòa núi cao. Hân rất cực minh bạch vì sao A Sử Na Xã Nhĩ nói tấm lòng của Thiên khả hân sánh ngang trời đất.

Hân bỗng nhiên kích động khôn xiết.

Sống cũng được, chết cũng được, người này, chính mình nhất định theo hân!

Lý Thế Dân không cần nói nhiều lời thêm nữa:

- Tiền phương dẫn đường, trẫm muốn đích thân đi cứu A Sử Na đại tướng quân!

Đỗ Hà không nghĩ tới tình huống này, nhưng sự tình đã định, cũng không suy nghĩ nhiều liền đi theo bên cạnh.

A Sử Na Xã Nhĩ còn đang trong tình trạng hôn mê, bị giấu dưới giường, Lý Thế Dân sai thị vệ phía sau cởi bỏ dây thừng, triệu tập ngự y kiểm tra cho hân.

A Sử Na Kết Xã Suất bị bắt, còn có rất nhiều chuyện cần xử lý, hân không lưu lại nơi này lâu, dừng lại một hồi, phân phó đại phu chăm sóc A Sử Na Xã Nhĩ, lúc này mới rời đi.

Đương nhiên Đỗ đi theo, đi được hai bước, nhớ tới thuốc giải, liền quay lại đưa thuốc giải cho A Sử Na Hạ La Cốt, sau đó bước nhanh đuổi theo.

Lý Thế Dân nghi hoặc liếc mắt nhìn hân nhưng không hỏi.

Đỗ Hà mỉm cười giải thích nghi hoặc nói:

- Là thuốc giải, A Sử Na Hạ La Cốt là người do dự không quyết đoán, thiếu chủ kiến, tiểu tể không quá tin tưởng, đành dùng một chút thủ đoạn bất chính này.

Tâm tư Lý Thế Dân nhạy cảm, lập tức đoán được thủ đoạn bất chính là gì, cũng không nói gì thêm.

Đại sự quốc gia, chỉ cần đạt được mục đích, thủ đoạn bất chính mà thu được hiệu quả tốt thì chính là thủ đoạn hay. Là một chính trị gia cao minh, hắn sao lại không hiểu?

Đỗ Hà nói tiếp:

- Thật không ngờ A Sử Na đại tướng quân chen ngang, tựa hồ có chút uống công vô ích.

Nói tới A Sử Na Xã Nhĩ, Lý Thế Dân thở dài nói:

- A Sử Na đại tướng quân trung thành với triều như vậy, trẫm thực sự không nên nghi ngờ hắn!

Đỗ Hà không hề nói xen vào, A Sử Na Xã Nhĩ và A Sử Na Kết Xã Suất có quan hệ không phải bình thường, hoài nghi là điều tất yếu. Bất quá, hắn ngay từ ngày đầu tiên đã rất tin tưởng A Sử Na Xã Nhĩ. Thông hiểu lịch sử, chính là một trong những nhân tố quan trọng nhất giúp hắn ngang dọc Đại Đường.

Bởi vì triều Đường khai sáng chính sách đối ngoại, cho nên sở hữu rất nhiều tướng lĩnh dị tộc. Tương đối nổi danh như Khế Tất Hà Lực, Chấn Thát Tư Lực, A Sử Na Xã Nhĩ, Lý Quang Bát, Cao Tiên Chi, Ca Thư Hân đều là người dị tộc, hơn nữa nói về độ trung thành không hề thua kém tướng lĩnh Trung Nguyên, thậm chí chỉ có hơn không kém.

Đầu đời Đường có ba vị Khế Tất Hà Lực, Chấn Thát Tư Lực, A Sử Na Xã Nhĩ.

Vì vậy ngay từ đầu Đỗ Hà không nghi A Sử Na Xã Nhĩ thông đồng với A Sử Na Kết Xã Suất làm vậy.

Bất quá trải qua chuyện này, tránh đêm dài lắm mộng, hắn là phải nhanh chóng thu phục người Đột Quyết.

Nghĩ tới đây, trong đầu Đỗ Hà nảy sinh ý nghĩ hoàn toàn mới, tâm tư thay đổi thật nhanh, dần dần trong đầu hiện lên kế hoạch hoàn toàn mới, thậm chí nghĩ:

- Nếu như thuận lợi, Đại Đường ta hắn là phải cảm tạ A Sử Na Kết Xã Suất mới đúng.

Lý Thế Dân dẫn A Sử Na Kết Xã Suất quay về doanh địa.

Dụng tâm hiểm ác của A Sử Na Kết Xã Suất thoáng chốc được lan truyền, tin tức này tựa như đá ném trời kinh động năm châu, toàn bộ doanh trại quân đội đều nổ tung.

Vốn A Sử Na Kết Xã Suất bởi vì chuyện thuần phục ngựa và yếm hội luận võ, phần lớn mọi người đều bất mãn chán ghét hắn, vừa nghe nói hắn dự định mưu hại hoàng đế đế quốc Đại Đường, trong lòng tràn đầy căm phẫn, bấy giờ nổi lên đủ lời phê phán nói liền không dứt.

Đỗ Hà về tới doanh trường, liền một mình tại doanh trường nghĩ đến ý nghĩ bất chợt của chính mình khi trước.

Hắn biết Lý Thế Dân nhất định đau đầu vì chuyện người Đột Quyết trung thành với triều đại trước.

Dùng hợp một dân tộc không phải chuyện dễ dàng, Đường triều tiêu diệt đông Đột Quyết, lãnh thổ bách tính đông Đột Quyết hóa thành của chính mình. Bất quá, bởi vì chủng tộc khác nhau, đó là điều khó có thể hữu hảo. Đối với việc này, Lý Thế Dân kiên kỵ, đau đầu là điều tự nhiên, đối lại bất cứ vị hoàng đế nào cũng sẽ như vậy.

Bởi vì người Đột Quyết là dân tộc sống du mục, người trong tộc bất luận là nam hay nữ đều biết cưỡi ngựa bắn cung, chỉ cần luyện tập, bách tính Đột Quyết đều có thể trở thành binh sĩ tinh nhuệ dũng mãnh thiện chiến. Cho nên đối mặt với hơn mười vạn bách tính Đột Quyết, bất cứ vị hoàng đế nào cũng không thể thờ ơ.

Mấu chốt chính là, trước khi trở thành binh sĩ tinh nhuệ, thân phận của bọn họ chỉ là dân đen.

Tàn sát hàng binh hàng tốt, còn có thể hợp đạo hợp nghĩa, nhưng nếu tàn sát bách tính tay không tấc sắt, vậy không hợp đạo nghĩa, nhất là diệt sạch chủng tộc hơn mười vạn, trên trăm vạn.

Nếu như Lý Thế Dân dám làm như thế, toàn bộ thiên hạ đều đắm vào xương sống của hắn.

Giết cũng không được, không giết cũng không được, dưới tình hình như vậy, Lý Thế Dân lựa chọn phương pháp chiết trung, để bách tính, binh mã, tướng lĩnh Đột Quyết tách riêng biệt, quản chế trong tay. Tất cả tướng lĩnh đều nhậm chức tại Trường An, tất cả bách tính đều sống tại vùng khí hậu phong phú, tất cả binh mã dị tộc đều đóng tại biên giới Đại Đường.

Kể từ đó, quân, tướng lĩnh, bách tính trong lúc đó tương hỗ kiềm hãm lẫn nhau.

Quân tốt nghĩ phản thì kiêng kỵ tướng lĩnh và bách tính nằm trong tay Đại Đường; tướng lĩnh nghĩ phản thì kiêng kỵ binh mã và bách tính nằm trong tay Đại Đường; bách tính muốn phản cũng nghĩ như vậy.

Dưới chính sách kiềm hãm cao minh như vậy, người Đột Quyết trung thành với đời trước muốn làm phản cũng hầu như không có khả năng. Cho nên A Sử Na Kết Xá Suất mới bí quá hóa liều, bởi vì chỉ có bắt giữ Lý Thế Dân, khiến hắn hạ lệnh mới có thể dễ tướng lĩnh, bách tính, quân đội tập hợp một chỗ. Hình thành dân tộc Đột Quyết chính thể hoàn chỉnh.

Không cần bàn cãi, thủ đoạn như vậy của Lý Thế Dân thực sự cao minh, hạn chế khả năng di dân Đột Quyết làm phản một cách hữu hiệu nhất, thế nhưng một chiêu này thủy chung chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc. Di dân Đột Quyết thủy chung vẫn là di dân Đột Quyết không thể trở thành bách tính Đại Đường, không thể dung hòa.

Trong lòng Đỗ Hà suy nghĩ chính là việc này, để đông Đột Quyết hoàn toàn biến mất trên lịch sử và dung hợp với Đại Đường thành một, đây là chuyện tình vô cùng khó khăn. Nhưng bởi vì A Sử Na Kết Xá Suất hồ hồ, lại tạo cho Đại Đường một cơ hội hoàn mỹ.

Tâm tư thông suốt, Đỗ Hà nhếch lên tia mỉm cười, trực tiếp rời khỏi doanh trường tìm Lý Thế Dân hiến kế.

Lý Thế Dân trong doanh trường cùng với Phong Huyền Linh, Đỗ Như Hối thương nghị chuyện tình người Đột Quyết.

Lý Thế Dân là một trong những Quân Vương ưu tú nhất Hoa Hạ, hắn biết rõ năng lực của từng người. Ba vị tể tướng hắn tín nhiệm nhất chính là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, bọn họ mỗi người mỗi vẻ.

Phong và Đỗ nhiều thủ đoạn dùng đối ngoại, Ngụy Chính nhân từ dùng đối nội.

Chuyện người Đột Quyết là sách lược đối ngoại, vì vậy hắn mời hai người Phong và Đỗ, không hề suy nghĩ mời Ngụy Chính. Hiển nhiên là lo lắng Ngụy Chính nói đến tư tưởng chủ nghĩa nhân đạo gì đó, không giúp được gì, ngược lại khiến bọn họ thêm phiền phức.

Ngay khi bọn họ đi vào trọng tâm câu chuyện, kẻ hỏi người đáp, đột nhiên nghe được tin Đỗ Hà cầu kiến.

Lý Thế Dân, Phong Huyền Linh đều nhìn về phía Đỗ Như Hối.

Đỗ Như Hối khẽ lắc đầu, biểu tình lộ vẻ không biết.

Lý Thế Dân trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Mời hắn tới!

Đám quân thần bọn họ đang thương nghị đại sự quốc gia, vốn không cho phép người khác đến quấy rối.

Nhưng Lý Thế Dân biết tài năng của Đỗ Hà, nên muốn nghe ý kiến của hắn, phá lệ để hắn đi vào thương nghị.

Đỗ Hà nhận được thông báo, trong lòng có diệu kế, liền mỉm cười đi vào bên trong, liếc mắt nhìn thoáng qua phát hiện lão gia tử đã ở đây, lập tức sắc mặt biến đổi, thái độ cũng biến đổi 180 độ, kéo vạt áo ngay ngắn, biểu tình ra vẻ nghiêm túc ăn nói trang trọng, trầm ổn dị thường.

Biến hóa kia đều hiện trong tầm mắt ba người, Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh cười thầm trong lòng.

Đỗ Như Hối nghiêm mặt, đầu lông mày hơi nhíu nhíu một chút.

Đỗ Hà lại âm thầm kêu khổ, đầu gối lão gia tử ở chỗ này, sớm biết như vậy hắn đã không tới.

Mặc dù Đỗ Như Hối không phải người cổ hủ, nhưng bản thân là người đứng đầu mười tám học sĩ dưới trướng Lý Thế Dân, là đệ tử nho học nổi danh, yêu cầu nhi tử phải chú trọng hình thức, mỗi tiếng nói hành động phải đạt tiêu chuẩn cổ nhân, chính là “Lễ ký”.

Dù sao đi nữa muốn đi mà không đủ sức chạy, muốn ngừng đầu, vỗ ngực đều không thể, ngay cả bước đi cũng đều rất khó, không thể vượt quá giới hạn cho phép.

Đại ca của Đỗ Hà, Đỗ Cấu chỉ dạy hần thành loại quân tử này, nhưng Đỗ Hà xưa nay không thích lễ pháp. Lão gia tử một mực quản Đỗ Hà vào khuôn phép, bởi vậy mỗi lần đối mặt với lão gia tử Đỗ Hà đều phải cẩn thận tỉ mỉ, nhất cử nhất động chỉ có thể nghiêm túc tuân thủ quy tắc.

Nhưng chỉ thể hiện bên ngoài, sau lưng lại bộ mặt khác.

Hiện nay để lão gia tử bắt gặp đúng lúc, trở về không thể tránh một trận quở mắng, tư vị này quả thực không khác gì hình phạt.

- Tiểu tử ra mắt bệ hạ, bá kiến Phòng thúc phụ, phụ thân!

Hần vô cùng cung kính hành lễ vấn an.

Lý Thế Dân cười nói miễn lễ, Phòng Huyền Linh gật đầu thay lời chào, Đỗ Lão gia tử lại thần nhiên hừ một tiếng.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà gặp Đỗ Như Hối như chuột gặp mèo, trong lòng thầm cười, tựa hồ trông thấy Đỗ Hà rất vui vẻ. Qua một hồi lâu, mới hỏi mục đích Đỗ Hà tới.

Trong lòng Đỗ Hà âm thầm phỉ báng vài câu, rất nhanh khôi phục tâm tình, hần không quên ý đồ chính mình tới đây, nghiêm nghị nói:

- Tiểu tử vì A Sử Na Kết Xã Suất mà tới, nghĩ chúng ta có thể lợi dụng cơ hội lần này, chính thức thu phục đông Đột Quyết, để bọn họ chính thức trở thành con dân Đại Đường ta.

Hần vừa dứt lời.

Lý Thế Dân và Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đều liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Không phải độc nhất vô nhị, hôm nay bọn họ tụ họp cùng một chỗ chính là thương nghị việc này.

Bọn họ nghĩ xuất hiện một A Sử Na Kết Xã Suất, sau này tất nhiên sẽ xuất hiện người thứ hai, người thứ ba, để phòng ngừa xuất hiện tình hình như vậy, đều suy nghĩ phương pháp triệt để, hơn nữa đã có manh mối sơ bộ.

Lý Thế Dân trầm giọng nói:

- Nói chút quan điểm của người!

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Muốn để đông Đột Quyết dung hợp với Đại Đường ta, tất cả không ngoài đồng hóa, mà đồng hóa bằng phương pháp tối ưu nhất, không ngoài dùng văn hóa xâm lược. Lấy văn hóa của Đại Đường chúng ta giáo dục bách tính Đột Quyết, để bọn họ học tập tất cả văn hóa Đại Đường ta, quen tất cả thói quen Đại Đường ta, do đó quên đi chính mình là dân tộc du mục.

Lý Thế Dân nói:

- Điểm này trăm cũng minh bạch. Chỉ là văn hóa xâm lược không phải chuyện tình một sớm một chiều, ví như dùng sức mạnh, như vậy sẽ kích phát những di dân này. Nhưng không cần sức mạnh, bọn họ sinh hoạt trên thảo nguyên sớm đã thành thói quen, muốn tiếp thu văn hóa Đại Đường cũng không dễ dàng.

Sau mấy năm bọn họ triển khai chính sách cùng loại, đạt được hiệu quả không như ý người.

- Đó là vì trong lòng còn tâm tư phản nghịch.

Đỗ Hà phỏng đoán thông suốt tâm tư những người này, tiếp tục nói:

- Nói khó nghe, bọn họ đều là đám nô lệ mất nước, là nô lệ mất nước, trong lòng bọn họ luôn hoài niệm tới cố quốc, không muốn tiếp thu văn hóa nước khác. Chuyện này không thể cưỡng ép, nhưng nếu như chúng ta có thể phá vỡ tư tưởng trói buộc bọn họ, vậy sẽ làm ít mà hưởng công nhiều.

Ba người Lý Thế Dân, Phong Huyền Linh, Đỗ Như Hối nghe xong, trong mắt đều sáng ngời, tựa có chút suy nghĩ, đầu tiên thỉnh giáo nói:

- Vậy hiền tế có cảm nang diệu kế gì?

Đỗ Hà nói:

- Lợi dụng A Sử Na Kết Xã Suất, tiến hành sao tác, tạo nên thế tiến công dư luận, để toàn bộ người Đột Quyết đều hiểu được bệ hạ, đều ca ngợi bệ hạ, như vậy bọn họ tự nhiên sẽ thiếp thu bệ hạ.

Sao tác!

Thế tiến công dư luận!

Ngôn ngữ thế kỷ mới khiến ba người nghe không sao hiểu được.

Sớm đã có thói quen Đỗ Hà nói lời kinh người, nhưng khi nghe được loại từ ngữ mới mẻ như vậy, trên mặt Lý Thế Dân vẫn lộ vẻ hứng thú nồng đậm. Chỉ có hần biết, chỉ cần Đỗ Hà nói ra một ít lời không ai hiểu, thường thường phía sau sẽ có cảm nang diệu kế khiến kẻ khác phải lú lười.

Phong Huyền Linh, Đỗ Như Hối ngược lại không thể lý giải một lệ cũ này.

Phong Huyền Linh không hiểu ra sao nói:

- Tiểu Đỗ tướng quân, “sao tác” và “tiến công dư luận” này giải thích như thế nào? Đây là lần đầu tiên lão phu nghe thấy.

Đỗ Hà cười cười, giải thích sơ qua.

- Sao tác chính là vì mở rộng lực ảnh hưởng của người hoặc sự vật, thông qua các loại hoàn cảnh tuyên truyền nhiều lần, lấy được mục đích người người đều biết. Về phần thế tiến công dư luận chính là lợi dụng lời nói đại chúng, kích động một quần thể, lợi dụng một sự tình để công kích cá nhân nào đó.

Lý Thế Dân, Phong Huyền Linh, Đỗ Như Hối đều là nhân vật số một số hai đương đại, nghe hần giải thích như vậy, trong lòng cũng đã loáng thoáng hiểu được dụng ý của Đỗ Hà, đều cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Đỗ Hà cười rồi nói tiếp:

- Chính là lợi dụng cơ hội lần này, tập hợp tất cả lực lượng trong triều tiến hành tỏ thái độ đối với ý đồ mưu phản của A Sử Na Kết Xã Suất. Bệ hạ khoan dung đối với di dân Đột Quyết, hữu mục cộng đồng, coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nhưng người Đột Quyết không biết cảm ơn, ngược lại mưu đồ hại bệ hạ, loại tồn tại bội bạc như thế này, tất nhiên sẽ bị nghìn người chỉ trích. Chỉ cần bệ hạ phát động tất cả văn võ bá quan trong triều, quát mắng lòng người Đột Quyết xấu xa, biểu thị không phải tộc của ta, tâm không hướng về, yêu cầu trừng phạt nghiêm khắc dân chúng Đột Quyết. Đến lúc đó rồi, sinh hoạt yên ổn của di dân Đột Quyết chắc chắn sẽ bị đánh vỡ, người người cảm thấy bất an.

- Mà bệ hạ tự nhiên khư khư cố chấp giữ gìn Đột Quyết, trở thành cột trụ đắc lực của Đột Quyết, biểu thị tấm lòng khoan dung như trước, vẫn đối đãi với di dân Đột Quyết như trước.

Loại chuyện như vậy, tất nhiên sẽ khiến vương tộc và tướng lĩnh như A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thắt Tư Lực khắc sâu trong ngũ tạng, những người đó lần di dân Đột Quyết nhất định sẽ sinh hảo cảm đối với bệ hạ. Nếu như tạo thành loại cục diện này, chỉ cần một chút thủ đoạn nho nhỏ, lợi dụng vương tộc và những tướng lĩnh uy tín và trung thành A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thắt Tư Lực, để bọn họ khuyên bảo di dân Đột Quyết dung nạp vào Đại Đường, tất nhiên sẽ làm nhiều công ít. Nói trắng ra chính là hát đối, văn võ bá quan toàn triều chính là vai ác mặt đen, lợi dụng việc này, đưa di dân Đột Quyết lên đầu sóng ngọn gió, mà bệ hạ làm người tốt, thu dân tâm.

- Kế thâm diệu!

Phong Huyền Linh tiến lên một bước, kích động nói:

- Bệ hạ, kế này của tiểu Đổng tướng quân chính là công tâm. Nguyên nhân di dân Đột Quyết chậm chạp không dung nhập vào Đại Đường ta, xét tới cùng chính là ở lòng người. Bọn họ là người vong quốc, nhưng vẫn hoài niệm cố quốc như cũ. Nhưng nếu như khiến bọn họ cảm nhận bệ hạ vượt xa tất cả khả năng anh hùng trong lòng người Đột Quyết, tự nhiên là dân tâm hướng về, mọi việc đều thuận lợi.

Về mặt của Lý Thế Dân cũng rất hưng phấn, lấy tài trí của hắn, không khó phán đoán chính xác, xác suất thành công của chuyện này cực lớn. Hắn tựa hồ đã thấy, trong lãnh thổ đại đường chỉ có bách tính Đại Đường.

Đổng Như Hối chính là người lãnh tinh nhất trong ba người, nhắc nhở nói:

- Kế này có thể thực hiện, nhưng không thể quá mức, nếu như bức tới chỗ quá mức, dẫn phát phản loạn, vậy thì cái được không bù nổi cái mất rồi.

Đổng Hà cũng tiếp lời:

- Phụ thân đại nhân lo lắng không sai, cũng như chó cùng rứt giậu, thỏ cấp bách cắn người.

Chó thỏ còn như vậy huống chi là người, chừng mực của chuyện này ở đâu cần do bệ hạ dẫn đạo rồi. Chỉ cần nắm chắc chừng mực, đừng lo phóng hỏa đốt người.

Lý Thế Dân không có bất cứ do dự gì, chuyện được định ra như vậy.

Bốn người bọn họ bắt đầu thương nghị các bước cụ thể đối với kế hoạch này, thẳng cho tới khi tự thấy không có bất cứ sơ hở nào mới bắt đầu tản đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Thế Dân vượt qua hai đêm trong thú liệt trường dẫn người trở về Trường An, lúc này đã tới thời điểm náo nhiệt, cả đám châu đầu ghé tai. Bọn họ nói A Sử Na Kết Xá Suất có dụng tâm hiểm ác, hành vi như vậy, đương nhiên làm hại những di dân Đột Quyết không có tâm ý phản loạn.

Việc này cũng không dừng lại, chỉ là một điểm bắt đầu.

Bạo phát chân chính còn ở phía sau.

Sắp xếp tất cả, chỉ thiếu một mối lửa.

Ngay khi Lý Thế Dân trở lại Trường an, làm trò trước mặt văn võ bát quan, thương nghị xử trí A Sử Na Kết Xá Suất, châm mối lửa cuối cùng. Đối với dụng tâm hiểm ác của A Sử Na Kết Xá Suất, văn võ bá quan toàn triều đồng tâm hiệp lực, sức mạnh giống như thành đồng, nhất trí đối ngoại.

Có kiến nghị chém đầu, có kiến nghị lăng trì, có diệt tộc, không có bất cứ ai cầu tình thay hắn.

Tử hình là chuyện không thể tránh né, nhưng lúc phán án tử hình, chuyện này chưa kết thúc.

Hình bộ thượng thư đột nhiên lên tiếng:

- Không phải tộc của ta, tâm không hướng về.

Khẩu hiệu này quả thực rất sâu sắc đối với việc nắm giữ di dân Đột Quyết trong tay, không thể dung túng bọn họ làm bậy. Biểu thị phi thường nghiêm khắc, chính là bởi vì Lý Thế Dân quá mức nhân từ đối với di dân Đột Quyết, quá mức phóng túng, cuối cùng mới dẫn tới chuyện ngày hôm nay. Hắn là phải thay đổi phương hướng, hạn chế sự tự do của người Đột Quyết, đưa bọn họ trở thành loại người hạ đẳng, trở thành nô dịch của Đường triều.

Sau đó Ngụy Chính càng đưa ra nhiều kiến nghị khiến mọi người có cách nhìn chung.

Hắn biểu thị phía nam Đường triều hoang vu dị thường, cần phải khai khẩn, hắn đề nghị di chuyển tất cả người Đột Quyết tới Lĩnh Nam, để bọn họ trồng trọt ở nơi này.

Kế này nhìn như hòa bình, nhưng trên thực tế vô cùng độc ác.

Người Đột Quyết đã sớm quen thuộc đối với phương thức sinh hoạt của chính mình, nuôi dưỡng dê ngựa, lấy thịt làm thức ăn. Mà Lĩnh Nam chính là khu vực thâm sơn cùng cốc, thổ địa nơi này cằn cỗi, không thể chăn thả. Đẩy tới Lĩnh Nam, bằng với việc ép buộc người Đột Quyết thay đổi phương thức sinh tồn vốn có của chính mình.

Đề nghị này trên triều lập tức khiến khắp nơi nổi lên sóng to gió lớn, người tán thành trên triều chiếm tuyệt đại đa số, đều cho rằng biện pháp như vậy sẽ hạn chế loại chuyện tương tự phát sinh.

Đương nhiên cũng có một ít cá biệt phản đối, thế nhưng dưới song triều quần chúng sôi sục trên triều, điểm thanh âm phản đối này trở nên phi thường yếu kém.

Đối với lời can gián của văn võ bá quan trong triều, Lý Thế Dân quyết định chính là cự tuyệt...

Cự tuyệt... Cự tuyệt lần nữa, biểu thị A Sử Na Kết Xã Suất chỉ có thể biểu thị cho chính hắn, hắn phạm lỗi không nên để bộ tộc Đột Quyết phải chịu đựng.

Lời nói của Lý Thế Dân hiển nhiên không thể phục chúng, tiếng phản đối liên tục vang lên, nhưng Lý Thế Dân vẫn kiên trì, biểu thị sẽ không trừng phạt đối với Đột Quyết.

Hai bên giằng co một chỗ.

Hai triều Đường Tống là thời đại tư tưởng rộng lớn nhất, nhất là thả lỏng đối với văn sĩ can gián.

Tại thời điểm cần thiết, đám quan văn can gián sẽ hoàn toàn không nhìn uy nghiêm của hoàng đế, vì ý kiến của chính mình, tiến hành biện hộ không sợ hãi. Tựa như Lý Thế Dân ngại Ngụy Chính như hổ, Bao Chửng thóa mạ Trịnh Tử, phun mặt mũi hoàng đế Nhân Tông, hoàng đế Nhân Tông cũng không dám phản bác.

Tình hình trên triều hiện tại chính là cục diện này.

Giữa đại thần và hoàng đế, ai cũng không chịu thỏa hiệp nhượng bộ.

Quốc công phủ.

Tất quốc công chính là tước vị của A Sử Na Xã Nhĩ, năm đó chiến dịch Cao Xương, Hầu Quân Tập một mình lấy đi rất nhiều trân bảo, Đường quân lập tức trên làm dưới theo, có thể nói là lấy quan binh đi làm cướp.

Nhưng làm phó tướng của Hầu Quân Tập, A Sử Na Xã Nhĩ không hề thông đồng làm bậy cùng với Hầu Quân Tập, biểu thị chưa phụng hiếu, vật nhỏ chưa dám lấy. Trong ba quân, cũng chỉ có Tả kiêu vệ quân dưới sự suất lĩnh của A Sử Na Xã Nhĩ không lấy một ly của bách tính, tất cả tiền tài cướp đoạt được đều cất giữ vào kho, giữ mình trong sạch. Lúc trở lại trường an, Lý Thế Dân khen ngợi, ban tặng Cao Xương bảo đao, cũng lệnh kiểm giáo tả doanh bách môn, phong làm Tất quốc công.

Lúc này khuôn mặt Tất quốc công A Sử Na Xã Nhĩ vô cùng u sầu, đi theo hắn chính là Chấp Thất Tư Lực, cũng là người Đột Quyết, quan cư đại tướng quân hữu lĩnh quân, là một trong mười hai đại tướng quân Đường triều.

Tranh luận trên dưới Triều đình, bọn họ thân làm quan viên thượng tầng của Đại Đường, tự nhiên biết rõ ràng, đều tự quan tâm, nhưng không có lực phản đối. Sự kiện A Sử Na Kết Xã Suất tập kích vừa rồi, từ lâu đã đẩy bọn họ vào nơi vạn kiếp bất phục, không thể chiếm lý.

A Sử Na Xã Nhĩ mời Chấp Thất Tư Lực đến quý phủ của chính mình cũng là vì thương nghị chuyện này, hi vọng có thể tìm được một phương pháp giải quyết hoàn mỹ.

Cũng giống như A Sử Na Xã Nhĩ, khuôn mặt của Chấp Thất Tư Lực cũng là đầy vẻ u sầu.

Sự khác nhau lớn nhất giữa người Đột Quyết và Đại Đường chính là sống quần cư, người trong bộ lạc bọn họ ăn ở cùng nhau, cùng săn bắn, cùng nhau bảo hộ bộ lạc, cảm tình lẫn nhau vô cùng sâu đậm. Bọn họ thị sát, coi tính mệnh bộ tộc khác giống như chó lợn, thế nhưng đối với người trong tộc của mình lại tương thân tương ái, coi như người một nhà.

Hiện tại tộc nhân gặp chuyện không may, bọn họ đều cấp bách giống như kiến bò chảo nóng.

A Sử Na Xã Nhĩ không có thời gian đi khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Tư Lực, đối với tình thế trước mắt, người có biện pháp nào? Vô luận như thế nào chúng ta cũng không thể người trong tộc bị đẩy tới Lĩnh Nam, nơi này cùng sơn cùng thủy, không có cỏ nuôi súc vật, tộc nhân sinh hoạt nơi đó, không dám tưởng tượng.

Chấp Thất Tư Lực lắc đầu, xụ mặt nói:

- Người nói làm sao ta không biết, chỉ là tình thế như vậy, người cũng biết... Nếu như không phải thiên khả hân bệ hạ có lòng dạ rộng rãi như thảo nguyên, kết quả của tộc nhân chúng ta đã sớm định rồi.

Hắn thực sự không có kế nào hữu dụng, tất cả oán khí đều tập trung hết lên người A Sử Na Kết Xã Suất, tảo bạo nói:

- Điều là do tên chết tiệt A Sử Na Kết Xã Suất kia, thiên khả hân bệ hạ đối tốt với chúng ta như vậy, hắn cư nhiên gây rối, thực sự đáng trách, tộc nhân chúng ta bị hắn hại chết rồi.

A Sử Na Xã Nhĩ lặng lẽ không nói, cũng biết tất cả đều là lỗi của A Sử Na Kết Xã Suất, thế nhưng nhớ tới cái chết của hắn, vẫn cảm thấy thẹn với huynh đệ Đột Lợi của chính mình, thở dài nói:

- Hắn đã chết rồi, truy cứu nhiều cũng không làm nên chuyện gì. Thiên hạ hân bệ hạ vẫn như cũ, khoan hồng độ lượng với chúng ta như vậy, nhưng đã làm chư thần trong triều tức giận. Bọn họ tức giận cũng không có gì đáng trách, thiên hạ hân bệ hạ chính là người kính yêu nhất của bọn họ, quân vương của chính mình bị người khác uy hiếp, tức giận cũng là tự nhiên.

- Nhưng liên lụy tới tộc nhân chúng ta, thiên khả hân bệ hạ hiện tại rất khó xử, làm thần tử, chúng ta không thể để người tổn thương vì chúng ta, phải mau nghĩ biện pháp giải quyết.

Chấp Thất Tư Lực gật đầu nói đúng, nhưng hắn thống khổ nắm lấy tóc nói:

- Chiến tranh, ta rất lành nghề, nhưng chuyện động não này, ta thực sự không có cách.

Thời điểm hai người hết đường xoay sở, bọn họ đột nhiên nhận được tin tức --- Đỗ Hà cầu kiến.

Trong mắt A Sử Na Xã Nhĩ sáng ngời, nói:

- Được rồi, chúng ta có thể hỏi hắn, Đỗ tướng quân chính là người tín nhiệm nhất của bệ hạ, có tài trí vượt quá tuổi tác, lần này không đánh mà thắng được âm mưu của A Sử Na Kết Xã Suất, tất cả đều là chủ ý của hắn, không bằng chúng ta thỉnh giáo hắn, có thể hắn sẽ chỉ điểm cho chúng ta chút ít!

Cái gì cũng có thể thử khi đã tuyệt vọng, Chấp Thất Tư Lực cũng nhớ tới biểu hiện của Đỗ Hà trước kia, tại thời điểm phá Thổ Phiên, gật đầu đồng ý.

Chú thích: (KINH LỄ, LỄ KINH HOẶC LỄ KÝ) HOẶC Là cuốn sách đầu tiên của Ngũ kinh, sách mẹ của cả bộ Tứ thư Kinh Lễ hay còn gọi là Lễ ký (Hán ngữ: Lǐ Jì) là một quyển trong bộ Ngũ Kinh của Khổng Tử, tương truyền do các môn đệ của Khổng Tử thời Chiến quốc viết, ghi chép các lễ nghi thời trước và những tấm gương có Lễ.

Học giả thời Hán là Đới Đức đã dựa vào bản do Lưu Hướng thu thập gồm 130 thiên rồi tổng hợp giản hoá còn 85 thiên gọi là Đại Đới Lễ ký, sau đó cháu Đới Đức là Đới Thánh lại đơn giản hóa Đại Đới Lễ ký còn 46 thiên, thêm vào các thiên Nguyệt lệnh, Minh Đường vị và Nhạc ký, tổng cộng là 49 thiên, được gọi là Tiểu Đới Lễ ký.

Đại Đới Lễ ký đến thời Tùy, Đường bị thất lạc quá nửa, hiện nay chỉ còn 39 thiên, do đó Tiểu Đới Lễ ký là bản Kinh Lễ thông dụng hiện nay.

Toàn bộ Kinh Lễ được viết bằng tản văn, không chỉ miêu tả chế độ lễ nghi đương thời mà còn giáo dục về nhân nghĩa, đạo đức, ngoài ra có giá trị về văn học rất lớn. Đại Học và Trung Dung, hai cuốn sách kinh điển của Nho giáo, chính là hai thiên trong Kinh Lễ được tách ra sau này.

Về sau, hai thiên Trung Dung, Đại học được tách ra thành sách riêng. Thiên Nhạc ký được tách ra thành Kinh Nhạc nhưng sau lại bị thất truyền.

Khổng Tử hiệu đính lại Kinh Lễ mong dùng làm phương tiện để duy trì và ổn định trật tự xã hội nhiều nhường cuối thời Xuân thu.. Khổng Tử nói: “Không học Kinh Lễ thì không biết đi đứng ở đời” (sách Luận Ngữ).

DANH MỤC 49 THIÊN

1. Khúc lễ thượng (hai thiên)
2. Khúc lễ hạ (hai thiên)
3. Đàn cung thượng
4. Đàn cung hạ
5. Vương chế
6. Nguyệt lệnh
7. Tăng Tử vấn
8. Văn Vương thế tử
9. Lễ vận
10. Lễ khí
11. Giao đặc sinh
12. Nội tắc
13. Ngọc thảo
14. Minh đường vị
15. Tang phục tiểu ký
16. Đại truyện
17. Thiếu nghi
18. Học ký
19. Nhạc ký (sau tách ra, phát triển thành Nhạc kinh, về sau thất truyền)
20. Tập ký thượng
21. Tập ký hạ
22. Tang đại ký
23. Tế pháp
24. Tế nghĩa
25. Tế thống
26. Kinh giải
27. Ai Công vấn
28. Trọng Ni yên cư
29. Khổng Tử nhàn cư
30. Phường ký
31. Trung dung (sau tách ra thành một sách trong Tứ thư)
32. Biểu ký
33. Truy y
34. Bôn tang
35. Vấn tang

36. Phục vấn
37. Gian truyện
38. Tam niên vấn
39. Thâm y
40. Đầu hồ
41. Nho hành
42. Đại học (sau tách ra, phát triển thành cuốn sách đầu tiên trong Tứ thư)
43. Quan nghĩa
44. Hôn nghĩa
45. Hương ẩm tửu nghĩa
46. Xạ nghĩa
47. Yến nghĩa
48. Sính nghĩa
49. Tang phục tứ chế

Tóm tắt 04 chủ đề lớn

1. Chuyện về những người giữ Lễ (Khổng tử, vua chúa, quan chức và sĩ tử)
2. Tục lệ quan- hôn- tang- tế
3. Tu dưỡng bản thân theo chữ Lễ với quan điểm Nho gia.
4. Quy định lễ nghi giao tiếp trong xã hội.

Kinh Lễ ngày nay còn lại có 49 thiên.

Hai thiên đầu tiên (1,2) gọi là “Khúc Lễ” (nghi lễ khúc chiết, cụ thể rõ ràng) có tính phổ biến, thông dụng cho mọi người.

“Khúc lễ” chủ yếu nói cách ứng xử trong sinh hoạt thường ngày, chưa phải là những dịp lễ quan trọng hoặc việc lớn. Nhưng khúc lễ lại có phạm vi ứng dụng phổ biến hơn cả.

Người ta không trải qua được việc nhỏ (lễ nhỏ) thì làm sao được việc lớn!

Sách Trung Dung nói “Lễ nghi tam bách, uy nghi tam thiên”. Uy nghi có nghĩa là “vẻ mặt, trang phục, hành vi, lời nói đúng mực khi giao tiếp”.

Khúc Lễ gồm 6 chủ đề

1. Lễ đối với cha mẹ
2. Lễ với bậc trưởng lão
3. Lễ với thầy giáo
4. Lễ giới hạn giữa nam và nữ
5. Lễ giáo dục thiếu niên nhi đồng
6. Lễ sinh hoạt rộng rãi.

(1) Lễ đối với cha mẹ (trích)

1. Mùa lạnh con phải xem cha mẹ mặc đủ ấm chưa, mùa hạ xem cha mẹ đủ thoáng mát chưa, hằng đêm trải giường cho cha mẹ. Buổi sớm phải đến vấn an cha mẹ, để ý tình trạng sức khỏe của song thân.

2. Con cái nếu cần đi ra ngoài phải thưa bẩm, được cho phép mới đi. Khi trở về phải đến trình diện cha mẹ để cha mẹ yên tâm. Đi tới đâu phải có nơi chốn nhất định và báo cho cha mẹ biết. (.v.v...)

484. Chương 495: Xảo Ngôn Du Thuyết

Đỗ Hà nhìn lên Quốc Công phủ giản dị trước mắt, trong lòng cũng sinh ra một tia kính ý. Quả nhiên đúng như lịch sử ghi chép lại, A Sử Na Xã Nhĩ sau khi quy hàng Đường triều, trung tâm như một, lâm trận anh dũng, liên tục xây dựng công huân. Hắn vào triều làm phò mã, ra ngoài là chiến tướng, không ngại gian nguy vì Đại Đường chinh chiến tứ phương. Càng khó được chính là hắn cũng như Lý Tĩnh, làm quan thanh liêm, cuộc sống mộc mạc công huân lớn lao, không chút kiêu ngạo.

Ngay cả Lý Thế Dân cũng không thể không tán thưởng tự đáy lòng:

- Võ thần các triều đại, người xuất chúng đứng cảm, liền có được Xã Nhĩ đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Nghe trong phủ truyền đến tiếng bước chân, Đỗ Hà hồi phục lại, thu liễm tâm thần. Hết thấy hướng đi đúng như hần sở liệu, dưới sự thúc đẩy, cơ hồ cả triều văn võ đều bị thổi quét bên trong, mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình. Dù loại chủ ý ừ ừ, nếu nhất nhất thi hành chỉ sợ Đột Quyết không ra vài năm sẽ biến mất trên thế gian này.

Nhất là một chiều di dân Lĩnh Nam càng thêm cực kỳ âm hiểm. Đỗ Hà không thể tưởng được người chính trực như Ngụy Chính ở lúc cần thiết cũng có thể xuất ra được một chủ ý âm độc như thế.

Tóm lại trong trận thảo phạt mãnh liệt lần này, chuyện di dân Đột Quyết đã biến thành thần hồn nát thần tính, hết thấy đều tiến hành theo tình huống lý tưởng, chỉ còn kém một bước cuối cùng.

Cửa phủ mở rộng, A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực sóng vai đi ra.

Đỗ Hà mỉm cười, trong lòng biết có thành công hay không phải xem hôm nay. Hắn tiến lên bái kiến, A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực đều là đại tướng quân, là võ tướng mang binh có chức vị cao nhất, so với hắn lớn hơn rất nhiều.

A Sử Na Xã Nhĩ cười lớn giành bước lên trước, Đỗ Hà còn chưa kịp cúi người đã bị hắn nâng dậy nói:

- Đổ tướng quân không cần đa lễ, nào, chúng ta vào trong phòng nói chuyện, A Sử Na có chuyện muốn thỉnh giáo Đổ tướng quân.

Cháp Thất Tư Lực cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười thân mật.

Đỗ Hà cũng hiểu được ý tứ, tuy hắn cùng nhị tướng có vài lần duyên phận tiếp xúc, nhưng quan hệ cũng không thâm sâu, nếu không phải có việc muốn nhờ cũng không cần phải khách khí với hắn như thế, nhất là trong thời khắc mấu chốt hiện tại. Hiện giờ thế cục rắc rối phức tạp, mà bản thân Đỗ Hà lại là công thần bất giữ A Sử Na Kết Xã Suất, là người có quyền lực phát biểu nhất, muốn cầu Đỗ Hà chuyện gì, không cần nói cũng biết.

Dưới sự dẫn dắt của nhị tướng, Đỗ Hà đi tới thư phòng bên trong Quốc Công phủ.

Thư phòng thật lớn, tàng thư bên trong gần ngàn bản, mỗi một quyển đều có dấu vết được lật xem, hiển nhiên thật sự không phải chỉ bài trí, chủ nhân đúng là thường xuyên dùng tới.

Vô hình trung Đỗ Hà đối với A Sử Na Xã Nhĩ càng nhìn cao hơn ba phần.

A Sử Na Xã Nhĩ mời Đỗ Hà ngồi xuống, gọi người dâng trà.

Nước trà cũng không phải thượng đẳng Long Tỉnh mà là loại giá rẻ Bích Loa Xuân, nhưng hiển nhiên đã xem là loại trà tốt nhất trong phủ.

Đỗ Hà cũng không e ngại bưng lên uống, A Sử Na Xã Nhĩ trầm giọng nói:

- Đổ tướng quân, hiện giờ triều đình phân tranh, người cũng đã được nghe nói. Việc này chứng thật là do A Sử Na Kết Xã Suất có lòng làm phản, làm ra việc ác trước tiên. Chúng ta cũng không phải muốn biện giải

cho hấn, chỉ là chuyện hấn sai lầm không liên quan tới tộc nhân. Nếu bởi vì A Sử Na Kết Xã Suất để tộc nhân bị phạt tới Linh Nam, như vậy thật sự rất oan uổng!

Đỗ Hà đặt chén trà lên bàn, cười nói:

- Điểm ấy các vị đừng lo, ta chính là vì việc này mà tới. Bệ hạ cũng biết hiện giờ ngôn luận bên trong triều đình rất bất lợi đối với các vị, ngài sợ các vị đa nghi nên gọi ta tiện thể nhắc lại cho các người. Để các người được yên tâm, chỉ cần một ngày ngài vẫn còn là hoàng đế, chỉ cần Đại Đường còn do bệ hạ làm chủ, tộc nhân Đột Quyết của các vị vẫn là con dân Đại Đường, sẽ không phải chịu bất cứ đãi ngộ không công chính nào. Điểm này tin tưởng các vị có thể tin tưởng bệ hạ sẽ làm được đến!

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều là người thẳng tính, vừa nghe được lời này của Đỗ Hà, hốc mắt đỏ lên, nước mắt như sắp rơi xuống.

A Sử Na cảm động nói:

- Thiên Khả Hãn bệ hạ...đối với chúng ta thật sự quá tốt!

Chấp Thất Tư Lực cũng trộm lau khóe mắt nói:

- Thiên Khả Hãn bệ hạ quá lo lắng, từ ban đầu chúng ta chưa từng hoài nghi lời hứa của ngài.

Chúng ta tin tưởng lời hứa của ngài cũng như núi tuyết phương bắc, tùy ý cho gió tuyết thổi đến nhưng mãi mãi không thay đổi, chỉ là lo sợ ngài thấy khó xử nên không thể quyết đoán mà thôi.

Cảm động hồi lâu, A Sử Na Xã Nhĩ mới nói:

- Đỗ tướng quân, tình thế hiện giờ người hiểu rất rõ. Văn võ quần thần kiên trì như thế, mà Thiên Khả Hãn bệ hạ lại luôn luôn cự tuyệt can gián. Nếu cứ tiếp tục như thế đối với cả ba bên đều không có lợi. Ta không muốn thấy Thiên Khả Hãn bệ hạ bị khó xử, cũng không muốn bởi vì việc này mà trong triều đình nháo lên mâu thuẫn, càng không muốn nhìn thấy tộc nhân của ta phải di dời tới Linh Nam chịu khổ. Nhưng ta thật sự nghĩ không ra lại có biện pháp nào vẹn toàn có thể giải quyết được mâu thuẫn này. Đỗ tướng quân tài trí hơn người, không biết có nghĩ ra diệu kế gì chỉ dạy cho ta, A Sử Na Xã Nhĩ sẽ vĩnh viễn ghi khắc ân tình của Đỗ tướng quân!

- Còn có ta!

Về mặt Chấp Thất Tư Lực cũng thật nghiêm túc.

Đỗ Hà khó xử gãi đầu, bộ dáng như phi thường khó khăn, kỳ thật đáy lòng hấn đã sớm cười nở hoa, đúng là gặp khi buồn ngủ lại có người đứng lúc đưa lên gối đầu. Hấn còn đang lo lắng làm sao sắm được vai quân sư chỉ điểm hai người, không thể tưởng được họ lại trực tiếp mở miệng yêu cầu.

Hấn ra vẻ suy nghĩ một lúc lâu, mới nói:

- Việc này nói ra thật phức tạp, như vậy đi, ta kể lại nguyên nhân vì sao tạo thành cục diện như hôm nay. Hai vị hấn sẽ cảm thấy tình hình thật kỳ quái phải không? Vì sao hành vi cá nhân của A Sử Na Kết Xã Suất lại tạo ra mưa gió như vậy trong triều đình, vì sao một chuyện không lớn cũng không nhỏ lại tạo thành sóng to gió lớn như vậy, đem cả bệ hạ, cả triều văn võ kể cả tộc dân Đột Quyết của các vị đều bị liên lụy vào!

Câu nói của hấn chính là chuyện mà A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực thế nào cũng không nghĩ ra nguyên nhân, bọn họ sinh hoạt tại Đại Đường không chỉ mới một hai năm, nếu tính toán kỹ lại, A Sử Na Xã Nhĩ đã trở thành phò mã Đại Đường bảy năm, Chấp Thất Tư Lực cũng đã sinh hoạt suốt mười năm.

Trong thời gian này, bọn họ tiếp xúc Đại Đường ngày càng hưng thịnh, là dung nạp trăm sông, có đại khí thôn nuốt sơn hà thiên hạ, có được uy thế làm người ta thần phục. Cả triều văn võ đối với họ cũng không hề có mâu thuẫn khúc mắc, nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao lại biến thành tình hình căng thẳng như bây giờ.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Nói trắng ra chỉ có một nguyên nhân, các vị là người Đột Quyết, là ngoại tộc, thực sự không phải là người Đại Đường, là Hán tộc!

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều kịch biến, sắc mặt trở nên vô cùng khó xem. Từ sau khi thuần phục Đại Đường, bọn họ đã được tấm lòng rộng rãi của Lý Thế Dân cảm nhiễm, đã quyết định sẽ vì Đại Đường trả giá hết thảy, nhưng nếu bởi vì họ là người Đột Quyết nên bị bài xích, như vậy sẽ thật tổn thương tấm lòng của họ.

Đỗ Hà lại giảm bớt ngữ khí, nói:

- Hai vị đại tướng quân đừng trách tại hạ nói khó nghe, từ xưa đến nay Hoa Hạ cùng ngoại tộc bắc Trường Thành có cừ hận vĩnh viễn không thể tiêu tan. Từ thời Tần Hán là Hung Nô, đến thời kỳ Lương Tấn lại có Ngũ Hồ, tiếp tục thời kỳ Tùy Đường lại có Đột Quyết. Giữa chúng ta xảy ra chiến sự nhiều không kể xiết, cừ hận lẫn nhau cũng càng ngày càng sâu. Tuy rằng Đại Đường lấy được thắng lợi, nhưng cừ hận tích lũy quanh năm suốt tháng vẫn tồn tại trong lòng mỗi người!

A Sử Na Xã Nhĩ lại nói:

- Nhưng Thiên Khả Hãn bệ hạ đã nói qua, sẽ không trách lỗi xưa. Ngài sẽ đối đãi tộc dân Đột Quyết như tộc dân Hán tộc Đại Đường, mà trên thực tế cũng làm được như vậy. Suốt mười năm nay con dân Đột Quyết sinh hoạt tại Đại Đường vô cùng yên ổn, đã sát nhập vào Đại Đường. A Sử Na Xã Nhĩ đã xem Đại Đường chính là tổ quốc của ta, vì tổ quốc chinh chiến, vì quốc gia bán mạng, cừ hận là có thể hóa giải!

Đỗ Hà lắc đầu cười nói:

- A Sử Na đại tướng quân, suy nghĩ của ngài thật quá ngây thơ rồi. Cừ hận là có thể hóa giải, nhưng tuyệt đối không thể nói hóa giải liền hóa giải.

Ở trong mắt các người Đại Đường chiếm cứ thổ địa phong thủy trù phú, lại thường xuyên xuất binh thảo phạt các vị, tàn sát giết chóc tộc dân của các vị. Nhưng ở trong mắt Đại Đường con dân, Đột Quyết các vị có phải là cường đạo hay không? Chiến tranh giữa hai dân tộc, không có phân biệt tà ác cùng chính nghĩa, nhưng lẫn nhau vẫn có cừ hận. Bệ hạ quả thật có được lòng dạ biển chứa trăm sông, ngài đã tiếp nhận các vị.

Nhưng loại lòng dạ rộng rãi đại khí này không phải người nào cũng sẽ có. Những dân chúng Đại Đường từng bị Đột Quyết hãm hại chưa chắc đã chịu thừa nhận, những vị đại thần chán ghét các vị chưa chắc đã chịu thừa nhận.

Chỉ là vì có mệnh lệnh của bệ hạ, bọn hắn không có cách nào, chỉ có thể tuân lệnh, nhưng trong lòng chán ghét cừ hận cũng không vì một câu nói của bệ hạ mà hóa giải, chỉ cất giấu trong lòng, không dám biểu lộ đi ra. Đồng dạng ta tin tưởng tộc dân Đột Quyết của các vị cũng có người cừ hận dân chúng Đại Đường, cũng không phải người Đột Quyết nào cũng có ý tưởng như hai vị. Nói thật cho ta biết, tộc dân của các vị thực sự không hề bài xích Đại Đường sao?

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực im lặng không nói gì, thật lâu Chấp Thất Tư Lực mới nói:

- Câu nói này của Đỗ tướng quân ta thật sự không thể phủ nhận. Đừng nói là người khác, nói chính mình, ban đầu khi thua bại trong tay Đại Đường trong lòng ta không phục, từng nghĩ sẽ phản kháng. Nhưng từ sau khi cảm nhận được lòng dạ rộng lớn biển chứa trăm sông của Thiên Khả Hãn bệ hạ, ta đã buông cừ hận, thay đổi ý tưởng. Tộc dân của ta cũng như vậy, khi Đông Đột Quyết diệt vong, cảm xúc phản Đường quả thật mãnh liệt, nhưng trải qua sinh hoạt mười năm yên ổn, phần lớn tộc dân đã sớm thông hiểu hết thảy!

Đỗ Hà nói tiếp:

- Đại tướng quân cũng nói, đây là phần lớn tộc dân mà không phải toàn bộ, điều này nói rõ vẫn còn có người không chịu an phận. Nơi này ta không phủ nhận thời gian có thể hòa tan hết thảy, kể cả cừ hận. Thế nhưng cần phải có một đoạn thời gian dài đằng đằng, mười năm còn xa xa không đủ. A Sử Na Kết Xã Suất chính là mối lửa khơi gợi lên vấn đề này, giả sử không có hấn dẫn dắt sự kiện này, như vậy ở hai mươi năm hoặc ba mươi năm sau, thời gian quá dài sẽ có thể tiêu hủy cừ hận giữa hai dân tộc. Nhưng hiện tại lại xuất hiện một A Sử Na Kết Xã Suất, làm cho những người còn chưa quên cừ hận lại một lần nữa tìm về ký ức cừ hận bài xích kia, do đó lại mãnh liệt bạo phát. Hoàn toàn có thể nói, A Sử Na Kết Xã Suất

đã hủy diệt bao nhiêu cố gắng dung hợp của bộ hạ đối với hai dân tộc chúng ta, khiến mâu thuẫn giữa song phương lại một lần nữa ác hóa, đây là nguyên nhân khiến sự kiện này phát sinh ngày càng lớn!

Chấp Thất Tư Lược thở dài nói:

- Nói đến cùng cũng là do các người không thể thừa nhận chúng ta!
- Sai lầm rồi!

Đỗ Hà nghiêm túc nhìn hần nói:

- Không phải chúng ta không tiếp nhận các vị, mà là các vị ngay từ đầu luôn luôn không muốn dung nạp chúng ta. Đông Đột Quyết đã sớm tiêu diệt, quốc gia của các vị đã không còn tồn tại, nhưng các vị vẫn cứ quần cư cùng một chỗ, cùng Đại Đường cách ly thật rõ ràng. Đừng nói là người khác, dù chính hai vị đại tướng quân khi mở miệng đều nói “tộc dân” của chúng ta, điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho các vị cũng không hề đem Đại Đường là mẫu quốc của chính mình... Đây chỉ là chuyện rất nhỏ, nhưng trực tiếp phản ứng lòng của các vị... Thử hỏi các vị không phối hợp cùng Đại Đường, không đem chính mình xem là người Đại Đường, Đại Đường làm sao yên tâm tiếp nhận các vị?

485. Chương 496: Phản Kích

Những lời cuối cùng của Đỗ Hà giống như vừa cảnh tỉnh, đem A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lược choáng váng ngây người.

Bọn họ vẫn luôn cho rằng tạo thành hết thảy cục diện hôm nay không phải lỗi do bọn họ, mà là người Đường triều, là những quan chức Đường triều lòng dạ hẹp hòi, không dung nạp được họ. Nhưng hôm nay nghe Đỗ Hà vừa nói, lại phát hiện ngọn nguồn chân chính thế nhưng nằm trên người họ. Thực sự không phải Đường triều không dung nạp được họ, mà là họ vì sự thất bại trong cuộc chiến, bị thất bại nhưng họ lại không giác ngộ, một mực lợi dụng sự khoan hồng độ lượng của Lý Thế Dân để dân tộc Đột Quyết vẫn tiếp tục tồn tại bên trong Đại Đường vương triều.

Điều này cũng khó trách những quan chức Đường triều sẽ bài xích họ như thế, làm một quốc gia đại nhất thống, bọn họ há có thể cho phép bên trong quốc gia của mình còn có một quốc gia trong quốc gia xuất hiện?

Chẳng qua bởi vì trở ngại mặt mũi của Lý Thế Dân, luôn luôn không bùng nổ. Sự kiện A Sử Na Kết Xã Suất làm phản đã biến thành mối lửa khởi động mâu thuẫn gay gắt giữa hai bên. Làm cho đám đại thần sản sinh lòng mâu thuẫn đối với quốc gia Đông Đột Quyết vốn đã bị diệt vong.

A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lược thật lâu không nói gì, bởi vì không biết nên nói như thế nào.

Đỗ Hà trầm lặng nói:

- Người không giống dã thú ở chỗ chúng ta biết nói đến chữ “tình”, hai vị đại tướng quân đều là người trọng tình trọng nghĩa. Hoài niệm cố quốc là tình cảm bình thường của con người, đây không phải là sai lầm. Nhưng hi vọng hai vị đại tướng quân nên suy nghĩ cẩn thận, Đông Đột Quyết đã diệt vong, không còn tồn tại. Mà hiện tại Đại Đường tiếp nhận các vị, đối xử bình đẳng với các vị. Nguyên nhân ở chỗ bộ hạ nhân đức, khoan hồng độ lượng, không muốn tạo nên giết chóc. Nhưng các người mãi không muốn dung nạp vào Đại Đường chúng ta, nếu cứ kéo dài mãi như thế hậu quả như thế nào dù là ai cũng không cách nào đoán trước. Thiên Khả Hãn bộ hạ không khả năng bảo vệ các vị cả trăm năm, chung quy cũng có ngày bộ hạ sẽ qua đời.

Hoàng đế kế nhiệm của Đại Đường đế quốc sẽ có lòng dạ khoan dung với các vị như bộ hạ hay không, ai cũng không biết.

Ta cảm thấy được sự kiện làm phản của A Sử Na Kết Xã Suất cũng không phải là một chuyện xấu, hần làm phản, ngược lại đã vạch rõ vấn đề mấu chốt nhất đang tồn tại giữa Đại Đường cùng Đột Quyết. Hai vị đại tướng quân cũng không phải kẻ ngu ngốc, ta cho rằng hai vị hẳn nên suy nghĩ lâu dài cho việc này. Cá nhân ta cảm thấy được nếu Đông Đột Quyết luôn luôn như thế, không dung nạp vào Đại Đường chúng ta, đến cuối cùng song phương chỉ có thể xuất hiện một kết cục – đối địch lẫn nhau. Không phải Đại Đường

không dung nạp được các người, đem các vị tàn sát giết sạch, thì là chính các người không thể tiếp tục chịu được sự thống trị của Đại Đường, vì vậy làm phản ly khai!

Lời này của Đỗ Hà không hề sai chút nào.

Đại Đường chỉ có một Lý Thế Dân, đồng dạng Đông Đột Quyết cũng chỉ có một A Sử Na Xã Nhĩ, một Chấp Thất Tư Lực.

Lý Thế Dân có bản lĩnh làm kinh sợ người Đột Quyết, làm cho bọn họ ngoan ngoãn như mèo nhỏ biết nghe lời, nhưng những hoàng đế hậu nhân của hắn chưa chắc có được kỹ năng này.

Đồng dạng A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực cũng có được lòng trung thành và tận tâm đối với Đại Đường, nguyện ý vì Đại Đường hi sinh tính mạng, nhưng những vị thủ lĩnh Đột Quyết đời sau chưa chắc có được lòng trung thành như bọn họ.

Sự thật cũng là như thế, Đỗ Hà hiểu rõ tiến trình của lịch sử, biết được vận mệnh của Đông Đột Quyết.

Sau khi Lý Thế Dân băng hà, Cao Tông Lý Tri kế vị. Lý Tri tuy không phải là hôn quân, nhưng kém cỏi hơn phụ hoàng Lý Thế Dân của hắn rất nhiều.

Vào năm đầu hắn lên ngôi, Đông Đột Quyết tù trưởng A Sử Đức Ôn Phó ở bên dưới Đan Vu đại đô hộ phủ suất lĩnh nhị bộ trong vùng quản hạt phản lại Đại Đường, lập A Sử Na Nê Thục Bặc làm Khả Hãn. Tù trưởng Đột Quyết hai mươi bốn châu hưởng ứng bọn họ, nhân số tổng cộng lên tới hơn mười vạn người. Tuy rằng cuối cùng lại bị đại tướng Bùi Hành Kiệm của hậu Đường triều đại phá Đông Đột Quyết cùng Hắc Sơn, lấy được đại thắng.

Nhưng bởi vì ngày sau Lý Tri giết người Đột Quyết đầu hàng, làm cho những người Đột Quyết còn lại trở thành kẻ địch của Đường triều, thẳng đến thời kỳ Đường Huyền Tông sau trăm năm, Đông Đột Quyết bị Đường triều cùng Thiết Lặc Hồi Hột liên hợp công kích đến diệt vong. Đột Quyết cũng bởi vì vậy mà biến mất trong dòng sông lịch sử.

Cũng chính là nói nếu Đột Quyết ở trong đoạn thời gian này còn không dung nhập vào Đường triều, trong tương lai hai ba mươi năm sau vẫn sẽ còn làm phản, hơn nữa sẽ trở thành địch nhân của Đại Đường suốt trăm năm.

Trong lòng Đỗ Hà cũng đã sớm quyết định, nếu lần này không thể dung hợp, như vậy hắn nhất định phải khuyên bảo Lý Thế Dân đem toàn bộ dân chúng Đột Quyết đuổi tới Lĩnh Nam, để cho họ đi khai hoang cồng hiến cho Đại Đường. Mất đi ngựa, mất đi đặc tính qua lại như gió của dân tộc du mục, người Đột Quyết thật sự không thể chịu nổi một kích.

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều là thiên quân đại tướng thống soái của Đại Đường, cũng không phải kẻ thất học, Đỗ Hà đã đem sự tình nói rõ ràng như thế, bọn hắn làm sao còn không hiểu được nguy hại tiềm ẩn bên trong?

Sắc mặt hai người đều trở nên trắng bệch, không còn huyết sắc.

Bọn họ là một trong những vị đại tướng có chức vị cao nhất Đại Đường, đối với lực lượng quân sự của Đại Đường hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào, trong đáy lòng cùng một suy nghĩ: Đại Đường cường thịnh đến như thế, nhân tài đông đảo như thế. Nếu cùng Đại Đường là địch, vậy có khác gì muốn chết?

Trong khoảnh khắc trong lòng họ liền bất an, cũng không có chủ ý.

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn về Đỗ Hà, đồng thời đứng dậy hướng hắn vái thật sâu, cùng kêu lên:

- Đỗ tướng quân, tài trí của ngài chúng ta đã được kiến thức. Không biết ngài có biện pháp nào có thể giải quyết được vấn đề này hay không!

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Biện pháp thì có, chính là không biết hai vị đại tướng quân có nguyện ý cùng phối hợp hay không.

A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Đổng tướng quân có gì cứ nói không cần ngại!

Đỗ Hà nói:

- Không biết hai vị xem Đại Đường như thế nào, Đại Đường ở trong lòng hai vị có vị trí thế nào, hãy cứ nói sự thực!

A Sử Na Xã Nhi không chút do dự nghiêm nghị nói:

- Đại Đường cũng giống như tổ quốc của ta, A Sử Na Xã Nhi nguyện ý vì quốc gia trả giá tính mạng của ta!

Chấp Thất Tư Lực cũng nói như đinh đóng cột:

- Ta hướng tới Đại Đường đại khí, cũng nguyện ý vì Đại Đường chảy khô từng giọt máu trên người mình!

Đỗ Hà dụ dỗ nói:

- Các vị đã nguyện ý hi sinh vì Đại Đường, như vậy vì sao không dùng uy vọng khuyên bảo dân chúng Đông Quyết buông hết thảy thành kiến, dung nhập vào Đại Đường, trở thành con dân của Đại Đường? Chỉ cần hai vị thành công, bệ hạ sẽ không còn khó xử, quần thần cũng không tiếp tục làm khó dễ các người, dân chúng Đông Quyết từ nay về sau cùng Đại Đường không còn phân biệt, nhất vinh cùng vinh, nhất tổn cùng tổn, như vậy chẳng phải trở nên hoàn mỹ hay sao!

A Sử Na Xã Nhi, Chấp Thất Tư Lực nghe xong lời này trong mắt đều sáng ngời, liếc mắt nhìn nhau cùng gật đầu nghĩ ra ý tưởng.

Đỗ Hà đã nói cho bọn họ biết biện pháp giải quyết sự tình.

A Sử Na Xã Nhi, Chấp Thất Tư Lực đều lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Lúc này A Sử Na Xã Nhi càng thêm nhiệt tình chiêu đãi Đỗ Hà.

Buổi lâm triều ngày hôm sau.

Lý Thế Dân cùng văn võ đại thần lại thêm lần nữa trình diễn giằng co tranh cãi.

Ngay khi song phương còn giằng co không ngớt, A Sử

Na Xã Nhi đứng dậy miệt thị liếc mắt nhìn chư vị đại thần, cao giọng nói:

- Bệ hạ, theo ý kiến của mặt tướng, những kẻ ồn ào nhiệt náo hẳn nên xử tử trăm thủ!

Lời nói này lập tức đâm thủng bầu trời.

A Sử Na Xã Nhi không nhanh không chậm giải thích:

- Bệ hạ, Đông Quyết từ Trinh Quán bốn năm đã diệt vong. Những con dân mất nước như chúng ta đã được bệ hạ lấy vô thượng trí tuệ thu nhận và giúp đỡ, cho chúng ta nơi ăn chốn ở sinh hoạt. Chúng ta dĩ nhiên là con dân của ngài, là dân chúng Đại Đường. Nhưng những văn nhân ở đây lại giống như ước gì đem chúng ta phân tách ra ngoài, cũng không biết tồn tại ý đồ ra sao.

486. Chương 497 + 498: Bàn Tay Đen Phía Sau Màn

Một câu này của A Sử Na Xã Nhi không thể nghi ngờ ngay trước mặt quần thần hung hăng tát cho bọn hắn một bạt tai, khiến bọn hắn không nhìn thấy rõ phương hướng.

Ngay cả Đông Quyết Khả Hãn A Sử Na Xã Nhi còn tự mình thừa nhận Đông Quyết đã diệt vong, tổ về dung nhập Đại Đường, lời chỉ trích của quần thần trong phút chốc biến thành cổ tình gây sự.

Muốn giấu diếm được người khác, đầu tiên cần giấu diếm được người một nhà.

Dụng ý của Đỗ Hà chỉ có Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính là những vị đại thần nằm trên đỉnh kim tự tháp quyền lực là hiểu biết. Những đại thần khác đều đã bị xúi giục, cả đám đều không biết nguyên do sau lưng, chỉ chủ quan căn cứ theo sự làm phản của A Sử Na Kết Xã Suất mà đối với Đông Quyết phát động thế công như sóng triều.

Hiện giờ bị A Sử Na Xã Nhĩ nói như vậy, một đám đều á khẩu, đem ánh mắt hướng về phía Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cùng Ngụy Chính xin trợ giúp, làm cho bọn hãn học máu chính là ba vị đại lão đầu lĩnh đều nâng đầu nhìn lên trần điện, bộ dáng không có gì liên quan tới mình mà cao cao treo lên, phiết hết thấy mọi sự liên quan thật rõ ràng. Mục đích của Đỗ Hà đã đạt tới, bọn họ tự nhiên không có lý do gì nói ba nói bốn với Đông Đột Quyết.

Lý Thế Dân còn đang cười thầm, nghĩ không ra con rể kia của mình đến tột cùng đã dùng phương pháp gì khiến cho A Sử Na Xã Nhĩ làm được tới một bước này. Nhắm vào tranh luận của triều đình về Đông Đột Quyết ngay một câu nói đầy tính hí kịch của A Sử Na Xã Nhĩ mà kết thúc.

Đương nhiên sự tình vẫn còn chưa hoàn toàn chấm dứt, A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực bị Đỗ Hà thuyết phục, vì muốn cho tộc dân chân chính vượt qua ngày lạnh, đã quyết định thuận theo thời thế, thân nhiên đối mặt với sự thực Đông Đột Quyết đã bị diệt vong. Đầu tiên họ thuyết phục dân chúng Đột Quyết đang sinh sống trong cảnh nội Đại Đường, để họ hoàn toàn dung nhập Đại Đường, trở thành một phần tử của Đại Đường.

Ban đầu Đỗ Hà cảm thấy việc này sẽ không thực hiện được dễ dàng, nhưng trên thực tế hãn đã sai lầm.

Sai vô cùng thái quá, nguyên lai hai dân tộc dung hợp còn dễ dàng hơn trong sự tưởng tượng của hãn.

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực cơ hồ thật dễ dàng chóng vánh đã thuyết phục được dân chúng Đột Quyết di dân bên trong cảnh nội Đại Đường.

Tình huống diễn ra khiến cho A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực không thể tưởng tượng được, Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính đều trợn tròn mắt, Đỗ Hà cũng hoàn toàn kinh ngạc thật lâu.

Nhưng rất nhanh trong đầu hãn hiện lên một câu chuyện xưa, liền hiểu được tiền căn hậu quả, hãn đã biết vì nguyên nhân gì.

Hãn không nhớ rõ tên câu chuyện kia, đó là khi hãn còn ở trong đại học, trước đêm nghỉ hè, giảng dạy từng kể lại cho các sinh viên nghe qua câu chuyện này, chuyện xưa kể về Anh quốc xa xưa, khi đó hàng hải thịnh hành, có một đội tàu đi tới đại lục Châu Mỹ đào vàng. Nhưng trên đường gặp phải gió lốc, hải tặc, cạn nước uống, cạn kiệt lương thực...

Cả đội tàu gần hai trăm người, giảm mạnh chỉ còn năm mươi hai người. Nhưng năm mươi hai người trải qua khảo nghiệm đã biến thành một chính thể, bọn hãn đồng tâm hiệp lực tình như huynh đệ, khắc phục hết thấy khó khăn, tiếp tục sống sót, cùng cư dân trên hải đảo sống chung một chỗ.

Nửa năm sau, đội tàu lại rời bến, vẫn là năm mươi hai huynh đệ, nhưng không ai ngờ được còn chưa qua ba tháng, năm mươi hai người trở mặt thành thù, phát động binh biến, tự giết lẫn nhau.

Nguyên nhân chính là bởi vì sau nửa năm sinh hoạt trong cuộc sống yên ả, làm tâm cảnh năm mươi hai người phát sinh biến hóa. Cuộc sống an tường, làm cho bọn họ quên đi kỷ luật, quên đi mục đích, hướng tới một cuộc sống an lành hoàn toàn, không muốn tiếp tục bôn ba trên biển, mâu thuẫn cũng bởi vì vậy mà phát sinh.

Giảng dạy đã nói, ngụ ý của chuyện xưa hiển nhiên là muốn đem kỳ nghỉ làm cuộc sống an tường, đưa những sinh viên xem như thuyền viên, báo cho họ hiểu được không cần vì một kỳ nghỉ mà quên đi mình vẫn là một sinh viên.

Chuyện xưa này vừa lúc giải thích hành động khác thường của dân chúng Đột Quyết.

Trên thảo nguyên cá lớn nuốt cá bé, Đông Đột Quyết là tộc dân du mục thảo nguyên, chiến tranh thời thời khắc khắc đuổi theo bọn họ, bọn họ chưa từng thực sự được sống một ngày an ổn.

Vì cuộc sống, bọn họ bất luận là nam nữ già trẻ đều phải ra chiến trường, sống những ngày tháng pháp phòng lo sợ. Bọn họ đã thói quen với cuộc sống như thế, vì vậy không nhận thức được, cũng không biết được cuộc sống như thế là một loại giày vò, ngược lại bởi vì lúc nào sinh mạng cũng bị uy hiếp, vì vậy liền ngưng tụ thành một chính thể, có được sức chiến đấu cực kỳ cường đại.

Nhưng bởi vì chiến bại, bọn họ di dời tới cảnh nội Đại Đường, an cư lạc nghiệp nơi này.

Lý Thế Dân thống trị Đại Đường, chỉ có đi đánh người khác không bị người đánh hấn, cho nên dân chúng Đột Quyết sinh hoạt trong hoàn cảnh bình an như vậy, suốt mười năm chưa từng nhìn thấy hình bóng của chiến tranh ập tới.

So sánh cuộc sống tại Đông Đột Quyết ngày ngày phải đề phòng lo sợ, có hôm nay không có ngày mai, cuộc sống yên ổn trong cảnh nội Đại Đường tự nhiên làm lòng họ hướng tới. Mười năm sinh hoạt an bình đã làm họ quên lãng thói quen ngày xưa, bắt đầu chán ghét chiến tranh, phản cảm chiến tranh, e ngại chiến tranh.

Cho nên khi A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đem chi tiết tình huống nói cho dân chúng Đột Quyết hiểu rõ, vì vậy dân chúng Đột Quyết lập tức tiếp thu đề nghị của bọn họ.

Ngay lúc này Lý Thế Dân cũng ban bố chính sách cổ vũ song phương cùng kết hôn lẫn nhau.

Dung hợp tiến hành thuận lợi vượt qua cả sự tưởng tượng.

Có lẽ tập tính của hai dân tộc có sai biệt, sẽ vì dung hợp mang đến một ít phiền toái, nhưng nếu đã mở rộng nội tâm, mở rộng lòng dạ tan thành một thể, chuyện hòa tan cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cũng bởi vì một câu, trên đời không có chuyện gì mà không làm được, chỉ có chuyện mình không dám làm. Bởi vì khó khăn mà không đi làm, vĩnh viễn sẽ không thành công. Xem thường khó khăn, dụng tâm đi làm, có lẽ sẽ có thể phát hiện hết thấy cũng không khó khăn như trong sự tưởng tượng.

Cũng như sự dung hợp lần này, trong lịch sử bởi vì ngay khi ở thời gian song phương có quan hệ hòa hợp nhất lại không thử cùng nhau dung hợp, mới có ngày sau phản bội, nhưng hiện giờ chỉ có một Đại Đường, không còn Đông Đột Quyết tồn tại, há lại có sự phản bội của ba mươi năm sau?

Cảm giác lại một lần nữa sáng tạo ra lịch sử làm cho tâm tình Đỗ Hà tràn ngập vui sướng, đồng thời cũng sinh ra một ý niệm trong đầu, ác ý suy nghĩ:

- A Sử Na Kết Xã Suất làm phản, chẳng những không tạo thành nguy hại gì cho Đại Đường, ngược lại còn giúp Đại Đường cùng Đột Quyết dung hợp, mang đến điểm tốt như thế. Không biết A Sử Na Kết Xã Suất ở dưới cửu tuyền biết được tin tức này, có thể tức giận đến mức từ trong địa phủ bò đi ra, lại chết thêm một lần hay không?

...

Trường An Quy Lai khách điểm.

Là đô thành lớn nhất trên thế giới, cứ hơn mười phường thị của Trường An có tới hơn trăm khách sạn. Cơ hồ mỗi một phường, mỗi một thị đều có khách điểm từ lâu.

Cho nên Đỗ Hà tính toán kiến tạo mạng lưới tình báo, trước tiên liền nghĩ tới khách điểm từ lâu.

Quy Lai khách điểm là một khách điểm không chút nổi bật trong số mấy trăm khách điểm của thành Trường An, không tính là kém cõi nhất, nhưng cũng không thể nói là tốt, chỉ xem như thuộc trung đẳng.

Đông gia là một bách tính rất thành thật, được gọi là Vương Lão Thực, kinh doanh không gian không dối. Loại người này vốn không thích hợp buôn bán, nhưng lũ khách lui tới Trường An thật sự quá nhiều, trong lưu lượng khách khổng lồ ẩn chứa vô số thương cơ. Cho dù là khách điểm Quy Lai không nổi danh nhưng cũng không thiếu khách nhân, xem như cuộc sống gia đình thật tạm ổn.

Nhất là gần đây Quy Lai khách điểm nghênh đón một vị thần tài, bọn họ là thương nhân hàng da đến từ bắc Trường Thành, tổng cộng có hơn ba mươi người, bọn họ bao xuống toàn bộ khách điểm, ra tay xa xỉ, khiến cho Vương Lão Thực mừng rỡ chạy đến Nghênh Tân Lâu mua ba hũ rượu Đỗ Khang mỗi ngày nhắm nháp, vô cùng vui vẻ tự đắc.

Bên ngoài khách điểm treo chiêu bài đã đủ khách, Vương Lão Thực tay cầm bầu rượu, một đĩa thức ăn tự mình thưởng thức, vô cùng khoái lạc.

Điểm tiểu nhị không có việc gì làm, hai mắt nhìn chăm chăm vào chén rượu trong tay Vương Lão Thực, nhích lại gần thấp giọng nói:

- Đông gia, ngài không thấy thật kỳ quái sao? Những Hồ thương kia không cần chúng ta làm việc, lại trả thù lao sảng khoái như thế, trong chuyện này có thể có vấn đề gì hay không?

- Bậy bạ!

Vương Lão Thực lườm hần, nói:

- Đi làm việc đi, người quản nhiều chuyện nhân sự như vậy làm gì, chúng ta mở cửa buôn bán, chẳng lẽ còn cự tuyệt khách đến hay sao? Đừng bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác...

Kỳ thật tận đáy lòng hần cũng đang nói thầm về việc lạ lùng kia.

Hần làm sinh ý tại Trường An đã hơn hai mươi năm, cũng là lần đầu tiên gặp được loại khách nhân này.

Bọn hần chẳng những bao xuống khách điểm, còn không cần bên khách điểm giúp đỡ xử lý dọn dẹp trong phòng, yêu cầu duy nhất chỉ cần có cơm có rượu có thịt, rượu cần Mã Nãi liệt tửu, thịt cần thịt dê tươi nhất. Bọn hần đi sớm về trễ, tựa hồ bề bọn nhiều việc, đối với chuyện này đương nhiên Vương Lão Thực cảm thấy thật kỳ quái, nhưng hần có giác ngộ của một người kinh thương, biết dựa theo chuyện phân phó mà làm, không có bất kỳ địa phương nào vượt rào. Như vậy vừa có thể kiếm được tiền, cũng sẽ không rước họa vào thân.

Tiếng bước chân dồn dập đi vào trong điểm, Vương Lão Thực ngẩng đầu muốn nói “đã đầy khách mời đi tìm nơi khác”, nhưng lời vừa sắp ra miệng lập tức thay đổi bộ mặt cười nói:

- Đại đông gia, hôm nay sao trở về sớm như vậy? Cần chuẩn bị cơm trưa cho các vị sao?

Người đi vào chính đại đông gia Hồ thương đã bao khách điểm của bọn họ, hần thật cao lớn khôi ngô, gương mặt dữ tợn, nhìn qua không giống như người làm ăn lại giống như một cường đạo.

Thường ngày đông gia Hồ thương này đi sớm về trễ, không đến khi trời tối tuyệt không trở lại, hôm nay còn chưa qua buổi trưa đã thấy hần trở về, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Hồ thương đại đông gia ngừng chân lại, lộ ra nụ cười thân mật nói:

- Không cần, ta chỉ là có chút mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi một chút, chớ quấy rầy ta!

Vương Lão Thực gật đầu vâng dạ, nhưng đáy lòng hiện lên tia kỳ quái. Hần đã nhìn ra mặt ngoài vị đông gia Hồ thương này tuy ra vẻ trấn định nhưng đáy mắt ẩn giấu phần nộ thật sâu, không biết là vì có gì? Hần cũng sáng suốt không hỏi nhiều.

Hồ thương đại đông gia đi nhanh vào trong hậu đường.

Quy Lai khách điểm là một khách điểm liên thông trong ngoài, gian phòng lớn bên ngoài dùng bữa, hậu đường để dừng chân nghỉ ngơi.

Hồ thương bước nhanh vào phòng chữ thiên số một bên trong hậu đường, thấy bốn phía không có người ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

- Vào đi!

Hồ thương cho hai người đứng bên ngoài canh gác, đẩy cửa bước vào.

Người ngồi trong phòng cao ráo, là một trung niên nhân dị thường dũng mãnh, nếu Đỗ Hà có mặt tại đây cũng sẽ kinh hãi kêu thành tiếng:

- Đại Độ Thiết!

Tiết Duyên Đà thiếu chủ Đại Độ Thiết.

- Thuộc hạ bái kiến thiếu chủ!

Hồ thương đưa nắm tay đặt chéo trên ngực, cung kính cúi đầu thật sâu với Đại Độ Thiết.

Về mặt Đại Độ Thiết có chút mệt mỏi, trong mắt che kín tơ máu, khàn giọng nói:

- Tình huống thế nào, tên phế vật kia có bán đứng chúng ta, đem tình huống của chúng ta nói ra hay không!

Hồ thương nghiêm nghị nói:

- Theo ta tìm hiểu nhiều phương diện, tựa hồ A Sử Na Kết Xã Suất vẫn còn hiểu chút đạo nghĩa, không khai ra chúng ta!
- Vậy là tốt rồi!

Đại Độ Thiết thở hắt ra một hơi dài, trên mặt thoải mái, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống.

Quyết sách bắt sống Lý Thế Dân không chỉ có một kẻ chủ mưu sau màn, Đột Quyết A Sử Na Kết Xã Suất chỉ là một trong số đó, Đại Độ Thiết đại biểu cho Tiết Duyệt Đà cũng là một trong số đó.

Tiết Duyệt Đà đã bắt đầu nhắm vào Đường triều. Nói ra thật không thể tưởng tượng, bởi quan hệ giữa Đường triều với Tiết Duyệt Đà giống như huynh đệ thân thuộc, phi thường thân mật, nhưng sự thật lại là như thế.

Tất cả chuyện này cần phải nói tới mười năm trước. Tiết Duyệt Đà thuộc Sắc Lặc bộ lạc, bọn họ chính là liên hợp thể bộ lạc, do hai bộ lạc Tiết bộ lạc cùng Duyệt Đà bộ lạc hợp lại mà thành, được gọi là Tiết Duyệt Đà. Lúc ban đầu họ cư ngụ tại Thổ Lạp Hà lưu vực ở Mạc Bắc, là du mục, cũng thuộc về Đông Đột Quyết. Lúc ấy Hiệt Lợi Khả Hãn chỉ huy Đông Đột Quyết uy chấn thiên hạ, ngay Đại Đường cũng phải cúi đầu với bọn họ.

Vì tiêu diệt Đông Đột Quyết, Lý Thế Dân ở công tác ngoại giao làm ra hai quyết định cực kỳ sáng suốt: thứ nhất kích động Đột Lợi chống lại Hiệt Lợi, tạo thành Đông Đột Quyết phân tách; Thứ hai, cùng Tiết Duyệt Đà kết minh, giúp đỡ Tiết Duyệt Đà đối kháng Đột Quyết. Hai sách lược này đều đạt được hiệu quả hoàn mỹ, tạo cho Hiệt Lợi thương vong thật lớn không sao chịu nổi. Nhờ vậy Đại Đường mới có thể nhờ một cuộc chiến mà tiêu diệt được Đông Đột Quyết.

Tiết Duyệt Đà cũng nhờ vậy đặt lên cành cây cao Đại Đường.

Sau khi Đường triều tiêu diệt Đông Đột Quyết, đem dân chúng Đông Đột Quyết điều dời đến phía nam Hoàng Hà ổn định. Kể từ đó lãnh địa của nguyên chủ Đông Đột Quyết liền biến thành vô chủ. Mà trọng tâm của Đại Đường đặt trong việc khai phá Tây Vực, phát triển con đường tơ lụa, cũng không có tính toán thống trị thảo nguyên phương bắc. Vì vậy phương bắc cũng giao cho minh hữu Tiết Duyệt Đà xử lý, đúng là ai cũng có phần mình muốn.

Thổ địa vô chủ, có Đại Đường ủng hộ, địa vị của Tiết Duyệt Đà như nước lên thì thuyền lên, nhân cơ hội nhanh chóng khuếch trương biến thành thế lực lớn, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã chiếm cứ đại bộ phận địa bàn ngày trước của Đông Đột Quyết, cũng đem móng vuốt từ Úc Đốc Quân Sơn dời tới phía nam Bắc Độc La Hà của Đô Ủy Tiệp Sơn, đã trở thành phương bắc bá chủ, tinh binh hơn mười vạn, tiết nhập thời kỳ toàn thịnh.

Nhưng vị bá chủ phương bắc này ở trước mặt Đại Đường để quốc khổng lồ vẫn là một đứa bé mãi mãi không trưởng thành.

Tuy rằng thực lực của Tiết Duyệt Đà tăng nhiều, nhưng bọn hãn biết được nếu so sánh với Đường triều chút thực lực của mình còn chưa đủ nhét kẽ răng. Cho nên bọn hãn thật biết điều, giống như một con mèo nhỏ, mỗi một năm Tiết Duyệt Đà Khả Hãn đều thượng cống cho Đại Đường, hơn nữa số lượng cống phẩm lớn đến dọa người. Ngựa, trâu bò, dương, lạc đà, lông chồn...số lượng to lớn, cả ngàn vạn lần, thậm chí là vài vạn.

Lý Thế Dân đối đãi với vị minh hữu này cũng rất tận tâm, chỉ cần họ đến Trường An hãn sẽ tự mình đích thân tiếp đãi. Là một vị Khả Hãn ngoại tộc duy nhất trong số các vị Khả Hãn được đối đãi như thế, có thể thấy được quan hệ mật thiết ra sao.

Nhưng nguyên nhân chỉ có một câu, trên đời không có đồng minh vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Mấy năm gần đây thanh thế của Đại Đường thật sự là vô cùng đáng sợ, có thể xem như phóng ra khắp bốn phía, liên tiếp cùng Đông Đột Quyết, Thổ Phiên, Thổ Cốc Hồn, Cao Xương, Tây Đột Quyết cả năm quốc gia liên tục tác chiến. Thành quả chiến đấu cũng thật sự kinh người, Đông Đột Quyết diệt vong, Thổ Cốc

Hồn diệt vong, Cao Xương cũng tiêu diệt, mặc dù Thổ Phiên cùng Tây Đột Quyết còn chưa bị diệt vong nhưng đã bị đánh thành tàn phế.

Những cuộc chiến tranh cách xa vạn dặm vốn là cực khó thủ thắng, nhưng chiến tích của Đường triều lại là bách chiến bách thắng, không một lần chiến bại.

Uy thế bậc này khiến các quốc gia khắp bốn phía đều kinh hồn táng đảm, mỗi nơi đều cảm thấy bất an, rất sợ mình trở thành mục tiêu kế tiếp của Đường triều, một nhóm quốc gia đều bị tước sạch mũi nhọn, muốn cùng Đại Đường kết giao quan hệ, tỏ vẻ thần phục.

Nhưng Tiết Duyệt Đà lại đánh trúng chủ ý đối địch cùng Đại Đường, đây thực sự không phải bọn hần không khôn ngoan, ngược lại tỏ vẻ Tiết Duyệt Đà quả thật có được năng lực đối địch với Đại Đường.

Chính là bởi vì câu nói, bên dưới giường của mình há lại cho phép người khác ngủ ngáy.

Đại Đường chính là một đầu sư vương trong sư vương hùng thị thiên hạ, mà Tiết Duyệt Đà chiếm lĩnh phương bắc, có được ba mươi vạn tinh binh, tám trăm cường tướng, là một đầu lão hổ đang lớn dần. Đối mặt với đầu lão hổ này, chỉ cần là người có chút chỉ số thông minh liền lựa chọn trước khi nó còn chưa trưởng thành phải đem nó gạt bỏ, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Ban đầu Đại Đường cần khai phát Tây Vực, không rảnh bần khoản phương bắc, vì vậy mới tạo cơ hội cho Tiết Duyệt Đà lớn dần. Hiện giờ do Đỗ Hà, Hầu Quân Tập cường thế diệt Cao Xương, Tây Đột Quyết tàn phế, Tây Vực xem như đã thần phục dưới chân Đại Đường, Tây Vực đã khai phát thành công, kế tiếp đối tượng muốn đối phó không cần nói cũng biết.

Tiết Duyệt Đà có thể trở thành bá chủ phương bắc cũng là vì có Khả Hãn tài trí mưu lược kiệt xuất, đương nhiên cũng không phải ngu ngốc, tự nhiên phải ý thức được điểm này. Thay vì chờ cho Đường triều giết tới cửa, không bằng trước tiên hạ thủ, chiếm cứ chủ động. Vì thế bọn hần không còn cách nào phải lựa chọn trở thành kẻ địch của Đại Đường.

Chính diện giao phong đương nhiên không dám, dù sao chiến tích huy hoàng của Đường triều còn rành rành ra đó. Cấp cho Tiết Duyệt Đà thêm mười vạn quân bọn hần cũng không dám ngay mặt giao chiến cùng Đại Đường.

Bọn hần nghĩ ra phương pháp cũng giống y hệt Lý Thế Dân từng sử dụng đối phó Đông Đột Quyết, tính toán phân hóa từ bên trong để làm yếu bớt thực lực của Đại Đường.

Yếu bớt thực lực của địch nhân tương đương tăng cường lực lượng của chính mình, đây không thể nghi ngờ là một sách lược cao minh.

Bọn hần tìm tới A Sử Na Kết Xã Suất, song phương lén lút gặp nhau, vô cùng phối hợp.

Tiết Duyệt Đà chỉ cần A Sử Na Kết Xã Suất có thể bắt giữ được Lý Thế Dân, như vậy Tiết Duyệt Đà sẽ đem lực lượng trợ giúp hần lấy được vương vị Đột Quyết, đồng thời cũng nguyện ý sẽ trả lại lãnh địa từng thuộc về Đột Quyết, song phương nhất trí đối kháng Đại Đường.

Cũng bởi vì có Tiết Duyệt Đà đứng sau lưng ủng hộ, A Sử Na Kết Xã Suất mới cả gan muốn bắt cóc Lý Thế Dân.

Tiết Duyệt Đà nghĩ rất tốt đẹp, bọn hần kiêng kỵ nhất không phải là Đại Đường mà là Lý Thế Dân. Đại Đường bởi vì có Lý Thế Dân mới có được hôm nay, chỉ cần triệt bỏ Lý Thế Dân, Đại Đường sẽ đi hướng suy bại, mà Tiết Duyệt Đà sẽ nhân cơ hội quật khởi.

Sự thật chứng minh tất cả chuyện này chỉ là bọn hần quá si tâm vọng tưởng, sự tồn tại của Đỗ Hà đã triệt để hủy diệt hết thảy hi vọng của bọn hần.

A Sử Na Kết Xã Suất bị bắt, hoàng tử Đại Độ Thiết đại biểu Tiết Duyệt Đà phụ trách phân hóa Đường triều cùng Đông Đột Quyết nghe được tin tức này hoàn toàn không cách nào ngủ yên.

Lúc trước khi hần cùng A Sử Na Kết Xã Suất ước định thời gian, chỉ có song phương, không người thứ ba hay biết, người khác không biết được nội dung nhưng A Sử Na Kết Xã Suất lại hiểu rất rõ ràng.

Đại Độ Thiết lo lắng A Sử Na Kết Xã Suất ôm theo tâm tư mọi người cùng xui xẻo như nhau khai ra bọn họ, vì vậy sợ hãi tới mức suốt ba ngày không thể chợp mắt.

Cho đến hôm nay xác định được A Sử Na không khai bọn hắn ra, lúc này mới thấy an tâm. Hắn thở ra một hơi thật dài nói:

- Chút chuyện nhỏ cũng không làm được, thật đáng đời bị giết chết. Đáng tiếc lại là tên vương bát đản Đồ Hà phá hư đại sự của ta, thật hận không thể đem hắn thiên đao vạn quả!

Hắn phát tiết một trận, hỏi:

- Vậy tình huống trong triều đình thế nào, nghe được tin tức gì hay không?

Hồ thương bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Quan viên trong triều đình thật tôn kính quốc gia của bọn hắn, chúng ta không thể tìm hiểu được chuyện gì đã phát sinh. Nhưng lại phát hiện được A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực đã đi tới chỗ của dân chúng Đông Quyết cư ngụ, khuyên nhủ bọn họ gia nhập vào Đại Đường, hưởng ứng của tộc dân bọn hắn thật nhiệt liệt, hiệu quả rất tốt. Theo ta phỏng chừng, không qua vài năm Đại Đường cũng không còn dân tộc Đông Quyết gì nữa!

Đại Độ Thiết biến sắc đứng lên, thất thanh nói:

- Tại sao có thể như vậy?

487. Chương 499 + 500: Âm Sát Cùng Bảo Hộ

Mục đích Đại Độ Thiết tiềm phục tại Đại Đường chính là ở sau màn gây rắc rối cho Đại Đường, suy yếu thực lực của Đại Đường.

Mà sự tồn tại của Đông Quyết chính là tai họa ngầm của Đại Đường, tuy Đông Quyết đã bị tiêu diệt, nhưng Đông Quyết binh tướng đầu hàng vẫn còn tồn tại, bọn hắn làm việc cho Đại Đường, vì Đại Đường mà chiến. Ở mặt ngoài trở thành một thành viên Đại Đường, nhưng trên thực tế cuộc sống của tộc dân họ chẳng khác gì tại Đông Quyết, cách ly với quân tốt Đường triều.

Đông Quyết dũng mãnh thiện chiến, ai ai cũng biết, nếu đang trang bị tương tự như nhau, với tố chất của từng binh sĩ mà nói binh sĩ Đông Quyết mạnh mẽ hơn binh sĩ Đại Đường một bậc. Dù sao ở phương diện này tộc dân du mục chiếm cứ ưu thế tiên thiên, điểm này không phải nói thay đổi liền có thể thay đổi được dễ dàng.

Đại Độ Thiết cũng chính là vì xem trọng điểm này nên tính toán phân liệt Đông Quyết cùng Đại Đường, làm cho Đại Đường mất đi mấy vạn quân tốt dũng mãnh thiện chiến, tăng thêm mấy vạn cường địch.

Nhưng tin tức do Hồ thương mang đến làm cho hắn hoàn toàn trợn tròn mắt, hắn chỉ cho rằng A Sử Na Kết Xã Suất thất bại sẽ chỉ làm tình huống trở lại nguyên điểm, bọn hắn vẫn còn có cơ hội.

Như thế nào cũng không thể nghĩ ra tại thời điểm mấu chốt Đông Quyết lại có ý định dung hợp cùng Đại Đường hoàn toàn.

Nếu như vậy bọn hắn ngược lại lâm vào bị động, thất bại trong gang tấc.

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đại Độ Thiết thất thố hỏi lại một lần, tâm tình lo âu, Đường triều hiện giờ đã đủ mạnh, nếu tiếp tục dung hợp dân chúng Đông Quyết, đem một đám binh mã tướng sĩ thiện chiến thu về cho bản thân sử dụng, như vậy đỉnh núi cao ngất kia càng trở nên hùng vĩ, tương lai khi Đại Đường xuống tay với Tiết Duyên Đà, làm sao còn có thể ngăn cản?

Tên của Hồ thương chính là Bố Nhĩ Đặc, ở mặt ngoài hắn chỉ là một Hồ thương cực kỳ bình thường, nhưng sau lưng hắn là ngự dụng thương nhân của Tiết Duyên Đà, đặc biệt đi lại giữa Trường An cùng Tiết Duyên Đà, một bên lợi dụng đặc sản phương bắc mang đến Trường An buôn bán, một bên lợi dụng cơ sở ngầm tìm hiểu những tình huống trọng đại của Đại Đường để phòng ngừa vạn nhất.

Đại Độ Thiết theo chân Bồ Nhĩ Đặc đến Trường An, âm thầm mưu đồ hết thảy chuyện này. Trừ bỏ việc gặp gỡ A Sử Na Kết Xã Suất trước đó, hắn cơ hồ đều ẩn thân trong khách điểm, thông qua chỉ huy Bồ Nhĩ Đặc xử lý sự tình.

Đối với Đại Độ Thiết mà nói, Bồ Nhĩ Đặc chính là ánh mắt là đôi tai của hắn.

Bồ Nhĩ Đặc thấy Đại Độ Thiết lo lắng như thế, vội nói:

- Kỳ thật ta cũng không biết rõ lắm, chỉ loáng thoáng thông qua một ít mắt tuyến nghe được một ít tin tức mà thôi. Tựa hồ là bởi vì sự kiện làm phản của A Sử Na Kết Xã Suất, vì thế trong triều đình sản sinh nghi ngờ vì chuyện Đông Đột Quyết luôn luôn không chịu hoàn toàn dung nhập vào Đại Đường, cho rằng bọn hắn ôm ấp ý đồ phản bội. Vì muốn đánh mất nỗi nghi ngờ này, A Sử Na Xã Nhĩ tự mình thừa nhận chuyện Đông Đột Quyết diệt vong là sự thật. Hơn nữa còn cùng Chấp Thất Tư Lực đi tới nơi tụ tập của dân chúng Đông Đột Quyết khuyên nhủ bọn họ dung nhập vào Đại Đường. Thiếu chủ nên biết địa vị của A Sử Na Xã Nhĩ trong

lòng dân chúng Đột Quyết, hắn tự mình ra mặt, tự nhiên là vô cùng thành công.

Đại Độ Thiết ở trên thảo nguyên cũng từng nghe qua danh hào của A Sử Na Xã Nhĩ, biết rõ Bồ Nhĩ Đặc nói đúng, trong lòng càng hận, buồn bực vô cùng. Một kẻ sách phân hóa tốt như vậy cuối cùng ngược lại đi thành toàn cho Đại Đường, vô duyên vô cớ gia tăng thực lực cho bọn họ, làm cho hắn có cảm giác giống như tự mình dời tảng đá đập lên chân mình.

Bồ Nhĩ Đặc cũng biết chuyện Đông Đột Quyết dung hợp Đại Đường sẽ gây nguy hại thế nào cho Tiết Duyệt Đà, lo lắng nói:

- Thiếu tộc trưởng, kế tiếp chúng ta phải làm gì?

Bàn tay của Đại Độ Thiết không ngừng siết chặt lại mở ra, trong đầu không ngừng chuyển động thật nhanh, thầm nghĩ:

- Không được, tuyệt đối không thể để cho Đại Đường cùng Đột Quyết dung hợp, đối với Tiết Duyệt Đà mà nói thật sự là quá nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Kỳ thật Đại Độ Thiết cùng A Sử Na Kết Xã Suất cấu kết với nhau làm phản, còn có một điểm mấu chốt liên quan.

Nguyên bản Tiết Duyệt Đà là hai bộ lạc phương bắc kết hợp, là bởi vì đặt chân lên cảnh cây cao Đại Đường, nhờ vào việc chiếm lĩnh lãnh địa của Đông Đột Quyết lưu lại mà dần dần lớn mạnh tới thời khắc cường thịnh như hiện tại.

Cũng chính là nói trọng tâm phát triển hiện tại của Tiết Duyệt Đà chính là lãnh địa xưa kia của Đông Đột Quyết, ngày sau nếu Đại Đường phát động tiến công đối với Tiết Duyệt Đà, binh mã Đông Đột Quyết vì hiểu biết rõ địa hình sẽ khiến cho toàn bộ phòng tuyến của Tiết Duyệt Đà phơi bày không còn chỗ che thân. Nhưng chỉ cần Đông Đột Quyết là kẻ địch của Đại Đường cũng sẽ không cần vì thế mà lo lắng.

Vì dự phòng tình huống này sẽ phát sinh, chuyện âm thầm liên kết với Đông Đột Quyết là mục đích trọng yếu của Đại Độ Thiết lần này, hiện giờ kẻ sách bị thất bại không nói, Đông Đột Quyết còn muốn dung nhập vào Đại Đường. Việc này nếu thành công ngày sau khi hai nước đối chiến, Đường quân đã biết rõ địa hình như vậy sẽ biến thành ác mộng của Tiết Duyệt Đà.

Đại Độ Thiết khẩn trương không ngừng bước tới bước lui suy nghĩ.

Bồ Nhĩ Đặc cũng không nghĩ ra được biện pháp gì ứng đối chuyện đã chắc chắn xảy ra, nóng nảy nói:

- Chết tiệt A Sử Na Xã Nhĩ, phá hư đại sự của chúng ta!

Đại Độ Thiết đột ngột dừng chân lại, linh quang hiện lên trong đầu, dữ tợn cười nói:

- Bồ Nhĩ Đặc, người nói không sai, A Sử Na Xã Nhĩ quả thật đáng chết, không chỉ là hắn còn có cả Chấp Thất Tư Lực, hắn cũng nên chết đi...

Bồ Nhĩ Đặc kinh hãi nhìn Đại Độ Thiết tản ra sát khí dày đặc, run giọng nói:

- Thiếu tộc trưởng, không phải thật sự muốn...

Câu nói kể tiếp hần lại không dám nói ra khỏi miệng, sắc mặt trở nên dị thường trắng bệch.

Việc ám sát đại tướng quân Đại Đường không phải là tội danh bình thường, nếu bị tra ra hung phạm phía sau màn, truy cứu tới, lửa giận của Lý Thế Dân sẽ bao phủ cả Tiết Duyên Đà, làm cho Tiết Duyên Đà biến mất trong lịch sử.

Qua một lúc lâu hần mới nói:

- Thiếu tộc trưởng, việc này cũng không thể đem nói giỡn, người đang lấy cả bộ tộc ra làm tiền đặt cược...

Đại Độ Thiết cảm tức liếc mắt nhìn hần, nói:

- Người nghĩ ta không biết? Nhưng chúng ta nhất định phải làm như thế, nếu để cho A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực tiếp tục sống sót trên cõi đời này, đối với Tiết Duyên Đà chúng ta sinh ra nguy hại thật sự quá lớn. Chỉ phải giết chết bọn họ mới có thể giải trừ được hậu hoạn, mới có thể ngăn cấm Đông Đột Quyết dung hợp cùng Đại Đường. Chúng ta không thừa dịp này đánh bạc một phen, đợi sau khi Đông Đột Quyết hoàn toàn dung hợp vào Đường triều, chính là ngày tận thế của Tiết Duyên Đà chúng ta. Đến lúc đó chúng ta đã vô lực đánh trả!

Hần lại xanh mặt nói tiếp:

- Yên tâm đi, ta sẽ làm không chút sơ hở, không có mười phần nắm chắc ta tuyệt không ra tay!

...

Ngay khi Đại Độ Thiết cùng Bồ Nhĩ Đặc còn đang mưu đồ bí mật, bên trong thành Trường An lại xuất hiện một đôi nam nữ trẻ tuổi.

Trên lưng nam tử đeo một thanh trường kiếm, phong độ nhẹ nhàng, bên hông nữ tử đeo một thanh loan đao, thanh tú động lòng người.

Thanh niên nam tử nhìn chớp mũi động mồ hôi của nữ tử, thương tiếc cười nói:

- Tiểu sư muội mệt mỏi rồi đi. Chạy suốt ba ngày đường có cần nghỉ ngơi một chút hay không, dù sao đi thăm sư phụ cũng không gấp trong nhất thời!

Nữ tử được gọi “tiểu sư muội” cười ngọt ngào nói:

- Không có gì đáng ngại, không cần để ý muội. Đã hơn một năm, Linh nhi muốn sớm nhìn thấy nghĩa phụ lão nhân gia...Kỳ thật đại sư huynh còn muốn gặp sư phụ hơn cả Linh nhi thì đúng hơn.

Thanh niên nam tử cũng không phủ nhận, chỉ mỉm cười.

Tiểu sư muội bước nhanh đi tới, tưởng niệm nói:

- Bất tri bất giác đã qua một năm, không biết nghĩa phụ ở trong lao có chịu khổ nhiều hay không!

Thanh niên nam tử lắc đầu khẳng định:

- Sẽ không đâu, Thanh Liên đã đáp ứng ta, hần nói hần sẽ chiếu cố lão nhân gia, tuyệt sẽ không để cho sư phụ bị chút ủy khuất.

Tiểu sư muội lầu bầu nói:

- Huynh tin tưởng hần như vậy sao!

- Đương nhiên thôi!

Thanh niên nam tử tự tin cười nói:

- Ta tin tưởng ánh mắt ta, Thanh Liên là một người bằng hữu đáng giá kết giao, nếu hần đã đáp ứng ta, nhất định sẽ không thất hứa. Đây là lời hứa hẹn của nam nhân, nữ hài tử như muội sẽ không hiểu!

Tiểu sư muội bất mãn bĩu môi.

Hai người này chính là Giang Nam Chấn Uy võ quán quán chủ Chu Chấn Uy, đại đệ tử Lý Dật Phong cùng nghĩa nữ Chu Linh Linh.

Từ lúc từ biệt đến nay cũng đã hơn năm, trong một năm qua, Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh hành tẩu thiên hạ, bọn họ y theo ước định mỗi khi đi qua một nơi đều quan tâm đọc bằng thông tri của phủ nha khắp nơi, bên trên đều thường xuyên treo bằng truy nã những tội phạm cùng hung cực ác có ban thưởng.

Bọn họ cũng giống như những người chuyên hành nghề truy bắt tội phạm lĩnh tiền thưởng, đặc biệt bắt tội phạm cho Đại Đường.

Tội phạm càng hung ác thường thường đều là người luyện công phu, quan binh bình thường không thể đối phó. Lý Dật Phong võ nghệ cao cường, chính là khắc tinh của tội phạm. Chỉ trong một năm tội phạm rơi vào tay hắn đã hơn mười người, trong đó có một nửa là người trong võ lâm mà quan sai bình thường không thể đối phó, lại càng không thiếu những ác đồ hung danh suốt mười mấy năm trong giang hồ.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới trước Đỗ phủ.

Vừa dự định gõ cửa, liền nghe sau lưng truyền tới

thanh âm kêu lên vui mừng:

- Dật Phong, Chu cô nương, đã lâu không gặp!

Hai người vui mừng xoay người lại, đã thấy Đỗ Hà thúc ngựa đi tới sau lưng bọn họ.

Từ sau khi kết thúc chuyện làm phản của A Sử Na Kết Xá Suất, Đỗ Hà liền đem tâm thần đặt trong việc Đông Đột Quyết dung hợp vào Đại Đường. Hắn thấy sự tình cực kỳ thuận lợi, trong lòng vô cùng cao hứng. Không ngừng cùng quan viên trong Thượng Thư Tỉnh thương nghị kế sách khiến cho Đông Đột Quyết nhanh chóng dung nhập Đại Đường, trở thành một phần tử của Đường triều.

Hắn chân chính quan tâm cũng không phải dân chúng Đột Quyết mà chính là binh sĩ của họ.

Quân tốt Đột Quyết dũng mãnh thiện chiến, luận chiến lực ngay cả tinh nhuệ của Đại Đường cũng chỉ tương đương. Bọn họ bị thiếu khuyết chính là áo giáp binh khí hoàn mỹ cùng sự phối hợp ăn ý lẫn nhau. Chỉ cần bọn họ dung nhập vào Đại Đường, nhận được binh khí áo giáp tốt nhất, lại được lương tướng huấn luyện, với bản lĩnh vốn có của bọn họ, không qua một năm bọn họ lập tức trở thành cường đại, Đại Đường cũng sẽ gia tăng một chi quân đội thiện chiến dũng mãnh.

Hôm nay hắn đang suy nghĩ chuyện của quân sĩ Đột Quyết, đột nhiên ý thức ra một vấn đề tồn tại, vội vàng buông xuống hết thảy mọi việc trong tay, quay về Đỗ phủ, ngoài ý liệu nhìn thấy Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh đang đứng ngay bên ngoài Đỗ phủ, trong lòng vui vẻ tiến lên kêu to, xuống ngựa đi thẳng về phía trước.

- Thanh Liên!

Lý Dật Phong cũng gọi lớn một tiếng, bước tới vươn ra cánh tay.

- Ba!

Hai tay nắm lại một chỗ, Lý Dật Phong nói:

- Đã lâu không gặp!

Gặp được bằng hữu cũ, tâm tình Đỗ Hà vui sướng cười to nói:

- Đã hơn một năm rồi chứ, một năm thời gian tuy không lâu lắm, nhưng đại danh của người ta đã sớm nghe như sét đánh bên tai, nhất là các người tiêu diệt mã tặc Ma Bàn Sơn thật sự làm người hả lòng hả dạ!

Mã tặc Ma Bàn Sơn nguyên lai là một đám cường đạo chiếm cứ ở Ma Bàn Sơn, đó là chuyện xảy ra thật lâu trước kia.

Lúc ấy thiên hạ đại loạn, mã tặc Ma Bàn Sơn ung dung trong núi rừng, không chuyện ác nào không làm. Sau khi thiên hạ thống nhất, mã tặc Ma Bàn Sơn cũng khó thể sống yên ở nơi đó, liền chạy trốn tới Liêu Đông.

Bọn hần vẫn chưa bỏ qua hành vi làm ác, thường xuyên kết bè kết đảng vào Đại Đường cướp phá. Bọn hần chỉ có năm mươi người, đặc biệt luôn lựa chọn những thôn trang yếu nhỏ đánh cướp, qua lại như gió, vừa thấy tình hình không đúng liền chạy ra khỏi cảnh nội Đại Đường, quan viên địa phương đối với đám mã tặc này vạn phần đau đầu.

Nửa năm trước, Lý Dật Phong triệu tập mười vị đồng môn sư huynh đệ tiến vào Liêu Đông, tìm được sào huyệt của mã tặc Ma Bàn Sơn một lưới bắt hết bọn hần, đều giết chết.

Việc này thông qua đủ loại con đường được lan truyền ra, ngay cả Đỗ Hà ở xa tận Trường An cũng được nghe thấy.

Lý Dật Phong khách khí nói:

- Chuyện này không đáng là gì, ta chỉ là một võ phu nhỏ bé, có thể làm được chỉ là như thế. Làm sao sánh được như Thanh Liên luôn vì nước vì dân, một kẻ một mưu đều có thể tạo phúc vạn dân.

- Ha ha!

Đỗ Hà cười nói:

- Đừng nói lời khách sáo khen tặng ta. Ta cũng không có chỗ tốt gì cho người...Đi, vào nhà chúng ta từ từ tâm sự! Ta cũng vừa lúc có chuyện muốn nhờ mọi người, hi vọng mọi người có thể giúp ta một chuyện!

Lý Dật Phong không chút do dự nói:

- Chỉ cần nằm trong khả năng của ta, Thanh Liên cứ nói thẳng không ngại, nhưng hôm nay là sinh nhật của sư phụ ta, ta nghĩ...

Đỗ Hà ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Hiểu được, hiểu được, chúng ta lập tức khởi hành, ta xin làm chủ cho các người gặp mặt Chu sư phụ, về phần thời gian ta sẽ tận lực kéo dài dùm hai người!

Hần cũng không nói thêm gì khác, chỉ mang theo hai người đi tới thiên lao giam giữ Chu Chấn Uy.

Thiên lao nằm trong Đại Lý Tự, thông truyền Đại Lý Tự Khanh một tiếng liền có thể đi vào.

Đi vào bên ngoài thiên lao, thủ vệ nhìn thấy Đỗ Hà đến, ánh mắt cười đến híp lại, cao giọng chào hỏi.

Đỗ Hà đối đãi với địch nhân lãnh khốc vô tình, nhưng đối với bằng hữu của mình cũng dốc hết lòng dạ, lúc trước hần đã đáp ứng Lý Dật Phong phải chiếu cố chu đáo cho Chu Chấn Uy, liền không hề nuốt lời. Mỗi cách mấy tháng hần đều đến thiên lao một chuyến, cho ngục tốt một ít tiền, nhờ bọn họ chăm sóc chu đáo, vì vậy đôi bên đều thật quen thuộc lẫn nhau.

Ngục tốt nói:

- Đỗ tướng quân đến thăm Chu lão sao?

Đỗ Hà lấy ra một văn tự của Đại Lý Tự Khanh phê duyệt, nói:

- Hôm nay là sinh nhật của Chu lão, đồ đệ cùng nghĩa nữ của Chu lão muốn vào thăm hần, đây là điều lệnh được phê duyệt của Đại Lý Tự Khanh.

Chu Chấn Uy phạm phải tội mưu phản, tuy rằng được miễn tội chết nhưng vẫn là trọng tội, người ngoài muốn gặp được hần cũng phải có điều lệnh do chính tay Đại Lý Tự Khanh phê duyệt.

Ngục tốt xác nhận không sai, mang theo hai người đi vào.

Sư đồ phụ thân nữ nhi gặp mặt ôn chuyện, Đỗ Hà cũng không đi theo, ở bên ngoài chuẩn bị hết thấy sau đó lại cấp cho ngục tốt ít tiền. Đây cũng không tính là hối lộ, dù sao cũng không phải gọi bọn họ làm chuyện gì trái pháp luật, chỉ để họ ở trong phạm vi khả năng cho phép chiếu cố Chu Chấn Uy một chút mà thôi.

Ở bên ngoài thiên lao đợi được giấy lát, Đỗ Hà nghĩ nghĩ lại đi ra ngoài mua một bình Đỗ Khang tửu.

Quay về Đại Lý Tự, ngục tốt thấy bình rượu trong tay Đỗ Hà liền cảm thấy làm khó. Thiên lao trọng tội nếu không có tình huống đặc thù sẽ không cho phép thăm viếng, càng khỏi nói là mang đến đồ vật gì đó.

Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Châm chúc lần này thôi, dù sao cũng là sinh nhật, các người làm như không nhìn thấy là được, có việc gì ta chịu trách nhiệm!

Chính là câu nói nhận chỗ tốt của người thì làm việc cho người.

Bọn họ đều thu nhận qua chỗ tốt của Đỗ Hà, cũng khó thể cự tuyệt, do dự mãi cuối cùng nói:

- Chỉ là lần này thôi, lần sau không thể được nữa!

Đỗ Hà đem rượu đưa vào cho Chu Chấn Uy, cười nói:

- Chu quán chủ, rượu này xem như ta dùng chúc thọ cho người!

Trong mắt Chu Chấn Uy sáng ngời, mừng rỡ cười nói:

- Tốt, tốt, tốt! Một năm không biết mùi rượu, con sâu rượu trong bụng đã sớm quậy ngất trời!

Hắn khẩn cấp mở ra bình rượu, gỡ nắp giấy, thật cẩn thận lại gấp gấp uống ừng ực.

Tới giờ rời khỏi thiên lao!

Chu Linh Linh vẫn còn đắm chìm trong nỗi ly biệt với Chu Chấn Uy, tâm tình không tốt, không nói một lời nào.

Lý Dật Phong cũng vô cùng cảm khái, cảm kích nói:

- Sư phụ vẫn còn thật khỏe mạnh như vậy, đa tạ Thanh Liên.

Đỗ Hà như không lưu ý phẩy tay nói:

- Khách khí làm gì đây? Chúng ta quan hệ thế nào nha, kỳ thật ta cũng không hề làm gì, chỉ có chút chuẩn bị, hết thảy làm theo trình tự mà thôi.

Hắn nhờ vả ngục tốt chiếu cố chỉ là để họ quan tâm nhiều hơn, cũng không làm ra điều gì đặc thù hóa, những tội phạm khác ăn uống thế nào thì Chu Chấn Uy cũng ăn như thế, dù sao Chu Chấn Uy phạm trọng tội, đã vào thiên lao cũng không phải để đi hưởng thụ...

Lý Dật Phong cũng lý giải được sự khó xử của Đỗ Hà, cũng không nói gì thêm, ngừng một chút nói:

- Khi này không phải người nói có việc cần nhờ chúng ta sao? Chúng ta hiện tại cũng không có việc gì, có chuyện thì cứ nói thẳng.

Đỗ Hà gật đầu đáp:

- Quả thật là có việc, việc này không vội, về phủ của ta rồi hãy nói.

Đi vào Đỗ phủ, Đỗ Hà để Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn mang theo Chu Linh Linh vào trong phủ du ngoạn, an ủi nàng một chút, hắn lại lôi kéo Lý Dật Phong đến đại sảnh nói rõ dụng ý của mình.

- Kỳ thật cũng không có gì, chỉ hi vọng người giúp ta bảo vệ một người!

Lý Dật Phong đáp:

- Chuyện này không thành vấn đề, là ai, đừng là nữ nhân thì tốt rồi!

Đỗ Hà nhìn hắn như trêu chọc khiến hắn đỏ mặt, chợt cười nói:

- Yên tâm đi, không để hậu viện nhà ngươi phải cháy lên đâu. Là nam nhân, hơn nữa rất trọng yếu đối với Đại Đường ta, là đại tướng quân của triều đình, A Sử Na Xã Nhĩ!

Lý Dật Phong xấu hổ ho khan một tiếng, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra, đại tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ gặp phải kẻ thù hay là bị đe dọa?

Đỗ Hà nói:

- Nếu như biết là người nào cũng không nhờ người lo lắng. Vấn đề ở chỗ cũng không thấy có người này tồn tại, cũng không bị đe dọa, chỉ là do ta tình nguyện làm mà thôi.

- A!

Lý Dật Phong mở to miệng, ngây người nhìn Đỗ Hà không hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắn.

Đỗ Hà cũng không biết làm sao giải thích, nghĩ nghĩ nói:

- Đây là ý tưởng của cá nhân ta, kỳ thật gần đây đại tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ đang xử lý chuyện Đông Đột Quyết dung nhập vào Đại Đường, việc này quan hệ quá lớn, đối với Đại Đường vô cùng ích lợi. Đường nhiên cũng sẽ liên lụy tới một số người, ta lo lắng loại người này sẽ bất lợi với đại tướng quân. Có lẽ do ta đa nghi nhưng không thể không phòng!

Đỗ Hà có ý tưởng này là bởi vì đang suy nghĩ làm sao mau chóng để quân tốt Đông Đột Quyết dung nhập vào Đại Đường, chợt liên tưởng tới việc này.

Quân đội không giống như dân chúng, dân chúng Đông Đột Quyết đã quen với những ngày yên ổn, cho nên bọn họ không muốn tiếp tục trải qua chiến tranh, nguyện ý cùng Đại Đường dung hợp, điểm này là hợp tình hợp lý. Nhưng ý tưởng đồng dạng chưa chắc sẽ xuất hiện trên người binh sĩ Đông Đột Quyết, bọn họ đều là chiến sĩ, không có khả năng e ngại chiến đấu, hơn nữa càng ưa thích chiến đấu. Bởi vì đối với binh sĩ mà nói, có chiến đấu ý nghĩa có công tích, có khen thưởng.

Bất cứ quốc gia dân tộc nào cũng sẽ không thiếu khuyết phần tử cực đoan hiếu chiến, trong mấy vạn tướng sĩ Đông Đột Quyết chưa chắc không có loại người này tồn tại. Phần tử cực đoan vì muốn đạt tới mục đích, chuyện gì cũng có thể làm được.

Ám sát A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực là có thể ngăn cấm việc dung hợp thật hữu hiệu, phần tử cực đoan chưa chắc sẽ không bí quá hóa liều.

Nghĩ tới đây Đỗ Hà liền cảm giác mình phải lập tức chuẩn bị, để phòng ngừa sự cố đột phát, chặt đứt âm mưu của bọn hắn.

Vì thế hắn liền rời khỏi Thượng Thư Tỉnh, dự tính giao cho Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng Ba Vũ Hưng đến bảo hộ A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực, nhưng lại ngoài ý liệu gặp được Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong võ nghệ cao cường, tự nhiên là người thích hợp nhất được lựa chọn!

488. Chương 501 : Nhân Tài Tập Trung Tính Tiểu Nhân, Giảo Hoạt, Âm Độc Trên Một Thân

Nghe Đỗ Hà nói như vậy, Lý Dật Phong cũng không hỏi nhiều.

Hắn là một du hiệp, nói dễ nghe là hành hiệp trượng nghĩa, đi ngắm cảnh đẹp của tổ quốc sơn hà, gia tăng kiến thức. Nói khó nghe chính là một người nhàn rỗi không có việc gì làm, để cho hắn đi làm bảo tiêu cũng không có vấn đề gì lớn. Tuy rằng cao thủ chân chính khinh thường việc làm bảo tiêu cho người khác, như vậy sẽ cảm thấy mất thân phận, nhưng nếu là Đỗ Hà mở miệng, Lý Dật Phong cũng không để ý ngoại lệ một lần, cũng không nói thêm lời nào liền gật đầu đồng ý.

Đỗ Hà vỗ tay cười to:

- Thật tốt quá, có người ở đây ta an tâm.

Hắn lâm thời thay đổi chủ ý cũng không phải do Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng Ba Vũ Hưng không có năng lực, chỉ là thích khách cũng không giống như đối thủ trực diện, nhất lưu thích khách dù không có võ nghệ xuất sắc nhưng vẫn có thể giết chết mãnh tướng mạnh mẽ cao minh hơn hắn gấp trăm lần. Cho nên đối phó thích khách võ nghệ mạnh yếu không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu nhất chính là kinh nghiệm. Có thể phát hiện được thích khách trước khi bọn hắn xuất hiện mới là phương pháp hữu hiệu nhất đối phó thích khách, nếu chờ tới khi bọn hắn tới gần người để ám sát mới phát hiện thì đã trễ.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng Ba Vũ Hưng trải qua nhiều năm lịch lãm, có năng lực làm việc rất mạnh mẽ. Nhưng luận kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, bọn họ vẫn không cách nào so sánh được với người trong võ lâm như Lý Dật Phong.

An nguy của A Sử Na Xã Nhĩ phi thường trọng yếu, phải cẩn thận đề phòng kỹ lưỡng.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Mặt khác ta cho người hai trợ thủ, bọn họ đều là tâm phúc của ta, gặp phải chuyện gì khả nghi có thể phân phó bọn hắn đi làm. Một người người cũng nhận thức, chính là lục sư đệ Ba Vũ Hưng của người, người kia gọi là Tần Dục, có thể xem là phân nửa đệ tử của ta, có được kinh công cao minh, sẽ trợ giúp người thuận lợi làm việc này.

Lúc trước Ba Vũ Hưng phụng lệnh của Đỗ Hà trà trộn vào bên trong Chấn Uy võ quán tìm hiểu tin tức, để cho Chu Chấn Uy thu làm quan môn đệ tử. Về sau tuy sự tình bại lộ, nhưng Chu Chấn Uy vẫn không đem Ba Vũ Hưng đuổi khỏi sư môn, ngược lại trước một tháng vào thiên lao, còn cẩn thận tỉ mỉ chỉ điểm võ nghệ cho Ba Vũ Hưng, xem như đã nhận sự tồn tại của vị đồ đệ này. Cũng bởi vì như thế, công phu của Ba Vũ Hưng đột nhiên tăng mạnh, đã xa xa vượt qua Hoàng Phủ Hạo Hoa, là người có võ nghệ cực mạnh bên trong hai tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Lý Dật Phong nhìn ra được vẻ thận trọng của Đỗ Hà trong sự việc này, trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần không phải gặp được đại bộ đội, với võ nghệ của ta chống lại một ít thích khách vẫn dư sức có thừa. Cho dù thật sự gặp phải người khó đối phó, cũng nắm chắc đưa hắn hộ tống tới địa phương an toàn.

Trong giọng nói của hắn tràn ngập khẳng định, đó là lòng tự tin của cao thủ đối với tài nghệ của mình.

Đỗ Hà cũng yên tâm gặt nhẹ đầu, nếu nói về kiếm pháp, Lý Dật Phong ngang ngửa với mình, trên đời này người có thể dùng mấy chiêu thu phục được hắn hắn còn chưa tồn tại. A Sử Na Xã Nhĩ là đại tướng quân Đường triều, ra ngoài hành động bên cạnh không khả năng không có thân binh hộ tống, chỉ cần Lý Dật Phong có thể bám trụ thích khách nhất thời, cấp cho thân binh cơ hội phòng bị, liền có thể bảo đảm an toàn của A Sử Na Xã Nhĩ.

Lý Dật Phong cũng thật dứt khoát, đứng dậy nói:

- Nếu như A Sử Na Xã Nhĩ ở trong mắt Thanh Liên trọng yếu đến như thế, vậy việc này không nên chậm trễ, ta sẽ cùng sư muội khởi hành ngay bây giờ!

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Chu cô nương cũng cùng đi sao?

Lý Dật Phong biết nỗi băn khoăn của hắn, cười nói:

- Không ngại, đừng nhìn tiểu sư muội còn nhỏ tuổi, nhưng Tu La đao pháp của nàng thật lợi hại, muốn bảo vệ mình cũng dư dả!

Đỗ Hà cười nói:

- Vậy cũng được, là ta nhìn hoa mắt thôi!

Nói xong hắn cho người gọi Ba Vũ Hưng cùng Tần Dục đến, dặn dò bọn họ chú ý phối hợp Lý Dật Phong.

Cùng ngày, Lý Dật Phong, Chu Linh Linh, Ba Vũ Hưng, Tần Dục mang theo thư của Đỗ Hà đi tới nơi ở của dân chúng Đột Quyết, tìm A Sử Na Xã Nhĩ và Chấp Thất Tư Lực còn đang làm công tác thúc đẩy Đột Quyết dung nhập vào Đại Đường.

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đọc thư của Đỗ Hà, có chút không cho là đúng, đều nghĩ rằng hắn chỉ làm điều thừa. Nhưng dù sao đây cũng là ý tốt của Đỗ Hà, người ta đã biểu lộ, hai người cũng không phải là người không hiểu lý lẽ. Vì vậy tiếp nhận ý tốt của hắn, để cho bốn người đảm nhiệm hộ vệ cho mình, chỉ dặn dò bốn người đừng quấy rầy bọn họ làm việc.

Phía nam Hoàng Hà, doanh địa Đột Quyết.

Từ sau khi Đông Đột Quyết diệt vong, Lý Thế Dân đem dân chúng Đông Đột Quyết ổn định ở khu vực trung nguyên nam Hoàng Hà. Dụng ý của hắn vô cùng rõ ràng, hiển nhiên dự tính đem hành động này thu phục dân chúng, để họ dung nhập vào Đại Đường. Tuy nhiên hiệu quả lại không được lý tưởng, tuy rằng bọn họ vẫn chịu nộp thuế, vẫn sinh hoạt, nhưng hoàn toàn quần cư cùng một chỗ, song phương vẫn không cách nào dung hợp vào nhau.

Nhưng hôm nay được A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực dụng tâm thuyết phục, tình huống đã thay đổi thật rõ ràng, lẽn trại theo phong tục của người Đột Quyết đã được dỡ bỏ, chuyển tới những ngôi nhà mà Đường triều đã chuẩn bị sẵn cho họ nhiều năm không chịu dùng tới, bọn họ đã có bước đầu thay đổi tập tính sinh hoạt trong quá khứ của mình. Tuy rằng ban đầu khó tránh khỏi còn chưa thích ứng, nhưng chỉ cần qua một thời gian, tin tưởng hết thảy đều chuyển biến tốt đẹp.

Đại Đệ Thiết cải trang đi bên trong doanh địa, nhìn thấy tình huống biến hóa khắp bốn phía, trong lòng không nhịn được kêu không xong. Lúc ở bên trong nội thành Trường An sau khi nghe được tin tức, hắn cũng không thể tiếp tục ở yên bên trong thành, cùng Bồ Nhĩ Đặc lấy thân phận thương nhân đi tới doanh địa quần cư của người Đột Quyết.

Bồ Nhĩ Đặc đã đi tìm hiểu tin tức, hắn ở trong phòng buồn bực không chịu nổi, cải trang đi ra ngoài, tự mình nhìn xem tình huống bên trong doanh địa. Vừa thoáng đánh giá, hắn phát hiện tình hình so với tưởng tượng của hắn càng thêm ác liệt, nếu tiếp tục kéo dài chừng nói là vài năm, chỉ cần vài tháng ngắn ngủi song phương thực sự có thể hoàn toàn dung nhập thành một thể, vì vậy hắn làm như thản nhiên quay về khách điểm đang ở lại.

Bồ Nhĩ Đặc lo lắng đi tới, thấp giọng nói:

- Thiếu tộc trưởng, người thật dọa chết ta. Nơi này dù sao cũng là Đại Đường, thân phận người không thể bại lộ, mang tới phiền toái.

Đại Đệ Thiết không trả lời, chỉ bất động thần sắc đi về phòng, mới đáp:

- Ta đi dạo một vòng bên trong doanh địa, cũng không biết hai tên vương bát đản A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đã dùng thủ đoạn gì, thế nhưng tạo ra hiệu quả như vậy, thật sự đáng giận. Quyết định của ta không hề sai, không thể không trừ diệt bọn hắn!

Bồ Nhĩ Đặc lắc đầu nói:

- Ta vẫn phản đối, vừa rồi ta cho hảo thủ trong tộc chúng ta theo dõi A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực, đã phát hiện ra một chuyện đáng sợ. Tựa hồ có người phát hiện chúng ta có ý đồ ám sát bọn hắn, ở bên cạnh bọn họ ngoại trừ có quân tốt làm hộ vệ, còn có mấy người mặc trang phục người Hán. Bọn họ có tính cảnh giác vượt quá người thường, hết sức chăm chú đánh giá từng người tiếp xúc với A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực, lúc nào cũng đưa mắt quan sát tình huống khắp bốn phía. Ta an bài người suất nữa đã bị bọn hắn phát hiện. Mặc dù ta không chứng kiến bọn hắn ra tay, không biết võ nghệ như thế nào, nhưng bọn họ đều đeo binh khí, hiển nhiên không phải quân nhân bình thường. Căn cứ theo sự điều tra của ta, những người kia mấy ngày trước còn chưa xuất hiện. Hôm nay bọn họ lại xuất hiện bên cạnh A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực, ta nghĩ kế hoạch của chúng ta đã bị tiết lộ!

Đại Đệ Thiết quả quyết nói:

- Không có khả năng, kế hoạch của chúng ta còn chưa thực hiện, làm sao có thể tiết lộ? Chuyện đó...hắn chỉ là sự trùng hợp. Hành động ám sát không thể ngừng lại. Nguy hại của A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đối với Tiết Duyên Đà chúng ta quá lớn, phải diệt trừ!

Bồ Nhĩ Đặc phản đối:

- Thiếu tộc trưởng, làm việc phải lượng sức mà làm. Chính bởi vì hai người này uy hiếp chúng ta quá lớn, chúng ta nhất định phải cẩn thận hành sự. Tình huống có biến, lấy lực lượng trên tay chúng ta là không thể ám sát được thành công. Tuyệt đối không thể đem vận mệnh toàn tộc đặt vào ván bài không chắc thắng...Ta cảm thấy chúng ta nên lập tức quay về Tiết Duyên Đà, đem tình huống nơi này báo cho Khả Hãn, báo cho Vũ Văn đại nhân, để Khả Hãn đến quyết đoán, để Vũ Văn đại nhân xuất mưu!

Đại Đệ Thiết chợt vui mừng nói:

- Được rồi, sao ta lại quên Vũ Văn tiên sinh... Vũ Văn tiên sinh liệu sự như thần, là Văn Khúc Tinh hạ phàm, nhất định sẽ cấp ra diệu kế cho chúng ta.

Hắn nhắc tới “Vũ Văn tiên sinh” ngữ khí tràn ngập tôn kính.

Ngừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức khởi hành!

Vũ Văn Bác Vĩ xuất thân từ một gia tộc hiển hách uy danh – Vũ Văn thế gia.

Ở mấy chục năm trước, nhắc tới Đại Tùý Vũ Văn thế gia có ai mà không biết?

Tiểu nhân Vũ Văn Thuật trí dũng song toàn, quyền khuynh triều đình; Tên hồ ly, hành thích hoàng đế xưng vương Vũ Văn Hóa Cập; Còn có âm hiểm cay độc, giáo quyết tàn ác Vũ Văn Trí Cập.

Đây đều là những kẻ nổi tiếng mấy chục năm về trước.

Chỉ là thời gian trôi qua, cảnh còn người mất.

Vũ Văn thế gia đã sớm vì hành động hành thích vua xưng vương của Vũ Văn Hóa Cập mà bị hủy hoại, chỉ có Vũ Văn Trí Cập con trai trưởng Vũ Văn Bác Vĩ may mắn tránh được kiếp nạn.

Vũ Văn Bác Vĩ là nhân tài mới xuất hiện của Vũ Văn thế gia, có lòng tiểu nhân của Vũ Văn Thuật, có tính hồ ly của Vũ Văn Hóa Cập, đồng thời cũng có được tính âm hiểm cay độc của phụ thân Vũ Văn Trí Cập.

Có thể nói tập hợp đủ sở trường của ba đại nhân tài Vũ Văn thế gia trong một thân.

Loại người này thường thường sẽ không muốn sống trong vô danh, không muốn trải qua một cuộc sống bình thường.

Vũ Văn Bác Vĩ chính là người như thế, nhưng trong Trung Nguyên lại không có chỗ để hắn dung thân, chỉ có thể bắc thượng xâm nhập vào thảo nguyên, tìm kiếm con đường cho mình xuất đầu, trở thành người trên người.

Đối với hắn mà nói không hề có sự tồn tại của quốc gia dân tộc, chỉ cần chỗ nào có ích lợi hắn đều có thể không chút do dự bán đứng linh hồn của chính mình.

Trước tiên hắn sẵn sàng góp sức cho Hiệt Lợi Khả Hãn, trở thành mưu sĩ dưới trướng của Đột Quyết, năm xưa Đông Đột Quyết có thể nhanh chóng thắng bức Trường An chính do hắn hiến ra kế sách, còn dẫn đường, chỉ là cuối cùng Hiệt Lợi Khả Hãn không nghe theo lời khuyên của hắn, để cho Lý Thế Dân phô trương thanh thế chấn nhiếp, cuối cùng mới thất bại.

Sau khi Đông Đột Quyết bị diệt vong, Vũ Văn Bác Vĩ lại đến cậy nhờ Tiết Duyên Đà, theo hắn trừ hoạch Tiết Duyên Đà nắm bắt cơ hội Đại Đường khai phá Tây Vực, lấy lòng Đường triều đồng thời thành công lớn mạnh tại phương bắc, trở thành bá chủ bắc phương. Tiết Duyên Đà có được thành tựu như hôm nay đều nhờ vào mưu đồ của Vũ Văn Bác Vĩ.

Vũ Văn Bác Vĩ đã chiếm được điều mình mong muốn tại Tiết Duyên Đà, địa vị. Hắn ở dưới trướng Di Nam Khả Hãn ăn sơn trân hải vị, ôm ái thê mỹ thiếp, hưởng thụ niềm vui do quyền lực mang đến.

Khi Vũ Văn Bác Vĩ nhận được tin tức do Đại Độ Thiết mang về, cũng chợt thất thần biến sắc, trầm mặc hồi lâu lại cười nói:

- Bố Nhĩ Đặc làm tốt lắm, loại tình huống này muốn ám sát là không có hiệu quả, chỉ biết đả thảo kinh xà, bại lộ chính mình!

Đại Độ Thiết bất đắc dĩ nói:

- Như vậy chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết?

Vũ Văn Bác Vĩ lạnh lùng cười nói:

- Điều này cũng không hẳn, bọn hắn có thể phòng ngừa thích khách, nhưng có thể phòng ngừa được cường sát sao? Có một câu nói là hai tay không địch lại bốn tay, còn có một danh từ gọi là “thuê sát thủ”!

489. Chương 502 : Con Của Hiệt Lợi

Nga Lang Mạc Hạ Ba Cáp là thủ lĩnh mã tặc hung ác nhất trên thảo nguyên. Bọn hắn không phải là một bộ lạc nhưng có chiến sĩ kiêu dũng nhất, tham lam nhất, bởi vì không bao giờ cảm thấy thỏa mãn nên được xưng là Nga Lang (sói đói).

Hắn là một cái tên khiến cho dân chúng trên thảo nguyên nghe đến đã sợ mất mật.

Không có một bộ lạc nào nguyện ý trêu chọc bọn hắn, từng có lần có một thủ lĩnh bộ lạc Sắc Lạc tên là Mạt Yết Tộc không có mắt công khai đối địch với Nga Lang Mạc Hạ Ba Cáp.

Mạt Yết Tộc tụ tập ba vạn cường binh chinh phạt Mạc Hạ Ba Cáp chỉ có hai ngàn binh.

Khi bọn họ còn chưa thấy bóng dáng Mạc Hạ Ba Cáp thì đã nhận được tin tức. Mạc Hạ Ba Cáp thừa dịp đại quân bọn họ đang tiếng đến đã đánh lên nơi ở của bọn họ, tru sát hơn phân nửa tộc nhân.

Vì thị uy, Mạc Hạ Ba Cáp trước khi viện binh Mạt Yết Tộc trở về đã cắt hết đầu của tộc nhân Mạt Yết Tộc bị thảm sát, hơn năm vạn đầu lâu chất cao như núi khiến lòng người rung động.

Thủ đoạn đẫm máu như vậy khiến toàn bộ thảo nguyên kinh hoàng, dù vậy, Mạc Hạ Ba Cáp vẫn không có ý định buông tay, lãnh binh du tẩu bốn phía với Mạt Yết Tộc, không ngừng tiến hành tập kích quấy rối, lúc gặp đông quân thì bỏ chạy, ít thì liên thủ tru diệt.

Vì thế toàn bộ tộc nhân của Mạt Yết Tộc khi ra ngoài chần thả đều cần đại bộ đội bảo hộ, loại tình huống này một mực duy trì một năm đến khi Mạt Yết Tộc bị Lĩnh Bộ chiếm đoạt mới thôi. Đáng nhắc tới chính là Lĩnh Bộ chỉ là một bộ tộc nhỏ không thể nhỏ hơn. Bọn họ có thể chiếm đoạt Mạt Yết Tộc bởi vì trong một năm, Mạc Hạ Ba Cáp đã đánh vỡ toàn bộ lực lượng kinh tế của Mạt Yết Tộc khiến cho một bộ lạc hạng trung suy sụp.

Từ đó về sau, trên thảo nguyên không ai dám trêu vào Mạc Hạ Ba Cáp, dù bị bọn chúng ăn cướp thì tù trưởng cũng chỉ tự nhận không may, không dám lên tiếng.

Cho dù là bá chủ thảo nguyên như Tiết Duyên Đà cũng không muốn tự dưng chọc đầu sói đói Mạc Hạ Ba Cáp. Đường nhiên Mạc Hạ Ba Cáp cũng không phải ngu ngốc, đi trêu chọc mãnh hổ thảo nguyên Tiết Duyên Đà.

Núi Úc Quân là danh sơn trên thảo nguyên phương bắc, cũng không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, trong núi đại thụ cao chọc trời, đi trong núi cơ hồ không thấy mặt trời. Nơi đây địa thế hiểm trở, nếu không có người quen thuộc địa hình dẫn đường thì chắc chắn sẽ lạc đường.

Vùng này đồng cỏ và nguồn nước phong phú, nhưng không có một tộc bộ nào có lá gan tới đây ở.

Bởi vì đây là chỗ ẩn thân của Nga Lang trên thảo nguyên.

Bọn hắn tuy chỉ là một lực lượng nhỏ nhưng vì Úc Quân mà trở nên vô cùng cường thế.

Ngày hôm đó, tại một chỗ ít ai lui tới gần Úc Quân có một thư sinh che mặt lên núi dạo chơi.

Thư sinh che mặt chính là Vũ Văn Bác Vĩ, hắn thấy Úc Quân vách núi dốc đứng, tình thế hiểm cố, là nơi dễ thủ khó công liền thâm kinh hãi, khó trách Mạc Hạ Ba Cáp có gan trêu chọc địch nhân gấp mấy chục lần. Có được Úc Quân không thể nghi ngờ là một thành lũy tự nhiên khó có thể phá được. Ở trên thảo nguyên thiếu khuyết thủ đoạn công thành thì ai có thể làm gì được bọn hắn?

Mạc Hạ Ba Cáp không chỉ chuyên đánh cướp mà còn làm Lĩnh đánh thuê, chỉ cần ra giá thì bọn hắn có thể làm bất kỳ chuyện giết người phóng hỏa nào.

Tiến vào núi được một khắc, Vũ Văn Bác Vĩ phát hiện đã bị người theo dõi, dứt khoát cao giọng nói:

- Người mua không thể xưng tên, muốn cùng sói đói trên thảo nguyên sói đói làm một số giao dịch.

Từ trong rừng rất nhanh có tiếng truyền ra:

- Người là Đường nhân, thủ lĩnh chúng ta đã có quy định, tuyệt không làm sinh ý với Đường nhân giao hoạt hèn hạ.

Vũ Văn Bác Vĩ cũng không bắt ngờ, chỉ nói:

- Vị huynh đệ nhìn lầm rồi, ta không phải là Đường nhân, ta chỉ là ta. Trong mắt ta, chỉ cần đối với ta có lợi, ta cũng không bận tâm ta là ai. Ta có thể cam đoan khoản giao dịch này của ta, với tư cách là con trai của hùng ưng thảo nguyên Hiệt Lợi Khả Hãn sẽ có hứng thú.

Trong rừng cây im lặng thật lâu, rõ ràng bị một câu “con trai của Hiệt Lợi Khả Hãn” chấn trụ rồi.

Thảo nguyên khi Hiệt Lợi Khả Hãn không chế là thời đại cường thịnh nhất của Đột Quyết nhưng bởi vì đối địch với Đại Đường nên thất thủ bị bắt. Con út của Hiệt Lợi Khả Hãn tránh được một kiếp, được Kim Lang quân bảo vệ, trốn được vào Úc Quân.

Việc này cũng không muốn người biết, lại không nghĩ hôm nay để cho một người thư sinh một câu nói toạc ra.

- Người chờ đó, ta đi bẩm báo thủ lĩnh.

Trầm mặc hồi lâu, người ẩn thân trong rừng cây trả lời.

Không lâu sau, từ một chỗ trong rừng cây đi ra một đại hán khôi ngô tuổi gần bốn mươi, chân tay vạm vỡ, tóc dài xõa vai, khuôn mặt gồ ghề, mắt như chuông đồng, thần sắc hung ác nham hiểm giảo hoạt, bên ngoài hùng vĩ, toàn thân phát ra mị lực tà dị khiếp người.

Vài tên võ sĩ sau lưng hắn cũng đều cường hoành hung ác, nhưng đứng bên cạnh vẫn yếu thế.

Đại hán khôi ngô đi tới cách Vũ Văn Bác Vĩ ngoài một trượng, dừng cười nói:

- Người rất có sự can đảm, nhưng bình thường người lá gan càng lớn chết cũng càng nhanh.

Ta mặc kệ người làm sao biết được thân phận của ta, cũng không muốn biết rõ người là người nào, càng thêm không có hứng thú biết mặt thật của người nhưng sinh ý của người không thể làm ta động tâm, ta sẽ lấy tim người nhắm rựu.

Hắn lấy ra một thanh chủy thủ, vuốt ve trong tay rồi thè lưỡi liếm, cuối cùng còn rạch trên mặt một đường làm máu ứa ra.

Hắn không hề tỏ vẻ bài xích, ngược lại còn lộ vẻ say mê, tựa như cảm giác miệng đầy máu tươi là một loại hưởng thụ lớn lao.

Vũ Văn Bác Vĩ không khỏi lạnh buốt nhưng lại tự tin cười nói:

- Ta minh bạch, nhưng ta tin tưởng ý của ta đủ để con của hùng ưng thảo nguyên động tâm.

Trong mắt của Mạc Hạ Ba Cáp hiện lên một tia tàn khốc, lộ ra cảm xúc thật lớn với danh từ “hùng ưng thảo nguyên”, nói:

- Người minh bạch là tốt rồi.

Vũ Văn Bác Vĩ hiểu ý cười cười, hỏi:

- Không biết đại nhân còn nhớ A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực?

Mạc Hạ Ba Cáp cũng không đáp lời nhưng nghe đến người phía trước trong mắt có vẻ hung ác, nghe đến người sau hơi lộ ra kỳ quái.

Vũ Văn Bác Vĩ nói tiếp:

- A Sử Na Xã Nhĩ là một trong những chủ mưu đối địch với cha người năm đó. Nếu không phải hắn cùng Đột Lợi liên hợp đối kháng thì cha người cũng sẽ không bị đại tổn thực lực để cho Đường triều có thể thừa dịp. Còn có Chấp Thất Tư Lực, người này là mãnh tướng số một dưới trướng của cha người, cha người kêu hắn là cánh ưng, coi là tâm phúc, nhưng hôm nay hắn lại cưới con gái của Lý Uyên, đã trở thành phò mã Đại Đường. Cha người giờ chịu khổ ở Đại Đường, thậm chí bị Lý Thế Dân bức bách hiển vũ cho Lý Uyên, cuối cùng buồn bực sâu não mà chết nhưng Chấp Thất Tư Lực làm quan lại càng lớn, thế tương phản như thế chẳng lẽ không thể chứng minh một sự tình?

Mạc Hạ Ba Cáp nắm chặt quyền đầu, trong mắt thoáng hiện huyết điểm, quát lớn:

- Đừng nói nữa, người muốn nói cái gì, nói thẳng đi.

Vũ Văn Bác Vĩ nói:

- Có lẽ đại nhân còn không biết hành động gần đây của A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực. Hai người này vì nịnh nọt Lý Thế Dân, làm con chó trung thành của Đường triều nên đã bắt đầu khuyên bảo dân chúng Đột Quyết nhập vào Đại Đường. Bọn họ muốn gạt bỏ dân tộc Đột Quyết muốn cho con cháu Lang thần triệt để biến thành nô tài Đường nhân.

Vũ Văn Bác Vĩ nói rất có sức thu hút, Mạc Hạ Ba Cáp thống hận nói:

- Tiểu nhân đáng xấu hổ.

Vũ Văn Bác Vĩ nói tiếp:

- Dân chúng Đột Quyết bị bọn hần lường gạt, tuyệt đại bộ phận đều bỏ tập tục Đột Quyết. Theo suy đoán của ta, qua không lâu, bọn hần sẽ tới quân doanh Đột Quyết khuyên bảo quân tốt Đột Quyết cũng dung nhập Đại Đường, trở thành tiên phong chinh chiến cho Đại Đường. Lý Thế Dân hèn hạ lợi dụng quân tốt Đột Quyết chịu chết nhưng A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực lại không để ý lợi ích người Đột Quyết, cam tâm làm tay sai cho Lý Thế Dân. Hai người bọn họ đáng chết đáng chết, ý ta đến đây là thế, hai người đã là địch nhân của ta, cảm giác không phải là địch nhân của đại nhân? Thay ta giết bọn chúng đi, ta trả cho các người 5000 con ngựa, cộng thêm hoàng kim một ngàn lượng với tư cách báo thù.

Mạc Hạ Ba Cáp không có bất kỳ do dự, gật đầu nói:

- Thời gian, địa điểm, đối phương có bao nhiêu người?

Được Vũ Văn Bác Vĩ dụ dỗ, hần đã động sát tâm với Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực.

Vũ Văn Bác Vĩ nói:

- Thời gian tạm thời không rõ, nhưng bọn hần trong tháng này tất sẽ ra quân doanh tái ngoại du thuyết quân tốt Đột Quyết. Ra tới Nhận Môn Quan cách quân doanh ba mươi dặm là thời cơ động thủ tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất. Hộ vệ đi theo bọn hần có 100 người, trong đó còn có một số võ nghệ cao cường, là một lực lượng không nhỏ. Cơ hội chỉ có một lần, nếu bọn hần tiến vào quân doanh, hoặc là lui về Nhận Môn Quan thì coi như thất bại trong gang tấc, trừ phi các người có được năm vạn đại quân, nếu không không có khả năng rung chuyển bọn hần mấy may. Nói cách khác, chỗ giữa Nhận Môn Quan và quân doanh là địa điểm phục kích tốt nhất.

Mạc Hạ Ba Cáp hơi chút trầm ngâm, bọn hần hiện tại có 3000 người, hơn nữa đại bộ phận là năm đó Kim Lang quân dũng mãnh thiện chiến nhất dưới trướng Hiệt Lợi Khả Hãn năm đó, có thể tung hoành thảo nguyên, lấy nhiều đánh ít, dùng ngàn người chống trăm người là chuyện dễ dàng, sau đó cũng nói:

- Thành giao.

Vũ Văn Bác Vĩ nhẹ nhàng thở ra, hần là mưu sĩ của Hiệt Lợi Khả Hãn năm xưa, biết rõ sự lợi hại của Mạc Hạ Ba Cáp cùng Kim Lang quân. Vẫn nói A Sử Na Kết Xã Suất là đệ nhất dũng sĩ thảo nguyên nhưng đó là khi con trai út Mạc Hạ Bạt của Hiệt Lợi Khả Hãn còn nhỏ. Từng có một lần đối chiến vào năm xưa, Mạc Hạ Bạt từng chỉ hai chiêu đã đánh cho A Sử Na Kết Xã Suất trọng thương, nằm nửa năm trên giường.

Mạc Hạ Bạt chính là Mạc Hạ Ba Cáp hôm nay.

Về phần Kim Lang quân, đó là kính lữ tung hoành thảo nguyên thường thắng. Vào năm Lý Tĩnh tập kích bất ngờ Tương thành, suất lĩnh một trong ba đội quân tinh nhuệ là Tiệp Thắng quân nhất Đại Đường giáp lá cà với Kim Lang quân một trận.

Trận chiến ấy Tiệp Thắng quân chuẩn bị nguyên vẹn huyết chiến với Kim Lang quân vội vàng ứng chiến, trong tình huống chiếm cứ ưu thế tuyệt đối cũng phải trả giá rất đắt mới giành được thắng lợi. Mặc dù như thế, Kim Lang quân vẫn che chở được Hiệt Lợi Khả Hãn thông dong rời đi, có thể thấy được Kim Lang quân chiến lược như thế nào.

Với hơn một ngàn người bọn hần đối phó trăm người, đó là chuyện chắc chắn.

490. Chương 503 : Nguy Cơ Tiền Đền

Nhận Môn Quan còn có tên là Tây Kính quan, là quan ải trọng yếu, cùng với Ninh Vũ Quan, Thiên Quan hợp thành “Ngoại tam quan”, còn có người gọi là “Thiên hạ cửu tắc, Nhận Môn vi thủ”, từ đó có thể thấy được sự trọng yếu của nó.

Từ thời Triệu quốc của Xuân Thu Chiến quốc cho đến giờ, Nhận Môn Quan vẫn là một trong những quan ải quan trọng nhất.

Để đề phòng dân tộc thảo nguyên phía bắc làm loạn, Lý Thế Dân cho xây thành quan ở điểm cao, thú binh phòng thủ, lại điều binh Đột Quyết quy thuận đóng quân cách Nhận Môn Quan ba mươi dặm để khi xảy ra chiến sự có thể uy hiếp quân hùng phương bắc.

Hôm nay Nhận Môn Quan nghênh đón một đám người đi đường, bọn họ phần nhiều mặc y phục Đột Quyết, thân mang binh nhận, xếp thành hàng chỉnh tề, vừa nhìn đã liền biết tuyệt không phải người thường. Trong đó chỉ có ba người ăn mặc kiểu người Hán, hai nam một nữ, chính là đoàn người của A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực.

Hai người bọn họ, một là khả hãn nhân nghĩa lừng lẫy trên thảo nguyên, một là danh tướng nổi tiếng bách chiến Đột Quyết, cả hai đều có địa vị rất cao trong lòng người Đột Quyết. Cũng bởi vì sự hiện hữu của họ nên dân chúng Đột Quyết mới có thể dễ dàng tiếp nhận sự thống trị của Đại Đường như thế.

Bọn họ ở trong doanh địa nửa tháng, sau khi đại công cáo thành thì lên đường tiến về quân doanh tái ngoại phía bắc. Ấng chừng biết việc này cũng không thuận lợi như việc thuyết phục dân chúng Đột Quyết nên bọn họ làm đủ chuẩn bị mới hành động. Về phần hai nam một nữ, dĩ nhiên là ba người Lý Dật Phong, Chu Linh Linh, Ba Vũ Hưng. Tần Dục đồng hành vì phát hiện một số điểm khác thường nên thường ngăm rõi khỏi đi sau điều tra.

Chu Linh Linh thấy Nhận Môn Quan phía xa liền nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Tốt rồi, rốt cục xem như giải phóng. Cuộc sống trên đường thật mệt chết, lần sau ta tuyệt không làm lại.

Tinh thần căng thẳng của Lý Dật Phong cũng hơi chút buông lỏng, ôn nhu nói:

- Gắng chút nữa là tới Nhận Môn Quan, ta nghĩ tới đó thì chúng ta sẽ nhẹ nhõm hơn.

Bởi vì hết thảy đều là Đỗ Hà không thể phán đoán thích khách tồn tại hay không, Lý Dật Phong còn tưởng rằng việc này sẽ rất nhẹ nhõm, nhưng tình huống thực tế lại vượt xa dự liệu của hần. Tại doanh trại của Đột Quyết, hần ần ần phát giác có một cặp mắt nhìn sau lưng.

Điều này cũng không có gì căn cứ, chỉ thuần túy là trực giác vô giả.

Không chỉ là một mình hần, Chu Linh Linh, Ba Vũ Hưng, Tần Dục trước sau cũng có cảm giác này.

Một người có thể nói là nghi thần nghi quỷ, nhưng mấy người đồng thời có loại cảm giác này vậy thì không thể bỏ qua rồi.

Chỉ là mỗi khi bọn họ lơ đãng thì cảm giác này lập tức sẽ xuất hiện, nếu bọn họ cẩn thận đề phòng, cảm giác này liền biến mất vô tung. Bọn họ dùng hết phương pháp nhưng thủy chung vẫn không thể tra ra.

Đề phòng vạn nhất, bốn người trên đường đi đều tập trung che chở A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực, bất luận nhân vật nào tới gần hai người cũng đều được bọn họ trọng điểm đối đãi.

Tuy trên đường đi cũng không xuất hiện tặc nhân nào nhưng tinh thần bọn họ đều tiêu hao đến cực hạn, mỗi người đều cảm thấy mệt mỏi.

Bất quá bọn hần tin tưởng vững chắc loại tình huống này chỉ cần ra tới Nhận Môn Quan thì hết thảy đều dễ dàng.

Bên ngoài Nhạn Môn Quan là đại thảo nguyên mênh mông, không nơi nào có thể ẩn thân, có thể thu hết tình huống vào mắt, cũng không cần lo lắng bất kỳ thích khách tới gần. Chỉ còn trong vòng ba mươi dặm nữa thì coi như nhiệm vụ của bọn họ sẽ nhẹ nhàng, sắc mặt cũng dần ra, dần buông lỏng cảnh giác.

Bất quá Lý Dật Phong cuối cùng là người từng trải, trước khi đạt được mục đích vẫn không buông lỏng cảnh giác, nói:

- Nửa ngày cuối cùng, chúng ta cũng không thể chủ quan. Biết đâu đối phương thừa dịp chúng ta lơ đãng ra tay, loại chuyện này không phải là không có, tóm lại nhiều ngày như vậy đã chịu đựng được thì kiên trì thêm nửa ngày nữa cũng không sao.

Chu Linh Linh, Ba Vũ Hưng theo lệnh của Lý Dật Phong cũng chuyên chú trở lại.

Lúc này Tần Dục trình sát cưỡi ngựa đuổi theo, xuống ngựa, nói:

- Không được, ta dùng hết thủy biến pháp vẫn không thể phát hiện được cặp mắt kia. Không phải chúng ta đa nghi mà là người theo dõi chúng ta tựa hồ vượt qua thủ đoạn truy tung bình thường.

Lý Dật Phong trầm mặc một lát nói:

- Đã tìm không ra, vậy thì dùng phương pháp ngốc nhất. Âm sát hai vị Đại Tướng quân, mục đích là vì phòng ngừa quân tốt Đột Quyết xác nhập với Đại Đường, muốn làm được điểm này chỉ có thể ra tay trước khi chúng ta đến quân doanh. Thích khách chắc chắn sẽ ra tay ở cuối lộ trình.

Tần Dục gật đầu nói:

- Cũng chỉ có thể như thế, đúng rồi, gần đây các người có nhận được tin công tử gửi? Vài ngày trước ta đã dùng bồ câu đưa thư thuật lại tình huống ở đây, với tài trí của hần nhất định sẽ có cách ứng đối. Tính ra thời gian cũng sắp có tin tới rồi.

Lý Dật Phong lắc đầu tỏ vẻ không có.

Một đoàn người ra tới Nhạn Môn Quan, nhìn xem cảnh trí bất đồng, mỗi người đều có cảm giác lòng dạ khoáng đạt, lại không biết nguy hiểm sắp xảy ra.

Phía sau bọn hần là một cặp mắt lạnh lẽo theo sát, truyền đi tin tức rất trọng yếu.

Người trong thảo nguyên ngoại trừ dũng mãnh thiện chiến còn có đặc tính truy tung con mồi.

Ẩn núp hành tung là bản năng của bọn họ khi đi săn con mồi.

Bản năng này của họ hơn xa giác quan thứ sáu của nhân loại, ngay cả dã thú cũng có thể đối phó vậy thì người bình thường sao có thể phát hiện tung tích.

Tuy Lý Dật Phong, Chu Linh Linh, Ba Vũ Hưng, Tần Dục thân mang tuyệt kỹ, cũng không phải người bình thường nhưng chỉ có thể như ẩn như hiện phát giác sự hiện hữu của bọn họ, muốn bắt được lại không phải chuyện dễ.

Trường An, Đỗ phủ.

Đỗ Hà ở trong thư phòng nhiều lần xem lại thư của Tần Dục gửi, hần biết Tần Dục can đảm can trọng, nếu không thật sự hết cách sẽ không viết thư xin giúp đỡ. Nhưng hần nghĩ mãi không rõ, theo lẽ thường suy luận thì địa phương càng nhiều người càng dễ hành động, nhất là chuyện ám sát.

Đám đông có thể khiến mọi chuyện trở nên hỗn loạn, có thể giúp cải trang, ẩn dấu sự hiện hữu của thích khách.

Đã như vậy thì hành động ám sát đáng ra phải triển khai ở nơi trú quân của Đột Quyết nhưng thích khách sau màn vẫn yên lặng, chỉ là không ngừng theo dõi theo dõi lại theo dõi. Cái này hoàn toàn không phù hợp logic, bởi vì mục đích thích khách muốn giết A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực hiển nhiên là vì muốn ngăn cản ý đồ thuyết phục Đột Quyết dung nhập Đại Đường.

Đã biết rõ điểm này, không khó tính ra mục đích hai người là phải đi ra quân doanh tái ngoại, chỉ có thể đi qua Nhạn Môn Quan.

Bọn hắn có thể hoàn toàn chọn lựa một điểm tụ hội thiên thời địa lợi nhân hoà triển khai ám sát mà không phải chịu mạo hiểm theo sát phía sau. “Vật cực tất phản, chuyện quái tức thật”, đây là đạo lý mà Đỗ Hà vẫn luôn nhớ, cũng nhờ nó mà hắn có thể kéo tơ lục kén, vén màn bí ẩn, phỏng đoán ra dụng ý của đối phương, từ đó chiếm cứ tiên cơ, bách chiến bách thắng. Liền tại lúc này, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tin tức Thác Bạt Vô Song cầu kiến.

Đỗ Hà khẽ giật mình, Thác Bạt Vô Song có lẽ vì trước kia quen sống một mình ở sa mạc nên không thích tiếp xúc với người khác, dù là sau khi vào Đại Đường cũng là như thế. Bất quá Đỗ Hà cũng không cưỡng cầu, cấp cho hắn một biệt viện yên tĩnh để hắn sống.

Trước kia dụng ý của Đỗ Hà là thu nhập hắn vào trong quân để phát huy võ nghệ và Vương Mãnh nên khích lệ hắn ra khỏi sa mạc, thấy được thế giới rộng lớn, kích phát hùng tâm.

Nhưng hiển nhiên hắn sống một mình đã quen, không thích ứng nhiều. Đỗ Hà từng muốn lại để cho hắn trở lại sa mạc nhưng lại lưu luyến Mãnh nhi nên vẫn để đấy, hôm nay hắn tìm đến mình, thật sự khiến Đỗ Hà cảm thấy bất ngờ.

- Để hắn vào!

Đỗ Hà để phong thư sang một bên.

Thác Bạt Vô Song ngẩng đầu bước vào thư phòng.

Đỗ Hà nhìn qua hắn, trong mắt kinh ngạc, Thác Bạt Vô Song lúc này đã không còn tử khí nặng nề mà sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, trong mắt chiến ý dâng trào, hiển nhiên là dấu hiệu tìm được mục đích mới trong cuộc sống, cũng vui vẻ cười nói:

- Chúc mừng Vô Song, người rốt cục đã nghĩ thông.

Thác Bạt Vô Song cảm kích nói:

- Thác Bạt ta có hôm nay là nhờ đại nhân khuyên giải. Ta hôm nay tới đây là muốn nhờ đại nhân hai chuyện. Một là thỉnh đại nhân đem Thuyết Liễn gả cho ta, hai là ta muốn tông quân, muốn dựa vào năng lực của mình nuôi sống gia đình.

Đỗ Hà ngoài ý muốn cười cười, cũng muốn minh bạch tiền căn hậu quả là nhờ vào nha đầu Thuyết Liễn trong Đỗ phủ. Nàng vốn không cha không mẹ, Trường Nhạc thấy nàng đáng thương nên mua về, tính tình hoạt bát sáng sủa, có chút danh tiếng trong phủ, phụ trách làm quét dọn. Thác Bạt Vô Song hiện đang ở Thiên viện chính là khu vực nàng quản hạt, song phương không thiếu cơ hội gặp mặt, cứ thế sinh tình. Tâm tính Thác Bạt Vô Song cải biến, đối với tương lai tự nhiên đầy hi vọng, nhưng trên thế giới này vốn không có tình yêu mộng ảo, cũng không có nam nhân nào định ăn bám lão bà.

Thác Bạt Vô Song đương nhiên nghĩ thông suốt hết thảy, cũng không tình nguyện ru rú trong nhà.

Minh bạch hết thấy nguyên do, Đỗ Hà không nói hai lời:

- Chỉ cần Thuyết Liễn đồng ý, ta nguyện ý làm ông mối, về phần chuyện tông quân đó là cậu còn không được.

Thác Bạt Vô Song vui mừng quá đổi, không ngừng gật đầu nói:

- Minh bạch minh bạch, ta đã được nàng đồng ý mới đến tìm đại nhân đây.

Đỗ Hà cũng ra dáng tươi cười, lại chợt nhớ tới Thác Bạt Vô Song cũng là du mục dân tộc, lập tức hỏi:

- Vô song, thợ săn các người giỏi về truy tung con mồi, có thể có thủ đoạn phản truy tung hay không?

Thác Bạt Vô Song dừng một chút đáp:

- Cái này phải xem tình huống, phương pháp truy tung khác nhau thì có phương pháp phản truy tung khác nhau, nhất thời nửa khắc cũng không thể nói. Mấu chốt còn phải biết rõ mục đích người theo dõi, nếu như là trong lòng có ác ý thì sẽ không ngừng tìm cơ hội tới gần, nhưng nếu như chỉ cần biết rõ đại khái phương vị thì chỉ cần đi theo sau rất xa. Điều trước còn dễ phát hiện, điều sau thì khó khăn rồi.

Đi theo phía xa để nắm phương vị đại khái?

Đỗ Hà bỗng nhiên đứng lên, thấp giọng hô:

- Không hay rồi!

491. Chương 505 : Dừng Ít Địch Nhiều

Mặt trời treo cao phía chân trời, ánh dương chiếu thẳng vào mặt đất khiến cả thiên địa trắng xóa, chiếu vào suối làm bùng lên những tia sáng phản chiếu rực rỡ.

Tiếng móng ngựa rầm rập, tiếng ngựa thở dốc phun phì phì ngày càng gần, Kim Lang kỵ đã đang điên cuồng giục ngựa lao tới.

Tuy chỉ là một đội quân 2000 người nhưng đội hình tán khai, bụi mù cuộn cuộn cùng tiếng hò hét cực lớn khiến nhìn vào như một cơn đại hồng thủy.

Hơn một trăm người im im lặng lặng đứng xem bên bờ sông bên kia, cũng không khỏi có chút biến sắc.

Nhất là Lý Dật Phong, cùng Linh Linh, bọn họ lúc mới bước chân vào giang hồ đã xem qua không ít trận chiến nhưng giao phong trên sa trường như thế vẫn là giáp mặt lần đầu tiên, mới biết nhân lực cũng có thời điểm mạnh đến bao nhiêu nhưng đối mặt với kỵ binh trùng kích cũng không làm nên chuyện gì.

- Cũng may có dòng suối ngăn cản, nếu không chắc chúng ta bị đập thành thịt nát rồi.

Ba Vũ Hưng cũng bị khí thế đối phương chấn nhiếp, lú lười.

- Không ổn!

Người lên tiếng chính là thân vệ Ngõa Lan Tư của A Sử Na Xã Nhĩ, hắn đi theo A Sử Na Xã Nhĩ đã mười năm lâu, mưa dầm thấm đất, cũng có biết binh pháp và chiến thuật của kỵ binh thảo nguyên, nghiêm nghị nói:

- Trước khi bị đập thành thịt nát thì chắc chúng ta đã bị biến thành tổ ong vò vẽ. Người trong thảo nguyên đều thiện xạ, trước khi đột kích sẽ bắn loạn một hồi. Suối rộng không quá 35 bước, đến lúc đó ngàn vạn mũi tên bắn tới thì chúng ta sao có thể tránh.

Đám Lý Dật Phong, Ba Vũ Hưng biến sắc, tuyệt đối không ngờ điểm này.

Cái này không trong nghề không biết tình hình nghề đó, bọn họ đều chưa từng trải qua chiến trường, đối với thuật dừng binh hoàn toàn không biết.

- Tên nỏ tầm bắn bao nhiêu, có thể so sánh cung tiễn?

Tần Dục trầm mặc hồi lâu, nhìn vào tên nỏ trên người Ngõa Lan Tư. Đường triều quốc lực cường thịnh, bọn họ không có cung tiễn thủ chính thống, cũng không cần huấn luyện vì với tài lực của mình thì chính sách là phân phối tên nỏ cho từng quân tốt.

Tên nỏ là đồ chơi công nghệ cao, không cần trải qua nghiêm khắc luyện tập cũng có thể phát huy uy lực, cơ hồ đã thay thế địa vị Cung Tiễn Thủ.

Tần Dục mặc dù không biết binh pháp, nhưng hắn học tập Đỗ Hà khinh công cùng ám khí, với tư cách là một tay thiện nghệ ám khí rất miễn cảm với tầm bắn.

Ngõa Lan Tư nói:

- Tầm bắn sát thương của cung tiễn Đột Quyết chừng 130 bước, mỗi chúng ta đều có tên nỏ mới nhất của Đại Đường, tầm bắn sát thương trong vòng 200 nhưng người trong thảo nguyên không mặc áo giáp nên trong vòng 250 có thể tạo thành tổn thương hữu hiệu.

Lý Dật Phong sáng mắt:

- Sao chúng ta không lui đến 250 bước, lợi dụng nước sông tạm thời ngăn bước kỵ binh đối phương, lại dùng ưu thế tầm bắn hạ uy phong bọn chúng.

Ngõa Lan Tư cười nói:

- Ý kiến hay!

Mặc dù một đoàn người cũng chưa từng học qua bất luận binh pháp thao lược, hành quân bày trận nhưng giờ phút này lại có thể căn cứ vào điểm thiếu hụt của đối phương để đưa ra cách ứng đối cao minh, cũng thể thấy trí tuệ xuất chúng của nhân loại.

Nước sông không rộng, cũng không chảy xiết, nhưng trong chỗ sâu nhất vẫn quá ngược người, cũng ngập ngựa, vô hình tạo thành một đạo phòng tuyến, cấp cho bọn họ cơ hội phản kích.

Mạc Hạ Ba Cáp thần sắc nghiêm túc nhìn ra xa bờ bên kia, trên lưng hắn đậu một con thần ưng Hải Đông Thanh hùng tráng. Con Hải Đông Thanh chỉ dài nửa thước nhưng cặp mắt cực kỳ lợi hại.

- Thiếu tộc trưởng, không thể tưởng được bọn chúng chỉ có từng đó lại dám đón đánh?

Thống soái Bối Nhĩ Khắc cũng lộ vẻ nghiêm túc, bọn họ sớm đã được chứng kiến sự lợi hại của liên nỏ Đại Đường, nhất thời cũng không dám tiến lên.

Mạc Hạ Ba Cáp cũng không ngoài ý muốn nói:

- A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực đều là chiến tướng nổi danh trên thảo nguyên chúng ta, làm sao có thể không biết liều chết chạy trốn ngược lại sẽ lâm vào bại vong. Một mặt phái người phân biệt cầu Nhận Môn Quan và quân doanh, một mặt lợi dụng thiên thời địa lợi ngăn quân ta mới là lựa chọn lý trí nhất. Chỉ là..... bọn chúng nghìn tính vạn tính vẫn không tính đến chúng ta đã nắm giữ thuật huấn ưng thất truyền, có hùng ưng Hải Đông Thanh quan sát nhất cử nhất động.

- Chúng ta án binh bất động ở đây, chỉ cần đợi binh mã các hướng vây lại vây thì tiêu diệt bọn chúng dễ như trở bàn tay.

- Không được!

Mạc Hạ Ba Cáp quả quyết cự tuyệt:

- Nơi này cách Nhận Môn Quan và quân doanh quá gần, thời gian kéo càng dài, đối với chúng ta càng bất lợi, phải tốc chiến tốc thắng. Tiến công..... để đội thứ hai xung phong.

Trong tay Mạc Hạ Ba Cáp có hai đội binh mã, thứ nhất là đội thân binh Kim Lang quân của Lĩnh Lợi Khả Hãn tung hoành thảo nguyên, là đội binh mã mạnh nhất dưới trướng hắn, một đội khác kiến tạo lúc làm mã tặc ở Úc Quân sơn, đều là hạng cùng hung cực ác, mỗi người dũng mãnh gan dạ nhưng so với Kim Lang quân lại phải kém sắc rất nhiều.

- Ô ô.

Tiếng tù vào xung trận vang lên.

Quân tiên phong đã gần bờ suối, dù kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu của người thảo nguyên khi gặp nước chảy cũng không làm khó được bọn họ nhưng dù sao tốc độ cũng bị lực nước chảy hạn chế.

- Bắn tên, thấy đối phương đã vào nước.

Lý Dật Phong, Ngõa Lan Tư cùng kêu lên hét to.

Tên nỏ đầy trời phá không bay đến!

Trong chốc lát, tên nỏ truy hồn đoạt mệnh xuyên thấu người ngựa, thường một mũi tên xuyên thấu hai ba người khiến đội ngũ phút chốc hỗn loạn.

Mạc Hạ Ba Cáp trợn mắt cứng lưỡi, tuy sớm đã ý thức được lực lượng kinh khủng của tên nỏ Đường triều nhưng tuyệt đối không thể tưởng được uy lực lại to lớn như vậy.

Tên nỏ có một lịch sử phát triển khá dài, sớm nhất là Tần nỏ của Tần triều, đến Hán triều là cường nỏ, thời Tam quốc, Gia Cát Lượng phát minh liên hoàn nỏ cho đến Đường triều thì tốc độ của tên nỏ đã đạt đến cực hạn, một phát có thể bắn được hai mươi mũi tên, hơn nữa uy lực không kém.

Tổng triều sau này bởi vì đồng nhất thời kỳ Liêu quốc, Tây Hạ, Kim quốc nên trình độ văn hóa đã có tiến bộ thực chất, ngay cả thân thiết giáp cũng có, vượt xa hiệu quả cung nỏ bình thường cho nên người Hán đã phát minh ra Thần tỳ cung.

Chỉ là Thần tỳ cung tuy uy lực kinh người nhưng tốc độ lại không thể nói.

Không hề nghi ngờ, trong thời kỳ vũ khí lạnh thì cung nỏ Đường triều là vũ khí có sức sát thương và tốc độ lớn nhất. Cường nỏ hiện giờ còn được Đỗ Hà cải tiến, uy lực tốc độ càng tốt hơn, đối phó với kỵ binh không có giáp trụ dưới trướng Mạc Hạ Ba Cáp càng có lực sát thương không gì sánh được.

- Bắn liên tục!

Lý Dật Phong cũng vì uy lực của liên nỏ Đường triều mà cảm thấy tim đập nhanh, nhưng cũng biết chỉ cần đối phương qua sông giáp đấu thì uy lực của tên nỏ không thể nào phát huy, phải giữ không chế chúng ở bờ sông bên kia.

Quân tốt bắn tên đều là thân binh có kinh nghiệm huấn luyện, không cần Lý Dật Phong khuyên bảo, bọn họ đã dùng phép bắn vạn nỏ điệp triển khai thay phiên, không ngừng nghỉ xạ kích.

Nguyên một đám kỵ binh nhao nhao trúng tên ngã xuống, dù nhân số đối phương đông hơn nhưng bị thất thế nên không tên nào có thể vượt sông.

Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt suối, hơn trăm xác chết chảy xuôi theo dòng.

Tần Dục cười to, nói:

- Cứ như vậy thì chỉ cần hơn một trăm người chúng ta cũng có thể ngăn hai ngàn người bọn chúng rồi.

Ngõa Lan Tư lắc đầu cười khổ:

- Giả như tên nỏ sung túc, thì ta còn có mấy phần tin tưởng, nhưng chúng ta đem theo mỗi người cũng chỉ có vài chục mũi, hôm nay dùng đi non nửa, tối đa chỉ có thể cầm cự nửa canh giờ.

Tần Dục lại âm đạm.

Lý Dật Phong nghe vậy cũng hơi lo lắng.

Tần Dục nhìn cung tiễn của quân tốt bờ bên kia:

- Có thể dùng mũi tên của bọn chúng.

Ngõa Lan Tư vẫn như trước lắc đầu, cung nỏ Đường triều vì phát huy ưu thế lớn nhất nên mỗi mũi tên đều được chế tạo tỉ mỉ, có khác biệt rất lớn với mũi tên thông thường.

Ngừng lại một chút, Tần Dục nói:

- Bắn chậm lại, tranh thủ mỗi mũi tên bắn chết một người, cá biệt cá lọt lưới giao cho ta xử lý.

Hắn vừa dứt lời thì cả người đã bắn đi như mũi tên, vọt tới trước trăm bước, từ bên hông lấy ra bốn cây thiết châm, rồi tay bắn ra. Thiết châm trên không trung xẹt qua bốn đạo cầu vồng, giờ tay nhấc chân đã lấy đi mạng bốn người, sau đó khoát tay với Mạc Hạ Ba Cáp, ra vẻ khinh thường.

Mạc Hạ Ba Cáp lòng đang nhỏ máu, hắn không phải là thủ lĩnh bộ lạc, thành viên có hạn, nhìn một đám quân tốt chết thảm hối hận muốn chết, lúc này lại thấy Tần Dục một mình vọt tới trong tầm bắn khiêu khích, nhin không được quát lên một tiếng lớn:

- Bắn, bắn chết hắn cho ta!

Hắn vừa dứt lời, sau lưng đã bắn ra hơn ngàn mũi tên.

- Mau lui lại!

Bọn người Lý Dật Phong kinh hãi kêu to nhưng lập tức há hốc miệng không tin một màn trước mặt.

Tần Dục sớm có phòng bị, triển khai bộ pháp Lưu Hương đạp tuyết đến tận cùng lao đi vun vút trong mưa tên, hoàn toàn không tổn thương, còn quay lại tươi cười.

Hắn thuở nhỏ theo lão khất cái học được bộ pháp né tránh, cộng với bộ pháp và tâm pháp nội công của Đỗ Hà truyền lại, người trong thiên hạ nhanh hơn hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, hoàn toàn miệt thị mưa tên của đối phương phóng tới.

Một đám cung thủ xạ kích bị dọa đến ngây ngốc, không có dũng khí bắn mũi thứ hai.

Được Đỗ Hà chỉ điểm, Tần Dục luyện tập khắc khổ, trong hai năm gần đây đã đạt được tiêu chuẩn khinh công nhất lưu trong nghề.

Hắn như hùng ưng giương cánh, đi vào trong mưa tên, nhặt lấy ba mũi trên đồn cỏ rồi vung tay bắn ra. Mũi tên phá không, lập tức đâm xuyên qua mấy tên kỵ binh trước nhất, thủ pháp cao minh khiến kỵ binh trong nước bị vướng víu trở thành bia ngắm có sẵn!

492. Chương 506 : Điều Hiểm Kỳ Năng

Mạc Hạ Ba Cấp xanh mặt, nhìn đội ngũ dưới trướng bị áp chế gắt gao, cắn môi đến bật máu.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới có kết quả như vậy, hắn cũng biết tên nô Đường triều lợi hại, bởi vì hành quân cần tốc độ cực nhanh nên bọn chúng đều một người dẫn theo ba ngựa, không mang theo bất kỳ vật nặng, không mang áo giáp nên dù Kim Lang quân cũng ngăn cản không nổi tên nô, tạo thành thương vong cực lớn.

Hắn cũng biết chỗ hại của cung nô, trong tình huống hết tên thì cung nô là vật vô dụng. Tên mang theo của mỗi người có hạn, một khi dùng hết sẽ không cần kiêng kỵ, cho nên hắn phân tán đội hình Kim Lang quân để Đường quân bắn hết tên.

Lúc ban đầu thì kế hoạch của hắn khá thành công, Đường binh lợi dụng uy lực viễn trình của tên nô áp chế kỵ binh.

Loại hỏa lực áp chế này thoát nhìn mãnh liệt, nhưng chính thức thương vong lại không lớn như trong tưởng tượng. Không nói đến bắn chệch, một người bị trúng nhiều tên mà chỉ với hỏa lực một trăm người không thể áp chế được bao nhiêu thời gian.

Chỉ là hắn cũng không đắc ý được lâu, bờ bên kia tựa hồ đã phát hiện dụng ý của hắn, không tiến hành bắn áp chế mà bắn chậm lại.

Tình hình như thế có lợi có tệ, tuy có thể tiết kiệm mũi tên, tạo thương tổn lớn nhất nhưng cũng cho đối phương thừa dịp.

Mạc Hạ Ba Cấp đối mặt với tình huống này quyết định thật nhanh, xua quân tiến lên nhưng lại bị một người phá hủy Tần Dục. Hắn tựa như một hầu tử linh hoạt, mặc bọn chúng bắn tên thế nào cũng không tổn thương được hắn mấy may, ngược lại cấp ám khí vô tận cho hắn, một đám quân tốt đi đầu đều bị hắn phóng tên giết chết.

Vào lúc Mạc Hạ Ba Cấp đang khấn trướng thì phát hiện trong đối phương có một tướng lĩnh ăn mặc đặc thù.

Người nọ mặc giáp mềm đặc thù của Đường triều, phong cách cổ xưa, trước ngực đeo miếng phòng hộ, chỉ là quá xa nên diện mạo mơ hồ không rõ. Mạc Hạ Ba Cấp dù không biết người nọ là ai nhưng đoán ra là thủ lĩnh nên lấy ra một cây trọng cung, lắp căng kéo tên bắn tới.

Với tư cách là dũng giả mạnh nhất Đột Quyết, tiền pháp của hắn có lẽ kém Dương Do Cơ, Lý Quảng trong truyền thuyết nhưng tầm bắn cũng tới 250, thế tên mãnh liệt như Phi Tướng năm xưa.

Ngõa Lan Tư cải trang thành A Sử Na Xã Nhĩ chỉ cảm thấy một luồng sát khí lợi hại đập vào mặt, còn chưa biết là gì thì mũi tên đã xé gió đến trước trán.

Ngõa Lan Tư ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đợi hắn phát giác thì đã trễ, chỉ có thể nhắm mắt đợi chết.

Tại ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc thì hàn quang lóe lên, chỉ nghe “đỉnh” một tiếng.

Tai của Ngõa Lan Tư ong ong, vội vàng mở mắt thì thấy mũi tên đã biến mất vô tung, chỉ có Lý Dật Phong im im lặng lặng đứng bên cạnh, trong tay cầm thanh bảo kiếm sáng như tuyết.

Mạc Hạ Ba Cáp nhìn rõ hết thấy, trong lòng phiền muộn, một mũi tên tất sát lại bị người dùng kiếm đánh trúng, phát sau mà đến trước. Điều này cũng có nghĩa là tốc độ xuất thủ của thanh niên kia nhanh hơn mũi tên.

Đây là một đám người thế nào?

Một thiếu niên có thể bỏ qua ngàn vạn mưa tên, một kiếm khách có thể xuất thủ nhanh hơn tên nhọn, từ đầu xuất hiện ra loại nhân vật như vậy.

Thấy Lý Dật Phong triển thần uy, hơn trăm hộ vệ càng dâng cao sĩ khí.

Đám tặc tử càng sững sờ, vốn đã bị Tần Dục chấn nhiếp, càng thêm kinh ngạc không nói gì.

- Xông lên, toàn quân xông lên.

Mạc Hạ Ba Cáp gào thét, dù đây không phải là khu vực của Đại Đường nhưng là trọng địa quân sự, lúc nào cũng uy hiếp sự tồn tại của bọn chúng, không thể ở lâu. Hiện giờ sĩ khí đã bị Tần Dục, Lý Dật Phong đè xuống, càng lâu càng hại liền quyết đoán được ăn cả ngã về không, toàn lực ứng phó.

Dưới thế công bất kể thương vong lập tức thay đổi thế cục.

Tần Dục, Lý Dật Phong tuy lợi hại nhưng không có cách nào cứu vãn sai lệch nhân số, cả đoàn người áp lực đại tăng.

- Rút lui.

Tần Dục lui trở về, cánh tay cũng đã run lên, một mình hấn một mình đánh chết không dưới 150 người, kinh lực trên tay cơ hồ dùng hết.

Lý Dật Phong cũng biết tên nổ sắp báo nguy, không thừa dịp đối phương chưa cập bờ rút lui sẽ không kịp, cũng kêu gọi mọi người lui lại.

Mạc Hạ Ba Cáp thấy thi thể và máu tươi đầy rẫy mặt suối thì tàn khóc nói:

- Đuổi theo, ta muốn băm vằm bọn chúng.

Đoàn người Lý Dật Phong, Tần Dục rút theo hướng nam. Bọn họ ít người linh hoạt, luận tốc độ càng trên Kim Lang quân, cự ly càng kéo càng lớn, nhưng tâm trạng đều trầm trọng đến cực điểm, hiểu không thể chạy được lâu, đối phương cuối cùng sẽ đuổi theo.

Bởi vì bọn họ từ xa đến đây, một người chỉ có một kỵ, Kim Lang quân một người ba kỵ, có thể thay phiên trao đổi, sức chịu đựng càng lâu. Chỉ cần thể lực ngựa của bọn họ không thể duy trì thì tình huống sẽ lập tức chuyển biến.

Xa xa bụi đất tung bay, ánh mắt mọi người nhìn thấy hai đội hình đang nhanh chóng phi tới.

Mấy người Lý Dật Phong, Tần Dục trong lòng vui vẻ, tìm đập rộn lên, cố gắng trừng to mắt nhìn sang bên kia: Đã qua không ít thời gian, chẳng lẽ là A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thất Tư Lực đồng thời mời tới viện binh?

Nhưng hi vọng luôn đi kèm thất vọng, đội quân kia càng tiến gần thì Lý Dật Phong, Tần Dục chỉ cảm thấy trái tim rút xuống vực sâu.

Kỵ binh xuất hiện hai bên không phải là viện binh mà là đang đuổi giết một người, chính là A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thất Tư Lực.

A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thất Tư Lực căn bản cũng không có thể như nguyện đến Nhận Môn Quan hay quân doanh tìm cứu viện. Tốc độ bọn họ dù nhanh nhưng hơn trăm kỵ tặc binh như có mắt chuẩn xác không sai phong tỏa con đường phía trước đuổi họ vòng lại. Còn lại có 400 kỵ hiện ra xu thế ba mặt vây quanh, phong tỏa hết thấy.

A Sử Na Xã Nhĩ không thiện võ nghệ, chỉ có thể quay đầu lui về, Chấp Thất Tư Lực là mãnh tướng hiểm có của Đột Quyết, đột phá phòng tuyến trăm người vốn là chuyện dễ dàng nhưng lại coi Kim Lang quân là quân tốt Đột Quyết tuân tra nên khinh thường trúng ba mũi tên.

Tuy không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng lại vô lực phá vòng vây, cũng chỉ có lui về.

Một đoàn người hội hợp một chỗ, không biết nói gì.

Trong lúc vô hình, bọn họ đã rơi vào cục diện bị vây ba mặt.

- Làm sao bây giờ?

Mọi người trong đầu đồng thời thoáng hiện vấn đề.

A Sử Na Xã Nhĩ nói:

- Đầu tiên dùng lợi khí tên nổ phủ đầu, sau đó triển đấu, vừa tránh được cung tên của đối phương xạ kích cùng kỵ binh đột trì..... Cường nổ chuẩn bị, mục tiêu phía tây, chạy nước rút xạ kích, bằng tốc độ nhanh nhất nhập vào trận địa địch.

A Sử Na Xã Nhĩ thân kinh bách chiến lúc này phát huy nguyên vẹn kinh nghiệm tài trí, trước tiên định ra chiến thuật.

Vào lúc Kim Lang quân hiện ra thì tên nổ đoạt hồn lại một lần nữa phát uy. Mũi tên nhọn đâm vào kỵ binh địch khiến máu tuôn như suối, lấy đi mạng mười tên khiến trận thế xuất hiện khe hở.

Bọn họ lao đi trong mưa tên, hung hãn đột kích khe hở, song phương hỗn chiến một chỗ.

Lý Dật Phong tựa như kiếm khách trong [hiệp khách hành], mười bước giết một kẻ, thiên lý không ngừng nghỉ. Trong sát na giáp mặt đã dựa vào bộ pháp và kiếm pháp tránh đi thế công, trường kiếm như độc xà chuẩn xác không sai cướp đi một đám tính mạng.

Chu Linh Linh nhìn như nữ tử nhu nhược, nhưng một tay Tu La đao pháp không chút nào kém, loan đao hình trăng tròn cao thấp bay múa bọc kín thân hình, mặc cho địch nhân công kích như thế nào đều không thể đột phá phòng tuyến của nàng.

Trong đám người, Tần Dục càng phát huy ưu thế linh hoạt đến cực hạn, thanh chủ thủ trong tay chỉ bằng chiêu thức đâm kích đơn giản nhất nhưng lại trở thành ác mộng của đám quân tốt. Hắn như một thính khách trong đêm, tránh đi tất cả công kích chính diện, lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng mỗi người, đâm ra một kích trí mạng.

Ba Vũ Hưng càng là hồ vào bầy dê, đôi song chùy múa tít hồ hồ sanh uy. Hắn tính tình dững mãnh gan dạ, chém giết phẳng phất Trương Phi tái sinh, hoàn toàn không để ý sinh tử.

A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực cũng là thân thủ bất phàm, bọn họ một người múa thương, một người vung đao, đối phó quân tốt bình thường cũng dư xài.

Mạc Hạ Ba Cáp đến chiến trường sau một bước, khi đó đã thấy kỵ binh phụ trách truy đuổi A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực hỗn chiến tại một chỗ, sắc mặt nhất thời đặc biệt khó coi. Với người của hắn thì chỉ cần qua mấy lần bắn tên, mấy lần trùng kích đã có thể chiếm ưu thế giành thắng lợi nhưng hỗn chiến một chỗ thì hoàn toàn mất ưu thế.

Nhất là mấy nhân vật đặc biệt của đối phương trong hỗn chiến càng có thể phát huy võ nghệ và tài trí vô cùng tinh tế.

Đây cũng là chỗ khác nhau có thủ lĩnh cùng không có thủ lĩnh, giả như lúc ấy Mạc Hạ Ba Cáp ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để cho A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực tới hỗn chiến một chỗ, nhưng dù sao hối tiếc thế nào cũng đã trễ.

Hắn rút thương, định xông tới nhưng đúng vào lúc này trên không trung vang lên tiếng vỗ cánh của thần ưng, là tiêu thức báo động.

493. Chương 507 : Thiêm Thiêm Phiền Tử

Sắc mặt Mạc Hạ Ba Cáp kịch biến, hùng ưng thần tuấn nhất phương bắc, mà Đột Quyết bọn họ đời đời sinh hoạt trên thảo nguyên, lấy dã thú làm bạn, có lẽ là trước đây đã tinh thông thuật huấn luyện chim ưng rồi. Chỉ là bởi vì chiến tranh dẫn tới thất truyền, không còn người biết kỹ xảo này. Thời điểm hắn chiếm núi xưng vương, ngẫu nhiên có cơ hội học tập phương pháp huấn luyện chim ưng, luyện thành ba con Hải Đông Thanh để điều khiển, tìm hiểu tin tức tình báo.

Bọn họ đã ẩn thân trong Úc Đốc quân sơn mười năm, ba con Hải Đông Thanh có thể nói không thể không có, chính là bởi vì có chúng tồn tại mới có thể trước khi đối địch, thông dong triển khai hành động ứng đối, khắc địch chế thắng. Vừa nghe được tin tức Hải Đông Thanh đưa tới, toàn thân giống như con mèo con bị kích chán, lỗ chân lông trên người đều dựng thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Hải Đông Thanh khi thì bay lượn ên xuống, khi thì bay vòng quanh, lấy quy luật riêng truyền đạt tin tức.

Sắc mặt Mạc Hạ Ba Cáp càng lúc càng nghiêm trọng, đội ngũ kỵ binh sáu trăm người đang bức về phía bọn họ cực nhanh. Tuy rằng sáu trăm kỵ binh không nhiều lắm, thế nhưng hoàn toàn đủ sức cuốn lấy bọn họ, đợi khi đại bộ đội tới rồi, bọn họ muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi, mọi người hối hận nhìn hỗn chiến, thối lên kèn lệch lui lại.

Chấp Thất Tư Lực huy đao ngăn cản ba thanh trường thương đâm tới, kinh nghi nói:

- Đây là kèn lệnh lui lại, bọn họ muốn làm gì?

Lý Dật Phong xoẹt xoẹt xoẹt dùng ba kiếm giết chết ba người tấn công Chấp Thất Tư Lực, trong lòng khê động nói:

- Có thể là viện binh tới hay không! Tuy rằng tin tức không truyền ra, thế nhưng dù sao nơi này cách rất gần Nhận Môn Quan, phát hiện cũng không phải là không có khả năng.

Tần Dục vọt tới phía sau một người, tùy tiện vung tay cắt cổ họng đối phương, nói:

- Để ta nhìn xem... Ba đại ca, giúp ta vượt qua, Lý đại hiệp, che chở Ba đại ca.

Hai người đầu tiên là sững sốt, nhưng lập tức phản ứng lại.

Lý Dật Phong bứt ra chạy tới bên cạnh Ba Vũ Hưng, Ba Vũ Hưng thì ném đôi song chùy bằng thép ròng xuống dưới mặt đất, hai tay giao nhau, khom lưng chấp tay.

Tần Dục dẫm một chân lên hai lòng bàn tay của Ba Vũ Hưng, toàn thân bay lên trời. Khinh công của hắn đã có chút hỏa hầu nhất định, dưới lực lượng cực lớn của Ba Vũ Hưng, toàn thân bay lên trên cao tới hơn hai trượng. Thảo nguyên mênh mông vô bờ, đường nhìn cực kỳ rộng, độ cao gần như sáu mét đủ để nhìn thấy cảnh vật cách vài dặm, lúc rơi xuống dưới đất, kinh hỷ nói:

- Xác thực, có một đội nhân mã từ phía đông bắc đánh tới, tốc độ cực nhanh.

Lý Dật Phong cũng cười nói:

- Vậy thì không thể để bọn họ thông dong chạy. Đại tướng quân, hạ lệnh đi...

A Sử Na Xã Nhĩ há có thể không biết ý tứ của Lý Dật Phong, cao giọng quát lên:

- Các huynh đệ, nghe được rồi. Viện binh sắp tới rồi, theo ta kéo chân bọn chúng, để đám người chó nuôi đường lớn lên phải trả giá nặng cho hành vi của mình, báo thù cho các huynh đệ đã chết.

Các thân vệ dưới sự vây công của tặc nhân, hiện tại đã giảm xuống chỉ còn hơn năm mươi người, mà phần lớn trong số bọn họ đều mang thương thế, từ lâu đã quên tử vong là cái gì, nhưng khi nghe được tin tức này, lập tức thần tình phấn chấn, cả đám đều hô lớn, xung phong liều chết điên cuồng tấn công đối phương.

Mạc Hạ Ba Cáp tức giận tới mức muốn phun máu, nếu như không phải tình huống khẩn cấp, hắn thực sự muốn quay đầu tru diệt đám ngu ngốc không biết sống chết này, thế nhưng hiện tại không còn thời gian, vô cùng bất đắc dĩ lưu lại ba trăm người ngăn cản, còn lại đều rút đi.

Mà đoàn kỵ binh chạy tới trợ giúp chính là do Đỗ Hà suất lĩnh.

Nhận Môn Quan chính là cửa phía bắc của Trung Nguyên, được coi như trọng trấn, có tầm quan trọng chiến lược đối với Hán tộc, các triều đại từ trước tới nay đều vô cùng coi trọng đối với mấy quan đạo nối thông với Nhận Môn Quan.

Từ Tần Thủy Hoàng bắt đầu, liên tục dồn sức người sức của mở đường, từ Hàm Dương nối thẳng tới phương bắc.

Con đường này được các đời Hán tộc nối tiếp nhau tu sửa, cho tới hiện nay vẫn sử dụng như cũ, trước kia tại thời điểm chinh phạt Đột Quyết, đại quân Đường triều đi chính là con đường này.

Mà trong lòng Đỗ Hà biết tình thế nghiêm trọng, dẫn theo kỵ binh trực tiếp chạy nhanh trên đường, một người ba ngựa, dọc theo đường đi chỉ thiếu ngựa chứ không thiếu người, mượn đường lớn tiện lợi, bọn họ tại lúc A Sữ Na Xã Nhĩ đến Nhận Môn Quan nửa ngày, rốt cuộc cũng đã chạy tới.

Đỗ Hà vừa tới Nhận Môn Quan, biết được tin tức hành tung của đám người A Sữ Na Xã Nhĩ, Lý Dật Phong, không hề có bất cứ dừng lại nào, liền xuất quan đuổi theo, chỉ là cách không quá nửa dặm, Mãnh Nhi điều tra không trung đã phát hiện được dị thường, vì vậy đẩy nhanh tốc độ hành quân, thời điểm khi hần chạy tới, vừa lúc gặp cảnh giao phong với đám tặc nhân. Không nói hai lời, trực tiếp chỉ huy quân sĩ xông lên, vây giết ba trăm quân cản đường.

Biết được tất cả mọi chuyện, Đỗ Hà thầm kêu “nguy hiểm thật”, nếu như không phải chính mình chạy tới đúng lúc, chỉ sợ hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Hần cũng không tiếp tục truy kích, hiện tại đám người bọn họ từ xa tới rất mệt mỏi, nhân số cũng không chiếm ưu thế so với đối phương, nếu như tiếp tục truy kích, không chắc chiếm được chỗ tốt.

Sau khi giúp thương binh băng bó đơn giản, Đỗ Hà tự mình hộ tống A Sữ Na Xã Nhĩ và Chấp Thất Tư Lực tới quân doanh Đột Quyết.

Binh tướng quân doanh Đột Quyết biết được A Sữ Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực đến, đều nhiệt tình tiến lên nghênh đón bái kiến. Thế nhưng nhìn thấy đám người A Sữ Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực đều bị thương thể toàn thân, mỗi người đều kinh hô thành tiếng, tiến lên an ủi, biết được bọn họ bị tập kích, suýt chút nữa phải bỏ mạng, đều lần lượt thất kinh, theo đó trong lòng tràn đầy căm phẫn, cả đám đều thỉnh cầu xuất binh, cần phải bắt đám tặc tử chạy trốn.

Ánh mắt Đỗ Hà đảo qua trên mặt các tướng sĩ, phát hiện trên mặt bọn họ đều hiện rõ vẻ giận dữ, đáy lòng hiện lên một tia kinh ngạc. Từ lúc cứu A Sữ Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực, hần cũng rất hiếu kỳ, một mực suy nghĩ độc thủ đứng sau lưng kia, đến tận cùng là người phương nào. Người có thể xuất động ba nghìn đại quân trên thảo nguyên thực sự không nhiều lắm, muốn không phát hiện càng không có khả năng. Trước hết hần đưa ánh mắt hoài nghi về phía quân doanh Đột Quyết, có thể nắm giữ được hành tung của A Sữ Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực, đồng thời xuất động được đại quân ba nghìn binh mã trở lên, quân doanh Đột Quyết

tự nhiên là đứng mũi chịu sào. Thế nhưng nhìn một màn này, nghi ngờ trong lòng hần đều biến mất.

Năm đó Đông Đột Quyết đã bị Lý Thế Dân ly gián, chia làm ba bộ, thủ lĩnh phân biệt là ba vị khả hãn nổi danh nhất Hiệt Lợi, Đột Lợi, A Sữ Na Xã Nhĩ. Đường triều trước đó tiếp nhận Đột Lợi quy thuận, sau đó diệt nanh vuốt Hiệt Lợi, cuối cùng tới phiên A Sữ Na Xã Nhĩ quy hàng.

Cũng tức là nói tụ tập quân tốt của ba trận doanh khác nhau Đột Lợi, Hiệt Lợi, A Sữ Na Xã Nhĩ trong quân doanh Đông Đột Quyết. Tuy rằng giữa bọn họ đã không còn cừu hận gì lớn, thế nhưng giữa bọn họ tự nhiên không có khả năng thành thật với nhau.

Có thể nhìn ra được, quân tốt dưới trướng Hiệt Lợi về tay Chấp Thất Tư Lực, mà quân tốt dưới trướng Đột Lợi, A Sữ Na Xã Nhĩ thì về tay A Sữ Na Xã Nhĩ. Giả như bọn họ gây nên, những tướng quân trong quân doanh này không có khả năng không biết, càng không có khả năng giấu diếm tất cả vì đối phương, điều này cũng nói rõ, hành động lần này không quan hệ tới bọn họ.

Nếu không phải là bọn hần, vậy thì là người phương nào?

Trên thảo nguyên này còn có người nào đơn giản lời ra được hơn ba nghìn binh mã?

Đỗ Hà trầm mặc trong chốc lát, để Ba Vũ Hưng đi thăm vấn đám quân tốt bắt giữ được, để hắn dùng tất cả thủ đoạn, nhất định phải thu được thông tin người sai khiến phía sau là ai.

Nguyên tưởng rằng quá trình thăm vấn sẽ có chút phức tạp, thế nhưng ngoài ý muốn chính là, chỉ cần dùng sức đánh một chút, người bị đánh lập tức khai hết tất cả mọi chuyện đúng sự thực, nghe lời giống như con mèo nhỏ, hỏi cái gì đáp cái ấy.

Thậm chí Đỗ Hà còn hoài nghi, bọn họ sớm tạo ra lời nói dối để lừa gạt, thế nhưng sau khi biết được thân phận của bọn họ, lập tức thấy bình thường. Mạc Hạ Ba Cáp tự nhiên sẽ không ngây ngốc dùng con bài chưa lật Kim Lang Quân để cản đường, ba trăm quân cản đường này đều là sau khi hắn trở thành đại vương sơn trại, bắt đầu chiêu mộ dũng sĩ hung tàn gan dạ.

Những người này có một ít là tội phạm, có một ít là ác đồ, đều là nhân vật không có hành vi gì bình thường, trên chiến trường bọn họ có thể dũng mãnh không sợ hãi cái chết, nhưng trong sinh hoạt bọn họ sẽ là cầm thú vì tư lợi của chính mình. Bọn họ sẽ không ngốc tới mức giao tất cả cho Mạc Hạ Ba Cáp, chỉ cần có lợi đối với bọn họ, bọn họ mới không quản tới phản bội hay không phản bội, thường thường thông tin lấy được từ trong miệng những người này đều là thực. Bởi vì hành vi thường ngày của bọn họ, căn bản không có lý do nói dối.

Rất nhanh Đỗ Hà liền biết được tất cả tin tức có thể thu được, bao gồm cả thân phận của Mạc Hạ Ba Cáp cùng với mã tặc lệ thuộc Úc Đốc sơn quân bọn họ, đương nhiên cũng bao gồm cả vị thư sinh che mặt thần bí.

494. Chương 508 : Về Trường An

Chỉ là thân phận của vị thư sinh che mặt ngay cả Mạc Hạ Ba Cáp cũng không rõ ràng lắm, càng đừng nói là bọn họ.

Ba Vũ Hưng ử rử nói:

- Ai, kết quả là không có bất cứ tin tức nào có tác dụng, thực sự là mất hứng.

- Cũng không hẳn vậy!

Tần Dục nói:

- Chỉ ít chúng ta đã biết được ba điểm: Thứ nhất, thân phận của người sau màn không bình thường, bọn họ có thể lấy tính mệnh của hai vị tướng quân để điều động năm nghìn thốt chiến mã, một nghìn lượng hoàng kim, đủ thất không phải người bình thường, loại thực lực này không nhiều, chỉ ít cũng là quần thể sở hữu thực lực nhất định. Thứ hai, bọn họ có thể biết được thân phận chân thực của Mạc Hạ Ba Cáp, cũng không phải là không biết địch nhân, nhất định là quen thuộc lẫn nhau, rất có khả năng là phụ cận. Thứ ba, mục đích của bọn họ chính là muốn ngăn cản Đột Quyết dung hợp với Đại Đường ta, chỉ cần nghĩ lại một chút. Đại Đường và Đột Quyết dung hợp với nhau sẽ gây hại lớn nhất đối với ai, ai có khả năng hiểm nghi lớn nhất.

- Ba, ba, ba!

Đỗ Hà vỗ tay cười nói:

- Suy đoán hoàn toàn chính xác, đã có tiền bộ. Trước kia ta bị sương mù che chắn, vẫn không nhìn được then chốt sau màn. Chỉ vì ta cho rằng đây là chuyện tình của nội bộ Đột Quyết, bỏ qua nhân tố bên ngoài. Như vậy mới quên đi hung phạm, nhưng từ khi biết được thư sinh che mặt kia mua Mạc Hạ Ba Cáp với giá rất lớn liền giật mình tỉnh ngộ. Địch thủ phía sau màn không phải là hành vi của cá nhân, mà là quốc gia, chỉ có quốc gia mới có thủ bút lớn như vậy. Trên thảo nguyên, có thể làm ra loại chuyện này cũng chỉ có Tiết Duyệt Đà mà thôi... Xem ra, đám người này không ngốc!

Đỗ Hà khôn khéo như thế nào, một suy ra ba, lập tức hiểu rõ tiền căn hậu quả. Làm một thành viên quan trọng trong quân đội, hắn đã biết được mục tiêu quân sự tiếp theo của Đại Đường từ chỗ Lý Tích.

Dưới trướng Tiết Duyệt Đà có tổng cộng ba mươi vạn tinh binh, đã có khí thế quật khởi, Đại Đường muốn hùng thị thiên hạ, sao có thể không lấy thảo nguyên phương bắc, chỉ là vì mấy năm nay Đại Đường liên tục chinh phạt bên ngoài. Tuy rằng đạt được chiến tích toàn thắng, thế nhưng cũng tiêu hao thật lớn đối với tài nguyên. Vì vậy vẫn không có bất cứ hướng đi gì về phía Bắc, chỉ chờ kinh tế khôi phục hoàn toàn, lúc đó mới quyết định xuất chinh.

Tiết Duyệt Đà liên tục triển khai hành động nhằm về phía Đại Đường, hiển nhiên cũng đã có quyết định làm địch với Đường Triều.

Đỗ Hà chỉ trầm ngâm chốc lát, liền quỳ dõ cưỡi nói:

- Các người tiếp tục ở trong quân doanh, ta trở lại Trường An một chuyến, có thể... Ta hẳn là chơi với Tiết Duyệt Đà một chút, cho hẳn thêm phiền phức.

...

Đỗ Hà mượn tốc độ Tuyệt Vô Ảnh, lợi dụng thời gian ngắn nhất chạy trở về Trường An. Hẳn ngựa không dừng vó chạy tới hoàng cung, biết được Lý Thế Dân đang xử lý triều chính, hẳn cũng không tiện đi vào, dưới sự dẫn dắt của một thái giám, tới Cam Lộ Điện chờ trước.

Qua chừng một canh giờ, Lý Thế Dân hăng hái bừng bừng trở về đại điện, trên mặt mang theo vẻ tươi cười vui sướng, trên đường đi, long hành hổ bộ, nhìn ra được, vị thủ lĩnh tối cao Đại Đường này, tâm tình hiện tại phi thường không tồi.

Nhìn thấy Đỗ Hà, giành trước cười hô:

- Hiện tế trở về đúng lúc, phía nam đã truyền tin tức về. Hai mùa lúa nước đã tới thời điểm thu hoạch, cuối tháng này bắt đầu gặt hái. Tất cả giống như người đã nói, lấy được thành công rất lớn. Trầm đã hạ thánh chỉ, năm sau toàn lực mở rộng hai mùa lúa nước. Tin tưởng sang năm, đây chính là kho lúa danh đúng với thực của Đại Đường ta.

Nói xong hẳn lại ha ha cười to.

Đỗ Hà nghe được tin như vậy cũng rất vui mừng, Đường Triều hiện nay thiếu nhất chính là lương thực, hai mùa lúa nước có tác dụng không thể đo lường đối với kho gạo của Đại Đường, cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân hồng phúc tề thiên, việc này thành, khuyết điểm thiếu lương của Đại Đường ta sẽ có cải thiện lớn.

Lý Thế Dân cười bước tới, xua tay nói:

- Tất cả điều này đều là công lao của người, có quan hệ gì với trầm đâu? Nếu như không phải người, trầm thực sự sẽ bỏ qua khỏi phong thủy bảo địa như vậy. Công lao này ta sẽ nhớ kỹ, chờ xác định tin tức thu gặt hoàn tất từ Giang Nam truyền về, sẽ có thưởng.

Đỗ Hà không quan tâm gì nhiều đối với cái gọi là thưởng kia, Tiết Duyệt Đà coi như lửa sém lông mày, cũng không dự định nói thêm điều gì khác, trực tiếp nói:

- Việc này không quan hệ tới đại cục, ngày sau rồi nói. Tiểu tể bắc thượng vừa rồi, tuy là thời gian ngắn, thế nhưng chuyến đi rất không tệ.

Lý Thế Dân nhớ tới dụng ý bắc thượng của hẳn, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc:

- Nói như vậy, hai vị đại tướng quân thực sự gặp hung hiểm?

Đỗ Hà nói:

- Cũng không phải là nguy hiểm bình thường, vì muốn triệt để tiêu diệt bọn họ, người phía sau màn đã thu mua mã tặc trên Úc Đốc Quân sơn, xuất động trên dưới ba nghìn mã tặc tiến hành vây bắt.

Lý Thế Dân cũng động dung, A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thất Tư Lực mang theo không quá trăm người, đối mặt với địch nhân đông hơn bọn họ tới ba mươi lần, thực sự cách biệt quá xa, cho dù biết hai người không có chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được hỏi nhiều một câu:

- Bọn họ không có trở ngại gì sao?

Đỗ Hà trấn an nói:

- Chỉ là xuất hiện một ít thương tổn nhỏ không thể tránh khỏi, đã được cứu trị. Hiện tại coi như khôi phục cơ bản, phỏng chừng đã triển khai du thuyết đối với quân tốt Đột Quyết rồi.

Sắc mặt Lý Thế Dân âm trầm, sát khí ẩn hiện, giết chết đại tướng quân địa vị cao như vậy của Đại Đường, không khác nào đánh vào mặt mũi của hắn, hung hăng đánh, miệt thị uy nghiêm của Đại Đường. Hắn trầm giọng nói:

- Có biết ai là người phía sau màn.

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Đối phương hành động rất bí mật, chứng cứ nắm giữ được không quá rõ ràng, thế nhưng đối tượng hoài nghi không vượt quá mười.

Hắn ngừng lại một chút, nghiêm nghị nói tiếp:

- Sợ rằng phương bắc không yên ổn rồi.

Lý Thế Dân thoáng ngẩn ra, bưng tỉnh đại ngộ, sắc mặt cũng biết thành nghiêm túc:

- Người nói chính là Tiết Duyên Đà?

Đỗ Hà trầm trọng gật đầu.

Lý Thế Dân đột nhiên cười nói:

- Xem ra là trăm khinh thường bọn họ rồi...

Phản ứng của hắn không khác Đỗ Hà, đều là người trí dũng song toàn. Vì sao Tiết Duyên Đà nguyện ý chọc vào đế quốc Đại Đường cường đại này, hai người bọn họ suy nghĩ một chút liền hiểu rõ.

Ngón tay Lý Thế Dân gõ gõ nhẹ trên bàn, tuy rằng hắn đã xem thấu dụng ý của Tiết Duyên Đà, thế nhưng đầu lông mày vẫn hơi bị nhăn lại, nghĩ sự tình có chút phiền phức.

Tiết Duyên Đà có tổng cộng ba mươi vạn binh, đây xác thực là con số không nhỏ, đủ để các tộc sợ hãi. Nhưng trước mặt cự vô phách Đường Triều này lại không là gì. Tuy nhiên nếu thực sự giao tranh chính diện, phần thắng nằm trong tay Đường triều cực lớn, vấn đề là tổn thương cũng không nhỏ.

Chiến tranh không phải cứ nói đánh là đánh, một hồi đại chiến tiêu hao bao nhiêu vật tư các loại, tự nhiên là một chữ số cực lớn.

Hán triều có Văn Cảnh Chi Trì làm căn cơ, nhưng vẫn rơi vào tình trạng trống rỗng, nhân khẩu hạ xuống phân nửa, chuyện chiến tranh không cần phải bàn cãi.

Đây cũng chính là khác biệt lớn nhất giữa Hán Vũ Đế và Lý Thế Dân. Hán Vũ Đế coi trọng võ, cho rằng võ là tất cả, vì võ huân, có thể phát động chiến tranh vô độ với bên ngoài. Tuy rằng Lý Thế Dân cũng có tính cách coi trọng võ, thế nhưng hắn đã hấp thu giáo huấn của Hán triều, Tùy triều, văn võ phải kết hợp, coi trọng võ rất nhiều, nhưng cũng không bỏ qua thành tựu văn hóa giáo dục. Tại lúc thực lực trong nước sắp không thể chống đỡ nổi, hắn là không nên tùy tiện phát động chiến tranh, mang tới gánh vác cho bách tính, mang tới nguy hại cho quốc gia. Cũng là bởi vì như vậy, Đại Đường mới trên cơ sở không có Văn Cảnh Chi Trì, đạt được thắng lợi đối ngoại huy hoàng, nhưng vẫn như cũ có thể phát triển không ngừng.

Đại Đường muốn thắng Tiết Duyên Đà không khó, khó là làm cách nào không gây tổn hại tới căn cơ Đại Đường, không tạo thêm gánh vác quá lớn đối với bách tính.

Lý Thế Dân âm thầm suy tính trong lòng, chung quy thấy hiện nay không phải thời cơ xuất chiến.

Lấy lượng lương tồn kho của Đại Đường hiện nay, gánh vác đối với bách tính sẽ tăng lên vô hạn.

Làm một hoàng đế biết rõ “quân như thuyền dân như nước, nước có thể nâng thuyền, nước cũng có thể chìm thuyền”, tuyệt đối không muốn dân chúng chịu khổ.

Bởi vì một khi bách tính chịu khổ, vậy thì có ý nghĩa hoàng đế như hấn không hợp cách, cũng có ý nghĩa giang sơn Đại Đường bất ổn.

- Một năm, chỉ cần một năm! Chỉ cần cho trăm thời gian một năm, trăm có nắm chắc dưới tình huống không gây tổn hại đối với căn cơ Đại Đường, khiến bè lũ dị tộc không yên phận biến mất trong dòng chảy lịch sử!

Lý Thế Dân lo lắng, rồi lại hùng tâm vạn tượng nói.

Từ xưa đến nay, lịch đại hoàng đế đều là có thủ không công đối với dị tộc, cho dù là công cũng không làm được chém tận giết tuyệt, chỉ dừng lại ở mức thắng lợi huy hoàng mà thôi.

Nhưng Đường triều hiện tại không giống, bất luận là ở thịnh Đường hay là hậu Đường đã xuống dốc sau An Sử chi loạn, Đường triều có thể làm được bước diệt vong triệt để đối với dị tộc này.

Tiết Duyên Đà là thủ lĩnh tộc quần cường đại nhất trên thảo nguyên, trong miệng Lý Thế Dân nói thành muốn diệt là diệt, có thể thấy được suy nghĩ đầy đủ, hiểm thấy trong các đời hoàng đế.

495. Chương 509 : Đi Sứ Tiết Duyên Đà

Đỗ Hà cười nói:

- Vậy chuyện này giao cho tiểu tể đi, tiểu tể hi vọng nhạc phụ đại nhân có thể để tiểu tể đi sứ Tiết Duyên Đà, tiểu tể có nắm chắc tại trước thời điểm Đại Đường ta chuẩn bị sẵn sàng, Tiết Duyên Đà không dám là địch với Đại Đường ta.

Tinh thần Lý Thế Dân đại chấn, vội hỏi:

- Người có biện pháp gì, mau nói đi...

Đỗ Hà cười nói:

- Kỳ thực cũng không phải là diệu chiêu kỳ diệu gì, chỉ là đúng bệnh hốt thuốc mà thôi. Nhạc phụ đại nhân nghĩ vì sao Tiết Duyên Đà lại phiền phức như vậy, hấn muốn gạt bỏ hai vị tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực, chỉ cần phái một đội quân vạn người là có thể đơn giản làm được, vì sao lại thuê mã tặc?

Lý Thế Dân khinh thường đáp lại:

- Tự nhiên là e ngại...

Hấn nói tới đây, đột nhiên ngừng lại, trong ánh mắt lộ vẻ hiểu ra, gật đầu rồi nói tiếp :

- Thì ra là thế... Trăm hiểu rồi, người đây là dự định bọn họ không dám là địch với Đại Đường ta, hù dọa bọn họ, dã thảo kinh xà, để bọn họ thu mình trốn trong hang rấn, không dám thò đầu ra.

Đỗ Hà giống như gật đầu nói:

- Nhạc phụ đại nhân anh minh, tiểu tể chính là ý này. Mặc dù Tiết Duyên Đà rất hiểu rõ đối với Đại Đường ta, thế nhưng bọn họ cũng không có khả năng biết được Đại Đường ta hiện nay khuyết thiếu lương thực, càng không biết Đại Đường hiện tại không thích hợp khai chiến, điểm này đã tạo thành cơ hội cho chúng ta lợi dụng.

Đường triều thiếu lương, điều này trong mắt các quan viên cao tầng đã sớm không phải là bí mật gì, thế nhưng Đường triều là một quốc gia có lực hướng tâm rất mạnh, không ai truyền tin này ra ngoài, vì vậy việc này chỉ giới hạn trong một số người ít ỏi biết được.

Lý Thế Dân trầm mặc nửa ngày, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Hà, trầm giọng nói:

- Lấy tài trí của người, có thể hoàn thành nhiệm vụ này không thành vấn đề,, nhưng trăm lo lắng Tiết Duyên Đà gây bất lợi đối với người, bọn họ không dám ra tay ngoài sáng, nhưng trong tối lại khó phòng bị.

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Tiểu tể sẽ dẫn đo tất cả thỏa đáng, huống chi còn có Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi cùng với năm trăm binh tốt bảo vệ, nhạc phụ đại nhân có thể yên tâm.

Lý Thế Dân cũng biết lần này Đại Đường đi sứ Tiết Duyên Đà là chuyện phải làm, mà Đỗ Hà là người cơ cảnh, càng hiểu rõ chuyện ẩn chứa trong đó, là người có điều kiện tuyển chọn tốt nhất, cuối cùng vẫn đáp ứng. Lập tức hần gọi Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Lý Tích thương nghị việc này.

Mấy người bọn họ đều cảm thấy cảm phần đối với hành vi âm hiểm của Tiết Duyên Đà, nhưng cũng nhất trí cho rằng hiện tại không phải thời cơ xuất binh, đi sứ Tiết Duyên Đà là chuyện phải làm. Bọn họ đều biết năng lực của Đỗ Hà, nghe nói hần đã tự đề cử mình, cũng không đứng ra phản đối. Đỗ Hà tài trí hơn người, xác thực là người có điều kiện lựa chọn tốt nhất.

Trong đó có Đỗ Như Hối lão gia tử cũng từng âm thầm lo lắng cho an nguy của Đỗ Hà, nhưng dù sao hần cũng là quan to một phương, trở thành cánh tay đắc lực của Lý Thế Dân, coi như sáng suốt đồng ý quyết định này.

Chỉ là vì muốn vẹn toàn, Lý Thế Dân nghĩ năm trăm hộ vệ quá mức ít, để Đỗ Hà tự mình lựa chọn thêm năm trăm tinh binh cường hãn nhất, mở rộng đội hộ vệ của hần lên tới một nghìn người. Đồng thời còn ngầm hạ một đạo mệnh lệnh: Tại thời điểm bất đắc dĩ, có thể tự quyết định có khai chiến với Tiết Duyên Đà hay không.

Một mật lệnh này quả thực khiến Đỗ Hà có chút cảm động, Lý Thế Dân vẫn rất lưu ý an nguy của hần, âm thầm ý bảo hần một khi gặp phải tình huống không thể khống chế, có thể tiên hạ thủ vi cường, lợi dụng một nghìn tinh binh mạnh mẽ đột phá vòng vây, lấy an toàn trên hết.

Nghìn quân dễ kiếm, một tướng khó cầu, mà Đỗ Hà lại là tướng trong tướng.

Giá trị tồn tại của Đỗ Hà trong mắt Lý Thế Dân hiển nhiên vượt xa nguy hại do việc khai chiến với Tiết Duyên Đà mang tới.

Biết ý hần, Đỗ Hà cũng cười đồng ý, thế nhưng hần có tự tin không để tình thế vượt ra khỏi lòng bàn tay của hần.

Lý Thế Dân phái người mang tin tức, trước một bước truyền tin tức Đỗ Hà đi sứ cho Tiết Duyên Đà, còn phi thường thông tình đạt lý cho Đỗ Hà ba ngày nghỉ, để hần xuất phát sau ba ngày.

Đỗ Hà lợi dụng thời gian ba ngày này vui vẻ cùng người nhà, tạm biệt đối với mẫu thân và thê tử.

Tin tức Đỗ Hà đi sứ Tiết Duyên Đà để các nàng có chút ngoài ý muốn, thế nhưng đều biểu thị ý kiến ủng hộ, trong lòng cố nhiên là nghìn vạn không muốn, nhưng càng cảm thấy tự hào bởi vì Đỗ Hà có thể bước từng bước trở thành lương đồng quan trọng nhất của Đại Đường.

Bởi vì trọng phụ của các nàng phải là người xuất sắc nhất.

Thời hạn ba ngày đảo mắt là qua.

Sáng sớm Đỗ Hà đã thay đổi y phục dưới sự hầu hạ ân

cần của tam nữ, rời khỏi phủ đệ.

Trên đường khởi hành, Đỗ Hà chính thức là đặc sứ, tiếp nhận quốc thư của Lý Thế Dân, lấy danh nghĩa sứ giả đại biểu cho Đại Đường đi sứ Tiết Duyên Đà.

Dưới sự hộ vệ của năm trăm quân tốt tinh nhuệ, Đỗ Hà bước lên con đường bắc thượng chưa biết rõ tương lai.

Tiền đồ nguy cơ bốn phía, sát khí tầng tầng, ai cũng không thể khẳng định chắc chắn sẽ phát sinh chuyện gì. Thế nhưng hần khẳng định một điểm, hần lại tiếp tục viết nên truyền kỳ.

...

Tiết Duyên Đà là một dân tộc du mục ở Mạc Bắc phía bắc Trung Quốc cổ đại. Vốn là một bộ phận dân tộc Hung Nô sống chung với Tiết tộc, sau khi tạp cư với Duyên Đà tộc được xưng là Tiết Duyên Đà, quan chế và phong tục tương đồng với Đột Quyết. Sau khi quật khởi thiết lập lều vải trên thảo nguyên màu mỡ nhất

phía nam Ủy Tiệp Sơn bắc Độc La Hà, thành lập vương triều. Là dân tộc trên thảo nguyên, cưỡi ngựa bắn cung chính là việc cơ bản của dân tộc.

Tại dân tộc Tiết Duyên Đà, từ con cháu quý tộc khả hãn, hay trẻ nhỏ đều coi đây là sở thích lớn nhất.

Thủ lĩnh Tiết Duyên Đà là Di Nam, hãn còn có danh hiệu lóe sáng chính là khả hãn Trân Châu Bì, bất quá tên gọi Di Nam được người đời sau rất quan tâm. Vì vậy danh hiệu Trân Châu Bì không phải của hãn, mà là Lý Thế Dân sắc phong. Chẳng bao lâu sau, hãn thường thường nhắc tới danh hiệu Trân Châu Bì hãn không thích, rất sợ người khác không biết chính mình là khả hãn đích thân Lý Thế Dân sắc phong. Nhưng từ sau khi trở thành bá chủ phương bắc, tư tưởng lại biến đổi.

Hãn lại càng thích cái tên Nhất Lợi Hí Di Nam của chính mình, mà không phải Trân Châu Bì khả hãn do Lý Thế Dân sắc phong, chỉ là hãn không dám cự tuyệt danh hiệu này, sợ đắc tội tới đế quốc Đại Đường tại phía nam.

Hôm nay Di Nam đang luyện cung trên đồng cỏ ngoài đại trường khả hãn. Tuy rằng hãn làm khả hãn, công việc nặng nhọc, nhưng không quên luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, chỉ nhìn sáu tiễn quay quanh hồng tâm bia bắn thì không phải bàn cãi.

Di Nam lại giương cung thêm lần nữa, ngay khi hãn đang định dương cung bắn tiễn. Đột nhiên đạt được tin tức, khả hãn Đường triều sai Đỗ Hà làm sứ giả, ít ngày nữa sẽ đến.

Tin tức truyền đến tai Di Nam, nhất thời bá chủ thảo nguyên thống lĩnh ba mươi vạn tinh binh kinh hãi toát mồ hôi lạnh, không tự chủ được thân thể xiêu vẹo, bàn tay run lấy lấy, mũi tên sắc nhọn tuột khỏi tay bắn ra, nhưng nghe thấy một tiếng thét thảm hại, một gã cận vệ vô tội ôm hông ngã xuống mặt đất.

Di Nam không quan tâm đến gã cận vệ bị hãn bắn lầm, đầu óc ngưng đọng, hoàn toàn bị tin tức này dọa choáng váng: Chuyện này không phải vì hãn nhất gan, mà là không lực chống đỡ.

Nếu so sánh Đại Đường với mãnh hổ trong thiên hạ, như vậy Tiết Duyên Đà chính là một hải tử dũng khí phi phạm. Dù sao hải tử có tim hùm gan báo, đối mặt với mãnh hổ cũng cảm thấy sợ hãi.

Hãn biết Vũ Văn Bác Vĩ xúi giục Mạc Hạ Ba Cáp, tin tức thất bại cũng truyền tới tai hãn, Đường triều phái Đỗ Hà tới sứ Tiết Duyên Đà, mục đích phía sau chuyện này là gì, khiến hãn có tật giật mình, thực sự vô cùng sợ hãi.

Là đồng minh thân thiết nhất với Đại Đường, không ai hiểu rõ thực lực Đại Đường hơn hãn: Thời gian trước kia phá Đột Quyết, hãn từng phối hợp với vệ công Lý Tĩnh Đường triều công kích Đột Quyết, đối với việc Lý Tĩnh chỉ huy cường binh lấy một chọi mười trong trí nhớ của hãn vẫn rất mới mẻ, hãn thấp thỏm lo âu phái người đi mời mấy vị đại thần Đại Độ Thiết, Vũ Văn Bác Vĩ, Bồ Nhĩ Đặc Đăng biết tiền căn hậu quả tới thương nghị việc này.

Ba người tập hợp tại doanh trường khả hãn, trên khuôn mặt mỗi người đều có cảm giác như lâm đại địch.

Dù sao Di Nam cũng là bá chủ một phương, trải qua một quãng thời gian điều chỉnh đã khôi phục khí độ khả hãn, đối mặt với các vị thần tử cũng không rối loạn trận đầu, chỉ lộ vẻ mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói:

- Các người thấy việc này thế nào?

Tuy hãn hỏi ba người, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vũ Văn Bác Vĩ. Trong ba người đó, tài trí Vũ Văn Bác Vĩ cao nhất là điều không cần bàn cãi.

- Người đến không thiện, người thiện không đến!

Ngay cả Vũ Văn Bác Vĩ được xưng là người tài trí vô song cũng không ngờ đệ nhất dũng sĩ Đột Quyết A Sử Na Xả Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực thống lĩnh trăm binh sĩ tạo lên cục diện ngày hôm nay.

Trước câu hỏi của Di Nam, hãn liền nói câu ngạn ngữ đã lưu truyền nghìn năm.

Sắc mặt Di Nam lập tức biến thành ngưng đọng.

496. Chương 510 : Phong Vân Sạ Khởi

Vũ Văn Bác Vĩ lập tức nói:

- Quả thực khả hãn không nên quá hoang mang, mặc dù những người Đường triều đó hoài nghi chúng ta, nhưng bọn họ không làm gì được chúng ta. Lý Thế Dân khác xa chúng ta, hãn là Thiên khả hãn được tất cả dân tộc trên thảo nguyên chúng ta tán thành, là biểu tượng cho sự công bằng. Hãn không thể tùy tiện hạ thủ đối với chúng ta, điều này sẽ làm tổn hại uy tín của hãn, đồng thời khiến các dân tộc trên thảo nguyên xung quanh Đại Đường cảm thấy bất an, bất mãn...

Thấy Di Nam tựa hồ không lý giải được kiến giải của chính mình, hãn dừng lại một chút, sửa cách nói:

- Nói trắng ra, Đại Đường hiện nay chính là Lang Vương, mà tất cả dân tộc trên thảo nguyên đều là bầy sói. Bầy sói ngưỡng mộ kính sùng Lang Vương cường đại công bằng, trong lòng luôn luôn kính nể hãn. Chỉ khi nào bọn họ phát hiện thực lực của Lang Vương không còn, hoặc uy hiếp đến chính mình, bọn họ sẽ tự mình khiêu chiến với Lang Vương. Một mình đơn đấu, có thể Lang Vương không để tâm, thế nhưng cùng lúc vây công, thực sự khó có thể chống đỡ. Chuyện xảy ra tại chỗ chúng ta chính là cái đích cho mọi người chỉ trích, hơn nữa Đường triều muốn phát động chiến tranh cần phải có khẩu hiệu, như vậy mới có đủ sức mạnh hiệu triệu lực lượng. Hoa Hạ và các dân tộc trên thảo nguyên khác xa nhau, Hoa Hạ thiện chiến nhưng tuyệt

đối không loạn chiến.

Hãn nói tiếp:

- Chúng ta âm thầm đối địch với Đường triều, chỉ là chuyện tình những năm gần đây. Duy nhất chỉ có A Sử Na Kết Xã Suất biết tình hình thực tế đã chết, Mạc Hạ Ba Cáp căn bản không biết thân phận của chúng ta, những người Đường triều đó không thể xác định được chúng ta có liên quan với hãn hay không? Là đồng minh trung thành nhất với Đường triều, Đường triều không

thể vô duyên vô cớ khai chiến với chúng ta.

Di Nam dần dần lý giải được ý tứ của Vũ Văn Bác Vĩ nói:

- Ta đã hiểu, hóa ra sự tình là như vậy. Nếu như Đại Đường thực sự nắm giữ chứng cứ rõ ràng, với lực lượng cường thế của bọn họ, giờ khắc này sẽ không đi sứ mà trực tiếp tuyên chiến.

Vũ Văn Bác Vĩ nói:

- Cho nên ta nghĩ Đỗ Hà đến đây phần lớn là thăm dò chúng ta... Bất quá ta không dám khẳng định. Lý Thế Dân là một trong những Đế Vương xuất sắc nhất Hoa Hạ trong nghìn năm qua, thực sự không thể coi thường. Người tới đây chính là Đỗ Hà, hãn há có thể uống công vô ích trở về. Từ lâu ta đã thăm dò qua chuyện tình của hãn, mười năm sau người này rất có thể trở thành Lý Tĩnh thứ hai...

Di Nam phát ra tiếng kinh hô, trong mắt lộ rõ vẻ vô cùng kiêng kỵ. Hiển nhiên cái tên Lý Tĩnh rất có uy danh hiển hách trên thảo nguyên, sau khi hãn lấy ba nghìn kỵ binh bình định Đột Quyết, thần thoại của hãn không lúc nào biến mất, Đỗ Hà có thể trở thành Lý Tĩnh thứ hai, điều này khiến hãn xuất hiện cảm giác bất an.

Vũ Văn Bác Vĩ cười nói:

- Khả hãn không cần hoang mang, Đỗ Hà kia thực sự rất tài ba, nhưng dù sao hiện tại hãn chỉ là đứa trẻ miệng còn hơi sữa, không khó đối phó. Chúng ta quân chế, từ hãn tìm hiểu ý đồ chuyển đi lần này của hãn.

Đại Độ Thiết lắc đầu phản đối:

- Giải pháp không hợp lý, võ nghệ của Đỗ Hà giỏi hơn ta, là con rể Lý Thế Dân coi trọng nhất, cũng có thể tưởng tượng được cận vệ đi theo hãn như thế nào, muốn quân chế hãn dễ như vậy sao?

Vũ Văn Bác Vĩ cười nói:

- Điểm này ta đã suy nghĩ trước một bước, ngoài sáng chúng ta thực sự không thể tiếp cận bọn họ, nhưng bọn họ làm sứ giả đến chỗ khả hãn ta, đó chính là khách, tất cả nhất định phải nghe theo chúng ta sắp xếp. Chúng ta có thể lựa chọn một đại trưởng xa xỉ nhất để hãn ở lại, đồng thời tìm nơi yên tĩnh đào thông đạo,

trực tiếp thông tới bên dưới đại tướng của hân, phái người ngày đêm nghe lén. Đến lúc đó, chỉ cần bọn họ thương nghị chuyện quan trọng, sẽ không thể giấu được chúng ta...

Tuy rằng chiến tích của Đỗ Hà rất xuất sắc, nhưng thế nhân đều nghe nói, chưa từng tận mắt chứng kiến, tuổi tác của Đỗ Hà là bao, không mấy người tự cho mình là nhân tài cao nhất sẽ nghĩ bản thân mình có mấy mươi năm kinh nghiệm sẽ thua kém một tiểu oa nhi không tới hai mươi tuổi.

Cho nên, mặc dù Vũ Văn Bác Vĩ đánh giá Đỗ Hà rất cao, nói hân sau này trở thành Lý Tĩnh thứ hai, nhưng trong lòng lại nghĩ tài trí của chính mình hơn Đỗ Hà là điều bình thường.

Loại người như vậy thật không hiếm thấy, thường thường khi bọn họ thực sự tỉnh ngộ, sẽ phát hiện chính mình đã thất bại thảm hại.

* * * * *

Lại nói đến chuyện Đỗ Hà sau khi tiếp nhận sự bổ nhiệm của Lý Thế Dân, liền tự mình tới tả uy vệ điểm năm trăm binh sĩ dũng mãnh nhất, một mạch vượt qua Nhạn Môn Quan, lại lần nữa đến doanh địa Đột Quyết.

Vào quân doanh, Đỗ Hà phát hiện bầu không khí trong quân doanh rất khác thường, có một cổ cảm giác nặng nề, hân lập tức tỉnh ngộ, trong lòng biết A Sử Na Xã Nhĩ, Chết Thát Tư Lực đã thuyết phục kêu gọi quân sĩ Đột Quyết.

Đối mặt với hai người thuyết phục kêu gọi, quân sĩ Đột Quyết lâm vào mê mang là điều tất nhiên. Là một quân sĩ, là một quân nhân, để bọn họ chấp nhận quốc gia chính mình đã diệt vong là chuyện không dễ dàng. Bất quá, phần lớn quân sĩ đều không phản ứng mãnh liệt, dù sao Đột Quyết đã diệt vong mười năm, mà Đường triều không bạc đãi bọn họ.

Tất nhiên bọn họ không phải binh sĩ chính quy của Đường triều, nhưng chỉ cần anh dũng giết địch tại chiến trường, có thể được đãi ngộ giống như binh sĩ Đường triều. Hiện tại lâm vào mê man chỉ là trong lúc nhất thời không thể thoải mái mà thôi, tin rằng không bao lâu sau, dưới sự nỗ lực của hai vị đại tướng quân trung thành tận tâm với Đại Đường, việc này sẽ được giải quyết viên mãn.

Đỗ Hà đến cũng không quấy rối A Sử Xã Nhĩ, Chết Thát Tư Lực, chỉ thông báo với bọn họ một tiếng, lập tức triệu tập Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi, Lý Dật Phong, thông báo với bọn họ nhiệm vụ đi sứ Tiết Duyệt Đà.

Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi vốn là binh tướng dưới trướng Đỗ Hà, tự nhiên đi theo là điều không thể nghi ngờ.

Còn Lý Dật Phong, Chu Linh Linh đã hoàn thành nhiệm vụ.

Đỗ Hà quay về phía bọn họ nói lời cảm tạ, sau đó hỏi vùng kế tiếp.

Lý Dật Phong nói thẳng:

- Mấy năm nay ta đi qua nhiều nơi, duy chỉ có chỗ sâu vùng thảo nguyên phương bắc chưa từng đi. Có cơ hội này, có thể nào bỏ qua.

Đỗ Hà làm sao có thể không biết ý tứ của hân, lần hành trình về phía bắc, tất nhiên không phải kẻ ngu si đều có thể thấy lần này tiến về phương bắc phải gánh trên thân trách nhiệm nặng nề, hơn nữa rất có thể nguy hiểm tới tính mạng. Nhiệm vụ của Lý Dật Phong là bảo vệ A Sử Na Xã Nhĩ, Chết Thát Tư Lực, hiện nay nhiệm vụ đã hoàn thành, Đỗ Hà không muốn để bọn họ liên lụy. Nhưng Lý Dật Phong trọng tình trọng nghĩa, mình bạch điểm ấy, Đỗ Hà đành làm ngơ. Hân nói như vậy, chỉ là không muốn Đỗ Hà nghĩ hân thiếu tình thiếu nghĩa mà thôi.

Đỗ Hà không nhiều lời, tâm ý để trong lòng.

Về phần Thác Bạt Vô Song và Tần Dục cùng đi, lần này tiến lên phương bắc, chính là cuộc hành trình so dũng khí tài trí với nước khác, bọn họ ai cũng có sở trường riêng, mang theo bên cạnh, tại thời điểm mấu chốt chắc chắn hiệu dụng.

Lưu lại quân doanh một đêm, ngay hôm sau, với danh hiệu sứ giả, đám người Đỗ Hà nối đuôi nhau tiến về phương bắc.

Thân là sứ giả Đại Đường, tình hình này trên thảo nguyên thực sự hiếm thấy, Đỗ Hà vừa mới tiến vào lãnh địa Tiết Duyệt Đà, Tiết Duyệt Đà liền phái quân đội tới nghênh đón, biểu hiện vô cùng nồng nhiệt.

Lý Thế Dân được xưng là Thiên khả hãn đã mười năm nay, nhưng mười năm nay có lẽ đây là lần đầu tiên phái sứ giả điều động binh lực tiến nhập thảo nguyên. Không chỉ có Tiết Duyệt Đà, toàn bộ thảo nguyên đều khê rung động, hầu như mỗi một vị vua trên thảo nguyên có uy tín, tài trí mưu lược kiệt xuất đều tập hợp tại vương đình của Tiết Duyệt Đà chờ Đỗ Hà tới.

Đỗ Hà không vội tiến đến vương đình khả hãn Tiết Duyệt Đà, dọc đường đi khua chiêng gióng trống bày tỏ thân phận của chính mình, chậm rãi đi tới. Hắn có ba mục đích: Thứ nhất lợi dụng quá trình này, trước hết dựa vào các đại tướng Tiết Duyệt Đà tới đón tiếp muốn tìm hiểu một chút tin tức, thứ hai hắn cần một chút thời gian để Thác Bạt Vô Song đặt chân tại Tiết Duyệt Đà, âm thầm tìm hiểu tình báo.

Thác Bạt Vô Song vốn là người Tiết Duyệt Đà, bất kể là tướng mạo và ngôn ngữ không hề khác người địa phương, do vậy hắn lên vào vương đình khả hãn Tiết Duyệt Đà, tuyệt đối không đến mức để người khác phát hiện. Sau cùng, hắn tự mình bày đặt, hiện nay oai uy

Đại Đường càng tăng, các bộ tộc trên thảo nguyên này càng kính sợ. Biết sứ giả Đại Đường tới thảo nguyên chơi, bọn họ làm sao dám không đến đón tiếp?

Dù Tiết Duyệt Đà được xưng là bá chủ trên thảo nguyên, nhưng thế nhân đều biết bá chủ kia chỉ có một, đó chính là Đại Đường. Chỉ có Đại Đường mới có thể làm kinh sợ toàn bộ thảo nguyên, chỉ có Thiên khả hãn mới có thể đủ sức kêu gọi toàn bộ thảo nguyên. Hắn là sứ giả Đại Đường, uy tín của hắn tại bộ tộc khác còn cao hơn khả hãn Tiết Duyệt Đà Di Nam.

Nếu Tiết Duyệt Đà có bất cứ hành động gì, những thủ lĩnh bộ tộc này, vừa vặn chính là bùa hộ mệnh của hắn.

Tất cả chuyện này đều đã được suy nghĩ cẩn kẽ.

Trong lòng Đỗ Hà biết lần này tiến lên phương bắc, hoàn toàn không giống trước kia. Trước kia, hắn có một vị cha là hoàng đế, một vị là tổ tướng làm chỗ dựa, chỉ cần phạm chuyện tình không phải loại ngấp trời, không ai có thể dă động tới hắn.

497. Chương 511 : Khả Hãn Tiết Duyệt Đà

Nhưng hiện tại hắn đang ở thảo nguyên xa nghìn dặm, Lý Thế Dân, Đỗ Như Hối không thể bảo vệ hắn, để hắn kiến nghị. Tuy rằng Đỗ Hà rất ít khi dựa vào họ, nhưng chính nhờ vào bọn họ, Đỗ Hà mới có thể thể hiện bản lĩnh của bản thân mà không hề có kỵ.

Toàn lực thi triển sợ đầu sợ đuôi và không hề có kỵ có sự khác biệt rất lớn.

Bản thân Đỗ Hà mang trên mình khinh công cái thế, cũng không lo lắng tới an nguy của chính mình, nhưng chính mình phải chịu trách nhiệm với bằng hữu và thuộc hạ cùng đi.

Vì vậy đối mặt với loại tình huống này, Đỗ Hà càng suy nghĩ chu đáo, cẩn thận hơn so với trước đây. Hắn thủy chung tin tưởng người có chuẩn bị, thận trọng mới là phương pháp khắc chế địch hay nhất.

Quá trình kéo dài mấy ngày, tuy Đỗ Hà không tiếp nhận được tình tình báo gì hữu ích từ miệng đại tướng Tiết Duyệt Đà, nhưng phát hiện đại tướng Tiết Duyệt Đà rất nhiệt tình với hắn, bất luận yêu cầu gì đều tận tâm tận lực hoàn thành, dù cho chính mình đưa ra yêu cầu có chút quá mức, nhưng đối phương vẫn đáp ứng không chút do dự.

Thái độ toàn bộ người trên kẻ dưới tại Tiết Duyệt Đà đối với hắn không chút sai sót.

Đỗ Hà cười thầm:

- Tiết Duyên Đà này đủ bất hạnh, rõ ràng phát hiện tương lai Đại Đường nhất định dẫn quân tới, trong lòng biết khó thể tránh được một trận chiến. Thế nhưng thực lực song phương chênh lệch, không dám có bất cứ hành động nào quá khích, chỉ có thể giữ âm mưu quỷ kế ở sau lưng.

Phát hiện điểm ấy, Đỗ Hà nắm chặt thêm ba phần thành công đối với chuyến đi lần này, không dây dưa lỡ việc, tốc độ tới vương đình khả hãn Tiết Duyên Đà bắt đầu nhanh hơn.

Năm ngày sau, rốt cục Đỗ Hà tới vương đình khả hãn Tiết Duyên Đà.

Vương đình khả hãn Tiết Duyên Đà xa xa ngoài dự liệu của Đỗ Hà, dọc đường đi đã trải qua hơn sáu bộ tộc lớn, bất luận là bộ tộc nào, bọn họ đều có đặc điểm giống nhau. Hàng rào gỗ đơn giản dựng thành thể phong ngự tiến công, ngay cả trưởng bối đều cùng một chỗ, còn có ngựa dê đông đúc. Khiến người ta cảm giác đây chính là thảo nguyên, không có đoàn người dày đặc, không có kiến trúc quá thời đại, chỉ có đất rộng mênh mông bát ngát, còn có ngựa dê nhiều không kể xiết.

Nhưng vương đình khả hãn Tiết Duyên Đà cũng là một tòa kiến trúc khá hùng vĩ, hội trường khí chất tinh thông, đài lớn cực kỳ quy mô, người người đông đúc, nghiễm nhiên là một tòa thành trì hùng vĩ. Đường nhiên bàn về quy mô con kếm xa tòa thành đệ nhất thiên hạ Trường An, không sánh bằng Lạc Dương, Dương Châu, nhưng quy mô tương đối lớn. Tòa thành trì như vậy nếu tại Trung Nguyên thì không quá kỳ quái, nhưng trên thảo nguyên lại khiến người ta kinh ngạc.

Lý Dật Phong kinh ngạc nói:

- Không ngờ trên thảo nguyên cư nhiên có thể thấy tòa thành trì quy mô như vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Không chỉ có Đỗ Hà, Lý Dật Phong cảm thấy kỳ quái, mỗi một tướng một sĩ đều có loại cảm giác này, chỉ là bọn họ không nói ra.

Đỗ Hà cười nói:

- Đây chính là tính tất yếu của lịch sử!

Không ngừng tiến bộ là đặc tính lớn nhất của nhân loại, cho dù tại thảo nguyên cũng vậy.

Tòa thành trì này chính là căn cứ xác thực, dân tộc trên thảo nguyên sinh sống theo nguồn nước và đồng cỏ thời gian ngắn làm sao có thể tạo lên thành trì quy mô như vậy? Có thể thấy được Đường triều phát triển, các dị tộc khác cũng không chậm chạp theo đuôi, lấy tốc độ phát triển này khiến người ta kinh ngạc.

Đỗ Hà biết rõ lịch sử lại càng rõ ràng, sau đời Đường bởi vì nhiều nhân tố, các quốc gia Khiết Đan, dân tộc Nữ Chân, Mông Cổ... Trên thảo nguyên đều thành lập đế quốc thuộc về chính mình, trở thành đế quốc không thua gì vương triều người Hán. Dị tộc phát triển như vậy khiến Hoa Hạ gặp phải đại nạn không thể xóa nhòa.

Tâm nguyện lớn nhất của Đỗ Hà chính là ngăn cản chuyện như vậy phát sinh trong lịch sử, muốn làm được điểm này, chỉ có biện pháp duy nhất chính là chinh phục, triệt để chinh phục toàn bộ thảo nguyên, để bọn họ trở thành một bộ phận thuộc về Đại Đường. Điểm này Đường triều làm không đúng chỗ. Tất nhiên trong lịch sử, Đại Đường uy danh bốn bể, võ công cái thế, nhưng bởi vì Hoa Hạ đối với các dị tộc từ trước đến nay đều không sử dụng chính sách đuổi cùng giết tận, cho bọn cơ hội thở dốc, để bọn họ quật khởi thêm lần nữa.

Hiện tại hẳn biết được lịch sử ghi chép, đương nhiên hẳn không để chuyện này phát sinh.

Trong khi hần trầm tư như vậy, dần dần tiến vào vương đình khả hãn, khả hãn Tiết Duyên Đà Di Nam dẫn lão bằng hữu Đại Độ Thiết và các nhân vật cao tầng Tiết Duyên Đà đến nghênh đón.

Song phương gặp mặt, Đỗ Hà phát hiện Di Nam, Đại Độ Thiết và đám nhân vật cao tầng Tiết Duyên Đà thấy chính mình cười Tuyệt Vô Ánh, trên mặt bọn họ lộ rõ thần sắc phức tạp, Đỗ Hà hiểu ý cười, nhớ lại trước kia hẳn lừa Đại Độ Thiết và Cổ Dục Thiết đạt được Tuyệt Vô Ánh, vì thiên mã thần câu này mà Tiết Duyên Đà còn trải qua một trận chiến với tây Đột Quyết.

Vóc dáng Di Nam lực lưỡng, có khí lực cường tráng của người trên thảo nguyên, thân hình tráng kiện, mặt mày uy mãnh, thái độ thân thiết, vừa thấy mặt liền cười ha hả nói:

- Đổ tướng quân thiếu niên anh hùng, như sấm bên tai, hôm nay tận mắt chứng kiến, hơn cả nghe danh.

Đỗ Hà cười đáp lễ:

- Phong thái của khả hãn vẫn như xưa, thật đáng mừng.

Sau màn nghi lễ, Di Nam dẫn Đỗ Hà tiến vào vương đình khả hãn Tiết Duyên Đà, tiến vào toàn thành duy nhất tại thảo nguyên phương bắc.

Tiến vào thành, Đỗ Hà phóng mắt nhìn xung quanh, lúc này mới cảm giác được chính mình đang ở thảo nguyên, phòng ốc trong thành đều là trướng bông, đường cũng là cỏ, ngoại trừ pháo đài kiên cố, tất cả những cái khác vẫn mang phong thái người thảo nguyên. Nhưng hắn rất nhanh phát hiện, hầu như thiết kế bên trong thành đều mô phỏng theo kiến trúc Trường An, tuy rằng quy mô và bố cục chính thể còn kém xa, nhưng mơ hồ có vẻ rất giống nhau, rõ ràng đây là Trường An thu nhỏ.

Thần sắc hắn bất động nhìn xung quanh, tuy chỉ là tòa thành trì nhỏ nhỏ, nhưng từ đó lại có thể nhận thấy đã tâm tiến về Trường An, nắm giữ Trường An.

Di Nam nhiệt tình đưa Đỗ Hà tới trung tâm vương đình khả hãn, chỉ vào trướng bông cao hai tầng có một không hai nói:

- Đổ tướng quân, nơi này là chỗ ở của ngài, toàn bộ thảo nguyên ngoại trừ trướng bông khả hãn ta, không thể tìm ra trướng bông thứ hai xa hoa hơn. Nếu như ngài thích, vậy sẽ ở đây, nếu như không thích ta sẽ tặng trướng bông của ta cho ngài ở.

Đỗ Hà cũng không hề để ý tới trướng bông chuẩn trước mắt được chuẩn bị tỉ mỉ, ngược lại quan sát địa hình xung quanh. Ở đâu cũng không quan trọng, quan trọng chính là chiếm một chỗ địa hình có lợi, có thể tùy ứng phó tình huống bộc phát.

Xung quanh rộng rãi, trướng bông trải rộng rất nhiều chỗ trống, ngoại trừ bọn họ xung quanh vẫn chưa xuất hiện bất cứ một người Tiết Duyên Đà nào. Tức là, Di Nam dựa vào mảnh đất này giao cho Đỗ Hà, hắn hoàn toàn không can thiệp tới dân nơi đây, với địa hình mà nói, thực sự là chỗ tốt.

Thấy thần tình Đỗ Hà như vậy, trong mắt Di Nam, Đại Độ Thiết đều hiện lên một tia kiêng kỵ lo âu, chỉ có loại tướng quân thân trải qua trăm trận chiến mới có thể để ý được địa thế địa hình, miễn cảm với địa thế địa hình tới mức này. Đỗ Hà mới chỉ hai mươi tuổi đã dưỡng thành thói quen này, thực sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi, trong đầu đám người Di Nam đều có loại ý nghĩ: “Nếu như hắn thực sự trưởng thành, có lẽ còn lợi hại hơn Lý Tĩnh!”

498. Chương 512 : Luận Bàn

Đỗ Hà không quan tâm tới thần sắc của bọn họ, cười nói:

- Ta sẽ ở đây, vị trí nơi này thật không tồi.

Di Nam mỉm cười, mặt lộ rõ vẻ hưng phấn, không nói thêm gì nữa, tiếp hắn vào trong phủ.

Trước khi Đỗ Hà đến, bọn họ tổn hao hơn mười ngày đào mật đạo nối thẳng đến trướng bông, đồng thời lấy ống trúc dài kết nối khá đơn giản, kéo thẳng tới nơi bí ẩn nhất tại trướng bông để nghe trộm. Bọn họ đã thử nghiệm nhiều lần, ngoài trừ tai điếc, bằng không các loại âm thanh trong trướng bông đều không thể gạt được gián điệp dưới mật đạo.

Di Nam tại trướng bông còn nói chuyện đông tay nam bắc, không lâu sau thấy sắc mặt Đỗ Hà có chút mệt mỏi, liền không quấy rối để hắn nghỉ ngơi, đồng thời nói:

- Đổ tướng quân, ta ra lệnh tộc nhân cấm bước vào nơi đây, một dặm quanh đây tùy ý để tướng quân tự ý bố trí phòng bị. Nếu như có người nào tự ý xông vào, tướng quân tự mình bắt lấy, tùy ý xử trí, muốn giết thì giết.

Đỗ Hà đảo mắt nhìn Tiết Nhân Quý, La Thông Sử, bọn họ hiểu ý sắp xếp quân đội tản ra thủ vệ.

Đỗ Hà ra lệnh quân sĩ dừng chân nghỉ ngơi.

Đám người Lý Dật Phong, Chu Linh Linh, Tần Dục không phải binh sĩ trong quân, cũng không có nhiệm vụ, theo Đỗ Hà đi tới nội sảnh.

Lý Dật Phong nói:

- Thanh Liên, khả hãn Di Nam kia có quá nhiệt tình hay không?

Đỗ Hà cười nói:

- Ta tới đây với thân phận là sứ giả Đại Đường, vả lại bệ hạ đích thân bổ nhiệm. Trong khi quốc gia quan hệ với quốc gia, sứ giả chính là đại biểu. Ta thay mặt cho Đại Đường, thay mặt cho bệ hạ người. Khả hãn Di Nam sao dám hành sự qua loa? Nhiệt tình như vậy không ngoài dự tính của ta. Chỉ là còn có chút kỳ quái, chung quy nghĩ bọn họ sắp xếp quá mức tỉ mỉ, khiến ta không tìm ra được chút mao bệnh nào. Tuy rằng biểu hiện này là dụng tâm của bọn họ, nhưng chung quy nghĩ khó có thể tiêu tan...

Hắn dừng lại một chút cười nói:

- Quên đi, không nhắc tới chuyện này. Chuyện này ta có nhiệm vụ bên mình, nhưng hiện tại chưa có bất cứ nguy hiểm gì, cũng không cần các người hỗ trợ. Không bằng nhân cơ hội này, du ngoạn, thưởng thức một chút phong cảnh nước khác.

Lý Dật Phong gật đầu:

- Cũng tốt.

Đỗ Hà nhìn bọn họ rời đi, hai mắt nghiêm nghị, trầm nghĩ:

- Cuộc đấu tranh không thuốc súng, ngày mai phải bắt đầu rồi.

...

Sáng sớm, ánh mặt trời hồng rực xuyên thấu đại địa, ánh mặt trời trên thảo nguyên diêm lệ lạ thường, dường như để vạn vật trong thiên địa phủ thêm một tầng trang sức màu đỏ.

Đỗ Hà tỉnh giấc, thấy ánh sáng xuyên qua lớp vải xuyên vào trong trướng bông, lắc lắc đầu, thoáng chốc khôi phục tinh thần nói:

- Thực sự ngủ như đã chết.

Hắn từ lâu đã hình thành thói quen, mỗi ngày sau khi gà gáy, đúng giờ rời giường luyện võ, đọc sách, củng cố võ nghệ và học thức. Có lẽ bởi vì một đường hành trình có chút mệt mỏi, có thể bởi vì đêm qua suy nghĩ chuyện Tiết Duyên Đà quá muộn. Ngày hôm nay là ngày hiếm thấy Đỗ Hà ngủ tới khi mặt trời lên cao mới mở mắt.

Xoay người xuống giường, lắc lắc thân thể một đêm không hoạt động, đang định trải đầu rửa mặt, trong tai lại loáng thoáng nghe thấy âm thanh binh khí liên tục va chạm, tinh thần chấn động, trong lòng biết Lý Dật Phong đang luyện võ. Lý Dật Phong và hắn hầu như đều nghe tiếng gà gáy là dậy. Khoảng thời gian hai người luyện võ cùng một chỗ. Bàn về kiếm pháp cao minh, hai người sà sà như nhau; bàn về kinh nghiệm, Lý Dật Phong là người giang hồ du hiệp, bản thân trải qua trăm trận, kinh nghiệm đơn đả độc đấu phong phú hơn một chút, nhưng Đỗ Hà hơn cước bộ nhẹ nhàng, khí tức dài.

Dưới tình huống không sử dụng khinh công, phần thắng đôi bên là năm mươi năm mươi, vừa vặn là đối thủ ngang sức ngang tài. Hai người đang dựa vào đó tìm ưu điểm khuyết điểm của bản thân, luyện tập không biết mệt mỏi. Bất quá, hôm nay hắn ngủ dậy quá muộn, không biết đối thủ là ai, vừa lấy khăn mặt lau mặt, trong đầu lại toan tính: Tiết Nhân Quý, La Thông hay Tịch Quân Mãi? Nếu như là hai người La Thông, Tịch Quân Mãi, gặp Lý Dật Phong ắt sẽ bất lợi.

Hai người bọn họ là dừng tướng chỉ đếm được trên đầu ngón tay của Đại Đường, nhưng bọn họ am hiểu tác chiến, tinh thông kỹ xảo giết địch trên chiến trường. Tác chiến trên mặt đất, đầu tiên hạ thủ không được

lượng tình, lại phải giảm bớt đi hai phần lực lượng, hơn nữa bọn họ chỉ có thể phát huy được sáu bảy phần lực lượng của bản thân.

Sáu bảy phần lực lượng đối phó với người bình thường thực sự quá dư dả, nhưng gặp địch thủ mạnh như Lý Dật Phong, bọn họ không thể phát huy toàn bộ lực lượng, muốn thủ thắng không phải dễ dàng. Bất quá, hai người bọn họ đều dũng mãnh gan dạ, cho dù Lý Dật

Phong chiếm thế thượng phong, muốn thủ thắng trong chốc lát cũng không dễ dàng, hẳn là chiến đấu vô cùng đặc sắc. Nếu như đối thủ là Tiết Nhân Quý, vậy tình ranh hơn nhiều.

Trong lòng nghĩ như vậy, Đỗ Hà vội vàng rửa mặt chải đầu xong xuôi, đi ra khỏi đại trường.

Hắn theo âm thanh nhìn, không khỏi có chút thất vọng, quả thực Lý Dật Phong đối chiến với một người, nhưng không phải ba tướng hắn dự đoán, mà là thiếu tộc trưởng của Tiết Duyên Đà Đại Độ Thiết. Đại độ Thiết xem như dũng mãnh gan dạ, nhưng dù sao vẫn thua kém La Thông, Tịch Quân Mãi một bậc, huống hồ hắn còn có chỗ thiếu hụt kém hơn La Thông, Tịch Quân

Mãi, chống lại Lý Dật Phong lại càng không có cửa thắng.

Nhưng mới sáng sớm, vì sao hai người bọn họ lại đánh? Đỗ Hà quay đầu hỏi cận vệ canh giữ trước cửa trường.

Cận vệ tiến lên cung kính bẩm báo nói:

- Bẩm Đỗ tướng quân, sáng sớm hôm nay thiếu tộc trưởng Tiết Duyên Đà Đại Độ Thiết đến cầu kiến, giáo úy Tiết Nhân Quý dẫn hắn tiến nhập đại doanh. Biết tướng quân đang nghỉ ngơi, Đại Độ Thiết không muốn quấy rầy tướng quân, quay ra ngoài trường chờ. Đúng lúc gặp Ký Phong Dật thiếu hiệp luyện kiếm, nhất thời muốn trở tài, liền tiến lên luận bàn.

Đỗ Hà mỉm cười, trong lòng cũng đoán được một vài phần ý đồ của Đại Độ Thiết, tiến lên phía trước, đứng ở một bên xem bọn họ luận võ.

Võ nghệ của Đại Độ Thiết rõ ràng tiến bộ hơn trước kia, nhưng phong cách vẫn cuồng dã như trước, am hiểu cường công, lấy công là chính, từng chiêu từng chiêu trường giáo trong tay đều tấn công mãnh liệt.

Tiếng trường giáo xé không khí vang lên liên tục không dứt bên tai. Lý Dật Phong tự biết thể lực của chính mình không bằng Đại Độ Thiết, lấy thân pháp mau lẹ nhanh nhẹn tránh né, không cường ngạnh chống đỡ.

Đến khi Đại Độ Thiết đâm tới giáo thứ năm, Lý Dật Phong mới khẽ quát một tiếng, liên tục lấy kiếm treu chọc, nhưng vẫn chỉ thủ không công, hóa giải mà không đánh.

Bản tính của Đại Độ Thiết bùng phát, thể giáo biến đổi, cuồng phong công tới.

Lý Dật Phong cũng thay đổi đấu pháp, phòng thủ nghiêm ngặt, áp dụng đấu pháp vừa đánh vừa lui, bộ pháp vững vàng trong phạm vi hình tròn.

Hai người chiến đấu đặc sắc, nhưng Đỗ Hà thực sự biết Đại Độ Thiết thất bại.

Đại Độ Thiết hơn về thể lực, còn Lý Dật Phong sở hữu bộ pháp linh hoạt, thế nhưng hiện tại Lý Dật Phong chưa thi triển hết sở trường, Đại Độ Thiết đã hao tổn rất nhiều khí lực. Chờ tới khi lực đạo của hắn yếu đi, chính là thời cơ Lý Dật Phong phát uy.

499. Chương 513 : Tư Duy Tình Báo Của Đỗ Hà

Đại Độ Thiết nóng lòng cầu thắng, công kích càng lúc càng nhanh, binh khí giao nhau vang lên thành tiếng liên tục không dứt.

Nhân tình Đỗ Hà sáng lên, biết thời cơ phản kích đã tới.

Quả nhiên, nguyên bản Lý Dật Phong liên tục lui về phía sau bỗng nhiên dừng lại, Tam Xích Thanh Phong Uyển trong tay giống như rồng phần nộ công kích, hoành kiếm chém tới.

Keng!

Một đạo âm thanh vang lên, Đại Độ Thiết mạnh mẽ lui về phía sau nửa bước. Tiếp đến sử dụng chiêu thức tiến công, giống như sóng lớn tấn công về phía Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết vốn thua kém Lý Dật Phong một bậc, lúc này mất tiên cơ, lại càng không ổn!

Lý Dật Phong tiến công liên hồi, trường kiếm mãnh liệt bay tới, khiến Đại Độ Thiết liên tục lui về phía sau, thắng bại song phương chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ năm chiêu. Lý Dật Phong bỗng nhiên rút kiếm tấn công, trường kiếm đặt trên vai Đại Độ Thiết, hắn liền rút kiếm đặt vào võ, thi lễ nói:

- Giáo pháp của thiếu tộc trưởng để tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Tuy bản tính Đại Độ Thiết không coi ai ra gì, nhưng cầm được cũng buông được, kính trọng cường giả, thấy mặc dù Lý Dật Phong thắng chính mình nhưng không kiêu ngạo, ngược lại giữ thể diện cho chính mình, trong lòng sinh hảo cảm, cười nói:

- Kiếm pháp của Lý thiếu hiệp siêu quần, ta còn kém xa. Có cơ hội, chúng ta sẽ tiếp tục so đấu!

Lúc này một đạo thân ảnh từ phía xa xa bay đến.

Đại Độ Thiết quái dị cười một tiếng:

- Sư muội người tới, cũng không biết Đỗ tướng quân tỉnh dậy hay chưa, ta không quấy rầy các người.

Hắn chuyên tâm luyện võ, mà Đỗ Hà đến không tiếng động, hắn vẫn chưa phát hiện Đỗ Hà tới. Thân vừa mới quay lưng về phía Đỗ Hà, vì vậy không nhìn thấy.

Đỗ Hà nghe Đại Độ Thiết nói, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc, mở miệng nói:

- Để thiếu tộc trưởng chờ lâu.

Đại Độ Thiết vội vàng xoay người hành lễ, giải thích nói:

- Thấy Lý thiếu hiệp luyện kiếm ngoài trường, nhất thời ngựa ngơ, mong Đỗ tướng quân chớ trách.

Đỗ Hà vỗ tay cười nói:

- Sáng sớm có thể thưởng thức trận tỷ võ đặc sắc như vậy, ta được mở rộng tầm mắt, trách người làm gì... Lại nhà, ta không ngủ được như trước đây... Quên đi, chúng ta không đề cập tới những chuyện này, xin lỗi xin lỗi, thật sự không phải. Để sáng khoái một chút, không biết thiếu tộc trưởng sáng sớm tìm ta có chuyện gì?

Đại Độ Thiết vốn không thích khiếm tốn như vậy, chỉ là tình thế bức bách, lời nói này của Đỗ Hà đã nói đúng tâm ý của hắn, vội vàng hỏi:

- Khả hãn phụ thân sai ta tới thông báo tới tướng quân, tối nay người mở nghi thức chào đón long trọng nhất tại thảo nguyên. Đến lúc đó thủ lĩnh các tộc trên thảo nguyên đều tham gia, hi vọng Đỗ tướng quân có thể đến dự.

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Khả hãn ban ơn như vậy, Đỗ mạo muội tự nhiên muốn đi.

Đại Độ thiết lại nói tiếp:

- Phụ thân ta còn biết đây là lần đầu tiên Đỗ tướng quân đến thảo nguyên, người mệnh ta dẫn đường, để tướng quân thưởng thức phong cảnh trên thảo nguyên ta.

Đỗ Hà vui mừng nói:

- Khả hãn nghĩ thật sự chu đáo, ta ngày hôm nay muốn chạy trên thảo nguyên một hồi, sau đó như những người dân chăn nuôi bình thường, vui đùa với bầy ngựa hoang. Có thiếu tộc trưởng dẫn đường, không còn gì bằng. Chỉ là bụng ta trống trơn, thực sự không hăng hái vui đùa. Thiếu tộc trưởng dùng cơm sáng, chúng ta sẽ cùng đi ăn.

Đại Độ Thiết đến mời Đỗ Hà du ngoạn, tự nhiên đã chuẩn bị đầy đủ, lắc đầu nói:

- Tại hạ đã ăn từ sớm, Đỗ tướng quân không cần bận tâm tới tại hạ, tướng quân chuẩn bị tất cả thật tốt xuất phát cũng không muộn.

Đỗ Hà hí mắt cười nói:

- Vậy cáo từ... Dật Phong, Chu cô nương, ta đã chuẩn bị bữa sáng cho các người, hãy cùng ta đi ăn!

Lý Dật Phong nao nao, không dám gạt đầu.

Đỗ Hà để Đại Độ Thiết chờ đợi trong trướng của chính mình, hắn và Lý Dật Phong đi đến doanh trướng dùng bữa.

Lý Dật Phong nói:

- Đỗ huynh thực sự muốn nói ra suy nghĩ của chính mình?

Đỗ Hà và tướng sĩ ăn uống cùng một chỗ, nhưng Lý Dật Phong và Chu Linh Linh không quen ăn uống chỗ đông người, bọn họ đều chuẩn bị cơm nước riêng. Đỗ Hà gọi, hắn cơ trí lập tức hiểu được ý tứ, hắn là Đỗ Hà có chuyện muốn nói với chính mình.

Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Đây không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta...

Hắn dẫn Lý Dật Phong và Chu Linh Linh tới chỗ yên tĩnh, hỏi:

- Dật Phong, người quan hệ với Đại Độ Thiết rất thân thiết, quen biết, hay từng gặp gỡ qua?

Lý Dật Phong không hiểu nguyên nhân, cười ha ha nói:

- Làm sao có thể, ngày hôm qua là ngày đầu tiên ta gặp hắn, chưa từng nói qua một câu. Cho tới ngày hôm nay luyện kiếm, hắn đề nghị luận kiếm, chúng ta mới trò chuyện vài câu, trước sau tất cả không vượt quá hai mươi câu, làm sao nói là quen biết được.

Đỗ Hà chau mày, lại hỏi:

- Vậy có thể người nói chuyện của Chu cô nương?

Lý Dật Phong càng thêm ngơ ngàng, ngạc nhiên nói:

- Hắn không liên quan, ta nói vấn đề của Linh nhi với hắn làm gì.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Vậy hắn vì sao biết các người là huynh muội? Quan hệ này không ghi trên mặt.

Vừa hỏi câu này, Lý Dật Phong liền nhớ lại câu nói của Đại Độ Thiết: Sư muội người tới...

- Chuyện này...

Hắn há miệng, nói không thành lời, qua hồi lâu mới nói:

- Chuyện này, ta thực sự không rõ lắm, có lẽ hắn nghe người nào đó nói, thật sự ta không nghĩ ra.

Đỗ Hà đi qua đi lại hai bước nói:

- Cũng không phải không có khả năng này, chỉ là ngày hôm qua Đại Độ Thiết và Trần Châu khả năng luôn bên cạnh ta, chẳng lúc nào rời đi. Sau khi đến nơi này không lâu liền rời đi, tới hôm nay mới đến doanh trướng của ta. Ta quân kỷ nghiêm minh, không thể có quân tốt nói chuyện phiếm với Đại Độ Thiết. Khả năng duy nhất hắn có thể biết được tin tức này chính là nghe được quân tốt nói chuyện phiếm, trong lúc vô tình để hắn nghe thấy. Người ngấm lại, tỷ lệ này có bao nhiêu? Trong khoảng thời gian ngắn này có ai đó bỗng dưng nói đến các người, để hắn nghe được, biết các người là sư huynh sư muội? Là người trên thảo nguyên, ta không nghĩ bọn họ quan tâm đến một du hiệp, hắn không thể biết hai người các người là sư huynh sư

muội mới đúng.

Lý Dật Phong cười khỏ nói:

- Hẳn thực sự đã biết, hơn nữa còn nói ngay trước mặt ta. Trừ phi ta ngễnh ngãng.

Tâm tư Đỗ Hà xoay chuyển, thấp giọng nói:

- Ta cảm thấy hiếu kỳ, hẳn nhất định có cái gì đó mà chúng ta không biết, hẳn đã biết các người là huynh muội thực sự.

Đối mặt với vấn đề phức tạp, Chu Linh Linh đơn thuần cảm thấy không phải chuyện quá lớn, vội hỏi:

- Biết thì biết, có quan hệ gì? Thân phận của ta và sư huynh không phải không có ai nhận ra, có phải Đỗ Đại ca chuyện bé xé ra to hay không?

Đỗ Hà nghiêm nghị lắc đầu:

- Sự tình quý dị, tất có nguyên nhân, thường thường then chốt vạch trần đáp án, không thể sơ ý.

Chính vì trực giác của hắn quá mức nhạy cảm, tư duy trình thám rất cao, nắm chặt chi tiết then chốt, như vậy mới giúp hắn khắc phục tất cả khó khăn từ trước tới nay.

Câu nói bình thường của Đại Độ Thiết đã khơi dậy lòng hoài nghi trong lòng Đỗ Hà.

500. Chương 514 : Khiêu Lương Tiểu Sửu Xuất Hiện

- Các người hãy nghĩ kỹ lại, ngày hôm qua sau khi các người rời đi, có đi địa phương nào, có bị người theo dõi không? Nếu là như vậy hết thấy đều có thể giải thích!

Đỗ Hà tiếp tục hỏi, nhưng tận đáy lòng lại không hi vọng hai người nói phải. Hành trình đến Tiết Duyên Đà lần này, hắn mang theo gánh nặng trong người. Nhưng hành động cụ thể trước mắt còn chưa định ra. Hẳn nhất định phải tìm một thời cơ ổn thỏa để triển khai kế hoạch, Đại Độ Thiết tự dưng biết được quan hệ của Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh, rất có thể chính là mấu chốt bên trong.

Đỗ Hà biết rõ đạo lý cơ hội là do chính mình sáng tạo, chuyện có hoài nghi đối với tính cách của hắn nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Tuy rằng Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh đối với loại chuyện nhỏ nhặt này không thèm để ý, nhưng bản thân hắn lại tin chắc chỉ cần có thể phá giải nghi vấn này, nhất định sẽ có phát hiện mới.

Hôm qua Đại Độ Thiết ở trước mặt hắn không cùng Lý Dật Phong và Chu Linh Linh nói qua một câu, hôm nay cũng không cùng Lý Dật Phong nhắc về Chu Linh Linh, duy nhất có thể có được thân phận của bọn họ chỉ là mấy canh giờ sau khi chia tay ngày hôm qua.

Chu Linh Linh lắc đầu nói:

- Điều đó không có khả năng, đoạn đường này đi tới đường xá mệt mỏi, ngày hôm qua sau khi chia tay cùng Đỗ đại ca, ta liền quay về rửa mặt chải đầu rồi nghỉ ngơi, căn bản không đi ra doanh địa!

Lý Dật Phong gật đầu nói:

- Ta cũng vậy, sau khi chia tay với Đỗ tướng quân, ta cũng trở về doanh địa nghỉ ngơi.

Thời cổ đại đi đường xa phi thường mệt nhọc, cho dù có ngựa thay chân, nhưng ở trên ngựa bị dẫn xóc không ngừng, đi lâu cũng cực kỳ khó chịu. Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh đều là người tập võ, khí lực mạnh hơn người thường rất nhiều nên bị ảnh hưởng không lớn. Nhưng bọn họ cũng đã hẹn nhau hôm nay sẽ tận tình dạo chơi trên thảo nguyên một ngày. Hai người đều sớm đi nghỉ ngơi, tính toán bồi dưỡng đủ tinh thần ngày mai đi dạo. Cho nên hai người đều đi ngủ thật sớm, cũng không đi ra doanh địa, càng không cần nói tới bị người theo dõi.

Đỗ Hà cau chặt mày, hết thấy đã hiểu rõ, hành động của Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh căn bản không hề cấp cho Đại Độ Thiết cơ hội tìm hiểu họ, hẳn thật sự nghĩ không ra vì sao người kia lại biết Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh là sư huynh muội.

Lý Dật Phong hiểu biết Đỗ Hà, biết hẳn cũng sẽ không vô cớ hỏi thăm, đáy lòng kỳ quái, cũng ở một bên trầm tư.

Chu Linh Linh lại âm thầm lo lắng, chuyện này cũng không phải là đại sự gì nên nàng cũng không thêm để ý tới. Hôm nay là ước hẹn mà nàng chờ đợi đã lâu, sao có thể ở mãi trong này lãng phí thời gian quý giá? Vì vậy nàng âm thầm kéo góc áo của Lý Dật Phong, thấy hẳn không có bất kỳ phản ứng nào, bất mãn nói:

- Đỗ đại ca, nếu không có chuyện gì sư huynh muội chúng ta xin được cáo lui trước.

Đơn giản một câu, lại làm cho linh quang của Đỗ Hà chợt lóe lên.

- Ta hiểu được!

Hắn lập tức vỗ mạnh vào đùi, lại lạnh lạnh cười nói:

- Giải cho Tiết Duyên Đà, thế nhưng dám làm ra loại chuyện này!

Lý Dật Phong kinh dị nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà mỉm cười giải thích:

- Dật Phong còn nhớ rõ, hôm nay khi người rời đi đã nói lời gì?

Lý Dật Phong giật mình hồi ức lại, trong đầu hiện lên tình hình chia tay hôm qua, còn câu nói “nếu như có chỗ nào hữu dụng đến sư huynh muội chúng ta, cứ mở miệng”.

Chỗ nào cần dùng đến sư huynh muội chúng ta!

Tâm tư hắn tỉnh táo, lập tức hiểu được câu nói này chính là mấu chốt của vấn đề!

Một câu nói vô tình này đã bộc lộ quan hệ sư huynh muội giữa hắn cùng Chu Linh Linh, hắn kinh hãi nói:

- Nói như vậy ngày hôm qua có người nghe trộm chúng ta nói chuyện!

Đỗ Hà cười lạnh gật đầu, hẳn cũng là nghe được câu nói vô tình của Chu Linh Linh “sư huynh muội chúng ta” mà nghĩ ra việc này.

Tất cả chuyện này cũng đã giải thích vì sao Đại Độ Thiết lại biết quan hệ giữa hai người bọn họ.

Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh ở trong võ lâm Trung Nguyên có lẽ thật rất có uy danh, nhưng người trong võ lâm dù sao cũng chỉ là du hiệp, ở trên thảo nguyên căn bản không đáng giá nhắc tới, không có khả năng khiến cho Tiết Duyên Đà đặc biệt đối đãi. Tất nhiên là khi giám thị Đỗ Hà, trong lúc vô tình cũng đã biết được thân phận của bọn họ. Cũng bởi vì đối với bọn họ không thêm để ý, Đại Độ Thiết mới khinh thường vạch trần thân phận của họ, làm cho Đỗ Hà miễn cảm nhận ra tình huống này.

Chu Linh Linh nói:

- Võ công của Đỗ đại ca cùng đại sư huynh cao cường như vậy, nếu thật có người nghe trộm, làm sao không bị phát hiện, huống chi đây là doanh địa, khắp bốn phía đều là người của chúng ta!

Đỗ Hà cười nói:

- Đây cũng là địa phương cao minh nhất của bọn hắn, chỗ ở của chúng ta đều do bọn hắn tới an bài. Trước khi chúng ta còn chưa đến bọn hắn chuẩn bị mật đạo, nối thẳng xuống bên dưới lều trại của chúng ta chỉ là chuyện thật dễ dàng. Nếu ta không có đoán sai, từ lúc ta đi vào đây ở lại, mỗi tiếng nói cử động của ta đều bị người giám thị hoàn toàn!

Hắn nói chuyện thật thoải mái, nhưng đáy lòng lại tuân theo hời lạnh, âm thầm may mắn. Hắn ngàn tính vạn tính lại thật không ngờ Tiết Duyên Đà sẽ có thủ đoạn như thế, nếu không phải hôm nay Đại Độ Thiết lộ ra sơ hở, một khi hắn ở trong trường lộ ra tin tức chinh chiến của Đại Đường, không tới một ngày bọn họ sẽ bị Tiết Duyên Đà kéo quân vây khốn, biến thành vong hồn tể cờ cho bọn hắn tuyên chiến với Đại Đường.

Lý Dật Phong không hiểu biết quốc sự nên không biết hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng thấy diễn cảm của Đỗ Hà liền biết được một phần bên trong, giận dữ nói:

- Giỏi...giỏi cho một đám tặc tử...Thanh Liên, thủ đoạn của bọn hắc tử tiện như thế, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Đỗ Hà âm trầm cười nói:

- Nếu như việc này chúng ta bị che mắt, hậu quả thật khó lường. Nhưng hiện giờ chúng ta đã khám phá ra việc này, không hay ho chính là bọn hắc tử. Từ một nơi bí mật muốn đâm cho chúng ta một lưỡi dao sắc bén, nhưng chúng ta đã biết cũng có thể đâm một lưỡi dao sắc bén vào trái tim bọn hắc tử. Việc này ta sẽ an bài, hai người cứ tận tình đi chơi đi, bất quá việc hôm nay tuyệt đối đừng lộ ra cho bất cứ ai. Nếu có người biết tình hình cực kỳ không ổn!

Lý Dật Phong thấy Đỗ Hà tràn đầy tự tin, cũng không tiếp tục hỏi thêm, vẫn cười nói:

- Vẫn là câu nói kia, nếu như có chỗ nào hữu dụng tới sư huynh muội chúng ta, cứ mở miệng.

- Nhất định!

Đỗ Hà hí mắt cười, trong đầu đã bắt đầu căn cứ vào cơ hội ngoài ý muốn này mà triển khai bố cục đối phó Tiết Duyên Đà.

Từng bước một, mỗi một bước đều được hắc tử lấp ráp thật hoàn thiện bên trong đầu.

Đỗ Hà ăn qua loa bữa sáng, triệu tập Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi đến gặp. Hắc tử cho Tịch Quân Mãi cùng La Thông lưu lại thủ hộ doanh địa, dự tính mang theo một mình Tiết Nhân Quý.

Tịch Quân Mãi thấy hắc tử chỉ mang theo một mình Tiết Nhân Quý, lo lắng nói:

- Thảo nguyên này không như Đại Đường chúng ta, nguy cơ mai phục khắp nơi. Tướng quân chỉ đem theo một người, vạn nhất gặp phải nguy hiểm làm sao đối phó?

- Không ngại!

Đỗ Hà thông dong cười nói:

- Lo lắng cho an nguy của ta nhất chính là Đại Độ Thiết cùng Tiết Duyên Đà, nếu ta bị ngộ hại ở Tiết Duyên Đà, Tiết Duyên Đà sẽ thừa nhận lửa giận trả thù của Đại Đường, bọn hắc tử còn chưa ngu xuẩn tới nông nổi như vậy. Huống chi nếu bọn hắc tử thật sự có sát tâm, có mang theo nhiều người hơn nữa cũng chỉ là vô dụng. Nơi này chính là địa bàn của bọn hắc tử, mười vạn đại quân vây khốn chúng ta còn có thể làm gì? Càng nhiều người ngược lại càng làm cho bọn hắc tử khinh thường, một mình Tiết hiệu úy là đã đủ. Nếu không phải muốn giúp Tiết hiệu úy học thêm thuật cưỡi ngựa bắn cung trên thảo nguyên, ta còn tính toán nơi theo Quan Vân Trường đơn đao phó hội đây!

Tịch Quân Mãi nghe vậy cũng biết hắc tử nói có đạo lý vì vậy cũng không nói thêm lời nào.

Đỗ Hà chỉ mang theo một mình Tiết Nhân Quý đi gặp mặt Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết nhìn thấy Đỗ Hà không mang theo một thân binh nào, cũng âm thầm tán thưởng, liền phái thêm năm mươi dũng sĩ Tiết Duyên Đà tăng cường phòng vệ. Đúng như suy nghĩ của Đỗ Hà, lo lắng cho an nguy của Đỗ Hà nhất không phải là bản thân hắc tử ngược lại chính là Di Nam Khả Hãn.

Ngay khi Đỗ Hà cùng Đại Độ Thiết đang gặp mặt tại hãn đình Tiết Duyên Đà, lại có mấy cặp mắt âm độc đang tiếp tục hướng theo bóng lưng của bọn họ.

Một đám người trong trang phục thương nhân gặp nhau thương nghị một phen, lại phái thêm mấy người xa xa đi theo phía sau nhóm người của Đỗ Hà.

Còn lại hai người lăm la lăm lét chui vào trong khách sạn lớn nhất trong thành.

- Uyên Cái đại nhân, đúng như lời đồn đãi đã nói, Đỗ Hà quả thật đi tới Tiết Duyên Đà, khi này còn được Đại Độ Thiết dẫn dắt ra khỏi thành trì, hướng mã trường ngoài thành chạy tới!

Một tên nhỏ gầy dáng vẻ lăm la lăm lét chẳng khác gì hầu tử bẩm báo.

Nếu Đỗ Hà có mặt tại đây, nhất định sẽ lên tiếng kinh hô.

Người nhỏ gầy như hầu tử kia chính là sứ giả Kim Bát Triết của Cao Câu Lệ trong đại hội “cuộc thi dừng giả” năm trước.

Lúc trước hắn đi theo đại lực sĩ Kim Nhật Đông của Cao Câu Lệ đến Đường triều dự thi đấu, Kim Nhật Đông ở trong cuộc thi dừng giả giành được kim bài tổ đấu vật tuổi trưởng thành, tự cao tự đại không xem thiên hạ anh hùng vào đáy mắt. Chọc giận Đỗ Hà, bị Đỗ Hà hung hăng giáo huấn một trận, hơn nữa còn lấy được kim bài trong tay hắn.

Trong lòng Kim Nhật Đông còn có tham niệm, nguyện đồ lại không chịu thua, tính toán cuốn gói bỏ trốn, bị dân chúng Vạn Niên huyện bắt được, khiến danh khí của Cao Câu Lệ sụp đổ. Kim Bát Triết mang theo cái đuôi xám xịt rời khỏi Đường triều. Cũng bởi vì chuyện này, Đường triều cùng Cao Câu Lệ xuất hiện khe nứt vô hình trong quan hệ, song phương đã chặt đứt lui tới. Đại Đường đối với việc này hoàn toàn không lưu ý tới, nhưng Cao Câu Lệ đã thật thê thảm.

Bọn hắn là một quốc gia lạc hậu, cần phải có một nền văn hóa hoàn toàn mới để phát triển, hiện giờ bị chặt đứt liên hệ, toàn bộ chính thể phát triển đều biến thành không sao chịu nổi.

Nhưng đám quần thần Cao Câu Lệ lại vô cùng cao ngạo, không chịu tìm cách cứu vãn tình thế.

Cả triều vẫn vô đều cho rằng dù không có Đường triều, Cao Câu Lệ vẫn có thể mạnh mẽ phát triển.

Vì thế liền bị kịch.

Đường triều là nơi tiêu thụ lớn nhất của Cao Câu Lệ, thiên tài địa bảo, nhân sâm, da thú của Trường Bạch sơn đều có thể bán với giá trên trời ở Đại Đường, một khi chặt đứt liên hệ nền kinh tế của Cao Câu Lệ không thể nghi ngờ là một đả kích cực lớn. Nhắm vào loại tình huống này, Cao Câu Lệ không chịu đựng nổi chuyện kéo xuống da mặt dựa vào Đại Đường.

Bọn hắn lựa chọn Tiết Duyên Đà có thực lực cực mạnh trên thảo nguyên làm điểm tiêu thụ, bán ra đặc sản của bọn họ. Nhưng bọn hắn tính toán sai lầm, Tiết Duyên Đà cũng không phải là Đại Đường.

Đại Đường sẽ không làm khó thương nhân đến Đường triều mậu dịch, xúc tiến kinh tế Đường triều phát triển, nhưng Tiết Duyên Đà lại hoàn toàn khác hẳn. Bọn hắn vốn xuất thân cường đạo, khi nhận thức được lợi nhuận của đặc sản Trường Bạch sơn như nhân sâm, da thú, nhung hươu, ánh mắt lập tức đỏ rực.

Bọn hắn không tranh qua Đại Đường, nhưng là bá chủ bắc phương, muốn khi dễ Cao Câu Lệ cũng là dư dả, thường thường còn phái ra mấy chi bộ đội xâm nhập Liêu Đông cướp đoạt, đem Liêu Đông xem như nơi cung cấp của cải, quấy đến mức Cao Câu Lệ khổ không thể tả.

Uyên Cái là quyền thần cường thế nhất Cao Câu Lệ, Uyên Cái Minh Đông là cháu của Uyên Cái Tô Văn.

Uyên Cái Tô Văn đã tâm bưng bưng, muốn quyền chưởng Cao Câu Lệ, muốn Cao Câu Lệ trở thành bá chủ thiên hạ, thâm phái diệt nhĩ đến Tiết Duyên Đà buôn bán, mở rộng quân bị.

Không ngờ đúng ngay lúc này bọn hắn đi tới Tiết Duyên Đà lại gặp được sự kiện Đỗ Hà đi sứ Tiết Duyên Đà.

501. Chương 515 : Có Đảm Khí Hay Quá Vô Tri

Uyên Cái Minh Đông đi tới lui trong phòng, diễn cảm khi thì kích động khi thì khấn trương, lúc nhíu mày lúc lại cười, thiên biến vạn hóa.

Kim Bát Triết ở một bên nhìn thấy trong lòng run sợ, có chút kinh hãi nhìn Uyên Cái Minh Đông, không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì. Hắn cũng biết tài trí của Uyên Cái Minh Đông không tầm thường, nhưng thái độ làm người cũng thật điên cuồng, thuộc loại cấp tiến yêu nước mù quáng, trong mắt người này Cao Câu Lệ là vô địch tồn tại, bất cứ địch nhân nào ở trong mắt hắn đều chỉ là hổ giấy, mặc dù là Đại Đường vương triều cũng như thế.

Đối mặt với loại người điên này, Kim Bát Triết không thể suy đoán được trong lòng đối phương nghĩ gì, âm thầm kêu khổ:

- Đỗ Hà sớm không tới, muộn không tới, cố tình ở ngay thời điểm mấu chốt này xuất hiện...vạn nhất phá hủy đại sự, vậy nên làm sao mới phải!

Lần này bọn hắn đến đây tự nhiên không phải vì vui chơi, mà có trách nhiệm trên người.

Hiện tại Cao Câu Lệ ở trong thế cực kỳ phức tạp, theo lâu dài mà nói khởi nguyên ở việc ngày trước Tùy Dương Đế Dương Quảng ba lần chinh phạt Cao Câu Lệ.

Dương Quảng ngạo nghễ tự đại, ba lần chinh phạt Cao Câu Lệ xuất động binh mã nhiều hơn mấy chục lần binh lực của Cao Câu Lệ không những không thể thủ thắng, ngược lại còn bị hai lần đại bại, ở trong lịch sử để lại vết nhơ đầy xấu hổ. Thế cục của Cao Câu Lệ cũng bởi vậy mà nhận lấy ảnh hưởng mãnh liệt.

Những tướng quân thành công đánh bại đại quân của Tùy triều, biến thành chúa cứu thế của Cao Câu Lệ, đã được vạn dân ngưỡng mộ, mà quân vương yếu đuối lại bị dân chúng khinh thường. Vì thế đã hình thành cục diện thần lớn hơn quân.

Những tướng quân kia phần lớn đều ủng hộ binh tự trọng, đã trở thành quân phiệt trong lãnh địa, trong đó thực lực Uyên thị cường thịnh nhất.

Năm xưa Uyên thị thủ lĩnh Uyên Thái Tộ sẵn sàng hi sinh tính mạng suất lĩnh toàn bộ binh mã Cao Câu Lệ chống lại đại quân Tùy triều, trở thành anh hùng cứu quốc của Cao Câu Lệ.

Trước khi lãnh binh, Uyên Thái Tộ đã đảm nhiệm chức vị Mạc Ly Chi cao nhất. Mạc Ly Chi là chức quan của Cao Câu Lệ, theo cách nói trong quan tước của người Hán chính là tướng quốc, là thủ tướng. Uyên Thái Tộ trước khi lãnh binh cũng đã có quyền cao chức trọng, là quyền thần dưới một người mà trên vạn người. Một khi nắm giữ được binh quyền, tình huống như thế nào liền có thể nghĩ. Ở Cao Câu Lệ đã không còn bất luận kẻ nào có thể hạn chế được sự quật khởi của Uyên thị.

Sau khi Uyên Thái Tộ qua đời, nhi tử Uyên Cái Tô Văn thừa kế nghiệp cha, trở thành quyền thần có thực lực lớn nhất Cao Câu Lệ.

Cùng lúc đó, quốc vương tân nhậm Vinh Lưu Vương kế vị. Uyên Cái Tô Văn tuy có mưu lược hơn phụ thân hắn, nhưng danh vọng trong lòng dân lại kém xa ngàn dặm. Mà Vinh Lưu Vương lại là một quốc vương rất có lòng cầu tiến, cũng rất có bản lĩnh, hắn không ngừng nâng đỡ thân tín, nuôi dưỡng thế lực, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã đem chính quyền cùng chút ít binh quyền của Cao Câu Lệ nắm giữ trong tay. Kế tiếp hắn đã chuẩn bị nhúng tay vào binh quyền trong tay quân phiệt, tính toán thay đổi diện mạo quân phiệt san sát tại Cao Câu Lệ hiện tại.

Một vị quân vương lợi hại có lòng tiến thủ cùng một đại thần tác phong cường thế, đã tâm bình bực.

Giữa hai người đã chú định không thể cùng tồn tại.

Cao Câu Lệ hiện tại nằm trong tình huống phức tạp như thế, tranh giành cấu xé lẫn nhau.

Vinh Lưu Vương tay nắm chính quyền, nắm giữ lấy kinh tế của Cao Câu Lệ, mà Uyên Cái Tô Văn tay nắm binh quyền. Bọn hắn một người cần quân đội của đối phương hộ quốc, một người cần kinh tế của đối phương nuôi quân, dù là ai cũng không cách nào thiếu khuyết lẫn nhau. Vì thế lẫn nhau mâu thuẫn trùng điệp. Lòng dạ Vinh Lưu Vương muốn trừ Uyên Cái Tô Văn hoặc Uyên Cái Tô Văn muốn trừ Vinh Lưu Vương đã rõ ràng rành, người ngoài ai ai cũng biết. Nhưng Vinh Lưu Vương vẫn kiêng kỵ quân đội hùng hậu trên tay Uyên Cái Tô Văn, mà Uyên Cái Tô Văn lại thiếu khuyết quân phí tạo phản, song phương vì vậy vẫn luôn duy trì hòa bình nhất định.

Kim Bác Triết hiểu rõ loại hòa bình này duy trì sẽ không được bao nhiêu thời gian, Vinh Lưu Vương sẽ không cấp cho Uyên Cái Tô Văn cơ hội để chuẩn bị, Uyên Cái Tô Văn cũng sẽ không cho Vinh Lưu Vương thời gian xoay chuyển, giữa bọn họ sớm hay muộn nhất định sẽ có một trận tranh đấu quyền vị lưỡng bại câu thương.

Đối với việc này cả triều văn võ Cao Câu Lệ đều lục tục lựa chọn chỗ đứng, tính toán cho tương lai. Có người lựa chọn Vinh Lưu Vương, có người lựa chọn Uyên Cái Tô Văn tay cầm quân đội hùng hậu. Không hề nghi ngờ, sau khi trở lại Cao Câu Lệ Kim Bác Triết cân nhắc xong lợi hại, lựa chọn Uyên Cái Tô Văn tay nắm đại quân làm chỗ dựa vững chắc.

Uyên Cái Tô Văn thiếu hụt chính là quân phí, mấy năm nay hãn cũng luôn chú ý bù đắp thiếu sót của mình, âm thầm cùng Tiết Duyên Đà triển khai buôn lậu mậu dịch dùng tích lũy quân bị.

Đại Đường cùng Cao Câu Lệ đoạn tuyệt lui tới, đối với kinh tế Cao Câu Lệ tạo thành tai nạn lớn. Điều này ngược lại cho Uyên Cái Tô Văn cơ hội để quật khởi, Kim Bác Triết, Uyên Cái Minh Đông tính toán lợi dụng nền kinh tế đình trệ hiện tại của Cao Câu Lệ, âm thầm cùng

Tiết Duyên Đà tạo thành đồng minh chiến lược, áp chế Vinh Lưu Vương đồng thời phát triển thực lực bản thân, sau đó mới nhòm ngó tới ngai vàng của Cao Câu Lệ Vương.

Cho nên Kim Bác Triết cùng Uyên Cái Minh Đông đều có trách nhiệm nặng nề trên người, chính là vì Tiết Duyên Đà cũng không kết minh cùng bọn họ.

Chuyện này đương nhiên thật rõ ràng, bản tính của Uyên Cái Tô Văn thật tốt, nhưng trên dưới Tiết Duyên Đà cũng không phải kẻ ngốc. Một khi Cao Câu Lệ được thống nhất, như vậy bọn hãn sẽ ngưng tụ thành một cỗ lực lượng chinh thế, điều này đối với việc Tiết Duyên Đà thường xuyên xâm nhập cướp đoạt Cao Câu Lệ không hề có nửa điểm chỗ tốt.

Loại chuyện ra sức lại không có lợi như thế Tiết Duyên Đà làm sao lại chịu đồng ý.

Bọn hãn còn ước gì Cao Câu Lệ vĩnh viễn bị nội đấu, bọn hãn nhờ vậy có thể nhặt được tiện nghi, chờ sau khi Cao Câu Lệ tiêu hao sức lực, liền có thể chiếm đoạt lãnh địa.

Kim Bác Triết cùng Uyên Cái Minh Đông đã ngây người tại nơi này suốt một tháng, tặng quà lại đi lôi kéo quan hệ, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không hề đạt được kết quả.

Hai người vì vậy càng thêm nóng vội lẫn buồn bực.

Đúng ngay lúc này bọn hãn nghe được tin tức Đỗ Hà đi sứ Tiết Duyên Đà.

Uyên Cái Minh Đông là một người cấp tiến, phi thường sùng bái Uyên Cái Tô Văn, lại yêu quốc gia của mình, đối với người cầm quyền Cao Câu Lệ Vinh Lưu Vương vô cùng bất mãn, một lần muốn trợ giúp Uyên Cái Tô Văn lấy được vương vị Cao Câu Lệ, cho rằng chỉ có hãn mới có tư cách thống ngự Cao Câu Lệ.

Vì mục đích này, một người luôn có tư tưởng điên cuồng như Uyên Cái Minh Đông có thể vì nó mà trả giá hết thảy.

Gặp phải kẻ điên như vậy, Kim Bác Triết dù sao cũng phải kiêng kỵ ba phần.

- Minh Đông đại nhân, chẳng lẽ ngươi đã quên lời nhắc nhở của Tô Văn đại nhân sao? Hành trình Tiết Duyên Đà lần này quan hệ tới tương lai của đại nhân, Minh Đông đại nhân đừng nên gây loạn thì tốt hơn!

Kim Bác Triết lo lắng nói.

- Gây loạn...

Uyên Cái Minh Đông căm tức nhìn Kim Bác Triết, quát khê:

- Ta gây loạn gì, đừng nói cho ta người nhìn không ra đám vương bát đần Tiết Duyên Đà đang nghĩ gì trong lòng đi? Bọn hãn ước gì Cao Câu Lệ chúng ta vĩnh viễn không có được một vị quân vương anh minh, ước gì chúng ta vĩnh viễn nội đấu, như vậy bọn hãn có thể vĩnh viễn làm cường đạo, xâm lấn lãnh địa Cao Câu Lệ đoạt lấy nhân khẩu cùng lương thực của chúng ta!

Kim Bác Triết không phản bác được, hãn có thể được Uyên Cái Tô Văn giao trọng trách này cũng không phải là một nhân vật bình thường, hãn làm sao không nhìn ra dụng tâm của Tiết Duyên Đà? Nhưng hãn cũng chỉ đành chịu, Uyên Cái Tô Văn cần rất nhiều tiền để tạo phản, mà Tiết Duyên Đà là đối tượng duy nhất mà bọn hãn trước mắt có thể dựa vào.

Uyên Cái Minh Đông quơ nắm tay kích động nói:

- Tiết Duyên Đà ti tiện luôn cố ý kéo dài với chúng ta, chết tiết...Tên Đỗ Hà năm đó dùng thủ đoạn hèn hạ thắng dũng sĩ Cao Câu Lệ chúng ta. Bọn hãn đều đáng giận, đều đáng chết. Thượng thiên phù hộ chúng ta, đây là một cơ hội...Chỉ cần thành công, chẳng những chúng ta có thể rửa nhục lúc trước, còn có thể đạt tới mục đích...Một mũi tên bắn rơi ba con nhạn!

Nhìn thấy dáng vẻ gần như điên cuồng của Uyên Cái Minh Đông, trong mắt Kim Bác Triết lộ ra thần sắc kinh hãi:

- Minh Đông đại nhân, người...người không phải muốn...

Hắn phát hiện thanh âm của mình đang run lên, bị ý nghĩ vừa toát ra trong đầu làm sợ choáng váng.

Uyên Cái Minh Đông điềm nhiên nói:

- Không sai, ta muốn giết Đỗ Hà...Người ngấm lại, nếu như Đỗ Hà chết tại Tiết Duyên Đà, Lý Thế Dân sẽ làm như thế nào? Con rể mà hắn tin cậy nhất chết tại Tiết Duyên Đà, hắn không tức giận xua đại quân trừng phạt mới là có quý. Thực lực của Tiết Duyên Đà không tệ, nhưng so sánh với Đường triều còn kém hơn một bậc...Nhưng ở thảo nguyên mờ mịt này, Đường triều

muốn thủ thắng cũng không dễ dàng. Bọn hắn sẽ không thiếu một cuộc đại chiến kinh thiên động địa, hắc hắc...

Hắn cười âm hiểm:

- Chỉ cần Tô Văn đại nhân đem binh mã đóng tại biên cảnh Tiết Duyên Đà, làm ra tư thế cùng Đường triều trước sau giáp kích, đám vương bát đần Tiết Duyên Đà còn không bị dọa rụng hồn mới là lạ...Đến lúc đó, là lúc bọn hắn phải van cầu chúng ta...Kế này vừa có thể trừ bỏ Đỗ Hà, còn cho Tiết Duyên Đà bài học, có năng lực đạt tới mục đích, vì sao không làm!

Kim Bác Triết âm thầm lau mồ hôi, nói:

- Nói thì không sai, nhưng Minh Đông đại nhân, không biết người có nghĩ tới hay không, Tiết Duyên Đà cường đại, là lá chắn giữa Cao Câu Lệ cùng Đại Đường. Một ngày Tiết Duyên Đà vẫn còn, Cao Câu Lệ chúng ta liền tránh được quân tiên phong của Đại Đường đánh tới. Một khi Tiết Duyên Đà bị Đại Đường tiêu diệt, mục tiêu tiếp theo của Đại Đường chính là Cao Câu Lệ chúng ta!

Không thể không nói Kim Bác Triết vẫn biết nhìn xa trông rộng.

Mặc dù Cao Câu Lệ chỉ là tiểu quốc, nhưng đối với vương triều nhà Hán mà nói chính là tâm bệnh. Tâm bệnh này phải quy công cho Tùy Dương Đế Dương Quảng cuồng vọng tự đại ba lần chinh phạt Cao Câu Lệ mang đến sỉ nhục.

Lần đầu tiên thảo phạt, Dương Quảng xuất động một trăm mười ba vạn người, nhưng bị đối phương giết chết thảm hại. Lần thứ hai Dương Quảng xuất động một trăm năm mươi vạn đại quân, vẫn không thể chiến thắng Cao Câu Lệ, hậu binh không xong, qua loa lui binh. Lần thứ ba tuy Dương Quảng kéo suy sụp Cao Câu Lệ lấy được thắng lợi, nhưng vô luận nói thế nào cũng là thắng mà không võ. Ngay lúc đó quân lính của Cao Câu Lệ không đầy năm vạn, Dương Quảng lấy ưu thế gấp mấy chục lần, đánh ra loại chiến tích kia thật sự dọa người.

Ở tây bắc xa xôi, những cô hồn phơi thây chiến dã đã nói lên một đoạn lịch sử bi thảm huyết lệ.

Tuy rằng sỉ nhục của Tùy triều không quan hệ tới Đường triều, nhưng sỉ nhục của người Hán lại liên quan mật thiết tới Đường triều.

Đường triều cùng Cao Câu Lệ cuối cùng vẫn sẽ còn một trận chiến.

Uyên Cái Minh Đông khinh thường nói:

- Đề cao chí khí người khác diệt uy phong mình. Người phương nam vô năng, nhớ năm xưa bọn hắn dùng hơn hai trăm vạn đại quân bị hơn vạn binh mã Cao Câu Lệ chúng ta giết đến khóc cha gọi mẹ, ta còn ước gì bọn hắn đến cùng chúng ta đấu một trận chiến đâu!

...

Kim Bác Triết há miệng thở dốc, không biết nên nói gì, hắn thật sự không biết phải nói Uyên Cái Minh Đông có đảm khí hay là quá ngu xuẩn, uyển chuyển nói:

- Đường triều cùng Tùy triều không thể đánh đồng. Mặt khác Đỗ Hà võ nghệ cao cường, muốn giết hắn thật không dễ dàng!

- Chuyện này ta đã sớm nghĩ kỹ...

Uyên Cái Minh Đông nói xong, từ trong rừng nơi góc phòng lấy ra một đoản nỏ.

Kim Bác Triết thất thanh nói:

- Đường nỏ...

Uyên Cái Minh Đông kiêu ngạo nói:

- Cái gì là Đường nỏ, đây là Thần Cơ Nỏ mà Cao Câu Lệ chúng ta nghiên cứu suốt năm năm làm ra, Đường nỏ mà người nói chỉ là do một người phương nam tên Gia Cát Lượng nhiều năm về trước học trộm của Cao Câu Lệ chúng ta!

502. Chương 516: Mục Đích Là Khai Chiến

Kim Bác Triết bị những lời của Uyên Cái Minh Đông tác đến choáng váng.

Uyên Cái Minh Đông cũng không tinh thông Hán ngữ, chỉ là yêu nghiệt như Gia Cát Lượng danh khí quá lớn mới khiến cho hắn có ấn tượng về nhân vật này, loáng thoáng biết được Gia Cát Lượng hiểu rõ về Liên Hoàn Nỏ. Thần Cơ Nỏ là do công tượng Cao Câu Lệ căn cứ theo Liên Hoàn Nỏ năm xưa Dương Quảng mang theo đại quân mà thay đổi cải biến, chỉ mới chế thành chừng năm năm thời gian. Trước đó Cao Câu Lệ còn chưa biết kỹ thuật chế tạo ra Liên Hoàn Nỏ.

Cho nên Uyên Cái Minh Đông suy nghĩ cho dù khoa học kỹ thuật giữa hai nước có sự chênh lệch cũng sẽ không kém quá xa. Liên Hoàn Nỏ của Gia Cát Lượng là ở thời xưa, nhưng hắn vì muốn thiếp vàng lên mặt quốc gia mình nên đem Gia Cát Lượng nói thành người đến Cao Câu Lệ học nghề, do vậy có thể chứng minh khoa học kỹ thuật của quốc gia mình tài giỏi. Đường nỏ Đường triều gì đó nếu đem so sánh với Thần Cơ Nỏ của bọn hắn chính là cách biệt một trời.

Kim Bác Triết lại không như hắn, hắn cũng biết một ít về lịch sử Hoa Hạ, biết Gia Cát Lượng là nhân vật của hơn năm trăm năm trước, một vị thần nhân phát minh Liên Hoàn Nỏ từ hơn năm trăm năm trước, một quốc gia chỉ mới nắm giữ được kỹ xảo chế tạo Liên Hoàn Nỏ năm năm trước, lẫn nhau là ai học lóm của ai cũng hiểu được rõ ràng.

Kim Bác Triết tuy cũng có mặt dạn dày của người Cao Câu Lệ, nhưng ở một khắc này bị câu nói của Uyên Cái Minh Đông làm xấu hổ, vốn không có ý định nhắc nhở nhưng cảm giác nếu lúc này không nói ngay sau lỗ hắn nói ra trước mặt người khác, chẳng phải thật mất hết mặt mũi của Cao Câu Lệ, nhắc nhở:

- Gia Cát Lượng là một vị thừa tướng thông thiên triệt địa của Tiền Hán hơn năm trăm năm trước!

- A...

Uyên Cái Minh Đông ghen hờn nhìn trần trời, thế mới biết mình vừa nói ra lời đáng chê cười thế nào, nhưng bản tính hắn sĩ diện làm sao cam tâm ném mặt mũi, làm ra vẻ than thở nói:

- Người có biết cái gì, Gia Cát Lượng kia nếu nói thông thiên triệt địa, hắn thi triển pháp thuật cường đại đến Cao Câu Lệ chúng ta học xong kỹ thuật lại đi về mà thôi!

- Ách...

Kim Bác Triết không lời nào để nói, chớp chớp mắt, cuối cùng hắn cũng kiến thức được thế nào gọi là già mồm át lỗ phải, nói thầm:

- Thay vì nói như vậy, còn không bằng nói thẳng Gia Cát Lượng là người Cao Câu Lệ luôn đi!

Thanh âm của hắn tuy nhỏ, nhưng rơi vào trong tai Uyên Cái Minh Đông không sót một chữ.

Ánh mắt Uyên Cái Minh Đông chợt sáng lên, mừng rỡ cười nói:

- Đúng...Gia Cát Lượng nếu có khả năng thông thiên triệt địa, rõ ràng là người Cao Câu Lệ chúng ta, người phương nam vô năng như thế nào lại sinh ra một người tài giỏi như thế?

Bộ dáng của hắn như chắc chắn, mặt dày đến vô địch, an bài cho Gia Cát Lượng một tổ tông.

Kim Bác Triết tự nhận mình đã đủ vô sỉ, hiện giờ mới phát hiện so sánh với Uyên Cái Minh Đông mình vẫn còn kém thật xa.

Thảo nguyên mang mang, mênh mông vô bờ.

Hơn trăm kỵ tận tình rong ruổi trên thảo nguyên, những kỵ sĩ buộc tóc lên cao, dùng khăn màu lục bó chặt, thân mặc võ sĩ phục, cuốn cao tay áo, thắt lưng đeo đao hoặc kiếm, mang ủng da đỏ thẫm, bên ngoài mặc áo rộng dài, thúc ngựa phóng nhanh, áo dài như mây tung bay về phía sau, so sánh với trang phục bên trong, một động một tĩnh, hoàn toàn lộ rõ thân hình, cảm giác thật sự tiêu sái.

Người đi đầu tuổi chừng ba mươi, hình thể phiêu hân, hai mắt lóng lánh tinh thần, có khí khái không gian mà uy.

Đỗ Hà cùng Tiết Nhân Quý sóng vai cùng đi, thấp giọng hỏi:

- Kỵ binh này như thế nào?

Tiết Nhân Quý tán thán nói:

- Không lời nào để nói, luận cưỡi ngựa thật tinh diệu, phối hợp thật ăn ý. Ở Đại Đường cũng khó tìm được kỵ binh đội so sánh với họ. Người ở thảo nguyên có thuật cưỡi ngựa quả nhiên là vô cùng tiêu chuẩn.

Đỗ Hà đồng ý nói:

- Đây cũng là đặc tính của dân tộc thảo nguyên, trên đường đi chúng ta đi ngang vài bộ lạc, người có phát giác được gì không?

Tiết Nhân Quý nói:

- Một đường đến đây, chứng kiến toàn bộ hải tử của thảo nguyên đều vui đùa ngựa nhỏ cung tên, bọn hắn vui chơi, tuổi còn nhỏ mà đã cưỡi ngựa thật lanh lợi, sau này trưởng thành sẽ như thế nào liền có thể biết được.

- Không sai!

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Thảo nguyên không giống người Hán chúng ta, hải tử người Hán cần đọc sách học tập, mà hải tử thảo nguyên chỉ có chiến mã cung tên, tích lũy lâu ngày mặc dù là kẻ ngu ngốc nhưng chỉ qua hai mươi năm sau bọn hắn đều có thể trở thành kỵ sĩ cùng xạ thủ xuất sắc, loại tinh hoa này chúng ta thiếu khuyết. Đây cũng là lý do căn bản vì sao dân tộc thảo nguyên suốt mấy trăm năm qua đều có thể lấy thế suy yếu nhưng lại có thể đối kháng được với Hoa Hạ chúng ta!

Tiết Nhân Quý đồng ý với cách nói của Đỗ Hà, nhưng không phục nói:

- Tướng quân nói thật có đạo lý, nhưng binh mã Đại Đường ta chưa chắc kém hơn bọn hắn!

Nhìn thấy vẻ tự hào của Tiết Nhân Quý, Đỗ Hà biết hắn nói không sai. Từ thời Đông Chu lập quốc, Hoa Hạ cùng ngoại tộc còn có vô số cừu hận không hòa giải được. Thời kỳ Đông Chu là Khuyển Nhung, thời kỳ Tần Hán là Hung Nô, thời kỳ Lương Tấn là Ngũ Hồ...sát phạt lẫn nhau đều mang đến thương vong đau đớn kịch liệt cho Hoa Hạ.

Nhìn khắp lịch sử Hoa Hạ, chân chính có thể chiếm cứ được ưu thế đối với ngoại tộc chỉ có bốn triều đại Tần Hán Đường Minh. Thủy Hoàng Đế có Mông Diêm khu trục Hung Nô, Vũ Đế thảo phạt Mạt Bắc, thời kỳ thịnh Đường chinh phạt khắp bốn phía, cùng cuộc chiến Minh triều thảo phạt.

Đó là những thời kỳ Hoa Hạ cường đại nhất, kiêu ngạo nhất, tự hào nhất.

Đỗ Hà cảm thấy vinh hạnh vì sống trong thời kỳ này, thời kỳ Đường triều thượng vũ thành phong trào, Đường binh tuy ở thuật cưỡi ngựa kém hơn dân tộc thảo nguyên, nhưng quân bị, sĩ khí, tâm huyết, cảm giác vinh dự trên tổng thể đều vượt hơn dân tộc thảo nguyên, trận trận giao phong chiến đấu sa trường, phần thắng của Đường triều rất lớn.

Đỗ Hà chợt dâng lên hùng tâm vạn tượng, trầm giọng nói:

- Người nói không sai, nhưng trên đời này không có vương triều nào vĩnh viễn không suy bại, Đường binh cũng không thể nói vĩnh viễn tài giỏi hơn, áp đảo được binh mã ngoại tộc. Cho nên chuyện chúng ta phải làm chỉ có một việc, ở thời gian Đại Đường cường thịnh nhất, đem toàn bộ ngoại tộc có thể uy hiếp sự tồn tại của Đại Đường hoàn toàn chinh phục!

Tiết Nhân Quý đi theo Đỗ Hà đã hơn một năm, trong lúc vô tri vô giác đã sớm bị ảnh hưởng, phi tộc của ta, kỳ tâm tất dị tư tưởng đã xâm nhập vào tủy não hắc, nghe Đỗ Hà nói như vậy cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trầm giọng nói:

- Mặt tướng nguyện ý đi theo tướng quân, cùng tướng quân cùng nhau bình định hết thảy những chương ngại ngăn cản Đại Đường!

Đỗ Hà nhìn thấy Đại Độ Thiết từ xa chạy tới, liền mỉm cười ngưng lại đề tài này.

Hôm nay dưới sự dẫn dắt của Đại Độ Thiết, bọn họ đi thăm mã trường của Tiết Duyên Đà, cũng đi tới thảo nguyên, tự mình thuần phục một đàn ngựa hoang ngổ ngược, thể hội làn gió phong tình của thảo nguyên, sau đó Đỗ Hà lại đưa ra yêu cầu muốn đi săn bắn.

Yêu cầu này của hắn là vì Tiết Nhân Quý, Tiết Nhân Quý xuất thân gia đình đã suy sụp bần cùng, không mua nổi ngựa, cưới ngựa là yếu điểm lớn nhất của hắn. Trải qua sự chỉ điểm của Đỗ Hà cùng La Thông, hiện tại trong thuật cưới ngựa Tiết Nhân Quý đã có tiến bộ rất lớn, nhưng muốn cưới ngựa bắn cung vẫn còn tồn tại vấn đề nhất định.

Tiến pháp của Tiết Nhân Quý có thể xem là đệ nhất đương thế, nhưng tiến pháp của hắn được tập luyện trong núi rừng, vừa lên lưng ngựa một thân tiến pháp khùng bỏ liền không xuất ra được nửa uy lực. Thuật cưới ngựa bắn cung của dân tộc thảo nguyên đối với bọn họ chỉ như cơm thường, hắn muốn Tiết Nhân Quý học trộm kỹ thuật của bọn họ, năm sau sẽ có thể dùng

đổi phó bọn họ.

Không thể nghi ngờ việc săn bắn có thể bày ra được trọn vẹn kỹ thuật cưới ngựa bắn cung.

Đại Độ Thiết lo lắng Đỗ Hà sẽ gặp nguy hiểm nên đi trước chuẩn bị.

Đỗ Hà cũng tranh thủ thời gian nói với Tiết Nhân Quý cảm tưởng sau khi đến thảo nguyên.

Có lẽ anh hùng ý kiến tương đồng, ý tưởng của hai người thần kỳ nhất trí, cũng sản sinh ra lời đối thoại sau đó.

Đại Độ Thiết đi tới trước mặt Đỗ Hà, nói:

- Đỗ tướng quân, hết thảy đều đã được chuẩn bị xong, ở phía tây bắc có một dòng suối, gần bên có một mục điền phì nhiêu. Có rất nhiều động vật đều thích đến nơi đó uống nước kiếm ăn, là nơi săn bắn rất tốt.

Đỗ Hà cười nói:

- Khách tùy theo chủ!

Việc săn bắn lần này vốn cũng không phải bản ý của hắn, chỉ cần có thể đạt được mục đích, đi nơi nào đối với hắn đều là giống nhau.

Đoàn người đi về hướng tây bắc.

Tiết Nhân Quý biết dụng tâm của Đỗ Hà, dọc theo đường đi cũng quan sát phi thường cẩn thận, đem phương pháp cưới ngựa bắn cung trên thảo nguyên ghi tạc trong đầu từng chút một, chuẩn bị sau khi về doanh địa sẽ luyện tập.

Tiết Nhân Quý đã có tài bắn cung, cưới ngựa cũng dần dần tiến mạnh, thuật cưới ngựa bắn cung còn chưa đủ, khuyết thiếu chính là thủ pháp tôi luyện đặc thù. Những thủ pháp này phải trải qua hơn mười năm luyện tập mới có thể thành thạo quen tay, Tiết Nhân Quý không có thời gian, chỉ có thể trộm học tập.

Đỗ Hà ở phía trước liếc mắt nhìn Tiết Nhân Quý, thấy hần tựa hồ đã có linh ngộ, hiểu ý cười cũng không quấy rầy.

Những con mồi trên thảo nguyên đã trải qua vô số khảo nghiệm, so với con mồi trong núi rừng càng giảo hoạt gấp mười lần. Nhưng động vật cho dù giảo hoạt bao nhiêu, cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của thợ săn.

Việc săn bắn đối với đoàn người Đại Độ Thiết chỉ là chuyện bình thường hàng ngày, nhờ vậy Tiết Nhân Quý không ngừng được nghiệm chứng, học được một ít kỹ xảo bên trong. Về phần Đỗ Hà hần đã sớm hết hi vọng đối với việc học tập tiến pháp, xưng hô thần xạ thủ đối với hần hoàn toàn vô duyên. Nhưng phi đao hần mang theo trên người cũng không thua gì dùng cung tên.

Dưới sự ra sức của bọn họ, đã chú định buổi săn bắn hôm nay đạt được thu hoạch không tầm thường.

Mãi cho tới khi hoàng hôn buông xuống họ mới quay về.

Nếu không phải buổi tối còn phải tham gia yến hội, Đỗ Hà cũng không muốn ngừng cuộc săn.

Mấy năm nay đã nhìn quen sự nhộn nhịp đông đúc của Đường triều, phong tình độc đáo thảo nguyên làm cho hần đặc biệt lưu luyến.

Nhìn thảo nguyên sau lưng, hần thầm nghĩ:

- Địa phương tốt như vậy lại bị Tiết Duyên Đà chiếm cứ, thật sự rất đáng tiếc, thế nào cũng phải lấy mang về!

Yến hội vào buổi tối cũng không có địa phương nào độc đáo. Nói trắng ra chỉ là yến hội dành cho a dua nịnh hót. Hiện giờ Đại Đường uy chấn tứ di, ai dám xúc phạm râu hổ?

Một nhóm quan viên ngoại tộc đều tìm đủ cách nhiệt tình, lấy lòng Đỗ Hà chẳng khác gì thân phụ của chính mình, đủ loại quà tặng ngạt nhiên cổ quái ùn ùn dâng lên.

Từ trước tới nay Đỗ Hà cũng không có thói quen nhận hối lộ, nhưng đối mặt với đám người này hần cũng mang theo tâm tư không thu lãng phí, vì vậy đều cho người tiếp nhận.

Đỗ Hà làm ra vẻ sáng khoái không ngừng ăn thịt uống rượu không ngớt. Hần thích loại rượu ngon hương thuần như Đỗ Khang, rượu sữa ngựa cũng không hợp khẩu vị của hần, nhất là trong rượu có mùi khai khiến cho hần có chút phản cảm, nhưng vì kế hoạch ban đêm, hần cũng bắt buộc bản thân mình uống thật nhiều, mãi đến khi mất say lơ đãng mới ngừng lại.

Đỗ Hà nương theo tay diu của Tiết Nhân Quý lão đảo rời khỏi đại sảnh, quay về doanh địa của mình.

Hần mang theo vẻ say sưa triệu tập La Thông, Tịch Quân Mãi mọi người đến doanh trường thương nghị chuyện quan trọng, nhìn vào chư tướng mở miệng nói:

- Chư vị nhất định thật muốn biết ý đồ đích thực của chuyến đi lần này. Ta nói cho các ngươi biết, mục đích lần này chúng ta tới là cần bức bách Tiết Duyên Đà khai chiến với Đại Đường chúng ta!

503. Chương 517 + 518 : Đều Có Quỷ Kế

Lần này đến Tiết Duyên Đà Đỗ Hà cũng không đem mục đích thực sự nói cho các tướng sĩ đi theo, ba người Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi cũng không phải kẻ ngu ngốc, hiểu được lần này Đỗ Hà mang theo trọng trách trong người. Nhưng bọn họ đều là những quân nhân nhiệt huyết lại cẩn thận nghiêm túc, cũng không dò hỏi mục đích đến đây, cũng không tìm hiểu trọng trách của hần, nhưng chỉ cần có mệnh lệnh họ sẽ lập tức hi sinh hết thảy hoàn thành.

Hiện giờ Đỗ Hà đem mục đích nói rõ cho họ biết, ba người đều chấn động.

Bọn họ không biết rõ tình hình cụ thể cùng tỉ mỉ, vì vậy cũng không nghĩ rằng Đỗ Hà nói dối, hơn nữa họ đều là những tướng lĩnh có khát vọng được biểu hiện trên chiến trường, xây dựng công huân, vì vậy thần thái trở nên kích động. Nhất là Tiết Nhân Quý, dù sao bây giờ hần chỉ mới là thái điều chưa từng lần lộn qua chiến trường.

Bất quá rất nhanh ba vị tướng sĩ đều tỉnh táo trở lại, vẫn là Tiết Nhân Quý bình tĩnh trước tiên.

Tuy hấn thật phần khởi, nhưng lòng cũng trầm ổn nhất, hơn cả hai vị tướng lĩnh kia, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh. Hấn biết Đỗ Hà sẽ không vô duyên vô cớ đem nhiệm vụ nói cho bọn họ hay biết, nhất định còn có phân phó khác.

Đỗ Hà chậm rãi nói tiếp:

- Đoạn đường đến đây, các người có thể đã hiểu biết. Từ khi Tiết Duyên Đà phát triển cho tới nay, đã ủng hộ binh lên tới ba mươi vạn, thực lực đã mơ hồ uy hiếp được Đại Đường. Bọn hấn cũng giống như hổ con, nếu không ngăn chặn đợi thêm một thời gian sẽ biến thành cục diện cùng Đại Đường giống như hai hổ tranh chấp. Bệ hạ nhìn xa trông rộng, không cho phép việc này phát sinh, cho nên phái chúng ta tiến đến thúc đẩy cuộc chiến này xảy ra.

Tịch Quân Mãi kinh ngạc nói:

- Nếu đánh liền đánh, cần gì phải phiền toái như thế?

Hấn hành quân đánh giặc tài giỏi nhưng trí tuệ về chính trị lại không đủ, cũng bởi vì như thế bên trong lịch sử hấn hỗn cũng thật thất bại, thẳng đến sau khi hấn lập nên sự tích dùng trăm kỵ phá vạn quân, mới hiện ra trước mắt thế nhân.

Đỗ Hà mỉm cười giải thích:

- Người cũng biết thân phận Đại Đường đặc thù, là thiên hạ bá chủ, từng cử động đều liên quan tới hàng vạn hàng ngàn lợi ích. Mà từ mười năm trước Tiết Duyên Đà ký kết minh ước với chúng ta, lẫn nhau trợ giúp, quan hệ giữa hai bên là đồng minh. Đại Đường là bá chủ thống ngự vạn bang, xuống tay đối với đồng minh sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn, vì vậy mới có chuyến đi này!

Tịch Quân Mãi giật mình bừng tỉnh.

La Thông, Tiết Nhân Quý đều lần lượt gật đầu.

Tiết Nhân Quý nhíu mày nói:

- Nếu vậy việc này khá phiền toái, chúng ta đến Tiết Duyên Đà chưa lâu, nhưng thái độ của họ chúng ta đều nhìn thấy, xem chúng ta như thượng tôn trong thượng tôn, vô cùng khiêm cung. Muốn bức bách họ đối địch cùng Đại Đường, thật sự rất khó khăn!

- A...

Đỗ Hà cười thành tiếng, nhìn Tiết Nhân Quý nói:

- Nhân Quý, người thật quá ngây thơ rồi. Giữa quốc gia cùng quốc gia, ích lợi vĩnh viễn đứng thứ nhất. Người thật sự xem Tiết Duyên Đà là người lương thiện sao? Người thật nghĩ mục đích tập kích hai vị đại tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực chỉ là vì trả thù cho nhi tử của Hiệt Lợi thôi sao?

Tiết Nhân Quý nghe được câu nói này, thần sắc khê động, không thể tin nói:

- Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều do Tiết Duyên Đà ở sau lưng trù hoạch? Chẳng lẽ bọn hấn không sợ đắc tội Đại Đường sao?

Đỗ Hà cười lạnh nói:

- Sợ...là khẳng định. Chẳng phải bọn hấn không muốn chờ đợi đến khi thực lực có thể đủ đối kháng Đại Đường mới phát động chiến tranh với Đại Đường. Nhưng bọn hấn cũng thật thông minh, đã nhìn ra được quan hệ giữa họ với Đại Đường đã sắp bằng võ, biết chúng ta sẽ không cho bọn hấn cơ hội này. Thay vì chờ đợi Đại Đường buông rộng ràng buộc đi tới thu thập bọn hấn, không bằng hạ thủ trước, chế tạo phiền toái cho Đại Đường chúng ta. Bọn hấn không muốn chứng kiến chúng ta dung hợp cùng Đông Đột Quyết, đồng thời A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều là những đại tướng quân nổi danh tại Đại Đường, một khi bọn họ chết đi, sẽ tạo thành chấn động thật lớn, sẽ kéo dài cho bọn hấn một ít thời gian quý giá. Nhưng chỉ là chúng ta không có chứng cứ, không thể xác nhận là bọn hấn làm. Nhưng có một số việc vốn không cần chứng cứ, mọi người chỉ cần hiểu trong lòng. Bệ hạ bởi vì cảm nhận được dụng tâm của Tiết Duyên Đà,

mới phái ta đi sứ tới đây...Ngài đã dự tính chỉ thắng mũi kiếm tới Tiết Duyên Đà, chỉ là còn thiếu khuyết một lý do để xuất binh!

Nghe hẳn giải thích tỉ mỉ như thế, ba vị tướng quân đều hiểu được nguyên nhân bên trong, liền suy nghĩ làm sao bắt được nhược điểm của Tiết Duyên Đà, để Đại Đường danh chính ngôn thuận xuất binh.

Đỗ Hà tựa hồ còn chưa nói hết, tiếp tục hướng ba người giải thích rõ ràng, lại nói tiếp:

- Kỳ thật trong lòng ta đã có kế sách, nếu Tiết Duyên Đà cùng Úc Đốc Quân Sơn Ngạ Lang Mạc Hạ Ba Cáp có quan hệ nói không rõ, chúng ta có thể xem đây là chỗ đột phá, triển khai hành động.

La Thông cười nói:

- Ta đã biết Thanh Liên không nuốt được khẩu ác khí này. Mạc Hạ Ba Cáp kia dám đem móng vuốt vươn hướng Đại Đường, chúng ta há có thể bỏ qua cho bọn hắn? Chỉ là địa thế Úc Đốc Quân Sơn quá hiểm trở, một ngàn binh mã trong tay chúng ta nếu giao phong trên đất bằng thì không thành vấn đề, nhưng muốn tấn công núi còn xa xa không đủ!

Hắn tiếp xúc với Đỗ Hà lâu nhất, hiểu rõ tâm tư của Đỗ Hà, từ sau khi sự việc phát sinh hẳn liền triển khai điều tra Mạc Hạ Ba Cáp.

Đỗ Hà quỷ dị cười nói:

- Lấy thực lực trong tay chúng ta muốn đối phó Mạc Hạ Ba Cáp đương nhiên là không đủ. Nhưng đừng quên chúng ta đang ở Tiết Duyên Đà, Tiết Duyên Đà có tới ba mươi vạn đại quân, đủ đem Úc Đốc Quân Sơn san thành bình địa!

Ánh mắt La Thông sáng lên, cười nói:

- Ta hiểu được, Thanh Liên dự tính lợi dụng Tiết Duyên Đà đối phó Mạc Hạ Ba Cách!

Tiết Nhân Quý hội ý nói:

- Không chỉ là như thế, Đỗ tướng quân còn có chủ ý một công đôi việc. Một mặt lợi dụng Tiết Duyên Đà đối phó Mạc Hạ Ba Cách, báo thù cho hai vị đại tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực. Một mặt khác lợi dụng cơ hội này tìm lý do xuất binh chinh phạt Tiết Duyên Đà.

- Không sai!

Đỗ Hà khen ngợi cười nói:

- Nếu Mạc Hạ Ba Cách cấu kết cùng Tiết Duyên Đà, như vậy trong tay hẳn phải có một ít chứng cứ quan hệ với Tiết Duyên Đà. Chỉ cần san bằng sơn trại của Mạc Hạ Ba Cách, bắt giữ hẳn, liền có thể từ trong miệng hắn moi ra được chút tin tức hữu dụng.

Hắn mang theo vài phần đắc ý nói.

Kế tiếp Đỗ Hà lại giống như hỗn loạn liên tục trò chuyện cùng Tiết Nhân Quý, La Thông và Tịch Quân Mãi, không ngừng tán gẫu, giống như có rất nhiều lời nói không xong.

Ba người đều cảm thấy được Đỗ Hà có chút khác thường, nói chuyện đặc biệt nhiều hơn ngày thường.

Sắp tới nửa đêm, Đỗ Hà mới cúi đầu ngồi nghiêng người như thiếp ngủ.

Tiết Nhân Quý, La Thông cùng Tịch Quân Mãi đều ủ rũ, thấy Đỗ Hà đã ngủ thiếp đi, liếc mắt nhìn nhau cười, hợp lực nâng hắn lên giường, nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi lều lớn.

Ngay khi bọn họ vừa đi ra khỏi lều, Đỗ Hà vốn đã “ngủ” say đột nhiên mở mắt, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị, mang theo vài phần ý cười, chuyển người ngủ tiếp.

Vào lúc này tận sâu trong lòng đất bên dưới lều trại của Đỗ Hà, trên trán Vũ Văn Bác Vĩ cùng Bồ Nhĩ Đặc toát ra mồ hôi lạnh, vừa nghe được tin tức liên quan tới sinh tử tồn vong của Tiết Duyên Đà làm chấn kinh, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ bị hù dọa không nhẹ.

Bởi vì sự tình nghiêm trọng, Vũ Văn Bác Vĩ không muốn giao việc đi nghe lén cho người khác, suy đi nghĩ lại hắn quyết định cùng Bồ Nhĩ Đặc tự mình phụ trách việc này.

Bọn hắn tách ra làm việc, thay phiên nghe trộm.

Đỗ Hà từ yến hội quay về, Bồ Nhĩ Đặc cũng chạy vào mật đạo dự tính thay ca cho Vũ Văn Bác Vĩ. Vừa rồi hai người ẩn bên dưới lòng đất nghe Đỗ Hà nói thương nghị chuyện quan trọng, vì vậy cùng chú tâm nghe lén, đem từng tiếng nói ghi tạc hoàn toàn trong đầu.

Thấy bên trên đã yên tĩnh không còn thanh âm nào khác, bọn hắn cũng không dám chậm trễ, vội vội vàng vàng đi tìm thủ lĩnh Tiết Duyên Đà Di Nam Khả Hãn.

Bọn hắn nối bước nhau đi ra, mật đạo chỉ có đủ không gian cho một người đi lại.

Không khí trong mật đạo không đủ, lại nặng nề, hai người không ai nói chuyện nhưng trong lòng dâng lên sóng lớn ngập trời.

Bồ Nhĩ Đặc không chịu nổi áp lực này, mở miệng nói:

- Vũ Văn tiên sinh, ngài nói...Đỗ Hà nói là thật sao? Hắn không phải đã biết chúng ta ở bên dưới nên cố ý nói như vậy đi?

Một lời trúng đích, hắn nói như vậy cũng không phải vì hắn suy đoán được, cũng không phải hắn liếc mắt khám phá ra kế sách của Đỗ Hà.

Đây là tâm lý thường tình của nhân loại, lấy việc gì cũng suy nghĩ theo hướng ưu đãi, cũng chính là tự an ủi mình. Bồ Nhĩ Đặc có lòng kính sợ Đại Đường, cho nên không hi vọng khai chiến với họ, vì vậy mới có câu nói như thế. Ngay chính hắn cũng không nghĩ ra lời suy đoán này lại hoàn toàn chính xác.

So sánh với Bồ Nhĩ Đặc, Vũ Văn Bác Vĩ có vẻ ổn trọng hơn rất nhiều, lắc đầu nói:

- Khả năng không lớn, Đỗ Hà cũng không phải thần tiên, hắn làm sao biết được chúng ta đang ở dưới chân hắn? Bất quá thật có chút khả nghi, Đỗ Hà nói chuyện thật quá chi tiết, cảm giác như muốn rõ ràng nói cho chúng ta nghe được hết thấy. Điều này tựa hồ có chút không phù hợp với cá tính của hắn...Mặt khác người có phát hiện hay không, tối nay Đỗ Hà đặc biệt nói quá nhiều. Chỉ vài câu hắn lại lòng vòng không dứt, đặc biệt cổ quái...Để cho ta suy nghĩ xem...

Hắn dừng bước, ngừng một chút nói:

- Thanh âm của Đỗ Hà có chút mạnh mẽ lại có chút hàm hồ, có phải do tối nay hắn uống quá nhiều không?

Bồ Nhĩ Đặc tỉ mỉ hồi tưởng lại, đúng là Đỗ Hà ở trong yến hội uống rất nhiều.

- Vậy thì khó trách...

Vũ Văn Bác Vĩ mỉm cười phân tích:

- Rượu sữa ngựa của thảo nguyên chúng ta không thể so với rượu tại Trung Nguyên, rượu của chúng ta rất liệt, mà rượu Trung Nguyên chú ý hương thuần. Theo ta được biết Đỗ Hà thích uống rượu Đỗ Khang. Đỗ Khang không phải là liệt tửu, hắn có thể uống nhiều Đỗ Khang nhưng chưa chắc uống được số lượng rượu sữa ngựa tương đương như thế. Hắn hẳn là bị say rượu...mỗi người đều có cá tính say rượu khác nhau. Có người ngủ nhiều, có người đùa giỡn men rượu điên đảo, có người thích nói rất nhiều. Phỏng chừng Đỗ Hà chính là loại người này. Bởi vì hắn uống quá nhiều, cho nên không tự chủ được, đem toàn bộ kế hoạch giấu diếm trong lòng mình nói ra!

Đáy lòng hắn vốn cũng có vài phần nghi ngờ, nhưng khi nghĩ lý do như thế, toàn bộ hoài nghi đều biến mất không thấy.

Một người say rượu lời nói ra vốn không thông qua đại não, chính bởi vì vậy cũng sẽ không nói dối.

Bồ Nhĩ Đặc cũng bị lời phân tích của Vũ Văn Bác Vĩ thuyết phục, đã bỏ qua nỗi nghi ngờ trong lòng.

Hai người cũng không nhiều lời, bước nhanh ra khỏi mật đạo.

Giờ phút này Di Nam đang cùng Đại Độ Thiết nói về Đỗ Hà, Di Nam muốn tìm hiểu thái độ của Đỗ Hà về bọn họ.

Đại Độ Thiết kể lại chi tiết, tỏ vẻ Đỗ Hà cũng không có địch ý gì khác.

Còn đang nói chuyện hứng khởi, nghe bên ngoài thông báo có Vũ Văn Bác Vĩ cùng Bồ Nhĩ Đặc cầu kiến.

Vũ Văn Bác Vĩ đi thẳng vào đại trưởng của Khả Hãn, thần sắc nghiêm túc đem toàn bộ tin tức mình vừa nghe được nói ra.

Sắc mặt Di Nam cùng Đại Độ Thiết trong phút chốc trở nên vô cùng khó xem.

Đại Độ Thiết vừa mới nói với Di Nam thái độ của Đỗ Hà cũng không hề có ác ý gì, giờ phút này nghe được chân tướng, nhất thời tức giận đến nổi trợn mắt, hai mắt phẫn nộ nhảy dựng lên:

- Tên đáng chết, giả vờ như thật, thật đáng hận, đáng hận!

Di Nam cũng bối rối, kinh hãi nói:

- Vũ Văn tiên sinh, ngài không phải nói trong khoảng thời gian ngắn Đại Đường sẽ không xuống tay với chúng ta sao? Như thế nào...

Về mặt Vũ Văn Bác Vĩ cũng ngoài ý muốn, cười khổ nói:

- Ta cũng không biết là nguyên nhân gì, y theo lẽ thường, mấy năm nay Đường triều phát động nhiều cuộc chiến tranh cỡ lớn, đối với nền kinh tế hãn bị đả kích không nhỏ. Muốn hòa dịu khôi phục ít nhất phải hơn năm thời gian. Đường triều giờ phút này hãn phải vô lực tiếp tục phát động chiến tranh mới phải, hiện giờ vì sao lại nóng lòng khiêu chiến, ta cũng không rõ.

Nếu như hiện tại Đỗ Hà đang có mặt tại đây, nhất định sẽ bị lời này của Vũ Văn Bác Vĩ mà vỗ tay.

Vũ Văn Bác Vĩ đúng là có chân tài thực học, hãn biết rõ sai biệt của dân tộc du mục cùng dân tộc nông canh.

Dân tộc du mục chăn nuôi, bọn hãn chỉ cần có mười người là có thể chiếu cố bảy dê hơn vạn, mà bảy dê hơn vạn cho sữa dê đủ nuôi sống năm sáu ngàn quân tốt mỗi ngày. Cũng chính là ý nghĩa dân tộc du mục chỉ cần bỏ ra trăm người cùng mười vạn đầu dê là có thể duy trì năm vạn đại quân trường kỳ tác chiến, hoàn toàn không cần vì lương thực mà phiền nhiễu.

Lời nói này không chút nào khoa trương, theo góc độ của ngành nghiên cứu mà nói sữa dê được xưng là “vua của sữa”, hàm lượng cao hơn thực vật bình thường rất nhiều; đối với khả năng khôi phục thể lực có tác dụng rất tốt.

Cho nên dân tộc du mục uống một túi sữa dê, ăn chút lúa mì là có thể duy trì thể lực chiến đấu cho một ngày.

Mà dân tộc nông canh thì không được. Mặc dù bỏ ra ngàn người nhưng cũng chưa chắc chăn nuôi nổi một vạn con dê.

Mười vạn đại quân xuất chinh, ít nhất cần tới ba bốn mươi vạn dân công hậu cần mới có thể duy trì được cuộc chiến đấu trong thời gian dài.

Đây cũng là lý do vì sao dân tộc du mục có thể chiến đấu trong thời gian dài không hề có kỵ, mà dân tộc nông canh thường thường bởi vì thời gian chiến đấu kéo dài mà kéo sụp kinh tế của một quốc gia, Tùy triều diệt vong chính là vết xe đổ.

Đường triều trải qua chiến dịch chinh phạt Cao Xương, chiến dịch này bởi vì đường xá xa xôi hơn nữa vị trí địa lý cực kỳ tồi tệ, vì duy trì lương thực, Đường triều tổng cộng vận dụng năm mươi vạn dân công, hao phí vô số thuế ruộng. Mặc dù nhờ có Đỗ Hà hiển uy, chiến sự sớm chấm dứt, nhưng nền kinh tế lương thảo của Đường triều vẫn bị tổn thương nặng nề.

Đây cũng là lý do vì sao phải cần có cải cách, cần một năm thời gian để phát triển.

Vũ Văn Bác Vĩ chỉ bằng vào suy đoán có thể nhìn thấu được điểm này, đúng là không tệ.

Nhưng hắn cũng chỉ là suy đoán, cũng không thể xác định thực lực kinh tế Đường triều như thế nào, tự nhiên cũng không nghi ngờ thật giả trong lời nói của Đỗ Hà.

- Xem ra là ta khinh thường thực lực kinh tế của Đường triều!

Nghĩ tới nghĩ lui, Vũ Văn Bác Vĩ cũng chỉ có thể cung cấp ra lời nói như vậy.

Di Nam cũng không có tâm trạng suy nghĩ nhiều, lo âu nói:

- Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì? Ta hiểu Lý Thế Dân, người này không chỉ là một vị quân vương tài giỏi, còn là một vị tướng quân rất xuất sắc. Hắn không bao giờ đánh chiến dịch nào mà không nắm chắc, nếu hắn quyết định xuất binh, nói vậy trong lòng hắn đã có sẵn kế hay!

Đại Độ Thiết hết đường xoay sở, cuồn tính cũng bộc lộ ra, không còn cách nào cả giận nói:

- Sợ cái gì, đánh thì đánh. Chúng ta có ba mươi vạn đại quân, dù không thể thắng cũng có thể làm cho bọn hăn trả giá thảm trọng!

- Đừng vội!

Vũ Văn Bác Vĩ đưa tay ngăn cản Đại Độ Thiết, trầm giọng nói:

- Khả Hãn, thiếu tộc trưởng, không cần quá hoảng hốt, Đỗ Hà cũng đã nói rõ bọn hăn cũng đang lo lắng Đại Đường ngày sau không thể phục chúng, không muốn tùy tiện phát động tiến công đối với chúng ta. Chúng ta còn có cơ hội, còn có thời gian...Nơi này ta có hai kế sách, có thể giải quyết vấn đề trước mắt!

Di Nam cùng Đại Độ Thiết nghe được liền yên lặng chăm chú.

Vũ Văn Bác Vĩ theo thói quen vuốt chòm râu dê nói:

- Thượng sách là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, mọi chuyện lấy Đại Đường làm đầu, để Đỗ Hà không tìm thấy được nhược điểm nào, để Đại Đường không có lý do lấy chúng ta khai đao. Mặc dù đây chỉ là kế sách tạm thích ứng, nhưng có thể kéo được vài năm cho chúng ta có cơ hội liên hệ đồng minh, tập hợp lực lượng đủ đối phó Đại Đường. Hạ sách...

Hắn nói tới đây, trong mắt hiện lên hàn ý lạnh lạnh:

- Mượn dao giết người, tương kế tựu kế!

Di Nam nghe câu nói này của Vũ Văn Bác Vĩ làm hoảng sợ, theo lý trí hăn đã muốn lựa chọn thượng sách, nhưng trong lòng hăn lại chờ mong hạ sách, hiện tại hăn đã có chút thực lực, thật sự không muốn để Đại Đường tiếp tục giẫm lên đầu.

Vũ Văn Bác Vĩ âm hiểm cười nói:

- Đỗ Hà không phải nói muốn nhờ lực lượng của chúng ta đối phó Mạc Hạ Ba Cáp của Úc Đốc Quân Sơn sao? Chúng ta tương kế tựu kế, ngoài mặt xuất động đại quân trợ hăn tiêu diệt Mạc Hạ Ba Cáp, hơn nữa còn đem quân đội giao cho hăn chỉ huy, nhưng lại âm thầm thông tri Mạc Hạ Ba Cáp, đem địa phương Đỗ Hà đang đóng quân tiết lộ cho hăn, mượn dùng lực lượng của hăn giết chết Đỗ Hà!

Hắn lại lạnh giọng nói tiếp:

- Đỗ Hà cần binh, chúng ta cho hăn binh, cho hăn tướng. Hăn là chủ soái lại bị Mạc Hạ Ba Cáp giết chết cũng chỉ có thể trách hăn vô năng, Lý Thế Dân không trách được lên người chúng ta, như thế có thể giúp Tiết Duyên Đà trừ được một kinh địch trong tương lai, một phe phái nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà!

Di Nam mơ hồ có chút động tâm, nhưng lo lắng nói:

- Đỗ Hà là con rể tin cậy nhất của Lý Thế Dân, nếu như vậy Lý Thế Dân sẽ không bỏ qua!

Vũ Văn Bác Vĩ nói:

- Cần chính là hăn không chịu bỏ qua, Lý Thế Dân nên vì con rể báo thù, sẽ phái tinh binh vây đánh Úc Đốc Quân Sơn. Với quy mô của Úc Đốc Quân Sơn, không có mười vạn đại quân là không thể tiêu diệt. Chỉ cần Lý Thế Dân có lá gan phái ra mười vạn đại quân, chúng ta cũng có lá gan xuất kỳ bất ý cùng Mạc Hạ

Ba Cáp nội ứng ngoại hợp, tiêu diệt bọn hần. Đường triều quả thật cường đại, nhưng giữa chúng ta không tránh được cuộc chiến này. Nếu như trước ngày khai chiến có thể diệt mười vạn đại quân của hần, như vậy càng rút ngắn thêm sự sai biệt trong lực lượng đôi bên. Kế tiếp dĩ nhiên là một hồi huyết chiến kinh thiên động địa. Nếu Tiết Duyên Đà thắng, ý nghĩa trên đời không còn Thiên Khả Hãn, Tiết Duyên Đà trở thành bá chủ duy nhất trên thảo nguyên, nếu bại... Tự nhiên không cần ta nhiều lời!

Đại Độ Thiết nắm chặt tay, trong mắt thiêu đốt chiến ý hừng hực, trầm giọng nói:

- Phụ hãn, dù sao cuối cùng cũng có một cuộc chiến, còn lo gì thắng thua?

Di Nam đã bị Vũ Văn Bác Vĩ thuyết phục, hần vỗ mạnh bàn, trầm giọng nói:

- Vậy đánh cuộc một lần, vì thống trị thảo nguyên, ta lựa chọn hạ sách...

Vũ Văn Bác Vĩ tự tin cười nói:

- Khả Hãn cao minh, thượng sách tuy không sợ hở, nhưng vẫn khom lưng khuyu gối, chọc người chê cười. Hạ sách tuy nguy hiểm, nhưng trên thực tế cũng không có bao nhiêu nguy hại, cho dù không có tiếp theo sau, Đỗ Hà hần phải chết không thể nghi ngờ!

504. Chương 519 : Cho Người Mười Ba Vạn Đại Quân

Vào lúc gà gáy đồng hồ sinh vật của Đỗ Hà cũng đã đánh thức hần, nhìn ánh sáng cây đuốc từ bên ngoài chiếu vào, đem hai tay gối dưới đầu, hần cũng không đứng dậy. Bởi vì đã gọi là diễn kịch phải làm nguyên bộ dáng, đêm qua hần say rượu, nếu hôm nay thức dậy quá sớm hoặc không có bộ dạng uể oải sau khi say rượu chỉ sẽ làm cho người ta thêm hoài nghi.

Vốn định tiếp tục ngủ nướng thêm mấy canh giờ, nhưng hiện tại hần lại mười phần tinh thần, hoàn

toàn không chút buồn ngủ, chỉ đành ngầy người nằm yên trên giường suy nghĩ kế hoạch, trong đầu đang dần dần sắp xếp từng bước tiếp theo nên đi thế nào.

Chính nghĩa là do người thắng viết lại.

Tiết Duyên Đà là đồng minh của Đường triều, khai chiến đối với đồng minh quả thật có chút phiền toái. Bất quá Lý Thế Dân cũng sẽ không ngây ngốc tới mức phải tìm một lý do để tiến đánh, không cần phải tốn công phí sức đến như thế.

Tiết Duyên Đà hiển nhiên còn chưa ý thức được điểm này, vì vậy mới giúp cho Đỗ Hà lợi dụng được cơ hội.

Cũng giống như ngày đó hần nói với Lý Thế Dân, dùng biện pháp đả thảo kinh xà làm cho Tiết Duyên Đà phải rút lui về xà động.

Từ sau khi Đỗ Hà phát hiện bị giám thị, kế hoạch đã thành hình bên trong đầu hần. Mượn danh nghĩa say rượu đem mục đích của Đại Đường để lộ ra, để Tiết Duyên Đà biết Đại Đường đã dự tính thảo phạt bọn họ, chỉ cần bọn hần cả gan làm ra dị động gì, chính là gặp phải kết cục bị tấn công.

Hần biết những lời nói của mình đêm qua đã rơi vào trong tai Di Nam, đối với chuyện sắp xảy ra trong lòng hần cũng có chút chờ mong.

Phương hướng tiến trình hoàn mỹ nhất trong đáy lòng hần là Di Nam đã biết được hướng đi của Đại Đường, vì tranh thủ thời gian chuẩn bị cuối cùng mà ủy khuất cầu toàn, tất cung tất kính đưa hần trở về Đại Đường. Như vậy nhiệm vụ của hần đã hoàn thành thật hoàn mỹ, không có bất kỳ khó khăn nào, sóng êm gió lặng.

Nhưng Đỗ Hà cũng biết rõ ý tưởng là mỹ hảo, nhưng sự thật thì tàn khốc, Tiết Duyên Đà có chịu phối hợp hay không còn phải xem quyết định của Di Nam.

Kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, muốn nắm toàn cục trong tay nhất định phải đem mọi chuyện sẽ xảy ra dự đoán bên trong. Di Nam là bá chủ thảo nguyên, hiển nhiên cũng không phải là người bình thường, đối mặt với cường thế sẽ nên làm gì, là vấn đề mà Đỗ Hà để ý nhất ngay trước mắt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời dần dần sáng.

Đỗ Hà làm như bị đau đầu, rên rĩ vài câu lại gọi người hầu pha một chén canh tỉnh rượu, tự mình nói thầm:

- Không thể tưởng được tác dụng chậm của rượu sữa ngựa lớn như vậy, đêm qua hình như nói chuyện thật nhiều với Minh Đạt, Nhân Quý với Quân Mãi đi, không biết có lỡ lời lộ ra mục đích chuyến đi này hay không đây...Nhớ không rõ, bỏ đi, dù sao đi nữa bọn họ cũng không phải người ngoài, dù có biết cũng không sao cả...

Lời hẩn tự lẩm bẩm, tự nhiên hoàn toàn rơi vào trong tay Vũ Văn Bác Vĩ đang ẩn bên dưới lòng đất.

Vũ Văn Bác Vĩ lạnh lùng cười, thấp giọng lẩm bẩm:

- Những lời nên hay không nên nói người đều nói tất cả...Gặp phải ta coi như người xui xẻo.

Hắn vốn tràn ngập tin tưởng đối với phán đoán của mình, lại nghe thêm lời lẩm bẩm của Đỗ Hà, càng không còn chút hoài nghi.

Đỗ Hà uống xong canh tỉnh rượu, dùng điểm tâm, y theo kế hoạch đã sớm định ra đi tìm Di Nam.

Rất không xảo ở ngay trên đường hắn gặp được Đại Độ Thiết.

Từ xa xa trên đường Đại Độ Thiết nhìn thấy Đỗ Hà, trên mặt trong phút chốc hiện ra nét tức giận, nhưng rất nhanh liền che giấu xuống, lại miễn cưỡng mỉm cười.

Ánh mắt Đỗ Hà vượt xa Đại Độ Thiết, trước khi đối phương phát hiện được hắn, cũng đã bị hắn phát hiện, thái độ phản ứng đều rơi vào trong mắt Đỗ Hà, đáy lòng chợt cười, để một vị thiếu tộc trưởng có tính cách cuồng dã nóng nảy lại đối với “cừu nhân” lộ ra khuôn mặt tươi cười như mèo nhỏ, thật sự là quá làm khó hắn, vì vậy làm bộ như không nhìn thấy vẫn tiếp tục đi tới.

- Đỗ tướng quân!

Đại Độ Thiết từ xa xa kêu lên một tiếng, nghênh đón, biểu tình thân thiết còn hơn trước kia.

Đỗ Hà cười ứng tiếng một câu, tỏ vẻ có chuyện quan trọng cần đi cầu kiến Di Nam Khả Hãn.

Đại Độ Thiết cũng không cảm thấy kỳ lạ, trực tiếp làm người dẫn đường mang theo hắn đi tới hãn trưởng của Tiết Duyên Đà Khả Hãn.

Dọc theo đường đi thủ vệ dày đặc, nhưng có Đại Độ Thiết cũng không có ai đủ gan ngăn cản. Thẳng đi tới bên ngoài trướng, Đại Độ Thiết mới dừng chân lại, thông báo một tiếng, sau đó dẫn Đỗ Hà đi tới trước mặt Di Nam.

Làm sứ giả Đại Đường, hắn cũng đại biểu cho Đại Đường.

Địa vị của đặc sứ thượng quốc tương đương với quốc vương hạ quốc.

Đối mặt Di Nam Đỗ Hà cũng không cần hành đại lễ.

Di Nam cũng không có lá gan nhận đại lễ của Đỗ Hà, lại tỏ vẻ thân thiết mời hắn ngồi xuống, tươi cười hỏi thăm ý tứ hắn đến.

Về mặt Đỗ Hà ra vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Không dối gạt Khả Hãn, lần này Đỗ mạo phụng lệnh bộ hạ đi sứ Tiết Duyên Đà là có hai mục đích. Thứ nhất vì xúc tiến tình hữu nghị song phương; Thứ hai muốn mang theo lời hỏi tội của bộ hạ!

Di Nam tỏ vẻ lo sợ nói:

- Xin Đỗ tướng quân hãy nói thẳng...Di Nam xem Đại Đường như mẫu quốc, thật không biết đã gây lỗi gì?

Đỗ Hà nói:

- Ngày trước Đại Đường cùng Tiết Duyên Đà từng có minh ước, Tiết Duyên Đà giúp Đại Đường tiêu diệt Đông Đột Quyết, hộ vệ phương bắc Đại Đường an bình, thảo nguyên phương bắc sẽ thuộc về Tiết Duyên Đà. Nhưng hôm nay Úc Đốc Quân Sơn mã tặc Mạc Hạ Ba Cáp ngang nhiên xuất động ba ngàn người vây giết hai vị đại tướng quân của Đại Đường A Sử Na Xã Nhĩ cùng Cháp Thất Tư Lực, Úc Đốc Quân Sơn nằm trong sự quản hạt của Tiết Duyên Đà, phát sinh ra loại chuyện này người còn gì để giải thích?

Di Nam hoảng sợ đặt mông ngồi trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng kinh hãi:

- Chuyện này...chuyện này...ta thật sự không biết a!

Hắn tựa hồ sợ hãi tới mức nói không ra lời, một lúc sau mới đáp:

- Đồ tướng quân, xin cho ta nói thẳng. Thảo nguyên thật rộng lớn, ba ngàn người hoạt động trên thảo nguyên cũng như một giọt nước trong biển rộng, căn bản không hề có chút thu hút. Di Nam này có thể thề với thiên thần...đối với việc này ta quả thật không biết rõ tình hình cụ thể tí mĩ!

Trong lời nói của hắn có vấn đề, hay biết cùng hiểu biết rõ tình hình cụ thể ý tứ hoàn toàn khác nhau.

Trên thảo nguyên vô cùng mê tín, hắn cũng không dám thề thốt lung tung, vì vậy chơi trò chơi ẩn ý văn tự.

Đỗ Hà lạnh lùng nhìn biểu hiện của Di Nam, trong lòng dâng lên kính ý, kỹ xảo biểu diễn của người này thẳng truy ảnh đế Oscar, đem biểu tình của một quốc vương hạ quốc không dám đắc tội thượng quốc biểu diễn hoàn toàn tinh tế. Nếu không phải do Đỗ Hà đã sớm biết rõ hết thảy bên trong, giờ phút này có thể bị hắn lừa dối cũng không nhất định.

Đại Độ Thiết bước lên phía trước nói:

- Đồ tướng quân, đây không phải là lỗi của phụ hắn ta. Kỳ thật đối với bọn mã tặc Úc Đốc Quân Sơn Mạc Hạ Ba Cáp chúng ta cũng hết đường xoay sở, vùng Úc Đốc Quân Sơn vô cùng hiểm trở, dùng cách nói của người Đường triều chính là một người giữ núi vạn người khó qua. Phái binh mã ít là tặng mạng cho họ, phái nhiều họ có thể ẩn núp hoặc chạy trốn. Mấy ngàn người giấu bên trong núi, chúng ta thật sự không có cách nào triệt để tiêu diệt mã tặc tại Úc Đốc Quân Sơn. Muốn diệt bọn hắn chỉ có thể xuất động đại quân mà thôi. Trước dùng hơn mười vạn binh mã, đem Úc Đốc Quân Sơn vây kín, sau đó cử mấy vạn tinh binh lên núi bao vây tiêu trừ. Nếu như vậy Tiết Duyên Đà ít nhất phải xuất động tới mười ba vạn binh mã, Đồ tướng quân cũng là người dẫn binh, biết rõ bên trong Tôn Tử binh pháp còn có câu nói “Phàm dụng binh chi pháp, tri xa thiên hi, thảo xa thiên thừa, đãi giáp thập vạn, thiên lý quỹ lương, tặc nội ngoại chi phí, tân khách chi dụng, giao tất chi tài, xa giáp chi phụng, nhật phí thiên kim, nhiên hậu thập vạn chi sư cử hĩ” Ngay cả Tôn Tử còn nói phải dùng hơn mười vạn đại quân, hao tổn là con số thiên văn. Vạn dụng hơn mười vạn đại quân đối phó bọn mã tặc chỉ mấy ngàn thật sự không đáng. Mặc dù Úc Đốc Quân Sơn nằm trong quần hạt của Tiết Duyên Đà, nhưng chưa bao giờ đối địch với chúng ta, cho nên chúng ta vẫn chưa thể đối địch với họ.

Nhưng dù sao chúng ta cũng không nghĩ ra bọn hắn lại lớn mật đến như thế, dám xuống tay với hai vị đại tướng quân. Sớm biết như thế chúng ta thế nào cũng không cho phép đám mã tặc kia tác oai tác phúc trong lãnh địa của chúng ta!

Di Nam đứng dậy tỏ vẻ thành khẩn nói:

- Đồ tướng quân, tiểu nhi nói đều là sự thật. Nhưng hiện tại chuyện đã xảy ra, Di Nam ta nói gì cũng là vô dụng. Lòng dạ của ta đối với Đại Đường thiên địa chứng giám, nguyện ý lấy công chuộc tội, hi vọng Đồ tướng quân chịu cho ta một cơ hội!

Trong lòng Đỗ Hà mừng thầm, tình cảnh hiện tại bảo hắn làm sao nhìn không ra có vấn đề?

Hai người khiêm cung như thế, hiển nhiên đã dự định ủy khuất cầu toàn.

Hắn ra vẻ không biết, hỏi:

- Vậy Khả Hân có tính toán gì?

Di Nam trầm giọng nói:

- Đám mã tặc Úc Đốc Quân Sơn có lá gan làm bày bên trong lãnh địa của ta như thế, ta tuyệt đối không thể buông tha cho bọn hắn. Ta tính toán xuất động mười vạn đại quân vây khốn Úc Đốc Quân Sơn, sau đó xuất động ba vạn binh mã vào núi bao vây tiêu trừ. Cần phải đem bọn mã tặc có gan mạo phạm Đại Đường kia một lưới bắt hết. Theo sau tự mình nhập Đường, hướng Thiên Khả Hân bệ hạ tự mình nhận tội!

Về mặt hắn tràn đầy lửa giận, vô cùng đoạn tuyệt, đem biểu hiện thành khẩn hoàn toàn bộc lộ ra ngoài.

Đỗ Hà kiên kỳ liếc mắt nhìn Di Nam, trong đầu hiện lên một tên người “Câu Tiễn”. Câu Tiễn nằm gai nếm mật, vì thế hoàn thành bá nghiệp. Di Nam là bá chủ một phương, có thể khom lưng khuyu gối đối với Đại Đường đến như thế thật sự là không đơn giản. Phần khí độ “nhẫn” tới mức này, khó trách hắn có thể trở thành vị quốc vương có tài trí mưu lược kiệt xuất trên thảo nguyên. Nếu hắn không gặp phải thời kỳ Đại Đường quá cường thịnh, nếu địch nhân của hắn không phải là Lý Thế Dân, có lẽ hắn có thể sáng chế ra một thời kỳ chinh phạt lừng lẫy chẳng khác gì Mạo Đồn, Lĩnh Lợi.

Đỗ Hà ra vẻ nhã nhặn ôn hòa nói:

- Thiếu tộc trưởng nói có đạo lý, mặc dù trong lòng ta không cam tâm, nhưng cũng không thể không thừa nhận các vị không xuất binh với Úc Đốc Quân Sơn là một quyết định sáng suốt.

Nếu Khả Hãn đã có quyết tâm như vậy, Đỗ mỗ cũng không biết nói gì hơn, cũng không muốn gây khó khăn cho các vị. Chỉ cần các người dẹp yên Úc Đốc Quân Sơn, diệt trừ bọn mã tặc Mạc Hạ Ba Cáp, ta nguyện ý giúp các người nói vài lời tốt đẹp ở trước mặt bộ hạ!

Di Nam cùng Đại Độ Thiết nghe vậy liền bước lên chấp tay cảm kích.

Di Nam nói:

- Đỗ tướng quân, ta có một lời đề nghị, người xem thấy thế nào. Dân tộc thảo nguyên chúng ta am hiểu nhất là dã chiến, hai quân đối địch kỵ binh đột kích, chuyện này không làm khó được mấy viên đại tướng dưới trướng của ta. Nhưng Úc Đốc Quân Sơn là một tòa thành lũy thiên nhiên, tấn công núi này giống như công phạt kiên thành. Mà việc này lại không phải sở trường của chúng ta. Đỗ tướng quân dụng binh như thần, đại danh của người ngay cả phương bắc đều được nghe thấy. Nếu Đỗ tướng quân không chê, có thể nguyện lâm thời đảm nhiệm chức thống soái công phạt Úc Đốc Quân Sơn hay không?

Đỗ Hà nghe vậy trợn mắt, cơ hồ không tin tai mình, lời này của Di Nam là muốn đem mười ba vạn đại quân đưa cho hắn chỉ huy, đám người này đầu óc có vấn đề gì hay sao?

Thấy Đỗ Hà lộ vẻ kinh dị, Di Nam giải thích:

- Đỗ tướng quân nếu nguyện ý giúp chúng ta nói lời tốt với bộ hạ, chúng ta tự nhiên không để tướng quân tay không mà về. Việc bao vây tiêu trừ mã tặc Úc Đốc Quân Sơn mặc dù không tính là công lớn đại tích, nhưng dù sao cũng là một phần công lao đúng không?

Trong lòng Đỗ Hà vừa động, tự nhiên cười nói:

- Một khi đã như vậy, Đỗ mỗ cung kính không bằng tuân lệnh. Yên tâm, có ta ở đây, bọn mã tặc kia nhất định không chịu nổi một kích!

Đối mặt với yêu cầu cổ quái của Di Nam, Đỗ Hà lại lập tức nhận lời.

505. Chương 520: Sát Cơ Dấu Diêm

Khi Đại Độ Thiết đưa Đỗ Hà đi rồi, Di Nam mặt âm trầm, trong lòng có vô tận lửa giận, cảm xúc xen lẫn không cam tâm, không cam lòng.

Tiết Duyên Đà có thể thành tựu hôm nay là nhờ vào sự nỗ lực đến tận cùng của hắn.

Tiết Duyên Đà vào trước khi Di Nam tiếp nhận vị trí Khả Hãn rất nhỏ yếu, hai mươi năm trước còn từng để cho Xạ Quỷ Khả Hãn của Tây Đột Quyết chinh phục, cơ hồ bị diệt. Di Nam trong tình huống ác liệt đó, chỉ huy một ít tàn binh bại tướng, ngay cả năng lực sinh tồn trên thảo nguyên mạnh được yếu thua cũng không có.

Trong thế cục đó, Di Nam lựa chọn: Hắn dẫn bộ lạc Tiết Duyên Đà đầu nhập vào Tây Đột Quyết, làm trâu làm ngựa cho Xạ Quỷ Khả Hãn, dần khôi phục nguyên khí.

Vào thời điểm được tộc nhân khích lệ tự lập, Di Nam lại một lần nữa làm ra quyết định khiến cho người cảm thấy lẫn lộn.

Hắn rời khỏi Xạ Quỹ Khả Hãn, đầu nhập vào bá chủ trên thảo nguyên, Lĩnh Lợi Khả Hãn của Đông Đột Quyết. Lĩnh Lợi ăn thịt, hãn ăn canh, tình hình Tiết Duyên Đà lại lần nữa phát triển mạnh mẽ.

Về sau, tộc nhân lại một lần nữa khuyên bảo Di Nam tự lập. Di Nam vẫn không đồng ý, lựa chọn Đại Đường, đi theo bước chân của Đại Đường, đồng dạng chịu khổ cực để có sự nghiệp hôm nay.

Từ đó không khó để nhìn ra vấn đề, mỗi lần Di Nam rời bỏ ai đó đều có thể đổi lấy ích lợi thật lớn, từ một Khả Hãn chỉ có tàn binh bại tướng, trong hơn mười năm ngắn ngủi đã phát triển trở thành tác dụng quân vương kiệt xuất trên thảo nguyên có 30 vạn đại quân, lợi hại liên quan trong đó, không cần nhiều lời.

Di Nam tựa như một con rùa, từng bước một chậm rãi tiến lên, nhờ vào nghị lực lấy được thành công hôm nay.

Hắn trả giá nhiều hơn bất kỳ kẻ nào, đường đi cũng gian khổ đồng dạng.

Hắn bỏ ra nhiều như vậy, nhưng hôm nay vẫn để cho Đại Đường dẫm nát dưới chân, hắn không cam lòng, cũng không phục, trong lòng gào thét:

- Cuối cùng sẽ có một ngày, ta cũng sẽ dẫm nát người Lý Đường cùng Đông Đột Quyết, Tây Đột Quyết.

- Phụ hãn!

Đại Độ Thiết ở ngoài lều kêu một tiếng rồi đi vào.

Di Nam khôi phục trầm ổn, nói:

- Tiến Đỗ Hà đi... Người chuẩn bị một ít lễ vật, phái Sứ giả tiến về Trường An. Nói tội của Di Nam ở Úc Quân sơn đáng muôn chết, là ta tự mình nhập Đường thỉnh.

Đại Độ Thiết sắc mặt kịch biến, rít lên:

- Phụ hãn, thật vậy sao? Người là Khả Hãn của Tiết Duyên Đà, sao có thể làm loại chuyện mất mặt như vậy? Đây là sỉ nhục, ta tình nguyện chết cũng không muốn để cho Phụ hãn bị nhục nhã như vậy.

Di Nam bình tĩnh nói:

- Vương nhi người sai rồi, sỉ nhục là tương đối thôi. Người cảm thấy mình ước Vị Thủy của Lý Đường là sỉ nhục sao? Năm đó Lĩnh Lợi Khả Hãn vào thành Trường An, Lý Thế Dân đơn kỵ xuất hành ký kết minh ước coi như tên tuổi anh hùng mất sạch. Nhưng vào năm Trinh Quán thứ tư, vào ngày Lý Đường diệt Đông Đột Quyết, Lĩnh Lợi Khả Hãn vì Lý Uyên hiền vũ thì minh ước Vị Thủy đã không còn là sỉ nhục. Phụ hãn ta nhập Lý Đường thỉnh tội, xác thực là sỉ nhục, nhưng chỉ cần Tiết Duyên Đà chúng ta có thể vào ngày sau trong quyết chiến chiến thắng Lý Đường thì đồng dạng sỉ nhục không còn là sỉ nhục. Ta khi còn bé, rất ưa thích văn hóa người Hán, chỉ là thiên tư ngu dốt, không cách nào lý giải ý tứ trong đó, chỉ lĩnh ngộ được một chữ “nhẫn”. Nhờ chữ này mà Phụ hãn mới đi đến hôm nay. Vương nhi nhớ rõ sính anh hùng, đây không phải là thực anh hùng, có được dân được, mới là đại trượng phu.

Đại Độ Thiết nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hài nhi minh bạch, Phụ hãn, ngài yên tâm, sỉ nhục mà ngài chịu, hài nhi nhất định phải làm cho Lý Đường trả lại gấp trăm lần.

Di Nam cười nói:

- Người có tâm ý này, Phụ hãn đã thỏa mãn. Đỗ Hà không thể khinh thường. Phụ hãn ta tung hoành nửa đời, người nào chưa từng gặp qua? Đỗ Hà tuổi còn trẻ nhưng trầm ổn trấn định, mỗi khi hành động đều khiến Phụ hãn tim đập nhanh. Nếu không trừ hắn, Tiết Duyên Đà tất sẽ có ngày bị diệt. Nắm chắc cơ hội lần này, nhất định phải trừ khử hắn.

Trong mắt Đại Độ Thiết hiện lên tàn khốc, đằng đằng sát khí mà nói:

- Phụ hãn yên tâm, hài nhi nhất định khiến cho tên vương bát đản này chết không có chỗ chôn.

.....

- Quái, quái, quái!

Đỗ Hà sau khi ly khai khỏi doanh trưởng Khả Hãn Di Nam, trong đầu dăm chiêu suy nghĩ chỉ có một chữ quái.

Nói tóm lại, chuyến đi của hần lần này tới đây của hần không tệ, hết thấy đều như ý. Đầu tiên Tiết Duyên Đà ủy khuất cầu toàn, về bề ngoài đã đến mức có thể động thiên địa. Lúc này nhiệm vụ đã hoàn thành, Tiết Duyên Đà Khả Hãn thậm chí tỏ vẻ muốn tự mình tới Đại Đường chịu đòn nhận tội. Bọn chúng sao có gan trở mặt khai mào chiến tranh? Tiếp theo, hần dùng thủ pháp chất vấn trách cứ bức bách Di Nam xuất binh Úc Quân sơn, lợi dụng binh lực của Tiết Duyên Đà báo thù cho hai vị Đại tướng quân A Sử Na Xã Nhĩ, Cháp Thất Tư Lực, bắt đám mã tặc không biết trời cao đất rộng kia trả giá thật nhiều. Cuối cùng hần phát hiện Di Nam cực kỳ nguy hiểm, phát hiện mình đánh giá thấp vị quân vương tài trí mưu lược kiệt xuất trên thảo nguyên này.

Ba thu hoạch này vượt quá dự liệu của hần, càng khiến hần không thể ngờ là Di Nam lại để cho hần chỉ huy chiến dịch nhằm vào Úc Quân sơn.

Điều này thật sự là quá kỳ quái.

Nói như Di Nam là binh tướng của Tiết Duyên Đà không am hiểu đánh thành chiến lũy, điều này hiển nhiên là rầm chó không kêu, lừa gạt trẻ con ba tuổi.

Mã tặc của Mạc Hạ Ba nhiều lắm chỉ tới 3000 còn Tiết Duyên Đà xuất động đại quân mười ba vạn. Mười ba vạn đối chiến với ba ngàn binh tứ cố vô thân, chênh lệch như vậy còn nói cái gì không am hiểu không công thành?

Dù chỉ huy 3000 binh mã này là Bạch Khởi là Hàn Tín là Lý Tĩnh cũng không có khả năng dùng binh lực ít ỏi này thay đổi Càn Khôn, chiến thắng đại quân khủng bố mười ba vạn.

Cho nên căn bản không tồn tại cái gì am hiểu hay không am hiểu mà nói, dưới lực lượng tuyệt đối, bất luận nhân tố bất lợi nào đều là hổ giấy.

Di Nam về sau hiển nhiên phát hiện vấn đề này, lập tức sửa lại, tỏ vẻ mục đích để cho Đỗ Hà thống soái đại quân không phải vì không am hiểu trận công kiên mà là để cho hần lập công, nịnh nọt hần.

Di Nam muốn Đỗ Hà thay hần nói ngọt, cho nên để cơ hội lập công cho hần, cơ này xem như cũng được nhưng lại càng khiến Đỗ Hà hoài nghi.

Điều này rất hiển nhiên, nếu Đỗ Hà dẫn binh mã Tiết Duyên Đà phá được mã tặc thì công lao này tuyệt đại bộ phận sẽ tính cho hần, tin tức báo về Lý Thế Dân là Đỗ Hà suất lĩnh binh mã Tiết Duyên Đà khắc địch chế thắng. Nhưng việc này nếu không qua Đỗ Hà sẽ là Tiết Duyên Đà vì đền bù sai lầm, xuất binh mười ba vạn phá mã tặc.

Hai cách nói đồng dạng là phá địch, nhưng ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Đỗ Hà cũng không cho rằng Di Nam sẽ vì nịnh nọt chính mình mà bỏ qua cơ hội nịnh nọt Lý Thế Dân.

Hai điểm này khiến Đỗ Hà phát hiện ẩn tình bên trong, để cho hần sinh ra cảm giác Di Nam Khả Hãn đưa cho hần một cái bẫy.

Trong bẫy này giấu một lưỡi dao sắc bén đoạt mạng!

506. Chương 521: Song Phương Bó Cục

Một vật cực tất phản, chuyện quái tất thật.

Đỗ Hà biết đạo lý này, trên đường trở về nơi trú quân suy nghĩ sâu xa: Di Nam có kiêu hùng nhưng cũng có lực nhấn nại không giống bình thường, cũng có được khí phách, viễn kiến, tuyệt đối sẽ không xuất bài lung tung. Hần để cho mình đảm nhiệm thống soái đánh Úc Quân sơn nhất định có dụng tâm kín đáo.

Lúc này một hồi gió bắc thổi qua, Đỗ Hà bắt giác rung mình, trong gió mang theo cái lạnh thấu xương. Hần nhìn lên bầu trời thấy một màu xám ngắt mới tỉnh ngộ: Bây giờ là trung tuần tháng mười hai, đã bắt đầu mùa đông rồi.

Khí hậu phương Bắc lạnh hơn nhiều so với khí hậu Trường An, trong lòng khe động, thậm kê không ổn, vội vã về tới nơi trú quân.

Quân tốt ngoài nơi trú quân đang đứng trong gió lạnh, tuy đã mặc thêm y phục nhưng trên mặt vẫn tím tái, nguyên một đám quân tốt vẫn đứng sừng sững, hiển thị phong phạm thiết huyết.

Khắp nơi trú quân đều có đốt lửa nhưng ở nơi khí hậu đột biến này cũng như muối bỏ biển.

Đỗ Hà đã tìm được La Thông.

La Thông cũng đang đau đầu vì việc này, tiết lộ tin tức là quần áo mùa đông chuẩn bị chưa đủ, đã có hơn mười quân tốt cảm lạnh ngã bệnh.

- Ta đi tìm Di Nam mượn y phục mùa đông.

Đỗ Hà biết việc này là do hấn chủ quan, kỳ thật cái này cũng trách không được hấn. Lúc trước bọn họ vì cứu viện A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực nên cần tới nhanh, không có thời gian chuẩn bị y phục mùa đông.

Trở lại Trường An, thụ mệnh đi sứ Tiết Duyên Đà, Đỗ Hà đã từng cân nhắc qua vấn đề y phục mùa đông, đã sai người chuẩn bị. Bất quá nhân thủ hơi có vẻ chưa đủ, bốn trăm người mang theo y phục một ngàn người, lại thêm chút lễ vật của Sứ giả nên không chịu nổi phụ trọng. Tuy mang đủ lượng của một ngàn quân tốt nhưng cũng không nhiều. Nếu là ở Trung Nguyên thì hấn đã chuẩn bị đầy đủ.

Vấn đề ngay ở chỗ bọn họ không ở Trung Nguyên mà là thảo nguyên phương bắc.

Khí hậu thảo nguyên phương bắc khắc nghiệt hơn Trung Nguyên gấp mấy lần, độ ẩm vừa hạ xuống thì gió lạnh đã tràn tới khảo nghiệm sức chịu đựng của quân tốt.

Đỗ Hà yêu dân như con, không muốn quân tốt dưới trướng chịu lạnh nên giục ngựa chạy như bay tới lều lớn của Di Nam mượn áo bông.

Di Nam là một kiêu hùng, tự sẽ không keo kiệt ngàn bộ áo bông, không nói hai lời sai người mang một ngàn hai trăm bộ áo choàng da đến quân doanh.

Đỗ Hà lập tức lại nói:

- Khả Hãn, khí hậu phương bắc khắc nghiệt vượt quá dự đoán của Đỗ mỗ, trong quân tốt nhiều người bị lạnh khiến chiến lực phát huy không được một nửa chỉ sợ khó có thể tham gia chiến đấu. Về phần thân vệ của ta, làm phiền Khả Hãn từ quân tùy ý phân phối một chi.

Hấn nói vẻ thản nhiên.

Di Nam sắc mặt không thay đổi đồng tử hơi co rút, cười nói:

- Vậy cứ như thế, Đỗ tướng quân đi tốt!

Đỗ Hà đi ra doanh trướng, lộ ra nụ cười quỷ dị, trong nội tâm nói một câu:

- Trời cũng giúp ta!

Cùng một thời gian, trong doanh trướng.

- Phụ hấn!

Đại Độ Thiết kêu một tiếng, hấn phát hiện trên trán Di Nam đã toát ra mồ hôi vì một câu cuối cùng của Đỗ Hà.

Di Nam trên mặt âm tình bất định, quyền đầu hết nắm chặt lại buông lỏng, trong lòng đã dâng lên sóng gió ngập trời. Theo kế sách của Vũ Văn Bác Vĩ, Tiết Duyên Đà để cho Đỗ Hà thống soái mười ba vạn đại quân, vây công Úc Quân sơn.

Mục đích của Đỗ Hà tấn công lên núi là để bắt giữ Mạc Hạ Ba Cáp để lấy được tin tức bất lợi cho Tiết Duyên Đà. Đã như vậy thì Đỗ Hà hiển nhiên sẽ không vây khốn dưới chân núi. Hấn tất sẽ dẫn ngàn thân vệ dưới trướng, suất lĩnh mười ba vạn binh sĩ Tiết Duyên Đà lên núi tham dự vây quét. Chỉ có như vậy, hấn

mới có thể xác nhận đã bắt giữ Mạc Hạ Ba Cáp. Bọn chúng sẽ nhân cơ hội địa thế Úc Quân sơn hiểm trở, chỉ có mấy đường lên, hơn nữa nguy cơ tứ phía, rất dễ dàng bị phục kích. Đỗ Hà không chút quen thuộc với Úc Quân sơn, binh mã dẫn đường sẽ do Tiết Duyên Đà làm chủ, chỉ cần bọn chúng dẫn Đỗ Hà vào vòng mai phục của Mạc Hạ Ba Cáp tại đường núi nhỏ hẹp thì Đỗ Hà sao còn mạng?

Đến lúc đó, Đường triều truy vấn, bọn chúng có thể không chút sợ hãi nói là Đỗ Hà tham công liều lĩnh trúng mai phục mà chết.

Tiết Duyên Đà cũng là người bị hại, cho dù Lý Thế Dân có tin Đỗ Hà như thế nào cũng không thể bỏ qua danh vọng Thiên Khả Hãn, không nói đạo lý đem hết thầy sai lầm trút lên đầu bọn chúng.

Kế này rất cay độc, xem như không sợ hổ tí nào. Nhưng Đỗ Hà đột nhiên xuất chiêu như vậy, tỏ vẻ sẽ không xuất động người nào trong chốc lát làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của Vũ Văn Bác Vĩ.

Di Nam không thể không hoài nghi Đỗ Hà đã đi trước một bước khám phá quỷ kế của bọn chúng, trong lòng tràn đầy kinh hãi.

- Đi, nhanh đi mời Vũ Văn đến đây! Kế hoạch của chúng ta chỉ sợ sắp sửa thất bại rồi.

Di Nam rất không cam lòng, nhưng vì an toàn đã quyết định bỏ kế hoạch, tính cách hẩn rất cẩn thận, không làm chuyện mạo hiểm.

Vũ Văn Bác Vĩ nghe nói xong thì lộ vẻ không thể tin. Hẩn không tin Đỗ Hà có bản sự nhìn thấu kế hoạch hoàn hảo của hẩn nhưng hành động quỷ dị này của Đỗ Hà lại khiến hẩn không thể đối phó.

Trầm tư hồi lâu, hẩn bình tĩnh hỏi:

- Vậy Khả Hãn định như thế nào?

- Đình chỉ hết thầy kế hoạch!

Di Nam chém đinh chặt sắt mà nói:

- Đỗ Hà còn giảo hoạt hơn cả sói trên thảo nguyên, không cầu được lợi, nhưng cầu không sai.

- Khả Hãn, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp! Biểu hiện của Đỗ Hà càng lợi hại, chúng ta càng phải trừ khử. Tuy ta không biết Đỗ Hà tại sao có chiêu thức ấy, nhưng ta có thể khẳng định, hẩn không có khả năng biết rõ tất cả kế hoạch của ta. Ta tin tưởng dù là thần cũng làm không được điểm này.

Vũ Văn Bác Vĩ mặt đỏ tới mang tai, hẩn là tiểu nhân nên dù tài hoa cũng không thoát khỏi tâm tính tiểu nhân, từ lúc mới bắt đầu hẩn đã không cho rằng một thằng nhãi ranh như Đỗ Hà lại có tài trí vượt lên hẩn.

Di Nam như trước lắc đầu nói:

- Ta không đồng ý, Vũ Văn tiên sinh, không phải Di Nam ta không tin người. Là Tiết Duyên Đà ta thua không nổi.

Vũ Văn Bác Vĩ sớm biết tính cách kiên nhẫn của Di Nam nên biết nhiều lời vô dụng, cũng không bắt buộc, lui một bước nói:

- Đừng vội quyết định, để xem Đỗ Hà nói như thế nào. Hẩn hành động quái dị như thế chắc hẩn không chỉ chúng ta mà cả mấy tướng quân dưới trướng cũng không hiểu ra sao. Chúng ta có thể dò xét tính toán của hẩn rồi quyết định.

Di Nam lúc này nhớ lại hết thấy những gì Đỗ Hà nói, cũng không vội quyết định mà để cho Vũ Văn Bác Vĩ toàn lực giám thị nhất cử nhất động của Đỗ Hà.

.....

Đúng như Vũ Văn Bác Vĩ phỏng đoán, hết thấy đều bình thường.

Đỗ Hà đem áo khoác da của Tiết Duyên Đà về phát cho tướng sĩ trong quân thì ba tướng La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi đều không hẹn mà cùng tụ tập trong soái trướng của Đỗ Hà.

Thấy Đỗ Hà đang trong lều thanh thoi thanh thoi đọc qua binh thư, La Thông kêu toáng:

- Thanh Liên, người có ý tứ gì? Xem thường chúng ta sao?

Đỗ Hà cổ quái nhìn qua bọn họ, vẻ ngơ ngác.

Tiết Nhân Quý cũng có chút bất bình, nhưng từ trước đến nay ỉn trọng, kéo La Thông lại, tiến lên một bước nói:

- Tướng quân, nghe nói người dùng lý do khí hậu khắc nghiệt, cự tuyệt chúng ta tham chiến?

Đỗ Hà cũng không giấu diếm nói:

- Đúng có chuyện như vậy, làm sao vậy?

Tịch Quân Mãi bất mãn nói:

- Đời ta hành quân tác chiến, há lại sẽ vì khí hậu mà bị ngăn cản? Năm đó Vệ công Lý Tĩnh suất lĩnh hùng binh Đại Đường công phạt Thổ Dục Hồn hành quân qua hai ngàn dặm không hề có một bóng cây ngọn cỏ, nhất cử phá tàn binh bại tốt Thổ Dục Hồn. Một trận chiến này, tướng sĩ Đại Đường ta người đóng băng, ngựa trùm trong tuyết, không một người nói khổ, không một người kêu mệt. Hiện tại chỉ vì chút phong hàn lại muốn tránh chiến, các tướng sĩ sao chịu được.

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, nói:

- Đây là ý của ta, bất quá cũng không có xem nhẹ ý nghĩ của các người. Bị lạnh chỉ là lấy cớ, nguyên nhân chính thức là trong kế hoạch của ta không có đất dụng võ cho các người.

Tiết Nhân Quý khó hiểu nói:

- Tướng quân vừa nói như vậy, ta lại càng không minh bạch. Dụng ý tướng quân là bắt giữ Mạc Hạ Ba Cáp. Chúng ta không xuất chiến, chẳng lẽ đem nhiệm vụ này giao cho quân tốt Tiết Duyên Đà hay sao? Tướng quân sẽ không sợ bọn chúng sát nhân diệt khẩu?

Đỗ Hà khen ngợi nói:

- Câu hỏi của Nhân Quý thật hay! Kỳ thật ta một mực vẫn còn một vấn đề chưa được giải đáp, nếu Tiết Duyên Đà thành tâm giết người diệt khẩu, mặc dù chúng ta xuất mã, cũng không giữ được tính mạng của Mạc Hạ Ba Cáp. Nhân thủ của chúng ta quá ít, lại không biết ai là Mạc Hạ Ba Cáp, muốn trong đám loạn quân tìm người nói dễ vậy sao? Huống chi, ta căn bản không tin dụng tâm của Tiết Duyên Đà. Úc Quân sơn là địa phương của Tiết Duyên Đà, chúng ta hoàn toàn không biết. Ta tuy là chủ soái, nhưng mọi cử động đều bị Tiết Duyên Đà hạn chế, không chừng bọn chúng từ một nơi bí mật làm khó chúng ta, khiến chúng ta có khổ nói không nên lời, cái này cần gì phải thế?

Ba tướng cũng cảm nhận được dụng ý của Đỗ Hà, gật đầu minh bạch.

La Thông hiểu kỳ hỏi:

- Thanh Liên định làm như thế nào?

Đỗ Hà quỷ dị cười nói:

- Rau trộn, bọn chúng đưa ta lên làm chủ soái là muốn nhìn ta gặp khó. Vậy ta sẽ diễn hài cho chúng cười! Ta coi như một Triệu Quát, chỉ biết lý luận suông. Với mười ba vạn quân ta có thể không chế thương vong trong vòng một trăm người vẫn bắt giữ toàn bộ quân của Mạc Hạ Ba Cáp nhưng hôm nay cứ đánh bừa.

Có chết cũng không phải binh sĩ Đại Đường ta. Có các người ở đó, ta sẽ cố kỵ một hai, các người không ở đó, ta có thể cố tình làm vậy, muốn chơi thế nào thì chơi. Về phần Mạc Hạ Ba Cáp, hẳn có chết hay không cũng không gấp. Hẳn nếu không chết, chúng ta y theo kế hoạch tiến hành. Hẳn mà chết vậy chúng ta có thể nói Tiết Duyên Đà giết người diệt khẩu. Dù sao đều do chúng ta nói.

La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi thấy ánh mắt âm hiểm của hắn thì không rét mà run, thầm mặc niệm cho Tiết Duyên Đà.

Đỗ Hà nhìn thoáng qua dưới mặt đất, thầm nghĩ:

- Các người đã bố cục ta vậy ta cũng phản bố cục, xem đến cùng thủ đoạn ai cao minh hơn.

507. Chương 522: Chiêu Bài Tươi Cười

Một phen nói chuyện của Đỗ Hà cùng La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi truyền tới không sót một chữ vào tai Khả Hãn Di Nam của Tiết Duyên Đà.

- Đồ hỗn trướng!

Di Nam từ trước đến nay không dễ tức giận, nhưng nghe Vũ Văn Bác Vĩ nói xong, tức giận đến vỗ án, chửi ầm lên. Hãn còn tưởng rằng Đỗ Hà là khám phá tất cả kế hoạch của bọn hãn nên có chủ ý như thế. Nào ngờ là Đỗ Hà lợi dụng quyền chỉ huy của mình cho hãn để làm suy yếu binh lực mình, hoàn toàn không xem binh mã Tiết Duyên Đà ra gì.

- Đáng giận, đáng hận!

Đại Độ Thiết cũng tức giận đến nổi trợn mắt, tính cách dân thảo nguyên vốn bộc trực nên nghe xong ý định ti tiện của Đỗ Hà thì mắt như bốc hỏa.

Trong lều duy nhất cao hứng chỉ có Vũ Văn Bác Vĩ, hãn ngay cả dân tộc mình cũng có thể ruồng bỏ, há lại sẽ để ý chết sống của Tiết Duyên Đà. Hãn vẫn một mực không thể tin được Đỗ Hà khám phá kế hoạch của mình, chỉ là không thể nào lý giải hành động kỳ quái của Đỗ Hà.

Hôm nay chân tướng bị vạch rõ, đoạn đối thoại của Đỗ Hà cùng ba tướng đủ để chứng minh kế sách của hãn cũng chưa bị Đỗ Hà phát giác. Hãn thở dài nói:

- Khả Hãn, chúng ta chúng ta vẫn là khinh thường Đỗ Hà..... Đỗ Hà thật sự xảo quyệt, hãn tuổi còn nhỏ nhưng chẳng những sở trường lãnh binh tác chiến, tâm kế còn thâm trầm như vậy khiến người không rét mà run. Người này đã có phong phạm Lý Tĩnh, lại có sự xảo hoạt quyết đoán của cha hãn Đỗ Như Hối, thành tựu tương lai chỉ sợ còn trên bọn hãn. Tiền đồ kẻ này không cách nào đánh giá..... Hãn tồn tại ở thế gian sẽ là chướng ngại lớn nhất của Tiết Duyên Đà trong tương lai.

Về giận dữ trên mặt Di Nam không giảm, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói:

- Kẻ này xác thực đáng chết..... Chỉ là như thế nào giết hãn? Vốn ý định chúng ta là dẫn bọn chúng vào vòng mai phục của Mạc Hạ Ba Cáp, mượn đao Mạc Hạ Ba Cáp chém tận giết tuyệt. Nhưng hiện giờ binh mã mà Đỗ Hà mang đến đã không có ý định tham chiến, kế sách của tiên sinh cũng không thể nào thực hiện.

Vũ Văn Bác Vĩ điềm nhiên nói:

- Thực sự không phải là kế sách của ta không thể nào thực hiện mà Khả Hãn không hạ được quyết tâm. Tại hạ cho rằng, dùng 2000 binh mã Tiết Duyên Đà đổi lấy một mạng Đỗ Hà là tuyệt đối có giá trị. Sự nguy hiểm nếu Đỗ Hà tồn tại đã vượt qua giới hạn binh mã rất xa. Hãn nói rất rõ ràng, bất luận Mạc Hạ Ba Cáp sống hay chết cũng sẽ bình định Tiết Duyên Đà. Hôm nay Khả Hãn không trừ khử hãn, chờ sau khi hãn trở lại Trường An cũng là lúc Tiết Duyên Đà ta diệt vong.

Về mặt Di Nam không ngừng giãy dụa, không phải hãn không biết đạo lý mà Vũ Văn Bác Vĩ nói nhưng bảo hãn đem 2000 dũng sĩ Tiết Duyên Đà vào đường chết thật sự có chút không đành lòng.

Vũ Văn Bác Vĩ không chút nào chú ý nói:

- Khả Hãn, kỳ thật hành động kia của Đỗ Hà ngược lại còn giúp bọn ta một tay. Kế hoạch ban đầu của chúng ta là đem Đỗ Hà và thân vệ của hãn dẫn vào vòng mai phục của Mạc Hạ Ba Cáp, như thế Đỗ Hà cùng thân vệ của hãn sẽ bị tai họa ngập đầu. Nhưng thương vong quân ta không phải rất lớn, rất dễ dàng để cho người nhìn ra vấn đề. Đỗ Hà làm vậy lại coi như giúp chúng ta một đại ân. Đỗ Hà xác thực đã chết nhưng chúng ta cũng bỏ ra 2000 mạng người, thương vong đồng dạng thảm trọng, dù ai cũng không cách nào nói cái gì. Ta nói như vậy xác thực xin lỗi quân tốt uống mạng, bất quá ta hi vọng Khả Hãn có thể dùng đại cục làm trọng.

Đại Độ Thiết cũng không cam lòng, nhưng vẫn đồng ý sách lược của Vũ Văn Bác Vĩ, đỏ hồng mắt nói:

- Phụ hãn, đại cục làm trọng.

Di Nam không nói gì, nhẹ gật đầu, hồi lâu mới điềm nhiên nói:

- Tiết Duyên Đà ta bỏ ra nhiều như vậy, Đỗ Hà nhất định phải chết. Ta không hy vọng chứng kiến Đỗ Hà còn sống trở về.....

Đại Độ Thiết nói:

- Phụ hân yên tâm, hài nhi sẽ xếp vào trong đám hộ vệ của Đỗ Hà một ít tử sĩ, bảo bọn họ theo sát Đỗ Hà. Cho dù công phu Đỗ Hà cao thế nào cũng không thể phòng được âm đao phía sau.

Di Nam lại nói:

- Vũ Văn tiên sinh, hết thấy bố trí do người toàn quyền phụ trách. Vô luận như thế nào, nhất định phải đem Đỗ Hà trừ khử.

Vũ Văn Bác Vĩ cúi đầu thật sâu, nghiêm nghị nói:

- Hết thấy tại hạ đều có kế hoạch thỏa đáng, tối nay ta khởi hành tiến về Úc Quân sơn thuyết phục Mạc Hạ Ba Cấp. Bất quá muốn thuyết phục Mạc Hạ Ba Cấp phối hợp cũng không dễ dàng, cần hạ vốn lớn. Theo ta được biết, Mạc Hạ Ba Cấp rất có dã tâm. Đã vậy Khả Hân cứ đồng ý trợ giúp hãn phục quốc, tề lực đối phó Đường triều. Như thế chẳng những thuận lợi trừ khử Đỗ Hà cũng có thể phân tán một phần lực lượng Đường triều.

Di Nam cũng biết kế này của Vũ Văn Bác Vĩ không thể tách rời sự phối hợp của Mạc Hạ Ba Cấp nên vui vẻ đồng ý.

Sắp tới cuối giờ hội, ánh chùng là mười một giờ đêm.

Trong gió lạnh gào thét, một bóng đen núp trên đồng cỏ, trên người mặc áo choàng dày, đôi mắt sáng lóe trong đêm tối như bảo thạch. Một tuấn mã phủ phục bên cạnh, vừa vẫy che đi gió lạnh thấu xương.

Thác Bạt Vô Song nén cơn buồn ngủ, một mình im im lặng lặng trong đêm.

Hắn đã tới đây trước một bước khi Đỗ Hà đến hãn đình. Vì là người Thiết Lặc đồng tông với Tiết Duyên Đà nên hãn dung nhập rất nhanh, chỉ có điều cũng không dò hỏi được tin tức gì hữu dụng. Cho đến giữa trưa hôm nay, hãn nhận được tin tức mà Mãnh nhi truyền về. Mãnh nhi tuy nhận hãn làm chủ nhưng bởi vì Đỗ Hà đối đãi với nó vô cùng tốt nên nguyện ý nghe theo Đỗ Hà triệu hoán. Người hiện giờ có thể chỉ huy được thần ưng Mãnh nhi cũng chỉ có hãn và Đỗ Hà.

Trong thư Đỗ Hà bảo hãn tiến trước chờ ở thành Tây Nam, muốn hãn chú ý người qua lại Úc Quân sơn, phát hiện thì giám thị phía sau, đến khi thấy tận mắt đối phương vào núi mới thôi.

Hắn chờ đến nửa đêm, chỉ là không có bất cứ tin tức gì.

Không trung truyền đến tiếng vỗ cánh quen thuộc của thần Ưng, lượn trên đỉnh đầu hai vòng rồi phá không bay đi.

Thác Bạt Vô Song chấn động, biết người mình chờ đã đến, hãn nấp kỹ sau bụng ngựa, tận lực để không bị phát giác, hồi lâu xác định đối phương đi xa mới lên ngựa đi theo.

Hắn có vệ tinh di động Mãnh nhi dẫn đường, căn bản không lo đuổi không kịp địch nhân, chỉ đề phòng đối phương phản theo dõi.

Hắn đi theo một đường thẳng tới Úc Quân sơn mới đẩy nhanh tốc độ, từ một nơi bí mật theo dõi bóng đen lên Úc Quân sơn.

Đúng tại lúc này trên không trung vang lên một tiếng rít rồi một bóng đen nhỏ lượn quanh.

- Đây là.....

Thác Bạt Vô Song biến sắc, hãn là hảo thủ thuần Ưng, chỉ nghe tiếng kêu cũng đã ý thức được bóng đen là Hải Đông Thanh, hơn nữa là thụ qua huấn luyện, bản thân đã bị phát hiện.

Hắn khẽ quát một tiếng.

Trên không trung lại vang lên một tiếng kêu lạnh lốt.

Hải Đông Thanh ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trực tiếp bị Mãnh nhi chụp cứng xé làm hai.

Thác Bạt Vô Song đã hoàn thành nhiệm vụ, không dám dừng lại, rất nhanh ra khỏi Úc Quân sơn, trong đêm đem tin tức thông qua Mãnh nhi truyền cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhìn tin nhắn trong tay, lộ vẻ tươi cười, người quen hẳn cũng biết một khi hẳn cười như vậy sẽ khiến cho người bị hắn tính toán gặp phải bị kịch!

508. Chương 523: Nhất Kế Phục Chúng

Khả Hãn Di Nam của Tiết Duyên Đà vừa hạ chỉ lệnh thì bộ lạc khắp nơi nhao nhao hưởng ứng.

Chưa quá mười ngày, đại quân mười ba vạn đã tập kết gần hẳn đình, đồng thời hai mươi vạn con dê sữa cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, đủ để chinh chiến trong thời gian dài.

Quân tốt của Tiết Duyên Đà hiển nhiên không có tiêu chuẩn của quân tốt Đại Đường, bọn họ không có áo giáp thống nhất, hết thấy binh khí ngựa đều là tự chuẩn bị, đủ loại. Mười ba vạn người tụ cùng một chỗ nhìn xem hoa mắt, bất quá tinh thần lại vô cùng phấn chấn, đứng nghiêm trong gió lạnh cho thấy tổ chất cực cao.

Đỗ Hà biết mình chỉ là thống soái trên danh nghĩa, tất cả binh lính ở đây chỉ nghe lệnh Di Nam, không hề có chút kính sợ hắn nên cũng lười phát biểu làm chuyện vô nghĩa, trực tiếp truyền lệnh Đại Độ Thiết dẫn đại quân mười ba vạn tiến nhanh đến Úc Quân sơn.

Sau lưng Đỗ Hà là đội ngũ kỵ binh 2000 chỉnh tề, cả đám đều là long tinh hổ mãnh, có khí tức dũng mãnh, đây chính là những thân vệ Đỗ Hà yêu cầu, Di Nam cũng không bố trí qua loa, nhìn đám chiến sĩ kiêu dũng thiện chiến cũng biết Di Nam bỏ hết tiền vốn.

Đỗ Hà đi ở giữa không chút nào để ý, ngược lại có chút đắc ý nhìn chung quanh, trên mặt nở nụ cười lạnh.

Đại Độ Thiết cũng cười lạnh, so với Đỗ Hà càng đắc ý hơn, thầm nghĩ:

- Cười đi, chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ không cười nổi rồi.....

Hắn đình Tiết Duyên Đà cách Úc Quân sơn một đoạn, đường đi cũng bằng phẳng.

Tất cả kỵ binh đều mang theo ngựa dự phòng, chưa qua một ngày thì quân tiên phong đã đến nơi.

Bọn họ cắm trại tại chỗ, vây quanh dãy Úc Quân sơn trùng điệp hiểm thấy trên thảo nguyên.

Nghỉ ngơi và hồi phục một ngày Đỗ Hà chiêu tập tất cả tướng lĩnh Tiết Duyên Đà đến trong soái trường thương nghị chuyện công phạt Úc Quân sơn.

Thoáng cái trong quân trường đã tề tụ hơn mười vị đại tướng Tiết Duyên Đà, tất cả đều lưng hùm vai gấu, chỉ là ánh mắt không dấu nổi vẻ bất mãn.

Đỗ Hà quét mắt nhìn xem thái độ chư tướng trong quân, cười vẻ lơ đãng. Hắn cũng dự liệu tình huống này, dù không ai cũng không thể chịu được một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu ra lệnh trên đầu, huống hồ tên tiểu tử này còn không phải là người bản tộc.

- Đại Độ Thiết, chuyện ta cho lệnh cho người chuẩn bị thế nào rồi?

Đối mặt với Đỗ Hà, Đại Độ Thiết cung kính lấy ra một tấm da dê, bày trước mặt:

- Theo Đỗ tướng quân phân phó, ta đã ra lệnh cho những người Tiết Duyên Đà quen thuộc địa hình Úc Quân sơn hợp lực vẽ thành bức bản đồ này.

- Rất tốt!

Đỗ Hà mỉm cười cầm địa đồ lên xem kỹ, nói:

- Truyền quân lệnh của điều đội ngũ đủ hai vạn, chia làm năm đội, 100 tổ, mỗi tổ mười người, chia thành tổ nhỏ truy tìm từng cọng cây ngọn cỏ giữa núi.

Đại Độ Thiết cùng chư tướng trong lều đều khó hiểu.

Một tướng lĩnh của Tiết Duyệt Đà khó hiểu đứng dậy, khinh thị giễu cợt nói:

- Đồ tướng quân định làm gì? Mã tặc trên Úc Quân sơn đều ẩn nấp trên đỉnh núi, người lại tìm giữa núi làm gì? Tìm Quỷ sao?

Hắn tên là Ba La Tư, là lão tướng đi theo Di Nam sớm nhất, tuổi gần năm mươi, chiến công huy hoàng, có uy tín cực cao trong Tiết Duyệt Đà, chính vì vậy càng khó có thể chịu tuân lệnh một tiểu tử như Đồ Hà.

Trong lều dẫn phát một hồi cười khê.

Thương nghị quân sự là chuyện trang trọng thế nào, tướng lĩnh Tiết Duyệt Đà dám làm càn như thế, có thể thấy được thái độ của bọn hắn như thế nào, Đại Độ Thiết giả bộ như không nghe thấy, hiển nhiên có chủ tâm muốn nhìn Đồ Hà gặp khó.

Đồ Hà cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng cười nói:

- Ngu ngốc.

Hắn khinh thường nhìn đối phương:

- Động cái óc heo của người mà suy nghĩ thật kỹ....., mã tặc trên Úc Quân sơn có thể tiến thoái nhanh như gió là dựa vào cái gì, chẳng phải dựa vào bốn chân ngựa? Người cho rằng ngựa có thể vượt ngàn trượng lên đến đỉnh núi sao, còn trốn trong rừng rậm, sao ngu xuẩn vậy?

- Người.

Ba La Tư bị cười nhạo, mặt đỏ tới mang tai, cũng nói không nên lời.

Hắn không phục Đồ Hà, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không có đầu óc.

Đồ Hà nói tuy khó nghe nhưng ý tứ lại là thật.

Ngựa ở trên đất bằng có tốc độ không gì sánh kịp nhưng khi gặp gỡ những địa thế như núi rừng, đầm lầy, dòng suối thì uy lực đại giảm.

Mọi người đều biết ngựa không thể trèo đèo lội suối, cũng biết mã tặc không thể giấu ngựa ở đỉnh núi. Mặc dù miễn cưỡng bắt buộc ngựa lên núi, cũng không thể giải quyết vấn đề cỏ khô.

Đỉnh núi cũng không thích hợp ngựa sinh tồn, không hề nghi ngờ là mã tặc trên Úc Quân sơn có ngựa, hơn nữa còn là chiến mã tốt, bằng không không có khả năng tiến thoái như gió.

Chỗ cất giấu ngựa tự nhiên không thể trống trải mà phải kín đáo bí ẩn như giữa sườn núi.

Ba La Tư kinh hãi nhìn Đồ Hà, trong lòng đủ vị cảm xúc, mã tặc trên Úc Quân sơn làm mưa làm gió trong lãnh địa Tiết Duyệt Đà, đám tướng lĩnh như bọn họ không chỉ một lần muốn cất bỏ khối u nhưng lại không biết ra tay như thế nào. Tên tiểu tử chưa ráo máu đầu trước mặt này ngay lập tức đã nhạy cảm nhận ra chỗ trí mạng của mã tặc khiến hắn có cảm giác không thể nào theo kịp.

Đồ Hà cũng không thêm để ý, tiếp tục nói:

- Mã tặc khó đối phó ở chỗ bọn chúng xuất quỷ nhập thần, qua lại như gió, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra chỗ chúng cất giấu ngựa thì coi như đã chặt đuôi của chúng, vậy khốn bọn chúng trên núi, trở thành cá trong chậu chúng ta..... Toàn lực tìm tòi chỗ mã tặc cất giấu đàn ngựa, không thể bỏ sót một chỗ.

Chỉ qua một mệnh lệnh nhưng chư tướng Tiết Duyệt Đà lập tức ý thức được sự lợi hại của Đồ Hà, không dám biểu lộ bất luận khinh thị, cao giọng lĩnh mệnh.

Vạn người chia thành năm đội 100 tổ lần lượt triển khai từ chân núi tìm lên.

Một ngày sau, một sơn cốc cực kỳ bí ẩn hiện ra trước mặt mọi người, trong sơn cốc không một bóng người nhưng lại có 500 con ngựa cường tráng đang nhàn nhã ăn cỏ.

Tiếp đó là sơn cốc thứ hai, thứ ba, thứ tư....

Mọi sơn cốc bí ẩn, khe núi đều bị Mạc Hạ Ba Cáp lợi dụng thành nơi chần ngựa.

Dưới sự chỉ huy của Đỗ Hà, quân tốt Tiết Duyên Đà mất ba ngày tìm trọn Úc Quân sơn, khám phá ra mười ba sơn cốc chần ngựa, chỗ ít thì khoảng bốn năm trăm con, nhiều khoảng một ngàn, toàn bộ không dưới vạn con.

Tướng sĩ Tiết Duyên Đà mừng rỡ không thôi. Việc mưu sát Đỗ Hà chỉ có một số ít biết, đại đa số không biết rõ tình hình còn tưởng rằng vì vậy quét Mạc Hạ Ba Cáp mới động binh đao, hết thấy đều nổi sĩ khí.

Đối với thống soái Đỗ Hà, từ quân đến tướng đã không còn dám khinh thị.

Úc Quân sơn phân thành tiền phong, trung phong và hậu phong (phong = đỉnh núi), vách núi dốc đứng, tình thế hiểm cố, hậu phong hiểm yếu nhất, vách đá như gọt, kết nối duy nhất là một con đường chỉ lọt năm người đi.

Sâu trong hậu phong là một sơn trại đủ để dung nạp năm ngàn người, đứng sừng sững tại chỗ hiểm yếu nhất.

- Phanh!

Một tiếng vang thật lớn!

Mạc Hạ Ba Cáp phần nộ vỗ án.

Bình rượu trên án nhảy lên rồi đổ vật, rượu màu trắng từ trong chảy ra, Mạc Hạ Ba Cáp phần nộ nhìn Vũ Văn Bác Vĩ.

Hắn vừa nhận được tin tức chỗ giấu ngựa cuối cùng đã bị Tiết Duyên Đà tìm ra, trong tay không còn một vật bảo đảm.

Vũ Văn Bác Vĩ cũng vì một chiêu này của Đỗ Hà mà cảm thấy tim đập nhanh, đồng thời càng kiên định tâm tư trừ khử đối phương, Mạc Hạ Ba Cáp đang trong cơn giận dữ, trầm giọng nói:

- Mạc Hạ đại nhân, an tâm một chút, chớ vội. Việc này cũng không phải là thiếu tộc trưởng Khả Hân sai lầm, hết thấy đều là Đỗ Hà giở trò quỷ. Hắn mới thật sự là chủ soái, cũng chỉ có hắn có thể hiệu lệnh hai vạn đại quân làm ra chuyện như thế.

Đáy lòng Mạc Hạ Ba Cáp cực kỳ hối hận. Vài ngày trước, khi Vũ Văn Bác Vĩ tìm tới hắn thì hắn có chút do dự, có thể một lần nữa lập nghiệp, khôi phục hãn quốc Đột Quyết dĩ nhiên là khát vọng của hắn nhưng vì giấc mộng này mà đổi lấy tính mạng lại không đáng. Chỉ có điều Vũ Văn Bác Vĩ xảo ngôn như hoa, đem chuyện nói quá hoàn mỹ khiến hắn nảy lòng tham đồng ý.

Ý định của hắn vốn là trợ giúp Di Nam cùng Vũ Văn Bác Vĩ trừ khử Đỗ Hà, cũng tương đương cầm được thóp Di Nam, đến lúc đó có thể rao giá trên trời, trùng kiến hãn đình Đột Quyết. Giả như Tiết Duyên Đà nói không giữ lời, hắn có thể đem việc này nói cho Lý Thế Dân để thu thập Tiết Duyên Đà. Dù sao hắn có Kim Lang quân nơi tay, thiên hạ chỗ nào không thể đi.

Hắn tuyệt đối không thể ngờ chuyện lại như vậy, Đỗ Hà vừa ra chiêu này khiết toàn bộ ngựa của chúng bị mất, thân lâm tử lộ.

Kim Lang quân là bộ đội cường đại nhất trên thảo nguyên, cho dù gặp hoàn cảnh bất lợi thì bọn chúng cũng có thể phá vòng vây tập hợp lại. Nhưng một khi không có ngựa thì đối mặt với mười ba vạn binh Tiết Duyên Đà binh hoàn toàn mất đi năng lực chống cự. Chuyện cho tới bây giờ, hắn phát hiện mình đã lâm vào tử địa.

Chỉ là hiện giờ hối hận đã trễ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ.

Vũ Văn Bác Vĩ thấy biểu hiện trên mặt Mạc Hạ Ba Cáp đã hòa hoãn, nói:

- Đỗ Hà là một nhân vật vừa liếc đã thấy nhược điểm của ngài, há có thể cho phép hắn trở thành kinh địch? Hết thấy ta đã có kế hoạch thỏa đáng, địa đồ Úc Quân sơn đã giao cho Đỗ Hà, hắn đã biết đường đến đây, chỉ chờ xem đại nhân.

Mạc Hạ Ba Cáp dữ tợn cười nói:

- Tiên sinh yên tâm, ta sẽ tự mình đem đầu Đỗ Hà vạn xuống!

509. Chương 524: Ai Cao Hơn Một Tầng

Sau khi Đỗ Hà ra kế bắt trọn đoàn ngựa của đám mã tặc Mạc Hạ Ba Cáp thì đám tướng sĩ lần lượt yêu cầu tấn công.

Theo như bọn họ thấy mã tặc khi không có ngựa thì chỉ có một nước bị sỉ nhục.

Đỗ Hà cũng không đồng ý bọn họ xuất chiến, chỉ không ngừng phái ra nhân thủ vào núi điều tra tin tức, không nhanh không chậm.

Bởi vì cái gọi là Hoàng Đế không gấp thái giám gấp, Đỗ Hà không hề có ý xuất chiến nhanh chóng lại khiến Đại Độ Thiết như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Ngày hôm đó, hấn rốt cục không chịu nổi tìm tới cửa.

- Đỗ tướng quân, chúng ta có mười ba vạn binh há lại sợ đám tôm tép trên Úc Quân sơn?

Hấn giả bộ như một bộ gấp khó dần nổi, sát quyền mài chưởng.

Đỗ Hà không chút nào chú ý nói:

- Người gấp cái gì, ta tự có ý định.

Đại Độ Thiết nói:

- Cũng không phải ta gấp, chỉ cảm thấy không nên. Đám mã tặc của Mạc Hạ Ba Cáp không quá ba ngàn, chúng ta xuất động đại quân mười ba vạn, chênh lệch như thế, bắt không được đám mã tặc cũng quá mất thể diện.

Đỗ Hà cười nói:

- Không sao, chỉ cần chiến thắng, ai dám hồ ngôn loạn ngữ. Úc Quân sơn dị thường hiểm trở, tùy thời tùy chỗ đều có thể bị phục kích. Cần thận luôn là chuyện tốt, ta đã có kế hoạch. Mạc Hạ Ba Cáp không có ngựa cũng không cần mười vạn đại quân vây khốn. Ý của ta là sau khi xác định trừ khử hết tai mắt của đối phương thì chia làm năm đường cùng tiến vào sào huyệt ở hậu Phong.

Đại Độ Thiết nghe xong kế này, tức giận muốn bùng nổ: Một chiêu này của Đỗ Hà xác thực là “diệu kế”: Chia năm đường sao, trong tình huống địch nhân quen thuộc địa hình, phân chia ưu thế binh lực, đem lực lượng phân hóa thành năm phần, chẳng phải là tương đương cho Mạc Hạ Ba Cáp cơ hội tiêu diệt từng bộ phận?

Hấn hoàn toàn có thể tưởng tượng, giả như bọn hấn không kết minh với Mạc Hạ Ba Cáp, một khi sử dụng kế này của Đỗ Hà, kết cục sẽ là như thế nào. Năm đường đại quân, ngoại trừ một đường Đỗ Hà tự lĩnh thì bốn đường còn lại đều bị tai họa ngập đầu.

Một kế thật ngoan độc.

Đại Độ Thiết cường chế lửa giận trong lòng, cưỡng ép nặn ra một nụ cười, khen:

- Đỗ tướng quân xác thực rất cao minh, quân ta năm đường phát ra cùng một lúc, nhất định có thể toàn diệt đám mã tặc Mạc Hạ Ba Cáp.

Đỗ Hà đắc ý ngẩng đầu cười to, lập tức lại ra vẻ điềm nhiên:

- Đi, hôm nay chúng ta tự mình đi dò xét địa hình, nhìn xem Úc Quân sơn đến tột cùng hiểm trở thế nào.

Nói xong hấn không đợi Đại Độ Thiết cự tuyệt, lôi ra ngoài doanh trướng.

Đại Độ Thiết bắt đắc dĩ, chỉ có thể đi theo.

Đỗ Hà mang theo Đại Độ Thiết cùng với hơn mười tên hộ vệ của Tiết Duyên Đà đi ra nơi trú quân, nghiên cứu địa hình Úc Quân sơn, nhìn xem nơi nào thích hợp tiến công, nơi nào có khả năng bị tập kích, đến hoàng hôn lúc mới phản hồi nơi trú quân.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng treo lơ lửng trên chân trời.

Trên đường núi Úc Quân sơn xuất hiện hai bóng đen, một lớn một nhỏ, lớn hùng tráng khôi ngô, nhỏ kỳ thật cũng không tính là nhỏ nhưng so với người bên cạnh quả thật là nhỏ hơn một đoạn.

- Tần Dục, người nói trong hồ lô của Đỗ tướng quân tốt cùng bán thuốc gì?

Bóng đen cao lớn khẽ hỏi.

Tần Dục lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá chỉ là cảm thấy công tử đang bố cục một ván lớn, cũng sắp để lộ nội tình rồi..... Hiện tại bốn phía của hắc đều là binh mã Tiết Duyên Đà, ngay cả ta cũng không thể tiếp cận.

Đột nhiên hắc dừng bước, nhìn thoáng qua bốn phía, dưới ánh trăng phát hiện đại thụ bên tay phải có một ký hiệu, kinh hỷ nói:

- Đến rồi, là bên này.

Nói xong hắc đốt cây đèn được bao phủ vải đen trên tay.

Ánh lửa xuyên thấu qua miếng vải đen, chỉ còn lại hào quang như ẩn như hiện, dù trong đêm đen cũng không lo người khác phát giác.

Hắc đi vào rừng cây bên tay phải, chưa qua một khắc thì truyền đến tiếng mừng rỡ:

- Đã tìm được.....

Lúc ra khỏi thì cầm theo một cái bao nhỏ.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, nhìn rõ bóng đen cao lớn là Tiết Nhân Quý.

Tần Dục đi tới trước Tiết Nhân Quý, đưa cây đèn ***g cho hắc, miệng nói:

- Trong này có mệnh lệnh tiếp theo, chỉ cần chúng ta theo nếp làm việc, có thể hoàn thành bố cục công tử.

Nói xong hắc tự mình mở ra một bao bùn cát nhỏ.

Trong bao cũng không có những vật khác, chỉ có một bức địa đồ cùng một phong thư.

Tiết Nhân Quý không hiểu ra sao, vội hỏi:

- Trên thư viết gì?

Tần Dục mở ra, xem xong rồi nói:

- Trên thư nói bản đồ này là lộ tuyến đại khái của Úc Quân sơn, bên trong còn vẽ năm đường lên núi, bảo Hiệu úy căn cứ vào bốn đường đánh mục đen, tự mình dò xét địa hình, nhìn xem chỗ đó có thích hợp bố trí phóng hỏa hay mai phục, như thế nào bố trí mai phục. Còn lại đường đánh vạch đỏ phải cẩn thận, hắc yêu cầu Hiệu úy trước hết dùng thân phận Mạc Hạ Ba Cấp tìm ra chỗ thích hợp phục kích, sau đó cách một chỗ không xa lại tìm một chỗ thích hợp phóng hỏa bố trí mai phục, kế tiếp là chuyện của ta.

Tiết Nhân Quý tài trí hơn người, loáng thoáng đã ý thức được, hiểu ý cười cười, nhú mày không nói thêm, trầm giọng nói:

- Chúng ta trước hết phải giữ bí mật, trời vừa sáng lập tức hành động.

Hậu phong Úc Quân sơn.

Người sốt ruột không chỉ có chỉ có Đại Độ Thiết, Mạc Hạ Ba Cấp cùng Vũ Văn Bác Vĩ cũng lâm vào lo lắng.

- Vũ Văn tiên sinh, tiểu tử Đỗ Hà này đang làm cái gì, tay cầm đại quân mười ba vạn, thực không đủ sảng khoái!

Mạc Hạ Ba Cáp bởi vì một kế của Đỗ Hà đẩy hẳn vào trắng tay nên hận thấu xương, chỉ có thể trông vào mình chém đầu đối phương mới hả giận.

Vũ Văn Bác Vĩ cũng lo lắng đêm dài lắm mộng, mấy ngày nay một mực không ngủ ngon giấc, chờ Đại Độ Thiết gởi thư.

Hiện giờ hẳn làm con tin giam lỏng trên núi, khi chưa có được tin tức của Đại Độ Thiết cũng không cách nào biết được hành động dưới núi.

- Có tin tức!

Liền tại lúc này, một người Đột Quyết linh hoạt như chuột bước nhanh đi tới trước Mạc Hạ Ba Cáp, đem một phong thơ giao cho hắn.

Mạc Hạ Ba Cáp ra vẻ rộng lượng đem thư giao cho Vũ Văn Bác Vĩ.

Vũ Văn Bác Vĩ cười tiếp nhận, không lâu vui vẻ nói:

- Đã có tin tức xác thật, Đỗ Hà ý định mười ngày sau chia năm đường cường công Úc Quân sơn.

Mạc Hạ Ba Cáp ngậy người một lát, cười to nói:

- Gia hỏa này óc bị trâu đập, còn chia ra năm đường, đây không phải muốn chết sao?

Vũ Văn Bác Vĩ lạnh lùng nói:

- Cái này là chỗ cao minh của Đỗ Hà, hắn muốn tiêu hao binh mã của chúng ta, cố ý cho các người cơ hội đánh bại. Hắn chặn lối đi của các người, chỉ cần tiêu diệt các người là đủ.

Mạc Hạ Ba Cáp chỉ cảm thấy lưng lạnh toát, thì thầm nói:

- Gia hỏa này quá âm hiểm.

Vũ Văn Bác Vĩ không để ý:

- Âm hiểm thì như thế nào? Hắn nghìn tính vạn tính cũng không thể tính ta và ngươi là một. Mười ngày sau là ngày giỗ của hắn.

Lúc này ở chân núi, Đỗ Hà cũng đang nhìn qua Úc Quân sơn, thấp giọng nói:

- Các người xếp đặt kế trong kế, ta bố cục trong bố cục. Mười ngày sau để xem ai cao hơn một bậc!

510. Chương 525: Lửa Cháy Ngập Trời

Thời gian mười ngày thoáng chốc trôi qua.

Cuối cùng cũng đến ngày công sơn, hôm nay Đỗ Hà chiêu tập chư tướng.

Hơn mười vị tướng quân của Tiết Duyệt Đà như trâu đực động dục, vằn đỏ hai mắt.

Dân tộc thiện chiến trên thảo nguyên có chấp nhất khác biệt với quân công, Đỗ Hà trốn chiến đấu liên tục trong nửa tháng như áp lò xo, đè ép ý chí chiến đấu của bọn họ lại một chỗ, vào ngày xuất chiến chính thức bộc phát.

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Trải qua nhiều ngày điều tra đã xác định đám mã tặc Mạc Hạ Ba Cáp đã bị chúng ta bức bách tới sâu trong sơn lâm. Ta quyết định chia binh làm năm đường, từ năm con đường chủ đạo này tiến lên bao vây đám mã tặc. Đại quân năm đường ai công phá Mạc Hạ Ba Cáp ở sơn trại sau núi trước người đó sẽ lập đại công, dũng sĩ phá cửa tiến vào sẽ được coi là dũng giả phá trộm. Ta tất nhiên sẽ bảo công tích của bọn họ với Di Nam Khả Hãn... Chỉ là, nếu để đại quân ta suất lĩnh công phá sơn trại trước một bước, phần thưởng gì đó sẽ không có phần của các người.

Hắn nhếch miệng cười khê, tựa hồ thắng lợi với hắn là chuyện rất dễ dàng.

Chư tướng vừa nghe Đỗ Hà nói thế, hai mắt vốn đỏ ngầu càng hiện lên dị sắc.

Mặc dù bọn họ đã không còn bất cứ lòng coi thường nào đối với Đỗ Hà, nhưng trong mắt bọn họ Đỗ Hà vẫn là một tên tiểu tử nhãi ranh, là một người ngoại tộc. Bọn họ há có thể để mình chịu thua một tên tiểu tử nhãi ranh ngoại tộc như vậy?

Cách khích tướng vô hình này đã kích phát tình tự tranh đấu của tất cả tướng sĩ.

Đại Độ Thiết lạnh lùng nhìn, trong lòng hắn đương nhiên rất hiểu rõ dụng ý của Đỗ Hà. Đây là hắn muốn khích tướng, làm cho những tướng quân này làm quân tiên phong chịu chết.

Chỉ có điều hắn cũng không nói ra, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, hắn đã biết bố cục chính thế, kế sách của Đỗ Hà cuối cùng sẽ thất bại, nói hay không nói kết quả đều như nhau.

Dưới điều phối của Đỗ Hà, năm đường đại quân, mười vạn nhân mã, đồng thời từ năm hướng đông, nam, tây, bắc, tây nam đồng loạt tiến lên.

Đỗ Hà để một vị tướng lĩnh của Tiết Duyên Đà tên là Khiếu Hề, dẫn hai vạn binh mã mở đường phía trước, còn mình và hai vị thân vệ đi theo phía sau.

Bốn đường còn lại đều có đại tướng của Tiết Duyên Đà tự mình suất lĩnh.

Đại Độ Thiết không đi theo quân.

Đỗ Hà có ý định để hắn suất lĩnh một đường, chỉ là bị hắn mượn cơ đại doanh cần thủ hộ cự tuyệt. Hắn biết rõ kế hoạch của Vũ Văn Bác Vĩ, biết ngoại trừ Đỗ Hà ra, bốn đại quân còn lại sẽ không gặp phải bất cứ địch quân nào, hắn căn bản không cần phải đi theo.

Thống soái phụ trách đại quân đường phía đông chính là Ba La Tư, người đứng lên chống đối Đỗ Hà gay gắt nhất trong hội nghị quân sự, bị Đỗ Hà mắng là đồ đầu heo. Trong hội nghị quân sự, hắn bị Đỗ Hà cho ăn một trận nhục nhã, đã vô cùng ghi hận, không thể tiêu tan, muốn trả thù, nhưng đối mặt với người chủ soái tam quân là Đỗ Hà, hắn lại có thể làm càn?

Cho đến hôm nay hắn mới kiếm được một cơ hội rửa nhục, trong đầu nghĩ đến dáng vẻ đắc ý của Đỗ Hà trước khi xuất chinh, thầm nghĩ:

- Hắn dám xem thường tất cả dũng sĩ Tiết Duyên Đà chúng ta, đợi ta phá xong sơn trại, trở về sẽ tính sổ với hắn.

Trong lòng nghĩ như vậy, Ba La Tư cảm thấy có thêm sức mạnh, không ngừng thúc giục binh mã tăng tốc.

Úc Đốc Quân sơn sơn thế hiểm trở, sơn đạo rất khó đi, quân sĩ của Tiết Duyên Đà sớm đã quen cảnh đi ngựa thay đi bộ, trèo đèo lội suối, chính là khuyết điểm của bọn hắn. Hơn nữa một lòng tốc hành, đi không quá ba canh giờ, hai vạn binh mã do Ba La Tư suất lĩnh đã mệt mỏi thở hồng hộc, thể lực tiêu hao cực lớn.

Lúc này đã đến buổi trưa, tuy là mùa đông, nhưng Ba La Tư vẫn toát mồ hôi như mưa hạ, cảm thấy cổ họng như tắc nghẽn. Hắn liếm bờ môi khô khốc, lấy bình nước lắc lắc, đổ vào miệng, nhưng trong bình đã không còn giọt nào, nửa giờ trước hắn đã sớm uống cạn rồi. Hắn cởi bỏ tấm áo khoác bằng da gấu, cơ thể đang đầy mồ hôi bị gió lạnh thổi qua, bắt giắc rùng mình, bỗng nhiên kinh hãi nhìn xung quanh, thấy bọn lính cũng không sai biệt gì, thậm chí:

- Không hay rồi!

Dù sao hắn cũng là lão tướng có kinh nghiệm chiến trận phong phú, nhìn thấy tình hình trong lòng lập tức hiểu ra, mình vì muốn đại công cáo thành, nóng ruột giành chiến thắng, ngược lại quên các chiến sĩ tiêu hao thể lực. Hắn nhìn xung quanh, chỗ bọn họ đang ở là một sơn đạo hẹp dài, hai bên đều là vách núi, bụi gai khô quắt, ngay cả một chỗ nghỉ ngơi cũng không có:

- Giảm tốc độ lại, tìm một chỗ chỉnh quân nghỉ ngơi.

Đám sĩ binh tuân lệnh, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đúng vào lúc này đã xảy ra biến hóa kinh người. Bọn họ bất ngờ nghe thấy một tiếng huyết sáo bén nhọn.

Bang bang bang bang!

Thanh âm như các loại ngói rơi xuống đất liên tiếp truyền đến.

Các tướng sĩ Tiết Duyên Đà đều không chuẩn bị tâm lý, vô cùng kinh hãi.

Ba La Tư ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ra xa, không khỏi hít một ngụm lạnh khí, từng nôi đất nôi dây thừng từ trên trời giáng xuống, nện vào trong đám người, nôi đất không có nắp, khi rơi xuống đất, đập vào trong đám người, dịch thể trong nôi văng khắp nơi.

Trong nháy mắt, một mùi vị khó chịu tràn ngập khắp sơn đạo.

Ba La Tư nhất thời biến sắc, đó là mùi dầu.

- Rút...

Hắn còn chưa dứt lời, hỏa tiễn đã phá không bay đến. Hỏa tiễn không nhiều lắm, nhưng nôi đất từ trên trời giáng xuống lại có hơn nghìn cái.

Hỏa gặp dầu thì cháy, đúng vào lúc này chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn “Ầm ầm”, sau đó khói đặc theo gió phun ra, lửa cháy ngập trời.

Nơi này là sơn đạo hẹp dài, bốn phía lại đầy bụi gai khô khốc.

Đồng thời, khí hậu trên thảo nguyên rất khô ráo, mặc dù lúc này đang là mùa đông, lại chỉ có cuồng phong, không có mưa tuyết.

Gió thổi, dầu cháy, cộng thêm bụi gai khắp nơi, hỏa tiễn lẻ loi giống như những đốm lửa nhỏ lan ra khắp đồng cỏ, phát tác rất nhanh, trong nháy mắt đã thiêu đốt nửa bầu trời. Hỏa thể như ngựa chạy khuếch tán ra xung quanh, dẫn phát hỏa diễm ngập trời.

Đội hình bộ đội chỉnh tề trước đó dưới uy lực của cảnh tượng thiên nhiên này lập tức tán loạn thành, đối mặt với tình huống bất ngờ, binh sĩ Tiết Duyên Đà vốn không hề chuẩn bị, chen chúc chạy trốn trong sơn đạo nhỏ hẹp.

Dưới tình huống ác liệt, bọn họ thất hồn lạc phách ý đồ chạy ra khỏi sơn đạo, vũ khí, y giáp đều vứt bỏ trên mặt đất. Những kẻ chậm chạp đều biến thành tế phẩm của hỏa thần, bọn họ hóa thành một từng đoàn hỏa cầu, phát sinh tiếng la khóc chói tai, điên cuồng giãy dụa trong hồng quang lửa cháy, cho đến khi sinh mệnh bị hỏa diễm hoàn toàn thôn tính.

Con người thường ích kỷ, nhất là khi gặp phải tình huống uy hiếp đến tính mạng của mình, rất ít người có thể thể hiện ra ý chí đại công vô tư.

Lúc này, nhân tính tàn nhẫn cũng hoàn toàn được biểu lộ, chen chúc, xô đẩy, không ngừng dẫm đạp lên nhau. Mặc dù bọn họ không muốn giơ dao mổ với đồng đội của mình, nhưng nếu không làm như vậy, bọn họ sẽ là người bỏ mạng.

Khi Ba La Tư đang gặp nạn, đại quân ba đường khác cũng gặp phải tào ngộ như vậy.

Bọn họ vội vã chạy đi, cũng không hành quân chậm chạp, thậm chí còn nhanh hơn Ba La Tư.

Dưới tình huống không nhìn thấy thân ảnh kẻ địch, bốn đại quân của Tiết Duyên Đà đều phải trả cái giá thảm thiết.

Lại nói đến Đỗ Hà đang suất lĩnh đại quân đường phía nam.

Binh sĩ Tiết Duyên Đà không giỏi đi sơn đạo, tất cả đều sức cùng lực kiệt, nhưng Đỗ Hà lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng. Hắn mang khinh công cái thế, đi đường từ trước đến nay không phí sức, đừng nói là sơn đạo, cho dù là vách núi vách đá dựng đứng cũng không làm gì được hắn.

Hắn bước đi từng bước dễ dàng tự , thân vệ bốn phía nhìn thấy Đỗ Hà không đổ giọt mồ hôi nào cũng mơ hồ lộ ra ánh mắt kính nể.

Dân tộc trên thảo nguyên rất coi trọng vũ lực, bọn họ có lòng sùng bái hâm mộ mãnh liệt với cường giả. Đỗ Hà có võ nghệ còn lợi hại hơn Đại Độ Thiết, danh tiếng của hắn từ lâu đã lan truyền khắp Tiết Duyên

Đà, chỉ là người tin tưởng cũng không phải nhiều. Biểu hiện hiện của Đỗ Hà khiến cho bọn họ ý thức được vị thiếu niên còn rất trẻ này có năng lực hơn cả tướng tượng. Chỉ ít về mặt thể lực, hẳn thắng hết tất cả mọi người.

Ánh mắt Đỗ Hà không ngừng tra xét xung quanh, âm thầm tính toán toàn bộ kế hoạch của mình.

Ba La Tư và đại quân ba đường khác gặp tao ngộ đương nhiên là Đỗ Hà giở trò quỷ.

Lúc đầu khi Di Nam đề cử hắn làm thống soái tam quân, Đỗ Hà đã cảm thấy nghi hoặc, cảm thấy Tiết Duyên Đà lòng dạ bất thiện, chỉ là trong lúc nhất thời không nhìn ra dụng ý của hắn, cho đến khi phát hiện áo bông không đủ, trong lòng mới có cảm ngộ, nhận ra dụng tâm hiểm ác của Di Nam.

Đỗ Hà vốn chỉ định lợi dụng bọn họ đối phó với Mạc Hạ Ba Cấp, chỉ cần báo thù bọn họ tập kích A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực là được rồi. Dù sao mục đích của hắn đã đạt được, trước khi Tiết Duyên Đà không có lực lượng ở Đại Đường sẽ không dám âm thầm giở thủ đoạn.

Chỉ có điều khi hắn phát hiện ra dụng tâm của Di Nam đã lập tức thay đổi chủ ý, tất cả mọi chuyện còn chưa kết thúc.

Đỗ Hà chưa bao giờ là người lương thiện, không phải loại người bị người khác ám toán đến cùng vẫn thờ ơ. Hắn từ trước đến nay luôn thờ phụng tư tưởng người kính ta một thước, ta trả người một trượng, là loại người ăn miếng trả miếng.

Di Nam ngầm giở thủ đoạn, muốn lấy mạng của hắn, hắn đương nhiên không dự định để Di Nam sống thoải mái.

Vì vậy hắn âm thầm bày ra tất cả.

511. Chương 526: Bị Tập Kích

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 526: Bị tập kích

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ban đầu hắn cũng chỉ hoài nghi, nhưng sau khi trải qua xác nhận của Thác Bạt Vô Song, kế hoạch cũng dần dần triển khai.

Hắn đặt mình vào hoàn cảnh người khác để nghĩ, đứng từ góc độ của Di Nam phán đoán biện pháp bọn họ làm thế nào đối phó với mình, sau đó âm thầm kêu người giở thủ đoạn treo đầu dê bán thịt chó, kêu Tiết Nhân Quý mang ra Tiết Duyên Đà hắn đình, để Tần Dục cảm mệnh lệnh của mình, phân phó thủ tướng của Nhạn Môn Quan và A Sử Na Xã Nhĩ, Chấp Thất Tư Lực trong quân doanh Đông Đột Quyết chuẩn bị dầu hỏa, đồng thời lệnh cho hai tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương đến thảo nguyên, để bọn họ ẩn núp trên núi Úc Đốc Quân.

Sau đó thông qua thời cơ dò xét, mượn cơ ra ngoài, đem địa đồ và tin tức truyền cho Tần Dục.

Tiết Nhân Quý giỏi dụng binh, lợi dụng tài trí của hắn, thiết kế chiến thuật hỏa công, đồng thời lợi dụng Đạp Nguyệt Lưu Hương mai phục phóng hỏa.

Để đạt được mục đích tốt hơn, trước khi xuất chinh Đỗ Hà còn cố ý chọc tức chư tướng Tiết Duyên Đà, khơi mào lòng hiếu thắng của bọn họ.

Di Nam đương nhiên trúng kế, lợi dụng Mạc Hạ Ba Cấp đến đối phó Đỗ Hà, Đỗ Hà lập tức phản công, mượn tay Mạc Hạ Ba Cấp đối phó với năm nhánh đại quân của Tiết Duyên Đà.

Hiện tại bốn nhánh đại quân lần lượt bị liệt hỏa tập kích, chỉ còn lại nhánh đại quân do Đỗ Hà tự mình suất lĩnh.

Con đường hẩn đi vì sẽ bị Mạc Hạ Ba Cáp tập kích, cho nên chấp hành chiến thuật sẽ có một chút phiền phức. Vì vậy trên con đường này hẩn có yêu cầu khác. Trước tiên kêu Tiết Nhân Quý tìm chỗ Mạc Hạ Ba Cáp phục kích hẩn, sau đó tìm chỗ hỏa công, tránh không đi vào vòng mai phục của Mạc Hạ Ba Cáp.

Đỗ Hà tự tin có thể thoát khỏi vây sát của Mạc Hạ Ba Cáp, nhưng không nắm chắc có thể bảo đảm bản thân bình yên vô sự trong biển lửa. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tính mạng, hẩn cũng không muốn lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.

Sau khi tiếp tục tiến lên, đoàn người Đỗ Hà đã tới được đỉnh núi giữa của núi Úc Đốc Quân. Sau khi nhìn về phía trước, đột nhiên Đỗ Hà dừng bước, nhìn địa thế trước mặt, lộ ra nụ cười tự tin, thầm nghĩ:

- Phía trước có lẽ là địa điểm mai phục.

Suy đoán địa điểm phục kích của Mạc Hạ Ba Cáp, nói thì khó nhưng làm lại không khó. Trên đời có một câu nói đó là trí giả sở kiến lược đồng, đó là bởi vì vạn vật trên đời đều có một đáp án chuẩn xác, trí giả chân chính có thể tìm được đáp án chính xác nhất trong giây phút đầu tiên.

Mạc Hạ Ba Cáp là mã tặc trên núi Úc Đốc Quân, đối với địa thế trên núi tất nhiên rõ như lòng bàn tay, có thể tìm được địa điểm phục kích thích hợp nhất.

Mặc dù Đỗ Hà và Tiết Nhân Quý không có hiểu biết nhiều về địa thế Úc Đốc Quân, nhưng bọn hẩn đều có tài trí siêu phàm, có trình độ quân sự hơn người, chỉ cần tận mắt nhìn thấy địa thế, địa hình nơi này là lập tức có thể tìm ra nơi nào thích hợp phục kích, địa điểm phục kích nào thích hợp nhất.

Lúc này trước mắt Đỗ Hà là một sơn cốc hình miệng túi, hai bên rừng cây rậm rạp, thích hợp giấu binh, then chốt là miệng cốc ở phía trước là một sơn đạo hẹp dài, hiện tại hai vạn binh sĩ ở phía trước đã vượt qua sơn đạo, khi giao phong, chỉ cần phái ra một trăm người chặn ở miệng sơn đạo, chẳng khác nào là cắt đứt mối liên hệ của hai vạn binh mã phía trước và hai ngàn binh mã trong tay Đỗ Hà, nhân mã tập kích có thể dễ dàng đối phó với bộ đội mà hẩn suất lĩnh.

Nơi này là địa điểm phục kích hoàn mỹ, Đỗ Hà hoàn toàn nắm chặt đây chính là địa điểm Tiết Nhân Quý lựa chọn, đồng thời cũng có tám chín phần xác định phục binh của Mạc Hạ Ba Cáp đang ẩn mình trong rừng rậm hai bên sơn cốc trước mặt.

Đỗ Hà đi tới, đột nhiên dưới chân trượt té, cả người ngã xuống dưới đất.

- Tướng quân!

Hộ vệ thủ lĩnh Bách Toàn vội vàng xông tới.

Đỗ Hà xoa chân nhú mày nói:

- Không sao, chỉ là trặc chân rồi, tạm thời không đi được. Như vậy đi, ta thấy các người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát.

Bách Toàn thấy Đỗ Hà nhú mày, cũng biết hẩn bị thương không nhẹ, bất đắc dĩ nói:

- Chỉ có thể như vậy, có cần gọi Hề Vĩ tướng quân, để hẩn chờ chúng ta không.

- Không cần!

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Bọn họ nhiều người đi chậm, chúng ta nghỉ ngơi chỉ chốc lát, có thể theo kịp bọn họ, không cần kêu bọn họ dừng lại.

Hẩn lại giả vờ xoa chân, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

Tất cả chuyện này đều là tính toán của hẩn, đương nhiên trượt chân cũng là giả bộ.

Lần này hẩn muốn tạo thành tổn thất lớn nhất cho Tiết Duyên Đà, chỉ có như vậy, mới không phụ lại Di Nam vì hẩn tỉ mỉ chuẩn bị kế hoạch.

Nếu như lúc này hẩn tiến vào sơn cốc, phục binh của Mạc Hạ Ba Cáp tất nhiên sẽ xung phong liều chết xông ra. Như vậy bộ đội tiên phong do Hề Vĩ suất lĩnh nhận được tin tức, trở lại cứu viện.

Cứ như vậy, bọn họ sẽ không sẽ tiến vào hỏa trận mà hấn tử mĩ thiết kế.

Cho nên hấn phải đợi, tiên quân rơi vào hỏa trận, đồng thời bọn họ cũng gặp phải phục kích, đây là bố cục hoàn mỹ nhất.

Đỗ Hà hiện tại không hề cấp bách.

Trong rừng rậm phía trước cách chỗ Đỗ Hà không xa, Mạc Hạ Ba Cáp đang tức giận đến phát điên.

Hấn phát hiện từ sau khi chọc vào Đại Đường, hấn không làm được chuyện gì thuận lợi, chỗ nào cũng bị quân chế. Ngựa bị Đỗ Hà tận diệt không nói, mấy ngày trước còn chết mất hai con Hải Đông Thanh một cách khó hiểu.

Hấn có thể sống thoải mái trên thảo nguyên như vậy, hoàn toàn là dựa vào hai món pháp bảo.

Thứ nhất là Kim lang quân. Kim lang quân dũng mãnh thiện chiến, là đồng bọn hiện tại hấn dựa vào để sinh tồn. Thứ hai là thần ưng Hải Đông Thanh đã trải qua huấn luyện, chẳng khác nào vệ tinh di động, có thể dự liệu được chỗ dịch trú quân.

Mạc Hạ Ba Cáp phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới thuần dưỡng ra ba con Hải Đông Thanh, nhưng hấn không ngờ mấy ngày vừa qua Hải Đông Thanh như gặp phải khắc tinh, bất ngờ bị giết chết, hơn nữa còn bị xé rách thành hai nửa, chết cực kỳ thảm liệt, khiến cho hiện tại, hấn cũng không dám phóng ưng lên trời.

Đỗ Hà chính là đầu sỏ hại hấn, thấy đối phương gần tiến vào vòng mai phục của mình, trong đầu chỉ nghĩ làm sao hành hạ hấn đến chết, để tiêu trừ cơn tức trong lòng mình. Hấn nhìn Đỗ Hà từng bước tới gần, cũng nhìn thấy hấn trượt té xuống đất, cảm giác này giống như đồ ăn ngon sắp sửa dâng đến miệng lại bất ngờ rơi xuống đất vậy.

- Ghê tởm!

Trong mắt Mạc Hạ Ba Cáp hiện ra hỏa diễm ngàn ngọn, bàn tay chà đạp dẫm cổ khô nằm trong lòng, phẳng phất như dẫm cổ khô héo rũ này chính là Đỗ Hà.

Đợi khoảng nửa canh giờ, lòng kiên nhẫn của Mạc Hạ Ba Cáp dần dần biến mất, đột nhiên trong miệng hấn truyền ra một tiếng kêu bén nhọn.

Hấn ngẩng đầu nhìn ra xa, phát hiện một bóng đen to lớn từ bầu trời xẹt qua.

Đó là một loại chim ưng khổng lồ chưa từng nhìn thấy, thậm chí còn lớn hơn những loại bá chủ không trung như kền kền, kim điêu.

- Hải Đông Thanh bị đại gia hỏa này giết chết sao?

Một ý niệm nhất thời hiện lên trong đầu hấn, bỗng nhiên hấn có xung động muốn giương cung bắn chim, không đợi hấn lấy lại tinh thần, bên cạnh đột truyền đến tiếng hô:

- Đi rồi, đi rồi!

Mạc Hạ Ba Cáp vội vàng nhìn về phía Đỗ Hà, quả thực nhìn thấy đoàn người Đỗ Hà đang chuẩn bị khởi hành. Bọn họ chỉnh lý đội ngũ, chậm rãi đi tới.

Đỗ Hà tựa hồ cũng thoát khỏi khổ não đau chân, giống như người bình thường, chậm rãi từng bước đi vào vòng mai phục.

Trên mặt Mạc Hạ Ba Cáp lộ ra nụ cười dữ tợn, hấn chậm rãi bước ra khỏi bụi cỏ, đứng lên thư giãn gân cốt, điều chỉnh trạng thái tinh thần về điều kiện tốt nhất, lấy một cây cung hấn thường dùng từ trên người tên tùy tùng bên cạnh, nhắm thẳng vào huyết thái dương Đỗ Hà, hấn hoàn toàn có niềm tin mù quáng là mình sẽ bắn trúng huyết thái dương Đỗ Hà, ngắm hồi lâu, hấn đột nhiên nghĩ tới cứ như vậy giết chết Đỗ Hà, thực sự quá tiện nghi cho hấn, nếu mình tận tay vịn đầu Đỗ Hà xuống, như vậy mới đủ thống khoái. Lúc này mũi tên lại dời về phía đầu gối Đỗ Hà nếu bắn xuyên qua đầu gối của hấn, hấn chắc chắn không chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình.

- Vù!

Mũi tên bắn ra, phá không lao thẳng về phía đầu gối Đỗ Hà.

Trong nháy mắt mũi tên lao đến, Đỗ Hà bất ngờ bước về phía trước một bước, mũi tên xuyên qua hai chân hắn.

- Có địch tập kích! Ứng chiến!

Giác quan thứ sáu của Đỗ Hà vô cùng nhạy cảm, mặc dù dưới tình huống không hề phát hiện, muốn bắn chết hắn cũng không phải chuyện dễ, càng không nói là hiện tại hắn đã có chuẩn bị.

Trong nháy mắt tiếng dây cung vang lên, hắn đã phát giác được thế tới của mũi tên bắn lên, thông dong né tránh. Trong lòng cố nhiên không giải thích được vì sao người bắn tên lại muốn bắn vào đùi hắn, nhưng cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, rút Bàn Long kiếm bên hông ra, cao giọng nhắc nhở tất cả hộ vệ ứng chiến.

- Chết tiệt! Đúng là giặc phải cút chó.

Mạc Hạ Ba Cáp thấy Đỗ Hà đột nhiên thay đổi bước đi, khiến mũi tên bắn tới của hắn bị trật hướng, trên mặt lộ ra biểu tình xấu hổ. Hắn tất nhiên không thừa nhận chuyện này quan hệ đến tài bắn cung của hắn, trút hết cho vận khí.

Mũi tên của hắn giống như hiệu lệnh phát động công kích.

Lúc này, phục binh ẩn mình trong rừng rậm hai bên lập tức lao ra.

512. Chương 527: Nhàn Nhã Xem Trận

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 527: Nhàn nhã xem trận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếng động đặc biệt quỷ dị xuất hiện trong rừng cây hai bên, ba nghìn gã mã tặc cầm tên nhọn bắn về phía hộ vệ Tiết Duyên Đà ở dưới.

Vô số mũi tên giống như đàn châu chấu ngút trời bay tới! Tiếng la hét chói tai quanh quẩn toàn bộ sơn cốc, lại có trăm tên lính Tiết Duyên Đà bị trúng tên, trong số bọn chúng thậm chí có những kẻ còn chưa kịp hét đã ngã xuống mặt đất.

Đỗ Hà múa trường kiếm ngăn cản mũi tên bay tới, cả người lẫn vào trong bụi cỏ biến mất.

Bách Toàn vũ động trường mâu, tìm kiếm bóng dáng Đỗ Hà, nhưng thấy Đỗ Hà bỗng nhiên biến mất, trong lòng không khỏi thất kinh. Hắn là thủ lĩnh thân vệ quân của Đại Độ Thiết, phụ trách bảo hộ hai nghìn thân vệ quân của Đỗ Hà cũng là thân vệ của Đại Độ Thiết. Đại Độ Thiết là Khã Hãn tương lai của Tiết Duyên Đà, thân vệ quân đương nhiên là không thể khinh thường.

Bách Toàn là một trong số bè đảng Đại Độ Thiết tín nhiệm nhất, còn âm thầm hạ mệnh lệnh, kêu hắn khi cần thiết, âm thầm hại chết Đỗ Hà, nhưng lúc này, bóng dáng Đỗ Hà lại hoàn toàn biến mất.

Lúc này một tảng đá bay đến trước ngực hắn, hắn quát lớn một tiếng, ra sức dùng trường mâu hất hòn đá văng ra. Nhưng sau một kích chấn động này, hai tay hắn hầu như tê dại, trường mâu tựa như tuột khỏi tay!

Dân tộc trên thảo nguyên không chỉ giỏi bắn tên, còn giỏi đánh đá, lấy dây lưng cột tảng đá tung ra, uy lực còn hơn cung tiễn. Trong mưa tiễn bay tới tựa hồ còn có cả thạch tử đoạt mệnh truy hồn.

Lúc này bất ngờ một mũi tên bắn trúng vào đùi trái của hắn, khiến hắn đau đớn kêu lên, mâu pháp bị kiềm hãm, vô số mũi tên nổi gót lao tới!

Nhưng vào lúc này, mấy tên binh sĩ bên cạnh đã vọt tới trước người hắn.

- Phụt... Phụt....

Tiếng mũi tên không ngừng bên tai, Bách Toàn hai mắt nhắm lệ nhìn ba tên chiến sĩ hi sinh thân mình ngăn cản mũi tên cho hắn. Hắn thấy đám huynh đệ của mình liên tiếp ngã xuống, quát lên một tiếng, cũng bắt chước Đỗ Hà, chỉ huy tướng sĩ triển khai phản kích.

- Lao ra sơn cốc!

Bách Toàn đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất, Mạc Hạ Ba Cáp cùng bộ hạ của hắn mai phục hai bên sơn cốc, xạ kích từ trên đi xuống, chiếm cứ ưu thế địa lợi. Dưới tình huống như vậy muốn tuyệt địa phản kích, nhất định phải trả cái giá rất lớn, nhưng chỉ cần bọn họ chạy ra khỏi sơn cốc, liền có thể bức bách phục binh hạ sơn chiến đấu.

Ánh mắt Mạc Hạ Ba Cáp liên tục dò xét bụi cỏ mà Đỗ Hà lên vào, cũng giống như Bách Toàn, hắn cũng phát hiện không biết từ khi nào Đỗ Hà đã biến mất trước mặt hắn. Nhìn di động của Bách Toàn, lập tức phát hiện ra ý đồ của hắn, về mặt âm trầm, hạ lệnh đột kích.

Chỉ cần Đỗ Hà còn đang trong sơn cốc, bọn họ còn có cơ hội diệt bỏ, chỉ khi nào ra khỏi sơn cốc, rời khỏi vòng vây của bọn họ, giết Đỗ Hà mới khó khăn.

Mạc Hạ Ba Cáp không chút do dự, rút chiến đao ra, hạ lệnh đột kích.

Mạc Hạ Ba Cáp lao xuống sườn núi, mục đích của Bách Toàn đã đạt được, cũng không cường thịnh đột phá vòng vây, hắn phải báo thù cho các huynh đệ đã bỏ mạng.

Song phương mạnh mẽ đánh giáp la cà, theo thanh âm binh khí va chạm vang lên, thi thể ngã nhào trên mặt đất, máu tươi nhuộm hồng cả một vùng.

Bất cứ ai cũng không ngờ rằng trong sa trường huyết nhục bay múa thể này lại có một người đang ung dung thưởng thức mỹ tửu.

Người này đương nhiên là Đỗ Hà.

Trong nháy mắt Đỗ Hà giả vờ tránh mũi tên lặn vào trong bụi cỏ, thân hình trốn sau một cây đại thụ, trong lúc không ai chú ý, âm thầm trèo lên cây, giấu mình vào trong đám lá cây rậm rạp, lấy từ bên hông ra một bầu rượu, tự mình uống rượu tiêu khiển, nhìn Mạc Hạ Ba Cáp và Bách Toàn đang giao chiến kịch liệt âm thầm ủng hộ. Dưới tình huống như vậy, bất luận ai giết ai, theo hắn thấy đều là chuyện đáng ăn mừng, uống từng ngụm rượu, trong lòng thích chí thầm nói:

- Nếu lúc này có thêm mấy củ lạc thì còn thích thú hơn nhiều.

Bên này chiến sự nổi lên, còn trên sườn núi cách đó không xa cũng có động tĩnh.

Ở sâu trong rừng rậm, Tần Dục, Thác Bạt Vô Song mắt lạnh nhìn bộ đội công sơn Tiết Duyên Đà đang tiến vào sơn đạo.

Thác Bạt Vô Song ngửa đầu nhìn bầu trời, khe động, giống như là một tòa điêu khắc.

Tần Dục ở bên cạnh hắn, trong tay cầm chiến đao, ánh mắt lại nhìn về phía mười mấy chiếc dây thừng dài cách đó không xa. Dây thừng rậm rạp được cột vào thân cây, có hơn năm mươi sợi, mỗi một sợi đều được buộc bình đất, treo trên năm mươi cây đại thụ gần đó, chỉ cần hắn chặt đứt dây thừng, bình đất sẽ lập tức rơi xuống.

Cũng chính vì thiết kế cao minh này, chỉ cần hai trăm người của Đạp Nguyệt Lưu Hương là đủ, trong khoảng thời gian ngắn có thể phóng ra gần một ngàn bình dầu hỏa.

Lúc này, bóng đen trên bầu trời hiện lên, đó là một con chim ưng khổng lồ không ngừng bay lượn trên không.

Thác Bạt Vô Song nói:

- Mãnh nhi đã truyền tin cho Đỗ tướng quân, Đỗ tướng quân đã triển khai hành động.

Tần Dục nhìn về phía binh lính Tiết Duyệt Đà đông đúc, lộ ra nụ cười trào phúng, chiến đao trong tay vung lên, năm mươi bình đất chứa dầu bay thẳng vào trong đám người.

Hỏa tiễn bay lượn, rất nhanh nhánh quân Tiết Duyệt Đà này cũng gặp phải đải ngộ như bốn nhánh đại quân khác.

Liệt hỏa phóng lên cao.

Tiếng kêu rên, tiếng khóc la vang vọng cả một vùng.

Giết bao nhiêu người? Mười người, hai mươi người?

Mạc Hạ Ba Cáp choáng váng đầu óc, nhớ không rõ nữa. Toàn thân hắn đều là máu tươi, trong đám người, vô cùng hút mắt. Hắn lớn tiếng hò hét tiến lên, một đao chặt bỏ một thủ cấp, máu tươi phun ra lại một lần nữa nhuộm đỏ người hắn.

Trước khi Mạc Hạ Ba Cáp lao xuống sườn núi, trong đầu chỉ có một ý niệm, giết chết Đỗ Hà, chỉ có giết chết Đỗ Hà, hắn mới xem như hoàn thành nhiệm vụ chuyển này.

Chỉ có điều suy nghĩ thì dễ, nhưng hiện thực lại vô cùng tàn khốc.

Thân vệ quân của Đại Độ Thiết lại há là kẻ đầu đường xó chợ, mặc dù không dũng mãnh thiện chiến bằng Kim lang quân, nhưng cũng không phải bần đất, mặc cho ai muốn chém giết thì chém.

Mạc Hạ Ba Cáp là thủ lĩnh, y phục của hắn và những người khác đương nhiên khác nhau. Mặc dù binh lính Tiết Duyệt Đà không biết hắn chính là Mạc Hạ Ba Cáp, nhưng cũng biết hắn là một trong số thủ lĩnh. Khi hai bên đối chiến, trong quân quy Tiết Duyệt Đà ghi chép rất rõ ràng, chính tay đâm Đại tướng địch quân sẽ được ghi nhận là đại công.

Khi hắn lao xuống sườn núi, lập tức bị ngăn cản quyết liệt.

Mạc Hạ Ba Cáp là đệ nhất dũng sĩ Đông Đột Quyết, vô cùng dũng mãnh gan dạ, dựa vào dũng mãnh phi thường để chém giết từng tên địch quân. Nhưng quân lính của Tiết Duyệt Đà cũng không thiếu chiến sĩ dũng mãnh gan dạ, hắn căn bản không rảnh phân tâm đi tìm thân ảnh Đỗ Hà, chỉ có thể không ngừng múa đao chém giết, cuối cùng dần dần chìm đắm trong giết chóc, quên đi ước nguyện ban đầu của mình, khinh thường nhìn đám địch quân trước mặt, không ai xứng đáng là đối thủ của hắn.

- Đỉnh!

Đao, mâu tương giao!

Mạc Hạ Ba Cáp bất ngờ phát hiện có người chặn được một đao của mình. Đối phương là một nam tử hán thân cao thất xích, lông mày rậm mắt to, tướng mạo đường đường, chỉ là lúc này khắp người hắn đều là máu tươi.

Hai mắt Mạc Hạ Ba Cáp hiện lên sát khí dày đặc, nhớ tới tình cảnh chết thảm của binh lính dưới trướng mình:

- Cừ thật, các hạ là ai?

Bách Toàn ngửa mặt lên trời cười to, ngữ âm phẫn nộ thê lương, nói không nên lời:

- Giết tướng sĩ của ta, ngược lại còn tới hỏi ta? Lão tử chính là Đội trưởng thân vệ đội của thiếu tộc trưởng Bách Toàn.

Bách Toàn điên cuồng quát một tiếng, trường mâu trong tay huyển ra vô số mâu ảnh, tấn công về phía Mạc Hạ Ba Cáp.

Ánh mắt hai người giao kích.

Loan đao trong tay Mạc Hạ Ba Cáp vẽ ra một quỹ tích thần kỳ trong không trung, khảm nhập nghìn vạn mâu ảnh đậm của Bách Toàn.

- Đỉnh!

Sự sợ hãi trong lòng Bách Toàn không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để hình dung, uy lực của một đao kia như khai sơn liệt địa. Trong đầu hắn hiện lên một cái tên “Mạc Hạ Bạt”, tiểu nhi tử của Khã Hãn Hiệt Lợi, được xem là đệ nhất dũng sĩ của Đột Quyết.

- Người sẽ chết Mạc Hạ Bạt!

Mạc Hạ Ba Cáp dữ tợn, cười nói:

- Đó là tên trước đây của ta!

Tiếng nói vừa dứt, chiến đao trong tay như cuồng phong tấn công về phía trước.

Bách Toàn hoảng hốt hạ mâu chống đỡ, lại bị đao pháp mạnh mẽ của Mạc Hạ Ba Cáp uy hiếp, mồ hôi đầm đìa.

- Đỉnh !

Bách Toàn bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới đau nhức, bản thân đã giống như mây vụ bay lên.

Một đao của Mạc Hạ Ba Cáp xẹt qua trường mâu, thần kỳ đẩy về phía trước, đâm vào trong bụng, tiện tay quăng hắn ra ngoài.

Mạc Hạ Ba Cáp giết chết Bách Toàn, lại không hề dừng lại, chiến đao huy động, hơn mười gã Tiết Duyên Đà, trong nháy mắt đã ngã xuống mặt đất.

Đỗ Hà vẫn ở trên cây nhìn chăm chú Mạc Hạ Ba Cáp và Bách Toàn so đấu, khi thấy hắn dễ dàng giết chết Bách Toàn, trong mắt cũng lộ ra một chút chấn động. Mạc Hạ Ba Cáp quả thật rất mạnh, luận về thực lực tựa hồ không hề thua kém hắn.

Hắn nhìn ra chiến trường, phát hiện xu thế chiến cuộc cũng không khác biệt với dự liệu của hắn.

Binh lính Tiết Duyên Đà phái cho hắn tất nhiên là quân tinh nhuệ nhất đẳng, nhưng dù sao dưới tình huống bị phục kích, mất đi cơ hội ra tay trước, lại thêm bị hai mặt giáp công, xu thế thất bại đã hiện rõ. Hơn hai nghìn người chỉ còn lại ba bốn trăm người dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Chỉ là đoàn mã tặc của Mạc Hạ Ba Cáp cũng không tốt hơn bao nhiêu, đối mặt với phản kháng liều chết của Tiết Duyên Đà, cũng phải trả giá bằng sinh mệnh của khoảng sáu trăm người.

Mục đích tựa hồ đã đạt được.

Lúc này, chỗ cốc khẩu phía trước lại truyền đến tiếng hô giết mới.

Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn ra xa, phía trước vài dặm, khói đen dày đặc, phiêu đảng trên bầu trời của núi Úc Đốc Quân.

513. Chương 528: Thần Dũng Đỗ Hà, Mượn Đao Giết Người

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 528: Thần dũng Đỗ Hà, mượn đao giết người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Hỏa công hiển nhiên đã có hiệu quả.

Tình huống như vậy hiển nhiên là Hề Vĩ gặp phải hỏa công, khi thất bại bỏ chạy, phát hiện lối đi đã bị tặc nhân ngăn chặn, từ đó mới phát động thể tiến công hoàn toàn mới.

Lúc này, trong sơn cốc binh lính Tiết Duyên Đà đã chỉ còn không đến hai trăm người.

Đỗ Hà uống một hơi cạn sạch bình rượu, rút trường kiếm ra, trầm nghĩ:

- Bây giờ đến lúc ta lên sân khấu rồi.

Bình của Tiết Duyên Đà khiến hấn quá sức, nhưng đoàn mã tặc của Mạc Hạ Ba Cáp lại không phải trả giá nhiều như vậy.

Lần này, độc kế mưu sát hấn, Tiết Duyên Đà là chủ mưu, còn Mạc Hạ Ba Cáp là đồng lõa.

Chủ mưu đã bị nghiêm phạt, đồng lõa lại há có thể bỏ qua?

Kế tiếp chính là lúc đòi nợ bọn họ.

Đỗ Hà vừa mới lợi dụng mã tặc đoàn đối phó với binh sĩ của Tiết Duyên Đà, hiện tại binh sĩ của Tiết Duyên Đà chết không sai biệt lắm, hấn lại thay đổi chiến pháp, lợi dụng binh sĩ của Tiết Duyên Đà để đối phó với mã tặc đoàn.

Đỗ Hà từ trên cây nhảy xuống, người còn chưa chấm đất, đã đá bay hai gã tặc nhân của mã tặc đoàn, Bàn Long kiếm hàn quang chọi lóe, hai mươi người xung quanh lập tức ngã xuống bỏ mạng.

Hấn vốn sở hữu võ nghệ cao siêu, này vừa ra tay, giống như đánh lén, dưới một kiếm, mười hai người xung quanh thậm chí còn không kịp phản ứng.

Đỗ Hà vũ động trường kiếm, xa chọn gần đánh, chiêu thu nhận mệnh, đối phương hiển nhiên không ngờ Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện, bị giết trở tay không kịp.

Hấn tựa như một đạo thiểm điện, dừng mãnh tiến vào trong đám địch.

Khắp nơi đều là bóng người lúc ẩn lúc hiện, Đỗ Hà căn bản không cần cố kỵ, trường kiếm chém tới đâu, ở đấy đều có địch nhân ngã xuống.

Năm tên mã tặc kịp phản ứng, cũng phát hiện ra hấn, năm cây chiến đao nhất tề bay tới. Đỗ Hà khẽ cười, dùng bộ pháp quỷ dị hóa giải toàn bộ thế tiến công, Bàn Long kiếm tung hoành phi vũ, trong nháy mắt, cổ họng của năm người đó đều có thêm một tia máu ngã xuống mặt đất, bị hấn vụn ra sau cổ.

Đỗ Hà cũng không thường dùng khinh công cái thế, bởi vì mặc dù khinh công kỳ diệu, nhưng không thể dùng để giết địch, nếu ỷ lại khinh công quá mức, ngược lại sẽ có thể khiến võ nghệ của bản thân khó có thể đạt được tiến bộ. Nhưng hiện tại hấn đang ở sát trường, đây là nơi hung tàn nhất, không phải người chết, chính là ta mất mạng, Đỗ Hà cũng không có bất cứ bận tâm gì, vừa ra tay sử xuất đã tung ra khinh công cái thế của mình.

Đỗ Hà ở sâu trong vòng vây của tặc nhân, không chỉ không sợ, ngược lại nhiệt huyết sôi trào, sát cơ tuôn trào, liên tục truy sát binh lính Tiết Duyên Đà.

Trong tiếng kinh hô của địch nhân, kiếm thế của Đỗ Hà cũng nhanh hơn, nhảy vào trong trận địa địch, trường kiếm bay múa, mặc dù chém giết địch nhân, nhưng hơi có vẻ phí sức. Đột nhiên linh cơ khẽ động, đoạt lấy một cây chiến đao trong tay gã mã tặc. Đao lợi về chém cắt, kiếm lợi về đâm kích, vì vậy đao có hiệu quả đối với địch nhân không có áo giáp.

Hấn thu liễm tâm thần, toàn thân tiến vào trạng thái vô ngã, toàn bộ thiên địa bỗng nhiên như thay đổi, độ nhạy cảm quan của hấn đề cao hơn rất nhiều, mỗi tên mã tặc xung quanh tựa hồ đều nằm trong không chế của hấn.

Trong đầu hấn hiện lên tuyệt kỹ trái đao phải kiếm của Chu Chấn Uy, hai tay múa lượn rất tự nhiên.

Đao là đao pháp thiết gia, kiếm là thiết huyết thập tam huyết.

Tặc nhân bên cạnh không có y giáp, trường đao vung lên phá bụng. Địch nhân bên trái có địa vị bất phàm, thân mặc áo giáp, đao chém không thể bị mất mạng. Trường kiếm đâm tới, xuyên thủng trái tim, mất mạng tại chỗ.

Hấn tả đao hữu kiếm, giống như chiến thuật của Chu Bá Thông trong truyền thuyết, lực chiến đấu cá nhân được đề cao trên diện rộng.

Đỗ Hà tả xung hữu đột, trong nháy mắt, mã tặc chết dưới đao kiếm của hắn đã gần đến trăm người.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng chém giết, tinh thần Đỗ Hà đại chấn, thấy người liền trăm, khí thế cường thịnh, địch nhân gặp phải hắn chỉ có thể bỏ mạng. Hơn hai mươi tên lính Tiết Duyên Đà bị vây khốn nhìn thấy chủ soái tới, sĩ khí đề thăng, tinh thần hăng hái, đột phá phòng tuyến, đi tới bên cạnh Đỗ Hà.

Nhìn Đỗ Hà toàn thân đẫm đẫm sát khí, phát hiện vị chủ soái trẻ tuổi này tựa hồ nhu mới từ trong biển máu lao ra, toàn thân đều là máu tươi, tản ra ý chí chiến đấu kinh người, trong ánh mắt đăm đăm binh sĩ đều lộ ra ánh mắt kính nể.

- Bên kia còn có một hai trăm người rơi vào vây khốn!

Đỗ Hà hoàn toàn không thêm để ý nói:

- Những người còn có thể hành động, giết tới cho ta.

Lúc này tất cả binh lính đều sức cùng lực kiệt, nếu có thể bọn họ thật muốn đặt mông ngồi xuống đất, thư thái thở một hơi. Nhưng thấy Đỗ Hà quan tâm đến sống chết của bọn họ như vậy, vì người bị vây khốn mà bất chấp an nguy của bản thân, thật sự là quá vĩ đại.

Tất cả đều cảm động muốn rơi lệ, khàn tiếng nói:

- Chúng ta nguyện chết chiến đấu với tướng quân.

Hắn kêu tất cả binh lính vây hắn ở chính giữa, đao kiếm cắm trên mặt đất, lòi phi đao bên hông ra, hai tay ném liên hoàn, đao nào cũng trí mạng.

Trong lúc nguy loạn, Đỗ Hà lấy phi đao mạnh mẽ bắn ra một chỗ hồng trong địch trận, lập tức đầu tàu gương mẫu, múa đao kiếm xông tới.

Phía sau hắn tràn đầy tử thi, khiến kẻ khác không dám nhìn.

Trên con đường không tới một trăm dặm, Đỗ Hà cũng không biết đột phá bao nhiêu vòng vây, chém giết bao nhiêu địch nhân. Binh lính Tiết Duyên Đà đi sau hắn, tận mắt nhìn thấy, từ hơn hai mươi người tụ lại, dần dần ngày càng đông, cuối cùng biến thành một đoàn, những binh sĩ lẻ loi bị vây khốn giống như dòng suối nhỏ, từ từ tụ tập đến phía sau, một lần nữa hình thành sông lớn cuộn trào mãnh liệt.

Đỗ Hà thấy bên cạnh mình đã tụ tập khoảng trăm tên chiến sĩ, lập tức điên cuồng quát nói:

- Chúng ta rơi vào trận địa của địch, mạnh mẽ đột phá vòng vây, hữu tử vô sinh, lối thoát duy nhất chỉ có vọt tới trước, đột phá phòng tuyến của tặc nhân, tập hợp với binh mã của Hề Vĩ tướng quân ở phía trước.

Đám tướng sĩ đối mặt với mã tặc dày đặc, sớm đã ôm tâm tư nhất định sẽ chết, lúc này vừa nghe còn có đường sống, ý chí cầu thắng cường liệt nhất thời bạo phát. Có người thậm chí không kìm nổi vui sướng và kích động trong lòng, khóc rống thất thanh, đi theo Đỗ Hà, ra sức chém giết.

Bốn phía kêu sát mấy ngày liền, vô cùng thảm liệt. Không biết chém giết đã kéo dài bao lâu. Khi một tên mã tặc bị giết chết trước mặt Đỗ Hà, hắn đã nhìn thấy cách đó không xa có một người mắt tròn hắc kim cương đang làm chuyện giống như hắn, chém giết mã tặc đoàn đang tràn thủ ở cửa cốc.

Người này tựa hồ có chút quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Đỗ Hà nhìn vài lần, bưng tỉnh đại ngộ, kia không phải là Hề Vĩ sao? Ha ha, lúc này lại biến thành bộ dạng như vậy.

Trong ấn tượng của hắn Hề Vĩ là một nhân vật mạnh mẽ giống như Trương Phi, đầu báo mắt tròn, mái tóc như rễ cây, chòm râu như cương châm.

Nhưng hiện tại hắn giống như một kẻ đốt lò mớ than, râu tóc không còn một cọng, trên khuôn mặt đen sì lại có thêm một tầng màu đen, giống như hắc kim cương.

514. Chương 529 530: Thả Hổ Về Rừng

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 529 530: Thả hổ về rừng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà lên tiếng hô to:

- Các tướng sĩ, Hề Vĩ tướng quân ở ngay trước mắt, mọi người cố gắng chiến đấu đến cùng!

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Hề Vĩ tướng quân, chúng ta bị phục kích, có hơn ba nghìn tên mã tặc trong sơn cốc. Bách Toản tướng quân đã bất hạnh chết trận. Chúng ta nhất định phải báo thù cho các binh lính đã bỏ mạng.

Hề Vĩ bị hỏa trận thiêu đốt vô cùng thảm trọng, lúc này nghe được tặc nhân ở trong sơn cốc, vô cùng tức giận, kêu to lao vào trong sơn cốc.

Đỗ Hà thấy Hề Vĩ không đầu không đuôi xung phong liều chết lao tới, cũng không dự định tham gia, chỉ là nước chảy bèo trôi đi theo phía sau Hề Vĩ.

Hắn sở dĩ hiệp trợ binh lính còn lại của Tiết Duyên Đà thoát ra khỏi vòng vây, cũng bởi vì lương tâm phát hiện, lo lắng sau khi hộ vệ của Tiết Duyên Đà bị đoàn người của Mạc Hạ Ba Cáp sát tuyệt, không phát hiện tồn tại của hắn, không muốn dây dưa với đại bộ đội của Hề Vĩ, từ đó rơi vào tình thế nguy hiểm.

Bọn Mạc Hạ Ba Cáp cũng không biết chuyện hỏa công, tuyệt đối không thể ở trong sơn cốc đối kháng với hai vạn quân tiên phong của Hề Vĩ suất lĩnh. Một khi bọn chúng phát hiện tình hình không thích hợp rút lui, vậy dụng tâm khổ cực của hắn cũng theo gió mà bay.

Mạc Hạ Ba Cáp làm đồng lõa, chỉ phải bỏ ra cái giá như vậy, Đỗ Hà làm sao có thể yên lòng.

Năm nhánh đại quân Tiết Duyên Đà bị hắn tiêu diệt toàn bộ, ngay cả hộ vệ bảo hộ hắn cũng bị hắn chính đốn tửa hồ không còn người nào. Dù thế nào cũng không thể đối đãi bên nặng bên nhẹ, đối xử tử tế với đám mã tặc này.

Mục tiêu của Mạc Hạ Ba Cáp là hắn, hắn vừa xuất hiện, mặc dù tình thế ác liệt, cũng không đến mức lập tức rút lui.

Mượn lực lượng thặng dư của tàn binh Tiết Duyên Đà đánh vỡ phòng tuyến Mạc Hạ Ba Cáp phụ trách chặn đường viện binh của Hề Vĩ, để Hề Vĩ có thể lấy ưu thế binh lực chiến đấu với mã tặc đoàn của Mạc Hạ Ba Cáp, cũng xem như bút tích của thần toán.

- Đại nhân, rút lui đi, không rút lui sẽ không còn kịp nữa!

Mấy tên binh tướng Kim lang quân tụ tập bên cạnh Mạc Hạ Ba Cáp, chờ hắn hạ lệnh.

Mạc Hạ Ba Cáp loan đao bay múa, hàn quang chợt lóe, một gã Tiết Duyên Đà binh sĩ lập tức bị chém thành hai nửa, máu tuôn xối xả.

Hắn nhìn chiến cuộc trước mắt, thấy đám binh lính Tiết Duyên Đà liên tiếp không ngừng từ miệng sơn cốc sát nhập vào trong cốc, cũng biết nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ càng chiếm thế hạ phong, lúc này không lùi, cục diện thất bại sẽ không cách bọn họ bao xa, trong lòng thâm hận, trong một khắc Đỗ Hà xuất hiện, hắn dự định tự mình tiến lên chiến đấu, lấy đầu của Đỗ Hà, thông dong rút lui.

Chỉ là tình huống lúc đó không giống như dự liệu của hắn.

Đỗ Hà có dũng mãnh gan dạ không ngờ, đi lại trong đám người như bình thường, còn hắn lại bị binh sĩ của mình ngăn cản, không kịp đuổi theo Đỗ Hà, kêu hắn đột phá vòng vây.

Khi hắn đang chuẩn bị hạ lệnh, ánh mắt bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh của Đỗ Hà phía sau một hắc thán tướng quân, thanh thoi đánh tới về phía mình.

Tâm tư thay đổi rất nhanh.

Trận chiến này mã tặc đoàn đã tổn thất một nghìn quân tốt, đối với ba nghìn tên phía bên bọn chúng, giảm mạnh một phần ba, đã là tổn thương lớn lao. Nếu có thể được Tiết Duyên Đà toàn lực chống đỡ, hắn sẽ có hi vọng phục quốc. Chỉ là hiện nay ngay cả nhiệm vụ hắn cũng không hoàn thành, Tiết Duyên Đà làm sao có thể toàn lực chống đỡ hắn?

Bọn họ hiện đã không có đường lui, chỉ có giết chết Đỗ Hà, bọn họ mới có khả năng tiếp tục lớn mạnh.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Mạc Hạ Ba Cáp lộ ra thần thái được ăn cả ngã về không, nói:

- Kiên trì đến phút cuối cùng, đợi ta giết chết Đỗ Hà, lập tức rút lui.

Trong máu tươi vẩy ra, Mạc Hạ Ba Cáp một mình đánh về phía trước, phá tan cơn sóng người ở trước mặt, loan đao tả hữu vũ động, xung quanh không người nào dám tới gần, phàm là những kẻ tiến vào phạm vi công kích, nhất định bị một kích bị mất mạng, phẳng phất như một con mảnh hổ hạ sơn.

- Đỉnh!

Mạc Hạ Ba Cáp trước hết dụng độ Hề Vĩ, cương đao và lang nha bổng va bắn ra hỏa quang.

Hề Vĩ không chịu lực được, liên tiếp lui xuống ba bước. Mạc Hạ Ba Cáp một lòng tốc chiến tốc thắng, sử xuất sở học cả đời.

Hề Vĩ còn chưa đứng vững, Mạc Hạ Ba Cáp lại một lần nữa lao tới, một cước đá bay, Hề Vĩ như bóng cao su bị hất đá văng ra ngoài. Nếu không phải hắn không muốn đắc tội với Tiết Duyên Đà, một cước này đổi thành đao, cái mạng nhỏ của Hề Vĩ đã để lại nơi này.

Quân lính Tiết Duyên Đà nhìn thấy màn này đều chấn động ồ lên, hô to:

- Đó là thần uy tướng quân! Bạt suất phát uy ...

Mạc Hạ Ba Cáp nguyên danh là Mạc Hạ Bạt, mười năm trước là thần uy tướng quân danh chấn thảo nguyên. Khi Đông Đột Quyết diệt vong, danh hào này cũng biến mất, nhưng lúc này biểu hiện của Mạc Hạ Ba Cáp như thần uy tướng quân năm đó, câu dẫn hồi ức ẩn sâu trong đáy lòng Kim lang quân.

Tất cả bỗng đại chấn sĩ khí.

Trong một khắc Mạc Hạ Ba Cáp xuất hiện trước mắt hắn, Đỗ Hà cũng đoán được tâm tư của hắn, Bàn Long kiếm giống như độc long, điểm xuống đầu hắn.

Mạc Hạ Ba Cáp phản ứng cũng cực nhanh, lập tức chuyển đao nghiêng người.

Chiêu này vô cùng cao minh, không chỉ biến lực đao của địch nhân thành vô hình, sau đó thuận thế phát sinh một đao phản tay càng là đòn trí mạng.

Nhưng lần này gặp phải Đỗ Hà, luận về phản ứng cực nhanh, trên đương thế người có thể thắng Đỗ Hà cũng không đếm được trên đầu ngón tay, trở tay một đao, đỡ một kích tất sát của Mạc Hạ Ba Cáp.

Mạc Hạ Ba Cáp muốn tốc chiến tốc thắng, hai mắt bắn ra sát khí dày đặc, nhất chiêu còn chưa thành, nhị chiêu đã lao tới, loan đao không ngừng bay múa trên không trung, chém về phía Đỗ Hà.

Đỗ Hà không nói tiếng nào, liên tục né tránh, vận người, Bàn Long kiếm nghiêng trên mặt đất, nhắm vào mũi đao, nơi lực lượng yếu nhất của đối phương.

Luận về lực lượng Đỗ Hà thua xa Mạc Hạ Ba Cáp, nhưng hắn lấy mũi kiếm cực mạnh của mình, đâm thẳng vào mũi đao yếu nhất của đối phương, đương nhiên là chiếm được đại tiện nghi.

Sau chiêu này, Mạc Hạ Ba Cáp có thể nhìn ra lực lượng của Đỗ Hà không bằng hấn, cười dài một tiếng, liên tiếp tung ra ba đao, đao nào cũng đại khai đại hợp, nhanh như gió lốc, chỉ công không thủ, ép địch nhân phải mạnh mẽ đối kháng.

Đỗ Hà yên tĩnh chống đỡ, biểu hiện bình thản.

Mạc Hạ Ba Cáp vung đao chém thẳng, tựa hồ muốn một lần nữa chém vào Bàn long kiếm trong tay Đỗ Hà, khi bờ vai cân bằng, thân thể đột nhiên vọt tới trước, cổ tay trầm xuống, từ chém thẳng chuyển thành đâm thẳng, quyết một chiêu lấy mạng.

Động tác của hấn vô cùng lưu loát, biến chiêu cực nhanh, đúng là hiếm thấy. Nhìn thấy màn này, ngay cả Đỗ Hà cũng cảm thấy lo lắng.

Nhưng Đỗ Hà chỉ mỉm cười, lấy kiếm đỡ trước ngực.

- Đỉnh!

Mạc Hạ Ba Cáp phát hiện một chiêu này rõ ràng đã đến trước ngực Đỗ Hà, nhưng không hiểu sao lại không tiếp tục đâm tới được.

Lúc này mới phát hiện chỗ mũi đao của mình đã dán một thanh trường kiếm, không biết từ khi nào Đỗ Hà đã lấy thân kiếm làm y giáp, chắn trước ngực.

Đỗ Hà trừng mắt, toát ra khí khái anh hùng, lạnh lùng nói:

- Người thua rồi!

Trước khi hấn nói xong, một đao phản kích đã chém ra.

Toàn bộ cơ thể Mạc Hạ Ba Cáp bị chém bay ra ngoài. Kim lang quân thấy thống soái vô địch của mình thất bại hoàn toàn như vậy, đều kinh hãi kêu lên, kính ngưỡng trong lòng đồng loạt đổ sập.

Đỗ Hà vốn tưởng rằng một đao này đủ để giết chết Mạc Hạ Ba Cáp, nhưng bất ngờ phát hiện tròng diện không giống như tưởng tượng, cúi đầu nhìn, lắc đầu cười khổ, thì ra sau khi chiến đấu anh dũng, chiến đao trong tay hấn đã không còn sắc bén như trước.

- Xem ra lại phải xuất thêm một hảo đao nữa.

Hấn muốn vút đao xuống mặt đất, thở dài. Võ nghệ của Mạc Hạ Ba Cáp cũng xấp xỉ hấn, có thể trong vòng mười chiêu đánh bại hấn, chỉ vì hấn nóng lòng cầu thắng, toàn lực ứng phó.

Quyết đấu của cấp bậc cao thủ, thắng bại thường chỉ trong nháy mắt.

Đỗ Hà và Mạc Hạ Ba Cáp đều là cao thủ có cấp bậc nhất định. Nếu bọn họ tập trung chiến đấu, không đến năm mươi hiệp không thể phân ra thắng bại. Nhưng Mạc Hạ Ba Cáp nóng lòng cầu thắng, nhất chiêu nhất thức, chỉ công không thủ. Loại đấu pháp này gặp phải cao thủ cấp thấp sẽ có kỳ hiệu. Nhưng đối mặt với người có cấp bậc đồng nhất như Đỗ Hà thì vô dụng.

Mạc Hạ Ba Cáp liên tục tấn công, đối mặt với đáp lại bình tĩnh của Đỗ Hà, ngược lại bại lộ bản thân không đủ, khiến hấn có cơ hội chiến thắng. Vì vậy chưa đến mười hiệp, hấn đã dễ dàng thu thập Mạc Hạ Ba Cáp.

Mạc Hạ Ba Cáp tưởng rằng hấn nhất định sẽ chết, nhưng khi ngã xuống đất mới phát hiện ngực không đau đớn như bị đao chém vào da thịt, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trên ngực mình xuất hiện một đường đao ngân màu đỏ, chỉ có chút máu tươi chảy ra. Vừa lúc thấy Đỗ Hà vút cây đao trên tay xuống, mới biết mình may mắn bảo vệ được tính mệnh.

Đỗ Hà cũng không chần chờ, giơ kiếm sát về phía Mạc Hạ Ba Cáp.

- Kiểm lại cái mạng nhỏ sao!

Đỗ Hà trào phúng nói.

Mạc Hạ Ba Cáp nghe vậy, cũng lộ ra biểu tình xấu hổ, vừa phẫn nộ vừa không cam lòng.

Hắn không phải không biết Đỗ Hà có võ nghệ bất phàm, chỉ là dù sao Đỗ Hà cũng là một tuổi tử nhai ranh chưa đến 20 tuổi, còn hắn đã gần bốn mươi, võ nghệ đang ở thời kỳ đỉnh phong, vì vậy có tự tin mù quáng, cho rằng mình có thể dễ dàng đối phó Đỗ Hà. Nào ngờ Đỗ Hà còn trẻ, nhưng võ nghệ không thua gì hắn, chịu thiệt thòi lớn, dựa vào vận khí mới bảo vệ được tính mệnh.

- Đừng đắc ý!

Mạc Hạ Ba Cáp đã cảm nhận sâu sắc được khả năng của Đỗ Hà, cũng biết tình huống hiện nay mình cũng không thể giành chiến thắng trong chốc lát, không thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng có nghĩa giao dịch với Tiết Duyên Đà thất bại. Quan hệ của chuyện này cũng là địch chứ không phải bằng bạn, làm không được, bỏ không xong, dứt khoát vứt đá xuống giếng, dự định bán đứng Tiết Duyên Đà, kéo hắn xuống nước.

Đỗ Hà nắm loan đao của hắn, trong đầu xoay chuyển ngàn vạn suy nghĩ, cũng minh bạch ý tứ của Mạc Hạ Ba Cáp, thu kiếm lại nói:

- Người biết lợn chết như thế nào không?

Mạc Hạ Ba Cáp trong lúc nhất thời không có phản ứng.

Đỗ Hà dùng thanh âm chỉ hai người nghe rõ nói:

- Là chết vì ngu ngốc, tự cho mình đúng, cho rằng mình có bao nhiêu thông minh. Người hãy dùng cái đầu suy nghĩ đi, nếu ta không biết chuyện phục binh, ta làm sao né tránh được mũi tên của người? Kỳ thực, người mới là người thật sự bị tính toán, người nên cảm tạ ta mới đúng, nếu không phải ta âm thầm giở thủ đoạn, cố ý té ngã, người căn bản không có cơ hội tiêu diệt này hai nghìn hộ vệ Tiết Duyên Đà. Các người trốn trên đỉnh núi, khó đối phó, nhưng muốn dẫn dụ các người đến một chỗ, tiêu diệt các người lại là chuyện rất dễ dàng.

Mạc Hạ Ba Cáp vừa nghe lời này, sắc mặt kịch biến, thất thanh nói:

- Những chuyện này đều là các người tính toán?

- Người nói sao?

Đỗ Hà không đáp, chỉ phản vấn lại một câu.

Trong nháy mắt Mạc Hạ Ba Cáp lập tức minh bạch, mình mới là người ngu xuẩn nhất, ngay từ khi bắt đầu, mình đã rơi vào bẫy rập của Tiết Duyên Đà. Cái gì là bang trợ mình trở lại vị trí cũ, cái gì là hợp lực với mình đối phó Đại Đường. Tất cả cái này đều là quỷ kế mê hoặc mình, mục đích là muốn dụ dỗ mình xuất sơn, một mẻ bắt gọn.

Hắn đột nhiên ý thức được, ban đầu chính vì Tiết Duyên Đà phản bội, phụ thân mới thất bại thê thảm như vậy. Đại Đường quả thật là địch nhân của mình, nhưng Tiết Duyên Đà cũng không phải bằng hữu.

Nhưng mình lại ra sức tin lời của cừu địch, thật sự là kẻ ngu xuẩn nhất trên đời.

Hắn tức giận đến mức bị phẫn kêu to, con mắt phun ra nộ diễm.

Đỗ Hà vọt tới gần, thấp giọng nói:

- Người sáng tạo cho ta một cơ hội giáo huấn Tiết Duyên Đà, hôm nay tạm thời tha cho người một mạng.

Nói xong hắn liên tục đâm ra ba kiếm, ép Mạc Hạ Ba Cáp rút lui, cũng không đuổi theo nữa.

Võ nghệ của Mạc Hạ Ba Cáp và hắn sà sà như nhau, Đỗ Hà muốn giết hắn, không quá dễ dàng, nhưng muốn buộc lấy hắn lại rất dễ dàng. Chỉ cần Tiết Duyên Đà thủ thắng, Mạc Hạ Ba Cáp tự nhiên trở thành tù binh.

Chỉ là Đỗ Hà nhạy cảm nhận ra tâm tư của Mạc Hạ Ba Cáp, muốn thả hổ về rừng.

Mạc Hạ Ba Cáp hiển nhiên minh bạch điểm ấy, thần tình phức tạp nhìn Đỗ Hà, đối với cừu địch này cũng không biết nên dùng thái độ gì báo đáp.

- Rút lui!

Mạc Hạ Ba Cáp tức giận quát lớn, trước khi Tiết Duyên Đà còn chưa bao vây binh lực, phải thoát ra khỏi vòng vây trước.

Mạc Hạ Ba Cáp và mã tặc đoàn dưới trướng rất tinh tường địa thế sơn đạo. Bọn họ sinh tồn trên núi, sơn chiến cũng có bản lĩnh nhất định. Những cái này Tiết Duyên Đà vừa vận không có, Hề Vĩ cũng buông tha truy kích.

Mạc Hạ Ba Cáp thấy binh mã Tiết Duyên Đà không đuổi theo, kêu quân tốt dừng lại nghỉ ngơi, kiểm kê nhân số thương vong.

- Đại nhân, lần này quân ta thương vong thảm trọng... Chúng ta chỉ còn lại sáu trăm huynh đệ.

Một gã thống soái Kim lang quân khóc ra tiếng. Bọn họ theo Mạc Hạ Ba Cáp hơn mười năm, tình thâm ý trọng, có cảm tình thâm hậu, trong mấy canh giờ ngắn ngủi, bằng hữu tựa hồ chết hết, cảm giác này thực sự rất khó chấp nhận.

- Ghê tởm, đáng trách! Di Nam, Đại Độ Thiết, Vũ Văn Bác Vĩ, Mạc Hạ Ba Cáp ta thề không bỏ qua cho các người....

- Đại nhân...

Quân sĩ Kim lang quân túm lấy Mạc Hạ Ba Cáp, than khóc nói:

- Dừng như vậy, nên suy nghĩ, kế tiếp chúng ta phải làm gì.

Trong mắt Mạc Hạ Ba Cáp lộ ra ánh mắt oán hận của ác lang, chậm rãi nói:

- Chúng ta tìm một chỗ trốn trước, trên núi có đồ ăn, chúng ta không sợ chết đói. Đợi khi Tiết Duyên Đà rời đi, chính là lúc chúng ta hạ sơn phản kích. Nhân thủ chúng ta không đủ, không đối phó được đại quân của Tiết Duyên Đà, nhưng chúng ta giết bách tính, gia súc của bọn chúng. Ta biết ở đâu ngựa hoang thành đàn, chỉ cần chúng ta có ngựa, ta nhất định sẽ đòi lại món nợ hôm nay.

515. Chương 531: Tổn Thất Thảm Trọng

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 531: Tổn thất thảm trọng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mạc Hạ Ba Cáp sát khí đằng đằng nói, lời nói băng lãnh tận xương làm cho quân tốt khắp bốn phía đều lạnh cả người. Nhưng khi nhớ tới những huynh đệ đã bỏ mình, trong mắt liền lộ ra biểu tình thị huyết.

Bọn hắn là những tên mã tặc giết chóc thành tính, đã sớm xem tính mạng người khác chỉ là chuyện nhỏ nhặt. Tiết Duyên Đà chém giết huynh đệ của bọn hắn, vậy bọn hắn liền giết dân chúng cùng dương ngu của Tiết Duyên Đà, theo bọn hắn xem ra, đây chỉ là báo thù, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Kỳ thật nếu Mạc Hạ Ba Cáp bình tĩnh suy nghĩ lại một chút, liền sẽ phát hiện trong lời nói của Đỗ Hà có sơ hở thật lớn, không chút hoàn mỹ.

Nhưng Mạc Hạ Ba Cáp cũng không phải là Đỗ Hà, cũng không phải mỗi người đều có được khả năng xét đoán tỉ mỉ này. Thay vì tự hỏi, Mạc Hạ Ba Cáp càng tin vào trực giác của mình, trực giác nói là đúng thì đúng, không phải thì không phải, không có đạo lý gì để giải thích.

Trong tiềm thức của Mạc Hạ Ba Cáp, Tiết Duyên Đà là kẻ phản bội, điều này cũng có quan hệ tới năm xưa Di Nam cũng phản bội giúp Đại Đường. Năm xưa Đông Đột Quyết đang vô cùng hưng thịnh, Đột Lợi cùng A Sử Na Xã Nhĩ tạo nội loạn, làm Đông Đột Quyết phải trả giá thật lớn.

Ngay khi Đông Đột Quyết đang cần Tiết Duyên Đà đến tương trợ, Di Nam lại lựa chọn Đại Đường, chống lại phụ thân của hắn là Hiệt Lợi Khả Hãn, khiến Đông Đột Quyết đại thương nguyên khí, vì vậy bị Đại Đường đánh bại tiêu diệt.

Mỗi người đều mang theo tâm tư kiếm một người để đổ trút tội lỗi, mặc dù Đại Đường là đầu sỏ tiêu diệt Đông Đột Quyết, nhưng điều này ở trong lòng Mạc Hạ Ba Cáp chỉ là chuyện đương nhiên, song phương là kẻ địch, không phải người chết thì là ta vong, không có gì để oán hận.

Mà Tiết Duyên Đà thì hoàn toàn khác hẳn, bọn hắn là kẻ phản bội, vì vậy càng thêm bị căm thù.

Vì thế tận trong đáy lòng Mạc Hạ Ba Cáp càng thêm chán ghét Tiết Duyên Đà nhiều hơn cả chán ghét Đại Đường. Nhưng hơn mười năm trôi qua, sự tình đã dần dần phai nhạt. Đối mặt với “thành ý” của Tiết Duyên Đà, Mạc Hạ Ba Cáp lựa chọn tin tưởng. Nhưng hiện tại vấn đề xuất hiện khiến cho hắn thêm một lần nữa nhớ lại sự bội phản của Tiết Duyên Đà ngày trước, cũng lập tức tin tưởng lời nói dối không chút hoàn mỹ của Đỗ Hà, hơn nữa còn hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Chính Đỗ Hà cũng không nghĩ ra lại có hiệu quả như vậy.

Lúc này tâm tình của Đại Độ Thiết cực kỳ bất ổn, hắn không ngừng bước qua lại bên trong doanh trại, trong lòng cực kỳ lo âu.

Hắn đã nhận được tin tức tứ lộ đại quân đều bị hỏa công, trong đầu chỉ còn một ý niệm: Bị lừa gạt, bị Mạc Hạ Ba Cáp lừa giỡn như hầu tử.

Cái gì là kết minh với Tiết Duyên Đà cùng đối phó Đại Đường, tất cả chỉ là lời nói suông.

Mạc Hạ Ba Cáp là nhi tử của Hiệt Lợi Khả Hãn, lúc trước khi tiêu diệt Đông Đột Quyết chính Tiết Duyên Đà cũng có phần lực lượng tham gia, là một trong những đầu sỏ gây nên.

Mạc Hạ Ba Cáp lại hảo tâm tới mức cùng liên kết với Tiết Duyên Đà đối phó Đại Đường sao?

Không thể không nói giờ phút này tâm tư ý tưởng của Đại Độ Thiết hoàn toàn giống như Mạc Hạ Ba Cáp.

Bọn hắn đều không tin tưởng đối phương, nếu mọi chuyện được thuận buồm xuôi gió có lẽ bọn hắn sẽ dần dần có thể hòa hợp. Nhưng một khi phát sinh vấn đề, không tin nhiệm lẫn nhau sẽ biến thành vết thương trí mạng.

Bởi vì bọn hắn không tin nhiệm lẫn nhau, Mạc Hạ Ba Cáp đương nhiên xem Tiết Duyên Đà là cừu địch, bởi vì không tin nhiệm lẫn nhau, Đại Độ Thiết cũng không suy nghĩ kỹ lưỡng liền xem Mạc Hạ Ba Cáp đang giở trò hãm hại.

Về phần đầu sỏ chân chính gây chuyện Đỗ Hà cũng lại biến thành người đi ngang qua đường, trực tiếp bị hai bên quên lãng.

Đại Độ Thiết vùng chân đá ngã lăn mấy chiếc ghế, tức giận thảm nghĩ:

- Thật đáng hận! Mạc Hạ Ba Cáp, tên hỗn đản người! Đại Độ Thiết này nhất quyết không buông tha cho người!

Hắn phát tiết lửa giận trong lòng, tâm tư lại chuyển sang trên người Đỗ Hà, thảm nghĩ:

- Lần này chúng ta lại thua. Có khổ mà không nói được, chỉ là không biết Đỗ Hà còn sống hay đã chết...Nếu như Đỗ Hà còn chưa chết, trận chiến này chúng ta lỗ lớn!

Hắn cầu khẩn thiên thần khiến cho Đỗ Hà chết luôn trong núi.

Sự tình hiện tại đã vượt qua sự khống chế của bọn hắn, duy nhất chờ đợi chỉ mong mục đích đã đạt tới. Chỉ có như thế bọn hắn mới không đến nỗi thất bại thảm hại, biến thành công dã tràng.

Kết quả tự nhiên khiến cho hắn phải thất vọng.

Đỗ Hà đã trở lại, hắn chẳng những bình an trở về, còn mang theo vinh dự, mang theo lời khen ngợi quay về quân doanh.

Sau khi Hề Vĩ buông tha việc truy kích Mạc Hạ Ba Cáp, hai bên tụ lại, song phương đều nhắc tới chuyện mình đã trải qua.

Hề Vĩ đúng là bị kịch, ngay khi ở dưới chân núi bị nện vào đầu, cả người bị dầu hỏa tưới ướt đẫm, khi lửa bốc cháy lan đến cả người hẳn đều bị lửa vây kín. Nếu không phải hẳn là đại tướng, có hơn năm mươi thân vệ liều chết cứu giúp, Hề Vĩ còn sống hay không cũng là một vấn đề.

Làm đại tướng Hề Vĩ còn bị dãi ngộ thế này, những quân tốt khác càng không cần phải nói. Ở bên trong sơn đạo nhỏ hẹp, không có nguồn nước cũng không ai giúp đỡ, trốn cũng không trốn được, không muốn bị tổn thất thảm trọng cũng rất khó khăn.

Tuy Đỗ Hà cũng gặp nạn, tuy hộ vệ của hẳn cũng tổn thất thảm trọng, nhưng hẳn lại dũng mãnh vô địch, vì cứu những quân tốt lâm vào trùng vây, làm gương cho binh sĩ, trải qua cuộc chiến này tướng sĩ Tiết Duyên Đà lan truyền thanh danh của hẳn, rất nhanh lan xa, được quần chúng ngưỡng mộ.

Nhất là cuộc chiến mười chiêu thắng được Mạc Hạ Ba Cáp, vừa nghĩ tới Mạc Hạ Ba Cáp từng dùng hai chiêu đánh bại dũng sĩ Hề Vĩ lại bị Đỗ Hà dễ dàng thu phục, sự tôn kính đối với cường giả đã đẩy hẳn lên đỉnh cao thanh danh, chiếm được lòng kính ngưỡng của nhiều người.

Điểm này chính Đỗ Hà cũng không hề nghĩ ra.

Nhìn thấy Đỗ Hà vẫn hoàn hảo không chút tổn hao gì, khuôn mặt Đại Độ Thiết chẳng khác gì vừa ăn phải một đồng phân.

Kiểm kê nhân số thương vong sau cuộc chiến, Đại Độ Thiết nhìn số liệu trước mắt, gương mặt xanh mét, tay không ngừng run rẩy.

Năm lộ đại quân, mười vạn binh mã bị hỏa trận tập kích, Tiết Duyên Đà mất đi hai vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi mốt binh sĩ. Thương vong lớn đến như thế đã không thua kém gì một trận huyết chiến cùng kinh địch. Tiết Duyên Đà cũng đã hơn mười năm chưa gặp phải thương vong lớn đến như thế.

Đỗ Hà nghe số liệu như thế cũng cảm thấy sững sờ, dù là chính hẳn bố cục cũng thật không ngờ sẽ tạo ra hiệu quả lớn đến như thế.

Nhưng nếu cẩn thận cân nhắc cũng là chuyện hợp tình lý.

Đầu tiên là dầu hỏa, thứ này vốn không cần nói nhiều lời, quả thật vô cùng lợi hại. Tiếp theo là địa lợi, sơn đạo quá nhỏ hẹp, một khi thế lửa dấy lên quân tốt chen chúc cùng một chỗ, không thể trốn chạy. Kế tiếp là khí hậu, khí hậu phương bắc không giống phương nam, phương nam mùa đông rất thấp, mà phương bắc lại khô ráo, không có mưa tuyết thật dễ dàng gợi ra lửa lớn, hơn nữa mùa thu vừa trôi qua, trên núi có rất nhiều bụi gai cùng lá cây khô héo, những thứ này đều rất dễ dàng bị đốt cháy. Cuối cùng đã bắt đầu mùa đông, tướng sĩ Tiết Duyên Đà đều mặc áo lông thú, loại áo này gặp lửa liền cháy cũng tạo thành một trong những mấu chốt của cuộc thảm sát, ngoài ra còn được gió lớn tương trợ.

Dưới nhiều tình thế xấu trộn lẫn, năm cuộc đại hỏa tự nhiên bị đốt tới tối tăm trời đất, làm Tiết Duyên Đà phải trả giá vô cùng thảm trọng.

Kỳ thật Đỗ Hà rất muốn nhìn xem biểu tình của Đại Độ Thiết cùng Di Nam sau khi đọc được số liệu thương vong, đây rõ ràng là trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, còn có thể nói là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một bên nguyện chịu đựng. Là do bọn hẳn quyết định cùng Mạc Hạ Ba Cáp kết minh, là bọn hẳn quyết định cùng Mạc Hạ Ba Cáp cùng nhau đối phó Đại Đường, nhưng hôm nay lại bị Mạc Hạ Ba Cáp ám toán, tự đưa lên cửa để bị giết, đây là hành vi ngu xuẩn, giờ phút này dù trong lòng bọn hẳn có bao nhiêu khổ sở cũng không nói nên lời.

Loại diễn cảm này nhất định là vô cùng phản kích, chỉ tiếc hai người bọn hẳn cũng sẽ không lộ ra cảm xúc này ngay trước mặt Đỗ Hà.

Cuộc chiến này nên nói là thắng lợi hay là thất bại?

Điều này cũng không cần tiếp tục suy nghĩ tới, dù sao giờ phút này Đỗ Hà cũng lộ ra bộ dáng hết thảy không quan hệ gì tới ta, quay về Tiết Duyên Đà đi gặp Di Nam Khả Hãn.

Đại Độ Thiết cũng cùng đồng hành trong đội ngũ, nhưng hấn lại riêng để lại toàn bộ binh mã tiếp tục vây khốn Úc Đốc Quân Sơn, hơn nữa còn cử binh mã lên núi tìm tòi, bộ dáng như không đem Mạc Hạ Ba Cáp nghiền xương thành tro thề không bỏ qua.

- Thật sự có lỗi!

Đỗ Hà cúi đầu trước mặt Di Nam:

- Điều là lỗi của ta, chiến thuật không chuẩn xác làm cho Tiết Duyên Đà bị tổn thất lớn như vậy!

Di Nam hận tới mức cơ hồ muốn vung tay tát bản thân mình, lời tự trách của Đỗ Hà chẳng khác gì

đem tôn nghiêm của bọn họ giẫm nát dưới chân. Ở trong mắt bọn hấn tuy Đỗ Hà mang theo ý xấu trong lòng, nhưng so với việc bọn hấn tự mang hành động quân sự của mình hoàn toàn tiết lộ cho Mạc Hạ Ba Cáp, để đối phương kịp chuẩn bị kỹ càng làm mình thiệt hại nghiêm trọng, tính ra Đỗ Hà còn xem như “tâm địa thiện lương”.

Hấn cũng biết được tất cả chuyện xảy ra hôm nay là lỗi của mình, tất nhiên không dám trách cứ Đỗ Hà, còn phải miễn cưỡng mở miệng an ủi.

Trong lòng Đỗ Hà vui vẻ, trầm nghĩ:

- Nếu để cho Di Nam biết được tất cả chuyện này đều do hấn đảo quỷ, không biết tên Di Nam này sẽ có phản ứng thế nào!

Di Nam nói:

- Ngàn tính vạn tính thật không tính ra được Mạc Hạ Ba Cáp lại giả dối như thế, nếu không phải có Đỗ tướng quân liêu lĩnh chiến đấu, tình huống thật thêm tồi tệ. Hiện giờ Mạc Hạ Ba Cáp đã bị tướng quân đánh bại, bỏ chạy vào núi sâu, muốn tiêu diệt bọn hấn trong thời gian ngắn là chuyện không thể nào. Nhưng Đỗ tướng quân yên tâm, địch nhân của Đại Đường là địch nhân của Tiết Duyên Đà, dù san bằng Úc Đốc Quân Sơn ta cũng phải chặt bỏ đầu người của Mạc Hạ Ba Cáp!

Đỗ Hà híp mắt cười thầm, Di Nam muốn chém tận giết tuyệt như thế chỉ sợ sẽ chọc giận Mạc Hạ Ba Cáp đang lẩn trốn trong núi sâu, hành động thả hổ về rừng của hấn quả thật là chính xác.

Hấn thản nhiên nói:

- Như vậy xin làm phiền Khả Hấn!

Di Nam xua tay nói:

- Đỗ tướng quân không cần khách sáo, xin ngài chuyển cáo Thiên Khả Hấn bệ hạ, chỉ cần có Di Nam, bất cứ kẻ nào muốn thành địch nhân của Đại Đường đều không thể sinh tồn trên thảo nguyên!

Về mặt hấn thật nghiêm nghị bày tỏ trung tâm với Đỗ Hà, sự tình đã đi tới mức độ này đã không còn cách nào vãn hồi. Chỉ có thể gắng gượng lấy lòng Đỗ Hà, không cho hấn có cơ hội tìm được lý do xuất binh đánh Tiết Duyên Đà, đồng thời cũng tỏ vẻ trung tâm, hi vọng có thể cảm động Lý Thế Dân, để vị hoàng đế Đại Đường kia chớ xem Tiết Duyên Đà là cây đinh trong mắt mà xua quân chinh phạt.

Đại Đường thật quá mạnh mẽ, Tiết Duyên Đà không tổn thương nổi a!

Đỗ Hà cũng không tính toán quá mức cường cầu, mục đích của hấn cũng không phải thật sự muốn khai chiến với Tiết Duyên Đà, vạn nhất chọc cho bọn hấn chó cùng rứt giậu, như vậy bao nhiêu cố gắng đều thật uổng phí.

Đạo lý thấy tốt liền thu Đỗ Hà cũng hiểu được rõ ràng.

Hấn lại báo cho Di Nam biết lộ trình, tỏ vẻ ngày mai sẽ lên đường quay về Đại Đường.

Di Nam đang ước gì cất bước vị tôn đại phật Đỗ Hà này, nào dám có bất cứ điều gì dị nghị, lập tức cho người chuẩn bị hậu lễ, dự tính tiễn hấn rời đi.

516. Chương 532: Cao Câu Lệ Tiểu Sử

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 532: Cao Câu Lệ tiểu sử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà quay trở lại nơi đóng quân, vừa vận nhìn thấy Lý Dật Phong cùng Chu Linh Linh vừa quay về doanh địa, trên mặt hai người đều lộ vẻ tươi cười, mấy ngày nay xem ra chơi đùa thật vui vẻ.

- Dật Phong, Chu cô nương!

Đỗ Hà gọi hai người, nhắc nhở chuyện ngày mai quay về, nói:

- Hai người theo ta cùng về hay là chơi thêm mấy ngày tùy ý. Hai người là bằng hữu của ta, dù ta đi vắng Di Nam Khả Hãn vẫn sẽ tiếp đãi hai người chu đáo.

Lý Dật Phong nói:

- Không cần, chúng ta cùng đi. Tuy thảo nguyên có chút thú vị, nhưng nếu ở chơi cả tháng cũng có chút ngán, vẫn là thổ địa Hoa Hạ tốt hơn...đúng rồi...

Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, nghi hoặc nói:

- Mấy ngày nay chúng ta du ngoạn ở gần bên, có mấy người Cao Câu Lệ muốn lôi kéo làm quen với chúng ta. Ban đầu còn nghĩ rằng họ nhiệt tình muốn kết giao bằng hữu, nhưng lúc nói chuyện bọn hắn lại làm như lơ đãng nhắc tới người, tựa hồ muốn thăm dò hành tung của người. Ta cảm thấy sự tình có cổ quái nên cũng giả vờ nói việc người dẫn quân bao vây Úc Độc Quân Sơn, không biết khi nào sẽ trở về.

- Cao Câu Lệ?

Đỗ Hà không tự chủ được chợt nghĩ đến Kim Nhật Đông từng bị mình giáo huấn, lộ ra ý cười, thoáng trầm ngâm cũng hiểu được sự tình có vẻ kỳ quái. Hắn cũng không hiểu rõ tin tức cùng tình hình cụ thể của Cao Câu Lệ, tự nhiên cũng không biết được dụng tâm của bọn hắn.

Giờ phút này ở trong mắt Đỗ Hà, Cao Câu Lệ bất quá chỉ như tiểu sử nhai nhép, không đáng nhắc tới, nhưng hắn vẫn cẩn thận lưu ý.

Cuộc chiến với Tiết Duyên Đà đã là bất buộc, sau khi thu thập Tiết Duyên Đà, mục tiêu chiến lược kế tiếp sẽ là Cao Câu Lệ.

Đây là khẳng định.

Bởi vì Cao Câu Lệ chiếm cứ thổ địa Liêu Đông.

Liêu Đông ở thời Hán là lãnh địa của người Hoa Hạ, cho đến đầu thời Tùy cũng là như thế. Nhưng bởi vì Dương Quảng vô đạo, cuối thời Tùy người Cao Câu Lệ nhân cơ hội đoạt lấy Liêu Đông, thu vào lãnh địa của mình. Cổ nhân Trung Hoa rất xem trọng quan niệm thổ địa, bọn họ không buông tha bất luận kẻ nào chiếm đoạt lãnh thổ của mình.

Dù chỉ một tác đất cũng phải trăm phương ngàn kế thu hồi. Mặc dù là Tổng triều có lực lượng quân sự không hùng mạnh nhưng dân chúng triều đình vẫn không quên thu phục lại thổ địa bị chiếm mất, dù lực lượng không đủ cũng không lãng quên trách nhiệm này. Đường nhiên ngoại trừ Cao Tông Triệu Cấu cùng gian thần Tần Cối.

Liêu Đông là lãnh thổ Trung Nguyên, Đại Đường làm sao để lãnh thổ của mình vĩnh viễn lưu lạc bên ngoài?

Đỗ Hà cũng có hiểu biết nguyên nhân ngày sau Lý Thế Dân thân chinh Cao Câu Lặc, nhiều người không biết rõ tình hình cụ thể tỉ mỉ, cho rằng trận chiến ấy Lý Thế Dân thất bại, ngay cả bên trong “Tiết Nhân Quý truyền kỳ” đều khen Tiết Nhân Quý như thần thoại mà hạ thấp vai trò của Lý Thế Dân không đáng một đồng, thậm chí còn xuất hiện chuyện binh vây Phượng Hoàng sơn. Trên thực tế trong cuộc chiến này, Lý Thế Dân đã đem thiên phú quân sự của mình phát huy thật tinh tế. Chẳng những thu phục Liêu Đông, còn phá được Huyền Thố, Hoàn Sơn, Cái Mưu, Ma Mễ, Liêu Đông, Bạch Nham, Tì Sa, Mạch Cốc, Ngân Sơn, Hậu Hoàng tổng cộng là mười tòa thành, di dời hộ khẩu tam châu Liêu, Cái, Nham nhập vào Trung Nguyên bảy vạn người. Nhất là ba cuộc đại chiến Tân Thành, Kiến An, Trú Tất, trăm thủ bốn vạn người, đáng nhắc tới chính là Đường quân chỉ thương vong khoảng hai ngàn binh mã. Dưới tình huống

viễn chinh vạn dặm, chỉ bị thương vong như thế là một chuyện không dễ dàng.

So sánh với thương vong như thế, cùng chiến tích thâm trọng năm xưa Dương Quảng thảo phạt Cao Câu Lặc hoàn toàn khác biệt.

Chỉ là Cao Câu Lặc nằm gần bên Trường Bạch sơn, là nơi cực hàn, tướng sĩ Đường triều viễn chinh vạn dặm tiêu phí không sao đếm hết, mấu chốt chính là chiến mã. Chiến mã Tùy triều không chịu nổi khí hậu cùng địa hình tồi tệ lạnh giá, tổn thất lên tới bảy tám phần. Vì không muốn mang tới gánh nặng cho Đại Đường, vì không muốn trở thành một Dương Quảng thứ hai, dưới tình huống chiến sự khả quan Lý Thế Dân vẫn hạ lệnh lui quân.

Đã tâm Lý Thế Dân thật lớn, cho rằng mình không chiếm được Cao Câu Lặc chính là thất bại, nhưng theo Đỗ Hà xem ra, cuộc chiến kia Đại Đường không tính là thất bại chút nào.

Trong lịch sử Lý Thế Dân bởi vì gặp vấn đề khí hậu tại Cao Câu Lặc mà bị buộc lui quân, có thể thấy được hoàn cảnh địa lý nơi đó chứng thật là một uy hiếp cực lớn, Đỗ Hà xưa đâu bằng nay, suy nghĩ đều cũng xa xôi hơn. Nếu sẽ có một cuộc chiến với Cao Câu Lặc, chuyện này không thể tránh được, vậy vì sao không ở trước khi cuộc chiến xảy ra, tìm hiểu một chút tình huống của Cao Câu Lặc, hơn nữa nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề khó khăn về khí hậu?

Hắn vừa nảy sinh ý niệm này, liền cười nói:

- Mặc kệ bọn tặc tử kia lại có ý đồ gì, nhưng có thể khẳng định lòng dạ khó lường. Ta chưa bao giờ đi qua Cao Câu Lặc, cũng không có cừ địch nơi đó. Hắn hỏi thăm tin tức của ta khả năng là vì liên quan tới Đại Đường. Dật Phong, giúp ta dẫn dắt bọn hắn đến...

Lý Dật Phong sẽ không bán đứng bằng hữu, nhưng người Cao Câu Lặc kết giao với hắn có lòng dạ khó lường, hiển nhiên không hề xem hắn là bằng hữu, chỉ xem hắn như quân cờ để lợi dụng, nghĩ nghĩ cũng đồng ý lời căn dặn của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cũng không nghĩ ra trước khi rời đi còn có tiểu nhạc đệm thế này, lập tức liền triển khai bố cục. Hắn không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết, chủ động phóng ra là phong cách làm việc của hắn từ trước tới nay. Trước khi đi để Lý Dật Phong tiếp xúc cùng người Cao Câu Lặc kia, sau đó cho Tần Dục âm thâm theo sau, thẳng đến khi tìm được thủ lĩnh đứng sau màn của bọn hắn.

Kinh nghiệm giang hồ của Lý Dật Phong thật phong phú, kỹ xảo biểu diễn không thua kém diễn viên ngôi sao, một thân khinh công của Tần Dục được Đỗ Hà truyền thụ cùng thuật truy tung, muốn phát hiện được hắn thật sự không dễ dàng.

Rất nhanh Đỗ Hà liền phát hiện ra chỗ ở của bọn hắn, hắn biết mấy ngày nay Tiết Nhân Quý, La Thông cùng Tịch Quân Mãi luôn cảm thấy đè nén buồn bực nên dự tính để bọn họ đích thân động thủ.

Do tam tướng ra tay đương nhiên là vô cùng dễ dàng thành công.

Uyên Cái Minh Đông thật bị kịch gặp phải Tịch Quân Mãi.

Luận võ nghệ Tịch Quân Mãi không bằng La Thông cùng Tiết Nhân Quý, nhưng hắn là lão tướng từng trải sa trường, giao thủ cùng kẻ địch không hề núng tay. Uyên Cái Minh Đông bị Tịch Quân Mãi trực tiếp đánh gãy tay chân, nằm rũ trên mặt đất.

Kim Bác Triết không biết võ nghệ, bị Tiết Nhân Quý dùng một tay đã chế phục.

Mấy người còn lại gặp phải La Thông tính cách hiếu chiến, chỉ sau mấy chiêu đã bị đánh ngã.

Tin tức này cũng lập tức hấp dẫn sự chú ý của đám người Di Nam, Đại Độ Thiết, vì vậy đều cho người đến hỏi nguyên do.

Đỗ Hà thoáng giải thích, hai người cũng không dám nói thêm điều gì. Hiện tại bọn hắn rất sợ bị Đỗ Hà bắt được nhược điểm, làm sao dám nói có quan hệ gì với đám người Cao Câu Lệ kia?

Đỗ Hà trực tiếp áp giải đám người Cao Câu Lệ khởi hành quay về Trường An.

Di Nam cùng Đại Độ Thiết đi đưa tiễn, nhìn theo thân ảnh đi xa của Đỗ Hà, thở hắt ra một hơi thật dài, không hèn mà cùng nghĩ thầm:

- Cuối cùng đưa được tai tinh này rồi đi!

Vùng hoang dã mệnh mông vô bờ.

Uyên Cái Minh Đông bị nhốt trong xe chở tù không ngừng hô to gọi nhỏ, chẳng khác gì một con mèo nhỏ đang tạc mao, lông mao trên người như đang dựng thẳng, trong miệng không ngừng oa oa không ngớt chẳng khác gì đầu ruồi bọ.

Cuối cùng Đỗ Hà đã cảm nhận được tâm tình của Tôn Ngộ Không trong “Đại thoại Tây Du”, trên đường chiến thắng quay về Trường An, vốn đang định thưởng thức phong cảnh thảo nguyên, trong tai không ngừng bị quấy nhiễu làm cho hắn thật sự bức mình.

La Thông nói:

- Thanh Liên, ta đi bịt miệng hắn lại!

Đỗ Hà cười nói:

- Để nghe xem bọn hắn nói gì đã, trên đường thật nhàm chán, có lẽ còn có thể có chút việc vui giải trí.

Hắn đi tới trước mặt Kim Bác Triết, dùng roi ngựa gõ gõ nói:

- Người tên gì? Ta nhận được người...Năm đó người là sứ giả Cao Câu Lệ kia đi...Ta nhớ được người biết nói Hán ngữ, tên kia đang rống cái gì?

Kim Bác Triết im lặng, tựa hồ không có ý định trả lời Đỗ Hà.

- Ba!

Đỗ Hà quát mạnh roi ngựa.

Kim Bác Triết liền cảm thấy được trên người mình truyền tới cảm giác đau nhức tê liệt, tiếp theo đầu óc choáng váng, không tự chủ được ngã xuống.

- Ta nhận thức người nhưng cây roi này không biết người!

Kim Bác Triết hoảng sợ rùng mình, văn nhân cũng có công nghệ, nhưng cũng rất sợ chết, Kim Bác Triết chính là một trong số đó. Nghe Đỗ Hà ép hỏi, hắn không phải không muốn trả lời, chỉ là lời mắng của Uyên Cái Minh Đông thật sự rất khó nghe, hắn nhất thời không biết làm sao phiên dịch lại sợ bị tội nên mới im lặng chưa đáp.

Một roi quát xuống lập tức đánh hắn phát mộng, không dám chần chờ liền đáp:

- Uyên Cái Minh Đông đại nhân nói, hắn nói các người... các người đề tiện vô sỉ, vô năng cực điểm. Chỉ biết đùa giỡn thủ đoạn, chơi đánh lén, không dám so đấu ngay mặt với dũng sĩ Cao Câu Lệ chúng ta, không đáng làm nam nhân. Có gan thì đánh một trận với hắn!

Hắn qua loa nói cho xong, tuy vẫn còn lời khó nghe không nói thẳng ra, nhưng ý tứ đại khái cũng có thể hiểu được rõ ràng.

Đỗ Hà gãi gãi đầu, bởi vì không biết rõ tình huống nên tưởng rằng người này rất mạnh, vì vậy mới cùng mọi người ủa lên chế phục hắn.

Tịch Quân Mãi tức giận đến phần nộ, bị người mắng như vậy tận đáy lòng hấn giận dữ, tức tối nói:

- Tướng quân, khi chúng ta đi vào phòng có ý định tốc chiến tốc thắng. Vì vậy thấy người liền hạ nặng tay, tên này chỉ vài chiêu đã bị ta quật ngã, vô dụng còn dám nói...

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Ta phỏng chừng hấn còn nói không cho hấn thời gian chuẩn bị đối chiến đi!

Hấn vừa nói vừa nhìn Kim Bác Triết.

Kim Bác Triết có chút xấu hổ gật đầu.

Tịch Quân Mãi bữu môi nói:

- Một chiêu liền có thể thu phục, vì sao phải tìm hai chiêu, bắt giặc cũng không phải luận võ tranh tài, ngu ngốc...

Hấn là quân nhân, giải quyết nhanh nhẹn dứt khoát là tác phong của hấn.

Đỗ Hà chợt có chủ ý, cười cười gọi người trị thương cho Uyên Cái Minh Đông, nhìn Kim Bác Triết nói:

- Nói cho hấn biết nếu hấn không phục, ta sẽ trị thương cho hấn, để cho hấn thử lại lần nữa. Nói cho hấn biết, chỉ cần hấn có thể thắng được mấy vị tướng quân bên cạnh ta, ta liền thả hấn.

Kim Bác Triết đem lời nói phiên dịch cho Uyên Cái Minh Đông.

Trong mắt Uyên Cái Minh Đông chợt sáng ngời, liền nói một câu.

Kim Bác Triết hỏi:

- Hấn hỏi có thật hay không?

Đỗ Hà đáp:

- Đỗ Hà này nhất ngôn cửu đỉnh, hai người các ngươi còn chưa đủ tư cách để ta phải nói dối!

Hấn cười cười thúc ngựa rời đi.

- Tướng quân...

Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi cùng La Thông đều khó hiểu nhìn Đỗ Hà.

La Thông nói:

- Uyên Cái Minh Đông đã là tù nhân, cần gì phải phiên toái như vậy!

Đỗ Hà cười nói:

- Đường còn thật dài, có thêm việc vui sao không thư giãn? Trừ phi các ngươi cũng như lời nói của hấn, không đủ gan thôi...

Ba người nghe xong lời ánh mắt càng thêm sắc bén.

Đỗ Hà lộ ra dáng tươi cười chiêu bài, nếu tên kia không biết tự lượng sức, hoặc có tâm tính thích thụ ngược, không cho hấn dài kiến thức thỏa mãn hứng thú của hấn, chẳng phải là uống phí!

517. Chương 533: Giáo Huấn Cao Câu Lệ Tiểu Sử

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 533: Giáo huấn Cao Câu Lệ tiểu sử

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trải qua nửa tháng lộ trình, đoàn người của Đỗ Hà đã sắp vượt qua quân doanh phía bắc Trường Thành.

Ở ngày này Đỗ Hà nhận được khiêu chiến của Uyên Cái Minh Đông.

Nhìn thấy Uyên Cái Minh Đông vẻ mặt âm tàn đứng ngay trước mặt, Đỗ Hà lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Những quân tốt vây xem chung quanh chỉ trở, bộ dáng như xem thường hoặc xem cuộc vui, có cả Tịch Quân Mãi, Tiết Nhân Quý cùng La Thông.

Hôm trước Đỗ Hà bắt mãn biểu tình cùng ngữ khí không xem ai ra gì của Uyên Cái Minh Đông, ý định cho hắn một sự giáo huấn, cho hắn biết thế gian không thiếu nhân tài.

Nhưng hắn hoàn toàn không thể nghĩ ra dụng tâm này của hắn chẳng những không làm cho Uyên Cái Minh Đông hiểu được đạo lý, ngược lại hắn còn cảm thấy sỉ nhục, càng ngày càng quá mức.

Bởi vì được cho phép, Uyên Cái Minh Đông được tể mĩ trị liệu, trong mười ngày đã hoàn toàn khôi phục. Theo ước định chỉ cần hắn chiến thắng một trong ba người Tịch Quân Mãi sẽ thả hắn rời đi.

Uyên Cái Minh Đông liền tìm Tiết Nhân Quý, hơn nữa còn xem thường liếc mắt nhìn Tịch Quân Mãi, cao ngạo nói:

- Dững sĩ Cao Câu Lệ không động thủ cùng tiểu nhân dẽ tiện!

Lời này lập tức làm Tịch Quân Mãi nổi trận lôi đình, chỉ hận không thể tự mình ra tay hung hăng cho đối phương giáo huấn khắc sâu. Nhưng Uyên Cái Minh Đông đã chỉ điểm Tiết Nhân Quý, hắn cũng không làm gì được, chỉ dặn Tiết Nhân Quý hạ nặng tay.

Dụng tâm của Uyên Cái Minh Đông thật rõ ràng, hắn đã kiến thức được võ nghệ của Tịch Quân Mãi, tuy rằng lúc ấy hắn không có cơ hội xuất thủ, nhưng nếu Tịch Quân Mãi không có tuyệt kỹ trong người, hắn làm sao lại không còn cơ hội phản ứng? Hắn không thể xác định mình thắng được Tịch Quân Mãi hay không nên lựa chọn Tiết Nhân Quý. Dù sao theo suy nghĩ của hắn, thân hình Tiết Nhân Quý khôi ngô tráng kiện, là hán tử tây bắc điển hình, chỉ có sức lực mà không đủ độ linh hoạt, như vậy hắn có thể lợi dụng được điểm này.

Nhưng hắn đã quên, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối.

Thủy có thể khắc hỏa, nhưng hỏa chẳng phải cũng đem thủy bốc hơi?

Tiết Nhân Quý chứng thật là có sức mạnh, nhưng võ nghệ của hắn đã đạt tới cảnh giới nhất định, loại thủ đoạn của võ giả chuyên dùng chiêu thức linh hoạt hắn làm sao lại không biết rõ?

Uyên Cái Minh Đông tự cho mình cao minh, lại không biết mình bị kịch chọn trúng người mạnh nhất trong ba người.

Tiết Nhân Quý được Đỗ Hà chỉ thị, vì thế vừa xuất thủ liền dùng mười thành lực lượng, chỉ dùng một quyền đã kết thúc cuộc đấu, đánh bay Uyên Cái Minh Đông ra xa, ngất xỉu tại chỗ.

Sau khi Uyên Cái Minh Đông tỉnh lại, vô liêm sỉ tìm lý do bản thân mình không được ăn uống đầy đủ nên không có khí lực, bộ dáng không chút xấu hổ.

Lời này khiến Tiết Nhân Quý tức giận đến hồi hận, lẽ ra không nên đánh một quyền thu phục hắn mà phải dùng hắn xem như bao cát từ từ luyện tập mới tốt nhất. Đỗ Hà lại ra lệnh cho hắn ăn uống no nê, lại dặn La Thông khi tỷ thí phải đánh cho hắn nôn ra toàn bộ những gì đã ăn vào.

Uyên Cái Minh Đông tuy còn chưa lựa chọn đối thủ, nhưng Đỗ Hà đã hiểu rõ hắn, người kế tiếp sẽ là La Thông, thấy Đỗ Hà có ý định giáo huấn Uyên Cái Minh Đông, La Thông liền gật đầu đáp ứng.

Quả nhiên đúng như suy đoán của Đỗ Hà, Uyên Cái Minh Đông không dám tiếp tục giao thủ với Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi hắn lại không nắm chắc, vì vậy chỉ lựa chọn La Thông.

Uyên Cái Minh Đông cùng La Thông chuyên về linh hoạt, lần đầu tiên cùng hấn giao thủ, Đỗ Hà suýt nữa trở tay không kịp, khi đó hấn còn chưa quen thuộc với thân thể này, phải dựa vào khinh công mới có thể né tránh.

La Thông đấu với Uyên Cái Minh Đông chính là dùng xảo chế xảo. Hấn ra tay không chút lưu tình, quyền đâm cước đá, thật sự đánh cho Uyên Cái Minh Đông nôn ra hết thức ăn, gương mặt khá anh tuấn bị đánh thành đầu trư, phỏng chừng ngay cả mẫu thân hấn cũng không nhận ra hấn.

Bị ngược thành như vậy Uyên Cái Minh Đông vẫn chưa tỉnh ngộ, còn viện lý do mình bị giam giữ quá lâu nên tay chân không linh hoạt vì vậy mới thua bại.

La Thông nghe được lời này lại giận dữ, lại hối hận không đánh cho hấn nằm liệt giường để phát tiết.

Đỗ Hà lại trị thương cho Uyên Cái Minh Đông, tỏ vẻ cho hấn lựa chọn thời gian tiếp tục khiêu chiến.

Trải qua sáu ngày điều dưỡng, khi sắp đi tới quân doanh phía bắc Trường Thành, Uyên Cái Minh Đông khôi phục thực lực, lần này hấn không dám tiếp tục đấu với La Thông mà trực tiếp chỉ vào Đỗ Hà, khẩu xuất cuồng ngôn nói:

- Tiểu nhân vô sỉ, ta xem như minh bạch rồi. Chính ngươi không dám đánh với ta lại cho bộ hạ của ngươi dùng thủ đoạn ti tiện thắng ta, thật đáng xấu hổ. Có bản lĩnh ngươi tới đánh với ta! Phái đám người dùng thủ đoạn ti tiện thắng lợi vốn không đáng là đối thủ của ta.

Mấy ngày nay đều do Kim Bác Triết đảm nhận phiên dịch cho bọn họ.

Từ trong miệng Kim Bác Triết nghe được những lời này, ba người Tịch Quân Mãi giận dữ đến đỏ mắt.

Đỗ Hà cũng dở khóc dở cười, bị giận đến phát cười, liền nói:

- Được, ngươi muốn đánh với ta, ta phụng bồi tới cùng!

Tam tướng nghe nói Đỗ Hà muốn đánh, đều dùng vẻ mặt bí ai nhìn Uyên Cái Minh Đông.

Cùng ở chung trong một đội ngũ, mấy người bọn họ thường xuyên luận bàn võ nghệ, tôi luyện lẫn nhau, võ nghệ của Đỗ Hà ra sao họ hiểu rõ ràng, đều biểu lộ vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa.

Uyên Cái Minh Đông cũng nghe qua đại danh của Đỗ Hà, không dám khinh thường, sắc mặt âm trầm.

Đỗ Hà mang theo nụ cười thản nhiên, nói:

- Thế nào, chuẩn bị sẵn sàng chưa? Ngươi động thủ trước, ta cũng không muốn nghe ngươi viện cớ nhằm nhĩ!

Uyên Cái Minh Đông mặt dày, nhưng nghe lời trào phúng cũng hơi ứng đỏ. Hơn nữa lời này còn do Kim Bác Triết phiên dịch lại.

Hấn quát lên một tiếng, nắm tay như một đoàn ảo ảnh đánh thẳng tới Đỗ Hà, vì muốn lấy lại mặt mũi, lần này hấn xuất thủ mười thành lực lượng.

Uyên Cái Minh Đông có sai lầm thật lớn, chính là chọn sai đối thủ.

Luận nhanh nhẹn linh hoạt Đỗ Hà nói mình thứ hai đương thời không ai dám xưng thứ nhất.

Muốn lấy linh hoạt thắng hấn, chính là nằm si nói mộng.

Đỗ Hà đá lên một cước, chuẩn xác xuyên qua quyền ảnh đá vắng hữu quyền của hấn, bước tới một bước, liền dùng tuyệt kỹ thành danh “Câu Lậu Thủ” của Lý Tiểu Long đem tay trái của hấn áp chế, lập tức tay phải trảo cổ tay hấn, xoay mạnh ba cái, chỉ nghe ba tiếng “răng rắc” vang lên.

Cả cánh tay trái của hấn, cổ tay, khuỷu tay, bả vai đều lệch vị trí. Loại đau đớn bị mạnh mẽ sai khớp khiến cho hấn không nhận được kêu thảm thành tiếng.

Ngay lúc này thân hình Đỗ Hà chợt lóe, xuất hiện bên cạnh hấn, nắm lên tay phải lại tiếp tục đánh lệch vị trí.

Uyên Cái Minh Đông kêu lên tê tâm liệt phế, hai tay đã bị phế bỏ.

Đỗ Hà vẫn thong dong cười nhạt, nhẹ giọng hỏi:

- Phục hay không phục?

Uyên Cái Minh Đông cũng xem như là người rần rỏi, bị đả ngộ như thế lại cắn răng rống lên một câu:

- Không phục!

Những lời này hấn dùng Hán ngữ hét ra.

Hấn không biết Hán ngữ, nhưng cũng nói được vài từ thông dụng.

Đỗ Hà cũng không lên tiếng, một cước giẫm lên ngực hấn, hai tay nắm lấy hai cánh tay hấn lại kéo ngược ra sau.

Một trận thanh âm xương cốt vang lên răng rắc, hai cánh tay Uyên Cái Minh Đông lại được sửa về vị trí cũ.

Nối xương sửa cốt cực kỳ đau đớn, Đỗ Hà lại xuất ra thủ đoạn thật mãnh liệt, đau đớn càng có thể nghĩ ra.

Sắc mặt Uyên Cái Minh Đông tái nhợt, không còn chút huyết sắc, hấn cắn chặt răng ứa máu, buộc mình không rên thành tiếng, nhưng loại đau đớn này làm sao nói chịu liền có thể chịu được?

Hấn không ngừng rên lên, Đỗ Hà thấy vậy liền nói:

- Giúp người nối trở về còn đau thành như vậy, xem ra người vẫn thích bị lệch xương nhiều hơn.

Nói xong hai tay hấn lại đánh ra, một lần nữa đánh lệch xương cốt hai tay của Uyên Cái Minh Đông.

Hấn đau đến hai mắt trợn trắng, run bần bật quát:

- Người thật độc!

Đỗ Hà nhàn nhạt cười:

- Đối phó với loại người mặt dạn mày dày như người phải độc ác một chút, bản thân ta muốn nhìn xem đến tột cùng là xương cốt của người cứng rắn hay miệng cứng rắn, ta muốn đem xương cốt trên người người đánh gãy từng cây một, sau đó chỉnh trở về, một lần lại một lần, dù sao thời gian còn rất nhiều. Khi này chỉ bất quá là món khai vị mà thôi!

Sắc mặt Kim Bác Triết biến thành tái nhợt, đem lời phiên dịch lại cho Uyên Cái Minh Đông, thân thể hấn cũng không tự chủ được liên tục rùng mình, ánh mắt nhìn Đỗ Hà tràn đầy kinh hãi.

Răng rắc...

Răng rắc...

Răng rắc...

Đỗ Hà bẻ gãy từng ngón tay của Uyên Cái Minh Đông thật chậm rãi.

Uyên Cái Minh Đông làm sao chịu đựng nổi, thống khổ chảy cả nước mắt, kêu to:

- Nhận thua!

Đỗ Hà chỉnh lại xương tay cho hấn, cho người nhốt hấn trở vào xe tù. Trêu đùa tên tiểu tử này vài lần xem như tìm vui, nếu chơi không biết mệt chính là tâm lý biến thái.

Ánh mắt Đỗ Hà liếc nhìn qua Kim Bác Triết khiến đối phương bị hăm dọa tới mức đặt móng ngồi bệch trên mặt đất.

Thấy hình dáng của Kim Bác Triết, khóe miệng Đỗ Hà lộ ra ý cười như có như không.

Trên đường đi hấn cũng không có thời gian thăm vấn hai người, dự tính đi tới nơi an toàn sẽ tra hỏi.

Trải qua việc hôm nay, tính khí của Uyên Cái Minh Đông thì khó mà nói, nhưng hiển nhiên Kim Bác Triết nhất định sẽ thành thật khai ra hết thấy!

518. Chương 534: Tâm Sự Của Trường Nhạc

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 534: Tâm sự của Trường Nhạc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sau khi giáo huấn Uyên Cái Minh Đông, Đỗ Hà đã đến quân doanh phía bắc Trường Thành.

Đi bên trong doanh địa, nhìn thấy quân tốt đều đã khôi phục lại trạng thái bình thường, trong mắt không còn vẻ mê mang, trong lòng hắn cũng cao hứng trở lại, trải qua mấy tháng này A Sử Nam Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực giống như đã thuyết phục thành công những quân tốt Đột Quyết kia.

Hắn gặp mặt A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực bên trong đại trường quân doanh.

Ba người nói chuyện tán gẫu, Đỗ Hà nhắc lại việc này.

A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều đem thành quả kể lại chi tiết. Đúng như Đỗ Hà đã chứng kiến, hiệu quả khả quan. Được hai vị đại tướng quân khuyên bảo du thuyết, đại bộ phận quân tốt ngay ban đầu vẫn không hiểu được nguyên nhân, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại cũng hiểu được thông suốt. Đông Đột Quyết diệt vong đã là sự thật rành rành, bọn họ được Đại Đường lễ ngộ cũng là sự thật chân chính. Dưới tình huống như vậy, còn muốn khôi phục lại Đông Đột Quyết cũng chẳng khác gì phản Đường, cùng Đại Đường là địch.

Khi bọn họ còn cường thịnh cũng không phải là địch thủ của Đại Đường, huống chi hiện tại bọn họ chỉ có được mấy vạn nhân mã?

Người ai không sợ chết, người Đông Đột Quyết cũng là người, cũng không muốn vô duyên chết thảm, gặp được Đại Đường nhiệt tình, có rất ít người không nghĩ thông suốt. Riêng những người cực đoan, A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực đều trực xuất khỏi quân doanh, tình thế thật tốt.

Đỗ Hà cũng thở nhẹ một hơi, chiếu theo tiến độ này, tin tưởng không cần bao lâu Đông Đột Quyết sẽ chính thức biến mất trong dòng sông lịch sử, sau này cũng sẽ không tiếp tục phát sinh chuyện làm phản.

Hắn cũng không ở lại quân doanh phía bắc Trường Thành quá lâu, hiểu được đại khái sự tình cũng yên lòng. A Sử Na Xã Nhĩ cùng Chấp Thất Tư Lực trung tâm đối với Đại Đường không cần nghi ngờ, có bọn họ xử lý việc này nhất định có thể mã đáo thành công.

Nghỉ tạm vài ngày, Đỗ Hà liền suất lĩnh đoàn người xuôi nam trở về Trường An.

Bọn họ đi suốt nửa tháng, rốt cục về đến Trường An.

Đỗ Hà lệnh đội ngũ giải tán, phái người đi thông tri Trường Nhạc, Tuyết Nhạn cùng Vũ Mị Nương, để các nàng đến Thái Quốc Công phủ gặp mặt.

Đây cơ hồ đã biến thành lệ thường, phàm là mỗi khi Đỗ Hà xa nhà trở về, sau khi đi trình diện chuyện thứ nhất là phản hồi Thái Quốc Công phủ, bái kiến song thân. Đây không phải nói địa vị của thê tử trong lòng hắn thua xa song thân, mà là thân phận làm con nên tận trách nhiệm hiếu tử.

Đáy lòng Đỗ Hà luôn tôn sùng một câu danh ngôn trong Nho học “Bách thiện hiếu vi tiên”.

Lý Thế Dân là một vị hoàng đế, một minh quân, luôn hiểu rõ tâm tư của thần tử. Tuy hắn bức thiết muốn hiểu rõ chuyện đã xảy ra tại phương bắc, nhưng vẫn thấu tình đạt lý cho Đỗ Hà về nhà trước một chuyến, cười nói:

- Chuyện xảy ra tại phương bắc trăm đã được nghe qua, rất không tệ. Hiền tể về thăm người nhà trước, cùng người nhà đoàn tụ đi. Buổi tối vào cung, gần đây trăm có được phối phương ủ rượu nho, mới thử làm vài bình. Buổi tối vào cung chúng ta từ từ tâm sự.

Trên mặt hần lộ ra dáng tươi cười hòa ái, có thần tử tài giỏi như vậy, có con rể xuất sắc như thế hần thật sự không có lý do gì mà không mỉm cười.

Đỗ Hà tiếp nhận ý tốt của Lý Thế Dân, cười tươi rời khỏi hoàng cung.

Đi về Quốc Công phủ, gặp mặt thân nhân, tất nhiên lại là một trận vui mừng.

Nguyên nhân chính là có câu ngạn ngữ, không có sầu ly biệt làm sao có nỗi vui mừng khi gặp lại.

Người một nhà cùng nhau dùng cơm, vui vẻ hòa thuận.

Ánh mắt Đỗ Hà thỉnh thoảng lướt qua trên mặt Trường Nhạc, vợ chồng bao năm, hần phát hiện được hôm nay nàng chỉ là miễn cưỡng cười vui. Nỗi vui sướng khi trượng phu về nhà cũng không giảm, nhưng tựa hồ nàng còn có tâm sự khác, trong dáng tươi cười vẫn có chút lo âu.

Vì không muốn làm tiêu tan hứng trí của mẫu thân, hần cũng không nhiều lời, chỉ ghi nhớ trong lòng.

Đỗ Hà nói chuyện cùng mẫu thân, đem những chuyện lý thú phát sinh tại phương bắc thêm mắm dặm muối kể ra, làm Chương thị không ngừng cười vui vẻ.

Chương thị cũng kể lại chuyện đã xảy ra trong nhà, thẳng đến khi cảm thấy mệt mỏi mới lưu luyến về phòng nghỉ ngơi.

Đỗ Hà từ biệt đại tẩu, tâm niệm chuyện của Trường Nhạc nên mang theo ba vị phu nhân về đại sảnh trong Đỗ phủ, Đỗ Hà nhìn khắp khung cảnh quen thuộc trong nhà, cảm khái nói:

- Vẫn là cảm giác về nhà luôn tốt nhất, nếu có thể thật muốn cả đời đều ở nhà, cùng ba vị phu nhân như hoa như ngọc bồi nhau, mặc kệ thiên hạ đại sự, tiêu sái qua ngày!

Vũ Mị Nương nhẹ giọng cười nói:

- Đỗ lang được bệ hạ xem trọng, việc làm đều là đại sự thiên hạ vì nước vì dân, đem Đỗ lang giam trong phủ, chúng ta còn không bị người trong thiên hạ mắng là hồ ly tinh sao!

Đỗ Hà liếc mắt nhìn Vũ Mị Nương, ý bảo nàng chính thị là hồ ly tinh.

Vũ Mị Nương mỉm cười, nụ cười gọi hồn đoạt phách, làm Đỗ Hà đã lâu không dính tới nữ sắc đều rung động không thôi.

Ngồi trên chủ vị, Đỗ Hà nói:

- Trường Nhạc, đến đây ngồi cạnh ta!

Hần lấy nệm ngồi lót xuống, quỳ ngồi chờ đợi.

Trường Nhạc muốn ngồi xuống bên cạnh Đỗ Hà, lại bị hần đưa tay ôm trong lòng, vành tai cùng tóc mai chạm nhau, nhẹ giọng hỏi:

- Có tâm sự gì? Nhìn bộ dáng của nàng, vì phu đau lòng a!

Lý Tuyết Nhạn vỗ tay cười:

- Đã sớm nói tâm sự của Trường Nhạc tỷ không thể gạt được Đỗ lang...quả nhiên vừa nhìn liền đã nhìn ra!

Trong lòng Trường Nhạc cũng có chút cảm động, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Đỗ lang trở về là việc vui, thật sự không muốn mất hứng, chỉ có chút sự tình thật quá phiền lòng, không che giấu được.

Đỗ Hà nhìn thấy vẻ mặt lo âu của Trường Nhạc, ngạc nhiên hỏi:

- Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trường Nhạc nói:

- Là đại ca, tam ca, tứ ca mà thôi...

Theo lời kể của Trường Nhạc, tên của ba người Lý Thừa Càn, Lý Thái, Lý Khác hiện lên trong đầu Đỗ Hà, lúc này sắc mặt hắn liền trầm xuống, trong lòng chợt hiểu ra. Liên lụy tới ba người kia, ngoại trừ việc tranh đấu đoạt vị, cũng không còn chuyện gì khác.

Hiện tại đã là Trình Quán mười bốn năm, trong ký ức của hắn chuyện “tam Lý” đoạt vị thời gian kịch liệt nhất chính là trong ba năm từ Trình Quán mười bốn năm tới Trình Quán mười bảy năm.

Trước đó tam Lý đều tranh đấu nhỏ nhất, nhưng theo hành vi ngày càng lộ liễu của Lý Thừa Càn, việc tranh giành cấu xé lẫn nhau đã được giật ra màn che.

- Có phải là vì chuyện tranh đấu vị trí thái tử?

Trường Nhạc u buồn gật đầu nói:

- Trong buổi gặp mặt đầu năm nay, đại ca, tam ca, tứ ca vì một chút chuyện nhỏ đã tranh luận không ngớt, trào phúng lẫn nhau, rất có địch ý, thật sự khiến người lo lắng. Thiếp thân lo sợ chuyện năm đó...lại phát sinh!

Trong mắt nàng mang theo vẻ sợ hãi.

Trường Nhạc từ thuở nhỏ thông minh lanh lợi, hoạt bát đáng yêu, rất được mọi người yêu thích. Những người yêu thích nàng có cả hoàng đế Lý Uyên, kể cả thái tử Lý Kiến Thành cùng Tề Vương Lý Nguyên Cát.

Lúc đó Lý Thế Dân đã là Đại Đường Thường Thắng tướng quân, phụ trách thống soái tam quân, tuyệt đại bộ phận chiến sự Đại Đường đều do hắn chỉ huy quyết định, hàng năm bốn ba bên ngoài nam chinh bắc chiến. Mà Trường Nhạc tính tình hiếu động, thường xuyên vào cung vui chơi, cơ hội ở cùng với Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát còn nhiều hơn Lý Thế Dân. Quan hệ với họ cũng không kém gì phụ thân. Cho dù sau khi quan hệ chuyển biến xấu với Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành cùng Lý Nguyên Cát đều vẫn giữ nguyên tấm lòng yêu thương đối với cháu gái.

Quan hệ chú bác đương nhiên không thể so sánh với cha mẹ, dù là chí thân, nhưng vì thiên hạ Lý Thế Dân phát động biến cố Huyền Vũ Môn, Lý Kiến Thành cùng Lý Nguyên Cát cũng bởi vậy mà chết.

Việc này đối với Trường Nhạc mà nói là đả kích trí mạng. Nàng không thể làm tiêu tan hận thù giữa cha mình cùng đại bá và tam thúc, đồng thời cũng biết rõ nếu như người động thủ trước không phải cha nàng, người chết là phải là cha của nàng.

Đây là một kết cục khó giải, vô luận bên nào thắng lợi, tạo thành đều chính là bi kịch.

Việc này luôn luôn là tâm bệnh của Trường Nhạc.

Thời gian chậm rãi làm nhạt nỗi ám ảnh trong lòng Trường Nhạc, nhưng đầu năm nay hình ảnh Lý Thừa Càn, Lý Thái cùng Lý Khác tranh giành cấu xé lẫn nhau làm nàng hồi tưởng lại cảnh tượng thê thảm năm xưa. Nàng lo sợ lịch sử sẽ tái diễn, đồng dạng bi kịch sẽ tiếp tục nảy sinh trong mấy vị huynh trưởng của mình.

Tâm bệnh cũng bởi vậy mà tái phát.

Đỗ Hà hiểu được tâm tình của Trường Nhạc, bi ai lớn nhất trong cuộc sống cũng chỉ là như thế mà thôi, nhẹ giọng nói:

- Yên tâm đi, phụ hoàng của nàng không phải là thái thượng hoàng, có một số việc ngài luôn có thể khống chế. Ở trước mặt ngài, thái tử, Ngụy Vương, Ngô Vương gì gì đó đều chỉ là một đám tiểu thí hài, là mao đầu tiểu tử, không gây nổi sóng gió gì đâu! Huống chi bệ hạ đang độ tuổi tráng niên khỏe mạnh, ít nhất còn sống lâu tới hai ba mươi năm, làm sao đến phiên bọn hắn gây ngất trời. Dù không được vẫn còn có vi phu giúp đỡ bệ hạ, mặc dù vi phu chức nhỏ lời nhẹ, nhưng không cho phép bọn hắn hồ nháo gây hại tới căn cơ của Đại Đường!

Trường Nhạc nghĩ tới sự uy phong anh minh của phụ hoàng, trong lòng cũng dễ chịu hơn một ít.

- Vì vậy nàng cứ yên tâm đi. Hiện tại bệ hạ không biểu lộ thái độ, thực sự không phải ngài mở một mắt nhắm một mắt, mà là đang quan sát, đang nhìn xem, đến tột cùng là ai có tư cách kế thừa sự nghiệp đại thống. Trước khi bệ hạ minh xác biểu thị ý tưởng, không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ!

Đỗ Hà ôm Trường Nhạc nói ra cách nhìn của chính mình.

Đối với tương lai Đại Đường Đỗ Hà cũng đã nghĩ qua. Mấy nhi tử của Lý Thế Dân ngoại trừ Lý Hữu, những người khác đều mỗi người mỗi vẻ, thực sự không phải là những nhị thế tử chỉ biết ăn chơi trác táng. Nhưng căn cứ theo hướng đi trong lịch sử để phán đoán người có khả năng kế thừa đại thống chỉ có bốn người: Lý Thừa Càn, Lý Thái, Lý Khác còn có Cao Tông Lý Tri đang lớn dần.

Bốn người này tính Lý Thừa Càn cùng Lý Thái đều bị bỏ qua. Đây không phải bởi vì cảm xúc chủ quan của Đỗ Hà, hai người kia quả thật là không thích hợp làm hoàng đế.

Đầu tiên là Lý Thừa Càn, Lý Thừa Càn từng nói qua: “Nếu ta làm thiên tử, ta chỉ làm theo ý ta, người nào dám ngăn cản ta, ta giết chết, giết năm trăm người, chẳng phải là giải quyết xong sao?” Hắn còn nói thêm “Nếu ta có thiên hạ, đem mấy vạn kỵ đến kim thành, sau đó phá ra, lại xây dựng lại hùng vĩ hơn, chẳng phải khoái tai!” Người như thế nếu trở thành hoàng đế, giang sơn Đại Đường không bị diệt vong mới là không đạo lý.

Lý Thái cũng giống như vậy, hắn có thể vẫn lại không thể võ, tính cách ngạo mạn, duy ngã độc tôn, tuyệt không khả năng làm đế vương, còn lại Lý Khác, Lý Tri mới thích hợp tâm tư Đỗ Hà.

Đỗ Hà ít tiếp xúc với Lý Khác, cũng không biết rõ kỹ năng của hắn, nhưng trong lịch sử Trương Tôn Vô Kỵ rất kiêng kỵ hắn, cho dù Lý Tri trở thành hoàng đế, vẫn thiết kế mưu sát hắn, chấm dứt dự vọng chiếm thiên hạ. Về phần Lý Tri, Đỗ Hà đọc lịch sử nên đối với hắn có chút quen thuộc. Lý Tri yếu đuối mà không ngu xuẩn, không thể phủ nhận hắn là một vị hoàng đế tốt, chỉ là không phải minh quân thánh chủ mà thôi.

Lịch sử đã bị sửa đổi rất nhiều, tương lai Đại Đường rốt cục sẽ giao vào tay ai, giờ phút này trong lòng Đỗ Hà cũng không nắm chắc. Loại chuyện này cũng không phải do hắn quyết định.

Dù sao hiện tại hắn vẫn chỉ còn là một tên mao đầu

tiểu tử.

- Đúng rồi...

Trường Nhạc đột nhiên nói:

- Ở đầu năm khi thiếp thân vào cung chúc tết cho phụ hoàng, phụ hoàng từng hỏi thiếp thân Đỗ lang đi lại với vị hoàng tử nào gần nhất, cùng hoàng tử nào có quan hệ thân mật nhất. Đỗ lang nói, có quan hệ tới việc này hay không?

519. Chương 535: Lý Thế Dân Nhường Rượu Nho

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 535: Lý Thế Dân nhường rượu nho

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Câu nói của Trường Nhạc làm Đỗ Hà lâm vào ngẩn ngơ. Lời này của Lý Thế Dân lại có ý tứ gì, vì sao lại hỏi cùng hoàng tử nào thường đi lại, lại có quan hệ thân mật nhất với hoàng tử nào. Chẳng lẽ Lý Thế Dân đang hoài nghi mình cùng vị hoàng tử nào đó cấu kết, tranh đoạt vị trí thái tử?

Không đúng, Lý Thế Dân cũng không phải kẻ ngốc, nếu thật sự có hoài nghi, hắn cũng sẽ không trực tiếp hỏi Trường Nhạc như thế.

Huống chi hấn đến Đại Đường thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng tham dự cuộc đấu tranh giữa các vị hoàng tử, cũng tránh né họ, không hề có lui tới, nổi hoài nghi kia thật sự không có lý do.

Nói trắng ra hấn thuộc phe phái của Lý Thế Dân, đây là phương thức sinh tồn mà phụ thân Đỗ Như Hối trà trộn triều đình nhiều năm chỉ điểm cho hấn.

Mặc cho mấy vị hoàng tử tranh đến tối đen trời đất, chỉ cần không thay đổi ý nghĩ ban đầu, đi theo Lý Thế Dân hỗn, liền có cơ hội phát triển. Ít nhất Lý Thế Dân vẫn còn sống lâu hai mươi năm, một đường hỗn xuống mấy năm sau sẽ có thể trở thành đại thần quan trọng trong triều đình.

Dù Lý Thế Dân gần đất xa trời, cũng có thể được ủy thác hỗn được chức trọng thần hết sức quan trọng trong triều đình, sau đó công khai tiến vào đảng phái của thái tử, bảo đảm được an toàn. Cho dù đến lúc đó thái tử không chấp nhận được hấn, vô vô mộng chạy lấy người là được, dù sao đã phong cảnh nhiều năm như vậy, vừa lúc có thể về hưu an dưỡng, hưởng hưởng thanh phúc.

Cách làm như thế còn hơn hấn việc đi chọn một cây trụ tương lai, hạ lợi thế lung tung còn không thực tế.

Đây là tâm đắc kinh nghiệm gió mưa nhiều năm trong quan trường của lão bánh quẩy Đỗ Như Hối. Đỗ Hà cũng hiểu được lý luận này của lão gia tử thật có đạo lý, cho tới nay cũng không cùng mấy hoàng tử liên lạc đi lại. Kỳ thật tất cả chuyện này cũng có quan hệ tới chế độ của Đường triều, từ trước các hoàng tử khi trưởng thành đều bị phái ra ngoài làm quan, chỉ có Lý Thừa Càn, Lý Thái là ngoại lệ. Lý Thừa Càn là thái tử, tự nhiên cần trấn thủ Trường An, về phần Lý Thái là vì được sủng ái nên lưu lại. Vừa lúc cả hai người này đều có mâu thuẫn với Đỗ Hà, lẫn nhau hoàn toàn không có gì lui tới.

Đỗ Hà nghĩ không ra hàm ý trong lời nói của Lý Thế Dân, cũng không nghĩ nhiều, chỉ an ủi Trường Nhạc. Tình huống tương lai không thể đoán trước, mặc dù là hấn ở giờ phút này cũng không thể tiếp tục căn cứ theo lịch sử để làm phán đoán. Nhưng có thể khẳng định Lý Thế Dân tuyệt đối không phải Lý Uyên, lịch sử không có khả năng tái diễn. Thấy Trường Nhạc đã nguôi ngoai, trong lòng hấn cũng nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn Trường Nhạc đang nằm sấp trong lòng, dung mạo tú lệ tuyệt luân bởi vì tia ưu thương vương vất làm người ta nhìn không được nảy sinh lòng thương tiếc.

Ôn hương trong lòng, Đỗ Hà đã thật lâu không được cung ứng, dục vọng lập tức dâng lên, không tự chủ được một tay ôm Trường Nhạc, một tay lại trượt vào trong vạt áo của nàng, tiến tới bầu ngực đầy đặn mềm mại.

Trường Nhạc kịch chấn, xấu hổ sắc giọng:

- Mau thả thiếp thân, muội muội đều nhìn thấy...

Trường Nhạc còn chưa dứt lời, chợt phát hiện không biết từ khi nào Lý Tuyết Nhạn cùng Vũ Mị Nương đều đã rời đi.

Đỗ Hà cúi đầu ngậm vào thùy tai của Trường Nhạc, nhẹ giọng nói:

- Hai nàng đã sớm rời khỏi, hiện tại cả đại sảnh chỉ có ta với nàng đâu.

Nói xong hai bàn tay lại không ngừng âu yếm trên thân thể mềm mại lả lướt.

Trường Nhạc cũng đã động tình, nhưng tính nàng cao quý thanh lịch, ban ngày tuyên dâm làm nàng khó thể chịu nổi, huống chi nơi này còn là đại sảnh. Nhưng nàng cũng hiểu rõ tính tình trượng phu, biết hấn ở phương diện này có chút hoang đường, càng phản kháng hấn sẽ càng không bỏ qua, nhất là lúc tên đã lên dây, không phát không được. Vì vậy nàng lui mà cầu tiếp theo, chỉ cần trở lại trong phòng riêng sẽ cho phép hấn tùy ý làm gì thì làm.

Đỗ Hà thấy Trường Nhạc thuận theo, cũng thỏa mãn ý nàng, thoáng chỉnh quần áo đi về phòng.

Mỹ nhân làm bạn, ban ngày tuyên dâm, mùi vị này tự nhiên vô cùng thích thú.

Thẳng đến khi Đỗ Hà thúc ngựa đi tới hoàng cung, trong đầu vẫn không ngừng hình dung thân thể như ngọc của Trường Nhạc, đường cong mượt mà, sau khi ân ái lại thì thâm trò chuyện cùng nhau, cảm giác tâm linh cùng dục vọng dung hòa thật sự là vô cùng tuyệt mỹ.

Lúc hần đi tới hoàng cung, Lý Thế Dân cũng đúng lúc xử lý xong việc quốc sự hôm nay, nghe Đỗ Hà cầu kiến liền gật đầu nói:

- Tới đúng lúc, mời hần đến thiện đường, mặt khác đem rượu nho trăm mới ủ ra đem lên, hôm nay trăm muốn cùng hần uống một chút...Bỏ đi, vẫn để trăm tự mình đi lấy, các người vung về coi chừng làm hỏng rượu của trăm!

Đỗ Hà đi tới thiện đường, Lý Thế Dân cũng vừa đến, trong tay hần còn cầm theo một vò rượu, hần chính là rượu nho mà hần đã nói.

Lý Thế Dân xem như là ngoại tộc trong số những vị hoàng đế, hứng thú thật nhiều, sở thích cũng vô số, trên sinh hoạt luôn tự mình giải quyết, trong lịch sử còn ghi chép lại hần đích thân ủ rượu nho, riêng ở ngự uyển hoàng cung trích ra một phần đất trồng trồng nho, cung cấp cho hần dùng ủ rượu.

Tốc độ của ngự trù bên trong hoàng cung nhanh nhất đằng, còn chưa bao lâu một bàn thức ăn ngon ngào ngọt đã được dọn lên.

Lý Thế Dân mở ra giấy dán, một mùi hương đặc thù bay ra. Hần say mê ngửi một chút, rót đầy một ly cho Đỗ Hà, nói:

- Hiền tể ném thử, năm trước An Tây đô hộ Kiều Sư Vọng đưa tới một ít đặc sản địa phương cho trăm, trong đó còn có rượu nho này. Trăm ném thử mùi vị phát hiện hương vị so với bất cứ loại nào mà trăm những trong dĩ vãng còn ngon hơn một ít. Trăm gọi người tới Cao Xương mang về phối phương, những thử xem sao, hương vị quả nhiên so với năm xưa Ngụy Khanh gia dạy trăm hoàn toàn khác hẳn.

Lý Thế Dân lần đầu tiên trong đời uống rượu nho là do Ngụy Chinh ủ rượu, lúc ấy hần còn kích động viết ra một câu thơ “Thiên nhật túy bất tỉnh, thập niên vị bất biến”, Ngụy Chinh từ đó cũng trở thành những rượu sư chuyên nghiệp cho Lý Thế Dân. Ngụy Chinh là người làm đại sự, sao có thể đem tinh thần tiêu phí trong việc những rượu, tính tình lại quật cường, không chịu nhường.

Lý Thế Dân không còn cách nào, lấy về phối phương tự mình động thủ.

Đây là chuyện đã xảy ra thật lâu trước kia.

Lý Thế Dân nói:

- Cao Xương mang đến rượu nho màu sắc diễm lệ, hương vị tinh thuần nhưng vào miệng quá liệt, không thích hợp khẩu vị của người Trung Nguyên chúng ta. Mà dĩ vãng trăm những rượu ra màu sắc lại kém hơn hương vị một bậc, có thể vào miệng tạo cảm giác ngân nga hồi ức, thích hợp cho người Trung Nguyên uống. Mỗi bên đều có tinh thông, vì thế liền cân nhắc có thể lấy thừa bù thiếu hay không, vì vậy đem hai loại phối phương kết hợp sản xuất. Sau khi hoàn thành quả nhiên mùi vị không tầm thường, vừa có màu sắc tươi đẹp lại hương thuần, cũng có được mùi vị ngân nga, là tác phẩm đặc ý của trăm.

Lý Thế Dân cực kỳ tự kỷ, đối với loại rượu nho mà hần tự mình những ra lại cực kỳ tôn sùng, khen không dứt miệng. Giống như hần cũng không phải là một hoàng đế mà là một đại sư những rượu giỏi nhất.

Đỗ Hà nhìn thấy rượu nho đỏ tươi như máu trong dạ quang bôi, so sánh với loại rượu nho mà Lý Thế Dân mời hần uống ngày trước quả nhiên có màu sắc đẹp hơn, uống nhẹ một hớp, hương vị quả nhiên rất tốt, tán thán nói:

- Rượu ngon, so với lúc trước cải thiện thật lớn!

Lý Thế Dân vốn là một vị quân vương thật tùy ý, nhất là khi nói lời khen ngợi hần, đặc ý đến mức râu cũng vểnh lên.

Đỗ Hà rót đầy một ly cho hần.

Lý Thế Dân hỏi thăm chuyện xảy ra ở Tiết Duyên Đà, đối với hành vi của Đỗ Hà ở Tiết Duyên Đà hần cũng tìm hiểu được một ít, nhưng không hiểu rõ tình hình cụ thể cùng tỉ mỉ, không biết tình huống thế nào, chỉ biết Đỗ Hà làm được một việc thật lớn tại Tiết Duyên Đà.

Đỗ Hà chỉ cười đem mọi việc kể lại thật tỉ mỉ.

Khi hần nói tới việc Tiết Duyên Đà cùng tộc dân du mục dốc sức lấy lòng, Lý Thế Dân cười ha ha, biểu tình đặc ý hiện rõ trên mặt:

- Trẫm vốn là Thiên Khả Hãn, dĩ tộc nhân ở phía bắc Trường Thành gặp phải sứ giả do trẫm phái đến làm sao lại dám lãnh đạm!

Đỗ Hà lại nói tới việc bị giám thị tại Tiết Duyên Đà, sau đó hần lợi dụng việc này bày kế khiến cho Di Nam cùng Đại Độ Thiết trúng kế.

Lý Thế Dân liền không nhịn được lớn tiếng khen ngợi:

- Tâm tế tỉ mỉ, xem cả triều văn võ làm được điểm ấy cũng chỉ có một mình hiền tể.

- Tạ nhạc phụ đại nhân khen ngợi!

Đỗ Hà đáp một câu, sau đó lại kể chuyện Di Nam không cam lòng luôn bị Đại Đường trấn áp, tính toán âm thầm liên hợp Mạc Hạ Ba Cáp muốn sát hại tính mạng của hần.

Sắc mặt Lý Thế Dân nhất thời vô cùng âm trầm, Đỗ Hà là thần tử mà hần tín nhiệm nhất, là con rể, là kinh thiên ngọc trụ tương lai của Đại Đường, Di Nam lại dám ngang nhiên mưu hại tính mạng của hần, đây không thể nghi ngờ đã chạm đến nghịch lân trong lòng hần, sát khí trong mắt ẩn hiện, trầm giọng nói:

- Di Nam khá lắm, Tiết Duyên Đà thật giỏi!

Cuối cùng Đỗ Hà đem việc mình làm sao thiết kế Tiết Duyên Đà, làm sao ly gián quan hệ giữa Mạc Hạ Ba Cáp cùng Tiết Duyên Đà, kể lại chi tiết tỉ mỉ tình huống phát sinh, đây là chiến tích xuất sắc nhất của hần trong chuyến đi này.

Lý Thế Dân cũng nghe được thích thú, thẳng đến khi nghe được cuối cùng đại hoạch toàn thắng, quỷ kế của Tiết Duyên Đà không thành ngược lại còn hao tổn hai vạn năm ngàn binh mã, nhất thời vỗ bàn tán dương:

- Lần này Di Nam thật đúng là tự bưng lấy tảng đá đập lên chân của mình, hai vạn năm ngàn binh mã, đây chính là một con số không nhỏ. Năm xưa Vệ Công tập kích Đông Đột Quyết đại doanh vận dụng ba ngàn binh mã, hiền tể có thể không uống một binh một tốt lại diệt hai vạn năm ngàn binh mã của Tiết Duyên Đà, thật sự là lập công lớn, trẫm cũng không biết làm sao khen thưởng cho người!

Trong lòng Đỗ Hà biết việc này không thể tuyên dương, muốn công khai khen thưởng tuyệt không khả năng, nhưng hần cũng không thêm để ý, theo từ lúc bố cục bắt đầu, hần cũng không phải nhìn vào công lao, chỉ là lấy âm mưu của người trả lại cho người mà thôi, đối với việc khen thưởng cũng không thêm để ý, thấy Lý Thế Dân nói vậy thản nhiên đáp:

- Nhạc phụ đại nhân thật muốn khen thưởng cho tiểu tể, vậy năm sau khi thảo phạt Tiết Duyên Đà hãy cho ta làm tiên phong đại tướng đi. Đám huynh đệ của ta trong Tả Uy Vệ đã sớm chờ không kiên nhẫn!

Tâm tình của Lý Thế Dân thật vui sướng, nhưng một chuyện quy một chuyện, trong quốc gia đại sự hần là một vị hoàng đế, vẫn rất có chừng mực, cũng không lập tức đáp ứng, trầm ngâm nói:

- Tình huống khác biệt, quân sự phân phối tự nhiên cũng khác biệt. Như vậy đi, trẫm đáp ứng người, chỉ cần tình huống cần thiết, chức vị tiên phong đại tướng kia người đầu tiên trẫm nghĩ tới sẽ là người!

Lý Thế Dân uống cạn ly rượu đỏ trong tay, có chút cảm khái nói:

- Trẫm trở thành hoàng đế hơn mười năm, bổ nhiệm người không thể đếm hết, nhưng chưa từng có người nào giống như người, đem sự tình làm được rạch ròi như vậy. Thật giống như có người ở đây, liền nhất định sẽ không có việc gì phát sinh!

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, hần cũng phát hiện bản thân mình đúng là một tai tinh, bên cạnh luôn sẽ xuất hiện một ít trạng huống ngoài ý muốn. Nhưng tuy rằng biến cố không ngừng, nhưng nhờ vào tài trí của hần vẫn có thể thông dong hóa giải.

Lý Thế Dân đột nhiên nói:

- Công lao của người trẫm nhớ kỹ, nơi này...trẫm có một món đồ vật muốn tặng cho người!

520. Chương 536: Tiết Duyên Đà Gặp Phải Bi Kịch

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 536: Tiết Duyên Đà gặp phải bi kịch

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Lý Thế Dân vỗ tay gọi tới một hộ vệ, thấp giọng dặn dò.

Đỗ Hà không có dụng tâm đi nghe, cũng không biết nói cái gì.

Chưa qua một khắc, hộ vệ bước vào, tay cầm một thanh đao, Lý Thế Dân cầm lấy nói:

- Thanh đao này gọi là Định Đường đao, luận lực bổ chém còn cao hơn Bàn Long Kiếm mấy trù, gọt kim đoạn ngọc, người đao kiếm song tuyệt, có thể đồng thời sử dụng, phối hợp Bàn Long Kiếm càng như hổ thêm cánh.

Đỗ Hà vui mừng quá đỗi, võ nghệ của hắn tuy dùng kiếm pháp làm chủ nhưng uy lực của trường kiếm trên chiến trường cũng không như trong tưởng tượng của hắn.

Lúc xuôi Giang Nam, bởi vì nhu cầu nên hắn khổ luyện đao pháp, tập được đao pháp cao thâm có ghi lại trong [Lưu Hương bảo giám], đối với đao pháp cũng có tâm đắc nhất định, cảm nhận được uy lực bá đạo của đao nhưng cũng rất nhanh phát hiện đao không sở trường phá chiến giáp, cho dù là giáp da cũng không thể đơn giản phá được. Đối với kiếm thì không cần suy nghĩ vấn đề này, mũi kiếm sắc bén có thể dễ dàng thấu giáp. Sau khi trải nghiệm cả hai thứ, Đỗ Hà vẫn mong muốn có một thanh binh khí vừa có sự sắc bén của kiếm, vừa có uy lực của đao. Lúc ở trên Ông sơn, hắn tận mắt nhìn thấy uy phong của Chu Chấn Uy trái đao phải kiếm, trong lòng đã muốn thử một lần. Sau đó trên Úc Quân sơn lại đột phá ý tưởng đao kiếm song tuyệt để phát huy lớn nhất đặc tính của đao kiếm trên chiến trường. Lúc quyết chiến với Mạc Hạ Ba Cáp vì đoạt được chiến đao chém tới liền quyết định sau khi trở lại Trường An nhất định phải bảo viện khoa học kỹ thuật chế tạo một thanh đao vừa tay, còn chưa kịp làm thì Lý Thế Dân đã đem tới.

Định Đường đao có lẽ không nổi danh như Trảm Lư, Can Tương, Mạc Tà trong lịch sử nhưng bảo đao mà Lý Thế Dân đưa đầu thế kém.

Lý Thế Dân ban thưởng có thể xem như thánh chỉ, miệng vàng lời ngọc, Đỗ Hà cũng không khách khí, cười nhận lấy Định Đường đao, vỏ đao phong cách cổ xưa trang nhã, lộ ra dấu vết thời gian, thân mỏng như lá nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần, đường cong hoàn mỹ. Hắn rút đao ra thì một luồng hàn quang đập vào mặt, trên sống đao có khắc hai chữ triện “Định Đường”, không khỏi khen:

- Hảo đao!

- Xác thực là hảo đao.

Lý Thế Dân nói ra lai lịch thanh bảo đao:

- Đao này do tự tượng Trương Nha Cửu dùng bách luyện pháp rèn thành. Vật liệu của nó là thiên ngoại huyền thiết nhiều lần hỏa luyện, đương thời cũng chỉ có Bàn Long Kiếm và mấy thanh binh khí khác có thể so sánh. Năm đó trầm dùng nó làm binh khí dẫn 3000 binh mã tập kích Đâu Kiến Đức có mười vạn đại quân. Hôm nay cũng chỉ dùng làm trang sức, người đang cần một thanh bảo đao nên tặng cho người, kết hợp Bàn Long Kiếm, Định Đường đao để khai mở cương vực cho Đại Đường.

Hắn nghe Đỗ Hà kể lại trận chiến với Mạc Hạ Ba Cáp, biết Đỗ Hà vì không có bảo đao mà bỏ lỡ cơ hội đánh chết đối phương, cũng nhìn ra khát vọng có một thanh bảo đao của hắn. Đỗ Hà từng lập nhiều công huân cho Đại Đường, Lý Thế Dân đang lo không biết như thế nào ban thưởng, phát hiện hắn cần bảo đao liền lập tức lấy thanh bảo đao trân quý nhất của mình đem tặng. Thấy Đỗ Hà yêu thích vuốt ve thanh Định Đường đao trong tay, Lý Thế Dân cũng vui mừng nói:

- Đào này giờ là của ngươi, muốn làm gì thì để sau, giờ uống rượu với trẫm, kể lại chuyện Tiết Duyên Đà. Trẫm muốn biết, thực lực quân sự của Tiết Duyên Đà thế nào?

Đỗ Hà đem ước định của hắn với quân tốt Tiết Duyên Đà kể lại, cũng nói ra những điều hắn biết về thực lực quân sự Tiết Duyên Đà để tiến hành chiến dịch quân sự năm sau.

Lý Thế Dân nghe xong cũng biết thực lực quân sự của Tiết Duyên Đà có căn cơ nhất định nhưng không quá để ý.

Không phải hắn kiêu ngạo tự phụ mà là Đại Đường vương triều quả thật có thực lực bao trùm Tiết Duyên Đà. Đỗ Hà tiếp đó nói về chuyện Uyên Cái minh đông, Lý Thế Dân hừ lạnh một tiếng:

- Đám hè này vẫn còn làm âm ỉ, đợi trẫm thu thập Tiết Duyên Đà sẽ khai đao với bọn chúng.

Dù thế nào cũng phải đoạt lại Liêu Đông, chuyện Dương Quảng không thể hoàn thành, trẫm cũng muốn cùng nhau hoàn thành.

Một câu như vậy đã quyết định tương lai của Cao Ly, đúng như Đỗ Hà nghĩ, Liêu Đông một khi vẫn nằm dưới sự khống chế của Cao Ly thì sẽ là một cái gai trong mắt Lý Thế Dân.

Đối mặt với vấn đề sở hữu lãnh thổ, mỗi người Hoa Hạ đều có cách nghĩ như nhau, Đỗ Hà nói tiếp:

- Chinh phạt Cao Ly không khó, khó chính là vấn đề ngựa thích ứng khí hậu. Chiến mã của chúng ta cũng không thích hợp tác chiến ở Tây Bắc xa xôi, vạn dặm chinh chiến lại không thể thiếu chiến mã, đây vẫn là chỗ khó nhất để ngày sau phá Cao Ly.

Lý Thế Dân cũng biết năm đó khi Dương Quảng chinh phạt Cao Ly gặp phải hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt. Dương Quảng mặc dù vô đạo nhưng tài hoa quân sự không tệ, xuất động trăm vạn đại quân vẫn không thể chinh phạt Cao Ly, mấu chốt cũng là ở chỗ khí hậu.

- Được rồi, việc này không cần nghĩ nhiều, bất quá tin tức ngươi nói có thể lợi dụng, chúng ta bây giờ không rảnh bận tâm đến Cao Ly nhưng cho bọn chúng chút phiền toái vẫn có thể.

Lý Thế Dân cười nhạt một tiếng, trên mặt treo mấy phần âm hiểm.

Đỗ Hà cũng lộ ra ánh mắt đồng dạng, kính Lý Thế Dân một ly nói:

- Tiểu tử cùng nhạc phụ nghĩ cùng một cách, hiện tại Cao Ly như tiến trình lịch sử sẽ là Lưu Vương cùng Uyên Cái Tô Văn, đều là nhân vật tương đối xuất sắc, quân chủ một phương, có thể mang đến cục diện mới cho Cao Ly, đó chính là cái gọi là phá rồi lại lập.

Lý Thế Dân động dung nói:

- Hay cho một câu phá rồi lại lập của hiền tế, mấy năm nay lịch sử càng biến, có một câu đạo tận Tần mạt mới có Hán thịnh, nếu không có thời Tùy mạt sao có Đại Đường hôm nay? Phá trước rồi lập là chuyện bất kỳ triều đại nào cũng phải trải qua.

Đỗ Hà nói:

- Cao Ly hiện tại cũng giống như vậy, bọn họ đang gặp nội loạn, một khi nội loạn dẹp yên sẽ có thể ổn định phát triển, chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục duy trì nội loạn vậy sẽ là đả kích trí mệnh với thực lực của bọn họ, sẽ rất hữu dụng cho việc ngày sau chiếm Liêu Đông. Căn cứ theo tin tức, trong hai người Vinh Lưu Vương cùng Uyên Cái Tô Văn thì Uyên Cái Tô Văn tay cầm binh quyền, thực lực càng thêm mạnh mẽ. Chúng ta chỉ cần ủng hộ Vinh Lưu Vương, Uyên Cái Tô Văn tất nhiên sẽ bó tay bó chân, nội loạn vĩnh viễn không dừng lại. Kim Bác Triết nhất gan sợ chết nên khi bị ép bức đã nói hết tình huống Cao Ly cho Đỗ Hà nên hắn hiểu rõ tình hình Cao Ly như lòng bàn tay.

Lý Thế Dân hiểu ý cười cười, đối phó Cao Ly cần có thời gian nhưng để cho Cao Ly tự giết lẫn nhau mới là thượng sách.

Trong khi Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân tùy ý thương lượng thì Di Nam, Đại Độ Thiết lại đang bị di hoạn mà Đỗ Hà khuấy đến sứt đầu mẻ trán.

Đại Độ Thiết bị tổn thất nặng, cũng không có ý định buông tha Mạc Hạ Ba Cáp, mười vạn đại quân vây khốn Úc Quân sơn. Chỉ là Úc Quân sơn kéo dài hơn mười dặm, núi cao hiểm trở, Mạc Hạ Ba Cáp sống trên đó hơn mười năm, quen thuộc từng cọng cây ngọn cỏ, hơn trăm người ẩn nấp trong đó, nếu không có công nghệ cao cần bản không thể tìm ra.

Tiết Duyên Đà tuy không lo lắng vì lương thảo nhưng chi tiêu của mười vạn đại quân không nghi ngờ là con số cực lớn.

Từ lúc Đỗ Hà dẫn mười ba vạn đại quân đến giờ, bộ đội Tiết Duyên Đà đã ở bên ngoài suốt hai tháng. Tiết Duyên Đà không có quân chính quy, đại quân lúc bình thường đều là chủ lực săn bắn và chăn nuôi gia súc. Một ngày bao vây Úc Quân sơn cũng tương đương Tiết Duyên Đà một ngày thiếu đi mười vạn tráng niên lao động. Trong khi đó địch nhân chủ yếu của Tiết Duyên Đà cuối cùng vẫn là Đại Đường, không thể tiêu hao lãng phí lực lượng tài lực vây trên núi, giằng co một tháng, Di Nam rất lý trí hạ lệnh rút quân.

Kết quả là Mạc Hạ Ba Cáp bị Tiết Duyên Đà vây khốn, tựa như chuột núi chỉ có thể sống trong địa đạo, ăn quả dại cầm hơi. Đại quân của Tiết Duyên Đà vừa rút lui, hẩn như mãnh hổ hạ sơn, giao long xuống biển, đầu tiên thuần phục hơn năm mươi con ngựa hoang rồi đoạt chiến mã từ mấy bộ lạc nhỏ, từ đó tiến hành cướp bóc Tiết Duyên Đà.

Hẩn có Hải Đông Thanh dẫn đường, tung hoành qua khắp lãnh thổ Tiết Duyên Đà không hề cố kỵ, chuyện tìm mục dân gây phiền toái. Gia súc là sinh mệnh với dân thảo nguyên, là nguồn đảm bảo thức ăn cho họ, dân thảo nguyên cũng không mấy khi giết gia súc, trừ khi bị bệnh chết hay có khách quý tới nơi.

Hôm nay Mạc Hạ Ba Cáp điên cuồng triển khai trả thù, không ngừng săn giết đường sống của Tiết Duyên Đà nên toàn bộ Tiết Duyên Đà lập tức luống cuống, tất cả các bộ lạc xuất động hơn hai mươi vạn đại quân đến vây quét Mạc Hạ Ba Cáp.

Nhưng trên thảo nguyên mênh mông thì hai mươi vạn đại quân cũng chỉ như chín trâu mất sợi lông, năm trăm người của Mạc Hạ Ba Cáp càng như muối bỏ biển. Mạc Hạ Ba Cáp lợi dụng Hải Đông Thanh tựa như chuột vờn mèo, vừa dễ dàng tránh thoát vừa không ngừng tập kích mạch máu kinh tế của Tiết Duyên Đà khiến Di Nam khóc hận!

Tiết Duyên Đà gặp phải bị kịch.

521. Chương 537: Tâm Của Võ Giả

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 537: Tâm của võ giả

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường An, Thiên Lao!

Đỗ Hà ở trong một phòng giam rộng rãi sáng sủa, trước mặt hẩn là Nam Phương Hào Hiệp Chu Chấn Uy.

Chu Chấn Uy thân là trọng phạm, tội đáng diệt cửu tộc nhưng được đặc biệt miễn đi tội chết, đổi thành án giam. Vốn nhà lao là thủy lao ẩm ướt nhưng hôm nay đã sửa thành nhà lao có ánh mặt trời chiếu vào, đãi ngộ cũng tăng lên một cấp.

Hết thấy cũng nhờ công lao của mấy đồ đệ Lý Dật Phong, Chu Linh Linh, đương nhiên cũng không thiếu phần khí độ của Lý Thế Dân. Trên đời không có mấy hoàng đế được như Lý Thế Dân, có thể dung nạp địch nhân của mình. Ví như Ủy Trì Kính Đức vào những năm Tùy mạt, Ủy Trì Kính Đức nguyên lai là bộ hạ của Lưu Vũ Chu, dùng mãnh thiện chiến. Vào năm Vũ Đức thứ hai, Lưu Vũ Chu dùng Ủy Trì Kính Đức, Tống Kim Cương làm tiên phong công phá Thái Nguyên, đất phát tích của Lý Đường, sau đó dẫn quân xuôi

nam, đánh bại Đường quân Lý Hiếu Cơ, Độc Cô Hoài Ân, ngay cả Lý Nguyên Cát dũng mãnh thiện chiến cũng chạy trốn chết. Cuối cùng vẫn là Lý Thế Dân xuất mã thu phục Ủy Trì Kính Đức, lại vẫn để hắn tiếp tục thống lĩnh bộ hạ cũ tám ngàn người, tham gia cùng chư tướng. Có lẽ là Ủy Trì Kính Đức quá mức dũng mãnh gan dạ nên không có mấy tướng trong Đường doanh không kiêng kỵ. Nguyên soái Trương sử Khuất Đột Thông sợ Ủy Trì Kính Đức nên nhiều lần hướng Lý Thế Dân nhắc tới việc này nhưng Lý Thế Dân vẫn hoàn toàn tín nhiệm.

Ủy Trì Kính Đức tính cách cực đoan, cũng không chú ý cải thiện quan hệ với chư tướng khác, lại còn gây sự với nhau. Vào lúc Lý Thế Dân công phạt Lạc Dương, lúc Đường quân sắp đã bị Vương Thế Sung cùng Đậu Kiến Đức giáp công, một ít cự tướng của Lưu Vũ Chu lần lượt làm phản đào tẩu. Ủy Trì Kính Đức vốn không được tín nhiệm càng bị hoài nghi, tuyệt đại đa số Tướng quân đều cho rằng Ủy Trì Kính Đức sẽ làm phản, giam lỏng hắn trong quân.

Lý Thế Dân sau khi biết được lại làm một chuyện ngoài dự kiến. Hắn biết Ủy Trì Kính Đức nhận lấy ủy khuất liền sai mở trời, lại tránh cho chuyện phát sinh liền trực tiếp tỏ thái độ: Nguyên ý thì lưu lại; Không muốn, có thể thả người đi, hơn nữa đưa lộ phí.

Có thể làm được tín nhiệm hoàn toàn với phản tướng không dễ dàng, nhưng làm được điểm này càng không dễ. Nhìn chung lịch sử, cũng tìm không ra mấy người. Ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu.

Ủy Trì Kính Đức lúc ấy gần ngang ngửa với Tần Quỳnh, vô luận hắn đầu phục ai, đối với Lý Đường đều là một đại nguy hại. Nhưng Lý Thế Dân không muốn ủy khuất Ủy Trì Kính Đức, khẳng khái thả Ủy Trì Kính Đức.

Ủy Trì Kính Đức lựa chọn rời đi, Lý Thế Dân cũng theo ước không ngăn trở.

Về sau Lý Thế Dân to gan lớn mật dẫn 500 binh dò xét chiến trường để cho Vương Thế Sung dẫn vạn người vây quanh. Kiêu tướng Đan Hùng Tín của Vương Thế Sung truy đuổi Lý Thế Dân, Ủy Trì Kính Đức cũng không biết là từ chỗ nào nơi hẻo lánh chui ra, trực tiếp đơn thương độc mã đột nhập vòng vây vạn người miếu sát Đan Hùng Tín, cứu được Lý Thế Dân.

Nếu không có Lý Thế Dân khoáng đạt như vậy thì hãn tướng kiêu ngạo như Ủy Trì Kính Đức sao có thể cúi đầu cả đời? Hôm nay cũng giống như vậy, Chu Chấn Uy cố nhiên là phạm vào tử tội nhưng hắn vẫn lựa chọn tha thứ. Hành động này khiến mấy người Lý Dật Phong, Chu Linh Linh cảm kích, hơn mười người vì Đại Đường vào sinh ra tử lập công.

Lý Thế Dân hôm nay tăng đãi ngộ cho Chu Chấn Uy tự nhiên là thừa nhận cống hiến của Lý Dật Phong, Chu Linh Linh đối với Đại Đường trong những năm qua.

Chu Chấn Uy nói:

- Muốn luyện song kiếm dễ dàng, luyện song đao dễ dàng, song thương cũng dễ dàng nhưng muốn luyện đao kiếm hợp nhất lại khó khăn.

Đỗ Hà ở một bên lắng nghe.

Hắn phản hồi Trường An đã có tầm một tháng. Lần này hắn rời đi gần bốn tháng, những chỗ quản hạt động lại rất nhiều việc cần hắn quyết định. Chuyện trong quân còn có thể giao cho La Thông, Tiết Nhân Quý xử lý, nhưng chuyện ở viện khoa học kỹ, Thượng thư tỉnh thì không thể đùn đẩy, nhất là ở Thượng thư tỉnh có Đỗ lão gia tử càng không thể có bất kỳ lười biếng.

Thượng thư tỉnh nắm toàn bộ lực bộ, từ chuyện lớn nhỏ trong đó vừa vặn cũng biết thiên hạ đại sự.

Đỗ Hà đem hồ sơ trong mấy tháng rời đi đọc qua một lượt, hiểu tình hình Đại Đường gần đây. Chuyện phát triển phía nam đã dần dần ổn định, nhất là chuyện lúa hai vụ đã thành hình, càng hấp dẫn nhiều nông dân chuyển tới. Một năm hai lần thu hoạch, thật sự là quá hấp dẫn người khiến dân số Giang Nam từ từ tăng nhiều.

Tô Châu Thứ Sử Lưu Nhân Quý đã thỉnh Lý Thế Dân vận dụng quân trú ở địa phương khai khẩn đất hoang cung cấp cho dân chúng. Lý Thế Dân đã quy hoạch Giang Nam thành kho lúa lớn nhất Đại Đường nên vui

về đồng ý đề nghị này, hiệu lệnh địa phương điều động quân binh trong Chiết phủ khai hoang, hiện nay đã được hơn vạn khoảnh.

Đỗ Hà đọc được tin tức này, trong lòng cũng đại hỷ, hơn vạn khoảnh ruộng tốt, năm sau nếu mưa thuận gió hoà, chinh phạt Tiết Duyên Đà nắm chắc càng lớn.

Xử lý xong chính vụ, Đỗ Hà mới bắt đầu nghiên cứu kỹ xảo đao kiếm hợp nhất.

Hắn lúc này mới phát hiện nghiên cứu một môn tuyệt kỹ mới cũng không phải là chuyện dễ. Đao kiếm hợp nhất cũng không dễ như tưởng tượng, đạo lý một tay vẽ tròn một tay vẽ vuông nói thì dễ dàng nhưng hai tay cũng vẽ cực kỳ khó khăn. Tựa như hắn hiện giờ trái một đao, phải một kiếm giết địch rất dễ dàng, nhưng đao kiếm cùng một chỗ sử xuất sẽ tự loạn trận cước, trở nên luống cuống tay chân, ngược lại không bằng đơn kiếm đối địch càng có uy lực.

Hắn nhất thời cân nhắc không thấu liền nghĩ tới Chu Chấn Uy.

Chu Chấn Uy kinh nghiệm cũng như hắn.

Bất quá trái lại, Chu Chấn Uy thích đao không thích kiếm, nhưng thân là thế gia dùng kiếm, có “Chu Công khoái kiếm” gia truyền, một trong những kiếm pháp đỉnh phong đương thời. Từ nhỏ hắn say mê luyện kiếm, sau khi đánh bại phụ thân ra ngoài du lịch, học tập đao pháp. Đã lay đệ nhất thiên hạ hào hiệp Cầu Nhiệm Khách làm sư phụ, sau mười năm thì đao pháp đại thành.

Lại qua mười năm, đem đao kiếm hợp nhất, trở thành cao thủ tuyệt thế có thể đánh đồng với Cầu Nhiệm Khách.

Chu Chấn Uy mười năm học kiếm, mười năm học đao, lại mười năm đem đao kiếm hợp nhất, đạo tâm tất nhiên hơn xa thường nhân vì thế Đỗ Hà động tâm thỉnh giáo.

Đỗ Hà tuy chỉ sống ở Đại Đường khoảng bốn năm năm nên vẫn tồn tại một số cách nghĩ của đời sau, hắn cũng không có thiên kiến bè phái, cái gì không hiểu thì học. Hắn cũng không có ý bái sư, chỉ có lòng học tuyệt kỹ.

Chu Chấn Uy nghe ý đồ của Đỗ Hà cũng thấy hứng thú. Những năm này hắn vẫn một mực tìm kiếm truyền nhân, Lý Dật Phong tuy là đệ tử đặc ý, kiếm pháp rất được chân truyền nhưng lại không có hứng thú với đao pháp, không cách nào kế thừa tuyệt học trái đao phải kiếm, mấy đồ đệ khác cũng không thích hợp. Chỉ là sự việc đã bại lộ, hắn bị nhốt vào Thiên Lao, đang lo không cách nào đem tuyệt học truyền cho đời sau, Đỗ Hà xuất hiện khiến hắn lại có hy vọng. Đỗ Hà học kiếm của đời sau, tạo nghệ không thua kém Chu Chấn Uy, chỉ là đao pháp kém sắc một hai, nhưng hắn thân mang nội công, bản lĩnh vững chắc, ngộ tính cũng cao, có thiên phú học võ cấp yêu nghiệt.

Chu Chấn Uy thực sự không phải thuộc dạng bảo thủ, cũng không có cái gì thiên kiến bè phái, nếu dễ thất truyền, hắn càng hy vọng tuyệt học của mình có thể lan truyền, từ đó một lòng chỉ điểm kỹ xảo đao kiếm hợp nhất cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà học chăm chú, Chu Chấn Uy cũng dạy tận hứng.

Không qua mấy ngày, Chu Chấn Uy ẩn ẩn phát giác Đỗ Hà đã qua bước nhập môn, hai tay phối hợp đã có bộ dạng.

Vào ngày hôm nay, hắn định dạy một số điểm thực chất.

Chu Chấn Uy nói:

- Nhân lực có hạn, muốn nhất tâm nhị dụng, chính thức đem uy lực đao kiếm đồng thời phát huy cần đến một cảnh giới.

- Cảnh giới?

Đỗ Hà mờ mịt khó hiểu.

Chu Chấn Uy gật đầu nói:

- Ta gọi cảnh giới này là “Vô”, đem toàn bộ tinh thần tập trung không hề bị nhiễm ngoại vật. Cũng có thể nói là quên, quên hết mọi thứ, quên tất cả hỷ nộ ái ố, vô dục vô cầu, không sợ không hối.

Đỗ Hà có chút hiểu được nói:

- Ta có thể hình dung là là nhân tâm như một hồ nước, nếu có chút nào động tĩnh, hồ nước liền vẫn đục nhộn nhạo, không thể phản ánh sự vật. Chỉ khi quên đi tất cả tạp niệm, hồ nước mới có thể quy nguyên, chiếu rọi diện mạo chúng sinh, vô công mới phát huy tới tận cùng.

Chu Chấn Uy nghe xong khẽ giật mình, lập tức vỗ tay cười to:

- Không sai, chính là như thế. Ngộ tính của Đỗ tướng quân thật làm cho Chu mỗ kinh ngạc, Chu mỗ vẫn cho là ngộ tính của đại đồ đệ đã cao, không ngờ Tướng quân càng tốt hơn. Đã là như thế, chỉ cần đạt tới cảnh giới này, không chỉ ... mất tai miệng mũi, ngay cả da toàn thân cũng ở vào trạng thái cảnh giác cao độ, biết rõ động tác của địch nhân bốn phía. Võ kỹ mặc dù giống nhau, nhưng người sử dụng tâm cảnh bất đồng, hiệu quả cũng sẽ bất đồng. Cái gọi là tâm vô giả chính là như thế, không ở tại một chỗ, mới có thể tổng quan toàn cục. Nếu như tâm bị vật gì hấp dẫn thì không cách nào khống chế hết thấy. Tựa như người nói, không phụ thuộc ngoại vật mới có thể làm được tùy tâm sở dục, vận dụng vô công, đao kiếm hợp nhất cũng là như thế.

Những thứ này là tâm đắc của Chu Chấn Uy bấy lâu nay, tuy Đỗ Hà hiện giờ không thể hoàn toàn nắm giữ nhưng vẫn thu được ích lợi không nhỏ.

Đỗ Hà vẫn cảm thấy bản thân ở vào bình cảnh, chỉ là không biết như thế nào đột phá. Hắn đã từng thảo luận cùng Tiết Nhân Quý về việc này nhưng Tiết Nhân Quý cũng có cảm giác như vậy.

Hôm nay lời của Chu Chấn Uy lại như gáo nước dội vào đầu khiến hắn tỉnh ngộ.

Võ nghệ cao thấp không chỉ có lực lượng, không chỉ là kỹ xảo, còn có tâm thái. Một người vào lúc bị bực bội thì chỉ có thể phát huy một nửa năng lực bản thân, lúc phần nộ tới cực điểm thì lực lượng lại không theo đạo lý mà tăng cường.

Cái này quan hệ tới tâm thái.

Khống chế hoàn mỹ tâm thái mới có thể phát huy hoàn mỹ lực lượng của mình.

Bản thân mình ở trong bình cảnh không phải chỉ giới hạn trong trong tố chất thân thể và kỹ xảo mà là tâm thái, tâm của một võ giả.

Chỉ có đột phá bình cảnh này, hãm mới có thể chân chính coi là một cao thủ!

522. Chương 538: Một Chiêu Bại Trận

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 538: Một chiêu bại trận

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà đi ra khỏi Thiên Lao, trong đầu đắm chiêu suy nghĩ lời của Chu Chấn Uy, trong lòng như hiểu như không, do dự một chút liền giục ngựa đi tới quân doanh tìm Tiết Nhân Quý nói lại lời của Chu Chấn Uy.

Tiết Nhân Quý nghe hắn nói xong cũng chấn động, võ nghệ hắn tương đương với Đỗ Hà nên cùng trải qua một bình cảnh. Chu Chấn Uy nói về tâm của võ giả khiến hắn cảm giác như xưa được mây mù thấy trời xanh nhưng trầm mặc hồi lâu vẫn nghĩ không ra mấu chốt trong đó, hỏi:

- Đỗ tướng quân, người có ý kiến gì không?

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Ta cảm thấy đây là cơ hội để chúng ta đột phá. Những năm này ta phát hiện võ nghệ rất khó tiến bộ, tuy không nói là dậm chân tại chỗ nhưng cảm giác tiến bộ cực chậm.

Tiết Nhân Quý gật đầu:

- Ta cũng đồng dạng, cảm giác sai ở đâu đó. Lời của Chu Chấn Uy khiến ta lóe lên. Chiêu là chết mà người là sống, người khác nhau thì chiêu thức cùng một chiêu cũng khác nhau, ta cảm thấy vấn đề là ở đó.

- Không sai.

Đỗ Hà hiểu rõ điểm này. Vào đời sau thì khinh công của hắn không kém hơn Sở Lưu Hương, ở thế kỷ hai mươi một tung hoành khắp nơi, không nói là đệ nhất thiên hạ, nhưng tuyệt đối không có người đuổi được. Đến Đại Đường tuy hấn uy phong bát diện, nhưng võ nghệ lại không bằng đời sau.

Đồng dạng võ nghệ, đồng dạng chiêu thức, chỗ hơn kém chính là tố chất thân thể và tu vi nội công.

Đạo lý đồng dạng là chiêu thức thần diệu cũng chỉ là chiêu thức, tố chất thân thể dù cường hãn, cũng có cực hạn.

Sau khi khai phát tố chất thân thể và chiêu thức đến trình độ nhất định thì sau đó tập luyện chỉ có tâm linh, đem tâm của mình tăng lên một cảnh giới.

Điểm này bọn họ chưa lĩnh ngộ.

- Ta nghĩ ta đã tìm được đường tiếp theo rồi.

Đỗ Hà cười vui vẻ.

- Ta cũng vậy.

Tiết Nhân Quý cũng đồng dạng mỉm cười.

Hai cặp mắt nhìn nhau như có lửa, sinh ra va chạm kịch liệt.

Quan hệ giữa Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý là quan hệ thượng cấp và hạ cấp, là bằng hữu, là huynh đệ, đồng dạng cũng là đối thủ.

Một người, không thể không có bằng hữu, càng không thể không có đối thủ, địch nhân.

Võ nghệ như đi ngược dòng nước, không tiến sẽ lùi, cần ngày qua ngày, năm qua năm khổ luyện, không có mục tiêu rất dễ dàng mất đi ý chí chiến đấu, không muốn phát triển.

- Sống ở gian nan khổ cực mà chết tại yên vui, những lời này thật sự có đạo lý.

Nếu không có đối thủ, sao có động lực chịu khổ cực luyện võ?

Trong nhận thức của Đỗ Hà thì thế hệ trẻ chỉ có vài người có võ nghệ hàng thượng đẳng, nhưng chỉ có Tiết Nhân Quý ngang với hắn. Tỷ lệ thắng bại song phương ngày thường luận bàn là 5-5, trong lòng Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý là một đối thủ ngang tay, muốn thắng hắn, chỉ có không ngừng tiến bộ.

Tiết Nhân Quý cũng có cách nghĩ đồng dạng.

Hai người đang âm thầm phân cao thấp, đều muốn đối phương coi là động lực, khích lệ lẫn nhau, đồng thời tiến bộ.

Đỗ Hà sau khi lĩnh ngộ lời của Chu Chấn Uy thì lập tức tìm tới “đối thủ” Tiết Nhân Quý để tự cấp cho mình động lực, để hai người cùng xuất phát, động viên mình tiến bộ.

Hai người đều hiểu một điểm, với võ nghệ ngang nhau thì ai lĩnh ngộ cảnh giới kia trước sẽ có thể áp đảo đối phương.

Đỗ Hà không muốn thua Tiết Nhân Quý, Tiết Nhân Quý đồng dạng cũng không muốn thua Đỗ Hà.

Một loại cạnh tranh lành mạnh sinh ra giữa bọn chúng.

Tiết Nhân Quý đột nhiên nói:

- Không bằng chúng ta hỏi Đại Tướng quân một chút, Đại Tướng quân chính là đệ nhất mãnh tướng của Đại Đường, đại thiết thương của ngài uống máu còn nhiều hơn chúng ta uống trà, có lẽ ngài sẽ cho chúng ta một lời giải thích.

Đỗ Hà sáng mắt, tỏ vẻ đồng ý. Hắn cũng chưa từng thấy qua võ nghệ thật sự của Tần Quỳnh, thời gian sau này, Tần Quỳnh cũng rất ít khi múa đại thiết thương. Vốn hắn vẫn cho là võ nghệ Tần Quỳnh cho dù trên hắn nhưng cũng không thua kém bao nhiêu. Nhưng từ khi hắn chính thức lên chiến trường, dùng ít địch nhiều mới phát hiện sự thật cũng không phải là như thế. Tại Úc Quan sơn, hắn dẫn tàn binh bại tốt của Tiết Duyên Đà, xuất kỳ bất ý, đột phá vòng vây 2000 người chẳng phải dễ dàng. Tần Quỳnh trong lịch sử lại nhiều lần đơn thương độc mã một mình một người sát nhập quân địch, trong vạn người lấy thủ cấp tướng địch, bản sự này thật khiến người rúng động.

Chu Chấn Uy có thể lĩnh ngộ tâm võ đạo, hãn tướng vô địch thiên hạ Tần Quỳnh chưa hẳn không có.

Hai người bọn họ hôm nay tựa như phát hiện đại lục mới, nóng lòng cầu giải, không nói hai lời, bước nhanh về hướng soái trường.

Tần Quỳnh sau khi khỏi bệnh thì tinh thần phấn chấn. Địa vị của hắn trong Đại Đường cực kỳ hiển hách, trên chiến trường không biết bao lần đã đỡ đao kiếm cứu mạng cho Lý Thế Dân. Văn võ trong triều, mặc dù là đại nhân vật như Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Trương Tôn Vô Kỵ gặp hắn cũng phải cung kính xưng một câu Tần lão tướng quân.

Gần đây hắn đã nhận được tin tức, Đại Đường năm sau sẽ dụng binh với Tiết Duyên Đà.

Vị lão tướng đang thanh nhàn nhất thời tinh thần tỉnh táo, hi vọng lại hiển thân thủ trong đại chiến sắp tới, chuyên chú luyện binh.

Lúc Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý tìm tới thì vị Đại Tướng quân này đang tự mình đốc thúc binh tướng huấn luyện, hô to khẩu hiệu.

Nghe Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý nói rõ nguyên do, Tần Quỳnh vuốt râu nói:

- Khó được các người tuổi còn trẻ lại có thể nghĩ đến như thế..... Các người suy nghĩ không sai, thể năng, kỹ xảo một người đều có thể đạt tới đỉnh phong nhất định nhưng võ đạo lại không giống, vĩnh viễn không chừng mực.

Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý nhìn nhau, đều biết đã tìm đúng mục tiêu, cùng kêu lên nói:

- Thịnh Tướng quân chỉ giáo.

Tần Quỳnh nói:

- Tần Quỳnh ta giao đấu sa trường, trong lòng cũng chỉ có hai chữ ‘Dùng bá’, võ kỹ truy cầu là dùng mãnh bá đạo xem thiên quân vạn mã như cọng rơm cái rác, một thương chém ra khiến cho địch nhân ngăn cản không thể ngăn cản, tránh không thể tránh, chỉ có nuốt hận dưới thương bá đạo.

Hắn nhớ lại năm xưa đơn thương độc mã trong vạn quân lấy thủ cấp của tướng địch.

- Tới đây, Tiết Lễ, chúng ta tới đối chiến một hồi.

Tần Quỳnh sai người mang tới một con ngựa, một cây hõn thiết thương, cầm ngang chỉ Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý không nói hai lời, cũng xoay người lên ngựa, Phương Thiên Họa Kích múa một vòng, sắc mặt nghiêm trọng: Tần Quỳnh uy danh hiển hách, hắn không dám có bất kỳ chủ quan.

Tần Quỳnh giục ngựa xung phong đánh qua, sát khí đầy trời lập tức áp xuống, tựa như sóng lớn.

- BOANG...

Hõn thiết thương đâm xiên ra, lẳng lẹ ác liệt chuyển thành một đường vòng cung ngấm thẳng trước ngực Tiết Nhân Quý.

- Đang.

Thanh âm vang lên rồi tắt cả lâm vào tĩnh mịch.

Đỗ Hà trợn mắt há hốc mồm.

Tiết Nhân Quý nằm dài trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh thẳm trên cao, trong lòng đắng chát.

Một chiêu, vậy mà một chiêu bại trận.

- Cái này.....

Đỗ Hà không phản bác được, không dám tin tưởng ánh mắt của mình. Tần Quỳnh công kích rất bình thường, rất bình thường, nhưng Tiết Nhân Quý lại thất bại, bị bại triệt triệt để để.

Tần Quỳnh ho “khục” một tiếng, sắc mặt có chút trắng bệch, hít sâu một hơi, trầm nghĩ: “Nguy hiểm thật, suýt nữa ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo rồi.”

Tần Quỳnh đã sống qua sáu mươi lăm năm, tuổi già nhưng sức không già. Hắn biết Tiết Nhân Quý võ nghệ bất phàm nên chỉ điểm Tiết Nhân Quý xuất toàn lực. Tuy thủ thắng nhưng nhất thời không thích ứng được lực lượng phát ra mãnh liệt như thế, bản thân bị chấn động không nhỏ.

- Tiết Lễ, người nhìn rõ ràng một chiêu này sao?

Tần Quỳnh ngồi cao lưng ngựa, nhìn phía dưới.

Tiết Nhân Quý đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy gì?

Thấy được khí phách trong hai mắt.....

Động tác hoàn mỹ.....

Sát khí kinh người.....

- Ta..... Ta không thấy gì.....

Tiết Nhân Quý tái nhợt, khó khăn nhổ một bãi nước bọt.

Đỗ Hà thần sắc hơi động, có chút hiểu được.

Tần Quỳnh nói:

- Người tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, hôm nay lực lượng, tốc độ đều thắng ta. Kích pháp cũng là tổ tiên truyền lưu, thiên chuy bách luyện, không thua gì thương pháp của ta. Nhưng người ngay cả ta như thế nào ra chiêu đều không thấy rõ, người cảm thấy vấn đề ra ở đâu?

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Do dự, khi Nhân Quý ra chiêu do dự.

Tiết Nhân Quý uể oải nói:

- Ta bị ảnh hưởng, không tự tin tiếp được một chiêu của Tướng quân.

Tần Quỳnh dần dần khôi phục vẻ mặt hồng nhuận phơn phớt, vui vẻ, chuyển hướng Đỗ Hà:

- Thanh Liên, với tư cách ở ngoài đứng xem, người cảm thấy một chiêu của ta rất cao minh sao?

Đỗ Hà nói:

- Uy lực rất lớn nhưng không có gì kỳ lạ, với năng lực của Nhân Quý có thể hoàn toàn tiếp được, nhưng hắn đã mất đi tự tin cùng dũng khí, cho nên thất bại.

Tiết Nhân Quý lại nhắm mắt hồi tưởng một chiêu vừa rồi, nói:

- Có lẽ một chiêu của tướng quân không có gì lạ nhưng mỗi một động tác, từng chiêu thức tràn đầy khí phách đoạt tâm, khiến cho người cảm giác khó có thể ngăn cản. Không phải ta nhìn không thấu một thương của Tướng quân mà là tinh thần đã bị khí thế động tác của Tướng quân hấp dẫn, chỉ có thấy được mặt ngoài cường đại, do đó không để mắt đến mấu chốt.

Hắn ngồi dưới đất, thì thào tự nói, đã có chỗ linh ngộ.

Tần Quỳnh xuống ngựa đi tới bên cạnh Đỗ Hà:

- Phương thức tác chiến của Tiết Lễ giống ta nên võ đạo trăm sông đổ về một biển. Người lại khác, võ đạo không chỉ một đường, mỗi người đều có đường của mình, dựa theo võ nghệ của bản thân mà lựa chọn, từ đó mở ra một mảnh thiên địa. Cho nên ta có thể đủ chỉ điểm Tiết Lễ, nhưng không cách nào chỉ điểm người. Người muốn linh ngộ, dựa vào chỉ có chính người.

Hắn vỗ vỗ bả vai Đỗ Hà, đi vào lều lớn.

Tần Quỳnh thở bần ra, nghĩ đến Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý, khẽ cười nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên..... Thiên hạ này, chính là của bọn họ rồi.

Hắn nhớ lại lúc mình thoáng thấy được võ đạo là năm ba mươi ba tuổi.

Tiết Nhân Quý mới hai mươi sáu, Đỗ Hà càng chỉ mới mười chín mà thôi.

Đỗ Hà thấy Tiết Nhân Quý được Tần Quỳnh chỉ điểm đã có chỗ cảm ngộ, sờ mũi, biết đối thủ của mình đã vượt trước, trong ***g ngực dâng lên chiến ý bất cam, rút Bàn Long Kiếm khắc mấy chữ trước mặt Tiết Nhân Quý.

- Một tháng sau, ta và người đánh một trận.

523. Chương 539: Vạn Biến Bất Ly Tông

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 539: Vạn biến bất ly tông

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiết Nhân Quý không hề phát giác Đỗ Hà rời đi, trong đầu chỉ nghĩ đến một chiêu vừa rời của Tần Quỳnh.

Lúc cây Hồn thiết thương của Tần Quỳnh đâm tới, hắn chỉ cảm giác sau lưng lạnh toát, bị ảnh hưởng khí thế của đối phương đến nỗi không thể tự chủ, trước khi tiếp chiêu đã chủ bại.

Thời gian từng phút từng giây qua đi.

Tiết Nhân Quý cứ như vậy ngồi lẳng lặng.

Một canh giờ, hai canh giờ.

Bởi vì Tần Quỳnh đặc biệt mời đến, cũng không có người quấy rầy.

Cho đến lúc hoàng hôn, Tiết Nhân Quý mới nghiêm nghị đứng lên, nhìn mấy chữ như rồng bay phượng múa trên mặt đất, khuôn mặt có chút uể oải lại dâng trào chiến ý.

Đỗ Hà xem hắn là đối thủ, cảm giác của hắn không phải là như thế?

Tiết Nhân Quý lại một lần nữa tìm Tần Quỳnh.

Tần Quỳnh cười nhẹ, ánh mắt nhìn viên hãn tướng trước mặt đã khác, bình thản hỏi:

- Nghĩ ra rồi hả?

Tiết Nhân Quý gật đầu nói:

- Tâm ta không tĩnh!

Nụ cười trên mặt Tần Quỳnh càng rạng rỡ, nói:

- Minh bạch là tốt rồi..... Võ đạo từ xưa thì có cách nói ‘Tâm kỹ nhất thể’, tâm, kỹ thuật, tố chất tự thân hòa hợp mới có thể khai phát tiềm lực và trình độ, đây là sự khác biệt giữa võ đạo và võ công. Lực lượng của người cùng võ công đã có thể có thành tựu nhưng người lại thiếu khuyết tu luyện tâm linh. Hảo hảo suy nghĩ làm sao bước được một bước này, chỉ có thể tâm linh. Ta có thể chỉ điểm cũng giới hạn mà thôi, bước kế tiếp chỉ dựa vào lĩnh ngộ bản thân, ta chờ mong cuộc chiến một tháng sau.

- Tạ Tần tướng quân.....

Tiết Nhân Quý cúi đầu thật sâu, lập tức đáp:

- Mặt tướng cũng giống như vậy, võ nghệ và lực lượng của ta với Đỗ tướng quân ngang nhau, thắng bại một tháng sau phải xem vào lĩnh ngộ võ đạo từng người.

Tần Quỳnh trừng mắt:

- Nhìn trước mặt thì người đã chiếm cứ thượng phong.

Tiết Nhân Quý nói:

- Chỉ là tạm thời, một tháng sau khó nói..... Bởi vì.....

Hắn nhìn thật sâu vào mặt trời đang lặn ở phía tây:

- Hắn là Đỗ Hà.

Tần Quỳnh gật đầu, thiên phú biểu hiện ra về võ học của Đỗ Hà quả thật khiến người chần động.

Đỗ Hà đi ra quân doanh, tâm tư trầm trọng, hắn biết Tần Quỳnh nói không ngoa.

Con đường đi của hắn và Tiết Nhân Quý bất đồng, võ nghệ đồng dạng, nhưng Tiết Nhân Quý học chính là kỹ xảo ra trận giết địch còn hắn học là bản sự chém giết trên giang hồ, tuy nói vạn biến bất ly tông nhưng vẫn có một điểm khác biệt nhỏ, chính điều đó quyết định thành bại.

Cho nên đó chính là nguyên nhân Tần Quỳnh có thể chỉ điểm Tiết Nhân Quý, nhưng không cách nào chỉ điểm cho hắn.

Đỗ Hà biết vậy, cũng không cưỡng cầu, cũng không phàn nàn.

Đối thủ vĩnh viễn không có khả năng quá mạnh mẽ mà chỉ vì chính mình quá yếu.

Chỉ có kẻ yếu mới có thể không thừa nhận thất bại.

Tiết Nhân Quý có thể có được Tần Quỳnh chỉ điểm, đó là cơ duyên của hắn, nếu như phủ nhận cơ duyên này để kiếm cớ cho mình vậy thì hắn sẽ không có tư cách làm đối thủ của Tiết Nhân Quý.

Với tư cách một người có ngạo cốt, hắn hiểu rõ một việc: Bại không đáng xấu hổ, không thừa nhận thất bại mà kiếm cớ mới đáng xấu hổ.

Tiết Nhân Quý trong tích tắc mở to mắt kia thì tu vi võ nghệ đã vượt lên hắn.

Đỗ Hà thản nhiên thừa nhận sự thật này, điều hắn có thể làm là trong vòng một tháng dùng thực lực đột phá bình cảnh.

Đến lúc ăn tối, Đỗ Hà cùng Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương tụ cùng một chỗ dùng cơm.

Trong đầu Đỗ Hà vẫn một mực không dứt được câu nói của Chu Chấn Uy, Tần Quỳnh về võ đạo, cả người có chút ngơ ngác như người máy, ăn cơm theo bản năng.

Lý Tuyết Nhạn nhìn đến không vui, nữ tử trong Đường triều gần như không có địa vị nhưng ba nữ nhân của Đỗ gia lại khác.

Có lẽ là bởi vì tạm thời không có hài tử nên các nàng còn chưa phải giúp chồng dạy con. Để cuộc sống vui vẻ, Đỗ Hà không ngừng cổ vũ các nàng tìm kiếm hứng thú cho bản thân. Cầu lông, đá cầu, vẽ tranh, đánh đàn, thư pháp...đều làm cuộc sống thêm thi vị.

Đỗ Hà cũng không yêu cầu các nàng điều gì đặc biệt, chỉ có một điểm..... Nấu cơm.

Nói như vậy vì với thân phận ba nàng cũng không cần tất yếu phải xuống bếp nhưng Đỗ Hà lại cảm thấy có thể ăn cơm vợ tự nấu dù là không ngon cũng rất có ý nghĩa.

Cho nên sau khi Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận học nấu ăn thì hắn đưa ra yêu cầu này, tỏ vẻ so với những đầu bếp chính quy thì hắn càng thích được người nhà nấu ăn hơn.

Tam nữ cũng tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Hôm nay đúng lúc đến phiên Lý Tuyết Nhận xuống bếp, nàng triển tận tâm tư làm một bàn đồ ăn, vốn định chờ khen thưởng nhưng thấy Đỗ Hà ăn vẻ lơ đãng, cảm thấy rất ủy khuất, thầm nói:

- Không thích thì đừng ăn.

Đỗ Hà thờ ơ, vẫn tiếp tục gấp một miếng thịt nướng dút vào miệng, miếng thịt bị lọt qua khe đĩa rơi xuống nhưng hắn không hề phát hiện, đem cả chiếc đĩa vào miệng nhai.

Lý Tuyết Nhận thấy vậy chực khóc.

Vũ Mị Nương ở dưới bàn đá cho Đỗ Hà một cước:

- Đây là thịt bò Tuyết Nhận tỷ tỷ tốn hao tâm lực chế riêng cho tướng công.

Thịt bò vào thời Đường cũng không thể ăn thường xuyên vì dưới thời cổ đại rất quý trọng sức kéo, quy định quan phủ không cho phép tùy ý ăn. Chỉ chờ cho trâu bò già đi, không có sức cày ruộng, mới có thể trình báo quan phủ giết lấy thịt.

Giá cả thịt bò trên thị trường rất đắt, cũng rất ít khi bán. Thân phận Đỗ Hà dù sao cũng khác, nếu thật sự muốn ăn thịt bò thì dù làm trái luật cũng không bị phạt nhiều. Dù sao đây cũng là chuyện thường thấy, “Hùm tha con lợn không sao. Mèo tha miếng thịt xôn xao cả làng”. Vũ Mị Nương nói như vậy, hiển nhiên là nhắc nhở Đỗ Hà đừng phụ tâm ý của Lý Tuyết Nhận.

Đỗ Hà ngẫm hiểu, cười nói:

- Là ta suy nghĩ đến nhập thần, nhưng quả thật thịt bò hương vị không tệ.

Hắn gấp lại miếng thịt, ăn ngấu nghiến.

Nữ nhân vốn không thể nói lý, chỉ cần được ái lang khen ngợi là cao hứng.

Cái này gọi là nóng nhanh thì nguội nhanh.

Lý Tuyết Nhận ngọt ngào cười cười, quan tâm:

- Nghĩ đi đâu mà nhập thần như vậy.

- Không có.

Đỗ Hà nói:

- Chỉ là nhận lấy một chút áp lực, ta không muốn thua.

- Không có áp lực thì sao có động lực tiến lên, đây là chuyện tốt.

Tâm tư của Vũ Mị Nương cũng giống như Đỗ Hà, đều không muốn nhận thua. Tính cách hai người sợ không phải là không có bằng hữu, mà là không có địch nhân, không có đối thủ. Đối thủ của Đỗ Hà là Tiết Nhân Quý, đối thủ của Vũ Mị Nương là Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không có thù hận trực tiếp với Vũ Mị Nương nhưng nàng lại biết Trương Tôn Vô Kỵ tuyệt đối sẽ không buông tha Đỗ Hà mà Đỗ Hà là trượng phu nàng yêu nhất. Địch nhân của Đỗ Hà chính là địch nhân của nàng. Chỉ có đánh ngã Trương Tôn Vô Kỵ, con đường làm quan của Đỗ Hà mới có thể thuận buồm xuôi gió. Nàng tận tâm mở rộng thế lực trong tay như thế chỉ vì để ngày sau tăng vốn đầu với Trương Tôn Vô Kỵ.

- Là về võ nghệ, áp lực là do Tiết Nhân Quý Tiết Hiệu úy sao? Ta nghe phụ hoàng đã từng nói qua người này, là một nhân tài rất ưu tú. Phụ hoàng còn khen Đỗ lang, nói Đỗ lang thật quảng đại mới có thể tìm cho Đại Đường lương tài kinh thế như vậy, thật sự là may mắn của Đại Đường.

Trường Nhạc cũng rất nhạy cảm, Đỗ Hà mấy ngày nay chuyên chú luyện võ, cơ hồ không rảnh. Nàng cũng thường nghe Đỗ Hà nói chuyện trong quân doanh, biết trong đám đồng bối của Tả Uy Vệ chỉ có Tiết Nhân Quý mới có thể tạo thành uy hiếp cho Đỗ Hà. Tổng hợp cả hai, tự nhiên không khó suy đoán.

Đỗ Hà khê giật mình, không thể tưởng được ánh mắt Lý Thế Dân tinh chuẩn đến thế. Bản sự của Tiết Nhân Quý nhìn cả trong 5000 năm lịch sử cũng thuộc nhất lưu.

- Đúng là hần.....

Trước mặt vợ con, Đỗ Hà cũng không có ý định giấu diếm, thành thật mà nói:

- Gia hỏa này cho ta áp lực rất lớn.

Hần kể lại chi tiết mọi chuyện.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đều rất nghiêm túc lắng nghe.

- Cái này có tính là khiêng đá nện chân của mình không?

Lý Tuyết Nhạn chớp chớp đôi mắt đáng yêu.

- Xem như thế đi!

Đỗ Hà sờ mũi, hần không hề hối hận quyết định của mình, đối thủ càng mạnh, động lực tự nhiên cũng lại càng lớn.

Liền tại lúc này, Trường Nhạc bỗng nhiên nói:

- Cảnh giới mà Đỗ lang nói, ta nghĩ cũng biết một chút.

Đỗ Hà trợn tròn mắt, Trường Nhạc vốn bị bệnh từ nhỏ, thân thể yếu ớt, rất có thiên phú về hội họa nhưng luận chiến lực chỉ được năm phần, sao có thể ngộ được cảnh giới.

Trường Nhạc bị Đỗ Hà nhìn vào thì xấu hổ, do dự một lát, mới nói:

- Ta cũng không biết đúng hay không đúng, đó là cảm giác khi ta vẽ. Tiên sinh dạy ta vẽ là Diêm Lập Bản từng nói cảnh giới cao nhất của hội họa là giống như thiền định trong Phật giáo, đạt tới vô vi. Sau khi đặt bút vẽ thì quên hết mọi chuyện. Vào lúc đó chỉ là tiềm thức dẫn đường cho tay vẽ tranh, bức tranh thường vượt qua trình độ khi bình thường. Loại cảm giác này phi thường kỳ diệu, tựa hồ quên hết thấy. Sau đó muốn tìm cái loại cảm giác này thì không thể. Ta chỉ từng hai lần có được, một lần là khi vẽ bức [Hiệp khách hành], một lần khác là đi cùng Đỗ lang vẽ bức [Liên hoa].

Đỗ Hà nhớ lại hai bức họa này đều có quan hệ với hần, [Hiệp khách hành] còn treo trong khuê phòng của bọn họ còn bức [Liên hoa] thì do Vũ Mị Nương sưu tầm, treo ở thuyền Túy Tiên. Cả hai xác thực vượt qua trình độ bình thường của Trường Nhạc, tuyệt không thua kém đệ nhất danh họa Diêm Lập Bản của Đại Đường.

Hội họa có cảnh giới vậy thư pháp thì sao?

Hội họa cùng thư pháp không có khác biệt bản chất, hội họa có, thư pháp tự nhiên cũng có.

Đỗ Hà sáng mắt, ẩn ẩn đã tìm được cảm giác.

- BA~!

Đỗ Hà hai tay hợp lại, cười ha hả:

- Trường Nhạc nói một câu khiến ta tỉnh mộng, ta tìm được cảm giác rồi. Võ đạo kỳ thật cùng thư pháp, hội họa đồng dạng, cũng không có khác biệt về bản chất, mấu chốt chỉ ở tại tâm.

524. Chương 540: Cảnh Giới Vô Ngã

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 540: Cảnh giới vô ngã

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà cực kỳ hưng phấn, hân nhĩ tới lúc học thư pháp ở đời sau.

Thư pháp của Đỗ Hà danh chấn toàn bộ Đại Đường, không người không biết, không người không hiểu. Có thể lấy được thành tựu này dĩ nhiên không chỉ vì thể chữ Nhan của Nhan Chân Khanh sáng chế mà còn do vào đời sau, song thân Đỗ Hà đều xuất thân từ sinh viên đại học danh tiếng. Tuy không đến mức như lão ngoan đồng nhưng lại ưa thích nghệ thuật cổ đại hơn hiện đại: Thư pháp bút lông, tiêu, cổ cầm... Trong đó mẹ của Đỗ Hà càng si mê thư pháp đến cực điểm, một ngày không luyện vài nét bút cảm thấy không được tự nhiên, dù lúc mang thai Đỗ Hà cũng không quên luyện tập.

Lúc dưỡng thai tuy có chút hư vô mờ mịt nhưng trong đó cũng đã có vài phần đạo lý khoa học.

Đỗ Hà tựa hồ được ảnh hưởng từ lúc còn trong bụng mẹ nên rất có thiên phú thư pháp, có thể nói là hai chữ “thiên tài”.

Nhà phát minh thiên tài Edison từng nói “Thiên tài, 1% là linh cảm, 99% là mồ hôi.” Nhưng 1% linh cảm là trọng yếu nhất, thậm chí còn trọng yếu hơn 99% mồ hôi, Đỗ Hà trong lĩnh vực thư pháp thượng vừa vặn có 1% linh cảm.

Nhận ra điểm này, cha mẹ Đỗ Hà mừng rỡ như điên. Với tư cách là người yêu thích cổ văn, bọn họ không hy vọng con của mình trở thành người giàu nhất thế giới, cũng không hy vọng con mình làm quan mà chỉ hy vọng con mình trở thành danh gia thư pháp, phát huy quốc túy. Vì tương lai của Đỗ Hà, bọn họ không hề tiếc tốn hao tiền của khổng lồ mua được bút tích thực của Nhan Chân Khanh cùng Tô Thức để cho Đỗ Hà luyện tập.

Vì vậy, Đỗ Hà hồi nhỏ cũng có chút bi kịch. Vì mong muốn con nên người mà cha mẹ hần hủu như rất ít khi đưa hần đi chơi, thư pháp trở thành niềm vui duy nhất. Khổ luyện uối cùng cũng tìm được hồi báo. Đỗ Hà trước bắt chước sau thành hình, trở thành một nhà thư pháp. Hần sau khi bắt chước được thể chữ Nhan lại lĩnh ngộ tinh túy trong thể chữ Tô, qua hai mươi năm luyện tập đã dung hợp hai thể này lại với nhau, tạo thành nhất mạch của mình.

Cho nên trong chữ viết của Đỗ Hà có sự cô đọng hùng hậu của thể chữ Nha lại ẩn ẩn chứa đựng sự xảo diệu tự nhiên của thể chữ Tô, đương nhiên cũng có chút phong cách riêng của Đỗ Hà.

Chữ của Đỗ Hà cũng là trải qua khổ luyện mới thành hình, nếu không có như thế cũng không thể đạt được ngàn vạn người tán thành.

Hứng thú là dựa vào bồi dưỡng, nói thực ra Đỗ Hà lúc nhỏ không hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ, rất bài xích luyện tập thư pháp nhưng theo thời gian trôi qua cũng dần dần sinh ra hứng thú. Hần nhớ mang máng, chính mình vào lúc luyện tập thư pháp nhiều lần tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu.

Ấn tượng sâu nhất là vào năm hần 29 tuổi. Sáng sớm hôm đó hần như lệ thường lấy sách vở ra luyện tập thư pháp. Trong lúc vô tình hần tiến nhập một loại cảnh giới kỳ diệu, trong cảnh giới đó hần tựa hồ quên hết thấy, tựa như trúng tà, thực luyện cả ngày, đem [Thiên tự văn], [Tam Tự kinh], [Bách gia tính] viết đi viết lại nhiều lần.

Việc này lúc đó đã tạo thành phong ba không nhỏ vì hôm đó hần có tiết dạy.

Vô cớ bỏ giảng, điện thoại không nghe, gõ cửa gọi không đáp, cuối cùng vẫn là một lão sư quan tâm tới hần, không yên lòng tìm đến người phá cửa mà vào, mới đưa Đỗ Hà giật mình tỉnh lại.

Tĩnh lại, Đỗ Hà hoàn toàn không biết hết thấy những gì trải qua, cũng không biết điện thoại đã bị gọi đến cháy pin.

Loại cảnh giới này chỉ có thể lĩnh hội qua ý, không thể nói ra.

Đó là chuyện trước đây, nếu không có Trường Nhạc nhắc tới, hẳn sớm đã quên. Hôm nay nhớ tới loại cảnh giới này cơ hồ đồng dạng với cảnh giới của Trường Nhạc.

Thư pháp là một loại nghệ thuật, công phu cũng là một loại nghệ thuật. Cảnh giới giữa hai loại như trăm sông đổ về một biển. Đỗ Hà sau khi giải khai tâm trạng thì vui vẻ ăn hết bữa cơm với ba nữ, sau đó vào thư phòng luyện chữ.

Hắn tìm lại loại cảm giác này lại càng dễ hơn so với kiếm pháp chỉ mới luyện qua loa vài năm.

“Triệu khách man hồ anh, ngô câu sương tuyết minh. Ngân an chiếu bạch mã, táp đập như lưu tinh, thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành..... Cứu triệu huy kim chuy, hàm đan tiên chấn kinh..... Thù năng thư các hạ, bạch thủ thái huyền kinh.”

Bài thơ hắn ghi lại chính là [Hiệp khách hành] của Lý Bạch, bài thơ này có đủ khí thế phóng khoáng nhất, tràn ngập cảm giác duy ngã độc tôn.

Hắn đầu nhập trong đó, một chữ một chữ, tựa như thiết họa ngân câu.

Một ngày, hai ngày, ba ngày.....

Đảo mắt đã qua hai mươi ngày, Đỗ Hà ngoại trừ xử lý một chút chuyện bên ngoài thì toàn tâm đầu nhập vào việc luyện tập thư pháp. Nhưng vô luận hắn dụng tâm như thế nào cũng không thể nhập vào cảnh giới thần bí kia.

Sắp tới rạng sáng, Đỗ Hà buông lỏng cây bút, cổ tay có chút nhức mỏi, cũng không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai, ước hẹn một tháng chỉ còn ngấn ngời mười ngày. Kỳ quái chính là đối mặt với nó, trong lòng của Đỗ Hà không có bất kỳ vội vàng xao động, ngược lại một mảnh bình tĩnh. Mặc dù vài ngày trước, qua sự nhắc nhở của Phòng Di Ái, nói Tiết Nhân Quý sau khi được Tần Quỳnh chỉ điểm, võ nghệ tiến bộ thần tốc, hắn cũng không có bất hoảng hốt, phảng phất hết thấy không quan hệ.

Đẩy cửa phòng, nhìn cảnh ban đêm bao phủ thư phòng, Đỗ Hà chấn động, không dám tin vào cảnh

sắc trước mặt: Đồng dạng hoa viên, đồng dạng đình viện, nhưng dưới ánh trăng ôn nhu lộ ra vẻ đặc biệt. Bất luận vật gì trong viện đều như sống động, hắn nhắm mắt cảm nhận từng chuyển động của từng con công trùng trong ngọn cây bụi cỏ, tiếng lá đung đưa... hết thấy đều hiện ra rành mạch.

Tại góc trái của viện là một cái ao nhỏ, một con tiểu trùng bay qua trên mặt nước, bên trong ao đột nhiên có một con cá bay lên đớp gọn con tiểu trùng vào bụng tạo nên từng gợn sóng nhỏ. Những hiện tượng này, xưa nay Đỗ Hà chưa bao giờ phát hiện nhưng hiện giờ lại như hiện ra trước mặt, tựa như khai mở một thế giới mới.

Kỳ thật vào hai mươi ngày qua, Đỗ Hà cũng không phải là không hề đoạt được.

Thư pháp là một loại nung đúc tình cảm sâu đậm, khiến tâm linh tỏa sáng, rất tốt đối với việc tu tâm dưỡng tính.

Hai mươi ngày luyện tập khiến cho Đỗ Hà vốn đã có bản lĩnh vững chắc tiến vào một cảnh giới bình đạm nên dù sắp tới thời hạn quyết đấu với Tiết Nhân Quý nhưng hắn vẫn không có bất kỳ nóng vội.

Tối nay hắn đẩy cửa mà ra, thành quả nhiều ngày cũng thể hiện ra.

Cảnh sắc có đẹp hay không còn tùy tâm của mỗi người.

Giả như một người đang ở Thiên quốc, nhưng lòng hắn loạn như ma thì cũng không cách nào cảm giác được mỹ diệu của Thiên quốc. Trái lại, chỉ cần trong tâm thường thức, cho dù là hoang mạc cũng thấy ngọt ngào, Đỗ Hà đã là như thế.

Đối mặt với cảnh sắc thường ngày, bởi vì tâm tính bất đồng nên có cảm thụ hoàn toàn mới.

Đỗ Hà tại thời khắc này quên hết thầy.....

Hắn quên chấp niệm trong lòng, quên võ đạo, quên ngàn vạn phiền nhiễu, dùng ngôi thứ ba nhìn xem thế giới này.

Hắn như một hài nhi mới sinh, vạn vật đều tươi đẹp, tâm thần dần dần hoàn toàn đi vào sự thần kỳ trong trời đất.

Bên tai truyền đến động khiến ý thức Đỗ Hà dần tỉnh táo. Hắn mở mắt thấy ánh nắng nhu hòa trên lá cỏ, trong lòng tĩnh lặng mà an tường. Hồi tưởng lại kỳ ngộ tối hôm qua, hắn thấy trong ***g ngực thư thái, ngoài cuộc tỉnh táo mà trong cuộc u mê, cân nhắc quá nhiều, ngược lại sẽ bỏ qua đồ vật chính thức.

Võ nghệ cũng là như thế, muốn lấy thắng lợi, chấp nhất thắng lợi, đem thắng bại xem quá nặng ngược lại sẽ lâm vào mê chướng, tự tìm phiền não.

Sao không buông bỏ chấp niệm, dùng tâm tính ngôi thứ ba sử kiếm?

Nghĩ thông điều này, Đỗ Hà rất kích động, tranh thủ thời gian rút Bàn Long Kiếm bên hông dùng cảm giác bên thứ ba xem toàn cục.

Đỗ Hà hít một hơi thật sâu, toàn bộ tâm linh trở nên thông thấu, không có nửa điểm tạp niệm.

- BOANG...

Trường kiếm nghiêng nghiêng đâm ra, chuyển thành đường vòng cung đâm ra phía trước ba thước rồi đình chỉ. Trên mũi kiếm của hắn là một chiếc lá, mũi kiếm đâm trúng vào đường gân nhỏ nhất của lá nhưng không hề xuyên thấu.

Lực lượng khổng lồ chế một kiếm này đã tới mức xuất thần nhập hóa, đổi lại trước kia Đỗ Hà tuyệt không thể sử ra.

Hoa viên nhất thời tĩnh lặng. Trong lòng Đỗ Hà bỗng nhiên dâng lên một cảm giác kỳ diệu trước nay chưa từng có, trường kiếm trong tay phẳng phất kết nối nhất thể với tính mạng, huyết nhục tương liên. Kiếm là người người là kiếm, đã không thể phân cách. Với tư cách là một kiếm khách, hắn sử dụng trường kiếm đã nhiều năm nhưng vẫn là lần thứ nhất cảm nhận được loại cảm giác này.

Hắn cười một tiếng dài, trường kiếm bay múa tại hậu viện rộng lớn, tinh mang thoáng hiện giăng lên quỹ tích khắp nơi, trong lòng dâng lên cảm giác thống khoái như đang giao đấu với thiên quân vạn mã trên sa trường.

Quá kỳ diệu rồi.

Cảm thụ được võ đạo khiến cả người như thoát thai hoá cốt, bất luận là ánh mắt, cái nhìn đại cục, tâm tính đều có đề cao rõ rệt.

Tại thời khắc này, Đỗ Hà phát hiện võ nghệ của mình đã hơn kiếp trước. Kiếp trước hắn căn bản cũng không đạt tới cảnh giới này, duy nhất khác biệt chỉ ở nội lực. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định, chỉ cần cho mình thời gian thì siêu việt kiếp trước thực sự không phải là một chuyện không thể nào.

Đỗ Hà thu kiếm vào vỏ, đứng sừng sững, thầm nói:

- Chu Chấn Uy nói mỗi người có tư tưởng không đồng dạng, tình cảm không đồng dạng nên phương thức bước vào võ đạo cũng khác nhau. Chính hắn là thủ tâm, Tần Quỳnh là dũng mãnh không sợ, vậy cảnh giới của ta là gì?

Trầm tư một lát, hắn nghĩ tới đáp án.

Cảnh giới vô ngã.

Đã vô ngã, tự nhiên là không bi không hỷ, không sợ không lo, bỏ qua hết thảy chuyện ngoại giới, toàn tâm toàn ý phát huy tất cả lực lượng.

Hội họa, thư pháp cũng giống như vậy.

Chỉ có tâm vô tạp niệm mới có thể cảm nhận được cảm giác “chân”, tùy tâm viết ra, vẽ ra cái “chân” nhất trong tâm.

Đem cảm giác chân thật nhất viết ra, vẽ ra khiến bức vẽ bao hàm được tâm, ý, cảnh của người họa sĩ, đến tận đây thì chữ và vẽ ngược lại không trọng yếu.

Tiết Nhân Quý, thật chờ mong một trận chiến với người.

525. Chương 541 - 543: Long Hồ Tranh Phong

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 541 - 543: Long hồ tranh phong

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mười ngày nháy mắt trôi qua, trận chiến giữa Đỗ Hà và Tiết Nhân Quý cuối cùng cũng tới.

Việc này vẫn chưa tận lực giấu diếm, đã huyền náo khắp thành.

Đỗ Hà hiện nay mơ hồ được xem là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi, còn võ nghệ của Tiết Nhân Quý mọi người cũng đều biết. Ngày đầu tiên gia nhập Tả uy vệ đã đánh bại Tiểu Bá Vương La Thông.

Hai người ước định quyết đấu, không hề nghi ngờ là long hồ tranh đấu, tất nhiên là vô cùng đặc sắc.

Hôm nay, thao trường Tả uy vệ nghênh đón rất nhiều khán giả.

Các tướng sĩ trong Tả uy vệ như Tần Quỳnh, La Thông, Tịch Quân Mãi, Phòng Di Ái đương nhiên cũng không ngoại lệ, Ủy Trì Kính Đức, còn có Trình Giảo Kim, Lý Kính Nghiệp, hai huynh đệ Lý Nghiệp Tự, Lý Nghiệp Hủ đương nhiên cũng không vắng mặt.

Trình Giảo Kim nheo mắt nhìn hai người trên thao trường, trong ánh mắt lộ ra nhiệt mang sáng quắc:

- Xem ra hai người đều ngộ ra võ đạo, cảnh giới đều không thấp, chỉ kém hơn lão Trình ta một chút.

Ủy Trì Kính Đức khinh thường bĩu môi nói:

- Thật đúng là không biết xấu hổ, Trình lão tử... Người ngộ ra võ đạo gì chứ, công phu mèo quào của người còn muốn bêu xấu?

Trình Giảo Kim cũng không buồn bực, khẽ cười nói:

- Lão Trình ta quả thật có bản lĩnh mèo quào, chỉ là... Có người cho dù lĩnh ngộ được võ đạo, vẫn bị công phu mèo quào của lão Trình ta đánh cho thê thảm, chạy trốn chết ...

- Người...

Ủy Trì Kính Đức đỏ bừng mặt, khuôn mặt vốn đen như Trương Phi thoáng chốc đỏ ửng như Quan Công. Nhìn thấy dáng dấp đắc ý của Trình Giảo Kim, sau nhiều lần chịu thiệt, cũng biết rút kinh nghiệm, không đầu võ mồm với hắn nữa, hừ lạnh một tiếng, trong lòng cũng phiền muộn muốn chết.

Trình Giảo Kim dừng mãnh thiện chiến, nhưng chủ yếu dựa vào phúc khí trời sinh và tính tình không sợ chết, võ nghệ chân chính ngược lại không được xem là cao minh, còn Ủy Trì Kính Đức và Tần Quỳnh cùng nổi danh, võ đạo cũng lĩnh ngộ từ lâu, chỉ là hắn tính cách dữ dằn, chính là từ hủy diệt nhập đạo, một khi thi triển, trong lòng chỉ có hủy diệt, xuất thủ không phân biệt nặng nhẹ. Nếu giao thủ với địch, đương nhiên không cần cố kỵ, nhưng luận bàn với người khác, lại không thể không thủ hạ lưu tình. Trận chiến với Trình Giảo Kim, hắn không tiến vào cảnh giới hủy diệt, hơn nữa chịu thiệt về binh khí, đương nhiên thất bại bởi Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim chiếm tiện nghi trên miệng, cũng không tiến thêm một thước, lộ vẻ đắc sắc nói:

- Tàn lão ca, người nói Tiết Nhân Quý và Đổ tiểu tử kia thắng bại thế nào?

Tàn Quỳnh dừng một lát nói:

- Tiết Nhân Quý tiến bộ thần tốc, khiến người khác không thể tưởng tượng. Mặc dù chỉ trong một tháng ngắn ngủi, hắn đã thuận lợi đột phá, vận dụng như thường. Đổ Hà muốn thắng lợi, có chút khó khăn ...

Úy Trì Kính Đức cũng gật đầu tán đồng:

- Ta đã thấy Tiết Nhân Quý luyện võ, chiêu pháp đại khai đại hợp, đã dung nhập chiêu thức vào tâm cảnh, uy lực vô cùng. Trái lại Đổ Hà, tiểu tử này công việc bận rộn, lại không có chỉ điểm, con đường võ đạo phía trước bất minh, từng bước cần bản thân đeo gót, hi vọng thắng lợi không lớn. Ván này, ta cá Tiết Nhân Quý thắng.

Trình Giảo Kim nheo mắt cười nói:

- Nói vậy, nhân thần của người thế nào vậy, ta xem trọng Đổ tiểu tử, người có lá gan đánh cuộc với ta không?

Hắn khiêu khích ngoắc ngón tay, hoàn toàn không có tư thái đại tướng quân.

Úy Trì Kính Đức lại có chút do dự, hắn là cộng sự với Trình Giảo Kim nhiều năm, cũng có lý giải nhất định đối với vị đồng liêu này, dùng lời nói của Lý Thế Dân chính là phúc tướng, vận khí siêu nhất lưu, đánh cuộc với tên gia hỏa này, người thua tựa hồ đều là hắn. Thua tiền vật là chuyện nhỏ, mất thể diện mới lớn.

- Thế nào, không dám? Ta đã biết người không có can đảm, không dám thua.

Trình Giảo Kim tỏ vẻ khinh thường.

Chiêu thức này rút cuộc cũng linh nghiệm với Úy Trì Kính Đức, thấy Trình Giảo Kim coi thường mình, nóng đầu nói:

- Cuộc thì cuộc, ai sợ ai? Đánh cuộc gì chứ?

Trình Giảo Kim nhú mày nói:

- Cuộc cách xưng hô, nếu Đổ tiểu tử thắng, sau này người không được gọi ta là Trình Bàn Tử, phải đổi thành Trình lão ca. Nếu Tiết Nhân Quý thắng, sau này ta cũng không gọi là người là đồ đầu đen nữa, đổi thành Uất Trì lão đệ, thế nào?

- Được..

Úy Trì Kính Đức cao giọng đáp ứng, lập tức cũng phục hồi tinh thần, cả giận nói:

- Giỏi cho Trình đại Bàn Tử người, người tưởng Úy Trì này ngốc lắm sao? Cái gì là Úy Trì lão đệ, thắng thua đều có hại cho ta, ai cuộc với người làm gì? Đừng giở trò nữa, người đặt cho Đổ tiểu tử, ta đặt cho Tiết Nhân Quý, nếu ta thua sẽ gọi người là Trình lão ca, người thua thì gọi ta là Uất Trì lão ca.

Trình Giảo Kim thấy không lừa gạt được Úy Trì Kính Đức, thầm kêu đáng tiếc, đối mặt với phản kích của hắn, cũng lập tức đồng ý, đáng vẻ tràn đầy tự tin, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đây cũng là sở trường của Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim là người đại trí giả ngu, hắn cũng không có tài trí xuất sắc, có thể hô mưa gọi gió, nhưng có nhân lực bất phàm. Tỷ như nói hắn nhìn chuẩn Lý Thế Dân, bất luận phát sinh chuyện gì, hắn vĩnh viễn đều là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh Lý Thế Dân, hộ tống cho hắn. Vì vậy bất kể hắn hồ đồ như thế nào, Lý Thế Dân cũng không trách tội được hắn.

Trình Giảo Kim cũng biết cân lượng của mình, không tham công, cũng không liều lĩnh. Khi cần hắn phát biểu ý kiến, hắn sẽ không ngây ngốc làm chim đầu đàn, Phòng Huyền Linh, Đổ Như Hối, Lý Tích nói cái gì, hắn nói cái đó. Hắn biết rõ luận về trí tuệ mình thua kém hơn mấy người này rất nhiều, vì vậy cũng không phát ngôn bừa bãi, rước họa vào thân.

Lúc này cũng như vậy, hắn cảm thấy Đỗ Hà đáng tin, cũng biểu lộ thần thái tin tưởng đến cùng.

Úy Trì Kính Đức cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, lộ ra thần thái tất thắng.

Bọn họ đứng trên đài quan chiến, thấp giọng nói chuyện, các tướng tá binh sĩ quanh thao trường cũng đang sôi nổi nghị luận, không biết Đỗ Hà và Tiết Nhân Quý rút cuộc là ai thắng ai.

Có người xem trọng Đỗ Hà, cũng có người xem trọng Tiết Nhân Quý.

Chỉ là dù sao Đỗ Hà cũng là thống soái trong Tả uy vệ, có uy vọng cực cao trong lòng các tướng sĩ, người xem trọng hắn chiếm đa số. Nhưng tiến bộ của Tiết Nhân Quý cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, mặc dù Phòng Di Ái, La Thông có niềm tin cường liệt với Đỗ Hà, cũng không dám cam đoan Đỗ Hà tất thắng.

Bởi vì loại cao thủ cấp bậc như Tiết Nhân Quý, bất luận là huấn luyện, hay chiêu thức tinh diệu đều đạt đến trạng thái đỉnh phong. Sau này kỳ tích của hắn tựa hồ càng nâng cao một bước, thật sự có chút không thể tưởng tượng. Cũng không thể không nói Đỗ Hà là công thần lớn nhất tạo thành tất cả những chuyện này. Nếu không có hắn khích lệ mục tiêu và đối tượng của Tiết Nhân Quý, Tiết Nhân Quý tuyệt đối không đạt được cảnh giới hiện nay.

Đỗ Hà liếc nhìn Tiết Nhân Quý ở trước mặt, cười nói:

- Thật đúng là náo nhiệt!

Tiết Nhân Quý cũng mỉm cười, không trả lời, Phương Thiên Họa Kích chắn ngang trước ngực, hai mắt thần quang lấp lánh quan sát toàn thân Đỗ Hà, vạt áo tung bay theo gió, đầy khí khái anh hùng.

Họa Kích của Tiết Nhân Quý còn chưa động, trong lòng Đỗ Hà đã có một luồng cảm giác băng lãnh.

Luồng sát khí âm trầm phảng phất như ngưng kết không khí, quấn chặt lấy hắn. Cảm giác này khiến cảm quan của Đỗ Hà ngưng trệ, hô hấp khó khăn, lại có vẻ kinh hồn khiếp vía. Sát khí quái dị tràn ngập trong thao trường, các tướng sĩ xung quanh bất giác cũng yên lặng, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng bởi luồng khí thể trên người Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý học võ nghệ chém giết trên chiến trường, chém giết chiến trường chú trọng một kích tất sát, nếu không thể trong thời gian ngắn nhất đánh chết đối thủ, sẽ bị giáp công từ bốn phương tám hướng, đây là chuyện vô cùng nguy hiểm. Nhưng nhân lực nghèo nàn, dưới tình huống hai bên đều có tướng sĩ dũng mãnh gan dạ, muốn đánh ngã đối phương cũng không phải chuyện quá dễ dàng. Vì vậy trên chiến trường chém giết chú trọng khí thế, chỉ có khí thế áp đảo đối phương, mới có thể tạo áp lực cho đối phương, kết thúc chiến đấu trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí một kích tất sát.

Tần Quỳnh đã sáu mươi lăm tuổi, lực lượng, sự nhạy bén, tốc độ đều không thể so sánh với Tiết Nhân Quý, nhưng hắn lại có thể dùng một chiêu đánh bại Tiết Nhân Quý, chính là vì hắn gài gao ngăn chặn được khí thế của Tiết Nhân Quý.

Lúc này Tiết Nhân Quý đã đắc ngộ võ đạo, khí thế toàn thân hoàn toàn không giống như trước kia, chính là Đỗ Hà cũng phải rơi xuống thế hạ phong.

Ánh mắt Úy Trì Kính Đức sáng ngời, trên nét mặt già nua lộ ra nụ cười vui sướng:

- Cừ thật, thực sự rất giỏi, khí thế như vậy, người bình thường làm sao chống đỡ?

Trình Giáo Kim có chết cũng không chịu thua, hừ nói:

- Đắc ý gì chứ? Đỗ tiểu tử, từ trước đến nay không phải người bình thường.

Đỗ Hà cũng mơ hồ bị luồng khí thế này ảnh hưởng, nhưng hắn rất nhanh thu liễm tâm thần, hơi ngửa đầu, nhìn bầu trời vô tận, so với trời đất, con người là giống loài vô cùng nhỏ bé, cũng là tồn tại nhỏ bé trong giới tự nhiên, há lại phải sợ hãi lẫn nhau.

Sau khi nghĩ thông suốt, Đỗ Hà cảm thấy rất yên ổn, tinh thần sợ hãi, suy sụp đều tan thành mây khói, toàn thân tập trung vào đối kháng với Tiết Nhân Quý. Trải qua một tháng khắc khổ tu hành, tâm cảnh của Đỗ Hà phảng phất như một thanh bảo kiếm, theo tâm tính chuyển hướng trấn định, tất cả cảm quan

trên cơ thể đều phẳng phất như trục xe bôi dầu, bắt đầu vận chuyển cực nhanh, lấy tâm thái của kẻ thứ ba quan sát mọi chi tiết của Tiết Nhân Quý.

Đây cũng là sự khác biệt giữa hai bên.

Đây cũng là sự khác biệt giữa hai bên.

Đỗ Hà học tập chính là tuyệt kỹ chém giết giang hồ, giang hồ chém giết chú trọng chi tiết, thấy chiêu đỡ chiêu, lấy kỹ xảo cao minh chiến thắng đối thủ, đạt được thắng lợi.

Nói như vậy võ nghệ của Tiết Nhân Quý thích hợp chém giết trên chiến trường, còn võ nghệ của Đỗ Hà thích hợp chiến đấu một mình.

Hai bên đều có sở trường, không phân cao thấp.

Nhìn từ bên ngoài, Đỗ Hà có vẻ chiếm hết tiện nghi, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Con đường võ học, trăm sông đổ về một biển, giống như vạn vật trên thế gian, đều có liên hệ tự nhiên với nhịp thở.

Then chốt vẫn ở chỗ năng lực tự xoay sở của bản thân.

Đỗ Hà cầm đao kiếm trong tay, lẳng lặng đứng nhìn, Tiết Nhân Quý vẫn đứng đối diện hần, nhưng áp lực tâm lý đã tiêu trừ.

Trong mắt Tiết Nhân Quý hiện lên nhân thần ngạc nhiên rồi biến mất, xác định khí thế đã vô dụng, hần gật đầu nói:

- Đỗ tướng quân chính là Đỗ tướng quân, quả nhiên rất lợi hại, chỉ dựa vào khí thế, khó có thể chiếm được thượng phong ... Xem kích!

Hần giành tấn công trước, Phương Thiên Họa Kích đâm thẳng về phía Đỗ Hà. Một kích này của Tiết Nhân Quý, Phương Thiên Họa Kích tựa hồ phá hư không, mặc dù một kích này nhìn như cực kỳ giản đơn, nhưng tốc độ và uy lực đều mạnh hơn trước rất nhiều, rất khó chống đối.

Đỗ Hà cố lấy ý chí chiến đấu, ngưng thần quan sát thế tới của kích phong, trong lòng vô cùng tĩnh lặng, không hề sợ hãi. Lúc này hần xem mình như một người đứng xem, đặt bản thân ra ngoài mọi chuyện, cảm giác tinh tường được lộ tuyến vận hành của một kích này.

Nhẹ nhàng lui ba bước, Bàn Long kiếm trong tay Đỗ Hà giương lên.

- Đinh.

Tiếng binh khí giòn hưởng vang lên, một luồng cự lực vọt tới, Đỗ Hà không đứng thẳng được, thân thể lung lay, Tiết Nhân Quý cũng không chịu nổi lực, lui về phía sau một bước.

Bốn phía rất kinh ngạc, một kiếm kia của Đỗ Hà nhìn như vô lực, nhưng lại có thể bức lui một kích cương mãnh của Tiết Nhân Quý.

Hai vị lão tướng Tần Quỳnh và Ủy Trì Kính Đức nhú mày, trong tình huống này, cũng chỉ có những lão tướng thân kinh bách chiến kiêm võ nghệ cao cường như bọn họ mới nhìn ra huyền bí bên trong, lực lượng của Tiết Nhân Quý đúng là trên Đỗ Hà, đây là sự thực không phải tranh cãi.

Nhưng tốc độ công kích của Đỗ Hà lại trên Tiết Nhân Quý, đây cũng là sự thực không cần tranh cãi.

Chiêu này của Tiết Nhân Quý lấy lực tiến công, dự định lợi dụng nhược điểm lực lượng của Đỗ Hà không bằng mình, đoạt cơ hội ra tay trước. Đỗ Hà nhìn thấu dụng ý của đối phương, lợi dụng trường kiếm trong tay, phát sau đến trước, mũi kiếm đâm vào chỗ tứ thốn của Phương Thiên Họa Kích. Hần sử xuất chiêu thức, xem ra rất bình thường, nhưng tốc độ cực nhanh, cực chuẩn xác, cực hữu hiệu.

Tứ thốn của Phương Thiên Họa Kích như tam thốn của rắn, tam thốn của rắn là tử huyết của nó, còn tứ thốn của Phương Thiên Họa Kích lại chính là chỗ lực lượng yếu ớt nhất của nó.

Một kích tận lực này của Tiết Nhân Quý khiến Đỗ Hà phải tụ lực nhắm đúng tử huyệt, phá vỡ tất cả, lực lượng cường đại khiến Đỗ Hà chịu ảnh hưởng không nhỏ, đồng dạng Tiết Nhân Quý cũng chịu phản phệ của lực lượng không xuất tiết ra, bị tổn thương nhất định.

Đương nhiên dưới khí lực cường kiện của hắn, chút tổn thương này hoàn toàn không có gì đáng kể.

Khi Tiết Nhân Quý lui về phía sau, Đỗ Hà sải bước về trước, trở tay dùng Đường đao chém về phía hắn. Một đao một kiếm, kiếm thủ đao công, hai thanh binh khí khác nhau ở trên tay hắn, lại có tác dụng tương trợ lẫn nhau.

Đây là lần đầu tiên Tiết Nhân Quý giao phong đao kiếm tương hỗ của Đỗ Hà, trước đó, hắn cũng không có kinh nghiệm, nhưng trong lòng hắn luôn xem Đỗ Hà là đệ nhất kinh địch, đương nhiên không có bất cứ ý niệm khinh địch, trước đó đã đề phòng thanh đao bên tay trái của Đỗ Hà, chỉ là không ngờ Đỗ Hà có thể phối hợp hai thanh binh khí thuần thực như vậy, trong mắt cũng hiện lên dị sắc, trường kích quét ngang chuyển sang chống lên, hóa giải một đao này.

- Một người tấn công sắc bén, một người phản kích đặc sắc, tiến bộ của Tiết Nhân Quý xác thực khiến người khác kinh ngạc, nhưng linh ngộ của Đỗ Hà đối với võ đạo cũng không thể khinh thường... Cuộc chiến này, thắng bại khó liệu.

Tần Quỳnh thấy hai người đứng đối lập trên thao trường, tập trung tinh thần nhìn.

Trong lòng Ủy Trì Kính Đức, Trình Giáo Kim lại đồng thời toát mồ hôi lạnh, bọn họ cũng không muốn gọi đối phương là “Lão ca”, như vậy còn khó chịu hơn giết chết bọn họ.

Đỗ Hà một kích không trúng, thần sắc cực kỳ vui vẻ nói:

- Hảo, Nhân Quý, người quả nhiên tiến bộ kinh ngạc.

Tiết Nhân Quý cũng cười dài nói:

- Cả hai chúng ta đều không lãng phí thời gian một tháng... Tiếp theo tiếp một kích của ta thử xem...

Hắn vừa dứt lời, một kích uy mãnh tuyệt luân, khí chấn sơn hà xẹt qua cự ly giữa hai người, trong nháy mắt xung quanh Đỗ Hà kinh phong đại tác, băng triệt đến xương, tràn ngập sát khí. Kích thế này đã hoàn toàn bao vây hắn, phong kín tất cả đường lui của hắn. Tiết Nhân Quý vừa ra tay đã sử xuất tuyệt chiêu ngộ ra trong một tháng qua, tốc chiến tốc thắng. Đây cũng là phương thức đối địch hoàn toàn mới sau khi Tiết Nhân Quý lĩnh ngộ võ đạo. Hắn tự tiến vào trạng thái giết địch trên chiến trường, dựa vào tốc độ nhanh nhất đánh bại địch thủ.

Trong chiêu thức bão táp gào thét, lúc này uy lực võ đạo của Đỗ Hà cũng được biểu hiện ra. Hắn không bị bất cứ cái gì ảnh hưởng, quan sát nhất cử nhất động của Tiết Nhân Quý ở trong mắt, mỗi một động tác rất nhỏ đều hiện ra trong mắt hắn.

- Định!

Dưới binh khí đan xen, đao kiếm ma sát, phát sinh một âm hưởng rất khó nghe. Lực đạo của Đỗ Hà cuối cùng cũng không làm gì được Tiết Nhân Quý, đẩy hắn lùi hai bước.

Tiết Nhân Quý nắm chặt thời cơ, trường kích xoay tròn mà ra, dựa vào chuyển động của cơ thể, từ bên trái đâm vào kẽ hở Đỗ Hà lộ ra dưới sườn.

Trên thao trường truyền đến trận trận kinh hô, nhất chiêu này có thể dùng thật sự đẹp mắt. Phương Thiên Họa Kích binh khí kết hợp giữa mâu và giáo, mặc dù tập hợp ưu thế của hai thứ, nhưng độ khó khi sử dụng cũng hơn xa mâu và giáo. Còn một chiêu này của Tiết Nhân Quý, bất luận là ở góc độ, tốc độ và cơ hội đều đạt tới cảnh giới tuyệt diệu, đẩy Đỗ Hà vào tuyệt cảnh.

Đỗ Hà dùng tay trái chém mạnh đao, dưới nguy cơ, tựa hồ có tâm tư dùng lực phá lực.

Tiết Nhân Quý rất hiểu Đỗ Hà, âm thầm cảnh giác. Đột nhiên, hắn cảm thấy Phương Thiên Họa Kích trong tay bỗng nhiên mất khống chế, chém vào trong không khí.

Đỗ Hà lấy đao thay kiếm, sử xuất thái cực kiếm tứ lượng bạt thiên cân, dư thể còn chưa hết, khiến cho Tiết Nhân Quý hoảng sợ lui nhanh.

Toàn trường đều bị một chiêu bất ngờ này của Đỗ Hà khiến cho há hốc miệng.

Đỗ Hà có thái cực thân công đã không còn là bí mật, nhưng không ngờ tứ lượng bạt thiên cân trong thái cực còn có thể sử dụng như vậy.

Đây chính là tuyệt kỹ Đỗ Hà đeo gọt trong mấy ngày gần đây, đao kiếm cũng không phân tách. Đao có mũi đao, mặc dù không bén nhọn bằng mũi kiếm, nhưng cũng có thể trí mạng, kiếm có kiếm phong, có thể không sắc bén bằng đao phong, nhưng cũng đủ tạo thành một lỗ hổng trên cơ thể. Cũng có nghĩa, đao có thể làm kiếm đâm kích, kiếm cũng có thể làm đao chém xuống, sử dụng đao kiếm hỗn hợp, vào thời điểm đối địch có thể đạt được kỳ hiệu.

Thái cực là một trong những kiếm thuật thủ thế lợi hại nhất trong thiên hạ, lúc này sử xuất đao cương mãnh, cố nhiên có chút chẳng ra sao cả, nhưng kỳ diệu trong đó thật sự bất ngờ.

Tiết Nhân Quý lui nhanh, thầm kêu:

- Không ổn rồi.

Đỗ Hà lấy đao phá thế tiến công của hắn, buộc hắn triệt thoái về sau, tiếp theo thanh kiếm còn lại sẽ là uy hiếp lớn nhất.

Đúng như hắn dự liệu.

Tiết Nhân Quý có võ nghệ tương đương Đỗ Hà, trong giây phút phân định thắng bại, người nào có thể nắm chắc ưu thế sẽ giành được thắng lợi.

Đỗ Hà dùng thái cực đao bức lui Tiết Nhân Quý, chính là một cơ hội tốt trời ban.

- Xem kiếm!

Đỗ Hà tiến lên truy kích, Bàn Long kiếm đâm phá trời cao, khi hóa huyền ra kiếm ảnh khổng lồ, đột nhiên hiện ra kiếm thể, giống như thiểm điện lao đến, sắc bén không gì sánh được.

Tiết Nhân Quý chưa bao giờ nhìn thấy thanh kiếm nào nhanh như vậy, chỉ thấy đối phương khê động tay, kiếm quang lập tức bách thể mà đến, không chỉ không có ý tứ áp dụng thủ thế, còn hoàn toàn là đấu pháp lấy cứng chọi cứng.

Tiết Nhân Quý thầm thấy kỳ quái, cũng không thể không ra tay, trường kích huy vũ, lấy lực phá lực, hoàn toàn không ngờ chiêu này như đá chìm đáy biển, phẳng phất như bỏ vào cây bông.

Thái cực kiếm!

Tốc độ biến chiêu của Đỗ Hà hơn xa Tiết Nhân Quý, trong nháy mắt kiếm kích chạm vào nhau, kiếm thể thay đổi, lại một lần nữa dùng phương pháp tứ lượng bạt thiên cân đánh tan lực đao của Tiết Nhân Quý.

Hắn nhảy lên, tay trái dùng toàn lực chém về phía Tiết Nhân Quý.

Đây mới là sát chiêu chân chính của Đỗ Hà.

Định Đường đao phá không mà xuống, phát sinh tiếng huyết gió bén nhọn.

Tiết Nhân Quý muốn lùi cũng không thể lùi, mạnh mẽ cắn răng, giơ kích tiếp đao.

Đao kích tương giao, phát sinh thanh hưởng toàn trường.

Ngay cả binh lính thủ vệ bên ngoài quân doanh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Lực lượng của Tiết Nhân Quý chắc chắn ở trên Đỗ Hà, nhưng lực lượng của hắn đã bị Đỗ Hà lấy Thái cực kiếm đánh tan, xuống tấn bất ổn, liên tục lui về phía sau.

Đỗ Hà đắc thế không buông tha, đao kiếm đều xuất hiện, kiếm đề nặng Phương Thiên Họa Kích của Tiết Nhân Quý, đao gác ở cần cổ.

Thu đao kiếm vào vỏ, Đỗ Hà thản nhiên cười nói :

- Ta đi trước một bước.

Tiết Nhân Quý cũng không có bất cứ vẻ oai gì, cười nói:

- Đừng đi quá vội, ta đuổi theo sau.

Hai người đều mỉm cười.

Đỗ Hà xác thực chiến thắng, nhưng cũng không quá thoải mái, chênh lệch giữa Tiết Nhân Quý và hắn rất nhỏ bé, chỉ cần không nỗ lực, chuyện Tiết Nhân Quý vượt qua hắn sẽ vô cùng nhanh chóng. Muốn không bị vượt lên, hắn chỉ có thể không ngừng tiến bộ, liên tục tiến bộ.

Thời gian của trận chiến này rất ngắn, cũng không giống như trước kia, vừa đánh đã là 180 hiệp, từ khi Tiết Nhân Quý giành ra chiêu trước đến khi Đỗ Hà dùng Định Đường đao thủ thắng, hai bên tổng cộng ra chiêu chưa đến hai con số, xem như là thắng bại trong chớp mắt, nhưng bọn họ đều sử xuất tuyệt chiêu, khiến quan khách xung quanh đều cảm thấy lần xem này không uổng phí, đều hoan hô ủng hộ bọn họ.

Chỉ có mấy người tâm sự nặng nề, La Thông mặt không biểu tình, Lý Nghiệp Tự cũng giống như vậy. Bọn họ nhớ mang máng năm đó võ nghệ của Đỗ Hà hơn kém bọn họ không nhiều, nhưng hôm nay hắn đã tiến bộ vượt bậc, bỏ xa bọn họ ở phía sau.

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng và không muốn, ý chí chiến đấu trong mắt càng mãnh liệt.

Nhưng trong số mọi người ở đây, người cao hứng nhất không phải là Đỗ Hà, mà là Trình Giáo Kim đang đứng trên giáo đài, còn người thống khổ nhất đương nhiên là Ủy Trì Kính Đức.

Trình Giáo Kim há miệng, phát ra tiếng cười đinh tai nhức óc.

Ủy Trì Kính Đức khổ sở nhìn xung quanh, tựa hồ đang suy nghĩ tìm một chỗ ngậm chui xuống.

- Ủy Trì lão đệ...

Trình Giáo Kim đặc biệt kéo dài thanh âm, ánh mắt

nehe lại, lỗ tai dựng lên, nhìn Ủy Trì Kính Đức.

Ủy Trì Kính Đức cảm thấy vô cùng khó xử, bỗng nhiên kêu lên:

- Đỗ tiểu tử, võ nghệ của ngươi không tồi, chúng ta so mấy chiêu.

Hắn dự định nhảy xuống giáo đài, lần đi.

Nhưng Trình Giáo Kim đã tới trước một bước, kéo tay Ủy Trì Kính Đức, chắn trước mặt hắn.

Luận về tâm tư mưu ma chước quỷ, mười tên Ủy Trì Kính Đức cũng không đánh lại một mình Trình Giáo Kim, về thủ đoạn này bất cứ ai cũng không thể thắng được hắn?

Trình Giáo Kim cười tủm tỉm nói:

- Nếu ngươi không muốn thì có thể không gọi, ta cũng không miễn cưỡng.

Ủy Trì Kính Đức trong cơn giận dữ, trước mặt bao người, không mở miệng không được:

- Trình, Trình lão... Lão ca...

Khuôn mặt già nua thoáng chốc đã chuyển thành màu đỏ tím sẫm.

Đỗ Hà đang trên đường dự triều sớm, đối chiến với Tiết Nhân Quý đã qua nửa tháng.

Đỗ Hà cũng không vì thắng lợi mà buông lỏng cảnh giác với võ đạo.

Trong mắt hắn đã xuất hiện một mảnh thiên địa khác, một thế giới hoàn toàn mới. Đúng như Tần Quỳnh đã nói, một người có thể rèn đúc tố chất tới đỉnh phong, có thể luyện chiêu thức thành thực, nhưng vĩnh viễn không thể luyện tinh thần tới đỉnh phong.

Con đường võ đạo không bao giờ có chừng mực.

Sau khi hấn chiến thắng Tiết Nhân Quý, lại tìm được Chu Chấn Uy, nói cho hấn biết lĩnh ngộ một tháng qua của mình.

Lúc đó vẻ mặt Chu Chấn Uy rất bình thản, chậm rãi nói với hấn:

- Dưới sự nỗ lực của người, cánh cửa võ đạo đã mở ra. Thế nhưng người phải biết rằng, võ công xưa nay có phân chia cao thấp, mở được cánh cửa võ đạo cũng không có nghĩa người biến thành cao thủ, nhưng chỉ có mở được cánh cửa võ đạo, lý giải võ đạo, người mới có khả năng trở thành cao thủ. Muốn nhìn thấu và chiến thắng địch nhân mạnh hơn, người nhất định phải sở hữu ý chí và kỹ xảo không thua địch nhân. Ở những phương diện này, người còn kém người đã trải qua trăm ngàn rèn luyện như ta rất xa. Nếu như người muốn trở thành cao thủ có thể đánh bại ta hoặc là sư phụ ta, nhất định phải có ba nền tảng tố chất vượt qua hai người chúng ta, ngoại trừ không ngừng tôi luyện tăng cường thực lực bản thân, còn phải thông qua vô số thực chiến đúc rút kinh nghiệm.

Chu Chấn Uy rất mạnh, sư phụ của hấn, thiên hạ đệ nhất hào hiệp Cầu Nhiêm Khách còn mạnh hơn, muốn chiến thắng bọn họ, nhất định phải nỗ lực nhiều hơn.

Dù sao cao thủ trên thế giới này cũng không chỉ có một mình Tiết Nhân Quý.

Cái Đỗ Hà cần phải làm chính là vượt qua.

Đứng trên triều đường, Lý Thế Dân và quần thần đang thương nghị đại sự cày bừa vụ xuân.

Cày bừa vụ xuân quan hệ đến căn bản của một quốc gia, là chuyện quan trọng nhất hiện nay của đế quốc Đại Đường. Mấy ngày nay, khi Đỗ Hà xử lý chuyện ở Thượng Thư Tỉnh, cũng là xoay quanh chủ đề cày bừa vụ xuân, nhất là tình hình trồng trọt ở Giang Nam.

Năm nay là năm đầu tiên mở rộng trồng hai mùa lúa nước, văn võ cả triều đều vô cùng coi trọng.

Đỗ Hà là người khởi xướng, đương nhiên không dám có bất cứ qua loa gì.

Cũng may hiện tại người trông coi chính trị Giang Nam là Lưu Nhân Quỹ, đối với vị thế tướng tương lai này, Đỗ Hà luôn cảm thấy rất yên tâm.

Lúc này Lý Thế Dân đang cầm một bản tấu chương, biểu tình vốn rất vui vẻ đột nhiên biến đổi, nhíu mày, đặt tấu chương lên trên bàn, trầm mặc hồi lâu nói:

- Thứ sử Định Châu ở phương bắc, truyền đến tấu chương, nói nơi này một tháng không có mưa, khả năng sẽ ảnh hưởng đến thu hoạch năm nay, bách tính đều đang rất lo lắng, chư vị ái khanh có ý kiến gì không?

Trong lúc nhất thời triều đình vô cùng yên lặng.

Bởi vì hai mùa thu đông thiếu mưa, hơi nước bốc hơi càng nghiêm trọng. Nếu mùa xuân nhiều mưa, xuất hiện tình hình hạn hán, ý nghĩa ba mùa thu, đông, xuân sẽ liên tục khô hạn, chuyện này sẽ mang đến nguy hại trí mạng đối với cây nông nghiệp. Vì vậy mới có câu nói mưa xuân quý như dầu.

Định Châu một tháng không có mưa, đã là tình hình hạn hán cực kỳ nghiêm trọng.

Trời không đổ mưa chính là tai họa tự nhiên không thể tránh, con người làm sao có thể nghịch thiên?

Đối mặt với câu hỏi của Lý Thế Dân, văn võ trong triều đều trầm mặc.

Lúc này Ngụy Chính bất ngờ đứng ra nói:

- Bệ hạ, tình hình hạn hán như vậy chỉ ở Định Châu, hay tuyệt đại bộ phận khu vực phương bắc.

Lý Thế Dân nói:

- Chỉ có ở Định Châu, những nơi khác cũng không có tình trạng này.

Nghe nói như vậy, văn võ cả triều cũng thở phào nhẹ nhõm.

Định Châu có lãnh thổ không nhỏ, nhưng so với lãnh thổ Đại Đường cũng chỉ như muối bỏ biển. Mặc dù ruộng đồng có thể mất mùa, nhưng dựa vào thu hoạch của những nơi khác, đủ để bù đắp thiếu hụt của bách

tính Định Châu. Huống chi năm nay phía nam thực hành hai mùa lúa nước, thu hoạch sẽ tăng bội, ứng phó với tình hình hạn hán của một châu huyện hoàn toàn dư dả.

Đại Ti chương quản nông nghiệp Diệp Tông Diễn tiến lên nói:

- Đối mặt với tình hình hạn hán lần này, vi thần cho rằng phải thực hiện ba chuyện. Thứ nhất, dán bố cáo, trấn an dân tâm. Thứ hai, nghiêm ngặt đốc thúc thương nhân địa phương, cấm trữ hàng lương thảo, lên giá cố định. Thứ ba, vận chuyển lương thực đến kho thóc gần Định Châu, để có thể cứu đói bất cứ lúc nào.

526. Chương 544: Tình Hình Hạn Hán Ở Định Châu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 544: Tình hình hạn hán ở Định Châu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Đối mặt với tình hình hạn hán lần này, vi thần cho rằng phải thực hiện ba chuyện. Thứ nhất, dán bố cáo, trấn an dân tâm. Thứ hai, nghiêm ngặt đốc thúc thương nhân địa phương, cấm trữ hàng lương thảo, lên giá cố định. Thứ ba, vận chuyển lương thực đến kho thóc gần Định Châu, để có thể cứu đói bất cứ lúc nào.

Diệp Tông Diễn năm nay đã sáu mươi tuổi, râu tóc trắng bóng theo tiếng nói của hán rung lên, có chút buồn cười, nhưng vẫn vô cả triều lại không một người nào dám khinh thường người này.

Diệp Tông Diễn là trạng nguyên lang thời kỳ Tùy Dương đế, cũng không có xuất thân tốt, nhưng lại có tấm lòng yêu nước yêu dân sáng ngời. Chế độ khoa cử thời nhà Tùy là phục vụ cho danh môn đại phiệt, vì vậy Diệp Tông Diễn tuy là trạng nguyên lang, nhưng chức quan rất thấp, chỉ là huyện úy địa phương. Khi hán đảm nhiệm huyện úy, Vũ Văn Phiệt vì giành tư lợi đã cấu kết với thương nhân, nâng giá muối, khiến bách tính không có muối mà ăn.

Diệp Tông Diễn xin cứu giúp cho dân không có kết quả, trong cơn giận dữ, dùng tất cả bổng lộc của mình mua một túi muối lớn, đổ tất cả lên người chất nhí Vũ Văn Hóa Cập là người phụ trách kinh doanh muối riêng, đánh hán một trận, sau đó đổ hết muối dưới đất vào trong miệng hán, lúc đó chất nhí của Vũ Văn Hóa Cập đang vụng trộm quan hệ với quả phụ, bên cạnh cũng không mang theo hộ vệ, bị Diệp Tông Diễn dùng muối giết chết.

Muối ăn vào thời kỳ cổ đại không trải qua bất cứ trình tự gia công nào, hơn nữa vì đề cao lợi nhuận, trong diêm còn pha rất nhiều thứ độc hại cho cơ thể. Loại muối này sau khi được đun nóng và pha loãng có thể giảm bớt nguy hại, nhưng loại muối sống này thì cơ thể con người không thể chịu được.

Diệp Tông Diễn cũng vì vậy bị Vũ Văn Phiệt phát lệnh truy nã, may mà lúc đó Cầu Nhiêm Khách và Hồng Phất Nữ đi qua, cứu được Diệp Tông Diễn. Diệp Tông Diễn cũng bởi vậy ẩn cư, không màng đến thế sự.

Sau khi Đại Đường lập quốc, Lý Kiến Thành nghe danh Diệp Tông Diễn mới mời hán xuất sơn, sử dụng cho Đại Đường.

Mọi người đều biết, Lý Thế Dân giành được ngôi vị hoàng đế không phải vẻ vang gì, khi hán thượng vị, để củng cố thế lực của mình đã tẩy trừ tất cả những bè đảng tâm phúc của Lý Uyên, Lý Kiến thành, đổi thành tâm phúc của mình. Duy độc có Diệp Tông Diễn và Ngụy Chính là ngoại lệ.

Ngụy Chính dựa vào tài hoa trị thế hơn xa người, còn Diệp Tông Diễn dựa vào tấm lòng vì nước vì dân.

Hán là một vị đại thần làm việc không cầu hỏi báo, mặc dù hiện nay đã sáu mươi tuổi, nhưng vẫn như khi còn trẻ, chỉ cần là chuyện quan hệ đến sinh kế của bách tính, hán tuyệt đối nghiêm túc, hoàn toàn vì lợi ích của bách tính, dám làm một vị đại thần ngay thẳng trong Kim Loan điện.

Ba kiến nghị mà hần đưa ra, cũng đều suy nghĩ từ góc độ của bách tính.

Lý Thế Dân tức giận không đồng ý:

- Tình hình hạn hán còn chưa phát sinh, đã nghĩ đến tai họa kéo đến. Nên phòng ngừa chu đáo, hay không dám nghĩ dám làm, qua loa ứng phó? Mỗi lần thiên tai phát sinh, đều nghĩ làm thế nào cứu tế, lẽ nào thực sự không có cách phòng ngừa thiên tai? Chúng ta vĩnh viễn ở vào cục diện bị động chịu đòn?

Hần cũng không phản đối cứu tế thiên tai, cũng không cho rằng Diệp Tông Diễn nói không có đạo lý, chỉ là hần là một Hoàng Đế dám nghĩ dám làm. Hần không muốn bị ông trời ràng buộc, mà quáng đáp lại tất cả vấn đề nan giải mà ông trời vớt cho bọn hần.

- Cái này...

Diệp Tông Diễn làm sao hi vọng nạn hạn hán xuất hiện? Hần khổ sở nói:

- Sức người có thể đấu với trời xanh sao?

- Chuyện đó còn chưa chắc!

Lúc này, dưới điện truyền đến một tiếng phản bác.

Lý Thế Dân tinh thần phấn chấn, nhận ra đó là thanh âm của Đỗ Hà. Kỳ thực hần cũng không phải không biết, trời không có mưa, không ai cưỡng cầu được, chỉ có điều hần là một Hoàng Đế quân lâm thiên hạ, không thích bị ràng buộc, muốn đấu với trời xanh một trận.

Đỗ Hà xuất hiện, ý nghĩa kỳ tích đã tới.

Tồn tại của Đỗ Hà mang đến cho hần vô số kinh hỷ.

Đỗ Hà đứng ra, vừa lên tiếng, loại tâm tình chờ đợi lập tức hiện lên trên mặt.

Diệp Tông Diễn cũng hơi dị động, vội vàng khom lưng thở dài nói với Đỗ Hà:

- Xin Đỗ tả tư lang trung chỉ giáo...

Tả tư lang trung là chức vị hiện tại của Đỗ Hà, hần đã giành được chiến công chói lọi trong nhiệm vụ khai phá Giang Nam. Lý Thế Dân đã đề bạt hần làm Tả tư lang trung của Thượng Thư Tỉnh, trở thành một trong những quan lại hạch tâm của Thượng Thư Tỉnh.

Diệp Tông Diễn là quan ở Đại Tư Nông, cùng cấp với lục bộ thượng thư, luận về địa vị chức quan hơn xa Đỗ Hà, nhưng hiện nay tài hoa của Đỗ Hà đã được tuyệt đại bộ phận văn thần tán thành.

Đối mặt với Đỗ Hà, Diệp Tông Diễn cũng chờ mong hần có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết tuyệt diệu.

- Tiểu Đỗ ái khanh mau nói...

Lý Thế Dân cũng khẩn trương thúc giục.

Đỗ Hà thấy quần thần đều tập trung nhìn mình, tiến lên một bước nói:

- Khởi bẩm bệ hạ, con người xác thực khó đấu với trời xanh, trời không đổ mưa không thể cưỡng cầu, nhưng vạn sự đều có phương pháp ứng biến. Cho nên tồn tại của tình hình hạn hán, xét đến cùng là ở chỗ nhu cầu cần nước của lúa mạch quá lớn, thiếu nước mưa, khó có thể trữ nước, vậy sao chúng ta không đổi sang trồng một loại thực vật không cần nhiều nước? Giống như cây xương rồng trong sa mạc, đại mạc khô hạn, nhưng trên đường đi xương rồng vẫn tươi tốt, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của tự nhiên.

Diệp Tông Diễn trầm mặc hồi lâu nói:

- Chuyện này...Đỗ tả tư lang trung nói cũng không phải không có đạo lý, chỉ là thực vật nông tác, chỉ có năm loại ngũ cốc hoa màu là kê, đậu, vừng, lúa mạch, lúa, hiện nay đậu, mạch ở Định Châu đã chịu ảnh hưởng của nạn hạn hán, sinh trưởng dị thường, có thể trồng cấy vào cây nông nghiệp khác sao?

Đỗ Hà cười nói:

- Loại cây nông nghiệp thường thức xác thực không có, nhưng ta lại biết một loại cây nông nghiệp hiếm thấy, có sức chịu hạn hơn đậu nành, tiểu mạch, được Vân Kỳ úy Triệu Hồi Tài mang về từ đại lục châu Mỹ xa xôi vạn dặm, ta gọi nó là khoai lang, có thể trồng rộng khắp, hơn nữa sản lượng cực cao. Ta ở đã làm thực nghiệm ở Giang Nam, khoai lang một năm hai mùa, một mẫu thổ sản có thể thu hoạch 2500 cân!

Hai nghìn năm trăm cân!

Nghe thấy con số này, văn võ trong triều đều phát ra tiếng kinh hô.

Diệp Tông Diễn tròn tròn mắt, hẳn là Đại Tư Nông, đối với sản lượng lương thực, hẳn thuộc như lòng bàn tay, biết rõ sản lượng bình quân của lúa nước trong một mẫu ruộng chỉ có 120 cân. Nhưng sản lượng khoai lang lại gấp hơn 10 lần, đây là khái niệm gì chứ?

Lý Thế Dân cười to:

- Có thứ tốt như vậy, sao ái khanh không nói sớm?

Đỗ Hà cười khỏ nói:

- Số khoai lang Triệu Hồi Tài mang về rất ít, toàn bộ dùng để ươm giống, cũng chỉ được vài mẫu ruộng. Sản lượng thế nào cũng không xác định, vì vậy không dám bẩm báo. Hiện nay khoai lang đã trồng thành công, vốn dự định sau khi trồng thử ở ruộng cạn thành công, thần sẽ bẩm báo...Hiện nay xem ra, Định Châu có thể trở thành ruộng cạn trồng thử nghiệm đầu tiên. Bệ hạ, thần có chín thành nắm chắc, khoai lang nhất định có thể thu được thành công ở Định Châu.

527. Chương 545: Yêu Thương Nữ Nhi

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 545: Yêu thương nữ nhi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trước mặt văn võ trong triều và Hoàng Đế, Đỗ Hà nói có chín thành nắm chắc, chứng tỏ hẳn rất có tự tin. Sở dĩ nói chín thành, đây là định luật quan trường.

Trên đời không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, vạn sự vạn vật, không thể hoàn toàn dự liệu, nói chín thành chỉ là tự cấp cho mình một con đường phía sau, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Lý Thế Dân cũng biết định luật này, liếc nhìn văn võ trong triều nói:

- Trẫm nghĩ Đỗ ái khanh là người hành sự vô cùng cẩn thận, mặc dù khoai lang chưa được nhiều người biết đến, nhưng có tương lai, chư vị nghĩ thế nào?

Ngụy Chính đứng ra nói:

- Thần cũng cảm thấy có thể được, sau khi Đỗ tả tư lang trung có được khoai lang, cũng không mạo muội kính hiến, mà làm căn cứ thực nghiệm trước. Có thể thấy được hẳn có nắm chắc nhất định với chuyện này, chúng ta không biết tình hình cụ thể, không tiện nhiều lời, nhưng thần cho rằng Đỗ tả tư lang trung có thể tin.

Ngụy Chính đã đứng ra nói, các vị đồng liêu của Thượng Thư Tỉnh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn về phía Đại Ti Nông Diệp Tông Diễn.

Diệp Tông Diễn chường quản khối nông nghiệp, việc này có quyết định hay không, ý kiến của hắn là trọng yếu nhất.

Diệp Tông Diễn vội nói:

- Nếu khoai lang mà Đỗ tả tư lang trung nói thần kỳ như vậy, vậy còn chờ gì nữa? Cây giống ở đâu, làm sao trồng trọt, chúng ta chờ được, nhưng thời tiết vụ xuân lại không chờ được.

Hắn còn cấp bách hơn Lý Thế Dân và Đỗ Hà vạn phần.

Lúc này Đỗ Hà cũng cảm nhận đầy đủ được tầm quan trọng của uy tín và danh vọng cá nhân.

Năm trước, hắn từng đề nghị trồng hai mùa lúa nước rộng khắp ở Giang Nam, để mở rộng kho lương Đại Đường, giảm bớt vấn đề chiến tranh mấy năm liên tục dẫn đến tồn lương không đủ. Kết quả tất cả đồng loạt phản đối, khiến kế hoạch của Đỗ Hà hoàn toàn thất bại, cuối cùng phải lựa chọn một nơi ở Tô Châu trồng thực nghiệm, sau khi đạt được hiệu quả, mới mở rộng ra.

Đó chính vì uy tín và danh vọng chưa đủ.

Hiện tại thì khác, biểu hiện của Đỗ Hà trong một năm qua khiến tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt khác xưa.

Lần này hắn vẫn nói ra chuyện khiến văn võ cả triều đều không thể tưởng tượng, nhưng vẫn được nhiều người tin tưởng, trong đó thậm chí bao gồm cả vị tể tướng Ngụy Chính.

Lý Thế Dân giải quyết xong vấn đề nan giải này, tâm tình vô cùng vui sướng.

Sau khi tảo triều kết thúc, Đỗ Hà được Lý Thế Dân triệu kiến một mình.

Lý Thế Dân ở Cam Lộ điện xem thư pháp, thấy Đỗ Hà

đến, bình thần hỏi:

- Trường Nhạc gần đây thế nào?

Đỗ Hà còn tưởng Lý Thế Dân tìm mình có chuyện gì quan trọng, nhưng nghe hắn hỏi tình hình của Trường Nhạc, âm thầm buồn cười, minh bạch Lý Thế Dân nhớ nữ nhi. Hắn vội lộ ra khuôn mặt tươi cười nói:

- Vô cùng tốt, chỉ là rất nhớ nhạc phụ đại nhân, nàng nói mấy ngày nữa sẽ tiến cung thăm người.

Bình thường Đỗ Hà cũng không nói như vậy, đối mặt với vấn đề này của Lý Thế Dân, hắn chỉ ứng phó vài câu khách sáo cho qua chuyện.

Nhưng Lý Thế Dân là vị phụ hoàng yêu con đến tận xương tủy, có một lần Đỗ Hà tùy ý trả lời “Cũng được” đã bị vị Hoàng Đế Đại Đường này giáo huấn cho một trận, nói trầm gả con gái đến Đỗ gia người, không phải để nó đi chịu khổ, cũng được là thế nào, qua loa cho xong, rốt cuộc có tận tâm hay không?

Lý Thế Dân vừa là nhạc phụ thái sơn vừa là Hoàng Đế Đại Đường đế quốc, bị hắn giáo huấn làm sao có thể nói lại một câu, muốn phản bác cũng không có lực lượng, chỉ có thể ủy khuất chịu đựng. Từ đó về sau, Đỗ Hà biết ý, chỉ cần Lý Thế Dân vừa hỏi thăm Trường Nhạc đã dùng đủ loại ngôn từ hoa mỹ, ca ngợi hết lời.

Lý Thế Dân hiển nhiên rất thỏa mãn với câu trả lời của Đỗ Hà, vuốt râu gật đầu nói:

- Vẫn là nha đầu Trường Nhạc có hiếu tâm, còn nhớ đến trẫm.

Hắn nói đến đây, liền vui vẻ nói tiếp:

- Còn đợi lúc nào nữa... Ngày mai... mà không hôm nay đi, hoàng hậu ba tháng rồi không gặp Trường Nhạc, cũng thường nhắc tới nha đầu, để nha đầu tiến cung ở vài ngày.

Đỗ Hà thăm nói:

- Nhớ con gái thì cứ việc nói thẳng, cần gì phải tìm cớ.

Mặc dù trong lòng có chút không muốn, nhưng vẫn đáp ứng. Người ta đã hảo ý đưa nữ nhi bảo bối cho mình, làm sao mình có thể không ý tứ để phụ tử họ gặp mặt.

Lý Thế Dân lấy cớ như vậy, kỳ thực chính là không có can đảm.

Trời mới biết nếu Đỗ Hà cự tuyệt, người yêu con gái điên cuồng như Lý Thế Dân sẽ bộc phát ra lực lượng diệt sát hãn cường đại như thế nào.

Đỗ Hà ra khỏi hoàng cung, kêu người tới Đỗ phủ, báo Trường Nhạc chuẩn bị, tiến cung ở mấy ngày. Còn hấn ở lại Thượng Thư Tỉnh xử lý chuyện khoai lang, đây là lần đầu tiên khoai lang xuất hiện rộng khắp, phương thức trồng trọt, nuôi dưỡng đều rất ít người biết.

Định Châu cần khoai lang để giải quyết vấn đề nan giải hiện nay, nhưng bách tính địa phương không biết tập tính của khoai lang cũng không thể nào trồng, chuyện này còn cần hấn phụ trách an bài thỏa đáng mọi việc, để tránh khỏi lãng phí cây giống.

Hấn kêu người tới Giang Nam trước, tập hợp những người nông dân trồng khoai lang năm ngoái thành một tổ chuyên gia trồng khoai lang, đưa bọn họ đến Định Châu phụ trách truyền thụ cho dân bản xứ kỹ thuật trồng khoai lang.

Vào ban đêm, bởi vì Trường Nhạc vào cung, trên bàn cơm thiếu một người, không khỏi lộ vẻ quạnh quẽ.

Nhưng trong hoàng cung lại rất náo nhiệt.

Người ta nói nữ nhi đi lấy chồng như nước chảy ra ngoài.

Nhưng điều này không đúng với Trường Nhạc, ngược lại bởi vì không thể thường xuyên gặp mặt, Lý Thế Dân và Trương Tôn hoàng hậu lại càng thương yêu Trường Nhạc hơn trước.

Lý Thế Dân, Trương Tôn hoàng hậu, Trường Nhạc, Lý Trì, Tiểu Hủy Tử cùng tụ tập lại một chỗ, chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Tiểu Hủy Tử ỷ vào tuổi nhỏ, ngồi trên đùi Trường Nhạc, nói chuyện với nàng rất thân thiết.

Tiểu hài tử Lý Trì có chút đồ kỵ nhìn Tiểu Hủy Tử, bĩu môi tỏ vẻ ghen tị.

Tiểu Hủy Tử kéo tay Trường Nhạc nói:

- Trường Nhạc tỷ tỷ, vì sao tỷ phu không tới, ta nhớ hấn

...

528. Chương 546: Cao Dương Công Chúa Cự Hôn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 546: Cao Dương công chúa cự hôn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiểu Hủy Tử có đôi mắt to tròn, chớp chớp mắt tựa hồ còn phát ra tia sáng kỳ dị, lòng tràn đầy chờ đợi nhìn Trường Nhạc.

Trường Nhạc cũng cực kỳ cưng chiều muội muội nhỏ tuổi nhất này, đưa tay vuốt ve khuôn mặt trẻ thơ non nớt:

- Tỷ phu có công sự phải xử lý, chờ chàng rảnh rồi, hoàng tỷ và chàng sẽ cùng đến thăm Tiểu Hủy Tử có được không?

- Được được!

Tiểu Hủy Tử vui mừng, giơ tay thích thú.

Thấy Tiểu Hủy Tử cười vui vẻ như vậy, trong lòng Lý Thế Dân cũng có chút khó chịu, Trường Nhạc là đại nữ nhi hấn sủng ái nhất, Tiểu Hủy Tử là tiểu nữ nhi hấn cưng chiều nhất. Là một phụ hoàng yêu con hết mực, Lý Thế Dân hận không thể ngậm hai nha đầu này trong miệng, nắm trong lòng bàn tay. Nhưng hiện tại hai nha đầu này, một người gả cho Đỗ Hà, một người kêu nhớ Đỗ Hà, khiến hắn thật sự cảm thấy tức giận:

- Tiểu Hủy Tử, con nhớ tỷ phụ, chứ không nhớ phụ hoàng sao?

- Không nhớ không nhớ!

Tiểu Hủy Tử phe phẩy bím tóc, lầu bầu nói:

- Phụ hoàng ngày nào cũng gặp, có gì mà nhớ ? Hơn nữa, phụ hoàng chỉ biết làm đại mã, Tiểu Hủy Tử chơi chán rồi, vẫn là tỷ phụ tốt, biết kể chuyện xưa, biết ma thuật, vô cùng thú vị... Tiểu Hủy Tử thích tỷ phụ nhất...

Lý Thế Dân sầm mặt, mình đường đường là một Hoàng Đế quân lâm thiên hạ, để Tiểu Hủy Tử ngồi trên vai cười đại mã, đây là vinh quang gì chứ. Không ngờ, Tiểu Hủy Tử lại không thích thú, tiểu tử thối kia có cái gì tốt để Tiểu Hủy Tử thích thú như vậy.

Trường Tôn hoàng hậu thấy người một nhà tụ tập một chỗ, hòa thuận vui vẻ, trong lòng cảm thấy vui sướng, nhưng cũng có chút thương cảm, người nhà hiện tại còn thiếu lão đại, lão nhị. Chỉ là lão đại Lý Thừa Càn, lão nhị Lý Thái hiện nay như nước với lửa, mối bận tâm tới, nhất định sẽ không còn cảm giác đoàn tụ.

Là một mẫu thân, thấy hai nhi tử đấu đá nhau đến tình cảnh như vậy, người buồn khổ nhất chính là nàng. Dù sao đối với nàng mà nói, con nào cũng là con.

Nàng mỉm cười gấp thức ăn cho Trường Nhạc, hỏi Tiểu Hủy Tử:

- Vậy tỷ phụ kể cho con nghe những chuyện gì?

Tiểu Hủy Tử hăng hái nói:

- Nhiều lắm, có Tam Quốc, có Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không... Tiểu Hủy Tử thích nhất là Tôn Ngộ Không đại náo thiên không, còn thích Triệu Tử Long cưỡi ngựa trắng, đại hán mặt đen Trương Phi, Điển Vi. Ghét nhất là Tào Tháo, Như Lai Phật Tổ, Tào Tháo vì một nữ nhân, hại chết Điển Vi, còn Như Lai Phật tổ dám nhốt Tôn Ngộ Không dưới chân núi Ngũ Hành Sơn, vô cùng đáng trách. Phụ hoàng, người hãy nhốt Tào Tháo, Như Lai Phật Tổ vào đại lao, để Điển Vi làm bảo tiêu cho Tiểu Hủy Tử, lại kêu Tôn Ngộ Không dạy Tiểu Hủy Tử phép thuật....

Cả bàn không ai lên tiếng.

Lý Thế Dân nhức đầu, mặc dù hắn không biết Tôn Ngộ Không là nhân vật như thế nào, nhưng cũng biết những nhân vật như Tào Tháo, Điển Vi, Triệu Vân, đó là những nhân vật hấn có quyền khuynh thiên hạ cũng vô lực khiến bọn họ sống lại, về mặt đau khổ nói:

- Tiểu Hủy Tử nói cho phụ hoàng biết Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không lợi hại thế nào, còn nữa, Tào Tháo tại sao lại là người xấu.

Tiểu Hủy Tử ngồi trong lòng Trường Nhạc, hai tay múa chiếc đũa, sinh động như thật nói:

- Tôn Ngộ Không là một con khỉ do một khối thiên thạch hóa thành, có một ngày, đột nhiên từ tầng đá nhảy ra...

Giọng nói của nàng non nớt, biểu đạt cũng không đúng như Đỗ Hà đã kể, nhưng nàng còn nhỏ tuổi đã nhớ được những chuyện về Tôn Ngộ Không làm sao sinh ra, đại náo thiên cung, cuối cùng bị nhốt dưới chân núi Ngũ Hành Sơn đã là rất lợi hại rồi.

Ban đầu mọi người chỉ muốn trêu đùa Tiểu Hủy Tử, nhưng không ngờ cuối cùng ngay cả bọn họ cũng bị cuốn vào tình tiết của câu chuyện.

- Tôn Ngộ Không thật là lợi hại, Như Lai Phật Tổ thật đáng ghét.

Tiểu hài tử xấu xa Lý Trì lần đầu tiên nghe thấy câu chuyện này, cũng vui vẻ vỗ tay.

Lý Thế Dân sờ mũi, trầm nghĩ:

- Bản lĩnh kể chuyện của tiểu tử thối này thật là lợi hại, chẳng trách tiểu nha đầu lại thích hắn đến vậy....

Lúc này, ở bên ngoài chột truyền đến tin tức Cao Dương cầu kiến.

Lý Thế Dân nhíu mày, đối với nha đầu này hắn cũng cảm thấy hơi đau đầu, luận về tuổi tác Cao Dương đã tới tuổi lập gia đình, chỉ có điều nàng lại hoàn toàn không có dáng dấp ôn nhu hiền thực.

Lý Thế Dân định gả nàng đi, để phụ gia dạy dỗ. Mấy ngày trước, hắn cũng có bàn bạc chuyện này với nàng. Sau khi công khanh đầy triều, lựa chọn một số vị tuần tài, sơ bộ cũng có vài người như trưởng tử của Ngụy Chính là Ngụy Thúc Ngọc, ngũ tử của Trường Tôn Vô Kỵ là Trường Tôn Ôn, tôn nhi của Đoạn Chí Huyền là Đoạn Hiên, trưởng tôn của Tiêu Vũ là Tiêu Hạ Đẳng. Nhưng Cao Dương lại rất kích động, một mực cự tuyệt, chỉ biểu thị không lấy chồng, nếu lấy cũng phải lấy người mình thích.

Lý Thế Dân đối với nhi tử nghiêm khắc, nhưng đối với mấy nữ nhi cũng vô cùng sủng ái, cũng hỏi Cao Dương thích ai, giả như thực sự môn đương hộ đối, hắn cũng không ngại thúc đẩy hôn nhân mỹ mãn.

Ai ngờ đến đây Cao Dương lại ấp úng nói không nên lời.

Lý Thế Dân chỉ cho rằng nàng không muốn lấy chồng, ra sức khuyên bảo. Nhưng nói một hồi vẫn vô dụng, tức giận mắng cho một trận.

Trường Tôn hoàng hậu liếc nhìn Lý Thế Dân, cũng biết giữa hai người có chút mâu thuẫn, có lòng muốn hóa giải, cười nói:

- Kêu nàng vào đi, Cao Dương và Trường Nhạc vốn rất thân thiết.

Cao Dương có chút sợ hãi rụt rè đi vào phòng, tính tình của nàng vốn nóng nảy, có chút tư tưởng đại nữ nhân, sau lần nói chuyện gay gắt với Lý Thế Dân, trong lòng cũng vô cùng hối hận, rất sợ Lý Thế Dân trong cơn giận dữ, cưỡng chế gả nàng đi lấy chồng.

Hôm nay nhận được tin tức Trường Nhạc vào cung, tâm tư lạnh lợi cũng chuyển động, Trường Nhạc là nữ nhi Lý Thế Dân sủng ái nhất, hơn nữa hai người cũng có quan hệ rất tốt, có nàng nói giúp, Lý Thế Dân nhất định có thể hóa giải cơn tức trong lòng.

- Cao Dương bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu, Trường Nhạc tỷ tỷ...

Lý Thế Dân thấy biểu tình sợ hãi của Cao Dương, không đợi Trường Tôn hoàng hậu, Trường Nhạc nói giúp, trong lòng cũng cảm thấy không đành lòng, hừ một tiếng, nói:

- Nếu tới rồi thì ngồi đi, dù sao con và Trường Nhạc lâu rồi cũng không gặp.

Cao Dương nghe Lý Thế Dân nói như vậy, trong nháy mắt biểu tình sợ hãi rụt rè biến mất, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Trường Nhạc.

Lý Thế Dân nhìn Cao Dương giống như vai hề, khoe miệng giật giật, cũng không nói gì.

Cao Dương là người biết ăn nói, nàng vừa ngồi xuống, bầu không khí trên bàn cơm lập tức trở nên sinh động.

- Mẫu hậu, Trường Nhạc tỷ tỷ, mọi người gần đây có khỏe không? Không mắc bệnh gì chứ?

Mẫu thân Cao Dương qua đời sớm, những người ở trong cung quan tâm đến nàng cũng không có nhiều, trong đó vừa vặn có Trường Tôn hoàng hậu và Trường Nhạc.

Trường tôn hoàng hậu cười nói:

- Cao Dương có lòng, Tôn tiên sinh không then là thần y, dược liệu của hắn đã có kỳ hiệu. Hiện giờ cũng không có cảm giác tức ngực như trước, khi tái phát cũng không còn đau đớn như trước.

Trường Nhạc cũng cười nói:

- Nữ nhi cũng như nhau, từ sau khi dùng thuốc của Tôn tiên sinh, tinh thần rất tốt, sức khỏe cũng không còn dấu hiệu yếu ớt như trước kia.

Cao Dương hưng phấn nói:

- Vậy thật tốt quá, bệnh tình của mẫu hậu và Trường Nhạc tỷ tỷ có biến hóa rõ rệt như vậy, xem ra phụ hoàng bái phật cầu thần, rất có tác dụng.

Lý Thế Dân mặc dù sở hữu hậu cung ba nghìn mỹ nhân, nhưng tình cảm chân thành trong cuộc đời lại chỉ có Trường Tôn hoàng hậu.

Trường Tôn hoàng hậu bệnh tật như vậy, hần cũng cảm thấy đau lòng.

Lý Thế Dân căn bản không tin phật, nhưng con người trong lúc bất đắc dĩ, cũng chỉ biết ký thác tất cả hi vọng vào thần phật hư vô.

Lý Thế Dân cũng là con người, đương nhiên cũng không có ngoại lệ.

Hần vốn không tin phật, nhưng vì bệnh tật của Trường tôn hoàng hậu đã đích thân tới Thái Nguyên bái thượng, đến Huyền Trung Tự hành lễ xin cao tăng giải trừ bệnh tật cho hoàng hậu, đồng thời bố thí chúng sinh, trùng tu chùa chiền. Trường Tôn hoàng hậu bệnh tình nguy kịch, hần hạ lệnh sửa chữa toàn quốc chùa chiền cũ nát, cầu phúc cho hoàng hậu.

- Phụ hoàng, Cao Dương nghe nói ngày mai Hoàng Phúc Tự của Trường An sẽ tổ chức pháp hội. Đến lúc đó tất cả cao tăng đức cao vọng trọng ở gần Trường An đều sẽ tụ tập luận kinh lễ Phật. Cao Dương muốn đi cầu phúc cho phụ hoàng, mẫu hậu, mong phụ hoàng và mẫu hậu ân chuẩn.

Cao Dương bị nhốt lâu ngày trong hoàng cung, thích nhất là chỗ náo nhiệt, cố tình ra cung lại không biết mượn cớ thế nào. Thấy Lý Thế Dân đã không dự định trách tội nàng, vì vậy tâm tư ra khỏi cung xem cảnh náo nhiệt cũng lập tức sẵn sàng, cầu phúc cho Lý Thế Dân và Trường Tôn hoàng hậu là lý do tốt nhất.

Lý Thế Dân liếc nhìn Cao Dương, lắc đầu nói:

- Nha đầu con muốn lừa gạt phụ hoàng sao? Con đâu phải muốn ra ngoài cầu phúc, rõ ràng là muốn ra khỏi cung rong chơi.

Cao Dương lại nghiêm mặt nói:

- Phụ hoàng nói như vậy là không được rồi, Cao Dương không phủ nhận lần này xuất hành xác thực có ý ra ngoài du ngoạn, nhưng cũng thật lòng muốn đi cầu phúc cho phụ hoàng và mẫu hậu.

Trường Tôn hoàng hậu khuyên nhủ:

- Mẫu hậu biết Cao Dương có hiếu tâm... Hoàng thượng, Cao Dương có lòng như vậy, làm sao có thể cự tuyệt?

Nàng cũng không tin phật, nhưng tâm ý của nữ nhân cũng cần phải nhận.

Trường Nhạc cũng khuyên nhủ:

- Phụ hoàng đừng như vậy, vừa lúc Trường Nhạc cũng muốn nhận thức một chút pháp hội của cao tăng tề tụ. Ngày mai con sẽ đi cùng Cao Dương.

529. Chương 547: Bảo Tiêu Đỗ Hà

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 547: Bảo tiêu Đỗ Hà

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thấy Trưởng Tôn hoàng hậu cùng Trường Nhạc đều nói giúp cho mình, Cao Dương càng thêm nắm chắc, đi tới bên phải Lý Thế Dân lôi kéo cánh tay hắn, làm nũng nói:

- Phụ hoàng xem đi, Trường Nhạc tỷ tỷ đã đồng ý...Có Trường Nhạc tỷ tỷ xem chừng, Cao Dương sẽ không gặp rắc rối đâu. Huống chi Cao Dương là thật tâm muốn cầu phúc cho phụ hoàng cùng mẫu hậu...

Hai mắt nàng đầm lệ lưng tròn, nước mắt cơ hồ sắp lăn xuống.

Lý Thế Dân vỗ vỗ tay Cao Dương nói:

- Được rồi, phụ hoàng tin tưởng lòng hiếu thảo của con...Nhưng dù sao cũng phải nói trước, nếu con gây thêm phiền toái cho Trường Nhạc, lần sau đừng hòng trầm chấp thuận cho con xuất cung.

Hắn ra vẻ nghiêm khắc nói.

Cao Dương hô to vạn tuế, vui sướng ôm cổ Lý Thế Dân hưng phấn kêu to, một lúc lâu mới chịu an phận trở lại.

Trong mắt Tiểu Hủy Tử cùng Lý Trì đều tỏa ánh sáng, cũng có chút dị động kêu lên mình cũng muốn đi.

Trưởng Tôn hoàng hậu giả vờ đáp ứng, nhưng hiển nhiên sẽ không thật sự cho họ đi cùng.

Lý Thế Dân thấy Cao Dương vui vẻ như thế, cũng có chút yên lòng, lập tức dùng tay gõ lên mặt bàn nói:

- Đi thì có thể đi, nhưng thân phận của các con dù sao cũng là công chúa, không phải người thường, an toàn thứ nhất.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng gật đầu đồng ý, đây cũng là bất hạnh của hoàng gia. Làm hoàng hậu của một nước, những chuyện tương tự từng nhìn thấy rất nhiều, nghiêm nghị nói:

- Hoàng thượng nói rất đúng, an toàn không thể qua loa...Mặt khác tốt nhất không cần giống trống khua chiêng quấy nhiễu dân chúng. Sự kiện như thế tin tưởng dân chúng trong Trường An cũng đi nhiều, vì cầu phúc mà quấy nhiễu dân sẽ làm trong lòng ta bất an!

Trưởng Tôn hoàng hậu là một trong những hoàng hậu hiền lành nhất trong lịch sử, tính cách thật đặc biệt. Cả đời của bà chưa từng làm ra bất cứ chuyện gì quấy nhiễu dân chúng, đồng thời còn không ngừng khuyên bảo Lý Thế Dân cũng ít làm những hoạt động gây nhiều bất tích.

Nếu nói Lý Thế Dân là một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén, vậy Trưởng Tôn hoàng hậu là một vỏ kiếm thật giản dị tự nhiên. Sự tồn tại của bà làm cho Lý Thế Dân có chút thiếu hụt trong tính cách trở thành một vị đế vương gần như hoàn mỹ.

Lý Thế Dân khó xử nói:

- Vậy thì có chút khó làm, ngày mai rằm rộ thế nào trăm có thể tưởng tượng được. Loại tình huống như vậy nếu không phải thêm nhân thủ chỉ sợ khó thể bảo đảm được an nguy của Trường Nhạc với Cao Dương...có rồi!

Hắn vỗ tay cười nói:

- Hộ vệ bình thường không làm được, nhưng có cao thủ như Thanh Liên hộ tống tin tưởng có thể bảo đảm vẹn toàn, vậy đem an nguy của Trường Nhạc với Cao Dương giao cho hắn đi.

Trưởng Tôn hoàng hậu cũng gật đầu đồng ý:

- Hà nhi xử sự thận trọng, có hắn đi theo thân thiếp cũng yên tâm.

Trường Nhạc nói:

- Như vậy không tốt đi...phu quân đang làm việc tại Thượng Thư Tỉnh, xử lý đều là đại sự quốc gia, sao có thể bởi vì chuyện riêng mà không lo làm việc?

- Không sao...

Lý Thế Dân không để Trường Nhạc nói tiếp, liền nói:

- Cơ cấu Đại Đường vận chuyển sẽ không vì thiếu vài người mà chậm trễ đại sự. Huống chi tiểu tử kia quả thật có thể gánh vác mọi chuyện giao cho hắn, đến nay chưa từng có việc nào hắn không thể hoàn thành. Dù có giao thêm nhiệm vụ cho hắn cũng không làm mệt được hắn.

Từ sau khi trở về từ Tiết Duyên Đà, hắn đã tiếp nhận công việc trong Thượng Thư Tỉnh. Có Đỗ tướng hân muốn nhàn hạ cũng có thể được, xem như cho hắn nghỉ phép, nghỉ ngơi một chút...Huống chi trượng phu bảo hộ thể tử là việc thiên kinh địa nghĩa, hắn dám không dụng tâm sao? Cứ quyết định như vậy!

Hắn xử lý thật dứt khoát, nhưng trên mặt lại mỉm cười có vẻ vui sướng khi người gặp họa, có thể để Đỗ Hà vào Thượng Thư Tỉnh làm việc, một thân kiêm nhiệm tới mấy chức vụ chính là kiệt tác của hắn.

Trường Nhạc nghe Lý Thế Dân nói chợt ngừng ngừng, cũng không tiếp tục phản đối.

Trong lúc họ còn đang thương nghị, không ai phát hiện Cao Dương đứng một bên ánh mắt đã cười híp lại, khóe môi vểnh lên, trên mặt hiện ra vẻ ngoài ý muốn nhưng còn mang theo vẻ thích thú vô tận, cho dù có người phát hiện cũng chỉ có thể cho rằng nàng đang cao hứng vì ngày mai có thể cùng xuất hành.

Ai có thể nghĩ ra được ý nghĩ thực sự trong đáy lòng nàng?

Vào đêm hôm đó, bên trong Hoảng Phúc Tự trang nghiêm, một hắc y nhân mặc bào phục rộng rãi nhưng dáng người nhỏ xinh mượn đêm tối tiến vào sương phòng trong hậu viện, nhẹ nhàng gõ cửa một căn phòng trong biệt viện.

Cửa phòng mở ra, một thân ảnh thân hình khôi ngô xuất hiện bên trong cửa.

Trong một khắc thân ảnh kia vừa xuất hiện...

Hắc y nhân lao vào lòng thân ảnh kia, không ngờ chính là một vị nữ tử, hơn nữa còn là một phụ nhân đáng người yêu kiều linh lung lả lướt. Đôi mắt trong vắt như bảo thạch, trong đêm đen lại lóe lên sáng ngời.

Thân thể nàng vì kích động cùng hưng phấn mà không ngừng run rẩy lên.

Thân ảnh cảm thụ được thân thể mềm mại động lòng người trong tay, xoắn lên áo choàng của nàng, làm mái tóc mây của nữ tử tuôn xuống, gương mặt tươi cười mị hoặc lộ ra hình dáng diễm lệ dưới ánh nến. Xinh đẹp như đào mận là từ tốt nhất dùng để hình dung vẻ đẹp của nàng.

- Người xấu, người ta một khắc cũng không thể chờ đợi, chỉ tháng này ta sống một ngày chẳng khác gì một năm, chịu đủ tra tấn vì tưởng niệm người, nếu không thể thường xuyên gặp mặt, người ta càng không sao chịu nổi...

Mỹ nhân ân trọng, thân ảnh kia tựa hồ nhận lấy kích thích, phát ra một tiếng gầm nhẹ, bế bổng nàng lên ôm đến bên giường, tiếp theo là một trận tiếng hô hấp yêu kiều thở gấp.

Loại thanh âm kia xuyên qua căn phòng, nhộn nhạo trên bầu trời thanh tĩnh của Phật môn.

Thật lâu thanh âm ổn định lại, đôi nam nữ đã lắng xuống lửa dục ôm cùng một chỗ ngủ say.

Thời gian dần dần trôi qua, canh ba giờ Dần đã đến.

Thân ảnh kia dùng sức vỗ bờ hông đầy đặn trong lòng mình, cười nói:

- Được rồi, tiểu mỹ nhân, đừng ngủ nữa, phải đi về, miễn làm cho người ta phát hiện.

Nói xong đôi tay lại không ngừng lướt trên gò ngực tròn đầy mềm mại.

Nữ tử kiều mị cười khúc khích vài tiếng, giãy dụa trong lòng nam nhân, cười nói:

- Không đi, từ nay về sau ta không cần về nữa...

Hai tay của nam nhân chợt ngừng lại, trầm giọng nói:

- Có ý tứ gì?

Nữ tử kiều mị tiếp tục trêu đùa cười nói:

- Ta có rồi, mang thai cốt nhục của người...chúng ta đi thôi, xa chạy cao bay, đi một nơi không ai quen biết chúng ta. Sống thật tốt, ta không chịu nổi cuộc sống tại Nam gia!

Nam nhân nổi giận nói:

- Người nói chuyện ma quỷ gì đây, một khi chúng ta bỏ trốn, cố gắng mấy năm nay của ta không phải là uổng phí. Ngoan, nghe lời, phá thai đi...

Trong mắt nữ tử kiều mỵ hiện lên vẻ giận dữ, tát lên mặt nam nhân mắg:

- Người hỗn đản...

Nam nhân giận dữ rít:

- Nếu không thế này, ta ở gần đây mua cho người một ngôi nhà, sau này người ở lại đó, thế nào?

Nữ tử kiều mỵ lão đảo đứng dậy, gằm nhẹ nói:

- Những ngày sống lén lút thế này lão nương đã thấy mệt mỏi, hôm nay nếu người không cho ta một câu trả lời thuyết phục, ta sẽ đem bí mật của người giữ ra hết, ai cũng không đạt được...

Nàng còn chưa nói xong đã bị một cái tát hung hăng giáng xuống, cả người bị té sấp dưới giường.

Nữ tử kiều mỵ ôm mặt, trong mắt hiện lên oán độc vô tận, chạy ra khỏi phòng hô to:

- Thích...

Nàng còn chưa thốt ra, sau gáy đã bị trúng một chiêu, chết ngay tại chỗ.

Nam nhân nhổ nước bọt, lạnh lùng nói:

- Dám phá hỏng đại sự của ta, chết là đáng tội!

530. Chương 548 549: Phật Cũng Nhận Tiền

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 548 549: Phật cũng nhận tiền

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cổng lớn hoàng cung.

Trên người Đỗ Hà mặc một bộ võ sĩ phục mộc mạc của hiệp khách giang hồ, có chút tản mạn tựa vào trên xe ngựa trang hoàng giản dị tự nhiên.

Ngày hôm qua hắn nghe được an bài của Lý Thế Dân, trong lòng cảm thấy thật không vui. Bảo hộ Trường Nhạc, bởi Trường Nhạc đi du ngoạn hắn thật thích thú, nhưng vì sao lại có thêm Cao Dương? Nghĩ đến vị công chúa trốn dưới giường tân hôn của hắn, nghe lén phu thê hắn tình tự ân ái, hắn thật sự cảm thấy có chút đau đầu.

Vì vậy đối với hành trình hôm nay hắn cũng có chút bài xích.

Trường An là một địa phương rộng lớn, đi đâu không đi, dù là đi Tần Hoàng Lăng chiêm ngưỡng lăng mộ của Tần Thủy Hoàng một chút vẫn hơn đi đến chùa miếu, nhìn xem một nhóm hòa thượng chỉ biết niệm kinh không chút ý nghĩa.

Nói trắng ra Đỗ Hà đối với hòa thượng hay Phật giáo cũng không có bao nhiêu thích thú.

Tuy rằng hần cũng không bài xích Phật giáo, nhưng đối với một ít lý luận của họ cảm thấy không quá chấp nhận.

Cái gì là đời người vô thường, chư pháp vô ngã gì gì đó thật là khó hiểu.

Nếu như người sống trên đời đều có định số, vô dục vô cầu, không nghĩ siêu việt bản thân, không nghĩ tới cách tân, trên thế giới căn bản không có dạng người như thế, chính vì người luôn ham thích học hỏi, có tinh thần cách tân mạo hiểm mới có thể từ vượn người tiến hóa thành nhân loại, sau đó không ngừng phát triển cho đến nay.

Hơn nữa câu nói được nghe rất nhiều như “Phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật”, theo hần càng khó tin tưởng. Một cuồng ma thích giết người, tràn đầy tội ác, chẳng lẽ chỉ cần buông thanh đao xuống liền lập tức có thể thành Phật sao? Tội ác trong quá khứ đơn giản thành mây khói, như vậy thành Phật cũng thật không còn chút giá trị, thiên hạ còn không bị đại loạn?

Thành Phật, niệm kinh, vô dục vô cầu?

Làm người ai có thể làm được đến?

Thay vì dành thời gian nghe một nhóm hòa thượng niệm kinh, vậy đi làm việc có ý nghĩa mới không uổng quang âm.

Thật bất đắc dĩ hiện tại hần chỉ là người đang làm việc cho triều đình, ông chủ đã lên tiếng, hần cũng chỉ có thể nghe theo.

Đợi thật lâu, một chiếc xe ngựa hào hoa từ bên trong hoàng cung xuất hiện, giao ra văn điệp xuất cung mới chạy nhanh ra ngoài.

Xe ngựa còn chưa dừng ổn, một đạo lệ ảnh đã nhảy xuống, hai tay mở ra nhìn lên không trung, chính là Cao Dương công chúa thông minh cổ quái.

- Cao Dương, cẩn thận trật chân!

Trường Nhạc xóc lên màn che, vẻ mặt tức giận, hiển nhiên vì hành động của Cao Dương làm nàng hoảng sợ.

- Không có việc gì đâu!

Cao Dương cười ngọt ngào nói:

- Không khí ngoài cung dù sao cũng tốt hơn trong cung đi...di...

Nàng đang định dìu Trường Nhạc xuống xe, nhưng khóe mắt chợt thấy Đỗ Hà đang đợi bên cạnh, cười ngọt ngào vẫy vẫy tay lên tiếng:

- Tỷ phu!

Sau đó không chút tình nghĩa vút lại Trường Nhạc hướng Đỗ Hà chạy tới.

Cao Dương mặc một bộ lam sắc y phục, trang điểm tinh tế, vô cùng xinh đẹp.

Đỗ Hà nghênh đón, nhìn Cao Dương gật đầu như chào hỏi, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Trường Nhạc ở phía sau. Trường Nhạc mặc y phục màu trắng hồ cừ, xinh đẹp như tiên nữ trong tranh, không hổ thẹn được danh xưng thiên sinh lệ chất.

Tuy chỉ mới nửa ngày không gặp hần lại có cảm giác như đã xa cách ba thu.

Đỗ Hà nhìn Trường Nhạc, vừa lúc nàng cũng đang nhìn hần, ánh mắt vừa chạm nhau Trường Nhạc liền nhận ra vẻ tường niệm trong mắt ái lang, khuôn mặt chợt đỏ lên sụp mắt mềm nhẹ gọi một tiếng:

- Đỗ lang!

Cao Dương thấy Đỗ Hà chỉ lướt mắt nhìn qua người mình, dư quang đều dừng trên người Trường Nhạc, giậm chân tức giận, chắn ngang tầm mắt của hai người nói:

- Đừng nhìn, sẽ còn thời gian cho hai người nhìn tiếp, hiện tại xuất phát đến Hoảng Phúc Tự đi thôi!

Đỗ Hà để hai nàng lên xe ngựa, nói:

- Trên xe đã chuẩn bị sẵn y phục cho hai người, y phục hiện tại của hai người rất đáng chú ý, để bị người phát hiện ra thân phận, sẽ đi chơi không tận hứng. Đổi một bộ y phục bình thường miễn gây ra phiền toái ngoài ý muốn!

Trên người Trường Nhạc cùng Cao Dương mặc y phục tơ lụa lãnh là rất hiếm thấy, phối hợp với khí chất cao quý bẩm sinh của hai nàng, đứng trong đám người tuyệt đối là nổi bật, không muốn bị người chú ý cũng khó khăn.

Đỗ Hà mang theo ý tứ đi du ngoạn, không muốn bị người vây xem, đã sớm chuẩn bị xong hết thảy.

Hai nữ tử xuất hành đều xem ý Đỗ Hà là chủ yếu nên không phản đối.

Chờ sau khi hai nàng thay xong y phục, Đỗ Hà tự mình đánh xe đi về hướng tây, tới thẳng Hoàng Phúc Tự.

Hoàng Phúc Tự là một trong những chùa miếu có quy mô lớn nhất thành Trường An.

Nằm ở phía tây thành Trường An, hôm qua sau khi Đỗ Hà nhận được mệnh lệnh, vì bảo đảm an toàn chắc chắn nên cũng đã phái người đến điều tra Hoàng Phúc Tự trước tiên.

Đúng như hần suy nghĩ, Hoàng Phúc Tự tiếng tăm lừng lẫy trong Trường An, phương trượng chủ trì là một trong những cao tăng nổi tiếng của thành Trường An, Nạp Ngôn pháp sư.

Vị Nạp Ngôn pháp sư này ở trong những tín đồ Phật giáo có thể nói không ai không biết, không ai không hiểu. Thuở nhỏ hần ở trong Thiếu Lâm Tự, lớn lên trong chùa, cùng Phật hữu duyên, năm tuổi đã học tập tiểu thừa cùng đại thừa Phật giáo, mười ba tuổi đã đọc thuộc lòng “Diệu Pháp Liên Hoa Kinh”, “Duy Ma Cật Kinh”, mười lăm tuổi đã trở thành cao tăng nổi tiếng, tham thiền mười năm liền vân du thiên hạ, mười năm trước nhận lời mời của Tiêu Vũ vào ở trong Hoàng Phúc Tự, năm sau liền thăng nhiệm làm chủ trì. Tục truyền Nạp Ngôn pháp sư được xưng tụng, danh dự thật cao trong kinh sư, nổi danh chẳng thua kém gì vị Huyền Trang pháp sư từng mai danh ẩn tích trước khi đến Thiên Trúc lấy kinh.

Sau khi Huyền Trang pháp sư mất tích, Nạp Ngôn trở thành vị cao tăng có pháp pháp cao nhất Đường triều.

Lần này toàn bộ pháp sư hội tụ về Trường An đều đến Hoàng Phúc Tự luận kinh lễ Phật cũng do Nạp Ngôn đưa ra ý kiến, người tài trợ chính là tiền tế tướng Đại Đường Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ tôn trọng Phật giáo, đối với cao tăng đặc đạo phi thường kính trọng, nhiều lần bỏ tiền sửa chữa chùa miếu, cũng nhiều lần thỉnh cao tăng nhập Trường An giảng Phật luận đạo.

Nạp Ngôn chính là một trong số đó, trước khi Huyền Trang đi tây thỉnh kinh, cũng nhận được lời mời của Tiêu Vũ vào ở bên trong Trang Nghiêm Tự thành Trường An.

Phật giáo ở Đại Đường có thể dần dần hưng thịnh, Tiêu Vũ cũng là một trong những đại công thần.

Càng đến gần Hoàng Phúc Tự càng cảm nhận được lực lượng của tín đồ.

Cách pháp hội còn tới một canh giờ, nhưng dòng người đến Hoàng Phúc Tự đã càng ngày càng nhiều. Đỗ Hà lo lắng xe đi vào nhưng muốn ra cũng không được, vì vậy cho xe ngựa dừng cách Hoàng Phúc Tự chừng một con đường, chỉ đi qua một đường phố là đến, xem như rèn luyện thân thể.

Đỗ Hà đi ra sau xe, nói rõ ý định sau đó vén lên màn xe. Bên trong xe xuất hiện hai nữ tử phong tư trác tuyệt, một diễm lệ cao quý, một kiều mỹ thanh xuân. Hiện giờ hai nàng đã thay y phục của tiểu thư phú hộ, tuy nói y phục khó có thể che giấu được dung nhan tuyệt mỹ của hai nàng, nhưng không đến nỗi làm người quá mức chú ý.

- Trường Nhạc, cẩn thận một chút...

Xe ngựa cũng không cao nhưng quan ái cho thê tử, Đỗ Hà vẫn vươn tay ra dìu nàng.

Trường Nhạc kiều mỹ mỉm cười, nắm tay ái lang bước xuống xe ngựa.

Thấy tình cảnh này trong mắt Cao Dương cũng hiện lên vẻ yêu thích cùng ngưỡng mộ, chợt ngừng bước.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà kéo tay Trường Nhạc, thấy Cao Dương còn chưa bước xuống xe ngựa, vẻ mặt cổ quái hỏi.

Cao Dương giận dữ vươn tay ra nói:

- Xe ngựa rất cao, xuống không được, đỡ ta xuống.

Đỗ Hà nháy mắt, hù dọa ai đây, xe ngựa này chỉ là loại xe đón khách thông thường, so với xe ngựa xa hoa trong cung còn thấp hơn một chút, xe ngựa xa hoa Cao Dương còn có thể nhảy xuống, huống chi chỉ là chiếc xe ngựa tầm thường trước mặt.

Trường Nhạc cười ra dấu bằng mắt với Đỗ Hà, để cho hắn tạm nhẫn nhịn nhân nhượng Cao Dương một chút.

Tính cách Cao Dương cổ quái, thích thú hiếu động, Trường Nhạc hiểu được nàng chỉ như một hài tử ham chơi, cũng không suy nghĩ sâu xa.

Đỗ Hà nhún vai, đưa tay giúp đỡ Cao Dương bước xuống xe ngựa.

Hai chân Cao Dương nhún nhẹ trên mặt đất, nhìn Đỗ Hà làm mặt quỷ, hai tay lôi kéo tay Trường Nhạc hi hi ha ha cười nói:

- Vẫn là Trường Nhạc tỷ tỷ tốt nhất, không giống như người nào đó...Hừ...

Mắt nàng trừng lên liếc sang Đỗ Hà.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ, từ hôm qua hắn cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nha đầu Cao Dương này quỷ tâm tư thật sự quá nhiều, thật sự không cách nào dự đoán được nàng sẽ nghĩ ra trò gì để chơi đùa.

- Đi thôi, còn một lát đã đến pháp hội, chúng ta có thể đi dạo một vòng bên trong chùa. Theo ta biết điện tích Hoàng Pháp Tự cực lớn, cảnh sắc còn đẹp hơn bên trong phủ đệ vương hầu!

Đỗ Hà đột nhiên nhìn thấy có người đến gần, liếc mắt nhìn ra phía sau thấy có một hài đồng chừng sáu tuổi đang đi về hướng bọn họ.

- Đại ca ca, người biết viết chữ không?

Trên đầu hài đồng để tóc ba vá, tướng mạo có chút nghịch ngợm cùng đôi mắt vô cùng ngây thơ.

Đỗ Hà tưởng rằng tiểu hài tử chỉ đi ngang qua, nghe hài tử hỏi thăm, cũng không tiện không đáp lời, mỉm cười ngồi xổm xuống hỏi:

- Biết a, tiểu huynh đệ, đại ca ca biết viết chữ, có chuyện gì không?

Hài đồng khoa trương múa cánh tay nói:

- Thật tốt quá, đại ca ca, người dạy ta viết chữ thổ trong thổ miết được không, ta không biết...

Đỗ Hà mỉm cười viết xuống mặt đất một chữ thổ, nhất thời tò mò hỏi một câu:

- Học viết chữ thổ làm gì?

Hài đồng hì hì cười nói:

- Ngày hôm qua có một tên tiểu tử từ nông thôn tới khi dễ ta, dán hai chữ “đứa gốc” sau lưng ta, hại ta bị tiểu Thúy chê cười. Hôm nay ta muốn báo thù, hắn từ nông thôn tới, ta muốn viết chữ “thổ miết” dán lên lưng của hắn, để cho tiểu Thúy chê cười hắn!

Đỗ Hà không quá lý giải tâm tư của nhi đồng, nhưng cũng tò mò nói:

- Chữ miết trong thổ miết không cần ta dạy sao?

Hài đồng có chút vong ân bội nghĩa lườm Đỗ Hà nói:

- Không nhờ đại ca ca dạy cho tự nhiên là biết viết!

Không đợi Đỗ Hà hỏi tiếp, tiểu hài giải thích:

- Cha ta bán ô quy, trên sọt có dán chữ “Miết”, ta xem thấy từ nhỏ tới bây giờ, tự nhiên biết viết!

Nói xong tiểu hài nhìn chữ “thổ” Đỗ Hà viết trên mặt đất ghi nhớ trong đầu, nói tiếng đa tạ liền đắc ý bỏ chạy.

Một chút tiểu nhạc đệm cũng không làm chậm trễ thời gian của ba người Đỗ Hà.

Theo dòng người, Đỗ Hà dẫn nhị nữ đi tới cổng Hoàng Phúc Tự.

Tấm biển “Hoàng Phúc Tự” lóng lánh chiếu sáng, lạc khoản có dòng chữ “Tiêu Vũ” ở bên dưới.

Trường Nhạc thấp giọng nói:

- Hoàng Phúc Tự đúng thật phô trương, thế nhưng có thể mời được Đại Đường tể tướng tự tay viết lưu niệm.

Tiêu Vũ là quốc cữu của Dương Quảng tiền triều, tỷ tỷ của hắn chính là Tiêu hoàng hậu tiếng tăm lừng lẫy.

Thái độ làm người của Tiêu Vũ thật chính trực, được Lý Uyên vô cùng tin tưởng, xem như tâm phúc, mỗi lần lâm triều nghe báo cáo cùng quyết định công việc đều ban thưởng cho Tiêu Vũ đứng bên cạnh mình, thân thiết gọi là “Tiêu lang”.

Sau khi Lý Thế Dân lên ngôi, thăng Tiêu Vũ làm tể tướng Đại Đường, tả tướng thượng thư.

Nhưng dù sao Tiêu Vũ cũng là tâm phúc của Lý Uyên, mà tâm phúc của Lý Thế Dân lại là Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối. Mỗi khi gặp đại sự đều xem trọng ý kiến của hai người trước tiên. Tiêu Vũ cảm giác vô cùng khó chịu, luôn tranh chấp mâu thuẫn cùng Phòng Huyền Linh và Đỗ Như Hối.

Hai bên tranh chấp đương nhiên Lý Thế Dân thiên vị cho Phòng, Đỗ hai người, bởi vậy Tiêu Vũ bị gạt bỏ, ly khai khỏi trung tâm quyền lực, thượng thư tả tướng cũng rơi vào trong tay Phòng Huyền Linh.

Tấm biển này là do Tiêu Vũ viết trước khi từ chức tả tướng, lúc ấy Tiêu Vũ là người đứng đầu trong các đại thần, có thể mời được hắn đích thân viết lưu niệm, Hoàng Phúc Tự quả nhiên rất có mặt mũi.

Đi vào trong chùa, mùi nhang thơm cùng hương nến tràn ngập trong mũi.

Giữa quảng trường trong tiền viện có một thanh đồng đỉnh thật lớn, bên trong cắm đầy nhang thơm, hơn năm mươi tín đồ đang cúi lạy trước đỉnh. Khắp bốn phía quảng trường thật nhiều gian hàng bán nhang đèn, phóng mắt nhìn qua cũng phải hơn mười gian hàng.

Ở bên ngoài các gian hàng đều tụ tập thật đông khách nhân, sinh ý dị thường náo nhiệt.

Đỗ Hà cười nói:

- Kinh thương không ngờ còn kéo tới tận chùa miếu thế này!

Cao Dương tựa hồ là lần đầu tiên đến chùa, đặc biệt hiếu kỳ, nhìn trái lại nhìn phải, học theo tín đồ lễ bái đại đỉnh, nhưng thấy trong tay họ có nhang lại có giấy vàng, cũng đòi mua một ít đến chơi đùa.

Đỗ Hà thấy Cao Dương vui vẻ, cũng không muốn quét hứng trí của nàng, miễn cho nàng còn gây nháo thêm khó khăn. Hắn đưa mắt ra hiệu cho phía sau, ý bảo hộ vệ âm thầm lưu ý xuống.

Trường Nhạc nói:

- Đỗ lang, mua nhiều một chút!

Đỗ Hà bật cười nhìn ái thê hỏi:

- Nàng cũng tin thứ này sao?

Trường Nhạc lắc đầu dụi dằm nói:

- Đã đến nơi này, tin hay không tin chỉ là chuyện nhỏ, vì phụ hoàng mẫu hậu cùng công công bà bà cầu bình an là việc mà nữ nhi nên làm!

- Ta đi mua!

Đỗ Hà nhìn Trường Nhạc thật sâu, trong lòng thật cảm khái, được thê tử như thế làm trượng phu còn có đòi hỏi gì nữa đây.

Quả thật đúng là như thế, đi tới chùa cho dù tin hay không tin Phật cũng không quan trọng, mấu chốt là ở chỗ vì người nhà cầu phúc bằng tất cả chân tâm.

- Ta cũng đi!

Cao Dương cười đuổi theo Đỗ Hà.

Cả hai tùy ý chọn một gian hàng đi đến.

Chen chúc trong đám người, Đỗ Hà sợ Cao Dương bị lạc nên lôi kéo nàng chen vào phía trước.

- Khách quan, muốn mua thứ gì?

Chủ nhân gian hàng là một phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi, vừa chỉnh sửa lại hàng hóa vừa thản nhiên hỏi.

Đỗ Hà quét mắt nhìn lên quầy hàng, rực rỡ muôn màu, Phật tượng, pháp bảo, lư hương, dầu thắp, giấy tiền, thứ gì cần có đều có.

- Dầu thắp, giấy tiền cùng nhang bán như thế nào?

Đỗ Hà không có tín ngưỡng, tượng Phật, pháp bảo cùng lư hương hẳn không chú ý, nhưng dầu thắp, giấy tiền cùng nhang đèn là những vật cần bái Phật hẳn cũng cần mua.

Chủ quầy hàng vốn mang theo thần sắc lơ đãng, nghe được Đỗ Hà hỏi chỉ là loại hàng giá rẻ, lộ ra vẻ không kiên nhẫn, thuận miệng nói:

- Dầu thắp mười tiền một phần, giấy tiền bốn tiền một phần, nhang hai tiền một phần.

Đỗ Hà giật mình, giá hàng hóa Đường triều hẳn có chút hiểu biết, Lý Thế Dân là một minh quân, hẳn rất ít gia tăng gánh nặng cho dân chúng, giá hàng hóa luôn rất rẻ, một đấu gạo bất quá chỉ khoảng bốn năm tiền. Ở trong Hoàng Phúc Tự một phần dầu thắp lại cần tới mười tiền, giấy tiền bái thần lại đòi tứ tiền, loại nhang thông thường lại hai tiền, hơn nữa một phần nhang cũng chỉ có ba cây nhang.

- Giật tiền sao!

Đỗ Hà lú lười thốt một câu.

Nhìn biểu tình của người mua khắp bốn phía, tựa hồ đối với giá tiền này hoàn toàn không chú ý.

Trong mắt chủ quầy hàng hiện lên tia xem thường, cả giận nói:

- Người nói chuyện thế nào vậy, muốn mua thì mua, không tiền còn đòi bái Phật, lẩn qua một bên!

Đỗ Hà giận tới bật cười, không ngờ Phật tử cũng thích tiền, ghét bỏ người nghèo.

Đôi mắt phượng của Cao Dương trừng lên, cũng có chút tức giận, nàng lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy một người còn kiêu ngạo hơn cả mình, một tay chụp tượng Phật, hướng trên đầu chủ quầy hàng ném tới, trong miệng quát:

- Lão bà tử, cho người biết lợi hại của tiểu bà cô!

531. Chương 550: Tội Ác Tày Trời

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 550: Tội ác tày trời

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thuở nhỏ Cao Dương đã thích gây nháo, bốn sự ném đồ vật lại cực kỳ cao minh, tượng Phật được chế bằng gỗ, nhưng thật cứng rắn, chuẩn xác không làm đập thẳng lên đầu phụ nhân chủ quầy hàng, nhất thời liền nổi lên hai cục u to tướng.

Cao Dương cũng không biết mình đã gây chuyện, ngược lại còn vỗ tay cười, tựa như mình vừa đánh trúng người xấu.

Đỗ Hà chỉ cảm thấy phần nộ vì thái độ đối đãi khách hàng của phụ nhân, nhưng thực sự không có ý động thủ.

Mua bán chính là như thế, nguyên mua nguyên bán, không muốn mua đi nơi khác là được.

Đỗ Hà cũng không phải thiếu tiền, nhưng tiền của hắn quang minh chính đại kiếm về, không muốn làm kẻ coi tiền như rác, để gian thương phạm pháp kiếm tiền của mình.

Cao Dương lại không có nhiều tâm tư như vậy, nàng là Đại Đường Cao Dương công chúa, cũng là một trong những nữ nhi mà Lý Thế Dân sủng ái nhất. Nàng là kim chi ngọc diệp, khí phách凛凛 nhiên. Một tiểu thương nho nhỏ hung hăng càn quấy mắng đuổi nàng lẫn sang một bên, liền động lửa giận, vung tay đánh người, dù Đỗ Hà có muốn ngăn cản cũng không kịp.

Phụ nhân cũng không nghĩ ra Cao Dương lại làm như thế, nói động thủ liền động thủ, tránh không kịp nên bị đánh sưng hai khối u, tức giận oa oa kêu to, thấy Đỗ Hà là một võ phu ăn mặc tầm thường, tuy nhìn Cao Dương thiên sinh lệ chất nhưng y phục cũng không xa hoa, nhìn giống như một tiểu thư con nhà bình thường, ở thành Trường An lớn nhất thiên hạ, tiểu thư như vậy nhiều vô số kể, cũng không sợ hãi, càn rỡ kêu lên:

- Đánh người, có người phá quầy hàng...

Bà ta vừa lớn giọng hô hoán, nhất thời tạo thành một trận hỗn loạn.

Dân chúng tụ tập trước quầy hàng lập tức tản ra, vây quanh bốn phía, để lại một khoảng đất trống ở giữa.

Ban đầu Đỗ Hà còn dự định xin lỗi để qua chuyện, dù sao chứng thật là Cao Dương đánh người trước tiên. Nhưng khi nhìn thấy một tráng nam chừng bốn mươi tuổi tay cầm đòn gánh hương hán vọt tới, lập tức bỏ qua ý niệm xin lỗi trong đầu, trong lòng có tính toán, cố ý đem sự tình làm lớn chuyện.

Thật quá kỳ quái.

Đỗ Hà dùng một tay nắm lấy đòn gánh, nâng lên một chân đá tên tráng hán vừa vọt tới té ngã dưới đất.

Tráng nam chỉ có vài phần cật mạnh, không phải địch thủ của cao thủ cấp bậc như Đỗ Hà, trực tiếp bị một chiêu thu phục.

Giải quyết xong tráng nam, trong lòng Đỗ Hà liền nổi lên ba nghi vấn: trước mắt chủ quầy hàng đối đãi với khách thái độ rất hiêu trương, giá hàng lại đắt tiền như thế, vì sao người mua lại nhiều đến như vậy? Chủ quầy hàng tựa hồ không chút sợ hãi, căn bản không sợ đem sự tình làm lớn, cũng không sợ chuyện bạo lực sẽ làm ảnh hưởng tới buôn bán? Bởi vì có câu nói cùng trong nghề là cừu nhân, quầy hàng nhang đèn lại náo nhiệt như thế, tiểu thương trong chùa lẽ ra phải ganh ghét nhau mới phải. Nhưng chủ quầy cách vách lại không chút do dự xông lên đánh người, đây chính là một chuyện lạ, thật quái lạ!

Tinh tế suy nghĩ, ba vấn đề này đã mơ hồ có đáp án. Là người thì luôn tham tiện nghi, trừ phi là những kẻ ngốc chỉ thích khoe của, cũng là một loại hàng hóa, chỉ cần có ý tưởng ai cũng chỉ thích mua hàng rẻ hơn một chút. Ở bên trong Hoảng Phúc Tự lại buôn bán nhang đèn náo nhiệt đến như thế, giá cả đắt đỏ như thế, chỉ cần hạ giá một chút, lãi ít lại tiêu thụ mạnh, số tiền kiếm được tuyệt đối gấp hai lần. Nhưng hơn mười quầy hàng đại khái đều giống như nhau, toàn bộ tín đồ dân chúng đều chỉ lựa chọn quầy hàng nào ít người để xếp hàng. Điều này cũng có ý nghĩa toàn bộ hàng hóa nơi này đều chỉ có một cái giá cố định, thống nhất giá cả, không có giá rẻ hay đắt đỏ nào khác, cho nên cũng không có tồn tại quầy hàng nào có nhiều khách hơn quầy nào.

Mặt khác có một câu nói khách hàng là trên hết, thương gia cầu tài, mà khách hàng là tài lộ, nếu không phải bắt đắc dĩ đối diện với một ít đột phát, gặp phải chuyện không vui thương gia vẫn luôn lựa chọn biện pháp sắp xếp ổn thỏa thường gặp nhất, cũng là phương thức hợp lý nhất. Nhưng phụ nhân chủ quầy hàng

kia lại trực tiếp la hét lên, không thêm để ý tới việc buôn bán của mình sẽ vì hành động nóng nảy sẽ bị ảnh hưởng, đây vốn là hành vi hoàn toàn không phù hợp với một người buôn bán.

Điều này chỉ có hai cách giải thích: Thứ nhất thương gia là một người thích gây chuyện thị phi, thích gây sự hơn thích kiếm tiền; Thứ hai thương gia căn bản không thêm để ý tới kiếm được bao nhiêu tiền, cũng không cần quan tâm tới chuyện buôn bán. Loại giải thích đầu tiên đương nhiên không thành lập, thương gia cầu tài, không khả năng tự đoạn tài lộ của mình. Loại giải thích sau nhìn qua dường như không thể, nhưng nếu đổi lại phương thức khác mà nghĩ, không khả năng lại biến thành có khả năng. Đó chính là phụ nhân kia cũng không thật sự là chủ nhân quầy hàng, bà ta chỉ là một người làm công, kiếm được tiền hay không cũng không quan hệ gì tới bà ta. Vì vậy phụ nhân vì muốn phát tiết ác khí nên không thêm lưu ý tới lượng tiêu thụ.

Cuối cùng câu nói “người trong nghề là cừu nhân” là một câu danh ngôn lưu truyền suốt mấy ngàn năm, nguyên vẹn thể hiện nguyên nhân mâu thuẫn của người với người. Bởi vì trên thế gian này không ai nguyện ý đối kháng với tiền, tráng nam kia tự nhiên đi bên vực phụ nhân không thêm quan tâm tới quầy hàng của mình, hần vốn không cần phải ra tay, đem cả mình tham gia vào phiền phức của người khác, làm ảnh hưởng chính việc buôn bán của bản thân mình.

Giải thích duy nhất cả hai đều cùng một nhóm, hơn nữa cũng là người không thêm quan tâm tới lượng tiêu thụ.

Đáp án của ba vấn đề tổng hợp lại, vừa lúc lại giải thích cho mấy vấn đề mới khác nảy sinh.

Thứ nhất, nếu hai quầy hàng bán nhang đèn này chỉ là một nhóm người, như vậy hơn mười mấy quầy hàng mở ra trong tiền viện Hoằng Phúc Tự có phải đều cùng một nhóm người hay không? Thứ hai, người giật dây cho mấy quầy hàng này lại là ai, ai chống đỡ sau lưng bọn hắn? Thứ ba, hòa thượng trong chùa này có phải cũng xen vào một chân trong việc buôn bán hay không, cùng người đứng sau lưng mấy quầy hàng hợp tác, cùng mưu phúc lợi?

Tất cả chuyện này đều là mê đề!

Nhưng Đỗ Hà đã quyết định đào ra chân tướng, không bởi vì hắn thích chõ mũi vào chuyện người khác, mà là vì dân chúng tín đồ bị che giấu sự thật.

Vì cầu tâm an, tâm tình muốn cầu thần bái Phật của dân chúng có thể lý giải, nhưng có người muốn lợi dụng lòng tin này của dân chúng mà âm thầm thao tác, cướp lấy tiền mồ hôi nước mắt của bách tính tân tân khổ khổ kiếm lấy đồng tiền, đây chính là tội ác tày trời.

Cuộc đời này Đỗ Hà thống hận nhất là ba loại người: Loại thứ nhất hủ trong sạch của người, dâm tặc hủ cả đời người; Loại thứ hai là Hán gian, bán đứng lương tri, là súc sinh bán rẻ dân tộc; Loại thứ ba khi dễ dân chúng tay không tác sát, áp bức tiền mồ hôi nước mắt của bách tính.

Ba loại người này nếu để Đỗ Hà gặp phải tuyệt sẽ không buông tha.

Không gặp được xem như là vận khí của đám hỗn trưởng kia, nhưng hôm nay nếu để cho hắn phát hiện tự nhiên không có ý định để người đứng sau màn tiếp tục càn rỡ.

Hắn lôi kéo Cao Dương, thấp giọng nói:

- Dù cho có chuyện gì phát sinh người cũng không được lộ ra thân phận công chúa, bằng không lần sau ta tuyệt không mang người ra ngoài chơi!

Cao Dương kinh ngạc, híp mắt cười nói:

- Được...chỉ cần còn có lần sau, để cho ta làm gì cũng được!

Khóe mắt Đỗ Hà nhìn chung quanh, thấy hơn mười tên lưu manh hung thần ác sát gạt mở dân chúng vây xem đang hướng bọn họ bức tới, trên mặt lộ ra dáng tươi cười lạnh lùng.

Nếu như bọn họ lộ ra thân phận thật sự, những người này xác định sẽ không dám hung hăng càn quấy, nhưng hiện giờ bề ngoài của họ một người chỉ là vô phu bình thường, một người là tiểu thư gia đình bình

thường, không có thân phận hiễn hách, ngược lại có thể làm cho người đứng sau màn không chút kiêng nể mà bại lộ sự ngang ngược càn rỡ của mình.

Trong phút chốc mười hai người đã bao vây chung quanh Đỗ Hà cùng Cao Dương.

Đỗ Hà kéo Cao Dương ra sau người, ra vẻ có chút kinh hoảng nói:

- Các người...các người là ai, muốn làm gì?

Bộ dáng nơm nớp lo sợ của hắn khiến đám lưu manh kia ầm ầm cười to.

Một hán tử cường tráng cầm đầu ánh mắt dâm tà nhìn ra sau lưng Đỗ Hà, cười nói:

- Không làm gì, chỉ là tiểu nương tử này mỹ mạo như thế, bởi chúng ta chơi đùa một chút thế nào?

Hắn nói xong lại định vươn tay nắm lên mặt Cao Dương...

532. Chương 551: Đoạn Tử Tuyệt Tôn Cước Của Cao Dương

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 551: Đoạn tử tuyệt tôn cước của Cao Dương

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn thấy bàn tay đang vươn tới gần khuôn mặt mình, Cao Dương tức giận tới mức gương mặt yêu kiều đỏ bừng muốn nổ ra huyết, ánh mắt cũng đỏ lên.

Hai mắt Đỗ Hà lạnh xuống, cũng hiểu được dụng ý của đối phương. Người cầm đầu kia cố ý khinh bạc Cao Dương, dụng ý nhìn qua có thể biết ngay. Bọn hắn cũng không muốn người khác phát hiện mình là hộ vệ của những quầy hàng này, thực sự tỏ vẻ mình không phải xuất đầu vì mấy quầy hàng mà là vì coi trọng Cao Dương, muốn đùa giỡn lưu manh vô lại. Cho dù sự việc có bại lộ hết thấy ân oán cũng không liên lụy tới mấy quầy hàng.

- Được! Các người đã sớm có chuẩn bị, vậy cũng đừng trách ta hạ nặng tay!

Ngay khi bàn tay của tráng hán cầm đầu sắp chạm vào Cao Dương, Đỗ Hà ra tay nhanh như chớp, chụp lấy cổ tay tráng hán đánh thẳng mấy quyền, máu tươi bắn ra, mũi tráng hán sụp xuống, ánh mắt sững tấy, hàm răng trong miệng bị đánh gãy một nửa.

Đỗ Hà lôi tráng hán quỳ gối trước mặt Cao Dương, cười nói:

- Tiểu nha đầu, cho người ra khẩu ác khí...

Cao Dương sống trong thâm cung, ngẫu nhiên xuất cung cũng chỉ hiếm hoi, căn bản không hiểu biết nhiều về sinh hoạt bên ngoài. Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải loại tình huống như vậy, trong mắt mang theo lửa giận vô tận. Nhưng khi nhìn thấy Đỗ Hà chỉ vài quyền đã đem tên tráng hán khinh bạc mình đánh đến máu văng tứ tung, áp giải đến trước mặt mình cho mình trút giận, trong lòng vừa cảm thấy khâm phục lại vừa hưng phấn.

Vung tay tát mạnh một cái lên mặt tên tráng hán, trên gương mặt sưng phù không còn bộ dáng lại hiễn rõ năm đầu ngón tay, lòng bàn tay nàng hơi đau rất nhưng trong lòng lại có loại khoái cảm được phát tiết cơn giận, lập tức đánh ngược thêm một tát, cảm giác hứng trí càng thêm cường liệt.

Trong đôi mắt kiều mỹ đột nhiên lộ ra một cỗ ngỗ ngược, hai tay không ngừng tát mạnh, một hơi đánh hơn hai mươi bạt tai, xuống tay cực nặng khiến lòng bàn tay nàng cũng đỏ ửng.

Cao Dương đánh mệt mỏi, nhưng còn cảm thấy chưa thỏa mãn, cười âm hiểm, tụ lực trên đầu ngón chân trùng điệp đá thẳng vào chỗ kín của tên tráng hán.

Đỗ Hà ngây người...

Dân chúng vây xem chung quanh cũng ngây người...

Mặc cho ai cũng không nghĩ ra Cao Dương xinh xắn lạnh lùng cũng lại dũng mãnh đến như thế.

- A...

Tên tráng hán phát ra tiếng kêu thảm thiết rung trời, cả người ngã trên mặt đất, ôm lấy giữa háng thống khổ lẫn lộn.

Quách Hồng Sơn bị kịch.

Lưu manh du côn là một loại chức nghiệp không hề thiếu trong bất cứ thời đại nào kể từ khi nhân loại sinh ra.

Bọn hán trà trộn đầu đường xó chợ, hết ăn lại nằm, lấn thiện sợ ác, dựa vào nắm tay nói chuyện, là bại hoại căn bản của xã hội.

Quách Hồng Sơn thật may mắn chính là loại bại hoại này, là căn bản trong đó. Hán trà trộn đầu đường, bằng vào chút võ nghệ học được trong võ quán lúc còn nhỏ, ở trong giới lưu manh du côn thành Trường An xông ra một thanh danh không nhỏ. Còn giành được một tên lóng vang dội gọi là “Quách ngoan mệnh”, đánh nhau cũng như liều mạng, trên tay cũng tụ tập không ít lâu la lưu manh.

Có một ngày bọn hán nhận được lời mời của một người thần bí.

Người thần bí giao cho bọn hán một nhiệm vụ, nhiệm vụ thật đơn giản, chính là chuyển động quanh phụ cận Hoảng Phúc Tự, nhìn thấy có ai gây trở ngại sự buôn bán trong chùa phải ra tay giáo huấn, để cho họ biết khó mà lui là được.

Quách Hồng Sơn vốn là một tên lưu manh nhàn rỗi không việc làm, có thể ở Hoảng Phúc Tự ngắm nhìn mỹ nữ đến dâng hương, du ngoạn chung quanh là có được thu nhập xa xỉ, chuyện tốt như vậy đi nơi nào mà tìm?

Từ đó về sau Quách Hồng Sơn trở thành bảo tiêu của những quầy hàng trong tiền viện Hoảng Phúc Tự, phạm là có người quấy rối đều bị bọn hán viện đủ lý do đánh đuổi.

Hoảng Phúc Tự là chùa chiến lớn nhất Đại Đường, đến chùa đều là tín đồ thành kính, người trong chùa gây rối cũng không nhiều, cả tháng cũng khó gặp một lần, bọn hán cũng nhàn rỗi vui vẻ.

Hôm nay đang tuần tra bên trong chùa, ngoài ý muốn nghe được tin tức có người gây cãi, cũng liền khởi tính khí, mang theo người chạy ra hoạt động gân cốt.

Thấy người gây chuyện là một bảo tiêu lạc phách bình thường cùng một vị tiểu thư con nhà tầm thường mà thôi.

Bản tính lưu manh du côn vừa nhìn thấy nữ tử xinh đẹp liền muốn đùa bỡn một chút, nhìn thấy người vô năng thì ủa nhau khi dễ. Kết quả ở trong mắt hán Đỗ Hà cùng Cao Dương là đối tượng có thể bị khi dễ.

Hán hoàn toàn không tưởng được hành động này khiến cho hán phải hối hận cả đời.

Đỗ Hà cùng Cao Dương tùy ý là người nào cũng không phải dạng lưu manh du côn như hán chọc ghẹo nổi, mà hán lại không biết điều chọc giận cả hai người.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Cao Dương, Quách Hồng Sơn không nhịn được muốn đưa tay nắm mặt nàng. Hán sớm đề phòng Đỗ Hà nhưng hoàn toàn không tưởng được Đỗ Hà ra tay lại nhanh như vậy, nhanh tới mức hán không cách nào phản ứng. Cũng không nghĩ ra Đỗ Hà ra tay ngoan độc như thế, từng quyền từng quyền đánh thẳng vào mặt, lực lượng xuyên vào tận não. Hán lập tức choáng váng đầu óc, nặng trĩu chóng mặt, ngay lực lượng phản kháng cũng không còn, chỉ còn lưu lại được chút ý thức.

Hán thật ra cũng hi vọng mình có thể hôn mê, bằng không cũng không bị nữ nhân đánh cho nhục nhã.

Quách Hồng Sơn bị Cao Dương tát mấy chục bạt tai cũng đầu hoa mắt choáng, loại cảm giác này làm hán buồn bực muốn chết.

Kế tiếp lại thêm một cước mà không ai nghĩ ra, làm nhân sinh tính phúc của Quách Hồng Sơn lập tức họa một dấu chấm tròn.

Một cước kia vô cùng ác độc lại cực chuẩn, vừa lúc đá thẳng vào hạ bộ Quách Hồng Sơn, đá vỡ nát hai quả trứng kia.

Loại đau đớn cùng cực toàn tâm không cách nào dùng lời nói để biểu đạt.

- Giết bọn hần, giết bọn hần...

Quách Hồng Sơn đỏ mắt, hận ý vô tận từ trong hàm răng hần rít ra, trong đầu chỉ còn ý niệm báo thù.

Đến lúc này đám thủ hạ lưu manh của Quách Hồng Sơn mới kịp phản ứng.

Cả đám bị khí thế sét đánh của Đỗ Hà hù sợ, lập tức lại bị một cước dữ dội của Cao Dương làm chú ý, thậm chí quên cả việc người bị đánh là lão đại của bọn hần.

- Đáng giận!

Mấy tiểu đệ trung tâm đỏ hồng mắt hướng Đỗ Hà vọt tới.

Đỗ Hà tiên hạ thủ vi cường, bước tới một bước dài đi tới giữa hai tên lưu manh.

Hai tên lưu manh cũng có được vài phần bản lĩnh giận quát một tiếng, vùng quyền liền đánh.

Đỗ Hà cúi thấp người, thiết quyền liên tục tung ra, hai tên lưu manh lập tức trúng quyền té văng ra ngoài, không cách nào tiếp tục đứng dậy.

Vài tên lưu manh còn lại liền rút ra đoản côn giấu trong ngực.

Cao Dương kinh hô một tiếng, khẩn trương đưa tay che mặt, nàng chỉ nghe nói Đỗ Hà võ công cao cường, cũng kiến thức qua võ nghệ của Đỗ Hà, nhưng đều ở tình huống lấy một đánh một, hiện nay đối phương có hơn mười người, hơn nữa mỗi người đều lấy ra binh khí, trong lòng nàng liền cảm thấy bất ổn.

Đỗ Hà nghe được tiếng kinh hô, quay đầu lại nhìn nàng cười, ý bảo nàng an tâm.

Cao Dương chợt thấy người bên trái giơ cao đoản côn đánh thẳng tới gáy Đỗ Hà, gương mặt nàng bị hù dọa đến trắng bệch.

Thính lực của Đỗ Hà đã có hỏa hầu nhất định, cũng không nhìn lại, vùng một chưởng về phía sau đánh thẳng vào mặt tên đánh lén.

Người kia bị một chưởng của Đỗ Hà nhìn qua như thật nhẹ nhàng, nhưng đầu lại đập mạnh xuống dưới, gương mặt tiếp xúc cùng mặt đất, đương trường lập tức hôn mê.

Vài tiếng hét to, lại có vài lưu manh hướng Đỗ Hà vọt lên.

Đỗ Hà nhắc chân hất mạnh, tên lưu manh hôn mê dưới đất chợt bay lên, trùng điệp đánh thẳng vào hai tên lưu manh đang phóng tới, lập tức tung một cước đá thẳng vào người tên đánh lén.

Hai tên lưu manh bị lực đánh bay tung lên, đụng ngã mấy tên đang lao tới phía sau.

Ngay sau đó Đỗ Hà xông vào đám lưu manh, nắm tay đánh ra, lập tức có hai tên lưu manh tóe máu ngã xuống. Hai chân hần vùng ra nhanh như chớp, liên hoàn đá nghiêng khắp bốn phương tám hướng, trong thanh âm tiếng gãy xương cùng tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn vào nhau như tiếng nhạc giao hưởng, không ngừng có người bay ngược ra, ngã xuống không còn cách nào đứng lên.

Một kích tất sát.

Dân chúng cùng Cao Dương đứng chung quanh xem cuộc chiến đều ngây người, đây mới thực sự là một kích giết chết, dưới lực sát thương kinh người trong quyền cước của Đỗ Hà, những tên lưu manh kia chỉ một thoáng đã đánh mất sức chiến đấu. Hơn nữa độ chuẩn xác trong quyền cước của Đỗ Hà, cơ hồ chiêu chiêu trúng đích, những tên lưu manh không ai đánh trúng Đỗ Hà một quyền.

Đây là lực lượng mà Đỗ Hà lĩnh ngộ trong võ đạo.

Hoàn mỹ lấy đơn độc địch chúng.

Vài tên lưu manh còn lại vẻ mặt hoảng sợ, nhìn chằm chằm Đỗ Hà như nhìn một ma quỷ, không ngừng thối lui về phía sau.

Vài thô áo gai không thể che giấu khí khái anh hùng, Đỗ Hà đứng ngay giữa đám lưu manh, uy vũ chẳng khác gì một pho tượng chiến thần.

Cao Dương ngưỡng mộ nhìn lên thân ảnh cường tráng hùng vĩ kia, trong mắt mang theo ít si mê, thì thầm nói:

- Phải gả, ta chỉ gả cho anh hùng như tỷ phu!

Cao Dương tựa hồ chán ghét mình không có cơ hội biểu hiện, vọt tới bên cạnh Đỗ Hà, hướng đám lưu manh nằm dưới đất một trận quyền đánh cước đá, đánh bất động đá một mối liền dùng chân giẫm đạp, trong miệng còn kêu lên:

- Cho ngươi khi dễ ta, cho ngươi khi dễ ta...

Nàng đánh đá như thế, cũng không biết là ai khi dễ ai.

Một đám lưu manh đều nằm im chịu đựng, bọn hắc hoàn toàn không còn lá gan đánh trả.

Hiển nhiên những tát tai liên hoàn cùng một cước tuyệt tự khắc sâu bóng ma trong lòng bọn hắc.

Đỗ Hà nhìn quanh bốn phía, thấy không có người bước ra can thiệp, thì thầm nghĩ:

- Xem ra người sau màn không có ý định ra mặt...

- Cút!

Hắn quát lạnh một tiếng, giờ phút này nếu bắt đám tiểu tốt cũng không tra ra được gì. Không bằng thả bọn hắc rời đi, tìm hiểu ngọn nguồn, tìm ra người sau màn.

Đám lưu manh mềm nắn rắn buông, Đỗ Hà lợi hại như thế nào dám lưu lại, một đám diu dờ nhau xám xịt bỏ chạy.

Quách Hồng Sơn nửa chết nửa sống để hai người khiêng đi.

Đỗ Hà ở trong đám người nhìn thấy Tần Dục, ra hiệu cho hắn âm thầm đi theo đám người Quách Hồng Sơn, nhìn xem có thể tìm được ít manh mối hay không.

Phụ nhân chủ quầy hàng thấy Đỗ Hà đánh giỏi như thế, cũng tròn tròn mắt, miệng ghen cứng sợ hãi nhìn Đỗ Hà cùng Cao Dương, rất sợ hai người tới tìm phiền phức.

Cao Dương nhìn phụ nhân hừ lạnh một tiếng, khinh thường tính toán với bà ta, hướng Đỗ Hà vũ động nắm tay cười nói:

- Tỷ phu tỷ phu, ta biểu hiện thế nào?

- Ách...

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên một cước tuyệt tự kia, theo bản năng gật đầu nói:

- Biểu hiện thật tốt quá...

Cao Dương được khen ngợi, mừng rỡ như một con khổng tước kiêu ngạo, hưng phấn nói:

- Ta vì không còn khí lực, nếu ta có khí lực, một tên đá một cước, cho bọn hắc giống như tên bại hoại dám trêu chọc ta, cho bọn hắc lăn lộn trên mặt đất!

Đỗ Hà theo bản năng thối lui ra sau một bước, loại bạo lực nữ biết sử dụng tuyệt tự cước vẫn nên cách xa nàng một chút mới tốt.

- A di đà phật! Phật môn là nơi thanh tịnh, thí chủ vì sao lại động thủ dả thương người?

Thanh âm trang trọng vang lên sau lưng Đỗ Hà!

533. Chương 552: Hòa Thượng Xinh Đẹp...biện Cơ Đại Sư

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 552: Hòa thượng xinh đẹp...Biện Cơ đại sư

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà nhìn lại, là một tăng nhân mặc áo cà sa vẻ mặt nghiêm túc.

Cho dù Đỗ Hà không tin Phật, nhưng cũng biết hòa thượng có phân chia cấp bậc, tăng nhân này nhìn qua địa vị không thấp.

Đỗ Hà đáp lễ nói:

- Không biết pháp danh của cao tăng là?

Tăng nhân kia một tay cầm phật châu, một tay dựng thẳng trước ngực, cúi đầu nói:

- Bần tăng pháp danh Tuệ Không...vốn là tăng nhân chấp chương giới luật của bốn tự!

Đỗ Hà đánh giá Tuệ Không hòa thượng từ trên xuống dưới, hòa thượng này ẩn sâu không lộ, thể đứng nhìn qua như thả lỏng, nhưng bàn tay đặt trước ngực lại có vẻ dày hậu hơn người bình thường. Lòng bàn tay hẳn có vết chai thật dày, vết chai như vậy tuyệt đối không chỉ tạo thành do làm việc.

Vị hòa thượng trước mắt hẳn có luyện qua võ công giống Thiết Sa Chương, hơn nữa cảnh giới còn không thấp.

Đỗ Hà cười nói:

- Xin hỏi đại sư, Phật môn thanh tịnh không thể động võ, chẳng lẽ có thể cho phép lưu manh trêu chọc nữ quyến? Nếu ta không động thủ, tiểu di muội này của ta chẳng phải sẽ bị khinh bạc, món nợ này Hoàng Phúc Tự các người gánh nổi sao?

Tuệ Không khom mình hành lễ, lại niệm một câu “A di đà phật”, nói:

- Thí chủ...

- Bỏ đi!

Đỗ Hà vùng mạnh tay, nói:

- Chúng ta không thảo luận vấn đề này, trên thực tế do đám hỗn đản kia thấy sắc động tâm, ta ra tay trừng phạt là được. Ai di này a di kia, thật đúng là đem sự tình trộn lẫn cho phiền phức...

Tuệ Không đại sư, ta có một chuyện khó hiểu. Hoàng Phúc Tự vì sao lại cho người đem chuyện buôn bán đem tới tận bên trong chùa đây. Chẳng lẽ không sợ hơi tiền của thương nhân phiền nhiễu Phật môn thanh tịnh?

Tuệ Không nói:

- Thí chủ hiểu lầm, tiểu thương trong Hoàng Phúc Tự đều là nhân gia nghèo khổ ở cạnh chùa, để cho họ tới buôn bán chỉ là ngã phật từ bi, phổ độ chúng sinh, vì sao lại có hơi tiền trong đó.

Về mặt hẳn thành kính, tựa hồ từ bi là hết thấy của hắn.

Đỗ Hà như có suy nghĩ chỉ cười, ánh mắt đảo qua trên những chủ quầy hàng chung quanh, nhận định Tuệ Không tuyệt đối không phải là một hòa thượng thành thật như hắn biểu lộ ra trên mặt.

Phật môn có năm giới: không giết, không trộm, không dâm, không nói dối, không uống rượu. Tuệ Không khi trả lời đã nói dối, phạm giới luật.

Nhà nghèo khổ sao?

Đây tuyệt đối là nói bậy.

Nhà nghèo khổ tuyệt không khả năng có được những hàng hóa rạng rỡ muôn màu như vậy, nhà nghèo khổ tuyệt không khả năng không xem trọng tài lộ lại có tính tình ngông cuồng đến như thế, nhà nghèo khổ đã nếm khổ quen rồi, không khả năng vì chút chuyện mà gây cãi, thậm chí còn ác ý thốt lời xua đuổi khách hàng.

Đỗ Hà cũng không hỏi tiếp, địa vị của Tuệ Không quả thật không thấp, nhưng không khả năng chấp chường hết thấy sự việc trong Hoàng Phúc Tự. Hắn không phải chủ mưu, bắt hắn không buông sẽ dẫm thảo kinh xà.

- Thì ra là thế, xem ra là ta hiểu lầm! Phu nhân ta còn đang đợi, không tiện ở lâu, cáo từ đại sư...

Đỗ Hà giả vờ mình đúng là du khách tới dâng hương, rời khỏi chỗ Tuệ Không đang đứng.

Tuệ Không nhìn theo thân ảnh Đỗ Hà biến mất trong biển người, ánh mắt cảm tức liếc nhìn qua chủ quầy hàng, trên mặt miễn cưỡng hiện lên vẻ tươi cười.

Đỗ Hà rời khỏi chỗ Tuệ Không, ở trong đám người tìm kiếm hộ vệ của Lưu Hương tiểu đội, để cho hắn giúp mình ra ngoài chùa mua chút ít nhang cùng giấy tiền, lại đi tới chỗ Trường Nhạc.

Đi tới trước thanh đồng đại đỉnh, bỗng nhiên hắn phát hiện Trường Nhạc đang đứng nói chuyện cùng một hòa thượng.

Hòa thượng kia nhìn qua chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhưng trên người lại khoác thanh y cà sa, thật là người ta cảm thấy bất ngờ.

Ở Đường triều mặc cà sa cũng có chú ý, tăng nhân tầm thường chỉ có thể mặc tăng y, chỉ có đại sư Phật pháp cao thâm mới có tư cách mặc cà sa. Mà cà sa cũng chia làm vài loại, áo cà sa tốt là tử y cùng phi y. Tử y là thứ nhất, phi y thứ hai. Hai loại áo cà sa này chỉ có hoàng thượng ngự tứ tăng nhân mới có tư cách mặc lên trên người.

Tử y cà sa ở tại Đại Đường cũng chỉ có Huyền Trang pháp sư được vinh hạnh đặc biệt này, phi y cà sa cũng có vài người đạt được. Trong đó trụ trì Nạp Ngôn pháp sư của Hoàng Phúc Tự là một trong số đó.

Sau phi y là xích y, hắc y, thanh y, lục y, xám y. Nói như vậy tăng nhân có thể phủ cà sa chủ yếu tuổi tác đều hơn bốn mươi, nhỏ tuổi như Huyền Trang chỉ có ngàn năm xuất hiện một quái thai Phật gia như thế mà thôi. Hiện tại hòa thượng trẻ tuổi trước mặt lại mặc thanh y cà sa, thật sự làm cho Đỗ Hà cảm thấy ngoài ý muốn.

- Phu nhân!

Đỗ Hà hô to một tiếng, bước tới phía trước, có chút nghi hoặc, ánh mắt nhìn vào tăng nhân kia có chút sắc bén.

Cũng không phải Đỗ Hà ghen tuông ăn dấm chua, mà là hắn cảm nhận được tăng nhân kia rõ ràng có ý đồ riêng.

Nếu là người bình thường nói chuyện với Trường Nhạc, Đỗ Hà cũng không quan tâm, nhưng đối phương lại là hòa thượng, như vậy thật sự kỳ quái.

Trường Nhạc ôn nhu hiền thực, không phải nữ tử bình thường. Nàng chắc chắn sẽ không chủ động bắt chuyện với nam nhân lạ mặt, người lạ đứng nói chuyện với nàng, mười phần mười là bởi vì đối phương chủ động tiến lên bắt chuyện với nàng. Nam nhân bình thường nếu tiến lên bắt chuyện, hỏi đường, hoặc nói chuyện phiếm gì đó cũng là chuyện không có gì lạ lùng, Đỗ Hà còn chưa tới mức đem thê tử của mình nhốt trong lao tù, ngay cả quyền lợi được trò chuyện với người khác cũng cướp đoạt.

Nhưng một hòa thượng lục căn thanh tịnh đi tìm một nữ nhân xinh đẹp nói chuyện phiếm, đây là chuyện bình thường sao?

Cho nên Đỗ Hà có chút hoài nghi dụng tâm của hòa thượng kia.

Phát hiện ra Đỗ Hà, Trường Nhạc mỉm cười thi lễ, lại hướng Đỗ Hà đi tới.

Đi tới gần, Đỗ Hà vừa nhìn thấy rõ ràng dung mạo của hòa thượng kia, nhất thời chột ngẩn ngơ.

Thật quá đẹp!

Mây liễu, miệng anh đào, làn da trắng nõn, vừa nhìn kỹ lại, thậm chí ý niệm đầu tiên trong lòng Đỗ Hà chính là hoài nghi đối phương là một nữ tử giả dạng hòa thượng, nhưng khi tinh tế quan sát kỹ lại, mới phát hiện vết hầu của đối phương có trái cổ, đúng thật là một nam nhân.

Hắn mặc một thân thanh y, không nhiễm một hạt bụi, ngay cả vẻ mỉm cười trên mặt cũng có khí tức xuất trần, nếu như thay một bộ quần áo thư sinh, giấu đi chín vết nhang trên đầu, tuyệt đối là một mỹ nam tử phong độ nhẹ nhàng.

Chỉ tiếc thiếu đi vài phần nam nhân khí khái, có chút ẻo lả.

Nhìn vị hòa thượng xinh đẹp trước mắt, trong đầu Đỗ Hà đột nhiên hiện lên một nhân vật chết đã lâu: tiểu bảo bối Xưng Tâm của Lý Thừa Càn. Luận tư sắc, ngay cả Xưng Tâm cũng kém hơn vị hòa thượng trước mắt ba phần.

- Vị này chính là?

Đỗ Hà nhìn qua Trường Nhạc.

Không đợi Trường Nhạc trả lời, hòa thượng xinh đẹp đã tiến lên một bước, tay chấp lại thành chữ thập, cung kính nói:

- Bần tăng đến từ Hội Xương Tự, pháp danh Biện Cơ!

- Biện Cơ!

Đỗ Hà thần sắc đại động, không thể tưởng được hòa thượng xinh đẹp trước mắt chính là Biện Cơ đại danh鼎鼎 trong lịch sử.

Chẳng lẽ hôm nay chính là thời khắc trong lịch sử của lần đầu gặp mặt giữa người mở đường ngoại tình vĩ đại Cao Dương công chúa với Biện Cơ hòa thượng?

Hắn trộm liếc qua Cao Dương, liền nhìn thấy một đôi mắt tràn đầy say sưa của thiếu nữ đối diện đang nhìn thẳng hắn.

Ánh mắt chạm nhau, Cao Dương hốt hoảng dời ánh mắt sang bên, có chút hoảng hốt thất thần.

Đỗ Hà chột ngẩn ra, thiếu nữ này tựa hồ chỉ một mực nhìn chính hắn, đối với Biện Cơ hòa thượng tựa hồ như không hề nhìn thấy, hoàn toàn xem vị hòa thượng kia thành không khí.

- Đây là tình huống gì vậy?

Thu hồi ánh mắt, Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện đôi mắt của Biện Cơ đang thối qua trên mặt Trường Nhạc cùng Cao Dương, có thần thái kinh diễm, nhất là khi dừng trên người Trường Nhạc, lại có một cổ tinh mang lóe lên lại biến mất.

- Cái gì?

Đỗ Hà chợt nhớ lại chuyện Biện Cơ chủ động bắt chuyện với Trường Nhạc!

534. Chương 553: Vợ Chồng Đồng Tâm

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 553: Vợ chồng đồng tâm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đối với sự kiện Cao Dương cùng Biện Cơ tư thông trong lịch sử, cái nhìn của Đỗ Hà cũng như rất nhiều người đều cho rằng là Cao Dương làm chủ. Biện Cơ là cao tăng, Cao Dương quyến rũ Biện Cơ không được mới gây nên chuyện. Trong phim [Đại Đường tình sử] ở thời sau đi theo cái nhìn này, trong đó Nhiếp Xa diễn vai Biện Cơ thành một người bị động nhưng hiện giờ hết thấy không phù hợp Logic.

Nam nữ tư thông thì áp lực trong lòng nữ tử hơn xa nam tử, thực tế Cao Dương chẳng những là phụ nữ có chồng, hơn nữa địa vị cao quý, là con gái Lý Thế Dân, con dâu Tể tướng Phòng Huyền Linh. Cho dù bởi vì hôn nhân chính trị mà Cao Dương không có tình cảm với Phòng Di Ái thì cũng không thể oanh oanh liệt liệt tìm người tư thông.

Huống chi trong lịch sử, Cao Dương quả thật phóng túng nhưng tuyệt không phải là loại phụ nữ lăng lơ.

Biện Cơ với tư cách hòa thượng cũng không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Cao Dương. Cao Dương thân là công chúa, có cao quý cùng tôn nghiêm của mình còn Biện Cơ với tư cách cao tăng, lực cần thanh tịnh. Trong tình huống chỉ gặp mặt vài lần, Cao Dương tuyệt không đến mức buông hết thấy tôn nghiêm quyến rũ một hòa thượng: Chẳng lẽ nàng sẽ không sợ cao tăng Biện Cơ sẽ không bị quyến rũ mà mất hết mặt mũi, thậm chí vì vậy mà thân bại danh liệt?

Cho nên trong tình huống như vậy, rất không có khả năng xảy ra chuyện.

Trừ phi Cao Dương có mười phần nắm chắc, về phần tại sao có mười phần nắm chắc thì phải hỏi ở Biện Cơ.

Biện Cơ nếu là cao tăng lực cần thanh tịnh thì trong lịch sử cũng sẽ không xảy ra sự kiện tư thông, Phòng Di Ái cũng không uất ức đeo nón xanh.

Một tay võ không kêu, quan hệ của hai người cũng là người tình ta nguyện, tuyệt không phải chỉ ở Cao Dương, trong lòng Đỗ Hà thủy chung cảm thấy trách nhiệm chủ yếu ở chỗ Biện Cơ.

Bởi vì Phòng Di Ái mềm yếu vô năng còn Cao Dương phóng túng, ưa thích mẫu tượng phu anh hùng nên không thêm ngó tới. Biện Cơ mặc dù không phải là anh hùng, nhưng tài trí Phật hiệu, đã có chỗ hơn người, tuổi còn trẻ đã là Thanh y cao tăng. Huyền Trang pháp sư sau khi sang Thiên Trúc lấy kinh, trở về Đại Đường được phong đệ nhất cao tăng đã thu hấn làm đệ tử trợ giúp dịch kinh, cũng là nhân vật được ngàn vạn tín đồ kính ngưỡng. Tuy so ra còn kém những nhân vật anh hùng hiển hách trong lịch sử nhưng cũng đủ vượt xa Phòng Di Ái.

Hai người gặp nhau bên ngoài. Cao Dương xinh đẹp còn Biện Cơ tuấn tú, hai bên đều có ấn tượng.

Biện Cơ tâm động, hấn với tư cách là một hòa thượng, tự nhiên không dám quyến rũ Đại Đường công chúa, nhưng mà ý dâm lại không phạm pháp, trong nội tâm không tỉnh ánh mắt thỉnh thoảng liếc Cao Dương. Cao Dương cảm nhận được, sau đó tự nhiên dẫn tới bước này.

Đương nhiên đây hết thấy đều là Đỗ Hà căn cứ một số chi tiết trong lịch sử phán đoán, trên thực tế thế nào cũng không ai rõ ràng lắm.

Dù sao đây là chuyện lưu truyền của Hoàng thất, trên sử sách cũng không có khả năng ghi lại chi tiết.

Đáp án duy nhất cũng chỉ có thể dựa theo suy nghĩ từng người.

Đỗ Hà cũng có vài phần tự tin đối với năng lực phân tích của mình.

Nhất là hôm nay, sau khi hấn gặp Biện Cơ thì càng khẳng định. Ánh mắt gian tà tuy ẩn giấu rất sâu nhưng giác quan thứ sáu của hấn vẫn cảm nhận được đôi mắt Biện Cơ thỉnh thoảng liếc về Trường Nhạc.

- Đỗ lang biết Biện Cơ đại sư?

Vợ chồng tâm ý tương thông, ngay cả Trường Nhạc cũng phát giác vẻ khác thường của Đỗ Hà.

Đỗ Hà người nói:

- Đại danh của Biện Cơ đại sư như sét đánh bên tai.

Biện Cơ sau khi thấy Đỗ Hà xuất hiện sau lưng Trường Nhạc thì cặp mắt thủy chung vẫn nhìn vào hấn, trong lòng bất giác phiền não, cảm giác đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Kỳ thật luận tướng mạo Đỗ Hà cũng không kém hơn Biện Cơ, tuy hấn không tuấn mỹ như Biện Cơ có ngũ quan như nữ tử nhưng cũng là nam tử oai hùng ít có trên thế gian, hào khí trải qua chiến trường bốc lên càng át đi vẻ ẻo lả của Biện Cơ.

Bất quá lòng người đồ kị tự nhiên chỉ thấy khuyết điểm của đối phương.

Đỗ Hà dĩ nhiên trở thành mục tiêu xem thường của Biện Cơ đại tăng.

Biện Cơ thủy chung không thay đổi biểu tình, khiêm cung hữu lễ, đáp lời nói:

- Tiểu tăng không đảm đương nổi danh xưng đại sư, Phật dạy chúng sinh ngang hàng, hôm nay cùng thí chủ gặp nhau tức là duyên phận, kính xin dời bước hậu viện, tiểu tăng pha trà đối đãi chư vị.....

Trường Nhạc cũng không đáp lời, nhìn sang Đỗ , hết thấy do hấn làm chủ.

Về phần Cao Dương căn bản không nghe bọn họ nói chuyện, trong đầu thỉnh thoảng hiển hiện phong thái Đỗ Hà dùng ít địch nhiều, tựa như thiếu nữ tình hoà.

- Cũng tốt, ta cũng có tâm hướng Phật, có chút vấn đề thỉnh giáo đại sư.

Đỗ Hà sao không biết hàm ý của Biện Cơ nhưng hấn có rất nhiều nghi vấn với Phật giáo, đối với Hoàng Phúc tự nên Biện Cơ vừa mới mở lời thì cũng thuận theo đồng ý, đồng thời nảy ý sửa trị vị cao tăng nhưng lục căn chưa thanh tịnh này.

Biện Cơ đại hỷ, dẫn ba người vào một biệt viện của hậu viện Hoàng Phúc tự.

Đỗ Hà không thể tưởng được thủ vệ của Hoàng Phúc nho nhỏ lại không tệ, sau khi tiến vào hậu viện thì luôn luôn có thể phát hiện tăng lữ tuần tra, hiển nhiên hậu viện không cho phép du khách tiến vào.

Nhìn ra Biện Cơ tại Trường An rất có danh vọng, dù thân đang ở Hội Xương tự nhưng cũng có quan hệ rất sâu ở Hoàng Phúc tự, dọc đường đi tới tăng lữ đều nhận ra Biện Cơ, cung kính hành lễ vãn an. Biện Cơ cũng tức thời đáp lễ, hiện ra phong phạm khí độ rất tốt.

Nếu không có Biện Cơ dẫn đường, cả đoàn bọn họ nếu không bộc lộ danh phận chắc sẽ không có khả năng đi vào hậu viện.

Trên đường đi vào hậu viện, một sa di trẻ tuổi đi tới trước mặt Biện Cơ, thi lễ nói:

- Biện Cơ đại sư, Nạp Ngôn pháp sư phân phó, đem Dưỡng Tâm đường mà đại sư ở chuyển thành Kính Phật đường, thỉnh hướng bên này.....

Biện Cơ vẫn điềm đạm, cung kính đáp lễ nhưng hàng lông mày hơi nhướng lên, có chút tự đắc.

Hậu viện Hoàng Phúc tự có tám biệt viện, từng biệt viện mỗi cái mỗi vẻ, đều dùng để tiếp đãi khách quý cùng cao tăng.

Trong đó ưu mỹ nhất là Kính Phật đường.

Ngạn ngữ có một câu, người tranh giành nhau một câu nói, Phật tranh nhau một nén hương.

Phật đã không ngoại lệ, huống chi là người, là tăng lữ?

Chùa miếu có đông khách hành hương hay không không quan hệ trực tiếp tới quy mô mà mẫu chốt có cao tăng Phật pháp vô biên hay không.

Cũng tỷ như nói Trang Nghiêm tự, Trang Nghiêm tự là một ngôi chùa rất bình thường ở Trường An, hương khói bình thần không có gì lạ, nhưng từ khi Đại Đường đệ nhất cao tăng Huyền Trang pháp sư vào ở thì trở thành di tích Trường An, đây cũng chính là cái gọi là hiệu ứng minh tinh.

Biện Cơ tại Trường An rất có danh vọng, hấn không tính là đệ nhất cao tăng, nhưng là Thanh y pháp sư trẻ tuổi nhất Trường An, đồng dạng có hiệu ứng minh tinh. Vào mấy tháng trước, chủ trì Hoàng Phúc tự nói pháp sư từng đề nghị Biện Cơ trú ở Hoàng Phúc tự nhưng chưa được đồng ý.

Hôm nay Nạp Ngôn nói đem Đường Tâm đường mà Biện Cơ thường ở an bài vào Kính Phật đường, có ý lôi kéo rõ ràng.

Biện Cơ không tham tài, cũng không để ý ngoại cảnh, ngoại trừ có chút sắc tâm, hẩn xác thực cũng coi là một hòa thượng Phật hiệu cao thâm nhưng chỉ vì một bước đi nhầm mà từng bước đều sai.

Bởi vì tâm động, Biện Cơ nổi lòng ganh đua với Đỗ Hà, hữu ý vô ý muốn chứng minh trước mặt Trường Nhạc là bản thân xuất sắc hơn Đỗ Hà.

Trong lúc bất tri bất giác, đã xúc phạm tham niệm, nổi lòng xằng bậy.

Đỗ Hà đi bên cũng biết mình quyết định không sai. Tăng lữ cổ đại thường thường đến chùa miếu lẫn nhau học tập giảng kinh, Biện Cơ thân mặc Thanh y cà sa, là một trong các cao tăng nên không ngoại lệ. Cùng tồn tại trong thành Trường An, chắc chắn sẽ có lui tới. Từ tin tức tìm hiểu trong Hoàng Phúc tự thì có sự mạo hiểm đánh rắn động cỏ nhưng nghe ngóng từ miệng Biện Cơ có thể bảo đảm vạn toàn.

Tiến vào trong nội đường Kính Phật đường chỉ thấy trước mắt là một hồ nhỏ, giữa hồ có trồng thủy trúc và hoa. Xa xa là hòn non bộ giống như tranh sơn thủy. Giữa sông có lương đình, một cây cầu nối hai bờ, trên cầu có rất nhiều lương đình, tạo hình phong cách cổ xưa thanh nhã, tinh mỹ rất khác biệt, cùng hoa trong hồ tạo thành một chốn thần tiên.

Phòng ốc xung quanh cũng trồng đầy hoa, càng thêm xảo diệu là trong vườn cũng không có đường lớn mà tất cả đều là đường mòn uốn lượn khúc chiết thông với nhau.

Đỗ Hà, Trường Nhạc, Cao Dương hai mặt nhìn nhau, không thể tưởng được một Hoàng Phúc tự nhỏ nhỏ lại có cảnh sắc như thế.

Cao Dương cười nói:

- Thật xinh đẹp, xác thực là một chỗ tu hành tốt.

Nàng không biết tình hình thực tế, chỉ trông sao nói vậy.

Trường Nhạc lại nhú mày, không nói một lời, thần sắc ần ần có chút không vui.

Đỗ Hà đọc được trong mắt nàng hai chữ “xa hoa”.

Trường Nhạc chịu ảnh hưởng sâu sắc của mẹ, tôn trọng liêm khiết, mặc dù thân là Trưởng công chúa nhưng không hề xa hoa lãng phí, một biệt viện nhỏ nhỏ của hòa thượng lại có thể so với đình viện vương hầu quý tộc, thật làm lòng người khó chịu.

Biện Cơ đem Đỗ Hà, Trường Nhạc, Cao Dương vào ngồi trong lương đình giữa hồ.

- Ba vị thí chủ ngồi đây một lát, tiểu tăng ra ngoài pha trà.

Biện Cơ vẫn bảo trì phong phạm nhẹ nhàng, chậm rãi đi xa.

Trường Nhạc trầm mặt, liếc chung quanh, nói:

- Phòng ốc sơ sài, hay cho phòng ốc sơ sài..... Đỗ lang, Trường Nhạc cảm thấy nên điều tra Hoàng Phúc tự.

Đỗ Hà hiểu ý cười nói:

- Nói như thế nào?

Trường Nhạc liếc ái lang liếc, thấp giọng nói:

- Thu nhập chùa miếu đến tại hương khói. Hương khói do tín đồ dâng, trong đó dân chúng chiếm đa số. Tăng nhân thu tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, không sửa chữa Phật tượng, ngược lại dùng cho kiến thiết đình viện, cho cá nhân hưởng phúc, chẳng phải đáng hận? Có thể nào không tra?

Đỗ Hà kéo tay Trường Nhạc tay, thấp giọng nói:

- Nàng hiểu ta, phu nhân. Chẳng lẽ nàng không kỳ quái chúng ta đi mua hương nến lại tay không mà về?

Hắn thấy Biện Cơ vẫn đang ở trong lầu các chuẩn bị liền thấp giọng kể lại.

Trường Nhạc vào lúc đang đợi Đỗ Hà cũng phát hiện náo động, chỉ là người vây xem quá nhiều, nàng ở phía xa căn bản không biết chuyện gì xảy ra, lo lắng mình đi đến khi Đỗ Hà phản hồi tìm không thấy, hiện tại mới biết được nguyên do, trên khuôn mặt tuyệt sắc cũng lộ vẻ giận dữ.

Đỗ Hà lại hỏi Trường Nhạc có phải Biện Cơ đến tìm nàng trước hay không.

Đáp án như hán đoán trước, xác thực là Biện Cơ khởi đầu.

Đỗ Hà đã nhận được đáp án xác thực, sờ chai thuốc trong ngực, cười âm hiểm.

535. Chương 554: Vợ Người Khác

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 554: Vợ người khác

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà kiếp trước là một đạo tặc, đề phòng vạn nhất, trên người luôn mang theo một ít trang bị thường dùng, tập tính này đến giờ vẫn giữ.

Trước ngực hắn có mấy bình sứ nhỏ chứa dược vật: có kim sang dược của Tôn Tư Mạc phát minh, có thuốc gây tê lợi hại nhất trong nội cung, có thuốc mê có thể đánh ngã trâu, trong đó lợi hại nhất là phần ngựa.

Phần ngựa nguyên là một loại dịch thực vật ở Nam Cương, trải qua tinh luyện nghiền nát thì thành bột phần hình tròn, nhỏ như bụi đất, có tính dính, màu sắc âm đạm, không dễ dàng phát giác, có ghi chép trong [Miêu Cương vạn độc thiên]. Khi bị bôi lên da thì chân lông sẽ nổi mẩn, ngứa ngáy vô cùng, càng gãi càng ngứa, qua một đêm mới khỏi.

Kim sang dược dùng để trị thương, thuốc tê hay thuốc mê dùng ngoài da để cứu người nhưng vào lúc quan trọng cũng có thể dùng để đánh mê, tùy thuộc vào mục đích. Còn về phần phần ngựa thì chuyên dùng để đối phó với những nhân vật muốn khi phụng.

Nói thí dụ như những nhân vật như Lý Thừa Càn, Lý Thái. Lý Thừa Càn nhiều phen chọc giận hắn nhưng hắn vẫn chỉ có thể thông qua Lý Thế Dân báo thù vì gia hỏa này dù sao vẫn là thái tử, không thể động đến. Nhưng nếu có phần ngựa này lại khác, có thể thần không biết quỷ không hay dạy cho hắn một bài học.

Chỉ là hắn không thể tưởng được, người đầu tiên ném thử sẽ là Biện Cơ hòa thượng.

- Chậm thật.....

Đỗ Hà nhìn một cái, Biện Cơ rời đi về hơi vội vàng nhưng pha trà có cần lâu như vậy?

Cao Dương cũng có chút không kiên nhẫn, phần hận nói:

- Hòa thượng chết tiệt, bắt Bồn công chúa đợi thật lâu.

Đỗ Hà trừng mắt nhìn nàng.

Cao Dương nhớ tới giữa ước định không thể lộ ra giữa hai người, lập tức mềm nhũn:

- Tốt rồi, không nói gì nữa..... cái tên hòa thượng gì đó cũng xác thực quá chậm nha.....

Lịch sử tựa hồ xuất hiện biến hóa nhỏ, hôm nay Cao Dương ngay cả tên Biện Cơ cũng không nhớ.

- Bỏ Đê vốn không phải là cây, gương sáng cũng không phải đài, tất cả vốn chỉ là cát bụi.

Biện Cơ không ngừng niệm kinh Phật, muốn cho tâm mình bình tĩnh trở lại nhưng đầu thế đơn giản?

Biện Cơ là kỳ tài Phật giáo, một ngôi sao đang lên. Hắn thuở nhỏ đã có duyên với Phật, yêu thích Phật học, mười lăm tuổi đã xuất gia theo học giả nổi danh Tát Bà Đa Bộ, ở Hội Xương tự tại Kim Thành phường tây bắc Trường An.

Sở học của hắn kinh người, nghiên cứu kinh Phật uyên thâm, kiến giải độc đáo, khi biện luận Phật pháp với cao tăng thường khiến họ không thể mở miệng. Lại thêm phẩm hạnh tốt đẹp, tuổi chưa qua hai mươi đã danh truyền Trường An trao tặng Thanh y áo cà sa, được công nhận đại sư.

Ở vào tuổi này có thể đạt được thành tựu như vậy đương thời cũng chỉ có Huyền Trang pháp sư có thể so sánh.

Nhưng không ai biết Biện Cơ có vẻ ngoài luôn tĩnh lặng như mặt nước lại có một mặt âm u.

Đó là chuyện một năm trước, lúc ấy Biện Cơ tới Lạc Dương Tĩnh Thổ tự tìm theo dấu chân của Huyền Trang. Hắn đi vào ban đêm, dọc đường gặp một thôn trang, khát nước nên ghé vào xin. Lúc ấy đêm đã khuya, dân chúng đều đã nghỉ ngơi, thôn xóm vắng lặng. Hắn không muốn quấy rầy dân chúng nghỉ ngơi liền lần mò trong thôn có giếng nước hay không. Đi vào cuối thôn, không tìm được giếng nước lại bất ngờ thấy một ngôi nhà phát ra ánh đèn dầu, trong phòng truyền đến tiếng rên rỉ như có như không.

Lúc đó Biện Cơ còn là hòa thượng lục căn thanh tịnh, không biết rên vì cơ gì, còn tưởng rằng có chuyện nên lặng lẽ đi tới nhìn qua cửa sổ. Hắn vừa nhìn vào thì lập tức mặt đỏ tới mang tai, thấy trên giường có một quả phụ dung mạo tú lệ đang tiến hành vật lộn kịch liệt với một trung niên.

Biện Cơ tim đập như hươu chạy, vội vàng niệm “A di đà Phật” nhưng cặp mắt vẫn nhìn trừng trừng, hạ thân không tự chủ được dựng đứng, nhẹ nhàng cà vào đùi.

Khi chiến sự trong phòng chấm dứt, hắn cũng lần đầu tiên đạt đến cực khoái.

Từ đó về sau, Biện Cơ tựa như Phật gia nói nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.

Hắn từ một hòa thượng lục căn thanh tịnh hòa thượng dần động dâm niệm.

Bình thường hắn không dám biểu đạt nhưng dung mạo tú lệ của quả phụ đêm đó vẫn luôn hiển hiện: Tóc dài như mây, hồng nhan mê người: Đường cong mượt mà, làn da tuyết trắng, vòng eo thon thả, hai ngọn núi cao vút, lạch đào nguyên sâu thẳm.

Hắn càng muốn quên thì lại càng nhớ, thậm chí có khi có xúc động muốn ném thử.

Biện Cơ có lòng hướng Phật, cũng không nguyện ý buông bỏ thân phận, đồng thời lại không có cách nào khắc chế bản thân.

Cho nên trong lòng hắn ám ảnh càng nhiều, ánh mắt cũng bởi vì niệm tưởng mà thường dừng lại trên người nữ nhân, dù không thể âu yếm nhưng cũng có thể sơ giải ý dâm.

Có lẽ vì bị ảnh hưởng của dung mạo tú lệ của quả phụ mà ánh mắt Biện Cơ phần lớn truy tìm những phụ nhân đã thành thực, không hề để ý tới tảo xanh. Chính vì như thế mà hắn vẫn luôn để ý tới Trường Nhạc.

Hôm nay Biện Cơ được chủ trì Nạp Ngôn của Hoảng Phúc đến Trường An tham gia pháp hội.

Đi vào trong chùa, ngoài ý muốn không gặp khách tăng, nhưng hắn rất quen thuộc với Hoảng Phúc tự nên cũng không để ý, cứ thế ngồi chờ pháp hội diễn ra.

Đi vào trong chùa, nhìn qua người đến người đi, con mắt Biện Cơ bắt gặp lại tìm mỹ nữ.

Trường Nhạc mặc dù giả trang ăn mặc kiểu phụ nhân bình thường nhưng dung nhan tuyệt thế, phong thái bẩm sinh cao quý đoan trang không thể nghi ngờ là hạc giữa bầy gà.

Biện Cơ phát hiện nữ tử đã từng gặp qua trước kia so với người trước mắt chính là thiên nga cao cao tại thượng và chuột chũi, nhất thời choáng váng không tự chủ được tới gần.

Dĩ vãng Biện Cơ đều có thể khắc chế dâm niệm, tuy không thể kìm giữ ánh mắt nhưng cũng không biểu đạt ra ngoài. Chỉ là Trường Nhạc thật sự quá đẹp khiến hắn không làm chủ được.

Đây là lần đầu tiên Biện Cơ chủ động.

Đỗ Hà xuất hiện, Biện Cơ lại một lần nữa không chế không nổi tâm tình đạo hạnh tâm tình, ắn ắn đổ kỵ.

Tuy hấn che dấu vô cùng tốt, nhưng ý niệm ganh đua với Đỗ Hà bất tri bất giác hiện ra.

Một mình tới phòng nhỏ của Kính Phật đường, tu hành ngày thường và dâm niệm triển khai giao chiến, tuy hấn muốn dựa vào niệm Phật kinh để bình phục tâm tình, nhưng lại không hề hiệu quả, ngược lại bởi vì tâm không yên tĩnh nên đầu đầy mồ hôi.

- Biện Cơ đại sư.....

Đúng lúc này, ngoài phòng nhỏ truyền đến tiếng hô khẽ.

Biện Cơ giật mình, vội vàng thu liễm tâm thần, khôi phục vẻ mặt bình tĩnh:

- Là Tuệ Không đại sư sao? Mời vào.

Hấn thường đến Hoàng Phúc luận kinh dạy học nên rất quen thuộc Tuệ Không hòa thượng chứng quán giới luật ở đây, nghe giọng liền nhận ra.

Tuệ Không hơi lén lút đi vào phòng, thi lễ nói:

- Bái kiến Biện Cơ đại sư.

Biện Cơ cũng đáp lễ.

Tuệ Không muốn nói lại thôi, trầm mặc một lát, mới nói:

- Biện Cơ đại sư, mấy khách nhân của ngài có thân phận đặc biệt?

Tuệ Không được cử nghênh đón khách tăng nhưng bởi vì quán phổ phát sinh ngoài ý muốn, không thể không tự ý tạm rời chức vị để xem, đúng lúc gặp được Đỗ Hà giáo huấn ác đồ.

Hấn với tư cách người xuất gia, thân phận đặc thù, không tiện ra tay, chỉ có thể ở sau đó hưng sư vấn tội nhưng lại bị Đỗ Hà dăm ba câu hóa giải, cũng không thể làm gì, chỉ có thể khuyên bảo phu nhân chủ quán một tiếng, trong lòng thầm nghĩ đến thân phận Đỗ Hà. Đến khi phản hồi, ngoài ý muốn thấy được Biện Cơ cùng một chỗ với mấy người Đỗ Hà.

Đường triều là lúc Phật giáo thịnh hành, bởi vì Lý Thế Dân nhiều lần cầu phúc cho Trưởng Tôn Hoàng Hậu nên khiến quan lại và thế gia cho rằng Lý Thế Dân tin Phật. Trên làm dưới theo, số người tin Phật nhiều vô số kể, rất nhiều cao tăng hoặc nhiều hoặc ít đều kết bạn với giới quyền quý.

Trong lúc nhất thời, Tuệ Không cho rằng Đỗ Hà là đại nhân vật mà Biện Cơ biết, trong lòng không khỏi tâm thần bất định bất an, sợ chọc phiền toái, ngấm đi theo sau, thấy Biện Cơ cùng Đỗ Hà nói chuyện với nhau thật vui càng thêm lo lắng, nhịn không được vụng trộm đến tìm Biện Cơ hỏi thăm thân phận Đỗ Hà để chuẩn bị.

Biện Cơ khẽ giật mình, tâm tư hấn nhằm vào Trường Nhạc, tự nhiên không có tâm tư bận tâm thân phận Đỗ Hà, hiện giờ ngay cả tên họ Đỗ Hà cũng không biết, ngạc nhiên hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì, thân phận vị nam thí chủ kia cổ quái sao?

Tuệ Không thấy Biện Cơ cũng không biết thân phận Đỗ Hà thì cũng an lòng, kể lại mọi chuyện.

Đương nhiên hấn cũng không nói là vì Đỗ Hà nghi vấn giá cả hương nến mà xảy ra chuyện, ngược lại trút sai cho Đỗ Hà, nói hấn cố tình gây sự.

Biện Cơ trầm nghĩ:

- Quả nhiên là một thất phu ngốc nghếch.

Hấn nhớ tới phong tư tuyệt thế của Trường Nhạc lại không khỏi thâm hận:

- Một đóa hoa nhài cắm ở trên bãi phân trâu, đáng tiếc, đáng tiếc.....

Tuệ Không thông hiểu võ nghệ, nhìn ra được nông sâu của Đỗ Hà, có chút hoài nghi, hỏi:

- Thí chủ này có chỗ hơn người? Biết đâu có thân phận khác?

Biện Cơ đối với Đỗ Hà có thành kiến, không chút do dự đáp:

- Có thể có thân phận gì, chỉ là một thất phu.....

Tuệ Không kinh ngạc, vội hỏi:

- Đúng là bởi vì người này có khí tức thất phu rất nặng, khinh thị ngã phật, tiểu tăng mới đưa hắn đến Kính Phật đường, hy vọng có thể dùng lòng từ bi Phật Tổ cảm hóa cho hắn, lại để cho hắn quy y ngã phật.

Biện Cơ miệng nói lưu nói vượn, nhưng trên mặt cũng lộ vẻ thành kính nghiêm túc, giả dạng như thật.

Tuệ Không vội vàng ca ngợi:

- Biện Cơ đại sư, lòng từ bi khiến tiểu tăng xấu hổ... Tiểu tăng lấy đại sư làm tấm gương, phổ độ cứu thế..... Tiểu tăng còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước.

Hắn ra khỏi phòng, đột nhiên quay đầu, nhắc nhở:

- Quên nói, pháp lần này là do thái tử điện hạ, Tiêu đại nhân đồng thời chủ trì, phải thận trọng mọi việc.

536. Chương 555: Phương Thức Hạ Được Tuyệt Diệu

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 555: Phương thức hạ được tuyệt diệu

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Thái tử điện hạ, Tiêu đại nhân?

Nghe xong hai cái tên này, Biện Cơ cơ hồ muốn ngất.

Một người là hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), một người nguyên là tể tướng Đại Đường.

Tiêu Vũ còn dễ nói, hắn tin Phật là chuyện mọi người đều biết nhưng hoàng trữ của Đại Đường sao cũng ở đây?

Mặt mũi của Hoàng Phúc tự cũng thật sự quá lớn.

Tuệ Không tự đắc:

- Thái tử điện hạ cùng Tiêu đại nhân đã quang lâm tể tự, phương trượng chủ trì đang bồi tiếp bên trong, đây là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Biện Cơ phục hồi tinh thần, trong mắt hiện lên một tia lợi mang.

Danh, ai không háo danh? Lợi, ai không muốn lợi?

Hòa thượng cũng là người, lại há có thể ngoại lệ?

Giả như hòa thượng thật sự lục căn thanh tịnh, vậy còn mở chùa miếu thu tín đồ làm gì. Một mình một người, Thanh y cổ phật, mới thực sự là lục căn thanh tịnh.

Phật gia nói chúng sinh ngang hàng, nhưng không biết cái gọi là Thích Già Ma Ni Phật Tổ giải thích thế nào trên bàn Phật Tổ thứ nhất, Bồ Tát thứ hai? Dưới thần án sao còn phân phương trượng chủ trì, làm sao chia thành cao tăng, ngay cả cà sa cũng phân đẳng cấp?

Cái này cái gọi là chúng sinh ngang hàng chẳng phải là nói dối?

Biện Cơ không cam lòng chỉ mặc Thanh y cà sa, hần khát vọng chính là Tử y cà sa trên người Đại Đường đệ nhất cao tăng Huyền Trang pháp sư, chỉ có một thân cà sa tử quang lấp lánh mới xứng với tài học và thân phận của hần.

- Lần này nhất định phải biểu hiện tốt trước mặt Thái tử.

Biện Cơ sát quyền mài chuông, toàn lực ứng phó.

Tuệ Không ngằm lên từ cửa sau đi ra.

- Không hay!

Lúc này Biện Cơ mới nhớ tới mấy người Đỗ Hà, Trường Nhạc còn chờ hần, vội vàng vàng lấy từ trong tủ ra trà Long Tỉnh cùng Long Tiên Hương tốt nhất, rót bốn chén đi về đình.

- Rốt cuộc đã tới!

Đỗ Hà sớm đã không kiên nhẫn, thấy Biện Cơ hòa thượng vội vàng mà đến, trong lòng nghĩ thế nào để hạ được, đột nhiên phát hiện ly mà Biện Cơ bưng tới không phải là chén sứ một tay cầm mà là hình trụ dài có quai hai bên, linh cơ khẽ động, cười cổ quái, miết phần ngửa vào lòng bàn tay phải rồi thừa lúc Biện Cơ tới gần thì đưa chân khẽ ngáng.

Biện Cơ tay trời gà không chặt, hạ bàn bất ổn, bị ngáng chân thì chúi về phía trước, mâm trên tay cũng rớt xuống.

Đỗ Hà ra tay nhanh như chớp, một tay đỡ trước bụng Biện Cơ để cho hần không đến mức ngã sấp xuống, nhưng ngón út đã có kén dao ẩn lên bằng quang của hần.

Biện Cơ trợn mắt, bằng quang là một trong lục phủ, chứa nước tiểu, bị kích vào đó thì đều có cảm giác mắc tiểu.

Đỗ Hà chợt cười, trong sát na điện quang hỏa thạch, một tay nâng mâm gỗ khiến tất cả ly không hề sóng sánh.

Lúc này hần cũng phát hiện trên mâm gỗ ngoài ly trà còn có hai mâm tròn đựng hương, mùi thơm toát ra khiến tâm an tĩnh, chính là Long Tiên Hương đắt tiền.

- Tỷ phu giỏi quá!

Cao Dương ngưỡng mộ.

Đỗ Hà cười đem thuốc bột trong tay bôi lên chén đầu tiên, sau đó đặt mâm xuống, tay trái lần lượt đem chén cho Trường Nhạc, Cao Dương cùng mình.

Trường Nhạc, Cao Dương tự nhiên cười nói, như trăm hoa đua nở.

Biện Cơ thầm hận, nếu là mình đem trà trước thì nụ cười này chẳng phải đã dành cho mình? Hần đang lúc bình bình đồ kị, căn bản không phát giác Đỗ Hà mờ ám.

Đỗ Hà làm xong hết thấy, mới nói với Biện Cơ:

- Chờ lâu sốt ruột, không biết Biện Cơ đại sư đến, thật sự thật có lỗi.

Biện Cơ mỉm cười rạng rỡ, vẫn bảo trì nho nhã lễ độ mà nói:

- Là tiểu tăng sai, pha trà Long Tỉnh cực phẩm cần thời gian khiến chư vị thí chủ sốt ruột chờ rồi.

Cao Dương nghe xong giải thích cũng không để ý.

Nhưng Đỗ Hà, Trường Nhạc lại khẽ giật mình. Đỗ Hà lại lần nữa thấy được vẻ không vui trong mắt Trường Nhạc.

Trường Nhạc vốn đã bị sự xa hoa của phật đường làm cho tức giận, Biện Cơ lại ở trước mặt nói dối khiến nàng càng thêm động nộ.

Biện Cơ bởi vì nói chuyện với Tuệ Không nên ra trễ, không cách nào nói rõ, cũng tìm một cái cớ. Trà Long Tĩnh cực phẩm quý như hoàng kim, cũng không phải người nào có thể được uống. Biện Cơ xem Đỗ Hà, Trường Nhạc như thường nhân nên nói dối định lừa gạt. Cao Dương chưa bao giờ uống qua trà Long Tĩnh, tự nhiên không biết. Nhưng ông chủ sau màn của trà Long Tĩnh là Đỗ Hà, trong nhà hắn có Long Tĩnh thượng đẳng. Trà Long Tĩnh là trà xanh, chỉ cần dùng nước ấm pha vào lập tức có thể dùng để uống, mặc dù có vài thao tác nhưng cũng chỉ mất vài phút, căn bản không mất bao nhiêu thời gian.

Rõ ràng, Biện Cơ đang bịa đặt.

Bất quá hai người đều không vạch trần, chỉ là từng người cười nhạt.

Biện Cơ cầm lấy Long Tiên Hương trên bàn, dùng đánh lửa đốt lên, cười nói:

- Đây là Long Tiên Hương, nước miếng của rồng chảy ra khi đang ngủ dưới biển, nổi lên đông lại mà thành 'Long Tiên Hương'. Long Tiên Hương còn hơn cả xạ hương, có công hiệu hành khí lưu thông máu, tán kết giảm đau, lợi nước thông xối, dùng làm thuốc lưu thông khí huyết tiêu đàm; Máu chốt vẫn là tập trung tư tưởng suy nghĩ hiệu quả.

Hắn châm liền hai cây, trong khoảnh khắc tiểu đình đã bị mùi thơm lạ lùng bao phủ.

Long Tiên Hương nói là nước miếng rồng thực ra là một sự nhầm lẫn. Long Tiên Hương sớm nhất xuất từ nhà Hán, ngư dân vớt được trên biển một vật có màu xám trắng mùi thơm ngát bốn phía, đây là Long Tiên Hương nhiều năm biến thành. Một số quan viên địa phương sau khi thu mua hiến lên cho Hoàng Thượng dùng làm hương liệu và được vật trong cung đình. Lúc ấy không ai biết là vật gì liền mời một đan sĩ trong cung lý giải. Một đám thần côn có chỗ nào biết rõ, nói bậy là là nước miếng rồng khi ngủ trong biển tiết ra, qua năm tháng đông lại mà thành.

Thí nghiệm hóa học hiện đại đã chứng minh Long Tiên Hương là tinh hoa thiên nhiên, tạo thành do một loại dịch trong dạ dày cá nhà táng. Thức ăn của cá nhà táng là các loài cá, trong quá trình tiêu hóa thì xương của chúng sẽ khiến dạ dày của cá nhà táng bị thương, dịch trong dạ dày tiết ra để trị thương sẽ tạo thành dịch Long Tiên Hương. Sau đó Long Tiên Hương bài tiết ra ngoài hoặc tồn tại trong cơ thể thì cũng thoát ra sau khi cá nhà táng chết. Long Tiên Hương ngâm trong nước vài chục năm mới có giá trị, căn bản không phải là nước bọt của rồng nhưng quá trình hình thành cũng cực kỳ phức tạp, sản lượng cực ít, giá trị cực cao.

Long Tiên Hương trên thị trường phần lớn cũng không phải thuần khiết mà là từ các loại hương hỗn hợp mà thành, nhưng dù vậy thì giá cả cũng vượt quá thu nhập người thường.

Biện Cơ một lần đốt hai cây, dù không phải là thuần khiết nhưng cũng là hành vi cực kỳ xa xỉ.

Trà Long Tĩnh, Long Tiên Hương.

Đỗ Hà làm sao có thể nhìn không ra hành vi khoe của của Biện Cơ, ánh mắt lộ vẻ trào phúng.

Trà Long Tĩnh, trà Long Tĩnh tốt nhất ngay tại Đỗ phủ; Long Tiên Hương, Long Tiên Hương tốt nhất cũng tại Đỗ phủ.

Trà Long Tĩnh là vì có Vũ Mị Nương còn Long Tiên Hương là vì Trường Nhạc. Trường Nhạc có bệnh khó thở, Long Tiên Hương có công hiệu trị liệu khó thở nên mỗi lần được dâng Long Tiên Hương, Lý Thế Dân đều phân làm hai phần, một phần cho Lập Chính điện của Trưởng Tôn Hoàng Hậu, một phần khác đưa đến Đỗ phủ cho Trường Nhạc.

Biện Cơ cầm hai thứ này khoe của, giống như là ả nhân so chiều cao với người cao nhất của cự nhân.

Biện Cơ hai tay bưng chén trà Long Tĩnh, ngửi Long Tiên Hương, cũng hiểu được đây là thời gian thần tiên. Nếu không ở Hoàng Phúc tự, hắn cũng không thể hưởng thụ đãi ngộ này, cũng như không thể phô bày giàu sang, trong lúc nhất thời động tâm. Hội Xương tự tuy là nhà của hắn nhưng so ra kém xa Hoàng Phúc tự, đang suy nghĩ có nên đến đây ở hay không.

Đỗ Hà nhìn chằm chằm vào hai tay Biện Cơ, trên mặt lại cười cổ quái, hỏi:

- Biện Cơ đại sư, nghe nói Nạp Ngôn tại Trường An có Phật hiệu vô biên, là Trường An đệ nhất nhân, hẳn là nhân vật như thế nào?

Biện Cơ cung kính nói:

- Nạp Ngôn xem như ân sư của tiểu tăng, Phật tâm Phật học của hắn đều là đệ nhất đương thế, thâm thụ kính ngưỡng. Lúc hắn còn trẻ từng ở Phổ Đà sơn được Quan Thế Âm Bồ Tát chỉ điểm, có một tấm lòng tế thế.

Cũng không biết vì hưởng phúc người hay vì cái gì mà Biện Cơ một phen cơ hồ muốn nâng Nạp Ngôn lên mây, chỉ thiếu nói hắn là Bồ Tát chuyển thế, vì phổ độ chúng sinh mà đến.

Đỗ Hà hỏi tiếp:

- Nạp Ngôn pháp sư như thế , vì sao trong chùa vẫn thu tiền tài bất nghĩa? Hương nến Phật tượng pháp khí...bán trong chùa luôn đắt gấp đôi ở ngoài, ta mua không nổi, định ra ngoài mua để lễ Phật.

Biện Cơ trong mắt lộ ra xem thường, vội vàng giải thích:

- Bên ngoài chùa trong chùa có thể nào đồng dạng? Trong chùa Phật tượng hương nến đều được cao tăng Khai Quang, có linh khí, giá cả tự nhiên sẽ cao hơn, dùng linh khí hương nến tuần lễ, mới có thể hiển thị rõ thành tâm.

Đỗ Hà bình tĩnh đại ngộ, đã nhìn ra, không chỉ có Hoàng Phúc tự mà chùa miếu khác cũng vậy, dùng lý do Khai Quang, quang minh chánh đại lượng gạt dân chúng, để cho hòa thượng thêm chút tiền.

Cái này hết như một số chùa miếu đầu đường xó chợ bán mấy khối ngọc không đáng giá nhưng cũng dán lên mấy chữ cao tăng Khai Quang để lừa bịp dân chúng vô tri.

Không thể tưởng được loại hoạt động này cũng đã xuất hiện ở cổ đại.

Cực kỳ đáng giận!

Đỗ Hà trước kia chỉ muốn đem một số gian tăng trong Hoàng Phúc tự chỉnh lý, hôm nay xem ra phải chỉnh lý toàn bộ chùa miếu trong thiên hạ.

Đã nhận được tin tức muốn biết, Đỗ Hà cũng không muốn ở lâu, cáo từ rời đi.

Biện Cơ vẻ mặt tiếc nuối, thực sự không thể lấy cớ gì thêm.

Đỗ Hà khẽ liếc dưới háng hắn, có chút hả hê.

Lúc trước hắn nắn bâng quang của Biện Cơ đã khiến Biện Cơ mắc giải, chỉ là không tiện mở miệng.

Bọn họ rời đi lần này, Biện Cơ chắc chắn sẽ đi vệ sinh, trên lòng bàn tay hắn có phần ngứa. Phần ngứa không có tác dụng trong lòng bàn tay trơn nhưng chỉ cần chạm phải chỗ có chân lông vậy thì A di đà phật rồi.

537. Chương 556: Ân Kiện Hung Sát

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 556: Ân kiện hung sát

538. Chương 557: Một Hiếu Lâm “mỹ Lệ”

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 557: Một hiểu lầm “mỹ lệ”

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Biện Cơ khó chịu đi ra, mỗi bước không ngừng ma sát giữa đùi và dương vật, bờ mông cũng theo đó lắc lư. Nếu là một nam nhân khác sẽ khiến người cảm thấy buồn nôn nhưng với Biện Cơ lại lộ ra vẻ mê hoặc đến yêu nghiệt.

Sa đi báo tin cho Biện Cơ ở phía sau xem đến ngày người, đây là lần đầu tiên hắn thấy Biện Cơ đại sư vốn ổn trọng lộ ra loại tư thái tiểu nữ nhi này.

Bất quá nữ thí chủ dù yêu nghiệt thế nào thì so ra bờ mông uốn éo vẫn kém Biện Cơ đại sư?

Sa đi theo ở phía sau cười thầm, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bờ mông.

Biện Cơ phát giác ánh mắt nóng rực sau lưng, mặt đỏ bừng muốn chảy ra nước, không khỏi bước nhanh.

Đột nhiên hắn phát hiện bởi vì bộ pháp nhanh hơn nên ma sát giữa hai chân cũng theo đó kịch liệt, giảm bớt ngứa ngáy liền đẩy nhanh tốc độ, càng nhanh càng thoải mái.

Ra tới Kính Phật đường, Biện Cơ chạy lúp xúp tới chỗ cử hành pháp hội, tốc độ bất tri bất giác đã lên tới mức khó có thể khống chế, đột nhiên ở góc rẽ hiện ra một người.

Biện Cơ kinh hãi kêu to, nhưng đã quá muộn, hãm không được nên cả người đụng phải, hai bên đều té lăn tại một chỗ.

Tâm trạng Lý Thừa Càn gần đây cực độ không tốt, hết thấy nguyên nhân là do thân đệ đệ Lý Thái.

Với tư cách thái tử của Đại Đường đế quốc, hắn bị hai người uy hiếp thật sâu: Ngô Vương Lý Khác cùng Ngụy Vương Lý Thái. Lý Khác uy hiếp về mặt mưu lược và tài năng, hắn như Lý Thế Dân thời tuổi trẻ, cung mã thành thạo, lên ngựa có thể giết địch, xuống ngựa có thể trị quốc, văn võ song toàn. Nhưng hắn nhậm chức bên ngoài, rời xa Trường An, lại thêm không phải là con trai trưởng nên chịu thiệt về mặt kế thừa, uy hiếp tạm thời chưa đáng sợ. Tình huống Lý Thái lại khác, Lý Thái rất được lòng Lý Thế Dân, chẳng những cho phép hắn thiết trí học quán, triệu tập Học sĩ mà còn cho phép lưu lại, ân sủng còn lớn hơn cả Thái tử.

Gần đây Lý Thừa Càn nhận được tin tức, “Quát địa chí” do Lý Thái chủ biên sắp hoàn thành khiến hắn khó có thể an tâm.

[Quát địa chí] là một bộ dư địa chí đại hình do Lý Thái chủ biên, phản ánh toàn diện khu hành chính và tình huống địa lý của Thịnh Đường: Trong sách án theo ba trăm năm mươi tám châu thời Trinh Quán, dùng châu làm đơn vị, phân theo các huyện, chỉ nhìn qua đã biết tên sông núi, thành trì, di tích cổ,...có kèm dẫn chứng các sự kiện quan trọng trong lịch sử, là một bộ tác phẩm đồ sộ.

phẩm đồ sộ.

Cuốn sách này một khi thành công sẽ có ý nghĩa lịch sử cực kỳ to lớn, có lẽ không chấn động thiên hạ như “Sử ký” nhưng tuyệt sẽ khiến nhân sĩ trong thiên hạ khen ngợi, cũng khiến Lý Thế Dân lau mắt mà nhìn, thêm phân lượng Lý Thái trong lòng hắn.

Lý Thừa Càn vì thế tìm tới Trưởng Tôn Vô Kỵ, thỉnh cầu Trưởng Tôn Vô Kỵ bày mưu tính kế, trợ giúp một tay.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bị nhốt trong nhà, bản thân cũng không có biện pháp gì tốt, còn phải đợi hơn nửa năm sau khi hắn hết hạn phạt, nắm được toàn cục mới mới có thể đối phó. Bất quá hắn vẫn khuyên bảo Lý Thừa Càn từ bỏ thói quen, làm nhiều một chút chuyện tốt để tăng danh vọng, tranh thủ lấy được lòng dân chúng, từ đó được Lý Thế Dân thông cảm.

Lý Thừa Càn dưới nguy cơ uy hiếp cũng nghe theo, quyết định làm một số chuyện để tranh thủ nhân tâm.

Phật giáo tại Đại Đường rất thịnh hành, đã ẩn ẩn có dấu hiệu sẽ vượt qua Đạo giáo, nhìn vào số lượng chùa miếu trong thành Trường An có thể nhận thấy.

Luận Phật pháp sẽ tụ tập tất cả cao tăng hiện tại của Trường An, đủ để chấn động thiên hạ.

Đến lúc đó rất nhiều tín đồ nhàn rỗi trong thành Trường An sẽ tới Hoàng Phúc tự lễ Phật cúng bái, trở thành giai thoại. Nếu có thể tự mình chủ trì pháp hội lần này sẽ là một chuyện cực kỳ vinh dự, hơn nữa còn trước mặt tất cả tín đồ cao tăng cầu phúc cho cha mẹ. Việc này một khi truyền tụng, uy vọng của Lý Thừa Càn hẳn sẽ thăng lên một cấp bậc, tất cả mọi người sẽ biết đương kim thái tử điện hạ là một người con chí hiếu.

Đạo hiếu trong Trung Quốc, dù ở bất kỳ thời đại nào vẫn là xếp hạng đệ nhất.

Người trọng đạo hiếu sẽ được tất cả mọi người tán thưởng.

Lý Thừa Càn nhìn ra lợi ích phong phú trong đó, cũng triển khai hành động, hẳn tìm Tử Quang Lộc đại phu Tiêu Ly hy vọng có thể chủ trì pháp cầu phúc cho cha mẹ.

Tiêu Ly là một tín đồ thành kính Phật giáo, thấy Thái tử có thể ra mặt chủ trì pháp hội dĩ nhiên là vạn phần cao hứng, một lời đáp ứng.

Lý Thừa Càn cũng rất coi trọng việc này, đặc biệt cùng Tiêu Ly sớm tiến về Hoàng Phúc tự để tìm hiểu qua, tránh gây ra chê cười, thứ hai cũng tìm hiểu Phật giáo, nói được mấy câu khi chủ trì.

Đi vào Hoàng Phúc tự, vì Thái tử giá lâm nên Nạp Ngôn pháp sư tự nhiên tự mình nghênh đón. Lý Thừa Càn hỏi qua trình tự pháp hội, Nạp Ngôn pháp sư lại bắt đầu diễn tả pháp hội sắp kết thúc.

Hỏi nguyên do mới biết Hoàng Phúc tự đã xảy ra án mạng làm chết một tiểu sa di, tất cả tăng lữ trong chùa đều phải chịu thẩm vấn, đừng nói không cử hành pháp hội, đóng cửa chùa cũng có thể.

Tiêu Ly tin Phật, nhưng bản thân cương trực, cũng đồng ý ngừng pháp hội nhưng Lý Thừa Càn lại không có loại cố kỵ này. Hẳn là Thái tử, quen dùng quyền thế nói chuyện, chỉ chết một tiểu sa di coi là gì? Liền lấy uy thế Thái tử tạo áp lực cho nhà chùa vẫn phải tiến hành pháp hội, án mạng chờ sau mới điều tra, dù sao cũng chỉ chậm mấy canh giờ pháp sẽ tiếp tục tiến hành, án mạng phải chờ.

Việc này trong mắt Lý Thừa Càn quá không có ý nghĩa, căn bản không bận tâm.

Sau khi hẳn nói chuyện với Nạp Ngôn pháp sư trong phòng phương trượng, hiểu được một số lễ nghi thì giờ lành đã đến.

Lý Thừa Càn được Nạp Ngôn pháp sư dẫn đi tới Kinh Phật đường, không ngờ tại góc rẽ lại bị đụng phải té ngã, lăn hai vòng trên mặt đất, áp vào một người.

Lý Thừa Càn giận tím mặt, định giơ tay đánh nhưng sau khi thấy bộ dạng đối phương liền khẽ giật mình.

Mặt mày như hoa đào, mùi thơm như đàn hương.

Trong đầu Lý Thừa Càn hiện lên mười mấy chữ này.

Biện Cơ quả thực xinh đẹp, lông mi hình lá liễu, mắt như quả hạnh, miệng như anh đào, mặt trái xoan tiêu chuẩn....Hết thấy tiêu chuẩn mỹ lệ của nữ nhân tập trung vào khuôn mặt hẳn.

Lúc này kinh hãi lại toát ra một vẻ ngơ ngác khiến người muốn ôm vào lòng an ủi.

Biện Cơ có một loại ham mê đặc biệt là ưa thích dâng hương nghiên cứu kinh Phật. Chỉ có mùi đàn hương trong phòng, Biện Cơ mới có thể chính thức tĩnh tâm nghiên cứu kinh Phật, thậm chí có thể ngồi xuống một ngày một đêm, không ngủ không nghỉ, vì thể trên thân thể của hẳn có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Nếu ở xa không thể nhận ra nhưng Lý Thừa Càn đang dính chặt với Biện Cơ thì mùi hương này khiến hẳn ngây ngất.

Biện Cơ bị Lý Thừa Càn đè chặt, hai tay không thể nhúc nhích nhưng cơn ngứa giữa háng vẫn như hồng thủy trùng kích.

Hẳn thật sự nhịn không được, hai chân dần dẩy dụa.

Muốn chết chính là Lý Thừa Càn nằm trên người Biện Cơ, đùa hấn vừa vặn giữa hai chân Biện Cơ.

Biện Cơ nhin không được ma sát, tựa như kẹp lấy đùa Lý Thừa Càn tự an ủi.

Lý Thừa Càn lại một lần nữa giật mình, chẳng lẽ Hấn là..... Cái này là khiêu khích (xx)?

Ánh mắt của hấn nhìn chăm chăm khuôn mặt cực giống nữ nhân, lúc này đỏ rực kiêu diễm như trái táo chỉ muốn cắn lấy.....

Lý Thừa Càn có chút si ngốc nhìn qua, ngứa ngáy chỉ muốn hành động, dâm ý nhin xuống đã lâu giờ bốc lên hừng hực.

Cảm thụ được ma sát trên đùi, Lý Thừa Càn lại lộ ra vẻ thẹn thùng, đối với sự “khiêu khích” của Biện Cơ vừa vui mừng, lại có chút tức giận, thật muốn ôm chặt lấy nam nhân bên dưới vui vậy một phen.

Tại đây trước mắt bao người, Biện Cơ sao có thể dám?

Người khác nhìn không ra, chỉ thấy Lý Thừa Càn lẩn cùng một chỗ với Biện Cơ.

Nạp Ngôn pháp sư khẽ biến sắc, vội vàng nâng Lý Thừa Càn dậy, phủi bụi cho hấn, quan tâm nói:

- Thái tử điện hạ không bị thương chứ.....

Hấn quay đầu giận dữ mắng Biện Cơ còn chưa đứng dậy:

- Biện Cơ đại sư, người xuất gia cần tĩnh tâm, thế gian tục sự đều là vật ngoài thân, có thể xúc động như thế, còn thể thống gì?

Chúng sinh ngang hàng đều là lời nói suông.

Lý Thừa Càn nếu bị thương thì toàn bộ Hoảng Phúc tự chịu không nổi. Biện Cơ cố nhiên là cao tăng nổi danh nhưng so với Lý Thừa Càn thì còn kém nhiều lắm, bắt đắc dĩ giận dữ mắng mỏ Biện Cơ để tránh cơn giận dữ của Lý Thừa Càn.

Ai ngờ Lý Thừa Càn đưa tay ngăn lại, hòa ái nói:

- Không sao, cô vương không ngại, ngược lại là Biện Cơ đại sư không có dụng đau không? Đến đây..... Cô vương đỡ người lên.....

Biện Cơ nghe mình dụng ngã Thái tử thì xanh mặt. Hấn chỉ là một hòa thượng không có ý nghĩa lại đắc tội Thái tử, sao còn cơ hội xuất đầu. Nào ngờ lại ngoài ý muốn thấy Thái tử hòa ái như thế, hai mắt lộ vẻ cảm kích, thụ sủng nhược kinh mà nói:

- Thái tử điện hạ thân mật như thế, tiểu tăng thật sự hổ thẹn.....

Hấn cố nén cái ngứa thấu xương để không lộ vẻ nhăn nhó.

Lý Thừa Càn triệt để hiểu lầm, còn tưởng rằng Biện Cơ thẹn thùng, trong lòng phát hiện thấy bản thân đã thích tiểu hòa thượng lớn gan này.

Nạp Ngôn pháp sư giới thiệu Biện Cơ cho Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn ôn nhu nói:

- Cùng đi pháp hội nào, Biện Cơ đại sư sẽ ngồi một chỗ cùng cô vương.....

Biện Cơ lộ vẻ vui mừng, có thể kết bạn với Lý Thừa Càn thì tương lai sẽ vô cùng hữu ích.

Lý Thừa Càn thấy Biện Cơ cao hứng như thế, lại một lần nữa hiểu lầm..... Đây là một hiểu lầm “mỹ lệ”.

539. Chương 558: Đập Bãi

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 558: Đập bãi

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Pháp hội luận phật sắp diễn ra!

Đám người Đỗ Hà, Trường Nhạc, Cao Dương đứng ở góc chùa, cách xa bàn thờ phật, nhìn đoàn người lúi nhúu như kiến lần lần lộ cảm xúc.

- Không ngờ tín đồ phật gia nhiều như vậy?

Đôi mi thanh tú của Trường Nhạc nhăn lại, trong lòng oán giận: Tín đồ nhiều như vậy, chỉ cần một người mua ba nén hương bái lễ, tài vật đoạt được là con số khó đếm. Một đám hòa thượng lục căn thanh tịnh lại tham lam như vậy, thực sự đáng trách.

- Tỷ phu, chúng ta đi tới chỗ khác dạo chơi, ở đây quá đông đúc, không có hứng thú.

Không chịu nổi cổ mùi vị vạn người tụ tập cùng một chỗ, Cao Dương nhăn mặt nói.

Đỗ Hà an ủi vài câu, nói với nàng sắp có trò hay để xem.

Con mắt Cao Dương chớp chớp, nàng thích trí nheo mắt nhìn quanh, đặc biệt là từ miệng Đỗ Hà nói ra, nàng ngọt ngào cười, lộ rõ biểu tình đã hiểu.

Đỗ Hà liếc nhìn Trường Nhạc, là lão phu thê, Trường Nhạc nhường mày, Đỗ Hà biết suy nghĩ trong lòng ái thê, thấp giọng nói:

- Lợi nhuận vượt xa sức tưởng tượng của nàng... Trường An là đô thành của Đại Đường ta, trong thành phần lớn đều là gia đình bậc trung, không phải lo kể sinh nhai, khắp nơi cầu bình an, phục vụ lễ phật kéo thành hàng dài, từ sân trước thẳng đến điện lớn. Vấn đề mấu chốt chính là tại chùa không cần nộp thuế, những việc buôn bán này không cần nộp một phần thuế thu nhập nào lên triều đình, cho nên thu được món lời kếp sù. Không thể tưởng tượng, sân trong trang trọng lộng lẫy, số tiền trùng tu một năm khiến người ta kinh ngạc, bọn họ làm sao có thể bảo dưỡng?

Chùa chiến không nộp thuế, đây là quy luật từ xưa tới nay. Bởi vì người hoàng tộc khá mê tín, thu thuế của thần phật, rất bất lợi cho vận mệnh quốc gia. Như vậy trở thành phương tiện để những kẻ lòng dạ hiểm độc lợi dụng.

Hoàng đế ngồi tại hoàng cung, làm sao biết được các loại tình hình?

Nguyên nhân chính là như vậy, trong lịch sử mới gặp phải Chu Võ Đế diệt phật, Đường Võ Tông diệt phật, Chu Thế Tông diệt phật, chính vì chùa chiến sở hữu quyền lợi thật lớn, mang đến nguy hại lớn cho đất nước, lúc này mới có chuyện tình quyết chí diệt phật.

Trường Nhạc càng nghe càng phần nộ nói:

- Đáng giận, thực sự đáng giận, Đỗ lang, bất luận thế nào cũng không thể bỏ qua cho những hòa thượng đáng ghét này, sau khi hồi cung, ta sẽ bẩm chuyện này lên phụ hoàng, để phụ hoàng quyết định.

Cao Dương cũng phụ họa theo, nàng không có thiện tâm như Trường Nhạc, nhưng trong lòng nàng tỷ phu luôn luôn chính xác, tỷ phu căm ghét cái gì đó thì nàng cũng vậy.

Đỗ Hà lại lắc đầu nói:

- Việc này để nhạc phụ xử lý, chưa hẳn đã hiệu quả.

Trường Nhạc, Cao Dương không giải thích được liền kêu lên hỏi:

- Tại sao?

Trong mắt các nàng, Lý Thế Dân là hoàng đế, có thể quyết định tất cả sự việc.

Đỗ Hà trầm giọng giải thích:

- Các nàng không biết lực lượng tín đồ cường đại tới mức nào... Các nàng hãy nhìn những bách tính này, bọn họ không phải kẻ ngốc, không phải bọn họ không biết nén hương trong chùa chiền đất gập vài lần bên ngoài, nhưng bọn họ đều cam tâm tình nguyện bỏ tiền mua.

Tại sao? Chính vì bọn họ ngu muội, bị mê hoặc. Đám hòa thượng trọc đầu xảo trá kia lừa gạt rất nhiều bách tính. Nếu như bệ hạ đột nhiên hạ lệnh cấm phạt, hoặc niêm phong Hoàng Phúc Tự, như vậy sẽ khiến không ít tín đồ biết chuyện bất mãn, dẫn phát không ít phiền phức không đáng có.

Trường Nhạc không nghĩ tới điểm ấy, suy nghĩ tỉ mỉ, nàng cũng cảm thấy có lý, tín đồ mù quáng chịu kích động xấu sẽ tạo lên tràng cảnh đáng sợ, tâm tình phẫn nộ trong lòng nàng khôi phục trở lại, hỏi:

- Đỗ lang dự định làm sao bây giờ?

Nàng biết phu quân của chính mình không phải loại người sợ phiền toái, nhìn tăng nhân lấy tín ngưỡng lừa gạt đồng tiền mồ hôi nước mắt của bách tính, nhất định bản thân có biện pháp.

Ánh mắt Đỗ Hà thâm thúy, chậm rãi nói:

- Quả thực cần phải vạch trần bộ mặt thật của bọn họ, để bách tính ý thức được chính mình bị lừa gạt như vậy là đủ rồi. Pháp hội luận phạt lần này hấp dẫn ánh mắt hàng nghìn hàng vạn tín đồ, đây chính là cơ hội trời ban?

Trường Nhạc bình tĩnh:

- Đỗ lang dự tính đại náo pháp hội?

- Đúng vậy!

Sắc mặt Đỗ Hà rất cương quyết, chắc như đinh đóng cột nói:

- Không vạch trần bộ mặt đám tăng nhân này, Đỗ Hà ta há có thể cam tâm.

Trường Nhạc nhìn ái lang thật sâu, trong ánh mắt tiết lộ vẻ kiêu ngạo, biểu hiện đây chính là phu quân của chính mình, một người dám nói dám làm, có dũng khí anh hùng, nàng tiến lên một bước nói:

- Ta sẽ theo Đỗ lang.

Trong mắt Cao Dương lóe sáng, đại náo pháp hội luận phạt, tựa hồ là trò đùa rất vui đây, nàng xúc động nói:

- Ta cũng vậy... Ba người chúng ta hôm nay sẽ giáo huấn những tên hòa thượng gian xảo này một chút, để bọn họ biết lợi hại của Cao Dương ta...

Nàng hưng phấn vùng nắm đấm.

Đỗ Hà dẫn hai gã hộ vệ tới chỗ tối, để bọn họ mua một chút phật châu, phật tượng, pháp khí... chất lượng kém bên trong và bên ngoài chùa, hỏi rõ giá cả giao lại cho chính mình.

Không lâu sau!

Keng!

Tiếng chuông vang lên.

Pháp hội luận phạt đã bắt đầu.

Đỗ Hà liếc mắt nhìn Trường Nhạc, Cao Dương dẫn các nàng tới sân lớn.

Pháp hội luận phạt tổ chức tại sân lớn bên ngoài chính điện Hoàng Phúc Tự.

Sân lớn có thể chứa hơn ba vạn người, trước cửa chính điện dựng một đài cao hình vuông, trên đài sở hữu hai mươi sáu chỗ ngồi, mười sáu chỗ trong đó dành cho tăng lữ ngồi, chính là cao tăng phật giáo, còn lại đều để quan to quý tộc được mời đến như Lý Thừa Càn, Tiêu Vũ.

Trên sân rộng cơ hồ chật ních, Đỗ Hà không muốn kém Trường Nhạc, Cao Dương đi vào đám người đông đúc, hần dự định đi vào từ bên cạnh tiến đến phía trước, may ra tới thời điểm mấu chốt dễ công phá, do đó triển khai càn quét toàn bộ.

Đi được nửa vòng, khi tới gần, Đỗ Hà bất ngờ trông thấy Lý Thừa Càn, Tiêu Vũ dẫn một đám hòa thượng thân mặc áo cà sa đủ màu leo lên đài cao.

Đỗ Hà không khỏi dừng cước bộ, có chút bất ngờ, thấp giọng nói:

- Tại sao thái tử ở đây?

Trường Nhạc, Cao Dương kinh hô:

- Thực sự là đại ca...

Thời gian sau đó, Lý Thừa Càn đã đứng trên đài cao, một mảnh yên lặng, vị nhân huynh này cao giọng nói:

- Cửu Văn Hoàng Phúc Tự là chùa đệ nhất Trường An, chủ ý của cô vương Lý Thừa Càn ngày hôm nay tới đây chính là cầu phúc cho phụ hoàng mẫu hậu, cầu mong song thân bình an, vừa vận gặp pháp hội luận phạt, được Nạp Ngôn pháp sư mời chủ trì pháp hội lần này. Cô Vương cảm giác Phật học sâu sắc phổ độ chúng sinh, có ý học tập, trong lòng lay động, tiếp nhận gánh nặng này, hi vọng có thể gần gũi học tập Phật pháp.

Hắn nói khiến mọi người vỗ tay rào rào.

Tín đồ tin Phật, chính là vì chúng sinh bình đẳng, phổ độ chúng sinh?

Lý Thừa Càn nói không quá nổi bật, nhưng cực kỳ cổ động nhân tâm.

- Đại ca... Thực sự là...

Trường Nhạc vẫn luôn muốn hóa giải ân oán giữa Lý Thừa Càn và Đỗ Hà, chỉ là không biết hành động thế nào, hiện nay mới biết vì sao phu quân của chính mình nhiều lần đối nghịch với Lý Thừa Càn.

Nàng tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Không cần bận tâm tới ta, cũng không cần bận tâm tới đại ca của ta, để bách tính thấy rõ tất cả mới là chuyện tình quan trọng nhất.

Giữa bách tính và đại ca, lý trí của Trường Nhạc lựa chọn bách tính.

Thê tử như vậy, Đỗ Hà sao có thể để nàng thất vọng?

Hắn quay đầu lại cười, kéo tay nàng đi nhanh về phía trước.

Đỗ Hà, Trường Nhạc, Cao Dương đi dọc theo sườn đường, dự định từ phía sau Lý Thừa Càn đi tới vị trí trước đài.

Tuy rằng hành động này không quang minh chính đại, nhưng Đỗ Hà không muốn hai mỹ nữ tuyệt sắc chen lẫn trong đoàn người. Nhỡ ra trong đám người gặp chút lang nhân, vậy có thể xong đời. Một người là tiểu di tử, một người là phu nhân của chính mình, đã ăn thiệt rồi, còn không khóc chết? Cho dù sau đó chặn bàn tay lang nhân này xuống, thứ kia còn có thể trở về sao?

Cho nên hắn tình nguyện không quang minh chính đại, cũng không dám mạo hiểm: Phu nhân của chính mình có thể nào để cho người khác sờ soạng...

Đi từ mặt bên đại điện Hoàng Phúc Tự, bởi vì mọi người bị pháp hội hấp dẫn, phía sau hậu đài không có dấu chân người.

Nhưng đi được chưa tới hai bước, trong tai lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập gấp gáp.

Trong lòng Đỗ Hà khẽ động, kéo Trường Nhạc, Cao Dương ẩn nấp phía sau bóng đại thụ, hắn không biết vì sao phải trốn, chỉ là theo bản năng, nghĩ Hoàng Phúc Tự không phải nơi quang minh chính đại, ẩn nấp tại nơi bí ẩn gần đó có lẽ có thể nghe được tin tức gì đó hữu ích.

Đỗ Hà ló đầu lắng nghe, Trường Nhạc cũng duỗi thân ngoái đầu, Cao Dương lại càng không cần phải nói.

Ba cái đầu xuất hiện phía sau đại thụ, bộ dáng có vẻ có chút buồn cười.

Đầu tiên trông thấy một hòa thượng mặc trang phục tăng nhân, đương nhiên hòa thượng này chính là tăng nhân, bất quá trang phục và đạo cụ của hắn không giống với tăng nhân: Đôi chân trần to lớn không đi giày, tăng phục trên người dính đầy mảnh vá, lại tẩy rửa sạch sẽ, có vẻ có chút bạc màu, tay trái hắn cầm một chiếc thiền trượng chế tạo bằng gỗ, tay phải nắm một chuỗi tràng hạt, có bộ dáng khá khổ hạnh, chỉ là trên đầu lông mày xuất hiện một tia tức giận, bước nhanh tiến về phía trước, không quay đầu lại.

Tiếp đến, xuất hiện chính là hai sa di và Tuệ Không đại sư đã từng gặp mặt Đỗ Hà một lần.

Tuệ Không bước nhanh tiến về phía trước đuổi theo tăng nhân cổ quái kia, chặn trước mặt hắn, cung kính nói:

- Hoàng Nhãn đại sư, xin dừng bước...

540. Chương 559: Cao Tăng Chân Chính

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 559: Cao tăng chân chính

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Hoàng Nhãn đại sư...

Ánh mắt Đỗ Hà dừng lại trên mặt tăng nhân cổ quái, nhớ kỹ cái tên này, cảm thấy rất quen thuộc, trong trí nhớ tựa hồ có hình ảnh của hắn, trong đầu chợt lóe linh quang, nhớ lại tất cả về Hoàng Nhãn đại sư, thấp giọng nói:

- Thiền Tông Ngũ Tổ Hoàng Nhãn đại sư...

Tại kiếp trước, khi giáo viên trong trường tổ chức du lịch kỳ nghỉ hè, Đỗ Hà đi qua Ngũ Tổ Tự chân núi Đông Sơn, Ngũ Tổ Tự vốn gọi là Đông Sơn Tự, do Hoàng Nhãn đại sư tự mình thành lập, trên thế giới, đặc biệt là Nhật Bản, Ấn Độ, các nước Đông Nam Á đều nghe danh.

Trong chùa, hắn từng nghe qua hướng dẫn viên du lịch giới thiệu về Hoàng Nhãn đại sư, lúc này không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng Hoàng Nhãn đại sư là một vị hòa thượng vô cùng tài giỏi.

Hoàng Nhãn đại sư trong trí nhớ của Đỗ Hà và vị Hoàng Nhãn đại sư trước mắt chính là một. Trên lịch sử Hoàng Nhãn đại sư công hiến rất lớn đối với Phật giáo Thiền tông, nếu không có hắn truyền bá y bát cho Lục Tổ Huệ Năng, Thiền Tông sẽ bị vậy diệt vong, là một vị hòa thượng chuyển tiếp. Hắn tương đối khác so với hòa thượng bình thường khác, thực sự là cao tăng không cầu danh lợi, trong lịch sử Đường Cao Tông đã từng sai người mời hắn đến Kinh Thành, hắn đều khéo léo cự tuyệt.

Nhưng Hoàng Nhãn hiện nay còn chưa đạt được thành tựu như vậy, chỉ là một cao tăng có danh vọng.

Hoàng Nhãn sinh đầu năm Tùy Nhân Thọ, thời điểm bảy tuổi được Đạo Tín, người xưng là Thiền Tông Tứ Tổ gặp mấy lần. Đạo Tín thấy Hoàng Nhãn có duyên với Phật, vì vậy phải người theo hắn về nhà, trưng cầu ý kiến của mẫu thân phụ thân hắn, có thể để hắn xuất gia làm đệ tử của chính mình hay không? Phụ mẫu Hoàng Nhãn tín Phật, vui vẻ đồng ý. Vì vậy Hoàng Nhãn được Đạo Tín đưa tới Song Sơn Đạo, trở thành đệ tử của Đạo Tín.

Hoàng Nhãn mười ba tuổi chính thức xuống tóc trở thành sa di. Hắn trời sinh tính cần cù, ban ngày lao động, buổi chiều tập thiền, hơn mười năm tập Phật giáo, sau khi đại thành xuống núi vi hành, bái phỏng cao tăng các nơi nghiên cứu và thảo luận Phật pháp, danh tiếng dần dần bộc phát.

Trước đó không lâu đến Trường An, báỉ phỏng Nạp Ngỏn phỏp sư Hoỏng Phỏc Tự. Đứng lúck Nạp Ngỏn phỏp sư muỏn tổ chứck hỏi phỏt giỏo, đả nghe qua đải đảnh của Hoỏng Nhẫn, mớỉ hẫn tham gia phỏp hỏi.

Hoỏng Nhẫn xuỏng nủi vi hằnh khỏng vì tiền tài, cũng khỏng vì đảnh lỏi, giỏỏng như thừ sinh đỉ nghìn đặm đường đợc vạn quyển sỏch, truy cầu đải đạo trong lỏng. Hẫn mặc áo cầ sa chớnh là vủi hỏng kết thằnh, ỏn cớch chạy, ngủ tậi đầu đường miếu nỏt, uỏng nước sỏng đớ dắy.

Lắy muối, mẫnh thú làm bậ. Kham khỏ ngày qua ngày, những lỏng hưởng phỏt, tự lắy làm vui. Mả mắy ngày ở tậi Hoỏng Phỏc Tự, đầu cớ thể ỏn cớch đầu cắi, ngủ giường mềm, đợc kinh phỏt bằn cằn cớ đần thớch hầu hạ.

Thời gian này khỏng đợc cớ là tu hằnh, mà là hưởng thụ.

Hoỏng Nhẫn sớ mớ ý rớỉ đỉ, những phỏp hỏi lượn phỏt sắp tớỉ, trong lỏng truy cầu Phỏt học đằnh nhĩn xuỏng. Hẫn khỏng hề ỏn cớch trong chầu, đớỉ bựng thỉ ra ngoàỉ hỏa đượy, cũng khỏng ngủ tiếp trong gian phỏng của chớnh mĩnh, cả ngày ngầm mĩnh đợc kinh thừ trong tầg kinh cắc tậi Hoỏng Phỏc Tự, mệỉ mớỉ ngủ ngay tậi chổ.

Rỏt cặ đớỉ đợc tớỉ phỏp hỏi lượn phỏt, những trỏng thắy trằng cằnh trướck mắ, Hoỏng Nhẫn nớỉ gắy, bắtt mẫn nhiều ngày đợng lắi trong lỏng chớnh thức bắp phỏt, Phỏt cũng phỏt cắu. Phỏt gia nặng nhắtt tu tầm, khỏng muỏn truy cầu đảnh lỏi, cằn tậi phỏp hỏi lượn phỏt trỏng thắy đắm cầo tầg ỏi lắy đầu mắtt mầy hỏng hầo, quần áo điểm lẹ, ngay cả đầu trợc trỏn tru, chà lau cớ thể sỏi gường, trang phựck giỏỏng như đải cớ nường sắp lằn kiệu hỏa.

Phỏp hỏi lượn phỏt trong lỏng Hoỏng Nhẫn là mệỉ đắm cầo tầg vắy quầnh trong gian phỏng nhỏ nhỏ, uỏng chẻn nước trà xằnh, cầnh nhau biệu lượn, xắck mĩnh, cầnh nhau học tập, phỏp hỏi lượn phỏt trướck mắtt lắi khoe khoầng phong tầo trướck mắtt vạn ngườỉ.

Hoỏng Nhẫn cằm thắy trưởng mắtt, phỏtt tay áo quầ đầu đỉ. Đầu là hỏa thượg, hẫn thực sự xắu hỏ cớ những kẻ ra vẻ đạo mạo trang nghiềm làm bậ bằn cằnh.

Đớỉ mắtt vớỉ đắm ngườỉ này, mặc dù Hoỏng Nhẫn hằng ngày rẻn lượn phỏt phỏp cặc cầo, những trong lỏng vớ tình cằm thắy gắy đứ.

Tuệ Khỏng ngắnh Hoỏng Nhẫn cầnh kớnh nớỉ:

- Đải sư, xĩn đừng bứck... Khỏng biếtt tặ tự tiếpp đắi cớ chổ nằo khỏng chầu toần, chợck gắy đải sư?

Tu vi của Hoỏng Nhẫn cằn chầu hoần thiệu, khỏng thể đắtt tớỉ cằnh gớỉ Thiệu chần chớnh, trong lỏng phỏt, trong lỏng đạo, để mệỉ đắm nguy hỏa thượg làm bằn như vắy, trong lỏng giỏỏng như nửỉ thiều đốtt, chầm biểm nớỉ:

- Khỏng phắi tiếpp đắi khỏng chầu toần, là chầu đắi quắ chầu toần... Trằn đướỉ tặ tự phầ hỏa vớ cầnh xa xỉ, hoần toần mắtt đỉ tắtt lỏng từ bỉ và sự đờng khỏ đờng khỏ của đạo phỏt tầ. Tuy là phỏt mỏn, những là nớỉ ô ứể.

Tuệ Khỏng bỉ chầm biểm mắtt đỏ tớỉ tậtt mầg tầi, khỏng thắo đợc tắtt mắtt nặ trằn mắtt, gắy gắtt nớỉ:

- Đải sư thực sự gắtt thằnh cầo, khỏng nhĩn nhậtt bằn thần, xứck phậtt đầu gớỉ lượtt?

Ầm!

Mệỉ lờỉ gắtt mĩnh tắnh gắtt ngườỉ trong mỏng.

Hoỏng Nhẫn thực sự là vớ cầo tầg chần chớnh, chỉ vì điểm quần trỏng nhắtt trong lỏng bỉ làm bằn mớỉ mắtt đỉ thườg tắnh, lúck này tắnh ngỏ, sắck mắtt gắy đứ hoần toần tiều tầnh, cầnh kớnh thỉ lể nớỉ:

- Đầ tầ chỉ gắtt, tiều tầg tu hằnh khỏng đứ, phậtt vầo gớỉ lượtt, tự phỏt chớnh mĩnh sỏn điệtt bầ thắg...

Hẫn lắi thỉ lể nhằnh chỏng rớỉ đỉ.

Tuệ Khỏng gắtt mĩnh, nhĩn bỏng đắg cầo lỏn kầi, sắck mắtt cớ chừtt đờ đứ, trướck kầi chớnh mĩnh giỏỏng như hẫn, cũng chắp nhắtt như vắy đớỉ vớỉ Phỏt, những hiệ tậi...

Hắn lắc đầu thở dài, xoay người rời đi.

Còn lại hai sa di nói:

- Đại sư, hiện tại làm sao bây giờ?

Tuệ Không thở dài nói:

- Quay về, hắn sẽ không cùng chúng ta...

Đỗ Hà, Trường Nhạc nhìn bóng dáng Hoàng Nhãn dần dần rời xa, thật lâu không nói gì.

Ngay cả Cao Dương bước bình cũng nghiêm nghị nhìn thân ảnh cao gầy, không tự giác được nói:

- Tại sao ta cảm thấy hắn rất vĩ đại?

Nghe được lời Cao Dương nói, Đỗ Hà, Trường Nhạc liếc mắt nhìn nhau, biết chính mình đều có loại cảm giác này.

Đỗ Hà nói:

- Ta nghĩ ta sai rồi...

Trong lòng Đỗ Hà vốn không có thiện cảm đối với phật giáo, sau khi trải qua sự tình tại Hoàng Phúc Tự, loại cảm giác này đã thâm nhập vào xương tủy hắn, để trong lòng hắn hoàn toàn gạt bỏ phật giáo.

Nhưng trên thực tế, loại ý nghĩ này là sai lầm.

Bất cứ loại văn hóa nào đều có giá trị thuộc về chính mình, ý nghĩa của riêng mình, có giá trị truyền thừa.

Ngoài phật đạo nho, còn có pháp, mặc, âm dương, danh, tống hoàng, tạp, binh... Thời xuân thu chiến quốc đều có ý nghĩa nhất định. Trong đó vừa có mặt tốt, vừa có mặt xấu, không thể hoàn toàn phủ nhận một loại học thuyết, đây chính là làm ô bản đối với văn hóa.

Phật gia thực sự có một chút thuyết pháp quý xa đản, hư vô mờ mịt khiến người ta không cầu tiến, nhưng lại có mặt đặc biệt.

Ví như nói phật là người không phải thần, Thích Ca Mâu Ni từng nói: Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Lời này nghe bá đạo, cảm thấy Thích Ca Mâu Ni quá mức càn rỡ. Quả thực không phải vậy, từ duy ngã độc tôn không phải chỉ bản thân Thích Ca Mâu Ni, mà là chỉ toàn thể nhân loại. Những lời này giải thích chính xác có lẽ là: Người trong vũ trụ đỉnh thiên lập địa, mỗi người đều là nắm giữ chính mình, quyết định số phận của chính mình, không cần phải nghe lệnh của bất cứ kẻ nào hoặc cứ thần thánh nào vượt quá con người.

Loại tinh thần này đúng đắn, có giá trị truyền thừa là điều không cần bàn cãi.

Không phải phật giáo, phật học sai, mà loại người dùng phật học để lừa gạt bách tính.

Giống vậy, nho gia, pháp gia cũng không sai, sai chính là những kẻ lợi dụng nho gia, pháp gia không chế bách tính thu lợi về bản thân.

Nho gia có anh hùng dân tộc như Văn Thiên Tường, giống vậy cũng có tiểu nhân ra vẻ đạo mạo. Phật giáo có giả hòa thượng như Biện Cơ, tự nhiên cũng có cao tăng thực sự như Hoàng Nhãn, đây là đạo lý tương đồng.

Trường Nhạc nói:

- Chúng ta đều sai rồi... Nhưng sai cũng tốt, Hoàng Nhãn đại sư xuất hiện, để ta cảm thấy đám hòa thượng kia càng thêm đáng ghét.

Tiếp đến Đỗ Hà nói:

- Cho nên chúng ta cần phải tháo lớp mặt nạ của đám gia hỏa này, để bách tính biết bộ mặt thật của bọn họ.

Nói xong liền cùng Trường Nhạc, Cao Dương từ sau đại thụ đi ra.

Đi qua đường nhỏ không người, Đỗ Hà đi đến bên cạnh chính điện, phía bên tay phải cánh chỗ hắc không đến trăm thước chính là nơi tổ chức pháp hội, hơn mười vị cao tăng đang nói kinh luận phật, Lý Thừa Càn ngồi lắng nghe, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười.

Bất quá ánh mắt không khỏi chăm chú ngắm nhìn Đạo Tĩnh Dĩnh bên cạnh.

Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện, khiến cho tăng nhân thủ hộ bên cạnh chú ý.

Đặc biệt là Tuệ Không pháp sư, hắc từng thấy Đỗ Hà nói đánh là đánh, biết một khi động thủ, vạn chúng chú ý tới trận đấu này, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới pháp hội luận phật, hắc chau mày, tự mình chắn trước mặt Đỗ Hà, trầm giọng nói:

- Vị thí chủ này, đây không phải nơi người tới, nếu muốn xem pháp hội, mời tới bên ngoài xem.

Đổi lại mà nói, chính là Đỗ Hà hắc còn không có tư cách đi đường này...

Tuệ Không nói khiến Đỗ Hà tức giận đến mức nhếch miệng cười, không khách khí nói:

- Hòa thượng, lời này của người là có ý tứ... Nói rõ một chút, chính là người nói ta không có tư cách tới đây, đi đường này? Đi, hôm nay ta để người xem!

Hắc mang theo thần sắc đùa giỡn, muốn đi ngang qua bên cạnh Tuệ Không.

Tuệ Không duỗi thẳng cánh tay, chắn ngang trước mặt Đỗ Hà.

541. Chương 560: Lý Thừa Càn Méo Xẹo

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 560: Lý Thừa Càn méo xẹo

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuệ Không duỗi thẳng cánh tay, chắn ngang trước mặt Đỗ Hà.

Tuệ Không nói:

- Thí chủ hiểu lầm, tiểu tăng không có ý này. Tiểu tăng nói, ở đây cấm đi vào, không phải là thí chủ không có tư cách...

Tiếng Trung rất cao minh, một câu nói có vài cách giải thích.

Rõ ràng thái độ ban đầu của Tuệ Không ý nói Đỗ Hà không có tư cách, nhưng thấy Đỗ Hà dự định xông vào, lập tức sửa lại lời nói.

Đỗ Hà không vội xông vào, mục đích của hắc chính là đứng một bên triển khai khiêu khích, đại náo pháp hội, vạch trần bộ mặt thật của những ngụy hòa thượng này, không phải chanh chua như một ả đàn bà cãi lộn một phen, như vậy không có ý nghĩa.

Hắc chỉ có thể chiếm được chữ lý mới có thể thuyết phục bách tính ý thức được chính mình đã bị mê hoặc mà rút lui.

Đỗ Hà nói:

- Tại sao, tại sao bọn họ có thể tiến vào, ta lại không được? Lẽ nào chính vì thân phận đặc biệt của bọn họ?

Tuệ Không không trả lời được.

Đỗ Hà không dự định nhiều lời với hắn, đưa tay muốn đẩy cánh tay chắn trước mặt.

Cố sức đẩy, dĩ nhiên không nhúc nhích tí nào.

Đỗ Hà không cảm thấy kỳ quái, tất cả đều nằm trong dự liệu, quả nhiên là công phu đều nằm trên luyện chưởng, lực cánh tay này rất không bình thường. Bằng lực lượng của hắn, thật sự không thể thôi động. Trên mặt Tuệ Không hiện lên tia đắc ý, hắn mười tuổi bắt đầu luyện Thiếu Lâm Thiết Sa chưởng, đến nay đã tới hai mươi năm. Cái khác không nói tới, nhưng đối với Nhục chưởng này và Thiết Sa chưởng rèn đúc lực cánh tay tương đối tự tin.

Đỗ Hà lơ đãng cười nói:

- Lực cánh tay không phải tất cả.

Nói xong, hắn dùng ngón giữa đánh vào khủy tay Tuệ Không, nhất thời Tuệ Không mất đi lực không chế cánh tay.

Tiếp đến hắn dùng lực nhẹ nhàng lôi kéo.

Tuệ Không giống như con quay, tại chỗ quay tròn hai vòng, suýt nữa té xuống đất.

Cùng lúc sa di đến gần ngăn cản thấy Đỗ Hà xuất thủ, bỏ qua Tuệ Không, hai người trái phải nắm lấy vai Đỗ Hà. Hai tay Đỗ Hà vặn cổ tay bọn họ, từ sau khi tập tả đao hữu kiếm, hai tay của hắn vô cùng linh hoạt, để hai tên sa di giống hệt như Tuệ Không.

Công phu của hai sa di này thua xa Tuệ Không, còn chưa quay đủ một vòng, chân thất lại, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Còn lại mấy người thấy Đỗ Hà xuất thủ, thấy đồng bạn của chính mình té gã, liền nổi hỏa khí.

Sa di vốn không phải cao tăng gì, bọn họ không phải hạng người vì trong lòng có phật mới đến chùa, phần lớn loại người này thấy hòa thượng không phải lo ăn lo mặc mới xuất gia làm sa di. Loại người này không có chút phật tính, ngược lại sở hữu đại khí lưu manh, lúc này huy động nắm tay muốn tới đánh Đỗ Hà.

Đỗ Hà lạnh lùng cười, chờ chính là tất cả các người xuất thủ.

Tuệ Không vừa mới đứng vững, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Đỗ Hà dùng ba quyền hai cước, liền đánh đám sa di xông tới ngã xuống đất.

Bọn họ bên này từ lâu đã hấp dẫn ánh mắt khá nhiều người, vừa mới động võ càng khiến tiếng kinh hô trận trận, cắt đứt pháp hội, dẫn phát mọi người chú ý tới.

Mười năm vị cao tăng nổi danh chùa chiền tại Trường An trên đài cao, ngồi cùng một chỗ lớn tiếng nói về phật pháp.

Bọn họ nói câu kinh phật này khó đọc, nói phật ngữ kia khó hiểu, tựa hồ nói ra điều gì đó bí hiểm biểu hiện bọn họ có phật pháp cao thâm.

Tiêu Vũ là một người thành kính tín ngưỡng phật giáo, từng đọc qua kinh phật, còn có thể theo được nhịp điệu. Nhưng Lý Thừa Càn không sao hiểu được, nghe như gió thổi bên tai, đơn giản cũng không nghe, con mắt vẫn liên tục ngắm nhìn Biện Cơ, càng nhìn trong lòng càng thích. Mà Biện Cơ cũng không có tâm tư đàm phật luận đạo, thực sự quá ngứa ngáy. Hắn co quắp thân thể, không sao chà sát để khỏi ngứa, trên mặt đỏ bừng ửng át thấy máu.

Kết quả là, Lý Thừa Càn lại hiểu lầm thêm lần nữa, còn tưởng rằng biện cơ chú ý tới ánh mắt thâm tình của chính mình, ở bên cảm thấy xấu hổ...

Khi hắn dự tính tán thưởng, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng kinh hô.

Không hiểu sao mấy vạn bách tính lúc này đều lớn tiếng chỉ trỏ.

Lý Thừa Càn quay đầu nhìn lại, vừa thấy Đỗ Hà đại triển thần uy, ba gã sa di lăn quay trên mặt đất, lửa giận trong mắt bùng cháy, hỏa diễm trong lòng càng cháy càng lớn.

Trong khoảng thời gian này, hần nghe theo Trương Tôn Vô Kỵ nói, tu thân dưỡng tính, không được tìm phiền phức tới Đỗ Hà. Chủ trì pháp hội là chuyện tình duy nhất năm nay hần thăm dự. Lúc này vừa mới bắt đầu Đỗ Hà đã tới gây sự. Chuyện này rõ ràng là giảng cho hần cái bạt tai?

Con mắt Lý Thừa Càn đỏ như máu.

Hần là người như vậy, Lý Thế Dân vốn muốn rèn đúc năng lực của hần để hần nắm giữ quốc gia. Nhưng hần chịu đựng không tốt, bởi vì hần nắm giữ quyền lực từ quá sớm, sở hữu quyền lực dẫn tới khát vọng trong nội tâm, dưỡng thành tính cách duy ngã độc tôn.

Hần nghĩ chính mình không tìm Đỗ Hà gây phiền phức, đã lùi một bước là rất nể mặt Đỗ Hà. Đỗ Hà nên vì thế cảm tạ trời đất, lần sau gặp mặt nên đi vòng, tránh hai người phát sinh mâu thuẫn.

Đỗ Hà là người thẳng thắn vô tư, bình thường luôn đi con đường của chính mình. Cho nên xuất hiện trước mặt Lý Thừa Càn chính là vì bản thân Lý Thừa Càn nghĩ vậy, không phải hần là rảnh rỗi không có việc gì làm đi chọc vào thái tử giải buồn. Bất quá, Lý Thừa Càn chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Trong mắt hần, vĩnh viễn không cảm thấy chính mình sai lầm.

Hần bỗng nhiên đứng lên, nổi giận dừn dừn chạy tới.

Tiểu Vũ thấy tình hình không ổn, đuổi theo phía sau.

Biện Cơ thấy Đỗ Hà gây loạn, trong lòng vui mừng, thầm nghĩ:

- Thực sự ngu dốt, gây sự trước mặt thái tử, muốn chết hay sao?

Hần lắc lắc cái mông, theo phía sau đi tới, ánh mắt lộ rõ biểu tình hả hê.

- Đỗ Hà, người ba lần bốn lượt đối đầu với Cô Vương, rốt cục có rấp tâm gì?

Lý Thừa Càn đối chọi gay gắt, trong mắt chỉ có Đỗ Hà.

Hần lúc này giận dữ quá, Tuệ Không, Biện Cơ nhất thời sợ ngây người, cũng minh bạch thân phận của Đỗ Hà.

Đỗ Hà sở hữu thư pháp hàng đầu, dũng khí giác đấu đạt được tướng thưởng ba tấm kim bài, chiến công trác việt, là người tâm phúc nhất trước mặt Lý Thế Dân. Chuyện tình về hần, tại phố lớn ngõ nhỏ từ lâu truyền tai nhau, nghe nhiều nên quen thuộc.

Sắc mặt Tuệ Không lập tức biến thành tái nhợt.

Biện Cơ càng lộ vẻ mặt kinh hãi, đại danh Đỗ Hà như sấm bên tai, tại Trường An như mặt trời ban trưa, hần là một tiểu hòa thượng nhỏ bé, ngay cả tư cách đứng cùng Đỗ Hà còn không có.

Hần lo nghĩ nhìn Lý Thừa Càn, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào Lý Thừa Càn.

Ở đây chỉ có hần mới có thể khống chế Đỗ Hà.

Tựa hồ Lý Thừa Càn Thừa cảm giác được ánh mắt của Biện Cơ, lại liếc mắt nhìn, thấy cặp nhãn thần kia lo lắng, thầm nghĩ:

- Tuyệt đối không thể để Đỗ Hà quấy rối pháp hội...

Tự nhiên nghĩ muốn tỏ vẻ anh hùng trước mặt 'giai nam', phần nộ quá:

- Người đâu, Đỗ Hà quấy rối pháp hội, xuất thủ ác ý hãm hại tăng nhân trong chùa, mau bắt hần lại...

Hần oai phong nói.

Đỗ Hà còn chưa mở miệng.

Trường Nhạc liền tiến lên phía trước một bước, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng.

Nàng vừa đứng, chưa nói câu nào.

Lý Thừa Càn liền méo xeo.

Chỉ có người hiểu rõ Lý Thế Dân mới biết được hoàng đế đế quốc Đại Đường vĩ đại này không chế tư tưởng nữ nhi nghiêm khắc như thế nào; chỉ có người hiểu rõ Lý Thế Dân mới biết được vị hoàng đế đế quốc Đại Đường vĩ đại này cũng chiều chuộng nữ tới cỡ nào; chỉ có người hiểu rõ Lý Thế Dân mới biết được trong hoàng cung có hai người vĩnh viễn không ai có thể động tới: Một người là Trưởng Tôn hoàng hậu, người kia chính là Trường Nhạc công chúa.

Tính tình hai người này hầu như không khác nhau, ôn nhu hiền thực, khéo léo trang nhã, bình thường các nàng không nổi giận, một khi nổi giận sẽ dẫn phát Lý Thế Dân phần nộ.

Tuy Lý Thế Dân là hoàng đế, nhưng trên thực tế sinh hoạt vô cùng ôn hòa.

Trong lịch sử ghi chép một việc, Lý Thế Dân để quan hệ các đại thần thêm sâu sắc, hân mở tiệc chiêu đãi đại thần trên tam phẩm dùng cơm. Yên hội vui cười huyền ảo, toàn bộ bất phân quân thần. Trải qua ba tuần rượu, ném năm món ăn. Đang lúc cao hứng, các vị đại thần đều vui đùa: Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy đại thần Âu Dương Tuân lớn lên xấu như con khỉ, cười nói:

- Từng bột thành sơn tự, mai kiên bất xuất đầu. Thùy lệnh lân các thượng, họa thử nhất mi hầu.

Âu Dương Tuân không cam lòng tỏ ra yếu kém, Trưởng Tôn Vô Kỵ lớn lên béo tròn, đầu óc khê động, liền làm một bài thơ cười nhạo Trưởng Tôn Vô Kỵ là ‘Trào Trưởng Tôn Vô Kỵ’:

- Súc đầu liên bối oán, mạn đang úy đồ hàn. Chích duyên tâm hồn hồn, sở dĩ diện đoàn đoàn.

Ngang nhiên trước mặt Lý Thế Dân, trước mặt mọi người chê cười Quốc Cữu Gia là một kẻ mặt béo tròn.

Lý Thế Dân không những không tức giận, ngược lại vui vẻ cười.

Nếu như Lý Thế Dân giống như Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Âu Dương Tuân sẽ không dám tùy tiện vui đùa.

Không chỉ có Trưởng Tôn Vô Kỵ có tên hiệu là gã mặt béo tròn, Âu Dương Tuân đạt được tên hiệu Mi hầu, ngay cả Lý Thế Dân sợ Ngụy Chính cũng có tên hiệu là Dương Tị Công, có lẽ Lý Thế Dân tự mình đặt.

Càng hiền lành, khi tức giận càng đáng sợ.

Lý Thế Dân là người như vậy.

Tuy Lý Thừa Càn là thái tử, nhưng chưa bao giờ dám trêu chọc Trường Nhạc. Không chỉ có hân, toàn bộ hoàng cung không ai có lá gan này.

542. Chương 561: Trường Nhạc Phần Nộ

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 561: Trường Nhạc phần nộ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trường Nhạc xuất hiện, Lý Thừa Càn lập tức trở nên yếu ớt, trên mặt biến sắc, từ phần nộ chuyển thành kinh ngạc, từ kinh ngạc chuyển thành chột dạ, tiếp đến từ chột dạ trở thành sợ hãi, sau đó sợ hãi lại lộ rõ biểu tình dâm lao phải theo lao, do dự một hồi lâu, hân ôn nhu cười nói:

- Trường Nhạc, tại sao muội cũng tới...

- Còn có ta đây!

Cao Dương không cam lòng, lúc đó cũng ưỡn ngực ngang đầu chạy tới.

Lý Thừa Càn trợn tròn mắt, khoe miệng co quắp, gần như muốn khóc, trong lòng vạn phần thống khổ, hắn vô cùng hận Đỗ Hà, trong mắt cũng chỉ có một mình Đỗ Hà, do đó bỏ qua Trường Nhạc, Cao Dương đứng một bên, cho đến khi Cao Dương chạy tới mới phát hiện hai người, muốn hỏi hận cũng không kịp.

Hắn có chút sợ hãi, nhưng không lo lắng. Bởi vì tâm tư Trường Nhạc rất mềm mỏng, chính mình thân là ca ca của nàng, cho dù làm sai trái, khi không có ai thành khẩn nói lời xin lỗi, cười nói vài lời hữu ích, với tính cách của Trường Nhạc, nàng sẽ không so đo tính toán. Nhiều nhất chỉ là ngày hôm nay mất chút thể diện, sẽ không kinh động tới Lý Thế Dân.

Một mình Cao Dương, Lý Thừa Càn cũng không sợ. Thứ nhất, dù Cao Dương là người Lý Thế Dân yêu quý, nhưng dù sao cũng không phải Trường Nhạc. Thứ hai, tích cách Cao Dương quái dị, thích khuếch đại sự thực, Lý Thế Dân chưa hẳn đã tin tất cả lời nàng nói.

Nhưng hai người cùng xuất hiện, Lý Thừa Càn lại kinh hãi.

Trường Nhạc không toan tính, nhưng Cao Dương nhất định có, Lý Thế Dân không tin toàn bộ lời Cao Dương, nhưng tin Trường Nhạc.

Chỉ cần Cao Dương tố cáo, Lý Thế Dân nghi vấn, vậy...

Lý Thừa Càn không dám tiếp tục suy nghĩ, hoang mang lo sợ nói:

- Cao Dương... Vì sao các muội đều tới?

Hai tay Cao Dương chống vào thắt lưng hừ hừ nói:

- Thái tử ca ca thật uy phong... Tỷ phụ phụng mệnh phụ hoàng bảo vệ chúng ta tới Hoàng Phúc Tự cầu phúc cho phụ hoàng mẫu hậu... Phát hiện nơi này có một đám hòa thượng niệm kinh, nên muốn đến xem...

Ngón tay nàng chỉ về phía Tuệ Không không chút khách khí nói:

- Tên hòa thượng gian xảo chết tiệt kia, lại còn nói chúng ta không đủ tư cách, ngăn cản đường đi của bản công chúa, quả thực buồn cười. Tỷ phụ đẩy bọn họ ra, bọn họ thực sự muốn đến đánh tỷ phụ, quả thực ăn gan hùm mật báo.

Cao Dương cảm giận bất bình nói, nàng đằng đằng sát khí nhìn Tuệ Không.

Tuệ Không há miệng không nói thành lời. Cao Dương nói vừa đúng vừa sai. Đỗ Hà đẩy bọn họ ra, nhưng vận dụng lực lượng thần bí khiến bọn họ mất đi lực lượng khổng lồ, do đó ngã xuống đất. Nhưng bọn họ không ngu xuẩn nói đạo lý với công chúa. Dù có nghìn vạn ủy khuất, cũng chỉ có thể ngậm miệng không dám nói thành lời.

Lý Thừa Càn hỏi thăm mười tám đời tổ tông Tuệ Không, cười lạnh nói:

- Hiểu lắm, đây là hiểu lắm...

Ánh mắt Trường Nhạc băng lạnh nhìn Lý Thừa Càn, rốt cục mở miệng nói:

- Đại ca, một câu hiểu lắm... Không hỏi rõ nguyên do càn quấy, tùy tiện vận dụng chức vị thái tử, luận theo tội danh, một câu hiểu lắm là xong? Nếu như ngày hôm nay, ta và Cao Dương không đến, có phải đại ca không phân tốt xấu lao tới đánh phụ quân ta?

Trường Nhạc lúc này có vẻ hăm dọa, hầu như đối với Lý Thừa Càn như rắn dạy trẻ con.

Lý Thừa Càn vì muội muội của chính mình, vì một nữ nhi, khiến hắn mất mặt trước mặt vạn người, trước mặt hòa thượng hân yêu mến, phê nhân đều phải bùng nổ. Nhưng hắn một mực không có lá gan phát hỏa với Trường Nhạc, khuôn mặt phần nộ trở thành màu đỏ, cúi thấp đầu không dám nói gì.

Đỗ Hà có chút bất ngờ nhìn Trường Nhạc, Trường Nhạc biểu hiện như vậy, tựa hồ không phù hợp với tính cách của nàng, nhưng thấy khuôn mặt ái thể kiên nghị, trong lòng bình tĩnh: Đây chính là nàng muốn gạt tảng đá trước mặt chính mình.

Nếu muốn vạch trạch bộ mặt thật của đám ngụy hòa thượng này trước mặt bách tính, đầu tiên phải vượt qua cửa ải Lý Thừa Càn này. Đây chính là cửa ải thứ nhất, cũng là cửa ải khó khăn nhất. Không phải vì Đỗ Hà không đấu được Lý Thừa Càn, mà thân phận có điểm khác biệt.

Tuy Đỗ Hà là phò mã, thân phận địa vị cực cao, nhưng hần thủy chung chỉ là thần tử Đại Đường, còn Lý Thừa Càn là thái tử Đại Đường, địa vị cao hơn Đỗ Hà.

Lý Thừa Càn có thể công khai mượn cơ bắt Đỗ Hà lại, Đỗ Hà lại không có lý do gì để bắt Lý Thừa Càn lại. Hai người không cùng đường lối, làm âm ỉ. Đương nhiên Đỗ Hà không để ý tới Lý Thừa Càn, đại náo một hồi, lấy cứng đấu cứng, đấu với Lý Thừa Càn, nhưng bọn họ không cách nào đạt được mục đích ban đầu.

Trường Nhạc, Cao Dương là công chúa Đại Đường, thân phận không thấp hơn Lý Thừa Càn là bao, vừa vận đủ tư cách bóp méo Lý Thừa Càn.

Kết quả rõ ràng.

Để bách tính không tiếp tục bị lừa bịp chịu tổn thất, Trường Nhạc hăm dọa, đã khiến Lý Thừa Càn không lực đánh lại.

Lúc này Lý Thừa Càn giống như con đà điểu bị thương, cúi đầu cắm xuống bùn đất.

Không phải hần không giận, chỉ là hần thực sự không dám bạo phát.

Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu đứng sau lưng nàng, đắc tội với nàng, đụng chạm tới hai bức tường lớn phía sau nàng là điều không cần bàn cãi.

Đỗ Hà đứng một bên cười thầm: Có lẽ phu nhân quá ngu, khí phách bạo nộ khiến thái tử gia Lý Thừa Càn kiêu ngạo như vậy, đều bị giáo huấn thành đứa trẻ ngoan.

Bốn phía lặng thinh không tiếng động, loại so đấu này, người bình thường không lên nói xen vào.

Tiêu Vũ bước lên phía trước làm người tốt hòa giải đôi bên, cười nói:

- Được rồi, việc này thực sự là thái tử diện hạ nôn nóng, trước công chúng, đừng để người ngoài chê cười, coi như giữ thể diện cho lão hủ...

Tiêu Vũ năm nay gần sáu mươi, là người đồng lứa với Lý Uyên, cũng lập không ít công lao đối với Đại Đường.

Hần đứng ra hòa giải, Trường Nhạc không thể không nể mặt, nàng không hề truy cứu.

Lý Thừa Càn mất hết thể diện, vốn định tìm cơ cáo từ rồi đi, nhưng lại nghĩ vừa nãy giống như con chuột xám xịt đầu thất bại, còn không để người ta chê cười sao? Chính mình là thái tử đương thời, tương lai trở thành hoàng đế Đại Đường, có thể nào chịu uất ức như vậy? Hần muốn lấy lại thể diện, vì vậy không rời đi.

Biện Cơ bên cạnh trừng mắt, hần vừa nghĩ tới giai nhân trong lòng như muốn nổ tung, công chúa Trường Nhạc đúng là mỹ nhân đẹp nhất Đại Đường, trong lòng như đao cắt, vô cùng tức giận.

Hần không chỉ không đủ tư cách so sánh với Đỗ Hà, ngay cả tư cách của người trong lòng cũng không thể sánh bằng, uất ức tới cùng, hần lại càng ghen ghét đối với cặp trai tài gái sắc trời sinh Đỗ Hà và Trường Nhạc.

Không chỉ có đám người Lý Thừa Càn, Tuệ Không, Biện Cơ muốn khóc, chủ trì Hoàng Phúc Tự Nạp Ngôn pháp sư cũng có tâm tình như vậy.

Nạp Ngôn pháp sư là một vị hòa thượng hơn năm mươi tuổi, nhưng nhìn tướng mạo của hần chỉ mới đầu ba mươi, khiến kẻ khác phải lú lẫm. Vóc dáng hần cao tới chín thước, cao hơn người thường rất nhiều, mặc trên mình bộ áo cà sa màu đỏ rộng thùng thình, biểu tình trên mặt không giận mà oai nghiêm, rất có khí phách.

Hần xuất thân từ Thiệu Lâm, khi còn nhỏ giống như Hoàng Nhẫn, có phẩm hạnh cao thượng, thích nghiên cứu đọc Phật pháp, sở hữu trình độ Phật học rất sâu. Nhưng sau khi tới Trường An, hần xuống dốc. Trường An chính là nơi phồn hoa, phú hộ trong thành nhiều như tôm cá trong sông. Bọn họ vì cầu bình an, thỉnh

thoảng tới chùa quyên tặng dầu vừng và tiền. Dầu vừng và tiền đạt được trong vòng một tháng nhiều hơn dầu vừng và tiền Thiếu Lâm đạt được trong một năm.

Dầu vừng và tiền tại chùa trên cơ bản chỉ dùng để sửa chữa phật tượng, tạo phúc cho bách tính, nhưng dầu vừng và tiền quá nhiều, sửa chữa phật tượng không cần nhiều như vậy, Trường An đông đúc và giàu có, bách tính không cần bọn họ quyên tặng. Vì tiền trong tay bọn họ càng lúc càng nhiều, sau cùng xếp thành núi tiền.

Dùng tiền tiêu bên ngoài, bọn họ không ngừng cải thiện cuộc sống sinh hoạt.

Từ nghèo dễ quen giàu, từ giàu khó quen nghèo.

Dần dần sinh hoạt của bọn họ càng lúc càng xa xỉ, núi tiền vì bọn họ xa xỉ đã tiêu sạch sẽ. Lúc này, bọn họ đã sinh hoạt xa xỉ, muốn sửa đổi đã không thể. Vì vậy bọn họ càng lúc càng trở nên nịnh bợ, không ngừng dựa vào thủ đoạn này tăng thêm uy tín cho bản thân, để thu nhiều lợi nhuận.

Không chỉ một mình Nạp Ngôn.

Những tăng nhân khác trong chùa cũng như vậy, bởi vì Trường An giàu có và đông đúc, bọn họ không chịu nổi cảm rõ, trở thành hòa thượng gian xảo lừa gạt tiền người khác.

Nạp Ngôn không ngừng tranh danh đoạt lợi, dưới thủ đoạn cao siêu, hắn đạt được địa vị nhất định tại Trường An, nhưng trước mặt hắn thủy chung tồn tại một tòa núi cao... Được coi là cao tăng đệ nhất Đại Đường, Huyền Trang pháp sư, là hòa thượng duy nhất tại Đại Đường mặc áo cà sa màu tím.

Nạp Ngôn biết rõ chính mình tại Trường An đã đi vào ngõ cụt, muốn gắng sức giỏi hơn, đó là điều vô cùng khó khăn. Trừ phi Huyền Trang đại sư mất tích, nếu không hắn phải dừng lại tại thành tựu trước mắt.

Nạp Ngôn vì con đường của chính mình, lợi dụng mạng lưới quan hệ nhiều năm, tổ chức pháp hội quy mô lớn, đồng thời mời tín đồ phật giáo Tiêu Vũ, lợi dụng địa vị của hắn tại Đại Đường để đạt được mục đích.

Hắn không ngờ hiệu quả hơn gấp mười, gấp trăm lần tưởng tượng của hắn. Không chỉ có Tiêu Vũ tới, ngay cả thái tử Đại Đường Lý Thừa Càn cũng dự tính tham gia, thậm chí đích thân chủ trì. Tất cả chuyện này là kế sách hắn tạo lên, là điều không cần bàn cãi.

Đương nhiên hắn không nghĩ tới chuyện Đỗ Hà xuất hiện.

543. Chương 562 563: Khẩu Chiến Với Hòa Thượng Gian Trá

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 562 563: Khẩu chiến với hòa thượng gian trá

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ba nhân vật quan trọng Đỗ Hà, Trường Nhạc, Cao Dương tiến hành quấy rối pháp hội, để hắn thất bại trong gang tấc.

Đây chính là bi kịch lớn nhất trong đời hắn, thắng lợi ngay trước mắt, lại nảy sinh biến cố.

Trên đầu Nạp Ngôn ứa mồ hôi lạnh, nhưng không cam lòng bỏ qua, tiến lên nói:

- Trường Nhạc công chúa, Cao Dương công chúa, Đỗ tướng quân, Tuệ Không vô tâm mong thứ lỗi. Hôm nay chính là sinh nhật của Thích Già Ma Ni, mong mấy vị tạm nén cơn giận.

Trong lòng hắn quỳnh lên, ngay cả phật tổ đều nói đến.

Đỗ Hà chuyển biến rất nhanh, hắn không muốn pháp hội thực sự kết thúc tại đây nói:

- Đã như vậy, hãy quên đi. Bất quá không biết Nạp Ngôn pháp sư có vui vẻ để ta đứng bên cạnh nghe các vị cao tăng luận pháp không?

Thêm được thu hoạch, trên mặt Nạp Ngôn hiện lên vẻ vui mừng, có nhiều đại thần như vậy tụ tập tại một chỗ, mặc dù xảy ra hiểu lầm cũng sẽ không ảnh hưởng tới kế sách, hần vội hỏi:

- Ba vị có lòng hướng phật, đương nhiên bần tăng hoan nghênh.

Đỗ Hà thấy Nạp Ngôn đã bị dục lợi mê hoặc, hần cố ý lưu lại bầy rập, kéo Trường Nhạc, Cao Dương xuống phía dưới, trong miệng không thêm để ý tới nói:

- Chúng ta đi xuống phía dưới chờ, các vị cao tăng bắt đầu rồi...

Nạp Ngôn không biết có kế, liền ngăn cản nói:

- Thân phận ba vị khách nhân tôn quý, sao có thể đứng chỗ kẻ dưới... Tuệ Không tìm chỗ ngồi cho Trường Nhạc công chúa, Cao Dương công chúa, Đỗ tướng quân...

Đỗ Hà nhếch lên tươi cười, bộ dáng cảm thấy các người rất biết điều, tựa hồ thân phận chính mình thực sự tôn quý phải được ngồi phía trên.

Trường Nhạc, Cao Dương có chút không giải thích được nhìn Đỗ Hà, nhưng biết ái lang, tỷ phu của chính mình sẽ xuất chiêu.

Đỗ Hà nói:

- Không biết Nạp Ngôn đại sư có thể cho ta mượn giấy bút hay không? Ta đột nhiên cao hứng muốn làm một bài thơ trong pháp hội để truyền lại hậu thế.

Trong mắt Nạp Ngôn lóe sáng, Đỗ Hà không chỉ là thư pháp gia, còn là thi nhân nổi tiếng, tuy hần không sáng tác nhiều thơ, nhưng mỗi câu mỗi từ ai ai cũng thích, đủ xuất sắc để lưu danh thiên cổ. Một khi thơ của hần viết về mình, chẳng phải đại danh của chính mình sẽ truyền khắp thiên hạ sao?

Hần suy nghĩ không sai, đại danh của hần sẽ theo thơ của Đỗ Hà sáng tác truyền khắp thiên hạ, bất quá là xú danh.

- Mau mang giấy bút tới!

Đỗ Hà kêu lớn:

- Ta muốn bút mực, giấy hình vuông, càng lớn càng tốt.

Không lâu sau, giấy bút mang tới đầy đủ.

Đỗ Hà thấp utor bút lông, trước khi hạ bút nhìn về phía Nạp Ngôn cao giọng nói:

- Nạp Ngôn pháp sư, ta mạo muội hỏi một câu. Đỗ Hà ta dựa vào cái gì được ngồi tại vị trí tôn quý trên đài này? Lê nào chính là vì ta là Đỗ Hà, ta là phò mã Đại Đường, hay ta sở hữu chức quan tướng quân? Chẳng phải phật gia nói, chúng sinh bình đẳng sao? Nếu như chúng sinh bình đẳng, vậy đại sư thân là chủ trì, một đời cao tăng vì sao trước mặt nghìn vạn tín đồ, phải tạo lên sự khác biệt?

Đối mặt với câu hỏi của Đỗ Hà, Nạp Ngôn rốt cục tỉnh ngộ, Đỗ Hà tới đập bãi, trong lòng tức giận đến mức chửi đổng, nghĩ tới nghĩ lui, thực sự không biết chính mình đắc tội với đại thần trước mắt này, đối mặt với câu hỏi này, không thể không trả lời.

Nạp Ngôn trầm giọng nói:

- Thí chủ hiểu lầm rồi, người biết chúng sinh bình đẳng, cũng không phải chúng sinh bình đẳng tại phật gia. Ngày xưa Bà Tư Trá, Bà La Bà do tăng lữ Bà La Môn sinh ra được bồi dưỡng phật pháp, ngược lại quy đầu Phật Đà, trở thành đệ tử phật gia, cho nên bị Bà La Môn chỉ trích. Phật đà nói chúng sinh bình đẳng. Quả thực trên thực tế tất cả chúng sinh, nam nữ, thậm chí huynh đệ tỷ muội cũng không bình đẳng.

- Có người nghèo, người giàu, có người cao cao tại thượng, người ti tiện như con kiến hôi. Nhưng nguyên nhân chính là như vậy mới cần đến chúng sinh bình đẳng. Chúng sinh bình đẳng là chỉ pháp tính của chúng

sinh bình đẳng, chúng sinh bình đẳng đối với từ bi xá tâm, tại quy luật nhân quả trước mắt, chúng sinh đều bình đẳng. Không phải nói chúng sinh gặp họa phúc đều bình đẳng.

- Khác biệt đối với chúng sinh chính là nhân quả trong hoàn cảnh lớn. Chúng sinh không bình đẳng chính là mọi người từ xưa đến nay, tạo nên thiện nghiệp, và ác nghiệp hoàn toàn không bình đẳng. Có người làm việc thiện nhiều, có người làm việc thiện ít, có người làm chuyện ác nhiều, có người làm chuyện ác ít. Không có bất cứ lý do gì yêu cầu người làm việc thiện và người làm việc ác, sau khi chuyển thế sẽ đạt được đài ngộ tương đồng. Vì vậy chúng sinh bình đẳng là chỉ nhân quả tuần hoàn trước mắt, bất cứ kẻ nào đều bình đẳng.

Nạp Ngôn có thể trở thành cao tăng đệ nhất Trường An, tự nhiên có thực học nhất định. Hẳn tương đối lý giải đối với phật học.

Nhưng thấu hiểu phật học, tinh thông phật học, không hẳn đã có thể thành phật.

Từ lâu bản thân Nạp Ngôn đã sa đọa biến chất như vậy.

Đỗ Hà ngăn người, không ngờ chúng sinh bình đẳng tại phật gia là ý như vậy, tựa hồ tạo thành trò cười?

Tâm tư hẳn nhảy bén, giỏi về quỷ biện, trong lúc đó điện quang chợt lóe, tìm được ngôn từ phản bác, cao giọng nói:

- Đạo lý này lẽ nào tại hạ không biết, nhưng giống như đại sư nói. Nếu như đại sư nói chúng sinh bình đẳng chỉ là chúng sinh pháp tính bình đẳng, như vậy càng không nên đặc thù hóa. Mỗi người ở đây, mỗi bách tính ở đây đều là tín đồ phật gia thành kính. Bọn họ lễ phật, mang đồng tiền mồ hôi nước mắt của chính mình khổ cực kiếm được tới đây bái phật, bọn họ kính phật, lấy tấm lòng kính mến báo phật. Bọn họ có lòng hướng phật, cho nên nên tới nơi này nghe các vị cao tăng luận phật.

- Khỏa chân tình này, dựa theo phật gia vừa nói chúng sinh bình đẳng, thành tâm bao nhiêu thu được bấy nhiêu, tại sao bọn họ chỉ có thể đứng phía dưới lắng nghe. Còn đệ tử phật gia các người lại ngồi trên đài cao dương dương tự đắc, đây là thứ các người coi là bình đẳng? Còn Đỗ Hà ta, Đỗ Hà ta không tin phật, không bái phật, tự cảm thấy không sánh bằng mỗi bách tính dưới đài, Nạp Ngôn đại sư lại mạo muội để ta một người không kính phật ngồi trên đài, điều này chính là chúng sinh pháp tính bình đẳng?

Hắn có bản lĩnh ăn nói, tại giờ khắc này biểu lộ không thể nghi ngờ. Lấy chính mình làm ví dụ, biểu thị một người không hề kính phật lại có thể ngồi trên nghìn vạn tín đồ thành kính, để công kích chúng sinh pháp tính bình đẳng.

Nạp Ngôn vốn biết Đỗ Hà không thông phật học, lòng tràn đầy khinh bỉ, nghĩ muốn nói thắng hắn là chuyện đơn giản. Nhưng Đỗ Hà quấy nhiễu như vậy khiến hắn rối loạn, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào, lúc này chẳng khác nào tự quất vào lỗ tai.

Biện Cơ là một ngụy hòa thượng thực sự, nhưng trong lòng luôn nghĩ chính mình là cao tăng, là cao tăng trẻ tuổi nhất, kiệt xuất nhất Trường An, thấy Đỗ Hà coi rẻ phật pháp, nhiều loại tâm tình liền nảy lên trong lòng. Hắn vẫn giữ dáng vẻ nho nhã lễ độ như trước, nhưng ngôn từ sắc bén nói:

- Lời ấy của Đỗ thí chủ sai rồi, phật đà không ép tất cả mọi người phải tin phật. Nhưng người thiện thu được thiện quả.

- Thí chủ bảo vệ Đại Đường ta yên ổn, giúp Đại Đường ta không bị kẻ thù bên ngoài tập kích quấy rối, là một người lương thiện. Ôn dịch Giang Nam, thí chủ lấy sức một người cứu hơn vạn người trong cảnh nước sôi lửa bỏng, công đức vô biên. Để thí chủ ngồi ghế trên, cũng không vì thân phận của thí chủ mà là thiện nhân trước kia, hôm nay thu được thiện quả.

Biện Cơ tuổi trẻ thành danh, không phải hạng người bình thường. Đỗ Hà lấy chính mình làm ví dụ, để chứng minh phật gia chúng sinh bình đẳng là quỷ xảo đoán. Biện Cơ lập tức lấy loại thiện nhân phật gia, mượn thiện quả làm cớ, giống vậy lấy Đỗ Hà làm ví dụ, phản bác quan điểm của hắn. Biểu hiện tôn trọng Đỗ Hà không phải vì thân phận của hắn, mà là những năm gần đây hắn làm việc thiện vì nước vì dân.

Biện Cơ không muốn nói Đỗ Hà thật sự tốt, nhưng dưới tình huống trước mắt, đành phải nói vậy.

Đỗ Hà mỉm cười, hai mắt chớp chớp, Hoa hòa thượng này thực sự khó đối phó hơn chính mình tưởng tượng, trực tiếp ngăn cản chính mình nói, hắn không cam lòng tỏ ra yếu kém liền nhếch miệng lên. Người có Trương Lương kế, ta có thang trèo tường, ai sợ ai?

Ánh mắt Đỗ Hà dừng lại trên người trung niên mặc y phục màu xanh ngồi trên đài cao, vui cười hơn hở đi về phía hắn, hỏi:

- Đã nộp tiền hay chưa?

Người trung niên cười làm lành, liên tục khom lưng thở dài, lấy lòng nói:

- Hồi bẩm đại nhân, ta đã nộp tiền...

Người trung niên gọi là Khổng Tú, là thương nhân nổi tiếng Trường An, gia tài ước vạn, mười phần gian thương.

Đỗ Hà biết hắn, thực ra là vì tình hình Định Châu hạn hán. Khổng Tú buôn bán làm ăn chênh lệch, dựa vào chênh lệch giá cả kiếm được món lời kékê sù. Tình hình Định Châu hạn hán nghiêm trọng, Khổng Tú biết được tin tức này, dốc sức thu mua lương thực gần Định Châu, do đó biểu hiện giả dối không thu mua được lương thực. Dự định tích trữ hàng, lợi dụng thiên tai kiếm được món lời kékê sù.

Nhưng luật pháp triều Đường nghiêm minh, Khổng Tú còn chưa kịp động thủ, quan viên địa phương đã bắt được đuôi hắn.

Khổng Tú biết điều, ý thức được không ổn, quả quyết phối hợp với triều đình, nhân lúc chưa gây lên lỗi nặng, cũng không chịu phạt nặng, hắn chỉ chịu phạt một chút tiền tài.

Đỗ Hà kéo hắn tới trước đài, tới trước mặt Biện Cơ, nói rõ hành vi của hắn.

Thanh âm của hắn rất lớn, bách tính xung quanh đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Đỗ Hà gây loạn, bách tính chia làm ba trận doanh:

Phe Đỗ, phe phạt và phe trung gian. Đỗ Hà có uy tín rất lớn tại Trường An, không chỉ bởi vì hắn lập lên chiến công hiển hách, nguyên nhân khác chính là hắn công chính liêm minh, nhất là biểu hiện tại Giang Nam càng khiến nhiều bách tính truyền miệng nhau say sưa, bọn họ tin tưởng nhân phẩm Đỗ Hà hơn cả tin phạt, vì vậy đứng một bên nhìn Đỗ Hà trình bày.

Người phe phạt tự nhiên ngược lại, bọn họ là tín đồ thành kính, cho rằng Đỗ Hà quấy rối pháp hội sẽ bị nghiêm phạt, nhưng bọn họ không dám lên tiếng. Dù sao dân không được đấu với quan là định luật trăm năm không đổi, Đỗ Hà là phò mã Đại Đường, là tả uy vệ tướng quân, tư lang trung thượng thư, viện trưởng viện khoa học kỹ thuật, sở hữu nhiều danh hiệu, hắn đã trở thành nhân vật không ai có thể đụng tới. Điều bọn họ có thể làm là hi vọng các vị cao tăng trên đài cao có thể lấy phạt pháp cao siêu giáo huấn Đỗ Hà càn rỡ.

Phe trung gian càng như vậy, bọn họ không biết ủng hộ bên nào, chỉ ở một bên xem rốt cuộc bên nào thắng.

Bất luận là phe Đỗ, phe phạt, phe trung gian, mấy vạn người bọn họ đều như nhau, yên tĩnh nhìn tình hình.

Lúc này Đỗ Hà trên đài cao bắt được một tên gian thương bắt lương, việc này khiến đông đảo bách tính phần nộ.

Bách tính hận nhất chính là loại gian thương bắt lương như Khổng Tú bỏ mặc sự tồn vong của bọn họ, mọi người bất bình mắng lớn, đồng thời trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Vì sao một tên tiểu nhân có thể ngồi trên đài cao? Lẽ nào thực sự có vấn đề gì đó?

Mọi người cảm thấy nghi vấn, điều này khiến người phe Đỗ vui mừng, người phe phạt hoài nghi, phe trung gian thì lệch về phía Đỗ Hà.

- Biện Cơ đại sư, người luôn miệng nói người lương thiện sẽ được thiện quả, trái lại không phải loại ác nhân, nhận phải hậu quả xấu sao? Nếu như nhận hậu quả xấu, như vậy loại gian thương bắt lương gây tổn hại tới bách tính như Khổng Tú, dựa vào cái gì có thể ngồi tại vị trí này, được phạt gia các người tôn trọng?

Hai mắt Đỗ Hà nhìn thẳng vào Biện Cơ, chất vấn nói.

Biện Cơ tự nhiên như bị giáng bạt tai, không nói được gì chống đỡ. Đối mặt với ánh mắt của Đỗ Hà, trong cực hận cũng không dám nhìn thẳng, theo thời gian ngứa ngáy truyền đến, khiến hắn muốn ngừng mà không được, hầu như muốn khóc.

Lý Thừa Càn thương yêu vô cùng, trong lòng tức sùi bọt mép thay hòa thượng, nhưng đang định phát tác, lại phát hiện đạo ánh mắt băng lãnh chăm chăm nhìn hắn, nơi ánh mắt phát ra chính là Trường Nhạc.

Trường Nhạc sinh ra tại cung đình, là kết tinh của Lý Thế Dân và Trường Tôn hoàng hậu, há lại là hạng người bình thường. Chỉ vì tính tình nàng ôn hòa, không thích tranh đoạt với người mà thôi. Hiện tại Đỗ Hà khổng chế tình hình, chỉ cần hắn tiếp tục như vậy, vạch trần bộ mặt thật của những tên hòa thượng giả dối Hoàng Phúc Tự chỉ là vấn đề thời gian, bước ngoặt duy nhất chính là Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn là thái tử Đại Đường, nắm giữ quyền lực thái tử, nếu như hắn dự định chen ngang, sẽ quấy rối tất cả kế hoạch của Đỗ Hà.

Trường Nhạc biết rõ điểm này, vì vậy luôn tập trung trên người Lý Thừa Càn. Nàng tin tưởng phu quân của chính mình, chỉ cần có thể ngăn cản Lý Thừa Càn, phu quân của nàng có thể vạch trần bộ mặt thật của đám ngụy hòa thượng Hoàng Phúc Tự này.

Lý Thừa Càn nhận thấy ý cảnh cáo trong mắt Trường Nhạc, hắn cân nhắc được mất, thái tử kiêu ngạo lại trở thành đà điều thêm lần nữa.

- Khổng Tú, người nói một chút, vì sao người có thể ngồi ở chỗ này?

Đỗ Hà thấy Biện Cơ không thể giải thích, bắt đầu tự biên tự đạo.

Trong lòng Khổng Tú phiền muộn đến chết, hắn là gian thương đã lâu, chính vì làm nhiều chuyện xấu, nên cần tìm kiếm một chỗ cầu an. Vì vậy tại phương diện cầu thần bái phật, xuất thủ không keo kiệt. Người bình thường giao dầu vùng tiền chỉ dùng đồng tiền Khai Nguyên Thông Bảo, còn hắn dùng kim ngân, xa xỉ không gì sánh được.

Để mượn tiếng đại khách nhân, Nạp Ngôn cũng mời hắn tới.

Khổng Tú đồng ý tham gia dự, định tuyên truyền hiệu buôn của chính mình, nhưng Đỗ Hà vạch rõ ngọn ngành khiến hắn xấu hổ vô cùng, đau xót chính là hắn căn bản không dám đắc tội với Đỗ Hà, chỉ có thể như thực sự đắc đạo:

- Là vì ta quyên tặng nhiều tiền và dầu vùng . . .

Đỗ Hà bình tĩnh, cao giọng nói:

- Hóa ra là thế, ta đã hiểu, hóa ra chỉ cần có tiền là có thể được tôn trọng, nhân phẩm thế nào đều không cần thiết... Đại Đường ta cũng không quy định luật hòa thượng không được tham tiền tài... Bất quá vì tiền tài, không phân biệt được gian tà là không được rồi.

Hắn nhìn Nạp Ngôn bằng ánh mắt khinh thường nói, dự định sử dụng đòn sát thủ.

544. Chương 564: Một Bài Thơ

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 564: Một bài thơ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiêu Vũ là tín đồ Phật giáo sùng đạo, thấy Đỗ Hà càng làm càng quá mức, trong lòng cũng nổi giận, bước tới:

- Đổ tướng quân, làm việc vừa phải thôi! Hành vi của Khổng Tú tuy cực kỳ đáng hận, nhưng Nạp Ngôn pháp sư chưa chắc đã biết được việc này, an bài như thế cũng đã không sai, người không biết vốn không thể xem là tội!

Tu đường nhiều năm của Nạp Ngôn đã sớm bị đồng tiền làm hao mòn, đôi mắt từng đợt thể công của Đổ Hà đã không cách nào duy trì được lý trí, lối suy nghĩ đứt đoạn, hiện tại có Tiêu Vũ nhắc nhở, trong mắt sáng ngời, vội nói:

- Hết thấy đều là sai lầm của bản tăng, Khổng thí chủ bố thí hào phóng, bản tăng vốn chỉ cho rằng hấn là tín đồ sùng đạo, ai ngờ là như thế...A di đà phật...

Tiêu Vũ ra mặt Đổ Hà tuyệt không ngoài ý muốn, trái lại hấn chờ đợi chính là giờ khắc này.

Đối diện vị lão giả đã hơn sáu mươi tuổi, Đổ Hà hành lễ văn bái, lập tức nói:

- Thì ra là thế, nhưng ta còn muốn hỏi ở trong lòng đại sư, tín đồ cống hiến biểu hiện ở địa phương nào?

Nạp Ngôn đáp:

- Tự nhiên là lòng thành kính...

- Hay cho câu lòng thành kính, không biết khi đại sư nói lời này sắc mặt có đỏ lên hay không?

Đổ Hà lạnh lùng nói tiếp:

- Nếu là lòng thành kính, tại hạ thật muốn hỏi xem, Khổng Tú có tư cách gì ngồi lên đài cao này? Không phủ nhận hấn quyên tặng tiền dầu vùng vượt xa những tín đồ khác, nhưng gia tài của hấn ngàn vạn, quyên tặng tiền dầu vùng đối với hấn là chuyện không đáng kể, căn bản không đáng giá được nhắc tới. Nhưng hàng vạn hàng ngàn dân chúng quyên tặng tiền dầu vùng đều là từng giọt máu từng giọt mồ hôi kiếm tới, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng luận giá trị luận ý nghĩa vượt xa Khổng Tú. Luận lòng thành kính đều là giống nhau, mà Khổng Tú được ngồi trên cao, dân chúng phải cúi đầu đứng? Người lại giải thích như thế nào?

- Việc này...

Nạp Ngôn lại bị Đổ Hà hỏi không cách nào phản bác.

Dân chúng bên dưới không nói gì, lòng khuynh hướng Đổ Hà đã càng ngày càng nặng. Đây cũng là chỗ cao minh của Đổ Hà, hấn dùng lý do suy nghĩ cho dân chúng tự nhiên là được bách tính ủng hộ. Nhất là Đổ Hà nói tiền của họ là mồ hôi cùng máu kiếm tới, họ liền nảy sinh cảm giác gặp được tri kỷ.

- Khổng Tú!

Đổ Hà lại một lần nữa kêu lên tên này, hấn cũng cảm thấy có chút xin lỗi vị gian thương kia, do hấn đúng lúc nhúng vào chuyện này thật xảo hợp. Nếu không phải có sự tồn tại của hấn, Đổ Hà muốn đánh vỡ cục diện bế tắc tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng theo chuyện này phát sinh, xú danh của Khổng Tú phỏng chừng phải truyền khắp nơi, nhưng nếu đã làm gian thương cũng phải có giác ngộ từ trước.

Về mặt Khổng Tú đau khổ liều mạng bước ra một bước, bày ra bộ dáng bất cứ giá nào, trong lòng lại đang rướm máu, ta trêu chọc ai gây ai a!

- Nói thử xem đãi ngộ của người khi đến Hoảng Phúc Tự? Hòa thượng trong chùa làm sao chiêu đãi người?

Trong đầu Đổ Hà hiện ra một điển cố “ngồi, mời ngồi; mời trà, dâng trà, trà tốt nhất”, đồng dạng đều là hòa thượng là chùa chiền, đại văn nhân Tô Đông Thành bình sinh thích đến chùa chiền luận đạo, có một lần cởi bỏ quan phục, thay thường phục đến một chùa miếu du ngoạn. Phương trượng trong chùa thấy tướng mạo hấn cũng không có gì xuất chúng, ăn mặc lại tầm thường, vẫn ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, bộ dạng uể oải ngẩng lên sai bảo tiểu hòa thượng dọn chỗ cho hấn, xem như mời một tiếng: “Ngồi, trà.”

Tô Đông Thành chứng kiến phương trượng đối đãi với mình như thế, có chút mất hứng liền muốn trêu đùa tăng nhân này, lại dặn dò tiểu hòa thượng ý là muốn bố thí chút tiền nhang đèn. Sau khi tiểu hòa thượng mang giấy bút tới, Tô Đông Thành ở ngay trước mặt phương trượng viết: tiền nhang đèn một trăm lượng.

Phương trưởng ngồi một bên nhìn thấy, trong lòng liền vui vẻ, nhiệt tình đứng lên nói: “Mời ngồi.” Sau đó phân phó tiểu hòa thượng: “Dâng trà.”

Tô Đông Thành chỉ cười, lại lạc khoản bên dưới: Đông Thành cư sĩ Tô Thúc. Phương trưởng vừa nhìn liền hoảng sợ, hẳn không nghĩ tới người tầm thường trước mắt chính là đại học sĩ Tô Thúc danh chấn thiên hạ, vội vàng thi lễ thật sâu, thần tình mỉm cười nói: “Mời ngồi bên trên.” Lại vội vàng phân phó: “Mau mau, trà tốt nhất.”

Đây chính là mắt chó xem người thấp.

Nạp Ngôn trọng lợi, Đỗ Hà nhận định Khổng Tú đến Hoảng Phúc Tự nhận đãi ngộ tuyệt đối khác hẳn.

Khổng Tú nói:

- Ta lấy việc hành thương làm chủ yếu, cũng không thường đi chùa dâng hương, nhưng mỗi lần đến Nạp Ngôn pháp sư đều sẽ đích thân tiếp đãi, mời ta đến thiện phòng của đại sư uống trà.

Đỗ Hà cười:

- Trà gì vậy?

Khổng Tú chi tiết nói:

- Trà Long Tĩnh, hơn nữa còn là loại Long Tĩnh tốt nhất, loại trà đó ngay cả ta cũng không đành lòng bỏ tiền để mua uống.

Lời của hắn làm dân chúng bên dưới nghị luận sôi nổi.

Ngày thường Nạp Ngôn tham thiền lễ Phật, chủ trì trong chùa phần lớn đều do Tuệ Không xử lý, dân chúng muốn gặp mặt thật sự khó khăn. Khổng Tú là một gian thương, lại có thể được đến thiện phòng của phương trưởng cùng ngồi nói chuyện phiếm với Nạp Ngôn, đãi ngộ không công bình như thế làm toàn bộ những bách tính đang có mặt đều sinh ra bất mãn.

Khuôn mặt Đỗ Hà chợt tươi cười nói với Nạp Ngôn:

- Không biết pháp sư giải thích việc này như thế nào? Dân chúng thành tâm nhưng chỉ vì cúng tiền ít mà không ai quan tâm. Khổng Tú là một gian thương chỉ vì cúng tiền nhiều liền được chính pháp sư tiếp kiến, còn có thượng đẳng trà Long Tĩnh chiêu đãi, không biết lòng thành kính theo lời pháp sư đã nói rốt cục đã thể hiện ở đâu?

Nạp Ngôn không lời nào để nói, mặt khác những hòa thượng trên đài cũng trầm mặc.

Kỳ thật đây là bệnh chung cũng rất nhiều người, không thể tránh khỏi, ở những ngôi chùa khác cũng là như vậy, bọn họ đều làm như thế, vì muốn lưu lại những tín đồ rộng rãi, tự mình tiếp đãi là việc không sao tránh khỏi, nhưng nếu lúc này bị nói thẳng ra, ý nghĩa đã hoàn toàn khác hẳn.

Đây cũng là chỗ cao minh của Đỗ Hà, ở trong lòng Đỗ Hà mấu chốt khó bài bác nhất trong đạo lý nhà Phật chính là luôn đặt mọi chuyện vào tương lai hư vô mờ mịt.

Cũng chính là quan hệ nhân quả chúng sinh ngang hàng.

Kiếp trước làm thiện kiếp này được thiện quả, ác nhân làm ác sở dĩ vẫn có thể tiếp tục làm bậy chính là vì thời điểm trả báo chưa tới. Người tốt nhận lấy ác báo, là bởi vì kiếp trước làm việc ác, đời này bị trừng phạt, muốn tránh phải có tín ngưỡng, không ngừng làm việc thiện. Chính bởi vì những lời nói hư vô mờ mịt này, cho nên không ai cho ra được đáp án chính xác, cũng không thể dùng lời nói để giải thích vấn đề này.

Ngay từ đầu Đỗ Hà dự tính dùng lỗ hổng trong Phật pháp làm khó dễ, đem toàn bộ những lời nói của những hòa thượng kia bác bỏ. Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện sai lầm, hắn nhận thức về Phật giáo giới hạn chỉ vài câu nói được thông dụng, chỉ là qua loa đại khái, lý giải ý tứ theo mặt chữ mà thôi.

Tỷ như câu nói “Chúng sinh bình đẳng” suýt nữa làm cho hắn bị bêu xấu.

Kể tiếp Đỗ Hà tự nhiên đã có kinh nghiệm, cùng một nhóm hòa thượng so đạo hạnh, chỉ là muốn chết.

Vì thế hắn thay đổi chiến thuật phương pháp, không hề bỏ dài lấy ngắn, cầm lấy Khổng Tú cạn tào ráo máng đem diện mạo thực sự của những hòa thượng bên trong Hoàng Pháp Tự bức ra ngoài.

Tiêu Vũ kinh nghi nhìn Nạp Ngôn, trong lòng cũng dần dần nổi lên hoài nghi, nói:

- Đại sư, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Quả thật Tiêu Vũ có mâu thuẫn với Đỗ Như Hối là phụ thân của Đỗ Hà, nhưng đây cũng chỉ vì hoàng đế thay đổi, là chuyện không cách nào tránh khỏi. Tiêu Vũ là tâm phúc của Lý Uyên, mà Đỗ Như Hối là tâm phúc của Lý Thế Dân, giữa hai người Lý Thế Dân phải chọn ai là chuyện thật rõ ràng.

Bản thân Tiêu Vũ là một trong hai mươi bốn vị đại thần của Lăng Yên Các, lấy tính tình chính trực cương liệt mà nổi danh. Tuy hắn là tín đồ thành tín nhất của Phật giáo, nhưng thái độ làm người cũng là một quân tử đáng giá tín nhiệm, một là một, không hề làm ra vẻ chút nào, muốn mượn sức hắn cũng là một bước trọng yếu nhất trong kế hoạch của Đỗ Hà.

Đỗ Hà thấy Tiêu Vũ hỏi Nạp Ngôn, giành nói:

- Kỳ thật hết thấy đều nằm trong bài thơ này!

Hắn vung bút trong tay, đem bài thơ mình nói viết vào trong tờ giấy chuẩn bị sẵn.

Rồng bay phượng múa, từ sau khi lĩnh ngộ võ đạo cảnh giới, chữ viết của Đỗ Hà cũng tiến bộ mười phần, đúng như hắn suy nghĩ, vạn vật mọi sự đều không rời khỏi nhau, cảnh giới võ đạo cùng cảnh giới thư pháp có thể liên hệ cùng một chỗ.

Viết xong Đỗ Hà lấy ra một phi đao bên hông, đem tờ giấy cứng vứt lên không, bắn ra phi đao. “Sưu” một tiếng, phi đao mang theo tờ giấy lớn như mặt bàn hướng phía trên bay đi.

Đồng!

Phi đao vũng vàng đâm vào mộc lương trên chính điện cách đó không xa, giấy trắng theo gió mà động, sáu câu thơ xuất hiện ngay trong mắt mọi người:

Nhập tự bái Phật hương nến giá ba đấu gạo, tăng nhân đãi khách tại tiểu viện xa hoa dùng trà Long Tỉnh.

Đàm thiên thuyết địa dùng hai cây Long Tiên Hương, luận Phật pháp lại dùng ánh mắt xem thường người,

Phật nói chúng sinh ngang hàng chỉ là buồn cười, nguy tăng tiêu xài tiền của trăm họ không chừng

mực thật đáng giận!

Đỗ Hà cũng không có thiên phú làm thơ, kinh tế tác phẩm ngẫu nhiên cũng chỉ là đạo văn của danh nhân lịch sử. Mà hôm nay hắn viết bài thơ, tuy rằng chẳng ra gì, có chút dung tục, nhưng chính là vì như thế, mỗi từ đều đơn giản dễ hiểu, cho dù là dân chúng không biết chữ nghe xong người bên cạnh đọc qua một lần cũng hiểu được ý tứ bên trong.

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Nghe nói đệ nhất chùa miếu Trường An Hoàng Phúc Tự mời tổ chức pháp hội, hôm nay Đỗ mỗ cùng thê tử với muội thê đến xem náo nhiệt. Đỗ mỗ không tin Phật nhưng Trường Nhạc có nói nếu đã đi tới chùa miếu mặc kệ trong lòng có tin tưởng hay không, linh hay không linh đều nên cúi đầu bái Phật, cầu phúc cho người nhà. Ta đi mua nhang nến, lại bị giá cả làm hoảng sợ, vẫn còn vì chuyện này mà đánh nhau một trận. Theo ta biết giá nhang rất rẻ, một bó khoảng hai mươi cây, chỉ có hai đồng tiền, mà trong Hoàng Phúc Tự lại bán ba cây hai đồng tiền, giá cả chênh lệch tới sáu bảy lần. Một tiểu tượng Phật bình thường bên ngoài bán hai trăm đồng tiền, mà trong chùa lại bán một lượng bạc, giá cả chênh lệch gấp năm lần, cũng chính là tám trăm đồng tiền. Giá chênh lệch này có thể cung cấp sinh hoạt cho bách tính bình thường tới hai tháng. Đây chỉ là vật nhỏ, còn vật lớn giá cả càng thêm dọa người...

Lúc ấy ta cảm thấy thật kỳ quái, kinh tế trong chùa chủ yếu đến từ tiền dầu vừng, cần gì dùng loại thủ đoạn này kiếm lãi, một nhóm hòa thượng tăng nhân cần nhiều tiền như vậy để làm gì? Nhưng rất nhanh ta hiểu được...

Hắn chỉ vào Biện Cơ nói:

- Là vị cao tăng có pháp danh Biện Cơ này giúp ta giải được nghi hoặc. Hắn đưa ta đến một nơi để trò chuyện, sân đài khách kia so với vương phủ còn xa hoa hơn, có nhiều chỗ thậm chí ngay cả hoàng cung còn kém cỏi. Còn có thượng đẳng trà Long Tĩnh, lúc nói chuyện còn đốt Long Tiên Hương thật sang quý, một cây còn chưa đủ, dùng tới hai cây, ta thừa nhận ta cảm thấy ghen tỵ...cuộc sống như thế ta cực kỳ hâm mộ, không nói là ta, tin tưởng cho dù là Đại Đường hoàng đế bệ hạ cũng sẽ đỏ mắt, dù là sinh hoạt thường ngày của bệ hạ cũng không xa xỉ tiêu sái như những vị hòa thượng này...

545. Chương 565: Cường Trực Hay Không

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 565: Cường trực hay không

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà mang theo ngũ khí như nửa thật nửa đùa nói ra, nhưng dân chúng đứng dưới đài lại không có một người nào, không có một ai cười ra tiếng, trong mắt dần dần xuất hiện cảm xúc phẫn nộ.

Giá hàng hóa chênh lệch theo lời Đỗ Hà bọn họ đều hiểu rõ ràng, nhưng nơi này là Trường An.

Dân chúng Trường An so với dân chúng ở địa phương khác có được nhiều tiền hơn, đây là điều không thể nghi ngờ. Đại Đường đế quốc dưới sự thống trị của Lý Thế Dân đã biến thành kỳ tích, thực lực của quốc gia cùng sinh hoạt của dân chúng đều tăng gấp đôi.

Giá hàng hóa hạ thấp, khiến trong tay dân chúng đều có tiền thừa.

Dân chúng cũng không lưu ý chuyện dùng thêm tiền để mua đến sự an tâm, cho nên cũng không tính toán hương nến trong chùa đắt hơn bên ngoài. Nhưng lời nói của Đỗ Hà chẳng khác gì châm chọc đâm vào thân thể bọn họ.

Phần lớn bách tính đều là người đơn thuần, bọn họ chỉ đơn giản nghĩ rằng tiền dầu vừng của mình là biểu cho Phật Tổ, dùng tiền dầu vừng mua sự bình an cho gia đình, mua an tâm. Bọn họ căn bản không thể tưởng được hòa thượng trong chùa lại dùng tiền dầu vừng đến hưởng thụ, đến hưởng lạc...

Ở trong phòng ốc còn xa hoa hơn cả vương phủ, uống trà Long Tĩnh tốt nhất, chỉ trò chuyện tán gẫu cũng phải đốt hai cây Long Tiên Hương, dù dân chúng đơn thuần nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc.

Bọn họ cũng đều biết lời nói của Đỗ Hà ý vị thế nào.

Một đám người đều đỏ mắt, cảm giác bị lừa gạt tràn ngập trong lòng bọn họ.

Từng đôi mắt đỏ rực đều trừng trừng nhìn Biện Cơ. Sắc mặt Biện Cơ trắng bệch, hoảng sợ tới mức thối lui ra sau hai bước, trong lòng như muốn chết, hắn biết hắn đã xong. Bị Đỗ Hà điểm danh như thế, hắn không muốn nổi tiếng cũng không được, không cần dùng mấy ngày thời gian, cả Trường An sẽ lan truyền, Biện Cơ đại sư xa hoa lãng phí tới cực điểm, dùng tiền dầu vừng của dân chúng để có được cuộc sống có thể so với đế vương. Đến lúc đó dân chúng cả Trường An đều sẽ phỉ nhổ hắn, mắng nhiếc hắn, bao nhiêu cố gắng của hắn mấy năm nay toàn bộ biến thành uổng phí.

Kỳ thật Biện Cơ có chút oan uổng, hắn cũng không phải tăng lữ trong Hoàng Phúc Tự, mà là tăng nhân của Hội Xương Tự. Hội Xương Tự còn kém xa Hoàng Phúc Tự, thu nhập đương nhiên là không sánh kịp, nhưng là nhân vật chủ yếu trong chùa nên ngày tháng của hắn trôi qua thật thoải mái.

Trà ngon, đàn hương, ăn ở thật tốt, cuộc sống khoan khoái, nhưng còn chưa tới mức xa xỉ đến mức uống trà Long Tĩnh thượng đẳng, đốt Long Tiên Hương sang quý nhất.

Với đạo hạnh nhạy bén của Biện Cơ, hoàn toàn có thể tránh né được tai vạ hôm nay. Nhưng hắn lại đi xem trọng lão bà của Đỗ Hà, trúng ý nàng. Dù sao Trường Nhạc lại xinh đẹp đến như vậy, Phật thấy cũng phải động tâm hướng chi là một hoa hòa thượng. Nhưng hắn lại cố tình không biết điều, còn động lòng riêng, vì muốn ở chung một chỗ với Trường Nhạc thêm chốc lát nên thỉnh Đỗ Hà cùng uống trà trò chuyện. Uống trà trò chuyện thì cũng thôi, hắn lại ngần không nên vạn không nên có tâm khoe của mình còn sống tốt hơn Đỗ Hà, đem việc Nạp Ngôn muốn mời hắn nên cố ý chuẩn bị trà Long Tỉnh kể cả Long Tiên Hương cho hắn.

Cho nên hắn bị kịch.

Đỗ Hà dùng hắn làm đại biểu chứng minh, lần này xem như Biện Cơ có nhảy vào Hoàng Hà cũng không tắm sạch một thân dơ bẩn.

Tiêu Vũ xanh mặt, theo bài thơ của Đỗ Hà hắn cũng đã hiểu vì sao Đỗ Hà lại chạy tới đập bãi, hắn không thể tưởng được một ngôi chùa lại xa hoa lãng phí đến như vậy, cảm tức nhìn Nạp Ngôn trầm giọng nói:

- Đại sư, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Hắn nắm chặt tay, gần từng tiếng ầm chứa tức giận.

- Hiểu lầm, là hiểu lầm!

Nạp Ngôn dựa dẫm lớn nhất là Tiêu Vũ, hắn luôn luôn lợi dụng lòng hướng Phật của Tiêu Vũ làm ý lại, thấy Tiêu Vũ nảy sinh nghi ngờ với hắn, rốt cục luống cuống cao giọng nói:

- Đồ thí chủ, tất cả chuyện này đều là có lý do. Bần tăng thừa nhận bên trong Hoàng Phúc Tự bán hương nền Phật tượng đều sang quý hơn bên ngoài, nhưng đó là bởi vì những vật phẩm kia đều được các cao tăng khai quang qua. Bởi vì khai quang nên càng thêm sang quý, đây là chuyện mà toàn bộ tín đồ đều biết rõ!

Tiêu Vũ ngẩn ra, hiển nhiên cũng biết được chuyện

khai quang này.

“Phục vi Phật tượng, khai nhân chi quang minh, như điểm nhãn tương tự, tức tụng khai nhân quang chân ngôn nhị đạo” Khai quang, còn được gọi là khai quang minh, là khai nhãn, khai minh, dùng cho tôn Phật tượng, hoặc vẽ Phật tượng. Muốn đặt bên trong Phật điện, Phật thất thì thi hành nghi thức thay Phật khai quang. Bên trong “Thiện Lâm Tượng Khí” có nói: “Phàm tôn tạo Phật tổ thần thiên tượng giả, chư tông sư gia, lập địa sở ngữ, tác bút điểm thể, trực điểm khai tha kim cương chính nhãn, thử vi khai nhân Phật sự, hựu danh khai thủy minh.” Ở bên trong Phật giáo, Phật tượng được khai quang có ý nghĩa thần thánh tôn giáo, được Phật tử dùng quỳ bái.

Đỗ Hà càng thêm tức giận, đã đến mức độ này Nạp Ngôn vẫn tính toán dùng việc khai quang để mê hoặc dân chúng, lúc này hắn không chút khách khí nói:

- Nạp Ngôn, người thật sự cứng đầu...được, người đã luôn miệng nói cần khai quang, ta cũng muốn hỏi xem một chút...trong chùa các người dùng để phổ độ chúng sinh, hay dùng để khai quang kiếm tiền của dân chúng?

Về mặt Nạp Ngôn nghiêm túc nói:

- Đương nhiên là dùng phổ độ chúng sinh, ngã Phật từ bi, thiện tai thiện tai!

Đỗ Hà hài hước nói:

- Vậy một lần các người khai quang, cần thu bao nhiêu tiền, kiếm bao nhiêu tiền?

- Việc này...

Nạp Ngôn ngây dại, rốt cục hắn đã hiểu được dụng tâm của Đỗ Hà, biết mình đã giẫm phải cạm bẫy của hắn, bị hắn đẩy lên tử lộ, không còn đường thoái lui. Nếu như hiện tại hắn thừa nhận thu bao nhiêu, không thể nghi ngờ chính là trong chùa khai quang để kiếm tiền, nhưng nếu nói không thu tiền, vậy không thu tiền thì vì sao những quầy hàng tiền viện lấy lý do gì tăng giá? Hơn nữa còn là tăng gấp mấy lần giá trên trời.

Trường Nhạc nghe tới đây cũng lĩnh hội được ý của Đỗ Hà, biết cuộc chiến này phụ quân của mình đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Hai mắt Cao Dương cũng lộ vẻ khát khao, từ ban đầu đến hiện tại sắp thắng lợi,

vị tỷ phu này của mình chỉ nhờ vào tài ăn nói đem những hòa thượng nổi danh trong Trường An á khẩu không thể trả lời, khiến bọn hắn chỉ biết liên tục tháo chạy.

Tiêu Vũ tới lúc này làm sao không nhìn ra được vấn đề bên trong, tự giễu nói:

- Một thân trong sạch của Tiêu Vũ ta không thể tưởng được trước khi cáo lão còn bị những hòa thượng như các người làm ô uế bản thân, buồn cười, buồn cười...

Hắn đầy mặt mất mát rời đi.

Một khắc này dân chúng đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Đỗ Hà, nghĩ đến đồng tiền mình thật khổ sở mới kiếm tới lại bị những hòa thượng trên đài xa xỉ hủ bại sử dụng, bọn họ giận càng thêm giận, giống như đổ dầu vào lửa, lúc này lập tức muốn bùng nổ.

Đỗ Hà nhìn xuống dân chúng, cao giọng nói:

- Chư vị có thể tin tưởng Đỗ Hà này hay không?

Hàng ngàn bách tính nhìn nhau, ban đầu chỉ có vài người hô tin tưởng, nhưng lập tức lại biến thành núi lở sóng thần “Tin”, thanh âm chấn vang tận trời.

Đỗ Hà đưa tay ngăn cản mọi người, nói:

- Ta biết trong lòng các người rất tức giận, rất oán khí, hận không thể đem những hòa thượng này xé rách tại chỗ. Nhưng nếu các người làm như vậy chính là mạo phạm quốc pháp. Nếu các người tin được ta, cứ giao việc này cho ta xử lý. Đỗ Hà này cam đoan sẽ đem việc hôm nay trình báo hoàng thượng, để hoàng thượng xử lý, trả lại cho mọi người công đạo!

Hàng ngàn bách tính dần dần giảm lửa giận, cũng biết Đỗ Hà nói có lý, cũng không muốn ở lâu bên trong “phật môn thanh tịnh” này, chậm rãi thối lui.

Đúng ngay lúc này, từ bên phải đại điện có bốn người đi lên đài cao.

Người cầm đầu đi tới trước mặt Lý Thừa Càn nói:

- Thái tử điện hạ, không biết luật pháp Đại Đường ở trước mặt ngài có hữu hiệu hay không, nếu ngài nói một câu Đại Đường luật pháp ở trước mặt ngài ngay cả cái rắm cũng không phải, Đoạn Càn Chí này hôm nay lập tức quay đầu rời đi...Bằng không thì ngài chớ hồ loạn vận dụng quyền lực thái tử cản trở chúng ta tra án!

546. Chương 566: Nhúng Tay Hung Án

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 566: Nhúng tay hung án

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong lòng Đoạn Kiên Chí đang tức điên!

Trên đời này có nhiều loại người, có người tròn trịa lời đời, có người giáo hoạt như hồ ly, có người chính trực thẳng thắn, trong mắt không chấp nhận được chút hạt cát vướng víu.

Đoạn Kiên Chí chính là loại người này, nhắc tới cũng là một chuyện lạ. Nguyên Đoạn Kiên Chí là giang hồ du hiệp, đã quen với tự do, đối với luật pháp vốn mang theo thái độ xem thường. Hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm, chính là nói đến người như thế. Nhưng từ sau khi gia nhập vào hàng ngũ bộ khoái, thái độ làm việc của Đoạn Kiên Chí rõ ràng đã có biến hóa.

Hắn không còn là một giang hồ du hiệp tùy tâm sở dục, mà là một vị bộ khoái luôn chấp pháp theo lẽ công bằng. Bất luận người là ai, chỉ cần người vi phạm pháp luật, Đoạn Kiên Chí không chút do dự đem người bắt lại, chẳng sợ đắc tội quyền quý cũng không quan tâm.

Trong Trường An long xà hỗn tạp, quan lại quyền quý nhiều vô số kể. Nếu theo tính cách của Đoạn Kiên Chí quả thật rất khó hành sự.

Nhưng hắn may mắn gặp được một vị thượng cấp có tính cách ngay thẳng chính trực như hắn, đồng thời cũng gặp được một vị hoàng đế có khuynh hướng tự ngược.

Trường An châu phủ trưởng sử Hoàng Thành Nghĩa, dung mạo xấu xí nhưng ở bên trong Trường An bất cứ là ai cũng phải e ngại hắn ba phần. Hắn chường quần hình sự tố tụng của Trường An, chỉ cần rơi vào trong tay hắn, đừng nghĩ tới mặt mũi, đừng nghĩ dùng thế lực bên ngoài đến giải quyết vấn đề. Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân ăn mềm không ăn cứng, hắn thích loại đại thần chỉ vào mũi hắn mắng nhiếc, không thích đại thần chơi trò bề ngoài ngoan ngoãn bên trong phản kháng.

Hoàng Thành Nghĩa luôn công tác theo đúng cương vị của mình, Lý Thế Dân chính là vì thưởng thức tính cách cứng rắn điên cuồng này của hắn mới cố ý đề bạt hắn làm châu phủ trưởng sử, để cho hắn quản lý những quan lại quyền quý tại Trường An. Đổi lại cách khác mà nói, hậu trường của Hoàng Thành Nghĩa chính là Lý Thế Dân, không ai làm gì được hắn, tự nhiên cũng không người nào làm gì được Đoạn Kiên Chí.

Chỉ mới qua một năm, Đoạn Kiên Chí đã hỗn được đầu hàm thiết oản bộ khoái.

Vừa bắt được một tên dâm tặc, lại từ chỗ Hoàng Thành Nghĩa nghe được Hoàng Phúc Tự phát sinh án mạng, Đoạn Kiên Chí không chút chậm trễ chạy thẳng tới Hoàng Phúc Tự. Hắn ở hiện trường án mạng nhìn thấy đồng liêu Ngụy Cường, Tôn Phàm, Vương Hưng, biết được Lý Thừa Càn lợi dụng quyền lực thái tử ngăn cản bọn họ phá án, tức giận đến ánh mắt đều sung máu.

Quả thật những ngày tháng xưa kia Đoạn Kiên Chí sống những ngày tùy tâm sở dục, hành sự theo sở thích, trừng gian trừ ác, nhưng từ sau khi gia nhập công môn, Đoạn Kiên Chí ngoài ý muốn phát hiện người trong công môn tuy mất đi tự do, nhưng khi xử lý sự tình sẽ càng thêm ổn thỏa, càng thêm chặt chẽ, có thể giữ gìn được lợi ích cho dân chúng được lớn nhất. Ngược lại người trong giang hồ chỉ dựa vào yêu thích bản thân, trừng ác dương thiện, thường thường sẽ vì sự tình xử lý không được thỏa đáng mà cấp cho quốc gia cùng dân chúng thương tổn càng lớn hơn nữa.

Đoạn Kiên Chí dần dần thích loại cảm giác này, nhất là dưới chế độ nghiêm khắc của Đại Đường, làm một quan tốt là một chuyện phi thường khoái trá.

Thái tử Lý Thừa Càn dựa vào quyền thế của một thái tử, ngang nhiên xem rẽ quốc pháp, không thể nghi ngờ chính là đem luật pháp do Lý Thế Dân định ra gạt bỏ, tính tình của người giang hồ liền nảy sinh, hắn không thèm quản Lý Thừa Càn có phải là thái tử gì hay không, liền tìm tới hắn giường thương mứa kiếm.

Khí phách hôm nay của Lý Thừa Càn bị Trường Nhạc đánh lui thành đà điểu, kế hoạch nổi danh chẳng những bị hẫng, còn làm cho hắn không cách nào chịu nổi chính là vừa động tâm với Biện Cơ hòa thượng liền bị mất mặt tới mức không cách nào ngẩng cao đầu. Vì thế trước khi đi còn bị một tiểu bộ khoái mắng vào mặt đầy nhục nhã.

Lửa giận nhất thời dâng lên, bị ghen một hơi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trên đài một trận hỗn loạn, Đoạn Kiên Chí vừa đến cũng không hiểu rõ tình huống, thấy đương kim thái tử bị mình quở mắng gắt gỏng, đáy lòng cũng kinh hoảng tiến lên bắt mạch cho Lý Thừa Càn, nhẹ nhàng thở ra nói:

- Không có việc gì, chỉ bị lửa giận công tâm nên gắt gỏng thôi, nghỉ ngơi vài canh giờ sẽ tỉnh táo lại.

Người trong giang hồ có vài chiêu phòng thân, Đoạn Kiên Chí có học sơ qua y thuật, chưa gọi là cao minh nhưng muốn xử lý chút bệnh nhỏ cũng thật dễ dàng.

Lúc này Trường Nhạc đứng ra nói:

- Đem đại ca hồi cung đi, để cho ngự y nhìn xem...

Thái tử ngã xuống, nàng là trưởng công chúa đương nhiên có quyền nói chuyện. Trường Nhạc đã ra mặt, những hộ vệ của Lý Thừa Càn còn đang hoảng loạn có người chỉ huy, liền cùng nhau khiêng Lý Thừa Càn rời đi.

Đỗ Hà tò mò đi tới bên cạnh Đoạn Kiên Chí hỏi nguyên do.

Đoạn Kiên Chí thấy Đỗ Hà, vội thu liễm vẻ mặt tức giận, Chu Chấn Uy phạm vào tội lớn ngấp trời, toàn bộ nhờ có Đỗ Hà mới có thể giữ mạng. Người giang hồ xem trọng ân tình, có câu nói “một giọt nước ân phải lấy suối tuôn báo đáp”. Đối với Đỗ Hà, mấy vị đồ đệ của Chu Chấn Uy đều mang theo mười thành kính ý. Vì vậy hắn liền đem vụ án xảy ra tại Hoảng Phúc Tự cùng sự bá đạo làm bậy của Lý Thừa Càn kể lại chi tiết cho Đỗ Hà.

Trường Nhạc cũng ở một bên lắng nghe, ban đầu nàng cũng cảm thấy khó chịu vì thấy Đoạn Kiên Chí quả mắng Lý Thừa Càn, nhưng hiện tại nghe được nguyên do, trong lòng cảm thấy thật bi ai, nếu không phải được tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, nàng thật sự không tin đại ca của mình lại sa đọa tới mức độ này.

Đỗ Hà cho người vây quanh Hoảng Phúc Tự, toàn bộ những người có liên quan tới vụ án đều bị giam lỏng trong chùa. Đỗ Hà cũng không quản quy tắc hình sự, lấy thân phận của hắn cũng không có quyền lực cai quản, nhưng hiện tại ở Trường An không có mấy ai mà không bán mặt mũi cho hắn, sự tình vừa phân phó xuống rất nhanh liền được chấp hành.

Lúc này Đoạn Kiên Chí cũng đã nghe được chuyện tăng nhân Hoảng Phúc Tự làm trái pháp luật, nhìn lên những tăng nhân trên đài, trong mắt hiện lên tia tức giận, chỉ cần là người có chút tinh thần trọng nghĩa không có một người nào không chán ghét những nguy hòa thượng kia.

- Ngụy Cường, người quay về phủ nha một chuyến, đem chuyện của những xú hòa thượng này nói lại cho đại nhân, để đại nhân phái người đến xử lý!

Đoạn Kiên Chí là người trong công môn, có quyền nói chuyện, ở phương diện này lời nói cũng có giá trị hơn Đỗ Hà, nhưng chuyện của tăng nhân Hoảng Phúc Tự liên lụy đến lợi ích của dân chúng quá nhiều, cũng tồn tại sự vô lực của triều đình đối với việc quản chế tăng lữ. Nha môn châu phủ đã vô lực xử lý loại chuyện thể này.

Việc này kinh động triều đình, phải giao cho Đại Lý Tự xử lý là việc tất nhiên. Nhưng do nha môn châu phủ nhúng tay trước, sau đó mới tiếp tục chuyển giao qua cho Đại Lý Tự xử lý cũng là một lựa chọn tốt nhất.

Đỗ Hà cũng không cự tuyệt, Đoạn Kiên Chí cũng không tán gẫu nhiều với Đỗ Hà, tính toán cáo từ đi xử lý án mạng trước tiên.

Lúc này Cao Dương kéo tay áo Đỗ Hà, mở to mắt tràn đầy hi vọng nói:

- Tỷ phụ, hảo tỷ phụ, chúng ta cũng cùng đi xem được không? Cao Dương còn chưa bao giờ được xem qua làm sao phá án đó!

Tận đáy lòng của Đỗ Hà cũng muốn đi cùng, hắn vốn có thiên phú trinh thám, đối với việc phá án vẫn rất có hứng thú. Nhất là án mạng xảy ra trong Hoảng Phúc Tự, thời gian phát sinh thật quá mức trùng hợp, đã sớm hấp dẫn sự chú ý của Đỗ Hà, nhưng hắn vẫn chưa trực tiếp đáp ứng mà đưa mắt nhìn Trường Nhạc hỏi ý kiến của nàng. Tính tình Trường Nhạc ôn hòa, hôm nay vì dân chúng bất đắc dĩ xung đột chính diện với đại ca của mình, tận đáy lòng nhất định đang chịu khổ sở. Nếu nàng đồng ý thì hắn lưu lại, có lẽ có thể giúp đỡ một phần lực, nhưng nếu nàng không đồng ý thì toàn quyền giao phó cho nhóm người Đoạn Kiên Chí. Bọn họ là bộ khoái, xử lý án mạng luôn thật tinh thông.

Trường Nhạc hiểu rõ trạng thái của mình, cười nói:

- Nếu Đoạn đại nhân không phiền toái, vậy thì cùng đi, khó có dịp ra ngoài một lần, sớm trở về cũng không ý nghĩa...

Đỗ Hà nhìn Đoạn Kiên Chí gật gật đầu.

Đoạn Kiên Chí kinh nghi nhìn Đỗ Hà, Trường Nhạc cùng Cao Dương, nói:

- Việc tra án không giống như chính vụ hay đánh giặc...có nhiều chỗ không thể đánh đồng...

Hắn nói chuyện có chút hàm hồ, kỳ thật hắn lo lắng người ngoài nghề như Đỗ Hà sẽ hoa tay múa chân tạo thêm phiền toái cho bọn họ.

Đỗ Hà cũng hiểu, cười nói:

- Người đừng xem thường người như vậy, ở trong việc xử án chưa chắc người so được với ta...Bệ hạ cũng đã từng nói qua, nếu đem ta điều tới Đại Lý Tự, nhất định sẽ làm cho trưởng quan Đại Lý Tự mất đi bát cơm trong tay...

Đoạn Kiên Chí tất nhiên không tin lời này, nhưng cũng không cự tuyệt.

Chỉ có Trường Nhạc biết được phu quân của mình cũng không nói dối, Lý Thế Dân không chỉ một lần ở trước mặt nàng khen ngợi Đỗ Hà, hận không thể chém hắn thành nhiều phần để giao phó nhiệm vụ xử lý.

Đỗ Hà có được thành tựu hôm nay, duyên cớ rất lớn ở chỗ hắn có được một đầu óc tinh thám, có thể ở chi tiết nhỏ nhất phát giác ra dụng ý của đối thủ, nhờ vậy mà thủ thắng.

Đi tới hậu viện Hoằng Phúc Tự, ở bên ngoài túc xá của tăng lữ.

Đoạn Kiên Chí cho Tôn Phàm cùng Vương Hưng thăm vấn tăng nhân trong chùa, muốn nhìn vào diễn cảm để tìm ra chút đầu mối.

Để một hòa thượng pháp danh Giới Không kể lại chuyện đã trải qua, Giới Không cũng là người đầu tiên phát hiện thi thể, là người thấy được hiện trường hung án.

Trong một buổi sáng ngán ngủ mà bên trong Hoằng Phúc Tự lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Giới Không cũng biết rõ những người trước mắt không thể trêu vào, không dám có bất kỳ giấu diếm cung kính nói:

- Mấy vị đại nhân, sáng nay tiểu tăng đột nhiên nghe được thanh âm gậy trúc rơi xuống đất nên bừng tỉnh lại...

Hắn còn chưa nói tiếp, Đỗ Hà đã hỏi:

- Vào lúc nào buổi sáng?

- Đại khái từ giờ Dần tới giờ Mão...

Giới Không trả lời.

- Chi tiết một chút, điều này rất trọng yếu.

Mặc dù Đỗ Hà không có kinh nghiệm tra án, nhưng trình tự này hắn xem được trong tivi rất nhiều, có chút tâm đắc.

- Khoảng giờ Dần...

Giới Không cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Lúc ấy trời còn chưa sáng, chỉ có thể nhìn thấy được vài trượng trước mặt, tiểu tăng cũng còn buồn ngủ mông lung, thời gian cụ thể thật sự không sao xác định...

Đỗ Hà minh bạch gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục nói.

Đoạn Kiên Chí thấy Đỗ Hà hỏi vấn đề mà hắn cũng định hỏi, cũng biết Đỗ Hà quả thật có chút bốn sự, trong lòng cũng an tâm, tập trung tinh thần lắng nghe.

- Lúc ấy tiểu tăng tỉnh tỉnh mê mê, tưởng có đạo tặc, liền đẩy cửa sổ ra nhìn xem...Không ngờ chứng kiến một bóng đen đang chạy thật nhanh tới chỗ phòng ở của chúng ta, sau lưng hắn mấy trượng cũng có người chạy theo. Tiếp theo trong tay bóng đen phía sau lóe lên ánh sáng mờ mờ, theo ánh sáng lóe lên, bóng đen chạy trước ngã xuống đất, lúc ấy tiểu tăng bị dọa đến hoảng sợ, chờ khi tiểu tăng kịp phản ứng thì bóng đen phía sau đã biến mất không thấy... Tiểu tăng chậm đèn ***g mới phát hiện Phổ Huệ đã ngã trên mặt đất, trên mặt đất có chữ “Nam” viết từ ngón tay hắn...

Đỗ Hà cùng Đoạn Kiên Chí đồng thời trầm tư.

Đoạn Kiền Chí nói:

- Vậy thanh âm đánh thức người là vật gì...

Giới Không chỉ vào cây gậy trúc ở góc phòng nói:

- Là thanh âm cây gậy này ngã xuống, đoán chừng là lúc bỏ chạy đã vấp phải...

Đỗ Hà cảm thấy thật kỳ quái, hỏi:

- Nếu Phổ Huệ đã có thời gian bỏ chạy, vậy tại sao không hô hoán?

Giới Không nói:

- Phổ Huệ vừa điếc lại câm, là do tiền nhiệm phương trượng khi hóa duyên đã mang về chùa, hắn muốn gọi cũng không được...

547. Chương 567: Bác Ti Trừu Kiền (gỡ Rối)

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 567: Bác ti trừu kiền (gỡ rối)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà không thể tưởng được người chết lại là người câm điếc.

Như vậy chuyện này thật có chút phiền phức...

Hắn nhìn chữ “Nam” như ẩn như hiện trên mặt đất, bởi vì Phổ Huệ vừa câm lại điếc, muốn nói cũng không nói được, vì thế chữ “Nam” của người chết lưu lại trở thành một manh mối trọng yếu.

- Phổ Huệ có cừu nhân nào có liên quan tới chữ “Nam” hay không?

Đỗ Hà cùng Đoạn Kiền Chí đồng thời đặt câu hỏi, lại đưa mắt nhìn nhau, cùng nhận thức chữ “Nam” kia rất quan trọng.

- Không có...

Giới Không trả lời hết sức kiên quyết:

- Phổ Huệ vừa câm lại điếc, thật có chút đáng thương. Ở trong chùa ai ai cũng có thể khi dễ hắn... Tính cách của hắn yếu đuối dễ bị khi phụ, cũng không thể nói chuyện, cũng không biết biểu đạt... Nhớ rõ một đoạn thời gian trước, hắn bị người ta đánh gần chết, toàn thân tổn thương quay về. Có hỏi hắn là ai làm, hắn cũng không nói, hắn không có khả năng chủ động đi tâu chọc ai.

Đỗ Hà hỏi:

- Cho dù đến bây giờ cũng không biết là ai đánh hắn sao?

Giới Không lắc đầu nói:

- Không biết...

- Đi xem thi thể đi!

Đoạn Kiền Chí nghĩ không ra vấn đề, liền đề nghị một câu.

Đỗ Hà gật đầu đồng ý.

Thi thể của Phổ Huệ đặt bên trong một căn phòng hẻo lánh, nằm thật bình yên, sắc mặt tái nhợt, từ mũi miệng đều có vết máu đã khô, một thanh đoản kiếm cắm sau lưng hắn, mũi kiếm xuyên thấu qua trước ngực.

Chứng kiến cổ thi thể này, Đỗ Hà cùng Đoạn Kiên Chí đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ hung sát án này không chút đơn giản, Giới Không nói hung phạm từ ngoài ba trượng bắn ra thanh đoản kiếm, mà đoản kiếm lại xuyên thấu qua ngực Phổ Huệ. Lực lượng như vậy cũng có ý nghĩa đối phương dù không phải cao thủ cũng là người có thể lực kinh người.

Nhìn vào thi thể, hai nữ tử yếu nhược như Trường Nhạc cùng Cao Dương cũng không hề có vẻ gì không khỏe.

Trong mắt Trường Nhạc mang theo vẻ thương hại, Cao Dương lại tiến tới bên thi thể, xem trên xem dưới, vô cùng tò mò.

Đỗ Hà bật cười, không hổ là nhi nữ của Lý Thế Dân, lá gan thật lớn.

- Tỷ phu tỷ phụ, hòa thượng cam điếc này bị trúng kiếm phía sau lưng, nhưng vì sao mũi miệng đều bị chảy máu?

Cao Dương tựa hồ đã phát hiện ra chuyện kỳ quái, tò mò hỏi.

Đỗ Hà liếc mắt nói:

- Một kiếm này xuyên thấu qua ngực phải, nhất định đã đâm xuyên lá phổi. Công năng sinh lý chủ yếu của phổi là hô hấp, lá phổi bị đâm thủng, máu tự nhiên từ cổ họng theo khoang miệng chảy ra!

Lúc này Đoạn Kiên Chí từ trong lòng lấy ra quyển sách nhỏ nói:

- Không sai, Huệ Phổ bởi vì đoản kiếm đâm xuyên phổi nên xuất huyết, máu theo cổ họng chảy ra, tạo thành khó thở, do chính máu của mình làm chết ngạt!

Đỗ Hà cười cười, hòa thượng này chết cũng thật kỳ quái, hắn phát hiện quyển sách nhỏ trong tay Đoạn Kiên Chí không ngờ là báo cáo khám nghiệm tử thi, liền cầm lấy xem.

Hắn phát hiện báo cáo khám nghiệm thu tử thi lại cực kỳ đơn giản, chỉ ghi chép lại nguyên nhân cái chết, thời gian tử vong, còn có đặc thù tử vong, ngoài ra cũng không còn ghi chép gì khác.

Đỗ Hà nhìn một lúc, thăm thở dài, phát hiện pháp y thời Đường triều thật sự không đầy đủ bằng thời Tống triều.

Nhưng ngẫm lại cũng cảm thấy thật bình thường, pháp y giám định học là do Tống triều Tống Từ sáng lập. Cả đời Tống Từ làm tư pháp hình ngục, trường kỳ công tác chuyên nghiệp khiến hắn tích lũy kinh nghiệm kiểm tra pháp y phong phú, viết thành một bộ “Tẩy Oan Tập Lục”, từ đó về sau ngành pháp y mới chính thức được phát huy, hiện tại khám nghiệm tử thi chỉ bất quá là chức nghiệp kiểm tra thi thể, ghi chép không được tỉ mỉ cũng không có gì kỳ quái.

Nhìn thấy báo cáo khám nghiệm tử thi, Đỗ Hà chợt có một loại cảm giác thật quái dị, cảm giác như có chỗ nào lầm lỗi, nhưng nghĩ thế nào cũng không thể nắm bắt.

Lúc này Tôn Phàm cùng Vương Hưng phụ trách thẩm vấn tăng lữ trong chùa cũng đã đi vào trong phòng.

Đỗ Hà nhìn thấy vẻ mặt uể oải của bọn họ cũng biết việc thẩm vấn không hề tiến triển.

Tôn Phàm buồn rầu gãi đầu nói:

- Giờ Dần là thời gian người ta còn ngủ say nhất, toàn bộ tăng nhân trong tự đều nói mình đang ngủ, ngủ thật say, cũng không thể chứng minh lẫn nhau, nói cách khác toàn bộ hơn hai trăm hòa thượng trong tự đều có thời gian để gây án, về phân động cơ gây án...Hỏi khắp toàn thể người trong chùa, cũng không biết là ai có cừu oán với Phổ Huệ...Nhưng có một người đáng hiềm nghi... Ở nửa tháng trước Phổ Huệ từng bị một người thần bí đánh gần chết, nằm suốt bảy ngày trên giường mới có thể xuống đi lại. Xuống tay ác như vậy, khẳng định phải có thâm cừu đại hận với Phổ Huệ. Nhưng cổ quái chính là người thần bí kia rốt cục lại là ai, hết thấy tăng nhân trong chùa không ai biết, thương thế trên người hắn giống như trống rỗng xuất hiện.

Đoạn Kiền Chí nói:

- Xem ra người thần bí kia là đầu mối duy nhất...

Vương Hưng hỏi:

- Đoàn đại ca, kế tiếp chúng ta nên bắt tay từ chỗ nào?

Đoạn Kiền Chí nhú mày suy nghĩ.

Đỗ Hà nói:

- Ta cho rằng nên bắt tay vào ba phương diện. Thứ nhất Phổ Huệ lưu lại chữ “Nam”, đây là chữ viết do nạn nhân lưu lại trước khi chết, là lời cần nói của người chết, điều hần muốn nói phi thường trọng yếu. Thứ hai tìm người thần bí kia, trên đời không thể vô duyên sinh ra cừu hận, người thần bí nếu ra tay tàn nhẫn với Phổ Huệ, nhất định phải có lý do. Lý do này rất có thể là nguyên nhân Phổ Huệ bị giết chết. Thứ ba, các vị không cảm thấy thật kỳ quái sao? Huệ Phổ chỉ là một hòa thượng cầm điếu, đêm hôm khuya khoác trong hoàn cảnh đưa tay không thấy năm ngón, vì nguyên nhân gì lại đi ra khỏi phòng? Đi vệ sinh, đây không phải là lý do, ở góc tối của dãy phòng ở có một nhà vệ sinh, Phổ Huệ không có khả năng bỏ gần tìm xa, hần là từ bên ngoài chạy trốn chết trở vào dãy nhà ở. Nói cách khác, ở thời gian đêm hôm khuya khoác, hần ra ngoài cần làm việc gì đó, chuyện này rất có thể chính là mấu chốt tạo ra cái chết của hần. Dãy nhà ở là hiện trường Phổ Huệ bị giết không thể nghi ngờ, nhưng tuyệt đối không phải hiện trường phát sinh vụ án. Phổ Huệ từ hiện trường phát sinh vụ án nhìn thấy được cái gì đó, vì vậy bỏ chạy tới nơi này mới bị giết, như vậy hiện trường vụ án phát sinh hần là bên trong chùa. Hỏi xem tăng nhân trong chùa, có ai biết vì sao buổi tối Phổ Huệ lại phải đi ra ngoài hay không!

Đỗ Hà đưa ra ba vấn đề, hai điểm đầu tiên đều nằm trong suy đoán của Đoạn Kiền Chí, điểm thứ ba hần lại không nghĩ qua, nghe Đỗ Hà vừa nói như thế trong mắt hần chợt sáng ngời, đã hoàn toàn hiểu được.

Đoạn Kiền Chí nói:

- Tôn Phàm, người đi thăm vấn toàn bộ hòa thượng thêm lần nữa, tra hỏi xem người thần bí cùng chữ “Nam” kia, nhìn xem chữ “Nam” cùng người thần bí có liên hệ gì hay không.

Vương Hưng, người hỏi thăm tăng nhân trong chùa, nhìn xem có ai hay biết Phổ Huệ có nhiệm vụ hay việc gì cần ra ngoài buổi tối, trẻ như vậy còn đi ra ngoài làm gì?

Tôn Phàm cùng Vương Hưng đều kích động rời đi.

Ở một khắc này Đoạn Kiền Chí mới ý thức được sự hỗ trợ của Đỗ Hà cần thiết như thế nào.

Rất nhanh, Vương Hưng lại có được tình báo mới nhất.

- Đại ca, đại nhân, ta theo hỏa đầu tăng tìm hiểu được. Bởi vì Phổ Huệ thường xuyên bị khi dễ trong chùa, vì vậy việc nặng việc cực đều giao cho hần làm, ăn cơm cũng là trễ nhất, khi hần ăn cơm chỉ còn lại cơm thừa canh cặn, thể lực hần tiêu hao cực lớn, căn bản ăn không đủ no, buổi tối hần thường có thói quen đến nhà bếp trộm đồ ăn!

Đoạn Kiền Chí cau mày nói:

- Tựa hồ không phải là tin tức gì trọng yếu.

- Không!

Đỗ Hà nở nụ cười nói:

- Rất trọng yếu, ít nhất chúng ta không bị giam chân tại chỗ. Nếu Phổ Huệ không phải đi làm chính sự gì, mà là đói bụng đi tìm đồ ăn, vậy hần không có lý do gì mà chết. Trộm ăn đồ còn chưa tới mức toi mạng, nhưng hần lại bị giết chết, điều này có ý nghĩa khi hần đi tìm đồ ăn, trong lúc vô ý đã phát hiện ra điều gì, nhìn thấy gì đó không nên thấy nên đã bị giết chết!

548. Chương 568: Một Thân Hai Mạng

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 568: Một thân hai mạng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tuy rằng không phải là phát hiện gì trọng yếu, nhưng vụ án lại nhờ sự tinh tế của Đỗ Hà mới có được tiến triển hoàn toàn mới. Chỉ là một bước nhỏ nhưng cũng đã có được manh mối, có thể từ chỗ hiện trường phát sinh dẫn dắt tới đoạn đường đến phòng bếp.

Phổ Huệ bị cầm điếu tạo thành phiền toái thật lớn cho bọn họ, nhưng ở điểm này lại giúp họ tiết kiệm được không ít thời gian.

Chính bởi vì Phổ Huệ bị cầm điếu, hắn sẽ không thể nghe được chuyện kỳ quái gì xảy ra, chỉ có thể dùng ánh mắt đến xem, phạm vi tầm mắt luôn là có hạn.

Đỗ Hà đi tới chỗ đặt thi thể Phổ Huệ, xin lỗi một tiếng, đưa tay mở miệng hắn, nhìn vào bên trong, trong răng có lưu lại chút đồ vật, chỉ vì nhiễm máu nên hiện ra màu đỏ.

Hắn buông tay cười nói:

- Trong miệng Phổ Huệ còn lưu lại đồ ăn, không sai. Đây không phải một cuộc mưu sát mà chỉ là một cái chết ngoài ý muốn.

Đoạn Kiên Chí nghi hoặc:

- Vì sao nói như vậy? Thói quen của Phổ Huệ ở trong chùa ai cũng biết, hơn nữa cũng không khó hỏi thăm. Đêm dài yên tĩnh, đúng lúc là cơ hội báo thù.

- Không có khả năng!

Đỗ Hà tự tin lắc ngón tay nói:

- Phổ Huệ bị đói tỉnh nên đi ra ngoài tìm thức ăn, đổi lại cách nói khác, nếu Phổ Huệ không bị đói tỉnh, hoặc lúc gần tối hắn được ăn no, vậy hắn không cần ra ngoài trộm tìm thức ăn. Phổ Huệ có thói quen bị đói đi tìm thức ăn ban đêm, cũng không nhất định mỗi đêm đều cần phải đi, mấu chốt là vì việc đói bụng của hắn không có thời gian cố định. Cũng tức là nói, hắn có thể tỉnh lại ở giờ Tý, hoặc giờ Dần, hay giờ Mão, cũng có thể ngủ thẳng đến sáng! Nếu thật muốn giết Phổ Huệ, một sát thủ ngu ngốc thế nào cũng không thể chờ bên ngoài cả đêm lại không biết chắc giờ nào khi nào hắn sẽ đi ra. Cho nên trước tiên có thể bài trừ là vì báo thù, chỉ còn lại là chuyện xảy ra ngoài ý muốn mà thôi.

Đoạn Kiên Chí gật đầu đồng ý phán đoán của Đỗ Hà, mở miệng nói:

- Đến phòng bếp!

Đỗ Hà nói:

- Quyết đoán chính xác...

Trong miệng Phổ Huệ còn lưu thực vật, cũng tức là nói buổi tối hắn có đi qua phòng bếp, ăn vụng được đồ vật. Theo chỗ cuối cùng hắn xuất hiện mà điều tra chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Phòng bếp cùng khu nhà ở của Hoảng Phúc Tự cũng không cách xa nhau bao nhiêu, chuyển động rẽ tây khoảng chừng tám trăm thước là đến.

Phạm vi diện tích của phòng bếp thật lớn, khoảng chừng hai sân bóng rổ, bên trong chất đầy tạp vật.

Đoạn Kiên Chí tìm tòi bên trong phòng bếp, Đỗ Hà vẫn đứng bên trong cửa bếp, ẩn thân mình, không ngừng thò đầu ra ngoài thăm dò.

- Tỷ phu, người làm gì vậy?

Cao Dương thấy Đỗ Hà giống như làm kẻ trộm, trừng trừng ánh mắt, tràn ngập tò mò.

Trường Nhạc cũng kỳ quái nhìn trượng phu của mình, không hiểu hành động quái dị của hắn.

Đỗ Hà ha ha cười:

- Ta chỉ thử làm một ít việc mà Phổ Huệ có thể đã làm. Mọi người nghĩ xem, trời tối như vậy, không thắp đèn khẳng định không thể nhìn thấy đường đi. Mà đèn ***g ở trong đêm tối quá mức rõ ràng, từ rất xa liền có thể nhìn thấy. Hung thủ giết Phổ Huệ rõ ràng đang làm việc gì đó không muốn người biết, tinh thần hẳn đang khẩn trương cao độ, không có khả năng không chú ý đến. Một khi chú ý hung thủ sẽ kịp ẩn nấp đi. Như vậy có thể tránh khỏi bị người phát hiện, cũng không cần phải giết người diệt khẩu.

Cho nên ta cảm thấy được chỉ có một khả năng, Phổ Huệ đã đi tới phòng bếp, hơn nữa tìm được thực vật nào đó, vì không muốn bị người phát hiện nên hắn tắt đèn, ở trong bóng tối ăn cơm.

Có thể nghĩ xem, tâm tình của hắn lúc đó vừa khẩn trương lại vừa cao hứng, vừa ăn vừa đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rất sợ bị người phát hiện. Mà lúc này hung thủ làm việc gì đó bí mật vừa lúc rơi vào trong tầm mắt Phổ Huệ, hắn thường bị khi dễ, có thể thấy được tính cách thật yếu đuối, sợ bị người phát hiện nên ẩn nấp đi.

Nhưng người đều có lòng hiếu kỳ, Phổ Huệ cũng không ngoại lệ...Khi hắn phát hiện mục đích của hung thủ không phải bắt kẻ trộm như hắn, liền nảy sinh ý tưởng phải xem đến tột cùng là hung thủ đang làm gì, vì ý nghĩ này rất có thể hắn ẩn nấp ở cửa bếp hoặc địa phương nào đó để nhìn trộm hung thủ, cuối cùng bị hắn nhìn thấy được bí mật kia, đồng thời cũng bại lộ chính mình, vì thế tạo thành họa sát thân!

Hắn nói xong ánh mắt rơi vào bên trái mái hiên, chợt phát hiện trên khung cửa có vết trảo, tiến lên quan sát, khung cửa bằng gỗ, niên đại đã lâu năm, ít nhất phải hai ba mươi năm lịch sử, nhưng vết trảo lại mới tinh, rõ ràng chỉ mới bị trảo mấy ngày.

- Đoàn huynh đệ, người cho người kiểm tra xem trong móng tay Phổ Huệ có dính vụn gỗ hay không, nếu có liền chứng minh hắn ở nơi này phát hiện ra hung thủ, bởi vì nhìn thấy được chuyện gì đó đáng sợ không tự giác bàn tay dùng lực trảo ra dấu vết này!

Đoạn Kiên Chí không chút do dự cho bộ khoái đi kiểm tra, chỉ thoáng chốc bộ khoái đã quay lại hồi báo trong móng tay Phổ Huệ đúng thật có dính chút ít vụn gỗ.

Đỗ Hà cười tự tin:

- Lập tức tìm quanh sân, trong viện này nhất định có lưu lại manh mối cho chúng ta, bất cứ chỗ khả nghi nào cũng không thể buông tha!

Sân viện bên ngoài rất rộng, là địa phương cung cấp cho tăng nhân dùng cơm, là nơi rèn luyện lúc sáng sớm.

Theo hiệu lệnh của Đỗ Hà, Đoạn Kiên Chí dẫn theo một nhóm bộ khoái triển khai tìm tòi khắp trong sân.

Từng tắc từng tắc một, mỗi một địa phương khả nghi đều không buông tha.

Đột nhiên Vương Hưng kinh nghi kêu lên một tiếng.

Ở góc sân viện sát phòng bếp có một nhà kho lớn. Bên trong kho chuyên dùng chứa củi, hiện nay đã hết củi, chỉ còn lại căn phòng trống trải.

Đỗ Hà nghe được tiếng hô của Vương Hưng liền cùng Đoạn Kiên Chí đi tới.

Wang Hưng không ngừng vạch chân dưới mặt đất, biểu tình trên mặt thật cổ quái, chợt ngừng đầu nói:

- Bên dưới mặt đất có cổ quái, có dấu vết bị người sửa sang. Tuy rằng che giấu rất tốt nhưng vẫn có thể nhìn ra được ít manh mối...

Vương Hưng làm bộ khoái đã bốn mươi năm, tuy hẳn gọi Đoạn Kiên Chí là đại ca nhưng lại lớn hơn Đoạn Kiên Chí tới hai mươi mấy tuổi.

Đoạn Kiên Chí được người kính phục cũng không phải trình độ xử án của hắn cao minh thế nào, mà là tính cách không sợ trời không sợ đất, dám đem bất luận kẻ nào kéo xuống đài. Luận tuổi tác, ba vị bộ khoái Ngụy Cường, Tôn Phàm cùng Vương Hưng đều có kinh nghiệm phong phú vượt trên Đoạn Kiên Chí.

Kinh nghiệm điều tra của Vương Hưng thật phong phú, đối với từng chi tiết nhỏ cũng có thiên phú vô cùng, hẳn nhìn thấy nhà kho bên cạnh bếp liền tự mình đến tra xét, rất nhanh liền phát giác ra dị thường.

Đỗ Hà đi tới vừa cúi, tinh tế quan sát quả nhiên phát hiện đúng như lời Vương Hưng, bên trong nhà kho có chút dị thường, che giấu rất tốt, nếu không phải Vương Hưng có trực giác敏锐 vượt hơn người thường, thật khó thể nhìn thấy được dấu vết nhỏ nhặt này, dù là Đỗ Hà cũng có thể sơ sót bỏ qua.

Đây cũng chính là câu nói mỗi người đều có sở trường riêng của mình đi.

- Đào lên!

Đỗ Hà nhìn thoáng qua phương hướng phòng bếp, nếu hung thủ đem thứ gì đó chôn ở nơi này, Phổ Huệ trốn trong phòng bếp hoàn toàn có thể nhìn thấy.

Trong phòng bếp vừa lúc có dụng cụ đào móc, Vương Hưng cũng đích thân làm việc. Hắn có kinh nghiệm về phương diện này, xuống tay không nặng là vì muốn bảo hộ vật chứng bên dưới, nhưng vẫn có thể duy trì được tốc độ nhất định. Không bao lâu, Vương Hưng đã phát hiện cây cuốc chạm phải vật gì đó, vì vậy càng thêm cẩn thận.

Đẩy ra đất cát, bên dưới là một bàn chân, bàn chân của một nữ nhân.

- Thi thể!

Đỗ Hà cùng Đoạn Kiên Chí liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

- Lại là một cỗ thi thể!

Trong mắt Cao Dương cũng lộ ra một tia ngưng trọng, ban đầu nàng chỉ là vì thích thú, nhưng thấy cỗ thi thể thứ hai xuất hiện, ngay bản thân nàng cũng cảm thấy trầm trọng.

- Đúng là hung án liên hoàn...

Đỗ Hà thở hắt ra nói:

- Dem thi thể mang lên, tra xét thân phận của nàng, gọi người tới khám nghiệm tử thi...

Trong bất tri bất giác Đỗ Hà đã trở thành người chủ đạo vụ án, mỗi một mệnh lệnh đều được nghiêm chỉnh chấp hành đi xuống.

Thi thể được đào móc ra hoàn hảo không chút tổn hao, tuy rằng bùn đất làm vấy bẩn khuôn mặt thi thể, nhưng nhìn vào dung mạo cũng không khó nhận ra nữ tử là một mỹ nhân.

Đoạn Kiên Chí phân tích:

- Nếu như không ngoài ý liệu, Phổ Huệ vì phát hiện hung thủ giấu thi thể nên bị giết diệt khẩu.

Đỗ Hà gật đầu đồng ý, liếc mắt nhìn chung quanh, vừa nhìn thấy vết tích củi khô chất đống, lại đem một ít tình huống suy diễn trong lòng, nói:

- Hung thủ tính kế thật tốt, củi trong kho đã hết, không cần qua hai ngày sẽ phải mua củi mới, từ vết tích mà xem đến lúc đó sẽ có thật nhiều củi tới mấy ngàn cân chồng chất lên nơi này, khi đó muốn phát hiện thi thể càng thêm muôn vàn khó khăn. Theo như tình huống này hung thủ là người trong chùa, chỉ là không biết có thâm cừu đại hận gì mà phải hạ sát thủ với nữ nhân này như thế.

- Đỗ lang, tướng công nhìn xem bụng của cỗ thi thể...

Trường Nhạc giống như phát hiện ra điều gì, trên mặt thoáng hồng, lập tức biến đổi thành phần nộ mơ hồ.

Ánh mắt Đỗ Hà nhìn lên bụng thi thể, cũng phát hiện bụng nữ tử hơi gồ lên, thân thể người chết lại hơi gầy, không có dấu hiệu bị béo phì, chẳng lẽ...

- Một xác hai mạng...

Lời này vừa thốt ra trong miệng Đỗ Hà, mọi người cẩn thận quan sát liền phát hiện ra tình huống, hiện trường liền biến thành rét lạnh.

Nhân loại đều luôn có một dạng cảm xúc đồng nhất, nữ tử cùng hòa thượng bị giết chết tuy trong lòng mọi người đều có bất mãn, nhưng cũng không đến nỗi quá mức. Nhưng hiện tại phát hiện hung thủ ngay cả hài nhi chưa sinh ra cũng giết, loại cảm xúc phẫn nộ không tự chủ được liền dâng lên trong lòng.

- Tên hung thủ chết tiệt kia, để cho bốn công chúa biết được là ai làm, tuyệt không buông tha cho hắn...

Ngay cả Cao Dương cũng phẫn nộ vung nắm tay.

Đỗ Hà nói:

- Nữ tử này chết trong chùa, hẳn có người nhận thức nàng, trước khi khám nghiệm tử thi chúng ta điều tra thân phận nàng trước đã...

Thân phận nữ thi rất nhanh đã được hòa thượng trong chùa nhận thức ra.

Có thể nói toàn bộ tăng nhân trong chùa đều biết được thân phận của người chết.

Nàng là tín đồ quen thuộc của Hoằng Phúc Tự, cũng giống như gian thương Khổng Tú kia, luôn cúng tiền dầu vừng rất nhiều. Mỗi tháng nàng đều ở lại Hoằng Phúc Tự vài ngày, nói là muốn cầu phúc cho người nhà.

Tên của nàng không bao nhiêu người biết, chỉ biết nàng được gọi là Nam phu nhân, là tiểu thiếp của thượng nhân Nam Hồng nổi tiếng thành Trường An.

- Trượng phu của nàng họ Nam?

Đỗ Hà cùng Đoạn Kiền Chí liếc mắt nhìn nhau.

549. Chương 569: Hung Phạm Xuất Hiện?

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 569: Hung phạm xuất hiện?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đỗ Hà, Đoạn Kiền Chí vừa nghe đến cái tên Nam Hồng liền lập tức chú ý.

Phổ Huệ trước khi tử vong có viết lại một chữ “Nam”, tất nhiên có quan hệ mật thiết tới cái chết của hắn.

- Chẳng lẽ kẻ giết người là trượng phu của người chết Nam Hồng?

Đỗ Hà kỳ quái, chẳng biết tại sao, mỗi lần nghĩ đến tin tức mà Phổ Huệ lưu lại trước khi chết đều có cảm giác quái dị.

Sau khi biết được thân phận người chết, hắn cũng triển khai điều tra về trượng phu của nàng là Nam Hồng.

Đáp án cùng người chết hoàn toàn bất đồng.

Trong chùa tăng nhân tuyệt đại đa số đều nhận ra Nam phu nhân nhưng lại hoàn toàn không biết trượng phu của nàng là Nam Hồng.

Chỉ có Hoàng Phúc tự phương trượng Nạp Ngôn biết một ít.

Khi tra hỏi, Nạp Ngôn đáp:

- Nam thí chủ cũng không tin phật, vào đầu năm năm ngoái cùng đi với Nam phu nhân tới đây một lần, sau đó cũng rất ít gặp lại. Đúng rồi, nửa tháng trước bản tăng giống như thấy qua Nam thí chủ trong đám người Bất quá chỉ nhìn nghiêng nên cũng không thể khẳng định..... Từ đó cũng không thấy lại.

- Nửa tháng?

Đỗ Hà trong đầu nghĩ đến chuyện nửa tháng trước Phổ Huệ bị đánh, chẳng lẽ người thần bí đánh Phổ Huệ là Nam Hồng?

- Bại hoại đáng hận, ngay cả phu nhân của mình cũng có thể ra tay, quá khốn kiếp..... Tỷ phu, bắt Nam Hồng lại, ta muốn đá hai chân hắn.....

Cao Dương tựa hồ đã xác định hung thủ, khuôn mặt nhỏ nhắn cương lên, bắt đầu tụ năng lượng đoạn tử tuyệt tôn.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ:

- Sao người khẳng định hung thủ là Nam Hồng?

Cao Dương đắc ý nói:

- Chẳng phải là rõ ràng sao? Tỷ phu nói ba điểm, thứ nhất Phổ Huệ lưu lại chữ Nam; Thứ hai là người thần bí ẩu đả với Phổ Huệ; Thứ ba là hiện trường phát hiện án. Phổ Huệ lưu lại chữ Nam dĩ nhiên chỉ đúng là Nam Hồng, phương trượng nói nửa tháng trước thấy Nam Hồng trong chùa, mà Phổ Huệ vào nửa tháng trước lại bị người đánh thành trọng thương, có thể phán đoán người đánh Phổ Huệ là Nam Hồng. Hôm nay chúng ta tìm được thi thể phu nhân Nam Hồng ở phòng bếp, cộng cả ba điểm này thì hung phạm không phải Nam Hồng thì là ai.

Đỗ Hà kinh ngạc nhìn Cao Dương nói:

- Coi như là đạo lý rõ ràng, không thể tưởng được người có thiên phú này?

Cao Dương được Đỗ Hà tán dương, đắc ý đến vênh mặt:

- Chứ sao, bản sự Cao Dương vốn lớn, chỉ là tỷ phu không biết mà thôi.

- Các người thấy thế nào?

Đỗ Hà hỏi mấy người Đoạn Kiền Chí, Tôn Phàm, Vương Hưng.

Đoạn Kiền Chí nói:

- Không dám khẳng định, nhưng như Cao Dương công chúa nói, ít nhất cho tới bây giờ, Nam Hồng là người duy nhất có động cơ để tình nghi.

- Nếu thật là Nam Hồng gây nên, như vậy phỏng đoán của chúng ta lúc trước có chút khó mà tin được, hung thủ là người bên ngoài chùa, không như Đoạn Kiền Chí, Cao Dương nói. Hiện tại tất cả chứng cứ đều chỉ vào Nam Hồng.

- Đã có hiềm nghi không thể bỏ qua, mang hắn đến đây để tra hỏi, dù hung thủ không phải là hắn thì cũng có thể từ đó biết được một số tin tức về người chết.

Tôn Phàm lĩnh mệnh rời đi.

Không đợi đến lúc Nam Hồng đến, ngũ tác (người khám nghiệm tử thi) đã đến trước một bước.

Ngũ tác là một lão đầu nhi nhỏ gầy khô quắt tên là Trịnh Nguyên Bách, bốn đời nhà hắn đều là ngũ tác, kinh nghiệm có một không hai ở Trường An.

Cho dù là Đại Lý Tự tra án, phạm là xuất hiện người chết, Trịnh Nguyên Bách đều là ngũ tác được chọn lựa đầu tiên.

Trịnh Nguyên Bách có một thói quen, khi hần làm ngổ tác thời điểm, không cho phép bất luận kẻ nào ở một bên nhìn xem.

Mấy người Đỗ Hà chỉ có thể chờ ở ngoài phòng.

Cao Dương có chút tức giận bất bình, nếu không có Trịnh Nguyên Bách tuổi tác quá lớn thì đã lớn tiếng.

Đợi ước chừng thời gian nửa nén hương, Trịnh Nguyên Bách mặt không biểu tình đi ra nói:

- Thời gian người chết khoảng chừng giờ dần tối hôm qua..... Nàng xác thực có mang mang thai, không rõ ràng, đoán chừng chỉ có hai ba tháng. Vết thương trí mạng trên người nàng có hai chỗ. Một chỗ sau gáy, một chỗ tại xương cổ. Sau gáy bị thủ chương đánh vào, lực cực lớn đến nỗi gáy bị lõm vào. Về phần ở cổ không cách nào phán đoán..... Lão phu làm ngổ tác đã năm mươi năm nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống này. Phần cổ của người chết rõ ràng đứt gãy nhưng không xuất hiện bất kỳ vết thương.....

Trịnh Nguyên Bách nói xong, do dự một lát, nhìn Trường Nhạc, Cao Dương, tiếp tục nói:

- Ngoài ra bộ phận sinh dục người chết có dấu vết xâm phạm qua

Lời vừa nói ra khiến hai nữ duy nhất ở đây đỏ bừng mặt.

Trịnh Nguyên Bách cũng không có cổ kị, nói tiếp:

- Trên người người chết ngoại trừ vết thương trí mệnh thì không còn vết thương nào khác, ngay cả dấu đỏ cũng không có, đối tượng hẳn là người tình ta nguyện, cũng không phải bắt buộc.....

Vương Hưng trầm mặc một lát nói:

- Bởi như vậy, động cơ Nam Hồng sát nhân cũng có..... Người chết mỗi tháng đều trở về Hoàng Phúc tự, y theo tình huống hiện hữu có thể phán đoán, người chết thực sự không phải là tín đồ, nàng đến chùa là để gặp tình lang. Nam Hồng sau khi phát hiện, then quá hóa giận, muốn giết nàng cho hả giận. Nhưng lo lắng họa tới thân, vì vậy lợi dụng cơ hội nàng gặp tình lang, lẻn vào trong chùa sát nhân. Loại án giết vợ vì ngoại tình như vậy ở phủ nha có hơn mười án lệ.

Tựa hồ hết thấy đều sáng tỏ, nhưng trong lòng Đỗ Hà thủy chung cảm thấy có chút cổ quái, hần nói:

- Chúng ta đi nhìn xem tổn thương của người chết đã..... Có lẽ có phát hiện mới.

Bọn họ cũng không phải là ngổ tác, trình độ kém xa Trịnh Nguyên Bách nên trước khi hần đến không hề dụng đến thi thể để tránh tạo thành phiền toái không cần thiết. Hôm nay Trịnh Nguyên Bách đã kiểm duyệt hoàn tất, bọn họ dụng vào chắc cũng không hại gì.

Trịnh Nguyên Bách phản ứng cực kỳ kịch liệt, như một con báo bị chọc giận, nói:

- Người không tin ta?

Đỗ Hà cũng biết kỹ thuật một người đã đến cảnh giới nhất định sẽ không cho phép người khác hoài nghi mình, thông dong cười nói:

- Lão nhân gia đừng hiểu lầm, chuyên công có thuật. Bản sự ngổ tác của chúng ta kém xa người nhưng với tư cách một võ giả từng kinh qua chiến trường cùng xông xáo qua giang hồ thì kinh nghiệm về vết thương cũng không quá kém so với người.

Trịnh Nguyên Bách tuy có chút không phục nhưng vẫn tiếp nhận cách nói này.

Đỗ Hà, Đoạn Kiên Chí trước sau kiểm tra miệng vết thương, đúng như Trịnh Nguyên Bách nói, vết thương trí mệnh xác thực là ở sau gáy và cổ, phần cổ quả thật không có bất kỳ dấu hiệu bị trật.

- Tướng quân thấy thế nào?

Đoạn Kiên Chí thấy Đỗ Hà kiểm tra hoàn tất, hỏi một câu.

- Vết thương trí mệnh là sau gáy..... Là người dùng chương lực hùng hậu vỗ vào làm vỡ xương, tạo thành Nhất Kích Tất Sát. Về phần cổ đứt gãy là tai bay vạ gió, bởi vì thụ lực quá mạnh khiến cổ theo đó đứt gãy.

Đỗ Hà nói ra đáp án của mình.

- Làm sao có thể?

Trịnh Nguyên Bách vẻ mặt không tin, nói:

- Lực lượng của người làm sao có thể làm được điểm này.....

Đỗ Hà nói:

- Hoàn toàn có thể, trên thế giới có nhiều thứ chưa có tiếp xúc qua, cũng không có nghĩa là không tồn tại..... Người luyện qua Thiết Sa Chưởng hoàn toàn có thể làm được điểm này.....

Hắn nói tới đây thì trong đầu hiện lên một nhân vật khả nghi.

Tuy hết thấy ở đây không quan hệ với hắn nhưng một đôi tay không lại có lực lượng đủ mức tạo thành điểm này.

Đoạn Kiền Chí tiếp lời của Đỗ Hà:

- Ý nghĩ của ta cũng giống như vậy, đương nhiên không chỉ là người có chưởng lực hùng hậu mà người có lực lượng vô cùng lớn cũng có thể làm được.....

Liền tại lúc này, Tôn Phàm áp giải Nam Hồng đi tới hiện trường.

Nam Hồng là một thương nhân, nhưng ngoài ý muốn cũng không phải loại người đầy hơi tiền, trái lại rất cường tráng khôi ngô, vóc dáng không cao, nhưng lưng hùm vai gấu, đầu báo tay vượn, có thể tưởng tượng thân thể tràn mạnh mẽ thế nào, hoàn toàn có thể so với một số nhân vật cơ bắp trên TV.

- Quả nhiên là người.....

Cao Dương thấy Nam Hồng cường tráng như thế, có “lực lượng” vô cùng lớn thì đã mặc định coi hắn là hung thủ, định xông lên thì triển thủ đoạn đoạn tử tuyệt tôn.

Đỗ Hà nhanh tay lẹ mắt, kéo Cao Dương lại, đỡ khोक đỡ cười, cô nàng này quá bư hãn rồi.

- Còn chưa có xác định, chớ tổn thương người vô tội

Thật bất ngờ, Cao Dương vốn chưa bao giờ nghe ai nhưng với Đỗ Hà lại không hề phản kháng.

Đoạn Kiền Chí chỉ vào thi thể nói:

- Vị này chính là phu nhân của người?

Nam Hồng chỉ dùng khोक mắt liếc một cái, trên mặt vô hỷ vô bi nói:

- Đúng là tiện nhân kia.....

Đoạn Kiền Chí nói:

- Nàng chết rồi.....

Nam Hồng vẫn hồ hững:

- Vậy thì thế nào?

Đoạn Kiền Chí ngạc nhiên nói:

- Người không cảm giác gì?

- Vào nửa tháng trước sẽ có nhưng hiện giờ không quan hệ..... Ta vốn cũng đã quyết định bỏ nàng, chỉ là lo lắng việc xấu trong nhà bị bên ngoài biết nên nhất thời chưa có quyết định.....

Nam Hồng nói lạnh nhạt.

Đoạn Kiền Chí hỏi:

- Nàng đã làm chuyện gì có lỗi với người?

Nam Hồng hơi chút do dự, tựa hồ suy nghĩ cẩn thận, gật đầu nói:

- Nàng dan díu nam nhân sau lưng ta, có hoang thai... Nam nhân kia là một tên hòa thượng.....

Đoạn Kiền Chí đột nhiên đổi giọng, nổi giận nói:

- Cho nên người giết hòa thượng kia?

Nam Hồng bị chiến thuật tâm lý này dọa cho hoảng sợ, vội hỏi:

- Không có, ta không có giết hấn, chỉ là giận quá nên đánh hấn một trận, tuyệt đối không có hạ sát thủ.....

Quan gia nói người gọi là Phổ Huệ hòa thượng cũng đã chết?

Về mặt hấn ngoài ý muốn.

Đỗ Hà nhướng mày.

Đoạn Kiền Chí hừ lạnh nói:

- Bớt vờ vịt cho ta, người giết hấn chính là người.

- Không có.....

Nam Hồng trầm giọng nói:

- Ta giận hòa thượng kia cho ta đội nón xanh nhưng tuyệt đối không có giết hấn.

Đoạn Kiền Chí truy vấn:

- Ta hỏi người, vào khoảng giờ dần tối hôm qua người đi đâu?

Nam Hồng hơi chút do dự, sau đó mới nói:

- Ở nhà ngủ.....

- Nói dối.....

Nam Hồng chưa dứt lời, Tôn Phàm đã đứng dậy, nói:

- Vào lúc chờ người, ta đã từng hỏi qua nha đầu của người, biết người sáng qua đã ra ngoài, sau giờ Mão không lâu thì trở về nhà.

Tôn Phàm cũng là một vị bộ khoái có kinh nghiệm phong phú, lúc hấn đến Nam phủ biết được Nam Hồng đang ngủ trong nhà nên đã lưu ý, sắp tới giữa trưa, chủ nhà như trước ngủ say, cực không tầm thường liền hỏi qua, lúc này một câu vạch trần chân tướng.

550. Chương 570: Mấu Chốt Phá Án

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 570: Mấu chốt phá án

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trong thâm tâm Đỗ Hà không hề cho rằng Nam Hồng là hung thủ giết người, cũng không thấy được Nam Hồng phụ nhân thông dâm với Phổ Huệ, nếu Nam Hồng là hung thủ vậy có rất nhiều vấn đề không cách nào giải thích, cũng nghĩ không thông nhưng thái độ của Nam Hồng lại khiến cho người hoài nghi, nhất thời cũng không thể nghĩ gì khác.

Hắn quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, đợi sau khi làm rõ hết thấy những nghi vấn rồi mới cân nhắc.

Nam Hồng nói dối bị Tôn Phàm vạch trần, trên mặt cũng hiển lộ vẻ xấu hổ, nhưng lại trầm mặc không nói, không có ý định mở miệng giải thích.

- Như thế nào? Không lời nào để nói rồi hả?

Kỳ thật trong lòng Đoạn Kiên Chí cũng có chút nghi hoặc nhưng khả năng Nam Hồng thật sự quá lớn, không thể không khiến hắn coi trọng. Nhất là Nam Hồng lại giấu diếm chuyện đêm qua càng khiến người cảm thấy hắn có chuyện.

Nam Hồng trầm giọng nói:

- Ta không có giết Phổ Huệ, càng không có giết tiện nhân này. Ta thừa nhận vào nửa tháng trước khi biết được tiện nhân có thai thì có khảo vấn tỳ nữ mang thư cho tên dâm hòa thượng Phổ Huệ kia nhiều lần, nhất thời tức giận đánh một trận rồi sau đó cũng không gặp lại. Một tiện nhân dâm loạn và một hòa thượng không thủ thanh quy không đáng cho ta phạm tội sát nhân.

Đỗ Hà hỏi:

- Người nói là tỳ nữ chỉ đem thư giao cho Phổ Huệ mà không phải bắt gian tại giường? Sẽ không sợ đánh lầm người sao?

- Hừ, ta thu được trên người tên dâm hòa thượng này một bức thư tình, còn giả sao?

Nam Hồng nói lên việc này thì khê nghiêng rằng, cũng không phải vì thống hận vợ phản bội mà vì đội mũ xanh vốn rất mất mặt.

Đoạn Kiên Chí lại một lần nữa hỏi Nam Hồng đêm qua đi đâu.

Nam Hồng vẫn trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Dù sao ta không có sát nhân, đi chỗ nào không liên quan chuyện của các người.

Đỗ Hà cười nói:

- Hiện tại tất cả chứng cứ đều chống lại người, không thành thật thì thị phi hắc bạch, chúng ta đều có kết luận.....

Nam Hồng vẫn không mở miệng.

Đoạn Kiên Chí sai người bắt giữ hắn lại, chờ bổ sung thêm căn cứ mới lại thẩm vấn.

Cao Dương nhìn Nam Hồng bị áp đi, tức giận tới mức dậm chân:

- Tên vô liêm sỉ này rất đáng hận, giết người vẫn còn nghênh ngang, chẳng lẽ cứ khách khí mà không cần dùng hình sao? Đánh vào mõng hắn vài cái xem có thành thật khai báo không.....

Đỗ Hà nhìn theo bóng lưng Nam Hồng, cười nói:

- Hình pháp không phải thích dùng là dùng..... Huống chi, là hung thủ khả năng không lớn.....

- Nói như thế nào?

Đoạn Kiên Chí kỳ thật cũng có hoài nghi, nếu không đã không nói chuyện nhẹ nhàng như vậy.

- Thứ nhất, từ thái độ của Nam Hồng lộ ra hắn không hề có tình cảm gì với vị phu nhân kia. Một người chắc chắn sẽ không vì một người mà mình không có tình cảm để giết người. Thứ hai, Nam Hồng hiển nhiên đã hiểu lầm, Phổ Huệ vừa điếc lại vừa câm hơn nữa hắn lại xấu xí, lời nói xấu xí cũng không đủ. Hồng phu nhân không nói đẹp như tiên nữ nhưng cũng là dung mạo thượng đẳng, không có lý năng thông dâm với một hòa thượng như vậy. Theo ta đoán chừng, hơn phân nửa là có người vì hắn vừa điếc lại vừa câm, không tiết lộ chuyện ra ngoài nên để hắn đi đưa thư mà thôi. Thứ ba, ta vẫn cảm thấy Nam Hồng không thể đánh ra một chưởng kia. Có lẽ lực lượng hắn rất lớn, có thể nhờ vào chưởng lực bẻ gãy cổ người khác nhưng người chết không chỉ gãy cổ mà còn bị vỡ xương gáy, điều này không chỉ thuần túy do lực lượng. Với cái nhìn của

kẻ tập võ thì một chưởng kia bao hàm nội công, trong Hoàng Phúc tự này ta biết có một người có thể, chính là Tuệ Không.

Đoạn Kiên Chí gật đầu đồng ý, hần dùng lực xoa huyết Thái Dương nói:

- Tướng quân nói không phải không có lý, nhưng Tướng quân chớ quên. Phổ Huệ trước khi chết để lại một chữ Nam, ngoại trừ Nam Hồng, ta không thể nghĩ ra người khác. Đây là điểm mấu chốt nhất, bởi vì chỉ có Phổ Huệ là biết mặt thật của hung thủ. Suy đoán của chúng ta dù hợp lý nhưng lại không có chứng cứ. Chỉ có chữ Nam kia là thật, nếu quả thật hung thủ không phải Nam Hồng mà là người khác thì tướng quân sao giải thích được chữ Nam?

Đỗ Hà thở dài nói:

- Không cách nào giải thích.

Đối mặt với hung án liên hoàn này, hần cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đỗ Hà có đầu óc thám tử, giỏi về suy luận nhưng tất cả chứng cứ trước mắt chỉ là chữ Nam của Phổ Huệ.

- Cho nên, ta vẫn cảm thấy Nam Hồng có嫌疑 lớn nhất.....Dùng hình tra rõ hần đêm qua đi đâu.

Đoạn Kiên Chí đã có mục tiêu, chiến ý cũng dậy lên.

- Tốt..... Chúng ta mỗi người đi một ngã. Người theo mạch của người, ta theo mạch của ta, chắc chắn sẽ có đáp án đúng.

Đỗ Hà cười, vỗ tay một cái, cũng không phản đối lựa chọn của Đoạn Kiên Chí, trên thực tế bởi vì Phổ Huệ ghi chữ Nam mà hần không chỉ một lần đặt nghi vấn trên người Nam Hồng, chỉ là hần không thấy bất kỳ lý do nào để chứng minh Nam Hồng là hung thủ.

- Ta để Vương Hưng lưu lại giúp người.....bản thân đi Nam phủ một chuyến xem có manh mối gì không.

Đoạn Kiên Chí làm việc quyết đoán, nói đi là đi.

Đỗ Hà cũng không vội tìm manh mối gì, trong đầu một mực hồi tưởng từ đầu xem có lầm lẫn ở đâu.

Hần nhớ tới cảm giác kỳ quái khi xem bản báo cáo tử thi của Phổ Huệ, cảm giác này nhất định không phải là ảo giác, nhất định có chỗ mình đã bỏ qua.

Hần nhíu mày trầm ngâm suy nghĩ.

Cao Dương thấy dáng vẻ này của Đỗ Hà muốn giúp lại không thể, gấp đến dẫm chân.

Trường Nhạc cũng có chút đau lòng nhìn trượng phu, nhưng nàng biết Đỗ Hà lúc này cần nhất là sự yên tĩnh nên kéo Cao Dương lại.

- Phổ Huệ trúng kiếm, kiếm đâm xuyên phổi khiến xuất huyết trong tràn vào đường hô hấp, từ đó nghẹt thở tựa như người chết đuối.

Ngạt thở mà chết.

- Đúng là ngạt thở mà chết.

Đỗ Hà sáng mắt, cao giọng nói:

- Ta nghĩ ra rồi, Phổ Huệ chết vì ngạt thở.

Hần thấy Trịnh Nguyên Bách vẫn chưa đi, mừng rỡ như điên nhảy tới trước mặt:

- Lão nhân gia, Phổ Huệ quả thật chết vì ngạt thở?

Trịnh Nguyên Bách thấy Đỗ Hà lại một lần nữa hoài nghi thì vốn định phát tác nhưng thấy cặp mắt chờ đợi thì nén lại:

- Hai mắt Phổ Huệ lồi ra, trong mắt hiện đầy tơ máu, chính là ngạt thở mà chết.

Đỗ Hà lại càng nhíu mày.

Sức chịu đựng nín thở của một người dài ngắn khác nhau nhưng tuyệt không đến nỗi không đủ để viết một cái tên.

- Phổ Huệ chết vì ngạt thở, vậy thì hắn có đủ thời gian để viết ra tên sát nhân, sao lại chỉ viết một chữ?

Phát hiện này khiến mạch suy nghĩ của Đỗ Hà đã có đột phá hoàn toàn mới nhưng nghi vấn cũng theo đó sinh ra.

Là vì bị uy hiếp hay là hắn chỉ có thể ghi được một chữ Nam?

Điều đầu tiên là không có khả năng vì Giới Không xuất hiện thì dung mạo hung thủ sẽ bị phát giác nên hắn sẽ không quay lại.

Chẳng lẽ là bởi vì Phổ Huệ chỉ có thể viết một chữ?

Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện buồn cười, Phổ Huệ vừa điếc lại vừa câm, ở thời đại này, ai có được bản lĩnh dạy hắn?

Bản thân lại có thể chủ quan đến mức không nghĩ đến chuyện này.

Người thường thường cũng như Đỗ Hà, bị chuyện trước mắt thu hút mà không nghĩ đến chuyện đơn giản nhất.

Nghĩ vậy, Đỗ Hà lập tức bảo Vương Hưng dẫn tới mấy vị hòa thượng có quan hệ tốt với Phổ Huệ để tìm hiểu lại.

Ba vị hòa thượng có quan hệ tốt với Phổ Huệ trước sau đi đến.

Đỗ Hà phát hiện trong ba người có Giới Không, liền hỏi:

- Giới Không, Phổ Huệ là trúng kiếm chết ngay hay vùng vẫy một hồi lâu.

Giới Không nói:

- Không chết ngay nhưng cũng không quá lâu, chỉ chừng năm sáu mươi nhịp thở.

Thời gian này chừng hơn một phút đồng hồ, đủ để viết một cái tên đầy đủ.

- Phổ Huệ không biết chữ?

Đỗ Hà hỏi tiếp.

Giới Không đáp:

- Phổ Huệ vừa điếc lại vừa câm, sao học được chữ.

Đỗ Hà trầm nghĩ:

- Đúng là bởi vì Phổ Huệ vừa điếc lại vừa câm lại không biết chữ, cho nên mới có người yên tâm bảo hắn đưa thư. Dù cho Huệ Phổ hiểu kỳ mở thư cũng không biết nội dung bên trong, quả thật tính toán tỉ mỉ.

Hắn tiếp tục hỏi:

- Phổ Huệ trời sinh vừa điếc lại vừa câm sao? Chắc không phải chứ?

- Hắn là trời sinh không nói gì.

Người lên tiếng là một tiểu hòa thượng tên là Phổ Minh:

- Hắn là trời sinh không nói gì nên sau khi cha mẹ qua đời thì thân nhân không ai muốn nuôi, phương trượng đại sư đem hắn vào chùa chừng nửa năm thì lâm bệnh nặng sinh ra điếc.

Đỗ Hà càng phì cười, trong đầu nghĩ đến một chuyện hắn gặp sáng nay.

- Đại ca ca, người biết viết chữ sao?

- Thật tốt quá, Đại ca ca, người dạy ta viết chữ để nhũn đi.

- Ngày hôm qua, một tiểu gia hỏa từ nông thôn bắt nạt ta, dán hai chữ này sau lưng ta khiến ta bị Tiểu Thúy chê cười. Hôm nay ta muốn báo thù, hẳn từ nông thôn đến, ta dán hai chữ để nhũ sau lưng hẳn để Tiểu Thúy chê cười lại hẳn.

- Đại ca ca không dạy, vậy thì ta sẽ viết.

- Cha ta bán rùa, trên cái sọt vẫn dán chữ Rùa, từ nhỏ ta đã thấy, vậy ta sẽ viết.

Câu chuyện của hai đứa bé không ngờ trở thành mấu chốt để Đỗ Hà phá án.

Đúng là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.....

Kỳ thật Phổ Huệ đã sớm nói cho bọn họ biết danh tự của kẻ sát nhân, hơn nữa đã viết ra, chỉ là cả đám đều lâm vào mê chương!

551. Chương 571: Lộ Mặt Hung Phạm

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 571: Lộ mặt hung phạm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mê chương nào lợi hại nhất.

Kết quả chỉ có một, mê chương chân thật lợi hại nhất.

Chính là bởi vì chân thật, cho nên không có người hoài nghi thật giả, do đó lâm vào tuyệt địa vạn kiếp bất phục, không cách nào tự kèm chế.

Đỗ Hà, Đoàn Kiên Chí đều lâm vào mê chương như vậy.

Giống như cảnh trong [Hiệp khách hành], một đám cao thủ đều là nhân vật tuyệt đỉnh đương thời, luận ngộ tính thiên tư há lại sẽ kém hơn Thạch Phá Thiên nửa phần? Nhưng bọn họ vĩnh viễn không cách nào hiểu thấu đáo thần công hiệp khách hành chỉ vì một mực sa vào lý giải ý nghĩa trong chữ mà không chú ý đến bản thân nét chữ.

Thạch Phá Thiên không đọc được chữ ngược lại nhìn rõ bản chất.

Dù Đỗ Hà có tài năng thế nào thì đối mặt với mê chương chân thật này cũng bắt giắc đi vào.

Hôm nay đi ra mê chương, hết thấy đều bình tĩnh đại ngộ: Mọi chuyện vốn đơn giản bày ra ngay trước mặt, chỉ là không nhìn thấu.

- Vương Hưng, người tới chùa lấy sổ ghi nhân khẩu tới đây.

Đỗ Hà cười nói, hung phạm đã lộ ra, vậy thì thị phi hắc bạch sẽ ở trong sổ nhân khẩu.

Vương Hưng không rõ ràng cho lắm, nhưng vẫn nghe lệnh mà đi.

Đỗ Hà nhìn qua ba người có chút khấn trương, bình thản hỏi:

- Trong Hoằng Phúc thì ai có võ công tốt nhất, là Tuệ Không hòa thượng sao? Ta nhớ thủ chương của hẳn rất đặc biệt, Thiếu Lâm có vũ tăng, chùa các người cũng có?

- Cái này.....

Ba hòa thượng nhìn nhau, cuối cùng Giới Không nói:

- Cụ thể là ai, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, bắt quá Tuệ Không đại sư xác thực có một thân võ nghệ, có lần có một hán tử say vào chùa quấy rối. Tuệ Không đại sư một chưởng đánh gãy đại thụ to như chén cơm khiến hán tử kia sợ hãi cả quần. Lúc ấy chúng ta liền hỏi Tuệ Không đại sư học được ở đâu bản lĩnh, Tuệ Không đại sư nói là sở học của hán tử so với sư phụ chỉ là chút da lông. Chỉ là có chút kỳ quái, sau đó có mấy tăng nhân gan đề nghị hy vọng có thể cùng Nạp Ngôn chủ trì học tập mấy chiêu thì bị mắng một trận, nói sao đệ tử của Phật lại không nghiên cứu Phật pháp mà lại đi tập đao thương, còn nói mình không biết võ nghệ.

- Việc này ta cũng nhớ.

Phổ Minh bên cạnh nói:

- Sau đó chúng ta hỏi Tuệ Không đại sư nguyên do, đại sư lại nói Nạp Ngôn ghét tập võ, võ nghệ của hán tử là học từ sư phụ hán. Nhưng chúng ta cũng biết Tuệ Không đại sư chỉ có một sư phụ là chủ trì.

- Tướng quân.

Vương Hưng cầm một quyển sách hình dáng sổ hộ khẩu đi tới. Vì chùa là nơi tụ tập nhiều người nên mỗi chùa đều có một quyển chép danh sách người ở lại, bao gồm cả thành viên vốn có trong chùa, lữ khách ở tạm lẫn những hòa thượng và quý nhân vào chùa thanh tu. Đỗ Hà mở ra danh sách, điều tra từng mục, đến khi gấp lại đã xác định hung phạm là ai, hiện giờ chỉ thiếu căn cứ chính xác.

Phá án cũng như sợi chỉ lật sách, chỉ cần manh mối là có thể làm rõ hết thấy, mọi việc sẽ trở nên dễ dàng.

Hán nhìn lại vào thân thể Nam phu nhân, chứng cứ nhất định ở đó. Trên đời cũng không ai có thể làm chuyện gì hoàn hảo, mấu chốt là có tìm thấy hay không.

Nhìn vào dung mạo xinh đẹp của Nam phu nhân, đột nhiên cảm thấy thiếu gì đó, lại chú ý tới Trường Nhạc, Cao Dương liền giật mình:

- Vương Hưng, người mang một đội thay ta làm một chuyện, mặt khác gọi Đoàn huynh đệ về đây, nói cho hán biết không cần điều tra nữa, ta đã biết rõ ai là hung thủ.

Vương Hưng mừng rỡ như điên, hán làm bộ khoái nhiều năm nhưng vẫn là lần đầu gặp loại án không thể điều tra bằng kinh nghiệm, hữu tâm vô lực. Biểu hiện của Đỗ Hà khiến bọn họ hồ thẹn nhưng cũng thấy tin phục, rất nghiêm túc ghi nhớ những điều hán nói rồi đi chấp hành.

Cao Dương kinh hỷ nói:

- Tỷ phu thật sự đã biết ai là hung thủ? Là ai, là ai?

Đỗ Hà ra vẻ thần bí:

- Là nhân vật người không thể ngờ, ở lại sẽ biết ngay.

- Không nha..... Cao Dương muốn biết giờ.

Nàng quần lấy Đỗ Hà như mèo thấy mỡ. Đỗ Hà muốn định thoái thác nhưng lại không ngờ kỹ thuật mè nheo của Cao Dương càng lúc càng tăng, bất đắc dĩ đành nói ra.

Hán nói khẽ chỉ để cho Trường Nhạc, Cao Dương nghe được.

Trường Nhạc, Cao Dương nghe xong cái tên mà Đỗ Hà nói ra thì đều trợn mắt.

Đoạn Kiên Chí vừa đến Nam phủ không lâu, còn chưa kịp hỏi thăm thì đã nghe báo tin Đỗ Hà đã biết rõ hung phạm.

Hán trầm mặc hồi lâu, cười khở một tiếng, vốn có lòng định phân cao thấp với Đỗ Hà nhưng dường như đã thua thảm, vội vàng trở lại Hoảng Phúc tự tụ hợp cùng Đỗ Hà.

Đỗ Hà sai người đem Nạp Ngôn, Tuệ Không, Nam Hồng tới cửa ký túc nơi Phổ Huệ chết, chữ Nam vẫn ở đó như vạch rõ hung phạm.

- Nạp Ngôn, Tuệ Không, Nam Hồng đã mang đến, Đỗ tướng quân nên nói ra hung phạm đi.

Đoạn Kiền Chí cũng cho hung phạm là một trong số Nạp Ngôn, Tuệ Không, Nam Hồng, không kiên nhẫn muốn biết rõ. Hắn đề phòng Tuệ Không, dĩ nhiên nhìn ra đôi song thủ cương mãnh của hắn, thầm nghĩ:

- Hung phạm hơn phân nửa chính là hắn.

Đỗ Hà cười nói:

- Không gấp.

Từ từ nói:

- Trước lúc nói ra hung phạm ta sẽ cho mọi người biết chữ này nói rõ thân phận hung phạm, đồng thời cũng đẩy chúng ta đi lạc lối, chữ này có nghĩa là gì?

Hắn chỉ vào chữ Nam trên mặt đất, hỏi mọi người.

Hắn nhìn Trường Nhạc.

Trường Nhạc nói:

- Là chữ Nam.

Lại nhìn Cao Dương, kết quả đồng dạng.

Hắn nhìn quanh một vòng, hết thấy đều như vậy.

- Không sai.

Đỗ Hà cười nói:

- Nhìn đúng là chữ ‘Nam’ nhưng các người không để ý đến một điểm, Phổ Huệ không biết chữ, xin hỏi hắn làm sao ghi được? Phổ Huệ bị tràn máu chết ngạt, trước khi đó đầy đủ thời gian để viết tên hung phạm..... Rất đáng tiếc, hắn không biết chữ, hắn biết hung thủ là ai, nhưng lại không viết ra được.....Chỉ viết một chữ Nam, vì cái gì? Ta rất ngạc nhiên, người chưa từng học qua chữ như hắn lại chỉ ghi một chữ này?

Một loạt vấn đề liên tiếp phát ra từ miệng hắn.

Cao Dương cau mày.

Trường Nhạc tựa hồ đã minh bạch, cộng với đáp án của Đỗ Hà nói, lộ ra nụ cười vẻ hiểu ý.

Những người khác không hiểu ra sao.

Đoạn Kiền Chí nói:

- Nghe Đỗ tướng quân vừa nói như vậy, ta cũng khó hiểu. Ta vẫn cho là Phổ Huệ biết chữ, chữ Nam hắn ghi có liên hệ với hung phạm. Hôm nay xem ra, hết thấy đều sai.

- Sai.....

Đỗ Hà ngắt lời Đoạn Kiền Chí:

- Ý nghĩ này mười phần sai, Phổ Huệ không biết chữ nhưng chữ hắn ghi ra quả thật có liên hệ với hung phạm, người với ta cũng sai phương hướng, chỉ bởi vì lâm vào mê chướng, không cách nào thấy rõ. Không biết chữ, không có nghĩa là một chữ cũng không biết. Sáng nay ta gặp chuyện thú vị, một đứa bé muốn viết hai chữ để nhũ (thổ miết) nhưng rốt cuộc lại ghi chữ rùa (tả miết), vì cái gì? Theo đạo lý, đất là chữ thông thường chỉ cần học qua là có thể viết nhưng chữ kia khó viết hơn nhiều. Đứa bé lại ghi chữ rùa mà không ghi chữ để nhũ, nó chưa từng học qua cả hai chữ nhưng vì cha hắn bán rùa nên nó cứ nhìn mãi chữ dán trên giỏ trúc thành quen.

- Đồng dạng đạo lý, Phổ Huệ không có người dạy nhưng chưa hắn một chữ sẽ không ghi, không biết. Có một số chữ hắn nhìn nhiều nên quen.

Đỗ Hà giải thích.

- Ta hiểu được, sáu chữ Nam mô A di đà phật, hòa thượng mỗi ngày đều niệm nên có hòa thượng nào không biết.

Cao Dương đột nhiên hiểu ra, vỗ tay, lập tức lại khó hiểu nói:

- Có thể, nhưng chữ Nam đọc thế nào vẫn vậy, đâu có gì khác.

- Không đúng.

Đỗ Hà nheo mắt nói:

- Một chữ nam đọc riêng thì là chữ nam nhưng trong Phật ngữ thì không phải.

Cao Dương vẫn không rõ.

- Đọc là Na.....

Trường Nhạc kéo tay Cao Dương, lạnh lùng nhìn Nạp Ngôn.

- Trong Phật giáo thì sáu chữ Nam mô A di đà phật đọc là ‘Na mô A di đả Phật’..... Phổ Huệ không có người dạy, trời sinh không nói nhưng hắn không phải trời sinh đã điếc, sau khi vào chùa một thời gian bị bệnh mới vậy. Trong vòng nửa năm, hắn tiếp xúc kinh Phật, nghe các người niệm kinh, có lẽ không nhớ được, nhưng câu ‘Na mô A di đả Phật’ thì lý gì không nhớ. Nửa năm sau, hắn điếc, rốt cuộc nghe không được nhưng qua mười năm cũng không có khả năng không biết được chữ ‘Nam’, trong đầu hắn thì chữ Na chính là chữ nam, hắn muốn ghi chữ ‘Nạp’, hung thủ hắn thấy chính là người.

Hắn chỉ vào Nạp Ngôn đại sư đang ra vẻ đạo mạo, biểu tình nghiêm nghị lẫn tức giận.

Chính là bởi vì mấy người Đỗ Hà, Đoạn Kiên Chí đều biết ý tứ của chữ Nam nên lâm vào mê chướng khiến vụ án lâm vào bế tắc. Nếu không có Đỗ Hà kịp thời nghĩ ra thì dù bao lâu cũng sẽ không nghĩ ra ẩn ý, bỏ sót hung phạm Nạp Ngôn.

Ngoại trừ Trường Nhạc, Cao Dương thì những người khác đều mảnh xôn xao.

Ai cũng không thể tưởng được cao tăng nổi danh nhất Trường An là một tên tham tài, ham hưởng lạc vô liêm sỉ, lại còn tư thông với phụ nữ có chồng, quả thực là một tin tức chấn động!

552. Chương 572: Chuyện Kỳ Quái

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 572: Chuyện kỳ quái

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nạp Ngôn vẫn còn ý định biện giải, da mặt của hắn dày như Vạn Lý Trường Thành, bảo Đỗ Hà không có bằng chứng, tất cả đều là tự mình suy đoán, mỗi chữ mỗi câu ngôn từ sắc bén, đạo lý rõ ràng, tựa hồ rất có lý.

Đỗ Hà biết Nạp Ngôn chỉ như dã thú giẫy dụa trước đường cùng, hắn nắm chắc hòa thượng đạo mạo trước mặt là hung thủ.

Danh tính có chữ Nạp của Nạp Ngôn khá hiếm, bình thường không có ai sử dụng. Nạp Ngôn xuất thân từ Thiếu Lâm, dùng Nạp làm chữ lót, còn tên lót của Hoàng Phúc tự mấy năm gần đây đều là mấy chữ Không, Giới, Phổ, Minh, không hề có ai dùng chữ Nạp. Vì thế toàn bộ chỉ có Nạp Ngôn phù hợp với chữ Phổ Huệ. Khách nhân vào chùa cũng không ai có tính danh này, đây là chứng cứ trọng yếu nhất.

Trên thực tế Nạp Ngôn bộc lộ sơ hở trong lời nói sớm nhất. Hắn nói vào nửa tháng trước, từng gặp Nam Hồng ở chùa, điều này hiển nhiên là để đổ vấy tội. Nạp Ngôn tham tài, bình thường đối đãi những khách hàng lớn như thượng đế. Nam Hồng tuy không tin phật, nhưng phu nhân của hắn là khách hàng lớn, ra tay xa xỉ. Giả như hắn thật sự nhìn thấy Nam Hồng, không có đạo lý bỏ qua. Nhằm vào việc này, Nạp Ngôn

nhưng lại nói một câu “nửa tháng trước bản tăng hình như thấy qua Nam thí chủ trong đám người, bắt quá cũng chỉ là bên cạnh nên không thể khẳng định”, hoàn toàn không hề giống thái độ bình thường.

Chuyện quái lạ tất có mờ ám.

Điểm ấy đủ để cho thấy Nạp Ngôn được Phổ Huệ cho biết là Nam Hồng tìm tới tận cửa rồi nên đổi cho hẳn.

Ngoài ra Nạp Ngôn là sư phụ Tuệ Không, xuất thân Thiếu Lâm..., những chi tiết này đều nhằm vào Nạp Ngôn. Một việc là trùng hợp, hai việc cũng có thể có thể là trùng hợp, nhưng ba việc bốn việc liền cùng một chỗ thì chắc chắn không phải là trùng hợp.

- Nếu người chỉ là một dân hòa thượng, tối nay có lẽ ta thật sự không làm gì được người..... Nhưng rất đáng tiếc, người chẳng những là dân hòa thượng mà còn là một hòa thượng tham tài.

Đỗ Hà vẫn cười tự tin:

- Nữ tử yêu mỹ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhất là phu nhân nhà phú quý càng phải như vậy. Các nàng dựa vào cách ăn mặc để chứng minh phong vận vẫn còn. Hiện giờ trên người Nam phu nhân lại không hề có ngọc khí trang sức, hiển nhiên cực không hợp lý. Không khó suy đoán, ngọc khí ai cầm thì người đó là hung phạm

Trong lòng Nạp Ngôn khẽ động nhưng vẫn thản nhiên không lộ vẻ kinh hoảng, xác thực là hắn lấy đi những đồ trang sức quý giá từ người chết đợi bán qua tay thu tiền mặt. Những vật kia cũng xác thực có thể coi như chứng cứ nhưng hắn không hề sợ hãi, chỗ hắn giấu vật nếu không có chìa khóa thì căn bản không có khả năng mở ra.

Hắn còn đang nghĩ như vậy thì liền thấy một bộ đầu bước nhanh vào viện, trên tay cầm chính là những đồ trang sức của Nam phu nhân, sắc mặt tái nhợt, ngằm liếc Tuệ Không.

Đỗ Hà thấy thần sắc của Nạp Ngôn không còn vẻ tự tại thì biết thứ Vương Hưng đang cầm trong tay chính là bằng chứng như núi.

Wương Hưng cười nói:

- Tặc hòa thượng, giấu đồ kín thật, lại có thể đào một gian mật thất dưới chỗ ở. Nhưng khó lường là trong mật thất có tới mười chiếc rương, trong rương đều là chân kim bạch ngân, chỉ có mấy đồ trang sức này là ngoại lệ, đoán chừng vài ngày nữa cũng sẽ được bán lấy tiền mặt để vào trong đó.

Hắn phụng lệnh Đỗ Hà điều tra gian phòng của Nạp Ngôn, xem xét khắp nơi vẫn không thấy gì khả nghi. Hắn không tin tào, tra xét sáu lượt, rốt cục phát hiện ở đầu ngón út của Phật Như Lai chỉ lên trời có một chỗ nứt khóa nho nhỏ.

Hắn lập tức phán đoán tượng Phật này có vấn đề nhưng cũng không có để xử lý.

Hắn là bộ khoái, không tin Phật, cũng không tin quỷ thần, điều pháo chùy nện mấy lần khiến tượng Phật trăm cân thành đồng nát, dùng lực đánh thông cửa vào mật thất, phát hiện tài vật mà Nạp Ngôn gom góp từ mồ hôi nước mắt của dân chúng những năm gần đây.

Nam Hồng lại bị án mạng làm cho choáng váng, đối mặt với Đỗ Hà, Đoạn Kiền Chí thay nhau tạo áp lực, hắn thậm chí cúi đầu nghĩ cách nhận tội. Tuy án mạng không phải là hắn phạm nhưng nếu để cho Đỗ Hà, Đoạn Kiền Chí tra được, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Trong lòng hắn đã quyết định, chỉ cần hai người tiếp tục tra hỏi thì dứt khoát nhận tội, tối đa cũng chỉ chết mà thôi. Chỉ là cứ như vậy mà chết thì cũng không cam lòng, vừa lúc thấy Vương Hưng lấy ra đồ trang sức, đúng là của phu nhân nhà mình thì vui mừng quá đổi, vội hỏi:

- Những thứ này xác thực là đồ trang sức của phu nhân ta, hung thủ là Nạp Ngôn không thể nghi ngờ.....

Hắn còn chưa dứt lời, Tuệ Không ở một bên an phận thủ thường đột nhiên như đại bàng giương cánh bay nhào hướng về phía Trường Nhạc.

Chứng cứ vô cùng xác thực, hai án mạng tại thân, càng thêm lừa dối dân chúng, thu vô số tiền mồ hôi nước mắt dân chúng, tội hữu tử vô sinh. Đang ở thủ đồ, quân bốn bên coi giữ nhiều đến mấy vạn, với lực một

người dù cũng trốn không thoát đi. Nhưng chỉ cần có thể bắt Trường Nhạc, hết thấy đều biến thành chuyện dễ dàng.

Trường Nhạc là ái nữ Lý Thế Dân yêu nhất, điều này toàn thành Trường An đều biết, chỉ cần có nàng làm con tin thì không sợ Lý Thế Dân không thả người.

Nạp Ngôn nhìn đúng điểm này, nhưng hắn biết bản thân với tư cách tội phạm giết người, mọi cử động đều trong vòng giám thị. Tuệ Không lại khác, không có mấy người đề phòng hắn.

Tuệ Không liều mạng khiến người chung quanh luống cuống. Hắn lao tới rất nhanh, thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Trường Nhạc.

Hắn nhanh nhưng Đỗ Hà nhanh hơn.

Đỗ Hà sớm đã nhìn ra võ công của Tuệ Không không tầm thường, về sau càng nghe Giới Không nói võ công của Nạp Ngôn càng trên Tuệ Không, sớm đã lưu lại tâm, lo lắng hắn làm chuyện chớ cùng rút gậy.

Tuệ Không đột nhiên ra tay khiến hắn cũng bất ngờ nhưng đã sớm chuẩn bị nên kịp phản ứng đầu tiên.

Thân hình hắn lóe lên chặn ngang giữa Tuệ Không cùng Trường Nhạc, đưa tay tiếp một chưởng.

Nếu như một chưởng này của Tuệ Không dùng tới thập thành lực lượng, Đỗ Hà vội vàng ứng đối khó có thể tiếp được chưởng lực khủng bố của Thiếu Lâm Thiết Sa Chưởng nhưng Tuệ Không nhằm vào chính là Trường Nhạc, không hề có một chút võ nghệ nên tuy thế như mãnh hổ, lực lượng trên tay lại có hạn, tuyệt không đủ để uy hiếp được Đỗ Hà.

Đỗ Hà thấy Tuệ Không lại dám đánh vợ hắn thì giận dữ, cúi người xuống, hai tay ôm lấy đầu Tuệ Không, đầu gối vọt lên động vào mặt hắn như thiên thạch khiến trước mắt Tuệ Không tối sầm.

Đầu gối Đỗ Hà đánh đập xương mũi hắn, dù Tuệ Không có là sắt đá cũng không thể đỡ được, ngã ngửa ra đất, nằm không nhúc nhích.

Luận võ nghệ Tuệ Không mặc dù không so được Đỗ Hà nhưng Thiết Sa Chưởng cũng không phải hư danh. Chỉ là cao thủ chân chính phải trải qua vô số lần khổ luyện cùng thực chiến mới thành.

Tuệ Không chỉ có khổ luyện, kinh nghiệm thực chiến thấp đáng thương, căn bản không đủ đối chiến với Đỗ Hà, một khi gặp biến cố liền hoàn toàn không thể ứng biến, một chiêu đã bại.

Nạp Ngôn muốn chạy trốn, nhưng mấy người Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng đã sớm đề phòng, chắn ngang trước mặt Nạp Ngôn.

Công phu thiết chưởng của Nạp Ngôn xác thực rất cao minh, luận võ nghệ vượt xa Tuệ Không.

Cả mấy người Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm cùng với sáu bảy bộ khoái khác đồng thời vây lấy hắn.

Vương Hưng, Tôn Phàm đều có thân thủ không tầm thường, những bộ khoái khác cũng tập võ nhiều năm. Đoạn Kiên Chí càng là đồ đệ của Chu Chấn Uy, võ nghệ cao cường, cả đám cùng nhau ra tay nhưng vẫn không thể làm gì được Nạp Ngôn.

Cũng phải nói, Thiếu Lâm Tự có thể thừa truyền ngàn năm, dù sao vẫn có bản lĩnh thực sự, chỉ hòa thượng đời sau đã không còn mấy ai có thể được chính thức thừa truyền.

Đỗ Hà cầm chắc phi đao trong tay, nhìn đúng thời cơ, vung tay phóng ra.

Phi đao của hắn đã tới mức lô hỏa thuần thanh, trong cự ly hai mươi bước có thể như "tiểu Lý phi đao" trong truyền thuyết, lẹ bất hư phát.

Nạp Ngôn đang lo đối phó với công kích liên hoàn của Đoạn Kiên Chí, không kịp đối phó với phi đao đột nhiên bắn tới.

- "Phốc" một tiếng, phi đao đã cắm vào vai trái của hắn.

Nạp Ngôn dùng cánh tay phải ngăn cản thế công của Vương Hưng, Tôn Phàm, kêu to một tiếng, Đoạn Kiền Chí thừa cơ đánh tới một quyền vào vai phải hắn.

Hai tay bị thương, thiết chương của Nạp Ngôn đại giảm uy lực, không địch nổi vây công, bị Đoạn Kiền Chí dùng khóa sắt trói lại.

Nạp Ngôn giãy giụa không được, mắng to đám Đỗ Hà hèn hạ vô sỉ, không tuân quy củ giang hồ.

Đỗ Hà cười nói:

- Bắt một dâm hòa thượng còn muốn giảng quy củ giang hồ, con lừa đầu gỗ nhà ngươi niệm kinh nhiều quá nên óc thành đậu phụ hay sao?

Nạp Ngôn im bật.

Liền tại lúc này, Cao Dương đột nhiên xông lên phía trước, thi triển thủ đoạn đoạn tử tuyệt tôn với Nạp Ngôn.

Nàng vốn hận đến nghiến răng với hung thủ sau màn, sớm đã nghĩ cách trừng trị nhưng thấy biểu hiện võ nghệ của Nạp Ngôn nên có chút chột dạ, chần chờ chưa động thủ. Nhưng về sau nghe Nạp Ngôn mắng tỷ phu nàng bội phục nhất, cũng bất chấp nhiều như vậy, hung hăng đá ra một cước.

Nạp Ngôn lòi mắt, người có võ nghệ cường thịnh đến mấy cũng không thể luyện hạ thân cứng như thép, bị một cước kia ngã vật xuống đất.

Cao Dương chưa hết giận, hung hăng đá thêm một hồi mới bỏ qua.

- Khục khục.....

Đỗ Hà tuy có chút khiếp sợ, nhưng đã sinh ra một chút sức miễn dịch, nói với đám khán giả đang ngơ ngác:

- Thất thần làm gì vậy, còn không mau bắt tên tặc hòa thượng này lại.

- A, đúng.....

Đoạn Kiền Chí lăm lét nhìn Cao Dương rồi sai người khiêng Nạp Ngôn đi.

- Mấy vị đại nhân, hung phạm đã tìm được, có phải ta thoát hiểm nghi rồi hả?

Nam Hồng bởi vì họ Nam nên không hiểu vì sao lại thành người bị hại, trong mọi người ở đây, hắn là người ủy khuất nhất.

Đoạn Kiền Chí nhìn Nam Hồng, cũng cảm thấy áy náy, nghĩ không ra lý do lưu hắn, gật đầu để rời đi.

Đỗ Hà như có điều suy nghĩ nhìn theo bóng lưng Nam Hồng, thấp giọng nói một câu:

- Có chuyện gì khiến một người cam nguyện mạo hiểm mất đầu, mạo hiểm nhận sai để giấu diếm?

Ánh mắt hắn lộ vẻ hiếu kỳ.

553. Chương 573: Phòng Mưu Đỗ Đoạn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 573: Phòng mưu Đỗ đoạn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thượng thư tỉnh.

Hai vị đại lão Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối tổng quản lục bộ trộm được một lúc rảnh rỗi.

Hai người năm xưa đã là tri kỷ tương giao trong Thiên Sách phủ, một người thiện mưu nhưng không quả quyết, một người ánh mắt tinh chuẩn, hành sự quyết đoán nhưng hơi bảo thủ. Hai người hợp tác khăng khít, hỗ trợ lẫn nhau, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, được truyền tụng Phòng mưu Đỗ đoạn.

Hai mươi năm quen biết nhau, dù sinh tử chi giao cũng chỉ là như thế.

- Thời gian còn sớm, không bằng đi quý phủ ta uống chén trà, chúng ta đánh mấy ván cờ.

Ngày hôm trước bại bởi con rể người cảm thấy chưa phục.

Phòng Huyền Linh vừa mới cùng Đỗ Như Hối xử lý công văn lục bộ đưa lên. Lục bộ là cơ cấu hành chính trung ương, bao gồm các bộ Lại, Hộ, Lễ, Binh, Hình, Công, cũng là mạch máu một quốc gia, xử lý toàn bộ công việc hành chính quan trọng của thiên hạ. Nói không khoa trương thì chỉ cần đọc tư liệu của Thượng thư tỉnh là có thể hiểu được quốc sự Đại Đường, hoàn toàn có thể làm được chuyện chân không bước ra khỏi nhà, biết chuyện thiên hạ.

Đại Đường hưng suy đều có thể từ công văn lục bộ nạp lên trên phản ứng ra. Hai người lão luyện xử lý từng chuyện đều có thể cảm thụ ra được cảnh tượng phồn thịnh của Đại Đường.

Tâm trạng của hai người cũng theo đó vui vẻ.

Đỗ Như Hối gật đầu đáp:

- Hay là đi quý phủ ta, có trà Long Tĩnh con dâu hiếu kính, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện.

Phòng Huyền Linh gật đầu:

- Khắc Minh có con dâu như thế thật làm cho người hâm mộ.

Đỗ Như Hối trước mặt Phòng Huyền Linh không hề che dấu, cười ha hả, có chút tự đắc.

Phòng Huyền Linh uyển chuyển nhắc nhở:

- Thanh Liên hiền chất một thân chính khí, có vài phần tương tự với Ngụy Huyền ngoan cố nhưng hẳn có vài phần khéo léo hơn, ánh mắt càng nhìn xa, chỉ cần lịch lãm rèn luyện nhiều hơn thì qua một thời gian chúng ta đã có thể lui tuyến hai rồi.

Đỗ Như Hối nghiêm mặt nói:

- Huyền Linh không thể nói bừa.....

Phòng Huyền Linh không nháy mắt, buồn bã nói:

- Đừng nói người nhìn không ra, Thanh Liên hiền chất xác thực thân mang tài Tể tướng chi tài, những ý kiến mới mẻ trong đầu hẳn đều là lợi quốc lợi dân đấy. Tin tưởng trong đầu hẳn còn có rất nhiều, chỉ là không cách nào phát huy ra, chờ đến khi hấn đến vị trí của chúng ta, chính thức có thể buông tay. Bộ Hạ mưu tính sâu xa, đem Thanh Liên hiền chất điều đến Thượng thư tỉnh, sao có thể tùy tiện? Nhân tài Đại Đường xuất hiện lớp lớp, văn có Lưu Nhân Quỹ, võ có Tô Định Phương, nhưng có thể vượt được Thanh Liên hiền chất lại không có một người. Hôm nay ta và người lẫn Ngụy, Huyền đều đã có tuổi, có một số việc cần phải chú ý, nhất là cơn gió bất an gần đây trong hoàng thành càng không thể coi thường.

Đỗ Như Hối cũng thoáng hiện thần sắc lo lắng:

- Người nói là chuyện của Thái tử?

Phòng Huyền Linh thở dài nói:

- Không sai, vốn chúng ta không muốn nhúng tay nhiều hơn chuyện của Thái tử nhưng hôm nay xem ra chuyện quan hệ trọng đại, nếu không nhúng tay, Đại Đường khó có thể yên ổn, đám người quỷ xà thần sẽ góc đầu khỏi mặt nước.

Kỳ thật đây cũng là chuyện tất yếu khi phát triển nhanh.

Nhà Hán cường đại, nguyên ở Văn Cảnh tạo căn cơ, Tống phồn thịnh nhờ các quân vương Triệu Khuông Dận, Triệu Quang Nghĩa đặt trụ cột, Minh triều có thể bảy lần ra biển cũng không thiếu phần của Hồng Vũ duy trì.

Sơ Đường là một ngoại lệ, thời gian tồn tại quá ngắn, không có căn cơ vững vàng.

Tuy rất nhiều người nói Đường triều noi theo Tùy triều, nhưng trên thực tế đây là nói mò, tuy trên triều đại là truyền thừa nhưng chỗ khác thì sao?

Sau khi Dương Quảng tiêu pha vô độ, lại trải qua chiến loạn cuối thời nhà Tùy, nhân khẩu trong thiên hạ giảm mạnh ba phần tư, chết chừng 3000 vạn người. Đối mặt với cục diện rối rắm này, trải qua không đến mười năm, Đường triều đã có thể sánh với thế giới, chẳng những thành tựu về văn hóa giáo dục phi phàm, chiến công cũng là hiển hách cường thịnh, khó khăn đến mức nào. Cho nên duy trì được thời Trinh Quán thực sự là một kỳ tích.

Nhưng sau lưng kỳ tích chắc chắn sẽ tiềm ẩn một số nhân tố gây mất ổn định, trong đó đầu tiên chính là môn phiệt thế gia.

Môn phiệt thế gia sau khi Lý Thế Dân đăng cơ đã bị không ít chèn ép. Đối mặt với Lý Thế Dân, môn phiệt thế gia không dám có bất kỳ hành động nào nhưng khi Đại Đường biến loạn thì sao không có đạo lý thừa cơ đục nước béo cò?

Đỗ Hà ngoài ý muốn xuất hiện cũng kéo theo rất nhiều vấn đề không thể tránh khỏi.

Sự hiện hữu của hắn khiến cho Đại Đường uy dương tứ hải. Trong vài năm, hiện giờ Đại Đường đã vượt qua bất kỳ quốc gia nào trên thế giới nhưng mâu thuẫn giữa hắn và Lý Thừa Càn là không thể tránh khỏi. Ngoài ra Đỗ thư quán, thuật làm giấy của hắn đề xuất khiến quảng đại hàn môn sĩ tử đạt được chỗ tốt vô tận nhưng cũng không thể tránh khỏi làm môn phiệt thế gia tổn hại lợi ích không nhỏ, ảnh hưởng đến căn cơ của bọn họ.

Để bảo vệ lợi ích của mình, những môn phiệt thế gia sẽ không để ý thiên hạ, chỉ cần có lợi cho bọn họ thì dù thay đổi triều đại cũng không chút do dự ủng hộ.

Chuyện tranh giành Thái tử chính là dây dẫn nổ.

Chỉ cần đốt lên sợi dây dẫn nổ này thì phong ba sẽ dậy lên, không còn bình tĩnh như trong lịch sử.

Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối là nhân vật cao minh bậc nào, luận tài trí viễn kiến thì đương thời có bao nhiêu người có thể vượt qua?

Hai người đều ẩn ẩn thấy được mạch nước ngầm đang chuyển động, chỉ là không ai vạch trần.

Hôm nay lại không nghĩ Phòng Huyền Linh nói ra.

Hai người vốn hiểu nhau, Đỗ Như Hối đã biết được dụng ý của Phòng Huyền Linh, mỉm cười về râu nói:

- Ta minh bạch, người đang lo lắng cho Hà Nhi.

Phòng Huyền Linh yên lặng thừa nhận, nói tiếp:

- Cũng không hẳn vậy, ta cũng có chút lo cho tiểu súc sanh kia.

Tiểu súc sanh trong miệng hắn tự nhiên là Phòng Di Ái.

Biết con không ai khác ngoài cha, Phòng Huyền Linh nhìn thấu Phòng Di Ái. Vấn đề lớn nhất của Phòng Di Ái là không có chủ kiến. Lúc trước nếu không có Đỗ Hà khích lệ để hắn vứt bỏ văn tập võ, có lẽ hôm nay Phòng Di Ái sẽ chịu uất ức như trong lịch sử. Cho dù hắn học được võ nghệ, tính cách cũng chịu ảnh hưởng, không chịu uất ức nhưng khuyết điểm không có chủ kiến vẫn tồn tại, nếu bị địch nhân lợi dụng sẽ chết rất thảm.

Phòng Huyền Linh vì tương lai con trai, lợi dụng hắn tin phục Đỗ Hà nên bảo hắn đi theo Đỗ Hà hỗn, khiến hắn trở thành một Trinh Giáo Kim thứ hai, lập nhiều chiến tích, tạo được một vùng đất trong lịch sử.

Một khi Đỗ Hà chịu ảnh hưởng, Phòng Di Ái cũng sẽ như thế.

Phòng Huyền Linh nói tiếp:

- Bệ Hạ đem Thanh Liên hiền chất coi như trụ cột tương lai Đại Đường để tôi luyện, hẳn tự nhiên không muốn nhìn thấy Thái tử tương lai sẽ xung đột với trụ cột tương lai của Đại Đường.

Vì thế vô tình sẽ coi trọng cách nghĩ của hiền chất. Tuy không thể nói hiền chất coi trọng hoàng tử nào sẽ khiến hoàng tử đó trở thành thái tử nhưng ít ra có thể ảnh hưởng đến quyết định của Bệ Hạ. Thậm chí ý kiến đề nghị của hần, người mà hần nhìn trúng còn quan trọng hơn chúng ta. Dù sao chúng ta cũng già rồi, tương lai Đại Đường không phải dựa vào chúng ta. Trong chuyện tranh giành thái tử không có bất kỳ tình thân nào đáng nói. Hiền chất lại chiếm cứ vị trí trọng yếu như thế trong đó, những người không được hiền chất ủng hộ sẽ thi triển ra một số thủ đoạn khó lường. Ta có chút lo lắng.

Đỗ Như Hối bình tĩnh mà nói:

- Ta có thể hiểu tâm tình của người nhưng với tư cách phụ thân, ta lại có thể nào không lo lắng. Trước đây thật lâu, ta đã nói qua với Hà Nhi, tuổi hần quá trẻ, phong mang quá thịnh khiến người không thể nhìn gần, thật sự là tệ lớn hơn lợi. Sau khi hần tham chính bị công kích cũng không khó nhìn ra điểm ấy. Nếu không phải có ta và người ủng hộ, có Bệ Hạ che chở thì sao hần thành tựu hôm nay? Nhưng người biết hần lúc ấy nói như thế nào? Không bị người đổ kị chỉ là hạng tầm thường, là vàng ắt sẽ sáng, phiền phức muốn trốn cũng không được, muốn tránh cũng tránh không khỏi. Che lấp phong mang, vững chắc bản thân, xác thực là một loại phương thức, nhưng lịch lãm rèn luyện sau mưa gió chẳng phải mới trưởng thành? Hần nhấn mạnh 'Con không sợ sóng gió, lại càng không quan tâm sóng gió. Gặp được vấn đề, lui một bước, quả thật có thể đủ trời cao biển rộng, gió êm sóng lặng, nhưng hài nhi càng thêm ưa thích nghịch trên sóng. Đón đầu đem vấn đề giải quyết mới là cách xử thế của con. Con không quan tâm thắng thua, chỉ để ý quá trình tìm kiếm thắng lợi. Cho dù cuối cùng thua, con cũng không oán không hối.'

- Ha.....

Hần lắc đầu cười to một tiếng nói:

- Mấy người trải qua gian nan vất vả như chúng ta nghe lời này quả nhiên là thấy nghe con mới dễ không sợ cọp. Nhưng ta lại bị hần thuyết phục. Ai không có tuổi trẻ, năm xưa chúng ta chẳng phải không như thế, cuối thời nhà Tùy đại loạn, đi theo minh chủ trong lòng, nghịch thiên mà đi..... Con cháu đều có phúc của con cháu, hần nếu có thể kế thừa di chí của ta, ngồi vào vị trí của ta vì muôn dân trăm họ làm chút chuyện thì ta tự nhiên cao hứng, thật sự không được, cũng không miễn cưỡng. Ta chỉ có thể vào thời điểm mấu chốt giúp hần một tay, những thứ khác phải trông vào hần.

Phòng Huyền Linh ngậy người hồi lâu, mới cười nói:

- Ta nói là vì sao Khắc Minh không có động tĩnh gì, hôm nay xem ra chúng ta thật sự có chút già rồi, không được tiêu sái như bọn nhỏ. Chuyện hôm nay coi như ta chưa nói gì, còn về đám đầu trâu mặt ngựa kia, nếu cảm thấy chúng ta già rồi, không còn dùng được vậy thì thử xem.

Đỗ Như Hối tựa hồ cũng tìm được khí phách hào hùng năm xưa, cười nói:

- Không sai, đối với đám đầu trâu mặt ngựa kia thì chỉ cần hai lão gia hỏa chúng ta vậy là đủ rồi.

Liền tại lúc này, Hình bộ truyền đến chính vụ khẩn cấp.

Hai người Phòng Đỗ lập tức tiêu tan ý niệm đánh cờ, cùng nhau nhìn xem chính vụ khẩn cấp này là gì.

Mở ra thì là một công văn dạng tấu chương, trong đó kể lại chuyện Hoàng Phúc tự.

Hiệu suất xử lý chuyện của Đại Đường cực nhanh, chuyện mới xảy ra không lâu nhưng đã thông qua tầng tầng cơ cấu truyền đến Thượng thư tỉnh.

Đọc xong, hai người Phòng Đỗ cùng kêu lên:

- Lập tức vào cung gặp thánh thượng.

554. Chương 574: Bách Chiến Tiên Phong

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 574: Bách chiến tiên phong

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ngụy phủ.

Ngụy Chính hôm nay rảnh rỗi ở nhà, vốn định xem qua mấy cuốn sách, không nghĩ Lại Bộ Thượng Thư Hầu Quân Tập tới chơi.

Hầu Quân Tập vì chuyện Cao Xương mà bị nhốt vào lao ngục, nhưng dù sao Lý Thế Dân cũng là người nhớ tình cũ, niệm tình đại công trước kia của Hầu Quân Tập, đặc biệt đặc xá. Đối với nhậm chức của Hầu Quân Tập, Lý Thế Dân cũng nhọc lòng. Trước kia Hầu Quân Tập vốn nhậm chức Bộ binh thượng thư, nhưng từ khi hắn bị giam vào ngục, Bộ binh thượng thư do Lý Tích đảm nhiệm. Luận về tài cán, Lý Tích hoàn toàn không thua kém Hầu Quân Tập, ở phương diện mưu lược, xử sự thậm chí còn tốt hơn. Hắn nhậm chức Bộ binh thượng thư, cũng không cậy tài khinh người như Hầu Quân Tập, quan hệ đồng僚 rất hòa thuận, xuất sắc hơn Hầu Quân Tập rất nhiều. Hầu Quân Tập muốn một lần nữa đảm nhiệm Bộ binh thượng thư là không có khả năng.

Có người đề nghị để Hầu Quân Tập đảm nhiệm một trong thập nhị vệ đại tướng quân, nhưng đề nghị này bị Lý Thế Dân phủ quyết.

Lý Thế Dân quá hiểu vị ái tướng này, trước đây Hầu Quân Tập đứng hàng Bộ binh thượng thư, là quan trên trực hệ của Lý Tích, bây giờ kêu Hầu Quân Tập trở thành bộ hạ, với tính cách của Hầu Quân Tập chắc chắn không thể nào chấp nhận. Vì vậy Bộ binh mới mất đi chỗ đứng của Hầu Quân Tập.

Vừa vặn lúc đó, nguyên Lại Bộ Thượng Thư của lục bộ thượng thư cáo lão hồi hương, vị trí đặc thù này thiếu một người tài ba. Lại bộ là nơi đứng đầu trong lục bộ thượng thư trung ương, chưởng quản các sự vụ nhận miễn, khảo hạch, lên xuống, điều động, phong huân của quan lại toàn quốc, địa vị vô cùng trọng yếu, nếu không phải người tài ba thì không thể đảm nhiệm.

Hầu Quân Tập tính cách cố nhiên không tốt, nhưng lại có đại tài, Lý Thế Dân bất kể tiền ngại đó điều nhiệm hắn làm Lại Bộ Thượng Thư, hi vọng có thể giúp hắn sửa đổi tính cách, khiến hắn cảm nhận được dụng tâm lương khổ của mình, dùng tài hoa của bản thân xuất lực vì quốc gia, một mực coi trọng hắn như trước kia.

Nhưng Hầu Quân Tập lại không lĩnh hội được dụng tâm của Lý Thế Dân, ngược lại cảm thấy Lý Thế Dân trước kia xử sự bất công, ghi hận trong lòng.

Ngụy Chính rất có hảo cảm với Hầu Quân Tập, hắn vô cùng tán thưởng tài hoa của Hầu Quân Tập, nhiều lần đề nghị để Hầu Quân Tập tham gia chính sự, trở thành một trong số các tể tướng. Biết hắn đến, Ngụy Chính nhiệt tình nghênh tiếp, đón hắn vào dâng trà mời khách.

Hai người ngồi xuống, trò chuyện vui vẻ.

Hầu Quân Tập đi thẳng vào vấn đề:

- Ngụy thị trung, hôm nay Quân Tập đến đây là có chuyện muốn nhờ...

Ngụy Chính hòa khí cười nói:

- Chúng ta là đồng僚, không cần khách sáo, nhưng người cũng biết tính tình của ta, công sự phân minh, việc tư tùy ý.

Hầu Quân Tập nói tiếp:

- Ngụy thị trung ngay thẳng vô tư, ai ai không biết. Hôm nay Quân Tập đến đây vì việc công, nhưng tuyệt đối không phải vì lợi ích cá nhân. Năm đó khi ta gia nhập dưới trướng Tần vương, dưới trướng có một thiên tướng tên là Trọng Tôn Chi, là ta một tay cất nhắc, theo ta nhiều năm, lập được chiến công hiển hách.

Ngụy Chính thoáng nhớ lại:

- Có phải là viên bách chiến tiên phong dưới trướng người?

- Chính là hần...

Hầu Quân Tập nói tiếp:

- Trọng Tôn Chi quả thật rất cương mãnh, giỏi đánh trận ác liệt, phá thành nhổ trại, công kích không hề kém cỏi. Mỗi lần Quân Tập xuất chinh, hần đều làm tiên phong. Năm Trinh Quán thứ chín, khi Đường quân ta thảo phạt dân tộc Thổ Dục Hồn, hành quân hơn hai nghìn dặm ở khu vực vô cùng hoang vu, trên đường đi không thấy bóng dáng cây cối, sông suối, cuối cùng đuổi theo Phục Duẩn Khả Hãn. Tôn Chi lĩnh hai trăm kỵ binh đột phá trận địa địch, bắt giữ được tướng Cáp Mễ Khắc của dân tộc Thổ Dục Hồn. Năm Trinh Quán mười hai, khi đại quân ta chinh phạt Cao Xương, để dương oai Tây Vực, ta suất đại quân truy kích Tây Đột Quyết, thâm nhập vào trong Tây Đột Quyết hơn trăm dặm, Khã Hãn Kỵ Lợi Thất nghĩ quân ta hành quân xa mệt mỏi, tụ tập tám vạn binh mã nghênh chiến. Ta lệnh Trọng Tôn Chi suất năm nghìn kỵ binh, chính diện đối đầu với tám vạn đại quân Tây Đột Quyết, còn ta cùng các chư tướng khác phân tả hữu giáp công. Trọng Tôn Chi dám lấy năm nghìn quân đối chọi với tám vạn đại quân của địch, giành được thắng lợi huy hoàng cho quân ta. Sau trận chiến đó, trên người Trọng Tôn Chi chịu hơn mười vết thương, nhưng nét mặt vẫn không đổi sắc, nói nói cười cười.

- Quả thật là dũng tướng!

Ngụy Chính vốn xuất thân binh nghiệp, nghe nói như vậy, lập tức thành kính.

Hầu Quân Tập than thở:

- Xác thực là một viên hần tướng khó có được, chỉ tiếc, tính tình hơi kém một chút. Sau trận chiến Cao Xương, vì ta bị bắt giam, trong lòng hần có chút bất mãn, trong cơn giận dữ từ quan không làm nữa. Hiện nay rảnh rỗi ở nhà, dựa vào săn bắn đón củi sinh sống. Ta không đành lòng để một hần tướng bị mai một như vậy, vì vậy hi vọng Thị trung đại nhân, có thể tiến cử với triều đình để hần lại được trọng dụng.

Ngụy Chính nói:

- Con người không có ai hoàn mỹ, hần tướng như vậy có vẻ nóng nảy cũng là chuyện thường.

Hần nhớ tới Trình Giảo Kim, tính tình của tên gia hỏa này thật khiến người ta đau đầu, tuy nhiên cũng phải nói khi hần ở trên chiến trường, cho dù là Tần Quỳnh hay Ủy Trì Kính Đức cũng chưa chắc hơn hần, nhưng Ngụy Chính ngạc nhiên nói:

- Việc này thân là Lại Bộ Thượng Thư, chẳng phải người có quyền lợi lên tiếng hơn sao? Đâu cần thông qua ta?

Lại Bộ có khảo hạch, nhận đuổi quan viên dưới tứ phẩm, Hầu Quân Tập muốn đề bạt một người, thậm chí không cần hỏi Lý Thế Dân, có quyền lực trực tiếp.

Hầu Quân Tập ngừng một lát nói:

- Chuyện này không phải ta không nghĩ đến, chỉ là sợ người khác nói ra nói vào... Hiện nay ta thân là Lại Bộ Thượng Thư, còn chưa làm gì đã bắt đầu đề bạt bộ hạ cũ.

Ngụy Chính nghiêm mặt nói:

- Hầu Thượng Thư nói sai rồi, tiến cử người tài cho đất nước, không phân biệt thân sơ, chỉ cần không thẹn với lương tâm, cho dù tiến cử người thân cũng có gì mà ngại?

Hần là người chính trực, mỗi hành động chỉ cầu không thẹn với lương tâm, căn bản không quan tâm đến suy nghĩ của người khác, nhưng thấy trên mặt Hầu Quân Tập có chút cẩn thận, biết hần trải qua nỗi khổ lao ngục, đã thay đổi tính tình, cũng không bắt buộc nói:

- Chỉ có điều người đã cố kỵ như vậy, vậy để lão phu thử xem sao, hãn tướng như vậy không xuất lực cho Đại Đường, thật sự là tổn thất của Đại Đường ta.

Hầu Quân Tập vô cùng vui mắt, trong mắt lóe lên ý tứ khó hiểu.

Hầu Quân Tập nói thêm mấy câu, cáo từ ra về.

Ngụy Chính cũng không suy nghĩ nhiều, hãn vốn không thêm để ý Hầu Quân Tập tiến cử ai, hãn chỉ quan tâm đối tượng tiến cử có phải là chân tài thực học hay không, chỉ cần là nhân tài chân chính, dù cho người tiến cử là một tên ăn mày, hãn cũng không thêm để ý.

Ngụy Chính vừa tiễn Hầu Quân Tập đã thấy con trưởng Ngụy Thúc Ngọc từ xa vội vàng chạy tới, đang muốn răn dạy, còn chưa mở miệng đã nghe Ngụy Thúc Ngọc nói:

- Phụ thân đại nhân, không hay rồi, Hoàng Phúc tự tham của xa hoa lãng phí, tạo ra gièm pha lớn nhất, oanh động toàn bộ Trường An. Hiện tại tất cả bách tính Trường An đều vô cùng căm phẫn, nhân tâm bạo động.

Ngụy Chính sửng sốt, lập tức hỏi nguyên do.

Thì ra chuyện Hoàng Phúc tự vẫn chưa kết thúc, dư âm mà nó mang đến vẫn còn chấn động.

Bốn vạn bách tính trong cơn bất bình tức giận đã đem tình huống thật sự nói cho những bách tính không biết chuyện này.

Thái độ của Phật giáo đối với tiền tài rất rõ ràng, Phật đà Thích Già Ma Ni từng chỉ vào hoàng kim trên mặt đất, nói nó là độc xà. Ý của Phật gia, tiền ở trong tay người tốt chính là vật báu vô giá, ở trong tay người xấu chính là độc xà. Kẻ có tiền không nên hưởng thụ, mà nên dùng tiền đi làm chuyện tốt, bố thí, không thể cố chấp và tiền tài.

Nói như vậy còn dễ nghe hơn hát chực lẫn, nhưng khi bộ mặt thật của “Cao tăng” bị vạch trần, bọn họ mới biết cái gọi là “Cao tăng” cũng không phải như vậy.

Bách tính phần lớn tiết kiệm, cũng không phải vì bọn họ keo kiệt, mà vì bọn họ biết, tiền có được không dễ dàng, tiền chính là mồ hôi và máu, không thể tiêu tốn xa xỉ. Nhưng để cầu bình an cho người nhà, bọn họ nguyện ý đem số tiền mồ hôi nước mắt của mình đi quyên góp, để thần phật có thể phù hộ bọn họ, nhưng bây giờ biết được mình bị lừa, chắc chắn vô cùng tức giận.

Lửa giận ngày càng bùng cháy dữ dội.

Lửa giận của tất cả bách tính giống như vô số ngọn lửa, tụ lại một chỗ, uy lực đủ tạo nên một trận bạo động chấn động kinh thành.

Ngụy Chính nghe xong cũng đầy căm phẫn, oán giận mắng to:

- Đúng là một đám hòa thượng đáng trách...

Hãn là văn sĩ nho gia chính thống, đối với Phật giáo đến từ bên ngoài vốn đã có lòng bài xích cường liệt, chuyện này càng khiến hãn nổi sát khí dày đặc.

Ngụy Thúc Ngọc lại không kế thừa được tính cách ôn trọng của phụ thân, bối rối nói:

- Tâm tình bách tính rất không ổn định, vạn nhất bị xúi giục, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng không thể dự liệu.

Ngụy Chính bình thần nói:

- Người hoàng hốt cái gì, trời còn chưa sập. Hiện tại là thời kỳ thái bình thịnh thế, làm sao có thể bạo loạn... Chuẩn bị triều phục cho ta, ta muốn vào cung.

Ngụy Chính trị quốc coi trọng ý dân, phỏng đoán tâm ý của bách tính tương đối rõ ràng.

Nếu đổi thành thời đại khác, chuyện này rất có thể sẽ tạo thành bạo động.

Nhưng hiện tại là Đại Đường, một triều đại chính trị thanh minh, triều đình có sức mạnh đoàn kết vĩ đại.

555. Chương 575: Lý Thừa Càn

Đại Đường Đạo Soái

Tác giả: Đạo Soái Nhị Đại

-- o --

Chương 575: Lý Thừa Càn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Mặc dù chuyện này đã tạo thành lửa giận ngàn ngút trong lòng bách tính, nhưng cũng không tạo thành hỗn loạn gì, chỉ là mọi người đang đợi, đang đợi đế quốc Đại Đường cho những con dân bọn họ một cách nói hợp lý, chờ Lý Thế Dân lấy lại công đạo cho bọn họ.

Không chỉ có ba vị tể tướng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính vội vàng tiến cung, văn võ cả triều hầu như nghe xong tin tức đều tiến thẳng vào hoàng cung.

Một trận rung chuyển chính trị vì Phật giáo dẫn phát sắp sửa triển khai.

Lại nói Hầu Quân Tập sau khi rời khỏi Ngụy phủ, mang theo tâm tình vui sướng về tới phủ đệ.

Đi tới diễn võ trường, một vị thanh niên thân hình cao gầy, diện mạo lạnh lùng nghiêm nghị, đang cầm trường kích trong tay múa võ, nhất chiêu nhất thức, cương mãnh vô cùng, phát huy sở trường trường kích tới tận cùng.

Hắn chính là bách chiến tiên phong Trọng Tôn Chi dưới trướng Hầu Quân Tập.

Hắn cũng không như Hầu Quân Tập nói, không ở nông thôn săn thú đồn củi, mà là hết sức chuyên chú luyện tập võ nghệ, tranh thủ từng giây để thăng thực lực của bản thân.

- Hảo kích pháp!

Hầu Quân Tập chinh chiến một đời, có thể nói bách chiến bách thắng, luận về võ dũng, trong chư tướng Đại Đường cũng được xếp vào hàng trên, nhãn lực tất nhiên là bất phàm.

Trọng Tôn Chi thu kích cung kính nói:

- Tướng quân...

Hắn vốn là một thiếu niên vì lăn lộn kiếm miếng ăn mà gia nhập trong quân, được Hầu Quân Tập coi trọng, học võ nghệ, học thao lược, mới vừa có thành tựu hôm nay.

Tất cả mọi thứ hắn có đều từ Hầu Quân Tập, vì vậy hắn có một lòng tôn kính vô cùng sâu sắc.

Hầu Quân Tập đặc ý nói:

- Ta đã trải cho ngươi một con đường, không lâu sau Ngụy Chính sẽ tiến cử ngươi với Bệ Hạ. Còn ta sẽ thừa cơ bổ nhiệm ngươi làm Hữu Kim Ngô Vệ tướng quân, phụ trách tuần cảnh trong cung.

- Hữu Kim Ngô Vệ tướng quân?

Trọng Tôn Chi mờ mịt khó hiểu, trên khuôn mặt thâm trầm tràn ngập nghi hoặc.

Thập nhị vệ đại tướng quân Đại Đường suất lĩnh binh mã thiên hạ, mỗi một vị đều có vị trí thuộc về mình.

Tỷ như Thiên Ngưu Vệ, Thiên Ngưu Vệ phụ trách hộ vệ an toàn cho hoàng thượng, nói cách khác chính là bảo tiêu, Lý Thế Dân ở đâu thì ở đó có Thiên Ngưu Vệ.

Trách nhiệm chủ yếu của Thiên Ngưu Vệ là phụ trách an toàn cho Lý Thế Dân, làm thân vệ quân của Lý Thế Dân, trừ phi là nguy cấp thân chinh, nếu không bọn họ rất khó có cơ hội ra chiến trường.

Hữu Kim Ngô Vệ cũng như vậy, Hữu Kim Ngô Vệ phụ trách tuần tra trong cung và hoàng thành, một khi rời khỏi cương vị, sẽ tạo thành hỗn loạn trật tự hoàng thành và trong cung.

Về phần Tả Hữu Uy Vệ, Tả Hữu Kiêu Vệ, Tả Hữu Lĩnh Quân Vệ, mặc dù cũng kiêm nhiệm một số trách nhiệm hộ vệ hoàng thành hoặc hoàng cung, nhưng cũng không quá trọng yếu, là cơ cấu triều đình có thể ra chiến trường bất cứ lúc nào. Trọng Tôn Chi là một hãn tướng chiến đấu anh dũng, công thành nhổ trại, chỉ có trên chiến trường mới có thể phát huy giá trị của hãn.

Hiện nay Hầu Quân Tập để hãn gia nhập Hữu Kim Ngô Vệ ít xuất chiến, là tướng quân phụ trách tuần tra hoàng thành và trong cung, như vậy chẳng khác nào tước đoạt khả năng ra trên trường sau này của hãn.

Trọng Tôn Chi cũng không biết nên đối đãi với chuyện này như thế nào.

Hầu Quân Tập nhìn ra nghi vấn của ái tướng, cười nói:

- Ta rất hiểu suy nghĩ trong lòng ngươi, đây chỉ là kế tạm thích ứng, chỉ cần trải qua thời gian này, mới có thành quả thật sự.

Trọng Tôn Chi thoáng gật đầu, cũng không hỏi nhiều. Tất cả mọi thứ của hãn đều do tướng quân ban cho, tướng quân nói cái gì, hãn sẽ làm cái đó.

Hầu Quân Tập thoả mãn rồi đi.

Đi vào luyện võ đường biệt lập, Hầu Quân Tập đi tới trước bao cát treo dưới xà ngang trong phòng, bao cát này chứa hạt sắt, dùng da cá sấu bao lại, cao bằng đầu người, nặng hơn 300 cân. Bên ngoài còn vẽ một khuôn mặt giận dữ, xấu xí đến cực điểm, trên mặt viết hai chữ “Đỗ Hà”.

Hầu Quân Tập khắc sâu thù hận với Đỗ Hà trong lòng. Hãn vĩnh viễn không quên được thời gian ở Cao Xương, Đỗ Hà đã mang đến cho hãn sỉ nhục như thế nào, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống Đỗ Hà. Từ khi rời khỏi ngục giam, hãn tự mình vẽ khuôn mặt Đỗ Hà lên bao cát, noi theo Câu Tiễn, nằm gai nếm mật. Chỉ có điều Câu Tiễn là nếm mật đắng, nói cho bản thân đừng nhìn sỉ nhục vong quốc, còn hãn vẽ bức tranh Đỗ Hà lên bao cát, đâm bao mỗi ngày để nhắc nhở bản thân sau này nhất định phải báo thù.

- Bình, bình....

Nắm tay và bao cát va chạm, phát ra tiếng vang chấn động.

- Nhạc phụ đại nhân...

Hầu Quân Tập bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài luyện võ đường có người kêu to, lau mồ hôi đi ra ngoài.

Người đứng ngoài là một tráng hãn có thân hình cương mãnh, chính là con rể hãn Hạ Lan Sở Thạch.

Hầu Quân Tập cũng xem là một đời anh kiệt, nhưng sinh ra ba nhi tử đều là hạng bình thường, rèn sắt không thành, chỉ có người con rể Hạ Lan Sở Thạch là trầm ổn cương nghị, có phong độ của một đại tướng, Hầu Quân Tập thậm chí còn thương yêu hơn con ruột của mình.

- Sao con không ở Đông cung, tới đây làm gì?

Hầu Quân Tập đi vào chính sảnh.

Hạ Lan Sở Thạch theo sau.

Hạ Lan Sở Thạch cũng xuất thân từ hào môn Trường An, thuở nhỏ đã am hiểu cung mã thao lược, rất có năng lực, rất môn đăng hộ đối với nữ nhi của Hầu Quân Tập, năm Trinh Quán mười hai định ra hôn sự. Hầu Quân Tập vốn là Bộ Binh Thượng Thư, muốn cất nhắc con rể là chuyện vô cùng dễ dàng. Chỉ là Hạ Lan Sở Thạch lấy nữ nhi Hầu Quân Tập không bao lâu, còn chưa hết tuần trăng mật, Hầu Quân Tập vì chuyện Cao Xương đã bị nhốt vào lao ngục.

Hạ Lan Sở Thạch không hề có quân công, muốn lên chức cũng mất đường đi, đành phải xen lẫn ở dưới.

Cho đến khi Hầu Quân Tập tái nhậm chức, Hạ Lan Sở Thạch mới được cất nhắc.

Thái tử Lý Thừa Càn để ý đến hãn, nói đúng hơn là để ý Hầu Quân Tập, dùng quyền lực của thái tử, cho Hạ Lan Sở Thạch thăng quan ba cấp, đề bạt hãn làm Đông Cung Phủ Thiên Ngưu, phụ trách an toàn của Đông Cung.

Hạ Lan Sở Thạch thấp giọng nói:

- Thái tử hỏi nhạc phụ, sự tình thế nào rồi?

Hầu Quân Tập sắc mặt nghiêm nghị, đề thấp thanh âm nói:

- Tất cả thuận lợi, con quay về nói với Thái tử, kêu hắn không cần sốt ruột, sự tình trọng đại, chỉ có thận trọng mới có thể giành được thắng lợi.

Bởi vì Hạ Lan Sở Thạch, Lý Thừa Càn mới móc nối với đường dây của Hầu Quân Tập.

Tài năng thao lược của Hầu Quân Tập có thể được xếp vào hàng trên ở Đại Đường, nhưng hắn làm người lòng dạ hẹp hòi, mang thù quá mức, hắn không chỉ hận Đỗ Hà làm hỏng chuyện tốt của hắn, khiến hắn chịu sỉ nhục, còn hận Lý Thế Dân bắt công với hắn, hận Lý Thế Dân đưa hắn vào nhà tù, hận Lý Thế Dân không cho hắn vào triều làm tướng.

Lý Thừa Càn và Hầu Quân Tập có thể nói ăn nhip với nhau, giống như Lưu Bị và Chư Cát Lượng, như cá gặp nước.

Lý Thừa Càn hỏi kế Hầu Quân Tập, làm sao có thể bảo trụ ngôi vị thái tử.

Hầu Quân Tập lập tức đảm nhận chức vị Chư Cát Lượng, sắp xếp kế hoạch giành ngôi vị hoàng đế cho Lý Thừa Càn.

Hầu Quân Tập và Trương Tôn Vô Kỵ là hai cực đoan, Trương Tôn Vô Kỵ thích chơi ngầm, giết người hại người vô hình. Còn Hầu Quân Tập lại thích chơi ngoài sáng, giống như khi hắn đánh địch. Hắn mang binh đánh địch, rất ít dùng mưu kế, nhưng hắn có thể dựa vào bản lĩnh

của mình tạo ra chiến tích xuất sắc hơn bất cứ mưu kế nào.

Trương Tôn Vô Kỵ kêu Lý Thừa Càn từ từ mưu đồ, lợi dụng Trương Tôn hoàng hậu, che giấu khuyết điểm của mình, đợi ngày tức vị. Nhưng Hầu Quân Tập lại không kiên trì như vậy, hắn cho rằng muốn thắng lợi thì nhất định phải nắm chắc thực lực, ngồi chờ chết không phải biện pháp, nỗ lực tranh cướp thực lực của mình, mới là phương pháp giành chiến thắng duy nhất.

Hắn trực tiếp kêu Lý Thừa Càn ngưng tụ lực lượng, giơ hai tay nói với Lý Thừa Càn:

- Đôi tay này nguyện dùng vì Điện hạ.

Bởi vì hận, hắn bất chấp coi trọng của Lý Thế Dân đối với hắn, dụng tâm lương khổ đối với hắn. Cho dù kêu hắn tạo phản, hắn cũng sẽ không có bất cứ lưu tình gì.

Sau khi Hạ Lan Sở Thạch quay về Đông cung, đã truyền đạt lại lời nói của Hầu Quân Tập cho Lý Thừa Càn.

Sau khi Lý Thừa Càn được đưa về Đông cung liền tỉnh lại, hắn căn bản không ngất xỉu, mà là giả bộ bất tỉnh. Tình huống lúc đó, hắn xuống đài không được, Trường Nhạc nhu thuận, bất ngờ lộ khí phách ra ngoài, khiến hắn trở thành một con đà điểu rút đầu, cuối cùng ngay cả một tiểu lại cũng dương oai diệu võ trước mặt hắn, suýt nữa chỉ vào mặt hắn mắng.

Lý Thừa Càn cố nhiên bị quyền lực mê hoặc, làm rất nhiều việc ngu ngốc, nhưng bản thân hắn cũng không ngu xuẩn, dưới tình huống hoàn toàn không có lý, sử dụng quyền lực thái tử hỗn loạn trước mặt Trường Nhạc, chỉ có thể giả bộ bất tỉnh, né tránh cục diện lúc đó.

Khi quay về Đông cung, Lý Thừa Càn không thể phát tiết lửa giận, bực phát lung tung.

Trong mắt hắn, hắn chính là Thái tử, là người kế thừa ngôi vị Hoàng đế tương lai của Đại Đường, nhưng lại phải chịu sự nhục nhã này, hắn thực sự khó có thể nuốt được lửa hận này.

Lý Thừa Càn chung quy không phải loại nhân vật vô cùng ngu dốt, trải qua nhiều lần thất bại, biết Đỗ Hà được phụ thân mình vô cùng tin cậy, bản thân khó có thể làm gì hắn, cũng không vội vàng báo thù, mà là phò thác tất cả hi vọng lên người Hầu Quân Tập.

556. Chương 576 : Phạt Nho Tranh Chấp

Mặc dù hiện tại, hắn vẫn không cho rằng mình không bằng Đỗ Hà. Sở dĩ thất bại, tất cả đều vì Lý Thế Dân thiên vị Đỗ Hà.

So với Trương Tôn Vô Kỵ, Lý Thừa Càn tán thành tư tưởng thực lực quyết định tất cả của Hầu Quân Tập hơn.

Nghe xong câu trả lời của Hầu Quân Tập, Lý Thừa Càn cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút, trong đầu bắt gặp hiện lên thân ảnh của một người, do dự một lát nói:

- Đi thăm dò Biện Cơ đại sư, xem hắn hiện tại như thế nào, có bị ảnh hưởng hay không ...

Triệu Quốc Công phủ.

Trương Tôn Vô Kỵ bình thần nghe Trương Tôn Thuyên báo cáo.

Trương Tôn Thuyên đem tất cả tình huống mình nghe được về Hoàng Phúc tự kể lại cho vị tộc huynh trước mặt.

Trương Tôn Vô Kỵ nghe xong không nói gì, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ thở dài nói:

- Gỗ mục không thể khắc, tường nát không thể trét hồ...

Mặc dù hắn không ra khỏi nhà, nhưng dựa vào mạng lưới quan hệ trong tay, có thể biết rõ mọi chuyện trong thiên hạ. Đối với hành động của Lý Thừa Càn chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng...

- Huynh trưởng... Đỗ Hà thực sự quá đáng trách.

Trương Tôn Thuyên tỏ vẻ lo lắng, bởi vì Trương Tôn Vô Kỵ bị cầm bế, thanh thế của Trương Tôn gia đã không còn như trước. Bọn họ đặt tất cả tiền cược lên người Lý Thừa Càn, nếu như thất bại, tiền cảnh của Trương Tôn gia sẽ vô cùng u tối.

Trương Tôn Vô Kỵ lạnh lùng cười:

- Rút cuộc là Đỗ Hà đáng trách, hay thái tử vô năng?

Trương Tôn Thuyên kinh ngạc nhìn Trương Tôn Vô Kỵ, có vẻ không dám tin lỗ tai của mình, đây là lần đầu tiên hắn nghe Trương Tôn Vô Kỵ nói Lý Thừa Càn như vậy.

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Đây là sự thực không thể phủ nhận... Người thử so sánh hành động của Đỗ Hà và Thái tử ở Hoàng Phúc tự, ai mạnh ai yếu, vừa nhìn có thể thấy được. Nếu như thái tử được phân nửa của Đỗ Hà, như vậy người đương oai hùm đó sẽ không phải là Đỗ Hà, mà là Thái tử. Đỗ Hà có thể phát hiện Hoàng Phúc tự có dị thường, nhưng Thái tử vì lợi ích trước mắt, ngu ngốc để một tên hòa thượng lợi dụng...

Trương Tôn Thuyên nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng Thái tử dù sao cũng là cháu ngoại của chúng ta, hiện tại tình cảnh của hắn vô cùng ảm đạm, nếu tiếp tục như vậy, ta sợ hắn không đợi được thời kỳ cầm bế của huynh trưởng kết thúc.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không có trả lời câu nói của Trương Tôn Thuyên, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ nói:

- Chính vì hắn là cháu ngoại của chúng ta, ta mới có thể tận sức giúp đỡ hắn như vậy, nhưng hắn lại như A Đẩu, cho dù ta nỗ lực như thế nào, hắn đều có thể hủy diệt sạch sẽ tiền cảnh tốt đẹp... Ta đang suy nghĩ, có phải nên...buông tha hắn....

Trương Tôn Vô Kỵ thốt ra một câu nói long trời lở đất. Trương Tôn Thuyên thậm chí có vẻ choáng váng.

Nhưng Trương Tôn Vô Kỵ vẫn rất bình tĩnh, sự bình tĩnh có chút đáng sợ, phẳng phất như chuyện vừa rồi rất bình thường.

Một người trí giả, tuyệt đối sẽ không ký thác hi vọng của mình lên người khác.

Trường Tôn Vô Kỵ vì không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể buộc mình và Lý Thừa Càn lại với nhau, hi vọng mình có thể nâng hấn dậy, nhưng hấn lại thất bại, không chỉ thất bại, còn để bản thân cùng rơi vào, trước đó nếu không phải Lý Thừa Càn và Đỗ Hà đấu túi bụi, hấn căn bản không đi chọc vào Đỗ Hà.

Hiện nay hấn đột nhiên phát hiện, kỳ thực hấn còn có một lựa chọn khác.

Từ khi phát hiện ra những giả phật trong Hoàng Phúc tự, Đỗ Hà đã biết việc này quan hệ đến dân tâm bách tính Trường An, chắc chắn đã không phải một chuyện nhỏ, vì vậy quyết định hủy bỏ hành trình hôm nay, tiến cung báo cáo tất cả.

Cao Dương đương nhiên bất mãn không thích, liên tục lăm bằm.

Trường Nhạc khuyên bảo không có kết quả, Đỗ Hà bất đắc dĩ, đành đáp ứng lần sau đưa nàng ra ngoài chơi.

Lúc này Cao Dương mới vui vẻ ra mặt, lộ vẻ đắc ý, thân là nữ tử hoàng gia, nàng sớm biết cái gì là công sự hàng đầu.

Đúng như Đỗ Hà suy nghĩ, hấn mới đưa Trường Nhạc, Cao Dương đến cửa cung, Lý Thế Dân đã cho triệu kiến.

Đi tới Thừa Khánh điện, đứng ở cửa, Đỗ Hà đã nhìn thấy trong điện nồng nặc mùi thuốc súng.

Chuyện này hiện giờ không chỉ là vấn đề hòa thượng xa hoa lãng phí, mà cùng với đại thế đã dần dần liên lụy đến tranh chấp Phật Đạo Nho.

Trung Quốc có nền văn hóa lâu dài xán lạn, bắt nguồn từ xa xưa, dung hợp hấp thu văn hóa Phật giáo từ bên ngoài, biểu hiện văn hóa Trung Hoa biết tiếp thu dung nạp. Nhưng Phật giáo lúc đầu từ Tây Hán truyền vào Trung Quốc, trở thành một bộ phận không thể phân cách của văn hóa Trung Quốc cũng không hề thuận lợi. Tranh chấp giữa Phật Đạo Nho, ngay từ khi bắt đầu đã không ngừng nghỉ.

Bắt đầu Hán Vũ Đế độc tôn nho thuật, khiến nho học vô cùng phát triển, tiến triển cực nhanh.

Đạo giáo cổ nhiên không bằng nho gia, nhưng Lão Tử và Khổng Tử lại có thành quả to lớn về mặt lý luận, cũng chịu ít nhiều ảnh hưởng, phát triển cổ nhiên không bằng nho học, nhưng cũng hiện ra thế tranh chấp.

Khi Phật giáo được truyền lưu vào Trung Quốc, thế lực nhỏ yếu, không thể so sánh với Đạo giáo và Nho giáo, phải dựa vào thế lực của Nho, Đạo để phát triển chính mình. Thời kỳ này, tư tưởng “Di Hạ chi biến” mới bắt đầu manh nha, thể hiện trong cuốn “Lý Hoắc Luận” của Mâu Tử những năm cuối Đông Hán, trong quá trình phân tích hiểu lầm và hoang mang của người đương thời đối với Phật giáo, Mâu Tử đề cập nho sinh dùng vấn đề “Di Hạ” để gây khó dễ cho Phật giáo, Mâu Tử cũng đưa ra ứng đáp có căn cứ đối với vấn đề này. Nhưng lúc này Phật giáo giống như nàng dâu chịu ủy khuất, bị đánh mà không dám hoàn thủ, chỉ nhẹ giọng nhỏ nhẹ giải thích.

Nhưng theo sự lớn mạnh dần dần của Phật giáo, đến thời kỳ Đông Tấn đã triển khai phản kích.

“Hán Pháp Bản Nội Truyện” của giới tăng lữ chính là một trong những vũ khí phản kích, còn có rất nhiều tác phẩm kinh điển do các hòa thượng sáng tác, xưng phật, cũng chính là nói Thích Ca Mâu Ni là lão tử đồng thời cũng là lão sư của Khổng Tử, thậm chí là trưởng bối. Trong những tác phẩm này đều chỉ rõ tổ sư của Nho Đạo đều là đệ tử của Phật hóa thân, nói cách khác văn hóa Nho Đạo của Trung Quốc đều là từ Phật học diễn biến tới.

Đối mặt với loại chuyện hoang đường này. Nho Đạo đương nhiên triển khai phản kích có lợi.

Nhiều Nho gia từ góc độ trị quốc an dân tiến hành phê bình Phật giáo, thờ Phật xây chùa, khiến đất nước bần cùng, tăng ni tăng vọt, khiến người lao dịch đóng thuế cho quốc gia giảm bớt, tăng ni rời bỏ gia đình xuất gia, không cần thê tử, vi phạm luân lý cương thường của Nho gia, giáo lý của Phật giáo vô căn cứ, tiến hành lừa dối dân chúng.

Còn Phật gia cũng không cam lòng tỏ ra yếu kém, từng bước tiến hành bác bỏ, chỉ ra Phật giáo tiến hành giáo hóa dân chúng xã hội, có lợi cho trị quốc, thông qua cá nhân xuất gia tu hành mà khiến linh hồn của tổ tiên thân thuộc siêu thoát khổ hải, cũng là biểu hiện của tận hiếu. Phật giáo và lễ nghi thế tục khác nhau, lấy đoạn trừ tình lụy làm chí hướng, bỏ vợ cạo tóc, xuất gia tu hành, là không thể dị nghị.

Nhưng bách tính quân vương Trung Quốc đại thể đều rất lý tính, kéo dài tranh chấp của tam giáo Phật, Đạo, Nho, cuối cùng chỉ giới hạn trong phạm vi quân tử dùng động khẩu không động thủ. Cho dù có sát hại, cũng chỉ trừng phạt mấy vị bị coi là đầu đảng, giống như Tề Văn Đế sùng Phật tuyên bố diệt Đạo giáo, chỉ giết bốn gã đạo sĩ không chịu cắt tóc. Chu Võ Đế diệt Phật, còn chưa từng giết một vị tăng nhân nào.

Đây là vì nền văn hóa truyền thống Trung Quốc cho phép. Nho gia cổ đại chú ý trung dung, khoan dung, Đạo gia chú ý thanh tĩnh vô vi, còn Phật giáo thì càng chú trọng hòa bình và bình đẳng, không giống chiến tranh tôn giáo phương tây, kéo dài mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm.

Tranh đấu ba bên đến thời kỳ Đường triều mới tạm lắng.

Đường triều hoàn toàn có thể nói là quốc gia khai sáng nhất trong lịch sử Trung Quốc, bọn họ đều dùng thái độ tiếp nhận hòa hảo để thu nền văn hóa các tộc.

Ở Đường triều, người có thể đánh môn Pô-lo từ Thổ Phồn truyền đến, mặc y phục của người Hồ phương bắc, xem ca vũ Tây Vực...

Chỉ cần người muốn, người có thể ở Đại Đường, ở Trường An cảm nhận đủ loại phong tình dị tộc.

Tranh chấp giữa tam giáo Phật, Đạo, Nho cũng vì loại khí độ này mà giảm bớt, Lý Thế Dân không có thiên vị bên nào, bình thường chỉ cần bọn họ không gây chuyện, thì có thể truyền giáo ở Đại Đường.

Nhưng vụ án Hoảng Phúc tự, vừa vận phá vỡ tư thái hòa bình này.

Lý Thế Dân có địa vị rất cao trong lịch sử, ngoại trừ sau này có hơi xa hoa lãng phí, còn trong giai đoạn trước, đối với bách tính vô cùng chiếu cố. Còn Hoảng Phúc tự lại lừa gạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, lấy tiền tài của bách tính đi tiêu xài xa xỉ, đã chạm đến điểm giới hạn của Lý Thế Dân, khiến mặt rồng giận dữ.

Sau khi nhận được bẩm báo của Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Thế Dân tức giận đập bàn đến mức tay sưng lên, lập tức triệu kiến quần thần thương nghị việc này.

Trước khi Đỗ Hà đến Thừa Khánh điện, hội nghị đã bắt đầu.

Những văn sĩ chính thống như Ngụy Chính, Trữ Toại Lương vốn có lòng xem thường Phật giáo sâu sắc, đối mặt với đám hòa thượng này, lập tức triển khai cơn sóng tấn công, dùng ngôn từ hạ thấp Phật giáo đến tận cùng.

Tín đồ Phật giáo trong triều như Tiêu Vũ cũng không ít, bọn họ đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu kém, ngôn từ sắc bén triển khai đánh trả.

Tranh chấp Phật Nho càng ngày càng quyết liệt.

557. Chương 577 : Văn Hóa Há Có Thể Nói Diệt Là Diệt?

Về phần Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối không phát biểu ý kiến.

Bọn họ không nghiêng về bên nào, cũng không tham gia vào hàng ngũ tranh cãi.

Lấy xuất thân mà nói, hai người Phòng Đỗ đều sinh ra trong dòng dõi thư hương, là đệ tử Nho gia chính thống. Tuy nhiên bọn họ không cứng nhắc như phần lớn các học tử Nho gia khác, hiểu được biến báo. Ví dụ như trị quốc, hai người đều là anh kiệt đương đại, thân mang hùng tài, khi xử lý chính vụ, từ lâu phát giác tri thức Nho gia thông thường căn bản không đủ để xử lý rất nhiều chuyện trong thiên hạ, linh hoạt biến báo lấy cớ hiệu Nho gia, lấy thủ đoạn Pháp gia xử lý. Đối với tranh chấp Phật Nho này, bọn họ giữ thái độ trung lập.

Lý Thế Dân trước kia cũng có suy nghĩ như vậy, so với các đế vương tầm thường, tư tưởng của hắn khai sáng hơn nhiều. Hắn cũng không như Tần hoàng Hán Võ, lấy học thuyết trói buộc tư tưởng, đạt được mục đích khống chế bách tính, phương thức của hắn có khuynh hướng nghiêng về tư tưởng “Vô vi nhi trị” thời kỳ sơ Hán, nhà nước không can thiệp vào cuộc sống của người dân. Bách tính thích cái gì, để cho bọn họ tự do lựa chọn.

Cũng vì như vậy, Đại Đường mới có bầu không khí văn hóa trong sáng như ngọc.

Lý Thế Dân cũng không ghét hòa thượng. Trong ấn tượng của hắn, một đám hòa thượng còn từng giúp hắn một tay trong quân sự, đó là chuyện xảy ra khi hắn đánh Vương Thế Sung.

Mùa xuân năm Võ Đức thứ tư, lúc đó Lý Thế Dân chiến công đốc quân tác chiến với Vương Thế Sung. Vương Thế Sung cũng được xem là loạn thế kiêu hùng, nhưng so với Lý Thế Dân thì hoàn toàn không bằng. Chỉ trong hai tháng, Vương Thế Sung đã thất bại thảm bại, thế nhưng vì Đậu Kiến Đức suất binh tiếp viện, chiến cuộc tạm thời trở nên phức tạp. Chiến trường lúc đó chủ yếu ở gần Lạc Dương, ở giữa Lạc Dương và Thiệu Lâm Tự có một ngôi chùa được Tùy Văn Đế ban cho Thiệu Lâm Tự, ở phía tây bắc của chùa năm mươi dặm, địa thế hiểm yếu, là khu vực binh gia nhất định giao tranh. Vương Thế Sung chiếm cứ làm của riêng, biến thành cứ điểm quân sự, để cháu trai là Vương Nhân Tắc trú đóng, còn mình dẫn binh đóng ở Lạc Dương cách đó không xa, tiện lợi hô ứng cho nhau, chống cự Đường quân. Thiệu Lâm Tự làm sao cam tâm để gia viên bị chiếm lấy, ngày 27 tháng 4, hòa thượng Thiệu Lâm Tự liên hợp với thủ hạ của Vương Nhân Tắc là Hoàn châu tư mã Triệu Hiếu Tể, nội ứng ngoại hợp, bắt được Vương Nhân Tắc giao cho Đường quân. Ba ngày sau, Lý Thế Dân đã tiến hành ban thưởng một mảnh đất rộng 4000 mẫu, một cối nghiền bằng sức nước.

Đây chính là chân tướng lịch sử của “Mười ba côn tăng cứu Đường vương”. Không có đao quang kiếm ảnh, không có máu chảy đầu rơi, không có mỹ nữ ái tình, tin rằng không ai ngờ rằng một câu chuyện lịch sử vô cùng đơn giản như vậy, sau này lại được hậu thế thổi thành sự tích “Mười ba côn tăng cứu Đường vương”.

Mặc dù đây là công tích vô cùng nhỏ, nhưng Lý Thế Dân là người tương đối hoài niệm, cũng không quên được, nhưng chuyện hôm nay lại khiến hắn tăng thêm ác cảm với hòa thượng và Phật giáo, trong lòng cũng nổi lên ý niệm diệt Phật, mà ý niệm này càng lúc càng thêm hiện rõ trong đầu.

Ngụy Chính cương trực, chính trực vô tư, nhưng nếu nghĩ hắn là một người thành thật hiền lành thì nhầm to. Chỉ có người quen biết Ngụy Chính mới biết được, con người này mặt thiện tâm đen, hắn đã không làm chuyện xấu thì thôi, nếu đã làm sẽ làm cho đến cùng.

Ngụy Chính là người từ trước đến nay không chủ chiến, diệt sạch chủng tộc, không chỉ giết sạch người Đột Quyết, còn muốn hủy diệt đồng cỏ mà người thảo nguyên dựa vào để sinh tồn, để cho bọn họ cả đời không thể xoay chuyển.

Kế sách này ngay cả Lý Thế Dân cũng giật nảy mình, cuối cùng hắn quyết định “Hưng diệt kế tuyệt”, cũng không tiếp thu kế sách của Ngụy Chính.

Lúc này người thành thật lại âm thầm lộ ra răng nanh của mình.

Một khi trái tim của người hiền lành đã bị nhuộm đen, kết quả sẽ rất đáng sợ.

Ngụy Chính muốn diệt Phật, cũng không có tư tâm, chỉ là kiến giải cá nhân. Theo hắn thấy, trong Phật giáo có rất nhiều thứ hư vô mờ昧, nhất là cách nói luân hồi, càng là lời nói vô căn cứ, là luận điểm lừa gạt bách tính, thuộc về tà ma ngoại đạo, đối với loại tà ma ngoại đạo này, nhất định phải tiêu diệt tận gốc.

Hắn không chút khách khí đắc đạo:

- Bệ hạ, lý luận Phật gia đều là lời nói vô căn cứ lừa dối bách tính... Bên trong xúi giục thế nhân chặt đứt thất tình lục dục, tứ đại giai không, nhưng thực sự là vô cùng buồn cười. Thần có một bằng hữu... Không, thần đã cắt đứt với hắn, hắn còn không có tư cách làm bằng hữu của Ngụy Chính. Người này từ trẻ đã có tài học, ở địa phương có thể xem là tài tử có một không hai, người nhà hi vọng hắn có thể làm rạng rỡ tổ tông. Mầu thân ngày đêm làm lưng vất vả, để hắn học bài, thê tử cấy cấy ruộng đồng, nuôi hắn, chỉ mong nhìn thấy trưởng phu có ngày thành đạt.

Nhưng khi trưởng phu vào kinh đi thi, ở lại chùa miếu, bị hòa thượng lừa bịp, từ bỏ tất cả, xuất gia làm sư, vứt bỏ trần duyên. Kết quả lão nhân gia nghe nói tin tức, tức chết ở nhà. Nhưng tên khốn khiếp đó cũng không thêm để ý. Thê tử mang theo hài tử chưa tròn một tuổi, dọc đường nhai ăn xin, tìm đến chùa xin cầu kiến gặp mặt. Nhưng trưởng phu vẫn né tránh không gặp, luôn miệng nói mình đã chặt đứt tất cả tình duyên, nguyện cả đời ở chùa. Hành vi như vậy có khác gì súc sinh?

Ngụy Chính vô cùng đau đớn, chuyện này cũng không phải hấn nói bừa, mà là chuyện có thật. Trương phu đó là hảo hữu đồng hương củ hấn, sau khi hấn biết tin, lập tức tuyệt giao với Trương phu kia, đồng thời kêu người đưa lộ phí sinh hoạt cho mẹ con nhà nọ.

Việc này Ngụy Chính ghi nhớ trong lòng, cũng bởi vậy chán ghét Phật gia đến cực điểm.

Theo hấn thấy lý luận của Phật gia kêu một người vứt bỏ hiếu nghĩa thì chẳng khác nào súc sinh.

Hiện nay lại thấy các hòa thượng lấy tiền mồ hôi nước mắt của bách tính đi tiêu xài lãng phí, càng khiến hấn chán ghét hơn, nghiêm nghị nói:

- Học thuyết Phật gia không chỉ lừa gạt đầu độc nhân tâm, còn chiếm dụng vô số tài nguyên, ảnh hưởng đến phát triển của quốc gia. Vì thần đề nghị, phá hủy tất cả tượng phật, thu hồi tất cả ruộng đồng, để tất cả tăng nhân hoàn tục. Tượng phật bị phá sẽ giảm bớt áp lực kinh tế, ruộng đồng phân phát cho bách tính, trấn an dân tâm, tăng thêm sản lượng lương thực, về phần tăng nhân hoàn tục để bọn họ làm nghề nông cũng tốt, thương nhân cũng được. Dù sao đi nữa đều có thể cống hiến cho Đại Đường ta, tốt hơn làm hòa thượng gì đó rất nhiều.

Lý Thế Dân liếc nhìn Ngụy Chính, biết hấn đã hạ quyết tâm, cũng dị động theo, Đại Đường sắp sửa nghênh đón Tiết Duyên Đà chinh phạt, về mặt tài lực có chút căng thẳng, nếu phá hủy tất cả tượng phật trong cảnh nội Đại Đường sẽ tăng thêm một phần thu nhập cho quốc gia.

Về phần thu hồi ruộng đồng, để tăng nhân hoàn tục cũng là hành động lợi quốc.

Chỉ có điều diệt phật đại quy mô như vậy có thể dẫn tới rung chuyển cho quốc gia hay không.

Đây là chuyện mà bậc đế vương phải suy nghĩ trước tiên.

Lý Thế Dân nhìn Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, dự định trưng cầu ý kiến của hai phụ tá đắc lực.

Nhưng hai người bọn họ cũng không có nhiều lý giải về Phật gia, cũng không thể đưa ra ý kiến hợp lý.

Nhưng Đỗ Như Hối lại khó hiểu nói một câu:

- Văn hóa há có thể nói diệt là diệt?

Đúng vào lúc này, ngoài điện truyền đến tin tức Đỗ Hà cầu kiến.

Lý Thế Dân chấn động tinh thần, vội vàng kêu người truyền Đỗ Hà tiến điện. Bọn họ cũng không hiểu tình huống chi tiết, chỉ là căn cứ vào tin tức truyền đến bàn bạc thương nghị. Hấn vẫn muốn nghe Đỗ Hà kể xem chuyện này rút cuộc như thế nào, sau khi tìm hiểu tình huống thật sự mới đưa ra quyết định.

Đỗ Hà ở ngoài điện, vừa lúc nghe được lời nói của Ngụy Chính cũng âm thầm lú lẫm, không ngờ Ngụy Chính lại là người âm độc như vậy. Đề nghị của hấn không thể gọi là không đại khái nhân tâm, Đỗ Hà thật sự có tâm tình vỗ bàn trầm trồ khen ngợi. Nhưng sau đó nghe phụ thân nói, hấn lại nhủ mảy. Hấn biết phụ thân mình, luận về mưu lược có lẽ không bằng Phòng Huyền Linh, nhưng tầm nhìn đại cục lại hơn xa rất nhiều người. Hấn sẽ không tùy tiện mở miệng, một khi mở miệng nhất định là đưa ra đáp án phù hợp chân lý nhất.

Đỗ Hà tỉ mỉ đo gọt, suy nghĩ hồi lâu mới minh bạch ý tứ của Đỗ Như Hối, trong lòng bội phục ánh mắt nhìn xa trông rộng của phụ thân, cũng có quyết định.

Sau khi được triệu kiến, Đỗ Hà tiến vào trong điện.

Dưới câu hỏi của Lý Thế Dân, Đỗ Hà cũng kể lại tường tận mọi chuyện. Nhưng đến vấn đề có liên quan đến Lý Thừa Càn, Đỗ Hà hầu như lướt qua không nói, thỉnh thoảng đề cập đến cũng chỉ là nói qua. Lý Thế Dân đối đãi với hấn không tệ, Đỗ Hà cũng không định trước mặt bao nhiêu người nói xấu nhĩ tử của hấn.

Nhưng không ai hiểu con bằng cha, cho dù Đỗ Hà không đề cập tới, Lý Thế Dân lẽ nào không nhìn ra vấn đề? Sắc mặt hấn cũng thoáng lộ vẻ khổ sở: làm người phụ mẫu, không ai không kỳ vọng vào hải nhi của mình, cho dù biết rõ Lý Thừa Càn làm người như thế nào, nhưng trong đáy lòng vẫn không thể nỡ sinh chờ đợi, hi vọng hải tử có thể sửa đổi.

Nhưng biểu hiện của Lý Thừa Càn là xác minh chân chính cho một câu ngạn ngữ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, kỳ vọng càng lớn, thất vọng cũng lại càng lớn.

558. Chương 578 : Trị Phần Ngôn, Không Bằng Trị Tận Gốc

Văn võ cả triều chỉ biết chuyện hòa thượng Hoảng Phúc Tự xa hoa lãng phí, hoàn toàn không biết chuyện xảy ra sau đó. Đỗ Hà cũng thuận thể kể lại chuyện Nạp Ngôn thông dâm, giết người và chuyện phá án cho mọi người biết.

Những trọng thần Nho gia cương trực như Ngụy Chính, Trử Toại Lương nghe xong, lòng đầy cảm phẫn.

Lần này cho dù là Lý Thế Dân, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng bộc phát chân hỏa.

Ngụy Chính lại một lần nữa cương điệu chính sách diệt phật của hần là hoàn toàn chuẩn xác.

Tiêu Vũ đã không còn lời nào để nói, không phải mồm mép bọn hần thiếu sắc bén, mà là Nạp Ngôn hỗn đản cực độ, phá huỷ tất cả lối ra, khiến bọn họ không biết nói gì chống đỡ. Nhất là Tiêu Vũ, xấu hổ đến mức chỉ muốn một cái lỗ chui xuống. Hần cũng không quên, ban đầu Nạp Ngôn là hần mời đến Trường An, có địa vị hiện nay cũng có liên quan mật thiết đến trách nhiệm và coi trọng của hần. Hần đã tự mình tạo ra một dâm tăng, một tai họa cho Đại Đường, làm gì còn mặt mũi nào phản bác.

- Tiểu Đỗ ái khanh là người đã trải qua việc này, người có ý kiến gì?

- Thần có suy nghĩ không giống....

Đỗ Hà ngửa đầu trầm giọng nói:

- Thần cho rằng ý kiến kiến nghị của Ngụy tướng có chút không phù hợp thực tế, Phật gia không thể diệt hết được...hơn nữa còn không thể tiêu diệt.

Chuyện hôm nay vì Đỗ Hà mà khởi xướng.

Văn võ cả triều đều cho rằng Đỗ Hà sẽ nghiêng về phía Ngụy Chính, áp dụng thái độ diệt phật, nhưng không ngờ hần lại nói ra những lời giống như Đỗ Như Hối.

- Vì sao?

Lý Thế Dân có vẻ không đồng ý, hần là một Hoàng Đế duy ngã độc tôn, hần thật sự không tin mình không diệt được một giáo phái đến từ bên ngoài.

- Kỳ thực trước khi vạch trần Nạp Ngôn, thần đã gặp được một vị hòa thượng thật sự, hần tên là Hoảng Nhẫn, là một hòa thượng chân chính, vô cùng am hiểu Phật pháp, mỗi lời nói hành động của hần đều khiến thần vô cùng kính nể.

Đỗ Hà trầm giọng nói tiếp:

- Bệ hạ có biết vì sao Tần Thủy Hoàng không diệt được Chư Tử Bách Gia không? Đốt sách chôn người tài, Thủy Hoàng đế đã làm đến cùng, nhưng cuối cùng vẫn không thể hạn chế văn hóa phát triển, truyền lưu. Bởi vì khi Thủy Hoàng đế đốt sách chôn người tài thì trên đời cũng có vô số đầu sĩ có can đảm kháng mệnh, không sợ sống chết, bọn họ giấu thư tịch, ghi tạc tri thức vào trong đầu, giao cho hậu nhân, truyền lưu hậu thế. Đối mặt với nhóm người này, cho dù Thủy Hoàng đế có lợi hại thế nào, hần cũng không diệt được tri thức, không diệt được văn hóa. Phật gia cũng giống như vậy, Nạp Ngôn quả thật rất đáng trách, nhưng chỉ cần có những cao tăng thật sự như Hoảng Nhẫn tồn tại, Phật gia không thể bị diệt vong. Trong lịch sử cũng từng có rất nhiều lần diệt Phật, nhưng tất cả đều thất bại. Cũng không phải người đương quyền thủ đoạn thiếu nghiêm khắc, mà thật sự là vì có một số người thật sự đáng kính nể, đáng để người khác noi theo. Bệ hạ xác thực có thể phá hủy phật tượng chùa miếu, thu về tất cả ruộng đồng sở hữu, thậm chí ép buộc tăng nhân hoàn tục, nhưng không thể thay đổi lòng hướng phật của những người như Hoảng Nhẫn, tồn tại của bọn họ sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Bởi vậy pháp luật có thể khiến Phật gia rơi vào hố sâu, nhưng không thể diệt sạch bọn họ.

- Chỉ là...

Ngữ khí của Đỗ Hà lại thay đổi, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Quả thật đối với Phật gia, chúng ta chưa có phương thức quản lý hữu hiệu, tạo thành tình huống hôm nay, thần cũng không cảm thấy kỳ quái, thậm chí có thể nói là dự liệu trong lòng. Nói khó nghe một chút, chuyện hôm nay hoàn toàn là do chế độ không hợp lý tạo thành.

Lý Thế Dân có vẻ không nhin được, lời này của Đỗ Hà chẳng phải chỉ thẳng chế độ Đại Đường không tốt, không phù hợp, tức giận nói:

- Người nói vậy là sao?

Đỗ Hà hỏi ngược lại:

- Vậy thần hỏi một câu, đối với chùa miếu, triều đình có thể có quản chế rõ ràng? Thuế tính như thế nào?

- Cái này...

Lý Thế Dân nói không nên lời, từ xưa đã như vậy, Hoàng Đế các đời đều ôm thái độ thà rằng tin là có, còn hơn tin không có, tựa hồ cũng không chế độ của triều đại nào lấy tiền từ trên tay thần phật.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Chính vì loại quản chế thoải mái này, mới đưa đến hòa thượng xa hoa lãng phí. Có câu là “ăn no sinh dâm dục, cơ hàn khởi đạo tâm”, hòa thượng không cần nộp thuế, trong tay lại có vô số tiền dầu đèn của bách tính, tiêu không hết. Thói xa hoa lãng phí, tự nhiên theo đó sản sinh. Bộ Hạ... chuyện hôm nay, cũng không phải lỗi ở Phật gia, mà là ở chỗ loại hòa thượng như Nạp Ngôn,

là bọn hấn ngụy trang Phật gia lừa bịp thế nhân. Thần cho rằng, việc chúng ta phải làm không phải là diệt phật, mà là tiêu diệt đám hòa thượng giả kia.

Lý Thế Dân có vẻ không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận Đỗ Hà nói có lý.

Ngụy Chính ánh mắt sáng quắc nhìn Đỗ Hà nói:

- Vậy theo ý kiến của Tiểu Đổ đại nhân, vấn đề này nên xử lý như thế nào...

Trên đường Đỗ Hà tới đây, vẫn luôn lo lắng vấn đề này, thấy Ngụy Chính trưng cầu ý kiến của mình, cười dài nói:

- Ngụy đại nhân há không nghe hạ vũ trị thủy, lấp kín không bằng khai thông? Trị phần ngọn, còn không bằng trị tận gốc...

Lấp kín không bằng khai thông?

Trị phần ngọn, còn không bằng trị tận gốc?

Những lời này thường xuyên xuất hiện trên mặt trận chính trị.

Nhưng lúc này từ miệng Đỗ Hà nói ra lại khiến người ta coi trọng hơn nhiều, cũng không ai biết suy nghĩ trong lòng hấn.

Chư thần và Đỗ Hà làm việc chung đã được một năm, tất cả đều nhận thức sâu sắc tầm nhìn chiến lược của Đỗ Hà trên phương diện chính trị, đối với lời nói của hấn cũng không có bất cứ hoài nghi gì, chăm chú lắng nghe.

Kiến nghị diệt phật của Ngụy Chính xác thực rất hay, nhưng hấn dù lợi hại cũng chỉ là một con người, không phải thần linh, không tính được đáp án phía sau.

Phật học giống như Chư Tử Bách Gia như nhau, cố nhiên có rất nhiều chỗ quá mức, nhưng cũng có chỗ ưu điểm, là một loại văn hóa, không phải muốn diệt sạch là có thể diệt, nếu diệt sạch, chỉ có thể giải quyết vấn đề trước mặt, cũng không thể giải quyết lâu dài.

Lý Thế Dân không biết Đỗ Hà sở hữu tri thức siêu việt, chỉ biết hấn có tầm nhìn chính trị rất xa, liền nói:

- Vậy trăm muốn nghe xem Tiểu Đổ ái khanh làm sao trị tận gốc ...

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Theo thần biết, trong thành Trường An có 12 ngôi chùa, phụ cận Trường An cũng có hơn mười ngôi chùa, tổng cộng có hơn hai mươi chùa miếu. Bệ hạ không cảm thấy có hơi nhiều sao? Chùa miếu nhiều khó tránh khỏi gặp phải tình huống so le không đồng đều. Vì vậy điểm thứ nhất, thần đề nghị hạn chế chùa miếu, quy định số lượng chùa miếu trong thành, trấn, huyện, châu. Ví dụ như huyện một, trấn hai, thành ba, châu bốn, tụ tập hòa thượng lại một chỗ, thuận tiện cho việc quản chế. Chùa miếu dư thừa thu về triều đình.

- Thần tán đồng!

Người mở miệng đầu tiên chính là Tiêu Vũ, hẳn cố nhiên hận loại ngục hòa thượng như Nạp Ngôn vô cùng, nhưng lòng hướng phật vẫn tồn tại. Hành vi của Nạp Ngôn thực sự chọc giận Lý Thế Dân, không trả giá một chút tuyệt đối là không được. Huống chi Đỗ Hà lại “thông tình đạt lý” như vậy, cũng không đẩy sự việc đến chân tường. Trong lòng hắn cũng cho rằng có một ngôi chùa là đủ rồi, không cần phải khiến khắp nơi đều có chùa.

Tiêu Vũ là đại diện của phái tin phật, hẳn lên tiếng những người khác đương nhiên không có ý kiến.

Ngụy Chính cũng không mở miệng, hiển nhiên chỉ riêng điểm này, còn không đủ để thuyết phục lòng diệt phật của hắn.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Ngoài ra đất đai của Đại Đường tất cả đều là của Đại Đường, kể cả sông núi cũng là của Đại Đường, nhưng Phật giáo lại có một thói quen, chiếm núi làm vương, bọn họ xây miếu tự trên núi, tựa hồ như chiếm ngọn núi này làm sở hữu của riêng mình, có thể tùy ý chặt cây, trồng trọt, hành vi như vậy chắc chắn là coi rẻ quốc pháp, không thể bỏ qua.

Lý Thế Dân nghe vậy cũng thu liễm giận dữ, gật đầu mỉm cười, hẳn là Hoàng Đế, mấy câu này thật sự khiến hắn rất hài lòng.

- Còn nữa, theo ta được biết, hòa thượng có thói quen mua ruộng đồng trồng trọt. Điểm này, thần kiên quyết phản đối, hòa thượng niệm kinh bái phật là được rồi, còn muốn trồng trọt gì nữa? Có thời gian rảnh đi cày ruộng, chi bằng niệm thêm mấy quyển kinh Phật. Nếu thực sự quá nhàn rỗi, muốn làm ruộng, cũng được, vậy thì phải nộp thuế. Đều là phụ mẫu sinh ra, hòa thượng dựa vào đặc thù gì mà không phải nộp thuế?

- Nói có lý!

Trử Toại Lương có vẻ thả lỏng, trên khuôn mặt trang trọng hiện lên một nụ cười:

- Hòa thượng lễ Phật niệm kinh là chuyên trách của bọn hắn, bọn hắn nhúng tay trồng trọt, không có lý do gì không nộp thuế ruộng.

Đỗ Hà chậm rãi nói:

- Còn chuyện Phật gia thu tiền mồ hôi nước mắt do bách tính cung phụng, đó là tiền của bách tính, bách tính có quyền biết số tiền này đi về đâu. Thần đề nghị thiết lập sổ sách ở tất cả chùa miếu, để mọi người có thể tra cứu bất cứ lúc nào. Mặt khác mỗi tháng quan phủ cũng tới chùa miếu kiểm tra sổ sách, nếu phát hiện có gì dị thường, trừng phạt nghiêm khắc không tha.

Như vậy tránh cho hòa thượng trung gian kiếm lời bỏ túi riêng, lấy tiền của bách tính đi xa hoa lãng phí sự. Còn nữa người xuất gia tứ đại giai không, tiền tài đối với bọn họ mà nói là vật ngoài thân. Nếu là vật ngoài thân, vậy cũng không quan trọng mới đúng. Có thể hạn chế số lượng tiêu tốn của bọn họ, tránh để có người mượn cớ.

559. Chương 579 : Khai Thông Độc Hôn Lấp Kín

Thời cổ đại khác với thời hiện đại, thời hiện đại thủ đoạn làm giả sổ sách có thể nói là thông thiên, nhưng ở thời cổ đại thì không như vậy, không có khoa học kỹ thuật siêu thời đại, giao thông cũng bất lợi, tiền vật

lưu thông, chỉ ở châu huyện phụ cận, tiêu tốn cái gì chỉ cần vừa điều tra là phát hiện ra chân tướng. Hầu như không thể che giấu được một cách an toàn chuyện này.

Cách làm này của hấn chính là cắt đứt tất cả tài lộ của hòa thượng.

Hòa thượng chân chính sẽ có tự giác của hòa thượng, đó là ăn chay niệm Phật chứ không phải phát tài.

- Cuối cùng...

Đỗ Hà ngừng lại một lát, chăm chú nói tiếp:

- Khi vi thần du ngoạn ở Hoàng Phúc Tự có phát hiện, trong chùa có rất nhiều tăng nhân, chú tiểu không thành tâm hướng Phật, trong số bọn họ có rất nhiều thậm chí là du côn lưu manh hết ăn lại nằm, ôm tâm tính làm hòa thượng để kiếm cơm ăn. Điểm này phải nghiêm túc đối đãi, chỉ bằng noi theo khoa cử, làm một cuộc khảo hạch với tất cả hòa thượng trong thiên hạ, chỉ cần thất bại sẽ phải hoàn tục, phân phát về nhà. Mặt khác sau này có người muốn xuất gia, phải thông qua cuộc thi Phật học, chứng minh mình có thể làm hòa thượng.

Nói xong, hấn âm thầm nở nụ cười.

Đối với chuyện diệt Phật trong lịch sử, Đỗ Hà cũng coi như có chút tìm hiểu ở hậu thế, nhưng chỉ là một số tư tưởng phiến diện. Khi hấn tới Đại Đường, tiếp xúc với luật pháp Đại Đường, lý giải tình huống cổ đại, mới thật sự phát hiện ra vấn đề ẩn giấu sâu bên trong đó.

Cuộc sống của cổ nhân còn xa mới bằng hậu thế, đừng thấy Hoa Hạ đất rộng của nhiều, lúc này tuyệt đại bộ phận đều là núi cao gò đồng, có đủ loại vấn đề. Chỉ có một số địa phương như Quan Trung, Trung Nguyên, Kinh Châu, Giang Nam mới có đất đai rộng lớn. Đối mặt với vấn đề nhân số ngày càng gia tăng, vấn đề đất đai tương đối căng thẳng.

Chủ yếu là vì cổ đại thiếu khoa học kỹ thuật tiên tiến của hậu thế, đối mặt với một ngọn núi hoàn toàn không có cách nào, không giống hậu thế bình định một ngọn núi vô cùng dễ dàng.

Loại tình huống này vào thời Đại Đường còn chưa xuất hiện, chỉ vì rung chuyển cuối Tùy, thiên hạ giảm mạnh ba nghìn vạn nhân khẩu. Nhưng có thể khẳng định, chỉ cần theo thời gian trôi qua, nhân loại sẽ càng ngày càng nhiều, thổ địa có thể sử dụng cũng càng ngày càng ít, nguy cơ cũng theo đó sản sinh.

Phật giáo là giáo phái dị loại tộc, tín đồ đông đúc, bọn họ chiếm núi làm chùa, khai khẩn đất đai làm ruộng.

Lại thêm cổ nhân mê tín, chùa miếu không cần nộp bất cứ loại thuế nào, cũng dẫn đến hòa thượng càng lúc càng giàu, ruộng đồng càng ngày càng nhiều, cuối cùng dao động nền tảng quốc gia.

Đỗ Hà nhớ kỹ hơn mười năm sau, chùa chiền sẽ chiếm hết danh sơn, ruộng tốt, các hòa thượng có rất nhiều điền sản, trở thành đại địa chủ, phú hộ một phương. Không chỉ như vậy, Phật môn còn có đặc quyền tập trung đất đai. Bởi tổ chức Phật giáo ngày càng bành trướng, giáo đồ hỗn tạp, tốt xấu lẫn lộn, các loại nội loạn họa ngoại xâm, khiến một tổ chức tôn giáo không ngừng dị hoá, biến thành khối u của xã hội.

Cuối cùng dẫn phát chuyện Đường Võ Tông diệt Phật. Nhằm vào mấy vấn đề này, Đỗ Hà từng có suy nghĩ sâu sắc.

Có một câu nói là hốt thuốc đúng bệnh.

Những điều hấn vừa nói đều là kết luận của những chứng bệnh này.

Các hòa thượng lập miếu trên núi, biến danh sơn thành sở hữu của riêng mình, vậy không cho bọn họ lập miếu lung tung. Hòa thượng chiếm dụng ruộng tốt, như vậy quy định, hòa thượng không được sở hữu ruộng đồng. Hòa thượng xa hoa thành phong trào, vậy hạn chế thu nhập của bọn họ, để bọn họ không có tiền lãng phí. Hòa thượng môn đồ ở khắp nơi, vậy khống chế điều kiện bọn họ gia nhập.

Những điều khuôn sáo cũng thể hạn chế sự phát triển của Phật giáo, khống chế Phật gia lớn mạnh.

Bởi vậy, làm hòa thượng không thể ăn thịt, không thể cưới vợ, không thể miễn thuế, không thể không văn hóa, không thể kiếm tiền, không thể xa xỉ, không thể phạm giới, không thể cái này, không thể cái kia...

Chỉ cần điều khoản có thể chấp hành xuống dưới, hoàn toàn có thể một mẻ hốt gọn những kẻ giả làm hòa thượng.

Ngụy Chính rốt cục cũng minh bạch dụng ý “Lấp kín không bằng khai thông” của Đỗ Hà, đó là lợi dụng pháp chế quản chế tất cả hòa thượng trong thiên hạ, hạn chế tất cả không gian tiêu xài của hòa thượng.

Làm như vậy, xác thực cao minh hơn hẳn rất nhiều, dù sao hẳn diệt phật cũng không thể nào quang minh chính đại. Tín đồ phật gia trong thế gian cũng nhiều lắm, muốn cấm phật, cũng không dễ dàng.

Còn Đỗ Hà lợi dụng đạo lý Phật gia trói buộc hòa thượng. Hòa thượng các người không phải tứ đại giai không sao? Nếu tứ đại giai không, vậy không thể cái này, không thể cái kia, lấy điều khoản quang minh chính đại vậy khốn bọn họ.

Mấy chiêu này cố nhiên không độc ác bằng diệt phật của hẳn, nhưng hiệu quả âm ngoan, cũng chỉ hơn chứ không kém.

Ngụy Chính nhìn vẻ mặt ngay thẳng của Đỗ Hà, vuốt chòm râu, trầm nghĩ:

- Tiểu tử này không tồi, có phong phạm của Ngụy mẫu...

Hắn tiến lên một bước nói:

- Bệ hạ, lão thần cũng cảm thấy đối với Phật gia nên tiến hành quản chế hợp lý, sẽ giảm bớt những chuyện tương tự, đề nghị của Tiểu Đỗ đại nhân vô cùng cao minh.

Tiêu Vũ cũng đứng ra tán thành. Hẳn hoàn toàn không có lý do cự tuyệt, theo hẳn thấy cao tăng chính là siêu nhiên thoát tục, tứ đại giai không đối với những cao tăng chân chính có cũng như không.

Nhưng hẳn lại không biết, cao tăng chân chính trên đời lại rất ít.

Lý Thế Dân vì chuyện của Nạp Ngôn vốn không thích Phật giáo, không chút do dự quyết định.

Đồng thời còn căn dặn người của Đại Lý Tự chăm chú thẩm vấn Nạp Ngôn, điều tra mọi hành vi của bọn hắn, để tìm lại công đạo cho bách tính Trường An.

Khi Đỗ Hà đang thương nghị vấn đề hòa thượng, Trường Nhạc và Cao Dương đã quay về Lập Chính điện trước.

Trường Nhạc có chút do dự có nên cáo trạng Lý Thừa Càn trước mặt Trương Tôn hoàng hậu.

Không đợi nàng suy nghĩ, Cao Dương nhiều chuyện đã kể lại mọi chuyện cho Trương Tôn hoàng hậu.

Trương Tôn hoàng hậu trầm mặc hồi lâu nói:

- Cao Dương, con mang theo Trì Nhi, Tiểu Hủy Tử ra sân chơi, mẫu hậu có chuyện muốn nói với Trường Nhạc tỷ tỷ.

560. Chương 580 : Quốc Chi Hiền Hậu

Trương Tôn hoàng hậu cũng không thường hỏi đến chính sự, nhưng là nữ nhân mà Lý Thế Dân sủng ái nhất, Lý Thế Dân ở trong việc chính sự cũng không hề tránh né bà. Nhận được ủy khuất từ chỗ Ngụy Chính, thậm chí hẳn còn nổi giận hùng dũng đi tới Lập Chính Điện mắng nhiếc Ngụy Chính, hăm dọa đòi giết vị đại thần cứng đầu này.

Lý Thế Dân là hoàng đế, hơn nữa còn là một vị đế vương lòng dạ sâu đậm, nếu như hẳn thật sự động sát tâm đối với Ngụy Chính, cần gì làm ra loại hành động như tiểu hài tử như thế? Đây rõ ràng là hẳn chỉ muốn tỏ khổ với Trương Tôn hoàng hậu, tìm kiếm an ủi.

Cũng chỉ ở trước mặt Trương Tôn hoàng hậu, Lý Thế Dân mới có thể biểu hiện ra một mặt tính tình chân thật nhất của mình.

Được vinh hạnh đặc biệt này, dù Trương Tôn hoàng hậu không lòng dạ nào hỏi tới việc chính sự, nhưng cũng biết được rất nhiều chuyện xảy ra trong triều đình.

Trong đó làm cho bà quan tâm nhất chính là chuyện về thái tử, Trưởng Tôn hoàng hậu là người từng trải, năm xưa Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân náo loạn dữ dội, bà là người khó chịu nhất trong đó.

Lý Thế Dân là chủ tâm cốt của Thiên Sách Phủ, hàng năm chinh chiến bên ngoài, hấn lập xuống công lao càng lớn thì bà phải nhận áp lực trong triều càng lớn.

Hoàng đế Lý Uyên lại khuynh hướng Lý Kiến Thành, Tề Vương Lý Nguyên Cát cũng khuynh hướng Lý Kiến Thành, cả triều đại bộ phận văn võ đại thần cũng là như thế. Bản thân Lý Thế Dân lại phải xông pha chiến trường, tự nhiên còn được thoải mái, nhưng áp lực của Thiên Sách Phủ lại rơi hết lên người Trưởng Tôn hoàng hậu còn ở tại Trường An.

Thời cổ đại giao thông cực kỳ không tiện lợi, tin tức truyền đi cũng dị thường chậm chạp, thật giả khó thể phân biệt.

Ở tại Trường An cứ cách hai ba ngày lại dao truyền Lý Thế Dân nắm quân đội hùng hậu trong tay tạo phản, tin tức thật giả khó phân biệt, nhiều khi Lý Uyên cũng không thể không tin. Bởi vì biết con không ai bằng cha, Lý Uyên biết rõ Lý Thế Dân tài trí mưu lược kiệt xuất vả lại còn có dã tâm ngồi lên thiên hạ, nhưng thái tử lại là Lý Kiến Thành, tương lai Đại Đường sẽ giao cho Lý Kiến Thành. Lý Thế Dân nếu không thể lên ngôi thống trị thiên hạ, chiến công của hấn lại hiển hách, vô cùng được lòng quân, vả lại còn lãnh binh bên ngoài, chỉ cần vung tay lên, tạo phản cũng không phải là chuyện bất ngờ. Khi song phương đang trong thời gian khẩn trương nhất, Lý Uyên thậm chí còn âm thầm chuẩn bị tính toán cùng nhi tử có ý định “tạo phản” kia quyết chiến một trận.

Tình huống lúc đó cực kỳ tồi tệ, khi đó Trường An Tần Vương phi Trưởng Tôn hoàng hậu tự nhiên thừa nhận áp lực cực lớn, một mình chống đỡ Thiên Sách Phủ đối kháng cùng Đông Cung.

Khi đó Trưởng Tôn hoàng hậu chẳng những phải chiếu cố cho nhi đồng, còn phải trấn an lòng quân trong Thiên Sách Phủ, còn phải vào cung ổn định Lý Uyên, ứng đối thế công của Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát đối với Lý Thế Dân. Cuối cùng bà kiên trì xuống, thành tựu được huy hoàng hôm nay, nhưng ngọt bùi cay đắng bên trong người thường hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

Đến ngày nay Trưởng Tôn hoàng hậu hồi tưởng lại, vẫn còn cảm thấy sợ hãi, ngay chính bà cũng không dám tưởng tượng năm xưa mình làm sao vượt qua thời khắc đó. Chính bà nhận hết nỗi khổ, cũng hiểu rõ sự bất đắc dĩ khi thủ túc tương tàn, giờ này ngày này làm sao lại nhẫn tâm thấy con của mình bước lên con đường không lối quay về?

Trưởng Tôn hoàng hậu toàn tâm toàn ý ủng hộ Lý Thừa Càn, chính là không muốn giẫm lên vết xe đổ năm xưa. Năm xưa công tích của Lý Kiến Thành kém xa Lý Thế Dân, thái tử vị không ổn định, vì vậy mới tạo cơ hội cho Lý Thế Dân. Vì tránh né việc này phát sinh, bà cảm thấy chỉ cần địa vị thái tử của Lý Thừa Càn được kiên cố, không ai có thể lay động, vậy tự nhiên sẽ không ai dùng trướng chọi đá, tự chịu diệt vong.

Nhưng mọi chuyện cũng không được như người dự kiến.

Lý Thừa Càn vốn là một nhi đồng thật thông minh, lúc trước để cho hấn giám quốc xử lý chính sự cũng được gọn gàng ngăn nắp, làm cho Lý Thế Dân cùng Trưởng Tôn hoàng hậu đều cảm thấy thật vui mừng. Chính là cả hai người làm sao cũng không ngờ Lý Thừa Càn nếm thử mùi vị của quyền lực lại không vượt qua được mê hoặc của quyền lực, hành vi xử sự ngày càng bá đạo, không xem ai ra gì, thậm chí không cho phép người khác ngỗ ngược chính mình. Đối mặt một nhóm lão sư chính trực thẳng thắn, Lý Thừa Càn lại đối nghịch bọn họ, muốn ta học tập thì ta cứ chơi; muốn ta đoan chính thì ta cứ sống buông thả; muốn ta xa tiểu nhân gần trung thần, ta cứ gần tiểu nhân xa trung thần!

Đây là thiếu niên phản nghịch kỳ, căn cứ công tác thống kê số liệu, mười phần thiếu niên tội phạm luôn bởi vì phản nghịch kỳ mà phạm tội.

Lý Thừa Càn là thái tử, phản nghịch của hấn so với người bình thường càng thêm nghiêm trọng. Từ thiện chuyển ác thật dễ dàng, từ ác chuyển thiện cực kỳ khó khăn.

Lý Thừa Càn trong phản nghịch kỳ càng thêm sa đoạ, đã không còn là vị thái tử thông minh nhu thuận ngày trước. Hành vi của hấn ngày càng ương bướng, càng ngày càng không ai có thể thừa nhận. Có một

lần thậm chí còn hô lớn “Ta làm thiên tử, tùy tâm sở dục, có ai can gián, ta giết chết, giết năm trăm người, xem ai còn dám khuyên nữa”?

Hắn còn chưa trở thành hoàng đế đã có tâm tính như thế, nếu như thật sự trở thành hoàng đế, vậy còn thế nào, chỉ sợ trong lịch sử lại xuất hiện thêm một vị bạo chúa.

Lý Thế Dân đã sớm động tâm tư phế thái tử, sở dĩ còn chậm chạp chưa quyết, chỉ vì không có người được chọn thích hợp, thái tử vị không người, sẽ chỉ làm nhiều người nhưng nhớ thêm, còn không bằng tạm thời để Lý Thừa Càn ôm lấy.

Trưởng Tôn hoàng hậu mơ hồ phát hiện được ý tứ của trưởng phu, trong lòng âm thầm bất mãn, không biết rốt cục Lý Thừa Càn đã gây ra chuyện gì. Bà ở trong thâm cung, tự nhiên không biết những hành vi của Lý Thừa Càn, ngẫu nhiên nghe nhắc đến cũng chỉ là một ít đáp án mập mờ, dù sao cũng sẽ không có mấy ai lại ở trước mặt một mẫu thân nói nhảm của bà kém cỏi như thế nào, huống chi vị mẫu thân kia còn là một hoàng hậu, nhi tử của bà lại là thái tử đương triều.

Ở trong mắt Trưởng Tôn hoàng hậu, Lý Thừa Càn nhiều nhất chỉ bướng bỉnh một chút, vẫn còn có thể dạy dỗ.

Đây cũng là thiên tính của một mẫu thân, không có một mẫu thân nào lại không thể tha thứ cho con của mình, cũng không có một mẫu thân nào sẽ bỏ rơi con của mình.

Nhưng hôm nay Trưởng Tôn hoàng hậu nghe được Cao Dương nói Trưởng Nhạc cùng Lý Thừa Càn xung đột chính diện, điều này làm lòng của bà rét lạnh hơn phân nửa.

Trưởng Nhạc do bà một tay dạy dỗ trưởng thành, tính cách của Trưởng Nhạc bà hiểu thật rõ ràng, là một nữ nhi hiền lành tới cực điểm, mặc dù nàng là trưởng công chúa, cũng không hề tranh đấu với người, mọi chuyện đều thật cẩn thận, ở hoàng cung nhân duyên của nàng là tốt nhất. Bây giờ nàng lại ra mặt nổi lên xung đột với Lý Thừa Càn, điều này làm Trưởng Tôn hoàng hậu lần đầu tiên cảm nhận được bất an.

- Trưởng Nhạc, con thành thật đem mọi chuyện nói lại cho mẫu hậu nghe, nhất là về đại ca con. Mẫu hậu ở trong thâm cung, những gì nghe được có thật có giả, thật sự không biết hiện tại đại ca con đã làm chuyện gì...

Cũng giống như Trưởng Tôn hoàng hậu, Lý Thừa Càn dù sao cũng là đại ca của Trưởng Nhạc, mỗi khi đề cập tới Lý Thừa Càn, Đỗ Hà, Vũ Mị Nương, Lý Tuyết Nhạn đều không muốn nhắc tới chuyện của hắn, bởi không muốn làm Trưởng Nhạc khó chịu đau lòng, dù Trưởng Nhạc có hỏi cũng chỉ qua loa viện cớ cho qua chuyện. Nếu không phải do nàng tận mắt nhìn thấy tại Hoảng Phúc Tự, Trưởng Nhạc cũng không tin một hiếu tử ở trước mặt Trưởng Tôn hoàng hậu luôn ngàn y trăm thuận nhưng ở bên ngoài lại có bộ dáng như thế.

Trưởng Nhạc không muốn làm cho mẫu hậu thương tâm, nhưng không thể ngỗ ngược ý tứ của bà, do dự một thoáng đành nói ra sự thật.

Trưởng Nhạc nói:

- Không biết mẫu hậu có còn nhớ khi còn nhỏ thường giảng chuyện lịch sử cho nữ nhi, mẫu hậu nói tiền triều hoàng đế Dương Quảng nhìn quá xa, thái độ làm người bá đạo, tự cho mình là duy nhất. Khi sửa Vận hà có một đoạn thật khó thể đào móc, Dương Quảng không hiểu lại giả hiểu, muốn dùng vũ lực để phá hủy, có người chuyên môn cung cấp cho Dương Quảng phương án

chính xác, lại nói phương pháp của Dương Quảng sẽ khiến đất đá lắng xuống dưới nước, biến Vận hà thành bể tắc. Nhưng Dương Quảng không cho phép người khác ngỗ ngược chính mình, chuyên quyền độc đoán, vẫn dùng phương thức của mình hành sự. Quả nhiên mười năm sau đoạn kênh đào kia bị bế tắc nghiêm trọng. Phụ hoàng vốn định lợi dụng kênh đào vận lương bắc thượng dùng trong quân sự, kết quả hàng đạo bị ngăn trở, dây dưa lỡ việc xuất binh. Khiến cho phụ hoàng tức giận tới mức suýt nữa đã chém vị quan viên vận lương kia. Mẫu hậu nói thân là thành viên hoàng thất, đã được vận người hâm mộ, rất dễ dàng bị người che mắt, thấy không rõ sức lực của mình, cảm giác mình chuyện gì cũng làm được, trên thực tế hết thấy chỉ là hư vô. Cũng như Dương Quảng, hắn dốc lực lượng cả nước đào móc kênh đào, lại bởi vì chuyên quyền độc đoán mà khiến cho kênh đào bế tắc, muốn chúng ta lấy hắn làm gương, lời thật thì khó nghe,

không thể tự đại, càng không thể bởi vì mình thân là hoàng thất mà tự cao kiêu ngạo. Hiện giờ đại ca cấp cho nữ nhi cảm giác giống như là Dương Quảng, không chấp nhận lời khuyên bảo...

Trường Nhạc đem Lý Thừa Càn so sánh với Dương Quảng, thật sự là quá đề cao Lý Thừa Càn.

Dù Dương Quảng có ngu đần như thế nào, vẫn còn có chút cân lượng. Tuy rằng hắn làm sụp đổ cả vương triều, nhưng vẫn để lại di sản không tệ cho hậu thế. Lý Thừa Càn nhiều nhất là nhìn quá xa, thái độ làm người bá đạo, tự cho mình là giỏi nhất, cũng có chút tương tự như Dương Quảng, còn phương diện khác thì căn bản không khả năng so sánh.

Sắc mặt Trương Tôn hoàng hậu tái nhợt, không thể tưởng được Lý Thừa Càn lại sa đoạ đến mức độ này, Dương Quảng là vị vua mất nước, Trường Nhạc đem Lý Thừa Càn so sánh với Dương Quảng không thể nghi ngờ là phê bình nghiêm lệ nhất.

- Khó trách, khó trách...

Cuối cùng bà mới hiểu được vì sao trượng phu luôn có cảm xúc rên rỉ không thành thép, cuối cùng hiểu được vì sao Đỗ Hà luôn thấu tình đạt lý lại nhiệt náo cương cứng với Lý Thừa Càn đến như vậy, cũng cuối cùng hiểu được vì sao những vị sư phụ của Lý Thừa Càn đều nói Lý Thừa Càn thật khó dạy dỗ. Thực sự không phải bởi vì mọi người quá mức hà khắc đối với hắn, mà là Lý Thừa Càn thật sự không có triển vọng.

Trương Tôn hoàng hậu miễn cưỡng cười nói:

- Không có việc gì...Mẫu hậu đột nhiên cảm thấy hơi mệt một chút...con đi xuống giúp mẫu hậu chăm sóc Trì nhi, để mẫu hậu yên lặng một chút.

Trường Nhạc cũng biết Trương Tôn hoàng hậu kỳ vọng Lý Thừa Càn thế nào, lời nói của mình hôm nay có thể sẽ mang đến ưu thương cho mẫu hậu, nhưng thân là con cháu hoàng gia, nàng nhất định phải làm ra lựa chọn sáng suốt nhất. Nàng không cùng người tranh, không có nghĩa nàng nguyện ý chứng kiến giang sơn Đại Đường bị hủy hoại.

Hai mắt Trương Tôn hoàng hậu vô thần, chứa đầy ưu thương, nước mắt tràn xuống, có chút quyết định thật thống khổ nhưng bà nhất định phải làm ra lựa chọn.

Đây là chuyện phải làm của một vị mẫu nghi thiên hạ. Bà có được hết thấy những gì mà người thường không có, như vậy nhất định phải trả giá đại giới mà người thường không cần phải trả.

Năm xưa bà trả giá chính là sống trong lo sợ ngày đêm, chống đỡ mọi âm mưu quỷ kế, mà bây giờ bà trả giá chính là bỏ qua một đứa con trai...

Quyết định như thế đối với một mẫu thân mà nói là nỗi đau thấu triệt nội tâm.

Đối mặt với chuyện của Phật giáo, Đại Đường vương triều dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển giải quyết.

Đại Lý Tự Khanh, Hình Bộ thượng thư suốt đêm triển khai thẩm vấn, Nạp Ngôn làm chủ mưu, trong trên người mang theo tính mạng của ba người, quả quyết không có lý do lưu tình, phán xử tử hình, điều hành thị chúng ba ngày để tiêu trừ oán khí trong lòng dân chúng. Tuệ Không là đồng lõa thứ nhất, nổi giáo cho giặc, phán lưu đầy Lĩnh Nam khai hoang làm cống hiến. Về phần chủ trì cùng hòa thượng, mỗi người đều có tội cùng Nạp Ngôn kiếm chác lợi nhuận, căn cứ nặng nhẹ phán hình phạt lao ngục.

Về phần Biện Cơ ngoài ý muốn được vô tội phóng thích.

Cũng không kỳ quái, hắn cũng không phải chủ trì, cũng không tính là tăng lữ Hoảng Phúc Tự.

Những gì hắn sử dụng đều do Nạp Ngôn cùng bên trong chùa cung cấp, hắn cũng không trực tiếp tham dự vơ vét của cải, cho nên không tính là phạm tội.

561. Chương 581 : Hòa Thượng Bệnh Hoa Liễu

Kỳ thật xử lý đám người Nạp Ngôn cùng Tuệ Không cũng không phải mấu chốt, luật pháp Đại Đường trứ danh công chính nghiêm minh, chỉ cần theo nếp làm việc, đám người Nạp Ngôn cùng Tuệ Không sẽ bị nghiêm trị theo tội lỗi.

Mấu chốt chính là cách xử lý tiền tài thu được, chỉ riêng chỗ ở của Nạp Ngôn đã có tới sáu rương bạc trắng, trong nhà kho tập thể càng nhiều. Đây chỉ mới tính Hoảng Phúc Tự, chuyện lợi dụng việc khai quang mà gạt gẫm lấy tiền tài sớm đã thành quy định bất thành văn tại chùa chiến Trường An, cơ hồ toàn bộ chùa chiến đều có tham dự.

Lý Thế Dân cùng văn thần trong Đường triều đều là những nhân vật không chấp nhận được trong mắt có hạt cát tồn tại, đối với những chùa chiến dám lừa gạt tiền trăm họ quyết không nường tay, niêm phong xử lý. Hơn hai mươi chùa miếu lần lượt vì tội dùng danh nghĩa khai quang mà kiếm tiền đều bị niêm phong toàn bộ. Mặc cho ai cũng không nghĩ ra khi tra xét hơn hai mươi chùa chiến tịch thu số tiền lên tới thiên văn. Cũng bởi vì số tiền lớn này mà cả triều văn võ đều phạm sâu.

Đem số tiền này sung công, tuy kinh tế của Đại Đường vì chiến sự sắp đến mà có chút căng thẳng, nhưng còn chưa đến mức vận dụng tiền mồ hôi nước mắt của bách tính. Đem số tiền này trả lại cho dân chúng cũng không phù hợp thực tế. Dân chúng Trường An nhiều không kể xiết, bọn họ cứng đầu vùng cũng không đồng nhất, có nhiều có ít, thật sự không biết làm sao trả lại, thực sự là một chuyện làm người cảm thấy vô cùng đau đầu.

Cuối cùng dưới sự thương nghị của toàn bộ văn võ đại thần, quyết định lấy từ dân thì dùng cho dân.

Đây là có tiền cũng không cần sầu làm sao sử dụng, dân chúng quyên tiền chủ yếu là vì làm việc thiện, bảo bình an, đem số tiền này dùng trong việc ích nước lợi dân tin tưởng dân chúng cũng sẽ không nhiều lời oán trách.

Khánh điểm Vĩnh Tế Trường An.

- Lão bản, cho ta một phòng...nhanh, phải nhanh...

Một hòa thượng trẻ tuổi vội vàng chạy vào một khách điểm lâu đời, thần sắc kích động, trên mặt lộ ra biểu tình quý dị.

Chưởng quỹ khách điểm Vĩnh Tế họ Ngô, gọi là Ngô thị. Ngô chưởng quỹ kinh doanh khách điểm đã hơn hai mươi năm, đã sớm dưỡng thành thái độ gặp người luôn nở ba phần cười, hẳn đang tính sổ nghe có người muốn phòng, liền lộ ra dáng tươi cười hòa ái, sau đó ngẩng đầu lên định đón khách, nhưng thấy là một hòa thượng, sắc mặt liền trầm xuống, trên mặt hiện lên chút chán ghét nói:

- Không có phòng...

Hòa thượng trẻ tuổi kia chính là Biện Cơ.

Biện Cơ còn trẻ tuổi, luận đạo hạnh kỳ thật cũng chưa chắc cao minh. Dù sao kinh Phật thâm ảo khó hiểu, số lượng lại phức tạp, muốn thông hiểu thâm ý ít nhất phải có hơn mười năm nghiên cứu. Biện Cơ mười lăm tuổi xuất gia, đến nay chỉ mới hơn hai mươi. Cho dù là thiên tài thể nào cũng kém hơn những lão hòa thượng nghiên cứu Phật học suốt mấy chục năm. Nhưng hắn có tài ăn nói, có thể đem tri thức mình học được lý luận rõ ràng mạch lạc, mặc dù là những lão hòa thượng có tri thức cao thâm hơn hắn cũng không nói vượt qua hắn.

Chỉ vì thể diện lộ ra vẻ đạo hạnh của hắn cao thâm.

Cũng giống như Triệu Quát, hắn xuất thân tướng môn thế gia, thuở nhỏ được đọc đủ loại binh thư, lại trải qua luận cứ ngay cả phụ thân hắn Triệu Xa thân kinh bách chiến cũng còn kém hắn. Nhưng vừa ra chiến trường liền không giống ai, chỉ trong nháy mắt bốn mươi vạn đại quân liền biến thành mây khói tiêu tan. Triệu Quát dựa vào miệng lưỡi, Biện Cơ cũng dựa vào miệng lưỡi.

Bất đồng chính là Triệu Quát bị bộc lộ nhược điểm, mà Biện Cơ vẫn có thể dựa vào miệng lưỡi để dùng cơm.

Khi bị thẩm vấn xử án, Biện Cơ dùng miệng lưỡi lanh lợi đem toàn bộ tội danh đều trút lên trên người Nạp Ngôn cùng chủ trì Hội Xương Tự. Vốn hắn là một hòa thượng, hơn nữa không nắm quyền, bởi vì danh khí lớn nên trở thành một chiêu bài sống mà thôi.

Nạp Ngôn cùng trụ trì Hội Xương Tự đều hi vọng mượn dùng danh tiếng của hắn mang đến khách hành hương cho mình, vì vậy mới cung cấp cho hắn sinh hoạt xa hoa.

Biện Cơ tuy sử dụng vật chất từ tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng, nhưng thực sự không thể đánh đồng hần phạm tội như đám người Nạp Ngôn.

Biện Cơ chính là lợi dụng điểm này dùng tài miệng lưỡi mà biện hộ cho chính mình.

Đại Lý Tự là cơ cấu quân sự cao nhất Đại Đường, thuyết pháp không thuyết tình. Dù Đại Lý Tự Khanh cùng Hình Bộ thượng thư đều muốn bắt giam Biện Cơ nhưng cũng không tìm được tội danh hợp lý, cuối cùng phải xử vô tội phóng thích.

Biện Cơ dù được thả ra, nhưng Hội Xương Tự bởi vì liên quan tới chuyện tham ô, đã bị quan phủ niêm phong, hôm nay hần đã không còn nhà để về. Vì bất đắc dĩ hần tính toán tìm một khách sạn đặt chân trước, sau đó giải quyết vấn đề ngứa ngáy trong háng của mình, nhưng không tưởng tượng được lại đụng phải một cây đinh.

Biện Cơ thật sự không phải là một tiểu hài tử ba tuổi dễ gạt gẫm, chỉ vào mấy tấm thẻ trên quầy nói:

- Chương quỹ, thẻ bài đều ở đây, làm sao lại nói không còn phòng, không cần phòng tốt, một gian bình thường là được.

Khách điểm cổ đại cũng không có máy tính, phần lớn đều dùng trục bài làm sổ phòng, xem như chứng minh cấp khách nhân thuê phòng.

Trên quầy của Ngô chương quỹ có tới hơn mười tấm thẻ, như vậy ý tứ cũng đã rõ ràng.

Thanh âm lạnh lùng không chút kiên nhẫn của Ngô chương quỹ vang lên:

- Nói không có phòng trống thì không có phòng trống...

Biện Cơ không ngừng cọ xát hai đùi, kiên nhẫn hòa nhã nói:

- Mở cửa là vì buôn bán, vì sao chương quỹ lại cự tuyệt khách nhân đến thuê phòng?

Sở dĩ Ngô chương quỹ lãnh đạm như vậy đối với Biện Cơ, cũng không phải không có lý do.

Ngô chương quỹ từng là tín đồ thành tín của Phật giáo, hần buôn bán cầu tài, luôn luôn mua hương nến được khai quang, dâng hương cầu Phật phù hộ việc làm ăn của hần hưng thịnh. Hiện giờ tội lỗi của Nạp Ngôn được công khai, Ngô chương quỹ phát hiện mình bị lừa gạt thật lâu, trong lòng đối với hòa thượng chuyển thành cực kỳ chán ghét. Hần cũng là một gia đình trung lưu, không tính là giàu có nhưng không cần lo lắng ăn mặc, còn chưa tới mức vì mất một người khách mà lo lắng vấn đề buôn bán, vì vậy tính tình nổi lên, ngang nhiên cự tuyệt không tiếp khách. Hần thấy Biện Cơ cũng không chịu yên, ngược lại còn đem lời nói làm rõ, vì vậy không muốn tiếp tục giả tạo, nói thẳng:

- Nói đầy khách là lời khách khí, hôm nay Ngô thị ta không có ý định tiếp đãi những hòa thượng lòng dạ hiểm độc như các người!

Hiện tại các hòa thượng ở trong thành Trường An đã trở thành chức nghiệp như chuột chạy qua đường.

Từ sau khi Biện Cơ xuất hiện tại khách điểm, những khách nhân đang dùng cơm cũng bắt mắt trong lòng, nhưng họ cũng không tiện lên tiếng chỉ trích, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hần. Hiện tại nghe Ngô chương quỹ mở lời cự tuyệt, cảm xúc cùng chung mối thù lập tức bùng nổ.

- Thật tốt, chương quỹ nói thật đúng...lăn ra ngoài, tắc hòa thượng...

- Nơi này không phải miếu hòa thượng, không có tiền cho các người tham...

Thậm chí còn có người thô lỗ mắng to:

- Đứng ở chỗ này tiếp tục chương mắt, ảnh hưởng người khác ăn uống, mau cút, miễn cho lão tử không không chế nổi chính mình tẩu người một trận!

Trên mặt Biện Cơ lúc đỏ lúc trắng, dọc theo đường đi hần đã phát hiện dân chúng trong Trường An đều có ánh mắt khác thường nhìn hần, nhưng không thể tưởng được phản ứng tồi tệ đến như thế.

Hần hần nên cảm thấy may mắn mình vẫn chưa báo ra tên họ.

Tên Biện Cơ hiện tại cũng ô uế chẳng khác gì tên Nạp Ngôn, tuy rằng hắn được phóng thích, nhưng đã trở thành một người bị người người mắng nhiếc.

Dân chúng không quản người có phạm pháp bị xử tội gì hay không, bọn họ chỉ phán đoán mọi việc theo chủ quan. Biện Cơ không tham dự việc vợ vét của cải, nhưng ở trong Hoằng Phúc Tự lại bị Đỗ Hà chỉ mặt gọi tên điểm danh, hiện giờ cả thành Trường An đều biết tác phong xa xỉ của Biện Cơ, ở biệt viện xa hoa, uống trà Long Tỉnh thượng hạng, đốt Long Tiên Hương sang quý nhất.

Cũng không thể không nói Biện Cơ quả thật bị oan uổng, chỉ đổ thừa do lòng hắn có tà tâm, không phân biệt được tốt xấu đụng chạm tới Đỗ Hà.

Biện Cơ chạy ra khỏi khách điểm, chẳng khác gì chuột chạy qua đường, trong ánh mắt “nhìn chăm chú” của mọi người xuyên vào những hang cùng ngõ hẻm, đi tới một địa phương không bóng người, hắn đem hai tay thò vào trong chỗ kín, gãi mạnh một lúc. Khi hắn rút tay ra, trong móng tay đã mờ hồ có vết máu.

Chất độc của Đỗ Hà thật sự lợi hại.

Lấy được hiệu mà nói người bình thường muốn phát tác phải một ngày một đêm, Biện Cơ thuộc ngoại tộc, hắn từ nhỏ được kiều sinh quán dưỡng, làn da mềm mại thật đẹp, vì vậy sức đề kháng thấp hơn người thường rất nhiều. Khi độc phần nhiễm lên làn da hắn liền sản sinh phản ứng bất lương, ngay lập tức cũng không cách nào tiêu trừ, từ lúc phát tác hắn đã nhận lấy khổ sở suốt hai ngày đêm, dưới đống quần đã mờ hồ rướm máu, vô cùng thê thảm.

Đi tới góc tối hẻo lánh trong thành Trường An, Biện Cơ thấy bốn phía không người, lại nhìn thấy cách đó không xa có người phơi quần áo, liền cẩn thận trộm lấy thay đổi quần áo thành người ở nông thôn. Mặt trời khá chói chang, đội nón đi ngoài đường cũng không ai nói gì. Lần này hắn đã có kinh nghiệm, tìm một tiểu khách điểm lấy thân phận người nhà nông thuê một gian phòng riêng, gọi điểm tiểu nhị tới nói:

- Thí...

Hắn vừa định gọi một tiếng “thí chủ”, nhưng vừa thốt ra lập tức liền cảnh giác, sửa lời nói:

- Tiểu nhị, làm phiền người tìm dùm một đại phu...y thuật cao minh, nhưng không cần quá nổi danh...

Tiểu nhị tên Lý Phàm tròn mắt, hắn làm tiểu nhị đã năm năm, làm chân chạy là nghề chính của hắn, bình thường cũng hay giúp khách nhân tìm đại phu, nhưng chưa từng gặp vị khách nào lại có yêu cầu như vậy. Vừa cần y thuật cao minh lại không cần nổi danh, loại đại phu như thế biết đi nơi nào mà tìm?

Nhưng rất nhanh Lý Phàm lại kịp phản ứng, trong mắt hiện lên tia khinh thị, thầm nghĩ:

- Không có tiền cũng muốn mời đại phu giỏi sao?

Hắn theo bản năng xem Biện Cơ là người nghèo ở nông thôn, đại phu danh khí lớn tiền khám bệnh rất cao, danh khí không lớn y thuật lại không ổn. Vì vậy mới có yêu cầu y thuật cao minh nhưng lại không quá nổi danh.

Hắn thuận miệng đáp ứng, chạy đi tìm đại phu.

Biện Cơ dùng khăn nóng đắp vào giữa háng, nhiệt khí liền giúp hòa dịu cảm giác ngứa ngáy như điên kia, nhớ tới những chuyện gặp được gần đây, hắn chợt có cổ xúc động muốn khóc.

Mấy ngày trước hắn còn là cao tăng nổi tiếng của thành Trường An, đi tới đâu cũng có người hành lễ vấn an. Chỉ sau mấy ngày ngắn ngủi, hắn đã rơi vào tình trạng như thế, hiện tại ngay cả tên cũng không dám nói ra ngoài.

Sở dĩ cần mời đại phu y thuật cao minh lại không nổi danh cũng không phải như suy nghĩ của Lý Phàm, hắn không tiền mời không nổi đại phu nổi tiếng. Mà hắn sợ gặp phải người quen, hắn ở lại Trường An năm năm, mỗi lần sinh bệnh đều mời đại phu nổi tiếng trong thành Trường An. Trong những đại phu nổi danh người nhận thức hắn cũng không ít, Biện Cơ thật sợ bị người nhận ra thân phận cho nên mới đưa ra yêu cầu cổ quái như thế.

Đội chùng nửa nén nhang, điểm tiểu nhị Lý Phàm gõ cửa phòng, hắn mang đến một đại phu chừng ba mươi tuổi, cười nói:

- Khách quan, căn cứ theo yêu cầu của người, đã tìm tới đại phu. Hắn theo học đại phu nổi danh Trường An, có được chân truyền, chẳng qua bởi vì còn quá trẻ nên chưa có danh hào gì.

Biện Cơ mừng rỡ, dĩ vãng chữa bệnh cho hắn toàn là đại phu nổi tiếng, tuổi trẻ cũng vừa ý hắn, liền cười cho Lý Phàm tiền.

Lý Phàm biết điều rời đi.

Biện Cơ then thùng, nhớ lại điển cổ giấu bệnh sợ thầy, liền cởi ra quần dài cho đại phu kiểm tra.

Đại phu nhìn vài lần, kinh hô:

- Bệnh hoa liễu...

562. Chương 582 : Ta Là Xử Nam, Ta Oan Uổng

Lý Phàm mời tới đại phu tên là Phương Diệc Thanh, một cái tên thật văn nhã, người cũng như tên, bộ dạng cao gầy, có vài phần khí tức nho gia, không giống đại phu lại có bộ dáng như thư sinh, trong tay cầm một hòm thuốc lớn, có chút không giống ai.

Lý Phàm giới thiệu không sai, Phương Diệc Thanh quả thật theo đại phu nổi danh Trường An học y thuật, còn là nghĩa tử của đại phu kia. Nhưng y thuật cùng hắn lại không có bao nhiêu nhân duyên, sự phụ giỏi lại có đồ đệ kém cỏi không phải là không có, sự phụ tệ hại cũng có thể dạy dỗ ra đồ đệ giỏi vẫn là không ít.

Phương Diệc Thanh thuộc thành phần trước, tuy có danh y làm sư, nhưng tính hắn lại lười biếng, cũng không chuyên cần, y thuật của Phương Học Hữu hắn học được chưa tới một phần mười. Sau khi Phương Học Hữu qua đời, hắn không còn sinh kế, lấy một ít tích tụ mở một nhà tiểu y quán. Bệnh nặng hắn không trị được, một ít cảm mạo thông thường miễn cưỡng còn có thể ứng phó.

Hắn cũng biết tự lượng sức mình, tiền khám bệnh không cao, dân chúng chung quanh có đau đầu chóng mặt cũng tham chút giá rẻ, cũng đến y quán của hắn khám bệnh, thu nhập xem như không tệ lắm. Cách đó không lâu hắn còn cưới được một phụ nhân, thật không khéo, phụ nhân này là đại tá nhà cách vách Lý Phàm, vì vậy có chút quen biết lẫn nhau.

Lý Phàm được Biện Cơ nhờ vả tìm kiếm đại phu tới tận nơi chữa bệnh, vả lại còn đòi y thuật cao minh nhưng không danh tiếng, trong lòng liền có ý tưởng.

Điểm tiểu nhị làm chân sai vặt cho khách nhân là chuyện thường tình, Lý Phàm làm điểm tiểu nhị suốt ba năm loại chuyện này gặp không ít. Hắn sợ nhất gặp phải loại người không có bao nhiêu tiền lại thỉnh danh y tới khám bệnh. Danh y đến khám tận nơi lấy tiền cao hơn đại phu bình thường, chỉ sợ khách nhân không trả nổi. Tuy hắn không đến mức bị đền tiền, nhưng cũng sẽ

bị người mắng cho một trận.

Hắn thấy quần áo trên người Biện Cơ có mụn vá, trong lòng hiểu rõ nên không dám thỉnh đại phu giỏi cho hắn. Vừa lúc tên của Phương Diệc Thanh hiện ra trong đầu hắn, Phương Diệc Thanh thu tiền khám bệnh cũng giá rẻ, đến khám tận nơi cũng không đắt, ở Trường An còn chưa tới mức không ai trả nổi. Huống hồ nước phù sa không lưu ruộng người ngoài, đại tá cách vách đối đãi với hắn không tệ, kéo sinh ý cho trượng phu năng nói không chừng còn có thể có chút cơm canh ăn.

Hắn là tiểu nhân vật tự nhiên có tâm tính của tiểu nhân vật.

Sinh ý của Phương Diệc Thanh cũng chỉ có thể duy trì sinh hoạt hàng ngày, cũng không nóng nẩy, khi Lý Phàm đến tìm hắn, hắn còn đang nhàm chán cầm một quyển y thuật nghiền ngẫm.

Có câu nói khi cần dùng mới cảm thấy mình học muộn, chẳng đến khi Phương Diệc Thanh thành gia lập nghiệp mới hối hận mình năm xưa quá lười biếng, nghe được ý định của Lý Phàm, cũng không do dự liền cho thê tử xem tiệm, vác hòm thuốc đi cùng.

Đi tới khách điểm, Phương Diệc Thanh nhìn thấy dáng vẻ thần thần bí bí của Biện Cơ, đáy lòng cười thầm, không phải là bị tật kín đi?

Hắn mở y quán còn chưa tới hai năm, nhưng gặp được không ít nam tử có tật kín, bọn hắn đều giống như kẻ làm tặc, đều khó mở miệng, khi thì bệnh liệt dương, không thì sớm tiết, hoặc bệnh hoa liễu, trong lòng hắn cũng đã mơ hồ có đáp án.

Sau khi Lý Phàm rời đi, Biện Cơ đã vội vàng cởi quần cho Phương Diệc Thanh khám bệnh.

Phương Diệc Thanh vừa nhìn thấy liền âm thầm đắc ý, hành y có bốn cách chẩn: vọng, văn, vấn, thiết. Hắn chỉ mới nhìn qua đã nhìn thấu nguyên nhân phát bệnh, thật sự là Biển Thước trong Biển Thước.

Bệnh hoa liễu cũng có tiếng ở đời sau, cổ nhân cho rằng vì tìm “Hoa” hỏi “Liễu” mà bị ốm chết nên đặt tên hoa liễu. Ở Hán triều còn có ghi chép về căn bệnh này. Trạng huống phát tác của bệnh hoa liễu rất nhiều hình thái, cũng không giống nhau. Có khi chỉ nhỏ như hạt cơm, vỡ thì chảy máu, có khi nổi mụn nhọt bثور ác, tản mạn rải quanh như hoa, có khi ở lông mao, vào thời kỳ Bắc Tề Vũ Bình còn có một vị “cao tăng” bị nhiễm bệnh, lông trên người vừa chạm liền rơi rụng. Nhưng thông thường bệnh trạng bộ phận sinh dục thối rữa, sưng tấy phát ban, gân cốt đau đớn, làn da bị nổi nhọt hôi thối, mùi vị tanh hôi, tê ngứa, mẩn ngứa, thối rữa, tổng cộng là bốn quá trình phát bệnh.

Biện Cơ bị trúng phần ngứa của Đỗ Hà, bị tê ngứa, mà hắn gãi quá nhiều khiến cho da tróc thịt bong, lại biến thành thối rữa. Hai điểm này lại cộng thêm sự phán đoán của Phương Diệc Thanh, cùng biểu tình của Biện Cơ khiến cho hắn đưa ra một kết luận...bệnh hoa liễu!

Biện Cơ nghe xong trong đầu “oanh” một tiếng, cả người cơ hồ muốn ngất xỉu.

Bệnh hoa liễu?

Làm sao có thể?

Tuy hắn bị bệnh “nhân thê khổng” (thích vợ người khác), cũng háo sắc, nhưng nhiều nhất chỉ là thích tán tỉnh trò chuyện với nữ tử, mà hắn vẫn thực sự là xử nam thuần túy, làm sao bị mắc phải loại bệnh này?

- Đại phu, người không nhìn lầm chứ, đừng dọa ta a!

Trong bất tri bất giác, ngữ khí của Biện Cơ đã mơ hồ mang theo khốc nức nở, trời ạ, ta trêu chọc ai gây ra ai, như thế nào ngay cả xử nam cũng bị bệnh hoa liễu.

Phương Diệc Thanh cả giận nói:

- Bệnh hoa liễu là bệnh thông thường, ta làm nghề y nhiều năm, loại tình huống này của người ta gặp ít nhất hai mươi lần, làm sao lại nhìn lầm được...

Đúng như Phương Diệc Thanh suy nghĩ, bệnh hoa liễu là bệnh thông thường, chỉ cần là đại phu có chút kiến thức đều không thể chẩn đoán sai lầm.

Nhưng không ngờ Lý Phàm lại tìm Phương Diệc Thanh đến khám cho Biện Cơ.

Tuy Phương Diệc Thanh thuở nhỏ học y, nhưng chỉ hành y mới hai năm, hơn nữa cũng không có được y đức. Người ta kiểm tra bệnh hoa liễu cần phải chẩn mạch, thật sự nghiêm túc kiểm tra. Có thể nói thế này, đại phu lão thành có thể làm được việc khám bệnh tỉ mỉ, cầm lấy dương vật của nam nhân mà kiểm tra thật sự, nhưng Phương Diệc Thanh hiện tại chỉ mới ba mươi, muốn cho hắn cầm món đồ chơi kia của nam nhân mà kiểm tra xem có mùi hôi gì không, nhìn xem có bị mẩn ngứa hay không, hắn thật sự làm không được. Dù sao mùi tanh hôi, lại tê ngứa, mẩn ngứa, thối rữa, triệu chứng của Biện Cơ đã chiếm hết hai trong bốn bước phát bệnh, còn lại hai bước có kiểm tra hay không đối với Phương Diệc Thanh cũng không có gì quan trọng.

Kết quả là Biện Cơ bị kích.

Một xử nam êm thấm, bị một lang băm chẩn đoán thành bệnh hoa liễu.

Biện Cơ kích động kéo tay Phương Diệc Thanh, mang theo thanh âm nức nở nói:

- Đại phu, van cầu người...cứu cứu ta đi...

Biện Cơ đối với bệnh hoa liễu cũng không có chút nghiên cứu gì, đại phu nói phải tức là phải.

Hắn chỉ là một hòa thượng, nếu như bị truyền ra ngoài mình mắc bệnh hoa liễu, như vậy còn có ai chịu tin hắn vô tội, nhất là sau khi chuyện của Nạp Ngôn bị bại lộ.

Cảm xúc của hắn kích động, lắc mạnh đầu, đột nhiên chiếc nón từ trên đầu hắn rơi xuống mặt đất.

Biện Cơ là hòa thượng, đầu trọc lóc, mà chiếc nón không phải của hắn, tự nhiên đội không phù hợp, vô cùng lỏng lẻo, thật dễ dàng rơi xuống.

Nếu Biện Cơ có chú ý cũng không có gì đáng ngại, nhưng hắn lại kích động cảm xúc, vì vậy không quản hết thấy làm chiếc nón rơi xuống, lộ ra đầu trọc, còn thấy được chín dấu nhang trên đầu, hoàn toàn bộc lộ thân phận chân thật của hắn.

Thần sắc Phương Diệc Thanh ngẩn ngơ, nhớ tới dâm tăng cùng tham tăng đã nhiệt náo ồn ào nhiều ngày, trong mắt hiện lên một tia xem thường, tinh tế nhìn kỹ lại, bỗng nhiên lên tiếng kinh hô:

- Biện Cơ đại sư?

Thân phận Biện Cơ bại lộ, đặc biệt lựa chọn rời xa Hoàng Phúc Tự cùng Hội Xương Tự phía bên thành tây xa xôi. Thành Trường An quy mô hùng vĩ, còn rộng lớn hơn thành Tây An gấp mười lần, gấp năm lần Hán thành, gấp đôi Bắc Ngụy Lạc Dương thành, gấp bảy lần Đại Đô thành, chín lần Minh Thành Nam Kinh, gấp bốn lần Minh Thanh thành Bắc Kinh, là đô thành lớn nhất quy mô nhất thời cổ đại ai ai đều biết. Từ thành nam tới thành tây cách xa nhau tới mười cây số, cư dân trong thành Trường An có người cả đời cũng không đi qua hết thành Trường An. Đồi bên cách nhau quá xa, nguyên tưởng rằng chỉ cần rời khỏi thật xa là tránh gặp được người quen.

Thế nhưng hắn lại không ngờ được Phương Diệc Thanh lại ở phụ cận Hội Xương Tự, chỉ vì sư phụ qua đời, hắn là đồ đệ không có tiền đồ nhất trong số các đồ đệ, ngưỡng ngừng tranh cơm ăn cùng các sư huynh đệ nên một mình rời tới thành tây. Khi hắn ở gần Hội Xương Tự học nghề, từng từ xa gặp qua Biện Cơ vài lần, trí nhớ của hắn cũng không tệ nên lập tức nhận ra.

Biện Cơ mặt xám như tro tàn, hắn vốn trọng thanh danh, cũng không cam lòng bị trục xuất khỏi thành Trường An phồn hoa, qua nhiều lần cân nhắc đã đem tình huống hiện tại xem như cơ hội tìm được đường sống trong chỗ chết. Hiện giờ trong Trường An được gọi là cao tăng, cơ hồ bị bắt hết, trên danh khí có thể vượt qua hắn cũng không tìm ra được mấy người.

Hiện tại tuy tiếng xấu của hắn lan xa, nhưng cũng là người vô tội duy nhất được phóng thích.

Chỉ cần biết lợi dụng điểm ấy, chưa chắc sẽ không còn cơ hội东山再起.

Dù sao trên pháp luật hắn chỉ là người bị hại.

Tình huống của hắn hiện tại cũng giống như một người vô tội tới trong nhà đạo tặc làm khách, đạo tặc dùng tiền tài cướp được khoán đãi hắn. Hắn quả thật hưởng thụ tiền dơ bẩn này, nhưng bản thân hắn không quan hệ tới đồng tiền đó. Chỉ cần vượt qua cửa ải hôm nay, hắn tin tưởng mình có thể nhờ vào miệng lưỡi mà trọng chấn uy danh.

Nhưng hiện giờ hắn lại gặp bị kịch mắc phải bệnh hoa liễu, việc này nếu truyền ra dù hắn có được tài ăn nói như Tô Tần, Trương Nghi cũng không thể đem chết nói thành sống được.

Mất thấy chính mình sắp mất hết danh dự, trong mắt Biện Cơ hiện lên tia sát khí, nếu đem người trước mắt giết chết, vậy thân không biết quỷ không hay.

Sắc mặt đang tái nhợt như tro tàn đột nhiên chuyển sang trắng bệch, ngay chính hắn cũng bị ý nghĩ thỉnh linh kia làm hoảng sợ, không dám tiếp tục nghĩ tiếp. Phương Diệc Thanh cũng không tin Phật, hắn nghèo tới mức ngay chính mình còn muốn nuôi không nổi, cũng không có dư tiền đi tiếp tế thần Phật, tận đáy lòng xem thường hòa thượng Biện Cơ luôn ra vẻ đạo mạo này, nhưng cũng không có oán niệm nào, cứ nhắc nhắc ra phương thuốc trị bệnh hoa liễu theo trong sách cho Biện Cơ.

Biện Cơ đem toàn bộ số tiền trong người giao cho Phương Diệc Thanh, để cho hắn giúp mình bảo thủ bí mật.

Phương Diệc Thanh suy nghĩ cầm bạc vụn trong tay, xem trọng tiền tài liền đáp ứng. Chạy một chuyến này có thể sánh bằng mấy tháng thu nhập của hắn.

Phương Diệc Thanh kích động tiêu sái đi nhanh, ở đại sảnh gặp được Lý Phàm, vui tươi hơn hớn nói:

- Lý huynh đệ, gặp được kẻ có tiền, khám bệnh lời một số, buổi tối tới nhà ta uống rượu, để đại tẩu người làm cho người vài món nhắm rượu.

Trong mắt Lý Phàm sáng ngời, liền đồng ý gật đầu.

Chạng vạng.

Phương Diệc Thanh cùng Lý Phàm tụ cùng một chỗ, người một ly ta một chén uống vào, thê tử Châu thị của Phương Diệc Thanh ở một bên hầu hạ, không ngừng gấp thức ăn cho Lý Phàm, nhờ vả hắn ngày sau nếu gặp được loại chuyện này thì chiếu cố trợ giúp của mình nhiều hơn một chút.

Lý Phàm nhìn thức ăn đầy bàn tò mò hỏi một câu:

- Phương ca, tên nông dân kia nghèo khổ vậy, thật sự là một con dê béo sao?

Phương Diệc Thanh đã uống nhiều rượu, thuận miệng nói:

- Ai nói hắn nghèo khổ đây, đó là đại nhân vật!

Lý Phàm là điểm tiểu nhị, thích nhất là thu thập tin tức nho nhỏ, vừa nghe liền không kềm nén được lời kéo hắn truy hỏi nguyên do.

Phương Diệc Thanh có chút làm khó:

- Thật khó xử, ta đã đáp ứng người ta...

Trên mặt Lý Phàm lộ ra vẻ hờn giận.

Châu thị nhìn thấy sợ đắc tội Lý Phàm, sau này không có người kéo dùm sinh ý, vội đáp trợ giúp một cước nói:

- Lý huynh đệ cũng không phải người ngoài, giấu diếm cái gì?

Phương Diệc Thanh có chút do dự, nhưng nghe lão bà nói như thế cũng cười nhẹ đem chuyện của Biện Cơ nói ra.

Lý Phàm cùng Châu thị đều chăm chú lắng nghe.

Kết quả là ngày hôm sau tin tức Biện Cơ bị bệnh hoa liễu lây tốc độ thần tốc lan truyền khắp toàn thành.

Biện Cơ trốn tránh như chuột chạy qua đường, khóc không ra nước mắt bị phẫn kêu to:

- Ta là xử nam...ta oan uổng, ta vô tội...

563. Chương 583 : Viết Không Được, Nói Thẳng Thôi

Điều khoản ước thúc Phật giáo bởi vì có được vị hoàng đế Lý Thế Dân xem trọng, vì vậy lập tức được ban hành xuống. Châu phủ khắp các nơi đều triển khai quản lý đối với Phật giáo.

Hành động diệt Phật trong lịch sử khiến toàn bộ tín đồ Phật giáo khắp thiên hạ bất mãn, tuy họ không dám nhắc lên sóng to gió lớn gì, nhưng cũng khiến cho nội bộ một vương triều lục đục. Mà điều khoản quy định được Đỗ Hà tổng kết lại làm tín đồ Phật giáo khắp thiên hạ ủng hộ.

Chỉ vì Phật giáo chú ý siêu nhiên, vượt qua hết thủy sinh tử, tuy rằng Thích Ca Mâu Ni nói câu “Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn” tỏ vẻ mỗi người đều là chúa tể của thế giới, có thể chúa tể vận mệnh của chính mình, nhưng quan niệm nhân quả luân hồi vô cùng kỳ diệu, làm cho người ta có được nơi an ủi ký thác tâm linh. Điểm này bên Đạo giáo không có, cũng bởi vì như thế Đạo giáo phát triển lại không sánh bằng Phật giáo từ bên ngoài đến.

Ở trong mắt tín đồ Phật giáo, cao tăng đều là siêu nhiên, bọn họ có đạo hạnh vô thượng, có thiên tâm không gì sánh kịp, có lòng từ bi, có tinh thần chịu đựng khổ nhọc. Cũng giống như Đạt Ma, có thể diện bích chín năm không ăn không uống.

Đối mặt với những cao tăng thế này, điều kiện mà Đỗ Hà nói ra căn bản không đáng vào đâu.

Tín đồ Phật giáo thật ủng hộ, nhưng ở trong giới tăng lữ lại tạo ra xao động không nhỏ.

Phật giáo vì quảng thu môn đồ, đánh cờ hiệu phổ độ chúng sinh, tỏ vẻ bỏ xuống đồ đao sẽ lập địa thành Phật. Chỉ cần có lòng tinh ngộ sai lầm gì cũng có thể tha thứ. Loại tư tưởng này đã biến thành giáo lý phúc âm cho những kẻ nhàn rỗi.

Làm hòa thượng thật tốt, không cần nộp thuế, có cơm ăn, xuất nhập tự do, có thể đánh cờ hiệu hòa thượng đi khắp thiên hạ. Muốn thành gia lập nghiệp liên hoàn tục, có thể thoát khỏi thân phận, loại chuyện tốt này biết đi đâu mà tìm.

Mà điều khoản ước thúc Phật giáo của Đỗ Hà không thể nghi ngờ giống như buộc Tôn Ngộ Không bị chú cấm cô, mặc cho Tôn hầu tử thần thông quảng đại như thế nào cũng không làm gì được người yếu ớt như Đường Huyền Trang.

Ở trước mặt luật pháp, thật nhiều hòa thượng đều bị buộc hoàn tục.

Đối với hành động mạnh mẽ này, tín đồ Phật giáo trong thiên hạ lại không có một người nào phát biểu ý kiến phản đối.

Không biết Phật pháp, không chịu đựng được khổ, không chịu nổi mệt nhọc, người không làm được tứ đại giai không, lại có tư cách gì đi làm hòa thượng?

Chính sách được thực hiện nửa tháng, theo thống kê công tác bước đầu, tăng nhân bị mạnh mẽ hoàn tục cao tới hơn hai mươi vạn, trong đó tuyệt đại đa số đều là tráng nam.

Cần biết thiên hạ được ổn định còn chưa tới hai mươi năm, là lúc cần bồi dưỡng hưng thịnh, cần thật nhiều sức lao động kiến thiết, hơn hai mươi vạn sức lao động ở đời sau có lẽ không được xem là gì, nhưng ở Đường triều đó là một số của cải thật lớn.

Theo nhiều ngày gương mặt tươi cười của Lý Thế Dân không dứt cũng có thể nhìn ra.

Vị Đại Đường hoàng đế này, tận đáy lòng đang vô cùng cao hứng.

Đạt được loại thành quả này, cả triều văn võ đều không sao ngờ được, cũng không hiểu nguyên nhân vì sao.

Kỳ thật đây chính là chó ngáp phải ruồi, Ngũ Đại Đạt Ma trong Phật giáo được sinh ra thịnh hành nhất thời Đường. Hoàng đế khai quốc Tùy triều Dương Kiên vì kiên cố sự thống trị của chính mình, khi áp dụng đủ loại biện pháp chính trị đồng thời đề xướng Phật giáo, đem Phật giáo xem như công cụ chủ yếu.

Sau khi hấn lên ngôi, ban chiếu khắp phạm vi cả nước khôi phục Phật giáo: Thính nhâm xuất gia, nhưng lệnh kẻ khấu xuất tiền, doanh tạo kinh tượng. Nhi kinh sư cập Tịnh Châu, Tương Châu, Lạc Châu đẳng chư đại đô áp chi xử, tịnh quan tả nhất thiết kinh, trí vu tự nội, nhi hựu biệt tả tàng vu bí các.

Một mạng lệnh khiến người trong thiên hạ vô cùng hâm mộ. Kinh Phật nhân gian còn nhiều hơn Nho gia gấp trăm lần.

Theo sách sử ghi chép lại, Dương Kiên trị vì hai mươi năm, tăng ni lên tới hai mươi ba vạn người, lập ba ngàn bảy trăm chín mươi hai chùa, viết số lượng kinh lên tới bốn mươi sáu viện, tổng cộng ba ngàn tám trăm năm mươi ba bộ, điêu khắc tượng tổng cộng mười vạn sáu ngàn năm trăm sáu mươi tòa.

Dương Quảng ở trong lịch sử nổi danh bạo chúa, nhưng vì che giấu bộ mặt hung tàn bạo ngược đích thực của mình, liền áp dụng thái độ nâng đỡ lợi dụng Phật giáo. Phật giáo cũng khuất phục dưới vương quyền, chiếm được Dương Quảng xem trọng.

Dương Quảng cuối đời sưu cao thuế nặng, thảo phạt Cao Câu Lỵ (Cao Ly), mạnh mẽ đòi sửa kênh đào gọi ra chấn động cuối thời Tùy. Khi đó dân cư xói mòn cực kỳ nghiêm trọng, dân chúng vì tránh né tai họa chiến tranh, không ngừng bỏ trốn, có người núp trong núi sâu, có người đi làm hòa thượng, dùng thân phận

hòa thượng tránh nạn. Trước đó không lâu khi Đại Đường kiểm tra hộ khẩu, chỉ tìm những dân chúng ẩn núp chiến tranh bên trong núi rừng lại không lưu ý tới những dân chúng ẩn núp dưới danh nghĩa tăng lữ Phật giáo.

Hiện giờ tìm ra lại có được tới hơn hai mươi vạn sức lao động.

Hiện tại Đại Đường thiếu tổn sức lao động chủ yếu, được các phủ nha an bài, hơn hai mươi vạn sức lao động đều được phân phối đến đúng chỗ của mình, dùng đôi tay của chính mình nuôi sống bản thân, cung cấp của cải cho Đường triều.

Một ngày, trộm có được nửa ngày rảnh rỗi, Lý Thế Dân cũng tìm kiếm Đỗ Hà cũng đang rảnh rỗi, cùng nhau nghiên cứu thư pháp.

Đương nhiên từ “nghiên cứu” chỉ là dùng để cứu vãn mặt mũi mà thôi, nói trắng ra chính là thỉnh giáo.

Lý Thế Dân là một vị hoàng đế toàn năng, hẳn không phải xuất thân bình dân như Lưu Bang, Chu Nguyên Chương, trên người không mang theo khí tức rể cỏ. Hẳn có trình độ văn hóa cực cao, là công tử quý tộc tinh thông cầm kỳ thi họa, lên ngựa an bang, xuống ngựa trị quốc. Sở thích của hắn chính là thư pháp, thích nhất hành thư của Vương Hỷ cùng Đỗ thể tự, mỗi khi rảnh rỗi

đều luyện tập, tăng thêm phong phú trong sinh hoạt.

Đỗ thể tự dung hợp tinh túy của hai đại thư pháp gia Nhan Chân Khanh cùng Tô Thức, còn có phong cách cá nhân của Đỗ Hà, rất khó viết ra, nhưng Lý Thế Dân cũng là một trong những nhân vật có khả năng viết được Đỗ thể tự nhất đương thời, cũng đã học tập được bút pháp của ba nhà. Gần đây hắn đang sao chép một quyển cổ thư được lưu truyền thời Hán triều, nhìn thấy một nét chữ lạ, nét bút thật nhiều, rất khó viết, viết thể nào cũng không thể viết được tốt, tự biết bản lĩnh không đủ nên nghĩ tới Đỗ Hà.

Lý Thế Dân trọng mặt mũi, muốn hướng Đỗ Hà thỉnh giáo nhưng không mở miệng được, linh cơ chợt động liền tìm lý do nghiên cứu thư pháp không chút lộ liễu để Đỗ Hà chỉ điểm cho hắn một phần.

- Ái tề a, hôm nay trầm tùy ý lật “Chiến Quốc Sách”, đối với quyển sách này người có cách nhìn thế nào...

Lý Thế Dân như có điều ám chỉ.

Đỗ Hà khựng lại một chút, nói:

- Là tác phẩm nổi tiếng về Tung hoành học đi, là do Lưu Hưởng Hán triều biên soạn, có ba mươi ba trang, là một bộ sách sử quốc biệt thể, vốn ghi chép “Quốc Sách”, “Quốc Sự”, “Đoản Trường”, “Sự Ngũ”, “Trường Thư”, “Tu Thư”. Khi Lưu Hưởng soạn sách bên trong tàng thư của hoàng gia đã phát hiện sáu bản ghi chép của Tung hoành gia, nhưng nội dung hỗn loạn, văn tự không được trọn vẹn. Vì thế Lưu Hưởng dựa theo quốc biệt biên soạn cùng sửa chữa ra “Chiến Quốc Sách”. Là một bộ sáng tác hoàn chỉnh cốt lõi nhất về thời kỳ đấu tranh chính trị thời Chiến Quốc, là tổng hợp du thuyết của Tung hoành gia. Ghi chép lại đều là những thay đổi bất ngờ thời kỳ bảy nước Chiến Quốc, hợp tung liên hoành, chiến tranh kéo dài, thay đổi chính quyền, có mưu sĩ hiền kế, trí sĩ biện luận...phi thường có giá trị nghiên cứu!

Hắn sửa sang lại một ít tư liệu trong đầu, nhất nhất kể ra chi tiết.

Đỗ Hà có được hôm nay cũng nhờ công lao đốc thúc của Trường Nhạc.

Trường Nhạc lấy mình làm gương, mỗi người trời chưa sáng đã thức dậy đọc sách. Đỗ Hà làm trượng phu, tự nhiên ngượng ngừng nhân hạ, cũng dậy theo nàng. Loại tình huống này đã kéo dài hơn hai năm, hai năm thời gian đủ cho hắn duyệt qua hơn ngàn quyển sách, tích lũy được học vấn tri thức phong phú, có thể đối đáp trôi chảy với Lý Thế Dân trong giờ khắc này.

“Chiến Quốc Sách” là một bộ kỳ thư, lời văn tuyệt đẹp, ngôn ngữ sinh động, giàu tính hùng biện cùng cơ trí vận trù, miêu tả nhân vật đặc sắc, thường dùng ngụ ngôn trình bày đạo lý, ngụ ngôn nổi tiếng còn có “Họa xà thêm túc” (vẽ rắn thêm chân), “Vong dương bổ lao” (mất bò mới lo làm chuồng), “Giảo thỏ tam quật” (thỏ khôn có ba hang), “Hô giả hổ uy” (cáo mượn oai hùm), “Nam viên bắc triệt” (trống đánh xuôi kèn thổi ngược”, những ngụ ngôn này bao hàm quân sự, chính trị, sinh hoạt văn văn, có giá trị nghiên cứu cực cao.

Mấy năm nay Đỗ Hà cũng đọc qua mấy lần, ký ức hãy còn mới mẻ.

- Ân!

Lý Thế Dân hài lòng gật đầu nói:

- Vậy trăm khảo thí người, bên trong “Chiến Quốc Sách, Yển sách nhị” nói về cái gì?

- Ách...

Đỗ Hà trợn tròn mắt, “Chiến Quốc Sách” có ba mươi ba chương, phân ra Đông Chu, Tây Chu, Tần, Triệu, Ngụy, Yển, Hàn, Tề các nước, một chương một phần, làm sao có thể nhớ rõ chi tiết như vậy, huống chi Đỗ Hà đọc sách chỉ lý giải bao quát, cũng không phải đọc sách để học vẹt cho nhớ, làm sao nhớ rõ, đành nói:

- Tiểu tể ngu muội, thật sự không nhớ nổi...

Lý Thế Dân dương dương đắc ý nói:

- Vậy trăm đề tỉnh cho người một câu, bên trong “Yển sách nhị” có ghi lại: “Triệu thả phạt Yển, Tô Đại vi Yển vị Huệ Vương viết: kim giả thần lai, quá Dịch Thủy, bạng phương xuất bộc, nhi duật trác kỳ...”

Đỗ Hà hồi tưởng lại, chợt nói:

- Là nói ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi...giảng chính là khi Triệu quốc sắp tấn công Yển quốc, Tô Đại khuyên can Triệu Huệ Vương, để cho hắn xem xét thời thế, nhìn chung Chiến Quốc phong vân, cân nhắc lợi hại, nghĩ kỹ mà làm. Đối mặt với Yển, Triệu Huệ Vương hùng tâm bừng bừng, Tô Đại không thẳng thắn chỉ trích chuyện Triệu quốc tấn công Yển quốc là sai, mà uyển chuyển để Triệu Huệ Vương tự mình nhận thức được sai lầm. Chính là nghệ thuật ngôn ngữ cao nhất mà một Tung Hoành gia cần có được.

Ánh mắt Lý Thế Dân sáng lên, nói:

- Chứng minh ví dụ kinh điển như vậy, người cũng không nhớ rõ, nên phạt, nên phạt, trăm phạt người sao chép một đoạn này ba lần, không được sai sót...

Câu “Ngao cò tranh nhau (Duật bạng tương tranh) chữ “Duật” trong duật bạng, chính là chữ mà Lý Thế Dân viết thế nào cũng không viết được hài lòng.

Đỗ Hà mở trừng hai mắt, vẻ mặt đau khổ trầm nghĩ:

- Ta...ta trêu chọc ai gây ra ai a...

Không còn cách nào khác, trời đất bao la, hoàng đế lão tử lớn nhất, Đỗ Hà bị phạt mà không hiểu ra sao, nhưng cũng chỉ đành cầm bút viết lại. Mà Lý Thế Dân lại chậm rãi đi tới phía sau Đỗ Hà, mắt mở to, khi Đỗ Hà viết tới chữ “Duật”, hắn càng nhìn thật cẩn thận.

Thư pháp chẳng những chú ý bút pháp, còn phải chú ý kết cấu chính thể, ví dụ như chữ “Nhất” cùng chữ “Duật”. Chữ “Nhất” chỉ viết một nét bút, mà chữ “Duật” lại có tới mười bảy nét, nét bút còn dày đặc dồn chung một chỗ, chiếm diện tích khác nhau, sẽ làm cao thấp không xứng, sẽ phá hư cảm giác chính thể. Cũng giống như Chu Nho cùng Diêu Minh đi chung một chỗ, một cao ngất một thấp lùn, sẽ làm người ta có cảm giác thật chướng mắt.

Không phải Lý Thế Dân không viết ra được chữ “Duật” này, mà bởi vì nét bút của chữ “Duật” thật quá nhiều, hắn không cách nào viết được cân đối kết cấu chính thể, khiến thư pháp bị mất đi mỹ cảm.

Ở trong điểm này Đỗ Hà vượt hơn Lý Thế Dân một bậc, hắn viết chữ “Duật” kết cấu đầy đặn, cùng cao thấp tan thành một thể, khi cùng chữ “Nhất” phóng chung một chỗ, cũng không hề làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp chính thể.

- Nguyên lai có thể viết như vậy...

Lý Thế Dân nhẹ giọng nói thầm.

Đỗ Hà trợn ngược mắt, cuối cùng hiểu được dụng ý của Lý Thế Dân, đáy lòng cười khổ tự nhủ:

- Viết không được thì cứ nói thẳng thôi...

564. Chương 584 : Thần Tượng Của Lý Thế Dân

Tuy thanh âm của Lý Thế Dân rất nhỏ, nhưng Đỗ Hà luyện tập nội công, tai thính mắt tinh, nghe được rõ ràng không lọt một chữ, dở khóc dở cười đem câu điển cổ ngụ ngôn “Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi” viết ra ba lần.

Lý Thế Dân cầm trên tay, xem xét thật kỹ lưỡng, không ngừng gật đầu tán thưởng.

- Chữ tốt, chữ tốt...

Lý Thế Dân xem xét một lần lại một lần, nhìn về phía Đỗ Hà cười nói:

- Hiền tể, chỉ mới qua một thời gian chữ của người đã tốt hơn, so với trước kia càng thêm sâu sắc.

- Cảm tạ nhạc phụ đại nhân đã khen ngợi, gần đây tiểu tể quả thật có lĩnh ngộ.

Đỗ Hà thản nhiên thừa nhận, ở phương diện này hắn cũng không có gì đáng che giấu. Luận thư pháp Lý Thế Dân cũng là một trong những danh gia đương thời, thư pháp của mình có tiến bộ đương nhiên không qua mặt được hắn.

Lý Thế Dân vui vẻ nói:

- Nói thử nghe một chút...

Đỗ Hà đem cảnh giới của mình nói lại tỉ mỉ chi tiết.

Lý Thế Dân như có suy nghĩ, nói:

- Biết thì biết được, giống như có chút hiểu được, nhưng nắm không được mấu chốt.

Mặc dù hắn trọng mặt mũi, nhưng tuyệt đối không phải loại người chết cũng không nhận thua, sĩ diện khổ thân, khi cần người khác chỉ điểm hắn cũng sẽ không làm ra vẻ, khiêm tốn thỉnh giáo.

Đỗ Hà nói:

- Tiểu tể muốn nói chính là lực tập trung, nhạc phụ đại nhân có nghe qua điển cổ cắt bào đoạn giao?

Lý Thế Dân gật gật đầu, luận nghiên cứu cổ thư hắn còn vượt trên Đỗ Hà, điển cổ cắt bào đoạn giao hắn cũng biết, là câu chuyện xảy ra thời cuối Đông Hán.

Thời cuối Đông Hán, có một đôi bằng hữu tốt tên Quán Ninh cùng Hoa Hâm. Gia đình Quán Ninh bản hàn, từ nhỏ đã mất cha, thân thích bằng hữu đáng thương đồng tình hắn, đưa tặng thật nhiều tài vật cho hắn chôn cha, nhưng hắn không lấy một đồng nào, chỉ nương vào chính tài lực của mình để an táng phụ thân, hắn không màng danh lợi, là một vị ẩn sĩ đại danh鼎鼎 thời bấy giờ. Mà Hoa Hâm là một nhân vật tài giỏi tột cùng, từng nhậm chức ngự sử đại phu, tướng quốc, thượng thư lệnh, tư đồ...

Điển cổ cắt bào đoạn giao nói về bọn họ, hai người tài học phi phạm, cả ngày như hình với bóng, ngồi cùng bàn dùng cơm, cùng bàn đọc sách, cùng giường ngủ, ở chung rất hòa hài. Có một lần hai người đang đọc sách tới chỗ hứng thú, bỗng nhiên bên ngoài ồn ào, một tiếng cổ nhạc xen lẫn tiếng chiêng dẹp đường thét to cùng nhóm người đến xem náo nhiệt ồn ào truyền vào

bên trong.

Quán Ninh chuyên chú đọc sách, hoàn toàn không chú ý tới tiếng ồn ào bên ngoài, thật giống như không có chuyện gì phát sinh. Mà Hoa Hâm hoàn toàn bị thanh thế phô trương bên ngoài hấp dẫn, lại ngại ở trong phòng không nhìn thấy rõ, vì vậy không đọc sách tiếp tục mà vội vàng chạy ra ngoài xem đoàn xe đi qua.

Quán Ninh vừa phát hiện, liền cắt đứt sạp ngồi, tỏ vẻ đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Đỗ Hà nói:

- Ban đầu khi tiểu tể đọc được điển cổ này, vẫn luôn không hiểu rõ chẳng biết tại sao Quán Ninh lại nghiêm túc như thế, Hoa Hâm cũng không làm gì sai lầm. Lòng hiếu kỳ của mọi người ai cũng có, gặp phải loại chuyện kia mặc cho ai cũng không nhịn được muốn đi xem. Vì sao phải căng thẳng tới mức cắt bào đoạn giao nghiêm trọng như vậy? Thẳng đến gần đây tiểu tể mới hiểu

được, Quán Ninh không phải tức giận lòng hiếu kỳ của Hoa Hâm, mà là tức giận hân không chuyên tâm đọc sách, không chuyên tâm học tập. Quán Ninh hoàn toàn làm được mất diệc tại ngơ, nhưng Hoa Hâm lại không làm được, là bởi vì Quán Ninh đều đem tinh lực tập trung trong việc học tập, cả người tiến vào cảnh giới vô ngã, mà Hoa Hâm lại không có, mặc dù hân đang đọc

sách, nhưng không dụng tâm mà xem, bất cứ động tĩnh thanh âm gì cũng sẽ làm ảnh hưởng tới hiệu suất của hân. Kỳ thật con người luôn giống nhau, một người học nhanh mẩu chốt ở chỗ hân không phải thông minh bao nhiêu, mà là hân dùng bao nhiêu tâm thần cho việc làm đó. Đồng dạng là đọc sách, cảnh giới của Quán Ninh có thể làm cho hân trong một canh giờ nắm giữ được tri thức văn chương, mà loại thái độ của Hoa Hâm cho dù dùng ba canh giờ cũng kém hơn một canh giờ của Quán Ninh.

Gần đây tiểu tể học được cách khống chế loại cảnh giới này, có thể tự chủ tiến vào cảnh giới vô ngã. Tiểu tể muốn đọc sách sẽ dùng toàn bộ tinh lực đi đọc, muốn luyện chữ cũng có thể dùng toàn bộ tinh lực đi luyện, dù viết chữ cũng dùng được toàn bộ tinh lực đi viết, không hề bị ảnh hưởng, hiệu suất tự nhiên vượt hơn người khác mấy lần. Kỳ thật loại cảm giác này nhạc phụ đại nhân cũng có thể thể hội, cơ hồ mỗi người khi rơi vào trạng thái thật chăm chú sẽ lơ đãng tiến vào cảnh giới vô ngã, quên hết thủy, quên thời gian, chờ sau khi hoàn hồn mới phát hiện thời gian đã qua mấy canh giờ. Người ở trong cảnh giới này, làm chuyện gì cũng đặc biệt hữu hiệu!

Lý Thế Dân cũng từng có loại cảm giác này, nhưng cách khống chế mà Đỗ Hà nói hân cũng không thể tưởng tượng, trầm mặc một lúc lâu mới nói:

- Phỏng chừng năm xưa Vương Hữu Quân cũng đạt tới cảnh giới này đi, nếu tiếp tục như thế, hiền tể có lẽ sẽ nổi danh như Vương Hữu Quân cũng không nhất định.

Đỗ Hà cười hăng hắc, cũng không đáp lời, hân cũng có chút tự mình hiểu lấy. Vương Hữu Quân chính là Vương Hi Chi, Vương Hi Chi chính là đệ nhất nhân thư pháp Trung Hoa, cũng không phải là ai có thể tùy tiện so sánh được, ít nhất hiện tại Đỗ Hà xa xa không thể. Tài viết lập luận sắc sảo, nói ra thật dễ dàng, làm được thật sự vô cùng khó khăn. Cho dù là đại văn nhân Tống triều

Tô Thức cũng không dám dùng bốn chữ kia để diễn tả chính chữ viết của mình.

Lý Thế Dân rất thích thư pháp, Vương Hi Chi là thần tượng của hân, mỗi khi nhắc đến Vương Hi Chi, Lý Thế Dân cũng không gọi tên của hân mà cung kính gọi hân là Vương Hữu Quân.

Lý Thế Dân đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong mắt sáng ngời:

- Đúng rồi, nói đến Vương Hữu Quân, trầm nghe được một tin đồn, không biết là thật hay giả.

Hân thu lại nắm tay, có chút kích động:

- Trầm được một tin tức, nghe nói ở Giang Nam xuất hiện bút tích của Vương Hữu Quân “Lan Đình Tập Tự”, đệ nhất thiên hạ hành thư này trầm mong ngóng đã lâu, không biết cuộc đời này có cơ hội nhìn thấy hay không. Ba năm trước người từng đi qua Giang Nam, chẳng biết người có nghe qua chuyện này?

Đỗ Hà nhớ lại trong lịch sử Lý Thế Dân vì muốn có được thiên hạ đệ nhất hành thư kia, không tiếc lấy thân tôn sư hoàng đế đi lừa gạt, âm thầm cười, lập tức nói:

- Quả thật nghe qua, khi tiểu tể ở Trường Giang qua sông có nghe nói qua về “Lan Đình Tập Tự”. Tương truyền “Lan Đình Tập Tự” đã bị thất lạc bên trong chiến loạn, nhưng căn cứ theo lời nói của khách đi thuyền, vật quý chân chính đang ở trong tay hậu nhân đời thứ bảy của Vương Hi Chi, hòa thượng Trí Vĩnh.

Lý Thế Dân cười nói:

- Không sai không sai, chính là nằm trong tay Trí Vĩnh, Khác nhi cũng nhận được tin tức này, trầm đã gọi hân phái người đi gặp Trí Vĩnh mượn về cho trầm, chỉ là mãi cho tới nay không nghe được tin tức. Chờ khi “Lan Đình Tập Tự” tới tay, trầm mời người đến thưởng thức, nhìn xem thiên hạ đệ nhất hành thư có lập luận sắc sảo như thế nào. Người giúp trầm viết lại một phần để lưu niệm.

Hắn là người hâm mộ Vương Hi Chi, từ khi lên ngôi đã bắt đầu thu thập tác phẩm của Vương Hưu Quân, nhưng vẫn không lấy được thiên hạ đệ nhất hành thư “Lan Đình Tập Tự” nên vẫn hối tiếc, ba tháng trước nghe Ngô Vương Lý Khác truyền về tin tức nói “Lan Đình Tập Tự” cũng không bị hủy do chiến loạn, mà đang nằm trong tay hậu nhân đời thứ bảy của Vương Hi Chi là Trí Vĩnh hòa thượng. Nhất thời trong lòng nôn nóng khó nhịn, riêng viết một phong thư để Lý Khác mang đi cho hòa thượng Trí Vĩnh, hi vọng mượn “Lan Đình Tập Tự” nhìn xem, thỏa mãn tiếc nuối trong lòng.

Trong thư Lý Thế Dân không hề đề cập tới việc mua bán, bởi vì đều là thư pháp danh gia nên hắn hiểu được “Lan Đình Tập Tự” là tác phẩm vô giá, dùng giá để tính toán, đó là làm ô uế danh xưng “thiên hạ đệ nhất hành thư”.

Đỗ Hà cũng yêu thư pháp, nếu có thể duyệt qua thiên hạ đệ nhất hành thư cũng là điều mong mỏi, nhưng loại bảo bối kia đâu phải nói mượn thì có thể mượn. Hắn nhớ mang máng Lý Thế Dân lấy đến “Lan Đình Tập Tự” là chuyện rất nhiều năm về sau, mãi cho tới khi Trí Vĩnh đã qua đời đem “Lan Đình Tập Tự” truyền lại cho đồ đệ Biện Tài.

Biện Tài xem “Lan Đình Tập Tự” như chính sinh mạng, như thế nào cũng nhất định không cho Lý Thế Dân mượn xem, còn đem giấu chối là mình không có. Lý Thế Dân nổi giận, phái giám sát ngự sử Tiêu Dực đi lừa gạt. Tiêu Dực cải trang thành Sơn Đông sĩ tử kết giao cùng Biện Tài, hai người chơi cờ đánh đàn, tán gẫu trò chuyện, bình văn thuật sử, nghiên cứu thảo luận thư pháp, tâm đầu hợp ý chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Tiêu Dực bỏ nhiều thời gian gần gũi Biện Tài, còn lấy ra bút tích của Vương Hi Chi đưa cho Biện Tài thưởng thức. Biện Tài nắm giữ “Lan Đình Tập Tự” đương nhiên không xem trong những bút tích mà Tiêu Dực mang tới, ngạo mạn nói:

- Bút tích thì đúng là đồ thật, đáng tiếc không phải hàng thượng đẳng.

Tiêu Dực giả vờ nói hắn không ăn được quả nho thì chê quả nho chua, Biện Tài tức giận mất khôn, lại nói “Lan Đình Tập Tự” đang ở trong tay hắn. Tiêu Dực lại bảo:

- Trải qua nhiều năm chiến loạn, “Lan Đình Tập Tự” đã bị hủy hoại, trong tay ngươi nhất định là giả!

Biện Tài quá tức giận nên đem bút tích thật giấu trên mái hiên đưa ra.

Tiêu Dực thừa dịp Biện Tài rời khỏi nhà trộm đi “Lan Đình Tập Tự” hiến cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cũng là nhân vật lòng dạ hiểm độc, phái người lừa gạt bảo bối của Biện Tài, còn ngông nghênh giáng xuống một đạo thánh chỉ, nói hắn phạm tội khi quân, vốn nên xử tử hình, nhưng bởi tuổi già nên được miễn xá, còn giả vờ ban thưởng ba ngàn thạch ngũ cốc ép mua đệ nhất thiên hạ hành thư.

Đỗ Hà nhớ lại sự kiện này, trên mặt mỉm cười:

- Nhạc phụ đại nhân muốn mượn, nhưng Trí Vĩnh hòa thượng chưa chắc sẽ cho mượn...Đây là báu vật vô giá, cũng không phải là vật bình thường...

Lý Thế Dân trừng mắt cả giận nói:

- Hắn dám, trẫm là mượn, cũng không phải cướp!

Nói xong lại có vài phần chột dạ, lại nghĩ ngợi, nếu như hắn là Trí Vĩnh, loại bảo bối này hắn cũng sẽ không cho mượn, ngừng một chút nói:

- Nếu hắn không cho mượn, chọc giận trẫm, trẫm mạnh mẽ lấy tới, xem hắn có thể làm gì trẫm?

Đỗ Hà thấy bộ dáng này của Lý Thế Dân, trong lòng biết “Lan Đình Tập Tự” sợ khó thoát khỏi tay hắn. Nếu như Trí Vĩnh nguyện ý cho mượn, với tác phong trọng mặt mũi của Lý Thế Dân, phỏng chừng sẽ trả lại, hắn còn chưa tới mức vì thiên hạ đệ nhất hành thư mà mất lòng tin của thiên hạ. Nhưng nếu Trí Vĩnh không cho mượn, chỉ sợ Lý Thế Dân thật sự muốn dùng vũ lực

chiếm đoạt.

Trí Vĩnh cũng không hiểu rõ tính nết của Lý Thế Dân, hấn há chịu dùng bánh bao đả cẩu? Như vậy nhất định sẽ biến thành cực đoan, cho nên hấn mới có suy đoán này.

Ngay khi Lý Thế Dân cùng Đỗ Hà đang nhắc tới “Lan Đình Tập Tự”, bên ngoài thành Trường An lại có hai hòa thượng đang trợn lăn trong thương đội đi tới kinh thành tiếng tằm lừng lẫy.

- Sư phụ...

Một hòa thượng trung niên sợ hãi nhìn lên thành Trường An:

- Nghe nói dân chúng thành Trường An cực hận tăng nhân, theo đệ tử xem chúng ta không nên đi vào...

Tăng nhân lớn tuổi hí mắt nhìn tòa thành, cười nói:

- Không ngại, không ngại, ta và người đều không phải là nguy tăng nhân, dân chúng trong thành sẽ không làm khó chúng ta. Huống chi trong thành lại có nhiều vị thư pháp danh gia...vì sư tuổi tác đã cao, nếu không làm theo tổ huấn, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa.

- Đại sư...

Thanh âm như chim hoàng anh xuất cốc, xa xa một vị giai nhân chậm rãi bước đến.

565. Chương 585 : Tài Nữ Giá Lâm

Giai nhân bước tới uyển chuyển trang nhã, mặc y phục lụa màu trắng, nhìn đã biết tiểu thư con nhà giàu có, lại không toát ra vẻ xa hoa mà ngược lại có khí tức trầm mặc của vùng sông nước Giang Nam, dung nhan tú lệ, hàng mày cong, đôi mắt thanh tú thông minh, răng trắng môi hồng, cổ cao ba ngón, ngoại trừ từ “quốc sắc thiên hương” không tìm được từ nào để diễn tả.

Hòa thượng trung niên có định lực kém cỏi không nhịn được ngậy người, đối mặt với giai nhân như thế thì ngay cả Phật cũng không thể ngồi yên.

Tăng nhân lớn tuổi lại nhìn không chớp mắt, cười nói:

- Từ cô nương.

Giai nhân quốc sắc thiên hương này đúng là Giang Nam đệ nhất tài nữ Từ Tuệ.

Từ gia thế cư Giang Nam, là đại hộ của Giang Nam. Cha của Từ Tuệ - Từ Hiếu Đức là một thương nhân có tầm nhìn xa, hấn nhìn trúng cơ hội kinh doanh khi Đường triều khai mở Giang Nam, ý định làm một hội kinh doanh lớn, để cho Từ gia đi về hướng Đại Đường mà không chỉ ngồi ở góc Giang Nam này.

Địa điểm đầu tiên mà Từ Hiếu Đức nhìn trúng là thủ đô Trường An. Trường An với tư cách đại đô hội đệ nhất thế giới thì cơ hội kinh doanh là vô hạn. Chỉ cần có thể nắm chặt, mở một con đường buôn bán thì sẽ có được vô số tài phú. Tựa như Giang Nam Hạ Lan gia, bọn họ khống chế ngành trà, con đường buôn bán tỏa khắp Đại Đường nhưng không hề nghi ngờ con đường biển từ Hàng Châu đến Trường An là mang lại lợi nhuận nhiều nhất.

Giang Nam có rất nhiều tài nguyên, đều là những thứ mà Quan Trung nằm ở vùng Tây Bắc không có được, nếu có thể khai thông con đường buôn bán giữa hai địa phương thì sẽ kiếm được lợi nhuận vô hạn.

Chỉ là việc này nói thì dễ dàng nhưng trên thực tế lại muôn vàn khó khăn.

Đem xúc tu vươn hướng Trường An, không thể không nói là lớn gan.

Hạ Lan gia sở dĩ thành công, chủ yếu là bởi vì Hạ Lan gia có căn cơ ở Trường An, lại có Đỗ Hà ngầm hỗ trợ. Từ gia với tư cách thương nhân từ bên ngoài đến, muốn tạo ra một cơ nghiệp tại Trường An tuyệt không phải chuyện dễ.

Với viễn kiến của Từ Hiếu Đức, tự nhiên sẽ nhìn ra điểm này.

Đại đa số người Giang Nam đều cho rằng Từ Hiếu Đức vô cùng cuồng vọng, chờ mong hấn thất bại thảm hại nhưng Từ Hiếu Đức lại có tính toán riêng.

Đất Trường An rồng rắn hỗn tạp, không có chỗ dựa sẽ nửa bước khó đi. Nhưng nếu có chỗ dựa mạnh sẽ như có bùa hộ mệnh, làm bất cứ chuyện gì đều có thể được vài phần mặt. Không nói mọi sự thông thuận, nhưng quả thật có thể đủ thông suốt.

Từ Hiếu Đức không có bất kỳ căn cơ nào ở Trường An, cũng không có bất luận địa vị gì, lại càng không quen biết bất kỳ con cháu quan to hay nhà quyền quý nào, chỉ có một đứa con gái quốc sắc thiên hương tinh thông cầm kỳ thi họa. Từ Hiếu Đức đã tâm rất lớn, hẳn muốn xuất đầu lộ diện từ nhỏ đã nuôi dưỡng con gái thành tài nữ, hy vọng có thể gả vào hào môn, trở thành trợ thủ đắc lực cho mình.

Từ Tuệ tuổi gần hai mươi, sở dĩ đến nay chưa gả là bởi vì Từ Hiếu Đức chường mắt số vọng tộc ở Giang Nam, ý định đem Từ Tuệ vào trong nội cung làm tú nữ. Hẳn tin tưởng bằng vào danh hào đệ nhất tài nữ Giang Nam của Từ Tuệ, bằng vào mỹ mạo cùng tài văn chương của nàng thì lấy được địa vị quý phi là dễ dàng. Không biết làm sao Lý Thế Dân cùng Trưởng Tôn Hoàng Hậu phu thê tình thâm, trong triều mấy năm này đều không có thu xếp tuyển tú nữ.

Từ Hiếu Đức có chút ngồi không yên, dù sao nữ tử cổ đại hai mươi chưa lập gia đình là chuyện rất hiếm thấy, vì vậy quyết định lui mà cầu tiếp theo, đi vào Trường An tìm lấy một hôn sự để làm chỗ dựa.

Từ Tuệ dĩ nhiên không biết hàm ý sâu xa của cha, chỉ cho là cha đem mình tới Trường An, thuần túy là để nhìn qua thế diện, xem phần hoa của Đại Đường.

Từ Tuệ bước tới hành lễ trước mặt vì hòa thượng lớn tuổi. Vị này tuổi gần lục tuần, là một trong những cao tăng nổi danh Giang Nam, còn có một thân phận khác rất chói mắt, là cháu đời thứ bảy của Thư Thánh Vương Hi Chi - Trí Vĩnh hòa thượng, hòa thượng trung niên bên cạnh hẳn là đồ đệ, tên gọi Biện Tài.

Nếu chỉ xem Trí Vĩnh là cháu bảy đời của Vương Hi Chi thì là sai lầm lớn. Hành thư thư pháp của Trí Vĩnh cũng là đương thời nhất tuyệt, có lẽ so ra kém hai vị nhị Vương danh chấn thiên hạ Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi nhưng thiên hạ đương thời không mấy người qua được hẳn. Dù là một trong những thư pháp danh gia đỉnh cấp Trường An, Sơ Đường Tứ đại thư pháp gia là Ngu Thế Nam cũng là đồ đệ của Trí Vĩnh.

Từ Tuệ trên đường về phương bắc lại gặp Trí Vĩnh. Từ Tuệ là Giang Nam đệ nhất tài nữ, tài văn chương kiệt xuất, Trí Vĩnh với tư cách hậu đại của Vương Hi Chi, tu dưỡng văn hóa hàng ngày cực cao. Hai người một già một trẻ lại như giao tình vong niên, trên đường chuyện trò rất hòa hợp.

- Đại sư, sắp tới Trường An, Từ Tuệ còn có rất nhiều chỗ khó hiểu về thư pháp, hi vọng đạt được dạy bảo. Không bằng theo ta cùng ở khách sạn, mong mời chỉ điểm.

Trí Vĩnh cười ha hả:

- Ta và người gặp lại tức là duyên phận, thí chủ thỉnh cầu vốn không nên cự tuyệt, nhưng bản tăng thân mang chuyện quan trọng, thật sự không tiện quấy rầy, mong được tha thứ.

Trên đường, Từ Tuệ rất tâm phục khẩu phục với tài học của Trí Vĩnh, nghe hẳn rồi đi thì lộ ra vẻ lưu luyến.

Trí Vĩnh cười nói:

- Ta và người hữu duyên, có cuốn [Thư thái thiếp] làm lễ gặp mặt tặng cho cô nương.

Hắn lấy từ trong tay Biện Tài ra một quyển sách vải đưa qua, nói:

-[Thư thái thiếp] không nổi danh nhưng là tác phẩm đặc ý của tiền bối tại hạ Hiến Chi Công.

Hiến Chi Công tức là con thứ bảy của Vương Hi Chi, tên là Vương Hiến Chi, được truyền thừa thư pháp của cha, cũng có danh xưng Thánh thư. Người khác đối với danh tác của Nhị vương cầu còn không được, nhưng Trí Vĩnh là hậu nhân của Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi thì có không ít.

Trí Vĩnh đưa ra [Thư thái thiếp] tuy là tinh phẩm nhưng so ra vẫn kém hành thư đệ nhất thiên hạ [Lan Đình tập tự].

Cung Thái Cực!

Lý Thế Dân đang trò chuyện tâm đắc với Đỗ Hà. Lúc ban đầu, bọn họ còn nói chuyện thư pháp, nhưng theo chủ đề không ngừng chuyển biến thì nói sang một số chuyện khác.

Đột nhiên ngoài điện truyền đến tin tức Ngô Vương Lý Khắc đang chờ ngoài Trường An.

Trong tình huống bình thường, các hoàng tử không thể tùy tiện vào kinh. Lý Khắc là Ngô Vương, là An Châu Đô Đốc. Hoàng tử ở đất phong cũng không trực tiếp tham dự chính sự mà phải trải qua công việc địa phương. Muốn vào kinh, cũng phải được Hoàng Đế cho phép. Nói như vậy, hoàng tử muốn vào kinh chỉ có hai lý do, dưỡng bệnh hoặc là bái kiến cha mẹ.

Lý Khắc lần này không có hai lý do trên nên phải ở ngoài thành Trường An ngoài chờ Lý Thế Dân cho phép.

Lý Thế Dân sáng mắt, cười nói:

- Tám phần là đưa cho trẫm [Lan Đình tập tự], ha ha.

Hắn vội nói:

- Sao còn đứng đó, mau truyền lệnh xuống, thỉnh Ngô Vương tới đây.....

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân cười như trẻ con cũng thầm buồn cười, bản thân hắn cũng đang chờ mong Ngô Vương.

[Lan Đình tập tự], đệ nhất thiên hạ hành thư, chỉ cần là người yêu thích thư pháp thì không ai không nhỏ nước rãi.

Đỗ Hà tự nhiên cũng tránh không được chuyện này. Hắn sớm đã quyết định chủ ý, chỉ cần Lý Thế Dân có được [Lan Đình tập tự] thì chuyện đầu tiên là phải mượn xem kỹ để sau đó phỏng theo ghi lại một phần, truyền lưu đời sau.

Cũng đừng xem phỏng theo mà xem nhẹ, Vương Hi Chi cách đời sau hơn một nghìn năm, bút tích hầu như không thể lưu truyền. Một số hàng chính phẩm của Vương Hi Chi trên thị trường đều là do các đời thư pháp danh gia căn cứ bút tích thực của Vương Hi Chi viết ra.

Bởi vì đã không có bút tích thực của Vương Hi Chi nên những hàng phỏng theo này đều được coi là chính phẩm.

Bất quá bây giờ là Đại Đường, cách đời của Vương Hi Chi chỉ có mấy trăm năm, trên thị trường vẫn còn hàng thật.

Nếu như hắn có thể phỏng theo [Lan Đình tập tự], truyền lưu đến 1500 năm về sau thì chắc chắn có thể so với các danh tác của Picasso, Van Gogh.

Chờ đợi là lo lắng.

Lý Thế Dân lần đầu tiên bức bối vì sự rộng lớn của Trường An, Đỗ Hà cũng có chút nóng vội, không thể chờ đợi được.

- Hiền tể, người xem ba đứa con của trẫm như thế nào?

Lý Thế Dân đang lúc lo lắng, đột nhiên hỏi một câu.

Đỗ Hà giật mình:

- Cái này..... Ngô Vương cung mã thành thạo, rất có phong phạm nhạc phụ đại nhân.

Hắn có chút không hiểu Lý Thế Dân tại sao hỏi vậy nhưng Lý Thế Dân từng tự mình tán thưởng Lý Khắc nên trả lời như vậy sẽ không sai.

Lý Thế Dân vê râu cười nói:

- Mấy đứa con của trẫm hưởng phúc đã quen, mặc dù có tất cả năng lực, nhưng chính thức được xưng tụng cung mã thành thạo, văn võ song toàn cũng chỉ có Ngô Vương.

Đỗ Hà ngoài ý muốn nhìn Lý Thế Dân, đây là lần đầu tiên nghe được Lý Thế Dân tán thưởng con của mình như thế.

Đợi ước chừng nửa canh giờ, Lý Khác mới hần hển bước vào điện Cam Lộ.

Đỗ Hà nhìn Lý Khác, lại nhìn một chút Lý Thế Dân, thầm nghĩ:

- Lý Khác coi như giống Lý Thế Dân nhất. Hai người ngoại trừ niên kỷ khác biệt, ngũ quan cực giống, quả thực chính là một khuôn mẫu in ra. Tuy nói phụ tử giống nhau là bình thường, nhưng giống nhau như thế không nhiều.

- Nhi thần bái kiến phụ hoàng.

Lý Khác vẻ mặt phong trần, cung kính cúi đầu, cũng gật đầu vắn an Đỗ Hà.

Đỗ Hà ôm quyền đáp lễ.

Lý Thế Dân hưng phấn như đứa trẻ sắp có được món đồ chơi yêu nhất:

- Con ta không cần đa lễ, lần này vào kinh, có mang đến [Lan Đình tập tự]?

Biểu lộ của Lý Thế Dân lúc này giống như fan hâm mộ đời sau tìm minh tinh ký tên. Khác biệt duy nhất là các fan đòi hỏi đều là hư vật, thỏa mãn trên tinh thần còn Lý Thế Dân đòi hỏi chính là một loại văn hóa, một loại văn hóa khiến cho người si mê điên cuồng, thư pháp Trung Quốc.

Vương Hi Chi với tư cách đệ nhất nhân trong giới thư pháp Trung Quốc, [Lan Đình tập tự] của hắn khiến cho bất kỳ ai yêu thư pháp cũng trở nên điên cuồng.

Lý Khác có chút hổ thẹn nói:

- Nhi thần vô năng đến muộn một bước, lúc thần đuổi tới Vân Môn tự thì Trí Vĩnh đại sư đã mang theo đồ đệ rời đi. Nhi thần bám theo một đoạn, nhiều lần hỏi thăm nhưng không phát hiện tung tích của bọn họ, chỉ biết chắc chắn là bọn họ đi tới Trường An.

566. Chương 586: Tìm Tới Tận Cửa

Trường An?

Đỗ Hà, Lý Thế Dân đều cảm thấy kinh ngạc.

Đỗ Hà hoàn toàn không nhớ ra được trong lịch sử lại có chuyện như vậy, Lý Thế Dân càng không thể ngờ Trí Vĩnh vào lúc này sẽ tìm tới tận cửa. Hắn nghĩ đến [Lan Đình tập tự] gần trong gang tấc, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực, khó có thể tự chế. Thực sự không phải là năng lực tự kiềm chế của Lý Thế Dân kém mà [Lan Đình tập tự] đối với người đam mê thư pháp như hắn quả thực có sức hấp dẫn lớn lao.

- Có biết tung tích của bọn họ? Chẳng lẽ không đến mức mất dấu hai hòa thượng từ phía nam tới?

Lý Thế Dân tâm tư kín đáo, nghĩ đến rất nhiều khả năng. Trí Vĩnh là hòa thượng, thường có một số hòa thượng ưa thích đi bộ tu hành, giả như Trí Vĩnh hòa thượng xử lý xong chuyện ở Trường An, sau đó không có mục đích liền đi du lịch khắp Đại Đường, vậy phải tìm thế nào? Nghĩ như thế, trong nội tâm không khỏi lo lắng.

Lý Khác đáp:

- Một đường đi tới, nhi thần vẫn để tâm tìm hiểu hạ lạc của Trí Vĩnh đại sư cùng đồ đệ Biện Tài của hắn nhưng không có kết quả. Lúc sắp đến Trường An, nhi thần đột nhiên nghĩ có phải hay không là hai người Trí Vĩnh hợp lưu đồng hành với người khác nên mới mất đi tung tích. Từ phương diện này điều tra, quả nhiên Trí Vĩnh đại sư không biết nguyên nhân nào thì trên đường tự hợp với thương đội của Từ gia Giang Nam khiến nhi thần tìm không ra.

Nói đến đây, vẻ mặt hắn bất đắc dĩ. Lý Thế Dân đang lúc tráng niên, ít nhất còn phải tại vị hơn mười hai mươi năm. Trong thời gian dài đó thì ngôi vị Thái tử vẫn là một mê cục. Hắn cố tình mượn cơ hội này,

hảo hảo biểu hiện, một đường cực khổ tìm hiểu hạ lạc hai hòa thượng nhưng ai ngờ hai người lại tụ hợp với thương đội khiến hấn mất dấu, chạy quanh như mèo mù không thu hoạch được gì.

- Giang Nam Từ gia?

Trong đầu Đỗ Hà hiện lên hình bóng xinh đẹp của Từ Tuệ, không khỏi hỏi một câu:

- Chẳng lẽ là Tô Châu Từ gia?

Lý Khác quay sang, cười nói:

- Đúng là Tô Châu Từ gia.

Lý Thế Dân hỏi:

- Người cùng qua lại với Từ gia?

Đỗ Hà gật đầu, nói:

- Lúc tiểu tể tiến hành trị ôn dịch ở Tô Châu, Từ gia từng giúp đỡ to lớn nên có qua lại.

Hấn còn biết trong lịch sử, Từ gia còn là hoàng thân. Từ Tuệ càng là phi tử của Lý Thế Dân, Từ Phi trong lịch sử chính là Từ Tuệ. Trong ký ức của hấn, Từ Tuệ là phi tần duy nhất được Lý Thế Dân thiết tình đối đãi sau khi Trương Tôn hoàng hậu mất đi, cũng là một cung phi có thể so tài đức với Trương Tôn Hoàng Hậu. Bất quá với sự xuất hiện của mình, hiệu ứng hồ điệp đã tạo thành ảnh hưởng, Trương Tôn Hoàng Hậu giờ vẫn bình an mà Từ Tuệ cũng không thể vào cung, Từ gia tự nhiên không phải là một thành viên trong hoàng thân.

Lý Thế Dân hỏi tiếp:

- Vậy có biết thương đội Từ gia giờ đang ở đâu?

Lý Khác đáp:

- Nhi thần có hỏi qua quân tốt trấn thủ ở ngoài thành, đã nhận được tin tức xác thực, gia chủ Từ gia mang theo thương đội cùng một canh giờ tiến vào thành Trường An, trong đó có hai hòa thượng.

- Tốt!

Lý Thế Dân vỗ án, đứng dậy nói:

- Đã tới Trường An thì tuyệt không có lý do để buông tha. Khác nhi, việc này vẫn giao cho con xử lý, không thể bỏ sót lần nữa.

Hấn ngừng lại một chút, lại nói với Đỗ Hà:

- Người đi cùng Khác nhi. Trường An là nơi người quen thuộc, lại quen với người của Từ gia, cũng dễ nói chuyện, cần tìm được Trí Vinh trước khi hấn rời khỏi Trường An.

Lý Khác vui vẻ nói:

- Có em rể cùng đi, việc này tất nhiên thuận lợi.

Đỗ Hà cũng không muốn bỏ qua cơ hội nhìn thấy [Lan Đình tập tữ], vui vẻ đồng ý.

Ra khỏi hoàng cung, Lý Khác vẫn một bộ dạng nhiệt tình với Đỗ Hà.

Đỗ Hà một câu đáp một câu, không quá nhiệt tình nhưng cũng không lãnh đạm, thái độ bình thản.

Lý Khác cũng không bộc lộ bất kỳ phản cảm.

Ra tới đường, Lý Khác thấy Tuyết Vô Ảnh của Đỗ Hà thì hứng thú:

- Hay cho một thốt thiên mã thần câu, có thể cưỡi thần câu như thế tung hoành chiến trường, quả thật vinh quang lớn lao. Chỉ tiếc ta thân tại hoàng gia, chỉ có thể sẵn sẵn tự tiêu khiển. Ngày sau nếu có may mắn được lên chiến trường, cùng em rể sống vai mà chiến, vậy thì thật là một chuyện đại khoái lạc của nhân sinh.

Đỗ Hà khiêm tốn trả lời một câu, trên mặt lộ vẻ cổ quái. Lý Khác nói vậy có ý lôi kéo nhưng quả thực biểu lộ mong mỗi lập nghiệp trên chiến trường mà không phải treo danh hiệu Ngô Vương làm một vương gia ở phương nam thái bình.

Bất quá tựa hồ khả năng không lớn.

Lý Thế Dân năm xưa trên chiến trường giết địch là vì loạn thế. Hiện tại Đại Đường chiến tướng vô số, luận bản sự lãnh binh chiến tranh thì Lý Tích, Hầu Quân Tập, Tô Định Phương có ai không phải là danh tướng uy chấn nhất thời, muốn lãnh binh còn chưa tới phiên chim non như Lý Khác.

Huống chi, Vương gia chưởng binh, tuyệt đối không phải là quyết định cao minh, điểm này trong lịch sử sớm đã có kết luận.

Lý Khác lắc đầu, cũng biết ý nghĩ bản thân có chút hảo huyền nhưng đây là khát vọng của hắn.

Lý Khác với tư cách là con trai Lý Thế Dân rất sùng bái cha mình. Mỗi khi hắn nghe cha kể lại chuyện xưa lãnh binh chiến tranh đều cảm giác được nhiệt huyết sôi trào, hận chính mình sinh không gặp thời. Lúc còn nhỏ không biết chuyện chỉ một mực khổ luyện cung tên cưỡi ngựa, nghiên cứu binh thư thao lược. Đến khi trưởng thành mới biết bản thân không thể nào ra trận giết địch nhưng vẫn tràn đầy chờ mong, khổ luyện không biết mỏi mệt. Mỗi lần nói đến việc này thì đều không thể kìm nén.

Hắn lắc đầu bài trừ tạp niệm, hỏi:

- Lý Khác ở lâu tại phía nam, đối với Trường An cũng chưa quen thuộc, không biết bắt đầu từ đây, em rể có ý gì?

- Đi Nghênh Tân khách sạn.

Đỗ Hà cười nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên tự tin:

- Nếu như ta không đoán sai, Từ gia chắc ở tại Nghênh Tân khách sạn.

Lý Khác kinh ngạc nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà nói:

- Bất cứ chuyện gì cũng đều có dấu vết lần theo, Điện hạ nói gia chủ Từ gia cùng đi theo thương đội, điều này biểu thị Từ gia đến Trường An tuyệt đối không phải làm ăn bình thường mà là làm ăn lớn, muốn đặt chân ở Trường An. Tóm lại trong thời gian ngắn cũng sẽ không đi. Người làm ăn, ra cửa nhờ bằng hữu, Từ gia ở Trường An không có bằng hữu khác, chỉ có Hạ Lan gia.

Vì vậy không nhiều khả năng tìm một khách sạn lạ mà tìm Nghênh Tân khách sạn.

Hắn vì chuyện dư nghiệt của Lý Kiến Thành nên biết hết hào môn thế gia Giang Nam, Từ gia cũng không ngoại lệ.

Hắn biết Từ gia thế cư Giang Nam nhưng ở Trường An không có căn cơ, từ xa mà đến vậy thì không có lý do gì không tìm Hạ Lan gia.

Nghênh Tân khách sạn là theo tên Nghênh Tân lâu mà gọi, Vũ Mị Nương là một thiên tài, đặt ở thế kỷ hai mươi một tuyệt đối là một nữ vương tài chính. Sau khi nàng thu mua Nghênh Tân lâu thì cảm thấy còn chưa khai thác hết giá trị, vì thế còn mở bên cạnh một Nghênh Tân khách sạn, phục vụ chuyện ăn ở của khách nhân.

Đây cũng không phải là Đỗ Hà chỉ điểm mà hoàn toàn do tiểu thư xinh đẹp này nghĩ ra.

Có chút đạo lý rất đơn giản, nhưng lại dễ dàng bỏ qua, tưởng tượng không đến.

Lý Khác nghe vậy liền bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Đi, chúng ta đi Nghênh Tân khách sạn.....

Như Đỗ Hà nói, Từ Hiếu Đức là một thương nhân rất thành công, hắn đã sớm có ý muốn mở rộng cơ nghiệp. Từ lúc ở Giang Nam đã ra sức lôi kéo quan hệ với Hạ Lan gia, đối xử thập phần hòa hợp nên khi mới đến, Từ Hiếu Đức tự nhiên muốn dựa vào tuyến đầu này. Hắn vào thành Trường An, lập tức sẽ cảm thụ giới

thiệu của Vũ Thuận tới Nghênh Tân khách sạn, tự mình bán phỏng quản sự của Hạ Lan gia ở Trường An, tiến hành đánh giá thị trường đồng thời tiến hành hoạt động rao giá con gái.

Quản sự của Hạ Lan gia nguyên là quản sự của Vũ gia - Khương Vũ Húc. Vũ Thổ từng là thương nhân giàu có nổi danh, Khương Vũ Húc khi được hãn cứu vớt là một thư sinh chán nản, bởi vì sinh kế nên đầu nhập làm một tiên sinh tính sổ dưới trướng. Vũ Thổ lại phát hiện Khương Vũ Húc có thiên phú kinh thương, tiến hành đề bạt, cuối cùng trở thành quản sự Vũ gia, hết sức trung thành và tận tâm.

Sau khi Vũ Thổ chết, Vũ gia toàn bộ nhờ vào Khương Vũ Húc chèo chống. Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sảnh đối xử tệ bạc với mẹ con Vũ Mị Nương, Khương Vũ Húc âm thầm tiếp tế nên bị Vũ Nguyên Khánh đuổi ra khỏi Vũ gia, Vũ gia bởi vậy suy tàn.

Vũ Mị Nương sau khi gầy dựng cơ nghiệp tự nhiên sẽ không bỏ qua nhân tài trung thành và tận tâm lại có bản lĩnh như vậy, nhiều lần phái người quay trở lại quê quán tìm, một năm trước đi tới Trường An. Vũ Mị Nương phó thác toàn bộ công việc, bản thân thành quân sư sau màn, nắm toàn bộ hết thảy.

Từ Hiếu Đức nói chuyện với Khương Vũ Húc trong phòng khách. Từ Tuệ cũng không hỏi đến chuyện trong nhà, đi vào làm cơm với nha hoàn, định buổi chiều dạo chơi Trường An phồn hoa.

- Tiểu tử tiểu tử, Trường An thật lớn, lớn hơn nhiều so với Tô Châu. Đường cái có thể sánh bằng với quảng trường ở quê, buổi chiều chúng ta đi chỗ nào.....

Từ Tuệ nhẹ nhàng:

- Đi trà Long Tĩnh hiền, nơi đó là chỗ tụ tập của văn nhân kinh sư. Vẫn nói anh tài Trường An đầy rẫy, để xem thế nào.

Nàng nói xong, trong đầu vẫn không khỏi hiện ra một người..... Đỗ Hà.

Từ Tuệ thiên tư xuất chúng, văn chương tài hoa, ở Giang Nam không có người để so sánh, tự nhiên có ngạo khí. Nhưng ngạo khí này trước mặt Đỗ Hà lại không thể nào che giấu, Đỗ thể tự Quỷ Phủ Thần Công, tình trong bài [Sơ nguyên], tư thế hùng tráng khi giết giặc Oa, còn cả thủ đoạn tại Tô Châu,...còn có cả khi cứu mình ôm vào lòng.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Từ Tuệ ửng đỏ, nữ nhân đều có cảm giác kỳ diệu với nam tử tiếp xúc thân mật đầu tiên, huống chi Đỗ Hà còn là ân nhân cứu mạng của cha và nàng. Nếu không có Đỗ Hà, nàng sớm đã ngã chết trên bong thuyền, nếu không là Đỗ Hà, cha nàng chắc đã bỏ mạng vì ôn dịch.

Có hai tầng quan hệ này, Từ Tuệ lại có thể nào quên Đỗ Hà.

Đương nhiên cảm giác này chưa nói là thích, càng chưa nói là yêu nhưng tràn đầy bội phục.

- Hãn cũng là danh sĩ Trường An, biết đâu cũng đi Long Tĩnh trà hiền..... Chắc có lẽ không, hãn là trọng thần trong triều, sao có thời gian đi trà hiền?

Liền tại lúc này, Từ Tuệ chợt nghe Ngô Vương Lý Khác cùng Đỗ Hà cầu kiến.

567. Chương 587: Đáng Tiếc, Đáng Tiếc

Đỗ Hà, Lý Khác đang chờ ở trong sảnh.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên rồi một nữ tử tuyệt mỹ mặc áo dài bằng lụa trắng như tiên tử tiến vào. Nàng búi tóc hình chim én, trên đầu cài trâm, tư thái ưu nhã mỹ lệ.

Người tới chính là Từ Tuệ.

Lý Khác khẽ sững người.

Đỗ Hà cũng khẽ giật mình, Đường phong cởi mở, nữ tử phương bác đều chịu ảnh hưởng nên y phục khá bộc lộ. Tuy không phải đến mức lộ ra nửa ngực như phim thời sau nhưng cũng bộc lộ đầy đủ đáng người quyến rũ. Giang Nam xa xôi, phong khí Đường triều cũng không ảnh hưởng hoàn toàn đến đây nên phần lớn nữ tử đều ăn mặc kín đáo, không nhìn ra đến tột cùng.

Khí chất Từ Tuệ không giống với Trường Nhạc cao quý, Lý Tuyết Nhạn linh động, Vũ Mị Nương yêu mị mà là vẻ ôn nhu đặc hữu của vùng sông nước Giang Nam. Loại mỹ cảm này rất khó thấy ở phương bắc nên càng làm Đỗ Hà kinh diễm.

Từ Tuệ có chút thấp thỏm, vừa mới nghĩ đến Đỗ Hà thì đối phương đã tìm đến cửa khiến nàng khó tránh khỏi cảm xúc khác thường.

- Từ Tuệ bái kiến Ngô Vương, Đổ đại nhân.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, duyên dáng mà không mất đi lễ tiết.

Lý Khác định lực phi phạm, tuy là Từ Tuệ dung mạo tịnh lệ khuynh đảo nhưng không đánh mất phong phạm Vương gia:

- Từ cô nương, miễn lễ.

Đỗ Hà cười nói:

- Từ cô nương, ngày đó từ biệt ở Tô Châu không ngờ còn có ngày gặp lại ở Trường An, thật là vui mừng. Ngày mai ta rảnh, với tư cách chủ nhà dẫn cô nương đi dạo Trường An để xem phong cảnh.

Lý Khác quái dị nhìn Đỗ Hà, không thể tưởng được em rể mình lớn mật như thế, dám đứng trước mặt mình đùa giỡn nữ tử.

Từ Tuệ cũng ửng đỏ, tim đập như hươu chạy. Nàng vốn có cảm giác bội phục đối với Đỗ Hà nên tuy nghe hấn mồi đường đột nhưng ngoài ý muốn lại muốn đáp ứng, chỉ vì nữ tính rụt rè, không biết trả lời như thế nào.

Đỗ Hà thấy phản ứng khác thường của Từ Tuệ và ánh mắt quái dị của Lý Khác thì biết bọn họ đã hiểu lầm. Đỗ Hà đến Trường An đã có 4, 5 năm, tự coi mình thuộc về triều đại này nhưng vẫn có thói quen không sửa được.

Tự như lúc này, Từ Tuệ lúc ở Giang Nam đã giúp hấn đại ân, nhất là vào lúc trị độc của Phùng Đông Vũ càng làm ra công hiến không nhỏ. Trong lòng Đỗ Hà, Từ Tuệ dĩ nhiên là bằng hữu của hấn. Bằng hữu từ phương xa, thân là chủ nhà mời nàng ăn bữa cơm, dẫn đi dạo chơi là chuyện rất bình thường, cần bản chẳng phân biệt nam nữ.

Nhưng vào thời cổ đại lại không là bình thường, nam nữ trẻ tuổi chỉ cần nắm tay cùng đi đã bị người chỉ trích, nam tử đã kết hôn và nữ tử chưa lập gia đình càng phải như vậy.

Đỗ Hà nghĩ thông điểm này liền cười khổ, chuyện như vậy càng giải thích càng lộ ra chột dạ, liền chuyển chủ đề hỏi về chỗ ở của Trí Vĩnh.

Từ Tuệ đáp:

- Trí Vĩnh đại sư xác thực cùng tới Trường An với Từ gia nhưng sau khi vào thành thì đã tạm biệt.

Lý Khác thấy đã mất đi tin tức của Trí Vĩnh, lo lắng hỏi:

- Từ cô nương có biết Trí Vĩnh đại sư đi đâu?

Từ Tuệ cùng Trí Vĩnh không có danh thầy trò nhưng lại thực sự là thầy trò. Lý Khác là hoàng tử Ngô Vương, Đỗ Hà là trọng thần Thượng thư tỉnh kiêm Tướng quân, cả hai cùng tới đây vốn đã Từ Tuệ nghi kỵ. Lúc này lại nghe cả hai người hỏi chỗ ở của Trí Vĩnh thì chột dạ:

- Các người tìm Trí Vĩnh đại sư có chuyện quan trọng?

Đỗ Hà, Lý Khác đều là người có tâm tư nhạy bén, sao không thể nhận ra vẻ hoài nghi trong lời của Từ Tuệ.

Lý Khác thành khẩn nói:

- Từ cô nương, đừng hiểu lầm, chúng ta cũng không ác ý. Chỉ là Trí Vĩnh đại sư là cháu bảy đời của Thục Thánh Vương Hữu Quân, phụ hoàng ta đam mê thư pháp Vương Hữu Quân nên triệu kiến.

Hấn không hề không đề cập tới chuyện [Lan Đình tập tự], sợ Từ Tuệ nhạy cảm, cố ý giấu diếm.

Đỗ Hà cũng nói:

- Bình sinh không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa không sợ hãi. Trí Vĩnh đại sư là cao tăng đắc đạo, Bộ Hạ thực sự không phải là hôn quân như Dương Quảng, Trụ vương, chắc chắn sẽ không làm tổn thương lông tóc Trí Vĩnh, điểm này Đỗ Hà ta có thể cam đoan.

Từ Tuệ không tin Lý Khác, lại không thể không tin Đỗ Hà. Nàng vốn đã biết nhân cách của hắn lúc ở Tô Châu, gật đầu nói:

- Từ Tuệ cũng không có nghe Trí Vĩnh đại sư nhắc tới phương hướng cụ thể. Chỉ là nghe nói hắn đến Trường An có chuyện quan trọng, muốn đi tìm một vị bằng hữu cũ. Theo ta được biết, hảo hữu của Trí Vĩnh đại sư ở Trường An chỉ có Thế Nam.

Thế Nam tiên sinh mà nàng nói chính là tiền nhiệm Đường triều Bí thư giám Ngu Thế Nam.

Ngu Thế Nam thông minh uyên bác nghe rộng biết nhiều. Vào thời thiếu niên cùng anh là Ngu Thế Cơ báai Cổ Dã Vương làm thầy. Khổ luyện đèn sách hơn mười năm thì thành tài, chơi thân với Trí Vĩnh hòa thượng. Trí Vĩnh được chân truyền thư pháp của Vương Hi Chi, Ngu Thế Nam được Trí Vĩnh dốc lòng truyền thụ nên thư pháp cũng kế thừa được truyền thống của Nhị vương. Ngu Thế Nam là đại nhân vật xuất thân từ Giang Nam nên Từ Tuệ dĩ nhiên biết đến, cũng biết quan hệ của hắn và Trí Vĩnh quan hệ, cũng vừa là thầy vừa là bạn.

- Đa tạ.

Đỗ Hà, Lý Khác có được tin tức về chỗ ở của Trí Vĩnh, đang định cáo từ.

Từ Hiếu Đức vội vàng từ bên ngoài chạy đến.

Từ Tuệ không biết ý đồ của Đỗ Hà, Lý Khác, nàng là con gái, trong nhà nhiều chuyện không thể làm chủ nên khi hai người vừa đến đã cho người báo Từ Hiếu Đức.

Từ Hiếu Đức đang cùng Khương Vũ Húc nâng cốc ngôn hoan, nhưng nghe có hai đại nhân vật Lý Khác, Đỗ Hà cầu kiến thì tạ lỗi một tiếng, vội vàng chạy đến.

- Từ Hiếu Đức báai kiến Ngô Vương, Đỗ đại nhân, hai vị quang lâm không tiếp đón từ xa.

Từ Hiếu Đức tuy là thương nhân nhưng tài học không tệ, giờ tay nhắc chân cũng có vài phần phong phạm văn sĩ.

Đỗ Hà, Lý Khác cũng hoàn lễ, nhưng hai người vội vã tìm Trí Vĩnh nên chỉ nói qua vài câu rồi vội vàng cáo từ.

Từ Hiếu Đức tuy có lòng lôi kéo quan hệ nhưng hai người cố ý phải đi, hắn cũng không thể tránh được, chỉ có thể tươi cười đưa tiễn.

Từ Tuệ nhìn qua thân ảnh Đỗ Hà, trong lòng có chút tiếc nuối, lại có chút chờ mong. Đỗ Hà dù sao cũng là tài tử, nhà thư pháp nổi danh Đại Đường, nàng cũng am hiểu đạo này, nếu có được Đỗ Hà tự mình chỉ điểm chính là chuyện vui lớn. Hôm nay tương kiến không thể thỉnh giáo, xác thực tiếc nuối, nhưng nhớ tới lời mời ngày mai, cũng không biết là thật hay giả, trong lòng lại lo được mất.

Từ Hiếu Đức nhìn xem bối cảnh hai người, trong mắt có điều suy nghĩ. Trong hai người thì Lý Khác thân phận cao nhất, nhưng hắn là hoàng tử, không phải là Thái tử, từ xưa hoàng tử đều không có quyền lực thực tế, thậm chí sau khi Thái tử lên ngôi còn có họa sát thân giáng chức phạt họa, người này có thể kết giao, nhưng không thể đem nữ nhi phó thác.

Về phần Đỗ Hà, nghĩ tới đây, Từ Hiếu Đức thở dài, là người thập phần hoàn mỹ để gả nữ nhi.

Gia thế xuất chúng, cha làm Tể tướng, cá nhân văn võ song toàn, tài hoa hơn người, danh sĩ đương thời, lãnh binh Đại tướng; Địa vị càng là người tâm phúc của Lý Thế Dân, thành tựu bất khả hạn lượng. Từ Tuệ nếu gả cho hắn, Từ gia hoàn toàn có thể tung hoành ở Trường An. Chỉ là đã lại để cho Hạ Lan gia nhanh chân đến trước rồi.

Tuy Vũ Mị Nương vì gả cho Đỗ Hà nên không quản đến chuyện trong nhà nhưng Vũ Mị Nương là em gái của người cầm quyền Hạ Lan gia là Vũ Thuận, chuyện này mọi người đều biết. Đã tâm hẩn thật lớn, cũng không cam lòng chịu thua Hạ Lan gia.

Cái này đã mất đi tiên cơ, tái giá đã không có ý nghĩa rồi.

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Về mặt Từ Hiếu Đức tiếc nuối, nếu không vì Vũ Mị Nương đã gả cho Đỗ Hà, tất nhiên tìm kiếm nghĩ cách đem nữ nhi đến Đỗ gia.

Ra tới Nghênh Tân khách sạn, Đỗ Hà, Lý Khác ngựa không dừng vó chạy tới phủ đệ của Ngu Thế Nam.

Ngu Thế Nam năm nay đã là tám mươi tuổi, cáo lão ở nhà vui vầy với con cháu, thỉnh thoảng luyện chữ tự tiêu khiển, thỉnh thoảng được Lý Thế Dân nghiên cứu thảo luận thư pháp, dương dương tự đắc, thời gian trôi qua cũng có ý nghĩa. Ngày hôm đó hẩn đang vui đùa với con cháu trong nội viện thì nghe có lão hữu Giang Nam Trí Vĩnh tới chơi.

-Ồ.

Ngu Thế Nam đứng phắt dậy, bế cả cháu đi ra ngoài viện.

Ngu Thế Nam hôm nay là thư pháp danh gia đại danh鼎鼎鼎鼎 nhưng vào thời thiếu niên cũng không giỏi thư pháp, cùng anh trai khi bá Cổ Dã Vương làm thầy học tập tri thức văn hóa, hơn mười năm khổ luyện trở thành một trong những danh sĩ thiếu niên của địa phương. Vào thời thanh niên, hẩn tri giao với Trí Vĩnh. Trí Vĩnh tinh thâm thư pháp của Vương Hi Chi, Ngu Thế Nam được Trí Vĩnh tinh tâm truyền thụ mới đại triệt đại ngộ, có biến hóa nghiêng trời lệch đất về mặt thư pháp, trở thành một trong những nhà thư pháp đỉnh cấp của Đại Đường.

Nếu không có Trí Vĩnh, Ngu Thế Nam sao có thành tựu thư pháp hôm nay. Ngu Thế Nam sớm có ý bá sứ, nhưng lúc đó bọn họ ngang hàng luận giao, Trí Vĩnh cũng không đáp ứng, nhưng trong lòng Ngu Thế Nam vẫn luôn coi Trí Vĩnh là sư phụ. Sau khi triều Tùy triều triều Trần, Ngu Thế Nam liền rời quê quán, đi tới Trường An.

Từ đó về sau, Ngu Thế Nam không còn cơ hội bước vào Giang Nam nữa bước, đã bốn mươi năm chưa gặp vị sư phụ vô danh Trí Vĩnh.

Hôm nay đột nhiên nhận được tin tức, hẩn cực kỳ vui sướng không thể chờ đợi được xông ra ngoài phủ.

Hảo hữu bốn mươi năm gặp mặt, tự nhiên có vui có buồn.

Biện Tài im lặng đứng bên để hai vị lão nhân gia hàn huyên.

Cả hai đang nói chuyện say mê thì Đỗ Hà, Lý Khác tìm đến cửa.

Ngu Thế Nam cười ha hả:

- Trí Vĩnh đại sư, hôm nay ta giới thiệu cho người một kỳ nhân trong giới thư pháp. Chữ của hẩn có lẽ so ra kém lệnh tổ Vương Hữu Quân nhưng mạnh mẽ hữu lực, lập luận sắc sảo, cũng không kém đại sư. Ngoài ra còn ngoài mềm trong cứng, khí khái nghiêm nghị, đoan trang hùng vĩ, sợ là đại sư cũng không theo kịp!

Đều là đại gia thư pháp nên Ngu Thế Nam cũng thường xuyên tụ cùng một chỗ với Đỗ Hà. Tuy tuổi tác khác biệt nhưng về thư pháp lại hòa đồng, cũng có thể coi là bạn vong niên.

Trong mắt Trí Vĩnh lóe dị quang, như có điều suy nghĩ cười nói:

- Nghe qua đại danh, vừa cầu đã thấy.

- Lý Khác, Đỗ Hà bá kiến Ngu công, Trí Vĩnh đại sư.

Lý Khác, Đỗ Hà rốt cục gặp được Trí Vĩnh hòa thượng.

568. Chương 588: Thất Bại Thảm Hại

Đỗ Hà đánh giá Trí Vĩnh hòa thượng trước mắt, lộ vẻ cổ quái. Trí Vĩnh cùng Ngu Thế Nam là đồng bối, luận niên kỷ chỉ trên Ngu Thế Nam nhưng trong khi bộ dạng Ngu Thế Nam chỉ nửa bước là đến quan tài thì Trí Vĩnh vẫn hết sức tráng kiện cả thân thể lẫn tinh thần, một thân tăng y như tùng bách, thậm chí có một số lão giả lục tuần vẫn không thể sánh kịp.

Đỗ Hà thầm nghĩ mấy nhân vật trường thọ trong lịch sử như Lữ Động Tân, Tôn Tư Mạc, Trương Quả Lão đều có thể là thật.

Có lẽ thuật dưỡng sinh, thuật trường sinh cũng không biết chừng có tồn tại.

Kỳ thật thuật dưỡng sinh hay thuật trường sinh đã tồn tại từ xưa, chỉ là điều kiện nghiêm ngặt nên không phải ai cũng học được. Người có được kỳ thuật này phần lớn đều là người nhìn thấu thể sự, lòng yên tĩnh như nước. Mẫu người như Lý Thế Dân, Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế không sao có thể học được.

Vào lúc Đỗ Hà dò xét Trí Vĩnh thì Trí Vĩnh cũng đánh giá Đỗ Hà. Hắn coi như không nhìn thấy Lý Khác, chỉ tập trung nhìn vào Đỗ Hà, trên mặt treo nụ cười nhạt.

Lý Khác thở dài thi lễ, cúi đầu thật sâu với Trí Vĩnh.

Cổ nhân rất chú trọng lễ tiết tham bái, gặp người văn an, nhìn thấy trưởng bối, trưởng lão xoay người hành lễ là lễ tiết thông thường. Ngoài ra còn có cúi đầu thật sâu thi lễ tham bái.

Lý Khác cúi đầu như vậy là hành lễ long trọng nhất, dù gặp cha hay hoàng đế cũng không cần thi lễ như thế mà chỉ áp dụng trong trường hợp đặc thù. Ví dụ như có chuyện quan trọng muốn nhờ hay lúc trưởng lão thụ nghệ.

Đỗ Hà kinh ngạc, Ngu Thế Nam lại càng hoảng sợ, ngay cả Trí Vĩnh cũng có chút động dung.

- Lý Khác biết được trong tay Trí Vĩnh đại sư đang cầm [Lan Đình tập tự] của lệnh tổ. Cuốn sách này chính là vật báu vô giá, Lý Khác mặt dày mong mỗi mượn một lần, mười ngày sau nhất định trả lại.

Lý Khác thành khẩn, không hề có tư thế hoàng tử nhưng ăn nói rất chặt chẽ. Hắn không hỏi [Lan Đình tập tự] có trong tay Trí Vĩnh hay không mà trực tiếp hỏi mượn, coi như khẳng định, không cho Trí Vĩnh dư địa kiểm soát.

Ngu Thế Nam nghe mấy chữ [Lan Đình tập tự] thì kinh ngạc kêu lên, chỉ cần người biết thư pháp thì biết được giá trị của [Lan Đình tập tự], cũng đều khao khát nhìn qua. Hắn nhìn vị vừa là bằng hữu vừa là thầy bên cạnh, trong mắt cũng lóe lên dị sắc, thầm nghĩ bản thân lần này may mắn.

Trí Vĩnh mặt không thay đổi sắc mà nói:

-[Lan Đình tập tự] đúng là trong tay lão nạp, chỉ là theo lão nạp biết, Ngô Vương Điện hạ cũng không có thiên phú thư pháp, cũng không mưu cầu danh lợi thư pháp, [Lan Đình tập tự] cố nhiên là vật báu vô giá trong giới thư pháp nhưng đối với điện hạ luận giá trị còn không bằng một thớt ngựa tồi.

Lý Khác cũng không tức giận, nói thẳng:

- Đại sư nói không sai, Lý Khác ta xác thực không hiểu thư pháp, lần này tới là phụng mệnh phụ hoàng. Nhưng ta cũng không muốn để cho thế nhân nói phụ hoàng dùng quyền áp người, nên dùng thân phận con trai thỉnh đại sư mượn [Lan Đình tập tự] đánh giá. Đương nhiên, phụ hoàng ta cũng không có ý dùng quyền áp người, chỉ là đại sư cũng biết giá trị của [Lan Đình tập tự], phụ hoàng đam mê thư pháp nên hy vọng có thể nhìn qua, mong đại sư có thể cho mượn.

Hắn nghiêm nghị, lại lần nữa cúi đầu.

Đỗ Hà nhìn qua, đáy lòng không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm. Hôm nay Đỗ Hà cũng đã trải qua không ít tôi luyện trong quan trường, biết rõ như thế nào phân biệt một người.

Nhận thức không chỉ vì xem bên ngoài mà qua lời nói. Bởi vì ngôn ngữ sẽ biểu đạt chí hướng và tình cảm, năng lực của một người.

Biểu hiện hôm nay của Lý Khác khiến trong lòng Đỗ Hà tràn ngập tò mò.

Ở trong mắt hần xem ra, hoàng tử xuất thân tài trí hơn người, mỗi người thấy đều phải hành lễ thì ít nhiều đều có chút ngạo mạn. Tựa như Lý Thừa Càn, Lý Thái hay Lý Hữu, bọn họ cao cao tại thượng, coi trời bằng vung, hoàn toàn không xem nhân viên vào trong mắt. Mấy vị hoàng tử khác tuy không đến nỗi như vậy nhưng dù sao vẫn có bộ dạng. Lý Khác lại không như thế, hần tựa hồ không dùng hoàng tử thân phận vi tôn, đương nhiên đây không phải nói hần không có khí độ vương tử mà hần không dùng thân phận này để đối xử mọi người. Nói cách khác, Lý Khác cũng không biết là chính mình là hoàng tử là ở tầng lớp khác.

Giả như để cho Lý Thừa Càn, Lý Thái xử lý chuyện này, tin tưởng bọn họ tất nhiên sẽ dùng thân phận nói chuyện, dùng quyền thế áp người. Lý Khác lại dùng đến tình cảm để nói chuyện là vì nghĩ cho danh vọng và uy tín của Lý Thế Dân.

Giả như dùng danh nghĩa Lý Thế Dân mượn [Lan Đình tập tự], một khi chuyện truyền ra, bất luận Lý Thế Dân có vận dụng thân phận Hoàng Đế để mượn hay không thì qua mồm miệng thế nhân khó tránh khỏi hiềm nghi. Dù sao thân phận Lý Thế Dân quá mức miễn cưỡng. Lý Thừa Càn, Lý Thái cũng không cố kỵ điểm này, nếu có đã không như hiện tại.

Tuy đây chỉ là một chuyện nhỏ nhưng lại có thể nhìn ra phương thức cùng thái độ làm người.

Lý Khác quả thật không giống với các hoàng tử thông thường.

Đỗ Hà cười nhạt một tiếng, trong ba hoàng tử có khả năng kế vị nhất thì Lý Khác là một người duy nhất khiến hần sinh ra hảo cảm.

Trí Vinh không nhanh không chậm.

Ngu Thế Nam âm thầm lo lắng, liên tiếp đánh mắt với Trí Vinh. Hần cũng biết tính tình Lý Thế Dân, Trí Vinh nếu cho mượn, đó chính là có mượn có còn, nếu không cho mượn thì sẽ cướp đoạt.

Trí Vinh nhìn không chớp mắt, cũng không thấy Ngu Thế Nam liếc mắt, cười nhẹ:

-[Lan Đình tập tự] là bảo vật tổ tiên truyền xuống, muốn mượn đi đánh giá, cũng là có thể..... Nhưng là..... Ta có một điều kiện..... Cần dùng chữ đổi chữ.

Trí Vinh mở miệng đáp ứng khiến cho Đỗ Hà, Lý Khác vui vẻ nhưng nghe đến câu sau thì biết chuyện không đơn giản vậy.

Lý Khác khó hiểu hỏi:

- Như thế nào dùng chữ đổi chữ?

Trí Vinh thần nhiên cười nói:

- Muốn mượn [Lan Đình tập tự], tự nhiên phải dùng chữ khiến ta động tâm cho mượn. Căn cứ vào chữ tốt xấu để quyết định thời gian cho mượn. Đương nhiên nếu như chữ so ra mà vượt [Lan Đình tập tự] thì có thể tặng luôn.

Lúc hần nói lời này, con mắt như có như không nhìn vào Đỗ Hà.

Đỗ Hà giật mình, tiến lên phía trước nói:

- Đỗ Hà nguyện ý thử một lần.

Ngu Thế Nam cũng biết tâm tư hảo hữu liền sai người chuẩn bị giấy và bút mực.

Đỗ Hà đề bút trám mực, thở sâu, cả người tiến vào cảnh giới vô ngã, trên trời dưới đất cũng hóa thành hư vô, chỉ có một người một tờ giấy một bút.

Bút rơi trên giấy, không chút do dự như rồng bay phượng múa, một bút vung lên dùng tâm lực để ghi, như đao gọt như rìu đục.

Lúc thu bút lúc như mây trôi nước chảy, không lưu một điểm dấu vết.

- Trí Vĩnh, đại gia thư pháp, cháu đời thứ bảy của Thư Thánh Hi Chi. Bế môn tập sách ba mươi năm, được chân truyền tổ tông, tinh lực hơn người. Năm Trinh Quán 14, Trí Vĩnh tới Trường An, Ngõ Vương Lý Khác cùng Đỗ Hà nhận hoàng mệnh tới phủ Ngụ Công cầu họa.

Đỗ Hà dựa theo thể phú làm ra một bài tiểu phú. Hẩn thuận tâm mà làm, dù so ra kém thiên cổ danh ngôn, nhưng là biết tròn biết méo, huống hồ tiểu phú chỉ ở kiểu chữ không phải ở nội dung.

Đỗ Hà tự tin đem tác phẩm giao cho Trí Vĩnh. Lúc này hẩn với tư cách chủ nhân hết sức tin tưởng với tác phẩm của mình. Hẩn không dám nói về bút pháp bút lực sẽ vượt Thư Thánh Vương Hi Chi nhưng kết cấu, hùng vĩ sẽ không kém bao nhiêu, dù sao tinh túy của Đỗ thể tự là tại khí khái nghiêm nghị, đoan trang hùng vĩ.

Hẩn đã từng xem qua bút tích thực của Vương Hi Chi, bút lực cứng cáp không gì sánh kịp, một số bức cơ hồ đạt tới hoàn mỹ nhưng bất luận là hành thư, Khải thư đều không truyền thừa được khí phách kiên cường như Nhan thể tự Đỗ thể tự.

Trí Vĩnh nhìn xem tác phẩm của Đỗ Hà, trong mắt vô hỷ vô bi, cũng không có cảm giác vui sướng như những người khác có được chữ của Đỗ Hà, quan sát hồi lâu rồi cuộn tờ giấy Tuyên Thành, nói:

- Ba ngày, chữ này ta nhận, [Lan Đình tập tự] chỉ mượn ba ngày.

Nói xong, hẩn quay sang Biện Tài:

- Lấy [Lan Đình tập tự] ra.

Đỗ Hà im lặng không nói, trong lòng thầm bất mãn, vì [Lan Đình tập tự] mà hẩn cơ hồ thi triển toàn bộ thực lực, đổi lại chỉ được mượn ba ngày.

Thành tích này, vô luận như thế nào thì hẩn cũng không thể tiếp nhận.

Người đều có ngạo khí, nhất là tại sở trường của mình.

Thư pháp, là một trong những sở trường của hẩn, hôm nay bị Trí Vĩnh khinh thị như thế, thật sự khiến hẩn nén giận.

Bất quá Đỗ Hà cũng không phải gốc ghéech, tuy trong lòng không như ý nhưng vẫn bình thản, hết thầy giao cho Lý Khác xử lý.

Lúc này Biện Tài lấy ra từ bao y phục một hộp đàn hương kiểu dáng cổ xưa đưa cho Trí Vĩnh.

Lý Khác cười tiến lên, hai tay giơ lên cao, dùng tư thế long trọng tiếp từ tay Trí Vĩnh, trầm giọng nói:

- Tạ đại sư khảng khái, ba ngày sau, Lý Khác chắc chắn sẽ trả lại [Lan Đình tập tự] nguyên vật.

Lý Khác, Đỗ Hà đi ra Ngụ phủ.

Ra bên ngoài phủ, Lý Khác đột nhiên dừng chân, tháo dây bên ngoài hộp, mở nắp cầm lấy một quyển sách trong đó đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà cả kinh, vội vươn tay tiếp lấy, thấp giọng hô:

- Điện hạ, người làm cái gì vậy?

Lý Khác nói:

- Không phải muốn nhìn một chút sao? Nhìn xem mình rốt cuộc thua ở chỗ nào? Dù sao phụ hoàng chờ đợi nhiều năm, cũng không vội nhất thời nửa khấc. Hơn nữa, nếu không là em rể người, với sức ta sao mượn được.

Nói xong nháy mắt ra vẻ giữ bí mật.

Đỗ Hà khê gật đầu, không thể chờ đợi được mở cuốn thư pháp được xưng đệ nhất thiên hạ, liếc một cái liền biết trước mặt chữ của Thư Thánh, chữ của mình thất bại thảm hại.

569. Chương 589: Đến Vì Đỗ Hà

[Lan Đình tập tự] rất ngắn, không hề dài, chỉ ngắn ngủi một trang, hai mươi tám dòng, ba trăm hai mươi bốn chữ nhưng đạt tới đại thành của thư pháp. Phàm là nhà thư pháp, chỉ cần thấy qua phiên bản của [Lan Đình tập tự] đều nói là cổ kim đệ nhất.

Đó là bọn họ chỉ mới thấy được bản mô phỏng của [Lan Đình tập tự].

Bút tích sau khi được Lý Thế Dân cất giữ thì sau đó không rõ.

Dù phỏng chế cùng bút tích thực có khác biệt rất lớn nhưng dù thế thì qua 1500 năm cũng không có một vị thư pháp danh gia có thể vượt qua, được xưng là Trung Quốc thư pháp đệ nhất thiếp, cổ kim đệ nhất hành thư. Giá trị của bút tích thực không cần phải nói.

Hôm nay Đỗ Hà có may mắn xem qua [Lan Đình tập tự] do chính tay Vương Hy Chi ghi lại.

Trước kia hẳn cho là chữ mình tuy kém Thư Thánh Vương Hi Chi nhưng không kém bao nhiêu, hôm nay tận mắt nhìn thấy mới biết ngoài người có người, thiên ngoại hữu thiên, chính mình cơ hồ trở thành ếch ngồi đáy giếng.

Nhìn xem [Lan Đình tập tự] trong tay, trong đầu Đỗ Hà hiện ra một câu thơ của Tào Thục “Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu chũn tùng. Phảng phật hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết”. Đây là câu thơ tả mỹ nữ trong [Lạc Thần phú] nhưng có thể dùng cho chữ của Vương Hi Chi. Nhất bút nhất họa tràn ngập tú khí, xuất phát từ tự nhiên, dùng bút tù mị phiêu dật; Thủ pháp đã bình thản lại kiệt xuất, lớn nhỏ tinh tế, không hề gò bó. Trong đó, phàm là chữ giống nhau đều có thủ pháp không tương đồng, nhất là chữ “chi”, có tới hai mươi chữ nhưng không hề tương tự.

Ngay cả Đỗ thể tự của Đỗ Hà vẫn tự ngạo đoan trang hùng vĩ, hào hùng khí thế nhưng so ra còn kém khí thế phiêu dật trang nghiêm trong [Lan Đình tập tự].

- Ai!

Đỗ Hà thận trọng đem [Lan Đình tập tự] trả lại cho Lý Khác, tự giễu nói:

- Tự cao tự đại chính là ta!

Hắn được truyền thừa hai vị thư pháp đỉnh cấp đời sau là Nhan Chân Khanh, Tô Thức, luận kiểu chữ tinh mỹ đại khí, không người có thể so sánh, trong nội tâm khó tránh khỏi có ý kiêu ngạo, lúc này mới như tỉnh mộng. Chữ của Vương Hi Chi gấp 10 lần hắn.

Lý Khác đem [Lan Đình tập tự] bỏ vào trong hộp, nói:

- Ta xem không hiểu thứ này, bất quá chữ của em hẳn có thể được phụ hoàng cùng rất nhiều văn hào khen ngợi, sao có thể nói là ếch ngồi đáy giếng? Có lẽ hiện tại xác thực thua Vương Hữu Quân một bậc, nhưng chưa hẳn vĩnh viễn sẽ dưới.

Đỗ Hà đi nhanh đi về trước, nói:

- Điện hạ nhìn sai Đỗ Hà rồi, ta còn không đến mức vì thế mà mất đi tin tưởng, chán chường uể oải..... Đi thôi, trở về phục mệnh, đừng làm cho nhạc phụ đại nhân sốt ruột.

Có người hỏi Lưu Bang, Hạng Vũ ai là anh hùng. Một trăm người có 99 người sẽ trả lời là Hạng Vũ, nhưng cuối cùng sẽ có một người nói là Lưu Bang, người này đúng là Đỗ Hà.

Đỗ Hà vẫn cho rằng thất bại so với thành công càng thêm khảo nghiệm người, Hạng Vũ lãnh binh phá Tần, bách chiến bách thắng: trong cuộc chiến Cự Lộc đập nổi chìm thuyền, lấy yếu thắng mạnh; Cuộc chiến Bành Thành dùng ba vạn quân suy yếu thắng 56 vạn liên quân uy chấn thiên hạ, là anh hùng không thể nghi ngờ.

Trái lại Lưu Bang, đầu cơ trục lợi, bách chiến trăm bại, nhất là chiến dịch Bành Thành là minh chủ liên quân, tay cầm 56 vạn đại quân, lại để cho ba vạn binh suy yếu của Hạng Vũ đánh cho rơi hoa nước chảy, quân lính tan rã, cuối cùng phải ném vợ bỏ con, biến thành trò cười thiên hạ. Người bình thường bị đả kích như vậy không nói nản lòng thoái chí, ít nhất trong ngắn hạn ý chí chiến đấu mất sạch, không dám đối địch

với Hạng Vũ. Mà Lưu Bang không giống, hấn trở lại hang ổ, vỗ vỗ bờ mông, như chưa hề phát sinh chuyện gì, tiếp tục tác chiến với Hạng Vũ.

Mặc dù bách chiến trăm bại, nhưng lại thủy chung không nhận thua không chịu thua, trăm bại bách chiến, kiên nhẫn, cuối cùng một trận chiến định thiên hạ.

Có loại tinh thần này, Lưu Bang là một vị anh hùng đáng giá kính trọng.

Đỗ Hà không học được sự uất ức của Lưu Bang nhưng lấy loại tinh thần đó làm gương, thất bại nhận thua cũng không có nghĩa là bỏ cuộc.

Ngu phủ.

Trí Vinh lúc này không hề nghĩ tới bài tiểu phú của Đỗ Hà, giờ lại chăm chú nhìn vào như thưởng thức rượu ngon, thỉnh thoảng lại buột miệng khen “chữ tốt”, biểu hiện như là hai người.

Ngu Thế Nam vân vê chòm râu nói:

- Trí Vinh đại sư, người làm cái gì đó? Chữ của Đỗ hiền chất như đao gọt riu đục, phẳng phát đại khí. Ở điểm này toàn bộ Trường An chưa có người so sánh. Trí Vinh đại sư trước mặt hấn chẳng thèm nghĩ tới, bây giờ lại tán thưởng, ta thật sự nghĩ mãi mà không rõ nguyên do.

Trí Vinh vẫn nhìn vào tác phẩm của Đỗ Hà tựa hồ không chán, đối mặt với nghi vấn của Ngu Thế Nam không trả lời, một lát sau mới nói:

- Thế nam, người nhìn xem, bức chữ này ngoại trừ tinh túy của Đỗ thể tự là cái gì?

- Ngạo khí!

Nghiên cứu về thư pháp của Ngu Thế Nam cũng không kém Trí Vinh, rất nghiêm túc ngắm nghía trong chốc lát, đưa ra đáp án.

Phân tích bút tích là một môn khoa học, có nguyên vẹn hệ thống lý luận cùng phương pháp.

Hết thấy hành động một người đều nằm trong vòng tâm tư, bút tích viết cũng là một loại hành động nhân thể, tất nhiên cũng sẽ biểu hiện nội tâm, phân tích bút tích chính là tìm hiểu thế giới bên trong một người.

Đương nhiên vào thời cổ đại chưa tồn tại khoa học này nhưng với các đại gia thư pháp có thể thông qua bút tích để nghĩ được tâm cảnh người viết.

Chữ của Đỗ Hà ngoại trừ có đủ đao gọt riu đục, đại khí thì còn có một đặc điểm, chữ viết vô cùng lớn, có chút phóng túng, có ngạo khí.

Trí Vinh cười nói:

- Người thấy loại ngạo khí này thế nào?

Ngu Thế Nam nói:

- Người trẻ tuổi, khí thịnh một chút, có thể lý giải. Lúc còn trẻ ai không có vài phần ngạo khí, nhớ lúc trước chẳng phải Trí Vinh đại sư cũng có ngạo khí? Lúc ấy, ngạo khí của ngài tựa hồ càng sâu hơn, cái này theo tuổi tác sẽ mất đi.

Trí Vinh nghiêm nghị nói:

- Vậy người cũng biết, vì ngạo khí này khiến ta nhiều năm không có tiến bộ về mặt thư pháp, đến khi gặp một vị lão giả vô danh chỉ điểm thì mới đại triệt đại ngộ. Người nhớ lúc trước ta đi không từ già sao?

Ngu Thế Nam nhớ lại năm đó, gật đầu nói:

- Nhớ, lúc trước chúng ta đề nghị cùng đi Tây Hồ, nhưng đợi đã lâu không thấy tung tích đại sư, về sau mới nghe nói đại sư về tới Vinh Hân tự, bế quan tu luyện. Chẳng lẽ.....

- Không sai.

Trí Vinh gật đầu nói:

- Ngày đó ta đến sớm nhất. Lúc gần Tây Hồ gặp một vị kỳ nhân. Hắn dùng nhánh cây vẽ tranh, đề mấy câu của danh nhân nhã sĩ. Ta cao hứng viết bài thơ bên cạnh. Ai ngờ lão giả kia chỉ là bình thần nhìn qua rồi mượn bút, theo dạng viết một lần. Cùng một chữ thì dưới ngòi bút hắn vượt gấp mười lần ta. Vốn tưởng rằng gặp được cao nhân, hỏi ra mới biết chỉ là một lão nhân gia quét đường, không biết được mấy chữ.

Ngũ Thế Nam vẽ mặt kinh ngạc, nói không ra lời.

Trí Vĩnh cười khỏ nói:

- Lúc ấy ta cũng lại càng hoảng sợ, hỏi thêm mới biết được lão giả xuất thân bần hàn, không có tiền mua sách, nhưng hắn ưa thích vẽ tranh, hay tìm các chỗ du khách đề thơ ở các di tích bất chước. Liên tiếp hơn ba mươi năm, bất tri bất giác lại tập hợp được sở trường mọi người tự thành nhất mạch, ta theo không kịp. Lúc ấy ta nản lòng thoái chí, liền rời Tây Hồ. Cuối cùng ta nghĩ thông suốt, thư pháp một đường, quen tay hay việc, khó có đường tắt mà theo. Vì vậy, ta bẻ quan Vĩnh Hân tự, thế không thành tuyệt không xuất quan. Từ đó phỏng theo thư thiếp tổ tiên, một hơi luyện ba mươi năm. Chính là bởi vì lão giả vô danh giết ngạo khí của ta, mới thúc đẩy ta đại triệt đại ngộ, thư pháp của Đỗ Hà muốn cố gắng cho giỏi hơn, không giết ngạo khí của hắn, làm sao có thể thành?

Ngũ Thế Nam hiểu ra:

- Thì ra là thế..... Bất quá muốn giết ngạo khí của hắn thật là không dễ. Nhìn khắp Trường An, không một người làm được điều này.

Hắn khó hiểu hỏi:

- Nhưng Trí Vĩnh đại sư sao không noi theo kỳ nhân năm đó, tự mình động thủ, ngược lại mượn tay người khác, dùng [Lan Đình tập tự]?

Trí Vĩnh lắc đầu nói:

- Thư pháp của ta đã đi vào ngõ cụt, nào có tư cách chỉ điểm kỳ tài ngút trời như thế.

Chữ của Trí Vĩnh trong lịch sử khen chê không đồng nhất, không hề nghi ngờ hắn là một nhà thư pháp đỉnh cấp. Ba mươi năm khổ luyện, khiến cho chữ của hắn kế thừa được phong cách tổ tiên Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi, phi thường tinh mỹ. Nhưng cũng vì thế mà hắn lâm vào chỗ không thể xoay người.

Bất chước thủy chung là bất chước, chữ của Trí Vĩnh dù giống Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi thế nào cũng là vô dụng, tinh túy thư pháp ở chỗ siêu việt, ở chỗ sửa cũ thành mới, ở chỗ tập hợp sở trường người khác tự thành nhất mạch. Nói thí dụ như Ngũ Thế Nam, thư pháp Ngũ Thế Nam học với Trí Vĩnh, cũng khởi nguồn từ Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi nhưng hắn không ngừng cải tiến, tự thành nhất mạch, đã có phong cách của mình. Đỗ Hà cũng giống như vậy, thư pháp của hắn học tại Nhan Chân Khanh, Tô Thức, nhưng hơn mười năm luyện tập, đã có phong cách của mình. Loại phong cách này vô luận là tốt là xấu đều là một loại tiến bộ, là của bản thân.

Trí Vĩnh lại vô tình mất đi phong cách của mình, hoàn toàn kế thừa thư pháp của Vương Hi Chi, Vương Hiến Chi.

Không có người nói chữ của hắn không tốt, nhưng hắn toàn thủ Vương thị thư pháp, khuyết thiếu sáng tạo. Đã mất đi phong cách của mình, tựa như đã mất đi linh hồn, cho nên Tô Thức đánh giá thư pháp của Trí Vĩnh, đã nói hắn “cốt khí sâu ổn, thể kiêm chúng diệu, tinh có thể đã đến, sáng tạo lại nhạt.”

Một câu trực chỉ Trí Vĩnh lại đi đường xưa của Vương Hi Chi, tuy ghi tuyệt không thể tả, nhưng theo khuôn phép cũ, cũng không kỳ thái.

Trí Vĩnh sau khi phát giác thì đã trễ, muốn sửa đổi đã không có khả năng rồi.

Ngũ Thế Nam không rõ nguyên do trong đó nhưng người già thành tinh, cũng không hỏi thêm, chỉ là tràn ngập tò mò với [Lan Đình tập tự] trong truyền thuyết, hỏi:

-Trí Vĩnh đại sư, có thể khẳng định [Lan Đình tập tự] nhất định có thể giết ngạo khí của Đỗ Hà?

Trí Vĩnh cười ha hả, tựa hồ nghe một câu hỏi rất ngốc nghếch:

- Tổ tiên khi còn bé tập viết, một thân siêng năng. [Lan Đình tập tự] được viết khi hấn 50 tuổi, là lúc đỉnh phong. Hấn viết ra vô số thư pháp nhưng [Lan Đình tập tự] là tốt nhất. Tác phẩm tốt nhất của Thư Thánh lại không thể để cho Đỗ Hà mới gần tâm phục khẩu phục, sao xứng với danh tiếng Thư Thánh? Kỳ thật..... Lần này ta đến Trường An là vì Đỗ Hà.

570. Chương 590: Thân Ảnh Quen Thuộc

- “Lan Đình Tập Tự” quả thực bất phàm!

Lý Thế Dân nâng bức vẽ lên, ánh mắt rất chăm chú, như rất sợ bảo bối trong tay sẽ biến mất.

Đỗ Hà, Lý Khác nhìn nhau cười khở.

Từ sau khi bọn họ dâng “Lan Đình Tập Tự” lên, Lý Thế Dân hoàn toàn không để ý đến bọn họ, một mình thưởng thức món kỳ trân dị bảo này, ánh mắt lấp lánh, không ngừng lẩm bẫm những lời kính ngưỡng.

Có thể khiến một Hoàng Đế kính ngưỡng như vậy, Vương Hi Chi quả thật bất phàm.

Một hồi lâu, Lý Thế Dân mới lưu luyến dời ánh mắt, cảm khái nói:

- Vương Hữu Quân thực sự không thẹn là Thư Thánh, trầm tự xưng là tinh thư pháp, nhưng so với hấn đúng là khác biệt một trời một vực. “Lan Đình Tập Tự” có thể nói là cổ kim vô song...

Cho đến lúc này, hấn mới nhớ tới hai vị công thần Đỗ Hà và Lý Khác, liếc nhìn hai người, khen ngợi nói:

- Các người làm không tồi, trước tiên cứ lui đi đã, ba ngày, chỉ có ba ngày, trăm phải nắm chặt ba ngày này mới được.

Hấn nói, lúc này cũng không để ý tới bọn họ nữa, đặt “Lan Đình Tập Tự” lên trên bàn, cầm bút lông, bắt chước thư pháp và bút pháp.

Đỗ Hà và Lý Khác chỉ biết cười khở, cáo từ rời đi.

Hai người sống vai rời khỏi hoàng cung.

Lý Khác vẫn chuyện phiếm với Đỗ Hà như thường.

Đỗ Hà vì thái độ này của Lý Khác mà có một chút thay đổi, cũng không giống như trước kia, qua loa cho xong, mà là nói chuyện như người bình thường.

Đi tới cửa hoàng cung, Đỗ Hà và Lý Khác nhắc đến chuyện khai phá Giang Nam. Lý Khác là Ngô Vương, đất phong ở cảnh nội Giang Nam. Tuy nói Vương gia đường triều không thể nào quản sự, nhưng Vương gia dù sao cũng là Vương gia, ở Ngô Địa hấn là người lớn nhất. Có rất nhiều tình huống đều phải thông báo với hấn một tiếng.

Đỗ Hà tương đối quan tâm tình huống Ngô Địa, mà Lý Khác cũng không phải như Lý Hữu, hoàn toàn không quan tâm đến đất phong, ngược lại hấn còn biết rất rõ tình huống Giang Nam, thậm chí còn biết nhiều hơn Đỗ Hà.

Hai người nói tới chuyện này cực kỳ hòa hợp.

Lý Khác nói:

- Nếu muốn thực sự khai phá phía nam Trường Giang, ta cho rằng cần phải khai thông kênh Vĩnh Tế, chỉ khi kênh Vĩnh Tế thông suốt, Giang Nam mới có thể thực sự phát triển.

Kênh Vĩnh Tế là một đoạn của kênh đào Tùy triều, là thủy đạo cầu thông lưu vực Hoàng Hà và Hải Hà, toàn bộ dài hơn một ngàn chín trăm dặm, chiếm cứ vị trí vô cùng quan trọng trong vận tải đường sông, nhưng đoạn ở giữa lại giống như một cục phân chuột rơi vào trong nồi nước.

Phía nam kênh Vĩnh Tế nối liền với Hoàng Hà, phía bắc thông với Trác quận, là một đường thủy đạo xuyên qua nam bắc, vô cùng trọng yếu. Dương Quảng chính vì nhìn thấy điều này nên đã thân thiết kế đào móc. Người này có chuyên môn, ở vài phương diện khác có lẽ cũng có chút lợi hại, nhưng trong chuyện này thì

đúng là vô cùng ngu ngốc, chỉ huy tùy tiện, trời mới biết đã lãng phí bao nhiêu tài lực vật lực. Đoạn chính giữa kênh Vĩnh Tế là chỗ then chốt nhất, đặc biệt khó đào. Dương Quảng phát huy ý nghĩ kỳ lạ của hần, sử dụng hơn mười vạn người, mạnh mẽ đào móc.

Lúc đó khi hần đang đào, có chuyên gia nói với hần, cách làm của hần sẽ phá hỏng nền tảng của sông ngòi, khiến nước bùn lắng đọng, đường sông ứ tắc.

Dương Quảng không thêm quan tâm, nghĩ mình chính là thiên tử, tuyệt đối sẽ không sai, quyết giữ ý mình.

Kết quả là, vận dụng hơn mười vạn bách tính, hao tổn vô số nhân lực đào vét kênh Vĩnh Tế, chưa đến mười năm đã bắt đầu bế tắc, vào thời kỳ Trinh Quán, Lý Thế Dân từng dự định lợi dụng kênh Vĩnh Tế vận chuyển lương thực, kết quả vì đường sông bế tắc, đội tàu tắc trên đường, tiến thoái không được, lương quan bởi vậy sụt nửa mất đầu, cho tới bây giờ con đường vận tải đường sông vô cùng quan trọng này hầu như bỏ phế.

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Ngô Vương diện hạ rất có kiến giải, nếu kênh Vĩnh Tế được khai thông, vận chuyển đường sông mới có thể phát huy hiệu dụng, lợi cho nam bắc. Chỉ là nhân lực vật lực của Đại Đường kém xa so với thời kỳ Dương Quảng, nếu tiếp tục đào móc sẽ ảnh hưởng rất lớn đến dân sinh. Việc này không cấp bách được, quýnh lên ngược lại hỏng việc. Kỳ thực Dương Quảng tu sửa kênh đào cũng không sai, sai lầm ở đây là hần chỉ vì cái trước mắt, tự cao tự đại, không nghe khuyên bảo. Hiện nay dưới tình huống không có thực lực kinh tế chống đỡ, chuyện trùng tu kênh đào không thể muốn là có thể làm được.

Kênh đào có tầm quan trọng như thế nào, Đỗ Hà làm sao có thể không biết, chỉ là loại công trình lớn này là khảo nghiệm vô cùng quan trọng đối với thực lực của một nước.

Lý Khác thở dài nói:

- Điểm này ta há có thể không biết, chỉ là nhìn thấy một cơ hội phú cường, lại chỉ có thể trông mòn con mắt, thực sự không cam lòng.

Đỗ Hà cười nói:

- Khai phá Giang Nam cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, từ từ sẽ đến, cuối cùng sẽ có một ngày Giang Nam sẽ trở thành bảo địa của Đại Đường, thậm chí còn hơn cả Quan Trung. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, bất giác đã đến cửa cung.

Lúc này một đội quân tốt huấn luyện vừa vận từ cửa cung đi vào, Đỗ Hà và Lý Khác cũng không lưu ý, hoàng cung phòng giữ sâu nghiêm, binh lính tuần tra bất kể ngày đêm, bọn họ nhìn thấy cũng không phải một hai người.

Khi hai bên bước qua nhau, trong đội quân có một người mặc trang phục cấm quân quay đầu lại nhìn, ánh mắt oán độc hung hăng nhìn Đỗ Hà, nhân thần như một con sói khát máu.

Đỗ Hà có nhạy cảm hơn người, mơ hồ phát hiện dị dạng phía sau, quay đầu lại nhìn.

Ánh mắt kia lộ vẻ kinh hãi, quay đầu không dám nhìn nữa.

Đỗ Hà chung quy chậm hơn một chút, ánh mắt chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, hần nhìn đảo qua nhóm binh lính, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một thân ảnh cảm giác quen thuộc.

- Sao vậy, em rể?

Trong lòng Lý Khác cảm thấy vô cùng vui vẻ, làm hoàng tử, không có mấy người có thể thần nhiên đối mặt với ngôi vị Hoàng Đế, huống chi Lý Khác còn có khả năng thay thế ngôi vị Thái tử. Lý Khác thực sự rất quan tâm đến đại ca mình, hần không cảm thấy Lý Thừa Càn mạnh hơn hần, đương nhiên cũng có chút không phục. Chỉ là so với Lý Thừa Càn, Lý Thái, hần làm con vợ kế cũng có chút thua kém. Lý Thừa Càn có Trương Tôn Vô Kỵ và các đại thần ủng hộ lập con trưởng chống đỡ, Lý Thái lại được lòng các sĩ lâm nhân sĩ, còn hần lại chỉ có mấy tên tâm phúc ở đất phong, luận về thực lực thua kém hơn hai người kia rất nhiều.

Đỗ Hà hiện nay là một tiểu tử trẻ tuổi mới xuất thế. Nhưng hắn lại chiếm Thượng Thư tỉnh, lại kiêm chức tướng quân, có thể nói là quân chính hai tay. Loại vinh quang này ở vương triều Đại Đường cũng chỉ có một mình Lý Tĩnh chiến công lừng lẫy mới có tiền lệ như vậy. Đỗ Hà rất được Lý Thế Dân coi trọng, tín nhiệm, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn thấy, tiền đồ của hắn vô cùng tươi sáng. Huống chi, phía sau Đỗ Hà còn có Đỗ Như Hối dẫn đầu tập đoàn văn nhân.

Đối diện với một luồng thực lực khổng lồ như vậy không ai không bị động tâm.

Đỗ Hà luôn là mục tiêu Lý Khác muốn mượn hơi, chỉ là tên gia hỏa này căn bản không cho hắn cơ hội.

Nhưng hắn cũng không buông tha, càng không buồn bực, cũng không ép buộc, chỉ là không ngừng biểu thị hữu hảo. Không ngờ chuyện hôm nay lại khiến khoảng cách của hai người giảm bớt đi rất nhiều.

Hắn thấy Đỗ Hà thần tình nghi hoặc, không nhịn được hỏi một câu.

- A... Không có gì...

Đỗ Hà kỳ quái nói:

- Chỉ là cảm thấy một tên lính có cảm giác quen mắt, tựa hồ đã nhìn thấy ở đâu rồi... Nhưng ta ngày nào cũng ra vào hoàng cung, nhìn bóng lưng thị vệ cũng quen mắt, cũng không có gì kỳ lạ.

Nhìn y phục của hắn có lẽ là binh mã của Hữu Kim Ngô Vệ, hình như tướng quân mới nhậm chức của Hữu Kim Ngô Vệ tên là Trọng Tôn Chi, là nhân tài do Ngụy đại nhân tiến cử. Ta thấy nhánh quân này vô cùng tinh khí, vị tướng quân mới này thật có chút bản lĩnh.

Đông cung, hậu viện phủ Thái tử.

Một trăm gã chiến sĩ tráng dũng vô cùng cường tráng xếp thành hàng, bọn họ không hề nhúc nhích, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, nhưng trên người tỏa ra một luồng khí tức bực hân đáng sợ.

Trong tay bọn họ cũng không có binh khí, nhưng nhìn người nào cũng giống như xuất ra lợi kiếm sắc bén.

Ở trước mặt một trăm người này là một người có khí chất kiêu ngạo, khuôn mặt chữ quốc, ánh mắt như điện, chính là Lại Bộ Thượng Thư Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập nhìn những dũng sĩ uy phong lẫm liệt xung quanh, trên khuôn mặt cũng không hiện ra bất cứ nụ cười nào.

- Thái tử điện hạ...

Bên ngoài viện truyền tới tiếng thông báo của thủ vệ.

Lý Thừa Càn mặc sắc phục Thái tử màu vàng nhạt, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào hậu viện.

Hầu Quân Tập ôm quyền nói:

- Thái tử điện hạ, những người này đều là những dũng sĩ cương mãnh do ta đích thân tuyển chọn, bọn họ dũng mãnh thiện chiến, người nào cũng có thể lấy một chọi mười, sau này phụ trách hộ vệ phủ Thái tử, vâng mệnh Thái tử, có thể vì Thái tử làm bất cứ chuyện gì.

Trong ngữ khí của hắn tràn đầy ngạo khí dị dạng, trong mắt cũng nổi lên sát khí, đó là một quyết tâm trước nay chưa từng có.

Lý Thừa Càn vô cùng vui sướng, từ khi được Hầu Quân Tập sẵn sàng góp sức, hắn xem những uất ức trước đó như một làn gió, vô cùng tin tưởng vào tương lai. Nhìn thực lực của mình từng giọt từng giọt được tích tụ, hắn dần dần nghĩ giang sơn Đại Đường đã cách hắn không xa, thân thiết kéo tay Hầu Quân Tập nói:

- Ta có được Quân Tập, giống như Văn Vương được Khương Thượng, Tề Hằng gặp Quản Trọng, tất cả đều giao cho Quân Tập, ta bảo đảm thân này quyết không phụ khanh.

571. Chương 591: Cơ Tình Bắn Ra Bốn Phía

Hầu Quân Tập bị Lý Thừa Càn nắm tay, trên người không khỏi nổi da gà, tập tính hảo nam phong của Lý Thừa Càn, từ lâu mọi người đều biết, không đổi sắc mặt rút tay về, gật đầu nói:

- Tạ ơn Thái tử điện hạ...

Lúc này có một người bước nhanh tới bên cạnh Lý Thừa Càn, ghé tai thì thầm.

Lý Thừa Càn nhãn tình sáng lên, vui vẻ nói:

- Tới rồi sao? Được, kêu hắn đợi trong sảnh, cô vương lập tức đi ngay...

Biện Cơ đứng trong đại điện của phủ Thái tử, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình bi tráng của tráng sĩ một đi không trở về.

Chỉ có điều Kinh Kha dùng tới câu này rất vĩ đại, hẳn là vì quốc gia của mình, không để ý đến an nguy của bản thân, ám sát Tần Vương, làm chuyện mà người khác không dám làm. Còn Biện Cơ chính là bị kịch.

Biện Cơ đi tới bước này thực là bất đắc dĩ.

Loại phần ngựa của Đỗ Hà thật sự làm hại hắn, bởi vì tên lang băm Phương Diệc Thanh chẩn đoán sai bệnh, cộng thêm Lý Phàm và Chân Thị nói thêm vào, bệnh hoa liễu của Biện Cơ trong mấy ngày đã truyền khắp toàn bộ thành Trường An, khiến trên dưới thành Trường An đều biết.

Bách tính Trường An vốn đã có tiền lệ của Hoàng Phúc Tự, đặc biệt miễn cảm đối với vấn đề hòa thượng, lại thêm Biện Cơ là nhân vật khiến Đỗ Hà chỉ đích danh là nhân vật tiêu xài xa xỉ, là loại hình mọi người muốn đánh nhất.

Khi chuyện này truyền ra, Biện Cơ đã dính vào ác danh rõ ràng, trở thành loại ác tăng, dâm tăng giống như Nạp Ngôn, còn dẫn phát phong ba cùng bắt dâm tăng.

Biện Cơ phải trốn chui trốn nhủi, dựa vào tích lũy còn lại trên người, miễn cưỡng sống qua ngày. Không đến mấy ngày, hiệu dụng của loại phần ngựa đã biến mất, căn bệnh dưới háng cũng không cần thuốc mà khỏi. Lúc này, Biện Cơ cũng mơ hồ phát hiện mình căn bản không phải mắc bệnh hoa liễu, định đứng ra thanh minh.

Thế nhưng danh tiếng của hắn đã dơ bẩn đến tận xương cốt, đừng nói nhảy vào Hoàng Hà rửa sạch, cho dù chui vào biển lửa, biến thành tro tàn cũng sẽ lưu lại dấu.

Bi kịch nhân sinh này cũng không cần giải thích.

Rất hiển nhiên, Biện Cơ không thể tiếp tục lẫn lộn ở Trường An nữa.

Biện Cơ tràn đầy bi phần, nhưng cũng đành bất đắc dĩ dự định rời khỏi Trường An, đến nơi khác mưu sinh.

Nhưng khi hắn chuẩn bị rời đi, người của Thái tử đã tìm được hắn, biểu thị Thái tử muốn gặp mặt hắn.

Trường An đối với Biện Cơ mà nói chính là Thượng Hải thời đại cũ, chỉ cần có quyền thế, liền có thể hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý. Nếu không vì chuyện bất đắc dĩ, Biện Cơ lại cam tâm rời đi? Lúc này Lý Thừa Càn triệu kiến hắn, khiến trong lòng hắn dấy lên hỏa diễm hi vọng. Lý Thừa Càn là Thái tử đương thời, có quyền thế địa vị hết sức quan trọng, chỉ cần dựa vào hắn, có thể hưởng dụng bất tận vinh hoa phú quý. Nghe xong triệu hoán, làm gì có tâm trạng chần chờ, vội vàng đi gặp Lý Thừa Càn.

Đã có vết xe đổ trước đó, Lý Thừa Càn cũng không trực tiếp mời Biện Cơ vào trong hoàng cung, mà an bài một chỗ gặp mặt bên ngoài hoàng cung.

Lý Thừa Càn rắp tâm bất lương, nhìn thấy dáng dấp nghèo túng của Biện Cơ, vừa thương vừa yêu, chỉ hận không thể ôm hắn vào lòng trấn an, mỗi tiếng nói cử động, tất nhiên là ngả nón không gì sánh được.

Biện Cơ hoàn toàn choáng váng, giới tính của hắn có thể xem là bình thường, mặc dù thiên về loại phụ nữ chín chắn, nhưng chắc chắn là nữ nhân. Trong mắt hắn đồng tính luyến ái là chuyện tương đối buồn nôn. Nữ đồng còn đỡ, nam đồng thực sự khiến người ta khó có thể tiếp thu.

Lúc này Biện Cơ nhớ lại tin đồn Lý Thừa Càn thích nam nhân, lập tức minh bạch dụng ý của Lý Thừa Càn.

Biện Cơ háo danh, rất muốn nổi tiếng, nhưng kêu hấn bán cái mông, hấn lại không muốn. Đối mặt với biểu thị của Lý Thừa Càn, Biện Cơ hốt hoảng thất sắc, mạnh mẽ cự tuyệt Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn tức giận nổi trận lôi đình, còn tưởng rằng Biện Cơ khinh thường hấn, mới có thể cường lực cự tuyệt như vậy. Hấn cũng không quên, khi Biện Cơ ở Hoàng Phúc Tự đã “câu dẫn” hấn như thế nào. Hiện tại lại thay đổi thái độ, lạnh lùng nói:

- Nếu hôm nay ngươi dám bước ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta giữ ngươi lại.

Trong lòng Biện Cơ vô cùng kinh hãi, nhưng hấn vẫn không tiếp nhận được thứ tình ái này, nghĩ tới khi rời khỏi Trường An, nhiều nhất sau này trốn đi thật xa, không chạm mặt là được, quyết định chủ ý, bất kể Lý Thừa Càn uy hiếp, đào tẩu.

Sự thực chứng minh, Thái tử dù sao cũng là Thái tử. Lý Thừa Càn không làm gì được Trường Nhạc, không làm gì được Đỗ Hà, chẳng lẽ cũng không làm gì được một tiểu hòa thượng?

Biện Cơ rời khỏi Trường An ngày đầu tiên, Lý Thừa Càn kêu người cướp tất cả hành lý của Biện Cơ, ngày thứ hai phái người đánh hấn một trận, kế tiếp cho người theo sát Biện Cơ, đi trước hấn một bước, đến chỗ tiền trạm Biện Cơ bước tới, tuyên dương “Công tích vĩ đại” của Biện Cơ.

Biện Cơ đi tới đâu là bị người ta phỉ nhổ đến đấy, đi tới đâu bị đánh tới đây, hầu như không hóa duyên được. Thỉnh thoảng gặp một số người thực sự thấy hấn đáng thương cảm, bố thí cho hấn chút đồ ăn, vừa cầm trên tay định ăn, người của Lý Thừa Càn đã lao tới cướp, vứt trên đất, còn dẫm lên mấy cước.

Đối mặt với loại tình huống này, Biện Cơ hầu như phát điên. Hấn cũng không phải loại sư tăng khổ hạnh như Hoàng Nhẫn, đi chân trần bố y là có thể đi khắp thiên hạ. Những ngày hấn sống ở Trường An đều ăn ngon mặc đẹp, làm sao chịu nổi cuộc sống đi đến đâu bị mắng bị đánh đến đó.

Con người trong cơn tuyệt cảnh, bụng đói kêu vang sẽ vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, làm tất cả mọi chuyện.

Biện Cơ cũng không phải kẻ ngu ngốc, không khó đoán ra tất cả chuyện này đều là Lý Thừa Càn giở trò quỷ, đối mặt với tác phong cường ngạnh của Lý Thừa Càn, Biện Cơ trong cơn tuyệt cảnh cuối cùng chấp nhận thỏa hiệp. Phải bán cái mông thì cứ bán, vì vậy, hấn một lần nữa tới tìm Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn ý định trả thù, cứ để Biện Cơ đợi mười ngày, rốt cục vào một ngày phái người đưa hấn vào cung trong. Bởi vì Biện Cơ là một hòa thượng, rất dễ gây chú ý, vì vậy để che giấu tai mắt, cải trang hấn thành một tên lính tuần tra, lẫn vào trong hoàng cung.

Thân ảnh Đỗ Hà cảm thấy quen thuộc lúc trước chính là Biện Cơ.

Biện Cơ là kẻ trọng danh, nhưng Đỗ Hà lại phá hủy tất cả mọi thứ của hấn, đến bây giờ còn lưu lạc đến hoàn cảnh bị trắng bán mông cầu sinh kế. Hấn không trách Lý Thừa Càn, mà đem tất cả oán hận đổ lên người Đỗ Hà, hận Đỗ Hà thấu xương, hận không thể rút gân lột da hấn.

Thấy hấn và Lý Khác sống vai mà đi.

Khi đi qua, Biện Cơ quay đầu lại nhìn, trong mắt khó nén luồng hận ý, cũng không nghĩ Đỗ Hà miễn cảm như vậy, suýt nữa bại lộ thân phận của mình.

Đi tới chính điện Đông Cung, Biện Cơ như cô nương trên kiệu hoa, đứng lại chờ đợi.

Lúc này, Lý Thừa Càn lạnh lùng bước vào đại điện.

Biện Cơ mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Kế tiếp...

Kế tiếp...

Chuyện tiếp theo có vẻ không thích hợp cho trẻ em, nhưng có thể khẳng định đối mặt với Lý Thừa Càn cơ tình bản ra bốn phía, đây là lần đầu tiên đại sư xử nam Biện Cơ công hiến cho hắn.

Trường An Ngụy Vương phủ.

Ngụy vương phủ ở Trường An cũng được xem là một kiến trúc độc hành đặc biệt, chiếm diện tích to lớn, hơn xa các chư vương. Trong phủ vô cùng xa hoa, một cây cỏ đều trải qua thiết kế tỉ mỉ. Lý Thế Dân là người tôn trọng tiết kiệm, nhưng đối với mấy nhi tử vẫn rất thương yêu, lo lắng cho bọn hắn, mỗi tháng đều cấp lương tháng cho bọn hắn, vượt xa chi phí của hắn và Trưởng Tôn hoàng hậu.

Nhất là Lý Thái, tiền tài hắn tiêu xài mỗi tháng, thậm chí nhiều hơn cả Thái tử Lý Thừa Càn.

Nhằm vào việc này, gián quan không chỉ một lần khuyên bảo Lý Thế Dân, nhưng hiệu dụng cũng không lớn.

Có thể thấy được Lý Thế Dân sủng ái các nhi tử như thế nào.

Ở hữu viện Ngụy vương phủ, có tòa lầu cao bốn tầng, đặc biệt hút mắt.

Lầu này rất nổi tiếng ở Trường An, là “Văn học quán”, do Lý Thế Dân tự mình hạ chỉ kiến tạo cho Lý Thái, nguyên nhân chỉ vì Lý Thái yêu thích nho học, giỏi viết văn chương, vì vậy để hắn thiết lập Văn Học quán, tự chiêu mộ học sĩ.

Ở đường triều, vương tử bị nghiêm cấm tổ kiến đoàn phụ tá, người có thể tổ kiến đoàn phụ tá chỉ có một mình Thái tử, thành viên trong đoàn phụ tá đoàn chính là tâm phúc của Thái tử sau khi kế vị.

Lý Thế Dân để Lý Thái thiết lập Văn Học quán, không thể nghi ngờ là chấp thuận cho Lý Thái tổ kiến đoàn phụ tá. Loại vinh quang này, trước đó chỉ có một mình Lý Thế Dân độc giữ, nắm đó bởi vì Lý Thế Dân chiến công hiển hách, Lý Uyên không biết thưởng gì, đặc biệt cho phép hắn tổ kiến Thiên Sách phủ, đứng trên các chư vương.

Bất luận là Thiên Sách phủ, hay Văn Học quán, nghiêm ngặt mà nói chính là một triều đình thu nhỏ.

Thiên Sách phủ có thể xem là dị loại, bởi vì Lý Thế Dân thêm khát người tài, nhân tài trong phủ bao gồm Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Hầu Quân Tập, đều có trí tuệ kinh người, cường đại hơn đoàn mưu sĩ của toàn bộ vương triều Đại Đường. Về điểm này Lý Thái mặc không bằng Lý Thế Dân, nhưng cũng không hề kém cỏi.

Lý Thái được môn phiệt thế tộc ủng hộ, mưu sĩ trong phủ hơn Lý Thừa Càn rất nhiều. Nếu không phải Lý Thế Dân an bài những đại tài thiên hạ như Ngụy Chính, Vu Chí Trữ, Trương Huyền Tổ, Triệu Hoàng Trí, Vương Nhân Biểu, Thôi Tri Kỳ làm lão sư cho Lý Thừa Càn, thì chênh lệch giữa bọn họ càng lớn hơn.

572. Chương 592: Giá Họa Đạo Soái

Lúc này trong Văn Học quán, Lý Thái đang chỉ huy hơn hai mươi vị học tử của Văn Học quan biên soạn “Quát Địa Chí”.

“Quát Địa Chí” là một cuốn thư tịch chuyên môn ghi chép lại quá trình ra đời và phát triển, các địa danh, thành trì, cổ tích, thần thoại, sự kiện lịch sử của các châu huyện, tập hợp thành một cuốn thư tịch quý giá lưu truyền thiên cổ.

Nếu cuốn sách này hình thành, không chỉ tạo thành tiếng vọng cực lớn trong giới sĩ lâm, mà còn có thể khiến Lý Thế Dân vô cùng vui mừng.

Lý Thế Dân thật sự vô cùng thất vọng về Lý Thừa Càn, lúc này chỉ cần có thể làm Lý Thế Dân vui lòng, vị trí Thái tử sẽ đến gần hắn hơn.

Lý Thái nghĩ đến đây, càng không kìm nén được kích động trong lòng, thúc giục văn sĩ dưới trướng đẩy nhanh tốc độ.

Lúc này chủ quản sự vụ trong phủ là Trường Sử Đỗ Sở Khánh, bước nhanh tới bên cạnh Lý Thái. Trên mặt Đỗ Sở Khánh lộ vẻ kích động, thấp giọng nói:

- Đại hỷ sự, Ngụy Vương điện hạ, Đỗ mỗ vừa nhận được tin tức Trí Vĩnh thiền sư đang ở Trường An, trên người hắn có mang theo tác phẩm thiên cổ “Lan Đình Tập Tự” của Vương Hi Chi, hiện giờ đang ở phủ đệ của Ngu Thế Nam.

- “Lan Đình Tập Tự” ...

Lý Thái kinh hãi kêu lên, trong lịch sử Lý Thái chính là một chuyên gia giám định và thường thức thư pháp trứ danh, ở phương diện này hắn còn am hiểu hơn Lý Thế Dân, thần sắc vô cùng kích động.

Đỗ Sở Khánh trầm giọng nói:

- Chính là nó, căn cứ vào tin tức đáng tin, đệ hạ đã có được tin tức này, đồng thời kêu Ngô Vương và Đỗ Hà đi mượn, lấy khả năng của Đỗ Hà và Ngô Vương, chỉ có thể mượn trong ba ngày. Nếu điện hạ có thể giành được “Lan Đình Tập Tự” vào tay mình, hiến cho Bệ Hạ, tin tưởng Bệ Hạ nhất định sẽ nhìn Điện hạ với ánh mắt khác xưa.

Ánh mắt Lý Thái sáng ngời, giá trị của “Lan Đình Tập Tự” đã vượt lên “Quát Địa Chí”.

Lý Thái tâm tình khó nhịn, trong đầu đã tưởng tượng ra tình cảnh lập công trước mặt Lý Thế Dân, được khen ngợi như thế nào.

Mặc dù Lý Thái rất ngạo mạn tự đại, nhưng có thể nắm bắt được niềm yêu thích của Lý Thế Dân, mỗi tiếng nói cử động đều có thể phối hợp với Lý Thế Dân, cũng vì như vậy hắn có được rất nhiều đãi ngộ mà các hoàng tử khác không có được. Lý Thái biết rất rõ “Lan Đình Tập Tự” có vị trí như thế nào trong lòng Lý Thế Dân, vì vậy hắn quyết tâm phải dành được vật báu vô giá này.

- Tài ăn nói của em rể ta vô cùng tốt, với bản lĩnh của hắn, chỉ có thể mượn được ba ngày, xem ra chúng ta muốn có được “Lan Đình Tập Tự” trong tay cũng không dễ dàng.

Lý Thái nhíu mày, nói tiếp:

- Bất luận như thế nào, ta nhất định phải có được “Lan Đình Tập Tự”. Đỗ tiên sinh, tài trí của người không thua gì ngài huynh, người có diệu kế gì không?

Đỗ Sở Khánh tài năng hơn người, cố nhiên không bằng Đỗ Như Hối, nhưng cũng là nhân vật nhất lưu đương đại, thông dong cười nói:

- Tiên lễ hậu binh, trước tiên cứ đến cầu trước, nếu không được, không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn bất chính.

Lý Thái không đổi sắc mặt nói:

- Vậy tiên sinh có diệu kế gì không?

Đỗ Sở Khánh ngắc đầu nói:

- Ngu Thế Nam là danh sĩ Trường An, Trí Vĩnh hòa thượng cũng là nhân vật nổi tiếng Giang Đông, chỉ cần tổ chức một hội văn nhân, dụ bọn họ ra khỏi phủ đệ. Chúng ta chỉ cần mua được hạ nhân của Ngu phủ, lấy ra “Lan Đình Tập Tự”, thiên cổ dị bảo này đương nhiên rơi vào tay điện hạ.

Ánh mắt Lý Thái sáng ngời, nhưng lập tức lo lắng nói:

- Thủ đoạn xác thực có chút không quang minh chính đại, nhưng lúc phi thường làm chuyện phi thường cũng không ảnh hưởng toàn cục. Chỉ là Ngu Thế Nam không phải là hạng đầu đường xó chợ, hắn là khai quốc công huân, có quan hệ mật thiết với phụ hoàng, nếu đưa tang vật này cho phụ hoàng, phụ hoàng chắc chắn sẽ không vui vẻ.

Đỗ Sở Khánh bình thần nói tiếp:

- Lo lắng của Điện hạ, Đỗ mỗ sao có thể không nghĩ đến? Mọi việc đều có biến báo, sử dụng phương pháp không đồng nhất, hiệu quả có được đương nhiên cũng bất đồng. Điện hạ vì sao phải xem “Lan Đình Tập

Tự” như tang vật hiến tặng? Đối loại phương thức, cứ nói “Lan Đình Tập Tự” là điện hạ đoạt được từ chỗ kẻ trộm. Như vậy vừa có thể khiến Hoàng thượng vui lòng, cũng có thể lập được đại công.

Lý Thái nghi hồ nhìn Đỗ Sở Khách, trong lòng mơ hồ minh bạch tính toán thật sự của Đỗ Sở Khách. Đỗ Sở Khách cười nói:

- “Lan Đình Tập Tự” là tác phẩm xuất sắc cả đời của Vương Hi Chi, không gì sánh kịp. Loại bảo bối này, không chỉ có Bộ Hạ yêu thích, Điện hạ không phải cũng tha thiết ước mơ đó sao? Sao không cất dấu thường thức trước, đợi thời cơ đến, hiến nó cho hoàng thượng. Khi đó chuyện đã qua, còn ai hoài nghi, nói gì nữa?

Kỳ thực kế này của Đỗ Sở Khách cũng không ở chỗ làm sao ăn cắp “Lan Đình Tập Tự”, mà ở chỗ bức tử Trí Vinh hòa thượng. Trí Vinh năm nay đã gần trăm tuổi, với tuổi tác của hắn có thể chết bất cứ lúc nào.

Mà “Lan Đình Tập Tự” là vật tổ truyền của Trí Vinh, là dị bảo thiên hạ, giống như báu vật của Trí Vinh. Bất luận là ai, bị mất loại bảo bối này, tất nhiên sẽ cơn nước không màng, đau đớn tự trách mình. Nếu là thanh niên còn có thể chống đỡ, nhưng với một lão nhân gần trăm tuổi như vậy, làm sao có thể chịu được đả kích này, không chừng qua vài ngày sẽ quy thiên.

Trí Vinh là hòa thượng, cũng không có hậu nhân, chỉ cần Trí Vinh vừa chết, “Lan Đình Tập Tự” coi như là vật vô chủ, ai có được đương nhiên thuộc về người đó.

Lý Thái cũng nghe ra ý tứ của Đỗ Sở Khách, giả vờ không biết. Đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể mang tới niềm vui cho Lý Thế Dân, từ đó đạt được ngôi vị Thái tử, chết vài người căn bản không là gì, tự đáy lòng nói:

- Tiên sinh thực sự là lương mưu của cô vương ...Xem ra tất cả đều nằm trong lòng bàn tay tiên sinh?

Đỗ Sở Khách lộ ra biểu tình kẻ sĩ, cao giọng nói:

- Xuất lực cho điện hạ chính là bốn phận của Đỗ mỗ, chính như điện hạ nói, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, nếu không có gì bất ngờ, mấy ngày nữa “Lan Đình Tập Tự” sẽ rơi vào tay điện hạ, ngay cả người giá họa Đỗ mỗ cũng đã xem xét rồi.

Lý Thái cảm thấy hứng thú:

- Vậy không biết kẻ không may đó là ai?

Trên mặt Đỗ Sở Khách hiện lên nụ cười thần bí, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Điện hạ cũng biết ở Trường An đã từng xuất hiện một nhân vật thần bí tên là “Đạo soái” chứ?

Lý Thái suy nghĩ một lát, vỗ tay nói:

- Nhớ ra rồi, xác thực có một người như vậy, cô vương nhớ rõ. Người này tựa hồ rất có năng lực, trong một đêm, liên tục trộm tám nhà Hạ Lan, danh tiếng lừng lẫy, nghe nói đến đi đều vô ảnh vô tung. Chỉ là lâu rồi không có tin tức của hắn. Lẽ nào...

Lý Thái suy nghĩ cẩn thận, vỗ đùi nói:

- Thì ra là thế, kẻ trộm tự xưng là “Đạo soái” kia thích lưu lại danh thiếp thông báo, chúng ta chỉ cần lưu lại ở hiện trường một tờ giấy, nói là Đạo soái lấy trộm, đổ tất cả lên đầu hắn, khiến hắn hết đường chối cãi.

Đỗ Sở Khách cũng lộ vẻ tự đắc, đối với cách làm này của mình rất là tự tin, nói:

- Chưa nói vị Đạo soái này hiện nay không biết ở nơi nào, cho dù hắn đang ở Trường An, cũng không thể biết được tất cả những chuyện này là do chúng ta làm.

Đỗ phủ.

“Lan Đình Tập Tự” của Vương Hi Chi mang tới cho Đỗ Hà cảm xúc rất lớn, khiến hắn tìm được phương hướng phía trước.

Cái tên Vương Hi Chi tựa hồ như kết tinh của tinh hoa thư pháp cổ xưa, cương nhu kết hợp, vừa có tư thái hùng vĩ, vừa có vẻ đẹp ôn nhu, nhưng điều chân chính khiến người khác bội phục chính là bút lực của hắn.

“Ẩn sâu vào gỗ ba phân” chính là câu thành ngữ xuất phát từ bút lực thâm hậu của Vương Hi Chi, từ cổ chí kim tựa hồ không có tồn tại làm được điều này, cho dù là những nhà thư pháp nổi tiếng như Nhan Chân Khanh, Công Quyền, Tô Thức cũng không thể so sánh. Ẩn tượng sâu sắc nhất mà “Lan Đình Tập Tự” mang đến cho Đỗ Hà chính là từng chữ đều vô cùng sắc sảo.

Thể chữ Đỗ có điểm đặc sắc của nó, cũng không thua gì hành thư của Vương Hi Chi, nhưng chênh lệch về bút lực lại rất lớn.

Bởi vì “Lan Đình Tập Tự”, Đỗ Hà rốt cục phát hiện bản thân rất kém cỏi ở phương diện thư pháp.

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà cũng không khỏi cảm khái nói:

- Xem ra thư pháp quả nhiên không phải một sớm một chiều có thể thành công ...

Đỗ Hà lắc lắc đầu, cảm thấy thời gian có vẻ không đủ, suy nghĩ kỹ càng cuối cùng cũng minh bạch, Vương Hi Chi và Trí Vĩnh yêu thư pháp điên cuồng, bọn họ có thể siêng năng khắc khổ luyện tập. Còn trong mắt hắn, thư pháp là một trong những niềm yêu thích. Trong đời hắn có ba niềm yêu thích lớn là tập võ, binh pháp và thư pháp.

Ba loại võ đạo, binh pháp, thư pháp, bất cứ loại nào cũng đều là học vấn uyên bác thâm sâu, người thường có dùng cả đời cũng khó có thể lĩnh hội một loại thần diệu trong đó, trong khi học cả ba loại, thời gian đương nhiên không đủ.

- Có nên từ bỏ, chuyên tâm học tập một loại không?

Đỗ Hà đột nhiên nảy sinh ra suy nghĩ này, nhưng hắn lập tức cảm thấy buồn cười, phủ định ý niệm trong đầu:

- Đỗ Hà ta không hy vọng trở thành đệ nhất dũng sĩ Trung Hoa năm nghìn năm như Hạng Võ, về quân sự cũng không dự định trở thành những nhà binh pháp nổi tiếng như Tôn Võ, Ngô Khởi, Hàn Tín, Bạch Khởi, về thư pháp lại càng không trông cậy có thể trở thành đệ nhất thư pháp như Vương Hi Chi, nếu đã là yêu thích thì cần gì phải tính toán được mất? Ta chỉ là không muốn chịu thua, chỉ cần có thể đứng vững bước chân ở thời đại này là đủ, cần gì phải đi tính toán với một vị tiền bối như vậy.

Nghĩ như thế, Đỗ Hà cũng cảm thấy vui sướng, không bắt buộc cũng không miễn cưỡng, tất cả tùy duyên, chỉ xem thiên ý.

573. Chương 593: “lan Đình Tập Tự” Mất Trộm

Hắn hoàn toàn không biết chính tâm cảnh như vậy, sau này chính là mấu chốt tiến lên con đường huy hoàng. Vạn vật thế gian, si mê cũng không phải chuyện tốt, phạm là chuyện gì cũng nên thoải mái mới là then chốt, Như Trí Vĩnh vậy, vì luyện chữ, hắn tự nhốt mình trong một tiểu lâu, ba mươi năm không bước chân ra bên ngoài, tuy rằng luyện thành thư pháp tuyệt đẹp, nhưng luyện chữ cho đến chết, mất đi linh tính.

- Đỗ lang!

Trường Nhạc bưng một chén trà bước vào, mỉm cười đi tới gần hắn.

Đỗ Hà hạ bút lông, đặt chén trà sang bên cạnh, ôm ái thê vào trong lòng, cười nói:

- Ta đang cảm thấy buồn chán, nào, nàng cùng luyện chữ với ta, vì phu sẽ dạy nàng thể chữ Đỗ.

Hắn thông suốt ý niệm, cả người cũng thấy nhẹ nhàng.

Trường Nhạc giãy dụa thoát khỏi ***g ngực Đỗ Hà, cười nói:

- Chàng đừng náo loạn, có chính sự đây... Đây là thiệp mời của Trử Toại Lương, Trử đại nhân đưa tới, tựa hồ có chuyện gì. Trử đại nhân là rường cột nước nhà, hay là có chính sự gì...

Trường Nhạc là một nữ tử công tư phân minh hiếm có. Cũng chính vì như vậy, nàng từ trước đến nay vốn rất dịu hiền, mới có thể công nhiên đối lập với vị đại ca Lý Thừa Càn ở Hoàng Phúc tự như vậy.

Đỗ Hà ngây người, Trử Toại Lương xác thực là trọng thần trong triều, cũng có thể xem là rường cột nước nhà, nhưng hắn có tư tưởng bảo thủ, thường đối lập với Đỗ Hà, hai người gặp nhau cũng không vui vẻ gì, Trử Toại Lương đưa thiệp mời tới cho hắn, có thể xem là một chuyện bất thường.

Hắn mở thiệp mời, thì ra là mời hắn cùng du ngoạn Vị Hà, đồng hành còn có một số nhà thư pháp nổi danh Trường An như Ngu Thế Nam, Trí Vĩnh.

- Cái gì, “Lan Đình Tập Tự” mất trộm?

Trí Vĩnh nghe xong tin tức này như ngũ lôi oanh động, toàn thân sửng sốt, kinh hô một tiếng, đầu mất tri giác, toàn thân ngã về phía trước, kêu lên phù phù, đầu chúc xuống Vị Thủy.

Tiếng kinh hô, hỗn loạn liên tiếp vang lên.

Ngay trong lúc hỗn loạn, có một bóng người chột lóe lên, lại có một tiếng phù phù.

Đỗ Hà cũng lao đầu xuống Vị Thủy.

Vị Hà là nhánh sông lớn nhất của Hoàng Hà, Kính Hà lại là nhánh sông lớn nhất của Vị Hà, Kính Hà và Vị Hà khi giao nhau ở Trường An, bởi hàm lượng phù sa khác nhau, dẫn đến nửa bên nước trong, nửa bên nước đục, nước trong nước đục cùng chảy vào một sông tạo nên một cảnh quan kỳ lạ.

Đỗ Hà nhận được lời mời của Trử Toại Lương, nghĩ có thể gặp mặt Trí Vĩnh, thỉnh giáo hắn một chút kinh nghiệm thư pháp, hai bên giao lưu một số tâm đắc, cũng không cự tuyệt, đến theo thời gian đã định.

Du ngoạn Trường An đương nhiên không thể không du ngoạn cảnh quan tự nhiên kỳ lạ này.

Vào ngày này, hắn cùng Trử Toại Lương và những người được mời ngồi trên du thuyền, từ từ ra sông.

Bởi vì người khởi xướng Trử Toại Lương và khách nhân Ngu Thế Nam, Trí Vĩnh quá mức nổi danh, lần này số người đồng hành lên tới hơn năm mươi người, có ba người trong tứ đại thư pháp gia tiếng tăm lừng lẫy sơ Đường, trong mười tám học sĩ cũng có chín người tới, còn có những kẻ sĩ nổi danh khác, tất cả đều là nhân vật có tiếng tăm.

Chỉ có điều đám danh sĩ này và Đỗ Hà cũng không qua lại nhiều lắm, chỉ vì danh sĩ Trường An nhiều người xuất thân từ thế gia, mà các đại gia chủ thế gia từ lâu đã xem Đỗ Hà là kình địch số một. Đệ tử môn hạ nguyện ý kết giao với Đỗ Hà đương nhiên không nhiều.

Về phần Đỗ Hà càng như vậy, hắn từ trước đến nay không xem trọng danh tiếng, danh sĩ, đại gia gì đó, trong mắt hắn bọn họ chỉ là rắm. Đại sư tâm học Vương Dương Minh của thời nhà Minh từng nói qua: “Kể hạo danh và hạo lợi đều là cá mè một lứa”.

Trong mắt Đỗ Hà bọn họ phần lớn đều là những kẻ thích khoác lác, không có thực học, lại thích khoa tay múa chân. Những người có bản lĩnh thật sự như Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Thượng Quan Nghi mới là những nhân vật đáng để hắn kết giao.

Hôm nay hắn đến đây chỉ vì lời mời của Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Trí Vĩnh, những người khác có phản ứng như thế nào hắn cũng không để ý.

Khi hạ thuyền, mặc dù Đỗ Hà không tham gia vào các nhóm hội, nhưng hắn nổi danh ở ngoài. Các phương diện thư pháp, văn học, thi từ, không có mấy người hơn được người, được an bài ở gần những người như Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Trí Vĩnh, cũng như ý nguyện, có được cơ hội giao lưu thỉnh giáo Trí Vĩnh. Trí Vĩnh thấy Đỗ Hà trong thời gian ngắn phát hiện bản thân còn thiếu khuyết, hơn nữa khiêm tốn thỉnh giáo, cũng có vẻ rất hài lòng. Cho đến khi du thuyền đi tới chỗ giao nhau giữa Kính Hà và Vị Hà, Trử Toại Lương bắt chuyện mời mọi người lên boong tàu ngắm cảnh, hai người mới dừng cuộc nói chuyện.

Kính Vị phân minh xác thực là một đại kỳ quan, nhưng Đỗ Hà là người đã sinh sống ở Trường An nhiều năm, nhìn thấy cảnh tượng này đã hơn mười lần, tự nhiên cũng mất đi hăng hái lần đầu du ngoạn.

Trí Vĩnh lần đầu đến Trường An, lần đầu tiên nhìn thấy loại kỳ cảnh này, hăng hái bừng bừng, đứng ở đầu thuyền nhìn ra xa.

Lúc này, một chiếc thuyền con từ từ đi đến.

Người ở trên thuyền chính là đồ đệ Biện Tài của Trí Vĩnh và một người quản sự của Ngu phủ, trên mặt hai người tràn đầy lo lắng.

Khi chiếc thuyền tới gần, Biện Tài la khóc kêu to:

- Sư phụ, không hay rồi, “Lan Đình Tập Tự” mất trộm rồi...

Trí Vĩnh yêu chữ điên cuồng, xem “Lan Đình Tập Tự” như đứa con tinh thần quý giá, nghe thấy tin dữ, nhất thời hoảng hốt, khụy người xuống, ngã xuống sông.

Thời gian ba ngày đã qua, đúng như Đỗ Hà dự liệu. Lý Thế Dân là người trọng thể diện, mặc dù vô cùng yêu thích “Lan Đình Tập Tự”, nhưng cũng không làm chuyện mượn rồi không trả.

Trong vòng 3 ngày hần đã kêu Phùng Thừa Tổ, Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Âu Dương Tuân phân biệt sao chép bản gốc “Lan Đình Tập Tự”.

Vốn Lý Thế Dân cũng muốn Đỗ Hà tham gia, nhưng Đỗ Hà cự tuyệt. Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Âu Dương Tuân đều là những người trưởng thành từ học tập chữ của Vương Hi Chi, bọn họ trước lấy bảng chữ mẫu của Vương Hi Chi luyện tập, sau đó mới hình thành phong cách của mình. Bọn họ đối với Vương Hi Chi tự có lý giải nhất định, khi sao chép cũng có thể nắm bắt được bút pháp của “Lan Đình Tập Tự”. Còn Đỗ Hà lại học chữ của Nhân Chân Khanh, Tô Thức, kêu hần viết bút tích của hai người này, có thể dễ như trở bàn tay, nhưng viết chữ của Vương Hi Chi thì không được.

Đỗ Hà vẫn là người biết mình biết ta.

Về phần Phùng Thừa Tổ, đó là hủ thư quan trọng phủ Đại Đường, hần chuyên môn kiếm ăn bằng vẽ cổ tích, tu bổ sách cổ, bản lĩnh sao chép sách cổ có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Sự thực cũng chứng minh, năm bản sao “Lan Đình Tập Tự” trong lịch sử, “Thần Long Bản” do Phùng Thừa Tổ viết, chính là bản có thể thể hiện thần vận bút pháp của Thư Thánh nhất. “Ngu bản”, “Trử bản”, “Định Võ bản” của Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương, Âu Dương Tuân đều rất khá, nhưng chung quy vẫn không bằng “Thần Long bản” của Phùng Thừa Tổ.

Đỗ Hà lần này đến, ngoại trừ muốn thỉnh giáo Trí Vĩnh, dụng ý lớn nhất chính là mượn lại “Lan Đình Tập Tự” xem qua, nhưng hần còn chưa mở miệng, đã nghe “Lan Đình Tập Tự” bị mất trộm, trong lòng cũng cả kinh, lại thấy Trí Vĩnh ngã xuống Vị Hà, cũng không nghĩ nhiều, nhảy xuống sông nghĩ cách cứu viện.

574. Chương 594: Đạo Soái

Ngu Thế Nam, Trử Toại Lương đều là nhân vật thấy loạn bất loạn, vội vàng kêu hạ nhân mang dây thừng tới kéo Đỗ Hà và Trí Vĩnh lên boong tàu.

Khi Đỗ Hà nghĩ cách cứu viện, Trí Vĩnh vẫn chưa uống nhiều nước, chỉ vì chịu đả kích không nhỏ, vẫn hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt.

Trử Toại Lương bình tĩnh kêu người đưa Trí Vĩnh vào trong khoang thuyền.

Ngu Thế Nam xanh mặt, kéo Biện Tài, quản sự hỏi rõ ngọn nguồn sự tình. “Lan Đình Tập Tự” bị mất trộm trong quý phủ của hần, hần cũng khó ăn nói.

Biện Tài vô cùng đau khổ, hần cũng si mê tranh chữ, vô cùng yêu thích “Lan Đình Tập Tự”, bảo bối mất trộm, hần cũng vô cùng buồn khổ, hai mắt đỏ hoe nói:

- Không thấy, nháy mắt đã không thấy tăm hơi... Hôm nay ta thấy trong người không khỏe, ở trong phủ nghỉ ngơi, thấy buồn chán, lấy “Lan Đình Tập Tự” ra luyện chữ, chỉ là vừa đi tiểu một lát, khi quay lại “Lan Đình Tập Tự” trên bàn đã biến mất, không thấy nữa.

- Là người tên là Đạo soái lấy trộm ...

Quản sự bên cạnh nói tiếp, hần tên là Trâu Kiến, là một lão nhân đã theo Ngu Thế Nam nhiều năm, có địa vị nhất định ở Ngu phủ, hần thận trọng lấy một tờ giấy từ trong lòng ra đưa cho Ngu Thế Nam nói:

- Lão gia, đây là tờ giấy tìm thấy trong thư phòng, cũng chỉ có kẻ trộm tên là Đạo soái mới có lá gan như vậy.

Đỗ Hà ướm sừng đứng bên cạnh, vừa nghe người lấy trộm “Lan Đình Tập Tự” chính là mình, hai mắt trợn trừng, Tào Tháo có thể giết người trong mơ, chẳng lẽ mình cũng có thể lấy trộm đồ trong mộng? Không thể nào, bây giờ là ban ngày, có nằm mơ giữa ban ngày cũng không phải là lúc này.

Hần ác ý nghĩ, cho rằng Trâu Kiến hiểu lầm, nhưng nhìn thấy Trâu Kiến lấy ra một tờ giấy hình chữ nhật màu xanh, sắc mặt lúc này mới nghiêm túc, đáy lòng minh bạch. Đây không phải hiểu lầm, mà là hần bị vu oan hãm hại.

Hần tiến lên trước, hỏi:

- Có thể cho ta xem được không?

Ngu Thế Nam đầu tiên ngăn người, nhưng nhớ lại phong ba trước đó, vui vẻ giao tờ giấy cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà tiếp nhận tờ giấy, trên tờ giấy có một hàng chữ tú lệ:

- “Lan Đình Tập Tự”, thiên hạ dị bảo, kẻ trộm hòa thượng tâm địa bất chính, Đạo soái đặc biệt tới lấy.

Đỗ Hà nhìn chữ viết hồi lâu, cau mày cảm thấy kỳ quái. Hần tinh thư pháp, cho dù là danh thiếp lưu lại, chữ viết cũng rất đẹp. Đường nhiên hần sẽ không viết thể chữ Đỗ thể để bộc lộ thân phận, chữ hần viết chính là hành thư, dùng một loại phương pháp khác sáng tác. Còn chữ viết trên tờ giấy này mơ hồ có chút tư thế của hần, có chút giống nhau, càng thêm xác định đây là vu oan giá họa.

- Buồn cười!

Đỗ Hà thâm giận, bởi vì chiếm được “Lưu Hương Bảo Giám”, hần kế thừa cái tên Đạo Soái, mới có ngày hôm nay. Nếu không có “Lưu Hương Bảo Giám” thay đổi cuộc sống của hần, có lẽ cả đời hần chỉ là một giáo viên lịch sử, sống những ngày khô khan tẻ nhạt. Có lẽ đối với một số người mà nói, cuộc sống bình yên là hạnh phúc, nhưng đối với Đỗ Hà mà nói, đó không phải là cuộc sống hần thích thú, so với cuộc sống bình yên, hần thích cuộc sống như bây giờ hơn, tràn đầy những khảo nghiệm và khiêu chiến kỳ thú. Vì vậy hần vô cùng kính trọng sư phụ Sở Lưu Hương, người đã thay đổi cuộc sống của hần.

Chính trị Đại Đường thanh minh, thời kỳ Trinh Quán cũng không xuất hiện tham quan ô lại. Về phần thương nhân cầu kết với quan lại càng thiếu, điều này khiến cho Đỗ Hà thiếu đi đối tượng hành sự, trực tiếp dẫn tới hần rất ít khi quay lại nghề cũ, nhưng hần tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào làm ô uế cái tên “Đạo Soái” này.

Ngu Thế Nam chờ Đỗ Hà trả lời.

Đỗ Hà nhún vai nói:

- Một tờ giấy, cũng không thể nói lên cái gì, ngay cả là vu oan giá họa, hay xác thực là do tên Đạo Soái kia gây nên, cũng không thể xác định.

- Ngoại trừ kẻ trộm này, còn có thể có ai!

Trong mắt Ngu Thế Nam hiện lên lửa giận ngút trời, rít gào. Hần sống ở Trường An, đương nhiên cũng từng nghe nói đến phong cách hành xử của Đạo Soái. Hần là quan to trong triều, tuy hành vi của Đạo Soái rất đáng tán thưởng, nhưng trong mắt người làm quan như hần, kẻ trộm chính là kẻ trộm, là một sự thật không thể thay đổi, huống chi đây còn là một tên trộm vô cùng kiêu ngạo, trong lòng đương nhiên có thành kiến.

Hiện nay sự việc đã bại lộ, mà Ngu Thế Nam tuổi tác đã cao, không còn bản lĩnh vững vàng khi còn trẻ, tính cách cũng trở nên nóng vội.

Đỗ Hà cũng không cãi cò với hần, chỉ thận trọng nói:

- Ngu đại nhân, ta sẽ bắt được hung phạm phía sau...

Bất kể trộm không nằm trong phạm vi quản hạt của hãn, nhưng chuyện này liên quan đến danh tiếng của sư phụ hãn, hãn nhất định phải quan tâm, ánh mắt cũng theo đó trở nên sắc bén.

Trong Ngu phủ, Đỗ Hà và đám người Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm lại một lần nữa hội tụ.

Ba người Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm là nhân tài kiệt xuất trong bộ khoái Trường An, chỉ cần có đại án, Châu phủ Trưởng sử ra kêu bọn họ xuất thủ. Ngu Thế Nam là khai quốc công thần, là học sĩ của Hoàng Văn quán, Lý Thế Dân từng đích thân tán thưởng hãn là người mang ngũ tuyệt: Đức hạnh, trung trực, bác học, văn từ, thư hàn.

Hiện nay hãn tuổi tác đã cao, cáo lão ở nhà, nhưng vẫn có uy vọng nhất định trong triều.

Trong phủ hãn mất trộm đã xem là chuyện thiên đại, chứ đừng nói vật mất trộm chính là “Lan Đình Tập Tự”, là dị bảo thiên hạ mà ngay cả Lý Thế Dân cũng đổ mắt. Châu phủ Trưởng sử muốn nhanh chóng phá án, vì vậy đã phái ra những hãn tướng đặc lực nhất dưới trướng hãn.

Ba người Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm từng tiếp xúc với Đỗ Hà ở Hoàng Phúc tự, vô cùng bội phục thủ đoạn bắt hòa thượng dâm loạn Nạp Ngôn của hãn, hãn gia nhập, ba người không có bất cứ dị nghị gì, bốn người thương nghị phân công hành sự, điều tra hiện trường, xem xem có vết tích gì hay không.

Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm đi xung quanh tìm tòi.

Đỗ Hà để tránh cho kinh thể hãi tục, kêu người tìm một cái thang, nhanh nhẹn bò lên nóc nhà, nhìn xem có dấu hiệu kẻ trộm đột nhập hay sau.

Sau nửa nén hương, bốn người lại tụ tập.

Đoạn Kiên Chí, Vương Hưng, Tôn Phàm lần lượt lắc đầu.

Đỗ Hà cũng nói:

- Mấy ngày nay trời không mưa, trên mái nhà có một lớp bụi, ngoại trừ vết chân của ta, cũng không có vết chân nào khác, cho dù người đó có khinh công lợi hại thế nào, cũng không thể không để lại vết tích.

Điểm này ngay cả người có khinh công vô song như hãn cũng không thể làm được, điều này biểu thị kẻ trộm không đột nhập từ nóc nhà.

Tôn Phàm cười khổ lắc đầu:

- Giống hệt như tình huống năm đó, đêm đó kẻ trộm đột nhập vào Hạ Lan gia cũng như vậy.

Đại nhân xuất động toàn bộ bộ khoái Trường An, kết quả không tìm ra bất cứ đầu mối nào.

Vương Hưng cũng nhớ lại chuyện năm đó, nghiêng răng ken két, cử động năm đó của Đỗ Hà đã bị toàn bộ bộ khoái Trường An coi là sỉ nhục suốt đời.

Lúc đó Đoạn Kiên Chí còn chưa lên chức, nhưng từ lâu đã nghe bọn người Vương Hưng, Tôn Phàm kể lại chuyện này. Chỉ là đối với người từng trong chốn giang hồ như hãn, đối với Đạo Soái kia cũng không có bất cứ phản cảm, ngược lại còn vô cùng hảo cảm, nghi vấn nói:

- Nói như vậy, lần này rất có thể vẫn là hành vi của vị Đạo Soái đến đi vô tung vô ảnh đó?

575. Chương 595: Phúc Hắc Nữ Vương

Vương Hưng, Tôn Phàm lần lượt gật đầu, Vương Hưng nói:

- Ngoại trừ hãn ra, ta không nghĩ ra bất cứ kẻ nào có thủ đoạn này... Ta làm bộ khoái gần hai mươi năm, còn không để ý bất cứ tên trộm nào. Nhưng tên Đạo Soái đó, hiện tại nhớ lại trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi. Tám nhà Hạ Lan, mỗi nhà một hướng, kéo dài hơn mười dặm, cưỡi ngựa cũng phải cần hơn một giờ, nhưng tên Đạo Soái đó chỉ dùng chưa đến một giờ, đã đánh cắp tất cả bảo bối quý giá của tám nhà Hạ gia,

tốc độ giống như quỷ mị, có nghĩ cũng không dám nghĩ....Đúng rồi, Đoạn đại ca, người hành tẩu giang hồ, có biết nhân vật giang hồ nào giống như vậy không?

Đoạn Kiên Chí lắc đầu nói:

- Trên giang hồ người dùng khinh công hành tẩu không ít, nhưng có thể làm được như vậy, thật sự không có.

Hắn ngừng lại một lát, nói tiếp:

- Đây là một vụ án kỳ lạ, như vậy đi, các người chia ra hỏi một số hạ nhân trong phủ, xem có thể tìm thấy đầu mối nào không. Ta vào thiên lao một chuyến, sự phụ kiến thức rộng rãi, có thể hẳn biết người như vậy cũng không biết chừng.

Đỗ Hà ở một bên lắng lắng nghe, thấy bọn họ chuyển tất cả đầu mối về phía mình, âm thầm cười khổ, cũng không biết nói gì. Kẻ đứng phía sau đã nhấm chuyện này vào hắn, trừ phi hắn nói ra bản thân chính là Đạo Soái, nếu không nói cái gì cũng không thể giải trừ hiểm nghi này.

Hắn cũng không ở lại Ngu phủ lâu, sau khi Đoạn Kiên Chí rời đi, làm bộ có chuyện rời khỏi Ngu phủ.

Đỗ Hà trở lại trong phủ, tức khắc kêu người hỏi thăm hướng đi của Vũ Mị Nương, nuôi binh nghìn ngày, con át chủ bài hẳn giấu kín trong tay cuối cùng cũng đến lúc sử dụng rồi.

Trong một gian phòng đặc biệt trên lầu bốn của Nghênh Tân Lâu Trường An.

Vũ Mị Nương khoanh hai tay trước ngực, đứng trước cửa sổ nhìn du khách ra vào bên dưới, trên khuôn mặt kiều diễm không có bất cứ biểu tình gì, có vẻ như nghiêm túc thâm trầm, nàng giống như một nữ vương cao ngạo, bao quát đoàn người phía dưới.

Đứng phía sau nàng chính là quản sự Hạ Lan gia Khương Vũ Húc.

Khương Vũ Húc đang báo cáo với Vũ Mị Nương tất cả khoản thu chi của nhà Hạ Lan gia Trường An trong một tháng qua, trước mặt Vũ Mị Nương, thân thể tái nhợt của Khương Vũ Húc có chút gò bó, căng cứng. Hắn cầm sổ sách, bấm báo chi tiết tình hình của Hạ Lan gia.

Hạ Lan gia tuy vẫn lấy tên là Hạ lan, nhưng Khương Vũ Húc biết vị nữ tử nhỏ nhắn trước mặt này, mới chính là chủ nhân thật sự của Hạ Lan gia, là người nắm đại quyền sinh sát chân chính.

Đối với vị nữ tử trước mặt này, Khương Vũ Húc có một sự kính nể vô cùng.

Loại cảm giác này hắn chưa từng có khi đối mặt với Vũ Sĩ Hoạch, cũng không phải vì Vũ Mị Nương vô cùng nghiêm khắc, ngược lại Vũ Mị Nương rất giỏi lấy lòng người, biết dùng người, khiến người ta sẵn sàng hi sinh vì nàng. Nhất là đối với người từng có ơn với nàng như Khương Vũ Húc, Vũ Mị Nương càng quan tâm đầy đủ, coi như tâm phúc.

Nhưng điều này cũng không thể giảm bớt sự kính nể của Khương Vũ Húc đối với Vũ Mị Nương, đó là một loại cảm giác không thể dùng ngôn từ hình dung, nói đúng hơn chính là khí phách, một loại khí phách hơn người.

Mặc dù Vũ Mị Nương còn trẻ, nhưng lại có kinh nghiệm thương trường. Tuy rằng không trở thành nữ hoàng đế Đại Đường, cũng mơ hồ có tư thế đệ nhất thương nhân Trường An, nữ vương tài chính tương lai, với tài trí siêu việt gấp người thường mấy lần, cùng với tâm thái tàn nhẫn vô tình khi đối đầu với kẻ địch, khiến cho người đối diện không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ nàng.

Khi Vũ Mị Nương còn nhỏ, Khương Vũ Húc mơ hồ có một loại cảm giác, nhị nữ Võ gia sẽ có thành tựu siêu phàm. Bởi vì khi phải chịu đựng sự khi dễ của Vũ Nguyên Khánh, Vũ Nguyên Sáng, trưởng nữ, tiểu nữ Vũ gia và Dương Thị đều nhẫn nhục chịu đựng, khóc lóc bất lực. Chỉ có nhị nữ Vũ Mị Nương yên lặng chịu đựng, nàng không phản kháng, nhưng trong mắt lại có vẻ kiên cường khác biệt, đó là một thần tình chôn dấu cảm hận tột cùng vào trong lòng.

Lúc đó, Khương Vũ Húc nghĩ thầm một tiểu cô nương có thể kiên cường, lý trí như vậy thực sự hiếm thấy.

Nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ, Vũ Mị Nương có thể đạt được thành tựu như vậy.

- Thu nhập của Túy Tiên Phẳng mất đi tam thành!

Vũ Mị Nương cũng không xoay người, chỉ bình thản nói.

Khương Vũ Húc cũng không cảm thấy bất ngờ, hẳn đã sớm làm quen với tất cả thủ đoạn của Vũ Mị Nương.

Mặc dù Vũ Mị Nương làm chủ quỹ, nhưng năng tình hình ở tất cả các hiệu buôn Vũ gia còn rõ ràng hơn hẳn.

Khương Vũ Húc thành thật nói:

- Lão hủ tổng kết một số tình huống, ban đầu “Túy Tiên Phẳng” sở dĩ có thể náo nhiệt, có bốn nguyên nhân. Thứ nhất là bức tranh chữ của Đỗ lão gia và Trường Nhạc công chúa khiến danh sĩ Trường An chen chúc tập hợp. Thứ hai, tiểu thư tự mình tọa trấn, thi triển các thủ đoạn lưu khách. Thứ ba, đi thuyền du ngoạn, dùng bữa trên sông là loại hình rất mới mẻ. Thứ tư, nơi đó có thiên nhiên yên tĩnh, là nơi văn nhân nhã sĩ thích tụ tập. Hiện nay tranh chữ nhìn mãi cũng chán, tiểu thư cũng rời đi, đi thuyền du lịch, dùng bữa trên sông cũng không còn mới lạ, so với “Túy Tiên Phẳng”, tiệm trà long Tĩnh mới là nơi văn nhân nhã sĩ tụ tập. Túy Tiên Phẳng mất đi tứ lợi này, cộng thêm vị trí xa xôi, nhân tố bất lợi dần dần xuất hiện, từ đó làm ăn không còn náo nhiệt như trước.

Trên mặt Vũ Mị Nương khẽ lộ ra nụ cười thỏa mãn, gật đầu nói:

- Người phân tích rất đúng, nhưng “Túy Tiên Phẳng” là gốc rễ làm giàu của ta, không thể vứt bỏ. Nhưng nếu tiếp tục như vậy, khách nhân sẽ ngày càng ít đi, thậm chí xuất hiện lỗ vốn.

Nàng nhắm mắt trầm tư rồi nói tiếp:

- Chúng ta cần phải chỉnh đốn và cải cách “Túy Tiên Phẳng”, cải tạo lại thuyền du lịch, chủ yếu hướng vào những người giàu sang phú quý, không mở cửa cho đại chúng, cũng không dừng lại một nơi.

Khương Vũ Húc sáng ngời ánh mắt, Trường An chưa bao giờ thiếu người giàu có, mà Trường An cũng có rất nhiều cảnh vật trên sông, kính phục nói:

- Cô chủ tính toán rất hay, lão hủ lập tức đi làm... Mặt khác, lão hủ cảm thấy Hạ Lan gia chúng ta đã hoàn toàn có thực lực trở thành vương giả trong giới ẩm thực Trường An, Nghênh Tân Lâu đã là tử lâu và khách sạn lớn nhất Trường An, chỉ cần chúng ta có thể nghĩ cách mua lại Bách Túy Hiên ở phía đối diện, tin tưởng không người nào có thể chiếm được vị trí của Hạ Lan gia chúng ta trong giới ẩm thực.

- Không cần, việc này không cần Khương lão phí sức.

Vũ Mị Nương vẫn lộ ra vẻ tươi cười như trước, nàng đã xác định Bách Túy Hiên là một trong những sản nghiệp mà Trương Tôn Vô Kỵ âm thầm nâng đỡ, nếu chiếm đoạt nó chỉ bằng lưu lại thì hữu dụng hơn.

Nàng nỗ lực như vậy, chính là vì đối diện với phu quân yêu thương nhất của ta có một đối thủ ghê gớm như Trương Tôn Vô Kỵ.

Tiền đối với Vũ Mị Nương mà nói cũng không trọng yếu, nhưng có tiền chẳng khác nào có thực lực, có thực lực là có thể trở thành cánh tay phụ tá của Đỗ Hà trợ, có thể vì hắn bình định tất cả địch nhân uy hiếp đến Đỗ Hà.

Trương Tôn Vô Kỵ chắc chắn là kẻ địch đáng sợ nhất. Ánh mắt của vị Phúc Hắc nữ vương Vũ Mị Nương đương nhiên tập trung trên người lão hồ ly này.

576. Chương 596: Mạng Lưới Tình Báo Của Nữ Vương

Khương Vũ Húc không hiểu vì sao Vũ Mị Nương lại bỏ qua cơ hội kiểm tiền này, nhưng hẳn đối với quyết định của Vũ Mị Nương có lòng tin phục mù quáng, cáo từ rời đi.

Vũ Mị Nương thành lập mạng lưới tình báo, hiện giờ đã có được quy mô.

Mấu chốt khi thành lập mạng lưới tình báo là ở tài chính, phải có tài lực cung cấp liên tục không ngừng. Muốn ở nơi long xà hỗn tạp như Trường An xây dựng một mạng lưới tình báo không muốn người biết, cần số tiền tài nhiều tới mức khó thể tưởng tượng. Lúc ấy Đỗ Hà chỉ có một thiết tưởng, giao toàn quyền cho Vũ Mị Nương, để cho nàng tự mình chậm rãi phát triển.

Nhưng Vũ Mị Nương lại có thể thành lập mạng lưới tình báo quy mô vượt quá kỳ vọng của hắn, không thể không nói Vũ Mị Nương có được thiên phú về phương diện này vượt xa người khác.

Nếu chỉ nói tài chính, mạng lưới tình báo tuyệt đối là một cái động không đáy thật lớn, chỉ vào không ra. Mặc dù Vũ gia là vương giả trong ẩm thực giới Trường An, lũng đoạn ngành sản xuất trà đạt được món lãi kékhech, nhưng gặp phải động không đáy cũng khó mà nhồi cho đủ.

Huống chi Vũ gia cũng không chỉ có một mình Vũ Mị Nương, còn có hơn vạn nhân công, cùng dây chuyền sản xuất dựa vào Vũ gia mà kinh doanh. Tiền tài kiếm được không thể hoàn toàn đầu nhập vào động không đáy, nhiều nhất chỉ có thể phân phối được một phần trong thu nhập.

Chút tiền ấy hiển nhiên xa xa không đủ bổ khuyết cho công việc này.

Đối với việc này Vũ Mị Nương cũng không đến mức chậm chạp như Đỗ Hà tưởng tượng, mà chọn dùng cách kỳ tư diệu tưởng, một lối đi khác, đem không thể biến thành có thể.

Trên thế giới có rất nhiều phú hào, khi lập nghiệp làm giàu thường thường mấu chốt tạo nên thành công của họ chính là tình báo cho dù là nhỏ nhất mà không ai quan tâm tới. Đúng như lời nói của Lý Gia Thành: “Thương nhân thông minh lanh lợi chỉ có khứu giác mẫn tuệ mới có thể đem tình báo buôn bán phát huy tới mức tận cùng. Những ông chủ công ty không có được sự mẫn tuệ này thường thường sẽ không có chí tiến thủ, công ty sẽ dễ suy sụp.”

Đối với một thương nhân mà nói, tình báo vô cùng trọng yếu.

Mạng lưới tình báo nắm giữ chính là tình báo, Vũ Mị Nương giống như một thương nhân thành công, mẫn tuệ nhận ra được điểm này. Ngược lại còn lợi dụng tình báo đảm đương công cụ kiếm tiền cho chính mình. Vũ Mị Nương lợi dụng khả năng nắm giữ mạng lưới tình báo của mình, để cho nàng ở thương trường chiếm cứ tiên cơ, lấy được lợi nhuận sâu dày, tiếp đó lại dùng lợi nhuận này phát triển mạng lưới tình báo, không ngừng cung cấp đủ loại tin tức để chứng minh giá trị tồn tại của nó.

Thường xuyên như thế, mạng lưới tình báo càng lúc càng lớn.

Chỉ hơn một năm ngắn ngủi, đã trải rộng khắp thành Trường An, mỗi một tin tức gió thổi cỏ lay trong thành đều không thể qua mắt được nàng.

Ngay khi Đỗ Hà tìm tới Vũ Mị Nương, nàng đã chiếm được tin tức “Lan Đình Tập Tự” bị đạo soái đánh cắp. Nàng giết mình, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ tức giận. Ở trên đời này biết Đỗ Hà là đạo soái chỉ có vài người ít ỏi, Vũ Mị Nương là một trong số đó. Đối với nhân cách của ái lang, nàng hiểu thật rõ, Đỗ Hà nhất định không phải là loại người vì “Lan Đình Tập Tự” mà ra tay đánh cắp, điều này hiển nhiên là vu oan giá họa, lập tức liền phân phó xuống dưới để thủ hạ lưu ý việc này, vừa lúc đứng dậy định quay về Đỗ phủ.

Vừa đi xuống lầu hai Nghênh Tân Lâu, trước mặt xuất hiện một giai nhân quốc sắc thiên hương, giai nhân có dung mạo không thua kém nàng, chỉ là trên vầng trán mang theo dáng dấp ưu tư.

- Từ cô nương?

Vũ Mị Nương nhận ra nữ tử, chính là Giang Nam đệ nhất tài nữ Từ Tuệ từng có duyên gặp mặt một lần trên thuyền hoa du ngoạn của Từ gia. Việc Từ gia đến Trường An, Khương Vũ Húc đã thông báo qua với nàng, nhưng quan hệ giữa các nàng không sâu, cũng không có dịp gặp mặt riêng tư. Ngẫu nhiên gặp nhau nếu không lên tiếng chào hỏi cũng không tốt lắm.

Từ Tuệ có chút không yên lòng, cũng không phát hiện Vũ Mị Nương, cho đến khi nghe được tiếng gọi mới “a” một tiếng, thấy rõ diện mạo của nữ tử trước mắt chợt cười khổ sấp:

- Nguyên lai là Vũ cô nương, hiện tại hắn nên xưng hô là Đỗ phu nhân đi...

Trên mặt Vũ Mị Nương mang theo nụ cười hạnh phúc, còn hơn câu “Vũ cô nương” nàng càng thích người ta xưng hô mình là “Đỗ phu nhân”.

Vũ Mị Nương vẫn tâm niệm chuyện Đỗ Hà bị người mạo danh, cũng không tán gẫu với Từ Tuệ, chỉ chào hỏi lại rồi đi.

Từ Tuệ nhìn thấy thân ảnh đã sắp đi ra khỏi tử lâu, nhỏ nhẹ nói:

- Chẳng lẽ phu thê đều thích nói ra những lời khẩu thị tâm phi như thế sao?

Khi nàng nói ra lời này, trên mặt hiện lên vẻ ai oán sâu kín, tựa hồ nhận lấy ủy khuất thật lớn lao.

Trường An Đỗ phủ.

Vũ Mị Nương bước trên đường, đi tới bên sân trái của Đỗ phủ. Trước khi tiến vào phủ Vũ Mị Nương đã nhận được người hầu thông báo, nói Đỗ Hà đang ở nơi này chờ đợi nàng.

Đỗ Hà đang ngồi trong lương đình giữa hồ, trong tay cầm chén trà đã lạnh, mày kiếm nhướng cao, trong mắt hiện rõ vẻ tức giận mà người thường không cách nào phát hiện.

- Đỗ lang...

Vũ Mị Nương gọi một tiếng, đi tới bên cạnh hắt ngồi xuống, nhẹ giọng nói:

- Tướng công cũng nhận được tin tức “Lan Đình Tập Tự” bị mất trộm sao?

Đỗ Hà gật gật đầu, cười lạnh nói:

- Vu oan giá họa, thủ đoạn thật thấp kém!

- Có biết là ai không?

Vũ Mị Nương lạnh lạnh hỏi, nàng nhìn ra sắc mặt giận dữ của Đỗ Hà, biết rõ lần vu oan giá họa này như mạo phạm nghịch lân, đã chọc giận ái lang, lúc hắt nói chuyện ngữ khí đã ẩn hiện sát khí.

Ở trong mắt của nàng, Đỗ Hà chính là hết thấy, không có gì đúng hay sai. Chỉ cần là địch nhân của Đỗ Hà, bất luận tốt xấu nàng cũng nhất định không lưu tình quết bỏ.

Đỗ Hà đem chén trà lạnh rót vào miệng, trầm lặng nói:

- Chỉ mới thăm dò hiện trường, còn chưa triển khai xâm nhập điều tra...

Vũ Mị Nương có chút ngoài ý muốn, lập tức an ủi:

- Hồ ly giả hoạt thế nào cũng không chạy thoát bàn tay thợ săn, có lẽ kẻ cắp giả hoạt, nhưng chung quy có ngày phải lộ đuôi!

Đỗ Hà thấy nàng hiểu lầm, cười nhẹ, vỗ vào bàn tọa tròn trịa, nói:

- Dám hoài nghi bốn sự của trượng phu nàng, gia pháp hầu hạ...

Vũ Mị Nương kiều mỵ lườm Đỗ Hà, muốn nói lại thôi, mị nhãn ngập nước.

Đỗ Hà chợt nhắm mắt, suýt nữa không thể cầm lòng, trầm nghĩ:

- Thật là một yêu tinh...

Hắt thoáng không chế tâm tình, giải thích:

- Xem khắp bốn phía không để lại chút dấu vết gì, tuy Ngu phủ thủ vệ không nghiêm, nhưng giữa ban ngày ban mặt có thể làm được điểm ấy, cũng không phải là chuyện dễ. Cả Trường An theo sự hiểu biết của ta, có thể làm được chỉ có hai người.

Hắt vươn hai ngón tay:

- Một là vi phu, đạo soái đích thực. Người còn lại chính là Tần Dục, với khinh công của hắt rất có thiên phú, với bốn sự hiện tại của hắt làm được điểm ấy hắt là không khó!

Tài trí của Vũ Mị Nương không thua gì Đỗ Hà, nghe những lời này đã hiểu ra, ôn nhu nói:

- Không phải Đỗ lang, Tần Dục là tâm phúc của Đỗ lang, bản tính rất tốt, cũng không thể nào là hắc. Có hai khả năng, thứ nhất, có một nhân vật thần bí có trình độ khinh công có thể so sánh với Đỗ lang hoặc Tần Dục đang ở Trường An mượn danh hào của Đỗ lang đi hoành hành, làm ra việc vu oan giá họa. Ngoài ra đó là nội tặc, “Lan Đình Tập Tự” là bị nội tặc ăn cắp!

Đỗ Hà mỉm cười ôm Vũ Mị Nương hôn nồng nhiệt:

- Ái thê không hổ là nữ trung Gia Cát, đây là khen thưởng a...

Hắn không buông tay, ôm Vũ Mị Nương vào lòng, ngửi hương thơm cơ thể khiến người ngây ngất, nói:

- Nếu Đoạn Kiền Chí bọn hắc có được phân nửa thông minh của ái thê, vi phu cũng không đến nỗi bị oan ức này. Nhưng cũng không trách được bọn hắc, bọn hắc cũng không biết đạo soái chính là vi phu. Ở trong mắt bọn hắc vi phu chính là đạo tặc, có vết xe đổ, đem mũi nhọn chỉ hướng vi phu là có thể hiểu được. Cũng tương tự như thế, người giết dây giá họa vi phu có thể chỉ là ngẫu nhiên lựa chọn danh hào của vi phu mà thôi.

Vũ Mị Nương nằm trong lòng Đỗ Hà, ánh mắt long lanh cơ trí lóe lên ánh sáng, trong nháy mắt nàng ngừng đầu nói:

- Để cho Mị Nương suy đoán thử xem, Đỗ lang không phải không tra xét được người trộm cắp, mà là có ý định không tiếp tục tra. Đỗ lang muốn chính là bắt được người giết dây sau màn chân chính, mà không muốn bắt được một kẻ chết thay chuyện gì cũng không biết...

“Lan Đình Tập Tự” là vật gì? Thiên hạ chí bảo, nếu Trí Vĩnh thiên sư có tâm muốn bán, dù Đỗ Hà có táng gia bại sản cũng nguyện ý mua. Bảo bối như thế không phải người bình thường có thể tiêu thụ nổi. Một nội tặc nếu không ai xúi giục, bị hấp dẫn, làm sao dám động thủ cướp lấy vật chí bảo này?

Tuy nói bởi vì tiền tài đủ khiến con người mù quáng, nhưng Ngu phủ cũng có sự nghiệp lớn, nếu nội tặc thực sự muốn dùng phương thức ăn cắp đổi lấy tiền tài, nơi nào không thể xuống tay?

Vật quý như đồ sứ tranh chữ, nhỏ đến kỳ thạch ngọc bội đều là những thứ đáng giá. Vừa dễ dàng qua tay, lại không tạo ra sóng gió lớn, không có lý do gì chạy đi trộm “Lan Đình Tập Tự” mà bọn hắc không tiêu thụ nổi.

Cho nên Đỗ Hà cùng Vũ Mị Nương đều nhìn ra được sau lưng kẻ trộm còn có một bàn tay đen nắm hết thấy mọi việc.

Đỗ Hà thấy Vũ Mị Nương lại một lần nữa nhìn thấu dụng ý của hắn, tán thán nói:

- Ta đã biết tâm tư của ta giấu diếm không được tiểu yêu tinh nàng...

Trong mắt hắn hiện lên tia trào phúng, gật đầu nói:

- Không sai, bàn tay đen trăm phương ngàn kế giá họa cho Đỗ Hà ta, tự cho là mình làm không chê vào đâu được, nhưng trong mắt của ta chỉ là buồn cười tới cực điểm. Hắn ngàn tính vạn tính, cũng không tính ra đạo soái chân chính đang ở trong thành Trường An, hơn nữa chính là Đỗ mỗ. Mặc dù ta có tin tưởng nắm ra nội tặc, nhưng bắt nội tặc chưa chắc đã bắt được bàn tay đen sau màn. Không thể không thừa nhận, người giết dây bố cục thật xảo diệu, nếu hắn có thể bố trí ra thế cục này, hiển nhiên đã có chuẩn bị sau đó, sẽ không dễ dàng bị người bắt được nhược điểm!

Cho nên Đỗ lang cố ý làm như không tra xét gì, mục đích muốn tìm hiểu ngọn nguồn, tìm ra người thiết kế giá họa, để cho hắn hối hận vì đã làm như thế!

Trên mặt Vũ Mị Nương lộ ra thần sắc nóng lòng muốn nhìn thử, xem người gặp xui xẻo cũng là một loại niềm vui, nhất là đối với loại nữ nhân có chút bụng dạ mưu mô mà nói, càng là như thế.

Đỗ Hà nhìn Vũ Mị Nương, nói:

- Nuôi binh ngàn ngày, hiện tại chính là thời gian khảo nghiệm thủ đoạn của phu nhân...Nội tặc nguyện ý phối hợp người sau màn làm như thế, trong nhà nhất định đã xuất hiện tình huống nào đó khác thường. Ta

muốn nàng vận dụng hết thủy tình báo cùng thủ đoạn, dưới tình huống không kinh động nội tặc tìm được hần!

Nói xong hần lại cười tự tin:

- Hiện tại gây nên sóng gió lớn, ta tin tưởng “Lan Đình Tập Tự” còn trong tay nội tặc. Chỉ cần trước khi bọn hần giao dịch, tìm ra hần, sau đó theo dõi hần, sẽ không cần sâu tìm không ra người giết dây kia. Tìm được nguồn gốc, bản thân ta thật muốn nhìn xem đến tột cùng là tên khốn kiếp kia là ai lại dám giẫm lên đầu ta đi tiểu, vô pháp vô thiên...

Vũ Mị Nương bình tĩnh cười nói:

- Hết thủy cứ giao cho thiếp thân...

Nói xong nàng vỗ vỗ lên gò ngực tròn đầy khiến ***g ngực phập phồng, ba đào mãnh liệt.

577. Chương 597: Dò Xét

Chuyện “Lan Đình Tập Tự” bị mất trộm tạo thành một trận gió lốc khắp thành Trường An.

Người thúc đẩy trận gió lốc này chính là Đại Đường hoàng đế Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân là người hâm mộ Vương Hi Chi, đối với “Lan Đình Tập Tự” lại dị thường yêu thích, vẫn luôn hối tiếc vì không có được bảo bối này. Hiện giờ bảo bối mà hần không chiếm được lại bị đạo tặc lấy đi, tận đáy lòng hần cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Đương nhiên đây chỉ là một lý do, chân chính làm Lý Thế Dân nổi trận lôi đình chính là hần nhớ lại danh xưng “Đạo soái” kia ở mấy năm trước bởi vì chuyện Lý Thừa Càn trộm trâu mà bị Đỗ Hà trừng phạt, điều thủ trộm lấy ẩn tỵ thái tử của hần, hơn nữa còn lưu thư nói rõ.

Lý Thế Dân là một vị hoàng đế biết nghe lời can gián, nếu như Đỗ Hà trực tiếp mắng thẳng mặt Lý Thừa Càn không đúng, có lẽ trên mặt mũi Lý Thế Dân không nhìn được, nhưng cũng sẽ không làm gì người cáo trạng, ngược lại hần còn sẽ ngợi khen, hi vọng thêm lần nữa được nghe lời mắng nhiếc như vậy.

Nhưng đạo soái kia lại vô pháp vô thiên, tự tiện trộm lấy ẩn tỵ thái tử của Lý Thừa Càn, dùng vật này trừng trị hành vi làm xằng làm bậy của Lý Thừa Càn, đây là điều mà Lý Thế Dân không thể thừa nhận. Dù sao Lý Thừa Càn cũng là con trai của hần, muốn phạt muốn dạy là chuyện của hần cùng các lão sư của Lý Thừa Càn. Người ngoài sao có thể tùy tiện nhúng tay, hơn nữa còn sử dụng loại thủ đoạn lén lút kia.

Sau khi Lý Thế Dân biết được hết thủy, râu vểnh lên cứng như thép, hần không kéo được mặt mũi, cũng không đem việc này tuyên dương ra ngoài, chỉ đem cơn tức phát tiết lên người Lý Thừa Càn.

Vụ án cụ thể Lý Thế Dân cũng không tra xét kỹ, chỉ xem báo cáo của châu phủ trưởng sử, biết đạo soái trộm ẩn tỵ thái tử rất có thể là đạo tặc trộm “Lan Đình Tập Tự”, tự nhiên thù mới hận cũ, tự mình hạ lệnh yêu cầu tập nã đạo soái.

Lý Thế Dân tự mình hạ lệnh, không chỉ có châu phủ bộ khoái, đại thần Đại Lý Tự cũng lần lượt xuất động.

Dư luận xôn xao, cả thành Trường An đều thảo luận chuyện này.

Ngu phủ.

Đoạn Kiên Chí lại thêm lần nữa tra hỏi đại quản sự cùng gia đình người hầu trong phủ, xác định không tìm ra được thêm chứng cứ gì, vì vậy cho họ quay về.

Một trung niên nhân có vẻ tháo vát sau khi quay về, bước nhanh về phòng, nhìn thấy khắp bốn phía không người, khẩn trương đóng lại cửa sổ, lặng lẽ bò lên xà nhà lấy xuống một cuộn tranh.

Nếu có người nhìn thấy cảnh này, tất nhiên sẽ lâm vào kinh hãi.

Cuốn tranh kia chính là “Lan Đình Tập Tự” đã bị mất trộm.

Trung niên nhân nhìn thấy cuộn tranh vẫn còn hoàn hảo không bị tổn hao gì, trong lòng đại định, đưa tay lau mồ hôi trán, lại thật cẩn thận giấu kỹ lần nữa.

Trung niên nhân này tên là Phương Như Vũ, người cũng như tên, là một người điềm đạm nho nhã lại văn nhã, trên người có một cổ khí độ văn sĩ. Nếu bỏ qua thân phận không nói, Phương Như Vũ có thể được xem là một văn nhân tài hoa lan tràn. Chỉ vì xuất thân kém biệt, để cho hắn khó thể thành tựu một phen sự nghiệp.

Gia gia của Phương Như Vũ là thư đồng của Ngu Thế Nam, phụ thân của hắn là thư đồng của đại nhi tử Ngu Thế Nam, mà hắn là thư đồng của trưởng tôn Ngu Thế Nam. Ngu gia là quý tộc nổi tiếng, ở thời kỳ Trần triều là quan lại thế gia, sau khi Trần triều bị Tùy triều tiêu diệt, lại được Tùy triều trọng dụng, sau khi Tùy triều bị diệt Đường triều cũng hậu đãi Ngu gia. Nhờ vậy khiến cho Ngu gia càng hưng thịnh, người bình thường vốn không tư cách đảm đương chức thư đồng cho con cháu đích tôn Ngu gia.

Phương Như Vũ bởi đang ở Ngu gia, có được cơ hội học tập mà người thường không có được, nhưng chính vì ở Ngu gia nên cũng đã chú định hắn không thể thoát khỏi thân phận nô bộc của mình. Tuy rằng tuổi tác lớn dần, Phương Như Vũ được đề bạt làm một trong những quản sự của Ngu gia, nhưng trên người hắn vẫn luôn mang theo dấu vết của Ngu phủ. Bởi gia tộc ba đời đều phụng dưỡng Ngu gia, Ngu gia đối với người của Phương gia liền cực kỳ tín nhiệm, có được quyền lực trong Ngu gia vượt hẳn người khác. Cũng bởi vì như thế, Phương Như Vũ mới có thể tự do ra vào Ngu phủ mà không bị người hoài nghi. Ở trong lúc thần không biết quỷ không hay, hắn liền trộm lấy “Lan Đình Tập Tự” cất bên trong thư phòng.

Phương Như Vũ cũng không phải sinh nhị lòng với Ngu gia, hắn làm như vậy cũng chỉ bởi vì tình thế bất buộc...

Phương Như Vũ có một nhi tử gọi là Phương Tuấn, là nhi tử độc nhất của hắn, hắn cực kỳ sủng ái nhi tử này. Vì quá mức sủng ái nên thường thường luôn mang đến hậu quả khiến cho người ta khó có thể thừa nhận.

Phương Tuấn cũng không được như Phương Như Vũ, có một thân tài hoa chiếm cứ chút địa vị trong văn nhân thế gia như Ngu gia, mà lại là loại hư hỏng chỉ biết cầm đầu trong cờ bạc cả ngày.

Mười đồ chín thua, Phương Tuấn thiếu món nợ cờ bạc ngập đầu bên ngoài. Bị bức bách trả nợ đến mức nóng nảy, người ta sẽ luôn mù quáng bước lên con đường không còn lối về. Phương Tuấn chính là người như thế, dưới tình huống bị bức ép tới đường cùng, hắn phạm tội cướp bóc cùng vào nhà người trộm cắp, một lần nghiêm trọng nhất suýt nữa đã hại mạng người, bằng như như núi. Nếu như Phương Tuấn bị bắt, với những tội danh mà hắn liên tục phạm phải, nhẹ nhất cũng bị xử tù mười năm. Nghiêm trọng có thể bị đầy đi Lĩnh Nam, vĩnh viễn không ngày trở về.

Phương Như Vũ sao nhẫn tâm thấy con trai độc nhất của mình bị hãm vào tuyệt địa? Nhưng toàn bộ chứng cứ phạm tội của Phương Tuấn đều bị một người thần bí nắm giữ trong tay.

Người thần bí rốt cục lại là ai Phương Như Vũ cũng không biết rõ ràng, hắn chỉ biết nếu mình không thuận theo yêu cầu của người kia, ăn trộm “Lan Đình Tập Tự”, vậy bằng chứng phạm tội của con hắn sẽ xuất hiện trên bàn làm việc của phủ nha châu phủ Trường An.

Vì nhi tử, Phương Như Vũ không thể không muội lương tâm lợi dụng chức vụ đi trộm cắp “Lan Đình Tập Tự”.

Người thần bí cũng không nói cho hắn biết khi nào sẽ giao lại “Lan Đình Tập Tự”, giao tại nơi đâu. Chỉ cho hắn biết “Lan Đình Tập Tự” bị mất trộm sẽ gọi ra một trận náo động, để cho hắn giấu kín bức tranh, chờ sau khi phong ba đi qua mới tính đến việc chuyển giao.

Phương Như Vũ nơm nớp run rẩy giấu kín “Lan Đình Tập Tự”, đợi tin tức của người thần bí, mỗi ngày hắn đều nơm nớp lo sợ chỉ bảo này một khi bị thất lạc, sẽ gây họa cho bản thân cùng vận mệnh tương lai của nhi tử.

Vũ Mị Nương nắm giữ mạng lưới tình báo quả thật khổng lồ, thủ đoạn cũng thật kinh người, nàng nhận định người có thể trộm được “Lan Đình Tập Tự” bên trong phủ mà không ai hay biết nhất định phải có chút địa vị, liền tập trung mục tiêu lên người mấy quản sự trong phủ.

Với cách điều tra làm việc của nàng, tình huống cùng gia cảnh của các quản sự, biến cố tiền bạc, vấn đề phát sinh đều tìm ra cùng đối chiếu.

Chỉ trong ba ngày trong mắt Vũ Mị Nương đã xuất hiện thân ảnh Phương Như Vũ cùng Phương Tuấn. Thái độ làm người của Phương Tuấn như thế nào, vừa tra xét liền biết, quyền lực của Phương Như Vũ bên trong Ngụ gia cũng không phải chuyện gì bí mật, tra xét thật dễ dàng chóng vánh.

Tối ngày thứ năm, Vũ Mị Nương đã tập trung vào Phương Như Vũ.

Hiện trong tầm mắt Vũ Mị Nương cũng không chỉ có một mình Phương Như Vũ, ngay cùng thời gian “Lan Đình Tập Tụ” biến mất, thay đổi cách sống cũng chỉ có Phương Tuấn nhi tử của Phương Như Vũ. Nguyên lai mỗi ngày Phương Tuấn đều trà trộn chung một chỗ với đám bằng hữu xấu, nhưng hiện tại lại thành thành thật thật ở yên trong nhà, không khó phát hiện ra dị thường.

Ngày thứ sáu, Vũ Mị Nương đã chính thức xác định người trộm cắp “Lan Đình Tập Tụ” chính là Phương Như Vũ, lập tức thông tri cho Đỗ Hà.

Đều nói tình thương của mẫu thân luôn vĩ đại, nhưng tình thương của phụ thân có kém gì như thế!

Đỗ Hà đọc tư liệu Vũ Mị Nương đưa cho hắn, có chút bất đắc dĩ cảm khái một câu. Tư liệu của Vũ Mị Nương thật chi tiết, thái độ làm người của Phương Như Vũ cùng Phương Tuấn đều được ghi chép lại, trong đó còn nhắc tới tài hoa của Phương Như Vũ, cùng tên khốn Phương Tuấn đam mê cờ bạc cũng được lưu lại bên trong.

Phương Như Vũ là một người chính trực, vì nhi tử phải đi làm chuyện trộm cắp, mặc dù không đồng ý, nhưng phần tình thương này của người làm phụ thân cũng thật sự đáng đồng tình.

Đổi lại vị trí, Đỗ Hà cảm thấy được nếu bản thân mình là Phương Như Vũ chỉ sợ cũng lâm vào tình cảnh lưỡng nan. Giữa chính trực cùng ái tử, khó thể lấy hay bỏ, bỗng nhiên hắn cảm thấy tư liệu trong tay có chút trầm trọng:

- Tuy Phương Như Vũ có sai lầm, nhưng lòng thương con của hắn có thể thấy được, việc này bỏ qua đi. Về phần Phương Tuấn, đúng là đồ khốn, cho người giáo huấn hắn một trận, đi theo dõi Phương Như Vũ, ta cần chính là người giật dây phía sau!

Không cần hắn dặn dò, tất cả chuyện này Vũ Mị Nương cũng đã xử lý thỏa đáng.

Phong ba mất trộm “Lan Đình Tập Tụ” thịnh hành suốt hơn hai mươi ngày trong Trường An, tuy rằng triều đình phải thật nhiều nhân thủ nhưng không ai có thể hoài nghi vị trọng thần Đại Đường Đỗ Hà, chuyện bắt đạo soái biến thành bể tắc, hoàn toàn không có dấu vết...

Lý Thế Dân là hoàng đế, không khả năng đem trọn tâm thần vào việc đi bắt giữ một đạo tặc, dần dần cũng không tiếp tục truy tra.

Hơn hai mươi ngày khẩn trương, quan sai cũng đã dần dần mất đi kiên nhẫn. Đương nhiên cũng không phải nói quan sai Đường triều làm việc bất lực, mà là bởi vì châu phủ nha môn cùng Đại Lý Tự đều có chuyện khác cần xử lý. Bọn họ không có khả năng đem toàn bộ tâm tư tập trung vào việc này.

Lúc trước bởi vì Lý Thế Dân còn xem trọng nên quan viên phải xuất hết sức lực triển khai điều tra. Vì vậy những vụ án công việc khác tích lũy suốt hơn hai mươi ngày không thể vĩnh viễn không lưu tâm tới, tự nhiên phải điều động nhân thủ đi xử lý. Cứ như vậy những ngày tháng thần hồn nát thần tính tại Trường An dần trôi qua.

Ngụy Vương phủ.

Lý Thái ngồi trên kiệu nhỏ đi tới hộ viện Đỗ Sở Khách. Bởi vì hắn quá mập, eo thô bụng lớn, chẳng khác gì một quả cầu thịt, đi đường thật khó khăn, chỉ cần đi mấy trăm thước đã mệt tới mức thở không ra hơi, vì thế Lý Thế Dân riêng cho phép hắn ngồi kiệu vào triều.

Có được ân chuẩn này, Lý Thái cũng không cần xuống kiệu, tỏ vẻ mình rất được đãi ngộ đặc biệt.

- Điện hạ...

Nhận được tin tức Đỗ Sở Khách tiến ra nghênh đón.

Hai người đi vào thư phòng thương nghị.

Lý Thái liền hỏi thăm về chuyện “Lan Đình Tập Tự”, việc này suốt hơn hai mươi ngày hần vẫn luôn ôm ấp trong lòng.

Đỗ Sở Khách nói:

- “Lan Đình Tập Tự” đã sớm lấy tới tay, chỉ là vì lúc trước tình hình quá căng thẳng, không có tiếp nhận. Đợi thêm mấy ngày nữa, sau khi xác định an toàn Đỗ mới lập tức an bài người đáng tin mang “Lan Đình Tập Tự” tới. Nhưng có một chuyện cần hướng điện hạ thỉnh tấu. Lão thất phu Lô Tử Kiến hi vọng mượn “Lan Đình Tập Tự” duyệt xem một lần, không biết điện hạ có đáp ứng hay không?

Hai mắt Lý Thái co rụt lại:

- Lô Tử Kiến làm sao mà biết được?

Đỗ Sở Khách nói:

- Lúc trước vì đem Ngu Thế Nam cùng Trí Vinh dẫn dụ ra khỏi Ngu phủ, ta đã cho người dụ dỗ Trữ Toại Lương mời hai người đến tham gia tụ họp. Lô Tử Kiến là lão hồ ly thành tinh, mơ hồ đã có điều phát hiện, nhưng hần không có chứng cứ rõ ràng. Ta cho rằng Lô Tử Kiến muốn mượn “Lan Đình Tập Tự” xem chỉ là giả, hần muốn thử xem thái độ của điện hạ mới là thật!

Trong lòng Lý Thái như có điều ngộ ra, gật đầu nói:

- Thôi, Lô, Lý, Trịnh, Vương, ngũ đại thế gia họ Lô đứng thứ hai. Lô Tử Kiến lại là lão giả lớn tuổi nhất trong ngũ đại thế gia, mỗi tiếng nói cử động của hần rất có tính đại biểu trong ngũ đại thế gia, bốn vương muốn lấy được thái tử vị không thiếu được sự ủng hộ của bọn hần. Cứ như vậy đi, sau khi “Lan Đình Tập Tự” tới tay, trực tiếp phái người đưa cho Lô Tử Kiến tỏ rõ ý tứ của chúng ta!

Lý Thái nói là tặng, mà không phải cho mượn.

Năm ngày sau, Đỗ Hà lấy được tin tức Phương Như Vũ hành động.

578. Chương 598: Huỳnh Dương Trịnh Thị

Trường An Duyên Khang Phường.

Duyên Khang Phường là một khu nhà nổi tiếng của người giàu có trong thành Trường An, cũng tương đương như sơn trang của thời hiện đại, người ở lại nơi này không phú tức quý. Trong đó địa vị sùng cao nhất chính là Ngụy Vương phủ của Lý Thái, thứ hai là một tòa cổ trạch cách ba con đường.

Cổ trạch cũng không có bao nhiêu tráng lệ, nhưng chính là cứ điểm của Lô gia trong năm đại gia tộc đặt ở Trường An.

Bởi vì hiện tại Trường An gió giục mây vần, những người nắm quyền năm đại gia tộc đều lần lượt bí mật lên vào Trường An, yên tĩnh quan sát biến cố.

Vào buổi tối, bên trong đại sảnh Lô gia nghênh đón bốn vị khách nhân.

Lão gia tử Lô gia Lô Tử Kiến tự mình ngồi trong đại sảnh nghênh đón.

Không bao lâu, ba nam một nữ phân thành hai nhóm trước sau đi vào trong sảnh.

Đi trước nhất là hai người, một trung niên nho sĩ diện mạo bình thường, người còn lại dáng người thon dài, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, mặc thanh y, khuôn mặt tuấn nhã lộ ra cảm giác tang thương, hoàn toàn có thể nghĩ ra nếu người này trẻ hơn hai mươi tuổi sẽ là một thanh niên tuấn mỹ làm xiêu lòng hàng ngàn thiếu nữ. Sau lưng hần có một nam một nữ, thanh niên đội hồng anh quan, thân mặc hoa phục hoàng sắc thêu hoa, chân mang giày võ sĩ màu đen, thân hình anh vĩ. Hình thể hần rắn chắc, lưng hùm vai gấu, tràn ngập khí lực nam tính, hai mắt long lanh, trán cao rộng rãi, mũi thẳng mắt sáng, đôi môi mỏng mang theo ngạo khí cùng tự phụ nói không nên lời. Bộ dáng rất giống thanh y trung niên, là một công tử tuấn tú phong lưu.

Người còn lại là một thiếu nữ trẻ tuổi, khoảng chừng mười tám, mặc y phục màu vàng nhạt, dáng vóc kiêu my, quý khí bức người.

Có thể làm cho Lô gia lão gia tử tự mình đón chào, thân phận của những người này thật không tầm thường.

Trung niên nho sĩ chính là Thôi Trung Bình, bên trong năm đại gia tộc Thôi, Lô, Lý, Trịnh, Vương...địa vị của hắn chỉ đứng sau gia chủ Thôi gia, có quyền lực thật lớn. Ở bên cạnh hắn chính là Huỳnh Dương Trịnh gia gia chủ Trịnh Thiên Phàm.

Tổ tiên Trịnh thị Huỳnh Dương có thể tính ngược dòng tới Trịnh quốc Chu Tuyên Vương phân đất phong hầu, sau khi Trịnh quốc bị tiêu diệt vẫn lấy Trịnh làm họ, lấy Huỳnh Dương làm quận.

Cuối thời Đông Hán Trịnh Dương thuộc Trịnh Hồn nhất mạch, đám người Trịnh Thái khởi đầu, dần dần phát triển thành cao môn vọng tộc. Trải qua thời gian đổi dời, sau khi nhập Đường họ Trịnh vẫn là vọng tộc, là sự tồn tại cao ngất trong giới sĩ lâm.

Đứng sau lưng Trịnh Thiên Phàm chính là trưởng nhi tử cùng trưởng nữ nhi của hắn, được gọi là Trịnh Thế Mỹ cùng Trịnh Chỉ Phái.

- Trung Bình, Thiên Phàm gặp qua Lô lão!

Trong thế tộc chú ý nhất lễ tiết, đối mặt trưởng bối nhiều tuổi nhất trong năm gia tộc, bất luận là Thôi gia hạ nhậm gia chủ hay Trịnh gia hiện nhậm gia chủ đều phải dùng lễ văn bối.

Trịnh Thế Mỹ cùng Trịnh Chỉ Phái đều cúi xuống, lại hô:

- Thái gia gia!

Năm đại gia tộc đồng khí liên chi, bọn hắn không ngừng dùng phương thức thăm hỏi làm quan hệ càng thêm sâu sắc lẫn nhau, mạng lưới quan hệ lẫn nhau đã sớm rối rắm phức tạp. Chẳng hạn như mẫu thân của Trịnh Chỉ Phái là tiểu thư Lô gia mà bản thân nàng là hôn thê của Lô gia tăng tôn Lô Tử Thiên. Bất quá ở thời đại này bà con kết hôn cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ, vì vậy cũng không có quan hệ đạo lý loạn luân gì đáng nói.

Lô Tử Kiến cười ra hiệu cho bốn người đứng dậy, ánh mắt dừng trên người Trịnh Thế Mỹ cùng Trịnh Chỉ Phái. Những môn phiệt gia tộc truyền lưu nhiều đời như bọn hắn, xem trọng nhất chính là người thừa kế tương lai của gia tộc. Hắn nhìn hồi lâu lại khen:

- Thế Mỹ lưng hùm vai gấu, thế đứng nhìn qua như thả lỏng, nhưng võ nghệ lại cao minh. Lão phu ở Phạm Dương từng nghe Thế Mỹ làm một bài thơ, đại khí mênh mông. Quả thật là một thanh niên văn võ song toàn, Trịnh gia có người nối nghiệp...

Trịnh Thế Mỹ ngạo nghễ đáp:

- Tạ thái gia gia khen ngợi, Thế Mỹ thật thẹn không dám...

Trong miệng hắn khiêm tốn, nhưng thần thái lại thần nhiên thừa nhận, tràn ngập ngạo khí.

Thuở nhỏ hắn có danh xưng thần đồng, cưỡi ngựa bắn cung, thi từ ca phú đều là đệ nhất trong giới thanh niên Huỳnh Dương, không ai có thể so sánh. Mặc dù tài hoa phi phàm, nhưng hắn luôn có một loại cảm giác ta là duy nhất trong thiên hạ.

Trịnh Thiên Phàm lắc đầu nói:

- Người trẻ tuổi không biết nặng nhẹ, chỉ nghĩ Huỳnh Dương rộng lớn, mà không biết thiên hạ bao la!

Về mặt Trịnh Thế Mỹ không phục, nhưng cũng không dám xen lời.

Lô Tử Kiến cười nói:

- Người trẻ tuổi phải có ngạo khí, không thể tránh được. Cũng như lời cổ nhân, người tài cao tất tâm cao. Nếu Thế Mỹ không có tài hoa trong Huỳnh Dương không ai có thể so sánh, cũng không nuôi dưỡng ra ngạo khí như thế. Tiểu Trịnh ngươi cũng không cần phải trách móc. Nếu đã đến thì cứ cho người trẻ tuổi nhìn

thấy chút cảnh đời. Trường An rộng lớn, nhân tài ầm ập, không sao đếm hết, chung quy cũng sẽ có thể gặp được tri kỷ cùng chung chí hướng mà thôi...

Trịnh Thế Mỹ ngạo khí nói:

- Lần này tiểu tử tới Trường An chủ yếu là muốn gặp mặt Đỗ Hà kia, nhìn xem vị đệ nhất tài tử Trường An được truyền thuyết vô cùng kỳ diệu nọ đến tột cùng có phải chỉ có hư danh...

Lô Tử Kiến im lặng không đáp, đưa mắt nhìn Trịnh Thiên Phàm, thấy thần sắc Trịnh Thiên Phàm có chút bất đắc dĩ nhưng không mở miệng cự tuyệt, cũng hiểu ý hẩn, lắc đầu nói:

- Thế Mỹ ngươi đã chọn lầm người, cũng như Nam triều Tạ Linh Vận từng hình dung Tào Thực, thiên hạ có một thạch, Đỗ Thanh Liên đã chiếm tám đầu...

Trịnh Thế Mỹ không phục, vẻ mặt tối sầm.

Lô Tử Kiến cũng không nhiều lời trong vấn đề này, chỉ gọi Trịnh Thế Mỹ cùng Trịnh Chỉ Phái đến hậu viện ôn chuyện cùng hậu bối Lô gia, hơn nữa nói với Trịnh Chỉ Phái đã thông tri cho Lô Tử Thiên, nói cho nàng biết vị hôn phu tương lai của nàng cũng đã sắp đến.

- Tuổi trẻ khí thịnh cũng không phải chuyện xấu. Để cho hẩn ném thử mùi vị thất bại cũng là một chuyện tốt...

Người nói lời này là Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm mỉm cười, hẩn cũng có ý tứ như vậy.

Bất luận là Lô Tử Kiến, Thôi Trung Bình hay Trịnh Thiên Phàm đều rõ ràng chênh lệch giữa Trịnh Thế Mỹ cùng Đỗ Hà, chênh lệch còn không chỉ một ít. Ở Huỳnh Dương Trịnh Thế Mỹ có thể trở thành đệ nhất, nhưng ở Trường An hẩn có thể tiến vào trước mười người đứng đầu cũng đã rất giỏi. Mà Đỗ Hà từ lúc mới nổi tiếng cũng đã chiếm ổn vị trí đệ nhất. Ở trong thanh niên đồng lứa thật sự không có ai có thể so sánh được.

- Tiểu Trịnh, chuyện tiểu Thôi nói với ngươi, ngươi có ý nghĩ gì, đều là người một nhà, cứ nói thẳng đừng ngại.

Lô Tử Kiến đưa mắt đặt lên người Trịnh Thiên Phàm, hôm nay Thôi Trung Bình mang theo Trịnh Thiên Phàm tới đây, mục đích thực sự chính là vì muốn kéo theo Huỳnh Dương Trịnh gia xuống nước.

Năm đại thế gia có chút xem thường xuất thân của Lý Thế Dân, đối với hành động bài xích của Lý Thế Dân rất không cam lòng, âm thầm đều có thủ đoạn mờ ám, nhưng chỉ là chưa trở mặt lẫn nhau. Bọn hẩn đã không còn đem hi vọng ký thác lên người Lý Thế Dân, tính toán bắt tay từ trên người kế thừa Đại Đường tương lai, mượn dùng thái tử của Đại Đường đến phát huy thực lực của chính mình.

Lý Thái giỏi văn học, trọng văn bỏ võ, là người được chọn lý tưởng nhất đối với năm đại thế gia, vì thế đi lại rất gần.

Nhưng đi lại gần cũng không có nghĩa sẵn sàng góp sức. Trong năm đại thế gia, chân chính quyết định toàn lực ủng hộ Lý Thái chỉ có Thôi gia cùng Lô gia, còn lại ba nhà còn chưa có quyết định toàn lực ủng hộ.

Thôi gia, Lô gia đã đem Lý Thái xem là thái tử tương lai của Đại Đường, vì lợi ích bản thân, vì tính kế lâu dài không tiếc lực lượng khuyến bảo ba nhà còn lại. Cũng hi vọng bọn họ giống như nhà mình ủng hộ Lý Thái, tăng cường thực lực cho Lý Thái.

Khi Trịnh Thiên Phàm còn trẻ tuổi cũng là một vị quý công tử phong lưu, là người có dung mạo tuấn tú nhất trong năm đại thế gia, nhưng bởi vì biến cố tình trường, để cho hẩn mất đi người yêu, bất đắc dĩ mới tiếp nhận vị trí gia chủ. Thái độ làm người trầm ổn đa trí, có thể thừa nhận tình huống ổn định nhất. Cho nên hai người đem mục tiêu tập trung lên trên người Trịnh Thiên Phàm, chỉ muốn thuyết phục Trịnh gia quy thuận Lý Thái, còn lại hai nhà kia cũng sẽ không còn tồn tại bao nhiêu vấn đề.

Nhưng tính cách của Trịnh Thiên Phàm thật ổn trọng, là loại người không cầu tìm công lao. Bây giờ Lý Thái còn chưa là thái tử, để cho hẩn đem toàn bộ gia tộc áp lên người Lý Thái cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Thôi Trung Bình nói:

- Thiên Phàm có cổ kị bản khoán là đúng, nhưng ngươi hẳn nên hiểu rõ thế cục trước mắt. Khoa cử sắp đến, hàn môn dần dần quật khởi. Không qua mười năm mười mấy năm, hàn môn nhất định có thể sống vai cùng thế gia chúng ta, lật đổ địa vị của chúng ta chỉ là vấn đề thời gian.

Năm gia tộc lẫn nhau đều có nhiều năm lịch sử, tuyệt không thể bị tiêu tan trên tay của chúng ta...

Khoa cử là một sáng kiến được phát minh thời Tùy triều, Tùy Văn Đế Dương Kiên tài trí mưu lược kiệt xuất cũng có lòng muốn đề bạt hàn môn, chỉ là môn phiệt thời Tùy cường đại hơn Đường triều, khoa cử thời đó cơ hồ chỉ dùng để bài trí, căn bản không thể giải quyết được căn nguyên. Phát triển tới Đường triều, Lý Thế Dân đã sửa lại chế độ khoa cử, khoa cử càng ngày càng công bình công chính, cho cơ hội để hàn môn đệ tử được tấn thân.

Điều này đã làm các thế gia môn phiệt có kiêng kỵ, nhưng bọn hắn nắm giữ tài nguyên, có thật nhiều điều kiện có lợi hơn hàn môn đệ tử. Dù cho khoa cử có công chính như thế nào, hàn môn đệ tử cũng không có điều kiện học tập tốt như thế gia đệ tử.

Nhưng Đỗ Hà xuất hiện lại thay đổi tình huống này, xây dựng thư viện, làm cho hàn môn đệ tử không đọc nổi sách có cơ hội học tập, phát minh thuật in ấn làm cho giá cả sách vở giảm cực lớn. Giá cả đã giảm, giấy rẻ hiện thế, tạo dựng cơ bản cho hàn môn đệ tử càng có điều kiện học tập.

Hàn môn đệ tử bởi nhà nghèo nên học tập càng thêm khắc khổ hơn môn phiệt đệ tử, một khi bọn họ có được điều kiện học tập, đệ tử môn phiệt rất khó thể so sánh với bọn họ.

Điểm này nhìn từ những khoa cử đều có thể nhận thấy, dĩ vãng khoa cử đệ tử môn phiệt các nơi thực hiện tư thế lũng đoạn trên bảng vàng đề danh, đệ tử hàn môn trên bảng vàng chỉ ít ỏi thừa thớt, nhưng mấy năm gần đây hàn môn đệ tử đã có dấu hiệu vượt trội.

Điểm này là điều mà môn phiệt sĩ tộc hoàn toàn không muốn chứng kiến.

Mà hết thảy những điều này là do dụng tâm “ác ý” của Lý Thế Dân. Còn có lời đề nghị xây dựng thư viện của Đỗ Hà, cùng thuật in ấn, thay đổi thuật tạo giấy rẻ tiền.

Để xem lựa chọn của Lý Thái đi...

Trịnh Thiên Phàm cũng không phải không hiểu thế cục trước mắt, hiện tại hẳn cũng đã có dấu hiệu thả lỏng, nhưng trước khi đáp ứng hẳn thật muốn nhìn xem Lý Thái có thể cùng tiến cùng lui với môn phiệt thế gia tới mức độ nào.

Bên trong văn học quán của Ngụy Vương phủ có người của Trịnh gia ta, trong đó có một người thiên phú dị bẩm, hẳn tinh thông thần ngữ thuật, có thể nhìn thấy được người khác nói chuyện qua miệng, đại khái hình dung được nội dung cuộc nói chuyện. Khi Lý Thái thương nghị với Đỗ Sở Khách tuy thanh âm áp thấp, nhưng không giấu diếm được người nọ, “Lan Đình Tập Tự” đang nằm trong tay Lý Thái.

Lô Tử Kiến là lão thành tinh, hẳn hiểu được dụng tâm của Trịnh Thiên Phàm, vờ râu cười nói:

- Trộm cắp “Lan Đình Tập Tự” cũng là việc làm ám muội, nếu như Lý Thái nguyện ý cho mượn, không thể nghi ngờ là thừa nhận mình trộm cắp “Lan Đình Tập Tự”. Điều này cũng có ý nghĩa hẳn đã thành thật với chúng ta, đáng giá tín nhiệm...

Ngay lúc này bọn hắn nghe được tin tức Lý Thái đưa tới “Lan Đình Tập Tự”.

Đỗ Hà đi theo sát hắc y nhân, đi tới bên ngoài Lô phủ, nhìn thấy tám biển cổ xưa, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người của Lô phủ làm sao?

Hắn dự tính đến hậu viện để treo tường vào phủ truy tra tới tột cùng, lại nhìn thấy một chiếc xe ngựa thân thần bí ẩn bên trong bóng tối hậu viện.

579. Chương 599: Tin Tức Chấn Kinh

Lô Tử Thiên chui ra khỏi xe, lạng lẽ gõ cửa sau. Hắn đưa mắt nhìn quanh vẫn không phát hiện được có gì khác thường, nghĩ tới bản thân mình chẳng khác gì kẻ làm tặc, không khỏi thở dài:

- Bây giờ gia tộc làm gì cũng phải lén lút, Lô gia tử tôn thật sự đáng buồn!

Hắn cười tự giễu, có chút cảm khái lại có chút bất đắc dĩ. Nhưng đây chính là lựa chọn của hắn, chẳng thể trách được người khác.

Lúc trước là do hắn quyết định góp sức cho Lý Thừa Càn, đảm đương một chức mưu sĩ dưới trướng Lý Thừa Càn, giúp đỡ hắn ổn định thái tử vị.

Hiện giờ nghĩ đến lại cảm thấy có chút hối hận, bản thân mình thật tuổi trẻ khí thịnh, tự xưng biết liệu sự như thần, có thể nắm giữ hết thảy. Nghĩ đến Lý Thừa Càn nắm chặt trong tay, nhưng sự thật chứng minh bản thân mình thật sự quá khinh thường thiên hạ hào kiệt. Thái độ làm người của Lý Thừa Càn, tính cách lại bá đạo tuyệt đối không thể nắm chắc được hắn trong tay điều khiển. Hiện giờ lại xuất hiện thêm một Hầu Quân Tập, thái độ làm người của Hầu Quân Tập nhìn qua như kẻ hữu dũng vô mưu, hành vi lỗ mãng, mà từng hành động đều rất thận trọng, trong cương liệt lại tràn ngập xảo quyết, tâm cơ thâm trầm. Vừa trở thành tâm phúc của Lý Thừa Càn không bao lâu, đã lập tức đem mũi nhọn chĩa về hướng mình, nếu không phải mình hao hết tâm tư che giấu, lại được Lý Thừa Càn giúp đỡ, không chừng ngày hôm nay mình đã biến thành một cỗ thi thể bỏ rơi nơi hoang dã.

Tình huống hiện tại của Lô Tử Thiên thật sự xấu hổ, Hầu Quân Tập đã giành được thân phận đệ nhất mưu sĩ của hắn, địa vị của hắn đã không bằng lúc trước, vốn không nên mạo hiểm trở về, nhưng hắn lại nghe được tổ phụ Lô Tử Kiến mật báo, nói Huỳnh Dương Trịnh gia gia chủ Trịnh Thiên Phàm tới Trường An, hi vọng hắn có thể đến khuyên nhủ Trịnh Thiên Phàm, hiểu được Lý Thừa Càn không đáng giúp đỡ, toàn lực chuyển qua ủng hộ Lý Thái, lại nhân cơ hội gặp mặt vị hôn thê Trịnh Chỉ Phái cùng báo chút tình huống của Lý Thừa Càn.

Bất đắc dĩ Lô Tử Thiên đành viện một lý do đi ra ngoài làm việc thừa đêm tối lén lút chạy tới đây.

Trong bóng đêm ánh mắt Đỗ Hà chợt lóe, còn sáng ngời hơn cả ngôi sao trên bầu trời, trong mắt mang theo cổ thần thái khác thường, thâm nghĩ:

- Là hắn, Lô Tử Thiên...

Đỗ Hà cũng không thích việc đấu tranh chính trị, nhưng nếu đã bước chân vào vòng luẩn quẩn này, có rất nhiều chuyện đều là thân bất do kỷ.

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, đây là một câu kim thạch lương ngôn trong “Tôn Tử binh pháp”.

Những lời này đều có thể dùng vào trong bất cứ lĩnh vực gì, quân sự, thương trường, tình trường, đương nhiên cũng là chính trị.

Lý Thừa Càn là địch nhân của Đỗ Hà, đối với địch nhân không hiểu biết gì là một chuyện thật đáng sợ. Đỗ Hà khinh thường Lý Thừa Càn nên cũng không dặn Vũ Mị Nương chú ý hành tung của hắn, nhưng trên chính trị khi cùng bằng hữu trò chuyện với nhau, phàm là đề cập tới Lý Thừa Càn, đều không tự chủ được khiến cho hắn phải lưu ý một phần.

Lô Tử Thiên xuất hiện trong tầm mắt Đỗ Hà trong loại tình huống này.

Lô Tử Thiên là người của Lô gia, điểm này không có gì giấu diếm. Lúc ấy Đỗ Hà luôn cảm thấy thật kỳ quái, môn phiệt thế gia chú trọng nhất việc tẩy não, phàm là nhân tài do bọn hắn bồi dưỡng đều trải qua tẩy não cho lợi ích của gia tộc, cho dù bản thân bọn hắn ở địa vị cao cũng đem lợi ích gia tộc đặt ở vị trí thứ nhất, thứ hai mới là trung thành với vị hoàng đế như Lý Thế Dân.

Cũng chính bởi vì như thế, Lý Thế Dân mới cảm thấy thế tộc môn phiệt như mắc khúc xương ở cổ họng. Ở thời hiện đại sau này đánh giá công tích trị vì lớn nhất của Vũ Tắc Thiên chính là bởi vì nàng có công bình định sự lũng đoạn của thế tộc môn phiệt.

Lô Tử Thiên là con cháu trực hệ của Lô gia, nếu hắn chịu ruồng bỏ lợi ích của gia tộc là chuyện thật khó thể làm người tin tưởng.

Vì thế Đỗ Hà phân phó Đạp Nguyệt Lưu Hương triển khai điều tra Lô Tử Thiên, cuối cùng đã cho ra kết luận. Lô Tử Thiên độc lập độc hành, cùng ý kiến của Lô gia không hợp nhau, giận dữ rời đi Lô gia, trở

thành phụ tá của Lý Thừa Càn. Lô Tử Thiên làm mưu sĩ dưới trướng Lý Thừa Càn, không ngừng ra nhiều mưu kế giúp đỡ hần, lấy được lòng tin nhiệm của Lý Thừa Càn.

Trong lúc nhất thời Đỗ Hà cũng không cách nào phán đoán được Lô Tử Thiên là thực sự quy thuận hay là giả vờ. Tâm ý của người này thật sự khó lường, Đỗ Hà cũng không phải thần linh, chưa bao giờ cùng Lô Tử Thiên tiếp xúc nên Đỗ Hà căn bản không cách nào nhìn thấu được bí mật trong lòng đối phương. Vì thế lúc đó hần cũng không quá để ý, chỉ cần Lý Thừa Càn không chọc tới hần, hần cũng không cần đi trêu chọc một vị thái tử, mặc dù vị thái tử này chỉ mang danh tạm thời, nhưng thái tử dù sao cũng vẫn là thái tử.

Hiện giờ Lô Tử Thiên lén lút quay về nhà như vậy, trong lòng hần hướng về ai không cần nói cũng đã biết.

Đỗ Hà cười thầm:

- Có một quân cờ nguy hiểm như vậy ở bên cạnh, chỉ sợ Lý Thừa Càn càng thêm nhiều tai nạn...

Vừa nghĩ như vậy, hần cũng không tiếp tục do dự nhảy qua tường vây.

Lô gia đại viện thật lớn, vách tường cao tới bốn thước, cũng không có chỗ nào có thể bám víu, nhưng chút độ cao ấy đối với Đỗ Hà chẳng thấm vào đâu, dễ dàng bay lên tường vây nhảy vào bên trong.

Lô gia chiếm diện tích rộng lớn, cũng không biết hắc y nhân kia mang “Lan Đình Tập Tự” đi nơi nào.

Hần nhận được tin tức từ chỗ Vũ Mị Nương, theo dõi Phương Như Vũ, thấy tận mắt Phương Như Vũ mang theo “Lan Đình Tập Tự” giao cho một hắc y trung niên, lập tức đi theo, cho tới Lô phủ.

Nam tử trung niên muốn bỏ rơi Đỗ Hà không thể nghi ngờ chính là người si nói mộng. Nhưng sau khi hần tiến vào bên trong Lô phủ, Đỗ Hà phải nhiều vòng tới hậu viện, trong khoảng thời gian này hần đã mất đi tung tích của nam tử trung niên kia.

Bỏ đi, không bằng đi theo Lô Tử Thiên, lần này hần đến nhất định là muốn đi gặp Lô Tử Kiến... bên trong Lô phủ ngoại trừ Lô Tử Kiến còn chưa có người nào dám trộm “Lan Đình Tập Tự”!

Giờ phút này Đỗ Hà còn chưa biết rõ nguyên do, chỉ cho rằng “Lan Đình Tập Tự” bị người của Lô gia lấy trộm.

Lô Tử Thiên đi thật nhanh bên trong hành lang, Đỗ Hà nhẹ nhàng đi bên trên nóc hành lang đuổi theo, không có chút tiếng vang. Rẽ trái lại rẽ phải, không bao lâu đã đi tới đại sảnh nơi Lô Tử Kiến cùng Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm đang ngồi.

Đỗ Hà đứng trên nóc nhà, trong tầm mắt của hần có thể nhìn thấy hắc y trung niên đã cầm “Lan Đình Tập Tự” từ trong tay Phương Như Vũ đang theo một gia đình dẫn dắt đi ra ngoài đại sảnh. Trong tay hắc y trung niên không còn cầm chiếc hộp đựng “Lan Đình Tập Tự”, không hề nghi ngờ hần đã giao cuộn tranh chỉ bảo kia cho người nào đó.

Lúc này Lô Tử Thiên đã đi vào đại sảnh.

Đỗ Hà đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện gia đình người hầu vây quanh khắp bốn phía xa xa, không có người nào đứng gần đại sảnh. Trong lòng hần thầm nghĩ gia quy của Lô phủ đúng thật nghiêm, người nào chưa được thông truyền không thể tới gần đại sảnh được nữa bước, điều này cũng giúp cho hần thoát khỏi nguy hiểm bị phát hiện khi đang nghe lén.

Hần đổi tư thế móc chân lên nóc chuyển người xuống mái hiên bên dưới đại sảnh. Bởi vì đại sảnh thật lớn nên cũng không cần làm cửa sổ, nhưng ở dưới mái hiên cũng được làm vài khung cửa thông gió hình chữ nhật, bảo đảm bên trong đại sảnh luôn được thoáng khí.

Quả nhiên ở cách hần không xa dưới mái hiên có một đạo ánh sáng lộ ra, chính là lỗ thông gió bên trong đại sảnh.

Đỗ Hà xuyên qua lỗ thông gió quan sát bên trong đại sảnh, đã lâu không làm việc này khiến trong lòng hần mơ hồ dâng lên cảm giác hưng phấn.

Lỗ thông gió cũng không lớn, nhưng là từ bên trên nhìn xuống dưới, cảnh tượng bên dưới đại sảnh đại khái có thể xem hết vào trong mắt. Chỉ riêng làm cho người ta khó chịu chính là người bên trong đại sảnh đều mờ mờ, khiến cho hần nhìn không được thoải mái.

Chỉ thấy bên trong đại điện có ba người đang ngồi trên ghế, một vị lão giả cầm đầu tay cầm một cuộn tranh không ngừng thưởng thức lại than thở. Hai trung niên nam tử đứng hai bên người hần cũng nhìn cuộn tranh không chớp mắt, trong miệng cũng tấm tắc khen ngợi không thôi.

Thần sắc Đỗ Hà ngưng tụ lại, dù cách khá xa nhưng hần vẫn nhìn thấy được cuộn tranh trong tay lão giả kia chính là “Lan Đình Tập Tự” bị đánh cắp của Ngu phủ.

- Quả thật là bọn hần...

Trong lòng Đỗ Hà còn đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Lô Tử Thiên đi tới gần bên, hướng ba người đang chiêm ngưỡng “Lan Đình Tập Tự” kêu lên:

- Tăng gia gia, Thôi thúc phụ, Trịnh thúc phụ...

Đỗ Hà cũng không nhận thức Lô Tử Kiến, Thôi Trung Bình cùng Trịnh Thiên Phàm, nhưng theo cách xưng hô của Lô Tử Thiên, hần lại đoán được một phần.

Tăng gia gia chính là Lô gia lão gia tử Lô Tử Kiến, về phần Thôi thúc phụ cùng Trịnh thúc phụ như vậy chính là người của Thôi gia cùng Trịnh gia đi. Có thể thân cận với Lô Tử Kiến như vậy, địa vị không thể tầm thường. Họ Thôi kia rất có thể là Thôi Trung Bình. Bộ dáng của họ Trịnh tuần lãng như thế, tất nhiên là Trịnh Thiên Phàm...

Năm đại thế gia bên trong Đại Đường rất có danh vọng. Đỗ Hà cũng thường xuyên nghe được tin tức về bọn họ, đối với bọn họ cũng có hiểu biết, mặc dù không dám nói suy đoán của mình là đúng, nhưng hần cũng nắm chắc được bảy thành.

Thấy chắc nịch đã đến, Lô Tử Kiến phát ra tiếng cười to sang sảng:

- Tử Thiên, ngươi cũng đến thưởng thức đệ nhất thiên hạ hành thư này một chút đi... “Lan Đình Tập Tự”?

Lô Tử Thiên hô một tiếng, chuyện “Lan Đình Tập Tự” bị đánh cắp khiến toàn thành Trường An đều huyền não xôn xao, hần làm sao có thể không biết, liền kinh ngạc nói:

- Chuyện “Lan Đình Tập Tự” mất trộm là kiệt tác của tăng gia gia...

Lô Tử Kiến lắc đầu nói:

- Là Ngụy Vương phái người đánh cắp, chẳng qua tăng gia gia muốn xem thử phong thái thư pháp của thiên hạ đệ nhất hành thư nên thông báo với Ngụy Vương một tiếng, Ngụy Vương liền cho người đưa tới. Hần đã đem “Lan Đình Tập Tự” tặng cho Lô gia chúng ta...

Lô Tử Thiên lại kinh hô một tiếng.

Đỗ Hà cũng cảm thấy không sao tưởng tượng nổi, giờ phút này hần mới biết nguyên lai “Lan Đình Tập Tự” là do Lý Thái phái người trộm lấy, đây là chuyện mà hần không cách nào tưởng tượng. Ngay lập tức trong lòng hần thầm giật mình, liền hiểu được vì sao tên đại mập mạp ngạo mạn vô lễ Lý Thái kia lại mời chào được không ít người tử trung với hần.

Cổ hào khí xem chí bảo như cỏ rác, lại có bao nhiêu người có thể làm được?

Xem ra mình đã quá xem thường tên mập mạp kia, cũng đúng, nhi tử mà Lý Thế Dân yêu thích nhất làm sao chỉ đơn giản là một tên mập mạp vô dụng bất tài?

- Thủ bút thật hào phóng...

Thần tình của Lô Tử Thiên không thể tin tưởng, Lô Tử Kiến thu lại “Lan Đình Tập Tự”, đưa cho Trịnh Thiên Phàm nói:

- Tiểu Trịnh, ngươi nói thế nào?

Trịnh Thiên Phàm đẩy “Lan Đình Tập Tự” ra, nói:

- Trịnh mỗ không lời nào để nói, kể từ hôm nay Trịnh Thiên Phàm đại biểu Trịnh gia, sẽ cùng Lô gia và Thôi gia cùng tiến cùng lui, toàn lực nâng đỡ Ngụy Vương cướp lấy thái tử vị... Về phần “Lan Đình Tập Tự”, nên trả lại cho hắn đi. Vật này Lý Thế Dân thích nhất, để Ngụy Vương hiến cho hắn tốt hơn. Ngụy Vương không tiếc cho người trộm “Lan Đình Tập Tự”, nói vậy cũng có tâm

ý này!

Đỗ Hà nghe lời này trong đầu liền hiện lên cảnh tượng Trí Vinh kinh sợ tới mức hôn mê rơi xuống nước, trong mắt hiện lên tia tức giận, Lý Thái thật đúng là xem mạng người như cỏ rác.

Lô Tử Kiến gọi Lô Tử Thiên ra hậu viện tìm Trịnh Thế Mỹ cùng Trịnh Chỉ Phái trò chuyện, mình cùng Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm thương thảo làm sao kéo cả hai đại gia tộc còn lại ủng hộ Lý Thái.

Đỗ Hà nghe thật chăm chú, nhưng lại cảm thấy không có ý nghĩa gì.

Ước chừng tới rạng sáng, Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm đều cáo từ rời đi.

Đỗ Hà nhìn “Lan Đình Tập Tự”, đang suy nghĩ làm thế nào trộm ra ngoài.

Lô Tử Kiến ngồi thật lâu bên trong đại sảnh, sau đó cho người gọi Lô Tử Thiên đến, hỏi thăm tình hình gần đây của hắn.

Lô Tử Thiên thần bí nói:

- Tầng gia gia, thái tử đã thông đồng với Hầu Quân Tập, âm thầm phát triển thực lực, tiểu tôn hoài nghi bọn hắn có thể sẽ phát động biến cố Huyền Vũ Môn lần nữa.

580. Chương 600: Gừng Càng Già Càng Cay

Đỗ Hà vẫn nghe Lô Tử Kiến, Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm thương nghị làm sao thuyết phục hai đại thế gia còn lại, vừa nghe hắn vừa cười nhẹ trong lòng. Năm đại thế gia, đồng khí liên chi, cùng tồn tại nhiều năm, quan hệ đều lợi ích lẫn nhau, lẫn nhau cũng có họ hàng.

Cũng không phải Ngũ Nhạc kiếm phái trong “Tiểu Ngạo Giang Hồ”, gọi là đồng khí liên chi kỳ thật mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được.

Hiện giờ trong năm đại thế gia đã có ba nhà sẵn sàng góp sức cho Lý Thái, còn lại hai nhà mặc dù còn chưa tham gia, nhưng ngày tháng họ đến nhờ cậy Lý Thái cũng đã không bao xa.

Đỗ Hà thật sự không lòng dạ nào đi nghe những chuyện này, nếu không phải “Lan Đình Tập Tự” đang nằm trong tay Lô Tử Kiến, hắn cũng đã quay đầu bỏ đi. Nhưng hắn hoàn toàn không thể tưởng được sau khi Thôi Trung Bình cùng Trịnh Thiên Phàm rời đi, lại từ trong miệng Lô Tử Thiên nghe được tin tức chấn kinh như thế. Dù tính tình hắn có trấn định thế nào, trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Phản ứng của Đỗ Hà vẫn còn rất tốt.

Ngay cả lão hồ ly Lô Tử Kiến dù đã sống qua tám mươi năm, gặp qua vô số trường hợp lớn cũng kinh ngạc tới mức ngồi thẳng lên, vẻ mặt không thể tin.

Muốn phát động biến cố Huyền Vũ Môn lần nữa!

Một câu thật khủng bố, quá mức kinh người.

Từ xưa tới nay, cung đình chính biến đều mang theo ý nghĩa huyết tinh, tàn nhẫn, đây là một chuyện làm người bình thường khó thể tưởng tượng.

Lý Thế Dân phát động chính biến Huyền Vũ Môn dùng đại giới cực lớn lấy được thắng lợi lớn nhất, đây là chuyện chưa từng có từ xưa tới nay. Tất cả chuyện này phải quy công ở Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Trương Tôn Vô Kỵ đã trù hoạch, còn có Uất Trì Cung, Trương Công Cảnh dùng mảnh thiện chiến.

Hiện nay thiên hạ quy tâm, lấy thực lực hiện tại của Lý Thừa Càn, muốn nói theo phụ hoàng phát động biến cố Huyền Vũ Môn, hậu quả liền có thể tưởng tượng.

- Việc này không phải việc nhỏ, Tử Thiên người không thể nói bậy!

Nét mặt già nua của Lô Tử Kiến biến thành trắng bệch, dự liệu ra kết quả khiến cho hắn không rét mà run.

Đỗ Hà cũng là như thế, trong ký ức của hắn Lý Thừa Càn quả thật có lòng muốn phát động chính biến, hiện giờ lịch sử lại muốn tái diễn sao?

Lô Tử Thiên lắc đầu cười khổ:

- Vấn đề nghiêm túc như vậy tăng tôn nhi thật không dám nói bậy. Thái độ làm người của Lý Thừa Càn bá đạo, có tính cách duy ngã độc tôn. Ta thường nghe hắn nói nếu như ta làm hoàng đế, sẽ dùng thanh kiếm trong tay ta giết hết toàn bộ những kẻ làm trái ý ta khắp thiên hạ. Tính cách của hắn là như thế, nguyên trước kia bởi vì có Trương Tôn Vô Kỵ kiềm chế nên hắn không làm ra hành vi thiên khích nào. Mà nay Trương Tôn Vô Kỵ bị nhốt trong phủ, hắn đã mất đi lực trời buộc, Hầu Quân Tập lại là một kẻ tài trí cao tuyệt, là một tên điên cả gan làm loạn. Hắn xem chính trị như nơi đánh giặc, khắp nơi khắp chốn áp dụng chủ động, âm thầm phát triển thực lực, ở trong phủ thái tử nuôi dưỡng gần hai trăm danh tử sĩ, mỗi người đều do Hầu Quân Tập chọn lựa từ trong thân binh, đều là dũng mãnh chiến sĩ lấy mười đánh một.

Năm xưa Lý Thế Dân phát động chính biến Huyền Vũ Môn, trong tay chỉ vận dụng trăm nhân thủ, hiện giờ trong cung của Lý Thừa Càn lại nuôi tới hai trăm tử sĩ, dụng ý như thế nào há còn cần phải nhiều lời?

Đỗ Hà nghe được lời này thần sắc cũng khẽ biến, thái tử ở Đông Cung có quyền lực tuyệt đối, ở trong phạm vi này, ngoại trừ Lý Thế Dân cùng Trương Tôn hoàng hậu, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách hỏi đến. Vấn đề ở chỗ, Đông Cung cũng giống như một triều đình thu nhỏ, vì rèn luyện năng lực của thái tử, hoàng đế các triều đại đều sẽ không xen tay vào chuyện trong Đông Cung.

Điều này cũng mang theo ý nghĩa, bên cạnh Lý Thế Dân có một quả bom hẹn giờ, tùy thời đều có thể kíp nổ, vừa nghĩ tới đây, trong tim hắn liền cảm thấy lạnh buốt.

Đúng ngay lúc này trong tai lại nghe Lô Tử Thiên nói:

- Tăng gia gia cũng không cần quá mức để ý, những điều này chỉ do tăng tôn nhi suy đoán mà thôi. Trước mắt dù sao Lý Thừa Càn vẫn còn là thái tử Đại Đường, là trụ quân tương lai của Đại Đường, hắn còn chưa tới mức làm phản ngay lúc này. Huống chi Lý Thế Dân cũng không phải Lý Uyên, không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, Lý Thừa Càn sẽ không dám tùy tiện động thủ!

Đỗ Hà âm thầm gật đầu, cũng chấp nhận lời nói này.

Trên mặt Lô Tử Kiến vẫn âm tình bất định, đang suy nghĩ chuyện gì, bước qua lại vài bước, bỗng nhiên dừng chân lại, đề thấp thanh âm nói:

- Có biện pháp có thể khiến cho Lý Thừa Càn nhanh chóng phát động chính biến!

Hắn cũng không biết Đỗ Hà cũng có mặt, nhưng bởi vì chuyện đang nói quá mức nghiêm trọng, thanh âm áp cực thấp.

Nếu không phải đang thời gian rạng sáng, bốn phía không có tạp âm, nếu không phải lỗi tai của Đỗ Hà linh hoạt, nhất định sẽ không nghe thấy.

Lão đầu này đang đánh chủ ý quỷ gì?

Trong lòng Đỗ Hà mang theo tia bất an, gừng càng già càng cay, lão hồ ly sống càng lâu càng khó đối phó. Lô Tử Kiến đã hơn tám mươi tuổi, một tộc trưởng, hắn xảo quyết chưa chắc gì kém hơn Trương Tôn Vô Kỵ.

Lô Tử Thiên nhất thời cũng không hiểu được dụng ý của hắn, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lão giả trước mặt.

Gương mặt già nua của Lô Tử Kiến thập phần nghiêm túc, nói:

- Kỳ thật đem chúng ta bức nhập tuyệt cảnh cũng không phải Đỗ Hà, lại càng không phải Lý Thừa Càn, Lý Thái, mà là Lý Thế Dân đang ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Là hắn động ý niệm chèn ép suy yếu chúng ta, vì thế mới để cho Đỗ Hà làm chúng ta bị tổn thương nặng nề. Chỉ cần Lý Thế Dân còn trị vì một ngày, năm

đại gia tộc cũng sẽ không có ngày lành về sau. Vì thế muốn đối phó Đỗ Hà, tính kế Lý Thừa Càn, đến cạy nhờ Lý Thái, xét đến cùng chỉ có một nguyên nhân. Chúng ta không làm gì được Lý Thế Dân, chúng ta chỉ có thể phát triển theo đường vòng. Nhưng hiện tại Lý Thừa Càn lại cấp cho chúng ta một cơ hội, một...

Hắn liếc mắt nhìn Lô Tử Thiên, lạnh lạnh nói tiếp:

- Một cơ hội để hành thích hoàng đế...

Hắn nắm chặt tay, tiếp theo thấp giọng nói:

- Chỉ cần Lý Thừa Càn phát động chính biến, bức chết Lý Thế Dân, như vậy Lý Thái liền có thể lấy lý do báo thù cho cha, đối lập cùng Lý Thừa Càn. Lý Thái muốn thắng Lý Thừa Càn, không thể thiếu sự ủng hộ của chúng ta, đến lúc đó chúng ta đều sẽ trở thành định quốc công thần.

Lời nói như thạch phá thiên kinh từ trong miệng Lô Tử Kiến phát ra.

Lô Tử Thiên đã bị hù dọa đến hoảng sợ, hành thích hoàng đế, đây là chuyện mà hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đỗ Hà cũng bị chấn kinh, hai mắt lộ ra hàn ý rét lạnh, hắn hoàn toàn không thể tưởng được Lô Tử Kiến lại có lá gan lớn đến như thế, lại có thể dám tính toán mượn tay Lý Thừa Càn giết hoàng đế Lý Thế Dân. Chẳng lẽ hắn không sợ hoàng đế vừa chết, chư vương vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lại một lần nữa khiến cho thiên hạ động loạn hay sao?

Có lẽ ở trong lòng Lô Tử Kiến, thiên hạ có hỗn loạn hay không, sinh tử tồn vong của dân chúng cũng không liên quan gì tới bọn hắn!

Bọn họ làm môn phiệt thế tộc, trong tay nắm giữ nhân tài, nhân mạch kể cả kinh tế, mặc dù là thiên hạ đại loạn cũng không thương tổn tới gân cốt bọn hắn, ngược lại sẽ bởi vì động loạn mà lại lần nữa trở thành công thần, phát triển thực lực của chính mình, làm cho lực lượng thế tộc càng thêm cường đại.

Trong lòng Lô Tử Kiến chỉ có ý nghĩ phát triển thế gia, hoàn toàn không có lợi ích của người trong thiên hạ.

Loại người này mặc dù lộ ra danh hiệu đệ nhất đại nho, nhưng chỉ là một tên hỗn đản thật sự, vì lợi ích gia tộc, chuyện gì cũng dám làm.

Lô Tử Thiên là đệ nhất nhân hậu bối Lô gia, cũng thật bất phàm, sau thoáng khiếp sợ ngẩn ngui, cũng đã khôi phục lại thái độ bình tĩnh, cảm thấy kính nể gật đầu nói:

- Tăng tôn hiểu được, Lô gia chúng ta tồn tại nhiều năm, sở dĩ trường thịnh không suy chỉ vì được người đương quyền trọng dụng. Mà Lý Thế Dân không cho phép môn phiệt chúng ta lớn mạnh, nơi chốn hạn chế chúng ta phát triển, như vậy mới khiến cho Lô gia chúng ta càng ngày càng lụn bại, chỉ có giết chết Lý Thế Dân mới là phương pháp trị tận gốc.

Trong mắt Lô Tử Kiến hiện lên vẻ khen ngợi, đây mới thực sự là tử tôn Lô gia, đại nghĩa thiên hạ chỉ là rầm thoỉ, lấy lợi ích của gia tộc làm đầu mới có tư cách làm tử tôn Lô gia, mới có tư cách kế thừa gia tộc, liền nói:

- Lý Thừa Càn cũng không ngu dốt, nhưng tính cách của hắn thật dễ dàng bị người nắm nhược điểm, bức hắn tạo phản, phát động chính biến sẽ không khó khăn!

Đỗ Hà lắng lắng nghe, trong mắt sát khí tung hoành.

Lô Tử Thiên trầm tư một lát, nói:

- Tăng tôn có một cách, có thể bức bách Lý Thừa Càn nhanh chóng phát động chính biến. Lý Thừa Càn yêu thích nam phong, chuyện này mọi người đều biết. Nhưng từ sau khi Lý Thế Dân đánh chết Xưng Tâm, cũng đã chặt đứt ý niệm đó trong đầu hắn. Cho đến gần đây hắn gặp được Biện Cơ hòa thượng, lại quay lại sở thích nam phong này!

Đỗ Hà ngẩn ngơ, không thể tưởng được sự tình lại dính dấp tới Biện Cơ, nghĩ tới dung mạo xinh đẹp có thể so sánh với nữ tử của hắn, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một thân ảnh, ở ngay cửa hoàng cung Trường An nhìn thấy hình dáng quen thuộc, trên mặt chợt hiện lên nụ cười cổ quái.

Chính là dâm tăng Biện Cơ nhiệt náo ồn ào khắp Trường An sao?

Lô Tử Kiến cũng nghe qua đại danh Biện Cơ.

Lô Tử Thiên gật đầu nói tiếp:

- Nói Biện Cơ là dâm tăng, thật không quá mức. Ban đầu hắn còn thành thật bốn phận, bị Lý Thừa Càn bức bách tới cùng đường chẳng khác gì quả phụ bất lực nhưng vẫn nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng chỉ sau một thời gian, hắn đã khôi phục bản tính, dựa vào uy thế của Lý Thừa Càn vô pháp vô thiên. Ngoại trừ thái tử phi hắn còn không dám nhúng chàm, toàn bộ những tỳ thiếp khác của Lý Thừa Càn hắn đều cấu kết. Lý Thừa Càn đối với việc này chẳng những không quan tâm, lúc hưng trí còn tham gia vào cuộc chơi, nam nữ hoan lạc...

Hắn nói tới đây, trên mặt hiện lên vẻ ghê tởm.

Đỗ Hà nghe xong cũng nổi da gà.

Thanh âm Lô Tử Thiên lại truyền vào trong tai:

- Hiện giờ Lý Thừa Càn cơ hồ thứ gì cũng chia sẻ hưởng thụ với Biện Cơ, có thể thấy được địa vị của Biện Cơ ở trong lòng Lý Thừa Càn là như thế nào. Lý Thế Dân là vua một nước, nếu hắn biết được hành động của Lý Thừa Càn, nhất định sẽ không chịu ngồi yên không quan tâm.

Giữa phụ tử bọn hắn, mâu thuẫn vô số, Lý Thế Dân chỉ cần giận dữ giết Biện Cơ, Lý Thừa Càn nhất định sẽ làm phản!

Việc này người xem rồi làm đi, người là người mà Lý Thừa Càn tín nhiệm, âm thầm thi triển thủ đoạn là chuyện thật dễ dàng.

Lô Tử Kiến tin tưởng mười phần, trong mắt tràn ngập vẻ âm ngoan, hắn tính toán đem việc này làm lớn nhiệt náo cho mọi người đều biết, làm cho người người đều biết nhân phẩm của thái tử Đại Đường.

Như vậy sau khi Lý Thừa Càn giết Lý Thế Dân, Lý Thừa Càn cũng sẽ mất lòng dân lâm vào tử địa.

Lô Tử Kiến cũng biết được khả năng của Lô Tử Thiên, lại nói:

- Hết thấy cẩn thận, lấy an nguy bản thân làm trọng!

Hắn vui vẻ nói, đột nhiên thần sắc biến đổi:

- Không xong, ta lại quên mất...ta thấy tính cách của Hầu Quân Tập thật bá đạo, người ở bên cạnh Lý Thừa Càn sợ rằng không thể hoàn thành nhiệm vụ đã định ra, dự tính cho người trở về.

Vì thế cũng không nói chuyện của người cho Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm bọn hắn.

Nhưng hiện tại người còn cần ẩn núp thêm một đoạn thời gian, hai người bọn họ ổn trọng sẽ không nhiều lời, nhưng Trịnh Thế Mỹ, Trịnh Chỉ Phái lại chỉ có tâm tính hậu bối, lỡ như ngôn ngữ sai lầm sẽ không hay, phải mau chóng cho người thông tri bọn họ mới được!

Sắc mặt Lô Tử Thiên cũng khê biến, hắn giả vờ đến cậy nhờ Lý Thừa Càn càng ít người biết càng an toàn, nếu để cho người biết nguyên nhân bên trong, sẽ khiến trong lòng hắn bất an.

- Ta xem không cần!

Ngay khi hai người còn đang thất thần, một đạo nhân ảnh như quỷ xuất hiện bên trong đại sảnh.

581. Chương 601: Sát

Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên bị Hắc y nhân đột nhiên xông ra lại càng hoảng sợ, muốn lên tiếng nhưng đã thấy ngân quang như dải lụa lướt qua, trên cổ mát lạnh rồi máu tươi vọt ra, yết hầu đã lộ toang hoác.

Trước khi chết, trong mắt Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên đều xuất hiện một tia mê mang khó giải.

Cho dù là chết rồi thì bọn họ cũng không biết tại sao phải chịu tai họa bất ngờ này, dù đến Diêm vương điện có oán cũng không có chỗ đi tố.

Đỗ Hà dùng khăn đen che mặt không thấy dung mạo nhưng ánh mắt bắn lên lạnh lẽo.

Nhìn Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên ngã trong vũng máu, hàn ý trong mắt Đỗ Hà giảm xuống, trở thành một tia bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Có lẽ ta vĩnh viễn không cách nào đến được cảnh giới của sư phụ.

Đỗ Hà chưa bao giờ cho là mình là tặc, chỉ thừa nhận mình là trộm.

Không hỏi mà lấy, coi là tặc, hỏi mà lấy coi như là trộm.

Trộm cũng có đạo, đạo cũng có quy củ của mình, điểm thứ nhất là không tổn hại sinh mạng người khác.

Bởi vì đạo tặc không phải là sát thủ, lại càng không là thích khách, hẳn chỉ là lấy vật, mà không làm chuyện sát nhân.

Giang hồ là cái gì?

Vấn đề này không ai có thể giải đáp, nhưng giang hồ ý nghĩa giết chóc, ý nghĩa sát lục, ý nghĩa một đầu không đường về.

Sở Lưu Hương là dị loại trong đó, lúc hắn ở giang hồ chưa từng giết qua bất luận một người, dù là người xấu, hắn cũng sẽ không động thủ đi giết mà giao cho quan phủ để cho quan phủ xử lý.

Loại làm này tựa hồ có chút ngốc, nhưng Sở Lưu Hương mỗi lần gặp gỡ loại tình huống này, đều rất thông dong nói:

- Ta chỉ có thể bắt người, cũng không thể chế tài người, bởi vì ta không phải là pháp luật, cũng không phải thần, ta cũng không có quyền lực chế tài người! Người trong quan phủ tuy không biết có cao thượng hay không nhưng bọn họ đại biểu pháp luật cùng quy củ, vô luận người nào đều phải tôn trọng!

Chúng ta miệt thị chỉ là rất ít người lợi dụng quy củ, loại quy củ này tự nhiên không đáng tôn kính, nhưng đạo đức cùng chính nghĩa, vô luận bất luận kẻ nào cũng không nên khinh thị. Có lẽ đợi đến lúc rất nhiều năm về sau, người nghĩ như vậy càng ngày càng nhiều. Mọi người tự nhiên sẽ biết rõ, vô công cũng không thể giải quyết hết thấy, bởi vì trên đời không ai có quyền lực đoạt đi tính mạng người khác!

Trong giang hồ, Sở Lưu Hương có thể làm được điểm này thật sự không dễ dàng.

Đỗ Hà đã từng nghĩ tới như hắn, nhưng kết quả thủy chung không cách nào làm được.

Nhất là đối mặt loại tình huống này, càng làm hắn không thể không thống hạ sát thủ.

Bởi vì nhất thời mềm lòng kết cục không cách nào đoán trước. Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên đã hoàn toàn không tính là một người mà là động vật máu lạnh bị tẩy não.

Bọn hắn tính toán rất cao minh, người có lòng đều phát giác mâu thuẫn giữa Lý Thừa Càn cùng Lý Thế Dân. Lý Thừa Càn an bài tử sĩ ở Đông Cung, không khó tưởng tượng mục đích. Tuy Hầu Quân Tập đã khiến cho Lô Tử Thiên mất đi địa vị đệ nhất mưu sĩ nhưng hắn thủy chung vẫn có phân lượng trong lòng Lý Thừa Càn. Có hắn cản trở bên cạnh Lý Thừa Càn thì tỷ lệ thành công vẫn cực lớn.

Nếu Lý Thế Dân ngộ hại, hậu quả kế tiếp liền nghiêm trọng rồi.

Cục diện quần long vô thủ tất nhiên sẽ dẫn tới phân tranh.

Nguyên một đám hoàng tử có dã tâm sẽ chiêu binh mãi mã trong lãnh địa để giết tặc tử, phân cao thấp để lấy được ngôi vị.

Đại Đường vương triều lại một lần nữa lâm vào nguy cơ.

Trước mắt Đại Đường rất cường đại không giả, nhưng bởi vì mới lập quốc gia, có rất nhiều nhân tố bất an tiềm ẩn, nếu sinh biến loạn thì hậu quả như thế nào là chuyện khó có thể đoán trước.

Chính thức khiến cho Đỗ Hà để ý vẫn là Tiết Duyên Đà ở phía bắc và Tòng Tấn Kiên Bồ ở phía nam.

Tiết Duyên Đà Lĩnh Di Nam không tính là thiên kiêu hùng tài đại lược thảo nguyên nhưng tay cầm 30 vạn kính lữ thảo nguyên, nếu xem chuẩn thời điểm Đại Đường loạn lạc sẽ mang lại cho Đại Đường tổn thương và đả kích trầm trọng. Tùng Tán Kiền Bố là hùng tài vĩ lược một đời anh kiệt, trong lịch sử hắn từng phát triển một quốc gia nhỏ yếu trở thành bá chủ phía nam, năng lực không phải bàn cãi. Tuy hắn để cho Đỗ Hà treo đầu dê bán thịt chó khiến hắn lưỡng bại câu thương với Nam Chiếu.

Nhưng theo tin tức mới nhất từ Thanh Hải truyền đến thì Tùng Tán Kiền Bố đã cùng Nam Chiếu nghị hòa.

Tùng Tán Kiền Bố dù sao cũng không phải quân vương bình thường, hắn tin nhiệm Lộc Đông Tán nên dụng binh đánh Nam Chiếu nhưng qua một năm đã cảm thấy mình đi sai cớ nên rất lý trí dùng ngoại giao vẫn hồi cục diện.

Tùng Tán Kiền Bố đã tâm thật lớn, nếu như Đại Đường sinh động loạn, hắn không có lý do gì không nhân lúc cháy nhà đi hôi của.

Khi đó trong Đại Đường có động loạn, ngoài có Tiết Duyên Đà 30 vạn cường binh, còn có Tùng Tán Kiền Bố hơn mười vạn tinh duệ. Trong thế cục ác liệt này, Đại Đường chưa chắc sẽ vong, nhưng tất nhiên sẽ trả giá thê thảm.

Về phần môn phiệt sĩ tộc, bọn họ có quyền thế, mặc dù thiên hạ loạn làm một đoàn, vẫn có thể vững như bàn thạch.

Vì lợi ích gia tộc, bọn họ hoàn toàn không thấy ngàn vạn dân chúng Đại Đường sinh tử tồn vong.

Đối với thái độ này, Đỗ Hà chỉ có thể áp dụng một loại phương thức để diễn tả phần nộ trong lòng của hắn.

Chính là đoạt mạng hai người mới có thể phá hủy kế hoạch của bọn hắn.

Sát nhân, đối với Đỗ Hà mà nói, sớm đã không xa lạ gì rồi.

Người trên chiến trường chết trên tay hắn, không có một ngàn, cũng có 800, nhưng khi đó người chết ta sống, không có bất kỳ đạo nghĩa, cũng không có dư địa lựa chọn. Hôm nay bị hắn giết lại là hai văn sĩ trôi gà không chặt.

Điều này Đỗ Hà chưa bao giờ làm.

Nhưng hắn không thẹn với lương tâm.

Đỗ Hà lấy lại [Lan Đình tập tự] trên bàn, nhìn qua hai thi thể rồi biến mất trong màn đêm.

Trong Ngu phủ, Đỗ Hà dưới ánh trăng thưởng thức tự thiếp đệ nhất thiên hạ, cũng có chút tâm động nhưng vẫn trả lại chỗ cũ, hơn nữa lưu thư tố về có người giả danh hắn ăn trộm. Hắn vì danh tiếng nên vật quy nguyên chủ.

Tin tức tìm được [Lan Đình tập tự] khiến Trường An dấy lên phong ba không nhỏ.

Nhưng tin tức phát hiện thi thể Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên rất nhanh bao phủ lên tin tức [Lan Đình tập tự].

- Năm thế gia Thôi Lô Lý Trịnh Vương đại khái bài danh theo thực lực. Thế lực của Lý Trịnh Vương không sai biệt nhiều, hoặc có tranh luận. Nhưng hai nhà Thôi Lô hoàn toàn xứng đáng thứ nhất, thứ hai.

Lô Tử Kiến với tư cách gia chủ thế gia thứ hai, với tư lịch nhất lão tiền bối trong giới văn sĩ, vẫn dùng thân phận đại nho ra trước màn, cái chết của hắn khiến sĩ lâm nhân sĩ chấn động.

Có bi thống, có kinh hãi, có khiếp đảm.

Có bốn người có thể đoán được hung thủ, theo thứ tự là Lý Thái, Đỗ Sở Khách, Thôi Trung Bình, Trịnh Thiên Phàm.

Bọn họ đều biết [Lan Đình tập tự] nằm trong tay Lô Tử Kiến nhưng giờ nó đã được trả lại cho Trí Vĩnh, cùng lúc Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên chết ở trong nhà, không khó đoán ra là người nào sát nhân cướp vật. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, không có bất kỳ căn cứ.

Mặc dù có căn cứ, bọn họ cũng không dám nói, càng không thể nói.

Địa vị năm thế gia trong giới văn sĩ hết sức quan trọng, mà giới văn sĩ lại là nơi bọn họ tiềm ẩn thực lực. Để giới văn sĩ biết [Lan Đình tập tỵ] trong tay Lô Tử Kiến sẽ có rất nhiều phản ứng bất lợi.

Bốn người bọn họ không nói, tự nhiên không có người nghĩ tới Đạo Soái.

Đỗ Hà hành tung quỷ dị, chưa bao giờ để lại manh mối, lại một lần nữa khiến Đại Lý Tự, quan sai nha dịch châu phủ đau đầu.

Lý Thế Dân cũng lòng dạ hiểm độc. Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên có địa vị hết sức quan trọng trong Lô gia. Hai người bọn họ chết đi khiến Lô gia sẽ tiến vào thời kỳ khủng hoảng, sẽ rất có lợi cho hắn.

Loại đại án này, Lý Thế Dân cũng không hỏi đến. Có thể tìm được hung phạm đương nhiên là tốt, tìm không thấy cũng không việc gì, không đáng theo đuổi.

Thượng ty đã như vậy, cấp dưới dĩ nhiên cũng không hăng say, chuyện đi vào ngõ cụt.

Những ngày này, Đỗ Hà một mực cân nhắc chuyện Lý Thừa Càn. Tuy hắn đã giết Lô Tử Kiến, Lô Tử Thiên, tạm thời giải trừ nỗi lo về sau, nhưng chỉ là trị phần ngọn, nguy cơ chính thức tiềm ẩn vẫn còn. Hắn nhớ mang máng trong lịch sử, Đỗ Hà là thân tín của Lý Thừa Càn, một tên nóng đầu, vào lúc mấu chốt đem ra chủ ý cho Lý Thừa Càn, nói cái gì thiên hạ có biến, nên thành tựu nghiệp lớn, bức bách Lý Thế Dân thoái vị, truyền ngôi cho Lý Thừa Càn.

Cụ thể như thế nào?

Rất đơn giản, bảo Lý Thừa Càn giả bộ bệnh, phụ tử liên tâm, Lý Thế Dân tất nhiên tới thăm, sau đó cưỡng ép không chết.

Biện pháp này đơn giản, nhưng xác thực có thể thực hiện.

Bởi vì là có tâm tính vô tâm, Lý Thế Dân là một vị hoàng đế tốt, đồng thời cũng là một người cha tốt. Đương nhiên lời này sẽ có người cảm thấy không ổn, nhưng đây là quan điểm của Đỗ Hà.

Trước hết phải định nghĩa thế nào là người cha tốt, Đỗ Hà cho rằng với tư cách làm cha, chỉ cần bảo vệ con của mình, quan tâm hắn, để ý hắn, cái này vậy là đủ rồi. Xác thực thân là Hoàng Đế, Lý Thế Dân không có khả năng như người cha khác, có thể thường xuyên tâm sự chơi đùa với con của mình. Nhưng với tư cách là con của Hoàng Đế, bọn họ trời sinh là Vương gia, hưởng thụ cuộc sống thường nhân vĩnh viễn không thể có, điều này nói thế nào?

Lý Thế Dân tìm cho Lý Thừa Càn tiên sinh tốt nhất, tạo hoàn cảnh tốt nhất, vì tiến bộ của hắn mà cao hứng, vì phản nghịch của hắn mà đau đầu, vì hắn làm xằng bậy càng nổi trận lôi đình.

Nếu Lý Thế Dân không thêm để ý Lý Thừa Càn, há lại sẽ như thế?

Thiên hạ không có không phải cha mẹ, Lý Thừa Càn nếu là giả bộ bệnh, Lý Thế Dân chắc chắn sẽ đến thăm.

Nếu không vì Lý Hữu làm phản để cho Lý Thế Dân nhận ra dụng tâm của Lý Thừa Càn, có lẽ lịch sử đã được sửa.

Tuy trong lịch sử, Đỗ Hà đã thua nhưng ngay cả một tên như vậy cũng có thể nghĩ ra biện pháp này, với tài trí của Hầu Quân Tập sao không thể?

Sự hiện hữu của bọn hắn, thủy chung là một đại uy hiếp.

Cũng là căn nguyên đau đầu của Đỗ Hà, việc này quá mức nghiêm trọng nhưng hắn lại không thể trực tiếp nói cho Lý Thế Dân, nói con người ý đồ làm lại chuyện Huyền Vũ môn hoặc con người nuôi bao nhiêu bao nhiêu tử sĩ, tính toán một chút thế nào.

Nói không có bằng cứ, hoàn toàn là hành vi muốn chết.

- Thế nào mới có thể lưỡng toàn tề mỹ?

Đỗ Hà thăm hỏi.

582. Chương 602: Tặng Quân Dị Bảo

- Công tử, bên ngoài phủ có Trí Vĩnh thiên sư cầu kiến.

Đỗ Hà đang đau đầu với tình huống trước mắt, hần tự phụ tài trí hơn người, nhưng hôm nay đối mặt với chuyện Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập lại có chút vô kế khả thi.

Đây cũng là chuyện không thể làm gì vì tất cả tư liệu hần có về Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập là xuất từ một thân phận khác, không cách nào mang lên mặt bàn. Hai người Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập cũng không phải loại thuần túy ngốc nghếch, đối mặt với nguy cơ mất đầu, diệt tộc cũng sẽ đặc biệt cẩn thận.

Lý Thừa Càn có lẽ làm không được, nhưng Hầu Quân Tập tuyệt đối có thể.

Hầu Quân Tập ngoại trừ tính cách ác liệt, vô luận tài trí hay quân lược vẫn là nhất đẳng. Thời chiến có thể phá Thổ Dục Hồn, định Cao Xương, mưu có thể trừ tính Huyền Vũ môn, từng được Lý Thế Dân khen ngợi là một người tập hợp sở trường của Lý Tĩnh, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối. Hần có tài năng dùng binh của Lý Tĩnh, có mưu lược của Phòng Huyền Linh, cũng có sự quyết đoán của Đỗ Như Hối. Đương nhiên lời này có chút khoa trương, nhưng Hầu Quân Tập xác thực có được tài dùng binh gần với Lý Tĩnh, mưu có thể gần được như Phòng Huyền Linh, quả quyết có thể gần như Đỗ Như Hối. So ra từng mặt kém ba người nhưng lại tụ hợp một chỗ.

Nếu không tình cờ nghe được từ miệng Lô Tử Thiên thì Đỗ Hà cũng không hề biết chuyện của Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập. Đồng dạng, Lý Thế Dân trong hoàng cung cũng không phát hiện bất luận gì khác thường. Đỗ Hà vào lúc này nói ra sự thật vậy thì không phải chuyện đùa rồi.

Thử nghĩ người thân nhất không phát giác vấn đề, một người không chút tương quan làm sao có thể biết rõ?

Giải thích duy nhất chỉ có là người này từ một nơi bí mật gần đó nghe đám Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập bàn tính.

Lý Thế Dân là vị minh quân, chính là bởi vì là minh quân, thiên cổ nhất đế, tâm thuật của đế vương có mấy người đoán được? Quả thật bởi vì biểu hiện của Đỗ Hà cùng với thân phận con rể nên hần mới coi trọng và tín nhiệm, tuy nhiên tín nhiệm tuyệt đối không phải là mù quáng.

Lý Thừa Càn tuy không được sủng ái, nhưng thân phận dù sao cũng là Thái tử. Hầu Quân Tập mặc dù có sai lầm, nhưng Lý Thế Dân đã tha thứ hần, hơn nữa đề bạt làm Lại bộ Thượng thư, đứng đầu lục bộ, là đại thần hết sức quan trọng trong triều. Hai người đều là nhân vật nổi tiếng, Đỗ Hà lại âm thầm giám thị nhất cử nhất động của bọn hần, mục đích ở đâu?

Mặc dù Đỗ Hà bắt được bím tóc của Lý Thừa Càn, Hầu Quân Tập, lại khiến bọn hần gặp xui nhưng nếu không may thì cả bản thân cũng dính vào.

Hại người ích ta là cách làm của người thông minh, hại người không lợi mình, đó là đồ ngốc, tổn hại người tổn hại mình là đồ điên.

Đỗ Hà cũng không muốn làm đồ điên, trong lúc nhất thời cũng không có phương pháp xử lý. Trong lòng hần cũng không quá gấp, nói như Lô Tử Thiên, tạo phản là một không đường về, là không đến đến bước đường cùng sẽ không tùy tiện bước lên.

Mặc dù là Lý Thế Dân đã tâm mười phần, trong lịch sử cũng là bị ép tới tình huống bất đắc dĩ mới phát động chính biến tạo phản.

Lý Thế Dân có dã tâm không giả, nhưng nói hần như thế nào trăm phương ngàn kế muốn tạo phản, đó chính là nói lấy được.

Giả như Lý Thế Dân thật sự có tâm tạo phản thì lúc hần còn lĩnh quân bên ngoài, hoàn toàn khống chế quân quyền đã có thể dễ dàng hành động, sao còn đợi đến lúc Lý Kiến Thành ép đến bước đường cùng mới phát động chính biến Huyền Vũ môn? Ban đầu tạo phản còn có thể có mười vạn đại quân do hần chỉ huy, lúc sau thì binh quyền đã bị Lý Uyên chuyển giao cho Lý Nguyên Cát thuộc phái Lý Kiến Thành. Trong tay Lý Thế Dân khi đó chỉ có thể chỉ huy được chưa đầy trăm tử sĩ.

So sánh hai trường hợp, cơ hội thành công khi nào lớn hơn, Lý Thế Dân lại không ngốc, làm sao có thể phân biệt không ra?

Có dã tâm, cũng không có nghĩa là nhất định phải tạo phản, bởi vì tạo phản phải trả giá quá lớn. Tin tưởng khi chưa bước vào tuyệt cảnh, Lý Thừa Càn còn chưa ngốc đến mức đi tạo phản.

Còn có đầy đủ thời gian cho Đỗ Hà cân nhắc chuyện này.

Trí Vĩnh cầu kiến khiến Đỗ Hà kinh nghi, sau lần ở Vị Thủy, Trí Vĩnh ngăn chặn gặp khách, bệnh không dậy nổi, nghe hẩn tìm đến mình, không khỏi ngoài ý muốn.

- Thỉnh thiên sư đến phòng tiếp khách.

Đỗ Hà thoáng chĩnh đốn y phục rồi ra ngoài gặp khách.

So với trước kia, Trí Vĩnh đã không còn giữ được tinh thần phấn chấn, sắc mặt tái nhợt, có chút uể oải. Đỗ Hà thăm than: Tuổi tác vẫn là tuổi tác, dù tinh thông đạo dưỡng sinh thế nào cũng không cải biến được quy luật sinh lão bệnh tử. Hẩn nhìn qua, ngạc nhiên phát hiện Trí Vĩnh cũng không phải là tay không mà đến, tay phải cầm theo hộp gỗ quen mắt, chính là chiếc hộp đựng [Lan Đình tập tự].

Đỗ Hà bồn chồn, không phải là sự việc đã bại lộ chứ. Hẩn công có đầy đủ tin tưởng với khinh công của mình nhưng thấy bộ dạng Trí Vĩnh như đến nói lời cảm ơn thì cũng chột dạ.

- Thân thể đại sư đã tốt, nghe nói [Lan Đình tập tự] mất mà được lại, thật sự là đáng mừng.

Hẩn coi như đã quen biết với Trí Vĩnh, lúc này như bằng hữu cũ gặp lại.

Trí Vĩnh gật đầu, cũng lộ vẻ vui mừng.

Đỗ Hà bình tĩnh lại, nhìn ra Trí Vĩnh cũng không biết thân phận của hẩn.

Ôn qua chút chuyện, Trí Vĩnh nói rõ ý đồ đến đây:

- Bần tăng này tới là để tạm biệt Đỗ thí chủ, đến Trường An đã có hơn tháng, mọi việc đã xong, giờ là lúc quay trở lại Giang Nam.

Đỗ Hà còn nghĩ đến chờ cho thân thể Trí Vĩnh khôi phục thì cùng nhau trao đổi thư pháp, giờ lại nghe hẩn có ý định rời đi, có chút tiếc nuối, thực sự tìm không ra lý do giữ lại, chỉ có thể chúc hẩn thuận buồm xuôi gió. Hẩn nghĩ đến [Lan Đình tập tự] trong tay Trí Vĩnh, cảm giác lo lắng.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội.

Trí Vĩnh chỉ là một hòa thượng, mà [Lan Đình tập tự] là thiên cổ dị bảo, vô giá chi tác, là bức tranh chữ có giá trị cao nhất từ xưa đến nay, nếu bán đi thì ngàn vàng khó mua. Tài động nhân tâm, Đại Đường cổ nhiên là thái bình thịnh thế nhưng không tránh khỏi có cá biệt ác bá sâu mọt. Nếu để bọn hẩn biết được tin tức thì rất có thể sinh lòng giết người cướp của.

Ngoài ra cũng không phải người nào cũng như Lý Thế Dân, Đỗ Hà. Dù bọn họ tràn đầy khát vọng đối với [Lan Đình tập tự] nhưng lại có thể khống chế dục vọng, không có ý tranh đoạt.

Một số người có thực lực chưa hẩn sẽ không nổi lòng ra oai cướp đoạt.

Trí Vĩnh chỉ là một hòa thượng trói gà không chặt, đối mặt với hai loại tình huống này làm sao có thể tránh được?

Hẩn hảo ý nhắc nhở.

Trí Vĩnh lại quỳ dị cười nói:

- Về sau này sẽ không là chuyện của lão nạp lo lắng. Mục đích hôm nay tới đây là hi vọng đại nhân có thể nhận lấy [Lan Đình tập tự], khiến nó phát huy ý nghĩa chính thức tồn tại.

Đầu Đỗ Hà lập tức trống rỗng, không dám tin tưởng lỗ tai của mình, há to miệng, cả lăm mà nói:

- Cái này, đây là vì sao? Ta không rõ, phần lễ vật này thật sự là quá quý trọng, ta chịu không nổi.....

Trí Vĩnh khoát khoát tay nói:

- Nhận không nổi hay không, lão nạp đều có phán đoán. Tiếp không tiếp thụ, đại nhân xin nghe lão nạp nói cho hết lời. Thế nhân đều biết ta là cháu của Vương Hi Chi nên từ nhỏ đã có đại ngộ khác thường nhân. Ta thích thư pháp, cũng không phải bởi vì ta là cháu của Vương Hi Chi mà là thật tâm ưa thích. Ta thích cảm giác vui đầu vào viết chữ. Nhưng vô luận chữ của ta ghi đẹp thế nào, tất cả mọi người sẽ cảm thấy đây là đương nhiên. Bởi vì ta là cháu của Vương Hi Chi, là hậu nhân của Thư Thánh, kế thừa thiên phú Thư Thánh, chữ viết đẹp, cũng không kỳ quái.

Bọn họ đâu biết công phu khổ luyện của ta.

Trí Vĩnh hồi tưởng trước kia, trên mặt không khỏi lộ ra một ít oán giận.

Đỗ Hà thăm than:

- Có một vị tổ tiên xuất chúng như thế, đối với hậu nhân mà nói, chưa chắc là một chuyện hạnh phúc.

Trí Vĩnh nói tiếp:

- Vì vậy, ta phát hạ chí nguyện to lớn, muốn siêu việt tổ tiên, để cho thế nhân nhận thức thành tựu của ta cũng không phải vì ta là hậu nhân của Thư Thánh. Vì hoành nguyện này, ta chân không bước ra khỏi nhà, ở trong chùa khổ luyện ba mươi năm. Chữ của ta càng ghi càng đẹp, bút lông có thể xếp thành núi, người đến thăm cầu chữ nhiều lần đập đổ cửa, bắt dặc dĩ dùng sắt lá làm cánh cửa. Nhưng ta đã thất bại, ta phát hiện bất luận ta luyện như thế nào, viết như thế nào, chữ của ta đều không thể thoát khỏi bóng dáng tổ tiên. Ba mươi năm khổ luyện, chỉ khiến cho ta viết chữ giống như đúc với tổ tiên, sao nói có thể vượt qua. Đến một ngày.....

Hắn nói tới chỗ này, nhìn thật sâu Đỗ Hà:

- Ta nhìn thấy một bức tự thiếp. Đó là một bức tự thiếp của một vị văn sĩ đam mê thư pháp, hẳn hy vọng có thể thu thập tự thiếp của thư pháp danh gia thiên hạ để trong thư phòng cho hậu nhân giám định và thưởng thức. Lúc ấy ta đã không định vì người khác viết chữ, hẳn kiên nhẫn, lấy ra một bộ tự thiếp yêu cầu trao đổi. Đúng là Đỗ thể tự của đại nhân, dưới cơ duyên xảo hợp, hẳn có được hai bức. Thanh danh thư pháp của đại nhân sớm đã truyền vào Giang Nam, chỉ là vô duyên nhìn thấy. Ta tò mò, liền yêu cầu đánh giá. Đại nhân không cách nào tưởng tượng chấn động mà tự thiếp này mang lại cho ta. Nói thật, bức tự thiếp này là của

đại nhân nhiều năm trước, luận bản lĩnh bút lực kém khá xa ta nhưng lại có can đảm đi con đường mới, chính là cái ta thiếu. Lúc này ta nhận bức tự thiếp, khởi hành tới Trường An.

Đỗ Hà thăm kêu hổ thẹn, người chính thức cải cách là thư pháp Á thánh Nhan Chân Khanh. Hắn xuyên việt lại đoạt danh hiệu này, muốn giải thích cũng không thể nào giải thích, chỉ có thể im lặng. Đồng thời cũng bình tĩnh đại ngộ, vì cái gì Trí Vĩnh trong lịch sử không đi ra khỏi Giang Nam nữa bước lại không quản vạ dậm đi vào Trường An.

Trí Vĩnh nói tiếp:

- Đi tới Trường An, gặp đại nhân. Tuy bút lực vẫn còn tồn tại nhược điểm như trước nhưng bất luận kết cấu nghiêm cẩn đều vượt qua trước quá nhiều. Mấy ngày trước đây gặp lại trên Vị Thủy, thấy chữ của đại nhân có tiến bộ rõ ràng. Lúc này ta mới giật mình, phát hiện vấn đề ở chỗ đại nhân làm người không bám vào một khuôn mẫu, tùy tâm sở dục, tự được sở trường của mọi người, không bảo thủ. Không ngừng hấp thụ sở trường người khác để hoàn thiện chính mình. Đúng như Khổng thánh nhân nói: "Ba người đi, tất có thầy ta, chọn sở trường của người mà theo, trông sở đoản mà sửa." Ta lại mù quáng lâm vào trong đó, không thể tự thoát ra được, chỉ có thể đi theo sau lưng tổ tiên. [Lan Đình tập tự] trong tay ta, đã mất đi ý nghĩa tồn tại của nó, ta lại thấy được ý nghĩa của nó trên người đại nhân. Trí Vĩnh hi vọng đại nhân có thể nhận lấy nó, đợi một thời gian, siêu việt tổ tiên, sau đó lưu lại một bức tự thiếp còn hơn cả [Lan Đình tập tự]. Sau này lại có người siêu việt đại nhân, lưu lại tự thiếp càng thêm xuất sắc. Chỉ có như vậy, không ngừng sáng tạo cái mới, không ngừng phát triển, đạo thư pháp mới có thể Vĩnh Thịnh.

Đỗ Hà không thể tưởng được Trí Vĩnh lại có lòng như vậy, không khỏi nghiêm nghị bắt đầu kính nể, trầm giọng nói:

- Bức [Lan Đình tập tự] này, ta nhận.

583. Chương 603: Chuyện Vui Lớn

- Không ngừng sáng tạo cái mới, không ngừng phát triển, đạo thư pháp mới có thể Vĩnh Thịnh.

Lý Thế Dân nhớ tới câu nói này, trên mặt lộ ra tán thưởng, vẻ cảm khái sâu sắc.

- Hay cho Trí Vĩnh, hay cho Trí Vĩnh thiên sư, ý chí như thế thật khiến cho người tán thưởng.....

Đỗ Hà cũng bị lòng nhiệt tình với thư pháp của Trí Vĩnh cảm nhiễm, thận trọng nhận lấy [Lan Đình tập tự]. Sau khi tiễn Trí Vĩnh, hẳn cho người lan truyền tin tức [Lan Đình tập tự] đã chuyển giao cho mình để bên ngoài biết. Phàm ai muốn đánh chủ ý lên di bảo này đều phải nhìn lại đối tượng rồi mới làm tiếp hành động.

Đúng như Đỗ Hà phỏng đoán, [Lan Đình tập tự] trong tay Trí Vĩnh đã khiến không ít người dòm ngó. Bọn họ vẫn chú ý tới Trí Vĩnh, mình đoạt ám đoạt đều có triển khai. Nhưng khi tin tức [Lan Đình tập tự] rơi vào tay Đỗ Hà thì hết thấy đều bỏ đi ý niệm.

Bọn họ có thể đối phó dễ dàng với Trí Vĩnh, nhưng đối mặt Đỗ Hà lại hữu tâm vô lực, chỉ có thể trở mắt nhìn Đỗ Hà cảm [Lan Đình tập tự] mà cười, trong nội tâm oán giận.

Lý Thế Dân cũng rất quan tâm đến [Lan Đình tập tự], sau khi biết được hạ lạc của nó cảm thấy bất ngờ. Loại chí bảo thư pháp này, đổi lại là hẳn, vô luận như thế nào cũng sẽ không tặng người, vừa gặp mặt Đỗ Hà đã hỏi đến.

Đỗ Hà kể lại rõ chuyện ngày đó, Lý Thế Dân nghe xong cũng xúc động như Đỗ Hà.

Lý Thế Dân tán thưởng không thôi, lại nhìn Đỗ Hà vẻ thâm ý:

- Người có cảm giác lời của Trí Vĩnh rất giống lời của người lúc trước hay không?

- Cái gì?

Đỗ Hà không hiểu ra sao. Bốn năm ở chung, hai người một quân một thần đã từng nói qua bao chuyện, muốn nhớ một trong đó quả thật là làm khó hẳn.

Lý Thế Dân thấy vậy, hiểu ý cười nói:

- Chắc người đã quên nhưng ta còn nhớ rành mạch. Cả đời này cũng sẽ không quên..... Nhớ ngày đó, trăm cùng người nói lên sự nghiệp to lớn của cổ nhân. Lúc ấy trăm nói Tần Thủy Hoàng nhất thống sáu nước là để vương đầu tiên thống nhất Trung Nguyên, xác lập chế độ trung ương tập quyền, hủy bỏ chế độ phân đất phong hầu, thiết lập trung ương trực tiếp quản lý quận, huyện, hương, đình, hơn nữa thống nhất tiền, văn tự, đo lường, khai cương khoách thổ, làm cho người người ngưỡng mộ. Hán Vũ Đế phá Hung Nô, bình Liêu Đông, hàng Tây Vực, mở rộng lãnh thổ quốc gia, võ công cái thế, là hai bậc đế vương đứng đầu. Lúc ấy hiền tế phản đối, nói "Tần hoàng, Hán Vũ có thể đứng đầu nhưng tuyệt không phải không thể siêu việt. Tiểu tử cho rằng ý nghĩa tồn tại của cổ nhân không chỉ có là để cho hậu nhân cúng bái, kính ngưỡng, càng quan trọng hơn là lập được một mục tiêu, để siêu việt, siêu việt thành tựu của bọn họ, huy hoàng hơn, để cho hậu thế có mục tiêu mới, một lần nữa siêu việt. Chỉ có không ngừng siêu việt thành tựu cổ nhân thì thế giới này mới có thể càng ngày càng huy hoàng. Giả như hậu bối vĩnh viễn nhìn lên tồn tại của cổ nhân, vĩnh viễn sống dưới bóng của cổ nhân, không muốn phát triển, không cầu sáng tạo cái mới, chẳng phải tương đương có phụ ý nghĩa tồn tại của cổ nhân?"

- Lời này của ái tể thật sự khiến trăm cảm thụ khắc sâu. Người nói không sai, tồn tại của cổ nhân không chỉ có để cho chúng ta kính ngưỡng mà còn để cho chúng ta siêu việt. Từ khắc đó, trăm liền quyết định muốn siêu việt Tần hoàng Hán Vũ, muốn siêu việt Tây Phương Alexander. Trí Vĩnh si mê thư pháp nhưng hi vọng có người siêu việt tổ tiên, chẳng phải có cách làm khác nhau với người nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu?

Lý Thế Dân hùng tâm vạn tượng nói. Hẳn vốn đã coi lời của Đỗ Hà là lời răn, siêu việt hết thảy đế vương xưa nay, đúng là chí hướng của hẳn.

Đỗ Hà trừng mắt nhìn, trong ấn tượng tựa hồ hẳn đúng là đã nói nói như vậy, chỉ là không có ngờ tới khiến cho Lý Thế Dân cảm xúc mãnh liệt như thế. Lại nghe Lý Thế Dân nói ra Alexander, trong nội tâm càng cổ quái, Alexander tựa hồ là hẳn khoa trương công tích của Alexander trong lịch sử gấp 10 lần, hiện giờ còn nhớ.

- Ái tề, người an bài một lần, trăm muốn gặp Trí Vĩnh. Nếu như trăm bỏ lỡ người yêu thích thư pháp như thế, e là tiếc nuối chung thân.

Lý Thế Dân cũng vì ý chí của Trí Vĩnh mà kính phục, quyết định triệu kiến một lần.

- Mặt khác..... trăm thích [Lan Đình tập tự] này rồi, Trí Vĩnh mới cho mượn ba ngày, trăm chỉ được xem không đến nửa canh giờ đã để cho Ngu Thế Nam, Chữ Toại Lương cầm lấy đi viết lại, nằm trong tay trăm còn chưa đến nửa canh giờ. Cẩn bản giải không được thêm. Con rể này, nữ nhi bảo bối của trăm cũng cho người, [Lan Đình tập tự] có là gì, chắc người cũng không nhỏ mọn như vậy, ít nhất cũng phải mượn một tháng a.

Lý Thế Dân đến cuối cùng vẫn lòi đuôi.

Đỗ Hà thăm lườm một cái:

- Lão đại người ngay cả Trường Nhạc cũng đem ra, ta nào dám không cho mượn.

Hắn vờ đau khổ nói:

- Vậy thì mượn một tháng a, nhạc phụ đại nhân có một thiên kim như vậy, tiểu tử tự nhiên sẽ không nói gì. Hẳn đã chuẩn bị tâm lý nên lúc này cũng không bất ngờ.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà đáp ứng sáng khoải, có chút đã hối hận sao không nói mượn hai tháng!

Sau đó, dưới sự an bài của Đỗ Hà, Trí Vĩnh gặp Lý Thế Dân tại hoàng cung.

Lý Thế Dân đam mê thư pháp Vương Hi Chi, Trí Vĩnh lại là người duy nhất hiện giờ có được thần tử của Vương Hi Chi, hai người gặp mặt cực kỳ vui vẻ.

[Lan Đình tập tự] để cho Lý Thế Dân mượn đi một tháng, một tháng sau hẳn thủ tín trả lại.

Có được [Lan Đình tập tự], Đỗ Hà, như cá gặp nước. Thiếu sót nhất trong thư pháp Đỗ Hà là bút lực lẫn linh tính của chữ. Chữ của Vương Hi Chi lại có bút lực thiên hạ vô song, linh tính càng là tuyệt vời, một quyển thư pháp [Lan Đình tập tự] ngẩn ngui có hơn hai mươi “Chi” thì đều khác biệt.

Có [Lan Đình tập tự] vừa khéo bù vào chỗ chưa đủ của thư pháp Đỗ Hà, trong vòng mấy tháng đã có mười phần tiến bộ.

Trường An, Lập Chính điện.

Trường Nhạc đang cùng tản bộ khi hoàng hôn với Trường Tôn Hoàng Hậu.

Tuy Trường Nhạc đã lập gia đình, nhưng sự sủng ái của Lý Thế Dân đối với con gái vẫn không thay đổi, cứ mấy tháng lại triệu nàng vào cung ở lại mấy ngày.

Mấy ngày trước đây, Lý Thế Dân lại bảo Đỗ Hà là Trường Tôn Hoàng Hậu nhớ con gái. Đỗ Hà ngầm hiểu nên để cho Trường Nhạc tiến cung ở vài ngày.

Chuyện hiếu nghĩa vốn là chuyện Đỗ Hà để ý nhất, Trường Nhạc vào cung cùng cha mẹ là chuyện con gái phải làm. Vì thế mỗi lần Lý Thế Dân nhắc tới, hẳn đều không chút do dự đáp ứng.

Trường Nhạc biết thân thể mẹ mình cũng yếu ớt nên mang cầu lông vào hoàng cung để làm huấn luyện viên.

Trò chơi cổ đại vốn ít, trò thích hợp với nữ tử lại càng ít.

Cầu lông đơn giản dễ hiểu, là thứ phù hợp để mỗi người vận động.

Được Trường Nhạc hướng dẫn, trong hoàng cung cũng dần dần lưu hành môn này.

Ngay cả Lý Thế Dân thỉnh thoảng cũng chơi cùng với Trương Tôn Hoàng Hậu, vợ chồng nô đùa khiến cả hai trở về cảm giác khi còn trẻ.

- Dem con đến Đồ gia là lựa chọn chính xác nhất.

Trương Tôn Hoàng Hậu kéo tay Trường Nhạc:

- Hà Nhi nếu không để tâm cũng không đặc biệt làm ra trò này để con rèn luyện thân thể. Mấy tháng này, mẫu hậu mỗi ngày đều dành thời gian đánh mấy trận cầu, hiệu quả thấy rõ. Ngoại trừ vừa bắt đầu vài ngày có chút mệt mỏi, gần đây tinh thần khí lực đều hơn trước rất nhiều. Trước đó vài ngày, đánh với phụ hoàng con gần nửa canh giờ nhưng mặt không hồng, hơi thở không gấp.

Nữ nhân cổ đại phần lớn hồng nhan bạc mệnh, xét đến cùng là khuyết thiếu vận động.

Tư tưởng của các nàng khác với thời hiện đại, chú ý hiền thực, không thể chạy không thể nhảy, căn bản là chưa nói tới rèn luyện. Thân thể con người cũng như máy móc, càng dùng càng tốt, để lâu không dùng sẽ han rỉ. Đánh cầu lông, có thể chạy có thể nhảy, còn có thể rèn luyện lực phản ứng, rất có lợi với thân thể.

Đối với Trương Tôn Hoàng Hậu có thời gian dài không rèn luyện mà nói, kiên trì đánh mấy tháng dĩ nhiên có hiệu quả rõ rệt.

- Mấy khi con đến, hai mẹ con ta đánh một ván..... Lần trước mẫu hậu vừa chơi không lâu nên thua, giờ thì chưa hẳn.

Trương Tôn Hoàng Hậu buồn bực trong cung, có được vận động tiêu khiển nên đã có chút mê mẩn.

Trường Nhạc đỏ bừng mặt, há to miệng, không biết nói cái gì đó, hồi lâu mới ngáp ngừng:

- Để cho Cao Dương đến đánh đi, con gái.....

Nàng do do dự dự, không biết nói như thế nào.

Trương Tôn Hoàng Hậu kinh ngạc nhìn xem Trường Nhạc. Bà vẫn luôn thấy Trường Nhạc cực kỳ hiểu thuận, chưa bao giờ trái ý mình, ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao vậy?

Bà đột nhiên nhớ lại lúc trưa Lý Trì kể lại với bà chuyện Trường Nhạc đoạt canh chua của nàng. Trường Nhạc cũng không thích ăn chua, sở dĩ trên bàn có vì Lý Trì ưa thích món ăn này.

Bà kéo tay Trường Nhạc:

- Trường Nhạc, trung thực nói cho mẫu hậu, con đã mất kinh nguyệt lâu chưa?

- Á!

Khuôn mặt Trường Nhạc càng đỏ rực, ấp úng:

- Chừng nửa tháng rồi.

Trương Tôn Hoàng Hậu đại hỷ, truy vấn:

- Vậy con đã tìm đại phu xem qua chưa.

Trường Nhạc thấp giọng nói:

- Không có, con có chút bận tâm, sợ là hiểu lầm, lại để cho Đồ lang thất vọng.....

- Ngốc.

Trương Tôn Hoàng Hậu có thể lý giải tâm trạng Trường Nhạc, bắt hiểu có ba, vô hậu vi đại. Đối với chuyện ba người Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương chưa có thai không chỉ có Đồ gia nóng ruột mà ngay cả bà là Hoàng Hậu, còn có Lý Thế Dân cũng nhiều lần nhắc đến.

- Mau, mau, truyền thái y.

Trương Tôn Hoàng Hậu gấp khó dẫn nổi.

- Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng Trường Nhạc công chúa, chỉ có một tháng, như có như không, nhưng xác thực là hỷ mạch không thể nghi ngờ

584. Chương 604: Khởi Nguyên Cải Trang Vi Hành

Trường Nhạc mang thai.

Việc này sau khi chứng minh là đúng thì Trưởng Tôn Hoàng Hậu lập tức báo tin cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân nghe thấy liền đứng phắt dậy, kích động nói:

- Cái gì, Trường Nhạc có thai, lập tức bãi giá, tiến về trước Lập Chính điện.

Hắn vui đến mức buông hết mọi chuyện, gấp khóe dẫn nổi, vội vàng đi về Lập Chính điện. Lý Thế Dân vốn trọng nữ khinh nam, nhất là trưởng nữ Trường Nhạc lại càng vậy, có thể nói ngàn vạn sủng ái cả đời cũng không đủ.

Trường Nhạc mang thai, trong mắt Lý Thế Dân là một đại sự, cái gì cũng phải gác lại.

Đỗ Hà cũng cùng một thời gian nhận được tin tức, không đợi đồng liêu chúc mừng đã biến mất nhanh như gió khỏi Thượng thư tỉnh, tiến cung gặp lão bà.

Theo thời gian trôi qua, bằng hữu của hắn đều đã làm cha, gia hỏa Phòng Di Ái càng một năm đã có ba đứa khiến Đỗ Hà cực kỳ hâm mộ, hôm nay có được tin tức Trường Nhạc mang thai thì sao có thể ngồi yên.

Đi vào Lập Chính điện, Trường Nhạc bị người vây quanh, trên mặt đỏ bừng nhưng tươi cười rạng rỡ, một tay nhẹ nhàng đắp phần bụng, tuy trước mắt mới chỉ có hiện tượng, chưa hề có phản ứng.

Bất quá lão ngự y đã xác định nàng có mang là người hết sức giàu kinh nghiệm, còn vượt qua cả Tôn Tư Mạc về phương diện này, hắn nói thì gần như không sai.

Đỗ gia Nhị lão hy vọng có cháu đã nhiều năm, hôm nay thấy được như vậy thì cười đến không thể ngậm miệng.

Trường Nhạc trong lúc nhất thời cơ hồ thăng cấp, trở thành bồ tát được mọi người cung phụng, che chở trong lòng bàn tay.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu với tư cách là một bà mẹ nhiều con, tự mình chỉ điểm Trường Nhạc dưỡng thai. Đại phu và bà đỡ tốt nhất trong nội cung được Lý Thế Dân sai đến tức khắc thường xuyên trong Đỗ phủ, ngay cả mẹ Đỗ Hà cũng có lòng đến Đỗ phủ để chăm sóc con dâu nhưng Đỗ Hà bảo mọi người lui về.

Chuyện Đỗ Hà thích nhất hiện tại là áp tai vào bụng Trường Nhạc nghe động tĩnh bên trong.

Tuy hắn biết mới một tháng, còn chưa hình thành sinh mạng nhưng vẫn làm không biết mệt.

Đối với hành động trẻ con này của Đỗ Hà, Trường Nhạc tuy thẹn thùng, nhưng mỗi lần đều mặc kệ, nhìn trượng phu dán vào bụng mình cười như nắc nẻ, cặp mắt động lòng người càng lộ vẻ yêu thương, là ánh mắt chỉ có ở người mẹ.

- Đỗ lang, qua hai ngày nữa là đến tiết cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay rồi. Đến lúc đó Trường An buổi tối sẽ giải trừ lệnh cấm đi lại, giống như tiết thượng nguyên, cả thành tràn ngập hoa đăng.

Đỗ Hà nghe vậy ngẩng đầu lên:

- May có nàng nói nếu không ta quên mất. Thế nào, muốn đi chỗ nào chơi, kêu Tuyết Nhạn, Mị Nương đi cùng một chỗ, chúng ta đi sông Vị thả đèn nhé?

Cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay là đêm thất tịch của lễ tình nhân.

Vào Đường triều còn chưa có lễ tình nhân nhưng cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay có ý nghĩa tương tự. Truyện Ngưu Lang Chúc Nữ vào thời trước đã bắt đầu truyền lưu, đến Đường triều đã nổi tiếng, tất cả nam nữ đều biết hàng năm vào đầu tháng bảy âm lịch thì Chúc Nữ cùng Ngưu Lang sẽ gặp nhau qua cầu

Hỷ Thước. Chúc Nữ là tiên nữ thông minh mỹ lệ, vì thế nữ tử thiên hạ vào tối đó sẽ cầu nàng ban cho trí tuệ cùng xảo nghệ để có nhân duyên mỹ mãn, cũng vì thế mà có tên như vậy.

Dưới triều Tấn đã có lễ thưởng ngoạn để kỷ niệm ngày này, đến Đường triều thì đã trở thành một lễ tương đối long trọng. Để cho dân chúng thỏa thích du ngoạn, triều đình đặc biệt hủy bỏ lệnh cấm đi lại ban đêm vào ngày này.

Thả đèn trên sông là một tập tục vào tiết cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay, mọi người sợ Ngưu Lang thấy không rõ cầu Hỷ Thước tối tăm nên thả đèn trên sông cho Ngưu Lang thấy đường nhanh gặp Chúc Nữ. Tập tục này được nhiều văn nhân Tống triều ghi lại, phần lớn người cho rằng Đường triều chưa có.

Đỗ Hà cũng giống như vậy, nhưng sự thật chứng minh, tại Đường triều vẫn có tập tục này.

- Ta không đi!

Trường Nhạc kêu lên:

- Nhiều người nguy hiểm, vì con trong bụng, ta thấy ở nhà vẫn hơn.

Nàng cũng không phải không muốn đi, chỉ là trong lòng có chút cố kỵ. Cho tới nay, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đều kính trọng lẫn nhau, ở chung cực kỳ hòa hợp. Trường Nhạc lại trước một bước mang thai, được đãi ngộ ưu tiên. Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương dù không vì vậy mà ghen ghét, bất mãn nhưng không thể nào che giấu tình cảm hâm mộ.

Trường Nhạc với tư cách vợ cả, nhìn ra vấn đề này, tự nhiên không thể làm ngơ để dẫn mầm lửa. Vào thời điểm thích hợp, nàng lựa chọn lui về phía sau một bước.

Đỗ Hà khê gật mình, lập tức cũng minh bạch tâm tư của Trường Nhạc liền đi vào đầu giường, ôm Trường Nhạc vào ngực, cười nói:

- Đừng so đo quá nhiều, già đi đấy, chúng ta cứ đi cùng.

Ở thời điểm này, Đỗ Hà với tư cách nhất gia chi chủ, biểu hiện ra cường thế nhất gia chi chủ.

Đỗ Hà là Tư Lang trung của Thượng thư tỉnh, có quyền trực tiếp thương nghị quốc sự với Lý Thế Dân.

Trước đó khi hấn thương nghị quốc sự của Lý Thế Dân đều là bàn riêng, theo địa vị lên cao có thể trực tiếp tham dự.

Như vậy cơ hội để hấn gặp mặt với Lý Thế Dân cũng nhiều hơn.

Ngày hôm đó, Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân triển khai thảo luận chung quanh chuyện khoai lang.

Trải qua nhiều tháng gieo trồng nghiệm chứng, khoai lang quả thật có thể sinh trưởng ở ruộng cạn, sản lượng cũng cao hơn ngũ cốc một bậc.

Lý Thế Dân có lòng quảng bá khoai lang để dân chúng miễn trừ nguy cơ đói khát, cũng làm cho Đại Đường ngày sau có được đầy đủ lương thực, chinh chiến thiên hạ.

Đỗ Hà vạn phần đồng ý, đề nghị đem tất cả khoai lang dùng để làm giống. Lương thực bách tính Định Châu do quan phủ phân lương thực giải quyết.

Lý Thế Dân tiếp thu đề nghị này, lệnh Hộ bộ thi hành. Chính vụ thương nghị hoàn tất, Lý Thế Dân hỏi tình hình gần đây của Trường Nhạc.

Đỗ Hà cũng biết tình cảm của Lý Thế Dân với Trường Nhạc, gật đầu nói:

- Hết thấy mạnh khỏe, hằng ngày dùng bữa đều căn cứ vào thực đơn an thai bổ thân của đại phu. Mấy ngày nữa tựu là lễ cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay, tiểu tể định mang Trường Nhạc, Tuyết Nhạn, Mị Nương cùng đi Vị Thủy thả đèn. Nhân dịp bây giờ nàng còn có thể đi lại, hảo hảo chơi đùa, tiếp qua mấy tháng, nàng cũng chỉ có thể trong nhà an thai.

- Lễ cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay!

Lý Thế Dân khẽ nói một câu, vuốt chòm râu, ánh mắt lộ ra vẻ nhớ lại, trên mặt thoáng qua vẻ ngọt ngào ít có, dĩ nhiên đã lâm vào hồi ức. Hồi lâu, hắn mới thở dài nói:

- Thời gian qua thực vui vẻ, lại đã lễ cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay, trầm suýt nữa quên chuyện quan trọng như vậy.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân lộ ra vẻ hiền hòa ít có, hỏi:

- Lễ cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay đối với nhạc phụ đại nhân chắc là một kỷ niệm sâu sắc?

Lý Thế Dân gật đầu nói:

- Xác thực như vậy. Trầm nhớ hai mươi tám năm trước vào lễ cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay là lần đầu tiên trầm gặp Hoàng Hậu ở Trường An.

Hai mươi tám năm, đúng là năm 612 sau Công Nguyên, Đại Tù năm thứ tám. Vào đêm thất tịch, Lý Thế Dân đi theo đại ca Lý Kiến Thành đến Trường An đại biểu Lý gia chúc thọ Tiêu Hoàng Hậu. Lúc đó, Lý Thế Dân còn trẻ hiếu động, một người chạy ra ngoài thành Trường An du lịch, ý định xem cổ đô phồn hoa, lại ngoài ý muốn gặp mấy công tử của Vũ Văn Hóa Cập.

Vũ Văn Hóa Cập đa mưu túc trí, nhưng mấy đứa con của hắn đều là hạng bất tài, chỉ biết gây chuyện. Lý Thế Dân lúc ấy cũng là tuổi trẻ khí thịnh, nhịn không được Vũ Văn gia làm xằng làm bậy liên tranh phong.

Lý Thế Dân cho dù tuổi trẻ nhưng được giáo dục chu đáo, cung mã thành thạo, văn thao vũ lược, mọi thứ tinh thông, thi từ ca phú cũng hơi có đọc lướt qua, không phải là mấy tên phá gia chi tử của Vũ Văn gia có thể so được, dĩ nhiên đại xuất danh tiếng được Trương Tôn Vô Kỵ chú ý, hai người cũng bởi vậy kết giao, hơn nữa lần thứ nhất gặp được muội muội của Trương Tôn Vô Kỵ.

Đoạn mỹ hảo nhân duyên này tựa hồ là ông trời chú định, vào năm sau thì Lý Thế Dân đã cưới Trương Tôn Hoàng Hậu.

Lý Thế Dân quên không được ngày trùng phùng nên duyên.

- Trước khi kế vị, vào đêm thất tịch hàng năm, chỉ cần không có chiến sự, đang ở Trường An, trầm đều mang theo Hoàng Hậu cải trang ăn mặc thành dân chúng đi dạo đêm ở thành Trường An, tới chỗ chúng ta lần đầu gặp mặt. Hôm nay nghỉ đến, đã có hơn mười năm không đi. Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, không biết có biến hóa gì.

Hắn tuy là Hoàng Đế, bổn tính cũng là háo sắc, hậu cung nữ nhân không ít, nhưng chính thức yêu cũng chỉ có một người Trương Tôn Hoàng Hậu.

Đỗ Hà cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân đã hoài niệm sao không thử lại một lần?

- Nói xàm!

Lý Thế Dân cả giận nói:

- Trầm bây giờ là hoàng đế Đại Đường, một người nguy hiểm quan hệ cả thiên hạ, làm sao có thể đơn giản mạo hiểm? Nào có an nhàn như các ngươi, mau cút, chớ đứng ở chỗ này chướng mắt, xem trầm tâm phiền.

Hắn có chút ghen ghét.

Đỗ Hà nhún vai, cũng biết bản thân lỡ miệng. Dù sao đây không phải phim truyền hình, hoàng đế lúc nào cũng có thể cải trang vi hành.

Ai, đều là xem nhiều TV nhầm trúng họa.

Lý Thế Dân thấy thân ảnh Đỗ Hà biến mất tại ngoài điện, như có điều suy nghĩ gãi gãi râu.

- Tiểu tử này tuy nói hoang đường nhưng tựa hồ có chút đạo lý. Vì cái gì trầm không thử lại chuyện năm đó?

Sợ gặp nguy hiểm?

Lý Thế Dân lắc đầu, nhớ năm đó trong cuộc chiến Hồ Lao Quan, hắn dùng 3000 kỵ binh thắng Đậu Kiến Đức mười vạn đại quân, xung trận lên ngựa làm gương cho binh sĩ, cuối cùng vẫn sống tốt. Huống chi, đang ở Trường An, ai có thể tổn thương được hoàng đế?

Sợ Ngụy Chính?

Ách, cái này có chút là thật. Lão nhân này ngang ngược, không hề nể mặt hắn. Đáy lòng Lý Thế Dân quả thật có chút hơi sợ, lập tức tưởng tượng cũng thấy không sao, nếu cải trang thì lão nhân kia sao thể biết?

Hắn nhớ lại cảm giác ngọt ngào năm xưa, trong nháy mắt quyết định.

Cải trang vi hành, trăm sẽ một lần cải trang vi hành.

585. Chương 605: Chân Ái Vô Cường

Lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa đến rất nhanh!

Vào ngày này, thành Trường An náo nhiệt không bằng Vị Thủy.

Đỗ Hà, Trường Nhạc ngồi trong xe ngựa rộng rãi đi trên đường ra sông Vị Thủy.

Đỗ Hà mặc võ sĩ phục màu xanh da trời được Vũ Mị Nương đặt cho. Vũ Mị Nương hiểu hắn, biết hắn thích y phục rộng tiện cho hành động. Võ sĩ phục cũng cải tiến, không phải hồ phục cũng không tính là y phục văn sĩ, mặc vào rất thoải mái.

Đỗ Hà tiêu sái nên khi mặc y phục này tràn đầy vẻ thanh niên nhưng nhìn khí độ lại có cảm giác lão thành ổn trọng. Sự thật cũng là như thế, tuy Đỗ Hà đã làm không ít chuyện nhưng tuổi mới chỉ hai mươi, đây là sự thật không thể cải biến. Nhưng tuổi thật của hắn lại không phải như vậy, đời trước với tư cách giáo sư, Đỗ Hà có một vẻ trầm tĩnh được học trò tín nhiệm. Đỗ Hà hiện giờ trộn lẫn mị lực tươi trẻ của thanh niên lẫn mị lực thành thực của trung niên.

Về phần Trường Nhạc, Đỗ Hà chỉ có thể dùng mười chữ để hình dung.

Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức.

Sự hiện hữu của nàng là chúa sáng thế thần kỳ, xuất phát từ quỹ phủ thần công của tự nhiên, khuôn mặt nàng cơ hồ hoàn mỹ để cho nữ tử thiên hạ hổ thẹn.

Hôm nay nàng mặc váy dài màu trắng, dùng trăm cài đầu hình mây, nhìn như tiên tử hạ phàm.

Hai người ngồi cùng một chỗ, đúng là trời đất tạo nên một đôi.

Chỉ có điều trên mặt hai vợ chồng đều cười khổ, ra vẻ không làm được gì.

Làm một người nam nhân khó, làm một nam nhân tốt càng khó, làm lão bà một nam nhân tốt khó càng thêm khó.

Ý định ban đầu của Đỗ Hà là mang theo ba vị phu nhân cùng đi Vị Thủy để thả đèn, nào biết Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương căn bản là không thềm chịu nể mặt mũi. Hai người hẹn nhau đi đâu đó, Đỗ Hà đành đi cùng với Trường Nhạc.

Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đều có ý định, cũng không phải thiệt tình không muốn cùng Đỗ Hà đi thả đèn, chỉ là ba nữ đi cùng thì dù thế nào cũng thấy bất tiện. Tiết mục giải trí của Đường triều không ít, sau đêm thất tịch cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa là tết Trung thu, qua đó lại có tết Trọng Dương đầu tháng chín, đi cùng bây giờ chỉ bằng phân ra mỗi người một ngày.

Trường Nhạc vừa mới mang thai, tạm thời hành động tự nhiên, qua cả tháng cũng chỉ có thể ở lại trong nhà nên để cơ hội đầu tiên cho Trường Nhạc.

Về phần các nàng đi làm lễ cầu con.

Đây cũng là một tập tục trong đêm thất tịch, dành cho nữ tử chưa lấy chồng chưa mang thai.

Đỗ Hà kéo màn xe thấy hai bên đường đầy các nam nữ tay cầm hoa đăng, cả một đường sáng rực.

- Không nghĩ nữa!

Đỗ Hà kéo tay Trường Nhạc:

- Tuyết Nhạn hấp tấp nhưng Mị Nương làm việc ổn trọng, có nàng bên cạnh chắc không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, đừng để lỡ thời gian này. Trường Nhạc, nàng xem đèn kia có lạ hay không?

Hắn chỉ vào một người ngoại quốc mắt xanh cầm một cây đèn. Có lẽ là thẩm mỹ người phương Tây cùng người phương Đông khác nhau nên đèn của người phương Đông khác mà đèn người ngoại quốc là một con rùa đen lớn, trên đó đặt ngọn nến khiến cảm nhận khác lạ.

- Phì!

Trường Nhạc cười nhẹ, nàng bị con rùa đen kia chọc cười.

Nhìn xem đám người vui vẻ trên đường, Trường Nhạc hâm mộ nói:

- Nguyên lai đèn thả sông phải do tự mình làm mới có ý nghĩa.

Đỗ Hà cười mà không nói, đi vào bờ sông Vị Thủy.

Bóng đêm càng sâu nhưng bờ sông Vị Thủy tụ tập hàng nghìn hàng vạn du khách, phần lớn đều là thanh niên nam nữ. Nếu không nữa thì là người bán hàng rong các nơi.

Dù trong đám đông nhưng Đỗ Hà cùng Trường Nhạc trong đó vẫn như hạc giữa bầy gà, dù Trường Nhạc chuẩn bị khăn che mặt nhưng vẫn không thể dấu được dung nhan tuyệt thế.

Nếu không vì danh hoa có chủ thì với phong khí cởi mở của Đường triều, lúc này Trường Nhạc chắc đã bị vô số thiếu niên tuấn kiệt mời gọi.

Đỗ Hà nhìn qua lại bên bờ sông, chỉ vào một chỗ khá xa, nói:

- Nàng xem.

Trường Nhạc sáng mắt, đó là một quầy hàng không hề bắt mắt, lưu lượng khách không lớn, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim vì không bán đèn làm sẵn mà là vật liệu làm đèn.

Đây chính là thứ bọn họ đang cần.

Chủ quầy là một cặp vợ chồng đã có tuổi, cũng không tha thiết lắm với sinh ý mà nhìn đám trẻ vui vẻ bên bờ sông.

Trường Nhạc biết trượng phu thể thiếp, sớm đã nghĩ tới loại tình huống này, thăm dò dè dặt liếc hần.

Đỗ Hà kéo tay nàng đi về sạp hàng nhỏ.

Đêm thất tịch mỗi năm đều có nhưng đối với Đỗ Hà là lần đầu tiên. Ba năm trước, nếu không vì chiến sự thì là có trách nhiệm ở Giang Nam nên chậm trễ.

Tính của Đỗ Hà cũng như Trường Nhạc, thích tự mình động thủ.

Hắn vốn không biết làm đèn thả sông, vì thế trước đó đã hỏi qua Phòng Di Ái, Lý Kính Nghiệp. Cuối cùng biết từ Lý Kính Nghiệp bên bờ sông Vị Thủy có một cặp lão nhân gia kỳ quái, bọn họ bày hàng bán tài liệu tài liệu làm đèn, dạy người chế tác, tay nghề cực kỳ xảo diệu nhưng không ra tay làm hàng, mỗi năm đều như thế.

Đỗ Hà lúc ấy đã cảm thấy kỳ quái, cho dù hắn chưa bao giờ đi vào Vị Thủy, cũng có thể tưởng tượng. Du khách tới Vị Thủy chia làm hai loại: Thứ nhất là dân chúng Trường An, phần lớn không giàu có, hoặc là thường thường bậc trung, thường mang đồ đi theo. Một loại khác là lũ khách từ bên ngoài đến, hoặc là hậu duệ của quan to quý tộc, gia cảnh giàu có nên mua đèn ở hiện trường. Chỉ nhìn đơn thuần sự náo nhiệt bên mấy hàng là biết bọn họ sao có tâm tư mua tài liệu để tự làm.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy càng kỳ quái, quầy hàng này khác lạ với những quầy hàng khác.

Đỗ Hà, Trường Nhạc đi đến gần.

Hai lão nhân gia kia nhiệt tình tiến lên nghênh đón.

Đỗ Hà nói rõ ý đồ đến.

Hai lão nhân gia nghe xong lại càng tươi cười.

Lão trưởng gật đầu nói:

- Không phải lão phu tự khen nhưng luận tay nghề thì trong vòng trăm dặm chưa ai có thể làm đèn vượt vợ chồng chúng ta.

Đại nương đánh yêu lão trưởng:

- Cứ nói mạnh miệng.

Bà quay sang cười với hai người:

- Để cho vợ chồng son chế giễu.

Bà cũng nhìn ra Đỗ Hà, Trường Nhạc là vợ chồng, tán thán:

- Khó được các người minh bạch, trên đời nào có Ngưu Lang Chức Nữ, chẳng qua là thế nhân mượn nhờ câu chuyện để thả đèn soi Hỷ Thước, thực tế chiếu sáng đường tình, tâm ý chỉ có thể tự mình làm ra. Tiện tay mua lấy một cái, dù xinh đẹp, cũng không cách nào đại biểu cảm tình bản thân.

Đại nương lớn tuổi nhưng nói ra hết sức đi vào lòng người.

- Không biết vợ chồng son muốn làm kiểu dáng gì, đừng vội đáp, ý nghĩa rất quan trọng.

Đại nương hỏi tiếp.

Đỗ Hà, Trường Nhạc nhìn nhau, cùng nói:

- Hoa sen!

Đại nương nghe xong càng vui cười đến không ngậm miệng được, đá lão trưởng một cước nói:

- Còn không mau chuẩn bị?

Lão trưởng cũng vui vẻ đem giấy hồng, cây thăm bằng trúc...chuẩn bị sẵn sàng.

Trường Nhạc thán phục nhìn xem Nhị lão nói:

- Cảm tình hai vị lão nhân gia thật tốt.

Lão trưởng cười nói:

- Vợ chồng son sau này chẳng phải đồng dạng, xem các người thân phận không tầm thường, có thể buông hết thấy, tự mình làm đèn để tỏ tâm ý của mình, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Trường Nhạc liếc Đỗ Hà, tràn ngập vui sướng.

Đại nương làm trước một kiểu dáng tham khảo, dù bà đã già nhưng tay chân lanh lẹ, không chút nào kém hơn nam nữ trẻ tuổi. Không bao lâu, một chiếc đèn tinh xảo đã hoàn thành.

Lão trưởng cũng không nói ngoa, những vật liệu trong tay đại nương tựa hồ vật sống, bông hoa sen tựa hồ đang nở.

Ánh mắt Trường Nhạc lóe lên, cũng bất chấp thân phận, vội bảo đại nương dạy nàng.

Đỗ Hà hiếu kỳ hỏi:

- Tay nghề đại nương bất phàm, số một số hai, sao không theo bọn họ kiếm chút lợi nhuận? Loại cơ hội này, trong một năm chưa hẳn có mấy lần.

Lão trưởng cười nhẹ:

- Chúng ta là vợ chồng già, con cái đầy nhà không thiếu mấy đồng tiền này. Ở chỗ này bày quầy bán hàng là để kỷ niệm hơn bốn mươi năm trước chúng ta quen nhau qua hội thả đèn, cuối cùng đến yêu nhau, kết

hôn. Đèn thả trên sông đối với chúng ta không chỉ có là đèn mà còn là kỷ niệm. Chúng ta hy vọng có thể thấy được nam nữ có tình cảm sâu nặng như các người, dạy cách làm đèn, là lời chúc phúc của chúng ta. Hi vọng các người có thể giống, mưa gió bốn mươi năm không rời.

Lão trưởng cười vô cùng vui vẻ, như một đứa trẻ.

Đại nương có chút e lệ, nhưng vẫn liếc lão trưởng tình ý miên man.

Đỗ Hà giặt mình, tình cảm bốn mươi năm không thay đổi thật khiến người động dung.

Trường Nhạc càng cảm động đến hồ đồ.

Đỗ Hà nắm tay nàng, kiên định nói:

- Nhất định là sẽ.

Lão trưởng nhập thần nhìn hai người, đột nhiên nói:

- Bạn già, người xem, bọn họ giống như vợ chồng kia hơn hai mươi năm, cũng nói đồng dạng.

Đại nương ngừng một chút nói:

- Thật đúng như vậy, bất quá đôi vợ chồng kia đã hơn mười năm không tới, nhớ hai mươi năm trước, mỗi năm bọn họ đều tới.

586. Chương 606: Đêm Thắt Tịch, Thả Hà Đăng, Làm Thơ

Liên hoa hà đăng theo Vị Thủy chậm rãi trôi đi, Trường Nhạc ngồi chồm hổm tại bến, hai tay nắm chặt, nhắm mắt cúi đầu, thấp giọng cầu nguyện.

Liên hoa hà đăng của Trường Nhạc làm không hề tinh xảo, nhưng mỗi một nan tre, mỗi một tấm vải đỏ đều do bàn tay nàng tết, phân nỗ lực đầy tình ý kia, không phải tùy ý mua hà đăng là có thể bày tỏ.

Ánh trăng chiếu vào thân thể Trường Nhạc, chiếu rọi lên lụa trắng trên toàn thân, để Trường Nhạc ngồi chồm hổm ở nơi đó cầu nguyện nhìn thoáng qua giống như tiên nữ, không thể lấy ngôn từ nào để hình dung vẻ đẹp của nàng, một trận gió lớn thổi qua, chiếc khăn che mặt theo gió bay lên, lộ dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Đỗ Hà đưa tay nhận lấy chiếc khăn che mặt, đang định quay về phía Trường Nhạc hoàn trả lại, ánh mắt chuyển thành nhu hòa, tìm đập thành thịch.

Nam nữ xung quanh trông thấy tràng cảnh này cũng ngây người nhìn, bọn họ ngơ ngác nhìn Trường Nhạc, trong lúc nhất thời, bên bờ Vị Thủy biến thành trạng thái chân không ngăn ngủi.

Kinh diễm, đã không đủ để hình dung vẻ đẹp Trường Nhạc lúc này bộc lộ.

Ánh mắt xung quanh kinh ngạc nhìn Trường Nhạc, thêm muốn, còn có sùng kính, cho dù là người háo sắc, tại đây đối diện với mỹ lực của Trường Nhạc lúc này tản ra, sắc tâm đều không thể nảy sinh nửa điểm.

Vẻ đẹp này không cách nào hình dung, không phải người trên thế gian sở hữu, mà chính là đến từ trên trời.

Diêm Lập Đức, Diêm Lập Bản chính là hai họa sĩ nổi danh nhất Đại Đường nhập thần nhìn Trường Nhạc, vẻ đẹp này chính là cảnh tượng ghi tạc trong lòng. Bởi vì tao ngộ đêm nay, hai người bọn họ dùng thời gian ba năm tạo lên bức tranh mang tên "Công chúa cầu nguyện", màu sắc toàn bộ bức tranh vô cùng sống động.

Thế nhân đều biết Diêu Thuyền bái nguyệt, Chiêu Quân xuất tặc, Quý Phi say rượu, Tây Thi giặt đồ là bức họa cổ đại đẹp nhất, nhưng Diêu Thuyền là một nhân vật hư cấu không tồn tại thực tế. Lữ Bố phản董卓, chỉ là vì hấn ngử với thị thiếp của董卓, không phải vì Diêu Thuyền hư cấu.

Bởi vì Đỗ Hà tồn tại, theo đó lịch sử thay đổi.

Trong bốn bức họa đẹp nhất này, một người bái nguyệt, thêm một người cầu nguyện, tứ đại mỹ nhân cũng do Trường Nhạc tồn tại thực sự thay thế.

Đương nhiên tất cả chuyện này đều là sau này.

Suy cho cùng Đỗ Hà và Trường Nhạc là lão phu thê, có lực kiểm chế nhất định đối với vẻ đẹp của nàng. Tuy rằng hẳn vì Trường Nhạc vô tình cử động tản ra mị lực cảm thấy vô cùng chấn động, phản ứng đầu tiên chính là kéo nàng rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Trường Nhạc còn không biết tình hình chính mình tạo lên, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Đỗ Hà cười cười đưa nàng chiếc khăn che mặt, cảm khái nói:

- Đẹp không phải tội, nhưng mê người gây tội...

Trường Nhạc còn tưởng rằng Đỗ Hà khen chính mình đẹp, liếc mắt quở trách nhìn hẳn.

Đỗ Hà cười cười kéo Trường Nhạc, dẫn nàng tới xem hà đăng trên sông Vị Thủy.

Mất đi bóng dáng Trường Nhạc, sông Vị Thủy lại khôi phục cảnh tượng náo nhiệt. Đỗ Hà thuê một con thuyền nho nhỏ tại bến tàu chạy tới giữa sông.

* * * * *

Lúc này trên sông Vị Thủy có một chiếc thuyền hoa lộng lẫy.

Thuyền hoa cực lớn, vô cùng lộng lẫy, thân thuyền dài đến mười trượng, đèn lồng xung quanh thuyền màu sắc rực rỡ nối tiếp cùng một chỗ, tổng cộng hơn ba trăm chiếc, trong đêm tối chiếu sáng một vùng trời, để cảnh sắc xung quanh giống như ban ngày.

Trên thuyền hoa rất thích hợp để ngắm cảnh, hầu như chiếm nửa đường sông.

Cũng không ít quan to quý nhân đến Vị Thủy ngắm cảnh, nhưng mỗi một chiếc du thuyền đối mặt với thuyền hoa lộng lẫy này đều lựa chọn tự động rút lui. Tình hình này phát sinh đã chứng minh một điểm, chủ nhân thuyền hoa lộng lẫy không thể đụng tới.

Sự thực chính là như vậy, trên thuyền hoa lộ rõ chữ Ngụy Vương, có vẻ trang nghiêm khí phách. Là Vương gia địa vị cao tại Trường An, tại Trường An người có thể gọi tên hẳn chỉ có Lý Thế Dân và Lý Thừa Càn. Ngoại trừ hai người bọn họ, ai có thể đủ sức để chạm vào đầu lông mày một Vương gia.

Bất quá, trên thuyền không có Lý Thái, bản thân hẳn đang tiếp đãi hai vị gia chủ trong năm thế gia quyền thế Thôi Trung Bình và Trình Thiên Phàm, thương nghị chuyện tình Lô gia. Sau khi người đứng đầu Lô gia Lô Tử Kiến bị giết chết, Lô gia hầu như rơi vào tình trạng tan vỡ.

Không phải không nhiều người tài, mà là Lô gia nắm giữ đại nghiệp phồn vinh, lực lượng nhiều không đếm xuể. Trong tộc môn quý tộc, gia chủ như hoàng đế, ai ai đều hứng thú tranh đoạt. Nhiều người tranh đoạt tự nhiên sẽ loạn.

Lý Thái không cam lòng mất đi Lô gia, mấy ngày nay đều bàn luận sự tình Lô gia với Thôi Trung Bình và Trình Thiên Phàm, thương nghị xem ai thượng vị có thể phù hợp với lợi ích của chính mình.

Đám người bọn họ tốn sức suy nghĩ, nhưng chưa tiếp xúc người trong gia tộc có giác ngộ này, bọn họ giống như trước kia du ngoạn tại Trường An.

Ngày lành đêm thất tịch tốt lành cầu Chúc Nữ giúp khéo tay canh cửu thuê vá, làm sao đám công tử thế gia quý tộc bọn họ có thể bỏ qua cơ hội này.

Lý Thái mượn hơi những quý công tử này, lấy bảo thuyền chính mình thường du ngoạn, do Đỗ Sở Khách dẫn chơi thuyền Vị Thủy, trên thuyền ngâm thơ đối nghịch.

Lý Thái với tài năng tên tuổi và vị thế, phần lớn đều gặp gỡ đệ tử quý tộc phong lưu tài hoa.

Lúc này chiều dài hơn ba mươi người đều là anh tài trẻ tuổi giỏi thi từ ca phú.

Trình Thiên Phàm và Trình Thế Mỹ đã ở trên boong tàu.

Hắn tinh thông ca từ thi phú xuất khẩu thành thơ, nghiêm nhiên là một vị công tử phong lưu tài tuấn trong thời đại hỗn loạn đen tối nhất, trở thành đối tượng mọi người tán dương.

Trịnh Thế Mỹ đứng trong đám người, ánh mắt đắm đuối không ngừng ngắm nhìn giai nhân xinh đẹp đang ở đầu thuyền nói cười thản nhiên với một vị công tử trẻ tuổi, trong mắt hiện lên tia dị sắc. Giai nhân xinh đẹp họ Từ, gọi là Từ Tuệ, là tài nữ đệ nhất Giang Nam. Mấy ngày trước đây tại Trường An, trên đường đi đã gặp nàng, toàn thân tài nữ Từ Tuệ kia tràn ngập mỹ cảm Giang Nam, lúc này khiến thiên nhân kinh hãi triển khai theo đuổi.

Bất quá Từ Tuệ đang nói chuyện vui vẻ với Thượng Quan Nghi đứng trước mặt.

Thượng Quan Nghi là Hoàng Văn Quán Trục Học Sĩ, là tiến sĩ Lý Thế Dân đích thân phong, tài hoa bất phàm.

Lúc đầu Thượng Quan Nghi một mình đứng ở đầu thuyền nhìn về phía xa xa, không hề thích thú tròng cảnh náo nhiệt trên boong tàu, Từ Tuệ nghe nhiều người trên thuyền tăng bốc cảm thấy buồn chán, lúc này nàng trông thấy Thượng Quan Nghi hành động đặc biệt, hiểu kỳ tiến lên hỏi.

Thượng Quan Nghi đã có khiếu thê, hẳn không có tình tự gì đặc biệt đối với Từ Tuệ, thành thực đáp:

- Bầu không khí đáng ghét như vậy, không phải bằng hữu kéo ta tới, ta không hề muốn tới đây.

Từ Tuệ cũng nói ra cảm nhận trong lòng, nói:

- Ta cũng vậy, tụ hội tại Giang Nam, lấy du ngoạn là việc chính, cảm thụ sông núi tươi đẹp, sau đó quay về trao đổi, thảo luận tâm tình. Nhưng tại Trường An, phần lớn thời gian đều dùng để tăng bốc, hoàn toàn mất đi ý nghĩa du ngoạn.

Thượng Quan Nghi gật đầu nói:

- Bầu không khí hoàn toàn khác nhau, không khí học thuật Giang Nam nồng hậu, cũng không liên lụy tới lợi ích. Còn nơi này dưới chân thiên tử, người tài hoa xuất chúng nhiều như tôm cá dưới sông, ai không muốn nhảy lên trở thành người trên vạn người? Tăng bốc, thổi phồng, đề cao danh vọng, dần dần đã thay thế lòng ham học hỏi của bọn họ.

Từ Tuệ cảm động theo, gật đầu nói:

- Dưới chân thiên tử, quả thực mọi chuyện phức tạp, tràn đầy tính hình thức.

Thượng Quan Nghi thản nhiên nói:

- Cô nương nói như vậy có đúng có sai, Trường An thực sự là nơi long xà lẫn lộn, có đủ loại quyền lực tranh đấu. Nhưng bề hạ một đời minh quân, chỉ cần người có tài học thực sự, nhất định có cơ hội được trọng dụng. Nhưng bọn họ như vậy, muốn mượn danh tiếng thượng vị, không cần bàn cãi chính là người nằm ngủ nói mơ.

Hắn một lời nói rõ thiên cơ, phong thái không có nghĩa là tất cả, thành tựu thi từ ca phú cho dù tốt cũng không hẳn có thể trở thành người ưu tú.

Thượng Quan Nghi là người cung khiêm lễ nghĩa, mỗi tiếng nói hành động đều là lời hay, để Từ Tuệ nhìn với cặp mắt khác thường.

Lúc này Trịnh Thế Mỹ đứng ngồi không yên, Thượng Quan Nghi và Từ Tuệ trò chuyện càng lúc càng sâu, hầu như không để ý tới mọi người trên boong tàu. Hắn tự đánh giá chính mình rất cao, Thượng Quan Nghi há có thể so sánh, hẳn cười cười tới gần, nhìn lên trời đêm nói:

- Không biết hôm nay thực sự có Ngưu Lang, Chức Nữ hay không? Bất quá chuyện tình Ngưu Lang, Chức Nữ thâm nhập nhân tâm, khiến người ta cảm động. Ta có một đề nghị, không bằng lấy đêm Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau làm đề, sáng tác một bài thơ phú, các vị nghĩ thế nào?

- Được!

Trịnh Thế Mỹ xuất thân cao quý, lại tài tình hơn người, lúc này mở miệng, mọi người liền hô lớn.

Trịnh Thế Mỹ cao ngạo cười:

- Ta đến làm trước...

Hắn đi qua đi lại ba bước, hai tay vỗ mạnh:

- Có...

Tâm tư hẳn khê động, nghĩ ra một bài thất ngôn tuyệt cú hợp với tình hình.

Câu thơ ưu mỹ, kết cấu chỉnh tề, vừa đơn giản vừa dễ hiểu.

Ngay cả Từ Tuệ, Thượng Quan Nghi không thể không thừa nhận, Trịnh Thế Mỹ này đối với thi từ thực sự tài hoa bất phàm.

Câu thơ của Trịnh Thế Mỹ khiến nhà sĩ xung quanh kinh hoàng, lập tức mọi người trầm trồ khen ngợi.

- Cổ nhân có Tào Thực bảy bước thành thơ, Trịnh hiền chất ba bước thành thơ lại càng cao siêu.

Đỗ Sở Khách nhin không được vỗ tay ca ngợi.

587. Chương 607: Tài Hoa Vô Song, Sao Xứng So Sánh

Trịnh Thế Mỹ đặc ý nhìn Thượng Quan Nghi, hỏi:

- Nghe nói Thượng Quan huynh xuất thân tiến sĩ, tài hoa bất phàm, không bằng hãy sáng tác một bài thơ để mọi người mở rộng tầm mắt, thế nào?

Thượng Quan Nghi nhận thấy ý khiêu khích, nhưng chỉ thản nhiên cười cười:

- Sáng tác văn thơ, ta không bằng người...

Hắn học thuật trị nước an bang, tại thi từ ca phú thực sự kém Trịnh Thế Mỹ, lúc này không lưu tâm thản nhiên thừa nhận.

Trịnh Thế Mỹ càng tự đắc liếc mắt ngắm nhìn Từ Tuệ.

Từ Tuệ âm thầm nảy sinh phần nộ, trong đầu nhớ tới một người, thầm nghĩ:

- Nếu như hắn tại đây, Trịnh Thế Mỹ đâu có thể càn rỡ như vậy?

Lúc này trong đám người truyền đến tiếng ca ngợi:

- Ba bước thành thơ, ngay cả Tào Thực còn không làm được, vậy Đỗ Hà càng kém xa...

Người vừa nói chính là hậu nhân Trịnh gia Trịnh Quả, hắn biết Trịnh Thế Mỹ một lòng muốn so đấu với Đỗ Hà một lần, muốn vượt trên Đỗ Hà, vì vậy tán thưởng một câu như vậy.

Trịnh Thế Mỹ nghe xong càng đắc ý, ngửa đầu lên trời cao ngạo như Khổng Tước, đương nhiên trong mắt Từ Tuệ càng giống như con lừa.

Trịnh Thế Mỹ thầm nghĩ:

- Đỗ Hà tính là cái gì, có ta ở đây, căn bản không đáng nhắc tới, hắn không đến bởi vì nghe thấy danh tiếng của ta, sợ không dám đến.

Sau khi Trịnh Thế Mỹ đi tới Trường An, một lòng muốn so đấu với Đỗ Hà, muốn dẫm nát thân thể Đỗ Hà, thắng được Đỗ Hà lại càng được nhiều người tán tụng.

Đêm Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau lần này chính là cơ hội tốt nhất, để có thể thắng lợi, một tháng trước, hắn liền nghĩ được đề mục, tỉ mỉ làm một bài thơ, thông qua một tháng sửa chữa, tự coi là hoàn mỹ không tỳ vết. Hắn phái người hẹn Đỗ Hà đến, kết quả Đỗ Hà vẫn chưa đến, trong lòng nhận định Đỗ Hà từng nghe qua đại danh của hắn, sợ không dám đến chỗ hẹn.

Đỗ Hà thực sự nhận được lời mời của Trịnh Thế Mỹ, bất quá ngay cả Trịnh Thế Mỹ rốt cục là mè, hay cầu hắn đều không biết, đâu phải đến chỗ hẹn.

Chỉ là thái độ của Trịnh Thế Mỹ khơi dậy sự phần nộ trong lòng Từ Tuệ, lạnh lùng nói:

- Quả thực xa xa không bằng, Đỗ Hà tài hoa vô song, người khác làm sao sánh bằng?

Từ Tuệ không biết câu thơ của Trịnh Thế Mỹ là hẳn một thảng tử mĩ sáng tác, hơn nữa trải qua nhiều lần cân nhắc trau chuốt, cho rằng hẳn thực sự có thể so sánh với Tào Tử Kiến thời tam quốc, ba bước thành thơ. Đối với điểm ấy, nàng có chút bội phục, nhưng một người cho dù có tài kinh thiên động địa, không biết đối nhân xử thế, ngạo mạn tự đại, cũng sẽ để người chán ghét.

Từ Tuệ đọc tứ thư ngũ kinh, toàn thân tài hoa nhưng thực sự chỉ đứng thứ nhì, phẩm chất kính già mến trẻ, khiêm tốn thực sự khiến người ta kính phục. Trịnh Thế Mỹ còn chưa gặp Từ Tuệ, Từ Tuệ đã thấy Trịnh Thế Mỹ. Đó là trong một lần dùng cơm, Từ Tuệ cảm thấy buồn chán ngoảnh mặt về phía cửa sổ nhìn người đi đường. Cách đó không xa Trịnh Thế Mỹ đánh một cụ lão bán rau, cụ lão thể yếu, so với Trịnh Thế Mỹ từng tập võ nghệ quả thực kém xa, bị Trịnh Thế Mỹ đánh đập xuống đất, rau quả lăn khắp đường.

Trịnh Thế Mỹ chửi kháy, không thèm để ý tới, thản nhiên rời đi. Một vài người tốt gần đó tiến lên nâng cụ lão dậy, sắp xếp lại đồng rau quả.

Đối với hành vi loại này của Trịnh Thế Mỹ, trong lòng Từ Tuệ vô cùng căm ghét. Sau đó hai người được người quen giới thiệu, đối mặt một người tài tuần phi phạm, xuất thân cao quý điên cuồng theo đuổi, Từ Tuệ không chấp nhận hẳn cũng vì sự chán ghét kia.

Đối với Đỗ Hà, Từ Tuệ vẫn ôm tâm tình kỳ quái. Đối mặt với ân nhân hai lần cứu mạng, có tâm tư cảm kích không nói thành lời, ngoài ra Đỗ Hà tại Giang Nam biểu hiện là người có tài văn chương, trí tuệ đại dũng, là loại người vì cứu người dám làm chuyện nghịch thiên, hấp dẫn ánh mắt nàng, để trong lòng nàng kính mến.

Gặp Đỗ Hà tại Trường An, đối mặt với lời mời càn rỡ của Đỗ Hà, nàng vô cùng xấu hổ, trong lòng âm thầm vui vẻ chờ mong, buổi tối khó ngủ. Kết quả đợi mấy ngày, không thấy chút tin tức nào, lúc này mới hiểu chính mình bị cho leo cây, trong lòng buồn bực, vì vậy khi gặp Vũ Mị Nương, mới có thể bạo phát bức tức trong lòng.

Hôm nay Từ Tuệ vốn dự định du ngoạn Trường An, nhưng tại nhà trọ Đỗ Sở Khách mời nàng du ngoạn Vị Thủy, tham gia đại hội giao lưu kẻ sĩ. Nàng không lý giải được tình hình tại Trường An, trong thâm tâm nghĩ Đỗ Sở Khách thân là đệ đệ của Đỗ Như Hối, là thúc phụ của Đỗ Hà, hẳn tổ chức đại hội giao lưu có thể Đỗ Hà sẽ tham dự. Lại không biết tuy Đỗ Sở Khách là đệ đệ của Đỗ Như Hối, là thúc phụ của Đỗ Hà, thế nhưng hẳn đứng về phía Lý Thái. Đỗ Như Hối khổ tâm khuyên bảo hẳn không nghe, hai bên không thể làm được gì hơn là cắt đứt quan hệ. Trong lúc này, cũng không có gì sâu sắc xuất hiện cùng chỗ.

Đi tới thuyền Ngụy vương, Từ Tuệ phát hiện Trịnh Thế Mỹ dĩ nhiên là một trong những nhân vật chính, có cảm giác bị mắc lừa, càng không để ý tới hẳn.

Vất vả tìm được người trò chuyện trên thuyền, Trịnh Thế Mỹ lại tiến tới khiêu khích, để trong lòng Từ Tuệ càng thêm chán ghét. Ngay khi nàng chuẩn bị rời đi, câu nói "Đỗ Hà kém rất xa" khiến nàng dừng cước bộ, còn thái độ của Trịnh Thế Mỹ kia đương nhiên giống như đạo thuốc súng, sự chán ghét đối với Trịnh Thế Mỹ nhen nhóm trong lòng.

Tuy rằng Từ Tuệ oán giận Đỗ Hà bỏ boom nàng, nhưng trong lòng nàng Đỗ Hà thủy chung vẫn là một anh hùng đại nhân đại nghĩa, để cứu mười lăm vạn bách tính khỏi ôn dịch, mặc kệ an nguy của bản thân. Loại Trịnh Thế Mỹ này ngay cả đạo đức làm người đều không có, có gì xứng đáng để so sánh?

Trong cơn tức giận, không để Trịnh Thế Mỹ còn đường sống, nói câu nói khinh bỉ không chút lưu tình đối với Trịnh Thế Mỹ.

- Đỗ Hà tài hoa vô song, người khác sao có thể so sánh?

Câu nói này, trực tiếp biểu hiện hẳn không đủ tư cách so sánh với Đỗ Hà.

Âm thanh nàng vừa dứt, khuôn mặt tuần tú của Trịnh Thế Mỹ bỗng nhiên đỏ bừng.

Để một nữ nhân chính mình ngưỡng mộ trong lòng khinh bỉ châm biếm như vậy, điều này khiến cho một đại nam nhân như hẳn làm sao có thể chịu nổi.

Đỗ Sở Khách mời Trịnh Thế Mỹ tới, thực chất muốn nhờ Trịnh Thế Mỹ, trong lòng biết Trịnh Thế Mỹ có ý với Từ Tuệ, liền bước lên phía trước hòa giải nói:

- Người tài chẳng phân biệt được cao thấp, chất nhĩ của ta tài cán thực sự phi phàm, nhưng Trịnh Thế Mỹ nổi danh Huỳnh Dương cũng không kém.

Dù sao Từ Tuệ cũng là tiểu thư khuê các tại Giang Nam, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết chính mình nói có chút nặng lời, nàng liền hừ lạnh một tiếng không thèm để ý.

Nhưng Trịnh Thế Mỹ không kiềm chế nổi lửa giận trong lòng, hấn lớn lên vẫn luôn là đệ nhất, còn chưa từng gặp phải nhục nhã như vậy, đừng nói đến nhân khiến hấn động tâm.

- Đồ Hà tính là cái thá gì, thậm chí còn không dám đáp ứng yêu cầu của ta, dựa vào cái gì so sánh với ta?

Con mắt hấn đỏ lòm, ồm ồm quát.

Từ Tuệ đỏ mặt cả giận nói:

- Đừng quá tự đại, bất luận là nhân phẩm hay tài văn chương, ngươi căn bản không có điểm nào có thể so sánh với hấn.

Trịnh thế Mỹ tức giận như phát điên.

Trịnh Quả trong đám người cũng cảm thấy lo lắng, nếu như không thể để Trịnh Thế Mỹ lấy lại thể diện, e là không ăn được trộm gà còn mất nắm gạo. Hấn ngẫm nghĩ, hiếm khi thấy Từ Tuệ đỏ mặt, không khỏi ngẩn ngơ, thầm nghĩ Trịnh Thế Mỹ chĩa mũi nhọn về phía Đồ Hà, cũng không làm khó được Từ Tuệ, nhìn thần tình kia, chẳng lẽ?

Tâm tư hấn khê động, cười nhẹ nói:

- Từ cô nương biện hộ thay Đồ Hà như vậy, lẽ nào các người có quan hệ gì đó đặc biệt?

Hấn là một tên tiểu nhân, tiểu nhân am hiểu nhất chính là chỉ đồng nói tây, dối đúng thành sai. Hấn không nói là quan hệ như thế nào, không nói quá đặc biệt, nhưng tư tưởng người khác thường thường suy nghĩ sai lệch.

Trịnh Quả vừa nói như vậy, mọi người xung quanh vui vẻ nhìn Từ Tuệ từ đầu đến chân với ánh mắt khác thường.

Từ Tuệ là một khuê nữ trinh trắng, khiến người ta hoài nghi như vậy, nàng tức giận đến mức ứa nước mắt.

Lúc này, âm thanh ngâm xướng trầm thấp truyền đến trên thuyền.

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thẳng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhân cổ thước kiêu quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch tạm:

Âm thầm quá bước Ngân Hà,

Sao bay gửi hận mây hoa khoe màu.

Gió vàng sương ngọc tìm nhau,

Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.
Nhu tình mộng đẹp tương phùng,
Ngâm ngùi chẳng nở ngoảnh trông thước kiều.
Tình xưa nếu mãi còn yêu,
Cầu chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.

Tiếng ngâm xướng trầm thấp vang vọng khắp Vị Thủy, âm điệu sâu lắng, thanh âm mông manh dễ vỡ, kể rõ một tình yêu chân thành tha thiết, đau thương, thuần khiết: Khéo léo thuật lại chuyện Chức Nữ bị vương mẫu bức bách, chỉ có thể dựa vào đóm sao lóng lánh thuật lại nỗi buồn ly biệt của bọn họ. Bọn họ cách xa vạn dặm không thể gặp mặt, khoảnh khắc tốt đẹp tương phùng, lại để nhân gian thiên biến vạn biến...

Cặp tình nhân Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, ngay cả dòng nước chảy đều ôn nhu không tiếng động. Thế nhưng cầu Hỷ Thước để bọn họ gặp gỡ, thoáng chốc trở thành con đường ly biệt, ngày cười như giấc mộng đột nhiên biến mất, mới gặp lại chia lìa, sao lại không khiến người đứt từng khúc ruột...

588. Chương 608: Biện Cơ, Thiên Cổ Độ Nhất Nhân

Hồi tưởng lại ngày hẹn hò, thực thực giả giả như ảo mộng, cho đến khi cầu Hỷ Thước ngăn cách, tình cảm quyền luyến đã tới vu cực. Đúng lúc này, một câu “lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu hởi tại triều triều mộ mộ” chuyển tiếp đột ngột, nói rõ ái tình đích thực. Ái tình phải trải qua khảo nghiệm chống lại thời gian chia cách lâu dài, chỉ cần có thể yêu nhau chân thành, cho dù suốt năm mỗi người một nơi, thời gian gặp mặt rất ngắn ngủi cũng vô cùng đáng quý.

Đoạn thơ ngắn ngủi, cổ sự dằng dặc, Ngưu Lang Chức Nữ từ đau khổ do ly biệt, đến vui sướng do gặp lại, từ vui sướng do gặp lại chuyển thành không muốn ly biệt, sau cùng lấy chân lý ái tình làm nổi bật ý chính, hình ảnh duyên dáng, tình cảm thâm trầm kết hợp, trầm bổng ca ngợi ái tình nhân gian tốt đẹp.

Trên thuyền không có hạng người tục tũn, câu thơ càng không quá thâm ảo khó hiểu, chỉ cần tỉ mỉ lĩnh hội, lập tức có thể minh bạch.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ người trên thuyền đều ngây dại.

- Là ai? Là ai ngâm bài thơ này?

Trong đầu tất cả mọi người đều có ý niệm này.

Bọn họ không cần bàn đầu nhìn về thuyền phía xa xa.

Cách đó không xa, một chiếc thuyền nhỏ nhỏ từ từ đi xa. Trên thuyền là một vị thiếu niên tuấn lãng đang hăng hái ngẩng cao đầu, bên cạnh hắn là một nữ tử dung mạo như tiên nữ giáng trần đang đưa tay nghịch nước. Vị nam tử cười dài dong đưa mái chèo.

- Là Đỗ Hà và Trường Nhạc công chúa, bài thơ kia chính là Đỗ đại nhân làm.

Trong đám người truyền một trận thì ào.

Đỗ Hà và Trường Nhạc là nhân vật quan trọng tại Trường An, không ít người biết bọn họ, lúc này đã có người nhận ra bọn họ.

Mặt khác vừa nghe liền nhận ra Đỗ Hà, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Tài năng của Đỗ Hà đã được công nhận là thanh niên đệ nhất tại Trường An, không ai không phục. Chỉ có loại người như Trịnh Thế Mỹ mới không biết lượng sức mình tìm hấn khiêu chiến.

Sự ngạo mạn trong mắt Trịnh Thế Mỹ đã tiêu tan, lúc này thực sự suy sụp tinh thần.

Quả thực hấn sáng tác thơ văn không tồi, nhưng so với Đỗ Hà, chênh lệch một trời một vực.

* * * * *

Đỗ Hà đang đẩy thuyền đi xa, Đỗ Hà mang theo Trường Nhạc du ngoạn hồ, dự định ngắm cảnh tượng hàng vạn hà đăng xuôi dòng, về phần thuyền lớn của Lý Thái giữa hồ hắt cũng làm ngơ. Hắt không tin Lý Thái đủ bản lĩnh chiếm toàn bộ đường sông.

Khi hắt đẩy thuyền ngang qua thuyền Lý Thái, vừa vặn nghe được Trịnh Thế Mỹ dự định lấy đêm Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau làm đề, ngâm thơ góp vui.

Trường Nhạc cũng là một tài nữ, từng xem qua thi từ ca phú, có lòng nghe một câu thơ hợp thời.

Đỗ Hà nhàn rồi vô sự, đáp ứng yêu cầu của Trường Nhạc, đậu thuyền một bên.

Thuyền Ngụy Vương quy mô cực lớn, Đỗ Hà thuê thuyền cực nhỏ, không ai biết được sự tồn tại của bọn họ.

Đỗ Hà, Trường Nhạc không ngờ sự tình sẽ liên lụy đến bản thân.

Lúc đầu Đỗ Hà chẳng hề suy nghĩ, Trịnh Thế Mỹ nói thế nào thì nói, chẳng lẽ phải so đo tính toán với con kiến hôi muốn múa võ dương oai hay sao?

Nhưng sự tình liên lụy đến Từ Tuệ, Đỗ Hà không thể làm ngơ, nói thế nào đi nữa Từ Tuệ cũng là bằng hữu của hắt, hơn nữa vì hắt vừa xuất hiện đã bị khi dễ, bất luận thế nào đi nữa không thể bỏ qua. Không sợ người chê cười, về trình độ sáng tác thơ ca của hắt, thực sự không thể lấy ra để người bêu xấu, bắt đả dĩ chỉ có thể lấy trộm bài "Thước Kiều Tiên" của Tần Quan.

Hắt tin "Thước Kiều Tiên" vừa xuất hiện, Trịnh Thế Mỹ tuyệt đối không dám làm càn.

Đỗ Hà không muốn để người khác quấy rối hắt và Trường Nhạc, trực tiếp trèo thuyền rời đi thoải mái du ngoạn trên sông.

Bất tri bất giác, nửa canh giờ trôi qua, du khách dần dần rời đi, hà đăng trên sông lẻ loi thực sự không quá nhiều.

Đỗ Hà dự định trở về thành, sau cùng bọn họ đi tới Hoàn Thành miếu.

Đi tới bờ sông, Trường Nhạc nói:

- Không biết lão nhân gia còn ở đó hay không, chúng ta đi một chuyến tới hỏi thăm sức khỏe?

Đỗ Hà cũng có ý như vậy, vui vẻ đồng ý, vừa lúc tới gần, thực sự nghe được tiếng cười đậm đắng nói:

- Tiểu nương tử, đơn độc một thân một mình, không cảm thấy trống vắng sao? Để ca ca ta tiếp nàng được không...

Sắc mặt Đỗ Hà trầm xuống, trông thấy một người mặc trang phục thư sinh đùa giỡn với một phụ nhân.

Thư sinh kia có chút quen mắt, hóa ra là Biện Cơ, hắt cải trang làm thư sinh, suýt nữa khiến người khác không nhận ra.

Phụ nhân kia cũng có chút quen mắt.

Đỗ Hà đột nhiên sợ đến mức mềm nhũn chân tay, kia...

Phụ nhân kia...

Tại sao giống như là Trương Tôn hoàng hậu...

Ánh mắt Đỗ Hà có chút ngây dại, không thể tin vào hai mắt chính mình, kéo Trường Nhạc lại hỏi:

- Phụ nhân kia, giống như mẫu hậu của nàng?

Tâm tình Trường Nhạc cũng bị chuyện này hấp dẫn, chỉ là sắc trời u ám, nhãn lực của nàng so với Đỗ Hà mang nội công thâm hậu kém rất xa, chỉ thấy rõ bóng dáng của đối phương. Tất nhiên cảm thấy thân ảnh của phụ nhân này rất quen mắt, cũng không nghĩ là Trương Tôn hoàng hậu.

Được Đỗ Hà nhắc nhở, hình bóng mịt mờ kia, dần dần hiện rõ trong mắt nàng, nàng kinh hô:

- Thực sự giống như mẫu hậu...

Trong đầu lập tức hoài nghi:

- Không phải, tại sao mẫu hậu đến nơi đây?

Là hoàng hậu một nước, chỉ khi tại hỷ sự đặc biệt, Trưởng Tôn hoàng hậu mới xuất hiện trước mặt công chúng, ngày thường không thể ra khỏi hoàng cung.

Đỗ Hà cảm thấy khó có thể tưởng tượng, nhưng trong đầu hần đột nhiên nhớ tới Lý Thế Dân từng nói qua chuyện này, chẳng lẽ?

Nghĩ như vậy, hần đã xác định được, phụ nhân trải qua cải trang kia chính là quốc mẫu đế quốc Đại Đường... Trưởng Tôn hoàng hậu...

Đỗ Hà nháy nháy mày, phụ nhân kia là Trưởng Tôn hoàng hậu, chẳng phải Biện Cơ đùa giỡn với quốc mẫu một nước, có thể làm được điểm này, Biện Cơ hòa thượng xứng đáng với danh hiệu người đệ nhất thiên cổ, hoặc đệ nhất bàn trà càng thêm thích hợp.

Hần không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức thi triển kinh công xông tới nghĩ cách cứu viện.

Đỗ Hà hoàn toàn không nhận lầm.

Phụ nhân kia thực sự chính là Trưởng Tôn hoàng hậu, người mặc trang phục thư sinh thực sự là Biện Cơ.

Cổ sự nói đến có chút kịch tính hài hước.

Lý Thế Dân khiến Đỗ Hà xúc động, tính cách của hần xưa nay gan lớn dám làm liều, đêm kỷ niệm này cải trang vi hành thỏa mãn lòng ham muốn. Tuy Trưởng Tôn hoàng hậu hiền lành, không tán thành Lý Thế Dân làm như vậy. Nhưng nàng chung quy là một nữ nhân, nữ nhân đa tình, động cơ của Lý Thế Dân chính là kỷ niệm lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, để cùng với nàng vượt qua ngăn cách, vứt bỏ tất cả thân phận, làm một đôi phu thê thực sự. Đối mặt với loại nhu tình này, hầu như không một nữ nhân nào có thể cự tuyệt.

Đương nhiên Trưởng Tôn hoàng hậu cũng không thể.

Cải trang vi hành, trở thành kết cục đã định.

Hành trình của Lý Thế Dân hoàn toàn trái ngược với Đỗ Hà, bọn họ ban đầu bên trong thành, sau cùng quay lại du ngoạn Vị Thủy. Một đôi phu thê địa vị tối cao tại Đại Đường, trong một đêm tìm lại ký ức tuổi trẻ, chơi một đêm sáng khoái. Sau cùng chỗ bọn họ tới chính là quầy hàng Đỗ Hà và Trường Nhạc làm hà đăng.

Một đôi lão nhân gia trung niên lần đầu tiên tiếp đãi Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu giống như tiếp đãi Đỗ Hà, Trường Nhạc, quầy hàng nho nhỏ đối với bọn họ mà nói cũng có ý nghĩa rất đặc biệt. Trước kia mỗi đêm Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, quầy hàng này là nơi bọn họ đến thăm.

Hai người tới trước quán, hơn mười năm trôi qua, cảnh còn người mất, chủ quán dần dần già đi. Lần này gặp, Lý Thế Dân và Trưởng Tôn hoàng hậu cảm thấy có chút cảnh còn người mất, sau đó nói chuyện phiếm. Nhìn tài liệu trên sập, Trưởng Tôn hoàng hậu rất hứng thú, dựa theo ký ức, dự định làm một người đầu nhập giữa dòng sông, không phụ ngày tốt như vậy.

Lý Thế Dân một bên nhìn, một bên du ngoạn, bụng đói kêu vang. Không thể so sánh với thời gian tòng quân, hoàn cảnh chiến tranh gian khổ, Lý Thế Dân là thủ lĩnh, một ngày một đêm không ăn là chuyện rất bình thường, chịu đói có thể nói trở thành thói quen. Hần hiện tại làm hoàng đế mười ba năm, cơm ngon áo đẹp, từ lâu không còn như trước kia, bụng đói, trong lòng liền hoảng hốt. Trưởng Tôn hoàng hậu không thông thạo, chân tay vụng về, không chịu được nữa, muốn đi mua một chút đồ ăn vặt, hần liền thông báo một tiếng rời đi.

Sau khi Lý Thế Dân rời đi không lâu, Biện Cơ từ một bên thành thoi đi tới.

Biện Cơ giờ khắc này sớm đã không còn là hòa thượng trước kia. Biện Cơ trước kia trọng danh trọng nghĩa xem như là một hòa thượng hợp cách. Có nghiên cứu nhất định đối với Phật học, còn có chút tài hoa. Mặc dù có chút sắc tâm, nhưng không hiểu sắc, không tạo lên chuyện tình gì thương thiên hại lý. Thế nhưng dưới sự bức bách của Lý Thừa Càn, hần sa đà xuống dốc.

”Tân Phong Thần Bảng” Sau cùng tập tụ vào câu Nữ Oa nói Trụ Vương: Đi vào cực đoan, phóng đảng đòi bại, kiêu dân biến thái.

Câu này vừa vắn có thể dùng miêu tả tình huống của Biện Cơ hiện tại.

Sau khi chịu phục Lý Thừa Càn, Biện Cơ đã dần dần thay đổi, so với trước kia càng lúc càng sâu.

Biện Cơ dăm chiêu cầu xin, Lý Thừa Càn không đáp ứng. Lý Thừa Càn không thích Hán hóa, ca ngợi văn hóa Đột Quyết. Bởi vì người Đột Quyết lạc hậu, sức sản xuất thấp, tình cảm cởi mở. Ngoại trừ loại tình yêu tha thiết, không để người khác độc chiếm nhúng chàm, thâm thiếp tựa như hàng hóa, có thể chia xẻ với người khác.

589. Chương 609: Trêu Ghẹo Hoàng Hậu

Ngoại trừ thái tử phi Lý Thừa Càn không cho hấn động tay động chân, hấn không phản đối Biện Cơ vui vẻ với thị thiếp của hấn, để một hòa thượng hưởng tư vị nữ nhân.

Biện Cơ là một trai lơ, trong xương cốt khắc sâu loại tình cảm tự ti. Để che giấu loại tự ti này, hấn bắt đầu sử dụng quá mức lực lượng Lý Thừa Càn giao cho hấn, thông qua đó chèn ép người khác để phát tiết để chứng minh lực lượng cường đại của chính mình. Tự ti và nữ sắc mê hoặc, Biện Cơ bất luận là tư tưởng hay tinh thần đều rơi xuống hoàn toàn.

Đêm Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, Lý Thừa Càn muốn làm cực cực ngoan, thành thành thật thật đợi tại Đông cung.

Bởi vì được giáo huấn thỏa lòng, Biện Cơ không ở trong hoàng cung, mà ở biệt viện bí ẩn, chỉ khi có nhu cầu mới có thể vào cung, hoặc là Lý Thừa Càn ra cung gặp gỡ. Biện Cơ biết Lý Thừa Càn sẽ không tìm tới hấn, chọn ba kỹ nữ tư sắc không tối tại thanh lâu vui vẻ chơi đùa trên Vị Thủy. Ngay khi hấn định hồi phủ, bất ngờ phát hiện Trưởng Tôn hoàng hậu.

Biện Cơ có thiên phú nhất định đối với nữ nhân, trượng phu của Trưởng Tôn hoàng hậu chính là hoàng đế Đại Đường, không thể nghi ngờ là phụ nhân cực phẩm trong cực phẩm. Tuy rằng gần bốn mươi tuổi, nhưng bởi vì bảo dưỡng tốt, không hề có vẻ già, dung mạo thua kém Trường Nhạc, nhưng có năm phần giống nhau. Khí độ đẹp đẽ quý phái, làm là quốc mẫu, so với Trường Nhạc còn cao hơn.

Lần này, khiến cầu nhân của Biện Cơ lóe sáng.

Trong lòng Biện Cơ, Trường Nhạc tựa như nữ thần, hấn không dám tưởng tượng, còn phụ nhân trước mặt có năm phần giống Trường Nhạc, mặc bộ trang phục thường dân, hoàn toàn là đối tượng chính mình có thể đụng tới, tâm niệm khê động, oai tâm nổi lên, tiến tới đùa giỡn.

Trong lòng Trưởng Tôn hoàng hậu vô cùng hạnh phúc, tuy rằng nàng không tán thành hành động mạo hiểm của Lý Thế Dân, thế nhưng mãnh thâm tình kia lại để nàng tươi cười hạnh phúc bện tết hà đẳng. Nàng hàng nghìn hàng vạn lần không ngờ có người sẽ chú ý tấn công tới thân thể nàng, hơn nữa miệng nói lời xấu xa, hành động lả lướt, thậm chí còn đưa tay chạm tới khuôn mặt nàng, từ khi nàng được gả cho Lý Thế Dân chưa từng gặp phải chuyện tình loại này.

- Càn rồi...

Trưởng Tôn hoàng hậu tức giận đến mức sắc mặt đại biến, khuôn mặt xinh đẹp chau lại phô lên tầng nghiêm nghị, trên người lộ rõ một cỗ uy nghiêm không thể đến gần. Dù sao Trưởng Tôn hoàng hậu cũng là người đứng đầu hoàng cung, cai quản hậu cung, không chỉ dựa vào tính tình nhu hòa là có thể đủ giải quyết tất cả chuyện tình.

Mười mấy năm qua, phi tử tỳ nữ phạm sai lầm do nàng đích thân hạ lệnh chưa đến một trăm cũng tám mươi, nàng vừa ôn nhu hòa ái vừa nghiêm khắc vô tình, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Lúc này nàng thực sự phẫn nộ, thân thể nhỏ gầy biểu lộ rõ khí thế.

Biện Cơ bị ảnh hưởng, không hiểu tại sao lui lại một bước, không rõ chính mình vì sao đột nhiên chột dạ, nhưng thấy trong mắt mười tên cận vệ phía sau hiện lên vẻ chăm chọc, trong lòng thâm giận dữ. Những

cận vệ này đều là lính tinh nhuệ thuộc phủ thái tử do Lý Thừa Càn sắp xếp bảo vệ hần, là tử sĩ Hầu Quân Tập sắp xếp, trước kia bọn họ đều sống chết chém giết trên chiến trường. Hôm nay được điều bảo vệ đuôi theo phía sau nhóc con mặt trắng, thực sự là nhân tài không được trọng dụng. Trong lòng những hán tử thiết huyết này sao lại không ủy khuất, bất quá quân lệnh như núi, không thể không nghe.

Lúc này thấy Biện Cơ để một phụ nhân hù dọa, tự nhiên trong lòng tràn ngập ý khinh thường, biểu lộ rõ trên mặt.

Biện Cơ cảm thấy nhục nhã, thấy y phục của Trưởng Tôn hoàng hậu không giống như đại nhân vật nào đó, tâm tư ngang tàng, nhẹ răng bước lên phía trước, vừa đi vừa nói:

- Tiểu nương tử, không bằng nàng theo ta, ca ca đảm bảo nàng sướng muốn chết...

Sắc mặt Trưởng Tôn hoàng hậu u ám, có chút chột dạ, trong hoàng cung, phía sau nàng là cả một quốc gia, nàng hiện tại cải trang ra khỏi cung, không được coi là cái gì.

Biện Cơ từ từ tới trước mặt, bóng người chột lóe, nàng chưa thấy rõ mặt người, Biện Cơ đã kêu thảm bay ngược lại phía sau.

Đúng lúc Đỗ Hà chạy tới, trực tiếp đá một cước trúng khuôn mặt đẹp tên hòa thượng gian xảo hần cực ghét, máu thịt bắn tung tóe, mũi Biện Cơ sụp xuống, răng cửa rớt hai cái, ngã mạnh xuống mặt đất. Đỗ Hà quay đầu lại cười, không hề tiết lộ thân phận của Trưởng Tôn hoàng hậu.

Lúc này Trưởng Tôn hoàng hậu mới nhìn rõ mặt người, tâm tư cũng được buông lỏng.

Biện Cơ để cận vệ nâng dậy, thấy rõ người quấy rối chính mình là đại địch Đỗ Hà, trong mắt bốc lên hỏa diễm.

Đỗ Hà lạnh lùng cười:

- Trước hết ta đánh ngươi sướng muốn chết...

Biện Cơ nhớ tới cừu hận với Đỗ Hà. Nếu không phải Đỗ Hà, hần không đến mức thành chó nhà có tang, nếu không phải Đỗ Hà, hần không đến mức trở thành nam sủng như vậy, trong lòng tức giận phần nộ quá:

- Giết hần, giết hần...

Hần mất hai răng cửa, nói thều thào, miễn cưỡng mới có thể nghe rõ.

Mặc dù Tử sĩ bảo vệ Biện Cơ coi khinh Biện Cơ, nhưng là quân nhân chân chính, quân lệnh như núi, lúc này rút chiến đao bên hông ra, liều chết xung phong về phía Đỗ Hà.

Đỗ Hà không muốn Trưởng Tôn hoàng hậu gặp họa, liền huy động kiếm bên thân xông lên.

Keng!

Đao kiếm tương giao, kiếm của Đỗ Hà giống như con mắt dài, kiếm sắc nhọn trong tay lập tức đâm về phía cổ tay đối phương. Ai ngờ những hộ vệ kia dĩ nhiên không tránh không né, động thân tiến lên. Đúng lúc này, hai đao xung quanh thay nhau chém tới hần, chỉ công không thủ.

Đỗ Hà kinh sợ, đối phương đao đao không nhường hạ sát thủ, hiển nhiên thực sự muốn lấy mạng hần.

Kỳ thực Biện Cơ không có ý giết Đỗ Hà, cũng không dám làm như thế. Chỉ là lúc nổi nóng, nặng lời.

Hần không biết hộ vệ bảo vệ hần là quân nhân, quân nhân đối với mệnh lệnh từng câu từng chữ không dám cãi lời.

Trong lòng Đỗ Hà biết nếu như hần đâm xuống một kiếm này, lưỡng đao trí mạng này bức tới sẽ không chút lưu tình lấy tính mệnh hần.

Hần thu hồi kiếm, mười tên thủ vệ vây khốn hần trong vòng tròn.

Bọn họ nhất tề hành động, tiến lui như một, nghiễm nhiên là trận thế cao minh.

- Lại chiêu này?

Đỗ Hà nhìn quanh bốn phía, trên mặt nhếch lên tia tươi cười châm biếm.

Đúng lúc này, Lý Thế Dân cầm mấy chiếc bánh trong tay, bước nhanh đi về phía trước.

Đối với trận thế cận vệ xung quanh Biện Cơ bày ra, Đỗ Hà rất quen thuộc: Đó là Tiểu Lục Hoa Trận do quân thần Đại Đường Lý Tĩnh dựa theo Võ Hầu Bát Quái Trận sáng tạo thành, Lý Tĩnh dụng binh linh hoạt, giỏi về luyện binh. Sau thời kỳ Tùy Mạt, Lý Đường thống nhất thiên hạ. Đặc biệt tinh binh dũng tướng các nước chư hầu dưới trướng Lý Đường, ngầm chiêu mộ dũng sĩ ám sát tướng lĩnh cao cấp của Lý Đường.

Bên cạnh tướng lĩnh cao cấp Lý Đường cũng không thiếu hộ vệ, nhưng đó cũng chỉ là những chiến sĩ sát thủ trên chiến trường, thường ngày chiến sĩ đối mặt với sát thủ xuất quỷ nhập thần, võ nghệ cao cường thì có phần thua thiệt. Vì thế Lý Tĩnh hành quân bố trận, sáng chế một bộ chiến thuật. Lấy lực lượng mười người phối hợp tương hỗ lẫn nhau, nhân vật rơi vào trong trận như đối mặt với vô số cao thủ vây công.

Trước kia lần đầu tiên Đỗ Hà và Lý Thừa Càn giao phong, rơi vào trong trận, khoanh tay bó gối không thoát được thân, nếu không phải hắc có khinh công cái thế, nếu không có Dao Trì công chúa tương trợ, e là lúc đó để Lý Thừa Càn làm nhục.

Mặc dù hiện tại hắc không được Dao Trì công chúa tương trợ, nhưng đã là bán đệ tử của Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh không thu đệ tử, nhưng đối với nhân tài Đại Đường mới xuất hiện, cùng theo tài năng mà dạy, những cái biết đều dạy hết, không hề giữ riêng, chỉ cần các địa phương trên phương quân sự, tới thỉnh giáo hắc, đều được hắc giải thích tường tận.

Đỗ Hà có chút hiếu kỳ đối với trận pháp khiến chính mình phải chịu thiệt thòi, hắc từng hỏi qua Lý Tĩnh, đối với cách phá giải trận pháp hiểu rõ trong lòng.

Lúc này hộ vệ vây khốn hắc, trước mặt hắc bày trận thế này, thực sự là múa búa trước cửa Lỗ Ban.

Trận pháp Tiểu Lục Hoa Trận tinh tú ở chỗ, mười người chỉ công không thủ, từng chiêu từng chiêu liều mạng làm người ta bất lực chống đối. Đối mặt với loại trận pháp này, cho dù võ nghệ cao tới đâu, trừ phi người có thể một chiêu hạ sát mười người, bằng không không thể bảo lưu tính mạng.

Bởi vì sử dụng bất cứ chiêu thức gì điểm yếu nhất chính là phía sau lưng, đối mặt với hơn mười người liên hoàn công kích, người chỉ cần tấn công một chiêu, phía sau người sẽ rơi vào tay đối phương. Thế nhưng chỉ cần có thể tìm được quy luật, phán đoán ra đầu trận tuyển Tiểu Lục Hoa Trận, sẽ phục chế phá được trận.

- Giết...

Đầu tiên động thủ chính là trận thủ bên phía tay trái. Ngay sau đó trận thủ tả hữu, hai gã hộ vệ phía sau huy động chiến đao, để Đỗ Hà bị ba mặt giáp công rất nguy hiểm. Thời gian này, hai tùy tùng theo sau Đỗ Hà cũng tấn công phía sau hắc. Ngay khi song phương động thủ, hai trợ thủ đắc lực của Đỗ Hà cũng triển khai thế tiến công.

Bất quá trong nháy mắt, mười người trước sau lấy quy luật riêng, trước sau giơ chiến đao lên tiến về phía Đỗ Hà, mỗi người đều biểu lộ tư thế ta là vô địch, đao đao trí mạng.

Đỗ Hà lúc này không vội tấn công, không vội phá trận, từ kỹ năng của những quân tốt này xuất đao, và thần tình coi cái chết như không, mơ hồ nhìn ra những người này không phải cận vệ tầm thường, không phải chiến sĩ từng nhiễm máu tươi trên chiến trường, tuyệt đối sẽ không tự nhiên thoải mái như vậy. Nhất là bọn họ rơi vào tình huống đuối lý.

590. Chương 610: Ta Là Người Của Thái Tử

Hắc tuyệt đối tin tưởng khinh công của chính mình, cố tình muốn thử bản lĩnh của những tử sĩ này một lần, đối mặt với chiến đao bốn phía áp bức, quả quyết áp dụng chiến thuật tránh né.

Ánh trắng sáng cao vọt vọt, quang mang trắng bạc chiến xuống mười chiến đao, quang huy lấp lánh. Bọn họ huy đao, ngân quang bắn ra, để người ngoài nghề nhìn hoa cả mắt.

Trưởng Tôn hoàng hậu và Trưởng Nhạc đều là người không chuyên, thấy Đỗ Hà bất ngờ rơi vào khổ chiến, tâm tư đều ngưng đọng. Giờ khắc này, trong mắt các nàng, Đỗ Hà giống như thuyền nhỏ trong sóng dữ, lắc lư hai bên, tùy thời cơ đều có khả năng lật thuyền.

Thời gian này, Lý Thế Dân cầm bánh màn thầu bước nhanh về quầy hàng Trưởng Tôn hoàng hậu đứng.

Vô tình ánh mắt có thể thấy được nhiều người vây quanh một chỗ chỉ trở hình như phát sinh chuyện gì đó, trong lòng thất kinh, thầm nghĩ:

- Sẽ không phải hoàng hậu gặp sự cố ngoài ý muốn đấy chứ...

Trong lòng hấn bất an, cước bộ nhanh chóng đi tới.

Đáng nhẽ hoàng đế hoàng hậu cho dù cải trang vi hành cũng sẽ bí mật mang theo nhiều cao thủ bảo hộ.

Thế nhưng sau khi rời cung, Lý Thế Dân và Trưởng Tôn hoàng hậu tới nơi lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt, hai người trong tình hình này, xúc động khó tránh khỏi liếc mắt đưa tình.

Trưởng Tôn hoàng hậu đối mặt với tư thái này, cứng rắn đáp lại. Tuy rằng trong lòng vui vẻ, nhưng thế nào đi nữa cũng không biểu lộ bằng hành động. Bởi vì nàng biết vô số ánh mắt đang nhìn, là quốc mẫu một quốc gia, là hoàng hậu Đại Đường, nàng thực sự xấu hổ hành động thân mật quá kích trước mặt người khác.

Lý Thế Dân giận dữ, đuổi toàn bộ cận vệ âm thầm bảo hộ xung quanh đi. Tuy rằng những hộ vệ này nói rất chuẩn xác, nhưng Lý Thế Dân một mực không để ý tới. Bởi vì hấn tin tưởng chính mình đủ thực lực có thể bảo hộ được phu nhân của chính mình, cũng tin tưởng Đại Đường chính mình cai trị sẽ không loạn, suốt đêm du ngoạn đều không gặp gỡ bất cứ nguy hiểm gì.

Chưa kịp tới gần, trong tai Lý Thế Dân nghe được tiếng đánh nhau lạch cạch, trong mắt lộ ra chút kinh hoàng, lại lần nữa bước nhanh hơn, chạy tới đi tới gần, thấy Trưởng Tôn hoàng hậu và Trưởng Nhạc sánh vai đứng cùng chỗ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thấy các nàng lo lắng nhìn về phía trước, bấy giờ mới phát hiện Đỗ Hà đang vật vả đối phó với một đám người.

Với tầm mắt của hấn không khó nhận ra, những người đối chiến với Đỗ Hà thủ đoạn độc ác không chút lưu tình, trong mắt thoáng hiện quang mang sắc nhọn, sắc mặt không đổi đi tới bên cạnh Trưởng Tôn hoàng hậu và Trưởng Nhạc hỏi nguyên do:

- Có chuyện gì xảy ra?

Trưởng Tôn hoàng hậu thấy Lý Thế Dân bên cạnh nàng, gặp phải tình huống bất ngờ, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, nói rõ tình hình với Lý Thế Dân. Nàng vô cùng tức giận Biện Cơ, tất cả đều từ miệng nàng nói ra.

Lý Thế Dân nghe vậy, mới biết được phu nhân của chính mình, hoàng hậu một nước dĩ nhiên trở thành trò đùa giỡn. Hấn nghĩ: Nếu như không phải Đỗ Hà xuất hiện đúng lúc, như vậy hậu quả sẽ thế nào... Hấn không dám tưởng tượng thêm.

Lý Thế Dân, quân vương đế quốc Đại Đường, tại giờ phút này dĩ nhiên không dám nghĩ kết quả đáng sợ, toàn thân lạnh run.

Khuôn mặt hấn băng lạnh đáng sợ, ánh mắt tràn ngập sát ý, không nói hai lời, rút trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang màu bạc xẹt qua trời cao, một kiếm để vương phần nộ xé rách trời cao, tạo thành một mảnh huyết vũ, từ vai đến hông một tên cận vệ vây công Đỗ Hà, dĩ nhiên bị Lý Thế Dân chém thành hai đoạn.

Không phải Lý Thế Dân đánh lén đắc thủ, căn bản tên cận vệ này không có cơ hội đánh trả.

Đừng quên trước kia Lý Thế Dân chính là chủ tướng anh dũng chiến đấu, là loại đầu tàu gương mẫu, dám thống lĩnh ba nghìn mã đám đối đầu với mười vạn đại quân, luận về võ nghệ cũng là dũng tướng hàng đầu của vương triều Đại Đường.

Kiểm này vừa xuất thủ, một kiếm Tần vương Đại Đường làm gương cho binh sĩ, Tần Vương Đại Đường lại lần nữa phát uy, chính mình lấy ba nghìn binh mã mạnh mẽ đánh bại mười vạn đại quân.

Kiểm quang hiện lên, đã có ba người chết dưới kiếm của Lý Thế Dân.

Trong lòng Đỗ Hà thất kinh, vài tên tử sĩ bảo vệ Biện Cơ, tổ chất cao, khiến tim hắn đập nhanh.

Cố nhiên những tên tử sĩ này không thể làm nguy hại tới hắn, nhưng theo lời Lô Tử Thiên, đội quân mạnh mẽ như vậy tại phủ thái tử lên tới hai trăm người.

Hai trăm binh sĩ tổ chất siêu cường như vậy, dù cho đối mặt với hai nghìn binh mã cũng không sợ hãi.

Những người này ẩn núp tại hoàng cung, thực sự rất đáng sợ.

Trong lúc này, bên tai hắn đột nhiên vang lên tiếng kêu thê thảm, quay đầu nhìn lại, trông thấy Lý Thế Dân trừng mắt như mãnh hổ xuống núi nhảy vào tâm trận, trường kiếm vung ra, kiếm pháp tinh diệu sắc bén như ánh sao băng chói mắt, ba người trong nháy mắt bị mất mạng dưới kiếm.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân xuất thủ trợ giúp, tuyệt đối không tiếp tục thăm dò, Bàn Long Kiếm theo thân huy động, sắc bén vô cùng.

Tiểu Lục Hoa Trần đã bị Lý Thế Dân phá tan, binh sĩ thân trải qua trăm trận này quyết định thật nhanh, vứt bỏ trận thế, mạnh mẽ công kích.

Lương địch từ hai bên Đỗ Hà chạy tới, trường đao sáng loáng trên tay phối hợp với tiếng quát chói tai nhanh chóng chạy tới chém giết.

Đỗ Hà giống như ma quỷ vọt tới, kiếm theo bên người, mũi kiếm đâm tới cổ tay hai người, để cho bọn họ vô lực cầm binh khí.

Dĩ nhiên hai người kia nhăn mặt nhăn mày, tay cầm đao không thể cử động, một chiêu dễ như trở bàn tay, dường như Đỗ Hà đã khiến cánh tay bọn họ chịu tổn hại.

Đỗ Hà thầm than:

- Hảo dũng sĩ, những dũng sĩ này vốn nên giết địch tại chiến trường, hiện nay lại...

Hắn hạ quyết tâm, từ không trung đâm về phía bọn họ, trở tay bốn kiếm đâm tới cánh tay còn lại, còn đâm trúng sau lưng bọn họ, để bọn họ mất đi sức phản kháng.

Đỗ Hà chém giết không quyết đoán bằng Lý Thế Dân, trong nháy mắt hắn chế phục hai người, cùng lúc lại có một người chết dưới kiếm của Lý Thế Dân.

Tử sĩ hộ vệ còn lại thấy Đỗ Hà, Lý Thế Dân dùng mãnh không thể chống đỡ, trong lòng biết sự việc không thành, dự định bảo vệ Biện Cơ tháo chạy.

Thế nhưng Biện Cơ sớm đã bị tràng cảnh trước mắt dọa choáng váng, Lý Thế Dân xuất thủ không lưu tình, máu tanh vô cùng, nhất là người đầu tiên trực tiếp bị chém thành hai đoạn, máu và nội tạng bắn tung tóe. Biện Cơ chưa từng thấy trường hợp như vậy, sợ hãi tới mức chân tay mềm nhũn, chân không bước nổi, trong lòng muốn chạy trốn đều vô lực.

Những cận vệ này thấy Biện Cơ sợ hãi, lúc này có cánh cũng không thể đi, trong mắt nguyện chết, lại lần nữa huy đao đâm về phía Đỗ Hà và Lý Thế Dân: Bọn họ tuy coi thường Biện Cơ, nhưng linh mệnh bảo vệ Biện Cơ, không thể bỏ mặc Biện Cơ. Muốn động tới Biện Cơ, chỉ có thể bước qua xác bọn họ.

Trong lòng Đỗ Hà tiếc nuối, loại tử sĩ dũng mãnh không sợ chết, hiện tại lại chịu thiệt thòi trong tay chính mình, hắn huyết một tiếng dài, bay lên trời, vừa vặn ba gã cận vệ bên cạnh rơi xuống đất, Bàn Long Kiếm nhanh như thiểm điện chém xuống, quang hoa chớp lóe. Lúc này hắn dốc sức thi triển tốc độ nhanh như thiểm điện, ba người kia không có cơ hội tránh né, càng không phải nói đến chống đỡ, toàn bộ ba người bọn họ đều ngã xuống đất.

Ngay sau đó trong tai hắn vang lên tiếng kêu rên rĩ, tên cận vệ sau cùng đã bị Lý Thế Dân đâm xuyên tim.

Lý Thế Dân vung trường kiếm dính máu tanh trên tay, lạnh lùng đi về phía Biện Cơ không nhúc nhích đứng một chỗ.

Biện Cơ càng hoảng sợ, trong mắt hần Lý Thế Dân thủ đoạn tàn nhẫn không thể nghi ngờ chính là ác quỷ dưới địa ngục, thấy ác quỷ chậm rãi đi tới, toàn thân hần run lên:

- Đừng... Đừng qua đây, đừng tới đây...

Một cổ nước vàng từ đũng quần chảy xuống, dĩ nhiên là do sợ hãi.

Lý Thế Dân từng bước đi tới.

Sát khí trên mình, khí phách đế vương thiên cổ giống như hồng thủy dũng mãnh trùng kích tâm linh nhỏ bé mà giòn lạc của Biện Cơ.

Hần hầu như bị cổ sát khí này bức điên, há miệng hét lớn:

- Ta là người của thái tử, các người ai dám đụng đến ta...

- Ta là người của thái tử, các người ai dám đụng tới ta...

Lời này từ trong miệng Biện Cơ gầm rú ra.

Lý Thế Dân là vua một nước, sao có thể để người khác đùa giỡn chính cung hoàng hậu chính mình suốt đời yêu thương. Giờ khắc này, cho dù Biện Cơ miệng lưỡi như hoa, ăn nói ba hoa chích chòe cũng chỉ có chết mà thôi.

Tại thời đại phong kiến, hoàng đế giết một người vô tội, không ai dám truy cứu trách nhiệm của hần, ngay cả loại đại thần ngay thẳng như Ngụy Chính cũng không dám nói Lý Thế Dân dền mạng. Huống hồ Biện Cơ chết cũng đáng...

Nhưng nghe Biện Cơ nói lời này, Lý Thế Dân liền dừng bước, khuôn mặt bình tĩnh ngưng đọng, nhớ tới biểu tình những cận vệ này không sợ chết, nhớ tới Tiểu Lục Hoa Trận vây khốn Đỗ Hà.

Không có thân phận nhất định, thực sự không thể nắm giữ những cận vệ bưu hãn như vậy, trong lòng suy nghĩ:

- Lẽ nào vừa nãy nghịch tử kia tác quái...

Biện Cơ thấy ác quỷ Lý Thế Dân dừng bước, còn tưởng rằng uy hiếp có hiệu quả, khôi phục chút dũng khí, thầm nghĩ:

- Thái tử đúng là thái tử, lấy ra lần nữa, quả thực có thể hù dọa...

Hần chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cáo mượn oai hùm ngựa đầu nói:

- Chuyện tình hôm nay cứ như vậy quên đi, chúng ta không ai nợ ai, nếu không kinh động tới thái tử, cẩn thận đầu của đám người các người phải dọn nhà...

591. Chương 611: Thái Tử Ca, Tức Sùi Bọt Mép

Lý Thế Dân giận dữ cười, trong mắt bộc lộ quang mang vô cùng chua xót, với tư thái không chút sợ hãi của Biện Cơ, làm sao hần không nhận ra là thật hay giả? Hần biết Lý Thừa Càn thích nam phong, trong lòng hần đương nhiên không ủng hộ, nhưng từ trước đến nay đã quen nhìn sự tình như vậy, tại thời kỳ Ngụy Tấn, cổ khí tức này mang lên mặt bàn, người nam phong không nghĩ là bị sỉ nhục, ngược lại cho là vinh quang. Đối với loại yêu thích của Lý Thừa Càn, hần chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, không ép buộc hần thay đổi. Nhưng hôm nay tên luyến đồng với nhi tử do chính mình nuôi dưỡng đùa giỡn phu nhân của chính mình, là mẫu thân của nhi tử tốt kia, chuyện này truyền ra ngoài thực sự là gièm pha.

Nắm tay Lý Thế Dân chậm rãi buông lỏng, hơi quay đầu lại liếc mắt nhìn Trương Tôn hoàng hậu.

Sắc mặt Trương Tôn hoàng hậu lúc này đã biến thành tái nhợt, nước mắt chảy cuộn cuộn chạy xuống như giọt mưa cắt đứt quan hệ. Thân thể mỏng manh vô lực không đứng vững tựa trên người Trường Nhạc. Lúc này Trường Nhạc cũng không quá ổn, cổ nén nước mắt trong vành mắt, thấp giọng an ủi mẫu thân.

Sau khi Biện Cơ hô lớn, quả thực đã dọa kích quá lớn tới Trương Tôn hoàng hậu.

Đỗ Hà lẳng lẳng đứng một bên, sau khi Biện Cơ nói hẳn chính là người của Lý Thừa Càn, hẳn biết Lý Thừa Càn đã xong, Biện Cơ cũng xong... Chuyện tình sau đó, từ lâu không phải hẳn có đủ khả năng không chế.

Hắn chỉ có thể đứng một bên nhìn Lý Thế Dân phần nộ tội điểm.

Biện Cơ thấy Lý Thế Dân và Đỗ Hà không lên tiếng, càng không kiêu kỳ nói:

- Sự tình đến đây kết thúc, chúng ta không ai nợ ai...

Hắn xoay người muốn chạy, còn liếc mắt nhìn Trường Tôn hoàng hậu và Trường Nhạc.

Lý Thế Dân lạnh lùng nhìn thân ảnh Biện Cơ, đôi mắt ửng tràn đầy tia máu.

Đỗ Hà lần đầu tiên trông thấy thần tình Lý Thế Dân lộ vẻ đáng sợ như vậy, thấp giọng nói:

- Bệ hạ?

Lý Thế Dân thu hồi kiếm vào vỏ, điềm nhiên nói:

- Người trong giang hồ không để ý tới luật pháp, hỏi đến việc này không thật không tốt. Việc này ta giao cho Đỗ đại nhân toàn quyền xử lý...

Thần sắc hắn bất động ôm quyền, sau đó chỉ nghe thấy thanh âm hai người thấp giọng nói:

- Dẫn tặc tử này đến Đỗ phủ...

Đỗ Hà ban đầu ngây người, nhưng sau đó nghe Lý Thế Dân nói nhỏ, trong nháy mắt minh bạch dụng ý của vị quân vương này, biết lúc này Lý Thế Dân quyết tâm muốn xử lý Lý Thừa Càn.

Hiện tại hẳn không động thủ, không biểu lộ thân phận đơn giản là giữ gìn sự tôn nghiêm của hoàng thất, để giữ thể diện cho nhi tử Lý Thừa Càn.

Dụng tâm lương khổ a!

Đỗ Hà tiến lên một bước đá vào hậu tâm Biện Cơ, khiến Biện Cơ té ngã, hắn lạnh lùng nói:

- Đùa giỡn dân nữ, tự ý động tới quan to trong triều, đã biết gây lên tội gì chưa?

Hắn bắt lấy Biện Cơ như nắm con gà, áp giải đi.

Giờ khắc này đối phương vẫn còn đang kêu là người của thái tử, ta là người của thái tử.

Đỗ Hà nghe cảm thấy buồn chán, một chưởng đánh hắn hôn mê, thầm nghĩ:

- Người là người của thái tử, người người đùa giỡn chính là thân nương của thái tử, bắt người chính là thân phụ của thái tử...

Về phần đồng thi thể kia, còn có những hộ vệ bị Đỗ Hà chế phục không chết đều bị vứt bỏ một chỗ, không hề quan tâm.

* * * * *

Đông cung, phủ thái tử.

Những ngày gần đây Lý Thừa Càn vô cùng thoải mái, hẳn nhiều năm không vui vẻ như vậy.

- Bản lĩnh Hầu Quân Tập thật lớn ah...

Lý Thừa Càn ngồi trong thư phòng, thân thể duỗi thẳng khiếm nhã, cảm khái một câu. Hầu Quân Tập thống lĩnh quân sự kể nhiệm Lý Tĩnh mới. Trải qua đại biến Huyền Vũ Môn, Lý Tĩnh về ở ẩn, còn Hầu Quân Tập ngay từ đầu chính là tâm phúc của Lý Thế Dân. Bàn về mức độ sủng ái, Lý Tĩnh còn thua xa Hầu Quân Tập. Hai người tiếp xúc quyền lực tự nhiên không giống nhau, khi Hầu Quân Tập đảm nhiệm bộ binh thượng thư, hoàn toàn tự quyết về lĩnh vực quân sự, tương tá tự mình đề bạt hơn trăm người, những người đó luôn tâm tâm trung thành với hắn, mang ơn hắn. Mặc dù lúc này Hầu Quân Tập rời khỏi bộ binh, vẫn cung kính với hắn như xưa, coi như là trực hệ thượng quan.

Những người này tác hợp với Hầu Quân Tập, và Lý Thừa Càn tạo lên mối quan hệ tốt đẹp.

Thấy Hầu Quân Tập bày mưu tính kế, thực lực bên cạnh càng lúc càng mạnh, trong lòng vui mừng, không nói cũng biết, lập tức hẩn nghĩ tới tiểu hòa thượng nhu thuận kia, trên mặt càng thêm vui vẻ.

Hẩn hiện nay có thể nói là sự nghiệp, ái tình cùng lúc đạt được thu hoạch.

Hẩn cầm một tác phẩm kinh điển trong tay, như đi vào cõi thần tiên cao xa.

Khi hẩn huyền tưởng không lâu sau chính mình thành danh, đang suy nghĩ sau khi trở thành thiên tử Đại Đường, chuyện tình đầu tiên chính mình muốn làm chính là: Đột Quyết hóa!

Hẩn trời sinh có tính bài xích đối với văn hóa Hán nhân, nghĩ văn hóa Đột Quyết mới là cao minh nhất.

Trong lúc hẩn cao hứng, tiếng hô hoán từ ngoài thư phòng truyền đến.

- Không phải ta từng nói, không có chuyện quan trọng đừng quấy nhiễu cô vương đọc sách...

Lý Thừa Càn bắt mất hết lớn một tiếng.

- Không tốt không tốt, điện hạ, Biện Cơ đại nhân xảy ra chuyện...

Lý Thừa Càn ngậy người, lập tức đứng dậy, khắp khiêng bước ba bước lao ra khỏi phòng, còn chưa thấy rõ mặt người, trực tiếp nắm lấy vai đối phương, thấp giọng hô:

- Chuyện gì xảy ra?

Người đến thông báo với Lý Thừa Càn chính là Hạ Lan Sở Thạch, con rể Hầu Quân Tập, sau khi Lô Tử Thiên chết đi, Hạ Lan Sở Thạch đã thay thế vị trí Lô Tử Thiên, trở thành tổng quản đông cung hữu thực vô danh. Hạ Lan Sở Thạch lắc đầu nói:

- Ta không biết rõ tình hình cụ thể, chỉ đạt được tin tức nói Biện Cơ đại nhân tại Vị Thủy đùa giỡn nữ nhân đang hoàng, để Đỗ Hà bắt đi. Song phương nổi lên xung đột, Đỗ Hà cùng một người trong giang hồ liên thủ, giết năm tên cận vệ, bắt Biện Cơ đại nhân, đồng thời dẫn Biện Cơ đại nhân đi... Nguyên nhân cụ thể, ta cũng không biết...

Đông cung trong hoàng cung, không phải ai cũng có thể tùy ý ra vào. Hạ Lan Sở Thạch cũng chỉ đạt được tin tức ngoài cung truyền đến, không biết được tình hình cụ thể đã xảy ra rốt cuộc là như thế nào!

Lý Thừa Càn vừa nghe tới tên Đỗ Hà, trong mắt lập tức nổi tia máu, chỉ cần nghe tới cái tên này, hẩn biết tuyệt đối không phát sinh chuyện tốt lành.

Quả nhiên là vậy!

- Hồn dân... Đỗ Hà...Vương bát dân này kiếp trước có thâm cừ đại hận gì với chính mình, kiếp này luôn đối đầu với ta... Thật đáng ghét...

Lại nghĩ tới người trước kia của chính mình, trước kia là bởi vì thua ở trên tay Đỗ Hà mới bị Lý Thế Dân trực tiếp đánh chết, hiện tại Biện Cơ lại một lần nữa rơi vào tay Đỗ Hà...

- Lẽ nào lịch sử lại tái diễn?

Lý Thừa Càn đột nhiên tức giận bùng bùng, đá một cước vào cửa.

Cửa phòng vô tội bị hẩn đá bay, đập mạnh vào vách tường vỡ thành bốn năm mảnh.

- Không thể, không thể...

Hẩn hò hét xanh mặt tìm tới Đỗ Hà gây phiền phức. Lý Thừa Càn không phải quá mức ngu dốt, có thể nói là ăn thiệt một lần, thông minh hơn một chút. Hẩn biết chuyện tình trước kia Biện Cơ sai, trực tiếp tới cửa hỏi tội, tựa như tự rước lấy nhục.

Thân phận thái tử gia trước mặt người khác có lẽ có lực uy hiếp, nhưng nhiều lần sự thực chứng minh, Đỗ Hà căn bản không để tâm tới thái tử hẩn, sẽ không nể mặt hẩn.

Lúc này hẩn khôn ngoan, khi rời cung, không trực tiếp tìm tới Đỗ Hà, mà trực tiếp tìm cận vệ bị Đỗ Hà chế ngự hỏi lại nguyên nhân.

Những cận vệ này bị thương không nhẹ, miệng nói rõ mọi chuyện một lần.

Lý Thừa Càn cúi đầu trầm tư chốc lát, trên mặt hiện lên tia cười gian trá, hỏi:

- Các người không để Đỗ Hà tổn thương chút nào? Biện Cơ chưa đụng tới nữ nhân kia?

Cận vệ lần lượt lắc đầu, một người trong đó nói:

- Đỗ Hà còn nhanh hơn cá chạch, chúng ta không ai chạm được tới hắn... Về phần Biện Cơ đại nhân, thực sự không hề chạm tới nữ nhân kia, chỉ đùa giỡn vài câu, khi muốn động thủ đã bị Đỗ Hà đá một cước bay ngược lại phía sau.

Lý Thừa Càn cười nhẹ nói:

- Nói như vậy Đỗ Hà tùy tiện mở sát giới? Nực cười...

Hắn giận tím mặt:

- Mặc dù Biện Cơ sai, cũng chỉ là mở miệng đùa giỡn một chút. Nàng không bị chịu bất cứ tổn hại gì, Đỗ Hà hẳn không phải phủ nha bộ, dựa vào cái gì bắt người, dựa vào cái gì đánh người? Đáng trách chính là, bọn họ hạ sát thủ đối với các người, hành hung trước mặt mọi người, vô pháp vô thiên...

Hai tay hắn đỡ cận vệ bị đã thương, nghiêm túc nói:

- Yên tâm, Lý Thừa Càn ta nhất định sẽ lấy công đạo cho các người và huynh đệ đã chết.

Hắn vùng tay lên, cao giọng nói:

- Đi, chúng ta tới Đỗ phủ hưng binh vấn tội...

Hắn dẫn hơn mười gã cận vệ đồng cung, ngang nhiên đi tới Đỗ phủ.

Lý Thừa Càn tổng kết chuyện đã qua, dĩ nhiên hắn chịu tổn hại, thực sự là người của hắn mắc sai lầm trước, nhược điểm rơi vào tay Đỗ Hà, lúc này mới để Đỗ Hà nhiều lần thực hiện được. Hiện nay bị động trở thành chủ động, nhược điểm rơi vào tay Đỗ Hà, chính là thời cơ bất hờ nhướng mày rửa nhục.

Nếu như Đỗ Hà biết điều, thả Biện Cơ ra, nếu không biết điều... Hừ hừ, hãy xem cô vương trị tội hắn...

Đi tới ngoài cửa Đỗ Phủ, liên tục đá cửa chính ba cước. Thái tử mang một bộ dáng có lý, tư thế Thiên Vương lão tử ai sợ ai.

Cửa phủ mở rộng, Lý Thừa Càn xông vào cửa, rộng chân khoang tay, vô cùng khí phách, uy phong hô lớn:

- Biện Cơ, cô vương tới...

592. Chương 612: Chỉ Còn Một Con Đường Có Thể Đi

Giờ phút này Lý Thừa Càn mang theo thái độ hưng sư vấn tội, thanh âm mạnh mẽ, tựa hồ một khắc này chân của hắn cũng không có tật, eo thẳng tắp, uy phong bát diện. Khí phách của hắn làm cho người ta phải ngưỡng mộ ngẩn nhìn, hắn hoàn toàn không để ý tới người hầu trong phủ, thẳng vào đại sảnh.

Hắn cũng từng đi qua Đỗ phủ vài lần, đều mang theo nỗi oán hận rời đi, hiện tại ánh mắt hắn cực kỳ thâm trầm, cũng không cần người khác dẫn đường. Chỉ sau một khắc đã đi tới gần đại sảnh.

Trong đại điện Lý Thế Dân ngồi trên chủ vị, sắc mặt âm trầm, băng lạnh như sương. Đỗ Hà ngồi ở một bên cũng không nói gì, trong lòng đang tính toán làm thế nào lợi dụng việc kia đem đám tử sĩ của Lý Thừa Càn một lưới bắt gọn.

Tương xử ba bốn năm, Đỗ Hà tự hỏi mình có chút giải thích vị hoàng đế Lý Thế Dân trước mặt, ở mặt ngoài Lý Thế Dân tuy không giết Biện Cơ ngay tại bờ sông Vị Thủy, cũng không lập tức nổi trận lôi đình. Kỳ thật dù sao Lý Thế Dân cũng không phải người hồ đồ, cũng không phải một vị hoàng đế chuyện gì cũng làm ra được mà bất chấp hậu quả.

Nếu như Lý Thế Dân giết chết Biện Cơ ngay tại bờ Vị Thủy, như vậy lúc hưng sư vãn tội, chuyện Lý Thừa Càn nuôi dưỡng nam sủng trêu chọc chính mẫu thân của mình sẽ lan truyền ra ngoài.

Như vậy uy nghiêm của hoàng thất sẽ chịu tổn thương rất nhiều, Lý Thừa Càn cũng sẽ lưu lại tiếng xấu muôn đời, sa vào trò cười cho hậu nhân đời sau.

Đây là chuyện mà Lý Thế Dân không nguyện ý nhìn qua, cho nên hần lựa chọn giải quyết riêng tư, muốn che giấu sai lầm lần này, dùng một loại tội danh khác trừng trị Lý Thừa Càn.

Về phần Trưởng Tôn hoàng hậu đã được đưa vào trong nghỉ ngơi, thân thể của bà vốn không tốt, mang bệnh nhiều năm, hiện giờ lại bị khó thở, có dấu hiệu muốn phát tác, đã cho người chạy đi mời ngự y đến. Giờ phút này đầu sỏ gây chuyện Biện Cơ đang run rẩy đứng ngay cửa đại sảnh, ánh mắt kính sợ thỉnh thoảng nhìn về hướng Đỗ Hà, trên mặt hần dính theo máu đen, còn có một dấu chân thật lớn, mũi bị đánh sập, thỉnh thoảng còn chảy máu, đột nhiên té lệch qua một bên, đầu trọc cũng ướt sũng, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Đối với Đỗ Hà, Biện Cơ vô cùng sợ hãi, vô cùng phần hận, không hề nghi ngờ giữa sợ hãi cùng phần hận, sợ hãi chiếm nhiều hơn phần hận.

Ở dưới trướng Lý Thừa Càn cũng không chỉ một hai ngày, dĩ vãng hần chỉ là một hòa thượng, cũng không hiểu biết quyền lực của Đỗ Hà, sau khi xâm nhập hiểu rõ, hần mới biết quyền lực của Đỗ Hà cường đại, không thua kém gì những đại thần khác trong triều, hần biết Đỗ Hà không chỉ có phụ thân là một vị tể tướng, còn đảm nhiệm chức vụ trong cơ cấu hành chính đầu lĩnh Thượng Thư Tỉnh của Đại Đường, còn biết Đỗ Hà không chỉ là một vị tướng quân tay nắm binh quyền, còn có quan hệ sâu sắc với Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim, Uất Trì Kính Đức, Lý Tích, hơn nữa còn là nửa đồ đệ của Đại Đường quân thần Lý Tĩnh. Đồng dạng hần còn biết Đỗ Hà không những là con rể của Lý Thế Dân, còn là một trong những thần tử mà Lý Thế Dân tín nhiệm nhất.

Đỗ Hà nhú mày.

Biện Cơ làm sao còn bản khoăn được nhiều như vậy, vào lúc liên quan tới tính mạng, người thường đều sẽ phát ra tiềm lực không sao tưởng tượng được.

Hần nhồm lên, hướng Lý Thừa Càn phóng tới.

- Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cứu ta...

Biện Cơ cuồn cuộn chảy nước mắt, hướng trước người Lý Thừa Càn khóc đến kinh thiên động địa, giống như Đậu Nga cũng không oan uổng bằng hần.

Lý Thừa Càn nhìn thấy hình dáng của Biện Cơ, miễn miễn cưỡng cưỡng mới nhận ra được hần chính là Biện Cơ dưới trướng của mình. Giờ này khắc này nhìn hình dáng Biện Cơ làm gì còn chút nhân dạng, trong lòng Lý Thừa Càn vừa đau vừa hận, giận điên vạn trạng trong nháy mắt nổ tung.

Vào lúc này câu nói “không thương giang sơn chỉ thương mỹ nhân” đã hoàn toàn được Lý Thừa Càn kế thừa, Hán Uy Đế, Lữ Phụng Tiên, Ngô Tam Quế đều giống như ám ảnh lên người hần ngay trong giờ phút này!

Giờ khắc này hần cũng không phải đang chiến đấu một mình, có được những vị đại tiên bối các thời đại như đang làm bạn với hần, Hán Uy Đế vì Triệu Phi Yến giết con mình, Lữ Phụng Tiên vì Điều Thuyền giết nghĩa phụ, Ngô Tam Quế vì Trần Viên Viên trở thành Hán gian cổ đại.

Lý Thừa Càn hiện tại đang vì nam sủng Biện Cơ mất đi hết thủy lý trí.

- Đỗ Hà, cô phải bẩm thây người thành vạn đoạn...

Hần chẳng khác gì một đầu bò Tây Ban Nha bị chọc điên, vọt vào đại sảnh.

Tĩnh...tĩnh...tĩnh...tĩnh...bốn phía không một tiếng động.

Lý Thừa Càn phần nộ biến thành một đầu bò đang chuẩn bị dùng sừng nhọn đâm chết Đỗ Hà, ánh mắt chợt phát hiện ra Lý Thế Dân đang ngồi trên đại sảnh. Lập tức giống như chuột gặp mèo, dê con gặp sư

tử... giờ phút này Lý Thừa Càn trong nháy mắt liền mất đi năng lực tự hồi, ngơ ngác đứng ngây người, một chân lơ lửng giữa không trung, sợ tới mức quên bỏ xuống đất.

Một màn đầy tính hí kịch này khiến Đỗ Hà cũng không biết mình nên lộ ra diễn cảm gì mới tốt, không biết nên cười hay nên bi ai cho vị thái tử ca này, tóm lại hẳn biết thái tử ca đã rập khuôn theo Biện Cơ, toàn bộ biến thành bi kịch.

Lý Thế Dân cũng bị khí phách uy phong khi xuất tràng của Lý Thừa Càn làm rung động, qua thật lâu mới hồi phục lại, vỗ bàn đứng lên, giận dữ cười nói:

- Giỏi cho Đại Đường thái tử, thật uy phong, thật khí phách... Trẫm muốn hỏi xem, ngươi có phải cũng muốn đem trẫm băm thây vụn đoạn?

Lúc này Lý Thừa Càn mới kịp phản ứng, vội quỳ rạp xuống đất, bi thúc nói:

- Nhi thần thật không biết phụ hoàng đang ở đây, mạo phạm long nhan, tội thật đáng chết...

Lý Thế Dân cười lạnh nói:

- Trẫm không ở đây, ngươi liền có thể sinh oai thái tử... xông vào phủ đệ Đại Đường thần tử, làm xằng làm bậy sao?

- Hiếu lắm, phụ hoàng, thật sự là Đỗ Hà quá mức đáng giận, trong lòng nhi thần tức giận nên mới không tự chủ được...

Ở trước mặt Lý Thế Dân, Lý Thừa Càn làm sao dám càn rỡ, nhưng hẳn vẫn không quên đâm thọc, lúc này hẳn chính là có lý đi khắp thiên hạ, ở trước mặt Lý Thế Dân cũng muốn biện luận một phen.

- Môn khách Biện Cơ của nhi thần có tài ăn nói khéo léo, là một trong trợ thủ không thể thiếu của nhi thần, có đại tài, từ trước tới nay nhi thần thật xem trọng. Nhưng làm người cũng không ai hoàn mỹ, tính cách của hẳn có chút tật xấu hoa tâm, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp cũng tiến lên trò chuyện vài câu. Nhưng Đỗ Hà không phân thị phi, đánh Biện Cơ bị thương, còn hạ sát thủ, giết năm tên hộ vệ của phủ thái tử... Thật sự là mắt không vương pháp...

Lý Thừa Càn cười lạnh nhìn Đỗ Hà, lời nói chuẩn xác, tựa hồ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Đỗ Hà vỗ nhẹ lên đầu, vô lực nhún vai, nhìn Lý Thừa Càn với ánh mắt đáng thương hại, người này đã đến hiện tại còn muốn tố cáo mình, hết thuốc chữa.

- Ha ha...

Lý Thế Dân lại một lần nữa bị đứa con trai bảo bối của mình làm tức giận đến nở nụ cười:

- Giỏi cho cậu trong mắt không còn vương pháp, ngươi còn biết vương pháp... Vậy ngươi có biết người mà vị môn khách trong miệng ngươi đã trêu chọc lại chính là mẫu hậu của ngươi!

Hắn gầm lên, “bang” một tiếng, chén trà trong tay đập ngay trước mặt Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn hoàn toàn choáng váng, trong não trống rỗng, tùy ý cho nước trà tưới ướt toàn thân. Hẳn chưa từng nghĩ tới sự tình lại phát triển theo bước này, hẳn không phải không nghĩ qua vì sao Lý Thế Dân lại xuất hiện tại Đỗ phủ, nhưng hẳn không dám tưởng tượng lại có người có lá gan đi trêu chọc nhất quốc chỉ mẫu.

Biện Cơ ở sau lưng Lý Thừa Càn vừa nghe được lời này, cả người phát mòng, như bị trọng kích, dọa đến hôn mê bất tỉnh.

- Trở về tự mình nghĩ lại, trẫm không muốn nhìn thấy ngươi...

Lúc này Lý Thế Dân hữu khí vô lực đuổi Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn không dám tiếp tục nhiều lời, thất hồn lạc phách lui xuống. Lúc hẳn rời đi, cũng không hề liếc mắt nhìn Biện Cơ đang nằm trên mặt đất.

Lý Thế Dân cũng không trừng phạt Lý Thừa Càn, hành động hôm nay giống như dung túng hẳn, nhưng kỳ thật theo Đỗ Hà xem ra, đây chính là sự trừng phạt nghiêm lệ nhất.

Một phụ thân ngay cả tâm lực trừng phạt nhi đồng cũng không còn, đây không thể nghi ngờ đã tỏ rõ hẳn hoàn toàn thất vọng đối với con mình, không còn chút kỳ vọng nào.

Lý Thế Dân đứng trong đại sảnh hồi lâu, nói:

- Dâm tặc Biện Cơ này người xử lý hẳn đi...chuyện này không được truyền ra ngoài, nói là trẫm tối thăm Trường Nhạc, là người bắt quả tang Biện Cơ đang đùa giỡn phụ nữ nhà lành...Về phần thái tử, lấy tội danh dung túng môn khách làm ác, bao che môn khách, không tự trọng thân phận thái tử, đại náo Đồ phủ mà xử lý.

Đỗ Hà thất kinh, một câu “không tự trọng thân phận thái tử” của Lý Thế Dân không thể nghi ngờ chính là tín hiệu hẳn muốn phế thái tử.

- Dạ!

Đỗ Hà biết Lý Thế Dân quyết định chính xác nhất, vừa bảo vệ thanh danh hoàng gia, cũng cấp cho Lý Thừa Càn một kết quả giữ thể diện.

Thái tử vị của Lý Thừa Càn xem như không giữ được, nhưng ít ra không trở thành trò cười cho người trong thiên hạ.

Lý Thế Dân đối với chính con trai trưởng của mình chứng thật đã tận hết chiều cố.

Lý Thừa Càn thất hồn lạc phách rời khỏi Đồ phủ, không bị trừng phạt gì, hẳn cũng không hề cảm thấy vui vẻ, tâm như tro tàn, hẳn đã phát hiện được dụng ý không trừng phạt của Lý Thế Dân.

Hắn biết hẳn đã thất bại, bại thật thảm hại, đã mất hết cơ hội nghịch chuyển. Tuy rằng hẳn có Hầu Quân Tập, nhưng bởi vì tên chết tiệt Biện Cơ, hẳn mất đi sự ủng hộ của Lý Thế Dân, mất đi sự ủng hộ của Trưởng Tôn hoàng hậu, không có bọn họ có được Hầu Quân Tập thì lại thế nào?

Hắn thua...Lý Thừa Càn mở mắt đi trên đường, nghĩ tới kình địch Lý Thái, lại thầm nghĩ:

- Mình bị phế, trở thành thái tử hẳn là hẳn đi...

Trong đầu hiện lên thân ảnh mập mạp của Lý Thái đang cười thật đắc ý cuồng vọng, cười hẳn vô năng, cười hẳn không lượng sức đấu với mình...

Không được! Không thể nhận thua, tuyệt không!

Lý Thừa Càn cắn chặt răng, cũng không trực tiếp phản hồi hoàng cung, đi thẳng tới phủ đệ của Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập lắng lắng nghe xong lời nói của Lý Thừa Càn, ngẩng đầu, trong vẻ kiên định lại mang theo điên cuồng nói:

- Hiện tại chỉ còn một con đường để đi!

593. Chương 613: Phong Vân Nổi Lên

Hầu Quân Tập tiễn Lý Thừa Càn ra phủ đệ, nhìn khuôn mặt cổ phác của hẳn không thấy được chút biến hóa.

Việc tạo phản bức vua thoái vị, đối với người khác mà nói là chuyện rơi đầu không ai dám nghĩ, nhưng đối với Hầu Quân Tập mà nói, cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Hết thấy bởi vì tính cách cực đoan của Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập có đại tài, nhưng tính cách của hẳn cổ quái, là một người trong mắt không dung được hạt cát. Đối với hẳn mà nói, người trên thế gian này chỉ chia làm hai loại. Không phải trắng tức là đen, không phải bạn tức là địch, không có bất kỳ màu sắc nào khác. Quả thật hẳn vì Đại Đường lập được nhiều công lao hẳn mã, là tâm phúc của Lý Thế Dân, hẳn vẫn luôn trung thành và tận tâm đối với Lý Thế Dân. Mà Lý Thế Dân cũng không phụ hẳn, đối với hẳn có ân tri ngộ, đưa hẳn từ một dân chúng vô danh đề bạt thành trọng thần hạng nhất hạng nhì trong triều, quan hệ thân mật giữa bọn họ đã duy trì suốt mấy chục năm.

Nhưng từ khi Lý Thế Dân giam hãm vào nhà lao, ở trong mắt Hầu Quân Tập Lý Thế Dân không còn là vị đế vương có ân tri ngộ đối với hãm, mà là địch nhân. Hãm là đại tướng quyết đoán sát phạt, trong mắt hãm chỉ cần là địch nhân thì phải tiêu diệt.

Vừa ra khỏi thiên lao, Hầu Quân Tập đã bắt đầu tính toán làm sao tạo phản.

Sự tình thoát nhìn thật vô nghĩa, nhưng đây là sự thật.

Tính cách Hầu Quân Tập vốn cổ quái cực đoan như thế, trong lịch sử ban đầu Hầu Quân Tập chỉ là một tên đại gia hỏa mề tự khen mề dài đuôi, trong lịch sử xưng danh hãm là “hảo cung tiền” nhưng lại không có kỳ nghệ, tự xưng là vũ dũng...Lý Thế Dân lại nhìn ra được thiên phú của hãm trên chiến trường, đó là một cỗ trực giác mãnh liệt, Lý Thế Dân cảm thấy được Hầu Quân Tập chính là Hoắc Khứ Bệnh thứ hai.

Hoắc Khứ Bệnh là đại tướng Hán triều, nhưng lại là ngoại tộc trong đại tướng. Hãm chưa bao giờ đọc binh thư nhưng đánh trận luôn bách chiến bách thắng, chỉ vì trên chiến trường hãm có được cỗ trực giác như sài lang, có thể ở trong thời gian ngắn nhất nhìn ra được sơ hở của địch nhân mà triển khai thế công, lại truy theo mà đánh, đánh tan quân địch. Hầu Quân Tập cũng có được thiên phú như thế.

Lý Thế Dân cho Lý Tĩnh đến chỉ điểm Hầu Quân Tập, dạy cho hãm binh pháp thao lược, hi vọng hãm có thể trở thành chiến tướng còn vượt hơn cả Hoắc Khứ Bệnh. Được Lý Tĩnh chỉ điểm Hầu Quân Tập vốn đã có được thiên phú, liền trưởng thành Đại Đường tân nhậm chiến tướng, thay thế được Lý Tĩnh, trở thành Đại Đường đệ nhất tướng quân.

Nhưng Hầu Quân Tập luôn cho rằng Lý Tĩnh còn tư tàng, không đem tuyệt học truyền lại cho mình.

Vốn chuyện dù đã xảy ra cũng không có gì đáng kỳ quái, cho dù Lý Tĩnh thu Hầu Quân Tập làm đồ đệ, có truyền thụ hay không là quyền tự do của Lý Tĩnh.

Huống chi Lý Tĩnh chỉ là ứng phó thỉnh cầu của Lý Thế Dân, chỉ điểm binh pháp cho Hầu Quân Tập. Cũng không hề thu hãm làm đồ đệ, đừng nói Lý Tĩnh không tàng tư, dù có tàng tư, thì lại thế nào?

Nhưng Hầu Quân Tập lại bất chấp nhiều như vậy, ở trong mắt hãm, người không dạy ta thì là địch nhân của ta, hoàn toàn không cần cố kỵ tình sư đồ, lại đi tố cáo với Lý Thế Dân, tố cáo Lý Tĩnh ý đồ mưu phản.

Loại tính cách này của Hầu Quân Tập đúng là cực đoan tới cực hạn.

Hãm cũng không cần quản tới ân tình của Lý Thế Dân dành cho hãm, chỉ biết Lý Thế Dân là địch nhân của hãm, Lý Thừa Càn xuất hiện chính là một cơ hội, một lý do để hãm lấy cớ tạo phản.

Theo sắp xếp của hãm cũng có thể thấy được Hầu Quân Tập đang làm chuẩn bị mưu phản bức vua thoái vị.

Bằng không hãm cũng sẽ không an bài tâm phúc tin cậy nhất của mình trở thành thủ vệ hoàng thành, an bài thân vệ của mình tiến vào Đông Cung, trở thành tử sĩ bên cạnh Lý Thừa Càn. Hãm hoàn toàn không hề lo lắng Lý Thừa Càn có bị phế hay không, hãm căn bản không cần biết tới.

Bất luận Lý Thế Dân có phế Lý Thừa Càn hay không, cuối cùng Hầu Quân Tập vẫn sẽ khuyên bảo Lý Thừa Càn tạo phản bức vua thoái vị.

Sở dĩ còn chậm chạp chưa thành động, chỉ vì còn chưa chuẩn bị được đầy đủ, mà nay tên đã lên dây, cũng không chờ đợi được nữa.

Nhìn thấy Lý Thừa Càn làm hồng việc, Hầu Quân Tập lại không có bất kỳ lời oán hận, mà quyết định toàn lực một trận chiến, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, sinh tử không quan hệ. Hãm quay trở vào đại sảnh Hầu phủ, để cho thê tử cả đêm rời khỏi thành Trường An, tạm lánh về phương bắc.

Đêm thất tịch đã được hủy bỏ lệnh cấm đi lại trong đêm, là một đêm quản chế lơ lửng nhất, có thể hành sự mà thần không biết, quỷ không hay...

Trường An Đổ phủ.

Lý Thế Dân cho Đỗ Hà đi xử lý Biện Cơ, lại dặn dò để cho hãm ngồi yên lặng một mình một lát.

Đỗ Hà thoáng do dự, nói:

- Nhạc phụ đại nhân, có một việc tiểu tể muốn nói, những hộ vệ khi này bảo vệ Biện Cơ thật sự có chút quái dị, bọn hần không giống như hộ vệ tầm thường...

Lý Thế Dân nghiêm nghị nói:

- Lời này ý tứ ra sao?

Đỗ Hà sờ sờ mũi, nói:

- Biện Cơ biết thân phận của tiểu tể, cho hần mười lá gan hần cũng không dám giết tiểu tể. Nhưng hần hận tiểu tể tận xương. Bị tiểu tể đập một cước thẹn quá hóa giận nên nói ra lời nặng nề. Nhưng những hộ vệ kia lại không chút do dự rút đao ra giết tiểu tể, đây không phải hành động của những hộ vệ bình thường, lại giống như là...

- Là quân nhân nghe theo mệnh lệnh trên hết thảy!

Lý Thế Dân tiếp lời Đỗ Hà, trên mặt nghiêm túc, địa vị thái tử thật cao thượng, hộ vệ Đông Cung đều trải qua huấn luyện đặc biệt, bọn hần phần lớn đều là cao thủ hậu nhân trong những tướng tá Đại Đường, đáng giá tín nhiệm. Khi những người này bảo hộ thái tử, cũng phụ trách nghe lệnh thái tử. Trợ giúp thái tử hoàn thành bất cứ chuyện gì.

Bởi vì bọn hần xuất thân tốt, có ý thức tự chủ rất mạnh. Không phải là loại người ngu ngốc người ta hô gì thì làm đó. Bọn hần có thể vì thái tử làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng tuyệt đối sẽ không bởi vì một mệnh lệnh xằng bậy mà giết người tùy tiện, càng khỏi nói đối tượng chính là quan viên có thân phận địa vị lớn trong triều như Đỗ Hà.

Giả như thật sự là hộ vệ Đông Cung từng được huấn luyện, đối mặt mệnh lệnh “giết Đỗ Hà”, dù cho có thể đánh thắng, tối đa bọn hần chỉ đánh cho Đỗ Hà một trận, đánh cho gần chết mà không khả năng dùng binh khí, đao đao trí mạng.

Bởi vì dù sao thái tử còn chưa phải là hoàng đế, còn chưa có quyền tùy ý sinh sát trong tay.

Trừ phi có người uy hiếp sinh mạng của thái tử, những hộ vệ như bọn hần mới có quyền bảo hộ thái tử mà giết người.

Lý Thế Dân bị chuyện của Lý Thừa Càn làm tâm tình hỗn loạn, cũng không nghĩ tới điểm này, hiện tại nghe Đỗ Hà nhắc tới, cũng nhớ lại tình huống khi đó, những hộ vệ kia mỗi đao đều chém vào chỗ yếu hại của Đỗ Hà, không nháy mắt chút nào, quả thật không giống như hộ vệ Đông Cung, đều giống như những lão binh sát phạt quyết đoán có kinh nghiệm chiến trường.

Lý Thừa Càn chưa từng ra chiến trường, càng chưa từng có cơ hội mang binh đánh giặc, hần từ nơi nào chiêu mộ những hộ vệ này?

Trong đầu Lý Thế Dân hiện lên một bóng người...Hầu Quân Tập. Nhớ lại trước đó Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối đã mập mờ nhắc nhở hần Hầu Quân Tập đi lại thật gần với Lý Thừa Càn...

- Chẳng lẽ...không, không có khả năng, Quân Tập chắc sẽ không phản bội trẫm...

Gương mặt hần âm tình bất định, những sự tình liên tiếp phát sinh, làm bị quân vương nổi danh trong lịch sử cũng cảm thấy suy nghĩ hỗn loạn.

Hần nhìn thoáng qua Biện Cơ nằm dưới đất, nói:

- Trước lưu lại tính mạng của hần, nghĩ biện pháp từ trong miệng hần moi ra tin tức. Trẫm thật muốn nhìn xem, Đại Đường vương triều có trẫm ở đây, ai còn dám ngất trời...

Hai mắt hần trợn trừng, trong giọng nói tràn ngập khí thế sát phạt.

Biện Cơ là người nhu nhược không chịu đựng được khổ sở, Đỗ Hà cho người cứu tính hần, còn chưa vung roi hần đã đem những gì mình biết hoàn toàn khai ra, không dám có nửa điểm giấu diếm.

Nam sủng dù sao chỉ là nam sủng, cho dù Lý Thừa Càn sủng ái hần như thế nào, cũng sẽ không đem toàn bộ sự tình nói cho hần, càng khỏi nói là cùng hần thương nghị hay cho hần biết tin tức.

Nhưng cũng không đến nỗi chuyện gì cũng không tìm hiểu được, Lý Thừa Càn từng khoe khoang với Biện Cơ, trong tay mình có hơn hai trăm danh tử sĩ có thể lấy một chọi mười bán mạng cho mình, về phần tử sĩ từ đâu mà đến thì Biện Cơ cũng không biết.

Lý Thế Dân lẳng lẳng nghe Đỗ Hà hội báo, trên mặt không lộ ra biểu tình gì, chỉ âm trầm đáng sợ...

Ngày kế tiếp, Lý Thế Dân công bố chuyện Lý Thừa Càn dung túng môn khách làm xằng làm bậy, hơn nữa tố về Lý Thừa Càn không biết hối cải, ngược lại còn chạy tới đại náo Đỗ phủ, loạn bậy vận dụng quyền thế thái tử vô pháp vô thiên, phải bị nghiêm trị. Nhưng không đến mức như Đỗ Hà suy nghĩ, trực tiếp phế bỏ Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà cảm thấy kinh ngạc với cách làm của Lý Thế Dân, nhưng cũng lập tức thấy giật mình.

Dụng ý Lý Thừa Càn tự tiện nuôi dưỡng hai trăm tử sĩ Lý Thế Dân không khả năng không hề phát hiện, hẳn biết Lý Thừa Càn đã có ý làm phản, nếu hiện tại hủy bỏ thái tử vị của Lý Thừa Càn, không thể nghi ngờ chính là bức bách Lý Thừa Càn phát động tạo phản.

Tuy Lý Thế Dân là hoàng đế, nhưng dù sao cũng là người, Lý Thừa Càn có nhiều sai lầm hơn nữa, cũng là con hắc, hẳn không muốn nhẫn tâm như vậy.

Hắn tính toán dùng phương pháp ôn hòa giải quyết chuyện này, đem việc mưu phản có thể phát sinh diệt trừ trong trứng nước, dùng hành động này bảo vệ tính mạng cho con mình.

Nhưng việc nghiêm trị Lý Thừa Càn cũng không được chấp hành.

Bởi vì Lý Thừa Càn bị bệnh, bệnh vô cùng nghiêm trọng.

Hấp hối, tùy thời đều có thể chết, ngự y trong cung đã sớm kiểm tra, nguyên nhân không rõ, là do tâm phong.

Từ sau đêm thất tịch, cũng đã xuất hiện khác thường, vẻ mặt hắc đại ra, không ăn không uống, chỉ qua ba ngày đã giống như một người tàn phế.

Đỗ Hà mơ hồ phát hiện không khí mưa gió sắp nổi lên, cũng không ngừng chạy vào hoàng cung, bồi bên cạnh Lý Thế Dân. Bởi hẳn nói chuyện phiếm, thương thảo quốc sự. Dù không có việc gì cũng cố gắng tìm kiếm đề tài mà tán gẫu không thôi.

Một ngày này Lý Thế Dân nghe ngự y báo cáo, ngự y thuật cao minh, nhưng đối mặt tâm bệnh cũng hết cách, chỉ có thể thượng tấu Lý Thế Dân, hi vọng hẳn tìm được nguyên nhân nếu không tình huống thật đáng lo.

Lý Thế Dân cho ngự y đi xuống, nhìn thái giám bên cạnh nói:

- Bãi giá, trăm muốn đến Đông Cung thăm hẳn...

- Nhạc phụ đại nhân...

Đỗ Hà như con kiến bò trong chảo nóng, từ khi hẳn nghe được tin tức Lý Thừa Càn bị bệnh, trong lòng đã nhận định đây là khổ nhục kế, Lý Thừa Càn muốn dẫn dụ Lý Thế Dân đến Đông Cung, noi theo biến cố Huyền Vũ Môn năm xưa, bức vua thoái vị. Chỉ là hẳn không thể nói rõ, hẳn chỉ cảm thấy kỳ quái với phản ứng của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân hẳn phải biết chuyện Lý Thừa Càn giấu hai trăm tử sĩ trong cung, vì sao phải mạo hiểm như vậy?

Lý Thế Dân đứng dậy nói:

- Người cũng cùng đi đi!

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Đỗ Hà, hẳn lại cười nói:

- Ba ngày nay ngày nào người cũng chạy tới chỗ trăm, không phải là vì hôm nay sao?

Mặc dù hẳn đang cười, nhưng dáng tươi cười rất lạnh rất lạnh...

Đỗ Hà giật mình, Lý Thế Dân là ai, chuyện hắn trải qua còn nhiều hơn Đỗ Hà từng gặp, trong chính trị còn cao mình hơn tiểu tử mới ra đời như hắn gấp mười lần, nếu hắn dám làm như thế, nhất định đã có được toàn bộ kế hoạch.

Hơn nữa không phải chỉ là hai trăm người thôi sao, chính mình còn gì phải sợ.

Nghĩ như thế, hắn liền cười nói:

- Nguyễn bồi bộ hạ cùng đi!

594. Chương 614: Tính Sai

Đông Cung, phủ thái tử.

Lúc này Đỗ Hà đã đi theo phía sau Lý Thế Dân, tiến vào cửa Đông Cung.

Nhìn thấy tấm biển Đông Cung treo cao, Đỗ Hà cũng biết bên trong chính là đầm rồng hang hổ. Một súc sinh bị quyền lực làm mê muội tâm trí, một nghịch tử hoàn toàn không thông hiểu cho dụng tâm lương khổ của một vị phụ thân, tính toán ở bên trong này trình diễn tiết mục bức vua thoái vị.

Lý Thế Dân đứng ngoài cửa cung chốc lát, ánh mắt phức tạp thờ dài, sau đó kiên định bước vào bên trong.

Đỗ Hà có thành kiến rất sâu với Lý Thừa Càn, đối với nơi ở của thái tử nhiều năm qua hắn chỉ tới một lần.

Khi đó chỉ thoáng vào lại đi, cũng không chú ý tới cảnh vật khắp chung quanh. Đối với từng gốc cây ngọn cỏ hắn đều cảm thấy cực kỳ xa lạ, hiện tại hoàn toàn không có chút ấn tượng, hắn nhìn quanh bốn phía, đem cảnh vật ghi sâu trong mắt lẫn trong đầu, chuẩn bị khi cần đến.

Lý Thừa Càn đang nghỉ ngơi bên trong phòng ngủ, dưới sự dẫn dắt của cung nữ bọn họ xuyên qua đại điện đi vào hậu viện.

- Thái tử điện hạ đang nghỉ ngơi trong phòng!

Cung nữ thờ dài, đẩy phòng ngủ thông báo một tiếng, lại không ai đáp lại.

Về mặt cung nữ trở nên kỳ quái.

Lý Thế Dân cười lạnh một tiếng, trực tiếp đi vào phòng ngủ, trong phòng làm gì có vị thái tử nào, không một bóng người.

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn lên trần nhà đỏ sậm, nước mắt rơi xuống từ khóe mắt.

Làm một vị hoàng đế, hắn vốn không nên tới, nhưng làm một người cha, hắn nhất định phải tới.

Hắn không phải không biết Lý Thừa Càn muốn bức vua thoái vị, nhưng hắn cam nguyện mạo hiểm một lần, chỉ vì trong lòng hắn vẫn có chút hi vọng, hắn hi vọng Lý Thừa Càn có thể kịp thời quay đầu lại, hắn hi vọng Lý Thừa Càn có thể kịp thời thu tay lại. Chỉ cần Lý Thừa Càn có thể buông tha cho hành động lần này, hắn có thể làm như không có chuyện gì phát sinh, hắn có thể làm như không biết. Cho dù Lý Thừa Càn không còn khả năng làm thái tử, tối thiểu Lý Thừa Càn vẫn giữ được vương vị hoàng tử, có thể không cần sống khổ vì áo cơm qua ngày.

Bây giờ nhìn căn phòng ngủ trống trơn, hắn biết hi vọng của hắn đã tan biến.

Thanh âm ồn ào truyền đến, hơn hai trăm người vọt vào hậu viện, ngăn cản đường ra duy nhất.

Lý Thế Dân lặng lẽ lau nước mắt, ngay một khắc nước mắt biến mất trên mặt hắn, hắn không còn là một vị phụ thân, mà là Đại Đường đế quốc hoàng đế, là một vị quân vương.

- Chúng ta đi ra ngoài đi!

Lý Thế Dân thản nhiên nói một câu, diễn cảm thong dong căn bản không hề lưu lại bộ dạng vừa rơi nước mắt.

Lý Thế Dân cùng Đỗ Hà đi ra khỏi phòng ngủ. Mười danh Thiên Ngưu Vệ đi cùng Lý Thế Dân không chút do dự đứng chắn ngay trước người hắn.

Ngoài phòng ngủ tụ tập hơn hai trăm người, bọn hắn mặc kiên giáp, tay cầm đao, trên người mang theo cổ khí thể dũng mãnh xông pha chiến trường. Cầm đầu chính là Đại Đường thái tử Lý Thừa Càn, giờ phút này dung mạo Lý Thừa Càn tiêu tụy, miệng khô nứt, cả người hữu khí vô lực đang đứng, cơ hồ thân hình đều gầy mất một vòng.

Vì khổ nhục kể hôm nay, hắn cũng hạ không ít công phu. Nhưng ánh mắt hắn lại sáng ngời hữu thần, tràn ngập vẻ điên cuồng.

Lý Thế Dân lẳng lẳng nhìn đứa con trai trước mặt, trong mắt có một tia bất nhẫn, nhưng không nói một câu nào. Đã đi tới một bước này, Lý Thừa Càn không thể nghi ngờ đã mang theo cờ hiệu làm phản, hắn có nói thêm gì nữa cũng không hữu dụng.

- Nhi thần bái kiến phụ vương...

Lý Thừa Càn đẩy tay nâng của Hạ Lan Sở Thạch, hành lễ thật sâu.

Giờ phút này trên mặt Lý Thế Dân lại lộ ra dáng mỉm cười nói:

- Trẫm có chút vui mừng, ở trong mắt của ngươi còn có trẫm, còn có phụ hoàng này...

Trên mặt Lý Thừa Càn cũng hiện ra vẻ áy náy, nhưng lập tức lại bị dục vọng quyền lực lật đổ, mặt đỏ tai hồng hét lớn:

- Tất cả chuyện này là do phụ hoàng bức nhi thần, nhi thần là thái tử, nhưng lòng của phụ hoàng lại không chút nào hướng về nhi thần. Lúc nào cũng cho một người ngoài đến nhục nhã nhi thần, nhi thần không cam lòng, không cam lòng, không cam lòng a...

Hắn có chút điên cuồng, một tay huy trên không trung như muốn nắm bắt lấy quyền lực sắp đến:

- Vẫn là Hưu Quân Tập nói đúng, hết thảy đều chỉ có thể dựa vào chính mình. Quyền thế là do chính mình tranh thủ tới, không phải dựa vào người khác cấp cho. Phụ hoàng, hạ chỉ đi, người đã không còn đường có thể đi, nhi thần khẩn cầu phụ hoàng thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nhi thần. Ngoài ra phải hạ chỉ xử tử Đỗ Hà, nhi thần muốn cho người trong thiên hạ biết kết cục đối địch với nhi thần...

Lúc này hắn vẫn không quên việc muốn giết Đỗ Hà.

Đỗ Hà mang theo ánh mắt thương hại nhìn Lý Thừa Càn, thật sự quá ngu xuẩn, không nghĩ ra, cũng không hiểu rõ một người dưới quyền lực hấp dẫn sao có thể ngu xuẩn thành như vậy.

Hắn nghĩ tới việc noi theo Lý Thế Dân năm xưa, bức bách phụ thân thoái vị, là hắn có thể lên làm hoàng đế Đại Đường để quốc hay sao?

Mười phần sai!

Sở dĩ Lý Thế Dân có thể thành công là bởi vì lúc ấy lòng người trong triều đình không đồng lòng, Lý Thế Dân công cao cái thế, không nói tới mức mọi người cùng hướng, nhưng bên trong lực lượng quân sự lại không ai có thể so sánh, không ai có đủ thực lực phản đối hắn. Hiện tại Lý Thừa Càn lại có cái gì? Chỉ có Hưu Quân Tập, cho dù Hưu Quân Tập có lợi hại cũng chỉ một mình!

Hiện giờ Đại Đường vương triều lại bền chắc như thép, cả triều văn võ sẽ chịu nghe theo hiệu lệnh của một hoàng đế vô năng bức phụ thân thoái vị?

Chỉ cần Lý Thế Dân thoát khỏi khống chế của Lý Thừa Càn, chỉ cần một câu nói Thập Nhị Vệ đại tướng quân của Đại Đường, Tần Thúc Bảo, Lý Tích, Uất Trì Kính Đức, Đoạn Chí Huyền, Lưu Hoảng Cơ những vị lão tướng tâm phúc của Lý Thế Dân, cộng thêm binh mã bao nhiêu châu phủ của Đại Đường cùng hưởng ứng, Lý Thừa Càn lúc đó lại có năng lực làm được gì? Hắn lại dựa vào cái gì dám tạo phản? Đỗ Hà thật sự vô cùng tò mò, hắn vẫn nghĩ mãi mà không rõ. Nhưng hắn biết nguyên do, bởi vì trong lịch sử những chuyện lấy trứng chọi đá hắn nhìn mãi quen mắt, làm cho bọn hắn điên cuồng chính là quyền lực đỉnh cấp.

Đỗ Hà liếc mắt nhìn Lý Thừa Càn, do dự một thoáng vẫn không nhận được nói:

- Thái tử điện hạ, người thật sự nghĩ người có thể thành công sao? Ngẫm lại mà xem đi, nơi này là hoàng cung, các người chỉ có hai trăm người, tuy nhân số chúng ta không nhiều lắm, nhưng muốn chống đỡ đến khi viện binh đến cũng thật dư dả, viện binh vừa đến các người đều trở thành phản tặc, tới bước đó chuyện gì cũng không thể vãn hồi, người nên cải tà quy chính đi thôi!

Hắn trở mặt với Lý Thừa Càn, Lý Thừa Càn lại có kết cục gì hắn cũng không thêm để ý. Nhưng lời nói này hắn lại xuất từ thật tình, bởi vì ở trong phòng ngủ hắn đã nhìn thấy nước mắt của Lý Thế Dân...

Nước mắt của một vị hoàng đế, tuy rằng chỉ một giọt!

Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến Lý Thế Dân rơi nước mắt, cũng thật sự không nguyện nhìn thấy Lý Thế Dân cùng Lý Thừa Càn trở mặt lẫn nhau.

Hai mắt Lý Thừa Càn đỏ bừng, rít gào nói:

- Không cần người tới giả mù sa mưa, hôm nay ta phải băm thây người ra vạn đoạn, báo thù cho Xưng Tâm...

Hắn nói xong đột nhiên phá lên cười:

- Phụ hoàng, các người đều khinh thường ta, hai trăm người, các người thật sự cho rằng ta chỉ có hai trăm người? Không sợ nói thật cho các người biết, ở khắp Đông Cung chung quanh đều có nhân mã của ta, chừng hơn một ngàn người, Trọng Tôn Chi suất lĩnh thủ vệ của hắn vây quanh trong Đông Cung, mặc cho nơi này kêu giết rung trời, có bọn họ cũng sẽ không làm kinh động đến ai...Ha ha, từ khi các người bước vào Đông Cung một khắc này, thắng bại đã định...

- Trọng Tôn Chi?

Thần sắc Đỗ Hà biến đổi lớn, làm sao có thể? Hắn không phải người do Ngụy Chính tiến cử hay sao, làm sao lại xảy ra vấn đề?

Đột nhiên trong đầu hắn xuất hiện ba chữ “Hầu Quân Tập”, chính là hắn lợi dụng Ngụy Chính.

Thủ đoạn thật cao minh!

Nếu do Hầu Quân Tập tiến cử người, tuyệt đối không chạy thoát hoài nghi. Nhưng nếu là Ngụy Chính lại khác hẳn, Ngụy Chính tận tâm cùng trung thành với Đại Đường có thiên địa chứng giám, sẽ không có ai hoài nghi tới người mà hắn tiến cử.

Đỗ Hà cũng là như thế.

Lý Thừa Càn có một ngàn hai trăm người, mà bọn họ kể cả Lý Thế Dân bất quá chỉ có mười hai người!

595. Chương 615: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

Gần đây Vũ Mị Nương đặc biệt bận rộn, đủ loại tình báo đều được chuyển qua tay nàng.

Bởi vì việc của Lý Thừa Càn, trong thành có cỗ khí tức như mưa gió sắp nổi lên, vì vậy chỗ Vũ Mị Nương cũng nhận phải ảnh hưởng.

Trong ba lão bà của Đỗ Hà, lấy tài trí của Trường Nhạc cùng Vũ Mị Nương, những chuyện Đỗ Hà suy nghĩ khó quyết đều tìm hai nàng thương nghị. Nhưng do thân phận của Trường Nhạc đặc thù nên có những sự tình cũng cần phải giấu diếm nàng. Đây cũng không phải không tín nhiệm nàng, mà là Trường Nhạc thật xem trọng cảm tình, có những việc nếu nói với nàng sẽ biến thành tiến thoái lưỡng nan.

Giống như chuyện về Lý Thừa Càn, tuy Lý Thừa Càn không tốt, nhưng dù sao cũng là thân đại ca của Trường Nhạc, sau khi chuyện tình của Biện Cơ phát sinh, ở trước mặt Trường Tôn hoàng hậu nàng còn có thể miễn cưỡng tinh thần để an ủi bà, sau khi Trường Tôn hoàng hậu hồi cung, nàng lại một mình ngồi khóc đến tận nửa đêm.

Vũ Mị Nương trở thành đệ nhất mưu sĩ bên cạnh Đỗ Hà, về chuyện Lý Thừa Càn làm phản hắn cũng nói thật với nàng. Chính biến cung đình Vũ Mị Nương hiểu biết không ít, chỉ cần vô ý sẽ lập tức biến thành

họa sát thân. Cho nên nhiều ngày nay nàng đã truyền lệnh chặt chẽ theo dõi Hầu Quân Tập cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ, mà nàng cũng đem tâm lực dùng lên chuyện theo dõi tình báo.

Hôm nay có một phong thư tình báo thật bình thường xuất hiện trong tay Vũ Mị Nương.

Tình báo về chuyện của Nam Hồng.

Vũ Mị Nương trong nhất thời không nhớ nổi tên người này, nàng chuyên tâm suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ lại hẳn là ai.

Đó là chuyện Hoảng Phúc Tự phát sinh hung án, Nam Hồng chính là nam nhân bị kịch bị đội nón xanh. Bởi vì người chết viết ra chữ “Nam” nên suýt nữa hẳn đã bị xem là hung thủ.

Khi phát hiện ra hẳn không phải hung thủ cũng đã xảy ra một chuyện vô cùng thú vị. Trong đêm Phổ Huệ bị giết chết, Nam Hồng cũng suốt đêm không về nhà tựa hồ đi xử lý chuyện trọng yếu nào đó. Vô luận thăm vấn ra sao Nam Hồng cũng nhất định không giải thích rõ đêm đó mình đã đi đâu.

Lúc ấy Đỗ Hà liền cảm thấy thật kỳ quái, theo vụ án xảy ra khi đó hết thấy mũi nhọn đều chỉ hướng Nam Hồng, nếu hẳn không thể nói ra mình đã đi đâu làm gì, sẽ bị xác nhận là hung thủ giết hại hai xác ba mạng người. Y theo luật pháp của Đại Đường, đây là tội chết đền mạng. “Một người chỉ vì che giấu mình đã đi đâu, cam nguyện trả ra cả tính mạng của mình, vì phu thật sự vô cùng tò mò đến tột cùng là do chuyện gì mà làm cho Nam Hồng cắn chặt răng không chịu nói”. Đây là câu nói mà Đỗ Hà nói với Vũ Mị Nương sau khi giải quyết xong án kiện tại Hoảng Phúc Tự.

Lúc ấy mạng lưới tình báo của Vũ Mị Nương đang nằm trong giai đoạn thật nhàn rỗi, cũng không có việc gì quan trọng cần làm.

Vì thế Đỗ Hà liền hạ xuống một mệnh lệnh thật bất quái, để Vũ Mị Nương điều tra thử xem đêm đó Nam Hồng đã đi đâu, đã làm chuyện gì, xem như thỏa mãn lòng hiếu kỳ nho nhỏ của hẳn, lại có năng lực đạt tới mục đích luyện binh, một công đôi chuyện.

Vũ Mị Nương cũng đem mệnh lệnh truyền đạt xuống dưới.

Nhắc tới Nam Hồng đêm đó cũng giống như hư không mất tích. Bất luận điều tra thế nào cũng không điều tra ra được tung tích của hẳn.

Bởi vì chỉ là tò mò nên sau đó Đỗ Hà đã quên, Vũ Mị Nương cũng không lưu tâm, không tưởng ra hôm nay lại có được tin tức của hẳn.

- Ngày tám tháng bảy Nam gia vận chuyển hàng lậu bắc thượng, khi đi tới phụ cận không hiểu vì sao lại ngừng lại. Sau đó Nam Hồng một mình cưỡi ngựa đi hướng bắc, hướng đi không rõ.

Ước chừng sau nửa canh giờ Nam Hồng suất lĩnh ba chiếc xe ngựa trở về. Thân phận những người trên xe không biết rõ. Nhưng Nam Hồng đối với người trong xe cực kỳ kính trọng, xưng là Hầu phu nhân, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia, đại tiểu thư...

Tình báo có chút không hiểu rõ, nhưng trực giác mãnh liệt của Vũ Mị Nương lại phát giác ra vấn đề bên trong.

- Hầu phu nhân, đại thiếu gia, nhị thiếu gia, tam thiếu gia, đại tiểu thư?

Nàng lập tức đem ra tình báo về Hầu Quân Tập, chính thê của Hầu Quân Tập có một nữ nhi ba nhi tử. Từ sau đêm thất tịch không thấy họ bước ra khỏi phủ nửa bước.

Đây là trùng hợp, hay là...

Không, đây không phải trùng hợp...

Vũ Mị Nương đứng dậy, lại nhớ tới chuyện Đỗ Hà căn dặn, giờ khắc này liền có đáp án.

Nam Hồng nhất định không khai là vì đêm đó hẳn có lui tới với tên mưu phản Hầu Quân Tập, tội danh giết hai xác ba mạng là tội chết, mà tội mưu phản chính là tội diệt tộc.

Đây mới là lý do mà Nam Hồng tình nguyện nhận tội hung thủ giết người mà không chịu lộ ra đêm đó mình đã đi đâu.

Hầu Quân Tập đưa người nhà rời đi, chính là muốn tránh lo âu về sau, được ăn cả ngã về không, như vậy chuyện bọn hắn mưu phản bức vua thoái vị sẽ diễn ra trong ngày gần đây.

Vũ Mị Nương chạy ra khỏi phòng làm việc bí mật, tìm một con ngựa chạy thẳng tới Thượng Thư Tỉnh.

Thượng Thư Tỉnh nằm bên ngoài Thái Cực Cung, là cơ cấu hành chính đầu não, thủ vệ sâm nghiêm nên Vũ Mị Nương không thể đi vào, đành cho thủ vệ vào trong thông báo.

- Đồ phụ nhân, Đồ đại nhân đã tiến cung, không có mặt ở Thượng Thư Tỉnh.

Quân tốt thủ vệ khách khí đáp lời, nhân duyên của Đồ Hà rất tốt, vì vậy cả một thủ vệ cũng rất có hảo cảm với hắn, đối với phụ nhân của hắn cũng tiếp đãi nhiệt tình.

- Vậy ta muốn tìm công công của ta, Đồ tướng có ở đây không?

Trong lòng Vũ Mị Nương nóng như lửa đốt.

Quân tốt cũng lắc đầu nói:

- Đồ tướng đã cùng Phòng tướng ra ngoài làm việc, không có mặt trong Thượng Thư Tỉnh.

Vũ Mị Nương không kịp nói thêm, thúc ngựa vùng vọt trực chỉ Đồ phủ.

Hiện tại trong tình huống này cũng chỉ nhờ Trường Nhạc ra tay, chỉ có Trường Nhạc có thể tự do ra vào hoàng cung thông tri Đồ Hà.

Trong lòng Vũ Mị Nương cũng không nhận định được Lý Thừa Càn cùng Hầu Quân Tập sẽ khởi động tử sĩ bức vua thoái vị khi nào, nhưng cũng đã có thể khẳng định chỉ trong mấy ngày gần đây. Loại chuyện này nếu như lỡ chậm một bước, liền mất đi cơ hội phát hiện ra chân tướng. Nàng sợ Lý Thừa Càn bọn hắn lựa chọn ngay hôm nay, lo lắng Đồ Hà còn chưa kịp chuẩn bị đối phó.

Sống chết của Lý Thế Dân, Vũ Mị Nương cũng không có lòng dạ quan tâm, nhưng hiện tại Đồ Hà đang ở trong cung, rất có thể bị liên lụy trong đó, nàng không thể không thận trọng ứng phó.

Hiện tại cũng chỉ có thể phiền toái ủy khuất Trường Nhạc.

Đông Cung.

Song phương vẫn đang đối nghịch như trước.

Trong lòng Đồ Hà cảm thấy chán nản, thật không ngờ nửa năm trước Hầu Quân Tập đã lợi hại tới mức chôn xuống quân cờ Trọng Tôn Chi kia.

Bọn họ chỉ mười hai người muốn đối phó hai trăm tử sĩ, cho dù không chịu nổi cũng không thua quá nhanh. Thanh âm chém giết, tiếng hô tiếng quát chỉ cần bị truyền ra, nhất định sẽ khiến hoài nghi, đến lúc đó cho dù Lý Thừa Càn có ba đầu sáu tay cũng không tránh thoát. Nguyên nhân chính vì như thế Đồ Hà mới dám cùng Lý Thế Dân xâm nhập hang hổ.

Nhưng sự xuất hiện của Trọng Tôn Chi làm cho tình huống trở nên không rõ ràng.

Đồ Hà tự nhận võ công mình không tệ, nhưng không cảm giác mình có được bốn sự lấy một địch ngàn. Với khinh công hiện tại của hắn, mạnh mẽ xông ra ngoài không phải không được. Nhưng hắn xông ra được lại có năng lực thế nào? Bất luận là chạy đi cầu viện hay làm gì khác, ít nhất cũng phải có nửa canh giờ. Đối mặt hơn ngàn người, mười một người còn lại làm sao chỉ trì được nửa canh giờ?

Nếu Lý Thế Dân rơi vào trong tay Lý Thừa Càn, vậy mình gọi tới viện binh lại có năng lực thế nào?

Bản thân mình thật đã xem thường người trong thiên hạ. Tự cho rằng hết thấy đều nằm trong khống chế, không thể tưởng được hôm nay bị lật thuyền trong mương, bị Hầu Quân Tập áp chế.

Hai mắt Đỗ Hà nhìn thẳng Lý Thừa Càn, kế hay duy nhất hiện tại chính là bắt giặc phải bắt vua, thanh kiếm của hắn dần dần rời vỏ, Lý Thừa Càn chỉ đứng cách hắn chừng mười lăm bước, nếu hắn nhanh, có ba thành cơ hội đánh chết hộ vệ của Lý Thừa Càn, bắt sống hắn.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị động thủ, Lý Thế Dân đột nhiên đưa tay đề xuống bờ vai của hắn.

Đỗ Hà ngạc nhiên quay đầu.

Giờ khắc này Lý Thế Dân cũng vẫn mang theo dáng tươi cười thản nhiên như trước, đối với nguy cơ trước mặt không hề xem vào mắt, đôi mắt như có thể nhìn thấu hết thảy. Hắn khám phá ra dụng ý của Đỗ Hà, thấp giọng nói:

- Chúng ta thử...

Hắn không giải thích gì thêm, nhưng trong giọng nói mang theo vẻ tự tin như đã nắm chắc hết thảy tình huống, hết thảy tựa hồ đều đã nằm trong sự khống chế của hắn.

- Suy nghĩ thế nào, phụ hoàng thân ái!

Lý Thừa Càn như nắm chắc thắng lợi trong tay, tính cách vốn đã tự phụ càng thêm cuồng vọng.

Lý Thế Dân ngạo nghễ nói:

- Trẫm mới là Đại Đường hoàng đế, muốn bức trẫm thoái vị, phải xuất ra thực lực làm người tin phục mới được...

- Một khi đã như vậy, thì đừng trách nhi thần vô lễ động thủ, đừng làm bị thương phụ hoàng, lưu Đỗ Hà một mạng. Những người khác sinh tử bất luận!

Lý Thừa Càn nhe răng cười, truyền đạt mệnh lệnh. Dù sao Lý Thế Dân cũng là hoàng đế, Lý Thừa Càn có lá gan bức vua thoái vị, nhưng tuyệt đối không có lá gan giết cha hành thích vua, Lý Thế Dân tuyệt đối không thể bị thương. Về phần lưu Đỗ Hà một mạng là vì Lý Thừa Càn muốn đích thân động thủ báo thù, hành hạ hắn đến chết.

Theo một tiếng ra lệnh của hắn, hai trăm tử sĩ đang trang bị đầy đủ đều xông tới.

Bàn Long kiếm rời vỏ bắn ra, Đỗ Hà lóe thân chắn ngay trước mặt Lý Thế Dân, trường kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực một tử sĩ, trong tay chột trẫm trọng, chân mày Đỗ Hà không khỏi cau lại. Hai trăm tử sĩ không ngờ lại mặc Quang Yếu Giáp của Đại Đường, sắc mặt hắn liền khê biến, hô khê:

- Không tốt, là Quang Yếu Giáp, dùng ám sát kẻ địch...

Quang Yếu Giáp là một trong những loại áo giáp nổi tiếng của Đại Đường, dùng bảo hộ chỗ yếu hại trên thân thể. Chỉ đứng sau một loại áo giáp dành riêng cho tướng lĩnh sử dụng là Minh Quang Khải, có lực phòng hộ cực cao, nhất là phòng hộ bị chém chặt, có hiệu quả không chút tầm thường.

Đường triều quản chế cực nghiêm đối với áo giáp, thế nhưng Lý Thừa Càn làm ra được hai trăm bộ áo giáp này, thật sự không đơn giản.

Trước khi Đỗ Hà kịp thời nhắc nhở, đã có Thiên Ngưu Vệ triển khai giao phong với tử sĩ của Lý Thừa Càn, chiến đao chém lên Quang Yếu Giáp, hiện ra vết tích thật sâu nhưng không làm thương tổn da thịt.

Nghe Đỗ Hà hô quát, bọn họ lập tức sửa chém thành đâm, lúc này mới có thể tạo thành thương tổn cho địch nhân.

Tử sĩ của Lý Thừa Càn tuy là dũng sĩ nhất đẳng kinh nghiệm chiến trường. Nhưng mười tên hộ vệ bên cạnh Lý Thế Dân đều là dũng sĩ được lựa chọn từ đệ nhất thiên hạ Huyền Giáp quân năm xưa, kinh nghiệm chiến đấu cùng vũ dũng cá nhân còn vượt hơn đối phương. Binh khí trong tay bọn họ là chiến đao được cải biến, dung hợp sở trường của Đường đao cùng loạn đao đời sau tạo ra chiến đao hoàn toàn mới, có thể chém lẫn đâm kẻ địch.

Đối mặt thế công của hai trăm tử sĩ, bọn hắn lại không hề lùi bước vẫn gượng chống xuống.

Lý Thế Dân đột nhiên cười, từ sau lưng Đỗ Hà lóe ra, kiếm quang hiện lên, trường kiếm xuyên thấu tim một tử sĩ, cười nói:

- Đừng xem trẫm yếu như giấy, khi trẫm ở trên chiến trường giết địch, tiểu tử ngươi còn chưa ra đời đâu...

Còn đang đàm tiếu nhân gian, lại có hai tử sĩ bị mất mạng dưới kiếm.

Những tử sĩ không dám làm tổn thương Lý Thế Dân, ngược lại tạo cho hắn không gian thi triển thật lớn, trường kiếm vũ động, không ai dám tiến lên tiếp đón.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân cùng hắn sóng vai chiến đấu, trong lòng toát ra hào khí, cười nói:

- Hiện tại chính là thiên hạ của người trẻ tuổi đi...

Kiếm quang trên mũi kiếm Bàn Long bắn ra bốn phía, chẳng khác gì giao long tung hoành quay cuồng, dưới thân binh lợi khí, Quang Yếu Giáp chẳng khác gì tờ giấy mỏng, dưới kiếm vỡ tan, lập tức mất mạng.

Đỗ Hà chẳng khác gì Triệu Tử Long, đối mặt lệnh không giết của Tào Tháo, ngược lại không ngừng đại khai sát giới.

Rốt cục Lý Thừa Càn ý thức được sự ngu xuẩn của chính mình, hỗn hển kêu to:

- Giết Đỗ Hà, giết Đỗ Hà!

596. Chương 616: Đông Cung Huyết Chiến

Sau khi Lý Thừa Càn phát hiện sai lầm, áp lực trên người Đỗ Hà cũng bắt đầu tăng lên.

Những tình huống từng kinh nghiệm chiến trường này không giống như những người biết võ công bình thường.

Cuộc chiến bình thường chỉ cần một phương biểu hiện cường thế, một phương khác sẽ biến thành khiếp đảm, càng đánh càng chênh lệch. Mà quân tốt kinh nghiệm chiến trường lại khác hẳn, bọn họ đều là những người từ trong tử vong đánh ra, biết rõ ở trên chiến trường nếu càng khiếp đảm sẽ chết càng nhanh.

Bọn hắn không có sợ hãi, mặc dù trúng kiếm liền chết, cũng trước khi chết đánh cho địch nhân bị thương nặng. Bọn hắn biết chỉ có như vậy mới có thể thắng lợi, mới có thể mang theo vinh dự mà chết.

Giờ này khắc này nhóm người Đỗ Hà đã gặp phải loại người như thế.

Ở trong mắt những tử sĩ kia không nhìn thấy sự sợ hãi khi tử vong, bọn hắn không ngừng tiến lên, không ngừng chém giết, cho dù ngã xuống cũng ở trên mặt đất dùng hết lực lượng còn lại phát động ra một kích trí mạng.

Đỗ Hà võ nghệ cao cường, nhưng đối mặt với những dũng giả trên chiến trường, là những kẻ diên huy vũ khí cũng cảm thấy vạn phần cố hết sức.

Những người khác càng có cảm giác như vậy ngoại trừ Lý Thế Dân.

Nếu không phải có Đỗ Hà dẫn đầu, hấp dẫn tuyệt đại bộ phận thể công, mười người còn lại đã sớm không cách nào kiên trì.

Đỗ Hà đã tiến vào cảnh giới vô ngã, hơi thở trở nên chậm rãi, lỗ chân lông toàn thân thả lỏng, toàn bộ giác quan đều phát huy tác dụng. Không chỉ là tai mắt mũi miệng, ngay làn da toàn thân cũng ở vào trạng thái cảnh giác cao nhất, mỗi một động tác của địch nhân bên cạnh, mỗi một chiêu kiếm, một chiêu đao tiến tới thối lui, cho dù ánh mắt hắn không nhìn tới nhưng hắn đều cảm giác được thật rõ ràng.

Mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng.

Đỗ Hà đâm một kiếm vào cổ một gã tử sĩ, bay lên một cước rút nhanh trường kiếm, đem thi thể tên tử sĩ đá ra ngoài, nhân tiện tập ngã mấy người phía sau.

Hắn bỗng cảm giác khác thường, “cảm giác” nói cho hắn biết bên cạnh có mấy vũ khí sắc bén đang dùng góc độ cực kỳ xảo quyệt hướng hắn cấp tốc đâm tới, cơ hồ trong cùng một thời gian, hắn chứng kiến hai bên xuất hiện hơn mười chiến sĩ cầm đao, đang dùng tốc độ cực nhanh tới tới hắn. Bàn Long kiếm trong

tay hần bỗng nhiên bay ngược lại, ngay lập tức từng tiếng đing đing đương đương vang lên liên tiếp, những người xông tới lập tức bị Bàn Long kiếm đánh bay. Vừa ngăn cản một kích này, trong lòng hần ngược lại hô to không tốt, bởi vì trong khoảnh khắc cuối cùng tiếp xúc với kẻ địch, kiếm tra được lực lượng của địch nhân, còn thêm công lực của địch nhân đều đồng đều, hiển nhiên đều tinh thông thuật hợp kích, hần còn đang cảm thấy chấn động trước mặt lại có ba thanh đao bổ tới nhanh như chớp.

Đỗ Hà hét lớn một tiếng, Bàn Long kiếm nhanh chóng phóng ra, cơ hồ cùng một thời gian ngăn ngay ba kích gọi hồn trước mắt, hần tuyệt không dừng lại, thân mình xông về phía trước, chuôi kiếm lướt sát qua bên người, xoay tay lại đánh thẳng dưới sườn tử sĩ bên trái, thanh âm tiếng nứt xương vang lên, tử sĩ ngã ra, lập tức đem một tử sĩ vừa công tới bay ngược ra ngoài. Khi thân hình Đỗ Hà vừa vọt tới trước, vừa lúc né tránh qua ba đoản kích từ bên cạnh đâm tới, giờ phút này tuy hần làm bị thương hai người nhưng trong nội tâm lại cảm thấy không ổn.

Trong hai trăm tử sĩ của đối phương lại vẫn che giấu cao thủ.

Đỗ Hà còn đang kinh ngạc, ba người đánh lén cũng đều thấy rung động.

Hầu Quân Tập không chỉ cấp hai trăm tử sĩ cho Lý Thừa Càn, đồng thời còn giới thiệu một ít giang hồ hảo thủ võ nghệ xuất chúng, chính là Mục Nghi Vũ, Mục Nhĩ Dững, Mục Nhĩ Cường. Bọn hần là người của Tây Đột Quyết, là ba mã tặc mà Hầu Quân Tập đã thả từ lao ngục tại Cao Xương, là huynh đệ đồng bào, cùng nhau lớn lên, có một thân võ nghệ thật khá. Giữa bọn hần có sự ăn ý khó thể diễn tả bằng lời, giỏi nhất là dùng thuật hợp kích.

Hầu Quân Tập thu bọn hần làm môn khách, mới cách đó không lâu giới thiệu cho Lý Thừa Càn.

Hảo cảm của Lý Thừa Càn dành cho người Đột Quyết lớn hơn người Hán rất nhiều, bảo vệ ba huynh đệ này vô cùng, cho bọn hần không cần lo lắng sinh hoạt ăn uống. Hôm nay ba huynh đệ nhìn thấy Đỗ Hà hoành hành tự nhiên trong đám tử sĩ, cũng có lòng muốn tranh công trước mặt Lý Thừa Càn, liếc mắt nhìn nhau tâm linh tương thông đi tới gần Đỗ Hà, dự tính đánh lén bắt sống hần giao cho Lý Thừa Càn xử trí. Nhưng bọn hần hoàn toàn không ngờ ba huynh đệ đồng thời hợp lực phóng ra thế nhưng không đạt được thành công chút nào.

Đỗ Hà xoay người lại, liền phát hiện được ba huynh đệ ăn mặc theo trang phục dị tộc, trào phúng nói:

- Nguyên lai là người Đột Quyết, đều nói người Đột Quyết dựa vào uống sữa dê mà lớn, lá gan lại nhỏ như dê con, chỉ dám đả thương người từ sau lưng, hôm nay nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền!

Chiến thuật tâm lý cũng là một trong những chiến thuật đối địch. Hần biết người Đột Quyết xem trọng nhất là vinh dự, dùng điều này cười nhạo tất nhiên sẽ làm bọn hần giận dữ.

Hiện tại bên họ bị vây trong hoàn cảnh xấu, cũng không cần quản nên dùng loại thủ đoạn gì.

Quả nhiên Đỗ Hà vừa dứt lời, Mục gia huynh đệ liền giận dữ, tức giận đến oa oa kêu to, Mục Nhĩ Vũ tính tình nóng nảy nhất lập tức vùng thiết kích hướng Đỗ Hà đánh tới, lực lượng nặng ngàn cân, không hề nương tay chút nào.

Đỗ Hà lui ra sau một bước, tránh khỏi một kích lôi đình, đồng thời né sang bên hiện thân sau hai gã tử sĩ. Thân thể hần linh hoạt như liệp báo, né tránh trong hàng ngũ địch nhân, nhưng lại không có người nào tổn thương được hần.

Mục Nhĩ Vũ một kích không trúng, chợt quát một tiếng, lấy chiêu thức đồng dạng công kích Đỗ Hà, trong miệng còn đang hô to:

- Có bản lĩnh đừng tránh né...

Ngay khi Mục Nhĩ Vũ vừa tiến công, Mục Nhĩ Dững cùng Mục Nhĩ Cường đều đánh tới.

Lúc này Đỗ Hà lại không né tránh, Bàn Long kiếm đón nhận thiết kích của Mục Nhĩ Vũ, ngay khi kiếm kích vừa giao nhau, cổ tay hần lật ra, kiếm tránh kích, xuất hiện bên trên, dùng chiêu thái cực mượn lực đả lực phát uy công hiệu thần kỳ.

Mục Nhĩ Vũ vốn định một kích trực tiếp đánh bạo đầu thiếu niên vừa thốt lời khinh thường huynh đệ mình, nhưng lại không ngờ cánh tay giống như không phải của mình, lại chợt quay vòng phương hướng, một kích bổ thẳng về hướng Mục Nhĩ Cường, cho dù hắn muốn dừng lại cũng không đủ lực, chỉ hoảng sợ kêu to.

Với khả năng của Mục Nhĩ Cường muốn tránh một kích này vẫn đủ sức, nhưng hắn làm sao dự đoán được đại ca của mình lại đột nhiên công kích mình, nhất thời bị thiết kích đâm vào giữa ngực.

- Đại ca...người...

Mục Nhĩ Cường kinh hãi kêu lên, chết không nhắm mắt.

Mục Nhĩ Vũ trợn tròn mắt, đứng ngây đờng trường, như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao mình lại đích thân giết chết đệ đệ của mình, ngay khi hắn còn đang kinh ngạc, trường kiếm của Đỗ Hà đã không chút lưu tình cắt qua cổ họng của hắn.

Cả đại ca lẫn tam đệ đều chết oan uổng trong tay Đỗ Hà, Mục Nhĩ Dũng như nổi điên lao thẳng về phía hắn.

Đỗ Hà đón đánh, Bàn Long kiếm hóa thành một đạo cầu vồng, nhanh như điện chớp đánh thẳng tới hướng địch nhân.

Mục Nhĩ Dũng cũng thật lợi hại, thân hình vừa chuyển, đôi thiết kích xoay lại đón lấy một kiếm sắc bén của Bàn Long kiếm.

Đỗ Hà há cho hắn cơ hội thở gấp, trường kiếm trên tay liên miên như sông Trường Giang, thao thao bất tuyệt, một kiếm tiếp một kiếm, một kiếm tàn nhẫn hơn một kiếm, đánh cho hắn liên tục thối lui ra sau, vạn phần chật vật.

Đột nhiên một thanh trường kiếm từ sau lưng xuyên qua trước ngực hắn, nguyên lai Mục Nhĩ Dũng đã lui tới trước mặt Lý Thế Dân, Lý Thế Dân tiện tay đâm một kiếm đưa tiễn hắn rồi đi côi đời.

Thấy mười tên hộ vệ của mình đã bị thương không nhẹ, Lý Thế Dân trầm nghĩ:

- Đã tới lúc đi, đám nguời quỷ xà thần đều đã ra hết...

Đúng ngay lúc này, Trường Nhạc lòng như lửa đốt chạy thẳng tới Đông Cung...

597. Chương 617: Trường Nhạc Dừng Mưu

Trường Nhạc lòng như lửa đốt chạy đến Đông Cung, khuôn mặt tái nhợt. Nàng không thể tin được Lý Thừa Càn sẽ làm ra chuyện phản nghịch như thế nhưng nàng càng tin Vũ Mị Nương sẽ không nói dối.

Nàng không tìm được vội vàng chạy tới hoàng cung. Sau khi biết được Lý Thế Dân, Đỗ Hà đã đi Đông Cung để thăm Lý Thừa Càn, nghĩ đến khả năng lịch sử tái diễn càng không dám có bất kỳ lãnh đạm lại chạy tới Đông Cung, hy vọng có thể trước lúc Lý Thừa Càn phát động bức vua thoái vị thông tri Lý Thế Dân, Đỗ Hà cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.

Còn chưa tới Đông Cung, Trường Nhạc đã phát hiện khác thường, phòng thủ quá mức sâu nghiêm.

Nàng lớn lên trong hoàng cung nên cũng có hiểu biết nhất định với bố phòng trong nội cung. Hoàng cung đúng là thủ vệ thâm nghiêm nhưng chỗ chân chính thâm nghiêm là các yếu đạo cửa cung, trong tường viện tuy thỉnh thoảng có tuần binh đi qua nhưng sẽ không tụ tập quá nhiều.

Bởi vì hoàng cung quá lớn, nếu đem binh mã tuần tra nhiều lên sẽ tiêu tốn cả vạn. Nhưng vừa tới đầu tường Đông Cung, Trường Nhạc đã gặp hai tốp quân tốt tuần tra:

- Chẳng lẽ đại ca đã triển khai hành động? Nếu là như thế, mình đi vào chẳng phải là dẽ vào miệng cọp, trở thành con tin cho đại ca uy hiếp phụ vương, Đỗ lang?

Nàng chần động nhưng bên ngoài vẫn không lộ vẻ gì khác thường, ần ần phát giác có ánh mắt giám thị sau lưng.

Trọng Tôn Chi phát hiện Trường Nhạc thì biến sắc, trong giây lát đã quyết định nếu nàng tiến vào Đông Cung thì bắt làm con tin.

Khi Trọng Tôn Chi xuất hiện trong tầm mắt Trường Nhạc, nàng nhìn hẩn một lát rồi tiến lên nói:

- Ta nhớ ngươi là Trọng Tướng quân. Ta nhận ra ngươi.
- Sau khi chinh phạt Thổ Dục Hồn, phụ hoàng từng triệu kiến qua ngươi..... Còn khen ngươi trung dũng hơn người.

Trọng Tôn Chi không ngờ Trường Nhạc lại đến gần, trong lúc nhất thời có cảm giác thụ sủng nhược kinh. Trường Nhạc là Trưởng công chúa của Đại Đường, lại là mỹ nhân tuyệt thế, để nàng nhớ được tên cũng là một chuyện cực kỳ quang vinh, vội vàng đáp lễ nói:

- Trí nhớ công chúa thật tốt, mặt tướng Trọng Tôn Chi bái kiến Trường Nhạc công chúa.

Trường Nhạc ôn hòa cười nói:

- Nhớ là Tướng quân lúc ấy ở dưới trướng Hầu Quân

Tập, sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Trọng Tôn Chi đoán không ra ý đồ của Trường Nhạc, chỉ có thể cười nói:

- Một lời khó nói hết, bất quá mặt tướng bây giờ là Hữu Kim Ngô Vệ Tướng quân, phụ trách phòng vệ trong nội cung.

Quân tốt bốn phía thấy Trọng Tôn Chi cùng Trường Nhạc hàn huyên lẫn nhau, đều lộ vẻ yêu thích lẫn ngưỡng mộ. Tuy bọn họ đều biết nàng đã gả chồng nhưng có thể nói chuyện với nữ tử xinh đẹp như vậy cũng là một chuyện hạnh phúc.

Trường Nhạc cũng không hỏi nhiều, nhẩn nhó:

- Trường Nhạc có chuyện muốn nhờ Tướng quân..... Là như thế này. Nghe nói đại ca sinh bệnh, hình như rất nghiêm trọng, không biết hiện tại ra sao?

Trọng Tôn Chi vội hỏi:

- Tình huống cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm. Công chúa đã muốn biết, sao không tự mình đi dò hỏi Bộ Hạ cùng Đô tướng quân, hai người đều đang ở trong Đông Cung.

Trường Nhạc biến sắc:

- Đô lang đã ở đây, được rồi, để ta đi tìm mẫu hậu. Đa tạ trọng Tướng quân nhắc nhở.

Nàng vội vàng hấp tấp quay đầu bước đi, tựa hồ gặp chuyện gì khó xử.

Trọng Tôn Chi có chút không hiểu thấu, lập tức tưởng tượng, cũng giật mình, ai cũng biết Đô Hà cùng Lý Thừa Càn bất hòa, Trường Nhạc tuy là em gái Lý Thừa Càn nhưng cũng là phụ nhân của Đô Hà, không muốn cho trượng phu biết rõ mình quan tâm Lý Thừa Càn cũng là chuyện thường tình.

- Tướng quân.

Một gã quân tốt sau lưng thấp giọng nhắc nhở một câu, ý hỏi sao không bắt Trường Nhạc.

Trọng Tôn Chi lắc đầu nói:

- Không thể nhiều chuyện. Thủ vệ trong nội cung không chỉ có chúng ta, cứ ở Đông Cung vẫn là ổn thỏa nhất, đừng chọc vào Trường Nhạc.

Nếu Trường Nhạc bước vào Đông Cung thì sẽ phải bắt nàng nhưng giờ nàng còn ở ngoài, tại đây thỉnh thoảng sẽ có người khác đi qua. Ngoài ra hẩn đảm nhiệm Hữu Kim Ngô Vệ Tướng quân chỉ mới nửa năm, trong một ngàn người chưởng quân cũng không phải đều trung thành, động thủ vào lúc này cũng không phải là cao minh.

Đương nhiên nếu như Trường Nhạc lộ ra bất luận điều gì để cho hấn nghi ngờ thì hấn dĩ nhiên sẽ không tha. Chỉ là Trường Nhạc biểu diễn quá tốt, nhất cử nhất động hợp tình hợp lý, vào lúc nghe Đỗ Hà ngay tại Đông Cung thì bộc lộ thần thái thể tứ sự tượng phụ biết vô cùng tinh tế khiến không ai có thể hoài nghi.

Đến lúc ra khỏi Đông Cung, Trường Nhạc mới thở phào, cảm thấy sau lưng lạnh buốt, mồ hôi ướt đầm áo lông. Lúc ban đầu nàng chỉ là phát giác được một chút dị thường nhưng Trọng Tôn Chi xuất hiện đã khẳng định ý nghĩ của nàng. Bởi vì nàng biết rõ Trọng Tôn Chi là người của Hầu Quân Tập. Lúc trước chinh phạt Thổ Dục Hồn, Trọng Tôn Chi theo đại quân thảo phạt từng tác chiến trong khu vực không có người ở hai ngàn dặm, dùng 200 kỵ đột phá lập nhiều đại công.

Lý Thế Dân phong Trọng Tôn Chi làm tướng quân, đưa hấn về dưới trướng Hầu Quân Tập, lại để cho hấn chỉ huy một cánh quân nhưng hấn cự tuyệt, tỏ vẻ muốn hiệu lực dưới trướng Hầu Quân Tập. Lý Thế Dân cũng tôn trọng ý nguyện của Trọng Tôn Chi nên không miễn cưỡng.

Lúc ấy Trường Nhạc vừa lúc ở bên nên biết việc này, càng biết Trọng Tôn Chi tuy là tướng quân nhưng lòng trung với Hầu Quân Tập còn hơn Lý Thế Dân.

Trường Nhạc được Vũ Mị Nương cho biết chủ mưu của lần bức vua thoái vị này là Hầu Quân Tập nên khi Trọng Tôn Chi xuất hiện liền xác nhận điểm này.

Trong nháy mắt, Trường Nhạc dứt khoát làm ra phán đoán, Trọng Tôn Chi vây khốn Đông Cung, trong Đông Cung triển khai bức vua thoái vị, biết nếu vào đó đã không có tác dụng gì, ngược lại còn bị lợi dụng thành con tin.

Cách duy nhất có thể cứu trợ Lý Thế Dân, Đỗ Hà là tìm cầu viện, nói cho đại tướng đáng tin cậy trong nội cung để họ xuất binh cứu viện.

Ở thời điểm này, Trường Nhạc cũng không lỗ mẫn làm việc, nàng biết bản thân đã lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, quay mình lại càng nguy hiểm, chỉ có thể bất động thanh sắc đi lên phía trước. Cuối cùng nhất nàng nghĩ tới phương pháp thoát thân là dùng mưu thuẫn Đỗ Hà cùng Lý Thừa Càn để rời đi.

Trường Nhạc đứng tại nguyên chỗ, tự hỏi cách xử lý thế cục trước mắt?

Nàng nghĩ tới hai biện pháp, thứ nhất là chạy tới Lập Chính điện để mời Trường Tôn Hoàng Hậu ra mặt điều động quân đội cứu viện; Thứ hai, nàng tự mình đi tìm quân đội cứu viện. Hai phương pháp này đều có cả lợi và hại. Cách đầu tiên ổn thỏa hơn, Trường Tôn Hoàng Hậu là chủ hậu cung, địa vị của bà gần với Lý Thế Dân, dù không có quyền lực điều động quân đội nhưng nếu ra mặt nói rõ tình huống chắc chắn có thể điều động được. Nhưng nếu như vậy sẽ mất rất nhiều thời gian, bất lợi với cứu viện.

Cách thứ hai sẽ tiết kiệm được thời gian nhưng nàng chỉ là một công chúa, quyền lực có hạn, chuyện này lại không phải chuyện đùa. Giả như là thật, có thể lập được công tích nhưng vạn nhất thất bại thì chính là tội danh tự tiện xuất binh đánh Đông Cung, ai có thể tha? Trên tay Trường Nhạc không có chứng cứ rõ ràng, ai dám mạo hiểm?

Thời gian cấp bách không cho phép Trường Nhạc nghĩ nhiều, nàng hơi chút do dự rồi hạ quyết tâm. Đã tới không kịp tìm Trường Tôn Hoàng Hậu ra mặt, nàng quay người trực tiếp chạy tới Hiển Đức điện tìm Trình Giảo Kim, chỉ có lão mới đủ trung thành và can đảm dẫn binh tới đánh Đông Cung.

Hiển Đức điện là một đại điện nổi danh của hoàng cung, nó không dùng để nghỉ ngơi mà dùng để luyện binh.

Năm đó, Lĩnh Lợi Khả Hãn dẫn hơn mười vạn đại quân tiến tới Trường An, Lý Thế Dân bị ép ký lập minh ước Vị Thủy để Đột Quyết lui binh. Sau đó, Lý Thế Dân vì rửa nhục, nên để điện này trống, mỗi ngày đều luyện binh. Đột Quyết đã diệt, nhưng Hiển Đức điện vẫn duy trì như cũ.

Trình Giảo Kim suất lĩnh Hữu vũ vệ quân để bảo đảm an toàn cho hoàng cung ở đây.

Trường Nhạc đã tìm được Trình Giảo Kim. Cũng không biết vì sao mà gia hỏa này tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng râu tóc vẫn đen sì khiến hấn như mới ba bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng, cười nói như chuông.

Trường Nhạc nói hết mọi chuyện với Trình Giảo Kim.

Trình Giảo Kim vạ phần khó xử, vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta nói Trường Nhạc công chúa, người đừng làm khó lão Trình, chúng ta ngày xưa không oán, ngày gần đây không thù, sao người lại hại lão Trình. Lão Trình năm nay mới 51 tuổi còn muốn sống thêm ba bốn mươi năm. Người bảo lão Trình mang binh đánh Đông Cung, có khác gì lấy đầu lão Trình, không làm, lão Trình kiên quyết không làm.....

Trường Nhạc cũng biết muốn thuyết phục Trình Giảo Kim không phải chuyện dễ, trong nội tâm tuy vạ phần lo lắng, thực sự không thể không nhẫn nại:

- Trình lão tướng quân, Trường Nhạc cũng biết yêu cầu này khó khăn nhưng phụ hoàng thân hãm Đông Cung, thuộc cấp Trọng Tôn Chi dưới trướng Hầu Quân Tập đã vây khốn. Tình huống vạ phần khẩn cấp, cấp bách, không phải Trình lão tướng quân không thể không cứu, Trường Nhạc vì Đại Đường, vì phụ thân, vì trượng phu, cầu lão tướng quân rồi.....

Nàng lui về phía sau một bước, muốn quỳ xuống lạy.

Trình Giảo Kim lại càng hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy Trường Nhạc, nhăn nhó khổ sở, đột nhiên vỗ đùi, kêu lên:

- Được rồi..... Trường Nhạc công chúa, lão Trình ta liều cái mạng già này trao cho người.

Hắn vỗ tay một cái:

- Quân đâu, lấy binh khí, lên ngựa, Trình gia gia mang bọn người đến Đông Cung chơi một chuyến.

Hắn vừa hô xong thì hơn hai ngàn quân tốt trên chiến trường nhất tề dạ ran, trong thời gian uống cạn chén trà đã sẵn sàng.

Trình Giảo Kim cũng dẫn ngựa mình tới, lên ngựa gào thét phóng về Đông Cung.

Hiệu suất lẫn tốc độ khiến Trường Nhạc cũng theo đó ngẩn ngơ.

598. Chương 618: Dũng Mãnh Trình Giảo Kim

Hiện Đức điện chỗ Trình Giảo Kim đang ở cách Đông Cung của Lý Thừa Càn một khoảng cách nhưng đường trong nội cung đều trải qua sửa chữa đặc biệt nên rất rộng rãi bằng phẳng, khoảnh cách trăm mét với chiến mã chỉ thoáng cái đã đến nơi. Không bao lâu đã tới vòng ngoài mà Trọng Tôn Chi vây khốn Đông Cung.

Những binh sĩ này sau khi phát giác liền vội vàng quát bảo ngưng lại, tạo thành trận thế ngăn cản. Trình Giảo Kim đang cưỡi ngựa dẫn đầu căn bản không thèm để ý, thúc ngựa vọt tới đánh bay binh sĩ trước mặt mây trắng. Kỵ binh sau lưng Trình Giảo Kim cũng không chút thua kém, tướng nào binh ấy.

Trình Giảo Kim đụng, bọn họ cũng đụng, đáng thương cho một đám quân tốt tuần tra giống như là giấy, bị đụng ngã trái ngã phải.

Trọng Tôn Chi đã nghe được trận trận tiếng vó ngựa, thảm hô:

- Không tốt!

Hắn còn chưa kịp triệu tập tập binh mã vây quanh Đông Cung thì Trình Giảo Kim đã chém giết đến gần.

- Liều mạng!

Vị tướng quân bách chiến tiên phong này cũng không thiếu dũng khí, vũ động cương kích nghênh đón Trình Giảo Kim. Thanh cương kích nặng hơn năm mươi cân trong tay hắn linh hoạt như cự mãng, quét qua đuôi ngựa Trình Giảo Kim.

Hắn là kỵ tướng nên biết bộ tốt muốn chính diện đánh bại kỵ binh trùng kích thì phương pháp duy nhất là chặt đứt đuôi ngựa của kỵ binh. Đuôi ngựa vừa đứt, lực lượng ngưng tụ sẽ khiến chủ nhân bên trên dễ kích trí mệnh.

Trình Giảo Kim nhảy vút lên như đại bàng giương cánh, mượn xung lực đánh tới Trọng Tôn Chi, mã thương trong tay đâm thẳng vào ngực. Tốc độ của hắn cùng chiến mã không kém bao nhiêu, nếu Trọng Tôn Chi vẫn nhắm vào chiến mã thì tất sẽ bị đâm thấu tim.

Trọng Tôn Chi đâu ngờ đến một chiêu này của Trình Giảo Kim, bất quá hắn thân kinh bách chiến, cũng rất cao minh tránh được chiêu này, cương kích vung lên vừa khéo ngăn được một kích lăng lệ của Trình Giảo Kim. Nhưng là Trình Giảo Kim dù sao cũng là đánh đòn phủ đầu, lại mượn xung lượng tăng thêm lực lượng khiến uy lực tăng đến gấp 10 lần. Tuy Trọng Tôn Chi chống chọi được nhưng vẫn bị bắn ngược về sau, mồm miệng trào máu.

Hắc mang trên tay Trình Giảo Kim thoáng hiện, mã thương đã hoa phá không trung đâm vào cổ họng Trọng Tôn Chi.

Trọng Tôn Chi cũng không hổ danh tiếng bách chiến tiên phong, trong thế nguy cấp vẫn có thể xoay người hướng về sau. Cương kích trong tay xoay nửa vòng đâm vào mặt Trình Giảo Kim như thiểm điện.

Trong lịch sử, danh tiếng Trình Giảo Kim cũng không phải nhỏ, dù là trong Đại Đường chiến tướng như mây cũng đứng đầu. Tuy kém Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức không ít, nhưng thực lực hiển nhiên trên Trọng Tôn Chi.

Uy dũng của vị lão tướng năm xưa vẫn không hề suy giảm, hét dài một tiếng, mã giáo trong tay biến ảo đâm ra liên tiếp làm vang lên một hồi tiếng kim loại va chạm.

Hai người chợt lại tách ra.

Hai người trong chớp mắt đã giao đấu mười tám chiêu.

Trình Giảo Kim không hề tổn thương, nhưng trên ngực Trọng Tôn Chi đã nhiều hơn một lỗ sâu, bị mã giáo của Trình Giảo Kim đâm xuyên phổi, ngã trên mặt đất.

Trên mặt Trình Giảo Kim lộ ra một tia tiếc nuối:

- Đáng tiếc, một viên hãn tướng, tên vương bát đản Hầu Quân Tập này, thật là nghiệp chướng.

Hắn lên lại chiến mã, để cho thuộc cấp phân một ngàn người khống chế cục diện, còn lại một ngàn người dẫn vào Đông Cung.

Đối mặt với công kích liều mạng của 200 tử sĩ, mấy người Lý Thế Dân, Đỗ Hà đã lui vào phòng ngủ của Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà tử thủ trước cửa ra vào, một bước cũng không nhường, Bàn Long Kiếm đã uống máu tươi ba mươi người.

Lý Thế Dân cùng những người khác phân biệt chắn lấy cửa sổ hay các thông đạo nhỏ có thể đi vào, dựa vào địa lợi vẫn có thể cầm cự.

Cái này cũng nhờ hồng phúc Lý Thế Dân, nếu không phải có Lý Thế Dân thì chỉ cần một một mũi lửa, hoặc là mấy trận mưa tên đã đủ cho toàn quân bị diệt. Nhưng hỏa, tiễn vô tình, trong tình huống đạo hiếu làm trọng, giết cha là thiên lý nan dung, Lý Thừa Càn còn không có có lá gan làm vậy.

Bất quá Lý Thừa Càn cũng không nóng nảy, hắn có rất nhiều thời gian, có rất nhiều nhân thủ.

Người cuối cùng cũng có lúc kiệt lực, hắn liền không tin, Đỗ Hà có võ nghệ mạnh nhất trong đó có thể làm từ sắt.

Đúng lúc này tiếng hô quát đã vang lên bên tai hắn. Thanh âm như sấm giữa trời quang.

- Bệ Hạ, Bệ Hạ ở đâu? Lão Trình tới đây!

Trình Giảo Kim vẫn giục ngựa lên đầu, trong tay vung vẩy mã thương nhuộm máu. Từ trước giờ hắn vốn gan lớn, trong Đông Cung cũng không hề cố kỵ, trực tiếp giục ngựa vọt tới hậu viện, chỉ cần ai dám cản đường đều giết chết.

Một ngàn người sau hắn cũng chen chúc mà vào, hậu viện to lớn thoáng chốc bỗng tràn ngập kỵ binh.

Sắc mặt Lý Thừa Càn lập tức tái nhợt như giấy, không còn một tia huyết sắc.

Trình Giảo Kim không để ý đến Lý Thừa Càn ở một bên, chỉ để lại 100 người khổng chế, tự mình dẫn binh mã từ phía sau tập kích tử sĩ Lý Thừa Càn.

Đỗ Hà sớm đã nghe thanh âm Trình Giảo Kim liền cười lớn xông ra. Hắn đã giết chết hơn bảy mươi tử sĩ, còn lại hơn 100 người. Đối mặt với công kích của đại bộ đội do Trình Giảo Kim mang đến, nhân số giảm mạnh, tạo thành đơn phương đồ sát.

Tuy tử sĩ liều chết phản kháng nhưng làm sao song quyền nan địch tứ thủ. Nguyên một đám ngã vào trong vũng máu, tất cả tử sĩ không một ai may mắn thoát khỏi, phần lớn chết trong tay quân của Trình Giảo Kim, những kẻ bị thương mất đi sức chiến đấu vẫn bị Trình Giảo Kim ra tay ác độc.

- Mặt tướng cứu giá chậm trễ, kính xin Bộ Hạ thứ tội.

Trình Giảo Kim đạp trên thi thể, đi tới trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân thông dong cười nói:

- Trình Tướng quân tới đúng lúc.

Lúc này, phó tướng Trình Giảo Kim tới bẩm báo, tỏ vẻ hết thủy đã trong khổng chế.

- Phụ hoàng, Đỗ lang.

Lúc này Trường Nhạc cũng tới, máu tươi trên đất khiến nàng buồn nôn nhưng vì an nguy phụ hoàng và ái lang nên cũng bất chấp nhiều như vậy.

- Trường Nhạc.

Đỗ Hà, Lý Thế Dân cùng kêu to, nhìn nhau, trong đầu đều nghĩ làm sao nàng tới.

Trình Giảo Kim đề thấp thanh âm, nói nhỏ bên tai Lý Thế Dân một hồi.

Lý Thế Dân đầu tiên cổ quái, lại lập tức thoải mái cười to nói:

- Không thể tưởng được viện binh đúng là Trường Nhạc mời đến, nhờ phúc của nó, chúng ta mới được cứu.

Đỗ Hà tràn đầy nghi hoặc, nhưng biết bây giờ không phải là lúc giải thích, đi lên đón Trường Nhạc.

Liền tại lúc này, dị biến đột phát.

Hạ Lan Sở Thạch đang bị trói, đột nhiên giây giữa thoát ra, cắt cổ một binh sĩ phía sau rồi nhào vào Trường Nhạc.

Đứa con rể này của Hầu Quân Tập cũng có bản lĩnh, trước kia học qua Súc Cốt công nên dây thừng trói không được hắn nhưng bởi vì chuyện không thể làm nên không chống cự. Hắn biết tiếp tục như vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ, Trường Nhạc xuất hiện vừa khéo là cơ hội.

599. Chương 619: Tâm Phục Khẩu Phục

Dị biến này khiến tất cả mọi người trên trường đều kinh hô.

Cự ly từ Hạ Lan Sở Thạch đến Trường Nhạc chỉ có ba trượng, chưa đầy mười mét, một người bình thường chỉ cần khoảng hai giây đã tới dừng nói là một võ giả có bản lĩnh không tệ.

Chỉ trong giây lát, Hạ Lan Sở Thạch đã ở trước mặt Trường Nhạc.

Trường Nhạc bị dị biến khiến hoảng sợ, không tự chủ được lui về phía sau một bước, vấp phải một thi thể dưới chân té lăn trên mặt đất.

Nàng té như vậy ngoài ý muốn lại tránh được Hạ Lan Sở Thạch bắt.

Hạ Lan Sở Thạch lại một lần nữa ra tay.

Nói thì chậm, diễn biến cực nhanh!

Hàn quang màu bạc lóe lên, Hạ Lan Sở Thạch kêu thảm một tiếng, phi đao đã xuyên qua cánh tay hấn đưa ra.

Bóng người lóe lên, Hạ Lan Sở Thạch còn chưa nhìn rõ ai đã như tàn hoa bại liễu bay trong không trung rồi lặn lông lốc trên mặt đất.

Bóng người tự nhiên là Đỗ Hà.

Đỗ Hà phản ứng cực kỳ mau lẹ nhưng dù sao cũng đã mất đi tiên cơ, muốn cứu viện không kịp.

Trường Nhạc té ngã trên đất lại tranh thủ một giây cho hấn.

Một giây đồng hồ chỉ trong nháy mắt nhưng đối với Đỗ Hà mà nói đã đầy đủ. Thủ pháp độc môn phi đao của hấn gia cường thêm không ít ngành công, bắn ra một đao chưa cần tới một giây.

Hạ Lan Sở Thạch vừa mới giây dựa thì đã thấy trước yết hầu lạnh ngắt.

Lúc này, hấn mới phát hiện người chôn vùi hi vọng của hấn là Đỗ Hà.

Lý Thế Dân thâm lau mồ hôi, thấy ái nữ không bị việc gì liền bộc phát lửa giận, quát lên:

- Lê nào lại như vậy. Dám tổn thương con gái trẫm, người đâu, dùng loạn trượng đánh hấn.

Hạ Lan Sở Thạch bị dọa đến tái nhợt, vội vàng đau khổ cầu khẩn.

Nhưng chuyện Lý Thế Dân đã quyết định, nào có thể thay đổi?

Trường Nhạc hơi không đành lòng, muốn ngăn lại nên kéo tay Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhìn vào Lý Thế Dân, nhớ tới chuỗi biến cố, mỉm cười vẻ hiểu ý.

Lý Thừa Càn bức vua thoái vị, chỉ vì Trình Giảo Kim xuất hiện liền lập tức bình định.

Đám đồng đảng bị Hưu Quân Tập sở động vừa lộ ra manh mối lập tức bị Lý Thế Dân đập chết, thủ đoạn sát phạt quyết đoán Thiết Huyết, tựa hồ tuyên cáo hấn mới là chúa tể Đại Đường vương triều.

Chỗ thiết sát duy nhất là để Hưu Quân Tập chạy mất.

Hành động lần này, Hưu Quân Tập cũng không xuất hiện mà đứng sau màn chỉ huy, sau khi phát hiện có biến liền theo mật đạo trong nhà thoát ly ánh mắt Lý Thế Dân, Vũ Mị Nương, từ cửa bắc rời khỏi Trường An, chẳng biết đi đâu.

Lý Thế Dân vạn phần tức giận. Trong tất cả các đại tướng Đường triều thì hấn tin nhất là Hưu Quân Tập. Cho dù là Hưu Quân Tập phạm phải lỗi nặng ở Cao Xương thì vẫn không giảm, thậm chí cho hấn làm Lại bộ Thượng thư.

Cảm giác bị người tin cậy nhất phản bội tuyệt không dễ chịu, Lý Thế Dân lúc này thậm chí muốn móc tim Hưu Quân Tập ra để nhìn xem rốt cuộc là màu gì nghĩ cách, truyền lệnh truy nã Hưu Quân Tập.

Lý Thế Dân còn rất nhiều chuyện phải xử lý, cũng không thể nào lưu tâm Đỗ Hà, Trường Nhạc.

Lần này bức vua thoái vị cũng theo đó kết thúc, chỉ còn thăm vấn Lý Thừa Càn.

Trường Nhạc vẫn đang kinh hãi nên để Đỗ Hà hộ tống về nhà.

Đi vào cửa cung, chỉ thấy Vũ Mị Nương lòng như lửa đốt đang đi qua đi lại. Nàng vốn trấn định nhưng giờ đứng ngồi không yên, tâm loạn như ma.

Đến khi nhìn thấy Đỗ Hà, Trường Nhạc xuất cung, nàng mới thở dài một hơi, vội vàng tiến lên an ủi.

Đỗ Hà cười nhẹ:

- Về nhà nói sau...

Đỗ phủ, thư phòng.

Đỗ Hà hiểu kỳ hỏi thăm chuyện của Trường Nhạc, Vũ Mị Nương. Hấn vẫn chưa hiểu câu nói của Lý Thế Dân, “viện binh là do Trường Nhạc mời đến, nhờ phúc của nó nên chúng ta mới được cứu.”

Vũ Mị Nương tự nhiên cười nói:

- Tướng công còn nhớ Nam Hồng.

Nàng kể lại tỷ mỉ chuyện của Nam Hồng, sau đó nói:

- Mị Nương phát giác hành động mấy ngày này của Hầu Quân Tập, không dám thờ ơ, chỉ có thể cầu Trường Nhạc tỷ tỷ tiến cung thông tri, ta cũng không nghĩ ra bọn họ lựa chọn như vậy.

Trường Nhạc sau khi Vũ Mị Nương nói xong cũng kể lại chuyện mình vào cung.

Đỗ Hà kinh ngạc vì khúc chiết ly kỳ trong đó, cười khở:

- Hai vị ái thiếp đều là nữ trung hào kiệt, lần này vì phu triệt để không bằng.

Vũ Mị Nương ngạc nhiên hỏi:

- Đỗ lang, sao chàng sơ suất vậy, biết rõ Lý Thừa Càn khả năng muốn phản, còn muốn mạo hiểm như vậy. Thật sự là không nên.

Đỗ Hà trợn trắng mắt, lầu bầu nói:

- Nàng coi vì phu là mèo có chín cái mạng sao? Là nhạc phụ đại nhân, hấn buộc đi đấy..... Bất quá, nói thật hiện giờ ta quá phục hấn rồi, hết thấy đều nắm vững trong tay, quyết thắng thiên lý, thật sự lợi hại.

- Hừ!

Vũ Mị Nương vênh mũi hừ lạnh:

- Lợi hại gì, tự mình đem thân vào bẫy, nếu không có Đỗ lang anh dũng thì hấn sớm đã bị Lý Thừa Càn bắt rồi, nếu không phải Trường Nhạc tỷ kịp thời gọi tới viện binh, còn không biết tình huống như thế nào.

Trong lòng của nàng chỉ có Đỗ Hà, đối với nàng thì Đỗ Hà là trời, hoàng đế cũng không thêm để ý. Nguyên còn nể mặt Trường Nhạc nên còn vài phần kính ý, biết Lý Thế Dân lại để cho Đỗ Hà xâm nhập hang hổ thì coi như vất đi.

Trường Nhạc có chút xấu hổ, biết tính cách của Vũ Mị Nương nên cũng không để ý.

Đỗ Hà khê cốc đầu Vũ Mị Nương, cười nói:

- Không cho phép nói vậy, nàng không phải người trong cuộc, không biết mà thôi. Nhạc phụ đại nhân sớm đã liệu trước mọi việc, thật cho rằng Trình lão tướng quân là Trường Nhạc gọi đi hay sao?

Sai sai sai, mười phần sai, nhạc phụ đại nhân sớm đã sắp xếp xong xuôi Trình lão tướng quân ra sân, Trường Nhạc chẳng phải cũng nói Trình lão tướng quân đáp ứng vô cùng kỳ quái sao?

Trường Nhạc gật đầu nói:

- Xác thực, lãnh binh đánh Đông Cung không phải việc nhỏ, Trình lão tướng quân hoàn toàn có thể do dự cự tuyệt nhưng hấn vốn thoái thác lại lập tức sửa lại.

Đỗ Hà ra vẻ đã hiểu:

- Trình lão tướng quân đột nhiên đổi giọng cũng không phải bởi vì nàng thuyết phục mà là thấy được tín hiệu của nhạc phụ đại nhân. Lúc lui vào phòng, nhạc phụ đại nhân từng thả một mối lửa..... Nhạc phụ đại nhân sớm đã liệu định Lý Thừa Càn hôm nay làm phản nên mục đích hấn đi Đông Cung lần này là muốn cho Lý Thừa Càn một cơ hội cuối cùng. Kết quả, không thể tránh né.

Trường Nhạc nức nở nói:

- Nói như vậy phụ hoàng..... Phụ hoàng sớm biết, như vậy mục đích của hấn là muốn ép đại ca tạo phản. Sao Tại sao có thể như vậy.

- Im ngay.

Đỗ Hà nghiêm nghị quát, lập tức lại dịu dàng ôm Trường Nhạc vào ngực, thở dài:

- Không cho phép nàng nói vậy với nhạc phụ đại nhân. Nếu ngay cả nàng cũng nói vậy thì nhạc phụ đại nhân sẽ như thế nào, hắn cũng quá đáng thương. Nàng biết không, vào lúc xác định Lý Thừa Càn phản thì nhạc phụ đại nhân đã khóc, thương tâm hơn bất cứ ai. Chỉ là mọi chuyện bất đắc dĩ. Hắn vốn là Hoàng Đế sau đó mới là cha. Bất quá khi làm chuyện một hoàng đế cần phải làm thì cũng khiến ta bội phục.

Trường Nhạc lắc đầu, nước mắt rơi như mưa.

Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Theo ý của nàng, nhạc phụ đại nhân biết rõ Lý Thừa Càn muốn phản vẫn tiến về Đông Cung là muốn bức Lý Thừa Càn tạo phản, kỳ thật không vậy. Hắn chỉ muốn cứu con của mình mới làm vậy. Ta nghĩ mãi mà không rõ, nhưng vào lúc nhạc phụ đại nhân ra lệnh giết Hạ Lan Sở Thạch mới minh bạch nhạc phụ đại nhân để vương vô tình sau lưng thâm tình. Nàng nên kiên ngoạ có một người cha như vậy.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

- Xác định Lý Thừa Càn có ý phản nhưng Hầu Quân Tập lại không. Địa vị của Hầu Quân Tập trong Đại Đường cực cao, trong binh bộ càng vậy. Nhiều năm qua, tướng tá do hắn đề bạt vô số, không cách nào xác định Hầu Quân Tập có bao nhiêu lực lượng. Lực lượng này một khi dẫn phát sẽ khiến Đại Đường vương triều rung chuyển, với tư cách một Hoàng Đế, nhạc phụ đại nhân tuyệt đối không thể ngồi xem không để ý tới nhưng hắn không thể minh tra vì như thế có thể một mẻ hốt gọn Hầu Quân Tập nhưng Lý Thừa Càn với tư cách chủ mưu sẽ chắc chắn phải chết. Nhạc phụ đại nhân lựa chọn xuất động xuất kích để Lý Thừa Càn bức vua thoái vị, triển hiện thực lực rồi toàn bộ bắt hết.

- Làm như vậy chẳng phải đại ca cũng quan hệ tới tội mưu phản?

Trường Nhạc cũng không phải đồ ngốc. Nàng biết rõ mưu phản là chuyện phải chết.

- Cầu sống trong chết là dụng ý của nhạc phụ đại nhân. Có lẽ nàng còn chưa phát hiện nhưng từ khi Trình lão tướng quân xuất hiện thì ta đã cảm thấy kỳ quái. Trình lão tướng quân hôm nay giết không ít người, hơn nữa hắn ra tay cực kỳ tàn nhẫn, cả đám quân trọng thương cũng giết. Theo lẽ thường mà nói, với loại chuyện này có thể bắt giữ được đối phương tra hỏi mới tốt. . Nhưng nhạc phụ đại nhân lại lựa chọn thủ đoạn sát máu, giết hết toàn bộ người biết chuyện. Hạ Lan Sở Thạch, Trọng Tôn Chi, còn có toàn bộ tử sĩ đều chết, đoàn mưu sĩ của Lý Thừa Càn cũng chết trong loạn chiến, chỉ để lại đại ca nàng. Nói cách khác, hiện giờ ngoại trừ ta, nhạc phụ đại nhân, Lý Thừa Càn và mười mấy hộ vệ đi theo thì không ai biết Lý Thừa Càn là chủ mưu. Mặc dù là Trình lão tướng quân cùng nàng cũng chỉ biết Lý Thừa Càn mưu phản, không cách nào xác định ai là chủ mưu.

Đỗ Hà kết luận:

- Bọn họ sớm đã phạm vào tử tội, chết sớm chết muộn đều là đồng dạng, nếu như ta đoán đúng thì nhạc phụ đại nhân định đem chuyện trút lên đầu Hầu Quân Tập còn Lý Thừa Càn bị bệnh. Bệnh vô cùng nghiêm trọng, hắn không thể chủ sự, là Hầu Quân Tập vì lợi ích bản thân đã phát động ra lần bức vua thoái vị này để đưa Lý Thừa Càn thượng vị. Như vậy Lý Thừa Càn tuy không thể miễn xử phạt nghiêm khắc nhưng tội chết có thể miễn!

600. Chương 620: Vô Tình, Sau Lưng Thâm Tình

Trường Nhạc đang khóc lóc trong ngực Đỗ Hà nhưng nghe Đỗ Hà phân tích, thân thể mềm mại hơi chấn động, ngửa đầu, hai mắt đầm lệ nhìn qua ái lang, kích động nói:

- Thật sự, phụ hoàng không có lòng giết đại ca?

- Thật sự.

Đỗ Hà đáp bừa:

- Nếu như nhạc phụ đại nhân thật sự có tâm xử lý đại ca nàng, căn bản không cần phiền toái như vậy, trực tiếp dùng làm lý do Biện Cơ giam lỏng hắn rồi bắt đầu điều tra. 200 tử sĩ, còn có đoàn phụ tá của Lý Thừa Càn không có khả năng không biết chút nào. Quan viên Đại Lý Tự đều là loại càng già càng lão luyện, khi

bọn hắn bóc lột rút kén điều tra, không có chuyện gì tra không ra. Khi đó, tội danh công khai, đại ca nàng chắc chắn nguy hiểm, hiện tại loại tình huống này là tốt nhất rồi. Ít ra hắn không phải chết. Còn có cả Trọng Tôn Chi, nên ta mới nói nhạc phụ đại nhân thật lợi hại.

Trường Nhạc quá vui mà cười, đại ca nàng không chết, cha nàng cũng không phải người lãnh huyết vô tình, không gì đáng vui mừng hơn;

- Nguyên lai phụ hoàng sớm đã an bài hết thảy, làm hại ta sợ muốn chết. Phụ hoàng còn đem công lao ghi tạc trên đầu ta, lần sau tiến cung phải hảo hảo nói với hắn.

- Ha ha!

Trường Nhạc lộ ra nét mặt tươi cười, Đỗ Hà cũng cao hứng, đưa tay vuốt tóc mai của nàng:

- Tuy hết thảy đều là tính toán của nhạc phụ đại nhân nhưng nàng cũng đừng tự coi nhẹ mình. Thật sự rất giỏi, Đỗ Hà ta có thể cưới được hai người tài trí cao tuyệt như hai nàng làm vợ là phúc phận tu luyện đời trước. Kỳ thật nhạc phụ đại nhân nói cũng không sai, bởi vì nhất cử nhất động của nàng đều vô cùng chính xác. Nếu nhạc phụ đại nhân cũng không phát giác dụng tâm Lý Thừa Càn để bố trí thiên la địa võng, ta tin tưởng với cá tính của Trình lão tướng quân nhất định sẽ xuất binh Đông Cung. Chỉ có điều, nhạc phụ đại nhân đem công lao ghi tạc trên đầu của nàng cũng không phải bởi vì nàng mới được Trình lão tướng quân mà là tán thành tài trí, cách làm của nàng, có đứa con gái như vậy mà cao hứng.

Hắn buồn bã gãi đầu:

- Nói đến nói đi, chỉ có ta là ngu ngốc nhất. Nhạc phụ đại nhân quyết thắng thiên lý, Mị Nương tài tư miễn tiếp, phát giác khác thường, Trường Nhạc càng diệp kế thoát thân, du thuyết Trình lão tướng quân. Chỉ có ta bị Hắc Quân Tập xếp đặt một đạo.

Trường Nhạc mỉm cười:

- Đây là người vô tâm bị người có tâm tính toán, không ai tránh được, quyết đấu chính diện, Đỗ lang sẽ không thua hắn.

- Chính vậy.

Vũ Mị Nương phụ họa:

- Cuộc chiến Cao Xương lúc trước, chẳng phải Đỗ lang chinh hắn một trận khiến hắn có khổ nói không nên lời.

Để cho hai vị phụ nhân khuyên bảo như thế, Đỗ Hà cũng cảm thấy được an ủi, cười nói:

- Nói cũng đúng, bất quá gia hỏa này xác thực lợi hại, lợi dụng Ngụy Chính để bố cục, ta cũng bại không oan. Hắn chạy thoát, đối với Đại Đường tuyệt đối không phải chuyện tốt, Mị Nương, nàng tiếp tục theo dõi Nam Hồng. Ta bảo mấy người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng cùng Tần Dục giúp nàng, chỉ cần Hắc Quân Tập vừa xuất hiện, lập tức động thủ bắt lại.

- Được rồi!

Vũ Mị Nương không do dự đáp ứng.

Trường Nhạc cũng biểu lộ muốn vào cung xem Lý Thế Dân, Trưởng Tôn Hoàng Hậu, xảy ra chuyện như vậy, nàng làm con gái cảm thấy không an lòng.

Đỗ Hà cũng không cự tuyệt, nói:

- Ta đưa nàng đi, có một số việc vẫn cần nắm bắt, nhất là chuyện các nàng phát giác Lý Thừa Càn có ý phản.

Hết thảy đại khái như Đỗ Hà nghĩ, Lý Thế Dân quả thực vì Lý Thừa Càn mà dụng tâm lương khổ.

Cái gọi là hổ dữ không ăn thịt con, Lý Thế Dân cũng không phải là ý chí sắt đá, lại há có thể hung ác quyết tâm xử tử con của mình?

Chỉ là có rất nhiều chuyện, hắn cũng không thể làm gì.

Với tư cách Hoàng Đế, với tư cách vua của một nước, hần có được quyền lực chí cao vô thượng đồng thời cũng vì nó mà trả giá thật nhiều.

Lý Thừa Càn mưu phản hần không thể không nghe thấy không hỏi, bởi vì như Đỗ Hà nói, hần vốn là một Hoàng Đế, sau đó mới là một phụ thân. Hần không thể bởi vì cảm tình cá nhân mà để cho Đại Đường vương triều lâm vào nguy cơ, đồng thời hần cũng biết nếu triển khai hành động, Lý Thừa Càn muốn giữ được tánh mạng cơ hồ không có khả năng.

Tuy Lý Thừa Càn là hoàng tử, nhưng tạo phản là tội lớn không thể tha thứ.

Dưới tình thế khó xử, Lý Thế Dân lựa chọn làm chuyện để vương phải làm, đồng thời cũng lựa chọn chuyện một người cha phải làm.

Hần âm thầm thông báo võ tướng tín nhiệm nhất là Trình Giảo Kim, chờ hần hiệu lệnh, an bài đi theo bên cạnh Huyền Giáp binh thiện chiến nhất, lại bảo Đỗ Hà cùng đi, ý định tự mình dụ Lý Thừa Càn tạo phản, lợi dụng bệnh tình Lý Thừa Càn cho hần một con đường sống.

Kỳ thật, kết cục hoàn mỹ của Lý Thế Dân cũng không phải hiện tại, hần hi vọng Lý Thừa Càn có thể dừng cương trước bờ vực, khi đó hần sẽ dùng phương pháp khác bảo trụ vương vị của Lý Thừa Càn, để hần nhân nhả nửa đời sau, chỉ là đến cuối cùng Lý Thừa Càn vẫn phụ kỳ vọng.

Lý Thừa Càn bức vua thoái vị tạo phản đã chấn động triều đình, Lý Thế Dân nổi trận lôi đình sai Đại Lý Tự triển khai điều tra.

Đỗ Hà, Trường Nhạc, Vũ Mị Nương, Trình Giảo Kim lần lượt được mời hiệp trợ điều tra.

Trường Nhạc, Vũ Mị Nương tự nhiên là ăn ngay nói thật, không giấu diếm điều gì. Trình Giảo Kim cũng không thấy tình huống, hần chỉ là bị Trường Nhạc thuyết phục xuất binh, đến nơi thì Lý Thừa Càn đã ngắt đi. Hần nói rất đúng sự thật, Lý Thừa Càn vì giả bộ bệnh, mấy ngày mấy đêm không ăn không uống, dù là ngủ cũng chỉ là chợp mắt. Trình Giảo Kim đến, mộng tưởng tan vỡ khiến hần mất hết hi vọng ngắt đi.

Đỗ Hà tự nhiên cũng sửa lại khẩu cung, nói Lý Thừa Càn bệnh nói không ra lời, hết thấy đều là Hạ Lan Sở Thạch lên tiếng, ở dưới quyết định.

Về phần mười quân tốt Lý Thế Dân mang đến đều bị trọng thương, trên giường bệnh cũng nói như Đỗ Hà.

Tiếp đó thì người của Đại Lý Tự hết manh mối, Hạ Lan Sở Thạch đã bị Lý Thế Dân loạn trượng đánh chết, Trọng Tôn Chi bị Trình Giảo Kim giết, đám tử sĩ cũng chết hết trong đám loạn quân, ngay cả mưu sĩ của Lý Thừa Càn cũng chết sạch sẽ, căn bản không thể nào bắt tay, chỉ có thể chọn lời khai của Đỗ Hà làm căn cứ.

Sau khi chuyện qua được ba ngày, cả triều đình bắt đầu biện luận.

Bởi vì Lý Thừa Càn cũng không có trực tiếp tham dự trong đó nên số người muốn hần chết cũng không nhiều.

Cuối cùng trải qua thời gian dài thương thảo đã có quyết định cho Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn hành vi không hợp, ngầm cấu kết với Hưu Quân Tập, dù chưa tham dự bức vua thoái vị mưu phản nhưng khó thoát liên quan, phế Thái tử vị, cách chức làm thứ dân.

Về phần đám người mà Hưu Quân Tập ngầm tụ tập bị lộ mặt cũng bị trừng phạt nghiêm khắc, Hán vương Lý Nguyên Xương, Tả Truân Vệ Trung Lang tướng Lý An Nghiễm, Trường Quảng công chúa đều bị Lý Thế Dân một mẻ hốt gọn. Không cần phải nói, những người này sớm đã nằm trong tay Lý Thế Dân.

Trừ Hưu Quân Tập giáo hoạt đào thoát bên ngoài, những người khác không một may mắn thoát khỏi.

Tại triều, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Lý Thế Dân, Đỗ Hà lại một lần nữa tán thưởng:

- Vô tình, sau lưng thâm tình, nhạc phụ đại nhân quả nhiên giỏi đánh cờ!

601. Chương 621 + 622: Cái Gì Cũng Không Phải

Ngày hôm nay là ngày Lý Thừa Càn đi đày Kiềm Châu.

Kiềm Châu là Tứ Xuyên Trùng Khánh bây giờ. Chỉ cần người hơi có chút hiểu rõ địa lý đều biết Trùng Khánh nằm ở Tây Nam Trung Quốc, là một trong những thành thị trọng yếu của thượng du sông Trường Giang. Nhưng Kiềm Châu thời cổ lại không thể so với hiện tại, chỗ đó núi nhiều người ít, hoàn cảnh mặc dù không tệ nhưng kinh tế lạc hậu, đường xá khó đi, có câu đường vào Thục khó hơn lên trời.

Cùng ngày này, Đỗ Hà được Lý Thế Dân triệu kiến.

Chỗ triệu kiến Đỗ Hà cũng không phải thư phòng trong điện Cam Lộ như bình thường mà ngoài ý muốn là Đông Cung.

Lý Thừa Càn sau khi bị giáng chức đã chuyển ra Đông Cung. Hôm nay Đông Cung thiếu khuyết chủ nhân, đặc biệt hoang vu. Đỗ Hà lại một lần nữa bước vào chỗ này, nhìn xem địa phương quen thuộc lẫn xa lạ, tâm tình cũng có chút trầm trọng.

Được thị vệ dẫn đường, Đỗ Hà đi tới một tầng lầu hai tầng cỡ lớn phía tây Đông Cung. Kiến trúc tòa lầu cực kỳ cổ xưa, có khí tức yên tĩnh. Trước là một tấm biển “Cần khổ trai”, chữ viết tinh tế thanh tú, cảm giác như hành vân lưu thủy.

Đỗ Hà nhìn ra, đây là chữ Lý Thế Dân tự tay viết.

Đi vào Cần khổ trai mới phát hiện tòa lầu này là một thư trai. Nó được đặt tên Cần khổ đủ thấy kỳ vọng với chủ nhân cao thế nào.

Đỗ Hà cũng thâm thở dài, đi vào lầu hai, Lý Thế Dân đang đứng quay lưng trước một bàn sách, nghe tiếng bước chân hần buồn bã nói:

- Thư phòng này là trăm tự mình xếp đặt thiết kế, tấm biển cũng là trăm tự tay viết. Lúc sắc phong Thừa Càn làm thái tử thì thư phòng này là lễ vật trăm tặng nó, hi vọng nó có thể dùng cần làm gốc, theo hạnh khổ tiến lên.

Đỗ Hà đáp:

- Núi sách có đường cần lao, bể học lấy khổ làm thuyền, nhạc phụ đại nhân đối với quá..... Ách.....

Trong lúc nhất thời, hần không biết xưng Lý Thừa Càn tên gì, Thái tử tuyệt đối không thể gọi, hần bây giờ là dân chúng, nhưng gọi tính danh cũng không thích hợp, ngừng lại một chút mới nói:

- Kỳ vọng với đại cữu huynh.

Lý Thế Dân quay người trở lại, tán thán nói:

- Hay cho một câu Núi sách có đường cần lao, bể học lấy khổ làm thuyền, chỉ có chăm chỉ mới là đường tắt duy nhất, chỉ có trả giá gian khổ, mới có thể thành tựu tương lai. Chỉ tiếc, trăm không phải là một người cha hợp cách, không thể dạy bảo con mình để ra chuyện thế này.

Đỗ Hà không nói gì, hần cũng không tán đồng sự áy náy của Lý Thế Dân. Cha chỉ là người dẫn đường cho con, con có thể thành tài hay không chỉ có thể dựa vào bản thân. Hần học không vì cha, càng không trưởng thành vì cha. Một người cha cũng không có khả năng sống vì con, hần có chuyện của mình. Không thể yêu cầu một người cha vĩnh viễn hiểu con, với tư cách một người con cũng phải thông cảm cho cha. Lý Thừa Càn không nhỏ nữa, không phải không biết chuyện, đổ lỗi sai lên người cha hần thật sự không nên.

Bất quá Lý Thế Dân với tư cách làm cha đương nhiên có tình cảm này, người ngoài khuyên bảo cũng không tiện, suy nghĩ kỹ trong chốc lát, mới nói:

- Kỳ thật tiểu tử cảm thấy nhạc phụ đại nhân cùng đại cữu huynh thiếu sự hiểu nhau. Người không biết đại cữu huynh nghĩ gì, đại cữu huynh cũng không biết nhạc phụ đại nhân muốn gì, từ đó sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Kỳ thật đây cũng là tác hại của việc dạy con thời cổ, lời cha là trời, không tồn tại đối thoại hai chiều.

Lý Thế Dân không trả lời, một hồi lâu, mới nói:

- Trầm cảm thấy người đứng, kỳ thật trầm có hỏi Thừa Càn một vấn đề, nó là Thái tử, tại sao phải phản trầm. Nó nói nó không cam lòng, không cam lòng trở thành thái tử hơn mười năm lại cứ thế nhường cho người khác. Trầm biết nó nói Thanh Tước nhưng trầm chưa nói cho nó biết nguyên nhân. Nghe người nói vậy trầm thấy nên nói cho nó biết. Khi nó đi người thay trầm tiễn, nói cho nó biết trầm chưa từng nghĩ sẽ thay nó bằng Thanh Tước. Chỉ là sau hai lần nó làm giám quốc thì hành vi dần dần bắt đầu phóng đảng, dường thành tập tính không tốt. Hết thấy đều trong mắt trầm, trầm là hi vọng nó có thể tự cảnh giác, đừng tưởng rằng trở thành Thái tử thì có thể trở thành hoàng đế tương lai của Đại Đường, cố tình làm vậy.

Lúc Đỗ Hà đem lời của Lý Thế Dân nói cho Lý Thừa Càn thì hấn khóc vô cùng thương tâm, hi vọng trước khi đi có thể gặp lại cha mình một lần.

- Nói như vậy, Hầu Quân Tập vẫn chưa xuất hiện?

Lý Thế Dân không ngừng gõ lên mặt bàn, mỗi lần nhớ tới tên phản bội từng là tâm phúc này, trong mắt đều lộ ra vẻ phức tạp.

Về phần Vũ Mị Nương như thế nào phát giác Hầu Quân Tập dị động thì Đỗ Hà đã nói chi tiết cho Lý Thế Dân. Lý Thế Dân cũng nghĩ như hấn, định lợi dụng người nhà Hầu Quân Tập để dụ hấn. Chỉ là chuyện không như ý, người của Đỗ Hà an bài vẫn chăm chăm nhìn vào Nam Hồng nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Hầu Quân Tập.

Theo tốc độ của Nam Hồng, qua ít ngày nữa sẽ ly khai biên giới Đại Đường, lúc đó ra tay chẳng phải dễ dàng.

Bất đắc dĩ, Đỗ Hà chỉ có thể hướng Lý Thế Dân báo cáo tình huống, để ra quyết định.

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu, gật đầu nói:

- Động thủ đi, Hầu Quân Tập sớm đã nghĩ kỹ đường lui, rút lui hướng bắc tuyệt không phải là chạy thực mạng lung tung. Hấn không phải loại người cam chịu thất bại, nhất định trừ tính cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ nhận đồng, hấn từng tự mình điều tra qua mật đạo chạy trốn của Hầu Quân Tập. Mật đạo rất dài, cũng rất mới, cấu tạo phi thường đơn giản, lỗ thoát khí đều là làm qua loa, có thể thấy được nó cũng không phải là tỉ mỉ xếp đặt thiết kế mà là mới đào móc. Hầu Quân Tập vào lúc quyết định tạo phản đã nghĩ đường lui cho mình rồi.

Hấn muốn chạy trốn, lựa chọn không chỗ nào khác mà là mặt phía bắc, mười phần là ý định tìm Tiết Duyên Đà nương tựa. Bởi vì đương thời, chỉ có Tiết Duyên Đà mới có năng lực đánh một trận với Đại Đường. Hầu Quân Tập muốn xoay người, chỉ có đầu nhập vào Tiết Duyên Đà.

- Đầu tiên là tạo phản, sau là phản quốc. Hầu Quân Tập tội không thể xá, há có thể nuông chiều! Trước giam người nhà hấn, ngày sau bắt giữ Hầu Quân Tập sẽ định tội cả nhà.

Lý Thế Dân rất oán hận Hầu Quân Tập. Nếu không là hấn, Lý Thừa Càn quả quyết không có ý tạo phản. Tuy chuyện bức vua thoái vị là do Lý Thừa Càn tự mình quyết đoán những người sáng suốt đều nhìn ra, trong chuyện này Hầu Quân Tập đóng vai trò chính, đổ hết tội lên hấn cũng không oan uổng.

Đỗ Hà lúc này phân phó Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng cùng Tần Dục động thủ.

Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng, Tần Dục là ba chiến tướng của Đỗ Hà. Trải qua nhiều năm luyện tập, mỗi người đều có tuyệt nghệ. Hoàng Phủ Hạo Hoa sáng tạo nhanh nhẹn, có nhanh trí, thiện ở ứng biến, Ba Vũ Hưng thân mang [Thiết Huyết tâm pháp], võ nghệ đã tấn thăng nhất lưu hảo thủ đương thời, khinh công Tần Dục đã ở cảnh giới cao, dù võ nghệ còn có chút chưa đủ nhưng nếu hấn chuyên tâm né tránh thì cả Ba Vũ Hưng cũng không cách nào đụng vào hấn mấy may.

Ba người bọn họ đồng loạt ra tay, mặc cho Nam Hồng có ba đầu sáu tay cũng không cách nào đào thoát, một đoàn người đều bị bắt.

Trải qua một phen thẩm vấn, hết thấy nguyên do đều minh bạch.

Nam Hồng vào rất nhiều năm trước, không gọi là Nam Hồng mà là Hồng Nam, là một viên chiến tướng bên cạnh Hầu Quân Tập. Hầu Quân Tập làm người tự ngạo, không giỏi lôi kéo quan hệ nhưng rất bao che cấp

dưới nên quân tốt cũng rất trung thành.

Hồng Nam tác chiến dũng cảm, trên chiến trường đã ngăn qua một mũi tên cho Hầu Quân Tập, rất được Hầu Quân Tập coi trọng nhưng hấn lại có tật háo sắc.

Vào lúc tác chiến với Vương Thế Sung, Hồng Nam phụ trách du kích, tiêu diệt trinh sát Vương Thế Sung. Khi qua một thôn nhỏ trinh sát, gặp một thôn phụ rất có tư sắc liền thông dâm. Lý Thế Dân trị quân cực nghiêm, văn bản quân pháp quy định rõ ràng tuyệt đối không thể nhiễu dân, chớ nói chi là phạm phải loại tội lớn này nên hạ lệnh Hầu Quân Tập xử tử Hồng Nam.

Hầu Quân Tập không đành lòng, đem Hồng Nam thả ra rồi thế một tù binh vào.

Vốn loại chuyện này không thể dấu diếm Lý Thế Dân tuệ nhãn như đuốc nhưng lúc ấy Đậu Kiến Đức lĩnh mười vạn đại quân đến đánh, Lý Thế Dân căn bản không rảnh chú ý nên Hầu Quân Tập qua mắt được.

Hồng Nam chạy về Trường An, dùng tên giả Nam Hồng, lúc đầu làm nghề rèn sắt. Hầu Quân Tập biết được thì chiêu cố nhiều hơn, Lý Thế Dân sau khi kế vị, Hầu Quân Tập là Binh bộ Thượng thư, lợi dụng chức quyền cho Hồng Nam may bộ áo giáp hàng mẫu của Đại Đường, dạy hấn chế tác Minh Quang Khải, Quang Yếu Khải, Tế Lân Khải, Sơn Văn Khải, Ô Chuy Khải, ...đầy đủ mười ba loại kỹ thuật chế tạo áo giáp của Đại Đường, để cho hấn có thể trực tiếp buôn bán cùng triều đình, chưa đầy vài năm đã trở thành một trong những phú thương Trường An.

Về sau bởi vì Đỗ Hà nhắc nhở, Lý Thế Dân bắt đầu kiểm soát nghiêm khắc với các loại kỹ thuật tinh luyện kim loại, không cho phép tư nhân buôn bán.

Hồng Nam cũng kiếm đủ tiền rồi nên chuyển sang buôn bán nhỏ.

Hầu Quân Tập muốn bức vua thoái vị tạo phản, cần khí giới tốt. Đại Đường quản lý khí giới phi thường nghiêm khắc nên dù là Hầu Quân Tập cũng không cách nào lợi dụng, mới nhớ lại Hồng Nam, tìm tới hấn.

Hồng Nam tuy đã rửa tay không làm, nhưng một thân kỹ nghệ chưa từng quên, triệu tập công tượng chế tạo cho Hầu Quân Tập hai trăm thanh Đường đao cùng hơn hai trăm bộ Quang Yếu Khải, vào đêm phát sinh án mạng trong Hoằng Phúc tự thì giao cho Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập muốn binh khí áo giáp chỉ dùng để tạo phản, Hồng Nam tự nhiên không dám lộ chuyện đêm đó.

Đúng như Vũ Mị Nương đoán trước, bởi vì chuyện Hồng Nam làm liên lụy cửu tộc nên căn bản không quan tâm tội mất đầu vì hai án mạng.

Về phần vợ con Hầu Quân Tập, bọn họ cũng không biết hướng đi của Hầu Quân Tập, chỉ biết Hầu Quân Tập bảo bọn họ đi theo Hồng Nam.

Hồng Nam vẫn là một hán tử cương nghị, hấn nói ra mọi chuyện nhưng không hề nói hạ lạc của Hầu Quân Tập.

Dù bị tra tấn nghiêm khắc thế nào cũng cắn chặt răng gượng chống.

Cuối cùng vẫn là phép thăm vấn tinh thần hữu hiệu, dù là một nam tử có tinh thần kiên định cũng sụp đổ, khai hết mọi chuyện.

Đúng như Lý Thế Dân dự đoán, Hầu Quân Tập để cho Hồng Nam dùng thương đội yểm hộ đưa bọn chúng đến Vương đình Tiết Duyên Đà. Đường lui của Hầu Quân Tập là lợi dụng Tiết Duyên Đà triển khai trả thù.

Bất quá hấn chỉ biết Tiết Duyên Đà là nơi Hầu Quân Tập đi, cụ thể thế nào thì hấn cũng không rõ. Đỗ Hà một mực có một loại dự cảm, Hầu Quân Tập nếu gia nhập Tiết Duyên Đà, đối với Đại Đường mà nói, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Rất nhanh, dự cảm của hấn đã ứng nghiệm.

Sau khi chuyện Lý Thừa Càn bức vua thoái vị tạo phản được một tháng thì phương bắc truyền đến tin con trai trưởng của Tiết Duyên Đà là Đại Độ Thiết dẫn binh đánh bộ lạc Lý Tư Ma.

Lý Tư Ma là tàn dư Đột Quyết còn sót lại, là tộc nhân của Hiệt Lợi Khả Hãn, sớm đã phụ thuộc Đại Đường. Lý Thế Dân lệnh cho hắn ở tại Sào Nam, trên danh nghĩa thống trị vùng này nhưng thực tế là giám thị nhất cử nhất động Tiết Duyên Đà. Cũng tức là nói Lý Tư Ma là người của Lý Thế Dân, Tiết Duyên Đà làm như vậy không thể nghi ngờ là tuyên chiến với Đại Đường.

Việc này qua đi chưa đủ ba ngày, Đại Độ Thiết đã có ý định khẩu nhập Trường Thành, tiến hành cướp đoạt, nhưng Đại Đường đã có chuẩn bị, lợi dụng phòng tuyến Trường Thành đánh lui địch nhân.

Để chuẩn bị dụng binh với Tiết Duyên Đà, Lý Thế Dân triệu tập Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tích triển khai thảo luận.

Loại hội nghị cao tầng này, với thân phận Đỗ Hà hiện tại vẫn chưa thể tham gia.

- Bộ Hạ quả nhiên liệu sự như thần, Tiết Duyên Đà hai lần xuất kích, tuy nhìn như không có Hạo Quân Tập xuất hiện, nhưng những chỗ Đại Độ Thiết đánh đều là phòng tuyến hiểm yếu của Đại Đường. Cũng chỉ có Hạo Quân Tập mới có thể tinh tường bố phòng quốc gia Đại Đường như thế.

Lý Tích càng già càng lão luyện, trước ca ngời Lý Thế Dân vài câu mới tiến vào chính đề:

- Thần đã cải biến bố phòng biên giới, lần này may mắn đánh lui địch xâm phạm nhưng đối phương dựa vào ngựa, qua như gió, rất khó mở rộng thành quả chiến đấu. Không chủ động xuất kích, sợ là chỉ có thể bị động chống đỡ.

Lý Tích từng nhiều năm là đồng liêu nên biết rõ tính cách cực đoan của Hạo Quân Tập. Sau khi biết được tin Hạo Quân Tập rất có thể gia nhập Tiết Duyên Đà liền lập tức dâng biểu hy vọng có thể cải biến tình huống bố phòng biên cương, miễn cho cho Hạo Quân Tập lợi dụng.

Lý Thế Dân đồng ý đề nghị này. Quả nhiên, Đại Độ Thiết trực tiếp đánh vào thì do bố phòng biên cương đã thay mới nên có hiệu quả sơ bộ.

Lý Thế Dân nghe được hàm ý của Lý Tích, cười hỏi:

- Theo Mật Công là nên dùng binh với Tiết Duyên Đà?

Lý Tích chém đinh chặt sắt mà nói:

- Trần Thang thời Hán triều có một câu là "Minh phạm cường hán giả, xa đâu cũng giết!", thần ở chỗ này trích dẫn "Minh phạm Thịnh Đường người, xa đâu cũng giết!" chúng ta đã chuẩn bị một năm, đao thương kiếm kích sớm đã mài đến sáng như tuyết, là thời điểm để cho dũng sĩ Đại Đường soạn nhạc thắng lợi rồi.

Lý Thế Dân nghe xong cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, hắn không phải không biết lời này của Lý Tích hoặc nhiều hoặc ít có chút thổi phồng nhưng tinh thần vẫn rừng rực chiến ý:

- Nói hay lắm.....Đại Đường chưa bao giờ e ngại bất kỳ một địch nhân nào..... Tiết Duyên Đà, tằm tép nhãi nhép. Tên Di Nam kia vẫn nhờ trăm ban cho mới có hôm nay, trăm muốn cho hắn biết do trăm để hắn làm bá chủ phương bắc hắn mới có tư cách làm, trăm không cho hắn làm, hắn tuyệt đối không được!

602. Chương 623: Trầm Lộ Da Ngươi

Lý Thế Dân nói ra những lời này khí phách mười phần, trên thực tế cũng là như thế.

Rất nhiều năm trước, để tránh cho Đại Đường bị diệt vong, vì sự yên ổn của phương bắc, vì thế Đại Đường đã động tay động chân với Tây Vực. Bọn họ cần tồn tại để chặn nhiếp các bộ lạc ở thảo nguyên phương bắc.

Thái độ Di Nam lúc ấy đối với Đại Đường ngoan ngoãn giống như một con chó ngoan, phi thường thành kính, Lý Thế Dân liền sắc phong Chân Châu Bi Già Khả Hãn, đỡ hắn lên vị trí Bá Vương phương bắc.

Dân tộc trên thảo nguyên dũng mãnh thiện chiến, chỉ có thể dùng thực lực tuyệt đối mà xưng là bá chủ. Thực lực Tiết Duyên Đà lúc ấy không tính là cường hãn, nếu không có Lý Thế Dân âm thầm ủng hộ, hắn cũng không có tư cách thống nhất phương bắc.

Hôm nay con chó lớn lên, khởi lòng phản nghịch, Lý Thế Dân với tư cách là người nuôi chó, đương nhiên muốn dùng hành động thực tế chứng minh. Ngày xưa Đại Đường có thể nhẹ nhõm nâng Tiết Duyệt Đà, hôm nay Đại Đường cũng có thể nhẹ nhõm tiêu diệt hắn.

Xuất binh đánh Tiết Duyệt Đà, cứ như vậy mà định ra.

Qua một ngày, Lý Thế Dân lại tự mình thương nghị chuyện đánh Tiết Duyệt Đà với chư thần.

Võ tướng Đường triều, có thể đưa thân vào triều đình, không có một ai là người kém cỏi, đều là người dũng mãnh thiện chiến, trí kế hơn người, đối mặt Tiết Duyệt Đà hung hăng càn quấy, không có hai lời, cứ đánh mà thôi.

Văn thần Đường triều, cũng rất có cốt khí. Tuy bọn họ không thích chiến tranh, thường xuyên tỏ vẻ nội trị còn trọng yếu hơn khai cương khoách thổ, nhưng bọn họ cũng không cho phép có người khiêu khích uy nghiêm của Đại Đường. Bọn họ cũng không muốn bị chó cắn, không thể không nghĩ cách cắn lại con chó, Tiết Duyệt Đà dám động binh với Đại Đường, vậy được rồi, đánh. Để cho con chó cắn, không bằng cắn con chó một cái trước, nhưng mà làm người, cũng có thể dùng gậy đánh chết chó.

Từ trước đến nay văn võ trong triều không vừa mắt nhau, thời điểm uy nghiêm của Đại Đường bị khiêu khích, cả hai đều ràng buộc với nhau bằng một sợi dây, nhất trí đối ngoại.

Trình Giảo Kim chuyên môn làm ngược với văn thần, vào thời điểm này cũng bỏ lòng căn hận văn thần xuống, thân mật khấn khít như anh em ruột thịt, đồng thời lên tiếng công khai lên án con chó, sau đó muốn bàn chuyện đánh Tiết Duyệt Đà.

Xuất binh đánh Tiết Duyệt Đà, chắc chắn, nhưng đại chiến không phải nói động binh là động binh ngay, còn cần dự trữ lương thảo, chuẩn bị vật tư chiến lược... Rất nhiều chuyện phải làm, thường thường từ các nơi vận chuyển lương thảo về, cần hơn nửa tháng mới được.

Bởi vì cũng không vội xuất chiến, tất cả đều từ từ chuyển động.

Ngày hôm nay, Đỗ Hà cầm một vật, một vật quý hiếm Lý Thế Dân.

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể gần đây làm ra món đồ chơi hoàn toàn mới, đối với trận chiến với phía bắc, sẽ đem tới kỳ hiệu.

Trong tay Đỗ Hà cầm một bao tay da dê đen sì, đưa cho Lý Thế Dân.

Hình dáng của cái bao tay này, cấu tạo đơn giản, xem xét đã biết tác dụng, trong mắt Lý Thế Dân sáng ngời, đưa bàn tay đeo bao tay vào, cảm thụ hiệu quả, gật đầu nói:

- Thứ đồ chơi này không tệ, phương bắc nghèo nàn, có cái này gọi là bao tay, có thể làm cho quân sĩ của ta không chịu nổi khổ rét lạnh, thứ tốt, thứ tốt. Nhưng mà... Không thể dùng trên chiến trường, đeo cái bao tay này, tay sẽ ấm áp, nhưng đao kiếm lại cầm không được.

Hắn nhanh chóng nói tác hại của bao tay.

Đỗ Hà cười hì hì nói xong:

- Điểm này, đương nhiên cũng nằm trong suy nghĩ của tiểu tể. Cái bao tay này có cơ quan, đốt ngón tay có thể lấy ra, cũng không ngại các chiến sĩ trên chiến trường giết địch. Bình thường dùng bao tay sưởi ấm, thời gian chiến tranh chỉ cần tháo đốt ngón tay ra là được, có thể gỡ là có thể giết địch.

Hắn đi đến gần, tự mình làm mẫu.

Loại bao tay vào thời kỳ này, thường xuyên dùng để tác nghiệp, nhất là vào thời điểm rét lạnh, lộ ra năm ngón tay, càng dễ dàng sử dụng các loại bút.

Lý Thế Dân mang bao tay, dùng bút lông ghi mấy chữ, thấy không ảnh hưởng gì, vui mừng quá đổi, viết liền thêm mấy chữ tinh tế cũng không ảnh hưởng gì, chớ đừng nói chi là múa đao kiếm.

- Thứ tốt, đúng là đồ tốt...

Hắn cao hứng khen không dứt miệng, ánh mắt cũng nhìn qua Đỗ Hà một vòng, như có điều suy nghĩ hỏi:

- Tiểu tử ngươi muốn trăm xuất binh vào mùa đông?

Đỗ Hà cười hì hì, ngẩng đầu lên, nói:

- Đây là đương nhiên, Đại Độ Thiết hai lần xâm phạm Đại Đường, mục đích đơn giản là muốn chiến với Đại Đường ta một trận. Bây giờ là cuối mùa hạ, xuất binh vào lúc này, sẽ khai chiến vào mùa thu. Mùa thu cỏ cây phong phú, bởi vì cuối tiết thu, dê bò ngựa cường tráng, lúc này các dân tộc trên thảo nguyên, càng lợi hại. Tuy Đại Đường ta không sợ, thực sự không đáng trúng quỷ kế của bọn họ. Mà thời gian mùa đông, phương bắc giá lạnh, nhưng cỏ cây héo rũ, tuy hoàn cảnh ác liệt, nhưng không thể nghi ngờ là thời điểm xuất binh tốt nhất.

Gần đây hẳn một mực suy tư về chuyện đánh Tiết Duyên Đà, cảm thấy mùa thu xuất binh khả năng không lớn. Bởi vì hẳn đi qua Tiết Duyên Đà, biết rõ nơi này, Tiết Duyên Đà cũng còn tâm kính sợ Đại Đường, Tuy Di Nam sớm có ý phản, nhưng vô cùng biết rõ lực lượng của Đại Đường. Mà thực lực cũng không đủ, chưa bao giờ dám chạm đến Đại Đường. Di Nam lúc ấy, Đại Độ Thiết ti thái độ Đỗ Hà cũng có thể nhìn ra một hai.

Đỗ Hà cũng căn cứ nội tâm của bọn họ, lợi dụng sách lược phô trương thanh thế, làm cho Tiết Duyên Đà nghe lời hơn nửa năm.

Hôm nay bọn chúng công nhiên đối địch với Đại Đường, rất hiển nhiên đã có người nói cho Di Nam nghe, Đại Đường sớm đã mài dao nhìn qua phương bắc, nhưng bởi vì lương thảo, mới trì hoãn một năm. Hiện tại Tiết Duyên Đà ý thức được trúng kế, quyết đoán khiêu chiến, mà ý định đánh vào mùa thu là tốt nhất.

Đỗ Hà biết rõ Lý Thế Dân, bọn người Lý Tích là tướng soái thân kinh bách chiến, sẽ không dễ dàng trúng kế, cho nên mùa đông mới là thời điểm tốt nhất, nhưng phương bắc rét lạnh, là khảo nghiệm lớn với tố chất của quân lính. Vào lúc đó, hẳn mới phát hiện Đường triều ngoài ý muốn có loại bao tay sưởi ấm vào mùa đông. Kết quả là, có một màn như trên.

Lý Thế Dân khen ngợi, gật đầu nói:

- Người đoán không sai, ý trăm cũng muốn xuất binh vào mùa đông, mùa đông hoàn cảnh ác liệt, nhưng quân Đại Đường của chúng ta, triệu tập binh mã quân đội là người phương bắc, bọn họ thích ứng với đông lạnh, cũng không thua gì ở Tiết Duyên Đà. Trái lại bởi vì hoàn cảnh ác liệt, Tiết Duyên Đà dựa vào dê ngựa mà sinh tồn, cho nên chịu nguy hại lớn, cho nên trên chiến lược chiếm chủ động. Nhưng mà, người không thể tham gia lần bắc phạt này.

Đỗ Hà vẻ mặt ngoài ý muốn, hẳn căn bản không có nghĩ qua Lý Thế Dân vào lúc này "vứt bỏ hẳn", thấp giọng hô nói:

- Không thể nào, chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân không có tính toán cho tiểu tử xuất chiến sao? Tiểu tử không được đi, trong lòng tràn đầy chờ mong...

Lý Thế Dân nói:

- Đại Đường ta chiến tướng vô số, không kém người, Trường Nhạc đang mang thai, với tư cách là hài tử đầu tiên của người, người mới làm phụ thân như người, không muốn tận mắt nhìn nó sinh ra sao?

603. Chương 624: Quân Thần Chỉ Điểm

- Cái này...

Đỗ Hà khê giạt mình, giạt mình hiểu ra, nâng cao lồng ngực nói:

- Chuyện này đương nhiên không thể bỏ qua, nhưng Trường Nhạc mang thai mới sáu bảy tháng, cho dù sinh sớm, cũng là mấy tháng nữa, chỉ cần trong mấy tháng sau bình định được Tiết Duyên Đà, không cần lo lắng tiểu gia hóa ra đời mà ta không có ở bên cạnh.

Lý Thế Dân ngửa đầu cười to:

- Trầm rất thích hào khí này của người, được rồi, trầm đáp ứng. Nhưng nói trước một câu, tiểu tử người phải trở về trước khi ngoại tôn của ta được sinh ra, bằng không, trầm lột da người...

Đối với áp chế của Lý Thế Dân, đương nhiên Đỗ Hà vỗ ngực cam đoan, cũng coi như cầm được vé thông hành đi tới chiến trường phương bắc, tiến vào trạng thái chiến tranh.

Nơi đây chuẩn bị chiến tranh, Đại Độ Thiết Tiết Duyên Đà nhiều lần lãnh binh muốn vượt qua biên giới Đại Đường, tiến hành cướp đoạt vật tư, ngay vào lúc này, tồn tại của Vạn Lý Trường Thành đã phát huy ý nghĩa tinh tế của nó. Sức chiến đấu của quân biên phòng vô cùng cao, bọn họ lấy trường thành làm cơ sở, ngăn cản đại quân của Đại Độ Thiết Tiết Duyên Đà ở bên ngoài trường thành.

Song phương đều có ưu khuyết của riêng mình, Tiết Duyên Đà kỵ binh một người ba ngựa, tốc độ cực nhanh, đây là điều mà quân Đại Đường khó so sánh được. Nhưng là tiến công, vẫn có thể lui lại, mau lẹ giống như gió, cho dù bọn họ là gió, cũng không am hiểu công thành, đối mặt với trường thành, cũng chỉ có thể nhìn qua mà thở dài Đại Độ Thiết nhiều lần xâm chiếm, nguyên nhân cũng không phải muốn đánh Đại Đường thật sự, cướp đoạt cái gì đó, mục đích chính là bức bách Đại Đường xuất binh, giao thủ với bọn họ, vào cuối thu ngựa rất hăng tiết, mở rộng ưu thế của bản thân.

Nhưng Lý Thế Dân thân kinh bách chiến, lúc nào là thời cơ tiến công tốt nhất, nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ bằng chút thủ đoạn đó, làm sao có thể buộc hãn xuất chiến?

Đỗ Hà phát minh ra bao tay làm cho Lý Thế Dân coi trọng, vận dụng quan phủ các nơi, đem cách chế tác bao tay truyền ra khắp Đại Đường. Đường triều ra lệnh cho quân đội chuẩn bị, đem bao tay và các loại đồ dùng khác, đều phải chuẩn bị tốt trước khi xuất chiến. Không cần triều đình đặc biệt chế tạo gấp gáp. Loại kỹ thuật này, cho dù Tiết Duyên Đà có học được cũng không thể chế tạo ra nhanh được.

Thời gian cứ như vậy mà từ từ trôi qua, chiến tranh từ từ bắt đầu, đảo mắt đã tới cuối thu.

Năm nay mùa đông tới hơi sớm, đây mới là thời điểm cuối thu, gió rét lạnh thổi tinh kỳ bay phát phối, giống như ông trời cũng muốn thổi khúc nhạc chiến tranh bắt đầu sớm hơn.

Theo chiến sự tới gần, Đỗ Hà cũng cảm nhận được chiến ý trong quân doanh dâng trào.

Đường triều thượng võ, được thể hiện vô cùng tinh tế trong chiến đấu, đối mặt với chiến tranh sắp tới. Từ quan quân tướng tá, dưới là sĩ tốt phủ binh, đều có tâm tính muốn ra trận kiến công lập nghiệp.

Một ngày này, Đỗ Hà đi vào phủ Vệ Quốc Công.

Đối với Đỗ Hà đã đến, thủ hạ phủ Vệ Quốc Công cũng không có bất cứ lạ lẫm gì. Đỗ Hà với tư cách là người có giấy phép đặc biệt của Lý Tĩnh, cho nên đã biến thành khách quan của Vệ Quốc Công.

Có vinh dự được quân thần Đại Đường Lý Tĩnh tiếp kiến Đỗ Hà tại thư phòng.

Lý Tĩnh còn mấy tháng nữa là bước vào thất tuần, râu tóc sớm đã trắng bệch, nhưng cả người vẫn lộ ra một cỗ sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ, nhất là chòm râu trắng dài, chải vuốt chỉnh tề, làm cho tinh thần của hãn vô cùng phấn chấn.

- Đỗ Hà bái kiến Vệ Công...

Đỗ Hà cung kính cúi đầu, dùng lễ bái long trọng.

Lý Tĩnh cũng không thu đồ đệ, nhưng hãn lại đem sở học của mình truyền thụ cho ba người, Hầu Quân Tập, Tô Định Phương cùng Đỗ Hà. Hầu Quân Tập thì không nói, hãn phản bội sư môn nên bị vứt bỏ. Về phần Tô Định Phương, Đỗ Hà cùng Lý Tĩnh không danh thầy trò, nhưng thật sự lại là thầy trò. Đối với Lý Tĩnh, hai người này từ trước tới nay vẫn đối đãi tôn trọng giống như thầy.

Lý Tĩnh cũng không có nghiêm túc như trong tưởng tượng, có lẽ bởi vì không có trong quân lữ, cũng có thể đã lâu không cầm binh, Đỗ Hà trước mặt Lý Tĩnh, thường thường có cảm giác hãn giống như một lão giả cơ trí, hãn phát phát tay, cười nói:

- Không cần đa lễ, ngồi đi, ta đoán được mấy ngày nay, người sẽ đến.

Đỗ Hà cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nói:

- Vệ Công đã sớm biết ta sẽ đến sao?

Lý Tĩnh ngồi trên giường rộng Đại Hồ, trong tay vân vê chòm râu bạc trắng, nói:

- Nếu ngươi không tới, vậy thì uổng phí công sức tài bồi của bệ hạ và ta rồi. Tuy hiện tại không có chứng cứ nào cho thấy Hưu Quân Tập liên kết với Tiết Duyên Đà, nhưng theo động thái gần đây của Tiết Duyên Đà, đủ để chứng minh điểm này. Lần bắc thượng này, quân địch lợi hại chân chính không phải là Di Nam, lại càng không phải là Đại Độ Thiết, mà chính là Hưu Quân Tập rõ quân sự của Đại Đường như lòng bàn tay. Hưu Quân Tập từng là đại tướng thân kinh bách chiến của Đại Đường, năng lực, chiến tích, công huân của hắn, trong văn võ hiện giờ, cũng không có người nào có thể so sánh. Đối mặt với địch thủ mạnh mẽ này, nếu ngươi không tới tìm ta nghe giảng giải trước, làm tốt chuẩn bị đầy đủ, vậy ngươi quá ngu xuẩn rồi.

Đỗ Hà cười xấu hổ, nói:

- Vẫn bị Vệ Công xem thấu, hôm nay tiểu tử đến đúng là vì Hưu Quân Tập. Ta xem chừng, lần bắc phạt này, Hưu Quân Tập sẽ là đối thủ của ta... Ách, nói như thế, có lẽ quá tự đại một chút, nhưng ta cảm thấy mục tiêu của hắn, chính là cái đầu của ta.

Trong mắt Lý Tĩnh xuất hiện một tia khen ngợi, gật đầu nói:

- Không phải có lẽ, mà là nhất định. Hưu Quân Tập từ trước đến nay không theo lẽ thường, không so đo cái gì được mất, hắn cũng không có bất cứ cảm tình nào với Tiết Duyên Đà, Tiết Duyên Đà có cường đại hay không, hắn không thèm để ý, sợ dĩ trở thành người của Tiết Duyên Đà, chính là vì báo thù. Mà người chính là đối tượng báo thù đầu tiên của hắn, bởi vì tất cả cũng bởi vì ngươi mà ra, bởi vì không có ngươi, hắn sẽ không bị bệ hạ phạt nặng, nếu không có ngươi, mưu đồ bức vua thoái vị của hắn cũng không thất bại, nếu không có ngươi, thê nhi của hắn không biến thành tù phạm, thời khắc nào cũng nguy hiểm tánh mạng, nếu không có ngươi, Hưu Quân Tập cũng không phải Hưu Quân Tập hiện giờ... Chỉ cần ngươi xuất hiện trên chiến trường, với tính cách của hắn, nhất định sẽ vịn cổ ngươi xuống, đó chính là mục đích đầu tiên của hắn.

Lý Tĩnh nói với lời lẽ khẳng định, đối với Hưu Quân Tập, trong Đại Đường không ai rõ bằng Lý Tĩnh, càng thêm hiểu hắn. Ban đầu ở nhiều năm trước kia, hắn cũng đã định liệu Hưu Quân Tập sẽ tạo phản.

Đỗ Hà cảm thấy sau lưng có chút run lên, Hưu Quân Tập là tên điên có tính cách bướng bỉnh. Tên điên không đáng sợ, nhưng một tên điên thông minh, một tên điên lãnh binh bách chiến bách thắng, làm cho tâm của hắn lạnh lẽo.

- Xem như Vệ Công thấy, nếu ta gặp phải Hưu Quân Tập, thắng bại bao nhiêu?

Lý Tĩnh nhìn Đỗ Hà, sau đó rất thành thật nói:

- Luận đối chọi hai quân, ở trong tình huống giống nhau, tỷ lệ ngươi thắng hắn, chưa tới một thành...

604. Chương 625: Âm Hiểm Nhất Vẫn Là Lý Thế Dân

- Ách...

Đỗ Hà đương nhiên biết rõ Lý Tĩnh sẽ không nói ngoa lừa gạt hắn, còn chưa tới một thành, còn không bằng chẳng đánh?

- Ngươi cũng thấy đấy... Hưu Quân Tập là bách chiến danh tướng, phóng nhân cả Đại Đường, người đánh đồng với hắn chỉ có ba người, bệ hạ, ta, còn có Lý Tích, mười năm sau, có lẽ ngươi là một người nữa, nhưng hiện tại, thật sự không được, kinh nghiệm không đủ, mà chiến thuật hành quân, ngươi kém hơn mấy phần.

Biểu lộ của Lý Tĩnh rất nghiêm túc, nhìn ra, không phải nói láo.

Đỗ Hà cũng biết rõ, trong việc dụng binh mình kém xa Hưu Quân Tập. Dù sao hắn, cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc với quân lược, chiến tranh cũng không phải đọc sách lịch sử mà đánh. Thời gian hắn học tập quân lược, mới ngắn ngủn bốn năm, mà Hưu Quân Tập đã chém giết trên chiến trường hơn hai mươi năm. Mà ngày hắn học tập quân lược, Hưu Quân Tập đã là đã là đệ nhất đại tướng của Đại Đường, là tướng quân Lý Thế Dân xem trọng nhất, nửa đồ đệ của Lý Tĩnh. Chẳng lẽ là đồ ngu ngốc hay sao?

Thời gian và kinh nghiệm chênh lệch, rất khó đền bù.

Nhưng Đỗ Hà vẫn mờ mịt phát hiện trong lời nói của Lý Tĩnh vẫn tồn tại vấn đề, đó là dưới tình huống giống nhau, tỷ lệ người thắng hần, chưa tới một thành. Nói là trong tình huống giống nhau, bình đối với binh, thời điểm bằng nhau.

Nhưng trên chiến trường thật sự, làm sao có thể xuất hiện loại tình huống này.

Hầu Quân Tập có kinh nghiệm nhiều hơn hần, sống trên chiến trường còn lâu dài hơn, lại có bản lĩnh hơn, chuyện này Đỗ Hà không phủ nhận, nhưng sau lưng Hầu Quân Tập chính là Tiết Duyên Đà, mà sau lưng của hần là bá chủ thiên hạ của Đường vương triều. Cho dù Tôn Vũ tại thế, Bạch Khởi sống lại, bọn họ cũng không có khả năng dùng một trăm quân tốt, chiến thắng một đầu heo lĩnh một vạn binh mã. Chính mình là phương chiếm ưu thế tuyệt đối, Hầu Quân Tập thì thế nào, phải đánh hần bỏ dưới đất.

Đỗ Hà hiểu ra điểm này, không ngừng cười hắc hắc, nói:

- Vệ Công, cũng đừng làm ta sợ. Chiến tranh cũng không phải dùng binh đường đường chính chính, hần lẽ loi một mình tại Tiết Duyên Đà, bị kiềm chế không nhỏ. Mà Đỗ Hà ta có cả Đại Đường làm hậu thuẫn, bên cạnh đó còn một đám người tin cậy, là những huynh đệ sinh tử tương trợ. Một mình ta có lẽ thắng không được Hầu Quân Tập, nhưng ta cũng không tin tập hợp lực lượng mọi người, thắng không được một mình Hầu Quân Tập?

Lý Tĩnh cười, cười rất vui vẻ, tiếng cười giống như chuông lớn, làm cho bụi bặm trên nóc phủ rơi xuống, nói:

- Tốt, nói hay lắm, chỉ bằng một câu nói kia, có thể khẳng định, Hầu Quân Tập không bằng người... Hần quá cậy tài khinh người, không biết lực một người cuối cùng có hạn, nhớ kỹ binh pháp thao lược, xác thực là mấu chốt quyết thắng, nhưng cũng không phải toàn bộ. Những thứ không quan trọng, chi tiết, tỉ mỉ, đủ để thay đổi căn khôn.

- Người so kinh nghiệm không bằng Hầu Quân Tập, kinh nghiệm không bằng hần, quân lược không bằng hần, lâm trận chỉ huy cũng không bằng hần, đây là hoàn cảnh xấu của người, người cần tiếp nhận, cũng phải thừa nhận. Đồng thời, Hầu Quân Tập cũng không giống người, người mưu ma chước quỷ nhiều hơn hần, người dùng binh có tính linh động hơn, người so với hần biết dùng người; người có nhiều huynh đệ sinh tử hơn hần. Hoàn cảnh xấu của người, là ưu thế của hần; ưu thế của người, là hoàn cảnh xấu của hần. Nhận ra hoàn cảnh xấu của mình, dùng ưu thế của mình, để đối phó hoàn cảnh xấu của Hầu Quân Tập, người chưa thể thắng hần, đương nhiên nếu như người có đầy đủ tự tin, cũng có thể liều mạng với hần, liều mạng quân lược, có lẽ sẽ có kỳ tích xuất hiện, cũng không nhất định.

Lý Tĩnh tâm tình khoan khoái dễ chịu, nói ra câu cuối cùng, nhịn không được mà trêu đùa hần.

Hầu Quân Tập là do hần chỉ điểm ra, hần hi vọng đệ tử của mình thắng hần, thu hồi tất cả.

Đỗ Hà nghiêm nét mặt nói:

- Tạ Vệ Công chỉ điểm, đây là mục đích ta tới. Ta hy vọng có thể thêm nữa... Học tập sở trường và khuyết điểm của Hầu Quân Tập.

Lý Tĩnh nói:

- Hầu Quân Tập có tính cách giống như danh tướng Hoắc Khứ Bệnh của Hán triều, đó là tự ý đánh trận đánh ác liệt, có trực giác như sói, có thể trong lúc người để lộ sơ hở, tìm được cái sơ hở đó, theo sơ hở này xé rách miệng vết thương ra, khắc địch chế thắng. Nhớ lấy, đối chiến với Hầu Quân Tập, tuyệt đối không đánh trận ác liệt với hần, thời điểm giao phong, ta cũng không bằng hần... Nhưng tính cách của Hầu Quân Tập

chính là chỗ thiếu hụt trí mạng của hần...

Đỗ Hà cảm thấy mỹ mãn rời khỏi phủ Vệ Quốc Công.

Thông qua đối thoại nhiều giờ, Hầu Quân Tập trong mắt Lý Tĩnh, Đỗ Hà đã có được chút lý giải. Đối với ưu thế, nhược điểm của hần cũng khắc ghi trong đầu. Tất cả tin tức này, rất có thể sẽ biến thành mấu chốt khắc địch chế thắng..

Cũng không thể không nói, Lý Tĩnh còn hiểu Hầu Quân Tập, còn hơn bất cứ ai ở Đường triều, mặc dù Hầu Quân Tập từng là tâm phúc của Lý Thế Dân, Lý Thế Dân cũng không rõ bằng Lý Tĩnh.

Trong tay Đỗ Hà bây giờ đang cầm một cuốn binh thư, là sách do Lý Tĩnh nhân rồi biên soạn, vào lúc Đỗ Hà gần đi mà đưa cho, sách tên Tương Vực Bình Mưu, hi vọng Đỗ Hà có thể học được thứ gì ở trong đó.

Hiện tại Lý Tĩnh biên soạn nguyên bộ Lý Vệ Công Binh Pháp, hiện tại, mỗi cuốn sách hắn đều đem phó bản đưa cho Đỗ Hà, cho hắn nghiên cứu học tập. Hôm nay trong thư phòng của Đỗ Hà, còn có một bộ binh thư bao quát Lý Vệ Công Vọng Giang Nam, Lục Quân Kinh, Ngọc Trường Kinh ba bộ.

Những bộ binh thư này đã thất truyền trong lịch sử, có giá trị nghiên cứu cực cao, mỗi một bản đều đem lại lợi ích không nhỏ cho Đỗ Hà.

Trở lại trong phủ, Đỗ Hà lật xem Tương Vực Bình Mưu vừa mới có được ra xem, Tương Vực Bình Mưu giảng giải đạo lý làm tướng, dùng tướng lãnh làm chủ thể, khái quát tổ chất, tác dụng của hắn, khúc dạo đầu là giới thiệu yêu cầu khi làm tướng, Lý Tĩnh cảm thấy với tư cách là tướng lãnh, không chỉ có ứng có mưu tính sâu xa, mình xét tình huống sáng suốt, còn phải có năng lực đoàn kết tướng sĩ, có được tính cách quyết đoán, nếu không, mang binh đánh giặc, chẳng khác gì xua người ra pháp trường, xua đuổi dê bò đi vào miệng sói.

Đỗ Hà nhiều lần suy nghĩ ý nghĩa những lời này, nhớ tới tính cách của Hầu Quân Tập, hình như cũng có chút kết nối.

Hắn văn vẻ cái đầu, không ngừng suy nghĩ, chênh lệch kinh nghiệm khó mà san bằng, chơi chính diện, nhất định không chơi lại Hầu Quân Tập, xem ra chỉ có thể làm âm, Trường Nhạc còn mấy tháng nữa là sinh rồi, nhiệm vụ rất nặng ah...

...

Phủ Vệ Quốc Công.

Lý Tĩnh râu tóc bạc phơ đánh cờ với Lý Thế Dân tuổi trẻ khí tráng, đánh một bàn cờ.

Lý Tĩnh năm đó cho dù không có ủng hộ Lý Thế Dân tạo phản, nhưng Lý Thế Dân vẫn được Lý Tĩnh ủy thác trách nhiệm, quan hệ hai bên vô cùng hòa hợp Hai người đều đại biểu cho nhân vật dùng binh đứng đầu, có chủ đề chung. Thời điểm nhân rồi nhàn chán, Lý Thế Dân đều đến phủ Vệ Quốc Công, cùng Lý Tĩnh đánh cờ, thống thống khoái khoái giết đến tận đêm, tâm sự, buồn bực giảm đi rất nhiều.

605. Chương 626 + 627: Tàn Sát Hàng Loạt Dân Trong Thành

Đánh cờ, dùng cờ bày binh bố trận, Lý Tĩnh đánh cờ bày mưu nghĩ kế, giống như binh pháp Tôn Tử có nói, dùng cờ làm cuộc, dùng cờ quyết chiến, không tranh công, cũng không liều lĩnh, thận trọng từng bước. Mà Lý Thế Dân lại có phong cách khác, thời gian sau chiến tranh cũng dám chiến, thời gian chiến tranh cũng dám khiêu chiến, khắp nơi đều nắm chắc chủ động chiến cuộc, nên mạo hiểm thì mạo hiểm, không nên mạo hiểm, quyết đoán lui ra phía sau.

Song phương không phân trên dưới, phong cách tác chiến giống nhau, thường thường thắng bại nửa nọ nửa kia.

- Ván này xem ra nhìn thì đánh ngang...

Lý Tĩnh nhìn bàn cờ đầy quân trắng quân đen, cơ hồ không tìm thấy chỗ cho quân cờ đặt chân.

Lý Thế Dân đặt quân cờ trong tay vào chén, cười nói:

- Đúng vậy, dùng cờ làm chiến cuộc, thắng bại khó phân...

Lý Tĩnh thu đánh cờ trên bàn cờ, sau đó nói:

- Hình như bộ hạ có lời muốn nói.

Lý Thế Dân sâu sắc đuổi một lưng mồi, cũng không trả lời, cười nói:

- Lại làm một ván.

Nói xong hắn cũng thu quân cờ, đợi một lát, hắn mới nói:

- Tiểu tử Đỗ Hà tới tìm người?

Lý Tĩnh đáp:

- Có tới, vào mấy ngày trước... Người bệ hạ nhìn trúng, làm sao có thể phạm sai lầm, hắn đã ý thức được mục tiêu của Hầu Quân Tập là đầu của hắn... Mà ta đã điều tra được tình huống của Hầu Quân Tập...

Lý Thế Dân cười nói:

- Tiểu tử này có bốn sự hiểu rõ nhân tâm, vẫn dùng được. Người cảm thấy chống lại Hầu Quân Tập, hắn thắng bại như thế nào?

- Khó mà nói...

Lý Tĩnh đã thu hồi quân cờ đen của mình lại, nói:

- Nói cho cùng, Hầu Quân Tập thuộc về phái dũng chiến, mà Đỗ Hà là phái mưu chiến, từ xưa đến nay, dũng chiến mưu chiến đều không nói ai hơn ai, xem tình huống mà phát huy, chiến sự không đến thời khắc cuối cùng, thì không cách nào đoán trước. Tuy Đỗ Hà đã biết rõ nhược điểm của Hầu Quân Tập. Nhưng chuyện này cũng không thể nói hắn chắc chắn sẽ thắng. Tam quốc Tào Tháo có tính cách đa nghi, chính là nhược điểm của hắn, cơ hồ mọi người đều biết, nhưng trong thời Tam quốc, có bao nhiêu người có thể lợi dụng nhược điểm mà đánh bại Tào Tháo đâu?

Lý Thế Dân cười quỷ dị, nói:

- Điểm này, Dư thừa, người tuyệt đối tính sai. Người không hiểu tiểu tử kia, tiểu tử kia rất tài giỏi, nhưng hắn lợi hại nhất chính là tâm địa gian xảo, bốn năm, trăm năm đó quen biết tiểu tử này, cũng chưa từng thấy hắn chịu thiệt bao giờ. Cái khác không nói, chỉ thủ đoạn âm mưu, tuyệt đối là nhất lưu. Đánh chính diện, tiểu tử kia muốn thắng Hầu Quân Tập, cần tối thiểu ba, năm năm. Nhưng âm mưu, mười Hầu Quân Tập tuyệt đối không phải là địch thủ của Đỗ Hà.

Lý Tĩnh đúng là không hiểu Đỗ Hà bằng Lý Thế Dân, nghe có chút kinh ngạc.

Trên mặt Lý Thế Dân mang theo nụ cười vô cùng thần bí, nói:

- Ở đây chỉ có hai chúng ta, có mấy lời ta cũng không gạt Dư thừa. Bốn sự Hầu Quân Tập, ta và người đều tính tường. Trừ phi ta và người tự mình ra tay, ai lãnh binh cũng không có hơn bảy thành phần thắng. Lúc này bắc phạt, trăm chuẩn bị dùng Lý Tích làm thống soái tam quân. Mậu Công gần đây càng ổn trọng, có thể đảm nhận đại nhậm. Sẽ thắng Hầu Quân Tập trên phương diện mưu trí, nhưng về quân lược lại không bằng Hầu Quân Tập, thực sự giao thủ, chỉ có thể dùng năm năm mà tính toán. Nhưng nếu cho Đỗ Hà đùa nghịch ám chiêu, ít nhất sẽ tăng thêm hai thành phần thắng. Mà tiểu tử này, không kích hắn, hắn không xuất bốn sự ra. Trăm đã hứa hẹn với hắn rồi, trước khi Trường Nhạc sinh con, phải quay trở lại. Vì mục tiêu này, trăm tuyệt đối tin tưởng, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để quay về, hắn sẽ trợ giúp Lý Tích lấy được thắng lợi.

Lý Thế Dân cười hắc hắc, trong nụ cười tràn ngập gian trá, hiển nhiên là dạng hồ ly đa mưu túc trí.

Lý Thế Dân không hổ là Lý Thế Dân, đối với bốn sự người dưới tường rõ như lòng bàn tay, người nào am hiểu cái gì, cơ hồ hắn đều rõ ràng cả. Đối với đánh giá Đỗ Hà, cơ hồ đã nhìn thấy cả người của Đỗ Hà.

Nếu như Đỗ Hà đang buồn rầu nghe được lời này của Lý Thế Dân, cũng không biết hắn sẽ tức giận thành bộ dạng gì.

Âm hiểm nhất vẫn là người thân mật nhất của hắn, lại miệng nam mô, bụng bồ dao găm, đúng là hoàng đế Đại Đường.

Thời tiết dần dần chuyển sang lạnh lẽo, lương thảo vật tư, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thời gian Lý Thế Dân lên điểm tướng đài, cũng từ từ tới gần.

Một ngày tháng mười, rớt cuộc ngày hôm nay cũng tới.

Tâm tình Đỗ Hà khẩn trương, hai lần trước xuất chiến, địa vị của hắn không cao, đều là tiểu đả tiểu nháo. Tuy lấy được chiến tích không tệ, nhưng chưa từng thống lĩnh vạn người, tối đa nhất, vào thời điểm đánh Cao Xương chỉ thống lĩnh bảy ngàn người mà thôi.

Mà lần này hắn là Tả Uy Vệ tướng quân, đây là một chức vị không nhỏ a.

Trong lòng của hắn vô cùng chờ mong.

Lý Thế Dân ở tại Minh Đức Môn làm nghi thức xuất chinh, cả văn võ bá quan triều đình, đều tham gia tiễn đưa.

Lý Thế Dân nói ra lời lẽ cảm phần với tội trạng của Tiết Duyên Đà, hạ đạt mệnh lệnh chinh phạt Tiết Duyên Đà, phát Sóc, Tịnh, Phần, Ki, Lam, Đại, Hãn, Ủy, Vân, Cửu Châu binh trấn Sóc Châu, Thắng, Hạ, Ngân, Tuy, Đan, Duyên, Phu, Phường, Thạch, cùng với Thập Châu Binh Trấn Thắng Châu, Linh, Nguyên, Trữ, Diêm, Khánh, Ngũ Châu Binh Trấn Linh Châu...

Thời điểm bắt đầu điểm tướng. Người đi lên đầu tiên là Binh Bộ Thượng Thư Lý Tích, bổ nhiệm Lý Tích đại tổng quản Sóc Châu Đại Hạnh Quân, toàn quyền phụ trách chiến sự với Tiết Duyên Đà. Lại cho Lý Tích an bài các tướng lĩnh cấp dưới cho mình, theo thứ tự là Hữu Truân Vệ Đại tướng quân Trương Sĩ Quý, Tả Vệ Đại tướng quân Lý Đại Lượng, Lương Châu Đô Đốc Lý Tập Dự, Doanh Châu Đô Đốc Trương Kiệm, bốn người bọn họ phân biệt là tổng quản Khánh Châu Đạo Hạnh Quân, tổng quản Linh Châu Đạo Hạnh Quân, tổng quản Lương Châu Đạo Hạnh Quân, tổng quản Doanh Châu Đạo Hạnh Quân, hiệp trợ Lý Tích phá địch.

Về phần Đỗ Hà, hắn được Lý Thế Dân bổ nhiệm thành phó tổng quản Sóc Châu Đạo Hạnh Quân, lĩnh phần quan trọng là Tả Uy Vệ, trực tiếp nghe lệnh Lý Tích điều khiển.

Sau khi ra mệnh lệnh này, ánh mắt Lý Thế Dân nhìn qua địa phương của Đỗ Hà, lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

- A!

Đỗ Hà không có để ý, âm thầm hô lên một tiếng, vung nắm đấm lên.

Địa vị phó tổng quản Sóc Châu Đạo Hạnh Quân không thấp, là đại tướng gần với Lý Tích, Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm nắm vị lão đại tướng.

Tuy là lần thứ hai, cho Lý Tích làm đại tổng quản khi xuất chinh, thống soái tam quân, với tư cách là phụ tá của hắn, địa vị thực tế trên ý nghĩa không kém Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm bao nhiêu.

Vào lúc này hắn hận không thể ôm lấy Lý Thế Dân mà hôn một cái thật mạnh, bởi vì trong tay của hắn là một vạn quân, với tư cách là phụ tá của Lý Tích, ít nhất cũng có thể được phân trong tay của hắn một ít binh mã, ý nghĩa lúc này khi xuất chinh, hắn có thể chỉ huy quân đội ít nhất không dưới hai vạn. So với năm ngàn, bảy ngàn trước đó, chênh lệch quá lớn.

Đại quân tập kết, tuyên thệ trước khi xuất quân bắc phạt.

Đối với Đỗ Hà xuất chinh, thê nhi phụ mẫu đã có chuẩn bị trong lòng, nhưng cổ tình cảm quyến luyến sâu đậm, không cách nào che dấu được.

Đỗ Hà trước bái biệt phụ mẫu, sau đó lại cáo biệt thê nhi.

Cùng Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương nói chuyện đơn giản, Đỗ Hà cũng bất chấp công chúng ở đây, ôm Trường Nhạc vào ngực, nói nhỏ:

- Đợi ta về, trước khi hài tử ra đời, ta nhất định sẽ quay về, dùng thắng lợi mà tiếp đón nó xuất hiện trên thế gian...

Sau đó lại cáo biệt với Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương bằng một cái ôm, nói vài lời an ủi. Xoay người nhảy lên lưng ngựa, quay đầu nhìn người thân, sau đó giơ roi ngựa lên, giục ngựa theo quân bắc thượng, một thân quang khái chói mắt, dưới ánh mặt trời chiếu xạ, phát ra hào quang sáng chói.

Trạm đầu tiên, chính là Sóc Châu.

Lý Tích với tư cách là đại tổng quản Sóc Châu Đạo Hạnh Quân, cho nên quân doanh Sóc Châu nghiêm nhiên theo quân bắc thượng, thu thập binh sĩ Cửu Châu, Lý Tích ra chiến trường.

Tiết Duyên Đà phát triển nhiều năm, binh mã đã đạt tới ba mươi vạn, toàn bộ ba mươi vạn binh đều tinh thông cưỡi ngựa bắn cung. Lúc này đây, Đại Đường xuất động quân bắc phạt là hai mươi lăm vạn quân, đây là lần xuất quân quy mô đầu tiên của Đại Đường trong những năm gần đây.

Đại Đường biểu hiện ra hai mươi lăm vạn quân so ra còn kém ba mươi vạn quân của Tiết Duyên Đà, nhưng sức chiến đấu trên thực tế của quân Đại Đường, đã sớm vượt qua ba mươi vạn quân Tiết Duyên Đà, bất luận là phương diện nào.

Đỗ Hà đi theo Lý Tích một đường bắc thượng, trải qua hơn mười ngày bôn ba, đại quân đến Sóc Châu.

Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm là đại tướng trấn thủ biên cương của Đại Đường, rời khỏi lãnh địa, chờ Lý Tích tới Sóc Châu, tham gia lần hội nghị quân sự đầu tiên trong lần bắc phạt này.

Nhưng sắc mặt bốn vị đại tướng nghênh đón hấn cũng không có gì đẹp mắt, bọn họ nhìn Lý Tích cười thật miễn cưỡng mà thôi.

Lý Tích cảm thấy khác thường.

Hấn không phải Hầu Quân Tập, sau khi đảm nhiệm Binh Bộ Thượng Thư, rất xem trọng quan hệ với tướng lĩnh Đường triều. Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm đều là lão tướng Đường triều, cũng có hơn mười năm giao tình với hấn, nếu không có chuyện đặc biệt xảy ra, bọn họ không tới mức có sắc mặt như thế này.

- Như thế nào, chư vị tướng quân?

Sắc mặt Lý Tích nghiêm túc nói một câu.

Trương Sĩ Quý nói:

- Tiết Duyên Đà đáng hận, vừa mới nhận được tin tức, bọn chúng huyết tẩy Hắc thành, quân tốt và dân chúng trong thành không còn một ai sống sót.

Trương Sĩ Quý trong tiểu thuyết tiếng xấu lan xa, nhất là trong Tiết Nhân Quý Chính Đông, miêu tả hình tượng của hấn thành người hèn hạ vô sỉ, nhiều lần hãm hại Tiết Nhân Quý, là tiểu nhân âm hiểm.

Kỳ thật đây chỉ là tiểu thuyết nói vậy, Trương Sĩ Quý chân thật là một đại tướng quân thân kinh bách chiến, hấn sinh ra trong thế gia tướng môn, thể lực hơn người, tiền pháp siêu quần, trợ thủ đắc lực bắn bách phát bách trúng. Những năm cuối nhà Tùy, triệu tập một đám lưu dân làm loạn, công hãm thành thị. Về sau tìm nơi nương tựa Lý Uyên, theo Lý Thế Dân tây chinh, tiêu diệt Tiết Cử cát cứ tây bắc, Tiết Nhân Cảo. Sau đó lại phụng mệnh làm tổng quản Mã Quân, dùng binh lực trong hoàn cảnh xấu đánh bại Vương Thế Sung với năm vạn binh lực hùng mạnh, sáng tạo ra kỳ tích điển hình lấy mạnh thắng yếu.

Từ đó về sau, hấn đi theo Lý Thế Dân nam chinh bắc chiến, là một trong những đại tướng tâm phúc sớm nhất của Lý Thế Dân, trong biến loạn Huyền Vũ Môn, cũng lập nhiều công lao hãn mã, là một tướng quân có chiến tích không thua Tần Quỳnh, Úy Trì Kính Đức.

Hấn dáng người thon dài, gương mặt trắng nõn, nhìn hấn không giống như một đại tướng thân chinh bách chiến, ngược lại có vài phần giống nho tướng.

Vào lúc này, hấn trợn mắt trừng trừng, vung vẩy cánh tay, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắc thành là một tòa thành đất nằm người trường thành, rất nhỏ, ở đó chỉ đóng quân hơn trăm người, dân chúng trong nội thành cũng không nhiều, người già yếu phụ nữ và trẻ em cũng chỉ hơn hai ngàn người. Cũng không hoàn toàn là người nhà Đường, tất cả dân tộc đều có, bởi vì nơi giao hội giữa Đại Đường và thảo nguyên, đại đa số người ở đây là dân thảo nguyên và người Đường thông hôn với nhau. Bọn họ sớm đã Hán hóa, cho rằng mình là người Đường, cũng không ai đi sống ở nhà Đường. Hắc thành cùng rất, người dân ở Hắc thành rất chất phác, du kích Tiết Duyên Đà tiến công không được. Mà đối mặt với một tòa thành ở

ngoài trường thành, binh mã của Tiết Duyệt Đà, nhìn thấy quân Đường thủ ở cửa thành, cho nên biến nơi này thành nơi trút giận.

Bởi vì quân Tiết Duyệt Đà nhiều lần tấn công trường thành không có kết quả, cho nên không có được chiến tích gì. Hôm nay tin tức Đại Đường xuất binh truyền vào thảo nguyên, bộ đội du kích của Tiết Duyệt Đà nhận được mệnh lệnh, ý định làm náo loạn.

Có chút du kích của Tiết Duyệt Đà không muốn quay về tay không, lại nhìn trúng Hắc thành này có lính Đại Đường, cho nên huyết tẩy Hắc thành.

Mà tướng quân thủ ở Hắc thành, cộng thêm hơn trăm quân lính, chiến đấu tới cuối cùng, toàn bộ chết trận.

Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm bốn viên nhận được tin tức, tức giận lòng mang căm phẫn. Bốn người bọn họ không ai là không phải chém giết không biết bao nhiêu người trên sa trường mà bỏ lên vị trí đại tướng, tuy binh mã của bọn họ không ở Sóc Châu, nhưng mang theo không ít thân binh, hợp lại đi tới gần Hắc thành. Nhưng đã trễ, thảo nguyên mệnh mông không biết địch nhân đi nơi nào, nhưng Hắc thành đã biến thành tử vực.

Bốn vị tướng quân trở lại Sóc Châu, vừa vặn nghe nói Lý Tích đã tới.

Bọn họ có quan hệ không tệ với Lý Tích, cho nên dù tức giận trong lòng, nhưng vẫn phải nở nụ cười.

- Đáng hận!

Trong lòng Đỗ Hà nghe được mà tức giận, thầm nghĩ:

- Người già yếu phụ nữ và trẻ em cũng không buông tha, đám người kia chẳng khác gì lũ cầm thú.

Hắn căm giận bất bình, Tuyết Vô Ảnh cũng biết được tâm tình của chủ nhân, cho nên lỗ mũi phì phì, hần vuốt ve bờm của Tuyết Vô Ảnh, trong nội tâm khê động, hỏi:

- Bốn vị tướng quân, không biết du kích Tiết Duyệt Đà rời đi lúc nào?

Trương Sĩ Quý liếc nhìn Đỗ Hà, nhận ra hắn, biết rõ hắn chính là phó tổng quản Đạo Hạnh Quân, địa vị cũng không kém hắn, cũng nói:

- Ước chừng một tiếng rưỡi trước...

Đỗ Hà vội hỏi:

- Khá tốt, đại tổng quản, mặt tướng chờ lệnh, nguyện suất lĩnh hai ngàn quân dưới trướng đi báo thù cho dân chúng và quan quân Hắc thành.

Lý Tích nhìn Đỗ Hà, nói:

- Người có mấy thành nắm chắc...

Đỗ Hà chém đinh chặt sắt nói:

- Đuổi theo đám súc sinh này mười phần nắm chắc, về phần toàn diệt, tạm không rõ ràng lắm. Nhưng chỉ cần đối phương chưa hội hợp với đại quân, có mười thành nắm chắc thủ thắng, nếu có đại quân trợ giúp, mặt tướng cũng có thể cam đoan toàn thân trở ra.

Lý Tích nhìn người cực chuẩn, biết rõ năng lực của Đỗ Hà, lúc này hạ lệnh:

- Lệnh cho người xuất chiến, thủ thắng trở về, dùng bắt giữ đầu của đám hàng binh Tiết Duyệt Đà tế điệu vong linh Hắc thành.

- Vâng... Mặt tướng hiểu rõ!

Đỗ Hà cười lạnh lãnh mệnh, trên mặt tràn ngập khí tức sát phạt.

606. Chương 628 + 629: Một Người Một Ngựa Đạp Doanh

Đỗ Hà lại bảo Tiết Nhân Quý, La Thông thay mình chỉ huy Tả Uy Vệ Quân, dẫn quân đi, đi về hướng tây bắc đuổi theo.

Thần ưng bay lượn trên bầu trời, bởi vì sự tồn tại của nó, Đỗ Hà mới có thể khoe khoang khoáng lạc.

Đôi mắt ưng khác với mắt con người, nó ở trên không trung có thể nhìn rõ từng hành động của một con gà cách đó mười dặm, Mãnh nhi chính là chim ưng, là vua của bầu trời, ở thời cổ đại lạc hậu thế này không thể nghi ngờ nó chính là vệ tinh nhân tạo.

Sau khi nó nhận mệnh lệnh, bay lên không trung.

Bằng vào thị lực xuất chúng của mình, rất nhanh phát giác được có một đạo binh mã ở hướng tây bắc, cho nên vội vàng đi về hướng tây bắc.

Mãnh nhi không thể phân biệt số lượng, nhưng trải qua huấn luyện, cho nên có thể phân biệt được nhiều ít, nó ở trên không trung kêu lên hai tiếng, ý nghĩa có hơn ngàn binh mã, mà kêu như thế, có khoảng một hai ngàn người.

Thác Bạt Vô Song cũng là người trong thảo nguyên, biết rõ tốc độ của kỵ binh thảo nguyên, lúc này nói:

- Tướng quân, đuổi không kịp. Kỵ binh thảo nguyên thiện nghệ bôn tập, bọn chúng đã đi lâu rồi, tốc độ kỵ binh của chúng ta không kịp bọn chúng, miễn cưỡng đuổi theo, mặc dù cưỡng ép vượt qua, cũng là người một ngựa mỗi, thời gian chiến tranh bất lực.

Tịch Quân Mãi lạnh giọng nói:

- Không sợ, quân ta tuyển là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mỗi một quân tốt tòng quân đã hơn mười năm, cho dù đi ba ngày ba đêm, vẫn có lực đánh một trận.

Hắn cũng nghe chuyện ở Hắc thành, trong tâm cũng có lửa giận, không muốn buông tha việc truy kích.

Thác Bạt Vô Song là người trong thảo nguyên, đối với loại chuyện này hiểu rất rõ, cũng không có tức giận gì, vẫn bảo trì tỉnh táo như trước, nói:

- Chính bởi vì quân của chúng ta là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mới dùng vào lúc mấu chốt, chứ không thể tiêu hao ở chỗ này.

Tịch Quân Mãi đỏ mắt tức giận quát:

- Đời ta tòng quân, bảo quốc hộ dân, dân chúng Hắc thành bị bọn chúng đồ sát không còn, bảo ta chẳng quan tâm, ta làm không được.

- Đừng cãi nhau nữa...

Đỗ Hà dừng tranh cãi của hai người lại, trầm giọng nói:

- Vô Song nói có lý, nhưng Quân Mãi nói cũng không sai, người làm không được, ta cũng làm không được. Yên tâm đi, ta có biện pháp tốt, có thể làm cho lũ súc sinh này đưa tới tận cửa, bắt chúng đền mạng cho dân Hắc thành...

Nói đến đây, trên mặt hắn mang theo sát khí.

Ba ngàn quân du kích Tiết Duyên Đà tụ tập tại bờ sông Kim Giang.

Chính giữa đám binh lính có hai tên tướng quân đặc biệt đáng chú ý.

Trong đó có một người thân hình cao lớn, làn da hồng giống như than nung đỏ, ở trần, đại mã kim đao giống như một tảng đá lớn giữa dòng sông, trên người có nhiều vết sẹo lớn nhỏ không đều, một quân tốt Tiết Duyên Đà đang băng bó vết thương cho hắn, ở sườn của hắn có một miệng vết thương như cái động, chung quanh đều là thịt nhão, còn có vô số dấu răng, nhìn không ra là răng của động vật nào cắn.

Trong miệng của hắn vẫn hùng hùng hổ hổ, vẻ mặt phiến muộn.

Tướng quân ở bên cạnh hắn là một người đầu trọc có thân hình cường tráng, đang cười toe toét, cười đến mức miệng mở lớn có thể nhét vừa nắm đấm vào trong.

Hai tên này đều là tướng quân du kích của Tiết Duyên Đà, phụ trách du kích ngoài trường thành, tìm cơ hội giết vào trường thành, cướp đoạt dân chúng gia súc và tiền bạc.

Người bị thương tên là Trát Lạc Vũ, chính là thủ phạm đồ sát dân Hắc thành. Hắn tại ở trong quân Tiết Duyên Đà võ nghệ chưa tính là xuất chúng nhất, nhưng tâm ngoan thủ lạt lại nổi danh. Hắn lãnh binh chinh chiến, từ trước đến nay đều là đốt rụi, giết sạch, cướp sạch, tâm địa của hắn tối đen như mực. Chính vì nhìn trúng điểm này, Đại Độ Thiết mới bổ nhiệm hắn làm tướng quân du kích, mục đích là đốt rụi nhà cửa của Đại Đường, giết sạch người Đại Đường, cướp sạch tài vật và phụ nữ của Đại Đường.

Tên tướng quân đang cười tên là Lang Hắc Hổ, cũng là một gia hỏa tâm ngoan thủ lạt, đều là rắn chuột một ổ với Trát Lạc Vũ, đều là cầm thú chứ không phải con người.

Lang Hắc Hổ cười to, nói:

- Không thể tưởng được Trát Lạc Vũ người lại là bọ cạp, lại bị thương dưới tay của một con đàn bà ba mươi tuổi, đã ném mặt mũi của dũng sĩ Tiết Duyên Đà chúng ta rồi...

Trát Lạc Vũ nghe câu này cũng nói không nên lời, trong mắt lộ ra thần sắc phẫn hận.

Tổn thương bên hông của hắn, vào thời điểm đánh Hắc thành lưu lại.

Trát Lạc Vũ sớm đã nghe nói Đại Đường là thiên đường nhân gian, chỗ đó có vô số vàng bạc tài bảo, có phụ nữ mềm mại như tơ lụa. Nguyên vọng lớn nhất của hắn là giết vào trong trường thành, đánh cướp vàng bạc tài bảo cùng phụ nữ Đại Đường.

Chỉ có điều lúc ấy Tiết Duyên Đà đang là chó của Đại Đường, hắn chỉ có thể đem suy nghĩ này cất sâu trong đáy lòng. Hôm nay Tiết Duyên Đà phản kháng, cho hắn cơ hội này, làm cho hắn muốn giết vào trường thành. Kết quả hắn phát hiện, hắn không thể làm điều này, đừng nói giết đến một chỗ khác, ngay cả đầu tường thành, hắn cũng không có bốn sự đạp lên được. Kết quả là, dưới giận dữ, mượn Hắc thành bên ngoài trường thành mà hả giận.

Hắc thành là một tiểu thành bằng đất, Trát Lạc Vũ dẫn hơn hai ngàn binh mã, không xem nó vào mắt. Nào biết rằng quân Đường đóng ở đó, chống cự đặc biệt ương ngạnh, cho nên trong thời gian ngắn không làm gì được. Giết đến cuối cùng, giết lên đầu tường thành, lại chỉ có hơn một trăm quân Đường, nhưng làm cho quân Tiết Duyên Đà lưu lại hai trăm thi thể dưới chân Hắc thành.

Trát Lạc Vũ tức giận, hắn có hai ngàn năm trăm quân, ở dưới tường thành chết hơn trăm người, hắn có thể tiếp nhận, nhưng một cái tiểu Hắc thành bằng đất này lại làm cho hắn trả giá hơn hai trăm quân tốt, hắn không sao nén giận được. Dưới sự giận dữ, hắn tự mình xuất chiến.

Trát Lạc Vũ giết lên đầu thành, võ nghệ của hắn không tính là tốt, nhưng là người liều mạng, người bình thường không phải địch thủ của hắn, lên đầu thành đại sát tứ phương, giết ra một lỗ hổng, dần dần chiếm lĩnh đầu tường. Bọn chúng người đông thể mạnh, quân Đường liều chết đấu một trận, cũng vô lực vẫn hồi bại cục, toàn quân bị diệt, không một người sống sót.

Đối mặt với người già yếu của phụ nữ và trẻ em, Trát Lạc Vũ liếm láp máu tươi, nói một chữ giết!

Hắn cũng giống như quân tốt, vào từng nhà mà vung chiến đao, vung vào những người không có năng lực phản kháng. Hắn một cước đá văng cửa phòng bằng đất, trong căn nhà đất đó có bốn người, theo thứ tự là một đôi lão phụ cao tuổi, cùng một đôi vợ chồng trung niên, trong tay của phu nhân là một hài nhi vừa đầy tháng.

Đối mặt bốn người này, Trát Lạc Vũ cười độc ác. Hắn tiện tay vung chiến đao, lưỡi đao đen sì trong hoàn cảnh này lại đặc biệt sáng chói.

Đao dễ dàng đâm xuyên qua cổ của lão phụ cao tuổi, thuận thế cắt một cái trên cổ của lão phụ xuất hiện một cái lỗ lớn như cái chén.

Bị máu phun vào mặt, Trát Lạc Vũ thò tay vuốt mặt, mà nam tử trung niên gầy yếu kia, là con của lão phu, lớn tiếng kêu khóc nhào tới dốc sức liều mạng. Bị một đao của Trát Lạc Vũ đâm vào mặt, lưỡi đao đâm vào ánh mắt của nam tử trung niên, vào lúc này lộ ra nét không cam lòng.

Lão phu nhân và thiếu phu trung niên kia bị dọa ngây ngốc.

Trát Lạc Vũ tiến lên chém ngang một đao, chém đầu của lão phu nhân rơi xuống đất.

Trát Lạc Vũ nhìn thấy phu nhân trung niên có vài phần tư sắc, nụ cười đậm đẽ nằng xuống đất. Lúc này hài nhi vừa tròn tháng kia, đã bị kinh hãi, khóc lớn oa oa. Trát Lạc Vũ nghe mà phiền, thò tay cầm hài nhi lên, ném vào mặt đất như rác rưởi, đầu hài tử chạm đất, đột tử tại chỗ.

Phu nhân trung niên ngây ngốc vài giây, bỗng nhiên hô lên một tiếng, cũng không biết từ chỗ nào xuất ra thần lực, một đầu vọt lao vào bụng của Trát Lạc Vũ, lập tức ôm lấy eo hắn, ra sức đẩy hắn về phía sau.

Dù là Trát Lạc Vũ có kinh nghiệm chiến trường, nhất thời cũng bị phu nhân trung niên phản công mà hồ đồ, đợi đến lúc kịp phản ứng, bước chân đã bị phu nhân trung niên đẩy sát vào tường, đao trong tay rơi xuống đất hai người ngã sấp xuống đất.

Phu nhân trung niên giống như điên lên, há miệng cắn lấy sườn của Trát Lạc Vũ, phu nhân trung niên cắn từ sườn của hắn ra một khối thịt.

Trát Lạc Vũ rống to, ra sức phản kháng nhưng không làm nên chuyện gì. Lúc này phu nhân trung niên như có sức lực quỷ thần nhập vào thân, lực lượng lớn kinh người.

Trong lúc kinh hoàng, Trát Lạc Vũ rút đao trên đùi ra, cắn răng cắm vào lưng của phu nhân trung niên. Một dưới thế đao, máu tươi phun dũng như suối, phu nhân trung niên như không cảm nhận được, vẫn đang gặm lên đề thân thể hắn xuống, điên cuồng cắn sườn của hắn, lại cắn một khối thịt trên hông hắn xuống.

Lần đầu tiên Trát Lạc Vũ gặp loại chuyện này, bị dọa sắc mặt tái nhợt, rống to lên, một hơi đâm hơn mười đao lên lưng phu nhân trung niên, thẳng tới khi đâm nát lưng của phu nhân trung niên, thì phu nhân trung niên mới dừng lại. Đến cuối cùng hắn phát hiện phu nhân trung niên cho dù chết, cánh tay vẫn ôm lấy thân hắn, kéo cũng không kéo ra, mà quân tốt Tiết Duyên Đà tới tận cửa, chặt đứt cánh tay phu nhân, lúc này mới cứu Trát Lạc Vũ được.

Trát Lạc Vũ bị phu nhân trung niên này cắn xuống sáu khối thịt, địa phương bị tổn thương bị cắn nát, không ra hình dạng gì.

Chuyện Trát Lạc Vũ suýt nữa bị phu nhân trung niên này giết chết, được lưu truyền trong quân, mà Trát Lạc Vũ xem đây là chuyện vô cùng nhục nhã.

Lang Hắc Hổ tụ hợp với hắn, nghe được việc này, liền cười nhạo. Trát Lạc Vũ hận ngựa răn, nổi giận mắng:

- Đáng chết người Đường, không giết toàn bộ bọn chúng, khó tiêu mối hận trong lòng của ta.

Lang Hắc Hổ cũng nhin cười, nói:

- Được rồi, quân Đường đã tới gần, thời điểm chúng ta đại triển thân thủ, còn sợ không giết người Đường được sao?

Trong mắt Trát Lạc Vũ bắn ra hung quang.

Đạt đạt đạt...

Tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên, âm thanh của móng ngựa thanh thúy động lòng người giống như câu ca dao.

Từ xa có bụi mù bốc lên, ở dưới tầm mắt, một người một ngựa, dùng tốc độ nhanh như sấm chạy tới.

Tốc độ kia cực nhanh, giống như phong tri điện thế.

Trát Lạc Vũ, Lang Hắc Hổ, hai mắt nhìn nhau, đều cảm thấy bất ngờ:

- Chẳng lẽ là người mình?

Bọn họ cũng không cho rằng có người nào dám một người một ngựa xông vào tiến vào doanh trại quân đội hơn ba ngàn người, tuy từ xa nhìn ra cách ăn mặc là người Đường, nhưng gần đây chủ lưu trang phục và trang sức nhà Đường, Tiết Duyên Đà binh hùng tướng mạnh, nhưng quốc lực không được, còn chưa thống nhất trang phục, áo giáp da của quân tốt toàn là tự chuẩn bị. Cho nên trong quân của Tiết Duyên Đà không có thống nhất trang phục cho quân tốt, cho nên gặp được người mặc trang phục người Đường, quân của Tiết Duyên Đà cảm thấy không có gì lạ.

Nhưng ngựa càng ngày càng tới gần, trong mắt Trát Lạc Vũ, Lang Hắc Hổ bắn ra tinh quang, ánh mắt tham lam nhìn vào con ngựa người đó đang cười, con mắt bắn ra hào quang tham lam không chút che giấu.

Dân tộc trên thảo nguyên, thuở nhỏ đã làm bạn với ngựa, trong mắt bọn họ ngựa tốt sẽ sinh ra đời sau tốt nhất, đây chính là vốn liếng dùng để khoe khoang. Có một thốt ngựa tốt, Tiết Duyên Đà thậm chí có thể huy động mười vạn đại quân để đuổi bắt. Có thể thấy được trong mắt người thảo nguyên mà nói, một thốt ngựa tốt, có sức hấp dẫn lớn như thế nào.

Trát Lạc Vũ, Lang Hắc Hổ thuở nhỏ lớn lên với ngựa, đối với tướng ngựa, kiến thức về ngựa rất cao, liếc thấy con tuấn mã mà người kia đang cười, chính là thần câu trong một vạn thốt ngựa không có được một, là loại ngày đi ngàn dặm.

- Ngựa tốt!

Hai người đồng thời kêu lên.

Không chỉ bọn họ, cả doanh trại quân đội cũng oanh động lên.

Đối với dân tộc sống trên lưng ngựa, có một ai mà không biết cách xem tướng ngựa chứ?

Người đến là địch, là bạn?

Hy vọng là địch!

Cái ý niệm này cơ hồ xuất hiện trong đầu của tất cả quân tốt trong quân Tiết Duyên Đà.

Người trong thảo nguyên có quy củ của thảo nguyên, đồ cướp được của địch nhân, bất luận thân phận như thế nào, thứ này chính là của hắn, người một nhà tuyệt đối không cho phép đoạt của người một nhà.

Nếu là ngựa của địch nhân, con ngựa này đương nhiên có thể là của bọn họ, nhưng nếu là bạn, vậy thì chỉ có thể hãm mộ thôi.

- A!

Hét thảm một tiếng, đã nói rõ tất cả.

Quân tốt điều tra đi tới gần người cưỡi ngựa, còn chưa kịp lên tiếng hỏi thăm, thì một bóng trắng hóa thành một đạo lưu tinh, xoẹt qua người của hắn.

Tay nâng, đao hạ.

Đầu của người này, phóng lên trời, cột máu bắn lên cao.

- Địch tập kích, địch tập kích...

Doanh trại như nổ tung, ai cũng không ngờ sẽ có loại tình huống này, cả doanh trại không có người nào không chuẩn bị chiến đấu.

Người này tiến vào trong đám người, giống như hổ giữa bầy dê, chiến đao trong tay bay múa, mang theo từng cơn mưa máu.

Mọi địch nhân ở trước ngựa, trực tiếp đánh bay, địch nhân hai bên trái phải, đều chịu một đao trí mạng.

Đối mặt với kiểu xung phong liều chết xuất kỳ bất ý này, một kỵ sĩ cũng có thể không cần tốn sức mà xuyên qua quân đội ba ngàn người.

Kỵ sĩ dừng chiến mã lại, giơ cao chiến đao đầy máu lên trời, tức giận quát:

- Bọn cầu tặc Tiết Duyên Đà nghe cho kỹ đây, nợ máu ở Hắc thành, trọn đời không quên, ta thề, ta sẽ cắt đầu của các người tể diện vong hồn của những người ở Hắc thành.

Kỵ sĩ uy phong lẫm lẫm nói một câu ngoan thoại, thấy đối phương chuẩn bị đón đánh, kéo dây cương một cái, sau đó chạy đi không quay đầu trở lại.

607. Chương 630: Phục Kích Thủ Thắng

Nhìn thấy kỵ sĩ đã chạy trốn, Trác Lạc Vũ, Lang Hắc Hồ đều sửng sốt hồi lâu, còn tưởng rằng đối phương là nhân vật vô cùng lợi hại, vì báo thù muốn một mình đối phó ba ngàn người bọn họ.

Nhìn thấy thân ảnh càng chạy càng xa, đôi mắt Lang Hắc Hồ xoay chuyển, kêu lên:

- Trác huynh đệ, người bị thương, tên kia lại bừa bãi như vậy cứ giao cho huynh đệ ta xử lý đi. Các tiểu tử, lên ngựa truy kích...

Trác Lạc Vũ kéo hần lại:

- Lão đệ đừng nóng vội, hần tới tìm lão ca, không nhọc người lo lắng...

Trong lòng Lang Hắc Hồ nghĩ gì hần làm sao không biết. Thiên lý lương câu kia nhìn thấy ai mà không đổ mắt. Để cho Lang Hắc Hồ truy theo, không phải ý nghĩa đem con lương câu kia hai tay dâng tặng cho tên gia hỏa này, hần còn chưa ngu ngốc đến nỗi như vậy.

Lang Hắc Hồ cũng không thềm quần tới hần, vung tay tránh thoát tay của Trác Lạc Vũ, vọt tới chiến mã phi thân lên ngựa, dẫn binh mã dưới trướng hướng kỵ sĩ kia truy kích.

Trác Lạc Vũ tức giận đến giậm chân:

- Mụ nương nó, mấy tên vương bát đần các người còn đứng đó ngây ngốc, mau truy theo cho lão tử, nếu đánh mất con ngựa kia, lão tử rút da của các người...

Hần tức giận mắng to, cũng không chút chậm trễ, không quần bị thương hay không, cũng không có thời gian đi quần, liền kêu gọi binh mã truy theo.

Kỵ sĩ đơn độc bỏ chạy kia không thể nghi ngờ chính là Đỗ Hà.

Đỗ Hà nghe Trương Sĩ Quý kể lại chuyện Hắc Thành bị đồ sát, tức giận căm phẫn, trong lòng liền suy tính làm sao báo thù cho binh tướng Hắc Thành.

Hiện tại Đỗ Hà đã không còn là người vì nóng nảy mà biến thành hồ đồ, ý tưởng muốn báo thù là tốt, nhưng nếu vì báo thù mà đem chính mình sa vào, chính là thiếu não. Hần từng đi sứ Tiết Duyên Đà, biết rõ thuật du kích của Tiết Duyên Đà vô cùng lợi hại.

Lực chiến đấu của bọn hần chưa chắc cực mạnh, nhưng tốc độ chính là nhanh nhất. Các triều đại lịch sử Trung Hoa kể cả Đại Đường tuy luôn cải thiện việc thiếu chiến mã, khi tác chiến ngay cả bộ binh cũng được phân phối chiến mã thay chân đi bộ, nhưng nếu so với dân tộc chuyên sống trên lưng ngựa vẫn luôn có sự chênh lệch không nhỏ.

Tuyển Phong quân là một trong ba đại tinh nhuệ của Đại Đường vương triều, quả thật có được sức chịu đựng cùng sức chiến đấu siêu cường. Đúng như Tịch Quân Mai đã nói mạnh mẽ truy kích, lấy tổ chất của Tuyển Phong quân vốn có thể vượt qua được quân du kích của Tiết Duyên Đà.

Nhưng sau khi đuổi theo lại phát sinh tình huống như thế nào đây?

Đây là một vấn đề mà một vị đại tướng cầm quân nhất định phải suy nghĩ.

Có hai đáp án, thứ nhất Tuyển Phong quân nhờ vào lực lượng siêu cường đánh bại du kích quân, sau đó thì đã không còn lo ngại. Dân tộc thảo nguyên am hiểu nhất chính là đánh không lại người thì chạy, Tuyển Phong quân liên tục hành quân có thể đánh bại được du kích quân của Tiết Duyên Đà, nhưng lại dựa vào cái gì dùng thân hình mệt mỏi liên tục tập kích bất ngờ đuổi theo du kích quân luôn sở trường tốc độ của Tiết Duyên Đà đây?

Đáp án thứ hai, bi kịch! Tuyền Phong quân liên tục hành quân, bởi vì truy kích quá mức xâm nhập tiến vào tận sâu trong trung tâm Tiết Duyên Đà, gặp phải quân đội Tiết Duyên Đà vây đánh.

Cho nên tâm tình báo thù của Tịch Quân Mãi có thể hiểu được, nhưng không thể nghi ngờ hẳn cho ra một chủ ý thật tồi tệ.

Nhưng nếu không quan tâm như lời của Thác Bạt Vô Song, Đỗ Hà lại không làm được.

Vì thế Đỗ Hà liền nghĩ ra cách dùng chiến mã hấp dẫn đối phương. Tọa kỵ Tuyết Vô Ảnh của hắn là thần câu trong trăm vạn chiến mã, tuyệt đối không thua kém các loại danh câu từng xuất hiện trong lịch sử. “Ngày đi ngàn dặm, tối vượt tám trăm” là lời nói thật khoa trương, nhưng tốc độ của Tuyết Vô Ảnh so với quân mã cao nhất còn mạnh hơn ít nhất gấp năm lần.

Hắn một mình đơn độc cưỡi ngựa, bằng vào sức của Tuyết Vô Ảnh có thể rất nhanh đuổi theo quân du kích của Tiết Duyên Đà.

Lúc trước vì thần câu Tuyết Vô Ảnh, thủ lĩnh Di Nam của Tiết Duyên Đà thậm chí không tiếc đại chiến một trận với Khả Hãn Tây Đột Quyết.

Loại thần câu này nếu tính toán theo giá trị, vị Khả Hãn như Di Nam ít nhất cũng chịu dùng mấy vạn đầu dê để trao đổi trở về.

Bạc trắng tiền tài sáng ngời ai nhìn mà không tâm động. Huống chi người trong thảo nguyên từ trước tới nay yêu mã thành si cuồng, như thế nào chịu bỏ qua loại thần tuấn lương câu như Tuyết Vô Ảnh. Giá trị của nó đã đủ hấp dẫn ánh mắt của chúng tướng sĩ Tiết Duyên Đà.

Ban đầu Đỗ Hà còn chưa nghĩ qua mình sẽ đơn độc cưỡi ngựa tiến doanh. Hắn tự hỏi ở trên chiến trường mình còn chưa đủ khả năng như Tần Quỳnh có thể từ trong vạn quân lấy thủ cấp kẻ địch như lấy đồ trong túi, cũng không cảm thấy được một mình hắn có thể chiến thắng ba ngàn quân mã của Tiết Duyên Đà. Nhưng khi đi tới phụ cận hắn lại phát hiện ra doanh trại của Tiết Duyên Đà bố trí vô cùng tán loạn.

Kia căn bản không thể gọi là quân doanh, mà là chia năm xẻ bảy, không chút lòng đề phòng bên ngoài, hẳn liền cảm thấy được đội ngũ này không phải chiến sĩ tinh nhuệ của Tiết Duyên Đà.

Không thể không nói ánh mắt của Đỗ Hà đủ độc, binh mã Tiết Duyên Đà này cũng không phải tinh nhuệ trong quân, mục đích tồn tại của bọn hắn chỉ là khi dễ dân chúng, bọn hắn căn bản không phải muốn tác chiến với quân đội Đại Đường, mà là tìm lỗ hổng của Trường Thành, từ trong lỗ hổng chui vào sau đó cướp bóc thôn trang, tranh thủ trước khi Đường binh chạy tới liền bỏ chạy.

Nói khó nghe một chút, bọn hắn chính là một đám cường đạo khoác danh hiệu quân đội.

Tính kỷ luật của dân tộc thảo nguyên vốn không mạnh, còn trông cậy vào đám cường đạo này biết nghiêm mình tự hạn chế như tướng sĩ Đại Đường, thời thời khắc khắc đều có lòng sẵn sàng nghênh đón quân địch nữa hay sao?

Nhìn thấy quân doanh giống như một đồng cát, Đỗ Hà cảm thấy được nếu không trừng phạt bọn hắn một phen, thật nên xin lỗi bọn hắn.

Kế tiếp đương nhiên có một màn đơn độc cưỡi ngựa tiến doanh kia.

Hắn cố ý kéo xuống tốc độ, làm ra bộ dáng vì trải qua thời gian dài bỏ chạy mà thể lực không sao chống đỡ nổi, cấp cho quân mã Tiết Duyên Đà phía sau một biểu hiện giả dối bọn hắn có thể đuổi kịp mình.

Ngay khi cự ly giữa song phương càng lúc càng kéo gần, Đỗ Hà càng có vẻ kích động, không ngừng vung roi ngựa, nhưng tốc độ của chiến mã vẫn không cách nào tăng lên, hắn cùng Tuyết Vô Ảnh đã tâm linh tương thông, sớm không cần dùng roi ngựa khống chế. Đỗ Hà dùng dây cương khống chế giảm bớt tốc độ, loạn vung roi ngựa chỉ là biểu hiện giả dối, căn bản không hề tổn thương được Tuyết Vô Ảnh mấy may.

Khoảng cách giữa đôi bên càng ngày càng gần, tâm tình Trác Lạc Vũ cùng Lang Hắc Hồ cũng tự nhiên càng ngày càng phấn khởi.

Nếu như có một người trong hai gặp phải loại tình huống này, có lẽ trong lòng sẽ nảy sinh một ít nghi hoặc. Nhưng hiện tại cả hai lại không muốn bị bại bởi người kia, lẫn nhau tranh phong, đều không muốn để cho đối phương đắc thủ, vì vậy không còn thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ liều mạng truy đuổi theo sau.

Trong lúc vô tình bọn hắn đã muốn bước chân vào địa điểm phục kích của Tuyền Phong quân.

Một ngọn núi đơn độc sừng sững.

Nếu thật suy nghĩ thảo nguyên là một địa phương mệnh mông vô bờ, bằng phẳng chẳng khác gì một bãi bóng, vậy đã sai mười phần.

Tuyệt đại bộ phận diện tích thảo nguyên quả thật có thể dùng từ mệnh mông vô bờ để hình dung. Nhưng bất cứ địa phương nào cũng thật khó có khả năng không tồn tại rừng rậm, không tồn tại núi non, không tồn tại đồi núi phập phồng trùng điệp.

Chỉ là những thứ này tương đối ít có tại thảo nguyên mà thôi.

Ở phía đông nam Kim Hà ba mươi dặm có một ngọn Thanh Sơn, Thanh Sơn cũng không cao lắm, độ cao hơn mặt biển chừng năm mươi thước, nhưng diện tích lại rất lớn, kéo tới vài dặm xa xa. Cây cối mọc rậm rạp trong núi, xanh um tươi tốt. Tuy đã sắp vào đông, nhưng cây cối trong núi đều là loại chịu đựng được rét lạnh, mặc dù trời đông giá rét cũng không giảm bớt một chút màu xanh biếc.

- Không xong!

Tầm nhìn trên thảo nguyên cực kỳ rộng lớn, ở ngoài vài dặm liền có thể nhìn thấy Thanh Sơn.

Trác Lạc Vũ cùng Lang Hắc Hổ vừa nhìn thấy Thanh Sơn, sắc mặt lần lượt biến đổi, dù bọn hắn có ngốc cũng có thể đoán được mục đích của tên thiếu niên đang cười thiên lý mã kia.

Thanh Sơn rừng rậm, muốn ở bên trong tìm tòi một người chỉ bằng linh lực của bọn hắn vẫn xa xa không đủ.

- Nhanh, nhanh, nhanh...

Đã đuổi tới đây xem như nhất định phải cướp lấy cho được, bọn hắn không thể không công mà thối lui. Lại lớn tiếng hô quát lên, mạnh mẽ vùng roi ngựa, hi vọng tốc độ lại có thể tăng thêm.

Sắc mặt Trác Lạc Vũ, Lang Hắc Hổ ngày càng gấp gáp, đột nhiên lại mừng như điên cười to, bọn hắn rõ ràng nhận thấy được tốc độ của đối phương lại giảm xuống, hi vọng lại một lần hiện lên...

Nhìn thấy ngọn núi đã bắt đầu bao trùm thân ảnh kỵ sĩ kia, Trác Lạc Vũ cùng Lang Hắc Hổ đều xanh mặt, cuối cùng tên kỵ sĩ kia vẫn nhanh chân trốn được vào trong núi, khoảng cách giữa đôi bên chỉ còn lại chừng năm mươi bước. Nhưng hiện tại lại bị ngọn núi không chút thu hút kia ngăn cản, điều này bảo bọn hắn làm sao chịu nổi.

Đang trong lúc bọn hắn suy nghĩ có nên chạy thẳng vào núi hay không...

- Đạt đạt đạt...

Tiếng vó ngựa lại vang lên.

Lần này không phải là một chiến mã, mà là đỉnh tai nhức óc.

Trong tích tắc vó ngựa vang lên, tiếng hô giết cũng theo vang lên.

Tên kỵ sĩ cười lương câu kia lại xuất hiện ngay trước mặt bọn hắn, nhưng lúc này trên người kỵ sĩ đã phủ thêm Minh Quang Khải ngân quang lóng lánh, đơn đao trong tay đã biến thành một đao một kiếm, đang dẫn đầu xung phong lao tới.

Ở sau lưng hắn chính là Đường quân rậm rạp.

Rừng cây Thanh Sơn dày đặc, nhưng rừng cây có thể ngăn cản tầm mắt bọn hắn, nhưng lại không thể ngăn cản kỵ binh lao xuống. Mỗi một quân tốt trong lần đột kích này đều thể hiện ra thuật cưỡi ngựa không kém Tiết Duyên Đà.

Trác Lạc Vũ, Lang Hắc Hồ tới bây giờ mới hiểu được mình trúng kế.

- Triệt, mau lui...

Bọn hấn cao giọng hô quát, trong đầu chỉ còn chữ “trốn” đang thúc giục.

Gặp được Đường binh, “trốn” là điều kiện tiên quyết mà du kích quân của Tiết Duyên Đà tôn thờ.

Nhưng hôm nay bọn hấn phát hiện mình hoàn toàn bị kích.

Trác Lạc Vũ, Lang Hắc Hồ lựa chọn không sai, nhưng bọn hấn đã xem nhẹ một điều.

Vì đuổi theo Đỗ Hà, bọn hấn đã không ngừng thúc giục chiến mã gia tốc truy kích.

Ngựa cùng người đều giống nhau, đều có thể lực hạn chế nhất định. Vừa mới phi nhanh một đoạn đường, thể lực tiêu hao hơn bình thường gấp mấy lần.

Bọn hấn không ngừng chỉ huy chiến mã truy kích Đỗ Hà, sớm đã làm chiến mã tiêu hao hết thể lực.

Đối diện cùng Tuyền Phong quân nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi bọn hấn, bọn hấn còn cơ hội để chạy trốn hay sao?

Đỗ Hà dẫn theo Tuyền Phong quân, mang theo cừu hận của dân chúng thủ binh Hắc Thành, hung hăng xuyên vào trong quân địch. Nương theo tiếng gầm lên lôi đình giận dữ, bọn họ lao nhanh như lôi điện, khoái mã như rồng, khi gặp được kẻ thù, lập tức giết chết, phăng phất như ma thần từ địa ngục quay lại nhân gian, dùng máu tươi xóa tan nỗi phẫn nộ trong lòng.

Trác Lạc Vũ cùng Lang Hắc Hồ ở một khắc này cũng biết mình không còn khả năng bỏ chạy, liền kéo chiến mã cản rằng sẽ sống chết chống cự.

Tuyền Phong quân, một trong ba đội ngũ mạnh nhất Đại Đường vương triều, ở một khắc này đã đưa tổ chất cùng sức chiến đấu của chính mình phát huy hoàn toàn tinh tế!

Đối diện với quân mã Tiết Duyên Đà vượt hơn đội ngũ của mình, bọn họ lại lấy uy thế chiến đấu áp đảo, xông vào du kích quân Tiết Duyên Đà chém giết.

Chiến đấu trên chiến trường cũng không giống loại mãnh tướng như Tần Quỳnh, lực lượng của một người luôn có hạn, lực lượng chân chính là nhờ vào chính thể tổ chất của quân tốt. Nhưng chủ tướng xông pha chiến đấu vẫn luôn làm tấm gương tốt nhất khích lệ bộ hạ tử chiến.

Đỗ Hà, Tịch Quân Mãi đều xông lên trước nhất, Tuyền Phong quân vốn đã cường hãn không sợ chết lại phát huy ra lực lượng khiến người khác sợ hãi.

Chỉ qua nửa nén hương ngắn ngủi, khắp nơi đều chồng chất thi thể du kích quân Tiết Duyên Đà. Trên chiến trường xông pha chém giết, Tuyền Phong quân trong mắt đỏ hồng, không ngừng vung đao chém giết quân địch trước mắt!

608. Chương 631: Sát Phu, Hoạt Quả

Một bên là đội ngũ được nghỉ ngơi dưỡng sức, một bên là đội ngũ mệt mỏi kiệt lực, một bên là Đại Đường tinh nhuệ thân kinh bách chiến, một bên là cường đạo quân cướp đoạt bức hiếp dân chúng.

Thắng bại giữa đôi bên đã không cần nói cũng biết.

Việc này không cần suy tính cũng đã hiểu được kết quả trước mắt.

Dưới sự xung phong mãnh liệt của Tuyền Phong quân, tình hình chiến đấu đã nghiêng hẳn về một bên.

Du kích quân Tiết Duyên Đà bị giết chết tổng cộng một ngàn ba trăm người, còn lại một ngàn bảy trăm người cũng bị Tuyền Phong quân dọa đến vỡ mật, bỏ tay chịu trói, càng làm người ngạc nhiên chính là trên dưới Tuyền Phong quân lại không hề có một ai thương vong. Mặc dù có hơn ba trăm người bị thương, nhưng không một người nào hi sinh.

Chiến tích như thế thật làm cho Đỗ Hà kinh nghi, hắn cũng lần đầu tiên bắt đầu nhìn thẳng vào sức chiến đấu khủng bố của đội ngũ trong ba đại đội ngũ mạnh nhất Đại Đường này.

- Tướng quân, một ngàn bảy trăm người kia nên xử lý như thế nào?

Tịch Quân Mãi sửa sang lại chiến trường, kiểm kê nhân số, nhìn thấy binh khí chiến mã cùng quân tốt bị thu lại, trên mặt lộ ra sát khí dữ tợn. Theo hắn xem ra, loại súc sinh ngay cả người già phụ ấu đều không chịu buông tha, cần bản không cần nói đến nhân đạo, trực tiếp giết cho xong chuyện.

Đỗ Hà cũng cùng chung cảm thụ, nhưng không phải ở nơi này mà là ở Hắc Thành, để cho bọn hắn vì những gì mình đã làm mà trả giá thật nhiều.

- Áp giải bọn hắn, chúng ta đi Hắc Thành!

Hiện giờ Hắc Thành đã biến thành tử thành, thành quỷ vực, đã không còn một bóng người, không còn một ngôi nhà nguyên vẹn, chỉ còn lại quạ đen đầy trời cùng những ngôi nhà bị thiêu cháy đen.

Đỗ Hà đi giữa ngã tư đường tĩnh mịch, nhìn đồng hoang tàn trong tòa thành, chỉ cảm thấy tinh thần cùng thể xác mình như bị đặt trên lửa nướng.

Tiết Duyên Đà cùng Hung Nô, Ô Hoàn trong lịch sử không có gì khác nhau, đều là cường đạo giết người không chớp mắt. Nếu cường thịnh liền biến thành ngoại tộc xâm nhập như trong lịch sử ghi chép, phương pháp duy nhất tránh né chính là hoàn toàn chinh phục bọn hắn, làm cho tên của Tiết Duyên Đà hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử.

- Tướng quân, hiện tại chúng ta đi đâu?

Tịch Quân Mãi không hiểu được tâm ý của Đỗ Hà, hắn lại không thấy Đỗ Hà ra lệnh giết tù binh Tiết Duyên Đà, lại không áp giải bọn hắn đi tới trước Sóc Phương, mà lại đi tới tòa Hắc Thành đã trở thành một đồng hoang tàn.

- Đi mộ địa, ta muốn trước mặt vong linh anh liệt, phụ ấu toàn thành, dùng đầu của bọn hắn đến an ủi tế điện anh linh của bọn họ...

Tình cảnh bi thảm của Hắc Thành càng thêm kiên định lòng báo thù của Đỗ Hà, đạo nghĩa nhân đạo gì gì đó, đều lặn qua một bên.

Mộ địa tự nhiên không phải kiệt tác của Tiết Duyên Đà, sau khi sự việc tàn sát hàng loạt dân chúng trong Hắc Thành được truyền ra ngoài, bốn vị tướng quân Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm không kịp cứu viện, chỉ có thể đem toàn bộ những thi thể còn có thể nhận ra chuyển ra đất trống ngoài thành, đào một hố lớn, đem toàn bộ thi thể hợp táng, lập bia.

Đi tới trước mộ bia, Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện có một đứa bé đang ngã xuống trước mặt mộ bia, nhi đồng rất nhỏ, chỉ khoảng tám chín tuổi, cả người đen thui, cô độc nằm nơi đó.

Trên mặt lộ ra hai dấu vết làn da tiểu mạch sắc, đó là bởi nước mắt làm trôi đi bụi than bao phủ.

Đỗ Hà tiến lên kiểm tra thấy tiểu hài tử vẫn còn hơi thở, kêu vài tiếng không thấy phản ứng, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng kêu gọi “thủy thủy” thều thào vang lên.

Đỗ Hà thấy môi tiểu hài tử khô nứt, liền cho người mang nước tới, chậm rãi đút cho nó.

Tiểu hài tử vẫn chưa tỉnh lại, theo bản năng há miệng uống nước.

- Khái khái...

Tựa hồ bị sắc, tiểu hài tử trong hôn mê tỉnh lại, mờ mịt nhìn lên, phát hiện mình bị người lạ ôm lấy, kinh hãi kêu to, lết chạy sang một bên ôm chặt mộ bia, như phát cuồng không ngừng gầm rú.

Về mặt Đỗ Hà mờ mịt, nhưng lập tức liền nghĩ đến, tiểu hài tử có lẽ là người sống sót trong Hắc Thành. Liền kiên nhẫn giải thích thân phận của mình, tỏ vẻ mình là Đường triều tướng quân, không có ác ý đối với nó, vừa mới báo thù cho dân chúng Hắc Thành, hiện tại tới đây bái tế tướng sĩ cùng dân chúng của Hắc Thành.

Ban đầu tiểu hài tử vẫn còn e ngại, nhưng nghe lời giải thích của hắc tiểu hài tử cũng phát hiện được Đỗ Hà khác biệt với người Tiết Duyên Đà, vẻ sợ hãi trong mắt giảm xuống.

Lúc này Tịch Quân Mãi áp giải tù binh Tiết Duyên Đà đi tới gần, nhìn thấy có một hài tử vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Đỗ Hà ra dấu cho Tịch Quân Mãi đừng nói chuyện, việc làm kế tiếp của hắc tử có thể xem như huyết tinh tàn nhẫn, không muốn làm bẩn ánh mắt cùng tai của tiểu hài tử này.

Nhưng ánh mắt tiểu hài tử đột nhiên sững sờ, ngăn người nhìn một người trong nhóm tù binh bị áp giải tới, đột nhiên hét lớn một tiếng, lao tới quyền đâm cước đá tên tù binh kia.

Tên tù binh kia có khuôn mặt đỏ rực hiềm thấy, hai tay lẫn chân bị trói, bị đánh đá không nén được lửa giận liền dùng bả vai đem hài tử kia đụng ngã trên mặt đất, trong mắt lóe lên quang mang hung tàn ngang ngược.

Quân tốt Tuyển Phong quân áp giải nhìn chướng mắt, mắng một tiếng “hỗn đản”, một cước đem tên tù binh mặt đỏ đá ngã xuống đất.

Đỗ Hà cũng có chút hiểu được, nâng tiểu hài tử bị ngã dưới đất, chỉ vào tù binh kia nói:

- Hắc tử là cừu nhân của ngươi?

Hai mắt tiểu hài tử oán độc nhìn chằm chằm tù binh mặt đỏ kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Gương mặt đỏ của hắc tử cả đời ta cũng không cách nào quên được...gia gia nãi nãi, cha, nương, còn có muội muội đều bị hắc tử giết chết, chỉ còn lại một mình tiểu Bảo!

Có lẽ trong tối tăm đều có định số.

Tù binh mặt đỏ chính là Trác Lạc Vũ, thủ phạm tàn sát dân chúng trong thành, khi hắc tử cùng Tuyển Phong quân huyết chiến, rất xui xẻo gặp phải Đỗ Hà.

Đỗ Hà dùng cả đao lẫn kiếm, chỉ ba hiệp đã đánh Trác Lạc Vũ rơi xuống ngựa, để binh sĩ Tuyển Phong quân bắt được, vì hắc tử cảnh thành quân tốt bình thường nên trong lúc nhất thời cũng không người nào phát hiện. Mà tiểu hài tử lại là người sống sót khi Trác Lạc Vũ giết hại gia đình hài tử bên trong Hắc Thành. Lúc ấy hài tử ẩn thân bên trong bếp lò, không bị phát hiện.

Tuổi còn nhỏ lại xem rõ hành vi hung tàn của Trác Lạc Vũ trong mắt, lúc ấy hài tử sợ đến choáng váng không dám lên tiếng. Sau đó Trác Lạc Vũ đốt nhà, hài tử bị khói làm hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại cả tòa thành đã biến thành quỷ vực, hài tử phát hiện được mộ bia lớn ngoài thành, biết đọc chữ nên biết dưới mộ bia có người nhà của mình, thương tâm tới mức khóc hôn mê bất tỉnh, cho đến khi được Đỗ Hà phát hiện.

Tiểu hài tử thấy Đỗ Hà bắt được cừu nhân của mình, vì vậy đã hoàn toàn tin tưởng hắc tử, đem hết thấy những gì mình nhìn thấy kể ra.

Đỗ Hà thật sự khó có thể tưởng tượng nhân loại lại có thể hung tàn đến như vậy, ngay cả hài nhi còn trong tã lót cũng hạ độc thủ, hắc tử giận tới mức thân hình run rẩy. Đỗ Hà lạnh lùng cho người đưa tiểu hài tử đến Sóc Châu, sau đó lại đem quân tốt Tiết Duyên Đà kéo tới trước mộ bia dân chúng Hắc Thành, lạnh lùng nói:

- Nợ máu trả bằng máu, giết...

Trong nháy mắt ánh đao lóe lên, đầu người lẫn tóc khắp mặt đất, máu tươi tràn đầy, nhưng Đỗ Hà vẫn lưu lại Trác Lạc Vũ.

Nhìn tên súc sinh ngay cả hài nhi trong tã vẫn không buông tha, hắc tử dự định xử lý đặc thù hơn.

- Lóc thịt hắc tử cho ta!

Hoạt quả còn được gọi là lăng trì, đem từng mảnh thịt trên thân người lóc xuống từng chút một, khiến người chịu hình chậm rãi chết đi trong thống khổ. Loại luật hình này chủ yếu dùng đối phó những tội phạm thập ác bất xá, nhưng theo Đỗ Hà xem ra loại người như Trác Lạc Vũ thích hợp nhất cho luật hình này.

Bãi tha ma biến thành pháp trường.

Ngàn cổ thi thể nằm trên bãi tha ma, chó hoang, sói hoang, quạ, kèn kèn không ngừng xúm tới.

Đây chính là kết cục mà bọn hán phải trả giá!

609. Chương 632: Hội Nghị Quân Sự

Đỗ Hà thực hiện cuộc chiến mở màn giành được thắng lợi, khi chiến thắng trở về liền nhận được hoan nghênh nhiệt liệt.

Nhất là Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm đều là tứ danh tướng tận mắt chứng kiến tình cảnh bi thảm bên trong Hắc Thành càng thêm như thế.

Đối với thủ đoạn giết chóc của Đỗ Hà, trong quân cũng không có mấy người bài xích, người ủng hộ lại chiếm đa số.

Thời kỳ Trinh Quán, võ tướng trong triều không có một người nào không phải là chiến tướng thiện chiến, mỗi người đều quen nhìn chiến trường tàn khốc, chân chính phản đối cũng chỉ có những nho sinh cổ hủ, ở trên chiến trường, làm sao còn bận khoản tới ý kiến những tên chỉ có miệng mà không có đầu óc.

Lý Đại Lượng vỗ vỗ vai Đỗ Hà, cười nói:

- Tốt lắm, cuộc chiến này đánh ra uy phong của Đại Đường chúng ta, không thể chê được, sau khi chiến thắng trở về ta mời người uống rượu!

Trên mặt hán hiện lên ý mừng, cũng không còn vẻ xa lạ như lúc mới gặp.

Trương Sĩ Quý, Lý Tập Dự, Trương Kiệm đều lộ ra dáng tươi cười thân mật.

Đường triều chiến tướng vô số, bốn người Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự cùng Trương Kiệm đều trấn thủ một phương, cũng không thường ở lại Trường An. Đỗ Hà cũng không quan hệ nhiều với bọn họ, lẫn nhau không quen thuộc, ngẫu nhiên từng gặp qua một lần. Cũng bởi vì quan hệ tới tuổi tác lẫn vai vế có khác nhau, nên cũng chưa từng có dịp tán gẫu.

Đối với việc Đỗ Hà còn trẻ tuổi lại có thể nhậm chức phó tổng quản đạo hành quân Sóc Châu, cơ hồ ngang vai ngang vế cùng bọn họ, trong lòng những lão tướng này luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Cũng không phải lòng dạ của mấy vị lão tướng này không được rộng rãi, mà đây chỉ là thường tình của con người, mặc cho ai gặp phải loại tình huống này cũng đều có chút ý kiến. Nhưng trận chiến hôm nay thắng tới thống khoái đâm dĩa, tuy nói chỉ là một trận chiến nhỏ, nhưng lại đánh ra uy phong của Đại Đường, đã chứng minh được bổn sự của Đỗ Hà. Mặc dù không tới mức khiến những lão tướng kia tâm phục khẩu phục, nhưng họ đều đã thừa nhận sự tồn tại của hán.

Ba vị tướng quân Trương Sĩ Quý, Lý Tập Dự, Trương Kiệm đều có chút mất tự nhiên không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, nhưng Lý Đại Lượng cũng không có bận khoản đó. Hán là nhân vật văn võ song toàn ít có trong những chiến tướng Đại Đường, sau khi Lý Uyên thành lập nên Đường triều, liền quy thuận Đại Đường trở thành một vị lão tướng. Khi hán quy thuận thiên hạ lại gặp cảnh mất mùa, Lý Đại Lượng chiêu an những bần dân tòng nghiệp lưu vong, cũng bán đi thiên lý câu của mình giúp đỡ bần dân khôi phục sản xuất nông nghiệp. Lý Uyên thấy hán giỏi cách trị dân, liền thăng hán làm Kim Châu tổng quản phủ tư mã, để cho hán trở thành một văn thần. Kết quả biểu hiện của vị văn thần này làm Lý Uyên phải trợn mắt, hán vừa ra tay chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã đánh chiếm hơn mười tòa thành trì, biểu hiện tài hòa lãnh binh siêu cường, sau đó còn trấn áp Phụ Công Quân khởi nghĩa, lập được chiến công hiển hách cho Đại Đường. Từ sau khi thiên hạ thái bình, rất nhiều võ tướng vì không có chiến tranh để đánh trận, không có cơ hội trở tài, nhưng Lý Đại Lượng vừa cưỡi xuống mũ giáp, từ một tướng quân liền chuyển biến thành lương thần văn quan tiếng tăm lừng lẫy, lại nhiều lần cùng Lý Thế Dân bàn luận quan niệm trị quốc, khiến Lý Thế Dân phải than thở tán thán không thôi.

Thái độ làm người của Lý Đại Lượng trung thành lại cẩn thận, cá tính nội tâm chính trực trung nghĩa, vừa có khí khái sát phạt quả quyết của một vị võ tướng lại có được tấm lòng yêu dân hộ dân của văn thần, dân

chúng tướng sĩ Hắc Thành bị tàn sát khiến trong lòng hần vô cùng khó chịu, hiện giờ Đỗ Hà đã báo thù rửa hận, khiến cho hần nảy sinh hảo cảm với thiếu niên kia thật nhiều.

Đỗ Hà từ trước tới nay cũng không hề có ý định khoe công tích, vội nói:

- Nói thật có được thành tích như vậy, chính tiểu tử cũng cảm thấy thật bất ngờ. Chỉ có thể nói Tuyền Phong quân của Lý đại tổng quản thật sự vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta phải kính yêu, làm cho kẻ địch run sợ!

Hần chỉ nói đúng sự thật, cuộc chiến này tạo cho hần cảm xúc lớn nhất chính là thực lực của Tuyền Phong quân.

Tả Uy Vệ quân của Đỗ Hà suất lĩnh được xem như quân tốt mạnh mẽ kinh nghiệm chiến trường, nhưng so sánh với biểu hiện không bỏ cùng sức chiến đấu của Tuyền Phong quân trên chiến trường còn kém khá xa.

Theo lời nói của Lý Tích, tuy Tuyền Phong quân là đội mạnh trong tam đại đội Đại Đường, nhưng so với Tiệp Thắng quân của Lý Tĩnh cùng Huyền Giáp quân của Lý Thế Dân huấn luyện ra vẫn còn kém cõi hơn một bậc.

Hần thật sự muốn biết Tiệp Thắng quân cùng cực mạnh Huyền Giáp quân khi lên chiến trường sẽ có biểu hiện ra sao, hiện tại Tiệp Thắng quân do Tô Định Phương thống soái, ngày sau hần có duyên gặp mặt, về phần Huyền Giáp quân phần lớn đều chuyển sang cầm vệ quân của Lý Thế Dân, muốn tận mắt chứng kiến phong thái của họ thật sự là không dễ dàng. Theo lịch sử Lý Thế Dân dẫn ba ngàn Huyền Giáp quân, lại bị thương chưa tới một ngàn đã đánh cho mười vạn đại quân của Đậu Kiến Đức tan tành, khiến người kinh hãi.

Bốn người Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự cùng Trương Kiệm đều lộ ra mỉm cười hiểu ý, bọn họ chinh chiến cho Đại Đường suốt mấy chục năm, ấn tượng của tam đại đội mạnh trong lòng họ vượt xa người trẻ tuổi Đỗ Hà cảm nhận.

Lý Tích có chút đắc ý, hần tối thiện luyện binh, Tuyền Phong quân là tâm huyết của hần, đã được khen ngợi như thế hần tự nhiên cảm thấy tự hào.

Vào ban đêm, Lý Tích ở Sóc Châu phủ nha mời tham dự hội nghị quân sự.

Đây là hội nghị quân sự đầu tiên nhắm vào việc thảo phạt Tiết Duyên Đà. Thương nghị phương hướng sách lược đại khái sắp tới, mục đích chiến lược, đều là những công việc phi thường trọng yếu. Có thể tham gia buổi hội nghị này chỉ có Lý Tích, Lý Đại Lượng, Trương Sĩ Quý, Lý Tập Dự, Trương Kiệm còn có Đỗ Hà, tổng cộng là sáu người.

Mục đích chiến lược cùng phương châm tác chiến nghe như giống nhau, trên thực tế lại là khác biệt.

Phương châm tác chiến là châm thẳng vào hiện trạng của địch nhân, do đó định ra thuật ngăn địch, phương pháp khắc địch. Mà mục đích chiến lược càng thêm lâu dài, là mục tiêu sách lược đại khái, cũng không bao hàm phương pháp gì phá địch.

Nhìn qua như không có ý nghĩa, trên thực tế ý nghĩa thật trọng đại. Chẳng hạn như Hạng Vũ, Lưu Bang làm so sánh. Hạng Vũ lãnh binh tác chiến, công vô bất khắc, không người nào có thể ngay mặt đối ứng mũi nhọn của hần. Đối thủ Lưu Bang của hần lại bách chiến bách bại, bị Hạng Vũ đánh cơ hồ không còn lực hoàn thủ, nhưng kết quả lại là Lưu Bang chiến thắng, Hạng Vũ chiến bại. Chỉ vì Hạng Vũ khuyết thiếu nhìn xa trông rộng, không có mục tiêu chiến lược minh xác, ai cùng hần đối lập hần liền đánh người đó, liền diệt nơi đó. Tuy rằng bách chiến bách thắng nhưng càng thắng lại càng yếu. Mà Lưu Bang được Trương Lương cùng Hàn Tín phụ tá, tuy rằng bách chiến bách bại, nhưng bọn hần từ đầu tới cuối đều có được mục tiêu chiến lược chính xác, có cái nhìn đại cục lâu dài, không giống như Hạng Vũ, đánh những chiến dịch không có ý nghĩa, vô cớ tiêu hao binh lực của mình, khiến Lưu Bang càng bại càng mạnh,

cuối cùng đã chiến thắng Sở Bá Vương Hạng Vũ.

Lần đầu tiên tổ chức hội nghị tác chiến, chủ yếu định ra chính là loại mục tiêu chiến lược chính xác. Sau đó quay chung quanh mục tiêu chiến lược này triển khai thảo luận mang ý nghĩa thực tế.

- Ta nghĩ tình huống phương bắc chư vị tướng quân đều đã hiểu biết. Ở trong này ta cũng không cần thuật lại, các người có ý kiến gì thì cứ nói ra, mọi người cùng nhau thảo luận!

Lý Tích làm chủ soái, cũng không có tác phong chuyên quyền độc đoán, mà khiêm tốn tập hợp ý kiến của mọi người.

Đỗ Hà đầu tiên nâng tay nói:

- Đại tổng quản, chư vị tổng quản, trước khi hội nghị ta xin nói một chuyện. Hầu Quân Tập trừ hoạch mưu phản, ý đồ hiếp bức thái tử bức bách hạ nhường ngôi, chư vị hẳn là nghe qua. Tiết Duyên Đà hành tung quỷ dị, thái độ cùng dĩ vãng hoàn toàn khác nhau. Sớm đã có lời đồn đãi hoài nghi Hầu Quân Tập phản Đường, đến đây nhờ Tiết Duyên Đà. Tiết Duyên Đà khác thường như vậy, chính là do Hầu Quân Tập âm thầm mưu đồ. Điểm này nghĩ rằng chư vị cũng đã nghe thấy!

Hắn thấy năm người đều gật đầu, liền nghiêm túc nói:

- Ở nơi này ta đính chính lại đây không phải là lời đồn đãi, là sự thật. Bằng hữu giang hồ của ta đã xác nhận Hầu Quân Tập thật sự đang ở Tiết Duyên Đà, hơn nữa hắn đã được Khả Hãn Di Nam của Tiết Duyên Đà phong làm đại tướng quân, thống soái tam quân của Tiết Duyên Đà. Cho nên lần này đối thủ của chúng ta không phải là Di Nam, Đại Độ Thiết mà là Hầu Quân Tập mà mọi người từng quen thuộc!

Đỗ Hà biết rõ hiện tại mình còn chưa phải là địch thủ nơi chiến trường với Hầu Quân Tập, mà Hầu Quân Tập tính tình cổ quái cực đoan, rõ ràng có thể xác định là một kẻ điên. Đánh giặc cùng kẻ điên, chẳng những Đỗ Hà phải vận dụng hết khí lực, còn phải vận dụng toàn bộ vốn liếng.

Vũ khí bí mật “Đạp Nguyệt Lưu Hương” từ sau khi được Lý Tĩnh chỉ điểm cho hắn, đã bị hắn toàn bộ đưa vào thảo nguyên, vì hắn thu thập tình báo, điều tra thể cục xu hướng.

Trải qua hơn tháng thời gian điều tra cẩn thận, hiện tại đã có thể xác định Hầu Quân Tập đang ở Tiết Duyên Đà, hơn nữa địa vị cực cao. Hắn được phong làm đại tướng quân, chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của một mình Di Nam, ngay cả người thừa kế tương lai Đại Độ Thiết của Tiết Duyên Đà cũng phải nghe theo sự chỉ huy của Hầu Quân Tập.

Không thể không nói Di Nam vẫn rất có quyết đoán. Hắn biết Tiết Duyên Đà không phải địch thủ của Đại Đường, mà Hầu Quân Tập là hi vọng duy nhất của hắn, không chút do dự liền ủy quyền, làm cho Hầu Quân Tập chỉ huy chiến dịch chống cự Đại Đường, dĩ cầu thắng lợi.

Nghe được tin tức này, bốn người Trương Sĩ Quý đều nhú mày, lộ ra biểu tình khó xem.

Hầu Quân Tập ở tại Đại Đường đều có danh xưng người thừa kế quân thần. Là quân thần kế nhiệm của Đại Đường vương triều. Bởi vì tính tình của hắn nên ở trong quân không ai thích hắn. Nhưng lại đủ sức uy hiếp bất cứ vị tướng quân nào của Đường triều. Vừa nghe được đối thủ là hắn, ai cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đỗ Hà cũng biết lời của mình sẽ tạo ra phản ứng không hay, nhưng hắn lại không thể không nói.

Lý Tích thấy không khí có chút nặng nề, cười nói:

- Ta muốn nói một câu, từ Trinh Quán bắt đầu, khi gặp chiến tranh chúng ta luôn toàn thắng, ta nghĩ chư vị cũng không muốn ghi vào lịch sử Đại Đường đại bại trận này đi. Binh pháp có câu: Chưa lo thắng, trước lo bại. Lời này đối với Đại Đường chính là ý tưởng ngu ngốc, Đại Đường chúng ta sẽ không thua, càng sẽ không thua trên tay chúng ta!

Bình thường Lý Tích luôn hòa hòa khí khí, càng giống như một thư sinh, nhưng thời khắc này hắn lại chiến ý mười phần, càng nói càng sắc bén, từng cử động đều tràn ngập khát vọng cùng tự tin thắng lợi, có lực tin phục khác thường.

Những tướng quân thân kinh bách chiến như Lý Đại Lượng, Trương Sĩ Quý đều lập tức hồi tỉnh.

Trương Sĩ Quý nói:

- Đại tổng quản nói không sai, chúng ta sẽ không thua, Đại Đường sẽ không bao giờ bại. Hầu Quân Tập lãnh binh tác chiến đúng là lợi hại, nhưng Tiết Duyên Đà không thể so sánh với Đại Đường, mặc dù hắn

là đại tướng quân của Tiết Duyệt Đà, thống soái tam quân, nhưng ta cũng không tin hần có thể làm cho những người trên thảo nguyên kia cam tâm tình nguyện nghe theo hần hiệu lệnh!

Lý Đại Lượng cũng cười nói:

- Trương tổng quản nói có lý. Ta cũng không tin Di Nam thực sự hào phóng như vậy, lại có thể yên tâm đối với Hâu Quân Tập. Tám chín phần mười cũng bị người ta giám thị, kiềm chế, với tính cách chuyên quyền độc đoán của Hâu Quân Tập, có thể ở chung hòa thuận với người giám thị hần mới là có quý. Hừ, đến lúc đó tướng soái xa rời đội ngũ, để nhìn xem Hâu Quân Tập dù có khả năng thông thiên nhưng lại làm sao ứng đối được tình huống kia...

Trương Kiệm tiếp lời:

- Còn nữa, dĩ vãng Hâu Quân Tập suất lĩnh là Đại Đường binh mã, mỗi Đường binh từng chịu qua nghiêm khắc huấn luyện, mỗi người đều nghe theo quân lệnh như thiên mệnh, mà binh tướng Tiết Duyệt Đà đều là du mục dân tộc, khuyết thiếu kỷ luật, Hâu Quân Tập điều khiển Đường binh đã quen, binh của Tiết Duyệt Đà có sử dụng thuận tay được hay không vẫn còn chưa biết!

Mấy viên chiến tướng nghe một lời ta một câu, thế nhưng đem nhược điểm của Hâu Quân Tập phân tích thật rõ ràng.

Đỗ Hà nghe đến nổi trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ:

- Khó trách trong lịch sử thời kỳ Trinh Quán Đường quân bách chiến bách thắng. Những viên đại tướng còn không quá nổi danh trong lịch sử lại không có một người nào là kẻ vô dụng bất tài...

610. Chương 633: Mối Câu, Oan Đại Đầu Đỗ Hà

Mặc dù Hâu Quân Tập có được uy danh quân thần kể nhiệm tại Đại Đường, nhưng đối mặt với vinh dự Đại Đường bất bại từng nói chỉ là một kể nhiệm quân thần, mặc dù là thiên vương lão tử, một đám chiến tướng từ trong núi thấy biển máu bò ra đều phải đem hần kéo xuống dưới, oán hận tấu cho hần một trận, cho hần biết thế nào là lợi hại.

Tự tin Đại Đường tất thắng lại quay về trên người bọn họ.

Cũng giống như Lý Tích, mỗi người đều bốc cao chiến ý nồng đậm.

Lý Tích cần chính là hiệu quả này, hần phi thường hài lòng gật đầu. Cảm xúc của chủ tướng có thể trực tiếp ảnh hưởng tới quân lính dưới trướng, nếu ngay cả chủ tướng cũng cảm thấy được nguy hiểm, quân lính dưới trướng làm sao có lòng tin chiến thắng?

Cho nên mặc kệ địch nhân cường đại như thế nào, làm tướng quân cầm binh cũng không thể có chút ý tứ khiếp đảm.

Hần thần nhiên hỏi:

- Tiết Duyệt Đà có ba mươi vạn binh mã, đã dần dần tụ tập tại hần đình Tiết Duyệt Đà, chắc dự định một trận huyết chiến được ăn cả ngã về không, ngũ lộ đại quân của chúng ta hợp lại có khoảng hai mươi lăm vạn, phân biệt nằm ở Sóc Châu, Khánh Châu, Linh Châu, Lương Châu, Doanh Châu, nên tiến binh như thế nào?

Trương Kiệm dụng binh ổn trọng, thích thận trọng, không thích mạo hiểm, lúc này tiến lên phía trước nói:

- Binh mã Đại Đường ta có trang bị nổi trội hơn Tiết Duyệt Đà, quân lính cũng trội hơn bọn hần, sĩ khí cũng cao hơn, chiến lực cũng mạnh hơn. Dụng binh chỉ đạo nên lấy chính binh làm đầu. Lấy thực lực thủ thắng, nếu vậy nên cử binh cùng một chỗ, đem lực lượng buộc chung một chỗ, tiến thẳng hần đình của Tiết Duyệt Đà.

Lý Tích nhú mày không trả lời.

Nhưng Lý Tập Dự lại không đồng ý, Lý Tập Dự từng đi cùng Hâu Quân Tập, hiểu rõ sự lợi hại của hần, liền phản đối:

- Ta không ủng hộ, tuy rằng Hầu Quân Tập ở Tiết Duyên Đà chịu đủ loại ảnh hưởng, đủ loại kiềm chế nhưng cuối cùng Hầu Quân Tập vẫn là Hầu Quân Tập, hắn có được tài hoa quân sự mà người thường khó thể sánh bằng, mặc dù những ảnh hưởng kia sẽ tạo nên phiền phức cho hắn, nhưng cũng không hạn chế được tài năng của hắn. Nếu ngay mặt giao chiến quân ta tuy chiếm cứ thượng phong, nhưng chưa chắc có thể thủ thắng. Không bằng chia nhau mà đi, tránh cường đánh hư, các quân phối hợp lẫn nhau cùng tiến!

- Không ổn!

Trương Sĩ Quý lắc mạnh đầu như trống bỏi, hắn dùng mãnh thiện chiến tinh thông chiến thuật, thiện ở tác chiến, không thích động não, phương diện mưu lược có chút không đủ.

Nhưng sinh hoạt trong quân lữ nhiều năm, cũng cho hắn sức phán đoán hơn người, phản đối nói:

- Lời này của Tập Dự tướng quân không ổn, thảo nguyên không phải là địa bàn của quân ta. Chúng ta đối với địa hình địa thế cũng không quen thuộc, lẫn nhau muốn cùng tiến, cùng trợ giúp cũng không phải là chuyện dễ. Ngược lại thật dễ dàng bị quân đội trừ danh tốc độ của Tiết Duyên Đà dùng chiến thuật tập kích quấy rối cắt đứt sự liên hệ lẫn nhau, khiến cho năm lộ đại quân trở thành rời rạc xâm nhập một mình sau lưng kẻ địch.

Lý Tập Dự cảm thấy có chút đạo lý, không còn phương pháp trả lời.

Lý Tích đưa mắt nhìn Lý Đại Lượng.

Vị đại tướng trí dũng song toàn nhú mày nói:

- Mặt tướng cảm thấy được bất luận là phương pháp hợp binh của Trương tổng quản hay phương pháp phân chia của Lý tổng quản đều có một chút đạo lý, cũng có một chút tai hại. Phương pháp phân chia dễ dàng tiến binh, nhưng nếu gặp phải danh tướng như Hầu Quân Tập sẽ khó thể phát huy ra ưu thế của Đại Đường chúng ta. Nhưng nếu muốn có phương pháp vẹn toàn tạm thời còn chưa nghĩ được!

Lý Tích cười nói:

- Còn Đỗ tiểu tướng quân thì sao? Người là cao đồ của Vệ Công, bệ hạ cũng thường xuyên chỉ điểm binh pháp thao lược cho người, người lại có kỳ tự diệu tướng gì?

Hắn thân nhiên đưa ra danh hào của Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh.

Nhóm người Lý Đại Lượng cũng lập tức dừng thẳng tai lắng nghe. Ở Đại Đường có thể chân chính làm cho người kính phục chỉ có Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh, mặc dù Hầu Quân Tập được xưng là quân thần kế nhiệm nhưng so sánh với Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Trong lòng Đỗ Hà biết Lý Tích muốn giúp hắn, liền tiến lên một bước nói:

- Chư vị tổng quản, mặt tướng cho rằng người đáng lo trong Tiết Duyên Đà cũng chỉ có một mình Hầu Quân Tập. Những tướng khác đều kém cõi hơn các vị tướng quân tại đây. Dù Hầu Quân Tập có lợi hại thế nào nhưng hắn cũng chỉ có một mình. Khi phải đối mặt với chư vị đều không thể dùng cách phân thân để ứng phó. Cho nên mặt tướng cảm thấy được chẳng những cần chia ra mà vào, hơn nữa còn cách nhau thật xa, năm lộ đại quân đều tự mình thành nhất quân. Lẫn nhau không cần trợ giúp, không cần hợp tác, mục tiêu chính là hãm đĩnh của Tiết Duyên Đà!

- Không được!

Lý Đại Lượng trầm tư, lập tức lắc đầu, không chút lưu tình nói:

- Kế sách này có chút vớ vẩn, năm lộ đại quân tự thành nhất quân, đây chẳng phải khiến cho Hầu Quân Tập đánh bại từng quân? Ta nghĩ nơi này ngoại trừ đại tổng quản, không ai có tự tin chống lại Hầu Quân Tập đi a?

Lời này của Lý Đại Lượng có chút khó nghe.

Nhưng Trương Sĩ Quý, Lý Tập Dự, Trương Kiệm đều không lộ phản ứng gì khó chịu, bọn họ đều biết Lý Đại Lượng chỉ nói sự thật, thực lực của Hầu Quân Tập bày ra rõ ràng, bọn họ không sợ chiến, không sợ

chết, nhưng cũng tự mình hiểu lấy. Biết mình chống lại Hạng Vũ chỉ thắng ít bại nhiều, trong lúc nhất thời đều không đồng ý lời của Đỗ Hà...

Trong mắt Lý Tích lại hiện lên vẻ thông suốt, ha ha cười nói:

- Lão phu lại cảm thấy cách này của Đỗ tiểu tướng quân thật khả thi!

Lời này xuất từ miệng Lý Tích ý nghĩa lại hoàn toàn khác hẳn.

Bốn vị tướng quân đều lâm vào trầm tư.

Đỗ Hà giải thích:

- Kỳ thật dụng ý của chiến thuật này là ở chỗ hấp dẫn chủ lực của Hạng Vũ. Để bốn vị tướng quân theo bốn phía giáp công Tiết Duyệt Đà. Dùng chiến thuật năm xưa Hàn Tín phá Hạng Vũ, chính là không dùng theo tình huống như vậy, chỉ là linh hoạt thay đổi một chút...

Thời cuối Sở Hán tranh hùng, cho dù Lưu Bang có Hàn Tín cũng không làm gì được Hạng Vũ dũng mãnh thiện chiến. Vì thế Hàn Tín ra một kế, Lưu Bang suất lĩnh quân chủ lực hấp dẫn chủ lực của Hạng Vũ, lại nhiều quân diệt Triệu, diệt Tề, cắt đứt đường lui của Hạng Vũ, sau đó từ phía sau đánh Hạng Vũ.

Cuối cùng kế sách thành công, trước khi Hạng Vũ đánh bại Lưu Bang, Hàn Tín cùng Trương Lương đã tập tập bảy mươi vạn binh mã vây quanh Hạng Vũ, đánh bại Sở Bá Vương.

Lý Đại Lượng nghĩ mãi vẫn không hiểu, cau mày nói:

- Nhưng Hạng Vũ không phải Hạng Vũ, bởi vì Hạng Vũ cực kỳ oán hận Lưu Bang, một lòng muốn diệt Lưu Bang thật nhanh. Bởi vậy mới bị trúng kế của Hàn Tín mà thất bại. Không có con mồi hấp dẫn Hạng Vũ, Hạng Vũ sẽ không đến mức làm ra loại hành động như thế...

Đỗ Hà thật ngượng ngùng gãi đầu:

- Thật hổ thẹn, ta chính là con mồi kia. Cũng chính là oan đại đầu Lưu Bang trong mắt Hạng Vũ mà hắn muốn giết nhất...

Hắn chậm rãi đem ân oán giữa mình và Hạng Vũ kể lại thật tỉ mỉ, từ Cao Xương đối địch, đến Hạng Vũ bức vua thoái vị nhưng thất bại, cuối cùng thì tử người thân của Hạng Vũ đều bởi vì hắn mà bị bắt giữ.

Bốn vị tướng quân đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy Đỗ Hà giác ngộ mình là mồi câu, bộc phát ra tiếng cười to.

Cười một lúc bốn người lại lần lượt suy nghĩ phương thức tác chiến của Đỗ Hà, lại tinh tế cân nhắc, cuối cùng cảm thấy thật khả thi.

Trương Sĩ Quý trầm giọng nói:

- Cứ định như vậy, đại tổng quân cùng Đỗ tiểu tướng quân sẽ ngay mặt đối địch với Hạng Vũ. Cao Tổ Lưu Bang có Huỳnh Dương hộ thân, có thể dựa vào thành trì tiện lợi mà chống cự Hạng Vũ. Mà các người thân ở thảo nguyên, không có địa thế hiểm yếu để thủ, áp lực thật lớn...

Ba người khác cũng cùng chung ý tưởng, đều gật đầu.

Lý Tích lại thần nhiên cười nói:

- Dù sao Hạng Vũ cũng không phải Sở Bá Vương, lão phu không dám cam đoan mình giỏi hơn Hạng Vũ, có thể duy trì bất bại cũng không phải việc khó...

Đỗ Hà cũng cười nói:

- Kỳ thật áp lực lớn hay không mấu chốt chính là ở bốn vị tướng quân. Nếu các người sớm một ngày công phá hân đình Tiết Duyệt Đà, áp lực trên người chúng ta tự nhiên không còn tồn tại...

Bốn tướng quân sắc mặt trầm xuống, cùng kêu lên:

- Chúng ta nhất định nhanh chóng đột nhập tới hân đình Tiết Duyệt Đà, định ra thắng lợi cho chúng ta!

Lý Tích cũng lập tức truyền đạt mệnh lệnh phương châm chiến lược, Khánh Châu Đạo Hành quân tổng quản Trương Sĩ Quý theo Khánh Châu xuất binh, từ tây bắc Hạp Khẩu sơn đánh vào bụng Tiết Duyên Đà; Linh Châu Đạo Hành quân tổng quản Lý Đại Lượng từ Linh Châu xuất binh, bắc thượng đánh vào bụng Tiết Duyên Đà; Lương Châu Đạo Hành quân tổng quản Lý Tập Dự từ Lương Châu xuất binh, công Khê Đan Châu, từ phía tây thẳng đánh bụng Tuyết Duyên Đà; Doanh Châu Đạo Hành quân tổng quản Trương Kiệm xuất binh từ Doanh Châu qua Định Tương, từ mặt đông công thẳng Tiết Duyên Đà.

Bốn lộ đại quân phân khắp bốn hướng tiến công.

Còn lại một đội ngũ do Lý Tích tự mình thống lĩnh, ra Sóc Châu trực tiếp bắc thượng, đón đánh chủ lực Tiết Duyên Đà do Hầu Quân Tập suất lĩnh, làm mỗi câu, oan đại đầu. Sóc Châu Đạo Hành quân phó tổng quản Đỗ Hà làm tiên phong đại tướng, tác dụng là hấp dẫn lực chú ý của kẻ điên thiên tài quân sự Hầu Quân Tập.

Lý Tích đem phương lược tác chiến viết thành mật tín lại mang theo tin của Đỗ Hà cho người dùng tám trăm dặm truyền tin nhanh chóng đưa về Trường An.

Sau khi Lý Thế Dân đọc được mật tín, liền lộ ra biểu tình quả nhiên không vượt ngoài sở liệu của trẫm, cười âm hiểm, cầm mật tín nói:

- Bãi giá, trẫm muốn đến Vệ Công phủ một chuyến, trẫm muốn đánh thêm vài cuộc cờ với Vệ Công...

Tại Vệ Công phủ Lý Thế Dân đem mật tín đưa cho Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh hí mắt, có chút mờ ảo, cầm thư đưa xa xa xem. Sau đó hai tay khép lại cũng không ngoài ý muốn, nói:

- Quả thế, có cừu tất báo, có hận tất trả. Đây là một trong những nhược điểm của Hầu Quân Tập, Thanh Liên dùng mối thù của Hầu Quân Tập đem mình làm mồi, hấp dẫn Hầu Quân Tập tiến công, tạo cơ hội cho đại quân thắng lợi. Biết rõ lẫn nhau có chút chênh lệch nhưng lại dám ngay mặt đón chiến, đủ can đảm!

Lý Thế Dân có chút tự đắc cười nói:

- Trẫm đã nói tiểu tử kia sẽ không lùi bước, dùng thân mình làm mồi là chuyện tất nhiên thôi...

Lý Tĩnh nói:

- Mục tiêu chiến lược đúng là chuẩn xác không lầm, nhưng còn chưa đủ, Hầu Quân Tập giỏi về tấn công, muốn thủ cũng không phải chuyện dễ dàng...thắng bại vẫn thật khó nói!

Lý Thế Dân cũng gật đầu cười nói:

- Kế tiếp chúng ta cũng không thể đoán trước. Cụ thể còn phải do bọn họ hành sự nơi tiền tuyến...

Mục đích chiến lược là phương lược đại thể, điểm này chỉ cần là kỳ tài quân sự biết nhìn xa trông rộng đều có thể miễn cảm phát hiện.

Không hề nghi ngờ Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh đều là những kỳ tài quân sự này. Nhưng trừ phi tự mình ra chiến trận, kế tiếp khi chấp hành những chi tiết trong chiến lược sẽ nảy sinh tình huống thế nào cũng không phải do bọn họ có thể đoán trước!

Bọn họ có thể làm chỉ là chờ đợi tin tức.

- Nhưng mà...

Lý Thế Dân tự tin cười nói:

- Trẫm tin tưởng Mậu Công, tin tưởng Thanh Liên, với khả năng của bọn họ nhất định có thể đánh bại Hầu Quân Tập, lấy được thắng lợi cuối cùng!

Ngữ khí của hắn tràn ngập lòng tin nhiệm đối với ái tướng của mình!

611. Chương 634: Hội Nghị Quân Sự Tiết Duyên Đà

Tuy trong hội nghị Đỗ Hà đã chuẩn bị trở thành mồi câu thật sảng khoái, nhưng làm chức tiên phong đại tướng này cũng không có gì thú vị, duy nhất để cho hắn cảm thấy tự hào là ở sau lưng hắn có cả một đại quân.

Bởi vì đón đánh nhân vật biến thái như Hầu Quân Tập, ngoại trừ một vạn binh mã cốt lõi của chính hắn, Lý Tích lại từ binh mã Cửu Châu dưới trướng phân phối thêm cho hắn hai vạn người.

Hiện tại rốt cục hắn đã có thể chỉ huy ba vạn binh mã. Với tuổi tác hiện tại của hắn, chỉ huy một đội ngũ lớn như thế ở trong lịch sử cũng không có bao nhiêu người, ở Đường triều càng là có một không hai.

Đỗ Hà cùng hai vị tướng quân đi bên cạnh tán gẫu thật sự rất vui vẻ. Bọn họ cũng không phải bộ hạ của Đỗ Hà, mà là Lý Tích phân phối cho hắn, là hai viên chiến tướng đặc lực, tên của họ là Khế Bất Hà Lực cùng Tiết Vạn Triệt. Ở trong lịch sử Khế Bất Hà Lực cùng Tiết Vạn Triệt đều là chiến tướng tài danh hiển hách Đường triều.

Khế Bất Hà Lực là người Thiết Lặc, là một danh tướng ngoại tộc quy thuận Đường triều.

Cũng giống như Chấp Thất Tư Lực, A Sử Na Xã Nhĩ, là một trong những tướng lĩnh quân sự thuộc dân tộc thiểu số nổi tiếng nhất thời đầu nhà Đường. Kiểu tóc của hắn mang đậm phong cách người trong thảo nguyên, từ huyệt thái dương kéo tới vùng gáy lại cạo sạch sẽ bóng loáng, phần tóc còn lại chia thành hai, cúp sau gáy, theo ánh mắt Đỗ Hà nhìn thấy luôn cảm giác phi thường buồn cười.

Hình thể của hắn thật cường tráng như một đầu thiết giáp, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn, nhìn qua có cảm giác như muốn xé nứt làn da, dùng một cây Lang Nha Bổng thô to, khoảng bốn mươi lăm cân, dưới ánh mặt trời chiếu xuống lóe sáng quang huy. Có thể khẳng định bất luận là bộ vị nào trên thân thể bị hắn đánh trúng, cũng sẽ chết người.

Càng làm cho người cảm thấy quái dị chính là một nam nhân dáng vóc thô lỗ như thế nhưng lời nói cử chỉ lại không hề có chút thô lỗ như người trong thảo nguyên, ngược lại còn tràn ngập vẻ văn nhã như văn sĩ. Vĩnh viễn cũng đừng mong nghe được từ miệng Khế Bất Hà Lực thốt lên một câu thô tục, so với “danh sĩ” Đại Đường như Đỗ Hà hắn còn lễ độ hơn rất nhiều, làm cho người ta luôn có loại cảm giác thật cổ quái.

Khế Bất Hà Lực là một vị phiên tướng thật tài giỏi, có được thanh danh vang dội tại Đường triều. Hắn tinh thông Hán văn, làm cho những nhân sĩ uyên bác phải cảm khái, bọn họ còn nói mặc dù là văn sĩ học tập văn hóa Trung Nguyên thuở nhỏ hay thế tộc môn phiệt còn không hiểu rõ về văn hóa Trung Nguyên bằng Khế Bất Hà Lực. Ý chí của hắn thật rộng rãi, vẫn luôn thích lấy ân báo oán, làm cho bằng hữu cùng đối thủ đều phải rung động, dũng mãnh thiện chiến, can đảm tuyệt luân, làm cho địch nhân nghe tên phải sợ mất mật.

Mà tính tình của Tiết Vạn Triệt lại ít nói, thành thật tới mức khờ khạo. Thoạt nhìn qua như ngây ngốc, nhưng lại là đại trí nhược ngu, là một vị đại tướng nổi danh có thể so với Lý Tích. Hắn từng là một trong những chiến tướng dưới trướng La Nghệ, là tâm phúc của Lý Kiến Thành, chính biến Huyền Vũ Môn vì cứu Lý Kiến Thành mà dẫn binh vào cung chiến đấu, thẳng hướng Tần Vương phủ, sau khi phát hiện Lý Kiến Thành đã chết liền trốn về Chung Nam sơn tránh né.

Lý Thế Dân biết Tiết Vạn Triệt thiện chiến, nhiều lần thỉnh hắn rời núi trở thành một viên chiến tướng của Đại Đường. Lý Thế Dân từng có đánh giá về năng lực tác chiến của hắn: “Đến nay danh tướng duy có Lý Tích, Lý Đạo Tông, Tiết Vạn Triệt ba người mà thôi, Lý Tích, Đạo Tông không thể đại thắng cũng không thể đại bại. Nhưng Vạn Triệt nếu không đại thắng thì là đại bại...” Là một vị tướng quân rất có gan mạo hiểm.

Lý Tích phái hai viên đại tướng này đến trợ giúp Đỗ Hà một tay, đủ thấy hắn xem trọng cuộc chiến này như thế nào.

Nhưng nói trở lại, hiện tại Đường triều thật đúng là không tìm ra được một vị tướng quân nào mà không có tài cán, tùy tiện lật ra liền lấy được người xuất tròng. Không có một vị tướng nào là kẻ vô dụng bất tài.

Đỗ Hà hiểu rõ đạo lý tướng soái đồng tâm, làm chủ tướng nhất định phải đánh tốt quan hệ cùng tướng lĩnh dưới trướng.

Cho nên hắn thường nói chuyện phiếm với nhị tướng, vì vậy đối với bọn hắn cũng có được hiểu biết nhất định.

Tiết Vạn Triệt không thiện ăn nói, Khế Bất Hà Lực lại có bộ dáng như Trương Phi, trong miệng lại nói những lời của Khổng lão phu tử, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thú vị.

Không hề nghi ngờ, sự hiện hữu của bọn họ tăng cường lực lượng cho Đỗ Hà rất lớn.

Dần dần thâm nhập sâu hơn, Đỗ Hà suất lĩnh quân tiên phong đã có thể phát giác ra cơ sở thám báo ngầm khắp bốn phía.

Chiến đấu gần ngay trước mắt.

Tiết Duyên Đà bố trí thám báo tại Đại Đường vẫn luôn tồn tại chút hiệu suất.

Năm lộ đại quân đều xuất hiện, quy mô lớn, cho dù muốn giấu diếm cũng không giấu được.

Sau khi đại quân xuất động được mấy ngày, Tiết Duyên Đà Khả Hãn Di Nam đã nghe được tin tức.

Trái tim hắn không tự chủ được không ngừng run rẩy.

Ngày này rốt cục đã tới.

Di Nam có lòng muốn xưng hùng, nhưng đối với Đại Đường đế quốc cường đại lại mang theo ý kính sợ tận đáy lòng.

Hiện giờ cuộc chiến trước mắt đã không thể tránh né. Lập tức triệu tập đại tướng quân, Vũ Văn tiên sinh đến trong trướng thương nghị...

Nhận được tin tức Đại Độ Thiết vội vàng chạy vào trong hân trướng của Khả Hãn.

Hắn không có nhiều lo lắng như Di Nam, trên người tràn ngập ý chí chiến đấu vô cùng vô tận, hắn chờ mong ngày này đã thật lâu, đây gọi là ghé con không sợ hổ.

Vũ Văn Bác Vĩ là người kế tiếp đi đến.

Vị nhân huynh này có được vận khí vượt quá người thường. Lúc trước khi vây công Úc Đốc Quân Sơn, Vũ Văn Bác Vĩ làm con tin bị giam trong sơn trại của Mạc Hạ Ba Cáp. Đỗ Hà thiết kế Tiết Duyên Đà cùng Mạc Hạ Ba Cáp một trận khiến cho Mạc Hạ Ba Cáp cuối cùng mang theo nỗi hận với Tiết Duyên Đà bỏ trốn.

Bởi vì thủ hạ bị chết hơn phân nửa nên hắn không dám quay về sơn trại. Mà người trông coi Vũ Văn Bác Vĩ lại không biết Mạc Hạ Ba Cáp đã chạy thoát. Vẫn giam lỏng xem Vũ Văn Bác Vĩ như thượng khách, cung cấp đầy đủ cho hắn không hề sơ sót.

Thẳng đến khi Đại Độ Thiết dẫn theo binh mã truy tìm Mạc Hạ Ba Cáp, lục soát trên núi mới cứu ra Vũ Văn Bác Vĩ.

Vũ Văn Bác Vĩ gặp được tình huống may mắn trùng hợp như vậy mà bảo vệ được tính mạng.

Hầu Quân Tập là người đến cuối cùng.

So với trước kia trên người Hầu Quân Tập mang theo cỗ sát khí lạnh thấu xương, đứng ngay trước mặt mọi người lại chẳng khác gì một nhân hình dã thú. Thân hình hắn vốn đã cao gầy, hiện tại càng thêm gầy gò, hai gò má sâu trũng, cơ hồ không còn chút thịt nào.

Nhìn thấy Hầu Quân Tập đi vào, Di Nam cười lớn đứng dậy nghênh đón. Hắn lại thi lễ trước tiên, nói:

- Hầu đại tướng quân, có ai bạc đãi ngài hay không?

Hầu Quân Tập xem thường hai người còn lại trong đại trướng, hơi chấp tay nói:

- Hầu Quân Tập gặp qua Khả Hãn, đa tạ Khả Hãn quan tâm, hết thấy không việc gì!

Động tác đáp lễ của hắn cực kỳ tự nhiên, giống như hắn hạ mình đến gặp mặt Di Nam mà không phải ngược lại.

Đại Độ Thiết lạnh lùng hừ một tiếng, hắn thật sự không thể hiểu được vì sao phụ hắn của mình lại lễ ngộ như vậy đối với một tên phản đồ, thậm chí còn cho hắn địa vị hơn cả mình. Điều này làm người thừa kế như Đại Độ Thiết không cách nào ngẩng đầu lên trước mặt chư tướng.

Phản đồ ở bất cứ địa phương nào đều là một sự tồn tại đáng xấu hổ.

Di Nam lôi kéo Hầu Quân Tập đi tới vị trí ghế thứ nhất, đem toàn bộ tình báo thu được đều đưa cho Hầu Quân Tập nói:

- Hầu đại tướng quân, những thứ này là chiến báo từ phía nam truyền đến, người xem qua đi!

Hầu Quân Tập không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn, cặp mắt tràn đầy sát khí, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một tên người, hai tay không ngừng dùng sức bóp chặt lại, nếu không phải tình báo viết trên da cừu, đổi lại là vật khác có lẽ đã bị hắn xé rách ngay đương trường. Hàm răng hắn nghiến lên ken két, ánh mắt hắn đang nhìn chằm chằm vào tên Đỗ Hà trong chiến báo.

Trong tình báo viết Đường triều Sóc Châu Đạo Hành quân phó tổng quản Đỗ Hà, lĩnh quân tiên phong ba vạn thắng bức hãn đình Tiết Duyên Đà.

- Tốt, tốt rất tốt!

Bốn chữ cơ hồ từ trong hàm răng hắn bật đi ra.

Người sống cả đời chỉ vì kiến công lập nghiệp, cưới vợ sinh con.

Nhân sinh của Hầu Quân Tập xem như đã hoàn mỹ. Bản thân hắn có tài hoa kinh thế, có được một vị quân vương xem trọng mình, có được một thê tử hiền thực, còn có một nữ nhi có chút bốc đồng cùng ba nhi tử đang độ tuổi trưởng thành. Tuy rằng nhi tử nữ nhi không kế thừa được tài ba của hắn, nhưng đều rất hiếu thuận.

Mà bây giờ hết thấy đều tan biến, bởi vì Đỗ Hà, hắn bị quân vương giam vào lao tù, bởi vì Đỗ Hà, hắn phải rời khỏi quốc gia của mình, tha hương đất khách; bởi vì Đỗ Hà, thê tử của hắn đều biến thành tù nhân.

Bị hủy diệt, hết thấy đều bị phá hủy.

Đỗ Hà hủy cuộc đời hắn, Hầu Quân Tập hận Đỗ Hà đã không thể dùng ngôn ngữ mà miêu tả, lúc này vừa nhìn thấy tên Đỗ Hà, cổ sát khí vì phần hận mà phát sinh tràn ngập cả doanh trường.

Hắn cười dữ tợn, kiên nhẫn đem toàn bộ tình báo quét nhìn qua một lần, chỉ trong khoảnh khắc đã đem dụng ý của Đỗ Hà phân tích thấu đáo, chẳng thềm nhìn tiếp đem tình báo trả lại cho Di Nam, ngồi một bên không nói một lời, nhưng hắn lại đang cười, cười thật vui sướng.

Loại vẻ mặt này Di Nam chưa từng thấy qua.

Hầu Quân Tập tự mình đến cửa, tỏ vẻ đến cậy nhờ, Di Nam còn tưởng rằng đây là cạm bẫy. Lý Thế Dân dùng Hầu Quân Tập đến dò xét lòng trung tâm của hắn. Nhưng ngay lập tức khi mật thám kể lại tình huống với hắn, hắn mới phát giác đây chính là một cơ hội, một cơ hội giúp Tiết Duyên Đà chiến thắng Đại Đường.

Vì thế hắn dùng lễ tiết long trọng tiếp đãi Hầu Quân Tập, hơn nữa còn phong Hầu Quân Tập làm đại tướng quân.

Hầu Quân Tập cấp cho Di Nam loại cảm giác như cự người ngoài ngàn dặm, chưa bao giờ nhìn thấy hắn cười qua, cũng chưa bao giờ thấy hắn bị sự tình gì cảm động, nhưng bây giờ hắn lại đang cười, cười rất vui vẻ, rất vui sướng, cũng thật lạnh lẽo, có một cổ lạnh lẽo làm người ta phải rùng mình.

Lúc này Đại Độ Thiết cùng Vũ Văn Bác Vĩ đều nhìn tình báo, Đại Độ Thiết cười to:

- Còn tưởng rằng Đường quân lợi hại thế nào, không thể tưởng được lại vụng về đến như vậy, chẳng khác gì đầu trư. Hai mươi lăm vạn đại quân, ha ha, chia ra năm đường, chiến thuật ngu ngốc này không biết là

ai nghĩ ra. Phụ hân, không cần phải nói, Đường binh chia thành năm đường tấn công, lẫn nhau không thể giúp đỡ, chúng ta chỉ cần tụ binh một đường đánh bại từng đội ngũ, Đường binh tất bại...

Vũ Văn Bác Vĩ cũng theo sau cười nói:

- Không thể tưởng được Đường quân thiện chiến, thế nhưng lại phái ra một kẻ ngu ngốc làm chủ tướng. Thiếu chủ nói rất đúng, phải tiêu diệt từng bộ phận, đoạn đường này Trương Sĩ Quý khí thế tới hung hung, hẳn là từ chỗ hân bắt tay. Ha ha, Đường binh xưa nay luôn toàn thắng, lần này chúng ta cho bọn hân ném mùi vị thất bại!

Di Nam cảm thấy Đại Độ Thiết cùng Vũ Văn Bác Vĩ nói thật có lý, nhưng ánh mắt hân lại nhìn qua Hầu Quân Tập.

Quân sự tài hoa của Hầu Quân Tập ngay cả Lý Thế Dân cùng Lý Tĩnh đều khen không dứt miệng. Loại sự tình đơn giản này ngay cả Đại Độ Thiết cùng Vũ Văn Bác Vĩ đều nhìn ra, lại làm sao giấu diếm được hân, hân chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu được tính toán của Đỗ Hà. Nhưng như vậy thì thế nào?

Hân là Hầu Quân Tập, là Hầu Quân Tập bách chiến bách thắng!

Là kẻ sách thì thế nào? Là cạm bẫy thì ra sao?

Hầu Quân Tập ta phải cho tiểu tử mao đầu kia biết, ở trước mặt thực lực tuyệt đối bất cứ cạm bẫy quỷ kế gì cũng đều là gà đất chó kiểng, không chịu nổi một kích!

612. Chương 635: Quân Cờ

- Kiến giải của kẻ ngu!

Hầu Quân Tập lạnh lùng nói, kỳ thật đáy lòng của hân minh bạch, Đại Độ Thiết tụ binh một chỗ là chiến thuật tốt nhất. Trương Sĩ Quý dùng mãnh thiện chiến, thiện ở trùng phong hãm trận, là một viên đại tướng thiện công không thiện thủ, đầu mâu chỉ về Trương Sĩ Quý cũng là lựa chọn cực kỳ cao minh.

Đại Độ Thiết nhìn như lỗ măng nhưng vẫn có chút tiêu chuẩn quân sự. Vũ Văn Bác Vĩ càng như hồ ly, phát giác nhược điểm tính cách của Trương Sĩ Quý nên quyết định ra tay với hân, cũng có chút bồn sự.

Giả như Đường quân trung không có Đỗ Hà, không cần Đại Độ Thiết, Vũ Văn Bác Vĩ nói rõ, Hầu Quân Tập cũng lựa chọn đầu pháp này.

Nhưng có thêm Đỗ Hà, hết thảy đều không giống trước.

Nếu như có thể, hân không muốn để cho Đỗ Hà an lành một phút, nếu như có thể, hân không muốn cho Đỗ Hà sống thêm một giây.

Đỗ Hà đang bày trận chờ hân, sao hân có thể tránh đi chỗ khác?

Không có chút gì do dự, Hầu Quân Tập dán lên cho Vũ Văn Bác Vĩ hai chữ kẻ ngu.

Vũ Văn Bác Vĩ đỏ mặt, Hầu Quân Tập xuất hiện khiến địa vị của hân bị ảnh hưởng nghiêm trọng, có thành kiến rất lớn với phản tướng Đại Đường ngạo mạn này, hiện giờ hân lại mắng mình là kẻ ngu trước mặt mọi người thì thật sự có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục.

- Người...

Hân chỉ vào Hầu Quân Tập định mắng.

Nào biết Hầu Quân Tập căn bản không thèm liếc hân, nhìn qua Di Nam:

- Đường quân tiến hành chiến tranh bên ngoài chưa hề thua, Lý Tích cũng là một chiến tướng uy danh hiển hách. Xem hân như heo trước hết phải nhìn đến mình.

Vũ Văn Bác Vĩ dù ngôn từ sắc bén, nhưng đối mặt với loại người hoàn toàn không để hân vào mắt cũng không biết như thế nào mở miệng.

Đại Độ Thiết có chút không thoải mái, hẳn cũng không thể nào ưa thích Vũ Văn Bác Vĩ, nhưng Vũ Văn Bác Vĩ ít nhất có đầy đủ với thiếu chủ là hẳn còn Hầu Quân Tập lại ít xem hẳn trong mắt, lập tức cùng chung mối thù, hỏi về trào phúng:

- Theo mưu lược của Đại Tướng quân, cần ứng đối thế nào với thế công của Đường binh.

Hầu Quân Tập không chút nghĩ ngợi đáp:

- Tiết Duyên Đà có hai mươi vạn đại quân, chia đóng ở bốn phía, ta tự lĩnh mười vạn xuôi nam, trước đánh bại Lý Tích, sau đó phân lộ phản kích.

Vũ Văn Bác Vĩ rốt cuộc tìm được từ phản bác, cười lạnh nói:

- Đây là chiến thuật gì, rõ ràng là quân ta chiếm cứ thượng phong, vì sao phải chia cổ thủ. Quân ta từ trước đến nay không sợ trường thủ, sao dùng sợ đoản của ta đối với sợ trường địch?

Hầu Quân Tập không nháy mắt, coi như không nghe thấy câu hỏi của Vũ Văn Bác Vĩ.

Di Nam cũng vì tính cách này của Hầu Quân Tập mà cảm thấy vạn phần đau đầu, nhưng hẳn hiểu rõ sự lợi của Đại Đường lẫn Hầu Quân Tập nên với đại chiến sắp tới, không dám có bất kỳ ý đắc tội, cười nói:

- Không biết Đại Tướng quân có thể giải thích một chút ý đồ tác chiến. Người cũng biết, ý nghĩa không rõ thì khó phối hợp được tướng soái.

Hầu Quân Tập xem thường Vũ Văn Bác Vĩ, có thể không thèm liếc đến hẳn nhưng với Di Nam lại không như thế, lạnh lùng giải thích:

- Nói có thể chia quân Đại Đường đánh bại, đó là bởi vì không biết thực lực quân sự Đường triều. Đường triều không có cung binh, bởi vì mỗi quân tốt đều là cung binh, trên người đều có cung nỏ. Trước mặt cung nỏ Đường triều, kỵ xạ cung tiễn của Tiết Duyên Đà đều như trẻ con chơi đùa. Bọn họ quay tròn phòng thủ, dùng Đường nỏ đón đánh, mặc cho binh mã đối phương nhiều hơn nhưng muốn nhất thời công phá phòng tuyến là khó có khả năng. Khi còn chưa công phá xong thì Đường binh tứ phía đã thừa cơ áp tới Vương Đình, đến lúc đó binh đến dưới thành, các người ứng đối như thế nào? Không nên quên, Lý Lăng triều Hán chỉ cần 5000 binh cộng với cung nỏ đối kháng tám vạn binh Hung Nô vẫn khiến binh Hung Nô tổn thất thảm trọng, vô lực công kích. Trải qua năm trăm năm phát triển, hiện tại Đường nỏ vượt qua Hán nỏ mấy lần còn các người cỡi ngựa bắn cung chưa hẳn tự mạnh hơn Hung Nô, phần thắng bao nhiêu?

Vũ Văn Bác Vĩ vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói không ra lời.

Di Nam, Đại Độ Thiết cũng không phản bác được.

Đối với dân tộc trên thảo nguyên như bọn hẳn thì ấn tượng sâu đậm nhất về người Hán không phải là thiện chiến thế nào mà là tên nỏ sắc bén.

Tên nỏ đối với dân tộc du mục thiết giáp trụ quả thật tạo nên tổn thương quá lớn.

Hầu Quân Tập không nói dối, Lý Tích, Đỗ Hà đã cân nhắc đến vấn đề này. Chỉ cần không phải Hầu Quân Tập tự mình lãnh binh mà là tướng lĩnh khác của Tiết Duyên Đà dùng chiến thuật phân nhỏ thì bọn họ sẽ lợi dụng sự sắc bén của Đường nỏ ứng phó.

Di Nam lại hỏi:

- Đại Tướng quân vì sao lựa chọn lực lượng mạnh nhất có Lý Tích, Đỗ Hà. Đại Tướng quân hoàn toàn có thể lựa chọn một đường tiến công yếu hơn, gia tăng phần thắng.

Hẳn vì xác định Hầu Quân Tập có thật lòng quy thuận hay không nên đã phái người điều tra kỹ càng, biết được mâu thuẫn giữa Hầu Quân Tập cùng Đỗ Hà. Hẳn không phải kẻ ngốc, chỉ lo Hầu Quân Tập không giúp hẳn lấy thiên hạ mà chỉ lợi dụng binh mã của hẳn để báo thù.

Nếu như ngoài lấy thiên hạ, thuận tiện báo thù thì có thể nhưng nếu không để ý đến lợi ích của Tiết Duyên Đà mà chỉ một lòng báo thù vậy thì không thể chấp nhận.

Hầu Quân Tập cũng biết Di Nam cố kỵ, tự nhiên không thể nói rõ, lạnh nhạt nói:

- Lý Tích trong mắt ta chỉ là một đứa trẻ, lúc ta chinh chiến vì Đại Đường thì hắn vẫn chưa là gì. Bây giờ có thể hắn đã trưởng thành, ta muốn thắng hắn, cũng không dễ dàng. Các ngươi ai là địch thủ của hắn? Dung túng đường mạnh nhất, không dễ nhóm lửa, tự tìm đường chết. Đoạn đường này, chỉ có ta đến đánh mới có phần thắng. Lần này Đường quân năm đường tới công, muốn thắng lợi không khó. Ta không cầu bốn đường còn lại có thể thủ thắng, chỉ cần có thể kiên trì để ta đã bại Lý Tích, có thể thắng lợi. Nếu như khả năng không theo thì có thể tìm người khác tài ba hơn.

Ngữ khí của hắn cao ngạo cuồng vọng, nhưng ánh mắt vô cùng mẫn tuệ, cảm giác nắm chắc thành bại.

Nếu như hắn có thể buông bỏ cừu hận với Đỗ Hà, thì trận chiến này sẽ là trận chiến bên ngoài gian khổ nhất của Đại Đường vương triều.

Bất quá Hầu Quân Tập vẫn là Hầu Quân Tập, nếu hắn có thể buông bỏ cừu hận, thành kiến, vậy hắn cũng không phải là hắn rồi.

Di Nam cũng nghe qua danh tiếng Lý Tích, cảm thấy Hầu Quân Tập nói có chút đạo lý, nghe hắn nói mạnh như thế cũng không hỏi nhiều, để Hầu Quân Tập chuẩn bị xuất binh, đón đánh Đường quân.

Di Nam vào lúc Đại Độ Thiết sắp đi ra lều lớn thì gọi lại, nhìn vẻ bất mãn của đứa con mình, thở dài:

- Phụ thân biết trong lòng con có ảm ức, còn có bất mãn, nhưng người nhất định phải biết rằng Đại Đường cường đại. Thực lực chúng ta bây giờ quả thật rất mạnh, có thể xưng hùng một phương. Nhưng từ xưa đến nay, chúng ta tiến hành chiến tranh đều là với những bộ lạc nhỏ, khác biệt trời vực với Đường quân, chưa từng thấy tận mắt, vinh viễn tượng tượng không ra hiệu suất Đường quân khủng bố thế nào, chiến lực kinh người thế nào. Hầu Quân Tập là danh tướng lợi hại nhất hiện giờ của Đại Đường, để hắn chỉ huy quân đội càng có phần thắng hơn người. Hầu Quân Tập lần này xuôi nam, để người làm phó tướng trợ hắn thủ thắng. Nhớ kỹ Hầu Quân Tập chỉ là quân cờ, với tư cách là Khả Hãn tương lai của Tiết Duyệt Đà, không cần phải cùng tranh giành cao thấp với một quân cờ. Ngoài ra ta đã để cho người xuôi nam, liên hệ Thổ Phiên, Đường triều sở dĩ có thể có uy thế hôm nay là vì bất bại, chỉ cần phá vỡ danh tiếng này thì Tiết Duyệt Đà ta mới có thể triệt để thoát khỏi trở ngại của Đại Đường.

Di Nam lúc này không hề cảm thấy uất ức vì thái độ của Hầu Quân Tập, rất có khí chất quân vương!

613. Chương 636: Hai Tiết Hiên Kế

Đỗ Hà dùng binh như Lý Tĩnh nói là trọng mưu, thuộc về nhân vật mưu chiến phái.

Cho nên nhất cử nhất động hắn đều ưa thích tính trước làm sau. Tin tức Hầu Quân Tập xuất binh đúng như hắn đoán, Hầu Quân Tập đem 30 vạn đại quân của Tiết Duyệt Đà phân thành năm đường, trong đó bốn đường ngăn cản Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm còn bản thân dẫn binh mã, xuôi nam cùng hắn quyết chiến.

Một kế này của Đỗ Hà tuy cũng không cao minh, nhưng dùng trên người Hầu Quân Tập lại cực kỳ thần hiệu. Bởi vì cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, nước chảy đá mòn.

Hầu Quân Tập là loại người biết trên núi có hổ sẽ lên núi để bắt.

Hắn không phải không biết, lộ quân do Lý Tích suất lĩnh là khó gặp nhất nhưng vẫn có đầy đủ tự tin tiến đánh.

Cũng vì nắm chắc như vậy, Đỗ Hà mới có thể chia ra năm đường, tự mình đảm đương một cánh.

Tới gần Hầu Quân Tập, Đỗ Hà cẩn thận hành quân, bảo trì cự ly với Lý Tích, sau khi hạ trại tự mình điều tra bố phòng, bảo đảm vạn nhất mới đi ngủ yên.

Đối đầu với kẻ điên về mặt quân sự như Hầu Quân Tập, Đỗ Hà không muốn cẩn thận cũng không được.

Chiều hôm đó, Đỗ Hà xuất lĩnh quân tiên phong đi qua cửa khẩu vào sâu trong thảo nguyên mênh mông.

Tại đây bốn phía hoang vu, cũng không có danh tự, bởi vì mùa đông nên tầng cỏ khô trên thảo nguyên đều kết lên một tầng sương giá dày đặc, trời đất mịt mù.

Thần Ưng Mãnh nhi đã phát hiện ngoài mấy chục dặm có dấu hiệu quân đội, nó bay quanh quần trên không trung, khi vút lên, lúc lượn tròn để truyền tin tức.

Đỗ Hà ngửa đầu nhìn xem, trong lòng khê động, thầm nghĩ:

- Đã đến, nhân số Mãnh nhi báo đã vượt qua ba vạn. Nếu không có gặp quân tiên phong Tiết Duyên Đà thì tuyệt đối không có số lượng binh mã như vậy. Sắc mặt Đỗ Hà trầm xuống, lập tức hạ lệnh xây dựng cơ sở tạm thời, đồng thời phái trinh sát điều tra quân tiên phong do ai suất lĩnh, trong lòng thầm nghĩ biết đâu không phải Hưu Quân Tập đã đến.

Nhưng theo trinh sát báo lại, Đỗ Hà cười khỏ, gạt đi ý nghĩ này, người đến quả nhiên là Hưu Quân Tập.

Hưu Quân Tập sao cam tâm nhượng Đỗ Hà một khắc, không chút do dự dẫn ba vạn quân tiên phong Tiết Duyên Đà tới, mục đích là đánh bại quân tiên phong của Đỗ Hà.

Đỗ Hà gãi gãi cằm, thầm nghĩ:

- Cũng quá xem thường ta đi à nha, thực đem làm ta là quả hồng mềm để nắn bóp.

Hắn cười nhạt một tiếng, với tư cách chủ tướng, tự nhiên sẽ không vì việc nhỏ mà tức giận, lệnh cho La Thông, Tiết Nhân Quý tăng cường phòng thủ, phân bố Đường nổ tại mỗi yếu địa.

Đỗ Hà dò xét phòng tuyến La Thông chỉ huy.

Tiết Nhân Quý đứng bên cạnh trầm mặc không nói, nghĩ đến điều gì đó.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà đến gần hỏi một câu.

Tiết Nhân Quý làm một cái quân lễ rồi kêu một tiếng:

- Tướng quân....

Một hồi nói tiếp:

- Tướng quân, mặt tướng còn muốn nếu là địch công ta thủ thì có cần đào trước trận một chiến hào để chống cự Hưu Quân Tập đến công.

Đỗ Hà khê động.

La Thông lại cười nói:

- Vô dụng thôi. Tiết Duyên Đà thuộc về dân tộc du mục, mỗi người đều lớn lên trên lưng ngựa, 30 vạn đại quân đều là kỵ binh. Chiến hào bình thường chỉ nhảy một cái là qua, không tốn sức chút nào. Thời gian của chúng ta lại không đủ để đào hào sâu. Lợi khí của chúng ta là cường cung kinh nổ, chỉ cần bố trí đủ cường cung kinh nổ trong trại thì đảm bảo đối phương đến bao nhiêu binh mã đều không ai trở về.

Đỗ Hà trầm giọng:

- Nhân Quý nói rất có lý, là chúng ta không để mắt đến. Đối thủ chúng ta bây giờ là Hưu Quân Tập, không còn là dân du mục thuần túy. Đường nổ lợi hại nên Hưu Quân Tập là đại tướng thân kinh bách chiến của Đại Đường càng hiểu rõ hơn chúng ta. Hắn đã đến công, chắc chắn sẽ chuẩn bị tốt. Chúng ta xác thực không nên đặt cả hy vọng vào Đường nổ.

La Thông cũng giật mình minh bạch, Đỗ Hà lúc này hạ lệnh:

- Minh Đạt, Nhân Quý, lập tức dùng tất cả nhân thủ đào một chiến hào trước trại.

- Còn nữa, có thể bố trí bẫy rập, dùng bao bì, thậm chí bao trùm, nếu đối phương không phát giác sẽ có kỳ hiệu.

Tiết Nhân Quý thấy Đỗ Hà tiếp thu hô về hưng phấn.

- Ý kiến hay.

Đỗ Hà cười khen một câu:

- Người đi an bài đi.

Tiết Nhân Quý ngai ngừng đáp:

- Lúc trước kia đi săn thường dùng bầy này.

Đỗ Hà vỗ vai Tiết Nhân Quý:

- Lần sau có cách gì tốt cứ nói ra, dù tốt xấu thế nào thì thương lượng, chỉ tập trung trí tuệ của mọi người mới có thể bách chiến bách thắng.

Tiết Nhân Quý cao giọng nói:

- Dạ, Tướng quân, mặt tướng đã minh bạch.

Đỗ Hà yên tâm đem chuyện phòng thủ giao cho hai người xử lý.

Sau khi trở lại quân trường, còn chưa được bao lâu đã nghe Tiết Vạn Triệt cầu kiến.

- Mời hấn vào.

Tiết Vạn Triệt vén trướng tiến vào, cung kính ôm quyền hành lễ, động tác tiêu chuẩn giống như là người máy.

- Tiết Tướng quân không cần đa lễ, mời ngồi.

Địa vị Tiết Vạn Triệt cùng Khế Bất Hà Lực tương đương với Đỗ Hà. Cả hai đều là tướng quân, luận tư lịch hơn xa hấn. Chỉ là hấn có đầu hàm hành quân phó tổng quản của Sóc Châu nên mới ở trên hai người. Đỗ Hà đối với bọn họ cũng không hề tỏ vẻ kiêu ngạo.

Tiết Vạn Triệt cũng không ngồi mà đứng đó nói:

- Đỗ tướng quân, mặt tướng lần này theo lệnh mà đến. Theo mặt tướng biết, Hưu Quân Tập tự mình lĩnh ba vạn đại quân đến chiến, đã tới gần doanh ta đúng vậy không?

- Là thật.

Đỗ Hà gật đầu tỏ vẻ khẳng định.

Tiết Vạn Triệt cười khê:

- Tướng quân ở vào bên thủ. Hưu Quân Tập ở vào bên công. Không ai ngờ tướng quân sẽ phát động tiến công!

Đỗ Hà mặt không đổi sắc mà hỏi:

- Người có ý kiến gì không?

Tiết Vạn Triệt nói:

- Hưu Quân Tập lĩnh ba vạn quân tiên phong phía trước, như vậy có thể khẳng định đi theo phía sau sẽ là còn lại bảy vạn đại quân. Bởi vì có Hưu Quân Tập làm tiên phong, bảy vạn binh mã tuyệt đối không ngờ chúng ta đánh lên ban đêm. Mặt tướng nguyện ý lĩnh 5000 binh mã bản bộ quấy nhiễu phía sau Hưu Quân Tập, tất có kỳ hiệu.

Đỗ Hà thất thần nhìn xem Tiết Vạn Triệt, trong đầu nhớ tới đánh giá của Lý Thế Dân đối với hấn:

- Vạn Triệt không phải đại thắng ắt đại bại.

Trước kia Đỗ Hà thấy hấn thành thành thật còn không để ý, giờ mới triệt để bội phục cách nhìn người của Lý Thế Dân.

Hấn không cảm thấy kế này của Tiết Vạn Triệt không tốt, ngược lại cảm thấy có thể thực hiện. Nhưng việc chơi đùa với lửa này có thể đốt địch hay tự thiêu thân thì không ai đoán trước.

Nếu là thuận lợi, Tiết Vạn Triệt quả thật có thể xuất kỳ bất ý gây trọng thương cho quân chủ lực của Tiết Duyên Đà nhưng nếu chuyện bại lộ thì hậu quả không thể tưởng tượng. Đối mặt với quân Tiết Duyên Đà

sở trường bồn tập, 5000 binh mã có thể được 500 người sống trở về đã là kỳ tích, bị diệt toàn quân cũng chưa tính là việc lạ.

Đỗ Hà có chút khó xử nhúu mày, trong đầu suy nghĩ lợi hại.

Chuyện này thắng thì đại hỷ, bại thì khóc ròng, trong lúc nhất thời cũng làm cho hấn lâm vào tình thế lưỡng nan.

Năm ngàn người, nhiều dũng sĩ như thế, giả như chỉ cần hấn sai lầm thì toàn quân bị diệt, sợ là đời này cũng khó an tâm.

- Tướng quân, nguy cơ nguy cơ, có nguy mới có cơ, hành sự cần quyết đoán nếu không hối hận thì đã muộn.

Tiết Vạn Triệt tận lực biện giải, lúc này không hề có bộ dạng chất phác.

Đỗ Hà cũng có chút bị hấn thuyết phục, bất quá hấn vẫn không đơn giản đáp ứng vì biết với tư cách chủ tướng nếu mở miệng sẽ không có khả năng sửa đổi.

Hấn tính toán, kế này của Tiết Vạn Triệt nếu thật có thể tới gần chủ lực của Tiết Duyên Đà sẽ có hiệu quả.

Mấu chốt nhất là 5000 đại quân không phải con số nhỏ, muốn ngấm áp tới gần đại quân của Tiết Duyên Đà tuyệt không phải chuyện dễ dàng. Nếu không thể xác định hướng đi của quân chủ lực Tiết Duyên Đà, muốn làm được chuyện này rất khó, còn rất dễ dàng bị phát hiện.

Đỗ Hà nói ra suy nghĩ của mình nhưng Tiết Vạn Triệt nói:

- Mặt tướng đã cân nhắc điểm này, chỉ cần Tướng quân nguyện ý cho mượn một người, ta cam đoan có thể chiến thắng trở về.

Đỗ Hà khẽ động nói:

- Người muốn mượn Thác Bạt Vô Song là không được, tuyệt đối không được.

Hấn quả quyết cự tuyệt, quả thật có Thác Bạt Vô Song cùng Mãnh nhi thì Tiết Vạn Triệt có thể tránh đi ánh mắt của Tiết Duyên Đà, tập kích bất ngờ thủ thắng. Nhưng nếu Tiết Vạn Triệt mang đi Mãnh nhi thì coi như hấn mất đi một cặp mắt theo dõi Hưu Quân Tập, được không bù mất.

Hấn chém đinh chặt sắt mà nói:

- Tập kích bất ngờ chủ lực Tiết Duyên Đà có thể không đánh nhưng quân tiên phong lại không thể cho Hưu Quân Tập thừa dịp.

Không phải hấn không dám mạo hiểm mà có chuyện không đáng mạo hiểm. Huống chi, hiện tại Hưu Quân Tập đã đến, về mặt chiến lược thì người chiếm chủ động là bọn họ, không cần mạo hiểm để mất đi chủ động.

Đột nhiên, Đỗ Hà linh cơ khẽ động, cười nói:

- Có rồi, ta đồng ý kế hoạch tập kích bất ngờ.

Tiết Vạn Triệt ảo não không thôi, vốn tưởng rằng đã không có hi vọng nhưng thấy chuyện phong hồi lộ chuyển, nhện không được kinh hỷ nói:

- Thật tốt quá, ta đi chuẩn bị.

- Chậm đã.

Đỗ Hà gọi hấn lại:

- Kế hoạch tập kích bất ngờ của Tiết Tướng quân xác thực cao minh, nhưng ta chọn người chấp hành là người khác.

Tiết Vạn Triệt biến sắc, kế sách của bản thân lại không được chính bản thân áp dụng, xem như một loại vũ nhục, cả giận nói:

- Có ý tứ gì, Đỗ tướng quân xem thường Tiết mỗ sao?

Đỗ Hà bình tĩnh:

- Tướng quân không nên hiểu lầm, cũng không nói xem thường hay không mà chỉ nói phù hợp. Thác Bạt Vô Song có ý nghĩa quan trọng trong quân, không thể nào trợ Tướng quân phá địch. Tướng quân thân là Đường nhân, binh mã dưới trướng cũng vậy, tỷ lệ bị người phát giác quá lớn, không thể mạo hiểm. Nhưng có một người lại khác, hắn là người Thiết Lặc, dưới trướng có một nửa là Thiết Lặc kỵ binh, hoàn toàn có thể giả trang thành bộ lạc Tiết Duyên Đà tham chiến, lại càng dễ tránh đi tai mắt trinh sát của Tiết Duyên Đà, dù phát hiện, cũng có thể thông dong lui lại!

614. Chương 637: Mở Màn Quyết Đấu

Tiết Vạn Triệt biết Đỗ Hà nói đến Khế Bạt Hà Lực, nghĩ lại cũng thấy rất có lý.

Khế Bạt Hà Lực là người Thiết Lặc mà Tiết Duyên Đà cũng là người Thiết Lặc. Bọn họ là một trong những bộ lạc Thiết Lặc do hai bộ Tiết và Duyên Đà hợp lại mà thành, lúc này mới đổi tên là Tiết Duyên Đà. Khế Bạt Hà Lực chẳng những là người Thiết Lặc, hơn nữa còn là tù trưởng bộ tộc Thiết Lặc, “Khế Bạt” là danh xưng bộ lạc, “Hà Lực” mới là danh tự.

Vào lúc tìm Đường triều làm chỗ nương tựa, hắn dẫn bộ lạc Khế Bạt cùng nhau quy thuận. Mỗi lần xuất chiến cho Đại Đường, ngoại trừ Đường binh chiếm phần quan trọng thì các dũng sĩ của bộ lạc Khế Bạt đều nghe lệnh hắn. Những người này tiếp thụ Hán, đồng thời cũng giữ gìn một số tập tục của dân tộc mình. Dù bọn họ dụng phải trinh sát của Tiết Duyên Đà vẫn có thể thần nhiên không để bị phát giác, từ đó tiến hành được kế hoạch tập kích bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Tiết Vạn Triệt tuy có chút không cam lòng, nhưng lại không thể không thừa nhận lựa chọn của Đỗ Hà là thích hợp nhất, cũng không nói nhiều mà lui ra khỏi quân trướng.

Đỗ Hà lập tức gọi Khế Bạt Hà Lực tới nói lại kế hoạch tập kích bất ngờ rồi lệnh cho hắn chấp hành. Đường nhiên hắn cũng không đoạt công lao của Tiết Vạn Triệt, nói rõ kế sách này là của Tiết Vạn Triệt.

Khế Bạt Hà Lực cũng là mãnh tướng rất có kiến thức, biết được kế này có thể thi hành nên không chút do dự nhận lệnh, định hành động ngay trong đêm.

Hoàng hôn buông xuống, gió lạnh gào thét.

Trong gió lạnh thấu xương, đột nhiên truyền đến tiếng trống trận đinh tai nhức óc.

- Đông, đông, đông.....

Tiếng trống nặng nề khiến lòng người chấn động, cỏ thảo nguyên như run lên.

Đỗ Hà chui ra khỏi đại trướng, nghe tiếng trống trận xa xa, cười khổ một tiếng:

- Hào Quân Tập thật đúng là không hổ là họ Hào, gấp như hầu tử vậy, lại có thể đảm đương tiên phong.

Nửa canh giờ trước, Đỗ Hà đã nhận được tin Hào Quân Tập tiến đến.

Hắn lựa chọn dựng trại tại một chỗ ngoài năm dặm, đối diện với quân tiên phong của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cảm thấy Hào Quân Tập ở xa tới mệt mỏi, chắc hẳn sẽ nghỉ ngơi một đêm, để đến ngày mai mới triển khai thế công.

Nào ngờ Hào Quân Tập vừa mới đến chưa được nửa canh giờ, ánh chày còn chưa dựng xong quân doanh đã nổi trống trận, chuẩn bị phát động luồng tấn công thứ nhất.

Quân Tả uy vệ mà Đỗ Hà suất lĩnh đều trải qua thân kinh bách chiến, trong một khắc trống trận gõ vang đều nhanh chóng triển khai vị trí.

Binh mã Tiết Duyên Đà dày đặc dần xuất hiện trong mắt mọi người. Quân tốt Đường triều đều lộ ra thần sắc cổ quái.

Chỉ có mấy người Đỗ Hà, La Thông, Tiết Nhân Quý, Tiết Vạn Triệt là sắc mặt nghiêm nghị, trong mắt lộ ra một tia ngưng trọng.

Binh Tiết Duyên Đà xuất hiện cũng không phải chiến sĩ cưỡi ngựa cao lớn như trong tưởng tượng mà cả đám đều cảm thiết thuần quá dị, trong tay cầm một thanh chiến đao, đi bộ tạo thành một phương trận cực lớn.

Đường triều mỗi lần đối chiến bên ngoài gặp phải dị tộc phần lớn là binh mã cường tráng, có kỹ thuật hơn người, rất hiếm khi thấy trận thế bộ tốt này.

- Quả nhiên!

Đỗ Hà liếc Tiết Nhân Quý, thầm khen:

- Nhân Quý không hổ là danh tướng tương lai, nếu không có hấn nhắc nhở thì bản thân đã không để mất đến điểm này.

Hầu Quân Tập đã bày ra bộ binh trận, hiển nhiên chuyên môn dùng để ứng đối tên nô Đường triều.

Thuần binh tuy nói không cách nào hoàn toàn khắc chế nô binh, nhưng quả thật có thể giảm lực của nô binh đến thấp nhất.

Phòng Di Ái đứng cạnh Đỗ Hà bên nhìn chăm chăm vào thuần bài, thầm nói:

- Cái này gọi là thuần bài sao? Sao ta thấy như một đồng rác chất một chỗ vậy?

Hấn nói nhỏ giọng nhưng giọng hấn khá lớn nên vẫn có thể so với người bình thường nói chuyện khiến thân binh tướng chung quanh cười rộ lên.

Đỗ Hà nhìn lại cũng phì cười, quả thật giống vậy.

Nguyên lai dân tộc trên thảo nguyên ít biết thuần bài là gì. Bọn họ hành quân tác chiến đâu cần vật này. Khoa học kỹ thuật của Tiết Duyên Đà kém xa Đại Đường, cơ hồ không có mấy người thợ rèn nhưng Hầu Quân Tập biết rõ lợi hại của Đường nô nên đã có kế hoạch đại khái nghiền chiến, trong đó khắc chế Đường nô là mấu chốt nhất.

Bằng không mà nói, trong cơn mưa tên nô, thế công của binh tướng Tiết Duyên Đà sẽ bị áp chế khắp nơi.

Lại nói thuần bài cũng không khó tạo, chỉ cần cho đám thợ rèn thời gian nhất định, đầy đủ vật tư, nghiên cứu tầm vài ngày là có thể chế tạo. Chỉ có điều như thế cần tốn hao rất nhiều thời gian, rất nhiều quặng sắt.

Tiết Duyên Đà không thể so với Đường triều, có ngàn vạn thợ rèn, có tài nguyên quặng sắt vô tận.

Bọn hấn không thể lãng phí nhiều quặng sắt như vậy, cũng không nhiều thời gian chế tác tỷ mỉ để thuần bài thuận tay lẫn xinh đẹp. Để làm thành một cánh quân đao thuần binh, Tiết Duyên Đà nấu chảy trọng thiết rồi đúc thành thuần bài. Vì kỹ thuật còn thô sơ nên rất nhiều khối thép không tan hết lõi lõi bên trong, tạo nên đủ thứ hình dạng kỳ dị.

Nhìn Đường quân ở xa, Hầu Quân Tập thấy bên trong doanh trường đang chỉ trở cười nói bên này thì cũng đỏ mặt. Kỹ thuật tinh luyện kim loại của Tiết Duyên Đà quả thật khiến hấn đau đầu, đám quân tốt cầm thuần bài như vậy cũng khiến hấn mất mặt, nhưng nét mặt hấn rất nhanh chuyển thành khắc nghiệt.

Thuần bài khó coi không quan trọng, mấu chốt là phải hữu dụng. Thuần bài như vậy vừa dày lại nặng, cầm trên tay nhẹ nhất cũng có 30 cân, đối với phòng ngự tên nô, có kỳ hiệu.

Hầu Quân Tập giơ cao lệnh kỳ, gào thét một tiếng:

- Giết.

Tiếng trống trận nặng nề như sấm lại ù ù vang lên, phương trận khổng lồ do binh sĩ Tiết Duyên Đà bình tạo thành bắt đầu lay động, từng bước một tiến lên, chợt nhìn về phía trên, phẳng phất như mây đen bế nhật!

Thuần bài trận, một tầng tiếp một tầng.

Trong trung tâm thuần bài trận có một đám chiến sĩ tay cầm trường thương theo thuần trận tiến lên. Không hề nghi ngờ, bọn chúng mới là chủ lực, thuần binh là để ngăn chặn tên nô Đường triều sắc bén.

Đỗ Hà thấy Tiết Duyên Đà binh đã đi vào tầm bắn ở trong, lạnh lùng hạ lệnh:

- Bắn tên!

Vô số mũi tên từ trong trận bay ra.

Hầu Quân Tập liếm liếm bờ môi, chỉ huy trung quân dùng điệp trận đón đánh.

Điệp trận chồng chất có thể ngăn chặn mũi tên từ trên cao bắn xuống.

Dưới mệnh lệnh của Hầu Quân Tập, quân tốt xông trận không chút do dự hợp thành điệp trận, tạo ra một cái thùng sắt. Có thể thấy để đối phó với Đường nỗ mà Hầu Quân Tập đã bỏ ra một một phen công phu.

615. Chương 638: Dạ Tập

Tên nỗ đầy trời va chạm với thuẫn bài không ngừng phát ra thanh âm va chạm. Tuy hơn phân nửa mũi tên bị ngăn lại nhưng số tên bắn ra cực nhiều nên không ít mũi xuyên qua khe hở xuyên vào thân thể binh sĩ khiến máu tươi phun ra như suối!

Một số binh sĩ ngã xuống chính giữa hàng ngũ ngã xuống làm điệp trận xuất hiện khe hở.

Đường binh huấn luyện có thuật, lúc này căn bản không cần bất cứ mệnh lệnh gì theo bản năng nhắm ngay khe hở. Tên nỗ công kích lập tức như thủy ngân thấm vào. Trong nháy mắt hàng nghìn mũi tên phá không rít lên, phẳng phất như hồng thủy cuốn phẳng hàng trăm tính mạng!

Hầu Quân Tập mặt không đổi sắc, hạ lệnh cho thê đội đao thuẫn thủ thứ hai và thứ ba nhanh chóng tiến lên đứng vững.

Trong lúc hai quân quyết đấu, tính mạng mấy trăm người chỉ như con kiến, không hề giá trị.

Quân tốt Tiết Duyên Đà vốn nổi danh hung hãn không sợ chết, bọn chúng lại lần nữa chỉnh hợp điệp trận nhanh chóng tiến lên, dưới uy lực của Đường nỗ vẫn có thể áp chế thương vong ít nhất.

Đỗ Hà âm trầm, đột nhiên nhìn thấy Thiết thai cung sau lưng Tiết Nhân Quý liền nhoẻn miệng cười:

- Nhân Quý, Minh Đạt, các người lập tức chọn lựa ra trăm tên Thần Xạ thủ, chỉ cần đối phương tiến vào tầm sát thương của cung tiễn thì chuyên ra tay vào khe hở, những người khác chỉ cần thấy điệp trận loạn lập tức dùng kinh nỗ xạ kích.

Quân lệnh vừa ra, lập tức không còn binh sĩ tự động bắn, tất cả hợp thành từng tiểu đội chuyên ngắm vào khe hở.

Lực lượng, tầm bắn, tốc độ tên nỗ đều trên cung tiễn nhưng bởi vì chuẩn tâm khó khống chế nên vẫn tổn hơn cung tiễn một bậc.

Tiết Nhân Quý lấy thanh Thiết thai cung sau lưng giương lên, cài tên bắn tới.

- “Vèo”, một tiếng.

Tên nỗ gào thét vạch phá bầu trời, tựa như có mắt chui vào khe hở thuẫn bài trận găm địch nhân trên mặt đất.

Cự ly hữu hiệu của cung tiễn chừng 150 bước mà Tiết Nhân Quý lúc này cách thuẫn trận của Tiết Duyên Đà khoảng chừng 200 bước.

Trong một khoảng cách xa như vậy, mũi tên của Tiết Nhân Quý vẫn bảo trì ba yếu tố nhanh, chuẩn, độc, quả thực có thể coi là thần kỹ.

Một mũi tên này lập tức khiến tướng sĩ quanh thân la lên, nỗ thủ cũng nhân cơ hội cho địch nhân qua khe hở đã kích trí mạng.

- Bắn tốt!

Đỗ Hà cũng tán thưởng một câu, tiễn pháp của Tiết Nhân Quý xác thực đương thời có một không hai.

200 bước.....

150 bước.....

50 bước.....

Theo con số thương vong không ngừng mở rộng, binh Tiết Duyên Đà cũng càng ép càng gần.

Đột nhiên “ầm” một tiếng thật lớn, át cả tiếng trống trận của Tiết Duyên Đà.

Nhờ vào thần xạ của Tiết Nhân Quý, bầy rập của hắn lại một lần nữa phát uy.

Bởi vì quân tốt Tiết Duyên Đà đều dùng thiết thuẫn bảo vệ trước mặt nên căn bản thấy không rõ đường.

Bầy rập Tiết Nhân Quý cấu tạo xảo diệu, càng làm cho chúng không thể nào phát hiện.

Quan hệ tới thời gian, bầy rập của Tiết Nhân Quý chỉ sâu rộng một mét, không đủ để trí mạng nhưng chỉ cần thuẫn thủ sa vào dưới thì binh sĩ cầm thương tấn công phía sau đều lộ ra.

Đỗ Hà tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, lạnh lùng hạ lệnh:

- Bắn, vạn tên cùng bắn.

Trong chốc lát, tên nổ truy hồn đoạt mệnh đã ập tới, thường một mũi tên xuyên qua hai ba người.

Tiếng la hét tức thời vang lên.

Còn chưa vọt tới phụ cận, Hưu Quân Tập đã hạ ra lệnh rút lui.

Theo chỉ huy của hắn, 5000 binh Tiết Duyên Đà dẫu vào đấy chậm rãi triệt thoái phía sau.

Bọn chúng lui mà bất loạn, bộc lộ tiêu chuẩn tổ chất cực cao.

Hưu Quân Tập ngồi trên ngựa cũng không hề lộ vẻ phần nộ, thấp giọng nói:

- Lại có thể dự đoán ta sẽ dùng thuẫn binh khắc chế tên nổ, không đơn giản? Nhưng cho rằng Hưu Quân Tập ta chỉ có chút bốn sự ấy thì chờ khóc đi. Đỗ Hà tiểu tặc, tối nay ta sẽ tới lấy đầu ngươi.

Hắn nói đến câu cuối cùng thì trên mặt lạnh băng, nghiêng rằng thống hận.

Binh Tiết Duyên Đà rút lui, chiến trường đang huyền ảo có thêm bảy trăm thi thể không ai hỏi han, mỗi thi thể đều cắm không dưới mười mũi tên.

Đỗ Hà sai người, quét dọn chiến trường, thu về tên nổ còn hữu dụng, biểu lộ có chút quái dị, thấp giọng nói:

- Thế công của Hưu Quân Tập có chút cổ quái. Hắn cũng không sử xuất lực lượng chính thức. Vốn hắn là một chiến tướng có kinh nghiệm đánh phòng ngự. Trong chiến dịch công thành Trung Nguyên dù đối phương dựa vào thành trì vững chắc cũng có thể đánh một trận khiến đối phương thương vong cực lớn. Hiện giờ Hưu Quân Tập trăm phương ngàn kế giết đến trước trận, dễ dàng thoái lui như thế thật sự có chút không hiểu thấu.

- Chắc là thăm dò.

Nghe Đỗ Hà hoài nghi, Tiết Nhân Quý lập tức đưa ra đáp án, thán phục nói:

- Hưu Quân Tập không hổ là danh tướng bách chiến, chỉ một lần tiến công thăm dò đã biết được bài tẩy của chúng ta, lần tiếp theo chính thức quyết chiến rồi.

- Cũng chỉ có thể giải thích như vậy!

Đỗ Hà đồng ý với Tiết Nhân Quý, tiến công mang tính thăm dò là chiêu số thường dùng trong đánh phòng ngự, chủ yếu dùng để thăm dò xem đối phương có thủ đoạn lợi hại gì để đề phòng. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn có điểm chưa hiểu.

Hưu Quân Tập không chỉ có điểm thủ đoạn này.

Không nghĩ thông, cũng lười suy nghĩ, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, xem ngươi có thể làm gì. Đỗ Hà lúc này cũng tăng cường phòng ngự.

La Thông đề nghị:

- Hầu Quân Tập đã chuẩn bị quân tốt hạn chế uy lực Đường nỗ, lần tiếp theo càng phải như vậy. Đã vậy không bằng triệt hồi bộ phận, dùng Thương binh, đao thuần binh trên đỉnh, chuẩn bị giáp lá cà.

Đỗ Hà gật đầu, an bài xong xuôi, nghĩ nghĩ, trong lòng vẫn có chút không ổn, lại đem Mạch Dao về của Phòng Di Ái điều đến gần đại doanh để ngừa vạn nhất.

Vào lúc mặt trời khuất hẳn, Khế Bật Hà Lực đã đi ra quân doanh.

Bây giờ là mùa đông, buổi tối đến rất sớm.

Dưới gió bắc gào thét, toàn bộ doanh trại tĩnh mịch. Ngoại trừ quân tốt phụ trách tuần tra thì không một binh sĩ nào nguyện ý ra ngoài vào lúc thời tiết quỷ quái như vậy, trốn trong lều vải nói chuyện, thậm chí còn rúc vào nệm ấm.

Đỗ Hà cũng miễn cưỡng chui ra soái trường, tuần tra một lần cuối trước khi ngủ.

Hắn nhìn ra xa, với nhãn lực của hắn hiện giờ cũng nhìn không quá năm mươi mét. Nếu tắt đuốc đi còn chưa tới.

Đỗ Hà thầm tính toán, đột nhiên bên tai nghe tiếng dây cung bật rồi một vật từ trên trời rơi xuống trước đồng lửa cách đó không xa.

Đỗ Hà lúc này mới nhìn rõ ràng vật rơi dưới chân là một con kên kên hung ác, một mũi tên đã xuyên qua bụng nó. Con kên kên không bị bắn trúng chỗ hiểm nên giãy dụa cố gắng bay cao nhưng vô dụng.

Một thân ảnh khò ngó đi tới, cầm thanh tiểu đao rạch một đường trên yết hầu con kên kên, đúng là Thác Bạt Vô Song.

Thác Bạt Vô Song nhìn thấy Đỗ Hà liền vắt con kên kên trên vai, cười nói:

- Tướng quân...

Hắn thấy Đỗ Hà nhìn vào vai mình liền vội nói:

- Kiểm đồ ăn cho Mãnh nhi.

Đỗ Hà gật đầu minh bạch, Mãnh nhi có tác dụng lớn lao trong chiến dịch, không thể bạc đãi nó, lại ngạc nhiên hỏi:

- Ánh mắt của người thật tốt, ta tự hỏi nhãn lực bất phàm nhưng trong đêm phía bắc này nếu không có ánh lửa trong doanh trại thì sợ là nhìn không quá 50 bước, người lại có thể bắn trúng kên kên bay nhanh trên bầu trời.

Thác Bạt Vô Song nói:

- Đây chính là chỗ khác biệt lớn nhất giữa chúng ta cùng các người. Phần lớn dã thú thường thường đều xuất động vào ban đêm, người trong thảo nguyên chúng ta vì bảo vệ gia súc, vì săn bắn, tuyệt đại đa số đều quen buổi tối xuất kích nên nhìn trong đêm rất rõ. Chỉ là chuẩn tâm còn kém nên có thể không bắn trúng chỗ hiểm, toàn bằng vận khí.

Đỗ Hà khẽ động, hỏi:

- Người cũng là Thiết Lạc, nói như vậy, các người am hiểu đánh đêm?

Thác Bạt Vô Song vốn là kẻ giật mình, lập tức nói:

- Cái này ta chưa nghĩ qua nhưng bất quá chúng ta là người trong thảo nguyên, xác thực quen ra ngoài vào buổi tối.

Đỗ Hà lo lắng, trầm nghĩ:

- Nếu ta là Hầu Quân Tập, nhất định sẽ hảo hảo lợi dụng Tiết Duyên Đà thiện ở đánh đêm.

Đang nghĩ như vậy, không trung truyền đến tiếng vỗ cánh quen thuộc của Ưng Vương Mãnh nhi.

Mãnh nhi phát ra một tiếng rít gào, lượn hai vòng trên đỉnh đầu rồi bay nhanh về vùng dã nguyên hướng đông.

Thác Bạt Vô Song lập tức biến sắc, ngưng mắt nhìn chăm chú động tĩnh của Mãnh nhi.

Đỗ Hà cảm thấy không ổn, Mãnh nhi không ngừng bay lượn ở vùng tầng dưới.

Thác Bạt Vô Song chấn động, nói:

- Không tốt, địch tập kích, có rất nhiều địch nhân hướng phía đông đánh tới, tốc độ cực nhanh.

Đỗ Hà trong nháy mắt đã ý thức được sự việc.

Tốt mất linh, xấu linh, Hầu Quân Tập đã phát hiện người trong thảo nguyên thiện ở đánh đêm nên tiến công vào lúc này. Khả năng vì móng ngựa được bọc nên không phát ra bất luận thanh sắc.

Vị danh tướng thiện công này căn bản không muốn dây dưa mà dùng thể công sét đánh không kịp bưng tai để tiêu diệt mình.

- Chuẩn bị tác chiến.

Đỗ Hà không do dự, lập tức hạ lệnh tăng cường phòng thủ phía đông.

“Rập rập”, tiếng vó ngựa vang lên.

Nhân số đột kích cao tới hơn vạn, tất cả đều là kỵ binh, bọn chúng không sợ loạn tiễn xông vào doanh trại. Trong nháy mắt phía đông đã vang lên tiếng chém giết lá cà.

Đỗ Hà đuổi tới trước doanh, đang định dẫn binh trợ giúp.

La Thông, Tiết Nhân Quý phụ trách thủ vệ trước doanh nghe đông doanh chiến hỏa ngập trời cũng tiến vào hy vọng có thể trợ giúp đông doanh.

Đỗ Hà nhìn hai tướng, trầm giọng nói:

- Đừng quản đông doanh, mục đích Hầu Quân Tập là cửa chính!

616. Chương 639: Chiêu Số Không Thể Tưởng Tượng

Nhìn thấy chiến hỏa ở đông doanh, ánh mắt Đỗ Hà nhìn vào vùng tối mịt phía trước, ở đó không thấy một bóng người nào.

Trên mặt hẩn trầm tĩnh như nước, kỳ thật chính hẩn cũng không thể xác định phán đoán như vậy phải chăng chính xác, nhưng hẩn cảm thấy Hầu Quân Tập xuất kích, không đơn giản. Vượt qua cửa chính phòng thủ nghiêm mật, tập kích đông doanh, xác thực là một diệu chiêu nhưng muốn dùng chiêu này thủ thắng, tuyệt đối không dễ dàng.

Đường binh quân kỹ nghiêm minh, bất luận là có hay không có nguy hiểm, chỉ cần đại quân ra ngoài sẽ phòng thủ nghiêm mật. Cho dù không có Mãnh nhi nhắc nhở thì đông doanh bị tập kích cũng sẽ kịp phản ứng, chuẩn bị phản kích.

Hầu Quân Tập cũng từng dẫn qua Đường binh, không có khả năng không biết điểm này. Cho nên, hẩn sẽ không ký thác hi vọng giành thắng lợi vào việc dạ tập. Nhưng dạ tập diễn ra rất ác liệt, thậm chí rung chuyển cả đông doanh.

Đỗ Hà thậm chí có lúc cảm thấy Hầu Quân Tập đem chủ công thiết trí tại đông doanh, ý định điều tiền doanh đi trợ giúp. Nhưng lúc La Thông, Tiết Nhân Quý hỏi khiến hẩn nhận ra khác thường. Ngay cả chủ tướng tiền doanh cũng thấy đông doanh không yên, vậy nếu bọn họ tiến vào thì tiền doanh ra sao?

Vừa nghĩ vậy, Đỗ Hà lập tức hiểu được ý định tiến công chính thức của Hầu Quân Tập là tiền doanh. Hẩn đang chờ lúc La Thông, Tiết Nhân Quý ngồi không yên, tiến đến trợ giúp.

Đột nhiên một quân tốt chỉ vào phía bên phải tối như mực, nói:

- Chỗ đó giống như có thanh âm truyền đến.

Đỗ Hà ngưng thần nhìn ra xa:

- Quả nhiên, quả nhiên là tiền doanh, tên tặc hầu tử Hầu Quân Tập này thật là狡 hoạt.

Hắn nén hưng phấn:

- Cung nỏ nghe hiệu lệnh ta, đợi bọn hắn đến gần, đồng loạt xạ kích.

Trong đêm đen như mực, xác thực có lợi cho ẩn nấp. Nhưng cả một đội quân khổng lồ dưới sự giám thị nghiêm mật muốn không gây động tĩnh là tuyệt đối không có khả năng đấy. Một khi bị phát hiện thì ý đồ kỳ tập tuyên cáo thất bại.

Quân Tiết Duyệt Đà do Hầu Quân Tập chỉ huy tựa hồ không ý thức được bị phát hiện, vẫn thận trọng tiến gần.

Một bước, một bước!

- Xạ kích!

Tiếng tên nỏ tiếng xé gió dày đặc phá tan màn đêm yên tĩnh. Tên nỏ công kích với quân dạ tập là một cơn ác mộng. Quân tốt đi đầu còn chưa hiểu chuyện gì đã bị xuyên thấu thân thể.

Tiếng gào thê thảm vang lên không ngớt!

- Kế hoạch bị khám phá rồi.

Hầu Quân Tập ngồi trên lưng ngựa trước doanh trại, nhếch miệng cười trào phúng, trong tay cầm thanh loan đao tinh xảo mà Di Nam đưa cho hắn, loan đao này từ Tây Phương truyền đến, khác với loan đao Đại Đường:

- Hắc, cũng không đến nỗi mất hứng.

Hầu Quân Tập không hề cảm thấy bất ngờ, vung tay, khuôn mặt lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Tiến công.

Tiếng cốt địch vang lên, đây là nhạc khí truyền tin của dân thảo nguyên, thanh âm trầm thấp nhưng bén nhọn chói tai, có thể truyền vài dặm.

Vào khắc tiếng cốt địch vang lên.

Một đội kỵ binh bên tay phải Hầu Quân Tập chậm rãi tiến lên. Số lượng bọn chúng rất nhiều nhưng không hề phát ra tiếng động.

Kỵ binh này không giống với kỵ binh bình thường. Quân tốt vẫn là của Tiết Duyệt Đà nhưng trên người chiến mã lại dán mấy chục khối sắt miếng, tựa như cưỡi ngựa sắt, phi thường quái dị.

Bọn hắn lặng lẽ tiến lên, tới khoảng cách nhất định, gần như song song với cánh quân bên trái đã bị phát hiện thì lập tức gia tốc vọt tới trước. Trong tốc độ cao, bọn hắn chui hết vào dưới bụng ngựa khiến không nhìn rõ bóng người.

Đỗ Hà chỉ huy tên nỏ chế trụ địch nhân phía bên phải, trong tai lại nghe được bên trái truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, rất hiển nhiên Hầu Quân Tập cũng không có đánh giá thấp sự hiện hữu của mình, cho là mình nhất định trúng kế, cố ý lợi dụng phía bên phải thăm dò, hấp dẫn chú ý của mình đem chính thức đột kích tại bên trái.

- Hầu tử狡 hoạt!

Đỗ Hà nhin không được nói một câu, lại một lần nữa chỉ huy tên nỏ xạ kích địch phía bên trái.

Hai đợt tên vũ bay đi, ngoài ý muốn không nghe tiếng gào thảm thiết mà chỉ ngẫu nhiên có tiếng ngựa gào thảm thiết, thỉnh thoảng mới có tiếng người. Còn đang cảm thấy kỳ quái, một thốt thiết giáp mã đã vọt tới phụ cận.

Dưới ánh lửa yếu ớt có thể thấy trên thân ngựa cắm đầy tên nổ.

Từng mũi tên nhọn đâm rách thiết giáp, không chút lưu tình chui vào thân thể chiến mã.

Nhưng sinh mệnh lực chiến mã hơn người mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần, hơn nữa vì có sắt lá phòng hộ nên dù chúng nhận lấy trọng thương, nhưng không đủ để trí mạng.

Thiết kỵ mã phóng qua bầy rập của Tiết Nhân Quý đào móc, vọt tới trước hàng rào.

- Coi chừng, dưới ngựa có người!

Vào lúc ngựa phóng qua bầy rập, người tinh mắt đã phát hiện có quân tốt ẩn thân dưới bụng ngựa nhưng đã trễ.

Nguyên một đám quân tốt Tiết Duyên Đà mượn nhờ ngựa làm bàn đạp, phóng qua hàng rào, vọt vào doanh trại.

Lần lượt, lần lượt!

Trong giây lát, đã có hơn ba trăm người lợi dụng thủ đoạn không thể tưởng tượng vọt tới phụ cận.

- Hảo thủ đoạn.

Dù là địch nhân, Đỗ Hà thấy một màn như vậy cũng không khỏi không tán thưởng một câu, Hưu Quân Tập thực con mẹ nó là một thiên tài.

300 người thuộc về đội cảm tử, dũng mãnh gan dạ vô cùng, không chút nào sợ chết, căn bản không thêm để ý quân tốt tầm thường, nhập vào mưa tên điên cuồng đâm chém.

Tên nổ nếu bị công kích cận thân thì mất đi toàn bộ ưu thế.

- Vứt bỏ nổ, rút đao, giáp lá cà!

Đỗ Hà tỉnh táo hạ mệnh lệnh.

Đường triều nổ binh đều là nghề phụ, chiến sĩ mới là chủ chức, vừa nghe lệnh thì cả đám binh nổ đều biến thành dũng sĩ cận chiến.

Rầm rập.

Tiếng vó ngựa lần nữa vang lên.

Hưu Quân Tập không ngừng lợi dụng thủ đoạn đồng dạng đem quân tràn vào triệt để chế trụ tên nổ thi triển.

- Oanh.....

Tên nổ bị áp chế, Hưu Quân Tập tự mình dẫn đại quân triển khai cường công chính thức.

Từ khi luồng thiết giáp mã thứ nhất xuất hiện, Đỗ Hà lập tức ý thức được tên nổ triệt để mất đi hiệu dụng rồi. Hưu Quân Tập quá mức quen thuộc đối với chiến pháp Đường triều, biết rõ tất cả ưu điểm, khuyết điểm tên nổ, hoàn toàn khắc chế. Thuần bài chỉ là một loại chiến thuật hấp dẫn, chính thức sát chiêu là loại thiết kỵ binh không thể tưởng tượng này.

Đỗ Hà rút đao kiếm, đứng bên cạnh Đường binh dũng mãnh gan dạ vô cùng.

Nhìn xem bộ đội Tiết Duyên Đà dần dần tới gần, trong mắt hắn cũng dấy lên chiến ý ngập trời.

Đường nổ chỉ là một phần Đường quân, khắc chế Đường nổ, cũng không có nghĩa là khắc chế Đường binh, vật lộn, giáp lá cà, Đường binh cũng sẽ không kém Tiết Duyên Đà.....

Đại chiến hết sức căng thẳng!

617. Chương 640: Công Thủ Huyết Chiến, Tam Tướng Hiển Uy

Những lời này lúc chém giết địch ta trên chiến trường là thích hợp nhất.

Đại Đường thượng võ, sơ thời nhà Đường trọng binh, dũng mãnh thiện chiến, bọn họ không cần thông qua huấn luyện nghiêm khắc, nhưng vẫn có thể ra sa chiến giết địch, mà binh lính sống ở Tiết Duyệt Đà thảo nguyên, mà ở trên thảo nguyên, mạnh được yếu thua, người trong thảo nguyên vào lúc còn trẻ, đã bắt đầu vũ đao lộng bổng, gươm roi thúc ngựa, bọn họ coi trọng vinh quang, dùng hung hãn không sợ chết mà trứ danh.

Dùng một câu khái quát: "Binh Đường thiện chiến, binh Tiết Duyệt Đà dũng mãnh, không hơn không kém nhau."

Loại chiến đấu cương mãnh thế này, chỉ có dũng giả mới có thể chiến đấu tới cuối cùng.

Mất đi nỗ lực vĩnh viễn áp chế, binh của Tiết Duyệt Đà đã triển khai công kích một cách toàn diện.

Không dưới vạn binh lính Tiết Duyệt Đà trùng kích doanh môn.

Ở cửa doanh môn, tranh giành từng tấc đất, mỗi khi tiến lên, hoặc lui xuống, đều phải trả giá bằng tính mạng.

Đỗ Hà dẫn toàn quân, nắm vào cửa doanh môn mà tiến công điên cuồng, triển khai chặn đánh thật mạnh mẽ.

Hắn với tư cách chủ tướng tiên phong, cho nên vào lúc này đứng ở tuyến đầu chém giết, có tác dụng cổ vũ sĩ khí không thể bỏ qua được. Mà lúc này hắn dẫn đầu Liên Vân Khôi, đang mặc quang khôi trên người, tay trái cầm Định Đường Dao, tay phải cầm Bàn Long Kiếm, đao kiếm vung vẩy ở giữa không trung, trong Hiệp Khách Hành có một câu thơ để miêu tả: "Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu người!"

Có lẽ hắn không được tính là dũng mãnh nhất, nhưng tuyệt đối là nhất lưu.

Ở trong đám địch quân dày đặc, hắn giống như một con báo, qua lại nhẹ nhàng giống như hồ điệp (con bướm). Qua lại tự nhiên, đao kiếm nâng lên hạ xuống đều là máu của địch nhân, bản thân hắn lại có thể tránh né tất cả công kích đánh tới.

Tiết Duyệt Đà Thiên phu trưởng Vương Khôi cũng không nhận ra Đỗ Hà, nhưng từ trang phục có thể chứng minh một chuyện, hắn là đại tướng nhà Đường. Đại tướng có thể ra chiến trường Tiết Duyệt Đà giết địch là một chuyện vô cùng vinh quang, vẫy tay một cái, thân binh dưới trướng lao về phía Đỗ Hà.

- Bắt lại...

Định Đường Dao chống chọi với Lang Nha Bổng của Vương Khôi, mà thanh Đường Vương Dao vô kiên bất tồi kia, liên tục chặt đứt ba cây gai ngược, sau đó đình chỉ.

Lang Nha Bổng ở Trung Nguyên gọi là Thù, vào thời Xuân Thu Chiến Quốc được sử dụng rất rộng rãi, bởi vì cấu tạo đơn giản, uy lực cường đại, mà dị tộc thảo nguyên lại vô cùng hoan nghênh thứ binh khí này nhất.

Vương Khôi tại Tiết Duyệt Đà có tiếng là dũng giả, Lang Nha Bổng hạ xuống là có người phải chết, thấy binh khí mà mình yêu quý bị một đao tiện tay của kẻ này chém đứt ba cây gai ngược, con mắt sung khởi huyết, chợt quát một tiếng, Lang Nha Bổng vung qua đầu.

Hô một tiếng.

Đỗ Hà bị chém một thành hai khúc.

Không, chỉ là bóng dáng mà thôi!

Đỗ Hà quá nhanh, nhanh tới mức thị giác của người ta cũng bị lừa.

Vương Khôi còn chưa kịp phản ứng, Đỗ Hà đã xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Bốn tên thân vệ sau lưng Vương Khôi cũng nhìn rất rõ ràng, quan trên lâm nguy, bản thân của bọn họ liền ra tay cứu Vương Khôi.

Nhưng mà thiên la võng cũng không trói được thần long, Bàn Long Kiếm trong tay Đỗ Hà giống như một đầu bạch long bay lên bầu trời, một tiếng thét dài động cửu tiêu (cửu tiêu: chín tầng trời), một đạo hào quang phóng lên trời. Định Đường Dao vừa ra, hai gã thân binh đang cầm thương bị chém thành hai đoạn, một gã bị Bàn Long Kiếm đâm thủng cổ họng, người cuối cùng thấy thế sợ tới mức hồn phi phách tán, làm cho Đỗ Hà xuất hiện bên cạnh, đâm thủng lồng ngực.

Tuy Vương Khôi được đám thân binh hộ vệ bảo trụ tính mạng, nhưng lập tức cho thân binh vây công Đỗ Hà. Hảo hán không chịu nổi nhiều người, cột máu trùng thiên, cho dù là lão đại cũng ngã xuống đất.

Thân hình Đỗ Hà khê động, biến mất ngay tại chỗ. Thân ảnh của hắn xuất hiện ở cách đó hơn mười bước, đao chém kiếm đâm, liền giết ba người, bước nhẹ một dõ, lại tới chỗ khác, thân ảnh quỷ mị, tiêu sái phiêu dật. Hắn hất đao kiếm lên liền có vết máu, cười dài nói:

- Muốn tiến lên trước một bước, trước qua cửa ải này của ta...

Cùng loại tình hình, máu và nước mắt ở trên chiến trường, nhìn mãi thành quen.

Binh sĩ dũng mãnh nhà Đường, không chỉ có mình Đỗ Hà.

La Thông, Tiết Nhân Quý hai vị thủ tướng cũng nửa bước không rời, vẫn đứng tại chỗ chiến đấu hăng hái.

Vào thời khắc này, La Thông không phụ cái tên Tiểu Bá Vương, trong tay của hắn cầm thiết thương, lúc này đã nhuộm đỏ máu.

- Thương trận, xuất kích...

Công thủ chiến, thương trận vĩnh viễn là hữu hiệu nhất.

La Thông phòng thủ ở chính diện doanh môn, địa phương máu chốt nhất, cũng là chỗ bị áp lực nhiều nhất.

Vào thời điểm binh lính Tiết Duyên Đà không ngừng xung phong liều chết, doanh môn đã thay chủ mấy lượt.

Hiện tại La Thông muốn làm, chính là đoạt doanh môn trở lại từ tay địch.

Nhưng vào lúc này, hắn phải đối mặt với binh lính vô biên vô hạn của Tiết Duyên Đà quân, bọn họ chỉ có thể chiếm cứ vị trí của bản thân mình, muốn đoạt doanh môn lại, phương pháp duy nhất, chính là phải giẫm qua người của những quân tốt này.

La Thông giờ lên thiết thương của mình lên, quát:

- Đại trượng phu bảo vệ quốc gia, chỉ ở hôm nay! Chư quân theo ta ra sức giết địch!

Trước bước từng bước, thiết thương đâm vào ngực của một tên binh lính Tiết Duyên Đà, hắn giờ thi thể của tên binh lính này lên, một đại hán hơn hai trăm cân bị giờ lên giống như con gà, bay lên giữa không trung.

- Aaaaaa...

Thời điểm thi thể đó rơi xuống, La Thông giờ trường thương lên trời, nổi giận gầm lên một tiếng, tụ tập toàn bộ lực lượng vào trong cơ thể, nện lên thi thể đó, giống như đánh bóng chày, thi thể hai trăm cân giống như đạn pháo, bay vào trong đám binh lính dày đặc, lập tức có hơn hai mươi người phía trước ngã xuống. Chuyện này còn chưa kết thúc, hai mươi người này, bị những binh lính phía sau xông lên giẫm đạp mà chết.

Mà dư ba của nó, lại có ba bốn mươi người xung quanh nghiêng ngã, hành động ảnh hưởng mấy trăm người ở chung quanh.

Một kích công thành!

La Thông giờ trường thương lên cao, quát:

- Giết...

Đường binh đều bị một kích này của La Thông thuyết phục, khí huyết dâng lên, ý chí chiến đấu sục sôi, gào thét xông về phía địch nhân.

La Thông từ trước tới nay, chưa bao giờ giống như hôm nay, liên tục chém giết hơn mười binh lính Tiết Duyên Đà.

Toàn quân nường tựa theo cổ dũng khí ta là vô địch này, một lần hành động đoạt lại doanh môn.

Nhiệm vụ của Tiết Nhân Quý là du kích, đội viên cứu hỏa, ở đâu gặp nguy hiểm, ở đâu thì có thân ảnh của hắn, kích chiến càng lâu, hắn dẫn năm trăm kỵ binh, liên tục chiến đấu ở các chiến trường hơn mười địa phương, Phương Thiên Họa Kích cực lớn nâng lên hạ xuống giết hơn mười địch nhân, trên lưng ngựa đã sớm không còn mũi tên nào.

Sau khi bỏ sung mũi tên, Tiết Nhân Quý mới nhận được tình hình chiến đấu mới nhất, Vương Đức phụ trách cánh phải đang giao chiến với địch nhân, bị cung tên bắn lén, phòng tuyến đầy nguy cơ.

Tiết Nhân Quý không có chút do dự, dẫn năm trăm kỵ binh lao tới.

Trước doanh phía bên phải mất đi chỉ huy, Đường binh tuy thủ vững cương vị, nhưng thiếu người chỉ huy, mỗi người tự chiến.

618. Chương 641: Tù Cơ Hội Mà Hành Động

Chế độ quân sự Đường triều vô cùng nghiêm cẩn, trên chiến trường một gã tướng quân, phân phối hai gã phó tướng, dưới phó tướng lại có giáo úy, quyền thống trị liên tiếp mà đảm nhiệm, cho dù tướng quân bị thương bỏ mình, còn có phó tướng, phó tướng về sau lại giáo úy, sẽ không xuất hiện thiếu khuyết chỉ huy, tình huống từng người tự chiến.

Nhưng mà cánh phải sắp bị chiếm đóng, không có người chỉ huy.

Tiết Nhân Quý giận tím mặt, nhưng là không kịp truy vấn nguyên do, lạnh lùng nói:

- Theo ta đem bọn này tặc tử giết bằng được!

Xiết chặt trong tay hai trượng dài Phương Thiên Họa Kích, găm thét thúc mã về phía trước!

Máu tươi vẩy ra, Tiết Nhân Quý xung trận thúc ngựa lên trước, giống như một cỗ xe tăng xông vào đám người, cường ép đánh nát biến người như thủy triều phía trước. Cự kích hai trượng xoay quanh, không người chung quanh nào dám tới gần, phạm là người tiến vào phạm vi công kích, nhất định bị một kích mất mạng!

Hắn thét dài, tiếng hô từ xa truyền tới, giống như đầu mãnh hổ.

Kỵ binh sau lưng Tiết Nhân Quý cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cho dù vạn người cũng không địch nổi Tiết Nhân Quý, một hơi nhảy vào trong doanh, sau khi đánh giết hơn ba trăm người, tạo ra một lỗ hổng.

Tiết Nhân Quý nhảy khỏi ngựa, thò tay nắm một gã quân tốt, quát lên:

- Ai là phó tướng, ai là giáo úy...

Quân tốt bị nắm lại, toàn thân cao thấp đều là vết máu, trên người bị thương không dưới mười chỗ, có thể thấy được tình hình chiến đấu thảm thiết.

Hắn lau máu tươi trên mặt, nức nở nói:

- Bỏ mình, đều bỏ mình... Là bị tên bắn chết...

Vào lúc này, chợt có một âm thanh tiếp cận, một mũi tên nhanh như thiểm điện xuất hiện trước mặt Tiết Nhân Quý.

Lúc này đã không kịp đón đỡ né tránh, giống như tốc độ ánh sáng, hắn dùng lực nghiêng đầu, một ngụm cắn mũi tên!

Tiết Nhân Quý dọa ra đổ mồ hôi lạnh, lỗ chân lông đều dựng thẳng. Hắn cắn chặt mũi tên, nhưng hàm răng của hắn đau ê ẩm, trong lòng biết chỉ cần hơi sai lầm, hắn sẽ bị mũi tên này bắn mất mạng, thì thể nằm trên mặt đất.

Qua giây lát, hắn đã hiểu tình huống xảy ra.

Ở bên kia có một tên Thần Xạ Thủ, có tài năng thiện xạ, chuyên môn nhằm vào chỉ huy tướng lĩnh mà bắn lên.

Trên chiến trường, mặc cho một người võ nghệ cao bao nhiêu, cũng khó có thể chống cự một mũi tên bắn lên không biết từ đâu.

Tiết Nhân Quý ngẩng đầu tìm kiếm người bắn tên, lại có ba mũi tên theo hình tam giác bắn ra. Mũi tên thứ nhất bắn vào mặt hắn, mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba lại nhắm vào đầu của hắn.

Tiết Nhân Quý thấy ba mũi tên này, thần sắc hơi động, ba mũi tên phong kín lộ tuyến tránh né của hắn, hắn vòng qua phải thì gặp mũi tên thứ hai, đi phía trái thì gặp mũi tên thứ ba, đúng là vô cùng ảo diệu.

Nhưng lúc này hắn đã có chuẩn bị, trường kích nâng lên, Phương Thiên Họa Kích trên không trung hóa thành một đạo ngân quang, ba mũi tên đều rơi xuống mặt đất, trong nội tâm nhin không được mà run rẩy, đây không phải lần đầu tiên hắn bị đối phương bắn lên dùng chiêu này, bằng không, hiện giờ hắn là một cỗ thi thể.

Lúc này đây hắn nhìn rõ ràng người bắn tên, đứng ở cách đó hơn một trăm năm mươi bước, một tên lính mặc trang phục Thiên phu trưởng, là người dũng mãnh của Tiết Duyên Đà, trong tay cầm cung, đang kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt có chút khó tin, hình như không tin được tuyệt kỹ Truy Hồn Tam Tiễn của mình, cứ như vậy mà bị người ta phá.

Tên bắn tên chính là xạ thủ nổi tiếng của Tiết Duyên Đà, gọi là Bạc Thủ Xạ. Truy Hồn Tam Tiễn là tuyệt kỹ thành danh của hắn, bởi vì không tránh được ba tiễn này, không biết bao nhiêu hảo thủ thảo nguyên, chết trong đó, không ngờ hôm nay lại bị phá giải.

Trong mắt hiện ra thần sắc giận dữ, dùng hàng loạt tiễn thủ pháp bắn liên hoàn sáu mũi tên vào Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý sắc mặt lạnh lùng, đối mặt với mũi tên nhọn bắn liên tiếp, không tránh không né, một tay cầm kích, đánh rơi mũi tên.

Hắn đem Phương Thiên Họa Kích cắm trên mặt đất, cầm thiết cung trên lưng ra, đặt mũi tên hắn cắn trong miệng vào cung, kéo cung như trăng rằm.

Đỗ Hà đã từng hỏi Tiết Nhân Quý.

- Người biết bắn tên nặng sao?

Tiết Nhân Quý nói:

- Không biết!

Đỗ Hà lại hỏi Tiết Nhân Quý:

- Người biết bắn hàng loạt sao?

Tiết Nhân Quý nói:

- Không!

Đỗ Hà lại hỏi Tiết Nhân Quý:

- Người biết thủ pháp tam tiễn liên hoàn không?

Tiết Nhân Quý nói:

- Không!

Đỗ Hà rất kỳ quái, Tiết Nhân Quý hỏi cái gì cũng không, dựa vào cái gì mà Tam Tiễn Định Thiên Sơn, hỏi một câu sau cùng:

- Vậy tiên pháp của ngươi có cái gì đặc biệt...

Tiết Nhân Quý trả lời hắn:

- Mũi tên của ta không có đờng, có chỉ là lực lượng...

Chính là một ngày, Đỗ Hà hiểu được vì sao Tiết Nhân Quý có thể Tam Tiễn Định Thiên Sơn.

Bặc Thỉ Xạ vừa giận vừa tức, người trong thảo nguyên xem cười ngựa bắn tên là thiên phú đặc biệt.

Bặc Thỉ Xạ bắn tự ý bắn, tuy không dám xưng là đệ nhất, nhưng cả thảo nguyên cũng xếp top 3, đối với tiên thuật của mình, hắn tuyệt đối dám tự phụ.

Mà hôm nay lại bị người ta nhục nhã, bắn lên một mũi tên không trúng, sau đó "Truy hồn Tam Tiễn" lại bị đối phương phá, tuyệt chiêu ẩn giấu bắn hàng loạt mũi tên cũng bị một kích của đối phương đánh bay. Sau đó đối phương lại cầm thiết cung, dùng mũi tên của hắn, đáp lễ cho hắn.

Đây chính là khiêu khích ở Tiết Duyên Đà, ý tứ nhục nhã, tỏ vẻ tiên pháp của hắn không tới nơi tới chốn, chẳng những bắn không trúng mục tiêu, mũi tên còn bị người ta đoạt đi bắn lại.

- Đến đây đi...

Bặc Thỉ Xạ giận xanh mặt, thầm nghĩ:

- Ta muốn nhìn, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu năng lực...

Kỳ thật Tiết Nhân Quý cũng không có cố ý khiêu khích Bặc Thỉ Xạ, hắn nào biết quy củ của Tiết Duyên Đà. Nhưng nếu hắn bắn chết Bặc Thỉ Xạ, bởi chính mũi tên của Bặc Thỉ Xạ thì quá ác tâm, một Thần Xạ Thủ núp trong bóng tối, hắn có thể phát huy lực lượng, còn vượt xa vạn phu trưởng hoặc một hãn tướng.

Nếu để cho người này tiếp tục bắn lên trên chiến trường nữa, một trận chiến này, cũng không biết có bao nhiêu tướng lĩnh chết dưới tên của hắn đây.

Tiết Nhân Quý kéo thiết cung thành hình trăng rằm, mũi tên rời cung.

Bặc Thỉ Xạ cũng muốn noi theo Tiết Nhân Quý, dùng loan đao bổ về mũi tên giống như lưu tinh kia.

- Ta muốn xem..

Sắc mặt Bặc Thỉ Xạ kịch biến, thời điểm đao của hắn tiếp xúc với mũi tên, mũi tên truyền ra một lực lượng vô cùng kinh khủng, trực tiếp đánh bay loan đao của hắn. Mà mũi tên vẫn bay tới, không bị chút ảnh hưởng nào, trực tiếp bắn xuyên qua tim của Bặc Thỉ Xạ, thể đi của mũi tên còn chưa yếu bớt, xuyên qua tim của hắn bay ra phía sau, trực tiếp vọt lên bầu trời đêm vô tận, cũng không thông báo điểm dừng của nó là ở đâu.

Bặc Thỉ Xạ không có một cơ hội phản ứng nào, hắn cứ như thế mà ngã xuống đất.

Tiết Nhân Quý bắn mũi tên này cũng không có bất kỳ xinh đẹp gì, cũng không có bất kỳ kỳ xảo, đúng như hắn nói, có chỉ là lực lượng.

Nói ra nguyên nhân cũng có, Tiết Nhân Quý nhà nghèo, mà thùng cơm một bữa ăn, thì hắn lại ăn gấp mấy lần người khác. Để gia tăng thu nhập trong nhà, hắn thường lên núi săn bắn, phụ cấp gia dụng. Thời điểm săn bắn, hắn cảm thấy mấy mũi tên liên xạ, hao tổn mũi tên quá lớn, vì vậy khổ luyện một mũi tên bắn chết con mồi.

619. Chương 642 + 643: Đòn Sát Thủ Cuối Cùng

Bất tri bất giác, mũi tên của hắn càng ngày càng chuẩn, lực lượng cũng càng lúc càng lớn. Có một lần, hắn ở trong núi gặp một con gấu ngựa, đối mặt với gấu ngựa da dày thịt béo, mũi tên của hắn bắn vào tim của gấu ngựa, uy lực to lớn, có thể thấy được.

Trong lịch sử cũng từng ghi chép chuyện này, Đường Cao Tông đã một lần thử tiền pháp của Tiết Nhân Quý, Tiết Nhân Quý đương cung bắn một mũi tên, trực tiếp bắn thủng một cái áo giáp có khảm năm tầng sắt điệp gia.

Tiết Nhân Quý thu hồi cung tiễn, bình tĩnh trấn định an bài phòng ngự, ngăn chặn lỗ hổng.

Đỗ Hà đã từ tiền tuyến lui về, càng nhiều thời cơ kịch chiến, càng làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi. Toàn thân cao thấp của hắn, máu chảy đầm đìa, cả người giống như từ trong biển máu đi ra ngoài.

Dù sao hắn cũng là chỉ huy toàn quân, thời gian đứng ở tuyến đầu không dài, hắn cần phải làm ra quyết định toàn cục, làm ra quyết đoán tương ứng.

Căn cứ vào tình huống công thủ trước mắt, Đỗ Hà an bài quân lính trợ giúp rất tốt, bổ cứu, làm cho trạng thái của binh lính đạt tới mức tốt nhất, tiếp tục tác chiến.

Nhìn thấy chiến trường hỗn loạn, trên mặt hắn cũng không khỏi lộ ra một tia vui vẻ, tuy song phương lúc này khó phân cao thấp, nhưng từ tình hình trước mắt mà phán đoán, bọn họ chiếm cứ ưu thế rất lớn. Dù sao bọn họ là phương phòng thủ, bởi vì cái gọi là "Phu chiến, dừng khí. Nhất cổ tác khí, lại mà suy, ba mà kiệt."

Thời gian công thủ trong chiến tranh càng dài, càng có lợi cho phương phòng thủ.

Nhưng mà Đỗ Hà cũng không dám khinh thường, càng không thể mang tâm may mắn, hắn biết rõ Hưu Quân Tập giống như sói đói, đang từ nơi bí mật nào đó nhìn chăm chăm vào bọn họ. Gia hỏa vừa ra tay là có thể phá giải tên nở sặc bén nhất của Đường triều chờ hắn làm khó dễ, còn không biết tình huống phía sau như thế nào.

Không thể không đề phòng.

Đề phòng Hưu Quân Tập cũng đặc biệt lưu lại một chiêu sát thủ.

...

Hưu Quân Tập đứng ở một ngọn đồi tương đối cao bao quát chiến trường, tuy là đêm tối, nhưng trong doanh địa ánh lửa vẫn làm cho hắn thấy rõ tình huống chiến đấu trong đáy mắt.

Hắn yên lặng cúi đầu nhìn, bóng người rậm rạp chằng chịt, giống như con kiến dừng mảnh lao về phía trước, mà ở trong quân doanh, một tên quân tốt, cũng tiến hành chống cự quyết liệt.

Song phương lâm vào trạng thái giằng co.

- Khó được, thật sự là khó được.

Trên mặt Hưu Quân Tập mang theo nụ cười, trong miệng thì thầm tự nói:

- Đỗ Hà mất đi cung nỏ, vẫn còn năng lực này, không ngờ nổi, không ngờ nổi...

Cũng không biết là tán thưởng thật tình, hay vẫn là cái gì, dù sao lời này từ trong miệng nói ra, có một hương vị cổ quái.

- Đại tướng quân, đã chuẩn bị sẵn sàng...

Một thành viên tướng lĩnh Tiết Duyên Đà đi tới bên cạnh Hưu Quân Tập, hắn tên là Phạm Hạo, là một thanh niên tướng lĩnh dũng mãnh thiện chiến của Tiết Duyên Đà, tuy trong tất cả tướng quân của Tiết Duyên Đà, đối với vị Đại tướng quân Hưu Quân Tập này, có tâm bài xích. Nhưng bốn sự lãnh binh tác chiến bày ra đó, không phục cũng không được.

Cho nên dù có bất mãn, bọn họ cũng không dám cầm tính mạng ra đùa giỡn, thành thành thật thật nghe theo mệnh lệnh của Hưu Quân Tập, nghe theo hắn chỉ huy.

Hưu Quân Tập nói:

- Cứ như vậy đi, chờ một chút đã!

Phạm Hạo cũng không hiểu cách làm của Hầu Quân Tập, đấu pháp chiến thuật của Hầu Quân Tập hẳn vẫn sở vị văn. Bọn họ tác chiến trước kia, ít nhất sẽ có một mục tiêu, có thể Hầu Quân Tập cho bọn họ tiến công, không ngừng tiến công, căn bản không có bất cứ lý luận chỉ huy gì, làm cho tất cả tướng quân của Tiết Duyên Đà, cứ theo ý nguyện của mình mà lãnh binh xung phong liều chết.

Đợi thêm nửa ngày, rốt cục nghe được mệnh lệnh xuất kích, nào biết kết quả vẫn chờ một chút.

Hầu Quân Tập cũng lười giải thích với bọn họ, mỗi một tướng quân đều có phong cách chiến đấu của mình, Hầu Quân Tập tự nhiên cũng có.

Sở trường của hắn là phác giác sơ hở, có thể phát giác ra vị trí yếu kém nhất của địch nhân, sau đó thừa dịp định bệnh, muốn mạng của hắn, lợi dụng điểm yếu này, cưỡng ép xé ra một vết nứt, mở rộng thành quả chiến đấu, lấy được thắng lợi.

Hắn bảo tướng lãnh của Tiết Duyên Đà, tự do công kích, mà mình ở một bên xem cuộc vui, đương nhiên là chờ đợi thời cơ, chờ đợi đối phương sơ hở sẽ xuất thủ trong lúc đó.

Nhưng mà năng lực của Đỗ Hà, La Thông, Tiết Nhân Quý vượt xa dự đoán của hắn, do ba người bọn họ tạo thành đội ngũ trước doanh, giống như một cái thùng sắt, khó mà phá được, bởi vì tầm bắn tên của đối phương, cho nên Hầu Quân Tập nhìn thấy một đường chiến cơ, ý định trong thời gian tốt nhất, gạt hái thành quả thắng lợi, tự mình xuất kích.

Tiết Nhân Quý kịp thời xuất hiện, bổ sung cái lỗ hổng này, thời điểm này, tại phát động công kích, đã mất đi ý nghĩa.

Hắn có kinh nghiệm chiến trường, cũng biết đạo lý "Nhất cổ tác khí, lại mà suy, ba mà kiệt", hắn mặt như cổ bách, nhìn không ra biến hóa nào, nhưng trong nội tâm âm thầm sốt ruột.

Đột nhiên hắn nhạy cảm nhìn thấy bên phải có một ít buồng lỏng, chống cự không lớn bằng lúc trước, chúi chúi cái cảm, âm thầm cân nhắc:

- Nơi đó là địa phương Đỗ Hà dẫn binh chống cự, theo thời gian chiến tranh mà tính, ổn như bàn thạch, không hề có dấu hiệu buồng lỏng. Hôm nay lại... Chẳng lẽ, là, hắn là chủ tướng, đương nhiên không thể vĩnh viễn tác chiến ở chiến trường.

- Người tới, cường công cánh phải, bức Đỗ Hà ra cho ta... Phạm Hạo, người dẫn binh mã, hành quân lặng lẽ, chuẩn bị vòng qua đông doanh, chúng ta đi đánh đông doanh...

Trời tối như mực, Khế Quân Hà Lực lãnh đại quân lặng lẽ tiến tới gần Tiết Duyên Đà.

Từ khi phụng mệnh của Đỗ Hà, lãnh binh ra doanh, Khế Bất Hà Lực đã phái ra năm mươi tên trinh sát, ở trên thảo nguyên tìm tòi hướng đi đại quân Tiết Duyên Đà. Bản thân suất lĩnh phần quân đội quan trọng đi xa xa, tránh phạm vi trinh sát đối phương phát hiện, để tránh bạo lộ hành tung.

Khế Bất Hà Lực mang theo binh mã xuất hiện đều là dũng sĩ bộ tộc, đều là người Thiết Lặc, đồng tông với Tiết Duyên Đà, mà năm mươi tên trinh sát cũng giống như vậy. Bọn họ cùng Tiết Duyên Đà có ngôn ngữ giống nhau, tập tục giống nhau, lịch sử giống nhau.

Cho dù gặp gỡ trên đường, cũng có thể chào hỏi mấy câu trò chuyện hơn mấy câu, cho nên lẫn nhau không có bao nhiêu lòng nghi ngờ, càng không hoài nghi đối phương là Đường binh.

Rất nhanh những trinh sát này thăm dò được hướng đi đại quân Tiết Duyên Đà, quay trở về báo cáo Khế Bất Hà Lực.

Khế Bất Hà Lực mượn nhờ ban đêm, lặng lẽ tiềm phục tại phụ cận, nhìn thấy thủ vệ quân doanh Tiết Duyên Đà cũng không sâm nghiêm, trong mắt lóe ra hào quang giống như sói hoang đồng cỏ.

Đều là dân tộc trên thảo nguyên, đối với đánh đêm, Khế Bất Hà Lực rất có tâm đắc.

Hắn triệu tập tướng tá trong quân, hạ đạt mệnh lệnh trước lúc tác chiến:

- Toàn quân chia làm mười tổ, mỗi tổ năm trăm người. Tất cả hợp lại tràn vào công kích, bốn trăm người giết địch, một trăm người phóng hỏa, làm loạn quân tâm...

Mục đích tác chiến của Khế Bất lần này, dùng giết địch làm chính, địch nhân chết càng nhiều, ý nghĩa của trận chiến này cũng đạt được.

Đỗ Hà chưa từng có nghĩ tới dùng năm ngàn binh mã này, có thể chiến thắng bảy vạn đại quân Tiết Duyệt Đà.

Đánh đêm là một loại chiến thuật, có rất nhiều trong tiểu thuyết, lợi dụng đánh đêm, mở rộng gấp mười lần, một lần tập kích bất ngờ có thể lấy nhiều thắng ít, dùng nhược khắc cường, kỳ thật đây đều là hư ảo, giả dối.

Đỗ Hà trước khi tiếp xúc với quân sự, cũng cho là như vậy, nhưng tiếp xúc hẳn mới biết sai lầm đang sợ tới cỡ nào.

Đánh đêm có thể đạt hiệu quả, toàn bộ quy cho năng lực của tướng địch, gặp gỡ đồ ngốc, có lẽ có thể thật sự một trận phá địch, nhưng hai quân giao phong, vĩnh viễn còn lâu mới có thể đem hi vọng kỳ thác vào một tên tướng quân nào tàn.

Có lẽ mọi người đều có nghe nhiều về trận Tiêu Dao Tân, đều nói Trương Liêu đánh đêm đại phá mười vạn binh của Tôn Quyền. Nhưng trên thực tế một trận chiến này chỉ thành công đánh đêm một lần, hiệu quả cũng không rõ rệt. Trong lịch sử Trương Liêu tập kích bất ngờ Tôn Quyền, lúc đầu lấy được hiệu quả nhất định, nhưng Tôn Quyền không phải cạn dầu đèn, rất nhanh liền ổn định trận thế, hơn nữa lợi dụng ưu thế binh lực, vây khốn ngược Trương Liêu, Trương Liêu dựa vào dũng mãnh, phi thường anh dũng chém giết mới phá vòng vây mà ra, trở về Hợp Phì.

Nếu như thảo luận Tam Quốc Diễn Nghĩa, Trương Liêu là đồ ngốc, tử chiến đến cùng, tin tưởng sáng sớm ngày thứ hai, Tôn Quyền đã giẫm lên đầu của Trương Liêu, đứng trên thành Hợp Phì xem mặt trời mọc.

Mục đích của Trương Liêu đánh đêm là tiêu hao quân địch, thấy tốt thì đánh, lần này Đỗ Hà cũng giống như vậy.

Khế Bất Hà Lực vùng tay lên, năm ngàn kỵ sĩ hào không một tiếng động nhảy lên lưng ngựa, bọn họ cũng hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng vào đại doanh Tiết Duyệt Đà.

Binh sĩ Tiết Duyệt Đà cũng không phải làm bằng sắt, ban đêm tại đây rét lạnh, trừ binh lính tuần tra bên ngoài, mỗi người đều tiến vào trướng bông, tránh rét. So về cương vị công tác, binh sĩ tuần tra của Tiết Duyệt Đà, đều lười nhác hơn nhiều. Bọn họ chỉ ở nhờ một đêm, căn bản không có cái gì thiết kế phòng ngự, cũng không thể đoán được quân Đường lại đột kích vào lúc này.

Khế Bất Hà Lực là người dũng mãnh thiện chiến, cầm cung tiễn, xung trận ngựa lên trước, trước nhất nhảy vào địch doanh.

Phát giác tình huống không đúng, binh sĩ tuần tra thổi tù báo động, vèo một tiếng, một mũi tên nhọn, bắn trúng cổ binh sĩ tuần tra. Mũi tên có uy lực kinh người, trực tiếp đâm thủng cổ của hắn, mũi xuyên qua một nửa, Khế Bất Hà Lực có thể liên xạ ba mũi tên, tiễn vô hư phát, không phát nào hụt, người lớn lên trên thảo nguyên, có ai không tinh thông tiễn pháp chứ?

Nhảy vào trong doanh, Khế Bất Hà Lực thu hồi cung tiễn, múa Lang Nha Bổng đen nhánh, gào thét xông về phía trước.

Người trong thảo nguyên bởi vì ban đêm thường bị dã thú tập kích, đối với nguy hiểm có lòng cảnh giác nhất định, cho dù đang ngủ, cũng không có ngủ như chết. Trong doanh trại, chỉ cần có một tiếng động, là bọn họ bừng tỉnh, nhao nhao đứng dậy nghênh địch.

Đao kiếm là vật bất ly thân của bọn họ từ trước tới nay, lao ra khỏi doanh trướng đã có thể chiến đấu.

Nhưng sau khi bọn họ lao ra khỏi, nhất thời há hốc mồm.

Thì phát hiện người xung phong liều chết đều là người một nhà, bọn họ đều có cách ăn mặc giống người Thiết Lặc, trang phục của người Thiết Lặc, có trời mới biết ai là địch nhân ai là quân đội bạn?

Trước hết nhất còn có thể phân biệt ra được kỵ binh địch nhân xung phong là ai, nhưng kỵ binh của Tiết Duyệt Đà, song phương giao thoa hỗn chiến cùng một chỗ, hoàn toàn không phân rõ ai là ai.

Khói đen bốc lên dày đặc, hỏa diễm lan ra rất nhanh, đã có một bộ phận doanh trưởng bị quân của Khế Bật đốt, chiến mã đang tháo chạy điên cuồng, tiếng rống vang lên khắp nơi, liên tiếp, nhất thời huyên náo cả nơi đóng quân.

- Tặc tử thật can đảm!

Lúc này, một thân cao tám thước, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, một đại hán dị tộc cầm cây tam xoa, lớn tiếng gọi lên, dùng thế sét đánh lôi đình đánh về Khế Bật Hà Lực.

Hắn nói ngôn ngữ Đột Quyết.

Khế Bật đương nhiên nghe hiểu, cười một tiếng dài:

- Kẻ hèn này ăn gan báo...

Khua Lang Nha Bổng lên đối chọi gay gắt.

Mỗi khi binh khí giao nhau, phát ra âm thanh đìc tai. Đại hán dị tộc kia ăn không ít thiệt thòi, giống như bị trọng thương, liền lùi lại năm bước, không môn mở rộng ra.

Khế Bật Hà Lực trực tiếp đánh lên đầu của đối phương, nhưng đối phương đỡ được.

Bọn họ xung phong liều chết, phóng hỏa giết địch, cần tuân mệnh lệnh, cũng không có tiến sâu vào trong trận địa của địch quân.

Đại quân Tiết Duyên Đà do Đại Độ Thiết suất lĩnh, Đại Độ Thiết tính cách táo bạo, nhưng thân kinh bách chiến, tuyệt không phải hạng người vô năng, sau khi biết có địch tập kích, phân tích sơ qua, đã có đối sách, áp dụng chiến thuật vây khốn là chính xác nhất, trước hết phải vây Khế Bật vào bên trong, làm mưa làm gió, không đi trợ giúp, lợi dụng ưu thế đối phương nhiều lính, trước triển khai vây quanh đám quân tiến hành tập kích. Sau đó phản kích toàn diện, đem đám địch quân không biết trời cao đất rộng này mà tiêu diệt.

Nhưng mà, Khế Bật Hà Lực cũng không cho hắn cơ hội này, lúc hắn giết địch, vẫn luôn chú ý hướng đi của quân địch, cộng thêm bọn họ không xâm nhập vào sâu, cho nên phân tích được lợi và hại của cuộc chiến, thấy hành động của đối phương khác thường, quyết đoán hạ mệnh lệnh lui lại.

Không nên quên, Khế Bật Hà Lực cũng là người thảo nguyên, người trong thảo nguyên chiến đấu là nhất lưu, công phu chạy trốn là siêu nhất lưu, còn chưa chờ Tiết Duyên Đà bố trí vòng vây, bọn họ đã đi trước một bước.

Không biết số lượng địch quân là bao nhiêu, giặc cùng đường chó đuổi, Đại Đạo Thiết cũng biết rõ, nhìn thấy địch quân đã rời đi, tức giận mở to mắt, nổi trận lôi đình, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể kiểm kê thành quả chiến đấu, tự nhận không may.

Xung phong liều chết nửa canh giờ, hơn một ngàn doanh trưởng bị đốt, số lượng quân lính Tiết Duyên Đà bỏ mình hơn năm ngàn người, bị thương nặng nhẹ đạt tới hơn vạn người, tổn thất thảm trọng.

Khế Bật Hà Lực trốn ra xa, thẳng đến khi xác nhận sau lưng không có truy binh, lúc này mới thư giãn chỉnh đốn, kiểm kê nhân số thương vong.

Một trận chiến này bọn họ chỉ tổn thất gần năm trăm người mà thôi, thành quả chiến đấu không thể bảo là không huy hoàng.

Trên gương mặt tục tũn của Khế Bật Hà Lực hiện ra nụ cười vui vẻ.

- Đi, chúng ta rút quân về lĩnh thưởng đi...

Khế Bật Hà Lực vung tay lên, mang theo tâm tình chiến thắng trở về nơi trú quân.

Lúc bọn họ đi tới gần nơi trú quân, ngạc nhiên phát hiện chỗ quân doanh, đã có tiếng kêu giết liên hồi, ánh lửa chiếu sáng đêm tối.

...

Hầu Quân Tập vẫn đột phá phòng tuyến, theo đông doanh, hấn tránh quân chủ lực, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà công phá đông doanh.

Lúc này không phải là đánh nghi binh, mà là bản thân hấn tự mình dẫn đội.

Thủ tướng đông doanh Tiết Vạn Triệt tử trận.

Tiết Vạn Triệt dũng mãnh thiện chiến, không thua kém La Thông, Tiết Nhân Quý, đối mặt Tiết Duyên Đà tập kích, hấn anh dũng tác chiến, lên tuyến đầu ngăn địch.

Trải qua thời gian dài chiến đấu, Tiết Vạn Triệt đã triệt để ngăn chặn thế công của Tiết Duyên Đà. Tiết Vạn Triệt tác chiến lớn mật, đã tâm mười phần, hấn chỉ huy binh mã ý đồ vây quanh binh lính Tiết Duyên Đà, ý định đưa bọn chúng giết sạch.

620. Chương 644: Phòng Di Ái Dương Oai

Hầu Quân Tập chính vào lúc này đuổi tới, vị danh tướng thân kinh bách chiến, đã liếc nhìn thấu ý đồ của Tiết Vạn Triệt, có chủ tâm án binh bất động, thời điểm Tiết Vạn Triệt bố trí vòng vây thật tốt, sau đó quy mô tiến công, trực tiếp cùng binh sĩ Tiết Duyên Đà bị vây quanh, nội ứng ngoại hợp, một lần hành động đánh tan quân của Tiết Vạn Triệt.

Tiết Vạn Triệt đã bị trọng thương, muốn một lần nữa chỉnh quân, nhưng đã quá muộn. Giống như lời của Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập không công thì thôi, nếu tiến công, giống như con sói đói, bành trướng như thủy triều. Tấn công như điên cuồng, từng đợt công kích liên tục, không ngớt không dứt, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội phản kích.

Tiết Vạn Triệt hiển lộ sơ hở, Hầu Quân Tập làm gì cho hấn thời gian mà điều chỉnh chứ?

Hấn cắn nát cái sơ hở này ra, từ một miếng vết thương nho nhỏ, càng xé càng lớn, cho đến trí mạng. Trong thời gian ngắn nhất, một lần hành động đánh tan Tiết Vạn Triệt, đánh bọn họ không còn manh giáp.

Tiết Vạn Triệt liệu chết chống cự, nhưng vẫn thua trong tay Hầu Quân Tập, thụ một thương.

Không phải Tiết Vạn Triệt vô năng, là Hầu Quân Tập quá mức lợi hại.

Hầu Quân Tập cũng không dây dưa với tàn binh của Tiết Vạn Triệt, không ngừng nghỉ chút nào, đánh thẳng vào cửa chính của quân doanh. Chỗ đó chiến sự kịch liệt nhất, quân chủ lực đều tụ tập ở chỗ này, chỉ cần có thể trước khi Đỗ Hà kịp phản ứng, cùng quân của Tiết Duyên Đà trước cửa giáp công, Đường binh tất bại.

Ở tiền tuyến Đỗ Hà khi biết được Hầu Quân Tập đánh đông doanh, trong nội tâm đã sinh ra dự cảm không tốt.

Dự cảm kia cũng nhanh chóng ứng nghiệm, Tiết Vạn Triệt bại trận, tin tức Hầu Quân Tập đánh đông doanh, đồng thời rơi vào tay, có thể thấy tốc độ mau lẹ cỡ nào. Đỗ Hà đừng nói không kịp trợ giúp, thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Đỗ Hà cũng không thể ngờ Tiết Vạn Triệt lại bại nhanh như thế, cũng không nghĩ ra công kích của Hầu Quân Tập mạnh mẽ như thế, không thể không tự đáy lòng cảm khái một tiếng:

- Gia hỏa này thật sự là lợi hại... Vừa thấy chính diện không thể thắng, lập tức cải biến chiến thuật chính thế. Tùy cơ ứng biến, phản phách lực này, thật sự là không ai sánh bằng...

Hấn nói liên tục hai lần "Thật sự là" cũng không có chút bối rối, trên mặt vẫn mang theo nụ cười tự tin, ngoài tán thưởng ra, bình tĩnh thấp giọng nói:

- Nhưng thực sự cho rằng như vậy có thể đánh bại ta sao, vậy thì quá xem thường Đỗ Hà ta rồi... Người có kế Trương Lương, ta có kế Trương Thê...

Lập tức, hấn nghiêm nghị quát:

- Truyền lệnh cho tướng lãnh, Phòng Di Ái toàn lực chặn đánh Hưu Quân Tập tiến lên... Tiết Nhân Quý, theo ta tả hữu giáp công đột kích Hưu Quân Tập.

Hắn mệnh lệnh nhanh chóng truyền xuống dưới.

Đúng vậy, đòn sát thủ của Đỗ Hà là Phòng Di Ái.

Một trận chiến này, mấu chốt thắng bại nằm ở chỗ Phòng Di Ái, cùng với quân Mạch Dao mà hắn suất lĩnh.

Mạch Dao Quân trong của Đường triều đã ghi lại một lịch sử huy hoàng.

Nói tới binh khí của Đường triều, không thể không nói tới Mạch Dao.

Nhưng vào đầu thời Đường, Mạch Dao cũng không quá nổi danh. Căn cứ sách sử ghi lại, Mạch Dao bắt đầu lưu hành vào thời Cao Tông đến sau mười năm đời Khai Nguyên. Lúc bắt đầu sử dụng Mạch Dao là để đối kháng kỵ binh Đột Quyết, về sau mới lưu hành trong chư quân để kháng với kỵ binh, gọi là "Tứ Di". Lúc thịnh Đường hoàn thiện chế độ Tiết Độ Sứ đã trang bị cho quân đội, huấn luyện là chính, Mạch Dao cũng từ đó mà biến thành binh khí chủ lực của bộ binh.

Đường triều Lý Tự Nghiệp đã làm Mạch Dao nổi tiếng. Đỗ Hà biết rõ lịch sử, biết rõ Mạch Dao vào thời điểm đối kháng kỵ binh có ưu thế, cho nên đặc biệt tổ kiến một chi Mạch Dao Quân.

Nếu không phải hắn có địa vị nhất định trong Đường triều, dựa vào đi cửa sau với Lý Thế Dân, triều đình còn không cho hắn tổ kiến một chi quân đội không thịnh hành như thế này, lại hao tổn của cải cực lớn cho trọng giáp bộ binh.

Hiện tại Mạch Dao Quân mặc dù không có danh khí, nhưng không hề nghi ngờ là chi quân đội không thể thiếu trong binh của Đỗ Hà.

Nhất là thời điểm phòng thủ, Mạch Dao Quân có thể phát huy hiệu dụng, không một chi binh mã nào có thể thắng được. Sở dĩ Đỗ Hà luôn cất dấu nó đi, bảo nó án binh bất động, chính là đợi tới lúc Hưu Quân Tập nổi điên.

Hiện giờ, chính là thời điểm Mạch Dao Quân dương oai.

Phòng Di Ái được Tần Quỳnh dạy dỗ, đã từ từ vượt qua tính cách nhu nhược, không còn là nhị thể tổ vô chủ kiến, trở thành một mãnh sĩ thần lực ngàn cân. Vào lúc này hắn dẫn Mạch Dao Quân xuất hiện trước mặt Hưu Quân Tập, hắn đứng ở tuyến ngoài, một thân áo giáp cơ hồ đạt tới tám mươi cân, bao phủ thân thể hắn chặt chẽ, nghiêm nhiên chính là một bộ áo giáp kỵ binh thời trung cổ, trong tay của hắn chính là Mạch Dao lóe hào quang nặng hơn trăm cân, toàn thân có trọng lượng một trăm tám mươi cân (chú ý: cân ở đây là cân của tàu, không phải cân của Việt Nam mình), đặt ở trên người hắn. Nếu như là thường nhân, cho dù mặc vào được, cũng không thể chuyển động. Cũng chỉ có mặc trên người Phòng Di Ái, cho nên không có cảm giác nào, nhẹ như không có gì.

Mà binh tốt Mạch Dao Quân sau lưng hắn, cũng thân mang trọng giáp, đương nhiên không có biến thái giống như Phòng Di Ái rồi, nhưng cũng là hộ giáp có sức nặng hiểm thấu, Mạch Dao trong tay chiếu sáng.

Hưu Quân Tập nhanh chóng xuất hiện trước mặt Phòng Di Ái, đối mặt với kỵ binh giết tới, bọn họ không có chút khiếp đảm nào, không hề sợ hãi nghênh tiếp đội ngũ sát khí đằng đằng này.

Hưu Quân Tập cũng nhìn thấy Phòng Di Ái, trên mặt mang theo vẻ khinh thường, hiển nhiên xem thường tên nhị thể tổ này, đương nhiên cũng xem thường luôn bộ trọng giáp bộ binh này.

Bởi vì quân Đường tác chiến từ trước tới nay lấy kỵ binh làm chủ, bộ binh làm phụ, đây cũng có quan hệ tới phong cách tác chiến của Lý Thế Dân. Lý Thế Dân hành quân tác chiến trừ rất đặc sắc ra, hắn hoan hỷ nhất chính là lựa chọn bộ vị bạc nhược yếu kém, ưa thích tự mình dẫn kỵ binh công kích. Bởi vì ảnh hưởng bầu không khí này, bộ binh Đường triều giống như là con riêng gặp mẹ ghẻ, cha không thương, mẹ không yêu.

Nhìn chung danh tướng đầu thời Đường, không có ai không phải là danh tướng chuyên sử dụng mãnh khỏe kỵ binh cả.

Thời điểm Đỗ Hà tổ kiến Mạch Dao Quân, có rất nhiều tướng quân thiện nghệ sử dụng kỵ binh chề cười, Hầu Quân Tập cũng là một trong số đó.

Gặp Phòng Di Ái không biết trời cao đất rộng ngăn cản ở trước mặt hắn, hắn có tâm coi rẻ, biểu hiện lộ ra trên mặt.

- Trực tiếp tiến lên...

Kỵ binh Tiết Duyên Đà tiến vào trong Mạch Dao Quân, trực tiếp tuyên chiến với Mạch Dao Quân.

Hoa máu vấy ra, ngựa bị Mạch Dao đánh lên người, dưới lực lượng kinh khủng kia, Mạch Dao đâm vào trong cổ ngựa, một mực đâm vào thân hình, cuối cùng đâm xuyên qua vai của chiến mã, đâm vào lồng ngực của kỵ sĩ.

Mà tướng sĩ cầm Mạch Dao thâm thiết hơn, lực lượng khổng lồ thế này, hắn và ba người sau lưng bị ngựa đung văng ra phía sau, móng ngựa đập lên ngực của hắn, lực lượng ngàn cân kia đập áo giáp của hắn lồm xồm, trực tiếp giẫm nát lực phủ ngũ tạng của hắn.

621. Chương 645 + 646: Biến Cố Ngoài Ý Muốn

Người thứ hai ở sau theo gót hắn, người thứ ba bị trọng thương, nhưng còn có lực đánh một trận, hắn múa Mạch Dao, chém đứt móng ngựa của chiến mã.

Chiến mã mất đi cân đối, chạy về phía trước và ngã xuống, tên kỵ binh bị chiến mã đè dưới thân, gãy dựa một lát, rốt cuộc không nhúc nhích được.

Kỵ binh kinh khủng nhất chính là cỗ lực lượng trùng kích này, chỉ cần ngăn chặn cỗ lực lượng này, lực lượng của kỵ binh yếu đi một nửa.

Mạch Dao Quân không sợ sinh tử, dùng thân thể của mình ngành kháng lực trùng kích của kỵ binh.

Phòng Di Ái đứng ở tuyến ngoài, cũng không giống như những quân tốt khác. Hắn trực tiếp giơ Mạch Dao trăm cân trên tay lên, nhìn kỵ binh xông tới trước mặt, chém xuống.

- Phanh...

Một tiếng vang thật lớn, Mạch Dao tiếp xúc thân mật với tên kỵ sĩ, cỗ thần lực không gì sánh kịp kia, trực tiếp đè nặng thân thể tên kỵ sĩ, lưỡi dao phá vỡ bụng của hắn, cỗ lực lượng kia không có yếu bớt chút nào, tiếp tục bổ vào lưng ngựa.

Bởi vì chiến mã bị lực trùng kích quá mạnh, rên rỉ một tiếng, té trên mặt đất. Hoa máu bắn ra, một đao kia của Phòng Di Ái, không ngờ cả người lẫn ngựa, chém đôi phương thành hai nửa.

Uy thế như thế, ngay cả Hầu Quân Tập cũng giật mình, hắn sớm biết Phòng Di Ái thần lực kinh người, nhưng lại không thể ngờ lại hung mãnh như thế.

Kỵ binh của Tiết Duyên Đà, trong mắt cũng bắn ra ý tứ sợ hãi, phóng nhãn cả thảo nguyên, cũng tìm không ra được nhân vật gan dạ dũng mãnh như thế.

Kỳ thật Phòng Di Ái thì vẫn là Phòng Di Ái, dù sao bản lĩnh của hắn nông cạn, võ nghệ có hạn, nhưng lực uy hiếp này, trừ hắn, không người nào biết rõ.

- Giết!

Phòng Di Ái tức giận quát một tiếng, đi phía trước triển khai thế giết chóc.

Kinh nghiệm chiến trận của binh sĩ Tiết Duyên Đà, đối với thảm trạng này nhìn quen mắt rồi, tất cả đều là dũng sĩ có dũng khí phi phạm, mặc dù biểu hiện của Phòng Di Ái làm cho người ta sợ hãi thần phục, nhưng vẫn không chút sợ hãi, vùng binh khí giết tới.

Tuy lực của trọng giáp kỵ binh được thể hiện ra vào thời điểm này, có trọng giáp bảo hộ, tầm thường binh khí, thật sự khó có thể bị tổn thương mấy may, mà Mạch Dao vung lên, uy lực giống như chiếc lưỡi hái của tử thần.

Mạch Dao đời trước thật ra chính là Trảm Mã Dao, nó xuất hiện vào thời Tây Hán. Lúc ấy, vì chống cự kỵ binh hung nô, xuất hiện một loại đao hai lưỡi cỡ lớn có cán dài, xưng là Trảm Mã Dao, là binh khí mới. Cuối cùng trải qua cải tiến không ngừng, phát triển, vào thời Đường, Trảm Mã Dao, biến thành Mạch Dao.

Hoàn toàn có thể nói một câu, Mạch Dao chính là binh khí xuất hiện để khắc chế kỵ binh.

Kỵ binh mất đi lực trùng kích thì sức linh hoạt còn kém xa bộ binh.

Mạch Dao Quân liên tiếp đứng cùng một chỗ, tạo thành một bức tường người, từng bước đẩy mạnh, bọn hãn có được trọng giáp bảo vệ tính mạng, hoàn toàn buông tha cho phòng thủ, tùy ý vung chém, Mạch Dao vô kiên bất tồi, chém xuống là có người chết, trảm ngựa như thái rau, trong khoảng thời gian ngắn, tình thế nghịch chuyển.

Hầu Quân Tập suất lĩnh kỵ binh, nhưng đã bị Mạch Dao Quân ngăn chặn một cách triệt để.

- Cái này... Làm sao có thể?

Hầu Quân Tập cảm giác mình sắp điên mất, cảm giác bị tên nhị thế tổ bị mình xem thường đánh bại, làm cho hãn còn khó chịu hơn ăn con ruồi.

- Rút lui a...

Hầu Quân Tập không thể tin từ này lại xuất ra từ trong miệng của mình, nhưng hãn không thể không thừa việc này.

Chiến tích bất bại của hãn, đã bại rồi!

Thua trong tay Đỗ Hà, thua trong tay Phòng Di Ái, thua trong tay thiên binh vạn mã của Đại Đường.

Thời điểm khi Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý đuổi tới đông doanh, Hầu Quân Tập đã thối lui.

Mạch Dao Quân có lực lượng vô kiên bất tồi, nhưng tốc độ lại chính là nhược điểm lớn nhất. Nghĩ cũng đúng, nếu như Mạch Dao Quân có tốc độ giống như kỵ binh, trong thiên hạ, có tồn tại nào có thể ngăn cản bọn họ được sao?

Mạch Dao Quân có thể chống cự thể công giống như thủy triều của Hầu Quân Tập, nhưng không thể ngăn cản địch nhân chạy trốn, đành phải hữu tâm vô lực, đành phải trở mắt nhìn theo mà thôi.

Đỗ Hà nhìn thấy đông doanh mất đi bóng dáng của binh sĩ Tiết Duyên Đà, nhìn thấy trong đông doanh là một mảnh bừa bộn, bất mãn lầu bầu một câu:

- Trốn thật nhanh...

Nhưng trong lòng nhện không được thán phục, biết tiến biết lùi, chính là danh tướng.

Hầu Quân Tập kịp thời lui lại, làm cho tổn thất giảm xuống mức thấp nhất, không thể nghi ngờ chính là quyết định cao minh nhất.

Chiến thuật của Hầu Quân Tập vô cùng cao minh, dùng kế giương đông kích tây, nhưng thấy chính diện không thể công kích, cho nên cải biến chiến thuật, âm thành công kích đông doanh, một lần hành động công phá đông doanh. Nếu không phải có sự tồn tại của Phòng Di Ái, đối mặt lực lượng kinh khủng của Hầu Quân Tập, bọn họ sẽ chịu hai mặt giáp công ở cửa chính, do đó lâm vào kết quả bại vong.

Có thể Phòng Di Ái xuất hiện, triệt để hủy đi hi vọng của Hầu Quân Tập.

Chiến thuật của Hầu Quân Tập chỉ chú ý một chữ "Nhanh", dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, làm cho Đỗ Hà không có năng lực phản ứng. Trên thực tế Hầu Quân Tập làm được, Đỗ Hà không ngờ Tiết Vạn Triệt lại bại nhanh như thế, đông doanh ở trước mặt Hầu Quân Tập không chịu nổi một kích, nếu không có ẩn dấu đồn sát thủ Phòng Di Ái từ trước, hiện tại chỉ sợ hãn đã lâm vào hiểm địa.

Nhưng chiến trường chỉ nói tới sự thật, cũng không có giả như nếu như.

Sau đó mỗi người đều là Chư Cát Lượng, nhiều giả thuyết hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Phòng Di Ái ngăn cản thế công của Hầu Quân Tập, đây cũng có nghĩa là làm mất đi hiệu lực của chữ "Nhanh" do Hầu Quân Tập dựng ra.

Đỗ Hà không phải ngu ngốc, cũng không có khả năng không tranh thủ thời gian quý giá do Phòng Di Ái tranh thủ được. Nếu hắn không nhanh chóng rút lui, sẽ bị Đỗ Hà dẫn binh đột kích, khi đó muốn đi cũng không dễ dàng.

Quyết đoán lui lại, là lựa chọn duy nhất.

Công nhanh chóng, rút lui quyết đoán.

Hầu Quân Tập không then là danh tướng thân kinh bách chiến nổi danh lịch sử.

Hầu Quân Tập vừa rút lui, binh mã Tiết Duyên Đà trước doanh cũng nhanh chóng thoái lui.

Đỗ Hà cũng không có truy kích, cũng không phải hắn không muốn, mà là Hầu Quân Tập không cho hắn cơ hội này.

Hầu Quân Tập dù bại, nhưng có thể giảm thiểu thiệt hại khi bại xuống thấp nhất, cho dù bọn họ chiến thắng, cũng không có khả năng hưởng thụ vui sướng thắng lợi.

Đỗ Hà tiếp tục an bài phòng ngự, an bài tướng tá quét dọn thanh lý chiến trường.

Đột nhiên La Thông phụ trách trước doanh lại chạy tới trước mặt của hắn, hoảng sợ nói:

- Đỗ tướng quân, Đỗ tướng quân, người xem, người xem, doanh trại của Hầu Quân Tập hình như xuất hiện khác thường...

Đỗ Hà nghe vậy cả kinh, đưa mắt nhìn qua, quả thật nhìn thấy quân doanh của Hầu Quân Tập đứng cách đó vài dặm, bầu trời đỏ rực, đó là dấu hiệu của lửa.

- Tại đây thấy không rõ lắm, đi lên đài cao, chỗ đó nhìn rõ ràng...

Trong mắt La Thông xuất hiện một mảnh mờ mịt, không rõ ràng lắm.

Trong nội tâm của Đỗ Hà xuất hiện một ý niệm, bước nhanh chạy lên trên đài cao dựng trước doanh, từ đài cao ba mét nhìn ra xa, doanh trại của Hầu Quân Tập xa xa đúng là lâm vào biển lửa, thế lửa ngập trời, cháy hơn dặm.

Tiết Nhân Quý, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mãi nghe thế cũng chạy tới.

- Đây là tình huống gì?

Cũng giống như La Thông, Tiết, Phòng, Tịch Quân Mãi tam tướng cũng vẻ mặt mờ mịt.

Trên mặt Đỗ Hà xuất hiện nụ cười, vui vẻ vạ phần nói:

- Tuy không có thể xác định, nhưng ta có thể nói, đây là thời điểm chúng ta tiến công tốt nhất.

Nghe được hắn nói như thế, mọi người cũng giật mình.

La Thông lo lắng nói:

- Nếu như tiến công đúng là hơi mạo hiểm một chút, Đại tổng quản ra lệnh cho chúng ta đảm nhiệm tiên phong, liên tục dẫn dò, không thể tiến hành đã chiến với Hầu Quân Tập. Chúng ta tùy tiện xuất kích, vạ nhất lọt vào quỷ kế của Hầu Quân Tập, vậy cũng không ổn...

Tiết Nhân Quý gật đầu nói:

- Phóng hỏa tự đốt quân doanh, dụ quân ta xuất chiến, cũng không phải là không được.

Đỗ Hà cười thần bí nói:

- Các người nói cũng không phải không có lý, nhưng đó cũng không phải là quỷ kế của Hầu Quân Tập. Hầu Quân Tập tự cho mình rất cao, hắn căn bản sẽ không vì một trận chiến bại với chúng ta, hoàn toàn không xét chuyện sau khi chiến bại. Hiện tại bọn chúng vừa mới lui lại, còn chưa lui về quân doanh, chính là kế sách tìm thắng lợi trong bại cục, nhưng cũng không có khả năng áp dụng ngay. Ta không có đoán sai, tập

kích quân doanh Hầu Quân Tập chính là Khế Bất Hà Lực... Khế Bất Hà Lực được ta phái đi dụ tập đại quân Tiết Duyên Đà sau lưng Hầu Quân Tập, căn cứ tính toán thời gian, song phương vừa vặn ăn khớp...

Khế Bất Hà Lực lãnh binh ra khỏi doanh, chư tướng cũng biết, nhưng nhiệm vụ của hắn là gì không ai rõ ràng. Đỗ Hà với tư cách đại tướng, cũng không cần phải nói quyết định của mình cho bọn họ nghe, cũng không cần phải nói. Cho nên bọn họ cũng không rõ ràng mục đích của Khế Bất Hà Lực đi ra ngoài.

Lúc này mới biết được, trong mắt sáng ngời.

Loại dụ tập lớn mật này, không ngờ chính là chiến thuật cao minh.

Liên hợp cao thấp, Tiết Nhân Quý là người có phản ứng đầu tiên:

- Tướng quân nói phải, Khế Bất Hà Lực tướng quân dụ tập thành công quay trở về, phát hiện chiến sự đánh kịch liệt, tự chủ lựa chọn đánh quân trại Hầu Quân Tập?

- Không sai...

Đỗ Hà tự tin nói:

- Khế Bất Hà Lực tướng quân chính là một đại danh tướng, là người có chủ kiến của mình. Hầu Quân Tập dùng trọng binh đánh quân ta, ở phía sau trống không, lúc này tập kích, tất nhiên sẽ có hiệu quả. Lúc này không đánh, còn đợi lúc nào...

Nên ngừng không ngừng, nên đánh không đánh, không phải là hắn.

Đỗ Hà quyết đoán đưa ra mệnh lệnh xuất kích:

- La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi, các người đi lĩnh trọng binh của mình, theo ta giết địch. Phòng Di Ái, Thác Bạt Vô Song cùng những chư tướng khác thủ vững doanh trại, không thể có bất kỳ thư giãn.

...

Đúng như Đỗ Hà nói, công kích doanh trại Hầu Quân Tập chính là Khế Bất Hà Lực.

Khế Bất Hà Lực sau khi thành công dụ tập, phản hồi quân doanh, trên đường về nhìn thấy hỏa diễm ngập trời, tiếng giết nổi lên bốn phía, lúc này biết rõ Hầu Quân Tập đang suất lĩnh quân đánh doanh trại, có suy nghĩ này trong đầu. Vừa bắt đầu hắn xua quân đánh đường lui của Hầu Quân Tập, làm cho Hầu Quân Tập đầu đuôi không được chiếu cố, để giải vây cho quân doanh, nhưng rất nhanh Khế Bất Hà Lực liền buông tha cho suy nghĩ ngu xuẩn này.

Khế Bất Hà Lực là một đại tướng có mưu trí, hắn từng làm tướng quân dưới trướng của Hầu Quân Tập, biết rõ Hầu Quân Tập lợi hại, cũng biết tác chiến phong cách của hắn. Hầu Quân Tập không xuất chiến thì thôi, ở hậu phương quan sát cuộc chiến, đợi đến lúc đối phương xuất hiện lỗ thủng, hắn sẽ đích thân suất lĩnh binh mã, xé rách lỗ thủng đó rộng ra, trực tiếp đưa địch vào tử địa, ký ức khi đột kích Cao Xương và Tây Đột Quyết vẫn còn mới mẻ trong đầu của hắn.

Trận chiến ấy Hầu Quân Tập suất lĩnh ba vạn kỵ binh truy kích tám trăm dặm, đối mặt với tám vạn kỵ binh Tây Đột Quyết đang nghỉ ngơi. Hắn chính là tướng quân lĩnh dẫn năm ngàn kỵ binh xung phong, còn một tướng khác dẫn hai vạn quân theo sau, mà Hầu Quân Tập dẫn năm ngàn kỵ binh ở phía sau xem cuộc chiến. Chiến sự lúc đầu bất lợi, nhưng lập tức Hầu Quân Tập bắt lấy sơ hở bên cánh trái của Tây Đột Quyết, dùng năm ngàn quân tấn công sơ hở bên cánh trái của đối phương.

Đối phương hai vạn cánh quân bên trái, đối mặt với công kích của Hầu Quân Tập nhanh chóng chiến bại, trực tiếp trở thành cát vụn, cánh quân bên trái rung chuyển, ảnh hưởng toàn quân, Hầu Quân Tập giống như con sói nhìn chăm chăm, đem sơ hở nhỏ nhỏ, xé rách thành vết thương trí mệnh, làm cho toàn quân của đối phương liên tục lộ ra sơ hở.

Kế tiếp ba vạn kỵ binh bên tập tám trăm dặm quân lính mỗi một, giống như đánh chó, đem tám vạn kỵ binh nổi tiếng dũng mãnh của Tây Đột Quyết, đánh hoa rơi nước chảy.

Khế Bật Hà Lực cơ hồ có thể khẳng định, Hầu Quân Tập dẫn binh mã nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó, cùng đội Đỗ Hà lộ ra sơ hở. Nếu hấn công kích hậu quân Tiết Duyên Đà, Hầu Quân Tập sẽ không quan tâm, do đó xuất kích.

Khế Bật Hà Lực tự hiểu lấy mình, hấn phi thường tinh tường, mình không phải đối thủ của Hầu Quân Tập. Đây không phải hấn e sợ chiến, không dám đánh. Mà là sự thật, hấn không muốn hi sinh không có ý nghĩa. Hấn dẫn quân đi một vòng lớn, phát động tập kích bất ngờ, huyết chiến một giờ, sau đó dẫn quân trở về, thể lực không còn thừa bao nhiêu.

Vốn cũng không phải là đối thủ của Hầu Quân Tập, dưới loại tình huống này can thiệp vào, sẽ làm cho toàn quân bị diệt.

Vì vậy, hấn nghĩ đến diễn cố vây Ngụy cứu Triệu, tấn công địch chỗ khác cứu chỗ này.

Hấn cũng không phải Chư Cát Lượng, có thể tính toán được Đỗ Hà có thể đánh lui Hầu Quân Tập, cho nên nghĩ cách làm cho Hầu Quân Tập lui lại, dẫn binh tập kích bất ngờ quân doanh của Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập điều đại quân ra tuyển tuyển, cho nên quân doanh biến thành điểm yếu nhất.

Khế Bật Hà Lực tập kích quân doanh, cho nên quân doanh không kịp làm gì, trong quân doanh binh mã không tới ba ngàn, cũng không làm gì được bốn ngàn người của Khế Bật Hà Lực, bọn họ chiếm ưu thế tập kích bất ngờ, hoàn toàn đè nặng quân coi giữ, hơn phân nửa doanh trại quân đội đều bị Khế Bật Hà Lực công chiếm.

Khế Bật Hà Lực không biết Hầu Quân Tập sẽ tới giúp, cho nên không để lại đồ vật hữu dụng cho Hầu Quân Tập, cũng không đem tâm lực đặt lên tàn binh xung quanh, mà đốt sạch quân doanh, mới nhanh chóng rời đi.

...

Hầu Quân Tập thu thập tàn binh, phản hồi nơi trú quân, biểu lộ phiền muộn muốn chết.

Kỳ thật lần này công thủ chiến, so nhân số thương vong, Đỗ Hà chưa hấn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Tuy một phương Tiết Duyên Đà, phía trước doanh, đông doanh đều công thủ chiến kịch liệt, trả giá nhất định quá lớn. Nhưng hấn xuất kích, trực tiếp đánh cả đông doanh, cho nên lui quân kịp thời, quân chủ lực cũng không bị tổn thương gì.

Một trận chiến này nghiêm khắc mà nói là đánh ngang, Đỗ Hà xem thấu công kích của Hầu Quân Tập, phía trước doanh vẫn giết sách lược tiến công của Hầu Quân Tập. Mà Hầu Quân Tập cũng không cho hấn sắc mặt, linh hoạt đem chủ lực tiến công đông doanh, đánh cho tàn phế thủ vệ đông doanh. Đòn sát thủ của Đỗ Hà làm cho Hầu Quân Tập tổn công vô ích, nhưng Hầu Quân Tập kịp thời lui lại, cho nên Đỗ Hà không cách nào mở rộng chiến quả.

Đây chính là trận chiến đặc sắc của cây kim so với cọng râu.

Nhưng mà hấn bị Đỗ Hà đánh lui, đây là sự thật.

Hấn tung hoành cả đời, không thua trận nào, hôm nay lại thua một hậu sinh văn bối, mà hậu sinh văn bối lại là sinh tử cừu địch với hấn, hấn làm sao nuốt nổi cục tức này chứ?

Thực tế cuối cùng bại trong tay Phòng Di Ái, càng làm cho hấn giống như ăn phải con ruồi.

Nhưng Đỗ Hà có uy danh bên ngoài, thua cũng không tính là mất mặt.

Nhưng Phòng Di Ái, một không có danh khí gì, lại là thiếu gia ăn chơi, mà hấn công không mà về, thật sự là không cách nào tiếp nhận nổi.

Càng làm cho hấn phiền muộn chính là, lại thất bại trong tay của đám người mới.

Mạch Dao Quân có rất lực công phòng cực mạnh, nhưng năng lực công thủ cực mạnh này lại triệt tiêu tốc độ làm đại giá. Kỵ binh của hấn không cách nào dây dưa, nếu tiến công nơi khác, như vậy cũng có thể tránh được kết quả hiện giờ.

Thế một đại tướng thân kinh bách chiến như hấn lại không thể ngờ được... Hấn phạm sai lầm lớn nhất, khinh địch.

Hấn nghĩ đến chuyện làm thế nào vãn hồi mặt mũi, đưa mắt con mắt nhìn thẳng, nhìn quân doanh của mình, ánh lửa đầy trời.

622. Chương 647: Trận Chiến Mở Màn Giành Thắng Lợi

Hầu Quân Tập thân kinh bách chiến, dạng tình huống gì mà chưa từng gặp qua, thế nhưng lần này hấn lại cảm thấy lòng ngực lạnh lẽo, có cảm giác không rét mà run.

Đây là tình huống gì?

Đỗ Hà tiểu tử là quái vật hay sao?

Hấn làm sao biết được Khế Bất Hà Lực tập kích quân doanh của hấn đó là bởi vì vị danh tướng kia biết tùy cơ ứng biến, hấn lại cho rằng tất cả chuyện này là do Đỗ Hà tính kế, mỗi một bước đều nằm trong dự liệu của Đỗ Hà.

Từ ban đầu đánh lui mình, tiếp tục đến hiện tại tập kích quân doanh, hết thấy cùng chung một kế hoạch, một thể cục do Đỗ Hà bày ra, mà hấn cũng giống như một quân cờ, hoàn toàn thừa nhận an bài.

Cũng không trách Hầu Quân Tập sẽ nghĩ như thế, dù sao sự tình quá mức trùng hợp, Hầu Quân Tập cũng không phải thần tiên, tính không được Khế Bất Hà Lực sẽ can đảm nhiều qua quân doanh của hấn mà công kích đại quân từ phía sau, càng không thể tưởng được Khế Bất Hà Lực sẽ tự chủ trương tập kích quân doanh của hấn, chỉ có thể đem tất cả những chuyện này là do Đỗ Hà tính kế, trong lúc nhất thời trái tim hấn càng cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

- Không xong!

Thần sắc hấn biến đổi lớn, nếu Đỗ Hà có thể thiết kế tập kích quân doanh của mình, vậy nhất định sẽ thừa dịp mình tháo chạy truy kích đến...

Vừa nghĩ như vậy, hấn quay đầu nhìn thoáng qua, khóe mắt không khỏi muốn nứt vỡ!

Ở xa xa quả nhiên có bóng người đang cực nhanh tiến đến gần.

Bởi vì bọn hấn thua trận đang không ngừng lui thành từng đợt, trong đêm đen lại không đốt đuốc, trong bóng tối cũng không phân biệt được rõ ràng địch ta. Binh mã Tiết Duyên Đà rơi lại sau cùng dù có phát hiện được bóng người phía sau còn tưởng rằng là người một nhà, không ai kịp thời báo động.

Hầu Quân Tập cũng không nghĩ thế, hấn biết rõ tính kỷ luật của Đường binh, mặc dù di động với tốc độ cao nhưng vẫn duy trì trận hình nhất định, điểm này cho dù là dân tộc thảo nguyên giỏi cưỡi ngựa mà không trải qua tình huống được huấn luyện đặc thù cũng không cách nào làm được.

Bóng người tiến nhanh trên đường nhưng đội hình vẫn không loạn, căn bản không thể nào là binh mã Tiết Duyên Đà, Hầu Quân Tập cắn răng ken kết, rít gào nói:

- Triệt, địch tập kích...đốt lửa...ách...

Hầu Quân Tập vừa nghĩ tới dừng lại tác chiến, nếu như đối chiến là Đỗ Hà, hấn có đầy đủ tin tưởng ở tại nơi hoang dã này đánh bại Đỗ Hà, nhưng ở một khắc này hấn lại chợt dạ, bị trí kế kinh thế xuất quỷ nhập thần của Đỗ Hà hù dọa, hấn không thể đoán trước được tập kích nơi đóng quân của hấn lại có được bao nhiêu binh mã.

Hấn có tự tin chiến thắng được sự tấn công của Đỗ Hà, nhưng tự hỏi không cách nào đối phó được Đỗ Hà cùng binh mã tập kích từ sau lưng đại quân, không cách nào ứng phó hai bên cùng giáp công.

Nếu Đỗ Hà đã tính tới bước này, ý nghĩa hai đường binh mã tùy thời tùy chỗ đều có thể cùng giáp công, hấn không thể mạo hiểm!

Rút quân, đây là lựa chọn duy nhất cho hấn hiện tại!

Vừa đốt đuốc lên, mượn nhờ ánh lửa yếu ớt, Hầu Quân Tập phát hiện những bóng người mình nhìn thấy quả nhiên là kỵ binh Đường triều, cùng đầu sỏ đánh bại hãn lần này, Đỗ Hà.

Đỗ Hà dẫn binh mã truy kích, bởi vì đuổi theo thật vội vàng, toàn quân cũng không đốt đuốc.

Đuổi theo một đoạn đường hãn phát hiện binh mã Tiết Duyên Đà đang lui lại phía trước thế nhưng không có dấu hiệu phát hiện, hãn không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng ngay lập tức cũng phát hiện nếu không tiến đến gần nhau, ở trong đêm đen có thể thấy được bóng người cũng đã không tẻ, làm sao nhận ra được quần áo giáp trụ là của Đường binh hay Tiết Duyên Đà binh.

Phát hiện điểm này hãn liền quyết đoán hạ lệnh nhanh thêm tốc độ, nhưng không cho phát ra âm thanh cũng không đốt lửa. Khoảng cách càng ngày càng gần, hãn đang nghĩ chỉ cần tới gần liền có thể phát động thế công.

Không ngờ Hầu Quân Tập lại cho đốt đuốc, lập tức lộ ra sự hiện hữu của bọn họ.

Đỗ Hà cũng bất chấp hết thấy, hô quát:

- Lập tức theo ta truy! Tiến thẳng phía trước, không bắt được Hầu Quân Tập thì không dừng lại!

Nói xong hai chân dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, nhanh như tia chớp lao tới, bọn kỵ binh chung quanh cũng cuống quýt đuổi theo.

Đỗ Hà rút đao kiếm, dẫn đầu xung phong liều lĩnh phóng ra ngoài, đồng thời hạ lệnh toàn quân đột kích.

Hãn dựa vào sức lực của Tuyệt Vô Ảnh xông thẳng vào trong địch quân, tính toán tự mình chặn lại binh mã của Tiết Duyên Đà, mở rộng thành quả chiến đấu lần này.

Trong lòng Hầu Quân Tập lại nhớ tới đội kỵ binh công kích sau lưng đại doanh của hãn, căn bản không còn lòng dạ nào tiếp chiến, đánh đánh trốn trốn, muốn ngăn chặn thế công của Đỗ Hà, lại phát hiện Đỗ Hà học theo chiến thuật của hãn căn chết không buông, căn bản không hề muốn bỏ qua lần này, như thế càng xác định nỗi lo lắng trong lòng hãn, càng không dám đánh bừa.

Đúng ngay lúc này, Khế Bật Hà Lực đột nhiên dẫn quân giết tới, sinh sôi đem quân đội của Hầu Quân Tập cắt thành hai nửa.

Nguyên lai Khế Bật Hà Lực lo lắng Hầu Quân Tập đến công kích mà hãn không kịp phát hiện, nên ở đoạn đường này bố trí thám báo, làm tốt chuẩn bị chạy trốn. Kết quả thám báo chẳng những phát hiện ra sự tồn tại của Hầu Quân Tập, còn nhìn thấy được Đỗ Hà đang đuổi theo truy giết quân đội của Hầu Quân Tập.

Khế Bật Hà Lực bị hiệu quả ngoài ý muốn làm chấn kinh, không thể tưởng được Đỗ Hà có thể đánh bại được Hầu Quân Tập, lúc này liền suất lĩnh binh mã chạy tới ngăn chặn.

Hầu Quân Tập nhìn thấy người tới là Khế Bật Hà Lực, trong lòng trầm xuống, đối với vị lương tướng này hãn vẫn rất hiểu biết. Tuy Khế Bật Hà Lực là tướng lĩnh ngoại tộc, nhưng tài trí quân sự của hãn không chút nào thua kém đại tướng Đường triều, biết khó thể may mắn thoát khỏi, liền vứt bỏ hết thấy, lưu lại quân mã đoạn hậu, triệt trước một bước.

Đỗ Hà cùng Khế Bật Hà Lực diệt sạch quân đoạn hậu, lại truy kích thêm mười dặm, mãi cho tới tờ mờ sáng cũng biết nếu tiếp tục chiến cũng không ích lợi, vì vậy quay về nơi đóng quân.

Chiến dịch này Hầu Quân Tập đại bại trốn về phương bắc cùng đại quân hội tụ, ba vạn kỵ binh chỉ còn lại không đủ vạn người, thương vong cực kỳ thảm trọng.

Mà lần này Đường quân chỉ hao tổn sáu ngàn năm trăm người, thắng tuy không thoải mái, nhưng tuyệt đối xem là xinh đẹp.

Khi Đỗ Hà về tới quân doanh, toàn quân cao thấp vang lên tiếng hoan hô của hàng vạn hàng ngàn binh sĩ.

Chiến thắng, bọn họ chiến thắng.

Một trận chiến này bọn họ đánh bại Hầu Quân Tập, đánh bại danh tướng thường thắng tiếng tăm lừng lẫy, từ tướng lĩnh cho tới quân tốt đều hân hoan vui mừng.

Đỗ Hà cũng cao hứng cười toe toét.

Cuộc chiến này thắng lợi quá mức đột nhiên, đến bây giờ hắn vẫn còn cảm giác như đang nằm mơ.

Nói hắn đánh bại Hầu Quân Tập chỉ bằng nói Đường quân đánh bại Hầu Quân Tập.

So sánh với một mình Hầu Quân Tập, tướng lĩnh Đường quân thật sự mạnh mẽ.

Không nói tới La Thông, Tiết Nhân Quý dùng mãnh thiện chiến, nhân tố mấu chốt thủ thắng là do Tiết Vạn Triệt đề nghị cùng Khế Bất Hà Lực nắm thời cơ tập kích quân doanh. Nếu không phải bọn họ có tài năng, làm sao đạt được thắng lợi hôm nay, sự tồn tại của Đỗ Hà chỉ làm ra quyết sách cho một loạt biến cố cùng biến hóa chiến cuộc mà thôi.

Đỗ Hà nghĩ tới thắng lợi của cuộc chiến này đồng thời trong đầu lại nghĩ tới một câu trong Tôn Tử binh pháp “binh vô thường thế, thủy vô thường hình”, ở trên chiến trường bất cứ chuyện gì đều có thể phát sinh, mấu chốt ở chỗ người có thể nắm bắt được thời cơ chiến đấu hay không.

Trận chiến hôm nay đã chứng minh được điểm này.

Tin tức thắng lợi rất nhanh rơi vào trong tai Lý Tích ở sau đại quân. Mấy ngày nay vị đại tổng quản này có chút không yên, tuy rằng hắn đồng ý với kế sách của Đỗ Hà, nhưng dù sao cũng không thể yên tâm, dù sao người kia là Hầu Quân Tập, dù chính bản thân Lý Tích cũng không nắm chắc có thể thủ thắng.

Mặc dù Đỗ Hà là nhân tài khó được, nhưng vẫn còn quá trẻ tuổi, kinh nghiệm chưa đầy, chống cự Hầu Quân Tập thân kinh bách chiến thật dễ dàng có hại.

Vào đêm đó Lý Tích nhận được tin chiến thắng của Đỗ Hà, hắn chợt giật mình không sao tưởng tượng nổi, sau đó lại viết thư báo tin chiến thắng cho Lý Thế Dân.

Đêm đó hắn ngủ thật say sưa lẫn an ổn vô cùng!

623. Chương 648: Trời Cũng Giúp Ta

Gió lạnh gào thét, Hầu Quân Tập dẫn theo tàn binh bại tướng nghỉ chân trên một mảnh thảo nguyên khô vàng.

Tuy rằng trời đã sáng, nhưng sắc trời nặng nề âm u, làm cho người ta có cảm giác ngột thở khó chịu.

Người thảo nguyên đều biết được đây là dấu hiệu mưa sắp đến.

- Hồn dân...

Hầu Quân Tập phần nộ đem mũi sắt trong tay vút trên mặt đất, giờ này hắn đã nhận được tin tức Đại Độ Thiết đã bị tập kích.

Liên hệ mọi chuyện, vị danh tướng này làm sao nhìn không ra vấn đề bên trong?

Đây rõ ràng không phải do Đỗ Hà thần cơ diệu toán hay liệu sự như thần, rõ ràng chỉ là nhờ vận khí.

Làm cho chiến cuộc chuyển biến cực lớn đều là kết quả do Khế Bất Hà Lực tự chủ trương mà thôi.

Tấn công vào quân doanh của hắn thế nhưng chỉ có bốn ngàn binh mã đã mệt mỏi.

Biết sớm như vậy, ngay lúc Đỗ Hà vừa xuất hiện nên cùng hắn đối chiến, khi đó thắng bại sẽ đổi chỗ.

Về phần bốn ngàn binh mã đã mệt mỏi của Khế Bất Hà Lực làm sao lọt vào trong mắt hắn.

- Đỗ Hà tiểu tặc, Hầu Quân Tập ta nếu không báo thù này, thế không làm người...

Hầu Quân Tập nghiêng răng ken két, thanh âm gầm lên chẳng khác gì mãnh hổ rít gào. Ánh mắt hắn đã đỏ bừng sung huyết, đây không phải ánh mắt phần nộ lại không phải vẻ mặt mất đi lý trí, mà là một đầu hùm sư bị chọc giận, trừng mắt nhìn thẳng vào địch nhân.

Giận dữ làm người ta bị nhục nhã, mất đi lý trí chỉ là hành vi ngu xuẩn nhất, cường giả chân chính sau khi bị nhục nhã, cách đối phó của hắn chính là đem nỗi nhục này khắc sâu dưới đáy lòng, sau đó trả lại gấp đôi, gấp trăm lần.

Không hề nghi ngờ, Hầu Quân Tập thuộc loại người sau.

Bá...

Trong thiên không đột nhiên lóe sáng, tia chớp sáng chói không thể mở mắt.

Tựa hồ thương thiên cũng đang đáp lại phần nộ của Hầu Quân Tập...

Ầm vang!

Tiếng sấm đình tai nhức óc chấn vang trời đất, đại địa đều bị tiếng sấm làm chấn động.

Đàn ngựa nhận lấy kinh hách, phát ra tiếng hí vang từng trận, khiến trong quân náo động không nhỏ.

Hầu Quân Tập cũng bị thương thiên làm hoảng sợ, lỗ tai như bị nổ vang, ông ông ầm ầm, không khỏi ngẩng đầu nhìn trời.

Tích đáp, tích đáp, tích đáp...

Vài giọt mưa lớn đánh xuống khuôn mặt gầy gò, ngay lập tức mưa to như trút nước.

Gió thật mạnh, mưa thật lớn.

Đánh lên mặt Hầu Quân Tập, thế nhưng mơ hồ rất buốt.

- Đại tướng quân...

Phạm Hạo đi tới bên cạnh Hầu Quân Tập, nói:

- Có thể rút quân trước hay không, trời lạnh như thế, lều trại của chúng ta đều bị Đường quân tiêu hủy, nếu không tìm địa phương tránh mưa, ta sợ các tướng sĩ không chịu nổi...

Hầu Quân Tập liếc mắt nhìn chung quanh, thấy sĩ binh đã bị mưa lâm ướt sũng, trong khí hậu tồi tệ cũng đã bị lạnh tới tím môi, đang tựa vào nhau tìm chỗ sưởi ấm. Hắn nhủ mảy, hỏi:

- Đại quân phía sau khi nào thì có thể đến?

Về mặt Phạm Hạo đau khổ nói:

- Nếu y theo tốc độ bình thường, đêm nay là có thể đến. Nhưng hiện tại mưa lớn như vậy, cho dù có áo tơi cũng không che phủ nổi. Quần áo mùa đông của chúng ta vốn đã không nhiều, nếu bị ướt xem như không còn thay đổi, làm sao có thể hành quân trong mưa. Ta phỏng chừng thiếu chủ hân tìm một nơi nghỉ ngơi chỉnh đốn để tránh mưa!

Hầu Quân Tập cũng nhớ lại trong dĩ vãng hành quân đánh giặc, gặp được cơn mưa mùa đông đều phải tránh mưa dừng quân. Xuyên mưa mà đi đối với thân thể tướng sĩ thương tổn quá lớn.

Hắn còn chưa hiểu rõ tình huống của binh mã Tiết Duyên Đà nên mới hỏi như thế.

Gió đông thổi qua, Hầu Quân Tập cũng không nhịn được run lên, sức người không thể tranh đấu với ông trời, dưới loại khí hậu này miễn cưỡng tác chiến tổn hại nhiều hơn lợi ích, hắn không có bất kỳ do dự, nói:

- Chỉ đành lui, không biết cơn mưa này phải kéo bao nhiêu ngày...

Hắn chỉ là vô tình nói thảm một câu, lại không nghĩ ra lại có được đáp án thật nhanh.

Phạm Hạo sinh tồn ở thảo nguyên hơn hai mươi năm, đối với khí hậu hiểu rõ như lòng bàn tay, lập tức trả lời:

- Ít nhất cũng phải năm sáu ngày, chỗ chúng ta ngoại trừ mùa xuân, bình thường không có trời mưa, nhưng chỉ cần mưa xuống là kéo dài liên tục mấy ngày, ít khi dừng lại. Nhất là ngày mưa mùa đông càng là như thế.

Hầu Quân Tập vốn không lưu ý lắng nghe, đột nhiên thần sắc rung lên, khẩn trương hỏi:

- Người nói là thật sao?

Phạm Hạo gật đầu đáp:

- Tự nhiên không dám lừa gạt tướng quân, nhà của ta nguyên lai không phải người của Tiết Duyên Đà, chỉ là một tiểu bộ lạc trên thảo nguyên, sau khi bị diệt tộc chạy nạn tới Tiết Duyên Đà. Khi đó không bò không dê, chỉ có thể săn bắn qua ngày. Mỗi khi tới ngày mưa mùa đông, khó khăn nhất, vì vậy nhớ rất sâu. Hôm nay mưa tới nhanh như vậy, lớn như thế, không phải nói dừng thì sẽ dừng ngay đâu...

Hầu Quân Tập ngẩng đầu cười to:

- Thật sự là trời cũng giúp ta...

- Tướng quân?

Phạm Hạo không hiểu ra sao cả, thậm chí hoài nghi vị danh tướng này có phải tức giận đến hồ đồ hay không.

Hầu Quân Tập tự tin cười, đảo qua nỗi buồn rầu trong lòng, thân thiết vỗ vai Phạm Hạo nói:

- Ngày nào mưa tạnh là lúc chúng ta phá địch. Một trận thủ thắng, người là công thần...

Hắn lập tức thông dong nói:

- Đi thôi, đừng để bị lạnh...

- Ba...

Lý Thế Dân yêu thích cầm chiến báo trong tay không buông, trong chiến báo đem mỗi một bước công phòng chiến giữa Đỗ Hà cùng Hầu Quân Tập ghi lại rõ ràng, mỗi một mấu chốt đều được ghi chép chi tiết. Hắn vốn là kỳ tài quân sự hiếm thấy, lấy chiến báo để suy diễn chiến sự, giờ này khắc này chiến cuộc tại phương bắc cũng giống như đang chiếu phim điện ảnh, nhất nhất hiện lên trong đầu hắn.

- Thủ thật hay...quyết đoán phóng ra...điều phối có độ, trận chiến mở màn có thể thắng Hầu Quân Tập thực sự có phong độ của một đại tướng...

Hắn vui mừng không kể xiết, nhất thời đang ngồi quỳ lại đuổi thẳng chân ra, tay vỗ đùi, ánh mắt không rời chiến báo, trong miệng không ngừng trầm tắc thành tiếng.

Người bình thường nhìn không ra mấu chốt trong chiến báo, sẽ nghĩ đến cuộc chiến này sở dĩ có thể đại thắng là do vận khí chiếm đa số. Thế nhưng hắn lại biết vận khí ở trên chiến trường cũng là một bộ phận của thực lực.

Nếu không phải Đỗ Hà tiếp thu kế sách của Tiết Vạn Triệt, nếu không phải Đỗ Hà dùng người ổn thỏa, phòng thủ xinh đẹp, giấu đòn sát thủ xảo diệu, quyết đoán truy kích, cũng không có chuyện đêm tập kích địch doanh, sẽ không tồn tại tập kích địch doanh thắng lợi, đương nhiên cũng sẽ không có cuộc đại thắng sau đó.

Hết thấy chuyện này làm sao chỉ giải thích là do vận khí đây?

Người làm đại tướng, mấu chốt không chỉ quan tâm lực lượng của một người, trí tuệ của một người, đem trí tuệ của toàn quân tụ tập lại, đây mới thực sự là tướng soái.

Ở trong cuộc chiến kia Đỗ Hà biết tiếp thu lời hay, dùng người thích hợp, dùng mà có mưu, quyết đoán quả cảm, đều thể hiện rõ phong độ của một đại tướng. Tuy rằng kinh nghiệm còn chưa đủ, nhưng không thể nghi ngờ những năm về sau hắn nhất định sẽ trở thành kinh thiên ngọc trụ của Đại Đường.

Hắn lại đem ánh mắt dừng trên chiến báo, thở dài nói:

- Công kích thật đẹp, lại kịp thôi lui...Đều là hổ hùng chi tướng, đáng tiếc a đáng tiếc, nếu không phải người ruồng bỏ trầm, hôm nay là lúc người giương oai...

Hắn cảm thấy cao hứng vì Đỗ Hà giành được thắng lợi, nhưng nhớ tới Hâu Quân Tập trong lòng liền cảm thấy khó chịu, biểu tình trên mặt lập tức biến đổi.

Ngụy Chính ở bên dưới thấy vậy cũng không nhịn được nữa:

- Bệ hạ...

Nghe được ngữ khí của Ngụy Chính tăng lên, Lý Thế Dân đột nhiên giật mình, giống như chuột thấy mèo, thu thập lại biểu tình, vội vàng rút chân về, lại ngồi quỳ thật tiêu chuẩn, xấu hổ cười nói:

- Phương bắc truyền đến chiến sự, Sóc Châu Đạo Hành quân phó tổng quản Đỗ Hà khi giao chiến của đại tướng phản nghịch Hâu Quân Tập thì dụng binh quyết đoán, cuộc chiến giành được thắng lợi, diệt ba vạn quân địch, trăm nhất thời cao hứng, Ngụy ái khanh cũng đừng quá tính toán!

Tiền tuyến thắng lợi đương nhiên đáng mừng, nhưng làm đế vương cũng phải làm gương cho thiên hạ...

Ngụy Chính đối với vẻ oán hận của chủ công mất điếc tai ngơ, mặt trầm như nước:

- Bệ hạ, hoàn hảo hôm nay chỉ có hạ thần, nếu không cử chỉ không hợp lễ pháp kia bị người chứng kiến, sẽ bị người nắm chuôi, nói hành vi của bệ hạ không đứng đắn...

Trong lòng Lý Thế Dân nói thầm:

- Ngoại trừ tên bảo thủ như ngươi, ai dám bắt chuôi của trăm đây...

Lời này mặc dù nói thế, nhưng hắn không dám biểu lộ ra trên mặt, nhắc tay đầu hàng nói:

- Được được được, trăm biết sai rồi, đa tạ ái khanh chỉ điểm, trăm sửa, trăm sửa...

Hắn cực kỳ sợ Ngụy Chính thao thao bất tuyệt, vội cúi đầu lấy lòng, nhưng trong lòng cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Bản thân hắn thích hiếu động, không có thói quen quỳ ngồi, nhưng Ngụy Chính là người cực kỳ trung quy trung củ, bởi vậy mỗi lần đối diện hắn đều nhất định cẩn thận tỉ mỉ, bằng không sẽ nghe một trận lải nhải không chịu nổi. Nếu là người khác đã sớm bị đá văng ra xa, khổ nỗi Ngụy Chính có kiến giải độc đáo trong chính sự, cả triều văn võ không ai có thể so sánh, là một túi khôn không thể thiếu. Mỗi khi ở chung một chỗ, đều có loại cảm giác bó tay bó chân, cảm giác giống như ngày xưa khi hắn ở bên ngoài gây họa lại không dám về nhà gặp cha mẹ mình.

Ngụy Chính lẳng lặng ngồi đối diện, hôm nay hắn đến đây là vì chuyện lập trữ quân. Hâu Quân Tập phản Đường, thiên hạ chấn động, thái tử Lý Thừa Càn cũng vì vậy bị liên lụy, bị biếm làm thứ dân, hiện tại quốc gia không có thái tử.

Ở trong mắt văn sĩ, một quốc gia không thể không có quân vương, cũng không thể không có thái tử. Ngụy Chính thuộc cổ hủ phái, vì vậy mới vào cung khuyên bảo Lý Thế Dân sớm chọn trữ quân.

Lý Thế Dân nói đông nói tây, cùng Ngụy Chính đánh thái cực, cũng không có ý lập trữ.

Ngụy Chính ngoan cố giới biện luận, nhưng bốn sự đánh thái cực của Lý Thế Dân lộ hỏa thuần thanh, dù là Ngụy Chính cũng không khuyên bảo được, trong lúc nhất thời không khí có chút cứng nhắc.

Khi đó chiến báo tiền tuyến truyền đến vừa lúc giúp đánh vỡ cục diện bế tắc này.

Ngụy Chính nói:

- Chiến báo tiền tuyến truyền đến, đương nhiên đáng mừng, nhưng vẫn tồn tại ưu hoạn không nhỏ...

Hắn giỏi chính trị, nhưng mưu lược quân sự xa không bằng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, nhưng không có nghĩa hắn là kẻ ngu ngốc về quân sự. So với tướng lĩnh bình thường vẫn thắng hơn một phần.

- Lần này Hâu Quân Tập thất bại, xét đến cùng chỉ vì hắn quá khinh địch...Hôm nay hắn bại vẫn chưa suy giảm đến gân cốt, nếu ngóc đầu uy thế càng lớn!

Nghe Ngụy Chính đánh giá, Lý Thế Dân thầm chấp nhận, khi Hâu Quân Tập đối chiến với Đỗ Hà, cũng không có nương tay, giữa bọn họ quả thật đã đánh một cuộc quyết chiến công phòng kịch liệt, nếu nói Hâu Quân Tập khinh địch là do trước khi bắt đầu chiến đấu.

Đối mặt với ba vạn quân tiên phong của Đỗ Hà, Hầu Quân Tập hành quân đến nơi còn chưa ổn định đã triển khai thế công, hiển nhiên đã không lường được khả năng của Đỗ Hà rõ ràng, do đó liên tiếp nảy sinh đủ loại tai hại.

Nếu hắn có thể trước tiên ổn định binh mã, sau đó hãy quyết chiến, tuyệt không đến mức có bại cục lần này.

Lý Thế Dân hiểu biết Hầu Quân Tập, trải qua tẩy lễ của cuộc chiến bại lần này, Hầu Quân Tập sẽ nâng địa vị của Đỗ Hà lên thành địch thủ của mình, toàn lực ứng phó. Lúc đó Hầu Quân Tập mới chân chính là danh tướng bách chiến bách thắng trên chiến trường.

- Trận chiến mở màn tuy rực rỡ, nhưng khảo nghiệm chân chính vẫn chỉ mới bắt đầu!

624. Chương 649: Nhìn Rõ Nguy Cơ

Mưa to âm ỉ suốt ba ngày ba đêm, không hề có chút ngừng nghỉ.

Đỗ Hà vẩy mạnh áo tơi trên người, chui vào lều lớn trung quân, đôi môi đông lạnh có chút xanh tím, trên người đã ẩm ướt. Mặc dù có áo tơi mặc trên người, nhưng dưới cơn mưa lớn mãnh liệt cũng không đạt được bao nhiêu hiệu quả, cả người vẫn ướt đầm như trước.

Hơi lạnh cơ hồ xuyên vào từng lỗ chân lông xuyên tận xương tủy, làm cho người ta có loại cảm giác như đưa thân vào hầm băng.

Trong đại trường có một chậu lửa than, tản lên ánh lửa mỏng manh, La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi, Phòng Di Ái, Khế Bất Hà Lực đều đang tụ tập quanh chậu lửa, trò chuyện sưởi ấm.

Bỏ áo tơi, bên trong chỉ còn lại chiếc quần rộng. Ở trong mùa đông, hắn gần như dùng thân trần ra ngoài, gặp phải ngày mưa thế này, chỉ cần đi ra ngoài có mặc quần áo hay không mặc cũng không có gì khác nhau. Nào có nhiều quần áo cho người ta thay đổi, Đỗ Hà liền dứt khoát cởi trần. Cả quân doanh đều là đại nam nhân, cũng không có gì xấu hổ, huống chi còn có áo tơi phủ bên ngoài.

- Mau mặc vào đông y, đến đây sưởi ấm, đừng để bị cảm lạnh...

Phòng Di Ái nhường ra một chỗ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm thời tiết quái quỷ.

Về mặt Đỗ Hà cũng cười khổ, hành quân đánh giặc đúng là một việc khổ nhọc. Mưa to đến bất thành hình, làm toàn quân trên dưới đều chịu đủ khổ sở.

Cơn mưa lớn tới quá mức đột nhiên, thời gian lại dài, thế cho nên toàn bộ tướng sĩ đều không kịp né tránh, vì vậy tuyệt đại bộ phận quân tốt đều bị rét lạnh, khiến cho hoàn cảnh trời đông giá rét càng tồi tệ gấp mười lần.

Hoàn cảnh này còn kém hơn năm xưa hành quân qua Xích Đỉnh Cổ Đạo.

Vì giảm bớt ảnh hưởng của cơn mưa, Đỗ Hà hạ lệnh cưỡng chế toàn bộ quân sĩ chưa được cho phép không được tự tiện ra ngoài, đồng thời cũng giảm bớt nhân số thủ vệ tuần tra. Nếu như có thể Đỗ Hà cũng rất muốn cho toàn bộ binh mã chui vào lều trại tránh rét, nhưng hắn biết ý nghĩ này không phù hợp thực tế.

Tuy rằng trời mưa thật lớn, vô cùng lạnh giá, nhưng không có nghĩa sẽ không có địch nhân xâm phạm, phòng vệ cơ bản nhất cũng phải được chấp hành.

Vì suy nghĩ cho thân thể của tướng sĩ, hắn cũng sửa lại thời gian tuần tra thủ vệ, làm cho quân tốt cứ sau nửa canh giờ lại đổi một lần, giảm bớt khả năng bọn họ sẽ bị cảm lạnh. Hắn còn nghĩ đem lửa than trong quân tụ tập lại, chủ yếu cung cấp cho quân tốt đi tuần tra, cho bọn họ đãi ngộ tốt nhất.

Đây cũng là nguyên do vì sao chư tướng lại cùng sưởi ấm trong lều của hắn, vì giảm bớt lửa than tiêu hao, những đại tướng như bọn họ cũng phải tuân thủ kỷ luật, càng không có chút đặc thù hóa.

Đỗ Hà đối với loại hoàn cảnh tồi tệ này áp dụng rất nhiều biện pháp hợp lý, nhưng thủy chung không cách nào tránh khỏi tổn hại do thời tiết mang đến.

Mỗi ngày lo việc tuần tra, hắn cũng không hề vắng mặt, cho dù gió rét lớn thế nào, mưa mãnh liệt ra sao, hắn cũng không quên đi vài vòng chung quanh quân doanh.

Vừa rồi hắn mới tuần doanh trở về, cho nên toàn thân bị ướt đầm.

Lau khô nước đọng trên người, phủ áo bông, nhìn năm chiếc quần, hắn nghĩ thầm khi tiếp tục đi tuần, có cần cởi luôn quần đi tuần hay không đây, kiểu mưa to thế này, không đủ quần để ướt a!

Khí hậu là vấn đề khó khăn không nhỏ của quân viễn chinh, mấy ngày nay xem như đã cảm nhận được!

Đỗ Hà uống một chén canh gừng nấu trên lửa than, cảm thấy thoải mái hơn một chút, cảm nhận độ ấm của than lửa, có cảm giác như vừa sống lại.

- Đang trò chuyện gì đây?

Hắn cười nói chen vào hỏi.

Tiết Nhân Quý đáp:

- Đang nói sau trận mưa to này sẽ tạo thành nguy hại lớn cho Tiết Duyên Đà hay tạo thành nguy hại lớn cho Đường quân chúng ta.

Trong mắt Đỗ Hà chợt sáng ngời, cười nói:

- Chủ đề thật ý nghĩa, vấn đề này hắn nên hỏi thăm Khế Bất Hà Lực tướng quân đi...

Khế Bất Hà Lực đối với tình thế thảo nguyên so với bọn họ đều hiểu rõ hơn, chỉ có hắn mới có thể cấp ra đáp án hoàn mỹ.

Phòng Di Ái nói:

- Đang chờ Khế Bất tướng quân đáp lời đây, đại ca đúng lúc về tới.

Đỗ Hà nhìn qua Khế Bất Hà Lực, chờ đáp án của hắn.

Khế Bất Hà Lực tinh tế suy nghĩ, sau đó nói:

- Điều này thật khó mà nói, chỉ có thể nói đôi bên đều có tai hại đi. Món chính của Tiết Duyên Đà là sữa dê cùng lúa mì, một chén sữa dê, vài ngụm lúa mì có thể bảo đảm no bụng rồi. Muốn đánh trận trước giết vài đầu dê, có thể duy trì tác chiến thời gian dài. Một chi đại quân chừng tám vạn trở lên, có hai mươi vạn đầu dê đã đủ cung cấp hết thấy thực vật. Nhưng bây giờ là mùa đông, đồng cỏ cùng nguồn nước tốt khó tìm, sản lượng sữa dê không lớn bằng lúc trước.

Hiện tại mưa lớn, tình huống càng thêm nguy cơ. Nếu nghĩ kỹ, số lượng đầu dê là bao nhiêu đó, tám vạn người chia đều một ngày muốn làm thịt ba ngàn đầu dê, bọn hắn làm sao tiêu hao nổi? Nhưng con người chủ yếu vẫn phải dùng cơm, bọn hắn cũng không thể kiêng quá lâu. Phỏng chừng mấy ngày này toàn bộ quân tốt Tiết Duyên Đà đều đang đau lòng vô cùng vậy. Nhưng nếu tiếp tục như thế bọn hắn dù buộc phải ăn thịt cũng không có thịt để ăn!

- Sao lại nói vậy?

Đỗ Hà vô cùng hiếu kỳ, tuy rằng tình cảnh của Tiết Duyên Đà không quan hệ tới bọn họ, nhưng nghe địch nhân phải chịu hoàn cảnh như thế trong lòng nhịn không được cao hứng.

Mấy vị tướng lĩnh còn lại không rõ tình hình thảo nguyên, cũng sôi nổi thúc giục.

Khế Bất Hà Lực đáp:

- Thịt dê kháng nhiệt, kháng lạnh, nấu lên ăn còn cần số lượng củi gấp chúng ta nấu cơm mấy lần. Tại ngày mưa thế này, đi đâu mà tìm củi đây? Bây giờ chúng ta có lửa than duy trì nên còn được ăn đồ nóng hổi, mà bọn hắn không than củi, hết thấy nấu cơm sưởi ấm đều dùng củi, củi dự trữ dùng hết, bọn hắn chỉ có thể nhìn dê mà chảy nước bọt!

- Ha ha...

Nghĩ tới cảnh tượng thê thảm kia, cả nhóm tướng lĩnh nhìn nhau, nhịn không được cười ha hả.

- Cũng không chỉ là như thế, quân tốt Tiết Duyên Đà hành quân tác chiến hết thấy vật tư đều là tự chuẩn bị, bọn hãn xưa nay cũng không trang bị nhiều vật tư gia tăng gánh nặng, chẳng hạn như áo chống lạnh, khó thể mang theo quá nhiều, ở mùa mưa tuyết đối là vết thương trí mạng.

Khế Bất Hà Lực kể lại thể hội mình từng kinh nghiệm qua, trước khi quy Đường, hãn nhiều lần gặp phải loại chuyện này.

Trong lòng Đỗ Hà cảm khái, vẫn là đại quốc chuẩn bị được đầy đủ. Phủ binh chế Đường triều cùng toàn dân giai binh tại thảo nguyên có cách làm khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kỳ diệu, loại vật tư chống lạnh như áo bông cũng đều tự chuẩn bị. Nhưng vì phòng ngừa ngoài ý muốn, triều đình cũng sẽ đặc biệt chuẩn bị thêm một phần, dùng để dự bị. Miễn cho ra ngoài xuất chinh quân tốt sẽ gặp phải việc chuẩn bị không đủ mà bị thương tổn.

- Lại nói tới Đường quân chúng ta đi...

Đỗ Hà nghĩ tới thật nhiều nguy hại do ngày mưa đông mang đến, nhưng muốn nghe rõ so sánh với Tiết Duyên Đà, bọn họ còn có khuyết điểm nào nguy hiểm.

Trên gương mặt cười hì hì của Khế Bất Hà Lực cũng chuyển sang trầm trọng:

- Mưa lớn như thế, mang tới tai hại cho chúng ta cũng không nhỏ. Vốn là thảo nguyên sau cơn mưa tác chiến, sẽ lầy lội không sao chịu nổi, lại lún lại trơn, binh tốt của chúng ta lại thiếu khuyết huấn luyện trong hoàn cảnh này, sẽ chịu ảnh hưởng nhất định. Tiếp theo là thủy thổ bất phục, binh mã dưới trướng chúng ta phần lớn đều là người phương bắc có thể chịu rét, nhưng khí hậu phương bắc cùng thảo nguyên chung quy có chút ít khác biệt, sau cơn mưa càng thêm rét lạnh, dù là người trong thảo nguyên cũng chịu không nổi mà bị tổn thương nghiêm trọng tử vong, càng khỏi nói tới các người là người Trung Nguyên...

Nghe tới đây, Đỗ Hà nghiêm túc gật đầu, trầm giọng nói:

- Khế Bất Hà Lực tướng quân nói vậy chúng ta phải nên chú ý mới được, quân tiên phong như chúng ta mang theo vật tư thật thiếu thốn, nhất định phải nhanh chóng tụ họp cùng đại quân của đại tổng quản, chiến sĩ của chúng ta có thể chết trên chiến trường, nhưng tuyệt không thể vì sự sơ sẩy của chúng ta mà chết trong loại khí hậu này!

Chúng tướng cũng đồng thanh nói phải, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc. Đối mặt với an nguy của tướng sĩ, không có ai xem là việc nhỏ.

Đỗ Hà hỏi Tiết Nhân Quý:

- Đại quân của đại tổng quản khi nào thì có thể đến?

Tiết Nhân Quý làm trợ thủ cho Đỗ Hà, việc này đều do hãn xử lý, liền nói:

- Y theo tốc độ bình thường hãn là một ngày đường, nhưng với cơn mưa này lại không thể biết rõ ràng!

- Ba ngày, ít nhất ba ngày...

Khế Bất Hà Lực liền đưa ra ý kiến, hãn khoát khoát tay nói:

- Đây cũng là nguy hại mà ta sắp nói đến, hành quân gian nan, người trong thảo nguyên hành quân tác chiến hậu cần vật tư chính là một đầu dê béo. Đừng xem dê chân ngắn nhưng dù sao cũng bốn vó, người có thể đi đường dê cũng có thể tự đi, người không thể đi nó vẫn đi được, chỉ cần không gặp đầm lầy sẽ không có chỗ nào dê không đi tới. Nhưng xe thì không được, đường sá tệ như vậy, lương thảo quân nhu trên xe lại nặng nề, nếu lâm vào bùn lầy càng không biết rõ, cần bản không khả năng đi nhanh. Ba ngày đã là phỏng chừng nhất định...

Tiết Nhân Quý rất hiểu biết bản thân, khiêm tốn thụ giáo gật đầu:

- Hà Lực tướng quân nói thật có đạo lý, là ta không nghĩ tới.

Khế Bất Hà Lực thân mật cười nói:

- Đây là kinh nghiệm mà thôi, Tiết hiệu úy là lần đầu tiên ra chiến trường, việc này chưa từng tiếp xúc qua, tự nhiên là không biết nên không cần để ý!

Đỗ Hà chưa bao giờ tiếp xúc chuyện lương thảo, cũng là lần đầu tiên nghe nói, không khỏi có chút giật mình, trong lòng sinh ra một cảm giác khác thường, chợt vừa động, đứng bật dậy thần sắc kịch biến, lên tiếng kinh hô:

- Không xong...chúng ta lập tức triệt quân...

Chư tướng kinh ngạc nhìn lên Đỗ Hà đang hoảng sợ.

Phòng Di Ái quan tâm nói:

- Làm sao vậy, đại ca?

Khế Bật Hà Lực, La Thông mấy người cũng quan tâm hỏi.

Đỗ Hà hít sâu một hơi nói:

- Quân tiên phong chúng ta luôn luôn duy trì khoảng cách nhất định với đại quân phía sau, mục đích có thể nhanh chóng đạt được trợ giúp, tùy thời đều có thể hội hợp với đại quân. Nhưng bị trận mưa lớn này, đã hủy diệt hết thủy tiện lợi. Nguyên lộ trình một ngày lại biến thành ba ngày. Mà đại quân Tiết Duyên Đà tránh mưa chỗ cao, cách chúng ta chỉ một ngày, hậu cần của bọn hắn sẽ không bị ảnh hưởng, kỵ binh có thể đi nhanh, hơn nửa ngày liền có thể đến. Điều này cũng có ý nghĩa trong đoạn thời gian chúng ta không hội hợp được với đại quân, sẽ gặp nguy hiểm bị đại quân Tiết Duyên Đà vây quanh, nếu lâm vào trùng vây, hơn hai vạn tiên phong quân chúng ta chỉ sợ sẽ bị bọn hắn làm thịt!

Chư tướng lần lượt hít sâu một hơi rét lạnh.

Khế Bật Hà Lực thất thanh nói:

- Nếu thật như thế, quân ta nguy rồi. Nhưng hiện tại Hưu Quân Tập còn chưa hành động, chưa chắc đã nhận ra điểm này!

Đỗ Hà cảm thấy căng thẳng nghiêm mặt, thận trọng nói:

- Không thể đem hi vọng ký thác vào sự ngu xuẩn của đối thủ, bốn sự của Hưu Quân Tập chúng ta đều rõ ràng, chuyện ta có thể phát hiện hắn chưa chắc không thể phát hiện. Sở dĩ hiện tại chưa động chỉ sợ là vì dã tâm của hắn còn lớn hơn nữa, hắn chẳng những muốn làm thịt chúng ta, còn muốn lợi dụng chúng ta đem cả binh mã của đại tổng quân cùng nhau làm thịt!

625. Chương 650: Chiến Thuật Nguyên Thủy Ngu Ngốc Nhất

Sắc mặt Đỗ Hà thật nghiêm túc, cũng không phải đang nói đùa.

Tiết Nhân Quý luận kinh nghiệm còn kém Khế Bật Hà Lực, nhưng tiềm lực tài năng còn hơn xa Khế Bật Hà Lực, liền hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Đỗ Hà, thất thanh:

- Vây điểm dã viên...

Đỗ Hà gật đầu, đúng là vây điểm dã viên.

Hưu Quân Tập đã ý thức được Đỗ Hà cùng Lý Tích chuẩn bị dùng chiến thuật tiến công lẫn phòng thủ, cho nên hắn dự định bọc đánh Đỗ Hà, khiến Lý Tích đến cứu viện cũng bị rơi vào cuộc chiến. Đỗ Hà là con rể của Lý Thế Dân, là nhi tử của tể tướng Đại Đường, lại có thêm hơn hai vạn binh mã tồn tại, Lý Tích quyết không thể nào bỏ mặc Đỗ Hà lâm vào trùng vây mà ngồi yên thờ ơ.

Tiến công là lựa chọn duy nhất của Lý Tích, Hưu Quân Tập am hiểu nhất chính là dã chiến, nếu Lý Tích cùng hắn triển khai dã chiến, không khác gì lấy sở đoản của mình đấu chiến với sở trường của kẻ địch.

Hắn không lựa chọn hiện tại tấn công, chỉ vì bản khoản Khế Bật Hà Lực hiểu biết về Tiết Duyên Đà binh mã, muốn đem Đỗ Hà vây khốn Tiết Duyên Đà ít nhất phải xuất động toàn quân, đây cũng có ý nghĩa dùng tám vạn đại quân tác chiến ngay trong những ngày mưa gió dữ dội này.

Dưới loại hoàn cảnh tệ hại hiện tại, tác chiến trong ngày mưa cho dù đạt tới mục đích chiến thuật nhưng tám vạn đại quân ít nhất cũng sẽ vì khí hậu ảnh hưởng mà mất đi bảy thành sức lực chiến đấu. Hưu Quân

Tập còn chưa tự cao tới mức dưới loại tình huống này hẳn còn có thể lợi dụng chiến thuật vây khốn đánh viện binh uy hiếp được sự tồn tại của Đỗ Hà lẫn Lý Tích.

Cho nên hẳn phải đợi thêm một thời gian, chờ mong sau khi trời tạnh mưa.

Ba vạn quân tiên phong của Đỗ Hà trải qua cuộc chiến mở màn bỏ qua người bị thương lẫn tử vong, chỉ còn lại hai vạn chiến lực. Trên thảo nguyên lại không có nơi thủ, thật sự không thể sánh được với tám vạn đại quân của Tiết Duyên Đà. Khi đại quân của Lý Tích còn chưa kịp chạy tới cứu viện, hiện tại điều duy nhất có thể làm chính là lui quân, nhanh chóng tụ hợp cùng đại quân chủ lực.

Như vậy mới có thể tránh được nguy cơ nảy sinh.

Về phần khí trời quỷ quái hiện tại, Đỗ Hà có nghĩ qua, lui quân trong đêm mưa tuy mang đến ảnh hưởng cho quân tiên phong, nhưng bất kể như thế nào so sánh với việc bị vây khốn bị Hắc Quân Tập một ngụm nuốt trọn vẫn còn tốt hơn.

Sơ Đường không có tướng vô năng, hoài nghi của Đỗ Hà thật nhanh đều được các tướng lĩnh thừa nhận.

Chúng tướng đều đồng ý lui quân.

Nhưng ở quá trình thời gian nào quyết định lui quân cũng hơi có chút phân tranh, có người nói nên nhanh chóng, có người nói nên chờ ngay đêm mưa gần tạnh, có thể giúp tướng sĩ chịu chút ít khổ sở.

Cuối cùng Đỗ Hà quyết định đã lui quân, sớm một chút tốt hơn một chút, nên quyết định suốt đêm thu doanh.

Vì cần nhanh chóng lui quân, Đỗ Hà quyết định ném bỏ hết thấy dụng cụ, mỗi người chỉ đem thức ăn cho hai ngày, còn lại lương thực đều nấu lên cho toàn bộ quân tốt ăn no nê, nếu ăn không hết thì phá hủy. Ngay cả lều trại họ cũng không cần, toàn bộ đều tiêu hủy trước khi rời đi.

Vì bảo đảm an toàn, Đỗ Hà riêng phái người chạy đi báo với Lý Tích một tiếng, để cho hắn tùy thời chuẩn bị tiếp ứng.

Vào đêm đó, Đỗ Hà liền dẫn quân tiên phong lặng lẽ rút khỏi doanh trại.

Có lẽ ơn trời phù hộ hoặc vì điều gì khác, trước khi Đỗ Hà ra lệnh rút doanh, ba ngày mưa dữ dội bỗng nhiên ngoài ý muốn yếu bớt. Càng lý kỳ chính là trên bầu trời lại hiện ra bóng dáng ánh trăng, ánh trăng trong đêm mưa trên thảo nguyên chính là kỳ quan vô cùng hiếm thấy, không thể không nói thế gian quả nhiên có thật nhiều việc lạ.

Mưa thưa thưa, áo ướt phủ trên người, đã xem như có được hiệu quả nhất định. Ánh trăng bao phủ, ánh sáng mỏng manh chiếu sáng mờ mờ đường đi.

- Trời phù hộ chúng ta...

Đỗ Hà hô nhỏ một tiếng, lập tức truyền lệnh toàn quân rút lui, hắn cho tướng sĩ bị thương đi trước, chính mình dẫn theo binh mã thiếp thân ở phía sau tùy thời ứng phó truy binh của Tiết Duyên Đà.

Hiện tại trong lòng Đỗ Hà cảm thấy có chút quái dị, nếu truy binh của Tiết Duyên Đà hiện ra, vậy ý nghĩa phán đoán của hắn không sai lầm, hắn đã làm ra quyết định sáng suốt nhất, nhưng cũng có nghĩa bọn họ phải chống cự thể công điên cuồng của Hắc Quân Tập. Nếu như truy binh của Tiết Duyên Đà không xuất hiện, vậy xem như hắn đã tính toán sai lầm, làm mệt mỏi toàn bộ tướng sĩ trong đêm mưa. Nhưng dù sao Đỗ Hà vẫn hi vọng đoạn đường lui quân này thật sự có thể bình yên vô sự.

Nhưng trời không hộ lòng người, ngay trên đường rút lui, trên bầu trời liền truyền tới tiếng báo động mạnh mẽ của Mãnh nhĩ.

Thác Bạt Vô Song kinh hô:

- Đến rồi, quân địch đến rồi...bọn hắn đánh tới từ hướng tây!

Đỗ Hà chợt ngừng ra, ở trong tích tắc hắn đã minh bạch được sự việc.

Hầu Quân Tập đúng là danh tướng bất hủ truyền, trời vừa đổ mưa cũng đã phát hiện ẩn hoạn của Đường quân hiện tại, tính toán sử dụng chiến thuật vây khốn đánh viện binh, đem bọn họ một lưới đánh hết. Nhưng hần cũng lo lắng Đỗ Hà suy đoán ra việc này, sẽ lui quân trước tiên, làm cho toàn bộ mưu kế của hần đều thất bại trong gang tấc. Trải qua cuộc chiến bại lần trước Hầu Quân Tập đã không còn dám xem thường Đỗ Hà, cũng không dám xác định Đỗ Hà không biết vấn đề này. Vì muốn thi hành chiến thuật tốt nhất, ngay đêm hôm đó hần lợi dụng trời mưa đem một bộ phận chiến mã vòng tới hướng tây nam quân doanh của Đỗ Hà. Vừa có thể dự phòng Đỗ Hà lui quân, vừa có thể đợi sau khi trời mưa đã tạnh bằng tốc độ nhanh nhất cắt đứt đường lui của Đỗ Hà, thi hành chiến thuật vây đánh, một công đôi việc.

Hần đã sớm hạ thám báo ở một nơi bí mật gần đó theo dõi từng cử động của Đỗ Hà.

Tuy Mãnh nhi là thần ưng, nhưng ưng dù sao cũng là sinh vật hoạt động ban ngày, ở ban ngày ánh mắt của nó có thể nhìn thấy mục tiêu hơn mười dặm, nhưng ở ban đêm tầm mắt của nó sẽ bị màn đêm ảnh hưởng, chỉ có thể nhìn thấy vật thể ở gần, hướng chỉ mấy ngày nay lại rét lạnh đến như thế, mưa còn dữ dội như vậy. Mãnh nhi bị màn đêm khí hậu lẫn mưa gió ảnh hưởng, hành động của Hầu Quân Tập nó không nhìn thấy được.

Suy nghĩ từng chi tiết liền thấy cũng không khó suy đoán, hiện tại Đỗ Hà càng phải suy nghĩ cẩn thận cách ứng phó.

Giả như hiện tại hần ra lệnh bỏ chạy, trước khi quân tiên phong kịp hội hợp cùng quân đội của Lý Tích cũng đã bị Hầu Quân Tập tiêu diệt toàn quân. Nhưng nếu như hần ra sức nghênh chiến, ít nhất có thể đảm bảo cho những thương binh đang thối lui có cơ hội chạy trước.

Đỗ Hà lập tức không chút do dự quyết đoán hạ lệnh nghênh chiến truy binh của Tiết Duyên Đà.

Tuy rằng Lý Tĩnh luôn mãi cường điệu cấm tiệt không cho phép hần đánh đã chiến với Hầu Quân Tập, nhưng theo tình hình bây giờ đã không còn cơ hội cho hần được lựa chọn.

Vô luận kinh nghiệm hay tài năng của Hầu Quân Tập đều là nhất lưu đương thời, lợi dụng cơn mưa lớn lần này đã làm Đỗ Hà không thể không đổi mặt hần ứng chiến.

Mạch đao quân nghênh địch phía trước, thương binh, đao thuẫn binh tiếp theo, đệ tam tưng đội dùng Đường nỗ chuẩn bị nghênh địch, La Thông suất lĩnh kỵ binh bảo hộ bên trái, Khế Bật Hà Lực tướng quân suất lĩnh kỵ binh bảo hộ bên phải...chuẩn bị nghênh địch...

Đỗ Hà ngoại trừ từ chỗ Lý Tĩnh học được chiến thuật mưu lược, cũng theo Lý Thế Dân học một ít bản lĩnh bày binh bố trận. Lý Thế Dân dụng binh dùng mưu cũng đều giỏi như nhau, vừa có thể như Lý Tĩnh quyết thắng ngàn dặm, vừa có thể như Hầu Quân Tập bày binh bố trận, tồi hung khắc địch. Bản lĩnh xông pha chiến đấu của hần so với Hầu Quân Tập thiện chiến còn hơn hần một bậc.

Đỗ Hà không dám nói học được tinh túy của Lý Thế Dân, nhưng ba phần bản lĩnh vẫn phải có.

Hần lập tức nhắm vào ưu khuyết điểm của binh mã Tiết Duyên Đà tiếp thu chiến thuật chính xác nhất.

Nhưng trận thế còn chưa bố trí xong, truy binh của Tiết Duyên Đà đã giết tới.

- Nằm xuống... Dừng sĩ thảo nguyên, đột kích! Cho Đường nhân dùng máu tươi của bọn hần, đến hiến tế thiên thần, thành toàn danh vũ dũng của chúng ta!

Phạm Hạo mang binh xung phong, trong đôi mắt nâu ngẩng cao chiến ý. Hần vừa hô lên, quân tốt Tiết Duyên Đà liền rít gào, tựa như ngàn vạn đầu lang đang gầm rú. Theo tiếng hô rung trời, bọn hần nhanh như gió xông tới trận địa của Đỗ Hà.

Năm trăm bước, hai trăm năm mươi bước, hai trăm bước...

Không cần ra mệnh lệnh gì, quân tốt Tiết Duyên Đà đã lấy ra cung tên, trước khi giáp mặt giao chiến với địch nhân bắn ra một vòng tên, khiến hỗn loạn địch trận, là chiến thuật mà bọn hần thường xuyên sử dụng. Nhưng đúng ngay lúc này, Phạm Hạo bỗng nhiên phát hiện mạch đao quân của kẻ địch chợt tách ra, lộ ra đội ngũ cầm nỗ tiến rậm rạp sau lưng!

Nổ tiễn bắn tung đầy trời xuyên đến!

Phạm Hạo lú lười, lúng túng hô lên, tầm bắn của Đường nỗ nhiều nhất đạt tới ba trăm bước, nhưng hiện tại khoảng cách hai bên chỉ không tới hai trăm bước, muốn thối lui ra sau cũng đã không còn kịp nữa.

Trong phút chốc nỗ tiến truy hồn đoạt mệnh xuyên thấu binh sĩ lẫn chiến mã, vừa mới tiếp xúc liền có hơn ba trăm danh kỵ binh đột tử ngay tại chỗ, kỵ binh Tiết Duyên Đà lập tức bị ai, đầu trận biến thành một mảnh hỗn loạn.

- Bám chặt bọn hần, không được lơ lửng!

Hai mắt Đỗ Hà tỏa sáng, nỗ tiến vĩnh viễn là lợi khí sắc bén đối phó dân tộc thảo nguyên. Kỳ thật không cần hần hạ lệnh, những cung nỗ binh được huấn luyện đầy kinh nghiệm cũng đã tự động chỉnh sửa nhịp bắn, ở khoảng cách này một khi bị nỗ tiến liên hoàn bắn ra, dù tốc độ của kỵ binh kẻ địch cao bao nhiêu cũng không cách nào giãy thoát!

Trong lòng Phạm Hạo như rướm máu, trong đầu hần cũng nhớ được lời nói của Hầu Quân Tập, nếu bị Đường triều nỗ tiến cuốn lấy, cách đối phó hữu hiệu nhất chính là liều mạng tổn thất tiến lên xáp lá cà cùng Đường quân, như vậy nỗ tiến của Đường quân cũng không cách nào tiếp tục phát huy ra uy lực. Nếu không làm vậy sẽ càng bị tổn thương trí mạng hơn nữa, vì thế hần cắn chặt răng, rít gào chỉ huy binh tướng dùng thân thể làm thịt tường tiến thẳng tới.

Binh mã Tiết Duyên Đà cũng dũng mãnh không sợ chết, lúc này tuy rằng thương vong cực kỳ thảm trọng nhưng những người khác cũng giống như điên cuồng, không chút rụt rè sợ hãi anh dũng tràn lên phía trước.

- MẠCH ĐẠO QUÂN, LÊN!

Thấy binh mã của Tiết Duyên Đà sắp vọt tới gần, mạch đạo quân liền như thiết tháp chống đỡ lên tuyến đầu.

Cơ hồ cùng một thời gian, La Thông, Khế Bất Hà Lực đều suất quân tiếp xúc cùng kẻ địch, triển khai đánh cận chiến kịch liệt.

Đỗ Hà yên lặng nhìn tới, bóng người rậm rạp, đang không ngừng dũng mãnh lao tới. Ở trên thảo nguyên mệnh mông vô bờ, vạn danh quân tốt cuộn cuộn không ngừng che kín cả chiến trường, đang hướng quân địch mãnh công tới, lấy công đối công, vạn phần kịch liệt.

Trong lòng Đỗ Hà thầm lo lắng, hiện tại ngoại trừ mạch đạo quân chiếm cứ ưu thế, hai bên trái phải đều hiện ra trạng thái giằng co, song phương đều đang kiệt lực tránh bị tổn thương quá nặng, đồng thời đều đang chờ thời cơ cắn vào yếu hại của đối phương.

Nhìn qua Đường quân giống như đang chiếm thượng phong, kỳ thật không phải.

Hầu Quân Tập lâm trận chỉ huy, kinh nghiệm tác chiến vượt xa Đỗ Hà, đánh đã chiến cùng hần thật khó thể chiếm cứ ưu thế. Muốn tranh thủ tìm được sơ hở của đối phương trước khi Hầu Quân Tập phát hiện ra sơ hở của Đường quân càng thêm ngàn vạn khó khăn.

- Làm sao bây giờ?

Đỗ Hà không ngừng suy nghĩ thật nhanh, nếu Hầu Quân Tập tự mình xuất chiến, vậy ý nghĩa mình đã bại...

Khoan khoan...

Chờ hần xuất chiến?

Vì sao ta không xuất chiến trước?

Dùng chiến thuật nguyên thủy nhất ngu ngốc nhất đối chiến cùng Hầu Quân Tập, để cho hần chỉ lo dây dưa với mình, như vậy hần đâu còn cơ hội ở một bên quan sát tìm ra sơ hở của Đường quân nữa?

626. Chương 651 : Thắng Bại Trời Định

Vừa nghĩ tới đây Đỗ Hà liền quyết đoán, cũng không ngần ngại chờ đợi Hầu Quân Tập tiến đánh mà quyết định trước khi hần đánh tới, mình phải tìm tới cửa trước hần, không cho hần cơ hội quấy nhiễu.

- Tịch Quân Mãi tướng quân, người dẫn Tuyền Phong quân dưới trướng vòng qua bên phải, đi tìm trung quân của Hầu Quân Tập, triển hãn thật gắt gao, không cho hãn cơ hội rảnh rỗi!

- Dạ! Mạt tướng lĩnh mệnh!

Tịch Quân Mãi trầm quát một tiếng, dẫn theo ba ngàn Tuyền Phong quân tướng sĩ vòng ra sau trận địa kẻ địch.

Tuyền Phong quân chính là một trong những át chủ bài của Đường quân, có được uy lực chiến đấu không tầm thường. Tinh binh Tiết Duyên Đà tuy dũng mãnh không sợ chết, nhưng luận trang bị vẫn thật chênh lệch, luận dũng mãnh gan dạ, hoặc kinh nghiệm phong phú, kỹ thuật giết địch tinh diệu đều không thể so sánh với Tuyền Phong quân, bị Tuyền Phong quân tránh trúng, dù Hầu Quân Tập tài giỏi thế nào cũng khó thể hóa giải được sự khác biệt giữa đôi bên.

Đôi mắt như sài lang của Hầu Quân Tập gắt gao nhìn chăm chăm chiến trường chiến đấu kịch liệt, bình tĩnh chờ mong thời cơ tấn công hiện ra.

Trận đánh đi tới bước này đã vượt xa sự dự liệu của hãn. Lúc trước hãn lựa chọn đoạn đường này ngăn cản Đỗ Hà cùng Lý Tích, tuy rằng dự liệu được sẽ gặp phải chút ít phiền toái, nhưng không nghĩ ra sẽ phiền toái tới mức độ này, càng không thể tưởng được người gây phiền toái cho hãn chính là cừu địch sinh tử của hãn, Đỗ Hà.

Cuộc chiến hôm nay không phải như lòng hãn mong muốn. Hầu Quân Tập chinh chiến hơn nửa đời người cho Đường quân, đối với tình hình lợi cùng hại của Đường quân hãn hiểu rõ như lòng bàn tay. Ngày đó sau khi hãn đạt được tin mưa sẽ kéo dài nhiều ngày, hãn lập tức nhận ra tai nạn mà Đường quân sắp gặp phải.

Bởi vì quan hệ tới thiên tai địa hình, lại bị vật tư quân nhu liên lụy, Lý Tích nhất định không thể ở trong thời gian quy định tiến đến tiền tuyến trợ giúp Đỗ Hà, quân tiên phong của Đỗ Hà cơ hồ đã biến thành mâm đồ ăn bày lên bàn cho hãn.

Nhưng Hầu Quân Tập kỳ thật cũng đã chế định hai kế hoạch: Một là vây khốn đánh viện binh, bọc đánh quân tiên phong của Đỗ Hà, dụ dẫn Lý Tích tiến đến cứu viện mà đột kích; Hai là ngăn cản đường thoái lui của kẻ địch, nếu như Lý Tích cảm thấy nguy cơ, lĩnh quân tới cứu, vậy ý nghĩa hãn phải bỏ lại quân lương quân nhu cho mười vạn đại quân. Như vậy bọn hãn có thể lợi dụng tốc độ cướp lấy lương thảo quân nhu kia.

Vô luận là kế hoạch nào đối với Đường quân đều phải trả giá thảm thối. Nhưng điều kiện kế hoạch này chính là mưa đã tạnh cùng Đỗ Hà không nhận ra được ý đồ của hãn.

Hầu Quân Tập đối với kế hoạch này cũng nắm chắc vài phần, bởi vì có câu nói không tồn tại cũng sẽ không nghĩ được tới. Hãn biết kinh nghiệm trong quân sự của Đỗ Hà, ngoại trừ bắc phạt lần này, chỉ từng gia nhập qua hai lần chiến dịch, thứ nhất là đánh Thổ Phiên thứ hai là định Cao Xương. Đánh Thổ Phiên Đỗ Hà chỉ là một trung lang tướng, định Cao Xương địa vị của Đỗ Hà bất quá chỉ là một tướng tiên phong, từ trước cũng chưa từng tiếp xúc qua việc vận chuyển lương thảo, hãn không đến mức nhìn thấu được kế sách của hãn. Nhưng Hầu Quân Tập cũng đã không dám tiếp tục xem thường Đỗ Hà, vì bảo đảm hãn vẫn mạo hiểm phiêu lưu trong đêm mưa đem hai vạn binh mã dời ra phía sau sườn ngay doanh địa của Đỗ Hà, đề phòng hãn lui quân.

Tối nay hãn đã nhận được tin tức Đỗ Hà lui quân, tuy rằng Đỗ Hà hành sự thật bí ẩn, nhưng hai vạn quân binh chỉ cần có chút âm thanh cũng có thể vang xa vài dặm, huống chi là lui quân. Muốn không bị phát hiện ở trên thảo nguyên căn bản là không thể nào.

Hầu Quân Tập vừa hận vừa tức, lúc này Đỗ Hà lui quân không thể nghi ngờ đã tuyên cáo kế hoạch của hãn thất bại, chỉ có thể đành lui mà cầu tiếp theo, chặn đánh đường lui của hãn, tiêu diệt hãn.

- Có!

Hầu Quân Tập nhìn chăm chú vào từng chi tiết nhỏ của chiến cuộc, thiên phú trực giác của hãn nói cho hãn biết kỵ binh do La Thông suất lĩnh bên trái đã mơ hồ có chút rối loạn. Đường quân tác chiến kỳ thật không xem trọng vũ dũng cá nhân, mà là phối hợp kỷ luật, nếu trận hình vừa loạn thực lực sẽ giảm xuống một cấp bậc.

- Nhưng...

Trong mắt Hầu Quân Tập mang theo chút mê mang, hắn nhìn ra được trận hình của La Thông không phải vì nhận lấy áp lực mà bị rối loạn. Tuy rằng cùng La Thông đối chiến cũng là mãnh tướng của Tiết Duyên Đà, nhưng hắn tựa hồ còn chưa tới mức trong thời gian ngắn đem La Thông đánh bại.

- Đúng rồi!

Hầu Quân Tập rất nhanh liền nghĩ ra nguyên do, mưa to suốt ba ngày, làm chiến trường biến thành một mảnh lầy lội, nhất là trải qua hàng vạn chiến mã giẫm đạp, hình thành vô số bùn lầy nhầy nhụa, dù là người giẫm chân xuống còn bị lún cả bàn chân, huống chi là vó ngựa?

Đường quân không được huấn luyện về phương pháp tác chiến ở loại địa hình trơn ướt này, đối mặt với địch quân dũng mãnh không thua gì bọn họ, làm sao có thể duy trì trận hình ổn định trong thời gian dài?

Kỷ luật của Tiết Duyên Đà dù kém, tác chiến dù không dựa vào phối hợp nhưng vẫn có được thực lực tác chiến trên thảo nguyên, ở nơi này ngược lại những điểm yếu kia biến thành ưu điểm.

Hắn nở nụ cười chiến thắng, hiện rõ trên gương mặt gầy gò.

Phàm là một cuộc chiến nếu bị hắn nhìn ra được sơ hở, đối phương sẽ không còn lực đánh trả.

Ngay trong tích tắc hắn vừa mở miệng định ra lệnh tiến công, Hầu Quân Tập đột nhiên nhìn thấy một chi kỵ binh đang thẳng tới chỗ mình, uy thế không thể chống đỡ.

Hầu Quân Tập hừ lạnh một tiếng:

- Tới thật không phải lúc!

Không hề do dự, Hầu Quân Tập đem năm ngàn binh mã do mình suất lĩnh phân ra ba ngàn chống đỡ, chỉ cần có thể kiên trì mấy khắc là hắn đủ sức bắt lấy nhược điểm của cánh quân bên trái Đường quân.

Sự không như nguyện.

Chi kỵ binh xông tới ngăn cản Tuyền Phong quân do Tịch Quân Mãi thống lĩnh vừa tiếp xúc liền ném khổ sở.

Hai phe kỵ binh hung hăng xông vào nhau, nhưng chỉ trong vài hô hấp ngắn ngủi, Tuyền Phong quân đã hung mãnh xuyên thấu qua chi kỵ binh Tiết Duyên Đà. Một trong ba đội mạnh nhất Đường quân, tinh binh cường tướng lại một lần nữa bộc lộ ra kỹ thuật chiến đấu của bọn họ, bộc lộ ra huy hoàng của họ.

Nếu bàn về cận chiến sắc bén, kỵ binh của Tiết Duyên Đà vô luận về áo giáp hay vũ khí đều kém hơn Tuyền Phong quân một cấp bậc, võ nghệ cùng trận thế càng không cần phải nói. Lúc này kỵ binh của Tuyền Phong quân tụ thành năm sáu người một nhóm, đem kỵ binh của Tiết Duyên Đà chia cắt càng thêm thưa thớt, từ xa dùng trường mâu đâm chém xung phong, gần thì dùng chiến đao liên hoàn vung chặt, tựa như cắt cỏ đem binh mã Tiết Duyên Đà chém rớt ngựa, máu tươi không ngừng lan tràn trên bùn lầy ướt đầm.

Tịch Quân Mãi ra sức xông vào, trong tay cầm cương thương, một thương liền xuyên thủng ngực một tên kỵ binh Tiết Duyên Đà, lại thúc giục chiến mã dục ngựa chiến mã kẻ địch, không khoan nhượng đánh ra một đường máu. Hắn suất lĩnh Tuyền Phong quân kỵ binh thẳng tiến vào giữa trung quân Tiết Duyên Đà, không tới một khắc lấy xu thế như chẻ tre xuyên thấu qua trung quân kẻ địch.

Hắn cũng không quên nhiệm vụ của mình, tìm kiếm Hầu Quân Tập, cắn chặt Hầu Quân Tập để cho hắn không còn thời gian thể hiện tinh thông tài năng của chính mình.

Hầu Quân Tập nhìn thấy ba ngàn binh mã chỉ trong giây lát đã bị Tuyền Phong quân giết xuyên qua, cũng nhận ra trang bị của Tuyền Phong quân, sắc mặt không khỏi biến đổi. Mặc dù hắn am hiểu tác chiến, nhưng luyện binh không phải sở trường của hắn, tuy dưới trướng hắn cũng có một đám tử sĩ, nhưng không cách nào so sánh với Huyền Giáp quân, Tiệp Thắng quân cùng Tuyền Phong quân, cũng biết rõ thực lực của Tuyền Phong quân, qua trong giây lát hiểu được dụng ý của Đỗ Hà, tức giận mắng to một tiếng:

- Giáo hoạt tặc tử...

Trận hình của La Thông rối loạn cũng bị Đỗ Hà xem vào trong mắt. Nhưng kinh nghiệm thiên phú chênh lệch làm cho hắn nhận xét chậm hơn Hầu Quân Tập rất nhiều, trong đầu lại hiện lên khuyết điểm mà Khế Bất Hà Lực đã nói, trong lòng âm thầm lo lắng, nhưng cũng hoàn toàn không có cách nào. Đây là vì khí hậu địa thế ảnh hưởng, mặc cho Đỗ Hà lanh trí ra sao cũng không có cách đối kháng với thiên địa.

- Cũng may đã để Tịch Quân Mãi giữ chân Hầu Quân Tập, nếu không thì...

Hắn vừa nghĩ tới đây, chiến cuộc liền nổi lên biến hóa không thể tưởng tượng.

Ở tiền tuyến tác chiến La Thông cũng nhận ra trận hình khác thường, đang dự tính cố hết sức duy trì, nhưng một chi kỵ binh như lưỡi dao sắc bén không chút lưu tình cắt xuyên đội ngũ đang yếu ớt của hắn, đem đội ngũ của hắn cắt thành hai đoạn, hoàn toàn làm rối loạn tiết tấu chiến đấu.

Chỉ một kích chẳng khác gì độc xà bị đánh vào yếu điểm trí mạng bảy tấc, làm đội quân của La Thông hoàn toàn tự chiến, không còn giữ được phong cách tác chiến phối hợp hoàn mỹ của Đường quân.

- Hầu Quân Tập đúng là Hầu Quân Tập...

Đỗ Hà cũng bị dị biến làm chấn kinh, không thể tưởng được Hầu Quân Tập cũng không bị Tịch Quân Mãi giữ chân, vẫn xuất hiện trên chiến trường, hơn nữa còn ở chỗ yếu nhất của Đường quân.

Hầu Quân Tập cuối cùng cũng là Hầu Quân Tập, hắn không phải loại người ngồi chờ chết. Vừa biết được ý tưởng của Đỗ Hà, cũng biết mình suất lĩnh theo năm ngàn binh mã thật sự không phải là địch thủ của Tuyền Phong quân, vì vậy dứt khoát bỏ qua binh mã một mình yên lặng rời đi.

Trong chiến trường vạn người chém giết, Tịch Quân Mãi toàn lực giết địch lại làm sao có thể cảm nhận được Hầu Quân Tập đã rời khỏi?

Hầu Quân Tập một mình đi tới trung quân, lâm thời điều động ra hai ngàn binh mã giết vào nơi yếu nhất của Đường quân, lập tức thành công.

Một khắc này Đỗ Hà rốt cục cảm nhận được sự lợi hại của Hầu Quân Tập, cũng rốt cục hiểu được vì sao Lý Tĩnh không cho hắn với Hầu Quân Tập đánh đã chiến. Bởi vì nếu Hầu Quân Tập có cơ hội, dù muốn bù đắp thế nào cũng khó thể vẫn hồi được thất lợi.

Hầu Quân Tập không ngừng giết hại trong đội ngũ La Thông, dù La Thông đã liều chết chống đỡ, dù Đỗ Hà đã cử Tiết Nhân Quý trợ giúp nhưng cũng không thay đổi được cục diện.

Hai ngàn binh mã của Hầu Quân Tập cũng chẳng khác gì bầy kiến đang làm loạn bờ đê, muốn xuyên vào trong, phải đập vỡ đê bên ngoài, viện binh của Tiết Nhân Quý lại không thể đánh chính người mình, vì vậy không tạo được trợ giúp hữu hiệu nào.

Mà ngay lúc này Đỗ Hà cũng không thể hạ lệnh rút bớt binh mã bên La Thông, bởi vì chỉ cần hạ lệnh, ý nghĩa cánh quân bên trái sẽ tan tác, khiến toàn quân hỗn loạn. Nhưng nếu mặc kệ Hầu Quân Tập, nhất định sẽ làm cánh quân bên trái tan vỡ.

Thế cục đã biến thành vạn phần ác liệt.

Ánh mắt Đỗ Hà dần dần hiện lên một tia đoạn tuyệt, thay vì chờ đợi bị đục thủng cánh quân bên trái, không bằng ném bỏ dứt khoát. Thay vì để hồng thủy làm vỡ đê, không bằng ngay khi hồng thủy còn chưa đánh vỡ bờ đê, lập tức chia lìa liên kết, chỉ có như thế mới có thể đem tổn thất giảm tới thấp nhất.

- La Thông thoái lui, để Tiết Nhân Quý lên đánh...

Đỗ Hà lúc này làm ra quyết định chính xác nhất, nhưng hắn vẫn hiểu rõ để cánh quân bên trái tháo chạy sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào cho toàn quân. Dù Tiết Nhân Quý dũng mãnh ra sao, cũng vô lực thay đổi chiến cuộc, cho hắn lên chống đỡ chỉ là kẻ sách tậm thích ứng.

Tịch Quân Mãi phóng ra, Tiết Nhân Quý trợ giúp, bên cạnh Đỗ Hà không còn binh mã có thể sử dụng, nếu Tiết Nhân Quý duy trì không được, quân tiên phong của Hầu Quân Tập nhất định xông đến.

Đến lúc đó bại cục đã định.

Đỗ Hà rút Bàn Long kiếm, cầm Đường đao, thay vì chờ Tiết Nhân Quý thua bại, không bằng cùng Tiết Nhân Quý sống vai tác chiến kiên trì tới một khắc cuối cùng.

627. Chương 652 : Một Mũi Tên Quyết Thắng

Đao kiếm tề xuất tóe lên huyết vụ đầy trời, Đỗ Hà dẫn Tiết Nhân Quý nhằm vào thế công của con sói đói Hầu Quân Tập ngoan cường đánh trả.

Đối với thế cục trước mắt, Đỗ Hà đã tính kỹ.

Không thể không thừa nhận, trình độ đánh dã chiến của Hầu Quân Tập vượt trên hẳn, hiện tại tăng thêm thiên thời địa lợi càng khiến hắn lâm vào bị động, hết cách xoay chuyển.

Bại, hiện tại chỉ là vấn đề thời gian.

Theo tình huống trước mắt, Đỗ Hà chỉ có hai con đường có thể đi. Thứ nhất là lui lại, thứ hai kiên trì.

Nhưng so tốc độ, Đường quân kém hơn Tiết Duyên Đà quân một bậc, lại thêm có bộ tốt liên lụy, lui lại không thể nghi ngờ là muốn chết, cho Hầu Quân Tập cơ hội cắn một miếng còn kiên trì vẫn còn một đường sinh cơ.

Bởi vì trước khi triệt thoái, để đảm bảo an toàn hẳn đã phái tâm phúc tiến về quân doanh Lý Tích để thông báo ý đồ, hơn nữa thỉnh trợ giúp.

Lý Tích làm người lão thành cẩn thận, rất có thể sẽ phái binh trợ giúp. Chỉ cần viện binh đến, nguy cơ tất nhiên cũng sẽ giải quyết dễ dàng.

- Các tướng sĩ chịu đựng, chỉ cần đợi đến lúc Lý Tích Đại tổng quản đến giúp, chúng ta sẽ chuyển bại thành thắng.

Đỗ Hà một tay vung đao chém ngã một quân tốt Tiết Duyên Đà dưới ngựa, tay kia giơ cao Bàn Long Kiếm, một lần nữa tụ tập lực lượng cuối cùng, dẫn hơn năm mươi tên thân binh xông lên tiền tuyến.

Chủ tướng tử chiến có thể kích phát sĩ khí toàn quân, nếu như vận khí tốt, còn có thể dựa vào một thân võ nghệ kết liễu Hầu Quân Tập trong đám loạn quân, còn có thể chuyển bại thành thắng.

Trong đầu hẳn nhớ lại nhược điểm của Hầu Quân Tập mà Lý Tĩnh nói, cho biết Hầu Quân Tập võ nghệ không tầm thường, ưa thích xông lên phía trước.

Đỗ Hà giục ngựa xông lên chém giết. Đao kiếm kết hợp, giết chết toàn bộ binh sĩ lọt vào mắt. Chiến mã bước qua vô số thi thể, không ngừng dẫn thân binh triển khai phản đột kích, dùng công đối công, triệt tiêu thế công như thủy triều của binh Tiết Duyên Đà. Hẳn vừa chém giết vừa triển khai mệnh lệnh cho tướng sĩ bên cạnh phát cờ lệnh cho rất nhiều tiểu đội sau lưng, chỉ huy bao vây tấn công, hơn nữa tìm thân ảnh Hầu Quân Tập.

Thời gian dần trôi, hoàn cảnh xấu của cánh quân bên trái dần hiện ra.

Áp lực trên người Đỗ Hà cũng càng lúc càng lớn, dần dần lâm vào trong vòng vây của kỵ binh cánh phải Tiết Duyên Đà.

Chiến trường biến thành một mảnh núi thây biển máu.

Khắp nơi đều là thi thể Đường quân, Tiết Duyên Đà quân.

Đỗ Hà đột nhiên trừng lớn hai mắt: Hẳn phát hiện thân ảnh Hầu Quân Tập. Cách hẳn không xa, Hầu Quân Tập đang tính toán tiến vào trung quân của Phòng Di Ái. Sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt, vì cánh quân bên trái đã gãy nên từ bên đó tới trung quân đều là địch nhân, không cách nào bảo trì trận hình.

Tên biến thái Hầu Quân Tập lại một lần nữa nhìn ra sơ hở, ý định thừa cơ sát nhập trung quân để đánh tan.

Nếu như trung quân bị đánh tan, bọn họ chắc chắn sẽ gặp phải nguy cơ bị diệt toàn quân.

Hiện tại hấn trước mặt đều là quân tốt Tiết Duyên Đà, dù muốn ngăn chặn cũng không kịp, bên tai nghe tiếng Tiết Nhân Quý gào thét.

Vị đệ nhất mãnh tướng tương lai của Đại tướng đang điên cuồng múa Phương Thiên Họa Kích trong địch quân, huyết nhục bay tứ tung, thì thể chồng chất trước mặt hấn.

Đỗ Hà khê động, phần nộ quát:

- Nhân Quý, phải phía trên, Hầu Quân Tập, mau bắn.

Hấn phóng người lên cao một trượng từ lưng ngựa, hai tay dùng thủ pháp độc môn bắn ra ba phi đao đánh chết sáu tên binh Tiết Duyên Đà bên cạnh Tiết Nhân Quý.

Quân tốt sau lưng Tiết Nhân Quý cũng nhanh chóng thiết lập vòng tròn vây lấy để hấn bắn tên.

Tiết Nhân Quý đã nghe được Đỗ Hà gầm lên, đưa mắt nhìn lại, cũng phát hiện Hầu Quân Tập.

Còn chưa đợi hấn lấy ra cung tiễn thì hai gã kỵ binh phía sau Hầu Quân Tập đã phóng lên che lấy hấn.

- Đã xong.

Đỗ Hà nhắm mắt, cơ hồ có thể tưởng tượng trung quân sẽ bị diệt.

Tiết Nhân Quý tựa hồ không buông bỏ, bình tĩnh kéo dây cung đến cực hạn.

- Bắn.

Một tiếng vang thật lớn, thể tên còn mạnh hơn cả cường nỏ.

Mũi tên lao đi trong đêm tối giống như một đạo thiểm điện, phá qua bảo vệ một quân tốt Tiết Duyên Đà, xuyên thấu tim một tên khác, kinh lực vẫn còn đủ đâm vào hậu tâm Hầu Quân Tập.

- Phốc.

Hầu Quân Tập phun ra một búng máu, ngã xuống trên lưng ngựa.

Bóng đá là tròn nên trên sân bóng có thể phát sinh bất cứ chuyện gì, thậm chí kể cả đội Trung Quốc đội chiến thắng đội nước Pháp.

Đồng dạng trên chiến trường bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, dù có lúc chắc thắng cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hầu Quân Tập trúng tên, không thể nghi ngờ là cơ hội này.

Chỉ tiếc ánh mắt Tiết Nhân Quý bị quân tốt Tiết Duyên Đà chắn đi, hấn bắn tên bằng cảm giác nên không trúng vào chỗ hiểm trí mạng. Nếu không với tiền pháp của hấn dù không phải chỗ yếu hại, cũng có thể đưa địch vào chỗ chết. Mũi tên vừa rồi sau khi xuyên qua hai người thì lực lượng đã giảm bớt rất nhiều nên Hầu Quân Tập trọng thương nhưng lại không nguy hiểm đến tánh mạng.

Hầu Quân Tập vẫn bảo trì được lý trí nhất định, thông dong chỉ huy rút quân.

Đỗ Hà cũng không truy kích, tuy hấn biết Hầu Quân Tập bị thương, nhưng thương thế như thế nào cũng không xác nhận. Tuy nhiên vì cánh quân bên trái tan tác khiến thực lực của hai bên quá chênh lệch.

Hầu Quân Tập lui mà không loạn, miễn cưỡng truy kích tác chiến cũng không phải là hành động sáng suốt.

Đỗ Hà một lần nữa chỉnh đốn binh mã, triệt hồi hướng nam. Trên đường đi gặp Đường quân Lý Tích sai tới trợ giúp, hai bên nhập vào trở về nơi trú quân.

Trong đại doanh, Lý Tích sớm đã chuẩn bị xong đầy đủ áo bông, lửa than cùng canh gừng, cung cấp cho binh mã của Đỗ Hà nghỉ ngơi.

Đỗ Hà hạ lệnh toàn quân giải tán, cũng thay đổi một bộ áo bông sạch sẽ đi vào soái trường của Lý Tích báo cáo quân tình.

Soái trường Lý Tích rất lớn nên hơi thấp lạnh. Trước soái trường có một chậu than đốt lửa nhỏ, hiển nhiên là chuẩn bị cho hấn, bình thường Lý Tích cũng không đốt than sưởi ấm trong trường.

- Bái kiến Đại tổng quản.

Đỗ Hà vẫn an.

Lý Tích cười nói:

- Không cần đa lễ, tới sưởi ấm đi. Trong khí trời ác liệt, người có thể an toàn rút về, thật sự không dễ dàng. Có thể trong tình huống bị phục kích tình huống đánh lui Hầu Quân Tập, càn là rất giỏi, điểm ấy dù là ta cũng không tự tin làm được.

Hắn còn không biết Đỗ Hà trải qua khổ chiến như thế nào nhưng nghe tướng sĩ phải đi trợ giúp kể lại trước khi bọn họ tới thì Đỗ Hà đã đánh tan Hầu Quân Tập đến công, trong nội tâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vào trận chiến đầu tiên, Đỗ Hà dù sao ở vào thủ thế, lại có rất nhiều danh tướng trợ giúp, chiếm cứ địa lợi cùng nhân hòa nên đánh bại Hầu Quân Tập cố nhiên là một loại bổn sự, nhìn vào biểu hiện bình thường của Đỗ Hà cũng không phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng đã bị Hầu Quân Tập phục kích, đã chiến với hắn vẫn có thể chiến thắng vậy thì rất giỏi rồi. Theo như hắn nhận thấy, dù là Lý Tĩnh cũng làm không được. Dù sao Lý Tĩnh thiện ở dùng mưu, ở chỗ dùng kỳ thủ thắng mà không phải giao phong trên trận.

Đỗ Hà lắc đầu cười khổ:

- Đại tổng quản quá đề cao ta rồi, quyết đấu đã chiến với Hầu Quân Tập, ta thất bại thảm hại, cơ hồ không có chỗ hoàn thủ. Nếu không có tiền thuật nghịch thiên của Tiết Nhân Quý, lại được viện quân Đại tổng quản đuổi tới cứu thì cũng chỉ là một đám tàn binh bại tướng.

Hắn kể lại tình huống bị tập kích sau lưng, không hề giấu diếm cảm giác vô lực khi đối mặt với Hầu Quân Tập, cuối cùng khi nói ra tình huống xoay chuyển kịch tính thì cảm khái:

- Lúc ấy Hầu Quân Tập đã thấy rõ trung quân khác thường, có thể khẳng định, chỉ cần hắn đánh vào trung quân thì trung quân sẽ bị diệt như tả quân. May quân ta có mãnh tướng như Tiết Nhân Quý.

Hắn không tiếc lời khen Tiết Nhân Quý, hết thảy công lao xoay chuyển dồn cho thần tiên thủ này.

Lý Tích biết nhưng không thể trách, cười ha hả:

- Đây cũng chính là vũ vận, tình thế chiến trường thiên biến vạn hóa, cho dù là một chi tiết nhỏ cũng có thể cải biến thế cục.

Đỗ Hà cũng nghĩ đến rất nhiều chuyện trong lịch sử, điển hình nhất như trận chiến Minh triều Chu Lệ phát động “Tĩnh Nan” đánh với Lý Cảnh Long ở Bạch Câu Hà. Lý Cảnh Long tuy không phải nhân vật gì, nhưng có được đại quân 60 vạn, dưới trướng lại có danh tướng là hai cha con Bình An vây Chu Lệ ở Bạch Câu Hà, tiền hậu giáp kích, Chu Lệ suýt nữa bị bắt. Nếu đánh tiếp thì bại là dĩ nhiên, nào ngờ một trận gió thổi đổ tướng kỳ của Lý Cảnh Long khiến Chu Lệ, chuyển bại thành thắng.

Đỗ Hà cũng không dị nghị với tình huống này, Chu Lệ là trời giúp còn dưới trướng hắn lại có mãnh tướng có thể dùng ba mũi tên định Thiên Sơn.

- Bất quá, thất bại thủy chung là thất bại.

Đỗ Hà cũng đem chuyện đánh lui Hầu Quân Tập là một hồi thắng lợi, tuy trong mắt nhiều người chuyện này là thắng lợi nhưng Đỗ Hà hiểu rõ khi Hầu Quân Tập công kích đến La Thông thì cơ hồ toàn quân bị diệt. Binh mã của Tiết Nhân Quý cũng tổn thất thảm trọng, duy nhất đánh trọng thương quân địch là Tuyền Phong quân.

So sánh quân số thương vong, bọn họ vẫn thua thiệt.

Lý Tích sao nhìn không ra phiền não của Đỗ Hà, trầm giọng nói:

- Đã tòng quân nhất định phải có chuẩn bị tâm lý này. Trên thế giới không có Thường Thắng Tướng quân, không ngừng học tập, tiến bộ, tiếp thu bài học trong thất bại mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Đỗ Hà cười cười ảo não:

- Đạo lý là minh bạch, nhưng muốn bắt đầu vẫn cảm thấy khó chịu. Bất quá Đại tổng quản yên tâm, té ngã ở đâu, đứng lên ở đấy. Trải qua một trận chiến này, ta xem như hiểu được cùng hãn minh đạo minh thương chính diện quyết đấu, muốn thủ thắng, cũng không dễ dàng. Ta cảm thấy chúng ta nên ngầm giữ trò mới có thể đánh bại hãn.

Lý Tích sáng mắt, Đỗ Hà đã từng là cấp dưới trực tiếp của hãn nên hãn rất hiểu mưu ma chước quỷ của thuộc cấp này, thấp giọng hỏi:

- Người có ý kiến gì không?

Đỗ Hà thăm thì một hồi, chỉ nghe rõ mấy tiếng “Lần này không làm hãn tức đến thổ huyết thì không thể”.

628. Chương 653 : Mật Thám Trọng Yêu

Mưa to liên tục năm ngày mới tạnh.

Toàn bộ thảo nguyên giống như một chiếc bánh mì hấp nước trương phềnh, nhìn ngoài không có gì khác thường nhưng nếu đụng vào sẽ chảy ra nước, thoáng không cẩn thận sẽ rơi vào nguy hiểm.

- Thời tiết chết tiệt, rốt cục ngừng mưa rồi.

Đỗ Hà giẫm lên bãi cỏ lầy lội, hít thở không khí trong lành sau mưa, luyện qua vài đường cho dân gân cốt để xua buồn chán.

Hắn vào bếp húp chén cháo, ăn bánh nướng, nuốt luôn cả quả táo vào bụng, thấy thời gian còn sớm thì cười Tuyết Vô Ảnh thành thoi ra khỏi quân doanh, tới một chỗ gò đất phía bắc gom ít lá cây rồi lấy dầu hỏa bên thân tưới lên để đốt.

Dầu hỏa đốt lá cây ẩm ướt làm phát lên tiếng kêu lộp bộp, khói đen bốc lên mù mịt khiến cách xa vài dặm cũng có thể nhìn thấy.

Đỗ Hà nghĩ đến ám mưu bàn luận với Lý Tích mấy đêm trước thì trên mặt lộ nụ cười cổ quái, ngay cả hãn cũng không ngờ mình có thể nghĩ ra một chiêu này. Có lẽ là tình thế bức người a, Đỗ Hà không muốn thất tín với Trường Nhạc, lại càng không nguyện ý bị chiến sự liên lụy, không thể tự mình đón đứa con ra đời. Vì mau chóng chấm dứt chiến tranh, hiện tại chỉ có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào rồi.

Đỗ Hà nhắm mắt ngồi xuống, ước chừng tới nửa giờ thì nghe tiếng vó ngựa như có như không truyền vào trong tai. Hắn tròn mắt nhìn ra xa, một đạo bóng đen xuất hiện trong tầm mắt, bay nhanh từ phương bắc đến.

- Công tử.

Người kỵ sĩ có động tác linh hoạt lưu loát, chính là Tần Dục.

Chỉ là hiện tại hãn mặc trang phục thảo nguyên, mặc áo khoác da cừu, đội mũ da, tóc tết bím thả dài. Khuôn mặt trắng trẻo bôi dung dịch đặc biệt không phai làm làn da đen nhem, nếu không quen sẽ rất khó nhận ra.

Đỗ Hà cười khen một câu:

- Thuật dịch dung của Tuyết Nhạn thật khiến người than thở, nhìn người bây giờ không khác gì người trong thảo nguyên.

Tần Dục gật đầu nói:

- Mấy người chúng ta được Nhị phu nhân cải trang nên không bị người trên thảo nguyên phát hiện là người Đường, chỉ thiếu không nói tiếng Đột Quyết. Cũng may Đột Quyết đã diệt vong, trên thảo nguyên lưu hành cả hai tiếng Đột Quyết, Hán ngữ, cẩn thận sẽ không việc gì.

Đỗ Hà biết Hầu Quân Tập lợi hại, vì một trận chiến này, hãn đem toàn bộ thành viên của Đạp Nguyệt Lưu Hương lên vào Tiết Duyên Đà, tìm hiểu tin tức tình báo. Bọn họ có ở Vương Đình Tiết Duyên Đà, cũng có tiềm phục trong quân Tiết Duyên Đà, dùng đủ các loại thân phận thu thập tình báo.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhanh nhẹn, chuyên môn phụ trách phân tích tình báo. Tần Dục thân thủ linh hoạt có thể tránh đi hết thủy trình sát của Tiết Duyên Đà chuyên truyền lại tin tức.

Đỗ Hà bảo Tần Dục tới, chủ yếu là muốn hỏi tin tức Hầu Quân Tập, thuận tiện biết tình huống phân bố tình báo.

Đạp Nguyệt Lưu Hương do Đỗ Hà huấn luyện cũng không phải máy móc, mỗi một người đều là nhân tài có tính tự chủ. Bọn họ không cần an bài đặc thù, mỗi lần chấp hành nhiệm vụ đều căn cứ từ sở trường khác nhau để nhập vào vị trí an toàn, lại có thể có được tình báo địa phương. Sau khi chứng thực sẽ tiếp xúc với thủ lĩnh Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng rồi Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng tự mình kết nối thành mạng lưới tình báo tạm thời. Bọn họ chưa từng kết giao, cũng sẽ không tiếp xúc tùy tiện.

Như vậy an toàn, thuận tiện cũng mau lẹ, có rất nhiều chỗ tốt.

Đỗ Hà bỏ ra rất nhiều công phu đối với Đạp Nguyệt Lưu Hương mới luyện được bản lĩnh hiện tại của bọn họ.

Nghe vấn đề thứ nhất của Đỗ Hà, Tần Dục lại nói ra đáp án khiến người tiếc nuối.

- Hầu Quân Tập bị trúng một mũi tên, tổn thương nghiêm trọng, nhưng cũng không vào chỗ hiểm, chỉ là tạm thời hành động bất tiện, cần người nâng, cũng không có gì khác thường.

Tần Dục bình tĩnh nói.

Đỗ Hà sớm đã biết rõ đáp án này, nếu như Hầu Quân Tập thương thế thật sự nghiêm trọng thì quân hãn mấy hôm trước đã không bình tĩnh rút lui, bất quá đáy lòng vẫn hi vọng Hầu Quân Tập bị bắn chết.

Nếu như hãn chết, Tiết Duyên Đà không còn đáng sợ.

- Đáng tiếc đáng tiếc.

Đỗ Hà lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối, sao tên gia hỏa này không chết sớm một chút, hỏi tiếp:

- Những người khác thế nào, có tin tức gì hữu dụng?

Tần Dục gật đầu nói:

- Xác thực đã nhận được không ít tình báo, nhưng rất tạp, đều là tình huống xảy ra do mưa lớn. Thí dụ như lúa mì không kịp cung ứng, thiếu được thảo trị liệu tổn thương do giá rét, thiếu áo khoác da....không trợ giúp gì cho chiến sự. Nhưng có hai điểm Hoàng Phủ đại ca cảm thấy rất trọng yếu. Thứ nhất, căn cứ tin tức tin cậy thì Tiết Duyên Đà sắm từ Cao Ly mười vạn áo khoác da. Thứ hai, căn cứ theo tin của Ba Vũ Hưng đại nhân thì trong quân Tiết Duyên Đà hiện giờ rất bất mãn với Hầu Quân Tập.

Đỗ Hà trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Hai tin tức này xác thực rất trọng yếu, Tiết Duyên Đà sắm từ Cao Ly mười vạn áo khoác da cũng không có gì khác thường. Lúc trước ta từng bắt hai tên Cao Ly ở Tiết Duyên Đà, bọn chúng khai trong Cao Ly có biến, cần Tiết Duyên Đà trợ giúp. Lúc này Cao Ly bán mười vạn áo khoác bằng da cho Tiết Duyên Đà tuyệt không tầm thường. Mặc dù Cao Ly nắm giữ vùng Liêu Đông, Trường Bạch Sơn, đều là nơi có nhiều da lông nhưng con số mười vạn áo da cũng quá lớn, có thể khẳng định Tiết Duyên Đà cùng Cao Ly nhất định có giao dịch. Cũng không quản đám Cao Ly tôm tép nhãi nhép, giải quyết Tiết Duyên Đà rồi tới bọn chúng. Bất quá mười vạn áo da lại không thể bỏ qua. Quân đội Tiết Duyên Đà giờ đang ở trong mùa đông, nếu có thứ này coi như vẫn có thể tác chiến cùng chúng ta. Người trở về nói cho Hoàng Phủ Hạo Hoa xem hãn có cách gì để đốt đi hơn mười vạn áo bông này, sau khi hoàn thành sẽ ghi công lớn cho hãn.

- Tuân lệnh!

Tần Dục lên tiếng.

- Bất quá, cũng phải nhắc nhở Hạo Hoa không thể sốt ruột, càng không thể miễn cưỡng.

Nhân thủ bọn họ không đủ, Tiết Duyên Đà chắc cũng nhìn chằm chằm vào số vật tư này. Một khi hỏng việc coi như tự đem mình vào chấu. Đỗ Hà biết mỗi người trong Đạp Nguyệt Lưu Hương đều nhận qua ân

huệ của mình và Đỗ gia, lòng trung thành không thể nghi ngờ. Nghe mình ra lệnh dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không tiếc nên hấn lo đến mặt trái của lòng trung thành này.

Tần Dục tỏ vẻ minh bạch.

Đỗ Hà trầm ngâm nói:

- Về phần ác cảm của Tiết Duyên Đà đối với Hưu Quân Tập có thể đoán trước. Hưu Quân Tập là đệ nhất danh tướng Đại Đường, lập vô số công lao hăn mã cho Đại Đường, uy danh hiển hách. Nhưng tất cả uy danh của hấn đều ở Đại Đường, ở Đại Đường ai không kính trọng nhưng ở Tiết Duyên Đà thì hấn lại là một thành viên mới, bỗng chốc trở thành thống soái ba quân Tiết Duyên Đà bị đổ kị là đương nhiên. Giả như hấn có thể hảo hảo biểu hiện mình, đánh mấy trận xinh đẹp cho Tiết Duyên Đà thì tin tưởng người Tiết Duyên Đà sẽ phục hấn. Chỉ có điều đánh với quân ta hai trận không có được kết quả tốt, tướng tá Tiết Duyên Đà đã ôm sẵn hoài nghi thì càng thêm không thể nghĩ khác rồi.

Kỳ thật Hưu Quân Tập đánh hai trận phi thường xinh đẹp, dù là Đỗ Hà đối với hấn cũng tâm phục khẩu phục.

Trận đầu Hưu Quân Tập tuy là thua nhưng trong tình huống đó bất kể ai chỉ huy đều chưa chắc có thể so với Hưu Quân Tập. Về phần trận thứ hai càng phải như vậy, dưới lực tiến công của hấn, Đỗ Hà cơ hồ không có lực chống cự, trở mặt ếch ra nhìn cánh quân bên trái để cho hấn đánh thành tàn phế, hơn nữa đem đầu mâu chỉ hướng trung quân. Nếu không có một mũi tên của Tiết Nhân Quý, quân tiên phong Đỗ Hà suất lĩnh chỉ có một đường toàn quân bị diệt.

Huyền bí trong đó không phải người có lòng thì khó có thể phát giác.

Binh tướng Tiết Duyên Đà phần lớn đều quen cường công, ngành công, cũng không mấy người có thể hiểu rõ đạo lý hành quân đánh trận, đạo khắc địch chế thắng.

Bọn hấn chỉ biết Hưu Quân Tập thất bại trong trận chiến đầu tiên, trận thứ hai cũng thất bại, căn bản không phân tích nguyên do trong đó.

Các tướng tá Tiết Duyên Đà vốn đã bất mãn, hiện giờ chắc chắn là càng muốn làm trầm trọng thêm.

- Ba Vũ Hưng bây giờ đang đảm nhiệm chức vị gì ở trong quân Tiết Duyên Đà?

Đỗ Hà hỏi thăm.

Đạp Nguyệt Lưu Hương hai phân đội nhỏ, một có thể hai, hai có thể một, có thể chia lìa, cũng có thể tổ hợp. Trong đó Đạp Nguyệt đa số sống kiểu mật thám, bọn họ cũng không am hiểu võ nghệ, mà là nắm giữ đủ loại kỹ xảo, có thể lợi dụng rất tốt kỹ thuật lẫn cương vị của mình tìm hiểu tình báo. Lưu Hương phần lớn là người võ nghệ cao cường người, có thể lấy một chọi mười, bọn họ có thể lẫn vào trong quân, cũng có thể trở thành hộ vệ, nhưng nhiệm vụ chủ yếu là chấp hành đủ loại mệnh lệnh đặc thù tựa như yêu cầu hỏa thiêu áo bông lẫn này của Đỗ Hà.

Võ nghệ của Ba Vũ Hưng là xuất sắc nhất trong Đạp Nguyệt Lưu Hương, vốn là thủ lĩnh phụ trách chấp hành nhiệm vụ nhưng bất ngờ gặp lại bạn nói khổ ở Vương Đình Tiết Duyên Đà.

Ba Vũ Hưng là con lai giữa Đột Quyết cùng người Hán, trước kia sống ở biên giới thảo nguyên, vì chiến sự nên cả tộc dời vào gần Hoàng Hà. Thời vận không tốt, Hoàng Hà dâng lũ tàn phá bộ tộc. Cha mẹ Ba Vũ Hưng qua đời, hấn được Đỗ Như Hối thu dưỡng, sống trong đất phong, còn lại một số tộc nhân sống sót quay về Tiết Duyên Đà.

Trong đó có một người tên là Ba Kiệt Lạp, là hàng xóm với Ba Vũ Hưng, giờ là Thiên Phu trưởng, tâm phúc của Đại Độ Thiết. Ba Vũ Hưng thuận thế gia nhập Tiết Duyên Đà, đã trở thành thuộc cấp của Ba Kiệt Lạp.

Hiện tại hấn là mật thám tối trọng yếu nhất của Đỗ Hà, rất nhiều chuyện tiếp theo cần Ba Vũ Hưng phối hợp.

629. Chương 654 : Trưởng Tôn Vô Kỵ Tái Xuất Giang Hồ

Tần Dục đã tiếp xúc qua với Ba Vũ Hưng nên cũng biết tình hình gần đây với hắn:

- Ba nhị ca võ công cao cường, hơn Ba Kiệt Lạp mấy bậc. Hiện tại trong tay Ba nhị ca có chừng năm mươi người dưới trướng Ba Kiệt Lạp. Tuy còn chưa đi vào hạch tâm Ba Kiệt Lạp đã tỏ vẻ tiến cử hắn lên trên. Tin tưởng trong Tiết Duyệt Đà lấy võ vi tôn, Ba nhị ca rất nhanh có thể có được ưu ái.

Đỗ Hà suy nghĩ một chút nói:

- Không cần tiến vào hạch tâm, như vậy quá nguy hiểm. Thân phận mật thám của Ba Vũ Hưng càng che giấu càng tốt. Hắn là nhân vật mới, nếu quá chói mắt khi xảy ra chuyện gì sẽ bị hoài nghi đầu tiên. Lúc quay lại người tìm cách liên hệ với Ba Vũ Hưng, nói hắn tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt Đại Độ Thiết. Không phải nói Ba Kiệt Lạp là tâm phúc của Đại Độ Thiết sao? Chỉ cần đi theo hắn là được rồi, dùng hắn làm tấm mộc có thể tránh bạo lộ bản thân.

Tần Dục sáng mắt, hiểu được ý tứ của Đỗ Hà. Đại Độ Thiết có ba tâm phúc, trong đó thủ lĩnh Bách Toàn của Thân Vệ Quân đã bị Đỗ Hà thiết kế chết ở Đốc Quân sơn, hai người còn lại đều đã đi theo hắn mười năm, là loại quan hệ hoàn toàn có thể tin nhiệm. Dù phát hiện bên cạnh có nội gian cũng sẽ không hoài nghi đến bọn hắn. Ba Vũ Hưng ẩn thân dưới trướng người như vậy càng không người phát hiện.

- Còn nữa, nghĩ biện pháp để nói xấu Hầu Quân Tập, nói sở dĩ chiến tích của hắn huy hoàng cũng không phải bởi vì bản sự cá nhân hắn mà là Đường triều cường đại. Có Đường triều che chở, dù là một con heo cũng có thể lợi dụng thực lực khủng bố để Thường Thắng bắt bại. Đúng rồi, người có mang mặt nạ, mấy ngày nữa, sau khi trong quân Tiết Duyệt Đà lan truyền tin tức Hầu Quân Tập vô năng thì người thay ta đi sứ tới quân doanh Tiết Duyệt Đà, ta có một nhiệm vụ gian khổ dành cho người.

Trên mặt hắn lại lần nữa hiển hiện thần sắc cổ quái, thì thầm một hồi với Tần Dục.

- PHỤT.....

Tần Dục nhin không được cười ra tiếng.

Đỗ Hà cố nén cười, vờ cả giận nói:

- Nghiêm túc một chút, nếu làm lỡ việc thì ta sẽ không tha cho người.

- Minh bạch.

Tần Dục ho khục khục rồi nghiêm túc cáo từ rời đi, ngựa chưa đi được mười bước thì đã nghe tiếng cười ha hả truyền đến tai Đỗ Hà.

- Có tốt như vậy hãy cười.

Đỗ Hà cũng nhếch miệng cười sằng sặc.

Trường An, Triệu quốc công phủ.

Một trung niên đáng vẻ phúc hậu hòa nhã, hít một hơi thật sâu, thở dài nói:

- Không khí bên ngoài phủ vẫn tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn hai bên đường vẻ lạ lẫm, ánh mắt lóe lên vui sướng, cảm giác muốn hô to.

- Ta, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại trở về rồi.....

Không sai, vào ngày này ba năm trước là ngày hắn bị bế quan.

- Huynh trưởng, đã đủ thời hạn ba năm, có cần bày tiệc rượu mời văn võ để lôi kéo quan hệ.

Trưởng Tôn Thuyên ở một bên mỉm cười đề nghị, Trưởng Tôn gia nhờ Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn Hoàng Hậu mà quang vinh. Trưởng Tôn Vô Kỵ bị bế quan còn Trưởng Tôn Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, cũng không cho Trưởng Tôn gia bất luận đặc ân nào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bị bề quan mấy năm, thanh thế Trưởng Tôn gian không lớn bằng lúc trước, hôm nay Trưởng Tôn Vô Kỵ rời núi, đúng là cần giống trống khua chiền trọng chấn uy danh.

- Không cần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nhạt một tiếng, nói:

- Cho dù cử hành trăm ngàn trường yến hội, cũng không bằng Bệ Hạ tự mình tổ chức cho ta. Chuẩn bị xe ngựa, mang [Luật lễ] lên đây, ta muốn vào cung, ta sẽ khiến Bệ Hạ tự mình tổ chức thịnh yến cho ta.

Xe ngựa chậm rãi chạy nhanh đến cửa cung, ba năm rồi, quân tốt trấn thủ cửa cung cơ hồ quên cả mặt mũi Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Cho đến khi Trưởng Tôn Vô Kỵ đưa ra yêu bài, quân tốt mới biết được vị nam nhân như Phật Di Lặc trước mắt này có địa vị tối cao trong ngoại thích, thân phận còn trên cả Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, đứng hàng đương triều nhất phẩm. Phải biết rằng hai vị Phòng Đỗ hàng Phó Xạ chỉ là quan tam phẩm mà thôi.

Cả đám vội vàng mời Trưởng Tôn Vô Kỵ vào hoàng cung.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lên tiếng hỏi Lý Thế Dân đang phê duyệt tấu chương tại hậu viện của điện Cam Lộ, sau đó đi tới.

Điện Cam Lộ.

Lý Thế Dân đang phê duyệt tấu chương, thắng bại của hơn hai mươi vạn đại quân tác chiến bên ngoài tạm thời chưa nói, tất cả nhiệm vụ tiếp theo khiến chính vụ hần tăng gấp đôi, sau khi hoàn thành xong thì đang định đi Ngự Hoa Viên thư giãn, chơi chim chóc thả.

Đây coi như một thú vui lớn của hần, vì thế các đại thần Ngụy Chính, Mã Chu, Chử Toại Lương đã từng khuyên không ít lần, ngay cả mấy vị phiên tướng dị tộc như Chấp Thất Tư Lực cũng từng hai lần gặp được Lý Thế Dân đang chọc thả đã nói hần đừng mê muội mà mất đi ý chí.

Lý Thế Dân tuy đáp ứng nhưng đều nghe tai này ra tai kia. Điều này cũng không phải hần không biết mà đám Ngụy Chính, Mã Chu, Chử Toại Lương chờ mong quân vương hoàn hảo như thánh nhân.

Đương thời không có mấy người có thể hiểu rõ đấy.

Đúng lúc này, Lý Thế Dân nhận được tin tức Trưởng Tôn Vô Kỵ cầu kiến.

Nghe cái tên đã lâu không gặp này, Lý Thế Dân vốn khê giật mình, lập tức đại hỷ bảo hần đi vào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc trước nhằm vào Phòng Di Ái, La Thông khiến Lý Thế Dân mặt rồng giận dữ, bảo hần bề quan ba năm. Sau đó nhớ tới, vẫn còn có chút hối hận, đương nhiên Lý Thế Dân cũng không phạt sai, thật sự truy cứu nhận trách nhiệm thì Trưởng Tôn Vô Kỵ đừng nói là cấm túc ba năm, coi như là ngồi tù ba năm, cũng là dư xài.

Mấu chốt của vấn đề ở chỗ Phòng Di Ái, La Thông cũng không bị ảnh hưởng gì vì việc kia, chuyện xảy ra đã lâu nên tâm trạng trừng phạt cũng nhạt đi. Lý Thế Dân tuy có một mặt thiết huyết vô tình nhưng cũng có mặt trọng tình trọng nghĩa. Đối với những văn thần võ tướng giúp hần dành thiên hạ, hần vẫn rất quan tâm. Trưởng Tôn Vô Kỵ từ lúc Lý Thế Dân còn thiếu niên vẫn ủng hộ hần, đem Trưởng Tôn Hoàng Hậu gả cho, sau là đi theo chịu bao sóng gió, địa vị trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ không người có thể so sánh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chậm rãi đi tới đại điện:

- Tội thần Trưởng Tôn Vô Kỵ bái kiến Bệ Hạ.

Lý Thế Dân cười bảo hần miễn lễ:

- Tội thần hay không đừng nói nữa, người có ai không sai, sửa lại thì tốt rồi. Tới đây cho trầm nhìn xem.

Hần bảo Trưởng Tôn Vô Kỵ tới gần, nghiêm túc đánh giá:

- Phụ Cơ à, ba năm không thấy, người càng ngày càng mập ra, nhìn bụng càng ngày càng có bộ dạng Phật Di Lặc rồi.

Lý Thế Dân như gặp lại bạn cũ, thoải mái chơi đùa.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn mặt mà nói chuyện, bắt đầu cười theo:

- Đại Đường giàu có, bụng thần tự nhiên cũng theo đó giàu có theo.

Lý Thế Dân càng cười to:

- Người nha, nhiều năm không gặp vẫn còn khôi hài như vậy. Tốt rồi, khỏi cần phải nói, trong ba năm này người có thu hoạch gì.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghiêm nét mặt nói:

- Thần từ khi hiến dâng tính mạng biên soạn [Trình Quán luật] phát hiện trong đó còn có rất nhiều chỗ chưa đủ. Ba năm qua, thần một mực suy nghĩ việc này, tốn thời gian ba năm biên soạn một bộ [Luật lễ], thỉnh Bộ Hạ xem qua.

Mỗi một triều đại đều có luật pháp của triều đại đó, đó là chế định hay cho phép của quốc gia để người dân làm việc, có hiệu lực toàn xã hội.

Đây là một loại chế độ, một loại quyền lực pháp chế có thể xúc tiến tiến bộ xã hội, giữ gìn dân chúng.

Lễ càng là một loại tiêu chuẩn đạo đức, nếu một người mất đi tiêu chuẩn lễ mạo cơ bản nhất thì coi như giống súc sinh.

Khi Lý Thế Dân kể vị, hắn đã cảm thấy [Vũ Đức luật] còn thiếu rất nhiều, không đủ để gìn giữ thiên hạ yên ổn và phát triển nên đã lệnh cho Phòng Huyền Linh, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Bùi Hoảng Hiến biên soạn [Trình Quán luật]. Qua mười năm, [Trình Quán luật] hoàn thành nhưng cũng không hoàn thiện.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bỏ ra ba năm, một lần nữa tu biên [Luật lễ], bổ khuyết những chỗ thiếu sót của [Trình Quán luật], sau đó còn tăng thêm một thiên [Lễ nghi], hợp thành [Luật lễ].

Vào 1300 năm sau, trong giới pháp luật có lưu hành một câu "Tây có La Mã pháp, Đông có Đường luật". [La Mã pháp], [Đường luật] là những bộ pháp điển cổ đại đông tây sớm nhất, hoàn chỉnh nhất.

Chỉ sợ ngay cả Đỗ Hà cũng không nghĩ ra, bởi vì hắn lại khiến cho Trưởng Tôn Vô Kỵ dùng ba năm để hoàn thành [Luật lễ] mà còn tinh tú hơn cả [Vĩnh viễn huy luật] do Cao Tông tiến hành mười năm sau.

- Đưa cho trẫm nhìn xem.

Lý Thế Dân biết bản sự của Trưởng Tôn Vô Kỵ, háo hức muốn đánh giá [Luật lễ].

Trưởng Tôn Vô Kỵ tự tin:

- Mỗi chữ mỗi câu của [Luật lễ] đều được thần và các học giả cân nhắc tỷ mỉ. Không dám noi theo Lữ Bất Vi một chữ ngàn vàng nhưng một chữ một kim lại dám cam đoan.

Lý Thế Dân mở [Luật lễ] ra, chăm chú nghiên cứu, chỉ qua một lát không nhận được võ án tán dương:

- Phụ Cơ về mặt pháp luật không ai có thể so sánh.

Hắn đem [Luật lễ] để một bên, cười nói:

- Quyển sách này tối nay trẫm sẽ đọc suốt đêm, ngày mai lại để cho người in ấn thành sách, cùng đại thần thưởng thức. Nếu không dị nghị, [Luật lễ] có thể thay thế cho [Trình Quán luật] hiện giờ. Ba năm khổ công thành một bộ sách này, trẫm muốn mở tiệc chiêu đãi quần thần, hảo hảo khao thưởng công Phụ Cơ ba năm này.

Thảo nguyên tái ngoại.

Mưa đã tạnh nhưng trên thảo nguyên không vì thế mà ấm lên, ngược lại ngày càng lạnh.

Rất nhiều chân tay tướng sĩ đã nứt nẻ, cầm vũ khí còn khó khăn nói chỉ đến tác chiến.

Hầu Quân Tập đang ngồi trong lều nghỉ ngơi, trong tay loay hoay một đôi bao tay bằng vải đoạt được số thi thể của binh sĩ dưới trướng Khế Bật Hà Lực đã tử trận.

- Thật tốt.

So sánh với Tiết Duyên Đà thiếu đầu thiếu đuôi, Hầu Quân Tập có chút hoài niệm thời điểm ở Đường triều, chưa bao giờ xuất hiện tình huống thiếu thốn.

Tâm trạng Hầu Quân Tập hôm nay không tốt không chỉ vì một mũi tên sau lưng mà ánh mắt bất tín nhiệm của chư tướng Tiết Duyên Đà, nhất là tin đồn hấn vô năng mấy ngày nay đang lan rộng.

- Đại Tướng quân, sứ giả Đỗ Hà bên ngoài cầu kiến.

Liên tục lúc này, Hầu Quân Tập đã nhận được một tin tức!

630. Chương 655 : Bình Sa Lạc Nhạn

Nghe mấy chữ “Sứ giả của Đỗ Hà”, Hầu Quân Tập theo bản năng đứng lên, bắt chập sau lưng truyền đến từng cơn đau đốn, nhe răng cười nói:

- Không quân hấn đến có ý gì, cứ chém sứ giả lấy đầu tế cờ để chấn chỉnh lại nhuệ khí quân ta!

Hầu Quân Tập cũng chột dạ trong lòng, từ sau khi tiếp nhận vị trí đại tướng trong quân Tiết Duyên Đà, hấn cảm nhận được lòng bất mãn của chư binh tướng. Hấn cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, dù sao với tư cách một người ngoài nhảy lên vị trí đứng đầu chư tướng thì những tướng sĩ vào sinh ra tử với Tiết Duyên Đà tự nhiên sẽ bất mãn. Hầu Quân Tập cũng không để ý, hấn có tự tin tuyệt đối với năng lực của mình. Tin tưởng mình có uy danh hiển hách, mặc dù tướng sĩ Tiết Duyên Đà bất mãn, cũng sẽ không làm ra điều gì lừa dối, đánh mấy trận xinh đẹp nâng cao uy tín thì sẽ nhanh chóng thu phục lòng quân. Giả như hết thấy như hấn sở liệu, tự nhiên không tồn tại vấn đề gì. Dù sao Hầu Quân Tập danh khí quá lớn, khiến cao thấp Tiết Duyên Đà tin phục, điều hấn thiếu là mấy trận thắng để chứng minh.

Giả như qua hai trận hấn đối chiến Đỗ Hà đều dành được thắng lợi cuối cùng thì cao thấp Tiết Duyên Đà tất nhiên tâm phục khẩu phục.

Thế nhưng quyết đấu trên chiến trường, thắng bại khó có thể đoán trước. Lực lượng một người, muốn xoay chuyển trời đất, tuyệt không phải chuyện dễ. Cho dù năng lực Hầu Quân Tập khó ai có thể địch nổi nhưng dưới đủ loại tình huống hấn vẫn bại. Kể từ đó, kế hoạch tạo uy phong của Hầu Quân Tập thất bại, không những không thể chứng minh bản thân, ngược lại còn lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nhất là mấy ngày gần đây, tiếng hô loại bỏ hấn càng lúc càng lớn, loáng thoáng có thể thấy độc thủ sau màn đạo diễn. Hầu Quân Tập vẫn vô song tuyệt, đã nhìn ra việc này khác thường, Đường quân không dám chính diện giao phong với mình, ý định lợi dụng quỷ mưu bức bách mình bất hòa với tướng quân Tiết Duyên Đà.

Tồn tại của Lý Tích, Đỗ Hà lập tức trở thành nỗi khó chịu trong lòng Hầu Quân Tập. Lý Tích đã từng là bộ hạ của hấn, Đỗ Hà càng là đại địch sinh tử, Hầu Quân Tập rất hiểu bọn họ. Lý Tích dùng binh nhiều mưu, là loại tướng quân đi quỷ đạo, Đỗ Hà lại càng là loại nhân vật chưa bao giờ chịu thiệt. Lão hồ ly Vô Kỵ còn bị ăn quả đắng trên tay hấn. Hai người kia nếu sử dụng ám chiêu sẽ rất đáng sợ. Hiện tại Hầu Quân Tập cơ hồ đã có thể kết luận, độc thủ sau màn là một trong hai người Lý Tích, Đỗ Hà. Hiện tại sứ giả của Đỗ Hà Sứ đến chính là một thanh đao sắc bén đâm thẳng vào ngực hấn, trong đầu chỉ có một ý niệm, “giết hấn đi”, mặc kệ Đỗ Hà có quỷ mưu gì thì chỉ cần giết sứ giả là có thể vẫn hồi hết thấy.

- Nhưng Sứ giả là tới tìm Thiếu chủ. Thiếu chủ đã suất lĩnh chư tướng tiếp đãi trong quân rồi.

Tên lính truyền tin báo một tin tức không tốt cho Hầu Quân Tập. Sắc mặt Hầu Quân Tập kịch biến, hấn mới thật sự là thống soái trong quân, sứ giả Đỗ Hà Sứ không đến tìm hấn, ngược lại cầu kiến Đại Độ Thiết, với tài trí của hấn sao không nhìn ra ẩn tình bên trong.

- Đi, chúng ta đi xem tên sứ giả đó.

Đại Độ Thiết vốn tràn đầy bất mãn với Hầu Quân Tập, với tư cách là thiếu chủ tương lai của Tiết Duyên Đà, thống soái quân Tiết Duyên Đà. Bởi vì Hầu Quân Tập xuất hiện, hấn đã mất đi chức vị thống soái,

đồng thời còn bị đánh giá thấp hơn Hầu Quân Tập khiến vị thiếu chủ tâm cao khí ngạo này làm sao chịu nổi.

Chỉ có điều căn cứ vào uy danh thường thắng bất bại của Hầu Quân Tập thì hẳn cũng không thể nói gì.

Nhưng hôm nay Hầu Quân Tập hai lần liên tiếp bị đánh bại khiến Đại Độ Thiết sinh ra cảm giác khác thường, cảm thấy Hầu Quân Tập cũng không chưa chắc xuất sắc như hẳn. Chỉ vì lệnh của Di Nam khiến hẳn không dám làm ra cử động nào quá khích, nhưng hai vị tâm phúc Loan Côn Hồn Lục và Tu Bực Phá Tuyên Đái Giai vẫn âm thầm khuyên bảo.

Hai người này đều là chiến tướng đi theo Đại Độ Thiết hơn mười năm, hết sức trung thành, luôn cân nhắc cho hẳn, cực kỳ bất mãn Hầu Quân Tập.

Một ngày này, Đại Độ Thiết có tin sứ giả Đỗ Hà cầu kiến khiến hẳn kinh ngạc. Trên thảo nguyên không lưu truyền tập tục hai quân giao chiến không chém sứ giả, bọn hẳn cũng rất ít gặp loại chuyện này.

Bởi vì người trong thảo nguyên thì sát khát máu, đối với giá trị tánh mạng xem vô cùng thấp, hơn nữa ưa thích trước khi chiến đấu sát nhân tế cờ, điều động Sứ giả cơ hồ là đưa cho địch nhân tế cờ. Đại Độ Thiết gặp chuyện này liền cảm thấy kỳ quái, trong lòng lại càng tự hỷ tự đắc. Trong quân doanh, Hầu Quân Tập trên danh nghĩa là lão đại, sứ giả Đỗ Hà không đi tìm Hầu Quân Tập, lại đến tìm hẳn, đây chẳng phải cho hẳn mặt mũi sao?

Đối với Đỗ Hà, Đại Độ Thiết cũng không có hảo cảm gì, trước kia đã từng va chạm ở Trường An. Bất quá đó là chuyện quá khứ, hơn nữa Đỗ Hà dựa vào thực lực thắng hẳn, người trong thảo nguyên thượng võ nên hẳn cũng không có bao nhiêu hận ý, nhiều nhất chỉ có chút không vừa mắt mà thôi. Nhưng đối với Hầu Quân Tập, hẳn quả thật chán ghét, Đỗ Hà cho hẳn tăng thể diện nên hẳn cũng vui vẻ gặp mặt sứ giả.

Giả như Sứ giả nói năng lỗ mãng thì hẳn sẽ lấy đầu người tế cờ, nếu như thức thời thì tha cho hẳn một mạng cũng không có gì tổn thất. Để đảm bảo an toàn, hẳn triệu tập thêm mấy tướng quân tâm phúc hộ tống.

- Tần Lập bá kiến thiếu chủ Tiết Duyên Đà, Đại Độ Thiết đại nhân!

Tần Dục cung kính hướng Đại Độ Thiết hành lễ, hôm nay hẳn đổi cách ăn mặc trở thành một nam tử trung niên trầm ổn, mặc nho phục Đường triều, bởi vì hẳn vốn gầy nên cũng có vài phần phong phạm nho sĩ.

Đại Độ Thiết thấy người tới biết lễ như thế, chẳng những xưng hô hẳn là thiếu chủ Tiết Duyên Đà, còn đặc biệt nhấn mạnh là đại nhân, đây là chuyện chưa từng có ở Tiết Duyên Đà. Trong lúc nhất thời cũng cảm thấy rất tự đắc, đặc ý phát phát tay, cao giọng hỏi:

- Người chính là thủ hạ của Đỗ Hà, không biết Đỗ tướng quân phái người tới đây có gì chỉ giáo?

Tần Dục nói:

- Tướng quân nhà ta nhiều lần nói, anh hùng thảo nguyên lấy người làm đầu, hôm nay vừa thấy, quả thật như thế. Hẳn biết được đại nhân giá lâm, nói cùng dừng sĩ như đại nhân là địch quả thực vận mệnh trên cột. Nếu không đối địch, hẳn tuyệt đối không muốn cùng đại nhân giao thủ. Tuy sắp giao chiến nhưng không hề mất đi kính ý, đặc biệt sai tiểu nhân tới đây dâng lên một thanh bảo đao để tỏ kính ý, đồng thời cũng tạ ơn năm trước khoản đãi ở hân đình Tiết Duyên Đà.

Đại Độ Thiết vui vẻ, ai chẳng thích nghe nịnh nọt. Hẳn cũng biết Tần Dục nói chưa chắc là thật nhưng cũng không nhịn được đắc chí:

- Đỗ tướng quân quá khách khí, không thể nâng cốc tâm tình với hẳn cũng là tiếc nuối lớn trong đời ta.

Hẳn thấy hai tay Tần Dục trống không, cũng biết đao ở đâu, hô to một tiếng:

- Đem đao lên.

Quân tốt ngoài lều dâng lên cho Tần Dục một thanh bảo đao. Đó là một thanh Đường đao hoa lệ tinh mỹ. Đường đao vào thời này đã đạt đến đỉnh cao, mỗi tướng quân đều khao khát đeo bên hông. Bên hông Đại Độ Thiết cũng có một thanh nhưng thanh của Tần Dục dâng lên có khác biệt rất lớn, là bội đao của Lý Thế

Dân tặng cho Lý Tích. Vì một trận chiến này, Lý Tích cống hiến ra thanh đao của hoàng đế tặng, binh khí tầm thường sao có thể so sánh?

Đại Độ Thiết vui vẻ vuốt bảo đao, trên mặt cười tươi như hoa. Đã thu bảo bối tốt như vậy, hắn cũng không tiện làm căng, vội vàng bảo Tần Dục ngồi.

Tần Dục ngồi ở một bên, trong tai mơ hồ nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến rồi một nhân ảnh xuất hiện ngoài lều. Thủ vệ cũng làm thủ lễ, hắn biết là Hầu Quân Tập đã đến, mở miệng cười nói:

- Thanh đao này không tệ nhưng bắt quá đại nhân nhà ta không có ý tặng đi. Bởi vì bảo đao tặng anh hùng, thanh đao này dù tốt nhưng vẫn chưa xứng với đại nhân. Chỉ có bảo đao của Hầu Quân Tập là xứng, nó do bộ hạ Đại Đường tự mình đưa tặng, chém sắt như chém bùn, không phải anh hùng không thể kiếm giữ.

Hắn nói tới chỗ này, Đại Độ Thiết tối sầm, nào biết Tần Dục đổi giọng:

- Đại nhân nhà ta không chỉ một lần thử dài, đao là hảo đao, chỉ tiếc đã rơi vào tay một tên ngu ngốc. Đại nhân nhà ta vốn định đoạt lại thanh đao kia tặng đại nhân. Chỉ tiếc này Hầu Quân Tập là cầu, chạy còn nhanh hơn cầu, bắt không được hắn.

Đại Độ Thiết nghe vậy cười ha hả:

- Hảo ý của Đỗ tướng quân, Đại Độ Thiết ta tâm lĩnh, bắt quá... Hầu Quân Tập có danh tiếng lẫy lừng ở Đại Đường, nói hắn là ngu ngốc, vậy cũng quá đáng.

Tần Dục nghiêm nghị:

- Không dối gạt Tướng quân, Hầu Quân Tập ở Đại Đường xác thực là chiến công hiển hách nhưng phần nhiều dựa vào Đại Đường vương triều cường thịnh, hoặc là đối thủ ngu dốt, đó là dùng cường thắng yếu, căn bản không đáng giá được nhắc tới. Sao như bộ hạ Đại Đường 3000 phá mười vạn, đại nhân nhà ta bảy ngàn phá bảy vạn?

Hắn...bắt quá chỉ là một tiểu nhân vật có hư danh mà thôi, đại nhân nhìn vào hai trận chiến vừa rồi thì thấy ngay? Đại nhân nhà ta năm nay mới vừa hai mươi tuổi, bỏ lần này Bắc Phạt không tính, hắn cũng chỉ từng đánh qua hai trận mà thôi? Hầu Quân Tập nếu danh phò kỳ thực sao bại thê thảm như vậy, ngay cả mạng nhỏ cũng suýt không giữ được.

Tần Dục vốn chính là một Tiểu hoạt đầu, giao hoạt cơ linh, bắt đầu châm ngòi ly gián, vẫn không quên kết hợp thực tế. Tuy là nói năng bày bạ nhưng lại khiến người nghe cảm thấy có lý.

Đại Độ Thiết nghe vậy cũng bắt giắc gạt đầu:

- Nếu như Hầu Quân Tập đúng như đồn đãi nói Thường Thắng bắt bại sao hai lần bại trong tay một thiếu niên?

- Tức chết ta.

Đồng tử Hầu Quân Tập co rút, bên tai ong ong, không thể kìm được, gầm lên một tiếng, rút bảo đao thẳng hướng Tần Dục, coi như có trở mặt với Đại Độ Thiết cũng muốn bắt tay Tần Dục. Tần Dục sớm có phòng bị, thân nhẹ như yển, liên tục quay người hai cái tới sát bên Hầu Quân Tập, đập hắn một cước. Võ nghệ Hầu Quân Tập vốn trên Tần Dục nhưng sau lưng của hắn trúng tên, thân thủ mất linh, gặp phải Tần Dục linh lợi như khỉ liên chúi nhủi, thì triển một thức Bình sa lạc nhận.

Nhìn xem Hầu Quân Tập, Tần Dục trào phúng nói một câu:

- Người chính là tên lớn tuổi nhưng vẫn bình ra quần Hầu Quân Tập?

631. Chương 656 : Dừng Lời Đồn Làm Thế Công

Người chính là tên lớn tuổi còn bình ra quần Hầu Quân Tập?

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, Đại Độ Thiết, Luyện Lục Hồn, Tu Bặc Phá Tuyên Đái cùng với chư tướng trong doanh trường đồng loạt nhìn về phía Hưu Quân Tập, trong ánh mắt xen lẫn giật mình, tức cười, xem thường. Một đại nam nhân đủ tứ chi mà binh ra quần thì là chuyện mất mặt thế nào.

Hưu Quân Tập danh tướng cái thế, đường đường nam tử hán, uy danh hiển hách vậy mà ngay cả chuyện cơ bản nhất cũng làm không xong, còn đây cả ra người?

Tất cả mọi người cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí không thể tin được.

Hưu Quân Tập úp sấp trên mặt đất, một cước kia của Tần Dục không nặng nhưng chạm vào vết thương sau lưng khiến hắn trong lúc nhất thời không cách nào đứng dậy.

Cũng không biết là hữu ý vô ý, chư tướng Tiết Duyên Đà không ai nâng dậy, chỉ đứng một bên lạnh nhạt bỏ đá xuống giếng.

Có một câu ngạn ngữ “đánh người không đánh mặt, vạch trần người không nói rõ chỗ yếu.”

Nhân vô thập toàn, chẳng ai hoàn mỹ, dù cho thần thương khải chiến cũng phải bảo vệ mặt mũi cho đôi phương.

Vạch trần chỗ yếu của người là hành vi không đạo đức.

Trong lịch sử bởi vì vạch trần chỗ yếu của người mà bị giết là chuyện hết sức thường thấy.

Chu Nguyên Chương khi còn trẻ từng vì bị hảo hữu vạch chỗ yếu mà giết người. Ngay cả rộng lượng như Lý Thế Dân cũng vì Ngụy Chỉnh trước khi chết tập khuyết điểm mà hắn phát hiện cho sử quan ghi lại mà trong cơn giận dữ đẩy đổ mộ bia của Ngụy Chỉnh.

Hưu Quân Tập lúc ở Cao Xương vì bị Đỗ Hà cho ăn bã đậu mà không nín được binh ra quần trước mặt Đỗ Hà, Phòng Di Ái là sỉ nhục lớn nhất đời hắn.

Hôm nay lại để cho người đang tại đại chúng, đối với một đại nam nhân sao có thể chịu được.

- Phốc.

Trong cơn cuồng nộ, một búng máu phun ra từ miệng hắn, hai mắt tái dại, hôn mê bất tỉnh.

Đại Độ Thiết phát phát tay, trên mặt một mảnh xem thường. Người trong thảo nguyên coi trọng anh hùng Vô Định Thiết Huyết, đàn ông chỉ biết uất ức như Hưu Quân Tập thì coi như không cần ngó tới.

Khiêng Hưu Quân Tập đi, Đại Độ Thiết nhiệt tình khoản đãi Tần Dục, còn cho người giết một đầu dê, cử hành yến hội, không thèm hỏi thăm tin tức Đường quân. Chớ nói Tần Dục không phải là người trong quân nên không biết việc gì, dù biết hắn cũng sẽ không lộ ra nữa câu. Ngược lại hắn lại ra vẻ vô tình tránh đi chủ đề về Hưu Quân Tập, lại càng đạt được hiệu quả.

Khách và chủ tận hoan, Tần Dục rượu thịt no bụng thanh thoi thanh thoi trở về phục mệnh.

Tiến Tần Dục xong, Đại Độ Thiết cùng tâm phúc Luyện Cỗn Lục Hồn, Tu Bặc Phá Tuyên Đái tụ lại với nhau.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái là một hán tử thẳng thắn, nói:

- Thiếu chủ, Hưu Quân Tập quả là đáng giận, không có bản sự lại tự cao tự đại, làm hại bên ta tổn binh hao tướng. Không bằng để cho ta một đao kết liễu hắn.

Đại Độ Thiết ngậm miệng không nói, trầm mặc một lát, hỏi Luyện Cỗn Lục Hồn:

- Người thấy thế nào, lời của Tần Dục thật hay giả?

Luyện Cỗn Lục Hồn có trí có mưu nên vẫn đóng vai trò là túi khôn của Đại Độ Thiết, thấy hắn hỏi ý, trầm ngâm nói:

- Đầu tiên có thể khẳng định Hưu Quân Tập tuyệt đối không phải như Tần Dục nói là một phế vật. Nhưng khi bị Tần Dục khinh thường, biểu hiện của Hưu Quân Tập cũng làm cho người hoài nghi. Hắn không đưa ra bất kỳ giải thích mà chỉ giận đến ngất đi, đủ để chứng minh có một phần là thực khiến Hưu Quân Tập

không thể biện giải. Mặt khác, Hào Quân Tập hai lần bại vào tay Đỗ Hà, đây cũng là sự thật không thể cải biến. Bởi vậy có thể thấy được, Hào Quân Tập danh khí tuy lớn nhưng không hề bách chiến bách thắng như trong truyền thuyết, càng thêm không lợi hại như trong suy nghĩ, có thể so được với Thiệu chủ. Mặt khác Hào Quân Tập dĩ vãng đều lĩnh Đường binh, phong cách tác chiến khác biệt với binh mã Tiết Duyên Đà, Hào Quân Tập chưa hẳn thích ứng. Hào có thể bách chiến bách thắng tại Đại Đường nhưng với Tiết Duyên Đà chưa hẳn. Từ hai trận chiến với Đỗ Hà cũng có thể nhìn ra một ít manh mối.

Đại Độ Thiết vốn đã không phục Hào Quân Tập, nghe hai vị tâm phúc nói thế cũng dao động, nhớ tới phụ thân của mình Di Nam, cắn răng nói:

- Bỏ đi, bổ nhiệm Hào Quân Tập là ý của phụ hân, không thể nghịch ý lão nhân gia. Như vậy đi, ta viết thư đem tình huống nói cho phụ hân để người quyết định.

Đại Độ Thiết tâm tính cao ngạo, nhưng rất tôn trọng Di Nam. Tuy trong lòng hân muốn phế bỏ Hào Quân Tập nhưng vì Di Nam nên vẫn không thể nào mở miệng.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái, Luyện Cổ Lục Hồn thấy Đại Độ Thiết không quyết định được chỉ có thể thở dài, từng người rời trường.

- Đáng giận.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái tràn ngập tức giận về tới doanh trường, trong nội tâm cực độ phiền muộn.

Hào Quân Tập xuất hiện, chẳng những ảnh hưởng đến Đại Độ Thiết mà ngay cả bản thân hân cũng bị kiềm chế nhất định.

Hào là mãnh tướng tận trung với Đại Độ Thiết, trước kia mỗi lần Đại Độ Thiết lãnh binh bên ngoài thì hân đều đi đầu giết địch, chiến lợi phẩm cướp được cũng là tối đa nhưng Hào Quân Tập lại làm cho hân ngồi trên ghế lạnh.

Hào Quân Tập kỳ thật cũng không phải không muốn dùng Tu Bặc Phá Tuyên Đái, nhưng Tu Bặc Phá Tuyên Đái nói rõ là người của Đại Độ Thiết, không hề có ý tôn trọng. Hào Quân Tập sao có thể dùng một kẻ không theo lệnh mình ra tiền tuyến tác chiến?

Tu Bặc Phá Tuyên Đái cũng không để ý nhiều như vậy. Người trong thảo nguyên coi trọng vũ hân, không cho hân trên chiến trường là địch nhân của hân.

Đại Độ Thiết không muốn ngỗ nghịch mệnh lệnh Di Nam cũng coi như hân vẫn như cũ, không có được cơ hội trên chiến trường.

- Dương dương dương.

Một hồi dồn dập tiếng binh khí va chạm truyền vào trong tai, còn kèm theo trận trận hô quát.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái dữ tợn cười cười, lửa giận trong lòng ngực đã tìm được chỗ thổ lộ. Hân dù chưa thấy tận mắt là chuyện gì xảy ra, nhưng giác đấu, luận võ là giải trí cơ bản nhất trên thảo nguyên. Tu Bặc Phá Tuyên Đái cũng yêu thích trò này, tâm tình đang lúc bức bối tìm mấy người để xả giận.

Hân vòng qua tới một bãi đất trống bên cạnh doanh trại, hơn trăm người làm thành một vòng ngồi đó xem hai vị tráng hân chiến đấu.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái xem khe giạt mình, mặt lộ kinh nghi. Trong hai người đối chiến có một người chính là mãnh tướng Ba Kiệt Lạp dưới trướng hân. Võ nghệ Ba Kiệt Lạp tuy không tính là tốt nhất nhưng múa thiết bổng lên cũng làm hơn mười người khó có thể cận thân.

Vậy nhưng một người lạ mặt lại có thể nhờ vào đôi trọng thiết chùy đánh cho Ba Kiệt Lạp liên tiếp bại lui, cơ hồ không có sức hoàn thủ, cái này.....

- Phanh!

Một tiếng vang thật lớn.

Thiết chùy người xa lạ đập vào thiết bổng của Ba Kiệt Lạp khiến nó thoát khỏi tay, hiển nhiên vô lực tái chiến.

- Tốt.

Tiếng hô quát lần nữa vang lên.

- Lợi hại, lợi hại, trên tay người ta cơ hồ không có sức hoàn thủ.

Ba Kiệt Lạp thua tâm phục khẩu phục, tự đáy lòng tán thưởng.

- Ba ba ba.

Tiếng vỗ tay vang lên, Tu Bặc Phá Tuyền Đái cười lớn đi vào đám người nói:

- Hảo dũng sĩ, Ba Kiệt Lạp, trong quân chúng ta từ lúc nào xuất hiện một nhân vật cao minh như vậy.

Ba Kiệt Lạp thấy là Tu Bặc Phá Tuyền Đái, vội vàng kéo tráng hán bên cạnh, tiến lên vấn an:

- Đại nhân, ta giới thiệu cho người vị này chính là bạn hồi còn trẻ con, tên gọi Ba Vũ Hưng. Quan hệ của chúng ta tựa như hai sói con cùng một mẹ, hẳn mạnh hơn ta. Vốn định giới thiệu cho đại nhân nhận thức, chỉ là gần đây đại nhân tâm tình không tốt nên không quấy rầy.

Tu Bặc Phá Tuyền Đái cả giận nói:

- Đây cũng là người không đúng, ta kính trọng nhất dũng sĩ, có dũng sĩ đến đầu nhập, ta cao hứng cũng không kịp, nào có giận gì. Vị dũng sĩ Ba Vũ Hưng này, người trong thảo nguyên dùng nắm đấm nói chuyện, chúng ta đánh một chầu, nếu người khiến ta thỏa mãn thì ta lập tức đề bạt người làm Thiên phu trưởng, cho người mấy trăm tên sói con cùng ta cùng tiến lên trận giết địch.

- Tạ đại nhân.

Ba Vũ Hưng làm người trung thực, cũng không biết cách gạt người nhưng đi theo đám Hoàng Phủ Hạo Hoa, Tần Dục nên cũng học được một ít bốn sự. Dù không cao minh nhưng bộ dạng thành thật của hắn lại rất thuyết phục khiến Tu Bặc Phá Tuyền Đái rất có hảo cảm. Bởi vì người trong thảo nguyên đều thích tranh đấu, muốn ra chiến trường.

- Đến đây đi.

Tu Bặc Phá Tuyền Đái dương rút ra bội đao, triển khai tư thế.

Ba Vũ Hưng không chút do dự múa song chùy đánh về Tu Bặc Phá Tuyền Đái.

Ba Vũ Hưng thân thể khỏe mạnh, vốn là thần lực kinh người, làm người thành thật, không cần hao tổn tâm tư, chỉ cần học cái gì sẽ chuyên tâm, lại được danh sư Chu Chấn Uy chỉ điểm, học tập Thiết Huyết tâm pháp, một thân võ nghệ sớm đã là cao thủ nhất lưu.

Trên ngựa có lẽ so ra kém Tu Bặc Phá Tuyền Đái, bộ chiến lại dễ dàng chiến thắng.

Bất quá vì đạt mục đích, Ba Vũ Hưng vẫn ẩn giấu mấy thành công phu, cũng không sử xuất toàn lực, cùng Tu Bặc Phá Tuyền Đái đại chiến hơn ba trăm hiệp bất phân thắng bại. Cuối cùng lấy cơ kiệt sức tự động nhận thua, lưu lại mặt mũi cho Tu Bặc Phá Tuyền Đái.

Tu Bặc Phá Tuyền Đái cực kỳ thưởng thức người có thể đối chiến với 300 hợp chẳng phân biệt được cao thấp, phá lệ đưa hắn đề bạt làm Thiên phu trưởng.

Trong Đại Đường thăng quan cần chú ý thân phận công tích, nhưng ở Tiết Duyên Đà chỉ nói thực lực, chỉ cần có võ nghệ kinh người thì dù người là một nô lệ hạ tiện nhất cũng có thể nhảy lên trở thành tướng soái lãnh binh.

Tu Bặc Phá Tuyền Đái mời Ba Kiệt Lạp, Ba Vũ Hưng uống rượu.

Tu Bặc Phá Tuyền Đái vốn là tâm tình không tốt nên uống vài chén đã ngà ngà.

Ba Vũ Hưng hỏi hắn có tâm sự gì.

Nếu là thường nhân hỏi như vậy, Tu Bặc Phá Tuyền Đái có lẽ còn sẽ có vài phần cảnh giác, nhưng Ba Vũ Hưng chất phác khiến người cảm giác là đang quan tâm, vì thế nói ra chuyện Hầu Quân Tập.

Ba Kiệt Lạp tức giận đến cầm phần.

Ba Vũ Hưng cũng ra vẻ phần nộ:

- Hay cho Hầu Quân Tập vô sỉ, giả như là ta nhận lấy loại nhục nhã này đã sớm trốn đi, không mặt mũi gặp người.

Tu Bạc Phá Tuyên Đái nghe vậy sáng mắt, nhếch miệng cười cười.

Ngày hôm sau, toàn bộ quân doanh Tiết Duyên Đà đều lưu truyền chuyện Hầu Quân Tập vô năng, cùng với hành động bình ra quân!

632. Chương 657 : Thắng Hãn, Cũng Không Bằng Bại

Tục ngữ nói:

- Cây không muốn vỏ, hãn phải chết không thể nghi ngờ; người không biết xấu hổ, vô địch thiên hạ...

Người sống, lấy tranh giành chính là mặt mũi. Đây chính là mục tiêu vĩ đại của bất cứ người nào, hoặc giả, nó quá nhỏ bé, bất luận là người có địa vị cao cỡ nào, hay hoặc giả là dê tiện cỡ nào. Nó cũng tồn tại trong máu của bọn họ, đều cần được người ta tôn trọng, dù chỉ là một chút ít.

Người sở dĩ có cố gắng, kiếm lấy chính là phần tư cách được người ta tôn trọng này, mà đại bộ phận người, đều khó thực hiện nguyện vọng này.

Một người, nếu ngay cả mặt mũi tối thiểu cũng không cần, vậy hãn còn có thể bỏ qua cái gì nữa?

Hầu Quân Tập hiển nhiên không đạt tới cảnh giới này, hãn không chỉ cần mặt mũi, hơn nữa rất xem trọng mặt mũi, mà loại sĩ diện này, chính là nhân vật cần sĩ diện mà chết.

Hôm nay cả quân doanh Tiết Duyên Đà, thái độ đối với Hầu Quân Tập đều có một phần khinh thường, xem thường, cho dù thế nào, cũng xem thường sự tồn tại của Hầu Quân Tập, hoàn toàn cô lập hãn ra. Mọi người ở sau lưng Hầu Quân Tập, đều gọi hãn là Hầu Oa Tử, bởi vì chỉ có Oa Nhi mới có bản lĩnh có được quyền lực, cứ dãi không cách nào tự gánh vác.

Tuy Hầu Quân Tập trên danh nghĩa là thống soái tam quân, nhưng không có bao nhiêu binh sĩ nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của hãn.

Hãn muốn tuần doanh, ánh mắt sau lưng giống như dao đâm, không lúc nào mà không xuất hiện. Tại loại tình huống này, mặc dù là Bạch Khởi, Hàn Tín là những danh tướng cái thế cũng bất lực, huống chi Hầu Quân Tập còn chưa tới cảnh giới của Bạch Khởi, Hàn Tín.

Hầu Quân Tập bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ có thể dùng lý do trọng thương, giao quyền chỉ huy cho Đại Độ Thiết, một mình trốn ở trong doanh trưởng, chân không bước ra khỏi nhà.

Ngược lại cũng không phải mọi người đều dùng ánh mắt này với Hầu Quân Tập, nhưng người hiểu Hầu Quân Tập cũng có một người, đó chính là chiến tướng Phạm Hạo của Tiết Duyên Đà.

Phạm Hạo là một mãnh tướng của Di Nam phái tới Tiết Duyên Đà, có quan hệ với Đại Độ Thiết, cũng không mật thiết, có thể chăm chú chấp hành mệnh lệnh của Hầu Quân Tập. Hầu Quân Tập bảo hãn làm việc. Dần dà, Phạm Hạo cũng học được một thân bản lĩnh của Hầu Quân Tập, cho nên Phạm Hạo vô cùng kính trọng hãn.

Hãn một mực đi theo bên cạnh Hầu Quân Tập, đương nhiên không ai cũng như hãn, người khác cho rằng Hầu Quân Tập hai lần bại là do Hầu Quân Tập năng lực chưa đủ. Ngược lại cảm thấy Hầu Quân Tập không dậy nổi, đối lại Đại Độ Thiết đến đánh hai trận này, hãn tuyệt đối không có khả năng đánh được một trận đặc sắc như Hầu Quân Tập.

- Đại tướng quân...

Phạm Hạo cầm thuốc tới, ý định tự mình thay thuốc cho Hầu Quân Tập.

Trong quân của Hầu Quân Tập cũng có quân y, nhưng quân y chữa trị cho Hầu Quân Tập, xử lý miệng vết thương, cũng là làm dối mà thôi, ngược lại không bằng Phạm Hạo tự mình xử lý mới tốt.

Hầu Quân Tập im lặng nằm ở trên giường, trong nội tâm ngũ vị đều có, có cảm giác không nói nên lời. Mấy ngày trước đây, hắn còn là thống soái hơn mười vạn quân, gần gũi hơn tháng, hắn đã bị mỗi người thóa mạ như chó nhà có tang, mỗi lần tâm niệm không sai, trong mắt gần như phun lửa: Tiết Duyên Đà mọi rợ dám lấn ta như thế, bị người người thóa mạ, lão tử như không giết cậu tặc kia, lão tử sẽ không mang họ Hầu, ta sẽ mang họ Thỉ!

Trong lòng Hầu Quân Tập nhỏ mọn, nhất là mang thù hận, cuộc đời này có hai người hắn muốn giết, Đỗ Hà là đầu tiên, Đại Độ Thiết là thứ hai.

Hắn so với bất luận kẻ nào cũng nhìn rõ ràng, Đại Độ Thiết trong quân Tiết Duyên Đà có địa vị gần với Di Nam. Cho dù tạo thành loại cục diện này cũng tận lực được Đại Độ Thiết đè xuống, nhưng dùng uy tín của mình, ngăn chặn những lời đồn đãi, đó là chuyện dễ dàng. Nhưng Đại Độ Thiết không có, hắn không có, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, ngồi xem sự việc phát triển, sau đó công khai cho người của mình công kích

hắn, tiếp nhận quyền lực.

Nếu không phải Đại Độ Thiết cố tình như thế, căn bản không có khả năng huyền não tới mức này.

Đối với Phạm Hạo ủng hộ, Hầu Quân Tập vẫn cảm kích, hoạn nạn gặp chân tình, cũng chỉ có như thế.

- Thiếu chủ, gần đây động tĩnh rất lớn, có trận lớn với Đại Đường...

Trong lời nói của Phạm Hạo mang theo lo lắng, hắn kính yêu Hầu Quân Tập, nhưng trung với Tiết Duyên Đà, hắn cũng không mong muốn Tiết Duyên Đà bại trận.

Hầu Quân Tập nằm lì ở trên giường, nghe vậy không biết là có cái gì ngoài ý muốn hay không, lạnh lùng cười nói:

- Hắn vừa mới cướp binh quyền trong tay của ta, đương nhiên cần phải biểu hiện chút gì đó, làm cho Khả Hãn cùng tướng sĩ toàn quân cao thấp biết hắn có bản lĩnh hơn Hầu Quân Tập ta, càng có năng lực làm thống soái tam quân hơn. Có thể khẳng định, sắp tới, Đại Độ Thiết sẽ xuất quân đấu với Đại Đường. . .

Phạm Hạo trầm giọng hỏi:

- Đại tướng quân cảm thấy lần này thiếu chủ xuất chiến, tỷ lệ thắng là bao nhiêu?

Hầu Quân Tập chẳng thèm ngó tới cười cười:

- Chỉ bằng hắn, cho dù gặp Tiết Vạn Triệt, Khế Bất Hà Lực hắn cũng chưa chắc thủ thắng, chớ nói chi là Đỗ Hà, Lý Tích. Chờ xem, Đại Độ Thiết sẽ bại rất thảm, trận chiến khó đánh.

Trên mặt Phạm Hạo biến đổi, thất thanh nói:

- Vậy phải làm gì? Đại tướng quân, không bằng người một lần nữa đoạt lại binh quyền, giúp chúng ta thủ thắng... Ta tin tưởng, chỉ có đại tướng quân mới có thể chiến thắng Đại Đường.

Hầu Quân Tập thở ra một hơi, cười lạnh nói:

- Chớ ngu, hiện tại cả quân tốt của Tiết Duyên Đà, đối với Hầu Quân Tập ta không có tâm tuân theo, hiện tại bảo ta đi lãnh binh, bại thảm hại hơn... Đây là cơ hội duy nhất để cho Đại Độ Thiết biết rõ Lý Tích, Đỗ Hà lợi hại, chỉ có như thế, hắn mới có thể biết được là mình ngu xuẩn cỡ nào, chính mình vô tri, sau đó cam tâm tình nguyện đem quân đội trả cho ta, hơn nữa toàn tâm toàn ý giúp ta phá địch. Khi đó, đây mới là cơ hội duy nhất của chúng ta...

Phạm Hạo không thể làm gì mà thở dài.

Hầu Quân Tập nói:

- Phạm Hạo, người đi theo ta gần như thế, Đại Độ Thiết sẽ giận lây sang người, sẽ không để cho người ra trận giết địch, người vừa vận lợi dụng thời gian này mà làm vài chuyện cho ta, trong quân Tiết Duyên Đà

tất nhiên có mặt thám của Đại Đường, hơn nữa địa vị không thấp ... Người giúp ta tra một chút, để ý những tướng tá vừa được đề bạt gần đây, bọn chúng rất có thể là nội ứng của Đại Đường.

Phạm Hạo nghiêm cẩn tuân lệnh, sau đó cáo từ rời đi.

Vừa đi ra ngoài trưởng, Phạm Hạo thỉnh thoảng nghe trong trưởng truyền ra một hồi thở dài:

- Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là thắng lợi... Nếu là thắng lợi, thì cũng không có hi vọng gì.

...

Quân doanh Đại Đường.

Bởi vì con đường lũy lợi, mà quân Đường lại muốn dùng cách tiêu hao chiến, Lý Tích cầm chủ lực, đại quân cũng không có hành động quá sớm, án binh bất động, chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh.

Ngày hôm nay Đỗ Hà nhận được thư của Tần Dục, thể công lời đồn đãi, đạt được thành công, Hầu Quân Tập đã bị toàn quân xem thường, không thể diện tiếp tục lãnh binh tác chiến, cho nên dùng cố bị thương nặng, đem quân quyền chỉ huy giao cho Đại Độ Thiết.

633. Chương 658 : Sống Là Người Đại Đường, Chết Là Quỷ Của Đại Đường (thượng)

- Quá tốt...

Đỗ Hà cao hứng giương tay lên, gấp không thể chờ đi đến quân doanh của Lý Tích, đem tin tức nói cho Lý Tích nghe.

Lý Tích nghe xong cũng động dung, cười nói:

- Hầu Quân Tập quả nhiên không chịu nổi, không thể không nói, một chiêu này của tiểu tử người đúng là thiếu đạo đức. . . Hầu Quân Tập cũng bị tức giận thổ huyết.

- Hắc hắc...

Đỗ Hà xấu hổ cười cười:

- Nếu như hắc biết là do ta hạ thuốc xổ, làm cho mất mặt càng to, không biết hắc có trực tiếp chết đi hay không...

Hắc lơ đãng nói ra, đột nhiên cảm thấy sắc mặt Lý Tích có chút khác thường, vội vàng cầm miệng. Nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, vậy mà quên cho Lý Tích biết tình hình cụ thể lúc đó. Khi đó Hầu Quân Tập là thống soái tam quân Đại Đường, mà chuyện hạ được thống soái tam quân, cũng không phải là một chuyện có thể tùy tiện để lộ ra ngoài.

- Như thế nào...

Trên mặt Lý Tích cười quái dị, nói:

- Không giải thích một chút sao?

- Được rồi...

Đỗ Hà bất đắc dĩ nói ra tình huống vừa nói.

- Ta thề, khi đó ta chỉ muốn giáo huấn hắc thật nhỏ, ai biết hắc không biết phải trái đi hại ta, nhất thời muốn nặng tay, ông trời có thể chứng minh, lúc ấy ta cũng không biết bả đậu lại có được hiệu quả hại như thế...

Lý Tích gạt đầu nghiêm nét mặt nói:

- Đúng thế, cũng chỉ có trời biết, tiểu tử người suy nghĩ như thế nào, tính toán, coi như ta chưa từng nghe qua, không dám trêu chọc người, miễn cho rơi vào kết cục giống như Hầu Quân Tập...

Hắn bắt đầu còn kéo căng khuôn mặt, nhưng câu nói đằng sau lại lộ ra vẻ trêu chọc.

Đỗ Hà thấy Lý Tích không có truy cứu, cũng thở ra một hơi.

Lý Tích trầm giọng nói:

- Không nói những chuyện này, Hầu Quân Tập giao binh quyền, đối với chúng ta mà nói là chuyện vui lớn. Dùng tính tình của hắn, sẽ không hỗ trợ Đại Độ Thiết tác chiến với chúng ta. Địch thủ kế tiếp của chúng ta, chính là Đại Độ Thiết. Người cũng biết rồi, hắn tác chiến dũng mãnh, tinh thông chiến thuật, là một hổ tướng. Có chút bồn sự, nhưng so sánh với cùng Hầu Quân Tập, kém quá xa, dùng quân thế của chúng ta, muốn thắng hắn, có lẽ không khó. Người có ý kiến gì không...

Lý Tích đa mưu túc trí, cho nên trong lòng có sẵn kế hoạch, trong mắt lộ ra một ít thần sắc gian xảo, cố tình khảo thí Đỗ Hà, nói:

- Dùng binh chi đạo, phải theo biến hóa. Hiện tại chúng ta có thực lực mạnh hơn đối phương, tổ chức tướng lĩnh cũng thắng đối phương. Hoàn toàn không cần phải đùa nghịch âm mưu quỷ kế, chính diện tiến công là thắng lợi rồi.

Đỗ Hà trầm ngâm một chút, sau đó cười nói:

- Đại tổng quân cũng đừng vội khảo thí ta, thủ thắng là cách làm ngu xuẩn nhất.

Trong mắt Lý Tích lộ ra vui vẻ, nhưng lại vẻ mặt mờ mịt nói:

- Lời này có ý gì?

Đỗ Hà nói:

- Bức bách Hầu Quân Tập buông tha binh quyền, mấu chốt ở ba điểm. Thứ nhất, Hầu Quân Tập sĩ diện; thứ hai, Đại Độ Thiết tự cho mình rất cao; thứ ba, Tiết Duyên Đà cao thấp không phục Hầu Quân Tập. Sở dĩ kế hoạch của chúng ta thành công, cũng là lợi dụng ba điểm này. Mà quân đội Tiết Duyên Đà dùng tốc độ làm đầu, tiến có thể công, lui có thể thủ. Bọn chúng có thể đại thắng, lại khó có thể đại bại. Chúng ta đánh chính diện với Đại Độ Thiết, chúng là tát hắn một cái, đưa hắn đánh tỉnh lại, làm cho hắn nhận ra mình ngu xuẩn, do đó vì đại cục, mà đem binh quyền giao trả lại cho Hầu Quân Tập.

Hắn là thiếu chủ Tiết Duyên Đà, nếu hắn toàn lực ủng hộ Hầu Quân Tập, như vậy Hầu Quân Tập là người rõ quân đội Đại Đường trong lòng bàn tay sẽ trở lại, làm như vậy chính là trợ giúp Hầu Quân Tập một tay. Trái lại, chúng ta nếu bại, tất sẽ chứng minh Đại Độ Thiết còn hơn Hầu Quân Tập, hắn so với Hầu Quân Tập càng lợi hại hơn.

Bởi như vậy, triệt để đoạn tuyệt ý niệm quay lại nắm binh quyền của Hầu Quân Tập, chúng ta còn có thể lợi dụng cơ hội này, mưu đồ tinh tế, tranh thủ một trận chiến phá địch, cho đối phương trọng thương lớn nhất. Đến lúc đó, làm cho Đại Độ Thiết hoàn toàn tỉnh ngộ, đem tàn binh bại tốt giao cho Hầu Quân Tập, Hầu Quân Tập cũng không có lực lượng chống lại chúng ta.

- Cho nên...

Đỗ Hà tràn đầy tự tin, nói:

- Mặt tướng cảm thấy, thắng hắn, cũng không bằng bại...

- Thắng hắn, cũng không bằng bại...

Sáu chữ nhìn như đơn giản, chấp hành, lại vô cùng khó khăn.

Trá bại, cũng không thể để bại mà tổn thất thảm trọng, cũng không thể lộ ra vẻ quá giả dối, là một chuyện nặng nhọc và vô cùng khó khăn.

Đại Độ Thiết tuy nói không phải là danh tướng danh chấn thiên hạ, nhưng cũng là danh tướng thân chinh bách chiến trên thảo nguyên, cũng biết binh pháp thao lược, cũng không phải cái gì cũng sai, vẫn còn có chút bồn sự. Qua loa trá bại, chưa hẳn có thể giấu diếm được hắn.

Điểm này cũng là điểm khảo nghiệm năng lực khống chế đại quân của Lý Tích.

Bảy vạn đại quân dưới sự chỉ huy của hấn, giống như hai cánh tay, linh hoạt tự nhiên, tiến công lui giữ, hỗn nhiên thiên thành. Muốn thắng thì thắng, thắng không chút nào dây dưa dài dòng; muốn bại là bại, bại đương nhiên, không hề sơ hở. Đỗ Hà quan sát mà được lợi không nhỏ, tự vẫn lòng, lãnh binh ba vạn, đó là cực hạn của hấn, mà Lý Tích chỉ huy bảy vạn đại quân, chỉ huy thuận tay như thế, thật sự làm cho hấn bội phục, cộng thêm một chút hâm mộ, nói lý ra cùng Lý Tích mà nói:

- Đại tổng quản dùng binh điều hành tự động, thật sự làm cho người ta sợ hãi bội phục... Mặt tướng lĩnh ba vạn quân tiên phong, nhưng nếu nhiều hơn một hai vạn, ta sợ không chiến tự loạn.

Có bao nhiêu năng lực, mang bao nhiêu binh.

Chuyện đó tuyệt đối không giả, Lưu Bang đối đa chỉ có thể lãnh năm ngàn binh, mà Hàn Tín lại lãnh nhiều hơn, hấn có thể chỉ huy trăm vạn quân, hấn vẫn có thể chỉ huy trật tự ngay ngắn rõ ràng.

Lý Tích nhin không được mà cười lên, lắc đầu nói:

- Tiểu tử ngươi, ngươi đang làm tổn hại danh tiếng của ta à?

Đỗ Hà nói:

- Đương nhiên là bội phục đại tổng quản thật lòng rồi...

Lý Tích nói:

- Với tuổi của ngươi, cho ta hơn vạn binh mã đã khó khổng chế rồi, ngươi có thể lãnh binh ba vạn, còn không biết đủ? Muốn chỉ huy vạn người, phải có tâm trí của hơn vạn người, tuổi của ngươi, có thành tựu như thế, đã làm nhiều người phải xấu hổ rồi, ngươi còn không biết đủ, chẳng lẽ muốn dồn người khác vào đường cùng sao?

Đỗ Hà le lưỡi, mặc niệm một câu:

- Muốn chỉ huy vạn người, phải có tâm trí hơn vạn người!

Trong nội tâm có điều ngộ ra.

Lý Tích cười nói:

- Ngươi cảm thấy Hàn Tín lĩnh một ngàn binh mã đối chiến với Bành Càng, ai thắng ai thua; Hoắc Khứ Bệnh lĩnh ba mươi vạn đại quân cùng đối chiến với ba mươi vạn đại quân của Vệ Thanh, ai thắng ai thua?

Hấn lưu câu đó cho Đỗ Hà, sau đó lưu Đỗ Hà lại, lẳng lặng suy nghĩ.

Cho dù là Lý Thế Dân, Lý Tĩnh hay là Lý Tích, đối với Đỗ Hà đều ôm kỳ vọng rất lớn, thường xuyên căn cứ vào kinh nghiệm tâm đắc của mình, chỉ điểm binh pháp cho hấn.

Trong đầu của Đỗ Hà không ngừng suy nghĩ, tài năng dùng binh của Hàn Tín, vượt xa Bành Càng, nhưng Bành Càng không phải người bình thường, hấn là thủy tổ của du kích chiến, thời kỳ Hán Sở tranh hùng, hấn lãnh binh quấy rối Hạng Vũ, Hạng Vũ cũng không có cách làm gì được hấn, Hàn Tín dưới tình huống ngang bằng với hấn, thực sự không nhất định có thể chiến thắng Bành Càng. Về phần Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thanh.

Hoắc Khứ Bệnh quen binh như nước, không câu nệ chiến pháp thông thường. Hấn am hiểu tác chiến quy mô nhỏ một mình, quân tốt nhiều lại không thể quán triệt ý đồ chiến thuật của hấn, về phần Vệ Thanh lại là thông soái tam quân, thiện ở chỉ huy đại quân tác chiến.

634. Chương 659 : Sống Là Người Đại Đường, Chết Là Quỷ Của Đại Đường (hạ)

Dưới tình huống quân lính bằng nhau, Hoắc Khứ Bệnh sẽ chiến thắng Vệ Thanh, mà binh quá nhiều, ngược lại kém hơn Vệ Thanh.

Con mắt Đỗ Hà sáng ngời, chỉ cảm thấy trong lòng sáng rõ, lĩnh ngộ ý nghĩa lời nói của Lý Tích.

...

Quân doanh Tiết Duyệt Đà.

Đại Độ Thiết ngồi cao trong trường bông, hần đang nâng cốc chúc mừng với tướng tá Tiết Duyệt Đà.

Giờ này khắc này, vị thiếu chủ Tiết Duyệt Đà, đã quét được uất ức dưới trướng của Hầu Quân Tập, mà chuyển biến thành vẻ mặt dương dương tự đắc, từ khi đoạt binh quyền của Hầu Quân Tập, Đại Độ Thiết liền quyết định dùng thắng lợi nói cho toàn quân biết, nói cho Di Nam, thiếu chủ Tiết Duyệt Đà hần, Đại Độ Thiết, tuyệt đối không thua Hầu Quân Tập, chỉ là một cái người ngoài mà thôi.

Không lâu sau, hần sẽ dẫn tam quân, từ thảo nguyên rộng lớn tiếp xúc với Đại Đường.

Tại đi qua trong một tháng, giăng co tại trên thảo nguyên Đường quân, Tiết Duyệt Đà hai người riêng phần mình phát động mấy lần thế công, quy mô nhỏ ma sát, bất kể có thể đếm được, liền có quy mô chiến dịch, tổng cộng đánh sáu trận chiến. Đối mặt Đường quân cao nhất quân sự thống soái Lý Tích, Đại Độ Thiết chiến tích là ba thắng một bình hai bại, coi như không tệ chiến tích.

So với Hầu Quân Tập đối chiến Đỗ Hà, hai lần chiến bại, chênh lệch rất rõ ràng.

Đại Độ Thiết mạnh hơn Hầu Quân Tập, đây chính là sự thật mà trong quân Tiết Duyệt Đà đều khẳng định.

Chỉn quân doanh, không chỉ một lần nói với nhau, giả như ngay từ đầu lãnh binh chính là Đại Độ Thiết, tuyệt đối sẽ không có hai lần bại như trước, đây là quan hệ logic rất đơn giản, Hầu Quân Tập thắng không nổi quân tiên phong của Đại Đường, mà Đại Độ Thiết lại chiến thắng Lý Tích là chủ soái tam quân Đại Đường, đương nhiên Đại Độ Thiết có bản lĩnh hơn rồi.

Bởi vì Đại Độ Thiết thắng lợi, cao thấp trong quân Tiết Duyệt Đà đều xem thường Hầu Quân Tập, xem hần không tồn tại, đối với Tiết Duyệt Đà mà nói, đây mới là thiên đại hảo sự.

Về phần Di Nam, vốn cảm thấy Đại Độ Thiết lỗ mãng, muốn bảo hần trả lại binh quyền cho Hầu Quân Tập, nhưng Đại Độ Thiết thắng lợi làm cho hần im lặng. Di Nam cũng không cho rằng bốn sự của con mình sẽ cao hơn Hầu Quân Tập, nhưng cảm thấy phong cách chiến đấu của Hầu Quân Tập, cũng không thích hợp với dân tộc thảo nguyên của bọn họ, chỉ viết thư trấn an, cũng không nói muốn tước đoạt binh quyền của Hầu Quân Tập.

Hi vọng cầm binh quyền của Hầu Quân Tập, hiện giờ đã quá mỏng manh.

- Đến. . . Kính thiếu chủ của chúng ta thắng lợi. . .

Đân Tư Bặc Phá Tuyên giơ cao cổ tay, trên gương mặt tục tăng nở nụ cười hào sảng, từ khi Đại Độ Thiết trọng chương binh quyền, hần lại được trọng dụng, lúc chiến đấu với quân Đường, hần đều dùng tư thế oai hùng dũng mãnh, lấy được võ huân xa xỉ.

Đân Tư Bặc Phá Tuyên hét lên, chư tướng còn lại cũng liên tục ca ngợi. Vuốt móng ngựa, mỗi người ở đây đều làm rất quen thuộc, ở trên đại thảo nguyên, chuyện này rất thịnh hành.

Đại Độ Thiết cũng nâng chén rượu lên cao, nói:

- Đa tạ cát ngôn của mọi người, Đại Độ Thiết ta nhất định sẽ mang mọi người đi chiến thắng quân Đường, cuối cùng sẽ có một ngày, sẽ giết qua trường thành, sẽ cho các người biết phong quang của Trường An.

Rượu là đồ vật không thể thiếu của người thảo nguyên, trong quân không cấm uống rượu, thống khoái chén chén, không chỗ nào cấm kỵ.

Cơm nước no nê, trong trướng bất tri bất giác, cũng chỉ còn lại Đại Độ Thiết cùng ái tướng Luyện Đề Lục Hồn, Tu Bặc Phá Tuyên Đái.

Trước mặt hai gã ái tướng, Đại Độ Thiết cũng triệt hạ gương mặt đầy tự tin, đặt chén trên bàn, mất đi tâm tình nâng ly.

- Như thế nào, thiếu chủ?

Luyện Đề Lục Hồn thận trọng, phát hiện Đại Độ Thiết khác thường.

Đại Độ Thiết nói:

- Tên Lý Tích kia không thể khinh thường a, giao chiến nửa tháng, tuy chúng ta chiếm cứ thượng phong. Nhưng không cách nào làm cho chúng thương cân động cốt, muốn lấy được đại thắng, cũng không dễ dàng. Đừng quên, Đại Đường cũng không phải chỉ có thế, chúng ta nhất định phải trong thời gian ngắn nhất lấy được thắng lợi.

Mà chỗ cao minh của Lý Tích, Đỗ Hà, bọn họ cũng không bị một trận chiến mà tan tác, mà bại mà thắng, thắng mà bại. Sẽ đem thương vong giảm xuống mức thấp nhất, cũng có thể lấy được hiệu quả hoàn mỹ. Dù sao nói thế nào Lý Tích cũng là danh tướng của Đại Đường, nếu như giả bại không có lực hoàn thủ trước mặt Đại Độ Thiết, vậy thì quá giả.

Luyên Đề Lục Hồn nhớ lại cuộc chiến trước mắt, lông mày cũng nhíu lại, trầm giọng nói:

- Thiếu chủ bản khoản chính xác, nếu không phải chúng ta thắng nhỏ, mà là thắng lớn, đại quân các nơi đột kích, chỉ quân chủ lực chúng ta không chịu nổi, phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.

Tu Bặc Phá Tuyên Đái tùy tiện, âm thanh thô cuồng nói:

- Sợ cái gì, thiếu chủ lợi hại như thế, Lý Tích tiểu nhi tính toán là cái gì... Lần sau tái chiến, thiếu chủ, hãy cho ta làm tiên phong, hừ, vài ngày trước trên chiến trường gặp được tên khốn nạn Khế Bất Hà Lực, hừ với tư cách là dũng sĩ Thiết Lặc, không ngờ cam tâm làm chó cho Đường triều, lần sau gặp phải, ta phải làm thịt hừ mới được.

Luyên Đề Lục Hồn bỗng nhiên nói:

- Khế Bất Hà Lực, chính là tộc trưởng Khế Bất tộc, ta nghe qua hừ, hừ là dũng sĩ nổi tiếng trên thảo nguyên, cũng là một hiếu tử, hai tháng trước, chính hừ đánh lén quân doanh của chúng ta, làm cho chúng ta chịu thiệt thòi lớn...

Hừ vỗ đùi, cười nói:

- Thiếu chủ, ta có một kế, có lẽ có thể thực hiện. Khế Bất Hà Lực có địa vị quan trọng trong quân Đại Đường, hết sức quan trọng, nếu như hừ nguyện ý quy thuận quân ta, thủ thắng dễ dàng.

Đại Độ Thiết con mắt sáng ngời, chần chờ nói:

- Nếu là thành công, đúng là hữu hiệu. Nhưng Khế Bất Hà Lực sẽ đáp ứng không? Tuy hừ là người Thiết Lặc, cùng chúng ta đồng tộc đồng tông, nhưng hừ ở Đường triều có địa vị không thấp a.

Luyên Đề Lục Hồn lạnh lùng, nói:

- Theo ta được biết, mẫu thân Khế Bất Hà Lực là Cô Tang đang ở Lương Phủ, hừ là người chí hiếu, chúng ta dùng mẫu thân hừ làm con tin, buộc hừ đi vào khuôn khổ.

- Cái này...

Đại Độ Thiết làm người thảo nguyên hào sảng, cho nên có chút hồ thẹn khi làm chuyện này.

Luyên Đề Lục Hồn nói:

- Thiếu chủ, đại cục làm trọng... Vì thắng lợi, dưới loại tình huống này, có thủ đoạn nào mà không dùng?

Đại Độ Thiết trầm mặc một lát, sau đó gật đầu cho Luyên Đề Lục Hồn đi làm.

Sau nửa tháng, đột nhiên trong doanh của Khế Bất Hà Lực xuất hiện một vị khách nhân thần bí.

Khế Bất Hà Lực có chút mờ mịt nhìn người xa lạ trước mặt, thật sự không nhớ nổi hừ là ai, nói:

- Người nói người là tộc nhân của ta, tại sao ta không nhớ rõ người?

Người tới thần thần bí bí nói:

- Đại nhân không nhận ra ta không trọng yếu, trọng yếu là ta biết đại nhân, xin cho người hai bên đi ra đi, ta là A Lí Nạp có chuyện quan trọng thương nghị với đại nhân.

Sắc mặt Khế Bật Hà Lực trầm xuống, cả giận nói:

- Trong quân của ta không có gì bí mật phải giấu diếm, có lời cứ nói.

Tên gọi là A Lí Nạp thấy hai bên đều là hộ vệ mặc quần áo Thiết Lặc, do dự một lát nói:

- Tại hạ đến từ thảo nguyên, đại nhân và ta đều là người Thiết Lặc, chẳng lẽ không tính là tộc nhân sao? Mà đại nhân là dũng sĩ thảo nguyên, phải vì phú cường của thảo nguyên mà chiến, nhưng đại nhân lại ủy thân cho hoàng đế Đường triều, không biết xấu hổ sao...

635. Chương 660 : Thừa Cơ Xuất Âm Mưu

Hắn định thao thao bất tuyệt thuyết phục Khế Bật Hà Lực, nhưng hắn còn chưa dứt lời.

Khế Bật Hà Lực đã tức giận nhảy lên, nói:

- Thì ra là thuyết khách, người đâu, đem thừng này bắt lại đưa tới quân doanh của đại tổng quản, giao cho đại tổng quản xử lý.

Hắn không muốn nghe thêm câu nào nữa.

Sắc mặt A Lí Nạp biến đổi lớn, ra vẻ trấn định nói:

- Chẳng lẽ đại nhân không lo cho an nguy của mẫu thân người sao?

Nói xong, hắn vội vàng lấy một thanh loan đao trong lòng ra.

Ánh mắt Khế Bật Hà Lực nhìn vào thanh loan đao kia, thân hình hùng tráng lung lay một cái, suýt nữa ngã xuống đất, mắt hồ hồ nước mắt, hắn nhận ra cây đao này, đây chính là tín vật phụ thân đưa cho mẫu thân hắn, là tín vật bất ly thân của mẫu thân.

- Ta hiểu rồi...

Khế Bật Hà Lực cười thâm, nghiêm nghị cười to:

- Nói cho Đại Độ Thiết, Khế Bật Hà Lực ta sống là người Đại Đường, chết là quỷ Đại Đường... Cuộc đời này không cùng đường với các ngươi.

Hắn rút bội đao, cắt một lỗ tai của mình xuống, ném cho A Lí Nạp, chẳng quan tâm máu tươi đang chảy đầm đìa, lạnh giọng nói:

- Đem cái này về, bảo bọn chúng muốn giết cứ giết, hơn nữa nói cho mẫu thân của ta, nói là hài nhi bất hiếu, không bảo hộ được cho lão nhân gia. Đợi sau khi diệt Tiết Duyên Đà, sau khi báo xong phần tận trung với Đại Đường, nhất định sẽ đào mộ vùi thầy bên cạnh của lão nhân gia, đi xuống hoàng tuyền hầu hạ, trả lại một mạng cho tổ tiên.

Chuyện của Khế Bật Hà Lực, rất nhanh truyền ra khắp quân doanh.

Khế Bật Hà Lực cũng không làm ra bất luận giấu diếm gì, dù sao hắn cũng đã cho thuyết khách của Tiết Duyên Đà đi, việc này cần phải nói cho rõ ràng.

Khế Bật Hà Lực đi thỉnh tội với Lý Tích.

Lý Tích cảm động nhìn lỗ tai chảy máu đầm đìa của hắn, thở dài nói:

- Lực tướng quân trung hiếu song toàn, Lý Tích hổ thẹn, tặc tử Tiết Duyên Đà lại xuất ra thủ đoạn hạ lưu này... Cực kỳ đáng giận, cực kỳ đáng giận!

Đỗ Hà biết chuyện này, biểu lộ có chút quái dị, hắn nhớ rõ trong lịch sử cũng có chuyện như vậy, đương nhiên bản chất có chút khác biệt, đồng thời cũng xảy ra trên người của Khế Bật Hà Lực.

Nhớ rõ hình như là năm Trinh Quán thứ mười sáu, Khế Bật Hà Lực làm người trung hiếu song toàn, trong một năm, phụng mệnh về nhà thăm mẫu thân, thuận tiện thị sát tình hình. Trong bộ lạc có một thủ lĩnh đã bị Tiết Duyên Đà thu mua, bắt mẫu thân cùng đệ đệ của Khế Bật Hà Lực.

Khế Bất Hà Lực trấn an bộ chúng, cũng đi theo người của Tiết Duyên Đà. Tin tức rơi vào tai triều đình Đại Đường, mọi người nhao nhao nghị luận, có người thừa cơ bỏ đá xuống giếng, cảm thấy Khế Bất Hà Lực là người Thiết Lặc, cùng đồng tông đồng tộc với Tiết Duyên Đà, cho nên không nên dùng "Nhân tâm chỉ hướng về quê hương của hân", Khế Bất Hà Lực đến với Tiết Duyên Đà, như cá gặp nước.

Lý Thế Dân biết dùng người, đương thời có một không hai, không nghe ý kiến của những người này, biểu hiện đầy đủ tự tin, nói với quần thần:

- Khế Bất Hà Lực tâm như bàn thạch, nhất định sẽ không phản ta!

Sự thật cũng như thế.

Khế Bất Hà Lực đi vào trường bông của khả hân Tiết Duyên Đà là Di Nam, cự tuyệt quy phục, hấn dạn chân mà ngồi, rút bội đao ra, lớn tiếng la lên, "Chỉ có liệt sĩ Đại Đường, chịu nhục phiên đình, Thiên Địa Nhật Nguyệt, đều biết tâm của ta". Không nói hai lời. Cắt lấy tai trái, tỏ rõ quyết tâm thuần phục Đại Đường của mình.

Lý Thế Dân sau này nghe thế, cảm động khóc lên, tôn xưng hân là Thiên Khã Hân, Khế Bất Hà Lực không cúi đầu với Tiết Duyên Đà, phái Binh Bộ Thị Lang Thôi Đôn làm lễ cúi đầu với Tiết Duyên Đà, cộng thêm điều kiện gả công chúa Đại Đường cho hân, đổi lấy Khế Bất Hà Lực.

Kết quả không cần phải nói, Lý Thế Dân là nhân vật thủ tín, hân cúi đầu với Tiết Duyên Đà, chỉ vì Khế Bất Hà Lực là vị dũng sĩ vô song trung tâm với mình, còn cố tình kết thân với Tiết Duyên Đà, nhưng mà sau đó, cuối cùng lại phái đại quân, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, tiêu diệt Tiết Duyên Đà.

Hiện giờ lịch sử cải biến, nhưng vẫn vận động theo bánh răng lịch sử, Khế Bất Hà Lực vẫn tự cắt mất tai trái của mình.

- Chẳng lẽ Khế Bất Hà Lực có huyết hải thâm cừu với tai trái của mình sao?

Đỗ Hà có suy nghĩ tà ác, tuy nói hân đối với tiết tháo của Khế Bất Hà Lực, hân rất kính nể, nhưng trong đầu vẫn không nhin được mà nghĩ ngợi lung tung. Trong suy nghĩ của hân, thế nào cũng phải cứu mẫu thân của Khế Bất Hà Lực trở về.

Khế Bất Hà Lực cũng không phải là loại người nói không giữ lời, giả như mẫu thân hân thật sự bị Đại Độ Thiết làm hại, có thể khẳng định, có dùng mười con trâu, cũng không kéo được tâm muốn chết của hân.

Đỗ Hà hiện giờ lo lắng nhất là tên sứ giả sau khi trở về quân doanh, Đại Độ Thiết giận dữ, giết mẫu thân của Khế Bất Hà Lực, như vậy cho dù có làm cách nào đi nữa, cũng vô lực cứu được người chết, trong nội tâm không khỏi trầm than:

- Nếu như Khế Bất Hà Lực uyển chuyển một chút, thuận tiện. Do dự một chút, tranh thủ một ít thời gian.

Tâm nghĩ như vậy, trong nháy mắt, Đỗ Hà cảm thấy trước mắt hiện ra một đạo điện quang, hai tay hợp lại, sinh ra suy nghĩ.

- Có lẽ, có thể lợi dụng điểm này biến thành thắng lợi.

Trong doanh trường này chỉ có hân, Lý Tích và Khế Bất Hà Lực, tiến lên phía trước nói:

- Đại tổng quản, người xem có nên lợi dụng chuyện này thi hành kế trá hàng hay không, như vậy có thể tạm thời bảo trụ mẫu thân của hân cũng có thể lợi dụng chuyện này đánh tan cục diện bế tắc.

Lý Tích cũng bị trung tâm tận trời của Khế Bất Hà Lực, cũng không có suy nghĩ sâu hơn, nhưng vào lúc này nghe được Đỗ Hà nhắc nhở, trong mắt cũng sáng ngời.

Chiến lược của bọn họ là ngăn chặn chủ lực của Tiết Duyên Đà, mà một mặt khác, uy hiếp lớn nhất của quân Đường chính là Hâu Quân Tập. Hiện giờ Hâu Quân Tập đã giao quân quyền, nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành viên mãn.

Nhưng lãnh binh ra ngoài, sao có thể không cầu thắng lợi.

Đạt được mục đích, bước tiếp theo, đương nhiên là suy nghĩ biện pháp phá tan cục diện giằng co hiện giờ, giành lấy thắng lợi.

Giả như dùng kế trá hàng thành công, vậy thì thắng lợi còn cách bọn họ không xa.

Khế Bật Hà Lực cũng không có suy nghĩ gì, bởi vì bọn chúng dùng mẫu thân ép buộc, trong đầu mất đi năng lực suy nghĩ bình thường, nghe Đỗ Hà nhắc nhở, hoàn toàn tỉnh ngộ, nói:

- Đáng chết, tại sao ta không nghĩ tới điểm này... Ta đã từ chối chọn Đại Độ Thiết, nếu sử dụng kế trá hàng, có lẽ không có hiệu quả.

Hắn nói xong về mặt ảo não.

Lý Thế Dân đối đãi Khế Bật Hà Lực như quốc sĩ, Khế Bật Hà Lực đương nhiên tôn sùng Lý Thế Dân là quân vương duy nhất. Chỉ cần có thể giúp Đại Đường đánh thắng trận, hắn cũng không có quan tâm mình bị ủy khuất hay không.

- Bằng không thì...

Đỗ Hà tự tin cười nói:

- Một lần cự tuyệt cũng không có ý nghĩa gì, chỉ cần tùy ý kiếm cơ là qua loa được thôi. Lại nói... Đêm qua thân ở quân doanh, bốn phía đều là quân tốt Đường binh, không cách nào nói thẳng mà chống đỡ, chỉ có thể dùng cách này chứng minh cho mình, cắt lỗ tai, để làm rõ bản thân mình trong sạch, làm ra bộ dáng... Ta biết rõ, đối với Lực tướng quân là sỉ nhục. Nhưng không hề nghi ngờ, đây là cách giải thích hợp lý nhất. Ta cho rằng cho dù tướng quân đêm qua đáp ứng Tiết Duyên Đà, Đại Độ Thiết cũng không tin tưởng mù quáng, mấu chốt chính là ở chỗ hắn thủ tín như thế nào...

636. Chương 661 : Oán Niệm Của Lý Tuyệt Nhạn (thượng)

Khế Bật Hà Lực cũng không quan tâm tới mình, Đỗ Hà nói như vậy, gật đầu nói:

- Như thế... Có thể thực hiện.

Lý Tích trầm mặc một lát, nhưng nghiêm nghị nhìn Đỗ Hà nói:

- Ta không phản đối, nhưng Đỗ tướng quân chớ quên, mẫu thân của Lực tướng quân vẫn nằm trong tay Đại Độ Thiết. Mà Lực tướng quân cự tuyệt quy hàng, mẫu thân của Lực tướng quân mất đi giá trị lợi dụng, Đại Độ Thiết làm người, coi như quang minh chính đại, không hạ thủ với phụ nữ và trẻ em, khả năng hạ độc thủ là không lớn, nếu như Lực tướng quân trá hàng thành công, Tiết Duyên Đà thảm bại, mẫu thân của Lực tướng quân phải chết không thể nghi ngờ...

Khế Bật Hà Lực một lòng son dạ sắt với Đại Đường, vì thắng lợi bức tử mẫu thân Khế Bật Hà Lực, bức tử Khế Bật Hà Lực, Lý Tích tự hỏi mình không thể có ý chí sắt đá như thế, mấu chốt đây không phải thời kỳ phi thường, không cần phải đi trên con đường cực đoan. Cho dù bọn họ không thể thủ thắng, nhưng chỉ cần ngăn chặn Hãn Quân Tập là thắng lợi, không cần phải hi sinh mẫu thân Khế Bật Hà Lực, hi sinh Khế Bật Hà Lực.

Đỗ Hà cười nói:

- Mặt tướng không phải động vật máu lạnh, cũng không vì thắng lợi mà cần kẻ khác phải trả giá hi sinh thay. Nhưng cảm thấy lão phu nhân ở trên tay của Đại Độ Thiết, đúng là quá nguy hiểm. Cho dù hiện tại Đại Độ Thiết không có giết người, cũng không có nghĩa là sau này không có. Nói ví dụ Lực tướng quân trên chiến trường làm hỏng chuyện tốt của bọn chúng, hoặc Lực tướng quân trảm chết tướng quân của chúng, nếu tất cả những chuyện này xảy ra, đều có thể trở thành động cơ và lý do khiến Tiết Duyên Đà giết lão phu nhân. Không thể ký thác sự sống của lão phu nhân vào lòng nhân từ của Đại Độ Thiết, không bằng tìm cách cứu viện. Cho Lực tướng quân trá hàng là đầu tiên, bước thứ hai chính là nghĩ cách cứu viện lão phu nhân, bước thứ ba, mới là thủ thắng.

Khế Bật Hà Lực kích động quỳ xuống, nói:

- Phó tổng quản nếu cứu mẫu thân ta trở về, Khế Bật Hà Lực kiếp sau cam nguyện đi theo làm tùy tùng, bán mạng cho phó tổng quản.

Đỗ Hà vội vàng nâng KhếBAT Hà Lực dậy.

Lý Tích trầm giọng nói:

- Chuyện nghĩ cách cứu viện lão phu nhân có mấy phần nắm chắc?

Đỗ Hà trả lời:

- Ta có một đám bằng hữu giang hồ võ nghệ cao cường, bọn họ thân mang tuyệt kỹ, am hiểu nhất chính là nhiệm vụ cứu viện. Tại quân doanh của Tiết Duyên Đà thì chưa tới một thành, nhưng nghĩ biện pháp mang lão phu nhân mang ra khỏi quân doanh, áp giải đến doanh đình của Tiết Duyên Đà, tỷ lệ thành công tăng lên tới bảy thành.

Lý Tích nghe hẳn nói có bằng hữu giang hồ, mặt giãn ra cười nói:

- Chuyện này dễ dàng, mẫu thân của Lực tướng quân đã hơn sáu mươi tuổi, người già thể chất yếu, không chịu nổi hoàn cảnh ác liệt của quân doanh. Chỉ cần Lực tướng quân tỏ vẻ quy hàng, bọn chúng không có khả năng ngồi nhìn lão phu nhân gặp nguy hiểm, cho nên sẽ đưa ra phía sau để tu dưỡng, hoàn toàn có thể nằm trong dự liệu.

Đỗ Hà nghiêm túc nói:

- Tuy không dám cam đoan, trăm phần trăm thành công, nhưng ta nhất định nỗ lực hết sức...

KhếBAT Hà Lực cũng hiểu lý lẽ, cảm kích gật gật đầu.

Lý Tích vỗ tay một cái, nói:

- Bởi như vậy, chuyện lão phu nhân tạm thời buông xuống, kế tiếp nên dùng cái gì làm mồi nhử, mới có thể làm cho Đại Độ Thiết tin tưởng...

...

Quân doanh Tiết Duyên Đà!

Đại Độ Thiết nhận được câu trả lời của KhếBAT Hà Lực, tức giận tới mức giơ chân, tức giận mắng KhếBAT Hà Lực là phản đồ của dân tộc, bại hoại của thảo nguyên.

Luyên Đề Lực Hồn cũng âm thầm tức giận, khuyên bảo Đại Độ Thiết giết mẫu thân của KhếBAT Hà Lực.

Đại Độ Thiết ngẫm lại, vẫn do dự không quyết. Với tư cách là nhân vật tự cho là anh hùng của thảo nguyên, không xuống tay với già yếu phụ nữ và trẻ em, Đại Độ Thiết vẫn có thương cảm nhất định.

Chưa qua hai canh giờ sau, Đại Độ Thiết ngoài ý muốn nhận được tin tức sứ giả của KhếBAT Hà Lực cầu kiến.

Thái độ Đại Độ Thiết bất thiện khi tiếp đãi sứ giả.

Sứ giả KhếBAT Hà Lực cũng là do Đỗ Hà an bài, là một thành viên trong tiểu đội Đạp Nguyệt, địa vị cũng gần bằng Hoàng Phủ Hạo Hoa, gọi là Miêu Húc.

Đối mặt với Đại Độ Thiết, Miêu Húc không lộ ra chút biểu lộ dư thừa nào, chỉ hy vọng có thể gặp được lão phu nhân một lần, hơn nữa tỏ vẻ, chỉ cần gặp lão phu nhân mới tiếp tục bàn chuyện, bằng không thì cái gì cũng không cần nói.

Đại Độ Thiết mơ hồ hiểu được ý đồ của Miêu Húc, cho nên bảo người dẫn Miêu Húc đi gặp mẫu thân KhếBAT Hà Lực.

Miêu Húc cũng không nói gì, quay đầu rời đi.

Cũng không phải lão phu nhân bị đả ngộ không công bằng gì, mà là lặn lội đường xa, cộng thêm hoàn cảnh ác liệt, thân làm con tin, tâm tình trầm trọng, chỉ vì mấy chuyện này, cho nên lão phu nhân đã bị bệnh.

Đại Độ Thiết cho người bắt giữ Miêu Húc, tức giận quát:

- Đồ mọi rợ, thật sự cho rằng doanh trưởng của ta là nhà của người sao, tùy ý ra vào?

Miêu Húc hừ lạnh nói:

- Muốn chém giết thì cứ làm, ta không có phản đối... Các người đối đãi với lão phu nhân như thế, chúng ta không có gì để nói với nhau cả.

Đại Độ Thiết nghe ra ý trong đó, kinh hỷ vạn phần, cười nói:

- Hiểu lầm, thật sự không phải chúng ta bạc đãi lão phu nhân, nhưng bởi vì lão phu nhân tuổi tác đã cao, quân doanh khí hậu ác liệt. Cho nên lát nữa sẽ cho người trở về doanh đình của Tiết Duyên Đà, sẽ có nô lệ hầu hạ, sẽ có người chữa bệnh cho lão phu nhân.

Miêu Húc nghe đến đó, biểu lộ cũng hòa hoãn, nhàn nhạt nói rõ ý đồ đến.

- Đại nhân nói, hắn sẽ không gia nhập Tiết Duyên Đà, nhưng vì lão phu nhân, hắn nguyện ý dùng tin tình báo trọng yếu, đổi lấy an nguy của lão phu nhân.

Đại Độ Thiết tiễn Miêu Húc rời đi, hỏi Luyện Đề Lục Hồn:

- Người cảm thấy Khế Bất Hà Lực là thật tâm hay giả ý...

Chiến tranh tình thế bất ổn, Đại Độ Thiết cần thắng lợi, không để ý người khác chế nhạo vì bắt cóc mẫu thân của Khế Bất Hà Lực, đổi lấy Khế Bất Hà Lực nguyện ý cung cấp thành quả. Nhưng mà, chuyện này đã thành, nhưng còn phải cẩn thận, cần phải phân biệt thật giả trong đó, nếu không sẽ gặp sai lầm trí mạng.

Luyện Đề Lục Hồn lắc đầu nói:

- Chuyện này không dễ đoán... Hắn cho ra lý do hợp tình hợp lý, đang ở trọng địa quân doanh Đại Đường, Khế Bất Hà Lực cự tuyệt chúng ta còn hiểu được. Hắn là người chí hiếu, vì mẫu thân, lộ ra tình báo, cũng không phải không có khả năng. Nhưng Khế Bất Hà Lực thâm thụ văn hóa độc hại của Đại Đường, đối với trung đối với nghĩa, rất chấp nhất, cũng không phải không có khả năng cung cấp tình báo giả. Nhưng cho dù là thật là giả, chỉ cần chúng ta chú ý cẩn thận, khắp nơi lưu một phần tâm tư, cũng không sợ bọn chúng đùa nghịch bịp bợm...

...

Đỗ phủ ở Trường An.

Năm mới đã qua, bụng của Trường Nhạc càng ngày càng to, các loại thuốc dưỡng thai quý hiếm đều từ trong đại nội hoàng cung mang ra, bà đỡ kinh nghiệm phong phú, đại phu an thai, một ngày không chút sai giờ, tư thế của bọn họ còn long trọng hơn cả long tử long tôn ra đời, rất là khoa trương.

637. Chương 662 : Oán Niệm Của Lý Tuyệt Nhạn (hạ)

Đây cũng không có biện pháp, cũng không phải người Đỗ phủ ưa thích phô trương, nhưng tất cả chuyện này, phần lớn đều là hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân, quốc mẫu Trường Tôn hoàng hậu tự mình an bài. Muốn không long trọng, cũng là không được.

Cho nên nữ nhi bảo bối Trường Nhạc lần đầu tiên hoài thai, trong nội tâm Lý Thế Dân, trường tôn hoàng hậu cũng có cảm giác khấn trương không kém trương phu là Đỗ Hà.

Trường Nhạc đi cùng Lý Tuyệt Nhạn, tản bộ trong hoa viên nội phủ.

Trường Nhạc trải qua nhiều thứ bồi dưỡng, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, dung quang xinh đẹp, không bút mực nào có thể miêu tả hết toàn bộ dung nhan tuyệt thế và nụ cười tràn đầy hạnh phúc của nàng, càng sáng lạng kinh người, đáng người vốn xuất chúng, càng trở nên mượt mà đầy đặn.

Tuy Lý Tuyệt Nhạn là giai nhân hiếm thấy, nhưng so sánh với Trường Nhạc, cao thấp lộ rõ.

Ánh mắt Lý Tuyệt Nhạn thỉnh thoảng nhìn bộ ngực của Trường Nhạc, lại nhìn bản thân mình, muốn nói lại thôi, thấy hai bên không có người, vùng trộm đưa mắt nhìn nói khẽ:

- Trường Nhạc tỷ tỷ, người phát hiện không, bộ ngực của người hình như to ra một vòng đấy...

- Khục...

Trường Nhạc nghe ngẩn ngơ, không nghĩ tới Lý Tuyết Nhạn lại nói ra câu này, kinh ngạc nhìn xuống, làm cho nàng sắc nước miếng, liền khục vài cái, nổi giận, nhéo nhéo Lý Tuyết Nhạn mấy cái, sáng giọng:

- Tìm đường chết à, nào có...

Lý Tuyết Nhạn trợn mắt nói:

- Tại sao không có, thì có, thì có... Bộ ngực của người vốn chỉ lớn hơn ta một chút, nhưng cũng không nhiều... Người nhìn người, hiện tại có thể so với Mị Nương rồi.

Giọng nói của nàng êm ái, trong số ba nữ luận tướng mạo, đương nhiên Trường Nhạc hoàn toàn xứng đáng, so đáng người, không ai cùng cấp bậc với yêu tinh Vũ Mị Nương, muốn hơn hẳn một bậc. So hùng khí thì Trường Nhạc hiện giờ còn lớn hơn một chút, Lý Tuyết Nhạn nhỏ hơn người khác, nhỏ nhất trong số ba nữ. Tuy ngực chưa tính là quá nảy nở, nhưng cũng không phải là sân bay, nhưng cũng không sai biệt lắm.

Cho dù Đỗ Hà thường nói cái gì nghe không hiểu "Ngực chưa nở thì cao, ngạo kiều vạn tuế" các loại, nhưng mà Lý Tuyết Nhạn vẫn rất để ý, nhất là nghe nam nhân trong lúc khuê mật nói tới ưa thích nữ nhân ngực lớn, sau chuyện này, càng để ý hơn.

Nàng cảm giác tuổi của mình nhỏ hơn Trường Nhạc, có lẽ còn lớn lên nữa. Không dám so với Vũ Mị Nương, nhưng có thể thắng Trường Nhạc, nhưng so với Trường Nhạc, cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nhưng mấy tháng gần đây, sau khi Trường Nhạc mang thai, Lý Tuyết Nhạn phát hiện bộ ngực của Trường Nhạc biến hóa từng ngày, càng ngày càng lớn, hiện tại đã có thể so với Vũ Mị Nương.

Chuyện này làm cho tâm tình của Lý Tuyết Nhạn không chịu nổi.

Hôm nay cuối cùng không nhịn nổi, lên tiếng hỏi.

Trường Nhạc cũng có cảm giác này, dù sau thịt trên người, có lớn hơn hay không, vẫn chú ý tới. Nhưng khi bị Lý Tuyết Nhạn hỏi vẫn cảm thấy thẹn thùng, mới quả quyết cự tuyệt. Nghe Lý Tuyết Nhạn nói khẳng định như thế, cũng không biết nên trả lời thế nào, thầm nghĩ tìm cái lỗ nào mà chui xuống.

Không chịu nổi xấu hổ, Trường Nhạc đi nhanh vài bước, muốn trốn tránh cục diện khó xử này.

- Chớ đi nha...

Lý Tuyết Nhạn khẩn trương, làm sao buông tha Trường Nhạc, đuổi theo mau, thấp giọng nói:

- Ta nghe đã người sau khi sinh hài tử, phụ nữ có thai sẽ có dấu hiệu béo phì lên, có một ít phụ nhân gầy yếu, thậm chí có khả năng biến thành mập mập béo phì... Nhưng vóc người của người vẫn bảo trì như cũ, đúng là rất tốt... Trừ cái bụng đang to ra... Còn có...

Nàng vô cùng oán niệm nhìn hai ngọn núi đôi kia, nói:

- Hai khối thịt trên ngực...

Trường Nhạc không thể nhịn được nữa, đánh đầu của nàng ta, bỏ qua Lý Tuyết Nhạn, chạy trốn chết.

- Đừng chạy nha...

Lý Tuyết Nhạn ôm đầu bị đánh, đuổi theo phía sau, kêu lên:

- Trường Nhạc hảo tỷ tỷ, người nên nói đi, rốt cuộc là ăn cái gì thế... Người ta, người ta cũng muốn lớn như vậy nha...

Đến cuối cùng, Lý Tuyết Nhạn cũng không biết được nàng ta ăn cái gì mà hai khối thịt trước ngực lại lớn lên như thế cả.

Tối hôm đó, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương tụ tập cùng dùng cơm.

Lý Tuyết Nhạn thấy núi đôi của hai người, vô cùng hùng vĩ, còn nhìn núi đôi phẳng lỳ của mình, oán niệm vì đầu gặm một khối đậu hủ, sau đó nhắm mắt làm ngơ.

Trường Nhạc thấy Vũ Mị Nương có chút tiều tụy, gấp một cục thịt nướng vào chén nàng, cười nói:

- Những ngày này muối muối mệt mỏi rồi, chuyện trong phủ đều do muối quản lý, thân thể cũng mệt mỏi...

Từ khi bụng lớn lên, những sự vụ trong phủ do Trường Nhạc quản lý, đem quyền lực giao cho Vũ Mị Nương tài giỏi, thấy Vũ Mị Nương mệt mỏi, có chút băn khoăn.

Vũ Mị Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, Mị Nương biết chừng mực.

Nàng không cảm thấy mệt mỏi khi làm việc vất vả trong Đổ phủ. Với tài năng của Vũ Mị Nương, có tài chưởng quản thiên hạ, trở thành quốc chi đế vương cũng đủ khả năng. Việc vất vả trong phủ, không làm khó được nàng.

Làm cho nàng mệt mỏi như vậy, đều bởi vì lão hồ ly Trường Tôn Vô Kỵ.

Trường Tôn Vô Kỵ cao diệu nhậm chức, cho nên triều đình oanh động không nhỏ.

Trường Tôn Vô Kỵ đúng là làm hơi quá, tài trị quốc của hắn có lẽ không bằng Ngụy Chính, trên mưu lược không có khả năng sánh bằng Phòng Huyền Linh, tầm nhìn xa quyết đoán cũng không bằng Đỗ Như Hối, nhưng trên việc chế định luật pháp không ai hơn hắn.

Tại trước kia, Trường Tôn Vô Kỵ cũng đã biên soạn Trinh Quán Luật, đối với luật pháp, có lý giải rất sâu, cũng có kinh nghiệm nhất định. Cho nên lần này chấp bút, hấp thụ kinh nghiệm trước kia, lấy thừa bù thiếu, đem Trinh Quán Luật vốn có thay hình đổi dạng, khiến cho cả sảnh đường ủng hộ.

Trường Tôn Vô Kỵ là nhân vật đi theo Lý Thế Dân sớm nhất, cho nên nhân mạch cực lớn, ba năm cầm đoán, làm cho danh vọng của hắn bị hao tổn, nhưng bằng vào một lá thư Luật Lệ, hắn đã thu hồi lại danh vọng đã mất trước kia, tiếp tục có vị trí vững chắc trong triều.

Vũ Mị Nương lo lắng Trường Tôn Vô Kỵ sẽ không tiếc trả giá mà gây nguy hại cho Đỗ Hà, cho nên tâm thần gần đây đặt lên Trường Tôn Vô Kỵ, cho nên thần sắc có chút mệt mỏi.

Dùng bữa tối, tam nữ tụ lại, tản bộ sau cơm tối.

Chủ đề trong bất tri bất giác, lại nói về chiến sự, các nàng lại nói tới phu quân Đỗ Hà.

- Trường Nhạc tỷ tỷ còn bốn tháng nữa là sinh rồi, Đỗ lang có thể sẽ về kịp a...

Lý Tuyết Nhạn nói xong, thần sắc có chút dị thường, ánh mắt rơi vào ngọn núi đôi và bụng của Trường Nhạc, chăm chú thăm hỏi:

- Trường Nhạc tỷ tỷ nhất định là vì sinh hài tử, cho nên mới to ra, nếu ta cũng có Bảo Bảo, cũng sẽ to ra a.

Thời điểm nàng nghĩ ngợi lugn tung, đột nhiên tổng quản Đổ phủ báo lại, nói là có Tần Dục cầu kiến.

Trong nội tâm tam nữ khê động.

Bọn hắn biết rõ Tần Dục sớm đi theo Đỗ Hà bắc thượng, giờ phút này trở lại, trên người chắc chắn mang theo tin tức của Đỗ Hà.

Ba người không hẹn mà cùng đi vào đại sảnh.

- Bái kiến ba vị phu nhân...

Sắc mặt Tần Dục phong trần, trên áo khoác bằng da dính đầy bụi đất, hiển nhiên ngựa không ngừng vó mà đi tới, da miệng khô nước, xem ra nước cũng chưa kịp uống.

638. Chương 663 : Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai (thượng)

- Có phải tiền tuyến xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn phải không?

Trong nội tâm Trường Nhạc, Vũ Mị Nương, Lý Tuyết Nhạn đều xiết chặt, còn chưa nghe là chuyện gì, tâm đã nhảy lên.

Tần Dục tâm tư linh xảo, vội vàng cười nói:

- Chiến sự thuận lợi, công tử cũng không có gì. Công tử phái ta về, chủ yếu có hai chuyện... Đầu tiên, thư nhà...

Hắn cầm một lá thư do Đỗ Hà tự tay viết trong áo ra, phân biệt đưa cho Trường Nhạc, Vũ Mị Nương.

Lý Tuyết Nhạn nhìn Tần Dục, thấy hắn không có cho mình, kinh ngạc nói:

- Sao ta không có?

Tần Dục lắc đầu nói:

- Chưa, chỉ có Đại phu nhân, Tam phu nhân...

Lý Tuyết Nhạn há hốc mồm, không phải bởi vì mình ngực nhỏ, cho nên không có thư cho mình à?

Tần Dục vội hỏi:

- Chuyện thứ hai chính là Nhị phu nhân đi theo tại hạ đi tới phương bắc một chuyến, công tử nói hiện tại chiến sự xuất hiện biến hóa, mấu chốt thắng bại nằm trên tuyệt kỹ của Nhị phu nhân.

Lý Tuyết Nhạn lúc này mới chợt hiểu, vừa nghĩ tới mình có thể ảnh hưởng tới thắng bại, tâm tư khẽ động, nói ra:

- Ta đi chuẩn bị.

...

Trải qua nửa tháng chạy đi, Lý Tuyết Nhạn ngồi xe ngựa đi tới quân doanh của Đỗ Hà trong đại doanh quân Đường.

Tần Dục đưa cho Lý Tuyết Nhạn một bao nhỏ, nói:

- Trong này có quần áo quân tốt, quân doanh trọng địa, không cho nữ tử tiến vào, ta cũng không muốn làm khó phu nhân đâu.

Lý Tuyết Nhạn cười khanh khách, trong lúc này, một giai nhân thanh xuân tú lệ biến thành một binh nhị ca tuấn tú. Nữ tử cải nam trang, khó khăn nhất chính là trái khế cổ, nhưng bây giờ là mùa đông, cho nên không dễ lộ cổ ra ngoài.

Đỗ Hà đã chuẩn bị cho hai người lệnh bài ra vào quân doanh, Tần Dục, Lý Tuyết Nhạn một trước một sau, không bị kiểm tra gì, tức thì tiến vào quân doanh quân Đường.

Sau khi Đỗ Hà nghe thông báo, cười cười tiến ra đón. Nhìn thấy thân ảnh sau lưng Tần Dục, có một tên lính rất quen, cười khổ lắc đầu, nhận ra Lý Tuyết Nhạn không có mang bất cứ mặt nạ gì, mà cách ăn mặc cũng tùy tiện.

Nhưng cách ăn mặc tùy ý này, lại che dấu bộ mặt đặc thù của nàng. Nếu không có nàng và Tần Dục đi cùng một chỗ, nếu không phải ở trong quân doanh trọng địa không cho người thường tiến vào, Đỗ Hà cũng không nhất định nhận ra nàng.

Dịch Dung Thuật của nha đầu kia, càng ngày càng xảo đoạt thiên công.

Đỗ Hà tươi cười hơn, có tay nghề này của Lý Tuyết Nhạn, tương đương với toàn bộ kế hoạch thành công.

- Đến, vào trong doanh trường nói chuyện...

Đỗ Hà bảo Tần Dục đi xuống nghỉ ngơi, đem Lý Tuyết Nhạn đưa vào doanh trường, mặc kệ cái kế hoạch kia thế nào, trước ôm giai nhân vuốt ve an ủi trước rồi tính sau.

Tham gia quân ngũ đã ba năm, heo mẹ cũng biến thành Điều Thuyền, lời này không sai chút nào.

Ngày bình thường nhìn ba phu nhân như hoa như ngọc oanh oanh yến yến, nếu như biến thành người cô đơn, tư vị thật sự không dễ chịu.

Ôm giai nhân xinh đẹp mê người trong ngực, ngửi ngửi hương vị nữ nhân trong ngực của mình, nam nhân nhất định sẽ nhất trụ kinh thiên ngay lập tức.

Cảm nhận được tiểu Đỗ Hà đang đè lên bụng của mình, Lý Tuyết Nhận đỏ mặt tới tận mang tai, kháng cự nói:

- Dừng, ta lo có người...

Đỗ Hà cười tà, nói:

- Nơi này là doanh trường của ta, mặc dù Lý Tích là đại tổng quản có tới, cũng cần thông báo một tiếng, không ai dám xông vào...

Lý Tuyết Nhận xấu hổ, mặt đỏ như máu, nói:

- Quân doanh trọng địa, không thể xằng bậy, trái pháp luật quân kỷ...

Nàng cũng không biết quân quy, nhưng vào lúc này nói loạn.

Đỗ Hà cười càng lớn, nói:

- Quân pháp nói là, quân doanh trọng địa, không cho nữ quyến đi vào. Nhưng người không phải nữ quyến, là nhân tài, là nhân tài giúp cho quân ta giành được thắng lợi. Cho nên, người là ngoại lệ...

- Nhưng bây giờ là ban ngày...

Đỗ Hà vẽ mặt kinh ngạc:

- Ta ôm một cái, người muốn đi đâu?

- Người...

Rốt cuộc Lý Tuyết Nhận hiểu được, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Đỗ Hà, hung hăng đá một cước, dẫm nát mu bàn chân của Đỗ Hà, thấy mặt của Đỗ Hà đau đến mức vặn vẹo, thị uy dương dương tự đắc, giãy giụa khỏi ôm ấp, đi tới trước bàn và ngồi xuống, đắc ý hỏi:

- Ta là nhân tài, hì hì, nói đi, thỉnh bốn cô nương làm cái gì?

Đỗ Hà thấy vẻ mặt đắc ý của nàng, lắc đầu cười khổ, lập tức nói tới chính sự, cũng nghiêm nét mặt nói:

- Cho người cải trang thành người khác, nhất định phải làm, hơn nữa không được để cho kẻ nào phát giác vấn đề này... Việc này thành, tám vạn quân của Tiết Duyên Đà sẽ tan thành mây khói, nếu không thành, tướng công của người là ta, sẽ mất mặt thật lớn. Chẳng những đề ra kế sách, bị người ta phá giải, còn hại quân Đường tan tác, càng không công tặng một phần đại lễ của Tiết Duyên Đà.

Lý Tuyết Nhận thấy hắn nói nghiêm túc, cũng thay đổi vẻ mặt tùy ý, nói:

- Chuyện này yên tâm, phàm là ta cải trang, chỉ cần cải trang thành người khác, không nói lời nào để lộ nội tình, bộ dáng cho dù là người chí thân, cũng khó có thể phát giác.

Tuy Lý Tuyết Nhận biết rõ chuyện trọng đại, nhưng thời điểm nói lời này, vẫn bảo trì tư thế tự tin, đây là nét mặt của một chuyên gia tin tưởng tuyệt đối vào tuyệt kỹ của bản thân.

Đỗ Hà cười, nói ra:

- Mong rằng mọi sự đại cát, ta cũng không nói thêm chuyện gì, trận chiến này đắc thắng, phu nhân sẽ lập công đầu.

Lý Tuyết Nhận không thềm quan tâm tới cái gì công đầu, có thể giúp đỡ Đỗ Hà lấy được thắng lợi, đã cảm thấy mỹ mãn, hỏi:

- Muốn cải trang ai? Muốn giả trang, tốt nhất là phải cho ta quan sát tinh tế, nói ra chi tiết đặc thù, tỉ mỉ, ta phải ghi nhớ điểm này, mới có được thành quả hoàn mỹ nhất.

Đỗ Hà tự nhiên cười nói:

- Đây là tự nhiên...

Trong nội tâm thì thầm.

...

Chiến sự một mực giằng co, quân Đường đối mặt với binh của Tiết Duyệt Đà không có khả năng đại thắng, đồng dạng binh của Tiết Duyệt Đà cũng không làm gì được binh mã dũng mãnh thiện chiến của Đại Đường.

Nhưng Đường triều vì một trận chiến này, đặc biệt trừ bị hơn một năm trước, lương thảo vật tư sung túc, hoàn toàn có thể tiêu hao.

Tiết Duyệt Đà lại không có thời gian, tuy nói bọn chúng không bị lương thảo khổn nhiều. Nhưng đại quân Đường triều ba mặt tới gần, không chừng ngày nào đó sẽ tiến tới trướng đình của Tiết Duyệt Đà, bọn họ không có thời gian để dài dòng.

Hiện tại Tiết Duyệt Đà chỉ có một hi vọng thắng duy nhất, đó chính là tình báo của Khế Bật Hà Lực.

Qua một tháng liên tục, Khế Bật Hà Lực vẫn không truyền lại tin tức gì.

Thời điểm Đại Độ Thiết chờ không được, thì tin tức đầu tiên của Khế Bật Hà Lực truyền đến, làm cho Đại Độ Thiết cảm thấy vui như bay lên trời.

Thứ sáu tháng hai, sẽ có một đại đội vận lương từ Nhạn Môn Quan vẫn chuyển tới quân doanh Đường triều. Bởi vì dân tộc thảo nguyên từ trước tới nay qua lại như gió, để phòng con đường vận lương gặp nạn, phương thức vận lương phân thành vài lần vận chuyển, mà không giống như trước kia, sẽ vận chuyển như nước. Nếu không vận, trong tháng này sẽ không có quân lương cho tám vạn đại quân.

Nhận được tin tức này, trong lòng Đại Độ Thiết kích động, lương thảo chính là mạch máu của ba quân, nếu cạn lương thực, cho dù binh mã nhiều hơn nữa, cũng chỉ có bị chờ diệt vong.

639. Chương 664 : Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai (hạ)

Đại Độ Thiết nhạy cảm ý thức được đây là cơ hội, nếu như có thể nắm chặt, thắng lợi chắc chắn sẽ nghiêng về phía Tiết Duyệt Đà... Nhưng điểm mấu chốt nhất, Đại Độ Thiết cũng không dám không coi trọng, vạn nhất đây là bẫy rập, quân Tiết Duyệt Đà phái đi tập kích, sẽ dữ nhiều lành ít.

Tiết Duyệt Đà hiện tại hao không nổi, đồng dạng cũng tổn thương không dậy nổi.

Cho nên tập hợp tâm phúc thương nghị.

Cho dù bàn thế nào, cũng không thể đoán được tin tức này có chuẩn xác hay không.

Luyên Đê Lục Hồn nói:

- Nếu đây là mồi nhử của Đường triều dành cho chúng ta, ta xem không phải, bởi vì mồi nhử này quá lớn... Nếu nói trong đó có lừa dối, cũng không có khả năng lớn. Tướng lĩnh Đường triều, có lẽ không đến mức lợi dụng tính mạng mẫu thân của Khế Bật Hà Lực, để đổi lấy một trận thắng lợi. Bởi vì cho dù quân ta trúng kế tổn thất cũng chỉ là quân cướp lương thôi... Tình huống quý dị, ta thấy không cách nào đoán được thật giả.

Tu Bặc Phá Tuyên cũng không thêm để ý, nói:

- Cân nhắc đi, cân nhắc đi, có làm hay không? Trong mắt của ta, nói nhiều thế chỉ là nói nhảm, để cho ta suất lĩnh binh mã tinh binh dưới trướng, quanh co vòng vèo đến sau lưng địch. Nếu như phát hiện có bóng dáng của địch nhân, không đánh là được. Nếu như không có phát hiện bóng dáng phục binh, vậy thì cướp lương, cho dù viện quân quân Đường đến thì thế nào? Chúng ta bốn chân, nhanh hơn bốn chân của bọn chúng, muốn bắt chúng ta, kiếp sau học kỹ thuật cỡi ngựa từ trong bụng mẹ đi.

Trong mắt Đại Độ Thiết, Luyên Đê Lục Hồn sáng lên.

Đại Độ Thiết cười ha ha:

- Cổ nhân nói không bao giờ sai: trí giả cũng có khi sai, đồ đàn cũng có khi nghĩ ra được sách lược cao minh... Tu Bặc Phá Tuyên người nói không sai, quân tốt dưới trướng người tốc độ là nhanh nhất, việc này sẽ do

người đảm nhiệm tập kích, nhưng có một điểm người sai rồi, đó là không phải cướp lương, mà là thiêu hủy, thiêu hủy tại chỗ. Tình báo của Khế Bất Hà Lực cường điệu Lý Tích cho nhiều quân theo bảo vệ, muốn mang chúng đi, chỉ biến thành vướng bận. Lương thực ngũ cốc dễ dàng đốt, chuẩn bị nhiều dầu dề một chút, dùng chúng trợ thế lửa, phải thiêu hủy toàn bộ lương thực của quân Đường, nhớ lấy, trận chiến này mục đích cao nhất chính là giải quyết và đốt lương thảo, đốt hết thì lui, không thể nên chần chờ.

- Mạt tướng tuân mệnh!

Tu Bặc Phá Tuyên là dũng tướng thân kinh bách chiến, tuy tài trí không cao, nhưng trọng yếu là nghe theo quân lệnh, không chần chờ chút nào.

Lần hội nghị này Phạm Hạo không có quyền lợi tham gia, đương nhiên không phải địa vị không đủ, với tư cách là dũng tướng của Tiết Duyệt Đà, địa vị của Phạm Hạo không kém Luyên Đề Lục Hồn, Tu Bặc Phá Tuyên, nhưng bởi vì hắn có khuynh hướng nghiêng về phía Hầu Quân Tập cho nên bị Đại Độ Thiết bài xích ra ngoài, cũng không có mời hắn tham gia hội nghị lần này.

Nhưng Phạm Hạo vẫn từ chỗ của bằng hữu mà đạt được tin tức, xanh mặt, tìm tới Hầu Quân Tập, đem chuyện Đại Độ Thiết cưỡng ép mẫu thân Khế Bất Hà Lực, bức bách Khế Bất Hà Lực thỏa hiệp, hơn nữa lộ ra quân tình của quân Đường, nói cho Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập động dung đứng lên, trầm giọng nói:

- Không có khả năng, bọn chúng không hiểu Khế Bất Hà Lực. Tại Đường triều có câu: "quân xem thần như tay chân, thì thần sẽ xem quân như tim gan; quân xem thần như khuyến mã, thần sẽ xem quân như nước trong người; quân xem thần như đất, thần sẽ xem quân như kẻ thù". Lý Thế Dân đối đãi Khế Bất Hà Lực như quốc sĩ, cho dù có đem đao gác lên cổ của Khế Bất Hà Lực, Khế Bất Hà Lực cũng quyết định không phản nhà

Đường. Đây tuyệt đối là bị tính toán... Đại Độ Thiết đã nửa bước, tiến vào trong mộ rồi.

Thần sắc Phạm Hạo biến đổi lớn, hoảng sợ nói:

- Không được, ta đi thông tri thiếu chủ, Tiết Duyệt Đà sẽ không bị hủy trong tay chúng ta...

- Không cần...

Hầu Quân Tập cười lạnh thò tay ngăn lại, thông dong nói:

- Tu Bặc Phá Tuyên lần này mang binh đi sẽ được tặng chiến thắng không tổn sức, không cần phải buông tha cho thắng lợi dễ như trở bàn tay này. Nếu như ta không có đoán sai, sát chiêu chân chính của Đường triều chính là khi lui lại. Lương thảo bị cướp, quân Đường sẽ lui lại. Đại Độ Thiết suất lĩnh quân thừa thắng xông lên, đương nhiên. Lần truy đuổi theo sau lưng này, mới thật sự là tai họa. Chúng ta không cần quân thắng lợi, chỉ cần ngăn cản Đại Độ Thiết buông tha truy kích, vậy thì có thể phá tan quỷ kế của Đường triều.

Thần sắc Phạm Hạo hiểu ra, tán thán nói:

- Đại tướng quân cao minh, nhưng không biết tướng quân dùng cách nào để thuyết phục thiếu chủ đây? Với tính cách của thiếu chủ, muốn hắn nghe ta là không thể nào.

Hầu Quân Tập nói:

- Đại Độ Thiết không nghe ta, nhưng sẽ nghe Di Nam Khả Hãn...

...

Quân doanh Đại Đường, trong doanh soái của đại tổng quản Lý Tích.

Đỗ Hà, Lý Tích, hai vị chính phó tổng quản đang đánh cờ..

Trên bàn cờ là hai con rồng trắng đen đang đấu nhau, không ai nhường ai.

Đỗ Hà cũng không biết đánh cờ vậy, sau khi xuyên việt tới Đường triều thì học qua, kỹ thuật cũng không cao minh. Lý Tích cũng không phải là danh thủ quốc gia, hắn cũng chỉ bình thường, kỹ thuật cũng không phải thượng đẳng, cũng thuộc về cấp bậc tân thủ.

Hai kỳ thủ cấp thấp độ sức, cũng có thể giết tới long trời lở đất.

Vào lúc này bọn họ đã nghe được tin lương thảo bị hủy.

Vào đêm qua, mãnh tướng Tu Bặc Phá Tuyền của Tiết Duyên Đà dẫn đầu năm ngàn kỵ binh đột kích đội ngũ vận lương, tuy đội vận lương bị tập kích nhưng bọn họ anh dũng chống cự, vây xe thành một vòng, không ngờ có thể đối kháng thế công của kỵ binh Tuyệt Duyên Đà.

Tu Bặc Phá Tuyền tấn công mấy lần, mắt thấy cái trận xe kia chắc chắn, nhất thời khó có thể đánh vỡ, cũng lệnh cho kỵ binh chuẩn bị bó đuốc, đem tất cả xe lương thảo thiêu hủy, sau đó thông dong trở ra. Hắn cũng không biết, trong xe có không ít bao tải đầy đất cát, ngăn cản thế lửa, bị đốt chỉ là lớp trên mà thôi, lương thảo phía dưới, cũng không bị đốt quá nhiều.

Lý Tích vắn về quân cờ trắng trong tay, nói:

- Tuy nói bởi vì có đất cát ngăn cản phân nửa lương thảo, nhưng lửa lớn vẫn thiêu hủy đi bốn thành lương thảo. Phải biết rằng bốn thành lương thảo trong một tháng của tám vạn đại quân là con số lớn cỡ nào. Có thể thủ thắng thì tốt, không thể thủ thắng, vậy thì mất mặt to.

Đỗ Hà cầm trong cờ đen trong tay đặt lên tử huyết của cờ trắng, cười nói:

- Chuyện này đại tổng quản yên tâm, bởi vì có Hầu Quân Tập tồn tại, ta mới không dám đánh cược. Ta biết rõ kế này nhất định gạt được Đại Độ Thiết, nhất định không gạt được Hầu Quân Tập. Bởi vì hắn quá hiểu tướng quân Khế Bất Hà Lực, biết rõ hắn sẽ không phản Đường, cho nên cũng không tin chuyện trá hàng. Trước khi thực hành kế sách, ta đã nghĩ biện pháp giải quyết, trước đó không lâu ta đã mời một vị kỳ nhân, có thần kỹ của nàng tương trợ, ta có thể cam đoan cho dù Hầu Quân Tập là thống soái tam quân như cũ, hắn cũng phải trúng kế...

640. Chương 665 : Kỳ Chiêu Khó Giải Của Đỗ Hà

Miêu Húc lại lần nữa đi tới bên ngoài quân doanh Tiết Duyên Đà, trên tay hắn cầm theo một hộp gỗ lớn, đôi mắt che kín tơ máu, khóe mắt mơ hồ hiện lên lệ quang. Về mặt hắn thật bị thương, thương tâm lẫn phần nộ. Diễn cảm kia chính là biểu lộ chân tình khi người thân nhất của mình qua đời.

Đại Độ Thiết nghe được tin Miêu Húc cầu kiến, mừng rỡ cho người mời Miêu Húc đi vào.

Đi vào lều trại, thị vệ ngoài cửa yêu cầu Miêu Húc bỏ lại binh khí, hơn nữa mở ra hộp gỗ yêu cầu kiểm tra.

Miêu Húc giao bội đao ra ngoài, nhưng vẫn ôm chặt hộp gỗ trong lòng, chết sống không chịu mở ra, đôi mắt đỏ bừng giống như một đầu hùng sư giận dữ, gắt gao trừng mắt nhìn hộ vệ.

Song phương không ngừng giằng co.

- Bỏ đi, cho hắn vào...

Đại Độ Thiết nghe thông báo, không hề do dự cho Miêu Húc mang theo hộp gỗ đi vào trong doanh trướng. Đại Độ Thiên xem mình là thảo nguyên anh hùng, dũng khí mười phần, trong trướng lại có tâm phúc của hắn nên cũng không sợ Miêu Húc làm xằng bậy.

Miêu Húc ôm hộp gỗ đi vào trong trướng, hai mắt hằn thù cực độ nhìn trừng Đại Độ Thiết, hận không thể một ngụm làm thịt hắn.

Trong lòng Đại Độ Thiết kinh ngạc, Miêu Húc đã tới qua một lần. Lần kia tuy diễn cảm của Miêu Húc không tốt nhưng còn chưa tới mức hằn thù chính mình, hiện nay vì sao lại lộ ra thần sắc như thế?

Miêu Húc nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đại Độ Thiết, tướng quân nhà ta muốn ta nói cho người biết, lương thảo quân nhu của Đường quân đều bị hủy, lương thực còn lại chỉ duy trì được mười ngày. Trong thời gian ngắn bên Đường triều cũng không thể lấy ra được lương thực cung ứng. Phải làm hẩn đều đã làm, có thể thắng hay không phải xem bản lĩnh của người!

Nhìn qua hẩn cực kỳ oán hận Đại Độ Thiết, một chút ngữ khí cung kính cũng không có, còn xưng hô thẳng tính danh của Đại Độ Thiết.

- Thật cả gan...

Tu Bắc Phá Tuyên Đái không chịu được ngữ khí của Miêu Húc, nhảy đi ra dự tính bắt giữ Miêu Húc cho hẩn một quyền.

- Chậm đã...

Đại Độ Thiết đưa tay ngăn cản, hẩn nhìn Miêu Húc thật sâu.

Miêu Húc cũng không hề úy kỵ đối diện với hẩn.

Ở trong mắt Miêu Húc, Đại Độ Thiết nhìn thấy được vẻ cừu hận khắc sâu trong lòng.

Trong lòng Đại Độ Thiết nổi lên một ý niệm, trầm giọng nói:

- Có phải Khế Bật Hà Lực tướng quân tiết lộ ra tình báo nên bị Lý Tích phát hiện, đã bị xử tử?

Miêu Húc lắc lắc đầu, cũng không trả lời, chỉ đưa ra hai tay đẩy hộp gỗ về phía trước, nói:

- Đây là lễ vật tướng quân nhà ta cấp cho người, hẩn hi vọng người có thể giữ lời buông tha cho mẹ của hẩn...

Hộ vệ tiếp nhận hộp gỗ giao qua cho Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết mở ra nắp hộp gỗ, một mùi máu tanh dội thẳng vào đầu hẩn, một đầu người đầm đìa máu tươi nằm trong hộp gỗ, máu vẫn còn nóng, hiển nhiên vừa mới chết không lâu.

- Đây là...

Đại Độ Thiết nhìn thấy gương mặt khí phách hào hùng bên trong, có chút thất thần.

- Khế Bật Hà Lực?

Tu Bắc Phá Tuyên Đái đến gần nhìn thoáng qua, thất thanh kêu lên. Hẩn đã từng tiếp xúc với Khế Bật Hà Lực trên chiến trường, Lang Nha Bổng kia làm cho hẩn còn nguyên vẹn ký ức, lúc ấy bọn họ giao chiến mười hiệp, cũng không phân ra thắng bại. Nhưng Tu Bắc Phá Tuyên Đái biết được mười hiệp kia hẩn phải dùng hết toàn lực, mà Khế Bật Hà Lực còn lưu một tay, nếu còn tiếp tục chiến đấu hẩn chỉ còn một đường thất bại.

Người trong thảo nguyên coi trọng dũng sĩ, Tu Bắc Phá Tuyên Đái bị bại, nên ghi khắc khuôn mặt Khế Bật Hà Lực trong đầu, làm như vậy chỉ mong có một ngày có thể đòi lại món nợ trở về.

Giờ này ngày này, nhìn thấy đầu người của Khế Bật Hà Lực, Tu Bắc Phá Tuyên Đái trở nên trầm mặc.

Đại Độ Thiết trầm giọng hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

Miêu Húc nghiêng răng nói:

- Còn không phải bởi vì các người, là các người bức tử tướng quân. Tướng quân trước khi chết đã nói, hẩn thật có lỗi với Đại Đường, ruồng bỏ bệ hạ, đã không còn mặt mũi đối diện với ân trọng như núi của bệ hạ...Chỉ có chết mới có thể tẩy rửa đi tội lỗi của hẩn. Đại Độ Thiết,

tướng quân làm như vậy chỉ vì mẹ của hẩn, ta cầu người, thả lão phu nhân đi...

“Phác thông” một tiếng, Miêu Húc quỳ sụp xuống đất.

Đại Độ Thiết trầm mặc không nói, thật lâu không nói gì, chợt thở dài:

- Hà Lực tướng quân thật sự là một vị hảo hán, là ta xin lỗi hán. Vị dũng sĩ này, ta biết người hận ta nhưng ta không trách người, người yên tâm, Đại Độ Thiết này nói được thì làm được, ta sẽ thả lão phu nhân, cũng cho bà ấy đủ tiền tài để bà có thể thanh thản qua cuộc đời này. Xin hỏi xác của Hà Lực tướng quân ở nơi nào, ta muốn lấy lại nguyên vẹn thân thể hán, cho hán một lễ tang phong cảnh!

- Tạ...

Miêu Húc thấy lời nói của Đại Độ Thiết có vẻ chân thành, ngữ khí cũng có chút dịu đi:

- Không cần, tướng quân nhà ta nói, từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, vì cứu mẫu thân hán bỏ trung lấy hiếu, bán rẻ lợi ích của Đường triều. Hán vì chuộc tội, đã tự phán mình hình phạt lăng trì, cho chúng ta cắt bỏ thịt của hán vứt ra thảo nguyên, cho sói hoang kên kên cắn nuốt, hán chỉ muốn sau khi chết linh hồn cũng không được sống yên ổn!

Chư tướng trong trường nghe lời này nhin không được động dung.

Người trong thảo nguyên có tập tục thảo nguyên, bọn hán phân thân người có tội ác tày trời, dùng nuôi nấng sài lang kên kên. Bọn hán cho rằng người đã chết linh hồn thăng thiên, nhưng bị dã thú ăn vào bụng linh hồn sẽ vĩnh viễn không được an bình.

Khế Bất Hà Lực tự phán mình lăng trì, lại đem thi thể ném vào trong thảo nguyên, đây không thể nghi ngờ là xử phạt nghiêm khắc nhất.

- Cáo từ...

Nước mắt của Miêu Húc nhin không được chảy xuống, hán lau nước mắt cũng không quay đầu lại rời đi quân doanh.

Đại Độ Thiết hoàn toàn không tưởng được nghe phải cục diện thế này, trong lòng lại không cảm thấy vui sướng vì đạt tới tình huống có lợi, ngược lại còn lâm vào một cỗ cảm xúc bi thương.

Luyên Đề Lục Hồn từ trước tới nay tính tình lãnh huyết, hôm nay cũng bị Khế Bất Hà Lực làm nổi lên cảm giác bi thương, nhưng thấy thần sắc Đại Độ Thiết dị thường, tiến lên khuyên can:

- Thiếu chủ, việc đã đến nước này, có thương tâm cũng là vô dụng, nếu lương thảo của Đường quân đã báo nguy, chúng ta nên lợi dụng cơ hội này đem Đường quân đánh tan!

Đại Độ Thiết hít một hơi thật sâu nói:

- Ta minh bạch, Khế Bất Hà Lực là anh hùng hán tử, nhưng ta cũng không hối hận, hai người đều vì vua của mình, vì thắng lợi thủ đoạn không phân chia ám muội hay quang minh. Nếu lương thảo của Đường quân báo nguy, chúng ta không cho bọn hán cơ hội lui lại. Lục Hồn, chỉnh đốn toàn quân chuẩn bị xuất chiến...

Luyên Đề Lục Hồn từ xưa tới nay luôn thận trọng, tiến lên một bước nói:

- Thiếu chủ, ta cảm thấy trước khi đại chiến nên xác nhận một chút lời của Khế Bất Hà Lực có thực sự hay không. Dù sao chúng ta phần lớn chỉ nghe qua đại danh của Khế Bất Hà Lực, đối với hán không quen thuộc. Tuyền Đái tuy rằng không nói dối, nhưng bọn hán gặp nhau trên chiến trường, không có quan hệ, cũng không chắc là không nhìn lầm. Nếu không đi tìm Hưu Quân Tập đến xem một chút?

Hán biết Đại Độ Thiết rất chán ghét Hưu Quân Tập, bổ thêm một câu:

- Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, thiếu chủ, nếu đầu của Khế Bất Hà Lực là thật sự, thắng cục của chúng ta đã định. Vạn nhất là giả sẽ rất phiền toái!

Đại Độ Thiết cũng biết sự tình trọng yếu, không cự tuyệt, cho người đi mời Hưu Quân Tập.

Hưu Quân Tập nghe nguyên do, thần sắc cũng biến đổi, động dung đưa tay cầm hộp gỗ lên quan sát, nhìn thấy má phải đầu người có nốt ruồi đen lớn, thất thanh nói:

- Chứng thật là Khế Bất Hà Lực...

Diễn cảm của hán ngẩn ngơ, trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta tính toán có sai, Khế Bất Hà Lực thật sự vì mẫu thân mà lộ ra tình báo của Đường quân sao?

Trong lúc nhất thời chính hắn cũng không cách nào nhận ra thật giả!

641. Chương 665 : Kỳ Chiêu Khó Giải Của Đỗ Hà

Miêu Húc lại lần nữa đi tới bên ngoài quân doanh Tiết Duyên Đà, trên tay hắn cầm theo một hộp gỗ lớn, đôi mắt che kín tơ máu, khóe mắt mờ hồ hiện lên lệ quang. Về mặt hắn thật bi thương, thương tâm lẫn phần nộ. Diễn cảm kia chính là biểu lộ chân tình khi người thân nhất của mình qua đời.

Đại Độ Thiết nghe được tin Miêu Húc cầu kiến, mừng rỡ cho người mời Miêu Húc đi vào.

Đi vào lều trại, thị vệ ngoài cửa yêu cầu Miêu Húc bỏ lại binh khí, hơn nữa mở ra hộp gỗ yêu cầu kiểm tra.

Miêu Húc giao bội đao ra ngoài, nhưng vẫn ôm chặt hộp gỗ trong lòng, chết sống không chịu mở ra, đôi mắt đỏ bừng giống như một đầu hùng sư giận dữ, gắt gao trừng mắt nhìn hộ vệ.

Song phương không ngừng giằng co.

- Bỏ đi, cho hắn vào...

Đại Độ Thiết nghe thông báo, không hề do dự cho Miêu Húc mang theo hộp gỗ đi vào trong doanh trướng. Đại Độ Thiết xem mình là thảo nguyên anh hùng, dũng khí mười phần, trong trướng lại có tâm phúc của hắn nên cũng không sợ Miêu Húc làm xằng bậy.

Miêu Húc ôm hộp gỗ đi vào trong trướng, hai mắt hắn thù cực độ nhìn trừng Đại Độ Thiết, hận không thể một ngụm làm thịt hắn.

Trong lòng Đại Độ Thiết kinh ngạc, Miêu Húc đã tới qua một lần. Lần kia tuy diễn cảm của Miêu Húc không tốt nhưng còn chưa tới mức thù chính mình, hiện nay vì sao lại lộ ra thần sắc như thế?

Miêu Húc nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đại Độ Thiết, tướng quân nhà ta muốn ta nói cho người biết, lương thảo quân nhu của Đường quân đều bị hủy, lương thực còn lại chỉ duy trì được mười ngày. Trong thời gian ngắn bên Đường triều cũng không thể lấy ra được lương thực cung ứng. Phải làm hắn đều đã làm, có thể thắng hay không phải xem bản lĩnh của người!

Nhìn qua hắn cực kỳ oán hận Đại Độ Thiết, một chút ngữ khí cung kính cũng không có, còn xưng hô thẳng tính danh của Đại Độ Thiết.

- Thật cả gan...

Tu Bặc Phá Tuyên Đái không chịu được ngữ khí của Miêu Húc, nhảy đi ra dự tính bắt giữ Miêu Húc cho hắn một quyền.

- Chậm đã...

Đại Độ Thiết đưa tay ngăn cản, hắn nhìn Miêu Húc thật sâu.

Miêu Húc cũng không hề ủy khuất đối diện với hắn.

Ở trong mắt Miêu Húc, Đại Độ Thiết nhìn thấy được vẻ cừu hận khắc sâu trong lòng.

Trong lòng Đại Độ Thiết nổi lên một ý niệm, trầm giọng nói:

- Có phải Khế Bật Hà Lực tướng quân tiết lộ ra tình báo nên bị Lý Tích phát hiện, đã bị xử tử?

Miêu Húc lắc lắc đầu, cũng không trả lời, chỉ đưa ra hai tay đẩy hộp gỗ về phía trước, nói:

- Đây là lễ vật tướng quân nhà ta cấp cho người, hắn hi vọng người có thể giữ lời buông tha cho mẹ của hắn...

Hộ vệ tiếp nhận hộp gỗ giao qua cho Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết mở ra nắp hộp gỗ, một mùi máu tanh dội thẳng vào đầu hắn, một đầu người đầm đìa máu tươi nằm trong hộp gỗ, máu vẫn còn nóng, hiển nhiên vừa mới chết không lâu.

- Đây là...

Đại Độ Thiết nhìn thấy gương mặt khí phách hào hùng bên trong, có chút thất thần.

- Khế Bật Hà Lực?

Tu Bặc Phá Tuyền Đái đến gần nhìn thoáng qua, thất thanh kêu lên. Hắn đã từng tiếp xúc với Khế Bật Hà Lực trên chiến trường, Lang Nha Bổng kia làm cho hắn còn nguyên vẹn ký ức, lúc ấy bọn họ giao chiến mười hiệp, cũng không phân ra thắng bại. Nhưng Tu Bặc Phá Tuyền Đái biết được mười hiệp kia hắn phải dùng hết toàn lực, mà Khế Bật Hà Lực còn lưu một tay, nếu còn tiếp tục chiến đấu hắn chỉ còn một đường thất bại.

Người trong thảo nguyên coi trọng dũng sĩ, Tu Bặc Phá Tuyền Đái bị bại, nên ghi khắc khuôn mặt Khế Bật Hà Lực trong đầu, làm như vậy chỉ mong có một ngày có thể đòi lại món nợ trở về.

Giờ này ngày này, nhìn thấy đầu người của Khế Bật Hà Lực, Tu Bặc Phá Tuyền Đái trở nên trầm mặc.

Đại Độ Thiết trầm giọng hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

Miêu Húc nghiêng răng nói:

- Còn không phải bởi vì các ngươi, là các ngươi bức tử tướng quân. Tướng quân trước khi chết đã nói, hắn thật có lỗi với Đại Đường, ruộng bỏ bệ hạ, đã không còn mặt mũi đối diện với ân trọng như núi của bệ hạ...Chỉ có chết mới có thể tẩy rửa đi tội lỗi của hắn. Đại Độ Thiết,

tướng quân làm như vậy chỉ vì mẹ của hắn, ta cầu ngươi, thả lão phu nhân đi...

“Phác thông” một tiếng, Miêu Húc quỳ sụp xuống đất.

Đại Độ Thiết trầm mặc không nói, thật lâu không nói gì, chợt thở dài:

- Hà Lực tướng quân thật sự là một vị hảo hán, là ta xin lỗi hắn. Vị dũng sĩ này, ta biết ngươi hận ta nhưng ta không trách ngươi, ngươi yên tâm, Đại Độ Thiết này nói được thì làm được, ta sẽ thả lão phu nhân, cũng cho bà ấy đủ tiền tài để bà có thể thanh thản qua cuộc đời này. Xin hỏi xác của Hà Lực tướng quân ở nơi nào, ta muốn lấy lại nguyên vẹn thân thể hắn, cho hắn một lễ tang phong cảnh!

- Tạ...

Miêu Húc thấy lời nói của Đại Độ Thiết có vẻ chân thành, ngữ khí cũng có chút dịu đi:

- Không cần, tướng quân nhà ta nói, từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, vì cứu mẫu thân hắn bỏ trung lấy hiếu, bán rẻ lợi ích của Đường triều. Hắn vì chuộc tội, đã tự phán mình hình phạt lăng trì, cho chúng ta cắt bỏ thịt của hắn vứt ra thảo nguyên, cho sói hoang kên kên cắn nuốt, hắn chỉ muốn sau khi chết linh hồn cũng không được sống yên ổn!

Chư tướng trong trường nghe lời này nhin không được động dung.

Người trong thảo nguyên có tập tục thảo nguyên, bọn hắn phân thân người có tội ác tày trời, dùng nuôi nấng sài lang kên kên. Bọn hắn cho rằng người đã chết linh hồn thăng thiên, nhưng bị dã thú ăn vào bụng linh hồn sẽ vĩnh viễn không được an bình.

Khế Bật Hà Lực tự phán mình lăng trì, lại đem thi thể ném vào trong thảo nguyên, đây không thể nghi ngờ là xử phạt nghiêm khắc nhất.

- Cáo từ...

Nước mắt của Miêu Húc nhin không được chảy xuống, hắn lau nước mắt cũng không quay đầu lại rời đi quân doanh.

Đại Độ Thiết hoàn toàn không tưởng được nghe phải cục diện thế này, trong lòng lại không cảm thấy vui sướng vì đạt tới tình huống có lợi, ngược lại còn lâm vào một cổ cảm xúc bi thương.

Luyên Đê Lục Hồn từ trước tới nay tính tình lãnh huyết, hôm nay cũng bị Khế Bất Hà Lực làm nổi lên cảm giác bị thương, nhưng thấy thần sắc Đại Độ Thiết dị thường, tiến lên khuyên can:

- Thiếu chủ, việc đã đến nước này, có thương tâm cũng là vô dụng, nếu lương thảo của Đường quân đã báo nguy, chúng ta nên lợi dụng cơ hội này đem Đường quân đánh tan!

Đại Độ Thiết hít một hơi thật sâu nói:

- Ta minh bạch, Khế Bất Hà Lực là anh hùng hán tử, nhưng ta cũng không hối hận, hai người đều vì vua của mình, vì thắng lợi thủ đoạn không phân chia ám muội hay quang minh. Nếu lương thảo của Đường quân báo nguy, chúng ta không cho bọn hán cơ hội lui lại. Lục Hồn, chỉnh đốn toàn quân chuẩn bị xuất chiến...

Luyên Đê Lục Hồn từ xưa tới nay luôn thận trọng, tiến lên một bước nói:

- Thiếu chủ, ta cảm thấy trước khi đại chiến nên xác nhận một chút lời của Khế Bất Hà Lực có thực sự hay không. Dù sao chúng ta phần lớn chỉ nghe qua đại danh của Khế Bất Hà Lực, đối với hắn không quen thuộc. Tuyền Đãi tuy rằng không nói dối, nhưng bọn hán gặp nhau trên chiến trường, không có quan hệ, cũng không chắc là không nhìn lầm. Nếu không đi tìm Hầu Quân Tập đến xem một chút?

Hắn biết Đại Độ Thiết rất chán ghét Hầu Quân Tập, bổ thêm một câu:

- Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, thiếu chủ, nếu đầu của Khế Bất Hà Lực là thật sự, thắng cục của chúng ta đã định. Vạn nhất là giả sẽ rất phiền toái!

Đại Độ Thiết cũng biết sự tình trọng yếu, không cự tuyệt, cho người đi mời Hầu Quân Tập.

Hầu Quân Tập nghe nguyên do, thần sắc cũng biến đổi, động dung đưa tay cầm hộp gỗ lên quan sát, nhìn thấy má phải đầu người có nốt ruồi đen lớn, thất thanh nói:

- Chứng thật là Khế Bất Hà Lực...

Diễn cảm của hắn ngăn ngở, trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta tính toán có sai, Khế Bất Hà Lực thật sự vì mẫu thân mà lộ ra tình báo của Đường quân sao?

Trong lúc nhất thời chính hắn cũng không cách nào nhận ra thật giả!

642. Chương 666 : Triệt Quân, Đối Quyết

Hầu Quân Tập đã thuyết phục Di Nam, Di Nam làm Khả Hãn của thảo nguyên, tài trí mưu lược kiệt xuất, càng thêm nhìn xa hơn Đại Độ Thiết rất nhiều. Tuy rằng hắn không biết tại sao sự tình lại diễn biến tới mức này, nhưng hắn biết rõ lợi hại của Hầu Quân Tập. Sở dĩ bại cũng không phải vì năng lực của Hầu Quân Tập không đủ, mà là cảm thấy Hầu Quân Tập đã quen chỉ huy Đường quân luôn tuân theo quân lệnh tuyệt đối, mà không thói quen chỉ huy binh mã Tiết Duyên Đà kỷ luật lười nhác mà thôi. Đối với phán đoán của Hầu Quân Tập, hắn rất tin không chút nghi ngờ, vì vậy đã để cho hắn ngăn cấm quyền lực muốn xuất binh của Đại Độ Thiết.

Hầu Quân Tập tính toán lợi dụng quyền lực mà Di Nam cấp cho hắn, cho Đại Độ Thiết thấy khó mà thu lại, nhưng hôm nay hắn chứng kiến đầu người của Khế Bất Hà Lực, hắn dao động.

Nếu đây thật sự là mưu kế, thật sự vô nghĩa.

Khế Bất Hà Lực là danh tướng trí dũng song toàn, vì Đại Đường lập nên công tích thật nhiều năm. Hiện tại cũng không phải thời gian sinh tử tồn vong, Đường triều không có lý do gì hi sinh một vị danh tướng như Khế Bất Hà Lực mà đổi lấy thắng lợi. Huống chi trận chiến này chân chính định thắng cục mấu chốt nằm tại bốn lộ đại quân của Trương Sĩ Quý, Lý Tập Dự, Lý Đại Lượng, Trương Kiệm, cho dù đoạn đường này Lý Tích không thuận lợi, nhưng chỉ cần nắm trụ chủ lực của Tiết Duyên Đà đã xem như hoàn thành nhiệm vụ. Hoàn toàn không cần phải hi sinh một danh tướng đổi lấy thắng lợi.

Chuyện này căn bản giải thích không thông, không phù hợp chút nào.

Trừ phi tất cả chuyện này đều là thật sự, Khế Bất Hà Lực thật sự vì cứu mẫu thân của mình, bán rẻ lợi ích của Đại Đường. Chỉ có như vậy cái chết của Khế Bất Hà Lực mới có thể giải thích.

Nhân duyên của Hầu Quân Tập tại Đường triều cũng không tốt, hắn đối đãi với tâm phúc thành thật cởi mở, nhưng đối đãi người khác cũng không ôn hòa, không có mấy người thích hắn, nguyên ý cùng hắn quen thân. Mấy lần Khế Bất Hà Lực theo Hầu Quân Tập xuất chiến, Hầu Quân Tập cũng không hiểu rõ hắn, đối với sở thích của hắn cũng không biết được nhiều. Duy nhất có thể khẳng định là Khế Bất Hà Lực tận trung lại tận hiếu, hắn không khả năng phản bội Đường triều.

Nếu Khế Bất Hà Lực không chết, Hầu Quân Tập quả quyết không tin chuyện này, nhưng hiện giờ Khế Bất Hà Lực đã chết, hắn vì mẫu thân ruộng bỏ Đường triều, tuy chuyện có nguyên nhân, nhưng hắn lại không thể tha thứ cho chính mình, tự mình giải quyết sinh mệnh. Cứ như vậy tận trung của Khế Bất Hà Lực hoàn toàn đều có thể biểu hiện ra.

Đây cũng chính là phong cách của Khế Bất Hà Lực.

Ánh mắt Hầu Quân Tập sáng lên, nói như vậy Đường quân thật sự chỉ còn mười ngày lương thảo, thắng bại tựa hồ đã định.

Miêu Húc rời xa quân doanh, lau nước mắt trên mặt, biểu tình bi thương hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy gì nữa. Khi hắn còn chưa được Đỗ Hà mời về, hắn chỉ là một người diễn hí. Năm xưa khi Hoàng Hà thiên tai lưu lại cô nhi, Đỗ Như Hối nhận nuôi bọn họ, cũng không cung cấp nuôi dưỡng bao ăn bao ở, mà cho họ một hoàn cảnh tốt sinh tồn, tạm thời cung cấp cho họ ăn ở, cho họ cơ hội học tay nghề nuôi sống mình.

Miêu Húc khi còn nhỏ đã tiến vào gánh hát, trong diễn xuất thật có tâm đắc, là loại nhân vật đủ sức đoạt được Ánh đế Oscar. Khi hắn bi thương có thể cười to, vui trong lòng, khi hắn cao hứng cũng có thể làm được khóc lớn, bi từ tâm sinh. Lần này sở dĩ có thể thuận lợi như thế, thuật biểu diễn của hắn thật sự vượt trội, đem biểu tình bi thống cừ hận của một vị quân tốt trung thành mất đi vị tướng quân chí thân nhất suy diễn thật tinh tế.

Miêu Húc xác định không bị theo dõi, quay trở về quân doanh, đem tình huống chi tiết bẩm lên.

Đỗ Hà đạm nhiên lắng nghe, thắng bại đã định.

Cái chết của Khế Bất Hà Lực đương nhiên là giả dối. Người bị chết là tù binh mới bắt được vài ngày trước đó, Đỗ Hà từ bên trong tìm được một người có khuôn mặt màu da cùng hình dáng gần giống như Khế Bất Hà Lực, giao cho Lý Tuyết Nhạn, để nàng dịch dung thành bộ dáng của Khế Bất Hà Lực, sau đó lại chặt đầu tên tù binh kia xuống.

Thuật dịch dung của Lý Tuyết Nhạn xảo đoạt thiên công, trải qua nàng dịch dung, cơ hồ như in ra từ Khế Bất Hà Lực, từ khuôn mặt nốt ruồi hình dáng đều giống như đúc, đừng nói là Đỗ Hà nhận không ra, cho dù chính bản thân Khế Bất Hà Lực cũng cảm giác mình đang soi gương.

Biên ra một chuyện xưa cảm động như vậy, Hầu Quân Tập cùng Đại Độ Thiết còn không mắc mưu mới là không hợp lẽ trời.

Đỗ Hà tìm Lý Tích, tỏ ý muốn tấn công.

Đây cũng là chiến thuật mà Đỗ Hà cùng Lý Tích chọn dùng sau khi thương nghị. Bọn họ tính toán chỉ dùng một trận chiến phải thắng, nhưng có thể làm cho Tiết Duyên Đà, làm cho Đại Độ Thiết bước vào cạm bẫy của bọn họ, còn cần làm ra cố gắng cuối cùng.

Lương thảo không có, làm sao bây giờ?

Triệt, đây là biện pháp tốt nhất.

Nhưng Đường quân triệt, Tiết Duyên Đà là sẽ truy sao?

Chắc chắn sẽ không.

Bởi vì Đường quân còn mười ngày lương thực, hiện tại Đường quân vẫn còn đủ lực đánh một trận, Đại Độ Thiết sẽ không quyết chiến cùng Đường quân trong tình huống như vậy. Mấu chốt vấn đề ở chỗ Đường quân không thể triệt, mà Tiết Duyên Đà có thể không cần truy, đã chiếm cứ chủ động hoàn toàn.

Nguyên nhân ở chỗ nào?

Lý Tích cùng Đỗ Hà suất lĩnh chi đội ngũ Đường quân này nhiệm vụ chủ yếu cũng không phải là phá địch, mà là kèm chế mười vạn đại quân chủ lực của Tiết Duyên Đà. Nếu Lý Tích cùng Đỗ Hà lui lại, cũng ý nghĩa mười vạn quân chủ lực có thể rảnh tay chân, có thể quang minh chính đại đi thu dọn bốn lộ đại quân Đường triều kia.

Cho nên nếu Lý Tích rút quân, sẽ trực tiếp làm cuộc chinh phạt Tiết Duyên Đà lần này thất bại.

Triệt không được, biện pháp duy nhất chính là công, chỉ cần có thể trong vòng mười ngày thắng được Tiết Duyên Đà, lấy dê bò vật tư của họ, vấn đề liền có thể được giải quyết.

Cho nên ngoại trừ bỏ trốn, chiến cũng là một loại biện pháp. Đường nhiên Đường quân nhất định phải lấy được thắng lợi trong vòng vài ngày có hạn.

Nếu không thể thủ thắng, lương thảo báo nguy, như vậy chính là thất bại.

Đường quân không muốn ngồi chờ chết, càng không muốn cứ như vậy lui lại, khiến đại quân bắc phạt của Đường triều toàn quân tan tác.

Do Lý Tích tự mình suất lĩnh, gần tám vạn Đường quân chiến sĩ triển khai thế công điên cuồng với Tiết Duyên Đà bình mã.

Nếu chỉ huy là Hầu Quân Tập, Lý Tích quả quyết không dám mạo hiểm như thế, chỉ là Đại Độ Thiết thì không cần phải nói.

Năng lực chỉ huy tam quân tác chiến của Đại Độ Thiết so sánh với Hầu Quân Tập còn xa không đủ xem, cũng vô pháp so sánh được với Lý Tích.

Đối mặt với mãnh công của Lý Tích, Đại Độ Thiết có vẻ bó tay bó chân, hoàn toàn không cách nào thi triển.

Ban đầu Đại Độ Thiết còn có ý tứ đối chiến, nhưng đến cuối cùng chỉ có thể bị động phòng thủ.

Trong lòng Đại Độ Thiết sinh giận, lại không cho rằng năng lực của mình không đủ, mà là gặp phải Đường quân đang nóng lòng tử chiến nên hoàn toàn dốc hết lực lượng, như vậy thật khó đối phó.

Huyết chiến không biết mệt mỏi, không tiếc sinh tử suốt sáu ngày, rốt cục Đường quân thoái lui, làm một phương công kích, dưới tình huống thương vong còn ít hơn đại quân cố thủ, chậm rãi lựa chọn thoái lui.

Đường quân triệt, triệt cực kỳ nhanh chóng.

Không có lương thảo, không chiến được, tự nhiên phải lui.

Miền cưỡng chống đỡ, chỉ sẽ rơi vào kết quả toàn quân bị diệt.

Đỗ Hà vâng mệnh nhận chức vị đoạn hậu quân, phụ trách ngăn chặn truy binh của Tiết Duyên Đà.

Đại Độ Thiết đương nhiên sẽ không bỏ qua thời cơ ngàn năm một thuở này, lương thực của Đường quân miền cưỡng duy trì được mười ngày, nhưng trải qua sáu ngày liên tục đối chiến không ngừng, thể lực tướng sĩ tiêu hao quá lớn, sức ăn cũng tăng lớn, sáu ngày tiến công đủ tiêu hao mười ngày lương thảo.

Đại Độ Thiết vì muốn mở rộng thành quả chiến đấu, xuất động toàn bộ binh mã xuôi nam truy kích.

Đại quân chậm rãi như một đầu trường long giương nanh múa vuốt đánh thẳng vào Đường quân đang rút lui.

Tiết Duyên Đà bình mã thật danh bất hư truyền, truy kích mới một ngày rưỡi đã đi tới đoạn hậu quân của Đỗ Hà.

- Triệt hướng Âm Sơn Đạt Hà...

Đỗ Hà làm ra bộ dạng như chạy trốn, tính toán lợi dụng ưu thế địa hình nơi đó đón đánh quân đội Tiết Duyên Đà.

Khi Đại Độ Thiết nghe tin biết đi đoạn hậu quân là Đỗ Hà, hưng phấn kêu to lên, Đường quân đã xem như cùng đường. Lấy chức tam quân phó soái làm chỉ huy đoạn hậu quân, không thể nghi ngờ là cử chỉ chó cùng rứt giậu, chỉ cần đánh tan đoạn hậu quân của Đỗ Hà, Đường quân tất nhiên lâm vào cục diện toàn quân bị diệt.

Nhìn thấy mặt trời đã chuyển về tây, Đại Độ Thiết đắc chí kêu to:

- Ngày mai khi mặt trời lên, ta bắt Đỗ Hà tới trước ngựa, cho hắn dắt ngựa cho ta...

Đỗ Hà ở Đại Đường hay thảo nguyên đều được công nhận là đệ nhất tài tử, nhân vật xuất sắc, không ai có thể so sánh.

Đại Độ Thiết không phục, hắn thừa nhận võ nghệ của Đỗ Hà trên hắn, nhưng cảm giác Đỗ Hà ở trên chiến trường không thể so với mình, ở trên quân sự hắn sẽ không thua cho tay mới như Đỗ Hà. Hôm nay là lúc chứng minh hắn tài giỏi hơn Đỗ Hà ra sao...

Hắn hét to ra lệnh tam quân theo đuôi sau Đỗ Hà, gắt gao tới gần.

Không biết là hữu ý hay vô ý, Đỗ Hà đi tới Âm Sơn Đạt Hà đã bị binh mã của Tiết Duyên Đà đuổi kịp.

Đối mặt với khí thế như rồng của bảy vạn đại quân, Đỗ Hà suất lĩnh hai vạn năm ngàn quân đoạn hậu có vẻ có chút yếu ớt.

Thua người không thua trận, sau lưng Đỗ Hà là Dịch Thủy, cờ phát cao, bích lũy phân minh, bày ra Bối Thủy trận mà năm xưa Hàn Tín chiến Triệu Vương, tỏ vẻ ý quyết tử trước nay chưa từng có.

Đại Độ Thiết cũng có chút kiến thức, thúc ngực giơ roi cười nói:

- Đây là một người tên là Hàn Tín của tám trăm năm Tiền Hán chế ra trận pháp, gọi là Bối Thủy trận. Trận pháp thật lợi hại, chẳng qua người bày trận kinh nghiệm không đủ, lại không phù hợp với tình hình thực tế. Phải biết rằng hành quân tác chiến không phải nhất thành bất biến. Năm xưa Hàn Tín có thể thắng là bởi vì hắn có giấu hậu chiêu. Hiện tại Đường quân đang hỗn loạn bỏ chạy, Đỗ Hà lại rập khuôn theo cổ chiến trận, thật sự là buồn cười. Đường quân lương thảo đã báo nguy, thật sự là cùng đường, nghĩ Đại Độ Thiết ta là Triệu Vương ngu muội kia sao? Nghe mệnh lệnh của ta, giết chết Đường binh, thu thắng quả...

Các chiến sĩ chung quanh phát ra tiếng rít gào, tựa như ngàn vạn đầu lang gầm rú!

Quân tốt Tiết Duyên Đà không chút sợ hãi giết thẳng về hướng doanh trại của Đỗ Hà bố trí.

Đỗ Hà cũng lập tức truyền xuống mệnh lệnh đón đánh.

Theo thanh âm binh khí va chạm vang lên, kỵ binh song phương chính diện tiếp xúc, từng thi thể từng dòng máu tươi tán lạc dưới đất, lập tức bị vô số chiến mã giẫm đạp dập nát.

Đại Độ Thiết hiểu được văn hóa của người Hán một ít, nhưng không tinh thông. Hắn đánh giặc phần lớn chỉ dựa vào kinh nghiệm, cùng với sở trường của kỵ binh Tiết Duyên Đà. Kinh nghiệm tác chiến của Đỗ Hà quả thật không đủ, nhưng hắn lại đang lớn dần dưới sự chỉ điểm của ba vị binh pháp đại gia Lý Thế Dân, Lý Tĩnh, cùng Lý Tích.

Năng lực bày binh bố trận của hắn còn kém hơn danh tướng như Hầu Quân Tập, nhưng đối phó với Đại Độ Thiết cũng là dư dả.

Lúc đầu còn có cảm giác không quen, dù sao là lần đầu tiên đánh trận thế này. Đáng tiếc Đại Độ Thiết không phải là Hầu Quân Tập, cũng không phát hiện ra sơ hở bên trong.

Dần dần, theo thế trận không ngừng chuyển biến, hắn chỉ huy càng ngày càng thuận tay.

Bối Thủy trận được Đỗ Hà chỉ huy cũng như sống lại, đem tinh túy của trận pháp đều thể hiện hoàn toàn!

643. Chương 667 : Bối Thủy Quyết Chiến

Hai quân giao phong đều hiển lộ ra toàn bộ ưu điểm của mình, binh mã dưới trướng Đỗ Hà bình tĩnh giáp cứng, trang bị hoàn mỹ, dưới tình huống nằm trong hoàn cảnh xấu dù đối mặt với địch nhân nhiều hơn mình gấp ba lần nhưng lại nhờ vào tình diệu của thế trận sinh tử, vẫn nằm ở vị trí thượng phong như trước.

Bên cạnh Tái Âm Sơn Đạt Hà, Đỗ Hà đóng quân dựa bên sông, soái kỳ “Đạo Hành quân phó tổng quân Đỗ Hà” phấp phới trong gió rét, thiết kỵ Tuyền Phong Quân thủ hộ trung quân chặt chẽ, dưới soái kỳ Đỗ Hà mặc Minh Quang Khải, cười Tuyết Vô Ảnh trắng như tuyết, nhìn thẳng tới chiến trường ác liệt, tay cầm soái kỳ, tự mình chỉ huy.

Bên phải hãn chính là Tiết Nhân Quý, thân mặc bạch bào, phương thiên họa kích trong tay tản lên hàn mang chói mắt, Thiết Thai Cung thật lớn nghiêng bên hông, ánh mắt lãnh đạm như băng. Bên trái là Tịch Quân Mãi, một thân khinh giáp, vết sẹo hình chữ thập trên mặt làm cho người ta cảm giác có một cỗ khí tức hung tàn.

Đỗ Hà thỉnh thoảng truyền xuống các loại chỉ lệnh, chỉ huy chiến sự phía trước, La Thông, Tiết Vạn Triệt, Phòng Di Ái, Vương Đức Chính tứ tướng dưới sự chỉ huy của hãn không ngừng hợp lực giết chết quân địch, thần thái thoải mái tự tin, trực tiếp xem đối phương như không là gì.

Ở phía địch doanh xa xa, Đại Độ Thiết lại không được nhẹ nhàng tự nhiên như thế.

Soái kỳ của người trong thảo nguyên là đại kỳ, dùng lông chim đan thành, đại kỳ màu xanh, Đại Độ Thiết sử dụng không được tự nhiên như Đỗ Hà, tuy rằng đang ở trong gió lạnh nhưng trên trán hãn lại đọng mồ hôi.

Ở ngay bên bờ sông nên tám vạn đại quân cũng không cách nào triển khai vây kín Đỗ Hà, cũng không thể trong một thời gian toàn bộ ra trận, lần này hãn xuất động hơn ba vạn kỵ binh, binh lực vừa lúc có thể ngăn chặn được Đỗ Hà. Nhưng kết quả chiến cuộc cũng không như trong dự đoán của hãn, dưới tình huống binh lực chiếm cứ ưu thế, hãn phát hiện mình lại phá không dứt Bối Thủy trận do Đỗ Hà bày ra.

- Đáng giận...

Trong mắt Đại Độ Thiết hiện lên tia lửa giận nhẹ nhẹ, cũng mang theo vẻ bất đắc dĩ. Bình tĩnh mà xem xét, Đỗ Hà bố trí Bối Thủy trận thật sự cao minh. Cây nhờ vào Tái Âm Sơn Đạt Hà suy yếu ưu thế nhân số của Tiết Duyên Đà, bằng phòng thủ tiến công, mạch đao quân đặt ngay trận nhãn, kỵ binh linh hoạt cơ động phóng ra binh lực hai bên, tiến có thể công, lui có thể thủ, ít lộ ra sơ hở. Ngẫu nhiên xuất hiện một chút vấn đề, còn chưa kịp đợi cho hãn điều binh đi phá, Đỗ Hà đã quyết đoán đem sơ hở bù đắp lại.

Chân chính làm cho Đại Độ Thiết đau đầu chính là Tuyền Phong quân nằm ở hậu phương, bọn họ là át chủ bài chân chính, chỉ cần bên hãn vừa có lỗ hổng, Tuyền Phong quân liền không chút lưu tình lấy lực lượng khổng lồ cho hãn một đòn nghiêm trọng, một khi hãn điều binh đi trợ giúp, Đỗ Hà lại lập tức chỉ huy quân lính lui lại, gọng gàng đứt khoát, không chút dài dòng.

Cho tới giờ khắc này Đại Độ Thiết mới tin tưởng Đỗ Hà không chỉ có hư danh, lãnh binh bày trận đúng là vượt trên hãn.

Đại Độ Thiết không cam lòng, nảy sinh cỗ cảm giác vô lực. Trong lúc nhất thời hãn nghĩ tới Hưu Quân Tập, khi Hưu Quân Tập cùng Đỗ Hà đối chiến, công thủ đầy đủ, có sinh động, tuy bị đánh bại nhưng chiến dịch lại cực kỳ đặc sắc.

Mà hãn lại không cách nào làm được điểm này, trong lòng không khỏi tự hỏi:

- Chẳng lẽ ta thật sự không được như Hưu Quân Tập?

Đại Độ Thiết tự cho mình cực cao, vốn không đề cao chí khí của người khác, diệt uy phong của mình. Hiện tại hãn nảy sinh ý nghĩ như vậy, chỉ vì vắt hết óc cũng không nghĩ ra phương pháp phá trận.

Bất quá cho dù hãn có ý nghĩ này cũng là vô năng vi lực.

Tổn thương sau lưng Hầu Quân Tập còn chưa khỏe lại, cũng không thích hợp lặn lội đường xa truy kích, Đại Độ Thiết cũng không muốn mang theo Hầu Quân Tập thêm rườm rà, bởi vậy vứt hẳn ở lại hậu phương, nên hiện giờ cũng không có mặt.

Luyện Đề Lục Hồn nhìn Đại Độ Thiết, lại nhìn đội hình quân địch trầm ngâm nói:

- Bối Thủy trận theo người Hán từng diễn tả, sự lợi hại của trận là ở chỗ hãm đến chỗ chết sau đó sống lại, ném đi tử vong lại tiếp tục trọng sinh, lợi dụng phương pháp đoạn chính đường rút quân của mình đến khởi kích sĩ khí toàn quân. Nhưng ở trước mặt lực lượng tuyệt đối lại chẳng thấm vào đâu. Ta cảm thấy được chúng ta không cần phải cạ sát với bọn hắn, trực tiếp lấy ưu thế binh lực tuyệt đối liên tục tạo áp lực với Đường quân, đánh bại bọn hắn!

Đại Độ Thiết nghiêm túc gật đầu, biết bây giờ không phải thời điểm đấu khí, chiến thuật không thắng nổi Đỗ Hà, liền dựa vào lực lượng tuyệt đối đi.

Hắn liên tục điểm danh hai gã vạn phu trưởng, tám gã thiên phu trưởng, tránh né mạch đao quân, phân ra tấn công hai cánh trái phải Đường quân.

Ưu thế của mạch đao quân làm kỵ binh Tiết Duyên Đà phải tránh đi mũi nhọn.

Binh lực chênh lệch trong thời khắc này cũng dần dần thể hiện đi ra.

Đỗ Hà chỉ có hai vạn năm ngàn binh mã, trong đó hai vạn binh mã là thương binh, kỵ binh, cường nỏ binh, mạch đao binh xen lẫn chằng chịt, tầng tầng lớp lớp, biến thành một đại trận vững chắc kiên cố. Còn lại năm ngàn chạy quanh, hộ vệ cạnh Đỗ Hà. Cơ hồ mỗi một binh lực đều bị Đỗ Hà dùng hết, dù binh mã thay thế cho binh tướng mệt mỏi cũng không có.

Trái lại còn hơn Đỗ Hà thủ trận, lần này quy mô Tiết Duyên Đà xuất động đã lớn hơn thật nhiều. Hơn hai vạn kỵ binh phân ra trái phải gia nhập chiến trường, tám gã thiên phu trưởng dẫn theo đội ngũ ngoài năm trăm binh tuần tiểu bên ngoài Bối Thủy trận, thường thường xuất

binh tập kích quấy rối. Binh mã Tiết Duyên Đà trên chiến trường lập tức tăng lên năm vạn người.

Đỗ Hà cũng không còn nhìn được khẽ nhú mày, hai vạn binh gia nhập làm tình thế đang chiếm thượng phong dần dần bị xoay chuyển, Đỗ Hà không thể không thu nhỏ đội hình, đổi công làm thủ.

Đột nhiên, Đỗ Hà mỉm cười nói:

- Nhân Quý, Quân Mãi, hai người lĩnh hai ngàn Tuyền Phong quân, đem ruồi bọ hai bên trái phải xóa sạch, chú ý đừng chuyên tâm giết địch, binh mã đối phương hơn xa chúng ta, cho dù giết mỗi tay tới trời sáng cũng giết không xong... Trảm tướng trước tiên!

Ý nghĩa trong lời nói của Đỗ Hà cả Tiết Nhân Quý lẫn Tịch Quân Mãi đều biết, Tiết Nhân Quý giờ cao phương thiên hạ kích quát lớn một tiếng:

- Đi theo ta!

Hắn không chút nào chần chờ, đầu lĩnh gương mẫu xông ra khỏi Bối Thủy trận giết tới Tiết Duyên Đà binh mã.

Tiêu hao chiến Đường quân không đánh nổi, nhưng đột phá chiến Tiết Duyên Đà còn chưa có được một chỉ quân đội nào có thể đánh đồng được với Tuyền Phong quân, càng không có được vị chiến tướng nào vũ dũng như Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý tựa hồ hóa thân thành một đạo thiểm điện tiến quân thần tốc, trực tiếp giết chết một gã thiên phu trưởng ngay trước mặt. Ngay khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, hắn nâng tay một kích chém rơi dưới ngựa.

Vũ dũng của Tịch Quân Mãi tuy không bằng Tiết Nhân Quý, nhưng hắn cùng Tuyền Phong quân hợp thành một thể, mạnh mẽ xé rách trận địa địch, giống như thủy triều vỡ òa dũng mãnh tràn vào, tùy ý tàn sát.

Chiến đấu cơ hồ được triển khai cạnh bờ sông, vô số binh mã Tiết Duyên Đà không ngừng xông lên, binh lính chém giết thảm thiết dị thường.

Không đến nửa canh giờ, song phương còn có hơn ba ngàn quân tốt, cứ như vậy biến mất ngay giữa chiến trường như mây xay thịt người.

Theo binh lực của đối phương càng ngày càng nhiều, Đỗ Hà cũng có một ít cảm giác lực bất tòng tâm, may mắn còn có Tuyền Phong quân. Mỗi khi chống đỡ hết nổi, Tuyền Phong quân đều dùng lực lượng cường đại ngăn cản thế công của đối phương, khiến Bối Thủy trận vẫn thuận lợi vận chuyển xuống.

Màn đêm tiến đến, đêm đen khởi lên hơn vạn cây đuổi chiếu sáng như ban ngày.

Số lượng ưu thế vẫn luôn đè nặng Đỗ Hà, Bối Thủy trận cũng dần dần không thể vận chuyển tự nhiên.

Đúng ngay lúc khó khăn nhất, tiếng trống trận rung trời xuất hiện ngay sau lưng binh mã Tiết Duyên Đà!

644. Chương 668 : Quyết Định Chủ Đạo Thắng Lợi

Theo tiếng trống trận vang lên, thắng lợi đã triệt để nghiêng về hướng Đường quân.

- Giết...!

Thanh âm gầm lên giận dữ kinh thiên động địa vang lên trái phải sau lưng binh mã Tiết Duyên Đà, tiếng rống giận dữ theo sau gió đông hình thành một cổ cuồng phong càn quét hết thấy, chấn động màng tai tam quân Tiết Duyên Đà.

Thanh thế cuồng liệt, làm chiến mã Tiết Duyên Đà đều nhận lấy kinh hách, phát ra tiếng hí vang rền.

Kỵ binh Tiết Duyên Đà bằng vào thuật cưỡi ngựa cao minh ổn định chiến mã đang hoảng sợ, nhìn ra chung quanh, mượn ánh sáng của những cây đuổi, loáng thoáng phát hiện quân tốt Đường triều mũ giáp sáng loáng xuất hiện ngay đường chân trời. Không biết đã từ khi nào Đường quân đã triển khai vây quanh binh mã Tiết Duyên Đà.

Quân tốt kỵ binh thuần một sắc áo, áo giáp màu đen lao nhanh như điện, nương theo tiếng gầm giận dữ lôi đình, bọn họ lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông thẳng vào sau lưng binh mã Tiết Duyên Đà, khoải mã như rồng, phẳng phất như ác ma từ cửu u địa ngục quay lại nhân gian báo thù.

Đại Độ Thiết vốn đang giật mình, lập tức cuồng khiêu một tiếng kinh thiên động địa:

- Lý Tích, Đỗ Hà...

Giờ này khắc này hắn làm sao còn chưa đoán được nguyên do, ngay từ đầu hắn đã bị dẫn dụ bước vào cạm bẫy, đi từng bước một tiến thẳng cạm bẫy, trở thành cá trong chậu.

- Hậu đội chuyển tiền đội, đón đánh kẻ địch...

Rốt cục Đại Độ Thiết vẫn thân kinh bách chiến, lập tức tổ chức quân đội ứng phó.

Hắn phản ứng nhanh vô cùng, nhưng binh mã Tiết Duyên Đà dù sao lại khuyết thiếu huấn luyện hữu hiệu, luận năng lực từng binh sĩ có lẽ chiến sĩ Tiết Duyên Đà còn vượt hơn binh sĩ Đại Đường một bậc. Nhưng ở kỷ luật, phản ứng, tôn sùng quân lệnh căn bản không cách nào so sánh với Đường quân. Nếu giờ phút này bị phục kích chính là Đường quân, một câu “hậu đội chuyển tiền đội, ngăn đón kẻ địch”, như vậy quân mã phía sau sẽ lập tức xoay người làm tốt hết thấy chuẩn bị chiến đấu.

Binh mã Tiết Duyên Đà xa xa không làm được điểm này, bọn hắn đem tuyệt đại bộ phận lực lượng dùng để tấn công Đỗ Hà, phá Bối Thủy trận, toàn bộ lực lượng đều tụ tập phía trước.

Thiên hạ vạn vật, sinh sinh tương tích, bất kỳ thứ gì đều có mạnh yếu khác biệt, binh mã Tiết Duyên Đà thế công cường đại, nhưng phòng ngự lại thật nhỏ yếu.

Đối diện Đường quân đột nhiên tập kích, binh mã Tiết Duyên Đà dùng mãnh xoay người nghênh địch theo bản năng, từng người tự chiến, căn bản không phân rõ cái gì là hậu đội, cái gì là tiền đội, không cách nào nghe chỉ huy.

Quân mã Tiết Duyên Đà lưu thủ phía sau là binh sĩ tiền tuyến được lui ra nghỉ ngơi, thể lực vốn có hạn, đột nhiên đối mặt Đường quân tiến công kết quả như thế nào không cần nhiều lời, chỉ nhìn hiện tại cũng đã biết.

Căn bản không cần trận pháp binh pháp gì, dưới trận tấn công tàn sát của kỵ binh Đường quân, chỉ một kích binh mã Tiết Duyên Đà đang mỗi một cũng đã hoàn toàn tan rã. Con người khi đang ở trong tình trạng tinh thần căng thẳng, có thể duy trì tác chiến trong thời gian dài. Nhưng một khi thả lỏng xuống, muốn khôi phục lại trạng thái sẵn sàng phải cần một thời gian thật dài nghỉ ngơi. Binh mã Tiết Duyên Đà đang trong thời gian buông lỏng nghỉ ngơi lại phải lập tức ứng chiến, làm sao có thể hữu hiệu thúc ngựa vùng dao giết địch?

Chỉ qua mấy khắc ngắn ngủi, bên cạnh bờ sông đã chồng chất vô số thi thể binh mã Tiết Duyên Đà.

- Đáng hận!

Đại Độ Thiết buồn bực muốn chết, cơ hồ muốn phun máu, hấn dùng sức quát chiến mã hô to quân tốt tiền tuyến nhanh lui để họ đón đánh quân mã đang lao tới từ phía sau.

- Giết!

Bên cạnh Đại Độ Thiết tụ tập được hai vạn binh mã từ tiền tuyến điều xuống, một mặt nhanh chóng ngăn đón binh mã Đường quân, một mặt lớn tiếng dùng tiếng Đột Quyết rít gào hô to:

- Truyền lệnh cho Bạc Phá Tuyền Đái, để cho hấn có chết cũng phải đứng vững cho ta, toàn bộ dũng sĩ Tiết Duyên Đà...

Hấn vốn định khích lệ sĩ khí, tử chiến tới cùng.

Còn chưa nói xong, sau lưng lại truyền tới từng trận tiếng hô, Đại Độ Thiết quay đầu vừa nhìn, cảm thấy trong lòng phát lạnh, Đỗ Hà đã triệt hồi Bối Thủy trận, sửa thủ thành công, tự mình dẫn theo toàn bộ Đường quân dùng mạch đao quân đi đầu, hướng phía trước đánh tới!

- Viện binh đã đến, thắng lợi ngay trước mắt, các tướng sĩ...xông lên!

Khi phát hiện Đại Độ Thiết điều binh về hậu phương trợ giúp, Đỗ Hà quả nhiên lựa chọn vãi thêm một trận muối lên vết thương của binh mã Tiết Duyên Đà.

Đường quân đã sớm hoàn thành chiến thuật vẹn toàn, bốn phía cùng nhau đột kích, tính toán đem binh mã Tiết Duyên Đà vây kín hoàn toàn tiêu diệt.

Đại Độ Thiết muốn phái người ngăn cản thế công của Đỗ Hà, mệnh lệnh vừa truyền đạt thanh âm hoan hô hò hét của địch nhân ở sau lưng càng vang to, vừa nhìn lại, quân đội Tiết Duyên Đà hầu như đã hỗn loạn!

Bốn phía cùng đánh, Tiết Duyên Đà thiếu khuyết huấn luyện tác chiến đoàn thể, lại gặp phải Đường quân phối hợp ăn ý, hoàn toàn không còn cơ hội phản kích.

Mặc dù Đại Độ Thiết đang vận dụng toàn lực phản kích, hi vọng có thể chuyển bại thành thắng, chỉ tiếc từ xưa tới nay không có địa phương nào càng lãnh khốc hơn chiến trường, thế thua đã hiện, cho dù là Tôn Tử sống lại, Bạch Khởi tái thế cũng phải thất bại.

Một khi nhuệ khí đã mất, binh mã Tiết Duyên Đà bại như núi đổ, chỉ cảm thấy khắp bốn phương tám hướng đều là địch nhân, thật sự thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc.

Đỗ Hà dẫn theo hai ngàn Tuyền Phong quân thế như chẻ tre nhắm thẳng trung quân Tiết Duyên Đà.

Dao kiếm trong tay, mỗi lần đánh ra hoặc đâm hoặc chém, quét đánh không ngừng, dù quân tốt Tiết Duyên Đà dũng mãnh thiện chiến, chống lại tuyệt kỹ của Đỗ Hà cũng chỉ còn đường mất mạng. Tuyệt Vô Ảnh nhanh nhẹn uy mãnh, ở trên chiến trường hoàn toàn thể hiện thật tinh tế, lui tới không có một chiến mã nào va chạm được vào nó.

- Dương!

Loan đao từ trên giáng xuống, cứng rắn chống đỡ một kiếm tất sát của Đỗ Hà.

- Là người?

Đỗ Hà đối mặt với người kia, chính là một trong những tâm phúc của Đại Độ Thiết, Luyện Đề Lục Hồn.

Luyện Đề Lục Hồn đã nhận được mệnh lệnh của Đại Độ Thiết ngăn cản bước tiến công của Đỗ Hà.

Luyện Đề Lục Hồn thét dài một tiếng, trong lòng dâng lên cảm xúc phẫn nộ vì quân đội mình chết thảm, loan đao trong tay huỳnh ra vạn đạo đao ảnh, khí mang thổi mạnh, như cuồng phong sóng lớn hướng Đỗ Hà công tới.

Đỗ Hà thong dong cười, đem Đường đao ném lên không trung, lòng bàn tay run lên, phi đao bắn thẳng tới Luyện Đề Lục Hồn. Phi đao bắn tới cực nhanh, Luyện Đề Lục Hồn căn bản không chút lực ngăn cản, ngã xuống lưng ngựa chết không nhắm mắt. Đỗ Hà nâng tay tiếp lấy Đường đao, giết thẳng về phía trước.

Ngay thời khắc hai đao giao kích, không phải người chết là ta vong, nhân từ căn bản không có chỗ dung thân.

Dùng ám khí đánh lén mặc dù là ám muội, nhưng có thể ở trong thời gian ngắn nhất đánh chết tướng địch đối với phần chấn sĩ khí có điểm rất tốt, căn bản không cần phải kéo dài cuộc chiến.

Đỗ Hà là một tướng lĩnh sa trường, mà không phải một mãng phu...

Luyện Đề Lục Hồn vừa chết, quân mã hấn mang đến ngăn cản nháy mắt liền bị Đường quân nuốt hết.

Khế Bật Hà Lực vũ động Lang Nha Bổng ở trên chiến trường gặp được lão đối thủ Tu Bạc Phá Tuyền Đái.

Tu Bạc Phá Tuyền Đái nhìn thấy Khế Bật Hà Lực không chút tổn thương, kinh hãi kêu to:

- Người là người hay quỷ?

Khế Bật Hà Lực không hiểu chuyện gì, hấn cũng không biết Đỗ Hà sử dụng thủ pháp chiến thuật dịch dung, cho nên cũng không biết mình ở trong mắt người khác đã là một người chết. Nhưng nhìn thấy Tu Bạc Phá Tuyền Đái kinh ngạc, xuống tay không vững, lập tức đánh ra tam đại sát chiêu của bản thân, đem Tu Bạc Phá Tuyền Đái chém rơi xuống ngựa. Binh mã Đường triều vây giết khắp bốn phía, binh tướng Tiết Duyên Đà liên tục thất lợi, nhiều tướng lĩnh bị giết chết đương trường.

- Lui...

Đại Độ Thiết cười tự giễu, giờ này ngày này hấn chợt cảm thấy hối hận, hấn quả thật quá khinh thường Đỗ Hà, khinh thường Đường quân.

Tiết Duyên Đà binh bại như núi đổ, toàn quân trên dưới không còn ý chí chiến đấu, chạy trốn khắp bốn phía. Nhưng trong đêm tối Tiết Duyên Đà cùng Đỗ Hà chiến tử, một chiếc lưới lớn, một vòng vây lớn đã triển khai, nơi nơi đều là Đường quân, binh mã Tiết Duyên Đà mặc dù muốn chạy giờ phút này cũng đã không còn khả năng.

Chỉ có một số ít đội ngũ, thừa dịp bóng đêm trốn ra vòng vây, những người còn lại bị vây khốn trong trận, không thể đột phá.

Tám vạn Đường quân vây khốn huyết chiến với binh mã Tiết Duyên Đà suốt một ngày đêm, xác chết đầy đồng, máu tươi nhuộm đỏ cả chiến trường.

Đại Độ Thiết suất lĩnh tám vạn binh mã Tiết Duyên Đà truy Đỗ Hà tới tận Tái Âm Sơn Đạt Hà, cơ hồ toàn quân bị diệt, nhân số bỏ mình lên tới sáu vạn, hơn một vạn người bị bắt.

Có thể thấy được người trong thảo nguyên dũng mãnh gan dạ, tác chiến bình thường nhân số thương vong tới ba thành, lòng quân liền sẽ dao động, thương vong nhân số phân nửa, quân đội sẽ tán loạn. Mà quân tốt Tiết Duyên Đà, đều tự chạy trốn, tướng lĩnh hoàn toàn không rõ ràng tình huống, nhưng vẫn tử chiến tới cùng, một ngày một đêm thẳng đến khi nhân số thương vong lên tới tám thành mới có người không chịu nổi mà lựa chọn đầu hàng. Vì thế Đường quân cũng phải trả giá thương vong lên tới tám ngàn ba trăm sáu mươi hai quân tốt.

Thắng là đại thắng, duy nhất là Đại Độ Thiết lọt lưới. Năng lực tác chiến của thân binh Đại Độ Thiết cực kỳ mạnh mẽ, mượn nhờ bóng đêm từ hướng tây bắc giết ra ngoài.

- Thắng!

Đỗ Hà cơ hồ biết thành huyết nhân, thể lực đã cạn kiệt từ lâu, giết tới cuối cùng chỉ còn chút chấp niệm ủng hộ, hiện giờ vừa buông lỏng xuống, hần trực tiếp đau đớn toàn thân, không cách nào nhúc nhích.

Về mặt Lý Tích tươi cười đi tới bên cạnh Đỗ Hà nói:

- Đỗ tướng quân, trận chiến này thủ thắng, người công đầu!

Đỗ Hà cố hết sức nói:

- Công đầu hay không sau này hãy nói, hiện tại ta thăm nghĩ được ngủ một giấc, về doanh trại Tiết Duyên Đà dành giao cho đại tổng quản thôi, Hầu Quân Tập đang dưỡng thương nơi đó, người của ta đang theo dõi, cẩn thận một chút đừng cho hần trốn thoát...Nơi đó còn có mười lăm vạn đầu dê, cũng đừng cho chúng rơi vào trong tay Tiết Duyên Đà lần nữa!

Lý Tích cười nhẹ nói:

- Chuyện này không cần người lo lắng, từ lúc người cùng Đại Độ Thiết quyết chiến, ta đã phái ra một đội binh mã đến tiếp thu quân doanh Tiết Duyên Đà!

Đỗ Hà nghe tới đó, trong lòng chợt thả lỏng, hai mắt nhắm lại, trù mền ngủ thiếp đi.

Khi Đại Độ Thiết biết được quân doanh đã bị Đường quân chiếm lĩnh, hần vừa tụ tập được hai trăm tàn binh, tính toán quay về quân doanh Tiết Duyên Đà, trên đường bị một đội binh mã ngăn chặn, nhân số không nhiều, chừng bốn trăm người.

- Tình huống đại khái là như thế...

Hầu Quân Tập thần nhiên kể lại tình huống doanh trại bị chiếm đoạt, tỏ vẻ Đường quân kéo tới hơn ngàn người, bọn hần căn bản không thể ngăn cản, chỉ đành mang theo vài trăm người trốn thoát, dự tính tìm Đại Độ Thiết cứu viện.

Giờ phút này Hầu Quân Tập đã biến hóa một loại ngữ khí khác, trên mặt lộ ra vẻ cao cao tại thượng xem thường, trong mắt cũng không hề nhìn Đại Độ Thiết, chỉ dùng khóe mắt nhìn hần, lộ ra khinh thường.

Giờ phút này Đại Độ Thiết cũng không chú ý tới một việc.

Hầu Quân Tập ở Tiết Duyên Đà tiếng xấu lan xa, hần làm lính đào ngũ thì cũng thôi, có ai sẽ chịu cùng đi theo hần bỏ trốn?

Huống chi lại có tới bốn trăm người, phải biết rằng hần lưu lại quân tốt thủ doanh chỉ hơn năm trăm người mà thôi!

645. Chương 669 : Di Chứng Thả Cọc Về Núi

Hiện tại sắc mặt Đại Độ Thiết đang tái xám, không ngừng suy nghĩ lo lắng, cũng không có tinh lực đi quan sát thái độ của Hầu Quân Tập.

Sự tình của bản thân cũng chỉ có người trong nhà hay biết, tập tục trên thảo nguyên bất đồng với Đường triều, bọn hần không phải chính thể thống nhất, mà do vô số bộ lạc tạo thành một bộ tộc. Tộc trưởng Khả Hần xem như có thực lực tuyệt đối, cũng không thể tự tiện hỏi đến việc chính trị của bộ tộc khác.

Bởi vì bọn họ cực mạnh cho nên mới có thể trấn áp những bộ lạc khác. Mà một trận chiến vừa rồi hần cơ hồ đem tài sản của mình bại sạch, sau này làm sao phục chúng?

Vừa nghĩ tới đây, Đại Độ Thiết không khỏi thất hồn lạc phách, cả người hốt hoảng, cảm giác mình giống như một con ngốc ung bị chặt đứt đôi cánh, rơi xuống từ trên chín tầng mây. Chính bản thân hần cũng không dám tin chỉ trong vòng vài ngày mình từ một thiếu chủ Tiết Duyên Đà vênh vào tự đắc thỏa mãn cơ hồ biến thành một con chó nhà tang từ đầu đến tận đuôi.

Hầu Quân Tập ở một bên lạnh lùng nhìn sắc mặt từ trắng chuyển xanh của Đại Độ Thiết, sau đó lại từ xanh chuyển trắng, trong lòng cực kỳ thống khoái, tận đáy lòng lại cảm thấy tức giận.

Nếu không phải do tên ngốc này đoạt đi binh quyền của mình, như thế nào hôm nay lại đại bại như thế, hán ngu xuẩn đã phá hủy mộng báo thù của chính mình.

Trong mắt hán hiện lên một tia tàn khốc, đưa tay nắm lấy Đại Độ Thiết nhắc khỏi lưng ngựa, lạnh lùng nói:

- Tên phế vật ngươi làm hư đại sự của ta, lưu ngươi không được...

Hán vung tay ném Đại Độ Thiết xuống đất, lôi kéo dây cương nhảy lên tuấn mã dựng đứng lên, tuấn mã như ngàn cân nặng nề hung hăng đạp lên lồng ngực Đại Độ Thiết.

Đại Độ Thiết là một người quá độ tự tin, thái độ làm người quả thật có được chút ít bản sự, nhưng bản sự lại không đủ cung ứng cho chí hướng của hán. Hiện giờ lại bị thảm bại như thế, trên tinh thần bị đá kích trầm trọng, cả người trở nên dần dần, trong đầu loạn thành một đoàn hoang mang hoảng sợ.

Đột nhiên lại bị Hưu Quân Tập công kích, căn bản không kịp phản ứng, thẳng đến khi bị ném xuống đất hán mới đột nhiên cảnh giác bản thân mình đang lâm vào hiểm cảnh. Hán lớn tiếng mắng to tức giận muốn đứng dậy phản kháng, nhưng vó ngựa đã rơi vào lồng ngực của hán, theo đau đớn truyền đến, xương ngựa vỡ vụn, xương cốt gãy nát đâm phá trái tim.

Ánh mắt Đại Độ Thiết trở nên mơ hồ, hán như nhìn thấy được trong gió lạnh thê lương gào thét, bầu trời trong xanh sáng ngời, thảo nguyên mênh mông rộng lớn, thương ưng bay cao, chiến mã bồn đảo, một người cưỡi ngựa đi theo con đường mà Mạo Đốn, Hiệt Lợi từng đi qua, trở thành vương giả thảo nguyên...

- Đây không phải cảnh tượng trong giấc mộng của ta sao?

Đại Độ Thiết thều thào nói.

Mộng nát, người cũng đã chết.

- Thiếu chủ?

Dị biến nổi lên làm đám tàn binh Tiết Duyên Đà đứng phía sau không kịp phản ứng, dưới sự kinh hãi hoảng loạn rút đao xông lên.

Lúc này trong mắt Hưu Quân Tập lóe ra hung quang, vung tay lên, hơn bốn trăm kỵ binh rút đao xông tới.

Hưu Quân Tập giống như một đầu mãnh hổ thị huyết:

- Giết sạch tất cả!

Hán cảm thụ chiến mã đang giẫm đạp lên thân thể, diễn cảm vô cùng hưởng thụ, tựa hồ một lần giẫm đạp còn thống khoái vài phần so với ôm được tuyệt sắc mỹ nữ.

Nhìn thấy Đại Độ Thiết đã chết, Hưu Quân Tập dữ tợn liếm liếm môi, cười nói:

- Lão tử từng nói qua không giết cẩu tặc ngươi, lão tử không phải họ Hưu, sẽ theo họ của ngươi! Hiện tại đúng là thời gian thực hiện lời hứa!

Trong đầu hán hiện lên một bóng người, Đỗ Hà!

Chỉ sau vài chén trà nhỏ thời gian, kỵ binh do Hưu Quân Tập mang đến đã giết sạch thân vệ binh của Đại Độ Thiết.

Thân vệ binh của Đại Độ Thiết đều là dũng sĩ, nhưng hiển nhiên đối phương lại là dũng sĩ trong dũng sĩ.

- Một người đang sống tốt vậy lại bị ngươi giết chết như thế, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc...

Một phương bắc trắng hán khôi ngô kỳ vĩ, dung mạo cổ phác đang đứng một bên đáng tiếc lắc đầu. Nếu Đỗ Hà có mặt tại đây, nhất định sẽ chấn động. Người này Đỗ Hà cũng nhận thức, cũng không phải ai khác, chính là Đột Quyết mãnh hổ Mạc Hạ Ba Cáp mà năm xưa Đỗ Hà từng thả đi, nhi tử của Đột Quyết bá chủ Hiệt Lợi Khả Hân.

Quân tốt dũng mãnh chính là Kim Lang quân tung hoành thảo nguyên năm xưa.

Về phần vì sao hán lại ở chung một chỗ với Hưu Quân Tập, lại có một câu chuyện xưa.

Lúc trước Hầu Quân Tập bị Đại Đường truy nã, chịu đủ thiên tân vạn khổ mới tránh thoát thủ vệ Đường quân, tiến vào thảo nguyên, trở thành đại tướng quân của Tiết Duyệt Đà. Bởi vì quỷ kế của Đỗ Hà, Mạc Hạ Ba Cáp đều đem cừu hận ghi khắc lên người Tiết Duyệt Đà, luôn luôn đi tìm Tiết Duyệt Đà gây phiền phức.

Mạc Hạ Ba Cáp qua lại như gió, lại có Hải Đông Thanh làm hướng đạo, khiến cho Tiết Duyệt Đà trả giá thật thảm thối. Hầu Quân Tập đến, Tiết Duyệt Đà đang bị Mạc Hạ Ba Cáp làm cho sốt đầu mẻ trán.

Hầu Quân Tập trải qua phân tích, nhận định Mạc Hạ Ba Cáp có được thủ đoạn điều tra quân tình đặc thù, cuối cùng phát hiện ra Hải Đông Thanh tồn tại, dùng thần xạ thủ của Tiết Duyệt Đà bắn chết Hải Đông Thanh!

Mạc Hạ Ba Cáp mất đi Hải Đông Thanh, cũng không dám tiếp tục can rở, lập tức ẩn núp vào bóng tối.

Hầu Quân Tập lại nghiên cứu ra địa điểm Mạc Hạ Ba Cáp xuất hiện, đoán được hắc ẩn thân ở tòa núi nào.

Lần này hắc cũng không sử dụng binh mã Tiết Duyệt Đà, mà cho tâm phúc đi trốn cùng mình âm thầm liên lạc với Mạc Hạ Ba Cáp.

Hầu Quân Tập cũng không có lòng trung thành với Tiết Duyệt Đà, hắc chỉ xem Tiết Duyệt Đà như công cụ để báo thù, cho nên âm thầm chôn một quân cờ tính toán tự bảo vệ mình.

Mạc Hạ Ba Cáp không thể không nghe theo mệnh lệnh của Hầu Quân Tập, bởi vì nếu không theo, Hầu Quân Tập sẽ dẫn binh mã Tiết Duyệt Đà giết tuyệt bọn hắc.

Hầu Quân Tập cũng biết Mạc Hạ Ba Cáp chỉ tạm thời thỏa hiệp, vì để cho Mạc Hạ Ba Cáp trở thành trợ thủ của mình, hắc cũng tiêu phí một phen công phu, cuối cùng lợi dụng cừu hận của Mạc Hạ Ba Cáp với Tiết Duyệt Đà, hứa hẹn lấy đầu người của Di Nam, Đại Độ Thiết, Vũ Văn Bác Vĩ đưa cho hắc, hai người vì vậy đạt tới hiệp thương.

Hầu Quân Tập là đại tướng quân của Tiết Duyệt Đà, vô luận cuối cùng hắc chiến thắng Đại Đường hay bị Đại Đường đánh bại, hắc đều có cơ hội gần gũi tiếp xúc Di Nam, Đại Độ Thiết, Vũ Văn Bác Vĩ, có thể sáng tạo cơ hội giết chết ba người này.

Ngay một khắc Đường quân tập kích doanh trại, Hầu Quân Tập đã dự đoán được Đường quân dùng quỷ kế, dù hắc nghĩ mãi cũng không hiểu rõ vì sao Khế Bất Hà Lực lại chết...

Hầu Quân Tập biết được nếu Đại Độ Thiết thất bại, Tiết Duyệt Đà cũng không còn ý nghĩa gì cho hắc tồn tại, hắc cũng không ngu ngốc tới mức tử chiến cùng Tiết Duyệt Đà. Cho nên một mình rời khỏi doanh trại, hiện tại hắc đã có thể rời đi, nhưng hắc lại không cam lòng. Không giết được Đỗ Hà nhưng nhất định phải giết Đại Độ Thiết.

Vì thế hắc đi tìm Mạc Hạ Ba Cáp, tỏ vẻ đã tới thời gian thực hiện lời hứa.

Hầu Quân Tập không xác định Đại Độ Thiết sẽ không chết trên chiến trường, nhưng có thể khẳng định trước khi Đại Độ Thiết nhận được tin quân doanh bị chiếm cứ, nếu may mắn còn sống sót Đại Độ Thiết nhất định sẽ lui về quân doanh, vì vậy ở trên đường ôm cây đợi thỏ.

Quả nhiên gặp được Đại Độ Thiết thảm bại chạy về. Hầu Quân Tập tự tay giải quyết hắc, tiết mỗi hận trong lòng.

Mạc Hạ Ba Cáp lắc đầu kêu to đáng tiếc:

- Tặc tử này hại ta tổn thất thảm trọng, nếu ta động thủ tất nhiên phải ngũ mã phân thân hắc, sau đó đem hài cốt ném ra hoang dã cho dã thú cắn nuốt. Cũng được...xem như tiện nghi cho hắc đi...Hầu tướng quân, người là nhân tài, không bằng đi theo ta, thế thua của Tiết Duyệt Đà xem như đã định, trên thảo nguyên sẽ xuất hiện tân chủ. Binh mã dưới trướng của ta không nhiều lắm, nhưng đều lấy một đầu mười, trăm dũng sĩ còn hơn cả trung tiểu bộ lạc, nếu có người tương trợ, ta tin tưởng sẽ có thể tằm ăn lên bọn hắc, thống nhất thảo nguyên là tất nhiên. Tử địch của người là Đại Đường, mà tử địch của ta cũng là Đại Đường, nếu như mục tiêu nhất trí, không bằng liên thủ đối địch?

Hầu Quân Tập còn đang do dự, nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Cũng được, ta sẽ giúp người một tay!

646. Chương 670 : Tù Trưởng Hồi Hột Tới Chơi

Trận đại thắng ở Tái Âm sơn và Đạt Hà cơ hồ đã đánh dấu chiến thắng cho lần Đường quân bắc phạt.

Chiến dịch này một lần tiêu diệt tám vạn tinh nhuệ Tiết Duyên Đà, hơn nữa còn phá hủy hậu doanh Tiết Duyên Đà, thu được mười lăm vạn đầu mạp mạp cừu non.

Bất quá Đường quân cũng đã mất đi năng lực tiếp tục tiến công.

Dù sao đây là chiến trường thời kỳ vũ khí lạnh. Trong một ngày đêm kịch chiến tuy nói Đường quân chỉ bỏ ra tám ngàn ba trăm sáu mươi hai tính mạng nhưng hơn bảy vạn quân tốt ra trận không mấy ai không bị thương, người trọng thương càng nhiều đến vạn người. Trong những người này có một số không thể cứu chữa, có một số mất sức chiến đấu phải xuất ngũ. Với kỹ thuật y học ở thời đại này thì rất hiếm khi khôi phục được.

Nếu không vì binh khí Đường quân sắc bén hơn Tiết Duyên Đà, áo giáp Đường quân chắc chắn hơn áo giáp Tiết Duyên Đà thì thương vong còn vượt xa con số này. Từ binh khí thu được cũng có thể thấy được chiến đao của quân tốt Tiết Duyên Đà bị quần đi. Đao của Đường triều dù sao vẫn tốt hơn, tuy cũng xuất hiện hiện tượng lưỡi đao bị quần nhưng vẫn còn công hiệu để đâm nên vẫn có thể tiếp tục giết địch.

Để chăm sóc thương binh, Đường quân trong thời gian ngắn vô lực tiến công.

Lý Tích tìm một địa phương an toàn hạ doanh, an tâm nghỉ ngơi và hồi phục.

Trên thảo nguyên, mùa đông đặc biệt rét lạnh.

Tuy đã gần tới tháng ba nhưng tuyết như lông ngỗng bay đầy trời tới sáu bảy ngày, toàn bộ thảo nguyên trắng toát, đứng trên đồng cỏ nhìn ra xa không phân biệt được đâu là trời đâu là đất.

Đỗ Hà giục ngựa gần quân doanh dạo chơi, mặc cho chiến mã đi tự do, nghe tiếng vó ngựa dẫm tuyết kêu lạo xạo, hít thở không khí lạnh, trong đầu suy nghĩ về tình hình hiện tại. Hắn chỉ quan tâm hai chuyện, chuyện thứ nhất là Hãn Đình Tiết Duyên Đà thứ hai là hướng đi của Hưu Quân Tập, Ba Vũ Hưng. Qua chiến dịch Tái Âm Sơn Đạt Hà thì nguyên khí Tiết Duyên Đà đại thương. Hành động tiếp theo của Di Nam liên quan đến toàn bộ đại cục. Về phần Hưu Quân Tập, Ba Vũ Hưng thì Đỗ Hà hiện tại không có chút tin tức nào.

Ba Vũ Hưng tiềm phục tại trong quân Tiết Duyên Đà, là mật thám quan trọng nhất của Đỗ Hà, hắn tiềm phục để bắt mối họa tâm phúc của Đường triều - Hưu Quân Tập về Trường An xử lý.

Ba Vũ Hưng đã được Tu Bạc Phá Tuyền Đái coi trọng, phong chức Thiên phu trưởng nhưng vì Hưu Quân Tập, trước khi chiến đấu giả bộ bệnh, cũng lưu tại phía sau đường thương.

Binh mã Lý Tích điều động tập kích cũng không tìm thấy Hưu Quân Tập trong quân doanh Tiết Duyên Đà, Ba Vũ Hưng cũng bất ngờ không thấy tung tích khiến người quan tâm.

- Đỗ tướng quân, có tin tức quân ta truyền đến.

Nghe giọng của, La Thông, Đỗ Hà quay đầu lại nhìn, thấy hắn vừa cao giọng kêu vừa cầm trong tay một quyển lụa bố đuổi theo.

Dù hiện giờ đã lưu hành giấy nhưng trong quân vẫn phần lớn dùng lụa bố ghi lại tin tức vì tính chất bền chắc.

- Khánh Châu đạo Hành quân tổng quản Trương Sĩ Quý, Linh Châu đạo Hành quân tổng quản Lý Đại Lượng vào tháng trước tao ngộ binh mã Tiết Duyên Đà đều giành được thắng lợi.

Đỗ Hà nghe vậy vội vàng quay ngựa tiếp lấy quyển lụa bố đọc kỹ một lượt Phần thứ nhất là Trương Sĩ Quý: Vào một tháng trước, Trương Sĩ Quý giằng co với Tiết Duyên Đà trên thảo nguyên một tháng mười tám ngày, Trương Sĩ Quý thấy quân doanh Tiết Duyên Đà thủ vệ không nghiêm, thừa dịp ban đêm tiến công, chém đầu bốn ngàn, bắt tù binh một Vạn phu trưởng, ba Thiên phu trưởng.

Trương Sĩ Quý biết tên Vạn phu trưởng là em trai chủ tướng Hồ Vĩ Ngũ của Tiết Duyệt Đà nên sau khi bắt được thì lột hết y phục của Vạn phu trưởng, Thiên phu trưởng trước hai quân áp dụng mọi hình thức nhục nhã nhất như quất, nhỏ nến, cạo lông, thiến.

Hồ Vĩ Ngũ trong cơn giận dữ, không để ý khuyên can, xuất binh rửa nhục, đại chiến với Đường quân.

Trương Sĩ Quý vốn là hãn tướng, không thiện dùng mưu nhưng đối trận không hề thua Tiết Duyệt Đà, song phương đánh nhau từ sáng sớm đến nửa đêm.

Hồ Vĩ Ngũ chết tại trong loạn quân, toàn quân Tiết Duyệt Đà.

Trương Sĩ Quý một hơi truy kích hơn năm mươi dặm, giết địch hai vạn, đánh cho thống soái kế nhiệm của Tiết Duyệt Đà co đầu rút cổ không ra.

Một cái khác là chiến báo của Linh Châu đạo Hành quân tổng quản Lý Đại Lượng càng thêm rực rỡ. Sau khi xâm nhập Tiết Duyệt Đà, do thám biết được hướng đi của quân Tiết Duyệt Đà lại ra về không biết, giả bộ như lạc đường, đi loạn trên thảo nguyên.

Chủ tướng Tiết Duyệt Đà đảm trách hướng này tên là Bác Lợi thấy Lý Đại Lượng lạc đường, ý định phân binh quân lấy phía sau Lý Đại Lượng tập kích bất ngờ. Nào ngờ lại bị Lý Đại Lượng phản lại cắn cho một miếng.

Lợi dụng trời đổ mưa to, Lý Đại Lượng đợi đến đêm chia quân tập kích quân doanh Tiết Duyệt Đà khiến quân địch phải tác chiến trong mưa.

Lý Đại Lượng chỉ phái ra năm ngàn người nhưng tiến hành hò hét như mấy vạn binh mã khiến Tiết Duyệt Đà xuất động quân số gấp mấy lần.

Liên tục sáu ngày, Lý Đại Lượng phái ra năm ngàn binh mã. Tuy đều bị tổn thương vì giá lạnh nhưng Tiết Duyệt Đà lại bỏ ra cái giá gấp sáu lần, ba vạn người bị cảm phong hàn, mềm yếu vô lực. Sau khi mưa tạnh thì Lý Đại Lượng thừa cơ cường công, binh mã Tiết Duyệt Đà không thể ngăn nổi.

Đỗ Hà nhìn chiến báo cũng không khỏi không gào to một câu:

- Đánh quá đặc sắc.

Đỗ Hà thấy Đường quân thắng lợi, tâm tình sung sướng, cười nói:

- Còn hai đạo kia có tin tức chưa?

La Thông lắc đầu, nói:

- Tạm thời còn chưa có tin tức của Lý tướng quân, Trương Tướng quân nhưng ta tin với bản sự của hai vị Tướng quân thì Tiết Duyệt Đà sẽ không thể làm gì.

Đỗ Hà gật đầu.

Quả nhiên, vào lúc Lý Tích, Đỗ Hà nghỉ ngơi và hồi phục thì hai vị lão tướng Lý Tập Dự, Trương Kiệm cũng báo về tin tức thắng lợi. Tuy bọn họ cũng gặp phải chút phiền toái nhỏ nhưng dựa vào sự dũng mãnh của Đường quân, mưu lược bản thân nên đều đánh bại binh Tiết Duyệt Đà. Hiện giờ bốn đạo Đường quân đều đang dần áp sát Hãn Đình Tiết Duyệt Đà.

Thật ứng với một câu của Đỗ Hà “Sơ Đường không có tướng kém”, đừng nói là những danh tướng thiên hạ như Lý Tĩnh, Lý Tích, Tô Định Phương mà cả Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm cũng ít có đối thủ ở Tiết Duyệt Đà.

Lúc này Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện cách đó không xa có một bóng đen đang dần tới gần. Căng mắt nhìn ra thì chỉ có thể lơ mơ nhận thấy một đội ngũ khoảng mười người.

Qua hồi lâu, Đỗ Hà mới nhìn rõ, mấy người này đều mặc áo da cừu trắng kiểu thảo nguyên.

Người cầm đầu chừng bốn mươi tuổi, thân hình khá thấp, râu rậm, hai mắt bắn ra tinh quang, nhìn qua tựa hồ không phải người bình thường. Sau lưng hắn là một đám người không đồng nhất, chỉ có một điểm giống nhau là dũng mãnh, nhìn là biết dũng sĩ không sợ sinh tử trên thảo nguyên.

- Các người là người nào?

Đỗ Hà hô to một câu.

Người cầm đầu dừng bước, thân mật phất tay chào hỏi:

- Trước mặt chắc là thượng tướng thiên triều, kẻ hèn này là thủ lĩnh Thổ Mê Độ của bộ lạc Hồi Hột tới đây bái kiến thượng tướng Lý Tích, mong được dẫn tiến.

Đỗ Hà nghe được bốn chữ bộ lạc Hồi Hột không khỏi phát lạnh. Bộ lạc Hồi Hột kể nhiệm Tiết Duyên Đà một lần nữa quật khởi thảo nguyên. Vào thời Trinh Quán, bọn họ dựa vào Lý Thế Dân nên dần dần lớn mạnh. Sau đó thì cũng như mấy tên gia hỏa lòng lang dạ sói trong lịch sử bắt đầu nhe răng với chủ nhân.

Nhìn vẻ mặt hòa ái thân mật của thủ lĩnh Thổ Mê Độ, Đỗ Hà biết Hồi Hột đã triển khai hai tay, ý định ôm chân Lý Thế Dân.

Ngầm cười lạnh trong lòng, Đỗ Hà nói:

- Đi theo ta.

Hắn cũng ra vẻ tươi cười dẫn theo hơn mười người đi vào quân doanh. Dù ít nhiều đoán được ý đồ của Thổ Mê Độ đến đây nhưng có nhân lực tự mình đưa đến cửa sao không dùng.

Mang theo đoàn người Thổ Mê Độ vào trung quân, Đỗ Hà bảo bọn họ chờ ở đó rồi tiến vào trước báo cho Lý Tích.

Lý Tích quả nhiên biết rõ việc này, bất quá cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

Lý Tích nói:

- Lần này Bắc Phạt dĩ nhiên phải trừ Di Nam. Chỉ là không thể dò xét nông sâu của thảo nguyên mênh mông. Vạn nhất Di Nam chui vào sâu trong thảo nguyên thì chúng ta cũng chỉ biết nhìn theo. Hiện giờ Đường quân đã phân ra bao vây Tiết Duyên Đà, chỉ thiếu người đoạn đường lui của Tiết Duyên Đà. Hồi Hột vốn dưới quyền thống trị của Đột Quyết, sau khi Đại Đường diệt Đột Quyết thì thần phục Đại Đường, mỗi năm tiến cống, thực lực trên thảo nguyên gần với Tiết Duyên Đà. Trước khi xuất chinh, ta đã ngầm phái người thông báo cho tù trưởng Thổ Mê Độ bảo hắn vào thời điểm thích hợp cắt đường lui Tiết Duyên Đà. Không thể tưởng được, hắn lại đến thăm. Đi thôi... Người ta dù sao cũng là một tù trưởng, chúng ta cũng không nên lãnh đạm.

Lý Tích nói thật dễ nghe, trên mặt cũng lộ ra ý trào phúng.

Đỗ Hà cũng có đồng cảm.

Hai người mời Thổ Mê Độ đến soái trưởng.

Đối với việc giao tế, Lý Tích cực kỳ lão luyện, biểu hiện ra mười phần thân thiết cùng nhiệt tình:

- Mời Tộc trưởng ngồi. Không ngờ Tộc trưởng sẽ đích thân tới đây, không tự mình ra đón, có chỗ nào không chu đáo xin lượng thứ.

Thổ Mê Độ cười híp mắt, vội nói:

- Không dám nhận. Tộc trưởng hạ quốc sao dám để thượng tướng thiên triều ra đón. Đã nghe qua danh tiếng của thượng tướng Lý Tích. Trên đường cũng nghe chuyện thượng tướng đại phá Tiết Duyên Đà, thật đáng mừng.

Song phương chào hỏi nói một hồi khách sáo.

Đỗ Hà đứng bên cạnh nghe đến buồn ngủ.

Đột nhiên Lý Tích chuyển qua Đỗ Hà:

- Vị này là Phó tướng của ta, Đỗ Hà Tướng quân.

Hai mắt Thổ Mê Độ ngưng tụ, đồng tử co rút, đứng dậy thở dài:

- Nguyên lai là tướng quân anh khí hào hùng, con rể Thiên Khả Hãn, uy chấn Tây Đột Quyết, thất kính.

Đỗ Hà thăm lườm Lý Tích, cũng phải khách khí cúi đầu đáp lễ.

Đến chính sự, Thổ Mê Độ đồng dục nói:

- Di Nam rắp tâm bất lương, dám đối địch với Thiên Khả Hãn vĩ đại, thật sự là cừu non khiêu khích mãnh hổ, không biết sống chết. Binh mã Hồi Hột ta tuy không nhiều lắm, nhưng tất cả dũng sĩ đều nguyện ý chết vì Thiên Khả Hãn Bệ Hạ, nguyện ý chiến đấu vì Thiên Khả Hãn Bệ Hạ!

647. Chương 671: Chỗ Tốt Của Việc Đọc Qua [tam Quốc Diễn Nghĩa]

Nói chuyện một hồi, Lý Tích, Đỗ Hà tự mình tiễn Thổ Mê Độ.

Hai người trở lại doanh trường, Lý Tích cười hỏi Đỗ Hà:

- Người thấy Thổ Mê Độ thế nào?

Đỗ Hà thần nhiên nói:

- Là một con sói núi vong ân phụ nghĩa, bộ dạng như cẩu, tính tình là Sói. Lúc nhận chủ vẫy đuôi như cẩu, lúc phản loạn hung ác như sói.

Lý Tích sáng mắt:

- Hay cho một câu sói núi đã vạch trần bản tính của người này.

Đỗ Hà cười ha hả:

- Bàn tính của Thổ Mê Độ tinh chuẩn, chỉ tiếc dùng sai chỗ, vẽ vờ thêm chuyện lại lộ ra dã tâm.

Lý Tích cười vẻ hiểu ý, trong mắt lộ ra một tia hung quang.

Thổ Mê Độ lúc này xem như chui đầu vô lưới, Lý Thế Dân với tư cách Hoàng Đế, với tư cách Thiên Khả Hãn, là một đế vương bao dung trong lịch sử, chỉ cần thật tình hiệu lực cho Đại Đường thì hắn sẽ không so đo, dù từng là địch nhân cũng không để ý.

Có thể khẳng định, chỉ cần Thổ Mê Độ không cầu hỏi báo trợ giúp Đại Đường tiêu diệt Tiết Duyệt Đà thì với tính cách của Lý Thế Dân tuyệt đối sẽ không bạc đãi Hồi Hột nhưng Thổ Mê Độ không chỉ như vậy, hắn vượt ngàn dặm đến tìm Lý Tích là vì cái gì?

Là để biểu thị trung tâm với Lý Tích, hy vọng có thể mượn miệng Lý Tích để chuyển trung tâm của hắn đến trước mặt Lý Thế Dân.

Làm như vậy, ngược lại lộ ra hắn có dã tâm.

Nếu như hắn thật có tâm trợ giúp Đường triều, hắn chỉ cần phối hợp Đường quân hành động đánh Tiết Duyệt Đà là được, không cần tự mình đến tìm Lý Tích biểu đạt trung tâm.

Rất hiển nhiên, Thổ Mê Độ cũng không cam lòng chỉ lấy một chút phong thưởng mà có dã tâm muốn trở thành Di Nam thứ hai, Hồi Hột muốn kế nhiệm Tiết Duyệt Đà trở thành bá chủ thảo nguyên nhưng muốn vậy không thể thiếu sự ủng hộ của Đại Đường vương triều.

Thổ Mê Độ làm như vậy là đánh giá thấp chỉ số thông minh của vị danh tướng Lý Tích.

Lý Tích nghe xong lời của Đỗ Hà cũng gật đầu:

- Người này dã tâm mười phần, không thể không đề phòng... Bất quá..

Hắn cười quỷ dị:

- Dùng làm vũ khí sử dụng tuyệt đối thuận tay. Trải qua chuyện hôm nay, Thổ Mê Độ cho dù liều mạng cũng muốn biểu hiện tốt.

Đỗ Hà nghe vậy khẽ giật mình, lập tức cũng vui vẻ bật cười, đúng là gừng càng già càng cay.

Vừa rồi khi nói chuyện với Thổ Mê Độ, Lý Tích nhiều lần ám chỉ nếu như Hồi Hột biểu hiện tốt thì hẳn sẽ báo cáo công tích, hơn nữa còn nói thêm mấy câu lọt tai.

Đầu tiên, Đỗ Hà còn âm thầm lo lắng, cho rằng Lý Tích vì tư tưởng cổ đại hẹp hòi nên bị bề ngoài trung tâm của Thổ Mê Độ cảm động, nguyên lai hẳn đang rót canh mê hồn cho Thổ Mê Độ bán mạng cho Đại Đường.

Quả thật đúng như Lý Tích, Đỗ Hà tưởng tượng, Thổ Mê Độ vừa trở về Hồi Hột thì lập tức triệu tập toàn bộ tất cả tráng đinh trong tộc hợp thành một đội quân khổng lồ. Hẳn như ăn thuốc kích thích không ngừng phát động thể công với Tiết Duyên Đà khiến cho Đường triều tiết kiệm một phen công phu.

Nghỉ ngơi và hồi phục suốt một tháng, đại bộ phận quân tốt bị thương cũng đã khôi phục, hết thấy đều vì đại thắng mà dâng trào chiến ý.

Vào ngày hai sáu tháng ba, Lý Tích, Đỗ Hà lại một lần nữa dẫn đại quân xuất chinh.

Trên đường bọn họ chạy tới Hãn Đình Tiết Duyên Đà cũng không gặp kháng cự nào đáng kể, rất rõ ràng Đại Độ Thiết tan tác đã khiến binh lực Tiết Duyên Đà khô kiệt.

Bất quá trên đường đi, tin chiến thắng thu được không ít, tốc độ các cánh quân kia cũng gần bằng bọn họ.

Vào ngày mùng sáu tháng tư, Lý Tích, Đỗ Hà dẫn bộ đội chủ lực đến cửa Nam Hãn Đình Tiết Duyên Đà đầu tiên.

Vào ngày mùng tám tháng tư, Lý Đại Lượng dẫn binh mã Linh Châu đến cửa Tây Tiết Duyên Đà.

Vào ngày mười một tháng tư, Trương Sĩ Quý dẫn binh mã Khánh Châu tới cửa Tây.

Kế tiếp vào ngày mười lăm, mười sáu, Lương Châu đô đốc Lý Tập Dự, Doanh Châu đô đốc Trương Kiệm phân biệt dẫn quân Lương Châu, Doanh Châu đến cửa Đông Tiết Duyên Đà.

Lý Tích sau khi bốn tướng đã đến thì triệu tập một hội nghị quân sự thương nghị tiến đánh Hãn Đình.

Lý Tích phân tích tình thế địch ta:

- Tiết Duyên Đà từng tụ binh 30 vạn, uy chấn thảo nguyên nhưng sau khi bị quân ta chém giết giờ chỉ còn phân nửa. Bất quá Di Nam vốn nhẫn nại, chắc sẽ không ra khỏi thành đối chiến. Hãn Đình Tiết Duyên Đà cũng kiên cố, bọn họ lại giỏi cung tiễn, nếu tử thủ sẽ tạo thành phiền toái nhất định.

Hiện tại chúng ta không có khí giới công thành, vậy nên làm như thế nào?

Lý Đại Lượng nói:

- Không biết nước uống trong thành thế nào. Từ xưa vẫn nói công thành là hạ sách, nếu không tất yếu thì không nên tiến hành. Nếu như đồ ăn thức uống chưa đủ thì chúng ta tiến hành bao vây để bọn chúng tự nguy.

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Không được, căn cứ theo tin tức tin cậy thì Di Nam trước khi chúng ta tề tụ đã quyết định đánh trường kỳ, ngay cả hơn mười vạn dê bò cũng đưa vào trong thành nên bọn chúng có đầy đủ thức ăn. Ngoài ra ta đã từng qua Hãn Đình nên biết, vùng này trù phú, được xưng là Giang Nam trên thảo nguyên, nước tài nguyên phong phú. Dân bản xứ đều đào giếng lấy nước, không có nguy cơ thiếu nước.

Trương Sĩ Quý nghĩ không ra biện pháp, trầm mặc một lát nói:

- Vẫn nên chế tạo khí giới công thành, nếu cưỡng ép đánh thì thương vong quá nặng.

Lý Tích liếc nhìn Đỗ Hà, biết hẳn cần vội về Trường An. Chế tạo khí giới công thành cần nửa tháng mà Trường Nhạc vào tháng năm tháng sáu đã sinh, giờ đã nửa tháng tư, chế tạo khí giới công thành chắc chắn không kịp.

Đỗ Hà im lặng, một lát sau trầm giọng nói:

- Nếu như không có kế sách tốt thì cứ làm như thế.

Không phải hấn không muốn chạy về nhưng không thể vì mình mà hy sinh tính mạng tướng sĩ.

Trong miệng hấn tuy là nói như thế, nhưng trong lòng cũng không buông bỏ, hấn muốn về nhà để tự tay đón con mình chào đời, trong đầu không ngừng nghĩ cách.

Ngay tại lúc hội nghị sắp kết thúc, trong đầu Đỗ Hà đột nhiên nghĩ đến một câu chuyện trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa] Tào Tháo, Viên Thiệu đối chiến Quan Độ, Tào Tháo bại trốn ở Quan Độ, phòng thủ mà không chiến. Vì vậy Thảm Phối dùng kế đắp đất thành núi rồi cho tướng sĩ bên Viên Thiệu đứng từ trên bắn xuống. Tào quân sợ hãi không dám mạo xuất đầu, cuối cùng may có Lưu Diệp dùng Phích Lịch xa phá được một chiêu này của Thảm Phối.

Đường quân cường nỏ hơn xa cung tiễn Tiết Duyệt Đà, chỉ cần chiếm cứ cao điểm thì sợ gì Tiết Duyệt Đà?

Tiết Duyệt Đà không có Phích Lịch Xa thì sao phá một chiêu này?

Đỗ Hà đảo mắt, cao giọng nói:

- Ta có biện pháp, có thể nhanh chóng phá Hãn Đình Tiết Duyệt Đà.

Nghe Đỗ Hà nói vậy, chư tướng đều đồng thanh kêu tốt, tỏ vẻ mau chóng chuẩn bị.

Lý Tích động tay, quỳ dõ cười nói:

- Không gấp, cứ đợi cho tên kia đến đã rồi chúng ta phá thành không muộn...

Qua ba ngày, tù trưởng Thổ Mê Độ dẫn đại quân năm vạn tiến vào cửa Bắc Hãn Đình Tiết Duyệt Đà!

648. Chương 672: Tiết Duyệt Đà Bị Diệt

Hãn Đình Tiết Duyệt Đà được xây phỏng theo kết cấu Trường An, sừng sững trên thảo nguyên, có thể nói là kiến trúc độc nhất vô nhị ở đây. Đồng thời người thảo nguyên vốn thiện xạ, muốn chiếm cao điểm để từ trên bắn xuống thành hoàn toàn không dễ dàng.

Nhưng kế sách của Đỗ Hà lại chỉ cần để cho Đường quân cùng Tiết Duyệt Đà đứng cùng một độ cao vậy thì mọi chuyện đều được giải quyết.

Cung tiễn dù sao chỉ là cung tiễn, đối mặt với kinh nổ công nghệ cao cuối cùng vẫn rơi vào hạ phong.

Sau khi nghe bộ lạc Hồi Hột đã đến, Lý Tích liền mời Thổ Mê Độ tới, nhiệt tình trấn an, cũng nói ra kế hoạch tác chiến, hơn nữa còn cường điệu ai có thể bắt được Di Nam sẽ lập công đầu trong chiến dịch này.

Thổ Mê Độ sợ nhất công thành, đang lo không biết như thế nào ứng đối, giờ thấy Đường quân đã nghĩ được kế sách phá địch thì không thể vui mừng hơn, khen Đỗ Hà là Tôn Vũ trên đời.

Đỗ Hà âm thầm buồn cười, Thổ Mê Độ tựa như thăng hê, hoàn toàn không biết đã bị lão hồ ly tính kế.

Sáng sớm hôm sau, Đường quân, Hồi Hột quân đã bao vây quanh Tiết Duyệt Đà Hãn Đình bắt đầu triển khai tុ đất thành núi.

Trên thảo nguyên không thiếu nhất chính là đất, có thể tùy ý đào bới.

Được mấy vạn tráng hấn vận tác, từng núi đất dần thành hình.

Đầu tiên cao thấp Tiết Duyệt Đà vẫn không rõ dụng ý của Đường quân, tất cả đứng trên tường thành cao ngất cười nhạo nhưng khi núi đất dần cao lên thì một số binh tướng Tiết Duyệt Đà có kiến thức bắt đầu hoảng sợ.

Chênh lệch về khoa học kỹ thuật cũng dần thể hiện, nếu như tại Đường triều sử dụng chiến thuật này thì từ trên tường thành sẽ sử dụng cường nỏ xa, phao thạch xa bắn cho quân tốt dựng núi chết hết.

Ở đây Tiết Duyệt Đà cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Một số gan lớn mở cửa thành dẫn tinh kỵ ra quấy rối.

Còn chưa đợi bọn chúng tiến gần, tên nô Đường triều đã như châu chấu đuổi chúng trở về, còn chưa kịp làm gì thì đã để lại trăm thi thể.

Đây là chỉ với Đường quân, còn Hồi Hột quân canh giữ cổng Bắc thì gặp bi kịch. Cung tiễn bọn chúng không thắng Tiết Duyên Đà, dù muốn dựng thổ sơn cũng phải trong tầm bắn Tiết Duyên Đà, nếu không chỉ để trông vào thành, chỉ có thể dựng một thuân nơm nớp đắp núi.

Không đến ba ngày, ba cửa Đông Tây Nam của Tiết Duyên Đà Hãn Đình đã dựng lên năm mươi ngọn núi đất, cao hơn tường thành một đoạn. Cửa Bắc của Hồi Hột quân thì nói hơi khó coi, chỉ có hơn ba mươi ngọn.

Công thành bắt đầu!

Cái này cũng không gọi là công thành chiến, mà là đơn phương áp chế.

Cung nô Đường triều hơn cung tiễn Tiết Duyên Đà không chỉ một bậc. Đường quân đứng trên núi đất có thể dễ dàng dựa vào cung nô bắn vào trong thành còn cung tiễn thủ của Tiết Duyên Đà dù dùng hết sức cũng không bắn được tới Đường quân trên núi đất.

Chưa tới một canh giờ, trên tường thành Tiết Duyên Đà đã không nhìn thấy một người, tất cả đều buông bỏ chui vào nấp trong thành.

Quân công thành của Đường quân dễ dàng dùng ván thêm, dây móc leo lên đầu tường chiếm lĩnh.

Đến lúc Đường binh tụ tập trên đầu tường thành được một số lượng nhất định thì triển khai đánh xuống giao đầu với quân Tiết Duyên Đà trên đường phố. Chiến đấu kiểu này dùng bộ tốt làm chủ, luận chiến lược thì kỵ binh Đường quân yếu hơn Tiết Duyên Đà một hai nhưng bộ binh lại thắng Tiết Duyên Đà mấy bậc.

Bọn họ dựa vào chiến kỹ tinh diệu, phối hợp ăn ý cùng trang bị ưu việt hơn dùng thế không thể ngăn chiếm lĩnh cửa thành rồi mở toang cửa lớn.

Đường quân đã sớm chuẩn bị sẵn sàng nhanh chóng tràn vào. Di Nam biết được cửa thành thất thủ, liền biết đại thế đã mất, nhưng hấn không phải nhân vật ngồi chờ chết mà vẫn tin rằng chỉ cần còn sống sẽ có ngày Đông Sơn tái khởi. Hấn sai ba tướng phân biệt lãnh binh ngăn cản quân Đường triều, bản thân dẫn binh mã xông về cửa Bắc, coi Hồi Hột quân là hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp.

Hồi Hột quân không hề thuận lợi như Đường quân, bọn họ khi đối xạ với quân Tiết Duyên Đà thì cũng không ai làm gì được ai.

Đến khi Di Nam đến, cửa thành mở rộng song phương mới kết thúc đối xạ tiến hành đánh giáp lá cà.

Trong lúc đó, Lý Tích, Đỗ Hà lại thanh thoi thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

Đỗ Hà nghe chiến báo, càng thêm kính nể với vị danh tướng mặt thiện đen lòng bên cạnh, đồng thời cũng vì Hồi Hột mặc niệm. Vị danh tướng lòng dạ hiểm độc chỉ cần dăm ba câu đã khiến cho tù trưởng Hồi Hột toàn lực tương trợ, lại dùng thế quân mạnh mẽ xua Di Nam chạy về cổng Bắc, ý đồ để cho Tiết Duyên Đà cùng Hồi Hột liều mạng, bản thân làm ngư ông thủ lợi.

Người mà, xấu xa đến cảnh giới này thực khiến cho người khác ngưỡng mộ.

Tuy Đỗ Hà không biết Hồi Hột quật khởi như thế nào trong lịch sử nhưng có thể khẳng định hiện tại đối phương muốn kế nhiệm Tiết Duyên Đà trở thành bá chủ thảo nguyên thì chỉ một chữ..... Khó!!!

Di Nam muốn phá vòng vây sẽ triển khai thế công mãnh thú đường cùng, Thổ Mê Độ muốn bắt giữ Di Nam lập công đầu càng không tiếc thương vong cũng phải triển khai ngành đầu.

Song phương đấu đến trời long đất lở, người chết ta sống.

Luận thực lực, Tiết Duyên Đà hơn Hồi Hột một bậc, nhưng binh mã Tiết Duyên Đà từ trong đánh ra còn Hồi Hột quân là từ ngoài thành bao vây.

Tình huống hai bên là Tiết Duyên Đà tràn ra từng chút một còn Hồi Hột xông lên từng mảng khiến thực lực của Hồi Hột lại trội hơn.

Tiết Duyên Đà không thể đánh ra còn Hồi Hột cũng không thể tiến vào.

Đường quân ngay tại sau lưng thành thơi bình định địch quân đang chống cự yếu ớt, từng bước một đem Tiết Duyên Đà Hãn Đình khống chế nơi tay. Áp lực đều có Hồi Hột chịu đựng, bọn họ đánh tương đối dễ dàng.

Sau khi chiếm cứ Tiết Duyên Đà Hãn Đình, Lý Tích lúc này mới hạ lệnh ba quân tiến đến tạo áp lực phía sau Tiết Duyên Đà.

Phải biết là tạo áp lực, không đánh, điều này tương đương với việc Tiết Duyên Đà dồn toàn lực vào Hồi Hột.

Điều này cũng giống như vắt sữa bò, bên này Đại Đường dùng sức thì bên kia Tiết Duyên Đà càng tuôn ra ngoài gấp mấy lần, thậm chí có một số lách ra không được còn dùng dây thừng trèo từ trên thành xuống.

Thực lực Tiết Duyên Đà cuối cùng vẫn hơn một bậc, dưới áp lực như vậy, Hồi Hột đã bắt đầu núng thế.

Đỗ Hà đang đứng trên cao xem cuộc vui, phát hiện điểm này, nói:

- Xem ra Hồi Hột đã nhanh không chịu nổi rồi, tốc chiến tốc thắng thôi, đừng dẫn hỏa thiêu thân để cho Di Nam trốn thoát.

Lý Tích tuy cảm thấy Hồi Hột còn có thể chi trì thêm chốc lát nhưng để đảm bảo mục đích cũng đồng ý đề nghị của Đỗ Hà.

Lệnh kỳ vung lên, Đường quân lúc này mới thống hạ ra tay triển khai đồ sát với Di Nam.

Đường quân chia làm năm đội, Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi, Phòng Di Ái dẫn Tả vệ trùng sát xông lên, mục tiêu duy nhất là Di Nam.

Di Nam ở trong quân, sau lưng có Đường quân dững mãnh vô cùng, trước có Hồi Hột quân vì lợi ích không màng sinh tử, trở thành bánh thịt bị kẹp, dù rất cố gắng nhưng vẫn lọt vào giữa Đường quân.

Đáng nói là vận khí đen đủi của hắn, gặp không phải ai khác chính là đệ nhất mãnh tướng tương lai của Đại Đường, Tiết Nhân Quý.

Tiết Nhân Quý trên chiến trường dững mãnh vô địch, một cây Phương Thiên Họa Kích không ai có thể chống cự, xông đến dễ dàng bắt sống Di Nam.

Binh sĩ còn lại của Tiết Duyên Đà thấy Khả Hãn đã bị bắt thì sĩ khí đại giảm hoặc là bị ép đầu hàng hoặc là chiến đấu đến cùng rồi bị Đường binh hay Hồi Hột binh giết.

Một trận chiến này, Đường quân đánh rất hời hợt, công thần chính thức là Hồi Hột quân.

Năm vạn quân Hồi Hột chết trận tới hai vạn, trong đó chưa kể tới số bị thương và trọng thương.

Lý Tích, Đỗ Hà giả mù sa mưa tiến về quân doanh Hồi Hột an ủi, còn dẫn theo y sinh mang dược liệu đến trị thương.

Lý Tích nhiệt tình kéo tay Thổ Mê Độ, nói:

- Trận chiến này có thể thắng không thể không nói đến quân công của Hồi Hột. Sau khi trở lại Trường An, Lý Tích tất nhiên sẽ bẩm báo với bệ hạ về công lao của Hồi Hột quân.

Lý Tích cũng không nói sai, quả thật hắn sẽ báo quân công của Hồi Hột nhưng với một điều kiện tiên quyết là phải nói rõ với bệ hạ về dã tâm của Hồi Hột.

Tâm cơ của Thổ Mê Độ sao có thể so với Lý Tích, rưng rưng lệ nói:

- Có thể hiệu lực cho Thiên Khả Hãn Bệ Hạ thì dù hy sinh đến người cuối cùng cũng không tiếc.

Tiết Duyên Đà bị diệt coi như trên thảo nguyên tiến hành một lần tẩy bài hoàn toàn mới.

Đại Đường đế quốc đã chứng minh cho thế nhân là mạnh trên thảo nguyên có là gì, 30 vạn đại quân thì như thế nào?

Đối mặt với sự chinh phạt của Đường triều, chỉ trong vòng nửa năm hết thấy đã tan thành mây khói.

Đúng như Lý Thế Dân nói lúc xuất binh:

- Trẫm cho người làm bá chủ thì người mới được, trẫm không cho thì người không là cái gì.

Lần này công chiếm Tiết Duyệt Đà, Lý Tích cũng không đem thảo nguyên giao cho một ai, chỉ tại chỗ trấn an dân chúng.

Đại Đường vương triều nhập chủ thảo nguyên đã là thế không thể ngăn.

Tiết Duyệt Đà đã diệt, Đỗ Hà cũng không lập tức phản hồi Trường An, hẳn vẫn còn đợi tin tức một người.

Ba Vũ Hưng, đến bây giờ Đỗ Hà vẫn chưa biết sống chết của hắn.

Đỗ Hà đi vào một biệt viện hẻo lánh ở thành tây Tiết Duyệt Đà Hãn Đình, nơi này là tổng bộ của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Lần này có thể thuận lợi công phá Tiết Duyệt Đà, cũng không thể thiếu phần Đạp Nguyệt Lưu Hương âm thầm truyền lại tình báo, âm thầm phá hủy vật tư Tiết Duyệt Đà, âm thầm rải lời đồn đãi.

- Công tử, còn chưa có tin tức Vũ Hưng.

Thấy Đỗ Hà, Hoàng Phủ Hạo Hoa đỏ mắt báo cáo tình hình gần đây. Hắn và Ba Vũ Hưng là tâm phúc đi theo Đỗ Hà sớm nhất, quan hệ như huynh đệ, vì tìm kiếm tung tích của Ba Vũ Hưng mà Hoàng Phủ Hạo Hoa đã liên tục vài ngày không có nghỉ ngơi.

Đỗ Hà gật đầu phân phó:

- Tiếp tục tìm, Vũ Hưng mà chết thì đã tìm thấy thi thể, vạn nhất hắn còn sống, vậy thì chắc ở cùng với Hưu Quân Tập!

649. Chương 673: Chỗ Ở Của Hưu Quân Tập

Đỗ Hà rất hiểu thủ hạ, nhất là ba người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng, Tần Dục vì ba người này là thủ hạ trọng yếu nhất của hắn. Nếu như ngay cả bản sự của bộ hạ cũng không biết thì Đỗ Hà không xứng làm thủ lĩnh rồi.

Ba người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Ba Vũ Hưng, Tần Dục đều có sở trường sở đoản.

Hoàng Phủ Hạo Hoa còn trẻ lão thành, làm việc kỹ lưỡng ổn trọng, chuyện giao cho hắn đều có thể xử lý tương đối xuất sắc. Tần Dục Thất Khiếu Linh Lung, tâm tư nhạy bén, khinh công cực kỳ xuất sắc, thích hợp chấp hành một số nhiệm vụ nguy hiểm hay trọng yếu, còn Ba Vũ Hưng võ nghệ hơn người, có chút ngây thơ nhưng rất chuyên tâm. Hắn không sở trường động não, cũng không muốn động não, bảo hắn làm gì sẽ làm đó. Ví dụ như sai hắn luyện võ ba canh giờ thì hắn sẽ không chút do dự luyện ba canh giờ, dù mệt mỏi đến mấy cũng sẽ kiên trì.

Cũng bởi vì như thế, thành tựu võ học của hắn lại vượt lên hai người Hoàng Phủ Hạo Hoa, Tần Dục.

Đỗ Hà lệnh cho hắn theo dõi Hưu Quân Tập, không cho Hưu Quân Tập chạy. Với tính cách của, Ba Vũ Hưng, nếu không chết thì nhất định đang chấp hành nhiệm vụ này.

Đỗ Hà có chút kỳ quái, võ nghệ Ba Vũ Hưng cũng không kém Hưu Quân Tập, cho dù có hơi thua kém cũng không đáng ngại. Bởi vì Hưu Quân Tập đang bị thương, trong tình huống đó thì hắn không thể hơn Ba Vũ Hưng. Nếu như, Ba Vũ Hưng thật sự ở cùng Hưu Quân Tập thì sao không ra tay bắt giữ, chẳng lẽ có cố kỵ gì?

Hoàng Phủ Hạo Hoa cầm một phần tình báo đưa cho Đỗ Hà đang trầm ngâm, nói:

- Công tử, tin tức này ta cảm thấy được rất trọng yếu, người nhìn xem, Hạo Hoa ngu dốt, nghĩ không ra nguyên do.

Đỗ Hà định thần, đưa tay nhận lấy, kinh ngạc hỏi:

- Cái gì, Đại Độ Thiết chết rồi hả? Ai giết?

Đỗ Hà hiện tại cũng không biết Đại Độ Thiết đã chết.

Sau cuộc chiến Tái Âm Sơn Đạt Hà, Đường quân thanh lý chiến trường không thấy thi thể Đại Độ Thiết liền biết Đại Độ Thiết đã phá vòng vây chạy thoát.

Trên đường, Đại Độ Thiết bị Hưu Quân Tập đánh chết, thi thể bị vứt vào chỗ hoang dã.

Đường quân sau đó lại nghỉ ngơi và hồi phục gần một tháng nên không phát giác.

Hơn mười ngày trước, Di Nam hạ lệnh cho các bộ lạc lân cận dời vào Hân Đình. Dân chúng đi ngang qua mới phát hiện thi thể Đại Độ Thiết. Cũng bởi vì đang mùa đông, các loại động vật và chim chóc ăn thịt ít ra ngoài đi săn nên những thi thể vất nơi hoang dã mới không chôn thân vào bụng chúng.

Di Nam nghe hỏi buồn phiền, cũng chỉ tưởng rằng Đường quân làm.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cũng cho rằng như vậy, gần đây mới biết không phải.

Không phải Đường quân, cũng không thể nào là quân Tiết Duyên Đà, vậy thì ai động tay, điều này rất khiến người hoài nghi.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhận ra điểm này liền chỉnh lý tin tức giao cho Đỗ Hà, nghe Đỗ Hà đặt câu hỏi, lắc đầu nói:

- Phát hiện những thi thể này chính là dân chúng bình thường của Tiết Duyên Đà, ta đã tìm được hẩn hỏi tình huống thì hẩn trả lời cũng không rõ ràng lắm, chỉ tiết lộ hai tin tức. Thứ nhất, binh khí và đồ đáng giá trên thân người chết bị lột sạch. Những người chết khác ngoại trừ Đại Độ Thiết cơ hồ đều là bị một đao mất mạng, ngoại trừ phần cổ thì không còn vết thương trí mạng nào khác, rất là lợi hại.

Đỗ Hà nhắm mắt trầm tư hồi lâu, nói:

- Đại Độ Thiết bị vết thương như thế nào?

Hoàng Phủ Hạo Hoa nói:

- Trên người có vài chỗ tổn thương, bất quá những vết thương này đều được xử lý qua, chắc là do lúc tác chiến với Đường quân lưu lại, vết thương trí mệnh là một cú cứa ở ngực, do ngựa dẫm gây xương ngực.

Đỗ Hà lắc đầu tiếc hận, Đại Độ Thiết vẫn có chút bổn sự nhưng chết kiểu này cũng quá uất ức. Hẩn cũng cảm thấy cổ quái, Đại Độ Thiết võ nghệ bất phàm dù là mình hay Tiết Nhân Quý muốn chế ngự cũng phải hao tổn một phen công phu, ai có thể bản lĩnh phóng ngựa giết chết hẩn trước mặt bốn trăm thân binh?

- Hưu Quân Tập, chỉ có Hưu Quân Tập có bổn sự này.

Đỗ Hà sáng mắt thốt ra một câu, hẩn suy nghĩ nhanh chóng rồi thì thầm lẩm bẩm:

- Có thể làm được dễ dàng như thế, đánh chết Đại Độ Thiết trước mặt 400 thân binh thì chỉ có một khả năng: Đối phương đáng giá tín nhiệm nhưng người đáng giá tín nhiệm sẽ không mấy ai hạ sát thủ với Đại Độ Thiết, chỉ có Hưu Quân Tập có khả năng này. Tính cách Hưu Quân Tập cực đoan, hẩn bị tước đoạt binh quyền cố nhiên là vì kế sách của chúng ta nhưng nếu không có Đại Độ Thiết trợ giúp sẽ đến mức thành công như thế. Hẩn có sát cơ, thân phận lại là Đại Tướng quân, sẽ không để cho người hoài nghi. Chỉ là, lực lượng hẩn có từ đâu. Tru sát trước mặt bốn trăm người, còn có nhiều binh khí lẫn y phục như vậy, không có hơn trăm người làm không được điểm này. Trừ phi hẩn có thể lực khác.

Đỗ Hà vội vàng nói:

- Dem những hành động của Hưu Quân Tập sau khi thành đại tướng Tiết Duyên Đà báo lại cho ta. Nhất định hẩn đã ngầm tìm thế lực nào đó để giúp đỡ, nhất định là như vậy đấy.

Hoàng Phủ Hạo Hoa chỉnh lý lại tài liệu trong phòng một hồi rồi mới lấy ra một chồng báo cáo về hành động của Hưu Quân Tập.

Đỗ Hà cầm lấy, đọc kỹ một hồi. Trong tư liệu này ghi chép chuyện Hưu Quân Tập đánh dẹp Mạc Hạ Ba Cáp liền cười nhạt:

- Thì ra là thế..... Hầu Quân Tập thật đúng là không thể khinh thường, lại có thể kết nối với Mạc Hạ Ba Cáp.

Trong tư liệu cũng không ghi kỹ lưỡng nhưng Đỗ Hà vẫn tìm ra một chút manh mối. Hầu Quân Tập đã bắn chết Hải Đông Thanh nên Mạc Hạ Ba Cáp coi như mù mắt, chỉ với mấy trăm người sao có thể là đối thủ của 30 vạn binh Tiết Duyệt Đà?

Với tài trí của Hầu Quân Tập, có lý do gì không đối phó được một đám mã tặc?

Chỉ nhìn những tin tình báo này thì không cách nào phân tích ra dấu vết nhưng kết nối thì hết thấy đều hiện ra trước mắt.

Hầu Quân Tập sớm đã kết nối với Mạc Hạ Ba Cáp.

Giết Đại Độ Thiết là vận dụng lực lượng của Mạc Hạ Ba Cáp.

- Nói như vậy, tìm được Mạc Hạ Ba Cáp sẽ tìm được Hầu Quân Tập.

Đỗ Hà sáng mắt. Tìm một Hầu Quân Tập trong thảo nguyên mênh mông là cực khó nhưng tìm Mạc Hạ Ba Cáp lại dễ dàng hơn nhiều. Hắn là mã tặc mà mỗi người Tiết Duyệt Đà đều truy lùng, không có khả năng trà trộn vào đâu, chỉ có thể ẩn vào nơi hẻo lánh.

Trên thảo nguyên cũng rất ít chỗ có thể giấu người mà không bị phát hiện, có thể giấu mấy trăm người cũng chỉ có thể là vùng núi.

Núi trên thảo nguyên lại càng ít.

- Hạo Hoa, người lập tức phái người hướng trong thành nghe ngóng, nhìn xem gần đây có ngọn núi nào có thể giấu mấy trăm người. Chỉ cần đã tìm được Mạc Hạ Ba Cáp, Hầu Quân Tập thì đã có thể biết được sống chết của Vũ Hưng.

Lúc Đỗ Hà ra khỏi tiểu viện thì tìm được trong sổ sách vở mà Tiết Duyệt Đà còn sót lại một bức địa đồ miêu tả kỹ lưỡng toàn bộ địa hình của Tiết Duyệt Đà, có thể thấy được từng cọng cây ngọn cỏ.

Đỗ Hà đang định điều tra kỹ lưỡng thì Hoàng Phủ Hạo Hoa đột nhiên mang đến một tin tức kinh hỷ, là tin tức của Ba Vũ Hưng.

Tin tức này cũng có ý nghĩa là đã biết được hạ lạc của Hầu Quân Tập!

650. Chương 674: Ban Đêm Bắt Hầu Quân Tập

Đỗ Hà phi ngựa với căn cứ Đạp Nguyệt Lưu Hương, bước nhanh xông vào trong phòng, cười to hỏi:

- Vũ Hưng ở đâu?

Đi vào đại sảnh, đập vào mắt hắn là Ba Vũ Hưng đang định bước ra nghênh đón. Miệng của hắn đang căng phồng vì hai bánh bao, hai mắt trắng dã vì gắng nuốt xuống.

Tần Dục bên cạnh vội vàng đưa cho hắn chén nước để trợ giúp.

Đỗ Hà nhìn vào bàn ăn bày đầy các loại thức ăn có thể đủ cho ba con chó săn, cười hỏi:

- Chắc ngươi mấy ngày không ăn?

Ba Vũ Hưng sau khi vẫn an cũng phồng miệng nói:

- Đúng như công tử nói, mười ngày này thật sự ta không ăn.

Nguyên lai hắn phụng mệnh giám sát Hầu Quân Tập, không dám có bất kỳ lãnh đạm. Chỉ là Hầu Quân Tập dù sao cũng là thống soái ba quân, dù bị đoạt binh quyền nhưng trên danh nghĩa vẫn là đại tướng của Tiết Duyệt Đà. Hắn thực sự không phải là hộ vệ của Hầu Quân Tập, cũng không thể tới quá gần doanh trướng của Hầu Quân Tập, chỉ có thể giám thị từ rất xa, thậm chí còn có thể bỏ đi trong chốc lát.

Hầu Quân Tập đột nhiên trốn đi, Ba Vũ Hưng ở xa cũng không theo kịp. Lúc ấy Đường quân tập kích quân doanh, khắp nơi hỗn loạn nên hắn mất đi dấu tích Hầu Quân Tập, đành lần theo vó ngựa.

Đến khi lần nữa phát hiện lại Hầu Quân Tập thì Hầu Quân Tập đã hội hợp với Mạc Hạ Ba Cáp.

Ba Vũ Hưng có chút ngốc nghếch nhưng chưa đến mức lấy một địch bốn trăm, chỉ có thể lặng lẽ đi theo phía sau.

Hắn từng nhìn thấy Hầu Quân Tập giết chết Đại Độ Thiết, muốn báo tin cho Đỗ Hà nhưng trong thảo nguyên mệnh mông đầu dễ lưu lại tin hiệu, chỉ có thể ngầm theo sát.

Hắn một mực đi theo Hầu Quân Tập tiến nhập Úc Quân sơn, trốn trên đại thụ giám thị. Ba Vũ Hưng chỉ có một người, hắn lo lắng đám Hầu Quân Tập chỉ ở tạm lại đây, vào lúc mình đi báo tin thì đám Hầu Quân Tập đã chạy đi, liền bắt đắc dĩ nằm yên. Hắn cũng không mang theo bao nhiêu lương khô, chỉ có thể ăn chút đồ thừa của đám sơn tặc bỏ lại để duy trì thể lực.

Người trong thảo nguyên rất quý trọng đồ ăn nên không lưu lại bao nhiêu, nhiều nhất chỉ là chút trái cây úng và mấy khúc xương đã gặm sạch.

Cũng may Ba Vũ Hưng học qua nội công, có thể giảm bớt tiêu hao thể lực, cứ như vậy giăng co hơn mười ngày.

Đến khi xác nhận đám Hầu Quân Tập có ý định ở lâu trên Úc Quân sơn thì hắn mới một mạch chạy về Hãn Đình Tiết Duyên Đà.

- Úc Quân sơn.

Nghe đến cái tên này, Đỗ Hà sáng mắt, chỗ ẩn thân này thật cao minh. Úc Quân sơn vốn chính là sào huyệt của Mạc Hạ Ba Cáp nhưng vì năm trước bị Tiết Duyên Đà vây công, Mạc Hạ Ba Cáp không thể không bỏ đi chỗ khác.

Hôm nay có ai ngờ Mạc Hạ Ba Cáp lại lần nữa chui vào Úc Quân sơn.

- Cái này, phiền toái rồi.

Đỗ Hà nhíu mày, hắn từng đi qua Úc Quân sơn nên cũng biết địa hình ở đó khó công dễ thủ.

Mạc Hạ Ba Cáp từng ở trên núi mười năm, biết đến từng gốc cây ngọn cỏ. Lúc trước Tiết Duyên Đà mười vạn đại quân cũng không làm gì được hắn, hiện giờ làm sao có thể vây bắt?

Xuất động đại quân, hiển nhiên không thành.

Đỗ Hà đột nhiên mỉm cười, thâm nghĩ:

- Đại quân không thành, nhưng bộ phận nhỏ sẽ lại giải quyết được. Địa hình trong núi hiểm yếu chẳng phải phù hợp để Đạp Nguyệt Lưu Hương thi triển sao?

- Mạc Hạ Ba Cáp có bao nhiêu người trên Úc Quân sơn? Địa hình trong đó thế nào, có thể biết đường không?

Hắn liên tiếp hỏi ba vấn đề.

Ba Vũ Hưng đáp rành rọt:

- Có chừng hơn bốn trăm người, địa hình cực kỳ hiểm yếu, lúc đi vào ta đều lưu dấu hiệu.

- Thật tốt quá.

Đỗ Hà nắm chặt quyền, cười nói:

- Lần này ta tự mình dẫn tiểu đội Lưu Hương xuất động, thế tất bắt được toàn bộ đám tặc nhân này.

Úc Quân sơn rậm rạp tràn đầy không khí ẩm thấp.

Hầu Quân Tập nằm dán trên nệm, sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn khiến hắn nhíu mày.

Không khí mát mẻ trên núi cũng không thích hợp với người bị thương trên núi.

Khí lạnh trong rừng cây ảnh hưởng rất lớn đến hần, khiến hần ngày đêm bị đau đớn. Nhất là trong đêm tối xòe tay không nhìn thấy ngón lại thì khí lạnh lại càng khiến hần khó ngủ.

Tình thế hiện tại không như ý muốn, Hưu Quân Tập cũng chỉ có thể tận lực nhẫn nại rồi.

Một ngày này, Hưu Quân Tập vẫn như trước bị vết thương sau lưng hành hạ, trong đầu không ngừng nghĩ về thế cục trước mắt.

Hần đã đáp ứng Mạc Hạ Ba Cấp trợ giúp đứa con trai này của Hiệt Lợi Khả Hãn, trong đó còn có nguyên do nhất định.

Hưu Quân Tập cũng không phải là thường nhân, nghiên cứu kỹ lưỡng với kế hoạch báo thù, mỗi một bước đều có cân nhắc.

Hần cũng không đem hy vọng kỳ thác hết vào Tiết Duyên Đà, còn định lợi dụng Thổ Phiên làm công cụ báo thù.

Nhìn chung quanh, có thực lực phân cao thấp với Đại Đường cũng chỉ có Tiết Duyên Đà Di Nam Khả Hãn, cùng với Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố.

Khi hần chạy khỏi Trường An đã một mình đi đến Thổ Phiên cầu kiến Tùng Tán Kiền Bố nói cho Tùng Tán Kiền Bố biết là trước kia Đỗ Hà âm thầm giữ trò quỷ, đánh tráo tự thiếp của Lộc Đông Tán khiến Thổ Phiên đối địch với Nam Chiếu.

Hần thuyết phục Tùng Tán Kiền Bố để cho hần phối hợp với Tiết Duyên Đà đồng tâm hiệp lực đối kháng Đại Đường, lợi dụng chiến tuyến nam bắc kéo suy sụp Đại Đường.

Hưu Quân Tập rất rõ ràng với thực lực của Đại Đường, chỉ có liên hợp Thổ Phiên, Tiết Duyên Đà, trước sau nam bắc xuất kích, mới có một đường sinh cơ.

Chỉ đáng tiếc, hần đã thất bại, kế hoạch không trù liệu được biến hóa.

Chiến lược xuất sắc như thế nào nhưng nếu để cho một bầy heo chấp hành cũng sẽ thành vô tích sự.

Bởi vì quỷ kế của Đỗ Hà khiến hần mất đi binh quyền, đưa đến Tiết Duyên Đà bị diệt, kế hoạch chiến tuyến nam bắc giáp công triệt để tuyên cáo thất bại.

Ý định đầu tiên của Hưu Quân Tập là tiến về Thổ Phiên sống ở đó. Sau khi Thổ Phiên cường đại lại lần nữa triển khai kế hoạch báo thù. Nhưng Mạc Hạ Ba Cấp mời, còn đề nghị nếu hần tiến về Thổ Phiên sẽ khiến Đại Đường chú ý tới Thổ Phiên, không bằng trợ giúp Mạc Hạ Ba Cấp thành lập một bộ lạc mới, sau khi cường thịnh lại cùng Thổ Phiên nam bắc xuất kích.

Hôm nay Mạc Hạ Ba Cấp đã tìm Hưu Quân Tập thương nghị qua như thế nào Đông Sơn tái khởi.

Hưu Quân Tập chỉ cấp một đáp án:

- Chờ đợi.

Đợi đến khi Đường triều an bài xong phương bắc, phân chia xong phạm vi thế lực thì bọn họ mới có thể ra núi.

Chỉ có như thế, mới có thể tránh được thế lực Đường triều, đánh chiếm các bộ lạc nhỏ để từng bước một phát triển lớn mạnh.

Hưu Quân Tập càng nghĩ càng tỉnh táo.

Đột nhiên “lạch cạch” một tiếng nhưng vang lên bên tai của Hưu Quân Tập lại như tiếng sấm.

Đó là thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

- Ai?

Hưu Quân Tập cảnh giác kêu một tiếng, quay đầu lại dò xét, trong phòng cũng không có người khác, chỉ có tiếng cửa sổ bên cạnh đang bị gió thổi kêu cọt kẹt.

Là gió?

Trong đầu Hầu Quân Tập vừa hiện lên ý nghĩ này, cảm giác mình hơi quá hoảng hốt.

Hắn lắc đầu, không nghĩ thêm, bất chấp gió lạnh, sờ soạng đi đến bên cửa sổ, nhờ ánh trăng mờ ảo, tìm cây then cài cửa rơi dưới đất cài lại cửa sổ. Vào lúc quay lại thì đồng tử đột nhiên co rút, lạnh toát cả người.

Sau lưng hắn không xa, có một bóng đen đang lặng lẽ ngồi bên bàn.

Hắn không biết bóng đen xuất hiện từ lúc nào, phảng phất như xuất hiện từ không trung.

- Ai, người là người nào? Là người hay quỷ.....

Hầu Quân Tập có chút run rẩy, hắn không sợ trời không sợ đất nhưng với chuyện vượt ra khỏi phạm vi nhận thức thì không khỏi chột dạ.

- Vèo.

Tiếng đánh lửa vang lên rồi ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười ngọt ngào, hỏi về vô hại:

- Hầu Thượng thư nói ta là người hay quỷ?

Hắn càng ngày càng ưa thích chơi loại trò hoa dạng này. Con người thường khi sợ hãi sẽ thần hồn nát thần tính. Khinh công của hắn đủ để giả thần giả quỷ dọa nạt Hầu Quân Tập.

- Là người?

Hầu Quân Tập tuyệt đối không thể tưởng được người tới dĩ nhiên là đại địch sinh tử của mình, ánh mắt lộ ra hận ý không thể nào che giấu.

- Người không kêu lên?

Đỗ Hà thật bất ngờ, Hầu Quân Tập vẫn đứng đó, ngoại trừ hận ý thì không có bất kỳ phản ứng.

- Kêu, hữu dụng sao?

Hầu Quân Tập nhàn nhạt nói một câu, hắn hiểu rõ Đỗ Hà, Đỗ Hà không phải là loại người lỗ mãng. Hắn đã xuất hiện ở đây thì đã mười phần nắm chắc.

- Vô dụng.

Đỗ Hà nói rất thành thật, chỗ ẩn thân của Mạc Hạ Ba Cáp cực kỳ kín đáo, có thể thủ có thể công. Để đảm bảo vạn toàn, bọn họ đã chế ngự hết thủy mối ra tay với Hầu Quân Tập.

- Cho dù người kêu vỡ họng cũng không ai trả lời. Bọn chúng đã bị ta chế ngự, kể cả Mạc Hạ Ba Cáp.....

Hầu Quân Tập từng bước một đi tới trước mặt Đỗ Hà, thở dài một tiếng:

- Ta thua, ta muốn biết, người đã mang đến bao nhiêu người, dùng thủ đoạn gì để chế ngự hơn bốn trăm người?

Đỗ Hà cười nói:

- Mê hương, đây là lần đầu tiên ta sử dụng thứ này, phát hiện thật sự là dùng tốt. Nhiều người như vậy, chỉ cần khi bọn hắn ở trong phòng thối một hơi thì đều ngủ như heo. Về phần đám tuần tra ban đêm thì càng kém, người của ta xuất hiện sau lưng vẫn không biết.

Hắn còn chưa dứt lời, Hầu Quân Tập đột nhiên nắm ngọn đèn trên bàn ném về phía Đỗ Hà.

Hắn nói chuyện để phân tán sự chú ý của Đỗ Hà, chỉ có như vậy hắn mới có thể tránh được kiếp nạn với thân thể bị thương.

Khi ngọn đèn ném đến chỗ Đỗ Hà thì chỉ còn lại chiếc ghế.

Sau lưng Hầu Quân Tập, Đỗ Hà vỗ một chưởng đánh hắn ngã trên mặt đất, lắc đầu thở dài:

- Cần gì chứ..... Ta thực không muốn đánh một người bị thương!

651. Chương 675: Ngày Chuyển Dạ

Ngày mười sáu tháng năm, ngày hôm nay, cao thấp Đỗ phủ, người đến người đi, ra ra vào vào, vô cùng khẩn trương.

Trải qua gần mười tháng hoài thai, Trường Nhạc, vị công chúa cao quý nhất của Đại Đường, cũng là công chúa cao quý nhất, rốt cục cũng đến ngày chuyển dạ.

Bà đỡ, phòng sinh sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đỗ Như Hối khẩn trương như con kiến bò trên lò lửa, trong sân đổi tới đổi lui, sắc mặt thái sơn không sụp đổ vào lúc bình thường kia, lộ ra vẻ khác thường hiếm thấy, lòng dạ nhảy lên, tâm thần bất định bất an.

- Phụ thân đại nhân... Chớ khẩn trương, Trường Nhạc công chúa, cát nhân thiên tướng, không có việc gì...

Trên mặt lão đại Đỗ Cầu lộ ra không ít lo lắng, trên đầu khẩn trương xuất mồ hôi, khí hậu Quan Trung còn tốt hơn phương bắc nhiều lắm, đã từ từ trở nên áp áp, nhưng xa xa không có đến tình trạng làm cho người ta đổ mồ hôi.

Biểu hiện của Đỗ Cầu, hiển nhiên có chút dị thường.

Thời gian quá dài, thời gian Trường Nhạc sinh con vượt xa phụ nhân bình thường.

Ngay cả bà đỡ cũng nói, nếu tiếp tục như vậy, rất có khả năng nguy hiểm tới tính mạng.

Tùng có kinh nghiệm Chương thị cũng đi vào trong phòng.

Bên trong trừ âm thanh Trường Nhạc kêu to ra, không có âm thanh gì.

Đàn ông ở ngoài phòng, còn có Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương giống như con kiến bò trên lò lửa.

- Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm...

Ngay ở bên ngoài, bên ngoài phủ truyền đến âm thanh to truyền tới.

Hoàng đế, hoàng hậu của Đại Đường, lòng dạ nóng như lửa đốt.

Đỗ Như Hối, Đỗ Cầu rung động mạnh, bước ra ngoài nghênh đón, nghênh đón đại giá.

- Thần Đỗ Như Hối, Đỗ Cầu bái kiến bệ hạ, hoàng hậu nương nương...

- Miễn lễ miễn lễ...

Lý Thế Dân gấp không đành nổi cho hai người đứng dậy, bối rối nói:

- Trường Nhạc như thế nào rồi?

Hắn lúc này, không còn phong thái vui một nước nữa, là một phụ thân đang lo lắng cho nữ nhi bảo bối.

Đỗ Như Hối nói:

- Trường Nhạc công chúa có bệ hạ thiên ân phù hộ, nhất định có thể gặp dữ hóa lành, cứ yên tâm đi... Bệ hạ, hay là mời ngài trở về đi, chuyện này không hợp lễ nghĩa...

Do từ trước đến nay, còn không có một hoàng đế đến thần tử chỗ ở, hỏi đến sản phụ như thế nào. Mặc dù sản phụ là hoàng đế con gái, cái này cũng không hợp lễ phép.

Lý Thế Dân sáng nay biết được tin Trường Nhạc sắp chuyển dạ, đáy lòng kích động cũng có chút khẩn trương. Trường Nhạc sinh con, đây chính là tâm sự trong lòng của hắn, nhưng hắn là người từng trải, biết rõ sinh con rất nguy hiểm, nhất là cái thai đầu tiên, càng phải như vậy. Năm đó Trường Tôn hoàng hậu sinh Lý Thừa Càn, suýt nữa khó sinh, cũng may cuối cùng lành ít dữ nhiều.

Trường Nhạc hôm nay chuyển dạ, cũng không đến tiêu chuẩn mười tháng, không tính là sinh non, nhưng xác thực không phải là thời gian thích hợp sinh nhất, cho nên có nguy hiểm.

Lý Thế Dân đã có được chiến báo của phương bắc, chỉ có điều phương bắc quá xa, trong lòng biết Đỗ Hà không quay về kịp, cố tình tự mình đi Đỗ phủ, nhưng sợ xấu cấp bậc lễ nghĩa, cũng không biết nên đi hay

không, chỉ có phái người đi tới Đỗ phủ trước. Trưởng Tôn hoàng hậu cũng giống như vậy, hai người đợi quá lâu, lại biết được Trường Nhạc rất có thể khó sinh.

Mà có thể làm Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu dọa hổng, nữ nhi bảo bối, sống chết không rõ, cần gì lo lắng lễ nghĩa hay không lễ nghĩa, trực tiếp giết qua.

Chưa tiếp cận trong sân, đã bị Đỗ Như Hối, Đỗ Cầu chặn lấy, muốn hấn trở về, tức giận tâm giết người cũng có, cả giận nói:

- Hôm nay trẫm không liên quan cái gì cấp bậc lễ nghĩa hay không lễ nghĩa, chỉ có con của trẫm, ai dám ngăn cản trẫm, đừng trách trẫm không khách khí...

Hấn trực tiếp vượt qua Đỗ Như Hối, đi vào trong sân, nghe Trường Nhạc khàn giọng nói, tâm giống như đao cắt.

Trường Nhạc từ nhỏ đến lớn là người hấn ưa thích nhất, là bảo bối trong tay, mà hiện giờ nàng bị loại tra tấn này, trong lúc nhất thời khóe mắt ảm ảm, có chút cảm giác muốn khóc.

Đột nhiên sau lưng có người đụng hấn, cả người hồ đồ chúi người, té lăn trên đất.

Lý Thế Dân đau đớn, đang định tức giận, thấy rõ người tới liền nhú mày, bởi vì đó là Đỗ Hà.

Đỗ Hà cũng không biết Trường Nhạc lúc nào sinh, nhưng sau khi hấn bắt được Hầu Quân Tập, cũng đã cuối tháng tư rồi.

Hấn thông báo Lý Tích một tiếng, sau đó đi trước, bằng vào Tuyết Vô Ảnh, một đường chạy như điên, trên đường người ngựa không nghỉ ngơi, về phần ăn uống cùng các nhu cầu sinh lý khác, nhất trí thời gian dừng ngựa nghỉ sẽ giải quyết, từ vương đình Tiết Duyên Đà trở lại Quan Trung Trường An, hành trình hơn tháng, Đỗ Hà chỉ dùng mười sáu ngày.

Mà vừa đi vào phủ đệ, phải biết Trường Nhạc chuyển dạ hôm nay, nhưng gặp khó sinh, gấp quá, hấn vận kinh công tới cực hạn, phóng vào phòng sinh.

Nhưng hấn đánh giá quá cao thực lực của mình, mười sáu ngày chạy đi không biết ngày đêm, thể lực của hấn tiêu hao sạch sẽ. Dưới loại tình huống này, hấn mất đi tỉnh táo, cưỡng ép thi triển khinh công, không chế không được mạnh yếu, dưới chân mềm nhũn, cả người bay đi như đạn pháo.

- Hình như không đau, có đệm thịt...

Đỗ Hà chậm rãi phục hồi tinh thần lại, sau đó đưa mắt nhìn, rốt cục phát hiện đệm thịt chính là nhạc phụ hấn, Đại Đường đế quốc hoàng đế, cút đái suýt nữa dọa ra, xoay người, vội vàng đỡ Lý Thế Dân đứng dậy, còn chưa kịp nói chuyện.

- Oa oa oa...

Trong tai của Đỗ Hà nghe được âm thanh tự nhiên, hình như là biết được Đỗ Hà đã đến. Cho nên nó ra đời, không đến mười giây đồng hồ, một hài nhi mới sinh đã chào đời.

Bà đỡ vui mừng chạy đến, hét lớn:

- Sinh, sinh... Công chúa sinh rồi, công chúa sinh rồi. Là một công tử, là một công tử...

Đỗ Hà kinh hỷ như điên, lại có chút khó xử, cảm tính nói cho hấn biết giờ phút này hấn phải bỏ Lý Thế Dân xuống, đi gặp phu nhân của mình, con của mình, nhưng lý tính nói cho hấn biết, không giải quyết tốt hậu quả, hấn sẽ có kết cục không tốt.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà vẻ mặt phong trần, trên người có một tầng tro bụi, hai mắt đỏ bừng, biết hấn chạy đến không dễ, cũng không truy cứu, đẩy Đỗ Hà một cái, nói:

- Còn không mau đi...

Đỗ Hà được thánh chỉ, chạy vào trong phòng, vừa bước vào trong phòng đã bị một bà đỡ đẩy ra, nói:

- Gấp cái gì, còn có một... Đi ra ngoài, đi ra ngoài...

Đỗ Hà bị đẩy ra, không chỉ có một, mà là hai, vui mừng tìm không thấy nam bắc, giống như có hai phát đạn pháo bắn ra.

Trước sau không qua bao lâu, thêm một đứa bé khác ra đời.

Bà đỡ kích động chạy đến, vui mừng kêu lên:

- Là bé gái, là một đôi thai nhi long phượng...

Đỗ Như Hối thấy Đỗ Hà thất thần đung trúng Lý Thế Dân, sợ tới mức trái tim cũng nhảy ra khỏi lồng ngực, không kịp vui mừng, đi lên bồi tội.

Lý Thế Dân lý cũng không có lý Đỗ Như Hối, thật dài nói ra khí, thì thâm tự nói:

- Sinh ra là tốt, sinh ra là tốt... Là nam hài...

Giọng của hắn, lại có chút tiếc nuối, lập tức nghe còn có một, hơn nữa còn là nữ hài, con mắt đều cười híp mắt, thấp giọng nói:

- Nữ hài tốt, nữ hài tốt, nhất định phải giống như Trường Nhạc, làm người khác ưa thích...

Thời cổ đại trọng nam khinh nữ, với tư cách hoàng đế Lý Thế Dân, lại là dị loại trọng nữ khinh nam.

652. Chương 676: Tên Là Bách Hợp

Đỗ Hà lúc này đã tiếp nhận hai sinh mạng nhỏ bé, một cảm giác khó nói thành lời xuất hiện trong lòng...

Đây là hài tử của mình, là bảo bối trọng yếu nhất.

Hai tiểu Oa Nhi đã mở đôi mắt linh động, hiếu kỳ nhìn qua cái thế giới mới tinh này, nhìn gương mặt ngây ngốc của Đỗ Hà, trong miệng "Oa oa" khóc lớn, thanh âm to điếc tai.

Bà đỡ nhao nhao vui mừng nói:

- Công tử tiểu thư khóc to, tương lai nhất định bất phàm.

Đỗ Hà vào lúc này cũng không để ý lời nịnh nọt của hai nàng, nghe vui mừng liền hào phóng cho mỗi người mười lượng bạc.

Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương cùng với Đỗ Như Hối nhanh chóng tiến lên.

Nhìn xem tiểu oa nhi, Lý Tuyết Nhạn vui mừng khôn xiết duỗi hai tay ra nói:

- Đúng là bảo bảo đáng yêu, ta muốn một, ta muốn một...

Đỗ Hà đem lưỡng tiểu oa nhi phân biệt giao cho Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương, cao hứng đi vào trong phòng.

Trong phòng đàn hương lượn lờ, giống như sương mù. Trường Nhạc vô lực nằm trên giường, dung nhan gầy gò rất nhiều, sắc mặt trắng bệch, bờ môi hồng nhuận phơn phớt không còn chút máu nào, đầu tóc rối bời, trên đầu đổ mồ hôi, đủ thấy nàng sinh nở khó chịu thế nào.

Đỗ Hà nhìn mà thương tiếc, ngồi ở trước giường, thò tay khẽ vuốt sợi tóc, ôn nhu nói:

- Trường Nhạc, ta đã trở lại, khổ cho ngươi...

Trường Nhạc đang hư nhược, bởi vì mang long phượng thai, lại trong lần đầu tiên sinh con sinh hai hài tử, thân thể cực kỳ suy yếu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như nghe được âm thanh của Đỗ Hà, trên mặt hạnh phúc, đáng tươi cười, mặt mũi thiếp đi.

Đỗ Hà hỏi thăm bà đỡ, đại phu, tình huống Trường Nhạc.

Một lão phu nhân hơn năm mươi tuổi, nói:

- Tạm thời không có nguy hiểm, nhưng cần phải chờ. Công chúa từ trước đến nay thể chất yếu, có sinh non, một lần sinh hai hài tử, đối với thân thể nguy hại thật lớn, cực kỳ suy yếu. Trước khi nàng khôi phục, tốt nhất không nên đi loạn... Mặt khác, ta bốc một thang thuốc hoạt huyết, cho công chúa bồi bổ thân thể...

Đỗ Hà biết rõ lão phu nhân trước mặt là người chuyên đỡ đẻ trong nội cung, bốn sự ở phương diện này, không người nào có thể so, nghe nàng nói, mỗi chữ mỗi câu, đều nhớ vào lòng.

Đỗ Hà không quấy rầy Trường Nhạc, đi ra ngoài trước.

Bên ngoài sân nhỏ, hai tiểu gia hỏa đang biến thành đối tượng chú ý của mọi người..

Vào lúc này, hai tiểu gia hỏa đang hưởng thụ vinh quang cao nhất của cả Đại Đường này.

Đỗ Hà thấy mà ghen ghét, rốt cuộc ai mới là lão tử, tại sao hai tiểu gia hỏa này lại không nằm trong ngực mình?

Đi đến gần, Đỗ Hà nhìn nhìn hai mắt hai mũi và lông mi, nhưng không phân biệt được, hắn không biết tiểu gia hỏa nào là lớn, tiểu gia hỏa nào là nhỏ, chỉ cảm thấy gia hỏa ở trong ngực của Lý Thế Dân chính là nhỏ, bởi vì Lý Thế Dân có tư tưởng trọng nữ khinh nam, cực kỳ nghiêm trọng.

Trường Tôn hoàng hậu thấy Lý Thế Dân không nở buông tay, cười đến mức đưa một tiểu gia hỏa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà không biết nên mở miệng thế nào, đành phải tiếp nhận tiểu gia hỏa vào trong lòng, Trường Tôn hoàng hậu đưa hài tử, hắn ôm vào ngực.

Chẳng biết tại sao, tiểu gia hỏa vừa nằm trong tay của Đỗ Hà liền khóc "Oa oa", làm Đỗ Hà luống cuống tay chân, tiếng khóc lây bệnh, tiểu gia hỏa trong tay Lý Thế Dân cũng khóc lớn.

Lý Thế Dân liên tục trấn an, tức giận nhìn Đỗ Hà, nói:

- Làm gì có ai bỗng hài tử như ngươi, như trẫm nè, ôm hơi xéo, một tay nâng hài tử. Tay kia thì bợ mông, như vậy hài tử mới có thể thoải mái, tiểu tử ngươi ôm loạn, làm sao làm phụ thân đây?

Đỗ Hà bị giáo huấn khóc không ra nước mắt, đây không phải lần đầu tiên... Nhưng tình huống thực hành không có, liền học theo, Lý Thế Dân chỉ điểm, hắn học bước đầu tiên, thế nào mới ôm hài tử.

Quả nhiên, sau khi ôm, tiểu gia hỏa đang khóc liền nín khóc, dưới sự trêu đùa, cười khanh khách.

Trường Tôn hoàng hậu cũng yêu thương nhìn hai tiểu gia hỏa, ưa thích không được, cười hỏi:

- Làm phụ thân, Hà nhi, cho hai tiểu gia hỏa này nhũ danh đi.

Hài nhi ở cổ đại không gọi tên, đặt tên, đều dùng nhũ danh mà gọi, đây là nhũ danh, thẳng tới khi hiểu chuyện, mới gọi tên, thời điểm làm lễ trưởng thành, mới lấy chữ. Đương nhiên lấy chữ cũng có ngoại lệ, nói thí dụ như Đỗ Hà, sau khi sinh ra, hắn có nhũ danh Thanh Liên. Nhưng sau thời kỳ hài tử, tiểu hài tử đúng là không có thói quen, mà ngay cả hoàng gia cũng giống như vậy, giống như Lý Thái là Thanh Tước, Lý Trị là Trĩ Nô, Tấn Dương công chúa là Tiểu Hủy Tử..., đều là nhũ danh.

Đỗ Hà sợ người ta nói, từ lúc Trường Nhạc mang bầu, hắn đã nghĩ kỹ, cười nói:

- Hài tử đều là bảo bối của phụ mẫu, đã kêu là Tiểu Bảo nhi, Tiểu Bối nhi a...

Nhũ danh chính là thứ ký thác tấm lòng của phụ mẫu, không cần phải có ngụ ý, chỉ cần êm tai.

- Không thành...

Đỗ Hà nói lời này, vừa dứt không lâu, Lý Thế Dân đã phản đối, nói:

- Tiểu Bảo nhi, coi như cũng được, tiểu Bối nhi, quá khó nghe chút ít... Tôn nữ của trẫm, sao có thể gọi tiểu Bối nhi?

Hắn bắt mắt nhìn Đỗ Hà.

Đỗ Hà nuốt nước bọt, nói không ra lời.

Lý Thế Dân ngẫm lại nói:

- Tiểu nha đầu này giống như Trường Nhạc khi còn bé, lớn lên nhất định cũng xinh đẹp giống Trường Nhạc. Hoa bách hợp cao nhã thuần khiết, thanh lệ thoát tục, đã kêu Bách Hợp cũng được, lại có danh xưng "Vân Thường Tiên Tử", danh tự này cũng được, lớn lên thì gọi là Đỗ Vân Thường...

Đỗ Hà không nghe lời đằng sau, trong đầu đang bị hai chữ Bách Hợp làm trấn trụ, một nữ oa nhi tên gì không tốt, tại sao gọi là Bách Hợp?

- Không được...

Đỗ Hà không còn quần đó là tên của hoàng đế Đại Đường đặt hay không, cho nên cái danh xưng này không thể gọi là Bách Hợp được, nàng có tên này chẳng phải nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch sao? Âm thanh phản đối liền nói ra.

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà cũng dám cự tuyệt cái tên tuyệt hảo của mình, mắt hổ trừng lên, đằng đằng sát khí nói:

- Như thế nào? Tên trẫm đặt không tốt?

Đỗ Hà lúc này mới tỉnh ngộ, tên của Lý Thế Dân đặt, hoàng đế Đại Đường, lập lòe nói:

- Cái này... Không phải không tốt?

- Hay là người cảm thấy ta không xứng là ông ngoại, không có quyền lực đặt nhũ danh cho ngoại tôn?

Trong mắt Lý Thế Dân tràn đầy sát khí.

Đỗ Hà xấu hổ cười làm lạnh, nói:

- Đương nhiên không phải...

Lý Thế Dân nói tiếp:

- Cái tên Bách Hợp không được, người cho rằng tên gì?

Đỗ Hà tâm mát một nửa, cái tên này đã gọi ra, còn nói cái gì, hắn cũng không biết nên nói cái gì, mình là phụ thân của nữ nhi, quyền lực đặt tên cũng không có, chỉ có thể đem nước mắt nuốt vào bụng, trái lương tâm nói:

- Đã kêu Bách Hợp, Đỗ Vân Thường...

Lý Thế Dân thu hồi tức giận, vẻ mặt hòa khí, cười nói:

- Vậy là tốt! Bách Hợp, nhũ danh tốt...

Bốn phía mọi người cảm thấy Đỗ Hà cổ quái, mà Lý Thế Dân ban tên có bao nhiêu danh dự nha.

Trừ hoàng tử hoàng nữ, cũng chỉ có Bách Hợp, Đỗ Vân Thường mới có.

Đỗ Hà không tạ ơn, làm sao dám ngậy ngốc cự tuyệt?

Hắn biết rõ hoa Bách Hợp ở thế kỷ hai mươi mốt đại biểu cho cái gì.

Đỗ Hà ngấm tiểu gia hỏa trong tay của Lý Thế Dân, lo lắng lo lắng thầm nghĩ:

- Gọi Bách Hợp cũng không tính, cũng đừng chơi hoa Bách Hợp nha.

653. Chương 677: Luật Lễ, Đấu Hồ Ly

Đã là như thế, tên của hai tiểu tử được định ra.

Tiểu Bảo nhi, Bách Hợp...

...

Đỗ Hà cũng nhận được nghỉ lễ, ở trong phủ cùng Trường Nhạc, tắt lòng chiếu cố.

Đỗ Hà bỏ xuống tất cả, làm một phu quân tốt, người phụ thân tốt, làm bạn với Trường Nhạc.

Trải qua thời gian điều dưỡng tỉ mỉ, cộng thêm Đỗ Hà cẩn thận che chở cùng với Tiểu Bảo nhi, Bách Hợp làm bạn. Trường Nhạc trong lúc nghỉ ngơi, hưởng thụ đến che chở của trượng phu, con cái làm bạn, tâm tình cực kỳ vui sướng. Tươi cười chính là thuốc chữa bệnh tốt nhất, Trường Nhạc đã bị tâm tình ảnh hưởng, dần dần khôi phục. Chậm rãi, nàng đã có thể đi lại.

Khi thân thể Trường Nhạc chuyển biến tốt đẹp, nàng có chút ngoan cố sa thải vú em, quyết định tự mình cho bú.

Tại đại gia đình, cho hài tử bú là phần của vú em. Bởi vì trong mắt bọn họ, thỉnh vú em là một chuyện quan trọng. Trong hoàng cung, thậm chí có cơ cấu chuyên dự trữ vú em, dùng cho hoàng tử hoàng nữ bú.

Nhưng Trường Nhạc lại tỏ vẻ, hài tử của mình, nên do chính mình nuôi nấng chiếu cố, tuyệt đối không ủy thác người khác.

Thấy thái độ Trường Nhạc kiên quyết, Đỗ Hà cũng chỉ có thể theo ý nàng.

Nói thật, Đỗ Hà cũng không thích ứng với phong tục này, hài tử của mình bú sữa người khác lớn lên, đáy lòng ần ần có chút bài xích.

Đỗ Hà ôm Tiểu Bảo nhi, bởi vì sau này có bài hát thiếu nhi, đó là Trên đời của người mẹ tốt. Trước kia không hiểu, cảm thấy một đại nam nhân, đùa với một đại hài nhi, chơi đùa chơi đùa, thậm chí bò trên mặt đất làm ngựa, phi thường mất mặt, hơn nữa còn tỏ vẻ trong lòng, nếu ta có hài tử, tuyệt đối không làm ra loại chuyện này. Cho tới bây giờ mới phát hiện, cách nghĩ này ngây thơ, không thành thực thế nào.

Với tư cách một phụ thân, chọc cho con của mình cười, đó là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Loại hạnh phúc này khó có thể hình dung, chỉ cần hài tử vui vẻ, chính mình không sao cả. Ngây thơ có thể nào? Làm ngựa thì thế nào?

Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá có vui.

Hiện tại hài tử còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, nhưng Đỗ Hà vô cùng hiểu rõ, chỉ cần hài tử vui vẻ, làm trâu làm ngựa, thì như thế nào?

Đỗ Hà lần lượt ngồi bên cạnh Trường Nhạc, đem Tiểu Bảo nhi đưa cho Trường Nhạc, nói:

- Hai tiểu gia hỏa các ngươi, vì tranh giành lớn nhỏ, cướp trước đi ra, hại mẫu thân các ngươi chịu tội, lớn lên phải báo đáp mẫu thân cho tốt.

Trong thời gian Đỗ Hà nghỉ ngơi, Lý Thế Dân cũng bắt đầu đưa ma chướng tới thảo nguyên.

Hắn tiếp nhận địa vực do Tiết Duyên Đà khống chế, tại Mạc Bắc thiết lập an Bắc Đại Đô Hộ Phủ, xúc tu của Đường triều vươn tới thảo nguyên. Thời điểm này thiết lập hai cái Đại Đô Hộ Phủ, phân biệt là Yến Nhiên Đô Hộ Phủ, Hãn Hải Đô Hộ Phủ, hai phủ này quản lý toàn bộ khu vực chiếm được, Hãn Hải Đô Hộ Phủ có phủ đô đốc, Lô Sơn Phủ Đô Đốc...

Mà bảy cái châu này, biểu thị quyền khống chế của Đại Đường với phương bắc.

Hiện tại thảo nguyên đã không phải là thảo nguyên trước kia, thảo nguyên trước kia do Tiết Duyên Đà là bá chủ thống trị, trên thảo nguyên có tập tục mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé, cá con ăn tôm lược, cho dù là Di Nam cũng không có quyền can thiệp.

Bởi vì đây là tập tục ngàn năm qua của thảo nguyên, Di Nam có thể ra lệnh cho Tiết Duyên Đà đi chiến, nhưng không cách nào hỏi đến chính vụ trong bộ tộc.

Ngày nay Đại Đường tham gia, ý nghĩa bá quyền của Đại Đường xâm nhập vào thảo nguyên, cũng triệt đánh tan quy định này.

Đường triều là vương triều người Hán, không có tập tục của thảo nguyên, bọn họ khống chế thảo nguyên, ý nghĩa cả thảo nguyên sẽ có chính đồn và cải cách, đã không phải là địa phương mạnh được yếu thua.

Ai cũng không dám làm càn, tư đầu dưới uy nghiêm của Đại Đường.

Đây là tin mừng cho kẻ yếu, là bi kịch của cường giả.

Kẻ yếu có thể được Đại Đường bảo hộ, sợ bị cường giả thôn phệ, cường giả lại không thể thôn phệ kẻ yếu để bản thân mình lớn mạnh.

Thay đổi cải biến này, làm cho các cường giả của thảo nguyên có bất mãn nhất định, nhưng bọn họ không dám làm gì.

Bọn họ đúng là cường giả, nhưng so sánh với Đại Đường, thì chút thực lực này chỉ hơi mạnh hơn con kiến khác mà thôi.

Phủ binh của Đường triều trải rộng thiên hạ, mà binh lính ở biên cảnh, có thể trong nửa năm tiêu diệt Tiết Duyên Đà. Mạnh như thế, ai có thể địch nổi.

Cho dù không phục thì thế nào, cũng phải ngoan ngoãn cho Đường vương triều, khúm núm cung kính.

Bộ lạc mạnh nhất thảo nguyên hiện giờ chính là bộ lạc Hồi Hột. Bộ lạc Hồi Hột do ba đại bộ lạc tạo thành, nói hấn mạnh, nhân khẩu cũng không quá đáng là ba mươi vạn mà thôi, ngay cả thành trì như Trường An, nhân khẩu cũng gấp ba lần nó, tráng nam trong bộ lạc cũng chỉ có ba vạn người có thể cầm vũ khí. Lực lượng như thế, làm cách nào đối kháng với Đại Đường?

Xét thấy tù trưởng Hồi Hột có biểu hiện anh dũng khi đối kháng Tiết Duyên Đà, Lý Thế Dân rất thông tình phân cho hấn một khối thổ địa phì nhiêu trên thảo nguyên cho hấn dừng chân, làm hàng xóm với Đại Đường, nhất cử nhất động, đều nằm trong giám thị của Đại Đường.

Biết được tin tức này, Đỗ Hà ôm tâm tính đồng tình mỉm cười nhìn thấy tên tù trưởng Hồi Hột nhận thổ địa, hấn cho rằng năm đó Đường triều đến đỡ Tiết Duyên Đà trở thành bá chủ quát tháo thảo nguyên, thay Đường triều thống trị thảo nguyên. Hôm nay cũng như năm trước, sẽ lựa chọn bộ tộc thân cận với Đại Đường, lập hấn làm Khả Hấn, thay Đại Đường thống trị thảo nguyên.

Lại không biết năm đó Lý Thế Dân nâng đỡ Tiết Duyên Đà, có chút bất đắc dĩ.

Dương Quảng phá sản, thời Tùy diệt, nhân khẩu giảm mạnh còn ba ngàn vạn người, Đường triều lập quốc, thực lực quân sự, thậm chí không bằng Đột Quyết. Cho dù Đại Đường trải qua bốn năm Trinh Quán nghỉ ngơi lấy lại sức, đã bại Đột Quyết không ai địch nổi, nhưng thực lực vẫn có hạn, không đủ khống chế cả thảo nguyên.

Mà những lợi ích trên thảo nguyên, còn kém xa con đường tơ lụa của Tây Vực.

Nói trắng ra thảo nguyên là một khối thịt, Tây Vực là một khối thịt mỡ, lựa chọn cả hai, Đường triều lựa chọn Tây Vực, cho nên mới nâng đỡ Tiết Duyên Đà.

Hiện tại Tây Vực yên ổn, thực lực Đại Đường đã tăng lên, đã có thể hoàn toàn khống chế thảo nguyên. Dưới loại tình huống này, cho nên muốn ăn cả miếng thịt, sẽ nhả ra sao?

Nhả ra chẳng khác gì khi bồi phu nhân mà gãy binh.

Đỗ Hà cười cười, hấn đã giúp Đại Đường triệt để gạt bỏ uy hiếp của thảo nguyên rồi.

Dù sao Trinh Quán có xu hướng áp chế triệt để thảo nguyên, tương lai chưa hấn có thể thành công, mà trong lịch sử Cao Tông. Tuy Lý Trị đánh rất được lãnh thổ rộng lớn, nhưng không cách nào giống như phụ thân của hấn, cho nên phải thay Đại Đường giảm bớt địch nhân cường đại nhất của mình.

Nếu như không có Lý Thế Dân lưu lại Lý Tích, Tô Định Phương, Tiết Nhân Quý là các danh tướng cái thế, Lý Trị chưa hấn có thể có được thành tựu như thế trong lịch sử.

Có một số việc, vẫn phải đề phòng khi nó chưa xảy ra. Nhưng trong lúc nhất thời, Đỗ Hà cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Dù sao hấn chỉ là người, không phải là thần, trong lịch sử cơ hồ không có chế độ nào có thể giải quyết triệt để dân tộc ở tái ngoại.

654. Chương 678 + 679: Tiểu Chính Thái Và Đại Mật Mập

Phương pháp tốt không phải là không có.

Nhưng gần đây trừu bối tiếp người nhà, Đỗ Hà cầm một quyển sách trong tay, đây chính là quyển Luật Lễ của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Quyển sách này chính là thứ làm Đại Đường oanh động, chính là pháp tắc giúp Đại Đường trị thế, cũng bởi vì có quyển sách này xuất thế nên chỉnh đốn và cải cách, làm cho không có người nào dám khinh thị.

Mà ở trên giường, Vũ Mị Nương đã từng nói về quyển sách này với Đỗ Hà.

Vũ Mị Nương vì Đỗ Hà, điều tra đối với Trưởng Tôn Vô Kỵ có thể nói là tận lực, mà Luật Lễ, chính là cú xoay người thật đẹp của Trưởng Tôn Vô Kỵ, hiện tại cả văn thần trong triều đang thảo luận về quyển sách này.

Uy danh của Trưởng Tôn Vô Kỵ, so với trước đó, còn tốt hơn.

Vì thế Đỗ Hà cũng cầm lấy một bản, tĩnh tâm nghiên cứu.

Những ngày này, Đỗ Hà đã xem quyển sách này không dưới ba lượt, mỗi một lần đều có cảm xúc hoàn toàn mới, rốt cuộc cũng hiểu Luật Lễ này là cái gì, quyển Luật Lễ có thể làm cho văn sĩ cả thiên hạ oanh động, cũng không còn nằm trong phạm trù của sách được nữa, nội dung bên trong phần lớn nói nên trị vì thiên hạ như thế nào, nên dùng luật pháp ước thúc vạn dân như thế nào, nên dùng luật pháp ổn định xã hội như thế nào, nên dùng luật pháp giữ gìn lợi ích của Đại Đường như thế nào.

Đỗ Hà xem mà cảm thấy sợ hãi thán phục không thôi, Trưởng Tôn Vô Kỵ trừ một bụng ý nghĩ xấu ra, trên phương diện giải thích luật pháp, phóng nhãn cả Đại Đường, đúng là không ai bằng.

Đỗ Hà cũng nghĩ tới danh ngôn đời sau, phương Tây có luật pháp La Mã, phương Đông có Đường luật.

Đương nhiên Đường luật này không chỉ có luật pháp do Trưởng Tôn Vô Kỵ biên soạn, mà pháp luật Đại Đường Đường là tên gọi chung, kể cả Vũ Đức Luật thời Lý Uyên, thời kỳ Đường Huyền Tông có Khai Nguyên Luật, Đại Đường Lục Điển các loại, Trưởng Tôn Vô Kỵ biên soạn Trình Quán Luật, Vĩnh Huy Luật, chiếm vị trí chủ đạo trong luật pháp đời Đường, là căn cơ khởi nguyên của Đường luật.

Vũ Đức Luật tuy không bằng Trình Quán Luật, Vĩnh Huy Luật, nhưng phần lớn đều noi theo luật pháp đời Tùy, cũng không có bao nhiêu cải tiến. Cũng bởi vì như thế, Lý Thế Dân sau khi kế vị, đã cho Trưởng Tôn Vô Kỵ biên soạn luật pháp thuộc về Đại Đường.

Cũng làm căn cơ trụ cột cho Đường luật.

Bất kể là Khai Nguyên Luật, Đại Đường Lục Điển hay là Đại Trung Hình Luật Thống Loại sau này, đều vây chung quanh Trình Quán Luật, Vĩnh Huy Luật mà tiến hành biên soạn.

Đỗ Hà không biết bởi vì nguyên nhân mình xuyên việt, hay là cái gì đó, dưới hào quang của hắn, Trưởng Tôn Vô Kỵ ở thời Lý trị bất đầu tu sửa Trình Quán Luật, không biết được thái tử hiện giờ là ai, bởi vì chưa rõ ràng, mà Luật Lễ xuất hiện một cách ngoài ý muốn.

Đỗ Hà tức là võ tướng, cũng là văn thần, cũng không thể coi thường Luật Lễ mang ảnh hưởng tới cho Đại Đường.

Đỗ Hà khép Luật Lễ lại, đang suy nghĩ, suy nghĩ về nội dung của quyển sách này.

Luật Lễ là luật pháp, cũng không phải đầm rồng hang hổ, càng không phải thiết kế chế độ hư vô mờ mịt, mà Đường triều hấp thụ những điểm chưa được của các triều đại trước, đem ưu điểm tiếp thu, cải tiến khuyết điểm, cho ra một chế độ chính trị hoàn thiện hơn.

Kể thống trị đời Tùy đã đề ra luật pháp nghiêm khắc để trừng phạt, cho nên dẫn tới khởi nghĩa nông dân trong lịch sử, mà Đường triều thành lập cũng có ấn tượng sâu sắc. Cho nên Trưởng Tôn Vô Kỵ tiếp nhận giáo huấn đời Tùy diệt vong, áp dụng nhiều biện pháp cải tiến, thành lập hệ thống chính trị ổn định, quán triệt phương châm tiếp thu cái tốt, cải biến cái xấu.

Trong mắt của người đời Đường, đúng là không chê vào đâu được, là một kiệt tác thiên cổ.

Nhưng mà...

Trong mắt Đỗ Hà hiện ra một đạo quang mang, cái này chính là ánh mắt của đời Đường thôi.

Bản thân sự tồn tại của Đỗ Hà chính là bug (bác nào chơi game có bug thì biết nó là gì, gọi chung là hack), là dị loại có tri thức ngàn năm. Tiến bộ lịch sử, tiến bộ khoa học, tiến bộ xã hội, tiến bộ luật pháp và chế độ.

Có thể ổn định luật pháp thiên triều, bất luận chi tiết, tỉ mỉ hay là thân thể to lớn, đều vượt xa Đường triều.

Đương nhiên nếu như nói Sở Lưu Hương, người trong quan phủ tuy không thấy được thể nào là cao thượng, nhưng bọn họ đại biểu cho pháp luật và quy cũ, nhưng cho dù là người nào cũng phải tôn trọng! Miệt thị bọn họ, chính là chà đạp quý củ, loại quý củ này đương nhiên không được tôn trọng, nhưng đạo đức cùng chính nghĩa, cho dù thể nào cũng không được khinh thị.

Chế độ thiên triều không sai, sai chính là người chấp hành, bao che lẫn nhau, lạm dụng chức quyền.

Đỗ Hà cũng không phải học pháp luật, cho nên luật pháp kỹ càng hắn không biết, cũng không có khả năng biến thành luật sư, đem điều lệ chế độ thiên triều, mấy trăm đầu luật pháp nhớ trong đầu. Nhưng dù sao cũng là người trưởng thành, cho nên tiếp xúc được một ít chế độ và sinh hoạt.

Những điều lệ chế độ này, chính là thường thấy nhất, thực dụng nhất, cũng là mấu chốt khiến xã hội ổn định.

Ngoài ra hắn với tư cách là thầy giáo lịch sử, cũng tiếp xúc qua với chế độ luật pháp của Đường triều, tuy cũng không có khả năng nhớ tất cả trong đầu, nhưng là một quái vật đi trước thời đại, cho nên nhìn ra nhiều điểm không ổn trong Luật Lễ của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Đỗ Hà tiếp tục đọc Luật Lễ, trong đầu xuất hiện ý nghĩ cải tiến, thì thầm tự nói:

- Nhớ rõ nghe Mị Nương đã từng nói qua, sửa một chữ được một lượng vàng, không biết lão hồ ly kia có thể lấy ra bao nhiêu vàng đây?

Muốn sửa một câu trong Luật Lễ rất đơn giản, nhưng muốn làm được lại có thể nói là muôn vàn khó khăn.

Cũng không phải trong đầu của Đỗ Hà không có hàng, mà cần phân chia ra các triều đại khác nhau mà ứng dụng, Đường triều là thời đại phong kiến tiêu chuẩn, tuy trên danh nghĩa mà nói, dân chúng là đệ nhất, đều là nói nhảm. Xã hội phong kiến, hoàng đế là đệ nhất, ai cũng không thể xúc phạm quyền lực của hoàng đế.

Nếu như Đỗ Hà làm từng bước, nói cái gì dân chủ, nói cái gì tự trị, đây tuyệt đối là dốt đèn trong phòng chứa thuốc nổ... Đó là muốn chết.

Đỗ Hà tốt xấu gì cũng lăn lộn ở Đại Đường nhiều năm như vậy, cho nên thường thức đó cũng biết rõ, căn cứ vào kinh nghiệm cả ngàn năm, sửa chữa Luật Lễ không khó, nhưng cái khó chính là thời đại khác biệt quá rõ ràng, lựa chọn tinh túy của nó, dung nhập vào bên trong.

Đỗ Hà phát hiện có rất nhiều chế độ hợp lý cao minh hơn, nhưng bởi vì chế độ xã hội hiện giờ mà không thể vận dụng, cũng chỉ có thể thở dài, cũng không có quá mức cưỡng cầu.

Tiến bộ xã hội, cần đi từng bước khá dài. Bây giờ là xã hội phong kiến, xã hội phong kiến thì có thứ tự của xã hội phong kiến. Nếu như cưỡng ép sửa đổi, cứng nhắc dùng chế độ chủ nghĩa xã hội khoa học hoặc chế độ tư bản chủ nghĩa khoa học mà phát triển, giống như nuông chiều thành hư, ngược lại là chuyện xấu.

Đỗ Hà chọn lựa tỉ mỉ, đem những thứ có hữu dụng đưa vào trong chế độ này, những thứ không hợp với xã hội phong kiến sẽ loại bỏ, chỉ lấy những thứ thích hợp với xã hội phong kiến mà thôi, ở địa phương tương ứng, thêm vào trong Luật Lễ. Những chế độ phong kiến trước đời Đường, phần lớn đều lấy chế độ phục vụ cho đế vương, không có bản khoản này. Nếu như đem những thứ vượt qua thời đại, chẳng khác gì đem súng ống đưa vào trong Tam Quốc Chí, tận dụng mọi thứ mà thêm vào.

Tam Quốc Chí với tư cách là một trong nhị thập tứ sử, kỳ thật cũng không bằng nên nói, Tam Quốc Chí là do người ta tự biên tự diễn thêm vào, đương nhiên cũng không phải là do Trần Thọ ghi sử bất công, cũng không phải khuyết thiếu công tâm khi ghi sử.

Mà là nhân lực có hạn, một người có năng lực thế nào, cũng không có khả năng đem toàn bộ tư liệu dung nhập vào trong sử sách.

Lúc Nam Bắc triều, Tống Văn Đế bảo Trần Thọ ghi lại Tam Quốc Chí, mà Bùi Tùng Chi là phụ tá để làm chuyện này. Bùi Tùng Chi mượn nhờ lực lượng của quốc gia, dụng tâm thu thập tư liệu lịch sử còn sót lại, bổ sung những chỗ thiếu và uốn nắn sai lầm. Mà ghi sử và chuyện của nhân vật, Bùi Tùng Chi có bình luận, mà Trần Thọ không lo liệu chuyện này, Bùi Tùng Chi cũng tiến hành phê bình. Bùi Tùng Chi có kiến thức uyên bác, dẫn sách đầu đuôi nguyên vẹn, không có thêm bớt vào. Vì chú thích Tam Quốc Chí, hẳn đã thu thập hơn một trăm năm mươi loại tài liệu nguyên thủy thời kỳ Tam Quốc Chí, dẫn chứng rộng rãi và giữ nguyên văn, số lượng lời chú thích còn nhiều gấp ba nguyên văn.

Mà Tam Quốc Chí bây giờ cần thêm hai chữ "Bùi chú" (chú: có nghĩa là chú thích, mà Bùi chú là do người họ Bùi chú thích), chỉ có thêm hai chữ này, mới có thể tính toán là Tam Quốc Chí trong nhị thập tứ sử.

Đỗ Hà làm những chuyện như ngày hôm nay, cũng không kém Bùi Tùng Chi bao nhiêu, thời điểm này hẳn vận dụng toàn bộ tri thức của mình vào việc chỉnh đốn và cải cách lại cho hoàn thiện, không chút do dự chú thích thao thao bất tuyệt, giải thích rõ ràng. Có một ít chỗ không bàn mà hợp với lịch sử, dễ dàng phạm sai lầm, làm cho người có tâm lợi dụng nó để vượt qua, cho nên phải bổ sung rõ ràng.

Phần lớn thời gian nghỉ ngơi của Đỗ Hà là làm chuyện này..

Luật Lễ có gần mười vạn chữ, muốn chú thích từng chỗ, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Đây không phải là ghi tiểu thuyết, có thể ghi loạn vào trong đó, với tài năng của Trương Tôn Vô Kỵ, Luật Lễ hơn mười vạn chữ, cũng phải tốn hơn ba năm, có thể thấy được mỗi chữ trong đó, mỗi một câu hẳn đã trải qua cân nhắc kỹ càng mới ghi vào. Đỗ Hà tự hỏi trên phương diện luật pháp, hẳn kém Trương Tôn Vô Kỵ, chỗ dựa của hắn chỉ là tri thức hơn ngàn năm mà thôi, cho nên sửa chữa đặc biệt cẩn thận.

Hơn nửa tháng qua đi, hắn cũng chỉ sửa chữa được hơn vạn chữ mà thôi. Nhưng trong hơn vạn chữ này, Đỗ Hà chỗ đánh dấu chú giải cũng hơn một vạn hai ngàn năm trăm chữ, so với nội dung nguyên bản còn nhiều hơn.

Nếu đúng là sửa một chữ, được một lượng vàng. Như vậy Đỗ Hà hiện tại đã có hơn một vạn lượng vàng rồi.

Con số này quá mức khổng lồ, Trương Tôn Vô Kỵ mười phần là không thể lấy ra được.

Hôm nay cao thấp Đỗ phủ vô cùng đặc biệt, bởi vì, song sinh Tiểu Bảo Nhi và Bách Hợp của Đỗ Hà, đã tới ngày đầy tháng.

Đỗ Hà cũng không phải ưa thích phô trương, nếu có khả năng hắn chỉ hi vọng chỉ có người nhà mà thôi, gọi thêm Phòng Di Ái, La Thông, Tiết Nhân Quý, Lý Kính Nghiệp là những hảo hữu sinh tử, cùng tới đây chia vui. Nhưng chuyện này không thực tế, người trong giang hồ, thân bất do kỷ. Người trong quan trường, càng là như thế.

Đỗ Hà trà trộn trong Thượng Thư Tỉnh, mà đại sự như đầy tháng con trẻ, không mời người trong quan phủ tới, hiển nhiên không nói nổi, mà trong lòng của bọn họ cũng có chút phiền phức khó chịu, cho rằng mình xem thường bọn họ. Đồng dạng, mời bọn họ, cũng phải mời thêm những quan viên khác, tất cả đều phải mời.

Bởi vì tránh mời phiền diện, cho nên số quan viên được mời cũng nhiều hơn tám mươi.

Tiệc rượu cũng không phải là bày loạn ngồi sao thì ngồi, phải phân chủ yếu và thứ yếu.

Bởi như vậy, Đỗ Hà và đám hảo hữu nhất định phải ngồi cuối cùng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Đỗ Hà khó xử.

Đỗ Hà nhìn danh sách thật dài trên tay, thật khó khăn sắp xếp vị trí.

Người hiện đại đối với chỗ ngồi dự tiệc rượu, cũng không quá coi trọng. Nhưng người cổ đại rất quan tâm tới vị trí khi ngồi, bởi vì một vị trí ngồi mà đánh đập tàn nhẫn, thậm chí có khối người biến thành cừu địch sinh tử. Cho nên người cổ đại đối với chuyện sắp xếp vị trí ngồi, phi thường chú ý, giống như xếp hàng chờ công chứng, cần phải sắp xếp hợp lý, đây là một chuyện không dễ dàng gì.

Quản sự trong phủ sắp đi phát thiệp mời cho từng quan lại quyền quý, nhưng đang chờ quyết định cuối cùng của Đỗ Hà.

Đỗ Hà nhìn thấy danh ngạch trên tay, hần đang suy nghĩ, đầu tiên là ghế cho các vương tử. Tuy nói Đỗ Hà cùng con của Lý Thế Dân không có qua lại quá nhiều, nhưng dù sao Trường Nhạc cũng là người trong hoàng gia, Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp là cháu ngoại trai gái của bọn họ, bọn họ thân là cậu, không mời không được.

Ghế đầu tiên không thể làm khác, không hề nghi ngờ, ghế đó phải lưu lại cho Đạo Hạ hoàng tử đi thay cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân với tư cách hoàng đế, nếu như ngồi cùng hàng với thần tử, sẽ có gián thần kháng nghị (gián thần: tức là chức quan can gián nhà vua), mà hần cũng không muốn như vậy. Lý Thế Dân cực kỳ ân sủng với Đỗ Hà, nếu như hân lại tự tham gia đầy thánng của Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp, Ngụy Chính, Mã Chu là những gián thần sẽ ghé vào tai của hần mà nói này nói kia.

Lần trước Lý Thế Dân vì lo lắng Trường Nhạc gặp nguy hiểm, không để ý dáng vẻ mà đi tới Đỗ Phủ, làm cho Ngụy Chính, Mã Chu nói ra một hồi.

Mà trước khi cử hành yến hội, Lý Thế Dân đã truyền tin tức tỏ vẻ chính mình không đến, nhưng sẽ cho một vương tử đi thay hần, đến đây chúc mừng, trong lời nói cũng có chút tiếc nuối, tỏ vẻ phải đợi sau khi thân thể Trường Nhạc khôi phục lại, thì bảo nàng mang Bách Hợp đi tới gặp hần vài ngày. Về phần Tiểu Bảo Nhi, Lý Thế Dân tỏ vẻ quân tử không đoạt yêu thích của người khác, để lại cho song thân của Đỗ Hà chơi với cháu.

Đối với cách nói này của Lý Thế Dân, Đỗ Hà tỏ vẻ trơ trên, chỉ cần không phải mù lòa, có thể nhìn ra Lý Thế Dân thiên vị nữ ngoại tôn của mình. Nhưng mà, Trưởng Tôn hoàng hậu cũng hi vọng Trường Nhạc có thể mang theo Tiểu Bảo Nhi theo, đối với hai thân gia của phu nhân, nam trọng nữ khinh nam, nữ trọng nam khinh nữ, hợp lại thành một đôi quái dị.

Về phần chuyện thứ hai, chính là Lý Thái.

Đối với Lý Thái, Đỗ Hà không có tình nguyện, chỉ hi vọng cái tên tính tình không coi ai ra gì này, đừng làm rộn xảy ra chuyện là được.

Kế tiếp chính là công khanh, Tần Quỳnh, Úy Trì Kính Đức, Trình Giảo Kim là những lão tướng của Đại Đường, kế tiếp là Tô Định Phương, Tiết Vạn Triệt là những tướng lãnh tầm trung, cộng thêm một ít quan viên Thượng Thư Tỉnh, cộng thêm bọn người mà Đỗ Hà quen biết như La Thông, Phòng Di Ái.

Nhìn thấy hảo hữu ngồi cuối cùng, Đỗ Hà thật sự băn khoăn, nếu như có thể, hần thật sự muốn xếp bọn họ lên chỗ của Lý Thái. Những người này đều là tri kỷ sinh tử của hần, nhưng có thể đánh đồng với Lý Thái sao?

Đỗ Hà đem mấy chi tiết, điều chỉnh lại cẩn thận, cho quản sự an bài.

Đỗ Hà tiến vào phòng Trường Nhạc, tra hỏi tình huống thân thể của nàng.

655. Chương 680 +681: Máu Chốt Lý Thế Dân Lập Thái Tử (thượng+hạ)

Trường Nhạc trải qua hơn một tháng tu dưỡng, đã khôi phục rất nhiều, trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, cũng không có bệnh trạng gì khác.

Nhìn thấy sắc mặt như Tây Thi của Trường Nhạc, Đỗ Hà lo lắng nói:

- Thật sự không được, không nên miễn cưỡng, ta đến là được...

Trường Nhạc trên mặt tràn đầy vui sướng hạnh phúc tươi cười, lắc đầu nói:

- Đây tháng của con là chuyện vui lớn, ta làm mẫu thân sao lại không thể tham dự chứ?

Đôi mắt động lòng người của nàng nhìn Đỗ Hà, ngạc nhiên nói:

- Mà Đỗ Lang, người hình như có tâm sự, chẳng lẽ không cao hứng?

Đỗ Hà biết rõ dấu điểm không qua Trường Nhạc, cho nên đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

Trường Nhạc cười một cái, nói:

- Không bằng như vậy, thu hồi toàn bộ ghế của những tri kỷ của chàng lại, mở một tiểu yến nhỏ, mời những tri kỷ của Đỗ lang tham dự, như vậy bọn họ có thể tùy ý. Chỉ cần Đỗ lang, rút ngắn thời gian là được, bọn họ đều là bằng hữu của Đỗ lang, có thể sẽ hiểu Đỗ lang mà.

- Ý kiến hay...

Con mắt Đỗ Hà sáng lên, lập tức cho người an bài.

Thời gian yến hội sẽ tới, Đỗ Hà tự mình đi ra nội viện nghênh đón, trong phủ do Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương thay hấn quản lý.

Đột nhiên bên ngoài phủ truyền đến một tiếng hô to:

- Ngụy Vương điện hạ đến...

Đỗ Hà nhíu mày, đương nhiên phải đi ra nghênh đón.

Lý Thái đúng là béo, đoán chừng không dưới hai trăm cân, ngồi kiệu tới, dáng vẻ hiên ngang đi vào..

Làm bộ thân mật chúc Đỗ Hà, vị trí thái tử còn chưa có kết luận. Nhưng mà bộ dáng của Lý Thái, cơ hồ tự cho mình là thái tử. Hắn là cảm thấy Lý Thừa Càn xuống đài, cũng chỉ còn lại thứ tử như hắn là có tư cách, là người có tư cách ngồi lên vị trí hoàng trữ. (hoàng trữ: người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua).

Hiện tại Lý Thái đã đảo khách thành chủ, không chỉ được thế gia vọng tộc môn phiệt ủng hộ, còn muốn lôi kéo Đỗ Hà, hi vọng đạt được Đỗ Hà tương trợ, cho nên rất thân mật.

Đỗ Hà dùng nét mặt tươi cười mà đối đãi, mời hắn vào trong phủ.

Đường triều dùng trái vi tôn, Lý Thái thấy bên ngồi bên phía tay phải, khuôn mặt nhất thời trầm xuống.

Khách mới dần dần tề tụ, thời điểm này bên ngoài truyền ra tiếng hô Tấn vương Lý Trị đã tới.

Đỗ Hà vội vàng đón chào, Lý Trị năm nay mười ba tuổi, dùng cách nói của đời sau thì hắn là tiểu chính thái, âm thanh nói chuyện như cho con bú, có chút ngây thơ. Hắn rất ít xuất cung, yến hội trong nội cung cũng không có hắn tham dự, tối đa chỉ có một lần tụ hợp gia đình vào năm mới thì xuất hiện, còn lại không thấy trong các kiểu yến hội này.

Đôi mắt nhìn qua lại, có chút tò mò, lại có chút hưng phấn.

- Bái kiến Tấn vương điện hạ...

Đỗ Hà tiến lên hành lễ.

Lý Trị cùng Trường Nhạc rất thân, cho nên hắn có hảo cảm với tỷ phu này, cười muốn nhảy lên trước, cùng hắn nói chuyện, vừa tiến thêm một bước, đột nhiên dừng bước chân, biểu lộ nghiêm túc, ra vẻ đại nhân nói:

- Bốn vương hôm nay đại biểu phụ hoàng mẫu hậu, tới ăn mừng cho hai vị ngoại tôn ngoại tôn nữ, đặc biệt mang tới đôi khóa vàng... Chúc Tiểu Bảo Nhi, Tiểu Bối Nhi có thể khỏe mạnh phát triển, cũng giống như phụ thân, trở thành trụ cột của Đại Đường.

Đỗ Hà nghiêm nghị tiếp lễ, sau đó mời Lý Trị ngồi bên trái.

Hai vị vương tử...

Tiểu chính thái, đại mập mạp, cứ như vậy, ngồi đối diện nhau.

Ánh mắt Lý Thái bất thiện nhìn qua Lý Trị ngồi đối diện mình, hai mắt thỉnh thoảng lộ ra một tia hung quang bất mãn. Chính mình là thứ tử, hoặc là trình độ sủng ái mà biểu hiện, vẫn là người có thể kế thừa thái tử đầu tiên, là thái tử tương lai, tất nhiên là hắn không thể nghi ngờ.

Đó cũng là suy nghĩ của vô số người khác, trước kia Lý Thái nắm giữ tâm của kẻ sĩ, có được thế lực đánh đồng với Lý Thừa Càn. Hôm nay, Lý Thừa Càn bởi vì mưu phản mà bị cách chức biếm làm thứ dân, những đại thần ủng hộ Lý Thừa Càn đều quay sang ủng hộ Lý Thái.

Nguyên nhân bởi vì phương pháp kế thừa truyền lưu mấy ngàn năm qua, Lý Thái với tư cách là thứ tử, đương nhiên là người hoàn toàn xứng đáng được chọn làm thái tử.

Cho dù là thiên thời, địa lợi, hay là nhân hòa đều thuộc về Lý Thái, có thể nghĩ, tên mập mập này có vốn luyện cuồng ngạo, hôm nay tức giận cũng hiểu được.

Hôm nay Đỗ Hà làm đầy tháng cho hai con, Lý Thái đến, cho rằng vị trí đầu não là mình chứ không phải ai khác, không thể ngờ lại như thế này. Nếu không phải nhờ Trường Nhạc trong mắt Lý Thế Dân, Trường Tôn hoàng hậu có địa vị độc nhất vô nhị, đổi thành địa phương khác hoặc thời điểm khác, sớm đã tức giận phẩy áo bỏ đi.

Trong lòng hắn đầy tức giận ngồi xuống, hắn cho rằng phải xem là ai mà có tư cách ngồi được ở vị trí bên trái như thế.

Hắn nghĩ tới rất nhiều người, kể cả tam ca Lý Khác là người duy nhất có thể tranh phong với mình, nhưng tuyệt đối thật không ngờ lại là cửu đệ Lý Trị không chút thu hút này. Càng làm cho hắn phiền muộn là Lý Trị lại đại biểu cho Lý Thế Dân, Trường Tôn hoàng hậu mà đến. Lý Trị đại biểu cho hai người có địa vị tôn sùng nhất Đại Đường, ngồi ở vị trí bên trái đầu tiên là hoàn toàn xứng đáng.

Lý Thái không lời nào để nói, lại âm thầm oán hận trong lòng, chuyện như vậy, phụ hoàng cho ta tới là được, làm gì phải phái tên tiểu tử này tới?

Nghĩ đến đây, vẻ ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười, nói:

- Trị nô, nhiều ngày không thấy, cao lên không ít, lúc nào đến quý phủ ca ca ngồi một chút, hai huynh đệ chúng ta trò chuyện thân mật...

Lý Trị là hài tử thông minh, nhưng nhược điểm lớn nhất chính là tính cách nhu nhược, có chút nhu nhược, mà đối với tứ ca tàn bạo này, vẫn còn có chút e ngại, trong nội tâm tuy hiểu Lý Thái muốn gì, dùng chữ danh "Trị nô" mà gọi, cũng không mang theo hảo ý, nhưng không thể tức giận, cho nên tiếp lời:

- Tốt, tứ ca... Có rảnh Trị nô nhất định đến thăm...

Lý Trị đến, đại biểu yến hội có thể bắt đầu.

Đỗ Hà, Trường Nhạc phân biệt ôm Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp đi ra đại sảnh yến hội.

Bởi vì Trường Nhạc xuất hiện, Lý Thái cũng không tiếp tục gây phiền toái cho Lý Trị, hiển nhiên có kiêng kỵ nhất định với Trường Nhạc. Cũng giống như Lý Thừa Càn, tuy là thái tử, chống lại Trường Nhạc, nhưng không có dũng khí đối kháng chính diện. Bởi vì bọn họ từ nhỏ tới lớn, ở cùng một chỗ, mới biết được địa vị của Trường Nhạc trong lòng của Lý Thế Dân, Trường Tôn hoàng hậu như thế nào, cho nên không muốn trêu chọc.

Gây nằng, so với gây Lý Thế Dân, Trường Tôn hoàng hậu, càng thêm nghiêm trọng.

Đỗ Hà thấy Lý Thái an phận xuống, cũng thở ra một hơi, thầm khen chính mình có được phu nhân quá lợi hại.

Màn kiếp tiếp, chính là tiếp nhận chúc mừng của khách nhân, yến hội chính thức bắt đầu.

Yến hội của người xưa có chút phức tạp, nhưng trên ý nghĩa chính thức có chút buồn tẻ, cũng không có rất nhiều hạng mục giải trí. Nhưng Đỗ Hà trước nay đã nói, tới đây tháng của con cái, tâm tình sẽ sung sướng thoải mái, yến hội phải náo nhiệt, nói chuyện trời đất, cũng không có tệ ngắt.

Bởi vì Trường Nhạc ở đây, Lý Thái cũng không có bày ra tư thế, biểu hiện rất khách khí.

Đỗ Hà cũng rút nhanh đi vào tư yến ở biệt viện, nơi đây là hảo hữu chính thức của Đỗ Hà.

Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, nói chuyện trời đất, hào khí so với đại sảnh còn náo nhiệt hơn, càng không có phân tôn ti, một đám người ngồi chung bàn, nói chuyện phiếm chè chén.

Thấy Đỗ Hà đã đến, Phòng Di Ái, La Thông, Tiết Nhân Quý, Lý Kính Nghiệp, Lý Nghiệp Hủ, Lý Nghiệp Tự cùng với tám kẻ dở hơi của Trình gia, cùng nhau đứng dậy ăn mừng.

Đỗ Hà càng cao hứng, trên đại sảnh toàn là quan to hậu duệ quý tộc, tuyệt đại bộ phận đều nói tiếng người, nhưng trong lòng đang cầu mong Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, bọn chúng sẽ thương tâm khổ sở, nhưng trong lòng sẽ mừng thầm. Nhưng người ở đây không giống, bọn họ chúc mừng tận đáy lòng, bọn họ cao hứng thật sự.

Trong những người tham gia đây tháng là Phòng Di Ái, La Thông, Tiết Nhân Quý, cho nên đặc biệt xin nghỉ phép để trở về.

Đại quân Lý Tích bắc phạt, bởi vì phải xử lý chuyện ở thảo nguyên, đến trễ một thời gian thật lâu, chứ không thể điều đại quân trở về nơi này được.

Yến hội cử hành càng lâu, kế tiếp là một ít biểu diễn, con hát diễn hí kịch hoặc là dị nhân diễn ảo thuật.

Người biết nhau sẽ tụ lại nói chuyện phiếm, xem cuộc vui, thưởng thức trà ăn trái cây, người không ưa nhau thì rời đi, cũng không ảnh hưởng toàn cục, đây chính là tập tục của yến hội.

Đỗ Hà đứng bên ngoài tiễn khách, mà Phòng Huyền Linh, Tần Quỳnh, Ủy Trì Kính Đức những người này, thân ở địa vị cao, có rất nhiều việc, có thể rút thời gian tham gia đây tháng là quý lắm rồi, Đỗ Hà cũng không cưỡng cầu bọn họ ở lại lâu, tự mình tiễn bọn họ ra ngoài.

Đang định trở lại trong phòng, đã thấy Lý Thái bước nhanh đi về phía hắc, trên mặt có chút ít khó chịu, lại có chút phẫn nộ.

Đỗ Hà kinh ngạc khê giật mình, không biết là ai gây thẳng này, tiến lên cười nói:

- Ngụy Vương diện hạ không ở lâu hơn?

Lý Thái xanh mặt, nói:

- Bồn vương còn có việc, cáo từ...

Hắn hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, vội vàng rời đi.

Đỗ Hà bất đắc dĩ cười cười, kỳ thật hắn cũng biết tâm tư của Lý Thái.

Lý Thái thế nào thì Đỗ Hà cũng biết rõ đôi chút, làm người rất cao ngạo, nhưng ở trước mặt Lý Thế Dân sẽ biến thành con ngoan, rất được Lý Thế Dân ưa thích, giỏi về trở mặt.

Hắn bày ra bộ dạng này, rất hiển nhiên là hắn muốn hỏi chuyện này, sau đó truy nguyên nhân, hai người nói với nhau, đạt thành ăn ý.

Trong lòng Đỗ Hà hiểu rõ, không có người nào nguyện ý đi gây với một vương tử, huống chi vương tử này còn có thể trở thành người thừa kế vương triều Đại Đường. Mặc dù thật sự xảy ra chuyện, Lý Thái có chín thành là đầu số gây nên. Cho nên trực tiếp tránh Lý Thái, giả bộ nhưng không thấy biểu lộ của hắn.

Đỗ Hà tìm quân sự trong phủ, hỏi hắn tình huống trong phủ một chút.

Lúc này mới ngoài ý muốn biết được, phát sinh ma sát với Lý Thái chính là Phòng Di Ái.

Trong suy nghĩ của Đỗ Hà, tất cả ngọn nguồn đều do Lý Thái cố tình gây sự.

Trong một phần tạp kỹ, có một đại lực sĩ đi ra biểu diễn, khí lực rất lớn, Phòng Di Ái cũng chơi với hắn, đúng lúc lại bị Lý Thái nhìn thấy. Lý Thái bày ra gương mặt anh em vợ, quả mắng Phòng Di Ái một trận, nói hắn làm nhục danh tiếng quốc thích, trong lời nói có chút khó nghe.

Nhưng Phòng Di Ái là người có tính tình nhu nhược, gặp phải chuyện này, không nói thêm câu nào. Nhưng hắn cũng biết đây là đây tháng hai con của Đỗ Hà, một câu không nói rời đi.

Phòng Di Ái không có nổi giận, Lý Thái lại cảm thấy mất mặt.

Kỳ thật Lý Thái cũng không phải cố tình gây sự, hắn cũng có ý định của mình. Hiện giờ hắn coi trọng nhất chính là vị trí thái tử, hắn cảm thấy hiện tại người uy hiếp duy nhất chính là Ngô Vương Lý Khác. Mà Phòng Di Ái cùng Lý Khác là hảo hữu, quan hệ vô cùng mật thiết, cho nên muốn tổn hại danh tiếng của Phòng Di Ái.

Đỗ Hà tìm nguyên nhân, cũng biết rõ mượn nguyên do Phòng Di Ái, dẫn chủ đề đến Lý Khác, bức bách Đỗ Hà.

Nhưng Đỗ Hà không có làm như hắn nghĩ.

- Hồn dân...

Phòng Di Ái êm đẹp ở trước mặt mọi người, nhưng bị Lý Thái răn dạy giống như con của hắn, đáy lòng cực kỳ không tốt, cho nên hờn dỗi mắng một câu.

Đỗ Hà cầm chén rượu đi tới trước mặt của hắn, nói:

- Cạn một chén, vì thân thể chính mình, không nên tức giận, không đáng...

Phòng Di Ái thấy là Đỗ Hà, tiếp nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch, cười lớn nói:

- Là lão đại ah, ta không sao... Cũng xong cả rồi, không có chuyện gì bị người ta răn dạy...

Đều nói Lý Thái có thể trở thành thái tử, cũng không biết có thật hay không, nếu là thật, ta dứt khoát không làm, thủ giang sơn cho hắn, tranh đấu giành thiên hạ, không thoải mái...

Đỗ Hà liếc nhìn chung quanh, thấy bốn phía không người, nói:

- Yên tâm đi, Lý Thái không thể nào trở thành thái tử được đâu...

Trong mắt Phòng Di Ái sáng ngời, ngẩng đầu cười nói:

- Chẳng lẽ sẽ là Ngô Vương?

Đỗ Hà dùng ánh mắt cổ quái nhìn qua Phòng Di Ái, dừng lại trên người của hắn một chút, nhớ lại trong lịch sử Phòng Di Ái cùng Ngô Vương Lý Khác là bằng hữu có quan hệ mật thiết. Bởi vì Phòng Di Ái mưu phản, Lý Khác thậm chí còn bị liên quan tới, làm cho Trương Tôn Vô Kỵ đắc thế.

- Chẳng lẽ?

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Chớ không phải là Ngô Vương cho người tới dò xét lời của ta chứ?

Phòng Di Ái vội vàng lắc đầu nói:

- Không phải... Lão đại đừng hiểu lầm. Nói thật, ta và Ngô Vương đúng là rất thân, hắn đã từng bảo ta đi lôi kéo lão đại, làm kiếm cho hắn. Nhưng ta cự tuyệt... Phòng Di Ái ta không có bản lĩnh lớn như lão đại, nhưng bất luận chuyện gì xảy ra, cũng không bán đứng lão đại.

Đỗ Hà ngồi xuống bên cạnh Phòng Di Ái, cười nói:

- Ta tin tưởng...

Hắn không nói thêm gì, một người sống ở trên đời này, luôn luôn cần phải có một ít bằng hữu thành thật với mình.

Phòng Di Ái là một người như thế trong lòng của Đỗ Hà, đối với loại bằng hữu này, không cần dùng lý trí để phán đoán hắn nói chuyện.

Phòng Di Ái nói:

- Không chỉ có một mình ta nghĩ như vậy, kỳ thật tuyệt đại đa số mọi người đều nghĩ như vậy. Hiện tại có khả năng kế nhiệm nhất chính là Ngô Vương Lý Khác cùng Ngụy Vương Lý Thái, cũng chỉ có hai người

bọn họ có thực lực tranh chấp quyền lực... Lão đại không phải nói, Lý Thái không có khả năng là thái tử, vậy thì chỉ còn Ngô Vương Lý Khắc thôi.

Đỗ Hà lắc đầu thấp giọng nói:

- Người là huynh đệ của ta, lời này ta ta cũng không gạt người. Ngụy Vương Lý Thái không có khả năng, Ngô Vương Lý Khắc cũng không có khả năng... Bọn hần càng tranh giành lại càng không có khả năng...

Đỗ Hà không có đem chuyện này nói ra, người chính thức hiểu rõ Lý Thế Dân không nhiều lắm.

Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân ở chung nhiều năm, cũng không dám nói mình hiểu rõ vị thiên cổ nhất đế này. Nhưng kết hợp với những suy đoán của người đời sau về Lý Thế Dân, Đỗ Hà có thể đoán được một ít suy nghĩ trong lòng của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân là một hoàng đế phức tạp, hần là một quân vương có phần lãnh khốc vô tình, cũng có một mặt trọng tình cảm.

Biến loạn Huyền Vũ Môn, hần lên bảo tọa hoàng đế, thí huynh bức phụ, hoàn toàn có thể nói là vết nhơ lớn nhất trong đời của hần.

Đỗ Hà cũng không có thấy Lý Thế Dân từng hối hận qua, nhưng rất rõ ràng hần không hi vọng con của mình đi trên con đường của hần.

Trong lịch sử Lý Thế Dân lập Lý Trị làm thái tử, cũng không phải bởi vì Lý Trị có bao nhiêu bao nhiêu năng lực, lại càng không vì Lý Trị có bao nhiêu tài hoa.

Lập Lý Trị, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Lý Trị trời sinh tính nhu nhược, hần sẽ không ra tay với huynh đệ của mình...

656. Chương 682 : Ngày Chiến Thắng Trở Về, Chịu Cáo Buộc

Từ xưa tới nay tuyển chọn hoàng trữ đều không rời khỏi hai điều kiện: Thứ nhất lập trưởng không lập ấu, lập đích tôn không lập chi thứ. Đây là quy củ do lão tổ tông định ra suốt nhiều năm. Lấy trưởng tử là đệ nhất thuận vị, sau đó là đích thứ tử, nếu không có con trai trưởng, mới đến thứ trưởng tử. Một điểm nữa là lập hiền không lập ác. Quy củ này có chút vi phạm với quy củ của lão tổ tông định ra, nhưng lại là phương pháp ổn định cùng hòa bình lâu dài cho quốc gia, phần lớn những vị quân vương nhìn xa trông rộng đều chọn điều kiện này.

Mặt khác ở Thanh triều còn có một phương thức lập hoàng trữ, chính là noi theo dã thú, để cho các vị hoàng tử tranh đấu lẫn nhau, người tranh thắng trở thành thái tử. Cũng bởi vậy mới có lời đồn đãi Mãn Thanh không có vị vua nào là kẻ yếu. Không nói có phải là lời khoa trương hay không, dù sao suốt hai trăm năm Thanh triều, không có triều đại nào giống nhau. Nhất là khoa học kỹ thuật, từ xưa tới nay khoa học kỹ thuật của Hoa Hạ dần dần thiên hạ, vừa đến Thanh triều cũng bị phá vỡ.

Nhưng phương thức chọn hoàng trữ tới chỗ Lý Thế Dân lại sản sinh dị biến.

Hần không tuyển chọn Lý Thái văn hoa tràn đầy, cũng không tuyển chọn người văn võ song toàn như Lý Khắc, ngoài dự đoán mọi người lại đi tuyển chọn Lý Trị không chút nào thu hút.

Đơn giản là ở trong mắt Lý Thế Dân, có thể bảo trụ được tính mạng của con mình so với việc cấp cho Đại Đường một vị quân vương thiết huyết như hần càng thêm có ý nghĩa.

Cho nên Đỗ Hà cơ hồ xác định Lý Thái cùng Lý Khắc đã mất đi tư cách làm thái tử.

Bọn hần tranh càng lợi hại, cừu hận lẫn nhau lại càng lớn. Hận càng lớn lẫn nhau càng không chấp nhận được đối phương, như vậy bọn hần cũng mất đi tư cách trở thành thái tử.

Giấc mộng của Lý Thái thật tốt lắm, hần cho rằng mình chỉ cần chiến thắng toàn bộ hoàng tử, trấn áp trên đầu toàn bộ hoàng tử vậy hần liền nhất định trở thành thái tử kế nhiệm. Lại chưa từng nghĩ qua, vị thiên cổ nhất đế Lý Thế Dân đối với Đại Đường vương triều hoàn toàn nắm vững trong tay.

Hắn muốn lập ai, có thể lập ai, không ai can thiệp được, cũng không ai quy định chỉ cần lập người chiến thắng.

Ở trong mắt Đỗ Hà, Lý Thái không còn bất kỳ hi vọng nào, Lý Khác vẫn còn một tia hi vọng, bởi vì hắn đang ở tận Giang Nam xa xôi, rời xa Trường An, tránh được cuộc chiến với thái tử Lý Thừa Càn. Chỉ cần hắn có thể xem thường thái tử vị, làm ra tư thế không tranh, toàn tâm phát triển Giang Nam, ở Giang Nam làm ra một phen thành tựu huy hoàng, làm cho Lý Thế Dân để mắt, hắn sẽ có hi vọng. Nhưng Lý Khác lại có dã tâm, lấy lui làm tiến, ở tình huống không ai chỉ điểm hắn chưa chắc đã làm được đến.

Về phần truyền lưu thân phận, nói Lý Khác là ngoại tôn của Dương Quảng, lập Lý Khác sẽ làm cho Đại Đường vương triều không biết thuộc về họ Lý hay họ Dương. Đỗ Hà cảm thấy được cách nói này khả năng không lớn. Từ xưa đều là con theo cha, còn chưa có chuyện con theo mẹ.

Huống hồ Lý Khác nếu kế thừa Đại Đường giang sơn, tin tưởng hắn cũng không phát nóng đầu đem dòng họ của mình đổi thành họ Dương, đem kế thừa Lý Đường giang sơn đổi thành Dương Tùy thiên hạ.

Lịch sử cũng chứng minh cách nói này thật sự nói không thông. Nếu Lý Khác bởi vì quan hệ thân phận, thật không có hi vọng, như vậy Trương Tôn Vô Kỵ cần gì phải giết hắn?

Nguyên nhân Trương Tôn Vô Kỵ giết Lý Khác chính là vì “chấm dứt lòng kỳ vọng thiên hạ”, nếu như không có tư cách tranh giành, làm sao có chuyện kỳ vọng thiên hạ?

Trái lại đối với Lý Trị, Đỗ Hà cảm thấy hi vọng lớn nhất chính là hắn. Bởi vì hắn không tranh, hắn yếu đuối. Hắn biết ngôi vị hoàng đế không tới phiên hắn, cho nên không hề sinh ra tâm tình muốn tranh đấu, ngược lại tâm tính như vậy lại biến thành mấu chốt cho hắn trở thành thái tử.

Nhìn thấy Phòng Di Ái không hiểu, Đỗ Hà cười nói:

- Chuyện này ta không nói, không phải ta làm lão đại mà không tin được người, chính là nếu người biết càng nhiều đối với người lại càng thêm bất lợi, cho nên không nói cho người biết. Người chỉ cần nhớ rõ đừng chọn rộn trong phong ba lập trữ quân này là được, người cùng Lý Khác làm bằng hữu, ta cũng không phản đối, đây là tự do của người, nhưng tốt nhất không cần quá khích. Lấy thân phận của ta và cha người, căn bản không cần đi ôm đùi thái tử tương lai.

Chỉ cần mình làm ra thành tích, làm ra công huân, lại có thể có ai phủ nhận được hết thấy chuyện này?

Phòng Di Ái gật đầu, cười nói:

- Đại ca yên tâm, Di Ái minh bạch...Hắc hắc, kỳ thật lời nói hôm nay của đại ca, cũng giống như lời nói của cha ta. Cha ta nói bệ hạ là người trọng tình, sẽ không đối đãi bất công với chúng ta.

Chỉ cần làm tốt bốn phận của chính mình, có thể bảo đảm một đời công thành danh toại...Nếu quá mức liên lụy bên trong, ngược lại sẽ bị hại tới!

Đỗ Hà nghe được cảm thấy thật kính nể, lời nói này của Phòng Huyền Linh thật đa mưu túc trí, cả triều đại Trinh Quán, Lý Thế Dân đối đãi với hậu nhân của tướng lĩnh quan viên có công huân vô cùng ân sủng, nhưng lại có rất nhiều hậu nhân của những đại thần kia lại lâm vào cuộc tranh đấu của thái tử, khiến công lao cả đời của tổ tiên biến thành tro bụi.

Nếu không có sự xuất hiện của hắn, “Đỗ Hà” ngu ngốc kia cũng sẽ giống như trong lịch sử đã nói, trở thành mưu sĩ của Lý Thừa Càn, lâm vào trong sự kiện Lý Thừa Càn mưu phản.

Đỗ Hà nói vài câu với Phòng Di Ái, lại đi tiếp đón khách nhân khác.

Ngày đầy tháng của tiểu Bảo Nhi, tiểu Bách Hợp tới tận nửa đêm mới chấm dứt.

Qua nửa tháng, đại quân xuất chinh Tiết Duyệt Đà mới ban sư hồi triều.

Đỗ Hà cũng quay về trong quân, tham gia nghỉ thức khải hoàn chiến thắng.

Cuộc chiến thảo phạt Tiết Duyệt Đà, là chiến dịch quy mô lớn nhất thời Trinh Quán. So với năm xưa định Đột Quyết, phá Thổ Cốc Hồn, khắc Cao Xương càng thêm lớn mạnh, thanh thế cũng càng thêm to lớn.

Lý Thế Dân vì hiển lộ uy danh của Đại Đường, cử hành nghi thức khải hoàn chiến thắng cùng hiến phu thật long trọng. Toàn bộ quan chức ngoài ngũ phẩm, kể cả hoàng thân, quận vương cùng văn võ bá quan đều có yêu cầu tham dự, khiến bên ngoài Minh Đức Môn đứng đầy triều đình trọng thần trang phục quan viên đủ màu sắc.

Nghe được tin tức ngoài Minh Đức Môn càng tụ càng nhiều, trên quảng trường lớn có tới mười mấy vạn dân chúng thành Trường An tụ tập, muốn tận mắt chứng kiến phong thái vương sư đại thắng trở về.

Lý Thế Dân tự mình duyệt quân, tự mình hạ lệnh khao thưởng tam quân, toàn bộ tướng sĩ xuất chinh trở về đều có phong thưởng.

Về phần Lý Tích, Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm, Đỗ Hà đều được tiếp kiến hoàng đế ngay trong triều đình.

Chức quan của Lý Tích không hề thay đổi, vẫn là Binh Bộ thượng thư, nhưng lại nhận lấy quân hàm nhị phẩm Trấn Quân đại tướng, được gia phong thực ấp sáu trăm hộ, thưởng hai mươi cân hoàng kim, tơ lụa ngàn cuộn.

Trương Sĩ Quý được phong quân hàm Quan Quân đại tướng, gia phong thực ấp năm trăm hộ, thưởng mười cân hoàng kim, tơ lụa hai ngàn cuộn.

Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm tam tướng cũng nhận lấy quân hàm đại tướng, biểu dương công tích.

Tiếp theo đến phiên Đỗ Hà, toàn bộ quan viên đều nín thở.

Chiến báo cùng công lao bộ đều đã sớm được Lý Tích đưa lên.

Công lao bắc phạt của Đỗ Hà đã được sớm lan truyền khắp nơi. Đảm nhiệm đại tướng tiên phong, hai lần đánh bại Hầu Quân Tập, lại ra kế rút binh quyền của Hầu Quân Tập, bố trí cạm bẫy đại phá đại quân của Đại Độ Thiết Tiết Duyên Đà. Phá được hãn đình Thiết Duyên Đà cũng có công của hãn, bắt sống Hầu Quân Tập lại xuất từ bút tích của hãn. Trải qua tính toán, công lao hãn lập được trong lần bắc phạt này chỉ đứng sau thống soái tam quân Lý Tích, ngay cả Trương Sĩ Quý, Lý Đại Lượng, Lý Tập Dự, Trương Kiệm là những đại tướng cầm binh bên ngoài cũng kém hơn hãn một phần.

Năm nay hãn mới hai mươi tuổi, đã là Tả Uy Vệ tướng quân, nếu còn thăng quan, vậy chỉ có trao tặng quân hàm đại tướng quân.

Đại tướng quân hai mươi tuổi, ở Đường triều tuyệt không một người.

Còn chưa kịp đợi Lý Thế Dân ban thưởng...

Trên triều đột nhiên nổi lên dị biến, truyền tới hai thanh âm cắt đứt việc ban thưởng hôm nay.

Câu đầu tiên là:

- Bệ hạ, thần có tội, không dám lĩnh công...

Câu thứ hai là:

- Bệ hạ, thần có việc khải tấu...

Một gã ngự sử bước nhanh ra khỏi hàng tấu bẩm:

- Thần cáo buộc Sóc Châu Hành quân phó tổng quản Đỗ Hà...

Hai câu nói một trước một sau, cũng giống như đã được thương nghị trước, đồng thời vang lên.

Nguyên bản không khí vui mừng lập tức biến mất không còn sót lại chút gì.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Đỗ Hà cùng Thị Ngự Sử kia vô cùng nổi bật đứng ngoài hàng.

Nguyên bản khuôn mặt Lý Thế Dân đang vui mừng, diễn cảm trầm xuống, liếc mắt nhìn qua Đỗ Hà cùng Thị Ngự Sử kia, nói:

- Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, tiểu Đỗ ái khanh, người nói trước đi!

Khóe mắt Đỗ Hà liếc qua Thị Ngự Sử định cáo buộc mình, cảm thấy được hấn có chút xa lạ, tựa hồ chỉ là quan viên vừa thăng chức.

Nghe câu hỏi của Lý Thế Dân, vị Thị Ngự Sử kia xấu hổ bị gạt qua một bên.

Đỗ Hà nói:

- Thần có hai tội, thứ nhất mang nữ tử nhập quân doanh; Thứ hai, tự tiện rời quân, vì tư phế công!

Lý Thế Dân nhướng mày, thấy sắc mặt Thị Ngự Sử kia có chút trắng bệch, trong lòng cười lạnh một tiếng, biết Thị Ngự Sử nọ muốn buộc một trong hai tội này, trầm giọng nói:

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Đỗ Hà đáp:

- Thần có một bằng hữu giang hồ, giỏi về thuật dịch dung, bởi vì chiến sự cần đến, cần mượn danh nghĩa đầu người của Khế Bất Hà Lực tướng quân dùng một chút, cho nên tự tiện đem nàng dẫn vào quân doanh. Ngoài ra thê tử của thần mang thai, trước khi xuất chinh thần có hứa với nàng sẽ cùng nàng nghênh đón nhi đồng xuất thế. Không ngờ chiến sự trì hoãn, dây dưa thời gian, bất đắc dĩ phải xin phép quay về Trường An. Thần vì việc tư mà rời quân, trong lòng bất an, hiện tại xin được trị tội!

Diễn cảm của Đỗ Hà thật nghiêm túc, nhưng trong lòng đang cười nở hoa, nghĩ thầm:

- Quả nhiên gừng càng già càng cay...

Trước khi đại quân về đến, Đỗ Như Hối tới Đỗ phủ thăm cháu trai cháu gái, sau đó nói chuyện phiếm với Đỗ Hà.

Đỗ Như Hối đã nhắc tới việc này, thật nghiêm túc nói với Đỗ Hà bảo hấn chuẩn bị sẽ có người cáo buộc hấn.

Đỗ Hà còn không cho là đúng, cảm thấy được Đỗ Như Hối có chút quá lo xa, dù sao bản thân hấn cũng là nhân vật có danh dự uy tín, sao có thể nói cáo buộc liền cáo buộc. Nhưng hấn vẫn quyết định nghe lời tranh thủ nhận tội trước, không thể tưởng được lại đúng như dự liệu của Đỗ Như Hối. Quả nhiên ở trong triều đình muốn tránh né tranh đấu thật sự khó có khả năng. Nhưng không biết đến tột cùng lại là ai xuống tay với hấn, chẳng lẽ là Trương Tôn Vô Kỵ?

Đỗ Hà đúng là oan uổng Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Vô Kỵ còn chưa ngu xuẩn tới mức này.

Hết thấy đều do Lý Thái đang tác quái, ngày ấy trong yến hội đầy tháng, Lý Thái chịu phục rời đi. Tính tình hấn vốn cao ngạo, thấy Đỗ Hà không biết điều cũng chặt đứt ý niệm mượn sức Đỗ Hà, tính toán cho Đỗ Hà một sự giáo huấn, để cho hấn một bài học, hiểu được kết cục khi dám đối nghịch với trư quân tương lai của Đại Đường.

Kết quả hấn vận dụng lực lượng của ngũ đại thế gia, tìm tòi lỗi lầm của Đỗ Hà.

Người tố cáo Đỗ Hà là Thị Ngự Sử, là con rể của Huỳnh Dương Trịnh gia, vừa được đề bạt làm Thị Ngự Sử không lâu, đang nóng lòng muốn lập công trước mặt trư quân tương lai của Đại Đường, vì vậy gánh nhiệm vụ này. Chuyện Đỗ Hà sớm trở về Trường An mọi người đều biết, không thể chống chế, chính là hành vi vì tư phế công.

Chỉ là Đỗ Như Hối đa mưu túc trí, hấn trà trộn nhiều năm trong quan trường, chẳng khác gì lão bánh quẩy, các loại thủ đoạn đều xuất chiêu mượn mà tự nhiên vô cùng. Hấn biết trên quan trường không có khả năng không có địch nhân, dù có cẩn thận thế nào cũng sẽ có người âm thầm căm thù. Đỗ Hà lại nổi bật như thế, không khả năng không có kẻ địch. Cho nên hấn đã dặn dò Đỗ Hà nên làm gì trước tiên...

657. Chương 683 : Công Lớn, Không Thể Không Thưởng

Lại nói tiếp, tội danh của Đỗ Hà có thể lớn có thể nhỏ.

Cổ nhân thật kiêng kỵ vì tư phế công, ở trong mắt bọn hấn trời đất bao la quốc sự lớn nhất.

Đỗ Hà xuất chinh bên ngoài, không chờ đại quân chiến thắng hồi triều, vì việc tư lại bỏ qua binh mã dưới trướng không để ý tới, trước tiên rời đi quay về Trường An.

Lý khai như vậy cũng có ngàn vạn khả năng xảy ra. Đại quân chưa về cũng mang theo ý nghĩa chiến sự còn chưa chấm dứt, cho dù Tiết Duyên Đà đã bị diệt vong, nhưng ở trên thảo nguyên phân không rõ địch ta vẫn có thể sẽ gặp kẻ địch. Dù lần này may mắn không gặp địch nhân, nhưng chỉ cần có tiền lệ, ngày sau mỗi người đều có thể bắt chước Đỗ Hà, trước khi đại quân còn chưa hồi triều lại rời đi trước, như vậy quân pháp làm gì còn tồn tại? Tiền lệ mở ra, quân đội tiền tuyến bị tập kích, làm đại quân tại tiền tuyến tan tác, tội này lại trách lên đầu ai đây?

Là noi theo một vị tướng quân như Đỗ Hà vì tư phế công rời đi, hay là noi theo người mở ra tiền lệ này?

Chuyện này có thật nhiều cách để nói, một việc cũng có nhiều cách để giải thích.

Đỗ Hà rời quân, tuy có xin phép nhưng tội danh vì tư phế công quả thật đã chứng thực.

Nếu như chỉ xem nhẹ thì sẽ vô sự, nếu như xem nặng là phạm trọng pháp, sẽ bị quân pháp nghiêm trị.

Kinh nghiệm của Đỗ Hà trong quan trường không đủ, không hiểu rõ ràng, sai lầm trong quan trường có thể lớn có thể nhỏ, phải xem thượng cấp nói như thế nào.

Nếu để cho Thị Ngự Sử kia đứng ra buộc tội Đỗ Hà trước tiên, tất nhiên hắn sẽ cố ý đem việc này nói thật nghiêm trọng, mở rộng gấp mười lần, từ mọi mặt đi đả kích Đỗ Hà.

Nhưng Đỗ Hà được Đỗ Như Hối chỉ điểm, lại trước tiên đứng ra thẳng thắn thành khẩn hết thảy, do chính miệng của mình nói ra, tỏ vẻ mười phần thành ý, vậy tội danh cũng không còn lớn như trước.

Thị Ngự Sử hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, gương mặt tái nhợt tràn đầy mồ hôi.

Trung Thư Thị Lang Sầm Văn Bản bước ra khỏi hàng bẩm tấu:

- Mặc dù Đỗ tướng quân đem nữ tử dẫn vào quân doanh nhưng cũng không phải vì tư tâm mà là vì chiến sự. Nếu không có nữ tử này, Đại Đường chúng ta cũng không có cơ hội đại thắng tại Tái Âm Sơn Đạp Hà, vì vậy thần cho rằng Đỗ tướng quân có công không tội! Về phần vì tư phế công là xác thực. Đỗ tướng quân vì việc tư trở về Trường An trước, đúng là có tội. Nhưng Đỗ tướng quân tuổi trẻ khí thịnh, hành vi xử sự có chút khuyết thiếu ổn trọng là chuyện có thể thông cảm được. Công lao bắc phạt của Đỗ tướng quân mỗi người đều có thể nhìn thấy. Từ xưa tới nay ưu khuyết điểm đều công minh, có công thì thưởng, có tội thì phạt. Hôm nay là ngày khánh công, mà không phải ngày trừng phạt. Sau khi khánh công xong sẽ đợi ngày khác xử tội vì tư phế công của Đỗ tướng quân!

- Bệ hạ, thần tán thành!

Phòng Huyền Linh đứng ra bẩm tấu:

- Triều đình luật pháp cùng kỷ luật quân đội Đại Đường thật nghiêm minh, có công thì thưởng có tội thì phạt, nếu vì tội mà không thưởng, hoặc vì thưởng mà bỏ phạt, thật sự không thỏa đáng. Thưởng phạt không rõ như thế, sẽ làm tướng sĩ trong quân thất vọng đau khổ!

Tiếp đó lại có nhiều vị đại thần bước ra khỏi hàng thỉnh cầu.

Phần lớn đều là những lời bẩm tấu tương tự như lời nói của Phòng Huyền Linh cùng Sầm Văn Bản.

Tuy Lý Thái nhất mạch muốn đem sự tình làm lớn, nhưng bởi vì Đỗ Hà tự mình nhận sai, vì vậy bọn hắn cũng mất đi cơ hội hạ thủ.

Lý Thế Dân trầm tư một lát nói:

- Phòng tướng, Sầm khanh đều nói có lý, trầm xử sự phải công minh, quyết không cho phép chuyện thưởng phạt không rõ xuất hiện. Lý khanh, người là Binh Bộ thượng thư, việc này giao cho người xử trí, trở về y theo quy định xử phạt Đỗ Hà vì tư phế công. Về phần hôm nay là ngày thưởng công chúc mừng đại quân hồi triều, lấy việc thưởng công làm đầu, Phí Thị Ngự Sử có gì dị nghị nữa không?

Phí Thị Ngự Sử cúi thấp đầu như con gà trống bị đánh bại, thấp giọng nói:

- Thần không còn gì dị nghị!

Đỗ Hà lại đưa mắt nhìn qua Phí Thị Ngự Sử kia, ghi tạc gương mặt hấn vào tận đáy lòng, hấn còn chưa rộng lượng tới mức đi tha thứ một địch nhân đột nhiên xuất hiện mà hấn chẳng hiểu vì sao.

Qua chuyện này, việc luận công ban thưởng lại tiếp tục tiến hành.

- Sóc Châu Đạo Hành quân phó tổng quản Đỗ Hà, trong cuộc chiến bắc phạt Tiết Duyên Đà, lấy thân phận tiên phong hai lần chiến thắng đại tướng phản nghịch Hầu Quân Tập, lại ra mưu khắc địch, tại Tái Âm Sơn Đạt Hà phá tan đại quân của Đại Độ Thiết. Sau đó hiến kế phá được hãn đình Tiết Duyên Đà, bắt đại tướng phản nghịch Hầu Quân Tập. Trên công lao bộ dâng lên, Đỗ Hà trí dũng song toàn, quả thật một đời lương tướng, đặc thụ chức vị Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân kiêm lĩnh Thượng Thư Tỉnh Tả Tư Lang Bái...

Hai mắt Đỗ Hà ngậy ra, bị tin tức bất thành linh làm hoảng sợ ngây người.

Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân, đây là khái niệm gì?

Đường triều có lão tướng thụ phong đại tướng quân cũng không ít, nhưng phần lớn đại tướng quân chỉ là chức suông, không có quyền lực thực tế.

Chân chính có quyền lực thực tế chính là Thập Nhị Vệ tướng quân, phân biệt là Tả Hữu Vệ, Tả Hữu Kiêu Vệ, Tả Hữu Vũ Vệ, Tả Hữu Uy Vệ, Tả Hữu Lĩnh Quân Vệ cùng Tả Hữu Kim Ngô Vệ, mười hai Vệ đại tướng quân suất lĩnh sáu trăm năm mươi bảy quân đội các châu phủ, phân lĩnh chư quân phủ cùng Trường An thượng phiên túc vệ phủ binh, bảo hộ trong ngoài hoàng cung, cảnh vệ kinh sư.

Mười hai đại tướng quân đều là đại tướng quân danh xứng với thực, địa vị không tầm thường.

Về phần chức vị “Kiểm Giáo” có ý nghĩa là thay thế, quyền đại tướng quân.

Hữu Uy Vệ đại tướng quân tiền nhiệm là Lý Mạnh Thường, ở trong lịch sử cũng không nổi danh, nhưng hấn là người tham dự trực tiếp trong chính biến Huyền Vũ Môn năm xưa, cho nên được phong làm Hữu Uy Vệ đại tướng quân, Hán Đông Quận Công.

Khi Đỗ Hà xuất chinh bắc phạt, Lý Mạnh Thường bị bệnh, đã từ đi chức vị Hữu Uy Vệ đại tướng quân, cũng không còn tại nhiệm.

Lý Thế Dân phong Đỗ Hà làm Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân, điều này hiển nhiên là có ý tứ muốn ủy thác Hữu Uy Vệ cho hấn. Hiện tại Đỗ Hà là Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân, lại nói không chừng tới lúc nào đó hai chữ “Kiểm Giáo” sẽ xóa bỏ, đến lúc đó Đỗ Hà liền chính thức trở thành một trong mười hai vị Vệ đại tướng quân chính quy, đây là quang vinh tới bậc nào.

Đỗ Hà cũng biết cuộc chiến bắc phạt lần này mình lập hạ công huân không thể nói là không lớn, rất có thể từ tướng quân được đề bạt làm đại tướng quân. Nhưng trong dự tính của hấn, mặc dù là đại tướng quân cũng chỉ là làm hư chức, làm sao lại dám nghĩ thực sự trở thành Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân, cùng cấp với Tần Quỳnh, là một vị đại tướng quân có thể nắm giữ thực quyền?

Cả triều văn võ cũng âm ỉ chấn động.

Vệ đại tướng quân hai mươi tuổi, phóng mắt khắp Đại Đường, tìm không ra một người, đừng nói là hai mươi tuổi, cho thêm mười tuổi là ba mươi cũng không có một người nào!

- Bệ hạ, không thể!

Vừa nghe phong thưởng, Đỗ Như Hối vội đứng dậy:

- Khuyển tử còn trẻ như thế, lại nhận cao vị như vậy thật sự không ổn. Bắc phạt chiến thắng, toàn bộ tam quân tướng sĩ đều phục vụ quên mình. Đây là công lao của toàn bộ dũng sĩ Đại Đường, cũng không thể chỉ duy nhất tính lên người khuyển tử, nếu không sẽ không được công bằng!

Trưởng Tôn Vô Kỵ tối kỵ nhất là nghe Đỗ Hà thăng chức, cũng vội đứng ra nói:

- Bệ hạ, không thể, thần cũng biết tiểu Đổ tướng quân chiến công lớn lao, nhưng chỉ trong vài năm tuổi còn quá trẻ đã thăng tới Tả Uy Vệ tướng quân, xem là ân huệ lớn lao rồi, hiện giờ lại cần đề bạt làm đại tướng quân thật sự không hợp đạo lý!

Sau khi nghe hai vị này nói chuyện, lại có nhiều người tiến lên nói Đổ Hà tư lịch không đủ, tuổi còn quá trẻ, không đủ đảm nhiệm đại nhậm.

Lý Thế Dân ngồi trên ngai vàng, như cười như không, chờ đợi toàn bộ đại thần nói xong, hần mới chậm rãi nói:

- Trẫm nghe được nhiều lời như vậy suốt này giờ, chỉ nghe thấy các người nói tiểu Đổ ái khanh tư lịch không đủ, còn quá nhỏ tuổi, nhưng lại ngoài ý liệu không hề nghe được có một câu nào nói tiểu Đổ ái khanh công huân không đủ, không thể đảm nhiệm đại nhậm...Các người nói thử xem, đây là vì sao?

Những đại thần phản đối đưa mắt nhìn nhau, không ai phản bác được lời nào.

Đổ Hà vì Đại Đường đánh ba cuộc chiến tranh, nhưng ba trận chiến đều kinh thiên động địa. Phá Thổ Phiên, Đổ Hà có công hiển kế, lại có lực uy hiếp tây nam, tuy rằng hần lúc ấy chỉ là một tướng quân nhỏ nhỏ còn chưa chính quy, nhưng lập công đã khiến người ghé mắt. Về phần tây chinh Cao Xương, lại càng không cần phải nói. Lấy bảy ngàn binh mã phá bảy vạn quân đội, thắng dễ dàng như bốn chiếm đoạt Cao Xương, lấy thân phận tiên phong chiếm lĩnh toàn bộ Cao Xương không hao một binh tốt. Chỉ bằng điểm này Đổ Hà đã có tư cách đứng hàng đại tướng quân. Lần này bắc phạt Tiết Duyên Đà, công lao của hần cũng được ghi chép lại thật rõ ràng.

Bằng công huân hần lập được, từ khi Trinh Quán bắt đầu ngoại trừ Lý Tĩnh cùng Lý Tích hai người, không ai có thể so sánh.

Với chiến công của hần, nhận chức đại tướng quân đây tuyệt đối là dư dả, không hề có bất kỳ cử chỉ thiên vị nào.

Lý Thế Dân nghiêm nghị nói:

- Không lời nào để nói, các người rõ ràng muốn đẩy trẫm vào hoàn cảnh thưởng phạt không phân minh. Đường triều võ tướng thăng chức, đều lấy quân công mà luận, cũng không hề luận tuổi tác, người có công được thưởng, người có tội thì phạt. Mặc kệ là ai, chỉ cần có đủ công huân, trẫm cũng sẽ không vì bất cứ nguyên nhân nào mà gạt bỏ công lao của hần. Dù hần chỉ là ấu nhi như Cam La, trẫm cũng sẽ lập hần làm đại tướng quân. Các người phải nhớ cho kỹ, không phải trẫm muốn thưởng cho tiểu Đổ ái khanh, mà là tiểu Đổ ái khanh vì Đại Đường lập được công huân hiển hách, trẫm không thể không thưởng. Đổ Hà đón thưởng!

Đổ Hà thoáng do dự, trong đầu hiện lên câu nói sau cùng của Lý Thế Dân “Không phải trẫm muốn thưởng tiểu Đổ ái khanh, mà là tiểu Đổ ái khanh vì Đại Đường lập được công huân hiển hách, trẫm không thể không thưởng”.

Tuy rằng đây chỉ là một câu nói thật bình thường, nhưng cũng mang ý nghĩa vị hoàng đế Lý Thế Dân này đã thừa nhận hết thấy những chuyện mà Đổ Hà đã làm vì Đại Đường.

Ban thưởng Đổ Hà làm đại tướng quân, cũng không phải bởi vì sủng ái, cũng không vì nhìn hần với ánh mắt đặc biệt, càng không vì Đổ Hà là con rể của hần, nguyên nhân chỉ có một... những hành động của Đổ Hà cùng công huân lập được xứng đáng với chức vị “đại tướng quân”, Đổ Hà đảm đương nổi chức vị đại tướng quân này.

Gương mặt Đổ Hà thật nghiêm túc, đi nhanh tới trước hai bước, vẻ mặt kiên định cao giọng nói:

- Mạt tướng Đổ Hà, lĩnh thưởng...

Hần có thể lý giải được hành động của Đổ Như Hối.

Cây mọc quá cao rất dễ bị gió thổi bật rễ, nhưng Lý Thế Dân là hoàng đế, lại khẳng định những gì hần đã làm, hần há có thể vì sợ hãi mà lùi bước?

Huống chi “dù cây có mọc cao bị gió thổi bật rễ” chẳng nữa chưa chắc không phải là chuyện tốt, những lời này ngụ ý cảnh cáo mọi người không nên quá khoe khoang mà bị người khác gây khó dễ. Nếu thật sự là người có tài có đức, cá tính quang minh, đem ưu điểm bản thân phát huy tới mức tận cùng, đối với bằng hữu cùng xã hội không ảnh hưởng tai hại, thậm chí tạo được lợi ích cho quốc gia, vì sao không thể xuất đầu tranh đấu, người thích hợp sẽ sinh tồn.

Đỗ Hà thân nhiên tiếp nhận vị trí đại tướng quân, Lý Thế Dân gật đầu tán dương, lại tiếp tục ban thưởng cho những tướng lĩnh khác.

Mẫu thân của Khế Bất Hà Lực bị bắt giữ uy hiếp chính hấn, dưới sự bức bách của Đại Độ Thiết, hấn hô to câu nói “sinh làm người Đại Đường, chết làm quỷ Đại Đường”, hơn nữa còn cắt tai mình chỉ, chuyện này đã sớm rơi vào trong tai Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân vô cùng cảm động, ngoại lệ tấn thăng Khế Bất Hà Lực làm Tả Kiêu Vệ đại tướng quân.

Về phần những chư tướng khác cũng đều có phong thưởng.

Chuyện Đỗ Hà lo lắng nhất cũng không hề xuất hiện. Hiện giờ hấn từ bên Tả Uy Vệ tướng quân điều tới Hữu Uy Vệ đại tướng quân, cơ hồ một mình cô độc, nhân mã quen biết dưới trướng đều ở lại Tả Uy Vệ.

Lý Thế Dân cũng đã lo lắng tới điểm này, vì vậy thăng quan phong thưởng cho Tiết Nhân Quý, La Thông, Phòng Di Ái, Tịch Quân Mãi đều đem bọn họ điều tới Hữu Uy Vệ, vẫn thuộc Đỗ Hà chỉ huy như trước!

658. Chương 684 : Dụng Tâm Của Lý Thế Dân

Vì chúc mừng trận đại thắng lần này, Lý Thế Dân còn riêng đại xá thiên hạ, hơn nữa còn buông lệnh cấm đi lại ban đêm tại Trường An, để dân chúng tận tình hưởng thụ vui sướng.

Việc thăng nhậm đại tướng quân không chỉ đơn giản chỉ ban xuống một tờ công văn.

Tượng trưng cho địa vị, còn cần một nghi thức long trọng, đón nhận ấn tủy của đại tướng quân.

Tuy trước danh hiệu Hữu Uy Vệ đại tướng quân của Đỗ Hà còn có hai chữ “Kiểm Giáo”, nhưng bởi vì tiền nhiệm Hữu Uy Vệ đại tướng quân đã rời cương vị công tác, vì vậy hấn cũng có được quyền lực tướng quân chính quy chân chính.

Hai tay tiếp nhận ấn tủy của đại tướng quân, trên mặt Đỗ Hà tràn ngập cảm xúc tự hào.

Kể từ hôm nay hấn đã là đại tướng quân. Một vị đại tướng quân hai mươi tuổi, cho dù phóng mắt khắp thời cổ đại cũng tìm không ra mấy người.

Nghi thức chấm dứt, buổi khánh công cũng dừng tại đây.

Đỗ Hà đang định đi tới Hữu Uy Vệ nhìn xem quân doanh thuộc về mình, còn chưa đi ra hoàng cung, liền nhận được tin Lý Thế Dân triệu kiến.

Đỗ Hà thông báo một tiếng với La Thông, Tiết Nhân Quý, Tịch Quân Mãi cùng Phòng Di Ái đang đi cùng, để họ thay thế mình phụ trách chuyện giao tiếp quyền lực.

Đi vào Cam Lộ điện, Lý Thế Dân vẫn như ngày thường đang ngồi cúi đầu phê duyệt tấu chương, thấy Đỗ Hà đi vào liền phất tay miễn cho hấn hành lễ, nói nhanh:

- Đến đây, xem sách một chút đi, đợi thêm lát nữa cùng trầm đi một chỗ...

Hấn cũng không nhiều lời, tiếp tục cúi đầu bận việc.

Hôm nay bởi vì cần nghênh đón đội quân chiến thắng trở về, không cử hành triều hội như thường ngày. Tấu chương vì vậy cũng trì hoãn xuống, Lý Thế Dân là vị hoàng đế hôm nay có chuyện phải giải quyết trong hôm nay cho xong, trong việc xử lý quốc gia đại sự, hấn chưa bao giờ lười biếng.

Đỗ Hà cũng không khách khí với Lý Thế Dân, Cam Lộ điện là thư phòng của hấn, tàng thư phong phú, Đỗ Hà tiện tay tìm một quyển cổ thư hiếm thấy lật ra xem.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thanh âm của Lý Thế Dân từ phía trên truyền đến:

- Tiểu tử ngươi lại có thể dự liệu trước có người sẽ buộc tội ngươi, lại biết tự mình nhận tội kiểm điểm trước, rất không đơn giản!

Đỗ Hà ngẩng đầu thấy dáng tươi cười của Lý Thế Dân, cười khan nói:

- Không dám giấu diếm nhạc phụ đại nhân, đây có thể nói là gừng càng già càng cay, không phải tiểu tể có bốn sự biết trước, mà do phụ thân ta chỉ điểm...phụ thân nói thân ở quan trường thân bất do kỷ, không thể mang theo lòng hại người càng không thể không có lòng đề phòng người. Chẳng ai hoàn mỹ, bất cứ thời gian nào đều có thể phạm sai lầm, ở trong mắt người có ý đồ tội nhỏ có thể thành sai lầm lớn, dặn ta trước tiên nên dự phòng...Không thể tưởng được thật sự có người lại nhớ tới tiểu tể!

Lương tâm của Đỗ Hà cũng thật đen, đem sự tình thêm mắm dặm muối nói một trận, còn làm ra thần sắc ủy khuất. Hắn tính toán đòi chút điểm đồng tình cho bản thân mình, làm cho Lý Thế Dân xử lý vương bát đản tính kế mình, làm khó dễ hắn.

Đương nhiên Đỗ Hà cũng tính toán đùa giỡn ám chiêu một chút, trước sau cùng giáp kích mới có thể giải trừ lời cáo buộc mà bản thân hắn chẳng hiểu vì sao.

- Không thể mang lòng hại người nhưng không thể không có lòng đề phòng người...

Lý Thế Dân cúi đầu lẩm nhẩm hai câu, thở dài nói:

- Đây là tâm đắc làm quan nhiều năm của Đỗ tướng rồi đi, trăm thật xin lỗi những cựu thần như bọn họ, bọn họ thân ở địa vị cao, lại không thể không cẩn thận hành sự, không dám có bất kỳ lười biếng nào. Đây là quan trường, tuy trăm không liên quan trong đó nhưng cũng hiểu biết được một phần. Nếu không phải trăm không ly khai được bọn họ, có đôi khi thật muốn để cho họ sớm được hưởng thanh phúc!

Hắn nhớ rõ lúc xưa khi Phòng, Đỗ hai người đi theo truy tùy hắn, hai người đều là tài tuấn kinh thế tuyệt diễm, tiêu sái hào phóng, trí kế vô song. Một người thiện mưu, một người nhìn xa trông rộng; Một người giỏi nhìn rõ lòng người, một người khéo quyết đoán, lẫn nhau phối hợp âm mưu dương mưu, mọi việc đều thật thuận lợi. Cho dù hắn gặp nguy hiểm thế nào, chán nản ra sao, hai người đều chưa từng phản bội, mạo hiểm tính mạng bản thân trừ hoạch chính biến Huyền Vũ Môn giúp hắn.

Thế nhân đều nói Lý Thế Dân giết huynh giết đệ, tàn nhẫn như thế nào, âm mưu tính toán tường tận ra sao. Nào biết đâu rằng tình cảnh Lý Thế Dân lúc đó không lạc quan tới mức độ nào. Chính hắn bị rút binh quyền, những phụ tá đắc lực như Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đều bị Lý Uyên đuổi ra khỏi Trường An. Lý Uyên lại thiên vị Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát tay cầm binh quyền lại toàn lực ủng hộ Lý Kiến Thành.

Lý Thế Dân là người có công lao lớn nhất Đại Đường, tới lúc đó lại cùng đường thật sự. Không có bao nhiêu người xem trọng Lý Thế Dân, nhưng Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối lại liều chết cải trang thành đạo sĩ lén trốn vào Trường An, trừ hoạch chính biến Huyền Vũ Môn. Chính biến Huyền Vũ Môn, nói ra thật dễ nghe nhưng Lý Thế Dân lại biết đó căn bản chẳng đáng là gì, cũng chẳng phải là chính biến cung đình gì, mà là một lần ám sát, một lần dùng tính mạng để đánh bạc.

Lúc ấy nhân số mà Lý Thế Dân có thể vận dụng chỉ có tám mươi một người, bên trong hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, dùng tám mươi một người ám sát trừ quân tương lai của Đại Đường, một người là thống soái quân sự cao nhất Đại Đường, xác suất thành công lại có được bao nhiêu?

Hiện giờ bắt quá chỉ mới hơn hai mươi năm, hai người Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối đều đã tóc bạc hoa râm, trên mặt còn sót lại dấu vết tang thương năm tháng, thanh xuân trôi qua, Lý Thế Dân nhìn thấy mà lòng chua xót.

Nghe Đỗ Hà nói ra lời này, trong lòng hắn cảm xúc thật khó nói nên lời, đối với gián quan buộc tội Đỗ Hà càng thêm thống hận, vì một chút chuyện nhỏ dám gián quan kia lại đứng ra đâm bị thọc chọc bị gao. Nếu như đám gián quan kia là loại người công chính vô tư như Ngụy Chính, còn có thể chấp nhận, dù sao Đỗ Hà cũng quả thật phạm sai lầm. Nhưng Thị Nại Sử kia rõ ràng nhắm vào Đỗ Hà, đi ra công kích, rõ ràng là phá rối, trong lòng vừa nghĩ tới làm sao gây khó khăn cho tên Thị Nại Sử kia, thuận tiện bắt được người đứng phía sau màn sai khiến hắn.

Lý Thế Dân nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện mình đã lạc đề, tìm Đỗ Hà cũng không phải để cho hắn tới đây đọc sách, tấu chương cũng đã phê duyệt xong, hắn nên làm chính sự, tạm thời buông trôi ý nghĩ này đứng dậy.

- Đi, bồi thẩm đi một chỗ...

Lý Thế Dân đột nhiên nói một câu, đi phía trước dẫn đường.

Đỗ Hà cũng không hỏi đi nơi nào, chỉ theo sau, xem hướng đi hắn là muốn xuất cung. Ở sau lưng hắn còn có mấy chục Thiên Ngưu Vệ bảo hộ an toàn cho hoàng đế, cả nhóm người tinh thần cảnh giác đi theo sát sau lưng.

Giờ phút này trên mặt Lý Thế Dân có chút dị thường, cũng không có bao nhiêu vui sướng, tràn ngập biểu tình phức tạp, tựa hồ có chút nặng nề.

Bọn họ đi ra khỏi hoàng cung, vòng về hướng đông.

Nhìn hướng đi của Lý Thế Dân, Đỗ Hà chợt hiểu, đó là phương hướng tới Hình Bộ. Hiện tại đi tới tử lao chỉ có một mục đích, nhìn Hưu Quân Tập.

Hưu Quân Tập bị giam trong trọng hình phòng, dù sao cũng là một nhân vật có danh dự uy tín, tử lao cũng không quá khó xem. Một người ở riêng, phạm vi không lớn nhưng chỉnh tề sạch sẽ, còn có chút ánh mặt trời.

Lý Thế Dân dặn hộ vệ ở ngoài chờ đợi, chỉ gọi Đỗ Hà theo sau.

Giờ phút này Hưu Quân Tập ngồi dựa ngay góc tường, mặc tù phục màu trắng, thần sắc có chút đại ra chán nản, không còn vẻ hăng hái năm xưa, trong tai nghe được tiếng bước chân, chết lặng quay đầu lại nhìn, thấy là Lý Thế Dân cùng Đỗ Hà, đồng tử trong mắt co rụt lại. Hắn không nhìn Đỗ Hà, mà đưa mắt dừng lại trên người Lý Thế Dân, yết hầu chợt động, một câu cũng không nói nên lời.

- Đã gặp người nhà chưa?

Biểu tình của Lý Thế Dân thật phức tạp, hắn vốn là một vị hoàng đế thật trọng cảm tình.

Mà Hưu Quân Tập là vị tướng lĩnh một tay hắn đề bạt lên, trong lòng của hắn Lý Tĩnh, Lý Tích, Tần Quỳnh, Uất Trì Kính Đức những người này còn kém Hưu Quân Tập. Đến nay hắn còn nghĩ mãi mà không hiểu rõ vì sao Hưu Quân Tập lại phản bội hắn.

Hưu Quân Tập phức tạp gât gât đầu, trên mặt hiện đủ mọi diễn cảm, vừa cảm động, vừa chết lặng, vừa áy náy. Hắn biết hành vi của mình không thể tha thứ, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ ra người nhà ở trong tay Lý Thế Dân nhưng vẫn còn sống được hoàn hảo trên đời này.

Nhưng đây chính là sự thật, sau khi hắn bị nhốt vào thiên lao chưa bao lâu, Lý Thế Dân cũng đã an bài cho hắn được gặp mặt thê nhi. Tuy rằng người nhà hắn đều bị hắn liên lụy, nhưng Lý Thế Dân đã sớm đặc biệt phân phó, không được làm khó bọn họ, ngoại trừ hạn chế tự do, cơm nước kém một ít cũng không gặp phải đối xử thiệt thòi gì.

Lý Thế Dân thở dài nói:

- Ta và ngươi cũng từng là vua tôi, xem như là duyên phận. Hôm nay coi như lần từ biệt cuối cùng, từ nay về sau gặp lại, chỉ có thể đối mặt di ảnh ôn lại tình nghĩa xưa...Còn có di ngôn gì nói với trẫm đi, trẫm sẽ hết sức làm cho người...

Kỳ thật hắn có lòng muốn bảo hộ Hưu Quân Tập, ở trên triều đình cũng từng ám chỉ qua ý kiến của các thần tử.

Không hề nghĩ ngợi, quần thần chỉ có một đáp án:

- Tội của Quân Tập, thiên địa bất dung, thỉnh giết để khuyến cáo...

Lý Thế Dân cũng biết không thể tha thứ cho Hưu Quân Tập, cũng không quá kiên trì, nhưng giờ phút này trong lòng hắn thật bi thương, hai mắt biến thành đỏ đậm.

Hai mắt Hầu Quân Tập nhìn Lý Thế Dân thật sâu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó khăn từ bỏ, rốt cục nhìn không được quỳ rạp trên đất nói:

- Quân Tập ý đồ mưu phản, tội ác tày trời, rơi vào hoàn cảnh hôm nay thật không dám trách bất luận kẻ nào. Được bệ hạ niệm tình cũ, dưới trướng làm tướng nhiều năm, cũng từng lập công vì nước, xin lưu một đứa con để tế bái tổ tiên...

Lý Thế Dân im lặng gật đầu nói:

- Trẫm cho phép...

Hầu Quân Tập thấy Lý Thế Dân đáp ứng không chút do dự, quỳ rạp trên mặt đất thật lâu không đứng dậy.

Lý Thế Dân đứng ngây người chốc lát, cuối cùng liếc mắt nhìn thoáng qua Hầu Quân Tập, quay đầu liền đi.

Ra thiên lao, Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn bầu trời chiều, khẽ nói:

- Người có biết vì sao trẫm mang người tới nơi này không?

Trong lòng Đỗ Hà tràn đầy nghi vấn, lắc đầu nói:

- Tiểu tể ngu dốt, thật không biết...

Lý Thế Dân lại nói:

- Vậy người có biết vì sao trẫm cần nhâm mệnh người làm Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân không?

Đỗ Hà cười nói:

- Vậy thì tiểu tể biết, là nhạc phụ đại nhân coi trọng tiểu tể đi...

Lý Thế Dân lại nói:

- Bởi vì người cùng Hầu Quân Tập rất giống, không, còn xuất sắc hơn hẳn rất nhiều...

Hầu Quân Tập là một thiên tài, một kỳ tài, nhưng bởi vì xuất thân nên không được bồi dưỡng tốt, hơn nữa do nguyên nhân tính cách, tính tình hẳn lại có vẻ kệt còm, kiêu ngạo tự phụ lại thích khoe khoang, sử dụng cung tên nhưng lại không tinh thông, còn dùng vũ dũng tự xưng bản thân mình.

Nhưng Lý Thế Dân lại phát hiện tiềm lực bên trong người hắn, lưu lại bên cạnh bồi dưỡng, được Lý Tĩnh chỉ điểm cũng học được từ tài hoa của Lý Thế Dân.

Hầu Quân Tập trưởng thành làm người ghé mắt, tiêu chuẩn tài năng quân sự của hắn bằng truy Lý Tĩnh, Lý Thế Dân; Tiêu chuẩn mưu lược bằng truy Phòng Huyền Linh; Khả năng nhìn xa trông rộng cùng quyết đoán cũng có thể so với Đỗ Như Hối. Mặc dù ở những phương diện này còn kém hơn những người kia một phần, nhưng lại tập hợp được sở trường của những người kia. Cũng giống như Đỗ Hà, Lý Thế Dân đem Hầu Quân Tập trở thành kinh thiên ngọc trụ của Đại Đường mà bồi dưỡng.

Hiện tại Hầu Quân Tập rơi vào hoàn cảnh như thế, Lý Thế Dân đau lòng, thật sự không biết dùng lời nào để hình dung...

Hắn liếc mắt nhìn Đỗ Hà, nói:

- Hầu Quân Tập có, người có; Hầu Quân Tập không có, người cũng có...

Trong mắt Đỗ Hà sáng ngời, hẳn đã có chút hiểu ra!

659. Chương 685 : Lửa Giận Của Vũ Mị Nương

Tuy có rất nhiều tài hoa cùng tiềm lực, nhưng thứ mà Hầu Quân Tập không có chính là tính cách đi!

Trong đáy lòng Đỗ Hà nghĩ như thế.

Lý Thế Dân sâu kín nói:

- Từ xưa tới nay trăm phát hiện rất nhiều người có một điểm giống nhau, là quá chú trọng hòa theo quần chúng, không chú ý tới một mặt ích lợi của một người. Cả triều văn võ cũng như vậy. Chỉ cần mọi người cùng nhất trí, rất ít người sẽ đưa ra ý kiến phản đối. Mặc dù có được ý tưởng tốt, nhưng cũng hòa theo người khác mà đem ý của mình nghiền dưới đáy lòng. Rất ít người dám nghịch lưu mà lên, rất ít người không sợ hãi đắc tội ai, không đủ can đảm đối kháng ý kiến của quần chúng phân biệt đúng sai. Người là một, Hầu Quân Tập cũng là một. Nhưng hai người bất đồng, Quân Tập cậy tài khinh người, ngôn ngữ cấp tiến, khiến cho cả triều văn võ không mấy người nguyện ý quen thân với hắn. Tuy rằng hắn có tài ba cái thế, nhưng chân chính tin phục hắn lại không có được mấy người...

- Nhớ lấy, một người có lẽ thật ưu tú, có được tài hoa mà người khác không có, lúc nào cũng có thể làm cho người ta nhìn chăm chú, trở thành tiêu điểm. Nhưng hắn phải biết học thích ứng hoàn cảnh, xem xét thời thế. Không thể quá mức kiêu ngạo, khư khư cố chấp, làm theo ý mình. Dù là người có bao nhiêu bản lĩnh nếu thoát khỏi quần chúng, cũng trở thành kẻ vô tích sự. Người thông minh hẳn nên biết khiêm tốn, đoàn kết trên dưới, dùng tài trí của mình kéo cả quần thể, làm cho cả quần thể đều phải chuyển động, làm cho cả quần thể đều được đắc lợi, chỉ có như vậy mới có thể trên dưới một lòng!

- Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rẽ. Đây là danh ngôn lão tổ tông lưu truyền cho tới nay, nhưng nếu gốc cây này có thể đem những gốc cây khác tụ tập lại, dù gió có lớn thế nào lại có thể làm được gì đây? Phụ thân ngươi phản đối người kế nhiệm chức Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân, chỉ sợ ngươi còn trẻ tuổi đi càng cao rơi càng nặng. Nhưng trăm lại tin tưởng ngươi không phải Hầu Quân Tập, sẽ không rập khuôn theo hắn.

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Tiểu tử hiểu rồi, trong lịch sử đủ loại sự tình đều tỏ rõ người chân chính thành công thực sự không phải là người kinh thái tuyệt diệu, tài hoa lan tràn. Thường thường những người đại trí nhược ngu, đại ác như thiện mới là người cười đến cuối cùng, trở thành người thắng cuối cùng.

Bởi vì những người kinh thế tuyệt diệu một mình nằm trên cao khiến cho người ta ngưỡng mộ. Bọn hắn lại không có được người giúp đỡ, chỉ có địch nhân...Mà người đại trí nhược ngu đại gian cười nói, đại ác như thiện lại có thể tụ tập lực lượng của quần chúng về cho mình...Lực lượng của một người có lẽ có thể xoay chuyển được nhất thời, nhưng không cách nào thay đổi đại thế, vĩnh viễn đâu không lại lực lượng quần thể.

Lý Thế Dân tán dương cười nói:

- Có thể nhìn thấu được điểm này, chuyển đi này không tệ...Nhớ lấy người có tài cao tối kỵ nhất chính là cậy tài khinh người, tự cao tự đại!

Đỗ Hà ngẫm hiểu mục đích lớn nhất khi Lý Thế Dân dẫn hắn tới đây chính là điểm này, hắn nhìn trúng tiềm lực của mình, đem mình đề bạt lên làm Đại Đường thập nhị Vệ đại tướng quân, cho mình có cơ hội xuất đầu, nhưng lại lo lắng mình còn trẻ tuổi ở địa vị cao dễ dàng bị mê hoặc, riêng lấy Hầu Quân Tập làm tấm gương gõ tiếng chuông cảnh tỉnh cho mình, đối với dụng tâm của Lý Thế Dân, hắn thật cảm kích trong lòng.

Đỗ Hà vinh thăng đại tướng quân, ở thành Trường An tạo nên hưởng ứng không nhỏ. Dù sao đại tướng quân hai mươi tuổi vẫn thật sự chưa từng có.

Lời đồn đãi bát quái ở mỗi một thời đại đều đã là thói thường. Trình độ bát quái Đường triều cũng có tiêu chuẩn nhất định. Sự tình vừa được truyền miệng, bản cũ gì cũng có. Nhưng còn miêu tả sinh động như thật, cái gì là kẻ sách diệt hân đình Tiết Duyên Đà, trí dũng bất giữ Hầu Quân Tập, nửa thật nửa giả, mang theo chuyện xưa thật khoa trương, nhiệt náo đến dư luận xôn xao, ồn ào huyên náo. Nhưng cũng không có bao nhiêu người cảm thấy ngoài ý muốn, cũng giống như lời Lý Thế Dân đã nói, công tích của Đỗ Hà đủ tư cách đảm nhận chức đại tướng quân này.

Cao hứng nhất vẫn là ba vị phu nhân trong nhà, trượng phu có thành tựu như thế các nàng đều cảm thấy vinh hạnh lẫn tự hào. Nhất là Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà có thể thăng nhậm đại tướng quân có một phần công lao của nàng. Nếu không phải nhờ thuật dịch dung xuất quỷ nhập thần, Hầu Quân Tập cùng Đại Độ Thiết chắc chắn sẽ không bị trúng kế mắc mưu, bọn họ cũng không thể chiến thắng được dễ dàng như vậy.

Nhưng khi nàng vừa biết được Đỗ Hà thắng nhậm đại tướng quân, chuyện thứ nhất nàng làm là tìm Đỗ Hà đòi lĩnh thưởng.

Vì bảo hộ Lý Tuyết Nhạn, Đỗ Hà cũng không tiết lộ danh tính của nàng ra ngoài, mà lấy danh bằng hữu xưng hô, tùy tiện bịa một cái tên để tránh phiền toái không cần thiết. Sau khi hóa trang, vì trong quân doanh không phương tiện, cùng ngày hôm đó hắc cũng đã cho người đưa Lý Tuyết Nhạn quay về thành Trường An.

Ngoại trừ người của Đạp Nguyệt Lưu Hương biết chuyện ra, cũng không ai biết Lý Tuyết Nhạn chính là cao thủ dịch dung, công lao tự nhiên không có.

Nghe Lý Tuyết Nhạn đòi thưởng, Đỗ Hà cười quỷ dị, ghé tai nàng thấp giọng nói:

- Khen thưởng cho nàng một nhi tử, nàng xem thế nào?

Da mặt Lý Tuyết Nhạn thật mỏng, nghe loại chuyện này luôn thật miễn cảm, dùng loại phương pháp này đối phó nàng thật sự vạn thử vạn linh.

Nào ngờ Lý Tuyết Nhạn chợt ngẩn ra, lập tức mặt nhợt nhạt, nói:

- Tốt, muội đang chờ đây?

Nàng thấy Trường Nhạc sinh cặp long phượng, vô cùng hâm mộ, lời này của Đỗ Hà chẳng khác gì đánh lên tim đen của nàng, làm sao nàng còn thẹn thùng?

Lần này tới phiên Đỗ Hà hết lời để nói, liền cười:

- Đây thật đúng là không phải do ta nói mà được...

Lý Tuyết Nhạn thấy vậy “hừ” một tiếng.

Đỗ Hà lần đầu tiên thua bại trong tay nàng!

Trên danh nghĩa Đỗ Hà là quyền Hữu Uy Vệ đại tướng quân, nhưng thực hành chính là quyền lực của đại tướng quân chính quy. Công việc của đại tướng quân xa xa phức tạp hơn tướng quân rất nhiều, dĩ vãng Đỗ Hà chỉ cần xử lý tốt một ít binh mã dưới trướng, an bài tốt bốn phận cho bọn họ, có thể dễ dàng làm một vị chủ công quỹ vung tay không cần lo lắng mọi chuyện, đem mọi chuyện đều hoàn toàn giao cho La Thông cùng Tiết Nhân Quý, nhưng đại tướng quân thì khác hẳn.

Đường triều thi hành chính là quân đội phủ binh chế, chế độ này có đặc điểm lớn nhất chính là toàn quân giai binh, thiên hạ dân chúng đều phải nhập ngũ, có nghĩa vụ bảo gia hộ quốc.

Toàn bộ tráng niên ở thời kỳ này đều phải tham gia huấn luyện tại châu phủ, vào thời chiến có thể tùy thời tùy chỗ cầm lấy vũ khí, ra chiến trường giết địch.

Mà mười hai Vệ đại tướng quân là tướng lĩnh thống lĩnh binh sĩ khắp các châu phủ trong thiên hạ, tuy không cần tự mình đi tới các nơi tuần tra, nhưng nhất định phải hiểu biết rõ tình huống huấn luyện của nơi mình quản hạt. Đỗ Hà vừa mới đón nhậm chức đại tướng quân, công việc chồng chất thành núi, làm việc cũng chưa quen tay, cơ hồ cả ngày đều chôn mình trong quân doanh xử lý quân vụ.

Cũng may phụ cận Hữu Uy Vệ chính là Tả Uy Vệ do Tần Quỳnh suất lĩnh, đều là người nhà, gặp phải một ít vấn đề khó khăn có thể thỉnh giáo một ít với vị Đại Đường đệ nhất mãnh tướng kia, cũng có thể thuận lợi giải quyết. Nhưng công việc trên đầu thật nhiều, cũng làm cho Đỗ Hà kéo dài việc sửa chữa đối với “Luật Lễ”.

Bất quá cho dù có bận rộn thế nào, Đỗ Hà đều kiên trì mỗi ngày phải sửa chữa một bộ phận.

Tự ít thành nhiều, sau hai tháng việc sửa chữa “Luật Lễ” cũng đã hoàn thành xong một nửa.

Đối với chức vị đại tướng quân, trong hai tháng này Đỗ Hà cũng có điều tâm đắc, nắm giữ bí quyết không đến nỗi chậm tay chậm chân, đại bộ phận sự tình giao cho La Thông cùng Tiết Nhân Quý đi xử lý. Bọn họ bởi vì chiến công lập được tại phương bắc, đã thành công tấn thăng thành Hữu Uy Vệ tướng quân, danh xưng với thực trở thành phụ tá đắc lực cho Đỗ Hà. Hai người đều là nhân tài có thể tự mình đảm đương

một phía, ngoại trừ có chuyện nhất định cần có đại tướng quân tự mình quyết định ra, mọi việc khác đều do bọn họ thay thế xử lý.

Khi công việc giảm bớt, Đỗ Hà đem tâm thần dùng trong việc sửa chữa “Luật Lễ”, tính toán bắt đầu chính thức sử dụng “Luật Lễ” trước, đem nó sửa chữa hoàn toàn cho xong.

Về phần Thị Ngự Sử buộc tội hấn, Đỗ Hà giao việc này cho Vũ Mị Nương đi xử lý.

Vũ Mị Nương lại là người ra sao, là một vị nữ vương bụng dạ độc ác, biết Phí Thị Ngự Sử kia ở trên triều đình cáo buộc trượng phu của mình, trên gương mặt nổi lên dáng tươi cười lạnh lùng, lập tức toàn diện triển khai điều tra việc này.

Chỉ qua một tháng, toàn bộ thân phận thân thế của vị Thị Ngự Sử kia đã bị Vũ Mị Nương điều tra thật rõ ràng rành mạch. Hấn gọi là Phí Thanh, là người Thành Đô, ở nơi đó phi thường có danh tiếng, nhập kinh đi thi trúng bảng nhãn. Đặt lên Huỳnh Dương Trinh gia, trở thành con rể của Trinh gia, gần đây mới được tấn thăng làm Thị Ngự Sử.

Trải qua điều tra, Vũ Mị Nương phát hiện Phí Thanh là đương đại Trần Thế Mỹ. Hấn ở Thành Đô có một vị phu nhân, nhưng bởi vì đặt lên cành cây cao Huỳnh Dương Trinh gia, hấn bỏ phu nhân trong nhà, lấy lý do nàng thông dâm với người khác. Thông dâm với người khác đối với nữ tử trong chế độ phong kiến là ác danh tới bậc nào.

Vị phu nhân kia không chịu nổi ô danh, nhảy sông tự vẫn.

Vũ Mị Nương tính toán trong lòng, trực tiếp cho người mời tới song thân của phu nhân kia, cho họ lên Trường An cáo trạng.

Trường An châu phủ trưởng sử là người của Lý Thế Dân, là đại thần chính trực vô tư, liền nhận thụ lý vụ án. Bởi vì cáo trạng quan lớn trong triều, sau khi giam giữ Phí Thanh, cũng viết một tấu chương buộc tội.

Lý Thế Dân đã muốn xử lý Phí Thanh, đối với ký ức về vị Thị Ngự Sử này vẫn còn nguyên vẹn, biết được hấn đáng hận như thế, không nói hai lời trực tiếp hạ chỉ điều tra.

Trinh gia không ngừng chạy chọt, cuối cùng thậm chí kinh động Lý Thái, nhưng ở trước mặt chứng cứ xác thật, Phí Thanh không thể chống chế. Chẳng những bị hái mũ cánh chuồn, còn bị nhốt vào đại lao, tiền đồ mất hết.

Chỉ là như thế Vũ Mị Nương còn cảm thấy chưa thỏa dạ, nàng phát hiện Phí Thanh được Huỳnh Dương Trinh gia làm chỗ dựa cho hấn, sau lưng chiếm cứ lực lượng thế tộc, lập tức triển khai trả thù ngũ tộc thế gia, từ phương diện của từng người đả kích năm gia tộc kia. Trong năm gia tộc, người làm quan trải rộng khắp thiên hạ. Chức vị như bọn hấn, từ trước tới nay chỉ biết tôn sùng lợi ích gia tộc đứng thứ nhất, thiên hạ chỉ là thứ hai. Cho nên đệ tử tử tôn trong tộc phạm pháp, bọn hấn phần lớn đều mắt nhắm mắt mở, giải quyết trong tộc, không bày ra trước mặt người khác làm người chế giễu.

Năm gia tộc cành lá rậm rạp, tuy bởi học tập hệ thống chất lượng cao, là nơi sản xuất nhân tài, nhưng có câu nói có hoàn mỹ cũng không tránh khỏi trong ổ có phân chuột. Nhất là những công tử quý tộc được nuông chiều từ nhỏ, nếu trở thành phân chuột tình huống còn tồi tệ gấp mười lần.

Vũ Mị Nương đem những phân chuột này lựa chọn ra, lợi dụng lời đồn đãi, đem việc ác của những người này công khai thế nhân, sau đó lại tố cáo những quan chức che chở cho bọn hấn, kéo bọn hấn xuống ngựa. Trong lúc nhất thời quấy phá năm gia tộc lòng người bàng hoàng, như lâm đại địch. Lý Thái cũng bị địch nhân bất thành linh làm cho sốt đầu mẻ trán.

Vũ Mị Nương thấy tình hình có xu thế làm lớn chuyện, lúc này mới thỏa mãn dừng tay.

Đối với việc này Đỗ Hà hoàn toàn không hay biết gì, hấn chỉ cho Vũ Mị Nương giáo huấn tên Phí Thanh kia một chút, làm sao lại nghĩ ra Vũ Mị Nương giận dữ hậu quả nghiêm trọng như thế, chẳng những kéo Phí Thanh xuống ngựa, nhốt vào đại lao, còn giận chó đánh mèo đến những cột trụ sau lưng bọn hấn, làm cho trên dưới ngũ thế gia đều bị chấn động.

Lại qua thêm một tháng, Đỗ Hà rốt cục hoàn công sửa chữa “Luật Lễ”, nhìn thấy “Luật Lễ” cơ hồ tăng thêm hơn phân nửa, hấn thỏa mãn nở nụ cười!

660. Chương 686 : Cường Nhân Chính Trị Vũ Mị Nương Chỉ Điểm

Sửa chữa xong “Luật Lễ”, Đỗ Hà thỏa mãn duỗi lưng, toàn thân không ngừng phát ra thanh âm răng rắc vì ngồi quá lâu.

Hắn đem “Luật Lễ” đã được biên soạn xong cầm trên tay, tính toán vào ngày mai đi qua Thái Quốc Công phủ, đem “Luật Lễ” đưa cho Đỗ Như Hối xem qua, nghe ý kiến của hắn một chút, sau đó sẽ quyết định có nên trình lên cho Lý Thế Dân hay không. Dù sao người biên soạn “Luật Lễ” là Trương Tôn Vô Kỵ. “Luật Lễ” được viết trong ba năm, là kiệt tác được biên soạn tỉ mỉ, nếu như vậy trắng trợn đập phá sửa chữa, tất sẽ tạo ra một trận náo động. Để cho Đỗ Như Hối xem trước, mới dễ dàng ứng phó với cơn lốc này.

Kỳ thật chuyện cho tới bây giờ, Đỗ Hà đã sớm không phải vì muốn gây sự mới làm, mà là muốn sửa đổi một chút chế độ của Đường triều.

Chế độ cổ đại trải qua mấy ngàn năm sờ soạng từng bước một diễn biến mà đến. Theo thời nguyên thủy từ xã hội mẫu hệ, xã hội nô lệ, phát triển đến xã hội phong kiến bây giờ, mỗi một bước phát triển đều cần trải qua những năm tháng dài đằng đẵng. Ví như hậu duệ quý tộc ở Xuân Thu thời kỳ sớm nhất, đến thời kỳ Chiến Quốc trăm nhà đua tiếng, cũng bởi vì có Khổng Tử xuất hiện mới khiến cho văn hóa phát triển.

Trước thời Khổng Tử, dân chúng không có cơ hội đọc sách, học giả dị sĩ nổi tiếng trên đời kết giao đều là quan to hậu duệ quý tộc. Tỷ dụ như Lão Tử xuất Hàm Cốc Quan, Tây du Tần quốc, Hàm Cốc quan thủ quan quan viên Quan Duẩn tự mình nghênh đón, đem dẫn vào chỗ ở của mình, cung phụng chẳng khác gì Bồ Tát.

Đương nhiên cũng không phải nói Lão Tử cao ngạo như thế nào, mà là ở thời đại kia bọn họ luôn cư xử như vậy. Lúc ấy Lão Tử là học giả vĩ đại, có thể cùng Lão Tử lui tới đều có tính cách giống nhau, là người có chút tiêu chuẩn văn hóa, cùng dân chúng mù chữ sống chung một chỗ chính là không vui vẻ, như đàn gảy tại trâu.

Nhưng Khổng Tử lại thay đổi tập tục này, hắn là người thứ nhất trên thế gian đưa ra tư tưởng “Hữu giáo vô loại”, chỉ cần có tâm dốc lòng cầu học, bất luận xuất thân của người thấp như thế nào, bất luận do phong thổ hay tập tục, đều trước sau như một đem văn hóa truyền bá thiên hạ.

Đánh vỡ truyền thống chỉ có hậu duệ quý tộc mới có thể được học tập, làm cho người trong thiên hạ mỗi người đều có thể được học tập tri thức.

Ngoài ra những học sĩ thời bây giờ đều noi theo Khổng Tử, không chỉ đem tri thức truyền cho hậu duệ quý tộc mà là rải khắp thiên hạ. Như thế mới khiến cho văn hóa trong vòng mười năm phát triển, biến thành trăm nhà đua tiếng.

Nếu không có Khổng Tử đề xuất tư tưởng “Hữu giáo vô loại”, khiến cho trăm nhà đua tiếng, văn hóa Hoa Hạ được rầm rộ, như vậy văn hóa muốn xuất hiện cũng không phải chuyện dễ dàng.

Luật pháp cũng giống như vậy, từ học thuyết Hoàng Lão sớm nhất, vô vi chi trị, càng về sau là tam tỉnh lục bộ chế, theo tam công chế độ, về sau tới cửu phẩm công chính chế, từ cửu hiếu liên đến chế độ khoa cử, hết thấy phát triển đều không rời khỏi cải biến.

Biến thảo có tốt có xấu, có lợi thiên thu, có di họa muôn đời.

Đỗ Hà là người hiện đại, có thể rõ ràng biết được chế độ nào có lợi cho xã hội phong kiến phát triển, chế độ nào không thích hợp cho xã hội phong kiến, đem thích hợp tuyển chọn ra, không thích hợp từ bỏ. Đúng như Khổng Phu Tử đã nói, “Hữu giáo vô loại” cùng “Thủy chế”, Dương Kiên đưa ra chế độ khoa cử, làm ra những quyết sách bước ra thời đại.

Đỗ Hà sinh sống tại Đường triều, thành gia lập nghiệp, lại được Lý Thế Dân tín nhiệm coi trọng, sớm đem chính mình xem là người Đường, đem Đại Đường vương triều là quốc gia của mình, có thể vì quốc gia ra một phần lực là chuyện phi thường đáng tự hào.

Lúc ban đầu Đỗ Hà quả thật có lòng muốn đấu một trận với Trương Tôn Vô Kỵ, nhưng khi đặt bút viết, suy nghĩ trong đầu như tràn ra, cũng dần dần có biến hóa, quyết định lấy việc sửa chữa là việc chính, về

phần Trưởng Tôn Vô Kỵ đã là thứ yếu. Đương nhiên nếu có cơ hội làm cho Trưởng Tôn Vô Kỵ khó chịu nổi, hần cũng sẽ không bỏ qua.

Đỗ Hà đi tới phòng Trưởng Nhạc, thăm tiểu Bảo Nhi cùng tiểu Bách Hợp.

Bóng đêm càng thâm, tiểu Bảo Nhi cùng tiểu Bách Hợp đang nằm trên nôi, Trưởng Nhạc vừa đẩy nôi vừa ngâm nga khúc hát ru học được từ chỗ Đỗ Hà, đang hóng hai hài tử đi ngủ.

Đỗ Hà nhẹ nhàng bước tới, cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng lắng nghe Trưởng Nhạc ru con, tối nay Đỗ Hà qua đêm trong phòng Vũ Mị Nương, cũng không ở lâu, dặn Trưởng Nhạc đi nghỉ ngơi đừng làm mệt thân mình.

Trên mặt Trưởng Nhạc hiện lên dáng tươi cười hạnh phúc dào dạt, giữ nhi đồng cũng thật phiền lụy, nhưng từ góc độ của một mẫu thân mà nói, cũng là chuyện vui vẻ nhất.

Tạm biệt Trưởng Nhạc, Đỗ Hà đi xuyên qua hai sân viện, tới khuê phòng của Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương mặc một bộ sa mỏng y cơ hồ trong suốt thật nhẹ nhàng, ngồi trước bàn trang điểm, trong tay đang xem tình báo về ngũ đại thế gia.

Đỗ Hà bước vào phòng, thần sắc chột nao nao. Trong mắt hần Vũ Mị Nương diễm quang chói ngời, đang ngồi cạnh bàn chăm chú xem gì đó. Trên người nàng mặc bộ áo sa mỏng không biết do tài liệu gì chế thành, mỏng như cánh ve, mặc dù mặc trên người lại có thể rõ ràng nhìn thấy bờ lưng bóng loáng như ngọc, cùng chiếc yếm màu đỏ. Da thịt trơn mềm lộ bên ngoài cực kỳ mê người.

Nàng đã tháo trang sức xuống, nhưng không làm giảm đi vẻ diễm lệ, hiển lộ ra phong thái yêu kiều, thành thực mê người, làm không người nào có thể tự chủ chính mình.

Đỗ Hà tiến tới từ phía sau ôm nàng vào lòng, ngửi hương thơm nồng nàn trên người nàng tản ra, cả người có cảm giác như bay vào trong đám mây, thấp giọng hỏi:

- Nhìn cái gì đấy?

Vũ Mị Nương vừa giật mình, nhưng thấy hình ảnh trong gương, cũng thu cảnh giác, đối với việc Đỗ Hà đi đường không hề có chút tiếng động nàng cũng đã sớm thành thói quen.

- Đang xem tình báo của năm đại thế gia, nhìn xem có biện pháp nào cho bọn hần nhận một kích lôi đình...

Vũ Mị Nương đối với trượng phu không hề có bất kỳ giấu diếm.

Đỗ Hà kinh ngạc nói:

- Năm thế gia vì sao gây lên nàng vậy?

Mấy tháng trôi qua, hần cũng đã quên mất chuyện về Phí Thanh.

- Là gây chuyện với Đỗ lang thôi...

Vũ Mị Nương liếc mắt nói:

- Tên Phí Thanh cáo buộc Đỗ lang, còn nhớ không? Mị Nương trải qua điều tra, hiện sau lưng hần có hai hậu đài, một là năm thế gia, một là Ngụy Vương Lý Thái... Mọi xem chừng, sở dĩ Phí Thanh gây chuyện với Đỗ lang, có thể là vì đêm mừng đầy tháng từng có mâu thuẫn với Ngụy Vương...Người chân chính muốn đối phó Đỗ lang theo lý chính là Ngụy Vương. Ngụy Vương là vương gia, xuống tay với hần động tĩnh quá lớn. Chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, dù sao năm họ thế gia cùng Ngụy Vương có quan hệ chặt chẽ, đối phó bọn hần cùng đối phó Ngụy Vương cũng không có gì khác biệt...Quả nhiên mọii còn chưa xuất hậu chiêu, Ngụy Vương đã vì năm họ thế gia liên tục bốn ba!

Nàng giản lược kể lại chuyện mình đã kích năm họ thế gia.

Đỗ Hà đến lúc này mới biết Vũ Mị Nương thế nhưng chỉ vì một câu nói của mình, lại phải bẽ bộn như vậy, cười hôn lên gương mặt mềm mại, nói:

- Thật sự là một tiểu yêu tinh lợi hại...

Hắn không hề trách cứ hay hỏi đến chuyện của nàng đã làm.

Hắn biết Vũ Mị Nương làm hết thấy cũng đều vì hắn, lại biết được thủ đoạn của Vũ Mị Nương, dù là Phúc Nhĩ Ma có xuyên qua thời đại này cũng chưa chắc có bản lĩnh từ chỗ Vũ Mị Nương tìm được dấu vết gì lưu lại.

- Ta xem xem...

Đỗ Hà đem “Luật Lễ” đặt lên bàn, tiếp lấy tài liệu về ngũ họ thế gia, muốn tìm hiểu thêm hiểu biết về họ.

Vũ Mị Nương cầm lên “Luật Lễ”, nàng sớm biết được gần đây Đỗ Hà đang vội vàng sửa chữa những thứ này, đáy lòng tò mò tùy tay lật xem.

- Đây là...

Vũ Mị Nương chỉ xem chốc lát, trong mắt hiện lên tia sáng kỳ dị.

Đỗ Hà cũng không có bất kỳ cảnh giác, đáp:

- Là căn cứ theo “Luật Lễ” mà sửa, một ít chế độ, nàng xem thử có nơi nào cần bổ sung hay không?

Vũ Mị Nương thật sự chuyên tâm đọc, trầm ngâm một lát nói:

- Đỗ lang định dùng bản sửa chữa này để đối phó Trưởng Tôn Vô Kỵ sao?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Ban đầu cũng có loại ý nghĩ này, nhưng bây giờ lại nghĩ nên lấy việc thay đổi chế độ xã hội làm đầu.

Vũ Mị Nương liền lộ ra bộ dáng quả nhiên là thế, lạnh nhạt nói:

- Vậy Đỗ lang cũng không nên viết như vậy, làm như vậy chỉ là hành vi làm cho người bị trọng thương nhưng chính mình cũng tổn thương...

- Vì sao?

Đỗ Hà có chút mờ mịt.

Vũ Mị Nương cười nói:

- Trưởng Tôn Vô Kỵ là đại thần được đương kim thánh thượng tín nhiệm nhất, “Luật Lễ” lại là kiệt tác mà Trưởng Tôn Vô Kỵ biên soạn suốt ba năm. Đỗ lang sửa chữa “Luật Lễ”, người sáng suốt vừa nhìn liền biết là gây hấn với Trưởng Tôn Vô Kỵ. Cho dù Đỗ lang viết thật hay thì thế nào? Đây là cố ý dẫn phân tranh, cho dù hoàng thượng tín nhiệm Đỗ lang ra sao, làm sao trong lòng hắn lại không có khúc mắc?

Đỗ Hà nghe đến ngẩn ra, bản thân hắn thật sự không nghĩ tới chi tiết này.

Đây rõ ràng giống như chuyên công hữu thuật, tuy rằng Đỗ Hà có trí tuệ, nhưng thiên phú thiên về tập võ, binh pháp, thư pháp ba đại sở trường, đối với giác ngộ chính trị cũng không quá cao minh, có lẽ mạnh hơn người thường được một chút, nhưng không thể nào so sánh với loại bánh quẩy như Trưởng Tôn Vô Kỵ. Nhưng Vũ Mị Nương là trời sinh chính trị gia, giác ngộ trong phương diện này thậm chí còn hơn cả những cự thần như Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, hoàn toàn không thua Trưởng Tôn Vô Kỵ, nàng có thể miễn cưỡng bắt lấy đáy lòng của những quan viên này, thậm chí cả ý tưởng của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân là hoàng đế, hắn hi vọng nhất chính là quần thần trên dưới một lòng, làm việc cho hắn, dốc sức cho Đại Đường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ở trong lòng Lý Thế Dân rất có địa vị, Đỗ Hà cũng rất trọng yếu. Hai người đối kháng nhau, đối với Lý Thế Dân mà nói giống như dùng tay trái đánh với tay phải, là chuyện mà hắn không nguyện ý nhìn thấy nhất.

Nếu như hai người đấu tranh dây dưa, Lý Thế Dân tất nhiên sẽ cảm thấy đau đầu, đồng thời sẽ nghiêm trị, hung hăng giáo huấn người khởi xướng. Năm xưa hắn nặng phạt Trưởng Tôn Vô Kỵ chính vì nguyên nhân này.

Nếu Đỗ Hà đem bản sửa chữa “Luật Lễ” đưa lên, tất nhiên sẽ tạo ra một phen chấn động. Sẽ tạo thành chuyện Đỗ Hà đối chiến với Trưởng Tôn Vô Kỵ. Đương nhiên giá trị của bản sửa chữa “Luật Lễ” của Đỗ Hà hơn xa bản của Trưởng Tôn Vô Kỵ, tranh đấu thắng bại vừa xem liền hiểu được ngay.

Nhưng mấu chốt chính là không phải thắng Trưởng Tôn Vô Kỵ, mà là suy nghĩ trong lòng hoàng đế Lý Thế Dân. Mũi nhọn của Đỗ Hà chỉ hướng Trưởng Tôn Vô Kỵ, đây là cố ý gây ra tranh đấu. Cho dù hắn thắng, nhưng trong lòng Lý Thế Dân hắn lại bại rồi tình rồi mù. Rất rõ ràng đây là hành động hại người mà mình không có lợi gì!

Đỗ Hà không phát hiện điểm này, nhưng Vũ Mị Nương lại nhạy cảm nhận ra.

Đỗ Hà hít sâu một hơi, nói:

- Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể lãng phí thời gian vậy đi?

Vũ Mị Nương cúi đầu cười, nhẹ giọng chỉ điểm:

- Vô tình dẫn phân tranh cùng cố ý dẫn phân tranh, đây là hai việc khác nhau...

661. Chương 687 : Phòng Di Ái Cùng Lý Khác

Một câu đơn giản của Vũ Mị Nương lại khiến Đỗ Hà bừng tỉnh đại ngộ.

Sự nhạy cảm về mặt chính trị của hắn so ra kém Vũ Mị Nương, nhưng thực sự không phải là ngu ngốc trên mặt trận này, nghe Vũ Mị Nương nói như vậy, cũng hiểu được mình quả thật có chút ngu xuẩn, chuyện vốn đơn giản sao lại nghĩ sang cách phức tạp?

Trưởng Tôn Vô Kỵ dựa vào [Luật lễ], trọng chấn hùng phong. Tuy hắn đứng đầu chư thần nhưng chức quan lại là nhân quan, không có quyền lực thực tế, cũng có nghĩa là bình thường không có việc gì để làm, không có cơ hội biểu hiện hay lập công.

[Luật lễ] là động tác lớn nhất của Trưởng Tôn Vô Kỵ sau [Trình Quán luật]. Chỉ cần có gió thổi cỏ lay, Trưởng Tôn Vô Kỵ quyết không có khả năng ngồi yên. Cho dù Đỗ Hà không sửa chữa [Luật lễ], chỉ cần liên quan cập nhật [Luật lễ] sẽ chạm đến Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Chính mình hoàn toàn không cần phải đem đầu mâu chỉ hướng Trưởng Tôn Vô Kỵ, chỉ cần lướt qua [Luật lễ], đem tư tưởng của mình tổng kết quy nạp thành một quyển sách khác, đánh lòi dài với Trưởng Tôn Vô Kỵ vậy cũng có thể đạt được hiệu quả đối chiến, còn tận lực miễn đi hiểm nghị tranh đấu.

Lý Thế Dân là quân vương thưởng phạt phân minh, sở dĩ [Luật lễ] được cả triều đình coi trọng vì [Luật lễ] tồn tại lợi cho Đại Đường vương triều phát triển. Nhưng Đỗ Hà biên lại thành sách mới, tập hợp tinh túy xã hội phong kiến hơn một ngàn năm, luận cao minh ảo diệu càng vượt lên trên. Cho dù lúc này va chạm không nhỏ với Trưởng Tôn Vô Kỵ thì Lý Thế Dân sao lại trách tội?

Một bên cố ý dùng [Luật lễ] đi tìm phiền toái với Trưởng Tôn Vô Kỵ, một bên dâng sách vượt qua [Luật lễ] chờ Trưởng Tôn Vô Kỵ đến tìm phiền toái.

Cả hai đều chỉ có một khả năng, dẫn phát một hồi chiến tranh không khói thuốc súng nhằm vào chế độ tương lai của Đại Đường.

Kết quả giống nhau, nhưng cách làm trước sẽ làm bản thân lâm vào bất lợi còn cách làm sau lại hóa bị động thành chủ động, đảo khách thành chủ.

Đỗ Hà cười vỗ tay một cái nói:

- Chính là như vậy, Mị Nương thật sự cao minh, Trưởng Tôn lão hồ ly, lần này buồn bực chết rồi.

Vũ Mị Nương nói:

- Muốn để cho lão hồ ly kia càng thêm phiền muộn, tướng công không bằng lấy lui làm tiến, trước hết đem quyển sách mới biên soạn để cho Hoàng Thượng xem qua, nói rõ vấn đề rồi chờ Trưởng Tôn Vô Kỵ ra chiêu.

Đỗ Hà ngẫm hiểu, càng đắc ý, thầm nghĩ:

- Có một nữ hoàng tương lai làm quân sư, cảm giác thật khác.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn vào đỉnh núi cao ngất, dâm ý lan tràn, cười hắc hắc:

- Phu nhân lại giúp vi phu đại ân rồi, để vi phu hảo hảo khao thưởng, cúc cung tận tụy.

Vũ Mị Nương tự nhiên nghe ra hàm ý, đối với chuyện này nàng cười mở hơn Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, mị nhãn bỗng lành, dĩ nhiên như nước như bùn.

Đêm cứ thế qua đi.

Đỗ Hà cũng y theo đề nghị của Vũ Mị Nương, một lần nữa sửa chữa, đem [Luật lễ] triệt để bỏ đi, đổi thành một quyển sách khác.

Bởi vì có điều tâm đắc, quyển sách mới này chỉ trong nửa tháng đã hoàn thành. Trong sách hắn căn cứ vào kinh nghiệm xã hội phong kiến ngàn năm làm chủ, những bổ khuyết trong [Luật lễ] làm phụ, viết thành một quyển sách hoàn toàn mới.

Đỗ Hà cũng chưa đặt tên cho sách, cứ vậy cầm vào cung.

Trường An.

Phòng Di Ái đã đi ra quân doanh, định phản hồi phủ công chúa.

Cũng như Đỗ Hà, hiện tại Phòng Di Ái đã thành gia lập nghiệp, không ở cùng với Phòng Huyền Linh.

Hắn là con thứ trong nhà, chuyện kế thừa gia nghiệp đã có đại ca của hắn là Phòng Di Trực, những gì hắn hiện có phần lớn đều là dựa vào bản thân.

So với Phòng Di Ái trong lịch sử, không hề nghi ngờ hắn hiện giờ hạnh phúc hơn rất nhiều.

Bất quá không phải công chúa nào cũng thông tình đạt lý như Trường Nhạc, tuy hiện tại vợ của Phòng Di Ái là Thành Dương công chúa cũng là một nữ tử hiền thực nhưng không thể so với Trường Nhạc. Lúc trước Trường Nhạc gả cho Đỗ Hà thì từ chối phủ công chúa mà Lý Thế Dân ban thưởng, trực tiếp gả vào nhà Đỗ Hà. Con rể bình thường như Phòng Di Ái coi như thực sự ở rể tại phủ công chúa.

Vừa đi đến nửa đường, Phòng Di Ái không ngờ lại gặp một nhân vật không ngờ đến.

- Tuần ca nhân.

Người vừa gọi chừng hai mươi, vóc dáng cao lớn khí phách, mặc y phục bằng gấm xanh đắt tiền, phong thái phiêu dật.

Phòng Di Ái nhìn lại, vui vẻ:

- Vi Đức huynh.

Người tới chính là con thứ ba của Lý Thế Dân, Ngô Vương Lý Khác.

Phòng Di Ái bởi vì danh khí không tốt nên trước khi Đỗ Hà chưa cải biến thì rất ít bằng hữu, Lý Khác vừa lúc là một trong số đó.

Nguyên nhân cũng vì võ nghệ.

Lý Khác là ái tử của Lý Thế Dân, nói như vậy, hoàng tử nếu trưởng thành cũng sẽ được phái đến đất phong, không được trường trú kinh đô và vùng lân cận. Nhưng Lý Thế Dân có một thói quen, phạm là ái tử hắn thường thức đều để ở bên cạnh để bồi dưỡng, nói ví dụ như Lý Thái hiện giờ.

Lý Khác cũng có đãi ngộ này, dù hắn sớm trưởng thành nhưng Lý Thế Dân vẫn giữ bên cạnh đến năm Trinh Quán mười một mới chính thức lại để cho Lý Khác làm quan. Trước đó, ngoại trừ vào năm Trinh Quán thứ bảy làm quan tại Tề Châu một năm còn lại Lý Khác vẫn ở Trường An.

Ngô Vương phủ cùng phủ đệ Phòng Huyền Linh cùng một phố. Lý Khác văn võ song toàn, văn thao vũ lược, bắn cung cưỡi ngựa đều học qua, thường xuyên triệu tập một nhóm người ra ngoài săn bắn luận võ.

Phòng Di Ái thích võ ghét văn, bởi vì xuất thân Thư Hương thế gia nên bị ép theo nghiệp văn thành ra âm ức rồi từ đó càng kém. Nhưng dù sao hắn cũng là con của công thần, hồ bằng cầu hữu không ít nên quen biết với Lý Khác, thường xuyên được Lý Khác mời đi săn bắn.

Nếu như nói trước kia, Đỗ Hà là lão sư trong kỹ viện của Phòng Di Ái thì Lý Khác là võ sư của Phòng Di Ái trong võ đạo.

Lần thứ nhất chơi gái của Phòng Di Ái là do Đỗ Hà dụ dỗ còn lần luyện võ đầu tiên của Phòng Di Ái là do Lý Khác dạy.

Lý Khác thân là hoàng tử, thụ danh sư chỉ điểm, võ nghệ không tầm thường, xuất sắc nhất trong đám bằng hữu, cũng thường xuyên được yêu cầu chỉ điểm. Tuy nhiên không mấy tên chuyên tâm học, chỉ có Phòng Di Ái rất nghiêm túc.

Lý Khác cũng vì điểm này mà có vài phần kính trọng với Phòng Di Ái.

Thường xuyên qua lại, hai người dần quen rõ quan hệ mật thiết.

Phòng Di Ái vốn tên Phòng Tuấn, Tuấn ca nhân là danh hào trước kia, về phần Vi Đức là tên chữ của Lý Khác.

Chỉ có điều Lý Khác thực sự không phải là một lão sư hợp cách. Một người sư phụ, chú trọng nhất chính là kinh nghiệm. Lý Khác là một con chim non, sao có thể dạy tốt Phòng Di Ái?

Hắn chẳng những không có thể dạy tốt Phòng Di Ái, ngược lại đem Phòng Di Ái dẫn vào chỗ nhầm lẫn.

Sở trường lớn nhất của Phòng Di Ái là thần lực ngàn cân, võ nghệ đi theo con đường cương mãnh nhưng những gì mà Lý Khác chỉ điểm Phòng Di Ái là sở học võ kỹ linh hoạt của bản thân khiến Phòng Di Ái khổ luyện nhiều năm nhưng không có thành tựu, đến khi gặp sư phụ chính thức là Tần Quỳnh, lúc này mới thoát thai hoá cốt.

Lý Khác dạy bừa cũng không ảnh hưởng tình bạn của bọn họ. Trong suy nghĩ của Phòng Di Ái, Lý Khác từng là bằng hữu quan trọng nhất của hắn, khi đó Đỗ Hà chỉ là hồ bằng cầu hữu thân mật nhất mà thôi. Đến khi Đỗ Trường Thiên phục sinh, cổ vũ Phòng Di Ái vứt bỏ văn tập võ, lúc này mới chính thức trên ý nghĩa để cho Phòng Di Ái tâm phục khẩu phục, thay thế vị trí đệ nhất của Lý Khác.

Tuy Lý Khác quanh năm ở bên ngoài nhưng quan hệ của bọn họ không vì thế mà nhạt đi, khi gặp mặt vẫn thường xuyên tụ cùng một chỗ.

Bất quá Lý Khác dù sao tại phía xa Giang Nam, muốn gặp mặt cũng không phải chuyện dễ dàng, ai ngờ hôm nay gặp được trên đường.

- Sao ngươi lại tới đây?

Phòng Di Ái hồi lâu không thấy bạn cũ, cười tiến đến.

Lý Khác cười nói:

- Bệnh tình mẫu thân nguy kịch, phụ hoàng bảo cho ta tới Trường An phụng dưỡng.

Phòng Di Ái lộ ra thần sắc lo lắng.

Lý Khác không để ý, phẩy tay:

- Không cần để ý, không có đại sự gì, lúc ấy tình huống thật nghiêm trọng nhưng khi ta tới Trường An đã bình phục, bằng không ta cũng cười không nổi. Mấy ngày nữa phải đi rồi, dù thế nào cũng phải uống với Tuấn ca nhân mấy chén.

Từ chỗ đất phong của Lý Khác muốn về tới Trường An nhanh nhất cũng phải hơn nửa tháng lộ trình, thời gian này đủ để cho một người bệnh nặng bình phục.

Phòng Di Ái vỗ ngực nói:

- Dĩ nhiên, đến Trường An không tìm Phòng Di Ái, vậy coi là bằng hữu gì nữa, đi Nghênh Tân lâu, ta mời khách.....

Trên phòng cao của Nghênh Tân lâu.

Phòng Di Ái, Lý Khác mặt đối mặt an vị, các loại mỹ thực chỉnh tề bày ra trên bàn.

Lý Khác rót đầy ly cho Phòng Di Ái:

- Mượn hoa hiến Phật, chúc mừng Tuấn ca nhân thăng Hữu Uy Vệ Tướng quân. Từ biệt hơn năm, không thể ngờ Tuấn ca nhân làm quan ngày càng lớn.

Phòng Di Ái cũng vui vẻ, một khi công thành danh toại, ai lại không hy vọng có thể có được hảo hữu chúc mừng, cười đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nói:

- Toàn nhờ phúc của lão đại, nếu không phải hắc có bản lĩnh thì Phòng Di Ái ta cũng không có hôm nay.

Lý Khác thán phục nói:

- Ta cũng nghe nói tình huống cụ thể, Đỗ đại tướng quân xác thực là bất thế kỳ tài, từ xưa đến nay người có thể so được đếm trên đầu ngón tay. Nếu có thể.....

Hắn nói tới đây thì dừng lại.

Hắn tự nhiên muốn nói:

- Nếu có thể cho ta sử dụng, Thái tử vị như lấy đồ trong túi.

Nhưng nghĩ đến Phòng Di Ái nên không nói ra, biết nói cũng vô dụng.

Lý Thế Dân hiện tại đang lúc tráng niên, đối với Đỗ Hà lại vô cùng tin cậy, ít nhất còn có hơn mười hai mươi năm. Với thế của Đỗ Hà thì tới lúc đó không biết sẽ thành nhân vật gì, đại thần ủy thác cũng có thể. Hắn căn bản không cần nịnh bợ Thái tử tương lai thượng vị, lôi kéo hắn là tuyệt đối không có khả năng thành công.

Lý Khác lòng dạ rộng rãi, cũng không nghĩ nhiều, lại rót rượu cho Phòng Di Ái, thở dài:

- Chén rượu này xem như bồi tội. Chuyện đầy tháng của cháu ngoại trai ta cũng đã nghe nói. Nếu không phải quan hệ thì em ta sẽ không tự dưng tìm người gây phiền toái.

Phòng Di Ái cũng không uống, lắc đầu nói:

- Ngụy Vương tìm ta phiền toái, đây là chuyện của Phòng Di Ái ta, không quan hệ với người. Rượu này ta không uống, hắn đã sớm nhìn ta không vừa mắt, hừ, dù sao ta cũng chướng mắt hắn.

Lý Khác biết tính Phòng Di Ái. Kỳ thật với thân phận của Đỗ Hà, Phòng Di Ái không sợ Thái tử vương tử gì chơi cứng náo đến Lý Thế Dân. Lý Thế Dân dĩ nhiên sẽ niệm đến công tích của Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối nên không đem Đỗ Hà, Phòng Di Ái làm gì. Coi như là Đỗ Hà, Phòng Di Ái không đứng trước thì Lý Thái muốn xử trí bọn họ cũng phải qua ải Lý Thế Dân.

Chỉ bằng vào một vương tử còn chưa làm được Đỗ Hà, Phòng Di Ái.

Có thể tưởng tượng, Phòng Di Ái trốn tránh Lý Thái nhưng nếu Lý Thái bức đến cùng thì hắn cũng không cần để ý Lý Thái là thân phận gì.

Lý Khác gật đầu:

- Tuấn ca nhân, nghe vi huynh khuyên một câu, cần sửa tính người lại. Tuy hắn không thể làm gì người nhưng với khả năng lên làm thái tử còn trên ta thì nếu tương lai xưng đế, người không có quả ngon để ăn đấy!

662. Chương 688 : Đùa Với Hoàng Đế

Lý Khác nói vậy không phải giả dối, tính cách của hắn có vài phần giống như Lý Thế Dân, đồng dạng có dã tâm, đồng dạng xem trọng tình nghĩa. Lý Khác thân là hoàng tử, bằng hữu tri tâm không nhiều lắm nhưng Phòng Di Ái là một trong số đó.

Lý Khác từng có tâm kéo Phòng Di Ái vào trận doanh của mình từ đó thuận tiện lôi kéo Phòng Huyền Linh đức cao vọng trọng làm chỗ dựa cho mình tranh giành Thái tử nhưng Phòng Di Ái cự tuyệt.

Tình bạn là tình bạn nhưng lựa chọn vị trí lại là một chuyện khác.

Giả như Lý Khác là Lý Thừa Càn hoặc là Lý Thái thì quan hệ song phương coi như thất bại nhưng Lý Khác bất đồng. Có lẽ về khí độ thì Lý Khác không so được với Lý Thế Dân nhưng so với Lý Thừa Càn, Lý Thái mạnh hơn trăm ngàn lần.

Lý Khác suy bụng ta ra bụng người, có thể hiểu tình cảnh Phòng Di Ái nên cũng không cưỡng cầu, tình nghĩa song phương không vì thế mà yếu bớt. Lý Khác từ đó về sau cũng không nhắc lại việc này, chỉ phân rõ giới hạn chính trị với Phòng Di Ái. Khi hai bên gặp nhau cũng chỉ là đối ẩm nói chuyện phiếm, rất ít liên quan đến chính sự. Về phần nguyên do, tự nhiên là không muốn đem Phòng Di Ái liên lụy vào.

Kỳ thật Lý Khác cũng đang phạm vào sai lầm của mọi người, cho rằng vị trí Thái tử tương lai không phải là hần thì là Lý Thái, về phần Lý Trì không xem vào mắt. Lý Khác vẫn tương đối hiểu vị đệ đệ Lý Thái, biết thủ đoạn của hần. Nếu như Phòng Di Ái không thay đổi loại tính tình này thì ngày sau mình thất bại thì Lý Thái không thể nào dung hạ được Phòng Di Ái.

Phòng Di Ái cũng có thể nghe ra hàm ý của Lý Khác, tất nhiên cảm động, lập tức nghĩ đến Lý Khác đang lo lắng cho mình, như vậy lại chứng tỏ chẳng phải đang tranh đua với Lý Thái?

Trong đầu hần hiển hiện câu nói kia của Đỗ Hà “Ngụy Vương Lý Thái không có khả năng, Ngụy Vương Lý Khác cũng không có khả năng, bọn họ càng tranh giành lại càng không có khả năng.”

Phòng Di Ái đầu óc đơn giản nhưng cũng không đến nỗi ngu như heo. Dù sao hần xuất thân hào môn, mưa dầm thấm đất, cũng biết chuyện tranh đoạt quyền bính là tàn khốc. Không nói đâu xa, lúc phát sinh biến loạn Huyền Vũ môn thì Phòng Di Ái cũng đã biết chuyện. Khi đó phụ thân Phòng Huyền Linh bị trục xuất Trường An, kháng thánh chỉ mà lên vào Trường An trừ tính chuyện Huyền Vũ môn, đó là tội tru diệt cửu tộc tội. Trong đầu Phòng Di Ái mơ hồ còn nhớ đến không khí trong nhà ngày đó.

Hần biết nếu Lý Khác thất bại thì kết cục không tốt hơn Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát năm đó.

Hần tin nhiệm Đỗ Hà vô điều kiện, biết Đỗ Hà đã nói Lý Khác không có khả năng, vậy thì nhất định không có khả năng.

- Chẳng lẽ biết rõ không có khả năng, còn muốn trở mặt ếch nhìn Vi Đức đi vào cửa tử?

Một mặt là lời hứa đối với Đỗ Hà, một mặt là an nguy của hảo hữu.

Phòng Di Ái lộ vẻ cực kỳ phức tạp, muốn nói lại thôi.

Lý Khác nào biết đâu rằng Phòng Di Ái đang rối như tơ vò, chỉ cho là hần không muốn cải biến, lại không biết như thế nào mở miệng cự tuyệt hảo ý nên mới vậy, lại lần nữa trầm giọng khuyên nhủ:

- Tuần ca nhân, địa vị càng cao, té càng nặng. Phòng gia các người đã dính sâu vào trong đó, nếu người có việc gì không chỉ liên quan đến mình người mà còn cả gia tộc. Ta biết người không sợ Lý Thái nhưng không vì mình cân nhắc, cũng phải vì người nhà cân nhắc.

Hần cùng với Phòng Di Ái là bạn tri kỷ, khuyên bảo như thế kỳ thật đã hết lòng, nhưng vì Phòng Di Ái chọc phải Lý Thái nên hần mới khuyên thêm như vậy.

Phòng Di Ái thấy Lý Khác như thế nên trong lòng càng cảm động, nhịn không được nói:

- Vi Đức huynh, buông tha đi.

- Cái gì?

Lý Khác ngoài ý muốn ngây dại, không biết Phòng Di Ái nói cái gì nữa.

Phòng Di Ái buột miệng đã biết không ổn, vừa rồi là nói hoàn toàn không suy nghĩ, muốn nuốt lại cũng không kịp. Thấy thần sắc dị thường của Lý Khác liền quyết định dù sao cũng đã sai, vậy thì xin lỗi lão đại rồi.

Hắn thấp giọng nói:

- Từ xưa đến nay, tranh giành hoàng trữ phần lớn đều là bi kịch. Vì Đức biết rõ so ra kém Ngụy Vương, cần gì phải lâm vào trong đó?

Nếu là người khác nói loại lời này, Lý Khác nhất định giận tím mặt, nhưng Phòng Di Ái nói lại khác.

Lý Khác biết Phòng Di Ái chân chính quan tâm đến an nguy của mình, lạnh nhạt cười nói:

- Thân không ở trong hoàng gia, người cũng không không rõ hấp dẫn trong đó, có bất đắc dĩ, cũng có chí hướng, có hùng tâm khát vọng, không phải một câu nói có thể buông bỏ. Huống chi hiện giờ ta buông bỏ cũng chưa chắc gặp kết cục tốt gì. Ta không phủ nhận cả triều văn võ ủng hộ Tứ đệ làm thái tử hơn xa ta nhưng chỉ cần phụ hoàng một ngày chưa định, ta chưa hẳn không có cơ hội.

Không có hy vọng nên không hành động, Phòng Di Ái không phải hoàng tử, ngôi vị hoàng đế cách hắn vạn dặm, cho nên chưa bao giờ có loại ý niệm này. Nhưng nếu như ngôi vị hoàng đế chỉ cách hắn vài bước thì thật không có mấy người có thể cự tuyệt hấp dẫn này.

Lý Khác là như thế.

Với tư cách một hoàng tử, hết thấy hùng tâm khát vọng của hắn đều đặt ở vị trí hoàng đế, từ đó mới có thể triển khai. Làm một vương gia tiêu dao hiển nhiên không phải chí hướng của Lý Khác, vì hảo hữu khuyên bảo, liền buông tha hết thấy vậy thì chí hướng của Lý Khác cũng không giá trị gì.

Phòng Di Ái lắc đầu, thấp giọng vội vàng nói:

- Không có cơ hội, một chút cũng không có cơ hội.

Lý Khác trầm mặt, từ vừa mới bắt đầu đã cảm thấy Phòng Di Ái rất kỳ quái, nghe xong lời này càng giật mình, thấp giọng nghiêm nghị hỏi:

- Người nghe được phong thanh gì rồi hả?

Địa vị Phòng Di Ái tại triều tuy không cao nhưng có phụ thân được hoàng đế coi là tâm phúc, lại có một đại ca là người hoàng đế tín nhiệm nhất, nghe được một số chuyện không phải là chuyện không thể nào.

Phòng Di Ái đến lúc này tự nhiên không có ý định giấu diếm, trầm giọng nói:

- Là lão Đại ta nói, hắn nói người không có gì hi vọng.

Lý Khác thất kinh còn hơn cả Phòng Di Ái nghe được từ miệng Phòng Huyền Linh. Lời của Đỗ Hà trong trường hợp này còn có phân lượng hơn. Quan hệ giữa Phòng Huyền Linh cùng Lý Thế Dân là quân thần, giữa hai người lúc lên lúc xuống, có một số việc chỉ cần Lý Thế Dân không nói, Phòng Huyền Linh không có cơ hội biết đến. Nhưng Đỗ Hà lại bất đồng, Đỗ Hà cùng Lý Thế Dân vừa là quân thần, lại là con rể, còn có chút tình nghĩa thầy trò, đan xen phức tạp.

Phóng mắt toàn bộ Đại Đường vương triều, có thể cùng Lý Thế Dân thoải mái nói chuyện phiếm, không chỗ nào cổ kỳ chỉ có Đỗ Hà.

Đỗ Hà nghe được phong thanh, tin tức, chưa hẳn

không có khả năng.

Hắn rung giọng nói:

- Chẳng lẽ phụ hoàng đã dự định Tứ đệ?

Phòng Di Ái một lần nữa lắc đầu nói:

- Càng không khả năng là Ngụy Vương, lão đại nói, Ngụy Vương tuyệt không có hy vọng kế nhiệm thái tử.

Lý Khác triệt để ngây dại, Ngụy Vương Lý Thái có hi vọng nhất lại tuyệt không khả năng?

Không phải mình, cũng không phải Lý Thái, vậy thì là ai? Lý Khác hỏi về trần ngập nghi vấn:

- Không phải ta, cũng không tính Tứ đệ, còn có thể là ai?

Phòng Di Ái nhún nhún hai vai, lần thứ ba lắc đầu:

- Không rõ ràng lắm, lão đại chưa nói, chỉ nói là Ngụy Vương Lý Thái không có khả năng, người cũng không có khả năng. Các người càng tranh giành lại càng không có khả năng.

Lý Khác ngơ ngác nhưng rất nhanh ánh mắt lóe lên dị sắc, trong miệng thì thầm nhớ kỹ một câu “càng tranh giành lại càng không có khả năng.”

Dù sao cũng là người thông minh, đã phát giác một câu nói kia đã là mấu chốt. Phòng Di Ái không nói gì thêm, chỉ khổ sở vò đầu hối hận.

Đỗ Hà tìm được Lý Thế Dân trong Ngự Hoa Viên.

Lý Thế Dân đang bắt nhả ghé chân lên ghế, trong tay cầm một con vẹt xinh đẹp.

Đỗ Hà trắng mắt, hần phát hiện mình mỗi lần tới hoàng cung tìm Lý Thế Dân thì vị hoàng đế Đại Đường này nếu không phải đang phê duyệt tấu chương thì đang luyện thư pháp, nếu không nữa thì trốn ở trong ngự hoa viên chơi động vật, lúc là thỏ, lúc là vẹt, tựa hồ không biết mệt.

- Người đã đến rồi?

Lý Thế Dân chỉ liếc qua một cái, tiếp tục đùa với chim chóc, tựa hồ trong mắt hắn, Đỗ Hà còn không quan trọng bằng một con chim nhỏ này.

Đỗ Hà im lặng, cảm thấy bản thân thật sự quá không uy nghiêm. Nếu như Ngụy Chính ở chỗ này thì tốt rồi, Lý Thế Dân còn như vậy đảm bảo sẽ bị tên kia phun nước miếng đầy mặt.

- Ngụy đại nhân?

Đỗ Hà đột nhiên kêu một tiếng.

- Soạt.

Lý Thế Dân ngồi nghiêm chỉnh, con chim trong tay đã nhét vào dưới ghế, hai chân khép lại dùng long bào phủ lên, một bản cổ tịch chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở trên tay của hắn, giả vờ giả vịt nhìn xem. Tốc độ biến hóa cực nhanh khiến ngay cả Đỗ Hà cũng theo đó lú lẫm, bình tĩnh mà xem xét, đối lại là hắn cũng chưa chắc thần tốc như Lý Thế Dân, đây là tuyệt kỹ thiên chuy bách luyện a.

Lý Thế Dân nghiêng ngó tựa hồ đang tìm thân ảnh Ngụy Chính.

- Khục.

Đỗ Hà ho khan một tiếng, ra vẻ áy náy:

- Thật ngại quá, nhìn lầm rồi.

Lý Thế Dân cứng đờ, sao có thể không rõ nguyên do.

Tỳ nữ bốn phía cố nén cười, mặt nhăn nhúm, các nàng từng gặp không ít tình huống này nhưng trước kia đều là sự thật, lần này lại là giả.

Lý Thế Dân hung dữ trừng mắt nhìn Đỗ Hà, cũng không tức giận, chỉ là giống như cười mà không phải cười nói:

- Tiểu tử gan lớn thật, dám trêu đùa hí lộng đến lên đầu trẫm, rất tốt, rất tốt.

Đỗ Hà âm thầm kêu khổ, hần hiểu rõ Lý Thế Dân, nếu khiến Lý Thế Dân mắng vài câu thì không vấn đề gì nhưng nếu lộ ra bộ dạng này thì họa đến nơi rồi.

Hắn thật muốn cho mình một bạt tai, biết rõ đầu không lại, cũng không biết là cái quỷ gì quái phục sinh nên nhịn không được phạm tội xấu muốn chơi khăm Lý Thế Dân.

Hắn lại ho khan vài tiếng, nghiêm nghị nói:

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể hôm nay đến còn có

đại sự.

Hắn vội vàng nói sang chuyện khác, dâng quyển sách trong tay lên, hy vọng bỏ qua.

Lý Thế Dân liếc hắn ra vẻ người nhớ đầy cho trẫm, trong lòng cực kỳ vui sướng. Với tư cách Hoàng Đế, hắn có rất ít thời điểm giải trí nhưng mỗi lần làm khó dễ được Đỗ Hà, nhìn xem tên kỳ tài này kêu trời không ứng, gọi địa mất linh cảm giác vô cùng thoải mái, chỉ là với tư cách Hoàng Đế, hắn cũng không thể vô cớ làm bừa.

Cho nên mỗi lần Đỗ Hà “mạo phạm”, hắn đều cảm giác đặc biệt vui vẻ.

Lý Thế Dân tiếp nhận kết tinh mấy tháng qua của Đỗ Hà, chậm rãi đọc qua.

Phút chốc, biểu tình vui vẻ của hắn trở nên nghiêm túc, kinh ngạc, chăm chú!

663. Chương 689 : Chấn Động Vì Chế Độ Vượt Thời Đại

Lý Thế Dân ngồi trên ghế, yên lặng xem bản sách Đỗ Hà trình lên, trong lòng dâng lên sóng gió ngập trời.

Đây cũng là một quyển sách về cải cách chế độ, tuy đi theo con đường khác với [Luật lệ] nhưng cùng chung hiệu quả kỳ diệu, với con mắt của hắn sao không nhìn ra ưu khuyết trong đó?

Quả thật Trường Tôn Vô Kỵ về phương diện luật pháp phóng mắt toàn bộ Đại Đường không ai có thể so sánh nhưng cổ nhân dù sao cũng là cổ nhân, nhận thức đối với luật pháp chỉ giới hạn ở cục diện. Cho dù [Luật lệ] là Trường Tôn Vô Kỵ tân tác giả nhưng thứ chính thức trong đó thuộc về hắn lại không nhiều lắm. Tuyệt đại bộ phận đều là căn cứ từ kinh nghiệm bản thân tổng kết ra chỗ lợi hại trong chế độ phong kiến qua ngàn năm, từ đó tổng kết, lý giải, dung nạp lý niệm của mình, cải tiến qua thành chế độ mới. Những điều này phần lớn có thể làm chứng trong lịch sử chứng tỏ chuẩn xác, chỉ có một số cực nhỏ là Trường Tôn Vô Kỵ căn cứ theo nhận thức bản thân, không dựa theo tiền triều để cải tiến pháp chế.

Đỗ Hà không giống vậy, học văn pháp luật của hắn thua xa Trường Tôn Vô Kỵ. Một số cải cách pháp luật trước kia có thể tạo phúc cho dân chúng của Đường triều đã được Trường Tôn Vô Kỵ thu nhập vào trong [Luật lệ]. Đỗ Hà chỉ có thể đem phần những chế độ mới sau Đường triều viết ra, lúc này Lý Thế Dân lần đầu mới đọc dĩ nhiên là chấn động.

[Luật] của Đỗ Hà biên soạn cũng đồng dạng như của Trường Tôn Vô Kỵ, chia làm hơn mười chương, bao hàm tất cả hệ thống chính trị, bố trí quan viên, lựa chọn và bổ nhiệm, cương vị công tác cùng với trừng trị tham quan trái pháp luật, lại có hộ tịch, thổ địa, thuế khoá lao dịch, hôn nhân, gia đình...thêm cả việc chăn nuôi súc vật, quản lý kho tàng, bảo hộ tài sản tư...Nhìn qua thì cho rằng giống Trường Tôn Vô Kỵ nhưng nội dung đã có khác biệt trời đất.

Trường Tôn Vô Kỵ là đem kinh nghiệm tiền nhân tụ tập, bổ sung kiến giải của mình, nói dễ nghe là tập hợp sở trường của mọi nhà, nói khó nghe là cóp nhặt trí tuệ tiền nhân. Đỗ Hà trên thực tế cũng có ý nghĩa như vậy, chỉ là hắn cóp nhặt của hậu nhân thì ai có thể biết?

Lý Thế Dân lật qua tờ cuối cùng của chương thứ hai, trong đầu khắc sâu một câu “quan văn không ái tài, võ quan không tiếc chết.”

Đây là câu của anh hùng dân tộc Nhạc Phi nói khi Triệu Cấu hỏi Nhạc Phi, lúc nào thiên hạ có thể định. Nhạc Phi không chút do dự trả lời “quan văn không ái tài, võ quan không tiếc chết, lo gì thiên hạ không yên ổn.”

Đỗ Hà đem lời này dẫn vào trong sách, nhất thời lại để cho Lý Thế Dân cảm thụ rất nhiều.

Tuy chỉ là một câu đơn giản nhưng lại nói đến chỗ mấu chốt nhất của văn thần võ tướng. Quan văn chưởng quản dân sinh, liên quan đến sinh kế dân chúng, võ tướng bảo vệ quốc gia, hộ vệ dân chúng yên ổn. Nếu như văn võ Đại Đường có thể làm được không tham, không sợ chết, giang sơn Đại Đường sẽ thiên thu vĩnh cố.

Lý Thế Dân xem tiếp, chương thứ ba là giáo dục, lời tựa là: “Giáo dục là căn bản của quốc gia, căn nguyên chấn hưng dân tộc. Thiếu niên mạnh thì quốc gia mạnh! Thiếu niên yếu thì quốc gia nguy. Muốn quốc gia cường đại phải lấy trồng người là đại sự hàng đầu.”

Lý Thế Dân cẩn thận suy nghĩ những lời này, chỉ cảm thấy như một hòn đá ném vào mặt hồ phẳng lặng làm gợn lên những con sóng.

Với tư cách một minh quân, một quân vương hướng về con người, làm sao hắn không biết nhân tài trọng yếu. Những lời này, cơ hồ nói ra đáy lòng của hắn, nhện không được tán thưởng lên tiếng:

- Hay cho một câu giáo dục là căn bản của quốc gia, hay cho một câu thiếu niên mạnh thì quốc gia mạnh, thật là lời vàng đá.

Hắn không rảnh để ý tới Đỗ Hà, không thể chờ đợi, cứ thế xem đến say sưa.

Mục đầu tiên của giáo dục là giáo dục bắt buộc.

Đây là chế độ luật pháp vượt thời đại. Ở thế kỷ 21 thì mỗi người đều biết phổ cập giáo dục nhưng vào thời cổ đại thì chuyện này đúng là đầm rồng hang hổ.

Nhưng theo như Đỗ Hà thấy thì giáo dục bắt buộc là tất nhiên, cũng là chiều hướng phát triển.

Vì cái gì Đại Đường có 300 vạn hộ, trong đó thế gia chỉ chiếm 1% nhưng gia sản lại hơn 99% dân chúng bình dân? Cũng không phải bởi vì con cháu thế gia vọng tộc có tài trí hơn người mà chỉ vì bọn họ được may mắn học tập.

Lấy một kẻ ngu ngốc so sánh với thiên tài cỡ Einstein mà nói. Nếu như kẻ ngu ngốc được hơn mười giáo viên dốc lòng dạy bảo còn thiên tài vì không có tiền mua sách nên không biết chữ, thử hỏi ai thành tài?

Không hề nghi ngờ, chắc chắn là người trước.

Cổ đại coi trọng nông canh, nhất là giai tầng dưới. Bọn họ có thái độ bài xích học tập, cảm thấy không cần phải đọc sách, an phận trồng trọt là đủ. Từ đó đã làm thui chột đi bao nhiêu nhân tài.

Giáo dục bắt buộc cũng như chế độ phủ bình của Đường triều. Tráng niên Đường triều có tiếp thu qua huấn luyện sẽ phải tòng quân bảo vệ quốc gia còn giáo dục bắt buộc thì tất cả thanh thiếu niên có trách nhiệm tiếp nhận học tập.

Giáo dục bắt buộc không thể nghi ngờ là tin mừng đối với tất cả hàn môn, cũng sẽ tận lực bồi dưỡng nhân tài cho Đại Đường, để cho những nhân tài vì hoàn cảnh nghèo khó một cơ hội xoay người.

Lý Thế Dân với tư cách Hoàng Đế, nhìn càng thêm lâu dài.

Giáo dục bắt buộc này sẽ như Đồ thư quán năm đó, tạo thành đả kích trí mạng với năm đại thế gia.

Điều này đối với Lý Thế Dân vẫn bị các thế gia chèn ép mà nói là chuyện cực tốt.

Lý Thế Dân xem kích động đứng lên, bước qua bước lại, suy nghĩ trong chốc lát, hỏi:

- Cái này không thể nào phù hợp thực tế a. Tư thực tuy nhiều nhưng cũng không thể chứa hết tất cả thiếu niên.

- Cho nên trước khi thi hành phương án này còn cần thay đổi chế độ dạy học vô dụng hiện tại.

Đỗ Hà đưa ra đánh giá nghiêm khắc đối với chế độ dạy học của Đường triều, nghiêm nghị nói:

- Tư thực chỉ tính chất tư nhân, chỉ thích hợp với đám con cái nhà giàu, không có bao nhiêu trợ giúp với Đại Đường hiện giờ. Nếu như nhạc phụ đại nhân muốn phát triển giáo dục thì phải khai mở tư thực quốc hữu. Chúng ta có thể gọi ‘Tư thực’ làm trường học, phân huyện phân địa kiến thiết, thu nạp quảng đại thiếu niên có chí để dạy học.

Lý Thế Dân sáng mắt, hắn chưa từng nghe qua phương thức này, lập tức lại nhíu mày nói:

- Làm như vậy cần không ít chi tiêu a?

Đỗ Hà gật đầu, giáo dục bắt buộc dĩ nhiên không thể như đời sau treo dê đầu, bán thịt chó, là chân chính giáo dục bắt buộc. Đương nhiên Đỗ Hà cũng cân nhắc kinh tế Đại Đường nên không viết ra những điều mục về học phí hay phụ phí, tận lực giảm đến mức thấp nhất để đại chúng có thể tiếp nhận.

Trường học tuyệt đối không phải là chỗ kiếm lợi nhuận.

Đại Đường đất rộng người đông, muốn kiến thiết trường học tại mỗi huyện thị tuyệt đối là một con số trên trời. Chi nhiều thu ít, loại kinh doanh thâm hụt lớn này cần quyết tâm và dũng khí rất lớn, nói ra:

- Cái này phải xem, nhạc phụ đại nhân có quyết tâm buông tay đánh cược một lần hay không.

Hắn thấy Lý Thế Dân đã động tâm nên kích tướng, Lý Thế Dân lườm một cái, nói:

- Không cần phải thế, trăm chưa bao giờ thiếu dũng khí, chỉ là lo lại như Dương Quảng hữu dũng vô mưu. Hành vi của Dương Quảng chưa chắc là toàn sai, hắn xây dựng Đại Vận hà vẫn là lợi tại thiên thu, chỉ vì làm ẩu nên dẫn đến thiên hạ rối loạn.

Giáo dục bắt buộc, nếu có thể áp dụng cho Hoa Hạ thì ý nghĩa muôn đời, tựa như tư tưởng hữu giáo vô loại của Khổng Tử, hơn mười cái Đại Vận Hà.

Lý Thế Dân không phải là không muốn làm, mà là không muốn bởi vì như thế kéo suy sụp kinh tế Đại Đường.

Hắn trầm lặng nói:

- Không quản lý việc nhà nào biết củi gạo quý, chỗ hoàng kim bạch ngân từ phủ đệ của người chuyển đến đều dùng vào việc kiến thiết Đồ thư quán, mấy năm này Đại Đường khai phát Giang Nam, nam chinh bắc chiến, chuyện nào không cần hao phí vô số tiền tài. Đại Đường tuy phú cường, có được con đường tơ lụa nhưng dù sao cũng có giới hạn, đâu có đủ tiền làm đại sự này.

Đỗ Hà cũng trầm mặc, không bột đổ gột nên hồ, cho dù giáo dục bắt buộc có ưu việt thế nào nhưng nếu không có tiền thì cũng không thể tiến hành.

- Đúng rồi, tiền, tiền, tiền có nhiều.

Đỗ Hà đột nhiên nghĩ đến xưởng chế biến giấy. Sau khi được hắn cải tiến thuật tạo giấy nên hiện giờ giấy đã xâm nhập rộng rãi vào Đại Đường.

Với tư cách lão bản phía sau màn, Đỗ Hà hiện tại cũng là giàu đến chảy mỡ, hắn nói:

- Để tiểu tử quay về thống kê rồi đem lợi nhuận của việc tạo giấy mấy năm này giao hết cho triều đình, chắc là con số không nhỏ.

Lý Thế Dân khê giật mình, trong lòng cũng sinh ra tình cảm ảm áp. Lúc trước Đỗ Hà cải tiến thuật tạo giấy đã là công tại thiên thu. Hắn không có lòng thu lợi, lại đem kỹ thuật hiến cho triều đình. Nhưng Đường triều nghiêm cấm quan viên kinh thương, ngay cả thân thích cũng không thể. Lý Thế Dân với tư cách Hoàng Đế, tự nhiên không thể bề cong việc này. Lúc ấy, hắn ngầm đồng ý cho Đỗ Hà phát triển thuật tạo giấy, chỉ vì hắn tin tưởng Đỗ Hà không phải người tham tài, càng khen ngợi cống hiến của hắn.

Đỗ Hà buôn bán lời bao nhiêu, Lý Thế Dân cũng không rõ ràng lắm, nhưng những năm này thì thuế nạp lên trên đều là con số cực lớn, mỗi khi vô tình ý nhớ tới việc này đều đỏ mắt.

Không thể tưởng được Đỗ Hà khi có việc liền đem toàn bộ số tiền này quyên ra.

Tựa như lúc trước Đỗ Hà đem chỗ hoàng kim, bạch ngân của Lý Kiến Thành dự trữ nạp lên, Lý Thế Dân biết hành động này của hắn hoàn toàn không có bất kỳ tư tâm, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Đỗ Hà cũng không để ý, hắn không phải hạng keo kiệt. Với thân phận địa vị của hắn hiện giờ căn bản không cần quan tâm đến ăn mặc hay tiền tài. Tiền đối với hắn chỉ có ý nghĩa về con số, quyên hay không quyên thì đối với cuộc sống của hắn không có bất kỳ ảnh hưởng.

Kế tiếp, hắn lại đưa ra cách thức xử lý quyên tiền. Thương nhân trọng danh, có thể thông qua việc lập bia trên sân trường để khuyến khích các thương nhân bù vào chỗ thiếu.

Lý Thế Dân chỉ xem ba chương đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, lúc này cũng không để ý tới Đỗ Hà, tiếp tục xem qua.

664. Chương 690 : Phòng Di Ái Thỉnh Tội

Lý Thế Dân ngồi trên ghế, yên lặng xem bản sách Đỗ Hà trình lên, trong lòng dâng lên sóng gió ngập trời.

Đây cũng là một quyển sách về cải cách chế độ, tuy đi theo con đường khác với [Luật lễ] nhưng cùng chung hiệu quả kỳ diệu, với con mắt của hần sao không nhìn ra ưu khuyết trong đó?

Chuyện sau đó đều là một số chế độ thường thấy ở các triều đại sau này nhưng lại chưa xuất hiện ở Đường triều. Phần lớn chúng cũng như giáo dục bắt buộc, rất dễ hiểu nên chỉ cần giải thích sơ qua là có thể hiểu được.

Đây cũng là chế độ trong lý tưởng Đỗ Hà, đơn giản dễ hiểu, không còn đem luật pháp làm cho phức tạp, để cho mọi người dễ dàng hiểu được và tuân thủ.

Những thứ này không giống như phần lớn chế độ đời sau, lúc có lợi thì có người ra nhận, lúc có hại thì chỉ cần một câu là trốn tránh được trách nhiệm. Đến cùng liên quan đến ai thì trời biết đất biết, chỉ người bị hại là không biết.

Lý Thế Dân với tư cách một Hoàng Đế, ánh mắt của hần vượt xa người khác nên kiến giải với luật pháp cũng vượt xa thường nhân, mỗi lần hỏi đều nhằm vào trọng điểm.

Đỗ Hà căn cứ từ tổng kết của mình mấy tháng này đưa ra đáp án. Thường chỉ cần hần nói một hai thì Lý Thế Dân đã có thể lĩnh hội toàn bộ.

Một quyển sách, 16 vạn chữ, Lý Thế Dân muốn ngừng mà không được, xem suốt một buổi chiều. Hần cùng với Đỗ Hà quên cả ăn ngủ, thảo luận cho đến khi hoàng hôn, lật đến trang cuối cùng mới dừng lại.

Lý Thế Dân nhắm mắt suy nghĩ sâu xa, trong đầu không ngừng nghĩ đến những trọng điểm của cuốn sách:

- Cuốn sách này quả thật ảo diệu, trầm đọc nhưng vẫn chưa thể hiểu hết. Xưng là kỳ thư vẫn còn xem nhẹ.

Hần nhìn Đỗ Hà thật sâu, trong mắt lóe lên dị sắc khó nói:

- Hiền tể à, những thứ này thật là người viết hay sao? Thật không thể đánh giá.

Hần nói tới đây thì đã không còn từ nào để hình dung.

Đỗ Hà thầm kêu “hở thẹn”, những tri thức đều là tinh hoa của đời sau, tự nhiên khiến người chấn động, trong lòng cũng có chuẩn bị, gật đầu nói:

- Mỗi chữ mỗi câu, xác thực là tiểu tể viết. Bất quá đại bộ phận trong đó là tiếp tục sử dụng sở trường trong triều, tránh sở đoản để tổng kết.

Triều mà Đỗ Hà nói là Tống triều, Minh triều cùng với thiên triều.

Nhưng lúc này, Lý Thế Dân lại cho là những quốc gia ngoài Đường triều.

Ánh mắt Lý Thế Dân không ngán, hần biết sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên, trên thế giới ngoại trừ Đại Đường còn có rất nhiều quốc gia. Những quốc gia này có lẽ không cường thịnh như Đại Đường nhưng cũng có nhiều chỗ đáng để học hỏi nên không có gì phản cảm.

Đỗ Hà cũng thầm tán thưởng, thầm nghĩ:

- Nhạc phụ đại nhân chính là nhạc phụ đại nhân, khí

độ rộng rãi không ai có thể so sánh.

Đây chính là một trong những sở trường của Lý Thế Dân. Đại Đường dưới sự trị vì của hần nhiều màu nhiều sắc, tuy hiệu lệnh thiên hạ nhưng không hề tự cao tự đại. Bọn họ có lực lượng khiến thiên hạ thêm muốn nhưng lại rất khiêm tốn hấp thu sở trường của các nước chung quanh.

Đỗ Hà nói câu vừa rồi chẳng những không khiến Lý Thế Dân phản cảm mà còn thấy đó là đương nhiên. Huống hồ Đỗ Hà cuối cùng còn quá trẻ, chỗ chức vị lại rất ít tiếp xúc với tri thức luật pháp, dù thiên tư hơn người thế nào thì cũng không có khả năng sáng chế nhiều chế độ như vậy.

Có thể hấp thu sở trường viết ra một quyển sách đồng dạng như Trường Tôn Vô Kỵ đã là phi thường xuất sắc.

- Bệ Hạ, phải chăng có thể dùng cơm?

Nội thị phụ trách ẩm thực hướng Lý Thế Dân xin chỉ thị.

Lý Thế Dân vừa nhìn trời mới biết bất tri bất giác đã qua buổi chiều, gật đầu nói:

- Đi chuẩn bị đi.

Nói xong lại nói với Đỗ Hà:

- Người cùng đi, trăm rất lâu chưa thoải mái hàn huyên với người.

Đỗ Hà cười tòng mệnh.

Trên bàn cơm, Lý Thế Dân lại sai người rót rượu nho cất đã lâu, hai người vừa ăn vừa bàn về việc triển khai chế độ.

Rượu được mấy ly, Lý Thế Dân đột nhiên hỏi Đỗ Hà về chuyện lập thái tử tương lai.

- Hầu Quân Tập mưu phản, Thừa Càn bị giáng chức. Ngụy Khanh gia cùng các chư khanh vẫn khuyên trăm sớm ngày lập trữ. Trăm muốn nghe xem hiền tế có kiến giải gì không.

Hắn hỏi về thần nhiên nhưng ánh mắt lấp lánh nhìn Đỗ Hà.

Lập trữ, quan hệ tương lai một quốc gia.

Tần Thủy Hoàng uy vũ như thế nào, diệt sáu nước, trục Hung Nô, hùng bá thiên hạ lập nên đế quốc Đại Tần không ai bì nổi nhưng không qua nổi hai đời. Tùy Văn Đế Dương Kiên cao minh như thế nào, dẹp xong chiến loạn mấy trăm năm nhưng vừa nhất thống thiên hạ được hai đời thì tiêu vong.

Cả hai đều bởi vì hoàng đế kế nhiệm gây tai họa mà làm vương triều sụp đổ trong chớp lát.

Mỗi hoàng đế đều coi trọng chuyện lập người kế vị, Lý Thế Dân tự nhiên không ngoại lệ. Bởi vì chính hắn dựa vào thủ đoạn phi pháp lên ngôi nên càng thêm miễn cưỡng. Hắn hi vọng Đại Đường vương triều có thể truyền lưu trăm đời, càng hy vọng con hắn không đi theo đường xưa, dùng võ lực đối phó huynh đệ của mình.

Vì thế ở chuyện lập trữ hắn rất do dự, khác hẳn tác phong quyết đoán từ trước đến nay.

Đỗ Hà là một trong những người hắn tín nhiệm nhất nên muốn nghe ý kiến của hắn.

Đỗ Hà nhìn Lý Thế Dân quen xử sự quyết đoán, cũng than thầm. Người có ai vô tình, như trong lịch sử ghi lại, sau khi Lý Thừa Càn bị giáng chức thì Lý Thế Dân rất do dự, có ý Lý Thái, có ý Lý Khác, cũng có ý Lý Trì, về sau định lập Lý Khác nhưng cuối cùng vẫn quyết định Lý Trì.

Đỗ Hà trầm ngâm chốc lát nói:

- Đây là chuyện nhà nhạc phụ đại nhân, tiểu tể thật sự không nên can thiệp. Nhưng tiểu tể cảm thấy, lập trữ nếu là đại sự quốc gia, quan hệ toàn bộ tương lai vương triều càng thêm không thể sót ruột, phải rất nghiêm túc để chọn được người thích hợp nhất trong số các vương

tử. Nhạc phụ đại nhân đang lúc tráng niên, còn có rất nhiều thì giờ thành tựu một phen huy hoàng, làm gì gấp ở nhất thời?

Lý Thế Dân gật đầu, không hỏi gì thêm.

Cơm nước no nê, Đỗ Hà cáo từ rời đi.

Lý Thế Dân nói về nhắc nhở:

- Ngày mai trẩm sẽ thương nghị cùng quần thần trên triều, tốt nhất người nên chuẩn bị kỹ.

Đỗ Hà hiểu ý cười cười, đã minh bạch dụng ý của Lý Thế Dân, trong lòng lại cảm khái mưu lược của Vũ Mị Nương.

Hắn viết [Luật thư] về nửa phần sau có khác biệt xa với [Luật lễ].

Hai quan điểm bất đồng, kết quả tự nhiên là cần trải qua một phen Long Hồ tranh giành, mới có thể phán đoán ai thắng ai thua.

Lý Thế Dân cũng không có tỏ vẻ quan điểm Đỗ Hà thắng Trường Tôn Vô Kỵ, đương nhiên cũng không cho thấy quan điểm Trường Tôn Vô Kỵ cao minh hơn, lựa chọn trẩm mặc.

Dù sao Lý Thế Dân là Hoàng Đế, muốn đánh giá thị phi đúng sai rất không dễ dàng. Lời nói của hắn đáng giá ngàn vàng nên sẽ không bộc lộ quan điểm, phải chờ cho các trọng thần thương nghị ra đúng sai thì hắn mới lựa chọn cuối cùng.

Khác biệt giữa Đỗ Hà cùng Trường Tôn Vô Kỵ như cha mẹ chồng cãi nhau, song phương đều có đạo lý, nhưng đến tột cùng quan điểm nào chính xác thật sự khó có thể phân rõ.

Lý Thế Dân đã ngờ tới ngày mai lên triều sẽ là một phen náo nhiệt nên bảo Đỗ Hà chuẩn bị thật tốt.

Tuy hắn nói lời cổ vũ nhưng ở góc độ khác thì có thể thấy Lý Thế Dân chấp nhận Đỗ Hà cùng Trường Tôn Vô Kỵ tranh đấu. Đối với chuyện chính kiến bất hòa dẫn phát tranh luận, Lý Thế Dân với tư cách một hoàng đế vẫn rất thích nghe ý kiến, chẳng những tán thành còn có cả mong mỏi.

Đương nhiên, nếu như Đỗ Hà không nghe Vũ Mị Nương khuyên can, dùng cách cũ thì sự việc tuyệt không thuận lợi như thế.

Tựa như Vũ Mị Nương nói “vô tình ý dẫn phát phân tranh, cùng cố ý dẫn phát phân tranh, là hai việc khác nhau”.

Thắng bại ngay tại ngày mai.....

Đỗ Hà vừa rời cung đã nghe tiếng hô quen thuộc.

- Công tử, công tử.....

Đỗ Hà theo tiếng nhìn lại thì thấy là một trong những quần sự của quý phủ. Đỗ Hà sớm đã làm gia chủ, đáng ra phải gọi là lão gia nhưng vì hắn còn trẻ nên không thích xưng hô như thế, vẫn bảo toàn phủ gọi hắn là công tử.

Đỗ Hà hiểu kỳ hỏi:

- Làm sao vậy Trầm thúc?

Trầm thúc có phụ thân là tổng quản Thái Quốc Công phủ, tên gọi là Thẩm Khâu. Vì Đỗ Hà ra ở riêng nên Thẩm Khâu được Đỗ Như Hối phái đến Đỗ phủ trợ giúp.

Thẩm Khâu ra vẻ sốt ruột:

- Phòng gia Nhị thiếu gia đợi cả buổi chiều, dường như có việc gấp, đứng ngồi không yên, hỏi thì không nói. Phu nhân bảo ta đợi ở đây để nói với công tử một tiếng.

Đỗ Hà tỏ vẻ minh bạch, không chần chờ, trở mình lên ngựa chạy về phủ, trong lòng nghĩ hay là Phòng Di Ái gây ra họa gì rồi.

Trở lại Đỗ phủ, Phòng Di Ái đang đi tới đi lui trên đại điện, tâm thần không yên, ánh mắt nhìn ra bên ngoài. Vừa thấy Đỗ Hà thì thân sắc khẽ biến, vội vàng bước nhanh lên như có gì muốn nói lại do dự:

- Lão đại, xin lỗi rồi.

Hắn đau khổ kể lại chuyện gặp Lý Khác.

Nguyên lai sau khi từ biệt Lý Khác thì Phòng Di Ái đứng ngồi không yên. Hắn cực kỳ tôn kính Đỗ Hà nên khi thất hứa thì áy náy. Suy nghĩ một hồi, hắn cảm thấy Đỗ Hà có thể sẽ bởi vậy mà tuyệt giao. Cổ tình

dấu điểm việc này dù thần không biết, quỷ không hay nhưng hần vẫn không qua được lương tâm liền chạy đến phủ Đỗ Hà tự thú.

Phòng Di Ái vụng trộm nhìn Đỗ Hà, chỉ sợ hần tuyệt giao, tâm thần bất định.

Đỗ Hà khẽ giật mình:

- Không trách người, trọng tình trọng nghĩa, cũng không phải là chuyện xấu.

Nói xong, hần có mê mang gãi gãi đầu.

Chuyện lựa chọn thái tử vốn đã như lọt vào trong sương mù, lần này càng thêm mờ mịt.

Tuy hần cũng không có nói cho Phòng Di Ái mấu chốt của Lý Thế Dân lập trữ nhưng lại tiết lộ một ít tin tức.

Nếu như Lý Khắc có thể phát giác mấu chốt này thì hần có đủ điều kiện phân cao thấp với Lý Trì.

665. Chương 691 : Triều Đình Chấn Động

Kỳ thật Đỗ Hà một mực không tham dự chuyện xác lập hoàng trữ cũng có nguyên do. Bởi vì hần biết cuối cùng kế thừa ngôi vị hoàng đế sẽ là Lý Trì vốn không tranh giành. Đối với Lý Trì, trong lịch sử khen chê không đồng nhất. Nhưng không hề nghi ngờ, hành vi của hần không thể so với Lý Thế Dân.

Đối với chuyện hần kế vị, Đỗ Hà cũng không có thái độ phản đối. Bởi vì Đỗ Hà biết rõ, hoàng đế như Lý Thế Dân nhìn toàn lịch sử Hoa Hạ cũng không có mấy ai, không có khả năng người kế vị có thể như hần.

Trong lịch sử Lý Trì làm không tệ, tuy về tính cách có chút yếu đuối nhưng vẫn có thể xem là một vị hoàng đế tốt, kéo dài được thời thịnh trị Trinh Quán. Dù hần không thể nào làm được như Lý Thế Dân nhưng để duy trì tình huống hiện tại lại không khó.

Tranh giành thiên hạ dễ mà thủ giang sơn khó, với năng lực của Lý Trì vẫn quá đủ để giữ vững giang sơn Đại Đường.

Đáy lòng của Đỗ Hà nhận đồng sự hiện hữu của hần. Nếu như Lý Trì là loại Tần nhị thế Hồ Hợi, Tùy Dương Đế Dương Quảng thì dù dấy lên phong vân, Đỗ Hà cũng muốn can thiệp trong đó, không cho hần bại hoại Đại Đường vương triều.

Hôm nay bởi vì Phòng Di Ái nói lộ ra miệng, tiết lộ một ít tin tức trọng yếu, khả năng làm cho Lý Khắc thượng vị.

Đỗ Hà đầu tiên cảm thấy có chút mê mang, không biết Đại Đường tương lai sẽ rơi vào tay ai. Nhưng nghĩ lại, lại cười chính mình nhạy cảm.

Lý Khắc thượng vị thì như thế nào?

Đánh giá Lý Khắc trong lịch sử vẫn rất cao. Lý Thế Dân nói hần là bản sao, trong [Cựu Đường Thư] cũng nói: Thái Tông Chư Tử, Ngô Vương Lý Khắc, Bộc Vương Lý Thái đều là người hiền.

Lý Khắc cho Đỗ Hà cảm giác cũng là một vị có thể văn võ toàn tài, đầy hứa hẹn. Hần làm Hoàng Đế, chưa hẳn sẽ thua Lý Trì.

Lý Trì có thể, Lý Khắc cũng có thể, cần gì phải so đo giữa bọn họ ai là người xứng đáng?

Nghĩ vậy nên Đỗ Hà cũng không để ý thêm chuyện này.

Về phần Phòng Di Ái vẫn còn có chút khó có thể tiêu tan.

Đối với việc này, Đỗ Hà vừa bắt đầu còn chú ý nhưng nghĩ đến Phòng Di Ái không dấu điểm việc này, đến thăm thỉnh tội, cũng biểu lộ tâm ý của hần. Bằng hữu như vậy có thể thông cảm nên cũng an ủi hần không cần để việc này trong lòng.

Phòng Di Ái thấy Đỗ Hà chẳng những không có trách tội, ngược lại thay mình suy nghĩ càng cảm động.

Đỗ Hà khuyên can mãi, phí hết sức chín trâu hai hổ mới khuyên được Phòng Di Ái.

- Lục đục.

Đỗ Hà nghe được bụng của Phòng Di Ái sôi ùng ục.

Phòng Di Ái lúng túng nói:

- Lão đại vào cung, trong nội tâm của ta không nở, chị dâu chuẩn bị bữa tối cho ta nhưng ta không lòng dạ nào để ăn.

Đỗ Hà biết tính của Phòng Di Ái nên cười bảo người nhà chuẩn bị lại đồ ăn.

Sau khi chiêu đãi xong Phòng Di Ái, Đỗ Hà lúc này mới về tới thư phòng suy nghĩ đến cuộc chiến ngày mai. Tân pháp của hắn là căn cứ vào đời sau, hết thấy đều đã được thực chứng.

Đường triều văn võ phần lớn đều là lương thần danh tướng có kiến thức, những chế độ này có lẽ không dẫn phát bao nhiêu tranh luận. Chính thức khiến cho Đỗ Hà coi trọng vẫn là đoạn mâu thuẫn với Luật lễ của Trưởng Tôn Vô Kỵ. Dù là Đỗ Hà cũng không có đầy đủ tin tưởng hơn Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Bởi vì lúc này đây, đối thủ của hắn không chỉ là một người Trưởng Tôn Vô Kỵ mà là toàn bộ văn thần đã được Nho gia hun đúc.

Lý Thế Dân cũng không cho rằng Đỗ Hà có thể thủ thắng nên mới có một hồi cổ vũ.

Đỗ Hà đã chuẩn bị tư tưởng, nhìn Luật thư do mình biên soạn, trong miệng thì thầm nhớ kỹ các từ thầy kiện, luật sư.

Nghỉ ngơi dưỡng sức một đêm, Đỗ Hà vào sáng sớm đã ăn mặc quan phục chỉnh tề vào triều.

Quần thần tề tụ tại Thái Cực Điện.

Lý Thế Dân bảo nội thị bưng lên một cái khay gỗ, bên trên là hơn mười bản sách, chính là Luật thư mà Đỗ Hà dâng hôm qua. Vì chuyện hôm nay nên đêm qua hắn đã sai bộ phận phụ trách in ấn trong triều in ra mấy chục bản để tranh luận.

- Đây là Luật thư của Tiểu Đỗ ái khanh biên soạn, trầm thấy rất đặc sắc. Có nhiều thứ ngay cả trẫm cũng chỉ mới xem lần đầu. Hôm qua đọc ba lượt, mỗi lần đều có cảm thụ.

Lý Thế Dân mở đầu hoành tráng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe xong, đồng tử co rụt lại, luật pháp Đại Đường phần lớn do hắn chế định, đây cũng là thành tựu lớn nhất của hắn. Đỗ Hà liên quan đến chuyện này đối với hắn không khác đoạt thức ăn từ miệng hổ. Hành động này vốn đã khó có thể tán đồng, lại còn được khen ngợi như thế.

Hắn bất động thanh sắc, ra hiệu cho những công khanh đại thần giao hảo với hắn, ý định đấu với Đỗ Hà.

Hắn đứng đầu văn thần nên nhận được Luật thư đầu tiên, khuôn mặt vui vẻ như Phật Di Lặc lập tức không cười nổi.

Về mặt pháp luật, hắn cao hơn mọi người trong triều một bậc, chế độ có thể làm được hay không, đáy lòng của hắn có một bộ tiêu chuẩn.

Chỉ nhìn chương thứ nhất, Trưởng Tôn Vô Kỵ triệt để ngây dại. Chương thứ nhất chính là chế độ xét duyệt quan viên. Vì chế độ khoa cử vừa mới ra đời nên có nhiều chỗ chưa hoàn thiện. Ví dụ như tài tử thi đậu tiến sĩ như Trưởng Tôn Hoán còn ở thanh lâu khoe tài văn chương để tán gái.

Nếu như có thể hoàn thiện chế độ khoa cử vậy thì không phát sinh ra loại chuyện này.

Đỗ Hà chọn dùng chế độ bổ nhiệm quan viên triều Tống Minh. Khi đó khoa cử đã thành hình, chế độ điều lệ vượt lên Đường triều rất nhiều. Từng điều khoản khiến Trưởng Tôn Vô Kỵ không lời nào để nói. Giờ khác này, hắn tinh tường, chế độ xét duyệt quan viên của Đỗ Hà vượt lên chế độ của mình quá xa.

Trong lúc nhất thời, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không dám xem tiếp. Chương đầu tiên đã là như thế vậy thì hơn mười chương tiếp theo chẳng phải biến cố gắng của hắn những năm gần đây thành hư ảo?

Trái tim Trưởng Tôn Vô Kỵ không nhin được đập thành thịch.

Những văn võ đại thần khác cũng không nhin được phát ra từng hồi thán phục, ánh mắt nhìn về Đỗ Hà cũng trở nên đặc biệt coi trọng.

Nhất là chương thứ ba về giáo dục bắt buộc càng dẫn tới chấn động cực lớn.

Ngụy Chính kinh hỷ như điên nói:

- Hay cho giáo dục bắt buộc, phương pháp này thi hành sẽ không thua tư tưởng hữu giáo vô loại của Khổng thánh nhân, đem văn hóa truyền cho đại chúng, nhất định có thể khiến cho nhân tài Đại Đường cuộn cuộn không dứt.

Chử Toại Lương cũng vui vẻ:

- Giáo dục chính là căn bản quốc gia, thiếu niên mạnh thì quốc gia mạnh. Lời này của Tiểu Đỗ đại nhân thật tốt quá, danh ngôn, danh ngôn.

Bọn họ đều là văn sĩ, chế độ có lợi cho người đọc sách thiên hạ thì bọn họ gơ hai tay hai chân tán thành.

Bất quá có hỷ ắt có bi!

Đám đại thần trong triều có liên hệ với các thế gia đều tái nhợt.

Tựa hồ vận mệnh bị thảm đang chờ bọn hắn.

Giáo dục bắt buộc nếu mở rộng thì ưu thế của các thế gia sẽ đại suy giảm, cộng thêm chế độ quan viên hợp lý lúc trước thì chuyện thế gia muốn xưng bá giữa quan viên đã rất không có khả năng.

Bọn họ cũng muốn cự tuyệt nhưng nguyên một đám như nghen ở cổ họng, nói không nên lời.

Dù sao có thể đứng ở trên triều đình có ai là vụng về.

Chỗ lợi của giáo dục bắt buộc mang lại cho Đại Đường là cực kỳ rõ ràng, lúc này cự tuyệt chắc chắn sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Bộ Hạ, giáo dục bắt buộc xác thực lợi quốc lợi dân, chỉ là động tĩnh quá lớn, thần lo lắng quốc khố chưa đủ, chuyện tốt thành chuyện xấu.

Đứng ra đề nghị là một vị gián quan của Lô gia, hắn cũng không dám làm chim đầu đàn, suy nghĩ vòng vèo rồi muốn phủ định chế độ này.

-Không phải.

Căn bản không cần Đỗ Hà nói chuyện, Ngụy Chính đã đứng dậy:

- Thu thuế của Đại Đường ta có ra có vào, đều thu của dân, dùng cho dân. Chuyện có lợi cho dân như thế dù khó khăn thế nào cũng phải vượt qua. Dù là quốc khố thật sự chưa đủ, cũng cần tìm kiếm nghĩ cách, tiết kiệm khai mở tư thực để chứng thực.

Ngụy Chính nói vậy khiến tuyệt đại đa số người trong triều tán thành.

Viên gián quan kia cũng xám xịt lui về.

Mỗi điều khoản đều được quần thần thương nghị.

Đỗ Hà với tư cách người trong cuộc, ngược lại không có gì nói chuyện.

Không phải vì hắn ghi không tốt, thật sự là vì ghi quá tốt đấy nên cả triều văn võ chỉ biết than thở, không có mấy người phản đối. Cá biệt có ý kiến phản đối thì chưa đợi hắn mở miệng giải thích, mấy người Ngụy Chính, Chử Toại Lương, Mã Chu, Sầm Văn Bồn đã đứng dậy tranh cãi.

Đỗ Hà cũng không thể theo chân bọn họ đồng dạng mèo khen mèo dài đuôi a, chỉ có thể đứng bên cạnh yên lặng.

Nói như vậy, bất cứ chế độ mới nào cũng dẫn phát tranh luận.

Nói một câu khái quát thì chân lý đều nảy sinh trong tranh luận.

Chỉ là chế độ mà Đỗ Hà đề nghị đều đã được thực chứng. Tuy trong tranh luận có thể bỏ khuyết chỗ chưa đủ nhưng tuyệt không có khả năng xuất hiện sơ xuất lớn, muốn phủ định là chuyện cực kỳ khó khăn.

Mặc dù Trưởng Tôn Vô Kỵ là kỳ tài pháp luật cũng không thể tìm ra bất luận sơ hở nào, chỉ có thể trầm mặt, âm thầm lo nghĩ:

- Đỗ Hà đến tột cùng là người thế nào mà cao minh như vậy.

Hắn phát hiện mình nghiên cứu luật pháp, hơn mười năm vẫn không thể so sánh với một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu.

Bi thảm hơn là hắn phát hiện những chế độ mà Đỗ Hà đưa ra càng cao minh hơn của hắn, ngay cả cơ hội cãi lại cũng không có.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trầm giọng đảo sách, bức thiết muốn tìm ra chỗ chưa đủ.

Tới một phần nhỏ, Trưởng Tôn Vô Kỵ sáng mắt:

- Tiểu Đỗ đại nhân xác thực là kỳ tài, rất nhiều điều khoản để cho người thán phục. Nhưng dù sao quá trẻ tuổi nhìn chuyện không đầy đủ. Đại nhân tán thành thầy kiện, lại không biết thầy kiện là căn nguyên làm loạn pháp luật và kỷ luật!

666. Chương 692 : Khẩu Chiến Trên Triều Đình

Đỗ Hà đối với việc Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng ra vào lúc này, không có bất kỳ kỳ quái.

Đây đều là chuyện hợp tình lý, đây cũng là điểm khác nhau lớn nhất giữa Đỗ Hà cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trong Luật Lễ của Trưởng Tôn Vô Kỵ có một câu thế này: "Làm thầy kiện cho người ta, gỡ được tội thì không có gì, nhưng nếu như thất bại, phạt năm mươi roi. Nếu như tội nặng, vu cáo người khác, biếm làm nô lệ!"

Luật này vô cùng nổi tiếng trong đời sau, tại Trung Quốc, nghề luật sư không được coi trọng, ở tại nước khác, luật sư lại là tồn tại siêu nhiên, thậm chí có thể trèo lên đỉnh, trở thành tổng thống một nước. Nhưng mà lại không biết, trước thời nhà Minh, luật sư được gọi là thầy kiện, mà chức nghiệp này, người hô người đánh.

Thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, có một chính trị gia Đặng Tích của Trịnh quốc, hắn chính là thủy tổ của thầy kiện. Hắn am hiểu tố tụng, biện luận không người nào địch lại, hắn có thể nói chết thành sống, là nhân vật nói rơm rạ biến thành vàng bạc. Trên sử sách có đánh giá hắn "Cái gì cũng nói được, sắt cũng nói thành bùn; nói có sách, mách có chứng, nói cái gì cũng có lý" tức là nói hắn có tài hùng biện vô song, nói ra là có đạo lý, cho dù là định tội chết, cũng có thể tìm ra con đường sống.

Hắn sáng tạo một môn học thuyết, gọi là "Lưỡng Khả Thuyết" (cái gì cũng nói được), mà quan điểm chính thống, đây là một loại "Dĩ phi vi thị, dĩ thị vi phi. Thị phi vô độ" quỷ biện luận, đơn giản mà nói, chính là lập lờ nước đôi, lẫn lộn phải trái trắng đen.

Bởi vì lý luận này, cho nên hắn tìm được rất nhiều lỗ thủng trên luật pháp, dùng trên công đường, mọi việc đều thuận lợi. Mặc kệ người phạm tội nói đúng nói sai, hắn cũng có thể thắng, cũng bởi vì thế, Đặng Tích bị nhà cầm quyền kiêng kỵ, cho rằng hắn là căn nguyên của loạn quốc, giết hắn đi.

Từ đó về sau, thầy kiện chính là đại danh từ tìm ra kẽ hở của luật pháp, được vinh dự là căn nguyên của loạn quốc.

Sau Đặng Tích, thầy kiện cũng không có đoạn tuyệt, nhưng không hề nghi ngờ, nếu thầy kiện thay người khác lên công đường, giành được thắng lợi, vậy thì không việc gì, nếu thất bại thì sẽ có tội..., nghiêm xử phạt nặng.

Cho nên Trưởng Tôn Vô Kỵ tại trong Luật Lễ có ghi, phải xử lý thầy kiện. Đến Tống triều, càng ghê gớm hơn, trước khi nha môn kết án, cơ hồ đều xử lý thầy kiện trước.

Cho nên đời sau, "Thầy kiện" thường thường bị gán cho cái tội làm xã hội không hài hòa, là phần tử gây mất ổn định trong kiện tụng.

Đỗ Hà lại không cho rằng như vậy, hẳn cảm thấy thầy kiện tồn tại, là lý do tất yếu. Nếu thật sự ghi như thế này, sẽ càng bị người khác nhìn chăm chăm vào. Nói cho cùng, truyền thống văn hóa cho quyền lực là tối thượng, không thừa nhận quyền lực và quyền lợi xung đột nhau, có mâu thuẫn, ý thức của quyền lực sẽ thay thế cho quyền lợi, sẽ là một tư tưởng cực đoan.

Đỗ Hà nhìn thấy thái độ của Luật Lễ phân biệt đối xử với thầy kiện, trong nội tâm hẳn có suy nghĩ cho thầy kiện một cái danh phận chân chính, cho nên khi cải biến, cũng ghi ra cái nhìn của bản thân.

Rất rõ ràng, loại cử động khiêu chiến thường thức ngàn năm này, dẫn phát tranh luận là rõ ràng.

Quả nhiên, Trưởng Tôn Vô Kỵ vừa nói ra lời này, vua và dân xôn xao.

Ngụy Chính, Chủ Toại Lương, Mã Chu, Sầm Văn Bản những người này thấy đại thần nhao nhao lên, cho nên đọc nhanh qua, nhìn thấy Đỗ Hà đánh giá thầy kiện, trên mặt cũng khẽ biến. Bọn họ đối với quyển sách của Đỗ Hà, có đánh giá cực cao. Trong đó, không chỉ âm thầm cho thấy, nội dung của quyển sách này, có thể thắng được Luật Lễ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng không ngờ tới điểm cuối cùng, lại xuất hiện sự sai lầm này, đều lắc đầu tiếc nuối.

Đỗ Hà lại không cho là đúng, nói:

- Là căn nguyên của loạn quốc, là gốc rễ của phản loạn, chuyện này cũng không hẳn.
- Còn không phải...

Trưởng Tôn Vô Kỵ vẻ mặt ngay thẳng vô tư, nói:

- Tiểu Đỗ đại nhân không nghe điển tích Xuân Thu Đặng Tích sao? Người này tài hùng biện vô song, lên công đường nói thẳng là thẳng, nói có tội là có tội. Dựa vào tư học trong đầu, dạy người học tập biện tụng, người học vô số, khiến Trịnh quốc đại loạn.

Tiểu Đỗ đại nhân lại khai thác thầy kiện, thật sự khó có thể lý giải?

Đặng Tích ở thời đại đó là quái tài, hẳn cho người lên công đường, bất luận đối phương là không phải, công khai ghi giá. Chuyện lớn, một bộ quần áo, chuyện nhỏ chỉ một đấu gạo, trong thời gian ngắn liền trở thành cự phú, cho nên người học vô số. Bản lĩnh của Đặng Tích là nghiền ngẫm từng chữ một của luật pháp, tìm ra điểm khác biệt của vụ án, tùy ý làm ra giải thích khác biệt, xem luật pháp không ra gì.

Đệ tử của hắn cũng như thế, nhưng hơn năm, Trịnh quốc thất thoát số tiền lớn cho Đặng Tích, khiến Trịnh quốc đại loạn. Đặng tích cũng vì thế mà bị hoạch tội, dùng trúc hình.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói ra lời này ngoài sáng không cho là đúng, nhưng âm thầm bảo Đỗ Hà bụng dạ khó lường, muốn làm cho Đại Đường nổi gót của Trịnh quốc, không thể bảo là không nghiêm trọng.

Lý Thế Dân, Ngụy Chính, Chủ Toại Lương, Mã Chu, Sầm Văn Bản nghe ra ý của lời này, nhưng chỉ cho rằng Trưởng Tôn Vô Kỵ nói vô tâm, mặc dù cảm thấy khuyếch đại, nhưng không thấy có gì không ổn. Hắn mới mở miệng, lập tức tìm chủ đề cho gián quan khác gây phiền toái cho Đỗ Hà.

Lập tức liền có người đứng ra nói:

- Bệ hạ, Đặng Tích gây góa, chính là vết xe đổ. Tiểu Đỗ đại nhân, là tuấn kiệt, không biết không có tội, thực sự không biết rắp tâm...

Hắn chính là gián quan lúc trước phản đối "Giáo dục bắt buộc". Nhưng vào lúc này bị một câu lơ đãng của Trưởng Tôn Vô Kỵ, hiểu ra, không chút do dự đâm Đỗ Hà một dao.

Đỗ Hà không thèm để ý mà cười, nói:

- Đặng Tích gây họa, đúng là vết xe đổ... Nhưng không biết các vị có nghĩ tới. Đặng Tích vì cái gì lại quấy cho Trịnh quốc đại loạn?

Lý Thế Dân và đám trọng thần, nghe lời ấy, trước sau khẽ giật mình, tiếp theo là trầm tư.

Đỗ Hà ngạo nghễ tự đáp:

- Trên sử sách ghi lại rành mạch, đó bởi vì hần bắt được lỗ thủng của luật pháp, đúng có làm mâu, công vào cái thuẫn, như vậy mới thành công. Cho nên ta vẫn cho rằng, Trịnh quốc chi loạn, đầu sỏ gây nên không tại Đặng Tích, mà bởi vì chế độ luật pháp của Trịnh quốc, tồn tại chưa đủ chắc chắn, cho nên mới khiến Đặng Tích đầu cơ trục lợi... Mặt khác, chỉ cần chế độ luật pháp, không có lỗ thủng, như vậy dù khẩu tài của Đặng Tích có cao hơn nữa, hần dựa vào cái gì mà đảo loạn trắng đen, dựa vào cái gì mà nói chết thành sống?

Đỗ Hà nói ra lời này làm con mắt văn võ trong triều sáng ngời, chuyện này không phải không có người nào hiểu, chỉ có chút chuyện, truyền lưu trăm ngàn năm, đã thành một tiêu chuẩn cân nhắc. Việc của Đặng Tích, chỉ cần đọc qua sách sử, cũng biết tài hoa thầy kiện của Đặng Tích, khiến cho Trịnh quốc đại loạn. Trên sử sách có ghi lại, đó là tôn trọng sử sách, cũng không có người xâm nhập suy nghĩ trong đó, cho nên tất cả mọi người đều cảm thấy, nó tự nhiên là sự thật.

Hôm nay Đỗ Hà nói ra lời này, giống như đẩy tan mây mù che bầu trời, làm cho bọn họ nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạng.

667. Chương 693 : Khí Thế Hùng Hực (thượng)

Mỗi một người cũng không khỏi nghĩ thầm:

- Đỗ Hà nói không sai... Nếu đúng như hần nói, Đặng Tích có thể bách chiến bách thắng, máu chốt nằm ở chỗ hần có thể tìm ra lỗ thủng của luật pháp, nếu không thể tìm được lỗ thủng, vậy Đặng Tích có thể làm cái gì?

- Cho nên...

Đỗ Hà gương giọng nói:

- Ta cảm thấy chế độ và luật pháp của Trịnh quốc không đủ nghiêm mật, chứ không phải do Đặng Tích tìm ra sơ hở. Ta cho rằng Trịnh vương là người không có năng lực, nếu Trịnh vương giống như bệ hạ, thiên ở sửa sai lầm. Dem lỗ thủng do Đặng Tích tìm ra, sửa lại từng cái, bù đắp vào. Ta tin tưởng không qua bao lâu, Đặng Tích có thể bách chiến bách thắng ở các châu phủ, cũng bởi vì không tìm được lỗ thủng, mà chiến bại. Trịnh quốc cũng không bởi vì sự tồn tại của Đặng Tích, càng ngày càng lớn mạnh, mà không phải đại loạn...

Thời điểm Đỗ Hà nói ra suy nghĩ của mình, vẫn không quên nhớ tâng bốc Lý Thế Dân.

Quả nhiên, Lý Thế Dân từ trước đến nay tự kỷ, nghe Đỗ Hà nói lời này, thoải mái từ đầu tới chân, trên mặt cũng lộ ra thần sắc hứng thú. Hần cũng không cho rằng Đỗ Hà bởi vì biện luận cho thầy kiện mà tức giận, trong hơn ngàn năm qua, là chức nghiệp người hô người đánh mà tức giận. Loại ý nghĩ này, thâm căn cố đế, muốn cải biến, tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Nhưng Đỗ Hà nói như thế, làm cho ánh mắt của hần sáng ngời, nhất thời cảm thấy có chút ý tứ.

Đỗ Hà rồi nói tiếp:

- Có thể thấy được tồn tại của thầy kiện có tệ cũng có lợi, bọn họ nghiên cứu luật pháp rõ nhất, có thể thăm dò rõ ràng lỗ thủng của luật pháp. Pháp chế của Đại Đường ta, tuy cao minh, nhưng chưa chắc không có chỗ thủng. Chúng ta không biết chỗ thủng nằm ở đâu, không bằng đem cho bọn họ xác minh, chúng ta tiến hành cải tiến, làm cho luật pháp Đại Đường ta, càng thêm nghiêm cẩn hoàn thiện, đây chính là điểm lợi do sự tồn tại của thầy kiện.

- Nói bậy nói bạ, cưỡng từ đoạt lý...

Tên gián quan Lô gia kia mặt tái nhợt, thấy câu chuyện bị xuyên tạc như thế, tức giận đến gần muốn giơ chân:

- Họa Trịnh quốc, tội nằm ở Đặng Tích, làm sao có thể vì lời nói của người mà cải biến?

Đỗ Hà coi rẻ nhìn hần nói:

- Vị giám quan đại nhân này, người thật sự đọc qua điển cổ? Trịnh quốc chi loạn, không phải tại Đặng Tích, mà là tại hần dạy dỗ đồ tử đồ tôn. Chỉ cần có thể nắm giữ bí quyết, mỗi người đều có thể trở thành Đặng Tích, truy tìm nguyên nhân, đương nhiên là do bản thân của luật pháp chế độ Trịnh quốc không nghiêm.

Gián quan không nói ra lời.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy Đỗ Hà lại chiếm cứ thượng phong, nhin không được nói:

- Tiểu Đỗ đại nhân nói lời này, cách khác là có lối tắt... Còn có chút ý tứ, nhưng không thể cho thấy sự tồn tại của thầy kiện, lợi nhiều hơn hại. Cho dù cái gì cũng không làm, mặc kệ thầy kiện, bọn chúng sẽ vì tiền tài mà coi rẻ luật pháp Đại Đường, làm cho người khác thoát tội.

Đỗ Hà thầm kêu "lợi hại", tên Trưởng Tôn Vô Kỵ này không phải người khác có thể so sánh. Chỉ một câu, lúc này chỉ rõ chỗ hiểm. Đúng như Trưởng Tôn Vô Kỵ nói như vậy, bởi vì thầy kiện địa vị cực kỳ thấp, không có người tài giỏi nào nguyện ý đi làm thầy kiện.

Nhưng bởi vì thầy kiện, phần lớn là những người đọc sách bị bức tới đường cùng, bọn họ vì tiền, vì lợi, xảo trá vơ vét tài sản, hại người trong cuộc, có những kẻ vì mưu lợi bất chính, cho nên trái với lương tâm sử dụng chứng cứ bịa đặt, vu oan hãm hại người khác, bịa đặt, lật ngược phải trái, cho nên bị gọi là Tụng Côn.

Cũng bởi vì như thế, trước đời nhà Minh, tất cả thầy kiện đều bị xử phạt hết sức nặng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm lấy điểm này, cho nên đánh vào chỗ hiểm.

Đỗ Hà thản nhiên cười cười, nói:

- Ta cũng không thể phủ nhận tình hình thực tế như Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, nhưng tuyệt đối không đúng như toàn bộ. Ta có một câu chuyện chân thật, tại Giang Nam, bởi vì phu nhân chặn đường, thổ hào ương ngạnh đá thôn phụ đó tươi sống chết đi, thổ hào xuất ra mười lượng bạc đền mạng. Người nhà phu nhân đó, thấy hơi tiền nổi máu tham, không đi phủ nha cáo trạng. Việc này bị một thầy kiện gặp được, thầy kiện thấy chuyện bất bình, thay thôn phụ kia ghi đơn, khiếu kiện: "... Chỉ có mười lượng bạc rỗng, đã có thể đá chết một người, nếu như nhà có vạn lượng vàng, liền có thể tàn sát hết dân trong thành sao?" Chỉ mấy chữ đó đã có sức mạng ghê gớm, tràn ngập chính khí, phác họa ra cảnh tên thổ hào ác độc kia vô cùng chân thật... Thầy kiện cũng gọi là người phụ trách văn thư, không có gì khác với văn nhân trong thiên hạ. Bút có thể giết người, cũng có thể cứu người; văn có thể thiện, cũng có thể làm ác, đao bút thủy chung là do người ta thao túng, dùng thẳng thì thẳng, nó sẽ là chính nghĩa, tất cả được quyết định bởi lương tâm đúng sai của người mà thôi.

Đỗ Hà lời nói ra lời này rất hữu lực, nói năng rất khí phách, ánh mắt nhìn qua bốn phía, ngẩng cao đầu nói:

- Cho nên tại hạ cảm thấy, thầy kiện tuyệt đối không phải là căn nguyên của loạn thế, tuy vẫn tồn tại Tụng Côn, làm cho người ta tức lộn ruột. Nhưng thử hỏi có bằng một tên gian nịnh làm loạn quốc hay không? Chẳng lẽ cũng bởi vì bọn họ, phủ nhận tất cả võ tướng sao? Nói như vậy quá bất công... Tiểu tử tại đây cảm thấy, Tụng Côn phải nghiêm trị.

Nhưng những người vì chính nghĩa của dân chúng, thầy kiện mang đạo đức công tâm làm việc cho dân, nên được ngợi khen. Không thể bởi vì thành kiến với bọn Tụng Côn, mà vạ lây đến bọn họ.

Ngụy Chính đối với ý kiến của Đỗ Hà không cho là đúng, nhưng nghe Đỗ Hà giải thích thêm, cũng dần dần sửa cách nghĩ, nhưng chỉ là buông lỏng suy nghĩ mà thôi, còn chưa đủ để làm cho hần cải biến suy nghĩ của mình. Bởi vì những suy nghĩ ưu tú của Đỗ Hà cho chế độ, hần ý định cho Đỗ Hà một cơ hội, vừa tự thuyết phục mình, tiến lên một bước, mở miệng nói:

- Tiểu Đỗ đại nhân, ngôn từ chuẩn xác, đúng là không phải không có lý, thầy kiện và Tụng Côn, không thể nói nhập làm một. Nhưng là trăm ngàn năm qua, sự tồn tại của thầy kiện có cũng được mà không có cũng không sao... Tụng Côn ác đức, đã xâm nhập vào nhân tâm. Muốn cải biến cái nhìn của quần chúng không phải dễ. Nếu không thật sự có lợi, ta không cho rằng nó tồn tại là tất yếu, vẽ vời cho thêm chuyện.

Ngụy Chính mặt ngoài cũng nhận thức được sự tồn tại của thầy kiện, mục đích cũng muốn cho Đỗ Hà đưa ra một lý do làm cho mọi người tin phục.

Đây là một cái thực tế, tuy Đỗ Hà bằng vào khẩu tài, nói đạo lý rõ ràng, sự tồn tại của thầy kiện và chính nghĩa, lại không quá rõ ràng.

Ngụy Chính vừa mở miệng, những người phản đối Đỗ Hà trên triều đình, cũng ngậm miệng lại, Đỗ Hà thiện ở quỹ biện, đây là chuyện mọi người trên triều đình đều biết.

So khẩu tài, cả triều văn võ không có mấy người lợi hại bằng Đỗ Hà.

Ngụy Chính nói ra tiếng lòng của bọn họ, một lần nữa sửa sang lại suy nghĩ, tiêu trừ hào khí giương cung bạt kiếm của triều đình.

Đỗ Hà cũng sửa sang lại suy nghĩ, nói ra:

- Ta nhớ được bệ hạ từng nói qua một câu, "quân như thuyền, dân như nước, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền". Cho thấy một quốc gia cường thịnh, không thể rời xa sự ủng hộ của dân chúng. Thiên hạ làm tốt với dân chúng, đương nhiên quốc gia cường thịnh. Gây tội với dân chúng thiên hạ, cho dù thực lực hùng hậu thế nào, cũng chỉ có diệt vong, giống như nhà Tùy...

668. Chương 694 : Khí Thế Hùng Hực (hạ)

Đỗ Hà nói lời này không người phản đối, không nói tới có trích dẫn lời của Lý Thế Dân, sự thật cũng như thế. Từ cổ kim tới nay, vương triều thay đổi rất nhanh, phần lớn đều có quan hệ với dân chúng. Nhà Tùy mạnh hơn nữa, còn không phải bởi vì các siêu động tác tác động, mà là vì dân chúng bạo động, khởi nghĩa nông dân nổi lên bốn phía, vì thế mà diệt vong.

Nhưng phần lớn mọi người cảm thấy kỳ quái, chuyện này có quan hệ gì tới thầy kiện?

Chỉ nghe Đỗ Hà nói tiếp:

- Ý nghĩa tồn tại của luật pháp là ước thúc dân chúng, giữ gìn yên ổn vương triều. Cũng không biết chư vị có nghĩ tới không, hiệp pháp chính thức, trong dân chúng có bao nhiêu người hiểu? Trừ những đệ tử thế gia vọng tộc, thì có bao nhiêu người đọc sách cả Đại Đường biết luật pháp? Không có, theo ta được biết, trên cơ bản là không có. Như vậy, luật pháp tồn tại ý nghĩa là vì cái gì, chẳng lẽ chỉ khi dân chúng làm sai chuyện, dùng làm đạo cụ trừng phạt dân chúng sao?

Đỗ Hà vừa mới nói xong, kể cả Lý Thế Dân và tất cả đại thần hiểu rõ nội tình, đều có sắc mặt khó chịu.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Dân chúng biết luật pháp, mới tuân thủ pháp luật, không biết luật pháp, thì bọn họ tuân thủ pháp luật thế nào được? Trong mắt của ta, dân chúng là quần thể yếu nhất, cũng là quần thể cường đại nhất. Bọn họ chỉ cầu ấm no, nhàn nhục chịu đựng, nhưng nếu như quá bức bách bọn họ, lực lượng của bọn họ, đủ làm rung chuyển một vương triều.

Trưởng Tôn Vô Kỵ âm trầm nói:

- Những đạo lý này mọi người đều biết, mỗi người đều hiểu, thứ cho tại hạ ngu muội, thật sự không biết tiểu Đỗ đại nhân nói những lời này, có quan hệ gì tới thầy kiện.

Đỗ Hà thản nhiên cười cười:

- Cái này Trưởng Tôn đại nhân tự mình phân sai, không phải là không có quan hệ, mà là quan hệ mật thiết.

Hắn nhìn khắp bốn phía, nói:

- Từ cổ chí kim, vô số người, nhiều vô số kể. Dân chúng tạo phản, phần lớn đều có ngọn nguồn. Hán triều văn hưng thịnh, Tuyên Đế là minh quân, là một triều đại thịnh thế trong lịch sử. Nhưng trong thịnh thế, vẫn có mấy lần khởi nghĩa nông dân. Vì cái gì thế? Trong một triều đại được công nhận là thịnh thế, tại sao lại xuất hiện khởi nghĩa nông dân?

Hắn tự hỏi tự trả lời.

- Đó là bởi vì gian thương hãm hại, mặc dù trong thời thịnh thế, trong một quốc gia vĩ đại, nhưng cũng khó tránh được sâu mọt, bại hoại tồn tại. Bọn chúng ở nơi xa kinh thành, muốn làm gì thì làm, làm một thổ hoàng đế, ngang ngược càn rỡ, ức hiếp dân chúng.

Mà dân chúng lại chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, thời điểm không chịu nổi nữa, sẽ có phản kháng... Chỉ tiếc, tuy bọn họ không sống trong thời Tần mạt, Hán mạt, Tùy mạt, nhưng lại có nhiều người ủng hộ. Nhưng sự phản kháng của bọn họ giống như bọt biển, căn bản không đáng giá được nhắc tới, ngay cả quân địa phương đóng ở đó cũng có khả năng tiêu diệt bọn họ. Ở chỗ này, ta hỏi Trưởng Tôn đại nhân một câu, rốt cuộc là dân chúng sai, hay là gian thương sai?

Trưởng Tôn Vô Kỵ khê giạt mình, cái vấn đề này, làm khó cho hắn, bởi vì dân chúng vô tội, bởi vì gian thương hại người, nhưng về lý, dân chúng tụ tập làm phản, đều phải mất đầu, diệt cửu tộc. Hắn trầm ngâm một lát, lại cho đáp án:

- Song phương đều có sai lầm, gian thương làm ác đúng là đáng hận, nhưng cũng không phải lý do cho dân chúng tạo phản...

Đỗ Hà hỏi ngược lại:

- Vậy theo ý của Trưởng Tôn đại nhân, dân chúng nên không hề oán hận một câu đối mặt áp bách, cho đến chết?

Trưởng Tôn Vô Kỵ cả giận nói:

- Tiểu Đỗ đại nhân, người đây là ý gì?

Đỗ Hà tự nhiên cười nói:

- Trưởng Tôn đại nhân đừng hiểu lầm, tiểu tử tuyệt không mạo phạm ngài, mà đang nghĩ biện pháp. Bộ hạ anh minh thần võ, hơn tên Tùy Văn Đế Cảnh Đế nhiều, một tay chế tạo Trình Quán thịnh thế, cũng không thua Văn Cảnh chi trị, Truyền Đế Trung Hưng. Ai có thể bảo chứng rằng, tại Đại Đường không có gian thương tàn ác tồn tại. Nếu chuyện như thế xảy ra ở Đại Đường, nên xử trí thế nào?

Trong lòng Trưởng Tôn Vô Kỵ có chút bất an, hắn vô cùng hiểu Đỗ Hà, biết rõ Đỗ Hà am hiểu nhất chính là ám toán bầy rập, hấp dẫn người khác nhập vào, trong lúc nhất thời cũng không dám dễ dàng mở miệng.

Đỗ Hà thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ cẩn thận, tâm kê không tốt, đúng là lão hồ ly quá xảo trá, không ngờ không trúng kế, vậy nên làm sao cho phải?

Hắn vội vàng cao giọng nói khắp bốn phía:

- Không biết chư vị đại nhân, có người nào trả lời vấn đề này của ta được không?

Nếu như Trưởng Tôn Vô Kỵ khám phá ra ý đồ của mình, không bằng thừa dịp hắn còn chưa nghĩ ra điểm mấu chốt, kéo một người chịu tội thay.

Nghe Đỗ Hà đặt câu hỏi, một người lên tiếng, nói:

- Đại Đường ta chế độ so sánh với Tiền Hán thì càng hoàn thiện hơn, mặc dù có sâu mọt này tồn tại, cũng tuyệt đối không thể hung hăng càn quấy lâu, sẽ có Giám Sát Ngự Sử phát giác, tóm lấy chúng ra. Tiểu Đỗ đại nhân, cầm ví dụ hơn bảy trăm năm trước ra so sánh, cũng quá xem thường Đại Đường ta rồi.

Giám Sát Ngự Sử là quan chức do Tùy Văn Đế thiết lập, Đường triều tiếp tục sử dụng, tiến hành cải tiến, phẩm trật không cao, quyền hạn lại cực lớn, giám sát đủ loại quan lại, dò xét quận huyện, uốn nắn hành ngục, xử lý các nghi ngờ. Tham quan ô lại gặp phải bọn họ, tương đương gặp gỡ Diêm vương gia.

Đỗ Hà nhìn người nói, gương mặt vui vẻ, giống như đưa mình lên hòng súng, chính là gián quan Lô gia, trong nội tâm cười thầm:

- Xem ra mấy đại thế gia này, có oán niệm với mình, đúng là không phải một hai lần nha...

Đối mặt gián quan ép hỏi, hắn âm thầm vui mừng, nói:

- Vị đại nhân này nói có lý, nhưng không biết đại nhân có nghĩ tới hay không có. Vốn gian thương làm ác, tiếp theo chính là dân chúng chịu mệt mỏi, cuối cùng mới tới Giám Sát Ngự Sử tóm lấy gian thương. Giám Sát Ngự Sử cũng không phải thần tiên, bọn họ phụ trách duy trì trật tự quan viên, nhưng Đại Đường ta đất rộng của nhiều, quan viên các nơi không phải dùng vạn mà tính. Bọn họ không biết trong đó có một quan cần chính liêm khiết, mà chỉ biết một quan gian ác. Muốn tra được một người là vạn khí của bọn họ tốt, nhưng cũng mất hơn tháng, vạn khí không tốt, vậy thì vài năm. Không hề nghi ngờ, thời điểm Giám Sát Ngự Sử không có tra được những tên gian thương ác độc đó, những tên gian thương này sẽ làm ác hơn tháng, cũng có thể hơn năm, vậy thì cả Đại Đường ta sẽ chịu bao nhiêu gian ác?

Gián quán không nói ra lời.

Đỗ Hà cao giọng nói:

- Đây mới chính là ý nghĩa tồn tại của thầy kiện, dân chúng bởi vì không hiểu pháp luật, cho nên dễ bị khi dễ, có oán khó tố. Gặp gỡ thanh quan liêm khiết, còn có khả năng giải oan. Nếu gặp gỡ những quan viên bao che dung túng, vậy thì dân chúng không may a.

Hắn nói tới chỗ này, trong đầu đột nhiên xuất hiện một việc, cười nói:

- Cũng giống như vài ngày trước, Huỳnh Dương Huyện Ủy, hắn mỹ danh ở bên ngoài, nhưng đúng là có dung túng làm ác, lợi dụng chức quyền, lừa gạt dân chúng. Nếu như lúc này, có thầy kiện tồn tại, tên Huyện Ủy kia không dám làm ác.

Thời điểm hắn nói lời này, giống như cười mà không phải cười nhìn gián quan.

669. Chương 695 : Đường Luật Sơ Nghị

Sắc mặt gián quan ửng đỏ, không nói nên lời.

Vẽ mặt, đây tuyệt đối là vẽ mặt trần truội.

Chuyện này xảy ra chưa lâu, cả triều văn võ không có mấy người không biết.

Huỳnh Dương Huyện Ủy là người Trịnh gia, Trịnh gia dừng chân ngàn năm, là một cây đại thụ, khai chi tán diệp, vô cùng rậm rạp. Bọn họ bởi vì có nhiều tài nguyên, người trong gia tộc mới xuất hiện lớp lớp, nhưng cuối cùng vẫn có kỷ sinh trùng. Bọn họ dựa gia thế, thường thường gây chuyện thị phi.

Nhìn thấy vinh quang của Trịnh gia, Huỳnh Dương Huyện Ủy đối mặt với vụ án hình sự của Trịnh gia, phần lớn đều việc lớn hóa nhỏ việc nhỏ hóa không, về đến nhà, dùng gia pháp nghiêm trị người gây chuyện. Nhưng bất kể như thế nào, loại hành vi phạm tội này. Vũ Mị Nương cầm lấy điểm này, can thiệp làm cho lòng người tứ đại gia tộc bàng hoàng.

Kỳ thật tên Huyện Ủy kia là quan viên xuất sắc, cũng vì dân chúng làm không ít chuyện tốt, nhưng bọn họ trung với gia tộc, cho nên đối mặt với người nhà, thường thiên vị.

Tứ đại gia tộc kết thân gia với nhau, đồng khí liên chi, Đỗ Hà quả trách người Trịnh gia, cũng chẳng khác gì tát vào mặt của ba nhà khác.

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Đây cũng là chỗ tốt của thầy kiện, bọn họ có thể giữ gìn lợi ích của dân chúng, giữ gìn yên ổn của vương triều Đại Đường, có thể dùng tri thức của bản thân, phơi bày tội ác của gian thương và quan viên, giữ gìn lợi ích của Đại Đường.

Chử Toại Lương hỏi:

- Tiểu Đỗ đại nhân, nói tới chuyện này, đúng là ta có vài phần kính trọng với thầy kiện. Nhưng tiểu Đỗ đại nhân chớ quên, chỗ tốt là do người nói, nhưng còn chỗ hỏng.

Nhân tâm chưa hẳn là đại công vô tư, người cũng thừa nhận có thầy kiện cương trực, cũng có tên Tụng Côn lòng dạ hiểm độc. Thầy kiện có thể giữ gìn lợi ích của Đại Đường, nhưng Tụng Côn lại có thể phá hoại kỷ luật của Đại Đường. Tán thành thầy kiện, cũng có nghĩa tán thành Tụng Côn tồn tại...

Đỗ Hà nói:

- Chuyện này phải xem bốn sự quan lại Đại Đường. Nếu như quan viên địa phương, một tên Tụng Côn cũng không đối phó được, không giải oan được cho người vô tội, vậy hắn có năng lực gì tiếp tục ngồi tên cái ghế đó? Chữ đại nhân cảm thấy, ta nói có đạo lý hay không?

Quan địa phương, nếu ngay cả sáng suốt phân biệt thị phi, giữ gìn yên ổn địa phương, ngay cả việc này cũng không làm được, như vậy đúng là không cần tiếp tục ngồi lên cái ghế đó rồi.

Chữ Toại Lương tán thành cách nói này, lui xuống dưới.

Trong nội tâm Trương Tôn Vô Kỵ vô cùng cảm tức, hắn đã đoán được bấy rập bố trí trong lời của Đỗ Hà, cũng có phương pháp phản bấy rập. Nhưng trời không cho người như nguyện, hắn tránh bấy rập, nhưng tên gián quan ngu ngốc kia lại đập lên. Lại bị Đỗ Hà liên tiếp bạt tay vào mặt, thở dài, bởi vì hắn đã bỏ qua cơ hội tuyệt hảo nhất.

Hôm nay thấy Đỗ Hà từ từ mà nói, lý càng nói càng đủ, người tán thành ngày càng nhiều, Trương Tôn Vô Kỵ cũng không khỏi có chút lo nghĩ, trầm giọng nói:

- Tiểu Đỗ đại nhân nói đúng là có lý, nhưng người đã thuyết phục được chúng ta, chưa hẳn đã có thể thuyết phục văn nhân trong thiên hạ... Lỗ Thánh Nhân xử án, ta vẫn còn là người. Nhưng Tụng Côn xen vào thì không còn là người... , Thánh Nhân nói như vậy, không thể làm trái.

Đỗ Hà cảm thấy đau đầu, Trương Tôn Vô Kỵ thẳng này đã chán ghét, lại lợi hại, vào lúc này chẳng những mang Thánh Nhân vào, hơn nữa còn trực chỉ văn nhân trong thiên hạ, đem tình thế nghiêm trọng lên vô hạn, chính mình không đếm xỉa tới, bộ dáng lo lo lắng lắng.

Đối mặt loại cục diện này, Đỗ Hà đã nắm thế chủ động, cũng không khỏi thận trọng làm việc. Cổ đại thịnh Nho, Khổng Tử nói, từ trước đến nay là thánh dụ, không được làm trái, không được làm sai, chối bỏ lời hắn nói, nhất định phải có chứng cứ mười phần, bằng không thì chắc chắn bị văn nhân trong triều trừng phạt.

Trương Tôn Vô Kỵ một chiều này, đã ép Đỗ Hà đi vào tuyệt lộ.

Bởi vì một câu này, đã làm thế cục chuyển biến đột ngột.

Trong đầu Đỗ Hà xoay chuyển nhanh, đột nhiên cười nói:

- Sở cầu cả đời của Thánh Nhân, chính là khôi phục Chu lễ, hi vọng các quốc gia chư hầu, đình chỉ binh qua, phụng dưỡng Chu quân... Không biết Trương Tôn đại nhân, nên làm gì với việc này?

- Cái này...

Đồng tử trong mắt Trương Tôn Vô Kỵ co rút lại, không có câu trả lời.

Trên mặt Đỗ Hà hiện ra nụ cười, một chiều này của hắn đúng là động tác đột ngột, đúng là đang dùng mưu, biến nó thành thuận.

Lý Thế Dân mấy năm qua, giống như kẹt ở cửa, ra chiều nào cũng bị chặn lại, noi theo cổ chế, phân đất phong hầu cho tất cả công thần. Trương Tôn Vô Kỵ là người phản đối nghiêm khắc nhất, khi đó, hắn mới bất chấp cái gì Khổng Tử không Khổng Tử, đem chuyện cắt đất phong hầu bác bỏ không đáng một xu.

Hiện giờ hắn chuyển Khổng Tử ra để đối phó Đỗ Hà, Đỗ Hà xoay chuyển thời thế, cũng chuyển Khổng Tử ra để đánh trả.

Hắn cười nói:

- Tư tưởng Thánh Nhân đáng giá noi theo, nhưng Lỗ Thánh Nhân dù sao cũng là nhân vật của ngàn năm trước, hiện giờ hoàn cảnh đã khác, sử dụng chế độ khác nhau. Tại thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, chế độ lúc này, áp dụng khi đó chưa hẳn không được, nhưng chế độ khi đó, hiện tại không thích hợp. Đây chính là lời của Trương Tôn đại nhân lúc trước, chẳng lẽ đại nhân đã quên?

Đỗ Hà nói:

- Tiểu tử cảm thấy bất cứ chuyện gì cũng phải sáng tạo cái mới, có can đảm sáng tạo tư tưởng mới. Giống như lúc trước hai mùa lúa nước, không lớn gan nếm thử một chút, làm gì biết rõ kết quả? Cho dù thất bại, một lần nữa sửa đổi là được. Trên đời này, bất cứ chuyện gì cũng cần buông tay mà làm, mới biết kết quả. Không tự tay làm thử, làm sao biết là không được? Huống chi, địa vị của thầy kiện hiện giờ, cho dù thật sự thất bại, cũng không mang tới bao nhiêu ảnh hưởng cho quốc gia.

Đỗ Hà nói tới chỗ này, lui xuống, nên nói hần đều nói, về phần thành hay không thành, tất cả xem Lý Thế Dân cùng văn võ trong triều, có phách lực dám làm hay không.

Lý Thế Dân lúc này mở miệng nói:

- Việc này không ảnh hưởng toàn cục, thử xem không sao... Chư vị ái khanh, nghĩ như thế nào?

Lý Thế Dân là hoàng đế có tư tưởng khoáng đạt, Đỗ Hà có rất nhiều suy nghĩ đời sau, người khác không cho là đúng, nhưng Lý Thế Dân phần lớn đều có thể lý giải, tiếp nhận. Cũng bởi vì thế, hần mới có thể trọng dụng Đỗ Hà, y theo đề nghị của hần dùng phương thức hoàn toàn mới, xử lý chính vụ.

Khai phát Giang Nam, mở rộng khoai lang, khai thác con đường tơ lụa trên biển...

Khai phát Giang Nam và mở rộng khoai lang, đều mang lại cống hiến cho Đại Đường, khai thác con đường tơ lụa trên biển cũng đã có mặt mày, Đường triều trên biển đã có đặc phái viên tới bán đảo Mã Lai, đến các nước Đông Nam Á, hơn nữa đến Ấn Độ, còn giao tiếp với La Mã, đại khái là hơn nửa năm sau, nhóm đầu tiên do La Mã, Ấn Độ, Đông Nam Á các nước tề tụ thương đội siêu đại hình, tới Quảng Châu, Thượng Hải, và các cảng phía nam.

Con đường tơ lụa trên biển sắp đạt mục đích trong dự liệu, có thể tưởng tượng trong tương lai không lâu, con đường tơ lụa trên biển cũng giống như con đường tơ lụa, trở thành trụ cột kinh tế của Đại Đường.

670. Chương 696 : Tây Nam, Chuyện Đông Bắc (thượng)

Những chuyện không thể tưởng tượng của Đỗ Hà, cuối cùng đều được chứng minh là đúng, hơn nữa mang lại lợi ích cực lớn cho Đại Đường.

Hôm nay Đỗ Hà lại nói những tên thầy kiện này là tốt, Lý Thế Dân mặc dù có chút hoài nghi, vẫn quyết định tạm tiếp thu. Đúng như Đỗ Hà nói, đây không phải chiến tranh.

Thất bại, cũng không mang tới bao nhiêu nguy hại cho Đại Đường, đã như vậy, nếm thử một chút, thì có làm sao?

Cả triều văn võ, đã bị Đỗ Hà thuyết phục không ít, nghe Đỗ Hà biện luận, bảo trì trung lập vẫn còn một ít. Hiện giờ nghe Lý Thế Dân ủng hộ, việc này cũng được quyết định xuống.

Cuối cùng, Lý Thế Dân cao giọng nói:

- Trưởng Tôn ái khanh, Luật Lễ sẽ là pháp lực chính của Đại Đường, tuyệt không thể bỏ. Tiểu Đỗ ái khanh sáng tạo ra Luật, cùng các chế độ, đơn giản dễ hiểu, cũng cao minh. Trẫm quyết định, đem hai quyển sách này hợp làm một, tập trung sở trường lẫn nhau, làm căn cứ trị thế cho Đại Đường về sau, mà sách mới này, sẽ được gọi là Đường Luật Sơ Nghị. Về phần chọn người biên tập, đương nhiên do hai người làm chủ, học sĩ ở Hoàng Văn Quán do các người tùy ý điều phối, mau chóng hoàn thành Đường Luật Sơ Nghị.

Bảo điển luật pháp truyền lưu ngàn năm, vào lúc này, được Lý Thế Dân truyền lưu xuống, cứ vậy mà quyết định.

Bởi vì thân phận địa vị của Trưởng Tôn Vô Kỵ cao hơn Đỗ Hà, cho nên thành người chủ biên, dùng Trưởng Tôn Vô Kỵ làm đầu, Đỗ Hà làm cuối, nhưng chỉ cần người am hiểu.

Thì bản Đường Luật Sơ Nghị này, Đỗ Hà tồn tại, thắng Trưởng Tôn Vô Kỵ rất nhiều.

Cũng bởi vì như thế, cho nên vô số năm sau, phàm làm nhắc tới biên tập Đường Luật Sơ Nghị, tên của Đỗ Hà, vĩnh viễn được nhắc trước Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Mà bản thân của Đỗ Hà, cũng không nghĩ tới mình trong ngàn năm sau đó, hẳn giống như Chư Cát Lượng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, gặt gao dầm nát Chu Du.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

...

Cuộc chiến tranh không khói thuốc súng ở cung điện Đường triều, vừa mới chấm dứt.

Ở Tây Nam xa xôi, chiến tranh chính thức, lại mở màn.

Tùng Tán Kiền Bồ đang mặc mũ giáp ngồi trên yên ngựa, mái tóc dài tán loạn của hắn đang tùy ý bay trong gió. Hắn nhìn lên bầu trời, mây đang bay nhanh, cho dù là chim chóc dũng mãnh nhất cũng không thấy. Gió thật to, cuốn quay dãy núi phập phồng, lay động tầng tầng lớp lớp, cánh rừng bao la bạt ngàn xanh um tươi tốt. Âm thanh núi đồi san sát vang lên trong gió, từ phương xa nghe được tiếng biển gầm va vào bờ.

Thân hình người Thổ Phiên cao lớn, cơ bắp như cây cột, bộ dáng hùng tráng uy mãnh như mãnh sư. Gương mặt ngũ quan góc cạnh tương xứng, tản ra hào khí lỗ mãng của dị tộc. Ánh mắt lạnh như băng cứng, trên trán mang theo hàn khí bức người.

Hắn cau mày, làm cho khuôn mặt anh tuấn của hắn có chút âm trầm.

Phía dưới của hắn, tiếng giết vang vọng trời cao. Quân đội hai bên đang cầm vũ khí giao chiến, đang chém giết lẫn nhau.

Chỗ của bọn họ là ở Tây Nam cao nguyên Thanh Tàng, ở đây nhiều núi, địa thế bắc thấp nam cao, đồi núi khe rãnh giăng khắp nơi, hoàn cảnh hết sức phức tạp. Cho nên Đường triều có kinh nghiệm sa trường mà ở chỗ này, bộ đội cũng không cách nào hình thành thế trận bao vây, chỉ có những tốp binh lính nhỏ mới có thể phát huy sở trường.

Tại loại địa hình này, sử dụng tiểu đội mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Quân Thổ Phiên phân thành hơn hai mươi cánh quân, không ngừng triển khai thế công với địch nhân phía bên kia.

Lúc trước Đỗ Hà chính là người mang họa dẫn sang đông, gài bẫy Tùng Tán Kiền Bồ là bá chủ Tây Nam này.

Bọn hắn y theo kế hoạch của Đỗ Hà, triển khai chinh phạt với phía Nam Chiếu.

Nam Chiếu có thực lực kém xa Thổ Phiên, nhưng Nam Chiếu vào thời kỳ Tần Hán và thời kỳ Nam Man, người ở đây vô cùng dũng mãnh, địa thế lại cực kỳ ác liệt, cho dù sử dụng mấy chục vạn quân, trong núi rừng, cũng khó có thể phát huy.

Tùng Tán Kiền Bồ dùng tất cả kế sách, biện pháp cũng khó lấy được chiến tích lý tưởng, cả hai đều có thắng bại, Nam Chiếu liều chết lưỡng bại cầu thương.

Tùng Tán Kiền Bồ dù sao cũng không phải thường nhân, rất nhanh liền phát giác sách lược tiến công Nam Chiếu không có gì cao minh cả, cải biến phương pháp, giảng hòa với Nam Chiếu.

Tùng Tán Kiền Bồ chỉ có thể dùng binh, dùng chiến tranh, nội chính, ngoại giao. Bắt Nam Chiếu tiến vào vùng núi này, nhược điểm giao thông không thuận tiện, lợi dụng thông thương và các điều bất lợi khác, kết minh với Nam Chiếu, dốc lòng phát triển Thổ Phiên, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Cho tới nay, trong nội tâm Tùng Tán Kiền Bồ nghi hoặc tự hỏi, Lộc Đông Tán là lão sư của hắn, là Chư Cát Lượng của Thổ Phiên, tính toán không bỏ sót, nhưng tại sao khuyên hắn đánh Nam Chiếu. Thắng tới khi Hầu Quân Tập xuất hiện, hết thấy nghi vấn, đều được giải trừ.

Tất cả đều là vì Đại Đường, đều là trò quỷ của Đỗ Hà.

Tùng Tán Kiền Bồ tức giận, nhưng cũng không tránh được. Đại Đường mạnh như thế, mặc dù hắn có tâm tranh hùng, cũng không có lực, cho nên mở rộng thực lực của bản thân trước. Trải qua hơn năm phát triển, đến ngày hôm nay, Tùng Tán Kiền Bồ rốt cục đã có thể tiêu diệt địch thủ vốn có, cho nên Thổ Phiên liền

khai chiến với Hùng quốc. Hùng quốc có lịch sử đã lâu, luận nhân khẩu và binh lực không thua gì Thổ Phiên. Nhưng Thổ Phiên nằm dưới sự lãnh đạo anh minh của Tùng Tán Kiền Bố, cao thấp một lòng, văn thần không tham, võ tướng không sợ. Mà quốc vương Hùng quốc tuổi già sức yếu, dưới trướng chỉ có mấy con là thế hệ tầm thường. Duy nhất có thể ra tay, chỉ có một, hơn nữa lại là nữ nhân.

Cả triều văn võ cũng không có thực học, Tùng Tán Kiền Bố có tự tin tuyệt đối chiến thắng Hùng quốc.

Nhưng chiến sự cũng không giống như suy nghĩ của hắn, bởi vì Hùng quốc có quan hệ với Đại Đường, trang bị có cải thiện, cộng thêm lịch sử đã lâu, quân tốt dân chúng đều có lực ngưng tụ hiếm thấy.

Giao phong chính diện, không giống như thực lực biểu hiện bề ngoài của Hùng quốc, không chút thua kém Thổ Phiên. Mà binh sĩ lại gặp phải rừng cây và bụi cỏ, chém giết vô cùng thảm thiết.

Không đến nửa canh giờ, ba ngàn tám trăm lính, cứ như vậy mà biến mất giữ núi rừng.

Ngay vào lúc này, đột nhiên phía sau Hùng quốc hỗn loạn, gương mặt của Tùng Tán Kiền Bố nở nụ cười thắng lợi.

Tùng Tán Kiền Bố thấy sau lưng Hùng quốc đại loạn, trong lòng biết "Khâm Lăng" thành công.

Tên Khâm Lăng này chính là con trai trưởng của Chư Cát Lượng Lộc Đông Tán của Thổ Phiên, người này cũng giống như phụ thân, là một nhân tài cực kỳ ưu tú, là nhân tài mới xuất hiện của Thổ Phiên, nhưng luận tài hoa dùng binh, Tùng Tán Kiền Bố cũng có chút mặc cảm. Đương nhiên người biết rõ lịch sử, sẽ biết Khâm Lăng là nhân vật thể nào.

Hắn là chiến thần của Thổ Phiên, Tiết Nhân Quý bách chiến bách thắng và Đại Phi Xuyên cũng thua trong tay hắn. Vào thời kỳ đỉnh phong của hắn, hắn diệt mười vạn quân Đường của Tiết Nhân Quý, sau lại toàn diệt mười tám vạn quân Đường của Lý Kính Huyền, Lưu Thấm Lễ, làm cho Đường triều vô cùng kiêng kỵ. Bởi vì có hắn tồn tại, Thổ Phiên mới năng lực áp chế Đường triều khi đó.

Đương nhiên hiện tại Khâm Lăng còn rất trẻ, chỉ có hai mươi lăm tuổi, nhưng vào lúc này, hắn đã lộ ra phong mang của danh tướng.

Lần này cũng trước khi quyết đấu với Hùng quốc, Khâm Lăng cũng bày mưu tính kế từ trước.

671. Chương 697 : Tây Nam, Chuyện Đông Bắc (hạ)

Trước khi quyết chiến, trước sau cho hơn hai ngàn binh mã tập kích, tập kích quấy rối nơi đóng quân của Hùng quốc. Hắn phái ra hơn ngàn người, nhưng lúc rút về chỉ còn chín trăm người, còn lại một trăm người nấp trong rừng rậm. Như thế nhiều lần, tụ ít thành nhiều, sau đó đã tụ tập được hai ngàn quân ở sau lưng của Hùng quốc.

Chuyện này Hùng quốc còn chưa phát giác ra, cuối cùng nhất Khâm Lăng suất lĩnh kỳ binh này, quyết tử chiến với Hùng quốc, một lần hành động đập nát quân doanh của Hùng quốc, triển khai thế tấn công chính diện vào quân Hùng quốc.

Trận chiến này Hùng quốc đại bại, năm vạn đại quân, cơ hồ đều bị diệt. Mà thống soái cao nhất của Hùng quốc chết trận trên chiến trường, biên giới đi thông tới Hùng quốc đã mở ra.

Tin tức chiến bại ở tiền tuyến, rất nhanh truyền vào trong Hùng quốc.

Tin tức này làm cho cả Hùng quốc chấn động, trông gà hóa cuốc, hoảng loạn.

Mà vương cung của Hùng quốc, cả triều văn võ đều đang lo lắng, mà quốc vương Hùng quốc đang đưa tay ôm đầu, đầu của hắn đang đau nhức rất dữ dội.

Năm nay hắn đã bảy mươi sáu tuổi, bệnh tật quần thân, căn bản không có tâm lực quản lý quốc sự, kiên trì tới lúc này, chỉ vì vô lực kế tục, tử tôn đời sau không có ai có khả năng thừa kế vị trí của hắn. Quốc gia to như vậy, chỉ có thể dựa vào hắn mà chèo chống.

Mà quốc vương Hùng quốc cũng phát hiện được điểm này, hắn không tìm ra được một tướng nào, có thể chiến đấu cứu vãn Hùng quốc đang sôi sục này...

Im lặng nghĩ thầm:

- Hùng quốc tồn tại mấy trăm năm, sắp nghiêng sắp sao?

Vào lúc này một bước chân trầm ồm cương nghị vang lên, một thân ảnh cao gầy xuất hiện trước cửa. Ánh mặt trời chiếu vào thân nàng, phủ lên một lớp hoàng kim trên chiến giáp.

Âm thanh lộn xộn trong vương cung dừng lại, người đến là một nữ tử. Nàng thân hình cao lớn thon thả, dung mạo xinh đẹp, mặc trên người bộ chiến giáp hỏa hồng, bên hông giắt một thanh phiếm kiếm thật dài, một thân khí khái hào hùng bừng bừng, giống như tướng quân vừa chiến thắng trở về. Chiến giáp bao trùm cặp đùi thon thả mà xinh đẹp, mà hai tay của nàng tràn ngập lực lượng, bàn tay dài đang cầm bội kiếm, toàn thân ẩn chứa uy thế không nộ tự uy.

Nàng cao ngạo giống như con Khổng Tước, bỏ qua tất cả văn võ triều thần, cao giọng nói:

- Phụ vương, đã không người dám chiến, vậy thì để con gái đi thôi...

...

Cao Ly.

Một tộc đàn kỳ lạ dưới chân núi Trường Bạch ở Cao Ly, bọn họ có họ là Hiên Viên, tương thân tương ái, nương tựa lẫn nhau, hình thành một thôn xóm tên là Hiên Viên thôn.

Thôn trưởng Hiên Viên thôn là một lão giả đã bước qua lục tuần, gọi là Hiên Viên Khách.

Danh tiếng của Hiên Viên Khách, phóng nhân cả Cao Ly cũng lừng lẫy, hẳn được người Cao Ly gọi là Trường Bạch Sâm Vương, là tiểu thương nhân sâm lớn nhất Cao Ly, hai nhà hắc bạch đều ăn sạch. Dựa vào vật tư phong phú trên Trường Bạch, ẩn ẩn có tư thế phú hào đệ nhất Cao Ly.

Ngày hôm đó, Hiên Viên Khách đã gọi cháu mình là Hiên Viên Thiên tới.

Hiên Viên Thiên năm nay hai mươi lăm tuổi, ăn mặc một thân da cầu, khôi ngô cường tráng, bước đi như bay, khí khái hào hùng bức người.

- Gia gia...

Hiên Viên Thiên đi tới trước mặt Hiên Viên Khách, trên gương mặt tuấn tú lộ ra nét vui vẻ, ngoài dự đoán của mọi người là, một tiếng gia gia của hắn, là Hán ngữ.

Hiên Viên Khách nhìn đứa cháu có gương mặt giống mình như đúc, trong mắt xuất hiện nét thương yêu, thoáng qua tức qua, biểu lộ của Hiên Viên Thiên lúc này, vô cùng nghiêm túc.

Hiên Viên Thiên thuở nhỏ mất cha, còn trẻ nhưng tâm già, thấy gia gia có biểu lộ hiếm thấy này, cũng thu liễm dáng tươi cười.

Hiên Viên Khách trầm giọng nói:

- Thiên nhi, ngươi nhớ rõ mình là người nơi nào không...

Hiên Viên Thiên không hề do dự nói:

- Gia gia, phụ thân dạy bảo, Thiên Nhi vĩnh viễn không dám quên, trên dưới Hiên Viên thôn chúng ta, đều đến từ Trung Nguyên, chúng ta là người Hoa Hạ... Bởi vì Tùy Đế phạt Cao Ly chiến bại, trăm vạn đại quân cơ hồ toàn bộ diệt vong. Gia gia dẫn binh mã giả dạng thành dân chúng Cao Ly, tránh được một kiếp. Năm đó, gia gia âm thầm tụ tập Tùy binh lưu lạc các nơi, muốn báo thù cho những binh mã Hoa Hạ chết trận ở Cao Ly... Chỉ tiếc, không như mong muốn.

Nhớ lại chuyện cũ, Hiên Viên Khách lệ rơi đầy mặt.

Hắn có họ nguyên bản là Vương, gọi là Vương Khách, lúc Dương Quảng hạ lệnh chinh phạt Cao Ly lần đầu tiên, hắn chỉ là một giáo úy trong quân, không có thanh danh. Nhưng lớn lên ở phương bắc, nhiệt tình dũng mãnh, trong lòng đầy lý tưởng hào hùng, một lòng muốn noi theo trong lịch sử phương bắc, hộ quốc an bang, bằng vào lực lượng của mình mà làm ra sự nghiệp.

Khi đó, nhà Tùy cho một trăm mười ba vạn quân đi chinh phạt, che khuất bầu trời giết vào Cao Ly. Nhưng Lai Hộ Nhi là thủy sư Giang Hoài, bị phục binh tập kích gần ngoại ô Bình Nhưỡng, bại lui. Ba mươi vạn quân bộ binh của Tùy quân, ở dưới thành Bình Nhưỡng, đã bị công kích, toàn quân đại bại, ba mươi vạn binh mã, vẹn vẹn chỉ còn lại hai nghìn bảy trăm người trở lại Liêu Đông.

Vương Khách là một trong số đó, đã bị đuổi giết, có nước mà không trở về được.

Vương Khách dẫn binh mã còn sót lại, ngủ đông ở Cao Ly, ở ẩn, lợi dụng đặc điểm hoang vu ở Cao Ly, tìm địa phương ít người mà dừng chân, hợp nhất với các bại binh của Tùy quân ở các nơi. Lúc ấy Vương Khách cũng có tâm tư, hấn lương trước Dương Quảng sẽ không cam nguyện thất bại, nhất định sẽ ngóc đầu trở lại.

Bọn họ ẩn nấp tại Cao Ly, đầu tiên có thể tìm hiểu tình báo, thứ hai ở lúc mấu chốt, có thể hình thành một cổ lực lượng mang tính quyết định, đánh hạ Cao Ly, báo thù cho những chiến hữu đã chết.

Suy nghĩ của hấn không sai, chỉ tiếc, toàn bộ không có đất dụng võ. Cũng giống như tưởng tượng của hấn, Dương Quảng cũng không cam lòng thất bại, ngóc đầu trở lại.

Nhưng lần thứ hai chinh phạt Cao Ly, Dương Quảng chỉ đánh tới Liêu Đông, căn bản không có tiến vào lãnh địa chân chính của Cao Ly. Thời điểm song phương giằng co, Dương Huyền Cảm thừa cơ phản loạn, khiến cho Dương Quảng không thể không rút quân điều quân trở về. Lần thứ ba chinh phạt Cao Ly, Lai Hộ Nhi suất lĩnh thủy quân tiến vào Bình Nhưỡng, chiến sự còn chưa mở ra, bộ binh đã đầu hàng.

Tính toán của Vương Khách, tiếp tục thất bại, mất đi đất dụng võ.

Lần này đúng là bị kịch.

Vương Khách làm người cương trực trung nghĩa, bằng không sau khi chiến bại cũng không như hiện giờ, vẫn suy nghĩ phải báo thù, diệt Cao Ly.

Nhưng hấn tụ tập hơn một ngàn người, hiện tại biết mục đích không đạt được, lưng của mình mang trọng trách trọng đại. Tâm tư của Vương Khách lúc đó, có thể nghĩ.

Hấn cảm thấy người mà hấn tụ tập, mình phải có trách nhiệm với bọn họ.

Lúc ban đầu Vương Khách có ý định quay về nhà Tùy, nhưng cuối cùng buông tha cho.

Một nhóm người của bọn họ quá mức khiến người ta chú ý, nếu đi thành đàn, tất nhiên sẽ có tai họa ngập đầu. Bất đắc dĩ Vương Khách dẫn hơn một ngàn người này tới Trường Bạch khai hoang, trải qua phát triển lâu dài, dựa vào vật tư phong phú của Trường Bạch, dung nhập đoàn người vào Cao Ly.

Tuy như thế, Vương Khách không quên cố thổ, sửa họ thành Hiên Viên, mục đích chính là không quên mình là tử tôn Viêm Hoàng.

Những người còn lại biết khó về cố thổ, nhao nhao noi theo.

672. Chương 698 : Không Phải Đồ Hà Không Thể (thượng)

Hiên Viên thôn cũng vì thế mà thành.

Hiên Viên Khách mà đàn ông nhiệt huyết phương bắc, xem cừu hận rất nặng, tiểu ân không quên, có cừu oán tất báo, nửa đêm tỉnh mộng, thường thường mở thấy cảnh thấy chất thành đồng dưới thành Bình Nhưỡng, cho dù dừng chân ở Cao Ly, cũng không quên mối hận này, lập chí báo thù, đảo loạn Cao Ly.

Nhưng hấn năng lực có hạn, cho tới nay tiểu đả tiểu nháo, cũng không có ý nghĩa chân chính gì, thẳng đến gần đây mới có phát triển mang tính thực chất.

Đối mặt đáp án của Hiên Viên Thiên, Hiên Viên Khách rất là thoả mãn, gật đầu nói:

- Mấu chốt làm người là không quên quê quán, chúng ta có gốc ở Trung Nguyên, mặc dù đã rời đi rất xa, cũng phải nhớ điểm này.

Hấn dừng một chút, sau đó mới nói chính sự:

- Ngày hôm qua ta vào thành thu mua, gặp được Vinh Lưu Vương...

Trong mắt Hiên Viên Thiên hiện ra dị sắc, hẳn có hiểu biết nhất định về tình hình của Cao Ly.

Vinh Lưu Vương là quốc vương Cao Ly, nhưng chức quốc vương của hắn chỉ là hữu danh vô thực, toàn bộ quân quyền đều nắm giữ ở trong tay Mạc Ly Chi Uyên Cái Tô Văn của Cao Ly, mà Vinh Lưu Vương và Uyên Cái Tô Văn, giữa hai người, ở chung hòa hợp. Đáng tiếc Vinh Lưu Vương có tâm quyền lực quá nặng, muốn phân cao thấp với Uyên Cái Tô Văn.

Mà hai người gần đây càng kịch liệt, đã tới hoàn cảnh thủy hỏa bất dung.

Tuy Vinh Lưu Vương là quốc chủ, nhưng hắn không có bao nhiêu quyền lực, tại thời đại này, nắm đầm chính là đạo lý cứng rắn nhất, Uyên Cái Tô Văn chiếm được binh quyền cực lớn ở Cao Ly, cho nên chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Trong nội tâm Hiên Viên Thiên khẽ động, truy vấn:

- Vinh Lưu Vương muốn chạy?

Trong mắt Hiên Viên Khách hiện ra thần sắc vui mừng, nói:

- Người đoán không sai, vài ngày trước Vinh Lưu Vương tập hợp đại thần, muốn ám sát Uyên Cái Tô Văn, nhưng tin tức lộ ra, Uyên Cái Tô Văn tránh được một kiếp. Uyên Cái Tô Văn trải qua chuyện này, đã triệt để vạch mặt với Vinh Lưu Vương, cho binh vây hoàng cung. Vinh Lưu Vương thấy tình thế không ổn, từ mật đạo thoát đi, hiện giờ ẩn thân trong thành Bình Nhưỡng. Hắn hi vọng mượn thương đội của chúng ta tiến vào Liêu Đông, tìm nơi nương náu của hắn. Ý định dựa vào binh mã Liêu Đông mà quyết cao thấp với Uyên Cái Tô Văn, yêu cầu của hắn, ta đồng ý... Người cũng biết nguyên do?

Hiên Viên Thiên không chút do dự trả lời:

- Gia gia muốn chế tạo việc Vinh Lưu Vương, Uyên Cái Tô Văn nội đấu, làm cho Trung Nguyên thừa cơ diệt Cao Ly.

Hiên Viên Khách giờ nắm đầm lên, kích động nói:

- Người nói không sai, năm đó ta không để ý hướng đi của Trung Nguyên, phát hiện Trung Nguyên hiện giờ xưa đâu bằng nay. Nó so với nhà Tùy còn mạnh hơn, cường đại hơn. Quân vương cũng không phải Tùy Văn Đế có thể so sánh. Chỉ cần Cao Ly nội loạn, với uy thế Đường triều nửa năm trước diệt Tiết Duyệt Đà, phá Cao Ly là chuyện dễ dàng.

Hắn càng nói càng hưng phấn, trong mắt tràn đầy lệ quang, hẳn tài phú và địa vị của hắn, muốn quay về cổ thổ, đó là dễ dàng. Hắn không cam lòng trở về không, hắn muốn tận mắt thấy Cao Ly diệt vong, sau đó nở mày nở mặt rồi đi.

Một ngày này, hình như đã sắp tới.

- Ngày mai ta sẽ lên lút đưa Vinh Lưu Vương đi tới Liêu Đông, mà người cũng nên quay về Trung Nguyên trước, cầu kiến Đường hoàng, cho thấy tất cả, thỉnh hắn chuẩn bị sẵn sàng, phát binh Cao Ly...

.....

Hoàng Văn quán.

Đường vương triều có Đồ Thư Quán, là nơi văn nhân trong thiên hạ hướng tới.

Có thể nhậm chức ở Hoàng Văn quán, không phải một phương đại nho, chính khách quốc gia, nếu không thì phải có tài hoa hơn người mới có thể làm việc tại đây được.

Đại Đường võ phong cái thế, uy chấn thiên hạ, nhưng tuyệt đối không trọng võ khinh văn, đối với quan văn vẫn xem trọng.

Vì cổ vũ văn phong, Lý Thế Dân trước đó còn thành lập văn học quán, thân phong Đỗ Như Hối, Phòng Huyền Linh, Vu Chí Trữ, Tô Thế Trường, Diêu Tư Liêm, Tiết Thu, Trữ Lượng, Lục Đức Minh, Khổng Đĩnh

Đạt, Lý Huyền Đạo, Lý Thủ Tổ, Ngu Thế Nam, Thái Duẩn Cung, Nhan Tương Thì, Hứa Kính Tông, Tiết Nguyên Kinh, Cái Văn Đạt, Tô Úc Vi là mười tám học sĩ, dùng cổ vũ văn sĩ tiến thủ noi theo.

Mười tám học sĩ, không phải Tể tướng, tức là đề sự, hoặc là đại nhân danh chấn thiên hạ, văn phong cũng vì thế mà thịnh hành.

Đỗ Hà trước kia mở rộng Đồ Thư Quán, phát minh ra kỹ thuật in ấn và cải tiến cách chế tạo giấy, cho nên văn phong Đại Đường phóng đại.

Hoàng Văn Quán cao thấp đều là nhân tài một phương, nhiệm vụ của Đỗ Hà cũng giống như Trưởng Tôn Vô Kỵ, đó là chỉ huy bọn họ biên soạn Đường Luật Sơ Nghị.

Tuy Đỗ Hà cũng được vinh danh là học sĩ đương thời, nhưng công phu nghiên ngẫm từng chữ một, lại thấp tới đáng thương. Hẳn biên soạn Luật, đều là dùng văn viết linh tinh, cách hành văn không có gì đáng nói. Muốn truyền lưu muôn đời, hiển nhiên không được. Trưởng Tôn Vô Kỵ ở phương diện này, cũng không khá hơn chút nào. Tuy với tư cách là người cổ đại, hẳn so với Đỗ Hà, có ưu thế tiên thiên, nhưng phương diện nghiên cứu chữ nghĩa thì hẳn còn kém những văn sĩ kia nhiều lắm, kém hơn rất nhiều.

Đỗ Hà, Trưởng Tôn Vô Kỵ có nhiệm vụ tìm ưu khuyết điểm của Luật và Luật Lễ, dung hợp một chỗ, về phần học sĩ trong Hoàng Văn Quán, có nhiệm vụ trau chuốt, dùng cách hành văn ưu mỹ và dễ hiểu nhất miêu tả.

Trong lúc này Đỗ Hà khó tránh khỏi tiếp xúc với Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Có lẽ là bị đoạt thức ăn trong miệng hổ, dùng cách đối nhân xử thế trước giờ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cũng có ba phần buồn cười, mà hẳn cũng không cho Đỗ Hà bất kỳ sắc mặt tốt nào, trầm mặt, giống như thiếu nợ hẳn mấy trăm vạn vậy.

Đỗ Hà khó được gặp bộ dáng này của Phật Di Lặc Trưởng Tôn Vô Kỵ, cũng vui vẻ nhìn hẳn, thường thường đi bên cạnh hẳn.

Trong nội tâm Trưởng Tôn Vô Kỵ vô cùng phiền chán, nhưng lại không làm gì được Đỗ Hà, không có lực lượng đuổi hẳn đi, chỉ làm như không thấy, tâm không phiền đem Đỗ Hà coi là không khí.

Đỗ Hà lúc ban đầu cảm thấy mới lạ, một lúc sau, cũng có chút không thú vị.

Tuy Đỗ Hà cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ bất hòa, có mâu thuẫn lớn trên phương diện chính trị, nhưng không thể phủ nhận tài hoa của thằng này. Dùng năng lực của hẳn, xử lý việc này, đó là dư xài.

Sau khi in Đường Luật Sơ Nghị thành sách, còn phải đưa cho Lý Thế Dân xem lại, Đỗ Hà cũng không sợ hẳn đùa nghịch bịp bợm, trực tiếp giao cho hẳn quản lý, bản thân mình làm chường quầy vung tay, chỉ thỉnh thoảng xem tiến bộ, thời gian còn lại thì chơi với Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp, cuộc sống gia đình xem như tạm ổn thoải mái.

Đảo mắt đã qua nửa năm.

Bởi vì tây chinh Tiết Duyên Đà là chiến dịch đầu tiên của Đại Đường sau khi lập quốc, là lần chinh phạt trọng đại nhất, tuy lịch sử rất ngắn, chỉ mới chấm dứt chiến tranh hơn nửa năm. Nhưng hai mươi lăm vạn đại quân sử dụng tới, vẫn là thiên văn số tự, tụ tập một phần năm vật tư của Đại Đường, tiêu hao sạch sẽ.

Trong đoạn thời gian này, cả vương triều có nhiệm vụ sinh lợi tức.

Đây chính là lệ cũ, phạm sau đại chiến, nghênh đón chính là đợt phát triển mới, sau đó mới có thể xuất chiến.

673. Chương 699 : Không Phải Đỗ Hà Không Thể (hạ)

Cũng bởi vì bản tính Lý Thế Dân là hoàng đế, Lý Thế Dân là quân vương có chí tiến thủ, hẳn chưa bao giờ ngại lãnh thổ của mình quá lớn, có thể xuất binh chinh phạt, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chần chờ.

Đường Luật Sơ Nghị chỉ nửa năm đã biên thành sách, trải qua nhiều lần thương thảo, đã thay thế Trình Quán Luật cũ, trở thành chuẩn tắc luật pháp mới của Đại Đường.

Trong nửa năm này, chuyện lớn nhất, không cái gì qua được khai thông con đường tơ lụa trên biển.

Dưới sự dẫn dắt của những thuyền trưởng có kinh nghiệm hàng hải phong phú trở về, đặc phái viên ngoại giao của Đại Đường đi vào vùng biển Đông Nam Á, cũng bắt liên lạc với các quốc gia đó. Hơn nữa Đại Thực quốc là quốc gia duy nhất bắt liên lạc được với Đại Đường, nên quốc vương nhiệt tình tiếp đãi, dưới sự dẫn dắt của quốc vương Đại Thực quốc, đặc phái viên một mực đi về phía tây, thiết lập quan hệ ngoại giao với Bái Chiêm Đình đế quốc.

Lý Nghĩa với tư cách là sứ giả, bọn người Vương Huyền Sách được quốc vương Bái Chiêm Đình đế quốc tiếp đãi, đi thăm đầu thú trường La Mã là biểu tượng của La Mã cổ đại.

Sau khi đi sứ một năm rưỡi, Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách đi tới các quốc gia phương tây.

Bất cứ quốc gia nào ở phương tây hay là Đại Thực quốc, hay là Bái Chiêm Đình đế quốc, luận khoa học kỹ thuật so với Đường triều, chẳng khác gặp dân chơi thứ thiệt.

Bởi vì con đường tơ lụa đã khai thông, bọn họ ở cực tây, cũng thường xuyên lưu thông một ít vật phẩm trân quý của Đường triều như: tơ lụa, đồ sứ, lá trà, giấy Tuyên Thành...

Ở phương đông có quốc gia thần bí chỉ nghe nói này, nhưng chưa từng gặp qua.

Khi gặp được đặc phái viên Đại Đường, bọn họ cũng nhiệt tình mời phần.

Biết được Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách có ý định khai thông con đường tơ lụa, đều mừng rỡ như điên.

Nhất là Đại Thực đế quốc càng phải như vậy, bọn họ cách Trường An quá xa xôi, thương đội trên đường đi phải đi qua vô số quốc gia. Đi vào địa vực của các quốc gia này, không an toàn không nói, còn phải giao nạp thuế, mà hàng hóa biến thành đắt đỏ dọa người.

Hiện giờ có thể trực tiếp đi thông qua biển, đây chính là thiên đại hảo sự, cho nên vô cùng ủng hộ Đại Thực đế quốc tại phương tây là quốc gia lớn, có lực hiệu triệu nhất định.

Nước khác thấy Đại Thực đế quốc có mưu cầu danh lợi khi mâu dịch với Đường triều, mặc dù bọn họ không biết về Đường triều, cũng nhao nhao noi theo.

Sau khi Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách quyết định trở về, một đoàn người chỉ có ba trăm đã biến thành hơn vạn người, thương đội của các quốc gia cũng phái đặc phái viên tới và mang theo đặc sản của bốn quốc, cuối năm đi đến bến cảng Quảng Châu, Thượng Hải.

Trước khi đặc phái viên các quốc gia tới đây hai tháng, Lý Thế Dân đã nhận được tin tức, bảo Ngô Vương Lý Khắc phụ trách tiếp đãi sứ giả, bảo Lưu Nhân Quỹ toàn quyền xử lý mâu dịch, cần phải giải quyết việc buôn bán lần này, kết thúc viên mãn, hình thành song lợi.

Chỉ có như thế, mới có thể bảo đảm con đường tơ lụa trên biển này có thể tiến hành liên tục không ngừng.

Lưu Nhân Quỹ trải qua lịch lãm rèn luyện ở Tô Châu, cho nên ổn trọng xuất sắc, đối mặt với lần rầm rộ hiếm có này, hẳn chuẩn bị từ trên xuống dưới vô cùng rõ ràng, Thượng Hải, Quảng Châu hai địa phương này, vô cùng náo nhiệt, tràn đầy hào khí buôn bán.

Sau khi tiếp đón đội tàu, đặc phái viên của các quốc gia tới, bọn họ dưới sự dẫn dắt của Lý Khắc, chạy tới Trường An yết kiến Lý Thế Dân, một đội khác ở Thượng Hải, Quảng Châu bán hàng rong.

Một ngày này, Đỗ Hà đã bị Lý Thế Dân triệu kiến.

Trong điện Cam Lộ, trên mặt Lý Thế Dân tràn đầy sung sướng tươi cười, xem ra tâm tình của vị thống trị Đại Đường rất không tồi.

Không có dư thừa nói chuyện tào lao, Lý Thế Dân nói:

- Còn có ba ngày, sứ giả tây phương đã tới Trường An, người toàn quyền tiếp đãi...

Đỗ Hà vẻ mặt kinh ngạc, bản thân kiêm ba chức, thẩm tra đối chiếu sự Hữu Uy Vệ Đại tướng quân, Hữu Tư Lang Trung Lang của Thượng Thư Tỉnh với viện chính Khoa Học Kỹ Thuật học viện, bây giờ thêm chức vụ tiếp khách.

Lý Thế Dân phái hán đi nghênh đón những sứ giả tới từ phương tây này, có chút không hợp chức vị.

Lý Thế Dân ngầm Đỗ Hà nói:

- Ngoài ý muốn sao? Văn võ trong triều, trầm nhìn thấy người là thoải mái nhất, huống chi văn võ trong triều có ai hiểu người phương tây hơn người? Trầm cũng không muốn bị sứ giả từ phương xa tới nói là cô vắn quả lậu.

Đỗ Hà hổ thẹn cúi thấp đầu, có chút xấu hổ. Từ khi Đường triều tiến cử chế độ, hàng năm đều chọn ra một ít người tốt nhất. Văn võ trong triều, đều cẩn trọng, ý đồ lấy được vinh dự tốt nhất trong năm. Nhưng Đỗ Hà lại khác, những chuyện này quá vướng tay vướng chân, hán tuyệt đối không ngờ mình đi động thủ, nếu có thể lười biếng, hán tuyệt đối không quản nhiều chuyện.

Trừ đoạn thời gian trước, sau khi tiếp nhận chính vụ của đại tướng quân, bận rộn một hồi, phần lớn thời gian khác chính là thời gian nhàn rỗi.

Lý Thế Dân cao cao tại thượng, tuệ nhãn như đuốc, người nào cần cù, người nào lười biếng, xem rành mạch. Cho nên Đỗ Hà mấy năm nay lập không ít công hiến cho Đại Đường, nhưng vẫn chưa lấy được danh xưng tốt nhất nào cả.

Cũng bởi vì như thế, Lý Thế Dân cũng không có việc gì phân cho hán nhiệm vụ, cho hán quản lý.

Đỗ Hà cũng giống như vạn năng, chuyện nào vào trong tay hán, đều có thể xử lý thỏa đáng.

Đặc phái viên phương tây tới Trường An, cái gì Đại Thực, cái gì Bái Chiêm Đình đế quốc, cách Đại Đường ít nhất cũng hơn vạn dặm, song phương không có ma sát với nhau, cử động thông thương trăm lợi không có một hại, Lý Thế Dân rất xem trọng việc này.

Hiện tại hán có ý hiểu biết về các quốc gia phương tây, biết rõ Đại Thực đế quốc, Bái Chiêm Đình đế quốc đều là cường quốc số một số hai. Nhất là Đại Thực đế quốc, được xem là đế quốc mạnh nhất phương tây. Lý Thế Dân phải cho mặt mũi, làm người tự kỷ, hoàng đế cũng so sánh mặt mũi, không muốn sứ giả từ xa tới cảm thấy Đại Đường có chỗ nào thua kém bọn họ.

Mà nhiệm vụ trọng yếu tiếp đãi sứ giả này, không tìm được người nào thích hợp, suy đi nghĩ lại, Lý Thế Dân thầm nghĩ cũng chỉ có một mình Đỗ Hà.

Đường triều biết được lễ nghi, tài trí siêu quần, cũng không có thiếu, nhưng tất cả văn nhân trong thiên hạ, đều bị giam cầm tư tưởng. Bọn họ cảm thấy văn hóa của Hoa Hạ truyền lưu tới nay là thiên hạ vô song, các quốc gia bên ngoài Hoa Hạ đều là dị tộc, đều là người man rợ, cũng không thêm hiểu lịch sử của bọn họ, học tập đồ vật của bọn họ.

Đương nhiên bầu không khí Đường triều cởi mở, loại tư tưởng này giam cầm cải tiến, nhưng sự thật chứng minh.

Nhưng người hiểu lịch sử của phương tây, cả văn võ trong triều, trừ Đỗ Hà, không có người nào.

Lý Thế Dân nghĩ tới nghĩ lui, nhiệm vụ này, không phải Đỗ Hà không thể.

Bản thân mình với tư cách là vua một nước, còn không hưởng phúc từ thần tử như Đỗ Hà, trong nội tâm bất bình, công việc bồn bễ, không có thanh nhàn, với tư cách thần tử, há có thể quá mức hưởng phúc, lúc này quyết định, đem việc giao cho Đỗ Hà.

Tuy Đỗ Hà không phải người của Lễ bộ, nhưng chỉ cần hán lĩnh mệnh, cái gì Lễ bộ không Lễ bộ, chỉ cần cao hứng, tên ăn mày cũng có thể lên mặt bàn.

Đỗ Hà thấy Lý Thế Dân cứ vậy mà phân nhiệm vụ cho hán, phát hiện mình quá nhẹ nhõm, trợ lý, cũng không phải là triều thần tốt nhất.

Trời đất bao la, hoàng đế lớn nhất, trong nội tâm Đỗ Hà phỉ báng, chỉ có thể ôm nhiệm vụ này.

Chỉ là tiếp đãi khách nhân, cũng không quá khó a...

674. Chương 700 : Hương Ba Lão Vào Thành

Bên ngoài thành Trường An, Thập Lý Đình.

Đưa tiễn nghênh đón mười dặm đường, đây là lễ tiết nghênh tiễn cao nhất thời cổ đại.

Thời cổ đại bên ngoài mười dặm mỗi một tòa thành chủ yếu đều được xây một ngôi đình, xem như đánh dấu cho lễ tiết này.

Đỗ Hà làm đại sứ tiếp đãi, dẫn nhóm người bên Lễ Bộ đang chờ đợi đại giá của sứ giả.

Những người cùng đi nghênh đón sứ giả cũng đã xếp xong đội ngũ, chỉnh chỉnh tề tề làm đủ tư thế. Đỗ Hà lại ngồi yên trong đình, không có việc gì miệng ngâm tiểu khúc cho qua thời gian.

Y theo thường thức vị đại sứ tiếp đãi như hần phải làm gương mẫu, dẫn đoàn người nghênh tiếp cung kính từ xa cho khách nhân đến.

Đỗ Hà lại không để mình bị lệ thuộc, hần giả vờ như là tay mới không hiểu luật lệ, ngồi thanh thoi chờ đợi, tính toán đợi khi đối phương đến mới đứng dậy làm ra bộ dáng.

Trong đoàn người đến nghênh đón sứ giả, Đỗ Hà trẻ nhất, nhưng đối với hành vi của hần cũng không ai nói lời nhàn thoai nào khác. Chỉ vì Lễ Bộ thượng thư chính là nhạc phụ đại nhân của Đỗ Hà, Giang Hạ Quận Vương Lý Đạo Tông, nhóm người đứng phía sau hần đều là binh tằm tướng của của Lý Đạo Tông. Gặp phải con rể của người lãnh đạo trực tiếp, có người nào lại không biết điều dám đi dăm thọc.

Đỗ Hà dám nhàn hạ cũng là vì bản thân có được chỗ dựa vững chắc.

- Đến rồi, đến rồi!

Quan viên Lễ Bộ kịp thời phát hiện một đoàn thể quy mô thật lớn đang từ phương xa đi đến.

Đỗ Hà nghe được tiếng hô, ngược mắt nhìn ra xa, quả nhiên có một đại đội nhân mã đang đi tới, quy mô thật lớn.

Ánh mắt của hần vượt xa người thường rất nhiều, đã phát hiện được người đi phía trước là Triệu Hồi, Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách ba người, còn có thật nhiều nhân vật mặc trang phục ngoại tộc đang đi theo phía sau.

Đỗ Hà đi tới trước đoàn người nghênh đón, làm ra tư thế như đã đợi từ lâu.

Các đại thần đứng sau lưng hần, hai chân đã mỗi một run lên, cả đám đều trợn mắt thầm phỉ báng hành vi của hần, nhưng trong mắt lại mang theo một ít vẻ hâm mộ.

Chờ đối phương đi tới gần, Đỗ Hà bước lên nghênh đón.

- Phụng mệnh hoàng đế Đại Đường, Đỗ Hà cung nghênh khách quý đến từ phương xa!

Mấy ngày nay Đỗ Hà cũng học sơ qua loại lễ tiết này, từng cử động đều thần nhiên tiêu sái, thật đúng mực hoàn hảo, vừa cho thấy một mặt nhiệt tình hiếu khách của Đại Đường vương triều, vừa hiển lộ rõ ràng khí độ phong phạm của Đại Đường vương triều.

Dù là các đại thần bên Lễ Bộ đã quen thuộc với lễ nghi này cũng âm thầm cảm thấy kinh ngạc.

Ngay cả khách nhân nhận được cách đối đãi như thế cũng cảm thấy có mặt mũi.

Tuy rằng Đỗ Hà còn quá trẻ tuổi nhưng bọn hần cũng từng nếm qua một lần thiệt thòi, không dám có bất kỳ chậm trễ. Khi còn ở Giang Nam, bọn hần từng ghét bỏ Lý Khác quá trẻ tuổi, cảm thấy được Đường triều khinh thường bọn họ, có chút không vui. Sau đó được giới thiệu, họ mới biết đối phương chính là nhi tử của hoàng đế, làm họ không ngừng đỏ mặt.

Tuy Đỗ Hà còn thật trẻ tuổi nhưng loại khí độ này hoàn toàn không thua kém gì Lý Khác, làm sao còn dám phớt lờ?

Sứ giả Âu Tư Đặc của A Lạp Bá để quốc sắc mặt chợt biến đổi, kinh hô tiến tới trước mặt Đỗ Hà, vừa làm ra ánh mắt kính yêu lại khâm phục huyền thuyên nói một tràng, rất là kích động.

Sứ giả Bái Chiêm Đình đế quốc cũng thay đổi sắc mặt, tiến lên tỏ vẻ thân thiết hữu nghị.

Âu Tư Đặc nói tiếng Ả Rập, Đỗ Hà nghe mơ mơ hồ hồ, chỉ nghe được vài thanh âm như “Đỗ Hà” gì gì đó, hẳn khó hiểu quan sát người cao lớn dị thường đứng trước mặt đang xì xào kêu to, lại nhìn qua Triệu Hồi, Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách. Lý Nghĩa địa vị cao nhất liền đưa mắt nhìn qua một người Tây Vực đứng bên cạnh như ra dấu.

Rời khỏi Đại Đường đi sứ nơi xa, ngôn ngữ không thông là vấn đề lớn nhất.

Lý Nghĩa cùng Vương Huyền Sách đã sớm thuê một nhóm phiên dịch tinh thông Hán ngữ cùng Ả Rập ngữ.

Trải qua một lúc giải thích mới có thể hiểu được.

Nguyên lai tên của Đỗ Hà đã truyền tới Ả Rập (A Lạp Bá) đế quốc cùng Bái Chiêm Đình đế quốc. Cũng không phải bởi vì chiến công của hắn sắc sỡ, mà là năm đó khi thiết lập quan hệ ngoại giao với Đại Thực quốc, cũng là ngày sinh thần của Lý Thế Dân, còn có một cuộc đấu sư.

A Lạp Bá đế quốc tuy là một quốc gia phương Tây cực mạnh, nhưng vẫn còn trong xã hội nô lệ, tôn trọng sức mạnh cùng lực lượng. Bái Chiêm Đình đế quốc còn hơn như vậy, bọn hắn kế thừa tập tục năm xưa của La Mã đế quốc, thích nhất vận động giác đấu dã man.

Tư Ba Đạt Khắc Tư là quán quân đấu thú trường, tay không đánh chết sư tử hổ báo, phóng mắt khắp phương Tây có thể làm được như thế ít ỏi vô cùng.

Trong truyền thống của phương Tây, sư tử là tượng trưng sự dũng mãnh can đảm, nhưng Đỗ Hà lại đem sư tử hung mãnh treu đùa, dũng danh đã sớm truyền khắp phương Tây.

Tư Ba Đạt Khắc Tư cũng thân nhiên thừa nhận luận vũ dũng hắn không so kịp Đỗ Hà.

Tư Ba Đạt Khắc Tư ở tại phương Tây không phải người cực mạnh nhất, nhưng có thể tiến vào hàng ngũ mười người đứng đầu, không so kịp Đỗ Hà, chẳng phải tỏ vẻ phương Tây không người là địch thủ?

Bởi vậy danh khí của Đỗ Hà còn lớn hơn nữa, ở trong mắt người phương Tây, bọn hắn không biết Đường triều có một vị hoàng đế vĩ đại, lại biết Đường triều có một dũng sĩ vô cùng dũng mãnh.

Người đó chính là Đỗ Hà.

Đỗ Hà vừa tự báo danh họ, những sứ giả đã được nghe đại danh từ lâu tự nhiên vô cùng phấn chấn, không thể tưởng được còn chưa đi tới Trường An đã gặp được nhân vật trong truyền thuyết, tự nhiên liền muốn biểu lộ ra lòng kính ngưỡng của mình.

Đỗ Hà nghe xong lời giải thích, nhin không được bật cười, không thể tưởng được tên của mình cũng lan tới tận phương Tây, vội cười khách khí ứng phó vài câu, dẫn đoàn người đi vào thành Trường An gặp mặt Lý Thế Dân.

Đi vào thành Trường An, sắc mặt cứng ngắc của Đỗ Hà run rẩy, hắn có một loại cảm giác như dẫn dắt người nhà quê tiến vào thành.

So sánh với vương thành Đại Thực quốc, Bái Chiêm Đình đế quốc, thành Trường An lớn tới mức thiên hạ đều biết, quy mô thật sự quá kinh người.

Sứ giả A Lạp Bá đế quốc Âu Tư Đặc là Cáp Lý Phát của A Lạp Bá đế quốc, cũng chính là thân đệ của hoàng đế Âu Mạch Nhĩ, sứ giả Bái Chiêm Đình đế quốc là thứ tử của hoàng đế bọn họ, gọi là Ngõa Luân Tư, bọn họ đều là đại nhân vật từng gặp qua cảnh đời, nhưng giờ phút này lại giống như người nhà quê tiến thành, bị quy mô của thành Trường An làm rung động đến há hốc mồm nói không ra lời.

- Quá vĩ đại, đây quả thật là thần tích của thánh Ala...

Âu Tư Đặc đi trên đường lớn thán phục nói.

- Không phải, đây là Thượng Đế ban ân...chỉ có Thượng Đế mới có lực lượng như vậy!

Ngõa Luân Tư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng lại bác bỏ lời nói của Âu Tư Đặc.

- Lời này của người vũ nhục thánh Ala!

Ánh mắt Âu Tư Đặc đỏ lên.

Ngõa Luân Tư cũng xắn tay áo nói:

- Người đang chống lại Thượng Đế, chính là không kính trọng...

Hai người giống như hai tiểu hài tử, đầu võ miệng, không ngừng chỉ trích điểm mấu chốt lẫn nhau.

A Lạp Bá đế quốc cùng Bái Chiêm Đình đế quốc ở cạnh nhau, trong đó A Lạp Bá đế quốc tôn thờ đạo Hồi giáo, mà Bái Chiêm Đình đế quốc lại tôn thờ Cơ Đốc giáo. Ngoại giao giữa hai nước cũng không tốt, bởi vì Đại Thực quốc cường thế, đã chiếm lĩnh Syria cùng Palestine của Bái Chiêm Đình đế quốc, vì vậy song phương đang ở thế đối địch.

Chẳng qua A Lạp Bá đế quốc Cáp Lý Phát Âu Mạch Nhĩ muốn đối phó Tác San vương triều nên không xâm phạm lẫn nhau với Bái Chiêm Đình đế quốc. Nhưng lẫn nhau tồn tại cừu hận lại không hề vì thế mà ngừng lại. Một đường đến đây bọn hắn không ngừng trào phúng lẫn nhau.

Đỗ Hà từ trong miệng phiên dịch nghe được liền bật cười, trong lòng lại dâng lên cảm giác thật vớ vẩn.

Phương Đông cùng phương Tây quả thật có ý nghĩa bản chất khác biệt, nhất là trong tín ngưỡng. Hoa Hạ từ xưa không thiếu linh tự tinh thần, như Đạo giáo Lão Tử, Phật giáo Bồ Tát, Như Lai vân vân, nhưng tín ngưỡng cũng không đến nỗi hoàn toàn mù quáng.

Mà phương Tây lại khác hẳn, bọn họ có một loại cảm xúc mù quáng đối với tín ngưỡng, ở trong tuyệt đại đa số người thậm chí còn xem tín ngưỡng hơn cả hoàng đế, thế lực tôn giáo còn có riêng chủ quyền hơn cả hoàng đế.

Đây là điểm mà tư tưởng người phương Đông như Đỗ Hà không cách nào thấu hiểu.

Nghe hai người không ngừng tranh luận, Đỗ Hà có chút tự hào nói:

- Sáng tạo ra kỳ tích này không phải là chân chủ của Hồi giáo, cũng không phải Thượng Đế của Cơ Đốc giáo, mà là con dân Hoa Hạ chúng ta!

Nghe được phiên dịch, Âu Tư Đặc cùng Ngõa Luân Tư đều dừng tranh luận, không ngừng tán thán.

Bọn họ chỉ biết Đại Đường là một quốc gia thần bí, cường đại mạnh mẽ. Bọn hắn cũng không biết sự ưu tú của Lý Thế Dân, cũng không rõ về lịch sử Trung Hoa, càng không biết Đường triều hiện tại có được thành tựu là do tích lũy ngàn năm văn hóa. Chỉ cảm thấy Đường triều thật lợi hại, trong lòng càng thêm kính ngưỡng.

Đỗ Hà giới thiệu về thành Trường An cho bọn họ, nhưng khi nghe được dân số trong thành lên tới mấy trăm vạn, đều kinh hãi nói không ra lời.

Đặc điểm lớn nhất của phương Tây là hoang vắng, loại thành thị có tới hơn trăm vạn nhân khẩu theo bọn họ nghĩ chỉ giống như nằm mơ. Khi thành Rome cường thịnh nhất, vương thành cũng không có nhiều nhân khẩu đến như vậy.

Hương ba lão vào thành cũng không chỉ có Âu Tư Đặc cùng Ngõa Luân Tư.

Từ Cao Ly (Cao Câu Lệ) đến, Hiên Viên Thiên Dã cũng là một trong số đó.

Cao Câu Lệ còn kém hơn A Lạp Bá đế quốc, Bái Chiêm Đình đế quốc nhưng tính cách cũng như Dạ Lang năm xưa, không xem ai ra gì. Hiên Viên Thiên Dã cũng bị một ít ảnh hưởng, nghĩ Đường triều dù cường đại hơn Cao Câu Lệ, nhưng cũng không cường đại được bao nhiêu.

Thẳng đến khi xuôi nam tận mắt nhìn thấy, hắn mới hiểu được chênh lệch bên trong, líu lười nói:

- Vương thành Cao Câu Lệ so sánh với vương thành Đại Đường khoảng cách thật quá xa đi...

Vậy mà còn luôn tâm niệm giết ra Liêu Đông, xâm lấn Trung Nguyên. Muốn phân cao thấp với Đại Đường, đem lãnh thổ phía nam chiếm dụng. Nương, đây cần tới bao nhiêu dũng khí, đầu óc thật ngu ngốc bao nhiêu mới dám nói ra lời này!

Dù sao thuở nhỏ Hiên Viên Thiên Dã cũng được dạy dỗ người Hán tài giỏi, giờ khắc này cũng vì sự cường đại của quốc gia mình mà cảm thấy tự hào.

Đi trên Chu Tước đại nhai, Hiên Viên Thiên Dã nghĩ nên làm sao mới có thể gặp mặt Đại Đường hoàng đế. Tuy rằng hắn không hiểu rõ về chế độ Đường triều, nhưng hắn cũng rõ một vị đế vương cao cao tại thượng cũng không phải loại người có thân phận như hắn muốn gặp là có thể gặp được. Nhất định phải nghĩ ra một phương pháp, trong đầu hắn thay đổi thật nhanh, đột nhiên phát hiện sau lưng có động tĩnh lớn, liền dừng chân lại, nhìn ra phía sau, thấy một nhóm binh lính tách ra dân chúng hai bên đường, đang bảo hộ một nhóm người phương Tây đi về hướng hoàng cung.

Trường An thông suốt khắp bốn phương, tin tức lưu thông thật nhanh chóng. Ngay khi sứ đoàn của Âu Tư Đặc cùng Ngõa Luân Tư bước lên đường đến Trường An, tin tức đã được truyền ra.

Người biết hay không biết đều nghị luận thật sôi nổi.

Một thương nhân vân du khắp bốn phương đang đứng bên cạnh Hiên Viên Thiên Dã nói:

- Đây là sứ giả của Đại Thực quốc (A Lạp Bá đế quốc) cùng Đại Tần quốc (Bá Chiêm Đình đế quốc) đi, quả nhiên khác hẳn với chúng ta, nhìn khổ người cùng màu tóc vàng, thật lạ lùng. Cũng là người Trung Nguyên chúng ta đẹp hơn, tiêu sái hào phóng, nhất là Đỗ đại tướng quân, còn là mẫu mực của nam nhân, nếu có chút phong thái của hắn, ta cũng không cần sầu không cưới được thê tử!

Ngữ khí của hắn có chút hối tiếc.

Trong lòng Hiên Viên Thiên Dã vừa động, thầm nghĩ:

- Đỗ đại tướng quân, chẳng lẽ chính là Đỗ Hà đã đánh bại Hầu Quân Tập?

Ánh mắt của hắn dừng ngay bóng lưng Đỗ Hà, như có suy nghĩ gì...

675. Chương 701: Cầu Giảo Cầu Ké

Đỗ Hà dẫn đoàn sứ giả đi gặp mặt Lý Thế Dân, trải qua cuộc nói chuyện dọc theo đường đi, A Lạp Bá đế quốc cùng Bá Chiêm Đình đế quốc, những đại quốc phương Tây cũng đã không còn dám mang theo bất kỳ ý nghĩ can nhiễu nào.

Ban đầu khi họ tiếp đãi sứ giả Đại Đường, nghe Lý Nghĩa, Vương Huyền Sách miêu tả về Đại Đường vương triều, tận đáy lòng có chút không cho là đúng.

Điều này cũng là chuyện hợp tình lý, người đều có loại tình cảm thù hận riêng của mình. Ở trước mặt người bên ngoài phần lớn cũng sẽ không có ai nói quốc gia của mình rác rưởi thế nào, dù cho quốc gia kia thật sự chẳng ra gì.

Có lẽ Đường triều rất cường đại, nhưng bọn hắn căn bản không tin mạnh mẽ cường thịnh như lời kể của Lý Nghĩa cùng Vương Huyền Sách, trong lòng vẫn cảm thấy Đường triều nhiều nhất là hơn bọn họ được một chút mà thôi. Điểm khoảng cách kia vẫn có thể theo kịp mà không phải để nhìn lên.

Thẳng đến khi đi tới Giang Nam, nhóm sứ giả mới trợn tròn mắt. Tuy rằng hiện tại Giang Nam vẫn còn kém hơn Quan Trung, Trung Nguyên, Tây Xuyên dồi dào, nhưng mấy năm gần đây nhận lấy ảnh hưởng của Đỗ Hà, ánh mắt cùng chú ý của triều đình đều đặt nơi này.

Thế cho nên thương nhân tinh mắt sôi nổi đầu tư vào nơi này, lại thêm Giang Nam là đại bản doanh của ngành trà. Vũ gia trà quảng bố khắp Đại Đường, kéo theo kinh tế phát triển, khiến cho cả Giang Nam hiện ra cảnh tượng sinh cơ bừng bừng. Loại tình hình trăm họ an cư, thương nhân khắp nơi trên đất, ở phương Tây hiện tại hoàn toàn không thể nhìn tới.

Dù sao xã hội phong kiến cùng xã hội nô lệ vẫn có ý nghĩa bản chất khác nhau.

Ở phương Tây, phần lớn của cải đều tụ tập ở trong tay lãnh chúa chủ nô cùng quý tộc, dân chúng đối với bọn họ mà nói chỉ là người hầu dùng để sai sử. Ở thời kỳ kia, bọn họ không có tự do gì đáng nói. Ở Đại

Đường tuy không dám nói đến dân chủ tự do, nhưng chỉ cần không phạm tội, hoặc không ký tên văn tự bán mình, dân chúng tâm thường vẫn còn quyền tự chủ rất lớn.

Ở Đường triều có thể nhìn thấy một người bình thường phấn đấu trở thành phú hào ngàn vạn, nhưng ở phương Tây là chuyện không dễ dàng. Phương Tây quý tộc chủ nô, lãnh chúa có được hết thảy lực lượng, người thường cho dù cố gắng như thế nào cũng chỉ là dốc sức làm việc cho quý tộc lãnh chúa, vì như vậy tâm tình làm việc của họ như thế nào liền có thể nghĩ ra.

Ở điểm này song phương có chênh lệch rất lớn.

Bởi vậy ở phương Tây không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng dân chúng giàu có, thiên hạ hưng thịnh như nơi này.

Càng đi sâu vào Đại Đường, sứ giả các quốc gia đều tròn mắt. Những sứ giả này đều thuộc những quốc gia có chút cường đại, cũng có quốc gia nhỏ yếu, chợt phát hiện ra diện tích của quốc gia mình cũng không sánh bằng một thành trấn của Đại Đường, xấu hổ không biết dùng lời nào để nói chuyện.

Mặc dù là những cường quốc như A Lạp Bá đế quốc hay Bái Chiêm Đình đế quốc, cũng phát giác ra Đại Đường đất rộng tài nguyên nhiều. Từ Giang Nam đến Trường An dùng suốt thời gian một tháng lộ trình, căn cứ theo bọn họ hiểu biết, diện tích Đại Đường họ mới đi qua được một nửa, nếu tiếp tục đi về phía tây còn có Cao Xương, phía bắc còn thêm rộng lớn, với sức của họ phải đi lộ trình gấp hai ba lần hiện tại.

Chinh phục giả vĩ đại nhất phương Tây là Alexander đại đế, hấn chinh phục lãnh thổ vô cùng mở mang, nhưng so sánh với Đường triều tựa hồ còn kém rất xa. Hôm nay đi tới Trường An, rung động càng thêm nghiêm trọng.

Một tòa thành trì, có tới trăm vạn dân cư...

Đường phố rộng hơn trăm thước, có thể chứa tám mươi cỗ xe ngựa đi song song, quy mô ở trong mắt các sứ giả đúng là kinh thế hãi tục. Mặc dù là A Lạp Bá đế quốc cực mạnh, tuyến đường chính đi thông hoàng cung cũng không phải tuyến đường chính của Trường An được phân nửa.

Chênh lệch này thật sự là quá lớn.

Việc của Dạ Lang chỉ xảy ra một lần là đã đủ, chỉ có kẻ ngốc mới ngã thêm lần nữa ở cùng một địa phương. Tiến đến Trường An đều là tinh anh các quốc gia, dọc theo đường đi hiểu biết, bọn hấn làm sao còn không phân rõ chân tướng của sự thật. Mỗi người đều hiểu được, Đại Đường vương triều chân chính so với sự miêu tả của Lý Nghĩa cùng Vương Huyền Sách còn mạnh hơn trong sự tưởng tượng của bọn họ rất nhiều.

Đối mặt với vương triều cường thịnh như vậy, đặc phái viên các quốc gia hoàn toàn đã không còn ý tứ tranh phong, một nhóm người thật ngoan ngoãn lễ phép.

Đối với Lý Thế Dân kính như thần minh, đối với Đỗ Hà cũng nói gì nghe nấy.

Dâng lên lễ vật, triển khai tiếp xúc giữa quốc gia cùng quốc gia, định minh ước lẫn nhau, thương nghị điều khoản có lợi trong con đường tơ lụa.

Gặp được Đại Đường cường thịnh, đặc phái viên các quốc gia cũng buông xuống tư thế, không làm ra hành động báo giá bất hợp lý, cũng hi vọng Đường triều kéo dài giao dịch cùng các quốc gia, cũng không mưu cầu lợi ích trước mắt. Song phương mở ra bảng giá đều nằm trong phạm vi có thể thừa nhận lẫn nhau, xem như thật sự ăn nhịp, đại sự đã định.

Lý Thế Dân thiết yến khoản đãi, những đại thần có thân phận địa vị trong triều cùng tương bồi.

Tiết mục trợ hứng trong yến hội lại lấy “Vũ” là chủ yếu.

Những vũ đạo của sứ giả phương Tây nhìn không hấp dẫn, chỉ có tiết mục khí phách càng thêm phù hợp với khẩu vị của bọn họ.

Nhất là “Tần Vương Phá Trận Nhạc” loại tiết mục cỡ lớn đàng đàng sát khí càng làm các sứ giả vô án tán dương.

Yến hội chấm dứt, Đỗ Hà an bài sứ giả về dịch quán nghỉ ngơi, sau khi an bài xong chỗ dừng chân cho bọn họ hần mới quay người về phủ.

Đỗ Hà cười quỷ dị, thúc ngựa chạy chậm xuyên qua hai con đường, rẽ vào một đường tắt nhỏ...

Hiên Viên Thiên nhìn thấy thân ảnh Đỗ Hà biến mất trong tầm mắt càng tăng nhanh bước chân.

Hần đang tìm cơ hội gặp mặt Lý Thế Dân, luôn luôn không có biện pháp. Thẳng đến khi ở trên đường nhìn thấy Đỗ Hà nghênh đón sứ giả các nước, trong lòng liền có tính toán. Bản thân hần không cách nào gặp được hoàng đế, nhưng Đỗ Hà có thể. Mặc dù ở tận xa xôi Cao Câu Lệ hần cũng nghe qua danh hào của Đỗ Hà. Nhất là cuộc chiến bắc phạt Tiết Duyên Đà, làm đại danh của Đỗ Hà nhanh chóng lan truyền tại phương bắc.

Hiên Viên Thiên vẫn luôn đứng ở cửa cung chờ Đỗ Hà, thẳng đến khi Đỗ Hà xuất hiện.

Sự tình có chút khẩn cấp, nhưng hần cũng nhìn ra Đỗ Hà đang có nhiệm vụ trong người, cũng không tùy tiện tiến lên bắt chuyện để tránh tạo thành hiểu lầm cùng phiền toái không cần thiết. Hần xa xa đi theo, thẳng đến khi thấy Đỗ Hà đưa các sứ giả đến dịch quán mới tính toán tiến lên bày tỏ hết thấy.

Còn chưa đợi hần tiến lên, thân ảnh của Đỗ Hà đã biến mất trong ngõ nhỏ.

- Đó là đường tắt sao?

Đối với thành Trường An, Hiên Viên Thiên không quen thuộc chút nào, cũng không rõ ràng ngõ nhỏ kia là một tử lộ.

Khi hần đi theo vào ngõ nhỏ, vừa chuyển qua ngã rẽ, lập tức phát hiện phía trước là ngõ cụt, một tuần mã hiếm thấy đang đứng tận sâu bên trong.

Đi theo Đỗ Hà một đoạn đường, hần tự nhiên biết được tuần mã của Đỗ Hà, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng người cưỡi ngựa.

- Không xong!

Hiên Viên Thiên đột nhiên có cảm giác có tật giat mình, dù hần không làm chuyện gì thẹn với lương tâm nhưng hần theo dõi Đỗ Hà suốt đoạn đường cũng là sự thật. Hàng năm hần sinh hoạt tại Trường Bạch sơn, luôn vào núi săn bắn nên luyện được một thân công phu không tầm thường, không thể tưởng được lại bị phát hiện, tâm niệm chợt động quay đầu nhìn lại, một thân ảnh chắn ngang đường vào ngõ nhỏ, ngăn chặn đường đi của hần, chính là Đỗ Hà. Chẳng biết từ lúc nào Đỗ Hà đã xuất hiện ngay sau lưng hần, trong lòng hần giat mình hoảng sợ.

Lúc Đỗ Hà đi vào hoàng cung cũng không phát hiện bị Hiên Viên Thiên theo dõi. Dù sao đoàn người của họ bị dân chúng quan sát quá chăm chú, hấp dẫn người chú ý là chuyện đương nhiên. Cho dù giác quan thứ sáu của Đỗ Hà mẫn tuệ như thế nào, cũng không khả năng phát giác có ánh mắt đang theo dõi mình.

Khi hần đi ra hoàng cung, liền khác hần.

Hoàng cung trọng địa, người không phận sự miễn lãng vãng chung quanh.

Mặc dù khinh công của đối phương không tệ, nhưng không tránh thoát cảnh giác của Đỗ Hà.

Hần không thể phán đoán người theo dõi mục tiêu là hần, hay là sứ giả nước khác nên không lên tiếng.

Cho tới khi đem đối phương dẫn dụ vào ngõ nhỏ mới xác định mục tiêu là hần.

Về phần làm sao đi tới sau lưng Hiên Viên Thiên, vậy vô cùng đơn giản. Khinh công của hần trực tiếp bay qua tường vây, còn cách bức tường đã lướt qua người Hiên Viên Thiên nhiều vòng qua.

- Người là ai, theo dõi ta làm gì?

Đỗ Hà tài cao gan lớn, không chút sợ hãi nhìn thẳng tới người trước mặt, trong lòng không khỏi tán thưởng một câu “một nhân vật không tầm thường”, thân thể Hiên Viên Thiên mạnh mẽ tráng kiện, tuổi còn trẻ nhưng lại có được khí khái oai hùng của người phương bắc, rất có phong phạm của Yến Triệu năm xưa.

Hiên Viên Thiên cũng đã ổn định cảm xúc, cười nói:

- Đổ đại tướng quân thật bản lĩnh, tại hạ đi theo đại tướng quân cũng không có ác ý. Thật sự có chuyện quan trọng muốn nhờ, hi vọng được gặp hoàng thượng một lần, làm phiền tiến cử!

Đổ Hà lần đầu tiên gặp được loại chuyện này, có chút ngoài ý muốn, tiến tới gần vài bước ngạc nhiên nói:

- Giúp người tiến cử với ta mà nói cũng không khó. Nhưng cần phải có một giải thích hợp lý, ta không cho rằng nên làm!

Hiên Viên Thiên tìm Đổ Hà cũng không tính là không có đạo lý. Dù hắn không biết Đổ Hà, nhưng sự tích lại nghe qua không ít. Nhất là chuyện chữa ôn dịch tại Giang Nam, bắt chấp an nguy bản thân.

Ở trên đời này chán ghét Đổ Hà có không ít người, nhưng lại không có ai cho rằng Đổ Hà là đại gian ác.

Hiên Viên Thiên cũng tin tưởng Đổ Hà sẽ nghiêm chỉnh quan tâm phần tình báo này của hắn, cũng không có ý định giấu diếm mà mời Đổ Hà đến tể quán một chuyến, địa điểm do Đổ Hà quyết định.

Đổ Hà mang theo Hiên Viên Thiên đi tới Nghênh Tân Lâu của Vũ gia, vào một nhà gian thật yên tĩnh.

Lúc này Hiên Viên Thiên mới yên tâm, liền nói rõ ý tứ của mình đến đây.

Đổ Hà lắng nghe, cũng cảm thấy kính nể, không thể tưởng được tận bên trong Cao Câu Lệ còn có một nhóm người như vậy, trong lòng cũng thật cảm khái, kêu rượu cùng thức ăn nhiệt tình kính Hiên Viên Thiên ba chén.

Tính tình Hiên Viên Thiên cũng hào sảng, không cự tuyệt, uống cạn chén nói:

- Ta từ xa xôi vạn lý mà đến, đó là hi vọng Đại Đường có thể xuất binh bắc thượng, thu phục cổ hươu, báo thù cho đồng bào từng đột tử tại tha hương...

Đổ Hà im lặng không nói, chậm rãi:

- Liêu Đông từ xưa tới nay đều là lãnh thổ của chúng ta, lấy về là tất nhiên. Cao Câu Lệ cũng không còn nhảy nhót được bao nhiêu ngày. Thịnh cầu của người ta đáp ứng, nhưng người cũng không nên ôm nhiều hi vọng. Hiện tại hoàng thượng anh minh uy phong, ngài không phải Dương Quảng, sẽ không tùy tiện miễn cưỡng hành sự. Tình huống Cao Câu Lệ tồi tệ, xua binh thảo phạt cần hao tổn còn nhiều hơn cả bắc phạt Tiết Duyên Đà. Đại Đường mới rời khỏi tiền tuyến được nửa năm, chưa khả năng phát động viễn chinh quy mô lớn. Viễn chinh nếu không hợp lý không còn gọi là viễn chinh, mà là hao tài tốn của!

Hiên Viên Thiên chung quy chưa từng học qua chiến sự, cũng không hiểu được, đánh giặc phải tốn tài chính cực lớn, không phải nói đánh là liền đánh, nghe Đổ Hà nói như vậy nhất thời ngây người, hồi lâu mới nói:

- Vậy bố trí của gia gia ta chẳng phải lại uống phí hay sao?

Đổ Hà cười thần bí, nói:

- Cũng không hẳn vậy, chỉ cần lời người nói là thật, vẫn thật hữu dụng. Tối thiểu trước khi Đại Đường có đầy đủ thực lực kinh tế xuất binh, để cho bọn hắn đấu lương bại câu thương...

676. Chương 702: Khu Sói Nuốt Hổ

Từ xưa tới nay, mỗi người đều có một tiêu chuẩn nhận thức người khác.

Đổ Hà cũng không ngoại lệ. Tuy Hiên Viên Thiên còn trẻ tuổi, nhưng ổng trọng lão luyện, từng hành vi cử chỉ hào sảng thẳng thắn, làm lòng người sinh hảo cảm, cũng làm cho Đổ Hà tin tưởng những lời nói của hắn.

Giờ phút này định nghĩa về Hiên Viên Thiên trong lòng Đổ Hà: nếu không phải là một người yêu nước ẩn giấu trong Cao Câu Lệ nhiều năm, thì là một tên lừa bịp vô song tài giỏi.

Cho dù chỉ là kẻ lừa đảo thì lại thế nào?

Mình chỉ là một người truyền tin, đến tột cùng có muốn tiếp kiến hay không phải xem vào ý tứ của Lý Thế Dân.

Cho dù Hiên Viên Thiên có tâm địa hiểm độc, hẳn chỉ là một người bình dân, đứng ở khoảng cách xa Lý Thế Dân mấy chục thước, trong người không có bất kỳ vũ khí nào, ở ngay trước mắt bao người cũng không tạo được thương tổn gì cho Lý Thế Dân vốn võ nghệ đạt tới tiêu chuẩn nhất lưu. Cho dù là cao thủ tuyệt thế như Hạng Vũ cũng không được.

Nếu Hiên Viên Thiên không phải muốn ám sát Lý Thế Dân mà tính toán lợi dụng âm mưu tạo cạm bẫy, điều này cũng không sao cả, Đại Đường uy chấn thiên hạ, chẳng lẽ còn không có được hệ thống tình báo cho riêng mình hay sao?

Bọn họ còn có cả một thời gian dài để chứng thực tình báo, nếu là thật, tự nhiên là chuyện tốt, nếu Hiên Viên Thiên mang ý xấu, vì sao lại không tương kế tựu kế?

Đỗ Hà đã sớm không còn là thái điều trong chính đàn, cũng theo mọi mặt suy nghĩ tới chuyện này. Đường nhiên không thể nói hẳn không tin được Hiên Viên Thiên, nhưng bản thân ở địa vị cao, mọi việc đều phải nên cẩn thận suy xét, tránh gây tai họa đến cho người nhà.

Đỗ Hà trước tiên chiêu đãi Hiên Viên Thiên, đồng thời hỏi thăm về tình huống của Cao Câu Lặc.

Hiên Viên Thiên tận tình kể lại tỉ mỉ, đem hết thấy những gì mình biết đều nói cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà nghe xong liên tục gật đầu, cũng không sai biệt bao nhiêu trong sự tưởng tượng của hắn. Thực lực của Cao Câu Lặc có hạn, chân chính khó khăn chính là nguyên nhân khí hậu.

Trong lịch sử Lý Thế Dân thảo phạt Cao Câu Lặc cũng bị hoàn cảnh khí hậu ảnh hưởng. Trận chiến ấy Lý Thế Dân thân chinh, nhiều năm chưa từng chỉ huy chiến đấu, trình độ quân sự của vị thống soái cao nhất Đại Đường này cũng không phai nhạt. Dẫn theo hồ lang chi sư của Đường triều, một đường công thành phá trại, phá thành Liêu Đông, phá Cái Mưu thành, định Ti Sa thành, hơn nữa còn công khai duyệt binh bên bờ Áp Lục Giang.

Lần đó thảo phạt Cao Câu Lặc, Đường quân phá được Huyền Thố, Hoàn Sơn, Cái Mưu, Ma Mễ, Liêu Đông, Bạch Nham, Ti Sa, Mạch Cốc, Ngân Sơn, Hậu Hoàng tổng cộng mười tòa thành, ở Tân Thành, Kiến An, Trú Tất trăm thủ bốn vạn quân, bản thân lại chỉ trả giá đại giới hai ngàn quân tốt.

Chiến tích như thế so sánh với Dương Quảng hoàn toàn khác biệt. Nhưng cuối cùng Lý Thế Dân vẫn phải lui binh, trong hoàn cảnh tồi tệ bị bảo lũy An Thị thành của Cao Câu Lặc ngăn chặn bước tiến. Chiến tuyến quá dài, tiêu hao quá lớn, nước cũng không thể một ngày không vua, Lý Thế Dân vì nghĩ lâu dài đành phải mang theo quan quân từ binh đầu hàng của Cao Câu Lặc cùng tù trưởng tổng cộng là ba ngàn người rút về Trung Nguyên.

Trận chiến này trọng thương Cao Câu Lặc, thu phục cổ hươu Liêu Đông, làm cho lãnh thổ bị chiếm đoạt quay về Hoa Hạ, là trận đại thắng hiếm có.

Nhưng Lý Thế Dân tâm cao khí ngạo, nhưng chung quy bởi vì không thể hoàn toàn tiêu diệt Cao Câu Lặc mà không chấp nhận thắng quả như vậy, tự nhận mình đã thất bại.

Hiện tại chính là một cơ hội tốt, nhớ rõ trong lịch sử Uyên Cái Tô Văn trực tiếp dựa vào ưu thế binh lực đem quốc vương Vinh Lưu Vương của Cao Câu Lặc giết chết, lấy thủ đoạn thiết huyết ổn định cục diện Cao Câu Lặc, tụ tập tất cả lực lượng của một nước hóa thành một khối đá vừa cứng lại vừa ngoan cố đến ngăn cản Đường quân.

Có lẽ bởi vì hiệu ứng hồ điệp, Vinh Lưu Vương ngoài ý muốn được Hiên Viên Khách trợ giúp mà còn sống, khiến Cao Câu Lặc gặp phải cục diện phân tách. Bên trong nội bộ có Hiên Viên Khách tương trợ, nếu có được Đường triều trợ giúp, diệt Cao Câu Lặc sẽ không bước lên đường cũ của lịch sử.

Lúc này Đỗ Hà liền tiến cung, gặp mặt Lý Thế Dân.

Cũng như lời hắn nói, lấy thân phận hiện giờ của hắn chỉ cần Lý Thế Dân chưa đi ngủ, không phải đang thương nghị quân quốc đại sự cùng các vị tể tướng, chủ yếu tùy lúc có thể gặp mặt.

Lý Thế Dân nghe được lời tự thuật của Đỗ Hà, trong mắt nhất thời bắn ra tia sáng kỳ dị...

Hắn đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc này.

Liêu Đông ở thời kỳ Chiến Quốc, Tần, Hán vốn thuộc lãnh địa của Hoa Hạ, nhưng bởi vì Tùy triều xuống dốc, Cao Câu Lệ thừa cơ khởi dậy, chiếm đoạt lãnh thổ Liêu Đông về cho mình.

Ý thức lãnh thổ của người Hán xa xa cao hơn bất cứ dân tộc nào, những dân tộc khác có thể không so đo lợi hại bên trong, nhưng người Hán thì khác hẳn. Liêu Đông là lãnh thổ của Hoa Hạ, nhưng luôn bị Cao Câu Lệ thống trị, đây là chuyện mà không có bất cứ vị hoàng đế nào chịu đựng được.

Càng khỏi nói tới vị đế vương có dục vọng thống trị mạnh mẽ như Lý Thế Dân, dưới giường của mình há cho phép người khác ngủ ngáy.

Sau trận bắc phạt Tiết Duyệt Đà, như có như không, ánh mắt của Lý Thế Dân đã bắt đầu chỉ hướng đông bắc Cao Câu Lệ. Chuyện mà tiền triều không thể hoàn thành, liền do hắn đến thay mặt hoàn thành...

Lúc này Lý Thế Dân liền tiếp kiến Hiên Viên Thiên, hỏi chuyện đã trải qua thật tỉ mỉ.

Cũng giống như suy đoán của Đỗ Hà, Lý Thế Dân tuy có tính khí dã tâm, nhưng tuyệt đối không giống như Dương Quảng mù quáng xằng bậy.

Gặp phải cơ hội lần này, hắn cũng không lập tức đưa ra tính toán xuất binh, chỉ khen ngợi:

- Lệnh tổ tình cảm sâu đậm, làm trăm động dung...Chỉ là vạn lý viễn chinh không phải là chuyện có thể tùy tiện quyết định. Người trở về nói cho lệnh tổ, an tâm đừng nóng nảy. Nhiều năm còn chờ đợi được, cũng không kém một chút thời gian!

Hiên Viên Thiên từ chỗ Đỗ Hà cũng hiểu được nguyên nhân, không nhiều lời, tỏ vẻ hiểu được.

Lý Thế Dân cười sai người lấy một thanh Đường đao tặng cho Hiên Viên Thiên, xem như khen ngợi lòng trung thành của hắn.

Hiên Viên Thiên liền lui ra trước.

Lý Thế Dân ha ha cười, vươn người đứng dậy, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Tiểu tử ngươi thật sự là phúc tinh của trăm, chuyện tốt thế này cũng gặp được...chậm thì một năm, lâu thì hai tới ba năm, Đại Đường chúng ta phải san bằng Cao Câu Lệ!

Khi Hiên Viên Thiên còn ở đây, Lý Thế Dân cẩn giữ gìn uy nghiêm của quân vương, luôn ăn nói thật thong dong. Hiện giờ hắn đã lui xuống, đối mặt với con rể Đỗ Hà, Lý Thế Dân khôi phục lại thái độ ngày thường, biểu lộ lòng vui sướng của chính mình.

Chuyện thảo phạt Cao Câu Lệ Lý Thế Dân vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, nhưng hắn hiểu rõ ràng thảo phạt Cao Câu Lệ so với Tiết Duyệt Đà còn khó khăn nhiều hơn. Đường nhiên không phải do thực lực chênh lệch mà là văn hóa khác biệt.

Tiết Duyệt Đà ủng binh ba mươi vạn, quả thật rất cường đại, Lý Thế Dân lại chẳng thềm ngó tới. Chỉ vì Tiết Duyệt Đà là dân tộc du mục, theo chân bọn họ đối chiến giao phong là quyết thắng thua theo kiểu dã chiến. Không cần quyền tranh tài, Đại Đường mạnh mẽ không cần sợ bất luận kẻ nào, dù là dân tộc du mục thiện chiến dũng mãnh.

Mà Cao Câu Lệ cũng là dân tộc nông canh, bọn họ học tập văn hóa Hán Đường, lấy thành trì cư ngụ, theo hiểm mà thủ, khi đánh trận đặc biệt khó khăn.

Vạn dặm viễn chinh là một trận công thành chiến cực kỳ gian nan, khí hậu lại càng thêm tồi tệ.

Đủ loại nhân tố không khỏi biến thành khó khăn phá địch.

Y theo kế hoạch mà Lý Thế Dân sớm định ra, Đại Đường cần dốc lòng phát triển năm sáu năm mới có thể thảo phạt Cao Câu Lệ. Hiện tại chỉ cần hai ba năm, Đại Đường đủ sức đem Cao Câu Lệ mang về lãnh thổ.

Đỗ Hà cười đáp:

- Tất cả đều là do nhạc phụ đại nhân hồng phúc tề thiên, tiểu tử bắt quá dính chút ánh sáng mà thôi!

Lý Thế Dân cũng tự kỷ ngẩng đầu, qua một lát mới nói:

- Việc này người cảm thấy nên làm sao lợi dụng?

Đỗ Hà nói:

- Việc này không cần tiểu tể nghĩ đi...Năm xưa đối phó Đột Quyết, nhạc phụ đại nhân dùng thủ đoạn phân hóa nội chiến, chỉ là đùa trong lòng bàn tay, làm sao còn cần tiểu tể múa rìu qua mắt thợ!

Lý Thế Dân hiểu ý mỉm cười.

Đỗ Hà dẫn Hiên Viên Thiên rời khỏi hoàng cung, dọc theo đường đi hỏi thăm tình huống An Thị thành.

An Thị thành là nơi phải đi qua khi tiến công Cao Câu Lỵ. Khi Hiên Viên Thiên đi Trường An từng đi qua tòa thành này, căn cứ theo trí nhớ nhất nhất trả lời câu hỏi.

Đỗ Hà nghe chăm chú, trầm giọng nói:

- An Thị thành là hàng rào kiên cố nhất khi Đại Đường tấn công Cao Câu Lỵ, nếu điều kiện cho phép, ta hi vọng các người có thể dời vào An Thị thành, đến lúc đó nhất định có thể lập được nhiều kỳ công...

Hiên Viên Thiên cũng không tinh thông binh pháp, nhưng biết trình độ quân sự của Đỗ Hà, không chút do dự gật đầu nói:

- Việc này ta sẽ nói với gia gia!

Ngày hôm sau, Lý Thế Dân lợi dụng danh nghĩa Thiên Khả Hãn ủng hộ Vinh Lưu Vương, hơn nữa còn tăng cường chỉ trích Uyên Cái Tô Văn kẻ dưới phạm thượng, tội ác tày trời, yêu cầu hãn lập tức trối mình xin chịu tội.

Đỗ Hà thấy hành động không hiểu ra sao của Lý Thế Dân, có chút mơ hồ. Nhưng sau một phen suy nghĩ, trong lòng giật mình, không thể không bội phục thủ đoạn cao minh của Lý Thế Dân. Hãn chỉ dùng mấy câu buộc tội thật đơn giản, đã đem Vinh Lưu Vương cùng Uyên Cái Tô Văn đi hướng tử địa.

Nhìn qua Lý Thế Dân không thêm để ý phát biểu ý kiến chút nào, nhưng chính vì “không thêm để ý chút nào” lại sinh ra phản ứng dây chuyền thật lớn.

Uyên Cái Tô Văn đã tâm thật lớn, hãn đã tạo phản, đi lên con đường không thể quay về, tự nhiên sẽ không làm theo lời Lý Thế Dân, tự trối xin trị tội. Ảnh hưởng của Đường triều thật lớn, nếu công khai ủng hộ Vinh Lưu Vương, Uyên Cái Tô Văn không thể không nóng lòng, càng không khả năng tiếp tục đối chiến với Vinh Lưu Vương.

Điều duy nhất hãn có thể làm chính là lấy lòng Đại Đường, trước khi Đường triều xuất binh trợ giúp Vinh Lưu Vương, hãn phải tiêu diệt Vinh Lưu Vương.

Tuy Vinh Lưu Vương là chính thống, thực lực lại kém xa Uyên Cái Tô Văn. Nếu Uyên Cái Tô Văn xuất binh, Vinh Lưu Vương nhất định phải xin Đường triều giúp đỡ.

Cứ như vậy, Đường triều vừa có thể phân tách ra hai chư hầu Cao Câu Lỵ, mọi việc đều suôn sẻ, phân biệt ở sau lưng bọn hãn huy roi, làm cho bọn hãn tranh đấu lẫn nhau, cho Cao Câu Lỵ nội đấu mà hao tổn thực lực. Đại Đường nhân cơ hội ngưng tụ lương thảo, kinh tế, chuẩn bị xuất binh.

Về phần Hiên Viên Khách, Hiên Viên Thiên, Lý Thế Dân cho họ tiếp tục ẩn giấu, chờ đợi thời cơ.

Quả nhiên đúng như Lý Thế Dân tính kế, biết được Đường triều ủng hộ Vinh Lưu Vương, Uyên Cái Tô Văn luống cuống. Hãn vốn không xem Vinh Lưu Vương vào trong mắt, tính toán sau khi dẹp yên thế lực của Vinh Lưu Vương, xuất binh Liêu Đông thống nhất Cao Câu Lỵ. Nhưng Vinh Lưu Vương tạo nên quan hệ với Đường triều, điều này tạo nên ý nghĩa khác hẳn.

Thực lực của Đường triều cộng thêm địa vị chính thống của Vinh Lưu Vương, đủ tiêu diệt hãn.

Đầu hàng, điều đó không có khả năng.

Vinh Lưu Vương cần chính là mạng của hãn, nếu đầu hàng sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Uyên Cái Tô Văn thấy Lý Thế Dân tạm thời chỉ trợ giúp Vinh Lưu Vương bằng miệng, còn chưa có ý tứ muốn xuất binh. Lúc này nếu phái tâm phúc nhập Đường, tỏ vẻ thần phục, đồng thời cũng xuất binh Liêu

Đồng, tính toán trước khi Đường triều có hành động tiêu diệt Vinh Lưu Vương, ngừa việc hấn mượn dùng lực lượng Đường triều phát triển, chuyển bại thành thắng.

Vinh Lưu Vương biết được Uyên Cái Tô Văn xuất binh cũng luống cuống, luận thực lực hấn không phải địch thủ của Uyên Cái Tô Văn, bắt đắ dĩ chỉ có thể cầu trợ Đường triều đang ủng hộ hấn...

677. Chương 703: Ấm Mã Hoàng Hà, Trực Thủ Trường An

Đối mặt với vẻ lấy lòng của Uyên Cái Tô Văn, đối mặt với lời xin giúp đỡ của Vinh Lưu Vương, Lý Thế Dân chỉ cho một đáp án lập lờ nước đôi, một mặt ám chỉ Uyên Cái Tô Văn sẽ không xuất binh, một mặt lại cấp cho Vinh Lưu Vương một liều thuốc an thần, làm cho hai bên tự đánh nhau chết sống.

Đương nhiên hấn cũng không phải thật sự không quản, trước khi Đường triều xuất binh, bảo trụ Vinh Lưu Vương, không cho Vinh Lưu Vương bị Uyên Cái Tô Văn tiêu diệt, cũng là mấu chốt trong kế hoạch khu sói nuốt hổ.

Biết Đại Đường vương triều sắp binh phạt Cao Câu Lệ, trong lòng Đỗ Hà dâng lên kích động khó thể nói nên lời, chỉ vì một chút tư tâm trong lòng hấn.

Làm người hiện đại, bài xích Cao Câu Lệ thật sự không diễn tả được bằng lời nói.

Đáy lòng Đỗ Hà cũng biết rõ hiện đại Cao Câu Lệ cùng cổ đại Cao Câu Lệ hoàn toàn khác nhau.

Nhưng cảm tình là chuyện không thể khống chế, cho dù hiện tại Cao Câu Lệ không phải là Cao Câu Lệ đời sau, nhưng chỉ cần vẫn được gọi tên này, Đỗ Hà cũng không cách nào sinh ra được lòng hảo cảm.

Nhất là bên trong trí nhớ bọn hấn loạn nhận tổ tiên, làm ra một bộ phim lịch sử về “Uyen Cái Tô Văn”. Nội dung bên trong thật sự quá mức cực điểm, trong lịch sử Đường quân bắc phạt liên tục thắng lợi, chỉ thương vong hai ngàn quân tốt diệt bốn vạn quân tốt Cao Câu Lệ, bắt sống tù binh cấp bậc tướng lĩnh ba ngàn người.

Nhưng bọn hấn làm phim lại hoàn toàn ngược lại.

Trong phim Uyên Cái Tô Văn dũng mãnh vô địch, đè nặng Đường triều mà đánh, cuối cùng còn dùng một mũi tên bắn mù Lý Thế Dân, làm uy danh Thiên Khả Hãn hiển hách trong phim biến thành độc nhãn long. Cuối cùng Đường triều còn phải sợ hãi đến Cao Câu Lệ xin nghị hòa.

Lẽ nào lại như vậy, thật sự không chịu nổi.

Cũng bởi vì như thế trong lòng Đỗ Hà càng thêm chán ghét phản cảm Uyên Cái Tô Văn, đây chính là câu nói ương cật trì ngư, nếu ghét thì quả bồ hòn cũng méo.

Nhớ tới chuyện này, trong lòng Đỗ Hà chợt hưng phấn. Không phải nói Uyên Cái Tô Văn dũng mãnh vô địch sao, còn đè nặng Đường triều mà đánh, khiến Lý Thế Dân thành độc nhãn long sao? Được, hiện tại ta đè áp Uyên Cái Tô Văn mà đánh, đánh cho hấn biến thành độc nhãn long.

Cao Câu Lệ chính là một khối thịt, trong lịch sử Lý Thế Dân cắn hơn phân nửa nhưng không một ngụm làm thịt bọn hấn, như vậy để lão tử làm thịt bọn hấn.

Để xem đời sau bọn hấn làm sao mà biến thành phim ảnh!

Đỗ Hà càng nghĩ càng thêm hưng phấn, khi làm việc tinh thần càng thêm mười phần, trong lòng chỉ có một ý niệm, đem hết toàn lực phát triển, sau đó nuốt lấy Cao Câu Lệ.

Kinh tế ủng hộ chiến sĩ viễn chinh, lương thực là trọng yếu nhất.

Bởi vì khoai lang xuất hiện, thực vật tồn kho của Đường triều mạnh thêm, liên tục hòa dịu việc lương thảo thiếu thốn vì nhiều năm chinh chiến.

Con đường tơ lụa vẫn náo nhiệt như trước, nhưng dù sao còn cách nhau quá xa, đường bộ lại không được phương tiện, lợi nhuận thật tốt nhưng đã sắp bão hòa, muốn khuếch trương đại quy mô cơ hồ là không thể nào. Con đường tơ lụa trên biển càng thêm có vẻ trọng yếu.

Trong lòng Đỗ Hà biết được nếu muốn mở rộng con đường tơ lụa trên biển, mấu chốt không phải ở chỗ Lưu Nhân Quỹ chiêu đãi các thương nhân, mà là ở chỗ hấn tiếp đãi những đặc phái viên các quốc gia. Những đặc phái viên này đều có được địa vị hết sức quan trọng trong quốc gia của họ, là những nhân vật có thể ảnh hưởng tới quyết sách của thượng tầng trong nước.

Chỉ khi làm cho những nhân vật này nguyên vẹn ý thức được lợi ích khi cùng Đường triều cộng đồng phát triển con đường tơ lụa trên biển, mới có thể tạo được lợi ích lớn nhất. Chỉ bằng một mình Đường triều ra sức, thành công lấy được cũng chỉ có hạn.

Đỗ Hà cũng vì vậy mà hết sức tận lực với công tác này của mình. Hấn lấy thân phận nghênh đón các đại sứ, dẫn đặc phái viên các quốc gia đi lại hiển lộ rõ ràng thực lực kinh tế của Đại Đường, cùng thực lực quân sự mạnh mẽ thế nào.

Vạn Lý Trường Thành hùng vĩ, Trường An thành thị dồi dào, còn có con đường tơ lụa trao đổi giữa phương Đông cùng phương Tây, cộng thêm quân doanh của Đại Đường vương triều.

Vạn Lý Trường Thành là kiệt tác bất hủ, đồ vật của Trường An, thị tứ trong thành là thị trường kinh thương lớn nhất thiên hạ, lịch sử con đường tơ lụa xa xưa mà phồn hoa, quân đội Đường triều mạnh mẽ tung hoành bốn biển, đánh đâu thắng đó.

Thực lực kinh tế, thực lực quân sự, thực lực văn hóa, không khỏi tránh được vị trí mạnh mẽ nhất.

Các sứ giả chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng, phương nam Dạ Lang, không ngừng tấm tắc sợ hãi, hiểu được Đại Đường cường thịnh, không còn ai so sánh thực lực với quốc gia của chính mình. Dù là A Lạp Bá đế quốc cũng càng tỏ rõ hữu nghị thân thiết như huynh đệ.

Đối với lời đề nghị cùng nhau khai sáng con đường tơ lụa trên biển, cũng không ai lên tiếng nghi ngờ dị nghị. Đường triều cường thịnh như thế, cùng Đường triều thông thương đối với bọn họ mà nói là trăm lợi mà không một hại.

Đúng như lời của Đỗ Hà trước đó, thế cục tương lai phải được dựng lên từ hàng hải. Hải vận sẽ dần dần lật đổ địa vị của đường bộ, trở thành chiều hướng phát triển tất nhiên.

Chỉ có người tự mình thể nghiệm qua mới hiểu được hải vận nhanh chóng như thế nào, phương tiện ra sao, tiết kiệm thời gian rõ rệt.

Từ sau khi các quốc gia mở rộng hải vận, thương thuyền đi thông Trường An liên tục không ngừng.

Các loại vật phẩm từ phương Tây đưa tới, từ Giang Nam chảy vào Trung Nguyên. Các loại đặc sản Trung Nguyên cũng thông qua con đường tơ lụa trên biển đổ tới phương Tây.

Trong những lần giao dịch này, cũng giống như con đường tơ lụa đường bộ, cả Đường triều thu nhập từ thuế đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lượng mậu dịch con đường tơ lụa trên biển đang dần dần vượt qua con đường tơ lụa trên lục địa.

Đại Đường vương triều có hai con đường này, lượng giao dịch giữa song phương cực lớn, kinh tế hồi sinh cực nhanh, làm người ta phải kinh ngạc lú lút.

...

Liêu Đông thành!

Vinh Lưu Vương mờ mịt đứng trên đầu thành, nhìn dân chúng ra sức cứu giúp tài vật trong nhà, lúc này trong thành nước ngập sâu tới vài thước, phóng mắt nhìn ra tựa như một mảnh sông lớn. Hấn nhớ tới lời nói của cổ nhân: “Thủy hỏa vô tình”. Không khỏi bội phục cổ đại hiền giả hiểu biết thật chính xác.

Từ khi hấn rời đi Bình Nhưỡng, ly khai ra ngoài thế lực của Uyên Cái Tô Văn, chỉ cảm thấy trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá nhảy. Hấn có đầy đủ tin tưởng có thể bình định tiêu diệt Uyên Cái Tô Văn, trở thành quốc vương Cao Câu Lỵ danh xứng với thực.

Chỉ là hấn lần lần không ngờ hết thảy đều nằm ngoài tính toán của hấn.

Uyen Cái Tô Văn tiến tới quá nhanh, căn bản không cho hấn thời gian chỉnh đốn cùng sắp đặt.

Hắn dựa vào binh lực trên tay lão nhạc phụ, vội vàng ứng chiến, căn bản không phải đối thủ của Uyên Cái Tô Văn nắm giữ ba phần tư binh lực của Cao Câu Lỵ. Không tới một năm thời gian, binh mã dưới trướng hắn liên tiếp tháo chạy, tứ phương thủ quân lần lượt chết trận, cuối cùng còn bị nhốt trong Liêu Đông thành, chỉ có thể dựa vào thành tường Liêu Đông cao dày để chống đỡ đại quân của Uyên Cái Tô Văn.

Nếu không phải có được Đường triều âm thầm trợ giúp vật tư, bọn hắn căn bản không chống đỡ được tới hiện tại.

Vinh Lưu Vương tính kỹ thời gian, cũng đã giằng co nửa năm.

Bọn hắn liều chết chiến đấu trên tường thành Liêu Đông, song phương đều trả giá thương vong thật lớn.

Liêu Đông thành lớn như vậy, cơ hồ vỡ nát, tường thành hùng vĩ, rách vỡ tung tóe.

Đây còn chưa phải là mấu chốt, mấu chốt nhất chính là thủy nạn.

Trải qua nửa năm giằng co, Uyên Cái Tô Văn tựa hồ thông suốt, không còn tiến hành tấn công mãnh liệt, hắn đào mở liêu thủy, dùng chiến thuật thủy công bao phủ Liêu Đông thành.

Dân chúng Liêu Đông thành thương vong không lớn, nhưng mấu chốt ở chỗ lương thảo cùng sĩ khí. Lương thực tam quân cơ hồ bị lũ lụt trôi sạch, sĩ khí cũng bị lũ lụt cọ rửa, trôi đi không còn tồn tại.

Một đội quân khổ chiến thật lâu, mất đi sĩ khí cũng như mất đi linh hồn, căn bản không đáng giá được nhắc tới.

Lúc này một vị lão tướng đi tới bên cạnh Vinh Lưu Vương, chính là nhạc phụ của hắn Mã Luân Trạch. Thần sắc Mã Luân Trạch lo lắng nói:

- Đại vương, lương thảo trong thành không đủ ba ngày, hiện tại binh mã Uyên Cái Tô Văn vì tránh bị thủy tràn ngập, đã triệt mở vây khốn, thừa cơ hội này ngài chạy nhanh đi đi...

Vinh Lưu Vương nghe xong im lặng không nói gì. Thật lâu sau lại nhìn vị lão nhân gia lòng son dạ sắt với hắn, giận dữ nói:

- Người cảm thấy được Liêu Đông đánh mất, ta còn có thể đi nơi nào? Nơi nào mới là chỗ dung thân của ta?

Mã Luân Trạch nghe vậy cúi đầu, yên lặng không nói gì. Một lúc sau mới đáp:

- Đi Đại Đường, ở Đại Đường có thể bảo đảm chắc chắn an toàn cho đại vương!

Vinh Lưu Vương cười chua xót:

- Chẳng lẽ nhạc phụ còn nhìn không ra sao? Lòng dạ của Lý Thế Dân cũng chẳng khác gì Hán triều Tư Mã Chiêu, ai ai cũng biết. Hắn làm gì có tâm tư trợ giúp chúng ta, căn bản chỉ đang lợi dụng chúng ta, cho chúng ta liều sống một chết, chính mình làm ngư ông thủ lợi. Nếu ta đến cậy nhờ Lý Đường, Lý Thế Dân sẽ lấy ta làm lý do, thảo phạt Uyên Cái Tô Văn, sau đó quang minh chính đại đem Cao Câu Lỵ thu về lãnh thổ...

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt căm giận, một chiêu khu sói nuốt hổ này của Lý Thế Dân chỗ lợi hại nhất chính là dương mưu.

Âm mưu cùng dương mưu khác nhau lớn nhất chính là âm mưu làm người ta khó lòng phòng bị, dương mưu chính là dù người muốn phòng, cũng buộc phải bước vào cạm bẫy.

Vinh Lưu Vương biết được thì lại thế nào, nếu hắn không dựa theo yêu cầu của Lý Thế Dân, không nhận Lý Thế Dân âm thầm ủng hộ, đầu của hắn lập tức biến thành cái bô cho Uyên Cái Tô Văn. Đồng dạng, nếu Uyên Cái Tô Văn không dựa theo yêu cầu của Lý Thế Dân, Vinh Lưu Vương càng chiến càng lớn, cho tới khi trở thành tâm phúc gây họa của hắn.

Mã Luân Trạch thấp giọng nói:

- Ta không phải không biết dụng tâm hiểm ác của Lý Thế Dân, nhưng hiện giờ đã đi vào tuyệt địa, không còn đường có thể đi. Sau khi hồng thủy lui ra, bọn hắn lập tức công thành, cuộc chiến cuối cùng này cho

dù chúng ta có tâm cũng không có lực. Lý Thế Dân xem trọng mặt mũi, hảo thanh danh, chỉ cần đại vương tỏ vẻ quy thuận, hẳn tuyệt đối sẽ không lãnh đạm đại vương. Thay vì chờ chết, không bằng cầu lưu tính mạng, lưu lại huyết mạch Cao Câu Lệ, ý đồ tìm cơ hội đông sơn tái khởi!

Vinh Lưu Vương thở dài nói:

- Cũng chỉ đành như thế!

Cơ hồ cùng một thời gian, Uyên Cái Tô Văn ngồi trên đồi cao, nhìn hồng thủy bao phủ Liêu Đông thành, phát ra tiếng cười to rung trời, nói:

- Liêu Đông, lấy dễ như trở bàn tay... Vạn Xuân, người lập tức điều một vạn tinh binh, nhiều ra sau lưng Liêu Đông thành... nếu ta không nghĩ sai, tiểu tử Vinh Lưu Vương chắc chắn sẽ xem Lý Đường là chỗ dựa lớn nhất, đến đây nhờ Lý Đường, kêu gọi Lý Đường đến thu thập chúng ta.

Lý Thế Dân đã tâm không nhỏ, đối với lãnh thổ của chúng ta thêm nhỏ dãi, không cho hắn cơ hội thực hiện được. Thực lực chúng ta hiện tại yếu hơn Lý Đường, bây giờ còn chưa tới thời gian giao phong chính diện. Qua vài năm chờ thời cơ thích hợp, ta nhất định dẫn theo toàn bộ dũng sĩ Cao Câu Lệ, ảm mã Hoàng Hà, thẳng tới Trường An...

Khẩu khí của hắn ngạo mạn, cực kỳ cuồng vọng. Kỳ thật hắn chỉ là đánh sừng mặt sung mập mạp, câu nói ảm mã Hoàng Hà, trực thăng Trường An chỉ là nói cho có khí phách, khoe khoang phô trương mà thôi.

Dương Vạn Xuân là đại tướng thứ nhất dưới trướng Uyên Cái Tô Văn, lúc này lĩnh mệnh đi ra, suất lĩnh người rời đi.

678. Chương 704: Cơ Hội

Trường An, Triệu Quốc Công phủ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mở tiệc chiêu đãi văn võ đồng僚 trong phủ đệ, trò chuyện việc nhà tăng tiến một chút cảm tình.

Là người đứng đầu văn thần, cho dù Trưởng Tôn Vô Kỵ không có thực quyền cũng có được uy vọng không nhỏ. Nhất là bộ “Luật Lễ”, sau khi hiện thể đem danh hào của hắn đẩy lên đỉnh núi cao.

Dù Đỗ Hà chặn ngang một cước, chiếm đại bộ phận tiện nghi nhưng không cách nào thay đổi sự thật Trưởng Tôn Vô Kỵ đã tạo dựng.

Giờ phút này xuất hiện bên trong phủ đệ của Trưởng Tôn Vô Kỵ đều là những nhân vật vang danh nhất thời trong Đường triều.

Nói về việc phong hào Quốc Công, có tổng cộng sáu người, bao hàm cả văn võ, có Trịnh Quốc Công Ngụy Chính, Thân Quốc Công Cao Sĩ Liêm, Tổng Quốc Công Tiêu Ly, Bao Quốc Công Đoạn Chí Huyền, Quý Quốc Công Lưu Hoàng Cơ, Cử Quốc Công Đường Kiệt...

Những người này đều là trọng thần Lăng Yên Các, cũng là những người có quan hệ chặt chẽ với Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Ngoại trừ bọn họ, còn có Trữ Toại Lương, Sầm Văn Bản, giám sát ngự sử Mã Chu... đều là những nhân vật thật quan trọng trong triều đình. Hiện tại bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đủ thấy lực kêu gọi mạnh mẽ của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Cả Đại Đường có thể làm được điểm này vô cùng ít ỏi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười như tượng Phật Di Lặc, không ngừng nâng chén trò chuyện, mở rộng không khí bên trong yến hội.

Một đám văn võ trọng thần, chuyện bọn hắn đàm luận cũng không phải phong nguyệt. Đường triều biện luận luôn tự do, cũng không cấm đoán mọi người bàn luận quốc sự. Chỉ cần người có tâm, cho dù là một tên ăn mày cũng có quyền chuyển thư nặc danh. Phong thư này chỉ cần phù hợp với thực tế hoặc là tình tiết nghiêm trọng, thậm chí có thể rơi lên bàn làm việc của Lý Thế Dân. Tỷ như cuộc tranh đấu nhiều năm

trước của Lý Thừa Càn cùng Lý Thái, Lý Thừa Càn từng an bài một tên vô danh tiểu tốt đi vu cáo Lý Thái.

Lý Thế Dân vô cùng phẫn nộ nhưng tìm mãi không thấy người vu cáo. Chỉ vì chế độ như thế, nếu là thư nặc danh hiển nhiên người gởi thư sẽ không tiết lộ thân phận. Không có thân phận đi đâu mà tìm?

Mục đích của loại chế độ này tức là chuẩn bị cho người bị áp bách mà không có lá gan cáo trạng người hãm hại.

Cũng như chế độ “vu cáo” không luận tội của Đường triều, cho dù chỉ là một quan viên nho nhỏ tố cáo đương triều nhất phẩm, vị quan viên kia cũng sẽ không bị trừng phạt gì.

Loại chế độ này có lợi cũng có tệ, người được lợi có thể làm cho đại thần long đong, tệ chính là sự tình thật thật giả giả, rất có thể bị che mắt mà làm ra quyết định sai lầm.

Loại chế độ này sinh ra phù hợp với tính cách thích can gián của Lý Thế Dân, hẳn không sợ người khác nói lung tung, chỉ sợ người không dám nói.

Hắn có tự tin tuyệt đối, làm rõ sai trái, không bị người che mắt, có thể làm ra lựa chọn chính xác nhất.

Cho nên ở thời đại của Lý Thế Dân, bàn luận chuyện quốc sự công khai là một loại không khí.

Dân chúng đều có thể như thế, những đại thần địa vị cao xa tự nhiên càng hơn như vậy.

Bọn hắn chuyện trò cũng không rời việc quốc sự, kể rõ những biến hóa hiện nay.

Trong đó bàn nhiều nhất là con đường tơ lụa trên biển, cùng người khai phát con đường tơ lụa trên biển Đỗ Hà.

Con đường tơ lụa trên biển mang đến ích lợi kếp xù cho Đại Đường rõ như ban ngày, cho dù là đại thần không ưa Đỗ Hà, không muốn thừa nhận cũng không được lời đề nghị lúc trước của Đỗ Hà là cực kỳ cao minh.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trở mặt với Đỗ Hà, đây là chuyện không người nào không biết.

Ở trong yến hội của Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không ai nói chi tiết về chuyện của Đỗ Hà, cho dù có lơ đãng nói ra cũng chỉ nói vài chuyện không quan hệ gì, không muốn làm Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm thấy khó chịu.

Lần này lại ngoài ý muốn, bởi vì là chính Trưởng Tôn Vô Kỵ gợi lên đề tài này.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đang đàm luận chuyện “Đường luật sơ nghĩa”, không chút keo kiệt nói ra những lời ca ngợi, nói Đỗ Hà là nhân tài của Đại Đường, tương lai sẽ trở thành kinh thiên ngọc trụ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ tán thưởng Đỗ Hà như thế, làm cho văn võ quần thần đến dự tiệc vô cùng kinh ngạc, lập tức hiểu ra mình đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là nhân vật nào?

Người đứng đầu văn thần Đại Đường, quốc cửu, là đệ nhất trọng thần, mà Đỗ Hà là một hậu bối.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đi ghen ghét một hậu bối hay sao?

Nghĩ như thế, bọn hắn đều cảm thấy được trước kia mình đã đánh giá thấp lòng độ lượng của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cũng không còn tiếp tục cố kỵ đem Đỗ Hà biến thành nhân vật không thể nói ra, cũng theo lời của Trưởng Tôn Vô Kỵ đàm luận những đề tài nóng hổi hiện tại về con đường tơ lụa trên biển.

Ngụy Chính cũng thuận miệng nói chuyện, cũng giống như đông đảo đại thần, cho ra đánh giá cực cao với ý kiến mở ra con đường tơ lụa trên biển của Đỗ Hà. Tuy nói lúc trước hẳn đối với việc này cũng không có bao nhiêu nhiệt tình. Nhưng hiện giờ Đỗ Hà đã chứng minh quan điểm của mình là chính xác. Thái độ làm người của Ngụy Chính thật chính trực, với hắn đúng là đúng, sai là sai, thần nhiên thừa nhận điểm này. Nhưng tận đáy lòng lại nảy sinh một ít nghi hoặc.

Đôi mắt chính trực của hắn không ngừng ngưng lại trên người Trưởng Tôn Vô Kỵ, hi vọng có thể từ trong diễn cảm nhìn thấu tâm tư của hắn.

Ngụy Chính là anh kiệt đương thời, tài năng đều là nhân thượng nhân, năm xưa làm việc cho Lý Kiến Thành cũng từng làm cho Lý Thế Dân nhận chịu không ít đau khổ. Sau khi được Lý Thế Dân thuyết phục, một lòng dốc sức cho Lý Đường. Đối với chuyện xảy ra trên triều đình, đôi mắt hắn luôn sáng như tuyết!

Tính cách của Trương Tôn Vô Kỵ người thường có lẽ không nhìn ra, nhưng Ngụy Chính lại hiểu rõ ràng, tâm nhân của Trương Tôn Vô Kỵ cực nhỏ, là người luôn ăn tươi nuốt sống. Hắn sẽ không vô duyên vô cớ ca ngợi một người, huống chi người này còn là đối thủ.

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Tiểu Đồ đại nhân quân sự cùng chính trị đều song toàn, chân chính làm cho ta bội phục chính là quân sự của hắn đạt tới thành tựu thật cao. Chỉ hơn mấy năm ngắn ngủi trải qua ba trận chiến dịch của Đại Đường, lấy được công huân hiển hách, hào quang quá lớn, đem toàn bộ dũng tướng của Đại Đường che phủ hết thấy!

Hắn khen không dứt miệng, những đại thần dự tiệc đều ngẩn ra, cùng nhớ một vấn đề.

Ngụy Chính giật mình, mình bạch được dụng ý của Trương Tôn Vô Kỵ, tinh tế cân nhắc cũng hiểu được ý tứ của hắn, không phải hoàn toàn không có đạo lý.

...

Đối với việc này Đỗ Hà hoàn toàn không hay biết, giờ phút này hắn đang vui đùa với nhi đồng trong phủ.

Tiểu Bảo Nhi cùng tiểu Bách Hợp đã một tuổi, biết chạy biết nhảy, đang lúc học nói.

Với độ tuổi này tiểu hài tử rất được người thích, thiên chân khả ái.

Đỗ Hà trong lúc rảnh rỗi vẫn luôn vui chơi cùng hai nhi đồng.

Tâm tính của hai nhi đồng cũng dần dần có chút thể hiện. Tuy là huynh muội sinh đôi, nhưng tính cách lại khác nhau, tiểu Bảo Nhi tính cách điềm đạm nho nhã, không hiểu động, mà tiểu Bách Hợp là một dã nha đầu, còn bé đã chạy loạn khắp nơi, không sợ té ngã, một ngày không liên tục té ngã mới làm cho người ta cảm thấy mặt trời mọc từ hướng tây.

Đỗ Hà cảm thấy thật buồn bực, hắn cũng có cảm xúc bình thường, cảm thấy nhi tử hoạt bát một chút mới tốt, mà nhi nữ nên điềm đạm nho nhã thì tốt hơn.

Nhưng hiện tại hoàn toàn trái ngược, nên điềm đạm nho nhã lại chạy quanh náo loạn, không nên điềm đạm nho nhã thì lại an phận yên tĩnh.

Trong lòng hắn chợt hiện lên nửa năm trước khi chọn đồ vật đoán tương lai. Chọn đồ vật đoán tương lai là một loại nghi thức cho tiểu hài nhi lúc một tuổi, là chúc mừng sinh nhật lần thứ nhất, một trong những truyền thống lưu truyền từ xưa. Ở hiện đại không lưu hành, nhưng cổ đại cơ hồ là con đường các hài tử đều phải trải qua.

Tiểu Bảo Nhi, tiểu Bách Hợp cũng không ngoại lệ.

Đỗ Hà tổ chức nghi lễ bày đủ loại đồ vật lên bàn, những đồ vật phù hợp cho nghề nghiệp tương lai để hai nhi chọn lựa.

Tiểu Bảo Nhi làm huynh trưởng, nhìn đồ vật trước mặt lại cầm ấn chương dút vào trong miệng. Ấn chương ngụ ý làm quan, nhưng đem ấn chương làm như thực vật lại tính là gì? Làm Đỗ Hà phiền lòng là tiểu Bách Hợp, tiểu nha đầu nhìn đồ vật không chọn, lại đưa tay cầm một chiếc.

Cầm thì cầm, tiểu nha đầu còn dùng một chiếc gõ lên đầu tiểu Bảo Nhi làm tiểu hài tử òa khóc.

Tiểu một chiếc là do Đỗ Hà chuẩn bị cho tiểu Bảo Nhi, lại bị tiểu Bách Hợp ngoài ý muốn cầm lấy, còn múa rất có hình có dáng.

Chọn đồ vật đoán tương lai là một loại tập tục, cũng không nói rõ điều gì, chỉ là các trưởng bối kỳ thác kỳ vọng đối với tiền đồ của nhi đồng, khi được một tuổi, như một lời chúc phúc đối với nhi đồng mà thôi.

Đỗ Hà cũng không để trong lòng, nhưng càng lớn tuổi Bảo Nhi càng yêu thích yên tĩnh, tiểu Bách Hợp càng thêm hiếu động, càng ngày càng bộc lộ thật rõ ràng. Ở trong lòng Đỗ Hà, không khỏi có chút nói thầm:

- Tính cách của tiểu nha đầu này thật hoang dã, không phải thật sự muốn trở thành một nữ hiệp khách, nữ tướng quân đi?

Trường Nhạc nghe được lời này của Đỗ Hà, cũng tràn đầy cảm xúc gật đầu:

- Nha đầu kia rất dã, phải dạy dỗ mới xong, ba ngày hai ngày lại đem tiểu Bảo Nhi làm khóc, đừng để phụ hoàng chiều chuộng hư hỏng!

Yêu ai yêu cả đường đi, câu ngạn ngữ này không phải là không có lý. Lý Thế Dân cũng chiều Trường Nhạc vô cùng, bây giờ đối với nhi nữ của Trường Nhạc cũng vạn phần sủng ái, ngay cả chính Trường Nhạc cũng có chút ghen tỵ.

Đỗ Hà nhìn tiểu nha đầu đang chạy truy hồ điệp, lại nhìn nhìn tiểu Bảo Nhi nhu thuận, cảm thấy thỏa mãn, thầm nghĩ sắp có chinh chiến, có chút lưu luyến nhưng lại bị cảm giác thắng lợi bao phủ, bình an đi, bình an về, không chút tổn thương đem theo quang vinh về đoàn tụ người nhà.

Hắn nghĩ chính là tiền đồ tốt đẹp, lại không biết lần này hắn chưa chắc có cơ hội được tham gia chiến sự bắc phạt Cao Câu Lặc.

Cam Lộ điện.

Lý Thế Dân triệu tập bảy vị đại thần quan trọng nhất Đại Đường vương triều.

Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Lý Tích, Trữ Toại Lương.

Lý Thế Dân triệu kiến bảy người này, chính là vì thương nghị chuyện thảo phạt Cao Câu Lặc.

- Căn cứ tin tức phương bắc, Vinh Lưu Vương đã bị Uyên Cái Tô Văn bắt giết, Uyên Cái Tô Văn cũng đã thống nhất Cao Câu Lặc. Một năm rưỡi nội chiến quốc lực Cao Câu Lặc đại tổn, chính là thời cơ tốt nhất cho Đại Đường xuất binh. Về phần tại sao xuất binh, điều này không cần trầm phải nói rõ đi. Liêu Đông là lãnh thổ của Hoa Hạ, chủ quyền lãnh thổ tuyệt không cho xâm phạm. Mặt khác tuy rằng Dương Quảng vô đạo, nhưng trăm vạn dân chúng chết thảm nơi phương bắc cũng là Hoa Hạ con dân. Trầm làm hoàng đế Hoa Hạ, có quyền lực, cũng có nghĩa vụ vì bọn họ báo thù...

Vinh Lưu Vương đã đánh giá sự hiện hữu của mình quá cao, ngay từ đầu Lý Thế Dân không hề có ý tứ cứu viện hắn. Lý Thế Dân căn bản không cần dùng Vinh Lưu Vương làm lý do xuất binh...

Thu phục lãnh thổ, rửa nhục báo thù.

Đây là mục đích Lý Thế Dân tấn công Cao Câu Lặc, là lý do quang minh chính đại xuất binh.

Về phần thu phục lãnh thổ, lần này mặc dù là Ngụy Chính cũng không hề lên tiếng khuyên bảo.

Thu phục đất mất, đây là trách nhiệm của bất kỳ binh sĩ Hoa Hạ nào.

Lúc này Trữ Toại Lương lại nói:

- Thu phục đất mất không thể chối từ, nhưng thần cảm thấy được Đại Đường danh tướng lương tướng xuất hiện lớp lớp. Trừ ra tiểu Đỗ đại tướng quân, còn có rất nhiều trí dũng tướng sĩ, lần này có phải nên cho bọn họ cơ hội lập công hay không?

679. Chương 705: Vô Duyên Xuất Chinh

Sau khi thương nghị xong với đám Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Ngụy Chính, Lý Tích, Trữ Toại Lương, vào ngày hôm sau Lý Thế Dân lên triều tuyên bố xuất binh Cao Ly.

- Liêu Đông vốn thuộc Trung Quốc. Trước kia người Cao Ly giết người Trung Quốc ở Kinh Quan vô số, trăm đến nay vẫn cực kỳ hận, hằng đêm không ngủ, mong một ngày báo thù.

Văn võ toàn triều cũng dậy lên chiến ý hừng hực, cũng tán thành Lý Thế Dân chinh phạt Cao Ly.

Kinh Quan là một chuyện vô cùng nhục nhã khi Tùy triều chinh phạt Cao Ly gặp thảm bại.

Trăm vạn đại quân tan thành mây khói. Tướng sĩ Cao Ly vì khoe khoang chiến công mà đem thi cốt của tướng sĩ Tùy triều đắp thành núi, xây nên mộ phần.

Mộ phần này không dùng để bái tế mà để dân chúng Cao Ly thưởng thức.

Vào năm Trinh Quán thứ năm, Lý Thế Dân biết được chuyện này, tức giận đến giận tím mặt, nổi trận lôi đình.

Giang sơn Lý Đường đoạt từ Dương Tùy, nhưng Lý Thế Dân chưa từng phủ nhận Dương Tùy là vương triều Hoa Hạ. Trong mắt hắn, dân chúng Tùy triều hay dân chúng Đường triều đều là con dân Trung Quốc.

Con dân Trung Quốc bị dị tộc sỉ nhục cần phải phái đại thần sang Cao Ly dùng thái độ cường ngạnh bỏ đi Kinh Quan, an táng thi cốt tướng sĩ Tùy triều.

Từ đó trở đi, Lý Thế Dân đã có ý niệm báo thù.

Chỉ là thời cơ chưa tới, trọng tâm Đường triều đặt ở phía tây nên bây giờ mới đến lúc thổ lộ mối hận này.

Lý Thế Dân cũng biểu lộ chiến ý cực cao hạ lệnh binh phạt Cao Ly.

Lần này xuất binh chinh phạt, Lý Thế Dân bổ nhiệm Đại tướng thống binh lại không phải là Binh bộ Thượng thư Lý Tích, mà là Lễ bộ Thượng thư Lý Đạo Tông. Lý Đạo Tông tuyệt không phải là tên tiểu nhân trong lịch sử hãm hại Tiết Nhân Quý mà làm một vị danh tướng thân kinh bách chiến.

Năm xưa hấn trần thủ Linh Châu thì Lương Sư Đô đã sai đệ đệ của hắn là Lương Lạc Nhân dẫn ba vạn binh Đột Quyết vây quanh Linh Châu, Lý Đạo Tông cố thủ ở trong thành tìm cơ hội xuất kích, đánh bại quân Đột Quyết. Hơn nữa thừa cơ xuất binh Ngũ Nguyên, mở rộng biên giới phía bắc hơn ngàn dặm, lập nhiều công lao hiển hách cho Đại Đường.

Hoàng thân họ Lý có Lý Hiếu Cung, Lý Đạo Tông thiện chiến nhất. Mưu lược quân sự của Lý Đạo Tông có lẽ hơi kém hơn Lý Tích nhưng chắc chắn là tướng soái có thể đảm nhiệm một phương.

Đỗ Hà cũng không có bất kỳ dị nghị gì đối với việc bổ nhiệm Lý Đạo Tông làm chủ soái ba quân.

Nhưng an bài kế tiếp lại làm hắn ngạc nhiên.

Lý Thế Dân thân nhiên điều binh khiển tướng bao gồm Chấp Thất Tư Lục, A Sử Na Xã Nhĩ, Tiết Vạn Quân, Tiết Vạn Triệt, Lý Đại Lượng, Tô Định Phương, Lý Đạo Ngạn, Quách Hiếu Khác, Tổng Quân Minh, Tiết Cô Ngô...mấy chục viên chiến tướng của Đại Đường nhưng hắn đợi mãi vẫn không thấy tên của mình.

Hắn nghĩ đến một chuyện “đáng sợ”, chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân sẽ không để ta đánh trận chiến này?

Buổi triều chấm dứt, Đỗ Hà không thể chờ đợi liền tìm Lý Thế Dân lúc hắn ăn cơm.

Lý Thế Dân không hề bất ngờ khi Đỗ Hà đến, bình thần uống rượu nho, cười nói:

- Trẫm biết tiểu tử ngươi sẽ đến, nếu không đến không phải là ngươi rồi.

Hắn cũng không đợi Đỗ Hà hỏi mà hỏi trước:

- Ngươi thấy kỳ quái vì trẫm không dùng ngươi?

Đỗ Hà vội vàng gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Tiểu tử chuẩn bị cho trận chiến này đã lâu, hiện giờ không cho ta xuất chiến khác nào đặt cơm trước mặt khi đã nhịn đói mười ngày.

Lý Thế Dân vẫn hỏi:

- Ngươi cảm thấy trình độ quân sự của ngươi so với chư tướng Đại Đường có đứng hàng nhất?

Đỗ Hà vội nói:

- Không dám, khỏi cần phải nói, Lý Tích lão tướng quân thắng ta dễ dàng, sư huynh Tô Định Phương cũng không kém ta. Chư tướng khác đều có sở trường riêng, Tiết Vạn Triệt gan lớn lại có kỳ mưu, Lý Đại Lượng

trí dũng song toàn, Trương Sĩ Quý công thành nhỏ trại, dũng không thể chống. Trong lĩnh vực sở trường của bọn họ, tiểu tể không dám khoe khoang.

Lý Thế Dân cười ha hả:

- Người cũng không cần tự đánh giá thấp mình, trầm biết rõ năng lực của người. Đúng như người nói, Đại Đường không có tướng vô năng. Ai cũng có sở trường riêng, trầm với tư cách hoàng đế cần nắm vững hai chữ công đạo. Tiểu tử người sau khi tông quân đã trải qua tất cả các chiến sự của Đại Đường, mỗi lần đều đi tiên phong, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có công lao cực lớn. Cái này cố nhiên là do năng lực của người nhưng cũng không thể tách rời với việc trầm cho người cơ hội.

Đỗ Hà im lặng, Lý Thế Dân nói những câu là thật, để vương dùng binh, tuyệt đối không thể chỉ trọng dụng một tướng, mà bỏ qua những tướng quân khác. Bản thân lập được công đầu qua ba đại chiến dịch dĩ nhiên không thể thiếu việc Lý Thế Dân chiếu cố đặc biệt.

Lược mưu lược, Tô Định Phương từng diệt ba nước bắt ba chủ có năng lực quân sự không kém hẳn nhưng hiện giờ Tô Định Phương với tư cách tướng lĩnh thời đầu, nương tựa Lý Đường hơn hai mươi năm nhưng mới chỉ là Tả Vũ Hầu Tướng quân, thấp hơn hẳn nhiều bậc. Cũng không phải bởi vì Tô Định Phương không có tài mà là không có cơ hội.

Đỗ Hà nghe đến đó, cũng minh bạch ý tứ của Lý Thế Dân. Mình đã có nhiều cơ hội, nếu như lần này lại để mình xuất chinh thì những tướng lĩnh vẫn không hề có cơ hội sẽ nghĩ như thế nào?

Bọn họ sẽ không hề câu oán hận sao?

Đỗ Hà cũng không biết mở miệng như thế nào, hẳn rất chờ mong trận chiến với Cao Ly lần này.

Nhưng hẳn cũng có thể lý giải hoàn cảnh của Lý Thế Dân, biết hẳn có nỗi khổ tâm riêng của mình, với tư cách một Hoàng Đế, thật sự không thể quá mức nặng bên này nhẹ bên kia.

- Là tiểu tể nghĩ nông rồi.

Đỗ Hà có chút không cam lòng nhưng đây vẫn là sự thực.

Không phải hẳn không muốn tranh thủ, mà là thật sự không mặt mũi tranh thủ. Lý Thế Dân quan tâm đến hẳn hết mực, cho hẳn nhiều cơ hội vậy thì sao hẳn còn làm khó xử?

Lý Thế Dân thấy Đỗ Hà đã hiểu cũng cười nhẹ. Hẳn đều nhìn thấy những nỗ lực của Đỗ Hà. Từ tin tức không ngừng truyền về từ Đông Bắc, Lý Thế Dân vẫn một mực cân nhắc việc phái Đỗ Hà tới Liêu Đông.

Đến khi Chử Toại Lương nhắc nhở, Lý Thế Dân mới hạ quyết tâm, ngay cả văn thần như Chử Toại Lương cũng thấy Đỗ Hà có quá nhiều cơ hội vậy thì những tướng quân thân mang khát vọng, tư lịch cang trên Đỗ Hà thì sao?

Cân nhắc đến đại cục, Lý Thế Dân không để cho Đỗ Hà tham dự lần chinh phạt này.

Cái này gọi là người không có khả năng sẽ không bận tâm, Lý Thế Dân cũng biết rõ khả năng của Đỗ Hà nên rất cân nhắc.

Không được vào danh sách xuất chinh lần này ít nhiều khiến Đỗ Hà có chút thất vọng nhưng một khi đã hiểu nỗi khổ tâm của Lý Thế Dân thì hẳn cũng không cưỡng cầu. Suy từ mình cũng thấy đã có quá nhiều cơ hội, dù sao ăn hết thịt cũng phải để người khác uống canh!

Cao Ly trải qua nội loạn nên thực lực đã không còn như trước, quy mô chiến dịch không thể nào vượt qua Tiết Duyệt Đà, công tích tự nhiên cũng giống như vậy.

Đỗ Hà đi vào quân doanh, kể lại việc không thể xuất chinh cho chư tướng dưới trướng.

Tiết Nhân Quý, La Thông, Tịch Quân Mãi đều có chút tiếc nuối nhưng đều hiểu chuyện.

Những năm này, bọn họ đều ăn theo Đỗ Hà không ít. Hai người La Thông, Phòng Di Ái đi theo hẳn sớm nhất nên có quân công đầy đủ, địa vị cực cao. Dù là đến muộn như Tiết Nhân Quý cũng qua chiến dịch bắc phạt Tiết Duyệt Đà mà được thăng Hữu uy vệ Trung Lang tướng.

Đỗ Hà còn không biết, lần này không xuất chinh lại khiến cho cuộc đời của hắn xuất hiện biến hóa cực lớn.

...

La Ta.

La Ta là Đô thành Thổ Phiên. Từng Tấn Kiên Bó sau khi thống nhất Thổ Phiên thì từng bước kiến tạo nhà cửa chùa miếu đường xá kênh mương, đặt nền móng cho thành thị.

Bởi vì học trộm theo Đường triều nên La Ta dần chuyển hình theo xã hội phong kiến, thực lực kinh tế quân sự đều đề cao rõ rệt.

Với tư cách trung tâm kinh tế văn hóa Thổ Phiên, La Ta tuy còn kém xa những thành trì phồn hoa của Đường triều nhưng cũng rất phồn thịnh. Không chỉ có người Thổ Phiên mà còn có các thương nhân Nam Chiếu, Nê Bà La, Thiên Trúc thiết lập con đường buôn bán.

Hôm nay trên đường cái có một tráng hán ăn mặc trang phục đời Đường áp giải một thiếu niên gầy yếu máu me đầy người. Tráng hán trông rất cương mãnh, nhưng đôi mắt tam giác lại phá tướng đi rất nhiều.

Thân thể thiếu niên trắng trẻo, toàn thân đầy máu, hiển nhiên đã bị ngược đãi. Tráng hán tựa hồ bức bối thiếu niên kia đi chậm rãi nên đá một cái khiến hắn té nhủi.

- Đại sư huynh, người xem gia hỏa này thật là ác tính khó đối, thế nào, muốn động thủ không?

Một thiếu nữ đáng yêu mặc váy vàng, trong mắt lóe lên lửa giận, sò đến hai thanh loan đao bên hông.

Người được gọi sư huynh chính là Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong những năm này làm thợ săn người lấy tiền thưởng, bình thường chuyên đối phó những kẻ thân mang võ nghệ nhưng tàn ác trong giang hồ. Hắn làm người tiêu sái, tôn trọng tự do nên loại nghề nghiệp này thích hợp.

Hắn tới La Ta để truy tìm một tên phạm tội sát nhân ở Tứ Xuyên tên là Nhâm Hạo. Nhâm Hạo trước kia đi theo danh sư học nghệ, bởi vì tâm thuật bất chánh, bị trục xuất sư môn, trở lại quê nhà dựa vào một thân võ nghệ trở thành đầu lĩnh lưu manh, thường thường gây chuyện thị phi. Nhưng bởi vì không phạm lỗi nặng nên quan viên địa phương cũng không thể bắt.

Nhưng ở ba tháng trước, hắn nhìn trúng vợ của một thư sinh tên là Vương thị, cầu ái không có kết quả nên trong cơn giận dữ vung đao giết chết cả nhà thư sinh gồm bốn người rồi trốn đi xa tha hương. Lúc rời khỏi thành bị binh sĩ thủ vệ phát hiện nên dẫn tới giao đấu. Nhâm Hạo giết chết năm tên quân tốt rồi trốn thoát, Thành đô Thứ Sử hạ lệnh treo giải thưởng.

Ở Tứ Xuyên, Lý Dật Phong, Chu Linh Linh sau khi nghe chuyện liền quyết định bắt hung thủ về quy án. Trên đường nghe ngóng phát hiện Nhâm Hạo chạy trốn tới Thổ Phiên La Ta, hai người cũng truy tung đến tận đây.

Chu Linh Linh biết Nhâm Hạo chuyên làm việc ác, lại thấy hắn công nhiên ngược đãi một thiếu niên lại càng phẫn nộ.

Lý Dật Phong nhìn vào ánh mắt thiếu niên kia thì thấy hắn đang nhìn mình vẻ cầu khẩn, viết lên mấy chữ trên mặt đất.

680. Chương 706 : Cấp Báo Tám Trăm Dặm

Hôm nay là ngày đại quân xuất chinh chinh phạt Cao Ly.

Trước ngày xuất chinh, Đỗ Hà đã đem tất cả tư liệu mình nắm giữ về Cao Ly chỉnh sửa lại thành một bộ đưa cho thống soái lần này là chuẩn nhạc phụ Lý Đạo Tông của hắn.

Lý Đạo Tông cũng là một danh tướng, biết tầm quan trọng của tin tức tình báo khi xuất chinh bên ngoài, hơn nữa là người trong nhà nên cũng không nói câu khách sáo thừa thải, thận trọng tiếp nhận.

Ngoài thành Trường An, Đỗ Hà dẫn Lý Tuyết Nhạn từ biệt lần cuối với Lý Đạo Tông.

Nhìn dáng vẻ oai hùng của phụ thân, Lý Tuyết Nhạn cũng không biết nên hỷ nên bi.

Lý Đạo Tông nói:

- Con gái ngốc, phụ vương của ngươi đã nhiều năm chinh chiến, có sóng gió nào chưa trải qua. Đám nhãi nhép Cao Ly sao đáng để vào mắt. Về chờ tin chiến thắng của phụ vương.

Hắn biết đây đưa sẽ càng thêm yếu lòng, nhìn lại lần cuối, vẫy tay rồi giục ngựa đi xa.

Lý Tuyết Nhạn nặng nề nhìn theo bóng lưng, tâm trạng u ám.

Đây cũng tình cảm bình thường của con người, Đỗ Hà cười nói:

- Nàng cứ yên tâm, với tiêu chuẩn quân sự của nhạc phụ đại nhân, cộng thêm rất nhiều tướng sĩ trí dũng phụ tá, Cao Ly thật không có phần thắng. Nàng an tâm chờ tin chiến thắng của nhạc phụ đại nhân.

Đỗ Hà cũng không có bao nhiêu lo lắng với trận chiến này. Tuy hắn không có cơ hội xuất chinh nhưng vẫn biết Đại Đường lương tướng xuất hiện lớp lớp.

Thêm một Đỗ Hà hắn cũng không thêm nhiều lắm, thiếu đi một Đỗ Hà hắn cũng không thiếu đi bao nhiêu. Thiên hạ chưa bao giờ vì thiếu một cá nhân mà chuyển hướng, Đại Đường cũng sẽ không bởi vì thiếu hắn mà chiến bại.

Cao Ly hôm nay cũng không phải Cao Ly mà Lý Thế Dân xuất chinh trong lịch sử. Khi đó kỳ Cao Ly, từ sau lần Dương Quảng chinh phạt lần thứ ba chưa hề trải qua chiến sự, dốc lòng phát triển gần ba mươi năm, thực lực đã khôi phục. Bọn họ phát binh cả nước, làm con rùa đen tử thủ, chiếm cứ lấy thiên thời, địa lợi, nhân hòa nên rất khó đánh. Hiện giờ Cao Ly vì nội loạn, chó cắn chó, tử đấu một năm rưỡi, thực lực đại tổn, với thể công của Đường quân khó có thể chống cự.

Lý Tuyết Nhạn nghe Đỗ Hà nói như thế cũng thoáng an tâm.

.....

Một tuần mã chạy như bay cuốn theo bụi đường màu vàng lao tới. Kỵ sĩ từ trên ngựa nhảy vụt xuống, hét lớn:

- Cấp báo tám trăm dặm! Quân tình cơ yếu, nhanh chóng nhường đường!

Lại thấy cả người ngựa đã phóng đi, hình thành mây bụi trên đường, hiển nhiên tốc độ lên đến cực hạn.

Đường triều lãnh thổ rộng lớn, cả nước có 1386 trạm dịch để phục vụ công sự, nhân viên tới hơn hai vạn người, trong đó dịch trạm binh một vạn bảy ngàn người. Bưu dịch trạm chia làm lục dịch, thủy dịch, thủy lộ, còn có dịch xá, cộng với dịch mã, dịch lư (vận chuyển bằng lừa), dịch thuyền và dịch điền, chuyên dùng để chuyển quân tình.

Căn cứ quân tình khẩn cấp, chia làm cấp báo ba trăm dặm, bốn trăm dặm, sáu trăm dặm, tám trăm dặm, trong đó tám trăm dặm thuộc về cấp bậc cao nhất, người truyền cấp báo này có quyền sinh sát, chỉ cần người nào dám ngăn trở có thể tại chỗ xử quyết.

Tuy người truyền tin cấp báo tám trăm dặm có quyền lực cực lớn như vậy nhưng hệ số nguy hiểm cũng cực cao, chỉ cần hơi có sai lầm sẽ bị xử lý nghiêm khắc. Chỉ cần quân tình đến chậm một khắc thì tội thêm ba cấp, nếu chậm trễ gây họa thì có thể xử tử.

Cho nên không có một lính truyền tin nào vì sinh uy phong mà lạm dụng chức quyền, lãng phí thời gian.

Lính liên lạc ngựa không dừng vó, trực tiếp đến hoàng cung, đem công văn khẩn cấp giao cho thị vệ cửa cung.

Thị vệ cửa cung lúc này cũng có quyền phóng ngựa trong cung, nhanh chóng đem công văn trình lên Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân đang xử lý điều phối lương thảo tới Cao Ly, nhận được công văn cấp báo tám trăm dặm cũng không dám lãnh đạm, nếu không thật sự phát sinh chuyện lửa cháy đến nơi thì quan viên địa phương cũng không dám làm loại chuyện này.

Lý Thế Dân đọc qua giận tím mặt, vỗ án, phần nộ quát:

- Lẽ nào lại như vậy!

Thổ Phiên tiểu nhi lại dám làm càn như thế.

Tin tức cấp báo là nói về Thổ Phiên đánh Tượng Hùng quốc vốn đã bày tỏ thần phục Lý Thế Dân. Tùng Tấn Kiên Bồ đánh Tượng Hùng quốc cũng coi như đánh vào mặt Lý Thế Dân.

Kỳ thật Tùng Tấn Kiên Bồ cũng minh bạch điểm ấy, cho nên trước khi phát động chiến tranh đã phong tỏa toàn bộ biên giới Tượng Hùng quốc.

Tượng Hùng quốc không chỉ một lần phái người cầu viện, nhưng Tượng Hùng quốc nằm trên cao nguyên Thanh Tàng, địa thế hiểm yếu, chỉ có Thục đạo có thể qua, bị Thổ Phiên phong tỏa rất khó ra vào.

Tượng Hùng quốc phải ra viện binh cơ hồ không có một người nào có thể may mắn phá vây, đều bị Tùng Tấn Kiên Bồ ngăn ở trên đường, hoặc bắt hoặc giết. Tượng Hùng quốc cũng bởi vậy bỏ đi ý niệm cầu viện, bất quá trời không tuyệt đường, vào lúc nguy cấp thì một tiểu nhân vật vô danh Chúc Hoắc được Tượng Hùng quốc để ý đến. Hắn vốn lớn lên trên dãy Himalaya, thân thủ nhanh nhẹn như khỉ nên việc trèo đèo lội suối là thường xuyên.

Hắn được Tượng Hùng quốc kỳ vọng cao, vượt qua vách đá ngàn trượng, thành công phá vây. Nhưng không biết sao, tin tức để lộ, Chúc Hoắc trên đường tới Đại Đường bị phục kích.

Cuối cùng rơi vào tay Thổ Phiên, chính là Nhâm Hạo.

Thổ Phiên vì tăng cường thực lực nên chiêu mộ cường nhân khắp nơi. Chỉ cần có bốn sự, mặc kệ người là cùng hung cực ác tội phạm giết người, hay đạo tặc, Tùng Tấn Kiên Bồ đều nhiệt thành thu nhận giao nhiệm vụ.

Nhâm Hạo đang bị truy nã không thể kiếm ăn, phiêu bạt tới Thổ Phiên, mưu cầu sinh kế, nhờ vào võ nghệ không tầm thường nên được thu dụng.

Sau khi hắn bắt Chúc Hoắc liền áp giải về La Ta lĩnh thưởng. Xảo diệu thế nào mà trên đường lại gặp phải Lý Dật Phong, Chu Linh Linh cũng đang truy kích hắn.

Chúc Hoắc là một thiếu niên cực kỳ thông minh, sau khi bị Nhâm Hạo bắt vẫn nghĩ cách thoát thân.

Trên đường áp giải hắn nhìn thấy Lý Dật Phong, Chu Linh Linh ăn mặc kiểu Đường nhân, lại biểu lộ đồng tình với mình nên nảy ra ý cổ tình đi chậm để bị Nhâm Hạo đã ngã rồi viết trên mặt đất hai chữ “Cứu, Đường”.

Hành động của hắn là tuyệt vọng cầu sinh nhưng vừa khéo lại gặp “danh y”.

Lý Dật Phong nhìn hai chữ, cân nhắc thấy rất có thể quan hệ tới cơ mật Đường triều, dù sao hắn cũng đối phó Nhâm Hạo nên dứt khoát cứu Chúc Hoắc.

Lý Dật Phong võ nghệ cực cao, Nhâm Hạo sao có thể là đối thủ. Huống chi hắn ra tay bất ngờ nên trong chớp mắt đã cứu được người.

Theo Chúc Hoắc kể lại, Lý Dật Phong biết về tin tức Tượng Hùng quốc. Tuy cũng không quan hệ tới tồn vong của Đại Đường như Lý Dật Phong nghĩ nhưng người trong giang hồ cũng không quen nhìn lấy mạnh hiếp yếu nên cũng không cầu hồi báo hộ tống Chúc Hoắc đến Thanh Hải, đem tình huống báo cho Thanh Hải Đô Hộ Phủ Đô hộ Trương Lượng.

Việc thành lập Thanh Hải Đô Hộ Phủ có mục tiêu chính là để phòng ngừa Thổ Phiên. Hôm nay Thổ Phiên đánh Tượng Hùng quốc đã chạm đến điểm mấu chốt của Đường triều Đô hộ Trương Lượng với tư cách công thần của Lăng Yên các nên tầm nhìn rất xa, biết đây là chuyện lớn nên dùng tình huống cấp báo tám trăm dặm báo cho Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân quả thật giận dữ, phóng mắt tứ vực cũng chỉ có Thổ Phiên hiện tại có thực lực cùng Đại Đường phân cao thấp. Bất quá bởi vì Tây Nam xa xôi cần cũi, lại ở cao nguyên không thích hợp với đời sống dân chúng Trung Nguyên nên không xung đột lợi ích, vì thế từ trước đến nay vẫn không coi trọng.

Lý Thế Dân ở đâu nghĩ đến Thổ Phiên ngông cuồng như thế, công nhiên dùng binh với thuộc quốc của Đại Đường, còn ý đồ che dấu hết thảy.

Đổi lại trước mấy tháng, Lý Thế Dân tất nhiên tập trung hoả lực Tây Nam để dạy dỗ tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng. Nhưng hôm nay quân đội đã xuất chinh Triều Tiên, dùng binh với Thổ Phiên chẳng khác gì là lưỡng tuyến tác chiến. Từ xưa đến nay, lưỡng tuyến tác chiến đều là tối kỵ binh gia, huống chi là lưỡng tuyến viễn chinh?

Lý Thế Dân cực kỳ bức bối, muốn hành động lại không có cơ hội.

Lý Thế Dân cuối cùng vẫn là một vị đế vương lý trí, cũng không dễ cảm xúc lẫn át. Hắn nghĩ một lúc rồi viết một phong thủ dụ để Trương Lượng phái ra Sứ giả lệnh cưỡng chế Thổ Phiên đình chỉ chiến sự với Tượng Hùng quốc, bằng không sẽ đối địch với Đại Đường, sẽ phải chịu Đường quân chinh phạt.

Sau khi cũng đồng dạng phát đi cấp báo, Lý Thế Dân nắm chặt quyền, thăm nghĩ:

- Ta nhớ khoản nợ này, sau khi bình định Cao Ly sẽ tới các người.

.....

Binh bộ.

Lý Tích đang xử lý quân vụ, tuy nói lúc này hắn không xuất chiến nhưng không vì thế mà nhiệm vụ nhẹ đi. Với tư cách Đại Đường Binh bộ Thượng thư, chương quản toàn bộ quốc phòng của quốc gia, hiện giờ chẳng những hắn phải quan tâm đến việc điều phối quân lương khí giới ở tiền tuyến mà những việc của các tướng lĩnh ra trận cũng phải nhìn đến để tránh sinh loạn.

Nhiệm vụ của hắn chẳng những không giảm bớt, ngược lại tăng thêm.

Giờ đang là thời gian đại quân xuất chinh, Lý Tích ngồi tại Binh bộ chỉnh lý một số chuyện phức tạp.

Lý Tích làm việc chăm chú đến suốt năm canh giờ, đến khi xong chuyện mới biết đã sắp tối.

- Ôi!

Lý Tích cảm giác đau đầu, duỗi lưng muốn đứng lên lại thấy trời đất quay cuồng, ngã trên mặt đất.

Giấy dựa ngồi dậy, Lý Tích mới thấy nhất thời không thể, cười khổ:

- Chẳng lẽ ta thật sự già rồi?

Hắn dựa chân chậm chạp ngồi dậy, im lặng nghỉ ngơi hồi lâu mới đứng lên, tắt đèn, chậm chậm về nhà.

681. Chương 707 : Tính Kế Sứ Giả Đường Triều - Thu Phục Liêu Đông

Bình Đô sơn khẩu.

Tùng Tán Kiên Bô đứng trong màn đêm, nhìn Bình Đô sơn ở xa vẻ bức bối.

Thế núi Bình Đô sơn hiểm trở vô cùng. Đỉnh núi dốc đứng có thể sánh với đệ nhất kỳ hiểm Hoa Sơn, như một quái thú đen ngòm ngăn chặn đại quân Thổ Phiên tiến qua.

Tượng Hùng quốc nằm vào chỗ sâu nhất trên cao nguyên Thanh Tàng. Một nửa lãnh thổ của bọn họ đều thuộc sơn mạch Himalaya nên dù không có thành trì kiên cố như Đại Đường nhưng núi cao kỳ hiểm đã thành bình chương tự nhiên.

Bình Đô sơn khẩu càng thêm nổi danh, đó là một sơn khẩu thuộc Himalaya, như một thành trì nổi lên trên đất bằng chắn ngang đường vào Tượng Hùng quốc vương khiến đại quân Thổ Phiên không thể làm gì.

Tùng Tán Kiên Bô vẫn cho là Tượng Hùng quốc đã đến hồi mạt vận, quốc vương tuổi già nên không còn sức duy trì việc nước, đám hậu bối vô năng chỉ lo tranh quyền đoạt thế, căn bản không làm nên trò trống gì. Hắn đâu nghĩ đến một tòa Bình Đô sơn khẩu đã chặn đứng cường binh của mình, tiến không được, lui cũng không được.

- Tán Phổ, bên Đường triều có tin tức.

Giọng Khâm Lăng vang lên, hần quay lại thì thấy Khâm Lăng đang hốt hoảng bước tới.

- Quả nhiên.

Tùng Tán Kiên Bồ cảm giác lạnh toát, địa thế Bình Đô sơn khẩu cực kỳ hiểm yếu. Vào lúc bị ngăn cản ở đây, hần đã phái người có thể treo núi thăm tra bốn phía. Nếu không phải Chúc Hoắc có năng lực vượt núi, hần không tin người nào có thể vượt qua kỳ quan trời tạo này.

Sau khi biết được tin tức chuẩn xác, Tùng Tán Kiên Bồ luống cuống. Nhiều năm trước thảm bại trong tay Đại Đường nên hần biết sự cường đại của Đường triều, không dám chính diện là địch. Hần sớm định ra kế hoạch là diệt đi Tượng Hùng quốc sau đó lại tìm một cái cớ để che dấu.

Khi đó Tượng Hùng quốc đã diệt vong, Đường triều dù tức giận cũng chẳng thể làm gì, nhưng Chúc Hoắc đào thoát khiến kế hoạch của hần thất bại.

Không cần nghĩ, tin tức của Đường triều là muốn chặn lại cuộc chiến này. Nếu là thỏa hiệp, bỏ lỡ cơ hội lần này dẫn tới Đường triều chú ý thì Thổ Phiên trong một thời gian ngắn sẽ không còn khả năng phát triển. Nhưng nếu không thỏa hiệp coi như trở mặt với Đường triều, chiến tranh là không thể tránh được.

- Làm sao bây giờ?

Chuyện Tùng Tán Kiên Bồ lo lắng nhất rốt cuộc đã phát sinh, cặp mày nhăn tít.

Khâm Lăng nói:

- Có hai tin tức, một tốt một xấu. Tin tức xấu là Chúc Hoắc đã đem tin tức truyền đến Đường triều, Đường chủ lệnh cho Trương Lượng sai sứ đến Thổ Phiên, hiện tại đang trên đường. Tin tốt là tai mắt chúng ta tại Đường triều truyền đến tin tức nói nửa tháng trước Đường triều lấy cớ báo thù đã xuất binh hơn mười vạn đánh Cao Ly, đại quân đã xuất phát.

Tùng Tán Kiên Bồ nghe vậy chấn động, lộ ra thần sắc kinh hỷ như điên, thấp giọng hô:

- Trời cũng giúp ta.

Là một quân chủ mới đột khởi, Tùng Tán Kiên Bồ cũng có hiểu biết nhất định với đại thế thiên hạ.

Trong tay của hần có một bản đồ địa lý, trong đó bao gồm cả Đại Đường, Cao Ly, Tây Vực, Mạc Bắc nên biết khí hậu ở Cao Ly cực kỳ khắc nghiệt, lại cách xa Trường An.

Vào Tùy triều ba lượt dùng trăm vạn đại quân xuất chinh mới lấy được chút thành quả. Tuy thực lực quân sự Đường triều hơn xa Tùy triều nhưng muốn dành thắng lợi trong lần chinh phạt này cũng không dễ dàng.

Đã như vậy, Đường triều nhất thời không có khả năng tác chiến với Thổ Phiên, hần có đầy đủ thời gian đối phó Tượng Hùng quốc.

Hần đi qua đi lại hai bước, đột nhiên dừng lại:

- Khâm Lăng, người lập tức an bài nhân thủ, cải trang thành đạo tặc, tập kích giết tận sứ đoàn Đường triều.

Khâm Lăng kinh hô một tiếng, sợ đến lui nửa bước, nói:

- Tán Phổ, người làm vậy là?

Tùng Tán Kiên Bồ lộ ra hàn ý như băng, liếc nhìn Khâm Lăng:

- Vu oan giá họa, cho chúng ta một lý do để đánh Tượng Hùng quốc. Chúng ta đem cái chết của Sứ giả đổ lên đầu Tượng Hùng quốc, sau đó nói đánh Tượng Hùng quốc là vì Tượng Hùng quốc khinh người quá đáng, cải trang thành bọn cướp cướp đoạt bốn phía nên chúng ta đường cùng mới phải xuất binh.

Khâm Lăng có thiên phú quân sự cực cao nhưng lại là một đứa trẻ ngây thơ trên trường chính trị, hoàn toàn không thể để ý tới cách nghĩ của Tùng Tán Kiên Bồ, kinh ngạc hỏi:

- Đường chủ còn chưa đến mức ngu ngốc đến mức tin tưởng cớ đó chứ?

Tùng Tán Kiên Bồ có lòng bồi dưỡng Khâm Lăng, cũng không dấu diếm ý định, cười nhạt nói:

- Kỳ thật tin hay không vào lúc này không quan trọng, quan trọng là có một cái có.

Đường triều đang tập trung đánh Cao Ly, không thể chú ý đến chúng ta, càng không khả năng lưỡng tuyến tác chiến.

Giết Sứ giả Đường triều chỉ là một loại bày tỏ thái độ nói cho Đường triều là chúng ta phải đánh Tượng Hùng quốc. Đồ chuyện sứ giả chết cho Tượng Hùng quốc cũng là cho thiên triều thượng quốc mặt mũi, để bọn họ không phản đối chúng ta đánh mình hữu chính trị của bọn họ. Trên trường chính trị chỉ có lợi ích, tuy chúng ta giết sứ giả nhưng vẫn bảo toàn mặt mũi cho bọn họ, chuyện tất cả cùng có lợi là một quân vương phải làm.

Khâm Lăng nửa hiểu nửa không, nghiêm nghị nói:

- Nhưng nếu làm vậy coi như chúng ta trở mặt với Đường triều rồi.

Cho dù hiện giờ bọn họ bận đối phó Cao Ly không rảnh quản đến chúng ta nhưng chắc chắn sau khi xong sẽ đối phó chúng ta.

Tùng Tán Kiên Bồ thả lỏng tay, thấp giọng nói:

- Vậy người cảm thấy, chúng ta bây giờ nghe theo Đường triều bãi binh vậy thì xong chuyện Cao Ly không tới phiên chúng ta sao? Sai rồi, mười phần sai, Đường triều những năm này không ngừng chinh chiến bên ngoài, bất luận quốc gia nào có thực lực đều từng nước bị họ nuốt sống. Thổ Phiên chúng ta nếu không toàn tâm toàn ý làm nô tài cho Đường Vương thì chỉ còn cách lớn mạnh phân cao thấp. Trước kia ta nhường nhịn vì có Tượng Hùng quốc tồn tại. Tượng Hùng quốc tuy không được, nhưng lại ở sau lưng chúng ta, cũng có mười vạn binh mã. Bọn họ làm mình hữu với Đường triều, nếu song phương giao chiến thì Thổ Phiên sẽ lâm vào thế tiền hậu giáp kích, muốn tử thủ cũng không thể. Hừ, chỉ cần diệt đi Tượng Hùng quốc, dựa vào binh chương tự nhiên đặc thù của Thổ Phiên toàn lực cố thủ, dù là Đại Đường cũng không làm gì được chúng ta.

- Chúng ta thôn tóm Tượng Hùng quốc, như vậy thực lực cũng sẽ tăng lên một bậc, không cần e ngại Đường triều cường đại, thậm chí có thể chiến thắng Đường triều.

Tùng Tán Kiên Bồ cao giọng.

Khâm Lăng rút cục minh bạch dụng ý của Tùng Tán Kiên Bồ, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cao giọng nói:

- Khâm Lăng bất tài nhưng chỉ mong Thổ Phiên lớn mạnh.

Tùng Tán Kiên Bồ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Bình Đô sơn khẩu, nói:

- Muốn diệt Tượng Hùng quốc, cửa ải lớn nhất hiện tại là Bình Đô sơn khẩu này, chỉ cần chúng ta có thể phá được sơn khẩu, Tượng Hùng quốc dễ như trở bàn tay. Không thể công thì nói cái gì cũng vô dụng.

Khâm Lăng nghe vậy nhú mày nói:

- Không thể ngờ ả Dao Trì kia cũng có chút bản lĩnh, nếu không phải ả thì lúc này đã mừng thắng lợi ở hoàng cung Tượng Hùng quốc rồi.

Tại trận chiến Thu Lâm sơn, đại tướng thống soái Tượng Hùng quốc chết trận thì Tượng Hùng quốc sợ Thổ Phiên như hổ, Thổ Phiên cũng thừa cơ mà vào, một lần hành động phá được mười thành, cướp lấy một nửa lãnh thổ Tượng Hùng quốc. Vào lúc Tượng Hùng quốc định đầu hàng thì Dao Trì công chúa bất ngờ đứng lên mặc áo giáp dẫn Tượng Hùng quốc liều chết chống cự.

Dao Trì công chúa luận tài trí mưu lược thua xa Tùng Tán Kiên Bồ, Khâm Lăng, nhưng nàng rất thông minh, căn bản không dấu binh pháp với Tùng Tán Kiên Bồ, Khâm Lăng mà dồn hết lực lượng đóng ở Bình Đô sơn khẩu, canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Cho dù lửa cháy đến nơi, cũng tuyệt không ra một binh nên Tùng Tán Kiên Bồ, Khâm Lăng không có một thân quân lực cũng chỉ có thể giảng co.

Khâm Lăng liên tục cân nhắc đề nghị nói:

- Tán Phổ, ta cảm thấy cường công thủy chung không phải là cách. Chúc Hoắc có thể vượt qua vách núi vách đá dựng đứng, chúng ta chưa hẳn không được. Cho dù Thổ Phiên tìm không thấy người tài ba, hảo thủ Đường triều chắc sẽ có bản sự này.

Những năm này, Tán Phổ một mực chiêu mộ kỳ nhân dị sĩ, những người này chắc không thiếu kẻ có năng lực băng rừng vượt núi. Chúng ta sử dụng bọn họ có thể làm ra một đường mòn phá vỡ bế tắc.

.....

Trường An.

Lý Thế Dân gọi Đỗ Hà vào điện Cam Lộ thảo luận thư pháp. Hần không muốn mất mặt mũi nên dùng lý do thảo luận, trên thực tế là thỉnh giáo chỉ điểm.

Đỗ Hà cũng vui lòng chỉ giáo, đem tâm đắc của mình cùng cộng hưởng.

Song phương đang lúc cao hứng, đột nhiên nhận được tin Lý Tích cầu kiến liền thả bút lông xuống, cười nói:

- Nhất định là tiền tuyến có tin tức, mau truyền vào!

Lý Tích kích động cất bước đi vào đại điện, gương mặt mệt mỏi lộ ra chút vui vẻ:

- Bộ Hạ hồng phúc, tiên phong Đại Đường do Tô Định Phương dẫn đầu trong ba ngày đi tám trăm dặm, tập kích Liêu Đông thành. Quân coi thành Liêu Đông không kịp phòng bị tan vỡ. Đại tổng quản hành quân đạo Giang Hạ Quận Vương chia bốn đường, sáu ngày trước đã lấy xong toàn bộ Liêu Đông, thu hồi cố thổ. Hiện nay Tô Định Phương đang tiếp tục tiến quân Cao Ly, chắc nửa tháng nữa sẽ vào nội địa Cao Ly.

- Thật tốt quá!

Lý Thế Dân cười to đứng lên, trận chiến này vốn thắng lợi trong dự liệu. Đường quân dũng mãnh vô cùng, vùng Liêu Đông chỉ có Liêu Đông thành là kiên cố, một khi tan vỡ thì sao có thể chống lại.

Dù là trong dự liệu nhưng tin vui vẫn là tin vui, luôn khiến cho người cảm thấy vui mừng.

Cười to một hồi, Lý Thế Dân đột nhiên phát giác sắc mặt Lý Tích có chút khác thường, quan tâm hỏi:

- Lý ái khanh, trẫm thấy sắc mặt ngươi tựa hồ có chút khác thường, thân thể thế nào?

Lý Tích cười nói:

- Bộ Hạ không cần quan tâm, chỉ là mất ngủ, không có gì đáng ngại. Thần cáo lui trước.

Hần vừa đi ra khỏi cửa cung thì đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh.

682. Chương 708 : Cả Gan Làm Loạn

Lý Tích vừa ngã khiến Lý Thế Dân, Đỗ Hà trong điện hoảng sợ hấp tấp xông ra.

Lúc này thị vệ ở cửa ra vào cũng đã nâng Lý Tích dậy.

Lý Tích từ trước đến giờ đối đã Đỗ Hà không tệ, vừa thấy lão thủ trưởng khác thường liền nhảy mấy bước tới gần:

- Lý thúc thúc, Lý thúc thúc?

Hần kêu hai tiếng, thấy Lý Tích hôn mê liền đưa tay lên sờ mũi, phát hiện vẫn còn thở liền thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thế Dân lúc này cũng đã tới gần, thấy tình hình Lý Tích như vậy liền lấy từ trong người ra một miếng kim ấn, quyết đoán nói:

- Cầm kim ấn, dùng ngựa trăm nhanh chóng mang Lý ái khanh tới thái y thự cứu chữa.

Đỗ Hà liếc kim ẩn, kim ẩn trong Đường triều chẳng khác nào thượng phương bảo kiếm thời Tống Minh, cầm nó coi như thấy Lý Thế Dân. Có nó nơi tay, đừng nói là xông hoàng cung, dù phóng hỏa đốt hoàng cung, cũng không có người dám ngăn cản. Hắn tự tay tiếp nhận, không do dự vác Lý Tích trên lưng, nhảy lên ngựa phóng ra khỏi hoàng cung. Đỗ người trên lưng tuy sẽ mệt một chút nhưng lại giảm được nỗi khổ bị xóc cho người bệnh.

Có kim ẩn trong tay, Đỗ Hà phóng một mạch trong cung tới thái y thự.

Đỗ Hà vừa đến xong, Lý Thế Dân cũng lập tức có mặt, lo lắng không để ý đến phong phạm đế vương, nhìn ngự y xem mạch cho Lý Tích.

Hắn thấy ngự y sau khi xem mạch yên lặng một hồi liền sốt ruột hỏi:

- Ngự y, quý ái khanh làm sao vậy?

Ngự y cung kính nói:

- Hoàng Thượng an tâm, chỉ là mệt nhọc quá độ, vất vả lâu ngày thành tật. Chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, chú ý điều dưỡng cũng không ngại gì.

.....

Lý Thế Dân kinh ngạc:

- Mệt nhọc quá độ té xỉu?

Ngự y giải thích:

- Cái này ta không rõ lắm, theo như phân tích thì trước đó hình như Lý tướng quân gặp phong hàn.

Nếu như nghỉ ngơi tốt sẽ không việc gì nhưng lại làm việc quá độ thì sẽ làm cho thân thể kiệt sức, bệnh nặng thêm gấp mười lần.

Đỗ Hà thấp giọng nói:

- Trước đó vài ngày, đại quân xuất chinh, Lý thúc thúc thân là Binh bộ Thượng thư, nhiệm vụ của hắn nặng nề nhất.

- Đồ ngốc này.

Lý Thế Dân mắng một câu:

- Sinh bệnh còn gặng, đáng đời chịu tội.

Hắn ngừng lại một chút nói:

- Trong nội cung trăm có nhân sâm ngàn năm, tuyết sâm, linh chi do các nước khác tiến cống, để trăm sai người đưa tới, các người xem có trợ giúp gì được cho thân thể Lý ái khanh thì dùng, cần nhanh chóng để hắn khôi phục. Thanh Liên, người thông tri Binh bộ một tiếng bảo chuyện Binh bộ tạm thời do Binh bộ thị lang thay xử lý, mặt khác thông tri người nhà Lý ái khanh để bọn họ đem Lý ái khanh trở về, nói cho bọn họ biết trước khi thân thể Lý ái khanh hoàn toàn khôi phục không để Lý ái khanh xuất phủ một bước.

Lý Tích bị bệnh đã tạo thành chấn động không nhỏ tại triều.

Với tư cách Binh bộ Thượng thư, nhân duyên của Lý Tích rất rộng. Quý phủ Anh Quốc Công nườm nượp người thăm bệnh, dù là Lý Thế Dân cũng tự mình đến. Đỗ Hà cũng không ngoại lệ.

Theo như lời ngự y nói, bệnh của Lý Tích cũng không nặng, chỉ bởi vì phong hàn lại làm việc quá độ khiến thân thể suy sụp, trong ngày đã tỉnh lại nhưng nếu muốn hoàn toàn khôi phục cần ít nhất thời gian hai tháng điều dưỡng.

Vào lúc Lý Tích sinh bệnh thì phát sinh một chuyện làm kinh động cả triều đình.

Sứ giả mà Lý Thế Dân lệnh cho Trương Lượng phái tới Thổ Phiên gặp phải một đám phỉ thần bí tập kích, toàn quân bị diệt.

Thổ Phiên đưa ra lý do là giặc cỏ Tượng Hùng quốc nhưng cuối cùng vẫn lưu lại dấu vết.

Trương Lượng ngoài sáng trong tối phái ra hai toán nhân mã, một toán là sứ đoàn quang minh chính đại, một toán là mật thám đi theo điều tra tình huống của Thổ Phiên.

Hai toán nhân mã một trước một sau, Tùng Tấn Kiên Bồ phái ra người vây quanh sứ đoàn còn toán mật thám ở phía sau. Là mật thám nên bọn họ có năng lực tùy cơ ứng biến, vì nhân số không đông nên không thể cứu viện liền yên lặng theo sau cho đến khi tận mắt nhìn thấy đám phỉ đi vào quân doanh Thổ Phiên.

Hung thủ là ai, rõ ràng rồi.

Lý Thế Dân sau khi đọc công văn giận tím mặt, nổi trận lôi đình, phần hận võ án, vì không kiềm chế nên sưng vù như tay gấu.

Địa vị càng cao, càng chú trọng thể diện. Đại Đường với tư cách đế quốc độc nhất vô nhị thiên hạ lại càng không cho phép ai tiểu trên đầu, làm xằng làm bậy. Bất kỳ quốc gia nào đều là như thế, càng cường đại, càng không cho phép kẻ yếu làm càn.

Lý Thế Dân nghiêng răng nghiêng lợi triệu kiến văn võ đại thần thương nghị việc này.

Tin tức truyền ra, cả triều văn võ nghe xong đều thất sắc.

Với tư cách thần tử của đế quốc Đại Đường, bọn họ đều có phẩm chất ưu việt, tài trí hơn người. Cho dù giữa họ có thể mâu thuẫn nhưng một khi uy nghiêm của Đường triều bị khiêu khích thì mọi người đều buông thành kiến, hợp lực đối ngoại.

- Lẽ nào lại như vậy!

Trưởng Tôn Vô Kỵ nổi trận lôi đình, hét to nói:

- Thổ Phiên tiểu nhi, khinh người quá đáng. Bệ Hạ, Sứ giả là tôn nghiêm quốc gia, đại biểu cho bệ hạ.

Thổ Phiên tung binh vây giết, thật sự là không xem Đại Đường vào mắt, tội đáng tru diệt, tru diệt.

Hắn nói liền hai tiếng tru diệt.

Ngụy Chính cũng đứng ra nói:

- Dụng binh nên tránh, Đại Đường dùng nhân làm gốc, không muốn vọng động việc binh đao, nhưng cũng không có nghĩa là sợ phiền phức, sợ chiến. Hôm nay bọn giặc tới cửa phải cho biết lợi hại để giữ gìn uy nghiêm Đại Đường.

Đám văn thần từ trước giờ không chủ chiến như Chử Toại Lương, Mã Chu, Sầm Văn Bản cũng đồng thanh lên tiếng.

Uy nghiêm Đại Đường không để cho bất luận kẻ nào xâm phạm.

Nhìn xem văn võ bị chọc giận, Đỗ Như Hối nói:

- Lão thần cho rằng Thổ Phiên Tùng Tấn Kiên Bồ căn bản cũng không có ý định dấu diếm chúng ta, hắn chỉ biểu lộ thái độ cho chúng ta biết là chúng ta đang bận dùng binh với Cao Ly, không rảnh bận tâm đến bọn chúng.

Một chiêu này của Tùng Tấn Kiên Bồ cũng không khó suy đoán, dụng tâm cũng không thể gạt được những nhân tài Đại Đường vương triều, chỉ có hắn muốn nói rõ thái độ của mình, Đỗ Như Hối một câu nói toạc ra, mọi người cũng triển khai chính thức thảo luận.

Trình Giảo Kim đứng dậy nói:

- Nói làm gì. Đám vương bát đần Thổ Phiên có lá gan khi dễ trên đầu chúng ta, không quản con mẹ nó thì Đại Đường như thế nào làm các quốc gia khác thần phục.

Tần Quỳnh cũng cười đứng dậy, nói:

- Bệ Hạ, Tri Tiết nói vậy tuy thô tục nhưng là sự thật. Thổ Phiên thừa dịp Đại Đường chinh phạt Cao Ly nên uy hiếp chúng ta, coi như mở đầu. Sau này có chuyện đồng dạng, nước khác noi theo vậy Đại Đường làm như thế nào?

Ngụy Chỉnh nhíu mày nói:

- Nhưng lương tuyến viễn chinh, hao phí quá lớn. Triều đình của ta tuy trải qua một năm rưỡi tu dưỡng, tích lũy được vật tư kinh tế không tầm thường nhưng không cách nào thời gian dài ủng hộ lương tuyến tác chiến. Không phải chúng ta không muốn phản kích, mà là quốc lực không cho phép. Chiến tranh quá mức sẽ tạo thành tổn thương cực lớn với quốc gia, với dân chúng.

Trình Giảo Kim, Tần Quỳnh nói có lý, Ngụy Chỉnh tại đây cũng nói không sai.

Lý Thế Dân không phải Hán Vũ Đế. Hán Vũ Đế đối ngoại lập nhiều công tích hiển hách công tích, nhưng đối nội lại tiêu hao quá độ khiến hộ khẩu giảm phân nửa mà Đường triều mấy năm liên tục chinh chiến, lại thủy chung có thể duy trì Trình Quán thịnh thế là vì chinh phạt hợp lý. Lương tuyến viễn chinh, hiển nhiên là vi phạm tới căn bản lệ cũ xuất binh của Đường triều. Cũng là bởi vì như thế, Tùng Tán Kiền Bố mới có thể đoán chừng Đại Đường sẽ nín nhịn.

Lý Thế Dân ngồi ở trên ghế rồng, trên mặt lộ vẻ do dự. Hắn muốn đánh nhưng cũng lo lắng tổn hại đến bách tính, tổn thương đến sự phát triển kinh tế Đại Đường, khiến cho Trình Quán thịnh thế kết thúc quá sớm.

Là tể tướng, Phòng Huyền Linh lúc này cười ha hả:

- Cái này phải xem Bệ Hạ quyết định như thế nào, đánh Thổ Phiên, đánh Cao Ly ai nhẹ ai trọng. Đại Đường cũng không phải là không cách nào ủng hộ lương tuyến tác chiến, mà là không cách nào thời gian dài ủng hộ lương tuyến tác chiến. Tức là như vậy, thần cảm thấy Thổ Phiên, Cao Ly có thể đánh cùng lúc nhưng phải căn cứ vào vật tư lực lượng còn lại định một kỳ hạn. Trong kỳ hạn nếu như không thể nào giành thắng lợi thì rút quân, toàn lực ủng hộ bên còn lại, bên kia tạm thời giữ lại sau này định đoạt.

- Hay!

Lý Thế Dân vỗ án, Đỗ Hà cũng nhếch miệng cười cười, bọn họ căn bản đều sa vào ý nghĩ muốn đánh phải thắng, lại không nghĩ chiến tranh còn có rút lui, không cần toàn lực chết sống.

Lý Thế Dân nhìn vào Hộ bộ Thượng thư. Hộ bộ Thượng thư nói:

- Hồi Bệ Hạ, vì khoai lang xuất hiện, Đại Đường năm trước thu hoạch thật tốt. Lương thực bên trong các phủ khổ có thể cung cấp cho hai mươi vạn đại quân trong hai năm. Nếu như tính cả thu hoạch năm nay thì còn hơn, đương nhiên còn phải tính toán trường hợp thiên tai nên phải lưu kho một số.

Lý Thế Dân tính toán một hồi, quyết đoán nói:

- Đã như thế thì truyền ý chỉ của ta tới Giang Hạ Quận Vương cho hắn thời gian nửa năm để đối phó Cao Ly, nếu không thành công, lui về Liêu Đông, tùy ý tái chiến.

Tiếp đó hắn nhìn cả triều đình, vỗ án, cao giọng nói:

- Tôn nghiêm Đại Đường không thể bị chà đạp, Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố cả gan làm loạn, giết sứ giả Đại Đường, coi như tuyên chiến. Hắn muốn chiến, trẫm liền chiến. Không diệt Thổ Phiên, trẫm thề không bỏ qua.

Lý Thế Dân nói lời này kết hợp hào tình tráng chí với uy nghiêm quân vương khiến cả triều dâng trào nhiệt huyết, đều hô:

- Đại Đường Vạn Thắng.

Lý Thế Dân quyết định vẫn cực kỳ lý trí, đánh Cao Ly là để thu hồi đất đai bị mất, báo thù cho con dân Trung Quốc còn đánh Thổ Phiên là để rửa nhục. Hiện nay Liêu Đông đã thu phục, về phần báo thù, đã kéo nhiều năm như vậy, không quan tâm nhất thời một ngày. Thổ Phiên là quốc gia duy nhất có thể đối kháng với Đại Đường, lại đang đánh Tượng Hùng quốc, tình thế cấp bách. Lựa chọn Thổ Phiên, không thể nghi ngờ là chính xác nhất.

Tùng Tán Kiên Bố tính toán tường tận, lại không để ý đến huyết tính, kiêu ngạo cùng tự tôn của một vương triều.

Đã quyết định xuất binh, lựa chọn Đại tướng thống binh là việc cấp bách.

Trong lúc nhất thời, mọi người phát giác nhân tuyển thích hợp nhất là Lý Tích đang nằm trên giường bệnh.

683. Chương 709 : Tự Đề Cử Mình

Cổ nhân dùng chữ tướng soái đều xưng là tướng quân nhưng tướng và soái có bản chất khác biệt.

Tướng là người xung phong hăm trận, soái là người điều phối đại quân, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý.

Tướng không thể làm chuyện của soái mà soái cũng không thể làm chuyện của tướng.

Cả hai có khác biệt trên bản chất, cũng có thể coi tướng soái là đem tướng nâng lên một cấp rất cao.

Cho nên có câu, ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, người có tài có thể kiếm, một soái khó gặp.

Đường triều không có tướng vô dụng, tùy tiện có thể có trăm ngàn người thiện chiến nhưng nói tới thống soái đại quân thì nhìn cả Sơ Đường cũng chỉ có mấy người. Hà Gian Quận Vương Lý Hiếu Cung, Giang Hạ Quận Vương Lý Tông Đạo, Vệ Quốc Công Lý Tĩnh, Trần quốc công Hầu Quân Tập cùng với Anh Quốc Công Lý Tích, nếu như thêm cả Hoàng Đế Lý Thế Dân cũng chỉ có sáu người mà thôi. Từ xưa đến nay, đều là như thế. Hoa Hạ đại địa, nhân tài xuất hiện lớp lớp, cũng không thiếu khuyết tướng thống binh, chỉ thiếu thống soái ba quân. Sơ Đường có sáu người đã là con số rất cao. Hán Vũ Đế võ công cái thế nhưng được xưng thống soái cũng chỉ có ba người Vệ Thanh, Lý Quảng, Hoắc Khứ Bệnh mà thôi.

Hiện nay Lý Hiếu Cung, Lý Tĩnh đều đã già, Hầu Quân Tập phản bội bị xử chết, Lý Tông Đạo xuất chinh Cao Ly, Lý Tích lại ốm đau trên giường, thống soái thế hệ trước không còn một người.

Hiện giờ vẫn vô đầy triều nhưng đột nhiên phát giác không một người có thể dùng.

Nếu như chỉ là đối phó tiểu quốc thực lực hơi kém thì còn có thể dùng danh tướng có năng lực đảm đương nhưng Thổ Phiên với tư cách bá chủ Tây Nam, thực lực hùng hậu. Một trận chiến này lại là đối phương về mặt, nhất định phải thận trọng đối đãi, chỉ có thể thắng không thể bại.

Lý Thế Dân nghĩ thầm:

- Mậu Công bệnh thật không đúng lúc. Kỳ thật Đường triều cũng không phải không có nhân tài mới xuất hiện, Tô Định Phương, Đỗ Hà, Tiết Nhân Quý, Bùi Hành Kiệm đều xuất sắc vượt qua thường nhân, chỉ cần thêm chút bồi dưỡng đều có thể trở thành thống soái ba quân.

Tô Định Phương đang chinh phạt Cao Ly, Tiết Nhân Quý, Bùi Hành Kiệm tư lịch quá thấp quá thấp, duy nhất phù hợp chỉ có Đỗ Hà năm nay hai mươi hai tuổi, nhưng như vậy cũng quá trẻ.

- Có mạo hiểm hay không?

Lý Thế Dân cân nhắc.

Đỗ Hà cũng mới chỉ tham gia qua ba chiến dịch, kinh nghiệm thật sự quá ít, lĩnh qua binh mã nhiều nhất cũng là ba vạn. Đến số lượng này thì tăng lên một vạn người, độ khó gia tăng ba phần.

Đến mười vạn càng khó khăn trùng trùng điệp điệp, hoàn toàn khác với khái niệm ba vạn.

Lý Thế Dân nhớ rõ lần chinh phạt thất bại duy nhất cả đời hần là chinh phạt cha con Tiết Cử ở Lũng Hữu, khi đó hần cũng là lần đầu thống ngự đại quân. Bởi vì kinh nghiệm chưa đủ nên kỷ luật không nghiêm minh, khiến cho bộ hạ mạo muội xuất chiến dẫn tới đại bại. Tuy hần rất nhanh tập hợp lại tại Thiển Thủy Nguyên, tiêu diệt tập đoàn Tiết Cử nhưng bởi vì thất bại duy nhất trong đời nên không thể xóa nhòa ấn tượng.

Cho dù hần coi trọng Đỗ Hà thế nào thì cũng không dám dễ dàng sử dụng làm thống soái mười vạn đại quân đánh một trận quan trọng.

Xuất binh là chuyện đã định nhưng bởi trong lúc nhất thời tìm không tìm được nhân tuyển thích hợp nên Lý Thế Dân cũng tuyên bố bãi triều.

Trở lại nội cung, Lý Thế Dân vẫn một mực suy nghĩ đến việc này, không khỏi nhớ tới một người liên cao giọng nói:

- Người đầu, chuẩn bị để trẫm tới Vệ Quốc Công phủ một chuyến.

Lý Tĩnh năm nay đã bảy mươi một tuổi, nhưng với tư cách quân thần Đại Đường vương triều vẫn có hiệu lực không tầm thường. Lý Thế Dân lúc gặp khó khăn vẫn thích nghe ý kiến của hắn, dù có tiếp thu hay không. Kiến giải độc đáo của Lý Tĩnh thường khiến cho hắn cảm giác mới mẻ, hơn nữa hắn cũng ưa thích thỉnh thoảng tìm vị nhân vật tài trí vô song này tâm sự.

Đỗ Hà nặng nề quay trở về Đỗ phủ, hai đầu lông mày lộ ra sắc mặt giận dữ, cũng cùng chung tâm trạng với văn võ trong triều.

Tùng Tán Kiền Bồ loạn sát sứ giả Đại Đường coi như sỉ nhục Đại Đường.

Với tư cách một phần tử đế quốc, một nam nhân huyết khí phương cương sao không thể tức giận, chỉ hận không được hoành đao lập tức, một hơi giết đến Thổ Phiên, chặt đầu Tùng Tán Kiền Bồ làm bóng đá để cho hắn biết rõ kết cục mạo phạm thiên uy Đại Đường. Đồng thời với cơn tức giận, trong đáy lòng hắn hiện lên một hình bóng.

Dao Trì công chúa.

Nữ nhân dị tộc tự tin hào sảng.

Nữ nhân vào mùa đông giặt rửa tắm nước lạnh, đã bị lão hổ tập kích.

Nữ nhân đã đoạt nộ hôn đầu của mình, còn nói nếu chưa quên mình sẽ không lấy chồng.

- Không biết nàng hiện tại thế nào, đã lập gia đình hay chưa, có quên mình hay không.

Đỗ Hà nghĩ tới đây thì trong lòng sinh ra cảm giác quái dị. Hắn đã kết hôn, có ba người vợ như hoa như ngọc, một mảnh chân tình, một nhu thuận, một linh lợi, một tài trí, cả đời không còn gì tiếc nuối.

Nhưng nhân tâm chưa đủ rắn nuốt voi, lý trí hắn hi vọng Dao Trì đã quên hắn, có một cuộc sống hạnh phúc nhưng đáy lòng lại mong Dao Trì không quên hắn. Tự như nam hài nữ hài bị người không thích yêu, dù không muốn nhưng vẫn cao hứng về mị lực bản thân.

Đang nghĩ vậy thì hắn trong lúc vô tình đã bước tới đình viện.

Tiểu Bách Hợp cười chạy tới, ôm lấy đùi Đỗ Hà, kêu to:

- Phụ thân phụ thân, ôm một cái ôm một cái.

Tiểu nha đầu năm nay một tuổi rưỡi, nói bập bẹ tiếng phụ thân ôm.

Đỗ Hà bị con trẻ cắt đứt suy nghĩ, cười ôm lấy con, hôn lên đôi má đỏ hồng.

Tiểu nha đầu không chịu an phận trong ngực Đỗ Hà, chỉ chưa được mấy phút đã tụt xuống chạy đuổi theo côn trùng.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đang ở trong sân chăm con trước sau chạy ra đón chào.

Trường Nhạc nói:

- Đỗ lang, trong triều xảy ra chuyện gì?

Tâm tư nàng tinh tế, thấy được vẻ khác thường trên mặt Đỗ Hà. Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương có khác nhau rõ ràng, Trường Nhạc đối với quốc gia đại sự thường quan tâm hơn nên nhìn hai đầu lông mày Đỗ Hà cũng đoán được có đại sự đã xảy ra.

Đỗ Hà gật đầu nói:

- Là đám cường đạo Thổ Phiên gây loạn.

Hắn kể lại chuyện Tùng Tán Kiên Bó giết sứ giả cho Trường Nhạc.

Trường Nhạc nghe cả giận nói:

- Thật không thể tưởng tượng nổi, phiên bang tiểu quốc dám giết sứ giả thiên triều, thật sự đáng giận.

Lý Tuyết Nhạn nghe được hai chữ Thỏ Phiên liền nhớ lại chuyện năm xưa bản thân suýt nữa đã lấy chồng bên đó, cũng tức giận nói:

- Là tên tù trưởng củ cải trắng đó muốn kết hôn với ta sao. Hừ, còn chẳng phải bị Đổ lang đánh không còn cách nào khác. Hiện tại lại làm ầm ĩ, dứt khoát diệt đi như Tiết Duyên Đà đỡ phiền về sau.

- Đúng như vậy.

Đỗ Hà cười gật đầu, Lý Tuyết Nhạn tuy nói cảm tính nhưng lại vừa đúng với đạo xử thế của đại quốc. Với tư cách đại quốc, không những phải dạy dỗ nước nào dám coi thường mà còn phải trực tiếp hủy diệt. Ai dám động đến ta, vậy thì hủy diệt.

Hắn cũng cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân đã quyết định xuất binh, không đánh không thể, bắt quá đang phiền lòng vì phải ai xuất chiến.

Trường Nhạc gật đầu hiểu ý:

- Thống soái ba quân là trọng yếu nhất. Lý Thượng thư vừa lúc bị bệnh, thật sự không phải lúc. Đỗ lang chỉ sợ phải xuất chinh đi rồi.

Đỗ Hà đáp:

- Chắc vậy, tuy nhạc phụ đại nhân chưa điểm tướng nhưng vào lúc chinh phạt Cao Ly không ngờ đến lưỡng tuyến tác chiến nên điều đi rất nhiều tướng lĩnh ưu tú và sĩ tốt tinh nhuệ. Thực lực Thỏ Phiên càng trên Cao Ly, ta suất lĩnh Tả uy vệ, thực lực số một số hai trong toàn Đường quân, không có lý do gì không xuất chiến rồi.

Lý Tuyết Nhạn có chút không nỡ nhưng thấy nhiều thành quen, động viên nói:

- Hoàng Thượng cũng thật may mắn, Lý thượng thư ngã bệnh còn có Đỗ lang, ta cảm thấy Đỗ lang đâu kém.

Lý Tuyết Nhạn nói không suy nghĩ lại làm Đỗ Hà sáng mắt.

Binh sĩ có ai không muốn làm tướng quân, đồng dạng tướng quân có ai không muốn làm thống soái.

Đỗ Hà cũng không chỉ một lần mơ tới bản thân thống soái thiên quân vạn mã, bắt quá tại hắn cũng biết chính mình thật sự quá trẻ tuổi. Trong ký ức của hắn trong lịch sử còn chưa có ai làm thống soái ba quân khi mới ngoài hai mươi tuổi nên không cưỡng cầu. Chỉ là Lý Tĩnh, Lý Hiếu Cung đã già, Lý Tông Đạo chinh phạt Cao Ly còn Lý Tích lâm bệnh.

Đây chẳng phải là một cơ hội?

Đỗ Hà bị một câu của Lý Tuyết Nhạn khơi dậy dã tâm, nắm tay cười nói:

- Chính là như vậy, hắc, ta tiến cung, tự đề cử mình làm thống soái ba quân.

...

Triệu quốc công phủ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở trong sân, nhìn mấy chục con cá chép hồng bơi lội trong thủy đường đến nhập thần, cười đắc chí:

- Đỗ Hà thật sự là khắc tinh của ta sao? Lão phu tự xưng tài trí vô song, tính toán nhiều mặt, còn tưởng rằng công thành, lại không thể tưởng được đến cuối cùng là vì người khác làm mai mối.

- Đại nhân, Trưởng Tôn đại nhân cầu kiến.

Trưởng Tôn Vô Kỵ khê giật mình, cười khổ lắc đầu nói:

- Mời hần vào.

Trưởng Tôn Thuận Đức tới bên cạnh, cười nói:

- Vô Kỵ, ta nghe nói muốn đánh Thổ Phiên có phải không?

Hần cũng là Đại tướng Sơ Đường, tham gia rất nhiều chiến dịch lớn nhỏ. Bình Hoắc Ấp, phá Lâm Phần, hạ Giáng Quận, mỗi lần tác chiến đều anh dũng tiên phong, lập nhiều chiến công hiển hách, phong làm Tả kiêu vệ Đại Tướng quân Tiết Quốc Công.

Luận tư lịch luận chiến công, hần đều có tư cách với tư cách làm thống soái ba quân, lĩnh quân tác chiến.

Chỉ là cho tới nay đều bị Lý Tĩnh, Lý Tích, Hầu Quân Tập, Lý Đạo Tông đè nén nên chưa bao giờ đảm nhiệm vị trí này.

Lúc này, hần ần ần thấy được cơ hội.

684. Chương 710 : Trưởng Tôn Vô Kỵ Hổ Thẹn

Vệ Quốc Công phủ.

Hậu viện rộng lớn, hương thơm Long Đản Hương vờn quanh, Lý Thế Dân, Lý Tĩnh đang đánh cờ trên một bàn cờ cổ.

Lý Thế Dân nước đi hào phóng khí phách, từng bước một, sát cơ tứ phía, Lý Tĩnh công thủ vẹn toàn, một con một con, thận trọng từng bước.

So sánh với Lý Tĩnh, Lý Thế Dân thắng tại gan lớn, có ánh mắt lâu dài, lại có tâm tính liêu lĩnh của dân cờ bạc, dũng mưu đều xem trọng. Nhưng Lý Tĩnh ổn trọng, quyết thắng thiên lý, từng bước có dấu hậu chiêu, cũng không thua Lý Thế Dân.

Hai người đều là lương tài trên bàn cờ, kỳ phùng địch thủ. Hai người bọn họ đánh cờ, giống như hai vị tướng quân cái thể chém giết trên sa trường, lẫn nhau có tính toán, thiên hôn địa ám.

Thời điểm đang kịch liệt. Đột nhiên Lý Tĩnh nói:

- Hoàng Thượng hình như có chuyện phiền lòng, lão thần mặc dù tuổi già, cáo biệt triều đình, nhưng tâm vẫn hướng về Hoàng Thượng, không giảm chút nào, nguyện vì Hoàng Thượng phân ưu...

Lý Tĩnh đã sớm cáo lão về hưu, không hỏi thế sự, cũng không hiểu biết đại sự trong triều, càng không biết Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố có thủ đoạn càn rỡ, nhưng hần biết rõ Lý Thế Dân tuyệt đối không phải tới đi chỉ vì đánh cờ, mà tới vì thời cuộc, cho nên hỏi ý đồ tới đây của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ thản nhiên nói:

- Phía nam có loạn, trẫm chỉ hận không thể đi tới trừ họa.

Người thông minh nói chuyện không cần nói nhiều, cho dù Lý Thế Dân cũng không nói gì Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố như thế nào, nhưng chỉ một câu "Trẫm chỉ hận không thể đi tới trừ họa", đã ám chỉ tai vạ sinh ra ở phương nam, không thể không chiến. Đồng thời, Lý Tĩnh cáo lão về nhà, mà nhốt ở nhà, hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ.

Hần không biết vừa thế cục vừa truyền từ phương nam tới, lại biết Lý Đạo Tông xuất chinh Cao Ly, Bình Bộ Thượng Thư Lý Tích bị bệnh, đây là hai chuyện xôn xao khắp Trường An. Kết hợp cao thấp, cũng chỉ có một câu "Trẫm chỉ hận không thể đi tới trừ họa", trong nội tâm Lý Thế Dân sâu lo, đương nhiên đã trôi lên mặt nước.

Lý Tĩnh có trí tuệ thông thiên, làm sao có thể nghe ra ý tứ huyền diệu trong đó?

Với tư cách là hoàng đế, trong lịch sử cũng không thiếu ví dụ nự giá thân chinh, Dương Quảng ba lần xuất chinh Cao Ly là ví dụ tốt nhất. Lý Thế Dân nự giá thân chinh cũng không phải không được. Nhưng hoàng

để có trách nhiệm với thiên hạ, đi xa chinh phạt, phải có người giám quốc. Mà người giám quốc, tất nhiên là thái tử, hiện nay quốc trừ không lập, Lý Thế Dân không cách nào phó thác chính vụ trong tay, làm sao có thể trao cho chúng thần?

- Thiếu người thống lĩnh!

Trong đầu Lý Tĩnh hiện ra mấy chữ này.

Lý Tĩnh hạ cờ xuống, nói:

- Trong nội tâm của thần có người thích hợp...

Trong lòng Lý Thế Dân khẽ động, nói:

- Ai?

Lý Tĩnh thản nhiên cười cười, trong tươi cười tràn đầy ý tứ hàm súc, trong lời nói có ngụ ý:

- Trong nội tâm của thần có người thích hợp, mà trong nội tâm bề hạ cũng có người thích hợp...

Lý Thế Dân nói:

- Tiểu tử Đỗ Hà đúng là không tệ, nếu qua thêm vài năm, trầm cũng không chán chờ như hôm nay. Hắn tuổi còn rất trẻ, mặc dù là kỳ tài ngút trời như Hoắc Khứ Bệnh, tuổi giống như hắn, khi lãnh binh, cũng chỉ năm vạn, còn có Vệ Thanh là hậu thuẫn kiên cố ủng hộ. Nếu một mình Đỗ Hà, lĩnh hơn mười vạn đại quân, đúng là quá mạo hiểm...

Lý Thế Dân cũng không phải là người quan tâm tới tuổi tác, hắn quan tâm là kinh nghiệm.

Kinh nghiệm chênh lệch, không cách nào đền bù được.

Lý Tĩnh đặt quân cờ vào trong chén, hai mắt nhìn chăm chú vào Lý Thế Dân nói:

- Bề hạ sợ?

Lý Thế Dân âm âm một hồi, hai mắt cũng đối mặt với Lý Tĩnh, ánh mắt lộ ra vẻ tàn khốc, nhìn chăm chú thật lâu, cười to:

- Đúng vậy, Dục Sư nói là, trầm đúng là có chút sợ, cũng chỉ có Dục Sư mới dám nói chuyện như thế với trầm thôi.

Đại Đường do nhược chí cường, lại bị quốc gia như Đột Quyết giết tới cửa, đến bây giờ uy chấn bốn vực, thiên hạ kính sợ, không phân cao thấp với Lý Thế Dân.

Hắn đi tới hôm nay, cũng không dễ dàng.

Đứng càng cao, càng sợ ngã, đạt được càng nhiều, cũng càng sợ mất đi.

Đây là chuyện thường tình của con người. Giống như heo chết không sợ nước sôi, người thường bại, có thể không coi thất bại là gì, người thường thắng, nhưng không cách nào thắng nhiều.

Sau khi Đại Đường xác định bá quyền xong, chiến tranh toàn thắng không bại. Giống như một đội bóng tốt, bởi vì toàn thắng, mỗi người đều mong mỗi có lần thất bại đầu tiên.

Đại Đường cũng là như thế, quốc cùng quốc gia, có chỉ lợi ích. Mặc dù là minh hữu, bọn họ cũng không hi vọng minh hữu, có thực lực vượt xa mình.

Bọn họ mong mỗi Đại Đường bại lần đầu tiên, hi vọng có người đánh vỡ thần thoại bất bại của Đại Đường. Tại loại tình thế này, sức ép của Lý Thế Dân cũng càng lớn, dần dần có chút không bỏ được, trong nội tâm đối với thắng lợi, cũng có chấp niệm.

Lý Tĩnh nói:

- Bẩm bề hạ, thần mạo muội hỏi một câu, nếu như Đại Đường ta thua, sẽ như thế nào?

Lý Thế Dân khẽ giạt mình, lập tức cười lớn.

...

Triệu quốc công phủ.

Trưởng Tôn Thuận Đức hai mắt nhìn thẳng vào Trưởng Tôn Vô Kỵ, chỉ hi vọng chất nhi này của mình có thể gạt đầu đồng ý, hấn tin tưởng với địa vị của Trưởng Tôn Vô Kỵ trong triều đình, chỉ cần hấn chịu xuất thủ tương trợ. Không dám nói trăm phần trăm được chuyện, nhưng bảy thành nắm chắc vẫn có.

Trưởng Tôn Thuận Đức cũng là tướng lĩnh có năng lực, đối với khả năng quân sự của mình có tự tin. Đối với Thỏ Phiền, hấn cũng khó hiểu, trong nội tâm chỉ cho rằng Thỏ Phiền cũng chỉ là phú hào ở Tây Nam. Khi dễ thế lực địa phương còn được, cùng Đại Đường so sánh. Xuất binh đánh hấn, chẳng khác gì đánh con nít, độ khó không lớn.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thăm dò suy nghĩ của Trưởng Tôn Thuận Đức, không chút nghĩ ngợi, lắc đầu cự tuyệt nói:

- Không được, bệ hạ tuy đang do dự, nhưng người quyết định cuối cùng, chắc chắn vẫn là Đỗ Hà...

- Lại là Đỗ Hà?

Trưởng Tôn Thuận Đức nghe cái tên này, tức giận đến nhảy lên. Hầu Quân Tập bởi vì một chuyện Cao Xương bị nhốt vào nhà lao của Lý Thế Dân, Tả Uy Vệ Đại tướng quân Lý Tích thắng nhiệm Binh Bộ Thượng Thư, hấn là Hữu Uy Vệ Đại tướng quân không được thăng chức, cần phải có người tiếp nhận. Lúc tình huống ấy, Trưởng Tôn Thuận Đức là nhân tuyển chắc chắn. Nhưng vẫn bị Đỗ Hà chặn ngang một cước, chữa tốt cho Tần Quỳnh, làm cho Tần Quỳnh ở nhà dưỡng bệnh đoạt vị trí của hấn.

Tần Quỳnh trung nghĩa vô song, nhiều lần trên chiến trường cứu được tính mạng của Lý Thế Dân, bất luận là văn thần võ tướng đều kính trọng với hấn ba phần, Trưởng Tôn Thuận Đức cũng không dám tranh chấp với hấn, cho nên oán hận đổ lên người của Đỗ Hà. Cộng thêm những năm nay, Đỗ Hà có ân oán với Trưởng Tôn gia, cho nên hấn càng hận Đỗ Hà, thậm chí vượt qua bất cứ người nào ở Trưởng Tôn gia.

- Tại sao tất cả chuyện tốt đều nằm trên người của hấn...

Lời này nói vô tâm, nhưng làm cho Trưởng Tôn Vô Kỵ nghe hổ thẹn muốn chết, hấn đề phòng không cho Đỗ Hà lại lập công tích, địa vị trong quân càng ngày càng vững chắc, đặc biệt an bài một cái bố cục, liên tục ám chỉ Đỗ Hà, cơ hồ tất cả chiến sự đều có hấn tham gia, đạt được rất nhiều lương tướng và chiếm rất nhiều cơ hội, bất động thanh sắc Đỗ Hà có khả năng chinh phạt Cao Ly. Lý Thế Dân điểm tướng trên triều đình, chỉ Đỗ Hà, nhìn thấy biểu lộ kinh ngạc lúc ấy của Đỗ Hà, hấn còn âm thầm đắc ý trong chốc lát.

685. Chương 711 : Phép Khích Tướng Khác Thường (thượng)

Nếu có Lý Tích, có Lý Đạo Tông, Đỗ Hà muốn trở thành nguyên soái quân đoàn, thống ngự mười vạn đại quân trở lên, một mình đảm đương một phía, không năm sáu năm không thể nào,... Lúc đó mới vượt qua tuổi thiếu niên ngây thơ. Nhưng bây giờ...

Trong miệng Trưởng Tôn Vô Kỵ không nói ra, trong nội tâm sớm có hận thối ruột, nếu để Đỗ Hà chinh phạt Cao Ly thì thế nào? Mặc dù hấn biểu hiện thì sao, phía trên vẫn có chủ soái quân đoàn đè nặng, công lao có lớn thế nào, cũng không có khả năng đảm nhiệm tổng chỉ huy tam quân.

Hấn tuyệt đối không thể ngờ chưa tới một tháng, Thỏ Phiền lại có sự cố. Lý Tích may mắn thế nào, lại bệnh vào lúc này, ngược lại sáng tạo cho Đỗ Hà cơ hội thống lĩnh đại quân.

Nếu Đỗ Hà nam chinh thắng Thỏ Phiền, vậy hấn sẽ cầm toàn bộ quân công, chính thức trở thành người kế nhiệm Lý Hiếu Cung, Lý Tĩnh, Lý Tích, Lý Đạo Tông, trở thành thống soái trẻ nhất.

Hấn muốn áp chế Đỗ Hà phát triển, kết quả vẫn có cơ hội cho Đỗ Hà.

Chuyện tốt trước kia của Đỗ Hà, đều do Đỗ Hà tranh thủ, lúc này lại tự đưa lên cho hấn.

Trưởng Tôn Thuận Đức nói ra, giống như tát tai, hung hăng đánh vào mặt hấn.

Chuyện này làm cho Trưởng Tôn Vô Kỵ không chịu nổi.

- Tốt, đừng nói...

Trưởng Tôn Vô Kỵ vào lúc này, tâm tình khó chịu còn hơn cả đi đại tiện không được, không muốn tiếp tục nói chủ đề này.

- Thúc thúc có bồn sự trên phương diện quân sự, nhưng lần này nam chinh không phải chuyện đầu, Đỗ Hà có thể thắng Hầu Quân Tập hai lần, cho thấy hần có bồn sự, người là tranh giành không lại hần hần. Việc này cứ như vậy đi...

Trưởng Tôn Thuận Đức trong lòng nóng tính, tả hữu liếc mắt nhìn, ác chạy lên não, thấp giọng nói:

- Bệ hạ sủng ái Đỗ Hà, thực sự quá đáng, Đỗ Hà hần không có gì lợi hại, không bằng chúng ta làm cho hần chiến bại... Xem bệ hạ làm thế nào bảo vệ hần...

- Phanhh!

Đột nhiên Trưởng Tôn Vô Kỵ đặt mạnh bát trà lên mặt bàn, va chạm cực mạnh cho nên chia năm xẻ bảy, nước trà và mảnh vỡ bắn ra tung tóe.

- Hoang đường...

Trưởng Tôn Vô Kỵ lúc này tức giận như con sư tử bị thương, nhìn hằm hằm vào Trưởng Tôn Thuận Đức, lạnh lùng nói:

- Không có đầu óc à? Trưởng Tôn gia chúng ta có địa vị ngày hôm nay là dựa vào Đại Đường, Đại Đường tốt, Trưởng Tôn gia chúng ta mới tốt, Đại Đường bị uy hiếp, Trưởng Tôn gia chúng ta cũng không khá giả gì. Tổn hại lợi ích Đại Đường, cũng không khác gì đào hố chôn mình, việc này đừng vội nhắc lại.

Trong nội tâm Trưởng Tôn Vô Kỵ khó thở, nói chuyện cũng không chút khách khí. Tuy hần không phải là chính nhân quân tử, nhưng hần đối với Lý Thế Dân, đối với Đại Đường vẫn có tâm trung thành. Hần có thể âm mưu dương mưu tính toán tất cả, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm chuyện khiến Đại Đường thương gân động cốt.

Trưởng Tôn Thuận Đức là thế hệ trước của Trưởng Tôn gia, Trưởng Tôn Vô Kỵ là chất nhi của hần. Lại còn nhỏ tuổi, quả trách như thế, trong lòng cũng có giận dữ, nhưng trở ngại quyền uy của Trưởng Tôn Vô Kỵ tại Trưởng Tôn gia, cũng không dám chọc giận hần, phát tay áo rời đi, trong mắt tràn ngập tức giận.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bởi vì tự tay đưa đại lễ cho Đỗ Hà, trong nội tâm cũng có cảm xúc khác thường. Hần cuối cùng vẫn là người, không phải Phật Di Lặc chân chính, cũng có chút khó khăn, hần không thể tỉnh táo được, càng làm không giống như Phật Di Lặc, bụng lớn có thể chứa khó chịu của cả thiên hạ.

Trưởng Tôn Thuận Đức nói ra, đã là dây dẫn nổ, kích phát cảm xúc của Trưởng Tôn Vô Kỵ, làm cho hần trong thời gian ngắn không khống chế được.

Lời vừa ra khỏi miệng, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng biết có chút không tôn trọng trưởng bối, nhưng nói ra rồi, giống như nước đổ đi, khó hốt lại được.

Trưởng Tôn Vô Kỵ há miệng, không nói gì nữa, chỉ kinh ngạc nhìn thân ảnh Trưởng Tôn Thuận Đức biến mất trong tầm mắt.

Hần tuyệt đối không thể ngồi được, lần nói lỡ này, lại biến thành lần khiến Trưởng Tôn gia xuống dốc.

Lý Thế Dân bỏ qua lòng nghi ngờ, cất bước mạnh mẽ rời khỏi phủ Vệ Quốc Công, đi lên ngự kiệu.

Lý Tĩnh cũng không giống như lão sư, từng điểm từng điểm nói ra, mà chỉ nói ra một câu mấu chốt của vấn đề.

- Nếu Đại Đường thua, thì thế nào?

Lý Tĩnh nói vấn đề này, làm cho Lý Thế Dân có cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Hần không phải nhìn không thấu, mà đang ở trong cuộc, bị mê chướng. Hần không muốn Đại Đường bại, đương nhiên sẽ không nghĩ tới bại thì thế nào. Hôm nay nghe Lý Tĩnh hỏi như vậy, suy nghĩ cũng theo đó mà chuyển động.

Đại Đường thua thì thế nào?

Sẽ không gượng dậy nổi, diệt vong sao?

Hiển nhiên sẽ không, với thực lực Đại Đường bây giờ, cho dù bại, tổn thất thảm trọng, cũng không đủ dao động căn cơ của Đại Đường. Giống như rừng vây rậm rạp, sẽ không bởi vì một ít cây bị sâu mọt phá hủy mà hủy diệt.

Trên thế giới này không có tướng quân thắng lợi vĩnh viễn, cho dù hấn rất cao siêu, đã từng bị bại. Thua bại, thắng trở lại, có gì phải sợ?

Huống chi, Đỗ Hà không hấn sẽ bại. Hấn có thực học, thiếu chỉ là kinh nghiệm.

Kinh nghiệm không phải là thứ bẩm sinh mà có, phải rèn luyện nhiều, đánh nhiều hơn mấy trận, sẽ nắm giữ.

Lý Thế Dân lúc trước không dám dùng Đỗ Hà, là bởi vì Đỗ Hà còn quá trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, có khả năng thua. Hôm nay đã thấy ra, đương nhiên không băn khoăn, xác định chọn lựa thống soái trong lòng.

Hấn lên xa giá hồi cung, vốn định trực tiếp đi vào chính điện nghỉ ngơi, ngày mai sẽ lên triều tuyên bố công việc xuất chinh, trên đường lại biết có Đỗ Hà cầu kiến, cho nên ngồi đợi một hồi.

Con người Lý Thế Dân đảo một vòng, cười nói:

- Tiểu tử này đúng là đủ gấp...

Hấn nói với thị vệ:

- Cho hấn đi vào chính điện, nói trẫm ở đó đợi hấn.

Đỗ Hà nhận được tin tức, có chút mờ mịt, chính điện là nơi ở của Trưởng Tôn hoàng hậu. Bởi vì hấn là hôn phu của Trưởng Nhạc, con rể của Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu, cũng không cần tránh hiềm nghi, thường xuyên đến chính cung hỏi thăm, nhưng chính điện thuộc về nội cung, không phải địa phương thương nghị quốc sự, Lý Thế Dân bảo hấn đi tới chính điện, làm như vậy là có ý gì?

Hấn lắc đầu, cũng không có nghĩ nhiều, đi vào chính điện.

Đi vào trong chính điện, Lý Thế Dân dương dương tự đắc nói chuyện phiếm với Trưởng Tôn hoàng hậu.

Đỗ Hà đi qua chào, Trưởng Tôn hoàng hậu cười thần bí rồi đi, hình như không có ý ảnh hưởng bọn họ thương nghị công việc.

Lý Thế Dân vẻ mặt nhẹ nhõm, không có chút nào hoang mang gì.

Đỗ Hà không khỏi trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ nhạc phụ đại nhân đã có người chọn lựa...

Hấn cũng không hỏi thẳng, chỉ thăm dò nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ngài đối với việc Thổ Phiên cuồng vọng, có ý kiến gì không?

Lý Thế Dân hừ lạnh một tiếng nói:

- Trẫm sẽ diệt...

Đây là lời nói thật, lập tức lại nói:

- Không biết làm sao Lý Thượng Sách, ốm đau tại giường, Giang Hạ Quận Vương lại ở Cao Ly, cũng chỉ có thể thả bọn họ một con ngựa. Thời điểm Lý Thượng Sách khỏi bệnh trẫm sẽ xuất binh.

686. Chương 712 : Phép Khích Tướng Khác Thường (hạ)

Đỗ Hà có chút há hốc mồm, không thể ngờ Lý Thế Dân có ý đồ này, lo lắng tiến lên một bước nói:

- Vậy phải đợi tới khi nào, nhạc phụ đại nhân, ngài đã từng là tướng soái giỏi dùng binh, nên biết chiến cơ mất đi, một bước đi nhầm là thua cả bàn cờ. Thổ Phiên ở cao nguyên Thanh Tàng xa xôi, địa thế không giống Trung Nguyên chúng ta, muốn cường công, cũng không dễ dàng. Bọn họ tử thủ cứ điểm, chúng ta cường công, cho dù thắng, cũng phải trả cái giá lớn gấp mấy lần, hiện tại Hùng quốc còn chưa diệt, chúng ta dễ dàng hô ứng với bọn họ, hai mặt giáp công, làm cho Thổ phiên chú ý được, bất chấp tất cả, chú ý được chuyện này, nhưng không cách nào bận tâm được, bọn họ mất đi ưu thế địa lợi. Lý Thượng Sách đúng là một nhọc sinh bệnh, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, mặc dù thân thể khôi phục, thời gian ngắn cũng không có tinh lực đi tới cao nguyên xa xôi, chịu không nổi khí hậu ở đó. Giống như lực lượng của Hùng quốc kém Thổ Phiên, mưu thần lương tướng càng thua kém nhiều, có thể kiên trì đến hôm nay, đã là khó có được.

Nếu kéo dài tiếp, nếu Hùng quốc bị diệt, muốn đánh Thổ Phiên nuốt hết, cần mất sức gấp mười lần.

Hắn tận tình khuyên bảo.

Lời nói này đúng là sự thật, sự tồn tại của Hùng quốc, đối với Thổ Phiên mà nói là một cái gai nhọn, có thể trói buộc tay chân của Thổ Phiên, làm cho bọn chúng không dám buông tay đối phó Đại Đường, là tồn tại rất có ý nghĩa. Lúc trước cũng bởi vì điểm này, Lý Thế Dân mới có thể nhiệt tình kết giao với Hùng quốc.

Lý Thế Dân bắt đầu nói:

- Người thật sự cho rằng trẫm không biết đạo lý đó, nhưng hiểu thì thế nào? Trong tay không có tướng soái để dùng, chẳng lẽ tiện tay cho Triệu Quát lên làm chủ soái ba quân sao? Không phải trẫm, không muốn đánh, mà hiện nay trong chư tướng, không có người nào có bốn sự làm chủ soái ba quân cả.

Đỗ Hà có chút không vui, ai oán nói:

- Nhạc phụ đại nhân quá xem thường chúng ta rồi, cái gì gọi là không có bốn sự... Tiểu tử cũng không tin, thống lĩnh tam quân có cái gì khó, chỉ cần nhạc phụ gật đầu, tiểu tử nguyện làm thống soái ba quân, lãnh binh Nam chinh.

Hắn càng nói âm thanh càng lớn, vẻ mặt kiên quyết và quyết tâm.

Lý Thế Dân lại lắc đầu nói:

- Người không được, tuổi còn rất trẻ, kinh nghiệm quá ít, không có bao nhiêu hi vọng thắng lợi.

Đỗ Hà bị Lý Thế Dân dội gáo nước lạnh, không giận ngược lại còn mừng thầm. Hắn cũng không phải Trương Phi, cũng không bị Chư Cát Lượng kích cái liền nhảy ra.

Hắn biết rõ cách đối nhân xử thế của nhạc phụ mình, cực kỳ chừng mực, nếu thật sự không cho hắn xuất chinh, tùy tùy tiện tiện sẽ tìm ra cái cớ không người nào có khả năng phản bác được, làm sao có thể làm ra loại chuyện chế ngạo này.

Đây là khích tướng, đã khích tướng, vậy có nghĩa Lý Thế Dân đã sớm có ý muốn lập hắn làm chủ soái, lúc này ra vẻ trúng kế, tức giận nói:

- Nhạc phụ đại nhân quá xem thường tiểu tử, tiểu tử nguyện ý lập quân lệnh trạng, không diệt Thổ Phiên, thề không quay về.

Lý Thế Dân cười lên, nói:

- Tiểu tử người, nghĩ thật đẹp... Cứ nằm mơ đi...

- A...

Đỗ Hà cảm thấy, nếu là khích tướng, chỉ cần làm ra bộ dáng trúng kế như Trương Phi, lập quân lệnh trạng là xong việc, nhưng phong hồi lộ chuyển, chuyện này vừa nói ra, cái này... Hắn phát hiện mình diễn không thật.

Đây cũng là điểm Lý Thế Dân khinh thường Đỗ Hà.

Chư Cát Lượng khích tướng kẻ vạn thử vạn linh, đó là bởi vì Chư Cát Lượng biết rõ tính nết của Trương Phi. Lý Thế Dân cũng biết rõ tính nết Đỗ Hà, làm sao mà coi hắn như Trương Phi được chứ.

Nói là lập quân lệnh trạng nhìn thì nghiêm túc, nhưng đó là tình thế. Trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, vạn nhất Đỗ Hà thật sự thất bại, hắn có thể dùng quân pháp xử trí sao?

Đỗ Hà kỳ tài ngút trời, bởi vì một lần thất bại, mà giết hắn, tổn thất ai phụ trách?

Ít nhất, Lý Thế Dân không nỡ.

Cho nên cái gì quân lệnh trạng, trong mắt Lý Thế Dân chỉ là giả dối, hắn cũng không vì quân lệnh trạng mà giết Đỗ Hà, cũng không để ý cái gì quân lệnh trạng.

Hắn cười nhìn Đỗ Hà đang ngây người, nói:

- Như vậy đi, nếu người cố tình, trẫm cũng cho người một cơ hội. Ngày mai trẫm cho phong cho người là Sa La Đạo Sa Đại Tổng Quân, suất lĩnh tam quân nam chinh. Nhưng người phải thề với trẫm, nếu như thất bại, trẫm cũng không cần đầu của người, người phải mặc xiêm y của nữ hài tử, khiêu vũ cho trẫm xem...

Nói tới chỗ này, Lý Thế Dân nhin không được mà cười lên.

Kể khích tướng, phải khích ở tâm.

Chiêu này của Lý Thế Dân xem thì hoang đường, nhưng lại đâm trúng chỗ hiểm của Đỗ Hà.

Đỗ Hà là người biết chuyện, Lý Thế Dân ái tài tích tài, lại có tri thức cả ngàn năm.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới thất bại, nhưng lại biết rõ cho dù mình bại, Lý Thế Dân cũng không có khả năng giết mình, quân lệnh trạng chỉ là một tình thế. Uy hiếp đối với hắn, cũng không phải lớn như vậy.

Nhưng mặc xiêm y nữ hài tử khiêu vũ...

Đây không phải mất đầu, nhưng so với mất đầu còn nghiêm trọng hơn...

Nghĩ tới kết cục thất bại, Đỗ Hà liền cảm thấy một cổ khí lạnh tràn ngập sống lưng, nhin không được mà rùng mình một cái, trong lúc nhất thời còn không dám nhận lời.

Lập tức cắn răng một cái, chỉ cần thắng là được, nghiêng lợi nói:

- Thề thì thề, tiểu tể coi như có bại đi nữa, cũng phải cắn Thỏ Phiền một cái thật mạnh.

Trong mắt của hắn như phun ra lửa, ý chí tất thắng, không hề che dấu hiện ra trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân thỏa mãn gật đầu.

Mục đích của hắn, đã đạt được.

...

Nghênh Tân Lâu, trong phòng lớn nhất, vào lúc này có một người đang ngồi một mình trong phòng của hơn hai mươi người liên hoan, từng ngụm từng ngụm uống rượu.

Chính là Trương Tôn Thuận Đức vừa rời khỏi phủ Triệu Quốc Công.

Nếu như có người nào nhận ra Trương Tôn Thuận Đức, nhất định sẽ nhìn lầm, không nhận ra người trước mặt.

Trương Tôn Thuận Đức vào lúc này đã say rồi, tóc tai bù xù, xiêm y lộn xộn, ở chung quanh hắn có ba hũ rượu trống không, trong tay hắn còn cầm một vò, mùi rượu bốn phía.

Đây không phải rượu thường, mà là Trung Sơn Đông Nhung. Rượu Trung Nguyên, phần lớn tinh khiết và thơm thơm ngọt, dùng tư vị làm chủ, như rượu Đỗ Khang, rượu Lê Hoa, rượu Túc Mặc lâu năm, rượu Phần... Đều là rượu nhạt, không gắt. Trung Sơn Đông Nhung là ngoại lệ, nó có biệt danh, gọi là Thiên Nhật Túy (say ngàn ngày), là danh tửu thời Đông Chu. Ở vào Yến Triệu phương bắc, chính là bảo vật của hào kiệt, còn ngon hơn rượu sữa ngựa trên thảo nguyên.

Là người uống rượu, uống ba hũ cũng khó mà thừa nhận nổi, Trương Tôn Thuận Đức cũng là người thích rượu, nhưng ngày thường hắn uống rượu nhạt, hôm nay thuần túy là mượn rượu tiêu sầu, cho nên chọn

Trung Sơn Đông Nương. Hắn rất ít uống rượu mạnh, ba hũ vào trong bụng, đã say tới mức ngã nghiêng, không nhận ra Đông Nam tây bắc.

Trong nội tâm Trương Tôn Thuận Đức ủy khuất, nín thở. Hắn cũng theo tòng quân, làm tới Tả Kiêu Vệ đại tướng quân, nhưng cùng so với chất nhĩ Trương Tôn Vô Kỵ, không chút nào thu hút. Trương Tôn Vô Kỵ với tư cách là gia chủ Trương Tôn gia, vì bảo vệ địa vị của hắn, cũng ngay thẳng vô tư, Trương Tôn Thuận Đức sinh hoạt cá nhân bị kiểm chế, cũng không ít lần bị can thiệp.

687. Chương 713 : Xuất Chinh, Tính Toán

Đối với những chuyện này, Trương Tôn Thuận Đức nhận ra, cũng nhẫn nhịn, hắn biết rõ Trương Tôn Vô Kỵ có bản lĩnh. Nhưng dù sao hắn là trưởng bối, là người nhìn xem Trương Tôn Vô Kỵ lớn lên, cũng từng đổ cốt đại của Trương Tôn Vô Kỵ. Hôm nay Trương Tôn Vô Kỵ lại trước mặt hắn, mắng hắn không có đầu óc, thậm chí còn quát lớn, làm cho trưởng bối như hắn, mặt quét rác, tôn nghiêm chịu nhục. Hiện tại hắn không dám về nhà tổ khảo. Tại Trương Tôn gia, Trương Tôn Vô Kỵ có quyền uy tuyệt đối, cho dù là con của hắn, cũng không giúp hắn nói chuyện, chỉ có thể trốn ở từ lâu, uống cho tiêu sầu.

Lời tác giả: Lần trước ghi sai, Trương Tôn Thuận Đức say ở Nghênh Tân Cư, về sau phát hiện, cho nên xuất hiện sai lầm nhỏ, đổi thành Tự Tại Cư, nói cách khác, Trương Tôn Thuận Đức, mua say ở Tự Tại Cư.

Vũ Mị Nương lẳng lặng nghe bộ hạ báo cáo, cho nên trên gương mặt phong hoa tuyệt đại kia cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tự Tại Cư là quán rượu lớn nhất ở Trường An, cùng Nghênh Tân Lâu, Bách Túy Hiên kết hợp thành ba quán rượu lớn nhất Trường An.

Nhưng không có người nào biết Tự Tại Cư chính là sản nghiệp của Vũ Mị Nương.

Vũ Mị Nương là nữ hoàng trong giới kinh doanh, càng là chính khách trời sinh. Nàng xử sự, khắp nơi cẩn thận, thận trọng từng bước. Tại Vũ gia có chút quy mô, nàng cũng hiểu mình đang đứng trên đầu sóng ngọn gió. Bởi vì sản nghiệp sản xuất trà cho lợi ích cực lớn, Vũ gia sẽ biến thành đích của nhiều người. Lúc ấy nàng còn chưa nghĩ tới thành lập mạng lưới tình báo cho Đỗ Hà, nhưng sau khi mình lui về phía sau. Trừ những trà quán ở mặt tiền, quán rượu, vụng trộm xây dựng một ít sản nghiệp, vào thời điểm sinh tử tồn vong, còn có lực lượng ẩn nấp mà người khác không biết, mà Tự Tại Cư là một trong số đó.

Sở dĩ Vũ Mị Nương hứng thú với ngành ăn uống, cũng là có nguyên nhân. Ăn, mặc, ở, đi lại, tuy là một trong số đó, nhưng tình báo chính là mấu chốt nhất nàng cần.

Tình báo có tác dụng rất lớn với quân tình và thương nhân. Có lợi cho quân tình, có thể làm cho tướng quân lấy được thắng lợi, cũng có thể tránh cho hắn chiến bại. Mà kịp thời có tình báo buôn bán, có thể làm cho thương nhân phát tài, đồng dạng có thể tránh được tổn thất.

Mà thanh lâu tửu quán thường là nơi kiếm tình báo tốt nhất, quan lại quyền quý địa vị hiển hách, thương nhân vào Nam ra Bắc phú giáp thiên hạ, công tử du lịch kiến thức rộng rãi cùng với hậu duệ quý tộc quyền quý là khách quen. Những người này bọn họ tai mắt linh thông, có hiểu chuyện thiên hạ, có người nghe trưởng bối trong nhà nói.

Những tình báo quý giá này, vào lúc rượu vào lời ra là dễ tiết lộ nhất.

Vũ Mị Nương lúc ấy nghĩ cách xâm nhập vào ngành ẩm thực, âm thanh nghe ngóng tin tức có lợi, sau đó làm ra bước đi trước cho bản thân.

Gả cho Đỗ Hà, Vũ Mị Nương hiến dâng tính mạng tổ kiến một mạng lưới tình báo, mà chó ngáp phải ruồi, Tự Tại Lâu mang tin tình báo về cho tổng bộ.

Trương Tôn Thuận Đức biết rõ Bách Túy Hiên là do Trương Tôn Vô Kỵ âm thầm điều khiển, Nghênh Khách Lâu có quan hệ không rõ ràng với Vũ gia, cũng chỉ có thể lựa chọn Tự Tại Cư. Hắn lại không biết, bản thân mình tiến vào địa phương tình báo do Đỗ Hà nắm giữ.

Tất cả nhất cử nhất động của hắn, mỗi một câu, không hề nghi ngờ đều có người giám thị.

Vũ Mị Nương cho dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng từ đó nhìn ra mánh khéo: Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Trưởng Tôn Thuận Đức xung đột, Trưởng Tôn Thuận Đức muốn đối phó Đỗ Hà, là trượng phu có tình cảm chân thành với nàng.

Nghĩ tới đây, Vũ Mị Nương cười lên, nụ cười tuyệt mỹ phát ra từ nội tâm của nàng.

Đây chính là do nàng cam tâm tình nguyện làm.

Vũ Mị Nương biết rõ Đỗ Hà cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ có mâu thuẫn, biết rõ họ sớm đã là kẻ thù chính trị thủy hỏa bất dung, đề phòng cẩn thận, tiêu diệt tất cả địch nhân tiềm ẩn, chính là phong cách xử sự của Vũ Mị Nương.

Nhưng chỉ cần Trưởng Tôn Vô Kỵ có dị thường, luận tài trí thủ đoạn, so với Vũ Mị Nương hiện tại, đều hơn xa.

Cho dù Vũ Mị Nương có ẩn thân chỗ tối, khắp nơi lưu ý cử động của Trưởng Tôn Vô Kỵ, cũng không có biện pháp với hắn.

Nhưng bây giờ, có cơ hội.

Trưởng Tôn Thuận Đức cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ có mâu thuẫn, hai người không một lòng.

Người phía trước có ý định làm chuyện mà Trưởng Tôn Vô Kỵ không muốn làm.

Tuy nói Trưởng Tôn Thuận Đức không phải Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng Trưởng Tôn Thuận Đức trừ Trưởng Tôn Thuận Đức ra, còn có một thân phận... Người của Trưởng Tôn gia. Chỉ cần một ngày là người Trưởng Tôn gia, Trưởng Tôn Thuận Đức không có khả năng bỏ qua cái quan hệ này.

Trưởng Tôn Thuận Đức gặp chuyện không may, cũng chắc chắn nói tới Trưởng Tôn Vô Kỵ. Đối phó Trưởng Tôn Vô Kỵ, ngàn khó muôn vàn khó khăn, nhưng đối phó Trưởng Tôn Thuận Đức lại...

Vũ Mị Nương nhạy cảm phát giác điểm khác nhau, đối với Trưởng Tôn Thuận Đức có cử động với phụ quân, vô cùng tức giận...

...

Hôm sau, Lý Thế Dân ở trên triều đình nói ra chuyện sứ giả chết thảm tha hương, giận dữ mắng mỏ hành vi phạm tội của Thổ Phiên, tự mình điểm tướng, truyền lệnh thiên hạ, Nam chinh rửa nhục.

Thống soái tam quân chính là nhân vật phong vân của Đại Đường, nhân tài tiếng tăm lừng lẫy mới xuất hiện, thẩm tra đối chiếu sự thật chính là Hữu Uy Vệ đại tướng quân Đỗ Hà.

Đối với bổ nhiệm Đỗ Hà, cả triều văn võ đã cảm thấy bất ngờ, nhưng lại hợp tình lý.

Nhưng điểm ngoài ý muốn chính là tuổi của Đỗ Hà lại còn trẻ đã làm thống soái ba quân, nhưng chiến công từ những lần trước cũng không phải giả, chứng minh Đỗ Hà đúng là có thực lực này. Với tư cách là một trong mười hai đại tướng quân, hắn cũng có quyền lực lãnh binh tác chiến.

Đối với bổ nhiệm lần này, không có bao nhiêu âm thanh phản đối.

Bởi vì hôm qua Lý Thế Dân hứa hẹn, Đỗ Hà được phong làm La Sa Đạo Hạnh Quân đại tổng quản, toàn quyền phụ trách chiến dịch tây nam.

Người tổng chỉ huy chiến dịch quân sự của Đường triều chính là đại tổng quản, về phần tại sao gọi là La Sa Đạo, cũng bởi vì thủ đô của Thổ Phiên tên là La Sa, dụng ý của Lý Thế Dân chính là muốn Đỗ Hà công phá đô thành của Thổ Phiên, đem Thổ Phiên thu vào bản đồ Đại Đường.

Đỗ Hà đang mặc mình quang hải, trong nội tâm tuy kích động, nhưng mặt trầm như nước, ổn trọng tiếp nhận ấn soái ba quân từ tay Lý Thế Dân.

Trừ Đỗ Hà lãnh binh quan trọng ra, Lý Thế Dân còn sai lão tướng Trương Lượng làm phó tổng quản với tư cách là phụ tá của Đỗ Hà, còn sử dụng Tả Lãnh Vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt, Hữu Lãnh Vệ tướng quân Lưu Lan... Đội hình xuất chinh cực kỳ to lớn.

Đỗ Hà tự lĩnh bốn vạn đại quân Tả Hữu Uy Vệ, Thanh Hải điều hai vạn quân cho Trương Lượng áp sát biên cảnh Thổ Phiên chờ lệnh, Hữu Vũ Uy Vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt, Tả Lĩnh Quân Lưu Lan, Hữu Lĩnh Quân tướng quân Tần Liêu Nhi, cho bọn họ thu thập đại quân tiến vào cao nguyên Thanh Hải, binh lực tổng cộng là mười lăm vạn.

Đỗ Hà lúc này đã là thống soái của mười lăm vạn đại quân...

Nhưng con số này, Đỗ Hà còn quá trẻ tuổi, phóng nhân cổ kim, không có người nào.

688. Chương 714 : Đến Tiền Tuyền (thượng)

Trải qua hơn mười ngày chinh đồn và sắp đặt, Đỗ Hà cũng từ Minh Đức Cung, được Lý Thế Dân và văn võ trong triều tiễn đưa, nhìn đội quân quy mô đông đảo ở phía sau, vung tay lên, hét to nói:

- Xuất phát...

...

Bên ngoài thành Trường An.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương, mang theo Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp khóc đỏ mắt đưa tiễn.

Đối với Đỗ Hà xuất chinh, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương tam nữ đã có thói quen, nhưng Tiểu Bảo Nhi, Bách Hợp còn là lần đầu tiên.

Đỗ Hà đối với hai tiểu gia hỏa này vô cùng yêu thương, hai tiểu gia hỏa vô cùng thân mật với hắn. Bình thường Đỗ Hà ra ngoài công tác, hai tiểu gia hỏa không khóc không náo, lúc này đây hình như biết được một chút tình huống, khóc đặc biệt lợi hại, làm cho người nghe đau lòng.

- Đã không thấy nữa, chúng ta trở về đi!

Trường Nhạc ôm Bách Hợp khóc lợi hại nhất, vừa an ủi, vừa dùng ngữ khí hỏi thăm với Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương.

Lý Tuyết Nhạn cũng đang an ủi Tiểu Bảo Nhi, nghe nói lời ấy, gạt đầu.

Vũ Mị Nương ngoài ý muốn gạt đầu nói:

- Hai vị tỷ tỷ đi trước một bước, tiểu muội trên tay còn có một ít chuyện xử lý, lát nữa trở về.

Vũ Mị Nương thường giúp Đỗ Hà xử lý công việc, thường ra ngoài hoạt động. Đối với điểm này, Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn sớm thành thói quen, không nói thêm gì, chỉ bảo nàng cẩn thận.

Vũ Mị Nương đi tới Long Tĩnh Trà Hiên, mang theo mặt nạ do Lý Tuyết Nhạn đặc biệt chuẩn bị cho nàng, biến hóa nhanh chóng, sau đó biến thành nha đầu không chút thu hút.

Đi vào Tự Tại Cư, đi vào sương phòng hậu viện.

Đại sảnh sương phòng, một thanh niên xiêm y chỉnh tề, tướng mạo bất phàm đang ngồi trong đại sảnh, hắn ăn mặc đẹp đẽ quý giá, trên người có một cổ quý khí, nhưng trên mặt lại có chút ít lỗ mãng, có hương vị của thiếu gia ăn chơi.

Vũ Mị Nương nét mặt tươi cười như hoa đi vào trong sảnh.

Thanh niên vội vàng thở dài, vẫn an:

- Sử Duy bá kiến Đỗ phu nhân...

Vũ Mị Nương có ba xưng hô, sớm nhất là Vũ Chiêu, tiếp theo là Vũ Mị Nương, cuối cùng Đỗ phu nhân. Vũ Mị Nương thích nhất xưng hô cuối cùng, không có bất kỳ lý do. Cho nên Vũ Mị Nương bảo thủ hạ, nên gọi nàng là Đỗ phu nhân.

Vũ Mị Nương cười nhìn thanh niên tự xưng là Sử Duy này, khuôn mặt quen thuộc lại đáng giận đó, nói:

- Đúng vậy, đã có bảy phần giống đại ca đáng giận của ta, nhìn ra, người rất dụng tâm, ta rất hài lòng...

Tức là vì xem qua nhiều lần, mỗi một xem qua, nàng cũng nhin không được mà sợ hãi thán phục Dịch Dung Thuật của Lý Tuyết Nhạn, thật sự là được.

Lúc trước Lý Tuyết Nhạn trong bữa tiệc vui, nhìn thấy Lý Nguyên Khánh, bằng vào trí nhớ, có thể giả dạng tương tự, cho nên làm thử.

Sử Duy là một trong những tâm phúc của Vũ Mị Nương, người khác chưa từng gặp Vũ Nguyên Khánh, cũng không có khả năng giả trang thành khí thế giống hiện tại, nhưng loại hiệu quả này, tuyệt đại đa số đều là quy công cho sự thần kỳ của Dịch Dung Thuật. Cộng thêm Vũ Nguyên Khánh tại Trường An cũng ít ra ngoài, cũng không có bao nhiêu người thâm giao, lúc này mới không bị phát hiện và nguy hiểm.

Trong lòng Vũ Mị Nương biết điểm ấy, cũng không nói gì, đây là phương thức dùng người của nàng.

Sử Duy đạt được tán thưởng, tinh thần phấn khởi, vui mừng đi tới.

Vũ Mị Nương nói:

- Chuyện xử lý như thế nào rồi?

Sử Duy cung kính nói:

- Hồi bẩm Đỗ phu nhân, như ngài dự đoán, ta dùng bộ dáng Vũ Nguyên Khánh hận Đỗ Hà tận xương xuất hiện, lập tức đạt được hảo cảm của Trương Tôn Thuận Đức, hai người "cùng chung mối thù", ở chung cực kỳ hòa hợp. Theo ta hiểu, Trương Tôn Thuận Đức cùng Trương Tôn Vô Kỵ có ma sát nghiêm trọng, mà chuyện Trương Tôn Vô Kỵ không cho hắn làm. Trương Tôn Vô Kỵ nắm giữ lấy nhân mạch Trương Tôn gia, không có hắn đồng ý. Trương Tôn Thuận Đức tìm không ra người tín nhiệm giúp đỡ. Ta cảm thấy được có thể bắt đầu ở phương diện này, chỉ cần tiến thêm một bước lấy được tín nhiệm, ta tương tín Trương Tôn Thuận Đức sẽ cho ta gia nhập...

Vũ Mị Nương suy nghĩ sâu xa một lát, quyết đoán nói:

- Hiện tại thời gian có chút không kịp, không thể đợi Trương Tôn Thuận Đức tin tưởng, có lẽ người nói thẳng ra. Như vậy, mấy ngày nữa, người mời Trương Tôn Thuận Đức ăn cơm, ý đồ quá chén với hắn, hồ đồ nói ra, hỏi thăm tình huống quân nam chinh.

Trương Tôn Thuận Đức tuy không sáng bằng Trương Tôn Vô Kỵ, nhưng không phủ ngu ngốc, thủ đoạn bình thường không thể gạt được hắn. Ý đồ của người, sẽ bị vạch trần.

Đến lúc đó, người lại "ăn ngay nói thật", liền nói người muốn cho Đỗ Hà thất bại, tìm hiểu tình báo Đường quân cho Thổ Phiên Tùng Tấn Kiên Bó. Trương Tôn Thuận Đức muốn đối phó Đỗ lang, mười phần sẽ ra tay từ điểm này. Các người ăn nhậu với nhau, hắn chắc chắn sẽ xem người như người mình, có kế hoạch gì, cũng không cần dấu diếm người...

Thanh Hải gần đây đặc biệt nóng nực.

Thanh Hải bị nơi Đỗ Hà lợi dụng làm cho Thổ Phiên thất bại, cưỡng ép người Thổ Phiên cắt đất nhường. Ban đầu Lý Thế Dân còn không tình nguyện, cảm thấy trong cao nguyên Thanh Hải, có khí hậu cao nguyên quá nặng, không thích ứng cho người sinh tồn, nhưng lại được Đỗ Hà thuyết phục.

Thuyết phục Lý Thế Dân lý do chỉ có hai điểm, Thanh Hải nằm ở gần hồ Thanh Hải, nơi đây có đồng cỏ và nguồn nước cực kỳ phong phú, là nơi tuyệt hảo khi nuôi ngựa.

Mặt khác, Thanh Hải chính là nơi sản sinh muối nước ngọt lớn nhất, có thể cung cấp muối với số lượng lớn. Với tư cách là dân tộc nông canh, Đường triều thiếu nơi dưỡng quân nuôi ngựa, mà Quan Trung Trường An lại nằm ở phía tây của Hoa Hạ, cách xa biển cả, muối ăn thiếu nhiều, hàng năm phải từ Giang Nam vận chuyển muối ăn to như núi cao xuống Trường An, đề sập mấy chục vạn đại quân. Số lượng to lớn như thế, phí chuyên chở bao nhiêu, có thể hiểu.

Có sự tồn tại của Thanh Hải, vừa vặn thỏa mãn điều kiện này.

Trải qua ba năm phát triển, chuồng ngựa ở Thanh Hải đã có được gần mười vạn thớt quân mã, là nơi chăn nuôi ngựa lớn thứ ba Đường triều. Mà trong đó có ruộng muối để khai thác, đến nay đã hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu muối của mấy trăm vạn nhân khẩu Quan Trung, tiết kiệm con số cực lớn cho Đại Đường.

Bởi vì lợi lớn như thế, Lý Thế Dân vô cùng coi trọng Thanh Hải, đặc biệt thành lập hộ phủ ở Thanh Hải, hơn nữa lệnh cho Trường Bình quận công Trương Lượng đến bảo hộ, phụ trách an toàn của Thanh Hải.

Thanh Hải liền kể với Thổ Phiên, cho nên Thổ Phiên cũng phái quân tới, mà nơi đây tập hợp hơn mười vạn binh mã.

Bởi vì Thanh Hải xa xôi, nhân khẩu tương đối thưa thớt. Trong lúc nhất thời phái tới rất nhiều quân mã, làm cho dân chúng nơi đây có chút lạnh mình. Nhưng lập tức phát hiện, những quân tốt này bị hạn chế rất cao, cho nên không gây bao nhiêu phiền nhiễu cho dân chúng, cho dù ngẫu nhiên có xảy ra ma sát, cuối cùng vẫn có người tới xử lý.

Quan viên phụ trách sự kiện, thực sự không phải thiên vị như trong tưởng tượng của dân chúng, mà quan trọng chứng cứ, công bằng, dần dần dân chúng cũng an tâm hơn.

Trải qua hai tháng tới đây, Đỗ Hà suất lĩnh bốn vạn tinh nhuệ chính thức đi vào Thanh Hải.

689. Chương 715 : Đến Tiền Tuyền (hạ)

Thanh Hải đã được Trương Lượng sớm quét dọn đường chờ sẵn, chỉ chờ Tả Vũ Vệ tướng quân Ngưu Tiến Đạt, Hữu Vũ Vệ tướng quân Lưu Lan, Hữu Lĩnh tướng quân Tân Lão Nhi, Tả Kiêu Vệ tướng quân Lưu Bá Anh đi tới Thanh Hải, sẽ có người ra nghênh đón.

Bọn họ cũng không phải quân trú đóng ở kinh thành, mà chỉ là phủ binh, là binh lính được chiêu mộ, đồng thời chạy đến Thanh Hải tập hợp.

Đường triều tác chiến, mỗi lần đều mộ binh gần chiến khu, là người ở gần Thanh Hải, cho nên khi nghe tin Đỗ Hà là thống soái ba quân từ Trường An tới trễ nhất. Thời điểm hần tiến vào Thanh Hải, nghe các lộ tướng lãnh nói với nhau, cho nên đi ra nghênh đón.

- Bái kiến đại tổng quản...

Trương Lượng mang theo Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan, Tân Lão Nhi, Lưu Bá Anh cùng hành lễ với Đỗ Hà..

Đỗ Hà xoay người xuống ngựa, nhanh chóng đi tới nâng Trương Lượng dậy, cười nói:

- Trương lão tướng quân không cần đa lễ... Chư vị tướng quân cũng đứng lên đi. Luận tư lịch Đỗ Hà chỉ là văn bối của chư vị, được bề hạ tin cậy, trao tặng chức chủ soái. Tự hỏi kinh nghiệm tác chiến, kém xa các vị, kẻ vai chiến đấu, nếu có cái gì sai lầm, mong rằng mọi người vạch ra...

Hắn nói xong, cũng không có bày ra cái giá đỡ lớn gì. Đám chư tướng vội nói không dám, nhưng trong lúc vô hình cũng thân cận hơn.

Trương Lượng thấy vậy, trong nội tâm cũng buông lỏng một hơi. Những tướng quân này, gây cho hắn áp lực rất lớn. Từ khi biết được thống soái là Đỗ Hà, Trương Lượng cứ không yên mãi. Hắn thực sự không sợ Đỗ Hà không có bản lĩnh gì, trái lại là sợ Đỗ Hà có bản lĩnh quá lớn, giống như Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh là thiếu niên anh hùng, là bậc nào chứ. Nhưng mà bởi vì quá lợi hại, tính tình cũng vô cùng cao ngạo, chưa bao giờ bận tâm nhân tình với ai. Năm đó Hoắc Khứ Bệnh dẫn quân viễn chinh, lương thảo hao hết, rất nhiều sĩ tốt chết đói trên đường.

Mà trong xa giá của Hoắc Khứ Bệnh, đã có một cỗ tanh tưởi. Đó chính là rượu thịt mà Hán Vũ Đế ban thưởng cho Hoắc Khứ Bệnh. Bởi vì số lượng rất nhiều, ăn không hết, trên đường có mùi.

Chẳng ai hoàn mỹ, Hoắc Khứ Bệnh còn trẻ đắc chí, tính tình có chút khuyết điểm nhỏ nhất, cũng là chuyện đương nhiên.

Đỗ Hà cùng Hoắc Khứ Bệnh, đều là còn trẻ đắc chí, nếu như Đỗ Hà giống Hoắc Khứ Bệnh, tình huống sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Những người theo Vũ Đế, hiện nay mỗi vị đều có chức tướng quân, phần lớn bọn họ là những người đánh ra Lý Đường hôm nay, lão tướng lập được chiến công. Đỗ Hà quá mức cao ngạo, không xem lão tướng vào mắt, vậy thì tạo thành tình trạng quân tâm bất hòa, làm không được kỷ luật nghiêm minh.

Hiện tại thấy Đỗ Hà như thế, Trương Lượng cũng yên tâm lại.

Đỗ Hà vẫn luôn tính toán, hẳn tình huống chính mình so ra kém Lý Tĩnh, Lý Tích, Lý Đạo Tông. Chẳng những thua bốn sự, còn có uy tín, lực tin phục của ba quân, điểm này đúng là hẳn không đủ, muốn cho người khác thật sự tin phục, biện pháp duy nhất chính là xuất tuyệt học ra, đánh tốt trận này.

Tôn trọng dựa vào mình tranh thủ, không phải người khác cho.

Y theo quyền lực của Đỗ Hà hiện tại, đúng là có thể dựa thanh thế của Lý Thế Dân, ra oai phủ đầu, làm cho người khác kính sợ. Nhưng dạng này không thể làm cho người ta tin phục chân chính, bọn họ chỉ phục Lý Thế Dân ở Trường An. Thật sự đánh một hồi chiến thắng, mới có thể làm bọn họ tâm phục khẩu phục, lúc này mới có sức thuyết phục.

Cho nên khi vừa bắt đầu, Đỗ Hà sẽ không khoe khoang quyền lực của mình, tất cả bằng vào thực lực mà nói chuyện.

Đối với thực lực Đỗ Hà, đây chính là điểm làm cho chú tướng nghênh đón hiểu, có thể đánh bại Hầu Quân Tập, đã nói lên tất cả, thứ ngăn cách bọn họ chính là tư lịch của Đỗ Hà, Đỗ Hà vẫn còn quá trẻ... Bất cứ một người nào cũng khó mà chịu được một tiểu gia hỏa nhỏ hơn mình nhiều lại dám khoa tay múa chân trước mặt, dạy bọn họ làm như thế nào.

Đỗ Hà không có bày ra cái giá đỡ gì, đối với tâm tư của bọn họ, đều cảm thấy Đỗ Hà được khâm điểm làm thống soái, nhưng vẫn cho bọn họ mặt mũi, đương nhiên bọn họ cũng ủng hộ.

Đỗ Hà cùng Trương Lượng sóng vai mà đi.

Trương Lượng đã năm mươi tuổi, mày rậm mắt to, thanh âm vang dội, trung khí mười phần, gây cho người khác cảm giác giống như Trương Phi. Nếu thật sự coi hẳn là mãnh tướng như Trương Phi, vậy thì mười phần sai. Lý Thế Dân đánh giá hẳn là: "Lỗi lạc có đại thể, bên ngoài đôn hậu mà nội hoài giáo quyết", với tư cách là một trong mười sáu công thần, đương nhiên hẳn có chỗ mà người thường không sánh bằng.

- Lão tướng quân, binh sĩ tập kết như thế nào rồi?

Đỗ Hà khách khí nói ra.

Trương Lượng không chút do dự trả lời:

- Các lộ binh mã, đã tập kết hoàn tất... Nhưng mà, chỉ sợ trong lúc nhất thời khó có thể xuất chinh...

Hắn nhíu mày lo lắng.

- Là khí hậu cao nguyên phải không?

Đỗ Hà cười nói ra nguyên nhân, tuyệt đối không cảm thấy bất ngờ, trong trí nhớ của hắn, khí hậu cao nguyên Thanh Hải rất đặc thù.

Trương Lượng kinh ngạc nói:

- Đại tổng quản quả thật không giống người thường, đúng là khí hậu cao nguyên. Tại đây khí hậu đặc biệt, người không quen khó mà thừa nhận được. Tự tập gần mười vạn đại quân, giống như ôn dịch, một phần ba người chịu ảnh hưởng. Còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều có vấn đề, cũng không phải nghiêm trọng, nhưng sĩ khí không thể không giảm xuống... Không phải thời điểm xuất chinh. Mà bốn vạn đại quân do đại tổng quản mang tới, hiện tại nhìn thì sinh long hoạt hổ, nhưng qua không tới một hai ngày, ít nhất sẽ có một nửa số người sẽ bị các triệu chứng khác nhau.

Hắn ở tại Thanh Hải ba năm, đã thích ứng với khí hậu nơi đây, đối với khí hậu nơi này, sớm đã thấm sâu vào trong người, thấu hiểu rất rõ.

Đỗ Hà cũng không có quá hiểu khí hậu cao nguyên, gật đầu nói:

- Một trận, tình thế nghiêm trọng, chúng ta chẳng những phải đấu với người, còn phải đấu với trời. Lão tướng quân binh tốt như thế nào, chắc đã quen khí hậu nơi đây?

Trương Lượng đáp:

- Đây là tự nhiên, lúc ban đầu cũng giống như vậy, không thích ứng. Cần một tháng, tình huống hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, ba năm qua đi, dĩ nhiên là đã quen.

- Một tháng, chúng ta nghỉ ngơi và khôi phục một tháng, bảo tất cả quân tốt nghỉ ngơi điều dưỡng tại Thanh Hải, tiến hành huấn luyện thích ứng, tận khả năng làm cho bọn họ thích ứng với khí hậu nơi đây. Miễn cho đến lúc đó biến thành con tôm mềm trên cao nguyên, mặc cho người ta chém giết.

Đỗ Hà vào lúc này tỉnh táo, rất thích hợp với thống soái ba quân, cũng không có quá độ đánh giá cao tổ chất thân thể của quân Đường, muốn đấu với ông trời, nhất định phải có chuẩn bị đủ.

Trương Lượng thán phục khen:

- Quyết định sáng suốt...

Hắn cũng có suy nghĩ giống như Đỗ Hà, hắn dựa vào những năm này tại Thanh Hải, mà Đỗ Hà dựa vào cái gì?

Trương Lượng tuy là lão tướng, nhưng cũng không cây già lên mặt, trong lúc nói chuyện với nhau, hắn đã tán thành tư cách thống soái ba quân của Đỗ Hà.

Đỗ Hà cũng phát giác được ngữ khí của Trương Lượng biến hóa, khẽ mỉm cười nói:

- Giống như Hùng quốc, tình huống của Thổ Phiên hiện tại thế nào, có tin tức gì không?

690. Chương 716 : Lời Thề Không Cách Nào Quên (thượng)

Trương Lượng lắc đầu nói:

- Thổ Phiên từ lúc phát động tiến công tới giờ, cũng không có thông tin đối ngoại giống Hùng quốc, chúng ta không chiếm được bất cứ tin tức gì. Gần đây biên cảnh Thổ Phiên đã chỉnh đốn và sắp đặt, tin tưởng đã đoán được ý của chúng ta. Đề phòng chúng ta liên minh với Hùng quốc mà tấn công bọn chúng, bọn chúng lại tăng cường quân đội, trước khi đại tổng quân tới hai tháng, ta đã cho mật thám tiếp xúc với Hùng quốc, cuối cùng bởi vì xa xôi ngàn dặm, nên không có tin tức gì, đều không có thu hoạch. Nhưng có thể chứng minh một điểm, hình như Hùng quốc vẫn còn, còn chưa bị diệt vong.

Đỗ Hà cân nhắc chốc lát nói:

- Vậy thì phải đột phá từ điểm này, có khả năng đi theo con đường xưa, một lần nữa bắt liên lạc với Hùng quốc.

Trương Lượng tiếp tục lắc đầu:

- Điểm này ta cũng nghĩ qua, kỹ càng hỏi thăm các khả năng. Chúc Hoắc đã trèo lên núi, xuống núi dễ, lên núi khó. Hắn xuống, không thể đi lên. Ta còn không tin, đặc biệt là cho người giỏi leo núi nhất trong quân leo lên, kết quả thất bại...

Đỗ Hà gật đầu gật đầu, cũng không hỏi nhiều, trong nội tâm cũng hiểu rõ một chút, Trương Lượng có thể đứng trong hàng ngũ Lăng Yên Các, đúng là không phải kẻ tầm thường, chính mình nghĩ đến hắn cũng nghĩ tới, tất cả biện pháp đều đã thử qua.

Hắn nhìn về phía trước, nghĩ thầm:

- Xem ra, chỉ có thể do ta tự thân xuất mã!

Đời sau của Đỗ Hà là Đỗ Trường Thiên, đã từng là người một mình dùng kinh công trèo lên đỉnh Everest, đứng ở nơi cao nhất thế giới. Hiện tại khinh công của hắn, còn chưa tới tiêu chuẩn ấy, hắn không thể vượt qua đỉnh Everest nha.

Một tháng nghỉ ngơi và hồi phục, cũng đủ cho mình đi và về một lần. Thông tri cho Hùng quốc, nội ứng ngoại hợp, trước sau dùng lực.

Đỗ Hà có tính toán trong lòng, cuối cùng nói:

- Lão tướng quân, quay đầu lại người nên cho Chúc Hoắc tới, ta có chuyện hỏi hần...

Trưa hôm đó, Đỗ Hà liền gặp được Chúc Hoắc.

Chúc Hoắc chậm trễ vì chữa thương, thân thể đã khôi phục, đổi một thân quân trang, lộ ra chút văn nhã, nhìn thấy Đỗ Hà, trong mắt hiện ra thần sắc khó tin và ngoài ý muốn, dò xét hần hồi lâu mới nói:

- Người chính là Đỗ Hà, Đỗ đại tướng quân?

Đỗ Hà thấy Chúc Hoắc nhìn qua mình với ánh mắt có chút kinh ngạc, cũng không nói gì, nghe hần đặt câu hỏi, cười nói:

- Ta chính là Đỗ Hà... Không thể giả được.

- Quá tốt...

Chúc Hoắc cao hứng nhảy lên.

Dao Trì đối mặt với cường công của Thổ Phiên, chỉ có đau khổ chèo chống, toàn bộ không sức hoàn thủ. Có thể duy trì tới khi nào, chính cô ta cũng không rõ ràng. Đường triều tuy nói là kết minh với Hùng quốc, nhưng đến cùng có thể xuất binh cứu viện Hùng quốc hay không, còn chưa thể biết được. Lâm vào loại cầm địa này, Dao Trì cũng chỉ có thể dựa vào Đỗ Hà là người quen biết. Dao Trì luôn có ý định cầu viện Đỗ Hà, chỉ có điều Chúc Hoắc ngoài ý muốn bị bắt, mà ngoài ý muốn được Lý Dật Phong cứu viện, được Trương Lượng phù hộ.

Trương Lượng trong lòng biết Chúc Hoắc tồn tại chuyện quan trọng, cự tuyệt ý niệm đi Trường An của Chúc Hoắc, bảo hộ hần triệt để, sau đó phái người truyền tin trở về.

Chúc Hoắc cũng bối rối mất đi cơ hội tìm Đỗ Hà, hần không thể hoàn thành nhiệm vụ, âm thầm lo lắng, không thể ngờ là trời còn thương, Đỗ Hà lại là thống soái ba quân xuất hiện trước mặt của hần, yêu cầu muốn gặp hần. Đỗ Hà trẻ tuổi, làm cho Chúc Hoắc cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền kích động, nói:

- Ta chính là sứ giả Hùng quốc, là Dao Trì công chúa phái ta đến. Nàng bảo ta đi tìm người, hi vọng người có thể cứu giúp Hùng quốc.

Đỗ Hà gật đầu trả lời:

- Chuyện này người có thể yên tâm, ta mang hơn mười vạn đại quân đến Thanh Hải, cũng không phải là đi chơi, nghĩ cách cứu viện các người chính là việc chúng ta cần giải quyết. Nhưng đối với Thổ Phiên, thế cục hiện giờ, ta còn không quá hiểu, còn cần người phối hợp. Biết mình biết người, mới có thể trăm trận trăm thắng, người có thể hiểu không?

- Hiểu! Đại tướng quân ngài chỉ cần hỏi, tiểu nhân cam đoan hũu sẽ trả lời, tri vô bất ngôn (không biết không nói), ngôn vô bất tẫn (biết gì nói vậy)!

Chúc Hoắc nguyện ý liều chết cầu viện, là thế hệ trung nghĩa, nói tới chính sự, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong gần ba giờ kế tiếp, Chúc Hoắc một mực giảng giải, hần nói triệt để, nói tất cả những gì mà mình biết được.

Đỗ Hà chẳng những muốn biết cách nào leo núi đi Hùng quốc, còn muốn biết tình huống trước khi Chúc Hoắc khởi hành đi, Hùng quốc thế nào.

Tùng Tán Kiền Bồ khi nào phát động tiến công, dùng chiến thuật gì tiêu diệt bộ đội chủ lực của Hùng quốc, Dao Trì dưới tình huống sẵn sàng hi sinh tính mạng của mình, bất chấp nguy hiểm ra sao, dùng chiến thuật gì ngăn cản Thổ Phiên.

Đỗ Hà dụng tâm lắng nghe, không có biểu hiện ra chút thiếu bình tĩnh nào. Thỉnh thoảng hần còn nói ra những một chút chi tiết, tỉ mỉ cẩn thận hỏi thăm. Nghe được chiến thuật Dao Trì nghiền dịch, trong mắt sáng ngời. Dao Trì dùng chính là chiến thuật Thanh Cương Ích Dã, đem dân chúng Hùng quốc di chuyển vào trong Đồ Sơn Khâu ẩn nấp, mà trước khi đi vào Đồ Sơn Khâu đã mang không ít đồ vật, toàn bộ tiêu

hủy, ngay cả phòng ốc cũng không chừa một gian. Không để lại cho người Thổ Phiên, cũng không chừa một hạt lương thực cho Thổ Phiên. Sau đó tử thủ ở cửa khâu, lợi dụng địa lợi, tiêu hao chiến với Thổ Phiên.

Hắn khen ngợi gật gật đầu, nhưng trong nội tâm, khó trách Hùng quốc có thể kiên trì suốt một năm rưỡi, chiến thuật Thanh Cương Ích Dã đối phó thế công của Thổ Phiên là tuyệt hảo nhất.

Nếu hắn là Dao Trì, dưới tình huống như thế, không cách nào đối địch, cũng sẽ dùng kế sách Thanh Cương Ích Dã liều một trận.

- Tốt, người trước nghỉ ngơi một chút, uống miếng nước, ta sẽ tiễn người ra ngoài. Đồng thời ta có thể cam đoan với người, ta sẽ đem hết toàn lực bảo vệ Hùng quốc các người không có việc gì.

Chúc Hoắc vui mừng nói:

- Đa tạ đại tướng quân...

Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, Đỗ Hà cũng không cần thiết, cũng không có nghĩa vụ, cho hắn rời đi. Nhưng Đỗ Hà vẫn làm, đủ để thấy hắn thật tâm, trong nội tâm có chút chuyện, muốn nói lại thôi.

Đỗ Hà thấy Chúc Hoắc quay người, ngấm lại, hỏi:

- Dao Trì... Công chúa các người, hiện tại đã có hôn phu chưa?

Lời này vừa ra khỏi miệng, hắn cảm thấy không ổn. Hỏi như vậy chỉ cần là người có đầu óc, sẽ hiểu quan hệ giữa bọn họ, không giống bình thường...

Chúc Hoắc chẳng những không có kinh ngạc, ngược lại cao hứng nói:

- Lúc đến, công chúa bí mật nói với ta, nếu như nhìn thấy đại tướng quân, nếu đại tướng quân hỏi thăm nàng có hôn phu chưa, thì nói với tướng quân rằng nàng chưa quên ước định. Nếu như đại tướng quân không hỏi, vậy thì cái gì cũng không nói.

Trong nội tâm Đỗ Hà trầm xuống, nhớ lại lời thề năm đó:

- Ta phải đi, người phải bảo trọng. Ta sẽ nhớ rõ người, ta cũng không biết mình thích người bao nhiêu, nhưng chỉ cần ta không có quên người, ta sẽ không lập gia đình.

Nàng còn nhớ rõ lời thề này, cũng có nghĩa là nàng chưa quên được chính mình.

Nàng không cho Chúc Hoắc nói ra trước, đủ thấy nàng không muốn quấy rầy cuộc sống của mình.

Người trong lòng đã có gia sự. Nếu quả thật không quan tâm nàng, vậy thì nàng chính là gánh nặng.

691. Chương 717 : Lời Thề Không Cách Nào Quên (hạ)

Đỗ Hà có chút đau đầu, sinh hoạt hiện tại của hắn rất thoải mái, nhưng nam nhân tâm địa gian xảo bẩm sinh, muốn tránh cũng khó có thể tránh được, chuyện nam nữ giống như thi văn vậy, cắt bỏ không ngừng, lý còn loạn.

Tính toán, không thêm nghĩ nữa.

Đỗ Hà gật đầu, cho Chúc Hoắc đi xuống nghỉ ngơi. Hắn ở trong trường bằng sửa sang lại tư liệu, quyết định đêm mai khởi hành.

Cứu người như cứu hỏa, tất nhiên càng sớm càng tốt, nhưng hắn với tư cách là chủ soái ba quân, vừa tới Thanh Hải, muốn rời khỏi, nhất định phải giao công việc lại, an bài tốt tất cả hậu sự, mới có thể thoát thân.

Tồn một ngày, Đỗ Hà mới bàn giao sự vụ, phó thác cho Trương Lượng, đồng thời bảo Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan, Tiết Nhân Quý phụ tá.

Đỗ Hà trước khi đến, để tìm hiểu bốn sự của các chư tướng, Trương Lượng là một trong mười sáu người đứng trong hàng ngũ Lăng Yên Các, những chuyện này không cần phải nói. Ngưu Tiến Đạt, Lưu Lan trong lịch sử không có thanh danh gì, nhưng cũng là dũng tướng, đều là người có khả năng đảm đương một phương, có bọn hắn tọa trấn Thanh Hải, Đỗ Hà đi cũng an tâm.

Khí hậu ở cao nguyên, mầu chốt là không khí, độ cao của Thanh Hải cao hơn xa so với Trung Nguyên, không khí mỏng manh. Cho nên người thích ứng khí hậu Trung Nguyên, đi vào cao nguyên Thanh Tàng phần lớn đều cảm thấy không được khỏe. Nhưng Đỗ Hà mang nội công, khí tức kéo dài, nhu cầu không khí của thân thể, thấp hơn người thường, khí hậu cao nguyên đối với hắn, không ảnh hưởng gì.

Dùng thời gian năm ngày, ngày đêm đi gấp, trên đường đi tránh đám người, đi vào vách núi mà Chúc Hoắc đã chỉ. Nhìn qua vách núi cao vút tận mây, Đỗ Hà cũng không thể thắm than tạo hóa thần kỳ, vách núi trước mắt cao tới năm trăm mét, tương đương với một căn nhà ba mươi tầng. Kỳ phong thẳng đứng, dốc cực kỳ thẳng đứng, cơ hồ không có lối ra, đây không phải nơi cho người bình thường trèo qua.

Cho dù có được công nghệ cao của thế kỷ hai mươi mốt, muốn bằng vào tay chân leo lên, cũng không phải dễ dàng, huống chi là thời cổ đại.

Đỗ Hà đi lên một cây đại thụ không biết tên, ẩn thân tại trên ngọn cây, ăn một ít thịt bò khô mang theo, dựa vào thân cây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đối mặt với vách núi này, cho dù Đỗ Hà biết khinh công, cũng không dám mạo muội làm việc, trước hảo hảo tu dưỡng, mới có thể buông tay thử một lần.

Thiền thiếp một giờ, Đỗ Hà đứng giờ tĩnh lại, rất nhanh leo lên núi.

Gió bắc thổi vù vù.

Đỗ Hà thi triển tất cả vốn liếng, dựa khinh công cùng tay chân, trèo lên trên vách núi người thường không dám trèo này.

Hắn đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, thở ra một hơi, lấy kim nam châm ra, sau khi nhận ra hướng chuẩn, tiếp tục chạy đi vội.

Tại đây bốn phía đều là rừng cây, Đỗ Hà lần đầu tiên đến, cũng chỉ có thể tìm kiếm vị trí cụ thể mà Chúc Hoắc miêu tả.

Chúc Hoắc nói hắn từ doanh trại Hùng quốc bò xuống vách đá, dùng thời gian mười ngày.

Đỗ Hà bước chân hơn xa Chúc Hoắc, cho nên đi suốt ba bốn ngày, nhưng chưa nhìn thấy quân doanh Hùng quốc ở đâu.

Trong lòng của hắn tính toán, bước chân cũng không ngừng lại.

Đi một ngày một đêm, đột nhiên Đỗ Hà dừng bước chân, cái mũi nhún nhún, hít sâu mấy hơi, trừ không khí lạnh lẽo gay mũi ra, còn kèm theo mùi thịt nhàn nhạt, đó là hương vị thịt nướng.

Chẳng lẽ đã tới gần quân doanh rồi?

Không có khả năng, không thể nhanh như vậy.

Hắn như hầu tử, trèo lên đại thụ, từ trên đỉnh ngọn cây, nhìn xem nơi nào phát ra mùi thịt nướng.

Cao nguyên gió lớn, tiếng lá cây không ngừng ma sát, Đỗ Hà cũng không sợ có người phát hiện ra, cho nên hắn di động nhanh như con báo, đến gần chỗ đó. Nhìn từ trên cây xuống thấp, hắn phát hiện đối phương là một đoàn đội ít nhất có hơn sáu mươi người tạo thành. Bọn họ ăn mặc không đồng nhất, bảo an lỏng lẻo, có người đang ngủ gà ngủ gật, có người đang nấu ăn dân dã, còn có mười mấy người đang tụ tập đánh bạc, cao hứng bưng bưng hô lớn tiếng.

Đỗ Hà nghe được bọn họ quát lên, không khỏi mày nhăn lại, âm thanh của bọn họ, rõ ràng là nói Hán ngữ. Cho dù văn hóa Đường triều có truyền bá đi, cũng chỉ có quý tộc dị tộc mới biết nói, cho dù là dân chúng tầm thường, bọn hắn cũng có thể nói tiếng Hán đơn giản, có thể nói Hán ngữ cũng không kỳ quái. Nhưng không có khả năng xem Hán ngữ như tiếng mẹ đẻ.

Đang nói chuyện và chơi bạc, đều dùng Hán ngữ làm chủ.

Đỗ Hà nhìn bộ dáng bọn họ, phát hiện những người này tuy ăn mặc giống người tây nam, nhưng đặc thù ngoại hình không kém người Trung Nguyên bao nhiêu. Thời điểm quan sát, Đỗ Hà lưu ý binh khí bọn họ,

đủ loại, có trường kiếm, đoản kiếm, song kiếm, trường đao, đoản đao, song đao, còn có côn, xiên, kích, đoản binh khí, riêng phần mình không đồng nhất, đủ loại, hơn nữa đều là thượng phẩm.

- Bọn họ không phải quân tốt, mà là người trong võ lâm.

Đỗ Hà âm thầm suy nghĩ, quân tốt không biết dùng binh khí thượng vàng hạ cám, cũng không có khả năng có được binh khí thượng phẩm. Chỉ có người giang hồ, phù hợp với tiêu chuẩn của bọn họ.

Bọn họ làm việc cho ai, là Hùng quốc, hay là Thổ Phiên?

Đỗ Hà hơi làm phân tích, liền biết đáp án, bọn họ đang hiệu lực cho Thổ Phiên. Nếu như hiệu lực cho Hùng quốc, không có lý do gì xuất hiện ở chỗ này.

Thân hình của bọn họ, đều gầy gò thấp bé, những người này thường thường thuộc về nhân vật linh hoạt, có lẽ cũng giống như mình, trèo lên vách núi người bình thường không có khả năng trèo lên này.

Nhưng chỉ bằng những người này, có thể làm được chuyện gì?

Đỗ Hà sinh nghi, trong nội tâm suy nghĩ, lập tức hiểu ra.

Vào lúc này, một người trong đó đi về phía hắc.

Đỗ Hà vốn đã giật mình, may mắn nhìn thấy người nọ đi tới bên cạnh cưỡi ngựa ra, mới biết đối phương đang định làm gì, vội vàng trốn ở một bên, lộ ra nụ cười.

692. Chương 718 : Nội Gian, Lợi Dụng

Đỗ Hà nhìn người kia, trong lòng suy nghĩ nên làm sao ở tình huống thần không biết quỷ không hay đem người bắt lại, lại ngoài ý muốn nhìn thấy người nọ càng chạy càng xa, không hề có ý tứ muốn ngừng lại, thậm chí kêu:

- Trời phù hộ ta...

Những người ra ngoài đi vệ sinh phần lớn đều có một thói quen, dưới tình huống không người nào nhìn thấy có thể tùy thời tùy chỗ giải quyết, mà đi đại tiện sẽ vô ý thức chạy đi thật xa.

Người kia thoát ly khỏi nhóm người trong võ lâm, hẳn là đi đại tiện.

Đỗ Hà không biết những võ lâm nhân sĩ kia thực lực như thế nào, lo lắng sẽ có cường giả tồn tại, không dám mạo muội động thủ, còn đang âm thầm sâu nảo lại không nghĩ ra đối phương đưa lên tới cửa.

Vưu Huy rút rút thân thể, trong lòng không ngừng kêu to. Hắc là một tên trộm, một tên trộm kỹ thuật cực kỳ cao minh. Bởi vì làm nghề này, ở trên giang hồ cũng không có thanh danh gì. Vào thời hỗn loạn cuối Tùy triều, thiên hạ chư hầu đều bận rộn tranh giành thiên hạ, đối với những tên trộm cắp trong cảnh nội cũng không quản tới, làm cho hắc có đoạn thời gian tác oai tác phúc thật tốt đẹp. Nhưng từ khi thiên hạ đại định, khắp nơi đã quay về thời đại hòa bình, quan phủ các nơi không ngừng chỉnh lý không khí địa phương, canh phòng trộm cắp thật nghiêm ngặt.

Vì vậy ngày tháng của Vưu Huy cũng không còn dễ chịu, gia đình nhỏ chẳng có gì để trộm, đại gia đình lại có hộ vệ sâm nghiêm, còn có quan phủ nha dịch uy hiếp. Đủ loại nhân tố bất lợi làm hoàn cảnh sinh tồn của hắc kém đi, làm sinh hoạt của hắc trở nên khó khăn. Kỳ thật với cuộc sống tại Đại Đường, chỉ cần siêng năng chịu khó, không nói đại phú đại quý nhưng sẽ không bị đói chết.

Chẳng qua Vưu Huy đã có thói quen làm tặc, cũng không cam lòng mai một tài hoa của mình, lại không cam tâm trộm cắp vặt vãnh, cuối cùng lựa chọn rời khỏi Đại Đường, nơi này không lưu người vẫn còn nơi khác chịu lưu người.

Đầu tiên hắc lựa chọn phương bắc Tiết Duyệt Đà, nhưng lại bị kịch phát hiện tập tặc trên thảo nguyên không cùng dạng như hắc nghĩ. Người trên thảo nguyên cơ hồ không hề phân chia riêng tư, tuyệt đại đa số dân chúng cũng không khóa cửa nhà. Bất kể là ai, chỉ cần người muốn ngủ buổi tối cứ tùy ý lựa chọn một lều trại, nhẹ chân nhẹ tay đi vào nằm ngủ thoải mái. Ngày hôm sau chủ nhân trong nhà cũng không vì chuyện trong lều mình có thêm một người mà nổi giận, ngược lại còn nhiệt tình chuẩn bị bữa sáng cho hắc.

Đối mặt với loại hoàn cảnh sinh hoạt thế này, Vũ Huy phát hiện mình hoàn toàn bị kích.

Tài sản có giá trị của người trong thảo nguyên đều nằm trên trâu bò gia súc, đối với vàng bạc Trung Nguyên cũng không có nhiều hứng thú. Nếu không phải là tù trưởng hay thiên phu trưởng, trong nhà trên cơ bản không có được đồ chơi gì đáng giá. Mà những nhân vật cấp bậc kia, Vũ Huy hiểu thật rõ mình không thể trêu vào.

Kết quả hẳn lại đi tới Thổ Phiên, một quốc gia noi theo sinh hoạt của Trung Nguyên mà phát triển. Ở trong này Vũ Huy tìm được mùa xuân hồi sinh thứ hai. Cũng không phải vì nơi này giàu có thế nào, mà là Tùng Tấn Kiên Bô noi theo Tào Tháo năm xưa, ban bố lệnh cầu hiền. Mặc kệ xuất thân, mặc kệ thiện ác, mặc kệ hết thảy quá khứ chỉ có một nghệ tinh, tiếp tục vì Thổ Phiên dốc sức, đều được đãi ngộ như thượng tâu.

Thuật trộm cắp của Vũ Huy là một trong những sở trường của hắn, nhưng càng giỏi hơn chính là linh hoạt, có thể trèo tường nhập thất.

Bởi vì hai điểm này hắn nhận lấy đãi ngộ như thượng tâu, không cần lo ăn mặc, mỗi ngày đều có thể sống phóng túng.

Thẳng đến ngày gần đây hắn mới nhận được một nhiệm vụ. Hắn cũng không biết là nhiệm vụ gì nhưng chỉ cần có ban thưởng hậu hĩnh đủ làm hắn tâm động, vì vậy hắn tới đây.

Hắn hoàn toàn không sao tưởng được nhiệm vụ của bọn hắn là leo lên trên vách núi dựng đứng, đi vào trong khu rừng mật mù tăm tối.

Bất quá hiện tại đã ở trên đường đi, hắn ngoại trừ kêu to trong lòng cũng không còn phương pháp nào khác. Ngay khi Vũ Huy dự tính cởi quần, một bàn tay đột nhiên bưng kín miệng của hắn, thanh kiếm lạnh lẽo đã đặt ngay cổ họng của hắn. Hắn không chút nghi ngờ chỉ cần mình giãy dụa thanh kiếm kia liền cắt vỡ cổ hắn, không chút do dự nào.

Vũ Huy lộ ra thần sắc hoảng sợ, sợ đến mức không còn muốn đại tiện chút nào. Hắn là một tên trộm, không phải một đại hiệp không e ngại sinh tử. Ở sự sợ hãi tử vong, thân hình hắn không nhịn được mà run rẩy lên.

Sau lưng Vũ Huy chính là Đỗ Hà.

Đỗ Hà muốn biết mục đích của đám võ lâm nhân sĩ này, bắt một người khảo tra là phương pháp đơn giản lần trực tiếp nhất.

Vũ Huy lại đứng lúc tách đội, vừa lúc cho hắn cơ hội này.

- Ta buông tay ra, ngươi trả lời ta mấy vấn đề, sau đó ta sẽ quyết định giết ngươi hay tha ngươi!

Đỗ Hà lạnh lùng nói, hắn cố ý đè thấp thanh tuyến, làm thanh âm trở thành trầm thấp băng sương khiến người sợ hãi.

Lá gan của Vũ Huy vốn không lớn, sợ tới mức cơ hồ muốn ngất đi, nào dám có nửa điểm dị động, dùng sức gật đầu.

Đỗ Hà thấp giọng hỏi:

- Các ngươi muốn đi đâu?

Kiểm đặt trên cổ, Vũ Huy không dám có chút do dự trả lời:

- Quỳnh Long Ngân Thành!

Hắn buột miệng nói ra bốn chữ.

Quỳnh Long Ngân Thành chính là thủ đô của Tượng Hùng quốc, Đỗ Hà từng nghe Dao Trì giới thiệu qua, nằm trên sườn núi Hi Mã Lạp Nhã Sơn.

- Đi làm gì?

Đỗ Hà lại hỏi.

- Ta...ta không biết!

Vưu Huy run giọng nói:

- Ta chỉ là một tiểu lâu la nghe lệnh làm việc, người quân sự chân chính cũng không phải ta. Tùng Tấn Kiên Bồ muốn chúng ta nghe hiệu lệnh của hắn, sau khi chuyện thành công mỗi người được một trăm kim!

Đỗ Hà làm ra tư thế bóp vào yết hầu, thấp giọng nói:

- Người nghĩ cho thông suốt, tiểu lâu la cũng có ý nghĩa không có bất kỳ giá trị lợi dụng, cũng không có ý nghĩa cần lưu mạng cho người!

- Chậm...chậm...

Vưu Huy sợ tới mức mặt không chút máu, vội nói:

- Ta chứng thật là tiểu lâu la, nhưng tuyệt đối không phải chuyện gì cũng không biết. Ta là một tên trộm, chưa bao giờ tin tưởng vào người khác. Một đường ta luôn lưu ý hướng đi của người quân sự, nghe bọn hắn nói chuyện. Loáng thoáng biết muốn đi Quỳnh Long Ngân Thành bắt sống người nào đó, có người tiếp ứng. Chỉ cần chúng ta luôn đi về hướng tây nam, đi ra ngọn núi này sẽ đến Quỳnh Long Ngân Thành!

Đỗ Hà tâm tư nhảy bén, làm sao còn không biết dụng ý của Tùng Tấn Kiên Bồ, vì chống Thổ Phiên, Tượng Hùng quốc cơ hồ dốc hết lực lượng cả nước.

Quỳnh Long Ngân Thành có bao nhiêu thủ binh, bên cạnh Tượng Hùng Vương có bao nhiêu hộ vệ, dùng đầu ngón tay cũng có thể tính ra.

Người trong giang hồ cũng không thích hợp đối chiến trong quân đội, nhưng tính chất đơn độc binh của họ hơn xa quân tốt tầm thường, do bọn hắn thành lập tiếm đao đội hơn năm mươi người mà đối phương không hề có chút phòng bị đủ trong thời gian ngắn đánh tan số lượng địch nhân nhiều gấp bốn năm lần, chỉ cần có người tương trợ, muốn bắt sống Tượng Hùng Vương không có gì khó. Nếu Tượng Hùng Vương bị bắt, đại quân chống cự bất chiến mà vỡ.

Tiến công không được, dùng tới âm mưu. Tùng Tấn Kiên Bồ đúng là lợi hại.

Đỗ Hà thầm khen, trong đầu không ngừng xoay chuyển, là giết hay buông tha Vưu Huy.

Có hai lựa chọn, giết, hắn cũng có thể làm được khả năng không cho đối phương phát hiện ra, có thể làm cho đối phương giống như chết ngoài ý muốn, nhưng làm như vậy không nắm được toàn cục trong tay, tuy hắn có thể dùng khinh công đem đám người này xử lý sạch sẽ, nhưng nếu bọn hắn chết, tên nằm vùng ở Tượng Hùng quốc cũng sẽ mất đi tin tức.

Tượng Hùng quốc loạn trong giấc ngoài, nhất định phải diệt bỏ nội ưu mới có thể giải quyết ngoại loạn.

Nếu có thể không giết Đỗ Hà lại lo lắng bại lộ mục tiêu, dả thảo kinh xà, làm đối phương kịp sớm chuẩn bị, sẽ thất bại trong gang tấc.

Đỗ Hà cũng chỉ là một phạm nhân, cho dù có trí tuệ thế nào cũng khó thể tìm được nội gian Tượng Hùng quốc trong thời gian ngắn.

Đỗ Hà tâm niệm vừa chuyển, đã có kế hoạch, thấp giọng nói:

- Ta hỏi một vấn đề, nếu người có thể đáp lập tức thì thôi, nếu không được ta lấy mạng của người!

Hắn căn bản không cho Vưu Huy có thời gian tự hỏi:

- Tính danh?

Một lần hô hấp chỉ khoảng một giây, Vưu Huy theo bản năng đáp:

- Vưu Huy!

- Làm nghề gì?

- Tên trộm...

- Làm bao nhiêu năm?
- Ba mươi năm...
- Năm nay bao nhiêu tuổi?
- Bốn mươi lăm...
- Đỗ Hà hỏi liên tiếp từng vấn đề, đều là đơn giản, chỉ hỏi về chính bản thân Vưu Huy.
- Vưu Huy vì giữ mạng, trong vòng tích tắc đều đưa ra đáp án.
- Chỉ chốc lát sau Đỗ Hà đã có nhất định hiểu biết về Vưu Huy, cũng đã quyết định được chủ ý.

Vưu Huy là một tên trộm trong suốt ba mươi năm, một tên trộm vô danh suốt ba mươi năm chưa từng bị bắt giữ, có thể chứng minh được hần tự tư tự lợi, không tin người khác. Chỉ có loại đạo tặc này là khó bị phát hiện nhất. Bởi vì hần không tin bất luận kẻ nào, cũng sẽ không gặp nguy hiểm bại lộ, cũng ý nghĩa hần vì mình mà có thể làm bất cứ chuyện gì.

Người như thế không hề có nghĩa khí xả thân trên giang hồ, là người có thể lợi dụng.

Đỗ Hà lấy ra hai bình sứ một lam một đỏ, nói:

- Hai lựa chọn, bình đỏ là độc dược mãn tính, uống vào sẽ ăn mòn nội tạng, chậm rãi bị thối rửa, một tháng sau thất khiếu chảy máu mà chết!

Bình màu lam là độc dược cấp tính, uống vào thần kinh chết lặng, lập tức đột tử, không hề có bất kỳ thống khổ. Lựa chọn uống độc dược trong bình đỏ mỗi tháng ta cho người thuốc áp chế độc phát, cho người trong một tháng không bị nổi khổ ăn mòn nội tạng. Nhưng trong tháng này người nhất định phải nghe lệnh ta. Về phần bình màu lam, ta không nói người cũng biết, giết người, đem người giả dạng bị độc trùng cắn chết sau đó lại đi tìm người khác làm việc cho ta!

Vưu Huy cũng là người từng trải, hiểu được chính mình không còn đường phản kháng, không chút do dự chọn bình độc dược màu đỏ uống vào.

Ngay trong nháy mắt độc dược vào miệng, hai mắt Vưu Huy trướng to, lồi ra, phỏng chừng cảm giác đau đớn lan tràn khắp toàn thân hần làm hần muốn chết.

Đỗ Hà lấy ra một viên thuốc đưa cho Vưu Huy.

Lúc này Vưu Huy mới dần dần bình phục, trên mặt khôi phục chút huyết sắc, hơn nữa đầy hoảng sợ, hần đã hiểu được độc dược kia thật quá lợi hại. Loại đau đớn khi nội tạng bị ăn mòn chẳng khác gì có côn trùng đang cắn nuốt nội tạng của hần. Dù chỉ kéo vài giây đồng hồ, nhưng cả đời Vưu Huy cũng không muốn nếm thử một lần nữa.

Đỗ Hà đem bình màu lam đưa cho Vưu Huy, nói:

- Sáng trưa tối, một ngày ba viên, số lượng một tháng, nếu ngừng mùi vị thể nào người đã thử qua!

Hần đã sớm đoán được Vưu Huy sẽ chọn bình màu đỏ, ngay từ đầu cũng không xuất ra độc dược trí mạng.

Đỗ Hà phân phó Vưu Huy làm sao phối hợp với mình, quay người lại đã biến mất sau lưng Vưu Huy.

Vưu Huy ngơ ngác đứng hồi lâu, mới phát hiện người phía sau không biết đã rời đi từ lúc nào. Nếu không phải trong tay cầm bình màu lam, hần cơ hồ nghĩ rằng mình đã gặp phải ác mộng.

Hần lại sửa sang tâm tình một lần nữa, quay về đường cũ.

Hần là người từng trải, cũng biết những người bên cạnh đều là người từng trải giang hồ, vì không muốn người khác nhìn ra manh mối, lại thần nhiên nằm xuống một bên nghỉ ngơi.

Đỗ Hà ở trên tàng cây quan sát suốt hai canh giờ, thấy Vưu Huy cũng không có ý đồ muốn mật báo, cũng không lộ ra sơ hở gì liền rời đi, thúc ngựa tiến tới Tượng Hùng doanh địa chỗ ở của Dao Trì.

693. Chương 719 : Lại Gặp Dao Trì Đi Tắm

Ngày thứ tư Đỗ Hà tìm được quân doanh Tượng Hùng quốc, hơn vạn binh mã tụ tập trên một đồi núi thiên nhiên.

Nhìn ngọn đồi ngăn cản hơn mười vạn đại quân Thổ Phiên, Đỗ Hà cũng không nhịn được cất tiếng than thở.

Hắn cũng đã hiểu được vì sao hơn mười vạn đại quân Thổ Phiên dùng hết âm mưu dương mưu nhưng vẫn không thể bước qua được cửa ải trước mắt này.

Nơi này cũng giống như nhất tuyến thiên trong truyền thuyết, là một tòa thành lũy thiên nhiên mà nhân loại không thể xây dựng được. Nếu nói Hoa Sơn hiểm trở, được xưng đệ nhất thiên hạ, thật sự là bởi vì tại Trung Nguyên không có được ngọn núi cao chân chính.

So sánh với Hi Mã Lạp Nhã Sơn (Himalaya), Hoa Sơn thật sự không đáng giá được nhắc tới.

Nằm dưới chân Hi Mã Lạp Nhã Sơn, thành lũy do thiên nhiên hiểm trở hình thành, hiển nhiên đã hoàn toàn thể hiện rõ nhận thức của Đỗ Hà về từ hiểm trở thực sự.

Đỗ Hà cũng không trực tiếp đi tìm Dao Trì, hắn không dám bảo chứng bên trong quân doanh Tượng Hùng quốc có nội gian tồn tại hay không. Hắn nhất định phải bảo trì sự thần bí, chỉ có như vậy mới có thể lấy được hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Hắn ẩn núp trên chỗ cao, dự tính vào ban đêm nghĩ cách lẩn vào quân doanh. Đợi đến giữa trưa khi mặt trời nhô cao, Đỗ Hà ngoài ý muốn nhìn thấy có một đội ngũ chừng hơn trăm người chạy nhanh ra quân doanh. Quân doanh lớn như vậy đi ra hơn trăm người cũng không phải việc lạ gì, nhưng lại làm cho Đỗ Hà sửng sốt.

Chỉ vì hơn trăm người kia cũng không phải quân tốt tuần tra bình thường, mà toàn bộ đều là nữ binh, mỗi người thân mang bảo kiếm, lại đeo cung tên, thân mặc nhung nhạp, thanh xuân tịnh lệ. Các nàng đều vây quanh một nữ tướng dáng vóc hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng đang hướng rừng cây bên phải tiến vào.

Ánh mắt Đỗ Hà sắc bén, dù cách khá xa nhưng hắn vẫn loáng thoáng phát hiện nữ tướng được vây quanh trên lưng ngựa kia chính là Dao Trì đã cách xa mấy năm không gặp.

Lúc này hắn cũng không còn chút do dự, từ xa đi theo, tính toán tìm cơ hội gặp riêng một mình nàng.

Đi theo chừng một dặm, hộ vệ bên cạnh Dao Trì đột nhiên dừng lại, các nàng phân tán ra bốn phía, tay không rời binh khí, triển khai vòng vây thủ hộ chung quanh.

Đỗ Hà thầm khen, những nữ binh này từng cử động thật gọn gàng, vừa nhìn liền biết đều được huấn luyện nghiêm chỉnh. Hắn vừa nghĩ như vậy đồng thời đưa mắt nhìn bốn phía, tìm được phương thức đột phá phòng tuyến của các nàng. Nhìn thấy từng gốc đại thụ chọc trời, trong lòng đã lập ra kế hoạch.

Ở gần bên Hi Mã Lạp Nhã Sơn, nhiều nhất chính là đại thụ trăm năm trở lên. Hắn nhanh nhẹn chẳng khác khỉ vượn, đi lên gốc cổ thụ rậm rạp nhất, nhẹ nhàng lướt qua những tầng cây, động tác của hắn còn nhẹ nhàng hơn cả hầu tử, thậm chí tiếng gió rít còn có thể che giấu được thanh âm của hắn phát ra.

Những vị nữ binh đang canh gác dưới tầng cây cũng không hề phát hiện có người đã xuyên qua được sự canh phòng nghiêm ngặt của các nàng.

Đại khái đi tới hai trăm thước, Đỗ Hà ngửi được hương vị như mùi lưu hoàng, gió lạnh thổi vào mặt, không phải cảm giác rét lạnh tận xương mà là loáng thoáng mang theo nhiệt khí.

Chẳng lẽ là...?

Trong lòng Đỗ Hà thoáng dao động, không tự chủ được lại tiến về phía trước.

Đi thêm chừng ba mươi thước, vòng quanh vài ngã rẽ, theo một loạt thanh tùng che trời xuyên ra ngoài, hai mắt Đỗ Hà tỏa sáng, nhất thời cả kinh ngây người.

Cảnh sắc trước mắt không còn là đại thụ, ẩn vào mắt là một sơn cốc tuyệt đẹp cùng tĩnh mịch, hoa cỏ diễm lệ, yên tĩnh xanh biếc. Tận sâu trong sơn cốc, mây mù lượn lờ, không ngờ là một suối nước nóng khá lớn.

Nhiệt độ ôn tuyền cùng không khí rét lạnh hòa tan vào nhau, tạo thành sương mù vờn quanh, làm cho cả sơn cốc chẳng khác gì tiên cảnh, mờ mịt hư vô.

Phụ cận ôn tuyền có một tảng đá lớn, trên tảng đá đặt nhuyễn giáp y phục nữ tử, ở trung ương ôn tuyền, bên trong sương mù một đạo thân ảnh tĩnh lệ đang lẳng lặng tắm rửa, chính là Dao Trì xinh đẹp tuyệt luân.

Đỗ Hà có chút trợn tròn mắt, đồng thời lại có chút hoài niệm, cảnh tượng mấy năm trước hiện lên trong đầu hẳn chẳng khác gì xem phim điện ảnh. Năm đó trong cuộc thi săn bắn, bản thân hắn từng vô tình nhìn thấy được cảnh tượng Dao Trì tắm rửa, mấy năm sau lại có thể lần nữa được chứng kiến hình ảnh diễm lệ này.

Chỉ là năm xưa Dao Trì vẫn còn khoáng hoạt như con chim nhỏ, như một con cá nhỏ vui chơi ca hát trong nước, tiếng ca tuyệt đẹp êm tai vô cùng.

Nhưng bây giờ dù nàng vẫn xinh đẹp như thế, da thịt chẳng khác gì tuyết trắng, dung mạo thánh khiết tú lệ, dáng vẻ không gì sánh được, nhưng đã mất đi vẻ khoáng hoạt năm xưa.

Cảnh sắc nơi này tuy thật đẹp, ôn tuyền tuy thật thoải mái, nhưng không làm cho nàng lộ ra nửa điểm ý cười.

Một người lẳng lặng tắm rửa, cũng không hề có cảm giác vui chơi thỏa thích hưởng thụ như ngày trước.

Đỗ Hà thấy Dao Trì có dấu hiệu như muốn xoay người, vội vàng vọt tới sau tảng đá.

Dao Trì căn bản không có lòng dạ nào hưởng thụ sướng khoái do ôn tuyền mang đến, bây giờ trên thân nàng mang theo trọng trách, trên vai nhận gánh trách nhiệm an nguy của cả một bộ tộc. Sở dĩ nàng đi tới đây là vì đã nhiều ngày nàng chưa được tắm rửa, trong quân doanh tuyệt đại đa số đều là nam tử, tắm rửa cực kỳ không chút phương tiện, vì vậy nàng phải rời khỏi quân doanh.

Hiện tại nàng còn phải tranh thủ chạy trở về tránh việc bị Thổ Phiên quân đội thừa cơ hội tấn công.

Đỗ Hà ẩn thân trong bóng tối, đợi sau khi Dao Trì mặc xong quần áo nhuyễn giáp, đi tới sau lưng nàng, dùng thủ pháp cầm nã trước tiên dùng tay trái chế trụ Dao Trì, tay phải nhanh như chớp bịt miệng nàng, không cho nàng phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Võ nghệ của Dao Trì vốn thua xa Đỗ Hà, hơn nữa nàng mới bước khỏi ôn tuyền, tinh thần lười nhác nên phản ứng chậm chạp, chờ khi nàng phát hiện khác thường dự tính phản kháng, đã bị Đỗ Hà chế phục.

- Đừng nhúc nhích, là ta, Đỗ Hà...

Đỗ Hà lo lắng Dao Trì nhất thời không nhận thức ra mình mà quát lên, hoặc nhận ra mình mà vui mừng kêu to, sẽ khiến hộ vệ bên ngoài cảnh giác bại lộ hành tung của mình.

Chỉ vài từ đơn giản nhưng làm thân hình Dao Trì bỗng đứng cứng ngắc, mất đi toàn bộ phản kháng.

Thanh âm kia vẫn luôn quanh quẩn hồn khiến mộng nhiều nàng nhiều năm, trong trí nhớ thanh âm của Đỗ Hà vẫn trong trẻo mà trầm ấm, bây giờ nghe có vẻ thành thực hơn rất nhiều, vừa quen thuộc lại có xa lạ, nhưng nàng vẫn biết chính là hắn, là hắn, là người mà nàng mong nhớ mãi chưa bao giờ quên...

Đỗ Hà lại thấp giọng nói:

- Ta buông tay ra, nàng đừng lớn tiếng, làm cho bọn họ phát hiện...

Nói xong hắn buông lỏng hai tay.

Dao Trì xoay người ngơ ngác nhìn ý trung nhân có chút khác biệt với ấn tượng trong lòng nàng năm xưa, nước mắt rưng rưng, lúc này không còn kèm chế được ào ào lăn xuống, ôm lấy Đỗ Hà bật khóc khe khe.

Chia tay với Đỗ Hà cũng đã gần bốn năm, ấn tượng với Đỗ Hà tại Trường An ghi khắc quá sâu, hiện rõ mồn một trước mắt. Đại Đường có hữu nghị với Tượng Hùng, lẫn nhau thông thương không dứt, tin tức của Đỗ Hà cũng không ngừng truyền tới Tượng Hùng. Chiến dịch Cao Xương Đỗ Hà lấy bảy ngàn quân tốt

đại phá bảy vạn đại quân Tây Đột Quyết, thắng dễ như trở bàn tay, cướp lấy Cao Xương, còn có bắc phạt Tiết Duyên Đà, bắt sống Hầu Quân Tập tạo nên những sự tích anh hùng, Dao Trì đều biết thật rõ. Chỉ cảm thấy ý trung nhân đúng là có một không hai, không ai có thể so sánh, tình huống như vậy bảo nàng làm sao lãng quên.

Một năm rưỡi trước đây, Thổ Phiên xâm lấn, Dao Trì bắt đấng diều linh gánh vác trách nhiệm đi tới Độc Mộc Thiên dẫn quân chống cự. Từ đó trở đi nàng chưa từng cười qua, cũng không hề khóc, đem tâm tình của mình ngụy trang, đúc thành một vách tường cao, đem toàn bộ tinh lực đều dùng đối phó với sự xâm lấn của Thổ Phiên binh mã.

Đỗ Hà vừa xuất hiện, cảm xúc nàng áp lực dưới đáy lòng từ lâu liền bộc phát, áp lực cùng sợ hãi trong những ngày kháng địch tràn ra, có nơi phát tiết, không ngừng dâng trào.

Đỗ Hà làm sao không hiểu được tâm tình của Dao Trì, thật sự không đành lòng cự tuyệt, không nói một lời chỉ ôm nàng vào trong ngực, cho nàng một bến cảng có thể dựa vào.

Qua thật lâu sau, Dao Trì mới trầm lặng nói:

- Sao huynh lại tới đây, muội không phải đang nằm mơ đi?

Đỗ Hà nhẹ giọng cười nói:

- Không có, chúng ta đã nhận được tin tức do Chúc Hoắc truyền đến, lúc này do ta dẫn theo mười ba vạn đại quân tới cứu viện. Hiện tại đại quân đang tập kết tại Thanh Hải, đang cố gắng thích ứng khí hậu nơi này của quốc gia nàng, phỏng chừng sau một tháng là có thể phát động thế công. Chỉ là...ta không yên lòng cho nàng, nên đã tới trước!

Dao Trì cảm động thâm tình nhìn hân, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, kiễng chân hôn lên môi hân, Đỗ Hà nhất thời cũng không biết nên làm thế nào, để cho nàng đưa chiếc lưỡi thơm tho thắm đỏ vào miệng hân.

Trong lòng Đỗ Hà thầm than, cũng phát hiện được tâm ý của mình, vị Dao Trì công chúa này tính tình cởi mở lớn mật, lại không mất nhu tình nữ tử, đã sớm có địa vị trong lòng hân, vì vậy liền nhiệt tình đáp lại.

Oanh oanh yến yến, là mộng hay ảo?

Đỗ Hà cùng Dao Trì đã sớm không còn là thiếu nam thiếu nữ ngây ngô cảnh đời, chỉ hôn một lúc trong lòng đã dấy lên dục vọng. Nhưng ở thời điểm mấu chốt đôi bên đều kịp thời ngừng lại.

So với tình cảm nam nữ vương vấn, đối phó Thổ Phiên mới càng thêm trọng yếu.

Hai người sóng vai ngồi trên tảng đá, cùng nhau trao đổi tình huống trước mắt.

Dao Trì bi thương nói:

- Tượng Hùng không thể so với Đại Đường, trải qua một năm rưỡi quyết chiến, Tượng Hùng tổn thất thảm trọng, tráng đinh trong tộc không đủ bốn vạn, trong đó có hai vạn đã ở tiền tuyến nghênh địch. Còn lại hai vạn đang tiếp thu huấn luyện, tùy thời chuẩn bị tham chiến.

Nếu còn tiếp tục tiêu hao, có thể tham chiến chỉ còn là nữ tử cùng hài tử. Hiện tại toàn bộ thực vật của chúng ta đều nhờ vào nữ tử, lão nhân cùng hài tử ra sức, thực lực của quốc gia hao tổn nhiều tới mức không thể tính toán.

Đỗ Hà dù đã có chuẩn bị trong lòng, giờ phút này nghe xong vẫn chấn động, không thể tưởng được tình huống lại tồi tệ như thế. Hân an ủi:

- Không cần lo lắng quá mức, ta tới cũng đại biểu cho hết thảy đã qua. Ta mang đến mười ba vạn đại quân hiện tại trú đóng ở ngoại cảnh Thổ Phiên, cho dù còn chưa triển khai tiến công nhưng Tùng Tấn Kiên Bốc cũng sẽ không dám khinh thường, nói vậy cũng đã sớm điều đi đại bộ phận binh mã mà phòng ngự chúng ta. Với binh lực hiện tại của bọn hân, muốn lấy Bình Đô sơn khẩu chỉ là người si nói mộng...

Dao Trì cũng hiểu được điểm ấy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đề nghị:

- Nếu đến đây, ta đi thông báo phụ hoàng, cho huynh đến lãnh binh đi, huynh mạnh hơn ta nhiều lắm, nhất định có thể đánh bại Thổ Phiên!

Đỗ Hà từ chối khéo:

- Dụng binh trọng kỳ, ta ở trong tối có thể là một lưỡi dao sắc bén đâm vào Thổ Phiên. Ta sẽ ở sau lưng nàng, nàng cảm thấy được Thổ Phiên dùng kế đối phó ta tốt hơn hay dùng kế đối phó nàng mà để ta xử lý sẽ tốt hơn?

Dao Trì hiểu ra, nói:

- Khó trách huynh lại thần bí như vậy, nguyên lai đánh chủ ý này. Nhưng huynh cũng quá cẩn thận rồi, người Tượng Hùng quốc đều là hảo hán, không phân biệt nam nữ, bọn họ đều dùng máu của chính mình đến hộ vệ gia viên, sẽ không bại lộ thân phận của huynh!

- Vậy sao?

Đỗ Hà khó tin mà cười, lúc này liền đem chuyện mình điều tra được trên đường đến đây nói với Dao Trì.

Dao Trì bật dậy, vẻ mặt khiếp sợ, theo bản năng nói:

- Không có khả năng!

Đỗ Hà bình tĩnh nói:

- Lúc đó khi nghe Chúc Hoắc nói chuyện hần bị phát hiện, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái. Tượng Hùng cùng Thổ Phiên đều cùng nhất mạch, chỉ bằng bề ngoài không thể nhận ra khác biệt. Nếu không phải biết có sự tồn tại của hần, muốn bắt được hần nói dễ hơn làm. Lúc đến đây ta đã xác nhận ý nghĩ này...

694. Chương 720 : Ẩn Trong Doanh Trường Của Ta

- Không, không có khả năng, tại sao có thể như vậy?

Thần sắc Dao Trì hốt hoảng, không ngừng bước qua lại, không cách nào tin được.

- Làm sao vậy?

Đỗ Hà kinh ngạc, sự tình đã thật rõ ràng, Dao Trì cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi ngây thơ, có điều gì không thể chấp nhận?

Dao Trì run giọng nói:

- Chúc Hoắc là hi vọng cuối cùng của chúng ta. Vì phòng ngừa vạn nhất, việc này chỉ có bốn người biết. Ta, phụ vương, còn có hai vị ca ca...

Đồng tử trong mắt Đỗ Hà co rút lại, hiểu rõ nguyên do. Nếu không phải tin tức vô tình truyền ra, như vậy nội gian rất có thể là người thân nhất, một trong hai vị ca ca của Dao Trì.

Khó trách Dao Trì sẽ có phản ứng như vậy.

Đỗ Hà nói:

- Nàng cũng đừng quá đa nghi, cũng có thể chỉ là vô tình bị tiết lộ ra ngoài mà thôi, chưa chắc đã là ca ca của nàng!

Trong miệng hần tuy nói như thế, nhưng trong lòng hần cũng cho rằng hai vị ca ca kia chiếm khả năng thật lớn. Bởi vì Tùng Tán Kiền Bố tính kế là bắt sống Tượng Hùng Vương, nếu không có nội ứng địa vị tương đối, dù là hộ vệ bên cạnh Tượng Hùng Vương cũng khả năng cực nhỏ, muốn thành công cũng không dễ dàng. Nhi tử thì khác hần, dù nhi tử vô năng ra sao, không tiền đồ thế nào, Tượng Hùng Vương là phụ thân, cũng không bao giờ để phòng tới con của mình.

Đỗ Hà băn khoăn tâm tình của Dao Trì nên cũng không nói ra, chỉ nói:

- Bất kể là ai, nội忧 chưa trừ diệt, họa ngoại xâm khó thể giải quyết, muốn giải quyết ngoại phải an nội trước!

Dao Trì trải qua một năm lịch lãm, cũng có được sự đoạn tuyệt quả quyết của một thống soái, gật đầu nói:

- Cứ theo kế sách của huynh mà làm việc, trước khi bọn hần hành động bắt giữ bọn hần, như vậy nội gian cũng xét ra được!

Nàng nói xong dự định khởi hành, trong lòng chợt nhớ một chuyện, dừng chân chần chờ nói:

- Huynh không thể bại lộ, vậy nên ở nơi nào?

Đỗ Hà khẽ cười nói:

- Chuyện này nàng không cần quan tâm, ta ở ngay phụ cận quân doanh, lấy trời làm chắn đất làm nền, có việc thì xuất doanh thương nghị với ta là được!

- Như vậy sao được?

Dao Trì vội vàng lắc đầu nói:

- Nơi này không phải như Trường An, trời đất giá rét, vạn nhất bị lạnh phá hủy thân thể thì thế nào!

Đỗ Hà biết nàng quan tâm cho mình, nói:

- Đừng xem ta quá yếu ớt, dầu gì cũng là thân nam nhi, nào có dễ dàng bị phá hủy như vậy...

- Vậy cũng không được!

Dao Trì nói:

- Huynh từ xa tới là khách, để huynh bị lạnh giá sao ta có thể an tâm. Hơn nữa nếu có việc lại chạy ra ngoài tìm huynh thương nghị cũng không phương tiện. Vạn nhất có chuyện gì cần quyết đoán gấp gáp, lúc đó làm sao kịp chạy đi báo tin?

- Như thế cũng là vấn đề!

Đỗ Hà nghĩ nghĩ, không nghĩ ra được phương pháp gì tốt hơn. Người của Thanh Tàng cao nguyên tuy rằng cũng là người da vàng, nhưng ngoại hình lại có chút khác biệt với hần. Huống chi Đỗ Hà không rành thuật dịch dung, cũng không biết phương ngôn của bọn họ, muốn lẫn núp vào cũng không dễ dàng, chỉ đành nói:

- Vậy nàng nói nên làm sao bây giờ?

- Vậy ẩn trong doanh trướng của ta đi!

Dao Trì không chút suy nghĩ buột miệng nói ra.

Lập tức nàng liền hiểu được câu nói này có vấn đề, dù nàng lớn mật thế nào cũng cảm thấy xấu hổ đỏ mặt, vội giải thích nói:

- Ta không có ý tứ gì khác, chỉ là, ách...muốn phương tiện một ít mà thôi!

Nàng lại không biết đối với loại sự tình này nếu giải thích sẽ càng thêm mờ tối.

Đỗ Hà thoáng ngáy người cũng lo lắng vấn đề kia, cô nam quả nữ ở chung một doanh trướng, cùng ăn cùng ngủ, thật không nỡ sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay sao?

Nghĩ tới đây trong lòng Đỗ Hà cũng có chút ngứa ngáy.

Đây là thiên tính của nam nhân.

Phương tiện thì phương tiện, nhưng có phải không tốt lắm hay không?

Hần có chút do dự, tuy trong lòng động tâm, nhưng không nhất định phải giữ lấy, càng không nhất định phải chiếm được đến. Dù sao hiện tại Đỗ Hà đã có gia đình thê tử, không còn là một người đàn ông độc thân muốn làm gì thì làm.

Dao Trì có chút không vui, dù sao mình cũng là nữ nhân, đã mở miệng mời như vậy mà Đỗ Hà còn chưa đáp ứng, chẳng lẽ thật bài xích không muốn sống chung một chỗ với mình sao? Nàng lập tức ai oán nói:

- Ta đã không thêm để ý, huynh còn do dự cái gì. Hơn nữa cũng không phải là chưa từng xem qua...

Thanh âm của nàng rất nhỏ, nàng đối với thân hình của mình vẫn thật có tự tin, không tin Đỗ Hà đi theo nàng mà lại thành thật tới mức chưa từng liếc nhìn nàng một lần nào.

Đỗ Hà nghe được cũng cảm thấy phi thường xấu hổ, hẩn nghĩ tới việc nhìn xem trước đó, có cảm giác làm tặc bị bắt quả tang.

Thấy bộ dáng của Đỗ Hà, trong lòng Dao Trì cũng xác định suy nghĩ của mình, cảm thấy thoáng đắc ý, bản thân mình đúng là vẫn còn có chút mị lực.

Lời cũng đã nói tới đây, việc đã quyết định, Đỗ Hà cũng không tiện thoái thác, gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh!

Chuyện chân chính xấu hổ cũng không lập tức phát sinh.

Dao Trì biết rõ tình huống của Tượng Hùng quốc, vì chống cự Thổ Phiên xâm lấn, Tượng Hùng đã dốc ra toàn bộ lực lượng. Bởi vì một năm rưỡi trước chủ lực của Tượng Hùng quốc bị Thổ Phiên đánh bại hoàn toàn, Tượng Hùng quốc đã không còn khả năng gì phản kháng, quân tốt có được chiến lược chỉ có cấm binh hộ vệ hoàng cung cùng thân vệ của Tượng Hùng quốc vương.

Dao Trì dựa vào những tình thế này ngăn cản bước tiến công của Thổ Phiên. Tuy rằng trong quốc nội vẫn luôn huấn luyện tráng nam, không ngừng bồi đắp cho tiền tuyến. Nhưng những tân binh viên lâm thời đi tới chiến lược hiển nhiên có hạn, chân chính dựa vào vẫn là cấm binh, thân vệ là những lão binh, những người này đều nằm trong tay Dao Trì, bên cạnh Tượng Hùng Vương đương nhiên không còn hộ vệ, nếu gặp phải võ lâm cao thủ vậy công, ngay lực lượng phản kháng cũng không có. Tình huống đi tới tình trạng đó, Tượng Hùng quốc sẽ rơi vào bi kịch của thời kỳ Tam Quốc Thục Hán.

Vì phòng ngừa điểm này, sau khi Dao Trì quay lại Bình Đô sơn khẩu, đem công việc phó thác cho tướng quân mà mình tín nhiệm nhất để cho hắn đề cao cảnh giác, dự phòng Thổ Phiên đến tấn công, chính mình dẫn theo một bộ phận binh mã lặng lẽ quay về đô thành Tượng Hùng quốc.

Sở dĩ nàng yên tâm rời đi là vì nghe được lời nói của Đỗ Hà. Thổ Phiên xưng hùng tại tây nam, trên thực tế thực lực không cách nào so sánh với Đại Đường. Đối diện với Đại Đường binh mã tiếp cận, Thổ Phiên không khả năng tác chiến cả hai hướng. Khả năng bọn hắn tiếp tục tiến công sẽ cực kỳ bé nhỏ.

...

Quỳnh Long Ngân Thành, hoàng cung Tượng Hùng.

Hai thân hình trần trụi không ngừng dây dưa, thở dốc, dục vọng nguyên thủy nhất giữa nam nữ dâng tràn, đang không ngừng cùng nhau vận động.

Theo sau một trận tiến công mãnh liệt, trong tiếng gầm nhẹ, chiến đấu hạ xuống màn che.

Đôi nam nữ kia, nam trắng trẻ, chừng ba mươi, bộ dạng rất tuấn mỹ, chỉ thiếu khuyết một ít khí dương cương, có chút ẻo lả. Nữ tuổi khá lớn, đã chừng bốn mươi, nhưng năm tháng cũng không lưu lại dấu vết trên người nàng ta, có một cổ phong tình mê người, nhất là đôi mắt phượng, tràn ngập vẻ yêu mị khiến người ta dâng lên dục vọng chinh phục.

Quốc vương của ta, ngài vẫn anh dũng như vậy, làm ta khoái hoạt muốn chết!

Nữ nhân vẻ mặt đỏ hồng, mị hoặc cười, dùng lưỡi liếm lên ngực nam nhân.

Nam tử cười to nói:

- Thật là một yêu tinh mê chết người, không lâu nữa đâu, đệ đệ của ngươi đã phái người tới, lấy được liên hệ với ta, chờ tới thời cơ động thủ là được. Lão bất tử kia hiện tại rất ít đi ra ngoài, muốn động thủ cũng không phải dễ dàng như vậy!

Trong ánh mắt mỹ phụ hiện lên vẻ mừng như điên, càng thêm ra sức phục vụ, cúi người xuống ngậm đồ vật vừa mềm xuống kia vào trong miệng.

Đôi nam nữ này có thân phận không tầm thường trong Tượng Hùng quốc.

Nam nhân chính là con trai trưởng của Tượng Hùng Vương, là người thừa kế thứ nhất tên Tất Long Tú. Mà nữ nhân chính là vương phi Sát Nhĩ Phỉ của Tượng Hùng quốc, nàng còn một thân phận, là thân tỷ của Tùng Tấn Kiên Bồ.

Tượng Hùng quốc là một quốc gia cổ xưa của Thanh Tàng cao nguyên, cường đại dồi dào tài nguyên. Mà Thổ Phiên là một quốc gia mới nổi lên, khi Tùng Tấn Kiên Bồ còn chưa thống nhất Thổ Phiên Tùng Tấn Kiên Bồ đến ôm chân Tượng Hùng quốc, đem thân tỷ của mình gả cho quốc vương Tượng Hùng quốc, dùng thủ pháp hòa thân lấy sự ủng hộ của Tượng Hùng quốc.

Nhưng khi Thổ Phiên ngày càng hưng thịnh, Thổ Phiên đã dần dần không xem Tượng Hùng quốc vào trong mắt.

Sát Nhĩ Phỉ vốn có tính dâm đang lăng lợ, thích dụ dỗ nam nhân, ở sau lưng Tượng Hùng Vương lăng nhăng với nhiều nam nhân khác, trong đó có cả con trai trưởng của Tượng Hùng Vương là Tất Long Tú. Khi chiến sự giữa Tượng Hùng quốc cùng Thổ Phiên được mở màn, quốc vương liền sai người đem Sát Nhĩ Phỉ nhốt vào lãnh cung.

Tất Long Tú đã gục dưới váy của Sát Nhĩ Phỉ, thừa cơ hội này liền trà trộn với nàng ta.

Sát Nhĩ Phỉ muốn trợ giúp thân đệ chiếm lấy Tượng Hùng quốc, nhu tình như nước lấy lòng Tất Long Tú, cho hắn hưởng thụ niềm vui lớn nhất của nam nhân, còn thổi vào bên tai, tỏ vẻ nguyện ý cùng hắn vĩnh viễn sống chung một chỗ, quang minh chính đại.

Tất Long Tú vô cùng động tâm, nhưng Sát Nhĩ Phỉ là vương phi của Tượng Hùng quốc, trên danh nghĩa là mẹ kế của hắn, rõ ràng giữa đôi bên có một khe rãnh cực sâu không thể san bằng.

Sát Nhĩ Phỉ liền tỏ vẻ chỉ cần Tất Long Tú trở thành quốc vương Tượng Hùng quốc, hết thảy sẽ không còn là vấn đề. Sở dĩ Thổ Phiên dụng binh với Tượng Hùng là vì Tượng Hùng kết minh với Đường triều. Chỉ cần thay đổi sách lược, Tượng Hùng cùng Thổ Phiên trở thành đồng minh, mà nàng ta sẽ quang minh chính đại trở thành hoàng hậu của Tất Long Tú, chỉ phục tùng hầu hạ một mình hắn.

Bị Sát Nhĩ Phỉ mê hoặc, Tất Long Tú bắt đầu liên lạc với Thổ Phiên, bắt đầu kế hoạch đoạt vị của mình. Bức vua thoái vị là phương pháp thực tế nhất.

Tất Long Tú thật ngu ngốc cho rằng đương kim hoàng đế Đường triều là nhờ vào thủ đoạn này mới lấy được ngôi vị hoàng đế, hắn được thì mình cũng được.

Ngày ba ngày trước hắn chiếm được tin tức của Thổ Phiên, hơn năm mươi cao thủ võ lâm đã đi tới Quỳnh Long Ngân Thành tùy thời đợi lệnh.

Tất Long Tú tự mình gặp mặt bọn hắn, hiện tại chỉ còn chờ cơ hội.

Khi Đổ Hà đi tới Quỳnh Long Ngân Thành, hắn tìm được ký hiệu cho Vụ Huy lưu lại, theo chân bọn hắn ở chung một khách điểm, chờ tin tức bọn hắn động thủ.

Về phần Dao Trì trộm tiến vào hoàng cung, cùng tiếp xúc với Tượng Hùng Vương, bàn bạc kế hoạch cho hắn phối hợp hành động lần này.

Ngày hôm sau Tượng Hùng Vương mang theo thân thể bị bệnh ở trên triều tuyên bố vì muốn khích lệ sĩ khí, hắn quyết định tự mình đến quân doanh an ủi tân binh đang huấn luyện.

Tất Long Tú chiếm được tin tức, biết cơ hội tới.

Đổ Hà cũng nhận được tin tức, biết thời gian thu vông cũng đã tới!

695. Chương 721 : Cùng Ngủ Chung Giường

Đỗ Hà ẩn thân trong bóng tối, nhìn thấy những võ lâm cao thủ đã bị người của Dao Trì vây khốn, nỗi lo lắng nhất trong lòng cũng đã biến mất, nội loạn đã trừ, ngoại ưu còn gì đáng sợ?

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn một chút không hiểu rõ, Tất Long Tú là con trai trưởng của Tượng Hùng Vương, vì sao lại ngu ngốc như vậy?

Kỳ thật là do Đỗ Hà cô lậu quả văn, cũng không phải toàn bộ các quốc gia đều giống như Đại Đường Trung Nguyên, chỉ truyền ngôi cho trưởng tử. Cũng như phương Tây, quyền lực tôn giáo phương Tây thật lớn, thậm chí còn cao hơn vương quyền. Quốc vương muốn kế vị phải quỳ gối trước mặt giáo hoàng nhận giáo hoàng nhậm mệnh.

Tượng Hùng quốc tuy có khác lạ, nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu. Quốc gia phương Tây tín ngưỡng Thiên Chúa, mà Tượng Hùng quốc tín ngưỡng quỷ thần, giáo phái xưng hô là Chi Vi bốn giáo. Họ nặng quỷ thần, thích xem bói toán, cho rằng vạn vật có linh, thiên có thiên thần, thiên thần là cao quý nhất. Sơn có sơn thần cùng sơn yêu, cây có thụ tinh. Sông hồ suối đều có long. Nếu người bị nhiễm bệnh, đều bởi vì đắc tội thần quỷ mà gây ra.

Tất Long Tú lúc mới sinh ra trời giáng đại tuyết, núi tuyết sụp đổ khiến hơn vạn con dân Tượng Hùng quốc bị chôn vùi bên dưới, đại vu sư của Tượng Hùng quốc đem lỗi đổ lên người Tất Long Tú, nói hắn là tai tinh hạ phạm.

Quốc vương Tượng Hùng quốc cũng không vì vậy mà bạc đãi Tất Long Tú, nhưng không đem ngôi vị truyền lại cho hắn. Nếu không phải nhị vương tử ngu dần vô năng, Tượng Hùng Vương đã sớm truyền vị.

Vốn Tất Long Tú vẫn còn chút ít hi vọng, bởi vì hắn là tai tinh mà thân đệ của hắn lại là kẻ ngốc, so với hắn còn xa xa không bằng, nhưng Dao Trì quật khởi làm Tất Long Tú cảm thấy áp lực, Tượng Hùng quốc cũng không bài xích nữ tử xưng vương, hai trăm năm trước cũng từng có lịch sử nữ vương lên ngôi.

Cho nên tuy Tất Long Tú là trưởng tử, là người thừa kế thứ nhất, nhưng cơ hội có thể kế thừa lại cực kỳ bé nhỏ, cuối cùng đi lên một con đường không lối về.

Điểm này người ngoài cuộc như Đỗ Hà không thể nào hiểu được.

Đương nhiên hắn cũng không cần phải hiểu được, chỉ là xuất phát từ lòng hiếu kỳ nên suy nghĩ miên man mà thôi.

Đỗ Hà được Dao Trì tiến dẫn bí mật gặp mặt Tượng Hùng Vương một lần.

Tượng Hùng Vương bị bệnh quẩn thân, hiện giờ bởi vì chuyện của Tất Long Tú mà tinh thần càng tệ, nhưng vẫn miễn cưỡng khởi lên tinh thần tiếp đón vị thượng tướng thiên triều trẻ tuổi Đỗ Hà này.

Cuộc gặp thật đơn giản, Tượng Hùng Vương thật khách khí biểu đạt lòng kính ngưỡng của mình với Đại Đường, tiếp đó lại cảm tạ Đỗ Hà đã đến giúp đỡ.

Đỗ Hà cũng lấy thân phận thượng tướng thiên triều tỏ vẻ Đường triều luôn xem trọng mình hữu Tượng Hùng quốc, nói cho hắn biết Đường quân nhất định sẽ cho Thổ Phiên trả giá thật nhiều vì hành vi của bọn hắn, cũng thố lộ quyết tâm không diệt Thổ Phiên thì không bỏ qua.

Lúc này trên mặt Tượng Hùng Vương cũng đỏ bừng, miễn cưỡng đứng lên lớn tiếng nói:

- Thượng tướng yên tâm, tuy Tượng Hùng quốc binh lực không mạnh, nhưng cho dù dốc hết lực lượng cả nước cũng nguyện ý trợ giúp Đại Đường một tay!

Thổ Phiên xâm lấn quốc gia của hắn, hủy gia viên của hắn, còn cho tiện tỳ câu dẫn con trai hắn, làm con hắn nảy sinh ý nghĩ phản quốc. Điều này làm cho hắn oán hận Thổ Phiên tới cực điểm. Lúc hắn còn sống có thể tận mắt chứng kiến Thổ Phiên bị diệt vong, hắn nằm mơ cũng cười ra tiếng.

Đồng thời vị Tượng Hùng Vương cũng đã không còn sống được bao lâu đang vì quốc gia của mình làm ra cố gắng cuối cùng.

Xưa đầu bằng nay, hiện tại Tượng Hùng đã không phải là bá chủ ngày xưa, bởi vì Thổ Phiên xâm lấn, thực lực hao tổn cực lớn, người bình thường sẽ không cách nào tưởng tượng được.

Hôm nay Tượng Hùng đã rơi vào nông nỗi bất cứ quốc gia nào cũng có thể lấn hiếp, mấy quốc gia chung quanh không có nơi nào là kẻ hiền lành, Tượng Hùng muốn sinh tồn trong hoàn cảnh này không thể rời khỏi sự ủng hộ của Đại Đường.

Hiện tại toàn lực phối hợp Đại Đường, Đại Đường tất nhiên sẽ nhớ rõ sự ủng hộ này, Tượng Hùng quốc sẽ nhận được đãi ngộ khác hẳn.

Đỗ Hà hiểu được ý tứ của Tượng Hùng Vương, đối với việc này cũng không hề có phản cảm. Đây là cục diện đôi bên cùng có lợi, Tượng Hùng phối hợp Đường triều, ủng hộ Đường triều, mà Đường triều bành trướng đi bành quy lại, tạo phước tiện cho Tượng Hùng. Lẫn nhau bởi vì quan hệ này mới có thể lui tới hữu nghị trong thời gian thật dài.

Đỗ Hà nói thẳng:

- Đại Đường sẽ không bỏ qua bất kỳ địch nhân nào, cũng sẽ không bạc đãi bất kỳ đồng minh nào, hôm nay những gì Tượng Hùng Vương đã làm, Đỗ mỗ nhất định sẽ bẩm báo chi tiết với bệ hạ!

Tượng Hùng Vương nghe được câu hứa hẹn này, cũng nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Về phần làm sao ứng đối với tình hình trước mắt, làm phiên thượng tướng thiên triều thương nghị cùng tiểu nữ, tương lai Tượng Hùng quốc ta đã phó thác cho nàng!

Tượng Hùng quốc không có quy định không cho nữ tử kế vị, nhưng trên đời này vẫn có quy định bất thành văn, tỷ như trọng nam khinh nữ. Tượng Hùng Vương không phải không thương yêu Dao Trì, nhưng dù sao nữ nhi cũng phải lập gia đình theo họ khác, không thể truyền thừa huyết thống, cũng không có ý muốn cho nữ nhi kế thừa vương vị, nhưng hiện giờ hẳn lại không thể không làm như thế.

- Phụ vương?

Dao Trì cũng không biết nên nói gì, nàng không có lòng tranh đoạt ngôi vị, chỉ là vì không cách nào ngồi yên nhìn quốc gia bị diệt, vì vậy mới sẵn sàng hi sinh tính mạng động thân lao ra gánh vác trách nhiệm.

Tâm ý của Tượng Hùng Vương đã quyết, không cho Dao Trì cơ hội nói thêm lời nào.

Đỗ Hà cũng không ở lại lâu trong Quỳnh Long Ngân Thành, lập tức quay về Bình Đô sơn khẩu.

Dao Trì là thống soái tam quân, có thể tùy ý điều phối binh mã, thay đổi phòng vệ, lưu lại một khe hở cho Đỗ Hà đi vào là chuyện thật dễ dàng.

Dưới bóng đêm che giấu, Đỗ Hà không tốn bao nhiêu khí lực tiềm nhập vào doanh trướng của Dao Trì. Trong mũi ngửi được hương thơm ngát trong lều, Đỗ Hà liền có chút do dự.

Dao Trì cũng đang cố gắng tự trấn định, không có chút phản ứng nào.

Tựa hồ cảm thấy không khí có chút xấu hổ, Dao Trì tìm đề tài nói:

- Phụ vương để cho ta toàn lực phối hợp hành động của các vị, hiện tại đại quân Thổ Phiên án binh bất động, nên làm thế nào mới có thể trợ giúp các vị phá địch?

Đỗ Hà lập tức đáp:

- Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, còn chờ thêm một chút. Hiện tại ta không hiểu rõ tình huống bên đại quân Thổ Phiên, là ai lãnh binh bên đó, có bao nhiêu binh mã một mực không biết. Vì vậy không thể đưa ra cách ứng phó chính xác được. Người của ta đang thu thập tình báo, không bao lâu sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó mới có thể xác định ra quyết đoán cụ thể!

Trong lòng hẳn có bao nhiêu kế hoạch nhưng bởi vì không biết được địch tình, lại không biết tướng địch là ai, nếu lỗ mãng hành sự sẽ thật khó khăn.

Trời không còn sớm, nên sớm nghỉ ngơi thôi. Cũng đã nhiều ngày rồi, qua không lâu nữa chiến sự nổ ra, ngay cơ hội nghỉ ngơi cũng không có!

Đỗ Hà nói xong đi tới chỗ ghế dựa ngay bàn, nghiêng người ngồi vào, tỏ vẻ nơi này sẽ là nơi hẩn nghỉ ngơi.

Dao Trì định nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn im lặng cởi ra áo ngoài, nằm lên giường.

Qua một lúc lâu, Dao Trì nhẹ giọng hỏi:

- Đã ngủ chưa?

Đỗ Hà híp mắt lập tức đáp:

- Sao vậy? Còn chưa ngủ sao?

Dao Trì nói:

- Cảm thấy lạnh phải không, nếu không thế này, huynh cũng lên đây ngủ đi, giường thật lớn, chúng ta mỗi người một nửa!

- Ách...

Đỗ Hà có chút do dự:

- Vậy không tốt lắm đâu...

Dao Trì nói:

- Thời điểm phi thường, đừng để ý nhiều như vậy, nhiều quần áo như thế, không có gì đáng ngại!

- Được rồi!

Đỗ Hà thỏa hiệp, thản nhiên bước tới giường, giường không lớn như lời nói của Dao Trì, nhưng hai người nằm chen một chút cũng không đến nỗi chật chội. Cũng đã đi tới bên cạnh cũng không tiện cự tuyệt, hẩn thật cẩn thận nằm xuống.

Sau một lúc lâu, Dao Trì lại nói:

- Quần áo cần người, ngủ không được, hay cởi áo ngoài đi? Dù sao cũng không nhìn thấy...

- Được rồi!

Đỗ Hà do dự một lát lại cởi quần áo.

Tiếp qua một lát, Dao Trì đột nhiên run rẩy lên.

- Chuyện gì vậy?

Đỗ Hà lên tiếng hỏi.

- Tới gần chút nữa đi, có chút lạnh.

Dao Trì nói xong áp sát thân thể tới gần Đỗ Hà, nói tiếp:

- Người Đường các ngươi không phải vẫn nói ngồi trong lòng vẫn không loạn hay sao, kêu cái gì Liễu Huệ, chỉ cần không vượt giới cũng không có gì đi!

Đỗ Hà đột nhiên cảm giác mình thật giống “quái thúc thúc bị tiểu la lỵ lừa giỡn”, thảm nghĩ:

- Đây rõ là đang chơi lừa a, cảnh giới của Liễu Hạ Huệ cũng không phải ai đều đạt được tới...

Dao Trì thỏa mãn dựa đầu trên vai Đỗ Hà ngủ thiếp đi.

Đỗ Hà lại mất ngủ, một mực đếm đàn dê, luôn bồi hồi giữa tư tưởng nên làm cảm thú hay không bằng cảm thú.

Cuối cùng sự tình gì cũng không làm, mê mê hồ hồ ngủ mất.

Đỗ Hà đã có thói quen ôm lão bà ngủ, một mình thì thật an phận, nhưng nếu có thêm một người bên cạnh hơn nữa còn là nữ nhân, tỉnh tỉnh mê mê tất nhiên sẽ bắt đầu không yên ổn.

...

Bên ngoài An Thị thành.

Đại quân bắc phạt Đường triều đã hạ lệnh lập trại bên ngoài, triển khai trận thế.

Lý Đạo Tông ở trên cao nhìn vào An Thị thành, cảm thấy có chút khó khăn.

Đường triều đại quân sau khi tiến vào Cao Câu Lệ, có thể hình dung bằng một câu “thế như chẻ tre”.

Tiên phong Tô Định Phương dẫn theo một đoàn hổ lang chi sư liên tục chiếm Huyền Thố, Hoành Sơn, Cái Mưu, Ma Mễ bốn thành, cũng đang quyết đấu cùng hai vạn chủ lực Cao Câu Lệ bên dưới Ma Mễ thành.

Tiếp Thắng quân lâu ngày không gặp huyết quang không ngừng gào thét đem quân sĩ Cao Câu Lệ giết đến tan rã, cơ hồ tiêu diệt hoàn toàn, khiến Cao Câu Lệ không ngừng hiệu lệnh rút quân tử thủ.

Lý Đạo Tông thừa thắng đem Bạch Nham, Tì Sa, Mạch Cốc, Ngân Sơn, Hậu Hoàng chiếm giữ, cuối cùng đi tới bên ngoài An Thị thành.

An Thị thành là thành lũy kiên cố nhất đi thông vào trung ương Cao Câu Lệ, cũng là con đường nhất định phải đi qua.

Trong lịch sử chính bởi vì nơi này quá khó tiến công, Lý Thế Dân mới bị buộc rút quân.

Lý Đạo Tông tinh thông phương pháp dụng binh, liếc mắt liền nhìn ra An Thị thành không phải dễ dàng đối phó.

Tiến công không phải biện pháp. Bệ hạ cấp thời gian không đủ, không thể chờ được dụng cụ công thành chế tạo lâm thời, hẳn phải dùng thổ sơn làm ngăn sự chênh lệch hai bên, dùng Kinh Nỗ áp chế phá thành!

Lý Đạo Tông trầm nhủ, đang tự hỏi phương pháp phá thành.

Đúng ngay lúc này, Tô Định Phương vội vàng đi tới, bẩm báo:

- Đại tổng quản, bên ngoài doanh có một người vừa đến, hắn nói là nghe theo lời dặn của Thanh Liên đại tướng quân, tới gặp đại tổng quản!

Lý Đạo Tông nghe vậy kinh ngạc, lại bất động thanh sắc cho Tô Định Phương mời người đi vào.

Người tới chính là Hiên Viên Thiên, bởi vì trong lịch sử Lý Thế Dân bị ngăn cản tại An Thị thành, Đỗ Hà cũng nhờ vậy mà biết được An Thị thành sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất trong cuộc chiến tây chinh.

Ngay khi Đường triều còn chưa xuất binh, Đỗ Hà đã an bài Hiên Viên bộ tộc dời vào An Thị thành, chuẩn bị cho việc đánh chiếm tòa thành này.

Hôm nay đã tới lúc dùng tới.

Lý Đạo Tông đạt được tin vui này, nắm thời cơ làm ra an bài, cùng gia tộc Hiên Viên nội ứng ngoại hợp, giải quyết An Thị thành.

Đệ nhất đại tướng Dương Vạn Xuân dưới trướng Uyên Cái Tô Vãn, thành chủ An Thị thành, bị mãnh tướng Tiết Vạn Triệt một thương đâm chết. Đường quân chính thức phá mở cửa ải đánh thẳng vào trung ương Cao Câu Lệ.

696. Chương 722 : Không Phải Cừu Nhân Không Tự Đầu

- Thật thoải mái...

Thân thể Đỗ Hà trần trụi, toàn thân đều ngâm bên trong ôn tuyền.

Hưởng thụ cảm giác thoải mái khi nhiệt khí rửa sạch toàn thân, cả người đều cảm thấy nhẹ nhàng như bay, giống như lâm vào trong mây mù, ánh mắt tựa hồ biến nặng ngàn cân, không ngừng nhắm lại. Đã nhiều ngày hắn đều chìm trong tư tưởng nên làm cảm thú hay không bằng cảm thú, mỗi đêm đều đếm được vạn đầu dê, làm sao có thể nghỉ ngơi cho tốt.

Hiện tại tinh thần thả lỏng, bất tri bất giác ngủ thiếp bên trong suối nước nóng.

Trong lúc ngủ mơ, lại mộng lung thả hồn về chuyện tối đêm qua.

Tướng ngủ của Dao Trì lại không thành thật, có thói quen ôm gối ngủ...

Đỗ Hà cũng có thói quen ôm lão bà ngủ...

Trong lúc mơ màng, nhận thấy được thân hình mềm mại chen vào lòng mình, Đỗ Hà không tự chủ được ôm thân thể kia vào trong ngực, còn bất chợt lướt qua trên hai ngọn núi, cuối cùng còn trực tiếp cầm một ngọn núi nắn lấy...

- Dát chi...

Đỗ Hà bị tiếng kêu to sắc nhọn làm giật mình tỉnh lại, mở mắt nhìn liền thấy Mãnh nhi đang đứng trên núi đá ngay ôn tuyền, dưới chân nó cột lấy một phong thư màu đỏ.

- Bị người hù chết...

Đỗ Hà cười mắng nhỏ một câu, trong đầu chợt nghĩ tới giấc mộng vừa rồi, không biết là mộng hay sự thực.

Nhưng có thể khẳng định sáng sớm nay tỉnh lại, khi hắn mở mắt đã thấy Dao Trì đang ôm hắn chặt cứng, mà một bàn tay hắn lại ôm ngang hông nàng, tay còn lại xuyên vào trong yếm nắm lấy gò ngực của nàng.

Lúc ấy Đỗ Hà trợn tròn mắt, hoàn hảo Dao Trì còn chưa tỉnh lại, bằng không dù cho hắn nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Nghĩ tới thân thể xinh đẹp của Dao Trì, đường cong mượt mà như ngọc, đừng nhìn hiện tại Dao Trì uy phong bát diện, là nữ vương Tượng Hùng quốc tương lai, thống soái quân sự cao nhất của Tượng Hùng, nhưng khi cởi quần áo, vùi đầu ôn nhu vào vai hắn, chẳng khác gì một tiểu tức phụ vừa bước lên kiệu hoa về nhà chồng.

Cứ như thế từng ngày trôi qua khiến Đỗ Hà hàng đêm đều rơi vào tranh đấu tư tưởng không ngừng.

Lúc này Đỗ Hà lại nghe được vài tiếng kêu to, tựa hồ đang buồn bực vì bị Đỗ Hà xem thường, thần ưng mạnh mẽ vỗ cánh thổi tung nhiệt khí trên ôn tuyền bay tản ra xa.

Đỗ Hà cũng không nghĩ nhiều, cầm lấy thư, nội dung ghi chép tình báo về Thổ Phiên trong những ngày gần đây.

Thổ Phiên cùng Tượng Hùng thuộc hai quốc gia cực đoan, Tượng Hùng là đại quốc cổ xưa của Thanh Tàng cao nguyên, có được nền lịch sử, văn hóa tồn tại thật nhiều năm, cũng giống như Hoa Hạ, cho nên đối với văn hóa từ bên ngoài đến luôn mang theo thái độ bài xích.

Mà Thổ Phiên là quốc gia mới quật khởi, bọn họ không có văn hóa riêng, không có lịch sử tồn tại. Tùng Tán Kiền Bố là quốc vương khai quốc, tựa như một khối bọt biển, tùy ý hấp thu văn hóa của nước khác, biến thành sở trường cho nước mình. Đây là một trong những nguyên nhân mà Thổ Phiên quật khởi thật nhanh. Nhưng hiện tại ưu thế này đã biến thành thương tổn thật lớn cho Thổ Phiên.

Bởi vì Thổ Phiên thiếu thốn nền văn hóa riêng thuộc về mình, bên trong lãnh địa chẳng khác gì một món thập cẩm, đủ loại văn hóa đủ loại người.

Ở Tượng Hùng, biết nói Hán ngữ cũng không có gì kỳ quái, nhưng chỉ cần người mở miệng nói Hán ngữ liền tỏ rõ người không phải là người Tượng Hùng. Mà ở Thổ Phiên, chỉ cần trên mặt người không viết lên quốc tịch của chính mình, mặc kệ người nói tiếng Tượng Hùng tiếng Tạng, hay Trung Nguyên Hán ngữ, đều không ai phán đoán được thân phận đích thực của người.

Loại hoàn cảnh đặc thù này chính là địa phương tuyệt vời cho Đạp Nguyệt Lưu Hương thi triển sở trường. Hơn tháng thời gian ngắn ngủi, đủ loại tình báo đã được thu thập rõ ràng rành mạch, làm cho Đỗ Hà ở Tượng Hùng nhưng vẫn biết được từng cử động nhỏ nhất của Thổ Phiên.

Chẳng khác gì đi dạo trong hoa viên của chính mình, sau khi trời tối Đỗ Hà lặng lẽ đi tới doanh trướng của Dao Trì.

Dao Trì đã chuẩn bị xong thức ăn, giống như một tiểu tức phụ đang chờ đợi lang quân về nhà, chờ Đỗ Hà đến.

Tâm ý của Dao Trì Đỗ Hà cũng hiểu rõ, từ đêm đó cùng nhau ngủ chung giường hần liền hiểu được, cho dù chính mình thực sự có hành vi cảm thú, Dao Trì cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng làm một nam tử, không chỉ có tính dục còn phải có một tấm lòng biết gánh vác trách nhiệm.

Dao Trì đã sắp trở thành nữ vương Tượng Hùng quốc, mà hần là Đại Đường phò mã, còn có thể tử, không thể cấp cho Dao Trì lời hứa cùng hạnh phúc được nữa.

Nếu không thể cấp cho nàng, nên bảo trì khoảng cách thì tốt hơn.

Đỗ Hà ngồi xuống ghế, đưa phong thư trong tay nói:

- Hai vạn, bên ngoài Bình Đô sơn khẩu chỉ có hai vạn đại quân Thổ Phiên, thống soái của bọn hần cũng không phải người lạ, chính là người ái mộ trước kia của nàng, thân đệ của Tùng Tán Kiền Bố, Tùng Tán Tất Nhược!

- Là hần!

Dao Trì cắn răng, cười lạnh nói:

- Đồ khốn này tới đúng lúc. Hừ, Tùng Tán Kiền Bố cho hần lãnh binh, chú định phải chịu kết cục thất bại!

Đỗ Hà gật đầu đồng ý, đúng như lời nói của Dao Trì, Tùng Tán Tất Nhược chính là nơi đột phá cuộc chiến này. Nhưng hần sửa lại cách nói chuyện của Dao Trì:

- Tùng Tán Kiền Bố cũng không dùng làm người, mà là hần không biết sự tồn tại của ta...

Tùng Tán Tất Nhược đi theo Tùng Tán Kiền Bố thân kinh bách chiến, biết binh pháp, dũng mãnh gan dạ lại thiện chiến, xưng là một lương tướng còn chưa đủ.

Ở Tượng Hùng quốc hiện giờ, còn chưa tìm ra được người có thể đối địch với hần.

Nhưng Dao Trì dựa vào địa thế canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, chân chính đã chiến cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Hiện tại nhiệm vụ của Tùng Tán Tất Nhược không phải đánh chiếm Bình Đô sơn khẩu, mà là ngăn chặn Bình Đô, không cho Tượng Hùng quốc thừa cơ phối hợp cùng Đại Đường hai mặt giáp công.

Làm được điểm này, với năng lực của Tùng Tán Tất Nhược cũng đã đủ.

Về phần Tùng Tán Kiền Bố cùng Khâm Lăng đang hợp lực đối phó Đường quân uy hiếp lớn nhất.

Loại bố trí này, loại phân phối này hợp lý xảo diệu, nhưng Tùng Tán Kiền Bố lại tính sót sự tồn tại của Đỗ Hà.

Quân sự tiêu chuẩn của Đỗ Hà còn vượt hơn Tùng Tán Kiền Bố cùng Khâm Lăng, chỉ mạnh không yếu. Về phần Tùng Tán Tất Nhược, song phương càng không cùng một trình độ cấp bậc.

- Huynh có kế hoạch gì?

Trong mắt Dao Trì lóe ra ánh sáng khác thường.

Mỹ nữ cần có người truy đuổi mới có thể thể hiện ra giá trị tồn tại của nàng. Nhưng người truy đuổi nếu cường ngạnh bá đạo, không từ một thủ đoạn nào, quần quýt đeo bám, chỉ sẽ làm người chán ghét, làm người phản cảm.

Dao Trì thống hận Tùng Tán Tất Nhược vô cùng sâu dày.

- Kế hoạch sao, tự nhiên là có!

Đỗ Hà cười bí hiểm...

Bên ngoài Bình Đô sơn khẩu.

Tùng Tán Tất Nhược không ngừng đi qua lại trong doanh trướng, người mặc dù nơi này nhưng lòng lại bay về phía tiền tuyến chân chính.

Chiến dịch giữa Đường triều cùng Thổ Phiên mới là chiến trường chủ yếu, vận mệnh của Thổ Phiên cũng sẽ được quyết định tại nơi đó.

Trong lòng Tùng Tán Tất Nhược lo lắng cho quốc gia của mình, tự nhiên đem tâm thần đặt trên cuộc chiến giữa Đường triều cùng Thổ Phiên nhiều hơn.

Về phần mảnh đất nơi này, hãn căn bản không để trong lòng. Tượng Hùng quốc chẳng khác gì gốc cây khô, chỉ còn chờ đông tuyết phá hủy.

Tùng Tán Tất Nhược còn chưa biết chuyện năm mươi võ lâm cao thủ đã bị giết chết, gọi là đông tuyết là ám chỉ bọn hãn.

- Thật không biết tiền tuyến thế nào rồi!

Tùng Tán Tất Nhược lo lắng thở dài.

- Tất Nhược đại nhân!

Thanh âm của Sử Trữ Gia vang lên, vừa quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Sử Trữ Gia vừa hô to vừa xanh mặt đi nhanh về phía bên này.

Sử Trữ Gia là một tú tài Đường triều, phần tử trí thức, có vài phần tài cán, nhưng người như hãn ở Đường triều thật sự quá nhiều, không có cơ hội cho hãn xuất đầu. Vì vượt trội, Sử Trữ Gia đi tới Thổ Phiên, mưu cầu chức quan. Hãn tinh thông học vấn Đường triều, được Tùng Tán Kiền Bố xem trọng, ủy thác trọng trách.

Sử Trữ Gia cũng cam tâm tình nguyện cống hiến cho Thổ Phiên, tính cách của hãn bình tĩnh, cùng Tùng Tán Tất Nhược một lạnh một nóng. Sự tồn tại của hãn dùng để ngăn chặn sự nóng nảy của Tùng Tán Tất Nhược.

Dùng người là một môn học vấn, Tùng Tán Kiền Bố hiểu thật rõ chân lý bên trong.

- Không tốt, không biết vì nguyên nhân gì, mục đích của chúng ta đã bị Tượng Hùng quốc phát hiện, bọn hãn còn đem tới đầu của năm mươi người...

Sắc mặt Tùng Tán Tất Nhược sầm xuống, tiếc nuối nói:

- Không thể tưởng được Dao Trì cũng có chút bốn sự!

Hãn có thể bảo trì bình tĩnh cũng không phải vì giới khắc chế, mà là thờ ơ, trong năm mươi người kia đa số đều là người Đường triều, hơn nữa đều là bại hoại không hồn được tại Đại Đường, căn bản không đáng đồng tình. Chẳng qua bởi vì kế hoạch thất bại nên không công phá được hậu phương Tượng Hùng quốc mà cảm thấy tiếc hận.

Sử Trữ Gia thấy hãn không phát hiện được ý tứ của mình, nhỏ giọng nói:

- Trong đầu người có một là của trưởng công chúa...

Tùng Tán Tất Nhược thất kinh, kinh hô nhảy lên:

- Người nói cái gì? Đại tỷ? Hồn dẫn...

Sắc mặt hãn không còn chút huyết sắc.

Bọn hãn còn nhỏ tang phụ, khi Tùng Tán Kiền Bố còn chưa quật khởi, Thổ Phiên vẫn chỉ là tiểu quốc mặc người khi dễ. Mấy huynh đệ tỷ muội bọn hãn từng bước một đồng tâm hiệp lực đi tới, cảm tình phi thường thâm hậu. Cũng bởi vì như thế cho dù Sát Nhĩ Phỉ bị biếm lãnh cung, cũng vẫn tiếp tục giúp thân đệ mình đánh chiếm Tượng Hùng.

Tùng Tán Tất Nhược nghe được đại tỷ đã chết, làm sao còn lý trí, rít gào vọt tới cửa quân doanh, tìm được đầu của Sát Nhĩ Phỉ, đem đầu lâu không còn chút máu ôm trong lòng, lớn tiếng tru lên, hãn không khóc, nhưng nước mắt lại không nhịn được rơi xuống, thanh âm thê thảm chói tai hét vang:

- Xuất binh, chết tiệt Tượng Hùng, ta muốn dùng máu tươi của bọn hãn báo thù cho đại tỷ!

Hắn gầm rú lên, tựa như một con sư tử phẫn nộ.

Sử Trữ Gia luôn đi theo phía sau hắn, hắn sợ nhất chính là nghe câu này, vừa nghe hạ lệnh lập tức phản đối kêu to:

- Không được, không được!

Hắn tùy quân làm tham mưu, nhưng chỉ là do Tùng Tấn Kiên Bố trao quyền lực ước thúc Tùng Tấn Tất Nhược, dù cho hắn ra lệnh cũng không ai nghe lời hắn.

Sử Trữ Gia lôi kéo Tùng Tấn Tất Nhược, thăm thía nói:

- Tất Nhược đại nhân, ta hiểu được ngươi. Dù tính ngươi nóng nảy làm việc không thích suy nghĩ, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngu. Ngươi hãy nghĩ xem vì sao? Vì sao lại có đầu của trưởng công chúa? Dù nói thế nào trưởng công chúa đều là vương phi của Tượng Hùng, cho dù chết cũng sẽ không cần làm như vậy. Mục đích của bọn hắn là vì chọc giận đại nhân, để đại nhân tấn công Bình Đô sơn khẩu. Đại nhân ngẫm lại, chúng ta dốc lực cả nước đều không phá được Bình Đô sơn khẩu, hai vạn binh mã của ngươi có thể lấy được sao? Nếu đại nhân hao binh tổn tướng, phía sau tất nguy, tiền tuyến sẽ chịu ảnh hưởng. Khi đó đại nhân ngươi trở thành tội nhân của Thổ Phiên!

Tùng Tấn Tất Nhược không nói lời nào, thất hồn lạc vía ôm đầu của Sát Nhĩ Phỉ rời đi.

Hắn cũng không tiếp tục nhắc lại chuyện báo thù.

Sử Trữ Gia thuyết phục được Tùng Tấn Tất Nhược, cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, nghĩ thầm:

- Chút thủ đoạn ấy còn muốn thành công trước mặt ta hay sao?

Hắn bĩu môi khinh thường, cũng rời đi.

697. Chương 723 : Người Không Quan Tâm Ta, Ta Muốn Người

Đêm, đen kịt một mảnh.

Trong quân doanh Thổ Phiên, ngoại trừ mấy bó đuốc được đốt lên, còn lại một mảnh quạnh quẽ.

Vùng núi cao này cho dù mặt trời khi lên cao cũng không chiếu đến, hướng hồ vào lúc ánh trăng như có như không này, có thể chiếu ra khoảng cách mấy bước đã là rất khó khăn.

Đứng trong bóng đêm, xòe ngón tay ra cũng không nhìn thấy.

Tuy nhiên trong một quân trường chính giữa quân doanh lại đèn đuốc sáng trưng.

Tùng Tấn Tất Nhược say té trên mặt đất, trong tay ôm một vò rượu, từng ngụm từng ngụm uống vào, con mắt đỏ thẫm như máu, trên khuôn mặt ướt nhoe không biết là rượu là nước mắt.

Tùng Tấn Tất Nhược thuộc kiểu người như Trương Phi. Trương Phi không phải là không có não, mà là không thích động não, tính hắn nóng nảy nên trước khi kịp suy nghĩ đã bộc phát. Nếu tính tảo thì đừng nói là Nghiêm Nhan mà danh tướng như Trương Cáp cũng bị đánh như trẻ con.

Khả năng của Tùng Tấn Tất Nhược so ra kém Trương Phi, nhưng tính cách lại đồng dạng.

Tùng Tấn Tất Nhược vì cái chết của Sát Nhĩ Phỉ mà nổi giận như điên, đã mất đi lý trí, ý đồ dùng hai vạn binh mã liều mạng vượt qua sơn khẩu mà Tùng Tấn Kiên Bố dùng mười hai vạn đại quân cũng không thể vượt qua.

Cũng may được Sử Ninh Gia khuyên bảo nên hiểu được quỷ mưu của Tượng Hùng quốc, dù hận nhưng vì tương lai của Thổ Phiên cũng đành nén đi lửa giận ngập trời.

Lửa giận không có chỗ phát tiết, hắn chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu, uống đến trời xoay đất chuyển.

Sử Ninh Gia cũng sắc mặt ửng đỏ ngã vật bên cạnh, hai mắt trắng dã. Hắn tới để khuyên nhủ Tùng Tấn Tất Nhược nhưng cuối cùng lại bị chuốc say.

Bản ý của Sử Ninh Gia là để Tùng Tán Tất Nhược phát tiết một chốc nhưng ngoài ý muốn bị tai bay vạ gió, trở thành đối tượng để Tùng Tán Tất Nhược rót rượu, ngã xuống đầu tiên.

- Lửa, cháy rồi sao.

Vào lúc Tùng Tán Tất Nhược đã mức nửa tỉnh nửa say thì chợt nghe quân tốt bên ngoài hô hoán.

Tùng Tán Tất Nhược thì thầm nói:

- Kêu cái gì, lửa thì dập.

Hắn nói đã không còn lưu loát.

Trong quân doanh có vạn người, hiện tượng bốc lửa bất ngờ cũng gặp không ít.

Nếu Tùng Tán Tất Nhược còn tỉnh táo dĩ nhiên sẽ không chủ quan nhưng lúc này hắn đã say, không còn suy nghĩ được gì hơn.

Lửa được dập tắt rất nhanh, trong quân doanh lại chìm vào tĩnh mịch.

Đỗ Hà ẩn thân trong chỗ tối, lộ ra nụ cười đắc ý.

Âm mưu khiến cho người khó lòng phòng bị, dương mưu khiến cho người phòng không thể phòng.

Sử Ninh Gia tự cho là khám phá được mưu kế của Đỗ Hà nhưng trên thực tế chỉ nhìn được một loại thủ đoạn phá địch.

Mặc kệ Tùng Tán Tất Nhược có mất đi lý trí hay không cũng không cản trở Đỗ Hà thi hành kế hoạch.

Sử Ninh Gia phòng được chiêu thứ nhất nhưng không phòng được chiêu thứ hai. Hắn cho rằng chỉ cần bên hắn không công là được nhưng lại không tính đến Tượng Hùng quốc sẽ công.

Thủ hạ Đạp Nguyệt Lưu Hương của Đỗ Hà đã nghe ngóng rõ ràng, tuyệt đại bộ phận hai vạn binh mã do Tùng Tán Tất Nhược dẫn đầu đều là quân tốt chiêu mộ mấy năm gần đây, căn bản không phải dũng sĩ thân kinh bách chiến. Tình nhuệ chính thức của Thổ Phiên đều bị Tùng Tán Kiên Bố điều đến tiền tuyến, dùng để đối phó Đường quân bách chiến bách thắng rồi.

Tượng Hùng quốc ngoại trừ những thân vệ cấm binh, phần lớn cũng đều là tân binh, sức chiến đấu cũng không thể nói cường hãn. Song phương đều là tám lạng nửa cân.

Khi chiến lực quân tốt tương đương sẽ cần khảo nghiệm năng lực tướng soái.

Ai chỉ huy thỏa đáng sẽ là người dành thắng lợi cuối cùng.

Việc Đỗ Hà làm sẽ khiến cho Tùng Tán Tất Nhược triệt để mất đi năng lực chỉ huy.

Việc này nghe như đầm rồng hang hổ, trên thực tế cũng không phải không thể.

Tùng Tán Tất Nhược dũng mãnh thiện chiến nhưng có hai tật xấu, nóng nảy và nghiện rượu như mạng, vì cái chết của đại tỷ mà hắn tràn ngập hận ý.

Loại hận ý này tụ ở trong ngực không thể phát tiết sẽ khiến hắn trở nên điên cuồng.

Con người vào thời điểm bất lực thường chọn cách trốn tránh, trốn tránh sự thật, tránh đi hết thấy.

Có người chọn uống rượu, có người chọn đánh nhau để biểu đạt bất mãn của mình.

Dù là người không uống rượu vào lúc này cũng sẽ uống say, người không đánh nhau cũng sẽ dẫn đầu động thủ. Với tư cách là đại tướng trong quân, hắn dĩ nhiên không có khả năng phát tiết lên tướng sĩ, uống rượu là phương thức phát tiết duy nhất.

Đỗ Hà vào lúc đêm xuống liền lặng lẽ ra khỏi sơn khải, tụ hợp với Đạp Nguyệt Lưu Hương sau đó một mình lợi dụng ánh trăng tiềm nhập quân doanh điều tra.

Đúng như hắn suy nghĩ, phòng ngự trong quân doanh Thổ Phiên rất buông lỏng, tuy Tùng Tán Tất Nhược có kinh nghiệm tác chiến phong phú nên bố trí canh gác cẩn mật nhưng tân binh vẫn là tân binh, tính cảnh giác và cách xử lý kém xa lão binh.

Lửa là do hấn đốt lên, làm như trong quân doanh không cẩn thận gây ra để thăm dò hư thực.

Toàn bộ động hướng của Thổ Phiên đều lọt vào mắt Đỗ Hà, ứng đối hờ hững của Tùng Tấn Tất Nhược cũng chứng minh một điểm.

Hấn thành công rồi.

Đỗ Hà lặng lẽ lui ra, tụ hợp với đại quân Tượng Hùng quốc đã sớm chờ sẵn.

Dao Trì đã nhận được chỉ thị của Đỗ Hà liền hạ lệnh tiến công, dẫn đầu cấm quân tinh nhuệ xông về quân doanh Thổ Phiên.

Trong một sát na, tiếng chém giết nổi lên bốn phía, đêm đen như mực tràn ngập tiếng la hét kinh sợ, tiếng kêu rên.

Tướng sĩ Thổ Phiên còn chưa kịp phản ứng, thì sau nơi trú quân đã nghe tin hỏa hoạn.

Hỏa hoạn cũng không chỉ xảy ra một chỗ mà hơn mười chỗ, bốn phía nở hoa, cơ hồ bao trùm toàn bộ quân doanh.

Đây là thành quả của Đạp Nguyệt Lưu Hương khi quân doanh lộn xộn.

Đừng nhìn là một đốm lửa nho nhỏ nhưng trong loạn quân lại là đòn trí mạng.

Tướng sĩ Thổ Phiên còn tưởng rằng đằng sau cũng có quân địch, không biết đối phó bên nào khiến quân doanh càng thêm hỗn loạn.

Thế cục này chính là lúc tướng lĩnh thể hiện trình độ, một viên lương tướng có thể dựa vào kinh nghiệm phong phú, cùng với nghệ thuật chỉ huy xuất sắc vận dụng quân đội đánh tan kẻ địch.

Vấn đề lại ở chỗ Tùng Tấn Tất Nhược đã không cách nào chỉ huy chiến đấu. Khi hấn nhận được tin tức liền tự mình dẫn đội nghênh địch nhưng dù ý thức hấn tỉnh táo thì tứ chi lại không thể nghe theo, bước được hai bước đã gục trên mặt đất.

Thắng bại coi như đã định vào lúc Tùng Tấn Tất Nhược uống rượu say.

Thổ Phiên quân bởi vì đã mất đi chỉ huy, một đám tân binh lại khuyết thiếu tố chất quân sự, đối mặt với thế công sấm sét, căn bản không cách nào tổ chức, bị đánh tan tác.

Cuối cùng Dao Trì tự mình dẫn Thân Vệ Quân giết đến quân trưởng của Tùng Tấn Tất Nhược.

Viên đại tướng vũ dũng của Thổ Phiên đang ngồi bệt trên mặt đất, bên cạnh là một cây gậy sắt, là binh khí tiện tay nhặt được nhưng hiện giờ cả khí lực cầm lên cũng không có.

- Bắt hấn.

Dao Trì cười lạnh, nhổ một bãi nước bọt, oán khí bị sỉ nhục rốt cuộc tiêu tan, cảm giác vô cùng thoải mái, trong đầu lại nhớ đến người kia.

Người nam nhân kia vào lúc nói kế hoạch cho mình luôn nở nụ cười tự tin khiến nàng càng thêm kiên định, cảm giác mình không nhìn lầm.

Tùng Tấn Tất Nhược bị bắt, đại quân Thổ Phiên không còn lòng dạ chiến đấu, quân lính tan rã. Dao Trì dẫn binh mã Tượng Hùng quốc một hơi truy kích ba ngày ba đêm khiến hai vạn đại quân của Thổ Phiên cơ hồ toàn diệt.

Đây là một chiến dịch không lớn không nhỏ nhưng lại khích lệ sâu sắc sĩ khí Tượng Hùng quốc.

Bởi vì đây là lần chuyển thủ thành thắng đầu tiên sau khi Tượng Hùng quốc và Thổ Phiên khai chiến, hơn nữa thắng cực kỳ hoành tráng, khiến cho con dân Tượng Hùng quốc đã gần như tuyệt vọng lại dấy lên hy vọng.

Cùng ngày trong đêm, Đỗ Hà như thường lệ đi vào doanh trại Dao Trì.

Thổ Phiên đã phá, Đỗ Hà vốn không cần lén lút nhưng vì uy tín của Dao Trì nên hắn cũng không đoạt công lao, vẫn quyết định không hiện thân.

Trong doanh trường, Dao Trì đã chuẩn bị bữa tối thịnh soạn.

Hắn vừa tiến vào doanh trường liền có một mùi thơm đặc thù của rượu thịt đập vào mặt.

- Thơm quá.

Đỗ Hà hít một hơi thật sâu, trong nhà hắn vốn không thiếu qua cao lương mỹ vị gì nhưng lúc này vẫn cảm giác được hương thơm chưa từng trải qua.

Dao Trì cười nói:

- Đây là đặc sản của Tượng Hùng quốc, thịt ly ngư phối hợp với dược liệu độc môn trong cung, độc nhất vô nhị. Người tới nếm thử.

Nói xong, nàng kẹp một miếng trong nồi đất đưa cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà cười, há miệng nuốt lấy, nhai mấy ngụm, hai mắt sáng lên. Hắn đã ăn nhiều thịt bò nhưng hương vị lần này không hề cùng dạng, dù là hương vị hay mềm mại đều vượt xa dĩ vãng.

- Ăn ngon!

Đỗ Hà gật đầu tán thưởng.

Dao Trì tươi cười như hoa, trong ánh nến chập chờn lại càng thêm kiều diễm, nâng bầu rót rượu cho Đỗ Hà, cười đầy ý vị:

- Tượng Hùng quốc hôm nay có thể thắng đều do người bày mưu tính kế. Dao Trì tại đây mời người, đây cũng là rượu đặc biệt của Tượng Hùng quốc, chưa chắc đã thua Đỗ Khang.

Đỗ Hà cũng lây nhiễm sự vui vẻ của Dao Trì, trêu ghẹo nói:

- Mỹ nhân mời rượu, há có thể không uống.

Hắn nâng chén, uống một hơi cạn sạch. Rượu nhập vào cổ họng hương thuần, đúng là rượu ngon nhưng lại cảm giác có hương vị đặc biệt. Hắn cũng không sánh rượu Tượng Hùng quốc nên cho là như vậy.

Đỗ Hà mấy ngày nay đang ở quân doanh, ăn đều là một ít đồ khô, mấy khi có được thức ngon, lại được mỹ nữ mời rượu nên ăn cực kỳ thống khoái.

Thịt từng ngụm từng ngụm ăn, rượu ừng ực ừng ực uống.

Thời gian dần trôi qua Đỗ Hà càng ăn càng là cảm thấy bất thường, lồng ngực oi bức, miệng đắng lưỡi khô, trên người bốc mồ hôi, cặp mắt dần mờ đi.

- Nóng quá, vào lúc trời lạnh ăn thức nóng thật là thoải mái.

Đỗ Hà nói xong cởi áo ngoài, trong lúc vô tình ngắm Dao Trì ngồi ở đối diện, tròn tròn mắt. Si ngốc nhìn xem.....

Dao Trì vẫn là Dao Trì, không hề có gì thay đổi. Nhưng Đỗ Hà lại thay đổi, con mắt mở to như muốn phun ra lửa, dục vọng bốc lên hừng hực.

- Trong rượu có...

Đỗ Hà vừa lóe lên ý niệm như thế thì đã nghe Dao Trì cười tủm tỉm nói:

- Người không quan tâm ta, ta chỉ có thể muốn người rồi.

698. Chương 724 : Ngược Lại

Lúc Dao Trì nói lời này, tâm tình cực kỳ phức tạp. Trải qua chuyện ở Trường An, nàng đã có cảm tình sâu đậm với Đỗ Hà, thậm chí thề khi chưa quên hẳn, quyết không xuất giá, tình cảm này như rượu ngon, càng ủ càng thơm.

Đỗ Hà đột nhiên xuất hiện trước mặt của nàng, chẳng những khiến nàng vui mừng còn làm cho tình cảm đè nén đã lâu bạo phát.

Nữ nhân đều dễ dàng động tình, Đỗ Hà không sợ gian hiểm, liều chết vượt vách núi trợ giúp.

Tình nghĩa như vậy cho dù là sắt đá cũng rung động, huống hồ là Dao Trì vốn đã sớm cảm mến.

Lúc trước mời Đỗ Hà ngủ cùng thì nàng đã có ý niệm hiến thân, còn từng giả bộ cố ý ngủ say để khiêu khích, chỉ là Đỗ Hà hoàn toàn thờ ơ, như một người gỗ không nhúc nhích. Có đôi khi, còn có thể lơ đãng thoáng theo khóe miệng nghe được tiếng đếm rất nhỏ “một con dê, hai con dê...”.

Dao Trì cũng không biết đây là phương thức tự ru ngủ mình của đời sau, chỉ thăm hận sao một đại mỹ nhân như mình ngủ bên cạnh còn quan tâm đến mấy con dê.

Dao Trì càng không ngờ tên người gỗ Đỗ Hà khi ngủ lại trở thành sắc lang, có thể chuẩn xác ôm nàng vào ngực, có khi còn thò tay qua yếm đụng vào núi tuyết thần thánh của nàng.

Theo thể cục phát triển, hiện giờ tình huống Tượng Hùng quốc đã nghịch chuyển, Thổ Phiên quân đại bại.

Dao Trì dĩ nhiên vạn phần vui sướng, nhưng trong lòng lại tràn đầy u sầu vì biết Đỗ Hà phải đi rồi.

Đỗ Hà thân là thống soái ba quân, ở tiền tuyến còn có mười vạn đại quân cần hắn quản lý, không thể nào ở lâu, ngày chiến thắng cũng là ngày hắn rời đi.

Nghĩ đến Đỗ Hà rời đi không biết ngày nào gặp lại, trong lòng Dao Trì càng thêm khó chịu, thậm chí quyết định phải làm một chuyện để hai bên vĩnh viễn nhớ nhau.

Kết quả là Dao Trì động tâm tư, tắm rửa sạch sẽ, trang điểm kỹ càng, chuẩn bị đồ ăn ngon, trong rượu lại hạ xuân dược.

Đỗ Hà càng lúc càng loạn, Dao Trì cũng bước lên ôm chầm lấy hắn.

Đỗ Hà ngửi thấy mùi thơm thiếu nữ từ thân thể Dao Trì, ham muốn nhiều ngày bùng phát dưới sự thôi động của xuân dược, lập tức hôn ngấu nghiêng lên môi son.

Hai người tựa như củi khô gặp lửa mạnh, càng đụng vào càng khó có thể khống chế, lăn vào trên giường.

Một đêm phong lưu.

Đỗ Hà tỉnh giấc, nghĩ đến Dao Trì bị mình dày vò trong cuộc mây mưa thì trong lòng vừa yêu vừa thương, không nói thêm gì, chỉ dịu dàng âu yếm.

- Ta..... Ngày mai sẽ phải đi rồi.

Đỗ Hà không phải không ưa thích Dao Trì, hắn vẫn có hảo cảm với cô nương si tình dám yêu dám hận này, chỉ bởi vì hắn cảm giác không đem lại cho nàng hạnh phúc, không muốn để nàng vô võ trên cao nguyên Thanh Tàng mỗi mắt chờ mong.

Nhưng chuyện hôm nay đã phát sinh, Đỗ Hà nhất định phải gánh vác trách nhiệm này.

- Ta biết.

Dao Trì cười thỏa mãn, tuy vẫn lưu luyến thật sâu nhưng qua một đêm đã biết đủ.

- Cùng ta quay trở lại Trường An nhé.

Đỗ Hà thân thiết.

Dao Trì giật mình cười nói:

- Giờ ta chưa trả lời được, đợi sau khi diệt xong Thổ Phiên thì ta nhất định sẽ trả lời.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Hà từ biệt Dao Trì.

Dao Trì cố nén lưu luyến, tiễn hân đi xa.

Vào lúc sắp ly biệt, Dao Trì nói:

- Như phụ vương ta nói, cần Tượng Hùng quốc giúp cái gì chỉ cần nhún một tiếng là được.

Đỗ Hà vốn định nói mấy câu khách sáo nhưng trong lòng khê động liền nói:

- Không thể, nghe ta, các người lập tức lui về Bình Đô sơn khẩu, dựa vào thế hiểm giằng co, dù có chuyện gì cũng không được tự tiện xuất binh.

Dao Trì kinh ngạc, thật vất vả mới dành lại được phần đất này lại cứ thế chấp tay đưa ra ngoài, thật sự không cam lòng.

Đỗ Hà bình thản:

- Tình huống hiện tại là chúng ta chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, chỉ cần Tượng Hùng quốc không gặp đại bại, Thổ Phiên nhất định phải chia binh lực đối phó. Nói cho dễ hiểu là bảo vệ ngàn ngày khó hơn ngàn ngày làm giặc.

Dao Trì bởi vì Đỗ Hà nên rất yêu thích văn hóa Đại Đường, năm đó vừa về tới Tượng Hùng quốc liền tìm sư phụ tinh thông văn hóa Đường để học tập chuyên cần nhiều năm qua nên có kiến giải rất tốt. Lại thêm những năm qua sống trong quân nên có tiêu chuẩn nhất định về quân sự, đã minh bạch dụng ý của Đỗ Hà.

Hiện tại Tượng Hùng như một con dao găm, tùy thời tùy chỗ có thể đâm vào hậu tâm Thổ Phiên.

Thổ Phiên không có khả năng bỏ qua, chỉ cần Tượng Hùng quốc một ngày tử thủ Bình Đô sơn khẩu, sẵn sàng ra về tiến công thì Thổ Phiên không thể không phân binh phòng thủ.

Như vậy cũng chẳng khác nào trợ giúp Đại Đường làm suy yếu thực lực quân sự Thổ Phiên, kéo giãn chênh lệch song phương. Nhưng nếu như Tượng Hùng quốc bị Thổ Phiên đánh tan, Thổ Phiên có thể toàn tâm toàn lực sống chết với Đại Đường.

Đỗ Hà tuy không sợ quyết đấu với Thổ Phiên nhưng chiến trường là nơi sinh tử, có thể làm suy yếu thực lực địch nhân cũng có nghĩa là giảm bớt thương vong, có sao không làm?

Dao Trì cũng hiểu, tinh binh cường tướng của Thổ Phiên thực sự không phải là nàng có thể đối phó, nhất là bản thân Tùng Tấn Kiên Bó cùng Khâm Lăng mới bộc lộ tài năng gần đây.

Chiến có thể kiềm chế Thổ Phiên nhưng nếu bại sẽ gặp ngay; Không chiến, đồng dạng có thể kiềm chế Thổ Phiên nhưng không có bất kỳ nguy hiểm nào, đã như vậy cần gì phải chiến.

Dao Trì minh bạch.

Tin tức Tùng Tấn Tất Nhược chiến bại truyền đến Thổ Phiên khiến toàn bộ Thổ Phiên xôn xao.

Trong lòng người Thổ Phiên, Tượng Hùng đã như vật trong túi, đánh hạ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Không người nào có thể ngờ cá ươn muối lại có thể xoay người, một lần hành động quét ngang hai vạn Thổ Phiên quân.

- Rầm!

Trong quân trưởng, Tùng Tấn Kiên Bó ném chiếc ám xuống đất.

Cảm giác hiện giờ của hân giống như trời mưa cả đêm khiến phòng bị đột.

Đường quân không ngừng chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh khiến hân cảm nhận được áp lực lớn lao. Hiện nay phía sau gặp chuyện không may, càng làm cho tình huống trước mắt đã tuyệt lại lạnh vì sương.

- Chuyện gì xảy ra, sao lại bại.

Tùng Tán Kiên Bồ nghĩ mãi không rõ, một viên lương tướng thân kinh bách chiến như Tùng Tán Tất Nhược lại lật thuyền trong mương, thua tại một nữ mao đầu.

Khâm Lăng cũng không thể tin nổi, truyền lính báo tin kể lại tỷ mỉ.

Tùng Tán Kiên Bồ sau khi nghe đại tỷ chết thảm ở Tượng Hùng thì thân hình bất giác chấn động, một luồng sát tâm bốc thẳng lên đầu nhưng dù sao hấn cũng không như Tùng Tán Tất Nhược mà nén giận hỏi:

- Khâm Lăng, người thấy thế nào?

Khâm Lăng chỉ mới hai mươi tuổi nhưng đã có phong phạm danh tướng, trầm trọng nói:

- Hấn là được cao nhân tương trợ, thấy được tiên cơ nên một mẻ hốt gọn người chúng ta phái ra, tiếp đó lợi dụng Trương Công Chúa thi hành minh mưu khiến Thiếu Tướng quân mất đi lý tính, do đó bị thua. Mỗi một bước đều vừa đúng, diệu đến cực điểm, Dao Trì chắc không thể có tâm cơ này. Tán Phổ, hiện tại Tượng Hùng tựa như một con dao sắc bén tùy thời đều có thể đâm vào hậu tâm chúng ta, không thể không quan.

Tùng Tán Kiên Bồ im lặng hồi lâu, hỏi:

- Binh mã Tượng Hùng quốc hiện tại đóng quân nơi nào?

Lính truyền tin nói:

- Đã lui về Bình Đô sơn khẩu, cũng không có thừa thắng xông lên.

Tùng Tán Kiên Bồ tái mặt:

- Không sai, Dao Trì đã được cao nhân tương trợ, thắng không kiêu mà chỉ tiến từng bước làm cho chúng ta đến bước đường cùng..... Thật ác độc.

Hấn có chút đã hối hận, Đường triều quả nhiên không phải dễ đối phó, ngừng một chút trầm giọng:

- Khâm Lăng, ta cho người hai vạn binh mã, dùng hết hết thủy thủ đoạn, phải tất yếu đánh tan Tượng Hùng quốc để cho bọn chúng không cách nào tạo thành uy hiếp phía sau. Mặt khác, truyền lệnh xuống, toàn quân lui lại ba mươi dặm, tránh chính diện giao đấu với Đường quân.

Hấn vốn muốn lợi dụng Đường quân không thích ứng với khí hậu cao nguyên để đánh một trận có thể bức lui.

Nhưng hôm nay tình thế nhanh quay ngược trở lại, bọn hấn hoàn toàn đang ở hạ phong, tái chiến sẽ mất đi ý nghĩa.

Đỗ Hà về tới nơi trú quân ở Thanh Hải.

Về tới nơi, Đỗ Hà lập tức thị sát xem quân tốt có thích ứng được với điều kiện khí hậu hay không.

Dạo qua một vòng, hấn thấy Đường quân phần lớn đã thoát khỏi trạng thái ngẹt thở, chiến lực khôi phục rõ rệt.

Tuy nhiên dù sao cũng không thể thích ứng nhanh như vậy, chiến lực của Đường quân còn cách trạng thái đỉnh phong một đoạn xa.

Đỗ Hà lắc đầu thảm than, khí hậu cao nguyên quả là uy hiếp trí mạng.

Hấn đã được chứng kiến chiến lực chính thức của Thổ Phiên quân, qua ba năm rèn luyện chỉ có mạnh hơn, Đường quân lại bị ảnh hưởng khí hậu, không hề nghi ngờ đã kém hơn.

Đấu trí không đấu lực, Đỗ Hà thầm quyết định phương thức tác chiến.

Đi vào nơi trú quân của Phòng Di Ái, Đỗ Hà ngoài ý muốn phát hiện nguyên một đám Mạch Dao vệ khí thể ngất trời đang tiến hành huấn luyện, ngạc nhiên hỏi:

- Di Ái, các người không chịu ảnh hưởng?

Phòng Di Ái cổ quái, đáp:

- Ta cũng kỳ lạ là mình không sao, đám binh tướng dưới trướng lúc đầu còn ảnh hưởng, hiện giờ không sao rồi.

Đỗ Hà nhớ lại nguyên nhân ảnh hưởng của khí hậu cao nguyên, thâm giết mình. Mạch Dao vệ bộ binh trọng giáp, bọn họ đều có khí lực kinh người, có thể cầm vũ khí nặng chiến đấu trong thời gian dài. Khí lực tốt, thân thể cường tráng, sức miễn dịch tự nhiên muốn hơn xa thường nhân nên chịu ảnh hưởng thấp nhất.

Nhìn Mạch Dao vệ chiến lực không giảm, nghĩ đến địa hình Thổ Phiên, Đỗ Hà biết rõ trong tay mình đang nắm một con vương bài.

699. Chương 725 : Dựa Thế

Sau khi dò xét qua quân doanh, Đỗ Hà hạ lệnh tổ chức hội nghị lâm thời để tổng kết tình hình trước mắt.

Hơn một tháng, Đỗ Hà vẫn ở trong Tượng Hùng, chỉ nắm đại khái tình hình Thổ Phiên qua Đạp Nguyệt Lưu Hương, cũng không biết nhiều về tình hình quân doanh.

Tin tức triệu tập rất nhanh được truyền cho các chư tướng.

Vào lúc hai người Ngưu Tiên Đạt cùng Tân Lão Nhân nghe tin thì bọn họ đang ở cùng nói chuyện phiếm.

Ngưu Tiên Đạt trước kia cũng là một viên đại tướng của trại Ngõa Cương, kết giao với Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim. Sau khi quân Ngõa Cương thất bại thì hắn cùng với Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim và rất nhiều tướng lĩnh vì bước đường cùng mà đến hàng Vương Thế Sung. Nhưng bởi vì bất mãn Vương Thế Sung gian trá nên lại cùng Tần Quỳnh, Trình Giảo Kim tìm Lý Đường nương tựa, được Lý Thế Dân long trọng tiếp đãi, đã trở thành một trong những tâm phúc của Lý Thế Dân. Vào năm Trinh Quán thứ bảy, Ngưu Tiên Đạt đảm nhiệm thống quân Hàn Giang phủ đã đánh tan nội loạn ở Gia Châu, Lăng Châu. Vào năm Trinh Quán thứ tám, Thổ Phiên cầu thân không thành, dẫn binh xâm phạm. Lý Tích dụ địch xâm nhập vào vòng mai phục. Ngưu Tiên Đạt dẫn đại quân bản bộ đánh tan Thổ Phiên, lập nhiều chiến công cho Đại Đường.

Tân Lão Nhân cũng độc nhất vô nhị, hắn cũng là lão tướng của Lý Đường. Vào lúc Lý Thế Dân mới nổi lên thì mới chỉ là một quan quân hạ cấp, dựa vào chiến công lập được thăng tiến một mạch. Trong chiến dịch chinh phạt Cao Xương, Tân Lão Nhân theo Hầu Quân Tập truy kích đào binh Tây Đột Quyết, hợp lực với Hầu Quân Tập đánh tan tám vạn Đột Quyết nên được đề bạt làm Hữu lĩnh quân tướng quân.

Hai người xem như lão tướng Đường quân, quan hệ không cạn. Bình thường khó gặp nên có cơ hội tụ binh tác chiến thường ngồi hàn huyên với nhau.

Nghe tiếng Đỗ Hà triệu họp, hai tướng trước sau khẽ giật mình.

Ngưu Tiên Đạt nhếch miệng nói:

- Còn biết trở về, biến đi đâu một tháng, vừa về đã ra vẻ chỉ huy, kiêu ngạo thật.

Ngưu Tiên Đạt với tư cách lão tướng, cũng có chút bài xích với việc Đỗ Hà trở thành thượng ty trên đầu.

Bất quá bổ nhiệm là Lý Thế Dân, cũng không cho phép Ngưu Tiên Đạt phản kháng.

Ngưu Tiên Đạt chỉ muốn nhìn một chút, Đỗ Hà với vô số truyền kỳ đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh thật sự. Nào biết Đỗ Hà đến Thanh Hải không lâu liền biến mất, hết thảy mọi việc giao cho Trương Lượng, chưa hề làm ra chuyện gì để hắn tin phục, nghe tin triệu họp cũng cười lạnh trào phúng vài câu.

Tân Lão Nhân khản trương nhìn sang hai bên, thấp giọng nói:

- Ngưu huynh đệ, có mấy lời cũng không thể truyền vào tai người khác, Đại tổng quản như thế nào thì hiểu trong lòng là được. Phải biết rằng, họa là từ ở miệng mà ra.

Ngưu Tiên Đạt “hừ” một tiếng, cả giận nói:

- Sao không thể nói, bệ hạ nhiều năm trước đã mở rộng ngôn luận. Đỗ Hà chẳng lẽ lớn hơn bệ hạ, để về ta ghi mật hàm tố hắn.

Mệnh lệnh này truyền xuống, Ngưu Tiên Đạt cho dù bất mãn thế nào cũng không thể không tới, trong đầu suy nghĩ cách hạch tội Đỗ Hà.

Đường quân quân kỷ nghiêm minh, các tướng sĩ nhanh chóng có mặt theo hạn định.

Đỗ Hà hỏi tình huống sau khi bản thân rời đi.

Trương Lượng với tư cách phụ tá, báo cáo lại những việc mấu chốt một tháng qua.

Cũng như Ngưu Tiên Đạt, trong lòng Trương Lượng cũng có bất mãn nho nhỏ. Hắn không biết trong thời gian vừa rồi, Đỗ Hà đã làm chuyện gì, khi rời đi chỉ nói lý do mơ hồ. Lúc đầu hắn còn tưởng rằng Đỗ Hà đi một lát rồi về, ai ngờ biến mất hơn một tháng, hành vi có thể nói là thất trách. Với tư cách thống soái mười vạn đại quân, dứt bỏ đại quân một tháng là chuyện nghiêm trọng, dù mất đầu cũng còn nhẹ.

Bất quá hắn trà trộn quan trường mấy chục năm, lòng dạ sâu đậm, trong lòng bất mãn cũng không biểu lộ ra, chỉ lo lắng chức tướng sẽ vì việc này mà không đồng lòng.

Các tướng quân như Ngưu Tiên Đạt, Lưu Lan, Tân Lão Nhân, Lưu Bá Anh cũng báo cáo tình hình bộ đội sở thuộc của mình.

Bởi vì Đỗ Hà thất trách, những tướng quân này cũng không nhiệt tình, bắt đầu có chút bài xích.

Dưới trướng Lưu Lan đa số là kỵ binh nhẹ, phụ trách tìm hiểu tình báo, đứng lên nói:

- Đại tổng quản, mặt tướng vừa mới nhận được tin tức, tiền tuyến Thổ Phiên chẳng biết tại sao vào đêm qua lui lại ba mươi dặm, hiện tại đóng quân tại một địa phương tên là Chúng Long Dịch, nhìn bộ dạng sửa chữa công sự phòng ngự, tựa hồ có ý tử thủ.

Lưu Lan vừa mới nói xong, Trương Lượng, Ngưu Tiên Đạt, Tân Lão Nhân, Lưu Bá Anh đều ngạc nhiên.

Hỏa lực Thổ Phiên tập trung biên cảnh, dụng ý rõ ràng là định triển khai chặn đánh. Bọn họ cũng tùy thời chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Kết quả chưa làm gì thì Thổ Phiên đã lui trước một bước khiến bọn họ cảm thấy vừa bất ngờ lại vừa kinh ngạc.

Trương Lượng nghi vấn hỏi:

- Thổ Phiên vô cớ lui lại, đến tột cùng có chủ ý gì?
- Mặt tướng hoài nghi, Thổ Phiên có dấu âm mưu gì.

Lưu Lan nói tiếp, hắn cũng là một lão tướng văn võ song toàn, từng đảm nhiệm thư tá Dương quận, vào năm thứ ba Đại Nghiệp, Kỳ Công Thuận dẫn ba vạn nghĩa quân tiến công Dương quận thành. Trong thành hết lương thực, Kỳ Công Thuận cho rằng thắng lợi ngay tại trước mắt, buông lỏng vòng vây. Lưu Lan tập hợp hơn trăm dũng sĩ trong thành phát động tập kích bất ngờ, một lần hành động quấy rối địa doanh, binh tướng nội thành trợ giúp, Kỳ Công Thuận đại bại, vứt bỏ doanh trại đào tẩu. Sau bởi vì đồng liêu ghen ghét, quy hàng Kỳ Công Thuận, trợ giúp Kỳ Công Thuận từ một thủ lĩnh nghĩa quân tạo được sự nghiệp không nhỏ. Năm Trinh Quán thứ mười một, hắn thiết kế phản gián đánh bại tàn quân Đột Quyết, Lý Thế Dân chính miệng khen hắn trí dũng song toàn.

Tựa như Đỗ Hà đã nói, Sơ Đường không có tướng vô năng. Cho dù bỏ qua những đại tướng danh chấn thiên hạ như Lý Tĩnh, Lý Tích thì tùy tiện tìm một người cũng có chiến tích xuất chúng.

Đỗ Hà mỉm cười:

- Các người quá lo lắng, sợ dĩ Thổ Phiên lui binh, là vì Tượng Hùng quốc đã tiêu diệt hai vạn quân Thổ Phiên tại Bình Đô sơn khẩu. Bọn hắn không thể không phân binh đối phó Tượng Hùng quân. Phân ra một phân binh khiến bọn hắn vốn đã không chiếm ưu thế càng thêm bị động, dĩ nhiên không dám chính diện chống cự. Tùng Tấn Kiên Bối có thể tiến có thể lui, là nhân vật không đơn giản.

Nghe Đỗ Hà nói như vậy, chư tướng đều nhìn cả vào hắn, hiểu kỳ vì sao hắn rõ như thế.

Đỗ Hà cười giải thích:

- Đây cũng là nguyên nhân mấy ngày nay ta vắng mặt. Các vị ở đây đều là lão tướng Đại Đường, kinh nghiệm tác chiến phong phú, như thế nào để huấn luyện tốt, như thế nào để nhanh chóng thích ứng khí hậu, ta không thể nào xen tay nên tính làm mấy việc để tạo lợi thế. Công chúa Dao Trì của Tượng Hùng quốc là bằng hữu của ta nên ta nhân đó chạy đến Tượng Hùng giúp các nàng một chút, thuận lợi tạo lợi thế.

Hắn giải thích nguyên nhân mình rời đi, cười về ý vị.

Đỗ Hà cũng không phải loại người không biết đối nhân xử thế, ngược lại tương đối chuẩn xác. Hắn có thể đoán được đại khái cảm nghĩ của những đại tướng này về hắn, cũng biết bọn họ hơi có chút bài xích. Dù sao ai cũng không hoàn mỹ, dù là thánh nhân cũng vậy. Tất cả mọi người đều có lòng ganh đua.

Suy bụng ta ra bụng người, đối lại là hắn, bị một tên trẻ ranh chưa có tư lịch ngồi trên đầu, điều vô dương oai, cũng sẽ có chút chịu không được.

Hắn đi lần này, ném tất cả mọi chuyện cho các lão tướng sẽ khiến khúc mắc càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Tướng soái bất hòa là tối kỵ binh gia nên Đỗ Hà rất lý trí nói mình trong một tháng này đã làm gì.

Chư tướng mắt người nhìn mắt ta, trong lòng đều nghiêm nghị. Bọn họ đều là tướng lĩnh thông hiểu chiến sự, biết rõ tầm quan trọng của việc biết mình biết người. Đỗ Hà có thể trong thời gian một tháng ngăn ngừa trợ giúp Tượng Hùng hoàn toàn không biết gì cả phá địch, thật sự xuất sắc.

Các lão tướng phần lớn đều là người coi trọng thực lực, tuy không biết kỹ nguyên nhân trong đó nhưng có thể biết tình cảnh khó khăn. Trong tình cảnh như vậy, Đỗ Hà vẫn có thể giành được thành quả chiến đấu phi phạm, trong lòng cũng sinh ra kính ý.

Nhất là Ngưu Tiến Đạt càng là hồ thẹn, tiến lên phía trước nói:

- Mặt tướng hiểu lầm Đại tổng quản rồi, còn tưởng rằng Đại tổng quản không để ý chính nghiệp, định tố cáo Đại tổng quản một bản, thật sự hồ thẹn.

Ngưu Tiến Đạt tính tình ngay thẳng, hắn hoàn toàn có thể không nói lời nói này. Đỗ Hà cũng không có Độc Tâm Thuật để suy đoán ý nghĩ trong lòng hắn nhưng hắn vẫn nói để biểu đạt áy náy.

Đỗ Hà cười ha hả:

- Ngưu tướng quân, người chỉ làm chuyện một tướng quân cần phải làm, hoàn toàn có thể lý giải. Đỗ Hà ta cũng không phải đàn bà để chú tâm vào mấy việc không ý nghĩa này, chỉ bằng suy nghĩ phá địch. Chư vị Tướng quân, nghĩ như thế nào?

Hắn nhìn quanh tất cả Đại tướng quanh trướng.

Những lời này là hắn mượn qua Ngưu Tiến Đạt để nói với tất cả các đại tướng. Hắn không quan tâm ai không phục, ai bàn tán sau lưng như thế nào, chỉ quan tâm cách phá địch, đây cũng là điều tất cả các tướng quân quan tâm.

Nghe Đỗ Hà nói xong, tất cả các đại tướng đều động dung, minh bạch ý của Đỗ Hà. Bọn họ cùng một thuyền, nếu thuyền lật thì không ai có lợi.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, chúng tướng đều mở miệng tỏ thái độ.

Trương Lượng thấy vậy âm thầm thán phục, thủ đoạn Đại tổng quản thực sự xuất sắc, buộc chặt các đại tướng cùng một chỗ, lại khiến bọn họ bỏ đi thành kiến. Kế tiếp, chỉ cần trên chiến trường chứng minh ngựa chết hay là lừa chết. Nếu như có thể phục chúng, Đỗ Hà sẽ là một vị đại soái kế tiếp Lý Tĩnh, Lý Đạo Tông, Lý Tích, nếu như không được lại có thể trở về rèn luyện.

Đỗ Hà nhìn chư tướng đã có lòng tin tuyệt đối, cao giọng nói:

- Qua một tháng nghỉ ngơi hồi phục, quân ta cũng dần dần thích ứng khí hậu tại đây, cũng nên động thủ trông thấy chân chương rồi. Truyền mệnh lệnh của ta, chinh đồn hết thấy, ngày mai tiến binh sát nhập Thổ Phiên.

- Dạ.

Chư tướng cùng kêu lên đáp lại.

700. Chương 726: Binh Trần Chúng Long Dịch

Tinh kỳ như rừng, tiếng trống như sấm.

Trải qua hơn một tháng nghỉ ngơi, hồi phục thích ứng, tướng sĩ Đường quân rốt cục tiến nhập vào biên giới Thổ Phiên, tiến thẳng đến Chúng Long Dịch mà Tùng Tán Kiền Bố đang đóng quân ở đó.

Đỗ Hà cười Tuyết Vô Ngân, trong đầu suy nghĩ cách tốc chiến tốc thắng. Tuy Thổ Phiên so ra kém Tiết Duyên Đà, Tùng Tán Kiền Bố cũng chưa chắc vượt Hầu Quân Tập nhưng Đỗ Hà biết một trận này sẽ là khó khăn nhất trong tất cả các chiến dịch của hắn.

Bởi vì bọn họ chẳng những đấu với người, bọn họ còn phải đấu với trời.

Tuy qua một tháng, các tướng sĩ Đường quân đã bắt đầu quen khí hậu thảo nguyên nhưng Đỗ Hà biết chỉ là thích ứng nhất thời mà thôi. Nếu khai mạc chiến đấu thì các tướng sĩ sẽ nhanh chóng tiêu hao thể lực.

Hướng chi Thanh Hải mà bọn họ đang ở là lối vào cao nguyên Thanh Tàng, là phần thấp nhất. Càng tiến vào cao nguyên Thanh Tàng thì áp suất không khí càng giảm, phản ứng cao nguyên càng nghiêm trọng. Dù là bộ đội của Trương Lượng thường trú ở đây cũng chưa chắc có thể thích ứng.

Đấu trí, tốc chiến!

Hai từ này nhiều lần xuất hiện trong đầu Đỗ Hà, muốn dành thắng lợi trong trận chiến này thì hai từ này tuyệt đối là mấu chốt nhất.

Nhưng vấn đề ngay tại ở đấu trí, tốc chiến, có thể nói đây là hai từ trái nghĩa.

Đấu trí là từng bước tính toán, dùng trí thắng, cần phải có thời gian bố cục. Còn tốc chiến có ý nghĩa trong thời gian ngắn đánh tan quân địch.

Nếu như đối thủ là một đồ rác rưởi, thứ hàng mèo ba chân vậy cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ là Tùng Tán Kiền Bố còn nhỏ đã lập nghiệp, quân sự chính trị đều có một tay, Khâm Lăng tuy tuổi trẻ nhưng là chiến thần tương lai của Thổ Phiên. Lần chiến bại duy nhất của Tiết Nhân Quý là thua bởi hắn, hơn nữa là toàn quân bị diệt thảm bại.

Bọn hắn đều là nhân vật bất phàm, muốn dụng kế, muốn tốc thắng, tuyệt không phải chuyện dễ.

Nhưng nếu không tốc thắng, áp lực của lão thiên đối với bọn họ sẽ càng lúc càng lớn, nếu không chịu nổi thậm chí khả năng làm cho thảm bại.

- Đấu với trời thật không dễ dàng.....

Đỗ Hà cảm giác mình nghĩ đến ra nếp nhăn nhưng vẫn không thấy đầu mối.

- Đại tổng quản.

Lúc này chợt có một tên khinh kỵ từ xa chạy đến báo cáo:

- Cánh phải quân ta phát hiện hơn ngàn kỵ binh Thổ Phiên đang tuần tra, Lưu tướng quân thỉnh chỉ thị.

Hắn vừa nói xong lại có một tên khinh kỵ khác tới báo cáo:

- Đại tổng quản, cánh trái quân ta phát hiện hơn ngàn kỵ binh Thổ Phiên, Ngưu tướng quân thỉnh cầu chỉ thị.

Đỗ Hà rất nhanh đã đoán ra dụng ý của Thổ Phiên.

Bọn hắn vừa lui tới Chúng Long Dịch, chắc chắn chưa chuẩn bị kịp công sự phòng ngự lẫn nơi trú quân. Đường quân khí thế dâng trào, lại thêm trang bị hùng hậu nên tốc độ tiến quân cực nhanh, bọn chúng cần thêm thời gian chuẩn bị nên phải ra mấy cánh quân quấy rối, ý định trì hoãn tốc độ của Đường quân.

Hắn hạ lệnh:

- Nói cho hai vị tướng quân Lưu, Ngưu không cần để ý tới, bố trí một số cường nỏ sang hai cánh, nếu bọn chúng dám xông lên thì dùng cường nỏ bắn lui, không cần giao chiến.

Hắn ra lệnh xong liền cao giọng nói:

- Truyền lệnh ba quân, gia tốc hành quân.

Tuy hắn còn chưa nghĩ ra kế sách diệt địch nhưng nếu Tùng Tấn Kiên Bó không muốn hắn đến sớm vậy thì thuận tiện cho đối phương khẩn trương.

Quân đội gia tốc hành quân, đối mặt với trận tên nỏ của Đường quân, Thổ Phiên quân căn bản không dám làm càn, chỉ có thể trở mặt nhìn Đường quân tăng thêm tốc độ mà bất lực.

Tăng nhanh tốc độ nên Đường quân đến Chúng Long Dịch sớm hơn dự định.

Chúng Long Dịch là một vùng đồi núi hiểm thấy, địa thế bắc thấp nam cao, khe rãnh giăng khắp nơi, hoàn cảnh hết sức phức tạp.

Quân doanh Thổ Phiên đóng trên chỗ cao, nhìn vào tầng tầng lớp lớp, tinh khí mười phần, hết sức có chiều sâu.

Đỗ Hà đứng tại một chỗ cao, nhìn về quân doanh Thổ Phiên gần trong gang tấc, trên mặt không chút biểu tình, nhưng đáy lòng thực sự không thể không âm thầm tán thưởng:

- Tùng Tấn Kiên Bó, quả nhiên không phải hư danh.

Theo Đỗ Hà điều tra trận địa địch có Trương Lượng, Lưu Lan, Ngưu Tiến Đạt cùng Tiết Nhân Quý.

Trương Lượng suy nghĩ sâu xa hồi lâu nói: - Xem quân doanh có thể biết được năng lực. Chỉ nhìn một cách đơn thuần bố trí doanh trại đã có thể cảm giác thao lược chủ nhân không phải chuyện đùa. Đối thủ lần này của chúng ta không phải đơn giản.

Ngưu Tiến Đạt nói:

- Đại tổng quản quyết định gia tốc đi nhanh, vượt lên trước đến Chúng Long Dịch quả thật chính xác. Các người xem, bên cạnh doanh trại Thổ Phiên dù tốt nhưng biện pháp phòng ngự cũng không nhiều. Với sở trường công thành của quân ta, muốn công phá phòng tuyến cũng không phải trả giá lớn. Nhưng nếu như quân ta trì hoãn tốc độ để bọn chúng sửa xong công sự phòng ngự thì chúng ta dù phải trả giá đắt cũng không dễ dàng hạ được Chúng Long Dịch.

Lưu Lan lý do tại sao Ngưu Tiến Đạt nói vậy:

- Ngưu tướng quân nói không sai, tại đây khe rãnh giăng khắp nơi, bộ đội căn bản không cách nào hình thành thế trận chỉnh tề để tiến công, dù có ưu thế binh lực nhưng cũng không thể phát huy.

Hai người liếc nhìn nhau, Đường quân bách chiến bách thắng vì hết thấy đều cực kỳ tự tin, vừa phát hiện quân địch thì đều theo bản năng giáp chiến để lấy sĩ khí nhưng Đỗ Hà lại bảo bọn họ phòng thủ. Tuy không lâu vì Đỗ Hà tổ thái độ để để bọn họ ý thức được tất cả ngồi trên một chiếc thuyền, cần đồng tâm hiệp lực mới có thể thủ thắng. Nhưng đây chỉ là nhất trí về mục tiêu, không phải sự tin phục vô điều kiện với chủ soái nên tuy tuân lệnh nhưng vẫn có chút mâu thuẫn. Hôm nay nhìn thấy nơi trú quân của Thổ Phiên mới hiểu được dụng tâm của Đỗ Hà, cũng có chút bội phục.

Đỗ Hà nhìn Tiết Nhân Quý, hỏi:

- Nhân Quý, người có ý kiến gì không?

Tiết Nhân Quý nói:

- Cách nhìn của mặt tướng cũng như mấy vị tướng quân, đều cảm thấy chủ soái Tùng Tấn Kiên Bó xuất sắc. So sánh với Thổ Phiên quân, Đường quân có ba đại ưu thế: Thứ nhất là tổ chất tướng sĩ, chiến lực Đường quân trong phối hợp đại chiến quy mô vô song thiên hạ. Thứ hai, chênh lệch về binh lực. Đại tổng quản đã mang đến mười ba vạn đại quân, mà quốc lực Thổ Phiên chỉ hơn mười vạn. Vì chuyện Bình Đô sơn khẩu mà diệt đi hai vạn, Khâm Lăng lại mang hai vạn tiến về đó, trong Chúng Long Dịch chỉ còn tám chín vạn, chênh lệch với chúng ta chừng bốn năm vạn. Thứ ba, Thổ Phiên mới bại, lại không đánh mà lui, sĩ khí tất

nhiên chịu ảnh hưởng, trái lại chúng ta bởi vì như vậy nên chiếm thượng phong về sĩ khí. Nhưng ba đại ưu thế như vậy lại đều biến mất ở Chúng Long Dịch.

Tiết Nhân Quý nói ra chi tiết vấn đề mà ngay cả Trương Lượng, Lưu Lan, Ngưu Tiến Đạt cũng không nghĩ tới khiến ba tướng đều kinh ngạc.

Đỗ Hà cười gật đầu, đây cũng là chênh lệch giữa tướng và soái.

Tiết Nhân Quý có tài làm soái, hẳn suy nghĩ theo đại cục tới chi tiết, giải quyết vấn đề trên căn bản. Ba người Trương Lượng, Lưu Lan, Ngưu Tiến Đạt có tài làm tướng, chỉ cần nhắc làm sao công hạ Chúng Long Dịch, lấy được thắng lợi trước mắt mà không quan tâm phương thức giải quyết lâu dài.

- Nhân quý phân tích không sai, Đường quân am hiểu nhất là phối hợp đại quy mô nhưng Chúng Long Dịch lại không thích hợp tác chiến đại quy mô. Quân ta nhiều lính, nhưng địa hình Chúng Long Dịch phức tạp, binh nhiều hơn nữa cũng vô dụng, không thể cùng nhau xông lên. Vấn đề sĩ khí cũng là mấu chốt, từ xưa vẫn nói sau một thịnh sẽ ba suy. Sĩ khí chúng ta đang vượng, nếu không nhân cơ hội tiến công thì sẽ không còn tồn tại ưu thế. Một chỗ có thể phá ba đại ưu thế của quân ta không phục cũng không được.

Hắn khen nhàn nhạt nhưng lại nói tiếp:

- Bất quá trước thực lực tuyệt đối thì bất cứ thủ đoạn nào cũng vô dụng. Tùng Tán Kiền Bố xác thực tính toán tường tận nhưng vậy thì sao? Quân ta xác thực thiện ở tiến hành tác chiến đại quy mô nhưng cũng không đại biểu kém ở tác chiến nhỏ. Đồng dạng, không thể phát huy ưu thế binh lực thì như thế nào? Đại Đường từ khi lập quốc đến nay, lấy ít thắng nhiều trận có ít? Không cần chiếm ưu thế binh lực, 100 đối với 100, chúng ta chẳng lẽ sẽ thua? Tùng Tán Kiền Bố nếu như nghĩ như vậy, vậy thì mười phần sai rồi, chỉ nói một chữ Đánh.

Trương Lượng, Lưu Lan, Ngưu Tiến Đạt theo sự phân tích của Tiết Nhân Quý đang cảm thấy tiếc nuối không thể thống khoái đánh một trận, đâu ngờ sau khi nghe Đỗ Hà nói lại phấn khởi tinh thần. Cho dù Tùng Tán Kiền Bố có thể đem ưu thế Đường quân hạ đến mức thấp nhất thì cũng không thể chiến thắng.

Nghĩ thông suốt, ba tướng đồng thời chờ lệnh tác chiến.

Đỗ Hà cười nói:

- Cơ hội mỗi người đều có, bất quá trận đầu rất quan trọng, để cho Trương Phó tổng quản là chủ nhà biểu hiện một chút.

Trương Lượng cùng binh mã dưới trướng đã sống ở Thanh Hải ba năm, là bộ đội duy nhất không bị khí hậu ảnh hưởng, cũng là Đường quân có chiến lực nhất.

Trương Lượng được ủy thác trách nhiệm, đứng thẳng lên, cao giọng nói:

- Mặt tướng tất nhiên không nhục sứ mạng, Đại tổng quản đợi đến tin tức tốt!

Đỗ Hà gật đầu cười tiễn hắn rời đi.

Hắn đánh một trận chiến này cũng không chỉ dựa vào huyết khí mà thông qua đánh giá toàn diện.

Chúng Long Dịch là địa điểm hạn chế lớn nhất ưu thế binh lực của Đường quân, nếu lợi dụng đầy đủ sẽ trở thành bình chương tự nhiên ngăn cản.

Nếu như Thổ Phiên làm thật đầy đủ chuẩn bị thì bọn họ từ xa đến đây sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Đỗ Hà không muốn trở thành Gia Cát Lượng bị Tư Mã Ý kéo suy sụp, chỉ có thể vượt lên trước công kích, đoạt lấy tiên cơ.

Mặt khác Đỗ Hà có một loại cảm giác đặc biệt, hẳn cảm thấy Tùng Tán Kiền Bố chưa chắc đồng dạng tử thủ như Tư Mã Ý tại Chúng Long Dịch.

Hắn cảm thấy một trận chiến kế tiếp sẽ không phải công thủ quyết đấu, mà là chính diện đối công.

701. Chương 727: Dã Tâm Thật Lớn

Trương Lượng là một lão tướng thân kinh bách chiến, trải qua không dưới trăm trận, bất luận là trận công kiên, phòng ngự chiến, dã chiến đều có tâm đắc của mình.

Đối mặt với địa hình đặc biệt của Chúng Long Dịch, hấn phân Đường quân thành trăm tiểu đội, dùng thiết thuẫn phối hợp với trọng giáp xung phong, Khiêu Đãng Binh linh hoạt theo sau, chỉ cần liều mạng một hơi, yểm hộ Khiêu Đãng Binh, vọt tới phụ cận là thời điểm Khiêu Đãng Binh sinh uy.

Khiêu Đãng Binh là một trong những chi Đường quân dũng mãnh nhất, nói theo ngôn ngữ đời sau là đội đột kích. Bọn họ trang bị gồm khiên tròn cùng đoản đao, giáp nhẹ, năng lực cá nhân tương đối mạnh, thiện về cận chiến.

Cách nghĩ Trương Lượng rất tốt, Khiêu Đãng Binh thiện ở cận thân chém giết, có trọng bộ tốt yểm hộ phía trước, hai bên bổ khuyết cho nhau, lợi dụng chỗ phòng ngự chưa đủ của Chúng Long Dịch giảm bớt nguy hại.

Chỉ là song phương tiếp xúc, Trương Lượng phát hiện mình tính sai.

Thổ Phiên quân cũng không tử thủ như trong tưởng tượng, vào lúc Đường quân sắp chuẩn bị trùng kích thì vô số địch nhân cũng dùng đội hình tiểu đội xông ra, trực tiếp cận chiến với Đường quân.

Quân tốt hai bên xông tới cùng một chỗ, đao sắc chém vào thân thể làm máu tươi bắn lên tung tóe.

Các binh sĩ tao ngộ dưới cây bụi và cỏ dại, chém giết khốc liệt.

Trương Lượng nhất thời tính sai, cũng không bối rối, tỉnh táo múa lệnh kỳ để trọng bộ tốt dừng bước, dùng phòng ngự của mình ngăn trở Thổ Phiên binh trùng kích, Khiêu Đãng Binh tỏa ra hai cánh hợp lực.

Thổ Phiên quân có thể xưng hùng Tây Nam, trở thành một phương bá chủ, tuyệt không phải chỉ có hư danh.

Tùng Tán Kiền Bố cũng xác thực là một vị anh chủ hiếm thấy, binh của hắn được tôi luyện trong khí hậu thảo nguyên, không cao lớn nhưng cực kỳ tinh tráng.

Bọn chúng vũ động tàng đao, hai mắt đỏ ngầu, anh dũng chém giết.

Đương nhiên Đường quân cũng không kém cỏi, tuy có chút yếu thế vì ảnh hưởng khí hậu nhưng luận trang bị hay chiến kỹ tinh xảo đều vượt lên Thổ Phiên binh.

Lực lượng song phương tương đương là chuyện đáng sợ nhất trên chiến trường, bởi vì điều này sẽ dẫn tới trạng thái giằng co, thương vong cực lớn.

Con số thương vong cả hai bên chỉ qua chưa đầy nửa canh giờ đã lên tới bốn ngàn. Có thể tạo thành thương vong như vậy với Đường quân vô địch thiên hạ là lần đầu tiên.

- Thổ Phiên binh thật ngoan cường.

Tiết Nhân Quý đang đứng trên cao quan chiến nhện không được thấp giọng hô một tiếng.

Các chư tướng cũng lần lượt gật đầu, bọn họ dù lão luyện nhưng cũng rất ít khi gặp địch nhân như vậy.

Đỗ Hà neho mắt lại đón ánh mặt trời nhìn về tinh kỳ địch quân tung bay phía đối diện, gương mặt bình thản nhìn không ra biến hóa nhưng trong lòng cũng không lạc quan.

Biểu hiện bên ngoài là Đường quân chiếm được thượng phong, nhưng tác chiến ở cao nguyên vì nguyên nhân khí hậu nên thể lực tướng sĩ tiêu hao rất nhanh. Đường quân có thể duy trì tác chiến ba canh giờ ở Trung Nguyên nhưng ở đây chỉ cần duy trì được nửa canh giờ đã là rất giỏi.

Người Thổ Phiên sống ở trên cao, không khí thảo nguyên ảnh hưởng tới bọn họ ít hơn nhiều so với Đường quân.

Duy trì thời gian dài tác chiến, đây vốn là sở trường của Đường quân nhưng lúc này lại trở thành điểm yếu.

Cho nên tốc chiến là mấu chốt mà Đỗ Hà nghĩ đến để có thể đánh bại Thổ Phiên.

Đỗ Hà cân nhắc rồi truyền lệnh:

- Truyền lệnh cho Trương Phó tổng quản cho binh sĩ xông lên, không kể thương vong, trong thời gian ngắn chấm dứt chiến đấu.

Đối mặt với tình huống này, không kể thương vong để chấm dứt chiến đấu ngược lại càng có thể giảm bớt thương vong, đồng thời cũng sẽ không bạo lộ nhược điểm của Đường quân.

Trương Lượng nhận được mệnh lệnh, có chút chần chờ, nhưng rất nhanh truyền tiếp lệnh.

Hắn chưa có sự tín nhiệm tuyệt đối với Đỗ Hà nhưng thân là phụ tá, một khi Đỗ Hà không phạm sai lầm có tính quyết định thì cũng không làm tổn hại đến quyền uy chủ soái.

Đây cũng là nguyên nhân Đỗ Hà lại để cho Trương Lượng đánh trận này.

Trương Lượng đã tiếp nhận mệnh lệnh, dừng một chút, đỏ hồng mắt lạnh lùng nói:

- Truyền lệnh cho phó tướng Vương Lê, bảo hắn suất lĩnh Khiêu Đãng Binh lập tức xông lên tàn sát!

Nói đến đây, hắn chỉ vào tinh kỳ dịch phía xa:

- Nói cho tướng sĩ tiền tuyến, sau một canh giờ, bản tướng quân muốn đạp hai chân lên ngọn cờ đằng kia, kiếm kê thủ cấp!

Chỗ hắn chỉ là trung quân của Tùng Tán Kiền Bố.

Đường quân là quân đội cường hãn nhất hiện giờ, nếu nhất loạt trùng kích thì uy lực cực lớn, người bình thường không thể chống cự.

Rất hiển nhiên, Thổ Phiên cũng không được.

Một trận chiến này cũng nguyên vẹn cho thấy điểm này.

Tuy Thổ Phiên lúc trước có thể cùng Đường quân giằng co nhưng một khi bị liều mạng thì thể công hung mãnh của Thổ Phiên quân lập tức bị chặn đứng, bị kiềm chế rồi dần lui lại.

Trống trận rung trời lại không biết đóng lên lần thứ mấy để phát động thế công.

Dưới tinh kỳ Thổ Phiên, Tùng Tán Kiền Bố nhìn qua chiến trường, nhú mào: Đối diện với địch quân không hề dùng mưu lược, chỉ có liều chết đột kích quả nhiên đáng sợ. Bọn họ liên tục xông lên, lực tiến công cực kỳ mãnh liệt khiến bên mình không ngừng tiêu hao.

Thật mạnh!

Trong lòng Tùng Tán Kiền Bố chỉ có một ý niệm này, năm đó hắn thua Đường triều, đáy lòng vẫn có chút không phục, cảm thấy Đường triều có thể chiến thắng hắn phần nhiều là dựa vào mưu kế. Luận quân tốt dừng mãnh chưa hẳn mạnh hơn bọn hắn.

Một trận hôm nay khiến hắn ý thức được sự đáng sợ của Đường quân.

Tiếng kêu đang không ngừng tiếp cận.

Dưới gò núi, binh sĩ Đường quân mặc giáp da, tay cầm tấm chắn đoản đao, đập vào cờ hiệu chữ “Trương” như mãnh hổ, vọt qua khe rãnh tới gần. Tuy bọn họ không ngừng ngã xuống nhưng dựa vào nhân số đông hùng hãn xông lên, đập trên máu tươi cùng tử thi, từng bước từng bước áp tới. Lúc này đứng trên gò núi nhìn xuống đều thấy Đường quân!

Đại tướng Cách Nhĩ Đán của Thổ Phiên chạy như bay chạy đến, cao giọng nói:

- Tán Phổ, huynh đệ phía trước đã nhanh chóng đỡ không nổi rồi, cho ta một đội binh mã để ta đi trợ giúp. Cách Nhĩ Đán ta nhất định có thể ngăn chặn Đường quân.

Tùng Tán Kiền Bố lắc đầu nói:

- Không có tác dụng đâu.

Hắn thấy Cách Nhĩ Đán biến sắc, cười giải thích nói:

- Bởi vì đối phương có một nhân vật phi thường khó lường địch, là Đỗ Hà hay là ai không biết nhưng hắn đã phát giác nhược điểm của Đường quân không thể đánh lâu nên dùng mạng đổi mạng, sao có thể áp chế? Tái chiến chỉ có kết cục lưỡng bại câu thương. Binh lực của bọn hắn còn hơn chúng ta, liều mạng thì chúng ta chịu thiệt. Hơn nữa bọn hắn thất bại có thể ngóc đầu trở lại. Nhưng chúng ta thất bại là xong. Dù sao thứ ta nghĩ đến đã đạt được rồi, không cần phải tiêu hao không cần tiết. Chúng ta có rất nhiều cơ hội, chỉ cần hết thảy như ta sở liệu, chiến thắng Đường quân, đánh vỡ thần thoại bất bại không phải là không được.

Tùng Tán Kiên Bồ cười vui vẻ.

Nụ cười của hắn khiến cả đám chư tướng bên cạnh đều kính phục, trong mắt bọn họ Tùng Tán Kiên Bồ là thần.

Dưới thế công cường đại, Đường quân qua nửa canh giờ với tổn hao gần vạn chiến sĩ đã đẩy lui được đại quân Thổ Phiên, chiếm cứ Chúng Long Dịch.

Thổ Phiên đại quân mặc dù bại, nhưng lui lại trận hình cũng không hỗn loạn.

Tướng sĩ Đường quân cũng biết đạo lý giặc cùng đường chó đuổi nên không truy kích.

Trương Lượng đếm số quân sĩ bỏ mình rất phần nộ, cảm thấy đây hết thảy là do Đỗ Hà hạ lệnh cường công, nếu không Đường quân chưa hẳn sẽ trả giá thật lớn như thế, định tìm Đỗ Hà lý luận.

Nhưng sau khi hắn thăm hỏi thương binh liền lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Những thương binh mà hắn hỏi tới có rất nhiều người không bị thương nghiêm trọng nhưng lại bị hư thoát đến kiệt sức.

Trương Lượng cũng không phải ngu dốt, biết dụng ý của Đỗ Hà. Nếu hắn không hạ lệnh cường công thì đợi đến khi Đường quân tiêu hao hết thể lực, bại lui cũng không phải Thổ Phiên, thương vong bọn họ lại càng nghiêm trọng hơn.

Đỗ Hà nhìn qua Thổ Phiên phía xa, nhin không được lắc đầu, thấp giọng nói:

- Tùng Tán Kiên Bồ đã tâm thật lớn.

Tiết Nhân Quý đứng gần Đỗ Hà, nghe vậy khó hiểu khẽ hỏi.

Đỗ Hà cười hỏi:

- Người có cảm giác Tùng Tán Kiên Bồ có chút ngu xuẩn? Chúng Long Dịch là bảo địa, chỉ cần có chút viễn kiến đều thấy giá trị. Nếu như ta là Tùng Tán Kiên Bồ thì không có chiến dịch cũng sẽ xây thành lũy ở đây dễ phòng. Quân ta đồn trú Thanh Hải một tháng thủ thời gian cho Tùng Tán Kiên Bồ làm việc này nhưng hắn lại không làm, có phải ngu xuẩn hay không?

Tiết Nhân Quý nghe ra hàm ý, cũng không phải Đỗ Hà nói Tùng Tán Kiên Bồ thật sự ngốc.

Đỗ Hà thản nhiên nói:

- Vừa bắt đầu ta đã cảm thấy kỳ quái, Tùng Tán Kiên Bồ không có khả năng nhìn ngắn như vậy, hiện giờ đã biết hắn muốn triệt để đánh bại chúng ta.

702. Chương 728: Dự Định Xâm Nhập

Kinh địch là tối kỵ của binh gia.

Đỗ Hà từ trước đến nay không có tâm tư kinh địch, cho dù sư tử vồ cỏ, cũng dùng hết toàn lực. Huống chi hắn biết rõ lịch sử, biết rõ Tùng Tán Kiên Bồ không thể đối đãi như thường nhân, từ khi vừa bắt đầu, đã đối đãi như đại địch.

Khi biết được quân Thổ Phiên xuất hiện hai bên cánh trái phải của quân Đường, trong lòng của hắn đã có một tia khó hiểu.

Dụng ý của Thổ Phiên quá rõ ràng, rất dễ dàng bị nhìn ra, nhưng có một cái gì đó ẩn ở trong đó, dụng ý âm thầm đã nói cho hắn biết.

Đỗ Hà cũng không dùng thái độ vương bát đần khi không chiếm được tiện nghi, nhanh chóng hạ lệnh. Hắn vừa bắt đầu cũng không phát hiện ý đồ của Tùng Tấn Kiên Bó.

Bởi vì hắn cũng không hiểu đặc điểm địa hình của Long Dịch, thời điểm hắn rời khỏi quân doanh ra ngoài, đi lên một con đường mòn vắng vẻ, cũng không có trải qua Long Dịch.

Thẳng đến khi đi qua Long Dịch, Đỗ Hà đã cảm thấy có chút không đúng.

Bởi vì địa hình Long Dịch quá dễ dàng cho Thổ Phiên đón đánh quân Đường, đúng như phân tích của Tiết Nhân Quý, nơi đây có ưu thế áp chế quân Đường tối đa.

Đối mặt với bảo địa như thế, Tùng Tấn Kiên Bó không dụng nó, ngược lại cố ý dụ bọn họ đến phá hư, cuối cùng là triển khai thế trận, đối công với quân Đường.

Loại chuyện này, thật sự quá ngu muội, quá ngu xuẩn.

Nếu như đối thủ là Triệu Quát, Đỗ Hà sẽ âm thầm cười trộm, đối với hắn mà nói, đối thủ càng yếu, thắng được càng nhẹ nhõm, thương vong sẽ càng nhỏ.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Tùng Tấn Kiên Bó chứ không phải Triệu Quát, cũng không có nghĩa là vị Thổ Phiên này quá kém, mà hắn là vị vua mưu lược dụng tâm kín đáo và rất kiệt xuất, có tính toán khác.

Hiển nhiên Tùng Tấn Kiên Bó cũng không có ý định chơi tiêu hao như Tư Mã Ý, hắn cố ý bỏ Long Dịch này đi, mục tiêu của hắn là dẫn quân Đường vào bên trong, sau đó tiêu diệt triệt để.

Về phần Tùng Tấn Kiên Bó lựa chọn đối công với quân Đường, Đỗ Hà đã nhìn ra, đối phương muốn thăm dò thực lực chân chính của quân Đường, phán đoán một tiêu chuẩn, biết mình biết người.

Trong nội tâm Đỗ Hà đoán được dụng ý của Tùng Tấn Kiên Bó, trên mặt xuất hiện nụ cười.

Đạt được Đỗ Hà nhắc nhở, Tiết Nhân Quý cũng kịp phản ứng, biến sắc, trầm giọng nói:

- Tùng Tấn Kiên Bó, hắn đang chơi với lửa... Hắn không sợ dẫn lửa thiêu thân, bị lửa thiêu sao?

Đỗ Hà nói:

- Có lẽ đây chính là điểm khác biệt giữa chúng ta và thượng vị giả, nếu như ta là thống soái quân sư của Thổ Phiên, tất nhiên sẽ dùng phòng tuyến của Long Dịch, hao tổn làm cho quân Đường không chịu nổi, không chiến tự tan. Tùng Tấn Kiên Bó lại không giống. Hắn muốn không chỉ đánh lui địch đơn giản như vậy, hắn muốn xưng vương xưng bá, làm cho Thổ Phiên cường đại như Đại Đường, cũng uy vũ, muốn làm được điểm này, nói khó rất khó, nhưng dễ cũng dễ. Chỉ cần chiến thắng Đường triều, sẽ đánh tan được các cánh quân khác của Đường triều!

Chỉ có một chút, đúng là đơn giản, khả năng làm được có bao nhiêu người?

Tùng Tấn Kiên Bó buông tha cơ hội tử thủ, có lẽ muốn thử một lần.

Tiết Nhân Quý trầm giọng nói:

- Đại tổng quản, Tùng Tấn Kiên Bó dám chơi như vậy, nhất định hắn còn có thủ đoạn, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Đỗ Hà cũng gật đầu nói:

- Người bắn khoả không phải không có lý, giấu đầu lòi đuôi không lộ ra ngoài, không thể như Quan Nhị gia khi xưa.

Nói xong, hắn nhìn về phía nam, nghĩ thầm:

- Có dã tâm, cũng không phải chuyện xấu, nhưng dã tâm quá lớn, lại là một chuyện không tốt.

Đỗ Hà cho quân đội dừng lại đóng quân ở Long Dịch, nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày, tiếp tục xâm nhập vào trong lãnh địa Thổ Phiên. Sau khi vượt qua sông Ngưu Hà, hành quân ba ngày, đến ngày thứ hai đã tới cứ điểm Tát Nặc La Dịch.

Quốc gia khác nhau, tập tục khác nhau.

Thổ Phiên không có bất cứ thành thị nào đáng nói, luận hệ thống phòng ngự, ngay cả tường vượn còn kém nhau xa.

Công thành chiến cũng giống như dã chiến, chiến đấu trên đường phố không có gì khác nhau, không hề có năng lực phòng ngự. Nhưng bọn họ ở địa phương mấu chốt sẽ tạo nên thành lũy tại cứ điểm, đặt tên là dịch trạm, dùng dịch trạm chống đỡ kẻ thù bên ngoài.

Mà Long Dịch của chúng là đạo phòng ngự đầu tiên, mà Tát Nặc La Dịch là cứ điểm thứ hai.

Tuy Tát Nặc La Dịch là cứ điểm thứ hai, nhưng luận uy hiếp với quân Đường, xem xa Long Dịch.

Đỗ Hà lại cho quân Đường nghỉ ngơi một ngày ở Tát Nặc La Dịch, sau khi nghỉ ngơi khôi phục, ngày hôm sau đã hạ lệnh tiến công.

Mà tướng chỉ huy tấn công lại là Ngưu Tiên Đạt, tác phong chiến đấu của Ngưu Tiên Đạt là ương ngạnh, là chiến sĩ nổi tiếng của quân Đường.

Hắn không có trình độ chỉ huy như Trương Lượng, nhưng hắn có thể khống chế quân tốt dưới trướng rất thành thực, lợi dụng quân tốt khác nhau, phối hợp tác chiến. Nhưng hắn lại khác với Trương Lượng, để làm gương cho binh sĩ, hắn tự mình ra tiền tuyến đối địch, dùng thực lực bản thân, khích lệ tam quân, làm cho tam quân gan dạ hơn.

Đối mặt với thế công của quân Đường, Tát Nặc La Dịch không kiên trì được bao lâu, chỉ mất hai giờ là bị quân Đường công chiếm. Quân Thổ Phiên tan tác, sau một lát, lập tức tập hợp lại, bày ra tư thế muốn đoạt lại Tát Nặc La Dịch.

Nhưng mà, Ngưu Tiên Đạt đã sớm lãnh binh đi chiến, nhưng sau hai giờ tấn công, binh sĩ dưới trướng của hắn không vì khí hậu mà không khỏe, mà bởi vì tiêu hao thể lực, chiến lực giảm đi.

- Đại tổng quản, có thể cho mặt tướng xuất chiến nữa không!

Ngưu Tiên Đạt đắng đắng, vẻ mặt tiếc hận, còn chưa có cơ hội biểu hiện với Lưu Lan, Tân Lão Nhi, La Thông, Tiết Nhân Quý, hắn không muốn ở phía sau chờ lệnh, tỏ vẻ nguyện lãnh binh nghênh địch.

Đỗ Hà do dự, chọn trúng Lưu Lan.

Tân Lão Nhi, La Thông nhìn mà tiếc nuối, chỉ có Tiết Nhân Quý cùng Trương Lượng, có chút nghi hoặc.

Lưu Lan trí nhiều dũng ít, dùng binh trọng mưu, kế tiếp là chiến dịch, đã chiến với Thổ Phiên, phải đánh cứng, Lưu Lan rất rõ là kém hơn Tân Lão Nhi, La Thông, Tiết Nhân Quý mấy người khác.

Thấy hai người biểu lộ kinh ngạc, Đỗ Hà cũng không nói ra, chỉ cười thần bí, thâm nghĩ:

- Giấu đầu lòi đuôi, theo thời gian qua đi, lộ ra.

Lưu Lan bất tiện đánh cứng, cũng không phải đánh cứng, càng không phải đánh ác liệt.

Quân Đường dưới sự chỉ huy của hắn, vẫn biểu hiện không tầm thường, chiến lực ngang với Thổ Phiên.

Quân Đường dũng mãnh, càng không hơn quân Thổ Phiên, chỉ vì ảnh hưởng bởi khí hậu, làm cho chiến lực giảm đi, lúc này mới cân bằng với Thổ Phiên.

Vì ngăn ngừa thể lực quân Đường tiêu hao quá nhiều, là một nhược điểm, Lưu Lan lựa chọn chiến thuật không khác lắm với Đỗ Hà, tốc chiến tốc thắng, phát huy lực lượng quân Đường tới mức tận cùng, liều lĩnh thể sống chết chém giết.

...

Tùng Tán Kiền Bồ trầm tĩnh nhìn chiến trường, phân tích lấy chiến trường một cách chi tiết, tỉ mỉ.

Lựa chọn này của hần, một quyết định chính xác hoặc sai lầm sẽ cải biến nhân sinh của mỗi người, trái lại, nhưng lựa chọn sai lầm, chính là hủy diệt.

Tùng Tán Kiền Bó đối mặt với đợt kích của quân Đường, liền làm ra quyết định gan dạ,

703. Chương 729+730: Át Chủ Bài Lớn Nhất 1+2

Thổ Phiên cũng không phải không có người tài ba, trái lại, đối mặt với nhu cầu của hần, đệ sĩ tài ba của Thổ Phiên, chỉ dùng bốn chữ nhân tài đông đúc để hình dung.

Một người trong đó nhìn thấy quân Đường đi vào Thanh Hải, đề nghị dùng Long Dịch chống cự, kiến tạo một thành lũy khổng lồ, dùng Long Dịch làm cứ điểm, chống cự quân Đường đợt kích. Nhưng Tùng Tán Kiền Bó cự tuyệt, hần không muốn đi học Tư Mã Ý, cũng giống như Đỗ Hà đi học Chư Cát Lượng, hao tổn hao tổn tới chết.

Hần muốn chiến thắng Đại Đường, đả bại Đại Đường, dùng làm chiến biến Thổ Phiên.

Tùng Tán Kiền Bó đúng là có chút cuồng vọng, nhưng cũng không có tự đại, cũng thấy được Thổ Phiên hiện tại không có thực lực rung chuyển con quái vật Đại Đường, hần chỉ có thể dựa vào cao nguyên Thanh Tàng, cộng thêm khí hậu mới có thể chiến đấu lại.

Tùng Tán Kiền Bó đam mê binh pháp, cho nên đối với thiên thời, địa lợi, nhân hòa phi thường để ý, cho rằng muốn chiến thắng Đại Đường, phải từ nơi này và ba đặc điểm khác. Hần có khí hậu cao nguyên là thiên thời, đặc điểm đồi núi của cao nguyên Thanh Tàng là địa lợi, dựa vào chúng là lợi khí khắc chế quân Đường. Thiên thời địa lợi đều có, chỉ cần mượn nhờ ông trời, đối phó quân Đường bách chiến bách thắng. Dùng ông trời, đánh vỡ thần thoại bất bại của quân Đường.

Long Dịch chính là thành lũy tốt nhất chống cự quân Đường, nhưng lại quá gần Thanh Hải, quân Đường có thể đi ra vào tự nhiên. Mà Long Dịch cũng có điểm không có lợi, nó nằm ở bên ngoài của cao nguyên Thanh Tàng. Có cao nguyên phản ứng, cũng chẳng phải chí mạng. Uy lực quá nhỏ, không đủ để làm quân Đường sụp đổ.

Cho nên Tùng Tán Kiền Bó bác bỏ đề nghị này, hần muốn đem Đường quân dẫn vào nội địa Thổ Phiên, muốn đem quân Đường dẫn vào sâu trong cao nguyên Thanh Tàng, cao nguyên chính là nơi có khí hậu ác liệt.

Sở dĩ chọn Long Dịch đối công với quân Đường, cũng không phải đơn thuần là thử thực lực của quân Đường, mà đang đánh giá, nhìn xem thực lực quân Đường như thế nào, để hần biết mà đối phó.

Trận chiến trước mắt, mục đích cũng không kém bao nhiêu.

Tùng Tán Kiền Bó không thêm quan tâm tới thành lũy phòng ngự Long Dịch, thì làm sao có thể đối công với quân Đường ở Tát Nặc La Dịch được.

Lúc này hần muốn nhìn xem, quân Đường từ từ xâm nhập, sẽ có bao nhiêu ảnh hưởng, có như suy nghĩ của hần hay không, có thể mượn lực ông trời, đánh tan quân Đường, tiêu diệt triệt để.

Trên chiến trường, quân Đường vẫn dùng mãnh gan dạ như trước, nhưng Tùng Tán Kiền Bó vẫn phát giác, quân Đường dùng mãnh gan dạ cũng không có phát huy toàn bộ thực lực của mình, so với trận chiến ở Long Dịch, biểu hiện của quân Đường hiện giờ, kém hơn rất nhiều.

Khí hậu của cao nguyên, trong lúc vô tình đã có tác dụng.

- Rút lui!

Tâm tình của Tùng Tán Kiền Bó đặc biệt thoải mái, thực lực của quân Đường bị khí hậu áp chế, cộng thêm trong tay hần có lá bài tẩy, hần đã nhìn thấy thắng lợi trong tay.

Lúc này thị vệ binh từ xa chạy tới, nói nhỏ vào tai của Tùng Tán Kiền Bó.

Tùng Tán Kiền Bó thần sắc di động, nhin không được quát khẽ, hỏi:

- Thật sự?

- Đúng là không giả!

Tùng Tán Kiên Bồ đột nhiên ngửa đầu cười to:

- Trời cũng giúp Thổ Phiên, thiên thời địa lợi nhân hoà, ba cái đều có, Thổ Phiên ta làm sao có thể không thắng.

Ất chủ bài chiến thắng lại nhiều hơn một cái, Tùng Tán Kiên Bồ càng tự tin vào thế cục hiện giờ.

Quân Thổ Phiên rút lui, giống nhau lúc trước, lui mà bất loạn, không cho quân Đường cơ hội truy kích.

Đỗ Hà cũng không có hạ lệnh truy kích, bởi vì không cần.

Tùng Tán Kiên Bồ còn tự đưa tới cửa.

Lần đầu tiên Đỗ Hà không có phát giác dụng ý của Tùng Tán Kiên Bồ, nhưng lần này không có ngốc nghếch đi tử chiến với địch, sao có thể dấu diếm được hần...

Dụ địch xâm nhập, kéo dài chiến tuyến, lợi dụng khí hậu đặc thù của cao nguyên Thanh Tàng, đè sập bọn họ, sau đó mới là đại chiến.

Đỗ Hà hạ lệnh cho tất cả binh sĩ nghỉ ngơi và khôi phục, trong đầu nghĩ cách làm thế nào phá bố cục này của Tùng Tán Kiên Bồ.

Bình tĩnh mà xem xét, bố cục của Tùng Tán Kiên Bồ cũng không phải cao minh, nhưng lại đánh vào tử huyệt của quân Đường.

Khí hậu cao nguyên, đối với người Trung Nguyên mà nói, đúng là có sức mạnh ghê gớm.

- Không thể một mực để Tùng Tán Kiên Bồ nắm mũi dẫn đi, làm thế nào chuyển bị động thành chủ động đây?

Đỗ Hà nhìn địa đồ trên bàn, trong mắt sáng ngời.

Tùng Tán Kiên Bồ từng chút từng chút dẫn bọn họ vào hố, mục đích của hần là dẫn bọn họ vào sâu bên trong, xâm nhập quá sâu, lợi dụng thiên thời, lợi dụng địa lợi, kéo dài chiến tuyến của bọn họ, sau đó tận lực tiêu hao lực lượng của bọn họ.

Mà ý đồ này, đã biết rõ, tại sao mình không dựa theo kịch bản của hần mà làm?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu của Đỗ Hà, Tùng Tán Kiên Bồ đánh một trận này, xét đến cùng vẫn là hao tổn, chỉ có điều phương thức tiêu hao không giống nhau.

Tiêu hao chiến, đây chính là phương thức duy nhất Thổ Phiên có thể chống lại Đại Đường.

Như Thổ Phiên lựa chọn chiến một trận ở Long Dịch, vậy thì liệu vật tư, liệu quốc lực. Đường triều quá cường đại, cũng không có khả năng gánh chịu cuộc chiến viễn chinh trong thời gian dài. Mà bây giờ Tùng Tán Kiên Bồ hao tổn thể lực của quân Đường, dùng khí hậu cao nguyên tiêu hao nhuệ khí của quân Đường, làm sức chiến đấu quân Đường giảm đi, như vậy bọn họ mới có thể làm ngư ông đắc lợi, một lần hành động đánh tan quân Đường

- Đông đông đông...

Đỗ Hà dùng ngón tay điểm lên địa đồ, trùng trùng điệp điệp gõ gõ, ngón tay chỉ vào một địa phương cách đô thành của Thổ Phiên một chút.

Quân Thổ Phiên rút lui rút lui, nhưng cuối cùng vẫn phải dừng lại, dừng chỗ này làm cứ điểm, dùng chúng tiêu hao quân Đường. Mà cứ điểm này bao gồm ba điều kiện: thứ nhất, có thể ngăn cản thế công điên cuồng của quân Đường; thứ hai, còn có đầy đủ vật tư, trải qua tiêu hao thời gian dài, mà không tổn hao Thổ Phiên; thứ ba, nó ở vào nơi sâu nhất trong cao nguyên Thanh Tàng, phản ứng của cao nguyên quá mạnh mẽ.

Chỗ này bao gồm ba điều kiện, chỉ có trên đất, mà nơi này cách đô thành của Thổ Phiên rất gần.

Thổ Phiên sẽ dùng bùn đất xây thành, không có gì năng lực phòng ngự, duy chỉ có đô thành là ngoại lệ. Hiển nhiên là vì đô thành đặc biệt, cho nên Tùng Tán Kiền Bồ dùng số tiền lớn thuê đại kiến trúc sư đồng tây kiến tạo ra. Tuy nói ngoại hình chẳng ra cái gì, nhưng chắc chắn là điểm không thể nghi ngờ. Với tư cách là thủ đô, La Sa chính là trung tâm kinh tế văn hóa của Thổ Phiên, có được nhà kho dự trữ vật tư lớn nhất, khổng chế mạch máu kinh tế của Thổ Phiên, chỉ cần La Sa không bị quân Đường chiếm giữ, cho dù tuyệt đại bộ phận lãnh địa đều bị quân Đường đánh hạ, căn cơ của Thổ Phiên không bị hao tổn. Cuối cùng La Sa nằm ở sâu trong cao nguyên Thanh Tàng, cũng phù hợp với điều kiện phản ứng của cao nguyên này.

Đỗ Hà đã khẳng định, quân Thổ Phiên cuối cùng sẽ lui về đây, gần La Sa.

- Người đầu... Gọi Tiết Nhân Quý, La Thông đến...

Trong nội tâm Đỗ Hà đã có kế hoạch, gọi hai vị tướng quân mà mình tính nhiệm nhất tới, ngấm lại, hẳn còn gọi thêm Chúc Hoắc tới.

Đại Đường Đạo Soái

Chương 730: Át chủ bài lớn nhất (2)

Tiết Nhân Quý, La Thông không giống với Trương Lượng, Lưu Lan, Tân Lão Nhi, bọn họ là bộ hạ cũ của hãn, bản sự thế nào bản thân hãn rất rõ, mà cũng là người chấp hành mệnh lệnh của mình một cách tuyệt đối nhất. Đối mặt với công việc quan trọng này, hãn quyết định dùng bộ hạ cũ của mình.

Tiết Nhân Quý, La Thông chưa tới, Đỗ Hà đã ghi một phong thư tín, đặt ở trong ngực.

Phút chốc, Tiết Nhân Quý, La Thông trước sau đi tới.

- Đại tổng quản...

Mặc dù bọn họ là bằng hữu, nhưng trong quân doanh chỉ phân tiêu chuẩn thượng và hạ cấp. Chào theo nghi thức quân đội, quan hệ tới uy tín của chủ tướng, không thể bỏ qua.

Đỗ Hà cười bảo bọn họ tới gần, nói:

- Có nhiệm vụ gian khổ cho các người, cho hai người các người hơn vạn quân tốt, bốn vạn chiến mã, các người rời doanh đi suốt đêm, mặc kệ chuyện khác, mang đại quân tới gần thủ đô La Sa của Thổ Phiên, đoạn tuyệt tất cả liên hệ giữa La Sa và quân Thổ Phiên, hơn nữa còn phải chuẩn bị cường công La Sa.

Tiết Nhân Quý, La Thông trước sau ngạc nhiên, một mình xâm nhập như vậy, phạm vào tối kỵ của binh gia.

Bọn họ nghe ngữ khí kiên định của Đỗ Hà, chân thật đáng tin, cũng không có hai lời, đồng thời đồng ý.

Đỗ Hà nghiêm nghị nói:

- Nếu các người binh lâm thành hạ (hãm thành nguy cấp), sẽ gặp ba tình thế nguy cấp. Thứ nhất, một mình xâm nhập; thứ hai, sẽ bị quân canh giữ thành La Sa và quân Thổ Phiên vây đánh; thứ ba, khí hậu ác liệt, La Sa nằm sâu trong cao nguyên Thanh Tàng, phải chú ý nhiều hơn, ta có ghi phương pháp đối ứng.

Đỗ Hà đã đi du lịch từ đời trước, kinh nghiệm phong phú, thời điểm tiến vào được hướng dẫn viên du lịch giảng giải, nói tỉ mỉ cách ứng phó khoa học với sự ác liệt của cao nguyên. Hiện tại được vật không đủ, nhưng những chú ý đó vô cùng hữu dụng.

- Mặt khác, thấu đáo, có việc gì thương nghị với nhau, đại quân các người ra ngoài, sinh tử tồn vong, không chỉ là chuyện của các người, còn quan hệ đến sự tồn vong của tướng sĩ ba quân, gặp chuyện cũng phải cân nhắc kỹ càng.

Đỗ Hà biết rõ năng lực của La Thông cùng Tiết Nhân Quý, cũng không có hao tâm tổn trí nhiều, chỉ lo lắng tính tình vội vàng xao động của La Thông, nhắc nhở hãn.

Tuy Tiết Nhân Quý có năng lực trên La Thông, nhưng thời gian lãnh binh của hãn ngắn, công tích còn kém hơn tùy tùng đi theo Đỗ Hà, La Thông. Cho nên chủ tướng đại quân sẽ là La Thông, Tiết Nhân Quý làm phó.

La Thông cười gật đầu, đối với năng lực của Tiết Nhân Quý hẳn rất phục.

Trải qua thời gian dài tiếp xúc, Tiết Nhân Quý đã được hẳn tán thành rồi. Mà hẳn chỉ tin phục mỗi mình Đỗ Hà.

Lúc này Chúc Hoắc với tư cách dẫn đường cho quân đội xuất hiện trong doanh.

Đỗ Hà bảo Chúc Hoắc đồng hành cùng Tiết Nhân Quý, La Thông.

Bảo hai tướng đi chuẩn bị.

Một giờ sau đó, Tiết Nhân Quý, La Thông cười kị binh nhẹ rời khỏi quân doanh quân Đường.

Kị binh nhẹ đi ẩn mật, bọn họ xuất phát rời doanh, lại đi một vòng, tránh ánh mắt trinh sát của quân Thổ Phiên, cộng thêm muốn nhanh chóng đi tới gần La Sa.

Đỗ Hà đưa mắt nhìn Tiết Nhân Quý, La Thông rời đi, huyết sáo, triệu hoán Mãnh nhi, đem thư tín chuyển đi, nhẹ giọng cười nói:

- Tùng Tán Kiên Bố, người đã giúp ta chuyện nhỏ, ta sẽ cảm kích người, người cầu nguyện đi...

Ý đồ chân chính của Đỗ Hà đã sắp thành công, nhất định phải phối hợp "ăn ý" với Tùng Tán Kiên Bố.

Sau khi Tùng Tán Kiên Bố phát giác được "Kỳ binh" này, đã là giữa trưa hôm sau.

- Cái gì?

Nhận được tin tức này, thần sắc Tùng Tán Kiên Bố đại biến, qua lại hai bước, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, có chút thời điểm gặp được đối thủ tốt, so với gặp rác rưởi, càng làm cho người ta cao hứng hơn, làm cho nhiệt huyết sôi trào, nói:

- Tốt một Đỗ Hà, hảo thủ đoạn, không ngờ khám phá ra thủ đoạn của hẳn, trực tiếp phái binh đi đánh La Sa, một chiêu này, đánh vào tử huyệt của chúng ta...

Đối mặt với Đại Đường bách chiến bách thắng, Tùng Tán Kiên Bố tuyệt đối không có chút khinh thị, có thể chiến một trận với Đại Đường, hẳn đem tất cả binh sĩ Thổ Phiên cầm trong tay. Ngay cả đội quân mạnh mẽ của đệ đệ cũng gọi tới. Thậm chí một ít hộ vệ La Sa cũng rút bớt đi, hiện tại La Sa cũng chỉ có hơn năm ngàn binh, đây là thời điểm phòng ngự yếu nhất.

Chư tướng của Thổ Phiên nghe tin này giống như nổ tung, võ tướng đứng đầu là Cách Nhĩ Đán nhảy lên đầu tiên, nói:

- Tán Phổ, vương thành binh thiếu, nếu như bị công hãm, vậy thì không ổn. Ta nguyện ý lãnh binh làm viện binh quay về, tiêu diệt đám quân Đường dám ăn gan báo này.

Tùng Tán Kiên Bố cũng không lo lắng, cho dù chiêu này của Đỗ Hà làm hẳn ăn cả kinh, nhưng hẳn nhanh khôi phục lại, dùng thái độ của văn võ dưới trướng. Hẳn lắc đầu bác bỏ ý tứ của Cách Nhĩ Đán, nói:

- Đuổi không kịp... Ngựa của chúng ta, không bằng bọn chúng...

Lãnh thổ Đại Đường rộng lớn, các đời quân chủ, đều có được các chuồng ngựa lớn. Quân mã của Đại Đường có hai loại, một loại là tây bắc Mã Cao cường tráng, sức bật mạnh, một loại khác chính là Hà Sáo, thấp bé tháo vát, sức chịu đựng mười phần. Cho nên kị binh quân Đường phối hợp với hai loại này, lúc đi vội sẽ dùng Hà Sáo làm chủ, lúc tác chiến, Mã Cao ở tây bắc làm chủ.

Cao nguyên Thanh Tàng cũng có ngựa, nhưng nơi của bọn họ là đồi núi, thiếu khuyết điều kiện nuôi thả ngựa, ngựa của bọn họ phần lớn đều dùng để vận chuyển, thiện ở phụ trọng, thiếu sức bật và tốc độ. Vốn không phải là đối thủ, quân Đường đã đi từ đêm qua, trừ phi ngựa của bọn họ có cánh, nếu không sẽ không có khả năng đuổi theo kịp.

Điểm này, Tùng Tán Kiên Bố thấy rất rõ ràng.

- Không thể một mình phái quân trở về tiếp viện, bọn chúng sẽ dùng chiến thuật binh mã, vây đánh viện binh. Trước công kích La sa, bức bách viện binh xuất binh, sau đó tiêu diệt viện binh. Có thể khẳng định,

sức chiến đấu của chi quân mã này rất mạnh. Phái quân trở về làm viện binh, tương đương với quỹ kế của bọn chúng, chúng ta không thể vô cơ hao tổn thực lực.

Tùng Tán Kiền Bồ tỉnh táo phân tích tình hình, liếc mắt bản đồ, rất là đau đầu, hẳn hi vọng vào lúc này có Khâm Lăng suy nghĩ giúp hắn.

Bởi vì văn hóa thấp, tất cả tướng quân của Thổ Phiên cơ hồ đều mù chữ, bảo bọn họ ra chiến trường giết địch còn được, nhưng thảo luận thương nghị đối sách thì đúng là đàn gảy tai trâu.

Tùng Tán Kiền Bồ cũng là người quyết tuyệt, rất nhanh liền ra lệnh.

- Bảo lính liên lạc ngày đêm chạy về báo tin, lệnh cho tất cả binh thủ thành, hơn nữa tụ tập tráng đinh trong thanh, bảo bọn họ tham gia huấn luyện, nếu có cần, thì tham gia bảo vệ thủ đô. Mặt khác... Truyền lệnh ba quân, lập tức nhổ trại, toàn bộ đại quân lui về sau chút ít.

Hắn đưa ra mệnh lệnh này có chút không tình nguyện, theo như kịch bản của hắn, quân Đường không ngừng bị dẫn vào sâu trong cao nguyên, thông qua giao chiến thăm dò, không ngừng giả bại, từng bước thăm dò thực lực của quân Đường yếu đi bao nhiêu, cuối cùng mới lui đến điểm tử thủ, chờ đợi chiến cơ, lợi dùng át chủ bài trong tay, toàn lực thủ thắng.

Nhưng bây giờ tất cả bởi vì kỳ binh của Đỗ Hà mà tan vỡ, Đỗ Hà đã khám phá ra kế hoạch của hắn.

704. Chương 731 : Mười Đồ Bí Mật (thượng)

Chuyện này làm cho hắn có cảm giác bị thua, rất không thoải mái.

Nhưng sâu trong lòng của hắn, Tùng Tán Kiền Bồ vẫn âm thầm may mắn, may mắn Đỗ Hà mặc dù thăm dò ra được kế hoạch của hắn, vì thắng lợi, cho dù bước vào đầm rồng hang hổ, nhưng kế hoạch cuối cùng của hắn cũng không có thất bại, đây là át chủ bài đặc biệt của

chuẩn bị cho quân Đường, có đất dụng võ rồi.

Tùng Tán Kiền Bồ chuẩn bị phát sóng cho chư tướng, chiêu bí mật nói cho tâm phúc nghe, đưa cho hắn một phong thư chạy về phía Nam Chiếu.

Nam Chiếu chia làm Bạch Man cùng Ô Man, Bạch Man tự xưng có tổ tiên là người An Ấp, từ Tây Tấn chuyển đến Nam Ninh, ở chỗ này sinh sống, cho nên văn tự của Bạch Man giống với nhà Hán, ngôn ngữ gần, cày ruộng dưỡng tằm, giống như người Hán. Nhưng Ô Man vừa vặn trái lại, Ô Man dùng chăn nuôi gia súc lập nghiệp, không biết canh dệt, đã man dũng mãnh.

Bọn họ có quan hệ phức tạp với nhau, bình thường cả hai có mâu thuẫn, nhưng khi có chiến tranh, cộng đồng đối ngoại, nhiều lần xâm lấn làm cho Tùng Tán Kiền Bồ chịu nhiều đau khổ.

Trong lòng Tùng Tán Kiền Bồ không cách nào làm gì được Nam Chiếu, âm thầm ly gián, làm cho Ô Man, Bạch Man căm thù nội đấu, mà hắn âm thầm vụng trộm tương trợ Ô Man chiến thắng Bạch Man, thống nhất Nam Chiếu.

Tùng Tán Kiền Bồ và Nam Chiếu Vương Mông Nan kết thành huynh đệ sống chết.

Viện binh của Nam Chiếu, chính là át chủ bài của Tùng Tán Kiền Bồ.

Ngựa đi rất nhanh, trên đường yên tĩnh, một kỵ binh có tốc độ cao nhất chạy như bay trên cao nguyên Thanh Tàng.

Hắn chính là người mang tin tức của Tùng Tán Kiền Bồ, hiển dâng tính mạng chạy đến thủ đô La Sa của Thổ Phiên.

Quân mã của Thổ Phiên không bằng quân mã Đại Đường, nhưng dù sao cũng là một quốc gia, một phương bá chủ, vài thớt thiên lý mã vẫn phải có. Cho nên người đưa tin trước khi đi, Tùng Tán Kiền Bồ đặc biệt đem tọa kỵ của mình cho hắn, làm tọa kỵ cho hắn. Tọa kỵ của Tùng Tán Kiền Bồ là một thớt lương câu mà hắn bỏ số tiền lớn ra mua, có khả năng ngày đi ngàn dặm.

Người mang tin tức cười nó, ngày đêm chạy đi, người ngựa không nghỉ, rốt cục cũng sắp tới La Sa trước quân Đường, từ sau mà vượt qua trước.

Tiết Nhân Quý, La Thông đều là tướng lĩnh biết binh pháp, cũng biết binh quý thần tốc, đêm đó vừa rời quân doanh, lập tức cho quân đi cực nhanh, ý định đánh úp, xuất kỳ bất ý. Nhưng bọn họ vẫn chậm một bước, cũng không phải bọn họ trì hoãn trên đường, mà là vì đại quân liên lụy.

Hai vạn đại quân cho dù là binh tinh nhuệ đi nữa, cũng không có khả năng người nào cũng mau lẹ, tốc độ mau hơn nữa, cũng có hạn. Mà người mang tin tức chỉ cười một ngựa, không mang gánh nặng trên người, đương nhiên nhanh hơn mấy phần, đi tới trước một bước.

Người mang tin tức truyền vương lệnh của Tùng Tấn Kiên Bố, cho nên quân phòng vệ đang giương giáo sáng, củng cố phòng ngự của thành trì, trước khi đại quân trở về, bảo đảm La Sa không mất.

Tùng Tấn Kiên Bố tại Thổ Phiên là tồn tại giống như thần, có được uy tín cực cao.

Mà tướng thủ thành vừa nhận được mệnh lệnh, không có chút do dự, y theo Tùng Tấn Kiên Bố mà làm, tăng cường phòng thủ, củng cố phòng thủ thành trì.

Thời điểm Tiết Nhân Quý, La Thông đến dưới thành La Sa, đối mặt chính là một thành trì được chuẩn bị phòng ngự sung túc.

Từ xưa đến nay, công thành đều là chuyện bất đắc dĩ, có thể kéo thương vong và chênh lệch quân số xuống mức thấp nhất.

Tiết Nhân Quý, La Thông thấy quân thủ thành đã có chuẩn bị, trong lúc nhất thời cũng bỏ đi ý niệm cường công trong đầu. Bọn họ một đường đi tới, tiêu hao quá nhiều thể lực, không có khả năng chống lại cường công của thủ thành, đương nhiên có thể nắm chút ít thượng phong, nhưng nếu đối phương đã có chuẩn bị, tinh thần mười phần, lại thua một bậc, cường công không phải quyết định sáng suốt.

Nhưng hai tướng tuân theo mệnh lệnh của Đỗ Hà, là nghỉ ngơi và hồi phục, cũng chia ra. Một bộ phận nghỉ ngơi, một bộ phận khác chặt cây cối, chế tạo khí giới công thành, ý định tìm thời điểm thích hợp mà công thành.

Tướng thủ thành của La Sa là Đạt Duyên, thời điểm Tùng Tấn Kiên Bố còn chưa sinh ra thì Đạt Duyên đã hiệu lực cho Thổ Phiên, bốn mươi năm như một ngày. Hắn không có tài cán xuất sắc gì, nhưng tuyệt đối là trung thành như một. Cũng bởi vì như thế, Tùng Tấn Kiên Bố mới yên tâm giao mạch máu của mình cho một người khác.

Sở trường lớn nhất của Đạt Duyên là ổn trọng trung hậu, theo lệnh mà làm, từ khi nhận được mệnh lệnh, hắn liền không trở về nhà, ở tại cổng thành, một ngày mấy lần tuần tra xem xét, lo lắng bằng mắt không bằng lòng giảm xuống thấp nhất, phá hỏng đại sự của bọn họ, làm cho quân Đường thừa cơ mà vào.

Cấu tạo thành trì của La Sa có chút đặc biệt, đó bởi vì quan hệ mật thiết tới sự phát triển của Thổ Phiên. Thổ Phiên có thể lớn mạnh như hôm nay, đại đa số đều quy công cho tính cách hải nạp bách xuyên của Tùng Tấn Kiên Bố. Hắn không có quan niệm cổ xưa gì, thấy cái gì tốt là học.

Mà tu kiến tòa thành giống như thế này, phân biệt mời kiến trúc sư nổi tiếng khắp đông tây, cùng nhau nghiên cứu. Mà tòa đô thành La Sa này do kiến trúc sư đông tây hợp lực mà làm, có đặc điểm của nhau. Tường thành phía đông chắc chắn, mà tường thành phía tây thì cao sừng sững, giống như pháo đài. Cho nên tường thành của La Sa hội tụ được chắc chắn, cũng có đặc tính cao.

Đứng ở lỗ châu mai, phối hợp với đặc tính hoang vắng của Thổ Phiên, có thể xem xét tình hình suốt vài dặm, thấy rành mạch.

Đạt Duyên nhìn bao quát qua lỗ châu mai, nhìn thấy quân Đường chuẩn bị khí giới công thành, có ý định công thành, càng không dám khinh thường, lần nữa tăng cường phòng thủ.

...

La Sa với tư cách là đô thành lớn nhất Thổ Phiên, đặc điểm lớn nhất chính là tạp.

Đây là bởi vì chính sách lúc trước của Tùng Tán Kiền Bố, Tùng Tán Kiền Bố diệt quốc hơn mười quốc gia, vì xúc tiến phát triển, cho nên tập trung dân chúng các quốc gia lại một chỗ.

Với tư cách là đô thành Thổ Phiên, ở La Sa tụ tập dân chúng của hơn mười quốc gia bị diệt, cộng thêm kỳ nhân dị sĩ ở các nơi đến tìm cơ hội, cho nên nói đây là Trường An thứ hai, không người nào phản bác.

Ở trong đám người này, có một đám người phân bố ở tất cả đầu đường, đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Bọn chúng giống như đang đi dạo phố, nhưng đôi mắt lại đánh giá tình hình bốn phía. Nếu người có tâm chú ý tới bọn họ, mười phần chắc chắn sẽ phát hiện bọn chúng là tặc.

Thẳng đến khi trời tối, bọn chúng đi tới địa phương khác, không cùng đường tuyến, đến nơi hoang vắng không chút thu hút, tụ lại với nhau.

Đây chính là đòn sát thủ bí mật của Đỗ Hà, nhiều lần giúp hấn đại ân.

Người chủ trì chính là Hoàng Phủ Hạo Hoa, là trợ thủ đắc lực dưới trướng của Đỗ Hà.

Theo thời gian qua đi, Hoàng Phủ Hạo Hoa tráng niên từ từ ổn trọng hơn trước kia, đã có thể một mình đảm đương một phía, trở thành người phát ngôn của Đỗ Hà.

Trong đại sảnh căn phòng bỏ đi, Đạp Nguyệt Lưu Hương tụ tại một chỗ, họ nói rõ các kiến trúc hôm nay gặp được, mỗi một ít ngõ hẻm, mỗi một đường đi, mỗi một chi tiết, tỉ mỉ đều kể rõ ràng, sau đó có một người tinh thông hội họa sẽ vẽ miêu tả ra.

705. Chương 732 : Mười Đồi Bí Mật (hạ)

Thủ binh nhà kho hiện giờ chỉ có năm trăm, cộng thêm thay phiên trực với nhau, cho nên mỗi lần chỉ có hai trăm người. Mà hai trăm người duy trì một nhà kho cỡ lớn thế này mà nói, địa phương có thể phòng thủ vô cùng có hạn.

Bọn họ cũng chỉ có thể bố phòng ở chỗ hiểm yếu, trông coi các tuyến đường qua lại.

Phong Phong, Bình Hạo hai vị tiểu đội trưởng chính là thiên tướng phụ trách trực đêm hôm nay, bọn họ vừa mới thay quân, hai người mới từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, bởi vì chưa ngủ đủ, con mắt híp lại, bộ dáng chưa tỉnh mộng.

- Lão ca, tại sao chúng ta không ngủ lưng một chút, ở đây làm gì có chuyện. Mỗi ngày trông coi cái nhà kho này, ta cảm thấy được ta sắp biến thành môn thần rồi.

Phùng Phong quệt miệng, vẻ mặt báo oán.

Bình Hạo cảm động lây gật gật đầu, nhận đồng nói:

- Cũng không phải, canh giữ ở cái địa phương này, con của ta tới giờ còn quở trách ta. Nói ta còn kém hơn những tên Lăng Tử, tức chết ta. Nhớ năm đó lão tử đùa nghịch Lăng Tử trên lưỡi đao, hiện tại thì lại biến thành không bằng hấn, không phải bởi vì nhiệm vụ sao? Thật không rõ, cái nhà kho bỏ đi này, có gì cần chúng ta bảo vệ?

Tùng Tán Kiền Bố an bài Cự Thương, thủ vệ ở đây đều là quân tinh nhuệ nhất, là một trong những vương bài. Có thể thấy được Tùng Tán Kiền Bố coi trọng nhà kho này thế nào, nhưng mà hấn xem nhẹ một điểm, đó chính là nhân tâm. Với tư cách vương bài mạnh nhất, bọn họ cần chiến tích hiển hách, về đến nhà, dọc đường đi sẽ được người người ngưỡng mộ.

Mà hiện giờ, vương bài mạnh nhất biến thành thủ vệ nhà kho, trong lúc này, kém hơn không chỉ vài lần.

Lại nói Bình Hạo, tư lịch, thân phận và địa vị của hấn cao hơn Lăng Tử, nhưng Lăng Tử lại biến thành tiểu tướng thủ thành, là tùy thời tùy chỗ có thể xuất binh giao thủ, phong quang của hấn còn tốt hơn tên thủ lĩnh bảo vệ nhà kho nhiều, không cần nói cũng biết.

Đặc biệt đãi ngộ này, làm cho vương bài mạnh nhất thân kinh bách chiến cảm thấy khác thường, hiệu suất cũng giảm xuống rất nhiều.

- Ồ...

Phùng Phong đang muốn nói chuyện, khóe mắt liếc qua, nhìn thấy một cái bóng lóe lên, vội vàng nhìn qua.

- Sao thế?

Ánh mắt Bình Hạo nhìn theo.

Phùng Phong cổ quái nói ra:

- Không, không có gì... Có khả năng là ta hoa mắt, vừa mới cảm thấy có bóng đen từ không trung bay qua...

Bình Hạo bật cười nói:

- Xem ra mắt của người quá kém a, người làm sao biết bay, có khả năng là con dơi thôi, lại nói ngày hôm qua, một con mèo không biết lúc nào chạy vào nhà kho, chạy trên mái nhà. Còn tưởng rằng náo tặc, giày vò người ta.

Phùng Phong cũng là một trong những người bị hại, nhận đồng cái thuyết pháp này, không nói nhiều.

Bình Hạo ngáp một cái thật dài, nói:

- Người trông coi đi, ta tìm địa phương ngủ một lát. Thật sự là, thành đô không có phá, còn lo lắng quân Đường mọc cánh bay vào thành a.

Bởi vì trong nội tâm bất mãn, biệt khuất, cho dù là vương bài mạnh nhất, cũng xuất hiện tâm tư lười biếng.

Bình Hạo nói sai, người tuy không có cánh, nhưng nếu có khí cụ, thân thủ siêu quần, hoàn toàn có thể làm cánh.

Thời điểm bọn họ nói chuyện phiếm, tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương đã đi vào Cự Thương.

Tần Dục quen việc dễ làm, lợi dụng góc chết thị giác của quân canh phòng, đi thẳng vào nhà kho chứa dầu, thấp giọng nói:

- Tại đây đều là dầu, chỉ cần cho lửa, chúng ta tưới lên lương thực, có thể làm ít công nhiều. Ngày hôm qua ta đặc biệt bỏ con mèo vào trong nhà kho, đùa nghịch bọn chúng hơn nửa đêm. Cuối cùng ta lặng lẽ thu con mèo. Những tên thủ vệ này biết rõ trong nhà kho có mèo chỉ cần cẩn thận chút ít, không phát ra âm thanh quá lớn, có lẽ không có người nào để ý tới.

Tần Dục thận trọng, phương diện chi tiết, tỉ mỉ hẳn làm vô cùng hoàn mỹ. Con mèo lúc này, chỉ cần con mèo Tần Dục không bị bắt đi, mặc dù có chút động tĩnh, thủ vệ cũng cho rằng là do con mèo gây nên, dễ dàng hơn cho hành động của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Đây cũng là toàn bộ kế hoạch của Đỗ Hà, Thổ Phiên muốn chơi đánh giằng co, tử thủ thời gian dài. Dùng biện pháp sử dụng khí hậu cao nguyên gây bất lợi cho quân Đường, Đỗ Hà đã suy nghĩ, có biện pháp nào bức bách quân Thổ Phiên tốc chiến tốc thắng với quân Đường.

Trải qua tự định giá, cũng có kết quả hôm nay, chỉ cần bị phá hủy kho dự trữ lương thảo vật tư của Thổ Phiên, Thổ Phiên không có khả năng chơi hao tổn chiến. Một mực ở vào thế bị động với quân Đường, cũng có thể thay đổi càn khôn, đem quyền chủ động nắm trong tay của mình.

Lửa mạnh bốc lên hùng hực, đặc điểm lớn nhất của nhà kho là khô ráo, mà trong nhà kho có nơi chứa dầu, chỉ cần có chút lửa, chẳng khác gì cồn bốc cháy.

Lửa được dầu trợ giúp, dầu đốt lương thực, phút chốc cả một nửa nhà kho bị lửa vây quanh.

- Cứu hỏa, cứu hỏa...

Quân Thổ Phiên phác giác lửa cháy trong nhà kho, thì đã trễ, bọn họ kinh hô, kêu to thúc giục.

Bọn họ vội vàng cầm thùng chạy tới bên cạnh giếng, lại ngoài ý muốn phát hiện bên cạnh giếng không có dây thùng múc nước, cao điểm của Thổ Phiên, chính là thiếu nước, mà toàn bộ Thổ Phiên không có con sông nào. Những địa phương khác toàn duy trì sinh hoạt bằng giếng nước.

Vì thuận tiện, bên giếng nước đều có thùng nước công cộng, dùng dây thừng dài buộc lên, dùng để múc nước. Nhưng hôm nay vào lúc lửa cháy, dây thừng thùng biến mất không thấy đâu nữa.

Giếng nước của Thổ Phiên không phải giếng nước của Trung Nguyên, Trung Nguyên nước ngầm nhiều, chỉ cần đào sâu vài mét là có thể lấy được nước rồi, tại cao nguyên, không có hơn hai mươi mét không có khả năng tìm được nước, không có dây thừng, thì không cách nào lấy được nước lên.

Lửa bùng nổ, một đám quân tốt chỉ chỉ có thể nhìn giếng nước mà lo lắng suông, một hồi lâu, mới có người tìm được dây thừng dài, một lần nữa làm thùng múc nước. Cột dây thừng vào thùng, lại bị kích phát hiện, giếng nước không biết vào lúc nào bị thứ gì đó bịt kín, không cách nào cho thùng múc nước được.

Đây chính là kiệt tác của Đạp Nguyệt Lưu Hương, muốn mở rộng thể lửa, phương pháp tốt nhất chính là cắt đứt nguồn nước, làm cho không người nào có thể nghĩ cách cứu viện.

Bởi vậy trước khi phóng hỏa, Đạp Nguyệt Lưu Hương đã âm thầm lấy dây thừng và thùng đi, sau đó tiến vào giếng nước, đem một tấm gỗ nghiêng hai bên để chặn thùng múc nước, phòng ngừa quân Thổ Phiên lấy nước cứu viện.

Nước không có, thể lửa bốc lên cao.

Thời điểm gấp tới độ sứt đầu mẻ trán, một chỗ khác cách Cự Thương không xa cũng nhận được đả ngộ tương tự.

Cự Thương và những nơi khác đều có đả ngộ tương tự, cũng bởi vì thủ vệ nhà kho, cho nên thủ vệ mới sinh lười biếng, thời điểm Cự Thương xảy ra hỏa hoạn, bọn họ còn tưởng rằng là khu nhà cao cấp cháy, lại xem náo nhiệt, nhưng không nghĩ tới khi đi ra quan sát, Đạp Nguyệt Lưu Hương đã lên vào nhà kho, bắt đầu động tay động chân ở nhà kho.

Mà những giếng nước ở gần cũng bị chiếu cố đặc biệt, trong thời gian ngắn không cách nào dập lửa được.

...

Bên ngoài thành La Sa, nơi trú quân của quân Đường.

Mặc dù vào ban đêm, nhưng La Thông, Tiết Nhân Quý cũng không có nghỉ ngơi, bọn họ đang quan sát thành La Sa, triển khai diễn luyện công thủ, chỉ cần thành La Sa có sơ hở, thì đó là lúc công thành, càng thêm thuận lợi.

706. Chương 732 : Mười Đồi Bí Mật (hạ)

Thủ binh nhà kho hiện giờ chỉ có năm trăm, cộng thêm thay phiên trực với nhau, cho nên mỗi lần chỉ có hai trăm người. Mà hai trăm người duy trì một nhà kho cỡ lớn thế này mà nói, địa phương có thể phòng thủ vô cùng có hạn.

Bọn họ cũng chỉ có thể bố phòng ở chỗ hiểm yếu, trông coi các tuyến đường qua lại.

Phong Phong, Bình Hạo hai vị tiểu đội trưởng chính là thiên tướng phụ trách trực đêm hôm nay, bọn họ vừa mới thay quân, hai người mới từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, bởi vì chưa ngủ đủ, con mắt híp lại, bộ dáng chưa tỉnh mộng.

- Lão ca, tại sao chúng ta không ngã lưng một chút, ở đây làm gì có chuyện. Mỗi ngày trông coi cái nhà kho này, ta cảm thấy được ta sắp biến thành môn thần rồi.

Phùng Phong nguyệt miện, vẽ mặt báo oán.

Bình Hạo cảm động lây gật gật đầu, nhận đồng nói:

- Cũng không phải, canh giữ ở cái địa phương này, con của ta tới giờ còn quả trách ta. Nói ta còn kém hơn những tên Lăng Tử, tức chết ta. Nhớ năm đó lão tử đùa nghịch Lăng Tử trên lưỡi đao, hiện tại thì lại biến thành không bằng hán, không phải bởi vì nhiệm vụ sao? Thật không rõ, cái nhà kho bỏ đi này, có gì cần chúng ta bảo vệ?

Tùng Tán Kiên Bồ an bài Cự Thương, thủ vệ ở đây đều là quân tinh nhuệ nhất, là một trong những vương bài. Có thể thấy được Tùng Tán Kiên Bồ coi trọng nhà kho này thế nào, nhưng mà hẳn xem nhẹ một điểm, đó chính là nhân tâm. Với tư cách vương bài mạnh nhất, bọn họ cần chiến tích hiển hách, về đến nhà, dọc đường đi sẽ được người người ngưỡng mộ.

Mà hiện giờ, vương bài mạnh nhất biến thành thủ vệ nhà kho, trong lúc này, kém hơn không chỉ vài lần.

Lại nói Bình Hạo, tư lịch, thân phận và địa vị của hắn cao hơn Lăng Tử, nhưng Lăng Tử lại biến thành tiểu tướng thủ thành, là tùy thời tùy chỗ có thể xuất binh giao thủ, phong quang của hắn còn tốt hơn tên thủ lĩnh bảo vệ nhà kho nhiều, không cần nói cũng biết.

Đặc biệt đãi ngộ này, làm cho vương bài mạnh nhất thân kinh bách chiến cảm thấy khác thường, hiệu suất cũng giảm xuống rất nhiều.

- Ồ...

Phùng Phong đang muốn nói chuyện, khóe mắt liếc qua, nhìn thấy một cái bóng lóe lên, vội vàng nhìn qua.

- Sao thế?

Ánh mắt Bình Hạo nhìn theo.

Phùng Phong cổ quái nói ra:

- Không, không có gì... Có khả năng là ta hoa mắt, vừa mới cảm thấy có bóng đen từ không trung bay qua...

Bình Hạo bật cười nói:

- Xem ra mắt của người quá kém a, người làm sao biết bay, có khả năng là con dơi thôi, lại nói ngày hôm qua, một con mèo không biết lúc nào chạy vào nhà kho, chạy trên mái nhà. Còn tưởng rằng náo tặc, giày vò người ta.

Phùng Phong cũng là một trong những người bị hại, nhận đồng cái thuyết pháp này, không nói nhiều.

Bình Hạo ngập một cái thật dài, nói:

- Người trông coi đi, ta tìm địa phương ngủ một lát. Thật sự là, thành đô không có phá, còn lo lắng quân Đường mọc cánh bay vào thành a.

Bởi vì trong nội tâm bất mãn, biệt khuất, cho dù là vương bài mạnh nhất, cũng xuất hiện tâm tư lười biếng.

Bình Hạo nói sai, người tuy không có cánh, nhưng nếu có khí cụ, thân thủ siêu quần, hoàn toàn có thể làm cánh.

Thời điểm bọn họ nói chuyện phiếm, tiểu đội Đạp Nguyệt Lưu Hương đã đi vào Cự Thương.

Tần Dục quen việc dễ làm, lợi dụng góc chết thị giác của quân canh phòng, đi thẳng vào nhà kho chứa dầu, thấp giọng nói:

- Tại đây đều là dầu, chỉ cần cho lửa, chúng ta tưới lên lương thực, có thể làm ít công nhiều. Ngày hôm qua ta đặc biệt bỏ con mèo vào trong nhà kho, đùa nghịch bọn chúng hơn nửa đêm. Cuối cùng ta lặng lẽ thu con mèo. Những tên thủ vệ này biết rõ trong nhà kho có mèo chỉ cần cẩn thận chút ít, không phát ra âm thanh quá lớn, có lẽ không có người nào để ý tới.

Tần Dục thận trọng, phương diện chi tiết, tỉ mỉ hẳn làm vô cùng hoàn mỹ. Con mèo lúc này, chỉ cần con mèo Tần Dục không bị bắt đi, mặc dù có chút động tĩnh, thủ vệ cũng cho rằng là do con mèo gây nên, dễ dàng hơn cho hành động của Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Đây cũng là toàn bộ kế hoạch của Đỗ Hà, Thổ Phiên muốn chơi đánh giằng co, tử thủ thời gian dài. Dùng biện pháp sử dụng khí hậu cao nguyên gây bất lợi cho quân Đường, Đỗ Hà đã suy nghĩ, có biện pháp nào bức bách quân Thổ Phiên tốc chiến tốc thắng với quân Đường.

Trải qua tự định giá, cũng có kết quả hôm nay, chỉ cần bị phá hủy kho dự trữ lương thảo vật tư của Thổ Phiên, Thổ Phiên không có khả năng chơi hao tổn chiến. Một mực ở vào thế bị động với quân Đường, cũng có thể thay đổi càn khôn, đem quyền chủ động nắm trong tay của mình.

Lửa mạnh bốc lên hùng hực, đặc điểm lớn nhất của nhà kho là khô ráo, mà trong nhà kho có nơi chứa dầu, chỉ cần có chút lửa, chẳng khác gì cồn bốc cháy.

Lửa được dầu trợ giúp, dầu đốt lương thực, phút chốc cả một nửa nhà kho bị lửa vây quanh.

- Cứu hỏa, cứu hỏa...

Quân Thổ Phiên phác giác lửa cháy trong nhà kho, thì đã trễ, bọn họ kinh hô, kêu to thúc giục.

Bọn họ vội vàng cầm thùng chạy tới bên cạnh giếng, lại ngoài ý muốn phát hiện bên cạnh giếng không có dây thùng múc nước, cao điểm của Thổ Phiên, chính là thiếu nước, mà toàn bộ Thổ Phiên không có con sông nào. Những địa phương khác toàn duy trì sinh hoạt bằng giếng nước.

Vì thuận tiện, bên giếng nước đều có thùng nước công cộng, dùng dây thùng dài buộc lên, dùng để múc nước. Nhưng hôm nay vào lúc lửa cháy, dây thùng thùng biến mất không thấy đâu nữa.

Giếng nước của Thổ Phiên không phải giếng nước của Trung Nguyên, Trung Nguyên nước ngầm nhiều, chỉ cần đào sâu vài mét là có thể lấy được nước rồi, tại cao nguyên, không có hơn hai mươi mét không có khả năng tìm được nước, không có dây thùng, thì không cách nào lấy được nước lên.

Lửa bùng nổ, một đám quân tốt chỉ chỉ có thể nhìn giếng nước mà lo lắng suông, một hồi lâu, mới có người tìm được dây thùng dài, một lần nữa làm thùng múc nước. Cột dây thùng vào thùng, lại bị kích phát hiện, giếng nước không biết vào lúc nào bị thứ gì đó bịt kín, không cách nào cho thùng múc nước được.

Đây chính là kiệt tác của Đạp Nguyệt Lưu Hương, muốn mở rộng thế lửa, phương pháp tốt nhất chính là cắt đứt nguồn nước, làm cho không người nào có thể nghĩ cách cứu viện.

Bởi vậy trước khi phóng hỏa, Đạp Nguyệt Lưu Hương đã âm thầm lấy dây thùng và thùng đi, sau đó tiến vào giếng nước, đem một tấm gỗ nghiêng hai bên để chặn thùng múc nước, phòng ngừa quân Thổ Phiên lấy nước cứu viện.

Nước không có, thế lửa bốc lên cao.

Thời điểm gấp tới độ sứt đầu mẻ trán, một chỗ khác cách Cự Thương không xa cũng nhận được đả ngộ tương tự.

Cự Thương và những nơi khác đều có đả ngộ tương tự, cũng bởi vì thủ vệ nhà kho, cho nên thủ vệ mới sinh lười biếng, thời điểm Cự Thương xảy ra hỏa hoạn, bọn họ còn tưởng rằng là khu nhà cao cấp cháy, lại xem náo nhiệt, nhưng không nghĩ tới khi đi ra quan sát, Đạp Nguyệt Lưu Hương đã lên vào nhà kho, bắt đầu động tay động chân ở nhà kho.

Mà những giếng nước ở gần cũng bị chiếu cố đặc biệt, trong thời gian ngắn không cách nào dập lửa được.

...

Bên ngoài thành La Sa, nơi trú quân của quân Đường.

Mặc dù vào ban đêm, nhưng La Thông, Tiết Nhân Quý cũng không có nghỉ ngơi, bọn họ đang quan sát thành La Sa, triển khai diễn luyện công thủ, chỉ cần thành La Sa có sơ hở, thì đó là lúc công thành, càng thêm thuận lợi.

707. Chương 733 : Toàn Bộ Bỏ Cự (thượng)

Trong khi bọn họ thương nghị hăng say, nhận ra tình huống khác thường trong thành La Sa.

Thần sắc cả hai khác thường, bước nhanh đi ra quân trường, nhìn thành La Sa ở xa xa.

Màn lửa đỏ bốc lên bầu trời, rất thu hút trong lúc trời tối đen như mực.

- Đây là tình huống gì?

La Thông có chút há hốc mồm, bọn họ chưa tiến công, nhưng dường như địch quân đã xảy ra vấn đề.

Trong nội tâm của Tiết Nhân Quý cảm thấy đây là thủ đoạn của Đỗ Hà thủ đoạn, cười nói:

- Mặc kệ tình huống như thế nào, dù sao chúng ta bây giờ không có việc gì làm, bọn chúng đang ngọt ngào, chế tạo một chút phiền toái...

La Thông sáng mắt, ngẫm hiểu, vội vàng đi điều binh.

Khi Cự Thương bốc cháy, Cự Thương không được dập lửa, trên mặt của những thủ vệ không còn thần thái. Đạt Duyên cũng biết được ý nghĩa của Cự Thương với Thổ Phiên, trong lúc nhất thời tâm tư tự sát tạ tội cũng có.

Nhưng vị tướng già này, gặp chuyện không hoảng hốt, quyết đoán hạ lệnh dân chúng cứu hỏa, một phương diện khác cũng chuẩn bị rút ra một ít quân tốt, hy vọng có thể tận khả năng giảm thiểu tổn thất.

Thời điểm hấn điều động quân tốt, hấn nhận được tin tức quân Đường bắt đầu ra tay.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể điều quân tốt trở về đơn vị, chuẩn bị nghênh chiến quân Đường.

Thổ Phiên là đệ nhất đại thành ở tây nam, nhân khẩu có hơn hai mươi vạn, lực lượng của bọn họ, vô cùng cường đại.

Hoàng Phủ Hạo Hoa nhìn thấy từng đám dân chúng có tổ chức lao ra, trong nội tâm cũng sinh ra kiên kỳ.

Nhiệm vụ bọn họ đã hoàn thành, nhưng làm không được tốt lắm.

Đốt tất cả vật tư chính là kết quả bọn họ muốn thấy nhất, hiện nay thế lửa đã bị đẩy lùi, nhưng vẫn còn vật tư, được cứu ra ngoài.

- Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả mọi người, tứ tán ra. Từ một nơi bí mật gần đó, đem tất cả các căn nhà lớn ở gần đó, đốt cho ta.

Hoàng Phủ Hạo Hoa ra mệnh lệnh này, đã thay đổi mấu chốt toàn thành.

Dân chúng Thổ Phiên tổ chức dập lửa cho quốc gia, đó là quan tâm tới quốc gia, bọn họ không chút do dự tổ chức đội ngũ cứu hỏa. Nhưng dân chúng thấy nhà của mình xuất hiện cháy, bọn họ sẽ vì an nguy gia đình mình, có tâm tư đi cứu hỏa cho quốc gia sao?

Từ một nơi ngoài ý muốn có lửa bốc lên, tổ chức đội cứu hỏa, cũng ít đi, cho đến toàn bộ.

Lửa cháy suốt một đêm, bởi vì thiếu cách cứu hỏa kịp thời, rất nhiều đồ vật bắt lửa bốc cháy, bùng lên, đến cuối cùng không cách nào khống chế, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả vật tử biến mất trong lửa.

Từ nhà kho, tất cả nhà cửa dân chúng ở gần đó cũng bị tai bay vạ gió, làm cho Đạp Nguyệt Lưu Hương đốt sạch.

Nhưng bởi vì lửa bùng lên gần nhà kho, dân chúng gần đó bình tĩnh, nhân số thương vong không lớn.

Nhưng cũng chính vì trận lửa lớn này, đã biến thành bước ngoặt của cuộc chiến.

Lửa càng cháy càng vượng, chấn động cả thành La Sa, mà ngay cả quân Đường ở bên ngoài thành, cũng biết rõ tin tức.

Bọn họ nhận được tin tức cũng không phải quá chuẩn xác, chỉ nhờ vào các con đường đặc thù, biết rõ kho dự trữ trong thành La Sa bốc cháy.

La Thông, Tiết Nhân Quý sau khi nghe được tin này, lúc này tụ cùng một chỗ, đang thương nghị triển khai việc gì.

- Quá lợi hại, đại tổng quản thật sự quá lợi hại... Thật không biết đại tổng quản làm từ lúc nào...

Về mặt Tiết Nhân Quý sợ hãi thán phục, mặc dù không có chứng cứ nào chứng thực chuyện này có liên quan gì tới Đỗ Hà, nhưng hấn cũng đoán được là do Đỗ Hà giật dây sau lưng, tạo thành độc thủ phía sau màn.

La Thông đã cảm thấy ngoài ý muốn, cũng hiểu được là đương nhiên, vấn đề này xảy ra ngoài ý muốn, cũng bởi vì ở bên cạnh Đỗ Hà xuất hiện quá nhiều kỳ tích, cho nên xảy ra một ít chuyện kỳ quái mà cảm thấy quái lạ, hấn nắm chặt tay lại, nói:

- Nhà kho bị đốt, tin tưởng trong thành La Sa đang hỗn loạn, đúng là thời cơ lợi dụng, không bằng chúng ta công thành bây giờ nhé?

- Không ổn...

Tiết Nhân Quý trầm ngâm nói:

- Ta cảm thấy được đại tổng quân phái chúng ta tới đây, mục đích không phải là công thành đơn giản như vậy... Huống chi mặc dù công thành lúc này, cho dù chúng ta chiếm được chút tiện nghi, cũng chưa chắc có thể trước khi Tùng Tấn Kiên Bồ trở về La Sa mà đánh hạ thành trì. Mặc dù chúng ta có thể chiếm được La Sa, nhưng cái giá phải trả quá thảm trọng. Mà chuyện này không phải tác phong chiến đấu của đại tổng quân. Đại tổng quân thiện mưu, hẳn giống như Hàn Tín, ưa thích dụng kế mưu, bằng vết thương nhỏ mà chết, đổi lấy thành quả chiến đấu lớn nhất. Ta không cho rằng mục đích của chúng ta không phải là công thành đơn giản như vậy, nhất định sẽ có thâm ý khác, chỉ là chúng ta

chưa lĩnh ngộ mà thôi.

La Thông cảm thấy đau đầu, dùng sức xoa huyết thái dương, nói:

- Đại tổng quân suy nghĩ ta đoán được, thật sự là, trực tiếp nói rõ là được rồi.

Trong mắt Tiết Nhân Quý lóe dị sắc, cười nói:

- Đây chính là dụng tâm lương khổ của đại tổng quân, hẳn muốn rèn luyện năng lực tự chủ của chúng ta. Tin tưởng hẳn đã lưu hậu thủ, thời điểm chúng ta vô kế khả thi sẽ có người cho chúng ta biết ý đồ tác chiến. Nhưng nếu đi tới bước đó, cũng có nghĩa là năng lực chúng ta không được, chỉ có thể biến thành trợ thủ đắc lực của đại tổng quân mà thôi, không cách nào có năng lực tự chủ chân chính, trở thành một tướng lãnh tự đảm đương một phía.

La Thông nghe được lời ấy, biểu lộ cũng có chút nghiêm túc..

Đây chính là điểm khác nhau giữa tướng quân và một binh sĩ, đồng dạng, không muốn làm đại soái tướng quân, cũng không phải một tướng quân tốt. La Thông, Tiết Nhân Quý đều có khí thế của Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, cũng có thể đơn độc gánh vác một phía, lúc này vùi đầu khổ tu.

Tiết Nhân Quý tài trí vượt trên La Thông, suy nghĩ cũng nhanh chóng hơn, trầm ngâm nói:

- Đại tổng quân mục đích không phải thành La sa, chẳng lẽ là bộ đội của Tùng Tấn Kiên Bồ... Phải...

Hai mắt hắn sáng lên, nói:

- Tùng Tấn Kiên Bồ lo lắng thành La Sa, tất nhiên sẽ quay về. Quân ta muốn đánh La Sa, nghỉ ngơi dưỡng sức. Dùng nghỉ ngơi dưỡng sức, nghênh chiến với đội quân mệt mỏi từ xa về. Mặc dù không có ưu thế binh lực, vẫn có thể đủ ngăn chặn bọn họ, đợi đến lúc đại tổng quân cho đại quân tới, bộ đội sẽ có xu thế tiền hậu giáp kích, đại phá Thổ Phiên, chính là ngày đó.

Suy đi nghĩ lại, Tiết Nhân Quý đã có kế hoạch, nhưng hắn cũng không có nói ra, đang đợi La Thông tự mình nghĩ ra.

La Thông cũng là đại tướng có trí mưu, trầm tư đã lâu, cũng muốn qua cửa, cười nói:

- Thì ra là có chủ ý này, ta nói sao, đại tổng quân lại vô duyên vô cớ đánh chủ ý lên La Sa, thì ra là muốn giáp công Tùng Tấn Kiên Bồ. Nếu đại tổng quân tin tưởng chúng ta như thế, chúng ta cũng không thể làm hắn mất mặt, như vậy đi, Nhân Quý, người dẫn đại quân chặn đánh Tùng Tấn Kiên Bồ, về phân binh sĩ thủ thành La Sa giao cho ta, một ngàn binh đủ rồi.

708. Chương 734 : Toàn Bộ Bồ Cục (hạ)

Đây chính là điểm mấu chốt nhất, trước khi đại quân Đỗ Hà đuổi tới, bọn họ phải hoàn thành bước giáp công. Nhưng nếu giáp công sớm quá, có chút khó khăn.

Trong lòng La Thông biết rõ năng lực của Tiết Nhân Quý cao hơn hẳn, cho nên đại quân của Tùng Tấn Kiên Bồ sẽ do hắn đối phó. Bản thân mình ở lại, đối phó với năm ngàn quân thủ thành có khả năng phối hợp với Tùng Tấn Kiên Bồ đánh lên.

Tiết Nhân Quý cũng không có cự tuyệt, hẳn đúng là muốn đấu một trận với Tùng Tấn Kiên Bồ là đội quân cường đại nhất Thổ Phiên này một trận.

...

Cự Thương ở thành La Sa, tin tức Cự Thương bị đốt cháy truyền vào tai của Tùng Tấn Kiên Bồ, vị bá chủ tây nam này ngốc trệ, ngây ngốc đứng một hồi lâu, mới hoàn hồn, có chút thất hồn lạc phách nói:

- Hảo thủ đoạn, hảo thủ đoạn.

Tùng Tấn Kiên Bồ biết rõ mình đã thất bại thảm hại, đối mặt với Đỗ Hà có tuổi tác không chênh lệch với hắn bao nhiêu, hẳn bại hoàn toàn.

- Cách Nhĩ Đán, kế tiếp, chúng ta phải làm gì?

Hỏi ra vấn đề này, Tùng Tấn Kiên Bồ ái tướng Cách Nhĩ Đán, vị đại tướng thô bạo của Thổ Phiên lúc này, đối mặt với tình thế mà lo sợ. Hẳn là một tướng quân, cũng không phải đồ ngốc, cho dù là người không ưa động não như Cách Nhĩ Đán, cũng biết mạch máu kinh tế bị hủy là khái niệm gì.

Tùng Tấn Kiên Bồ bắt buộc chính mình cố gắng giữ tỉnh táo, suy nghĩ sâu xa nói:

- La Sa đã không cần thiết, cho dù có thể đột quân Đường ở trước La Sa, nội thành cũng không có lương thực, đi tới đó chính là tử lộ của chúng ta, bị quân Đường vây khốn ở trong thành.

Hắn cắn răng nói:

- Truyền lệnh toàn quân đi vòng tây nam, tụ hợp với bộ đội Khâm Lăng.

Hắn mang theo lương thảo không nhiều lắm, các thành trấn lân cận không có lương thảo trợ giúp, cũng chỉ có thể cố cự lại tới lúc tụ hợp với Khâm Lăng.

Tùng Tấn Kiên Bồ lúc này phát hiện, lúc trước mình cho rằng quyết định rất quá cao minh, nhưng chính vào lúc này, đã biến thành tử địa của hắn.

- Vậy La Sa làm sao bây giờ?

Nghe được mệnh lệnh này của Tùng Tấn Kiên Bồ, rất nhiều tướng quân bất mãn.

La Sa chính là thủ đô của bọn họ, đồng dạng cũng là nhà bọn họ. Bọn họ buông tha cho La Sa, chỉ bằng năm ngàn quân thủ thành La Sa, căn bản không có khả năng chống cự hơn mười vạn quân Đường. Chỉ cần La Sa bị chiếm đóng, trên ý nghĩa người nhà của bọn họ biến thành tù binh, trở thành nô lệ.

Tuy Đường triều đối đãi với tù binh không tệ, nhưng tù binh là tù binh, không có khả năng xem bọn họ như phụ mẫu mà nuôi dưỡng vô điều kiện, phải chịu khổ sai. Bởi vì chính mình vô năng, làm cho người nhà chịu khổ, đây chính là sự thật đàn ông không thể tiếp nhận.

- Tân Phổ, chúng ta có lẽ giết vào, dùng đao của chúng ta giết hết những tên đang cản đường đi, La Sa là đô thành của chúng ta, là nhà chúng ta, không thể bỏ qua.

Một vị đại tướng cao giọng nói, con mắt hồng lên.

Tùng Tấn Kiên Bồ cũng đỏ mắt, lạnh lùng nói:

- Ta hiểu, La Sa là nhà của chúng ta, nhưng ta làm sao không có người nhà và con cái? Vương hậu của ta đang ở La Sa. Nếu như có thể, ta cũng không muốn buông tha cho. Có thể không buông bỏ thì thế nào? Trong thành đã không có lương thực, đại quân chúng ta căn bản không thể chèo chống qua tháng. Lương thảo chỉ cần dùng cạn, chúng ta chính là tù nhân, mà người nhà các người trở thành tù nhân. Các nàng bị bắt buộc đi cùng nam nhân khác, ai có thể cải biến. Nhưng chỉ cần chúng ta vẫn còn, quân Đường không có khả năng thắng, bọn chúng bắt người nhà của chúng ta thì thế nào, chúng ta cũng có cơ hội cứu bọn họ lại.

Các tướng sĩ, Tùng Tấn Kiên Bồ ta ở chỗ này dùng danh dự đảm bảo, nhất định sẽ trực xuất quân Đường, cho các người đoàn tụ với người nhà.

Tùng Tấn Kiên Bồ trong đáy lòng của tướng sĩ Thổ Phiên rất có uy tín, nghe hắn vừa nói như vậy, chut tướng cảm xúc cũng lắng xuống.

Tùng Tấn Kiên Bồ cũng thở ra một hơi, nói:

- Truyền lệnh của ta, tam quân nhanh chóng đi, tụ với Khâm Lăng...

Hắn không có nói ra chữ "Hợp", thần sắc khê động, Đỗ Hà trí kế vô song, thận trọng từng bước, từng bước một đoán ra hành động của mình, đào lấy hố, chờ mình nhảy vào, hắn có thể đoán trước bước rút quân của mình, trước đây đã phái quân chặn mình lại, chẳng lẽ còn không tính ra đường lui của mình sao? Nếu thật sự tới một bước này, bố trí bẫy rập trên đường ta tụ hợp với Khâm Lăng, chẳng phải quân ta sẽ bị dồn vào tuyệt địa ba đường giáp công sao?

Tâm niệm nghĩ tới đây, Tùng Tấn Kiên Bồ thấp giọng hô nói:

- Chậm đã, đi về hướng đông, truyền lệnh toàn quân, đi về hướng đông.

Chỉ cần né qua kiếp nạn này, giữ cho không bị bại, trong tay của hắn vẫn còn hai vương bài, có thể thắng.

...

Quân doanh quân Đường.

Thám mã đã nói hành động của Tùng Tấn Kiên Bồ cho Đỗ Hà nghe.

Trên mặt của Đỗ Hà xuất hiện nụ cười thông dong, lắng lắng nghe, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Trương Lượng, Ngưu Tiên Đạt, Lưu Lan, Tân Lão Nhi, Lưu Bá Anh cảm thấy bội phục Đỗ Hà bây giờ, từ khi quyền chủ động nằm trong tay quân Đường, bọn họ biết rõ toàn bộ bố cục của Đỗ Hà, đều minh bạch Đỗ Hà bố cục quá sâu, làm cho không người nào có thể tưởng tượng. Hiện tại hắn thiếu chính là đại thắng, để chứng minh bố cục của mình có hiệu quả hoàn mỹ.

Trương Lượng tiếc nuối kêu đáng tiếc.

Hắn đã biết rõ toàn bộ bố cục của Đỗ Hà, biết rõ Đỗ Hà có ý định bố trí mai phục trên đường Tùng Tấn Kiên Bồ tụ hợp với Khâm Lăng, lợi dụng phục binh, quân chủ lực, bộ đội của La Thông, hiện ra thế tam giác, vây quanh quân Thổ Phiên, một lần hành động ăn sạch khối thịt này.

Mục đích sắp đạt được, Tùng Tấn Kiên Bồ lại chạy ra khỏi vòng vây, thật sự làm người ta tiếc hận.

Đỗ Hà lơ đãng nói:

- Không sao, còn rất nhiều cơ hội, hắn tránh được bẫy tặc, vậy thì ý nghĩa Khâm Lăng lâm vào tử địa... Trương phó tổng quản, người lĩnh năm vạn binh mã hành quân hôm nay, cùng binh lực La Thông, Tiết Nhân Quý, đánh thành La Sa. Ta tự lĩnh bộ đội còn lại, đi gặp chiến thần Thổ Phiên...

Đỗ Hà dùng binh trọng mưu, thiện bố cục, hơn nữa bố cục bẫy tặc liên hoàn, hoàn toàn đan xen.

Từ khi phát giác vật tư là điểm trí mạng của Thổ Phiên, Đỗ Hà đã triển khai bố cục, dùng La Thông, Tiết Nhân Quý làm cho Tùng Tấn Kiên Bồ rút quân. Bẫy tặc chính là chiến thuật giáp công của Tiết Nhân Quý, bẫy tặc thứ hai là Tùng Tấn Kiên Bồ phát giác ba đường giáp công, bẫy tặc thứ ba, Khâm Lăng.

Bởi vì phía nam có bộ đội La Thông, phương bắc có quân chủ lực của Đỗ Hà, phía tây có phục binh của quân Đường, cũng tức là hướng đi của Khâm Lăng.

Tùng Tấn Kiên Bồ muốn tránh được bẫy tặc chỉ có hướng đông, điều này cũng càng cách bộ đội của Khâm Lăng càng ngày càng xa, Khâm Lăng sẽ lâm vào tử địa do mình bố trí.

Cho dù Tùng Tấn Kiên Bồ tránh được bẫy tặc, Khâm Lăng, La Sa sẽ bị quân Đường ăn.

Cho dù quân Tùng Tấn Kiên Bồ đi thế nào, đều chạy không khỏi điểm này của quân Đường, cũng không có thoát ra khỏi tính toán của Đỗ Hà...

709. Chương 735 : Cái Chết Của Quân Thần Thổ Phiên (thượng)

Bởi vì quyết định của Tùng Tán Kiền Bố, La Sa thành cũng không chi trì bao lâu.

Dân tộc Hoa Hạ từ xưa tới nay trong việc công kiên đều chiếm cứ địa phương hết sức quan trọng. Cũng giống như dân tộc thảo nguyên cưỡi ngựa bắn cung, công kiên chiến là kỹ xảo mà các tướng lĩnh giỏi của Trung Nguyên nhất định phải nắm giữ. Thổ Phiên lại không có thành trì nào vững chãi, lúc tác chiến cũng rất ít gặp phải công kiên chiến, đối với huấn luyện công phòng chiến cũng có hạn, cho dù có kiên thành trong tay cũng không biết thủ hộ, chỉ là uống công.

Càng không nói là năm ngàn thủ binh chống lại hai vạn binh mã của La Thông cộng thêm năm vạn đại quân của Trương Lượng.

Với thực lực của Đường quân, bảy vạn chiến năm ngàn làm gì có đạo lý không chiến thắng?

Chỉ dùng thời gian một buổi tối, La Sa thành đã nằm trong sự khống chế của Đường quân.

Ở một nơi khác, Đỗ Hà dẫn đại quân tiến nhanh thần tốc, thẳng bức tới Thổ Phiên Khâm Lăng. Là chiến thần của Thổ Phiên, sức chiến đấu của Khâm Lăng không thua quân chủ lực của Tùng Tán Kiền Bố chút nào, hơn nữa Khâm Lăng văn võ song toàn, trong lịch sử hần giống như nhân vật Trương Cư Chính thời Minh triều, nắm giữ quân sự cùng chính trị Thổ Phiên, chẳng những lãnh binh hai lần đại phá Đường quân, còn thống trị Thổ Phiên kẻ vai cùng Đại Đường, trở thành đế quốc. Đường nhiên hiện tại hần vẫn còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã dần dần trở thành cánh tay đắc lực không thể thiếu của Tùng Tán Kiền Bố, chờ khi hần trưởng thành sẽ là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cho nên Đỗ Hà lựa chọn tự mình đến gặp vị Thổ Phiên chiến thần này, xem hần đến tột cùng là danh xứng với thực hay có tiếng mà không có miếng.

Cuộc chiến này Đỗ Hà cũng không đùa giỡn kỹ xảo, cũng không dự định dùng chiến thuật sách lược. Chỉ vì quân Đường chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, không cần đùa giỡn hoa chiêu. Theo chiến lược hần quyết định từ đầu, còn có kế hoạch tốc chiến tốc quyết hôm nay.

Khi Đường quân xuất hiện phía sau Thổ Phiên quân, quân doanh Thổ Phiên không ngừng chấn động, thế nhưng không hề có chút ý phòng bị.

Đỗ Hà bật cười, cảm giác mình đã đánh giá quá cao thực lực của Khâm Lăng, không thể tưởng được Thổ Phiên thật sự không chịu nổi một kích.

Thừa dịp hần bệnh muốn mạng hần.

Đỗ Hà vung cờ lệnh, trực tiếp phái ra Tuyển Phong quân của Tịch Quân Mãi. Từ sau khi Tuyển Phong quân trở thành thân vệ của Đỗ Hà, luôn luôn là một trong át chủ bài, mỗi khi có chiến dịch luôn đảm đương nhiệm vụ cho địch quân một kích trí mạng. Theo sự hình dung của Đỗ Hà, bọn họ là lưỡi dao sắc bén, chỉ cần đối phương lộ ra sơ hở, lưỡi dao kia lập tức mang đến cho đối phương vô số thương tổn.

Hiện giờ Đỗ Hà trực tiếp phái ra Tuyển Phong quân, có thể thấy được Thổ Phiên quân hiện tại đã hiện ra sơ hở nhiều như thế nào.

Tiền bộ của Tuyển Phong quân, Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhi phân biệt thành hai cánh trái phải, cùng trung quân chia thành ba đường giáp công Thổ Phiên quân.

Chiến cuộc căn bản không cần tính toán, đối mặt thế công của Đường quân, Thổ Phiên quân chỉ có thể nhờ vào năng lực bản thân làm ra một ít chống cự, căn bản không hề có chút phản kích hữu hiệu nào.

Cả chiến cuộc hoàn toàn hiện ra tình huống nghiêng về một bên.

Đỗ Hà cảm thấy được có vấn đề, hần đã nhìn ra Thổ Phiên quân năng lực không kém, tổ chức của từng binh sĩ không kém Đường quân bao nhiêu, có thể được xưng là cường binh. Nhưng kỳ quái chính là bọn hần phản kích không hề có hệ thống, phần lớn từng người tự chiến, khuyết thiếu chỉ huy hữu hiệu, tựa như mất đi người tâm phúc.

Có lẽ Khâm Lăng có chút hư danh, nhưng nhất định không phải kẻ ngốc, bằng không cũng không khả năng lưu lại uy danh hiển hách trong lịch sử, càng không khả năng vượt hơn cả chiến tướng như Tiết Nhân Quý, tuyệt không thể nào ngay cả một trận phản kích hữu hiệu cũng không đánh nổi.

Đỗ Hà quan sát chiến trường, diễn cảm sửng sốt, phát hiện Thổ Phiên quân thiếu đi hơn mấy ngàn người.

Căn cứ theo tình báo của Đạp Nguyệt Lưu Hương, Khâm Lăng Bộ có hai vạn người, nhưng hiện tại trong quân doanh Thổ Phiên chỉ có hơn một vạn, căn bản không đủ hai vạn...

Nhớ tới doanh trại Thổ Phiên trước đó, trong lòng Đỗ Hà giật mình, khó trách quân doanh Thổ Phiên sơ hở chổng chát, nguyên lai dùng hơn vạn người chia ra làm việc của hai vạn người. Hai vạn người làm đầy quân doanh lại chỉ còn hơn một vạn, tự nhiên biến thành sơ hở chổng chát.

Đây là kế nghi binh.

Khâm Lăng căn bản không có mặt trong quân doanh...

Chẳng lẽ hần đã làm sẵn chuẩn bị, cố ý dẫn dụ quân ta?

Không, không đúng...

Trong đầu Đỗ Hà suy nghĩ thật nhanh, bác bỏ ý nghĩ này của mình, dù Khâm Lăng có tính kế chính mình, cũng không thể đem hơn một vạn đại quân làm mồi, hần có bao nhiêu binh mã lại dám chơi trò này?

Chẳng lẽ...

Đỗ Hà nảy sinh một ý nghĩ, trong đầu hiện lên vấn đề, trầm giọng nói:

- Toàn quân tiến lên, tốc chiến tốc thắng!

Đối diện Đường quân nhiều hơn gấp ba, Thổ Phiên quân vốn đã rời rạc càng thêm khó thể kiên trì.

Chỉ sau nửa canh giờ, Thổ Phiên quân đã hoàn toàn bị Đỗ Hà phá hủy.

Đỗ Hà tìm tới một ít tiểu tốt tướng lĩnh bức hỏi hướng đi của Khâm Lăng.

Chưa từng chịu qua huấn luyện nghiêm khắc, cũng không phải ai cũng có được khí tiết như Lưu Hồ Lan, không bao lâu đã hỏi ra được vấn đề muốn biết.

Vào một đêm hai mươi ngày trước, Khâm Lăng dẫn theo tám ngàn binh mã biến mất, về phần đi đâu thì không ai biết được.

Đỗ Hà cho Ngưu Tiến Đạt tiếp nhận doanh trại Thổ Phiên, cho Tân Lão Nhi xử lý tù binh, chính mình mang theo hơn trăm kỵ binh đi thẳng tới Bình Đô sơn khẩu, biểu lộ thân phận.

Dao Trì tự mình ra đón Đỗ Hà, cho tam quân triển khai nghi thức nghênh đón long trọng.

- Dao Trì gặp qua đại tổng quản...

Thiên triều đặc phái viên tương đương quốc vương hạ quốc, tuy Đỗ Hà không phải là đặc phái viên, nhưng địa vị đồng đẳng với Tượng Hùng Vương, địa vị cao hơn Dao Trì một cấp bậc.

Đỗ Hà đang lo lắng chuyện về Khâm Lăng nên không câu nệ lễ tiết, xuống ngựa đi tới gần nói:

- Công chúa không cần đa lễ, việc chính quan trọng hơn. Mạo muội hỏi một câu, gần đây Thổ Phiên có dị động gì không?

Dao Trì đối với tính cách của Đỗ Hà cũng có điều hiểu biết, biết hần hỏi như vậy cũng có nguyên do, lập tức nói:

- Giống như không có gì dị thường, chỉ có một dị thường là quá an tĩnh. Khâm Lăng khó đối phó hơn Tùng Tấn Tất Nhược, hần vừa đến nơi đây âm mưu dương mưu không ngừng sử dụng. Có một lần hần thậm chí còn đốt cả quân doanh của mình, làm bộ như Đường quân tấn công đến, suýt nữa ta đã cho quân xuất chiến cùng các vị nội ứng ngoại hợp. Cuối cùng nhớ tới lời nhắc nhở của người, đều nhẫn nhịn xuống. Cũng may mắn là như thế, bằng không Dao Trì đã trở thành tội nhân của Tượng Hùng quốc. Lúc trước biết được

trong doanh trại của Thổ Phiên truyền ra thanh âm hô quát, còn tưởng rằng bọn hán tiếp tục lặp lại chiêu cũ. Hơn nửa tháng nay lại an phận rất nhiều, không làm ra chuyện gì khác thường!

- Hơn nửa tháng...

Đỗ Hà tính toán thời gian, thần sắc động dung.

- Làm sao vậy?

Dao Trì không biết nguyên do, thần sắc mờ mịt.

Đỗ Hà trầm giọng nói:

- Vừa rồi ta phá quân doanh của Thổ Phiên, Khâm Lăng vốn không có mặt bên trong, theo hán biến mất còn có tám ngàn binh mã...Căn cứ tin tức khảo tra tới, hai mươi ngày trước bọn hán âm thầm rời đi, vừa lúc chống cự với các vị hơn nửa tháng. Ta phỏng chừng hán dùng hết mọi biện pháp nhưng vẫn không dẫn dụ được các vị xuất quân, đã chết tâm. Nhưng vì không muốn ngồi chờ chết nên bí quá hóa liều!

Dao Trì không hiểu được Đỗ Hà muốn nói chuyện gì.

Nhưng Tịch Quân Mãi đứng phía sau Đỗ Hà chợt hiểu, nghi hoặc nói:

- Ý của đại tổng quản muốn nói Khâm Lăng đang noi theo Đặng Ngải diệt Thực?

710. Chương 736 : Cái Chết Của Quân Thần Thổ Phiên (hạ)

Đỗ Hà nghiêm túc gật đầu nói:

- Chính là như vậy, Khâm Lăng là một người hiểu biết, hán có thể hiểu được tiêu diệt Tượng Hùng quốc đối với Thổ Phiên trọng yếu tới bậc nào, lựa chọn con đường bí quá hóa liều cũng không có gì kỳ quái. Dù rằng ngoại trừ Bình Đô cũng không còn con đường thứ hai đi thông vào Tượng Hùng quốc, nhưng chớ quên trên đời vốn không có đường đi, nhưng nếu có người đi nhiều, đường sẽ xuất hiện. Hơn tám ngàn người nếu có đủ thời gian, chưa chắc không thể mở ra được một con đường khác!

Thần sắc Dao Trì kịch biến, hô lên:

- Nếu như vậy chẳng phải phụ vương sẽ gặp nguy hiểm?

Nghĩ tới đây Dao Trì lập tức hạ lệnh cho đại tướng suất lĩnh một bộ phận binh mã dưới trướng chạy về Quỳnh Long Ngân Thành đề phòng bất trắc.

Đường quân chạy tới hội hợp với Đỗ Hà, Bình Đô cũng không cần căng thẳng lo lắng vì binh lực không đủ.

Chậm...

Cuối cùng vẫn chậm...

Viện binh của Dao Trì còn chưa đi tới Quỳnh Long Ngân Thành đã nhận được tin tức, Khâm Lăng đã công phá Quỳnh Long Ngân Thành, hơn nữa chiếm cứ vương thành bắt giữ Tượng Hùng Vương.

Tin tức rơi vào Bình Đô, Dao Trì như bị sấm sét giữa trời quang, cả người đều ngây dại. Nàng tin tưởng phán đoán của Đỗ Hà, nhưng không nghĩ Khâm Lăng có thể thành công, bởi vì người không thể tranh đấu cùng kỳ tích của thiên nhiên. Nhưng sự thật đã chứng minh một chuyện, người có thể thắng thiên.

Khâm Lăng làm được điều này.

Đỗ Hà ngồi một bên cũng âm thầm tán thưởng:

- Khâm Lăng quả thật không thẹn với danh xưng quân thần Thổ Phiên...

Trên đời không có thần tồn tại, nhưng có người được xưng là thần, bởi vì họ từng làm ra những chuyện mà người bình thường không thể làm được...

- Đáng tiếc...

Đỗ Hà lắc đầu tiếc hận, một vị đại tướng ưu tú như vậy cuối cùng lại bại bởi vận mệnh.

Đỗ Hà đưa tay khoát lên vai Dao Trì, thông dong cười nói:

- Giao cho ta đi, ta sẽ hoàn hảo không tổn hao gì cứu về cha của nàng!

Dao Trì an tâm, bàn tay khoát lên vai nàng tay không lớn, nhưng phi thường mạnh mẽ, làm cho người ta cảm thấy được đáy lòng trở nên kiên định, giống như dù có xảy ra chuyện gì đều có thể dựa dẫm vào hắn, ỷ lại hắn. Nếu không phải bốn phía có người, nàng thật sự muốn ôm hắn thật chặt, không thèm nghĩ thêm chuyện gì nữa.

Rất nhanh thư khuyển hàng rơi xuống Bình Đô.

Đỗ Hà không cho Dao Trì quản tới, chính mình dẫn theo hai vạn Đường quân hướng Quỳnh Long Ngân Thành tiến đến.

Đi tới Quỳnh Long Ngân Thành, bốn cửa thành đều mở rộng ra, căn bản không có binh mã canh giữ.

Đỗ Hà hiểu được đây là do đối phương không lấy ra được quân tốt dư thừa bao quanh bên ngoài, binh mã của Khâm Lăng chỉ có thể khống chế cả hoàng cung, chiếm cứ hoàng cung bức bách Dao Trì đầu hàng mới là mục đích của hắn.

Đại quân tiến thẳng tới cửa cung, Đỗ Hà không để Dao Trì ra mặt, đơn độc cưỡi ngựa đi tới cửa vương cung, cao giọng nói:

- Khâm Lăng, ngươi còn nhớ rõ ta?

Đỗ Hà cùng Khâm Lăng từng gặp mặt qua một lần, đó là ở ba bốn năm trước, trong cuộc thi dũng giả.

- Người...người...

Trên tường thành truyền ra thanh âm kinh hô, trong thanh âm tràn ngập vẻ hoảng sợ, khó thể tin.

Đỗ Hà cũng đã quên thanh âm của Khâm Lăng nhưng không khó đoán ra chính là đối phương, cười nói:

- Không sai, chính là ta, Đỗ Hà. Ngươi thua, Tùng Tấn Kiên Bố cũng thua, hiện tại quân Đường đã công phá xong La Sa. Doanh trại của ngươi bên ngoài Bình Đô cũng bị ta xử lý, không cần tiếp tục chống cự, buông tha đi...Đối với ngươi, đối với binh sĩ bên cạnh ngươi đều tốt hơn!

Trên tường thành im lặng thật lâu không nói gì.

Khâm Lăng lộ vẻ sầu thảm cười, gật đầu nói:

- Phải a, ta thua, thỉnh đối xử tử tế với binh mã dưới trướng của ta, bọn họ là vô tội...

Tiếp theo một đạo nhân ảnh từ bên trên tường thành rơi xuống dưới, chính là Thổ Phiên chiến thần Khâm Lăng vừa hoàn thành xong trắng cử tự sát vì nước.

Bởi vì không chịu nổi sỉ nhục mất nước, lại càng không cam tâm bị bắt giữ làm tù binh, nên hắn lựa chọn con đường mà tự nhận rằng quang vinh nhất.

Không ai nghĩ ra sự tình lại dẫn đến kết quả này, tất cả mọi người đều choáng váng. Không biết lời nói của Đỗ Hà lại có mị lực gì, có thể làm cho Khâm Lăng cùng đường lựa chọn nhảy lầu tự sát.

Nhưng diễn cảm của Đỗ Hà lại như thừa nhận đó là chuyện đương nhiên, bởi vì hắn cùng Khâm Lăng đều là người thông minh, người thông minh nói chuyện không cần phải quanh co dây dưa.

Đỗ Hà nói vài câu thật đơn giản, nhưng đã biểu lộ rõ ý tứ.

Hắn đã đến, hơn nữa còn mang theo đại quân Đường triều tới đây, đã nắm giữ quyền chủ động.

Dao Trì đã không còn khả năng không chế hết thảy, mục đích của Khâm Lăng muốn làm Dao Trì vì phụ vương của mình mà buông tha chống cự, để cho Tượng Hùng quốc mất đi ý chí chiến đấu, hắn có thể lấy được Tượng Hùng quốc dễ dàng. Nhưng hiện tại dù cho Dao Trì đồng ý thì thế nào?

Hiện tại trong tay Đỗ Hà có hai vạn binh mã, hấn cực mạnh, hấn lớn nhất, sự tình gì cũng chỉ nghe theo lệnh hấn.

Dù Dao Trì đồng ý đầu hàng, đem Tượng Hùng quốc giao cho Thổ Phiên, Đỗ Hà đồng ý sao?

Tượng Hùng Vương có thể ảnh hưởng sĩ khí của Tượng Hùng binh sĩ, nhưng Đường quân lại chẳng ảnh hưởng gì, cho dù chém đầu Tượng Hùng Vương, Đường quân cũng sẽ không hề nháy mắt.

Chỉ cần Đỗ Hà ra lệnh một tiếng, đừng nói là bắt giữ bọn hấn, dù đem toàn bộ hoàng cung giết đi sạch sẽ cũng chỉ trong một tiếng ra lệnh mà thôi.

Đỗ Hà không nói rõ là vì âm thầm cho Khâm Lăng hai lựa chọn, thứ nhất thả Tượng Hùng Vương, sau đó đầu hàng; Thứ hai không quản sinh tử của Tượng Hùng Vương, tàn sát bọn họ sạch sẽ.

Gặp phải loại thế cục này Khâm Lăng không còn đường lựa chọn nào khác.

Vì ở tình huống đường cùng, mở một con đường máu, Khâm Lăng đã chịu thật nhiều đau khổ, tám ngàn binh mã vì quyết định này của hấn mà chết mất năm ngàn người, hiện tại bên cạnh hấn chỉ có ba ngàn binh sĩ hoàn toàn kiệt lực, hấn không sợ chết nhưng không muốn tiếp tục nhìn thấy binh sĩ của mình bởi vì mình cùng đường mà hi sinh vô ích.

- An táng trọng thể cho hấn!

Đỗ Hà cũng không hề có bất kỳ vui sướng nào, trận chiến này có thể nói hấn chỉ là nhặt được tiện nghi mà thôi.

Khâm Lăng không phải bại trong tay hấn, mà bại bởi vận mệnh.

- Thực lực của Khâm Lăng mạnh mẽ, thật sự lợi hại!

Hiện tại Đỗ Hà không muốn thừa nhận cũng không được.

Bởi vì bị lời dằn dò của Đỗ Hà, Khâm Lăng không thể dẫn dụ được Dao Trì xuất binh. Hấn quyết đoán liều lĩnh, đi con đường mà người khác chưa từng đi qua, người khác chưa từng dám làm qua, phần quyết đoán này đủ biểu đạt thành tựu của hấn.

Nhưng Khâm Lăng không phải thần, hấn không nghĩ tới Tùng Tán Tất Nhược lại bại nhanh như vậy, không tính được Đỗ Hà lại nhanh chóng tiến đến tấn công hấn nhanh như vậy, việc xảy ra ngoài dự liệu này khiến cho hành động của hấn đã hoàn toàn thất bại.

Nếu không phải Đỗ Hà xuất hiện, Khâm Lăng sẽ giống như Đặng Ngải, sáng tạo ra một kỳ tích dụng binh, Thổ Phiên cũng vì cuộc chiến này có cơ hội xoay chuyển căn khôn.

Nhưng thực tế sẽ không có chữ “nếu”, Khâm Lăng đã bại.

Đỗ Hà có chút tiếc nuối, có chút may mắn, tiếc nuối không thể cùng đối thủ mạnh mẽ như vậy đối địch trực diện một trận, đồng dạng cũng may mắn mình không cần đối diện với địch thủ lợi hại như thế trên chiến trường trực diện.

Là một nam nhi có huyết khí, có được một đối thủ thực lực ngang nhau là một chuyện vui sướng, đồng dạng làm thống soái tam quân, ước gì toàn bộ đối thủ đều là kẻ vô năng, như vậy hấn càng thắng thật thoải mái, quân tốt thương vong cũng giảm tới thấp nhất.

Khâm Lăng đã chết, chỉ còn lại Tùng Tán Kiên Bô mà thôi!

711. Chương 737 : Một Viên Tiểu Tướng

Khi Tùng Tán Kiên Bô nhận được tin tức Khâm Lăng đã hi sinh vì nước, cả người thất thần ngây ra.

Khi nhìn rõ được ý đồ của Đỗ Hà, hấn đã mơ hồ có cảm giác Đỗ Hà có ý đồ muốn tách rời hấn cùng Khâm Lăng để sử dụng chiến thuật tầm ăn lên. Nhưng hấn không có sự lựa chọn nào khác, Đỗ Hà bố cục chiến thuật vòng vòng đan xen, không cho hấn bất kỳ cơ hội thở gấp, một bước đi nhằm cả bàn đều thua.

Vì đại cục, Tùng Tán Kiên Bồ chỉ có thể lựa chọn lui quân.

Ngoài cách này ra cũng không còn phương pháp nào khác.

Về phần Khâm Lăng, Tùng Tán Kiên Bồ cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện trong lòng, hi vọng Khâm Lăng nhờ vào tài trí thông minh của mình mà tránh thoát được một kiếp.

Kết quả hết thấy chỉ là tham vọng quá đáng, trong kế sách vòng vòng đan xen, đã truyền lại tin tức Khâm Lăng đã chết. Tùng Tán Kiên Bồ cảm thấy mình bị người chặt đứt một cánh tay, đau đớn tận xương.

Tin dữ truyền đi, trên dưới Thổ Phiên đều dả kích thật lớn, dù là Tùng Tán Kiên Bồ cũng khó thể cứu vãn sĩ khí hạ thấp tới mức tận cùng. Làm cho hần cảm thấy khó khăn nhất vẫn là lương thảo không đủ, bọn hần hướng về phía đông chạy trốn, tuy tránh được Đường quân truy kích nhưng không có lương thảo trợ giúp, đã lâm vào khốn cảnh thiếu thốn lương thực.

Hiện giờ lương thực của bọn họ đều là điều động lâm thời từ chỗ dân chúng, nói là điều động kỳ thật chỉ là lời dễ nghe, mạnh mẽ cướp lấy mới là sự thật.

Cho dù rơi tới bước này, Tùng Tán Kiên Bồ vẫn không chịu buông tay. Trong tay hần còn có át chủ bài, còn có hai át chủ bài đủ để trí mạng.

Nam Chiếu quốc kết nghĩa kim lan với hần cũng đã đồng ý xuất binh, mấy vạn sinh lực có thể hoàn toàn áp chế được Đường quân ở binh lực. Ngoài ra hần còn nhận được tin tức từ Trường An truyền đến, biết được con đường vận chuyển lương thảo của Đường quân, còn biết được thời gian địa điểm, chỉ cần có thể đem lương thảo cướp được, Đường quân đã tiến sâu vào trung ương Thổ Phiên, như vậy không còn tiếp tục duy trì được nữa, toàn quân tới lúc đó sẽ bị tan tác.

Hiện giờ Tùng Tán Kiên Bồ còn cố gắng chống đỡ là chờ giờ khắc này.

- Tán Phổ, Nam Chiếu Vương Mông Nan đại nhân tới!

Bên ngoài quân doanh truyền tới thanh âm của vệ binh.

Tinh thần Tùng Tán Kiên Bồ chấn động, sửa sang lại quần áo cười lớn đi ra doanh trường nghênh đón.

Vừa đưa mắt nhìn liền thấy được một hán tử ngăm đen thân hình thấp bé nhưng lại vô cùng mạnh khỏe khoác một chiếc áo da hổ đi nhanh tới.

Tùng Tán Kiên Bồ nhìn thấy hần nụ cười trên mặt càng sáng lạn, tiến lên hai bước nói:

- Đại ca, cuối cùng đợi được người đến đây!

Hán tử ngăm đen mạnh khỏe kia chính là Mông Nan, đồng thời cũng là đệ nhất lực sĩ Nam Chiếu quốc, chín tuổi tự mình ra ngoài săn bắn, tay không giết sài lang, sau khi trưởng thành còn có lực lượng xé rách cả hổ báo, dũng mãnh vô song. Khi hần quyết chiến với Bạch Man, tự mình đem Bạch Man bắt sống, sau đó ngạnh sanh sanh xé rách hần thành hai nửa.

Mông Nan đi nhanh tới bên cạnh Tùng Tán Kiên Bồ lớn tiếng nói:

- Huynh đệ bị khi phụ, làm đại ca sao có thể không đến. Xem ta đi, ta sẽ báo thù cho người!

Hần tùy tiện nói, thần sắc cực kỳ thân thiết.

Thủ đoạn ngoại giao của Tùng Tán Kiên Bồ cực mạnh, ban đầu khi giao hảo với Mông Nan hần đã lập tức đem thân muội cuối cùng gả cho hần, giữa hai người vừa tồn tại tình huynh đệ kết nghĩa còn tồn tại quan hệ anh vợ em rể, không hề bình thường.

Tùng Tán Kiên Bồ vì muốn lôi kéo Mông Nan nên đã cho Nam Chiếu quốc rất nhiều chỗ tốt, khiến quốc gia cùng quốc gia lại thân thiết như một nhà.

Nguyên nhân chính là vì như thế, cho dù phải chống lại kình địch như Đại Đường, Mông Nan cũng không chút do dự lựa chọn xuất binh.

Kỳ thật điều này cũng quy công ở sự đa mưu túc trí của Tùng Tán Kiền Bố, nhiều năm qua Nam Chiếu chỉ lấy Bạch Man làm vương, mà Ô Man nắm giữ quân sự, lẫn nhau tuy có ma xát nhưng chung quy không có mâu thuẫn lớn.

Điều này cũng phù hợp với tình hình trong Nam Chiếu quốc, Bạch Man nhận thức văn hóa, có thể thống trị quốc gia thật tốt, mà Ô Man dũng mãnh, hành quân tác chiến đều là nhân tài đại tướng.

Cũng bởi vì song phương hợp tác lẫn nhau, dù là Tùng Tán Kiền Bố cũng khó thể lấy được thành tựu trong Nam Chiếu quốc.

Tùng Tán Kiền Bố cho rằng Bạch Man quá xảo quyệt, kết minh với bọn hãn không lấy được lợi ích, trái lại Ô Man phần lớn đều là người tứ chi phát triển nhưng ý nghĩ đơn giản, có thể dễ dàng khống chế.

Nhất là đại tướng quân Mông Nan, là một hán tử thiết sắt, trọng tình trọng nghĩa, không có bất kỳ mưu mô, loại người này dễ an bài nhất.

Vì thế Tùng Tán Kiền Bố thăm chế tạo mâu thuẫn cho Bạch Man cùng Ô Man ma xát lẫn nhau, khiến hai tộc đối lập, cuối cùng bức bách Mông Nan phát động phản loạn, dẹp yên trăm năm thống trị của Bạch Man.

Tùng Tán Kiền Bố cũng lợi dụng Mông Nan không có tâm cơ mà kết giao với hãn, song phương xây dựng hữu nghị vô thượng.

Cho nên vừa nghe nói Tùng Tán Kiền Bố gặp nạn, Mông Nan cũng không quan tâm tới lợi ích gì của quốc gia, chỉ cảm thấy huynh đệ bị nạn mình nhất định phải xuất thủ tương trợ, về phần lợi ích quốc gia, một tên thô lỗ cũng không cần đi lo lắng, trực tiếp chuẩn bị binh đao, tính toán trợ giúp huynh đệ kết nghĩa cùng anh rể mình một tay.

Nếu không phải Tùng Tán Kiền Bố đã có yêu cầu từ trước, Mông Nan đã sớm suất lĩnh đại quân tiến vào Thổ Phiên, cùng Thổ Phiên kề vai chiến đấu.

Tùng Tán Kiền Bố chưa chiến đã thất lợi, lâm vào tuyệt địa không có lương thực, chỉ có thể hướng Mông Nan cầu trợ.

Mông Nan cũng thật nghĩa khí, không nói hai lời liền cho người mang lương thảo tới trợ giúp, bởi vì để ý tới an nguy của huynh đệ kết nghĩa nên còn tự thân chạy tới một chuyến.

Tùng Tán Kiền Bố đưa Mông Nan vào trong trướng, vẻ mặt hổ thẹn nói:

- Đồ Hà kia thật giả dối, thật sự rất khó đối phó, hãn không dám ngay mặt cùng ta giao thủ, lại giấu sau lưng cho người đốt hết toàn bộ vật tư của ta, làm cho ta rơi vào hoàn cảnh như thế, thật bức chết ta!

Trong mắt Mông Nan cũng hiện vẻ giận dữ sôi gan, bởi vì bị Tùng Tán Kiền Bố xúi giục, hãn đối với người Hoa Hạ tổ tông của Bạch Man tộc không có chút hảo cảm gì. Hơn nữa thái độ làm người của hãn lại trực tính, chán ghét dùng âm mưu quỷ kế, nghe Tùng Tán Kiền Bố nói như thế đủ loại cảm xúc bất đồng tụ hợp lại, nhất thời đầy cảm phẫn nói:

- Đã sớm nghe người ta nói người Trung Nguyên xảo quyệt, quả nhiên so với trong tưởng tượng càng thêm đáng hận. Huynh đệ ngươi yên tâm, ta làm đại ca cho dù liều tính mạng cũng phải vì ngươi đòi lại công đạo này. Ta trở về lãnh binh lại đây, báo thù cho ngươi!

Tùng Tán Kiền Bố vội vàng kéo Mông Nan, như cảm động nói:

- Ý tốt của đại ca đệ tâm lĩnh, chỉ là làm như vậy không ổn. Đường quân người đồng thể mạnh, vả lại chuyên dùng quỷ kế. Với bốn sự của người đối phó bọn hãn không có vấn đề gì. Khó khăn là ở chỗ bọn hãn sẽ không quang minh chính đại đánh trực diện với đại ca...Dù đại ca có thực lực bao nhiêu cũng sẽ khó mà phát huy. Vạn nhất gặp nguy hiểm thì nên làm thế nào cho phải?

- Vậy...

Mông Nan cũng biết mình không giỏi sử dụng đầu óc, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào.

Tùng Tán Kiên Bồ thấp giọng cười nói:

- Ta đã có một cách bức bách Đường quân phải đối chiến ngay mặt với đại ca, gần đây ta nhận được tin tức nói lương thảo của Đường quân trong mấy ngày gần đây sẽ đến, chỉ cần đại ca có thể chặn lại lương thảo của Đường quân, Đường quân sẽ lâm vào nguy cơ không có lương thực. Đến lúc đó còn không tự mình tìm tới cửa nhất quyết sinh tử với chúng ta sao?

Mông Nan có chút khinh thường khi sử dụng thủ đoạn như thế, trên mặt hiện lên vẻ khó xử.

Tùng Tán Kiên Bồ khuyên nhủ:

- Ta biết đại ca ngay thẳng, nhưng Đường quân xảo quyết trước tiên, chúng ta chẳng qua lấy thủ đoạn đồng dạng đối phó bọn hần mà thôi. Kỳ thật đệ tính toán tự mình động thủ, nhưng bởi vì nhớ tới tình nghĩa với đại ca nên mới để đại ca xuất binh!

Hần ngừng một chút nói:

- Ta biết những ngày gần đây đại ca cũng gặp khó khăn, bởi vì nội loạn làm kinh tế Nam Chiếu tổn thất thảm trọng, đủ loại vật tư đều khuyết thiếu nghiêm trọng. Thổ Phiên quốc lực yếu ớt, thật sự không thể toàn lực trợ giúp. Mỗi khi nhớ tới việc này trong lòng ta luôn áy náy khó thể bình an, hận bản thân mình vô năng. Nhưng Đại Đường khác hẳn, Đại Đường đất rộng của nhiều, vật tư vô số. Một chút lương thảo quân nhu kia đối với bọn hần mà nói chẳng khác gì một gốc cây trong rừng rậm, căn bản chẳng đáng là gì. Đại ca mang trở về, vừa lúc có thể cứu tế cho quốc dân Nam Chiếu, chẳng phải tốt lắm sao?

Mông Nan vô cùng động dung, không thể tưởng được Tùng Tán Kiên Bồ lại suy nghĩ cho hần đến như vậy, nghĩ thầm:

- Quả nhiên là huynh đệ tốt, lúc nào cũng suy nghĩ cho ta...

Hần cảm động nói:

- Huynh đệ nói rất đúng, nhưng người làm đại ca như ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người, lấy được đồ vật chúng ta chia phân nữa!

Tùng Tán Kiên Bồ quá vui mừng, có thể mượn lực của Nam Chiếu chiến thắng Đường triều đã thành hi vọng duy nhất, làm sao còn trông cậy thêm được gì, nếu Mông Nan đã có tâm, tự nhiên nên lấy thì cứ lấy.

Hần từng kiến thức qua thực lực của quân tốt Nam Chiếu, người Nam Chiếu sinh hoạt trong núi rừng, lấy việc săn thú làm chủ yếu, thực lực về bộ chiến của Nam Chiếu có thể nói thiên hạ vô song. Thanh Tàng cao nguyên lấy đồi núi là chính, địa thế hiểm trở phập phồng, chính là địa phương tốt cho quân tốt Nam Chiếu phát huy thực lực, có bọn hần ra tay, có thể đạt tới tám phần thắng lợi.

Thanh Hải đạo, vào đêm.

Tả Truân Vệ Thương Tào tham quân Bùi Hành Kiệm ngồi trong quân trường lẳng lặng lật xem “Lục Quân Kinh”.

“Lục Quân Kinh” này do chính quân thần Lý Tĩnh bằng vào một thân kinh nghiệm chinh chiến cả đời viết xuống một bộ binh thư.

Bùi Hành Kiệm là hậu nhân của danh môn vọng tộc, tổ tiên là Bùi thị gia tộc tam tấn hiển hách danh môn. Phụ thân của hần là Bùi Nhân Cơ, cuối thời Tùy nhậm chức Tả Quang Lộc Đại Phu, huynh trưởng Bùi Hành Nghiễm là một vị chiến tướng, được xưng “Vạn Nhân Địch” cũng chính là nguyên mẫu Bùi Nguyên Khánh trong tiểu thuyết ghi chép lại.

Sau khi Tùy triều diệt vong, Bùi thị gia tộc gia nhập phe cánh Vương Thế Sung, vì Vương Thế Sung nam chinh bắc chiến, bởi vì Bùi gia là gia tộc quyền thế của Sơn Tây, mà Lý Uyên trấn tại Thái Nguyên, cùng Bùi thị có quan hệ sâu xa. Bùi Tịch cổ động cho Lý Uyên tạo phản chính là Bùi thị tộc nhân, có quan hệ họ hàng thân thiết với Bùi Hành Kiệm, khiến cho bọn họ bị Vương Thế Sung nghi kỵ. Đường Cao Tổ Vũ Đức năm thứ hai, Bùi Nhân Cơ phụ tử mưu đồ bí mật bỏ Vương đầu Đường, bị người bán đứng chịu khổ sát hại, cũng liên lụy “Diệt tam tộc”, chỉ còn một mình Bùi Hành Kiệm trở thành cô nhi từ trong bụng mẹ vẫn còn sống sót trên đời.

Bùi Hành Kiệt vừa ra đời đã gánh vác hi vọng phục hưng cùng huyết hải thâm cừu của một gia tộc, nhưng còn chưa đợi được đến khi hắn trưởng thành thì kẻ thù đã lần lượt chết hết, phục hưng gia tộc đã trở thành mục tiêu của hắn. Bởi vì là hậu duệ danh môn, cô nhi của liệt sĩ, Bùi Hành Kiệt được triều đình chiếu cố cùng bồi dưỡng, lấy thân phận ám sinh trở thành Hoàng văn sinh, dựa vào công tích của phụ thân cùng huynh trưởng trở thành nhân tài được bồi dưỡng trong giới học đồ quan lại. Sau lại thông qua Cử Minh Kính, chính thức đi vào con đường làm quan.

Bùi Hành Kiệt có thể nói cuộc đời bất hạnh, nhưng cũng có thể nói là hạnh vận.

Hắn cũng giống như một viên trân châu chôn trong bùn đất, bị bụi đất bao trùm, không thể phát huy ra tài hoa của bản thân. Nhưng hắn lại thật may mắn gặp được một người, lão sư Tô Định Phương.

Làm cao tức của Lý Tĩnh, Tô Định Phương đã phát hiện ra năng lực của Bùi Hành Kiệt, thu hắn làm đồ đệ, cũng đem “Lục Quân Kính” Lý Tĩnh trao tặng cùng truyền cho Bùi Hành Kiệt.

Bùi Hành Kiệt giống như bọt biển hút nước, điên cuồng hấp thu tri thức đến không dễ dàng.

Lần này nam chinh Thổ Phiên, quan hệ quá nhiều, bất luận là việc nhỏ nhất nhất đều nhất định phải nghiêm túc làm việc.

Nhất là chuyện lương thảo càng thêm trọng yếu.

Làm cho người ta rụng ánh mắt chính là Lý Thế Dân điểm danh quan viên vận lương thảo không phải là những vị lão tướng kinh nghiệm phong phú, mà là một vị tiểu tướng vô danh tên Bùi Hành Kiệt.

712. Chương 738 : Người Không Lo Xa, Tất Có Sầu Gần

Khi tiếng gà gáy đầu tiên vang lên, Bùi Hành Kiệt cũng đã thức giấc.

Đêm qua hắn xem binh thư rất muộn, nhưng hắn vẫn sớm tỉnh lại, đi tuần tra theo lệ thường.

Dùng cơm xong, Bùi Hành Kiệt hạ lệnh nói:

- Truyền mệnh lệnh của ta, đi thêm sáu mươi dặm, đến Chúng Long Dịch hãy nghỉ ngơi!

Hắn vừa hạ mệnh lệnh, có một thiên tướng liền nhảy ra, nói:

- Bùi tham quân, người làm vậy không ổn, mới đi được sáu mươi dặm đã đòi nghỉ ngơi, như vậy cần bao nhiêu thời gian mới tới được tiền tuyến? Từ sau khi tiến vào Thanh Hải, tốc độ đội lương chúng ta càng ngày càng chậm. Bởi vì trên đường gặp mưa to, chúng ta đã bị chậm trễ lộ trình, suốt ngày hôm qua chỉ đi được tám mươi dặm. Nếu còn tiếp tục như vậy, chúng ta đều sẽ bị quân pháp xử trí!

Lương thảo quan hệ sinh tử của tam quân, đội vận lương đúng giờ đem lương thực đưa đến tiền tuyến là nhiệm vụ thiết yếu.

Nếu còn dây dưa lỡ việc, sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc.

Nếu bởi vì lương thảo không đúng giờ đưa tới mà làm tiền tuyến thất lợi, hoặc sai sót thời cơ chiến đấu, tội nặng nhất đẳng. Thống soái tiền tuyến thậm chí có thể chém cả trưởng quan vận lương để ổn định lòng quân.

Cho nên đội vận lương chỉ cần vừa lên đường, không có người nào dám thanh thoi nhàn nhã dọc đường đi.

Hôm nay lại xuất hiện một người, trên đường đi bọn họ gặp phải núi sập lở, bùn đất chặn đường đi mà dây dưa chậm trễ thời gian, thiên tướng Vương Lực đã không ngừng cầu nguyện hi vọng tính tình của Đỗ Hà vốn dễ nói chuyện sẽ không vì chuyện bọn họ vận lương làm chậm trễ đại sự mà nghiêm trị bọn họ.

Vương Lực nôn nóng đến mức muốn nhảy lầu, nhưng Bùi Hành Kiệt lại vẫn không chút hoang mang một ngày chỉ đi tám mươi dặm, chiếu theo tốc độ như vậy lương thảo ngoài tiền tuyến hết sạch mà bọn họ còn chưa tới nơi.

Không đoạn lương, không chậm trễ quân sự, hoặc chậm trễ ít thời gian nếu gặp được vị thống soái tính tình tốt thì may mắn không bị trách phạt bao nhiêu, nhưng nếu như tiền tuyến cạn sạch lương thực, tam quân đói bụng, người làm thống soái bất luận có tính tình tốt thế nào nhất định cũng sẽ xuất đầu cho tướng sĩ.

Bùi Hành Kiệm cũng biết uy tín của mình không đủ, cũng không hề bái cái giá, cười nói:

- Không có việc gì, ta đã tính toán được có thể đi tới kịp trước khi đại quân cạn lương thực vài ngày, yên tâm đi, nếu có sai lầm hết thảy do ta chịu tội, dù có mất đầu ta cũng chịu trách nhiệm!

Bùi Hành Kiệm không có kinh nghiệm tòng quân, đây là lần đầu tiên hẳn một mình đảm đương trách nhiệm.

Nhưng có chút người đối với chiến tranh có cách nhìn khác hẳn người thường.

Vương Lược lo lắng chính là làm sao vận lương thảo đến thật đúng giờ.

Mà Bùi Hành Kiệm lại chú ý tới tình huống các tướng sĩ, hẳn muốn trước khi đúng giờ đem lương thảo đưa đến, cam đoan lương thảo không gặp việc gì.

Binh lính vận lương cũng không phải quân tốt bản địa, đi tới Thanh Tàng cao nguyên cũng không có được một tháng kỳ hạn để thích ứng khí hậu, vì vậy đều nhận lấy ảnh hưởng không nhỏ.

Dưới loại tình huống này nếu hành quân quá nhanh, có thể cam đoan được tốc độ nhưng nếu như gặp phải tập kích, ngay cả năng lực phản kích bọn họ cũng không có.

Cho nên Bùi Hành Kiệm giảm bớt tốc độ hành quân, chính là vì muốn bảo tồn thể lực của tướng sĩ, làm cho quân tốt vận lương có thể ở bất cứ thời gian nào cũng bảo trì được thể lực ứng phó tình huống đột biến.

Dù rằng Bùi Hành Kiệm biết tiền tuyến đại thắng, khả năng bọn họ gặp phải tập kích vẫn là nhỏ nhất, có thể nói là cực kỳ bé nhỏ...

Nhưng người lo xa vẫn tốt hơn.

Bùi Hành Kiệm là danh tướng duy nhất có thể so sánh với Tô Định Phương, Tiết Nhân Quý thời kỳ Cao Tông, hiện tại đã dần dần triển lộ mũi nhọn.

Gió tây bắc ồ ồ thổi sát mặt đất, nhánh cây khô héo trụi lủi không ngừng rung động, cành khô lá rụng bốc cao đầy trời, trên vùng hoang dã mờ mịt không có nửa điểm tung tích của động vật nhỏ, cả không gian rộng lớn nơi nơi toàn một màu xám trắng như cõi chết.

Đỗ Hà cười ngựa đi chậm trên đồi núi không có mục đích, trong đầu tràn ngập tình hình chiến cuộc trước mắt.

Chiếm lĩnh La Sa thành, bức tử Khâm Lăng cũng đã trôi qua một tháng, hiện tại Đường quân chiếm quyền chủ động tuyệt đối, vững vàng dựng thế.

Mà đối thủ của bọn họ Tùng Tấn Kiên Bó như chó nhà tang đông trốn tây lủi, không ngừng mượn dùng đặc điểm địa thế cùng địa hình quen thuộc tránh né sự truy lùng của Đường quân.

Theo lý mà nói, đại thắng ở trước mắt Đỗ Hà hẳn nên cao hứng hăng hái.

Từ khi hẳn bắt đầu lãnh binh, trước sau còn chưa tới nửa năm cũng đã lấy được thành quả chiến đấu có tính quyết định, đây là thành tựu rất giỏi.

Nhưng trên mặt Đỗ Hà hoàn toàn không có vẻ tự đắc, chỉ cảm thấy kỳ quái, hẳn cảm giác hành vi của Tùng Tấn Kiên Bó có chút khác thường, nhưng lại nghĩ không ra được nguyên nhân.

Cho nên hẳn lựa chọn một mình yên lặng một chút, tự hỏi cục diện trước mắt.

Thế cục trước mắt đối với Thổ Phiên mà nói cực kỳ bất lợi, bọn hắn thiếu y phục thiếu lương thảo, thủ đô lại bị Đường quân chiếm đóng, người nhà thế tử của những tướng lĩnh cấp cao đều trở thành tù nhân.

Hiện tại trước mắt Tùng Tấn Kiên Bó nảy sinh hai vấn đề cực kỳ ác liệt, sinh kế cùng lòng quân.

Tùng Tấn Kiên Bó khó thể duy trì lương thực thì có thể miễn cưỡng chiếm lấy lương thực của dân chúng, chỉ có thể duy trì nhất thời, còn gặp nguy cơ gọi ra náo động.

Gia quốc thiên hạ, nhà chiếm thứ nhất. Có quốc mới có nhà, lời tuy nói rất đúng, nhưng nếu người không có nhà, quốc còn có ý nghĩa gì sao? La Sa đã mất, đối với Thổ Phiên mà nói là trí mạng. Có lẽ Tùng Tán Kiền Bố có thể nhất thời ổn định được lòng quân, nhưng thời gian kéo lâu tất nhiên phát sinh biến cố.

Hai vấn đề khó khăn không nhỏ, vô luận là vấn đề nào kéo dài hơn một chút Thổ Phiên cũng không chịu nổi, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Đây cũng là một trận tử chiến trong mục đích cuối cùng mà Đỗ Hà bố trí, tốc chiến tốc thắng.

Nhưng Tùng Tán Kiền Bố lại lựa chọn chiến thuật ngu xuẩn, kéo dài.

Không có lương thảo, sĩ khí dần dần thấp rơi, không tuyển chọn thời gian sĩ khí chưa mất hết mà đánh một kích trước khi chết, đợi đến khi đạn tận lương tuyệt vậy càng thêm không có cơ hội.

Nếu hắn là Tùng Tán Kiền Bố, tất nhiên chọn tốc chiến tốc thắng.

Đỗ Hà biết Tùng Tán Kiền Bố không phải hạng người hời hợt, đạo lý đơn giản này hắn không thể nào không rõ, nhưng sự thật lại chứng minh Tùng Tán Kiền Bố cũng không có ý tốc chiến tốc thắng, ngược lại còn kéo dài thời gian.

Hành động khác thường như thế làm Đỗ Hà vô cùng chú ý, nhưng hắn cũng không phải thần, hắn có thể làm chỉ là phân tích, suy đoán, nghiền ngẫm, không có khả năng trăm phần trăm biết được Tùng Tán Kiền Bố đánh chủ ý gì, ở tình báo có hạn, Đỗ Hà cũng không cách nào nhìn thấu mục đích của hắn.

- Thanh Liên...

La Thông đơn độc cưỡi ngựa chạy tới, hai người bọn họ quen thân nhiều năm, rời khỏi quân doanh dưới tình huống chỉ có đối phương đều dùng tính danh xưng hô, cũng không phân chia cao thấp.

- Có tin tức của Tùng Tán Kiền Bố...

Hắn giơ lên cuộn giấy trong tay, nói:

- Hôm qua Tùng Tán Kiền Bố xuất hiện tại hai trăm dặm phía tây nam La Sa thành, bọn hần thiếu vật tư, một ngày thời gian chạy không xa, phỏng chừng đang ở địa phương gần nơi đó khoảng mười dặm, chỉ cần phái nhiều thám báo có thể phát hiện được hành tung đại quân của bọn hần!

- Không cần phiền toái!

Đỗ Hà đang suy nghĩ hành động của Tùng Tán Kiền Bố, làm sao ứng đối cũng đã lập kế hoạch bước đầu, không lưỡng lự đáp:

- Hắn là chủ, chúng ta là khách, ở địa bàn của người ta mà muốn đi theo so đo địa hình quen thuộc là việc không thể nào. Hiện tại quyền chủ động nằm trên tay chúng ta, không cần theo truy hần, chúng ta chỉ cần đem thôn trấn khắp năm mươi dặm quanh La Sa thành theo dõi, có thể đoạn đường lui của bọn hần, buộc hần đi vào khuôn khổ!

Dù không cần tình báo về Tùng Tán Kiền Bố hần cũng biết được tình huống hiện tại của Thổ Phiên, còn có thể đoán được việc Thổ Phiên thiếu lương cùng hướng dân chúng thu lương.

Ở thời cổ đại địa vị của thủ đô luôn xa vời, bất cứ quốc gia nào cũng không ngoại lệ, bọn hần có một lực hướng tâm không bình thường. Những thành trấn quay chung quanh thủ đô, tuyệt đối so với những thành trấn xa xôi luôn giàu có hơn. Thổ Phiên không giống Đại Đường, đất rộng của nhiều, mỗi một địa phương đều có thành trấn đặc thù riêng của mình.

Thổ Phiên chỉ có La Sa thành, những thành trì phụ cận đã hình thành mạng lưới kinh tế chặt chẽ, đánh đồng với mạch máu kinh tế của Thổ Phiên, chỉ cần khống chế được trong tay, dù Tùng Tán Kiền Bố mạnh mẽ cướp đoạt nhưng gặp phải những thành trấn nghèo khổ ngoài vòng tròn này cũng không cướp được bao nhiêu vật tư, ngược lại còn gây ra lòng bất mãn của dân chúng, tạo nên hỗn loạn.

Đỗ Hà cùng La Thông trở về La Sa, liền gặp được Tiết Nhân Quý.

Từ sau khi Tiết Nhân Quý gia nhập dưới trướng Đỗ Hà, liền luôn luôn giúp hần xử lý những việc nhỏ nhặt rắc rối trong quân.

Trong tay Tiết Nhân Quý cầm một quyển sổ sách, nói:

- Đại tổng quản, lương thảo chúng ta còn lại không đủ mười ngày, nhưng căn cứ tin tức truyền đến, tiếp theo sẽ có một lượng lương thảo lớn tám ngày sau mới tới. Ở trên thời gian có chút căng thẳng, có nên nhắc nhở bọn hãn một chút hay không!

Căn cứ theo quy định, đội vận lương nhất định phải đưa đến trước nửa tháng khi lương thảo hao hết, chỉ có như vậy mới không chậm trễ quân sự.

Hiện nay đội vận lương lại dấn sát thời gian đưa tới, xem như đã mạo phạm quân pháp.

Đỗ Hà trầm ngâm chốc lát nói:

- Ta đã biết, phái người đi thúc giục bọn họ, chờ sau khi lương thảo đến đây để lương quan đến gặp ta!

Đừng nhìn Đỗ Hà hòa hòa khí khí, nhưng đối với quân pháp rất nghiêm khắc.

Ở trong quân đội, quân pháp chính là hết thảy, bất luận kẻ nào mạo phạm cũng không thể nuông chiều.

Nhưng hãn cũng không độc tài, nếu lương quan xuất ra được lý do đủ cho hãn tin phục, hãn có thể khoan dung, bằng không loại tình huống này là không cho phép phát sinh.

Tiết Nhân Quý gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Đỗ Hà thấy Tiết Nhân Quý định rời đi, trong lòng vừa động, nói:

- Đợi một chút, Nhân Quý, người đi gọi Di Ái dẫn quân đi đón, để cho hãn tự mình hộ tống lương đội đến La Sa!

Mệnh lệnh này của Đỗ Hà làm Tiết Nhân Quý ngừng chân, hỏi:

- Đại tổng quản hoài nghi Tùng Tán Kiền Bố đánh chủ ý với lương thảo của chúng ta?

Đỗ Hà lắc đầu nói:

- Loại khả năng này không lớn, bọn hãn rất khó thể cướp đi lương thảo dưới mắt chúng ta. Nhưng tam quân chưa động, lương thảo đi trước. Lương thảo là mạch máu của tam quân, bây giờ chúng ta đã dừng thể, thiếu lương thảo sẽ thành vết thương trí mạng duy nhất của chúng ta, phái binh đi hộ tống bảo hiểm một chút có gì không được? Không biết lo xa, sẽ có sầu gần thôi...

Mỗi một quốc gia đều có anh hùng, đồng dạng mỗi một quốc gia đều có sâu mọt.

Dù là thánh nhân phẩm đức không thể chê bai, nhưng đệ tử của hãn vẫn có sâu mọt.

Tiểu giáo Lỗ Cường là sâu mọt giấu bên trong Đường quân vận lương, hãn làm người tham tài, tham lợi ích nhỏ.

Chỉ cần có tiền cho hãn, đừng nói là để hãn bán đứng một ít tình báo, dù để hãn nhận người khác làm cha mẹ hãn cũng không có ý kiến.

Khi đội vận lương đi tới Chúng Long dịch, hãn một mình lặng lẽ rời khỏi quân doanh, đi gặp mặt một hắc y nhân ven đường.

Lỗ Cường nói ra thời gian hành quân cùng lộ tuyến tinh tế tỉ mỉ mà mình tìm hiểu được, cười hì hì từ trong tay đối phương nhận hai ngân lượng, giấu trong người vui sướng hài lòng rời đi.

Hắc y nhân là tâm phúc của Trưởng Tôn Thuận Đức.

Vì giáo huấn Đỗ Hà, Trưởng Tôn Thuận Đức đã liệu lĩnh.

Loại chuyện cơ mật này, Trưởng Tôn Thuận Đức vô cùng lo lắng, phái ra tâm phúc mà mình tín nhiệm nhất.

713. Chương 739 : Đoạn Lương

Rời khỏi Thanh Hải, Bùi Hành Kiệm suất lĩnh lương quân tiến vào cảnh nội Thổ Phiên đã sâu hơn, độ cao tăng lên không ngừng, những quân tốt tướng sĩ chưa được cung cấp thời gian thích ứng khí hậu thời tiết đã bị ảnh hưởng còn nghiêm trọng hơn đại quân của Đỗ Hà.

Lấy tổ chất vốn có của Đường quân, vốn còn chưa đến mức như thế, nhưng đội vận lương đều phải nhờ đến thể lực khuôn vác, thể lực tiêu hao vượt xa quân tốt tiền tuyến, cho nên đi mỗi bước càng thêm khó khăn gấp bội.

Bùi Hành Kiệm nhìn thấy trong mắt, trong lòng càng thêm khẩn trương. Mặc dù hấn không ở trong chiến khu, nhưng thông qua tình báo truyền tới đối với tình huống trước mắt có điều hiểu biết, đồng dạng cũng có được cách nhìn độc đáo của chính mình. Hấn cảm thấy được Đỗ Hà là một vị đại tướng vô song, mặc dù viễn chinh nhưng hành động luôn thận trọng, dựng thế cùng nắm giữ quyền chủ động chiến cuộc, điều này thực sự phi thường tài giỏi.

Trong “Tôn Tử binh pháp” có nói: “Người thiện chiến dựng thế, không rơi vào khả năng thất bại.” Trong binh pháp của Lý Tĩnh cũng ghi chép, viết còn tinh tế hơn cả “Tôn Tử binh pháp”.

Hấn cảm thấy được chiến cuộc thiên biến vạn hóa, nhưng trăm biến hóa vẫn không rời kỳ tông, chia làm chủ động cùng bị động. Bị động sẽ bị địch nhân nắm đi, bị tình thế nắm đi, mà chủ động sẽ đem hết thấy nắm giữ bên trong, nắm địch nhân đi, nắm tình thế bất lợi trong tay, khiến cho nó trợ thủ cho mình.

Cũng giống như tình huống của Đỗ Hà, Tùng Tán Kiền Bố lợi dụng khí hậu cao nguyên đem toàn bộ vật tư tập trung, tính toán kéo chết Đường quân. Lại bị phương pháp trái ngược của Đỗ Hà đem đặc điểm tập trung vật tư mà lợi dụng, trước một bước dồn bọn hấn cùng đường.

Đỗ Hà chiếm cứ lấy chủ động, cũng mang ý nghĩa thắng lợi chỉ là vấn đề về thời gian. Mà duy nhất mấu chốt có thể tạo thành thất bại cho Đỗ Hà chính là ở phía sau bọn họ.

Chỉ cần phía sau không xảy ra việc gì, trận chiến này có thể thắng, nếu phía sau xảy ra vấn đề, sẽ làm cục diện mà Đỗ Hà tạo ra bị hủy hoại trong chốc lát.

Bùi Hành Kiệm rất tin vào phán đoán của mình, cho nên cam nguyện nguy hiểm bị trách phạt cũng phải an toàn đem lương thực đưa đến.

Nhưng hoàn cảnh của Thổ Phiên thật sự quá mức tồi tệ, dù dọc theo đường đi hấn vẫn luôn vận phần chú ý bảo hộ thể lực của quân tốt, nhưng theo thời gian trôi qua, đủ loại phản ứng bất lương vẫn xảy ra không thể tránh khỏi.

Bùi Hành Kiệm vừa nghĩ đối sách, vừa nhìn xem tình huống chung quanh, đột nhiên cảnh giác dừng ngựa, cách đó không xa phía trước là một dãy đồi núi cao nguyên pháp phòng, loại địa hình này ở Thổ Phiên rất thông thường, cũng chẳng có gì lạ, nhưng nhìn đồi núi pháp phòng trước mắt chẳng khác gì những vách tường vây quanh, không thể nhìn thấy ra tình huống, cho dù có giấu diếm đại quân bên trong chỉ bằng vào mắt thường cũng không thể nhìn ra.

- Nếu ta là Tùng Tán Kiền Bố, muốn tập kích lương đạo nơi này sẽ là nơi tuyệt hảo!

Trong lòng Bùi Hành Kiệm tự nhủ, lập tức nói:

- Toàn quân dừng bước, thám báo đi vòng tới trái phải, dò đường phía trước...

Mệnh lệnh của Bùi Hành Kiệm làm thiên tướng Vương Lược không biết nên làm gì, quan lớn một cấp đủ để chết người, làm cấp dưới dù lòng bất mãn nhưng vẫn phải phái ra thám báo.

Vài kỵ mã hóa thành sao băng đi xa, ngay khi bọn họ sắp đi lên tới chỗ cao nhất trên đồi núi, đột nhiên từ trên lưng ngựa rớt xuống, chiến mã hoảng sợ mất đi khống chế, kéo theo thám báo té trên mặt đất chạy tán loạn.

Bùi Hành Kiệm lập tức liền phản ứng, cao giọng quát:

- Có phục binh, kết trận lập tức...

Vương Lược không còn đủ thời gian để bội phục, theo bản năng chỉ huy quân tốt dưới trướng kết trận, làm cho bọn họ lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đường quân có thể bách chiến bách thắng tuyệt không phải là hư danh, dù là quân tốt vận lương cũng từng chịu huấn luyện nghiêm khắc. Năng lực ứng biến cực nhanh, không thua gì quân tốt tinh nhuệ, trong thời gian ngắn nhất đã làm xong tư thế ứng chiến.

Bùi Hành Kiệm ở trung quân neho mắt cẩn thận quan sát chung quanh, quả nhiên nhìn thấy trong bóng tối tầng tầng đồi núi có thứ gì đó đang cấp tốc tới gần, chẳng khác gì những đàn kiến.

Phục binh chính là chiến sĩ dũng mãnh gan dạ của Nam Chiếu quốc, Tùng Tán Kiền Bồ rõ địa hình địa thế của Thổ Phiên như lòng bàn tay, địa phương nào cần đi qua, địa phương nào thích hợp cho việc phục kích đều vô cùng rõ ràng, cấp ra một bộ chiến thuật phục kích vô cùng hữu hiệu.

Nam Chiếu vương Mông Nan không giỏi động não, lại tin tưởng huynh đệ của chính mình, không chút do dự theo kế mà làm, mắt thấy Đường quân sắp tiến vào vòng vây còn đang âm thầm vui mừng, lại không nghĩ tới dị biến đột phát, Đường quân phái ra thám báo dò đường.

Phục binh của hắc ẩn thân ở một bên đồi núi khác, chỉ cần đi lên chỗ cao trên đồi núi, binh mã của hắc ẩn lập tức bị lộ nguyên hình.

Mông Nan là đại tướng quân, kinh nghiệm chiến trận lại phi thường phong phú, quyết đoán cho người bắn chết thám báo, tập kích bất ngờ không được thì chuyển thành tiến công.

Nam Chiếu quân trưởng thành trong rừng rậm, năng lực bộ chiến cực kỳ cường hãn, từ trên đồi núi tràn xuống, tốc độ không thua gì dùng kỵ binh.

Bọn họ mượn lực lao từ trên cao xuống thấp, hung hăng đánh thẳng vào trận hình của Đường quân, lẫn nhau triển khai đánh giáp lá cà thật thảm thiết.

Bùi Hành Kiệm lần đầu tiên trải qua loại tình huống này, chỉ cảm thấy mùi máu tanh xộc vào mũi khiến người buồn nôn.

Cũng may tố chất chịu đựng thử thách trong lòng hắc ẩn thật cao, vẫn không lùi bước, xanh mặt nhìn quân tốt đang anh dũng chiến đấu, không ngừng truyền đạt mệnh lệnh.

Bùi Hành Kiệm đã không còn thời gian nhàn rỗi suy nghĩ vì sao nơi này có đại quân phục kích, trong đầu hắc ẩn chỉ lẫn qua lộn lại một ý nghĩ: Nếu hắc ẩn chiến bại, sẽ khiến đại quân của Đỗ Hà bị cạn kiệt lương thực, thân hãm tuyệt địa, khiến toàn bộ chiến cuộc thất bại.

Không thể bại, tuyệt đối không thể bại...

Bùi Hành Kiệm đem toàn bộ tinh lực đầu nhập vào trong chiến trường, thông qua thiên phú chỉ huy quân sự một lần lại một lần làm tan rã thể công của đối phương.

Nhưng Bùi Hành Kiệm lập tức cảm nhận được sự tàn khốc trên chiến trường, còn có cảm giác vô lực không cách nào xoay chuyển càn khôn.

Đường quân không kém nhưng địch quân càng thêm mạnh mẽ.

Đội vận lương dù sao không phải tinh nhuệ chém giết nơi tiền tuyến, lại càng không phải là ba đội mạnh nhất như Huyền Giáp quân, Tiệp Thắng quân, Tuyền Phong quân là một chiến sĩ lấy một chống trăm. Lực lượng của bọn họ chỉ có hạn, huống chi còn bị khí hậu cao nguyên ảnh hưởng nghiêm trọng, thực lực đã bị giảm sút ba phần.

Trái lại Nam Chiếu binh mã đều là tinh nhuệ, nhân số còn chiếm cứ ưu thế, trên thực lực cũng thắng hơn Đường quân một bậc. Bọn hắc ẩn không có chiến pháp chiến thuật gì độc đáo, chỉ mãnh công, lấy thực lực tuyệt đối không ngừng xông thẳng.

Dù Bùi Hành Kiệm chỉ huy tài ba nhưng cũng khó mà xoay chuyển tình thế.

Đường quân từng bước từng bước thất thủ, trận hình cũng dần dần tan rã, dần dần không cách nào chống đỡ.

Chiến trường là nơi dùng thực lực nói chuyện, đừng nói là tay mới như Bùi Hành Kiệm, cho dù là Đỗ Hà hay Lý Tĩnh đích thân ra trận cũng chưa chắc tạo được sức mạnh chiến thắng.

Bùi Hành Kiệm không thể không thừa nhận, không thủ được nữa.

Nhìn thấy đoàn xe lương thảo, mạch máu của Đường quân nơi tiền tuyến, hấn cắn răng quát:

- Truyền lệnh xuống, đem xe lương làm thành vòng tròn!

Tiếp theo hấn gọi Vương Lực đến, nghiêm nghị nói:

- Vương hiệu úy, cho người một nhiệm vụ gian khổ nhất, chờ khi lửa lớn bốc cao thì người thừa dịp suất lĩnh một đội binh mã giết ra ngoài, chạy thẳng tới quân doanh của đại tổng quân, nói cho ngài biết tình huống nơi này, để cho ngài nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng, Thổ Phiên còn có viện binh nước khác!

- Đốt lửa?

Vương Lực kinh ngạc, nhưng thấy xe lương đang vây tròn lại, trong lòng mơ hồ hiểu được, thất thanh kêu lên:

- Đại nhân muốn?

Bùi Hành Kiệm cắn răng nói:

- Bọn hấn muốn cướp lương thảo của chúng ta, ta sẽ khiến cho bọn hấn cùng lương thảo tuần táng...

Vương Lực động dung, lần đầu tiên dùng vẻ mặt kính trọng nhìn vị thượng cấp mà mình luôn xem thường này, cao giọng nói:

- Để ta tới đi, bổn sự của đại nhân ta hoàn toàn bội phục, mạng của Vương Lực này chỉ là tiện mạng, chết không có gì đáng tiếc, nhưng đại nhân tài hoa phi phạm, nhất định có thể thành tựu một phen sự nghiệp!

Bùi Hành Kiệm ung dung cười:

- Võ nghệ của người giỏi hơn ta, giết ra ngoài khả năng lớn hơn nhiều. Không cần nói nữa, nhanh đi chuẩn bị...

Hấn không tiếp tục quản Vương Lực, lại trộm lợi dụng tài năng chỉ huy xuất chúng của mình, đem binh mã Nam Chiếu quốc dẫn dụ vào giữa vòng xe lương, chờ một khi tới thời cơ thích hợp, liền châm lửa đốt, ngay khi Bùi Hành Kiệm vừa sắp mở miệng hạ lệnh...

- Giết!

Đột nhiên, một thanh âm gầm lên giận dữ kinh thiên động địa vang lên ngay phía trước, thanh âm tiếng gầm phẫn nộ như một cỗ cuồng phong thổi quét hết thảy vạn vật, chấn động màng tai Bùi Hành Kiệm.

Lại một chi quân đội xuất hiện ngay sau lưng địch quân, Bùi Hành Kiệm đưa mắt nhìn lại, trên tinh kỳ lớn pháp phối đón gió hiện rõ chữ “Đường” cùng chữ “Phòng” thật lớn.

Bùi Hành Kiệm đang định hạ lệnh đốt quân lương, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý niệm:

- Viện binh đã đến!

Bởi vì đột biến, Bùi Hành Kiệm lập tức thay đổi chiến thuật, mệnh lệnh binh lính cố gắng chống cự, chuyển hiện tại bọn họ cần làm chính là dây dưa quân địch chờ viện binh đến.

Gần đây Phòng Di Ái luôn nhàn rỗi không việc làm, bởi vì lực lượng kinh khủng của mạch đao quân là do hi sinh tốc độ đổi lấy tới.

Cho nên cũng mang theo ý nghĩa có tính cực hạn, hấn không thể đạt tới khinh kỵ binh, tùy thời tùy chỗ là có thể tiến vào chiến trường.

Tùng Tấn Kiên Bồ biến thành con chuột không ngừng đông trốn tây lủi, mạch đao quân liền không còn tác dụng, chỉ bằng tốc độ của bọn họ thật sự không khả năng đuổi kịp Thổ Phiên quân.

Đỗ Hà thấy Phòng Di Ái thật nhàn rồi, lo lắng với tính cách của hắn sẽ gây ra chuyện không hay, vừa lúc Đỗ Hà đang lo lắng chuyện lương thảo, vì vậy lập tức phái hãn suất binh đi trợ giúp, hộ tống lương thảo bảo đảm an toàn đến tiền tuyến.

Trải qua nhiều năm lịch lãm, Phòng Di Ái cũng đã dần trưởng thành, khi phát hiện lương đội bị tập kích, linh cơ vừa động đã lập tức hạ lệnh hành quân lặng lẽ, âm thầm lên tới gần, cuối cùng hạ mệnh lệnh đánh đối phương trở tay không kịp.

...

La Sa thành.

Đỗ Hà từ sau khi dẫn đại quân chiếm lĩnh La Sa thành, liền đem người nhà của tướng lĩnh Thổ Phiên giam lỏng, bản thân mình đi vào ở trong một tòa nhà gần sát bên hoàng cung, làm như trung tâm chỉ huy lâm thời.

May mắn thế nào lại là phủ đệ của Khâm Lăng.

Ngày hôm đó Đỗ Hà ở trong phủ tiếp kiến tâm phúc Hoàng Phủ Hạo Hoa.

Trận chiến này sở dĩ có thể đạt được thành công như thế, không thể bỏ qua công lao của hai người Hoàng Phủ Hạo Hoa cùng Tần Dục.

Đỗ Hà cười lớn khen ngợi chiến công của bọn họ, đối với cống hiến của họ cho lời khảng định, làm mật thám hãn không thể cho họ danh vọng, duy nhất chỉ có thể cho là sự chân thành cùng quan ái.

Hoàng Phủ Hạo Hoa cười cười, có chút cảm động, hắn cũng không cảm giác mình giúp Đỗ Hà được đại ân, chỉ xem tất cả chuyện mình làm là đương nhiên, khi còn bé nếu không có Đỗ Như Hối bọn họ sẽ không có thời thơ ấu được nuôi dưỡng, sau khi thành niên không có Đỗ Hà họ sẽ không có hiện tại, có thể ra một phần lực cho Đỗ Hà, cho Đỗ gia, đối với hắn mà nói là một chuyện phi thường đáng thỏa mãn.

- Công tử, căn cứ mấy ngày nay điều tra, quả nhiên đúng như lời người nói mặc dù Tùng Tấn Kiên Bồ lủi trốn chung quanh, nhưng hết thấy chỉ là dùng thủ thuật che mắt, chỉ là một loại thủ đoạn mê hoặc chúng ta. Những quân tốt tuần tiễu đều không phải tinh nhuệ chân chính, tinh nhuệ của hắn đang ẩn thân trong một khe núi hướng tây bắc, đang ở nơi đó nghỉ ngơi dưỡng sức, tựa hồ đang đợi gì đó!

Đỗ Hà vẫn luôn cảm thấy Tùng Tấn Kiên Bồ sẽ không giống như con chuột lủi đông trốn tây như vậy, nhất định phải có mục đích khác, hắn cho rằng những binh sĩ Thổ Phiên lên lút xuất hiện kia chỉ là biểu hiện giả dối, vì vậy cho Đạp Nguyệt Lưu Hương nhắm vào việc này triển khai điều tra, quả nhiên đã có hiệu quả!

714. Chương 740 : Thắng Bại Đã Định

Tinh kỳ phản phạt, trống nghiêm từng trận.

Trời xanh không mây, hơn sáu vạn Đường quân cùng Nam Chiếu quân đang hỗn chiến một chỗ, áo giáp chiếu sáng lẫn nhau, có vẻ hết sức chói mắt.

Đứng trên gò đất, Bùi Hành Kiệt nhìn xuống chiến cuộc bên dưới, nguyên hắn đã ôm ý niệm liều chết hiện tại trên mặt đã dần dần hiện lên nụ cười.

Mạch đao quân của Phòng Di Ái luận lực công kích đứng hàng thứ nhất dưới trướng Đỗ Hà, cho dù là Tuyền Phong quân cũng không thể so sánh. Nếu không phải bị ảnh hưởng bởi tốc độ, đã sớm lật đổ địa vị Tuyền Phong quân. Nhưng với kết quả trước mắt căn bản đã không cần tốc độ.

Nam Chiếu quốc một lòng muốn cướp lấy lương thảo của Đường quân, binh lực đều tấn công về phía trước không hề bận tâm đến sau lưng. Phòng tuyền sau lưng cực kỳ yếu ớt, đồng thời Bùi Hành Kiệt đã tính toán thiêu hủy lương thảo cùng Nam Chiếu quân đồng quy vu tận trước khi viện binh chưa đến nên hắn đã đem xe lương vây vòng tròn, đem Nam Chiếu quân dẫn dụ vào trung ương. Phòng Di Ái xuất hiện ngoài ý muốn chặn kín đường lui của Nam Chiếu quân.

Hai quân trong lúc vô tình đã hoàn thành xong phối hợp ăn ý, đem Nam Chiếu quân bao vây diệt sát.

Lần này thực lực của mạch đao quân hoàn toàn thể hiện đi ra, mạch đao khí phách uy vũ chém lên thân người, trực tiếp tạo thành kết quả khiến đối phương lập tức mất đi sức chiến đấu, đây là kết quả khi bị chém trật sang bên. Nếu chém tới yếu hại, vậy thì không còn đường thoát, người trúng đao trăm phần trăm không còn đường sống.

Máu văng khắp nơi, người ngã ngựa đổ.

Dưới thực lực vô cùng cường hãn của mạch đao quân, Nam Chiếu quân vốn đang chiếm thượng phong dần dần không cách nào chống đỡ.

Trong đầu Mông Nan hoàn toàn hỗn loạn, không dám tin vào hai mắt của mình.

Hắn tự xưng là cường binh dưới trướng, bộ chiến vô song, nhưng khi đối mặt với sức bật kinh khủng của mạch đao quân thậm chí ngay lực chống cự cũng không có.

Đây hoàn toàn là một mặt giết hại.

Kỳ thật tạo thành kết quả này cũng không hoàn toàn quy công sự cường hãn của mạch đao quân, chênh lệch khoa kỹ cũng có thể tính vào bên trong. Cũng giống như vũ khí lạnh cùng vũ khí nóng, mặc cho người có hùng binh trăm vạn, chống lại bom nguyên tử cũng chỉ là đồ ăn dâng lên.

Mạch đao quân ngoại trừ mạch đao cứng rắn không gì không phá được, trên thân mỗi người đều khoác áo giáp nặng hơn năm mươi cân, đao kiếm tầm thường khó thể tổn thương được bọn hắn mấy may. Nam Chiếu quốc là vùng hẻo lánh, kỹ thuật tinh luyện kim loại lạc hậu, chất lượng binh khí thật thấp, rất khó tạo thành thương tổn cho Bộ Nhân giáp.

Chỉ cần so sánh, Nam Chiếu quân dũng mãnh liền bị Mạch đao quân áp chế gắt gao.

Thắng bại dần dần hiện rõ.

...

Lỗ Cường đầu óc choáng váng, hắn cũng không nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người, đã trúng bao nhiêu đao.

Hiện tại đáy lòng hắn vô cùng buồn bực, trong lòng vạn phần hối hận, sớm biết như thế sẽ không vì một chút tiền kia mà bán đứng tình báo của Đường quân. Bán đứng tình báo, tiền tới cũng nhanh nhưng phải có mạng hưởng mới được.

Nguyên bản Lỗ Cường đã làm xong quyết định, hắn biết bởi vì mình tiết lộ tin tức rất có thể sẽ bị tập kích, nên từ ban đầu đã quyết định làm một lính đào ngũ, thừa dịp rối loạn thoát khỏi chiến trường.

Trên người hắn có tiền, nơi nào không thể đi?

Kết quả hết thấy giống như ảo ảnh trong mộng, đều chỉ là giấc mơ.

Đường quân căn bản không hề hỗn loạn như hắn mong muốn, được sự chỉ huy hữu hiệu hợp lý của Bùi Hành Kiệm, mặc dù thực lực không đủ không ngăn cản được thế công của Nam Chiếu quân, nhưng quân ngũ cũng không hỗn loạn, mà đang từng chút một phản kích.

Lỗ Cường nằm ở tuyến đầu, trái phải bên người hắn đều là Đường quân. Đường quân đối với kẻ đào ngũ trừng phạt dị thường khắc nghiệt, một mình hắn căn bản không thể thoái lui. Lại thêm Đường quân dũng mãnh, nếu chủ tướng không bỏ chạy quân tốt rất ít người xuất hiện tình trạng đào ngũ, hắn cũng chỉ có thể nghe theo lệnh chỉ huy chiến đấu không ngừng trên tuyến đầu.

Nhân phẩm hắn không xong nhưng võ nghệ lại không tệ lắm, giết quân tốt Nam Chiếu quân không ít, trên người bị thương nhiều chỗ, vẫn còn có thể đứng lên vung đao tự bảo vệ mình.

Lỗ Cường một đao chém ngã một gã quân tốt, nhân cơ hội nhìn ra xa, chỉ thấy Đường quân đang trà trộn vào trong đám người hỗn loạn. Trong chốc lát kết hợp thành một đoàn, trong chốc lát lại phân tán ra, hướng đại quân của địch nhân thọc sâu đột kích. Lại tiếp tục nhìn về phía trước, ở xa nhất sừng sững tinh kỳ thêu chữ “Phòng” thật lớn, nhìn thấy được một vị chủ tướng Đường quân đang xung phong ngay phía

trước nhất. Áo giáp độc đáo, mạch đao khiến người sợ hãi cũng chẳng khác gì sát thần, một đao bổ ra ít nhất có năm sáu người bị mất mạng dưới đao.

Có hấn tồn tại, quân Đường có thể chiến thắng.

Trong đầu Lỗ Cường vừa nảy sinh ý nghĩ này, liền quát lớn một tiếng, phần chấn lực lượng còn thừa lại giờ lên chiến đao.

Ngay cả tên tiểu nhân như Lỗ Cường cũng phần khởi tinh thần, càng khởi nói tới những quân tốt khác, sĩ khí của Đường quân lập tức thăng cao trong phạm vi lớn.

Bị trước sau giáp kích, Nam Chiếu quân càng ngày càng cố hết sức, Mông Nan tuy có dũng lực của vạn phu, cũng có được sức mạnh lớn lao nhưng thấy không thể nào tiếp tục duy trì, cắn răng bất đắc dĩ hạ lệnh phá vây.

Hắn lựa chọn phương vị phá vây chính là chỗ của Lỗ Cường...

Mông Nan dù sao cũng còn tiêu chuẩn quân sự, hắn dứt khoát tách rời mạch đao quân của Phòng Di Ái, dùng vận lương quân làm nơi đột phá, vừa lúc phá vây chạy ra.

Dù Bùi Hành Kiệm cũng lập tức phát hiện được ý đồ của Nam Chiếu quân, nhưng trong tay lại không có cường binh chống đỡ, chỉ có thể dùng toàn lực bám trụ bọn hắn, cấp cho mạch đao quân tranh thủ cơ hội giết thêm kẻ địch một chút.

Vận lương binh dưới trướng Bùi Hành Kiệm thực lực không đủ, nếu truy kích theo sẽ gặp nguy hiểm bị phản kích ngược lại. Binh của Phòng Di Ái tuy có đủ thực lực, nhưng tốc độ không đầy, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn quân địch đột vây rồi đi.

Bùi Hành Kiệm cho người quét tước chiến trường, chính mình đi đón Phòng Di Ái, gặp mặt hắn.

- Phòng tướng quân tới thật đúng lúc, nếu không có tướng quân đúng lúc đuổi tới, Bùi Hành Kiệm này đã trở thành tội nhân của Đại Đường!

Bùi Hành Kiệm biết rõ lương thảo trọng yếu thế nào với Đường quân, đối với Phòng Di Ái có thể đúng lúc chạy tới cứu viện mang theo vạn phần cảm kích.

Bởi quan hệ với Đỗ Hà, quan hệ giữa Tô Định Phương cùng Phòng Di Ái cũng không tệ, xem như bằng hữu tốt, đối với đồ đệ của bằng hữu hắn cũng thật nhiệt tình, cười nói:

- Ta không biết là tình huống thế nào nhưng cũng có thể nhìn ra là do các người phòng thủ mạnh mẽ, nhưng ta thật không hiểu vì sao Thổ Phiên quân còn nhiều binh mã như vậy, bọn hắn đã biến thành con chuột lủi đông trốn tây, những binh mã kia ở đâu mà ra?

Bùi Hành Kiệm nói:

- Hắn là viện binh, nếu như ta không đoán sai, đây là át chủ bài mà Tùng Tán Kiền Bố giấu diếm, là viện binh của nước khác. Kỳ thật ta cũng có một chuyện không rõ, không hiểu vì sao bọn hắn xuất hiện trên đường vận lương của quân ta, còn đoán đúng giờ giặc, bày ra phục binh!

Vấn đề này đã hiện lên trong đầu Bùi Hành Kiệm từ khi phát hiện bị địch tập kích, hắn đã nảy sinh nghi vấn này, nhưng tình huống lúc đó không cho phép hắn suy nghĩ nhiều hơn, hiện tại cuộc chiến thắng lợi hắn mới nghĩ tới vấn đề này.

Người Hoa Hạ có mấy ngàn năm lịch sử, tới Đường triều có rất nhiều vấn đề trong quân sự đều có thể đề phòng cẩn thận.

Cũng như nói tới lương đạo, Đường triều cơ hồ không hề phát sinh chuyện lương thảo bị cướp đoạt. Chỉ vì bao nhiêu năm qua vì chuyện lương đạo bị đoạn, lương thảo bị cướp mà làm binh mã tan tác xảy ra quá nhiều. Phát triển tới Đường triều đã có một bộ phương thức dự phòng hợp lý hữu hiệu.

Trên lương đạo đi thông tiền tuyến, đặc biệt có được tuần tra binh phụ trách tuần tra an toàn của lương đạo, bọn họ phân đoạn giao tiếp, chỉ cần có quân đội mai phục tuyệt không tránh được bị thám báo điều tra, nhưng đội phục binh vừa rồi hình như hư không xuất hiện!

Giải thích duy nhất chỉ có một, phục binh có thể xác thực biết rõ đường đi của bọn họ, biết hướng đi, biết tốc độ hành quân, thậm chí biết rõ từng giây phút thật chính xác. Còn tranh thủ trước khi họ đi tới chuẩn bị sẵn mai phục.

Phòng Di Ái thất thanh hô lên:

- Người hoà nghị trong quân có người tiết lộ tình báo?

Bùi Hành Kiệm im lặng gật gật đầu, đây là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhưng lại là sự thật.

Hai người thấp giọng nói chuyện hồi lâu.

Bùi Hành Kiệm nói:

- Ta đi xem thương binh, chuyện phòng vệ liền nhờ Phòng tướng quân!

Phòng Di Ái nghiêm túc gật đầu.

Bùi Hành Kiệm đi tới y doanh lâm thời an ủi quân tốt bị thương.

Đi tới khu trọng thương, Bùi Hành Kiệm phát hiện phía trước có thật nhiều quân tốt đang thì thầm nói chuyện, trong lòng kinh ngạc tiến lên hai bước hỏi:

- Làm sao vậy?

Quân tốt thấy là Bùi Hành Kiệm liền vội vàng hành lễ.

Bùi Hành Kiệm không để ý đến, ánh mắt của hắn bị nguyên bảo ngân lượng sáng chói đặt bên cạnh người trọng thương đang được quân y trị liệu hấp dẫn, trắng lóa, phải tới năm nguyên bảo.

Lúc này có một vị quân tốt trả lời:

- Bẩm đại nhân, đây là bạc từ trên người Lỗ hiệu úy lặn ra, hắn bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, quân y cởi bỏ áo ngoài của hắn băng bó vết thương, những nguyên bảo này cũng vì vậy lặn đi ra!

Trong mắt Bùi Hành Kiệm lộ ra hàn ý nhẹ nhẹ, giá hàng Đường triều cực thấp, tiền giá trị thật lớn. Một đấu gạo chỉ bốn năm tiền, một tiểu ngân đồng dùng giá hàng đời sau đến tính là bốn năm ngàn đồng tiền. Điều này cũng có ý nghĩa tiền lương thời Đường triều không cao, hơn chục khai nguyên thông bảo có thể duy trì sinh kế của một gia đình trong một tháng.

Lỗ Cường làm hiệu úy, quân lương một tháng bất quá trên dưới một trăm khai nguyên thông bảo, làm sao có được ngân lượng đây?

Bùi Hành Kiệm bất động thanh sắc cười nói với quân y chiếu cố cho Lỗ Cường, cho họ dùng mọi biện pháp cứu lại hắn.

...

Quyết Thắng cốc.

Đây là một khe núi nằm bên trong cảnh nội Thổ Phiên hiếm người biết, không một bóng người, cũng không có tên gọi. Nhưng bởi vì quan hệ tới tồn vong của Thổ Phiên, Tùng Tấn Kiên Bố riêng đặt tên cho sơn cốc này là Quyết Thắng cốc, tỏ vẻ sinh tử tồn vong đều nằm trong chiến dịch lần này.

Tùng Tấn Kiên Bố có chút thấp thỏm bất an, căn cứ theo hắn tính toán Mông Nan tập kích lương thảo Đường quân trong vòng mấy ngày này, có thể chuyển bại thành thắng hay không cũng trong một khắc này.

Tuy nói hắn chiếm được tình báo xác thực, nhưng dù sao vẫn còn chút lo lắng, đây là quan hệ tới sinh tử tồn vong của Thổ Phiên, không thể không thận trọng mà làm.

Tùng Tấn Kiên Bố đem một phần địa hình chi tiết của Thổ Phiên bày trên mặt đất, một lần nữa tính toán chiến sự sắp phát sinh, bảo đảm chắc chắn không sơ hở, có thể đem toàn bộ binh mã của Đồ Hà tiêu diệt tại Thổ Phiên.

Tay hắn chỉ vào chỗ Nam Chiếu quốc phục kích, tận đáy lòng tính toán:

- Thực lực Đường quân có hạn, Nam Chiếu quân của Mông Nan là tinh nhuệ hiếm có, hơn nữa số lượng gấp Đường quân mấy lần, tuyệt không có đạo lý thất bại... Nếu Đường quân biết được lương thảo đoạn tuyệt, nhất định sẽ lui. Nhưng Đỗ Hà cũng không phải nhân vật tầm thường, hắn sẽ không qua loa rút quân. Hắn là người Đường, sẽ không bắn khoả sinh tử của dân chúng Thổ Phiên, lâm vào tình trạng kia nhất định sẽ cho binh cướp lương, lấy sinh tồn của Đường quân làm chủ yếu. Chờ sau khi đoạt đủ lương thực mới có thể thông dong rút quân. Chỉ có như thế mới không lâm vào tuyệt địa. Đây là một con đường sống trong tử lộ, mà chúng ta cần làm chính là ngăn chặn con đường sống này của hắn!

Tùng Tán Kiền Bồ liên tục nảy ra những hình ảnh trong đầu như phóng điện ảnh, liên tục tính toán chiến cuộc, cảm thấy được không có sơ hở, nổi bất an trong lòng mới thoáng dịu lại.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe được một tin tức đầu tiên.

Đường quân đã đến, hơn vạn Đường quân đã ngăn chặn cốc khẩu, đoạn tuyệt đường lui của bọn hắn!

715. Chương 741: Suy Nghĩ Của Đạo Tông

Kế hoạch của Tùng Tán Kiền Bồ cũng không kém, nhằm vào đặc điểm chiến tuyến dài hẹp của Đường quân để triển khai bố cục, nhưng hắn hoàn toàn không để ý đến một việc, kế hoạch vĩnh viễn căn không nổi biến hóa, nhất là khi quyền chủ động không nằm trong tay mình.

Cho nên khi hắn nhận được tin tức Đường quân xuất hiện tại bên ngoài Quyết Thắng cốc liền trợn tròn mắt.

- Làm sao có thể? Đường quân làm sao biết tới đây, làm sao để tới?

Tùng Tán Kiền Bồ kinh hô.

Quyết Thắng cốc ít ai lui tới, dù là người bản địa cũng ít người biết. Đề phòng vạn nhất, hắn còn đặc biệt phái ra một số quân tốt cơ cảnh triển khai ra thôn trấn bốn phía chung quanh, chỉ cần có chút động tĩnh liền lập tức báo cáo.

Nhưng khi hắn còn chưa có tin tức nào báo về thì Đường quân lại xuất hiện ở trước mặt.

Tùng Tán Kiền Bồ nghĩ mãi không ra lý do, dù trước đó đã rất xem trọng Đỗ Hà nhưng trên thực tế vẫn đánh giá thấp, đối phương còn mạnh hơn tưởng tượng của hắn.

Tùng Tán Kiền Bồ xác thực là khinh thường Đỗ Hà, Đỗ Hà sở trường phân tích, nhất là phỏng đoán nhân tâm. Cho nên Đỗ Hà dù không phải là thần thánh để biết được toàn bộ kế hoạch của Tùng Tán Kiền Bồ nhưng lại có thể phát hiện dị thường từ một tình huống rất nhỏ. Càng càng quan trọng hơn là Tùng Tán Kiền Bồ căn bản không rõ ràng trên tay Đỗ Hà còn có Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Nhân số bọn họ không nhiều lắm nhưng mỗi người đều có được thực lực vượt quá thường nhân, có thể làm được chuyện thường nhân không cách nào làm.

- Đường quân bên ngoài cốc có bao nhiêu người?

Tùng Tán Kiền Bồ sợ mà không loạn, hắn tin dù Đường quân từ trên trời giáng xuống, cũng không có khả năng có rất nhiều binh mã, bọn hắn còn có cơ hội.

- Chừng năm sáu ngàn người.

Đại tướng Thổ Phiên sớm đã phái người tìm hiểu qua liền trả lời.

- Chư quân.

Tùng Tán Kiền Bồ, trầm giọng nói:

- Chắc các ngươi đều biết tình thế nghiêm trọng trước mắt. Thiếu số Đường quân đã ngăn chặn đường đi của chúng ta nên chúng ta chỉ có thể phá vây. Đại quân Đường triều đang trên đường chạy đến nhưng lúc này binh lực chúng ta vẫn còn hơn Đường quân bên ngoài. Chỉ cần trước khi bọn chúng đuổi tới phá vây thì dù Đường quân có thiên quân vạn mã cũng không thể bắt chúng ta.

Tùng Tán Kiên Bồ nhấn mạnh từ thiếu số binh mã để nhen nhóm lại hy vọng của tướng sĩ Thổ Phiên, gây dựa lẫn cuối.

Mưa tên dày đặc xuyên thấu giáp trụ làm tóe ra huyết hoa tung tóe trên người quân tốt Thổ Phiên, mang theo khát vọng cầu sinh không cam lòng ngã trên mặt đất.

Lưu Bá Anh lạnh lùng nhìn chăm chú lên chiến trường, trong nội tâm tràn đầy kính ý đối với Đỗ Hà.

Hắn cũng là một lão tướng của Đường quân, đồng dạng có kiêu ngạo như các lão tướng khác, cũng có mâu thuẫn theo bản năng với Đỗ Hà. Nhưng từ biến hóa của chiến sự, hắn bắt đầu dần thu hồi ý khinh thị, nhất là khi nhận mệnh ngày hôm trước càng bội phục. Máu chốt của trận chiến này ở chỗ có thể dùng binh mã ít hơn ngăn cản Thổ Phiên quân phá vòng vây ở Quyết Thắng cốc.

Ngăn cản được cũng ý nghĩa là Thổ Phiên diệt vong, không ngăn được sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Đối mặt với trận chiến quan trọng này, Đỗ Hà cũng không phái chiến tướng dày dặn như Trương Lượng, không phái dũng mãnh như Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân, càng không phái tâm phúc Tiết Nhân Quý, La Thông mà chọn nhân vật không hề nổi bật như hắn.

Cái này đủ để cho Lưu Bá Anh tâm phục khẩu phục.

- Đại tổng quản để mất ta như thế, ta há có thể lại để cho hắn thất vọng?

Nghĩ đến như thế, Lưu Bá Anh tiếp tục tập trung vào chiến trường, bình tĩnh chỉ huy chiến đấu.

Đỗ Hà dẫn đại quân chính thức tới ngoài Quyết Thắng cốc. Đúng như hắn dự liệu, chiến sự đang hồi ác liệt.

Tùng Tán Kiên Bồ cũng không thể công phá được phòng tuyến của Lưu Bá Anh.

Với tư cách một thống soái, điều kiện hàng đầu là hiểu rõ sở trường của bộ hạ để bọn họ có thể phát huy hết trên chiến trường.

Lưu Bá Anh là một lão tướng, đã hiệu lực cho Lý Đường từ thời lập quốc. Trước lúc định thiên hạ, vì Cao Tổ Lý Uyên lòng dạ nhỏ mọn, giết Đậu Kiến Đức có uy vọng cực cao ở phương bắc khiến cho Lưu Hắc Thát mượn cớ nổi lên đánh bại Hoài An Vương Lý Thần Thông, U Châu tổng quản Lý Nghệ cùng Lê châu tổng quản Lý Thế Tích.

Lúc ấy Lý Uyên không thể không phái Lý Thế Dân chinh phạt Lưu Hắc Thát, ngay cả là Lý Thế Dân dùng binh hơn người nhưng đánh trận này cũng cực kỳ khó khăn, từng một lần lâm vào khốn cảnh. Điểm mấu chốt của trận chiến này ở tại Minh Thủy thành.

Ai có thể chiếm cứ Minh Thủy thành sẽ nắm quyền chủ động. Lúc ấy chủ tướng Minh Thủy thành là La Sĩ Tín dũng mãnh vô địch, phó tướng tức là Lưu Bá Anh. Để đánh chiếm Minh Thủy thành, Lưu Hắc Thát dùng gấp binh lực gấp 10 lần tấn công trong tám ngày bảy đêm nhưng vẫn không thành công.

Theo kế sách của Lý Thế Dân, chỉ cần Minh Thủy thành có thể kiên trì mấy ngày thì sẽ ổn định được chiến cuộc. Chỉ là trời giáng tuyết rơi nhiều, Đường quân không cách nào tiến quân, đến trễ khiến viện binh không cách nào tức thời đuổi tới. La Sĩ Tín chết trận, Lưu Bá Anh bị bắt. Cuối cùng Lý Thế Dân đánh bại Lưu Hắc Thát, cứu về Lưu Bá Anh.

Lý Thế Dân biết La Sĩ Tín dũng mãnh không chút nào thua kém Tần Quỳnh, Úy Trì Kính Đức, nhưng hắn thiện công mà không thiện thủ, có thể trấn giữ Minh Thủy thành nho nhỏ qua chừng đó, Lưu Bá Anh có thể coi đầu công.

Đại tướng thiện công trong Đường doanh vô số nhưng thiện thủ nhưng lại không nhiều lắm, Lưu Bá Anh vừa lúc là một trong đó.

Một trận mấu chốt là thủ, Lưu Bá Anh chính là nhân tuyển đệ nhất.

Sau khi đến chiến trường, Đỗ Hà quyết đoán lệnh cho Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân chia ra phát động thế công, lại sai Tiết Nhân Quý, La Thông từng bước tiếp nhận trận doanh Lưu Bá Anh. Khi đại quân vừa đến, thực lực thắng dễ dàng Thổ Phiên nên đã không cần phải thủ.

- Khổ cực Lưu Tương quân rồi, có thể ngăn chặn Tùng Tán Kiền Bố coi như một lưới bắt hết, sớm chấm dứt trận chiến, công lao không thể bỏ qua.

Đỗ Hà nắm chắc thắng lợi trong tay, cười ngạo khen Lưu Bá Anh.

Lưu Bá Anh hưng phấn, cung kính đáp:

- Là Đại tổng quản chỉ huy có phương pháp, mặt tướng không dám kể công.

Một trận này khiến hãn có cảm giác hãnh diện.

Lưu Bá Anh là một nhân tài, nhưng sinh không gặp thời. Sơ Đường là một thời đại xuất kích tứ phía, chỉ có Đại Đường xuất binh đánh người, không người nào dám động võ với Đại Đường, người cần chính là những tướng lĩnh công thành đoạt đất như Tô Định Phương, Hầu Quân Tập, Tiết Nhân Quý mà không phải đại tướng thiện thủ khiến hãn luôn có cảm giác anh hùng không có đất dụng võ.

Một trận này có thể để hãn triển khai đại thủ cước, tìm lại cảm giác thống khoái đã lâu không hiện ra.

Đỗ Hà ngắm nhìn địa hình Quyết Thắng cốc, biết đại cục đã định.

Quyết Thắng cốc là một tuyệt cốc ít người đến, chỉ có một khe núi làm lối ra. Tùng Tán Kiền Bố muốn đào huyết cho Đường quân, bản thân không cần thận lại giẫm đi vào.

Sau khi biết được Tùng Tán Kiền Bố ẩn thân tại Quyết Thắng cốc, Đỗ Hà ẩn ẩn thấy được ý đồ của hãn.

Quyết Thắng cốc nằm ở tây bắc La Sa thành, cũng không thuộc cao nguyên Thanh Tàng.

Tùng Tán Kiền Bố không ẩn thân ở một chỗ sâu trong cao nguyên Thanh Tàng mà lại ở một sơn cốc bí ẩn tùy thời có thể xuất binh cắt đứt đường về của Đường quân, nghĩ ra cũng biết hãn không đơn giản.

Chỉ là Đỗ Hà nghĩ mãi không rõ trong hồ lô của Tùng Tán Kiền Bố bán thuốc gì, sao có thể tin tưởng trong tuyệt cảnh chuyển bại thành thắng.

Đỗ Hà cũng không thêm nghĩ thêm, máu chốt không phải chỗ Tùng Tán Kiền Bố dựa vào đâu để chuyển bại thành thắng mà máu chốt ở chỗ trước khi đối phương kịp xuất bài đã tiêu diệt.

Khi đó, cho dù Tùng Tán Kiền Bố cao minh thế nào có thể làm được gì?

Bất quá Đỗ Hà biết rõ, Tùng Tán Kiền Bố cũng không phải là thường nhân, hãn đã trốn ở Quyết Thắng cốc, tự nhiên sẽ làm đủ chuẩn bị phòng ngự. Vì không đánh rần động cỏ, hãn lệnh Đường quân chia thành tốp nhỏ, cải trang thành dân chúng Thổ Phiên rồi dần tụ tập.

Đám kỵ binh tuần tra thỉnh thoảng cũng diệt được một số đội nhưng dần dần đã tụ được 5000 ngoài Quyết Thắng cốc mới triển khai hành động.

Hãn lợi dụng năng lực cổ thủ của Lưu Bá Anh ngăn Thổ Phiên trong Quyết Thắng cốc.

Quyết Thắng cốc đã đúng như tên của nó, chỉ có điều đổi ngược lại không phải là Thổ Phiên mà là Đường quân.

Trong tình huống thiếu vật tư, Thổ Phiên quân không cách nào chống lại Đường quân, dù có thể phòng thủ ngoan cường thì vẫn khó có thể ngăn cản thế công của Đường quân.

Dưới sự trùng kích của Tiết Nhân Quý, La Thông, Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân, phòng tuyến của Thổ Phiên chính thức vỡ tan.

Bình Nhưỡng thành.

Lý Đạo Tông suất lĩnh Đường quân ở phía Đông Bắc, nhờ vào kỳ binh của Đỗ Hà lưu lại đánh chiếm Hạ An rồi một đường tiến nhanh.

Cao Duyên Thọ, Cao Huệ Chân dẫn mười hai vạn đại quân chặn đánh.

Lý Đạo Tông quyết đoán xuất kích, Tô Định Phương, Cháp Thất Tư Lực, A Sử Na Xã Nhĩ, Tiết Vạn Triệt, Quách Hiếu Khắc trước sau tiến binh, phân năm đường dùng xa luân chiến một lần hành động đánh tan đại quân mười hai vạn. Cao Duyên Thọ, Cao Huệ Chân đều bước đường cùng dẫn quân quy hàng.

Đường quân thừa thắng một hơi tiến thẳng đến Bình Nhưỡng.

Cao Ly toàn tuyến thất bại, Tuyền Cái Tô Văn bắt đắc dĩ tử thủ Bình Nhưỡng thành, dựa vào thành trì kiên cố để ngăn chặn Đường quân.

Trong một tháng, Đường quân một ngày ba lần công thành, chỉ là Bình Nhưỡng thành thật sự kiên cố, cộng thêm khí hậu giá lạnh khiến dễ thủ khó công, nhất thời khó có thể đánh hạ.

Đối mặt loại tình huống này, Lý Đạo Tông khẩn trương, hẳn đã nhận được tin Đỗ Hà xuất binh Thổ Phiên, cũng biết Lý Thế Dân chỉ cho hẳn nửa năm, tính ra chỉ còn mười ngày, nếu không chiến thắng sẽ phải lui binh.

Không cam lòng, thắng lợi sắp tới, Cao Ly toàn tuyến tan tác, chỉ còn một tòa cô thành Bình Nhưỡng lại bắt rút quân, sao có thể?

Chỉ là Bình Nhưỡng thành thật sự là một nơi quá hiểm yếu, sờ sờ trước mắt lại khó có thể nắm được.

Ngắm nhìn Cao Ly cao ngất, một con tuyết điêu bay vút qua trên bầu trời rồi mất hút.

- Nếu có hai cánh có thể bay qua Bình Nhưỡng thì thật là tốt.

Lý Đạo Tông thì thầm, chợt nhớ tới kỳ tích mà con rể bảo bối sáng chế nhiều năm trước.

716. Chương 742: Binh Phạt Nam Chiếu Quốc

Người có thể bay sao?

Vấn đề này tin tưởng chỉ cần không phải đồ ngốc cũng biết đáp án, nhưng hơn một năm trước, Lý Đạo Tông lại thấy tận mắt thấy người dùng dụng cụ đặc thù bay lượn trên hoàng cung.

Lâu thành hoàng cung cao hơn tường thành Bình Nhưỡng, đã như vậy thì bay lên đây chắc không phải là vấn đề.

Lý Đạo Tông nghĩ đến đây liền vui mừng, chỉ cần có thể phá cửa thành Bình Nhưỡng vậy Cao Ly sao không thể?

Vào lúc này, đại quân nam chinh của Đỗ Hà Nam đã giành được thắng lợi quyết định.

Dưới thế công mãnh liệt của rất nhiều tinh binh mãnh tướng, cho dù tàn binh Thổ Phiên liều chết phản kháng, cũng khó có thể thay đổi Càn Khôn.

Tùng Tán Kiền Bố trong loạn quân gặp phải La Thông. Tùng Tán Kiền Bố tài trí kiến lược đều trên La Thông nhưng luận về vũ dũng kém xa tiểu Bá Vương, chỉ qua mười hiệp đã bị La Thông đâm trúng ba lần ngã trên mặt đất.

Đường binh chung quanh biết hẳn là cá lớn nên ủa lên trời gô, ngay cả cơ hội tự vận cũng không có.

Tùng Tán Kiền Bố bị bắt, tất cả chủ lực đều bị Đường quân đánh bại.

Tuy trước mắt Đường quân còn chưa chiếm cứ hoàn toàn Thổ Phiên nhưng Thổ Phiên đã không có sức chống cự Đường quân.

Đỗ Hà áp giải Tùng Tán Kiền Bố quay trở về La Sa thành.

Vì biểu dương uy thế Đường quân, lễ mừng chiến thắng trở về tổ chức đặc biệt long trọng.

Với tư cách đô thành Thổ Phiên, tất cả dân chúng trong thành đều hướng về Thổ Phiên đây, sở dĩ không phản kháng chỉ vì không có thực lực nhưng trong lòng đều mong mỗi Tùng Tán Kiền Bố có thể thủ thắng.

Chuyện Đỗ Hà muốn làm là tiêu diệt toàn bộ hy vọng còn sót lại của dân chúng Thổ Phiên, để bọn họ hiểu Thổ Phiên diệt đi, đã không còn cơ hội trở mình, an ổn sống cuộc sống mới.

Chuyện này nếu đặt ở Trung Nguyên sẽ kích động lòng căm thù của dân chúng bởi vì cố quốc khó quên, càng bắt buộc sẽ hoàn toàn ngược lại. Nhưng Thổ Phiên không giống, Thổ Phiên là dân tộc mới, có hơn nửa dân chúng là từ nước khác nhập vào, một nửa còn lại là các dân tộc khác. Bọn họ đều là bởi vì bị Tùng Tấn Kiên Bô diệt nước mới nhập vào Thổ Phiên.

Tùng Tấn Kiên Bô thi hành nền chính trị nhân chính để cuộc sống dân chúng tốt đẹp thì mọi người đều phục hân, tán thành hân nhưng bọn họ đối với Thổ Phiên lại không có tình yêu tự đáy lòng, không chịu rơi đầu đổ máu vì nó.

Đương nhiên cũng không phải không có phần tử cấp tiến nhưng những người này chỉ như bọt biển, không dấy nổi sóng gió, trực tiếp ném vào đại lao là có thể dẹp loạn.

- Đại Tướng quân, lương thảo vừa mới đưa đến, Phòng Tướng quân cùng Bùi tướng quân tại bên ngoài cầu kiến.

Đỗ Hà vẫn lo lắng vì chuyện lương thảo, quân lương mang theo đã hết, thực phẩm hiện giờ vẫn dựa vào chút lương thực dư thừa trong thành. Thành La Sa dựa theo Trường An, nhà kho phân quân thương và dân thương, quân thương là nơi chỗ để vật tư quân sự còn dân thương là để lương thực cho dân chúng.

Lương thực đã cạn, Đỗ Hà cũng không thể để cho tướng sĩ bị đói nên mở các kho dân thương không quan hệ, số lượng cũng chỉ đủ để duy trì năm ngày. Những ngày qua hân đã ba lần phái sứ giả đi thúc dục nhưng vẫn chưa có tin tức.

Lúc này hân nghe được tin lương thảo đến thì nỗi lo lắng cũng hạ xuống, trên mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng thoáng tức giận, trầm giọng nói:

- Bảo bọn họ vào.

Tiếng bước chân vang lên, Phòng Di Ái cùng một vị thanh niên văn nhâ anh tuấn bước vào.

- Bái kiến Đại tổng quân.

Hai người cùng nhau hành lễ.

Đỗ Hà gật đầu trước với Phòng Di Ái rồi mới nhìn sang người thanh niên kia, cũng giật mình vì phong thái khí độ của hân, thầm khen trong lòng.

Bất quá diện mạo xuất chúng cũng không có nghĩa là năng lực tương đương, hân chuyển giọng lạnh lẽo:

- Vận lương đến trễ kỳ hạn là tối kỵ binh gia, người đến trễ một tháng có biết là tội lớn bậc nào?

Bùi Hành Kiệm mặt không đổi sắc mà nói:

- Mạt tướng cũng biết quân quy, nhưng mạt tướng không then với lương tâm, hết thấy thỉnh Đại tổng quân phán đoán sáng suốt.

Sau đó hân nói ra nguyên do đến chậm, phân tích kỹ ý đồ của mình, cũng chỉ nói hành quân bị chậm là do mình, cũng không nói chuyện bị tập kích.

Chuyện này mang tính trọng đại nên hân quyết định bẩm báo sau.

Đỗ Hà nghe xong cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng được vị thanh niên anh tuấn trước mặt vậy mà thâm tàng bất lộ, không khỏi hỏi:

- Người tên là gì?

Bùi Hành Kiệm không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp:

- Tả truân vệ thương Tào Tham quân Bùi Hành Kiệm.

- Bùi Hành Kiệm!

Đỗ Hà nghe xong cũng hiểu, nguyên lai là hân, khó trách có kiến thức như vậy.

Hắn gật đầu nói:

- Người làm rất đúng, phân tích cũng rất có trình tự nhưng cái này không phải là có, càng không là lý do.

Nếu như Bùi Hành Kiệm đem lương thực đến trước lúc cạn lương thì Đỗ Hà sẽ ngợi khen hắn cẩn thận nhưng mấu chốt là bọn họ đã cạn lương.

Cẩn thận cũng không cách nào thành có.

Không quân Bùi Hành Kiệm chính xác thế nào cũng không cải biến được sự thật Đường quân suýt nữa cạn lương.

Cái này là quân pháp, chỉ để ý kết quả mà không quan tâm quá trình, không để trộn vào bất cứ lý do gì.

Bùi Hành Kiệm lúc này cũng nghiêm sắc mặt:

- Mạt tướng biết sai, cam nguyện bị phạt nhưng còn có một chuyện bẩm báo. Trên đường tới đây, mạt tướng bị địch nhân tập kích, nếu không có Phòng Tướng quân kịp thời đuổi tới, hậu quả không thể lường được.

Đỗ Hà lúc này mới ý thức được vấn đề cũng không phải đơn giản như thế, vội vàng bảo Bùi Hành Kiệm nói rõ.

Bùi Hành Kiệm nói:

- Trải qua thẩm vấn, mạt tướng biết được tập kích đội lương thực ta chính là quân Nam Chiếu. Nam Chiếu trước đó không lâu đã xảy ra nội loạn, tân nhiệm quốc vương là huynh đệ kết nghĩa với Tùng Tấn Kiên Bó nên vừa rồi dẫn theo năm vạn binh mã đến trợ giúp Tùng Tấn Kiên Bó. Xem xét kỹ, mạt tướng phát hiện có người tiết lộ đường hành quân của quân ta cùng tình báo chi tiết, đề phòng bọn chúng có thủ đoạn khác nên mạt tướng tự tiện cải biến lộ tuyến.

Đỗ Hà lúc này sao không biết đây là át chủ bài của Tùng Tấn Kiên Bó: Minh đốt lương thực của hắn, hắn lại sai người đoạt lương thực mình. Bọn chúng dù không có lương thực thì dù sao cũng ở trên đất mình còn Đường quân nếu không có lương thực sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đây cũng là nguyên nhân Tùng Tấn Kiên Bó ẩn thân ở Quyết Thắng cốc. Quyết Thắng cốc nằm ở đông bắc La Sa, tùy thời có thể cắt đứt đường về của Đường quân.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Đỗ Hà thâm sợ hãi, hành quân tác chiến quả nhiên không được phép một chút qua loa, nếu như không phải Bùi Hành Kiệm có tài năng quân sự, nếu như không phải mình đề phòng vạn nhất thì quả thật Đường quân đã lâm hiểm cảnh.

- Đến tột cùng là ai?

Đỗ Hà mặt lộ hàn quang, trong lời nói tràn đầy sát khí.

- Lỗ Cường, một tiểu tướng quân, lời khai của hắn rất kỳ quái. Xem ra người mua chuộc hắn cũng không phải mật thám Thổ Phiên mà có khả năng rất lớn là người Đường, thậm chí là đại nhân vật của triều đình. Cụ thể là ai, hắn không biết, chỉ là suy đoán khi trò chuyện với người kia. Mạt tướng cũng biết hắn chỉ là một tên tham tài, sau lưng không chừng có người chủ trì, chỉ là Lỗ Cường cũng biết không nhiều lắm.

Đỗ Hà không thể tưởng được còn có nội tình này, trầm ngâm chốc lát nói:

- Chuyện trừng phạt tạm thời để đó, Bùi tham quân, người lập tức đem tiền căn hậu quả viết rõ, ta phái người áp giải Lỗ Cường quay trở lại Trường An gặp thánh thượng, việc này chúng ta không tiện điều tra, cứ giao cho Bộ Hạ. Mặc kệ sau lưng Lỗ Cường là ai, nhất định không thể để cho bọn chúng trở thành sâu mọt của Đại Đường vương triều.

Lúc này hắn còn chưa biết vũng nước sâu quá tướng tượng của hắn, chỉ cho rằng người giật dây kia vì tiền bán rẻ lợi ích quốc gia.

- Các người đi xuống đi, thông tri hộ vệ bên ngoài để mời Trương Lượng, Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân để mở hội nghị. Đỗ Hà tuy rất chú ý chuyện nội ứng nhưng hôm nay hắn thân là thống soái ba quân, nhiệm vụ của hắn là chiến tranh, bình định hết thấy lực lượng phản kháng Đại Đường. Những chuyện phiến toái

kia cũng không thuộc hẳn quản lý, báo cáo tình huống với Lý Thế Dân để Lý Thế Dân phái chuyên gia điều tra là lựa chọn chính xác nhất.

Chưa đầy một khắc, Trương Lượng, Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân, Lưu Lan, Lưu Bá Anh đã lần lượt đến.

Bọn họ đều biết tin lương thực đã đến nên thần sắc lộ vẻ phấn khởi. Hôm nay Tùng Tấn Kiên Bốc bị bắt, Thổ Phiên đã không còn lực lượng nào có thể chống đỡ, công việc còn lại chỉ là đánh chiếm một số thành trì là có thể tuyên cáo toàn diện thắng lợi.

Binh lực tối đa của những thành trì này cũng không quá 2000, hoàn toàn ngăn cản không nổi Đường quân, chưa lập tức hành động chỉ vì lương thảo chưa đủ.

Lương thảo đã đến dĩ nhiên sẽ là lúc xuất kích, mỗi người đều có phần công trong chuyện công phá Thổ Phiên.

Đỗ Hà cũng không ra lệnh như bọn họ suy nghĩ mà kể lại chuyện Bùi Hành Kiệm gặp phải, đương nhiên hẳn cũng không nói tới chuyện nội gian mà chỉ nói chuyện Nam Chiếu.

- Lẽ nào lại như vậy!

Ngưu Tiến Đạt kêu lên:

- Một đám man di cũng dám đối địch với Đại Đường. Không thể bỏ qua, ta đề nghị, lập tức báo lên bộ hạ để bộ hạ cho phép chúng ta thuận thế thảo phạt Nam Chiếu để cho người trong thiên hạ biết kết cục đối địch với Đại Đường.

Chư tướng đều tán thành đề nghị này.

Đỗ Hà cũng không phủ nhận, chỉ cười nhẹ:

- Thời gian báo tin lẫn phản hồi cũng phải mất hơn một tháng, vậy còn có ý nghĩa gì?

Hắn nhìn chư tướng chung quanh, cao giọng nói:

- Bộ Hạ từng nói nói qua, chỉ cần phạm vào Thịnh Đường, xa đâu cũng giết. Ta tin tưởng đây không phải một lời nói suông, mà là một thái độ, là một phong chiến thư tới những kẻ dám đối địch với Đại Đường. Chiến thư đã hạ, chúng ta sao có thể lui bước. Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể tự định đoạt, ta không cần chờ mệnh lệnh bộ hạ, ngày mai binh phạt Nam Chiếu quốc.

717. Chương 743: Dự Định Đến Chiến

Quân đội bên ngoài có rất nhiều chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nghiêm trọng thậm chí có thể phá vỡ ba quân nên chuyện kiêng kỵ nhất của thống soái khi dẫn quân bên ngoài là bị bó tay bó chân.

Đạo lý này rất nhiều Hoàng Đế, rất nhiều đại thần đều không biết. So với nỗi sợ không giành thắng lợi, bọn họ càng sợ Đại tướng bên ngoài dẫn binh tạo phản. Cho nên trong lịch sử rất nhiều triều đại đều phái một số thái giám hoặc là quan văn không biết chuyện binh làm tham quân để giám thị chủ soái.

Loại hành vi này chẳng những rét lạnh lòng Đại tướng, còn trở thành một cái vòng kim cô trói chặt tay chân Đại tướng. Nếu như gặp được giám quân không quản chuyện còn may mắn, vạn nhất gặp phải những giám quân đại danh鼎鼎 ưa thích khoa tay múa chân vậy thì gặp nguy rồi.

Tựa như thời Huyền Tông, một viên hoạn quan nho nhỏ Cao Tiên Chi bên cạnh hẳn đã khiến hai viên hãn tướng mất mạng, dẫn đến Đường quân đại bại.

Điểm này tại Sơ Đường hoàn toàn không có, trước khi là Hoàng Đế, Lý Thế Dân cũng đã từng cũng là một vị thống soái quân nên rất hiểu rõ việc binh, biết quân đội muốn phát huy tối đa lực lượng thì phải cho thống soái quyền lực tương ứng.

Lý Thế Dân có đủ lượng bao dung, có can đảm uỷ quyền, bởi vậy tướng lĩnh ở thời Sơ Đường Trình Quán một khi lãnh binh Nguyên soái bên ngoài đều dùng danh xưng Hành quân đạo Đại tổng quản. Đã có danh

xưng này chẳng khác Vương gia có đất phong, mọi chuyện đều có quyền hỏi đến. Chỉ cần chuyện liên quan đến chiến sự, Đại tổng quản có thể tự do hành động.

Điểm này nhìn chung toàn bộ lịch sử Hoa Hạ đúng là hiếm thấy. Tác chiến bên ngoài thời Sơ Đường đạt được chiến công hiển hách cũng có chút quan hệ tới điểm này.

Đỗ Hà thân là Đại tổng quản, chuyện trong quân đều do hắn quyết định. Nếu như hắn cảm thấy cần thiết thì hoàn toàn có thể binh phạt Nam Chiếu.

Bất quá chuyện trọng đại như công phạt nước khác, đại tướng bình thường không dám tự tiện quyết định.

Cho nên nghe Đỗ Hà hạ lệnh như vậy, chư tướng đều ngơ ngàng.

Đỗ Hà cười nói:

- Binh quý thần tốc, hiện tại Nam Chiếu Vương Mông chỉ là măng phụ là hữu dũng vô mưu, có thể xưng Vương đều nhờ Tùng Tấn Kiên Bồ trợ giúp. Hắn bất ngờ bị quân ta đánh bại, với tính cách của hắn nhất định sẽ muốn tìm lại thể diện. Chúng ta đúng lúc này động binh với Nam Chiếu vừa vặn cùng ý nguyện của hắn. Nam Chiếu khác với Thổ Phiên. Chỗ khó của Thổ Phiên là khí hậu cao nguyên, Nam Chiếu là vùng xa xôi hẻo lánh, phần lớn dân chúng đều sống trong núi rừng, dân phong dũng mãnh chưa khai hóa. Muốn chiến thắng tại bản thổ của bọn họ, nói thì dễ, nhưng nói khó còn khó gấp mười lần Thổ Phiên.

Trương Lượng, Ngưu Tiến Đạt, Tân Lão Nhân đều ngạc nhiên.

Ngưu Tiến Đạt không kìm được, hỏi:

- Đại tổng quản, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói rõ xem nào!

Trương Lượng, Tân Lão Nhân, Lưu Lan, Lưu Bá Anh cũng cùng một ý.

Từ đó cũng có thể nhìn ra sự thay đổi thái độ của chư tướng đối với Đỗ Hà.

Qua chiến dịch đánh Thổ Phiên, biểu hiện của Đỗ Hà cực kỳ xuất sắc. Hiện giờ bọn họ đều đã nhận đồng năng lực của hắn, có thể bỏ đi sự kiêu ngạo của lão tướng để thỉnh giáo.

Đỗ Hà đáp:

- Rất đơn giản, Nam Chiếu còn chưa khai hóa. Quân tốt tuy dũng mãnh gan dạ nhưng lại không lợi khí trợ trận, thua xa cả Thổ Phiên, nói chi là Đại Đường. Quốc vương của bọn họ hữu dũng vô mưu, năng lực của chư vị đều hơn hắn một bậc. Theo ta được biết, trong nước bọn họ cũng không có lương tướng kỳ tài nào, với thực lực Đại Đường thắng không khó. Chỉ là có một số chuyện không phải dựa vào thực lực để tính toán, Nam Chiếu xa xôi, hoang vắng, núi rừng rậm rạp, lúc tác chiến chỉ cần trốn lên núi thì đừng nói chỉ dựa vào binh mã của chúng ta, dù trăm vạn đại quân cũng không làm nên chuyện gì.

Trương Lượng, Tân Lão Nhân, Lưu Lan, Lưu Bá Anh lúc này mới rõ ý của Đỗ Hà.

Trương Lượng cười nói:

- Sợ không phải là Nam Chiếu chiến, chỉ sợ Nam Chiếu trốn đi không chiến. Hiện tại Nam Chiếu do Mông Nan vô mưu thống trị, lại có lòng chiến nên xuất binh là đúng lúc. Đại tổng quản quyết thắng thiên lý, mặt tướng bội phục.

Chư tướng cũng lần lượt ôm quyền, tỏ vẻ bội phục.

Đỗ Hà mỉm cười gật đầu, hiểu biết về Mông Nan là do hắn thăm vấn qua những tướng lĩnh Nam Chiếu và Thổ Phiên bị bắt có được.

Mông Nan nguyên là Đại Tướng quân, Nam Chiếu nên tướng sĩ dưới trướng đều biết rõ hắn, còn đại tướng Thổ Phiên quyền chưởng quân chính Thổ Phiên nên càng hiểu rõ tính cách quốc chủ đồng minh.

Cho nên dù Đỗ Hà còn chưa gặp Mông Nan nhưng lại có thể tính toán như trong lòng bàn tay.

Cũng bởi vì hiểu rõ Mông Nan nên Đỗ Hà mới có thể quyết định nhanh chóng xuất binh: Mông Nan có thể lên làm chủ một quốc gia, theo như cách nói của Đỗ Hà chỉ có thể là kỳ tích. Hắn không có nửa điểm khí chất thủ lĩnh, chỉ là một mảnh tướng.

Hắn không có khả năng thống trị tốt một quốc gia, có vị trí hiện tại ngoài thời vận còn có sự ủng hộ của Tùng Tấn Kiên Bồ. Hiện nay Tùng Tấn Kiên Bồ đã thành tù nhân, không cách nào ủng hộ Mông Nan, chỉ bằng Mông Nan khó có thể điều khiển một quốc gia, kết cục chắc chắn sẽ bị người đánh ngã để chọn quốc vương xuất sắc hơn.

Đỗ Hà không quên, Nam Chiếu trong tương lai gần cũng là một tặc tử nhóm ngó giang sơn cấm tú của Đại Đường, giết bọn chúng khi vẫn còn trong tã lót là cách tốt nhất.

Trương Lượng, Tân Lão Nhân, Lưu Lan, Lưu Bá Anh vốn đã tâm phục Đỗ Hà, lại thêm xác thực hắn có quyền dùng binh với Nam Chiếu, lúc này thấy hắn quyết tâm cũng không ngăn cản mà đều cao giọng ưỡn ngực tỏ vẻ tình nguyện làm đại tướng tiên phong chinh phạt Nam Chiếu.

Đỗ Hà lưu lại Lưu Bá Anh thiện thủ tọa trấn Thổ Phiên, tính toán nghỉ ngơi tại Thổ Phiên mười ngày rồi tự mình lĩnh đại quân chinh phạt Nam Chiếu.

Trong mười ngày này, Đỗ Hà cũng không nhàn rỗi, hắn phân Đạp Nguyệt Lưu Hương thành hai bộ, một bộ phận do Hoàng Phủ Hạo Hoa suất lĩnh, xâm nhập vào nội địa Nam Chiếu tìm hiểu tình báo, rải lời đồn đãi, một đường khác do Tần Dục tìm hiểu địa hình Nam Chiếu vẽ thành địa đồ.

Mười ngày sau, đại quân xuất chinh.

Nam Chiếu!

Mông Nan nhếch nhác quay về, nhìn thấy văn võ trong triều thì khuôn mặt đen sì dài như quả cà. Nam Chiếu chia làm Bạch Man và Ô Man, đại thần dĩ nhiên cũng vậy.

Một năm trước Nam Chiếu nội loạn, Mông Nan bởi vì tay cầm trọng binh nên dành được thắng lợi, giết đi rất nhiều quan viên Bạch Man nhưng trình độ Bạch Man dù sao cũng cao hơn Ô Man.

Rất nhiều sự vụ, không phải người Bạch Man thì không thể xử lý, nên dù là Ô Man cầm quyền nhưng vẫn có tới nửa quan viên là Bạch Man xử lý chính vụ.

Những quan viên Bạch Man phần lớn đều học theo văn hóa người Hán, biết rõ lịch sử, minh bạch kết cục đối địch với người Hán nên trước khi xuất chiến đã khuyên bảo Mông Nan.

Mông Nan vốn đề phòng những quan viên Bạch Man nên đâu chịu nghe, khư khư cố chấp lựa chọn xuất binh tương trợ. Kết quả xám xịt quay về.

Quan viên Bạch Man cũng không có ý kiến gì.

Nhưng Mông Nan trong lòng có quỷ, có tật giat mình, thấy đám quan văn Bạch Man đã cảm thấy bọn họ đang cười nhạo mình, ngồi trên ghế cảm giác bên dưới có đinh, trong lòng chỉ nghĩ đến báo thù văn hồi mặt mũi, cứu trở về huyênh đênh của mình.

Trận chiến vừa rồi, Mông Nan quả thật oan ức, còn chưa hiểu gì đã bị người dò xét đường lui, đánh cho trở tay không kịp, tổn thất thảm trọng.

Mông Nan thất bại, nhưng trong lòng không phục, chỉ nói Đường quân giảo quyệt, cũng không dùng thực lực thắng hắn.

Hắn ý định tập hợp lại để rửa nhục nhưng còn chưa đợi được thì đã nhận được tin Tùng Tấn Kiên Bồ bị bắt, Thổ Phiên diệt vong.

Mông Nan vô mưu, nhưng cũng không phải đồ ngốc, hắn biết binh lực Đường quân hơn mình, cũng không có can thiệp vào, tính toán sau khi về nước mới mưu chuyện báo thù.

Mông Nan nói:

- Đường nhân xảo trá, xếp đặt thiết kế làm tổn thương ta hơn vạn binh mã, không thể nuốt trôi. Hiện tại huyênh đênh ta cũng đã rơi vào địch thủ, làm sao cũng phải cứu về. Công hay tư đều có lý do để chiến.

Ở trong mắt hắn, Đường quân trên chiến trường giết quân của hắn là quốc thù, bắt anh vợ của hắn là gia hận.

Quốc thù gia hận cùng tụ, cuộc chiến này tất nhiên phải đánh, thù này tất báo.

Về phần Đường quân giết quân của hắn là do ai động binh trước thì hắn không nghĩ đến.

Đám văn thần thấy Mông Nan vẫn chưa rút ra được bài học, còn muốn đối địch với Đại Đường, sợ tới mức vội vàng nhảy ra ngăn lại.

Mọi cách lý do thoái thác đều không ngoại lệ, phần lớn đều là nói Đường quân cường đại, Nam Chiếu không phải địch thủ.

Mông Nan nuốt không trôi nhục, sao lại chịu nghe. Chỉ là người phản đối quá nhiều, chính hắn lại vừa mới thảm bại, lực lượng chưa đủ nên tạm thời đè ép xuống dưới không nhắc lại.

Vào lúc Mông Nan còn suy nghĩ như thế nào mới có thể ngăn miệng đám văn thần thì lại nghe được một số lời đồn bảo hắn vô năng, bị Đường quân đuổi trốn như chó, trở về, anh vợ bị bắt cũng không có bổn sự nghĩ cách cứu viện.

Mông Nan trong cơn giận dữ, cảm thấy đây là âm mưu, đây là quỷ kế của Bạch Man muốn lần nữa đoạt quyền nên ra sức không cho hắn xuất chiến, làm hắn mất mặt.

Mông Nan vốn đã không thể nào tin Bạch Man nhân, trong lòng có khúc mắc, trong lúc này lại nhận được tin Đường quân xâm lấn.

Mông Nan vui mừng quá đổi, không cho ta đánh thì thôi nhưng giờ bọn chúng đã tới trước cửa, còn tưởng ta là con rùa đen? Lập tức cũng mặc kệ mọi việc, dùng quyền thế của mình ra lệnh xuất chiến.

Có một số đại thần nhìn xa vẫn khuyên bảo Mông Nan tránh chiến không đánh.

Mông Nan tức giận đến giơ chân, trực tiếp đem số đại thần này bỏ tù.

Qua chuyện này cũng không ai dám khuyên bảo Mông Nan không xuất chiến.

Sau khi Đỗ Hà biết được Mông Nan xuất chiến thì đã biết thắng lợi thuộc về mình. So với việc đối phó Tùng Tấn Kiên Bồ đầy mưu cơ thì Mông Nan thật sự khó có thể trở thành địch thủ.

718. Chương 744: Dẫn Dụ Từng Bước

Đại Đường hai mặt dùng binh, mà lại đều là vạn dặm viễn chinh, với tư cách hoàng đế Đại Đường, Lý Thế Dân là người lo lắng nhất. Mỗi lúc vật tư quân sự không ngừng từ tay hắn đưa ra đều cảm giác đau lòng.

Cũng không phải hắn keo kiệt, chỉ là có chút lo lắng vốn gốc không quy.

May mắn bất luận là quân Nam chinh hay Bắc Phạt đều truyền về tin tốt.

Ngày hôm đó, Lý Thế Dân xử lý xong sự vụ liền tới điện Lập Chính trò chuyện với Trưởng Tôn Hoàng Hậu.

Tuy hậu cung có 3000 mỹ nhân nhưng duy nhất có thể làm cho Lý Thế Dân an tâm cũng chỉ có Trưởng Tôn Hoàng Hậu. Bọn họ là vợ chồng đã trải qua hoạn nạn, không người có thể xen vào.

- Bệ Hạ, phía nam truyền đến chiến báo, còn có một phong mật tín của Đỗ Đại tể tướng đưa tới.

Lý Thế Dân lập tức tỉnh táo, vội vàng truyền thái giám đem chiến báo cùng mật tín tới. Hắn sớm đã hạ qua mệnh lệnh, chỉ cần là liên quan đến chuyện tại chiến sự nam bắc đều phải thông tri trước cho hắn bắt kể thời gian.

Một phong chiến báo, một phong mật tín.

Lý Thế Dân đồng thời cầm tại trên tay, không chút do dự lựa chọn chiến báo. Hắn quan tâm nhất là tình hình chiến tranh tiền tuyến.

Trong chiến báo ghi lại thắng lợi trọng đại của lần nam chinh của Đỗ Hà.

- Bắt giữ Tùng Tán Kiên Bố, tiêu diệt Thổ Phiên.

Lý Thế Dân cười nói:

- Hoàng Hậu, tin tức tốt, Đỗ Hà tiểu tử thật khiến trẫm tăng thể diện, thận trọng từng bước, trong vòng nửa năm đã hạ xong Thổ Phiên, thật sự là khó lường.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu nghe được tin vui này cũng lộ vẻ kinh hỷ. Bà hiểu rõ nhất Trường Nhạc, Đỗ Hà với tư cách là phu quân của Trường Nhạc, con rể của bà nên tự nhiên cũng là yêu ai yêu cả đường đi, mẹ vợ xem con rể càng xem càng hợp ý nên quan tâm hẳn cũng như Lý Thế Dân. Đỗ Hà lần đầu lãnh binh bên ngoài, nàng cũng cực kỳ quan tâm, giờ coi như bỏ được lo lắng, cười nói:

- Hải tử này thực sự có phong phạm Hoắc Khứ Bệnh. Đại Đường có phụ tử hân tương trợ, thật sự là phúc khí lớn lao.

Lý Thế Dân cũng không phủ nhận mà khẽ gật đầu. Với tư cách Phòng mưu Đỗ đoạn thì cống hiến của Đỗ Như Hối đối với Đại Đường là rõ như ban ngày. Đỗ Hà mấy năm gần đây quật khởi, cống hiến cho Đại Đường càng không thể bỏ qua.

Một công một tích, Lý Thế Dân nhìn rõ mọi việc.

Hắn tiếp tục xem chiến báo, khuôn mặt tươi cười dần dần nghiêm túc, sau báo tin vui là chuyện Nam Chiếu quốc.

Lý Thế Dân không thể tưởng được Nam Chiếu quốc nhỏ nhoi lại dám như thế quang minh chính đại đối địch với Đại Đường, trong lòng giận dữ, trầm nghĩ:

- Thanh Liên tốc chiến tốc thắng, vượt quá dự kiến, với kinh tế hiện tại của Đại Đường đủ để duy trì đánh với Nam Chiếu một trận.

Hắn nghĩ vậy nên xem tiếp thì cười nói:

- Tiểu tử kia thật là gan lớn, đã động binh với Nam Chiếu rồi.

Đỗ Hà có quyền lực dùng binh đối với Nam Chiếu, nhưng vì không cho người khác lấy cớ nên phân tích rành mạch nguyên nhân xuất binh.

Lý Thế Dân cũng là người hiểu việc binh, tự nhiên nhìn ra Đỗ Hà quyết định đánh Nam Chiếu là tính trước kỹ càng, tương đối nắm chắc.

Hắn cũng không để ý, với tư cách thống soái ba quân còn bị bó buộc thì sao có thể đảm trách công việc?

Đây cũng là chỗ chênh lệch lớn nhất của hoàng đế hiểu hay không hiểu việc binh.

Hoàng Đế không biết việc binh chỉ sợ Đại tướng bên ngoài thoát ly sự quản chế của triều đình, coi trời bằng vung nên bó buộc họ còn hoàng đế biết việc binh lại hi vọng Đại tướng bên ngoài có thể buông tay buông chân, chỉ có như vậy mới có thể phát huy lực lượng lớn nhất của đội quân dưới quyền.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu có chút không rõ.

Lý Thế Dân cười nói:

- Tùng Tán Kiên Bố coi như một nhân vật, còn trẻ quật khởi, lôi kéo một đám minh hữu, trong đó có thậm chí còn nguyên ý vì hắn mà đối địch Đại Đường, phái binh trợ chiến. Trẫm chỉ có thể nói đúng khi có thể khen, nhưng quyết không cho phép loại tình huống này phát sinh. Tiểu tử kia chắc hẳn đã nhìn đúng điểm này nên đã động binh với Nam Chiếu.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu là một người cực kỳ thông minh, rất miễn cảm về phương diện chính trị, từng một lần dùng thân phận Tần vương chèo chống toàn bộ Thiên Sách phủ khi Lý Thế Dân xuất chinh, cũng nghe ra trạng thái của mình ủng hộ Đỗ Hà động binh liền nói ngay:

- Hải tử này cũng thật là, phá Thổ Phiên, hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, cần gì tự quyết định làm chuyện này, vạn nhất có gì ngoài ý muốn thì làm sao.

- Cách nhìn đàn bà.

Lý Thế Dân xì mũi coi thường:

- Đây là chỗ không giống người thường của tiểu tử kia, cách nghĩ của hắn bất đồng, cũng không cân nhắc cho mình. Như lúc trước Tô Châu xảy ra dịch bệnh, hắn phá xong án vốn có thể công thành lui thân, vui vẻ trở về lĩnh thưởng, nhưng hắn vẫn ôm lấy chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình, mạo hiểm xâm nhập vào trung tâm dịch bệnh. Bởi vì hắn biết rõ, nếu dịch bệnh bùng phát sẽ khiến cho phía nam rung chuyển, làm tổn thương căn bản Đại Đường. Lần này cũng như thế, bình định xong Thổ Phiên coi như hắn đã nắm đại công, chiến thắng trở về sẽ có vinh dự cao nhất nhưng hắn lại không làm thế vì biết Nam Chiếu sớm muộn gì sẽ chống lại chúng ta, chờ chúng lớn mạnh, không bằng tiên hạ thủ vi cường.

Nói tới chỗ này, hắn liếc Trưởng Tôn Hoàng Hậu:

- Nàng lo lắng tiểu tử kia lần này tự tiện chủ trương sẽ bị người mượn cớ, trăm còn chưa hồ đồ như vậy, phân không rõ lý lẽ.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu nói:

- Thần thiếp không dám hỏi đến chính vụ, nhưng cũng biết cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, Hà Nhi lấy được thành tựu như thế, khó tránh khỏi sẽ dẫn đến đổ ỵ.

Lý Thế Dân thản nhiên:

- Chỉ cần tiểu tử kia không được sủng mà kiêu, có trăm chống lưng cho hắn, sợ cái gì.

Đã có lời này, Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng yên tâm không nói gì thêm. Đỗ Hà là con rể của bà, chiếu cố một chút cũng là chuyện thường tình. Trưởng Tôn Hoàng Hậu vẫn rất nặng cảm tình, bằng không năm đó sẽ không cầu tình cho Trưởng Tôn An Nghiệp can tội mưu phản.

Lý Thế Dân đem chiến báo đặt sang bên cạnh, xem phong mật tín còn lại.

Lúc cầm mật tín trên tay, Lý Thế Dân đã cảm thấy kỳ quái, loại mật tín truyền lên thánh chỉ thường đều là chuyện trọng đại không thể để cho ai biết. Hiện tại trận chiến đã đánh thắng, mật tín lại là chuyện gì xảy ra?

Hắn nghi ngờ mở mật tín.

Lý Thế Dân vừa đọc nội dung mật tín đột nhiên biến đổi, phần nộ quát:

- Hồn dân.

Lý Thế Dân làm vậy dọa cho Trưởng Tôn Hoàng Hậu nhảy dựng.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu vội nói:

- Bệ Hạ bớt giận, giận dữ chi bằng tĩnh tâm xử lý.

Bà cũng không hỏi chuyện gì xảy ra vì biết có một số chuyện không cho phép mình can thiệp, dù là bà rất quan tâm đến chuyện của Đỗ Hà.

Lý Thế Dân là một tướng lĩnh xuất chúng nên biết rõ sự nguy hại của việc bị nội gian bán đứng tình báo, nhất là chuyện cơ mật liên quan đến vận lương càng có thể làm đại quân tan vỡ.

Chính vì biết rõ như thế nên Lý Thế Dân càng thịnh nộ.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu nói vậy khiến Lý Thế Dân dè xuống lửa giận trong lòng, cắn răng nói:

- Hoàng Hậu nói rất đúng, nổi giận chi bằng bắt kẻ sau màn. Hoàng Hậu nghỉ ngơi trước đi, trăm có chuyện quan trọng xử lý.

Lý Thế Dân tới Lập Chính điện sai người mời Ngụy Chính, còn có ba người Ngự sử Trung thừa, Đại Lý tự khanh của Đại Lý Tự tới.

Ngự sử trung thừa, Đại Lý Tự khanh là viện trưởng pháp viện tối cao của Đại Đường còn Ngụy Chính là đại thần được công nhận cương trực công chính, thiết diện vô tư nhất của Đại Đường.

Lý Thế Dân truyền bọn họ tới là muốn bọn họ toàn lực tra rõ chuyện nội gian.

Trường An, Long Tĩnh trà hiên.

Vũ Mị Nương cùng tâm phúc Sử Duy Cung tụ cùng một chỗ thương nghị mật sự.

Lúc này Sử Duy Cung để mặt thật, không cải trang thành Vũ Nguyên Khánh, cũng không người nào biết Vũ Nguyên Khánh nói chuyện phiếm với Trưởng Tôn Thuận Đức chính là hắn.

- Nói như vậy, Bệ Hạ đã biết có người bán đứng tình báo Đường quân, bắt đầu điều tra?

Vũ Mị Nương gõ ngón tay lên mặt bàn, khuôn mặt kiêu mỵ cười nhạt.

- Đúng vậy!

Sử Duy Cung sợ hãi, thực sự không dám nhìn nhiều, cúi đầu, nói:

- Theo Đỗ phu nhân phân phó, thuộc hạ vẫn một mực theo dõi Lỗ Cường gia, ngày hôm qua trong đêm từng nhìn thấy người Đại Lý Tự lặng lẽ mang người nhà Lỗ Cường đi tra hỏi.

Chuyện này là chỗ lợi hại của Vũ Mị Nương. Nàng không cách nào xác định Lý Thế Dân khi nào biết rõ tin tức nội gian, cũng không dám phái người nhìn chăm chăm vào Đại Lý Tự để điều tra động tĩnh. Nhưng nàng lại biết nếu Lý Thế Dân bắt tay điều tra việc này, người nhà Lỗ Cường là đột phá khẩu duy nhất. Chỉ cần chăm chăm vào người nhà Lỗ Cường thì sẽ biết rõ hết thảy.

Vũ Mị Nương nói:

- Triều đình đã triển khai điều tra, tin tưởng với năng lực quan viên Đại Lý Tự, không bao lâu sẽ tra được tới Vũ Nguyên Khánh, lại từ đó tìm được Trưởng Tôn Thuận Đức, Trưởng Tôn Vô Kỵ. Giờ đến lúc người ra mặt, hết thảy theo kế hoạch tiến hành, phải làm gọn gàng.

Sử Duy Cung cung kính lĩnh mệnh.

Ngày hôm sau, Sử Duy Cung liền cải trang thành Vũ Nguyên Khánh, ngồi ăn uống với Trưởng Tôn Thuận Đức tại lầu lớn của Nghênh Tân lâu nổi tiếng nhất Trường An, cuối cùng còn tranh chấp với khách uống rượu làm cho mọi người đều biết.

Năng lực của Đại Lý Tự cũng không hổ danh, chỉ qua một đêm đã hoàn thành thẩm vấn.

Người nhà của Lỗ Cường vốn không quen sóng gió, sao qua được những người chuyên thẩm vấn của Đại Lý Tự, chỉ qua một đêm đã khai ra chuyện từ mười tám đời tổ tông.

Hết thảy chuyện của Lỗ Cường đều được tra hỏi, hắn giao lưu với ai, mấy lần đi kỹ viện...đều không thể dấu giếm.

Lỗ Cường chỉ là một tiểu tướng không có ý nghĩa, bằng hữu kết giao rất ít, dễ dàng phát hiện ra Vũ Nguyên Khánh.

Một tiểu tướng sao có thể quan hệ được với người đã từng là Quốc Công gia?

Tuy Quốc Công gia sớm đã là chuyện quá khứ nhưng chưa tới mức luân lạc để làm bạn với một tiểu tướng, nâng cốc ngôn hoan. Huống chi, Quốc Công gia còn từng va chạm với Đỗ Hà.

Vì vậy, Đại Lý Tự mời Vũ Mị Nương tới để hỏi.

Vũ Mị Nương là một “cô nương thành thật”, kể lại chi tiết chuyện Vũ Nguyên Khánh vô liêm sỉ.

Mấy vị quan viên Đại Lý Tự đều là văn nhân, nặng nhất hiếu đạo, nghe chuyện Vũ Nguyên Khánh bất trung bất hiếu đều cảm phẫn, lại nghe Đỗ Hà từng giáo huấn qua Vũ Nguyên Khánh liền nhìn nhau: Vũ Nguyên Khánh có cừu oán với Đỗ Hà, dĩ nhiên sẽ có động cơ trả thù.

Chỉ là một tên Quốc Công đã bị phế, sao có lực lượng thông đồng Thổ Phiên?

Từ Vũ Nguyên Khánh, đám người Ngụy Chính nhìn vào Trưởng Tôn Thuận Đức.

719. Chương 745: Ý Niệm Đáng Sợ

Trưởng Tôn gia chiếm địa vị hết sức quan trọng trong Đường triều, có thể nói đệ nhất thế gia, phong quang vô hạn.

Đối với Trưởng Tôn Vô Kỵ, Lý Thế Dân ban hết ân sủng, để cho Trưởng Tôn Vô Kỵ trở thành đệ nhất nhân văn võ trong triều, mấu chốt sau lưng Trưởng Tôn Vô Kỵ là tập đoàn Quan Lũng.

Vào Tùy triều, thế gia phát triển đến cực thịnh. Lý Thế Dân áp dụng để một tập đoàn mới quật khởi để đối kháng. Họ Lý vốn là một trong tám dòng họ của tập đoàn Quan Lũng, Lý Đường quật khởi, tập đoàn Quan Lũng xuất lực không nhỏ. Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, Lý Tĩnh, Hầu Quân Tập...đều là nhân vật của tập đoàn Quan Lũng, Trưởng Tôn Vô Kỵ còn là thủ lĩnh của tập đoàn Quan Lũng.

Tập đoàn Quan Lũng so ra kém nhất trong các thế gia có lịch sử lâu đời, cũng không có quan hệ thâm căn cố đế, đoàn kết cũng không phải bền chắc như thép, Trưởng Tôn Vô Kỵ cùng Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối nhiều lần vì chính kiến bất hòa mà tranh chấp.

Nhưng mặc kệ có mâu thuẫn gì, tập đoàn Quan Lũng do người của Trưởng Tôn gia đứng đầu là sự thật.

Bất quá Đại Lý Tự là cơ cấu đặc thù nhất của vương triều. Người có thể đảm nhiệm Đại Lý Tự Ngự sử trung thừa, Đại Lý Tự khanh đều là nhân vật Lý Thế Dân chọn lựa kỹ càng, không hề sợ cường quyền. Ngụy Chỉnh càng phải như vậy, chỉ cần hắn có lý, Thiên Vương lão tử cũng không để vào mắt, Lý Thế Dân sợ Ngụy Chỉnh như hổ, là ví dụ chứng minh tốt nhất.

Cho dù Trưởng Tôn gia phong quang như thế nào, Đại Lý Tự cũng không quan tâm.

Sau khi phát hiện Trưởng Tôn Thuận Đức có hiềm nghi lớn, Ngụy Chỉnh cùng Ngự sử trung thừa, Đại Lý Tự khanh hợp lại tính toán rồi cùng ngày phái người bắt Trưởng Tôn Thuận Đức tới Đại Lý tự để tra hỏi.

Trưởng Tôn Thuận Đức cho rằng sẽ không bị phát giác, không ngờ nhanh chóng bại lộ, thấy ba người mặt sắt đen sì trên ghế thẩm vấn, thần sắc không khỏi hoảng hốt. Hắn tự nhiên biết đám Ngụy Chỉnh nổi danh khó chơi, lực thân không nhận.

Trưởng Tôn Thuận Đức cuối cùng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đối mặt thẩm vấn gặp chiêu phá chiêu, hết lời phủ nhận. Hắn cũng không dám thừa nhận vì thông khoản dịch quốc, bán đứng tình báo tuyệt mật có tội không thua tạo phản, cho dù hắn là người của Trưởng Tôn gia, công huân to lớn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đối mặt với Trưởng Tôn Thuận Đức quyết tâm phủ nhận, đám Ngụy Chỉnh dù phát hiện Trưởng Tôn Thuận Đức khác thường nhưng vẫn thiếu căn cứ chính xác.

Với tư cách một Quốc Công gia, bọn họ cũng không thể đối xử như thường nhân. Sau khi ba người thương nghị quyết định đầu tiên bắt giữ Trưởng Tôn Thuận Đức, bẩm báo tình tiết vụ án lên Lý Thế Dân, sau đó mới tiếp tục điều tra.

Lý Thế Dân nhận được tin tức, vừa sợ vừa giận. Vốn hắn cũng ần ần cảm thấy đây là chuyện tốt của các thế gia, kẻ thù chính trị của Đỗ Hà cũng chỉ có bọn họ, nào ngờ lại rơi vào đầu thúc nhạc phụ của mình.

- Điều tra, mặc kệ hắn là ai, điều tra đến cùng!

Lý Thế Dân thật sự nổi giận, cũng thực khó tưởng tượng, Trưởng Tôn Thuận Đức lại vì chút mâu thuẫn nhỏ mà đưa Đỗ Hà, đưa toàn bộ Đại Đường tại tuyệt.

Tin Trưởng Tôn Thuận Đức bị Đại Lý Tự bắt giữ rất nhanh truyền vào tai Trưởng Tôn Vô Kỵ. Trưởng Tôn Vô Kỵ nhất thời xanh mặt, không như người khác còn hoài nghi, Trưởng Tôn Vô Kỵ đã có thể khẳng định việc này là Trưởng Tôn Thuận Đức làm.

Vào lúc Đỗ Hà còn chưa xuất chinh, bọn họ từng vì chuyện này gây chuyện, đến nỗi gặp mặt như người qua đường.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm giác thúc phụ mình dù có chút hỗn đản nhưng còn không đến mức làm ra chuyện bán đứng lợi ích Đường triều, chỉ cho là hắn là tùy tiện nói nói nhảm. Kỳ thật Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn

nhìn rất rõ Trưởng Tôn Thuận Đức. Trưởng Tôn Thuận Đức quả thật rất muốn gây tai họa cho nhưng tâm động chưa phải là hành động, Trưởng Tôn Thuận Đức là không phải loại người dám nghĩ dám làm.

Chỉ là Trưởng Tôn Vô Kỵ thật không ngờ độc thủ sau màn lại là Trưởng Tôn Thuận Đức.

Trưởng Tôn Thuận Đức cũng là người nhà Trưởng Tôn, với tư cách tộc trưởng của dòng tộc Trưởng Tôn, Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không thể khoan tay đứng nhìn.

Suy tư đối sách, Trưởng Tôn Vô Kỵ liền vào cung gặp thánh thượng, tỏ vẻ hy vọng có thể gặp mặt Trưởng Tôn Thuận Đức một lần, quỳ trên mặt đất nói:

- Bệ Hạ, thúc phụ đến nước này, Vô Kỵ sợ hãi khó có thể bình an, mong mỗi có thể gặp thúc phụ một lần hỏi xem thật giả. Nếu như chuyện là thực, thần tất nhiên khuyên hần cung khai hết thấy. Nếu như không phải hần gây nên, mong rằng Bệ Hạ có thể nhìn rõ mọi việc trả lại trong sạch.

Lý Thế Dân nhìn anh vợ quỳ sát đất, trong lòng cũng một hồi khó xử. Hần đã đem chuyện này giao cho Đại Lý Tự, giao cho Ngụy Chính, giờ tự tiện nhúng tay chẳng phải coi như không tin năng lực xử lý án của bọn họ? Nhưng Trưởng Tôn Vô Kỵ cầu khẩn như thế, hần cũng không thể nào hạ quyết tâm cự tuyệt.

Đối với địch nhân, hần có thể lãnh khốc vô tình, dù là địch nhân là huynh đệ của mình, nhưng đối với thân nhân luôn theo sát bên cạnh bất chấp phong ba thì hần không thể nào chỉ nói phép tắc mà không nghĩ đến tình. Tựa như Trưởng Tôn An Nghiệp lúc trước.

- Được rồi, theo ý người lần này.

Lý Thế Dân cuối cùng thở dài.

Trưởng Tôn Vô Kỵ gặp được Trưởng Tôn Thuận Đức.

Trưởng Tôn Thuận Đức chưa định tội danh, thân là Quốc Công gia nên cũng không bị nhốt trong lao mà bị giữ tạm thời ở thiên viện của Đại Lý Tự.

Trưởng Tôn Thuận Đức một mình đối mặt bốn vách tường trong phòng, trong nội tâm hoảng loạn, trước mặt người khác hần có thể cố gắng trấn định, nhưng đến lúc một mình, nghĩ đến hậu quả không khỏi mồ hôi đầm đìa, nhìn thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ như gặp được cây cỏ cứu mạng, nhào đến kéo tay, cũng mặc kệ mâu thuẫn lúc trước, rung giọng nói:

- Vô Kỵ, sai rồi, ta thật sự sai rồi, cứu cứu thúc phụ, thúc phụ không muốn chết.

Hần biết không thể gạt được Trưởng Tôn Vô Kỵ nên không hề giấu diếm.

Trưởng Tôn Vô Kỵ có chín thành nắm chắc biết rõ chuyện này là Trưởng Tôn Thuận Đức làm nhưng bây giờ nghe hần chính miệng thừa nhận vẫn nhịn không được run lên:

- Người..... quá hồ đồ rồi.....

Hần không biết nói cái gì cho phải, thở dài:

- Thúc phụ, nhận đi, nghe Vô Kỵ, khai báo hết hành vi.

Trưởng Tôn Thuận Đức ngậy đại, đẩy Trưởng Tôn Vô Kỵ ra, cả giận nói:

- Người đang bảo ta vào đường chết.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Người sai rồi, đây là đường sống duy nhất, chuyện đến nước này, có thể cứu người chỉ có Hoàng Hậu. Người cho rằng người phủ nhận hết thấy có thể thoát tội? Thực đem quan viên Đại Lý Tự đều là hạng kiếm cơm ăn, còn có Ngụy Chính, có người nào là hạng người bình thường? Tìm được chứng cứ, làm cho người không thể không nhận tội là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó sẽ không ai cứu được người. Thành thành thật thật nhận tội, thành khẩn nhận hết thấy lỗi. Hoàng Hậu mềm lòng, sẽ ra mặt cầu tình, người còn nhớ Trưởng Tôn An Nghiệp không?

Trưởng Tôn Thuận Đức chấn động.

Dĩ nhiên hắn biết Trương Tôn An Nghiệp là người nào. Người này có thể nói là bại hoại của Trương Tôn gia, con thứ ba của Tùy triều Đại tướng Trương Tôn Thịnh. Quan hệ của hắn với Trương Tôn Vô Kỵ cùng Trương Tôn Hoàng Hậu là anh em khác mẹ. Hắn thích rượu như mạng, không làm việc đàng hoàng, nhưng vì là con trưởng, kế thừa gia nghiệp của Trương Tôn gia, đem Trương Tôn Vô Kỵ cùng Trương Tôn Hoàng Hậu đuổi ra khỏi cửa, may có cậu của Trương Tôn Vô Kỵ cùng Trương Tôn Hoàng Hậu là Cao Sĩ Liêm cứu vớt.

Lý Thế Dân sau khi kế vị, Trương Tôn Hoàng Hậu bắt kẻ hiềm khích lúc trước vẫn đối xử tốt với Trương Tôn An Nghiệp. Trương Tôn An Nghiệp tuy là bại hoại, nhưng dù sao cũng là con của danh tướng, vẫn còn có chút năng lực nên đã rất nhanh thăng lên tướng quân Hữu giám môn. Gia hỏa này cũng không biết dừng, sau khi thăng quân thì nổi ý làm phản, cùng Lợi châu Đô Đốc Nghĩa An vương Lý Hiếu Thường, Hữu vũ vệ Tướng quân Lưu Đức Dự và thống quân Nguyên Hoàng Thiện mưu đồ bí mật dựa vào cấm quân làm phản.

Tạo phản là tội lớn, đủ để diệt tộc, lúc ấy người nhà Trương Tôn đều sợ hãi, chỉ hận không thể vứt bỏ hết thấy quan hệ với Trương Tôn An Nghiệp để khỏi liên lụy. Cho dù là Trương Tôn Vô Kỵ lúc đó cũng biết thế nào là sống một ngày bằng một năm, sợ tai bay vạ gió. Chỉ có Trương Tôn Hoàng Hậu đứng ra cầu tình cho anh trai khác mẹ này.

Kết quả thân là hoàng thân Lý Hiếu Thường bị xử tử, Trương Tôn An Nghiệp vì Trương Tôn Hoàng Hậu cầu tình mà miễn đi tội.

Trương Tôn Thuận Đức phạm sai cũng chưa lớn như Trương Tôn An Nghiệp, cũng chưa gây nên đại họa.

Trương Tôn Thuận Đức thâm nghĩ: với địa vị của Hoàng hậu nương nương trong lòng bộ hạ, chỉ cần nàng cầu tình, Bộ Hạ chưa chắc sẽ lấy mạng của ta, liền nói ngay:

- Vô Kỵ, vậy người đi cầu Hoàng hậu nương nương để nàng cầu tình cho ta?

Trương Tôn Vô Kỵ lắc đầu nói:

- Vô dụng, người không phải không biết tính cách của Hoàng hậu, nàng sẽ không tận lực trợ giúp Trương Tôn gia. Nếu như nàng không muốn cầu tình, dù ta nói toạc môi cũng là vô dụng. Cho nên người cần thẳng thắn thành khẩn thừa nhận hết thấy để lấy hành động thực tế đả động Hoàng hậu nương nương mới có thể khiến cho nàng ra mặt cầu tình.

Trương Tôn Thuận Đức do dự một hồi rồi quyết định nghe theo Trương Tôn Vô Kỵ cung khai hết thấy hành vi phạm tội, nói hết thấy đều là hắn chủ mưu.

Lý Thế Dân nghe Đại Lý Tự dâng lên bản khai của Trương Tôn Thuận Đức thì xanh mặt không thể nghĩ đây là sự thật, Trương Tôn Thuận Đức thật là chủ mưu phía sau màn:

- Theo như luật nên xử lý như thế nào?

- Hồi hoàng thượng, Trương Tôn Thuận Đức dù chưa phạm lỗi nặng, nhưng dù sao bán rẻ cơ mật tình báo quân ta, theo như luật nên chém!

Ngụy Chính chỉ tiết bấm báo.

Lý Thế Dân cắn răng nói:

- Trẫm thấy không đúng, theo bản khai thì Trương Tôn Thuận Đức là bị người giết giây, hắn chạy không thoát liên quan, nhưng tội không đáng chết, chính thức chủ mưu hắn là Vũ Nguyên Khánh.

Lý Thế Dân nhìn tránh đi, không dám đối diện với Ngụy Chính. Hắn biết rõ nói vậy là trái với lương tâm.

Nhưng hắn không hy vọng Trương Tôn Thuận Đức chết, không phải là vì Trương Tôn Thuận Đức mà vì Trương Tôn Hoàng Hậu. Trương Tôn Hoàng Hậu từ nhỏ đã yếu ớt, không thể buồn phiền giận dữ, hắn không muốn chứng kiến Trương Tôn Hoàng Hậu bởi vì Trương Tôn Thuận Đức chết mà tái phát bệnh cũ.

- Bộ Hạ nói rất đúng.

Ngụy Chính ngoài ý muốn nhận đồng ý kiến của Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân không dám tin vào tai mình, hắn đã chuẩn bị tư tưởng liều chết đánh một trận với con lừa bướng bình này.

Ngụy Chinh cao giọng nói:

- Kỳ thật thần cũng hiểu được Trường Tôn Thuận Đức thực sự không phải là chủ mưu, bởi vì Vũ Nguyên Khánh biến mất, biến mất sạch sẽ, không có bất kỳ tung tích, thật giống như không có người này xuất hiện.

Trong đầu Lý Thế Dân nổi lên một ý nghĩ đáng sợ!

720. Chương 746: Công Tâm, Đoạn Hết Mạnh Mối

Lý Thế Dân là một quân vương hợp cách, một quân vương hợp cách, điều kiện tiên quyết không phải tài học của bản thân, mà là nhìn người, chỉ dùng người mình biết.

Điểm này, Lý Thế Dân đã làm vô cùng xuất sắc. Hắn hiểu Ngụy Chinh, hiểu quan viên Đại Lý Tự, nếu không thật sự tra ra được manh mối gì, với tính cách của bọn họ thế nào, làm gì nói ra được những lời kia.

Trong lúc này, hắn có suy nghĩ sâu xa và hàm xúc.

Lần này bán đứng tình báo quân Đường, bắt luận Vũ Nguyên Khánh có phải là kẻ chủ mưu hay không, hắn cũng không thoát khỏi liên quan. Hắn trọng phạm quan trọng thứ hai, phải tiếp nhận thẩm vấn, sau đó bị chế tài. Nhưng bây giờ trọng phạm quan trọng thứ hai, đã biến mất, biến mất vô tung vô ảnh, điều này làm cho người ta cảm thấy hoài nghi chuyện ẩn ở trong đó.

Vũ Nguyên Khánh biến mất có hai loại khả năng, một loại khả năng là Vũ Nguyên Khánh phát giác được dị thường, để bảo vệ tính mạng mà bỏ trốn. Một loại khác, chính là có người diệt khẩu, tro cốt không còn.

Vũ Nguyên Khánh đã sớm không phải là quốc công nữa, lực lượng tại Trường An có hạn, bây giờ có thể lẫn lộn ra sống gió như thế, toàn bộ là dính vào đuôi của Trường Tôn Thuận Đức.

Trường Tôn Thuận Đức bị bắt thẩm vấn, việc này cũng không có truyền ra. Bởi vì Trường Tôn Thuận Đức là người của quốc công, chuyện này không phải đùa, sẽ không công bố ra ngoài.

Trường Tôn Vô Kỵ bởi vì là gia chủ Trường Tôn gia, cho nên mới biết được chuyện này. Những người khác cho dù là Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối, trước khi chuyện này chưa xác định được, cũng không biết bắt cứ tin tức gì, càng đừng nói tới một thảo dân như Vũ Nguyên Khánh.

Cho nên, khả năng đầu tiên là cực nhỏ. Lại nói cho dù Vũ Nguyên Khánh biết được dị thường, hắn cũng không có khả năng biến mất vô tung vô ảnh, không lưu một chút dấu vết, hắn không có bản lĩnh đó.

Vậy chỉ có khả năng bị người ta diệt khẩu là lớn khả năng chạy trốn.

Vấn đề nằm ở chỗ này.

Nương theo tình thế phát triển, Vũ Nguyên Khánh có khả năng bị diệt khẩu sao?

Hoàn toàn không có, Trường Tôn Thuận Đức đã thẳng thắn khai báo hành vi phạm tội, ý nghĩa tồn tại của Vũ Nguyên Khánh chỉ là quá trình, trần thuật sai lầm của mình, sau đó nhận hình phạt, sẽ bị trừng phạt xứng đáng.

Nhưng sự thật không phải thế, Vũ Nguyên Khánh bị diệt khẩu chiếm tỷ lệ đa số. Vậy chỉ có một giải thích, Vũ Nguyên Khánh có lý do để diệt khẩu, hắn biết rõ chuyện mình không nên biết. Trường Tôn Thuận Đức thẳng thắn thành khẩn nhận hết tội cũng không hẳn là sự thật, hắn đang gánh tội thay người.

Trường Tôn Thuận Đức thân là quốc công gia, ai có bản lĩnh khiến hắn nhận tội thay, ai có năng lực đó, có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện nhận tội thay.

Đáp án được miêu tả rất sinh động.

Trường Tôn Vô Kỵ, hắn là hiềm nghi lớn nhất.

Ngụy Chính tâm tư cơ cảnh, đã hiểu được Lý Thế Dân nghe ra ý của hần, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng:

- Đúng như bệ hạ suy nghĩ, thần cảm thấy Trường Tôn đại nhân là hiểm nghi lớn nhất, chỉ là không có chứng cứ.

Lý Thế Dân xanh mặt, nói:

- Ngụy Khanh, nói chuyện phải biết nặng nhẹ, Vô Kỵ là đệ nhất văn thần của chúng ta, địa vị hết sức quan trọng, không thể kết luận qua loa như thế.

Ngụy Chính không sợ giương giọng nói:

- Thần tuyệt đối có lý do hoài nghi, Trường Tôn Thuận Đức xác thực nhận tội, hần ôm tất cả tội trạng. Nhưng hần căn bản không nói ra chi tiết, tỉ mỉ, hần chỉ nói hợp mưu với Vũ Nguyên Khánh, thu mua Lỗ Cường. Nhưng hần làm thế nào thu mua Lỗ Cường, làm thế nào có thể tiếp xúc với Lỗ Cường khi xuất chinh, thông qua thủ đoạn gì, đem tình báo rơi vào tay Thổ Phiên..., tất cả những chuyện này hần không biết, trong nơi này chủ mưu là ai? Ngoài ra theo ta hiểu, Vũ Nguyên Khánh tâm địa gian xảo một đồng, tham tài háo sắc, nhưng thực sự không phải là nhân vật tâm cơ thâm trầm. Hần không có khả năng là nhân vật đứng sau màn nắm tất cả. Ở phía sau bọn họ, tất nhiên còn có một người. Trường Tôn đại nhân cùng Đỗ đại nhân có tình bạn cố tri, hần có động cơ và năng lực. Thần xem ra, hần là lớn nhất, cũng là người tình nghi duy nhất trước mắt.

Lý Thế Dân vẫn rất để ý tới Trường Tôn Vô Kỵ, nhưng với tư cách một quân vương, một chén nước phải giữ thăng bằng, trầm giọng nói:

- Án này không kết, tiếp tục tra đi.

...

Vũ Nguyên Khánh đương nhiên không có hư không tiêu thất, chỉ khi cần thì hần xuất hiện, hiện tại là lúc cần hần biến mất.

Sử Duy Cung khôi phục lại bộ dáng vốn có, thoải mái gấp mặt Vũ Mị Nương.

Thân phận của hần là một quản sự của Đỗ phủ, Vũ Mị Nương chưởng quản tất cả sự vụ của Đỗ phủ, bọn họ gặp nhau cũng không có bất cứ kẻ nào hoài nghi.

- Tuân theo phu nhân phân phó, đã làm cho tên Trần Thành kia biến mất trên đời này, ngay cả tro cũng không còn lại.

Thần sắc Sử Duy Cung thản nhiên, giống như nói ra một chuyện không có ý nghĩa.

- Rất tốt...

Vũ Mị Nương cười khen một câu, gật đầu nói:

- Kế tiếp tránh đi một đoạn thời gian, người an tâm làm tổng quản đi. Né qua đoạn thời gian này, sau đó làm tiếp.

Sử Duy Cung cung kính lãnh mệnh, mặc dù hần không phải là quân nhân, nhưng đã bị Vũ Mị Nương quản chế, kỷ luật nghiêm cẩn như quân nhân, lui xuống.

Vũ Mị Nương một mình một người ngồi trong phòng, nhẹ nhàng cười cười, thấp giọng nói:

- Lần này, lão hồ ly người cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan uổng của mình đâu.

Vũ Mị Nương có sở trường lớn nhất chính là lợi dụng nhân tâm, nàng còn nhỏ đã gặp trắc trở, có một đôi mắt nhìn thấu bản chất của con người, nhân tính con người, tính ác... Cho dù là Thánh Nhân, cũng có lòng hoài nghi của mình, mà lòng nghi ngờ, có cả hoàng đế như Lý Thế Dân.

Vũ Mị Nương lúc này dùng biện pháp vô cùng đơn giản, nàng không để lại bất cứ manh mối nào gây họa cho Trường Tôn Vô Kỵ. Bởi vì nàng biết rõ năng lực của Đại Lý Tự cùng Trường Tôn Vô Kỵ, lưu lại bất cứ manh mối nào, đều trở thành chứng cứ cho đối phương đột phá.

Nàng làm đoạn tất cả manh mối, xóa sạch các manh mối sẽ bị tra ra, đem tất cả manh mối bắt lợi cho Trường Tôn Vô Kỵ xóa đi.

Nàng là người sắp đặt chân chình, làm chuyện này, đúng là dễ dàng.

Lý Thế Dân hạ lệnh tra rõ đến cùng, có thể Ngụy Chính, một đám quan viên Đại Lý Tự, lại phát hiện mình tra không ra cái gì.

Bọn họ cũng giống như con rười không đầu bay loạn, bay loạn bốn phía, tìm không thấy cách giải quyết vấn đề mấu chốt.

Mấu chốt của bản án có hai người, một là Vũ Nguyên Khánh, hắn là người kích động, tham dự cả kế hoạch, chỉ cần tìm ra hắn, tất cả sẽ rõ. Một người khác là Trần Thành, hắn là tâm phúc của Trường Tôn Thuận Đức, mà hắn phụ trách liên hệ với Lỗ Cường, cũng là người tiếp xúc với nội ứng của Thổ Phiên, hắn cũng biết rất nhiều chuyện.

Nhưng Vũ Nguyên Khánh biến mất, Trần Thành cũng biến mất, tất cả manh mối cũng bị đoạn tuyệt.

Ngụy Chính cùng quan viên Đại Lý Tự không phải là người không có bản lĩnh, trái lại bọn họ là tay thiện nghệ xử án.

Nhưng không ai đem ánh mắt nhìn vào Vũ Mị Nương, nhìn một thiếu phụ nhỏ nhắn xinh xắn khả ái thế này?

721. Chương 747: Mượn Dao Giết Người

Càng không tìm ra được manh mối, khả năng Trường Tôn Vô Kỵ hiềm nghi lại càng lớn. Bởi vì Trường Tôn Thuận Đức còn bị giam, chỉ có Trường Tôn Vô Kỵ là người có khả năng chặt đứt tất cả manh mối, làm cho Ngụy Chính cùng quan viên Đại Lý Tự mất đi mục tiêu.

Chứng cứ là thứ xác định tội phạm chân thật, nhưng không có chứng cứ cũng không có nghĩa là không phát hiện ra hành vi phạm tội của tội phạm, nhưng lực lượng đó, chỉ cần làm cho tội phạm bị trả giá khi trừng phạt mà thôi.

Theo thời gian dài không có kết quả, Lý Thế Dân sẽ sinh nghi, trừ Trường Tôn Vô Kỵ, còn có ai có thể làm cho Ngụy Chính, cùng với quan viên dưới trướng, không tìm ra chút manh mối nào chứ?

Kế của Vũ Mị Nương cũng không có đem tội đổ lên người Trường Tôn Vô Kỵ, mà là công tâm, công tâm của Lý Thế Dân.

...

Bên ngoài thành Bình Nhưỡng, ở trên một ngọn núi vô danh.

Ngọn núi rất rộng lớn, nhưng được nhân công đào móc thành một cái bình đài rộng rãi, bình đài này đối mặt với thành Bình Nhưỡng.

Hơn một ngàn người tụ tập trên ngọn núi này, bọn họ nhìn Hoạt Tường Tấn, trên mặt mỗi người đều hưng phấn.

Hoạt Tường Tấn là đồ chơi mới lạ, bọn họ tiếp xúc thời gian không dài, cũng không có tập luyện thời gian rất lâu. Nhưng ứng một câu, dũng giả không sợ.

Mà bay vào Bình Nhưỡng, cho binh mở cổng thành ra, sáng tạo điều kiện cho quân binh tinh nhuệ trong tinh nhuệ phá thành, chỉ có cường binh mới có thể dưới chênh lệch binh lực, lay động đến ba quân của bọn họ.

Không hề nghi ngờ, bộ động mạnh nhất trong lần đông chinh là Tiếp Thắng Quân, với tư cách là cường binh do quân thần Lý Tĩnh đào tạo ra, bọn họ không phải đám quân tốt bình thường có thể so sánh, tín niệm. Chính là mấu chốt quyết định thắng lợi, trừ bọn họ ra, không có cái thứ hai có thể thắng lợi.

Tô Định Phương với tư cách là thủ lĩnh Tiệp Thắng Quân, cũng tự mình đi lên Hoạt Tường Tán, đứng trên núi quan sát.

Lý Đạo Tông nhìn Tô Định Phương gật đầu, nói cho hắn biết là thời điểm.

Tô Định Phương hung hãn không sợ chết, là người đầu tiên lướt đi trên Hoạt Tường Tán...

Hơn ngàn Tiệp Thắng Quân cũng sử dụng Hoạt Tường Tán, bay từ đỉnh núi cao, đối với quân tốt vừa biết phi hành này mà nói, là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nhưng bọn họ xưa nay dũng mãnh gan dạ, lại có đại tướng đầu lĩnh, làm gương cho binh sĩ, cho nên cũng anh dũng.

Trong khoảng thời gian ngắn, không trung giống như vạn hoa tê phóng, từng binh sĩ mang Hoạt Tường Tán bay đi.

Lý Đạo Tông đứng trên đỉnh núi, mắt thấy đại công cáo thành, không khỏi mở cờ trong bụng:

- Nửa năm bình Cao Ly, đây là sự nghiệp to lớn cỡ nào, chỉ sợ lưu danh sử sách a.

Hắn lại nghĩ tới Đỗ Hà đang lãnh binh đánh tây nam, không biết hắn như thế nào rồi.

Tô Định Phương dùng Hoạt Tường Tán tiến vào thành, vừa chạm đất, đã nhanh chóng trèo lên cao, đem quân Đường tinh anh leo lên cao.

Quân Đường bên ngoài đang giương giáo gương sáng chói, mắt thấy quân sĩ bay vào thành, một lần hành động công hạ thành trì.

Mà quân canh giữ thành cũng giật mình, nhưng nhìn thấy quân sĩ ở trên không trung, còn tưởng rằng quân Đường thỉnh thiên binh thiên tướng đến đây tương trợ, ngoài giật mình hoảng sợ ra, làm gì còn ý chí chiến đấu?

Tiệp Thắng Quân giống như dũng sĩ không thể đỡ, võ nghệ cao cường, thừa dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng đã xông tới gần cửa thành.

Tô Định Phương cầm một nửa binh mã đánh nhau ở cửa thành, một nửa khác đi mở cửa thành.

Bọn hắn ngàn người, không thể so sánh với quân giữ thành, nhưng chỉ cần có thể mở cửa thành ra, tình thế sẽ nghịch chuyển.

Thắng bại nằm ở chỗ này.

Mông Nan dẫn đại quân Nam Chiếu, dễ dàng rời khỏi Nhị Hải.

Nhìn thấy thân ảnh đại quân, trong đám người có một thiếu niên áo trắng, dùng ánh mắt cừu thị ngồi trên lưng ngựa, lộ ra dáng vẻ uy phong bát diện, nắm đấm nắm chặt, ngón tay đều đâm vào trong thịt. Hắn gọi là Dương Côn, là hậu duệ của Nam Chiếu Vương.

Mông Nan lãnh binh tạo phản, Dương thị nhất tộc của Bạch Man, gặp phải tai họa ngập đầu, chỉ có hắn và lão tổ tông đi r ngoài tỉnh dưỡng, may mắn tránh được một kiếp.

Phụ mẫu huynh đệ của Dương Côn, không một người may mắn thoát khỏi, huyết hải thâm cừu, mỗi giờ một khắc, hắn đều có tâm báo thù.

Hắn lặng lẽ rời khỏi đám người, đi tới một gian phòng không chút thu hút.

Phòng hơi tối, không thấy rõ mọi vật, loáng thoáng có thể thấy trong phòng đang có một bóng người nhỏ gầy đang ngồi trên ghế.

- Thái gia gia, người nói đúng, Mông Nan đã dẫn đại quân xuất phát.

Dương Côn nhẹ nhàng đi tới bên cạnh bóng người, thấp giọng nói ra.

- Hảo hảo!

Lão giả mở to mắt, cười nói:

- Mười ngày sau, người giúp ta liên hệ Triệu, Lý, Đồng tam đại thế gia Bạch Man, chúng ta phục hưng Bạch Man, ngay một khắc này.

Dương Côn muốn nói lại dừng lại, cuối cùng cố lấy dũng khí nói:

- Thái gia gia, ta không rõ.

Lão giả cười lên, trên gương mặt đầy nếp nhăn giãn ra, tìm không thấy dáng vẻ già nua chút nào.

- Tiểu tử ngốc, ánh mắt nên nhìn xa một chút. Người không phải nói Mông Nan không có năng lực lãnh đạo Bạch Chiếu hay sao, phát hiện còn có một nhóm người phá rối? Ta không có đoán sai, đám người kia chính là mật thám của quân Đường. Chủ soái bọn chúng, hẳn muốn âm tên Mông Nan kia, hẳn muốn giải quyết Mông Nan, không muốn Mông Nan xuất chiến. Dùng chút ít bổng sự của Mông Nan không có khả năng chiến thắng nhà Đường. Mục tiêu của quân Đường chính là tiêu diệt sinh lực của Mông Nan. Mông Nan không phải là người làm để vương hợp cách, người dân Nam Chiếu vẫn luôn nhớ những người thống trị trước đó, nếu Mông Nan chết trận thì Nam Chiếu quần long vô thủ, người dùng danh nghĩa phụ thân đứng ra, cộng thêm Triệu, Lý, Đồng ba đại thế gia Nam Chiếu ủng hộ, thì người của Mông Nan, lật không nổi trời, người sẽ có cơ hội đoạt lại thứ vốn là của người. Nam Chiếu hoang vắng, chỉ cần lấy được vương vị phải dẫn dân chúng đi vào thâm sơn, Nam Chiếu vẫn là Nam Chiếu, mặc cho quân Đường như thế nào, cũng không làm gì được chúng ta. Ta muốn mượn đao giết người, mượn xu thế của quân Đường, giúp người thượng vị. Nam Chiếu sau này, ta sẽ giao cho người và các thế gia lớn quản lý thống trị, ta sợ là không sống được bao lâu, con đường sau này, người nên đi một mình.

...

Mông Nan lên cầm quyền bị rất nhiều người phản đối, dùng quyền đè chết người, sau đó hào hứng dẫn theo tám vạn quân Nam Chiếu xuất kích.

Trong đầu của Mông Nan lúc này chỉ có suy nghĩ phải đánh tan quân Đường, cho những tên không phục mình biết ai là bá chủ của Nam Chiếu, quyền đầu cứng, mới là đạo lý.

Nam Chiếu so với Đại Đường còn một khoảng cách, tuy quốc thổ liền nhau, nhưng vẫn còn cách một khu vực đầm lầy cùng độc trùng ở khắp nơi, hai nước gia rất ít qua lại.

Thuở nhỏ Mông Nan nghe những người đi qua quốc gia của người Hán, ngay từ đầu nhà Tùy đã ảnh hưởng rồi Bạch Man, Mông Nan cảm thấy nhà Tùy cường đại tới mức các quốc gia khác phải kính sợ, trong nội tâm lúc còn nhỏ cũng sợ hãi. Cũng không qua bao nhiêu năm, nhà Tùy diệt, quốc gia kính ngưỡng bị sụp đổ.

Vì vậy, hẳn lại nghe một âm thanh khác, Đại Đường cường đại như thế nào, không đâu địch nổi thế nào.

722. Chương 748: Mượn Đao Giết Người (2)

Thời điểm này, Mông Nan đã không còn là Mông Na lúc nhỏ, hẳn đã trở thành đệ nhất cường giả trong đồng lứa, có năng lực mạnh mẽ. Bởi vì Đại Tùy xuống dốc, cho nên hẳn cũng sinh ra hoài nghi sự cường đại của Đại Đường.

Sau trưởng thành, hẳn bằng vào võ dũng, bình định một ít tiểu thế lực gần Nam Chiếu, trở thành đại tướng quân Nam Chiếu, chí khí hùng tâm, càng thêm không quan tâm Đại Đường cường đại thế nào, cho rằng những chuyện này phần lớn là giả dối, cũng giống như nhà Tùy, lớn nhưng lực lượng chẳng có bao nhiêu.

Sau đó Mông Nan quen biết Tùng Tấn Kiên Bố, Tùng Tấn Kiên Bố chiếu cố hẳn đánh hạ Nam Chiếu, tận lực bôi đen Đại Đường, đem Đại Đường biến thành một quốc gia thối nát không chịu nổi, chiến tranh sẽ xảy ra nhiều khi ít, chỉ biết đùa nghịch âm mưu quỷ kế, thủ đoạn ti tiện, mỗi người đáng xấu hổ.

Mông Nan cũng có thành kiến với Đại Đường, lại nghe Tùng Tấn Kiên Bố nói, càng thêm kiên định tâm tư của mình, cảm thấy người Đường cũng giống người Bạch Man, đều là giáo hoạt giáo quyết, đều là hổ giấy, không đủ gây sợ.

Sau một hồi bại trong tay hắn, nhưng càng thêm kiên định tín niệm này, cảm thấy người Đường trừ âm mưu quỷ kế ra, cũng không có năng lực gì, chỉ cần lưu tâm quỷ kế của bọn chúng, thắng lợi nằm trong tay của hắn.

Tư tưởng của Mông Nan có chút đơn giản, nhưng cũng có được cân nhắc của mình, hắn lo lắng nhất chính là quân Đường xảo trá chơi hoa chiêu gì đó, cũng suy nghĩ biện pháp, tuy cũng không cho rằng Đỗ Hà là lũ chuột nhất gan bé không dám ứng chiến, nhưng cho dù không đem lại hiệu quả gì, cho nên hạ chiến thư với Đỗ Hà.

Người đơn thuần, suy nghĩ cũng đơn thuần.

Đỗ Hà nhận được chiến thư của Mông Nan, cảm thấy có chút không biết nên khóc hay cười.

Sau khi nghe được tin này, mấy bị tướng quân tìm hiểu, liền hiểu tình huống, cũng có biểu lộ buồn cười.

Tiêu chuẩn quân sự Đường triều cực cao, chút thủ đoạn này không là gì, trong mắt bọn họ, chỉ có thể xem rồi chê cười mà thôi.

Đỗ Hà cười mà không phải cười, không chút do dự mà đưa ra đáp án của bản thân.

Người muốn chiến, ta sẽ chiến!

Cuối cùng, hắn còn gọi sứ giả nói:

- Trở về nói cho quốc vương các người, ta sẽ mang đại thắng cho quân Đường, ta sẽ cho hắn thấy như thế nào mới là nam nhân.

Tâm tư của Đỗ Hà và suy nghĩ của Mông Nan, không mưu mà hợp, đúng là hắn có suy nghĩ mượn ý tứ của Mông Nan mà bày chiến thuật.

Đỗ Hà dùng binh trọng mưu, hắn không hiểu việc đánh cứng rắn. Lúc trước quyết đấu với Hầu Quân Tập, bọn họ đánh cứng với nhau. Tuy Đỗ Hà biểu hiện yếu lược thua một bậc, nhưng đó là vì Hầu Quân Tập là tông sư của đấu pháp đánh cứng rắn.

Đỗ Hà dò thám biết cách tác chiến của Mông Nan, thích cường công, trực lai trực vãng, mà địa hình của Nam Chiếu, nhất định không cho đối phương thời gian quá dài để bộc lộ. Cho nên chỉ có thể chính diện mà chiến đấu, hành động quân sự như thế, mới có lợi cho bọn họ.

Chỉ cần đánh cứng rắn với Mông Nan, vị vương của Nam Chiếu này, mới đầu nhập toàn bộ binh lực đánh nhau với hắn.

Đây là cơ hội ngàn năm có một.

Đỗ Hà phái người rải lời đồn đãi, cho người chửi bới Mông Nan, cho nên trong lòng của Mông Nan vô cùng khó chịu, mới đòi quyết chiến.

Đỗ Hà biết rõ binh của Nam Chiếu không yếu, nhưng hắn càng tin quân Đường mạnh hơn nữa.

Lần này xuất chinh, bởi vì bị khí hậu cao nguyên ảnh hưởng, quân Đường không thể đánh thẳng tay chân.

Nhưng trải qua mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, mười lăm ngày hành quân, quân đội của hắn đã tới gần Nam Chiếu, Nam Chiếu đông thấp tây cao, địa thế dần dần trì hoãn, càng tới gần lãnh thổ Nam Chiếu, càng rời xa cao nguyên Thanh Táng, ảnh hưởng quân Đường cũng yếu đi.

Chỉ cần đi vào lãnh thổ Nam Chiếu, một đường quân Đường bó tay bó chân, cũng có thể buông tay buông chân đánh cược một lần.

Một trận đấu cứng đối cứng, bắt đầu kéo màn che.

Phương thức quyết định một trận chiến rất buồn cười, nhưng quyết đấu chính là sự thật.

Mông Nan chỉ số thông minh trên chính trị không cao, trên quân sự vẫn có chút thực lực.

Căn cứ địa hình địa thế, dùng búa thuận đi trước, phối hợp kỵ binh hai bên, phát động thế công mạnh mẽ. Nam Chiếu kỹ thuật thấp, cho nên bọn họ không thể chế tạo ra Đường đao như bọn họ, nhưng bọn hắn

dùng sắt tạo thành búa, cái này không cần bao nhiêu kỹ thuật luyện kim, mà lại bảo chứng được sức sát thương cường đại.

Tại Nam Chiếu, búa mới là binh khí chính.

Đỗ Hà cũng dó ý định đánh dập đầu, dùng Trương Lượng đi trước, Tân Liêu Nhi cùng La Thông, Tiết Nhân Quý ở hai cánh, dùng bộ binh, thay cho kỵ binh.

Một trận chiến này, Đỗ Hà sẽ cho Mông Nan kia biết được thế nào mới gọi là binh hùng tướng mạnh.

Cho dù binh lực của Nam Chiếu, không thể bỏ qua. Nhưng Đại Đường với tư cách là cường quốc mạnh nhất, thực lực quân sự áp đảo bất cứ quốc gia nào.

Bất luận là tổ chất từng binh sĩ, hay là ăn ý quân chiến, đều vượt qua Nam Chiếu, thắng bại cũng không có bất kỳ lo lắng.

Kỵ binh hai cánh trái phải sẽ đánh tan địch quân trước nhất, quang co vòng vào đến phía sau Nam Chiếu, triển khai trận hình vây quanh.

Đỗ Hà cũng đem toàn quân đi lên, đánh thẳng vào Nam Chiếu, vây khốn cùng một chỗ, triển khai chiến đầu toàn phương vị.

Rốt cuộc Mông Nan cũng biết được mình ngu xuẩn, nhưng hết thấy đều quá muộn, mặc cho hấn phá vòng vây thế nào, cũng không thể chạy thoát sự vây khốn của quân Đường.

Đỗ Hà huy động lệnh kỵ, chặt quân Nam Chiếu ra thành mấy phần, làm cho bọn chúng mất liên hệ với Mông Nan, phân không rõ đông tây nam bắc, mất đi ý chí chiến đấu.

Lập tức Nam Chiếu không duy trì được toàn quân, Đỗ Hà hạ một đạo mệnh lệnh không thể tưởng tượng, hấn cho mở một khe hẹp, thả Mông Nan chạy đi.

Quân Đường vây giết, cố nhiên là kinh ngạc vạn phần, nhưng chỉ có thể nghe lệnh, lặng lẽ xuất một khe hở, thả Mông Nan và hơn một ngàn thân vệ chạy đi.

Mông Nan đột phá vòng vây, nào dám chờ lâu, dẫn chút tàn binh bại tướng, chật vật chạy đi.

Dù vậy quân Nam Chiếu có thành kiến, không đầu hàng, cũng bởi vì phản kháng, chết thảm trong tay quân Đường.

Thời điểm quét dọn chiến trường, một đám đại tướng không hiểu nguyên do, nhao nhao đi lên hỏi thăm.

Theo cái nhìn của bọn họ, Mông Nan khó là đối thủ, chỉ cần bắt hấn, đánh hạ Nam Chiếu, dễ như trở bàn tay.

Thắng lợi đã đến tay, cứ như vậy buông tha cho, thật sự cảm thấy đáng tiếc.

Đối mặt với vấn đề này, Đỗ Hà chỉ cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại:

- Các người thực sự cho rằng bắt Mông Nan, hoặc giết chết, có thể bình định Nam Chiếu?

Chúng tướng ngạc nhiên.

La Thông có quan hệ tốt với Đỗ Hà, hỏi:

- Chẳng lẽ không phải như thế? Quốc vương đã thành tù binh, Nam Chiếu làm gì còn sức chiến đấu?

Đỗ Hà nói:

- Vậy thì mười phần sai, Mông Nan dùng cường quyền thống nhất Nam Chiếu, dân chúng kiêng kị hấn, nhưng không phục hấn. Hấn vừa chết, dân chúng Nam Chiếu không bị thương, ngược lại sẽ vui mừng may mắn, ủng hộ vương giả mà bọn họ tin phục, đến lúc đó Nam Chiếu mới khó đối phó hơn.

Hấn không có nói tử mỉa, chỉ lạnh lùng cười cười, thầm nghĩ:

- Đỗ Hà ta còn không ngốc tới mức biến thành đao của người ta, bị người dắt đi, quá xem thường ta rồi.

723. Chương 749: Muốn Chạy Trốn?

Đỗ Hà phát hiện Bạch Man âm thầm bố trí, cũng ngoài ý muốn.

Đạp Nguyệt Lưu Hương phân hai bộ, trong đó một bộ âm thanh xâm nhập nội địa tìm hiểu tình báo của Nam Chiếu, rải lời đồn đãi.

Đỗ Hà xuất chiến đấu với Mông Nan, âm thầm chửi bới Mông Nan vô năng. Kỳ thật cũng không tính là chửi bới, mà là sự thật cho thấy một ít sự thật không ai dám nói. Nhưng trước khi rải lời đồn, Nam Chiếu đã lưu truyền Mông Nan vô năng, còn kém Vương của Nam Chiếu trước kia.

Đạp Nguyệt Lưu Hương âm thầm rải lời đồn cảm thấy kỳ quái, liền đem tin tức này truyền cho Đỗ Hà.

Đỗ Hà đối với lịch sử Nam Chiếu không... hiểu lắm, cũng không rõ Nam Chiếu như thế nào.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy Mông Nan không phải quân vương hợp cách, hắn có thể lên vương vị, không có khả năng đạt được tin phục của dân chúng.

Từ lúc biết rõ cách làm người của Mông Nan, Đỗ Hà đã có ý định khơi mào nội loạn, hiện tại Nam Chiếu không động đã loạn trước, còn nguyên do thì sao? Có kẻ mượn đao giết người, hắn quyết đoán tương kế tựu kế, thả hổ về rừng, miễn cho lại có một đối thủ xưng vương xưng bá, trốn ở trong núi rừng không đi ra.

Nam Chiếu, biến hóa thứ hai.

Lời đồn Mông Nan vô năng càng truyền càng thịnh, một khi truyền ra thì tin tức lan đi nhanh chóng.

Mông Nan chết trận.

Nam Chiếu Vương Mông Nan trong lúc quyết đấu với quân Đường, đã bị quân Đường vây khốn, đã chết trận.

Mà Nhị Hải là khu vực phát đạt nhất của Mông Nan, cũng là khu vực do Bạch Man làm chủ. Bạch Man nông canh, Ô Man săn bắn, luân kinh tế nông canh đương nhiên hơn xa săn bắn.

Mông Nan thành tựu Nam Chiếu Vương, đã kéo tới Nhị Hải, chiếm dụng Nhị Hải, đánh vỡ cân đối.

Bởi vì đại lượng người Ô Man vào ở Nhị Hải, tổn thương lợi ích của người Bạch Man, khiến cho tuyệt đại bộ phận trong lòng người Bạch Man có lửa giận, nhưng bởi vì Mông Nan cường thế, đều bực mình chẳng dám nói ra.

Hôm nay được tin Mông Nan chết trận, toàn quân Nam Chiếu bị diệt, cổ lửa giận đè nén kia, đã có người cố ý xuôi khiến, bộc phát triệt để.

Bọn họ múa lấy vũ khí, bảo vệ lãnh địa của mình, đại thế xua đuổi người Ô Man ra khỏi khu vực Nhị Hải.

Người Ô Man dũng mãnh dã man, cũng không cam lòng yếu thế, cầm vũ khí phản kích.

Trong Nhị Hải, một tòa biệt viện hẻo lánh, nằm xa khu ngoại ô.

Không có người Ô Man nào dám sinh sự ở đây, đồng thời cũng không có người Bạch Man nào có lá gan này.

Đây chính là lãnh địa của vọng tộc Bạch Man, Thoán thị có lẽ biết rõ không nhiều lắm, nhưng tổ tiên Thoán thị sẽ có người nghe qua, đó chính là Nam Man Vương Mạnh Hạch bị Chư Cát Vũ Hầu bảy lần bắt bảy lần tha. Bởi vì có quan hệ tới Chư Cát Lượng, Nam Man tiếp nhận người Hán và Hán hóa, dần dần dung nhập Hán triều. Nhưng thời gian mấy trăm năm, Nam Man lại thoát ly khỏi quản lý của vương triều Trung Nguyên.

Mạnh Hoạch nhất tộc cũng di chuyển tới Nhị Hải định cư, bởi vì tổ tiên còn sót lại di sản, Mạnh Hoạch nhất tộc trở thành thế lực địa phương mạnh nhất, là đại gia tộc có uy vọng lớn nhất. Cũng giống như gia tộc của bọn họ dưới thời Hán, mấy trăm năm đi qua.

Mạnh Hoạch nhất tộc, bởi vì nguyên nhân sửa họ, địa vị tại Nhị Hải càng vững chắc. Cho dù Mông Nan là Nam Chiếu Vương, cũng không dám khai đao với Thoán thị.

Dương Côn muốn phục quốc, đầu tiên xin giúp đỡ từ Thoán thị. Thoán thị năm gần đây không lớn bằng lúc trước, chỉ có danh vọng mà không có thực lực. Thoán thị cũng mượn cơ hội lần này, trọng chấn cờ trống, cũng đáp ứng yêu cầu của Dương Côn.

Một ngày này nhân viên trọng yếu của Bạch Man tập trung tại Thoán thị, thương nghị nên đoạt quyền như thế nào.

Đột nhiên đạt được tin tức Nhị Hải rối loạn.

Người đang thương nghị đều biến sắc.

Dương Côn thấp giọng hô nói:

- Không ổn, tặc tử Ô Mna có chuẩn bị, chúng ta làm không được ý định xuất kỳ bất ý.

Tộc trưởng Thoán thị là Thoán Trữ đứng lên, nói:

- Làm không được xuất kỳ bất ý thì thuận theo tự nhiên, mượn nhờ oán khí của dân chúng, đánh Ô Man thống nhất quần lý.

Cũng giống như tổ tiên, Thoán Trữ cũng là đàn ông to lớn, nói chuyện to hữu lực.

Mấy gia tộc thế gia Bạch Man còn lại, cũng bị lợi ích ảnh hưởng, bắt đầu đồng ý.

Mấy thế gia vọng tộc này đồng loạt ủng hộ Dương Côn, mượn nhờ uy tín của Nam Chiếu Vương tiền nhiệm, nhắc lên cờ xí tạo phản.

...

Mông Nan xám xịt dân theo ngàn binh như chó nhà có tang, chạy ra khỏi tiền tuyến.

Tại một khắc, rốt cuộc hấn ý thức được thực lực chênh lệch, hiểu rõ một chút, thực lực Đường triều mạnh như thế nào, hấn không có chút lực kháng cự. Giống như gió thu cuốn lá vàng, cho dù lá rụng nhiều hơn nữa, cũng không làm được gì.

Hấn là đúng, ta là sai.

Sự thật bày ra ở trước mắt, Mông Nan không thừa nhận quân Đường đáng sợ cũng không được, hấn đã quyết định trở lại Nhị Hải sẽ khuyên bảo những người khác, không nên giao chiến với Đại Đường và thả quan viên Bạch Man ra ngoài, hấn xin lỗi.

Thời điểm trong lòng tràn ngập hối hận, đã thấy một đám hán tử Ô Man máu chảy đầm đìa dẫm nhau đi, nhìn thấy bọn họ chạy tới, thần sắc chán sợ, tránh ra thật xa.

Mông Nan trong lòng tim đập mạnh một cái, dự cảm không tốt dâng lên, vội vàng ngăn cản đám người kia, quát:

- Ai tổn thương các người, vội cái gì?

Những tên hán tử Ô Man này chính là người đối kháng với Bạch Man thảm bại, thực lực người Ô Man cao hơn Bạch Man, nhưng Nhị Hải vốn là địa bàn của Bạch man, nhân vượt xa Ô Man, cộng thêm người Bạch Man có người chỉ huy, có người tâm phúc, mà Ô Man nhận được tin tức giả, làm ra biến thành cát vụn, bị giết tan rã.

Hán tử Ô Man nghe Mông Nan quát, hoàn hồn, thấy chính là Vương của bọn họ, nhất thời khóc hô, nói ra hành vi phạm tội của Bạch Man.

Mông Nan tức giận đến lòng đầy căm phẫn, kêu to lên, cũng không đi Nhị Hải, đi vòng trở lại tổ địa của mình, tụ tập binh mã, quyết sinh tử với Bạch Man.

Mông Nan đi rồi, Đạp Nguyệt Lưu Hương cũng báo cáo với Đỗ Hà, Đỗ Hà nhận được tin tức, cười nhạt một tiếng, tất cả nằm trong khống chế.

Biết được hướng đi của Nam Chiếu, những đại tướng trước kia khó hiểu, đều không có dấu điểm gì, vừa rồi bình tĩnh đại ngộ.

Trương Lượng cười khỏ nói:

- Ta xem như phục, đại tổng quản liệu sự như thần, làm cho Bạch Man và Ô Man đánh nhau sống chết, ngồi thu ngư ông đắc lợi. Khá tốt là không phải địch nhân với đại tổng quản, nếu không trên chiến trường gặp nhau, lúc nào bị bán cũng không biết.

Bùi Hành Kiệm nói:

- Đại tổng quản, ta thấy Mông Nan tuy không khôn ngoan, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, còn thủ lĩnh của Bạch Man, bọn họ ở sau màn, cũng có chút trí kế. Bọn họ cũng không ngồi chờ Đại Đường ta ngư ông đắc lợi. Với tính cách của Mông Nan, hẳn cũng không có khả năng giảng hòa với Bạch Man. Theo ta suy đoán, hẳn sẽ chọn tốc chiến tốc thắng với Bạch Man, sau đó tiến vào núi nghỉ ngơi lấy sức. Nếu như muốn tuyệt hậu hoạn, thiết yếu trước khi bọn chúng tốc chiến tốc thắng, tốt nhất là thời điểm bọn chúng quyết chiến, phát động thế công, chỉ có như vậy, mới có thể một mẻ hốt gọn.

724. Chương 750: Từ Xưa Đến Nay, Còn Có Một Người?

Bùi Hành Kiệm trong lịch sử có thành tựu thế nào, như sấm bên tai của Đỗ Hà, hẳn có biểu hiện thế nào, Đỗ Hà cũng được nhìn thấy.

Đối với vị nho tướng trong tương lai của Đại Đường, Đỗ Hà rất thưởng thức coi trọng, cho nên nghe hẳn nói.

Bùi Hành Kiệm không thua gì Tiết Nhân Quý, hai người bọn họ phong cách tác chiến bất đồng. Tiết Nhân Quý thuộc về phái dừng chiến, mà Bùi Hành Kiệm giống Đỗ Hà, cũng thuộc về phái mưu chiến, dùng binh chú trọng mưu lược. Hẳn phát giác chiến thuật tồn tại vấn đề, đầu tiên là nói ra.

Đỗ Hà mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy, trận chiến này chính là mấu chốt, cũng nằm ở đây, kế tiếp chúng ta chờ tới khi bọn chúng đánh người chết ta sống, lại không có phân ra thắng bại, một mẻ hốt gọn bọn chúng.

Trường An, nội gian đã không còn, nhưng vì manh mối bị cắt đứt, cho nên Ngụy Chính cùng với quan viên Đại Lý Tự phụ trách, tổn thương thấu đầu óc.

Đối mặt sự kiện lần này, trong nội tâm Ngụy Chính cùng Ngự Sử Trung Thừa, Đại Lý Tự Khanh đã chọn ra một người khả nghi nhất chính là Trương Tôn Vô Kỵ. Đương nhiên không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh Trương Tôn Vô Kỵ là kẻ chủ mưu phía sau màn, nhưng bởi vì như thế, Trương Tôn Vô Kỵ hiềm nghi càng lớn.

Bởi vì Đỗ Hà mặc dù có rất nhiều đối thủ, đủ khả năng vận dụng Trương Tôn Thuận Đức làm việc, chỉ có Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Vô Kỵ tâm tư cơ cảnh, lão gian cự hoạt, tài trí, tâm cơ rất sâu, ít có người sánh được với hắn, mới có thể trong thời khác này không có cách, không có biện pháp.

Trương Tôn Vô Kỵ đã đoán ra, có người bố cục hắn, nhưng hắn không biết đối thủ là ai, dù có một thân tài trí, nhưng không cách nào né qua khó khăn trước mắt. Hiện tại hắn không dám vọng động, nếu vọng động, thành người hoài nghi sẽ biến thành sự thật, rồi lại lộ ra chột dạ, thế nào cũng không phải.

Mà cũng giống Ngụy Chính, Trương Tôn Vô Kỵ hoàn toàn thật không ngờ người bố cục hắn chính là Vũ Mị Nương.

Cho dù thế nào hắn cũng không đoán được, cũng không nghĩ ra Vũ Mị Nương là một nữ tử yếu đuối, trận chiến chính trị, rắp tâm lừa gạt, dưới thân phận của người bị hại, tính toán cả Lý Thế Dân và hắn vào.

Trương Tôn Vô Kỵ vẫn cho rằng người hại hắn là người thế gia, vụng trộm bố trí cũng như bắt đầu phương diện này, kết quả hoàn toàn không có mũi dốt đi.

Trương Tôn Vô Kỵ vận dụng tất cả lực lượng trong tay, thủy chung cũng không tìm được chủ mưu phía sau màn.

Hắn biết rõ mình đã bại.

Ngày hôm nay Trường Tôn Vô Kỵ không vui mặc quan phục long trọng, vào cung gặp Lý Thế Dân.

Trường Tôn Vô Kỵ đợi thật lâu, mới đợi đến lúc Lý Thế Dân triệu kiến.

Vào lúc bước vào đại điện, Trường Tôn Vô Kỵ nhin không được lắc đầu cười khổ, đây là chuyện chưa từng xảy ra, dĩ vãng khác xa, cho dù Lý Thế Dân bận rộn thế nào, hắn cũng nhiệt tình chiêu đãi mình, hoặc là hướng thư phòng đuổi một ít thời gian, hoặc là thỉnh đến thiên điện nghỉ chân một lát, nhưng hôm nay lại cho hắn chờ ngoài điện, đãi ngộ đã không hề giống nhau.

- Bái kiến bệ hạ!

Trong nội tâm Trường Tôn Vô Kỵ tâm thần bất định, có chút không dám nhìn mắt Lý Thế Dân.

Sắc mặt Lý Thế Dân phức tạp nhìn người theo mình lâu nhất, cũng khí trọng nhất, tín nhiệm nhất, trong lòng có các loại cảm xúc. Bán đứng quân tình, việc này không có chứng cứ chứng minh Trường Tôn Vô Kỵ làm, nhưng theo điều tra xâm nhập, bọn người Ngụy Chính phát hiện rất nhiều hoạt động ám muội của Trường Tôn Vô Kỵ. Nhất là Trường Tôn Vô Kỵ bảo vệ Lý Thừa Càn, nhiều lần ngầm dùng thủ đoạn ám muội chèn ép Lý Thái.

Những điều này đều là việc nhỏ, nhưng lại là đại sự chọn thái tử trong tương lai, càng đụng tới gia sự của Lý Thế Dân, bị đánh áp chính là con của hắn.

Lý Thế Dân lúc này phát hiện người khí trọng nhất của mình, cũng không phải một lòng, đau lòng muốn chết.

Trường Tôn Vô Kỵ quỳ rạp trên đất nói:

- Thần năm gần đây thân thể không khỏe, mỗi ngày mỗi đêm, đều cảm thấy khó có thể ngủ yên, cầu xin thánh thượng thương tiếc, khẩn cầu cho thần cáo lão tinh dưỡng...

Trong tim Lý Thế Dân đập mạnh, sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói:

- Muốn chạy trốn?

Lý Thế Dân cuối cùng vẫn cho phép yêu cầu của Trường Tôn Vô Kỵ, cho phép hắn cáo lão hồi hương. Dường thọ.

Lý Thế Dân đối với Trường Tôn gia, đối với Trường Tôn Vô Kỵ, hay còn lưu tình.

Cũng bởi vì Trường Tôn hoàng hậu, cũng là vì Trường Tôn Vô Kỵ cống hiến cho Đại Đường, vì Lý Thế Dân hắn mà cống hiến.

Lý Thế Dân đã hoài nghi Trường Tôn Vô Kỵ, cho nên hắn cũng không hi vọng tiếp tục tra được.

Trường Tôn Vô Kỵ không giống với những người Trường Tôn gia khác, Trường Tôn Vô Kỵ là thân ca ca của Trường Tôn hoàng hậu.

Khi còn nhỏ, Trường Tôn Vô Kỵ cùng trường tôn hoàng hậu bị Trường Tôn gia đuổi ra, là Trường Tôn Vô Kỵ che chở trường tôn hoàng hậu tìm người cậu là ẩn sĩ Liêm. Ẩn sĩ Liêm cũng không có bạc đãi hai người, nhưng dù sao hai người cũng bị xem là ăn nhờ ở đậu.

Bởi vì hai người sống nương tựa nhau, huynh muội với nhau, quan hệ rất sâu, cảm tình rất nặng, không phải người thường có thể hiểu.

Lý Thế Dân cũng là thường nhân, hắn biết rõ nếu như tiếp tục bắt khuất tra được, cho dù tìm không thấy chứng cứ Trường Tôn Vô Kỵ bán đứng tình báo quân Đường, hắn cũng sẽ cho dừng cuộc điều tra này. Trường Tôn Vô Kỵ dù thế nào, cũng làm không được bất cứ chuyện gì, không vẫn giữ lại được danh hiệu trong danh sách trọng thần khai quốc Đường triều, Lý Thế Dân cũng không đành lòng làm cho hắn thân bại danh liệt.

Nếu như tra được tất cả là do Trưởng Tôn Vô Kỵ gây nên, chuyện này càng thêm phiền toái. Chuyện Trưởng Tôn Thuận Đức, còn có Vũ Nguyên Khánh trốn tránh, Trưởng Tôn Vô Kỵ nếu định tội, vậy thì chính là đầu sỏ gây nên.

Lý Thế Dân thật sự không muốn đi bước kia, bởi vì cho phép yêu cầu của Trưởng Tôn Vô Kỵ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là oan uổng, điểm ấy Trưởng Tôn Vô Kỵ chính mình phi thường tinh tường, nhưng hắn khó lòng giải bày. Có thể chứng minh chính mình trong sạch, trừ khi hung phạm xuất hiện.

Vì thế cố gắng của hắn là vô ích.

Từ xưa đến nay đấu tranh quyền lực không chết không ngớt, là vì không có người nào cam tâm chịu thua, cũng không có ai tin tưởng đối thủ sẽ nhượng bộ. Mà hôm nay Lý Thế Dân đã động lòng nghi ngờ hắn làm tất cả, nhất là vì bảo vệ Lý Thừa Càn mà sử dụng những thủ đoạn ám muội.

Chỉ cần Trưởng Tôn Vô Kỵ hắn còn ở trong triều, Lý Thế Dân không cách nào quên Trưởng Tôn Vô Kỵ đã từng vì thù cũ, bán đứng tình báo quân Đường, trợ giúp Lý Thừa Càn lấy được vị trí thái tử, dùng các loại thủ đoạn đối phó một đứa con khác của mình.

Trưởng Tôn Vô Kỵ quan cao nhất phẩm, địa vị long trọng cả triều văn võ, không người nào có thể so. Hắn dựa vào là tín nhiệm của Lý Thế Dân, Lý Thế Dân coi trọng. Nhưng hôm nay coi trọng này đã biến mất, phần tín nhiệm này không tồn tại, hắn tiếp tục lưu lại trên triều đình, đã không còn ý nghĩa gì. Ngược lại sẽ cho Lý Thế Dân ngọt ngào, cũng không tín nhiệm Trưởng Tôn gia.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không phải cam nguyện nhận thua, mà có giác ngộ của chính khách: thời điểm có thể tranh thủ, liền đem hết toàn lực, không từ thủ đoạn. Đã biết không thể tranh giành, vậy thì lui ra sau một bước, càn kiệt trung cần buông ra hết thảy

725. Chương 751: Từ Xưa Đến Nay, Còn Có Một Người? (2)

Biết rõ thất bại, còn chấp mê bất ngộ, thậm chí dùng hi sinh lợi ích gia tộc làm đại giá, đi mưu cầu cái gọi là "Thắng lợi" đó là hành vi ngu xuẩn. Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng không phải đồ ngu, hắn luôn luôn là người cao minh. Hắn rời khỏi, cam đoan địa vị của Trưởng Tôn gia tại Đường triều.

Mà Trưởng Tôn Vô Kỵ mong muốn nhất chính là Trưởng Tôn gia sẽ có chỗ đứng ở Đường triều, đây là đáng giá.

Không hề nghi ngờ, Trưởng Tôn Vô Kỵ là chính khách ưu tú.

Sự thật cũng là như thế, Lý Thế Dân giận chó đánh mèo chỉ có một mình Trưởng Tôn Vô Kỵ, đối với những người khác của Trưởng Tôn gia, vẫn ân sủng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cáo lão, là cáo một giai đoạn.

Lý Thế Dân không có nói rõ, nhưng Ngụy Chính, quân viên Đại Lý Tự đều tinh tường, chỉ là không hiểu suy nghĩ của Lý Thế Dân.

Ngụy Chính tuy chấp nhất, thực sự tâm hướng về Đại Đường. Thân phận Trưởng Tôn Vô Kỵ quá mức khắc sâu trong lòng, đưa hắn xuống ngựa, vẫn khiến xuất hiện phong ba chính trị. Thực tế là đại loạn của tập đoàn lũng đoạn, là cơ hội của năm đại thế gia.

Trước mắt sở dĩ thế gia Đường triều có thể bảo trì cân đối, đều bởi vì Lý Thế Dân toàn lực chiếu cố tập đoàn lũng đoạn. Nếu tập đoàn lũng đoạn này xảy ra vấn đề, đối với Đường triều trăm hại mà không có lợi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cáo lão hồi hương, đã là một loại trừng phạt.

Vì đại cục, Ngụy Chính không thể bướng bỉnh tới cùng.

Đây là chính trị.

...

Vũ Mị Nương đạt được tin Trưởng Tôn Vô Kỵ cáo lão hồi hương, đáy lòng cũng thở ra một hơi, trong nội tâm cũng không vui sướng gì.

Nàng cũng đánh bạc, đánh bạc Trưởng Tôn Vô Kỵ sẽ là người thông minh lấy đại cục làm trọng.

Nếu như Trưởng Tôn Vô Kỵ không có biết khó mà lui, dùng thủ đoạn ngọc thạch câu phần mà theo đuổi việc này tới cùng, hậu quả không cách nào đoán trước.

Đáng được ăn mừng là Trưởng Tôn Vô Kỵ không phải thế hệ dễ dàng, thua thì thua, không có vì bản thân, mang theo cả gia tộc.

Vũ Mị Nương đánh bạc thắng, thành công bức Trưởng Tôn Vô Kỵ ra khỏi triều đình. Nhưng không có bất cứ vui vẻ gì, còn một tia sợ hãi.

Không sai, là sợ hãi.

Trưởng Tôn Vô Kỵ quá khó đối phó, trong lịch sử Vũ Mị Nương có thể vận ngã Trưởng Tôn Vô Kỵ, nguyên nhân có hai: thứ nhất, khi đó nàng, trải qua rất nhiều trắc trở, còn từng có giác ngộ của người đi đày, người ném qua khổ, sẽ phát triển, những trắc trở này, làm cho nàng có được thủ đoạn chính trị thủ đoạn khéo đưa đẩy cao minh. Thứ hai, có thân hoàng đế Lý Trị ở sau lưng ủng hộ.

Hiện tại Vũ Mị Nương không có trải qua thủ đoạn rèn luyện cung đình, so ra kém hơn Võ Tắc Thiên thuần thực trong lịch sử, cũng thiếu hậu thuẫn kiên cố. Tuy Đỗ Hà không kém, mà dù sao không phải hoàng đế. Nhưng mà Trưởng Tôn Vô Kỵ, thủy chung vẫn là Trưởng Tôn Vô Kỵ, không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại bởi vì Lý Thế Dân, trưởng tôn hoàng hậu tồn tại, hắn có nền tảng rất dày.

Vũ Mị Nương muốn vận ngã Trưởng Tôn Vô Kỵ, so với lịch sử còn khó hơn gấp mười lần.

Lúc này đây có thể thành công, đều bởi vì Trưởng Tôn Thuận Đức, bố trí bố cục này, nàng mượn nhờ tay của Trưởng Tôn Thuận Đức mà đưa quân tình cho Thổ Phiên.

Vũ Mị Nương sớm định ra kế hoạch... Cũng không phải giống như hiện tại, nàng tính toán không được hoàn mỹ như vậy. Nàng muốn Đỗ Hà bại, sau đó lại thông qua nguyên nhân chiến bại, dùng phương pháp giống nhau, cả Trưởng Tôn Vô Kỵ. Nàng làm cả quân Đường bại, đạt mục đích của mình.

Đó cũng là vì hắn phát triển, bởi vì Bùi Hành Kiệt cẩn thận, bởi vì Đỗ Hà cẩn thận, quân Đường tránh được một kiếp.

Dùng phương thức hoàn mỹ, giải quyết vấn đề còn lại.

Vũ Mị Nương rất may mắn, nhưng nàng biết rõ điểm xuất phát của nàng không phải vậy, nàng có thể giấu điểm được người trong thiên hạ, nhưng không dấu điểm được Đỗ Hà, Đỗ Hà là người duy nhất biết chuyện này.

Dùng tính cách của Đỗ Hà, hắn có thể ngồi nhìn mấy vạn quân Đường bị hại chết, suýt nữa hại quân Đường thua tan tác sao?

Vũ Mị Nương không dám đưa ra kết luận này, trước khi Đỗ Hà về, nàng không thể không biết chính mình thắng. Nhưng mình thắng Trưởng Tôn Vô Kỵ, lại thua người mình yêu nhất, có thể tính là thắng sao?

Vũ Mị Nương rất là e ngại, nhưng thần sắc của nàng không có hối hận, nàng cũng không hối hận bản thân mình làm tất cả, mặc dù thời gian lặp lại, nàng vẫn không chút do dự mà đi lên con đường này.

...

Trường An, điện Thái Cực.

Lý Thế Dân cầm trong tay tấu chương bỏ trên bàn, cười lạnh nói:

- Thật là tức cười, thậm chí có người đề nghị đề cao thuế má, để giảm bớt khủng hoảng kinh tế trước mắt, muốn cho Đại Đường ta đi vào gót chân tiền triều sao?

Hắn không có chỉ mặt gọi tên, nhưng trên tấu chương vẫn có danh tính, nhưng ngữ khí vô cùng nghiêm khắc.

Bọn họ thương nghị lấy vấn đề kinh tế Đại Đường, hai cuộc tác chiến đã tiêu hao quốc lực hơn thực tế.

Liêu Đông nghèo nàn, rất nhiều tướng sĩ đều sinh nứt da, cần đại lượng dược liệu, ngựa phương bắc không thích ứng khí hậu nghèo nàn, tổn thất thật lớn. Tình huống tây nam càng ác liệt, khí hậu cao nguyên ảnh hưởng thật lớn tới vận chuyển lương thực. Cao nguyên Thanh Tàng lại là bắc thấp nam cao, đồi núi cao sườn núi thấp, nhiều vô số kể. Vận lương cần hao phí tinh lực gấp mười, xuống núi cần lực gấp hai mươi lần, chỗ hao tổn nhân lực, vượt quá tưởng tượng, làm cho dự trữ của Đại Đường có chút kém cỏi.

Lý Thế Dân đang cùng quân thần thương nghị mấy vấn đề vào hôm qua, lúc ấy không có có kết quả, cho nên cho chư thần về suy nghĩ thật kỹ.

Kết quả tảo triều, Lý Thế Dân đã nhìn thấy một tấu chương, đề nghị hấn tăng thuế má.

Đề cao thuế má, đây là chuyện thông thường của tất cả triều đại, cũng không phải là chuyện hiếm lạ..

Nhất là nhà Tùy, càng phải như vậy.

Nhà Tùy quốc sách là tiềm tàng với đất nước, thuế má cực cao, nhất là Dương Quảng, càng trầm trọng hơn. Dân chúng không thể tiếp tục được nữa, triều đình lại giàu đến chảy mỡ.

Lý Thế Dân biết rõ quân là thuyền, dân là nước chảy, hấp thụ giáo huấn của nhà Tùy, thuế má của Đường triều thấp hơn xa nhà Tùy.

Bảo hấn tăng thuế má, vét tiền của dân chúng, đó là vận không được.

- Vì kế hoạch hôm nay, đành phải giữ nguyên kế hoạch, đình chỉ hoạt động quân sự một hơi.

Lý Thế Dân nói thầm trong lòng, hấn rất không muốn hạ mệnh lệnh này, bởi vì hấn biết rõ quân đường ở tây bắc đang vây thành Bình Nhưỡng, cách thắng lợi, chỉ thiếu chút nữa. Mà con vịt đun sôi lại bay, ai nguyện ý nhìn thấy.

Thời điểm hấn cân nhắc có nên quyết định hay không, một công công tay cầm phát trần, một tay thư mật, vội vã đi tới, hướng Lý Thế Dân bẩm báo nói:

- Hoàng Thượng, đại tổng quản truyền tin chiến thắng từ tây bắc tới.

Lý Thế Dân nghe được, nói hai chữ nhanh, tinh thần chấn động, vội vàng đưa tay cầm lấy.

Tin chiến thắng trong ghi lại những thắng lợi quân Đường trải qua, Lý Đạo Tông dùng binh pháp kỳ lạ, phái Tiệp Thắng Quân công hạ cửa thành Bình Nhưỡng, quân Đường lọt vào trong. Quân Cao Ly, ngăn cản không nổi, liên tục tan tác. Bị Tuyên Cái Tô Văn, thấy đại thế đã mất, ý đồ đốt hoàng cung. Tô Định Phương đoạt trước một bước đánh vào hoàng cung, bắt giữ Tuyên Cái Tô Văn.

726. Chương 752: Ái Quốc, Nhưng Càng Yêu Hấn

- Ha ha ha...

Lý Thế Dân ngửa đầu một cười to:

- Chư vị, tin tức tốt, Đạo Tông đã phá thành Bình Nhưỡng, bắt giữ Tuyên Cái Tô Văn, quân Bắc phạt, đại hoạch toàn thắng.

Lý Thế Dân thở ra, tiền triều không làm được, hôm nay hấn, làm được.

Cả triều văn võ cũng vui mừng, nhao nhao chúc mừng Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân vui vẻ, cảm thấy không tới một tháng, gương mặt tươi cười của mình sẽ biến mất.

Lý Thế Dân không cười được mười ngày, lại nhận được tin tức đầu tiên.

Đỗ Hà dùng kỳ binh xâm nhập Nam Chiếu, một lần hành động đại phá Bạch Man Ô Man đang đối chọi gay gắt, hốt gọn Bạch Man và Ô Man.

Lý Thế Dân nhìn chiến báo, ngây người, nói:

- Dùng hơn hai mươi vạn quân, hơn một năm, diệt hai quốc, bắt Nhị vương, từ xưa đến nay, trừ hẳn ra, còn có một người?

Mà chiến báo nói, Đỗ Hà thắng. Hẳn lợi dụng căm thù của Bạch Man và Ô Man, dùng lời đồn đãi thúc đẩy Bạch Man, Ô Man nội chiến, tàn sát lẫn nhau.

Thủ lĩnh Ô Man và Mông Nan bại lui, biết được việc này, giận như điên. Thủ lĩnh Bạch Man Dương Côn, biết được Mông Nan chưa chết, vừa sợ vừa giận.

Bạch Man cùng Ô Man, đúng là có mâu thuẫn, nhưng đánh rồi lại hợp, mới thành Nam Chiếu, Dương Côn không thích Ô Man, nhưng vẫn thừa nhận Ô Man là dân Nam Chiếu, Mông Nan chán ghét Bạch Man, thực sự tán thành Bạch Man tồn tại.

Người Ô Man khéo săn bắn, người Bạch Man hiểu trồng trọt, song phương đều không tách rời nhau.

Cho nên quân Đường tiếp cận, Dương Côn cũng không thể dẫn người Bạch Man trốn vào Thánh Sơn, bởi vì người Bạch Man không quen sống sót trong núi rừng, Mông Nan cũng dẫn người lên núi, bởi vì người Ô Man không có lương thực, tạm thời vào rừng săn bắn, cũng khó duy trì lâu dài, nhất là sắp tới mùa đông, nếu như không có lương thực dự trữ, Ô Man không sống qua mùa đông được.

Muốn né qua mùa đông, Ô Man, Bạch Man liên hợp với nhau, mới có thể vượt qua cửa ải này. Nhưng mà bởi vì Đỗ Hà phân hoá, đã thành không có sức tưởng tượng được nữa.

Chỉ cần Dương Côn, Mông Nan cùng tồn tại, Ô Man, Bạch Man sẽ không có khả năng hợp lại.

Dương Côn, Mông Nan nghĩ cách nhất trí, nhưng bọn họ khinh thường quân Đường, khinh thường Đỗ Hà và lực lượng Đạp Nguyệt Lưu Hương.

Hai người bọn họ có ý định lợi dụng đồi núi Nam Chiếu, con đường khó đi, kéo dài tốc độ hành quân của quân Đường. Căn bản không thể ngờ Đỗ Hà lợi dụng đặc điểm đồi núi rừng rậm, tránh đám người, dẫn theo kỳ binh đi vào nội địa Nam Chiếu.

Làm được điểm ấy cũng không dễ dàng, nhưng năng lực Đạp Nguyệt Lưu Hương, được phát huy trong rừng rậm và đồi núi, dễ dàng tìm ra địa phương dễ đi. Đồng thời tố chất quân Đường cao, có thể vượt qua nan đề này. Cuối cùng nhất, Đỗ Hà thành công, đem kỳ binh đưa vào nội địa Nam Chiếu.

Kỳ binh quân Đường gia nhập chiến trường sắp phân thắng bại của Dương Côn, Mông Nan.

Người của kỳ binh không nhiều, nhưng đối mặt với chiến đấu đã lâu, lẫn nhau đều thương vong hơn phân nửa, đương nhiên là chiếm tiện nghi.

Một trận, quân Đường đại thắng, kỳ binh và quân bên ngoài, trước sau quét sạch đối địch, tiến vào lãnh thổ Nam Chiếu, mà Nam Chiếu biến thành lịch sử.

Nhìn thấy chiến báo của Đỗ Hà, Lý Thế Dân cũng không khỏi không cảm khái một câu "Dùng hai mươi xuất đầu cũng hơn năm, diệt hai quốc, bắt Nhị vương, từ xưa đến nay, trừ hẳn ra, còn có một người?"

Liêu Đông cùng cùng phía nam đại thắng làm cả Đường triều vui mừng, các quốc gia chú ý hướng đi của Đại Đường cũng xôn xao.

Đường triều tiếp tục chứng minh sự cường đại của mình, nhà Tùy Dương Quảng dùng cả đời cũng không làm gì được Cao Ly, Thổ Phiên bá chủ tây nam cũng bị Đường triều tiêu diệt, ngay cả chiếm cứ địa lợi tuyệt đối như Nam Chiếu, trước mặt Đại Đường không chịu nổi một kích.

Từng cường hào đều ngã xuống trước mặt quân Đường, đối mặt với loại lực lượng này, các nước xung quanh yên lặng.

Cao Lệ, Thổ Phiên, Nam Chiếu ba khối lãnh thổ, chính thức đưa về Đường triều, Lý Thế Dân trải qua thương nghị, phân Cao Ly thành chín đốc phủ, bốn mươi hai châu, một trăm huyện, cũng thiết lập An Đông Đại Đô Hộ Phủ tại Bình Nhưỡng, bổ nhiệm Tả Kiêu Vệ Đại tướng quân Tô Định Phương điều thành An Đông Đô Hộ, cho hẳn cầm binh trấn thủ tại đây.

Thổ Phiên cũng bị Lý Thế Dân đổi tên thành Vân Châu, thành lập Đô Hộ Phủ, dùng Thanh Hải của Trương Lượng làm thủ lĩnh, lãnh binh trấn thủ địa phương. Nam Chiếu cũng đổi tên thành Vân Nam, Nhị Hải đổi tên thành Đại Lý, thiết lập Đại Lý Đô Hộ Phủ, cho Lưu Bá Anh trấn thủ nơi đây.

Trước khi rời đi, Đỗ Hà đặc biệt chạy Binh Đô Sơn Khâu, gặp lại Dao Trì đã thành nữ nhân của hắn.

Tuy hắn biết rõ Dao Trì sắp thành nữ vương Hùng quốc, hắn vẫn không nhịn được mà mời nàng cùng đi tới Trường An.

Dao Trì mỉm cười lắc đầu, không có nhiều lời trên việc này.

Trong nội tâm Đỗ Hà thất vọng, nhưng không tránh được. Lẫn nhau đều là người trưởng thành, Đỗ Hà có thể lý giải Dao Trì làm như vậy, hắn ở Trường An, cho dù xảy ra chuyện lớn gì, hắn cũng không thể vứt bỏ người nhà của mình.

Đỗ Hà ở cùng Dao Trì ba ngày, sau đó lưu luyến không muốn xa nhau, rời khỏi Hùng quốc.

Dao Trì tổng biệt Đỗ Hà, nhẹ nhàng cười cười, giục ngựa phản hồi Quỳnh Long Ngân Thành.

727. Chương 753: Ái Quốc, Nhưng Càng Yêu Hắn (2)

Mà Hùng Vương cũng biết rõ Thổ Phiên diệt vong, Đỗ Hà rời đi, trong nội tâm cũng thở ra một hơi: hắn biết rõ Đỗ Hà cùng Dao Trì có quan hệ không bình thường. Hắn đã quyết định đem Hùng Vương giao cho Dao Trì, đương nhiên không hi vọng Đỗ Hà cùng Dao Trì có chuyện gì. Đương nhiên nếu như Đỗ Hà ở rể, hắn sẽ ủng hộ toàn diện, nhưng hiển nhiên điều đó không có khả năng.

- Bảo bối, phụ thân tuổi tác cao, cũng không muốn quan tâm việc nước, cho nên bảo quốc sư chọn ngày tốt, cho người thế chỗ, về sau Hùng quốc giao cho người.

Hùng Vương cũng không cho rằng Dao Trì không đảm nhiệm được gánh nặng này, trải qua Thổ Phiên xâm lấn, Dao Trì nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, nàng đã trở thành anh thư của bộ tộc, là tồn tại hùng vĩ, đã không thua quốc vương như hắn.

Dao Trì cười nói:

- Phụ vương, ngài nên thu hồi mệnh lệnh này đi, cái gánh nặng này con gái không làm nổi, con gái sẽ đi tới Trường An, cũng không phải ở đây. Nhưng nếu như phụ vương nhất định phải ép con gái nhận lời, con gái cũng không dám ngỗ nghịch phụ mệnh. Con gái sẽ chăm lo quốc gia này thật tốt, thẳng đến khi phụ vương trăm năm, liền tan mất gánh nặng. Giống như Hùng quốc ta, ta yêu quốc gia ta, nhưng ta càng yêu hắn...

Dao Trì hơi hột nói ra, đã quy hoạch tương lai của mình thật tốt.

Mà Hùng Vương hơi kinh ngạc, há miệng, nói không ra lời. Hắn cũng không biết nên tức giận, hay là nên vui mừng nữa.

Nghe khẩu khí của nàng sẽ đảm đương, nhưng xem quốc gia như trò đùa, nguyện ý vì hắn, buông ra tất cả, chỉ vì một chữ hiếu.

Nhưng Hùng Vương chưa hẳn đã sai, nhưng hắn là người phụ thân tốt, biết rõ nơi nhỏ nhoi này không trói được tâm của con, thở dài một tiếng nói:

- Nếu Hùng quốc không lưu được người, như vậy tùy người đi!

Dao Trì đại hỉ, cười nói:

- Đa tạ phụ!

Trong suy nghĩ của nàng, nàng sẽ rời vương thành, nhưng không lập tức khởi hành.

Bởi vì Hùng Vương tuổi tác đã cao, cũng đã sắp không qua khỏi, trong tương lai trước khi chỉ định người kế vị, còn cần một người trấn giữ.

...

Từ Thổ Phiên về Trường An mất hai tháng lộ trình, nhưng bởi vì áp giải hơi mười vạn tù binh Thổ Phiên Nam Chiếu, tốc độ rất là chậm, trên đường đi lại bị quan viên địa phương tới chúc mừng, lại chậm trễ hành trình.

Đi ba tháng rưỡi, cũng đi qua Ngọn Quan, tiến vào Quan Trung.

Tháng chín, tuyết rơi đầy trời, cao thấp Quan Trung, ngân trang tổ khóa, một mảnh mênh mông.

Đỗ Hà lần được lập miếu thờ công đức, sớm có quan viên chờ ở Quan Trung.

Bởi vì có nghi thức nghênh đón lớn, cho nên Đỗ Hà cần phải phối hợp.

Người đến là Lễ Bộ Thượng Thư Khổng Chí Ước, Đỗ Hà thân kiêm Thượng thư tỉnh, có kế giao người của lục bộ. Hắn làm người không kiêu không nóng nảy, không dễ đắc tội với người, cũng không có người ngu ngốc đi đắc tội hắn, tâm phúc của hoàng thượng, cho nên ở chung với người lục bộ không tồi.

Khổng Chí Ước trong lòng biết Đỗ Hà lập đại công có một không hai, địa vị trong triều vững chắc, càng nhiệt tình, cười chúc mừng, sau đó dẫn hắn đi tới cửa Đông.

Đỗ Hà có chút khó hiểu, bọn họ đi từ hướng nam, cho nên phải đi về hướng nam là nhanh nhất.

Nhưng tại sao nghênh đón người chiến thắng trở về, cửa Nam cửa Đông có gì khác nhau sao?

Khổng Chí Ước giải thích nói:

- Giang hạ Quận Vương cũng phá Cao Ly, cùng đi cùng đường. Bệ hạ quyết đích thân ra đón ở Trường An năm mươi dặm, đồng thời nghênh đón hai đường đại quân chiến thắng trở về.

Thời gian hai đại quân trở về Trường An, trước sau không cao hơn mười lăm ngày. Lý Thế Dân cảm thấy nghênh đón ở bắc môn là thích hợp, rồi lập tức chuẩn bị nghênh đón Nam chinh quân, không bằng đem hai chi đại quân tề tụ cửa Đông, cùng nhau nghênh đón.

Đỗ Hà nghe giật mình, trong nội tâm khê động, cổ đại đưa tiến mười dặm, mười dặm đón chào, đó là lễ chí cao. Hôm nay Lý Thế Dân phá lệ, tự mình ra năm mươi dặm nghênh đón, đó là vinh quang cỡ nào.

Đỗ Hà và tướng sĩ nghe tin hoàng thượng nghênh đón đại quân chiến thắng trở về, cảm giác vinh hạnh sâu sắc và cảm động, cho nên binh sĩ quên mất mệt nhọc trên đường về, cho dù tuyết rơi vẫn hô to lên.

Nam chinh quân, bắc chinh quân tại Trường An dùng cửa đông mà nghênh đón.

Đỗ Hà cũng nhìn thấy nhạc phụ, Lý Đạo Tông định Cao Ly, cũng có chiến công hiếm thấy, tâm sinh vui mừng, con rể nếu như có lực thể này, càng là ưa thích, lôi kéo Đỗ Hà thân thiết nói cười.

Bầu trời cũng không tốt, nhưng tuyết vẫn bay loạn.

Nếu như nói quân tâm của Đại Đường vô cùng nóng bỏng, càng không cách nào ngăn cản Lý Thế Dân nghênh đón chiến thắng.

Đỗ Hà, Lý Đạo Tông không hẹn mà cùng hành quân nhanh hơn.

Cả hai tiếp cận, Đỗ Hà đã chứng kiến Lý Thế Dân, còn có phụ thân Đỗ Như Hối của hắn, còn có thúc phụ Phòng Huyền Linh cùng với Ngụy Chính các loại đại thần. Chỉ là hắn không có nhìn thấy Trương Tôn Vô Kỵ, loại đại sự này, không thấy lão đối đầu Trương Tôn Vô Kỵ, trong nội tâm Đỗ Hà cảm thấy cổ quái: hắn hiểu Trương Tôn Vô Kỵ, Trương Tôn Vô Kỵ tuyệt đối không thích hắn lấy được quân công lớn, nhưng chỉ cần sự thật đã tồn tại, hắn sẽ ra chào hỏi, đây cũng là chỗ lợi hại của Trương Tôn Vô Kỵ, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, làm cho người ta không phát giác bị hắn giết thế nào.

Đỗ Hà hiện tại còn không biết chuyện xảy ra ở Trường An, cũng không biết Trương Tôn Vô Kỵ đã thất thế về quê.

Trường An Đỗ phủ.

Vũ Mị Nương đã biết rõ Đỗ Hà ở ngoài thành, tâm thần của nàng loạn lên, không biết làm sao, vừa sợ vừa vui...

728. Chương 754: Chiến Thắng Trở Về, Hiển Phu, Phong Thưởng

Tin tức Đỗ Hà chiến thắng trở về đã sớm rơi vào Đỗ phủ.

Gia chủ nhân lập được công tích như thế, từ nữ chủ cho tới nha hoàn gia đình đều hân hoan vui mừng, nhảy nhót hoan hô, giăng đèn kết hoa nghênh đón gia chủ.

Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận đều thay y phục thật xinh đẹp, dự tính chạy tới cửa đông thành Trường An đi nghênh đón ái lang của mình trở về.

Lần này Đỗ Hà xuất chinh kéo dài tới một năm hơn.

Là phu thê tình cảm thâm hậu, một năm thời gian không thể nghỉ ngơi vô cùng mòn mỏi.

Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhận từ sáng sớm hôm nay đã thay đổi xiêm y, sửa soạn thật lâu mới cảm thấy thỏa mãn.

Nhìn thấy thời gian không còn sớm, đoàn người đều chuẩn bị khởi hành.

Trường Nhạc một tay nắm tiểu Bảo Nhi, một tay kéo tiểu Bách Hợp, nhìn chung quanh không thấy Vũ Mị Nương, vội hỏi:

Mị Nương còn chưa tới, sáng nay có ai gặp qua nàng không?

Nàng nhớ được cả buổi sáng hôm nay đều không nhìn thấy Vũ Mị Nương.

Lý Tuyết Nhận cũng nói:

Ta cũng không thấy nàng, ta đi gọi!

Tình tình nàng nóng nảy, liền bước đi nhanh.

Nàng nhanh nhưng còn có một tiểu hài tử nhanh hơn.

Năm nay tiểu Bách Hợp đã được ba tuổi, là tuổi tác hoạt bát nhất. Huống chi a đầu thiên tính hiếu động, bị Trường Nhạc nắm tay đã cảm thấy nhàm chán, đã sớm muốn tìm chuyện gì đó để làm. Vừa nghe có cơ hội này, vội giẫy khởi tay Trường Nhạc, cất bước bỏ chạy.

Trường Nhạc khẩn trương kêu lên:

Chậm một chút, coi chừng ngã...

Tiểu Bách Hợp khanh khách cười đáp:

Đã biết, mẫu thân không cần lo lắng...

Miệng a đầu nói hiểu, nhưng tốc độ không hề chậm lại, nhảy dựng nhảy dựng biến mất trong sân.

Có thể nói tiểu Bách Hợp tập trung hàng vạn hàng ngàn sự ái trên người cũng không quá đáng, a đầu là nữ nhi duy nhất trong nhà, lại được Lý Thế Dân yêu thích, chiều chuộng hết mực, tính nết như dã nhĩ đồng, trực tính thẳng thắn, không chút âu sầu. Ngoại trừ có chút kiêng kỵ đối với Trường Nhạc, những người khác ai cũng không sợ.

Đi vào trong viện của Vũ Mị Nương, trực tiếp hô to:

Tam nương, tam nương...

Thấy không ai trả lời, a đầu lập tức đẩy cửa phòng xông vào.

Bình!

Một tiếng vang lên.

Ở bên trong phòng Vũ Mị Nương giật mình cả kinh, tay nhoáng lên, chén trà trong tay rơi lên mặt đất, cả người cũng phục hồi lại tinh thần. Thấy tiểu Bách Hợp ngơ ngác đứng ngoài phòng, trong lòng không khỏi hoảng hốt, miễn cưỡng cười nói:

Làm sao vậy, tiểu nha đầu?

Tiểu Bách Hợp tính tình quái, nhìn thấy thần sắc Vũ Mị Nương có vẻ cổ quái không dám tiến vào, hiện giờ thấy nàng khôi phục trạng thái bình thường, cười hì hì đi tới, thân mật nói:

Tam nương, phụ thân sắp về đến, mẫu thân gọi tam nương cùng đi đâu!

Lúc này Vũ Mị Nương mới nhớ tới chính sự, hoang mang rối loạn đứng bật lên.

Tính tình Vũ Mị Nương ổn trọng, còn nhỏ đã trải qua quá khứ thống khổ, dưỡng thành tính tình lão thành, có phong cách dù thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc. Chẳng sợ khi gặp phải chuyện liên quan tới tính mạng, nàng cũng có thể bình tĩnh mà chống đỡ. Nhưng hôm nay nàng lại suy tính hơn thiệt, trong lòng thậm chí sản sinh ý nghĩ trốn tránh, không dám gặp mặt Đỗ Hà.

Ấn núp tuy phải chịu nỗi khổ tương tư vô tận, nhưng vẫn còn chút hi vọng, nhưng nếu gặp mặt sự tình bại lộ, hi vọng gì cũng không còn.

Nữ nhân nếu lâm vào lốc xoáy tình cảm, dù cho nàng là Vũ Mị Nương, là một nữ vương thiết huyết trong lịch sử, nhưng vẫn chẳng khác gì một nhi đồng, không biết phải làm sao, dù có được tài trí lật tay làm mây trở tay làm mưa, cũng không phát huy được nửa điểm.

Thấy tiểu Bách Hợp đứng một bên chờ đợi, trong nội tâm nàng quá mức rối loạn, cũng tìm không ra lý do thúc đẩy, qua loa sửa sang lại y phục, cùng Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn đi ra ngoài.

Thần, Lý Đạo Tông, Đỗ Hà gặp qua bề hạ...

Đi tới trước mặt Lý Thế Dân, Đỗ Hà cùng Lý Đạo Tông với binh tướng phía sau cùng nhau xuống ngựa, ôm quyền bái. Bọn họ đều mặc mũ giáp, trong quân sớm có quy định, tướng sĩ thân mặc mũ giáp gặp được hoàng đế chỉ cần đơn giản bái xuống, không cần hành đại lễ.

Ở thời đó, giữa vua tôi cũng như ông chủ công ty cùng công nhân, đối với lễ tiết chỉ khom người chào hỏi, cũng không phải nô tài cùng chủ tử, căn bản không cần phải quỳ xuống, dù là bình dân dân chúng cũng không cần cúi lạy. Kỳ thật nhìn chung vương triều người Hán, gọi là lễ bái cũng thực sự không phải lãng phí lễ tiết bản thân. Chân chính cúi lạy chỉ vì Thanh triều tạo ra loại chế độ sỉ nhục nô dịch người Hán, tam quỳ cửu bái. Sau khi nhập chủ Trung Nguyên, họ lo lắng người Hán không tôn trọng mình, vì thế tiến hành cải cách lễ chế, quy định đại thần ngoại trừ tự xưng nô tài, còn phải hành lễ tam quỳ cửu bái. Trong miệng luôn nói Mãn Hán ngang hàng, trên thực tế vẫn đem người Hán đối đãi như nô tài.

Lý Thế Dân cười lớn, bước ra khỏi hành dinh, tự mình nâng dậy hai người, nói:

Hai vị ái khanh có giáp trụ trong người, không cần đa lễ!

Hắn nhìn quanh khắp nơi, hai lộ đại quân hai mươi mấy vạn binh mã rậm rạp xếp hàng chỉnh tề, cao giọng nói:

Đại Đường dũng sĩ nam chinh bắc phạt, các người bách chiến bách thắng, lấy chiến đao trong tay mình mở mang bờ cõi cho Đại Đường ta, trăm đại biểu hàng vạn hàng ngàn con dân Đại Đường, cảm tạ các dũng sĩ vì Đại Đường cống hiến, hoan nghênh các dũng sĩ về nhà!

Bất luận lời này của Lý Thế Dân có phải thu mua lòng người hay không, nhưng quân sĩ trải qua sinh tử nghe được lời này, đều sinh ra cảm giác khác thường, cùng hô to:

Đại Đường vạn thắng...

Thanh âm hô quát như sấm sét cửu tiêu, tốc hành phía chân trời.

Theo Lý Thế Dân cùng văn võ bá quan dẫn dắt, binh mã chiến thắng trở về chỉnh tề hướng Trường An bước vào.

Dân chúng Trường An luôn mang theo cảm giác vinh dự mạnh mẽ đã sớm xếp thành hàng dài, Chu Tước đại nhai rộng lớn cơ hồ treo đèn kết hoa, biểu hiện nhiệt tình cực cao, làm cho binh mã quân tốt đều ưỡn ngực hưởng thụ vinh dự do mình dùng tính mạng cùng nhiệt huyết sáng tạo ra chiến tích.

Đỗ Hà ở ngay cửa thành nhìn thấy đoàn người Trường Nhạc cùng Lý Tuyết Nhạn.

Đối với dân chúng ra nghênh đón, Lý Thế Dân đã sớm an bài người của Lễ Bộ sắp xếp xong xuôi, đem ngoài cửa thành quy hoạch ra một khu vực cấm rộng lớn, đặc biệt an bài cho người nhà của các tướng sĩ xuất chinh. Trường Nhạc địa vị cao thượng, tự nhiên nhận lấy chiếu cố đặc thù nhất, cùng Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương với hai hài tử đứng phía trước nhất, căn bản không cần tìm kiếm, liếc mắt liền đã nhìn thấy.

Đỗ Hà hướng các nàng vẫy vẫy tay, ba nữ tử cười tươi vẫy tay đáp lại.

Tiểu Bách Hợp lôi kéo tiểu Bảo Nhi xuyên qua trong đám người, hướng chỗ Đỗ Hà chạy tới, hoàn toàn không để ý đến đại đội nhân mã.

Đỗ Hà dở khóc dở cười, nha đầu này vẫn luôn vô pháp vô thiên như vậy, nhưng loại cảm giác máu thịt hòa tan làm cho hân nhien không được nhảy xuống ngựa, đưa tay ôm hai hài tử vào lòng, cười nói:

Đã nặng rồi, lớn lên không ít, qua thêm vài năm phụ thân đã không ôm được nữa!

Nói xong hôn lên mặt hai hài tử.

Đôi mắt to của tiểu Bách Hợp liên tục xoay chuyển, cười hì hì nói:

Phụ thân, con nhớ cha nha, phụ thân uy phong như vậy, phụ thân, con muốn ngồi chung ngựa với cha, được không?

Nói xong đem ánh mắt chờ mong đáng thương nhìn cha của mình. A đầu vẫn còn tâm tính tiểu hài nhi, cảm giác phụ thân của mình thật lợi hại, được người yêu mến sùng bái, cũng muốn được dính chút mặt mũi.

Tiểu Bảo Nhi tuy ổn trọng hơn, nhưng dù sao cũng là tiểu hài tử, cũng không nói gì nhưng trong mắt cũng tràn đầy mong chờ, cùng một ý tứ.

Được!

Phân ly đã hơn một năm, Đỗ Hà đối với hai hài tử cảm thấy có thẹn trong lòng, cảm giác mình không phải người cha tốt, nên đối với yêu cầu này không chút suy nghĩ liền đáp ứng. Ôm hai hài tử lên Tuyết Vô Ảnh, mang theo hai hài tử tiếp nhận lời chúc mừng toàn thắng trở về.

Hai hài tử rúc trong lòng Đỗ Hà, đem đầu nâng thật cao, tựa hồ chỉ sợ người khác không biết mình là nhi đồng của Đỗ Hà.

Muốn nói nghênh đón đủ mọi lễ nghi, như vậy hiển phu cũng chính là một nghi thức nặng nề khác.

Hiển phu là một đại sự tuyên dương của một nước, nhìn chung từ lúc Đại Đường lập quốc, tổ chức nghi thức hiển phu đã không ít lần, nhưng đến hôm nay nghi thức được cử hành long trọng cũng chỉ có một lần, đó chính là Trinh Quán bốn năm, Lý Tĩnh phá Đông Đột Quyết bắt sống Lĩnh Lợi Khả Hãn, những lần khác cũng không long trọng bằng.

Nhưng lần này nghi thức được tổ chức long trọng không kém năm đó. Bởi vì Đỗ Hà còn trẻ tuổi đã diệt hai nước, sự tích bắt sống nhị vương thật quá mức kinh người, cũng là chuyện kể cả Lý Đạo Tông cũng không làm được. Mặt khác hiện tại không giống ngày xưa, Trinh Quán bốn năm bắt giữ tù binh làm cho dân chúng xem. Mà bây giờ bởi vì Đỗ Hà xuất hiện, Đường triều có biến hóa cực lớn, không hề giam ánh mắt trong lãnh thổ, mà đã đi hướng thế giới, trở thành đầu lĩnh các quốc gia, lần này mục đích hiển phu chính là hướng thiên hạ tuyên dương thần uy của Đường quân.

Gọi là hiển phu, cũng không phải đem toàn bộ tù binh cùng nhau đưa lên, mà là trong mười vạn tù binh lựa chọn người có thân phận địa vị tạo thành một đội ngũ chừng ngàn người chậm rãi áp giải nhập kinh.

Đi phía trước nhất chính là Cao Ly Uyên Cái Tô Văn, quốc vương Thổ Phiên Tùng Tán Kiền Bố, Nam Chiếu Ô Man Vương Mông Nan, Bạch Man Vương Dương Côn là những người có địa vị cao nhất.

Do Đường quân tướng sĩ áp giải, những người này bị đè quỳ rạp trước mặt Lý Thế Dân, nhận nhục nhã phán xét.

Đối với bọn họ mà nói hành động này là cực độ sỉ nhục. Cho dù là chết họ cũng không muốn thừa nhận. Nhưng làm kẻ chiến bại, bọn hắn căn bản không có lựa chọn.

Vì phòng ngừa bọn họ quấy rối, Đỗ Hà trước đó đã làm xử lý đặc thù.

Chết đối với những người này cũng không phải là chuyện đáng sợ, nhưng muốn chết không được lại không có người nào không sợ hãi.

Uyên Cái Tô Văn cùng Dương Côn đều cúi đầu trước khổ hình, Tùng Tán Kiền Bố cùng Mông Nan là những người rắn rỏi, chết sống không chịu quỳ gối trước mặt Lý Thế Dân, nhận lấy nỗi nhục nhã này.

Đỗ Hà cũng có thủ đoạn của mình, người đều có nhược điểm, Tùng Tán Kiền Bố cùng Mông Nan tự nhiên đều không ngoại lệ.

Hai người họ có một điểm giống nhau, đều bảo vệ sĩ binh. Nếu họ không cúi đầu, Đỗ Hà sẽ bắt lấy sáu vạn Thổ Phiên binh cùng ba vạn Nam Chiếu binh làm áp chế.

Tùng Tán Kiền Bố cùng Mông Nan sợ dĩ được tướng sĩ kính yêu bởi vì họ không phải là những tiểu nhân không để ý tới tính mạng của binh sĩ dưới trướng.

Bị áp chế như thế, hai người không thể không thỏa hiệp, quỳ trước mặt Lý Thế Dân cúi đầu.

Lý Thế Dân cất tiếng cười to, vỗ vỗ bá quan cũng cùng nhau chúc mừng.

Đỗ Hà đứng bên cạnh Lý Thế Dân nhìn thấy, trong lòng cũng có chút không đành, Tùng Tán Kiền Bố cùng Mông Nan cũng được xem một đời anh kiệt, chịu nhục như thế cũng không phải điều mà hắn mong nhìn thấy. Nhưng hắn không thay đổi được sự thật, huống chi tất cả chuyện này đều do bọn họ tự chuốc lấy.

Ngay trong một khắc họ chọn lựa đối địch cùng Đại Đường, loại kết cục này đã được chú định, ai cũng không thể thay đổi.

Chiến thắng trở về, sau khi hiến phu, tự nhiên là luận công ban thưởng như muôn người chờ mong.

Không hề nghi ngờ, luận công đầu là hai chủ soái Đại Đường binh mã Đỗ Hà cùng Lý Đạo Tông, không ai tranh được.

Nhưng so với việc Lý Đạo Tông phá Cao Ly, Đỗ Hà nam chinh tình huống càng thêm tồi tệ, diệt nhị quốc, thành tích bất nhị vương còn vượt hơn cả Lý Đạo Tông!

729. Chương 755: Quốc Công Gia Trẻ Tuổi Nhất Triều Đại

Quả nhiên trong danh sách phong thưởng, Đỗ Hà đứng trước Lý Đạo Tông.

Bởi vì Lý Thế Dân phi thường xem trọng việc thảo phạt Cao Ly, Lý Đạo Tông cơ hồ mang theo hơn phân nửa chiến tướng của Đường triều cùng quân tốt dũng mãnh hơn người. Đường nhiên những vị tướng quân đi theo Đỗ Hà xuất chinh đều tài năng, mỗi người mỗi vẻ. Nhưng so sánh với Lý Đạo Tông có Tô Định Phương, Cháp Thất Tư Lực, A Sử Na Xã Nhĩ, Tiết Vạn Quân, Tiết Vạn Triệt, Lý Đại Lượng, Quách Hiếu Khác vẫn còn kém hơn một bậc.

Mặt khác Cao Ly cũng không cường đại như Thổ Phiên, năm xưa Dương Quảng ba lần xuất chinh Cao Ly, xuất động đại quân, tổng cộng tới ba trăm năm mươi vạn. Ba lần chiến có bại có lui, không tiêu diệt Cao Ly cuối cùng vẫn làm Cao Ly nguyên khí đại thương. Tuy nói trải qua hơn mười năm nghỉ ngơi dưỡng sức, thực lực có điều tăng cường, nhưng chung quy vẫn có hạn. Cũng giống như Đường triều, bởi vì thời cuối Tùy triều náo động, nhân khẩu trong thiên hạ giảm mạnh bảy thành, mấy ngàn vạn dân chúng chết trong tai nạn chiến tranh, vào năm Vũ Đức dân cư chỉ có hai trăm hộ, bởi vì quan hệ tới loạn lạc, trong đó còn là người già chiếm đa số.

Dù thời kỳ Trinh Quán là một trong những kỳ tích lịch sử, nhưng dù sao phát triển đến cuối cùng nhân khẩu vẫn không thể so sánh với thời Tùy cường thịnh.

Đời sau có rất nhiều người đều dùng chuyện này tỏ vẻ thời kỳ Trinh Quán xa xa còn kém hơn thời Tùy cường thịnh, điều này hiển nhiên đối với thời Đường cực độ bất công.

Bởi vì khởi điểm của hai thời đại hoàn toàn chênh lệch thật lớn.

Bởi vì thời kỳ ngũ hồ thập lục quốc náo động, thiên hạ dân cư không hộ khẩu rất nhiều, sau khi Dương Kiên lên ngôi, điều tra rõ hộ khẩu, làm cho dân cư thời Tùy tăng vọt. Lực lượng của người cổ đại thật mạnh mẽ,

có nhân lực đương nhiên sẽ phát triển thần tốc. Đường triều không có vận khí tốt như vậy, khởi điểm của thời Đường thấp hơn thời Tùy gấp mấy lần, nếu dưới tình huống như vậy mà dân cư kinh tế còn có thể siêu việt thời Tùy, vậy mới là nghịch thiên.

Nói đơn giản một chút, một phú hào có tài sản một triệu cổ gạo trong một năm lật ra gấp mười, thành mười triệu. Phú hào khác chỉ có trăm ngàn tài sản, hắn cổ gạo một năm đem tài sản lật ra gấp hai mươi, biến thành hai triệu. Tuy rằng bọn hắn có chênh lệch về kinh tế, nhưng có thể nói hắn không bằng người trước sao?

Thực lực Cao Ly có hạn, nhưng Thổ Phiên lại khác, bọn họ là bá chủ tây nam, là cường quốc nhuệ khí đang thịnh, có được lực lượng không thể xem nhẹ.

Đỗ Hà lãnh binh trong hoàn cảnh điều kiện càng thêm tồi tệ, hiện tại hắn thắng đẹp như thế, công tích đương nhiên phải vượt qua Lý Đạo Tông.

Chiến công không phân vai vế, dù Lý Đạo Tông là nhạc phụ của Đỗ Hà, là trưởng bối, nhưng Đỗ Hà vẫn được xếp hạng trước hắn, là người thứ nhất nhận Lý Thế Dân sắc phong.

Kiểm Giáo Hữu Uy Vệ đại tướng quân Đỗ Hà mang theo lòng phá địch, xông vào trận địa, ra mưu ra kế, liên tục thắng lợi, tiêu diệt hai nước, bắt nhĩ vương, công cao tới vĩ, đặc thụ Hữu Uy Vệ đại tướng quân, gia phong Vinh Quốc Công...

Đỗ Hà được phong tước vị Quốc Công, vừa làm quân thần ồ lên nhưng lại hợp tình lý.

Lấy công tích của Đỗ Hà thắng nhiệm Quốc Công, không hề có chút vượt quá sự thật. Nhưng hắn chỉ mới hai mươi ba tuổi, mới hai mươi ba nhưng đã là Quốc Công gia nhất phẩm, từ xưa tới nay chưa có một người.

Đỗ gia một môn hai Quốc Công, nhất thời trở thành danh môn vọng tộc nóng phỏng tay.

Những người khác đều được phong thưởng, nhưng Lý Đạo Tông thân là hoàng thân, đã ở vương vị cao xa, còn kiêm Hình Bộ thượng thư, không thể phong thêm được nữa, chỉ nhận lấy ngợi khen.

Ở hoàng cung, Lý Thế Dân thiết yến chúc mừng binh mã chiến thắng trở về, chỉ cần là tướng lĩnh có chút thân phận đều được mời, kể cả văn võ đại thần cũng ở lại bồi tiếp.

Đỗ Hà nhìn lên Phòng Huyền Linh ngồi trên chỗ cao nhất, nghi vấn trong lòng càng sâu. Nơi đó nguyên lai là chỗ của Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhưng bây giờ?

Nhất định đã có chuyện gì xảy ra.

Nếu như là người thường, Đỗ Hà cũng không để ý đến mức như thế, nhưng đối phương là Trưởng Tôn Vô Kỵ, là một nhân vật có lập trường chính trị hoàn toàn ngược hẳn với hắn. Lập trường chính trị đối lập cũng ý nghĩa là kinh địch thủy hỏa bất dung. Kinh địch bình thường Đỗ Hà có thể không cần để ý, nhưng kinh địch như Trưởng Tôn Vô Kỵ nếu không thường xuyên lưu ý hướng đi của hắn, khi nào bị hắn bán đứng cũng không hay biết.

Cũng như câu tục ngữ, người hiểu biết mình vĩnh viễn đều là kẻ địch của mình.

Cho nên Đỗ Hà trở lại Trường An, không tự chủ được liên lưu ý hướng đi của Trưởng Tôn Vô Kỵ, lại nhìn thấy đối phương giống như đã tiêu thất, không hề có bất kỳ dấu hiệu hoạt động nào.

Hắn cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đem sự tình chôn xuống đáy lòng, không ngừng ứng phó lời mời rượu khắp bốn phía.

Yến hội chấm dứt, Đỗ Hà cùng Đỗ Như Hối cùng nhau rời đi.

Nói là cùng đi, nhưng cũng lui ra sau một đầu ngựa, đây là cổ nhân kính trọng đối với trưởng bối.

Đỗ Hà đã sớm thành thói quen.

Phụ thân, vì sao không thấy Trưởng Tôn đại nhân?

Đỗ Hà cùng Đỗ Như Hối xuyên qua khu náo nhiệt, đi tới nơi yên tĩnh, liền hỏi ra vấn đề luôn ngẹn trong lòng.

Đỗ Như Hối cũng không biết vì sao, Trương Tôn Vô Kỵ có bán đứng tình báo của Đường quân hay không cũng không có chứng cứ sự thật, cũng không hỏi tội. Đại Lý Tự cùng Thượng Thư Tỉnh lại không thuộc một hệ thống cơ cấu, người biết chuyện cũng chỉ có Ngụy Chính, vài vị quan chức Đại Lý Tự, dù hẳn là tể tướng cũng không biết rõ tình hình cụ thể tỉ mỉ. Mặt khác Đỗ Như Hối đa mưu túc trí, biết không nên hỏi thì dừng hỏi, chỉ cùng Phòng Huyền Linh hàn huyên vài câu về việc này, cũng không xâm nhập điều tra. Hắn trả lời:

Ở mấy tháng trước Trương Tôn đại nhân đã cáo lão, từ đi hết thầy chức vị, ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng!

Đỗ Hà bị lời nói của hắn làm kinh hãi, vội hỏi:

Bệ hạ đồng ý?

Hắn hiểu được địa vị của Trương Tôn Vô Kỵ trong lòng Lý Thế Dân, người anh vợ này từ rất sớm đã là tri kỷ của Lý Thế Dân, Trương Tôn Vô Kỵ lấy tư cách huynh trưởng đem Trương Tôn hoàng hậu gả cho Lý Thế Dân, thành tựu một đoạn nhân duyên tốt đẹp. Lý Đường tranh giành thiên hạ thì Trương Tôn Vô Kỵ là người thứ nhất trở thành phụ tá tâm phúc của Lý Thế Dân, một đường trung thành cùng tận tâm, sau đó còn cùng Lý Kiến Thành trở mặt. Lý Thế Dân bị đoạt binh quyền, Phòng Huyền Linh cùng Đỗ Như Hối bị trục xuất khỏi kinh thành, tình thế vạn phần nguy cấp. Trương Tôn Vô Kỵ vẫn đứng bên Lý Thế Dân, thiết kế cho Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối lấy thân phận đạo sĩ trà trộn vào kinh thành, cùng nhau trù hoạch chính biến Huyền Vũ Môn chuyển bại thành thắng.

Lý Thế Dân đối với địch nhân lãnh khốc vô tình, dù địch nhân là huynh đệ của hắn, hắn là một vị đế vương thủ đoạn thiết huyết, nhưng đối với tâm phúc luôn đi theo bên cạnh lại rất nhớ tình bạn cũ. Rất nhiều công thần bởi vì công thành danh toại tính cách đại biến, thường hay làm ra những chuyện khó thể tha thứ.

Lý Thế Dân đối với loại tình huống này chỉ cần không phải quá mức, bình thường chỉ khuyên bảo là chủ yếu, cũng không đành lòng trừng phạt.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng chưa già tới mức về hưu, nếu không phải đã làm ra chuyện gì đó khiến Lý Thế Dân thật sự thương tâm, Lý Thế Dân tuyệt sẽ không để Trương Tôn Vô Kỵ cáo lão.

Đỗ Như Hối nói:

Đã đồng ý, lần này thái độ của bệ hạ thật đoạn tuyệt, Trương Tôn đại nhân chỉ sợ thật khó xoay người, đáng tiếc nhân tài như thế, nếu có thể đem tâm tư dùng vào chính sự quốc gia, chính là phúc của Đại Đường ta...

Đỗ Hà thấy Đỗ Như Hối nói chuyện thận trọng, đáy lòng lại biu môi, Đỗ Như Hối cũng không phải là Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh là người hiền lành, là một vị tể tướng rộng lượng khoan dung, không thích dùng mưu kế.

Mặt ngoài Đỗ Như Hối là người hiền lành, sau lưng lại âm hiểm không thôi. Nếu không phải có hắn luôn ở sau lưng hỗ trợ cho mình, chính mình nhiều lần đã vì kinh nghiệm đấu tranh chính trị không đủ mà bị thiệt thòi lớn. Hắn cùng Phòng Huyền Linh một người thiện mưu một người thiện đoạn, đều dùng trong quân sự, tuy họ là thư sinh, nhưng không như Ngụy Chính, khéo việc chính trị, là thuộc loại văn nhân giỏi quân sự, là tể tướng, xử sự có tính xâm lược rất mạnh, rất đúng khẩu vị khai cương khoách thổ của Lý Thế Dân. Có tính khác biệt thực tế với loại người bảo thủ như Trương Tôn Vô Kỵ. Trương Tôn Vô Kỵ ngã, bọn họ đạt được chỗ tốt thật lớn.

Tuy miệng Đỗ Như Hối nói thật đáng tiếc, nhưng đáy lòng có phải cao hứng hay không cũng có ai biết được.

Ở tướng phủ Đỗ Hà bái kiến mẫu thân, người một nhà tụ một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó cùng Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương quay về Đỗ phủ.

Đi tới trước Đỗ phủ, Đỗ Hà ngẩng đầu nhìn tám biển chột ngẩn ngơ.

Tám biển “Đỗ phủ” đã thay đổi, biến thành “Vinh Quốc Công phủ”.

Tám biển “Vinh Quốc Công phủ” huy hoàng, cạnh góc có một lạc khoản nho nhỏ, còn có một dấu ấn tỳ.

Lạc khoản “Trình Quán Lý Thế Dân”, ấn tỳ là “Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương”.

Trường Nhạc tiến lên một bước cười nói:

Đây là phụ hoàng đưa tới...

Trong lòng Đỗ Hà mơ hồ có chút cảm động, khẽ mỉm cười nói:

Đi thôi!

Nói xong bước vào trong Vinh Quốc Công phủ.

Vào ban đêm, Đỗ Hà đi về hướng khuê phòng của Trường Nhạc, nhìn chung quanh, nói:

Hai hài tử đâu?

Trường Nhạc hơi đỏ mặt, thấp giọng nói:

Đã cho nha hoàn mang đi...

Đỗ Hà có thâm ý cười ha ha, cũng hiểu được nguyên do.

Trường Nhạc nghe hẩn cười, đầu càng cúi thấp, da mặt nàng dù mỏng nhưng cô đơn khuê phòng suốt một năm hơn, sao có thể không tịch mịch, ở mặt ngoài dù không tỏ vẻ nhưng vẫn âm thầm phân phó. Giờ phút này bị trượng phu phát hiện, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Đỗ Hà có chút hổ thẹn, so với ái thê cô đơn phòng trống, hẩn ở bên ngoài lại kết giao với Dao Trì, luôn thầm nghĩ có nên thẳng thắn khai ra việc này hay không.

Trường Nhạc đã tháo xuống trang sức, nằm vào trong mền.

Đỗ Hà cũng không nghĩ nhiều, Trường Nhạc e thẹn, nếu hẩn không chủ động đêm nay sẽ lãng phí vô ích, dùng tay đặt lên vai nàng, vuốt nhẹ khuôn mặt mềm mại, ngửi lấy hương thơm cơ thể, ôn nhu nói:

Nhớ nàng!

Trường Nhạc bị câu nói của hẩn làm nhũn ra, thấp giọng đáp:

Thiếp thân cũng thế!

Đỗ Hà ôm lấy thân thể mềm mại thơm ngát, hai mắt thưởng thức thân thể mỹ diệu, hương vị thực cốt tiêu hồn, đôi tay không ngừng âu yếm...

Trường Nhạc thở gấp, đôi mắt đẹp khẽ khép, dáng vẻ động lòng người.

Ngay khi Đỗ Hà tính toán cởi bỏ áo Trường Nhạc, đột nhiên dừng tay lại. Ngay sau đó đông đông đông vang lên tiếng đập cửa, thanh âm thanh túy của tiểu Bách Hợp vang lên:

Phụ thân, phụ thân, con vào đây!

Nói xong không đợi Đỗ Hà cùng Trường Nhạc lên tiếng, đã đẩy cửa vào.

Đỗ Hà đang định “thúc ngựa vung roi, đại sát tứ phương” đột nhiên xảy ra dị biến, trong lòng buồn bực không tự chủ được tăng cao thanh âm:

Tiểu nha đầu, đã trẻ thế này còn không chịu đi ngủ, chạy loạn cái gì?

Tiểu Bách Hợp bị mắng, hai mắt lập tức tràn đầy nước mắt, khổ sở nói:

Con nhớ phụ thân, muốn cùng phụ thân ngủ thôi...

Bộ dáng đáng thương làm Đỗ Hà đau lòng, hẩn vốn đã có lòng áy náy đối với hài tử, lửa giận liền tắt mất, vội nói:

Được rồi, mau đóng cửa, lại đây, coi chừng bị lạnh!

Tiểu Bách Hợp hì hì cười, nước mắt biến mất, trực tiếp nhảy lên giường!

730. Chương 756 : Kinh Tế Cùng Khai Phát

Có bóng đèn tiểu Bách Hợp tồn tại, Đỗ Hà cùng Trường Nhạc đành an phận thủ thường trôi qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau Đỗ Hà dậy sớm, mặc trang phục Quốc Công tham gia buổi lâm triều hôm đó.

Thân phận không tầm thường, đãi ngộ liền bất đồng.

Là Quốc Công gia trẻ tuổi nhất Đại Đường, có ai nhìn không ra Đỗ Hà đang đi trên hoạn lộ nhiệt hỏa thân thang, dọc theo đường đi đủ tiếng chào hỏi vang lên bên tai không dứt, ngay cả những công khanh đại thần rất ít kết giao cũng cùng hân tán gẫu vài câu.

Hôm nay triều hội là nhằm vào kinh tế Đường triều.

Phạt Cao Ly, phạt Thổ Phiên đều toàn thắng, tuy rằng bị hao tổn không ít, quân phí của ba mươi vạn đại quân, còn có khao thưởng khi chiến thắng trở về đều là một con số thiên văn.

Trải qua hai chiến dịch này Đường triều cần một thời gian nghỉ ngơi để lấy lại sức.

Như thế nào nghỉ ngơi điều dưỡng, như thế nào nhanh chóng khôi phục nguyên khí đã trở thành mấu chốt trọng yếu nhất.

Nhằm vào điểm này, những tinh anh trên triều đình đều thi triển sở trường, căn cứ theo học thức của mình đưa ra đủ loại ý kiến bất đồng, sau đó do Lý Thế Dân đánh nhịp định luận.

Đỗ Hà ở một bên nghiêm túc lắng nghe, vừa tổng kết kinh nghiệm về lịch sử Đường triều, suy nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng.

Trải qua hần tổng kết, Đường triều dưới sự thống trị của Lý Thế Dân luôn luôn bị vây trong giai đoạn bùng nổ phát triển.

Nhưng luôn luôn tồn tại hai vấn đề nghiêm trọng, thứ nhất là dân cư. Nhân khẩu thời cổ đại là của cải đứng đầu, là sức sản xuất lớn nhất, bất luận là kinh tế hay nông nghiệp chỉ cần dân cư không đủ sản lượng rất khó tăng lên.

Người không phải trư, không có khả năng mỗi lần sinh sản đều là một ổ, vấn đề này muốn giải quyết chỉ có thể y lại vào thời gian, dù dùng đủ loại thủ đoạn xúc tiến sinh sản cũng cần chờ mười năm tám năm, sau khi trẻ nhỏ trưởng thành mới có thể thu được thành quả. Vấn đề này cũng không ai có thể giải quyết, nhất định phải trải qua mấy chục năm phát triển mới có thể đạt được cải thiện.

Mặt khác có một vấn đề nghiêm trọng, tức là đối với việc khai phát lãnh thổ đã đoạt được trong tay.

Từ xưa tới nay, triều đại có lãnh thổ lớn nhất chính là Hán Đường. Nhưng bình tĩnh mà xem xét khả năng chường khổng chỉ là một loại tượng trưng, một loại tượng trưng cho việc khai cương khoách thổ mà không phải chân chính trở thành lãnh thổ quốc gia.

Như Hán triều Đô Hộ Phủ, Đường triều Đại Đô Hộ Phủ, bình thường quân đội Hán Đường sau khi đánh hạ thổ địa, liền để lại quân đội xây dựng một Đô Hộ Phủ, hi vọng thống trị trên ý nghĩa, trên thực tế chính là áp dụng thái độ mặc kệ đối với dân chúng trong khu vực này, cũng không thật sự trông cậy có thể dựa vào những thổ địa này mang đến ích lợi gì cho vương triều. Cho nên khi triều đình xảy ra chuyện gì náo động, những Đô Hộ Phủ này nói bỏ liền bỏ, căn bản không hề có lực hướng tâm, lực ngưng tụ.

Điểm này Đỗ Hà tổng kết một ít kinh nghiệm, phát hiện nguyên nhân chân chính vẫn là khuyết thiếu quản chế khai phát hợp lý mà hữu hiệu. Đối một cách nói khác, Hán Đường căn bản không đem những thổ địa đánh xuống này quy hoạch thành lãnh thổ của chính mình, dân chúng trong thổ địa cũng không được xem là dân chúng của chính mình, mà chỉ xem thổ địa kia là quang vinh, là một phần quang vinh vô thượng.

Những thổ địa kia bị Hán Đường chiếm lĩnh chỉ là dùng cường quyền đoạt lấy, không có lòng muốn sát nhập, chỉ cần vừa có cơ hội họ liền thoát ly thống nhất quản lý, không hề có nửa điểm lưu niệm.

- Đối với việc phát triển kinh tế, ta có một cách nhìn!

Thấy quần thần thương nghị đã xong, Đỗ Hà suy nghĩ cùng sửa sang lại ý nghĩ của mình, đứng ra nói.

Đỗ Hà vừa lên tiếng, cả triều văn võ lập tức yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả tiếng hô hấp cũng đều nghe được.

Những đại thần đang thấp giọng thương nghị lẫn nhau đều ngậm miệng lại, đợi những lời bàn luận kinh tế của Đỗ Hà.

Ngay cả Lý Thế Dân đang ngồi bên trên thấy Đỗ Hà bước ra khỏi hàng, trong mắt cũng sáng ngời lộ ra thần sắc chờ mong.

Chỉ có Đỗ Hà có chút không hiểu ra sao, có vẻ như lão tử của mình là đương triều tể tướng, khi nói chuyện cũng không có được đài ngộ long trọng như vậy đi...

Kỳ thật cũng không trách quần thần quá mức thận trọng, mà là biểu hiện của Đỗ Hà làm cho bọn họ không thể không thận trọng mà suy xét.

Thực học của Đỗ Hà chỉ có hần tự mình biết được. Ở trên quân sự hần quả thật có chút thiên phú, nhưng trong chính trị lại không có bao nhiêu bốn sự. Đừng nói là đồ ngốc, so sánh với những vị đại thần trong triều, hần còn chênh lệch thật lớn. Thường thường khi bọn họ thâm nhập thảo luận, Đỗ Hà đều chen miệng vào không lọt, đều ở một bên nghe, làm một đầu gối.

Nhưng chỉ cần hần muốn nói chuyện, đều là căn cứ theo kinh nghiệm lịch sử tổng kết ra tới những đạo lý lớn, hơn nữa đều là lợi ở thiên thu, công ở xã tắc. Cái gì là con đường tơ lụa trên biển, cái gì là mở rộng trồng khoai lang, cái gì là hai mùa lúa nước, đều đã chứng minh khả năng nhìn xa trông rộng, hiếm thế chỉ năng “vượt xa người thường” hiếm thấy.

Cho nên cả triều văn võ đều cảm thấy được Đỗ Hà nếu không lên tiếng thì thôi, nếu đã lên tiếng sẽ lập tức nổi tiếng, hần vừa mở miệng liền đem cả triều đại thần kéo giật ngược, đều chờ đợi xem hần sẽ phun ra lời nói kinh người gì.

Đỗ Hà nói:

- Lãnh thổ Đại Đường chúng ta rộng lớn, hơn xa các triều đại trước kia, mỗi một nơi bởi vì đất đai khác nhau, nên đều có đặc sắc riêng của mình. Nói tỷ dụ như nông nghiệp phía nam, dệt nghiệp đất Thục, muối ăn Thanh Hải cùng nghiệp chăn nuôi, đều có đặc sắc. Trải qua nhiều năm phát triển, hướng đi kinh tế khu Trung Nguyên chủ yếu đã được định hình, đều chiếm được phát triển hợp lý mà hữu hiệu, dù xem trọng thể nào, thành tựu thu hoạch cũng chỉ là có hạn. Tỷ như Ngụy tướng đã nói, phát triển mạnh gốm sứ cùng ngành dệt sản xuất. Ngụy tướng tổng kết ra hướng đi kinh tế của Đại Đường, phát triển gốm sứ, hàng dệt tơ lụa bán sang nước khác, ở phương Tây xa xôi đặc biệt được hoan nghênh, thường thường một mảnh bố hoặc một đồ sứ đều có thể bán được với giá trên trời ở phương Tây. Nắm trọng nghề này, toàn lực mở ra gốm sứ phương Tây cùng mậu dịch ngành dệt, gia tốc hướng đi kinh tế đề nghị này rất hay, nhưng ta xin mạo muội hỏi một câu, hiệu quả thật sự rất lớn sao?

Hần tự hỏi tự đáp:

- Ta không cảm thấy như thế, gốm sứ của Đại Đường ta, ngành dệt sản xuất đều có tính khu vực, tỷ dụ như gốm Tứ Xuyên, gốm Tứ Xương hoa văn phức tạp, dệt văn tinh tế, vô cùng thanh lịch, phong cách riêng biệt, là một loại đặc sắc của khu vực cùng phong cách địa phương về chức phẩm màu sắc, có thể nói thiên hạ nhất tuyệt. Hiện tại Thục Trung phát triển, vốn lấy ngành dệt là việc chính, dù có phát triển dệt nghiệp ở Thục Trung đến thể nào, lấy được thành quả cũng chỉ là có hạn. Đồ sứ cũng giống như vậy, đều là có tính khu vực. Mặt khác trong này còn có một vấn đề phi thường nghiêm trọng, là nhiều mà tạp. Gốm sứ cùng dệt đều là công việc tỉ mỉ chậm rãi, chú ý kỹ thuật, một châm một đường, từng bước một, muốn gấp cũng không được, nếu số lượng nhiều cạnh tranh kịch liệt, ngược lại sẽ làm cho địa phương bởi vì mưu cầu ích lợi mà buông tha cho chất lượng, hơn nữa sẽ có những kẻ tay nghề yếu kém lại mò cá trong vũng nước đục, làm cho chất lượng trượt mạnh trong phạm vi lớn, ngược lại mất nhiều hơn được. Đề nghị của Ngụy tướng, có thể thu lợi cho Đại Đường, nhưng khả năng thu lợi cũng chỉ là có hạn!

Ngụy Chính tính tình chính trực, cũng không hề bất mãn, gật gật đầu, điểm ấy chứng thật là hần chưa lo lắng tới.

- Vậy ý tứ của tiểu Đỗ ái khanh là khai phát địa phương mà chúng ta chưa đề cập tới?

Tâm tư Lý Thế Dân tỉnh táo, tâm niệm vừa chuyển liền hiểu được dụng ý trong lời nói của Đỗ Hà, một câu nói toạc thiên cơ.

Đỗ Hà khen ngợi:

- Bệ hạ tâm tư vẫn tiếp, thần bội phục! Lần này thần nam chinh, phát hiện Nam Chiếu có quặng đồng phong phú, quặng tích cùng kim chúc quặng mỏ, bên trong thổ địa quặng mỏ còn nhiều hơn cả Đại Đường chúng ta. Nếu trải qua khai phát hợp lý, đây là lợi nhuận thật lớn.

Còn có Thổ Phiên, bên trong cảnh nội Thổ Phiên cũng ẩn chứa tài nguyên khoáng sản thật lớn, khí hậu của họ đặc thù, hơn nữa còn có thể sản xuất thật nhiều nho, có thể xem trọng, làm rượu nho, phát triển sản xuất ngành rượu cũng là một số lớn thu vào!

Đỗ Hà nhắc tới đây, ánh mắt Lý Thế Dân sáng lên, hẳn thích nhất là rượu nho, ở trong hầm ngầm hoàng cung còn có thật nhiều rượu nho do chính tay hắn nhượng ra.

Đỗ Hà nói tiếp:

- Đối với tây bắc Cao Ly, thần không hiểu rõ lắm. Nhưng cũng có nghe thấy nơi đó Trường Bạch sơn là bảo tàng thiên nhiên, trên núi cất giấu tài nguyên phong phú. Nếu Nam Chiếu, Thổ Phiên, Cao Ly đều đã trở thành quốc thổ của Đại Đường ta, thần dân trong cảnh nội đều đã là dân chúng Đại Đường, vì sao chúng ta không đem những nơi này khai phát, cống hiến cho Đại Đường đây? Thần cảm thấy được đem những địa phương này mở ra khai phát, lấy được lợi nhuận sẽ hơn xa những địa phương chúng ta đã khai phát!

Những tư liệu này đều do Đỗ Hà đánh hạ Nam Chiếu cùng Thổ Phiên thì sửa sang lại nền chính trị hai nước mà phát hiện. Nam Chiếu có khoáng sản phong phú vô cùng, chỉ là bọn họ không biết khai phát, luôn luôn hoang phế, Thổ Phiên cùng Nam Chiếu kết giao, Tùng Tấn Kiên Bố luôn đổ mắt với những tài nguyên khoáng sản này, cùng Mông Nan hợp lực khai phát nơi này.

Kế hoạch thư đều đã chuẩn bị xong, còn chưa chính thức thi hành đã bị Đỗ Hà tấn công, kế hoạch thư liền rơi vào trong tay Đỗ Hà.

Đỗ Hà đảm nhiệm chức vụ trong Thượng Thư Tỉnh, đối với kinh tế Đại Đường cũng có hiểu biết, lúc ấy liền phát hiện những quặng mỏ tại Nam Chiếu còn nhiều hơn tại Đại Đường.

Lời nói của Đỗ Hà lập tức tạo ra một phen hít thở sâu trên triều đình.

Trữ Toại Lương nói:

- Lời nói của tiểu Đỗ đại nhân không phải không có lý, nhưng mấu chốt là bọn hắn thực sự không phải là con dân chân chính của Đại Đường, bọn hắn có thực sự niệm tình cưu quốc hay không chúng ta không thể xác định, nếu đem khai phát Thổ Phiên, Nam Chiếu, Cao Ly, bọn hắn trở nên cường đại, nổi lên ý làm phản, chúng ta nên làm thế nào cho phải?

Ý của Trữ Toại Lương cũng có ám chỉ, kỳ thật Hán Đường vương triều không phải không có người tài ba, bọn họ cũng chưa chắc không nhìn ra những thổ địa kia có bao nhiêu lợi nhuận nếu khai phát.

Mấu chốt là ở chỗ bọn họ không tín nhiệm những dân chúng không phải Hán tộc chân chính kia. Chỉ sợ cổ sức còn không lấy lòng, giúp họ phát triển là nuôi hổ làm loạn.

Đỗ Hà cũng có suy nghĩ qua việc này, gật đầu nói:

- Băn khoăn của Trữ đại nhân cũng không phải là không có lý, nhưng ta luôn có điều nghi hoặc, chẳng lẽ cứ bỏ mặc bọn họ chẳng quan tâm, liền có thể bảo chứng bọn họ ngày sau toàn tâm toàn ý dốc sức cho Đại Đường hay sao? Ta cảm thấy được, chỉ cần sinh hoạt cùng điều kiện cuộc sống của họ tốt đẹp đề cao, ngược lại sẽ cảm nhận được Đại Đường rất tốt, sẽ không sinh lòng làm phản. Khai phát Nam Chiếu, Cao Ly cùng Thổ Phiên có lẽ sẽ làm cho ba địa phương này trở nên giàu có, nhưng bởi quan hệ thu nhập từ thuế, được lợi lớn nhất vẫn là Đại Đường chúng ta. Bọn hắn giàu có, nhưng Đại Đường càng giàu có hơn, Đại Đường có thể diệt bọn hắn một lần, cũng có thể diệt bọn hắn lần hai!

Thần cho rằng muốn chân chính làm cho Tây Tạng, Vân Nam trở thành lãnh thổ của Đại Đường, liền không nên có bất kỳ đặc thù hóa, xem bọn họ là con dân Đại Đường, ngang nhau đối đãi, nhất định sẽ có người

hiếu được đạo lý này.

Mạnh Tử không phải có một câu nói: “Quân xem thần như tay chân, thần xem quân như lòng mình; Quân xem thần như khuyến mã, thần xem quân như người lạ; Quân xem thần như đất cát, thần xem quân như kẻ thù; Quân thần còn là như thế, huống chi là dân chúng?”

Đỗ Hà nói lời này, lại nhớ tới loại chính sách ngu xuẩn của thiên triều, thiên triều cung phụng người nước ngoài như cha mẹ, nhưng chân chính quy tâm lại có được mấy người? Đặc thù hóa không những không làm bọn họ quy tâm, ngay cả người của mình cũng trở nên xa rời.

Không thể quá mức quan tâm, cũng không thể quá mức thiên vị; Thực hiện tốt nhất chính là đối xử bình đẳng, đem phản kháng dứt bỏ, những người thuận theo dĩ nhiên có thể chân chính dung nhập vào quốc gia!

731. Chương 757 : Là Nàng Làm Sao?

Lời đề nghị của Đỗ Hà vẫn rất có hấp dẫn, Trung Hoa đất rộng của nhiều không sai, nhưng kỹ thuật cổ đại xa xa còn kém hơn đời sau rất lớn.

Đời sau một khu vực khai thác quặng mỏ chỉ cần có số lượng phong phú, cho dù xâm nhập bên dưới lòng đất bốn năm cây số cũng có biện pháp lấy đi lên, biến thành của cải. Ở Đường triều sẽ không có được kỹ năng này, cách khai thác quặng mỏ của họ vẫn là trực tiếp đào hoặc cho nổ quặng sơn. Nhưng số lượng bên trong núi xa xa thấp hơn quặng mỏ dưới lòng đất, mà khoáng sản chân chính tuyệt đại đa số đều nằm sâu dưới lòng đất, với kỹ thuật cổ đại thật khó thể làm được, có thể bằng vào sức người đào xuống được một hai trăm thước đã là rất không dễ dàng.

Trung Nguyên đất rộng của nhiều, nhưng quặng mỏ chung quy có hạn, tuyệt đại đa số bởi vì khai thác suốt nhiều năm nên số lượng ít càng thêm ít. Bỏ qua một ít quặng mỏ tạm thời còn chưa phát hiện được, việc khai thác quặng mỏ thời Đường triều khá căng thẳng.

Biên giới Vân Nam là khu vực quặng mỏ nổi tiếng của Trung Hoa, được xưng là “vương quốc kim chúc”, lượng quặng sắt vô cùng khổng lồ.

Nơi đó bởi vì kỹ thuật lạc hậu, không hề trải qua khai thác, nếu biết cách lợi dụng hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu khoáng vật của Đại Đường, sáng tạo ra ích lợi thật lớn.

Tây Tạng cũng là khu vực có nhiều quặng mỏ, Thổ Phiên bởi vì học tập kỹ thuật của Đường triều, đã bỏ số tiền thật lớn mời người giỏi kỹ thuật đến mở ra quảng nghiệp khai thác, đã xây dựng nhiều khu vực khai thác mỏ trong cảnh nội. Nhưng bọn họ lập quốc thời gian quá ngắn, dân cư lại thiếu thốn, nhưng khu vực khai thác mỏ chỉ có một bộ phận nhỏ, Đường triều hoàn toàn có thể tiếp quản lại, không cần phải đầu tư đã có thể lấy được phúc lợi.

Còn có Trường Bạch sơn, trên núi có đủ loại nhân sâm, nhưng hươu, lông chồn đều là đồ vật trân quý, làm bảo sơn cho Đường triều, có thể tùy ý lấy vật tư trong núi, có gì là không được?

Nếu tiếp tục đầu tư ở địa phương đã được khai phát từ lâu chẳng khác gì gieo hoa trên gấm không chiếm được thêm bao nhiêu lợi ích, đầu tư vào địa phương còn chưa khai phát chính là giúp người khi gặp nạn, còn lấy được ích lợi thật lớn.

Đỗ Hà cũng không có tính cổ hủ của thư sinh, mở miệng khép miệng chỉ nói tới ích lợi lợi nhuận, dĩ nhiên làm cho người ta cảm giác rất con buôn mà không thích hắn, nhưng lại không có ai mở miệng nói đề nghị của hắn là không cao minh.

Lý Thế Dân kỳ tài ngút trời, hùng tâm thật lớn, hắn cũng không thỏa mãn với thắng lợi trước mắt, hắn hi vọng có thể lấy Nam Chiếu, Thổ Phiên làm ván cầu đem quân đội Đại Đường tiếp tục hướng những địa vực xa xôi xuất phát. Hắn cần là lãnh địa có thể cống hiến cho Đại Đường đế quốc mà không phải một thổ địa chỉ là tượng trưng cho quang vinh lại không thu được ích lợi gì.

Hoài nghi của Trữ Toại Lương cũng thật có lý, dù sao phi tộc của ta kỳ tâm tất dị.

Nhưng lời nói này cũng chưa chắc hoàn toàn đúng, cũng như Mạnh Tử đã nói: “Quân xem thần như tay chân, thần xem quân như lòng dạ; Quân xem thần như khuyến mã, thần xem quân như người xa lạ; Quân xem thần như đất cát thì thần xem quân như kẻ thù”.

Thời Hán Vũ Đế còn có một vị tên Kim Nhật, hần là thái tử Hung Nô, không phải là người Hán, nhưng được Hán Vũ Đế lễ ngộ mà tận trung với Hán triều, xây dựng công tích bất hủ, là đại thần trọng yếu nhất của Hán triều, sánh vai cùng Hoắc Quang.

Đường triều cũng có người như vậy, A Sử Na Xã Nhĩ, Khế Bất Hà Lực, Cháp Thất Tư Lực, bọn họ đều vì Đại Đường lập được công tích không ít, vượt hơn cả những tướng quân người Hán, lòng trung tâm còn vượt hơn như thế.

Đương nhiên dù là ai cũng không cách nào cam đoan mỗi người ngoại tộc đều có thể như họ, người làm phản cũng có khối người, nhưng vậy thì thế nào?

Lý Thế Dân miệt thị hết thảy, hần cũng không quản Tây Tạng, Vân Nam, Cao Ly có làm phản hay không. Nếu thật sự làm phản, tiêu diệt là được, giết sạch toàn bộ những kẻ làm phản, còn lại đương nhiên là những dân chúng nguyện ý nhận Đại Đường thống trị.

Lý Thế Dân từ trước tới nay đều gan lớn, có được tâm tính của dân cờ bạc, không sợ thất bại, dám làm dám nhận, mà loại đề nghị này của Đỗ Hà sẽ mang đến lợi ích thật lớn cho Đại Đường, vì vậy liền quyết định xuống dưới.

Triều hội vẫn luôn thương nghị đến giờ Ngọ mới chấm dứt, văn võ đều tự tản về.

Đỗ Hà được ám chỉ lưu lại, đưa đến nội cung thiện đường.

Lý Thế Dân thay đổi chính trang triều hội, mặc long bào rộng thùng thình đi nhanh đến.

Gần đây việc vui liên tục, nhìn ra được vị đế vương Đại Đường này tâm tình vô cùng khoan khoái, khi đi đường còn có vẻ bay bổng lâng lâng.

Rượu cùng thức ăn dâng lên, Lý Thế Dân cười nói:

- Hiền tể, ta và ngươi đã lâu không tụ cùng một chỗ uống vài chén, trẫm mới ủ rượu nho mới, ngươi tới nếm thử hương vị xem?

Đỗ Hà cười gật đầu, kỹ thuật nhượng rượu của Lý Thế Dân không tệ, nhượng ra rượu nho không kém hơn đời sau bao nhiêu. Vào miệng thơm tho, hương vị tinh thuần, không thể không khen ngợi một phen.

Lý Thế Dân cười ha ha không ngừng, cũng chỉ có Đỗ Hà không chút nào bắn khoăn tự nhiên khen ngợi kỹ thuật nhượng rượu của hần. Hần là hoàng đế, ở trong mắt toàn bộ văn võ đại thần hoàng đế là người cao cao tại thượng, không thể làm ra bất cứ chuyện gì mất lễ tới thân phận của mình.

Ngay cả lúc hần nghỉ ngơi, thả lỏng đùa giỡn với hài tử, hoặc chơi cầm điệu cũng bị gián quan khuyên can, hướng chỉ là bỏ tâm tư thời gian vào công việc nhượng rượu nho, dù hần nhượng rượu ngon thế nào, cũng không có mấy người khen ngợi hần về phương diện này.

Đỗ Hà lại khác, đối với tài hoa này của Lý Thế Dân cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ cần không mê muội mất cả ý chí, sở thích của mỗi người cần gì phải can thiệp, hần tán thưởng tay nghề của Lý Thế Dân là tận đáy lòng.

Lý Thế Dân cũng vui vẻ cùng Đỗ Hà thưởng thức rượu ngon do chính mình nhượng ra.

Lý Thế Dân lưu lại Đỗ Hà vẫn là vì có chính sự cần thương nghị, uống rượu chỉ là tiện thể mà thôi.

Hần muốn nói chuyện quân tình bị tiết lộ, Đỗ Hà là thống soái đại quân chinh tây nam, từ tay hần phát hiện ra loại chuyện này, dù không nằm trong phạm vi quản hạt của hần, nhưng cũng thiết yếu cấp cho Đỗ Hà một lời công đạo, nói cho hần biết được kết quả.

- Về chuyện tiết lộ tình báo, đã có kết quả bước đầu!

Lý Thế Dân trầm mặt, thu hồi tươi cười.

Thần sắc Đỗ Hà chấn động, buông ly rượu xuống chăm chú lắng nghe, đối với chuyện này hắn vẫn thật sự để ý. Làm thống soái của tam quân, an nguy tướng sĩ đặt trên vai hắn, tính mạng của binh sĩ là trách nhiệm của hắn. Dù bởi vì đủ loại nguyên nhân có nội gian tồn tại nhưng không tạo ra nguy hại lớn cho đại quân, nhưng loại chuyện này quyết không thể bỏ qua.

Lần này đúng thật là nhờ vận khí, nhưng nếu lần tiếp theo thì sao?

Tiếp theo còn có vận khí tốt như vậy sao?

Đánh giặc không phải là trò đùa, một khâu nhỏ xảy ra vấn đề vẫn có thể làm tam quân tan tác, hơn mười vạn chiến sĩ chôn mình nơi tha hương.

Trách nhiệm này Đỗ Hà tự hỏi mình đảm đương không nổi.

Cho nên hắn phi thường xem trọng kết quả.

- Phải!

Lý Thế Dân nói tới đây, thoáng do dự một chút:

- Toàn bộ bằng chứng đều chính xác chỉ hướng Trương Tôn Thuận Đức, Trương Tôn Thuận Đức cũng đều thừa nhận hết thảy là do hắn gây nên. Nhưng trẫm không tin, Ngụy Khanh gia cùng quan chức Đại Lý Tự cũng không tin. Trương Tôn Thuận Đức thừa nhận hết thảy, nhưng không nói ra được nguyên nhân. Hắn căn bản không giống như người bố cục, mười phần là thay người nhận tội!

Đỗ Hà nghe tới đây, lại nhớ nghi vấn vẫn mãi tồn tại trong lòng, không hiểu vì sao Trương Tôn Vô Kỵ lại cáo lão, hỏi nhỏ:

- Là Trương Tôn đại nhân sao? Không thể nào đâu? Dù hắn kết thù kết oán với tiểu tể như thế nào, cũng không thể nào là người làm ra chuyện gì thương tổn tới ích lợi của Đại Đường, tiểu tể tin tưởng Trương Tôn đại nhân một lòng trung tâm với Đại Đường!

Đỗ Hà thích đánh cầu rơi xuống nước, nhưng hiện tại hắn không làm như vậy, ở trước mặt người có thủ đoạn chính trị xuất sắc như Lý Thế Dân, thủ đoạn kia không những không hiệu quả, sẽ còn lộ ra mình là kẻ tiểu nhân, không bằng thật sự nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Lý Thế Dân thầm khen, Trương Tôn Vô Kỵ ở trên triều đình luôn nhắm vào Đỗ Hà, hắn luôn tận mắt chứng kiến, bây giờ Đỗ Hà vẫn mở miệng giữ gìn Trương Tôn Vô Kỵ, nói chuyện giúp hắn, phần tính tình chính trực này, lòng dạ này thật sự là giỏi lắm. Nhân vật như thế mới đáng giá phó thác tương lai Đại Đường.

- Ban đầu trẫm cũng không tin, trẫm biết Vô Kỵ có lẽ không phải là một người tốt, nhưng tuyệt đối tin tưởng hắn thật trung tâm với Đại Đường, trung tâm đối với trẫm. Nhưng hiện tại rõ ràng là thật hay giả đã không còn trọng yếu. Toàn bộ chứng cứ đều đã biến mất, ngay cả trẫm, Ngụy Khanh gia cùng quan chức Đại Lý Tự đều không tra xét được, tin tức toàn bộ dừng lại trên người Vũ Nguyên Khánh. Có lẽ là bởi vì cả trẫm cũng không trị được hắn nên hắn mới không hề sợ hãi như thế đi...

Lý Thế Dân nói như thế, kỳ thật đến bây giờ tận đáy lòng hắn cũng không khẳng định Trương Tôn Vô Kỵ thật sự là người giết dây phía sau. Nhưng Vũ Mị Nương bố trí cạm bẫy này vô cùng tinh diệu, Trương Tôn Thuận Đức đã chặn chết đường xoay sở của Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Thuận Đức tham dự bên trong đây đã là sự thật rành rành, hắn trốn không thoát, chính hắn cũng nhận biết.

Hiện tại chỉ có thể chứng minh Trương Tôn Thuận Đức không phải là người giết dây, ở sau lưng hắn còn có một bàn tay đen.

Trương Tôn Thuận Đức nói là Vũ Nguyên Khánh, ai có thể tin đây?

Vũ Nguyên Khánh chỉ là một tên nhị tể tổ hỗn ăn hỗn uống, bất trung bất hiếu, một chút quyền lực địa vị cũng không có, làm sao có bản lĩnh điều khiển bố cục lớn như vậy.

Không phải Trương Tôn Thuận Đức chỉ có thể là Trương Tôn Vô Kỵ.

Tận đáy lòng Đỗ Hà thật không tin tưởng Trưởng Tôn Vô Kỵ làm ra loại chuyện này, nhưng hắn không biết được tình huống nên không phát biểu được điều gì, Lý Thế Dân, Ngụy Chính cùng Đại Lý Tự xử lý án kiện đều có kinh nghiệm phong phú, bọn họ đều cảm thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ thật khả nghi, vậy còn có thể nói được gì?

Nhưng khi nghe được ba chữ “Vũ Nguyên Khánh”, Đỗ Hà bị chấn trụ, người khác không biết hành tung Vũ Nguyên Khánh, hắn lại hiểu thật rõ. Lúc trước Vũ Nguyên Khánh dựa vào thân phận huynh trưởng nhiều lần khó xử Vũ Mị Nương.

Đỗ Hà vì Vũ Mị Nương dùng thủ đoạn phi thường đuổi Vũ Nguyên Khánh ra khỏi Trường An, từ đó về sau không còn tung tích.

Bọn hắn làm sao có lá gan quay về Trường An?

Báo thù?

Đây là chuyện cười thật lớn, Vũ Nguyên Khánh chỉ có hai bàn tay trắng, Đỗ Hà chinh chết bọn hắn như bóp chết một con kiến thật dễ dàng, bọn hắn tuyệt đối không có lá gan báo thù.

Chẳng lẽ...

Đỗ Hà nhớ lại thuật dịch dung của Lý Tuyết Nhạn, nhớ lại Vũ Mị Nương vẫn luôn âm thầm giám thị Trưởng Tôn Vô Kỵ, nhớ lại khả năng Trưởng Tôn Vô Kỵ không thể tổn hại Đường triều, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Chính là nàng sao?

Đỗ Hà cảm giác trái tim mình đang run rẩy.

Lý Thế Dân cũng phát hiện khác thường, hắn biết Vũ Nguyên Khánh từng ý là con trai trưởng Vũ gia mà làm khó Đỗ Hà với Vũ Mị Nương, chỉ cho rằng Đỗ Hà nghe tên hắn nên khó chịu, cũng không nghĩ nhiều.

Đỗ Hà miễn cưỡng khởi lên tinh thần, bởi Lý Thế Dân ăn cơm trưa.

Hắn vừa ra khỏi hoàng cung, về thẳng phủ đệ.

Đi thẳng tới phòng Vũ Mị Nương, bước vào đóng chặt cửa, hắn nhìn Vũ Mị Nương đang chờ đợi phán xét, dùng thanh âm khàn khàn hỏi:

- Là nàng làm sao?

732. Chương 758 : Hồ Thẹn Khó An

Vũ Mị Nương biết Đỗ Hà hỏi chuyện gì, không hề giấu diếm thấp giọng nói:

- Là thiếp thân cho người làm!

Đỗ Hà nhìn không được lui ra sau một bước, dù hắn đã thăm biết hết thấy, nhưng vẫn hi vọng từ trong miệng Vũ Mị Nương nghe được không phải do nàng làm, cho dù là lừa gạt hắn, cũng cho hắn một lý do không cần tiếp tục truy cứu.

Không phải Vũ Mị Nương không biết nói dối, nhưng sẽ không nói dối với người mình yêu nhất.

Vì sao?

Đỗ Hà thật sự khó có thể nhận, hắn không để ý Vũ Mị Nương đối phó Trưởng Tôn Vô Kỵ như thế nào, hoặc dù thủ đoạn thấp hèn gì, hắn biết Vũ Mị Nương phải làm như vậy chính là vì hắn.

Nhưng thủ đoạn lần này của Vũ Mị Nương Đỗ Hà không thể thừa nhận, hắn không để ý Vũ Mị Nương tính kế cả hắn, nhưng không thể không để ý Vũ Mị Nương coi thường an nguy của hơn mười vạn đại quân Đại Đường. Dùng sinh tử của bọn họ để vận ngã Trưởng Tôn Vô Kỵ. Vũ Mị Nương bán đứng tình báo Đường quân, đó là đem hơn mười vạn tính mạng tướng sĩ Đại Đường đẩy xuống vách núi.

Tuy rằng tình huống không tới mức bi kịch đó, không tạo thành hậu quả đáng sợ. Nhưng nếu như không có Bùi Hành Kiệm tồn tại, không phải Đỗ Hà nhanh chân hơn Tùng Tấn Kiên Bổ một bước, Đường quân sẽ trả giá đại giới vô cùng thảm thối.

Hết thấy sẽ giống như Tùng Tấn Kiên Bổ tính toán, vận lương quân toàn quân tiêu diệt, hơn mười vạn đại quân do Đỗ Hà suất lĩnh sẽ không có lương thực sinh tồn, bị khốn tại Thanh Tàng cao nguyên.

Nếu tới tuyệt địa đó, dù Đường quân dùng mãnh thế nào cũng khó mà xoay chuyển càn khôn.

Đỗ Hà có thể dẫn theo một nửa Đường quân trở lại Đường triều đã là vận khí cực lớn.

Tình huống tốt nhất cũng sẽ làm cho một nửa Đường quân chôn xương nơi tha hương, càng đừng nói tới tình huống tệ nhất.

Cũng như cuộc chiến Đại Phi Xuyên của Tiết Nhân Quý, bởi vì phía sau đại quân xuất hiện một vấn đề nho nhỏ, Đường quân đang chiếm hết ưu thế liền trả giá đại giới toàn quân bị diệt.

Đương nhiên dù loại tình huống kia không phát sinh nhưng Đỗ Hà vẫn không thể quên được. Bởi vì dụng tâm của Vũ Mị Nương chính là muốn lấy thất bại của Đường quân làm trả giá, chính suy sụp Trương Tôn Vô Kỵ nhưng chỉ là sự tình phát triển không theo như ý nằng.

Có thể tưởng tượng nếu Đường quân thất bại, mấy vạn, thậm chí là hơn mười vạn tướng sĩ chôn xương nơi tha hương, Lý Thế Dân còn có thể như bây giờ dễ dàng bỏ qua cho Trương Tôn Vô Kỵ hay sao?

Không có khả năng!

Cũng bởi vì biểu hiện của Đỗ Hà cùng Bùi Hành Kiệm, cứu lại Đại Đường tướng sĩ trong nghịch cảnh bị lộ tình báo, chuyển bại thành thắng, khắc phục được cửa ải khó khăn này, lấy được thắng lợi cuối cùng, gián tiếp phá hủy kế hoạch của Vũ Mị Nương, cứu lại tính mạng Trương Tôn Vô Kỵ.

Sự tình đã xảy ra, tất cả chuyện này đều không trọng yếu.

Làm cho Đỗ Hà lưu ý chính là dụng tâm trước đó của Vũ Mị Nương.

Đỗ Hà tự hỏi mình không phải thánh nhân không có năng lực đi cứu vớt nhiều người. Nhưng hắn làm việc luôn chú ý không thẹn với lương tâm, hắn là thống soái tam quân nhưng thê tử của hắn lại dự mưu đem tính mạng của binh sĩ bộ hạ của hắn đưa vào mộ địa. Lấy tính mạng vô tội của bọn họ vì hắn diệt trừ kinh địch.

Điều này làm cho hắn làm sao đối mặt với La Thông, Phòng Di Ái là những huynh đệ luôn cùng hắn sống chết, làm sao đối mặt với những chiến sĩ vì Đại Đường liều mạng trên chiến trường, Đỗ Hà từ trước tới nay luôn thật quyết đoán, có được phong phạm tuyệt tình của cha hắn, nhưng kết quả trước mắt khiến cho hắn lâm vào tiến thoái lưỡng nan, một bên là thê tử hắn, bên kia là chiến hữu huynh đệ cùng nhau sống chết.

- Là lỗi của ta, ta không nên để cho nàng đối phó Trương Tôn Vô Kỵ, hết thấy ngọn nguồn là tại ta!

Đỗ Hà không thể trách cứ Vũ Mị Nương, lựa chọn đem hết thấy sai lầm quy lên người mình, nếu không phải lúc trước hắn nhìn trúng năng lực của nàng, mời nàng âm thầm thành lập thế lực đối phó Trương Tôn Vô Kỵ, cũng sẽ không có hôm nay.

Nhớ tới bởi vì chính mình, suýt nữa làm hại mười vạn quân tốt lâm vào tử địa, trong lòng hắn như đao cắt.

Nước mắt trên mặt Vũ Mị Nương cuộn cuộn rơi xuống, thấy Đỗ Hà cũng không trách cứ nàng có chút vui mừng, càng nhiều là đau lòng, thê thảm cười nói:

- Thiếp thân chỉ là một tiểu nữ tử, không biết cái gì là đạo lý lớn, càng không cần biết tới đạo lý. Thiếp thân chỉ biết Đỗ phủ là nhà của muối, Đỗ lang là trượng phu của muối, là hết thấy của muối. Muối phải bảo vệ hết thấy điều này, không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư. Dù địch nhân là hoàng đế, muối cũng không e ngại, dù phải chết thậm chí là vạn người hay ngàn vạn người, muối cũng không cho phép. Trương Tôn Vô Kỵ lúc nào cũng gây khó khăn cho Đỗ lang, là đối thủ lợi hại nhất của Đỗ lang, sự tồn tại của hắn uy hiếp quá lớn, dù lúc trước Đỗ lang không dấn dò, cũng sẽ có kết quả như hôm nay. Cho nên Đỗ lang muốn trách thì trách Mị Nương đi, là Mị Nương tâm địa cay độc, là Mị Nương gạt Đỗ lang, bố cục tính toán hi sinh đại quân của Đỗ lang để đối phó Trương Tôn Vô Kỵ!

Khi Vũ Mị Nương nói lời này, hàm răng cắn chặt, trên mặt hiện lên vẻ kiên định cương nghị. Lời nói này xuất từ tận đáy lòng, xuất từ nội tâm, dù lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục Vũ Mị Nương vì gia đình này cũng vô oán vô hối.

Đỗ Hà động dung, vừa yêu vừa thương, hấn nhớ lại quá khứ của Vũ Mị Nương. Nếu không phải thuở nhỏ bị lãng nhục, cảm thụ hết âm lạnh nhân gian, nàng làm sao lại có tính cách thiên kích như vậy?

Nhìn bộ dáng thê lương của nàng, hấn mềm lòng, tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thấp giọng nói:

- Bỏ đi, đã qua cứ cho nó qua đi, sau này đừng làm loại chuyện này nữa, lần này là vận khí, lần sau có lẽ sẽ không có vận khí tốt như vậy!

Hiện tại Đỗ Hà cảm thấy vạn phần may mắn, may mắn có Bùi Hành Kiệm tồn tại, chính mình mỗi khi nghĩ tới nếu không phải mình cẩn thận cho Phòng Di Ái đi bảo hộ, thật đúng là bi kịch đã xảy ra.

Nếu thật sự bi kịch xảy ra như Vũ Mị Nương đã tính kế, Đỗ Hà thật không biết mình nên lựa chọn như thế nào.

Hiện tại bi kịch không phát sinh, nỗi áy náy trong lòng Đỗ Hà cũng chỉ có hạn độ.

Gánh nặng trong lòng Vũ Mị Nương rốt cục rơi xuống, nhoẽn miệng cười, cả người ngã ngất trong lòng Đỗ Hà.

Từ khi Đỗ Hà trở về, Vũ Mị Nương cũng chỉ là gương chống đỡ, thấp thỏm lo âu, nơm nớp sợ hãi. Nàng hiểu biết trạng thái của mình, biết Đỗ Hà có thể thông cảm bỏ qua hết thấy lỗi lầm của nàng, nhưng không thể bỏ qua loại thủ đoạn xem thường hàng ngàn hàng vạn tính mạng tướng sĩ như vậy. Nàng không biết con đường kế tiếp nàng nên đi như thế nào, thậm chí nếu bị trục xuất khỏi gia môn, nàng sẽ ôm lấy cái chết, hiện tại rốt cục đã an lòng, cũng không còn chống đỡ được ngất trong lòng Đỗ Hà.

Đỗ Hà hoảng hốt vội vàng ôm nàng đặt lên giường, chợt phát hiện nước mắt đầy trên mặt Vũ Mị Nương, không khỏi đưa tay vuốt ve, mới phát hiện bên dưới lớp trang điểm là gương mặt tái nhợt đến dọa người.

Trong lòng Đỗ Hà căng thẳng vội chạy ra phủ đệ tự mình đi tìm đại phu đến.

Vũ Mị Nương chỉ là bị kinh sợ, thân mình suy yếu, cũng không gì lo ngại, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt liền có thể lành lại.

Đỗ Hà nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Vũ Mị Nương, trong lòng chỉ có lo lắng.

Việc này Đỗ Hà không tiếp tục nhắc tới, nhưng trong lòng hấn dù sao cũng không thể quên, hấn không trách Vũ Mị Nương, chỉ cảm giác mình có lỗi với những tướng sĩ theo mình xuất chinh.

Cũng giống như người đã làm chuyện sai lầm, phần áy náy sẽ nằm sâu trong nội tâm của hấn, theo hấn cả đời.

Vào chạng vạng, khi Đỗ Hà đang trò chuyện với Vũ Mị Nương vừa tỉnh lại, đột nhiên nghe người hầu vào báo tin, nói Trưởng Tôn Vô Kỵ mời hấn qua phủ gặp mặt.

Trong lòng Đỗ Hà không khỏi nhảy dựng, hấn cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ chính kiến không đồng nhất, lúc trước bởi vì Lý Thừa Càn lại như nước với lửa. Trưởng Tôn Vô Kỵ lại đột nhiên mời hấn, chẳng lẽ hấn đã phát hiện chuyện gì, muốn mở Hồng Môn Yến?

Hấn chợt dạ nhìn Vũ Mị Nương, nếu Trưởng Tôn Vô Kỵ đã phát hiện chuyện gì, như vậy hấn chỉ có thể buông hết thấy bảo hộ Vũ Mị Nương.

Khác với vẻ kinh ngạc của Đỗ Hà, Vũ Mị Nương lại thản nhiên cười, có chút suy yếu nói:

- Cũng nên đến đây, Đỗ lang đi thôi, đã đến thời điểm hóa giải hết thấy!

Đỗ Hà khó hiểu nói:

- Lời này có ý tứ gì?

Vũ Mị Nương đáp:

- Đổ lang hiểu biết Trương Tôn Vô Kỵ không bằng muối dưa, địa vị hần tới cao, đứng đầu văn võ, nhưng nhược điểm lớn nhất của hần là không có thực quyền, không giống như Phòng đại nhân, hay như công công thống ngự văn thần, cũng không giống Vệ Công cùng Tần lão tướng quân, Lý Tích tướng quân có được uy vọng vô thượng trong quân. Hần có thể ở trên triều tự thành nhất phái áp đảo trên văn võ quần thần chẳng qua là bởi vì bề hạ tín nhiệm cùng xem trọng. Hiện giờ trái tim bề hạ băng giá, Trương Tôn Vô Kỵ mất đi dựa vào, hần đã không còn gì để hoành hành. Vì Trương Tôn gia, hần lý trí lựa chọn rời xa triều đình. Hiện tại người duy nhất trong Trương Tôn gia còn ở trong triều chỉ là Trương Tôn Thuyên, hần là hi vọng chấn hưng Trương Tôn gia. Nhưng nếu tướng công tiếp tục khó xử cùng Trương Tôn gia, Trương Tôn Thuyên sẽ gặp gian nan. Nếu Mị Nương không đoán sai, Trương Tôn Vô Kỵ tính toán lấy lòng giải hòa với tướng công!

Đỗ Hà có chút không tin, cười nói:

- Tâm nhân của Trương Tôn lão hồ ly nhỏ nhất, trong cười có giấu đao, hướng ta cúi đầu, không tính sai chứ?

Vũ Mị Nương lắc đầu nói:

- Lấy lên được thả xuống được mới là đại trượng phu. Nếu Trương Tôn Vô Kỵ là người cầm lên được mà không bỏ xuống được, sao có tư cách cùng tướng công là địch?

Đỗ Hà tưởng tượng cũng phải, Trương Tôn Vô Kỵ lợi hại, hần cũng tự mình thể hội qua, gật đầu nói:

- Vậy hần còn cơ hội để đông sơn tái khởi hay không?

Vũ Mị Nương nói:

- Ít nhất ở thời Trinh Quán là rất không có khả năng, mất đi tín nhiệm thật không phải dễ dàng phản hồi. Bất quá sự tình ngày sau có ai nói được chuẩn xác, nhưng có thể nói trong vòng mười năm hần khó thể xoay người. Mười năm sau lấy năng lực của tướng công, coi như không thể kế thừa địa vị của công công, nhưng cũng có thể xưng là đệ nhất đại tướng trong quân, khi đó còn phải sợ ai? Trương Tôn gia mặc dù không có Trương Tôn Vô Kỵ, nhưng còn có Trương Tôn hoàng hậu. Mị Nương cảm thấy được tướng công hần nên giải hòa, như vậy càng thêm thích hợp. Trương Tôn Vô Kỵ đã ngã, tiếp tục làm kẻ địch với Trương Tôn gia, cũng không có ý tứ gì!

Đỗ Hà hiểu được ý tứ trong lời nói của Vũ Mị Nương, gật gù đầu tiếp nhận thư mời.

Đỗ Hà đối với thư pháp rất có nghiên cứu, nhìn ra thư mời là do Trương Tôn Vô Kỵ tự tay viết, cũng như lời nói của Vũ Mị Nương, thư mời viết phi thường nhiệt tình, cũng không hề có cái giá.

Hần nhận thư mời, bởi Vũ Mị Nương một lát, nhận lời mời chạy tới phủ đệ Trương Tôn Vô Kỵ.

Quốc Công phủ huy hoàng ngày xưa, hôm nay hơi có vẻ thê lương.

Người đi trà lạnh, huy hoàng không còn.

Đỗ Hà đứng bên ngoài Quốc Công phủ, cũng có chút cảm xúc, kêu cửa đưa lên thiệp mời.

Lão gia đình mở cửa thấy thiệp mời, tức khắc biến thành cung kính nói:

- Quốc Công đại nhân, mời vào phòng khách ngồi, đại nhân nhà ta đã sớm có phân phó, Quốc Công đại nhân tới không cần thông báo, trực tiếp mời vào phủ dâng trà!

Đỗ Hà gật gù đầu, theo lão gia đình dẫn dắt bước vào bên trong Triệu Quốc Công phủ!

733. Chương 759 : Trương Tôn Vô Kỵ Bồi Tội

Đỗ Hà đã nhiều lần đến quý phủ Trương Tôn Vô Kỵ, mỗi một lần đều cảm nhận được không khí thanh đạm nhưng lần này cảm giác chỉ có một chữ “loạn”.

Đủ các loại đồ thượng vàng hạ cám chất đống trong sân, các nô bộc nữ từ bên trong ra vào, không hề có cảm giác đại hộ.

- Lão quản gia, đây là như thế nào?

Đỗ Hà chỉ vào đồng đồ vật chuyển ra ngoài sân, cảm giác khó hiểu.

Cho Đỗ Hà lão quản gia dẫn đường khiêm tốn:

- Lão gia nhà ta định phản hồi Lạc Dương, phủ đệ lớn như vậy để không đáng tiếc, ý định đem nó bán đi. Lão gia vốn sống tình cảm nên có rất nhiều thứ đồ cũ nên bảo hạ nhân mang theo, lại để cho Quốc Công đại nhân chê cười.

Đỗ Hà kinh ngạc cười cười, nhìn ra vị quản gia này của Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng là một nhân vật phi phàm, nói chuyện khiêm tốn nhưng không khép nép.

- Chỉ cảm giác thấy lạ thôi.

Đỗ Hà không nhiều lời, phát hiện Trưởng Tôn Vô Kỵ phía trước nên vội vàng bước lên nghênh đón.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mặc dù từ quan, nhưng tước vị vẫn còn. Triệu quốc công là tước vị cao nhất trong số các Quốc Công, đất phong rộng nhất, địa vị càng trên Vinh Quốc Công Đỗ Hà.

Lúc này thấy hần tự thân ra nghênh đón, chắc đúng như Vũ Mị Nương đoán trước.

Đỗ Hà tiến lên hai bước nói:

- Bái kiến Trưởng Tôn đại nhân.

Trưởng Tôn Vô Kỵ bước lên phía trước, cười nói:

-Tiểu Đỗ đại nhân là Quốc Công, ta cũng Quốc Công, đều cùng cấp, làm gì đa lễ. Ngược lại là hàn xá có thể mời Quốc Công gia trẻ nhất trong lịch sử đến khiến kẻ hèn này có cảm giác rất vẻ vang.

Công phu nịnh bợ của Trưởng Tôn Vô Kỵ quả thực tuyệt hảo, chỉ một câu Quốc Công gia trẻ nhất trong lịch sử đã khiến Đỗ Hà có chút lảng lảng.

Tuy hần biết Trưởng Tôn Vô Kỵ có ý thổi phồng nhưng vẫn nhin không được mừng thầm vì là sự thật. Trong lịch sử, thiếu niên anh hùng không ai qua được Hoắc Khứ Bệnh, nhưng Hoắc Khứ Bệnh cũng chỉ là Quan Quân Hầu mà thôi.

Nhưng cao hứng cũng chỉ là cao hứng, Đỗ Hà cũng không vì mấy câu này mà đánh mất lý trí.

Cũng như Lý Thế Dân tự kỷ quá phận, nếu như người tâng bốc hần, hần sẽ rất có thể vô sỉ nhận lấy toàn bộ nhưng tuyệt sẽ không cao hứng mà cho ưu đãi gì.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dẫn Đỗ Hà đi tới phòng tiếp khách.

Phòng tiếp khách có lẽ là phòng duy nhất trong Trưởng Tôn phủ không bị ảnh hưởng, toát ra vẻ cao nhã.

Giữa phòng có bày một bàn trà, trên bàn có đủ đồ uống trà và nước nóng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ mời Đỗ Hà ngồi xuống:

- Lớn tuổi rồi nên không uống được rượu. Không biết trà Long Tỉnh thượng đẳng có hợp khẩu vị tiểu Đỗ đại nhân?

Đỗ Hà thấy Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi xuống, thuận thực pha trà liền cười nói:

- Rượu tổn thương gan, trà dưỡng thân, ta không thích trà nhưng cũng không ghét, thỉnh thoảng cũng uống mấy chén, chắc thua xa Trưởng Tôn đại nhân tinh thông trà đạo.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Trà đạo dưỡng tâm, từ khi lão phu từ quan, mới chính thức hiểu bốn chữ này. Không sợ tiểu Đỗ đại nhân chê cười, lão phu thích tranh giành, nhờ vào sự tin cậy của bệ hạ nên phân cao thấp với không ít văn võ trong triều, vì không cùng chính kiến với tiểu Đỗ đại nhân nên quyết phân thắng bại. Hiện tại mới phát hiện hết thấy thoáng qua như mây khói, Bệ Hạ anh minh thần võ sẽ phán đoán ai đối với ai sai, cùng tiểu Đỗ đại nhân tranh giành người chết ta sống có ý nghĩa gì?

Nói tới chỗ này, Trương Tôn Vô Kỵ cũng pha trà xong, rót hai chén, nói:

- Lúc trước có chỗ đắc tội, lão phu dùng trà thay rượu bồi tội.

Đỗ Hà cũng không biết Trương Tôn Vô Kỵ nói thật hay giả nhưng nếu vậy còn so đo sẽ lộ vẻ không phóng khoáng, cũng nâng chén trà nói:

- Đỗ Hà trẻ tuổi khí thịnh, không hiểu khiêm nhượng, cũng có chỗ đắc tội. Trương Tôn đại nhân nói vậy khiến hậu bối xấu hổ, như Trương Tôn đại nhân nói, hết thấy đều là thoáng qua như mây khói, quá khứ cứ để nó qua đi.

Trương Tôn Vô Kỵ thấy Đỗ Hà uống trà thì khê vui mừng. Hắn chưa hẳn cam tâm mà bại nhưng như Vũ Mị Nương nói, thất bại là thất bại, không cần vì thắng bại một người mà chán cả hưng suy toàn gia tộc.

Đỗ Hà quật khởi đã không ai có thể ngăn cản. Chỉ cần hắn không nhằm vào Trương Tôn gia, Trương Tôn gia vẫn có cơ hội quật khởi, có điều phải chờ xuất hiện nhân tài có thể so sánh với Đỗ Hà.

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Cao Ly diệt đi, Thổ Phiên, Nam Chiếu cũng diệt đi, tiểu Đỗ đại nhân cảm thấy kế tiếp, mục tiêu Đại Đường ta là gì?

Đỗ Hà khê động, trầm nghĩ rồi nói:

- Tự nhiên là tu dưỡng nghỉ ngơi, Bệ Hạ hùng tâm vạn trượng, sẽ không tình nguyện dừng lại ở đây mà tiếp tục kiếm chỉ thiên hạ. Có lẽ không làm được nơi đâu có ánh mặt trời thì đó là lãnh thổ của Đại Đường nhưng tuyệt đối làm được chuyện chỉ cần chỗ nào có người sẽ lưu truyền thần thoại về Đại Đường.

Trương Tôn Vô Kỵ cười ha hả:

- Đây là nguyện vọng của Bệ Hạ, cũng là nguyện vọng của tiểu Đỗ đại nhân? Trẻ tuổi thật là tốt, chí hướng rộng lớn. Bất quá nói qua loa như vậy thực cho rằng lão phu nghe không hiểu? Bỏ đi, lão phu cũng không đáng để tiểu Đỗ đại nhân phơi bày gan ruột. Người trong quan trường như đi trên băng mỏng, mỗi chút đều cần cẩn thận.

Trương Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Lời này là ta nói, chuyện môn phiệt thế gia vọng tộc lũng đoạn quan viên cấp trung trở xuống vẫn là gai nhọn đâm sau lưng bệ hạ. Hoàn toàn có thể nói tiền triều thịnh do thế gia, bại vào thế gia. Ngày nay Đại Đường đã không họa ngoại xâm, bên trong cũng tương hòa vững vàng, dân chúng mỗi người an cư lạc nghiệp, là thời điểm đem gai nhọn nhổ rồi. Bất quá Bệ Hạ vẫn còn vài phần kiêng kỵ, muốn động cây gai nhọn tất sẽ khiến kẻ sĩ thiên hạ sợ hãi chấn động.

Tiểu Đỗ đại nhân cũng đừng coi thường kẻ sĩ, kẻ sĩ cái gì cũng không có, nhưng bọn hắn có ngạo cốt, nếu nhận lấy kích thích thì ngạo cốt này đủ khiến bọn hắn không sợ sinh tử chống trời.

Đỗ Hà đồng ý sâu sắc, không tự chủ được nhẹ gật đầu, trong đầu nghĩ đến hai điển cố. Một cái là về Triệu Thuần. Khi Triệu Thuần hành thích vua bị sử quan ghi lại, sợ để tiếng xấu muôn đời, bắt buộc sử quan sửa lại. Sử quan không theo, Triệu Thuần giết, lại mời một sử quan khác, sử quan như trước ghi “Triệu Thuần hành thích vua”. Triệu Thuần lại giết rồi mời sử quan khác nữa nhưng vẫn chỉ là năm chữ “Triệu Thuần hành thích vua”. Dù hắn giết mấy người thì kết quả vẫn chỉ như vậy, kẻ sẽ vì ngạo cốt có chết cũng không thay đổi.

Còn có Lưu Bang, Cao Tổ Lưu Bang là một tên du côn, hẳn nhất xem thường đúng là kẻ sĩ, có lần vũ nhục kẻ sĩ nên tháo mũ người ta đeo vào trong. Về sau cũng vì chuyện vũ nhục kẻ sĩ nên hơn một ngàn danh sĩ ngồi trước hoàng cung để phản đối, không hề quan tâm sinh tử.

Loại khí cốt này vào lúc triều đại đổi thay đều có, dù là Thanh triều thì cũng có kẻ sĩ thà bị gãy chứ không chịu cúi mình.

Ngạo cốt có lợi có chỗ hỏng, nếu bị người lợi dụng sẽ dẫn đến hậu quả không thể đoán chừng.

Lý Thế Dân vẫn trì hoãn không động thủ với thế gia vọng tộc là vì kiêng kỵ thế gia vọng tộc vì tự bảo vệ mình, lợi dụng địa vị chí cao trong lòng kẻ sĩ để kích động.

Đỗ Hà hỏi:

- Trưởng Tôn đại nhân cảm thấy nên làm sao?

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Có hai biện pháp, thứ nhất, giết. Tạo ra các loại ngục án giết hết các đầu sỏ của thế gia vọng tộc.

Khi Trưởng Tôn Vô Kỵ nói lời này, Đỗ Hà chấn động. Vũ Mị Nương sau khi trở thành nữ hoàng, cống hiến lớn nhất là bỏ được sự lũng đoạn qua trăm ngàn năm của thế gia vọng tộc, tạo không gian cho sĩ tử hàn môn. Thủ đoạn của nàng giống như Trưởng Tôn Vô Kỵ nói, dùng một đám thủ hạ tàn ác, thủ đoạn tàn nhẫn.

Phương pháp này xác thực hữu hiệu, nhưng quá mức tàn nhẫn. Bởi vì thế gia vọng tộc có thể lũng đoạn, cũng không phải dùng thủ đoạn phi pháp mà là trải qua ngàn năm phát triển hình thành một quần thể. Quần thể vì gia tộc phấn đấu, hai bên cùng ủng hộ, dần thân vào quan trường, chuyện làm phần lớn là lợi quốc lợi dân, chưa hẳn đáng chết.

Đỗ Hà không nói gì, hần phản đối phương pháp này. Lý Thế Dân muốn làm minh quân, hần cũng sẽ không lựa chọn thủ pháp cực đoan như vậy.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói tiếp:

- Còn có một biện pháp khác là chờ đợi. Tại đây lão phu không thể không khen Văn Đế Dương Kiên một câu. Chế độ khoa cử của hần là một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng ngục thế gia vọng tộc.

Bệ Hạ anh minh, nhìn đúng điểm này. Sau này không ngừng cải tiến khoa cử, đại lực mở rộng sẽ có hiệu quả nhất định. Tăng thêm Đồ thư quán mà tiểu Đỗ đại nhân đề nghị, cải tiến thuật tạo giấy, thuật in ấn đều phá vỡ thế cục thế gia vọng tộc và môn phiệt. Tin tưởng theo thời gian, hàn môn sĩ tử sẽ dần dần quật khởi, sự lũng đoạn của thế gia vọng tộc cũng dần biến mất.

Đây là phương pháp không chảy máu, hợp với khẩu vị Đỗ Hà nhưng đến lúc đó hần cũng không biết là còn sống hay đã nằm trong quan tài.

Đỗ Hà không biết Trưởng Tôn Vô Kỵ đang bán thuốc gì nhưng đối phương đã nói đến nước này thì hần cũng không thể không đáp lời, gật đầu nói:

- Phương pháp thứ hai, xác thực là tốt, đáng tiếc, Bệ Hạ đợi không được.

Trưởng Tôn Vô Kỵ nói:

- Không sai, cách thứ nhất, Bệ Hạ tuyệt đối sẽ không tiếp thu. Cách thứ hai, thời gian quá dài, Bệ Hạ cũng đợi không được. Tin tưởng hiện tại Bệ Hạ nhất định đang phiền não vì chuyện này, nếu như tiểu Đỗ đại nhân có thể nhổ đi cây gai nhọn này cho bệ hạ thì sẽ lại lập một đại công.

Đỗ Hà cười nói:

- Trưởng Tôn đại nhân quá đề cao ta, việc này cả Bệ Hạ cùng các đại thần vẫn suy nghĩ nhưng không có cách, ta có thể làm cái gì?

Trưởng Tôn Vô Kỵ lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Đỗ Hà nói:

- Cụ thể thế nào, lão phu không rõ ràng lắm nhưng có thể giúp đỡ người. Cái hộp này là lão phu được một tâm phúc nội ứng trong Thôi gia trộm từ trong mật thất. Nội ứng từng chính tai nghe được Thôi Trung Bình nói hộp gấm liên quan đến sinh tử tồn vong hai nhà Thôi, Vương. Sau khi ta lấy được phát hiện bên trong có một phong mật tín của Ngụy Vương, còn có một chút trái cây khô quất!

734. Chương 760 : Cùng Chung Nhận Thức

Đỗ Hà đưa tay nhận lấy, cảm thấy cái hộp rất nặng. Cái hộp chế tạo từ thép thuần hiểm thấy, dù dùng Bàn Long Kiếm cũng không thể cưỡng ép mở ra, rõ ràng dùng để đựng đồ trân quý. Bên cạnh hộp có dấu vết móc khóa đứt gãy, ổ khóa chẳng biết đi đâu, tùy thời có thể mở ra. Hắn mở ra thấy bên trên là một bức mật tín đã ngả vàng, bên dưới là một nửa hộp trái cây vỏ cứng, hình thù kỳ lạ.

Lúc này Trưởng Tôn Vô Kỵ mới lên tiếng:

- Lúc đầu lão phu cho rằng quả này là vật chí độc nên ngầm mời đại phu xem là gì, kết quả không ai biết. Lại ngoan tâm cho người ăn thử cũng không có phản ứng gì.

Đỗ Hà đem cái hộp đặt lên bàn, do dự một chút, cuối cùng vẫn lấy ra mật tín. Cái này có thể là cục diện mà Trưởng Tôn Vô Kỵ bố trí nhưng hắn vẫn tràn ngập hiếu kỳ.

Mật tín là Lý Thái ghi cho Thôi Trung Bình. Đỗ Hà tinh thông thư pháp còn Lý Thái cũng là nhân vật có tài văn chương nổi bật, tiêu chuẩn thư pháp rất cao, có phong cách của mình.

Đỗ Hà chỉ nhìn đã biết là chữ của Lý Thái, có phong cách đặc trưng, hắn không phải là giả tạo.

Trong thư cũng không có cái gì vạn phần cơ mật, chỉ nói là đã thương nghị xong chuyện. Lý Thái còn bảo Thôi Trung Bình mau chóng tìm được Huyết Giới quả. Về phần dùng Huyết Giới quả làm gì, trong thư không viết rõ.

Đỗ Hà bất động thanh sắc nhìn xem nhưng trong lòng nhắc lên ngấp trời sóng lớn. Hắn nhớ lại một việc cách đây đã nhiều năm. Lần đó hắn đi tới đất phong của Đỗ Như Hối chiêu mộ hộ vệ, trên đường gặp được Vũ Mị Nương, còn gặp thêm một đám người kỳ quái nên xảy ra một chuyện, cuối cùng còn liên quan đến Điện hạ cùng Trưởng Tôn Hoàng Hậu.

Lúc ấy bởi vì cũng không có bất cứ chứng cứ gì nên không thể nào thăm dò, việc này coi như lâm vào bế tắc.

Không thể tưởng được đã nhiều năm như vậy lại nổi lên.

Lúc trước hắn từng hoài nghi tới Lý Thái, bởi vì Lý Thái hiểm nghi lớn nhất. Trừ được Trưởng Tôn Hoàng Hậu, được lợi chỉ có Lý Thái, Lý Khác. Nhưng là Lý Khác cùng Lý Thái lại có chút bất đồng, Lý Thái rất được Lý Thế Dân sủng ái, lại đang ở Trường An. Vì cái gọi là làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật nên một khi Lý Thừa Càn ngã thì hắn với tư cách con thứ sẽ có khả năng lớn nhất để tiếp nhận vị trí thái tử. Chuyện này đối với Lý Khác mà nói là bất lợi rất lớn. Lý Thừa Càn chỉ là được Trưởng Tôn Hoàng Hậu còn Lý Thái lại được Lý Thế Dân yêu thích. Quyền quyết định hoàng trữ nằm trong tay Lý Thế Dân, nếu cho Lý Thái cơ hội này, cơ hội Lý Khác cực kỳ bé nhỏ. Trái lại, Lý Thừa Càn đấu với Lý Thái càng lợi hại, lưỡng bại câu thương, cơ hội Lý Khác ngược lại càng lớn. Cho nên Trưởng Tôn Hoàng Hậu có tồn tại hay không thì đối với Lý Khác cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Lý Thái không giống với lúc trước, bởi vì Đỗ Hà tồn tại, rất nhiều việc xấu của Lý Thừa Càn sớm vạch trần, trực tiếp làm cho Lý Thế Dân thất vọng, sớm đã có lòng thay trữ, chỉ vì ngại Trưởng Tôn Hoàng Hậu nên không hành động.

Trưởng Tôn Hoàng Hậu vừa chết, với tình huống năm đó thì việc thay trữ là phải làm. Chỗ lợi của Lý Thái vượt xa Lý Khác. Đương nhiên, Lý Khác cũng không phải không có khả năng này.

Một ngày Lý Thừa Càn còn là hoàng trữ Đại Đường, Lý Khác sẽ không có cơ hội. Lý Thừa Càn xuống đài, cho dù Lý Thái có lớn hơn Lý Khác nhưng Lý Khác cũng không phải không có cơ hội.

Bảo tọa để vương trên vạn người có ai không muốn ngồi, dù là chỉ có mấy may cơ hội, cũng sẽ có vô số người chen chúc tranh thủ, huống chi Lý Khác cũng là hoàng tử được Lý Thế Dân khen ngợi, có hi vọng trèo lên đỉnh.

Đỗ Hà lúc ấy không dám đoán chắc người giết đây, nhưng phong thư của Trưởng Tôn Vô Kỵ không thể nghi ngờ tuyên bố hung phạm.

Đỗ Hà bỏ thư vào bao rồi để lại vào hộp đây lại, bình thản:

- Ta đã xem qua nhưng không rõ. Đây chỉ là bức thư bình thường, có đáng để Trương Tôn đại nhân thận trọng như thế?

Hắn không tin tưởng một đầu hồ ly sẽ tự nhiên thành thật với một kẻ không tâm phúc.

Trương Tôn Vô Kỵ nói:

- Đây tuyệt đối không phải là phong thư bình thường, điểm này lão phu có thể dùng hết thấy Trương Tôn gia đảm bảo. Mười năm trước, lão phu phải tâm phúc tín nhiệm nhất lén vào Thôi gia, hấn hao tổn tám năm mới được Thôi gia tín nhiệm, một năm trước, hấn dùng tánh mạng của mình để lấy được cái hộp này nên không có lý do gì hoài nghi tầm quan trọng. Lão phu vẫn cảm thấy, trừ ra hai phương pháp vừa nói, muốn trả giá thật nhỏ, đánh vỡ lưng đoạn của môn phiệt thế gia vọng tộc nhất định phải có lực lượng mới xuất hiện. Cái hộp này chính là thứ đó. Hôm nay, lão phu đem nó cho tiểu Đỗ đại nhân, coi như lễ của Trương Tôn gia.

Đỗ Hà có chút tâm động, hấn biết Trương Tôn Vô Kỵ nói không sai, cái hộp này xác thực là cái bảo bối, chỉ là hấn khó có thể tưởng tượng, Trương Tôn Vô Kỵ lại đưa cho hấn lễ vật lớn như vậy. Lý Thế Dân vẫn luôn phiền lòng vì chuyện môn phiệt thế gia vọng tộc, nếu ai trong lúc mấu chốt này giúp hấn một tay thì sẽ lấy được chỗ tốt cực lớn.

Đỗ Hà cười nói:

- Theo như Trương Tôn đại nhân nói vậy thì đây là một công lao cực lớn, Trương Tôn đại nhân thật sự nguyện ý đem công lao này đưa cho ta?

- Nói thật là một trăm lần không muốn.

Trương Tôn Vô Kỵ cũng không giấu diếm:

- Lão phu đã từng nói qua, lão phu vốn thích tranh thắng, cho dù bị bức bách thế nào cũng không muốn chấp tay tặng người. Nhưng lão phu đã vô kế khả thi rồi. Nhắc tới cũng không sợ tiểu Đỗ đại nhân chê cười. Đã qua một năm, lão phu dùng hết hết thấy thủ đoạn, đọc qua hơn một ngàn hơn vạn bản cổ tịch, xâm nhập điều tra, vắt hết óc cũng không biết được bí mật ẩn tàng trong thư, cũng không biết Huyết Giới quả đến tột cùng là vật gì.

Đỗ Hà âm thầm gật đầu, Trương Tôn Vô Kỵ nói là thật, chỉ bằng phong thư này, thật không có bất luận tác dụng gì. Cho dù Trương Tôn Vô Kỵ lợi hại như thế nào cũng không có bản sự tiên tri nhưng phối hợp với thứ hấn lấy được năm đó thì có tác dụng lớn.

Trương Tôn Vô Kỵ tiếp tục nói:

- Hiện tại lão phu đã quyết định rời xa triều đình quay trở lại quê quán Lạc Dương, cái hộp ày với ta mà nói đã vô dụng, cần để lại cho người thích hợp. Ngụy Chính quá cứng nhắc, Phòng đại nhân, phụ thân người có đại trí tuệ, nhưng đối với một số chuyện tính toán nhỏ không bằng lão phu. Lão phu đã không thể hiểu thấu đáo, bọn họ cũng không được. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có tiểu Đỗ đại nhân thích hợp nhất, năng lực phán đoán của người tìm trong toàn bộ Đại Đường vương triều cũng tìm không ra người thứ hai.

Đỗ Hà vội hỏi:

- Trương Tôn đại nhân quá đề cao ta rồi.

Trương Tôn Vô Kỵ cường điệu nói:

- Lão phu nói rất đúng sự thật, năng lực này của tiểu Đỗ đại nhân đã sớm không phải là bí mật gì. Để cái hộp này lưu cho người, hi vọng người có thể bắt kẻ hiềm khích lúc trước đứng trút lên người của Trương Tôn gia.

Đỗ Hà không thể tưởng được Trương Tôn Vô Kỵ lại làm đến bước này, cũng bắt đầu kính nể người đã từng là “kình địch” này. Được Vũ Mị Nương chỉ điểm, hấn cũng biết phần nào tâm tư Trương Tôn Vô Kỵ.

Trương Tôn Vô Kỵ lúc này thật sự thất bại, bị Vũ Mị Nương âm thầm bố trí tử cục, Trương Tôn Vô Kỵ đã mất đi tín nhiệm của Lý Thế Dân, khó có thể xoay chuyển trời đất. Vì để cho Trương Tôn gia tộc không

bị liên lụy vì hấn mà quyết đoán lựa chọn từ quan. Hấn lo lắng nếu vẫn ở tại Trường An sẽ bị những người đắc tội trước kia tới tìm nên lựa chọn ly khai Trường An.

Trước lúc rời đi, Trưởng Tôn Vô Kỵ dùng cách này hóa giải ân oán, thân là gia chủ, hấn thật sự đã tận chức trách với Trưởng Tôn gia.

Nhưng có thật sự cần thiết phải làm đến bước này?

Đỗ Hà nhìn thật sâu Trưởng Tôn Vô Kỵ, trầm giọng nói:

- Hành vi của Trưởng Tôn đại nhân hôm nay chỉ vì vậy sao? Ta không tin.

Trưởng Tôn Vô Kỵ chấn động, cặp mắt cơ trí nhìn Đỗ Hà, minh bạch ý tứ của hấn, đột nhiên cười lên ha hả:

- Tốt, tốt, không thể tưởng được trên đời còn có một người có thể minh bạch Trưởng Tôn Vô Kỵ ta. Cả đời này đáng giá.

Trưởng Tôn Vô Kỵ không phải là một người tốt, hấn vì Trưởng Tôn gia, vì danh vọng đã làm đầy rẫy chuyện xấu. Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ là hấn trung tâm với Đại Đường, đối với Lý Thế Dân. Cũng là bởi vì như thế, lúc trước Trưởng Tôn Thuận Đức chỉ cần nói dùng lợi ích Đại Đường làm đại giá để diệt Đỗ Hà thì phản ứng của hấn mới quá khích như vậy, trực tiếp dẫn đến bị kịch hiện tại.

Trưởng Tôn Vô Kỵ phải đi nhưng hấn biết trong tay mình nắm vật chứng mấu chốt có thể đánh ngã môn phiệt thế gia. Xuất phát từ trung tâm đối với Đại Đường, hấn lựa chọn đem vật chứng cho Đỗ Hà, người hấn vẫn coi là địch nhân.

Hấn biết nếu như người nào trong Đại Đường đủ sức cởi bỏ bí mật này thì nhất định là Đỗ Hà.

Đỗ Hà không thích Trưởng Tôn Vô Kỵ, thậm chí có thể nói là chán ghét nhưng hấn chưa bao giờ lòng trung tâm của đối phương với Đại Đường, không do dự cầm cái hộp lên, nói:

- Trưởng Tôn đại nhân yên tâm, Đỗ Hà ta sẽ đem hết khả năng đem ra đáp án, không cầu công lao, chỉ vì Đại Đường có thể bỏ được một ảnh hưởng xấu về chính trị.

Trưởng Tôn Vô Kỵ cười nói:

- Ta tin tưởng.....

Đỗ Hà cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ hoà giải sao?

Không, mâu thuẫn ân oán giữa bọn họ là không thể nào hoà giải.

Tư tưởng của bọn họ đối lập nhau, chỉ có thể trở thành đối thủ. Dù Trưởng Tôn Vô Kỵ thất bại, đã đi ra triều đình, bọn họ cũng không có khả năng trở thành bằng hữu.

Chỉ có một điểm bọn họ là giống nhau : Tình yêu với Đại Đường, đều hi vọng Đại Đường có thể đi xa hơn. Vì điểm này mà họ có chung nhận thức.

Đỗ Hà mang theo cái hộp ra khỏi Triệu quốc công phủ, nhìn ánh chiều tà phía tây, lại nhìn Triệu quốc công phủ đã mất đi phong quang, sải bước mạnh mẽ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ như ánh chiều tà còn hấn ngược lại như mặt trời mới mọc!

735. Chương 761 : Đệ Nhất Thế Gia

Đỗ Hà về tới phủ đệ liền đi thẳng vào phòng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là không thể tin nhưng không có nghĩa là hấn không có một câu thật lòng.

Nếu như không trải qua chuyện năm xưa thì hôm nay Đỗ Hà không thể tin nhưng đã có kiểm chứng nên đủ để chứng minh Trưởng Tôn Vô Kỵ nói là sự thật.

Trưởng Tôn Vô Kỵ ngoại trừ vì Trưởng Tôn gia mà có lòng hòa giải với mình còn vì tâm tư giải quyết chướng ngại cuối cùng của Đại Đường.

Đỗ Hà vẫn tin tưởng Trưởng Tôn Vô Kỵ trung tâm với Đường triều.

Bất quá cho dù có cái hộp nơi tay, lại có căn cứ trước kia nhưng vẫn thiếu chứng cứ quan trọng nhất.

Tuy theo tình huống trước mắt thì đã đầy đủ hết thấy chứng cứ nhưng trên thực tế cũng chỉ là lời của Đỗ Hà.

Đỗ Hà năm đó biết được một điện hạ nào đó muốn mưu hại Trưởng Tôn Hoàng Hậu là bởi vì suy đoán, bây giờ phong thư của Lý Thái cũng chưa chứng minh được điều gì, liên quan duy nhất chỉ là Huyết Giới quả.

Đỗ Hà ngoài ý muốn lấy được mật tín cùng với mật tín của Trưởng Tôn Vô Kỵ đưa, kết nối cả hai có được một kết luận: Lý Thái vì ngôi vị hoàng trữ đã âm thầm cùng Thôi gia mưu đồ bí mật, mua Huyết Giới quả độc hại Trưởng Tôn Hoàng Hậu để Lý Thừa Càn mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Loại suy luận này là hợp tình hợp lý nhưng có một điều kiện tiên quyết: Huyết Giới quả có thể là độc được trí mạng.

Nếu như Huyết Giới quả là vật chí độc, Lý Thái dù trăm miệng cũng khó giải thích. Nhưng mấu chốt của vấn đề ở chỗ Huyết Giới quả không chứa bất kỳ độc tố nào.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dám nói ra điểm này chứng tỏ hắn không chỉ một lần thí nghiệm.

Sự thật chứng minh Huyết Giới quả vô hại với nhân thể, Lý Thái là một người thông minh tuyệt đỉnh, tin tưởng hắn sẽ không ngốc đến mức dùng trái cây không có độc tố để mưu hại một người.

Vì lý do đó, Huyết Giới quả khiến cho việc kết nối hai bức mật thư có sơ hở cực lớn.

Ngay cả chứng cứ cũng tồn tại sơ hở cực lớn, làm sao có thể đủ chứng minh Lý Thái cố tình mưu hại Trưởng Tôn Hoàng Hậu?

Đỗ Hà trầm tư hồi lâu, lại một lần nữa mở hộp lấy ra một quả Huyết Giới.

Muốn giải khai hết thấy bí ẩn, Huyết Giới quả là mấu chốt duy nhất. Chỉ cần chứng minh Huyết Giới quả có thể hại chết Trưởng Tôn Hoàng Hậu vậy thì hai phong mật thư đủ để kết tội Lý Thái cùng Thôi gia mưu đồ bí mật sát hại hoàng hậu.

Tội danh này không không thua gì mưu hại vua của một nước, đến lúc đó, với tình cảm của Lý Thế Dân đối với Trưởng Tôn Hoàng Hậu, dù hắn không có tâm động thủ với môn phiệt thế gia cũng sẽ đem đám xấu xa này chém tận giết tuyệt, huống chi hắn vốn có tâm hạ sát thủ, càng được đúng lý không buông tha người rồi.

- Vấn đề ngay tại ở thế nào, có thể chứng minh điểm này.....

Đỗ Hà gãi đầu, trầm nói:

- Cũng không thể đem Huyết Giới quả cho Hoàng hậu nường nường ăn để nhìn phản ứng của người rồi kết luận a.

Cách nghĩ ngu xuẩn này cũng chỉ lóe lên trong đầu hắn, cho dù cho gan hắn lớn như trời cũng không dám thử.

Tuy nói độc được không phân biệt ai, người khác ăn không có độc, Trưởng Tôn Hoàng Hậu ăn vào cũng sẽ không sao nhưng dù sao không thể lấy an nguy của quốc mẫu ra đùa.

Vậy làm như thế nào?

Đỗ Hà trong lúc nhất thời cũng vô kế khả thi.

Hắn muốn tìm một quyển sách ghi chép về Huyết Giới quả để xem nhưng vừa nghĩ đến đã bỏ qua.

Trưởng Tôn Vô Kỵ là nhân vật bậc nào, hắn dùng một năm vẫn không tra ra Huyết Giới quả là thứ gì, Đỗ Hà làm sao có thể tìm được.

Đây cũng không phải Đỗ Hà tự nhận không bằng Trưởng Tôn Vô Kỵ, mà là đồng dạng về tài nguyên.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đi tìm không có, hẳn có may mắn gì có thể tìm được?

Đỗ Hà nghĩ đến thì trong lòng khê động, trong thư phòng của hắn có một bản sách mà Trưởng Tôn Vô Kỵ không có.

Miêu Cương vạn độc thư!

Đỗ Hà cầm Miêu Cương vạn độc thư gỡ ra, chăm chú nghiên cứu mấy lượt nhưng kết quả vẫn không thấy gì.

Hắn phiền muộn đi đi lại lại, chứng cứ chính xác nhất bày ở trước mặt nhưng hắn lại vô kế khả thi.

Chưa qua thời gian uống cạn một chén trà, Đỗ Hà lại lần nữa ngồi xuống lấy lại tỉnh táo.

Hắn chỉnh lại mạch suy nghĩ, tách ra từng việc nhỏ.

Trưởng Tôn Vô Kỵ dùng hết hết thấy biện pháp vẫn không tra được, vậy không thể đi theo mạch suy nghĩ này, phải bắt đầu tìm ở những chỗ khác.

- Đây là chỗ Trưởng Tôn Vô Kỵ chưa tra đến?

Đỗ Hà theo mạch suy nghĩ này, trong lòng khê động nghĩ tới một nghi vấn: Trưởng Tôn Vô Kỵ không biết Huyết Giới quả là vật gì, rất nhiều đại phu y thuật cao minh cũng không biết, ngàn vạn bản cổ tịch cũng không có ghi lại, vậy Thôi gia sao biết được Huyết Giới quả có thể hạ độc chết Trưởng Tôn Hoàng Hậu hay sao? Thôi gia là Thư Hương thế gia, không phải võ lâm thế gia, hiểu biết của bọn họ với được vật không lý gì vượt qua các danh y, trừ phi.....

Nghĩ đến đây, Đỗ Hà hưng phấn kêu lên:

- Trừ phi trong phủ bọn họ có bản ghi chép.

Đỗ Hà suy nghĩ đến đặc điểm lớn nhất của thế gia vọng tộc là đã phát triển hơn một ngàn năm, sách vở tổ tiên để lại tuy chưa chắc vượt qua thư khố vương triều nhưng độ trân quý tin tưởng ngay cả thư khố vương triều còn kém.

Chứng cứ chắc chắn có giấu ở trong thư khố Thôi gia.

Nghĩ tới đây, Đỗ Hà trầm kêu:

- Không ổn.

Thôi Trung Bình dè dặt đàn trong năm thế gia, hắn làm người cẩn thận, không lưu sơ hở. Sở dĩ lưu lại cái hộp này cũng để uy hiếp Lý Thái, giữa Lý Thái qua cầu rút ván. Nếu quả thật có này bốn ghi lại Huyết Giới quả vậy thì với tính cách của hắn, dù trân quý thế nào cũng không để lại.

- Bất kể như thế nào cũng phải tới Thôi gia để xem, chỉ hy vọng Thôi Trung Bình là người yêu sách, không nỡ hủy sách cổ trong tay.

Đỗ Hà trầm nghĩ rồi lập tức vào cung hướng Lý Thế Dân xin nghỉ phép.

Lý do cũng đơn giản, qua một năm nam chinh đã kiệt sức, hàng đêm khó ngủ, muốn nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng.

Lý Thế Dân cũng không muốn coi Đỗ Hà như trâu nên cũng đồng ý.

Đỗ Hà đầu tiên dùng ba ngày ở với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương, ngày thứ tư mới khởi hành tới Thôi gia.

Thanh Hà.

Vùng đất trung tâm của Thôi gia.

Tại đây bởi vì có đệ nhất thiên hạ thế gia nên người đọc sách lui tới rất nhiều. Bọn họ đều có hi vọng được Thôi gia chọn trúng làm rể, có thể báii nhập làm môn hạ Thôi gia để thăng chức rất nhanh, còn có cả người đến giao lưu kiến thức.

Đỗ Hà nhìn Thanh Hà náo nhiệt, nhìn những kẻ sĩ nườm nượp tới Thôi thị, càng thêm khẳng định nhiệm vụ của mình.

Vị trí cực cao của môn phiệt thế gia trong lòng kẻ sĩ xác thực là một khối u ác tính, không thể coi như không quan trọng.

Đỗ Hà đi vào một khách điểm của Thanh Hà, cải trang thành một kẻ đọc sách bình thường, quan sát ghi nhớ địa hình chung quanh Thôi gia.

Cùng ngày trong đêm, hắc tiềm nhập Thôi phủ.

Các nơi trong Thôi phủ đều được đèn lồng chiếu sáng, cơ hồ nhìn thấy từng góc hẻo lánh.

Đưa mắt nhìn quanh, Đỗ Hà phát hiện Thôi phủ chiếm diện tích rộng lớn, không thua phủ vương hầu bình thường. Tuy không xa hoa như vương phủ nhưng mỗi nơi đều có dấu vết lịch sử.

Gia đình đi lại tuần xét khắp nơi trong phủ, mỗi người đều cầm đèn chiếu sáng, kẻ cấp bình thường quả thật không có cách nào lén vào.

Nghĩ đến cũng đúng, Thôi phủ tồn tại qua ngàn năm. Tuy mỗi đời đều có xây dựng hay sửa sang nhưng còn có rất nhiều đồ cổ còn sót lại, tùy tiện một cái bình hoa bài trí đều có giá trị liên thành, phòng ngự sâm nghiêm cũng không lạ.

Bất quá Đỗ Hà cũng không phải kẻ trộm bình thường, thủ vệ nghiêm mật gấp 10 lần thì hắc cũng có tin tưởng dễ dàng vượt qua.

Đỗ Hà cũng không biết thư phòng Thôi gia ở đâu, chỉ có thể tránh đi lớp lớp vòng vây, lặng lẽ đi tới chỗ cao nhất của Thôi phủ, đứng trên mái hiên nhìn ra xa bốn hướng: Cổ nhân kiến tạo phòng ốc đều rất có nghiên cứu. Ví dụ như hướng chủ đều quay về hướng đông. Về phần tàng thư các, không thể thiếu mấy điểm chủ chốt: Cách xa vật dễ cháy, gần nguồn nước, hướng mặt trời khô ráo, còn có sân để thích hợp phơi nắng.

Chỉ cần chỗ nào phù hợp với những đặc điểm này thì chính là tàng thư các rồi.

- Ở đằng kia.

Đỗ Hà sáng mắt, thấy được một chỗ lý tưởng. Gần chỗ Thôi phủ có một tòa lầu biệt lập, bên trong tối đen liên lên tới gần.

Quả nhiên, tới gần thì thấy trên tám biển phía trước có hai chữ Thư phòng.

Đỗ Hà khẽ dằng lại, đếm cửa sổ thư phòng rồi lui trở về.

Trong thư trai tối đen, muốn tìm sách cần phải đốt đèn nhưng nếu làm vậy thì khó có thể cam đoan ánh sáng không lọt ra ngoài, khiến người phát giác, đánh rần động cỏ.

Đỗ Hà tiềm nhập vào một hiệu thuộc da, lấy đi sáu tấm da lớn, để lại một khối bạc vụn tại một chỗ để thấy coi như là mình mua.

Hắn lại dùng cách đó “mua” lấy mực, bôi lên mấy tấm da, sau khi xác định không lọt sáng mới quay lại tiềm nhập Thôi phủ.

Hắn tiến vào thư phòng, dùng da dán lên sáu cửa sổ, sau đó mới đốt đèn lên.

Phạm vi của tàng thư quán Thôi phủ không hề thua kém thư khố của Hoàng Văn quán.

Hoàng Văn quán tuy rộng hơn nhưng Thôi phủ lại hơn ở sự trân quý, rất nhiều sách cổ độc bản đáng ra không còn tồn tại nhưng lại tìm thấy trong thư trai.

- Ngô Tử bình pháp.

Đỗ Hà nuốt một ngụm nước bọt, Ngô Tử bình pháp là kiệt tác của binh thần Ngô Khởi, là binh thư duy nhất có thể so với Tôn Tử bình pháp. Bởi vì đủ các loại nguyên nhân nên hiện giờ truyền lưu chỉ còn sáu thiên Đồ Quốc, Liễu Dịch, Trì Bình, Luận Tướng, Ứng Biến, Lệ Sĩ, còn hai mươi bốn thiên sớm đã biến mất. Không ngờ Ngô Tử bình pháp ở chỗ Thôi gia có tới mười tám thiên, nhiều hơn chỗ Lý Thế Dân mười hai thiên.

Đã có tiền lệ Ngô Tử bình pháp, Đỗ Hà càng thêm khẳng định phán đoán của mình!

736. Chương 762 : Hơi Có Thu Hoạch

Một tuần kế tiếp, Đỗ Hà mỗi đêm đều lên vào thư phòng Thôi gia tìm đọc những bản sách cổ.

Đối với Đỗ Hà, thư phòng Thôi gia là một bảo khố cực lớn. Tại đây hắn phát hiện đủ loại các sách cổ độ bản, thậm chí cả các loại sách của Chư Tử Bách gia của Tần triều trước kia đã sớm thất truyền mấy trăm năm còn có. Trong đó không thiếu đủ loại binh pháp đã coi như thất truyền khiến Đỗ Hà phải nỗ lực mới có thể tập trung tìm kiếm ghi chép về Huyết Giới quả.

Người cổ đại chú ý về thứ tự hơn người đời sau rất nhiều. Họ lại càng thêm yêu quý sách vở, sắp đặt rất cẩn thận. Các thư tịch đủ kiểu loại được phân theo từng loại lớn, có màu đánh dấu cẩn thận. Ở mỗi giá sách đều có một thống kê, thậm chí mỗi một tầng đều có tờ thiếp nhỏ ghi lại tên sách, tên tác giả.

Trong thư trai như vậy, khó có thể tìm sai một quyển sách nên Đỗ Hà rất thuận tiện.

Tuy nhiên như vậy vẫn còn rất phiền toái. Cổ nhân vốn yêu thích thu thập sách cổ, dù không dùng đến cũng cho là bảo vật để truyền lưu hậu thế. Bởi vậy, thư phòng Thôi gia tuy có hơn nửa là thư tịch Nho gia nhưng tạp thư cũng nhiều đến mức không thể xem hết.

Sách y mà Đỗ Hà tra cứu có tới sáu giá sách, số lượng lên tới mấy trăm bản đủ kiểu loại, chồng lên có thể đầy mấy xe ngựa.

Đỗ Hà từ lúc tiến vào thư phòng đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy số lượng vẫn không nhin được chấn động. Bất quá Đỗ Hà sớm đã có chuẩn bị, trước khi vào đây hắn đã chép lại toàn bộ tên sách y thuật trong Hoàng Văn quán. Những sách này, chắc hẳn Trưởng Tôn Vô Kỵ đã đọc qua, không cần lãng phí thời gian đọc lại.

Tính hắn vốn kiên trì, lần lượt đọc qua hết trăm quyển còn lại. Để tiết kiệm thời gian, mỗi quyển đều đọc hết sức cẩn thận để tránh đến cuối cùng phải xem lại từ đầu.

Nhưng trong hơn trăm quyển sách muốn tìm được ghi chép về Huyết Giới quả thực không phải chuyện dễ.

Đỗ Hà không thể đem sách ra bên ngoài, chỉ có thể hành động vào ban đêm.

Để có thể đánh vỡ sự lũng đoạn của năm thế gia, Đỗ Hà không tiếc trả giá. Trong suốt năm ngày, hắn đọc đến hoa mắt, trong đầu đầy những dược liệu thảo dược lẫn phương pháp trị liệu những nghi nan tạp chứng.

Vào đêm nay, Đỗ Hà rất bức bối khép lại quyển sách cuối cùng.

Không có.

- Chẳng lẽ là ta xem nhầm?

Đỗ Hà nói thầm rồi lập tức lắc đầu. Vì sự khả năng này nên mỗi quyển hắn đều xem hết sức cẩn thận, tuy thế vẫn không tìm thấy, có thể là Thôi Trung Bình dấu chỗ khác, cũng có thể đã hủy đi.

Nếu như vậy thì quả thực phiền toái.

Trong một đại phủ to lớn như vậy, tìm một vật không biết tồn tại hay không, dù là để hắn tìm thoải mái cũng như tìm kim trong bể, huống chi là tìm lên lút.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy bỏ cuộc?

Đỗ Hà buồn rầu gãi gãi đầu, vào lúc hắn còn mông lung thì trong đầu hiện lên câu nói của Trưởng Tôn Vô Kỵ:

- Cái hộp này là do một tâm phúc nội ứng trộm được từ trong mật thất của Thôi gia, nội ứng từng chính tai nghe được Thôi Trung Bình nói hộp gấm liên quan đến sinh tử tồn vong của hai nhà Thôi, Vương.

Đỗ Hà khẽ động, thầm nghĩ: Kỳ quái, theo như nội dung trong thư có thể thấy được, hết thấy mưu đồ bí mật do Lý Thái, Thôi gia là chủ đạo, Vương gia đến xem nào nhiệt gì?

- Không đúng, ở trong đó tất có vấn đề. Đỗ Hà nhắm mắt trầm tư, năm thế gia tuy nói là đồng khí liên chi, nhưng trong đó cũng tồn tại ganh đua.

Có ai không muốn làm đệ nhất thế gia, ai lại nguyện ý đứng sau?

Thôi Trung Bình ra sức vì Lý Thái chẳng phải vì sau này Lý Thái có thể lên ngôi sẽ trợ giúp Thôi gia, cần gì kéo thêm Vương gia để cho Vương gia cũng một chén canh? Huống chi mưu đồ bí mật bức này, sơ sẩy là chém đầu chín họ, thêm một người là thêm một phần nguy hiểm. Với tư cách người đứng đầu Thôi gia, Thôi Trung Bình há lại sẽ không khôn ngoan như thế?

Trừ phi?

- Trừ phi..... Thôi Trung Bình tất yếu phải liên thủ với Vương gia. Như vậy bí mật 'Huyết Giới quả' chắc phải ở nhà Vương gia mà không phải Thôi gia.

Đỗ Hà buông lỏng tay, đang định rời khỏi thì đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng bước chân rất nhỏ dồn dập. Hắn nhanh chóng dập tắt đèn, thi triển khinh công, lột mấy miếng da cản ánh sáng, nấp vào góc khuất nhất của thư phòng, cũng là sau chỗ giá để sách y thuật.

Hắn cho rằng dù là người Thôi gia đến thư phòng lấy sách sẽ tìm sách về Nho gia, sách y thuật chỉ để bài trí, không ai tìm đến đây.

Nhưng hết thấy không như mong muốn, bên tai Đỗ Hà vang lên tiếng bước chân càng ngày càng gần, ánh đèn yếu ớt ngày càng sáng, đúng là đang đi thẳng tới bên này.

Đỗ Hà không ngừng kêu khổ, nghìn tính vạn tính, vậy mà tính toán sai điểm này, hiện tại hắn ôm trên tay sáu tấm da lớn, muốn rời khỏi cũng không được, chỉ biết thầm niệm A di đà phật, hi vọng người kia không xem đến tầng này, nếu không chỉ có thể ra tay rồi.

- Đại ca, người giúp ta tìm bản y thuật trân quý đó để đệ tham khảo một chút.

Một giọng trẻ trung vang lên, hắn đoán chừng đối phương nhiều nhất chỉ khoảng mười bảy.

Người được gọi là đại ca có chút bất đắc dĩ nói:

- Kiệt đệ, đại ca đối với y thuật thật sự dốt đặc cán mai, sao có thể tìm được.

Trong đầu Đỗ Hà hiện ra tên của hai người, Thôi Anh, Thôi Kiệt, bọn họ là con trai của Thôi Trung Bình. Thôi Anh là con trai trưởng hai mươi lăm tuổi, Thôi Kiệt là con thứ ba mười sáu tuổi, đều là nhân tài mới xuất hiện của Thôi gia.

- Đâu nào.

Thôi Kiệt cầu khẩn:

- Đại ca giúp đệ đi, coi như tiểu đệ cầu người á. Năm đó chẳng phải người lấy sách y thuật làm lễ vật cho nhạc phụ để hắn gả đại tẩu cho người. Vương gia sách gì không có, đại ca có thể chọn trúng đủ thấy nhãn lực hơn người. Tiểu đệ hiện tại không phải Vương gia tứ nữ không cưới, cũng đã mười sáu rồi, tuổi đó đại ca đã có hài tử, người thực nhãn tâm nhìn xem tiểu đệ tương tự thành bệnh sao, cầu người rồi.

- Vậy thì quyển này đi.

Thôi Anh đi tới ô sách trước Đỗ Hà một ô, chọn lấy một quyển.

Thôi Kiệt bất mãn nói:

- Cho dù không liên quan chung thân hạnh phúc của đại ca thì đại ca cũng đừng lừa gạt như vậy.

- Sao mà lừa gạt, đại ca ngươi tuy thật sự đối với y thuật dốt đặc cán mai nhưng cũng không phải không biết hàng. Năm đó quyền ta lấy cho nhạc phụ là Biển Thước thần thư, hiện giờ trên tay ngươi là Hoa Đà thanh nang thư y, đều là những kiệt tác của thần y lưu danh thiên cổ?

Thanh nang thư y theo lẽ thường sớm đã thất truyền, nhưng sự thật cũng không phải là như thế. Năm đó Hoa Đà bị Tào Tháo bắt, trước khi chết đem Thanh nang thư y cho ngục tốt. Ngục tốt sợ vạ lây không dám nhận, Hoa Đà nản lòng thoái chí, định đem kiệt tác của mình thiêu hủy.

Vừa may tổ tiên Thôi gia là Thôi Diễm năm đó thụ qua ân cứu mạng của Hoa Đà nên vào ngục gặp mặt lần cuối.

Được ân nhân thỉnh cầu, Thôi Diễm không nỡ cự tuyệt, cũng không đành lòng để kiệt tác thiên cổ [Thanh Nang Kinh] hủy hoại chỉ trong chốc lát, cũng liền nhận lấy.

Cho nên đồn đại về [Thanh Nang Kinh] bị hủy thực ra là sai lầm. Thôi Diễm đem [Thanh Nang Kinh] giấu trong nhà, định chờ cho sau khi Tào Tháo qua đời, chuyện nhặt đi sẽ nghĩ cách lưu truyền [Thanh Nang Kinh], nhưng không ngờ họa phúc chỉ trong sớm tối. Tào Tháo hỉ nộ vô thường, bởi vì một chút chuyện nhỏ khiến Thôi Diễm gặp rắc rối.

[Thanh Nang Kinh] vốn là bảo vật đệ nhất của thủ thuật ngoại khoa, cũng là một thứ trang sức để Thôi gia.

Nguyên nhân trong đó, người ngoài tự nhiên không thể biết, Đỗ Hà lúc trước nhìn thấy bản [Thanh Nang Kinh] cũng lại càng hoảng sợ, thầm quyết định sau khi đánh ngã năm thế gia thì chuyện đầu tiên là phải lệnh niêm phong thư khố của năm thế gia, đem những sách cổ của tiền nhân công bố cho hậu thế. Trí tuệ của tiền nhân phải để tạo phúc một phương chứ không phải là một thứ xa xỉ.

Cổ nhân Trung Quốc cổ có bao nhiêu kiến thức kỳ diệu nổi danh thế giới, chỉ vì tư tưởng hẹp hòi mà không phát triển được.

Thôi Kiệt lúc này mới đại hỉ cười nói:

- Nói có lý, để ta đem [Thanh Nang Kinh] tặng nhạc phụ tương lai.

- Đúng rồi.

Thôi Anh lúc này nói:

- Nếu để cho phụ thân phát hiện, ngươi cũng đừng bảo là ta. Hồi bốn năm trước, phụ thân phát hiện ta đem [Biển Thước thần thư] tặng đi thì hung hăng giáo huấn ta một trận. Đại ca cũng không muốn chịu tội rồi.

Thôi Kiệt cười hì hì nói:

- Yên tâm, chỉ cần có thể đón mỹ nhân vào cửa thì mắng chửi có là gì? Đi thôi, đừng làm cho phụ thân phát hiện, dù thế nào cũng phải đem [Thanh Nang Kinh] ra ngoài.

Theo tiếng bước chân càng chạy càng xa, Đỗ Hà như có điều suy nghĩ bước ra.

Đỗ Hà có thể bách chiến bách thắng có liên quan rất lớn tới tính cẩn thận của hắn. Hắn tôn sùng nhất là câu biết mình biết người, trăm trận trăm thắng của Tôn Tử, vì thế luôn coi Đạp Nguyệt Lưu Hương là chí bảo.

Từ lúc chuẩn bị ra tay với năm thế gia thì Đỗ Hà đã điều động Đạp Nguyệt Lưu Hương bắt đầu dò xét tình báo năm thế gia.

Hắn biết rõ Thôi Anh năm nay hai mươi lăm tuổi, lúc kết hôn vừa vặn mười lăm tuổi.

Nói cách khác, Thôi Anh trước khi mười lăm tuổi đã đem [Biển Thước thần thư] đưa cho gia chủ Vương Gia là Vương Giai yêu thích y thuật nhưng Thôi Trung Bình vào bốn năm trước mới răn dạy Thôi Anh.

Xấu chuỗi quan hệ có thể thấy nếu như Thôi Trung Bình rất để ý [Biển Thước thần thư] thì không có khả năng cách nhiều năm mới phát hiện, nhưng nếu không để ý [Biển Thước thần thư] thì cần gì vì điểm này mà răn dạy đứa con trai trưởng xuất sắc nhất trong nhà?

Giải thích duy nhất là Thôi Trung Bình vào bốn năm trước cần dùng đến [Biển Thước thần thư] mà Thôi Anh vì đem [Biển Thước thần thư] đưa cho Vương gia nên làm hư chuyện.

Đỗ Hà lấy được mật thư cũng là bốn năm trước, liên hệ với [Biển Thước thần thư] của Vương gia lập tức có đáp án.

[Biển Thước thần thư] chính là thứ Đỗ Hà muốn tìm, đúng như hần nghĩ, quyển sách này đang ở tại Vương gia.

737. Chương 763 : Thái Nguyên Vương Thị

Vất vả tại Thôi gia mấy ngày, cuối cùng đã có chút thu hoạch.

Hôm sau Đỗ Hà lặng lẽ rời khỏi Thanh Hà, tiến về vùng đất phát tích của Đại Đường - Thái Nguyên thành. Cổ nhân từ trước đến nay mê tín, mặc dù địa vị có cao, tầm mắt mở rộng cũng không ngoại lệ. Bởi vậy bất luận Lý Uyên hay Lý Thế Dân đều đặc biệt coi trọng vùng đất này.

Tất cả thành trì của Đường triều lấy Trường An, Lạc Dương cầm đầu, tiếp theo là Thái Nguyên.

Với tư cách đô thành thứ ba của Đại Đường, nơi này có phong vị khác với Trường An, Lạc Dương.

Thái Nguyên nằm ở phương bắc, gần như tái ngoại, người tới lui ngoại trừ thương khách nơi khác, còn lại phần lớn đều là dũng sĩ phương bắc, thân hình cao tới khôi ngô, phong khí hoàn toàn bất đồng.

Vương gia ở trong thành Thái Nguyên, so với Thanh Hà là đất thư hương thì Thái Nguyên Vương gia có vài phần cương cường hơn. Con cháu Vương gia dù dùng văn học làm chủ nhưng vì phong khí nên cũng không phản đối tộc nhân tập võ. Cũng bởi vì như thế, nhân vật nổi danh trong lịch sử của Vương gia phần lớn đều là tu văn tập võ, hào khí vân thiên, trong đó nổi danh nhất là biên tái thi nhân Vương Hàn, Vương Xương Linh.

Vương Hàn có [Lương Châu tử], Vương Xương Linh có [Xuất tặc], một câu "Túy ngoại sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi!" hay "Đã sử Long thành phi tương tại, bất giáo hồ mã độ Âm sơn" có khí phách tung hoành cổ kim.

Nhưng so với Thôi gia, Vương gia tổng thể vẫn lộ ra chút kém hơn. Cho dù với tư cách gia tộc lớn nhất Thái Nguyên, người tới trước cửa Vương gia nườm nượp nhưng vẫn có chút chênh lệch. Cũng như đời sau cha mẹ mong muốn đưa con vào trường đại học nổi danh thì cổ nhân khi bá tử cũng theo danh tiếng của đệ nhất thế gia.

- Khó trách này Thôi Trung Bình vì bảo trụ đệ nhất thế gia, cam nguyện chịu phong hiểm như vậy.

Đỗ Hà vẫn giả bộ là một học sinh, tìm một khách điểm ở Thái Nguyên.

Lần này vì đã có mục tiêu nên Đỗ Hà làm việc thuận tiện rất nhiều, không bay nhặng như con ruồi chung quanh.

Hần tập trung vào [Biển Thước thần thư], có lẽ là bởi vì người phương bắc dũng mãnh hơn nên phòng vệ của Vương gia càng nghiêm ngặt hơn với Thôi gia, bất quá với Đỗ Hà thì vẫn chưa đủ.

Hần đứng trên nóc nhà, theo phương pháp cũ, qua thời gian chưa uống cạn chén trà đã có thể định vị mấy thư phòng lầu các, thuận lợi ẩn vào thư phòng.

Thư phòng Vương gia cũng hơi kém hơn Thôi gia. Tổ tiên Vương gia có không ít danh nhân, thời Tồn có Vương Tiễn, Đông Tấn Vương Đạo, còn có Thư Thánh Vương Hi Chi nhưng vẫn không thể đánh đồng với thế gia Tể tướng như Thôi gia. Từ Hán triều đến nay, Thôi gia xuất hiện qua hơn năm mươi vị Tể tướng.

Đỗ Hà trực tiếp tìm qua mấy giá sách chưa sách y thuật, tìm một hồi đến giá bên phải thứ ba đã tìm được [Biển Thước thần thư].

[Biển Thước thần thư] là hai cuốn trúc giản cổ xưa nằm yên trên giá. Khí tức xa xưa khiến Đỗ Hà run lên, vội vàng thò tay cầm lên một quyển để đọc.

Đỗ Hà cũng không biết [Biển Thước thần thư] có phải là do danh y Biển Thước viết hay không nhưng chữ trong thẻ tre quả thực là kiểu chữ đại triện.

Đại triện là kiểu chữ thống nhất thời Tây Chu, bởi vì Chu triều uy tín càng ngày càng thấp, cho nên các quốc gia phân chia, dần dà chữ viết cũng biến hóa nhưng vẫn có chung nguồn gốc. Đỗ Hà trước khi tới thời đại này từng tiếp xúc qua không ít sách cổ nên cũng học qua chữ triện cổ, có thể đọc được [Biển Thước thần thư].

Đọc từ đầu đến cuối vẫn không thấy ghi chép về Huyết Giới quả, hẳn hẳn nặn lấy ra một cuốn khác, kết quả vẫn không có.

Đỗ Hà đem [Biển Thước thần thư] trả lại chỗ cũ, thấp giọng nói:

- Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ ngay từ đầu là ta sai? Ghi chép về Huyết Giới quả căn bản không ở trong [Biển Thước thần thư]?

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt của hắn nhìn vào chỗ giá sách thấy có ghi: [Biển Thước thần thư] là kiệt tác của thần y Biển Thước thời Xuân Thu, chia làm ba thiên thượng, trung, hạ.

Thiên Thượng là thuật hồi sinh, Thiên Trung là về dược vật còn Thiên Hạ là nghi nan tạp chứng.

Đỗ Hà khẽ giật mình, lập tức tỉnh ngộ, hắn mới chỉ xem qua thiên Thượng và Hạ, thiên Trung không biết ở đâu, vừa khéo trong đó có ghi chép về dược vật, chắc hẳn ghi chép về Huyết Giới quả ngay tại trong đó, vì quan hệ trọng đại nên dấu đi chỗ khác.

Đỗ Hà lo lắng nhất chính là loại tình huống này, Vương gia lớn như vậy, giấu một cuốn sách thật sự quá dễ dàng, hắn muốn tìm không khác mò kim đáy biển.

- Có biện pháp nào để tự Vương Cổ lấy sách ra?

Trong đầu Đỗ Hà đột nhiên nảy ra ý nghĩ này. Trong ba sáu kế có kế gọi là đánh rắn động cỏ, lợi dụng đối phương có tật giật mình để tự bộc lộ.

- Không được Vương Cổ đa mưu túc trí, quyết không là loại lương thiện, đánh rắn động cỏ sẽ khiến hắn phá hủy thiên Trung trong [Biển Thước thần thư], được không đủ bù mất, đây là hạ sách, chỉ có thể dùng khi bất đắc dĩ.

- Có cách nào nữa không?

Đỗ Hà nhất thời không nghĩ ra nên rút lui khỏi Vương gia. Lúc này trời đã rạng sáng, Đỗ Hà mở cửa sổ, vịn eo bẻ cổ, nhìn ra xa thấy trên đường ngựa xe tấp nập. Hắn rửa mặt rồi xuống ăn sáng, vừa ăn vừa nghe thư sinh bên cạnh nói chuyện phiếm xem có tin tức nào hữu dụng hay không.

Rất nhanh Đỗ Hà nghe được một tin tức hấp dẫn, tam thiếu gia của Vương Gia là Vương Giai đã trở về.

Vương Giai là con trai thứ ba của gia chủ Vương gia, nổi danh thần đồng, chín tuổi đã nổi tiếng khắp Thái Nguyên, là ngôi sao tương lai của Vương gia, cũng là Thám Hoa lang của khoa cử năm nay.

Hiện tại Đường triều càng ngày càng xem trọng khoa cử, ngoại trừ những người như Đỗ Hà có thân phận hai đời làm quan không cần qua khoa cử tấn chức, còn lại năm thế gia cũng không ngoại lệ.

Giành được vị trí thứ ba trong tài tử thiên hạ cũng rất khó khăn.

Vương gia có nhân mạch, chỉ cần Vương Giai có thể đi nhậm chức thì chiến tích của hắn chắc chắn sẽ vượt qua hai người Trạng Nguyên Bảng Nhân phía trước.

Đỗ Hà nghĩ đến tư liệu mà Đạp Nguyệt Lưu Hương thu thập, Vương Giai từ nhỏ đến lớn đều là bảo bối của Vương gia, là đứa con mà Vương Cổ yêu thích nhất.

Nghĩ tới đây, Đỗ Hà nở nụ cười, nghĩ ra một kế hoạch.

Hôm nay Vương gia đặc biệt náo nhiệt, Vương Giai đạt thứ hạng cao trong khoa cử chính là chuyện vui lớn.

Triều đình chèn ép thế gia vọng tộc môn phiệt, mà thế gia vọng tộc môn phiệt vì không để sự nghiệp tổ tông bị hủy trong tay mình, không để bị bài xuất cũng cực lực bồi dưỡng khiến triều đình kiêng kỵ, không dám mạo hiểm ra tay.

Vương Cổ cao hứng bừng bừng mở tiệc chiêu đãi nhô bốn phương, tạo thế cho con trai thứ ba của mình.

Yến hội đặc biệt long trọng, chỉ cần là thư sinh học sinh, đưa một lễ vật tùy tiện là có thể nhập phủ cùng nhau ăn mừng.

- Lão gia, lão gia.....

Vương Cổ ở đại sảnh tiếp khách, kẻ sĩ háo danh nên nguyên một đám danh sĩ đại nhô cần hấn tự mình chiêu đãi.

Lúc này thấy hạ nhân vội vàng ngắt lời thì trầm mặt:

- Vội vàng hấp tấp, còn thể thống gì. Nếu người tới không là lão quân sự đi theo hấn nhiều năm thì đã đuổi ra khỏi cửa.

Lão quân gia tới bên cạnh Vương Cổ nói nhỏ.

Vương Cổ cả kinh, vội vàng xin lỗi hảo hữu bốn phía rồi rời đi.

Tới một chỗ không người, Vương Cổ mới thấp giọng hỏi thăm:

- Giai nhi hiện tại thế nào rồi?

Tin tức lão quân gia nói cho hấn biết là Vương Giai vô cớ phát bệnh nghiêm trọng, hơi thở mong manh.

Lão quân gia vội nói:

- Lão nô cũng không rõ ràng lắm, trong lúc đó choáng váng nôn mửa, còn bắt chợt nôn ra máu, bụng đau như cắt, vô cùng thống khổ.

Vương Cổ chấn động, đây không phải dấu hiệu trúng độc?

Vương Cổ trước kia là một nhân vật phong lưu. Hấn vì yêu một nữ thầy thuốc nên bắt đầu nghiên cứu y thuật, đọc y điển, không thể tưởng được không thể văn hời, thật sự yêu thích.

Cuối cùng, chẳng những hấn lấy được mỹ nhân mà còn có được một thân y thuật cao minh.

Tuy nhiên bởi vì quan hệ thân phận mà hấn không cách nào mở tiệm bốc thuốc, nhưng vì trong phủ có một số lượng lớn y học điển tịch khiến hấn nổi danh danh y. Tuy nói khuyết thiếu kinh nghiệm cứu chữa nhưng luận kiến thức, bản sự lý luận suông thì toàn bộ Thái Nguyên không có ai vượt qua.

Lúc này nghe xong bệnh trạng, Vương Cổ ần ần cảm thấy là trúng độc.

Đi vào gian phòng Vương Giai thấy Vương Giai nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng loáng thoáng còn có vết máu, tựa như đã chết.

Đại phu cao minh nhất của Thái Nguyên chính là tiểu thiếp của Vương Cổ tên là Trương thị, đang xem mạch cho Vương Giai.

Hai mắt Trương thị đỏ hoe, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Vương Cổ:

- Giai nhi là trúng độc, mạch nó hỗn loạn, có thể thấy được loại độc này bá đạo lợi hại, chưa bao giờ thấy.

Vương Cổ trầm mặt, chính thể của hấn chết sớm, Vương Giai do Trương thị một tay nuôi lớn, quan hệ hai người như mẹ con, nếu không thật sự nghiêm trọng thì nàng sẽ không nói như vậy, vội hỏi:

- Còn có cách trị liệu?

Trương thị lắc đầu:

- Giai nhi đã ngắt đi, thiếp thân không biết là độc gì nên không dám mạo hiểm hạ dược dùng châm.

- Là ai hạ độc như vậy.

Vương Cổ với tư cách nhất gia chi chủ, lòng dạ cao thâm, sợ mà bất loạn, trầm giọng nói:

- Đừng hoảng hốt, mặc kệ người hạ độc là ai, ta cũng sẽ bắt được. Bất quá việc hiện tại là phải nhanh chóng giải độc cho Giai nhi, lão quân gia, người mời tất cả đại phu Thái Nguyên tới đây để tìm cách. Phu nhân, nàng đọc trong sách y thuật trong phủ có ghi chép gì quan hệ đến hay không. Chúng ta chia nhau làm việc. Người đầu, dẫn mọi người Tam thiếu gia tiếp xúc trước khi trúng độc đến đây.

Người trong phủ theo lệnh của Vương Cổ lập tức chia ra ba đường.

Đỗ Hà đứng trên mái hiên nghe hết thấy, do dự một lát rồi bám theo Trương Để!

738. Chương 764 : Một Trái Cây Dẫn Phát Bí Mật Kinh Thiên

Trương thị lòng như lửa đốt chạy tới thư khố Vương gia, trong lòng lo lắng, không hề dừng lại mà chạy thẳng tới chỗ tra cứu sách y thuật.

Nàng gả cho Vương Cổ nhiều năm nhưng không sinh được đứa con nào. Vương Cổ sủng ái nên đem Vương Giai giao cho nàng nuôi dưỡng. Vương Giai nhu thuận hiểu chuyện, rất được Trương thị ưa thích, Vương Giai cũng kính yêu nghĩa mẫu, tình cảm giữa hai người còn hơn cả mẹ ruột. Hôm nay Vương Giai gặp chuyện không may, Trương thị có thể nào không gấp.

Cũng may Trương thị trước kia học y, tố chất tâm lý rất cao, nếu không vào lúc này vội vàng càng nguy hiểm đến tính mạng.

Trương thị tuy lo lắng nhưng vẫn có thể tỉnh táo làm theo lời của Vương Cổ.

Trương thị đã xem qua phần lớn y thuật của Vương gia, tuy nàng không có bản sự xem qua một lần không quên nhưng về dược vật học vẫn có thể đủ phân rõ nên tìm qua từng quyển.

Đỗ Hà từ một nơi bí mật gần đó nhìn nhất cử nhất động của Trương thị.

Độc là do hấn hạ.

Liên quan đến phong khí địa vực nên kỹ xảo dụng độc của Miêu Cương vượt qua người Hán.

Độc mà Đỗ Hà hạ là một loại kỳ độc trong [Miêu Cương vạn độc thư], chế từ một loại độc thảo độc thủy đặc thù của Miêu Cương, vô cùng bá đạo, có thể dùng để rửa dạ dày nhưng cũng có thể trí mạng.

Độc của Miêu Cương nếu dùng tốt thì có thể cứu người, dùng không tốt thì đoạt mạng.

Lúc Đỗ Hà hạ độc có bỏ thêm chút phân lượng, không đủ lấy mạng nhưng có thể khiến ruột đau như cắt. Về phần tại sao nôn ra máu, có vẻ nghiêm trọng như vậy, Đỗ Hà cũng không rõ ràng lắm. Kỳ thật Vương Giai nôn ra máu thực sự không phải là cố nguyên nhân từ độc được mà do hấn nghiệm món ăn dân dã, hơn nữa còn là món nướng tái, có chứa rất nhiều vi khuẩn.

Độc của Đỗ Hà vừa khéo có hiệu quả sát trùng, hai bên giao chiến khiến bụng Vương Giai quặn thắt. Lúc Vương Giai la hét cắn nát chóp mũi khiến máu chảy không ngừng nhìn như nôn ra máu.

Có thời điểm vì cần đạt mục đích cần thủ đoạn ám muội nhưng Đỗ Hà chưa đến mức lấy tính mạng vui đùa, trừ phi Vương Giai thật sự đáng chết.

Không ai có thể ngờ Vương Giai lúc này nhân họa đắc phúc là vì Đỗ Hà đúng bệnh hạ độc.

Độc Miêu Cương có đường đi riêng, không ghi lại trong y thuật chính thống Trung Nguyên.

Trương thị suốt tìm một canh giờ, tổn công vô ích.

Vào lúc nàng định buông bỏ thì chợt nhớ còn một quyển sách chưa tìm qua, đó là quyển [Biển Thước thần thư] mà chồng nàng dặn dò không để cho ai biết.

Với tư cách thầy thuốc, từ nhỏ Trương thị đã nghe qua danh tiếng Biển Thước nên vô cùng kính ngưỡng.

Không hề do dự, Trương thị vội vàng rời khỏi thư phòng đi vào phòng ngủ, đóng kín cửa sổ, lấy hộp trang điểm trên bàn, đổ hết đồ trong hộp ra, dùng một cái kéo nạy lớp đệm rồi lấy ra quyển [Biển Thước thần thư] nằm ở dưới.

Đỗ Hà vẫn theo sát sau Trương thị, thấy nàng khẩn trương đóng cửa thì mừng thầm vọt lên mái hiên, gỡ một viên ngói vừa lúc thấy Trương thị lấy ra [Biển Thước thần thư], không khỏi há hốc mồm. Đối phương cũng không hề che giấu ở đâu mà quang minh chính đại bày ở trên bàn trang điểm, nếu như không phải do Trương thị chính mình lấy ra thì phải hơn vạn đại quân đến tìm cũng chưa chắc có thể tìm được.

Kỳ thật đây cũng là chỗ cao minh của Vương Cố, nếu như Trương thị không biết [Biển Thước thần thư], Vương Cố sẽ không để nàng liên lụy vào trong. Chẳng qua khi người của Thôi gia đưa [Biển Thước thần thư] tới thì hẳn cũng không hiểu được đại dụng của nó, để tùy tiện trong thư phòng.

Trương thị đam mê học y nên sau khi [Biển Thước thần thư] đưa tới không lâu đã đọc qua. Vương Cố vì không để nàng truyền ra nên đặc biệt đem sách cho nàng cất dấu, để nàng biết rõ chuyện nghiêm trọng. Hẳn cảm thấy dù ai cũng không thể nghĩ Vương Cố hẳn sẽ đem vận mạng gia tộc giao cho một phụ nhân.

Kỳ thật Vương Cố coi như thành công, Đỗ Hà chưa từng hoài nghi đến Trương thị, nếu không có Trương thị chính mình lấy ra [Biển Thước thần thư] thì dù hẳn tính toán thế nào cũng không ra.

[Biển Thước thần thư] là trước tác ngàn năm, tuy nói trong sách có rất nhiều thứ để học tập nhưng dù sao cũng là vật cổ xưa, y học không ngừng tiến bộ, đọc học cũng vậy.

Lúc [Biển Thước thần thư] ra đời thì Miêu Cương vẫn còn hoang vu nên không có ghi lại về độc vật Miêu Cương.

Trương thị buông sách xuống, giấu trở lại rồi lắc đầu thở dài đi ra.

Đỗ Hà chờ cho Trương thị đi rồi liền lên vào phòng mở hộp trang điểm lấy ra [Biển Thước thần thư].

[Biển Thước thần thư] là thẻ tre, vì để dễ dàng giấu đi nên dây thừng xuyên qua thẻ tre đã được bỏ đi mà thay vào đó là tơ mềm nên từng thẻ tre có thể đặt ngay ngắn trong hộp.

Đỗ Hà lo lắng Trương thị quay lại nên tĩnh tâm đọc kỹ mấy chương, quả thật bên trong có phần ghi lại về Huyết Giới, đọc kỹ liền lộ vẻ kinh ngạc.

- Huyết Giới quả chính là trái cây kỳ lạ ở đỉnh núi Thái Sơn, sản lượng cực ít, rất nhạy cảm, chỉ có thể sống trên đỉnh Thái Sơn. Bởi vì màu đỏ thẫm như máu mà được gọi là Huyết, dùng để điều trị những tật thông thường ở gan, thông huyết mạch, đại bổ nguyên khí, có kéo dài tuổi thọ.

Nhưng nó kỵ với những người có thể nhiệt, đặc biệt người nào có bệnh về hô hấp ăn vào có thể nguy mạng.

- Huyết Giới quả sau khi phơi khô thì được tính ngoài ý muốn đại biến trở thành cực mát, không biết nguyên do.

Do đó nó có thể trị sốt, có thể trị gan thận Âm Hư, trị phổi khí tật, giải bực bội bất an nhưng người thể hàn không thể dùng, đặc biệt người bị bệnh gan hay thận dùng vào sẽ nguy mạng.

Nếu là trước kia, Đỗ Hà đọc qua đoạn này sẽ hoa mắt chóng mặt, không hiểu ra sao nhưng qua nửa tháng vừa rồi hẳn đã đọc qua cả trăm quyển sách thuốc nên những tri thức này đã ngấm vào đầu.

Đỗ Hà biết thuốc Đông y chia làm nhiều loại hình, có nóng lạnh ôn mát tứ khí, tức tứ tính, chỉ tính chất của dược vật hay đồ ăn, tương sinh tương khắc. Trong đó lại dùng đại nhiệt, đại hàn làm cực đoan, tựa như thủy hỏa không dung trong ngũ hành nên sốt cao đột ngột sẽ uống hàn dược còn bệnh phong hàn sẽ uống nhiệt dược sẽ làm cho bệnh nặng hơn.

Khí tật cũng chia vài loại, thường thấy nhất chính là tật bệnh của phổi, gan, lá lách (tỳ) nhưng trên thực tế đây là ba loại khí tật hoàn toàn khác nhau. [Chu lễ tật y] có ghi lại: Phổi khí nhiệt, tâm khí thứ, can khí mát, tỳ khí ôn, thận khí hàn.

Tính chất bất đồng, phương thức trị liệu cũng là bất đồng.

Đỗ Hà nhú mày, theo như trong sách nói thì Huyết Giới quả phôi khô chẳng phải là trị liệu khí tật cho Trương Tôn Hoàng Hậu?

Thân làm con, xin thuốc cho mẹ không có gì đáng trách nhưng loại chuyện này không cần phải thần bí như vậy?

Đỗ Hà càng ngày càng hồ đồ rồi, trong lúc vô tình hẳn nhớ tới không chỉ có Trương Tôn Hoàng Hậu, Trường Nhạc công chúa có khí tật, Lý Thế Dân cũng có khí tật, Trương Tôn Hoàng Hậu, Trường Nhạc là di truyền khí tật của phôi nên hen suyễn. Lý Thế Dân cũng có khí tật nhưng là khí tật của gan, gọi là phong tật.

Phổi khí nhiệt, gan khí mát.

Nếu như [Biển Thước thần thư] ghi lại là thật, như vậy Lý Thế Dân cần phục dụng Huyết Giới quả tươi còn Trương Tôn Hoàng Hậu cần phục dụng Huyết Giới quả phơi khô.

Nói như vậy thì Huyết Giới quả này có thể dùng cho Trương Tôn Hoàng Hậu nhưng với Lý Thế Dân lại là trí mạng đấy.

Há chẳng lẽ.

Đỗ Hà biến sắc, hiểu ra, Thôi Trung Bình đối phó căn bản không phải Trương Tôn Hoàng Hậu, mà là mượn tay Lý Thái đối phó Lý Thế Dân.

Đây mới là dụng ý chính thức của Thôi Trung Bình.

Địch nhân lớn nhất của thế gia cũng không phải là Trương Tôn Hoàng Hậu, mà là Lý Thế Dân một lòng muốn trừ ẩn họa cho Đại Đường. Chỉ cần có Lý Thế Dân một ngày thì dù Lý Thái sau khi được bọn hán ủng hộ lên được bảo tọa Thái tử cũng không thể bảo hộ quá mức.

Lý Thế Dân đang lúc tráng niên, chỉ cần không bệnh vô tai thì còn rất lâu mới thoái vị. Đường triều một khi mở rộng khoa cử thì địa vị môn phiệt thế gia bị uy hiếp càng lúc càng lớn. Thôi Trung Bình căn bản cũng không có đem hi vọng ký thác vào Lý Thái nhưng chỉ cần Lý Thế Dân vừa chết, bọn họ coi như an toàn.

Vì vậy, Thôi Trung Bình đa mưu túc trí lợi dụng tâm tư của Lý Thái. Lý Thái muốn Trương Tôn Hoàng Hậu chết, Thôi Trung Bình dùng cơ hội này lường gạt Lý Thái, nói Huyết Giới quả có thể giúp hắn, hơn nữa vì Huyết Giới quả không độc, có thể làm được thần không biết quỷ không hay.

Lý Thái vì ngôi vị hoàng đế, tự nhiên tâm động, song

phương ăn nhịp với nhau.

Bất quá, Đỗ Hà còn không có suy nghĩ cẩn thận, Lý Thái làm hại là Trương Tôn Hoàng Hậu chứ không phải Lý Thế Dân, vậy Thôi Trung Bình làm sao bố cục?

Nghĩ tới đây, Đỗ Hà nghĩ thông suốt.

Trương Tôn Hoàng Hậu với tư cách quốc mẫu, muốn hại nàng cơ hồ là không có khả năng nhưng Lý Thái có thể, hẳn là con trai của Trương Tôn Hoàng Hậu, chuẩn bị đồ ăn cho mẹ sao có thể hoài nghi? Đồng dạng, làm đồ ăn cho cha cũng vậy.

Bất quá Trương Tôn Hoàng Hậu vừa chết, sẽ tra ra được Lý Thái. Lý Thái muốn chạy trốn cũng trốn không thoát nhưng chỉ cần hắn quang minh chính đại nói mua được chút trái cây, đồng thời hiến cho Lý Thế Dân, Trương Tôn Hoàng Hậu dùng ăn.

Nếu như là vậy hết thảy cũng không phải là vấn đề, Lý Thế Dân, Trương Tôn Hoàng Hậu ăn hết, Lý Thái lúc đó cũng ăn một chút, cho dù Trương Tôn Hoàng Hậu bỏ mình cũng không có ai hoài nghi đến Lý Thái. Bởi vì trái cây không chỉ là Lý Thế Dân ăn hết, ngay cả Lý Thái cũng ăn hết, sự thật chứng minh trái cây không độc. Huống chi trái cây cũng không phải là độc dược mà chỉ dẫn phát khí tật.

Thôi Trung Bình chỉ cần dùng loại phương thức này sẽ có thể khiến cho Lý Thái mời Lý Thế Dân Huyết Giới quả.

Nếu như kế sách thành công, bởi vì Lý Thái, Trưởng Tôn Hoàng Hậu không việc gì, đồng dạng không có người hoài nghi Huyết Giới quả dị thường, cho dù Lý Thái phát giác, hắn cũng không dám nói, dù sao giết cha chính là hắn.

Đến lúc đó, Đại Đường vô chủ, Lý Thừa Càn dĩ nhiên trở thành người bị tình nghi lớn nhất.

Lý Thái đến cuối cùng có thể trở thành Hoàng Đế hay không không quan trọng. Lý Thế Dân hùng tài đại lược chỉ có một, không phải hoàng đế nào cũng có thể ngăn chặn thế gia vọng tộc!

739. Chương 765 : Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực

Đỗ Hà cũng không trực tiếp đánh cắp [Biển Thước Thần Thư], cũng không có lựa chọn trong lúc mấu chốt động thủ, mà nằm yên ba ngày. Chuyện này vô cùng nghiêm trọng, nếu như tại triều đình chưa kịp hành động mà người Vương gia phát hiện [Biển Thước Thần Thư] bị lấy trộm, kịp thời cùng với người Thôi gia làm xong ứng đối thì sẽ phát sinh chuyện không thể lường, hệ số nguy hiểm quá lớn.

Hắn phải nghĩ cách vừa có thể đánh cắp [Biển Thước Thần Thư], lại có thể khiến người của Vương gia an tâm.

Vương Giai đã khôi phục, hỷ yến của Vương gia tiếp tục tiến hành. Đợi cho mọi việc qua đi, Đỗ Hà lại lên vào Vương gia chờ đợi.

Đêm xuống, Trương thị vừa ngồi trước gương tháo trang sức, khi nàng vừa đứng lên thì Đỗ Hà từ một nơi bí mật gần đó dùng một viên bòn nhỏ bắn vào đầu gối khiến nàng loạn choạng ngã vào bàn trang điểm, quơ đồ mọi thứ trên đó, kể cả một ngọn đèn.

- “Choang” một tiếng, ngọn đèn vỡ vụn, dầu đèn văng tung tóe làm lửa lan ra khắp nơi.

Ngoài cửa sổ Đỗ Hà thừa dịp Trương thị ngã sấp liền đốt một miếng bông tẩm dầu nhét vào chỗ dưới giường màn.

Miếng bông thoáng cái liền biến thành tro tàn nhưng lửa lan ra đủ để đốt cháy màn, rất nhanh bốc lên toàn bộ giường chiếu.

Trương thị hét toáng, chạy ra khỏi phòng.

Đỗ Hà đúng lúc này phi nhanh vào lấy ra bản [Biển Thước Thần Thư] thật, nhét trả lại đó một bản [Biển Thước Thần Thư] giả, lại lấy ra một bình sứ nhỏ tưới dầu vào hộp hóa trang.

[Biển Thước Thần Thư] cũng làm từ thẻ tre ngâm dầu thực vật ba ngày nên gặp dầu lập tức bốc cháy, phút chốc cả chiếc hộp đã hóa thành tro.

Đỗ Hà làm xong mọi chuyện liền đổ hết dầu trong bình ra khắp những vật dễ cháy trong phòng rồi tiếp tục phóng hỏa.

Đỗ Hà đã quan sát qua căn phòng này, biết chung quanh cũng không có nguồn nước, chỉ cần thế lửa đủ mạnh, muốn dập tắt, khó như lên trời. Thừa dịp lúc người còn chưa tới liền theo cửa sổ phóng ra ngoài rồi ẩn thân trên một cây cổ thụ gần đó quan sát.

Đề phòng vạn nhất, Đỗ Hà vẫn quyết định quan sát phản ứng của Vương Giai rồi mới kết luận.

Lúc Trương thị hô hoán, ba gã gia đình vội vàng chạy đến, trong tay cầm chổi, cũng không quá lo lắng vì nghe Trương thị nói chỉ làm đổ chiếc đèn, còn nghĩ là do nữ nhân hoảng sợ nói vớ vẩn, đến hiện trường mới bối rối.

Bởi vì Đỗ Hà ngâm ra tay nên toàn bộ phòng cơ hồ đều bùng cháy.

Mùa đông chưa qua, gió lạnh gào thét, lửa theo thế gió bắt đầu có dấu hiệu lan tràn.

Gia đình rất cục ý thức được tình thế nghiêm trọng, lớn tiếng hô hoán rồi dùng chổi để dập, hy vọng có thể ngăn cản thế lửa lan tràn.

Đợi đến lúc đội cứu hỏa đội chính thức đến thời thì phòng ngủ đã cháy lớn không cách nào đi vào.

Vương Giai nghe tiếng chạy đến nhìn thấy liền nhỏ giọng hỏi chuyện.

Đỗ Hà nghe ngóng nhưng vì cự ly quá xa nên không nghe rõ, tuy nhiên vẫn có thể nhìn ra Vương Giai có chút hoài nghi, chỉ là Trương thị vẫn lắc đầu.

Vương Giai quả thực nghi ngờ, hiện giờ Lý Thế Dân đang tiến hành trấn áp môn phiệt thế gia nên phần lớn bọn họ lựa chọn lấy lui làm tiến, cầu ổn là chính. Nhưng mấy ngày nay, Vương gia liên tục gặp chuyện không may, thật sự khiến người không thể không hoài nghi có người đang nhằm vào hay phát hiện điều gì?

Bất quá đều không có kết quả, vài ngày trước Vương Giai trúng độc khó hiểu nhưng chỉ đến lúc đêm xuống lại sáng khoái tinh thần, càng khỏe khoắn hơn trước kia, cuối cùng chỉ có thể kết luận là ngộ độc thức ăn.

Sau đó mấy ngày lại xảy ra chuyện hỏa hoạn, tra hỏi kỹ quả thực là do Trương thị ngoài ý muốn, thực sự không phải là người khác làm.

Vương Giai cũng chỉ có thể quy về trùng hợp, định chọn ngày lành đi miếu thắp hương để trừ đi lệ khí.

Vương phủ nhiều người nên nhanh chóng dập được lửa.

Bất quá bởi vì cứu viện nên phòng ngủ đã sập một nửa, không thể ở lại.

Vương Giai lo lắng chuyện [Biển Thước Thần Thư] nên sai người lập tức thanh lý hiện trường.

Gạch ngói vụn, mảnh vỡ, xà ngang, tường đổ đều được dọn ra ngoài.

Vương Giai cuối cùng tìm được hộp hóa trang đựng [Biển Thước Thần Thư], lúc này cũng chỉ có thể lờ mờ phân biệt vì lúc phòng sụp đã khiến nó gãy làm ba đoạn, thư từ bên trong đã bị đốt cháy đen, sớm đã phân biệt không rõ.

Vương Giai ngây người hồi lâu, thở dài:

- Đốt đi, cũng tốt, Thiên Ý như thế, không thể cưỡng cầu.

Từ lúc trước, Thôi Trung Bình vẫn bảo hấn đốt [Biển Thước Thần Thư] đi để ngừa để lộ bí mật. Chỉ là Vương Giai không nỡ, đối với một người yêu sách y thuật mà để hấn đốt đi bảo bối lão tổ tông lưu lại quả thật không đành lòng, lựa chọn cất giấu.

Hôm nay bởi vì ngoài ý muốn, [Biển Thước Thần Thư] hóa thành tro tàn, Vương Giai chỉ có thể coi như vận mệnh.

Đỗ Hà nấp ở trên cây thấy như vậy cũng yên tâm, không có [Biển Thước Thần Thư] trở ngại, chỉ cần tổ giặc hết thấy, triều đình sẽ có thể dùng thế sét đánh không kịp bưng tai nhổ tận gốc hai nhà Thôi Vương.

Cùng ngày trong đêm, Đỗ Hà ra khỏi Vương phủ, về tới khách sạn. Sáng sớm hôm sau, liền khởi hành phản hồi Trường An.

Qua bảy ngày phóng ngựa liên tục, Đỗ Hà về tới Trường An. Hấn tạt qua bản phủ hàn huyền với Trường Nhạc, Lý Tuyết Nhận một lát, lại trêu chọc trêu chọc Tiểu Bảo Nhân, Tiểu Bách Hợp đến khi trời tối, ánh chùng Đỗ Như Hối cũng sắp về đến nhà mới chạy sang Thái Quốc Công phủ.

Mẫu thân Chương thị nhìn thấy Đỗ Hà trở về, phàn nàn một hồi, nói hấn quá không để ý gia, xuất chinh một hai năm, trở về còn không có có nửa tháng lại vắng nhà rồi.

Đỗ Hà cười ngượng nghịu. Hấn rất muốn thư giãn ở chung với người nhà nhưng công việc đến dồn dập nên không cách nào thực hiện ý nguyện.

Có lẽ đây chính là đang ở quan trường, thân bất do kỷ a!

Cũng may ba nữ trong nhà hiền lương thực đức, có thể biết được chỗ khó xử của hấn, hơn nữa còn ủng hộ lớn lao.

Đỗ Hà cùng đại ca Đỗ Cấu tán gẫu, không đợi bao lâu, Đỗ Như Hối đi vào đại sảnh, nhìn thấy Đỗ Hà khẽ giật mình, lập tức nói:

- Đến thư phòng của ta.

Không như mấy người kia, Đỗ Như Hối lập tức minh bạch Đỗ Hà tới tìm hẳn thương nghị chuyện quan trọng. Hắn biết Đỗ Hà càng ngày càng thành thực ổn trọng, nếu không có đại sự sẽ không tới tìm phụ thân để thương nghị nên không có bất kỳ chần chừ.

Vị lão nhân này cơ hồ hiển hết tâm lực cho Đại Đường, cho minh quân Thánh chủ có ơn tri ngộ.

Đỗ Hà khẽ gật đầu, dặn hạ nhân trong lúc thương nghị không được để ai vào phòng, dù là bưng trà đưa nước cũng không được.

- Chuyện gì khiến Nhị Lang thận trọng như thế!

Đỗ Như Hối ngồi trước án thư, nhìn đứa con mà bản thân vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Đỗ Hà đầu tiên đem mật tín của Lý Thái viết cho Thôi Trung Bình cho Đỗ Như Hối, nói:

- Phụ thân, xem cái này đã.

- Đáng giận, Ngụy Vương Điện hạ lại có lòng giết mẹ.

Đỗ Như Hối sau khi đọc mật tín cũng nhớ lại lúc Đỗ Hà vô tình phát hiện bí mật, liên hệ với hiện tại lập tức đưa ra kết luận, tức giận đến râu tóc thẳng run. Với tư cách đại nho đọc đủ Tứ Thư Đại Nho, Đỗ Như Hối xem trung hiếu còn nặng hơn tính mạng. Lý Thái ý đồ giết mẹ đã làm chuyện bại hoại nhân luân.

Đỗ Hà lại lấy ra [Biển Thước Thần Thư], lật đến phần ghi chép Huyết Giới quả đưa cho Đỗ Như Hối, nói:

- Nhìn xem cái này.

Đỗ Như Hối cũng biết qua về những kiến thức nhập môn của y thuật nên đầu tiên không hiểu Huyết Giới quả rõ ràng là trị liệu cho Trường Tôn Hoàng Hậu mà trong thư lại có ý định muốn giết Trường Tôn Hoàng Hậu, suy nghĩ một hồi, sau khi đọc đến hàng người bị bệnh gan không thể phục dụng thì dần hiểu, rung giọng:

- Đây là muốn hành thích vua..... Thôi Trung Bình thật to gan.

Đỗ Hà nhận đồng nói:

- Nhị Lang cũng thấy khả năng hành thích vua lớn hơn hành thích hoàng hậu, vì càng thêm hiệu quả, càng thêm an toàn.

- Nói như thế nào?

Đỗ Như Hối hỏi.

- Tội hành thích vua hay hoàng hậu đều đồng dạng, đều đủ để diệt cửu tộc. Có gan hành thích hoàng hậu tất có gan hành thích vua. Giả như Trường Tôn Hoàng Hậu uống mạng, với tình cảm Bệ Hạ đối với Hoàng hậu nương nương tất sẽ điều tra đến cùng. Có lẽ Thôi Trung Bình làm vô cùng kín đáo, không hề lưu lại manh mối, ngược lại bệ hạ vừa chết sẽ có một người phải xuất đầu. Thái tử sắp thất thế, Ngụy Vương, Ngô Vương nhìn chằm chằm, khi đó ai kế nhiệm ngôi vị hoàng đế mới là chuyện quan trọng nhất, đâu còn tâm tư để ý bệ hạ ốm chết hay bị mưu sát? Nếu như ta là Thôi Trung Bình, cũng sẽ lựa chọn hành thích vua.

Đỗ Hà trầm giọng, lúc trước hẳn không phát giác những điều này nhưng càng phân tích càng có thể xác định Thôi Trung Bình dùng Lý Thái để hành thích vua.

Đỗ Như Hối im lặng gật đầu, Đỗ Hà phân tích xác thực hợp tình hợp lý, phối hợp với tư liệu trong tay đã có thể chứng minh hành vi phạm tội của Lý Thái, Thôi Trung Bình, hẳn chỉ vào phong mật tín cùng [Biển Thước Thần Thư], nói:

- Hai thứ này sao Nhị Lang có được?

Đỗ Hà nói lại chi tiết, chuyện mật tín có từ tay Trường Tôn Vô Kỵ thì hẳn không nói nhưng [Biển Thước Thần Thư] thì nói rõ.

Đỗ Như Hối im lặng hồi lâu rồi thu lại mật tín, [Biển Thước Thần Thư], nói:

- Việc này Nhị Lang cũng đừng quản, giao cho vi phụ xử lý, con tiếp xúc quá nhiều với chuyện xấu hoàng cung, thâm nhập can thiệp quá sâu sẽ bất lợi cho quan lộ.

Hắn nói xong, trong mắt lóe lên hào quang.

Lúc này đây, danh tướng trầm mặc đã lâu lại muốn động gân cốt một phen rồi.

740. Chương 766 : Đại Sự Đã Định (thượng)

Có một câu nói “Lão tướng xuất mã bằng hai dũng tướng”.

Đỗ Như Hối không phải lão tướng nhưng còn mạnh hơn lão tướng.

Với tư cách tể tướng một quốc gia, thủ đoạn, nhân mạch của hắn vượt xa Đỗ Hà.

Cho nên Đỗ Như Hối nói việc này giao cho hắn thì Đỗ Hà cũng không có dị nghị, hắn tin tưởng Đỗ Như Hối sẽ xử lý tốt chuyện này.

Sự thật cũng là như thế.

Tình hình cụ thể và tỉ mỉ thì Đỗ Hà không biết. Hắn chỉ biết ngay trong đêm Đỗ Như Hối vào cung yết kiến Lý Thế Dân.

Kế tiếp càng là gió êm sóng lặng một thời gian ngắn vẫn không hề phát sinh chuyện gì.

Bất quá Đỗ Hà nhạy cảm đã nhận ra một chút khác thường, Lý Thái bị bệnh, tỉnh dưỡng trong hoàng cung, tỉnh dưỡng hay là cái gì thì nhìn vào là biết.

Khoảng lặng trước cơn bão cũng không duy trì được bao lâu.

Chỉ qua nửa tháng, cường binh ập vào hai nhà Thôi, Vương bắt hết thành viên chủ yếu.

Việc này lập tức đẩy lên phong ba trong sĩ tử, hai đại thế gia nho học đồng thời bị bỏ tù khiến sĩ tử thiên hạ đều rung động.

Rất nhanh, triều đình công bố Thôi, Vương hai nhà mưu đồ bí mật hành thích vua, hơn nữa quyết định công khai thẩm tra xử lý.

Nếu như không có cáo trạng này, nếu bị người có lòng xúi giục, sĩ tử thiên hạ tất sẽ bạo động.

Bọn họ tuy không lực dời sông lấp biển nhưng lại nắm một cây thiết bút, có thể viết ra sự bất mãn với triều đình, viết triều đình vô chứng vô cứ diệt đi thế gia, tạo thành phong ba văn hóa.

Cáo trạng vừa ra, tình huống lập tức bất đồng.

Trung hiếu tiết nghĩa trung quân ái quốc là tư tưởng trọng yếu nhất của Nho gia. Ngoại trừ người của năm thế gia coi thế gia trọng hơn quốc gia còn lại kẻ sĩ bình thường vẫn xem trọng quốc gia hơn. Huống chi mưu đồ bí mật hành thích vua là tội liên lụy cứu tộc, lúc này lên tiếng chẳng phải là tỏ vẻ mình cũng lẫn vào trong đó?

Vẫn chưa có người nào ngu xuẩn như vậy, không lý do đem loại tội lớn này tự gánh tại thân.

Trong lúc nhất thời, kẻ sĩ thiên hạ đồng thời tịt ngòi, im im lặng lặng chờ ngày công khai thẩm phán.

Vào ngày công thẩm Thôi Trung Bình, Vương Giai, Đỗ Hà cũng đích thân tới hiện trường, nhìn xem những sĩ nhân đã tụ cùng một chỗ chờ khai mở thẩm vấn, trong nội tâm có chút kinh ngạc, không thể tưởng được Thôi Vương hai nhà liên quan đến hành thích vua vẫn có thể tác động đến tâm của sĩ tử, dù thấy địa vị của môn phiệt thế gia trong lòng kẻ sĩ.

Công thẩm bắt đầu, quan viên Đại Lý Tự không ngừng thẩm vấn. Dưới bằng chứng như núi, căn bản cũng không có dư địa cho Thôi Trung Bình, Vương Giai cãi lại, thành thật thú nhận hết thảy.

Kẻ sĩ thiên hạ thất vọng rồi, Đỗ Hà bắt giác kính ngưỡng vô hạn với phụ thân.

Một số bằng chứng chứng minh Thôi Trung Bình, Vương Giai đều là nửa thật nửa giả, không phải là mật tín và sách thuốc mà hần tổn hết tâm tư mới lấy được, chỉ là một phong mật tín giả và một chứng nhân vô danh, căn cứ vào đó để chứng minh hết thấy.

Rất hiển nhiên đây là tiết mục thao tác diễn cho thiên hạ kẻ sĩ xem.

Về phần tại sao làm như vậy, mục đích rất rõ ràng. Vì bảo toàn mặt mũi của Hoàng thất, che dấu chuyện Lý Thái ý đồ thí mấu, càng thêm bảo trụ mạng nhỏ của Lý Thái.

Nếu như y theo căn cứ của Đỗ Hà, chủ mưu sẽ là Lý Thái. Hẳn vì ngôi vị hoàng đế nên có tâm thí mấu, mới có thể để cho Thôi Trung Bình, Vương Giai lợi dụng. Nhưng phương thức xử lý này lại trút hết tội lỗi cho Thôi Trung Bình, Vương Giai, Lý Thái chỉ là quân cờ mờ nhạt.

Tội sống khó tha, nhưng tội chết có thể miễn.

Đại Lý Tự căn cứ sự thật tình huống, hạ bản án.

Thôi Trung Bình, Vương Giai xử tử, kê biên và sung công gia sản hai nhà Thôi, Vương, con cháu trực hệ đều sung quân Lĩnh Nam.

Đối với tội hành thích vua, phán quyết này nhìn như là nhẹ nhưng thực tế lại khác.

Thủ đoạn sát phạt của Lý Thế Dân khác với những hoàng đế khác, cũng không phải nói hẳn không quyết đoán mà nếu chưa đến lúc chính thức uy hiếp sự hiện hữu của hắn, hắn sẽ không sát thủ vô độ. Cũng tỷ như năm Trinh Quán nguyên niên, Nghĩa An vương Lý Hiếu Thường cùng Hữu vũ vệ Tướng quân Lưu Đức Dụ, thống quân Nguyên Hoảng Thiện tạo phản.

Khi đó Lý Thế Dân vừa mới đăng cơ, mấy người này định mượn nhờ cấm quân phản loạn. Bình thường với tội danh này thì diệt cửu tộc cũng không làm lạ. Đổi lại là Hán Vũ Đế, Minh Thái Tổ chắc chắn sẽ ra tru diệt sạch sẽ.

Lý Thế Dân lại không làm như vậy, chỉ là xử trí thủ phạm, không để họa đến người nhà.

Bởi vậy dưới thời Trinh Quán cơ hồ không có chuyện diệt tộc.

Thôi Trung Bình, Vương Giai mưu đồ bí mật hành thích vua, tội đáng chết vạn lần, nhưng Lý Thế Dân không có ý tứ động đao tàn sát xử trí thủ phạm, dò xét Thôi, Vương gia, đem trực hệ mang đến Lĩnh Nam cưỡng bức lao động, đem hai đại thế gia đánh rớt đáy cốc.

Nếu như ngay từ đầu do Đỗ Hà đến xử lý việc này, hẳn sẽ lựa chọn thủ đoạn trực tiếp đánh tan. Nhưng không hề nghi ngờ, thủ đoạn của Đỗ Như Hối càng tốt hơn, hẳn chẳng những bảo trụ mặt mũi Hoàng thất còn căn cứ tâm lý Lý Thế Dân giữ mạng cho Lý Thái, càng quan trọng hơn là lưu cho Lý Thế Dân danh tiếng “nhân quân”, tăng thêm địa vị trong lòng kẻ sĩ, có thể nói một viên đá ném chết nhiều con chim.

Loại thủ pháp uyển chuyển mà hữu hiệu, hơn nữa toàn diện chiếu cố này là chứng tỏ sự lão luyện trên quan trường.

Về phần Lý Thái cũng bị trừng phạt thích đáng. Sau chuyện hai nhà Thôi Vương một tháng, Lý Thế Dân tìm một lý do cách chức hần làm thứ dân, giống như Lý Thừa Càn.

Hai huynh đệ đồng bào tranh đấu nhiều năm cuối cùng rơi vào cùng một kết cục, không thể bảo là một loại châm chọc.

Năm thế gia nổi tiếng nhất Đường triều bao gồm Thanh Hà Thôi thị, Phạm Dương Lô thị, Huỳnh Dương Trịnh thị, Thái Nguyên Vương thị, Lũng Tây Lý thị. Thôi thị, Vương thị suy vong, Lô thị bởi vì người thừa kế gia tộc chết thảm nên cũng dần suy sụp, Lũng Tây Lý thị sớm đã đưa về Lũng Tây thế gia, bị triều đình tiết chế. Môn phiệt thế gia đến tận đây cũng đi về hướng xuống dốc.

Chiếc gai nhọn trên lưng Lý Thế Dân đã được nhổ đi, bất quá đây là hỷ hay là bi thương, chỉ có trong lòng của hắn rõ ràng nhất rồi.

Nhưng ít ra theo như Đỗ Hà thấy thì Lý Thế Dân vẫn bị đả kích không nhỏ, tinh thần có chút không phấn chấn.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình dẫu.

Phòng đột trời mưa cả đêm nào ngồi thuyền lại gặp gió ngược.

Bởi vì chuyện Lý Thái, thân thể vốn yếu ớt của Trương Tôn Hoàng Hậu ngã bệnh, tình huống dị thường nghiêm trọng.

Các thái y túc trực bên giường suốt ngày suốt đêm nhưng cũng không trông thấy chuyển biến tốt đẹp.

Vào một ngày, ngoài phủ Đỗ Hà xuất hiện một vị lão giả tóc bạc mặt hồng hào, rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Đỗ Hà cười ra nghênh đón, dẫn vào hoàng cung, lão giả chính là Dược Vương Tôn Tư Mạc đi du lịch đã lâu.

741. Chương 767 : Đại Sự Đã Định (hạ)

Bởi vì bệnh của Trường Nhạc tùy thời tùy chỗ đều có thể tái phát, cá nhân Đỗ Hà rất sùng bái với thần y thiên cổ Tôn Tư Mạc, cho rằng nếu như trên đời này thật sự có người có thể phá được nan đề của thể kỷ hai mươi một sẽ là Tôn Tư Mạc. Hắn không thể hạn chế Tôn Tư Mạc hành động, nhưng lại khắp nơi lưu tâm động hướng.

Đỗ Hà thường theo Trường Nhạc tiến cung thăm Trương Tôn Hoàng Hậu nên cũng biết bệnh tình của bà, lo bà sẽ bị ảnh hưởng vì chuyện của Lý Thái. Vừa khéo khi hắn thăm dò Vương gia lấy được [Biển Thước thần thư] đem nhập vào thư khố của Hoàng Văn quán. Kết tinh trí tuệ của cổ nhân nếu thất truyền thì quá đáng tiếc nên Đỗ Hà cố tình đem một phần [Biển Thước thần thư] giao cho Tôn Tư Mạc, cho dù không thể chữa tốt cho Trường Nhạc, cũng có thể tăng trưởng y thuật của hắn, dùng để tạo phúc một phương, phát triển Trung y đã xuống dốc vào thế kỷ hai mươi một.

Trương Tôn Hoàng Hậu thật sự bởi vì chuyện của Lý Thái mà ảnh hưởng đến thân thể.

Đỗ Hà mang theo Tôn Tư Mạc vào cung.

Đối với y thuật của Tôn Tư Mạc, Lý Thế Dân cũng cực kỳ tôn sùng, trực tiếp bảo hắn gia nhập vào hàng ngũ ngự y chẩn đoán trị liệu cho Trương Tôn Hoàng Hậu.

Nhìn Lý Thế Dân đang hoảng hốt, Đỗ Hà tiến lên khuyên nhủ:

- Nhạc phụ đại nhân yên tâm, Hoàng hậu nương nương hồng phúc tề thiên, hiện tại lại có thần y ngự y ở bên, tin tưởng có thể vượt qua.

Trong mắt Lý Thế Dân hiện đầy tơ máu, bởi vì Trương Tôn Hoàng Hậu lâm bệnh nên hắn đã ba ngày không nghỉ ngơi. Ban ngày hắn tận tâm tận lực xử lý tốt quốc sự, thời gian rảnh đều tới chỗ Trương Tôn Hoàng Hậu, làm tận chức trách của cả Hoàng Đế lẫn trượng phu.

Hắn thở dài nói:

- Hi vọng như thế.

Ngừng lại một chút, hắn lại nói:

- Thanh Liên, đi cùng trẫm.

- Dạ!

Đỗ Hà lên tiếng, đi theo sau lưng Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân không nói gì, vẫy lui mọi người rồi tới một cung điện hùng vĩ bên trái cung Thái Cực, là nơi có tổ miếu đặt linh vị liệt tổ liệt tông của Lý gia.

Phàm khi có chuyện trọng đại phát sinh, Lý Thế Dân đều mang theo văn võ tể tử để cầu phù trợ.

Đỗ Hà cũng đã tới nhiều lần, chỉ là không biết Lý Thế Dân vì sao lúc này lại dẫn hắn tới đây.

Lý Thế Dân đẩy cửa vào, tổ miếu rộng lớn không có một bóng người, cung kính thấp ba nén hương rồi tới một chỗ hẻo lánh đặt hai linh vị, im lặng thật lâu.

Đỗ Hà đứng bên cạnh có thể thấy rõ hai dòng chữ Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát.

Bọn họ cũng là người Lý gia, tự nhiên có vị trí.

- Nhớ rõ khi còn bé, trầm rất hâm mộ đại ca, văn thao vũ lược, mọi thứ tinh thông, một mực lấy hấn làm gương. Quan hệ của chúng ta rất tốt, hấn hiểu chuyện nghe lời, trầm nghịch ngợm gây sự, thường thường gặp rắc rối.

Mỗi khi gặp rắc rối thời điểm, đại ca luôn là người đầu tiên đứng ra cầu tình. Về phần Nguyên Cát, quan hệ của hấn cùng trầm cũng không tốt. Hấn võ nghệ cao cường, nhưng rất thích tàn nhẫn tranh đấu, có chút tàn bạo, một khi nổi cơn rất dễ đánh người. Phụ thân sủng ái hấn, đại ca cũng nuông chiều hấn, trầm lo lắng hấn gây ra đại họa, thường xuyên quản hấn, mắng hấn, thậm chí ra tay đánh hấn. Nhưng nếu trầm xảy ra chuyện gì thì người đứng ra bênh vực luôn là hấn. Tuy nói thường bởi vậy mà càng sinh ra họa nhưng hấn không để ý vì chúng ta là huynh đệ. Hấn cũng gọi là ta nhị ca, cũng là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra. Nhưng bọn họ đều chết trong tay trầm, người nói trầm thành ra như bây giờ có phải là báo ứng không?

Cũng chỉ có đối với Đỗ Hà, Lý Thế Dân mới nói như vậy vì trong lòng Lý Thế Dân, Đỗ Hà ngoại trừ là thân tử, con rể, còn có một thân phận khác, là bạn rượu có thể cùng một chỗ nâng cốc ngôn hoan.

Đỗ Hà trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, nhưng trong mắt hấn hiện giờ Lý Thế Dân không phải thiên cổ nhất đế, cũng không phải hoàng đế Đại Đường mà là một nam nhân mềm yếu đau lòng vì con cái phản bội, vợ bệnh tật mà nghĩ lại chuyện xưa.

Tựa như lời của một ca khúc, nam nhân kiên cường đến đâu cũng có lúc mệt mỏi.

Lý Thế Dân rất mạnh, quá mạnh, bất kể là trên quân sự hay chính vụ đều sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích, nhưng gió mưa đời hấn cũng không phải thường nhân có thể tưởng tượng.

Trải qua nhiều chuyện như vậy ai có thể làm được vĩnh viễn kiên cường?

Đỗ Hà nói:

- Thị phi đúng sai đều có hậu nhân bình luận, mặc kệ người khác thấy thế nào, nhưng ở trong mắt tiểu tể, nhạc phụ đại nhân là một minh quân, là một quân vương luôn nghĩ đến dân chúng thiên hạ. Đúng là bởi vì đã có nhạc phụ đại nhân, dân chúng thiên hạ mới có thể thoát khỏi chiến loạn thời nhà Tùy, an an ổn ổn vượt qua ngày tốt lành. Đại cữu ca, tứ cữu ca đều là người trưởng thành, tự nhiên có tư tưởng chủ kiến, minh bạch chính mình làm gì. Lỗi của bọn hấn, thực sự không phải là do nhạc phụ đại nhân.

- Chỉ có thể nói quyền lực dự hoặc quá lớn nên không người nào có thể chống cự.

Đỗ Hà nói thầm, hấn cũng không đến mức ngu xuẩn nói những lời này với Hoàng Đế.

Nếu như Đỗ Hà nói ra, nhất định sẽ khiến cho Lý Thế Dân cộng minh, hấn có thể nhận thức được ý tứ trong đó.

Có người nào vừa sinh ra đã có tâm tư làm hoàng đế?

Lý Thế Dân lúc tranh đấu giành thiên hạ cho Lý Đường cũng chưa nghĩ tới chuyện Thái tử. Chỉ là theo năng lực của hấn càng ngày càng nổi bật, anh tài thiên hạ vì mị lực cá nhân của hấn mà tề tụ phủ Tần Vương, khiến cho phủ Tần Vương lực áp phủ Thái tử nên mới có dã tâm tranh giành với Lý Kiến Thành.

Vừa bắt đầu, Lý Thế Dân cũng không muốn nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy có thể được thiên hạ là tốt nhất, tranh giành cũng không sao cả. Nhưng hấn lại tuyệt đối không thể tưởng được, một bước này khi đã bước ra căn bản cũng không có đường rút lui. Cuối cùng càng không tự giác bước tới chỗ không phải người chết chính là ta sống tuyệt .

Lý Thế Dân trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Người cảm thấy Trĩ Nô như thế nào?

Đỗ Hà khẽ giật mình, trong nội tâm đột nhiên minh bạch, trải qua chuyện Lý Thái, Lý Thế Dân đã muốn lập trữ, đáp:

- Tần Vương Điện hạ ít xuất hiện, cần kiệm, chí thiện chí hiếu, làm người nhạy bén, tương lai tất thành châu báu.

Lý Thế Dân nói:

- Sau này thân cận hơn với Trĩ Nô, tương lai Đại Đường sẽ do các người trẻ tuổi như người gánh vác.

Đỗ Hà lĩnh mệnh, lập tức cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân đã già rồi sao? Tiểu tử tuyệt không cảm thấy, để vương như nhạc phụ đại nhân chưa qua hơn bốn mươi đã có được thành tựu như thế, từ xưa đến nay, nào có một người? Sao đang lúc tráng niên, hôm nay nói lời lại như lão gia tử qua tuổi thất tuần.

Lý Thế Dân nghe nửa đầu không sao, nghe phần sau bất giác nhướn mày, đúng là chuyện đã phát sinh, buồn bã cũng là vô dụng.

Hắn trải qua vô số mưa gió, chỉ là nhất thời nghĩ không ra nên để cho Đỗ Hà cười chê, cũng hiểu được chính mình vô cùng đa sầu đa cảm, cũng lấy lại tinh thần.

Không biết là Trường Tôn Hoàng Hậu thật sự hồng phúc tề thiên hay do Tôn Tư Mạc có năng lực khởi tử hồi sinh, hoặc do tình cảm với trượng phu, Trường Nhạc, Lý Trì mà bà khỏi bệnh như kỳ tích.

Điều này như điềm báo Đại Đường sau khi trừ xong nội loạn sẽ có một tương lai tốt đẹp!

742. Chương 768 : Người Hạnh Phúc Nhất

Thế gia bị diệt là một tất yếu của lịch sử.

Tồn tại của bọn họ đã tạo thành một loại lũng đoạn, khiến cho hàn môn sĩ tử khó có thể có thi triển sở trường.

Chuyện này đối với tại một vương triều mà nói thực sự không phải là một chuyện tốt, cũng bởi vì như thế, Tùy Văn Đế Dương Kiên anh minh thần võ mới đặt ra chế độ khoa cử, trước hết là để ngăn chặn sự lũng đoạn của môn phiệt thế gia vọng tộc. Chỉ vì lực lượng của thế gia vọng tộc quá cường đại nên chế độ khoa cử cũng không cải biến bao nhiêu hiện trạng.

Đến Đường triều, tình huống mới có chỗ chuyển tốt. Vào thời Trinh Quán, viễn kiến của Lý Thế Dân không thua Dương Kiên, càng xem môn phiệt thế gia là tai họa sát nách, hận không thể trừ cho thống khoái. Hắn càng làm nhiều chuyện áp chế thế gia vọng tộc môn phiệt, trọng thị khoa cử, nâng đỡ thế gia Quan Lũng nhưng bởi vì môn phiệt thế gia vọng tộc thâm căn cố đế, nên hiệu quả cũng chưa rõ.

Đỗ Hà xuất hiện là nguyên nhân cải biến hết thảy. Chỗ dựa lớn nhất của hắn là tri thức ngàn năm, từ đó cải tiến thuật in ấn, thuật tạo giấy thuật, thông qua các loại thủ đoạn đẩy nhanh tiến bộ xã hội để địa vị khiến địa vị môn phiệt thế gia vọng tộc dao động, cuối cùng lại phát sinh vụ án thí vua khiến môn phiệt thế gia nhận lấy một kích trí mạng.

Thừa dịp hắn bệnh, lấy mạng hắn, Lý Thế Dân vẫn hiểu đạo lý đơn giản này.

Qua một thời gian sau, Lý Thế Dân căn cứ theo tài hoa bản thân những quan viên xuất thân từ thế gia hoặc tài giảm hoặc điều đi để bọn họ không thể giúp nhau dựa vào. Nếu như bọn hắn có thể trở thành hiền thần trong hoàn cảnh độc lập thì coi như đáng giá trọng dụng. Trái lại tài năng có hạn thì để cơ hội cho người khác.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, nhờ các loại chính sách hợp lý mà ngày càng nhiều hàn môn sĩ tử thi triển được sở trường, trở thành quan tốt địa phương. Bởi vì dân chúng có cơ hội học tập nhiều hơn nên cũng xuất hiện những bậc đại nho không thua gì thế gia. Uy tín thế gia vọng tộc ngày càng kịch giảm, dần dần văn sĩ cũng không còn mù quáng sùng bái.

Tai họa sát nách của Đường triều cũng đã được trị tận gốc.

Về phần địch thủ bên ngoài, Đường triều đã không có địch thủ, qua một thời gian dài chinh thảo tứ phương, Đông Đột Quyết, Thổ Cốc hồn, Tiết Duyên Đà, Cao Xương, Cao Ly, Thổ Phiên, Nam Chiếu đã không thể uy hiếp tới Đại Đường.

Trong một thời gian dài, Đường triều tận sức phát triển nội bộ, con đường tơ lụa trên biển đã thay thế con đường trên bộ, trở thành huyết mạch kinh tế mới của Đại Đường.

Để củng cố con đường tơ lụa trên biển, Đỗ Hà đề nghị tổ kiến thủy sư, xây dựng hạm đội. Đại Đường vương triều có bộ chiến kỵ chiến thiên hạ vô song nhưng thủy chiến lại không sánh kịp.

Lý Thế Dân có viễn kiến liền đồng ý đề nghị này, chiêu mộ ngư dân, mộ tập công tượng, vừa ra sức huấn luyện vừa tận sức nghiên cứu phát triển chiến hạm.

Dù không có địch thủ cường đại nhưng kinh tế quân lực của Đại Đường không vì thế mà kéo xuống, ngược lại còn tăng lên.

Vào năm Trinh Quán thứ hai mươi, Đại Đường vương triều an ổn được năm năm rồi cuộc đã gặp phải một sự khiêu khích ngu muội.

Đảo quốc xa xôi ở phương Đông đổ mắt vì sự phát triển không ngừng của kinh tế Đại Đường vương triều, rồi cuộc kềm nén không được lòng tham, bí mật cải trang thành hải tặc, triển khai cướp bóc tàn sát trên con đường tơ lụa trên biển.

Đồng thời Thiên hoàng Uy quốc (Nhật Bản) còn tự tác thông minh, phái Sứ giả đi sứ Đại Đường, tỏ vẻ nếu có thể thành ý phát triển bang giao lưỡng quốc thì Uy quốc nguyện ý phối hợp Đại Đường toàn lực vây diệt hải tặc.

Bởi vì Đỗ Hà một mực cản trở nên Đường triều đến nay vẫn không thành lập bang giao với Uy quốc, mặc dù Uy quốc mỗi năm đều phái ra Sứ giả lấy lòng nhưng không có hiệu quả.

Thái độ của sứ giả Uy quốc chọc giận Lý Thế Dân vốn coi trọng mặt mũi. Hắn còn không biết hải tặc là Uy quốc giở trò quỷ. Bất quá hải tặc xuất hiện, không nghi ngờ là chính diện khiêu khích uy nghiêm Đại Đường đế quốc. Uy nghiêm của quốc gia mình tự nhiên do chính mình tìm về, một đảo quốc nho nhỏ muốn làm gì?

Lý Thế Dân trực tiếp đuổi sứ giả Uy quốc ra ngoài, phái người điều tra việc này, lập tức vận dụng thủy sư Đại Đường đã thành hình, tiến hành tuần canh con đường tơ lụa trên biển.

Đỗ Hà bây giờ đã là đại thần quân chính, việc nhỏ không đến phiên hắn xuất mã nhưng vẫn ngầm phái Đạp nguyệt Lưu Hương dò xét. Trực giác của hắn cho biết hải tặc lần này không kém hải tặc mà Minh triều gặp phải, chắc chắn là kiệt tác của Uy quốc.

Chỉ cần có đủ bằng chứng sẽ có thể đem đầu thương chỉ hướng Uy quốc.

Nghỉ ngơi 5 năm, Đỗ Hà đã có lòng muốn hoạt động gân cốt, Uy quốc không nghi ngờ là nhân tuyển thích hợp nhất.

Căn bản không cần chứng cứ giả, dưới sự minh tra ám xét của Đạp Nguyệt Lưu Hương, chứng thực hết thảy là Uy quốc gây nên. Bọn họ để lại một đầu mối cho quan viên Đường triều phụ trách điều tra việc này để hắn có thể đẩy nhanh tốc độ tìm ra chân tướng.

Lý Thế Dân biết được hết thảy đúng là Uy quốc tự đạo tự diễn liền giận dữ hạ lệnh thảo phạt Uy quốc.

Đỗ Hà một mực tự mình tiến cử, hắn có thể không tham gia chiến sự lớn hơn nhưng thảo phạt Uy quốc lại không thể không tham gia, cho dù không cần làm thống soái cũng tốt.

Lý Thế Dân cũng biết Đỗ Hà có thành kiến lớn với Uy quốc nên chuẩn y thỉnh cầu, cho hắn chỉ huy chiến dịch chinh thảo Uy quốc.

Trước lúc giao chiến, Đỗ Hà còn bưng bưng chiến ý, nhưng sau khi đến đảo quốc thì cảm thấy không thú vị.

Lúc này đảo quốc đã thoát ly khỏi quỹ đạo phát triển của thời đại, so với Đại Đường không khác người dã man. Đối mặt với tinh binh cường tướng của Đường triều, sĩ tốt đảo quốc căn bản không chịu nổi một kích.

Cái bọn hần gọi là kiên thành, Đỗ Hà dùng một chân cũng có thể nhảy lên. Đại quân của bọn hần, trong mắt Đỗ Hà chỉ như dân binh.

Hai quân đối chiến như gió thu quét lá vàng, cuốn bay sạch sẽ.

Đường quân tiến vào Cửu Châu, qua hai ngày đã chiếm toàn bộ. Đỗ Hà lập tức chia ra hai đường, một đường đánh thẳng vào trung tâm, một đường đánh bốn nước còn lại.

Hai cánh quân đều giành thắng lợi liên tiếp, để kháng cự thế công, Nhật Bản tụ tập toàn quốc được năm vạn cường binh tề tụ Đàng Nguyên kinh, đô thành lớn nhất của Nhật Bản.

Đỗ Hà mới đầu còn cảm thấy có chút ý tứ, nào biết đâu rằng Tiết Nhân Quý đánh bốn nước đã trực tiếp đi đường thủy, qua Giới Đình, dùng một vạn khinh kỵ kỳ tập Đàng Nguyên kinh, đem đại quân Uy quốc thật vất vả tụ tập đánh cho tan tác, trực tiếp hạ Đàng Nguyên kinh làm cho Thiên Hoàng Uy quốc chật vật chạy trốn về hướng đông.

Đỗ Hà buồn bực muốn chết. Hần quên đi một điểm mấu chốt là đại quân của hần đi đường bộ còn đại quân của Tiết Nhân Quý là đường thủy, tốc độ vượt xa hần.

Sau khi hội sư với Tiết Nhân Quý, Đỗ Hà chia ra ba đường, một đường tiến về phía bắc, một đường công kích trực tiếp giáp tín vũ tàng, Đỗ Hà tự mình dẫn đại quân vượt biển truy kích Thư Minh Thiên Hoàng.

Đại quân Đường triều từ Cửu Châu một mực đánh tới Lục Áo, Hà Di ở phía bắc, xuyên qua đảo quốc không hề gặp chướng ngại.

Thư Minh Thiên Hoàng bị Đỗ Hà bắt được tại Quan Đông.

Chưa đầy hai tháng, Đường quân đã hoàn thành thảo phạt Uy quốc, kiến lập Phù Tang đô hộ phủ, đem đảo quốc nhập vào cảnh nội.

Đảo quốc mặc dù nhỏ hẹp nhiều thiên tai nhưng lại thừa thãi hoàng kim, bạch ngân cùng với các loại quáng thạch. Tất cả các mỏ được dân địa phương khai thác không ngừng đưa vào quốc nội.

Đúng lúc này, đại quân của Othman Đại Đế vang danh trong lịch sử tiến đánh Đại Đường. Lúc này gót ngựa của đại quân Othman đã giẫm khắp Á Âu, đối mặt với nguy cơ diệt vong, Lý Thế Dân tự mình dẫn quân ra trận.

Bởi vì cái gọi là đắc đạo người giúp đỡ nhiều, mất đạo thì không ai nhìn đến, những dân tộc trên thảo nguyên hiện giờ đều nghiêng về Đại Đường.

Đại Đường có khoai lang, còn có hai mùa lúa nước, cùng với vật tư dự trữ nhiều năm nên 50 vạn đại quân tiêu hao xác thực dọa người nhưng cũng không làm Đại Đường đế quốc suy sụp.

Trái lại, dê bò của đại quân Othman vì ăn hết cỏ tại mục trường chung quanh nên không thể không đem thả xa.

Đúng lúc này, những mục dân sớm đã hướng về Đại Đường đã thông tri chính xác hành tung của đại quân Othman cho Đường quân, khiến cho Đường quân tập kích bất ngờ liên tục đắc thủ, trọng tỏa Á rập quân.

Othman ý thức được thất sách, cải biến chiến thuật, tích cực khiêu chiến, trái lại Đường quân dưới sự thống lĩnh của Lý Thế Dân không nóng không vội, học chiêu Lã Vọng buông cần.

Đỗ Hà vào lúc này hiển ra kế quyết định thắng bại. Quân sự Tây Phương và Đông Phương có bản chất bất đồng. Tây Phương chú trọng chinh phục còn Đông Phương chú trọng ân uy kết hợp.

Chinh phục dựa vào là vũ lực, bọn họ căn bản không quan tâm lòng người, chỉ để ý cường quyền cùng thực lực. Giống như Alexander, hần là kẻ chinh phục nổi danh nhất Tây Phương nhưng một khi hần vừa chết thì đế quốc của hần đã chia năm xẻ bảy, căn bản không tồn tại kế thừa. Đông Phương lại xem trọng thu phục nhân tâm.

Đỗ Hà căn cứ vào đặc điểm này của Tây Phương để đưa ra một kế phản gián, cho người tiến về Ô Tư, Ai Cập, khuyến bảo họ khởi binh chiếm lại những lãnh thổ vốn thuộc về mình.

Tiếp đó hần lại phái Đạp Nguyệt Lưu Hương để bọn họ cứu về Ô Tư Vương bị Othman cầm tù.

Ô Tư Vương với tư cách quân vương của một quốc gia có lịch sử bốn ngàn năm nên có lực hiệu triệu rất lớn.

Othman nhất thời lâm vào đến bước đường cùng. Hắn không thể lui nhưng một khi lui cho dù có trăm vạn đại quân cũng sẽ bị Đường quân ăn tươi, chỉ có thể kiên trì tử chiến đến cùng, chỉ cần có thể chiến thắng Đường triều sẽ rút quân về thu thập đám phản nghịch dễ dàng.

Thế nhưng đối mặt với Đường quân mạnh mẽ thì sao hắn có thể đơn giản thủ thắng, cuối cùng càng kéo càng xấu.

Đường quân thi triển cả âm mưu dương mưu, khiến cho đại quân Othman bị áp chế khắp nơi, cuối cùng bị Lý Thế Dân bắt được sơ hở, lấy được thắng lợi có tính quyết định.

Othman bại lui, bị Đường quân toàn lực truy kích, 65 vạn toàn quân tán loạn, bản thân cũng bị Đường quân bắt.

Qua thời gian một năm rưỡi, chiến dịch đến tận đây chấm dứt.

Tuy Othman thất bại nhưng trong hơn một năm quyết đấu đã khiến Lý Thế Dân thưởng thức năng lực, cho đãi ngộ cấp khách quý ở Đường triều, khi chết còn được mai táng ở Cửu Tinh sơn.

Cũng bởi vì một trận chiến này, Đường quân mở ra đi con đường đi Tây Phương.

- Còn nhớ Alexander Đại Đế? Nhớ trước đây thật lâu, người từng nói qua với trăm có một nhân vật như thế ở Tây Phương, lãnh thổ của hắn chinh phục còn gấp Đại Đường mấy lần. Người xem lãnh thổ mà chúng chinh phục có rộng lớn hơn Alexander Đại Đế?

Đỗ Hà giật mình, không thể tưởng được Lý Thế Dân vẫn còn nhớ rõ việc này, hổ thẹn mà nói:

- Thịnh nhạc phụ đại nhân thứ tội, năm đó tiểu tể nói bừa. Tây Phương xác thực có vị Alexander Đại Đế, hắn cũng xác thực là người chinh phục vĩ đại của Tây Phương nhưng lãnh địa chinh phục của hắn không thể đánh đồng với Đại Đường.

Lý Thế Dân không thể tưởng được mục tiêu theo đuổi cả đời của mình lại là Đỗ Hà bịa chuyện, nhin không được cười to:

- Người đó, lại dám khi quân, ha ha nói như vậy, hiện tại trăm không người có thể so sánh ?

Đỗ Hà nói:

- Trước sau chưa từng có.

Trong lịch sử Lý Thế Dân rất ngu, nhưng Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Tùy Văn Đế, Minh Thành Tổ cũng không kém. Nhưng với thành tựu hiện tại của Đại Đường, hắn dám nói một câu như vậy.

Đây là khen Lý Thế Dân hay khen kẻ xuyên việt như hắn, có trời mới biết.

Hôm sau, Lý Thế Dân truyền ngôi cho Lý Trị, một tháng sau chết bệnh, trước khi lâm chung chỉ rõ Lý Tích, Đỗ Hà làm trọng thần ủy thác.

Đại Đường đi về con đường mới.

Đỗ Hà cũng bước về cuộc đời mới.

Với tư cách một kẻ xuyên việt, hắn đã không chỗ nào để cầu.

Vương hầu khanh tướng tập trung vào cả đời hắn, có một phu nhân xinh đẹp nhất, một phu nhân tri kỷ nhất, còn có một phu nhân thông minh nhất.

Dưới sự khổ luyện không ngừng, căn bệnh của Đỗ Hà nguyên bản đã sớm trị xong.

Ngoại trừ Tiểu Bảo Nhân, Tiểu Bách Hợp thì Lý Tuyết Nhạn, Vũ Mị Nương đều đã có con của mình. Tiểu Bảo Nhân chính thức đặt tên là Đỗ Văn Hiến, mười tám tuổi đậu Trạng Nguyên, tên xứng với người.

Tiểu Bách Hợp đặt tên là Đỗ Văn Thường, đây là tên Lý Thế Dân đặt nên không ai đổi được.

Đối với đứa con gái này, Đỗ Hà rất đau đầu, nàng học thành võ công của Đỗ Hà, lại xảo ngộ gặp Công Tôn Dạ Nguyệt, tập được kiếm pháp thượng thừa, thật sự đã trở thành một nữ hiệp khách. Có một ngày, nàng nói nàng muốn gả cho người, đưa một thiếu niên tuấn tú tới gặp Đỗ Hà. Đỗ Hà trợn mắt há hốc mồm, biết hắn tên là Dịch Nhân Kiệt. Đỗ Hà không biết về cuộc sống sau này của hai người nhưng biết con gái mình là Phòng phu nhân trong Phòng phu nhân liên mặc niệm cho Dịch Nhân Kiệt, Phòng phu nhân không có võ công đã thật lợi hại, Đỗ Vân Thường được chân truyền của Đỗ Hà, Công Tôn Dạ Nguyệt, vậy thì...

Được Đỗ Hà yêu thích nhất là con trai thứ hai của Trường Nhạc - Đỗ Vân Kiệt. Đỗ Vân Kiệt tựa hồ kế thừa được tài năng quân sự của Đỗ Hà, từ nhỏ đã cực kỳ hứng thú với binh pháp. Để rèn luyện hắn, Đỗ Hà trực tiếp đưa ném cho Đại Tướng quân Tiết Nhân Quý.

Còn lại Đỗ Vân Hà, Đỗ Vân Phi, Đỗ Vân Khê đều có sở trường từng người.

Con cháu có phúc của con cháu, Đỗ Hà là cha nghiêm nhưng không can thiệp vào sở thích con cái, để họ lựa chọn con đường của mình.

Sự nghiệp phát triển không ngừng, gia đình hạnh phúc mỹ mãn, con cháu đầy đàn.

Nếu như nói Lý Thế Dân là thiên cổ nhất đế, như vậy thì trong lòng Đỗ Hà, hắn là người hạnh phúc nhất thiên hạ.

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-duong-dao-soai>